

TUYÊN

Gia Cát Thanh Vân

TẬP

蜀山戰紀
之劍俠傳奇

THE
LEGEND
OF
ZU

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nhận Lời Xuất Thế

Thế trong thiên hạ phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, đây có lẽ là đạo trời vậy.

Võ lâm đại cuộc cũng phải theo lẽ trời, tức thịnh cực tất suy, suy cực tất thịnh. Tuy nhiên lúc cực suy cũng phải coi người đương cuộc có hành động thế nào, chưa chắc sau đó có thể thịnh được; nhưng lúc cực thịnh, chỉ cần sai sót một ly lập tức có thể suy vong trong khoảnh khắc.

Đây có lẽ là chân lý tuyệt đối, không có chút biệt lệ, cục diện võ lâm đương thời là một chứng cứ hùng hồn minh chứng cho đạo trời đã thuật ở trên.

“Kim Thang bảo”, cứ theo tên mà xét phải là một tòa bảo kiên cố như kim thạch.

“Kim Thang bảo” nằm ở chân núi phía Tây của Đông Động Đình sơn thuộc Thái Hồ, lưng dựa thế núi, mặt ngó ra hồ, chiếm một khuôn viên gần trăm mẫu, bốn bên tường đá xanh cao hơn năm trượng, trong bảo nhà cửa san sát, kiến trúc vững chãi, lưng tựa vào núi, cột điêu rường chạm, hành lang quanh co dài giằng đặc, tóm lại nhìn vào có thể thấy vẻ hùng tráng uy nghiêm.

Bảo chủ “Vạn Lý Phi Hồng” Vân Thiết Thành phật tâm hiệp cốt uy chấn giang hồ, suốt ba mươi năm nay vẫn là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm hắc bạch lưỡng đạo bảy tỉnh phía Nam.

Trong địa hạt thất tỉnh ở phía Nam, võ lâm có việc dù lớn bằng trời, chỉ có một lời nói của Vân bảo chủ thì lập tức gác kiếm giảng hòa, bởi vậy võ lâm đồng đạo ở bảy tỉnh phía Nam đều gọi Vân bảo chủ là “Thiết lão”, nội việc này cũng có thể thấy được danh vọng địa vị của lão trong võ lâm.

Thiết lão tuy tuổi đã thất tuần, râu tóc như cước, nhưng tinh thần và thể lực đều rất khinh kiện. Nguyên lúc ngũ tuần phối ngẫu (vợ) bệnh vong bao nhiêu năm qua vẫn không chịu tục huyền, nào ngờ đến lúc hoa giáp khai ngoại (ngoài sáu mươi) mới tục huyền với vị phu nhân tuổi chưa tới ba mươi, dung mạo như hoa, kẻ bạc đầu người hồng diện đã trở thành một giai thoại truyền tụng võ lâm. Tính đến nay vị phu nhân này mới ba mươi mấy thôi!

Thiết lão từ khi vợ được người ngọc, việc lớn nhỏ trong bảo đều giao cho tam vị công tử trông coi giải quyết, hiếm khi lão đích thân liệu lý.

Sự thường mà! “Anh hùng nan quá mỹ nhân quan”. Thiết lão đương nhiên là anh hùng, đã là anh hùng thì nào có ngoại lệ, sá gì lời cửa miệng của thiên hạ, nào là “tự cổ anh hùng lụy mỹ nhân”, nào là “Ôn nhu hương thị, anh hùng chùng” (chỗ ôn nhu là mộ anh hùng). Nhân sinh chẳng qua có thế mà thôi, chùng trăm

tuổi không ai tránh khỏi ba tất, “Thiết lão” không phải ngu si, lý đầu không hiểu điều đó, hưởng chi lão đã như ngọn đèn cạn dầu chỉ còn leo lét trước gió, “ôn nhu hương” không ở thì còn ở chốn nào nữa... Có cơ hội được hưởng phúc lúc xế chiều thì tại sao lại không tận hưởng...

Thiết lão có ba vị công tử và một vị thiên kim, đại công tử Vân Trung Yến, nhị công tử Vân Trung Nhận, tam công tử Vân Trung Hạc, tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, tướng môn hổ tử, đương nhiên không phải người phạm tục có thể sánh được, đặc biệt nhị công tử Vân Trung Nhận, bất luận võ công, nhân phẩm hay tâm trường, khí độ đều là lân phụng trong loài người, có thể nói thanh xuất ư lam, băng hàn quá thủy. Thiết lão thường chỉ chàng nói với khách “Hắn là Thiên lý câu của Vân gia” (Thử Vân gia Thiên lý câu dã!).

Nói vậy cũng đủ thấy địa vị của Vân Trung Nhận trong bảo cực kỳ cao quý!

Ba vị công tử đã thành gia thất, chỉ có tứ tiểu thư Vân Trung Phụng niên kỷ tuy đã đôi mươi nhưng vì chọn đối ngẫu quá khắc khe nên đến nay vẫn chịu cảnh khuê phòng chiếc bóng.

Nói ra cũng thấy lạ, từ ngày Thiết lão không lý tới việc giang hồ, danh vọng của Kim Thang bảo trong võ lâm ở bảy tỉnh phía Nam từ từ giảm sút, đặc biệt từ khi “Thúy Hoa thành” xuất hiện trên giang hồ. Tiếng tăm của Kim Thang bảo như nước dưới mặt trời, cứ ngày một cạn dần, dù ba năm trước có mời được một võ lâm kỳ nhân Hứa Trọng Lương nhậm chức Tổng quản, chinh đốn đại sự, cơ nghiệp có phần khởi sắc, nhưng cố gắng mấy cũng không sao bì được với oai phong của bản bảo trước kia.

Đây phải chăng là nguyên lý “cực thịnh tất suy” đang tác oai tác quái...

Một đêm khuya tuyết rơi dày đặc, ước chừng đêm đã tam canh.

Ở một nơi yên tĩnh trong bảo, trong “Ninh Viễn lâu”, chỗ tịnh tu của Thiết lão vẫn còn thấy ánh đèn yếu ớt lọt qua khe cửa, tiếng quát uy nghiêm nhưng có phần già nua của Thiết lão chốc chốc lại truyền ra.

Quái lạ! Thiết lão gia đã không lý tới việc giang hồ, cứ gì đêm khuya như vậy còn dùng dùng nổi giận với ai...

Đáng tiếc cửa đóng then cài, không sao nghe được lời nào, càng không thể nhìn thấy tình hình bên trong, thật khiến người ta nóng lòng sốt ruột.

Công phu ước chừng ăn xong bữa cơm, cửa lớn Ninh Viễn lâu đột ngột mở ra, một hàng mười bốn người, già có trẻ có, nối gót nhau lạng lẽ rời khỏi Ninh Viễn lâu.

Người đi đầu tiên tuổi trạc ba mươi lăm, ba mươi sáu, ngũ quan đoan chính, tướng mạo phi phạm, tóc mai dài buông xuống ngực, cốt cách văn nhã, mình mặc nho phục, dáng đi thong dong tự tại, chàng chính là người nhất nhân chi hạ vạn nhân chi thượng Hứa Trọng Lương đại hiệp, Tổng quản Kim Thang bảo.

Người thứ hai tuổi trạc ba mươi, đôi mày kiếm chạy dài vào trong tóc, song mục lông lánh hữu thần,

mình mặc kinh trang màu lam, hồ hành long bộ, có thể xem là một trang nam tử, đáng tiếc chiếc mũi cong cong mở ửng khiến nhìn có cảm giác khó gần, đó chính là người mà Thiết lão xưng là “Vân gia Thiên lý câu” nhị công tử Vân Trung Nhạn.

Người thứ ba là tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, mặt tròn mào liễu, mũi thẳng má đào, môi tợ anh đào, răng trắng đều như ngọc, đặc biệt đôi mắt như ánh sao xuyên thấu màn đêm khiến người vừa chạm vào mục quang nàng không khỏi khiến lòng bồi hồi xao xuyến.

Có lẽ con tạo đặc biệt gia ân cho Vân gia, nên vị thiên kim độc nhất này toàn thân từ nét mặt đến dáng đi, phong thái dường như không có nhuốm chút trần tục, nhìn dáng đi yếu điệu, nhẹ nhàng của nàng cứ tưởng như cửu thiên tiên nữ.

Đẹp! Quả là tuyệt thế giai nhân.

Tiếp theo sau là bốn bị hộ pháp mình mặc ngân y có thêu bốn đóa kim tinh.

Đoạn hậu có sáu vị Đường chủ của nội ngoại tam đường, “Chấp Pháp đường” Đường chủ Vương Chí Công sóng bước cùng đại công tử Vân Trung Yến đi sau cùng.

Kim Thang bảo thịnh thời, Vân đại công tử anh minh đỉnh đạc là vậy, giờ này hai tay bị trói ngược ra sau được Vương Chí Công dìu đi, rõ ràng huyết đạo của chàng đã bị chế mất rồi.

A! thì ra là như vậy, thảo nào mặt người nào người nấy đều tỏ vẻ trầm trọng khác thường, cả bước chân cũng thấy nặng nề, ai ngồi được trong Kim Thang bảo đã phát sinh biến cố không tiền khoán hậu.

Một hàng mười bốn người sau khi rời khỏi Ninh Viễn lâu, không ai nói với ai tiếng nào, lặng lẽ tản ra, người nào về cương vị người ấy.

Tiếp đó trong Ninh Viễn lâu vang lên một tiếng thở dài vô cùng nặng nề thê lương, thương cảm không sao diễn tả được.

Tiếp nữa, cánh cửa lớn Ninh Viễn lâu khép lại, ánh đèn cũng theo gió tắt hết, chỉ còn lại tiếng gió bắc gào thét trên đỉnh lâu, hoa tuyết tung bay đầy trời.

Sau một hồi lâu, chừng như toàn thể Kim Thang bảo đã chìm vào giấc ngủ muện.

Ở gốc Tây Nam của Kim Thang bảo một bóng trắng như mũi tên xuyên chín tầng mây, từ trong đột ngột chuyển hướng tựa như sao xẹt, sà xuống cánh rừng bên ngoài bảo.

Người này là ai... Khinh công tuyệt hảo, thân pháp cao minh!

Mùa đông giá rét thế này, rừng cây đã sớm rụng hết lá biến thành những thân cây khô gầy, thưa thớt run

rã trong gió lạnh.

Nhân vật thần bí từ trong Kim Thang bảo lên ra đây thân hình như u linh, thoát ẩn thoát hiện giữa những thân cây, thoát cái đã dừng chân trước một hàng cây khô, cất giọng còn lạnh hơn cái giá rét của đêm đông, nói:

- Đã chuẩn bị xong hết chưa...

Hắn, thân hình cao gầy, toàn thân trắng toát, đầu trùm một túi vải màu trắng, chỉ chừa ra đôi mắt phát xạ hàn quang, nhìn còn ghê rợn hơn mắt cú mèo giữa đêm đen.

Quái lạ, quái nhân này sao lại đứng trước hàng cây khô nói chuyện...

Không, hãy còn việc quái lạ hơn nhiều!

Hàng cây khô ấy bỗng dừng chuyển mình đồng loạt cong xuống, đã vậy lại còn cất tiếng đáp lời:

- Khải bẩm Lệnh chủ, đã chuẩn bị xong!

A! thì ra đó là người ăn mặc giống y như quái nhân từ trong Kim Thang bảo lên ra, bởi vì bọn họ toàn thân trắng toát, đứng trên tuyết không chút cử động khiến người nhìn dễ có cảm giác chúng là một hàng cây khô.

Bạch y quái nhân lại cất giọng như phán quan ở địa phủ nói:

- Trách vụ mỗi người còn có điểm nào chưa rõ...

Một hàng mười sáu quái nhân nhất loạt cung thân đáp:

- Đều rõ cả rồi!

Bạch y quái nhân tiếp:

- Rõ rồi thì tốt, nếu không hoàn thành trách vụ, tự lấy đầu dâng lên tạ tội!

Bạch y quái nhân phất tay áo, trầm giọng quát khê:

- Lập tức khởi hành!

Mười sáu bạch y quái nhân cung thân dạ ran, thối lui ba bước xoay người tung lên, chỉ trong nháy mắt đã biến mất giữa rừng cây trắng xóa.

Bạch y quái nhân phất tay áo một cái, một luồng kinh phong cương mãnh lướt qua, dấu chân của mười sáu tên thuộc hạ lưu lại trên tuyết lập tức bị quét sạch trơn.

Hắn từ từ quay người lại, hai lỗ trống trên túi vải trắng phát ra hai đạo hàn quang khiếp hồn người, ngưng mục nhìn một gò tuyết nhô cao lên mặt đất cách đó ngoài mười trượng, cất lên một tràng cười như từ dưới âm ty vọng về:

- Phàm kẻ cắp khó thoát khỏi tay bà già, các hạ đứng dậy đi!

Một tràng cười giọng già nua nhưng không kém phần oai mãnh từ sau gò tuyết cười vang cất lên, bạch y quái nhân đã nhanh như chớp tiến tới sau gò tuyết cất giọng lạnh như băng cắt đứt tiếng cười, nói:

- Nếu tôn giá còn muốn sống thêm ít khắc nữa thì nên biết điều một chút.

Bạch y quái nhân chưa dứt lời, đằng sau gò tuyết đã đứng dậy một lão nhân mình mặc ngân bào, lão nhân không ai khác hơn là một trong bốn vị Tứ tinh hộ pháp, “Quý Ảnh Tử” Khuru Kính Nhân.

Quý Ảnh Tử Khuru Kính Nhân mắt xạ hàn quang chú mục nhìn xoáy vào bạch y quái nhân, trầm giọng nói:

- Không ngờ trong Kim Thang bảo lại có mai phục địch nhân cao minh như các hạ.

Bạch y quái nhân cất giọng cười âm âm nói:

- Vậy sao... Coi như tôn giá đêm nay được đại khai nhãn giới, xem ra cũng không uổng một đời...

Hơi dừng lời, giọng nói của hắn vụt trở nên lạnh toát:

- Khuru Kính Nhân, đêm nay dường như không phải đến phiên người luân trực phải không...

Quý Ảnh Tử Khuru Kính Nhân hừ nhẹ:

- Hừ, loạn thần tặc tử ai ai cũng có quyền trừng trị...

Bạch y quái nhân thung dung ngắt lời Quý Ảnh Tử Khuru Kính Nhân:

- Cái này gọi là “Thiên đàng hữu lộ quân bất tẩu, địa ngục vô môn tự nhiên lai”. Khuru Kính Nhân, người biết ta là ai không...

Tinh quang trong song mục của Quý Ảnh Tử Khuru Kính Nhân lóe lên, giọng như chuông đồng:

- Người là đồ gì biến thành, lão phu mười phần đoán được tám chín, chỉ cần lột được túi vải trên đầu người là có thể chứng thực giả thiết của lão phu!

Bạch y quái nhân cười lạnh lạnh nói:

- Hay lắm! Bồn tào vì đức hiếu sinh thành toàn cho người, tự tay ta gỡ túi vải ra cho người nhìn rõ để khi chết đi còn không biết chết dưới tay ai.

Ý đã rõ ràng, đối phương muốn giết người diệt khẩu.

Quý Ảnh Tử Khuru Kính Nhân thân làm Tứ tinh hộ pháp trong bảo, một thân võ công của lão không phải tầm thường, tuy trong lòng có hơi úy kỵ thân pháp siêu tuyệt của đối phương, lão âm thầm vận đủ công lực, ngưng thần giới bị, nhưng lúc này lão đã có nói qua thân phận của đối phương mười phần đã đoán được tám chín, đây không phải là lời hư huyền, đương nhiên lão tự tin có thể chế phục được đối phương, nên tuy ngưng thần giới bị, nhưng không có chút run sợ nào, có điều đôi mắt như hai ngọn đèn của lão nhìn không chớp nhất cử nhất động của đối phương, trầm giọng nói:

- Tốt nhất tôn giá nên tự thúc thủ chịu trói, trước mặt Bảo chủ lão phu còn nói đỡ cho tôn giá vài lời.

Bạch y quái nhân cười nhẹ nói:

- Người nói quả thật còn hay hơn hát. Khuru Kính Nhân! Nhìn cho kỹ, đây là điều người thấy được sau cùng ở dương thế đó!

Vừa nói hai tay hẩn từ từ đưa lên, chiếc túi vải cũng từ từ được kéo lên...

Quý Ảnh Tử Khuru Kính Nhân ngay trong lúc ngưng tụ tinh thần nhìn rõ bản lai diện mục của đối phương, bất giác lão chấn động toàn thân buột miệng nói:

- Giỏi cho đồ lòng lang dạ sói, quả nhiên là...

Tiếng “là” vừa thốt khỏi miệng, đột nhiên biến thành một tiếng rú thê thảm, thân hình lão bổ tới trước, song chưởng đẩy ra.

Bạch y quái nhân hừ lạnh một tiếng, lách nhẹ người tránh được chiêu lôi đình tuyệt mạng của đối phương, xoay người vung chưởng ấn lên “Linh Đài” huyệt của đối phương.

“Bùng” một tiếng, thân hình cao lớn vạm vỡ của Khuru Kính Nhân như điều đứt dây văng ra xa hơn năm trượng, sau khi rơi xuống mặt tuyết còn lăn thêm năm sáu vòng nữa mới nằm im bất động.

Bạch y quái nhân như u linh lướt tới bên thi thể Khuru Kính Nhân đưa tay bắt mạch, sau khi xác định đối phương quả đã chết hẳn mới cất một tiếng cười trầm lạnh lẩm bẫm một mình:

- Khuru Kính Nhân, không phải ta quá ác độc vô tình, chỉ trách người không nên khám phá ra hành tung của ta...

Chưa dứt lời bỗng hẩn đột nhiên quay người lại...

Mười trượng ngoài đã xuất hiện một bóng xám, nhanh như một mũi tên xẹt tới, thân hình chưa tới đã quát lớn:

- Tặc tử, nằm xuống cho ta!

Một luồng kinh phong di sơn đảo hải chụp xuống đầu bạch y quái nhân.

Bạch y quái nhân cười lạnh một tiếng song chưởng tề phi:

- Chưa hẳn!

“Bùng” một tiếng nổ long trời, cuồng phong vây bốn phía tuyết bay mịt trời, bạch y quái nhân mượn chấn lực tung người ra xa hơn mười trượng, thân hình nhô lên thụp xuống mấy cái đã biến mất trong bóng đêm.

Còn bóng người áo xám sau khi giao chưởng với đối phương lui luôn ba bước mới giữ được thăng bằng.

Chỉ thấy hồ mục trợn ngược, chòm râu không ngớt rung động, sắc mặt cực kỳ khó coi nhìn theo hướng bạch y quái nhân mất hút, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại câu nói:

- Ta già rồi sao... Ta già rồi sao.....

Dưới ánh sáng từ mặt tuyết hắt lên, chỉ thấy mặt lão tử trắng rằm, đôi mắt lóng lánh hữu thần, thân hình cao lớn, chòm râu trắng xóa buông dài trước ngực, áo bào xám bay phấp phật trong gió lạnh.

Lão là ai... Lão chính là Kim Thang bảo Bảo chủ, được võ lâm đồng đạo bầy tình phía Nam cung kính gọi là “Thiết lão”, Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành.

Lão nói một hồi câu “ta già rồi sao...” sau đó hồ mục ngẩn lệ, quay nhìn thi hài nằm dài dưới đất của Quỷ Ảnh Tử Khưu Kính Nhân, giọng thống khổ vô ngần nói:

- Lão hữu! Người yên tâm ra đi, món nợ máu này tự tay lão phu sẽ đòi lại cho người!

Liền đó hai bóng người tựa như hai luồng khói đã đến bên Thiết lão, đó là nhị công tử Vân Trung Nhạn và Tổng quản Hứa Trọng Lương.

Vân Trung Nhạn thân hình chưa dừng lại đã phục xuống ôm Thiết lão hỏi:

- Phụ thân! Đã xảy ra việc gì...

Hứa Trọng Lương cũng đồng thời hỏi tiếp:

- Bảo chủ... ạ! Khuru hộ pháp...

Chưa nói hết lời cũng vội ngồi xuống quan sát thi thể của Quỷ Ảnh Tử Khuru Kính Nhân.

Một lúc sau Vân Trung Nhạn nghiêng răng nói:

- Tặc tử ác độc!

Hứa Trọng Lương dường như cũng đồng thời với Vân Trung Nhạn đứng dậy nhìn Thiết lão hỏi:

- Bảo chủ nhìn thấy tên tặc tử ấy...

Thiết lão thở dài nói:

- Có thấy, thậm chí cùng lão phu giao thủ một chưởng.

Vân Trung Nhạn tiếp lời:

- Phụ thân, tên tặc tử đó thế nào...

Thiết lão nói:

- Là một quái nhân toàn thân mặc đồ trắng, thân hình cao gầy, hăn che mặt.

Vân Trung Nhạn nhìn Hứa Trọng Lương nói:

- Hứa huynh, hai ta chia nhau truy tìm!

Thiết lão khoát tay nói:

- Vô dụng, giờ này địch nhân đã đi xa hơn chục dặm rồi.

Dừng lại một chút, lão quay nhìn Hứa Trọng Lương nói:

- Trọng Lương, với cái chết của Khuru hộ pháp người có kiến giải gì...

Hứa Trọng Lương trầm ngâm:

- Hiện trường không có vết tích ác dấu, rõ ràng Khuru hộ pháp táng mạng dưới một chiêu của đối phương. Nhưng với võ công của Khuru hộ pháp mà luận, kẻ có thể một chiêu giết chết Khuru hộ pháp trong gang hồ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng theo thuộc hạ quan sát thấy cái chết của Khuru hộ pháp dường như không phải do công lực thua kém đối phương.

Nói đến đây hăn quay nhìn Vân Trung Nhạn tiếp:

- Nhị công tử trí tuệ như biển, lúc này kiểm nghiệm di thể của Khuru hộ pháp chắc cũng phát hiện ra điều gì.

Lúc này nhân viên phụ trách trực đêm của Kim Thang bảo nghe động lực tục kéo đến, có tới bốn chục người, nhưng nhìn thấy các nhân vật đầu não trong bảo đang thảo luận tình hình nên ngoài một vị Tứ tinh hộ pháp khác, Thang Chấn, có trách nhiệm tổng tuần đêm nay, lẳng lặng đến gần Bảo chủ chịu tội, ngoài ra đều đứng xa xa, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Vân Trung Nhạn thấy Hứa Trọng Lương hỏi đến ý kiến mình bất giác hơi trầm ngâm một chút rồi chậm rãi nói:

- Hứa huynh quả là cao kiến, tiểu đệ cũng cảm thấy như vậy, đồng thời tiểu đệ cũng nhận thấy Khuru hộ pháp võ công không những không thấp hơn đối phương mà dường như còn biết được một ít bí mật của đối phương, nếu không có gì kẻ địch không bỏ đi cho xong, lại nghĩ trăm phương nghìn kế giết người diệt khẩu.

Thiết lão cùng Hứa Trọng Lương đều gật đầu đồng ý kiến giải của nhị công tử cực kỳ có giá trị.

Hứa Trọng Lương nhìn Vân Trung Nhạn hỏi:

- Nhị công tử quả là cao kiến, nhưng công tử nói “nghĩ trăm phương nghìn kế” dường như có thâm ý gì khác...

Vân Trung Nhạn mỉm cười nói:

- Hai tiếng “cao kiến” tiểu đệ không dám nhận, chẳng qua tiểu đệ lấy việc luận việc, đưa ngu ý để Hứa huynh tham khảo hầu phá án.

Hứa Trọng Lương nói:

- Nhị công tử bất tất khách khí, xin cứ nói ra.

Vân Trung Nhạn trầm ngâm:

- Địch nhân biết rõ võ công của Khuru hộ pháp không thấp hơn hẳn, nhưng nhất định giết người diệt khẩu, nếu cứ chọn đường quyết đấu thông thường không những không nắm chắc phần thắng, lại còn làm kinh động đến những người trực đêm, bởi vậy buộc hẳn phải vận dụng tâm cơ, nhân lúc Khuru hộ pháp không kịp phòng bị, đột ngột hạ độc thủ ám toán, sau đó bồi thêm một chưởng trí mạng...

Quả nhiên nhị công tử Vân Trung Nhạn không hổ với lời khen của Hứa Trọng Lương “trí tuệ như biển” phân tích hợp tình hợp lý như chính mắt nhìn thấy vậy, bởi vì trên thực tế bạch y quái nhân lợi dụng lúc giờ bao vải trên đầu ra nhân lúc đối phương đang chú mục nhìn diện mạo của hắn, trong lúc vừa kinh hãi vừa cuồng nộ vì phát hiện ấy mà hơi sơ suất trong phòng bị, thế là hắn đã lẳng lặng bất giác phát động hai ống

độc châm ẩn tàng trong ống tay áo, chỉ có như vậy mới dễ dàng lấy mạng một cao thủ võ công không thấp hơn mình được!

Vân Trung Nhạn phân tích một hơi làm cho Thiết lão với Hứa Trọng Lương gật đầu liên liên, không ngớt tán thưởng.

Nhưng Vân Trung Nhạn không lộ chút kiêu ngạo nào, tiếp tục nói:

- Đây chẳng qua là lời suy đoán của tiểu đệ, nhưng căn cứ vào độc châm và dấu chưởng còn lưu lại trên di thể của Khuru hộ pháp cũng đủ chứng tỏ không sai sự thật bao nhiêu, nhưng với lịch duyệt phong phú của Khuru hộ pháp, không phải dễ dàng để đối phương ám toán, nên tiểu đệ mới nói “nghĩ trăm phương nghìn kế” mới được như nguyện có điều không biết tặc tử dùng quỷ kế gì khiến Khuru hộ pháp mắc mưu hãn mà thôi.

Hứa Trọng Lương đang định tán thưởng Vân Trung Nhạn vài lời, Thiết lão đã quay sang người phiên trực tổng tuần đêm nay, Tứ tinh hộ pháp Thang Chấn nói:

- Thanh huynh, xin phái người khiêng di thể của Khuru hộ pháp về bảo, những người phụ trách trực đêm cũng mau chóng trở về, mọi việc chờ ngày mai giải quyết.

Thang Trấn lãnh mệnh ra đi, thoáng chốc đương trường chỉ còn lại Thiết lão, Vân Trung Nhạn và Hứa Trọng Lương ba người.

Thiết lão thần thái ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn hoa tuyết tung bay rợp trời, chẳng nói chẳng rằng cũng không buồn động đậy, chỉ thấy chiếc trường bào màu xám của lão tung bay phần phật trong gió lạnh.

Thật lâu sau mới nghe lão thở dài u oán, thu mục quang lại quay đầu nhìn Hứa Trọng Lương chau mày nói:

- Bản bảo nội ưu ngoại hoạn đã bắt đầu manh nha, Trọng Lương, trong tình cảnh này người không hẳn tâm bỏ ta mà đi chứ...

Hứa Trọng Lương vẻ mặt sầm muện cung kính nói:

- Bảo chủ, thuộc hạ thân mang ân tri hộ của Bảo chủ, dù tan xương nát thịt cũng phải đáp đền, nhưng hay tin lão mẫu bị bắt thì như lửa đốt, lúc này thân tâm đã loạn, nếu cưỡng lưu lại nơi này đối với bản bảo cũng không ích lợi gì, mong Bảo chủ niệm tình lượng thứ.

Hơi dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hơn nữa thuộc hạ tiến cử tề hữu Tống Thiên Hành, bất luận về phương diện nào cũng đều cao minh hơn thuộc hạ rất nhiều. Bảo chủ mất Hứa Trọng Lương mà được một võ lâm hãn hữu kỳ tài khác, cái mất,

cái được không cần nói cũng thấy rõ...

Thiết lão giơ tay ngắt lời Hứa Trọng Lương nói:

- Trọng Lương, người mà người tiến cử đương nhiên lão khiêu yên tâm vô cùng, nhưng cho dù lão khiêu có ích kỷ tới đâu cũng không thể để người mang thêm tội bất hiếu, ý của lão khiêu bất quá muốn người hoãn ngày khởi hành lại, chờ lệnh hữu Tống đại hiệp đến đây rồi hãy đi.

Hứa Trọng Lương lắc đầu nói:

- Bảo chủ thánh minh, tâm trạng của thuộc hạ lúc này quả đã rối loạn, chỉ hận không có cánh được để bay đến bên lão mẫu, bởi vì.. bởi vì...

Hứa Trọng Lương “bởi vì” cả buổi vẫn không nói được bởi vì cái gì.

Thiết lão tựa như cảm thấy áy náy không yên, thở dài nói:

- Trọng Lương, người không cần phải nói nữa, thôi, cứ theo ý của người mà làm vậy.

Hứa Trọng Lương tựa như cất được gánh nặng, cung thân nói:

- Đa tạ ân đức Bảo chủ, như vậy sáng mai thuộc hạ không đến bái tạ Bảo chủ nữa.

Thiết lão gật đầu nhẹ nhàng nói:

- Nhận nhi, người thay ta đưa Hứa đại huynh về bảo trước, phụ thân muốn ở đây yên tĩnh để suy nghĩ một lúc.

Vân Trung Nhận ấp úng:

- Phụ thân, người... cũng nên về...

Thiết lão trầm tư không nói.

Hứa Trọng Lương đưa mắt ra hiệu Vân Trung Nhận không nên nói nữa, nhưng chàng lại thành khẩn nói:

- Bảo chủ, thuộc hạ trước lúc lâm biệt có lời ngu muội muốn nói, mong Bảo chủ đặc biệt lưu ý.

Đang trầm tư bỗng Thiết lão hơi giật mình nhìn lên hỏi:

- Việc gì...

Hứa Trọng Lương thần thái nghiêm trang nói:

- Xin Bảo chủ gia tâm lưu ý sự an toàn của đại công tử.

Thiết lão gật gù đầu nói:

- Đa tạ lời nhắc nhở của người.

Quay sang Vân Trung Nhạn, ánh mắt lão đột nhiên trở nên uy nghiêm khác thường nói:

- Nhạn nhi, dùng cách nhanh nhất lập tức triệu tam đệ của người về bảo, đồng thời truyền lệnh Chấp Pháp đường, đặc biệt chú ý sự an toàn của tên súc sinh to gan ấy, có gì sơ thất thì đừng đến gặp ta nữa! Được rồi, các người về đi.

Vân Trung Nhạn cung thân lãnh mệnh, rồi cùng Hứa Trọng Lương song song hành lễ cáo lui, tức tốc phi thân về bảo.

Thiết lão nhìn theo hai người đi khuất bóng, thở dài một tiếng rồi đội tuyết giảm sương từng bước chậm rãi bước về phía cánh rừng. Bước chân của lão cực kỳ nặng nề, thân hình cũng run lên khe khẽ, một đời quái kiệt, bốn ba sóng gió giang hồ, lúc này dường như mang tâm sự nặng nề, chỉ qua một đêm lão như già đi đến hai mươi tuổi...

Trời sáng, ánh dương quan vừa soi rọi xuống vạn vật, cửa lớn của Kim Thang bảo mở ra, Hứa Trọng Lương trong bộ nho phục phấp phới cười trên lưng con thiên lý mã, đạp tuyết đi ra.

Tiếp theo là một cỗ xe song mã trang trí cực kỳ hoa lệ, chiếc xe che kín mít bên ngoài không biết bên trong là nhân vật như thế nào, nhưng với dáng của cỗ xe cũng có thể đoán được người ngồi trong xe phải là nhân vật trọng yếu của bảo.

Cỗ xe hào hoa và thần bí ấy sau khi ra khỏi Kim Thang bảo, vòng qua Linh Nham Đài, dọc theo quan đạo quanh hồ, đi qua Vô Tích, Vũ Tấn, trực chỉ hướng Tây Bắc bốn hành.

Xe đi chậm rãi tựa như không có việc gì gấp gáp, nhưng chỉ với một điểm khởi hành cực sớm, đội tuyết mà đi có thể suy đoán được ắt phải có sứ mệnh di quan trọng lắm.

Đến trưa ngày thứ tư cỗ xe ngựa vừa hoa lệ vừa thần bí ấy mới đến Kim Lăng.

Từ Thái Hồ đến Kim Lăng, dường như không cần đến một khoảng thời gian nhiều như vậy, nhưng cỗ xe đã đi mất ba ngày rưỡi, không lẽ dọc đường đã gặp phải việc gì làm trễ hành trình chăng...

A! phải rồi! Xung quanh cỗ xe hoa lệ ấy có vết rách lỗ chỗ, còn nữa, tên xa phu ăn mặt hào hoa khí phách bất phàm tựa như cũng không bình thường, trên chiếc áo khoác da chồn thấy có vết máu lấm tẩm.

Xe ra dọc đường chắc gặp phải sự cố gì rồi.

Nhưng kẻ nào... Kẻ nào gan lớn hơn trời dám tập kích người của Kim Thang bảo... Mục đích của chúng là gì... Thật khiến người ta khó hiểu!

Cỗ xe theo Cao Kiêu môn nhập thành, qua Quang Hoa môn, qua Chu Tước kiêu, dọc theo bờ đông Tần Hoài mà thẳng lên hướng Bắc, dừng trước cửa “Thiết Ký” tiền trang.

Thái Hồ thì tuyết bay đầy trời, nhưng ở Kim Lăng thì vàng thái dương rực rỡ trên cao tỏa ánh quang âm áp.

Tên phổ kỵ đang đứng tắm nắng ở trước cửa Thiết Ký tiền trang thấy xe dừng trước mặt, ngẩng đầu nhìn lên bất giác chấn động toàn thân vội vàng hướng về tên xa phu cung thân hành lễ, lấp bắp:

- Hoàng... Hoàng lão gia... người...

Hắn chưa dứt lời, rờ xe vén lên, gương mặt thần thái cực kỳ nghiêm nghị của nhị công tử Vân Trung Nhạn hiện ra, tiếp theo là tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, mình mặc kinh trang, tiêu dung ngọc cốt, nổi gót bước xuống xe.

Tên phổ kỵ đờ lười đứng chết đống không nói được tiếng nào, tên xa phu người được xưng là “Hoàng lão gia” trầm giọng quát:

- Lý ngũ, còn chưa mau mau thông báo Mao chưởng quân.

Lý ngũ như vừa tỉnh cơn mê, lật đật cung thân thi lễ, quay người chạy biến vào bên trong.

Vân Trung Nhạn, Vân Trung Phụng song song bước vào đại môn, “Hoàng lão gia” cũng nổi gót theo sau tiến vào.

Đừng tưởng Thiết Ký tiền trang bên ngoài vẻ lụp xụp mà xem thường, bên trong bày trí cực kỳ sang trọng, có thể sánh ngang với biệt phủ của cung quan.

Ba người vừa bước vào bên trong đã thấy một thanh y trung niên văn sĩ đã bước tới, từ xa xa đã cung thân hành lễ:

- Tham kiến nhị công tử, tứ tiểu thư.

Vân Trung Nhạn dừng bước gật đầu nói:

- Mao huynh, lập tức cho người sửa lại cỗ xe trước cổng, đồng thời chuẩn bị thêm một đôi song mã nữa, bản tọa chỉ dừng chân nghỉ ngơi một thời gian rồi đi.

Thì ra vị “Mao huynh” này chính là chưởng quỹ của Thiết Ký tiền trang.

Thiết Kỳ tiền trang với “Chấn Uy” tiêu cực vốn là đại nghiệp của Vân gia, vị “Mao huynh” này tuổi còn trẻ, lại một mình quản lý cả một tiền trang, đủ thấy nhân vật này không phải tầm thường.

Mao chưởng quỹ dạ lớn lãnh mạng. Vân Trung Nhạn nói xong lập tức tiếp tục cất bước.

Mao chưởng quỹ thần sắc biến đổi, đưa mắt nhìn theo ba người quẹo sang một dãy hành khác lập tức như nhớ ra điều gì lớn tiếng gọi:

- Nhị công tử...

Vân Trung Nhạn dừng bước quay người lại hỏi:

- Có việc gì...

Mao chưởng quỹ bước gấp tới trước mặt Vân Trung Nhạn hạ giọng nói:

- Mao Tử Kỳ có việc cần bẩm báo.

Vân Trung Nhạn chau mày:

- Nói ngắn gọn thôi.

Mao Tử Kỳ đáp:

- Dạ, lúc nãy lão Bảo chủ có cho bồ câu đưa thư...

Vân Trung Nhạn hơi biến sắc, ngắt lời:

- Lão Bảo chủ có điều chi chỉ thị...

Mao Tử Kỳ nói:

- Dạ chỉ nói Hứa tổng quản trên đường đi bị phục kích tử vong...

Mao Tử Kỳ chưa dứt lời, ba người nghe đồng loạt lên kinh hãi. Vân Trung Nhạn song mục lóe tinh quang, nghiêng răng nói:

- Thủ đoạn thật thâm độc!

Mao Tử Kỳ nói tiếp:

- Bẩm nhị công tử, còn nữa, chuyển trọng tiêu do Chấn Uy tiêu cực hộ tống bị cướp, hộ tiêu tiêu sư một chết một trọng thương, Tổng tiêu sư... tam công tử cũng khó thoát khỏi...

Quả là nhà đột gặp lúc trời mưa, xem ra Kim Thang bảo đã đến hồi mặt vận!

Những tin tức bất hạnh này khiến gương mặt biến thành xanh xám của Vân Trung Nhạn hiện lên một vầng sát khí, song mục phát xạ những tia sáng rợn người nhưng chàng chỉ cắn chặt môi, không nói tiếng nào.

Còn Vân Trung Phụng má phấn tái nhợt, song mục cũng trở nên oai nghiêm lạ, nhưng thân hình nàng khẽ run run.

Mao Tử Kỳ nhìn thần thái oai nghiêm của nhị vị thiếu chủ bất giác không rét mà run, hít một hơi chân khí, lấy lại can đảm nói:

- Chỉ dụ của lão nhân gia còn nói, nhị công tử, tứ tiểu thư giải quyết việc xong lập tức trở về bảo phục mệnh!

Vân Trung Nhạn thu thần quang lại thờ dài nói:

- Được rồi, ta biết!

“Kê Minh tự” nằm ở phía Đông Huyền Vũ sơn cách Bắc thành Kim Lăng khoảng bảy dặm. Nguyên là “Đông Thái tự” thời Lục triều Lương đại. Đến thời Hồng Vũ đổi thành Kê Minh tự, hai bên tả hữu viết “Đại Thiên Thế Giới, Bất Nhị Pháp Môn”, nét bút cứng cõi hùng vĩ nhất định là thủ bút của danh gia.

Chùa nhỏ, chỉ có tiền hậu hai dãy, tuy nhiên hương hỏa không lúc nào tàn.

Sau chùa có “Hát Mộng lâu” là một chỗ ngắm cảnh tuyệt hảo, từ đây nhìn về phía Tây, Trường Giang lấp lánh xa xa, bình nguyên xanh mát ngút ngàn khiến người ngắm cảnh tiêu tan dục niệm.

Trời đã hoàng hôn.

Bên ngoài Kê Minh tự hai cỗ xe song mã phi tới như bay.

Hai cỗ xe dừng lại, Vân Trung Nhạn với Vân Trung Phụng rời xe chậm rãi bước vào sơn môn.

Vân Trung Nhạn cùng tri khách tặng trao đổi mấy câu, tri khách tặng lập tức dẫn lộ, ba người đi ra Hát Mộng lâu, dừng lại trước cửa tịnh thất ở mé Tây.

Trong tịnh thất vọng ra tiếng đọc sách sang sảng, thì ra người ấy đang đọc thiên “Thu Thủy” trong Nam Hoa kinh của Trang Tử.

Trên tòa lầu cao cao, trong căn phòng yên tĩnh đối mặt với ánh tịch dương đỏ ối, Trường Giang lấp lánh giát bạc, lại đọc danh tác của cổ nhân, cảnh ấy tình ấy thật thoát tục không vương chút khói bụi trần gian. Chỉ nội một điểm này thôi thì tâm trường, khí độ, tư tưởng của chủ nhân tịnh thất không cần nói cũng

có thể biết được.

Tri khách tăng gõ nhẹ lên cánh cửa tịnh thất ba lượt.

Tiếng đọc sách trong tịnh thất chợt im lặng, cửa phòng mở ra, một đứa bé trai độ mười lăm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú xuất hiện giữa cửa, đôi mắt to đen lay láy lướt qua ba người đứng bên ngoài, cuối cùng dừng lại trên mặt tri khách tăng. Giọng trong trẻo có phần ngạc nhiên hỏi:

- Đại hòa thượng, nhị vị này là...

Tri khách tăng chấp tay hành lễ nói:

- Hai vị quý khách đây cầu kiến Tổng công tử.

Đứa bé đưa mắt nhìn lại huynh muội Vân gia một lần nữa, mới cất tiếng nói:

- Được, chư vị chờ cho một lát.

Tịnh thất này có ba gian, bên ngoài là một thư phòng, kiêm luôn khách sảnh, bày trí giản dị mà văn nhã, có đủ cầm, kỳ, thi, họa, tuy đứng bên ngoài nhưng vẫn cảm thấy được cái không khí trong nhà. Thanh tao, thoát tục của căn phòng.

Tiếp sau đó một thanh niên văn sĩ mình mặc thanh y, đầu chít khăn thư sinh, từ bên trong thư thái chậm chậm bước ra.

Chỉ thấy chàng tuổi trạc hai mươi sáu, hai mươi bảy, mày kiếm chạy dài vào hai bên thái dương, mắt sáng như sao, mũi cao thẳng, môi tọt thoa sơn, sắc mặt hồng hào, thể chất vừa mềm mại vừa tráng kiện, dáng người dong dỏng cao, thần thái phiêu dật.

Vân Trung Nhạn trước nay vẫn tự thị là người tướng mạo phong lưu bật nhất, giờ thấy đối phương bất giác cũng phải khen thầm. Đến cả Vân Trung Phụng bình thường coi nam nhân như cỏ rác, ánh mắt vừa chạm phải đối phương bất giác tim đập rộn ràng, trên đôi má không biết từ đâu bỗng hiện đến hai mảng mây hồng.

Thanh y văn sĩ đứng giữa cửa phòng như ngọc thụ trước gió, mục quang lướt nhẹ qua phía huynh muội Vân thị, miệng mỉm một nụ cười nói:

- Vị nào cần gặp Tổng Thiên Hành...

Vân Trung Nhạn bối rối mỉm cười ôm quyền nói:

- Tại hạ Vân Trung Nhạn, cùng xá muội Vân Trung Phụng mạo muội cầu kiến Tổng đại hiệp.

Tống Thiên Hành nghe nói, trên gương mặt một thoáng kinh ngạc lướt qua, mày kiếm hơi cau lại, miệng vẫn nở một nụ cười nói:

-Ồ! Thì ra là hiệp giá của Vân nhị công tử và Vân tứ tiểu thư, thật là rộng đến nhà tằm, Tống Thiên Hành thật vạn hạnh, vạn hạnh.

Tiếp theo đưa tay chỉ vào trong phòng khách sáo:

- Mời! Mời!

Vân Trung Nhạn, Vân Trung Phụng theo sau Tống Thiên Hành vào trong thư phòng, tri khách tặng hành lễ cáo lui.

Song phương phân chủ khách ngồi xuống, đưa bé dâng lên ba chung trà, rồi kéo ghế ngồi xuống một bên, song mục cứ chăm chăm nhìn cử chỉ của huynh muội Vân gia.

Vân Trung Nhạn nhấp một ngụm trà nhìn đứa bé rồi chuyển sang nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tống đại hiệp, vị tiểu ca này là lệnh cao túc (đệ tử)...

- Không, đây là tiểu sư đệ Hồ nhi, niên ấu vô tri, xin nhị vị đừng chê cười.

Chuyển mắt nhìn qua Hồ nhi nói:

- Sư đệ còn chưa ra mắt Vân nhị công tử và Vân tứ tiểu thư.

Hồ nhi đứng dậy hành lễ nói:

- Hồ nhi ra mắt nhị công tử, tứ tiểu thư.

Thái độ của hắn nghiêm nghị, hành động ngay ngắn, khiến Vân gia huynh muội không khỏi phục thầm.

Vân Trung Nhạn mỉm cười hỏi:

- Hồ nhi lão đệ năm nay bao nhiêu tuổi rồi...

- Tại hạ năm nay mười lăm tuổi.

- Lão đệ tuy nhỏ tuổi nhưng bản lĩnh chắc cũng học được nhiều...

Hồ nhi tỉnh như không:

- Không nhiều, sư huynh nói tại hạ tuổi còn nhỏ, tối kỵ tham đa bất hóa!

Ừ, sao việc luyện võ lại chi đến sư huynh làm vậy...

Sắc mặt Vân Trung Nhạn ngạc nhiên chưa biết Tống Thiên Hành đã đỡ lời:

- Võ công của Hồ nhi sư đệ do Tống Thiên Hành thay sư phụ truyền dạy.

Tống Thiên Hành đột ngột đổi giọng nhìn Vân Trung Nhạn hỏi:

- Vân nhị công tử, Vân tứ tiểu thư hiệp giá quang lâm không biết có điều chi chỉ giáo...

Vân Trung Nhạn thu ngay nét cười nói:

- Tống đại hiệp...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt ngắt lời đối phương:

- Nhị công tử, Tống Thiên Hành đọc sách luyện kiếm lưỡng diện bất thành, đối với giang hồ đồng đạo chẳng chút công lao, hai tiếng “đại hiệp” thật không dám nhận, xin nhị công tử lượng thứ.

Vân Trung Nhạn mỉm cười chữa thẹn:

- Tại hạ cung kính không bằng tuân lệnh, tạm thời dùng chữ “tiên sinh” tôn kính các hạ!

Tống Thiên Hành nhếch mép, một nét cười khó hiểu thoáng qua nét mặt, nói:

- Tống Thiên Hành được giang hồ đồng đạo yêu mến, nguyên có ngoại hiệu “Hảo Hảo tiên sinh”, nhị công tử dùng hai tiếng “tiên sinh” tại hạ không dám phản đối.

Vân Trung Nhạn mỉm cười nói:

- Huynh muội tại hạ mạo muội đến đây quấy rối thanh tu của Tống tiên sinh, trong lòng đã thấy bất an, nhưng quả thật lần này đến đây có mấy lời mạo muội muốn nói, nếu có điều chi đường đột, xin Tống tiên sinh niệm tình giang hồ đồng đạo lượng thứ.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Nhị công tử có điều chi chỉ giáo, Tống Thiên Hành rửa tay cung hầu.

Vân Trung Nhạn mỉm cười:

- Tại hạ miệng lưỡi vụng về, nói ra sợ có điều thất thố, xá muội khẩu thiệt anh linh, được tiếng là “Nữ Tô Tần”, nên đến đây phải nhờ đến xá muội thay thế.

Dứt lời quay sang nhìn Vân Trung Phụng nói:

- Tứ muội, muội nói đi!

Vân Trung Phụng hơi cau đôi mày liễu, mỹ mục thoáng hiện một tia nhìn khó hiểu, nhìn sâu vào mắt Tống Thiên Hành cất giọng trong trẻo nói:

- Tống tiên sinh, gia huynh đã nói như vậy, xin lượng thứ tiểu nữ đường đột.

Tống Thiên Hành vừa hiểu kỳ vừa khó hiểu, gật đầu nói:

- Xin tứ tiểu thư chỉ giáo.

Vân Trung Phụng nghiêm nghị nói:

- Tống tiên sinh hiện là nhất thế kỳ tài, võ công siêu tuyệt, nhưng trước nay vẫn chưa có ý xuất thế, cứ ẩn cư một nơi sơn thủy hữu tình, hơn nữa tiên sinh có nói trước, coi thường danh lợi, không muốn dương danh giang hồ, bởi vậy tiểu nữ thật không dám nói thẳng.

Khai môn kim sơn, lời lẽ sắc bén, xem không hổ với ba chữ “Nữ Tô Tần”.

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Tứ tiểu thư nói như vậy chỉ sợ sai đối tượng rồi.

Vân Trung Phụng hỏi lại:

- Tiên sinh nói vậy là sao...

- Lúc này Tống Thiên Hành cũng đã nói qua, đọc sách luyện kiếm lưỡng diện bất thành, làm gì có “nhất thế kỳ tài” với “võ công siêu tuyệt”... Trước mắt bởi không có sở cư thân phải ẩn thân ở nhờ chốn thiên môn, nào dám nói tới chuyện ẩn cư chốn sơn thủy hữu tình.

Vân Trung Phụng mỉm một nụ cười mê hồn nói:

- Tống tiên sinh nhất đại kỳ tài, làm sao lại thốt ra lời không thật lòng như vậy.

- Tứ tiểu thư dựa vào đâu mà đoán định như vậy...

- Phải chăng Tống tiên sinh nói những lời nói lúc này đều xuất phát tự tâm, không một lời sai...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tứ tiểu thư nói như vậy, chắc có căn cứ vững chắc...

Vân Trung Phụng buông gọn:

- Đương nhiên!

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Lấy gì làm chứng...

- Thời cơ đến lập tức đưa ra nhờ Tống tiên sinh chỉ giáo.

- Nhưng Tống Thiên Hành có thể lập tức đưa ra lời phản bác những lời của tứ tiểu thư nói lúc này.

Vân Trung Phụng nhướng đôi mày liễu:

- Tiểu nữ hầu nghe lời cao luận.

Song mục Tống Thiên Hành thoáng hiện tia sáng lạ lùng, nhếch mép cười nhẹ nói:

- Chắc tứ tiểu thư cũng biết qua lai lịch của mỹ hiệu “Hảo Hảo tiên sinh” của Tống Thiên Hành này...

Vân Trung Phụng gật đầu:

- Không sai, có nghe các nhân vật giang hồ nói qua.

Tống Thiên Hành vụt nghiêm sắc mặt nói:

- Vậy thì đủ rồi, Tống Thiên Hành này lấy muôn vàn khổ ải, vô biên khuất nhục đổi lấy tước hiệu đàm tiếu của đồng đạo giang hồ “Hảo Hảo tiên sinh”. Nếu Tống Thiên Hành này quả là “nhất thế kỳ tài, võ công siêu tuyệt” thì có gì im hơi lặng tiếng chịu khuất nhục bấy lâu nay mà không có chút hành động nào để thanh minh với võ lâm đồng đạo...

Vân Trung Phụng đảo mắt một vòng, cười tươi:

- Đó chính là chỗ cao minh của Tống tiên sinh vậy!

Hơi ngừng lời một chút, làn thu ba thăm thăm của nàng nhìn sâu vào mắt Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Theo chỗ tiểu nữ biết được, Hoài Âm Hầu Hàn Tín cũng từng chịu qua cái nhục lòn tròn giữa chợ, nhưng công tích vĩ đại của người cũng không vì thế mà không có!

Đôi mắt của Tống Thiên Hành chợt tối lại:

- Tống Thiên Hành là người thường nào dám sánh ngang với bậc tiên hiền!

Vân Trung Phụng không chịu buông tha, mỉm cười tiếp:

- Tống tiên sinh sai rồi, tiểu nữ thiển cận xin có lời mạo muội, Hàn Tín đối với đại hán có công khai quốc, công tích này không thể phủ nhận, nhưng căn cứ vào cá tính mà luận, Hàn Tín là người yếu mềm, thiếu quả đoán, chưa đủ khí khái của bậc đại trượng phu, đến lúc mất mạng ở “Vị Ương Cung” mới nói câu “hối hận vì không nghe lời can gián của Văn Thông”, thử hỏi việc này lấy gì bù đắp nổi...

Tống Thiên Hành giơ ngón tay cái lên, gật đầu tán thưởng:

- Cao luận! Cao luận! Tống Thiên Hành thành tâm bội phục!

Vân Trung Phụng mặt tỉnh bơ, cười nhẹ:

- Từ đó mà xét, tiểu nữ cho rằng người không đáng sánh chính là Hoài Âm Hầu Hàn Tín chứ không phải là Tống tiên sinh. Kỳ thực với tài hoa của Tống tiên sinh, không những dành một chức khanh chức tướng dễ như lấy đồ trong túi mà cả việc tranh ngôi hoàng đế cũng không khó...

Tống Thiên Hành mỉm cười xoa tay kêu lên:

- Đủ rồi tứ tiểu thư, cứ coi như Tống Thiên Hành được như lời tứ tiểu thư nói đi, vậy thì chuyến đi này của hiền huynh muội chắc phải có việc đặc biệt quan trọng rồi.

Vân Trung Phụng cười tươi nói:

- Tống tiên sinh cao minh như vậy chắc đã sớm nhìn thấu tâm trường của huynh muội tiểu nữ, tiểu nữ cũng xin nói thẳng không cần giấu giếm.

Hơi dừng lại một chút, mục quang vẫn chăm chú nhìn vào mắt Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Gia phụ ngưỡng mộ Tống tiên sinh đã lâu, sớm có ý thỉnh cầu Tống tiên sinh xuất thế, cùng sáng lập sự nghiệp kinh thiên động địa trong võ lâm. Nhưng hiềm một nỗi gần đây bản bảo biển cố liên miên, không thể tự thân thỉnh cầu, đành phái huynh muội tiểu nữ...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt ngắt lời:

- Tứ tiểu thư, chuyện này đến đây chấm dứt, thịnh ý của lệnh tôn Tống Thiên Hành tâm lãnh, hiền huynh muội hồi bảo phục mệnh xin chuyển lời mong lệnh tôn lượng thứ!

Vân gia huynh muội nghe nói đồng thất sắc, Vân Trung Phụng ý hơi giận hỏi:

- Hà cố gì Tống tiên sinh cự tuyệt thành ý của người ngàn dặm đến đây...

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Tống Thiên Hành quả có nỗi khổ tâm riêng, hơn nữa việc này không tiện báo cho người ngoài. Nhưng

Tống Thiên Hành thành tâm báo cho hiền huynh muội Tống Thiên Hành không phải cố ý làm cao, đồng thời thịnh tình của lệnh tôn xin nguyện khắc cốt ghi tâm...

- Đêm đã muộn, nơi này cô lậu không tiện đãi khách, cũng không dám làm mất thời giờ vàng ngọc của hiền huynh muội nữa!

Vị “Hảo Hảo tiên sinh” này quả đã hạ lệnh trục khách.

Vân Trung Phụng nhìn Vân Trung Nhạn cười buồn nói:

- Nhị ca, tiểu muội vô năng không làm tròn sứ mạng, xem ra chỉ còn cách đưa ra pháp bảo cuối cùng mà thôi.

Tống Thiên Hành nghe nói kinh ngạc nghĩ thầm “lại còn pháp bảo cuối cùng” nữa. Vị “Nữ Tô Tần” này quả không phải đơn giản.

Vân Trung Nhạn thò tay vào túi lấy ra một phong thư phong kín, hai tay đưa qua cho Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Xin Tống tiên sinh đọc hết bức thư này rồi hãy hạ lệnh trục khách.

Tống Thiên Hành tiếp lấy phong thư, mục quang vừa chạm vào bút tích ghi trên phong bì, bất giác thần sắc biến đổi, không kịp hỏi thêm câu nào, vội vàng xé phong bì rút ra một bức thư. Thấy bên trên dày đặc lối chữ hành thảo, viết như vậy:

Tử Nam hiền đệ!

Từ khi cách biệt ở Cổ Đô, thoát cái mà đã mấy mùa nóng lạnh. Ngu huynh cầu chúc đệ nghệ nghiệp tinh tiến, thân tâm vô ngại!

Ba năm trước đây ngu huynh dưới danh nghĩa Hứa Trọng Lương nhận lãnh chức Tổng quản Kim Thang bảo. Trong thời gian đó được Thiết lão hết lòng đãi ngộ, đồng sự kính vì, nên cũng dụng tâm sở học báo thâm ân của Thiết lão.

Không may hung tin truyền đến, gia mẫu bị Thúy Hoa thành bắt làm con tin. Thúy Hoa thành lấy tính mệnh gia mẫu uy hiếp ngu huynh. Ngu huynh thân làm nhi tử, không còn cách chọn lựa nào khác, nhưng thân chịu ân tri ngộ của Thiết lão chưa báo đáp trong muôn một, lúc này Kim Thang bảo ngoại họa nội phiên liên tục phát sinh, làm sao nhần tâm rũ áo ra đi...

Hiền đệ thân mang tuyệt học, trí tuệ siêu phàm, nếu chịu hạ thân nhận chức Tổng quản Kim Thang bảo không những có thể khẳng định tài nghệ, Kim Thang bảo hưng thịnh cũng là một vận may cho võ lâm đồng đạo, dùng đó khắc chế thế lực tà ma, hơn nữa cũng làm nhẹ bớt tội vô nghĩa hữu thủy vô chung của ngu

huynh, nhất cử lưỡng tiện, cao ý của hiền đệ thế nào...

Ngu huynh tự lấy làm hổ thẹn, sở học kém xa tiên hiền Từ Nguyên Trực, khốn thay cảnh ngộ lại cùng Từ Nguyên Trực tương đồng. Còn hiền đệ tuy không phải là Gia Cát tiên sinh, nhưng sở học lại hơn xa Gia Cát Lượng, bởi Gia Cát Lượng không có được võ công cái thế như hiền đệ. Bởi vậy ngu huynh tuy không dám sánh với Từ Nguyên Trực nhưng cũng xin mượn tích “Nguyên Trực tấu mã tiến Gia Cát”, xin hiền đệ nể mặt ngu huynh mà thành toàn cho!

Bản tánh gia mẫu chắc hiền đệ cũng rõ, tuy bị rơi vào tay tặc tử, nhưng hành động của ngu huynh không như sở nguyện của gia mẫu. Khốn thay lúc này ngu huynh tinh thần đã loạn, họa hay phúc xin phó thác trời xanh. Nhưng có điều khẳng định cho dù sau này có lọt vào tay tặc tử cũng quyết không hiến thân làm trâu ngựa cho chúng.

Vài lời ai cáo hiền đệ.

Ngu huynh Từ Quân Lượng Tống Thiên Hành đọc xong thở dài lẩm bẩm:

- Hiền huynh muội đã có mật thư của Từ quân, cố gì không chịu đưa ra sớm, hà tất phải bày bố thiên la địa võng như vậy.

Vân Trung Nhạn mỉm cười:

- Thiển ý của tại hạ là không nên hành động ngu muội như vậy, ngặt vì xá muội từng nghe Từ đại hiệp nói Tống tiên sinh thân như tiên hạc, coi thường danh lợi, nếu không có mật của Từ đại hiệp sợ mất công mà cầu không được hiền tài. Xá muội tự thị “Nữ Tô Tần” biện tài vô ngại, nhất định du thuyết một chuyến.

Nói đến đây chợt quay sang Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Mỹ hiệu “Nữ Tô Tần” của hiền muội không đứng vững nữa rồi.

Vân Trung Phụng liếc nhị ca một cái sắc sảo quát khế:

- Nhị ca sao nhiều lời lảm vậy...

Đôi mắt mỹ miều của nàng nhìn sâu vào mặt Tống Thiên Hành không giấu giếm tất cả ái mộ nói:

- Tống tiên sinh, nghe ý của tiên sinh lúc này, dường như đã tiếp nhận lời thỉnh cầu của Từ đại hiệp rồi...

Lúc này vàng kim ô đã trốn mất từ lâu, màn đêm đã phủ kín vạn vật.

Tống Thiên Hành bảo Hồ nhi lo đốt đèn lên, còn hai mắt chàng thì nhìn băng quơ vào khoảng trời đen lấp lánh ánh sao, lẩm bẩm như đáp lời của Vân Trung Phụng mà cũng như tự nói với lòng:

- Sinh ta ra là phụ mẫu, hiểu được ta chỉ có Từ Quân Lượng. Tình thế này ta không còn cách lựa chọn nào khác nữa rồi.

Ánh mắt chàng chuyển qua nhìn sâu vào mắt Vân Trung Phụng vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Tứ tiểu thư, đại khái Tổng Thiên Hành đã tiếp nhận lời thỉnh cầu của Từ Quân Lượng, tận lực vì Kim Thang bảo, có điều không dám tiếp nhận chức Tổng quản.

Vân Trung Phụng cố giữ giọng bình thường, nhưng ánh mắt không dấu được vẻ mừng rỡ nói:

- Ý của Tổng tiên sinh là lấy danh nghĩa khách khanh hiệp trợ gia phụ...

Tổng Thiên Hành đáp lời:

- Đúng vậy, như vậy hành động có thể thuận tiện hơn, bởi Tổng Thiên Hành sống nhàn hạ đã quen không thích bị câu thúc.

Vân Trung Nhận đỡ lời:

- Dù Tổng tiên sinh tiếp nhận chức Tổng quản của bản bảo, bản bảo cũng có lý nào câu thúc hành động của Tổng tiên sinh.

Vân Trung Phụng tiếp lời:

- Nhị ca không cần nói nhiều, không lẽ nhị ca còn chưa rõ, Tổng tiên sinh tiếp nhận lời thỉnh cầu của ta chẳng qua là nhờ nể mặt Từ đại hiệp mà thôi.

Mỹ mục đảo một vòng nói tiếp:

- Nhị ca, sao còn chưa giao Kim Long lệnh cho Tổng tiên sinh.

Vân Trung Nhận lấy từ trong túi ra một miếng kim bài rộng một tấc, dài chừng ba tấc, bên trên khắc hình một con rồng giơ nanh múa vuốt, nét khắc sống động như thật, vẻ mặt nghiêm nghị giao cho Tổng Thiên Hành nói:

- Tổng tiên sinh, đây là lệnh phù tối thượng của bản bảo, có thể thay thế Bảo chủ, xin giữ lấy hầu dùng về sau.

Tổng Thiên Hành tiếp lấy lệnh phù, nhìn sơ qua một chút rồi cất vào trong túi nói:

- Được rồi, sự việc cứ quyết định như vậy, trước mắt Tổng Thiên Hành muốn hiểu thêm tình hình của quý bảo, mong rằng hiền huynh muội chỉ giáo cho.

Vân Trung Nhạn nói:

- Tổng tiên sinh cứ hỏi, tại hạ nhất nhất trả lời.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm hỏi:

- Từ đại hiệp lấy tên giả Hứa Trọng Lương vào làm Tổng quản của quý bảo, quý bảo có biết đó là nhân vật danh chấn giang hồ Thần Cơ tú sĩ Từ Quân Lương...

Vân Trung Nhạn lập tức gật đầu xác nhận:

- Biết, có điều chỉ giới hạn trong mấy người, Bảo chủ, mấy huynh muội tại hạ với bốn vị Tứ tinh hộ pháp mà thôi.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Tại sao Từ đại hiệp lại lấy tên giả đầu thân vào quý bảo... Tại sao đã ba năm rồi không rước Từ thái phu nhân vào quý bảo...

Vân Trung Nhạn đáp:

- Về nguyên nhân Từ đại hiệp dùng tên giả nhậm chức Tổng quản bản bảo bởi Từ đại hiệp không chịu giải thích nên bản bảo không biết. Còn vấn đề thứ hai, tại hạ có thể phụng vào việc Từ thái phu nhân bị bắt cóc xảy ra, cùng ngay lúc trên đường đưa người về bản bảo.

Tống Thiên Hành ồ lên một tiếng rồi trầm ngâm hỏi tiếp:

- Như vậy trong thư Từ đại hiệp có nói quý bảo đang gặp ngoại họa nội phiền, sự thực chuyện như thế nào...

Vân Trung Nhạn đáp:

- Việc này nói ra dài dòng, về chuyện “nội phiền” xin chờ về đến bản bảo sẽ kể rõ, bây giờ tại hạ lược thuật tình hình “ngoại họa” trước...

Nói đến đây, bỗng như chợt nhớ đến điều gì, thần sắc của Vân Trung Nhạn đột biến, chàng dừng lời chú mục nhìn Tống Thiên Hành một lúc, sau mới lên tiếng:

- Tổng tiên sinh, tại hạ thật không phải, nói đến tình hình ngoại họa của bản bảo, trước tiên xin báo Tống tiên sinh một tin bất hạnh...

Một nét biến đổi thoáng lướt qua gương mặt tuấn tú của Tống Thiên Hành:

- Nhị công tử nói đến hai chữ “bất hạnh” không biết có phải chỉ đến cá nhân Tống Thiên Hành...

Vân Trung Nhạn cười buồn:

- Hai chữ “bất hạnh” nói ở đây có thể chỉ cá nhân Tống tiên sinh, cũng có thể nói cho toàn thể hiệp nghĩa đạo võ lâm.

Đôi mày kiếm của Tống Thiên Hành càng nhíu chặt hơn:

- Nhị công tử nói vậy nghĩa là sao...

Vân Trung Nhạn đáp:

- Bởi vì Từ đại hiệp hôm trước đã bị mai phục, thân vong...

Tống Thiên Hành chấn động toàn thân, mục quang lóe lên tia sáng kinh người, kêu lên thất thanh:

- Cái gì...

Tiếp đó hai mắt chàng tối lại dường như thấp thoáng ánh lệ, giọng chàng trở nên thê lương:

- Nhị công tử, xin thuật rõ nội tình.

Vân Trung Nhạn lắc đầu:

- Nội tình tại hạ cũng không tường tận, vì tại hạ cũng mới biết được tin này khi tới Kim Lăng trưa nay.

Tống Thiên Hành cúi đầu không nói lời nào, Vân Trung Nhạn thở dài nói:

- Lúc Từ

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ai Phục Ma Đầu

- Phải, vị dị nhân ấy dùng thủ pháp kỳ tuyệt phóng ám khí giải vây cho bọn tại hạ. Sau đó, địch nhân phân ra chạy tứ phía, lúc ấy huynh muội tại hạ cố gắng bắt được một tên, chuẩn bị truy bắt thêm thì vị dị nhân ấy dùng truyền âm nhập mật nói “kẻ cùng đường không nên đuổi”, tại hạ thoáng chần chừ địch nhân đã biến mất hết, trong khi đó tên bị bắt cũng cắn răng giả chứa chất độc tự vận.

Thì ra là như vậy, thảo nào lúc bọn Vân Trung Nhạn vào đến Thiết Ký tiền trang mặt người ngào người nấy đều trầm trọng khác thường, cả cỗ xe hoa lệ cũng thương tích lổ chỗ.

Tống Thiên Hành thờ dài than:

- Nhị công tử đích thân giáp trận mà vẫn không nắm bắt được sợi dây nào để điều tra, xem ra thủ đoạn của đối phương quá tàn độc, lại hành động chu mật khác thường.

Vân Trung Nhạn nghiêng rằng nói:

- Không sai! Thủ đoạn của địch vừa bí mật vừa ác độc, có điều cho đến giờ phút này tại hạ vẫn chưa đoán ra được mục đích chính của đối phương là gì, đồng thời kẻ đầu não của đối phương có phải là kẻ đã bắt cóc Từ thái phu nhân; Thúy Hoa thành, hay còn nhân vật nào khác.

Tống Thiên Hành không trả lời, hỏi tiếp:

- Ngoại họa của quý bảo chỉ là những vụ vừa thuật ở trên...

Vân Trung Nhạn đáp lời:

- Không, hôm qua gia phụ cho bồ câu đưa thư đến bảo tam đệ của tại hạ bị cướp tiêu, tiêu sư hộ tiêu một chết một trọng thương, xá đệ cũng khó tránh khỏi, đồng thời ngay đêm trước ngày tại hạ rời bảo, một vị Tứ tinh hộ pháp bị giết một cách bí mật bên ngoài Kim Thang bảo.

Tống Thiên Hành nhíu cao đôi mày kiếm, nhìn Vân Trung Nhạn:

- Sự việc xảy ra dường như quá trùng hợp...

Vân Trung Nhạn gật đầu:

- Tống tiên sinh anh minh, đây rõ ràng là địch nhân có kế hoạch sắp đặt sẵn.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Chuyển đi này của nhị công tử có phải thuộc về việc cơ mật của bảo...

Vân Trung Nhạn ứng tiếng xác nhận:

- Đúng vậy! Chuyển đi này của tại hạ ngoài gia phụ với huynh muội tại hạ, Hứa đại hiệp, chỉ có mười nhân vật cao cấp khác của bản bảo biết.

Gương mặt của Tống Thiên Hành chợt như có một áng mây dị dạng lướt nhẹ qua.

Vân Trung Phụng đỡ lời:

- Phải chăng Tống tiên sinh cho rằng bản bảo có nội giang tiềm phục...

Đôi mắt Tống Thiên Hành hơi nhìn xuống, một lúc sau mục quang nhìn thẳng vào hai người nói:

- Nhị công tử, phải chăng quý bảo có nội giang tiềm phục, trước khi nắm rõ cái gọi là “nội phiến” của quý bảo thì chưa dám võ đoán, việc này chờ về đến quý bảo sẽ thương nghị.

Tống Thiên Hành thông báo nhị công tử quyết định lúc này có chút thay đổi, từ giờ phút này trở đi, Tống Thiên Hành chính thức tiếp nhận chức Tổng quản Kim Thang bảo...

Vân Trung Phụng không kềm được lòng, mặt tươi như hoa chen lời:

- Vậy thì hay quá!

Tống Thiên Hành hơi nheo đôi mày kiếm, mắt chàng lóe lên một tia sáng kỳ dị, cất giọng như thép nói:

- Ta muốn đấu một phen với bọn ma đầu ác độc này!

Vân Trung Nhạn ôm quyền nói:

- Quyết định này của Tống tiên sinh không những là cái may của Kim Thang bảo mà còn là phúc của toàn thể võ lâm...

Tống Thiên Hành lắc đầu cười nói:

- Nhị công tử xin đừng quá kỳ vọng vào Tống Thiên Hành như vậy, nên biết lúc này đạo tiêu ma trượng, hơn nữa Tống Thiên Hành không phải là siêu nhân, việc thành bại trong tương lai khó lòng đoán trước được. Bây giờ xin nhị công tử truyền bầm lệnh tôn, dùng cách nhanh nhất đem tin Tống Thiên Hành chính thức nhận chức Tổng quản thông tri các cơ cấu của bản bảo cùng võ lâm đồng đạo.

Nói đến đây mục quang bỗng chớp lên như điện, một thoáng cười lướt nhẹ trên môi:

- Với tước hiệu “vinh quang” Hảo Hảo tiên sinh của ta, làm như vậy không khỏi khiến cho bản bảo bị đồng đạo chê cười, nhưng việc này còn có thâm ý khác. Phản ứng của mọi người trong bảo thể nào chúng ta không cần lưu ý.

Vân Trung Nhạn mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy, trước tiên làm đối phương đặc ý, bất gia tâm giới bị quả là thượng sách của binh gia, tại hạ tin rằng gia phụ tất tán đồng kế này của Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành nhìn Vân Trung Nhạn một cái đầy ý nghĩa nói:

- Còn bản thân Tống Thiên Hành sau khi nắm sơ lược tình hình các cơ sở của Kim Thang bảo lập tức đi Từ Châu một chuyến.

Vân Trung Nhạn ngạc nhiên hỏi:

- Tông tiên sinh có việc gì phải đi Từ Châu...

Tống Thiên Hành đáp:

- Tại hạ muốn đi Thúy Hoa thành cứu Từ thái phu nhân trước.

Hơi ngừng một chút chàng không đợi đối phương mở lời đã tiếp lời nói:

- Nhị công tử và Tứ tiểu thư chắc chưa nghĩ ra rằng Tống Thiên Hành thành linh thay đổi chủ ý, chính thức tiếp nhận chức Tổng quản bản bảo hoàn toàn là do bị kích thích bởi tin dữ Từ đại hiệp thảm tử.

Huynh muội Vân gia im lặng cúi đầu.

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Tống Thiên Hành với Từ đại hiệp huy tiếng là bằng hữu nhưng tình thâm hơn thủ túc.

Trong lúc Tống Thiên Hành cùng đường không muốn sống nữa thì được Từ thái phu nhân coi như thân sinh chi tử mới có dũng khí sống đến ngày hôm nay. Giờ Từ đại hiệp đã thành người thiên cổ, Từ thái phu nhân lại bị cầm cố nơi sào ma huyết quỷ, Tống Thiên Hành nếu không kịp thời ứng cứu làm sao an lòng được.

Vân Trung Phụng đưa tay vén mớ tóc xõa trên trán, nhẹ gật đầu:

- Tống tiên sinh người trung hậu, việc này đương nhiên nên làm trước.

Vân Trung Nhạn nói:

- Chuyến đi này của Tống tiên sinh có thêm tùy tùng... Hay là bản bảo phái người tiếp trợ...

Tống Thiên Hành lắc đầu cười nhẹ:

- Thịnh tình của nhị công tử Tống Thiên Hành tâm lãnh, nhưng chuyến đi này cũng chưa đúng lúc động thủ với Thúy Hoa thành, nên Tống Thiên Hành đi một mình đủ rồi.

Dứt lời song mục mở lớn, tin quang như sao nhìn Vân Trung Nhạn, Vân Trung Phụng cung quyền cười nói:

- Tống Thiên Hành đã nhận chức Tổng quản của quý bảo đương nhiên phải theo tôn chỉ hành sự, chuyến đi này tuy gần như lộng quyền tự ý, nhưng việc bất đắc dĩ, hơn nữa nhân cơ hội này dò xét thâm ý của Thúy Hoa thành đối với bản bảo thế nào, kỳ thực là công tư lưỡng tiện, bởi vậy trước mặt Bảo chủ mong nhị vị thay Tống Thiên Hành nói tốt cho vài lời.

Vân Trung Nhạn, Vân Trung Phụng đồng thời mỉm cười, Vân Trung Phụng cất giọng nói:

- Tống tiên sinh khách sáo quá, đừng nói chuyến đi này công tư lưỡng tiện, cho dù gác bỏ việc công sang một bên, chỉ bằng mối giao tình giữa tiên sinh và Từ đại hiệp, gia phụ cũng tán đồng cả hai tay.

Vân Trung Nhạn cũng mỉm cười phụ họa:

- Đương nhiên là như vậy rồi.

Qua một buổi đàm luận song phương từ chỗ lạ đã biến thành quen, Vân Trung Phụng mang các cơ sở của Kim Thang bảo, địa điểm, tình hình cùng nhân sự sơ lược nói cho Tống Thiên Hành rõ, sau đó song phương nói mấy lời khách sáo rồi chủ khách chia tay.

* * * * *

Từ Châu, xưa gọi là Bành Thành, vẫn được coi là Đại phủ trấn ở vùng Giang Bắc. Từ xưa đã được binh gia coi là một trọng địa phải tranh cho kỳ được. Nhưng từ dáng vẻ bên ngoài mà xét thì đó là một thổ thành không đáng để ý. Thành có bốn cửa Đông, Tây, Nam, Bắc, phía ngoài cửa Nam có Vân Long sơn, Thúy Hoa thành, lãnh tụ võ lâm bảy tỉnh phía Bắc hạ lạc ở phía Bắc Vân Long sơn, kiến trúc hùng vĩ trang nghiêm của Thúy Hoa thành quyết chẳng thua sút Kim Thang bảo ở Thái Hồ chút nào.

Hai ngày bão tuyết liên lục đã khoác cho Từ Châu một lớp áo trắng lấp lánh ánh bạc.

Vào khoảng giờ thân, thì cửa Nam thành Từ Châu một con tuấn mã toàn thân trắng như tuyết phi ra nhanh như gió.

Người ngồi trên ngựa phong tư tiêu sái, nho phục màu lam phấp phới, chính là “Hảo Hảo tiên sinh” Tống Thiên Hành từ Kim Lăng đến đây hầu cứu linh mẫu của vong hữu “Thần Cơ tú sĩ” Từ Quân Lượng.

Tống Thiên Hành thúc ngựa phi như bay, đến khi cách Thúy Hoa thành chừng nửa dặm thì gò cương nơi một gò tuyết, tung người nhảy xuống mình ngựa, kề tai bạch mã nói nhỏ mấy câu, con tuấn mã như hiểu được ý chủ, sau khi nghe xong lời dặn dò lập tức hí vang rồi tung vó theo đường cũ chạy về.

Kiến trúc hùng vĩ của Thúy Hoa thành bị tuyết che phủ thành một vùng trắng xóa, duy chỉ có vài ba cây hồng mai không cam chịu cô tịch, vươn thân vượt khỏi bờ thành đang đứng trước làn gió lạnh.

Tống Thiên Hành đứng đối diện với Thúy Hoa thành toàn thân như pho tượng đá, thật lâu, lâu lắm không thấy chàng có cử động chút nào, nếu không có hai luồng hơi trắng toát phả ra đều đều từ mũi chàng thì người nhìn có thể nghi ngờ chàng không phải là một người còn sống.

Chàng đang thưởng tuyết chăng...

Không, đừng thấy chàng đứng bất động mà lầm, kỳ thực trong lòng chàng kích động cùng cực như muôn ngàn ngọn sóng trong cơn bão tố, đang lớp lớp cuộn cuộn trên mặt biển.

Nguyên Tống Thiên Hành là độc tử của Tống Bồi Nguyên, một trong những nguyên lão của Thúy Hoa thành, thân mang võ công gia truyền kinh thế hãi tục, bản tánh lai cương trực ghét ác như cừu.

Sau khi Tống Bồi Nguyên tạ thế, Thúy Hoa thành Thành chủ đặc biệt phá cách đề bạt cho Tống Thiên Hành làm một trong Bát đại phi nhân thị vệ, lúc ấy chàng chỉ mới mười bảy tuổi.

Cận thân thị vệ của Thúy Hoa Thành chủ tuy nói lớn cũng không lớn, nhưng nhỏ thì không nhỏ hẳn rồi, kể cả nội ngoại tam đường Đường chủ gặp mặt cũng phải đặc biệt nể nang. Với võ công và tuổi tác của Tống Thiên Hành lúc ấy, dù thế nào đi nữa cũng chưa thể đảm đương chức vị ấy. Thế là những lời nói bóng gió nóng lạnh tập trung lại đá kích chàng.

Chính ngay lúc ấy trong Thúy Hoa thành thai nghén một biến cố kinh nhân! Chức quyền của Thành chủ càng ngày càng suy yếu, gian tế lộng hành, lừa tôi dối chủ.

Tống Thiên Hành tuổi trẻ khí thịnh, nhiệt huyết tràn đầy trong huyết quản, đương nhiên không thuận mắt trước tình cảnh ấy, với hành động và lời nói vô ý đắc tội với nhân vật quyền thế đương thời, thế là hấn gán cho chàng một tội danh “phản nghịch” giao sang cho Hình đường.

Tống Thiên Hành trong Hình đường chịu một ngày một đêm khổ hình, cuối cùng trong lúc hôn mê nửa sống nửa chết ấy ký tên vào bản cung khai được đối phương viết sẵn.

Tên đã ký rồi, Tống Thiên Hành y luật chịu xử tử hình, nhưng vong phụ chàng có để lại “Miễn Tử lệnh phù” nên chàng bị thu hồi Miễn Tử lệnh phù và được tha khỏi tội chết.

Nhưng tội chết được miễn, tội sống khó dung, bắt chàng phải lòn trốn kẻ chấp hình, đồng thời chui qua lỗ chó bò ra khỏi thành.

Lúc ấy Tống Thiên Hành thấy khổ vô biên, không cần nói cũng có thể tưởng tượng được, chàng định cắn lưỡi tự tận để khỏi sống mang nhục suốt đời, nhưng chàng là độc tử đơn truyền, hương hỏa của Tống gia làm sao gạt bỏ tự tuyệt được, hơn nữa khuất nhục này làm sao sửa được.

Chàng gạt bỏ, cắn răng nuốt hết mọi khuất nhục khổ hận vào lòng, cứ luôn miệng hô “Hảo” (tốt), thế là kẻ địch theo đó gọi chàng là “Hảo Hảo tiên sinh”!

Thế là chàng mang bảng hiệu “Thúy Hoa thành phần đồ Hảo Hảo tiên sinh Tống Thiên Hành” bị cưỡng bức đến Từ Châu thành tội.

Từ đó danh hiệu “Hảo Hảo tiên sinh” Tống Thiên Hành không chân mà mau chóng truyền khắp giang hồ.

Thông thường mà nói, bốn chữ “Hảo Hảo tiên sinh” lẽ ra dùng để tôn xưng người có cá tính đặc biệt nào đó, tuy danh xưng có mang chút ý châm chọc nhưng dù sao cũng là thiện ý.

Đẳng này tước hiệu “Hảo Hảo tiên sinh” của Tống Thiên Hành có được như đã nói ở trên, bao hàm ý tứ vừa nhục mạ và khinh thị, nặng nề không sao tả được.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, mới đó mà đã mười năm trôi.

Giờ này Tống Thiên Hành sau khi đã trải qua ảm lạnh cuộc đời, nếm đủ vị đắng cay lẫn ngọt bùi của người đời, đứng đối mặt với cố địa nơi mình sinh ra, lớn lên, cũng có thể nói nơi chàng đã trung thành và bị hủy hoại, Thúy Hoa thành, lòng nghĩ về việc cũ làm sao tránh khỏi cảm khái muôn trùng... Làm sao nhiệt huyết không sôi trào, tâm sự không như cuồng phong bão tố...

Thật lâu sau thân hình chàng run lên khe khẽ, cất bước chân nặng nề từ từ đi về phía trước, nhưng đi chưa được mấy bước, giọng nói cực kỳ thân quen vang lên trong đầu khiến chàng bất giác dừng bước:

“Hài tử, sư phụ không cấm người tắm cừu rửa hận, nhưng người phải nhớ kỹ lúc dấu vết của quần ma chưa lộ, quyết không được khinh suất tiết lộ thân phận, tránh câu “đả thảo kinh xà” sư phụ chết không nhắm mắt”

Trong lòng chàng dường như đang xảy ra một trận chiến quyết liệt giữa hai xu hướng, hành động và chưa hành động, lâu lắm mới nghe chàng lẩm bẩm một mình:

- Mười năm rồi, thời gian mười năm không phải ít, sư phụ, đồ nhi nhất định hoàn thành tâm nguyện của người... Thời cơ đã đến rồi, đồ nhi không còn nhẫn nại được nữa, sư phụ anh linh xin dung thứ cho đồ nhi sai lời di huấn tự đắc tông quyền.

Chàng dứt lời nhẹ điểm chân xuống đất, thân hình đã hóa thành một làn khói nhạt, bay nhanh về phía Thúy Hoa thành.

Cánh cổng đen xịt nặng nề của Thúy Hoa thành đóng im im, chỉ có hai cánh cửa nhỏ bên hông hé mở, bên trong bốn tên kinh trang hán tử chấp đao, oai phong lẫm liệt đứng gác.

Trong thành, bên cạnh một ngôi tửu lâu xinh xắn, dưới chân ngọn giả sơn, có một vị tráng hán tuổi trạc tứ tuần, mình mặc cẩm bào, đang cặp vai một trung niên mỹ phụ mình mặc cung trang, môi hồng má phấn, hai người đối mặt cây hồng mai lẳng lẳng đứng ngắm cảnh.

Thiếu phụ mắt phụng mày liễu, da trắng hơn tuyết, phong thái mỹ miều.

Vị trung niên cẩm bào mặt ngựa mũi ưng, hai gò má nhô cao, hố mắt sâu hỏm xuống, mục quang lạnh lùng, hần đứng bên cạnh trung niên mỹ phụ làm thành một bức tranh tương phản đến khó coi, nhưng thấy hần đứng cạnh người đẹp, nhàn tòn ngắm nhìn hồng mai nở rộ dưới trời tuyết, thứ an nhàn này cũng thoát tục lắm vậy.

Lát sau, đôi môi anh đào của thiếu phụ hé động, cất tiếng trong trẻo chậm rãi ngâm:

Mai tu tồn tuyết tam phân bạch

Tuyết khước thâm mai nhất đoạn hương

(Mai kia kém tuyết ba phần trắng,

Tuyết lại thua mai chẳng đượm hương)

Trung niên cẩm bào mỉm cười, nhưng vẻ mặt của hần còn khó coi hơn người ta khóc, đồng thời cất giọng rè rè như thanh la vỡ nói:

- Sai rồi, hai câu cổ thi này phải sửa lại một chút mới đúng.

Mỹ phụ ngừng đầu lên hỏi:

- Đại gia, phải sửa làm sao mới đúng...

Cẩm bào đại hán vừa cười vừa lên tiếng ngâm:

- Tuyết tu tồn như tam phân bạch

Mai diệc thâm khanh nhất đoạn hương

(Tuyết kia sắc trắng phải nhường

Mai kia cũng kém đợm hương bằng nàng)

Cung trang mỹ phụ liếc cầm bào đại hán một cái sắc như dao, miệng cười nói:

- Hừ, trước mặt người ta thì nói nghe hay lắm, nhưng chỉ cần gặp người khác thì lập tức quên mất hết.

Cầm bào hán tử nhe răng cười:

- Muội muội, đừng có nói oan uổng cho kẻ này...

Tiếng bước chân gấp gáp cắt đứt lời của hần, cầm bào hán tử vẫn đứng như tượng đá quát hỏi:

- Kẻ nào...

Một tên kinh trang hán tử chạy đến cung thân hành lễ sau lưng cầm bào hán tử, báo cáo:

- Khải bẩm Phó thành chủ, bên ngoài có kẻ cầu kiến Thành chủ...

Thì ra cầm bào hán tử là Phó thành chủ của Thúy Hoa thành, thảo nào trông có khí độ phi phàm.

Phó thành chủ vẫn đứng quay lưng như cũ, quát mắng:

- Đồ ngu...

Tên kinh trang hán tử thất kinh ấp úng:

- Dạ, Phó thành chủ...

Phó thành chủ tiếp:

- Người không biết nói Thành chủ có việc đi xa chưa về...

Tên kinh trang hán tử đáp:

- Thuộc hạ đã trả lời hần Thành chủ có việc đi xa chưa về, nhưng hần lại chỉ đích danh... muốn gặp... gặp Phó thành chủ.

Phó thành chủ cau mày hỏi:

- Hần nói thế nào...

Tên kinh trang hán tử vẫn không dám ngẩng đầu lên:

- Hần nói... hần muốn gặp Hình đường chủ của bản thành mười năm về trước.

Phó thành chủ nghe nói hơi chấn động thân hình, hấn đột ngột quay lại, mục quang như hai luồng điện nhìn xoáy vào tên kinh trang hán tử, giọng ngạc nhiên hỏi:

- Tên đó tên họ gì...

Tên kinh trang hán tử đầu cuối thấp hơn đáp:

- Bẩm Phó thành chủ, thuộc hạ không rõ.

Phó thành chủ quát vang:

- Đồ ngu! Người không biết hỏi hấn sao...

Tên kinh trang hán tử thất kinh luýnh quýnh:

- Dạ, thuộc hạ có hỏi, nhưng hấn không chịu nói.

Phó thành chủ không còn nhẫn nại được nữa, khoát tay nói:

- Đi! Đi! Đi! Bảo với hấn bốn tọa không gặp đồ vô danh tiểu tốt.

Kinh trang hán tử lắp bắp:

- Bẩm Phó thành chủ, người... không đi gặp... gặp hấn... sợ... không xong...

Phó thành chủ ngạc nhiên hỏi:

- Nghĩa là sao...

Kinh trang hán tử nói:

- Bẩm Phó thành chủ, đại môn cảnh vệ, Hương chủ, Đường chủ trực nhật đều bị tên ấy điểm huyết hết rồi.

Giữa đôi mày của Phó thành chủ thoáng hiện sát khí, giọng hấn trở nên dễ sợ:

- Sao người không chịu nói sớm...

Kinh trang hán tử run lấy bấy quỳ sụp xuống:

- Bẩm Phó thành chủ, sự việc là như vậy...

Phó thành chủ nhìn cung trang mỹ phụ, khoát khoát tay ra hiệu cho nàng tự trở về một mình, đồng thời lớn bước đi về phía tiền viện nói:

- Đi, vừa đi vừa nói chuyện.

Tên kinh trang hán tử vội vã bước chạy theo, vừa đi vừa nói:

- Lúc ấy thuộc hạ cũng có nói không báo danh hiệu là không thể vào bảo được. Nhưng hãn nói có việc cực kỳ trọng đại, không gặp không được. Thế là Vương hương chủ phụ trách trực nhật mời hãn vào khách sảnh chờ sau khi thỉnh thị ý của Phó thành chủ mới định đoạt.

Không ngờ hãn nói vào trong chờ cũng được, nhưng phải mở đại môn trước. Vương hương chủ nói:

“Đại môn chỉ dành cho Thành chủ ra vào hoặc giả tiếp đón chường môn nhân các đại môn phái mới được mở.” Song phương lời qua tiếng lại rồi phát sinh xung đột, tên ấy chỉ giơ tay một cái, Vương hương chủ chưa hết một chiêu đã bị hãn chế ngự. Sau đó hãn giơ tay cách không dùng chỉ vạch một đường, then cài đại môn bị đứt tức thì, tên ấy ngang nhiên bước qua đại môn vào khách sảnh, bảo thuộc hạ lập tức cung thỉnh...

Trong lúc nói chuyện hai người đã vượt qua giả sơn, xuyên qua viên, qua dãy hành lang, quảng trường, đến đại môn.

Tên kinh trang hán tử nuốt lời chưa nói hết xuống, Phó thành chủ dừng chân trước khách sảnh, mặt xanh như tàu lá quan sát tình hình trước cổng.

Không sai, đại môn mở lớn, bên ngoài bốn tên cảnh vệ, một tên Hương chủ, một tên Đường chủ tất cả đều kỳ hình dị dạng đứng như tượng gỗ, ngoài ra còn mười mấy tên luân trực đứng đôn cục xa xa, mặt mày tên nào tên nấy hoảng hốt, thấy Phó thành chủ xuất hiện đều thở dài như vừa cất được gánh nặng, nhưng khi vừa chạm vào mục quang lạnh như thép, chứa đầy sát khí của Phó thành chủ, bất giác lạnh mình cúi thấp đầu.

Thúy Hoa thành oai trấn giang hồ, nổi tiếng là lãnh tụ võ lâm Bắc lục tỉnh, giờ lại có người dám tới cửa làm đến thể thống này thật thảm không sao chịu được.

Gương mặt ngựa của Phó thành chủ như dài ra thêm, sắc diện càng lúc càng khó coi, da mặt liên tục giật giật, hai hố mắt sâu hoắm như tóa ra lửa.

Lúc ấy trong khách sảnh, một vị thanh nhân văn sĩ phong thái siêu phàm, thanh y phát phối chậm bước đi ra, chàng chính là cố nhân của Thúy Hoa thành; Hảo Hảo tiên sinh Tống Thiên Hành.

Trên gương mặt như ngọc của Tống Thiên Hành thoáng hiện nụ cười thần bí, nụ cười nửa miệng của chàng vừa châm chọc, lại vừa khinh mạn, vừa lạnh lùng, tóm lại nụ cười của chàng khiến người khó đoán nông sâu.

Song mục Tống Thiên Hành lóng lánh hàn quang nhìn xoáy vào gương mặt ngựa của Phó thành chủ nói:

- Trình đường chủ, cung hỷ cao thẳng!

Phó thành chủ cố nén nộ hỏa trong lòng, cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào, xin thứ Trình mỗ mắt kém...

Tống Thiên Hành nương đôi mày kiếm, hé một nụ cười nhẹ nói:

- Quả là “quý nhân đa vong sự”, tiện danh của tại hạ nói ra chưa chắc Phó thành chủ còn nhớ, bởi vậy không nói cũng không sao.

Tinh quang trong mắt Phó thành chủ lóe lên, nhưng Tống Thiên Hành vẫn cười cười tiếp lời:

- Xin Phó thành chủ tĩnh tâm đừng nổi giận, tại hạ giải quyết xong việc chính, sẽ mang tiện danh nói cho Phó thành chủ rõ.

Phó thành chủ cất tiếng cười âm lạnh nói:

- Được, có việc gì cứ việc nói thẳng ra, Trình mỗ không để cho các hạ phải thất vọng đâu!

Tống Thiên Hành nói:

- Phó thành chủ đừng nói quá lớn như vậy, có làm tại hạ thất vọng hay không phải chờ một lát nữa mới biết được.

Hơi dừng lời một chút, quay người sang bọn người bị điểm huyết ngoài cổng, giơ tay cách không búng mấy cái, đồng thời mỉm cười nói:

- Các vị nên nhớ kỹ, sau này có ra tay phải cố gắng một chút, chớ có xem người quá thấp như vậy.

Sáu tên sau khi được giải khai huyết đạo, người nào người nấy mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu không dám nhìn lên.

Phó thành chủ mặt đờ đờ sát khí, cười lạnh nói:

- Đồ vô dụng!

Giọng nói hần đột ngọt cất cao, quát lớn:

- Người đâu, đem sáu tên này giam lại!

Lúc này cao thủ của Thúy Hoa thành nghe động kéo tới có ba bốn chục người, nghe Phó thành chủ hạ lệnh xuống, lập tức có bốn tên hồng y vũ sĩ ứng tiếng bước ra, chuẩn bị bắt người.

Tống Thiên Hành đang khoanh tay đứng nhìn, chợt quát:

- Khoan đã!

Tiếng quát tuy không lớn lắm, nhưng lọt vào tai cao thủ Thúy Hoa thành nghe như sấm động.

Bốn tên hồng y vũ sĩ nghe tiếng quát vội vàng dừng bước, Tống Thiên Hành nhìn gương mặt đang kinh hãi thất thần của Thúy Hoa thành Phó thành chủ, thông thả nói:

- Phó thành chủ, người định tâm làm khó tại hạ hay sao...

Gương mặt ngựa của Phó thành chủ lạnh xuống, hừ nhẹ nói:

- Trình mỗ xử lý thuộc hạ, có liên quan gì tới người...

Tống Thiên Hành cười nói:

- Phó thành chủ đừng quên, sáu người này bị xử phạt nguyên nhân là do tại hạ chế ngự huyết đạo của họ mà ra.

Phó thành chủ cười nhạt nói:

- Như vậy cứ cho là tại hạ có ý làm khó các hạ đi, các hạ định như thế nào...

Nụ cười đặc biệt thường xuyên của Tống Thiên Hành lại thoáng hiện trên mặt, cất giọng từ tốn:

- Không sai, tại hạ không dám định thế nào, nhưng Phó thành chủ các hạ “quan” càng lớn càng lú lẫn.

Phó thành chủ trầm giọng quát:

- Tại hạ lú lẫn ở chỗ nào...

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Ngày hôm nay, kẻ muốn làm khó dễ người là tại hạ chứ không phải Phó thành chủ người. Phó thành chủ anh minh hơn người sao lại không hiểu rõ điểm này.

Bộ mặt ngựa của Phó thành chủ biến thành màu xám tro, cơ mặt giật giật, mắt xạ hung quang, Phó thành chủ lúc này nhìn giống một con sói đói đang vồ mồi hơn là người.

Tống Thiên Hành vẫn bình thản như không, hơi cao giọng tiếp lời:

- Bây giờ tại hạ trình trong tuyên bố, qua khỏi ngày hôm nay nếu các hạ có thể yên vị trên ghế Phó thành chủ thì người toàn quyền tác oai tác phúc, nhưng trong khi tại hạ còn có mặt ở đây, mong các hạ nhẹ tay đối

với sáu người này.

Mấy câu nói này thoáng nghe qua cũng bình thường nhưng càng nghĩ càng khiến người đầu đầu nhức óc.

Đơn thân độc mã dẫn thân vào chốn long đàm hổ huyết, lại dám nói cười thung dung, coi đối phương như cỏ rác, đờm lượng này, hào khí này thật khiến người không khỏi kính phục.

Bộ mặt ngựa của Phó thành chủ biến đổi liên tục, mục quang thâm trầm nhìn xoáy vào Tống Thiên Hành, như định nhìn thấu lục phủ, ngũ tạng của đối phương. Một lúc sau thân hình Phó thành chủ khẽ run run, lấm bẫm:

- Ta nghĩ ra người là ai rồi... Phải rồi, mười năm... mười năm tuy không phải là khoảng thời gian ngắn, mười năm trước Tống Thiên Hành còn là một đứa bé vị thành niên, bây giờ đã thành một đại hiệp phong thái phi phàm, đương nhiên chàng bây giờ khác xa lúc trước, nhưng dù sao đi nữa cũng vẫn còn lưu lại những nét xưa, nếu vị Phó thành chủ này không nhìn ra chút lai lịch nào của đối phương thì cũng là một chuyện kỳ lắm vậy.

Gương mặt tuấn tú của Tống Thiên Hành lướt qua một thoáng hồi ức đau khổ, cất giọng cười thê thiết:

- Nghĩ ra được thì càng hay, tại hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Sắc mặt chàng nghiêm lại, cao giọng tiếp nói:

- Phó thành chủ, giờ ta bàn việc chính thức, tại hạ hỏi thăm người về hai người, mong các hạ sự thực trả lời.

Phó thành chủ sau khi đoán được thân phận của đối phương lập tức trấn tĩnh lại, nghe nói chỉ cười lạnh trả lời:

- Chỉ cần có thể trả lời được thì nhất định trả lời, người hỏi đi.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương trầm giọng hỏi:

- Từ thái phu nhân của Thần Cơ tú sĩ Từ Quân Lượng đại hiệp hiện giờ ở đâu...

Phó thành chủ hơi ngạc nhiên đáp lời:

- Bản thành với Từ đại hiệp không có liên hệ, đương nhiên không thể biết hạ lạc của Từ thái phu nhân.

Tống Thiên Hành cười lạnh tiếp lời:

- Nhưng có người nói với tại hạ Từ thái phu nhân bị Thúy Hoa thành bắt cóc.

Phó thành chủ chấp tay sau lưng ngẩng mặt nhìn hoa tuyết bay trắng trời, nhướn mày chậm rãi:

- Nếu người nghe lời người có ác ý giá họa cho bản thành, ta cũng không biết làm sao hơn.

Tên này cũng khá, sau khi đoán được lai lịch đối phương thái độ thay đổi, đến cả xưng hô cũng đổi từ “các hạ” thành “người”.

Tống Thiên Hành vẫn tỉnh như không mỉm cười hỏi tiếp:

- Như vậy việc Từ đại hiệp bị phục kích tử vong chắc cũng không liên quan gì đến Thúc Hoa thành...

Phó thành chủ chấn động thâm tâm, nói:

- Cái gì... Từ đại hiệp đã thân vong...

- Đúng vậy.

Tống Thiên Hành vẫn nhìn sâu vào mắt đối phương tiếp lời:

- Bởi vì có tin đồn Từ thái phu nhân bị Thúc Hoa thành cầm giữ nên tại hạ suy đến việc Từ đại hiệp bị phục kích vong thân có liên quan đến Thúc Hoa thành.

Phó thành chủ hừ lạnh nói:

- Bản tòa nói bản thành không có liên quan đến mấy việc này, tin hay không là quyền của người.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Đường đường là Phó thành chủ Thúc Hoa thành, xuất ngôn như phá thạch, đương nhiên tại hạ phải tin.

Kỳ thực, Tống Thiên Hành đến Từ Châu đã ba ngày nay, trong ba ngày đó tuy chưa đích thân đến Thúc Hoa thành điều tra minh xác, nhưng đã thu được nhiều kết quả lớn. Theo những tin mà chàng thu hoạch được, Từ thái phu nhân không hề bị Thúc Hoa thành cầm giữ, về cái chết của Thần Cơ tú sĩ Từ Quân Lượng, với nhân thủ của Thúc Hoa thành càng vô phương thực hiện. Bởi vậy, chàng cố ý hỏi để thông qua thái độ trả lời của vị Phó thành chủ chứng thực thêm những tin tức chàng thu được mà thôi.

Lúc này xem thần thái và ngữ khí của Phó thành chủ rõ ràng không phải ngụy tạo, như vậy tin tức chàng thu được là chính xác nên mới trả lời đối phương như thế.

Phó thành chủ cất tiếng cười âm âm nói:

- Việc chính người đã nói hết chưa...

Tống Thiên Hành cười cười nói:

- Tại hạ đã nói hết rồi, giờ đến lúc làm khó dễ người!

Song mục của Phó thành chủ tóe hung quang, nhìn như muốn nuốt chửng Tống Thiên Hành, trầm giọng quát:

- Tiểu tử, hạng người như ngươi mà cũng đòi làm khó dễ bản tòa, nói cho ngươi biết, ngày hôm nay ngươi từ đại môn đi vào lát nữa thì ngươi bò lỗ chó mà ra.

Tống Thiên Hành ngửa cổ phát một tràng cười dài như long ngâm, giọng cười vừa bi tráng vừa đượm chút thâm lương, tiếng cười cao vút chín tầng mây, chấn động làm tuyết đóng trên mái nhà rơi ào ào xuống. Quần hào bốn bên nghe tiếng cười thần trí chao đảo, vội vàng bịt tai ào ào thối lui về sau. Công lực cao như Phó thành chủ cũng phải vận nội lực hộ vệ toàn thân chống lại tiếng cười chấn nhĩ kinh hồn của Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành cười xong, gương mặt chợt biến đổi, sắc mặt như một hồ băng ngàn năm, mắt lộ hung quang, nghiêng răng nói:

- Từ lỗ chó bò ra, hảo, hảo!

Uy lực của tiếng cười cộng thêm hai tiếng “hảo, hảo” trong lời nói của Tống Thiên Hành khiến mặt của Phó thành chủ tái xám như không còn một giọt máu, đồng thời cũng phải sạch lớp bụi thời gian, phủ kín ký ức của hắn, Phó thành chủ bất giác thối lui ba bước giơ tay chỉ Tống Thiên Hành run giọng nói:

- Ngươi... ngươi là phản đồ của bản thành mười năm trước...

Sắc mặt Tống Thiên Hành lạnh toát, giọng nói càng lạnh hơn cắt ngang lời nói Phó thành chủ:

- Không phải ngươi nói đã sớm nghĩ ra ta là ai rồi đó sao... Không sai, ta mười năm trước là người báỉ nhận ban thưởng của ngươi, lòn trôn ngươi, chui lỗ chó mà ra - Tống Thiên Hành!

Ba chữ Tống Thiên Hành tựa như một tiếng sét làm quần hào của Thúy Hoa thành chấn động đến không hện mà cũng kêu lên kinh hãi:

- Phản đồ, ngươi chưa chết...

Giọng Tống Thiên Hành lạnh như băng:

- Phó thành chủ hãy còn mạnh giỏi, Tống Thiên Hành làm sao dám giành phần đi trước.

Phó thành chủ nói:

- Vậy ra gần đây giang hồ đồn đãi ngươi nhậm chức Tổng quản Kim Thang bảo cũng là sự thực...

Tống Thiên Hành mắt lóe hàn quang nói:

- Chẳng lẽ không được...

Phó thành chủ quét mắt nhìn chúng thuộc hạ cùng lúc tụ tập càng đông cười lạnh nói:

- Đương nhiên là được, đương nhiên là được, nhưng bản tòa nhớ người hôm nay không có Miễn tử lệnh phù bảo hộ người nữa đâu.

Rõ ràng hẳn định dùng toàn bộ lực lượng của Thúy Hoa thành, không để chàng sống rời khỏi nơi này, nhưng Tống Thiên Hành vẫn trấn tĩnh dị thường, hai tay chấp sau lưng đứng sừng sững như Thái Sơn.

Phó thành chủ thấy thái độ bình tĩnh của Tống Thiên Hành không khỏi hồi hộp, không yên, nhưng không thể không thị uy trước quần hào, trầm giọng quát:

- Mười năm trước người luôn miệng kêu oan kêu ức, giờ này người đã không đánh mà khai, nhận chức Tổng quản Kim Thang bảo, phản đồ người còn gì biện hộ nữa...

Tống Thiên Hành khẽ nhếch mép, nụ cười quen thuộc lại hiện trên môi:

- Phó thành chủ đã chiếm hết tiên cơ, Tống Thiên Hành này còn nói gì được nữa...

Phó thành chủ trầm giọng quát:

- Tô hộ pháp nghe lệnh!

Một lão nhân tóc bạc hoa râu mình mặc hoàng bào bước ra ứng tiếng đáp:

- Thuộc hạ có mặt!

Giọng Phó thành chủ lạnh như băng:

- Bắt tên phản đồ cho bốn tọa!

Tống Thiên Hành mắt tợ hai hòn than nhìn hoàng y lão nhân đang trừ trừ chưa dám bước tới, nói:

- Tôn giá sống đến từng tuổi này thật không phải dễ dàng!

Hoàng y lão nhân lạnh người, Tống Thiên Hành làm như không nhìn thấy, lớn bước đi ra giữa quảng trường, nhìn Phó thành chủ đang cất gót đi theo, đôi mày kiếm dựng ngược, quát:

- Trình Hoài! Giữa ta và người ai là phản đồ chờ lát nữa tất rõ, bây giờ Tống Thiên Hành ta cho người một cơ hội, nếu người có thể tiếp nối ba chiêu của ta thì vạn sự đều bỏ, Tống Thiên Hành lập tức bỏ đi, nếu không...

Tống Thiên Hành quai hàm banh ra, nghiêng răng tiếp lời:

- Những gì Tống Thiên Hành nhận lãnh mười năm trước, ngày hôm nay cả vốn lẫn lời hết loạt trả lại, kẻ chui lỗ chó phải là người.

Tống Thiên Hành hơi dứt lời, một tiếng quát thanh tao:

- Thất phu, tiếp chưởng!

Hữu thủ, đơn chưởng đưa lên, nhẹ như không phiêu diêu hướng về phía Trình Hoài đẩy tới.

Lúc này cho dù Trình Hoài trong lòng bán loạn kinh hãi thất thần nhưng không thể không bậm gan làm liều, vận hết toàn thân chân lực song chưởng đẩy ra...

Một tiếng nổ rền vang, kinh phong dạt ra bốn phía như sóng trào, tuyết bắn ra bốn phía mịt mù, Tống Thiên Hành tà áo nho sinh phất phơ lay động, oai phong như thiên thần đứng sừng sững chỗ cũ, còn Trình Hoài thì liên tiếp thối lui năm bước lớn mới miễn cưỡng lấy lại cân bằng, nhưng gương mặt ngựa của hắn đã chẳng như tờ giấy, ngực nhô lên thụp xuống liên tục.

Song chưởng đối đơn chưởng mà đã như vậy, mạng Phó thành chủ kể như tiêu!

Song phương cách nhau tám thước, Trình Hoài bị chấn thối lui năm bước làm khoảng cách kéo ra thành trượng rưỡi.

Tống Thiên Hành hừ lạnh một tiếng nói:

- Còn hai chiêu nữa!

Vừa nói vừa tiến tới ba bước, đôi mắt xạ hàn quang khiếp hồn người vẫn chăm chăm nhìn Trình Hoài.

Trình Hoài run giọng quát:

- Tứ trưởng lão nghe lệnh!

- Lão khiêu có mặt!

Ba lão nhân râu tóc trắng như cước, mình mặc trường bào ứng tiếng bước ra, thân hình nhanh như thần ưng bổ ập từ ba hướng xông đến Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành mắt lộ kỳ quan, tay chân nhích động, quần hào Thúy Hoa thành chưa kịp nhìn thấy chàng sử dụng thủ pháp gì, thân pháp gì, khoảng cách gần hơn trượng chớp mắt đã tới nơi, chỉ nghe một tiếng quát:

- Thất phu quỳ xuống!

Vị Phó thành chủ Thúy Hoa thành, Trình Hoài lập tức như tuân lệnh quỳ sụp xuống mặt tuyết.

Thế hợp công của ba vị trưởng lão đột nhiên chùng lại, Tống Thiên Hành đã đặt một tay lên thiên linh huyết của Trình Hoài quát lớn:

- Ai dám vọng động...

Cổ nhân nói không sai “xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương” (bắn người, bắn ngựa trước, bắt giặc bắt đầu lĩnh trước), tiếng quát của Tống Thiên Hành kiến hiệu tức thì.

Ba vị trưởng lão dừng gấp thế công, nhưng vẫn giữ thế ba bên, hổ mục trùng trùng nhìn không sót một cử động nào của Tống Thiên Hành, trong nhất thời đương trường im lặng đến một cây kim rơi cũng có thể nghe được.

Không, trong cái yên lặng đã nghe tiếng vó ngựa rộn ràng từ xa tiến gần đến.

Thân sắc của Tống Thiên Hành hơi động, trên môi chàng thoáng lướt qua một nụ cười thần bí.

Trong ba vị trưởng lão, người đứng ở phía Nam, một lão nhân mập lùn cố nén kích động trong lòng, trầm giọng nói:

- Tống Thiên Hành, trước tiên buông bốn thành Phó thành chủ ra, có việc gì từ từ nói!

Tống Thiên Hành mỉm cười, ung dung nói:

- La trưởng lão, Tống Thiên Hành chưa đến nỗi lấy mạng Trình Hoài, nhưng chờ một lát nữa, kẻ không chịu tha cho tên thất phu này sợ không phải là Tống Thiên Hành.

La trưởng lão nhíu đôi mày bạc nói:

- Nói như vậy có nghĩa là sao...

Lúc này tiếng vó ngựa gấp gáp càng lúc càng gần.

Tống Thiên Hành mỉm cười bí mật:

- Chờ một lát nữa sự thật sẽ chứng minh!

La trưởng lão nhíu mày chưa kịp nói, Trình Hoài quỳ dưới đất đã nghiêng răng nói:

- La trưởng lão, bất tất lo cho sinh tử của bản tọa, tức tốc chế phục tên phản đồ.

Phải rồi, Tống Thiên Hành đã nói rõ không lấy mạng hẳn, không nói mấy lời này thì còn đợi chừng nào.

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Khá lắm, lời này rất hợp với thân phận của Phó thành chủ!

La trưởng lão vẫn ngần ngại chưa chịu tiến lên.

Tiếng vó ngựa rộn ràng, ba thớt khoái mã nhanh như gió nhắm thẳng cửa thành phi tới.

Thớt ngựa đầu tiên trên lưng là một lão nhân mình mặc trường bào màu xám, râu tóc trắng phơ, hữu thủ cầm cương, tả thủ ôm một lão nhân thân hình tiều tụy không còn nhìn ra hình người nữa.

Thớt ngựa thứ hai...

Ồ! Thì ra là con bạch long câu lúc nãy Tống Thiên Hành đã thả chạy ngược trở về, trên lưng ngựa là tiểu sư đệ của chàng, Hồ nhi.

Thớt thứ ba là một kinh trang đại hán tuổi trạc tứ tuần.

Ba thớt ngựa đến trước cổng liền dừng cương, tung người nhảy xuống nối gót nhau qua đại môn bước vào.

Toàn bộ quần hào chú mục nhìn vào ba người, không ai dám thở mạnh.

La trưởng lão đầu tiên phá tan không khí tịch mịch, kinh ngạc hỏi:

- Kim trưởng lão, người ra khỏi thành hồi nào... Trong tay người là ai...

Thảo nào lúc nãy Trình Hoài kêu “tứ trưởng lão nghe lệnh” mà chỉ có ba vị trưởng lão xuất hiện, thì ra vị Kim trưởng lão đã tự ý ra khỏi thành.

Kim trưởng lão không thèm để ý đến câu hỏi của La trưởng lão, hai tay ôm lão nhân thân hình tiều tụy, vẻ mặt lão trầm trọng bước thẳng vào giữa quảng trường, song mục phát ra tia sáng lạnh như điện liếc nhìn Trình Hoài đang quỳ dưới đất, tiếp theo nhìn Tống Thiên Hành lộ vẻ cảm kích đồng thời khẽ gật đầu, sau đó buông lão nhân trên tay xuống, đưa tay đỡ một bên, từ từ đưa lão nhân đối mặt với quần hào của Thúy Hoa thành quay một vòng.

Theo chuyển động của lão nhân trong tay Kim trưởng lão, quần hào Thúy Hoa thành không hện mà đồng kinh hãi kêu lên:

- A, lão chủ nhân.

- Ô, kẻ nào làm chủ nhân đến nông nổi này...

Niềm kích phần của quần hào càng lúc càng lên cao.

Nhưng cho dù tiếng la hét của quần hào có hỗn tạp, có cao đến đâu cũng không sao che lấp được giọng nói sang sảng của Tống Thiên Hành:

- Thất phu, rốt cục ai là phản đồ, người nói mau!

Giọng nói ấy có hiệu nghiệm hơn bất cứ thứ gì trong lúc này, thế nên tiếng la ó hỗn tạp lập tức yên lặng xuống, mọi cặp mắt đều đổ dồn vào hai người Tống Thiên Hành với kẻ đang cúi thấp đầu, mặt chuyển sang màu đất, Trình Hoài, đồng thời biểu hiện những cảm xúc hỗn tạp vừa kinh hãi, vừa nghi ngờ, vừa giận dữ...

Da mặt Kim trưởng lão giật giật liên hồi, mở miệng muốn nói nhưng lại thôi.

Giọng nói sang sảng của Tống Thiên Hành lại cất lên:

- Lộ viễn tri mã lực, nhật cứu kiến nhân tâm. Tống Thiên Hành khuất nhục đã mười năm, hôm nay được rửa sạch ô danh trước mặt chư vị coi như không uống chuyến đi này...

Kim trưởng lão nghiêm mặt nói:

- Tống đại hiệp...

Tống Thiên Hành giơ tay ngắt lời:

- Không dám nhận đại hiệp chi xưng, lão tiền bối có điều chi chỉ giáo...

Kim trưởng lão nói:

- Tống đại hiệp xin chớ quá khiêm nhượng, cổ nhân nói: “Nhất khách bất phiến nhị chủ”, sự tình ngày hôm nay xin Tống đại hiệp thay lão phu nói rõ cho mọi người nghe.

Vừa nói vừa đưa lão nhân đứng cạnh cho kinh trang đại hán đang đứng hầu sau lưng, đồng thời ra dấu mang ghế cho lão ngồi.

Kim Dao Vô Địch Giang Chấn Xuyên Thúy Hoa thành Thành chủ, kẻ hô phong hoán vũ khắp bắc lục tỉnh giờ lại rơi vào thảm cảnh như vậy, nếu không phải chính mắt nhìn thấy thì ai dám tin đó là sự thật!

Tống Thiên Hành hơi gật đầu song mục quang quét khắp quần hào Thúy Hoa thành, ghé tai Hồ nhi nói nhỏ mấy câu, sau đó thò tay vào bọc lấy ra một quyển sách nhỏ màu vàng, cầm nơi tay hươ hươ rồi cao giọng nói:

- La trưởng lão tiếp lấy.

Một đạo màu vàng bay thẳng đến trước mặt La trưởng lão.

La trưởng lão hơi giật mình thò tay chộp lấy quyển sách vôi vàng mở ra xem, bất giác sắc diện lão biến đổi, mắt lộ hung quang, râu tóc dựng ngược, dáng điệu giận dữ.

Tống Thiên Hành cao giọng cảnh tỉnh:

- Trước khi chân tướng chưa vạch trần, xin La trưởng lão tĩnh tâm không nên vọng động.

La trưởng lão thu hồi thần uy, bình tĩnh nói:

- Lão khiêu biết rồi.

Tống Thiên Hành quét mắt nhìn quần hào cao giọng nói:

- Chư vị, Tống Thiên Hành sẽ kể rõ mưu đồ đoạt chức vị Thành chủ của phản đồ Trình Hoài, nhưng cũng xin báo trước trong khi Tống Thiên Hành tường thuật sự việc, không một ai được tự ý bỏ đi khỏi hiện trường một bước, nếu không đừng trách tại hạ không báo trước.

Lúc này toàn thể nhân thủ của Thúy Hoa thành đã lục tục kéo hết đến quảng trường, đông không dưới hai trăm người. Tống Thiên Hành không nói còn khá, chàng vừa dứt lời đã có gần chục tên lẳng lẳng đào tẩu.

Một tiếng cười lạnh.

Hai bóng người như u linh phân hai hướng lướt đi.

“Bốp! Bốp!” mấy tiếng liên tục, gần chục tên lẳng lẳng đào tẩu ấy từng tên một như bị gao bị ném trở lại quảng trường thành một hàng ngang cạnh phản đồ Trình Hoài, tư thế giống y nhau, quỳ thành hàng thẳng tắp như được huấn luyện thuần thục vậy.

Thân pháp tuyệt cao, tuyệt nhanh, khiến người nhìn không khỏi há hốc mồm!

Thủ pháp tuyệt diệu, chuẩn xác, khiến quần hào không khỏi lắc đầu le lưỡi.

Đang lúc quần hào Thúy Hoa thành đang ngẩn người quên cả khen hảo thân pháp, hảo thủ pháp thì Tống Thiên Hành với Hồ nhi đã lẳng lẳng trở về chỗ cũ thần thái an nhàn tựa như những gì vừa xảy ra không phải là kiệt tác của hai sư huynh đệ chàng vậy.

Bốn vị trưởng lão của Thúy Hoa thành nhìn Tống Thiên Hành gật đầu tỏ ý cảm tạ rồi tự động phi thân đứng bốn góc quảng trường đề phòng bọn phản đồ thừa cơ đào tẩu.

Phải rồi! Trong lúc này, ở đây, khi mà ngay gian còn chưa phân định rõ ràng, ngoài bốn vị trưởng lão đích thân xuất thủ, thì còn tin vào ai được nữa...

Trên quảng trường tuy tụ tập hơn hai trăm anh hào nhưng tuyệt không nghe một tiếng động nhỏ.

Gió thổi mạnh hơn, tuyết rơi càng dày, trời cũng mỗi lúc một lạnh hơn. Nhưng tâm khảm của quần hào nóng bừng bừng, nhiệt huyết sôi trào trong huyết quản.

Giọng nói sang sảng của Tống Thiên Hành tiếp tục vang lên:

- Chư vị, về quan hệ của Tống Thiên Hành với quý thành, với “lịch sử vinh quang” của tại hạ trước kia chắc các vị vẫn chưa quên nên xin thứ Tống Thiên Hành không phải tự giới thiệu nữa. Tống Thiên Hành đến Từ Châu đã ba ngày nay, mục đích của chuyến đi này nguyên chỉ nhằm vào cá nhân Trình Hoài để đòi món nợ cũ, không ngờ đến vừa tới Từ Châu lại gặp vị Mễ huynh này.

Nói đến đây chàng chỉ kính trang đại hán đang đỡ bên cạnh Thúy Hoa thành Thành chủ Kim Dao Vô Địch Giang Chấn Xuyên tiếp lời:

- Mễ huynh tuyệt lộ không lối thoát đang định quyên sinh, may thay Tống Thiên Hành đến kịp cứu người, song phương tuy cách biệt mười năm nhưng Mễ huynh vẫn nhận ra Tống Thiên Hành là Hảo Hảo tiên sinh của mười năm trước. Tống Thiên Hành mới nói rõ mục đích chuyến đi này đồng thời hỏi thăm tình hình quý thành trong thời gian gần đây, lại hỏi Mễ huynh có gì lại quyên sinh như vậy, thế là từ miệng của Mễ huynh tại hạ biết được một âm mưu kinh thế hải tục đang được tiến hành. Nhưng nội tình nói ra dài dòng, Tống Thiên Hành lại có việc gấp cần làm không tiện kể rõ, sau này Kim trưởng lão sẽ thuật lại hầu chư vị. Hiện giờ danh sách phản đồ đã giao cho La trưởng lão, quý Thành chủ bị Trình Hoài cầm cố giờ đã được cứu ra, nhân chứng còn đây. Ngay gian đã rõ, Tống Thiên Hành mười năm hàm oan nay đã được rửa sạch, việc của chư vị còn nhiều, Tống Thiên Hành không dám quấy nhiễu nữa.

Hơi dừng lời, mắt xa hàn quang, ngưng mục nhìn Trình Hoài đang cúi đầu quỳ trên tuyết nghiêng răng quát:

- Thất phu, ngẩng đầu lên!

Trình Hoài vẫn cúi đầu như cũ, giọng nói yếu ớt:

- Trình mỗ tự nhận thất bại, chỉ mong được chết...

Tống Thiên Hành hừ lạnh một tiếng nói:

- Thất phu, không ngờ con người người lại hèn mạt như vậy.

Mây kiếm dựng ngược, nhưng trên môi chàng lại thoáng hiện một nụ cười mỉa mai, tiếp lời:

- Trình Hoài, dỏng tai lên mà nghe đây. Tống Thiên Hành đến đây nguyên định đem những điều mà người ban cho mười năm trước cả lời lẫn vốn nhất loạt trả lại cho người, nhưng giờ này thấy bộ dáng thâm não của người cũng thấy có chút bất nhẫn, chiếu theo thành quy của Thúc Hoa thành quyết chẳng dung tha cho người sống, Tống Thiên Hành gia ân tha người bớt một lần chịu khổ...

Hồ nhi đứng cạnh vội vàng tiếp lời:

- Sư huynh! Sư huynh tha cho hắn nhưng Hồ nhi không tha cho hắn.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Sư đệ định xử hắn thế nào...

Hồ nhi khoa tay múa chân nói:

- Đệ muốn dần hắn ra trước một trận!

Tống Thiên Hành nhún tay áo Hồ nhi cười nói:

- Thôi bỏ qua đi, quân dê tiện như hắn hà tất phải chạm vào cho dơ tay. Sư đệ ta đi thôi!

Kim Dao Vô Địch Giang Chấn Xuyên từ lúc xuất hiện đến giờ vẫn lặng thinh, thân hình lão hơi run run, gọi với theo:

- Thiên Hành...

Tống Thiên Hành quay người lại nói:

- Thành chủ có điều chi chỉ giáo...

Giang Chấn Xuyên ho khan mấy tiếng rồi nói trong hơi thở hỗn hển:

- Thiên Hành... người nói đi là đi, có phải... phải chẳng người hãy còn... còn hạn việc mười năm về trước...

Tống Thiên Hành hơi biến sắc nói:

- Việc ấy đã trở thành quá khứ, Thành chủ còn nhắc lại làm chi.

Đôi mắt vô thần của Giang Chấn Xuyên nhìn mờ lung vào gương mặt Tống Thiên Hành, lắc đầu than:

- Phải, nhắc lại... lão khiến cũng cảm thấy đau lòng... Thiên Hành... người đối với bốn thành... có ân tái tạo... mong... người bỏ qua việc cũ... lưu lại ít ngày...

Tống Thiên Hành gương mặt trầm buồn nói:

- Thịnh tình của Thành chủ Thiên Hành đành tâm lãnh, nhưng trước giờ ly biệt, Thiên Hành có mấy lời hỗn láo mong Thành chủ dung thứ.

Giang Chấn Xuyên đã lấy lại được bình tĩnh thở dài nói:

- Thiên Hành, người có điều gì cứ việc nói ra, lẽ nào lão khiêu lại trách người.

Tống Thiên Hành cao giọng nói:

- Tuyết rơi một buổi không đủ lạnh cả năm, Thúy Hoa thành lâm biến như hôm nay, mầm họa đã gieo từ mười năm trước. Thành chủ có cho rằng là như vậy hay không...

Giang Chấn Xuyên thở dài gật đầu.

Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Thân làm chủ một thành, nói rộng ra một chút cũng bằng như vua một nước, lãnh tụ muôn người tất phải biết để thân cận hiền nhân xa kẻ tiểu nhân, nếu làm trái lại tất có ngày thân bại danh liệt. Thành chủ trải qua thảm biến, từ đó đã chiêm nghiệm ra được điều đúng sai chưa...

Sắc mặt tái trắng của Giang Chấn Xuyên thoáng chút sắc hồng, đôi môi hơi động đậy nhưng không nói được tiếng nào.

Tống Thiên Hành sắc mặt nghiêm nghị nói:

- Thành chủ anh minh, một đời nhân kiệt, lúc này chắc đã cảm thấy cần dùng người mà không còn người dùng nữa, nhưng Tống Thiên Hành cũng mạo muội nhắc lại một chuyện lịch sử, Sùng Trinh hoàng đế lúc lâm chung đã từng khẳng khái than rằng: “Quân phi vong, quốc chi nhân, thần giai vong quốc chi thần”. Thử hỏi những “vong quốc chi thần” ấy do ai dựng mà nên...

Mày kiếm hơi nhướng, giọng nói cũng cao lên:

- Tống Thiên Hành nghĩ rằng nếu không biết đó là vong quốc chi thần mà trọng dụng, ấy gọi là bất minh, nếu biết đó là vong quốc chi thần mà còn trọng dụng ấy là...

Tống Thiên Hành nói đến đây hơi dừng lại cười nhạt:

- Tống Thiên Hành không tiện nói ra.

Giang Chấn Xuyên thở dài nói:

- Thiên Hành, người giáo huấn... chí phải... lão khiếu hối hận đã muộn...

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Thành chủ, không phải Tống Thiên Hành không biết trời cao đất dày, dám cả gan chỉ dẫu mắng hòe, giáo huấn Thành chủ, chẳng qua cả Thành chủ lẫn Tống Thiên Hành đều là người bị hại, đều có nỗi đau thấm thía, nay Tống Thiên Hành đã thành ngoại nhân, nên mới buông lời mạo muội, mong Thành chủ nhớ rõ thảm cảnh ngày hôm nay để tiện hành sự về sau.

Giang Chấn Xuyên thần sắc bi thương lâm bẩm tự trách:

- Giang Chấn Xuyên... Giang Chấn Xuyên... người ngược đãi kỳ tài để tiểu nhân đắc dụng... còn người nuôi ong tay áo... để Thúy Hoa thành vạn kiếp không thể phục hồi, người... người chết đi còn mặt mũi nào nhìn liệt tổ liệt tông dưới hoàng tuyền.

Nói đến đó đầu lão gục xuống, mái tóc bạc trắng rũ xuống đôi vai gầy nhô lên nhọn hoắt, khiến người nhìn không khỏi động lòng.

Kình trang đại hán đỡ Giang Chấn Xuyên vội ôm chặt lão:

- Thành chủ, Thành chủ, xin người tĩnh tâm lại.

Kim trưởng lão vội vàng tung người trở vào quảng trường nhìn Tống Thiên Hành, giọng thành khẩn nói:

- Tống đại hiệp, lúc này bốn thành việc trọng đại đang cần giải quyết thì nhiều, mong Tống đại hiệp lưu lại ít ngày.

Tống Thiên Hành cười khổ nói:

- Kim lão tiên bối, xin lượng thứ, Tống Thiên Hành thân này đã...

Giang Chấn Xuyên ngẩng đầu lên đỡ lời:

- Kim trưởng lão, bất tất phải nhiều lời, cứ để hãn đi... Thiên Hành, mong người đừng quên đây là nơi chôn nhau cắt rốn của người, đại môn Thúy Hoa thành luôn rộng mở đón người...

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thẩm Tra Nội Gian

Sắc mặt Tống Thiên Hành hơi tối lại:

- Thiên Hành nhớ rồi, Thành chủ bảo trọng, Thiên Hành cáo từ.

Cúi thấp người thi lễ, dặt tay Hồ nhi đi ra khỏi cửa, chợt như nhớ ra điều gì, Tống Thiên Hành dừng bước quay lại nghiêm mặt nhìn Kim trưởng lão đi theo tiễn nói:

- Kim lão tiên bối, tất cả sự việc xảy ra ở quý bảo ngày hôm nay, xin dặn dò quý thuộc hạ đừng để tiện danh truyền ra ngoài có được không...

Kim trưởng lão hơi ngần người, lão không biết Tống Thiên Hành dặn như vậy là có ý gì khác hay chỉ vì giữ thể diện cho Thúy Hoa thành, nhưng đứng về phía Thúy Hoa thành mà nói, lão sẵn lòng tiếp nhận ý kiến này, nên vội vàng đáp lời:

- Được, được, lão khiêu tuân lệnh.

Tống Thiên Hành thần sắc chợt nghiêm nghị nói:

- Lão tiên bối xin lưu bộ, Tống Thiên Hành cáo từ.

Ôm quyền thi lễ, xong kéo Hồ nhi phóng mình lên Bạch Long cầu, một mã tải hai người, hoa tuyết tung theo vó ngựa phi như bay.

Tống Thiên Hành sau khi rời khỏi Thúy Hoa thành, trong lòng chàng nửa nhẹ nhõm nửa như nặng nề. Nhưng thật tình mà nói, phần nặng nề nhiều hơn phần nhẹ nhõm.

Phần nhẹ nhõm ấy là nỗi hăm oan, niềm khuất nhục mười năm nay giờ đã được cởi bỏ, đồng thời tiện đó chặn đứng mưu đồ phản loạn của Trình Hoài, chàng tuy không còn là người của Thúy Hoa thành, nhưng không thể không hưởng lây niềm vui của mọi người.

Còn phần nặng nề chính là việc không tìm thấy tung tích của Từ thái phu nhân, mục đích chính của chuyến đi này là cứu cho bằng được thân mẫu của cố hữu Từ Quân Lượng, nhưng bây giờ sự thật đã chứng minh Từ thái phu nhân không phải do Thúy Hoa thành bắt giữ.

Vậy thì ai đã bắt cóc Từ thái phu nhân...

Tại sao lại muốn giá họa cho Thúy Hoa thành...

Chúng bắt cóc Từ thái phu nhân với mục đích gì...

Theo thường tình mà luận, kẻ bắt cóc Từ thái phu nhân với kẻ sát hại Từ Quân Lượng là một, nhưng đã giết người rồi, còn giam giữ con tin làm chi...

Hơn nữa, với bản lĩnh của Thần Cơ tú sĩ Từ Quân Lượng, Tổng Thiên Hành biết rõ hơn ai hết, nếu nói đơn đầu, trong võ lâm kẻ có thể sát hại được Từ quân hiếm như sừng lân, vuốt phụng, như vậy việc sinh tử của Từ Quân Lượng phải chăng bên trong còn có ẩn tình...

Điều khiến cho chàng khó hiểu hơn hết là Thần Cơ tú sĩ Từ Quân Lượng vì sao lại lấy tên giả hà Hứa Trọng Lương đầu thân vào Kim Thang bảo trong ba năm trường mà không báo cho chàng lấy một tiếng...

Hàng loạt những nghi vấn này, chàng định chắc sau khi về đến Kim Thang bảo mới có thể lấy thêm chút ít tư liệu để lý giải. Cước trình của Bạch Long câu cực nhanh, hoàng hôn hôm ấy đã đến Kim Lăng.

Tổng Thiên Hành nguyên định tìm một khách điểm dừng chân nghỉ ngơi sau đó mới lên đường đi Kim Thang bảo, nhưng chợt nhớ đến Thiết Ký tiền trang là một trong hai đại nghiệp của Kim Thang bảo, tất tin tức linh thông, hơn nữa chàng vừa nhậm chức Tổng quản cũng nên nhân cơ hội này hiểu thêm về thực trong bảo. Thế là chàng thay đổi kế hoạch, phóng ngựa đến Thiết Ký tiền trang.

Chưởng quỹ của Thiết Ký tiền trang Mao Tử Kỳ đối với sư huynh đệ Tổng Thiên Hành rất cung kính, dùng lễ trọng tiếp đãi, đồng thời dọn dẹp Tịnh lâu duy nhất dành tiếp đãi quý khách cho chàng ngụ để tỏ lòng kính nể.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Mao chưởng quỹ cung kính bồi tiếp hai huynh đệ chàng dùng bữa tối. Trong lúc dùng bữa, Mao chưởng quỹ mang tình hình làm ăn của tiền trang báo cáo sơ lược để Tổng Thiên Hành được rõ.

Nhưng điều khiến Tổng Thiên Hành hơi thất vọng là phía Kim Thang bảo không có tin tức gì truyền đến.

Lúc Mao chưởng quỹ cáo từ thối lui thì nơi nơi đã lên đèn.

Tổng Thiên Hành dạo dò Hồ nhi nghỉ ngơi sớm, bỗng đâu dưới Tịnh lâu đã nghe một giọng nói đầy uy quyền:

- Mao chưởng quỹ, Bảo chủ đã đến đây sao...

Giọng Mao Tử Kỳ nhỏ nhẹ:

- Bảo chủ chưa đến.

Giọng nói uy nghiêm kia hỏi tiếp:

- Như vậy ai đang ngụ trên Tịnh lâu...

Giọng Mao Tử Kỳ vẫn một mực giữ lễ:

- Ấy là bản bảo tân nhiệm Tổng quản, Tổng tiên sinh.

Giọng nói kia chợt chuyển sang ngạc nhiên một cách cố ý, mang vẻ châm chọc:

- Ô, thì ra là tên từng lòn trôn thiên hạ, chui lỗ chó mà đi, Hảo Hảo tiên sinh Tổng Thiên Hành...

Mao Tử Kỳ vội vàng sợ hãi ngắt lời đối phương:

- Chu tổng tuần kiểm...

Giọng của Chu tổng tuần kiểm tiếp lời:

- Không lẽ ta nói sai hay sao...

Mao Tử Kỳ hạ thấp giọng nói:

- Chu tổng tuần kiểm đừng quên cả hai ta đều là thuộc hạ của người...

Chu tổng tuần kiểm ngược lại cao giọng quát:

- Hạng như hãn mà cũng đứng làm thượng ty của Chu Đại Cương này, nói cho người biết, Mao Tử Kỳ người sợ hãn chứ ta không coi hãn vào đâu. Chu Đại Cương này thà không nhận chức tổng tuần kiểm chứ quyết không chịu để tên thất phu lòn trôn sai khiến.

Hồ nhi ở trên lầu vụt đứng dậy thế như mãnh hổ, nhưng Tổng Thiên Hành đã kịp ấn vai hãn xuống, mỉm cười kề tai nói nhỏ mấy câu, sau đó thư thả cất bước đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Trên bậc thềm chỗ bước vào Tịnh lâu có hơn cả bốn người, một tên tiểu tốt xách đèn, một thiếu phụ kiêu diễm, một tên cầm bào đại hán thân hình cao lớn, tuổi độ tứ tuần, mặt đỏ tía tai, bên cánh mũi trái có một nốt ruồi đen to tướng, người còn lại là Mao Tử Kỳ vẻ mặt lo lắng không biết phải xử trí thế nào cho ổn thỏa.

Cầm bào đại hán vẫn nói thao thao bất tuyệt:

-... Hừ! Thảo nào lúc trưa ta đến đây thấy người chuẩn bị Tịnh lâu, người cứ một điều bảo quy hai điều bảo quy, thì ra người dành chỗ cho tân Tổng quản vang danh thiên hạ...

Mao Tử Kỳ lính quỳnh ngắt lời:

- Tổng tuần kiểm, xin nghe thuộc hạ...

Chu Đại Cương cười lạnh ngắt lời:

- Chu Đại Cương từ khi nhậm chức tổng tuần kiểm bản bảo tới giờ, bước chân đến đâu đều được người của bản bảo tiếp rước chu đáo, chỉ có một mình Mao chưởng quỹ người, cần tiền tiền không có, cần một hoa cô nương cũng phải đích thân ta đi tìm, hừ, bây giờ hoa cô nương đã tìm về rồi, ta lấy thân phận tổng tuần kiểm ra lệnh cho người lập tức dọn Tịnh lâu cho ta.

Mao Tử Kỳ nhượng cao đôi mày kiếm, nhưng khẩu khí vẫn giữ phận kẻ dưới đối với người trên:

- Tổng tuần kiểm có thể hạ được lệnh như vậy, nhưng thuộc hạ không đủ gan để chấp hành.

Chu Đại Cương trầm giọng quát:

- Mao Tử Kỳ, người dám cả gan kháng lệnh!

Mao Tử Kỳ cũng không nhin hỏi lại:

- Thuộc hạ xin hỏi tổng tuần kiểm, theo cơ cấu của bản bảo thì Tổng tuần kiểm lớn hay Tổng quản lớn...

Chu Đại Cương cười lạnh nói:

- Mao Tử Kỳ, người đừng hòng chụp mũ ta, Chu Đại Cương này không thừa nhận hẳn là Tổng quản...

Mao Tử Kỳ nói:

- Xin tổng tuần kiểm đừng quên Tổng tiên sinh do Bảo chủ đích thân mời đến nhậm chức Tổng quản.

Đôi mày rậm của Chu Đại Cương xếch ngược:

- Cho dù Bảo chủ có mặt ở đây, Chu Đại Cương này vẫn không thể nói khác hơn.

Hơi dừng một chút, giọng nói hằn trở nên dữ tợn:

- Mao Tử Kỳ, người có đi bảo hẳn nhượng Tịnh lâu lại hay không...

Thần thái Mao Tử Kỳ vẫn ngang nhiên:

- Chưa kể đến địa vị Tổng quản, chỉ nội Kim lệnh của Bảo chủ, Mao Tử Kỳ cũng không dám ngang nhiên phạm thượng.

Chu Đại Cương cười lạnh luôn miệng:

- Được, người giỏi, không dám đi, ta tự đi vậy, đuổi xong tên thất phu lòn trôn ấy rồi sẽ thanh toán người sau.

Vừa nói hẳn vừa sải bước đi lên tam cấp.

Bóng người loáng qua trước mắt, tiếp theo là giọng nói sang sảng:

- Không dám phiền ngọc giá tống tuần kiểm, Tống Thiên Hành tự động xuống hầu.

Tống Thiên Hành dáng như ngọc trụ, tiêu sái xuất trần, đã đứng sừng sững trước mặt Chu Đại Cương.

Kẻ coi trời bằng vung như Chu Đại Cương mà cũng bị uy lực vô hình của Tống Thiên Hành làm khiếp hãi, bất giác thối lui ba bước, thoáng ngẩn người rồi nhanh chóng định thần, trầm giọng hỏi:

- Người là kẻ vang danh thiên hạ, Hảo Hảo tiên sinh Tống Thiên Hành...

Tống Thiên Hành khẽ nhếch mép cười:

- Không sai, cũng chính là Kim Thang bảo nhất nhân chi hạ vạn nhân chi thượng (dưới một người, trên vạn người), Tổng quản Tống Thiên Hành.

Chu Đại Cương cười lạnh nói:

- Chỉ bằng vào lịch sử vinh quang của người ngày trước...

Cánh tay trái vòng ngang eo mỹ phụ, phát mạnh ống tay áo phải, quát lớn:

- Xéo ra, bản tọa không có thời giờ phí lời với hạng thất phu lòn trôn như người.

Tống Thiên Hành bất giác bước xéo vào một bước, nhưng chàng bước tránh ra không phải là do bị khiếp sợ bởi thần uy của đối phương mà là tránh khỏi luồng hơi rượu khiến người người phải không khỏi buồn nôn phả ra từ Chu Đại Cương.

Chu Đại Cương cười ngạo ngễ, tay ôm eo mỹ phụ định cất bước...

Đôi mày kiếm của Tống Thiên Hành dựng ngược quát:

- Đứng lại!

Tiếng quát tuy oai nghiêm, lọt vào tai Mao Tử Kỳ chẳng thấy có điều chi khác lạ, nhưng bên tai Chu Đại Cương nghe chẳng khác nào tiếng sấm giữa lưng trời, thân tâm chấn động, bất giác hai chân như treo đá đứng chết trân.

Gương mặt Tống Thiên Hành như được bao phủ bởi lớp sương lạnh, mục quang như điện, cười lạnh nói:

- Không ngờ Kim Thang bảo lại nuôi dưỡng loại tông tuần kiếm không biết tôn ty, bại tâm thất đức như vậy, thảo nào danh bản bảo như nước dưới mặt trời, ngày càng lụn bại.

Gương mặt vốn đỏ gay vì rượu của Chu Đại Cường giờ biến thành tím bầm, đẩy mỹ phụ trong vòng tay sang một bên, nghiêng răng quát:

- Thất phu vô sỉ, hạng như người cũng đòi giáo huấn người...

Tiến tới một bước áp sát Tống Thiên Hành, “ào” một chưởng nhắm ngay ngực chàng kích tới.

Quái lạ!

Kẻ bị đánh Tống Thiên Hành đứng yên bất động, gương mặt vẫn giữ một nụ cười châm chọc thường xuyên, an nhàn như không, vẫn đứng sừng sững chỗ cũ, ngược lại, Chu Đại Cường, kẻ đánh người lại bị lực phản chân văng xa hơn trượng, té chổng vó lên trời.

Lúc này không những đương sự Chu Đại Cường kinh hãi thất thần, mà đến cả Mao Tử Kỳ đứng bên ngoài cũng nhìn lé mắt.

Dưới mắt Mao Tử Kỳ, Chu Đại Cường là một trong số ít cao thủ võ công chỉ dưới Tứ Tinh hộ pháp, một chưởng đánh ra trong lúc nổi giận như vậy, ít ra cũng vận đến bảy tám thành công lực, với nội công của Chu Đại Cường, một chưởng với bảy tám thành công lực của hắn dù tường đồng vách sắt ít nào cũng phải lưu lại chút vết tích, nhưng sự thực bày ra trước mắt vượt quá trí tưởng tượng của hắn, như vậy công lực của chàng thanh niên Tống Thiên Hành này không biết cao đến bậc nào...

Tâm niệm của Chu Đại Cường, Mao Tử Kỳ hai người chưa dứt, giọng nói sang sảng của Tống Thiên Hành đã vang lên:

- Tống Thiên Hành tuy chẳng chút công lao, lại ở chức vị cao khiến thuộc hạ bất phục, xem ra hôm nay phải lập đại công mới được.

Hơi dừng lời, sắc mặt lạnh xuống, trầm giọng quát:

- Ty Hình nghe lệnh!

Một tên kinh trang trắng hán ứng tiếng bước ra, cung thân hướng về Tống Thiên Hành hành lễ nói:

- Tệ chức bốn bảo Ty hình Vi Kim Lập tham kiến Tổng quản.

Phía bên kia Hồ nhi mặt cười rạng rỡ đứng cách đó năm sáu trượng, sau lưng một hàng bốn tên kinh trang tráng hán tay lăm lăm đao.

A, thì ra lúc nãy trên Tịnh lâu Tổng Thiên Hành kể vai nói nhỏ là dặn Hồ nhi đi kêu Ty hình của Thiết Ký tiền trang đến.

Tổng Thiên Hành mặt lạnh như tuyết, giọng tợ thu phong:

- Vi ty hình, bản bảo bảo quy, đối với kẻ sa đọa tửu sắc, tự nhục thân mình, trị tội thế nào...

Vi Kim Lập ứng tiếng đáp ngay:

- Phạt trượng một trăm hèo, trục xuất khỏi bảo!

Đôi mày kiếm của Tổng Thiên Hành nhướng cao:

- Còn lạm dụng chức quyền, công nhiên nhận hối lộ...

Giọng của Vi Kim Lập ngắn gọn, lạnh lùng:

- Tử hình!

Tổng Thiên Hành tiếp lời:

- Mục vô tôn trưởng, công nhiên phạm thượng thì sao...

Vi Kim Lập vẫn ngắn gọn dứt khoát:

- Lãng trì!

Tổng Thiên Hành khoát tay nói:

- Vi ty hình tạm thời lui ra!

Vi Kim Lập cung thân hành lễ, lui ra đứng bên cạnh Hồ nhi.

Tổng Thiên Hành ngưng mục quang lạnh như điện nhìn Chu Đại Cương cất giọng lạnh nói:

- Chu Đại Cương ở bản bảo người chức cao quyền trọng, quen được người người cúi đầu bợ đỡ, rượu thịt làm mờ lý trí, sớm quên hết bảo quy, nên bản tọa đặc biệt mời Vi ty hình đọc lên những tội người đã phạm cho nghe, bây giờ người còn có gì muốn nói nữa không...

Sát khí bốc lên mờ cả gương mặt tím vì giận của Chu Đại Cương, hung quang lóe lên từ đôi mắt, gầm lớn:

- Đồ thất phu, quân lòn tròn, lấy binh khí ra!

“Soạt” một tiếng, thanh kiếm tỏa hàn quang xanh lè đã xuất khỏi vỏ, mắt trừng nhìn Tống Thiên Hành chờ đợi.

Rõ là giận mất khôn, hẳn thật sự quên mất sự việc vừa xảy ra một thoáng trước đây, đồng thời định mặc kệ tất cả, liều một phen sống chết.

Tay này, vị cao quyền trọng, công lực cao thâm, chỗ dựa vững vàng, nên đã quen thói mục hạ vô nhân, muốn trời được trời, muốn đất được đất, kể cả Bảo chủ thường ngày cũng phải nhượng hẳn vài phần.

Ngày hôm nay du hành tuần sát đến Kim Lăng, Mao Tử Kỳ đã sớm có thái độ cương trình bất tòng, nguyên nộ hỏa đã tích đầy trong bụng, đến khi ra ngoài uống đủ rượu, mang thêm một kỷ nữ trở lại, thấy Mao Tử Kỳ một điều bảo quy hai điều bảo quy không chịu dọn Tịnh lâu cho hẳn nghỉ, thì ra tân nhiệm Tổng quản đã có mặt trong Tịnh lâu, mà vị tân Tổng quản này là kẻ mà cả giang hồ không ai coi ra gì, nổi tiếng “thất phu lòn tròn” thiên hạ, thật là đổ dầu vào lửa, lúc nãy lại bị thêm một vết đau đớn do tên “thất phu lòn tròn” gây nên, với tính tình của Chu tổng tuần kiểm thường ngày, một võ như vậy đã vô phương kiềm chế, hà huống lại gặp phải ngay trong ngày hôm nay!

Nhưng gió gặp lại gặp phải sóng chậm, Chu Đại Cương bên này hùng hổ như cọp sống chuồn, định lập tức nuốt chửng đối phương, ngược lại bên kia, Tống Thiên Hành tựa như thành thơi chí cực, khề nhếch mép cười chậm rãi nói:

- Đối phó với đồ giá áo túi cơm này mà cần đến binh khí thì Tống Thiên Hành làm sao đủ tử cách đảm nhận chức Tổng quản của Kim Thang bảo.

Cuồng ngạo! Khắc bạc! Càng nghe càng khiến người ta tức đến trào máu họng.

Nhưng Chu Đại Cương quả không phải kẻ tầm thường, không những không tức ngược lại vững như Thái Sơn, chấp kiếm ngưng thần chờ đợi.

Tống Thiên Hành lại nhếch mép như cười mà không cười, nói:

- Ủm, khá lắm, trông dáng điệu người lúc này rất giống nhất phái danh gia.

Hơi dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chu Đại Cương ta biết người chưa thấy quan tài thì chưa rơi lệ, chưa đến Tây thiên chưa bỏ cuộc, tất phải phiền Tống Thiên Hành ta động thủ chế phục, có điều cũng nên khuyến cáo người nên tự trói mình thì hơn!

Chu Đại Cương giọng lạnh như băng:

- Tống Thiên Hành! Không cần phí lời thêm!

Tống Thiên Hành cười nói:

- Xong rồi, xong rồi, tiến chiêu đi, Tống Thiên Hành nhượng trước ba chiêu...

Chu Đại Cương hừ lạnh:

- Thất phu muốn chết!

Kiểm ảnh theo sau lời nói chớp động, một chiêu “Xuân Vân Tác Triển” một vòng kiếm quang trùm xuống đầu Tống Thiên Hành.

Quả không hổ với chức vị tổng tuần kiểm của Kim Thang bảo, chỉ với một chiêu cực kỳ tầm thường “Xuân Vân Tác Triển”, nhưng dưới tay của tổng tuần kiểm lại tạo được oai lực khiến người ta không khỏi khiếp đảm tán hồn.

Thân hình Tống Thiên Hành loáng cái đã xuất hiện sau lưng Chu Đại Cương, miệng không ngừng cất giọng sang sảng nói:

- Chiêu thức loại này không được đâu, phải dùng đến võ công đặc ý nhất mới được...

Lời nói chưa dứt đã thấy hàn quang chớp động, mang theo kinh lực như núi đổ đá thích tới trước ngực.

Tống Thiên Hành lại cười nhẹ nói:

- Ủm, như vậy mới khá hơn một chút ít... Ừa, Tống Thiên Hành ở bên này, đừng đánh nhầm như vậy...

Ba chiêu đã sử hết hai, đến một chéo áo của Tống Thiên Hành cũng không chạm được, Chu Đại Cương không khỏi mưu tính độc kế.

Tống Thiên Hành đang nói cười như không, vừa dùng thân pháp tuyệt thế tránh qua một chiêu lợi hại vô cùng...

Một vòng kiếm ảnh xanh lè trùm chu vi hơn trượng đã theo sát bóng hình Tống Thiên Hành chụp xuống.

Tống Thiên Hành buột miệng kêu lên:

- Hảo kiếm pháp!

Nhưng khi tiếng nói vừa thoát ra cửa miệng, thân hình đã như u linh chớp động, thì vầng sáng xanh đột ngột biến thành một sợi chỉ màu sáng xanh chắn mất hướng bóng Tống Thiên Hành vừa lách đi.

Biến cố xảy ra ngoài sức tưởng tượng mọi người, thân hình Tống Thiên Hành đã lách đi rồi, trong lúc

đột ngột như vậy đương nhiên không thể nuốt lời xuất thủ kháng cự, trước tình cảnh này xem ra vị tân nhiệm Tổng quản Kim Thang bảo khó thoát khỏi lưỡi kiếm vô tình.

Nhưng phàm người phi thường tất có bản lĩnh phi thường, Tống Thiên Hành thoáng lạng người, nhưng chỉ một thoáng qua, thân hình đã ngã bổ tới trước tránh được kiếm ảnh trong đường tơ kẽ tóc, đồng thời mũi chân trái làm trụ, lợi dụng sức đẩy của cùi chỏ phải, thân hình quay tít như con vụn lướt là là trên mặt đất ra xa hơn năm trượng mới cất người đứng thẳng dậy.

Lách người, ngã bổ, xoay người, lướt đi, đứng dậy, năm động tác tất cả tựa như chỉ bằng cái nháy mắt, pha biểu diễn kinh hiểm vô cùng nhưng cũng chứng tỏ thân pháp tuyệt luân.

Chu Đại Cương trong lúc nổi giận, hồ người sử một chiêu quý thần cũng ớn lạnh, chắc mẩm đối phương trong khi xem thường tuyệt nghệ của mình sẽ không sao thoát khỏi táng mạng dưới kiếm, hay ít ra cũng bị trọng thương, nào hay kết quả bị đối phương tránh được, bởi vậy trong lúc nhất thời, hấn đứng ngẩn ngơ xuất thần, quên mất tiếp tục tiến chiêu công địch.

Tống Thiên Hành lúc vừa cất người đứng dậy, trên gương mặt thoáng hiện nét kinh dị, nhưng nét kinh dị ấy nhanh như chớp thoáng qua rồi biến mất, thay vào đó là một nét hưng phấn không sao tả xiết, trong đôi mắt lóng lánh của chàng phát ra hai luồng dị quang khiến người khó hiểu, chàng quay sang Hồ nhi dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Sư đệ, mau trở lên Tịnh lâu, sau khi ngu huynh bắt Chu Đại Cương, chú ý theo dõi bất kỳ người nào từ bản trang lén ra ngoài, nhớ kỹ! chỉ được theo dõi, không được đả thảo kinh xà.

Hồ nhi thoáng hiện nét khó hiểu, nhưng chỉ gật nhẹ, rồi lẳng lẳng đi lên Tịnh lâu.

Tống Thiên Hành chú mục nhìn Chu Đại Cương nói:

- Chu Đại Cương, không ngờ kiếm pháp của người cao minh dường ấy, lúc nay ta hơi hối hận vì lời nói không cần đến binh khí lúc này.

Chu Đại Cương cũng nhìn xoáy vào mặt Tống Thiên Hành, từ từ cất bước tiến tới, miệng lạnh lùng nói:

- Bây giờ dùng đến binh khí cũng chưa muộn, không lẽ loại người như người mà cũng biết nhục nữa sao...

Tống Thiên Hành cũng chậm rãi tiến lên, song phương đứng đối mặt nhau cách chừng tám thước, mới khẽ nhếch mép nói:

- Tống Thiên Hành là người nào, không lẽ nói rồi lại nuốt lời sao...

Chu Đại Cương đã hai lần lãnh giáo công lực cao thâm, mạc trác và thân pháp siêu tuyệt của đối

phương, miệng tuy nói tốt như vậy, nhưng trong lòng lại sợ Tống Thiên Hành dụng đến binh khí, giờ nghe nói vậy không khỏi mừng thầm, nhưng vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, liền giở giọng khích tướng nói:

- Sinh mệnh quan trọng hơn hư danh, để khỏi hối hận về sau, ta khuyên người tốt nhất nên lấy binh khí ra!

Tống Thiên Hành chột phá cười ha hả:

- Chu Đại Cương, Tống Thiên Hành này đã nói không dùng binh khí là không dùng binh khí, khỏi cần dùng lời khích tướng, cứ việc yên tâm, có điều...

Hơi dừng lời một chút, tiếp lời:

- ... ta cảnh cáo người, ba chiêu tương nhượng đã hết, trong lúc giao thủ, không phải nhẹ nhàng như lúc này nữa, tốt nhất nên giở chiêu thức đặc ý nhất ra để khỏi hối hận không kịp.

Chu Đại Cương cười lạnh:

- Thất phu chớ phí lời, cẩn thận cầu mệnh của người khó giữ!

Dứt lời ánh kiếm lại chớp động, nhẹ nhàng nhắm Đan điền Tống Thiên Hành thích tới.

Kiểm thế vừa chậm rãi, vừa mềm mại không thấy có chút uy lực nào, cổ tay cầm kiếm cũng không chút chuyển động, nhưng mũi kiếm đã vạch thành năm đóa hoa sen xanh màu thép.

Mao Tử Kỳ đứng bên ngoài cũng là đại hành gia, nhưng không biết chút gì về lại lịch cũng như tên gọi của kiếm chiêu. Có điều trực giác báo với hắn, nếu đứng ngay vị trí của Tống Thiên Hành thì hắn không những vô phương hóa giải mà đến lách người tránh né cũng không kịp, quả là vô phương đào mạng, thúc thủ chờ chết.

Tống Thiên Hành chú mục nhìn kiếm chiêu của đối phương tựa như đã chứng thực được điều nghi ngờ trong lòng, bất giác gương mặt thoáng hiện một nét cười, mục quang phát ra ánh sáng lạ lùng, nhướng mày kêu lên:

- Hảo kiếm pháp, “Liên Đài Cừu Phẩm” tái xuất giang hồ, Tống Thiên Hành quả có nhân phúc...

Chu Đại Cương nghe đối phương mở miệng đã gọi trúng ngay tên của kiếm pháp của mình sử dụng bất giác chấn động thân tâm, thế kiếm từ từ công tới cũng theo đó bất giác hơi dừng lại, Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Đáng tiếc công lực quá kém, chỉ có thể tạo thành năm đóa hoa sen...

Chu Đại Cương nghiêng răng hét:

- Thất phu lòn tròn, cho người nếm mùi năm đóa hoa sen.

Chân lực gia tăng, năm đóa hoa sen nhanh như điện vẽ một đường xanh lè kích tới đầu mình của Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành cất tiếng cười cuồng ngạo, hữu thủ nhanh như chớp chọc thẳng vào giữa đám kiếm ảnh, chỉ nghe mấy tiếng “keng, keng, keng” giòn tan, mấy đóa hoa sen biến mất, Chu Đại Cương thân hình như tượng sáp chết đứng giữa đờng trường, thanh bảo kiếm trong chỉ còn trơ lại cán kiếm.

Tống Thiên Hành nhìn gương mặt nhăn nhó giận dữ, mắt xạ hung quang nhưng thân hình cứng đờ do bị điểm huyết của Chu Đại Cương cười nhẹ nói:

- Chu Đại Cương, đa tạ người đã coi trọng Tống Thiên Hành, đã chọn chiêu thế uy lực nhất trong pho kiếm pháp quán tuyệt kim cổ đối phó ta, kẻ gieo nhân ắt có ngày gặt quả, lúc này ta cũng không làm khó dễ người, chờ đến trước mặt Bảo chủ sẽ quyết định sinh tử của người.

Dừng lại một chút, quay sang Mao Tử Kỳ nói:

- Mao huynh, lấy dây trói Chu Đại Cương lại, tạm thời để trên phòng bản tọa, chờ lát nữa còn vài lời muốn hỏi hẳn.

Quay sang chỉ thiếu phụ tiếp:

- Còn vị... vị cô nương này cũng giữ lại, khi chưa có lệnh không được tự tiện thả ra.

Mao Tử Kỳ cúi đầu lãnh mạng, Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Bắt đầu từ giờ phút này, toàn thể thuộc hạ của bốn bảo nghiêm cấm ra ngoài, đồng thời lập tức điểm danh...

Tiếp theo chàng dùng chân khí truyền âm nói:

- Xin đặc biệt lưu ý trong vòng một thời thân trở lại đây có kẻ nào bỏ ra ngoài không, nếu có lập tức mật báo bản tọa rõ.

Mao Tử Kỳ lập tức cung thân lui ra, lúc này Vi Kim Lập đã dùng dây gân bò trói gô Chu Đại Cương lại, đang đứng nghiêm chờ lệnh.

Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Vi ty hình mang Chu Đại Cương để trên phòng của bản tọa.

Dứt lời quay người đi lên Tịnh lâu, Vi Kim Lập cũng xách Chu Đại Cương nối gót theo sau.

Sau khi lên đến tịnh thất của Tống Thiên Hành, Vi Kim Lập thỉnh thị xem còn nhiệm vụ gì nữa không rồi mới cung thân cái lui.

Tống Thiên Hành ngồi sâu trong ghế Thái sư nhìn xoáy vào Chu Đại Cương bị trói gô nằm dưới đất, đôi mày kiếm nhíu chặt thật lâu không nói tiếng nào.

Chu Đại Cương cũng trừng mắt nhìn không hừ lấy một tiếng.

Một lúc sau Mao Tử Kỳ gõ cửa bước vào, hướng về Tống Thiên Hành cung thân báo cáo:

- Bẩm Tổng quản, nhân số toàn trang đã điểm danh, chỉ có một mình Ty trang Lâm Tu Điển ra ngoài.

Tống Thiên Hành búng nhẹ tay giải huyệt cho Chu Đại Cương đồng thời ra hiệu cho Mao Tử Kỳ ngồi xuống, sau đó mới mỉm cười hỏi:

- Lâm ty trang ra ngoài lúc nào...

Mao Tử Kỳ đáp:

- Khoảng sau khi Chu tổng tuần kiểm bị bắt không lâu.

Trong ánh mắt Tống Thiên Hành thoáng lóe dị quang, nói:

- Thời gian không tính sai chứ...

Mao Tử Kỳ quả quyết:

- Quyết chẳng sai được!

Tống Thiên Hành cười nhẹ, đột ngột thay đổi đề tài:

- Mao huynh đến bản bảo bao lâu rồi...

Mao Tử Kỳ hơi ngơ ngác nhưng giọng vẫn giữ lễ:

- Thuộc hạ đến bản bảo mới được nửa năm.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Vừa vào bản bảo đã tiếp nhận chức vị này...

Mao Tử Kỳ đáp gọn:

- Phải!

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt Mao Tử Kỳ:

- Mao huynh trước kia có quen biết Chu Đại Cương...

Mao Tử Kỳ cúi đầu:

- Hồi bẩm Tổng quản, đây là lần đầu tiên thuộc hạ gặp mặt Chu Đại Cương.

Tống Thiên Hành vẫn điềm nhiên hỏi tiếp:

- Như vậy đối với lai lịch của Chu Đại Cương cùng quan hệ giữa Chu Đại Cương với Bảo chủ chắc Mao huynh cũng không được rõ lắm...

Mao Tử Kỳ gật đầu:

- Thừa phải, về lai lịch của Chu Đại Cương thuộc hạ không rõ lắm, nhưng quan hệ với Bảo chủ thì có nghe nói sơ.

Tống Thiên Hành cười nhẹ đỡ lời:

- Mao huynh cứ nói!

Mao Tử Kỳ hơi trầm ngâm nói:

- Nghe đâu Chu Đại Cương là biểu đệ của Bảo chủ nguyên phối phu nhân.

Một tiếng hú thanh tao từ xa xa truyền lại cắt đứt lời Mao Tử Kỳ.

Tống Thiên Hành nghe tiếng hú lập tức nhận ra tín hiệu cầu viện của Hồ nhi, bất giác thần sắc biến đổi, tâm niệm chuyển động.

Hồ nhi tuy được chàng thay sư phụ truyền nghệ, nhưng đã học được hết chân truyền của chàng, chỉ còn thiếu phần hóa hầu với lịch duyệt giang hồ mà thôi. Lúc chàng giao nhiệm vụ đã dặn đi dặn lại chỉ được theo dõi hành tung, không được động thủ, để tránh rút mây động rừng.

Lúc này xem ra hành tung Hồ nhi đã bại lộ, mà còn bị bức đến phát tín hiệu cứu viện, đủ thấy Hồ nhi bất tuân dụ lệnh, tự lộ hình tích đồng thời chứng tỏ thế địch mạnh mẽ, thật khiến chàng bất an.

Giờ đây chàng chỉ có một người, nếu đi cứu viện Hồ nhi thì ngại Chu Đại Cương bị người thừa cơ cứu đi. Trước mắt Chu Đại Cương bất luận đối với chàng, với Kim Thang bảo, hay đại cục võ lâm đều là một nhân chứng cực kỳ quan trọng dù thế nào cũng không thể để đối phương cướp đi, như vậy phải làm sao... Không lẽ mang theo Chu Đại Cương đi cứu viện Hồ nhi... Hay bỏ mặc Hồ nhi để cho người hạ độc thủ... Không, cả hai đàng đều không nên.

Chàng mới vào Kim Thang bảo, tình hình nội bộ chưa thể nói là nắm rõ, trước mắt trong Thiết Ký tiền trang, dường như chỉ có mỗi một mình Mao Tử Kỳ là có thể tin nhiệm được, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm, cho dù với sự miễn cảm của chàng, cộng thêm những sự việc phát sinh lúc này có thể khẳng định Mao Tử Kỳ quyết không thể là nội gian tiềm phục trong Kim Thang bảo, nhưng mang một nhân chứng quan trọng như Chu Đại Cương giao cho hẳn, không thể không tính đến điều vạn nhất có thể xảy ra...

Những điều này nói ra có vẻ dài dòng nhưng diễn ra trong tâm Tống Thiên Hành chẳng qua là một sát na mà thôi.

Việc gấp như lửa cháy nhà, không thể không ra một quyết định dứt khoát.

Chàng nhìn thẳng vào mắt Mao Tử Kỳ đột ngột hỏi:

- Mao huynh có thể được xem là tâm phúc của Bảo chủ không...

Mao Tử Kỳ thoáng lộ vẻ lúng túng:

- Không, thuộc hạ do tiền nhiệm Tổng quản tiến cử...

Tống Thiên Hành nghe nói Mao Tử Kỳ là người thân tín của bạn thiết Từ Quân Lượng bất giác như cắt được gánh nặng, không chờ nghe hết lời đối phương, lập tức cắt ngang:

-Ồ, vậy thì hay rồi, hai ta sẽ nói chuyện thêm, bây giờ Mao huynh mang Chu Đại Cương để vào nơi bí mật trong trang, nhớ rõ phải đích thân canh giữ, không được để xảy ra sơ thất!

Dứt lời thân hình đã như làn khói mỏng xuyên qua cửa sổ, biến mất vào sắc đêm trầm trầm.

Dưới ánh trăng sao mờ nhạt, đêm lạnh cắt da.

Nhà dân ở Kim Lăng thành ngoại đã sớm đóng cửa tắt đèn, mọi người đang vân du trong mỹ mộng. Nhưng ở phía Nam Kim Lăng thành, trên một dạt đất trống xảy ra một trận đấu kịch liệt như đầu sôi lửa bỏng.

Một trong những đương sự là Hồ nhi, người lãnh mạng theo dõi sau vết kẻ khả nghi, vây kích Hồ nhi có hai lão nhân tóc hoa râm, một mập một ốm, với một hoàng y quái khách bịt mặt.

Lão nhân mập sử một đôi phán quan bút, lão nhân ốm sử kiếm, hoàng y quái khách thì hai tay không, ba người công sát vây bốn bên, kẻ tiến người thoái phối hợp chặt chẽ. So về công lực cả ba người đều hàng nhất lưu cao thủ, đặc biệt hoàng y quái khách dường như là đầu lĩnh trong nhóm, thoát chỉ thoát chưởng chiêu nào chiêu nấy đều nhắm chỗ hiểm yếu của Hồ nhi.

Hồ nhi sử một thanh Kim kiếm xà hình quái dị, thêm vào bộ pháp huyền diệu, với chiêu thức thần kỳ,

dưới thế hợp công của ba tay cao thủ vẫn tiến thoái như không, có công có thủ.

Nhưng bởi nga người công lực cao, phối hợp khéo léo, Hồ nhi mấy lần định đột phá trùng vây nhưng vẫn chưa thực hiện được, còn phía ba người hợp công tựa như còn úy kỵ điều chi nên chưa dám toàn lực tấn công, thêm nữa thanh Kim xà kiếm trong tay Hồ nhi là một bảo kiếm nên bọn chúng không dám khinh suất đỡ thẳng, thế nên trong nhất thời không làm gì được Hồ nhi.

Hoàng y quái khách như không nhẫn nại được nữa, chưởng chỉ vẫn công như điện, miệng kêu:

- Tiểu tử, nếu còn chưa thúc thủ chịu trói, đừng trách lão gia vô tình.

Hồ nhi cất giọng thanh tao trả lời:

- Ma đầu, hai chữ “tiểu tử” nếu do sư tổ nhà người nói ra còn miễn cưỡng chấp nhận được, còn đối với người thì còn kém xa lắm.

Hoàng y quái khách nổi giận quát:

- Tiểu tử muốn chết!

Quát xong y múa chưởng nhắm đản điếng Hồ nhi kích tới.

Hồ nhi lách người, Kim xà kiếm tiện tay quật ngược một thế “Hồi Phong Vũ Liễu”, gạt song bút và trường kiếm của hai lão nhân, đồng thời biến chiêu “Kim Xà Thổ Tín” thích thẳng huyết đản điền của hoàng y quái khách, hừ lạnh nói:

- Ma đầu, đừng tự cao tự đại, chỉ sợ Hồ nhi sư tổ không tha mạng người.

Hoàng y quái khách cười lạnh nói:

- Tiểu tử, lúc này đại gia định bắt sống mới để người nhảy nhót đến giờ này, nhưng dù người nguy trang thế nào, đại gia cũng đã nhìn ra người là môn hạ kẻ đối địch thì mạng sống người không còn giá trị nữa, nạp mạng!

Ào! Ào! Hai chưởng kinh phong cương mãnh bức Hồ nhi lách luôn mấy cái mới miễn cưỡng tránh được, trong khi đó suýt chút nữa bị một bút của lão nhân mậ.

Hoàng y quái khách cười hi hi, nói:

- Tiểu tử, thấy thế nào...

Tiếp đó hần quay sang đồng bọn quát khê:

- Không cần bắt sống, công sát thêm chút nữa!

Hai lão nhân đồng thanh ứng tiếng, lập tức hàn quang chớp động, bút điểm, kiếm quét, chưởng phong ào ào, thoáng chốc áp lực về phía Hồ nhi tăng lên mấy lần. Hồ nhi bất giác lạnh người, lại cất lên một tiếng kêu cầu viện nữa.

Hoàng y quái khách cười lạnh:

- Tiểu cầu, sợ rồi sao...

Hồ nhi nghiêng rằng múa tít Kim Xà kiếm, kim khí chạm nhau rồn rảng, tóe lửa rợp trời, áp lực bốn bề tạm thời dang ra rồi cất tiếng cười khúc khích nói:

- Thiếu gia gọi sư phụ câu hồn của các người.

Hoàng y quái khách hừ lạnh trầm giọng quát:

- Công gấp, trong vòng mười chiêu phải giải quyết cho xong tên tiểu cầu này!

Vừa nói, chưởng lực của hắn cũng gia tăng đến mười hai thành, Hồ nhi lại cảm thấy áp lực tăng gấp đôi, hơn nữa quá nữa áp lực được tạo bởi song chưởng của hoàng y quái khách, thân pháp linh hoạt tuyệt luân của Hồ nhi cũng trở nên chậm chạp, kinh hãi chưa hết, hai lão nhân sau lưng đã thừa cơ tiến chiêu công gấp, đồng thời hoàng y quái khách cũng cười lạnh luôn luôn, chưởng nhanh như chớp ấn tới trước ngực.

Hồ nhi trong lúc thế như ngàn cân treo sợi tóc, nghiêng chặt răng vận hết nội lực toàn thân hữu thủ quét ngược ra sau đánh dạt song bút với trường kiếm, tả thủ đẩy ra tiếp hoàng y quái khách một chưởng.

“Bùng!” một tiếng nổ chấn lá nhĩ, thân hình Hồ nhi hơi lắc lư, còn hoàng y quái khách liên tiếp thối lui hai bước, kinh hãi kêu lên:

- Chiên Đàn thần công, quả nhiên là môn hạ của lão tặc...

Tiếng kêu chưa dứt đã nghe một tiếng hú như long ngâm xé rách màn đêm.

Hồ nhi phẫn chấn tinh thần, định xuất chiêu phản công, hoàng y quái khách đã trầm giọng quát:

- Cường địch đã tới, lui!

Chữ “lui” vừa dứt, ba người công một thế rồi lập tức tung người khỏi vòng chiến thối lui.

Nghĩ cũng phải, một tên nhỏ còn chưa làm gì được, huống hồ là tên lớn, chưa chịu thừa cơ rút lui còn đợi chừng nào...

Hồ nhi quát một tiếng hươi kiếm đuổi theo...

Tiếng cười sang sảng đã vang lên sau lưng:

- Thôi bỏ qua đi, kẻ cùng đường không nên truy đuổi!

Hồ nhi dừng chân, quay lại kêu lên:

- Sư huynh...

Tống Thiên Hành đã ngửi thấy mùi trầm hương thoang thoang, bất giác chau mày nói:

- Sư đệ, người đã dùng đến Chiên Đàn thần công...

Hồ nhi cười khố:

- Không dụng đến Chiên Đàn thần công sợ Hồ nhi không sống đến giờ này.

Tống Thiên Hành giảo đôi mày kiếm cười nói:

- Kẻ bức được sư đệ dùng đến Chiên Đàn thần công thân thủ không phải tầm thường.

Chiên Đàn thần công còn chưa đủ sáu thành của sư đệ mà đã bức cường địch ôm đầu tháo chạy thật đủ để người tự hào.

Hồ nhi cười bẽn lễn:

- Hồ nhi nào có được oai phong đó, bọn chúng bị tiếng hú của sư huynh nên khiếp hồn, thất kinh đào tẩu.

Hơi dừng một chút, Hồ nhi ngấn mặt ngạc nhiên nói:

- Sư huynh tại sao không đuổi theo...

Tống Thiên Hành cười nói:

- Người đã đi rồi còn đuổi làm chi, ta đi thôi...

Hồ nhi cũng lộ vẻ ngạc nhiên:

- Đi... Không đi thám thính sào huyệt của chúng...

Tống Thiên Hành không đáp hỏi lại:

- Không phải sư đệ đã đến rồi sao...

Hổ nhi gật đầu:

- Không sai, Hổ nhi đã tới nơi, nhưng chưa xem được gì đã bị đối phương phát giác, vậy nên sư huynh cùng Hổ nhi đi thám thính lại một lần nữa.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Sư đệ khờ quá, không lẽ bọn ma đầu này ở trong sào huyệt chờ ta đến bắt hay sao...

Hổ nhi nghe nói ngẩn người, Tống Thiên Hành mỉm cười tiếp:

- Đi thôi sư đệ, ta bắt được Chu Đại Cương sợ gì không hỏi ra nội tình.

Dứt lời đã nắm tay Hổ nhi thì triển khinh công theo lối cũ trở về.

Về tới Tịnh lâu trong Thiết Ký tiền trang, thấy Mao Tử Kỳ đang đứng trấn giữ trước cửa tịnh thất. Tống Thiên Hành lập tức hỏi:

- Nãy giờ không xảy ra việc gì chứ...

Mao Tử Kỳ cung thân đáp:

- Nhờ hồng phúc Tổng quản, nơi này vẫn bình an.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm nói:

- Mao huynh cho chuẩn bị văn phòng tứ bảo, ta có mấy phong thư quan trọng cần gửi gấp, đồng thời mang Chu Đại Cương tới đây.

Mao Tử Kỳ lãnh mạng, Tống Thiên Hành cùng Hổ nhi vào tịnh thất.

Tiểu đồng vừa dâng trà thì văn phòng tứ bảo và Chu Đại Cương cũng được đưa lên tới nơi.

Mao Tử Kỳ thỉnh thị:

- Thuộc hạ có cần ở lại cung hầu...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Mời Mao huynh an tọa, ta còn có điều thỉnh giáo.

Mao Tử Kỳ đa tạ ngồi xuống hỏi:

- Tổng quản có điều chi chỉ thị...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Tống Thiên Hành có mấy lời không được lễ độ, mong Mao huynh lượng thứ, đồng thời cứ sự thực trả lời.

Mao Tử Kỳ cũng nghiêm mặt nói:

- Tống tổng quản nặng lời rồi, thuộc hạ biết không dấu giếm, nói chẳng man trá!

Tống Thiên Hành cười nhạt, nhìn sâu vào mắt Mao Tử Kỳ:

- Mao huynh do Hứa tổng quản tiến cử chắc biết Hứa tổng quản nguyên không phải họ Hứa...

Mao Tử Kỳ biết đối phương đối với mình không khỏi có nghi tâm nên nhân cơ hội này chứng thực lòng thành, không chút do dự nói:

- Không sai, Hứa tổng quản nguyên là người danh chấn võ lâm, Thần Cơ tú sĩ Từ Quân Lượng đại hiệp.

Mục quang Tống Thiên Hành vẫn nhìn không chớp:

- Như vậy sư thừa của Từ đại hiệp Mao huynh chắc cũng biết...

Mao Tử Kỳ đáp:

- Chuyện này nếu không phải trước mặt Tống tổng quản thuộc hạ thật không dám thổ lộ bởi vì người biết rõ sư thừa của Từ đại hiệp trong võ lâm hiện giờ không có mấy ai...

Tống Thiên Hành hỏi nhanh:

- Nói vậy có nghĩa là sao...

Mao Tử Kỳ nghiêm sắc mặt:

- Bởi quan hệ của Tống quản với Từ đại hiệp thuộc hạ có nghe Từ đại hiệp nói qua, nếu không lúc Tống quản đến đây thì đã...

Mao Tử Kỳ hơi ấp úng, Tống Thiên Hành mỉm cười đỡ lời:

- Thì đã không dùng lễ trọng tiếp đãi như vậy, phải không...

Mao Tử Kỳ cười thẹn:

- Tổng quản thánh minh, sự thực quả là như vậy.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Mao huynh còn chưa nói sư phó của Từ đại hiệp là ai.

Mao Tử Kỳ hạ thấp giọng nói:

- Theo chỗ thuộc hạ biết, Từ đại hiệp là cao đồ của Trường Xuân chân nhân, một trong Vũ Nội song tiên.

Tống Thiên Hành gật nhẹ hỏi tiếp:

- Mao huynh biết sư thừa của Tống Thiên Hành không...

Mao Tử Kỳ ấp úng:

- Việc này... việc này Từ đại hiệp chưa từng nói qua.

Tống Thiên Hành:

- Sư thừa của Mao huynh...

Mao Tử Kỳ đỡ lời:

- Thuộc hạ xuất thân Thiếu Lâm, gia sư họ Cổ, tự Kiếm Anh.

- Ô, Mao huynh là cao đồ của Cổ Kiếm Anh đại hiệp! Gia sư là tục gia đệ tử danh vọng cao nhất của Thiếu Lâm tự, như vậy Tống Thiên Hành hoàn toàn an tâm rồi.

Hơi dừng lại một chút Tống Thiên Hành đổi đề tài:

- Đối với cái tin Từ đại hiệp bị phục kích thân vong Mao huynh có cao kiến gì không...

Mao Tử Kỳ hơi trầm ngâm:

- Theo ngu ý của thuộc hạ, với võ công của Từ đại hiệp, với thêm danh hiệu “Thần Cơ tú sĩ” của người, quyết không thể bị người ám toán dễ dàng như vậy, việc này chắc còn có âm mưu gì khác.

Ý quả hợp với điều nghi vấn của Tống Thiên Hành, đây gọi là anh hùng sở kiến tương đồng!

Tống Thiên Hành gật nhẹ nói:

- Chỉ mong sao điều suy đoán của Mao huynh chính xác... Về việc Từ đại hiệp lấy tên giả đầu thân vào

Kim Thang bảo, Mao huynh có biết rõ nội tình...

Mao Tử Kỳ lắc đầu:

- Về việc này thuộc hạ đã từng hỏi riêng Từ đại hiệp, nhưng chỉ nghe nói chùng thờ cơ đến tất rõ sự thực... nhưng người cũng có nói hé ra rằng việc ấy dường như có liên quan đến việc Tổng quản đang chờ đợi...

Tống Thiên Hành như bị kích động, thân hình hơi chấn động, mắt lóe dị quang, trầm trọng nói:

- Từ đại hiệp nói thế nào...

Mao Tử Kỳ trầm ngâm một lúc lâu mới chậm rãi nói:

- Lúc ấy Từ đại hiệp cảm khái muôn phần nói: “Từ Quân Lượng làm như vậy không phải có điều chi hồ thẹn không dám nhìn mặt thiên hạ, chẳng qua vì nỗi khuất nhục chất chứa trong lòng của chí hữu Tống Thiên Hành mười năm qua, ta không thể không tạm thời ẩn cư nơi bản bảo”.

Tống Thiên Hành thở dài cúi đầu im lặng.

Mao Tử Kỳ bỗng “à” lên một tiếng nói:

- Ngày hôm nay biến cố xảy ra liên tục làm thuộc hạ lú lẫn, có một việc quan trọng chưa báo cáo cho Tổng quản hay.

Tống Thiên Hành ngẩn đầu lên, đôi mắt vụt sáng, hỏi:

- Có việc gì...

- Khi Từ đại hiệp phái thuộc hạ chủ trì bản trang, đã dặn thuộc hạ đặc biệt lưu ý Ty trang Lâm Tu Điển, có tin tức gì thì đến Di Hồng viện cạnh Phu Tử miếu tìm một vị cô nương tên gọi Hồng Hồng... nhưng thuộc hạ ngu muội, nửa năm nay vẫn chưa phát hiện thấy Lâm Tu Điển có biểu hiệu gì khả nghi. Hôm nay Tổng quản vừa đến hấn đã lộ nguyên hình, thuộc hạ cảm thấy phụ lòng ký thác của Từ đại hiệp.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Việc này không thể trách Mao huynh, bởi thứ nhất Mao huynh chưa hiểu biết nội tình, thứ hai địch nhân tiềm ẩn quá cao minh.

Hơi dừng lời lại tiếp:

- Mao huynh đã gặp qua vị Hồng Hồng cô nương ấy chưa...

Mao Tử Kỳ lắc đầu:

- Chưa gặp qua, nửa năm nay mỗi tháng thuộc hạ ít ra cũng đi Di Hồng viện hai lần, nhưng lần nào cũng nghe trả lời đi ra ngoài chưa về.

Tống Thiên Hành cúi đầu suy nghĩ, lát sau mới nói:

- Việc này như vậy là không bình thường, Mao huynh thử nghĩ lại xem Từ đại hiệp còn dặn dò điều chi khác không, chẳng hạn như trong bảo còn có người tin cần nào khác...

Mao Tử Kỳ lắc đầu:

- Không có!

Tống Thiên Hành trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mao huynh với Hồ nhi đảm nhận việc giới bị, ta cần hỏi thêm Chu Đại Cương vài điều.

Mao Tử Kỳ cùng Hồ nhi lui ra, Tống Thiên Hành cúi người xuống lượt soát trong người Chu Đại Cương một vòng, sau đó dương chỉ điểm mấy cái giải huyệt đạo cho Chu Đại Cương.

Chu Đại Cương bị chế huyệt đạo đã lâu, không những toàn thân tê cứng mà đến đầu óc cũng trở nên mê muội. Chờ một lúc cho đối phương tỉnh táo, Tống Thiên Hành cất giọng sang sảng nói:

- Các hạ, mời ngồi!

Chu Đại Cương tỉnh thần trí lại, bình tĩnh ngồi đối diện Tống Thiên Hành lạnh lùng nói:

- Xin thỉnh giáo các hạ, hiện giờ Chu Đại Cương là tọa khách hay là tù nhân...

Tống Thiên Hành “ừm” một tiếng nhiều ý nghĩa nói:

- Về việc này, xem các hạ có muốn hợp tác với bản tọa hay không rồi mới quyết định.

Đôi mày rậm của Chu Đại Cương xếch ngược hừ lạnh nói:

- Tống Thiên Hành, người tính khá lắm, xin hỏi trước mắt con đường người dành cho Chu mỗ là đường gì...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Trước mặt các hạ hiện có hai con đường, hợp tác thì sống, không hợp tác thì chết!

Chu Đại Cương cười chua chát:

- Họ Tống kia, người sai rồi, trước mắt Chu mỗ hợp tác hay không hợp tác đều chỉ có con đường chết, trừ phi...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Trừ phi thế nào...

Chu Đại Cương thở dài:

- Trừ phi ta lấy được đầu người.

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Việc này thì quá khó rồi, cho dù các hạ huyết đạo đã được giải khai, công lực hoàn toàn khôi phục, nhưng các hạ cũng nên biết người biết mình.

Chu Đại Cương cười khố:

- Thì Chu mỗ biết người biết mình nên mới nói hiện tại Chu mỗ chỉ còn một con đường chết.

Tống Thiên Hành hơi chau mày nói:

- Lúc này bản tọa có kiểm tra qua thể nội các hạ chẳng thấy có chút khác lạ, như vậy các hạ nói “chỉ có con đường chết” là nghĩa làm sao...

Chu Đại Cương cười lạnh nói:

- Người đừng tưởng rằng người ta sử dụng thủ pháp thông tục cầm chế hay chất độc mãn tính chế phục Chu mỗ sao...

Tống Thiên Hành thoáng ngạc nhiên:

- Có lẽ bản tọa kiến văn quá thô lậu, xin thỉnh giáo!

Chu Đại Cương nói:

- Chu mỗ không còn lòng dạ đâu mà phí lời với người, cứ xuống tay cho ta được chết một cách mau chóng...

Mày kiểm duyệt ngược, Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Các hạ mở miệng nói chết, ngậm miệng đòi chết, tất có lý do không thể không chết, đồng thời cũng thấy thủ đoạn khống chế của quý thượng cấp quá tàn khốc, theo chỗ bản tọa nhận thấy, các hạ vị tất cam tâm chịu chết, vậy thì có gì không cầu lấy cái chết yên ổn, thổ lộ một ít bí mật của quý thượng cấp...

Chu Đại Cương vẫn lạnh lùng:

- Người nói thật động lòng người, bây giờ Chu mỗ hỏi người một câu, nếu cha mẹ vợ con thân thuộc của Tống Thiên Hành người vì người tiết lộ bí mật mà bị bỏ đói đến chết thì người chết có được yên ổn không...

Tống Thiên Hành lạnh người:

- Thủ đoạn quả thật tàn độc!

Chu Đại Cương cười lạnh:

- Họ Tống kia, nói thật cho người biết, cho dù không có thủ đoạn tàn độc như thế khống chế thì người cũng không được bí mật gì từ miệng Chu mỗ, bởi vì cho đến giờ phút này Chu mỗ chưa từng gặp được thượng cấp, cũng không biết thượng cấp là nhân vật như thế nào.

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Bản tọa tin lời nói của người đều là sự thật, bản tọa cứ ngỡ là thu hoạch được nhiều điều ngoài dự liệu, xem ra phen này bản tọa mừng quá sớm rồi...

Chu Đại Cương cười lạnh nói:

- Việc ngoài dự liệu của người hãy còn nhiều.

Tống Thiên Hành trầm ngâm nghĩ ngợi, Mao Tử Kỳ gõ cửa bước vào cung thân nói:

- Báo cáo Tổng quản, Bảo chủ vừa đưa thư chỉ thị, trong bảo lại vừa phát sinh biến cố không tiền khoáng hậu, nếu Tổng quản có đi ngang đây truyền cáo Tổng quản hỏa tốc hồi báo.

Thần thái Tống Thiên Hành đại biến, Chu Đại Cương cười lạnh:

- Thế nào... Đây chỉ mới là mở màn, càng về sau càng có nhiều điều để người tiêu khiển...

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Không sai, địch ở chỗ tối, ta ở chỗ sáng, đạo tiêu ma trượng, xem ra ta phải chuẩn bị kỹ càng mới đủ sức đối phó...

Trầm ngâm một lúc lâu, mục quang của Tống Thiên Hành chợt lóe lên những tia dị dật, nhìn Mao Tử Kỳ nói:

- Mao huynh, xin cho người lập tức chuẩn bị ngựa cho bốn tọa, kể từ giờ này trở đi, cảnh giới không

còn cần thiết nữa, cả cấm lệnh nội bất xuất, ngoại bất nhập cũng triệt tiêu!

Sắc mặt Mao Tử Kỳ lộ nét khó hiểu, chau mày nói:

- Báo cáo Tổng quản sau khi giải quyết cảnh giới, vạn nhất...

Tống Thiên Hành cười nói:

- Mao huynh cứ yên tâm, chẳng có “vạn nhất” gì phải lo lắng cả, địch ở chỗ tối ta ở chỗ sáng, nhất cử nhất động của địch rõ như lòng bàn tay, hơn nửa giờ này ngoài một mình Chu Đại Cương ra, không còn có kẻ nào đáng để cho ta truy vấn nữa.

Mao Tử Kỳ nói:

- Thuộc hạ lo lắng là Chu Đại Cương...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Chu Đại Cương ta mang đi lập tức.

Mao Tử Kỳ không biết nói gì hơn liền cáo lui.

Tống Thiên Hành gọi Hồ nhi vào, hai sư huynh đệ đóng cửa mật đàm một lúc lâu, chùng cửa mở ra, Chu Đại Cương đã mất tung, Hồ nhi đã biến thành một tên tiểu hóa tử, quần áo rách bươm, hẩn tinh nghịch nhăn mặt nhìn Tống Thiên Hành một cái rồi nhanh như chồn đêm lướt mình xuống Tịnh lâu.

Tiếp đó, Tống Thiên Hành một người một ngựa ra khỏi Thiết Ký tiền trang, trên lưng ngựa buộc ngang một chiếc bao gai đặc biệt dài.

Mao Tử Kỳ cung kính đưa ra tới cổng, hai người đứng ngoài cổng hạ thấp giọng trao đổi với nhau một hồi, sau đó Tống Thiên Hành lớn tiếng nói:

- Mao huynh, cáo từ! Lập tức hồi báo Bảo chủ, cứ nói chưa gặp được Tống Thiên Hành.

Dứt lời phóng mình lên ngựa, còn quay đầu dặn thêm:

- Mọi việc xảy ra ở đây, nghiêm lệnh sở thuộc không được phép tiết lộ ra ngoài!

Dư âm chưa hết đã thúc ngựa phóng như bay.

“Tử Kim am” nằm ở cánh rừng phía Đông Động Đình sơn thuộc Thái Hồ, đương nhiên được kiến lập từ đời Đường. Thập Bát La Hán trong am nghe đâu là kiệt tác của Dương Huệ, một điêu khắc gia tên tuổi đời Đường. Lại cũng có lời đồn do Lôi Triều, một đại nghệ gia đời Đường. Nói tóm lại không biết là kiệt

tác của Dương Huệ hay Lôi Triều, chỉ biết rằng Thập Bát La Hán của “Tử Kim am” là tác phẩm nghệ thuật quán tuyệt kim cổ, không những mỗi bức tượng có thể biểu đạt tâm thái, tính cách của nhân vật, mà đến từng nét mày, nhãn thần, thế tay thái đứng đều đến nỗi thoạt nhìn người ta không thể tin được đó là tác phẩm điêu khắc.

Nhưng “Tử Kim am” tuy có bộ Thập Bát La Hán giá trị liên thành, hương hỏa không lúc nào ngớt, có điều người trong “Tử Kim am” ít đến đáng thương, ngoài một lão sư thái am chủ, Liễu Trần sư thái ra, chỉ còn hai vị tiểu ni cô với một lão phụ vừa xấu vừa già.

Có lẽ bởi vì đây là một ni am nên mặc dù tựa như cách vách với Kim Thang bảo mà rất hiếm khách vắng lai, thỉnh thoảng chỉ có nữ quyến trong bảo sang cúng dường lễ phật. Còn bốn người trong am ngoài lão phụ xấu xí thỉnh thoảng ra ngoài mua chút ít vật dụng hàng ngày, kỳ dư không ai ra khỏi am một bước.

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Giả Trang Nhập Bảo

Đêm, dưới sắc đêm mờ ảo một thớt ngựa phi nhanh như gió đến dừng trước cửa Tử Kim am.Ồ, thì ra là Tống Thiên Hành với con Bạch long câu của chàng.

Chàng không chút do dự giơ tay lên gõ cửa, ba dài hai ngắn rồi lại hai ngắn ba dài, ba lần như vậy, một lúc sau sơn môn xít mở, người ra mở cửa chính là lão phụ xấu xí.

Tống Thiên Hành không chờ đối phương mở miệng hỏi, giơ tay phải hươ trước mặt lão phụ một cái, trong ánh sáng mờ nhạt của trăng sao, lão phụ thân hình chấn động, ngẩng mặt nhìn Tống Thiên Hành quan sát một hồi, sau đó ra hiệu cho Tống Thiên Hành tiến vào rồi lẳng lặng khép cổng lại.

Quái lạ!

Tại sao Tống Thiên Hành không đến Kim Thang bảo ở phía Tây Động Đình sơn mà lại chui vào Tử Kim am ở phía Đông...

Với cước trình của Bạch long câu, trong vòng nửa đêm đi năm ba trăm dặm không có gì lạ, điều lạ là chàng không đi Kim Thang bảo nơi mà phát sinh “biến cố không tiền khoáng hậu” đang chờ chàng về giải quyết, mà lại đang đêm không chút tị hiềm cả người lẫn ngựa chui vào ni am của người ta. Lại vừa song phương chưa kịp nói với nhau tiếng nào đã chui vọt vào bên trong đóng cửa im ỉm, mấy người này rốt cục định giở trò gì đây...

Ôi, việc này chắc chỉ còn cách chờ hạ hồi phân giải.

Ngay lúc Tống Thiên Hành vào “Tử Kim am” thì cổng lớn của Kim Thang bảo cũng xảy ra quái sự, đó là Chu Đại Cương, lúc chập tối đột ngột biến mất khỏi Tịnh lâu trong Thiết Ký tiền trang ở Kim Lăng giờ bỗng nhiên xuất hiện ở đây, vẫn với thân phận Tống tuần kiểm, vẫn giọng hách dịch thường thấy, kêu cửa, cổng mở ra, bệ vệ bước vào bên trong.

Rốt cuộc thì đã xảy ra việc gì...

Không lẽ hẳn đã thừa lúc Tống Thiên Hành sơ suất nên đào tẩu... Không, với công lực của Chu Đại Cương muốn thoát khỏi tay Tống Thiên Hành dường như không có việc gì khó hơn nữa!

Như vậy có lẽ Tống Thiên Hành thấy cả nhà hẳn bị bắt nên đặc biệt gia ân phóng thích...

Việc này... với tâm tính của Tống Thiên Hành rất có thể, nhưng chỉ là có thể mà thôi, chứ không ai dám chắc chắn.

Còn nữa, cứ cho rằng Tống Thiên Hành thuyết phục đã cảm hóa được hẳn, rồi thành ý hợp tác với Tống Thiên Hành trở về Kim Thang bảo làm một con cờ dự bị dưới tay Tống Thiên Hành, nhưng giả thuyết này cũng không đứng vững được, bởi vì... chưa tính đến việc cả nhà lão ấu của hẳn đang bị đối phương giữ làm con tin để uy hiếp, nội một việc hẳn bị bắt ở Thiết Ký tiền trang đã bị Ty trang Lâm Tu Điển biết được, mật báo cho đối phương ở Kim Lăng, chỉ như vậy thì việc lợi dụng Chu Đại Cương để khám phá nội gian ở Kim Thang bảo đã không còn giá trị nữa.

Mấy điều suy đoán trên đây dường như không có điều nào có thể đứng vững được, vậy thì còn nước nhờ vị Tống tuần kiểm của Kim Thang bảo biểu hiện để chứng minh mà thôi.

Chu Đại Cương vừa vào cổng đã cất giọng khàn khàn hỏi tên bảo đình tới phiên trực:

- Đêm nay ai trực Tống tuần...

Tên bảo đình cung thân đáp:

- Bẩm Chu gia, đêm nay tới phiên tân nhiệm Tứ Tinh hộ pháp Đường gia luân trực!

Chu Đại Cương ngạc nhiên:

- Tân nhiệm Tứ Tinh hộ pháp... Đường gia... Không lẽ bản bảo lại tăng thêm một vị Tứ Tinh hộ pháp...

Tên bảo đình đáp:

- Thừa không. Đường gia thay thế chỗ Khuru gia...

Chu Đại Cương hỏi:

- Vậy còn Khuru gia...

Tên bảo đình đáp:

- Khuru gia chết rồi!

Thân hình Chu Đại Cương dường như hơi chấn động, trầm giọng hỏi:

- Sao... Nói rõ hơn một chút coi!

Tên bảo đình mỉm cười nói:

- Chu gia, lúc người đi tuần du, biến cố xảy ra trong bảo nhiều lắm!

Chu Đại Cương ừm trong cổ họng nói:

- Tóm lược nói thử!

Tên bảo đình hăng giọng nói:

- Báo cáo Tổng tuần kiểm, đầu tiên đại công tử bị Bảo chủ nhốt trong nhà lao nửa tháng trước, tiếp đó Khưu gia bị người lạ giết chết ngoài bảo, Hứa tổng quản sau khi từ chức cũng bị người sát hại, tam công tử bị cướp tiêu thân thọ trọng thương...

Gương mặt Chu Đại Cương lạnh như tiền, chen lời:

- Những việc này chỉ xảy ra trong vòng nửa tháng...

Tên bảo đình đáp:

- Thừa phải, còn nữa, canh tư đêm qua có cường địch tập kích bản bảo, người trong bảo thương vong vô số, cả nhị công tử cũng thọ thương. Sáng sớm nay đại công tử bị chết trong cấm thất. Vương đường chủ phụ trách canh giữ cấm thất bị đánh chết bên ngoài.

Đây quả là biến cố cực kỳ trọng đại thảo nào Thiết lão phải thả bồ câu báo tin triệu cấp Tổng Thiên Hành về bảo.

Đôi mày của Chu Đại Cương nhăn tít lại hỏi:

- Địch nhân là những ai...

Tên bảo đình đáp:

- Địch nhân là ai, trước mắt còn chưa tra ra, a, Chu gia, Đường gia đến kìa...

Chu Đại Cương quay người sang hướng về lão nhân tóc điểm bạc đang đi tới, cung tay nói:

- Đường huynh, cung hỷ! Cung hỷ!

Người mới đến quả là Thần Cơ đường, Đường Uy vừa được thăng chức Tứ Tinh hộ pháp.

Vừa thấy mặt Chu Đại Cương, Đường Uy thoáng ngạc nhiên, vội vàng đáp lễ nói:

- Không dám, không dám, Chu huynh cực khổ quá!

Chu Đại Cương khiêm tốn:

- Bốn phận phải làm có gì đâu gọi là cực khổ...

Đường Uy ngạc nhiên nói:

- Chu huynh đang đêm hồi bảo, chắc phải có việc...

Chu Đại Cương không chờ đối phương dứt lời nóng nảy nói:

- Phải, phải... có việc cực kỳ trọng đại phải hồi bẩm Bảo chủ.

Đường Uy còn đang ngẩn người, Chu Đại Cương đã tiếp:

- A, Đường huynh, xin lập tức truyền lệnh, từ giờ trở đi, bất kỳ thư từ do bồ câu đưa đến đều phải trình lên Bảo chủ đích thân đọc.

Song mục Đường Uy thoáng hiện dị quang, hỏi:

- Việc này có quan hệ đến cơ mật mà Chu huynh vừa thu được...

Chu Đại Cương đáp gọn:

- Phải!

Đường Uy cười nhạt:

- Chu huynh tuần du quá nửa năm nay, mọi biến cố xảy ra gần đây chắc chưa được rõ...

Chu Đại Cương không chờ đối phương nói hết đã chỉ tên bảo đình ngắt lời:

- Những biến cố xảy ra trong thời gian gần đây, vị tiểu huynh đệ này đã nói hết rồi.

Đường Uy nói:

- Bởi vậy, tinh thần Bảo chủ không được khỏe, mọi việc lớn nhỏ đều giao cho nhị công tử xử lý, theo ngụ ý tiểu đệ, những tin tức cơ mật của Chu huynh báo cáo cho nhị công tử cũng được.

Chu Đại Cương vừa xoa tay vừa lắc đầu:

- Không được, những tin tức này nhất định phải trình qua Bảo chủ mới được.

Đường Uy nói:

- Chu huynh đã kiên quyết như vậy đương nhiên là phải có lý do xác đáng, có điều... bây giờ đã quá canh tư, trời đã sắp sáng, chi bằng chờ trời sáng rồi cầu kiến Bảo chủ cũng chưa muộn.

Chu Đại Cương hơi trầm ngâm rồi miễn cưỡng gật đầu:

- Được, cứ theo cao kiến của Đường huynh mà làm, có điều việc đưa thư đến, bởi quan hệ trọng đại nên xin Đường huynh lập tức truyền lệnh xuống.

Sắc mặt Đường Uy thoáng hiện nét nghi ngờ nhưng cũng mau mắn đáp lời:

- Được, được, tiểu đệ tuân mệnh!

Quay người sang tên thị tỳ này giờ vẫn đứng sau lưng:

- Lập tức truyền lệnh xuống trung tâm thông tin, kể từ giờ trở đi, tất cả thư từ bên ngoài truyền vào đều phải trình lên Bảo chủ trước!

Miệng thì nói như vậy, nhưng mắt thì không ngừng nháy ra hiệu, bởi vì lão quay lưng lại phía Chu Đại Cương nên Chu Đại Cương thủy chung vẫn không hay biết gì cả.

Tên thị tỳ mau chóng lãnh hội, luôn miệng dạ dạ, cuối thấp người hành lễ rồi lập tức quay người chạy đi.

Đường Uy nhìn theo tên thị tỳ mất hút trong bóng đêm rồi mới quay người lại nhìn Chu Đại Cương mỉm cười nói:

- Chu huynh đi đường mệt mỏi, hay là về nghỉ cho khỏe...

Chu Đại Cương cũng thở dài mỗi mệt:

- Phải, tiểu đệ cũng cần nghỉ một chút.

Ôm quyền thi lễ, hướng về tịnh xá của hãn bước đi, nhưng hãn đi rất chậm, tựa như đang quan sát kỹ các tòa kiến trúc dọc đường đi vậy, việc này... có lẽ do xa vắng quá lâu, đối với mọi việc trong bảo đều có cảm giác thân thiết đặc biệt nên mới có thái độ như vậy.

Tịnh xá của Chu Đại Cương dựa bờ tường phía tây, cạnh một ngọn giả sơn, tuy hãn hơn nửa năm nay không có mặt trong bảo, nhưng mọi vật trong tịnh xá đều chỉnh tề ngay ngắn, lại sạch sẽ không vương chút bụi.

Chu Đại Cương sau khi vào tịnh xá, trước tiên kêu tên thị tỳ thức dậy châm một bình trà, sau đó ra lệnh cho thị ngủ tiếp, còn hãn không uống trà, cũng không đi nghỉ chỉ tắt đèn rồi chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng.

Một lúc sau bên ngoài đã vang lên tiếng trống canh, đã sang canh năm.

Bỗng một giọng trầm thấp nhưng lạnh như băng vang lên sau cửa sổ:

- Chu Đại Cương!

Chu Đại Cương giật bản người quay mình đối diện cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ, dưới bóng tối của mái hiên một hắc y quái nhân thân hình cao gầy che kín mặt chỉ chừa đôi mắt hàn quang rợn người đang nhìn hằm hằm.

Chu Đại Cương cung thân, hạ thấp giọng nói:

- Chu Đại Cương tham kiến Lệnh chủ.

Lại một vị Lệnh chủ, vị Lệnh chủ này có phải Bạch y lệnh chủ lần trước đã sát hại Tứ Tinh hộ pháp Khửu Kính Nhân...

Hắc y quái nhân giọng vẫn lạnh như băng:

- Lai lịch của Tổng Thiên Hành người đã tra ra chưa...

Chu Đại Cương ngạc nhiên:

- Thuộc hạ chưa từng nhận được mệnh lệnh này...

Giọng của hắc y quái nhân như mũi nhọn chọc vào màng nhĩ Chu Đại Cương:

- Sao... Không lẽ người ở Kim Lăng chưa truyền đạt mệnh lệnh cho người...

Chu Đại Cương cung thân đáp:

- Lệnh chủ thánh minh, quả thật thuộc hạ chưa...

Hát y quái nhân hừ lạnh:

- Người đến Kim Lăng lúc nào đi lúc nào...

Chu Đại Cương đáp:

- Thuộc hạ trưa hôm trước đến, chiều tối hôm qua đi.

Hắc y quái nhân nói:

- Người chưa gặp Tổng Thiên Hành...

Chu Đại Cương đáp:

- Thừa phải!

Hắc y quái nhân rít lên:

- Đồ ngu xuẩn đáng chết!

Hắn chửi! Nhưng chửi ai... Chửi người đặc trách theo dõi hành tung Tống Thiên Hành hay “người ở Kim Lăng”...

Chu Đại Cương cúi đầu im thin thít.

Hắc y quái nhân lại rít lên:

- Chu Đại Cương, người ngẩng mặt lên!

Chu Đại Cương y lời ngẩng mặt lên, hắc y quái nhân giọng chậm rãi lạnh lùng:

- Chu Đại Cương, người đang đêm gấp rút về bảo, lại đòi lập tức gặp Bảo chủ, có việc gì cần kíp...

Quả là tin tức được truyền đi cực kỳ nhanh chóng, những lời nói của Chu Đại Cương mới đây đã đến tai vị Lệnh chủ này.

Chu Đại Cương chấn động thâm tâm, nhưng hắn trả lời khá điềm tĩnh:

- Báo cáo Lệnh chủ, thuộc hạ đang đêm gấp rút về bảo, đồng thời cầu kiến Bảo chủ là bởi...

Hắc y quái nhân trầm giọng hỏi:

- Có việc gì...

Giọng nói kia lại vang lên:

- Lúc này Tống Thiên Hành vừa vào Tử Kim am, đồng thời Kim Lăng cấp báo Chu Đại Cương đã bị Tống Thiên Hành bắt ở Kim Lăng...

Lời nói chưa dứt, hắc y quái nhân tựa như đã linh cảm được nguy cơ trước mắt, thân hình chớp động đã lướt xa ra hơn trượng.

Chu Đại Cương bỗng cười nhẹ nói:

- Lệnh chủ, xin chờ một lát, Chu Đại Cương còn có điều cần thỉnh thị!

Hắc y quái nhân trở mặt Chu Đại Cương trầm giọng quát:

- Người là ai... Dám cả gan giả dạng Chu Đại Cương đột nhập bản bảo...

Chu Đại Cương phá lên cười ha hả, cung thân rung mình một cái, sấp trên mặt rơi xuống lá tả, tấm cẩm bào vụn ra từng mảnh tung bay như bướm bướm, người đứng sừng sững trước cửa sổ bây giờ là thanh niên thư sinh, lam y phát phối, mỹ mạo phi phàm “Hảo Hảo tiên sinh” Tống Thiên Hành!

Hắc y quái nhân rung động toàn thân, kêu lên kinh hãi:

- Thì ra là người...

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Phải, chính là ta, bây giờ đến lượt Tống Thiên Hành ta coi thử người là thứ gì biến thành...

Chưa nói hết câu, thân hình đã xuyên qua cửa sổ, cách không một trảo chớp xuống mặt hắc y quái nhân.

Hắc y quái nhân rõ ràng không muốn đối địch với Tống Thiên Hành, nhưng một trảo lôi đình của chàng quả thần tốc nên hấn chẳng dặng đờng đẩy ra một chưởng, miệng hừ lạnh:

- Hạng như người chưa đáng!

Kình khí chạm nhau, hắc y quái nhân lợi dụng chấn lực tung người như luồng điện, phi thẳng về phía giả sơn.

Tống Thiên Hành nổi giận quát:

- Thất phu năm xuống!

Thân hình đột nhiên chuyển hướng phóng ra, đổi trảo thành chưởng, ám kình đẩy ra bảy thành công lực “Chiên Đàn thần công” kích tới.

Đó là Tống Thiên Hành muốn bắt sống đối phương nên mới chừa lại ba thành công lực.

Hắc y quái nhân nhận thấy tình thế nghiêm trọng, muốn đào tẩu cũng không kịp nữa, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, lộn một vòng quay lại, song chưởng đẩy ra đón lấy chưởng lực cách không của Tống Thiên Hành.

Đồng thời ngay lúc ấy một luồng kình phong như ba đào đánh tạt ngay luồng chưởng phong của Tống Thiên Hành.

Ba mặt phát kình tuy có trước sau chút ít nhưng ba luồng chưởng phong lại đồng thời chạm nhau, cho dù

Tống Thiên Hành cách không phát chưởng, lại chỉ dùng có bảy thành công lực, và cho dù chưởng kinh của chàng bị địch nhân ẩn thân trong bóng tối đánh tạt ngang làm giảm bớt không ít uy lực, nhưng hắc y quái nhân vẫn không chịu nổi uy lực của “Chiên Đàn thần công”.

“Bùng” một tiếng chấn động màng nhĩ, hắc y quái nhân “hự” một tiếng liên tiếp thối lui năm bước, rõ ràng đã thọ thương, nhưng thân hình hắc chằng qua bị loạng choạng mà thôi, tiếp tục tung người bắn ra khỏi bờ tường với thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân.

Tống Thiên Hành tung người lên không cách không phát chưởng đả thương đối phương, lúc này đã hết đà đành phải đáp người xuống, mũi chân điểm lên ngọn giả sơn, cao giọng quát:

- Thất phu, người chạy không thoát đâu!

Nhưng ngay trong lúc thân hình chàng sắp sửa cất lên, phía sau ngọn giả sơn đã nghe một giọng hừ lạnh:

- Chưa chắc!

Đồng thời với tiếng nói là tiếng xé gió vang lên, một ngọn lửa xanh lè phóng thẳng vào mặt Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành nhìn thấy ngọn lửa xanh đã biết là chất lân tinh không những sức nóng kinh nhân mà độc tính cũng khiếp hồn, bất giác lạnh người, thế tung người cũng vì thế mà chậm đi.

Chỉ một thoáng trễ nải đó Tống Thiên Hành biết vô phương đuổi kịp hắc y quái nhân, bởi đối phương tiềm phục ở đây đã lâu, thông thuộc địa hình, cứ trốn đại vào một nơi nào đó muốn kiếm cũng phí công phí sức mà chưa chắc đã thấy.

Tâm niệm xoay chuyển nhanh như điện, nghiêng chặt răng, bên ngoài tỏ ra tay chân lính quýnh, nhưng kỳ thực bên trong ngầm vận “Chiên Đàn thần công” tụ đủ mười hai thành, tạo thành một bức tường thép bảo vệ châu thân, xuyên qua đám lửa xanh xông tới, đồng thời ngoặt người, đâm bổ xuống hướng lúc này phát ra tiếng nói.

Nhưng đối phương cũng cao minh vô cùng, thân hình Tống Thiên Hành chưa kịp bổ xuống, kẻ ẩn trong bóng tối đã nhanh như chớp phóng người ra, đồng thời vượt qua bờ tường.

Tống Thiên Hành nổi giận quát như sấm:

- Thất phu để mạng lại!

Thân hình tựa như thần long uốn một cái, đối hướng phóng qua bờ tường.

Một đạo ngân ảnh nhanh như điện từ phía tả xẹt tới, vừa khéo tạo thành một góc vuông chặn đứng

hướng tiến của Tống Thiên Hành, đồng thời giọng nói già nua quát:

- Tặc tử! Nằm xuống!

Tống Thiên Hành xem lại thì ra là Luân trực tổng tuần đêm nay, Tứ Tinh hộ pháp Đường Uy, bởi vì thân hình chàng ở trên không chuyển hướng hết một lần nên không thể chuyển hướng tránh được nữa, nếu không tiết khí hạ xuống đất tất phải xuất chưởng đả thương Đường Uy, nhưng nếu không đả thương Đường Uy thì không cách gì đuổi kịp địch nhân, quyết định nhanh như chớp, ống tay áo phất nhẹ, một luồng kinh đạo đẩy Đường Uy ra xa hơn trượng, còn chàng thì nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Một chưởng này của Tống Thiên Hành, kinh lực dùng vừa khéo, chỉ đẩy Đường Uy ra xa hơn trượng nhưng tuyệt nhiên không làm thương đến đối phương chút nào.

Lúc này trời đông đã chuyển sang sắc trắng, nhưng mặt đất vẫn còn tối mờ.

Đôi mắt của Tống Thiên Hành trong bóng tối lóe lên ánh sáng kỳ dị, chú mục nhìn Đường Uy, lạnh lùng không nói tiếng nào tựa như muốn dùng thần nhãn soi thấu lục phủ ngũ tạng của đối phương.

Đường Uy bị Tống Thiên Hành phất nhẹ một chưởng đẩy ra xa hơn trượng nguyên đã điếng hồn, lại thêm bị hai luồng mục quang của chàng làm cho tâm thần chấn động, đến lời nói chuẩn bị sẵn cũng không nói nổi. Một lúc sau mới cố gắng định thần lại, giọng nói vẫn còn hơi run run:

- Tôn giá là cao nhân phương nào...

Tống Thiên Hành mắng thầm trong lòng:

- Hảo tặc tử, người đóng kịch thật giỏi!

Nhưng chàng thở dài nói:

- Đường huynh, người đã làm lỡ việc lớn rồi.

Đường Uy chấn động hỏi:

- Nghĩa là sao... Tôn giá là...

Tống Thiên Hành cười nhạt đỡ lời:

- Huynh đệ Tống Thiên Hành, lúc này... suýt chút nữa bắt sống được gian tặc, nhưng bị Đường huynh...

Tống Thiên Hành bỗng phá lên cười dừng lời, ý chưa nói hết đương nhiên Đường Uy phải hiểu, nhưng lão chỉ hơi ngạc nhiên rồi nghiêm mặt nói:

- Nếu quả như lời tôn giá nói thì Đường mỡ thật đáng tội, có điều... Tống tiên sinh chưa chính thức nhậm chức Tổng quản bản bảo, hơn nữa trước đây Đường Uy vô duyên chưa được biết qua Tống tiên sinh, trước tình cảnh này Đường Uy không khỏi đặc biệt thận trọng, xin hỏi có tin vật làm tin không...

Lời nói hợp lý hợp tình, tay này không hổ là kẻ lão luyện giang hồ.

Nhưng lão vừa nói xong, một bóng người đã nhanh như cắt đáp xuống bên cạnh, có lẽ vì dùng sức quá trớn nên vừa chạm đất đã ngã chúi tới trước, phải bước luôn hai ba bước nữa mới đứng vững được.

Đường Uy giơ tay đỡ lấy người vừa tới kinh hãi kêu lên:

- Nhị công tử, thương thế công tử chưa lành sao không ở trong phòng tịnh dưỡng...

Trong ánh sáng mờ mờ của buổi sáng sớm, Vân Trung Nhận trong sắc mặt tái nhợt vì trọng thương, giằng khỏi vòng tay của Đường Uy, nhìn Tống Thiên Hành ôm quyền hành lễ:

- Tống tiên sinh cực khổ quá...

Tống Thiên Hành cũng cung tay đáp lễ, cười nhạt nói:

- Nhị công tử thương thế chưa lành nên về phòng tĩnh dưỡng, Tống Thiên Hành đã về tới bảo, mọi việc ở đây sẽ do Tống Thiên Hành xử lý.

Vân Trung Nhận mỉm cười:

- Xin Tống tiên sinh chớ qua lo, chút nội thương này Vân mỡ còn chịu được.

Đường Uy đứng bên cạnh thấy thân phận Tống Thiên Hành đã được chính miệng Vân Trung Nhận thừa nhận, bất giác kinh hoàng vạn phần, cung kính thi lễ nói:

- Thuộc hạ đáng chết, lúc nãy mạo phạm hổ uy, Tống tiên sinh, làm địch nhân thừa cơ tẩu thoát...

Tống Thiên Hành nhếch mép cười đỡ lời:

- Kẻ không biết thì không có tội, Đường huynh chớ khá tự trách, có điều...

Hơi dừng một chút, rồi mỉm cười ý nhị tiếp:

- Nhất cử nhất động của bản bảo địch phương rõ như lòng bàn tay, hơn nữa tin tức truyền đi nhanh nhạy không tưởng, từ nay về sau Đường huynh phải chú ý hơn mới được.

Đường Uy dạ dạ luôn miệng, cúi đầu không dám nhìn lên.

Tại sao lại không dám nhìn lên... Có lẽ khiếp sợ bởi hổ uy của Tống Thiên Hành chăng...

Vân Trung Nhạn mới trờng mắt giận dữ nhìn Đường Uy một cái, một làn gió nhẹ thổi tới mang theo một mùi hương nhẹ nhàng, Vân Trung Phụng cùng Thiết lão nối tiếp nhau đáp xuống đường trường.

Vân Trung Phụng một mắt hướng về Tống Thiên Hành hành lễ, mặt khác nhìn Thiết lão nói:

- Phụ thân, vị này là Tống tiên sinh.

Thiết lão lớn bước đến gần Tống Thiên Hành nắm lấy cổ tay rắn chắc của chàng lắc lắc, cất giọng cười sang sảng nói:

- Lão đệ, lão phu trông người từng phút từng giây!

Song phương nói mấy lời khách sáo xong, Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi Tống Thiên Hành:

- Ở đây vừa xảy ra việc gì...

Tống Thiên Hành quét mắt nhìn những người của Kim Thang bảo nghe động, lục tục kéo tới, thở dài nói:

- Việc này nói ra dài dòng, hãy để vào bên trong hẵng nói.

Bàn tay phải Thiết lão vẫn nắm chắc cổ tay trái Tống Thiên Hành, tay trái vỗ vỗ lên trán, cười nói:

- Lão già này mừng quá hóa lú lẫn rồi. Đi, lão đệ, chúng ta vào bên trong nói chuyện.

Nói xong đã cặp vai Tống Thiên Hành sải bước đi về phía Ninh Viễn lâu.

Vân Trung Phụng cũng níu lấy cánh tay Thiết lão, nép sát người lão đi theo. Vân Trung Nhạn nhìn theo sau lưng ba người mỉm cười đang định bước theo, Thiết lão đã dừng bước quay đầu lại nghiêm giọng nói:

- Nhạn nhi! Người thương thế chưa lành, sớm quay về nghỉ ngơi.

Vân Trung Nhạn mỉm cười nói:

- Phụ thân, một chút nội thương nào có đáng gì...

Thiết lão nạt ngang:

- Còn cãi, không lẽ đợi đi hết nổi mới “đáng gì” hay sao...

Quay sang Vân Trung Phụng nhẹ giọng nói:

- Phụng nhi, đưa nhị ca người về phòng.

Vân Trung Phụng vầu môi dùng giăng:

- Cha, thương thế nhị ca không nặng, một mình nhị ca cũng đi được, huống hồ trời đã sáng lại trong bản bảo, không lẽ...

Thiết lão trầm giọng:

- Không được lộn xộn!

Vừa nói xong, dường như cũng cảm thấy hơi nặng lời làm tổn thương đến ái nữ, vội vàng dịu giọng nói:

- Ngoan nào, hài tử, cố gắng nghe lời phụ thân, mấy hôm rày phụ thân không được khỏe, người không nên làm phụ thân nổi giận.

Vân Trung Phụng dừng gót sen, xụ mặt lại ý không muốn chút nào, liếc nhanh Tống Thiên Hành một cái rồi quay người đi về phía Vân Trung Nhạn.

Thiết lão lắc đầu cười buồn:

- Con a đầu này...

Rồi cặp vai Tống Thiên Hành đi tiếp, vừa đi vừa nói:

- Ngày thường lão khiêu nuông chiều chúng quen rồi, xin lão đệ chớ chê cười.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Thuộc hạ nào dám, tứ tiểu thư lan tâm huệ chất, đáng được gọi là nữ trung trượng phu, Bảo chủ thật lớn phúc!

Lời chàng tán thưởng thật lòng.

Nhưng trong lòng Thiết lão có ý niệm khác, bất giác thở dài...

Tống Thiên Hành bỗng nghiêm mặt nói:

- Bảo chủ, thuộc hạ có điều cơ mật bẩm báo, muốn cùng Bảo chủ mật đàm.

Thiết lão cùng nghiêm mặt hỏi:

- Lão khiêu cũng định như vậy, bởi vậy mới không cho con a đầu đó đi theo.

A, thì ra lão già này cũng là người thâm thúy!

Hai người tiến vào Ninh Viễn lâu, vào đến mật thất chỗ luyện công của Thiết lão, Thiết lão lập tức cho người dọn thức ăn lên, sau đó đóng chặt cửa, vừa ăn uống vừa mật đàm.

Đầu tiên Tống Thiên Hành báo cáo sự việc xảy ra ở Thúy Hoa thành, đồng thời kết luận việc Tư thái phu nhân bị bắt cóc với việc Từ Quân Lượng bị phục kích không có liên quan gì đến Thúy Hoa thành. Tiếp đó mới nói đến việc xảy ra ở Kim Lăng. Việc chàng bí mật thuyết phục Chu Đại Cương thế nào, việc Hồ nhi sư đệ chàng soái lĩnh mấy tay cao thủ đi cứu gia quyến Chu Đại Cương, đồng thời việc chàng giữa đường hóa thân nhập bảo v. v. hết loạt kể lại cho Thiết lão nghe, chỉ có mỗi một việc Chu Đại Cương hóa thân thành chàng tạm thời ẩn thân ở Tử Kim am là không nói ra.

Trong lúc Tống Thiên Hành thuật lại, Thiết lão lúc thì khó hiểu, lúc thì phần nộ, lúc thì kinh hãi đến buột miệng thốt lên, cuối cùng lão thở dài nói:

- Lão đệ! Người quả thật khá, chưa về đến bản bảo đã thu thập được từng ấy tin tức, còn lão khiếu đến cả biểu đệ thân tín nhất, Chu Đại Cương, đã biến thành kẻ địch cũng không hay, càng nghĩ càng thấy xấu hổ.

Tống Thiên Hành mỉm cười khiêm tốn:

- Bảo chủ quá khen rồi, kỳ thực thuộc hạ chỉ may mắn gặp được mà thôi, còn về phía quân địch động tĩnh thế nào chưa có chút manh mối nào, nói ra càng khiến thuộc hạ xấu hổ.

Thiết lão kinh ngạc hỏi:

- Không phải lão đệ đã nhận ra lai lịch của kẻ đầu sỏ thông qua Chu Đại Cương rồi sao...

Tống Thiên Hành hạ thấp giọng nói:

- Đúng vậy, từ võ công của Chu Đại Cương thuộc hạ có thể xác định kẻ đầu sỏ là ai, nhưng đối phương tổ chức quá bí mật, chỉ có liên hệ hàng dọc, không có liên hệ hàng ngang, đến cả Chu Đại Cương cũng chỉ biết truyền lệnh trực tiếp cho hãn là một vị Bạch kỳ lệnh chủ, còn vị Lệnh chủ này là ai thì hãn cũng không biết.

Thiết lão thở dài hỏi:

- Lão đệ! Chu Đại Cương hiện giờ ở đâu...

Tống Thiên Hành mỉm cười bí mật:

- Việc này xin Bảo chủ cho phép thuộc hạ tạm thời giữ kín, hiện tại thuộc hạ chỉ có thể bẩm báo cùng Bảo chủ là chỗ Chu Đại Cương ẩn thân có thể địch phương sẽ đoán ra, nhưng có một điều chắc chắn hãn không hề gặp chút nguy hiểm nào.

Thiêt lão tỏ vẻ thất vọng:

- Bao giờ lão khiếu có thể gặp được hẳn...

Tống Thiên Hành đáp:

- Cũng không còn bao lâu nữa, sau khi thuộc hạ hiểu rõ nội tình trong bảo, thuộc hạ sẽ mang Chu Đại Cương về bảo.

Hơi dừng lời, không đợi Thiêt lão lên tiếng chàng đột ngột đổi đề tài:

- Bảo chủ thấy tân nhiệm Tứ Tinh hộ pháp Đường Uy...

Tống Thiên Hành cố ý kéo dài mấy chữ cuối, Thiêt lão bất giác chấn động thần sắc nói:

- Không lẽ nào lão đệ cho rằng Đường hộ pháp có vấn đề...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Đường hộ pháp có vấn đề hay không, hiện tại thuộc hạ chưa dám đoán chắc, nhưng căn cứ vào tình hình đêm qua, những lời của thuộc hạ với Đường Uy hộ pháp, địch phương lập tức biết ngay, việc này không khỏi khiến người khó hiểu!

Thiêt lão im lặng gật đầu.

Tống Thiên Hành nói tiếp:

- Bảo chủ, về việc Đường hộ pháp tạm thời gác lại, bây giờ thuộc hạ nóng lòng muốn biết rõ việc Từ đại hiệp bị tập kích.

Thiêt lão thở dài than:

- Về việc Từ đại hiệp nạn, nói ra càng khiến lão khiếu hổ thẹn, trước mắt chỉ có thể báo với lão đệ là Từ đại hiệp sau khi rời bảo đi về hướng Bắc, chiều hôm đó lão khiếu nhận được tin cấp báo là Từ đại hiệp đã phơi thây trong một khoảng rừng cách Thườn Châu thành ba dặm về phía bắc. Lúc ấy lão khiếu lập tức đến hiện trường thăm tin, Từ đại hiệp bị kích bể nát nửa đầu, toàn thân bị sưng phù xanh xám, không có vết thương nào khác, hiện trường cũng không có dấu vết gì khác lạ.

Nói đến đây dừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhìn thấy như vậy, lão khiếu đoán định rằng Từ đại hiệp bị chết dưới thủ pháp cực kỳ tàn độc của đối phương, hơn nữa chúng đã hạ thủ ở nơi khác rồi mới mang di thể đến bỏ ở trong rừng...

Tống Thiên Hành từ nãy giờ im lặng lắng nghe, đến đây bỗng chàng chen lời hỏi:

- Bảo chủ! Chính mắt người nhìn thấy đầu Từ đại hiệp bị đánh nát quá nữa, còn da toàn thân thì bị sưng phù xanh xám phải không...

Thiết lão gật đầu:

- Phải!

Tống Thiên Hành tiếp:

- Nếu vậy thì diện mạo của tử thi cũng khó lòng đoán định...

Thiết lão hơi ngạc nhiên hỏi:

- Ý lão đệ hoài nghi tử thi ấy là giả...

Tống Thiên Hành chau mày nói:

- Với võ công của Từ đại hiệp, võ lâm đương kim hiếm có ai một chiêu đánh chết được người. Bởi vậy khi nghe tin Từ đại hiệp ngộ nạn đã bán tín bán nghi, đến giờ nghe Bảo chủ thuật lại, thuộc hạ nghi ngờ càng nhiều.

Thiết lão thở dài nhè nhẹ:

- Lão đệ nghi ngờ rất có lý. Lão khiếu cũng có cảm giác như vậy, nhưng lúc ấy nhìn thấy một nửa đầu của Từ đại hiệp, đến cả vóc người, quần áo, con ngựa... đều giống y, không thể nghi ngờ được.

Tống Thiên Hành im lặng không đáp.

Thiết lão cười buồn nói:

- Lão đệ, thật lòng mà nói, lão khiếu cũng mong rằng tử thi ấy không phải là của Từ đại hiệp.

Tống Thiên Hành thở dài muốn nói, nhưng lại thôi.

Thiết lão buồn buồn tiếp:

- Việc này không những tiếc cho Từ đại hiệp một đời hào kiệt không nên có kết cục bi thảm như vậy mà trong đó còn có chút tư tâm của lão khiếu.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên hỏi:

- Bảo chủ nói vậy nghĩa là sao...

Sắc mặt Thiết lão bỗng như có một đám mây che phủ:

- Bởi vì... tên nghịch tử của lão khiếu với Chấp Pháp đường chủ bị chết, tử thi giống y như của Từ đại hiệp.

Song mục Tống Thiên Hành thoáng lóe dị quang, “ồ” lên một tiếng nói:

- Vậy là trong việc này còn nhiều điều lý thú đây!

Hơi dừng một chút, tiếp lời:

- Bảo chủ, về việc liên quan đến đại công tử, không biết thuộc hạ có thể được biết đôi điều...

Gương mặt Thiết lão càng u ám, không trả lời thẳng vấn đề mà hỏi ngược lại:

- Lão đệ, không biết người từng nghe qua ba chữ “Trường Xuân đảo” chưa...

Tống Thiên Hành chấn động trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tĩnh như không:

- Bảo chủ vừa nói Trường Xuân đảo không biết có phải là Trường Xuân đảo hai mươi năm trước đã cùng với Trường Xuân chân nhân một trong Vũ Nội song tiên tranh chấp hai chữ “Trường Xuân” mà tạo thành một đoạn giai thoại trong võ lâm...

Thiết lão gật đầu, nét mặt lão trở nên đăm chiêu:

- Không sai! Năm ấy vì tranh chấp hai chữ “Trường Xuân” mà Vũ Nội song tiên đã đến thăm Trường Xuân đảo, kết quả đàm phán thế nào không rõ, nhưng sau đó Trường Xuân chân nhân vẫn là Trường Xuân chân nhân, có điều từ đó về sau phía Trường Xuân đảo không thấy lai vãng ở võ lâm Trung Nguyên nữa.

Thấy Thiết lão kể chuyện càng lúc càng đi xa đề tài, Tống Thiên Hành hơi chau mày nói:

- Bảo chủ...

Thiết lão giơ tay ngắt lời Tống Thiên Hành:

- Lão đệ không nên nóng nảy, bây giờ lão khiếu nói đến việc mười năm về trước, Trường Xuân đảo chủ Thạch Vô Kỵ có một công chúa tên gọi Thạch Quỳnh. Không biết vì lẽ gì một mình rời đảo vào Trung Nguyên. Không bao lâu sau đã trở thành vợ của tên nghịch tử đã chết của lão khiếu.

Thiết lão lại thở dài, im lặng.

Tống Thiên Hành lên tiếng:

- Hai mươi năm trước đây, danh vọng của Trường Xuân đảo chủ Thạch Vô Kỵ chỉ sau có Vũ Nội song

tiên, Bảo chủ kết thành thông gia với lão là một điều vinh hạnh.

Thiết lão thở dài:

- Vinh hạnh! Lão đệ biết lúc ấy Thạch lão nhi nói như thế nào không... Lão nói: “Nghịch nữ tự ý rời đảo, chưa được phép đã kết hôn với người. Từ nay cắt đứt quan hệ cha con, nhưng Vân gia các người không được hà hiếp con nha đầu ấy, nếu không thì... hừ, liệu hồn!” Lão đệ thử nghĩ xem, lão nói như vậy là sao...

Tống Thiên Hành nói:

- Lời của lão tuy có chút mâu thuẫn, nhưng Thạch công chúa đã thành con dâu của Vân gia thì có lý đâu lại đi hà hiếp người.

Thiết lão cười chua chát:

- Nhưng điều không thể có ấy lại phát sinh, tên nghịch tử của lão khiêu lại chính tay siết cổ vợ mình đến chết, lão đệ, người nói đi, sự tình như vậy có nghiêm trọng hay không...

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt Thiết lão hỏi:

- Đại công tử với Thạch công chúa thường ngày tình cảm thế nào...

Thiết lão nói:

- Ân ái vô cùng.

Tống Thiên Hành mục quang vẫn không thay đổi:

- Như vậy sau đó chắc đại công tử nói rõ lý do...

Thiết lão lắc đầu:

- Không có, tên súc sinh ấy chỉ một mực đòi chết.

Tống Thiên Hành trầm ngâm:

- Bảo chủ, tin tức này đã thông báo cho Trường Xuân đảo chưa...

Thiết lão thở dài nặng nề:

- Chưa, cho đến giờ phút này trong bảo cũng chỉ có một vài nhân vật cao cấp mới biết rõ sự tình.

Hơi dừng lời, lão nói tiếp:

- Nguyên lão khiêu định chờ lão đệ tới đây thương lượng thêm rồi trói tên nghịch tử ấy giao cho Trường Xuân đảo để Thạch lão nhi tự ý phát lạc, nhưng không ngờ nó đã sớm bị thảm tử.

Dự định như vậy quả thật là tự hạ mình cầu toàn, nhưng trước mắt kế cầu toàn cũng không thực hiện được, quả thật tiến thoái lưỡng nan.

Trong đầu chàng bao ý nghĩ quay cuồng. Kim Thang bảo trong vòng nửa tháng phát sinh bao nhiêu là biến cố, cái chết bí mật và hình dáng khả nghi của tử thi, cộng thêm kẻ chủ trì võ công quý thần vô lường đứng phía sau tất cả sự việc này mà chàng đã đoán được, giờ lại thêm dính líu tới Trường Xuân đảo khiến chàng không khỏi bối rối, đưa ánh mắt lúng túng nhìn Thiết lão, vừa khéo lúc ấy lão cũng nhìn chàng nói:

- Lão đệ, lúc này lão khiêu trong lòng ngổn ngang trăm mối, người xem phía Trường Xuân đảo phải thông tin với họ thế nào đây...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Không cần phải thông báo gì cả, nếu như thuộc hạ dự đoán không sai, trong vòng vài hôm nữa Trường Xuân Đảo sẽ phái người đến đây.

Thiết lão ngăn người:

- Lão đệ! Ý người là...

Tống Thiên Hành mỉm cười cắt ngang lời Thiết lão:

- Bảo chủ, người biết rõ thì được rồi, không cần phải nói nhiều, cứ tĩnh tâm chờ đợi sự việc xảy ra.

Thiết lão ngăn người rồi nói:

- Nếu sự việc xảy ra đúng như dự liệu của lão đệ, bản bảo đang trong tình trạng mưa gió đập vùi làm sao ứng phó với quân vấn tội của Thạch lão nhi...

Tống Thiên Hành phá lên cười sang sảng nói:

- Người ta thường nói nước đến thì đắp bờ, giặc đến thì tướng ngăn, thuộc hạ đã nhậm chức Tổng quản bản bảo đương nhiên phải cố hết sức mình phân ưu với Bảo chủ, xin Bảo chủ cứ yên tâm.

Hào khí ngất trời, quả thật tai nghe không bằng mắt thấy.

Thiết lão cảm động đưa tay nắm lấy cổ tay Tống Thiên Hành siết chặt, mọi ưu phiền giảm hết quá nửa, cất giọng hào sảng nói:

- Khá lắm, lão đệ, gánh nặng này giao cho người gánh vác!

Tống Thiên Hành nghiêm mặt hỏi:

- Bảo chủ, nội phiến ngoại họa của bản bảo có phải chỉ có bấy nhiêu...

Thiết lão hơi trầm ngâm, đáp:

- Còn một việc nữa, Chấn Uy tiêu cục của bản bảo bị cướp tiêu, không biết lão đệ người nghe qua chưa...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Có nghe nói sơ lược.

Thiết lão nói:

- Đối phương đều là những tên mặc kính trang che mặt, thân thủ tuyệt cao, tiểu nhi Vân Trung Hạc thoát thân, tiêu sư bị chết cũng nát một nửa đầu.

Tay này khá! Lại thêm một tử thi bị đánh nát nửa đầu, địch phương cố ý bày bố nghi trận, hay là thói quen giết người của chúng như vậy...

Tống Thiên Hành một đời chưa biết thua sút thiên hạ, trong nhất thời cũng cảm thấy khó hiểu, một lúc sau mới thở dài nói:

- Bảo chủ, thương thế của tam công tử thế nào...

Sắc mặt Thiết lão tối lại:

- Bây giờ xem như đã qua khỏi tai kiếp, nhưng ít ra cũng phải tình dưỡng mười bữa nửa tháng mới có thể phục nguyên.

Tống Thiên Hành chột hỏi:

- Vật bị cướp đi là vật gì...

Thiết lão lại thở dài sườn sượt:

- Là một món bảo vật vô giá, nếu tìm lại không được chỉ sợ bán hết bản bảo này chưa đủ bồi thường.

Dừng một chút lão hỏi:

- Lão đệ! Người có nghe nói đến “Trần Châu Y” bao giờ chưa...

Tống Thiên Hành biến sắc nói:

- Thuộc hạ có nghe nói qua, đó là một chiếc bảo y có thể tị thủy, tị hỏa, định phong, trừ độc bốn loại công dụng, ngoài ra bên trong còn ẩn tàng một loại nội công tâm pháp quán tuyệt kim cổ, có điều chiếc áo này đã thất tung gần ba trăm năm nay, lẽ nào...

Thiết lão gật đầu nói:

- Lão đệ nói không sai chút nào, bản bảo bị cướp tiêu chính là chiếc áo vô giá ấy.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt Thiết lão nói:

- Chủ nhân của chiếc áo là ai...

Thiết lão đáp:

- Chủ nhân lại càng không phải là kẻ dễ trêu vào, đó là cống phẩm của Lương Giang Tống đô tiến cống Hoàng thượng.

Trên gương mặt Tống Thiên Hành một thoáng kỳ dị lướt qua, thờ dài nói:

- Bảo chủ cứ yên tâm, cống phẩm của quan gia thì dễ tính rồi, quan gia dù sao cũng dễ dùng lý lẽ hơn, hàng bị mất thì bồi thường, bồi thường không nổi thì từ từ tìm, nhưng thế nào hẳn cũng phải cho một kỳ hạn phải không...

Thiết lão sắc mặt dầu dàu, muốn nói lại thôi.

Tiếp đó Tống Thiên Hành hạ thấp giọng, âm thanh chỉ vừa đủ hai người nghe, thảo luận một hồi.

Hạ giọng mật đàm mất hẳn một thời thần (...) mới kết thúc.

Sau một thời thần mật đàm, thần sắc của Thiết lão khá hơn nhiều, đích thân lão mở cửa mật thất định gọi thị đồng dọn cơm trưa lên mật thất.

Nhưng cửa vừa mở ra đã thấy ngay chiếc mỏ chu lên thật cao, có thể treo cả một hồ lô rượu lên đó của Vân Trung Phụng.

Không đợi Thiết lão lên tiếng đã trịch thượng bước vào trong phòng, chiếc mỏ chu của nàng hé mở nói:

- Phụ thân! Có việc cơ mật gì mà hai người cứ đóng cửa nói hơn nửa ngày khiến người ta sốt ruột gần chết...

Thiết lão đặt một tay lên vai ái nữ, một tay vén mớ tóc thả lòa xòa trên vai, cười ha hả nói:

- Con a đầu này, người ta lo gần chết thì liên quan gì đến người...

Gót sen dừng lại, liếc Thiết lão một cái sắc lờm:

- Phụ thân còn ở đó nói chơi được, nhị ca mới này bị thổ huyết.

Thiết lão biến sắc nói:

- Cái gì... Một chút nội thương của nó như vậy làm sao lại thổ huyết, chắc là tại sáng nay thị cường, tự ý ra ngoài nên mới nông nổi...

Vân Trung Phụng lắc đầu, giọng hờn dỗi:

- Ai mà biết được!

Tống Thiên Hành đứng bên cạnh, mắt thoáng hiện một tia sáng lạ lùng, nhưng cha con Vân thị chưa kịp nhìn thấy đã biến mất, chen lời nói:

- Bảo chủ, nhị công tử với tam công tử đều bị nội thương...

Thiết lão không nhìn chàng gật đầu:

- Phải!

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Thuộc hạ có sẵn thánh dược trị nội thương, chỉ cần tình trạng không quá nghiêm trọng, uống thuốc này trong vòng một hai thời thần là có thể phục nguyên.

Vừa nói vừa cho tay vào trong bọc lấy ra một bình bạch ngọc, đổ ra hai hoàn thuốc lớn bằng hạt đậu màu hổ phách đưa cho Thiết lão.

Thiết lão nhận được hoàn cảm kích nói:

- Lão khiêu thọ lãnh trọng ân của lão đệ rồi!

Rồi tiện tay giao dược hoàn cho Vân Trung Phụng nói:

- Mau đưa cho nhị ca và tam ca uống!

Xế chiều ngày hôm ấy “Kim Thang bảo” gấp rút cử hành một cuộc họp, toàn bảo từ trên tới dưới, ngoài những người đang trực ra, còn lại tất cả đều phải đến quảng trường.

Thiết lão tuyên bố trước toàn thể nhân sự trong bảo, kể từ giờ phút này mọi sự vụ trong bảo đều do tân nhiệm Tổng quản Tống Thiên Hành toàn quyền xử lý. Toàn thể nhân sự trong bảo từ Tứ Tinh hộ pháp trở xuống đều thuộc quyền Tống tiên sinh phát lặc, mong toàn thể huynh đệ phục tùng chỉ dụ của người.

Tiếp đó Thiết lão cùng Tống Thiên Hành đích thân tuần sát từng hàng một, căn cứ theo danh sách từ trên xuống dưới điểm danh. Sau khi điểm danh xong đều tuần sát các người đang trực ở các nơi.

Tóm lại trong vòng một buổi chiều, ngoài phu nhân của Thiết lão, nhị công tử, tam công tử đang bế môn dưỡng thương, với những người ra ngoài có công vụ ra, Tống Thiên Hành cùng Thiết lão đều đến gặp mặt, đồng thời mỗi một người đều quan sát kỹ càng.

Nhưng Tống Thiên Hành cần gì phải có hành động lạ lùng như vậy... Mục đích để làm gì...

Điều này sợ chỉ có chàng với Thiết lão mới có thể trả lời nổi.

Khi Tống Thiên Hành cùng Thiết lão đang dùng cơm tối ở Ninh Viễn lâu, Vân Trung Phụng mừng rỡ xông vào, mặt mày rạng rỡ như hoa xuân nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Tống tiên sinh, thánh dược của người quả thật thần hiệu.

Tống Thiên Hành mỉm cười, Thiết lão đã hỏi ngay:

- Thế nào...

Vân Trung Phụng đáp:

- Nhị ca đã hoàn toàn bình phục, tam cũng có thể xuống giường đi lại được rồi.

Một nét vui mừng kỳ dị lướt qua gương mặt Tống Thiên Hành nói:

- Tứ tiểu thư, trước lúc dùng thuốc, thương thế của nhị công tử, tam công tử ai nặng hơn ai...

Vân Trung Phụng ngơ ngác nói:

- Dường như thương thế của nhị ca nặng hơn.

Song mục Tống Thiên Hành lóe dị quang, nói mà như tự hỏi chính mình:

- Vậy là lạ rồi, thương thế nặng hơn tại sao lại phục nguyên trước...

Thiết lão ánh mắt đầy nét nghi hoặc:

- Có lẽ a đầu này nhìn sai chằng...

Lão quay sang Vân Trung Phụng:

- Phụng nhi, mau kêu nhị ca người tới đây tạ ân ban thuốc của Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Bảo chủ! Người làm như vậy Tống Thiên Hành còn chỗ nào đứng trong bản bảo nữa.

Mục quang chuyển sang nhìn Vân Trung Phụng nói:

- Tứ tiểu thư, phiến tiểu thư dẫn lộ, tại hạ muốn gặp nhị công tử, tam công tử đàm luận một hồi.

Một buổi hoàng hôn yên tĩnh.

Trời tây, mây ngũ sắc giăng rợp trời, nhiều dáng vẻ nhiều màu sắc.

Ngoài cửa sổ, một cây hồng mai trầm lắng thoang thoảng thấm đậm lòng người.

Cảnh sắc thanh u thoát tục, không khí yên tĩnh không vướng bụi trần.

Nhưng, người đứng trước cửa sổ nhìn phong cảnh tựa hồ như thần du tha xứ, không có chút lòng thương thức cảnh đẹp thiên nhiên hiếm có bày ra trước mắt.

Hắn là ai... Đó là nhị công tử Vân Trung Nhạn, người được Thiết lão gọi là “Vân gia Thiên lý câu”.

Một tràng cười giòn tan ngọt ngào phá tan không gian yên tĩnh:

- Nhị ca! Xem ai đến nè!

Vân Trung Nhạn giật mình quay lại, chỉ thấy Vân Trung Phụng dáng như tiên nga ngọc nữ cùng Tống Thiên Hành tiêu sái thoát phàm đang tiến tới.

Vân Trung Nhạn cười rạng rỡ:

- Tống tiên sinh đến vừa kịp lúc, tiểu đệ đang định tìm người đa tạ ân ban thánh dược. Mời! Mời!

Tống Thiên Hành cất bước vào thư phòng, vừa mỉm cười vừa nói:

- Một chút việc nhỏ như vậy, hà tất phải đa tạ, nhị công tử khách sáo rồi.

Vân Trung Nhạn nghiêm mặt ngồi vào ghế, kêu thị tỳ dâng trà, nói:

- Tống tiên sinh nói như vậy, ân này tiểu đệ đành khắc sâu vào tâm khảm.

Hơi dừng lời một chút rồi tiếp:

- Đêm qua Tống tiên sinh gấp rút về bảo, cả ngày hôm nay chưa được nghỉ ngơi, giờ lại đích thân đến thăm, tiểu đệ thật xấu hổ vô cùng.

Lời nói tuy khách sáo, nhưng cũng là sự thực!

Tống Thiên Hành khẽ nhếch mép cười:

- Đây là bốn phận của huynh đệ phải tận lượng làm tròn, huống chi ta đã là người một nhà, xin nhị công tử đừng nhắc nữa... À, nội thương của nhị công tử đã hoàn toàn phục nguyên rồi...

Vân Trung Nhạn đáp:

- Đa tạ Tống tiên sinh quan tâm, nội thương của tiểu đệ hoàn toàn bình phục, thánh dược của Tống tiên sinh ban cho quả linh nghiệm như thần.

Mục quang của Tống Thiên Hành thoáng lộ dị sắc, cười nhẹ nói:

- Được hoàn mà nhị công tử uống đó, do bản môn đặc chế, chuyên trị nội thương do “Chiêu Đàn thần công” đánh phải, đáng tiếc nhị công tử thọ thương không phải do “Chiêu Đàn thần công” của bản môn, nếu không được hoàn càng thần hiệu, thuốc vào bệnh hết.

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nhất Thống Môn Chủ

Tống Thiên Hành vừa nói, mực quang như hai ngọn đèn xoáy vào mặt Vân Trung Nhạn. Lúc Tống Thiên Hành nói, gương mặt của Vân Trung Nhạn thoát hiện một nét lạ lùng, tuy Vân Trung Phụng trong lòng có nhiều tâm sự không nhận ra, nhưng thay đổi nhỏ đó làm sao qua được mặt Tống Thiên Hành.

Vân Trung Nhạn thân hình hơi chấn động, kinh ngạc kêu lên:

- “Chiên Đàn thần công”! Nói vậy Tống tiên sinh là cao túc của Thanh Hư thượng nhân, một trong Vũ Nội song tiên...

Tống Thiên Hành nghĩ thầm trong lòng:

- Ma tung đã hiện, lai lịch sư môn cũng đã bị sư đệ Hồ nhi tiết lộ, công khai cũng chẳng sao!

Trong lòng nghĩ, ngoài miệng thì chậm rãi trả lời:

- Chính phải, có điều, huynh đệ tư chất ngu muội, chưa được gia sư chân truyền.

Vân Trung Phụng ngồi bên mừng rỡ kêu lên:

- Thì ra Tống tiên sinh là ý bát đệ tử của Thanh Hư thượng nhân, nghe nói Vũ Nội song tiên tuy được người đời ghép chung thành một đôi nhưng kỳ thực võ công của Thanh Hư thượng nhân cao hơn Trường Xuân chân nhân nhiều. Tống tiên sinh được chân truyền của người đương nhiên là đệ nhất nhân của đương võ lâm rồi!

Tống Thiên Hành vẫn một mực khiêm tốn:

- Tứ tiểu thư quá khen rồi, trong võ lâm thiên ngoại hữu thiên, Tống Thiên Hành cho dù thụ hết được tuyệt học của gia sư cũng không dám cuồng vọng xưng đệ nhất nhân, huống hồ lúc này Thiên Hành đã nói mình tư chất ngu muội, chẳng qua học được một nửa sở học của gia sư mà thôi.

Vân Trung Phụng lắc đầu cười:

- Ta không tin!

Vân Trung Nhạn cũng mỉm cười phụ họa:

- Tiểu đệ cũng không tin.

Hơi dừng lời một lát rồi tiếp:

- Hiện giờ phật thể của Thanh Hư lão tiên bối vẫn an khang... Người đang tịnh tu nơi nào...

Tống Thiên Hành mỉm cười khách sáo:

- Nhờ hồng phúc nhị công tử, gia sư vẫn an khang, còn việc người tịnh tu nơi nào thì gia sư đã có nghiêm lệnh không được để người khác biết, xin nhị công tử thứ lời huynh đệ không thể bấm báo.

Trên gương mặt Vân Trung Nhận một thoáng thất vọng lướt qua, nhưng chàng nhanh chóng xoay chuyển đề tài:

- Bản bảo được cao túc của Vũ Nội đệ nhất kỳ nhân chủ trì đại cuộc, tiểu đệ lấy làm vinh hạnh muôn phần.

Đây có lẽ là lời tán thưởng chân thành.

Nhưng Tống Thiên Hành lại cố ý thờ dài nhè nhẹ nói:

- Nhị công tử có biết huynh đệ cảm thấy thế nào không...

Vân Trung Nhận đưa ánh mắt khó hiểu lướt qua gương mặt Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành hơi cau mày nói tiếp:

- Qua mấy ngày gần đây, lúc thì vô tình lúc thì cố ý tiếp xúc với địch phương, huynh đệ phát hiện ra địch phương đã chuẩn bị từ lâu, lại nữa thế lực lớn mạnh, thủ đoạn tàn độc, kế hoạch chu toàn, những phát hiện này càng khiến huynh đệ kinh hãi muôn phần.

Vân Trung Nhận hơi ngạc nhiên thăm dò:

- Chuyển đi Thúy Hoa thành của Tống tiên sinh chắc đã thu được kết quả gì khả quan...

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Chuyển đi Thúy Hoa thành của huynh đệ đối với bản bảo có thể nói chẳng thu hoạch được kết quả gì.

Tiếp đến chàng đem những điều đã nói với Thiết lão sơ lược thuật lại cho huynh muội Vân gia nghe.

Sau khi Vân Trung Nhận, Vân Trung Phụng nghe xong, đôi mày hai người đều nhíu lại, im lặng không nói.

Một lúc sau, Vân Trung Phụng mới thở hắt ra nói:

- Xem ra tình hình càng lúc càng nghiêm trọng, càng lúc càng bức thiết hơn.

Hơi dừng lại một lát rồi chú mục nhìn Tống Thiên Hành nói tiếp:

- Lúc chiều trong khi kiểm duyệt chúng thuộc hạ, nghe đâu Tống tiên sinh yêu cầu từng người một báo danh tánh, chắc việc này cũng có thâm ý riêng...

Tống Thiên Hành chậm rãi:

- Đúng vậy! Huynh đệ muốn thử xem toàn bộ nhân viên trong bảo, ngoài nhị công tử với tứ tiểu thư ra có còn ai trước đây đã từng biết mặt huynh đệ nữa không.

Vân Trung Nhạn nóng nảy hỏi:

- Kết quả thế nào...

Tống Thiên Hành thở dài:

- Kết quả... huynh đệ thất bại.

Vân Trung Nhạn hơi nhượng mào:

- Trong bản bảo ngoài tiểu đệ với xá muội ra có còn ai khác biết mặt Tống tiên sinh, việc này quan trọng lắm sao...

Tống Thiên Hành chậm rãi gật đầu, nhìn chăm chăm vào Vân Trung Nhạn nói:

- Phải, việc này vô cùng quan trọng, bởi vì lúc rạng sáng hôm nay, khi huynh đệ để lộ diện mạo trước mặt vị Lệnh chủ thần bí kia, hắc cực kỳ bất ngờ kinh hãi kêu lên “thì ra là ngươi”, từ đó có thể chắc chắn kết luận vị Lệnh chủ thần bí ấy là người đã từng biết mặt huynh đệ.

Vân Trung Nhạn bình thản nói:

- Tống tiên sinh cho rằng tên Lệnh chủ ấy tiềm phục trong bản bảo, nhân cơ hội điểm danh để tìm ra chân tướng của hắn...

Tống Thiên Hành mục quang vẫn không di động, nhẹ gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Vân Trung Nhạn chau mày thở dài, Vân Trung Phụng mở lời thật đúng lúc:

- Tổng tiên sinh, việc điểm danh đã không có kết quả, có lẽ vị Lệnh chủ ấy không có tiềm phục trong bản bảo, hoặc giả hắn đã gặp Tổng tiên sinh ở nơi nào đó mà Tổng tiên sinh không chú ý tới hắn, việc này không phải là không thể xảy ra. Nếu quả thật như vậy thì dù tên ấy có tiềm phục trong bản bảo, Tổng tiên sinh vị tất đã nhận ra hắn.

Có lý, nữ nhân dù sao cũng tinh tế hơn.

Vân Trung Nhạn mỉm cười phụ họa:

- Phải rồi, Tổng tiên sinh vang danh thiên hạ, người ta biết mặt tiên sinh mà tiên sinh không biết mặt người ta, số này không phải ít.

Mục quang Tổng Thiên Hành như hai luồng điện nhìn xoáy vào mắt Vân Trung Nhạn, lắc đầu chậm rãi:

- Không! Tứ tiểu thư phân tích rất có lý, nhưng tên ấy ít ra cũng bị bốn thành công lực “Chiên Đàn thần công” của huynh đệ đánh trúng, hơn nữa lúc ấy hắn tỏ ra bị thương không nhẹ. Đối với người bị “Chiên Đàn thần công” chấn thương, huynh đệ tin chắc chỉ nhìn sơ là có thể nhận ra, nhưng cho đến lúc này, huynh đệ mới phát hiện ra...

Chữ “ra” cuối cùng chàng cố ý kéo dài.

Vân Trung Nhạn hơi biến sắc, nhưng sắc mặt thay đổi thật ít, thật nhanh, nếu bình thường thì cơ hồ không thể nhận thấy.

Vân Trung Phụng sốt ruột, không chờ được hỏi thúc:

- Tổng tiên sinh, người đã phát hiện ra điều gì...

Phải rồi, người nhà cả, việc gì phải dấu giếm chứ!

Tổng Thiên Hành lại thở dài nhẹ nhàng:

- Phát hiện ra ngày hôm nay Tổng Thiên Hành đã làm một việc hết sức ngu xuẩn.

Ồ, thì ra chỉ là như vậy mà thôi, người ta cứ tưởng chàng đã phát hiện ra tên Lệnh chủ thần bí kia là người nào trong bảo.

Vân Trung Nhạn thở dài nhẹ nhõm, lắc đầu nhẹ nhàng nói:

- Người ta, trong đời không khỏi tránh được sai lầm, nhưng chỉ cần phát hiện sớm thì sẽ tìm cách sửa chữa.

Tổng Thiên Hành gật đầu tán đồng:

- Nhị công tử nói vậy cũng phải, có điều sai lầm của Tống Thiên Hành hôm nay thật vô phương cứu chữa.

Vân Trung Nhạn lộ vẻ quan tâm:

- Thiệt ra là việc gì, sao Tống tiên sinh không nói ra để mọi người cùng thảo luận, biết đâu...

Gương mặt tuần tú của Tống Thiên Hành bỗng lạnh như phủ một lớp băng mỏng, lắc đầu ngắt lời Vân Trung Nhạn:

- Việc này từ từ rồi nhị công tử sẽ rõ, trước mắt tốt nhất là không nên nói sớm.

Lúc này trời đã tối hẳn, thị nữ đã đốt một cây lạp chúc thật to, ánh nến lung linh, đôi mắt diễm lệ của Vân Trung Phụng nhìn ngọn lửa trên đầu cây nến xuất thần, Vân Trung Nhạn đôi mày nhíu tít lại, gương mặt lộ vẻ suy nghĩ đăm chiêu.

Tống Thiên Hành từ nãy giờ vẫn nhìn chăm chăm gương mặt Vân Trung Nhạn, gương mặt chàng lướt qua một nét không đoán định, cất giọng chậm rãi nói:

- Về sai lầm vô phương cứu chữa mà huynh đệ mới nói lúc nãy, nhị công tử với tứ tiểu thư bất tất phải suy nghĩ nhiều rồi phiền não, bởi vì việc do Tống Thiên Hành làm sai những cũng rất có thể làm cho tên ma đầu giáo hoạt ấy mắc bẫy chưa biết chừng.

Đôi mắt Vân Trung Phụng chợt sáng lên, Vân Trung Nhạn hơi chấn động, nhưng mặt nở một nụ cười tự nhiên, nói:

- Nói như vậy, không phải Tống tiên sinh làm sai điều gì, đó chẳng qua là cố ý dụ cho kẻ địch mắc bẫy mà thôi.

Tống Thiên Hành “ừ” một tiếng ý nhị, nói:

- Cũng có thể nói như vậy, nhưng người ta thường nói “Trí giả thiên lự, nan miễn nhất thất” (Trí giả nghĩ ngàn điều khó tránh một lần sai thất), huống chi huynh đệ không phải là trí giả, nên mới e rằng mình đã làm sai.

Vân Trung Nhạn cười nhạt nói:

- Tống tiên sinh cái thế kỳ tài, trí tuệ như biển, tiểu đệ nguyên đã không tin Tống tiên sinh làm sai điều gì, bây giờ thì cũng yên tâm rồi.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Nhị công tử, hiện giờ chúng ta đã là người một nhà, cùng chèo chống một con thuyền, từ nay về sau,

mong rằng giữa hai ta đồng sức đồng lòng, trong khi luận bàn kế hoạch nên nói những lời có thể giúp giải quyết vấn đề.

Cái này gọi là đuôi ngựa quất mông ngựa, Vân Trung Nhạn bị Tống Thiên Hành “sửa” một câu thích đáng.

Vân Trung Nhạn bất giác đỏ mặt, nói lúng búng trong họng:

- Phải... phải! Nhưng những lời tiêu đệ nói, đều là lời xuất phát tự đáy lòng...

Tống Thiên Hành cười nhạt đỡ lời:

- Nhị công tử thương thế chưa lành hẳn, cần phải nghỉ ngơi, huynh đệ một ngày một đêm chưa được chớp mắt, chắc huynh đệ sang thăm tam công tử một lát rồi cũng về nghỉ ngơi, nhị công tử, cáo từ!

Thế là Tống Thiên Hành theo chân Vân Trung Phụng đi sang phòng Vân Trung Hạc, lưu lại ở đó ít lâu.

Vân Trung Hạc năm nay mới hai mươi lăm tuổi, mày rậm mắt hổ, mũi to miệng rộng, thân hình cao lớn, tính tình khoáng đạt, tuy nội thương vừa thuyên giảm, vóc dáng hơi tiêu tụy, nhưng ấn tượng của Tống Thiên Hành đối với hắn rất tốt.

Sau khi từ biệt Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng, Tống Thiên Hành vẫn chưa chịu về nghỉ ngơi mà lại một mình đi về phía Ninh Viễn lâu, vào mật thất của Thiết lão.

Thiết lão gương mặt rạng rỡ mỉm cười đứng dậy đón Tống Thiên Hành:

- Lão đệ đến thật đúng lúc, lão khiêu đang định tìm người.

Tống Thiên Hành chú mục nhìn Thiết lão nói:

- Bảo chủ thần sắc rạng rỡ, xem ra được hoàn của thuộc hạ đã phát huy tác dụng rồi.

Thiết lão vừa ngồi xuống vừa nói:

- Không sai, linh dược của lão đệ không những làm cho công lực của lão khiêu phục hồi hoàn toàn mà đến cả chân lực cũng sung mãn hơn.

Hơi dừng lời một chút, rồi nghiêm mặt nói:

- Thật tình mà nói khi trưa trong lúc mật đàm, nghe lão đệ nói lão khiêu bị người dùng “Mãn Tính Tán Công” độc dược hạ độc, lão khiêu còn chưa dám tin, nhưng tịnh tâm suy nghĩ lại, quả không tìm ra nguyên nhân nào khiến cho công lực bị giảm sút, bởi vậy trong lúc Khuru hộ pháp bị hại, lão khiêu cùng tên tặc tử giao nhau một chưởng, phát hiện công lực giảm sút ít nhất bốn thành, từ đó việc này không lúc nào không

làm khổ ta, nếu không phải lão đệ thức tỉnh, đồng thời ban linh dược, lão khiếu sợ đến chết vẫn không biết mình chết về cái gì.

Thì ra là như vậy, thảo nào trong đêm Khuru Kính Nhân ngộ nạn, Thiết lão sau khi tiếp bạch y quái khách một chưởng cứ lăm bắm mãi một câu “ta già rồi sao...”. Xem ra vấn đề nội gian trong Kim Thang bảo càng lúc càng thấy nghiêm trọng hơn.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Bảo chủ có nghi ngờ ai là người hạ độc không...

Thiết lão lắc đầu nói:

- Hiện giờ nói ra sợ còn quá sớm, lão đệ là người thông minh, trong tình trạng vàng thau còn lẫn lộn thế này, có thể nói phàm những người tiếp cận với ta đều nằm trong vòng nghi vấn, nhưng chúng ta phải có chứng cứ xác thực, đồng thời phải bảo mật cao độ để tránh bút mây động rừng.

Tống Thiên Hành mỉm cười gật đầu.

Thiết lão tiếp lời:

- Lão đệ, trước mắt lão khiếu cảm thấy có điều khó khăn không biết nên có thái độ như thế nào. Nếu hoàn toàn không có biểu lộ gì, cứ âm thầm điều tra kẻ hạ độc thì tất phải tiếp tục trúng phải chất độc của chúng, còn ngược lại thì khiến kẻ địch đề cao cảnh giác, khó lòng tìm được nguyên hung, người thấy...

Tống Thiên Hành chậm rãi nói:

- Theo ngu ý của thuộc hạ, tạm thời Bảo chủ cứ sinh hoạt như thường ngày, đồng thời trong vòng mấy ngày tới, Bảo chủ cứ làm như chất độc chưa được giải trừ. Còn việc tiếp tục ăn phải thức ăn có hạ độc, thuộc hạ có cách làm cho độc dược mất tác dụng, còn bước hành động tiếp theo, xin để thuộc hạ suy nghĩ thêm rồi bẩm báo Bảo chủ sau.

Thiết lão cười rạng rỡ nói:

- Được, cứ như vậy tiến hành, lão đệ cả một ngày một đêm chưa được nghỉ ngơi, vậy lão khiếu không dám làm phiền thêm, có gì sáng mai hãy bàn tiếp.

Lúc Tống Thiên Hành về đến chỗ dành riêng cho chàng, đêm đã bước sang canh hai.

Tên thư đồng phục thị cho Tống Thiên Hành mắt thanh mào tú, gân cốt khỏe khoắn, tuổi trạc mười lăm mười sáu, lúc hân dâng trà cho Tống Thiên Hành đồng thời cũng đưa ra một bức mật thư.

Tống Thiên Hành vừa nhìn thấy nét chữ trên thư mắt chợt sáng lên, ngạc nhiên hỏi:

- Người...

Tên thư đồng cười bí mật nói:

- Tổng tiên sinh xem thư xong rồi hỏi!

Tống Thiên Hành lập tức mở thư ra, bên trong là một bức thư đơn giản chỉ có mấy chữ:

“Mọi việc sẽ do tề đồ báo lại ngu huynh Quân Lượng!”

Trong đáy lòng của Tống Thiên Hành đang cảm thấy khó hiểu về việc Từ Quân Lượng nhậm chức Tổng quản Kim Thang bảo. Dù lúc ở Kim Lăng qua lời của Mao Tử Kỳ chàng biết được Từ Quân Lượng làm tất cả những việc này đều do chàng, nhưng Từ Quân Lượng ra đi vội vã, ngoài một bức thư tiến cử thì không để lại cho chàng một manh mối nào, nên lúc này chàng cảm thấy phấn chấn như thế nào không cần nói cũng có thể tưởng tượng được.

Tống Thiên Hành nắm lấy tay tên thư đồng nói:

- Tiểu huynh đệ, thật không ngờ người là...

Tên thư đồng “suyt” một tiếng, hạ giọng nói:

- Tổng tiên sinh, hiện thời tiểu nhân là thư đồng Cần nhi, phục thị cho người.

Tống Thiên Hành cắt hứng, hạ giọng nói:

- Tên thật của người là gì... Năm nay bao nhiêu tuổi...

Cần nhi cung kính trả lời:

- Đệ tử tên Trang Thiệu Cần, năm nay mười sáu tuổi.

Tống Thiên Hành tiếp:

- Người theo lệnh sư bao lâu rồi...

- Chín năm.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Như vậy chắc học cũng được khá rồi!

Cần nhi khiêm tốn:

- Cần nhi tư chất ngu muội, về sau xin Tống tiên sinh chỉ dạy thêm cho.

Tống Thiên Hành “ừ” trong cổ họng, nói:

- Nhớ lấy, mai một khi không có người ngoài thì phải gọi ta là sư thúc.

- Cần nhi tuân lệnh.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Sư phụ ngươi lúc ra đi có căn dặn điều gì không...

Cần nhi hạ thấp giọng:

- Sư phụ dặn sư thúc đặc biệt chú ý nhị công tử.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Về vấn đề này ta cũng đã khám phá được ít nhiều... Sư phụ ngươi còn dặn gì nữa không...

Cần nhi trầm tư:

- Còn nữa, sư phụ nói ba năm trước đây người có phát hiện một số cao thủ của Hương Tuyết Hải, nhưng gần đây thì không phát hiện thấy gì... Còn Thiết Ký tiền trang ở Kim Lăng có một vị thúc thúc tên gọi Mao Tử Kỳ xin sư thúc chiếu cố giúp, bây giờ thì những lời của sư phụ nói, Cần nhi đã nói hết.

Tống Thiên Hành đang trầm tư bỗng Cần nhi sắc mặt thảm não, giọng thê lương nói:

- Sư thúc... sư phụ đệ tử, người...

Mới nói được bấy nhiêu, giọng hần nghẹn ngào, nước mắt tuôn như mưa.

Tống Thiên Hành xoa đầu hần, cất giọng ôn hòa nói:

- Cần nhi! Đừng quá đau lòng, người ta nói hiền nhân thiên tương, nhất định gặp hung hóa kiết, sư phụ ngươi chắc chưa đến nỗi nào, việc này bên trong tất còn có âm mưu gì đó, tóm lại ngươi cứ việc an tâm, với giao tình giữa ta và sư phụ ngươi, ta sẽ tận lực làm rõ trắng đen, đồng thời cứu sư phụ ngươi. Phần ngươi trong khi hành tung sư phụ còn chưa rõ ràng, cứ theo ta cũng giống như có sư phụ ngươi ở bên mình vậy, hiểu chưa...

Cần nhi lau nước mắt nói:

- Cần nhi hiểu, đa tạ sư thúc.

- Trong mấy ngày nay có ai hiệp đáp người không..

- Không có.

- Có ai nghi ngờ gì về lai lịch của người không..

- Cũng không có.

Tống Thiên Hành trầm ngâm hỏi:

- Người được phái tới hầu hạ ta là do sự phụ người trước khi đi yêu cầu Bảo chủ làm như vậy hay sao...

Cần nhi gật đầu:

- Thưa phải.

Tống Thiên Hành nhẹ nhàng xoa đầu Cần nhi nói:

- Cần nhi, tạm thời cứ giữ thân phận như bây giờ, chờ ta chỉnh đốn mọi việc xong thì sửa lại, nhớ kỹ, gan phải lớn mà tâm phải nhỏ, lúc nào cũng phải phòng bị kẻ địch ở bên mình.

Cần nhi cung kính gật đầu:

- Cần nhi nhớ rồi.

- Vậy thì được rồi, người đi nghỉ đi.

- Dạ.

Nhìn theo bóng Cần nhi lui ra ngoài, Tống Thiên Hành cảm thấy đôi vai mình bỗng như nặng thêm lên, bất giác nhè nhẹ thở dài.

* * * * *

“Thính Đào Hiên” là cụm kiến trúc duy nhất trong Kim Thang bảo mà vẻ đẹp có thể sánh ngang với “Ninh Viễn lâu”. Cụm kiến trúc này nằm cạnh bờ tường phía Nam của Kim Thang bảo, đối diện với Ninh Viễn lâu. Bên trong vườn cây rậm rạp ẩn hiện một góc lầu màu đỏ, nổi rõ giữa vườn cây xanh mướt, càng làm phong cảnh thêm phần tiêu sái thoát phàm.

Trống đổ tam canh.

Hai bóng người như u linh lướt nhẹ giữa vườn cây âm u bên ngoài Thính Đào Hiên.

Hai dạ hành quái khách này mặc kinh trang đen tuyền, đầu trùm một túi vải cũng màu đen, chỉ chừa ra hai lỗ nhỏ, tinh quang phát ra như hai luồng điện, chớp lóe trong đêm đen, dáng hai người một cao gầy, một nhỏ nhắn, người đi sau rõ ràng là một nữ nhân.

Hai dạ hành quái khách đối với cảnh vật của Thính Đào Hiên như rất quen thuộc, hai người lợi dụng bóng tối dưới những tàng cây, nhẹ như mèo đêm lướt đi không phát ra chút tiếng động. Êm ái nhẹ nhàng đi lên lầu, đến dưới cửa sổ nhìn ra ngọn giả sơn. Hai người lấy tay ra hiệu, bế tức vận huyền công áp tai vào cửa sổ nghe động tĩnh trong phòng.

Gian tịnh thất này là phòng riêng của tân nhiệm tổng quản Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành mặc dù suốt một ngày một đêm cực nhọc chưa hề được nghỉ ngơi, nhưng với nội công sẵn có của chàng thì như vậy cũng chưa thấm vào đâu, chỉ cần điều tức một lúc là mọi mệt mỏi qua hết.

Hướng chi chàng hiện đang ở trong một nơi lạ lẫm, phức tạp, hung hiểm, đương nhiên chàng không dám ngủ, chỉ ngồi hành công điều tức thay giấc ngủ.

Bóng người nhỏ nhắn đứng bên ngoài cửa sổ áp tai nghe ngóng một lúc không thấy động tĩnh gì, thấy cửa sổ chỉ khép hờ còn chừa một khe hở, liền ghé mắt nhìn vào.

Trong phòng lẠp chúc lung linh, tĩnh lặng đến một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tống Thiên Hành ngồi đối diện cửa sổ, xếp bằng tròn khép mắt, hai tay chắp lại, châu thân bao phủ một lớp khí trắng đục như sương, mùi trầm hương thoang thoảng đến hai người đứng bên ngoài cửa sổ cũng có thể ngửi thấy.

Đây chính là người nội công thâm hậu hành công đến cảnh giới vong ngã, cũng là lúc mà người võ công tuyệt thế yếu ớt nhất. Gặp phải lúc ấy, chỉ cần có người ám toán, nặng thì táng mạng, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, ôm hận suốt đời. Bởi vậy lúc võ lâm cao thủ bế quan tu luyện thông thường phải có người hộ pháp.

Bóng người nhỏ nhắn ẩn thân ghé mắt nhìn vào bên ngoài cửa sổ cũng là đại hành gia, đương nhiên cũng biết rõ việc này, thoáng nhìn qua không khỏi mừng thầm, nhưng hẳn là người tinh tế cẩn thận, đề phòng vạn nhất không dám khinh suất đích thân mạo hiểm, nhìn quái khách thân hình cao gầy gật đầu nhẹ khoát tay ra hiệu, rồi lui ra đứng bên cạnh gia tâm giới bị.

Quái khách cao gầy tiến tới gần, nhìn lướt vào bên trong rồi lẹ làng phất tay, một mũi “Bạch Hồ đinh” dài ba tấc tẩm kịch độc, “véo” một cái nhắm thẳng “Thất Khảm huyết” trước ngực Tống Thiên Hành phóng tới.

Thân hình Tống Thiên Hành đảo nhẹ, khí thể bao quanh thân hình tan mất, nhưng dường như còn cố giữ thân hình chưa ngã xuống.

Quái khách mừng như phát điên định đẩy cửa xông vào...

Nhưng ngay trong một sát na (...) trước lúc hấn đứng dậy, hai cánh cửa sổ đột ngột mở ra, đồng thời hai mắt Tống Thiên Hành vụt mở ra vừa lúc quái khách cao gầy đứng dậy.

Song mục Tống Thiên Hành như điện nhìn quái khách, môi khẽ nhếch một nụ cười cất giọng điềm tĩnh nói:

- Không cần khách sáo, Lệnh chủ, mời vào đây!

Quái khách trong nhất thời như bị đột biến phát sinh trước mắt làm cho chết điếng, hấn đứng trân trân như hóa đá, không dám tiến tới cũng không dám thối lui, không, có lẽ ý niệm đào tẩu cũng bị cơn sợ hãi quét mất rồi.

Kỳ thực cũng không thể trách hấn được, trong một tình huống như vậy, tập kích người, bất kỳ ai cũng không thể nghĩ là không thành công.

Nhưng Tống Thiên Hành ngồi đó, song mục như hai hòn than, thể hiện chân lực sung mãn nào thấy có chút đáng thọ thương nào, việc như vậy làm sao khiến hấn không sợ vỡ mặt sao được.

Điều đáng tức cười là uống cho chúng đã biết rõ lai lịch của Tống Thiên Hành, cũng có lẽ quá chú tâm đến việc ám toán đối phương mà quên mất một việc quan trọng. “Chiên Đàn thần công” của Tống Thiên Hành luyện đến một cảnh giới nào đó, sẽ có tác dụng “phân tâm” và “vạn ứng”. Nói như vậy có nghĩa là trong lúc chàng hành công nhập định, vẫn có thể phân tâm chú ý động tĩnh xung quanh, không những có thể phòng ngừa địch ám kích, thậm chí có thể xuất thủ công địch, bởi vậy “Chiên Đàn thần công” còn gọi là “Vạn Ứng thần công”.

Lại nói về quái khách cao gầy bị kinh hãi đến vỡ mặt, đang đứng chết điếng ngoài cửa sổ, cũng may quái khách có thân hình nhỏ kia trấn tĩnh nhanh hơn, giơ tay néo vào vai hấn một cái, dùng “Nhĩ ngữ truyền âm” nói:

- Ngốc tử, còn chưa chịu chạy đi!

Quái khách cao gầy như vừa tỉnh cơn ác mộng, thoáng lạng người tung mình phóng đi Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Lệnh chủ các hạ chê phòng của tại hạ nhỏ hẹp không đáng vào sao...

Trong tiếng nói vang vang như sấm, thân hình chàng đã cất lên, vận thần công hộ thể rồi xuyên qua cửa sổ phóng ra...

Nhưng thân hình chàng vừa đến cửa sổ, bên ngoài đã vang lên tiếng quát chói tai:

- Trở vào!

Tiếng quát như gai đâm vào lá nhĩ, chưởng kinh như vũ bão, càng đáng sợ hơn là trong chưởng phong còn có vô số kim châm nhỏ như lông bao trùm cả cửa sổ, kích tới nhanh như điện. Rõ ràng võ công và tâm cơ của người này đều cao hơn kẻ kia mấy bậc.

Đối với Tống Thiên Hành, chiêu đánh lén này không vượt xa ngoài dự đoán của chàng, nhưng với công lực cực cao và thủ pháp cực tuyệt của đối phương quả thật đã vượt quá sức dự liệu của chàng, thế nên chàng không thể không vận công hộ thể tăng lên thêm ba thành, nhưng như vậy thân hình chàng vô tình cũng bị chậm lại.

Chỉ một thoáng chậm lại ấy, chờ khi chàng đánh vệt ám khí cùng chưởng phong của đối phương, xuyên ra cửa sổ, dưới ánh sáng mờ nhạt của sao thưa, đối phương đã biến mất không còn lại chút dấu vết nào.

Chàng biết rõ địch ở trong bóng tối còn mình ở ngoài sáng, lại thêm chúng mai phục trong bảo đã lâu, địa hình địa vật rõ như lòng bàn tay, muốn truy tìm tất mất công vô ích, do đó chàng không có ý định truy tìm chỉ ngẩng đầu nhìn trời đêm, bên khóe miệng bỗng hiện một nụ cười khó hiểu.

Từ xa xa bốn bóng người từ bốn hướng khác nhau phi thân như bay tới.

Tống Thiên Hành biết đó là những người tuần trực ban đêm, nghe tiếng cười của chàng chạy đến, nên không đợi bốn người đến gần đã xua tay nói:

- Việc đã qua rồi, các vị trở về chỗ canh gác đi.

Bốn người đồng cung thân lãnh mạng, tung người ngược trở về hướng cũ.

Cần nhi cũng phóng ra hốt hải gọi:

- Sư thúc, lúc này...

Tống Thiên Hành từ từ quay người lại ôn hòa nói:

- Không có gì, Cần nhi người đi nghỉ đi.

Cần nhi đưa ánh mắt nghi hoặc lướt qua mặt Tống Thiên Hành rồi cung kính nói:

- Dạ! Sư thúc cũng đi an nghỉ...

- Ừm...

Tống Thiên Hành đưa mắt nhìn theo dáng nhỏ nhắn của Cần nhi khuất sau góc lầu, quay người trở ra, mục quang chăm chú nhìn độc viện của Vân Trung Nhạn im lặng trầm tư.

Thật lâu, thật lâu sau, trong lúc trên môi chàng thoáng hiện một nụ cười lạ lùng, định quay người trở vào phòng...

Bỗng... bên ngoài cách bờ tường vây quanh bảo không xa, trong bóng đêm hai bóng người như hai làn khói lướt nhẹ đi, thoắt cái đã biến mất vào rừng tùng rậm rạp bên ngoài.

Tống Thiên Hành nhìn thấy không khỏi kinh hãi thâm, nghĩ bụng:

- “Thân pháp hai người này quả là cao minh...”

Tống Thiên Hành gánh trọng trách Tổng quản Kim Thang bảo đang trong cơn sống gió, thì hai người kia dù là bạn hay thù đều cần thiết là phải đuổi theo cho biết trắng đen. Thế là trong khi tâm niệm xoay chuyển như điện, thân hình chàng đã như một làn khói, chớp mắt cũng đã vượt ra khỏi bờ tường, lướt theo hướng hai bóng người kia mất hút.

Chàng thi triển tuyệt thế khinh công, lợi dụng bóng tối dưới tàng cây, nhanh như chớp tiến tới.

Kỳ lạ thay, trên đường đi ngoài tiếng rì rào của lá tùng trong gió đêm, mặc cho chàng vận huyền công âm thầm quan sát nhưng vẫn không nghe được tiếng động lạ nào.

Tống Thiên Hành tuy vừa đến Kim Thang bảo nhưng địa hình xung quanh chàng cũng đã có khái niệm sơ sơ, chàng biết nếu mình cứ chạy như vậy không đổi hướng, đi tiếp chừng hơn dặm đường nữa tất đến bờ đá cạnh hồ.

“Không lẽ hai người này chạy thẳng xuống hồ...”

Đang suy nghĩ thâm bỗng nghe một giọng cười già nua nhưng không kém phần hùng tráng, tiếng cười theo gió đưa lại, vang vang không dứt.

Cho dù chỗ chàng đang đi cách chỗ phát ra tiếng cười hơn dặm đường, dù cho xung quanh tiếng lá reo vi vu, nhưng vì người phát tiếng cười nội công siêu tuyệt nên Tống Thiên Hành nghe rõ mồn một, đồng thời cũng nhận ra giọng cười quen thuộc làm chàng bỗng nhớ ra một người.

Phát hiện ngoài dự kiến này khiến Tống Thiên Hành không phí công đi theo dõi hai bóng người lúc này nữa, giở hết cước lực phóng nhanh về hướng phát ra tiếng cười.

Chỉ một thoáng sau chàng đã đến bìa rừng tùng.

Cách bìa rừng tùng hơn trượng, thế núi đột ngột dốc xuống, tạo thành thế vách đá như bị ai dùng búa chém xuống vậy. Bên dưới vách đá là một bờ dốc ngang gần trăm trượng, dọc vài chục trượng, trên bờ dốc có cây mọc thưa thưa, cạnh bờ dốc là một vách đá dựng đứng chừng năm trượng, bên dưới vách đá nước lấp lánh.

Lúc này trên bờ dốc, ngay chính giữa có ba người đang đứng.

Người đứng quay mặt về phía bờ hồ là một lão nhân thân hình gầy đét, tóc bạc rối tung, mình mặc bộ quần áo nông phu, tay cầm ống điếu, ngẩng mặt nhìn trời, dáng vẻ toát vẻ cuồng ngạo không coi ai ra gì.

Tống Thiên Hành ẩn thân trên thân cây trên đỉnh núi, tuy không nhìn rõ diện mạo của lão nhân, nhưng chỉ cần nhìn sau lưng lão, cùng bộ quần áo cũng đủ xác minh thân phận lão qua tiếng cười chàng nghe lúc nãy. Trên gương mặt Tống Thiên Hành thoáng lộ nụ cười hài lòng.

Đứng đối diện với lão nhân nông phu là hai người mình mặc trường bào màu xám, che mặt bằng một mảnh vải đen, một người cao một người thấp đứng sát nhau. Người cao mình như cây gậy, người thấp mập tợ một khối thịt, người này đứng gần lão nhân đối diện thân hình vừa thấp vừa gầy vừa khéo tạo thành một cảnh tương phản đủ khiến người nhìn cười đến vỡ bụng.

Lúc Tống Thiên Hành vừa tới nơi nhìn xuống thì tràng cười của lão nhân nông phu cũng vừa dứt, tên che mặt cao gầy đứng đối diện đã nổi giận quát:

- Tên quý lùn kia có gì cứ việc nói ra, cần gì phải kêu gào như vậy...

Lão nhân nông phu vẫn ngẩng mặt lên trời như củ, chậm rãi đáp:

- Ta cười là việc của ta, không lẽ cũng không được...

Tên cao gầy hơi ngấn người, lại quát hỏi:

- Như vậy âm hồn bất tán của người cứ theo hai ta là có ý gì...

Lão nhân nông phu lạnh lùng:

- Không lẽ Động Đình Sơn là đất đai tổ tông nhà người sao...

Tên cao gầy đáp:

- Không cần phải là đất đai nhà ta, ta cũng có quyền hỏi người.

Lão nhân nông phu thôi không nhìn trời nữa, chú mục nhìn đối phương cười lạnh nói:

- Lão phu nhớ ra rồi, hai người đã nói là người của Kim Thang bảo, đây là phạm vi thế lực của Kim Thang bảo, đương nhiên hai người có quyền hỏi.

Hơi dừng lời một chút lão lại hỏi tiếp:

- Nhưng lúc này hai người đi qua Kim Thang bảo mà không vào, lại lén lút chạy ra đây, việc này người

giải thích ra sao đây...

Giọng nói của hai người này không lớn lắm, dù Tống Thiên Hành ẩn thân ở trên cao, khoảng cách hai nơi khá xa, nhưng nội công chàng thâm hậu nên chỉ cần ngưng thính lắng nghe, từng tiếng từng tiếng một, nghe không sót chữ nào. Khi lão nhân nông phu dứt lời, chàng bỗng nghĩ thầm:

- "Phải rồi, nếu đã là người của bản bảo, tại sao đi ngang qua bảo mà không vào, lại chạy ra nơi hoang vắng này làm gì, lại nữa chàng thân làm Tổng quản Kim Thang bảo tại sao Bảo chủ không hề nói cho chàng bên trong bảo còn có hai người thân thủ cao minh như vậy, không lẽ việc này bên trong còn có điều ẩn khuất...".

Tống Thiên Hành mới nghĩ tới đây thì nghe tên cao gầy cất giọng âm âm nói:

- Nơi này sau lưng là núi, trước mặt là hồ, sơn thanh thủy tú không lẽ chỗ này còn chưa xứng để vùi xác người sao...

Lão nhân nông phu cười ha hả nói:

- Hào hài tử, lòng hiếu đễ của hai người thật hiếm thấy, không uống công ta...

Tên cao gầy nạt ngang ngắt lời:

- Cuồng đồ muốn chết!

Trong tiếng quát, cả hai song song tiến tới, bốn chưởng đồng thời xuất động, hai bên tả hữu giáp công, vây chặt lão nhân nông phu vào giữa kinh phong đầy trời, trong nhất thời đã thấy đá bay cát chạy, tiếng gió rít kinh người.

Nhưng cho dù chiêu thức của hai người có thâm độc có bá đạo đến đâu, lão nhân nông phu vẫn bình tĩnh như không, miệng vẫn cười nhạt, thần thái ung dung lách bên này né bên kia, không phí chút hơi sức, hóa giải chiêu số của đối phương.

Hai tên kẻ thấp người cao công luôn mười mấy chiêu, không những không chạm được vạt áo đối phương ngược lại bị chân khí hộ thể của đối phương phản chấn đến đảo lộn, bất giác kinh hãi, ngậm hội ý song song tung người thối lui hơn trượng, vẫn tên cao gầy lên tiếng hỏi:

- Tôn giá là cao nhân phương nào... Có thể cho biết danh hiệu...

Lão nhân nông phu cười nhạt nói:

- Thần kinh của các hạ không đường bình thường lắm chằng...

Tên cao gầy hơi ngần người không hiểu ý đối phương muốn nói gì, lão nhân nông phu vẫn mỉm cười

tiếp:

- Lão phu tuy già nhưng trí nhớ hãy còn tốt, mới hồi nãy đây người còn mắng lão phu là con quỷ lùn, bây giờ lại gọi là cao nhân, quả lão phu cũng điên đầu vì người.

Mảnh vải che mặt của tên cao gầy chấn động như gặp gió, lão nhân nông phu đã tiếng nói tiếp:

- Các hạ mắng lão phu là quỷ lùn, lão phu ngoài trách phụ mẫu ra không còn lời gì để nói nữa, nhưng người nói lão phu “cao”, hơn nữa là lời của người có thân hình tre miếu như người quả thật là mắng người quá đáng.

Tống Thiên Hành suất chút nữa đã cười thành tiếng.

Lúc này lão nhân nông phu xoay ngang qua, Tống Thiên Hành nhìn thấy con mắt độc nhất của lão chớp chớp phát xạ tinh quang tựa hồ không nén được cất tiếng gọi.

Tên cao gầy cất tiếng cười khan nói:

- Tại hạ theo lẽ thường trong giang hồ thỉnh giáo danh hiệu của tôn giá, mong rằng...

Lão nhân nông phu cười nói:

- Người ta thường nói thức thời vụ là vi tuần kiệt, các hạ trước xác xược, sau lại cung kính, quả là người thức thời, thật không hổ với danh hiệu “Thiên Đài song kiệt”.

Bốn chữ “Thiên Đài song kiệt” lọt vào tai Tống Thiên Hành bất giác chàng hơi ngẩn người nghĩ thầm:

- “Phải rồi, sao mình lại lú lẫn vậy không biết, chỉ cần nhìn dáng vẻ bên ngoài của hai tên này cũng đủ đoán biết chúng là ai rồi”.

Thì ra “Thiên Đài song kiệt” là anh em cùng cha khác mẹ, lão đại là Trần Văn, thân hình cao gầy, lão nhị là Trần Vũ, thân hình thấp mập, hai người trước nay đi đâu cũng có đôi. Pho “Hòa Hợp kiếm pháp” với “Lạc Anh chưởng” của chúng nổi tiếng trong võ lâm Nam thất tỉnh, luận về danh vọng cá nhân, chỉ nhường mỗi một Kim Thang bảo Bảo chủ Vân Thiết Thành mà thôi.

Hai tên cao thấp bất giác kinh hãi thối lui ba bước đồng thanh kinh hãi kêu lên:

- Người... làm sao biết...

Lão nhân nông phu cười nhạt nói:

- Việc lão phu biết còn nhiều nữa kìa!

Trần Văn (tên cao gầy) trầm giọng nói:

- Tại hạ một lần nữa thỉnh giáo...

Lão nhân nông phu xoa tay lia lịa ngắt lời đối phương:

- Món đó thì khỏi, lão phu không dám kết thân với nhị vị đâu.

Trần Vũ (tên mập lùn) nổi giận quát:

- Người tưởng hai ta sợ người sao...

“Xoảng” một tiếng thanh kiếm đã tuốt khỏi vỏ, quay sang Trần Văn:

- Lão đại, không cần phí lời với hãn nữa, ta thử xem hãn được mấy cân lạng.

Tên này từ đầu đến giờ nín lặng không lên tiếng, không ngờ mở miệng đã nghe có binh khí chiến tranh. Nhưng được cái Trần Văn cũng là người biết mình vội vàng ngăn lại:

- Lão nhị, không được làm càn!

Lão nhân nông phu nhếch mép cười nhẹ nói:

- Nghe tiếng “Hòa Hợp kiếm pháp” của “Thiên Đài song kiệt” đã lâu, nghe đồn kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân, nếu nhị vị có thể cho lão phu khai nhãn giới...

Trần Vũ hừ lạnh một tiếng, Trần Văn giành lên tiếng trước:

- Tôn giá đã không chịu báo danh hiệu, huynh đệ tại hạ cũng không thể miễn cưỡng.

- Hừ, hai người miễn cưỡng được sao...

Trần Văn giọng vẫn hòa hoãn:

- Như vậy, tôn giá có thể cho biết mục đích đến đây không...

Lão nhân nông phu vẫn ngang tàng hừ lạnh một tiếng, độc nhãn trợn trừng nhìn Thiên Đài song kiệt trầm giọng nói:

- Thiên Đài song kiệt danh tiếng trong giang hồ không nhỏ, nay lão phu hỏi hai người tại sao gần đây lại cam chịu ti tiện làm việc thương nhân bại lý như vậy...

Thiên Đài song kiệt bất giác kinh hãi song song thối lui một bước, vẫn là Trần Văn lên tiếng:

- Tôn giá nói vậy nghĩa là sao...

Lão nhân nông phu hừ lạnh:

- Dám làm không dám nhận, đủ thấy gan không lớn. Nhưng các người gây họa không thể gọi là nhỏ.

Trần Văn chấn động trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn cố làm tỉnh:

- Tôn giá nói như vậy không biết có thể giải thích rõ hơn...

Lão nhân nông phu cười nhẹ:

- Đừng bắt lão phu phải dài dòng, các người biết lão phu là ai không...

Đây quả thật là một lão già cổ quái, người ta một hai thỉnh giáo danh hiệu lão không chịu nói, giờ lại tự động có ý muốn tự nói ra.

Trần Văn cười mà như mỉu:

- Tại hạ rửa tai chờ nghe.

Lão nhân nông phu đưa con mắt độc nhất nhìn về phía vách đá cạnh hồ, liếc nhanh cái rồi chậm rãi trả lời:

- Với tuổi tác của hai người chắc đã có nghe nói qua ba tiếng “Trường Xuân đảo”...

Trần Văn rúng động toàn thân, liếc nhanh bào đệ một cái, nói:

- Đúng vậy, tại hạ đã có nghe qua.

Lão nhân nông phu như vô tình lại nhìn vách đá phía hồ một cái, nói:

- Trường Xuân đảo có một vị tên là “Oải Kim Cương” Thạch Vô Hận chắc nhị vị đã có nghe danh...

Trần Văn vội gật đầu:

- Có biết, đó là bào đệ của Thạch đảo chủ.

Hơi dừng lời một chút bỗng hẩn như vụt nhớ ra việc gì, run giọng hỏi:

- Không lẽ tôn giá là Thạch tiên bối...

Giọng lão nhân nông phu vẫn ngang ngược:

- Không dám, lần này xem ra các hạ thông minh ra rồi.

Tống Thiên Hành không nhịn được cười, nghĩ thầm:

- “Lão già này định giở trò gì nữa đây, tự đứng lại mạo nhận là Thạch Vô Hận làm chi không biết! ”

Trần Văn tựa hồ còn nghi hoặc, ấp úng:

- Nhưng Thạch tiền bối... dường như...

Con mắt độc nhất của lão nhìn như muốn đốt cháy Trần Văn, gằn giọng hỏi:

- Dường như thế nào...

Trần Văn đắn đo một lúc lâu mới bình tĩnh nói:

- Tôn mục của Thạch tiền bối, hình như là...

Lão nhân nông phu á lên một tiếng nói:

- Người nói con mắt của lão phu sao chỉ còn lại một con chứ gì...

Trần Văn ấp úng:

- Phải... phải, xin Thạch tiền bối lượng thứ, tại hạ...

Lão nhân xua tay nói:

- Không sao, lão phu đã thành độc nhãn, đương nhiên không thể trách người được, người có hỏi cũng không phải phạm gì!

- Như vậy...

Lão nhân nông phu đột nhiên nổi giận quát:

- Đừng có mà làu bàu lúng túng như đàn bà con gái vậy! Ngoáy tai ra mà nghe đây, con mắt của lão phu ba năm trước đây bị chó cắn hư hết một bên!

Chó mà có thể cắn hư một con mắt của người ta, đây quả là một việc kỳ quái tuyệt kim cổ.

Trần Văn ồ lên một tiếng nói:

- Thì ra là như vậy!

Độc nhân của lão chớp chớp nhìn Trần Văn hỏi:

- Xem ra các hạ còn có một chút không tin...

Trần Văn xua tay:

- Nào dám! Nào dám!

- Hừ, cỡ như người mà dám không tin!

Giọng Trần Văn vẫn một mực giữ lễ:

- Thạch tiền bối có thể nói rõ mục đích đến đây không...

Lão nhân nông phu chợt phá lên cười ha hả:

- Ta đã nói rõ thân phận, không lẽ trong lòng người còn chưa rõ mục đích của ta...

Trần Văn cố chống chế:

- Nếu tại hạ đã rõ thì đâu dám thỉnh giáo Thạch tiền bối.

Lão nhân nông phu gật gật đầu nói:

- Lời nói nghe cũng có lý lắm, lão phu chỉ còn lại một con mắt nhưng đã nhìn thấu tâm can người giả ngu giả khờ...

Hơi dừng lời, lão chú mục nhìn Trần Văn đáp:

- Trần Văn, người có biết lai lịch con trai lớn của Kim Thang bảo Bảo chủ Vân lão nhi không...

- Không biết!

- Còn nữa, người có biết sư thừa của Từ Quân Lượng đại hiệp không...

- Cũng không biết!

- Người thật không biết...

Tấm vải che mặt của Trần Văn hơi lay động:

- Tại hạ thật không biết!

Độc nhân của lão nhân nông phu chợt lóe tinh quang nhìn về phía bờ vực đá phía hồ, chậm rãi nói:

- Tiểu tử, xem ra lão phu phải nói cho người nghe rồi...

Lão già này ỷ già rồi làm phách, “Thiên Đài song kiệt” danh vọng trong giang hồ như thế nào mà lão lúc thì gọi “các hạ”, lúc thì gọi ngay tên tục, bây giờ lại gọi là “tiểu tử”.

Thiên Đài song kiệt năm nay ít ra cũng hơn bốn mươi tuổi, lại bị người gọi là tiểu tử, việc này truyền ra ngoài thử hỏi Thiên Đài song kiệt làm sao dám nhìn mắt giang hồ đồng đạo... Nhưng người ta vừa thể hiện công lực chí cao, lại thêm cái tên Thạch Vô Hận, quả không phải là người dễ ghẹo đến, cho dù tức khí tràn hông cũng đành nín chịu.

Trần Vũ tính tình nóng nảy dường như không nhịn được nữa, hừ lạnh một tiếng, nhưng Trần Văn công phu hàm dưỡng như cao hơn, đưa tay ngăn chặn bàu đê, cất giọng lạnh lùng nói:

- Thạch tiền bối, tại hạ xin hầu nghe!

Lão nhân nông phu liếc về phía vực đá cạnh hồ, trầm giọng nói:

- Con dâu lớn của Vân lão nhi chính là Thạch Quỳnh, điệt nữ của lão phu, hai người rõ chưa...

Thiên Đài song kiệt kinh hãi kêu lên thất thanh:

- Đó... đó là công chúa của Trường Xuân đảo...

Tống Thiên Hành ẩn thân trên cao thấy lão nhân nông phu cứ chốc chốc lại đưa mắt liếc về phía vực đá cạnh hồ, liền biết có sự bất thường, nên cũng âm thầm vận huyền công quan sát, chàng bỗng phát giác ra bên dưới vách đá có một người đang ẩn thân, có điều không rõ lai lịch của người này thế nào, càng không biết lão nhân nông phu đang âm thầm tính toán điều gì. Lão nhân nông phu cười nhạt nói:

- Đừng sợ, lão phu tạm thời chưa làm khó dễ hai người, hà hà... bây giờ hai người đã hiểu rõ lúc này lão phu nói “hai người gan không lớn mà làm họa không nhỏ” chưa...

Thiên Đài song kiệt đưa mắt nhìn nhau một cái, nín lặng không nói tiếng nào.

Tống Thiên Hành nghĩ thầm:

- “Nghe lời của lão hình như Thạch Quỳnh bị chết về tay của Thiên Đài song kiệt. Nhưng việc này làm sao lão biết được...”

Lão nhân nông phu cười khan hỏi:

- Các người ớn lạnh rồi có phải không... Nói cho các người hay, Trường Xuân đảo đã không phải là chỗ dễ chọc đến, đồng thời các người lại chọc đến một nhân vật còn ghê gớm hơn Trường Xuân đảo nữa...

Trần Vũ bỗng chen lời:

- Đó là ai...

Lão nhân nông phu chậm rãi:

- Một nhân vật trong “Vũ Nội song tiên” Trường Xuân chân nhân.

Thiên Đài song kiệt chấn động toàn thân, Trần Văn cố đè nén sợ hãi, nhưng giọng hấn vẫn không khỏi run run:

- Thạch lão tiền bối, không lẽ Từ Quân Lượng đại hiệp là... là...

Lão nhân nông phu đỡ lời:

- Để lão phu nói thay cho người. Từ Quân Lượng đại hiệp là đệ tử đặc ý nhất của Trường Xuân chân nhân.

Thiên Đài song kiệt tuy đã có chuẩn bị trước, nhưng nghe lão nói không khỏi chấn động, mảnh vải che mặt hai người không ngớt rung động.

Tống Thiên Hành ẩn thân trên cao nhìn thấy như vậy cũng không khỏi kinh hãi đổ mồ hôi lạnh ngấm thẫm:

- “Không lẽ Từ Quân Lượng lại bị hai tên này ám toán sao... Trời xanh... sao ông nỡ... ”.

Trong lòng kịch động vô ngần, suýt chút nữa chàng đã lên tiếng kêu lão nhân nông phu để hỏi rõ trắng đen, nhưng lời nói của lão nhân vừa khéo ngăn chàng lại:

- Chắc hai người đang lạ lòng tại sao lão phu lại biết rõ bí mật trong lòng hai người phải không...

Thiên Đài song kiệt bất giác ngẩng đầu lên, vải che mặt không ngớt rung động, chăm chú nhìn lão không lên tiếng.

Lão nhân nông phu chậm rãi nói:

- Hôm qua, lúc lão phu gặp hai người ở Tô Châu, cho dù hai người dị dung thay tên đổi họ, đồng thời nói dối là người của Kim Thang bảo, nhưng lão phu chỉ nhìn sơ đã biết rõ lai lịch của hai người. Kinh nghiệm báo cho ta biết loại cá lớn như hai người quyết chẳng chịu nằm trong vũng nước nhỏ Kim Thang bảo, thế là ta đoán chắc bên trong tất có âm mưu.

Lại nữa hành tung bí mật của hai người khuấy động lòng hiếu kỳ của lão phu. Thế là lúc đầu canh đêm hôm, trong lúc say túy bên trong Hồng Thủy tửu lâu, bàn việc bắt cóc Từ thái phu nhân, dùng “Du Già

thuật” xúi giục Vân đại công tử tự tay giết vợ thế nào đều được lão phu nghe không sót tiếng nào.

Lão nhân nông phu nói tới đây, Tống Thiên Hành mới biết lúc nãy mình hiểu sai ý lão, thì ra hai tên này bắt cóc Từ thái phu nhân chứ không phải ám toán Từ Quân Lượng, bất giác vui mừng vì có được chút manh mối của Từ thái phu nhân, đồng thời thở hắt như trút được gánh nặng vì Từ Quân Lượng chưa hẳn đã chết.

Nhưng còn Thiên Đài song kiệt càng nghe càng kinh hãi, như chết đứng giữa đường trường.

Ngay lúc ấy bỗng từ bên dưới vực đá phía hồ một tiếng hú giận dữ phát lên, tiếp theo là một bóng xám nhanh như chớp thế như thần ưng bắt hổ nhắm đầu Thiên Đài song kiệt bổ xuống, đồng thời phát ra tiếng quát như sấm động:

- Tặc tử, đền mạng cho điệt nữ ta!

Biến cố quá bất ngờ, Thiên Đài song kiệt càng thêm kinh hãi, ý nghĩ kháng địch chưa kịp nảy ra trong óc, thì luồng kinh phong cương mãnh tuyệt luân đã bao lấy thân hình chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết.

Với võ công của Thiên Đài song kiệt mà chỉ còn nước nhắm mắt chờ chết trước thế công của đối phương thì quả thật là chuyện hiếm thấy!

Nhưng ngay trong lúc Thiên Đài song kiệt thúc thủ chờ chết, bỗng thấy bóng người chớp động, giọng cười quái dị lại vang lên.

“Bùng” một tiếng kinh thiên động địa, bóng xám từ phía dưới hồ xông lên lộn ba vòng trong không trung, văng ra xa ba trượng đáp xuống, còn lão nhân nông phu tay cầm ống điếu đứng an nhàn trên đất mỉm cười nói:

- Thạch lão nhị, ta cứ tưởng ngươi rụt như rùa không dám xuất đầu lộ diện, sao ngươi lại không nhận được xuất thủ hồ đồ như vậy...

Thì ra bóng xám từ bên dưới vực đá phi lên mới thật sự là “Oải Kim Cương” Thạch Vô Hận!

Chỉ thấy lão thân mặc trường bào màu lam, chân mang giày vải dệt thật cao, tóc bạc lốm đốm, mắt như chuông đồng, thân hình vừa gầy vừa lùn, nếu thay bộ áo quần nông phu, dẫu một con mắt thì lão với lão nhân nông phu mười phần giống hết bảy tám.

Tống Thiên Hành ẩn thân trên cao, đến lúc này mới chợt tỉnh ngộ, nghĩ thầm:

- “Thảo nào lão già này nói chuyện điên đảo, mắt lại chốc chốc nhìn về phía hồ, thì ra tật cũ của lão lại tái phát, cố ý chọc giận Thạch lão nhị”.

“Oải Kim Cương” Thạch Vô Hận tròn mắt nhìn lão nhân nông phu nổi giận quát:

- Giỏi lắm, người dám giả mạo Thạch mỗ, Thạch mỗ chưa thanh toán người, người lại kiếm chuyện với mỗ trước.

Lão nhân nông phu cười nói:

- Thạch lão nhi, đừng tự trát vàng lên mặt như vậy, ba chữ Thạch Vô Hận của người chưa đáng cho lão phu mạo danh người đâu.

Thạch Vô Hận hừ lạnh:

- Sự thật ràng ràng còn đó, không lẽ người còn chối...

- Không sai, việc xảy ra là thật, nhưng lão phu nhất thời cao hứng, cố ý gheo người một chút mà thôi... hơn nữa ta đã tìm nguyên hung giết chết diệt nữ cho người còn chưa đủ đền bù một chút đường đột đó hay sao...

Thạch Vô Hận gật đầu nói:

- Ủ, người nói cũng có lý nhưng tại sao lại ngăn không cho ta giết người...

- Không lẽ người không muốn tìm ra nhân vật đứng đằng sau, kẻ đã ra lệnh giết chết Thạch Quỳnh...

-Ồ, coi bộ lão nhi người cũng khá tinh anh. À, mà người là ai...

Độc nhãn của lão nhân nông phu thoáng hiện tinh quang nhìn ra mặt hồ chậm rãi nói:

- Kẻ có thể bảo cho người biết lão phu là ai sắp tới rồi đó!

Tổng Thiên Hành nhìn theo ánh mắt lão nhân nông phu, chỉ thấy trên mặt hồ xuất hiện một chiếc khoái thuyền không buồm, không chèo, đang lướt trên mặt hồ nhanh như gió hướng thẳng bờ bên này, dưới ánh trăng sao mờ ảo, mặt hồ nổi lên hai gợn sóng màu trắng xóa đằng sau đuôi thuyền ra xa, xa mãi.

Đồng thời Thiên Đài song kiệt cũng bất giác kinh hãi kêu lên thành tiếng.

Thạch Vô Hận nhìn chiếc thuyền rẽ sóng trên mặt hồ chau mày nói:

- Người này có thể dùng chân khí đẩy thuyền đi nhanh như vậy, công lực của hẳn sợ không dưới ta và người...

Lão nhân nông phu tựa hồ không nghe thấy lời của Thạch Vô Hận, chú mục nhìn Thiên Đài song kiệt hỏi:

- Người sắp đến ấy thân phận thế nào trong tổ chức...

Thạch Vô Hận ngạc nhiên hỏi:

- Ủa..., lão huynh, lúc nãy người nói mấy người này biết lai lịch của người, sao người lại không biết thân phận của chúng...

Lão nhân nông phu hừ nhẹ trầm giọng nói:

- Đó là hai việc khác nhau, lão nhị người chớ có xúc động!

Trần Văn tỏ vẻ cực kỳ sợ hãi nói:

- Đó là Bạch Kỳ lệnh chủ của bản môn...

Tống Thiên Hành nghe nói hơi giật mình:

- “Lại thêm một Bạch Kỳ lệnh chủ, không rõ tên Bạch Kỳ lệnh chủ này có nhiều hóa thân không...”

Chỉ nghe Trần Văn nói tiếp với giọng sợ hãi:

- Thạch... nhị vị tiền bối, huynh đệ tại hạ thật bất đắc dĩ phải làm thân trâu ngựa cho người sai khiến, nếu nhị vị tiền bối có thể dung thứ cho huynh đệ tại hạ để sai khiến về sau, xin nhị vị nặng tay đả thương huynh đệ tại hạ.

Lão nhân nông phu chú mục nhìn Thiên Đài song kiết nói:

- Được, hai người trả lời ta mấy câu hỏi.

- Xin tiền bối cứ hỏi, hại hạ sẽ sự thực trả lời.

- Quý đầu lĩnh là ai...

Trần Văn lắc đầu cười ảo não:

- Tiền bối, tại hạ chỉ biết hãnh gọi là “Nhất Thống môn chủ” còn danh tánh, lai lịch, chỉ sợ phải từ Lệnh chủ trở lên mới biết được.

Lúc này chiếc khoái thuyền trên mặt hồ càng lúc càng đến gần, trong sắc đêm mờ lung chỉ thấy hai bóng trắng và một bóng đen đứng sừng trên thuyền, quần áo phất phơ trong gió tựa như đặng vân giá vụ phiêu phiêu bay tới.

Trần Văn tuy miệng đối đáp với lão nhân nông phu nhưng mắt như dán chặt vào chiếc khoái thuyền, lúc này thấy ba bóng người trên thuyền bất giác sắc mặt hiện nét kinh hoàng.

Quay sang bèo đê Trần Vũ phất tay ra hiệu, song song áp tới múa chường tấn công lão nhân nông phu, hạ thấp giọng nói:

- Tình thế cấp bách, xin lão tiên bối trong vòng năm chiêu phải lập tức hạ sát thủ...

Kình lực ào ào, chiêu thức thâm độc, tuy diễn kịch nhưng nhìn bên ngoài không sao nhận ra.

Lão nhân nông phu trầm giọng nói:

- Các hạ, mau vận công bảo hộ tâm mạch, lão phu đắc tội đây!

Trần Văn hạ giọng càng thấp nói:

- Huỳnh đệ tại hạ chuẩn bị xong rồi, tiên bối ra tay đi!

Đột nhiên hấn cất cao giọng hét lớn:

- Lão tặc, đại gia thí mạng với người...

Khoái thuyền lúc này còn cách bờ chừng chục trượng, bạch y nhân đứng đầu thuyền quát lớn một tiếng, thân hình như mũi tên rời cung, bắn lên không trung, trên không quát lên:

- Nhị vị không được vọng động, trầm tĩnh ứng phó...

Nhưng lời nói của bạch y nhân chưa dứt đã nghe “bùng, bùng” hai tiếng chấn động không gian. Thiên Đài song kiệt bị chấn động song song thối lui hơn trượng té ngổn trên đất, hống “ạ” một tiếng miệng trào máu tươi.

Bạch y nhân chậm nửa bước không cứu được Thiên Đài song kiệt, vừa chạm đất, không kịp coi Thiên Đài song kiệt sống chết ra sao, đứng lạng đối mặt lão nhân nông phu, mục xạ thần quang, phát ra một tràng cười âm lạnh khiếp hồn người.

Lão nhân nông phu tựa như không xem bạch y nhân vào đâu,

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ngân Y Vệ Đội

Còn hai tên tia, tên mặc hắc y thì dáng dấp thấp đậm, mày rậm mắt sâu, mặt đen như đáy chảo, tên mặc bạch bào thân hình cao lớn, mặt trắng không râu.

Tuổi tác của ba người trạc ngoại ngũ tuần, không thấy mang binh khí, cũng có thể binh khí cầm trong tay áo rộng nên nhìn bên ngoài không thấy.

Nhưng điều khiến Tống Thiên Hành thấy khó hiểu nhất là hai người này công lực có vẻ cao hơn tên đứng trước, như vậy trong “Nhất Thống môn” hai tên này thân phận như thế nào...

Bạch y nhân cất tiếng cười âm lạnh một hồi lâu vẫn không làm thay đổi được thái độ cuồng ngạo của lão nhân nông phu, bất giác nhướng cao đôi mày trầm giọng nói:

- Tôn giá có thể một chưởng đã thương Thiên Đài song kiệt, thân thủ như vậy chắc không phải là đồ vô danh tiểu tốt, mau báo danh hiệu.

Lão nhân nông phu cười lạnh nói:

- Vũ Văn Ngao, người khác có thể không nhận ra ngươi, nhưng lão phu phải là ngoại lệ.

Bạch y nhân, người được gọi là Vũ Văn Ngao chấn động toàn thân, kinh hãi thối lui một bước lớn, song mục trợn tròn nói:

- Ngươi... ngươi có thể gọi đúng ngay danh tính của ta...

Độc nhãn của lão nhân nông phu nhìn xoáy vào Vũ Văn Ngao thị uy, miệng khê động hé một nụ cười, ngắt lời đối phương:

- Như vậy thì có gì là lạ, một phần tử trung trinh của “Vạn Kiếp ma cung” giờ lại trở thành chó săn cho “Nhất Thống môn” đó mới thật là lạ vậy.

Song mục của Vũ Văn Ngao lóe tinh quang, trở mặt lão nhân nông phu hỏi:

- Ngươi... ngươi là ai...

Lão nhân nông phu cười nhạt nói:

- Tà à... Ta là sứ giả của Phục Ma đại đế!

Vũ Văn Ngao trầm giọng quát:

- Lão quỷ, người còn chưa chịu nói thực sự không còn cơ hội cho người nói nữa.

Gương mặt lão nhân nông phu chợt lạnh như tiền nói:

- Vũ Văn Ngao, có bản lĩnh gì cứ việc lấy ra, chứ nói không như vậy không hù được ta đâu.

Vũ Văn Ngao cười lạnh nói:

- Ta muốn biết rõ người là thứ gì biến thành trước rồi sẽ tính sổ với người.

Độc nhãn của lão nhân nông phu xạ hàn quang, trầm giọng nói:

- Vũ Văn Ngao, mắt của lão phu bị chó cắn hư hết một con, không lẽ cả hai con mắt người đã bị chó cắn hết rồi sao...

Hơi dừng lời một chút, lão chợt cất giọng cười lạnh như băng:

- Mới có hai mươi năm không gặp mà đến cố nhân ở “Kỳ Liên sơn – Ngọc Bút Phong” cũng không nhận ra, hà hà...

Vũ Văn Ngao run rẩy toàn thân, song mục chăm chăm nhìn đối phương, bộ mặt ngựa của hắn thần sắc lúc kinh hãi lúc giận dữ, một lúc sau mới kinh hãi thối lui ba bước, run giọng nói:

- Người... không lẽ người là một trong Tứ Đại Thiên Ma của Vạn Kiếp ma cung ngày xưa, “Thông Tý Thần Ma” Chu Chấn Bang.....

Lão nhân nông phu cười lạnh nói:

- Thật vinh hạnh cho ta, cuối cùng người cũng đã nghĩ ra!

Lão vừa dứt lời, Vũ Văn Ngao không tự chủ được lại thối lui một bước nữa.

Hai tên đứng sau ngẩng đầu lên, bốn luồng mục quang như điện chăm chú nhìn Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, song song tiến lên ba bước, đứng ngang hàng với Vũ Văn Ngao.

“Oải Kim Cương” Thạch Vô Hận bỗng cười ha hả nói:

- Lão nhi, lẽ ra ta phải nhận ra người rồi, nhưng tại sao người lại đứng về phía bọn ta thế này...

Thì ra Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang là một trong Tứ Đại Thiên Ma của Vạn Kiếp ma cung, một

nhân vật mà võ lâm đồng đạo nghe danh không khỏi táng đờm kinh hồn, lão xếp hạng sau chót trong Tứ Đại Thiên Ma nhưng võ công lại vượt xa ba tên còn lại, chỉ có tuổi tác hơi kém hơn ba tên kia một chút mà thôi, năm ấy lúc lão dương danh trên giang hồ thì chưa đầy ba mươi tuổi.

Người này hai mươi năm trước, trước khi Vũ Nội song tiên liên thủ tiêu diệt Vạn Kiếp ma cung đã mất tích một cách bí mật, nhưng giờ lại tái xuất giang hồ với tư cách vệ đạo gia (người vệ đạo), bởi vậy Oải Kim Cương Thạch Vô Hận mới hỏi như vậy.

Dường như đồng thời với câu hỏi của Thạch Vô Hận, Vũ Văn Ngao cũng cất giọng kinh ngạc hỏi:

- Nhưng không phải người đã sớm...

“Đã sớm” như thế nào thì Vũ Văn Ngao lại không nói rõ.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười nhạt nói:

- Đã sớm bị những phần tử trung trình như các người đẩy xuống vực thăm vạn trượng trên Ngọc Bút Phong rồi chứ gì...

Lão bỗng phá lên cười ha hả nói:

- Nhưng Diêm vương không chịu thu nạp thì ta biết làm sao hơn.

Vũ Văn Ngao cười lạnh nói:

- Chu Chấn Bang, người đừng lo, đêm nay lão Diêm Vương nhất định phải thu nạp người.

- Hảo tiểu tử, cuối cùng cũng đã cứng cáp được chút ít, rõ ràng hắc bạch nhị vị quái khách đã làm hăng gan lên nhiều.

“Thông Tý Thần Ma” Chu Chấn Bang quay sang “Oải Kim Cương” Thạch Vô Hận cười nói:

- Thạch lão nhi, ta đứng cùng một chiến tuyến với người không lẽ người cảm thấy nhục nhã sao...

Oải Kim Cương Thạch Vô Hận cười ha hả nói:

- Không dám, không dám, Thạch Vô Hận ta có thể cùng với Thông Tý Thần Ma...

“Thông Tý Thần Ma” Chu Chấn Bang thở dài nhè nhẹ ngắt lời đối phương nói:

- “Thông Tý Thần Ma” đã chết từ lâu rồi, bây giờ còn sống đây là một tên Chu Chấn Bang khác...

Thạch Vô Hận nghiêm mặt ôm quyền nói:

- Chu huynh, võ học vốn không phân biệt chính tà, điều chính yếu là tâm người dụng võ, Chu huynh đã biết bỏ đường mê về đường sáng quả là đại trí, đại ngộ, Thạch Vô Hận khâm phục vô cùng.

Lúc này Vũ Văn Ngao đã đưa tay lên thắt lưng tháo ra một sợi nhuyễn tiên kỳ hình, được làm bằng những đồng tiền đặc chế từ phong ma đồng, lấy sợi bạch kim trộn với lông đầu con Kim Phí khâu thành. Nhuyễn tiên dài chừng năm thước, ngoài đầu có gắn một chiếc chuông nhỏ, lúc sử dụng không những không sợ kỳ đao bảo kiếm mà tiếng chuông có tác dụng nhiếp tâm đoạt hồn, bởi vậy mới có tên gọi là “Sách Hồn Ma Liên”, là một trong tứ đại kỳ môn binh khí của Vạn Kiếp ma cung năm xưa.

Chu Chấn Bang chú mục nhìn Vũ Văn Ngao cười nhẹ nói:

- Như người chưa đủ tư cách giương nanh múa vuốt trước mặt ta.

Dừng lời, quay mặt sang Thạch Vô Hận tiếp:

- Thạch lão nhi, trong hoàn cảnh này không phải là lúc phí lời, tên ma con này giao cho người!

Thạch Vô Hận làm mặt khi cười nói:

- Đa tạ Chu huynh tài bồi!

- Không cần phí lời, cẩn thận với “Sách Hồn Ma Liên”!

- Tiểu đệ biết...

Hai người kẻ tung người hứng, Vũ Văn Ngao dù cho giao hoạt đến mấy cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, râu tóc dựng ngược, thân hình run lẩy bẩy.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang không thèm nhìn hắt lấy một cái, chân không co, mình không động, thoắt cái đã lướt ra xa ba trượng, đưa tay ngoắc ngoắc hai tên kia, nói:

- Ê, lão bằng hữu, hai người sang đây.

Hai tên kẻ chẳng người đen hừ lạnh một, thân hình chớp động vẫn đứng sát vai nhau cách trước mặt Chu Chấn Bang hơn trượng, bên kia Thạch Vô Hận với Vũ Văn Ngao cũng đứng đối mặt nhau ngậm vận công thủ thế.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang quét ánh mắt như điện về phía đối phương, nhếch mép cười nhẹ, nói:

- Nếu mắt của lão phu chưa hoa, tôn giá chắc là Hắc Bạch song sát trước nay vẫn xưng hùng xưng bá miền quan ngoại.

Bạch y nhân lạnh nhạt:

- Đã biết danh Hắc Bạch song sát chắc các hạ cũng có biết hai câu ca dao lưu hành trong võ lâm miền Quan Ngoại...

Tống Thiên Hành bất giác hơi chấn động, bởi Hắc Bạch song sát, Úy Trì Quân và Soái Duy Thần rất ít khi qua lại với Trung Nguyên nhưng công lực của chúng không hề thua kém Tứ Đại Thiên Ma của Vạn Kiếp ma cung năm xưa. Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang ngày nay tuy gặp kỳ duyên, võ công vượt xa ngày trước, nhưng trong mấy chục năm nay Hắc Bạch song sát cũng đâu chịu ngồi không, xảo hợp thế nào song phương lại gặp nhau ở đây, về hình thức Chu Chấn Bang đã rơi vào thế hạ phong một địch hai, để phòng vạn nhất, Tống Thiên Hành không biết có chuẩn bị trợ biến không...

Trong lúc Tống Thiên Hành xoay chuyển bởi bao ý nghĩ thì Chu Chấn Bang đã cười nhạt tiếp lời đối phương:

- Là cái gì mà “Ninh ngộ Diêm vương, mạc phùng Song sát” (thà gặp Diêm Vương, đừng đụng Song sát) chứ gì...

Bạch sát Soái Duy Thần cười lạnh nói:

- Không sai, nhưng rùi thay đêm nay các hạ đụng phải Song sát rồi.

Lúc này Vũ Văn Ngao cùng Thạch Vô Hận đã giao thủ với nhau, dù Thạch Vô Hận hai bàn tay không đối phó với kỳ môn binh khí của đối phương nhưng vẫn công nhiều thủ ít, trong tiếng kinh phong ào ào xen kẽ tiếng chuông nhiếp hồn đoạt phách, cùng bóng người chớp bên này nhảy bên kia, xem ra không khí khẩn trương vô cùng.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang liếc nhìn thực trạng đấu trường, trong lòng đại định, lão vẫn không coi lời hăm dọa của Bạch Sát Soái Duy Thần vào đâu, quay sang Thạch Vô Hận đang đấu kịch liệt trong trận nói:

- Thạch lão nhi, phiền người lấy giùm ta sợi Sách Hồn Ma Liên ấy có được không...

Oải Kim Cương Thạch Vô Hận vừa múa chưởng vừa lớn tiếng đáp:

- Được, trong vòng trăm chiêu tiểu đệ nhất định lấy được cho Chu huynh.

Bạch Sát Soái Duy Thần nhìn Hắc Sát Úy Trì Quân một cái ra hiệu, hai người trước nay không rời nhau một bước, đã luyện thành kỹ năng trao đổi không cần dùng lời, Hắc Sát Úy Trì Quân chỉ nhìn ánh mắt Bạch Sát Soái Duy Thần đã hiểu ý hẳn muốn mình trợ lực Vũ Văn Ngao giải quyết Thạch Vô Hận trước, rồi sau đó mới liên thủ đối phó Chu Chấn Bang, thế là thân hình hắn bất thần lướt như điện đến sau lưng Thạch Vô Hận...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang không ngờ vời địa vị của Hắc Bạch song sát mà cũng có hành vi đánh lén đối phương như vậy, bất giác nổi giận hét:

- Thất phu vô sỉ, coi chường!

Tiếng nói cùng chiêu thức đồng thời phát ra, một luồng kinh phong sức khai sơn phá thạch quét tới, tiếp đó hét lớn:

- Thạch lão nhi, cẩn thận sau lưng!

Những việc này xảy ra chỉ trong chớp mắt, ngay trong lúc chường phong của Chu Chấn Bang chưa kịp phát ra, Bạch Sát Soái Duy Thần đã cười như điên cuồng, từ ngang hông một chiêu Phách không chường đập thẳng vào luồng kinh phong của Chu Chấn Bang...

Một tiếng nổ chấn lá nhĩ vang lên, thân hình Bạch Sát Soái Duy Thần lao đảo nhưng hấn gượng được không thối lui về phía sau.

Từ ngang hông xuất chường mà còn bị chường lực của đối phương chấn động đến như vậy, nếu trực diện đối chường thì uy lực của chường đối phương còn khủng khiếp đến mức nào. Soái Duy Thần một đời cuồng ngạo cũng phải biến sắc kinh hãi.

Còn luồng chường phong của Chu Chấn Bang bị chường phong của Soái Duy Thần đánh trúng chệch sang một bên khiến thân cây cách đó hơn trượng gãy ngang, đất đá tung bụi mịt trời, uy lực chường phong của Chu Chấn Bang thật khiến người ta không khỏi lạnh mình.

Một chường của Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang không trúng đích, Hắc Sát Úy Trì Quân đã nhập vào vòng chiến giữa Vũ Văn Ngao với Thạch Vô Hận.

Oải Kim Cương Thạch Vô Hận đơn chiến Vũ Văn Ngao tiến thoái tự nhiên không chút tổn hơi sức, nhưng giờ này đột nhiên tăng thêm một đối thủ võ công vượt xa Vũ Văn Ngao bất giác áp lực gia tăng, hiểm cảnh phát sinh liên miên.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang gầm lên một tiếng như sư tử hống, thân hình tung lên như thần long uốn mình nhảy bổ về phía Hắc Sát Úy Trì Quân.

Bạch Sát Soái Duy Thần cười lạnh nói:

- Chu lão nhi, muốn chết thì lão Bạch này cũng có thể siêu độ cho người được hà tất phải tìm đến lão Hắc.

Vừa nói vừa ung dung sử một chiêu “Thiên Vương Thác Tháp” song chường đồng thời đẩy ra, một chiêu Phách không chường uy lực vô song nhắm thân hình đang lơ lửng trên không của Chu Chấn Bang đẩy

tới.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang thân hình còn lơ lửng trên không, đương nhiên không thể tự do lách mình tránh chiêu, đành phải đề khí tiếp đối phương một chưởng, thân hình mượn sức phản chấn tung lên cao hơn trượng.

Phía bên này Bạch Sát Soái Duy Thần cứ tưởng chiếm được địa lợi, ngờ đâu bị chưởng lực chấn động khí, khí huyết sôi trào trong huyết quản, hai chân bị lún sâu vào trong đất đến hơn hai tấc.

Nhưng vì muốn đạt được mục đích giải quyết Thạch Vô Hận trước, nên hấn cố vận chân khí điều hòa khí huyết, lần thứ hai phát chưởng miệng giả dò nói cứng:

- Nhân vật tiếng tăm nhất trong Tứ Đại Thiên Ma chẳng qua chỉ có thế...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang thân hình trên không trung đương nhiên tầm nhìn bao quát hơn, chỉ cần liếc sơ qua lão đã nhận thấy Thạch Vô Hận bị Hắc Sát Úy Trì Quân cùng Vũ Văn Ngao giáp công nguy cơ liên liền, nhiều lắm chỉ có thể duy trì mười chiêu là cùng.

Nhưng bản thân lão thì lại bị Bạch Sát Soái Duy Thần đao dánh như đĩa không sao dứt ra được, lòng là cho an nguy của lão hữu bất giác nộ hỏa bốc cao, quát vang như sấm:

- Lão tặc xem chưởng!

Thân hình như thương ưng bổ ngược xuống tả trảo hữu chưởng, chưởng phong như đao, trảo như móc sắc nhắm đầu Bạch Sát chụp xuống...

Đồng thời đấu trường bên kia, Oải Kim Cương Thạch Vô Hận mặt đỏ phừng phừng, râu tóc dựng ngược như lông nhím, gầm lên:

- Đồ thất phu vô sỉ, lão phu thí mạng với các người...

“Đùng! ”

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang với Bạch Sát Soái Duy Thần đã giao nhau một chưởng.

Bạch Sát Soái Duy Thần bị chấn động thối lui ba bước, ngực nhô lên thụp xuống không dứt.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang phần nộ cùng cực, thẳng thế không buông tha đối phương, hữu chưởng vừa chấn lui Bạch Sát ba bước, liền lướt sát theo như hình với bóng, cánh tay trái vươn ra, đột ngột dài thêm gấp đôi, ngũ chỉ như móc sắc chụp xuống đầu đối phương.

Chu Chấn Bang nguyên hai tay có thể thông nhau, co tay này kéo dài tay kia bởi vậy mới có danh hiệu “Thông Tý Thần Ma”, dù Bạch Sát Soái Duy Thần đã sớm phòng bị chiêu này của đối phương, dù công

lực của hắn rất cao, nhưng trong khi vừa bị đối phương chấn lui đến thở còn chưa kịp thở nữa nên tránh không kịp bị “Thông Tý” của Chu Chấn Bang chộp trúng một tay áo, tiên cơ bị mất. Còn Chu Chấn Bang được thể xuất thủ như gió bức đối phương thối lui liền liền.

Phía bên kia bỗng vang lên tiếng Hắc Sát Úy Trì Quân cười lạnh:

- Nằm xuống!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nghe tiếng kinh hãi định quay người giải cứu nhưng đã nghe một giọng sang sảng quát:

- Người nằm xuống trước!

Đồng thời một giọng khác kinh hãi kêu lên:

- Tổng đại hiệp, hạ thủ lưu tình...

Đối với mấy người trong đấu trường, trong một thoáng đó sự tình biến đổi quá đột ngột vượt xa ra ngoài tưởng tượng của mọi người. Đột ngột đến nỗi Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang quên cả truy kích Bạch Sát Soái Duy Thần, cũng quên luôn việc giải cứu nguy cơ cho Oải Kim Cương Thạch Vô Hận, cả đối thủ của lão là Bạch Sát Soái Duy Thần cũng đứng sững như hóa đá!

Đấu trường bên kia lúc này ồn ào kịch liệt như vậy, nhưng giờ đây cũng im lặng, im lặng đến lạnh lùng.

Vũ Văn Ngao hai tay trống không đứng chết lạng như tượng gỗ, Hắc Sát Úy Trì Quân nằm dài dưới đất bên mép còn một vết máu chảy dài, xem ra thương thế không nhẹ.

Oải Kim Cương Thạch Vô Hận mồ hôi tuôn ướt mặt, đầy vẻ kinh dị song mục chuyển tròn, chuyển tròn liên tục.

Tổng Thiên Hành tay cầm “Sách Hồn Ma Liên” sắc mặt nghiêm lạnh chú mục nhìn phu nhân thần bí mình mặc thanh y, mảnh vải che mặt cũng bằng thạch sa, đứng đối diện cách chàng hơn trượng, hai người bốn ánh mắt nhìn nhau lạnh lùng im lặng...

Thanh y phụ nhân thân hình tuyệt mỹ, thần thái an nhàn, mái tóc bồng bênh như mây, ung dung vuốt vuốt mớ tóc mai buông dài xuống ngực, trong gió đêm nhẹ nhàng tà áo nàng bay bay dáng vẻ siêu phàm thoát tục, tựa như muốn bay theo gió...

Dù nàng che mặt, khó đoán định tuổi tác, càng không thể thấy được chân diện mục, nhưng với dáng vẻ bên ngoài nhẹ nhàng thanh thoát, cùng thân hình tuyệt mỹ của nàng cũng có thể tưởng tượng một khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn đằng sau mảnh vải che mặt, còn tuổi tác chắc khoảng trên dưới ba mươi...

Nàng cùng Tống Thiên Hành tựa như đồng thời hiện thân, với thân thủ ấy nếu nói muốn ra tay giải cứu cho Hắc Sát Úy Trì Quân thì có thể hẳn không đến nỗi thọ thương, nhưng nàng không xuất thủ, chỉ yêu cầu Tống Thiên Hành “hạ thủ lưu tình”, như vậy giữa nàng với Hắc Bạch song sát có quan hệ như thế nào...

Với công lực của Tống Thiên Hành như hiện thời, vẫn không phát hiện được cạnh hiện trường còn có người tiềm phục, nội điểm này cũng có thể tưởng tượng được công lực của phụ nhân này cao thâm đến mức nào, nếu quả người này với Tống Thiên Hành đứng về hai phía đối nghịch nhau, tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng hơn...

Trong khi ý niệm xoay chuyển như gió lốc trong lòng Tống Thiên Hành, thì Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đã phá tan không khí tịch mịch, kêu lên một tiếng mừng rỡ, thân hình chớp động tung người đến bên Tống Thiên Hành cung thân hành lễ nói:

- Lão nô tham kiến thiếu chủ!

Tống Thiên Hành tiện tay đưa “Sách Hồn Ma Liên” cho lão nói:

- Chu tiên bối cực khổ nhiều, sợi “Sách Hồn Ma Liên này Chu tiên bối tạm thời cất giữ...

Mấy lời đối đáp ngắn ngủi này khiến mọi người ở đương trường vừa kinh hãi vừa thấy khó hiểu.

Trong “Vạn Kiếp ma cung” xưa kia, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang danh vang bốn bể, không ngờ lại gọi chàng thanh niên này là “thiếu chủ”, lại hành lễ cực kỳ cung kính, không lẽ chàng trẻ tuổi này là hậu nhân của Vạn Kiếp ma cung Cung chủ...

Nhưng chàng thanh niên này lại gọi Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang bằng “Chu tiên bối”, không biết trong giang hồ phái nào lại có môn quy quái đản như vậy... Giữa hai người thật ra có quan hệ thế nào...

Thực ra việc này không có gì là lạ.

Nguyên Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang tuy là một phần tử trung kiên của Vạn Kiếp ma cung, nhưng bản tính lão vốn thuần lương, thân tuy ở Ma cung mà lương tâm chưa bị mất, bởi vậy những việc làm hàng ngày của lão không những không thuận với tôn chỉ của lão ma đầu, thậm chí có lúc trái nghịch hẳn, khiến lão ma đầu bức tức vô cùng, dần dần phát sinh một tâm thái “ăn thì vô vị, bỏ đi thì tiếc”.

Đồng liêu đối với lão đổ kỵ vì võ công không bằng, bất bình vì tính cách dị biệt thế là phát sinh xung đột, kết hợp tất cả những thứ ấy lại, chúng âm thầm mật cáo với lão ma đầu, bóp méo sự thật, ngụy tạo chứng cứ, nói lão ô mị tâm, tư thông với địch mưu đồ tạo phản, vậy nên ba năm trước khi Vạn Kiếp ma cung bị Vũ Nội song tiên liên thủ tận diệt, lão bị lão ma trong lúc nóng giận móc một mắt, sai áp giải đến Ngọc Bút Phong đẩy xuống vực sâu vạn trượng.

Theo lẽ thường mà nói, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang tuyệt vô sinh lộ, nhưng có lẽ mệnh lão chưa

tuyệt nên lúc bị đẩy xuống vực sâu vạn trượng vừa khéo gặp Thanh Hư thượng nhân đang đi hái thuốc, thế là lão không chết, ngược lại phải họa gặp phúc, theo hầu hạ Thanh Hư thượng nhân, và trở thành một tuyệt đỉnh cao thủ thâm gồm cả sở trường của hai phái chính tà.

Nhưng lão đối với Thanh Hư thượng nhân tôn kính dị thường, gọi người là ân chủ, đối với Tống Thiên Hành và Hồ nhi đương nhiên gọi là “thiếu chủ” và “tiểu thiếu chủ”. Dù Thanh Hư thượng nhân có khuyển giải thế nào lão vẫn một mực kiên trì lấy thân phận nô bộc đáp tạ ân tái tạo. Thanh Hư thượng nhân không biết làm sao hơn đành phải để lão tự do xưng hô, nhưng lại ra lệnh cho sư huynh đệ Tống Thiên Hành phải lấy lễ đối đãi lão, gọi bằng “Chu tiên bối”.

Lại nói về Tống Thiên Hành giao “Sách Hồn Ma Liên” cho Chu Chấn Bang, đồng thời hỏi:

- Chu tiên bối, Hồ nhi sư đệ đâu...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cung kính đáp:

- Hồi báo thiếu chủ, tiểu thiếu chủ có lẽ ngày mai mới tới.

Tống Thiên Hành gật đầu nói:

- Được rồi, Chu tiên bối tạm thời lui ra, việc giữa hai ta sẽ bàn sau.

Tống Thiên Hành vừa dứt lời, tấm vải che mặt của thanh y phụ nhân bỗng chấn động, tiếp đó một giọng nói thanh tao ngọt ngào cất lên:

- Tống đại hiệp, lệnh sư vẫn khỏe...

Tống Thiên Hành hơi ngạc nhiên, sắc mặt nghiêm trang nói:

- Đa tạ tôn giá có lòng hỏi thăm, gia sư vẫn an khang.

Hơi dừng lại một chút, chàng hỏi lại:

- Tôn giá có biết gia sư...

Lời nói dường như hơi thừa, nhưng đứng trước một hoàn cảnh mà mọi việc còn chưa được rõ ràng thế này, việc hỏi một câu thừa như vậy là cần thiết.

Thanh y phụ nhân thở dài vẻ u oán:

- Không phải chỉ “biết” mà thôi...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt hỏi tiếp:

- Xin tôn giá cho biết danh hiệu, nếu là bằng hữu của gia sư, Tống Thiên Hành tiện lấy lễ...

Thanh y phụ nhân lạnh lùng ngắt lời chàng:

- Không cần thiết, danh hiệu lão nhân đã lâu không dùng đến, nói ra càng thêm phiền còn về việc xưng hô, ta người đều là người trong võ lâm hà tất phải câu nệ tục lễ, bất luận lão thân có uyên nguyên với lệnh sư thế nào, giữa ta và người cứ xem là đồng bối phận cũng không sao.

Tống Thiên Hành trầm tư nói:

- Tôn giá đã nói vậy, Tống Thiên Hành cung kính không bằng tuân lệnh.

Thanh y phụ nhân thở dài nói:

- Dứt khoát, khoáng đạt như vậy mới là anh hùng bản sắc.

Hơi dừng lời một chút, không đợi Tống Thiên Hành tiếp lời, nói:

- Độ lượng, cá tánh của Tống đại hiệp thật giống với lệnh sư thuở ấy, luận về võ công, có vẻ thanh xuất ư lam, lão thân mừng cho lệnh sư có được một truyền nhân như vậy, cũng mừng cho đại nghiệp trừ ma vệ đạo của võ lâm.

Đây có thể là lời tán thưởng chân thành, cũng có thể đưa lên cao để khơi gợi lòng tự mãn của đối phương, Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tôn giá quá khen rồi!

- Không, lời nào của lão thân cũng xuất phát tự đáy lòng.

- Nhưng kẻ bất tài này hổ thẹn không dám nhận!

Thanh y phụ nhân cười khanh khách nói:

- Đó là tại Tống đại hiệp quá khiêm tốn mà thôi.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Những việc này không cần thiết tạm thời gác lại, bây giờ ta bàn đến việc chính, ý tôn giá thế nào...

Thanh y phụ nhân gật đầu nói:

- Lão thân chờ nghe lời chỉ giáo!

Tống Thiên Hành tiếp:

- Không dám nhận hai tiếng “chỉ giáo”, tôn giá quá khách sáo!

Thanh y phụ nhân đáp lời:

- Đây không phải là khách sáo, lẽ đương nhiên phải như vậy!

Tống Thiên Hành đổi đề tài, đi thẳng vào vấn đề, hỏi:

- Việc đêm nay do tôn giá ngẫu nhiên đi qua đây hay có chủ đích đến...

Thanh y phụ nhân đáp lờng chừng:

- Có thể nói cả hai đều đúng!

Tống Thiên Hành hơi cau mày:

- Như vậy xin tôn giá nói rõ mục đích...

Thanh y phụ nhân hơi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ý lão thân là xin Tống đại hiệp nể mặt lão thân, việc đêm nay xin bỏ qua cho.

Song mục Tống Thiên Hành thoáng lóe thần quang hỏi:

- Tôn giá muốn “bỏ qua” như thế nào...

Thanh y phụ nhân giơ tay chỉ bọn Hắc Bạch song sát nói:

- Máy người này tạm thời lão thân mang đi...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời đối phương:

- Tôn giá với Nhất Thống môn chủ có duyên nguyên thế nào...

Thanh y phụ nhân không đáp lời mà hỏi ngược lại:

- Tống đại hiệp biết “Nhất Thống môn chủ” là ai không...

Tuyệt diệu, đã không thừa nhận cũng không phủ nhận, ngược lại đặt ra cho đối phương một vấn đề nan giải.

Đôi môi Tống Thiên Hành khẽ nhếch một nụ cười:

- Tại hạ trong lòng tự có chủ ý!

Thanh y phụ nhân thở dài nói:

- Lão thân cũng sớm biết Tống đại hiệp trong lòng đã có chủ ý, nhưng đối với lại lịch của lão thân phải chăng trong lòng cũng có chủ ý...

Tống Thiên Hành cau mày tỏ vẻ không còn đủ kiên nhẫn nữa, trầm giọng nói:

- Tôn giá! Tống Thiên Hành không có công đi đoán mò, xin mau trả lời giùm câu hỏi của tại hạ!

Mảnh vải che mặt của phụ nhân rung động, cất giọng u hoài nói:

- Lão thân cùng với Nhất Thống môn chủ không thể nói là có uyên nguyên.

Tống Thiên Hành nói:

- Đây cũng là lời từ đáy lòng...

Thanh y phụ nhân thở dài nhẹ nhàng:

- Tống đại hiệp, xin thứ cho lão nhân nói lời mạo muội, người ta nói không nên bức kẻ cùng đường, người bức người như vậy không thấy quá đáng sao...

Tống Thiên Hành nhướng mày cất giọng sang sảng nói:

- Tôn giá nói như vậy không phải là không có lý, nhưng luận về đối tượng không thể không có sự phân biệt, tức là đối với người như thế nào phải có thái độ tương xứng.

- Như vậy Tống đại hiệp coi lão thân là người như thế nào...

- Ít ra cũng là kẻ đồng hội đồng thuyền với Nhất Thống môn chủ!

Thanh y phụ nhân toàn thân run run, mảnh vải che mặt cũng rung động không ngớt, thật lâu sau mới cất giọng u oán nói:

- Không thể xem lão thân là bằng hữu của lệnh sư sao...

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào ánh mắt đối phương chậm rãi nói:

- Tống Thiên Hành cũng từng định xem tôn giá là bằng hữu của gia sư, nhưng có ba lý do khiến tại hạ không thể nghĩ như vậy. Thứ nhất, tôn giá không chịu nói rõ danh hiệu, thứ hai tôn giá tự xưng là cố nhân của gia sư mà không nói rõ gia sư là ai, cũng chưa chỉ rõ lý do gì tôn giá đoán định Tống Thiên Hành ta là truyền nhân của gia sư, thứ ba cũng là điểm quan trọng nhất, đó là tôn giá không nên yêu cầu Tống Thiên Hành nhẹ tay đối với bọn thủ hạ của Nhất Thống môn chủ!

Thanh y phụ nhân bình thân đáp lời:

- Tổng đại hiệp hoài nghi cũng phải, không biết có thể nghe lão thân nói rõ thêm...

Tống Thiên Hành tiếp:

- Tại hạ rửa tay chờ nghe!

Thanh y phụ nhân nói:

- Điểm thứ nhất Tổng đại hiệp hoài nghi lão thân đã từng nói qua, lượng thứ lão thân không nhắc lại, bây giờ lão thân giải thích điểm thứ hai...

Hơi dừng lại một chút, tiếp đó dùng chân khí truyền âm nói:

- Ân sư của Tổng đại hiệp là một trong Vũ Nội song tiên, Thanh Hư thượng nhân đúng không...

Tống Thiên Hành gật đầu nói:

- Không sai!

Thanh y phụ nhân lại truyền âm nói tiếp:

- Lúc này Tổng đại hiệp từ trên đỉnh núi phi thân xuống cứu ứng Thạch đại hiệp, chiêu thức và thân pháp đều là tuyệt kỹ của Thanh Hư thượng nhân, đó là “Thiên Long Ngự Phi” thân pháp, với một chiêu “Vân Xuất Vô Tâm” trong “Vô Tâm Vạn Ứng” thần công có phải không...

Tống Thiên Hành bất giác kinh hãi thối lui một bước, ánh mắt đầy nét kinh dị, run giọng nói:

- Trong Nhất Thống môn có kẻ đã nhận ra lại lịch của tại hạ, bởi vậy tôn giá nói ra sư thừa của tại hạ cũng chưa đủ phân lượng, nhưng tôn giá đã có thể nói rõ võ công và tên chiêu thức của tại hạ vừa dùng như vậy cũng đủ chứng minh tôn giá là tri kỷ của gia sư, thế sao còn cố y giữ bí mật thân phận...

Thanh y phụ nhân không dùng truyền âm, cất tiếng nói tiếp:

- Về việc này khi thời cơ tới, Tổng đại hiệp khắc biết, nói tóm lại cả đời lão thân làm không biết bao nhiêu việc sai lầm, nhưng chưa từng biết nói dối một câu, bởi vậy lúc này lão thân nói lão thân với Nhất Thống môn chủ không thể nói là có uyên nguyên đó là lời nói từ đáy lòng, nếu Tổng đại hiệp vẫn không tin thì lão thân không có cách nào hơn.

Tống Thiên Hành nói:

- Tôn giá với Nhất Thống môn chủ nếu đã “không thể nói là có uyên nguyên” thì hà tất phải yêu cầu tại

hạ nhẹ tay với thủ hạ của Nhất Thống môn chủ...

Thanh y phụ nhân thở dài nói:

- Việc này có liên quan đến điểm nghi vấn thứ ba của Tổng đại hiệp. Kỳ thực mà nói, lão thân không phải vì bọn thủ hạ của Nhất Thống môn chủ, mà là vì bản thân lão thân, cũng có thể nói là vì Tổng đại hiệp người!

Tống Thiên Hành cười phá lên nói:

- Nếu nói vì bản thân tôn giá thì có thể được, còn như nói vì tại hạ thì có vẻ hơi huyền diệu quá!

Thanh y phụ nhân tiếp:

- Ý của Tổng đại hiệp có phải vẫn chưa tin lắm lời nói của lão thân...

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu đặt trường hợp tôn giá là tại hạ, xin hỏi tôn giá có thể tin lời người dễ dàng như vậy không...

Thanh y phụ nhân trầm ngâm:

- Không sai, nếu lão thân là người, lão thân cũng không thể khinh suất tin người như vậy được. Xem ra lão thân phải nói rõ một chút mới được.

Tống Thiên Hành khẽ nhếch mép cười nhưng vẫn không nói gì.

Thanh y phụ nhân bỗng dùng chân khí truyền âm nói:

- Tổng đại hiệp, nếu lão thân nói có cách cứu Từ thái phu nhân thoát hiểm, người có chịu tin lời ta không... Chú ý, dùng chân khí truyền âm mà trả lời!

Tống Thiên Hành biến sắc, dùng truyền âm đáp:

- Nói như vậy tuy chưa thể gọi là cụ thể, nhưng tại hạ cũng có thể tin được.

Thanh y phụ nhân vẫn dùng lối truyền âm nói:

- Vậy thì được rồi, lấy an toàn của Từ thái phu nhân đổi lấy tự do cho năm người không đáng giá một xu trong mắt Tổng đại hiệp, chuyển trao đổi này chắc không thể nói lão thân đã chiếm lấy phần hơn...

Tống Thiên Hành đáp:

- Được, nhưng tại hạ muốn biết dụng ý của tôn giá nhất định cứu năm tên này là gì...

Thanh y phụ nhân nói:

- Vấn đề này có liên quan đến lai lịch của lão thân, trước mắt không thể nói được, hiện giờ điều lão thân có thể nói được là việc này không những có liên quan đến một mình lão thân mà còn quan hệ đến sự nghiệp trừ ma vệ đạo của Tổng đại hiệp và cả kiếp vận của võ lâm.

Tống Thiên Hành hơi chau mày:

- Nếu quả như lời nói của tôn giá, vậy Tống Thiên Hành không tiện hỏi nữa rồi.

Thanh y phụ nhân như cắt được gánh nặng nói:

- Vậy lão thân xin đa tạ!

- Xin hỏi Từ thái phu nhân bao giờ thoát hiểm...

- Lâu lắm là ba tháng, nhanh thì một tháng... À! Còn việc lão thân cần phải nói rõ, năm người được lão thân mang đi trong đêm nay, trong lúc thân thể của lão thân chưa nói rõ, nếu vạn nhất Tổng đại hiệp có gặp lại cũng xin nới tay đừng làm khó dễ!

- Tại hạ xin tuân mạng!

- Tống đại hiệp còn gì cần hỏi nữa không...

Tống Thiên Hành trầm ngâm:

- Về việc Từ Quân Lượng đại hiệp...

Không đợi Tống Thiên Hành dứt lời, thanh y phụ nhân đã tiếp:

- Về việc sinh tử cũng như hạ lạc của Từ đại hiệp lão thân cũng chưa được rõ lắm, nhưng lão thân có thể báo cho Tống đại hiệp rằng chỉ cần biết được tin của Từ đại hiệp, trong khả năng có thể lão thân cố hết sức lực hộ vệ người.

Tống Thiên Hành đột nhiên lớn tiếng nói:

- Hay lắm! Tại hạ đa tạ hảo ý của tôn giá trước.

Thanh y phụ nhân cũng lên tiếng nói:

- Đa tạ thịnh tình của Tống đại hiệp, lão thân cáo từ!

Dừng lời một chút, quay sang Bạch Sát Soái Duy Thần nói:

- Lão thân thỉnh thị Tổng đại hiệp đã chuẩn ý, các vị đi được rồi!

Ngày hôm sau trong Thính Đào Hiên của Tổng Thiên Hành có thêm một vị lão bộc, đó chính là Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, nhưng người biết được lai lịch của lão ngoài sư huynh đệ Tổng Thiên Hành ra chỉ có một mình Bảo chủ Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành mà thôi. Khéo một chỗ là công lực của đã đạt đến mức thu phát tùy ý nên trừ phi lão tự ý biểu lộ thân phận không kể, bằng không người ngoài không thể nhìn bề ngoài mà biết được lão mình mang tuyệt học, còn Oải Kim Cương Thạch Vô Hận sau một buổi hội đàm cởi mở với Thiết lão đã trở về Trường Xuân đảo phục mệnh.

Xế chiều ngày hôm ấy, Hồ nhi soái lãnh ba mươi sáu tên ngân y kiểm thủ đến Kim Thang bảo, cả gia quyến của Chu Đại Cương cũng được hộ tống đến nơi.

Ba mươi sáu tên ngân y kiểm thủ này tuổi khoảng từ hai mươi đến hai mươi bốn, do Tổng Thiên Hành phụng mệnh ân sư cùng với Chu Chấn Bang từ các nơi tuyển chọn, tập chung về một sơn cốc bí mật huấn luyện để chuẩn bị lúc cần thiết có đủ nhân thủ điều khiển.

Việc tập huấn chủ yếu là do Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đảm nhiệm, Tổng Thiên Hành chẳng qua định kỳ đến kiểm tra mà thôi.

Ba mươi sáu người tuy tuổi còn trẻ nhưng vì tư chất, gân cốt và cả ngộ tính nghị lực đều tốt, lại được Chu Chấn Bang, Tổng Thiên Hành hai tay tuyệt đại cao thủ chỉ điểm nên thành tựu của chúng khá cao, kiểm trận do toàn thể hoặc phân nhóm đều uy lực kinh nhân, còn luận về đơn đấu, cũng đủ gọi là phần tử tinh anh trong hàng đệ nhất lưu cao thủ.

Trong đêm Tổng Thiên Hành từ Kim Lăng gấp rút đi Thái Hồ đã sai Hồ nhi đến sơn cốc bí mật ấy điều toán quân tinh nhuệ này cùng Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đi giải cứu cho gia quyến của Chu Đại Cương. Trên đường về bảo vô tình Chu Chấn Bang gặp phải Thiên Đài song kiệt cùng Vũ Văn Ngao, thấy hành tung của chúng khả nghi, nên lão theo dấu chúng đi trước rồi vô tình gặp được Tổng Thiên Hành v. v.

Giờ mùi ngày hôm ấy.

Tổng Thiên Hành triệu tập toàn bộ nhân viên trong bảo từ Đường chủ trở lên, cả Vân nhị công tử, tam công tử, tứ tiểu thư cùng đến Nghị sự đường, tuyên bố ba mươi sáu vị kiểm thủ mới đến lập thành Ngân y vệ đội của bản bảo, do đích thân chàng chỉ huy, ban đêm chia thành bốn ca chia nhau canh giới.

Đồng thời đem việc gia quyến của Chu Đại Cương bị bắt làm con tin uy hiếp hẳn làm tay sai cho địch, lại đồng thời tuyên bố Chu Đại Cương vẫn là tổng tuần kiểm bản bảo, gia quyến của hắn tạm thời an trí trong độc viện của Thính Đào Hiên để đề phòng vạn nhất.

Trước khi nội gian trong bảo chưa được thanh trừ, bất kỳ người nào nếu không được mời hoặc chưa thông báo thì không được đến gần Thính Đào Hiên trong vòng trăm bước.

Tác phong nhanh nhẹn, thủ pháp dứt khoát của Tống Thiên Hành tuy hơi có vẻ độc tài, nhưng đối với quần hào trừu thiểu số có dị tâm không khỏi cảm thấy run sợ, kỳ dư đều khâm phục vô cùng.

Đặc biệt tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, làn thu thủy lúc nào cũng dán chặt vào gương mặt tuấn tú của chàng, ngẩn ra như ngây như ngất, đến cả ánh mắt của nhị ca nàng chốc chốc lại nhìn nàng lóe dị quang nàng cũng không hay biết.

Việc này đương nhiên cũng không tránh được thần quang như điện của Tống Thiên Hành, nhưng chàng chỉ cười lạnh trong lòng, ngoài mặt thần sắc vẫn bình tĩnh như không.

Chờ khi quần hào nối nhau bước ra khỏi đại môn của Nghị sự đường, Tống Thiên Hành đặc biệt gọi Vân Trung Phụng lại bí mật thì thầm to nhỏ một hồi, chỉ thấy Vân Trung Phụng vừa nghe sắc mặt cũng theo đó thay đổi liên liên, trong đôi mắt đầy vẻ kinh dị nhưng cuối cùng nàng cũng gật đầu cáo lui, vội vàng bước đi...

Tống Thiên Hành sau khi rời Nghị sự đường, một mình đi vào Ninh Viễn lâu, đến tịnh thất của Thiết lão, mang những điều vừa làm sơ lược thuật lại cho Bảo chủ.

Thiết lão vuốt chòm râu bạc cười hiền từ:

- Lão đệ, lão khiếu đã nói rồi, mọi việc ở đây do lão đệ toàn quyền xử trí, từ nay về sau nếu không có sự cố gì đặc biệt trọng đại xảy ra thì không cần phải nói lại cho lão phu nữa.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Được Bảo chủ đặc biệt tin tưởng như vậy thuộc hạ cảm thấy vinh hạnh vô cùng, đặc biệt việc tự ý tăng thêm ba mươi sáu vệ sĩ lai lịch bất minh, nếu có người lén nói ra nói vào trước mặt Bảo chủ nói thuộc hạ chuyên quyền, mang dị tâm thuộc hạ làm sao biện minh được, bởi vậy...

Thiết lão mỉm cười ngắt lời chàng nói:

- Lão đệ, cho dù có người sàm cáo trước mặt lão khiếu, ngươi tưởng lão khiếu dễ bị bưng bít như vậy sao...

Tống Thiên Hành nói:

- Bảo chủ anh minh tất không dễ bị người bưng bít, nhưng đứng trong tình thế của thuộc hạ không thể không cẩn trọng, hơn nữa thuộc hạ đến đây còn có việc trọng yếu khác muốn thỉnh thị Bảo chủ.

Thiết lão nghiêm mặt nói:

- Lão đệ, lại có tình hình mới phát sinh nữa sao...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng trước khi nói đến tình hình mới phát sinh, thuộc hạ xin thỉnh giáo Bảo chủ một vấn đề.

Thiết lão chú mục nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Lão đệ, ngươi cứ nói đi!

Tống Thiên Hành nhìn ánh mắt Thiết lão hỏi:

- Phải chăng Bảo chủ đã từng có oán cừu sâu nặng với người nào đó...

Thiết lão tránh ánh mắt của Tống Thiên Hành nói:

- Lão đệ hỏi như vậy chắc có quan hệ trọng đại lắm...

Tống Thiên Hành nghiêm nét mặt:

- Phải!

Thiết lão trầm tư:

- Lão khiếu bình sinh làm việc gì cũng tự tin không hổ với lòng, bởi vậy trong nhất thời quả thật không nghĩ ra đã gây thâm thù đại oán với ai, nhưng thân ở giang hồ, đặc biệt cá tính lão khiếu ghét ác như cừu, đối với bọn hắc đạo có lúc không tránh khỏi xử trí quá nghiêm, bởi vậy nếu có thù oán với ai chắc là trong đám này.

Tống Thiên Hành im lặng suy nghĩ, Thiết lão thở ra nhẹ nhẹ, tiếp:

- Lão đệ, bây giờ ngươi có thể nói tình hình mới phát sinh được rồi!

Tống Thiên Hành nhìn Thiết lão nói:

- Bảo chủ, trước khi thuộc hạ nói rõ tình hình, mong Bảo chủ cố gắng bình tĩnh đừng quá xúc động.

Thiết lão chấn động thân tâm, nói:

- Có việc nghiêm trọng đến như vậy sao...

Tống Thiên Hành thở dài:

- Chỉ mong sao điều suy đoán của thuộc hạ không chính xác. Nếu không, việc này đối với Bảo chủ có thể nói khá nghiêm trọng.

Thiết lão cười thành tiếng, nhưng tiếng cười lão đượm vẻ thê lương:

- Lão khiếu bất hạnh đã nhiều, nhưng lão khiếu tin rằng có thể tĩnh tâm chịu đựng thêm được, lão đệ đã phát hiện được điều gì cứ việc nói ra.

Tống Thiên Hành chau mày hỏi:

- Bảo chủ, đối với hành tung của nhị công tử trong mấy năm gần đây, Bảo chủ có thấy điều gì đáng nghi vấn không...

Thiết lão thần sắc đột biến, nhưng lão cuối cùng đã nén được kích động trong lòng, nét mặt bình thản hỏi lại:

- Lão đệ hoài nghi hẳn có hành động tư thông với địch...

Tống Thiên Hành bình thản như không:

- Kính xin Bảo chủ trả lời câu hỏi của thuộc hạ!

Thiết lão trầm tư:

- Nếu nói rõ có điều gì khả nghi, trong nhất thời lão khiếu nghĩ không ra, có điều về mặt tình cảm phụ tử có vẻ như không được thân tình như trước kia, không biết đó có thể coi như là điểm khả nghi không...

Tống Thiên Hành thở dài nặng nề:

- Xem ra điều nghi ngờ của thuộc hạ không may đã đúng sự thật.

- Nếu có người giả mạo, có thể làm giống đến mức đó sao...

Tống Thiên Hành đáp:

- Giang hồ mệnh mông, không có việc kỳ lạ nào mà không có, về điểm này Bảo chủ biết rõ hơn thuộc hạ nhiều...

Thiết lão lúc này đã lấy lại được bình tĩnh, thở dài nói:

- Vì lẽ này mà lão đệ cho rằng lão phu trước kia đã gây thâm cừ đại oán với người, nên giờ chúng mưu sát toàn gia lão khiếu để rửa hận. Nhưng chúng đã có thể hạ “Mãn Tính Tán Công Độc” thì tại sao không hạ độc cho lão khiếu chết ngay...

Tống Thiên Hành nói:

- Về việc này có một điều giải thích hợp lý nhất là ngoài việc vì tư cừ mà đối phó với Bảo chủ ra,

chúng còn một nhiệm vụ quan trọng khác là muốn lợi dụng cơ sở sẵn có của Bảo chủ, nên lần lựa mãi mà chưa chịu hạ độc thủ.

Thiết lão gật đầu:

- Lão đệ phân tích rất hữu lý, có điều... hiện giờ phải đối phó với chúng ra sao đây...

Tống Thiên Hành nói:

- Lúc này thuộc hạ có nhờ tứ tiểu thư đêm nay thăm dò nhị thiếu phu nhân xem sao, thuộc hạ nghĩ rằng, giả mạo một người cho dù khéo đến đâu trong việc quan hệ phu thê cũng không khỏi lộ sơ hở, trừ phi vị nhị thiếu phu nhân cũng có vấn đề...

Thiết lão thở dài nặng nề:

- Lão đệ, tình hình này xem ra tên nghịch tử của ta sợ cũng đã gặp bất trắc rồi.

Tống Thiên Hành đành phải an ủi lão, mỉm cười nói:

- Bảo chủ, tự cố sát nhân thiện tướng, người hiền ắt gặp lành, nhị công tử có thể chỉ bị khổ sở mà thôi, huống chi mọi việc còn chưa rõ ràng, xin Bảo chủ lấy sức khỏe làm trọng, chớ khá lo âu...

Thiết lão cười héo hắt nói:

- Hoàn cảnh như vậy, ta còn không lo âu sao được! Lão đệ, lúc này lão khiêu tức lòng rối loạn, người nói đi ta phải hành động như thế nào...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Bảo chủ, trong khi sự việc còn chưa rõ ràng, thuộc hạ lẽ ra không nên quấy nhiễu Bảo chủ, nhưng việc quan hệ đến an nguy của Bảo chủ thành thử đành phải làm phiền đến tôn thể.

Thiết lão lại cười buồn:

- Lão đệ, người sao tự nhiên lại khách sáo như vậy...

Tống Thiên Hành nghiêm trang:

- Bảo chủ, đây không phải là lời khách sáo, thử nghĩ xem, thuộc hạ nhận chức Tổng quản của bản bảo chẳng những chưa phân ưu được với người lại còn đem điều suy đoán làm kinh động, cho dù Bảo chủ không trách nhưng thuộc hạ vẫn thấy áy náy không yên, nhưng tình thế trong bảo lúc này hỗn loạn, bạn thù khó phân, để đề phòng vạn nhất không thể không có một bước chuẩn bị...

Thiết lão chen lời:

- Nỗi khổ tâm của lão đệ, lão khiêu ta hiểu được, bây giờ người nói xem người định an bài thế nào...

Tống Thiên Hành trầm ngâm:

- Trước mắt việc quan trọng hàng đầu là thanh trừ nội loại, an định nhân tâm, sau đó mới chỉnh đốn lại lực lượng ngăn ngoại địch. Theo thiên ý của thuộc hạ, bất luận đêm nay tứ tiểu thư thăm dò thu được kết quả như thế nào thì manh mối từ phía nhị công tử cũng phải tăng cường hành động, khi cần thiết cũng không từ thủ đoạn dứt khoát.

Thiết lão gật đầu liền liền:

- Được, được, trước định nhân tâm, sau trừ địch họa. Lão đệ, lão khiêu giao trọn quyền cho người, bất kỳ người nào trong bảo người đều toàn quyền xử trí.

Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Còn nữa, trước khi nội gian trong bảo chưa được thanh trừ, kính mong Bảo chủ...

Tiếp đó chàng bỗng đổi dùng thuật truyền âm nói vào tai Thiết lão, chỉ thấy lão mục xạ dị quang, gật đầu liền liền, sau cùng Tống Thiên Hành lớn tiếng nói:

- Đây là kế “Thâu thiên hoán nhật, thỉnh quân nhập ông” (Lén đổi mặt trời, dụ địch vào tròng), thuộc hạ tin rằng nhiều lắm là nửa tháng, bọn chúng sẽ hành động.

Thiết lão mỉm cười an ủi:

- Lão đệ liệu việc như thần, lão khiêu yên tâm rồi.

Tống Thiên Hành mỉm cười khiêm tốn:

- Xin Bảo chủ đừng khen sớm quá, sắp tới sự tình diễn biến thế nào thật không ai dám nói trước...

Không biết xảo hợp hay hữu ý mà liên tiếp ba ngày sau đó không thấy Vân Trung Nhạn bước ra khỏi nhà một bước, Kim Thang bảo cũng hiếm hoi có được ba ngày bình yên, đương nhiên Vân Trung Phụng được lệnh Tống Thiên Hành thăm dò nhị thiếu phu nhân cũng vô phương hoàn thành sứ mệnh.

Vào buổi xế trưa ngày thứ tư...

Vân Trung Nhạn vội đi vào Ninh Viễn lâu của Thiết lão, thời gian chừng nửa tuần trà, lại vội vàng đi ra, sắc mặt trầm trọng quay sang khu nhà nơi phu nhân của Thiết lão trú ngụ. Sau một lúc lâu, mới cùng một vị trung niên mỹ phụ, thân mặc thanh y, mặt che một mảnh sa đen, sóng bước tiến về Thính Đào Hiên của

Tống Thiên Hành.

Hai người dừng bước cách hơn trăm bước, Vân Trung Nhạn mới nói với một ngân y vệ sĩ đang tuần trực:

- Lão đệ, phiền người thông báo Tống tiên sinh, nói có Vân Trung Nhạn cùng Hoa phu nhân cầu kiến.

Ngân y vệ sĩ cung kính ứng lời nói:

- Hoa phu nhân, nhị công tử, xin chờ một lát, thuộc hạ lập tức thông báo.

Cung kính hành lễ, rồi gã vệ sĩ quay người đi vào bên trong.

Một lát sau, Tống Thiên Hành chậm rãi bước ra, từ xa xa đã ôm quyền cười nói:

- Không biết Hoa phu nhân cùng nhị công tử giá lâm để làm lễ tiếp nghênh, Tống Thiên Hành thất lễ...

Vừa nói vừa bước gấp tới đón tiếp.

Vân Trung Nhạn nói:

- Mạo muội quấy nhiễu Tống tiên sinh tiểu đệ đã thấy bất an nào dám để Tống tiên sinh hiệp giá thân nghinh.

Vị phu nhân Hoa Lộng Ảnh của Thiết lão này là nhân vật cao cấp duy nhất của Kim Thang bảo mà Tống Thiên Hành chưa được tiếp xúc, lúc này tuy sơ ngộ, lại hiếm vì nam nữ cách biệt, không tiện quan sát kỹ những chỉ nhìn sơ một lần, đã khiến lưu lại trong lòng Tống Thiên Hành một ấn tượng khá sâu sắc.

Chỉ thấy nàng thân hình mảnh mai, dáng đi uyển chuyển, dù cách một lớp sa che mặt mỏng mỏng không thể nhìn rõ chân diện mục nàng, nhưng vẫn không dấu được nét mỹ miều và ma lực vô hình khiếp hồn người.

Tống Thiên Hành không khỏi nghĩ thầm:

- Quả là vưu vật của thế gian, thảo nào Thiết lão không điên đảo thần hồn cho được...

Tâm niệm xoay chuyển trong lòng, nhưng ngoài mặt chàng vẫn bình tĩnh như không, luôn miệng nói:

- Mời! Mời!

Ba người nối tiếp nhau vào khách sảnh của Thính Đào Hiên, phân chủ khách ngồi xuống, Cần nhi lập tức dâng lên trà thơm.

Vân Trung Nhạn mỉm cười nói:

- Mấy hôm nay Tống tiên sinh có gặp gia phụ không...

Tống Thiên Hành tròn mắt, lắc đầu đáp:

- Không có, mấy hôm nay, huynh đệ chưa hề đến Ninh Viễn lâu.

Vân Trung Nhận nhìn sâu vào ánh mắt Tống Thiên Hành nói:

- Mới đây tiểu đệ có đến Ninh Viễn lâu, thị tỳ phục thị gia phụ nói là ba ngày này gia phụ không có đến Ninh Viễn lâu, sau đó tiểu đệ hỏi Hoa di, Hoa di đã ba ngày nay cũng không gặp gia phụ...

Tống Thiên Hành hơi chau mày nói:

- Báo chủ không nói với nhị vị là người cần đi đâu sao...

Hoa phu nhân cùng Vân Trung Nhận hầu như cùng đáp:

- Không có!

Tống Thiên Hành vẫn nhíu mày hỏi:

- Ngày thường, Báo chủ vẫn thường khi không báo cho nhị vị mà tự ý ra ngoài...

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Di Dung Tiềm Phục

Hoa phu nhân nói:

- Từ khi tiện thiếp về bảo đến giờ, Bảo chủ rất ít khi ra ngoài cho dù thỉnh thoảng có rời bảo cũng đều báo trước giờ đi cũng như giờ về, còn việc tự ý đi mất trong mấy ngày như lần này, trong trí nhớ tiện thiếp hình như chưa từng xảy ra.

Âm thanh trầm bổng thanh tao như tiếng chuông vàng khánh ngọc, khiến cho người nghe cảm thấy thu hút lạ lùng.

Sóng mắt Tống Thiên Hành thoáng hiện kỳ quan:

- Nếu quả thật như Hoa phu nhân nói thì đây đúng là một việc kỳ...

Hoa phu nhân thở dài:

- Bởi vậy tiện thiếp mới đặc biệt đến đây thỉnh ý Tống tiên sinh.

Vân Trung Nhạn tiếp lời:

- Tống tiên sinh, gia phụ đối với người tín cẩn vô cùng, nếu gia phụ có nghi nan gì chắc thế nào cũng thổ lộ cùng người.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Không sai, Bảo chủ đối với huynh đệ coi như tâm phúc, không có việc gì mà không nói, có điều theo như huynh đệ còn nhớ được, trong mấy ngày trở lại đây Bảo chủ không hề nói với huynh đệ có việc cần rời bảo.

Hơi dừng lời một chút, hướng ánh mắt sang Hoa phu nhân nhẹ giọng an ủi:

- Phu nhân, Bảo chủ công lực siêu phàm, quyết không thể xảy ra việc gì, kính xin phu nhân tạm thời bớt lo lắng, tại hạ lập tức cho người thăm tra hành tung của Bảo chủ.

Hoa phu nhân hơi nghiêng người nói:

- Tiện thiếp đa tạ hảo ý của Tống tiên sinh.

Vân Trung Nhạn nói:

- Tổng tiên sinh, có phải người cho rằng gia phụ đã rời bảo...

Tống Thiên Hành lộ vẻ trầm tư:

- Căn cứ vào điều nhị công tử cùng Hoa phu nhân nói lúc này, khả năng Bảo chủ rời bảo khá lớn, có điều trong nhất thời huynh đệ thật không dám quả quyết.

Vân Trung Nhạn nói:

- Có khi nào trúng phải ám toán của địch...

Tống Thiên Hành tiếp:

- Có phải nhị công tử lo lắng Bảo chủ bị địch nhân bắt cóc rồi...

Vân Trung Nhạn gật đầu:

- Đúng vậy, đặc biệt trong tình hình nội gian bản bảo chưa được thanh trừ, ngoại địch thì càng lấn áp, tiểu đệ quả có lo lắng như vậy.

Tống Thiên Hành hướng cao đôi mày kiếm nói:

- Nhị công tử, xin thứ cho huynh đệ nói lời tự phụ, nếu ba ngày trước đây thì huynh đệ không dám vỗ ngực bảo đảm, nhưng hiện thời huynh đệ dám chắc chắn, với tình hình giới bị nghiêm mật như bản bảo hiện thời, cho dù có kẻ muốn bắt trộm một con gà cũng quyết không được, đừng nói chi đến việc Bảo chủ bị người bắt đem đi.

Trên nét mặt Vân Trung Nhạn thoáng hiện một nét cười cao thâm khó lường, nhưng Tống Thiên Hành chợt như nhớ ra điều gì, “ồ” lên một tiếng nói:

- Phải rồi, nếu quả thật Bảo chủ đã rời bảo tất phải có người nhìn thấy, chờ huynh đệ hỏi lại xem sao... Người đâu!

Từ căn phòng bên cạnh Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang ứng tiếng bước ra, hướng về Tống Thiên Hành cung thân nói:

- Lão nô kính hầu sai khiến!

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Truyền gọi Đội trưởng Ngân Y vệ đội!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cung kính hành lễ lui ra.

Giọng Vân Trung Nhạn lạnh lùng:

- Tổng tiên sinh! Theo ngu ý của tiểu đệ dù cho có hỏi ra có người nhìn thấy gia phụ đi ra ngoài thì sự việc cũng...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Nhưng ít ra cũng xác định được, sự thật Bảo chủ có ra ngoài hay không!

Hoa phu nhân thở dài nói:

- Tổng tiên sinh, nhị công tử nói đúng lắm, cho dù có người nhìn thấy Bảo chủ đi ra ngoài mà không tìm thấy hành tung của người thì phỏng có ích gì...

Tống Thiên Hành nghiêm sắc mặt, cất giọng sang sảng nói:

- Xin phu nhân cứ yên tâm, Tống Thiên Hành thân thọ ân tri ngộ của Bảo chủ, lại thêm giữ chức Tổng quản bản bảo, vạn nhất Bảo chủ gặp điều bất trắc, Tống Thiên Hành tự vạn trước mặt phu nhân, lấy thi thể răn chúng!

Hoa phu nhân lắc đầu nói:

- Tổng tiên sinh nặng lời rồi, tiện thiếp chỉ mong sao Bảo chủ bình an vô sự, ngược lại cũng không mong tiên sinh có hành động thất sách như vậy.

Vân Trung Nhạn cười lạnh nói:

- Giả như gia phụ gặp điều bất trắc, cho dù Tổng tiên sinh tự vạn tạ tội, hành động vô bổ ấy có ích gì...

Tống Thiên Hành giọng vẫn bình tĩnh như không:

- Như vậy theo cao kiến của nhị công tử, huynh đệ phải tự xử như thế nào cho phải...

Vân Trung Nhạn nói:

- Tổng tiên sinh một đời nhân kiệt, trí tuệ như biển, tiểu đệ cho dù có ngu muội cũng không dám múa rìu qua mặt thợ, chẳng qua tiểu đệ quá lo nên có mấy lời không nên nói, nếu Tổng tiên sinh không tị hiềm, tiểu đệ muốn đem ra để mọi người thảo luận thêm.

Nói đến đó thì thấy một chàng trẻ tuổi mình mặc ngân y, vai đeo trường kiếm, lớn bước đi vào, hướng về Tống Thiên Hành, Vân Trung Nhạn, cung thân hành lễ nói:

- Thuộc hạ tham kiến Tổng tiên sinh, nhị công tử.

Không tham kiến Hoa phu nhân, xem ra hẳn không biết Hoa Lộng Ảnh, phu nhân của Thiết lão.

Tổng Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Hà Đông Thăng! Người lập tức ra ngoài hỏi xem trong ba ngày trở lại đây nhân viên luân trực có ai nhìn thấy Bảo chủ đi ra ngoài không, nhớ kỹ là bí mật dò hỏi, không được làm kinh động nhiều người.

Ngân Y vệ đội đội trưởng Hà Đông Thăng cung kính đáp:

- Thuộc hạ tuân mạng!

Cung thân hành lễ xong quay người đi được ba bước chợt như nhớ ra điều gì quay người lại nói:

- Báo cáo tổng quản, thuộc hạ nhớ ra rồi...

Tổng Thiên Hành trầm giọng ngắt lời:

- Có việc gì...

Hà Đông Thăng nói:

- Ba ngày trước, không, tính đến giờ này đã là bốn ngày rồi, thuộc hạ chính mắt nhìn thấy Bảo chủ một mình đi ra ngoài.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Bốn ngày trước mà vào giờ nào...

- Vào lúc hoàng hôn.

- Ngoài người ra còn ai thấy nữa...

Hà Đông Thăng hơi nhíu mày ra chiều cố nhớ lại:

- Còn có Ngân y vệ số chín và số mười hai, ngoài ra còn có bốn tên bảo đinh luân trực đồng thời Lễ Tân đường Đàn đường chủ cũng có việc từ ngoài đi vào, chắc hãy còn nhớ.

Tổng Thiên Hành như cất được gánh nặng, thở ra liếc nhìn Vân Trung Nhạn một cái, hỏi:

- Lúc ấy Bảo chủ có cười ngửa không...

Hà Đông Thăng lắc đầu:

- Không có, dường như Bảo chủ ra bờ hồ hóng mát.

Tống Thiên Hành nhìn Vân Trung Nhạn hỏi:

- Nhị công tử còn nghi vấn gì muốn hỏi nữa không...

Vân Trung Nhạn lắc đầu lạnh lùng nói:

- Không cần nữa!

Tống Thiên Hành phất tay về phía Hà Đông Thăng nói:

- Được rồi, không cần đi dò hỏi nữa, cho người lui, có điều những lời này không được nói với bất kỳ ai khác, biết chưa...

Hà Đông Thăng cúi người nói:

- Dạ, thuộc hạ biết...

Tống Thiên Hành nhìn theo dáng Hà Đông Thăng khuất sau cánh cửa mới quay nhìn Vân Trung Nhạn cười buồn nói:

- Nhị công tử, bây giờ xem như có thể chứng minh Bảo chủ không phải gặp bất trắc gì trong bản báo.

Vân Trung Nhạn lạnh nhạt:

- Không sai, phát hiện này làm giảm nhẹ trách nhiệm của Tống tiên sinh, nhưng đối với tiểu đệ vẫn không có gì khác biệt.

Đối với lời nói móc của Vân Trung Nhạn dường như Tống Thiên Hành không có phản ứng gì, chỉ nghe chàng cất giọng sang sảng nói:

- Nhị công tử, huynh đệ rất hiểu nỗi lòng của nhị công tử, hình như lúc này nhị công tử có lời còn chưa nói ra...

Giọng Vân Trung Nhạn vẫn lạnh nhạt như cũ, mắt nhìn thẳng Tống Thiên Hành:

- Tống tiên sinh, nếu quả gia phụ gặp điều bất trắc thì trong bảo ai sẽ là người kế vị Bảo chủ...

Tống Thiên Hành chậm rãi đáp:

- Đương nhiên phải là nhị công tử kế thừa đại nghiệp rồi!

Vân Trung Nhạn tiếp lời:

- Tổng tiên sinh đã nói như vậy, thì trước mặt Hoa di, xin Tổng tiên sinh giao “Kim Long lệnh” cho tiểu đệ!

Tổng Thiên Hành nói:

- Nhị công tử nóng lòng kế vị chức Bảo chủ như vậy, phải chăng nhị công tử cho rằng Bảo chủ quả thật gặp chuyện không may rồi...

Vân Trung Nhạn chống chế:

- Đương nhiên tiểu đệ không mong gia phụ gặp chuyện không may, giả như sự thật như vậy, tiểu đệ cũng đành...

Tổng Thiên Hành ngắt lời Vân Trung Nhạn:

- Hiện giờ nhị công tử đã tự xem mình là Bảo chủ rồi chẳng...

Vân Trung Nhạn cũng không vừa:

- Gia phụ sống chết còn chưa rõ, trong bảo không thể một ngày không chủ, tiểu đệ vì lo cho cơ nghiệp của bản bảo, nhất thời tòng quyền, không thể coi là có điều chi thất thố.

Tổng Thiên Hành mặt vẫn lạnh tanh:

- “Nhất thời tòng quyền” là có lý, nhưng theo nhị công tử thì lệnh tôn đã không may gặp chuyện gì...

Vân Trung Nhạn nói:

- Điều phán đoán hợp lý nhất là gia phụ đã bị quân địch bắt giữ rồi.

Tổng Thiên Hành chợt cười lạnh, gằn giọng:

- Xem ra nhị công tử nhất định buộc tại hạ phải lập tức giao “Kim Long lệnh” mới được!

Vân Trung Nhạn cười nhạt:

- Sau khi giao “Kim Long lệnh” ra Tổng tiên sinh vẫn là Tổng quản bản bảo.

Tổng Thiên Hành phản công:

- Nếu tại hạ không chịu giao “Kim Long lệnh” thì sao...

Vân Trung Nhạn cất giọng cười âm lạnh nói:

- Tiểu đệ tuy không thể cưỡng bức Tổng tiên sinh, nhưng có thể mang việc này tuyên bố trước toàn thể bộ thuộc bản bảo.

Sắc mặt Tống Thiên Hành bỗng tối lại, trầm giọng nói:

- Đó là việc riêng của nhị công tử, tại hạ không thể ngăn cản được...

Hoa phu nhân từ nãy giờ im lặng nghe hai người đấu khẩu, đến giờ mới chen lời nói:

- Nhị công tử, việc Kim Long lệnh tạm thời ngưng bàn, điều cấp thiết trước mắt là phải lập tức điều tra cho rõ hạ lạc của Bảo chủ.

Vân Trung Nhạn động đậy đôi môi muốn nói gì lại thôi.

Tống Thiên Hành nghiêm sắc mặt nói:

- Nhị công tử, đứng trên lập trường kẻ đồng hội đồng thuyền, chung vai gánh vác trọng trách, Tống Thiên Hành cũng có mấy lời thành thật, trước mặt Hoa phu nhân, muốn nói với người.

Hơi dừng một lát, đưa ánh mắt nhìn lướt Hoa phu nhân, tiếp:

- Tống Thiên Hành đã gánh vác trọng trách tổng quản bản bảo, an nguy của Bảo chủ cũng chính là an nguy của Tống Thiên Hành, bây giờ Tống Thiên Hành xin nhắc lại lời bảo đảm lúc này là nếu Bảo chủ không may gặp điều bất trắc, Tống Thiên Hành xin lấy danh dự của sư môn cùng chiếc đầu trên cổ làm lễ tế táng Bảo chủ.

Hoa phu nhân cũng Vân Trung Nhạn nghe lời chàng bất giác chấn động nhưng hai người vẫn im lặng.

Tống Thiên Hành nhướn đôi mày kiếm cười nhẹ nói:

- Nhị công tử còn nhớ lục tại hạ mới vào bản bảo đã từng có một kế mọn giỡn chơi, đồng thời đã nói qua kẻ địch không chừng trúng bẫy của tại hạ mà không hay biết, bây giờ tại hạ có đủ chứng cứ để báo cùng nhị công tử rằng bọn chúng đang tiến gần lại chiếc bẫy giương sẵn của tại hạ đó.

Song mục Vân Trung Nhạn chợt lóe lên một tia sáng kỳ dị, hỏi:

- Tống tiên sinh có thể nói rõ hơn một chút...

Tống Thiên Hành mỉm cười thần bí:

- Thiên cơ bất khả lậu, xin lượng thứ huynh đệ tạm thời giữ bí mật. Nhưng huynh đệ có thể nói rằng nhanh thì ba ngày, chậm thì nửa tháng tất có tin lành kinh thiên động địa phụng cáo cùng nhị công tử.

Hoa phu nhân cùng Vân Trung Nhận hầu như đồng thanh hỏi:

- Thật sao...

Tống Thiên Hành chột phá lên cười sang sảng nói:

- Thật giả thế nào xin nhị vị chờ xem khắc biết!

Lúc lên đèn ngày hôm ấy.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang lẳng lẳng vào phòng Tống Thiên Hành, hạ thấp giọng nói:

- Thiếu chủ, lúc nãy Ngân vệ số bốn bắt được một con bồ câu đưa thư, hình như từ Thúy Hoa thành gửi đến.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Chu tiên bối báo rõ hơn một chút!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nói:

- Trên mật thư đề tên Trình Hoài, người nhận là Bạch Kỳ lệnh chủ Vũ Văn Ngao, đại ý nói Phó môn chủ thứ nhất soái lĩnh cao thủ Tổng đàn sắp đến Thái Hồ, căn dặn mọi người chuẩn bị trợ thủ.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Bọn chúng từng tên từng tên một đến đây làm chúng ta đỡ tốn công đi tìm, có điều tại sao tên Trình Hoài lại còn sống đến giờ này...

Hơi dừng lời một lát, chàng chột chau mày lẩm bẩm một mình:

- Nhớ lúc ta đến Thúy Hoa thành không thấy có dấu hiệu gì là nội gian của bản bảo với nội gian Thúy Hoa thành câu kết nhau, bởi vì lúc ta định đến Thúy Hoa thành có nói trước với nhị công tử, nhưng khi đến rồi Thúy Hoa thành dường như không hay biết gì về hành tung của ta. Còn bây giờ Trình Hoài chưa chết lại còn chứng tỏ là tai sai của Nhất Thống môn... À, phải rồi!

Hơi dừng lời chàng nhìn Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang mỉm cười nói:

- Chu tiên bối, ta nghĩ ra rồi, Chu Đại Cương từng nói Nhất Thống môn vì muốn bảo mật nên chúng không chế bộ thuộc chỉ liên hệ theo hàng dọc không liên hệ theo hàng ngang, cho nên gian đồ của Kim Thang bảo và Thúy Hoa thành chưa hề có quan hệ với nhau. Bây giờ Nhất Thống môn bắt đầu công khai hoạt động nên không cần thiết phải bảo mật nữa.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang gật đầu:

- Thiếu chủ phân tích cực kỳ hữu lý.

Tống Thiên Hành lại thở dài nói:

- Có điều sự việc xảy ra như vậy, nhân thủ của ta quá ít, mặt nhìn thấy kiếp nạn của Thúy Hoa thành mà không biết làm sao tiếp cứu...

Nói đến đó chợt như nhớ đến việc gì “à” lên một tiếng nói:

- Chu tiên bối, việc ở đây người tạm thời chủ trì, ta có việc phải đi ra ngoài chốc lát.

Dứt lời chàng vội vàng ra đi.

Trong gian phòng ngủ bày trí cực kỳ hoa lệ nhưng cũng không làm mất đi vẻ trang nhã.

Trong ánh nến lung linh, trước bàn phấn đặt cạnh cửa sổ, hai trang tuyệt sắc mỹ nhân đang thân mật chuyện trò, người nời bên trái là tứ tiểu Vân Trung Phụng, bên phải là nhị thiếu phu nhân Ngũ Xuân Hoa.

Lúc này đôi mày liễu của Vân Trung Phụng hơi cau lại, thần sắc vừa đau buồn vừa kinh hãi.

Ngũ Xuân Hoa mắt ngấn lệ, chẳng nói chẳng rằng.

Một lúc sau Vân Trung Phụng hạ thấp giọng nói:

- Nhị tẩu, nhị ca đã ba tháng nay không... không cùng tẩu tẩu... Ở chung một phòng, như vậy trong ba tháng nay nhị ca ở phòng nào...

Ngũ Xuân Hoa giọng trầm buồn:

- Ba tháng nay chàng ngủ một mình trong thư phòng.

Vân Trung Phụng nói:

- Nhị tẩu, không phải tiểu muội có ý trách cứ gì nhị tẩu, nhưng những việc này tại sao nhị tẩu không sớm nói ra...

Ngũ Xuân Hoa hỏi lại:

- Nói sớm ra... Tứ muội, chắc muội cũng biết tính khí nhị ca, chàng đã nghiêm khắc cảnh cáo ta chỉ cần nói hé nửa lời với ai chàng nhất định giết chết không tha. Huống chi những việc như thế này... ta làm sao nói với ai được...

Vân Trung Phụng thờ dài thương cảm:

- Nhị tẩu, ngoài việc này ra còn có điểm nào nhị tẩu cảm thấy nhị ca không giống như lúc trước nữa hay không...

Ngũ Xuân Hoa trầm ngâm:

- Việc này... trong nhất thời ta cũng không nghĩ ra, tứ muội, ta là người không biết võ công, đối với hành động của chàng ta làm sao biết được... À, có một việc...

Nói đến đây nàng hơi ngập ngừng rồi hai vá vạt ửng hồng, cúi đầu hạ giọng nói:

- Có một đêm ta khát nước nửa đêm nên thức dậy uống trà, vì hiếu kỳ ta lén nhìn sang thư phòng thì thấy trên giường trống trơn nhưng sáng hôm sau rõ ràng nhị ca đang ngủ trong thư phòng. Từ đó về sau cứ thỉnh thoảng lại phát hiện việc này tái diễn.

Vân Trung Phụng chau mày hỏi:

- Về việc này nhị tẩu có hỏi qua nhị ca không...

Ngũ Xuân Hoa ủ rũ lắc đầu:

- Với bản tính hung hãn của nhị ca, ta làm sao dám hỏi.

Vân Trung Phụng lại thờ dài im lặng.

Ngũ Xuân Hoa lại đưa tay thấm nước mắt nói tiếp:

- Tứ muội, còn một việc nữa ta không biết có nên... có nên kể cho tứ muội...

Song mục Vân Trung Phụng vạt sáng lên:

- Nhị tẩu, tiểu muội đã nói rồi, bất kỳ nghi vấn nào trong lòng nhị tẩu đều nên nói cho tiểu muội nghe.

Giọng Ngũ Xuân Hoa bỗng trở nên ấp úng:

- Có một lần, ta... thấy dưới gối chàng có... có một chiếc... khăn lụa...

Vân Trung Phụng cười thầm trong lòng:

“Có một chiếc khăn lụa mà đã lo lắng đến như vậy” Nhưng ngoài mặt nàng vẫn tỉnh như không, hỏi:

- Chiếc khăn lụa thế nào...

Ngũ Xuân Hoa tiếp:

- Chiếc khăn lụa màu hồng phấn có thêu một đôi uyên ương đang nô giỡn, dưới góc trái có thêu... có thêu...

Nói đến đó nàng ấp úng mãi vẫn không nói được có thêu vật gì.

Vân Trung Phụng sốt ruột:

- Nhị tẩu, có chuyện gì vậy...

Vân Trung Phụng chưa hỏi còn khá, nàng hỏi riết khiến sắc mặt của Ngũ Xuân Hoa tái đi, nói lí nhí:

- Tứ muội, tẩu tẩu không dám nói...

Vân Trung Phụng cau mày nói:

- Có việc gì tiểu muội gánh chịu, nhị tẩu cứ nói đi!

Ngũ Xuân Hoa nghe Vân Trung Phụng nói vậy cũng hơi yên tâm, miễn cưỡng gật đầu nói:

- Bên dưới có thêu hai chữ “Lộng Ảnh”...

Vân Trung Phụng tái mặt:

- “Lộng Ảnh”... Hoa di...

Ngũ Xuân Hoa thở dài:

- Có như vậy ta mới không dám nói, việc này nếu lỡ công công nghe được thật không dám tưởng tượng...

Vân Trung Phụng cố nén nổi kích động trong lòng, cúi đầu trầm tư. Bỗng...

Một tiếng cười âm lạnh cất lên sau lưng nàng:

- Tứ muội, người giỏi lắm!

Gần như đồng thời Ngũ Xuân Hoa kêu hét lên kinh hãi. Vân Trung Phụng vận chân khí đứng phắt dậy...

Nhưng thân hình nàng mới đứng dậy nửa chừng bỗng cảm thấy toàn thân tê rần, tay chân bủn rủn, thân hình nàng như quả bóng xí hơi ngời phịch trở xuống ghế.

Cả Ngũ Xuân Hoa vừa kêu lên kinh hãi cũng ngời chết lạng trên ghế, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng. Thì ra

hai người đã bị điểm huyết hết rồi!

Vân Trung Phụng cố làm ra vẻ bình tĩnh:

- Nhị ca, nhị ca làm gì mà lạ vậy...

Vừa dứt lời, má trái đã bị người kia nựng nhẹ một cái, tiếp theo là một giọng cười âm thầm:

- Ôi, mềm quá, thơm quá...

Vân Trung Phụng nổi giận quát:

- Nhị ca! Nhị ca điên rồi sao...

Nàng tuy ngoài mặt vẫn làm tỉnh nhưng trong lòng đã kinh hoàng nghĩ thầm:

“Thôi chết rồi! Rõ ràng thấy hấn đã ra khỏi bảo sao đột nhiên lại trở về như vậy, mà lại trở về nhanh chóng nữa chứ! Còn con a hoàn canh gác không lẽ ngủ gục rồi...”

Tâm niệm tới đây bỗng thấy bị ôm ngang eo, thân hình bị người nhắc bổng quay lại. Đối diện với nàng, Vân Trung Nhạn nét mặt cười khả ố, hai tay sờ soạng lung tung, một mặt hôn tới tấp lên mặt lên mũi Vân Trung Phụng, miệng không ngớt nói:

- Phải, ta điên rồi, hai ta cùng điên một chút...

Lúc này Ngũ Xuân Hoa không biết dừng khí ở đâu có được, cao giọng quát lớn:

- Trung Nhạn, người đừng quên nàng là em ruột của người!

Vân Trung Nhạn cười lạnh nói:

- Ta biết, nhưng đó là việc trước kia, bây giờ ta chỉ thấy nàng là nữ nhân và ta là nam nhân, ha ha ha...

Tiên tỳ, ta đã cảnh cáo người đừng xen vào việc của ta, đại gia đang lúc hưng phấn không muốn giết người, người nên ngoan ngoãn xem náo nhiệt thì hơn!

Vân Trung Phụng lúc này hoa dung tái nhợt, nước mắt tuôn như mưa, quả thật vừa thẹn vừa lo, vừa giận vừa sợ, cơ hồ sắp ngất đến nơi.

Nhưng trong lúc Vân Trung Nhạn cùng Ngũ Xuân Hoa đấu khẩu nàng bỗng nhiên từ từ trấn tĩnh lại, lạnh lùng nói:

- Người là ai...

Vân Trung Nhạn phá lên cười ha hả nói:

- Không phải người đã biết lai lịch của ta rồi sao...

Vân Trung Phụng vẫn lạnh lùng:

- Ta chỉ biết người là chó săn của Nhất Thống môn mà thôi!

Vân Trung Nhạn nói:

- Cứng! Người đẹp, giọng nói ngọt ngào, nhưng sao nói ra lại khó nghe như vậy!

Vân Trung Phụng lạnh lùng ngắt lời đối phương:

- Người đã làm gì nhị ca ta rồi...

Vân Trung Nhạn cười tà ác:

- Đó là nhị cữu của ta, ta làm sao lại “làm gì” hẳn được! Thôi đi cứng, đem xuân một khắc đáng ngàn vàng, đừng để phí thời gian nữa, hai ta “điên” một lát đã, việc gì sẽ nói sau.

Vân Trung Phụng vẫn bình tĩnh như không nói:

- Người đã biết ta đến đây là có mục đích mà còn dám hành động hồ đồ như vậy, không sợ làm kinh động đến người đối đầu của người sao...

Vân Trung Nhạn cười ha hả nói:

- Người nói đến tên thất phu luôn trôn thiên hạ Hảo Hảo tiên sinh Tống Thiên Hành đó hả... Không sai, ta không phải là đối thủ của hắn, nhưng có một bảo bối như vậy trong tay ta thì tình thế có khác...

Ngoài cửa sổ bỗng vang lên tiếng nói sang sảng của Tống Thiên Hành:

- Các hạ, nguyên ta cứ tưởng người cũng là nhân vật khá lắm, nào ngờ...

Vân Trung Nhạn quát lớn ngắt lời chàng:

- Đứng lại! Tống Thiên Hành chỉ cần người bước thêm một bước nữa, hoặc động đậy một chút ta sẽ cho con tiện tỳ này phơi thây ngay!

Vừa nói hữu chưởng của hắn đã đặt lên “Mệnh môn” huyệt của Vân Trung Phụng.

Thì ra đêm nay Vân Trung Phụng đến tra hỏi nhị thiếu phu nhân nguyên đã bí mật thông báo với Tống Thiên Hành. Tống Thiên Hành cũng định âm thầm theo bảo hộ này, nhưng bởi Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang bắt được tin cơ mật, đồng thời chàng có việc phải ra ngoài chốc lát, lúc vội vàng trở về thì Vân

Trung Phụng đã bị chế huyết đạo, đồng thời cũng là lúc Vân Trung Nhạn đang đấu khẩu với Ngũ Xuân Hoa.

Chàng hối hận vì đến trễ một bước, lại sợ Vân Trung Phụng bị nhục mà tự vẫn nên đành phải dùng chân khí truyền âm thông tri cho Vân Trung Phụng biết, đồng thời lại yêu cầu nàng cố nhẫn nhục tạm thời tìm cách hoãn binh để chàng tìm cách giải cứu.

Lúc này Tống Thiên Hành còn cách mấy người khoảng hơn năm trượng, với công lực của chàng dù cho phi thân cướp người hay phát chưởng đánh ra đều dễ dàng ra tay đắc thủ, nhưng ngại một chỗ là Vân Trung Phụng bị đối phương kiềm chế, chỉ cần đối phương ấn nhẹ một cái thì thôi rồi, vị thiên kim tiểu thư Vân Trung Phụng coi như ngọc nát hương tan!

Bởi vậy chàng không thể không do dự, chỉ thấy chàng cúi đầu có vẻ nghĩ ngợi rồi bình tĩnh cười nhẹ nói:

- Ý các hạ muốn thế nào...

Vân Trung Nhạn hơi trầm ngâm nói:

- Họ Tống kia, hai ta cứ thẳng thắn bàn điều kiện, ta chỉ muốn mượn nàng để bình an rời khỏi đây, bảo đảm không động đến một cọng tóc...

Hắn chưa nói hết bỗng nghe rồn rảng trên mái ngói, bụi đất tung xuống mịt mù.

Thân hình Vân Trung Nhạn lách ngang, mang theo Vân Trung Phụng phóng về phía cửa phòng.

Nhưng Tống Thiên Hành đã lợi dụng thoáng phân tâm của đối phương, thân hình như một ánh chớp xuyên qua cửa sổ, “Vô Thanh Vạn Ứng” thần chỉ xuất ra, Vân Trung Nhạn đến cả kêu lên một tiếng cũng không kịp, ngã nhào xuống đất.

Trong đám bụi đất mù trời Tống Thiên Hành giơ tay đỡ lấy Vân Trung Phụng đang lao đảo muốn té, cất giọng âm áp nói:

- Tứ tiểu thư, xin lượng thứ Tống Thiên Hành sơ ý nhất thời, làm tiểu thư kinh hãi. Tên tặc tử này không làm tổn thương đến...

Vân Trung Phụng lúc này cảm thấy một mùi nồng nàn chỉ có ở nam nhân bốc lên khiến nàng ngây ngất, tim đập rộn ràng phần vì người đa qua khỏi cơn kinh hoảng tinh thần suy nhược, phần vì không ngăn được mình nàng ngã vào vòng tay Tống Thiên Hành thỏ thẻ:

- Không có thương hại gì, chỉ có huyết đạo bị chế...

Tống Thiên Hành vừa giải khai huyết đạo cho Vân Trung Phụng vừa quay sang Hồ nhi từ trên nóc nhà

nhảy xuống, này giờ đứng yên một bên, nói:

- Sư đệ! Lập tức truyền lệnh Ngân Y vệ đội tăng cường giới bị, đồng thời báo Chấp Pháp đường Đường chủ tới Thính Đào Hiên chờ lệnh!

Tống Thiên Hành quay sang Vân Trung Phụng nhẹ giọng nói:

- Tứ tiểu thư, bây giờ ta chia nhau lục soát hai căn phòng này, biết đâu tìm được chút manh mối gì. Tiểu thư cùng nhị thiếu phu nhân kiểm tra căn phòng này, tại hạ xem trên thư phòng, chú ý xem xét kỹ một chút, không được bỏ qua bất kỳ dấu hiệu khả nghi nào.

Dứt lời chàng xách Vân Trung Nhận giả hiệu bước sang thư phòng.

Thời gian chùng ăn hết bữa cơm, qua một hồi lục soát cẩn thận trong hai căn phòng không tìm ra một chút chứng cứ nào, Tống Thiên Hành bất giác thở dài nói:

- Cao minh! Xem ra ta phải...

Tống Thiên Hành bỏ lửng câu nói, tiện tay kéo tấm nệm giường quần Vân Trung Nhận giả hiệu lại, nhìn Vân Trung Phụng nói:

- Tứ tiểu thư, để đề phòng bất trắc, tứ tiểu thư, nhị thiếu phu nhân cùng tam công tử và tam thiếu phu nhân đều nên dọn đến Thính Đào Hiên cho an toàn. Bây giờ tại hạ hộ tống nhị thiếu phu nhân, phiền tứ tiểu thư thông tri cho tam công tử một tiếng...

Vân Trung Phụng gật đầu vội vã bước đi.

Nhị thiếu phu nhân nghe nói vậy liền vội vàng thu dọn đồ tế nhuyễn, gói thành một gói nhỏ theo Tống Thiên Hành đi về phía Thính Đào Hiên.

Đây quả là một cảnh tượng dị kỳ, vừa hoạt kê lại vô cùng chướng mắt. Có lẽ từ lúc Kim Thang bảo thành lập đến giờ chưa từng xảy ra!

Nhị thiếu phu nhân của Kim Thang bảo gót sen bước thấp bước cao xách gói đi trước, Tống Thiên Hành, thân làm tổng quản bản bảo lẻo đẹo theo sau, dưới nách lại cặp thêm một gói dài dài thật khiến người không khỏi chú ý.

Đêm đen, cô nam quả nữ xách gói lẳng lặng bước đi... thấy cảnh này không biết lòng của kẻ bàng quang nghĩ gì...

Nhưng bởi vì thân phận của hai người trong bảo không phải tầm thường, nên những người nhìn thấy cho dù trong lòng có hoài nghi gì chẳng nữa cũng không dám hỏi han, đến sắc mặt cũng không dám lộ vẻ nghi

hoặc, chỉ biết nhường đường cung thân hành lễ mà thôi.

Tống Thiên Hành vừa về đến Thính Đào Hiên trước tiên đưa nhị thiếu phu nhân về phía dãy nhà quyền thuộc của Chu Đại Cương an trí ở đó. Sau đó một mình chàng trở về mật thất của mình, Hồ nhi cùng Chấp Pháp đường Đường chủ Thạch Tráng Duy đã cung thân hầu trong mật thất từ lâu.

Vị Chấp Pháp đường Đường chủ này kế nhiệm chỗ khuyết của Vương Chí Công mới chết.

Nhậm chức mới được mười ngày, tuy tuổi tác trạc tứ tuần nhưng lại là một nhân vật kỳ cựu ở Kim Thang bảo, một phần tử trung kiên trong lớp trẻ.

Tống Thiên Hành ném chiếc gói dài dài xuống bên cạnh, phất tay ra hiệu cho Hồ nhi cùng Thạch Tráng Duy ngồi xuống chỗ cũ, còn mình ngồi xuống ghế giữa, nhìn Hồ nhi hỏi:

- Sư đệ! Việc bên ngoài đã làm xong hết rồi...

Hồ nhi gật đầu nói:

- Đã xong rồi!

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Được rồi, bây giờ sư đệ ra ngoài cùng Cần nhi hai người cẩn thận canh phòng, khi chưa được đồng ý của ta thì bất kỳ ai cũng không được vào.

Hồ nhi dạ lớn một tiếng rồi vội vàng lui ra.

Thạch Tráng Duy đứng bên cạnh, đang đem được lệnh triệu đến nguyên đã không biết là họa hay phúc, giờ thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng như vậy không khỏi trống ngực đánh như trống làng, cả sắc mặt cũng không dấu được vẻ bất an.

Trong khi đó Tống Thiên Hành như nhàn hạ, chậm rãi nói:

- Thạch huynh làm việc trong bản báo chắc đã lâu lắm rồi...

Thạch Tráng Duy cung thân đáp:

- Báo cáo Tổng tổng quản, thuộc hạ vào báo đã được hai mươi năm...

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy đối với việc và người trong báo chắc Thạch huynh biết rất rành rẽ phải không...

Thạch Tráng Duy gật đầu:

- Cũng có biết ít nhiều, nhưng thuộc hạ chức vị thấp hèn, có một số trường hợp không thể... không thể...

Tống Thiên Hành nhìn thẳng vào mắt đối phương gật đầu đỡ lời:

- Việc này ta biết, ý của ta muốn nói là nếu có địch nhân giả mạo các nhân vật cao cấp của bản bảo, Thạch huynh có thể phân biệt được không...

Thạch Tráng Duy run giọng:

- Có việc như vậy xảy ra sao...

Tống Thiên Hành chậm rãi nói:

- Thạch huynh mở gói này ra xem khắc biết!

Thạch Tráng Duy đi đến gần gói dài dài vẫn nằm dưới đất, cúi xuống mở ra, mục quang vừa chạm phải người bên trong bất giác chấn động lui lại nói:

- Đây... đây không phải là nhị công tử sao...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Không sai! Nhưng Thạch huynh quan sát kỹ một chút!

Thạch Tráng Duy cẩn thận quan sát lại một lần nữa rồi quả quyết khẳng định:

- Báo cáo Tổng thống quản, quyết chẳng sai được!

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương hỏi:

- Thạch huynh căn cứ vào diện mạo mà cả quyết như vậy...

Thạch Tráng Duy gật đầu:

- Thừa phải!

Tống Thiên Hành lại mỉm cười:

- Nhưng có người xác định hẳn là người giả mạo, cả hẳn cũng đã thừa nhận.

Thạch Tráng Duy biến sắc, mặt ấp úng:

- Việc này... thuộc hạ không dám...

Tống Thiên Hành cười nhẹ ngắt lời:

- Tên này đã bị chế “Hôn huyết”, Thạch huynh giải khai huyết đạo cho hắn, hỏi cho cạn kẽ rồi nói tiếp.

Thạch Tráng Duy do dự:

- Giải khai huyết đạo cho hắn lỡ ra hắn thật sự là người giả mạo thì không khỏi xảy ra phiền phức...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Thạch huynh cứ yên tâm, công lực của hắn đã bị phong bế, giải khai Hôn huyết cho hắn cũng không hại gì.

Thạch Tráng Duy run run tay giải khai Hôn huyết cho Vân Trung Nhạn rồi lui sang một bên cúi đầu im lặng.

Vân Trung Nhạn giả hiệu tỉnh dậy, hắn không ngờ công lực vẫn còn bị phong bế, vội vàng vận công tung người đứng dậy, nhưng thấy không còn chút hơi sức nào chợt nhớ đến những việc phát sinh lúc nãy, vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, thuộc hạ bất giác run run, nghiêng răng kèn kẹt.

Thạch Tráng Duy run giọng kêu lên:

- Nhị công tử, xin hãy bình tĩnh!

Vân Trung Nhạn giả hiệu mắt lóe hung quang, nghiêng răng nói:

- Quân ngu ngốc, ai là nhị công tử của ngươi...

Thạch Tráng Duy kinh hãi thối lui một bước, hỏi lại:

- Vậy ngươi... ngươi là ai...

Vân Trung Nhạn giả hiệu cố chống tay ngồi dậy, song mục như bắn ra những tia lửa nhìn như muốn thiêu đốt Tống Thiên Hành, quát:

- Tên thất phu lòn trôn thiên hạ, ngươi... ngươi... ngươi thật tàn độc!

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Đa tạ quá khen! Thủ đoạn của bản tọa so với thủ đoạn của các hạ đối phó với bản bảo thật còn kém nhiều lắm!

Vân Trung Nhạn giả hiệu hừ lạnh nói:

- Thủ đoạn đối phó với Kim Thang bảo đến giờ này chưa là gì cả, người đợi rồi xem, sẽ còn nhiều trò còn hay hơn nhiều.

Dừng lại một chút rồi nghiêng răng hỏi:

- Họ Tống kia, người định đối xử với đại gia thế nào...

Tống Thiên Hành mỉm cười nhìn đối phương nói:

- Cái đó còn phải chờ xem các hạ có thái độ ra sao rồi mới quyết định được.

Vân Trung Nhạn giả hiệu cười lạnh nói:

- Định từ miệng ta moi được tin tức gì thì người phải thất vọng rồi.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Bản tọa mà muốn thì tượng gỗ cũng phải nói đừng kể là người, huống chi giờ này người đã thành một người thường không hơn không kém.

Vân Trung Nhạn cười lạnh nói:

- Tự cố gian nan duy nhất tử, đại gia chết còn không sợ thì còn sợ gì nữa chứ.

Tống Thiên Hành lại nhếch môi cười:

- Chết đương nhiên là không đáng sợ, nhưng mùi vị giữa sống và chết mới là khó chịu.

Theo thiên ý của bản tọa, người nên biết điều một chút thì hơn.

Vân Trung Nhạn giả hiệu trầm ngâm một chút, nói:

- Không sai! Chịu nhiều nhục hình trước khi chết thật không dễ chịu, nhưng ta cũng không ngại nói thẳng với người rằng việc ta biết chỉ có hạn, sợ không thể để người thỏa mãn.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Việc này người không cần lo, điều người không biết bản tọa không thể miễn cưỡng được. Chỉ cần người biết thì phải nói, nói thì phải thật, đương nhiên sẽ có báo đáp xứng đáng.

Vân Trung Nhạn giả hiệu thờ dài nói:

- Ta cũng không cần báo đáp gì ở người, chỉ mong sao người cho ta chết một cách nhẹ nhàng, dứt khoát là đủ rồi. Người hỏi đi!

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Các hạ trong Nhất Thống môn giữ địa vị gì...
- Một trong Tứ đại Hương chủ dưới trướng của Bạch Kỳ lệnh chủ.
- Trước đây người lấy thân phận Bạch Kỳ lệnh chủ chỉ huy nội gian trong bản bảo cũng là người...
- Có lúc là ta, có lúc là người khác.
- Người khác là ai...
- Việc này... ta không được rõ.

Tống Thiên Hành mỉm cười hỏi tiếp:

- Như vậy người của Nhất Thống môn tìm phục trong bản bảo có phải còn ai khác chức phận cao hơn người...

Vân Trung Nhạn giả hiệu hơi trầm ngâm nói:

- Không có!

Tống Thiên Hành bật cười nói:

- Lời nói này dường như không được thành thật lắm.

Vân Trung Nhạn cười buồn:

- Nếu người muốn nghĩ như vậy ta cũng không biết sao hơn.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Xin lỗi, ta nói oan cho các hạ rồi, à, ta còn chưa thỉnh giáo quý tánh đại danh của các hạ.

- Nhậm Dân Sơn.

- À, thì ra là Nhậm hương chủ, lúc nãy Nhậm hương chủ nói điều hoài nghi của bản tọa không có lý, như vậy Nhậm hương chủ thừa nhận là người phụ trách việc tìm phục trong bản bảo...

- Đúng vậy!

- Như vậy Nhất Thống môn có những người nào tìm phục trong bản bảo, Nhậm hương chủ có thể chỉ giáo không...

Nhậm Dân Sơn (Vân Trung Nhạn giả hiệu) trầm ngâm nói:

- Việc này ta không muốn báo cho người, kỳ thực ta có muốn báo cho người cũng không được.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương hỏi:

- Nhậm hương chủ nói vậy nghĩa là sao...

Nhậm Dân Sơn nói:

- Về việc này ta nghĩ Chu Đại Cương đã sớm nói cho người biết rồi.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Không sai! Chu Đại Cương từng nói quý môn dùng phương pháp truyền lệnh theo hàng dọc, không có liên hệ hàng ngang, nhưng ta chỉ hỏi thuộc hạ của người, ta chưa hỏi đến quan hệ hàng ngang.

Nhậm Dân Sơn lắc đầu nói:

- Người sai rồi, người tiềm phục trong bảo không những không phải là thuộc hạ trực tiếp của ta, mà có người chức vị còn...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Nhậm hương chủ, người không thấy là lời nói của người có nhiều mâu thuẫn sao...

Hơi dừng lại một chút, chàng lại nhếch môi cười nói:

- Nhậm hương chủ, có lẽ người có điều khó nói, vậy bản tọa tạm thời không miễn cưỡng người, có điều nói thật với người, cho dù người không nói ra ta tự tin trong một khoảng thời gian ngắn nữa sẽ buộc chúng tự động xuất đầu lộ diện. Bây giờ ta hỏi người một vấn đề khác, Từ đại hiệp cũng Từ thái phu nhân hiện nay thế nào rồi...

Nhậm Dân Sơn nói:

- Việc bắt cóc Từ đại hiệp cùng Từ thái phu nhân từ kế hoạch đến thực hiện đều do người của Tống đàn phụ trách, còn như ta vì chức vị thấp hèn dù có biết đến việc này chẳng qua cũng do Bạch Kỳ lệnh chủ nói lại mà thôi.

Nói như vậy tức là Từ đại hiệp cũng Từ thái phu nhân sinh tử, hạ lạc Nhậm hương chủ người không biết chút gì...

- Không sai!

- Như vậy Bạch Kỳ lệnh chủ có biết không...

- Với thân phận và chức vị của Bạch Kỳ lệnh chủ có thể biết được.

Tống Thiên Hành hơi chau mày nói:

- Được! Ta thỉnh giáo người thêm một việc nữa, kẻ phụ trách việc báo cáo về Tổng đàn hành tung của Từ đại hiệp là ai...

Nhậm Dân Sơn hơi ngẩn người ra:

- Đó là Bạch Kỳ lệnh chủ.

Tống Thiên Hành hỏi nhanh:

- Bạch Kỳ lệnh chủ Vũ Văn Ngao cũng tiềm phục trong bảo...

Ánh mắt Nhậm Dân Sơn có vẻ kinh hãi, lắc đầu nói:

- Không! Vũ Văn lệnh chủ chỉ thỉnh thoảng đến đây truyền đạt mệnh lệnh mà thôi.

Tống Thiên Hành nhìn Chấp Pháp đường Đường chủ Thạch Tráng Duy cười nhẹ, nói:

- Thạch huynh thấy lời nói của Nhậm hương chủ có gì mâu thuẫn không...

Thạch Tráng Duy cười nịnh:

- Tổng tông quản thánh minh, thuộc hạ thấy lời nói của Nhậm hương chủ không có chỗ nào mâu thuẫn nhau.

Tống Thiên Hành nhìn xoáy vào mắt Thạch Tráng Duy nói:

- Với kinh nghiệm làm việc ở Chấp pháp đường bấy lâu nay, Thạch huynh cho rằng lời nói của hãn không có gì mâu thuẫn, như vậy lời nói của hãn là có thể tin được...

Thạch Tráng Duy mặt cười nhưng lời nói lộ nét lúng túng:

- Phải... phải... có điều...

Thạch Tráng Duy “có điều” một lúc lâu vẫn không nói được “có điều” thế nào.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Như vậy huynh đệ thỉnh giáo Thạch huynh một vấn đề đơn giản, giả như Thạch huynh là Nhậm hương

chủ đi, Tổng đàn phái cao thủ tới tấn công Từ đại hiệp ở một nơi cách bản bảo chỉ gang tấc, Thạch huynh có thể nói Thạch huynh không biết chút nào chăng...

Thạch Tráng Duy nghe mà thân hình run lấy bầy, đêm lạnh lẽo mà trán hần lấm tẩm mồ hôi, run giọng hỏi:

- Thuộc hạ thật hồ đồ... đây... đây quả là một điểm sơ suất lớn...

Tống Thiên Hành không để ý gì tới vẻ lúng túng của Thạch Tráng Duy, mục quang di chuyển sang Nhậm Dân Sơn cười nhạt nói:

- Nhậm hương chủ, những lời người nói lúc nãy được mấy phần chân thực, trong lòng ta và người tất tự biết, may mà lúc nãy ta nói không miễn cưỡng người, nên việc này tạm thời gác lại, bây giờ ta thỉnh giáo một việc khác. Đại công tử, nhị công tử của Vân gia thế nào rồi...

Nhậm Dân Sơn nói:

- Vân đại công tử đã chết thật rồi, còn Vân nhị công tử lúc ta phụng mệnh đến đây thì hẳn bị cầm giữ ở Tổng đàn, hiện thời hẳn đã ra làm sao rồi thì ta không biết.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Tổng đàn quý môn ở nơi nào...

Nhậm Dân Sơn nói:

- Ta chưa từng đến Tổng đàn, nên không thể trả lời được.

Tống Thiên Hành nhượng mày, trầm giọng nói:

- Như vậy làm sao người biết Vân nhị công tử bị cầm cố ở Tổng đàn...

Nhậm Dân Sơn hơi chấn động, trả lời lí nhí:

- Cái đó, Vũ Văn lệnh chủ nói.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Được, cứ cho là người không biết. Vậy ta hỏi người, Vân bảo chủ với quý môn có cừu hận gì mà phải dụng tới thủ đoạn ti tiện, tàn độc như vậy đối phó với người...

Nhậm Dân Sơn chợt cất tiếng cười âm lạnh nói:

- Người trong bản môn có mối thù diệt môn với lão, nên mới...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Là người nào của quý môn...

Nhậm Dân Sơn lắc đầu:

- Ta chỉ nghe nói đó là đồ đệ của Môn chủ, còn cụ thể ra sao ta không được rõ.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Về việc tam công tử thất tiêu thụ thương cũng là do quý môn làm...

Nhậm Dân Sơn gật đầu:

- Không sai! Người đoán đúng lắm, có điều việc này ta cũng chỉ nghe nói lại mà thôi.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười:

- Người khá lắm, việc gì cũng đẩy hết cho người khác...

Nhậm Dân Sơn ngắt lời:

- Ta không cần phải đẩy cho ai, bởi sự thật là như vậy, nhưng ta hơi lạ một điều là người chỉ quan tâm đến những việc không quan trọng chút nào, còn những vấn đề to tát hơn người lại không hỏi.

Tống Thiên Hành mỉm cười hỏi:

- Theo ý người thì ta cần phải hỏi những vấn đề gì...

- Chẳng hạn như bản môn Môn chủ là ai...

- Câu hỏi này người có thể trả lời sao...

- Có lẽ...

- Đa tạ! Về vấn đề này ta còn biết rõ hơn người nữa.

Nhậm Dân Sơn hơi giật mình tỏ vẻ không tin, lăm bắm một mình:

- Lẽ nào có chuyện như vậy sao...

Ngay lúc ấy Vân Trung Phụng nhẹ gót sen bước vào. Vân Trung Phụng lúc này đã thay một bộ kinh trang màu xanh, nhìn thấy bảy phần mạnh mẽ, ba phần yếu điệu, càng khiến người nhìn tăng thêm ấn tượng.

Nhưng nàng trước sau không hề dùng khăn che mặt, giờ lại mang thêm một mảnh thanh sa mỏng mỏng, chắc là... do Nhậm Dân Sơn làm nhục lúc nãy nên còn thẹn chắng...

Tống Thiên Hành cùng Thạch Tráng Duy đồng đứng dậy, Thạch Tráng Duy kéo chiếc ghế Hồ nhi ngồi lúc nãy đến trước mặt Vân Trung Phụng, nhưng nàng không ngồi phất nhẹ tay ra hiệu cho Thạch Tráng Duy trở về nguyên vị, sau đó mới quay sang Tống Thiên Hành nói:

- Tống tiên sinh, Hoa di có việc cầu kiến.

Ồ, giọng nói vốn trong trẻo, ngọt ngào của nàng cũng bị khan mất rồi, thì ra lúc nãy nàng đã khóc không ít.

Tống Thiên Hành nghĩ thầm:

- “Lúc nãy đã dặn dò Hồ nhi kỹ càng không cho bất kỳ ai tiến vào nếu chưa được đồng ý, tại sao vị tứ tiểu thư này lại vào đây được...”

Tâm niệm lướt qua như điện, Tống Thiên Hành chậm rãi nói:

- Vậy sao, Hoa phu nhân sao lại không cùng tứ tiểu thư vào luôn một thể...

Vân Trung Phụng đáp:

- Hoa di nói có vài lời muốn hỏi Tống tiên sinh nên không cần vào, bảo tiểu nữ chuyển lời cho Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành trầm ngâm “ừ” một tiếng, Vân Trung Phụng đã nghiêng răng nghiêng lợi giơ ngọc thủ chỉ Nhậm Dân Sơn thần sắc kích động đang ngồi dưới đất nói:

- Tên tặc tử này... Tống tiên sinh, hẳn đã nói được gì chưa...

Tống Thiên Hành cười buồn lắc đầu:

- Chưa hỏi được điều gì quan trọng cả.

Tấm sa che mặt của Vân Trung Phụng hơi rung động:

- Có thể để tiểu nữ hỏi hẳn một lát...

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt nàng, nói:

- Đương nhiên là được rồi.

Hơi dừng lại một chút chàng tiếp:

- Việc ở đây tứ tiểu thư tạm thời chủ trì, tại hạ đi gặp Hoa phu nhân một lát.

Dứt lời quay người thung dung bước đi.

Tống Thiên Hành bước ra khỏi mật thất, cố ý nặng bước tiến về thư phòng, nhưng sau khi chàng tiến vào thư phòng thì lập tức dừng chân, bẽ tức ngưng thần nghe ngóng, trên gương mặt tuấn tú của chàng thoáng hiện một nụ cười khó đoán nông sâu.

Bỗng... thần sắc chàng đột ngột sầm lại, thân hình như một ánh chớp phóng ngược về phía mật thất.

Nhưng chỉ trong một thoáng đó, cánh cửa mật thất đã đóng chặt, chàng hơi cau mày cười lạnh một tiếng, đơn chưởng phát nhẹ, “bùng!” một tiếng, cánh cửa phòng bật mở...

Cảnh tượng trong mật thất ngoài Cháp Pháp đường Đường chủ Thạch Tráng Duy nằm hôn mê dưới đất, Vân Trung Phụng cả Nhậm Dân Sơn đã biến mất tung, cánh cửa bí mật thông với phòng luyện công mở toang, cánh cửa nối liền phòng luyện công với thông đạo ra ngoài cũng đã mở lớn. Rõ ràng địch nhân đã lợi dụng một thoáng chàng rời khỏi mật thất dùng thủ pháp nhanh nhẹn tuyệt luân đào tẩu.

Phía cuối thông đạo từ mật thất ra ngoài là một ngọn giả sơn, cách giả sơn chừng chục trượng là bờ tường, đối với địch nhân đây là con đường ngắn và an toàn nhất để đào tẩu. Chỉ một điểm này có thể thấy rằng địch nhân không những thân thủ cao cường mà đến địa hình địa thế trong bảo cũng cực kỳ thuần thực, không còn nghi ngờ gì nữa đó chính là kẻ ẩn náu lâu năm trong bảo không sai.

Với phản ứng nhanh nhạy và hành động thần tốc của Tống Thiên Hành, có thể nói không thể nhanh hơn được nữa, nhưng địch nhân tựa như cũng liệu trước không thể gạt được chàng nên xuất thủ thần tốc để thoát thân.

Tống Thiên Hành mục bản hàn quang, ý nghĩ thoáng qua như chớp, tuy biết rõ có đuổi cũng không kịp nhưng vẫn muốn tung người đuổi theo.

Nhưng trong một tích tắc trước khi thân hình chàng kịp nhích động, kỳ thực cũng là một thoáng sau khi chàng phá cửa vào phòng, một giọng nói già nua nhưng oai nghiêm dùng công phu truyền âm nhập mật cảnh cáo:

- Tống Thiên Hành, người nên ngoan ngoãn đứng yên, nếu không đừng trách lão phu đối xử không phải với Phụng nha đầu...

Vân Trung Phụng bị bắt, liệng chuột sợ bể đồ, uống cho Tống Thiên Hành thân mang tuyệt học bị đối phương uy hiếp đến không dám nhích động thân hình, chỉ nghe chàng cất giọng phẫn nộ quát lớn:

- Quân cấu tặc, bắt cả đàn bà con gái cũng đáng mặt là anh hùng sao...

Nhưng đối phương cam chịu bị mắng nhiếc không một tiếng đáp lời.

Ngay lúc ấy Hồ nhi vội vàng chạy vào, trợn mắt ngạc nhiên hỏi:

- Sư huynh, có việc gì vậy...

Thì ra hẳn nghe tiếng Tống Thiên Hành phá cửa mật thất mới chạy vào xem việc gì xảy ra, Tống Thiên Hành thở hắt ra hỏi lại:

- Sự đệ, có thấy tứ tiêu thư vào đây không...

Hồ nhi ngần người ra đáp:

- Không thấy.

Tống Thiên Hành mỉm cười mà như mỉa, bỗng mắt chàng vụt sáng lên nhìn Cần nhi đang vội vàng chạy vào, trầm giọng hỏi:

- Cần nhi, có chuyện gì...

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bức Đòi Tiêu Ngân

Cần nhi tiến lên mấy bước cung thân báo cáo:

- Sư thúc, tứ tiểu thư cầu kiến.

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Tặc tử giáo hoạt thật! Xem ra đêm nay Tống Thiên Hành chịu thua các người một keo vậy.

Lời nói của Tống Thiên Hành làm Hồ nhi và Cần nhi như lọt vào giữa đám sương mù không hiểu đầu dây mối nhợ ra sao cả.

Tống Thiên Hành liếc nhìn dáng vẻ hai người, hơn ai hết chàng biết chúng đang mong đợi điều gì, nhưng chàng chỉ cười nhẹ nói:

- Không có việc gì nghiêm trọng, lúc này có người mạo tứ tiểu thư, cướp Vân nhị công tử giả mạo đi rồi, bây giờ hai người ra mời tứ tiểu thư vào, không cần canh gác ngoài cửa nữa.

Truyền lệnh cho Ngân Y vệ đội Đội trưởng, đặc biệt gia tăng giới bị ở phía thất xá quyền thuộc của Thính Đào Hiên.

Hồ nhi, Cần nhi biến sắc mặt cúi đầu hành lễ đi ngay.

Tống Thiên Hành đứng lặng chau mày trầm tư.

Một lát sau Vân Trung Phụng y phục phất phơ nhẹ gót hài bước vào, mày liễu khẽ cau lại, kêu nhỏ nhỏ:

- Tống tiên sinh!

Tống Thiên Hành như vừa tỉnh lại, giơ tay mời:

- Tứ tiểu thư, mời!

Vừa nói vừa phất tay giải huyệt cho Thạch Tráng Duy.

Vân Trung Phụng vào đến mật thất nhìn lướt qua cảnh tượng trong phòng bất giác kinh hãi kêu lên:

- Tống tiên sinh, có...

Đồng thời Chấp Pháp đường Đường chủ Thạch Tráng Duy hơi nghiêng người chú mục nhìn Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Tứ tiểu thư, lúc nãy người...

Hai người gần như đồng thời lên tiếng, cũng đồng giữ lại phần cuối lời nói chưa nói hết.

Tống Thiên Hành quét mắt lướt qua gương mặt hai người một cái rồi cười nhẹ nói:

- Sự việc là như vậy...

Tiếp đó đem việc vừa xảy ra thuật lại tỉ mỉ cho hai người nghe.

Thạch Tráng Duy tỉnh ngộ:

- Ô, thì ra là như vậy, vị tứ tiểu thư lúc nãy là người giả mạo.

Vân Trung Phụng cau mày, đôi mắt đẹp của nàng không giấu được nét kinh động, nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Tống tiên sinh, tình hình này ta cũng khó thoát khỏi hiềm nghi là nội gian của bản bảo rồi!

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Căn cứ vào việc để luận việc thì tứ tiểu thư cũng bị chút hiềm nghi, nhưng kẻ đục người trong tự mình biết lấy, sự việc càng ngày càng rõ dần ra, trong khi chân tướng còn chưa lộ rõ, tứ tiểu thư cũng đừng vì thế mà bận lòng. Cũng may mất đi một tên nội gian không quan trọng, đối với bản bảo cũng không phải là tổn thất lớn, việc này đến đây là chấm dứt, không nên nhắc lại nữa.

Hơi dừng lời một lúc, mục quang chàng dừng lại trên gương mặt Thạch Tráng Duy, nói:

- Thạch huynh trở về được rồi, nhớ lấy, tất cả sự việc xảy ra ở đây đêm nay không được tiết lộ với bất kỳ ai!

Thạch Tráng Duy ứng tiếng lãnh mạng rồi cúi đầu thi lễ đi ra.

Tống Thiên Hành chờ Thạch Tráng Duy đi khuất, mới lên tiếng gọi:

- Người đâu!

Cần nhi ứng tiếng vào phòng, Tống Thiên Hành gọi hấn đến gần kề tai nói nhỏ một hồi, Cần nhi gật đầu liền liền nói:

- Cần nhi nghe rõ rồi.

Tống Thiên Hành cao giọng nói:

- Được rồi, người đi mau đi, nhân tiện gọi tiểu sư thúc về đây.

“Tiểu sư thúc” của Cần nhi là Hồ nhi, đây là kế ước ngầm giữa hai người. Cần nhi gọi Hồ nhi là “tiểu sư thúc”. Hồ nhi lại gọi Cần nhi là “tiểu điệt nhi” Cần nhi cung kính đáp:

- Dạ!

Rồi nhìn hai người hành lễ, xong vội vã ra đi.

Tống Thiên Hành nhìn Vân Trung Phụng cười nói:

- Tứ tiểu thư, Tống Thiên Hành có lời cáo lỗi vì những lời nói lúc nãy.

Vân Trung Phụng ngạc nhiên:

- Những lời nói lúc nãy...

Tống Thiên Hành đỡ lời:

- Phải, những lời Tống Thiên Hành nói tứ tiểu thư có thể bị hiềm nghi là nội gian, kỳ thực những lời ấy là có dụng ý riêng, chẳng qua là cố ý nói cho Thạch Tráng Duy nghe mà thôi.

Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Người nói Thạch đường chủ, hẳn cũng bị... cũng bị hiềm nghi...

Tống Thiên Hành gật đầu nói:

- Đúng vậy, lúc nãy ta dặn Cần nhi truyền lệnh cho người giám sát hành tung của hắn.

Hơi dừng lời một chút chàng tiếp lời:

- Địch nhân không những to gan tể tâm, hơn nữa chỗ dụng tâm còn thâm độc vạn phần, ta mới vừa bị lừa một vố, không thể để chúng múa rìu nữa được.

Vân Trung Phụng nói:

- Có phải Tống tiên sinh đã biết được...

Tống Thiên Hành thở dài:

- Hiện thời nói biết được thì còn quá sớm, nhưng đối phương đã là nữ nhân, phạm vi điều tra sẽ thu hẹp hơn nhiều. Tổng Thiên Hành nghĩ chắc không khó lắm.

Vân Trung Phụng hỏi tiếp:

- Người đó có đặc trưng thế nào...

Tổng Thiên Hành nói:

- Người đó dáng người, phong thái hầu như không có điểm nào khác tứ tiểu thư, nếu không có giọng nói khàn khàn với mảnh sa che mặt thì Tổng Thiên Hành không thể hoài nghi được.

Tổng Thiên Hành thở dài nói:

- Đáng tiếc là lúc ấy Tổng Thiên Hành ta không hành động dứt khoát, cuối cùng đành chậm một bước để hãn đả thủ rồi tẩu thoát.

Vân Trung Phụng chau mày trầm tư nói:

- Người đó có thể là ai được...

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Người này đối với mọi sắp xếp trong bảo cùng với thói quen của tứ tiểu thư rõ như lòng bàn tay, lại cũng là người đã từng đến mật thất của Thính Đào Hiên, tứ tiểu thư thử nghĩ xem, ai là người có khả năng nhất...

Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao Tổng tiên sinh dám đoán định người này đã từng đến mật thất của Thính Đào Hiên...

Tổng Thiên Hành nói:

- Nếu người đó chưa từng đến mật thất này, đồng thời không biết rõ địa hình địa vật ở đây thì làm sao tránh được tai mắt của những người canh gác xung quanh đây mà ra vào tự do như vậy, lại còn chọn một con đường mà Ngân Y vệ đội chưa từng biết đến để tẩu thoát.

Vân Trung Phụng trầm tư gật đầu, một lát sau mới lí nhí nói:

- Tổng tiên sinh, có một việc... không biết có nên nói cho Tổng tiên sinh nghe không...

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Tứ tiểu thư, nếu việc này có ích cho việc truy ra nội gian trong bản bảo thì cho dù có nên nói hay

không, ta cũng mong tiểu thư cứ sự thực nói ra.

Vân Trung Phụng dẫn đo mãi, cuối cùng hơi đỏ mặt cúi đầu hạ giọng nói:

- Tổng tiên sinh, không phải ta cố làm ra vẻ thần bí, kỳ thực việc này có quan hệ đến danh dự gia phụ, lại nữa người trong cuộc lại là một người không biết võ công, nếu việc này không có liên quan đến vụ án đêm nay, mong Tổng tiên sinh bảo mật giùm.

Song mục Tổng Thiên Hành chợt lóe lên hai luồng dị quang, nghiêm mặt nói:

- Được, ta tuyệt đối bảo mật việc này!

Vân Trung Phụng nói:

- Lúc này, trong khi nói chuyện với nhị tẩu, nhị tẩu có nói từng phát hiện dưới gối tên tặc tử giả mạo nhị ca có một chiếc khăn tay thêu tên Hoa di.

Tổng Thiên Hành rúng động buột miệng hỏi:

- Chiếc khăn đó có còn không...

Vân Trung Phụng lắc đầu:

- Lúc ấy nhị tẩu không lấy, bởi vậy bây giờ muốn tìm cũng không được nữa.

Lúc ấy Hồ nhi đã bước vào, hẩn nhìn tứ tiểu thư mỉm cười hành lễ rồi mới quay sang Tổng Thiên Hành hỏi:

- Sư huynh có việc gì dặn dò Hồ nhi...

Tổng Thiên Hành ra hiệu cho Hồ nhi ngồi xuống bên cạnh, sau đó hơi chau mày nói:

- Sư đệ, nguyên định nhờ người cùng tứ tiểu thư hộ tống Hoa phu nhân sang Thính Đào Hiên, bây giờ nhiệm vụ có hơi thay đổi chút ít nhưng phương châm vẫn không thay đổi, người ngồi chờ một lát.

Quay sang Vân Trung Phụng tiếp lời:

- Tứ tiểu thư, những điều tiểu thư vừa cung cấp có thể nói là một đầu mối quan trọng, nếu tại hạ đoán không lầm thì vị Hoa phu nhân này không những biết võ công, mà còn là một cao thủ ẩn mình kín đáo trong bản bảo.

Vân Trung Phụng nhìn sâu vào mắt Tổng Thiên Hành nói:

- Tổng tiên sinh hoài nghi người mạo danh ta lúc này là Hoa di...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Rất có khả năng...

Vân Trung Phụng thở dài nặng nề nói:

- Nếu không may điều suy đoán của Tống tiên sinh là sự thật thì tình hình thật đáng sợ.

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm, sắc mặt đầy vẻ cương quyết nói:

- Tứ tiểu thư, sốt ruột không bằng nhanh tay, xin tiểu thư cùng Hồ nhi đến chỗ Hoa phu nhân một chuyến, xin truyền đạt ý của tại hạ nói trong khi Bảo chủ tin tức chưa rõ, trước mắt bản bảo vàng thau lẫn lộn, để đề phòng bất trắc mời Hoa phu nhân tạm thời dời đến Thính Đào Hiên để tiện việc bảo vệ.

Vân Trung Phụng hỏi lại:

- Nếu người không đồng ý thì sao...

Tống Thiên Hành đáp:

- Nếu Hoa phu nhân nhất quyết không chịu dời đi thì điều tiên đoán của ta mười phần đúng hết tám chín. Lúc ấy tứ tiểu thư có thể nói với người để đề phòng vạn nhất đành phải cắt người canh phòng nghiêm ngặt ngoài xá thất mà thôi.

Vân Trung Phụng cau mày nói:

- Tống tiên sinh, nếu quả đúng như lời tiên sinh tiên đoán thì e rằng bà ta cũng không đồng ý việc tăng cường giới bị quanh khu xá thất.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Trừ phi bà ta tiếp nhận lời thỉnh cầu dời đến ở trong Thính Đào Hiên, bằng không với sự thông minh của bà ta quyết không thể cự tuyệt hảo ý của ta như vậy.

Vân Trung Phụng nhíu mày nói:

- Việc này thật khiến người khó hiểu, thông thường nếu quả thật bà ta là người của địch tiềm phục trong bảo thì việc cự tuyệt dời đến ở trong Thính Đào Hiên là để tiện bề hoạt động, nhưng nếu tiếp nhận việc tăng cường giới bị thì bà ta muốn hoạt động cũng không dễ dàng, như vậy làm sao chấp nhận được...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tứ tiểu thư thử nghĩ xem, nếu bà ta biết người khác đã nghi ngờ hành tung của bà ta, đương nhiên phải

âm thầm phái người theo dõi, thì việc phái người tăng cường giới bị không phải tốt hơn cho hành động mờ ám của bà ta sao...

Vân Trung Phụng tỉnh ngộ nói:

- Không sai! Xem ra ta thật ngu muội!

Tống Thiên Hành nói:

- Kỳ thực không phải tứ tiểu thư ngu muội, chẳng qua không chịu suy nghĩ sâu hơn một chút mà thôi...

Được rồi, hai vị có thể đi rồi.

Vân Trung Phụng đứng dậy nhưng nấn ná mãi chưa chịu đi, một lát sau mới nói:

- Tống tiên sinh, tôi có một việc không biết có nên hỏi hay không...

Tống Thiên Hành nhanh nhẩu đáp:

- Tứ tiểu thư cứ hỏi, Tống Thiên Hành biết tất nói, nói phải thật.

- Thật sao...

- Thật!

Vân Trung Phụng chậm rãi hỏi:

- Về hành tung của gia phụ, có thật là Tống tiên sinh không biết...

Tống Thiên Hành thật không ngờ nàng lại hỏi một câu như vậy bất giác ngăn người ra, đành mỉm cười chữa thẹn:

- Về vấn đề này...

Vân Trung Phụng đã nghiêm nghị ngắt lời:

- Không tiện nói hay không biết...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Về vấn đề này chỉ có thể trả lời tứ tiểu thư thế này, trong một thời gian ngắn nữa sẽ trả lại cho tứ tiểu thư một vị phụ thân nguyên lành mạnh khỏe là được rồi.

Vân Trung Phụng thở dài như cất được gánh nặng, cười thật tươi nói:

- Tuy chưa được “nói phải thật” nhưng Tống tiên sinh đã chắc chắn như vậy thì ta cũng yên lòng, có điều Tống tiên sinh nói “trong một thời gian ngắn” không biết có thể cho biết cụ thể hơn...

Giọng Tống Thiên Hành như đinh đóng cột:

- Mau thì ba ngày, chậm nhất là mười ngày.

Vân Trung Phụng lại nở một nụ cười nhiếp hồn người:

- Đa tạ Tống tiên sinh!

Tống Thiên Hành không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, đáp:

- Đây là trách nhiệm của ta, không dám nhận hai chữ “đa tạ” của tứ tiểu thư, có điều ta có một yêu cầu đối với tứ tiểu thư, trước khi Bảo chủ về đến bảo xin tứ tiểu thư đừng thổ lộ cho bất kỳ một ai.

Vân Trung Phụng mỉm cười nói:

- Được! Tiểu muội nhớ rồi!

Có lẽ nhất thời lỡ lời nên thốt ra hai tiếng “tiểu muội”, khi lời đã thốt ra rồi bất giác hai má chột ửng hồng, quay sang Hồ nhi nói lí nhí:

- Tiểu đệ, chúng ta đi!

Vừa nói vừa quay người đi như chạy ra cửa, Hồ nhi cũng vội vàng nối gót bước theo.

Trong một thoáng Tống Thiên Hành như mất hồn, nhưng chàng vội trấn tĩnh thật nhanh, làm như không nhận thấy sự thay đổi trong cách xưng hô của này, chàng nói:

- Chuyến này xin tứ tiểu thư cứ tùy cơ hành động, ta sẽ phái người âm thầm trợ lực.

Vân Trung Phụng không đáp, chỉ “ừ” nhẹ một tiếng trong cổ họng rồi cùng Hồ nhi vội vàng bước đi.

Tống Thiên Hành thở dài như vừa đánh mất vật gì, quay người biến mất vào một cửa khác cạnh mặt thất.

Ước chừng công phu ăn hết bữa cơm, Vân Trung Phụng cùng Hồ nhi trở về phục mệnh, khác xa với dự liệu của Tống Thiên Hành, vị Hoa phu nhân này không chút do dự đã chấp nhận lời yêu cầu của Tống Thiên Hành, lập tức dọn đến Thính Đào Hiên, đã vậy còn kiên quyết đòi ở chung phòng với Vân Trung Phụng.

Tống Thiên Hành trầm ngâm nói:

- Lúc tứ tiểu thư đến đó có phải Hoa phu nhân đang ngủ không...

Vân Trung Phụng gật đầu:

- Phải, lúc người tiếp ta hãy còn mặc đồ ngủ.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương nói:

- Tứ tiểu thư có phát hiện thấy điều gì khả nghi không...

Vân Trung Phụng hơi trầm ngâm:

- Tống tiên sinh, thật đáng hổ thẹn, thật tình ta không phát hiện ra điều gì khả nghi hết.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Đây không phải là lỗi ở tứ tiểu thư, mà là tại hạ đã đánh giá đối phương quá thấp, bởi vậy người đáng hổ thẹn là tại hạ, tứ tiểu thư hà tất phải để tâm.

Ánh mắt Vân Trung Phụng tình tứ thăm thẳm nhìn Tống Thiên Hành, nhưng chàng đã nghiêm nghị nói:

- Tứ tiểu thư, nếu không phải phán đoán của ta có điều sơ sót thì vị Hoa phu nhân này quả là một nhân vật đáng sợ.

Vân Trung Phụng bất giác lạnh mình, hỏi gấp:

- Như vậy ta có cần cự tuyệt không ở chung phòng với bà ta...

Tống Thiên Hành bật cười nói:

- Tứ tiểu thư cứ tạm thời mà nhận lời, trong Thính Đào Hiên đêm nay coi như ta đã bị lừa một võ khá đau, nhưng nhất định không có cơ hội thứ hai cho chúng đâu. Hơn nữa cũng chỉ mật thất đêm nay mà thôi, ngày mai ta nhất định tìm cách phá tứ tiểu thư đi khỏi đây, được chưa...

Vân Trung Phụng cau mày:

- Phái đi khỏi đây... Mà phái đi đâu mới được chứ...

Tống Thiên Hành cười nói:

- Thiên cơ bất khả lậu, ngày mai rồi bàn tiếp, đêm đã khuya rồi Tống Thiên Hành đành phải hạ lệnh tiễn khách.

Vân tứ tiểu thư cáo từ lui ra, Tống Thiên Hành lập tức cho người sửa chữa mật thất, còn chàng một

mình đi về phía mật thất chỗ tam công tử ngụ tạm đến hơn một thời thần chàng mới trở về nghỉ ngơi.

Giờ thì ngày hôm sau.

Chưởng quỹ Thiết Ký tiền trang Mao Tử Kỳ phái chuyên sai mang đến một bức mật thư, sau khi Tống Thiên Hành xem xong, hơi trầm ngâm một lát liền cho mời Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng đến mật thất họp kín, sau đó mới nhìn Vân Trung Hạc hỏi:

- Thương thế của tam công tử có phải hoàn toàn bình phục...

Vân Trung Hạc hơi nghiêng mình nói:

- Đa tạ Tống tiên sinh có lòng quan tâm, tiểu đệ đã hoàn toàn bình phục, thậm chí cảm thấy tinh lực có phần sung mãn hơn trước.

Tống Thiên Hành quay sang Vân Trung Phụng nói:

- Tứ tiểu thư, hôm qua ta nói định phái tiểu thư ra ngoài, không ngờ nay lại có cơ hội rất tốt.

Vân Trung Phụng không giấu được vẻ vui mừng hỏi:

- Tống tiên sinh định phái ta đi Kim Lăng...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phải!

- Bao giờ khởi hành...

- Hoàng hôn hôm nay.

- Một mình ta đi...

- Đương nhiên phải có thêm người nữa, mọi việc ta sẽ an bài cho tứ tiểu thư.

Lúc ấy Cần nhi đứng bên ngoài bấm báo:

- Sư thúc, Lễ Tân đường Đàn đường chủ có việc gấp cầu kiến.

Tống Thiên Hành lớn tiếng đáp vọng ra:

- Cho mời vào!

Cửa mật thất mở ra, Lễ Tân đường Đường chủ Đàn Khôn chậm rãi bước vào, nhìn ba người hành lễ

nói:

- Báo cáo tổng quản, Lưỡng Giang Tổng đốc phủ có quý khách cầu kiến Bảo chủ.

Tống Thiên Hành ra hiệu cho Đàn Khôn ngồi xuống, rồi hỏi:

- Khách thân phận thế nào...

Đàn Khôn nói:

- Dẫn đầu là Đốc phủ Tổng văn án Tây Môn Kiệt...

Tống Thiên Hành nhướng mày ngắt lời:

- Tây Môn Kiệt... Có phải là tên Tây Môn Kiệt xưng hùng xưng bá ở vùng Vân Nam và Quý Châu không...

Đàn Khôn nghiêng người nói:

- Chính hãn!

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Đại tặc tung hoành trên sông nước giờ bỗng dừng biển thành tổng văn án của đốc phủ, đây quả thật là chuyện hiếm thấy!

Vân Trung Hạc tiếp lời:

- Người này công lực siêu phàm, hiện xưng vô địch một dải suốt hai tỉnh Vân - Quý, Tống tiên sinh chớ khá xem thường.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Đa tạ tam công tử nhắc nhở, tiểu đệ không đánh giá thấp hãn đâu.

Hơi dừng lời một chút, quay sang Đàn Khôn nói:

- Ngoài ra còn có ai nữa...

Đàn Khôn nói:

- Còn thêm bốn tên tùy tùng, trên danh nghĩa là thị vệ của đốc phủ, nhưng xem dáng bên ngoài đáng mặt là nhất lưu cao thủ.

Tống Thiên Hành gật đầu, nhìn sâu vào mắt Đàn Khôn nói:

- Đàn huynh trả lời hẳn thế nào...

Đàn Khôn nghiêng người đáp:

- Thuộc hạ trả lời Bảo chủ có việc đi ra ngoài chưa về, mọi việc trong bảo đều do Tống quản chủ trì.

- Thế là hẳn đòi gặp bản tọa...

- Phải.

Tống Thiên Hành trầm tư một lúc rồi nói:

- Được! Đàn huynh trở về mời khách vào “Tứ Hải đường”, bản tọa sẽ tới ngay.

Tứ Hải đường là nơi tiếp khách quý của Kim Thang bảo, với thân phận là tổng văn án của đốc phủ, tiếp đón Tây Môn Kiệt dùng lễ như vậy là xứng đáng.

Đàn Khôn lãnh mệnh cáo từ lui ra, Tống Thiên Hành nhìn Vân Trung Hạc nói:

- Huynh đệ hành động như vậy tam công tử thấy có điều chi quá đáng không...

Vân Trung Hạc hơi cau đôi mày rậm, mắt lóe dị quang mỉm cười nói:

- Đối phó với loại thấy lợi híp mắt đương nhiên phải sắp xếp đặc biệt, đặc biệt trong tình cảnh như hiện tại, quyết không thể để chúng xem thường Kim Thang bảo chúng ta, bởi vậy cách sắp xếp của Tống tiên sinh tiểu đệ thấy hợp lý vô ngần.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Đa tạ tam công tử tán đồng, một lát nữa còn phải phiền tam công tử cùng tứ tiểu thư đến Tứ Hải đường tiếp khách.

Vân Trung Hạc cũng cười nói:

- Tống tiên sinh khách khí quá, đây vốn là việc của hàn môn, tiểu đệ cùng tứ muội lẽ đương nhiên phải dự phần...

Tứ Hải đường hầu như đóng cửa im ỉm quanh năm giờ mới thấy mở cửa đón khách.

Đây là một tòa kiến trúc xây dựng theo lối cung điện, diện tích tuy không rộng lắm nhưng bên ngoài tráng lệ thâm nghiêm, bên trong kèo cột đều chạm trổ điêu khắc tinh vi, cả ván lát sàn cũng bóng nhoáng nhìn thấy mặt người, có thể nói hào hoa bậc nhất trong thiên hạ.

Lúc này bên bậc thềm chín bậc trước cửa, bốn mươi tên kinh trang đại hán mang đao rờ rờ đứng thành hai hàng, người nào người nấy oai phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng.

Bên trong đại sảnh hai bên cửa tám tên thanh y kiếm thủ trang nghiêm đứng hầu.

Chính giữa đại sảnh bài hai chiếc bàn tròn gỗ tử đàn, bên mỗi chiếc bàn để một chiếc ghế da hổ, và bốn chiếc cắm đôn. Trên bàn trải khăn trắng như tuyết, trong bình trà và đĩa bạc sáng loáng là trà thơm và trái cây nghịch mùa tươi tắn.

Bên mỗi chiếc bàn có bốn tên lục y tỳ nữ đứng hầu.

Trong miệng lư hương bằng đồng đúc hình long phụng đang nhả ra một làn khói xanh nhàn nhạt, mùi trầm hương nhẹ nhàng man mác khắc đập sảnh, không khí tuy có hơi trầm mặc nhưng trang nghiêm vô cùng.

Một lúc sau, Lễ tân đường Đường chủ Đàn Khôn sánh vai cùng một lão nhân áo xám thông dong bước vào, theo sau là bốn người trung niên thanh y phấp phới.

Lão nhân áo xám tuổi quá ngũ tuần, thân hình cao lớn nhưng gầy như que củi, đỉnh đầu trọc lóc đen sạm, gò má nhô cao, song mục sâu hoắm, mũi ưng khoằm khoằm, trong con mắt duy nhất phát xạ âm quang, chỉ nhìn dáng mạo bên ngoài cũng biết người này cơ trí thâm trầm lại không phải là kẻ dễ gần.

Thấy lão sánh vai Đàn Khôn vừa thông thả bước đi vừa cười cười nói nói, rõ ràng là tên độc nhân đại đạo từng ngang dọc khắp một dải Vân - Quý này xưa, này là tổng văn án của Lương Giang Tổng đốc phủ, Tây Môn Kiệt.

Lúc mấy người đi ngang qua hàng người bên ngoài cửa, bốn mươi tên kinh trang đại hán cùng mười sáu tên thanh y kiếm thủ nhất loạt hô lớn một tiếng, đao kiếm tuốt khỏi vỏ, hành cử đao đại lễ long trọng vô cùng.

Thoắt cái tiếng hô chấn động đến mái nhà, đao kiếm sáng lóa rợp trời, thanh thế này thật khiến mấy người nhát gan sợ đến vỡ mật.

Nhưng Tây Môn Kiệt không hổ là kẻ từng ra vào chốn nha môn, thấy cảnh này chỉ hơi mỉm cười, ngạo nghễ cất bước tiến vào.

Vào đến đại sảnh, Đàn Khôn lập tức mời bọn Tây Môn Kiệt ngồi vào ghế khách, đương nhiên Tây Môn Kiệt ngồi vào ghế da hổ, bốn tên tùy tùng của lão chỉ còn cách ngồi vào cắm đôn phía sau.

Sau khi thị nữ dâng trà, Tây Môn Kiệt quét con mắt độc nhất khắp đại sảnh như cười mà không cười, nói:

- Đàn huynh, khách sảnh này của Lễ Tân đường trong quý bảo bày trí còn hoa lệ hơn cả Hoa sảnh của Tổng đốc phủ đệ!

Đàn Khôn mỉm cười nói:

- Tây Môn huynh quá khen, khách sảnh của giang hồ thảo dân làm sao dám sánh với hoa sảnh của chỗ quan nha.

Tây Môn Kiệt cất giọng âm âm nói:

- Đàn huynh đừng quên rằng nếu luận về quyền thế, Lưỡng Giang Tổng đốc phủ quản lý hai tỉnh Giang Tây và Triết Giang, so với Kim Thang bảo lãnh đạo võ lâm Nam thất tỉnh, nhỏ hơn nhiều.

Đàn Khôn hờn biến sắc mặt nói:

- Tây Môn tiên sinh, với thân phận và địa vị của tôn giá hiện thời, nói chuyện nên cân nhắc phân lượng, không nên để tại hạ thấy khó xử.

Tây Môn Kiệt cười ha hả nói:

- Tiểu đệ thất ngôn, tiểu đệ thất ngôn, xin Đàn huynh nguyên lượng!

Đàn Khôn thần sắc hơi bình thường lại, cười gượng nói:

- Lúc này tại hạ đã có nói, khách sảnh của tệt bảo đã hai năm nay đây là lần đầu tiên mở cửa tiếp khách, đủ thấy sự kính trọng của tệt thượng đối với Tây Môn tiên sinh.

Tây Môn Kiệt mỉm cười nói:

- Tây Môn Kiệt được quý bảo ưu đãi như vậy thật vạn hạnh, chớ chúp nửa trước mặt quý thượng tại hạ sẽ tỏ lòng tri ân.

Đàn Khôn tiếp lời:

- "Bày tỏ lòng tri ân" thì không cần thiết, chỉ mong tôn giá nói chuyện nên giữ phân lượng là đủ rồi, bởi vì tệt thượng không phải là người dễ nói chuyện như tại hạ đâu.

Vị Đàn hương chủ này quả không làm mất bản sắc của người võ lâm, dù chức phận chỉ là "lễ tân", nhưng lời nói bộc trực thẳng thắn không hàm hồ ý tứ như ngôn từ xã giao thường thấy.

Tây Môn Kiệt dù mặt dày đến đâu cũng không nhịn được, lúc ấy sắc mặt hăn hơi biến, nhưng chưa kịp lên tiếng đã nghe tiếng hô uy nghiêm liên tiếp nhau:

- Tổng tiên sinh giá lâm...

- Tổng tiên sinh giá lâm...

Tây Môn Kiệt cố nuốt lửa giận, cất giọng cười âm lạnh nói:

- Uy thế ngất trời, Đàn huynh, Tổng đốc đại nhân của ta tiếp khách cũng chưa có được uy thế như vậy.

Đàn Khôn tựa như không thèm để ý tới lời nói kháy của đối phương, làm mặt tỉnh cười nhạt nói:

- Quốc có quốc pháp, bang có bang quy, như lúc này Tây Môn tiên sinh đã nói, Kim Thang bảo là Bắc đẩu của võ lâm đồng đạo Nam thất tỉnh, nếu không có lễ tiết long trọng và giới luật thâm nghiêm thì trở thành quân ô hợp sao!

Tây Môn Kiệt nhếch mép cười:

- Cao luận của Đàn huynh thật khiến Tây Môn Kiệt bội phục...

Chưa nói dứt lời, lại một lần đao kiếm tuốt khỏi vỏ, lại tiếng hô dậy trời, Tổng Thiên Hành thanh y phất phơ từ sau bình phong mỉm cười thong thả bước ra. Tiếp theo sau là tam công tử Vân Trung Hạc, lưng hùm vai gấu, uy thế khiếp người và tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, một trang tuyệt thế dung nhan, tư thái như tiên nga.

Trong một thoáng, đại sảnh im lặng nhưng tờ, ngoài tiếng giày của Tổng Thiên Hành với huynh muội Vạn thị ra, cơ hồ không có tiếng động gì khác, cả hơi thở cũng có thể nghe được.

Lễ Tân đường Đường chủ đã cung kính xuôi tay cúi đầu đứng trước bàn, toàn thân hấn tựa như một bức tượng gỗ.

Trước tình cảnh này cho dù Tây Môn Kiệt có cà khía đến đâu cũng không dám mạo phạm đành phải đứng dậy, đương nhiên bốn tên tùy tùng cũng phải cung kính đứng dậy, có điều trên gương mặt của năm người bọn họ không đều nở một nụ cười thẹn thùng.

Đến khi Tổng Thiên Hành đến trước ghế chỗ dành cho chủ tọa, và Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng chia ra đứng hai bên, Lễ Tân đường Đường chủ Đàn Khôn mới tiến lên một chút giới thiệu song phương với nhau, song phương nói mấy lời khách sáo rồi phân chủ khách ngồi xuống.

Độc nhãn của Tây Môn Kiệt thấp thoáng tinh quang nhìn Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Tổng đại hiệp, người trong võ lâm giải quyết sự việc đều nhanh chóng gọn gàng, chúng ta cũng là một phần tử trong võ lâm, theo thiên ý của lão khiếu thì xin tạm thời gác lại các thủ tục ngoại giao rườm rà và đi thẳng vào vấn đề cho mau chóng.

Câu mở đầu đã hơi khó nghe, tay này nếu không phải bị lời nói của Đản Khôn lúc này làm cho tức khí, giờ muốn mượn cố phát tiết thì mục đích chuyến đi này của lão không phải đơn giản.

Tống Thiên Hành cười sang sảng nói:

- Tây Môn lão nhân gia quả là người mau mắn, tiểu nhân cũng đồng ý như vậy.

Hơi dừng lời một chút, sắc mặt chàng bỗng nghiêm lại:

- Như vậy xin thứ cho tiểu nhân cả gan hỏi một câu là chuyến đi này của Tây Môn lão nhân gia là lấy thân phận người giang hồ hay thân phận Tống văn án của Lương Giang Tổng đốc phủ...

Tây Môn Kiệt hơi ngần người đáp lại:

- Chuyến đi này đương nhiên lão khiếu lấy thân phận làm đặc sứ của Lương Giang Tổng đốc phủ mà đến, dám hỏi Tống đại hiệp hỏi như vậy là có dụng ý gì...

Tống Thiên Hành chậm rãi đáp:

- Về việc này có liên quan đến lễ đón tiếp Tây Môn lão nhân gia.

Hơi dừng lại một lát, quay nhìn sang Đản Khôn trầm giọng hỏi:

- Đản đường chủ, điều kiện để bản bảo mở cửa Lễ Tân đường đã đề cập qua với Tây Môn đặc sứ chưa...

Đản Khôn nghiêng mình nói:

- Báo cáo Tống tổng quản, đã có nói qua với Tây Môn đặc sứ rồi!

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Có nói thì được rồi, may mà Tây Môn lão nhân gia có nói trước là lấy thân phận đặc sứ của Tống đốc phủ, nếu không trước mặt Bảo chủ cả người và ta thật khó mở miệng mà giải thích.

Ý chàng muốn nói là bằng vào thân phận giang hồ của Tây Môn Kiệt người thì chưa đáng được tiếp đãi ở Lễ Tân đường.

Tây Môn Kiệt là hạng người nào, lễ nào hãn lại không hiểu được ý tứ thâm sâu của đối phương, nhưng lão dù sao cũng là kẻ lão luyện giang hồ, tâm cơ sâu sắc, nên giả như không hiểu chỉ cười nhạt nói:

- Có điều cũng nên nói để Tống đại hiệp biết, lão khiếu đồng thời cũng mang thân phận người giang hồ.

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Hay lắm, Lễ Tân đường tiếp đón một quý khách mang hai tầng thân phận, đây quả là lần đầu tiên nghe thấy, không những làm cho bản bảo tăng thêm danh dự mà tiểu nhân cũng cảm thấy hãnh diện vô cùng.

Thu nét cười lại, chàng nghiêm nghị nói:

- Tây Môn lão nhân gia, tiểu nhân có lời cáo lỗi, về việc Chấn Uy tiêu cục của bản bảo bị cướp mất trọng tiêu do đốc phủ ký thác cho đến nay vẫn chưa điều tra ra một manh mối nào.

Tây Môn Kiệt trầm sắc mặt nói:

- Tổng đại hiệp, không phải lão khiêu hiệp người, kỳ thực việc này là do lỗi của quý bảo.

Tống Thiên Hành bình tĩnh:

- Tây Môn lão nhân gia quả trách rất đúng, nhưng việc trong giang hồ, ân oán triền miên, họa phúc khó lường không ai dám chắc chắn là suốt đời không có điều sơ thất, Tây Môn lão nhân gia cũng đã từng là người trong giang hồ, chắc cũng biết rõ việc này, bởi vậy tiểu nhân mong Tây Môn lão nhân gia đặc biệt gia ân chờ thêm chút thời gian nữa.

Tây Môn Kiệt lạnh lùng ngắt lời:

- Nếu nói về tình cảm riêng tư giữa lão khiêu và Tống đại hiệp, hai ta đều là người trong giang hồ, lão khiêu có thể chấp nhận được, nhưng món hàng này là do Tống đốc đại nhân tiến cống làm lễ thọ cho Hoàng thái hậu, nếu không thể tìm lại được không những lão khiêu vô phương nói đỡ mà đến cả Tống đốc đại nhân cũng khó lòng chu toàn.

Tống Thiên Hành nói:

- Những điều Tây Môn lão nhân gia nói tuy là sự thật, nhưng bất luận là quan gia hay hoàng gia đều phải đối xử hợp lý hợp tình, hàng đã mất rồi không thể trong năm mươi ngày mà có thể lập tức tìm về được...

Tây Môn Kiệt ngắt lời:

- Tống đại hiệp thấy cần phải bao lâu mới có thể tìm lại được...

Tống Thiên Hành trầm ngâm:

- Nhanh thì ba tháng, chậm phải nửa năm.

Tây Môn Kiệt lắc đầu:

- Không được, Tổng đại hiệp, lễ thọ của hoàng thái hậu còn không đầy hai tháng nữa, bởi vậy lão khiêu hạn định trễ nhất là một tháng phải tìm lại cho kỳ được, nếu không lão khiêu xin nói trước chùng đó đừng nói sao lão khiêu làm khó dễ.

Vân Trung Hạc ngồi bên cạnh mắt như tóe lửa, cất giọng oang oang hỏi:

- Tôn giá làm khó dễ thì thế nào...

Tây Môn Kiệt cất giọng cười âm lạnh:

- Thế nào à, tam công tử, đây là việc của quan gia chúng ta ai ai cũng đều biết rằng mỗi sự việc, lớn thì tru di tam tộc, còn nhỏ thì không có việc gì xảy ra cả. (...)

Vân Trung Hạc ừ lạnh một tiếng:

- Tôn giá đừng lấy thế lực quan nha bức hiếp người, quốc có quốc pháp, ngành nghề cũng có quy củ, tiêu cực thất tiêu cùng lắm bồi thường mà thôi.

Tây Môn Kiệt cười lạnh nói:

- Món hàng này sợ lấy hết tài sản sở hữu của quý bảo cũng không đủ bồi thường.

Vân Trung Hạc nổi nóng thật sự:

- Hàng từ trong tay ta mà mất đi, cùng lắm thì lấy đầu ta thay vậy.

Tây Môn Kiệt nhếch mép cười nói:

- Một chiếc đầu người thì đáng giá mấy xu...

Vân Trung Hạc mặt đỏ phừng phừng, đập bàn quát:

- Vậy người định thế nào...

Tây Môn Kiệt cực kỳ trầm tĩnh, hơi nhếch mép cười nói:

- Người ta nói cường khách cũng không lấn chủ, Tây Môn Kiệt ta nào dám làm gì tam công tử.

- Không cần phí lời nữa, người nói đi!

- Tam công tử, ở đây người có thể tác chủ sao...

Vân Trung Hạc hơi sững lại nói:

- Đương nhiên là do Tống tiên sinh tác chủ, nhưng... gia phụ đi ra ngoài chưa về, gia huynh sinh tử bất minh, ngay lúc này cũng có thể nói là ta tác chủ một nửa.

Độc nhãn của Tây Môn Kiệt chớp chớp quay sang Tống Thiên Hành hỏi:

- Tống đại hiệp, lời nói của tam công tử có thể coi là có giá trị không...

Vân Trung Hạc hùng hổ đứng dậy, Tống Thiên Hành đã vẫy tay, nói:

- Tam công tử, xin hãy bình tĩnh lại, việc lớn tày trời cũng không ra ngoài chữ “lý”, xin tam công tử ngồi xuống từ từ bàn luận.

Vân Trung Hạc miễn cưỡng ngồi xuống. Tống Thiên Hành quay sang Tây Môn Kiệt khiêm nhường nói:

- Tam công tử trẻ người máu nóng, lại thêm hơn nửa tháng nay việc không may xảy ra liên miên, tâm tính hơi nóng nảy, có điều chi thất lễ xin Tây Môn lão nhân gia lượng thứ cho.

Tây Môn Kiệt cười âm lạnh nói:

- Tống đại hiệp nặng lời rồi, lão khiêu trước đây cũng là một nhân vật giang hồ trong Nam thất tỉnh, dù gan lớn bằng trời cũng không dám gây khó dễ với lãnh tụ võ lâm Nam thất tỉnh, có điều lão khiêu vẫn chờ Tống đại hiệp trả lời câu hỏi của lão khiêu.

Tống Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Lời nói của tam công tử đương nhiên là đáng giá rồi...

Tây Môn Kiệt nóng nảy ngắt lời:

- Vậy lão khiêu phải đàm phán với ai đây...

Tống Thiên Hành nói:

- Tam công tử chỉ nói có thể tác chủ một nửa, người có thể hoàn toàn tác chủ là tiểu nhân, Tây Môn lão nhân gia cứ việc nhắm vào tiểu nhân là được rồi.

Độc nhãn của Tây Môn Kiệt lóe tinh quang:

- Được, như vậy lão khiêu nói món hàng của Tống đốc phủ ký thác trong vòng một tháng phải tìm lại cho kỳ được.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Được!

Tây Môn Kiệt nhìn sâu vào mắt Tống Thiên Hành nói:

- Nếu đến hạn kỳ mà không tìm lại được thì sao...

Tống Thiên Hành nhướng mày nói:

- Cứ đặt điều kiện đi, nếu có thể chấp nhận được thì Tống Thiên Hành ta lập tức đáp lời.

Tây Môn Kiệt giơ ngón tay cái lên cười ha hả nói:

- Khá lắm! Khí khái! Khí khái! Bốn chữ “Hảo Hảo tiên sinh” trong vòng nửa tháng nay vang dội khắp giang hồ quả là xứng đáng!

Hơi dừng lại, sắc mặt hần bỗng trầm xuống:

- Món hàng này mong Tống đại hiệp có thể tìm lại đúng hạn kỳ, bằng không việc bồi thường chỉ sợ...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời đối phương:

- Tiểu nhân đang nóng lòng muốn biết điều kiện đây...

Tây Môn Kiệt cười khan nói:

- Tống đại hiệp chớ nóng lòng, lão khiêu sấp nói đến điều kiện đây, có hai phương sách.

Thứ nhất là giao Kim Thang bảo và quyền lãnh đạo võ lâm Nam thất tỉnh...

Tống Thiên Hành mặt lạnh tanh không biểu lộ chút cảm xúc nào, chậm rãi nói:

- Chú ý tuyệt vời, sau khi giao Kim Thang bảo và quyền lãnh đạo võ lâm Nam thất tỉnh thì quan gia và hoàng gia sẽ không truy cứu món bảo vật vô giá ấy nữa...

Tây Môn Kiệt gật đầu:

- Không sai!

Tống Thiên Hành vẫn lạnh lùng:

- Không biết Lưỡng Giang tổng đốc Mã đại nhân cần tiếp quản một tổ chức giang hồ như vậy để làm gì...

Tây Môn Kiệt nói:

- Mã đại nhân đương nhiên không cần đến tổ chức giang hồ này, thực tế thì người có trách nhiệm tiếp quản là lão khiếu.

Tống Thiên Hành mắng thầm:

- “Lão tặc, cuối cùng thì người cũng chịu lòi đuôi hồ ly ra!”

Nhưng ngoài mặt chàng vẫn làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Tây Môn lão nhân gia là người tin cẩn bậc nhất của Mã đại nhân, có thể nói công thành danh toại, quang tổ vinh tông, thì còn cần đến tổ chức giang hồ này làm chi...

Tây Môn Kiệt đắc ý cười nói:

- Không giấu gì Tống đại hiệp, lão khiếu là người trong giang hồ, không quen bị câu thúc trong lễ tiết quan gia, lá rụng về cội, nghĩ cho cùng trở về giang hồ thì hợp với lão khiếu hơn.

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Quan đạo bằng phẳng không chịu đi, lại bon chen vào chốn khắp khểnh mịt mù, tiểu nhân thật lấy làm tiếc cho Tây Môn lão nhân gia.

Ánh mắt Tây Môn Kiệt chớp chớp, sắc diện mừng rỡ nói:

- Nghe khẩu khí thì hình như Tống đại hiệp tiếp nhận điều kiện thứ nhất của lão phu...

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tiểu nhân muốn nghe thêm điều kiện thứ hai của Tây Môn lão nhân gia rồi mới quyết định.

Tây Môn Kiệt có vẻ hơi thất vọng nói:

- Điều kiện thứ hai mới nghe qua có vẻ dễ dãi hơn điều kiện thứ nhất, nhưng kỳ thực không dễ thực hiện.

- Tây Môn lão nhân gia cứ thử nói ra xem. Lập trường của mỗi người không giống nhau, có thể Tây Môn lão nhân gia thấy không dễ thực hiện, nhưng với tiểu nhân thì ngược lại sao...

- Nói ra thật đơn giản, giao cho quan nha tùy nghi xử trí.

Tống Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Được, tiểu nhân xin chấp nhận điều kiện thứ hai.

Tây Môn Kiệt cảm thấy thật bất ngờ, nói:

- Tổng đại hiệp, quan nha xử lý quyết không phải chuyện chơi mong Tổng đại hiệp suy nghĩ kỹ lại.

Tống Thiên Hành cười sang sảng nói:

- Đa tạ Tây Môn lão nhân gia, tiểu nhân đã suy nghĩ kỹ rồi.

Hơi dừng lại, chàng bỗng lớn tiếng kêu:

- Người đâu, dâng lên văn phòng tứ bảo!

Bốn tên tỳ nữ lập tức có một tên bước ra dâng lên văn phòng tứ bảo.

Tống Thiên Hành không thèm để ý đến ánh mắt ra chiều kinh dị của Tây Môn Kiệt, phóng bút như rồng bay phụng múa viết thẳng một hồi, mang hai điều kiện mà Tây Môn Kiệt đặt ra lúc nãy viết thành hai bản, sau khi ký tên vào trước rồi giao cho nữ tỳ đưa sang bàn khách, nhìn Tây Môn Kiệt cười nhẹ nói:

- Khẩu thiệt vô bằng, viết ra làm chứng, lần này thì Tây Môn lão nhân gia yên tâm được rồi.

Lão hồ ly tinh Tây Môn Kiệt quả thật không ngờ đối phương chấp nhận điều kiện dễ dàng mau chóng như vậy, lại càng không ngờ Tống Thiên Hành vẽ rắn thêm chân, xuất thêm một chiêu này nữa, cho dù trong lòng không muốn chút nào nhưng điều kiện do chính mình đặt ra người ta đã chấp nhận thì còn gì để nói nữa.

Hắn xoay chuyển ý nghĩ nhanh như điện, hừ lạnh trong lòng ký tên xong trả lại một bản cho Tống Thiên Hành nói:

- Tổng đại hiệp, lão khiêu nhắc lại một lần nữa là điều kiện này không phải dễ thực hiện, nếu muốn đổi ý ngay bây giờ hãy còn kịp.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Giao cho quan nha xử lý thì hợp lý nhất rồi, tiểu nhân ý đã quyết không còn gì phải thay đổi nữa.

Tây Môn Kiệt cười lạnh nói:

- Lời thật mất lòng, Tổng đại hiệp rồi sẽ hối hận không kịp cho mà coi!

Tống Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Tây Môn lão nhân gia, Tống Thiên Hành tự tin trong vòng một tháng nhất định sẽ tìm được vật trở về...

Tây Môn Kiệt hơi giật mình hỏi:

- Tổng đại hiệp chắc chắn như vậy sao...

Tống Thiên Hành từ tốn đáp:

- Tiểu nhân có chắc chắn hay không tạm thời xin được miễn bàn, thời gian chỉ có một tháng, Tây Môn lão nhân gia cứ chờ xem khắc biết.

Tây Môn Kiệt hơi ngẩn người, thì Tống Thiên Hành đã cười nhạt nói:

- Nói đi rồi còn nói lại, đến chừng ấy tìm không được hàng, tiểu nhân không tin quan nha có thể ăn thịt người.

Tây Môn Kiệt mắt lóe hàn quang nói:

- Quan nha cố nhiên không thể ăn thịt người, nhưng Tổng đại hiệp chắc cũng có nghe qua chuyện “Diệt Môn Lệnh Doãn”...

- Có nghe!

- Một lệnh loãng nho nhỏ cũng đủ quyền uy diệt môn, huống chi là Tổng đốc Lương Giang đầy quyền quy.

- Tổng đốc cũng phải biết giữ lễ phải.

- Ha ha! Giữ lễ phải, tự cố chí kim quan nha dùng đến ba chữ “Mạc tu hữu” (không là có (...)) mà thăm sát không biết bao nhiêu là anh hùng hào kiệt, Tổng đại hiệp chắc không đến nỗi không biết...

Tống Thiên Hành nhếch mép cười nhẹ:

- Tống Thiên Hành là kẻ vũ phu lỗ mãng, không được như Tây Môn tổng văn án, bác lực đa tài, thập cổ thuộc kim, có điều Tống Thiên Hành dám nói khoác một câu là chỉ cần Tống Thiên Hành còn một chút hơi thở thì cho dù đương kim Hoàng thượng cũng không dám làm gì Kim Thang bảo đừng nói chi đến một Tổng đốc cón con!

Tây Môn Kiệt biến sắc mặt:

- Tống Thiên Hành! Đây là người tự miện nói ra!

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Không sai! Lời là do ta nói, ta cũng biết rõ hậu quả khi nói những lời như vậy, nhưng Tống Thiên

Hành này dám làm dám chịu, không cần tôn giá phải nhọc lòng lo!

Dừng lời một chút rồi chàng trầm giọng tiếp:

- Còn tôn giá, thân làm Tổng văn án Đốc phủ, chức ngang Tam phẩm, nhưng thân ở quan gia mà tâm thì tại giang hồ, nhất tâm mưu đoạt cơ nghiệp Kim Thang bảo, thử hỏi đã tâm thế nào...

Tây Môn Kiệt ngẩng mặt lên cười cuồng ngạo nói:

- Hào ý của lão phu được đổi lại một tội danh mưu là đoạt cơ nghiệp của người, xem ra ở đây không thể làm người tốt được!

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Hào ý... Dụng kế mưu cướp đoạt cơ nghiệp của người, ẩn thân chốn quan nha lại ôm ấp dã tâm, hào ý này thì ai dám nhận lãnh...

Tây Môn Kiệt ánh mắt lộ hung quang, trầm giọng nói:

- Nếu đúng như lời người nói thì người làm gì được lão phu...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tống Thiên Hành này không phải không làm gì được người, mà là không thèm làm gì người. Có điều chờ khi ta đến Kim Lăng, lúc ấy ta sẽ hỏi Mã Như Long, hẳn trọng dụng thứ thuộc hạ Ôm ấp dã tâm như người là có dụng ý gì...

Tây Môn Kiệt cười lạnh nói:

- Mã đại nhân vị tất đã chịu nghe lời nói vô bằng của một tên thảo dân giang hồ như người.

Tống Thiên Hành vẫy vẫy tờ giấy trong tay nói:

- Tôn giá chắc cũng còn nhớ trên mảnh giấy này đã viết những gì chứ...

Hơi dừng một lát, bỗng chàng trầm sắc mặt nói:

- Giấy trắng mực đen, lại có chữ ký của tôn giá bên dưới, tôn giá dù muốn chối bỏ cũng chối không được nữa.

Thì ra Tống Thiên Hành đã đem những trọng điểm của hai điều kiện trên viết hết ra, có điều ghi chú rõ ràng mình tiếp nhận điều kiện thứ hai.

Tây Môn Kiệt nằm mơ cũng không ngờ Tống Thiên Hành làm như vậy là có dụng ý riêng, bây giờ cán

kiếm đã về tay người, cho dù chưa chắc chắn đã ngăn sợ nhưng đây là một việc không được quang minh lắm, bởi vậy trong nhất thời hãn cũng ngăn người ra không nói được tiếng nào.

Một lúc sau hãn mới cố vớt vát:

- Hạng như người mà cũng đòi gặp mặt Mã đại nhân...

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Tống Thiên Hành muốn làm việc gì thì không có chuyện làm không được, đừng nói một Tống đốc Lương Giang còn con dám cự tuyệt không gặp ta, cho dù đương kim Hoàng thượng, Tống Thiên Hành muốn gặp cũng phải bước xuống ngai vàng mà cung nghênh nữa là!

Mấy lời này quả thật cuồng ngạo, không những Tây Môn Kiệt biến sắc mà cả Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng, Đàn Khôn cả ba người nghe nói đều xanh xám mặt mày.

Tống Thiên Hành vẫn bình tĩnh như không, nhìn Tây Môn Kiệt cười nhạt nói:

- Xem ra tôn giá dường như còn chưa tin...

Tây Môn Kiệt nhếch mép lạnh lùng nói:

- Muốn khoác lác cũng phải tùy lúc tùy đối tượng, bốc phét cỡ người không làm người ta cười rớt cả răng sao...

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tôn giá coi thử vật này đây!

Hữu thủ vung ra, một đạo bạch quang từ ống tay áo bay ra.

“Sực!” một tiếng, cán của rỏ quạt đàn hương đã cắm phập ngay ngắn trên mặt bàn ở trước mặt Tây Môn Kiệt.

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kim Thang Bảo Thượng Quần Anh Hội

Tuyệt diệu ở chỗ rẽ quạt từ trong ống tay áo Tống Thiên Hành bay ra, vốn xếp lại, mới tạo thành một đạo bạch quang, nhưng lúc này nhìn thấy cánh quạt đã hoàn toàn xòe hết ra, còn cắm ngập xuống mặt bàn hơn tất.

Với khoảng cách giữa song phương hơn trượng, lúc phóng ra không dụng đến chí chưởng, chỉ mượn lực ống tay áo phất một cái đã có thể dùng rẽ quạt đàn hương mềm mại cắm lên mặt bàn gỗ tử đàn (cắm lai) sâu hơn tấc, mà rẽ quạt lại không chút tổn hại, lại còn làm rẽ quạt xòe hết ra, công lực cùng thủ pháp này có thể khiến người hô to tán thưởng.

Tây Môn Kiệt thấy Tống Thiên Hành vừa giơ tay lên đã hết sức ngưng thần giới bị đề phòng đối phương ám toán, nhìn thấy như vậy, hấn bỗng thở dài nhẹ nhõm, nhưng bất giác thấy toàn thân lạnh toát.

Không những vậy, khi liếc sơ chiếc quạt bất giác run bắn toàn thân, gương mặt hấn biến thành trắng bệch, mồ hôi đóng giọt bên thái dương.

Thì ra trên chiếc quạt có vẽ một bức “Ma Cô Hiến Thọ Đồi”, nét vẽ có thể nói bình thường không có gì đặc sắc, nhưng để khoản trên dưới khiến người nhìn không khỏi chết đứng.

Thượng khoản đề:

“Phùng Xuân tiên sinh lục trật hoa đàn chí khánh” (Mừng sinh nhật thứ sáu mươi của Phùng Xuân tiên sinh).

Hạ khoản ngoài ngày tháng năm ra không thấy đề tự, chỉ đóng lên một con dấu son đỏ chót, bên trong là hai chữ triện “Huyền Diệp” bên cạnh lại có một dấu triện lớn trong có tám chữ “Thọ mệnh ư thiên, ký thọ vĩnh xương”.

Rõ ràng chiếc quạt nhỏ này không những có đóng dấu ấn của Thanh triều và ấn chứng của tiên đế mà đồng thời còn là “Mặc bảo” của Khang Hy hoàng đế lưu lại trong dân gian.

Còn thượng khoản đề “Phùng Xuân tiên sinh”, chính là ân sư Tống Thiên Hành và cũng chính là một trong Vũ Nội song tiên, Thanh Hư thượng nhân. Thật không ai ngờ được một vị phong trần kỳ hiệp bất tuân thiên tử mệnh như lão lại có giao tình thâm hậu với nhất đại hoàng đế, thảo nào Tống Thiên Hành lại dám cuồng ngôn vọng ngữ như vậy.

Tống Thiên Hành khẽ mép cười nhẹ nói:

- Tây Môn tổng văn án đã nhìn rõ chưa...

Bên thái dương của Tây Môn Kiệt mồ hôi lạnh đọng thành giọt, nói như muốn không ra hơi:

- Thấy... Thấy... rõ rồi...

Nét mặt Tống Thiên Hành vụt lạnh như băng, trầm giọng quát:

- Tây Môn Kiệt, người làm Tống văn án, quan đồng Tam phẩm, vậy phải làm sao...

Tây Môn Kiệt quả đã sợ đến vỡ mật tán hồn, trong nhất thời không biết ý đối phương muốn nói gì, cứ ngẩn ra như tượng không biết phải nói gì và làm gì.

May mà bốn tên tùy tùng của hắn còn đủ tỉnh táo, liếc mắt nhìn nhau ra hiệu, nhất loạt quỳ xuống trước.

Tây Môn Kiệt nhìn thấy bất giác như nằm mơ vừa tỉnh dậy, lập tức quỳ rạp xuống hô lớn:

- Vi thần Tây Môn Kiệt tham kiến Ngô hoàng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!

Tống Thiên Hành giơ tay vẫy nhẹ một cái, chiếc quạt bay ngược trở về nằm gọn trong tay, tiếp đó cười nhẹ nói:

- Tây Môn tổng văn án đứng dậy được rồi!

Tây Môn Kiệt cùng bốn tên tùy tùng nghe nói đứng dậy, thấy chiếc quạt phiến trên bàn biến mất, thẹn quá hóa giận, như lửa chế thêm dầu nộ hỏa ở đâu nổi lên thiêu đốt tâm can hắn, con mắt đỏ nhất của hắn cơ hồ như tóe lửa.

Tống Thiên Hành nghịch nghịch chiếc quạt trong tay, cười cười nói:

- Tây Môn tổng văn án, nếu Tống Thiên Hành này cầm chiếc quạt này đến Tống đốc phủ ở Kim Lăng, hoặc Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh, phải chăng Mã Như Long phải mở trung môn quỳ xuống đón tiếp... Và đương kim Hoàng thượng phải xuống ngai vàng cung nghênh...

Tây Môn Kiệt dáng ủ rũ như gà thua độ, thở dài nói:

- Lão phu chịu thua, Tống Thiên Hành người khá lắm!

Tống Thiên Hành hừ lạnh:

- Người còn dám không nhận thua...

Hơi dừng lời một lát, chàng trầm giọng tiếp:

- Việc này hôm nay đến đây chấm dứt, mọi việc chờ đến hết một tháng hạn kỳ sẽ bàn sau, tôn giá còn có cao kiến gì khác không...

Tây Môn Kiệt không chút hòa khí trả lời:

- Không còn gì để nói nữa.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Sớm ngoan ngoan như vậy không phải tốt hơn sao!

Tây Môn Kiệt trợn mắt, trầm giọng nói:

- Tống Thiên Hành, người không thấy hành động của người hôm nay hơi quá quắt lắm sao...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tây Môn tổng văn án trách đúng lắm. Được! Tiểu nhân xin kính cẩn thọ giáo, sau này không dám làm thái quá như vậy nữa.

Giơ tách trà trong tay lên hỏi:

- Đàn đường chủ!

Đàn Khôn ứng tiếng đứng dậy cung thân nói:

- Tệ chức cung hầu sai khiến!

Tống Thiên Hành lạnh nhạt nói:

- Thay bản tọa tiễn quý khách rời bảo!

- Tuân lệnh!

Lúc ấy Trực Nhật đường chủ Chu Tước đường Hoàng Khắc Ba hai tay dâng một tấm bái thiếp, đứng nghiêm ngoài cửa cung kính nói:

- Báo cáo Tổng tổng quản, Thúy Hoa thành Thành chủ đưa bái thiếp cầu kiến.

Lúc này Lễ Tân đường Đường chủ Đàn Khôn đã cung thân cáo lui chuẩn bị đưa bọn Tây Môn Kiệt ra đi.

Tống Thiên Hành khoát tay hạ giọng nói:

- Đàn đường chủ chờ cho một lát!

Đàn Khôn ứng tiếng nép sang một bên cung hầu chỉ dụ. Tống Thiên Hành chú mục nhìn Hoàng Khắc Ba trầm giọng hỏi:

- Vị Thành chủ nào...

Tống Thiên Hành không thể không hỏi như vậy, bởi vì chàng đã nhận được mật thư của Trình Hoài đích danh gửi cho Vũ Văn Ngao nói đệ nhất Phó môn chủ sẽ thống lĩnh cao thủ Tống đàn chi viện cho nội gian Kim Thang bảo, bởi vậy chàng đã đoán được hôm đó sau khi chàng gấp rút rời khỏi Thúy Hoa thành, tên phản đồ Trình Hoài không những không bị hành hình mà đến lão Thành chủ rất có thể đã bị Trình Hoài uy hiếp rồi.

Nhưng lời đáp của Hoàng Khắc Ba vượt ra ngoài dự liệu của chàng:

- Báo cáo Tống tổng quản, là Kim Dao Vô Địch Giang Chấn Xuyên thành chủ!

Tống Thiên Hành ra hiệu cho Hoàng Khắc Ba bước vào đại sảnh trình lên báỉ thiếp, nhìn lướt qua báỉ thiếp, cau mày hỏi:

- Chỉ có một mình Giang thành chủ à...

Hoàng Khắc Ba đáp:

- Còn có Phó thành chủ Trình Hoài cùng tám vị tùy viên.

Ánh mắt Tống Thiên Hành thoáng hiện dị quang, nhượng mày hỏi lại:

- Có Phó thành chủ Trình Hoài... Hoàng đường chủ không nhìn lầm chứ...

Hoàng Khắc Ba cung thân đáp:

- Báo cáo Tống tổng quản, thuộc hạ nhìn thấy rất rõ ràng.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Trong tam vị tùy tùng có những ai...

Hoàng Khắc Ba có vẻ thẹn, cười nói:

- Xin Tống tổng quản dung thứ, trong tám vị tùy viên thuộc hạ không nhận ra người nào cả.

Tống Thiên Hành cất giọng quyết đoán:

- Được rồi, Hoàng đường chủ ngồi sang bên này chờ nghe lệnh.

Hoàng Khắc Ba cung thân lui sang ngồi lên cấm đôn.

Tây Môn Kiệt bụng chứa đầy uất khí, đột nhiên cất giọng mỉa mai:

- Tống đại tổng quản, lão phu cáo từ được rồi chứ...

Trên gương mặt nghiêm khắc của chàng đột nhiên hé nở một nụ cười thong thả nói:

- Tây Môn đại đặc sứ, lúc này Tống Thiên Hành đã nói không đối xử quá quắt với người, trước khi chưa rời khỏi bản bảo chắc tôn giá con chưa tin, cũng không thể biết thủ đoạn “quá quắt” của Tống Thiên Hành đối xử với địch nhân như thế nào, bây giờ Tống Thiên Hành định lưu tôn giá lại ít lâu, tạm thời bàng quan xem nhiệt náo, rồi so sánh thử xem Tống Thiên Hành đối xử với tôn giá khách sáo đến mức nào, không biết ý tôn giá ra sao...

Tây Môn Kiệt lạnh lùng nói:

- Tây Môn Kiệt tự biết mình, hiện giờ thân này đã không còn tự chủ được nữa, cho dù biết người đang diễn vở tuồng giết gà dọa cáo cũng không thể không bái lãnh mối thịnh tình của người.

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Tây Môn đại đặc sứ chớ nói khó nghe như vậy, Tống Thiên Hành không khi nào cưỡng bức khó cho người, nếu tôn giá thấy không có ý lưu lại thì xin tự tiện!

Tây Môn Kiệt nhếch mép cười nói:

- Tống đại tổng quản đã có thành tâm lưu khách, Tây Môn Kiệt này lẽ đâu lại còn làm ca, tấn tuồng này lão phu nhất định phải xem mới được.

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, kỳ thực Tây Môn Kiệt muốn nhân cơ hội này tìm hiểu thêm về võ công của Tống Thiên Hành nông sâu thế nào, dù lúc này Tống Thiên Hành có biểu diễn một chiêu xòe quạt đã thể hiện một công lực quán thế làm hẳn không khỏi lạnh mình, nhưng có cơ hội không cần mạo hiểm mà vẫn có thể tìm hiểu thêm về đối phương ai lại dại gì bỏ qua.

Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Như vậy thì tạm dẫn lòng chờ xem nhiệt náo!

Hơi dừng lời một lát, nhìn xa xa ra quảng không qua cửa sảnh đường, sắc mặt chàng bỗng thoáng qua

một sắc thái dị kỳ, nhưng chàng nín lặng không nói điều chi.

Một lúc sau, song mục chàng mới lộ hàn quang, mắt lồng sát khí, uy thế nhiếp hồn người, nghiêng chặt răng nói:

- Cái hận khuất nhục cá nhân ta có thể bỏ qua, tội bất kính tiên phụ không thể dung tha!

Hơi thu thần quang lại, chú mục nhìn Vân Trung Hạc dịu giọng nói:

- Tam công tử, “Tứ Hải đường” này từ khi xây dựng đến giờ chắc chưa hề nhuộm máu tanh...

Vân Trung Hạc hơi sững người đáp:

- Đúng vậy!

Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Hôm nay nó sẽ bị phá lệ dưới tay huynh đệ, xin tam công tử lượng thứ.

- Tiểu đệ đối với Tống tiên sinh kính phục vạn phần, xin Tống tiên sinh cứ tự do hành sự.

Tống Thiên Hành khiêm nhường:

- Tam công tử hậu ái thật khiến huynh đệ xấu hổ, kỳ thực huynh đệ cũng chỉ là một con người bình thường, cũng có đủ thất tình lục dục như mọi người, đặc biệt khi đối diện với cừu nhân thì máu nóng sôi trào không sao dẫn được.

Vân Trung Hạc thành thực hỏi:

- Nỗi lòng này tiểu đệ cũng thấu hiểu!

Tống Thiên Hành tiếp:

- Trình Hoài, đệ đã chứng kiến hẳn là thủ hạ của Nhất Thống môn, hẳn biết rõ huynh đệ không tha cho hẳn, lại dám công nhiên đến đây đương nhiên đã có thể lực ủng hộ vững vàng, lát nữa đây khó tránh khỏi một trường ác đấu, việc công lẫn việc tư dù thế nào đi nữa, đêm nay huynh đệ quyết không để hẳn rời khỏi Kim Thang bảo.

Vân Trung Hạc cất giọng sang sảng nói:

- Tống tiên sinh nói đúng lắm! Lát nữa tiểu đệ sẽ xuất thủ lập công đầu.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt hỏi:

- Đa tạ nhiệt tình của tam công tử!

Hơi dừng lời một lát, chợt chàng trầm giọng quát:

- Trực nhật cùng Lễ Tân đường, nhị vị Đường chủ nghe lệnh!

Hoàng Khắc Ba, Đàn Khôn đồng đứng lên hô to:

- Ty chức có mặt!

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Nhị vị nhớ cho, thứ nhất, truyền lệnh toàn bảo tăng cường giới bị. Thứ hai, thông tri Ngân vệ đội đội trưởng lập tức đến Tứ Hải đường đợi lệnh. Thứ ba, dọn phòng bên tả Tứ Hải đường tiếp đãi đốc phủ đặc sứ, bố trí lại khách sảnh chuẩn bị tiếp khách. Thứ tư, thay mặt bản tọa thông báo quý khách rằng bản tọa đang cung nghênh trước cửa Tứ Hải đường.

Những việc trên kỳ hạn nửa tuần hương phải làm xong.

Hoàng Khắc Ba, Đàn Khôn hai người dạ lớn, cung thân lui ra.

Tống Thiên Hành cùng Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng cũng đứng lên tiếng về gian sau của Tứ Hải đường.

Lúc ba người đi vào, Vân Trung Hạc thấy có điều bất an, quay đầu liếc nhẹ về phía Tây Môn Kiệt một cái, thấy Tây Môn Kiệt cùng bốn tên tùy tùng thần sắc vui vẻ vô cùng bất giác kéo nhẹ Ống tay áo Tống Thiên Hành, hạ giọng nói:

- Tống tiên sinh, tên... tên Tây Môn Kiệt ấy...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Ý của tam công tử sợ ta quá lạnh nhạt đối với quý khách à...

Vân Trung Hạc thẹn thùng nở một nụ cười, Vân Trung Phụng đã liếc tam ca một cái, nói:

- Tam ca, trách sao mọi người cứ sau lưng gọi tam ca là “lỗ tam gia”, tam ca thiệt thật thà đến dễ thương...

Vân Trung Hạc ngạc nhiên:

- Tứ muội nói như vậy nghĩa là sao...

Ba người vừa nói vừa tiến vào sương phòng phía sau.

Chờ ba người đã yên vị, Vân Trung Phụng mới mỉm cười nói:

- Là nghĩa làm sao... Thừa “lỗ tam gia”, “tam gia” đã liên hệ hành động và lời nói của Tây Môn Kiệt với mật thư của Mao chưởng quỹ chưa...

Vân Trung Hạc chợt tỉnh ngộ “à” lên một tiếng nói:

- A! Phải rồi!

Đây thật ra là việc gì... Tạm thời bí mật này chỉ có ba người bọn họ biết mà thôi.

Vân Trung Phụng lại mỉm cười nói:

- Nghĩ ra được là tốt, sau này ăn nói phải cẩn thận một chút, may mà Tống tiên sinh không phải người ngoài...

Tống Thiên Hành mỉm cười ngắt lời đối phương:

- Tứ tiểu thư, lệnh huynh lo lắng rất xác đáng, có điều lúc này ta cố ý vi phạm quy củ võ lâm để hạ nhục Tây Môn Kiệt là còn có thâm ý khác... Tứ tiểu thư có nhận thấy điều gì khác lạ ở tên Tây Môn Kiệt này không...

Vân Trung Phụng hơi trầm tư:

- Ta chỉ cảm thấy tên này âm hiểm gian trá, tâm cơ khó lường.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Không sai, có điều tứ tiểu thư cùng tam công tử chắc không chú ý đến một vết xanh mờ giữa đôi mày của hắn.

Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Điều này quan trọng lắm sao...

Tống Thiên Hành trầm tư nói:

- Phải! Cực kỳ quan trọng! Nếu quan sát và suy đoán của ta không sai thì tay này là một nhân vật rất khó đối phó.

Vân Trung Phụng hơi nhíu mày:

- Tống tiên sinh căn cứ vào vết xanh mờ giữa đôi mày hắn mà kết luận như vậy...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phải!

Vân Trung Phụng nói:

- Tống tiên sinh có thể nói rõ hơn một chút nữa không...

- Đó là dấu hiệu luyện một loại thần công đã đạt được tám thành hóa hầu...

Vân Trung Phụng nóng nảy ngắt lời:

- Đó là loại thần công gì...

Tống Thiên Hành mỉm cười khiêm tốn nói:

- Trong khi sự việc còn chưa được chứng thực, ta không thể dựa vào suy đoán của mình để làm nhị vị e ngại, có điều xin nhị vị nhớ kỹ, nếu lỡ có xảy ra động thủ thì nên cẩn thận không được chạm vào người hãn.

Vân gia huynh muội nghe nói cũng hơi sồn lòng, gật đầu.

Tiếp đó Vân Trung Phụng đảo mắt một vòng cười nói:

- Bởi vậy lúc này Tống tiên sinh...

Vân Trung Hạc đã cười ha hả cướp lời:

-... cố ý làm nhục hãn để bức hãn động thủ rồi chứng thực nghi vấn của Tống tiên sinh...

Phúc chí tâm linh, “lỗ tam gia” cũng có lúc trở nên miễn tiệp!

Vân Trung Phụng cười tươi liếc Vân Trung Hạc một cái, Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Không sai! Nhưng tên ấy tâm cơ quả là thâm trầm nên không chịu mắc bẫy.

Vân Trung Phụng thở ra nhẹ nhẹ nói:

- Nếu tên này cũng là người của Nhất Thống môn thì quả thật là đáng sợ.

Tống Thiên Hành trầm tư không nói, Vân Trung Hạc bỗng chen vào một cách lạc quan:

- Tống tiên sinh, về việc nhị ca, tiểu đệ có một việc muốn thỉnh giáo Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành hơi ngần người nói:

- Tam công tử có việc gì thắc mắc xin cứ hỏi.

Vân Trung Hạc vừa mở miệng thì tên thị đồng từ bên ngoài nói vọng vào:

- Báo cáo Tổng tổng quản, Ngân y vệ đội đội trưởng thỉnh thị.

Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Cho vào!

Một ngân y kiểm sĩ tuổi trạc hai mươi bốn, hai mươi lăm, sắc mặt hồng hào, mày kiếm rậm rì, ứng tiếng bước vào, hướng về Tổng Thiên Hành và Vân gia huynh muội hành lễ, xong xuôi tay đứng sang một bên.

Tổng Thiên Hành giọng bình thản nói:

- Hà đội trưởng, lập tức chọn lấy tám tay Ngân y kiểm sĩ thay vào chỗ tám tên kiếm thủ của Tứ Hải đường, kỳ dư toàn lực canh giữ Thính Đào Hiên, đồng thời truyền lệnh Cần nhi, Hồ nhi cùng Chu lão lập tức đến hầu lệnh.

“Chu lão” ở đây là chỉ Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, bởi thân phận lão cho đến giờ này trong Kim Thang bảo chỉ có mỗi một mình Thiết lão biết, còn lại đều chỉ biết lão là lão bộc của Tổng Thiên Hành, nên từ trên xuống dưới đều gọi lão bằng hai chữ “Chu lão”.

Ngân y vệ đội trưởng Hà Đông Thăng cung thân hô lớn:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Tổng Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Phòng thủ Thính Đào Hiên trách nhiệm không phải nhẹ, đặc biệt sau khi ta điều Chu lão cùng Hồ nhi và Cần nhi đến đây, toàn bộ trọng trách đều ký thác vào một mình người, cho dù thanh thiên bạch nhật cũng phải đặc biệt lưu tâm.

Hà Đông Thăng vẻ đầy tự tin, cung kính đáp lớn:

- Thuộc hạ nhớ rồi!

Tổng Thiên Hành phẩy tay nói:

- Được rồi, người lui ra!

Hà Đông Thăng lại hướng về ba người thi lễ, lui ra khỏi cửa rồi mới quay mình rảo bước đi.

Tổng Thiên Hành chú mục nhìn Vân Trung Hạc hỏi:

- Lúc này hình như tam công tử có điều gì muốn hỏi...

Vân Trung Hạc trầm tư một lúc rồi nói:

- Tổng tiên sinh, tên tặc tử giả mạo nhị ca, Nhậm Dân Sơn hình như vóc dáng đều giống như nhị ca, thế gian lẽ nào có hai người mà vóc dáng cả diện mạo cũng giống hệt nhau sao...

Tống Thiên Hành nói:

- Người có vóc dáng giống nhau không phải khó tìm, khó là khó ở chỗ diện mạo, thần thái và giọng nói phải làm sao cho giống.

Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng không hẹn mà cùng kêu lên:

- Phải rồi!

Tống Thiên Hành chậm rãi tiếp:

- Nhưng dưới thủ thuật tinh xảo, chỉ cần khuôn mặt không khác nhau quá xa là có thể cải tạo lại gương mặt, còn như thần thái và giọng nói đương nhiên cũng cần phải có ít công phu tập luyện bắt chước, nói trắng ra đây cũng không phải là việc thần bí gì.

Vân Trung Phụng hơi kích động:

- Nói như vậy, Nhậm Dân Sơn nói nhị ca bị cầm cố nơi Tống đàn Nhất Thống môn chắc là không sai rồi.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phải! Ta cũng mong là như vậy!

Vân Trung Hạc tiếp:

- Tổng tiên sinh, thế gian quả có một nhân vật có được thủ pháp tinh xảo đến mức như vậy sao...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Không sai, người đó có tước hiệu là “Xảo Đoạt Thiên Công”.

Vân Trung Hạc bộp chộp:

- Hẳn là ai... Bây giờ ở đâu...

Tống Thiên Hành đáp lời:

- Hãn họ Đoan Mộc, tên có một chữ Khâm, y đạo và thủ thuật của tên này đã đạt đến mức quán tuyệt nhân gian, có điều tuy ngoại hiệu là “Xảo Đoạt Thiên Công” nhưng con người của lão lại hết sức ti tiện, chỉ cần có tiền thì việc gì cũng dám làm.

Vân Trung Hạc cười bên lên nói:

- Tiểu đệ quả thật kiến văn thô lậu, quả chưa từng nghe qua giang hồ có một nhân vật như vậy!

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Việc này không liên quan gì đến kiến văn của tam công tử, bởi nhân vật thuộc lớp người trước, khoảng hai mươi năm trước lão sống trong hang sâu rừng thẳm ở quan ngoại chưa từng lưu chân ở Trung Nguyên, cho dù lớp người trước cũng rất ít người nghe đến một quái nhân như vậy.

Vân Trung Hạc “à” lên một tiếng nói:

- Thì ra là như vậy, xem ra Tống tiên sinh chắc nghe gia sư Lý tiền bối kể lại...

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Tam công tử đoán sai rồi, kỳ thực huynh đệ nghe Chu lão nói ra mới biết, thậm chí đã thông qua Chu lão phái người ra quan ngoại âm thầm dò xét.

Vân Trung Phụng cười bí mật nói:

- Tống tiên sinh, Chu lão này chắc cũng là một kỳ nhân từng lừng danh một thời...

Tống Thiên Hành mỉm cười hỏi:

- Tứ tiểu thư thấy thế nào mà nói như thế...

Vân Trung Phụng cười ngọt lịm:

- Thì mới nghe đó thôi!

Tống Thiên Hành vụt thu ngay nét cười nói:

- Không sai! Chu lão quả thật là một kỳ nhân, có điều xin tam công tử và tứ tiểu thư lượng thứ, bí mật này tạm thời phải giữ...

Vân Trung Hạc lại ngắt lời:

- Còn phải giữ đến bao giờ...

Tống Thiên Hành mỉm cười ra vẻ thần bí:

- Việc này cũng không thể nói trước được.

Vẫn là Tứ Hải đường.

Vẫn là hai chiếc bàn tròn gỗ tử đàn.

Phía chủ tọa vẫn là Tống Thiên Hành, Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng và Lễ Tân đường Đường chủ Đàn Khôn, Trực Nhật đường chủ Hoàng Khắc Ba.

Nhưng phía khách tọa đều là người mới.

Ngồi trên ghế da bây giờ là Thúy Hoa thành Thành chủ Kim Dao Vô Địch Giang Chấn Xuyên. Giang thành chủ lúc này sắc mặt nhuộm hồng, thần thái hùng dũng, trong bộ trường bào màu vàng càng tỏ ra khí khái phi thường. So với Giang thành chủ đáng thiếu nǎo lúc được Tống Thiên Hành cứu ra từ tay gian đồ thật đúng là một trời một vực.

Ngồi bên phải Giang thành chủ là Phó thành chủ Trình Hoài, người này sắc mặt trầm mặc, mắt cứ nhìn xuống lẳng lẳng không nói tiếng nào, không biết trong lòng hẳn đang nghĩ gì.

Kỳ dư tám tên tùy tùng đều ngồi trên cấm đôn phía sau. Trong tám người này tuổi nhỏ nhất cũng phải ngoài bốn mươi, hai tên già nhất cũng phải sáu mươi trở lên, cũng là hai nhân vật làm người ta dễ chú ý nhất. Nếp nhăn chồng chất lên nhau trên gương mặt lạnh như đèo băng băng, không biểu lộ chút tình cảm nào. Dưới cằm vài cọng râu dê lơ thơ càng nhìn càng thấy đáng ghét, nhưng song mục của hai lão lúc lúc lại chớp chớp tinh quang chiếu người như điện, khiến người chạm phải không khỏi lạnh lòng.

Ngoài ra sáu người còn lại cũng không phải tầm thường. Chỉ nội thần thái an nhàn của chúng giữa chốn long đàm hổ huyết cũng đủ thấy tu vi của chúng không kém.

Tám tên tùy tùng đều một màu áo xám, ngoài hai lão già không thấy mang khí giới, còn lại sáu tên thắt lưng đều có đeo trường kiếm.

Tống Thiên Hành trước tiên nhìn Giang Chấn Xuyên mỉm cười cung tay nói:

- Giang thành chủ, bản bảo Bảo chủ có việc đi xa, Tống Thiên Hành mới về bản bảo chưa trọn nửa tháng, lại không hay Thành chủ giá lâm, trong lúc cấp bách chuẩn bị có điều gì sơ suất mong Thành chủ lượng thứ.

Giang Chấn Xuyên cười ha hả nói:

- Giang Chấn Xuyên mạo muội đến thăm trong lòng đã thấy bất an, Tổng đại hiệp còn nói như vậy thật khiến lão khiêu càng áy náy.

Tống Thiên Hành hơi cau mày nói:

- Giang thành chủ từ ngàn dặm tới đây không biết có điều chi chỉ giáo...

Giang Chấn Xuyên cười khan nói:

- Không dám nhận hai tiếng “chỉ giáo” của Tổng đại hiệp, lão khiêu đến đây chẳng qua là để bái tạ công ân của Tổng đại hiệp đối với tệt thành...

Không chờ đối phương dứt lời, ánh mắt như điện của Tống Thiên Hành liếc xéo Trình Hoài một cái rồi dừng lại trên mặt Giang Chấn Xuyên, sắc mặt trầm ngâm nói:

- Tống Thiên Hành thật hồ thẹn không dám nhận lời “bái tạ” của Giang thành chủ, đối với trọng lễ Giang thành chủ mang đến không thể không bái lãnh thịnh tình.

Giang Chấn Xuyên ngẩn người:

- Lão khiêu lần này đến đây đến một vật mọn còn không có, Tổng đại hiệp nói như vậy là có ý gì...

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Giang thành chủ biết rõ mà còn hỏi hay cố ý giả đò không biết...

Giang Chấn Xuyên cười khổ nói:

- Lão khiêu thật tình không hiểu ý Tổng đại hiệp.

Tống Thiên Hành nhếch mép cười nhẹ, đưa tay chỉ Trình Hoài chậm rãi nói:

- Đó không phải là lễ phẩm long trọng sao...

Giang Chấn Xuyên tựa như tỉnh ngộ nói:

- Ô, Tổng đại hiệp người muốn nói tới Trình phó thành chủ của tệt thành, à... đó lại là một nhiệm vụ khác của lão khiêu.

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Nhiệm vụ của Giang thành chủ trong chuyến đi này còn nhiều hơn kia!

Giang Chấn Xuyên xua tay lia lịa nói:

- Không nhiều, không nhiều, chỉ có hai việc mà thôi.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương, nhếch mép cười nhẹ nói:

- Nhiệm vụ chính yếu nhất của Giang thành chủ có cần Tống Thiên Hành nói ra giùm không...

Giang Chấn Xuyên mỉm cười lúng túng nói:

- Tống đại hiệp đừng nói chơi, đừng nói chi nhiệm vụ trong chuyến đi này lão khiếu đã nói rõ, thậm chí có nhiệm vụ bí mật gì đi nữa, Tống đại hiệp vị tất đã đoán đúng.

Tống Thiên Hành thản nhiên:

- Đoán có trúng hay không còn phải để thực tế chứng minh, bây giờ Tống Thiên Hành muốn nghe nói về nhiệm vụ thứ hai của Giang thành chủ, cùng với sự thực xảy ra nửa tháng trước đây sau khi Tống Thiên Hành rời khỏi quý thành.

Giang Chấn Xuyên cười nhạt nói:

- Thật ra hai việc này cũng chỉ là một, cho dù Tống đại hiệp không hỏi lão khiếu cũng phải nói ra.

Tống Thiên Hành không chút tỏ ra sốt sắng:

- Tống Thiên Hành xin rửa tai chờ nghe!

Giang Chấn Xuyên cười khan tiếp lời:

- Nửa tháng trước, sau khi Tống đại hiệp gấp rút rời khỏi tệ thành, lão khiếu lập tức triệu tập các vị trưởng lão cùng nhau luận tội của Trình phó thành chủ. Kết quả xét thấy Trình phó thành chủ bị người uy hiếp nên đã làm một việc không thể nào tha thứ ấy.

Lúc ấy Trình phó thành chủ hối hận, đau khổ không còn muốn sống nữa, về sau tra ra rõ ràng lời khai của Phó thành chủ là sự thật, lại thêm các vị trưởng lão đứng ra xin tội, để cho hãn đoái tội lập công, lão khiếu phần vì nể mặt chư vị trưởng lão, phần vì thấy hãn cũng tận tụy với bản thành nên tạm thời tha tội và cho giữ lại chức cũ.

Tống Thiên Hành nghiêm túc lắng nghe lời Giang Chấn Xuyên, nhưng trông dáng điệu dường như cũng đang lắng nghe lời của một ai khác, ánh mắt bắn ra những tia dị quang nhìn tám tên tùy tùng, đặc biệt là hai lão già, trên gương mặt lạnh như băng khối của chàng thoáng hiện một nét cười khó đoán thâm ý.

Khi Giang Chấn Xuyên dứt lời, chàng mới cười nhạt nói:

- Lời nói của Giang thành chủ thật động lòng người.

Hơi dừng lời một lát, mỉm cười tiếp:

- Tấm lòng nhân hậu của Giang thành chủ thật hiếm thấy trong giang hồ, có điều ở chỗ Giang thành chủ không nên đem hẳn đến đây trên gan Tống Thiên Hành.

Giang Chấn Xuyên cười khan nói:

- Phải! Lão khiếu biết sự hiểu lầm cũng như những việc không hay giữa Tống đại hiệp cùng Trình phó thành chủ không dễ dàng hóa giải, bởi vậy nhân tiện lão khiếu đến bái tạ thâm ân của Tống đại hiệp, đặc biệt mang Trình phó thành chủ theo để phụ tình thỉnh tội.

Tống đại hiệp dù không nể mặt lão phu cũng nên vì thành ý mà bỏ qua cho việc cũ.

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Giang thành chủ nói đến bốn chữ “phụ tình thỉnh tội” chắc có gì giải thích thêm...

Giang Chấn Xuyên sáng mắt hỏi:

- Tống đại hiệp đã chấp nhận lời thỉnh cầu của lão khiếu...

Tống Thiên Hành mặt lạnh như tiền:

- Xin hãy trả lời câu hỏi của tại hạ trước đã!

Giang Chấn Xuyên mỉm cười nói:

- Cái gọi là “phụ tình thỉnh tội” ngoài việc bày tỏ lòng hối hận, còn lấy thân chịu để Tống đại hiệp sai khiến trong ba tháng. Trong ba tháng này nếu Tống đại hiệp có lệnh thì dù nhảy vào đồng lửa cũng chẳng từ nan.

Tống Thiên Hành lại nhếch mép cười:

- Điều kiện quả thật hấp dẫn, có điều chỉ một mình Trình Hoài e rằng...

Giang Chấn Xuyên tươi cười đỡ lời:

- Nếu Tống đại hiệp thấy một mình Trình Hoài lực lượng ít ỏi không đủ sai khiến, lão khiếu cũng xin xung phong soái lĩnh tám vị tùy tùng của bản thành góp chút lực mọn.

Tống Thiên Hành bỗng phá cười lên ha hả nói:

- Thịnh tình của Giang thành chủ thật khiến người cảm kích, nhưng việc làm này không biết Giang thành chủ có tính đến thái độ của Tống Thiên Hành như thế nào chưa...

Giang Chấn Xuyên gượng cười nói:

- Tổng đại hiệp là người phi thường tất lòng dạ, khí độ cũng phải phi phàm, thiết nghĩ chắc chắn sẽ...

Giọng Tống Thiên Hành lạnh như băng ngắt lời:

- Sai rồi! Giang thành chủ, Tống Thiên Hành chẳng những không phải là người phi thường, mà từ nhỏ đã bị người đời ngược đãi, thân tâm đều thương tổn trầm trọng, về điểm này người khác có thể không hay, nhưng Giang thành chủ tất phải biết rõ hơn ai hết, có phải không...

Giang Chấn Xuyên cười gượng nói:

- Đúng vậy! Việc này đều do lầm lỗi của lão khiếu, có điều việc đã qua rồi bây giờ nhắc lại...

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Việc đã qua rồi thì cũng không nên nhắc nữa, bây giờ Tống Thiên Hành báo cho Giang thành chủ biết, bất luận mục đích chính của tôn giá là gì, đối với cá nhân Trình Hoài cái hận hành hạ Tống Thiên Hành ta đã không thể dung thứ, lại thêm đắc tội với tiên phụ, tội ấy cũng không thể dung tha!

Giang Chấn Xuyên nghiêm mặt nói:

- Tổng đại hiệp, lão khiếu từng nghe oan gia nên giải không nên kết, mong Tổng đại hiệp suy nghĩ lại.

Tống Thiên Hành nhìn xoáy vào đối phương lạnh lùng nói:

- Giang thành chủ quả thật lòng dạ như Bồ tát.

Giang Chấn Xuyên cười lớn:

- Tổng đại hiệp qua khen rồi.

Tống Thiên Hành trầm mặt xuống, giọng lạnh như băng:

- Đã có một tấm lòng Bồ tát như vậy sao lại không dám dùng bộ mặt thật để nhìn thế gian...

Giang Chấn Xuyên chấn động toàn thân, run giọng hỏi:

- Tổng đại hiệp nói vậy nghĩa là sao...

Tống Thiên Hành giọng vẫn băng lạnh:

- Các hạ mang mặt nạ bằng da của Giang thành chủ, việc Giang thành chủ ngộ nạn đã không còn là giả

thiết nữa. Hừ, người còn muốn nói gì nữa không...

Giang Chấn Xuyên hùng hổ đứng dậy:

- Tổng đại hiệp sao lại ngậm máu phun người...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời đối phương:

- Tống Thiên Hành có ngậm máu phun người hay không lập tức có thể xác minh rõ ràng.

Giang Chấn Xuyên trở mặt Tống Thiên Hành quát:

- Tống Thiên Hành, nếu người không đem được chứng cứ thì đừng trách lão phu không kể đến quy củ giang hồ!

Tống Thiên Hành nhếch mép cười nhẹ, giọng chậm rãi như không:

- Các hạ đừng nóng ruột, Tống Thiên Hành sẽ lập tức chứng minh cho mọi người nhìn rõ!

Dừng lời một lát, sắc mặt chàng bỗng trở nên lạnh giá, quát:

- Người đâu!

Một loạt tiếng dạ ran, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, Hồ nhi và Cần nhi ba người từ sau bức bình phong bước ra, đứng xuôi tay cúi đầu trước mặt Tống Thiên Hành.

Lúc này Hồ nhi, Cần nhi mình mặc kinh trang màu xanh, vai giắt trường kiếm, lại thêm gương mặt tuy non nớt nhưng đã có nét anh phong đỉnh đạc, dáng mạo phi phàm. Cộng thêm một Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang tóc tai rối bời, mình mặc bộ quần áo nông phu, dáng nhỏ thó gầy guộc, ba người đứng chung lại quả tạo nên một bức tranh vô cùng mất cân đối.

Giang Chấn Xuyên nhìn thấy ngửa mặt lên trần nhà cười như điên cuồng nói:

- Tống Thiên Hành, người định lấy một lão già không thành nhân dạng với hai đứa con nít hỷ mũi chưa sạch ra hù dọa lão phu ư! Ha! Ha! Ha!...

Tống Thiên Hành không thèm đếm xỉa tới lão, cất giọng nghiêm lạnh nói:

- Hồ nhi, Cần nhi, mau bắt tên thất phu giả mạo Giang thành chủ với Trình Hoài cho ta!

Hồ nhi, Cần nhi dạ ran, cung thân hành lễ rồi tung người như ánh chớp về phía khách tọa, Hồ nhi chộp Giang Chấn Xuyên, Cần nhi chộp về phía Trình Hoài.

Khoảng cách gần, tốc độ nhanh, trong nháy mắt Hồ nhi và Cần nhi đã ở trên đầu bọn Giang Chấn

Xuyên.

Chỉ nghe một tiếng quát lớn:

- Tiểu cầu muốn chết!

Bóng người chớp lên, hai tên tùy tùng của Giang Chấn Xuyên đã xuất thủ ngăn cản, hai tiếng quát thanh tao sang sảng phát ra:

- Xéo!

Trong tiếng quát, hai bóng xám phân tả hữu bay vụt ra ngoài. Bình! Bình! Hai tiếng, hai tên tùy tùng xuất hiện ngăn chặn đã vắng xa hơn hai trượng.

Giang Chấn Xuyên thấy thanh thế của hai gã thiếu niên bất phàm trong lòng đã hơi ngán, nhưng không thể ngờ rằng thân thủ của chúng lại cao minh dường ấy, mặc dù lão đã sớm ngưng thần giới bị, nhưng vẫn bị chưởng lực như lôi đình của Hồ nhi chấn lui ba bước, khí huyết đảo lộn, trước mặt thoáng hoa lên một cái, chiếc mặt nạ da người trên mặt đã bị đối phương giật mất để lộ ra gương mặt thật, đó là một lão nhân tuổi trạc ngũ tuần, mắt tam giác thâm độc, mũi hình lên trời, sắc diện hồng hào.

Bên này Tống Thiên Hành đã cười sang sảng nói:

- Các hạ, sự thực đã phơi bày, người còn gì biện bác nữa không...

Lão nhân giả mạo Giang Chấn Xuyên vừa giận vừa sợ, gầm lên một tiếng xông lên tấn công Hồ nhi, hai bên bắt đầu diễn khai một trường ác đấu.

Phần Hồ nhi chiêu đầu tiên đã đắc thủ nên nào chịu buông tha, song chưởng đưa ra cất giọng thanh tao quát:

- Giang thành chủ, nếu còn chưa chịu thú chịu trối, trong vòng mười chiêu nữa thiếu gia sẽ cho người nằm xuống nghỉ ngơi.

Đến nước này mà còn mở miệng gọi đối phương là “Giang thành chủ”, con cọp này quả cùng không phải tay vừa!

Phía bên kia Cần nhi với Trình Hoài đã đến lúc phân thắng bại.

Cho dù bối phận của Cần nhi thấp hơn Hồ nhi một bậc, nhưng hấn lại lớn hơn Hồ nhi một tuổi, giờ này đang đứng trước mặt vị sư thúc mà hấn tôn thờ như thần thánh, nên càng gắng hết sức bình sinh, bởi vậy thế công của hấn mạnh mẽ và sắc bén vô cùng.

Còn phần Trình Hoài tuy lòng dạ đen tối thâm độc cùng cực, nhưng khổ một nỗi võ công không được

xứng với lòng dạ hãn, bởi vậy so với tên giả mạo Giang Chấn Xuyên, tình thế của hãn nguy cấp hơn nhiều.

Tống Thiên Hành mục quang như điện quang sát toàn cục, một mặt ra hiệu cho Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang lược trận, một mặt sợ Hồ nhi, Cần nhi vì quá tham công mà hạ sát thủ làm đối phương táng mạng nên kêu lớn:

- Hồ nhi, Cần nhi, chú ý phải bắt sống, không được giết!

Trong lúc ấy hai tên tùy tùng bị đánh bật ra lúc này, võ chỉ bị thương sơ sài, lúc này đã xông vào vòng chiến.

Cần nhi nổi giận quát:

- Tiểu quỷ cả gan!

Tiếp theo tiếng quát là một chiêu “Phân Hoa Phất Liễu”, kinh phong như bão táp bức thoái Trình Hoài cùng tên tùy tùng hơn ba bước.

Tống Thiên Hành bất giác khen thầm:

- “Cần nhi khá lắm! Quả không hổ là y truyền đệ tử của Vũ Nội song tiên”.

Cùng lúc đó Hồ nhi cũng phấn chấn tinh thần, một chưởng sấm sét đẩy tên tùy tùng văng ra hơn trượng, tên giả mạo Giang Chấn Xuyên mới nhẹ nhõm được chút ít lại bị tấn công tối tăm mặt mũi.

Lúc này hai lão nhân trong đám tùy tùng mới cất giọng cười âm lạnh, từ từ đứng dậy, lão nhân đứng mé tả nói:

- Tống Thiên Hành, người nhắm tâm nhìn bọn lão phu bẻ mất hai đóa hoa kỳ tuyệt võ lâm này hay sao...

Tống Thiên Hành cười nhạt đáp:

- Chúng là thái dương vừa ra khỏi núi, bản tọa đương nhiên không nỡ nhắm tâm nhìn chúng bị hủy hoại, nhưng các hạ vị tất đã làm gì nổi chúng.

Hồ nhi, Cần nhi đồng thanh quát:

- Năm xuống!

Hai lão nhân âm xám hừ lạnh nói:

- Tống Thiên Hành, người chuẩn bị nhặt xác chúng về!

Vừa nói vừa giơ tay cách không điểm về phía Hồ nhi và Cần nhi.

Kình phong rít gió veo veo, nội một điểm này cũng đủ thấy võ công của hai lão nhân này không phải tầm thường.

Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng bất giác biến sắc, song song đứng dậy định tiếp ứng.

Tống Thiên Hành vẫn bình tĩnh như không, phát tay nói:

- Nhị vị xin bình tâm...

Đồng thời Hồ nhi và Cần nhi như cũng phát hiện thấy điều bất ổn, không còn lòng dạ nào công địch, thân hình liền chớp động tránh khỏi chỉ phong của đối phương, đồng thanh quát:

- Lão tặc, dám ám toán thiếu gia!

Nói thì chậm nhưng diễn biến xảy ra chỉ trong nháy mắt, hai luồng chỉ phong bắn ra chỉ cách thân hình Hồ nhi và Cần nhi trong đường tơ kẽ tóc, “soạt!” một tiếng, bức tường sau lưng hai người bị thủng hai lỗ.

Hồ nhi, Cần nhi dường như không ngờ được chỉ phong của đối phương lại ghê gớm đến mức độ đó bất giác ngẩn người ra.

Phần hai lão nhân áo xám, một khi xuất thủ thì mười phần chắc ăn hết chín, không ngờ bị hai tên trẻ con hỉ mũi chưa sạch tránh được một cách nhẹ nhàng, then quá hóa giận, gầm lên một tiếng rồi tung mình bổ tới, miêng quát:

- Tiểu cầu, nạp mạng!

Râu tóc dựng ngược, chỉ như móc sắc, đường tâm đỏ như máu, khí tanh bốc lên nặng nề, khí thế thật kinh thế hãi nhân.

Hồ nhi, Cần nhi là ngựa non nào biết sợ cạp, song song cười lớn nung tộ thần công chống đỡ.

Tống Thiên Hành trầm giọng quát:

- Không nên tiếp, lui ra!

Đồng thời Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười ha hả, thân hình lướt tới nhẹ như làn gió, ống tay áo trái phất về phía lão nhân áo xám đang xông về phía Hồ nhi, hữu thủ vươn trảo Chop về phía lão nhân đang xông tới trước mặt Cần nhi, quát lớn:

- Có giỏi thì đừng thị uy với bọn nhỏ, sang đây cùng lão phu tập cho giãn gân giãn cốt!

Nói ra thật khiến người khó tin, hai chiêu một trảo một chưởng phất ra nhẹ nhàng như vậy mà hiệu quả

kinh người, lão nhân xông về phía Hồ nhi như lớp xì hơi, rơi xuống đất, còn lão nhân tấn công Cần nhi như bị cột dây kéo đi, thân hình vừa rơi xuống đất vừa bị kéo ngược về phía sau, rơi ngay vào chỗ lão nhân kia, hai người phải dựa vào nhau mới đứng vững được.

Trước tình cảnh này không những hai lão nhân đương sự sợ đến toát mồ hôi mà đến cả bọn Tây Môn Kiệt bên ngoài ngồi xem nhiệt náo, đến cả Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng cũng không khỏi biến sắc mặt.

Tống Thiên Hành cất giọng lạnh lùng nói:

- Hồ nhi, Cần nhi lập tức bắt sống Trình Hoài cùng tên giả mạo Giang thành chủ.

Thì ra hai tên tiểu tử mãi mê xem nhiệt náo đến quên cả nhiệm vụ.

Nghe lệnh truyền lập tức dạ ran, song song xuất thủ chộp về phía Trình Hoài và Giang thành chủ giả hiệu.

Trong khi đó sáu tên tùy tùng còn lại cũng nhất loạt rút kiếm xông vào.

Tống Thiên Hành quát một tiếng như sấm động:

- Đứng lại!

Tiếng quát của chàng vận dụng công phu phật môn “Sư Tử Thống”, lại có công hiệu chọn người tấn công, khiến sáu tên tùy tùng nghe như sấm nổ ngang trời, tựa như muốn thủng lá nhĩ, tên nào tên nấy đứng chết sững như hóa đá.

Tống Thiên Hành lạnh lùng ra lệnh:

- Ngân y vệ đội nghe lệnh!

Trong tám tên Ngân y kiếm sĩ đứng nghiêm ngoài cửa lập tức có một tên bước ra cung người nói:

- Thuộc hạ chờ nghe sai khiến!

- Trong những kẻ địch có mặt đương trường, ai còn dám vọng động thì giết chết không tha!

- Tuân mạng!

Hai tiếng “hự” nho nhỏ vang lên, Trình Hoài cùng tên Giang Chấn Xuyên giả hiệu đã bị chế phục.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Thiếu chủ, giết gà mà dùng đến dao mổ trâu, lão nô thấy thất vọng vô cùng.

Những sự việc này nói ra nghe dài dòng, kỳ thực từ khi hai lão nhân áo xám xuất chỉ tấn công cho đến lúc này, chẳng qua chỉ một thoáng mà thôi.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Chu lão, người nói như vậy e rằng có hơi đường đột chẳng...

Hai lão nhân áo xám đứng trước mặt Chu Chấn Bang, lão cao cao quay sang lão thấp, giọng đầy vẻ cà khịa nói:

- Nay lão Đồ, thế gian không lẽ có kẻ cam chịu ti tiện...

Lão Đồ thần sắc dừng dừng nói:

- Thuần Vu huynh hà tất phải hỏi, trước mặt đây không phải là một bằng chứng sao...

Hai tay này cũng khá, mới nãy bị làm cho điên đảo thần hồn, giờ đại địch còn sờ sờ trước mắt lại còn có dư thời gian nói móc nói mỉa.

“Thuần Vu huynh” ngạc nhiên hỏi:

- Lão Đồ, người nói vậy nghĩa là sao...

“Lão Đồ” cười khùng khục hỏi:

- Vị nhân huynh trước mặt đây thân thủ bất phạm, có thể nói là một cao thủ hiếm thấy trong võ lâm đương thời chẳng...

“Thuần Vu huynh” gật đầu tán đồng:

- Không sai...

“Lão Đồ” lại tiếp lời:

- Nhưng hãn lại tự hạ thân mình đi làm nô bộc cho một tên thất phu lòn trôn thiên hạ, thử hỏi nếu không phải thiên sinh hạ tiện thì có cách giải thích nào hợp lý hơn nữa không...

Tống Thiên Hành máu nóng trào sôi, da mặt chàng không ngớt giật giật, nhưng cuối cùng chàng cũng đã dẫn được cơn cuồng nộ trong lòng, chỉ cười nhạt nói:

- Chười hay lắm! Đáng thưởng! Đáng thưởng!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang ứng tiếng xuất chưởng, tả hữu phân hai, với một tốc độ mắt thịt không sao nhìn kịp, thưởng cho “Thuần Vu huynh” và “Lão Đồ” mỗi người bốn bạt tai. Khổ cho hai lão già

bị đánh đến nỡ đom đóm mắt, máu miệng máu mũi chảy dài.

Phía bên kia Hồ nhi tuổi trẻ máu nóng, không dẫn được chỉ nghe lớp bộp, Trình Hoài nhận luôn một lúc mười mấy bạt tai, vừa đánh vừa mắng:

- Lão tặc... quân vô lại...

Gương mặt ngựa của Trình Hoài không những sưng vù lên mà còn chuyển sang màu đất, “ạ” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi có lẫn mấy chiếc răng.

“Thuần Vu huynh” và “Lão Đồ” nguyên đã ngưng thần vận công chờ xuất thủ, trong ý nghĩ của hai người lúc này vì do sơ suất khinh địch nên mới bị thảm bại, tuy biết võ công của đối phương cao thâm vô lượng, nhưng với sức hai người liên thủ hợp kích quyết không mắc phải cái nhục cũ.

Nhưng khổ nỗi dưới tay Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, hai lão cũng giống như con chuột dưới vuốt linh miêu. Đến cả vận công phát kinh cũng còn không kịp thì nói gì đến chuyện liên thủ hợp công.

Nhưng hai tên này cũng không phải tay vừa, tuy bị đánh đến tóe lửa, nhưng vẫn cố nhịn đau, nuốt cả máu lẫn răng gãy vào trong bụng, “Lão Đồ” mắt lóe hung quang quát:

- Tống Thiên Hành, cái đau xác thịt của bọn lão phu phải chịu ngày hôm nay ngươi sẽ bồi hoàn gấp trăm gấp vạn lần trên phương diện tinh thần.

Tống Thiên Hành hơi động lòng nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói:

- Lời các hạ nói ra nghe đầy vẻ uy hiếp dọa giẫm, xem ra Tống Thiên Hành ta phải thỉnh giáo tôn ý của các hạ mới xong.

“Thuần Vu huynh” cười lạnh nói:

- Đừng sốt ruột, bọn lão phu đã đến đây tất sẽ cho ngươi biết, có điều ngươi chịu khó chờ một lát.

Dừng lời một chút, hần quay sang Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang hỏi:

- Theo thân thủ của tôn giá mà nói chắc không phải là hạng vô dang...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang hừ lạnh:

- Vô danh hay hữu danh thì có liên hệ gì đến ngươi...

“Thuần Vu huynh” vẫn điềm tĩnh:

- Thỉnh giáo một chút không được sao...

- Được, người nghe cho kỹ, lão phu là Giáp Ma sứ giả của Thiên Ma Đại Đế!

“Lão Đồ” nổi giận chen lời:

- Con quỷ lùn một mắt kia, đừng khi người thái quá như vậy, người tưởng lão phu sợ người sao...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nghiêng răng, quai hàm bạnh ra, mục tóa hung quang lạnh lùng quát:

- Đồ Sĩ Quý, người không sợ lão phu, không lẽ lão phu lại sợ người sao...

“Lão Đồ”, Đồ Sĩ Quý kinh hãi thối lui một bước, mắt trợn trừng trừng nhìn đối phương nói:

- Người... người biết ta...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nhếch môi cười nhạt nói:

- Ngày trước trong Vạn Kiếp ma cung có hai viên đại tướng Đồ Sĩ Quý và Thuần Vu Khôn ai mà không biết!

Đồ Sĩ Quý và Thuần Vu Khôn tròn mắt nhìn chăm chăm vào Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, vẫn là Đồ Sĩ Quý lên tiếng:

- Thực ra người là ai...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang lạnh lùng:

- Danh tính của lão phu hạng giá áo túi cơm như hai người chưa xứng hỏi.

Thuần Vu Khôn nhìn sâu vào mắt đối phương nói:

- Người không nói ta cũng đoán được ít nhiều...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nói:

- Ta nghĩ các phải nghĩ ra rồi mới đúng.

Hơi dừng lời một chút, tinh quang của lão ngồi lên nói:

- Việc này tạm thời gác lại, bây giờ có vấn đề lão phu muốn hỏi các người, mong các người biết điều một chút, sự thực mà trả lời!

Thuần Vu Khôn cười âm lạnh nói:

- Cứ hỏi thử xem sao!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang không một lời khách sáo:

- Những ma to ma nhỏ của Vạn Kiếp ma cung lọt lưới năm ấy, đến bây giờ có bao nhiêu đều đầu vào môn hạ của Nhất Thống môn...

Thuần Vu Khôn chậm rãi trả lời:

- Việc này lão phu không muốn nói ra!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang hừ lạnh:

- Họ Thuần Vu kia, chỉ sợ người không muốn nói cũng không được.

Thuần Vu Khôn hừ lạnh đáp lời nói:

- Không lẽ lão phu lại sợ người sao...

Chợt chuyển đề tài, lão quay sang Tống Thiên Hành hỏi:

- Tống đại tổng quản còn nhớ đến người bạn năm xưa không...

Tống Thiên Hành hồi hộp hỏi:

- Các hạ muốn nói đến ai...

Thuần Vu Khôn lạnh lùng:

- Đương nhiên là lão phu nói tới Từ đại hiệp, kẻ có ân tri ngộ với Tống đại tổng quản!

Tống Thiên Hành cố nén sự kích động trong lòng, bình tĩnh nói:

- Đương nhiên là còn nhớ, không biết các hạ có điều chi chỉ giáo...

Thuần Vu Khôn cười âm lạnh nói:

- Tống đại tổng quản khách khí quá, Thuần Vu Khôn còn chưa quên thân phận là kẻ bị cầm tù, có đâu dám nhận hai chữ “chỉ giáo” của Tống đại tổng quản.

Tống Thiên Hành lạnh lùng nói:

- Mỗi người có lập trường khác nhau, tạm thời không thể không làm phiền quý vị một lúc, bây giờ có việc gì cứ việc nói ra đi!

Thuần Vu Khôn nói:

- Tổng đại tổng quản quả là con người mau mắn, người còn nhớ những gì lão Đồ nói lúc nãy không...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Đương nhiên còn nhớ, lúc nãy hẳn nói “cái đau xác thịt của bọn lão phu ngày hôm nay người sẽ bồi hoàn lại gấp trăm gấp vạn lần trên phương diện tinh thần” có phải vậy không...

Thuần Vu Khôn đáp:

- Không ngờ người nhớ kỹ như vậy, bây giờ chắc người hiểu được ý của lão phu rồi chứ!

Tống Thiên Hành bình tĩnh đáp:

- Các hạ định hành hạ Từ đại hiệp để báo phục...

Thuần Vu Khôn cười ha hả nói:

- Tổng đại tổng quản quả không hổ là cái thế kỳ tài, người đoán đúng rồi đó!

Tống Thiên Hành mày kiếm dựng ngược, mắt xa hàn quang rít lên:

- Thuần Vu Khôn! Tống Thiên Hành này nói cho người biết, Nhất Thống môn dám động đến một sợi lông của Từ đại hiệp và Từ thái phu nhân thì đừng trách Tống Thiên Hành tàn sát đến con gà con chó cũng không chừa!

Thuần Vu Khôn bình tĩnh như không:

- Đó là chuyện về sau, còn trước mắt người không có cách gì bảo toàn cho hẳn.

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Người có biết kẻ đầu tiên phải chịu tai ương là ai không...

Thuần Vu Khôn cười khanh khách nói:

- Lão phu biết, kẻ đầu tiên phải chịu tai ương là bọn lão phu mười người ở đây, nhưng lão phu không tin người lại chịu hối hận suốt đời.

Trên gương mặt anh tuấn của chàng thoáng thay đổi phức tạp, im lặng hồi lâu mới thở dài nói:

- Có điều kiện gì người cứ nói đi!

Thuần Vu Khôn đắc ý cười khanh khách nói:

- Thân làm tù nhân, lão phu làm gì có tư cách đặt điều kiện, lão phu chỉ mong một điều là bọn mười người lão phu được bình yên ra khỏi quý bảo ngoài trăm dặm.

Tống Thiên Hành tức khí tràn hông, nhưng chỉ ngấn mặt lên trời cười như điên cuồng:

- Khá! Khá lắm! Nhất Thống môn không hổ là một tổ chức có ngọ hổ tiềm long.

Hơi dừng lời một lát, rồi lạnh lùng tiếp:

- Trước tiên giả mạo Giang thành chủ hư cấu sự việc để tiềm phục trong bảo, âm mưu bị vạch trần lại lấy sự an toàn của Từ đại hiệp ra uy hiếp hồng an toàn rút lui, chúng chắc chắn Tống Thiên Hành sẽ chấp nhận.

Thuần Vu Khôn cười nhạt nói:

- Không sai, người ngoài việc chấp nhận không còn con đường nào khác, bằng không Thuần Vu Khôn này vị tất đến đây mạo hiểm.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Mục đích đầu tiên của các người là mưu đồ tiềm phục trong bảo, vạn nhất Tống Thiên Hành này không chấp nhận điều kiện, lưu giữ các người lại hoặc giả giết hết đi thì quý thượng làm sao biết được các người đã đạt được mục đích hay đã gặp chuyện không may rồi.

Thuần Vu Khôn nói:

- Tống đại hiệp thông minh nhất thế sao lại nhất thời hồ đồ như vậy, thử nghĩ xem bản môn có nội ứng trong quý bảo, nhiệm vụ của chúng là gì...

Tống Thiên Hành chợt hứng đáp:

- Phải! Phải! Ta thật hồ đồ trong nhất thời.

Dừng lời một lát chàng bỗng à lên một tiếng như chợt nhớ ra việc gì nói tiếp:

- Nếu ta ước đoán không lầm thì các hạ đặt điều kiện uy hiếp, như vậy ít ra cũng có chứng vật gì để làm hậu thuẫn phải không...

Thuần Vu Khôn hơi chấn động nói:

- Tống đại hiệp bằng vào đâu mà nói như vậy...

Tống Thiên Hành đáp:

- Quý thượng là người thông minh, hẳn đã tính toán kế sách không sai lẽ tất nhiên cũng phải nghĩ đến việc Tống Thiên Hành ta không chịu chấp nhận sự uy hiếp bằng lời nói vô bằng.

Thuần Vu Khôn thở ra nói:

- Đầu óc của Tống đại hiệp quả chu mật vô cùng, Thuần Vu Khôn thật lòng khâm phục.

Tống đại hiệp cùng tể thượng ngang sức ngang tài, có thể nói là một đôi Du Lượng của ngày nay.

Tống Thiên Hành nhếch mép mỉm cười:

- Các hạ quá khen rồi, Tống Thiên Hành là hạng người nào mà dám so sánh với quý thượng anh minh nhất thế!

Giọng chàng bỗng trở nên lạnh như băng:

- Đưa chứng cứ ra đây!

Thuần Vu Khôn cười nhẹ, đưa tay vào ngực áo lấy ra một mảnh giấy gấp sẵn, thuận tay ném ra kêu:

- Tiếp lấy!

Một đạo bạch quang như luồng điện bay xẹt về phía Tống Thiên Hành, một tiếng rít gió rợn người cũng theo đó phát ra.

Một mảnh giấy gấp lại có thể phát huy một uy lực chừng ấy cũng đủ thấy tên này võ công quả thật thâm hậu.

Nhưng Tống Thiên Hành đối với đạo bạch quang kia xem như không có gì, nhưng sự việc xảy ra cũng quá ly kỳ, đạo bạch quang đ

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Nam Nhi Hữu Lệ Bất Khinh Lưu

Cuối giờ mùi hôm ấy...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang vội vã chạy vào phòng Tổng Thiên Hành, cung thân nói:

- Ngân vệ số mười tám giám sát trung gian thông tin vừa bắt được một mật hàm xin thiếu chủ xem qua.

Tổng Thiên Hành sau khi xem xong mật hàm liền nói:

- Chu tiên bối, xin dặn Cần nhi mời gấp tam công tử cùng tứ tiểu thư đến đây.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cung thân đáp:

- Lão nô tuân mạng!

Lát sau Vân Trung Hạc, Vân Trung Nhạn nối gót nhau tiến vào, ba người trong mật thất thấp giọng mật đàm, thời gian chùng ăn hết bữa cơm, Tổng Thiên Hành mới cao giọng nói:

- Được rồi, cứ quyết định như vậy, tứ tiểu thư lập tức thông tri Hoa phu nhân, nói chúng ta sẽ khởi hành lúc lên đèn.

Vân Trung Phụng hội ý cười nói:

- Được, ta nhớ rồi!

Dứt lời hai người đi ra.

Thời gian chùng dùng hết chén trà, các bộ phận trong Kim Thang bảo đều nhìn thấy thủ lệnh do chính tay Tổng Thiên Hành thảo, nội dung của thư lệnh ấy thế này:

“Bản nhân cùng tứ tiểu thư soái lĩnh Hồ nhi, Cần nhi tức tốc đi Kim Lăng giải quyết công vụ, bảo vụ tạm thời giao cho tam công tử liệu lý, mong toàn thể đồng sự, mỗi người giữ vững cương vị, đồng lòng hợp sức!”

Việc này nhanh chóng truyền khắp mọi nơi trong bảo, đồng thời dấy lên không biết bao nhiêu thất mắt, suy đoán âm thầm trong lòng mỗi người.

Tống Thiên Hành và Vân Trung Phụng vì việc gì mà phải đang đêm rời Kim Thang bảo để xử lý...

Lại nữa cả hai tên trợ thủ đắc lực là Hồ nhi và Cần nhi cũng mang theo luôn. Trong khi tình hình nội gian trong bảo còn chưa rõ ràng, nhân tâm chưa định, vạn nhất có việc gì phát sinh thì một mình Vân tam công tử phải đối phó thế nào đây...

Cho dù chàng để lại một “Chu lão” công lực cao hơn Hồ nhi, Cần nhi nhiều, nội một việc ngày hôm nay lão hiển lộng thần oai trong Tứ Hải đường chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi đã chấn động toàn bảo, và mọi người đều xác định địa vị cao quý và bí mật của lão, nhưng dù sao lão cũng chỉ có một mình.

Nhưng đồng thời cũng có những kẻ đang mừng thầm, cho dù trong lòng chúng cũng có những nghi hoặc giống như vậy, nhưng tình hình này rất cuộc cũng có lợi cho chúng.

Khi thủ lệnh của Tống Thiên Hành trở về đến Thính Đào Hiên, “Chu lão” đã cầm một bức mật lệnh đi đến trung tâm thông tin, lão cẩn thận hạ giọng dặn dò người chấp sự:

- Đây là mật lệnh gọi đi Kim Lăng của Tống tiên sinh, người đã dặn dò chính lão phu đốc suất, chọn loại bồ câu tốt nhất lập tức gọi đi!

Lúc bóng đen bao trùm vạn vật, ánh đèn trong Kim Thang bảo lác đác thấp lên, tiếng vó ngựa rầm rập phóng đi phá tan cái yên tĩnh của buổi hoàng hôn, tiếp theo tám thớt ngựa xông qua đại môn Kim Thang bảo và mất hút trong đám bụi mù.

Những kỵ mã trên tám thớt ngựa ấy gồm những ai... Đó là Tống Thiên Hành, Vân Trung Phụng cùng tỳ nữ Hà nhi của nàng, Hồ nhi, Cần nhi và ba vệ sĩ trong Ngân Y vệ đội.

Trong dáng vẻ bên ngoài bình lặng nhưng bên trong khẩn trương ngọt ngào như thế, Kim Thang bảo trải qua ba ngày yên tĩnh.

Trong ba ngày đó, Thiết lão vẫn chưa về bảo, Tống Thiên Hành, Vân Trung Phụng cùng đám tùy tùng đi công tác ở Kim Lăng cũng chưa về, lại nữa hai phía này cũng không thấy có chút tin tức gì giở về bảo, không khí trong bảo ngọt ngào vô cùng.

Đến hoàng hôn của ngày thứ ba...

Trên một chiếc ngũ thuyền to trên Thái Hồ, cách Kim Thang bảo chừng năm dặm, có mấy người ăn mặc theo lối ngư dân đang quay quần trong khoang đàm luận.

Kẻ đứng đầu mặt vuông tai lớn, râu ba chòm dài thướt, sắc diện nhuận hồng, mắt lộ hàn quang, tuổi quá lục tuần, đó chính là đệ nhất Phó môn chủ của Nhất Thống môn, Cái Thế Hùng. Kế đến là Bạch Kỳ lệnh chủ Vũ Văn Ngao, hai vị Tổng đàn hộ pháp mới cách biệt ba ngày trước đây, Thuần Vu Khôn, Đồ Sĩ Quý và hai vị Tổng đàn hộ pháp khác; Hắc Bạch song sát, Ủy Trì Quân và Soái Duy Thần. Người sau cùng

chính là vị phu nhân của Kim Thang bảo Bảo chủ Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành, Hoa Lộng Ảnh!

Buổi mật đàm chắc đã bắt đầu được khá lâu, lúc này chỉ thấy vị đệ nhất Phó môn chủ Cái Thế Hùng vuốt râu trầm tư nói:

- Căn cứ vào tình hình hiện tại, quả thật là một thời cơ hạ thủ thuận lợi nhất, có điều phía Kim Lăng bản môn không có chút hành động gì, tại sao tên tiểu tử Tống Thiên Hành lại đang đem đi Kim Lăng gấp như vậy, đến ba ngày rồi vẫn không thấy chút động tĩnh, việc này không khỏi khiến người hoài nghi.

Hoa Lộng Ảnh cười tươi nói:

- Phó tọa, theo chỗ đệ tử biết thì ba ngày trước đây Tây Môn Kiệt với thân phận đặc sứ của Lưỡng Giang đốc phủ đến Kim Thang bảo, hành tích có điều khả nghi. Có thể Tống Thiên Hành đã phát giác ra manh mối gì nên vội vàng đang đem đuổi theo, cũng không phải là không có khả năng.

Cái Thế Hùng “ừ” một tiếng, Vũ Văn Ngao tiếp lời:

- Theo mật báo thuộc hạ nhận được từ Kim Lăng, bọn Tống Thiên Hành quả thật đã đến Kim Lăng, có điều sau khi vào Thiết Ký tiền trang thì không thấy có bất kỳ hành động nào, cũng không thấy hấn bước ra ngoài nửa bước.

Cái Thế Hùng nhìn Hoa Lộng Ảnh nói:

- Ảnh a đầu, người không thấy chuyến đi Kim Lăng của Tống Thiên Hành có điều gì khả nghi sao...

Hoa Lộng Ảnh gật đầu nói:

- Đệ tử đã từng có hoài nghi đó, song qua ba ngày sự thật rõ ràng không thể phủ nhận được.

Cái Thế Hùng nói:

- Người cho rằng Tống Thiên Hành đã có nghi ngờ về hành tung của người...

Hoa Lộng Ảnh gật đầu đáp:

- Có thể như vậy, nhưng đệ tử tin rằng hẳn chẳng có một chứng cứ xác đáng nào.

Cái Thế Hùng mỉm một nụ cười khó lường, cao thâm nói:

- Còn nữa, hành tung của lão đầu Vân Thiết Thành, người thật sự không biết tí gì...

Hoa Lộng Ảnh hơi giật mình cúi đầu đáp nhỏ:

- Phải, gần mười ngày nay đệ tử không thấy mặt lão.

Thật ra mấy ngày trước đây Tống Thiên Hành có bắt được mật thư của Nhất Thống môn gửi cho nội giang Kim Thang bảo, giả theo nét bút, Tống Thiên Hành ghi thêm mấy chữ đại ý nói Vân Thiết Thành đã bị Nhất Thống môn bắt cóc. Bởi vậy Vân Trung Nhận giả mạo mới cùng Hoa Lộng Ảnh đến bức chàng buộc phải giao Kim Long lệnh v. v... Lúc ấy nếu không phải vì cẩn thận, suýt chút nữa nàng cùng Vân Trung Nhận đã trở mặt đối với Tống Thiên Hành rồi.

Nhưng ít khắc trước đây lúc Cái Thế Hùng chưa đến, nàng đã cùng mấy nhân vật ở Tống đàn chuyện phiếm, vô tình phát hiện ra thực sự Vân Thiết Thành mất tích không liên quan gì đến Nhất Thống môn.

Lúc ấy nàng mới biết là mắc mưu kẻ địch, nhưng đành ngậm bồ hòn làm tinh chứ nào dám nói ra.

Đến khi Cái Thế Hùng hỏi nàng về hành tung của Vân Thiết Thành, nàng cũng đành liều mạng trả lời không biết.

Cái Thế Hùng cười lạnh nói:

- Đến một người đầu ấp tay gối mà cũng không khống chế được, nha đầu này coi bộ càng ngày càng tệ!

Hoa Lộng Ảnh rung động, run run nói:

- Đệ tử đáng chết, mong phó tạ khai ân!

Cái Thế Hùng hừ lạnh:

- Ai hơi sức đâu mà xía vào chuyện của người, sau khi xong việc ở đây mọi việc chờ sự phụ người phát lạc.

Đối với sự phụ, nàng vừa là đồ đệ vừa là thiếp, chuyện dù lớn bằng trời cũng không qua nổi một cái liếc mắt của nàng. Cái Thế Hùng đã nói chờ sự phụ phát lạc coi như là việc này không có bàn đến nữa rồi.

Hoa Lộng Ảnh như vừa cất được gánh nặng, bất giác cười tươi nói:

- Đa tạ phó tạ thành toàn!

Cái Thế Hùng nhíu mày nhìn sang Thuần Vu Khôn nói:

- Thuần Vu hộ pháp, người nói lão độc nhãn của Tống Thiên Hành công lực cao thâm quý thần vô lượng, rốt cuộc là cao thâm đến bậc nào...

Thuần Vu Khôn cười thẹn:

- Phó tạ, công lực của lão đầu độc nhãn ấy thực ra cao thâm đến mức độ nào thì thuộc hạ thật không

dám đoán mò, nhưng theo thuộc hạ thấy cho dù thuộc hạ cùng Đồ hộ pháp hai người liên thủ cũng không địch nổi lão năm mươi chiêu.

Cái Thế Hùng hơi ngần người:

- Có việc như vậy sao..... Thuần Vu hộ pháp có nhìn ra lai lịch lão không...

Thuần Vu Khôn lắc đầu:

- Thuộc hạ thật đáng xấu hổ, không nhìn thấy ra được chút lai lịch nào của lão.

Cái Thế Hùng quay sang Hoa Lộng Ảnh hỏi:

- Ảnh a đầu, lão đầu độc nhãn ấy hiện giờ vẫn còn trong bảo...

Hoa Lộng Ảnh đáp:

- Phải, hầu như không lúc nào rời khỏi Vân Trung Hạc nửa bước.

Đôi mày rậm của Cái Thế Hùng dựng ngược, hừ lạnh một tiếng, Hoa Lộng Ảnh liền tiếp lời:

- Phó tọa, còn đám Ngân Y vệ đội do Tống Thiên Hành đem về nữa, bọn này cũng làm vướng tay vướng chân không ít.

Cái Thế Hùng trầm giọng hỏi:

- Người đã thấy võ công của chúng chưa...

Hoa Lộng Ảnh đáp:

- Đệ tử tuy chưa tận mắt nhìn thấy võ công của chúng, nhưng luận về đơn đấu thì sợ không dưới đệ tử bao nhiêu.

Cái Thế Hùng cười lạnh, nói rít qua kẽ răng:

- Chỉ suy đoán mò mà cũng dám kết luận như vậy, thực là quá tự ty mà lại đề cao người vậy!

Mục quang lạnh như điện của hắn nhìn khắp một vòng rồi tiếp:

- Với thực lực của chúng ta hiện giờ mà đến một Kim Thang bảo còn con cũng không thu thập nổi thì Nhất Thống môn làm sao thống nhất võ lâm, độc bá thiên hạ...

Hơi dừng lời rồi nói chắc như đinh đóng cột:

- Bất kể chuyến đi Kim Lăng của Tống Thiên Hành là thật hay giả, bản tọa quyết định đêm nay phát động tổng tấn công.

Vũ Văn Ngao nghiêm mặt nói:

- Phó tọa, theo thiển ý của thuộc hạ, nếu Môn chủ đã không hạn định thời gian, thì tốt nhất ta nên đợi một vài ngày.

Cái Thế Hùng trầm giọng hỏi lại:

- Tại sao...

Vũ Văn Ngao nói:

- Tên lão bộc độc nhãn của Tống Thiên Hành thuộc hạ đã gặp một lần, nếu thuộc hạ đoán không lầm thì lão chính là một trong Tứ Đại Thiên Ma của Vạn Kiếp ma cung ngày xưa, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang.

Vũ Văn Ngao biết rõ lai lịch của Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nhưng trong khi Cái Thế Hùng và Thuần Vu Khôn đoán già đoán non thì hần im lặng, đến lúc này mới chịu mở miệng mà lại nào là “Nếu thuộc hạ đoán không lầm”, toàn là những lời nói nước đôi như thế, tay này thiệt ra có mưu đồ gì đây...

Hoa Lộng Ảnh chột tinh ngô nói:

- Phải rồi, Tống Thiên Hành gọi lão bộc là “Chu lão”, đương nhiên lão họ Chu rồi, xem ra e rằng lão ấy...

Cái Thế Hùng mắt lóe dị quang, giọng hưng phấn:

- Cái gì mà “e rằng lão ấy”! Lão đầu đó chính là Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, không còn nghi ngờ gì nữa! Hay lắm, lão phu phải đấu với hần một trận trước!

Hơi dừng lời, hần nhìn sang Vũ Văn Ngao nói:

- Vũ Văn lệnh chủ, ý bản tọa đã quyết, không cần nhiều lời nữa!

Vũ Văn Ngao cung kính đáp:

- Thuộc hạ tuân mạng!

Cái Thế Hùng trầm tư nói:

- Nhân thủ đều chuẩn bị đủ cả rồi chứ...

Vũ Văn Ngao đáp:

- Báo cáo phó tọa, người của Hoàng Kỳ lệnh chủ điều đã đến và cả người mai phục trong Kim Thang bảo đều chuẩn bị sẵn sàng!

Cái Thế Hùng buông gọn một tiếng “Tốt” rồi quay sang Hoa Lộng Ảnh nói:

- Ảnh a đầu, người quay về trước điều động người trong bảo chuẩn bị sẵn sàng. Bản tọa cùng Vũ Văn lệnh chủ với các vị hộ pháp bàn kế hoạch xong sẽ lập tức khởi hành.

Hoa Lộng Ảnh cung kính cúi chào nói:

- Đệ tử cáo từ!

Rồi yếu điệu đi ra.

Cái Thế Hùng trầm giọng nói với theo:

- Ảnh a đầu nhớ cho, đúng canh hai phát động, lấy hoa kỳ màu đỏ làm tín hiệu...

* * * * *

Đêm ước chừng đã quá canh một.

Toàn thể Kim Thang bảo đang chìm trong khung cảnh yên tĩnh, trông nói có vẻ an nhàn hơn bao giờ hết, dáng vẻ của nó quá hùng tráng, hùng tráng đến độ người ta không sao tưởng tượng trong chốc lát nữa đây nó sẽ tắm mình trong máu lửa.

Dưới ánh sao đêm mờ ảo, năm người bốn nam một nữ vội vàng đi vào Thính Đào Hiên, đó là Hoa phu nhân của Thiết lão cùng Tứ tinh hộ pháp của bản bảo: Vu Công Trực, Cổ Nam Sơn, Thang Chấn và Đường Uy.

Tống Thiên Hành từng ra cấm lệnh là bất cứ ai nếu chưa được trình báo thì không được tự tiện xông vào Thính Đào Hiên.

Nhưng với năm người này, thì có hơi đặc biệt một chút, Hoa Lộng Ảnh là Bảo chủ phu nhân, hơn nữa nàng ở ngay bên trong Thính Đào Hiên. Còn bốn vị hộ pháp, nói về địa vị thì không dưới Tống Thiên Hành, bất quá chàng được đích thân Thiết lão mời đến, được lão tin tưởng, lại thêm trong tay có Kim Long lệnh mà thôi.

Bởi vậy năm người ngang nhiên đi vào mà tên Ngân Y vệ sĩ không dám ngăn chặn, chỉ hô lớn:

- Hoa phu nhân cùng bốn vị Tứ tinh hộ pháp giá lâm!

Hoa Lộng Ảnh quắt mắt nhìn hẳn nói:

- Ai bảo người la loáng lên như vậy...

Ngân Y vệ sĩ mặt tỉnh như không đáp:

- Thuộc hạ phụ trách việc gác cửa, không dám sơ suất!

Hoa Lộng Ảnh hừ lạnh không nói, chỉ lách mình tiến lên phía trước, bốn vị hộ pháp cũng nối gót theo sau.

Vân Trung Hạc đã dẫn “Chu lão” đứng nơi giữa cửa khách sảnh nghênh đón.

Mấy người đều ngồi vào chỗ, Vân Trung Hạc một mặt ra lệnh “Chu lão” dâng trà, một mặt mỉm cười nói:

- Hoa di cùng tứ vị hộ pháp đang đem giá lâm có việc gì trọng đại lắm sao...

Hoa Lộng Ảnh thái độ khác hẳn thường ngày, cất giọng băng lạnh đáp lời:

- Không sai! Quả là có việc hết sức trọng đại.

Dừng lời một lát, sắc mặt nàng càng lạnh nói tiếp:

- Tam công tử có biết gì về hạ lạc của phụ thân với nhị ca mình không...

Vân Trung Hạc sững người nói:

- Không biết, ta có biết gì đâu!

Hoa Lộng Ảnh cười lạnh, giọng cười tựa hồ Vân Trung Hạc chưa nghe nàng cười như thế bao giờ, nói:

- Thân làm con mà đến tung tích của phụ thân cũng không biết tới, “Lỗ tam gia” ới là “Lỗ tam gia”, người làm con như vậy sao...

Vân Trung Hạc bị đối phương hỏi dồn, càng lúc càng tỏ ra lúng túng hơn:

- Việc này...

Hoa Lộng Ảnh cười lạnh liền liền tiếp:

- Lỗ tam gia của ta ới, người không thấy hành động của vị tân nhiệm Tổng quản bản bảo có quá khả nghi chẳng...

Vân Trung Hạc mặt mày đỏ bừng, trong nhất thời không biết đối đáp ra làm sao, chỉ lầu bầu mấy tiếng trong cổ họng, thủy chung hẳn nói không được câu gì ra đầu ra đuôi cả.

Thật là kẻ thô lỗ cũng có lúc để tâm, cứ nhìn vào dáng mạo của Lỗ tam gia, hẳn diễn xuất thật đến độ không thể chê vào đâu được.

Hoa Lộng Ảnh nói tiếp:

- Thử nghĩ mà xem, vị Tổng tổng quản đến nhậm chức chưa đầy hai mươi ngày thì phụ thân và nhị ca người liên tục mất tích, đến giờ lại mang tứ muội người ra đi một cách bí mật, đã ba ngày cũng không thấy trở về, người nói đi, những việc này là ngẫu hợp chẳng...

Vân Trung Hạc tay nọ dấm mạnh tay kia, mặt trợn trừng gầm lên:

- Đúng rồi, sao ta lại mê muội như vậy!

Đôi môi anh đào của Hoa Lộng Ảnh khẽ nhếch một nụ cười:

- Lỗ tam gia, người mở to mắt ra mà xem, ngày nay Kim Thang bảo có còn là của Vân gia nữa hay không...

Vân Trung Hạc chấn động nói như bị cà lăm:

- Hoa di, người... người xem ta phải làm... sao đây...

Hoa Lộng Ảnh không trả lời thẳng vào câu hỏi của hẳn, nói tiếp:

- Tam công tử, trước khi đi Tổng tổng quản có giao Kim Long lệnh lại cho người không...

Vân Trung Hạc gật gật đầu, Hoa Lộng Ảnh thở dài nhẹ nhõm, lạnh nhạt nói:

- Vậy người giao Kim Long lệnh cho Hoa di đi!

Vân Trung Hạc sửng sốt:

- Tại sao...

Hoa Lộng Ảnh đáp:

- Lỗ tam gia người tuổi còn trẻ, lịch duyệt không nhiều, chưa biết được sự hiểm trá của người đời, lúc này ta đã có thảo luận với bốn vị Tứ tinh hộ pháp, trong khi phụ thân người chưa về đến bảo, mọi việc ở đây tạm thời do ta chủ trì thì hay hơn.

Vân Trung Hạc hỏi lại:

- Nhưng Hoa di không biết võ công.

Hoa Lộng Ảnh cười nhạt nói:

- Người ngồi sau trưởng phát hiệu lệnh không nhất thiết phải biết võ công, huống chi bên cạnh còn có tứ vị hộ pháp tiếp trợ thì có gì phải ngại chứ.

Vân Trung Hạc bỗng trầm mặt xuống, ánh mắt lộ rõ những tia uy quyền, nhìn lướt qua bốn vị hộ pháp, cất giọng băng lạnh hỏi:

- Tứ vị đại hộ pháp, lúc này quả đã có một thỏa thuận như vậy...

Đường Uy nghiêm mặt nói:

- Không sai!

Vân Trung Hạc trầm giọng hỏi:

- Nếu ta không đồng ý...

Thang Chấn hừ lạnh một tiếng tiếp:

- Có Hoa phu nhân tác chủ, sợ người không đồng ý cũng không được.

Vân Trung Hạc vỗ bàn hét lớn:

- Thang Chấn! Người muốn tạo phản...

“Véo!” một tiếng, bên ngoài Kim Thang bảo một mũi tên lửa bắn thẳng lên trời, lên giữa tầng không đột ngột phát tiếng nổ, muôn vàn hỏa tinh bắn ra tung tóe như mưa rơi.

Thang Chấn ngẩng đầu cười ha hả nói:

- Vân Trung Hạc, thời tác oai tác phúc của người đã qua rồi!

Vân Trung Hạc cao giọng nói:

- Thang Chấn! Lời này chính miệng người nói ra...

Thang Chấn nhướng cao đôi mày, cất giọng oang oang:

- Không sai! Lão phu dám nói dám chịu.

Song mục Vân Trung Hạc cơ hồ tóa lửa, nét mắt nhìn bốn vị hộ pháp, trầm giọng hỏi:

- Cả bốn vị đều quyết một chí đồng lòng...

Thang Chấn với Đường Uy chỉ cười lạnh không đáp, nhưng Vu Công Trực và Cổ Nam Sơn đồng thanh kêu lên:

- Không!... Tam công tử...

Hoa Lộng Ảnh ngằm mặt lại quát lớn ngắt lời:

- Hai người không muốn sống nữa rồi!

Đồng thời bên tai Vu Công Trực và Cổ Nam Sơn bỗng nghe tiếng nói nhỏ như muỗi kêu:

- Gió cả mới hay cây cứng, nước loạn mới biết trung thần! Vu, Cổ nhị vị hộ pháp cẩn thận đề phòng ám toán, hỏa tốc thối lui một trượng!

Vu Công Trực, Cổ Nam Sơn bở vía, biến sắc mặt, liếc nhau khẽ gật đầu hội ý rồi song song đang ngồi phóng ngược về sau...

Đường Uy, Thang Chấn song song vung chưởng hừ lạnh một tiếng nói:

- Đồ vô dụng! Để mạng người lại!

Liên sau tiếng nói, hai đạo hắc quang nhắm ngay “Linh Đài” huyết Vu Công Trực và Cổ Nam Sơn phóng tới.

Phóng ám khí kích hầu như cùng lúc với cái tung người của Vu Công Trực và Cổ Nam Sơn. Bởi vậy tình cảnh này cho dù võ công của hai người có cao đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi tai kiếp.

“Chu lão” này giờ vẫn đứng lặng sau lưng Vân Trung Hạc, giờ đột ngột quát lớn:

- Đồ chuột nhắt, dám ám toán người!

Chưa mở miệng lão đã giơ tay búng nhẹ mấy cái, hai luồng chỉ phong nhanh như điện bắn ra “keng” một tiếng nho nhỏ, hai mũi Táng môn đinh bất thần chạm nhau đồng thời rơi xuống.

Vu Công Trực và Cổ Nam Sơn vừa đứng vững, thần hồn còn chưa kịp định thì trong bảo chỗ nọ chỗ kia đã nghe tiếng “Sát! Sát!” dậy trời.

Đôi mày rậm của Vân Trung Hạc dựng ngược, song mục chàng tinh quang tóa ra trông rợn người, nhìn vào mặt Hoa Lộng Ảnh quát:

- Hoa Lộng Ảnh, gia phụ đãi người không bạc, sao người lại câu kết...

Hoa Lộng Ảnh cười khanh khách ngắt lời:

- Phải, chính vì đãi ta không bạc nên ta không thể không đáp lễ! “Lão nhi bất vãng phi lễ dữ!” (qua mà không lại không phải lễ vậy!)

Hơi dừng lời một chút, sắc mặt nàng bỗng như đóng băng, đôi mày như sóng cao thoáng hiện sát khí, nhìn Đường Uy và Thang Chấn quát:

- Còn chưa chịu lấy mạng hai lão quý đó cho ta!

Đường Uy, Thang Chấn hai người nhảy bổ tới tấn công, Đường Uy nhắm Vu Công Trực, Thang Chấn chọn Cổ Nam Sơn.

Vu Công Trực, Cổ Nam Sơn hai người này giờ bụng đầy nộ hỏa chỉ chờ chăm ngòi là bộc phát, địch nhân chọn đúng lúc xông đến thật cầu còn không được, bởi vì trong khách sảnh quá chật hẹp, không tiện thi triển quyền cước, nên song song tung người ra ngoài sảnh, miệng quát lớn:

- Quân phản tặc, có giỏi ra đây...

Bốn bóng người nhanh như bốn con ó khổng lồ bay xẹt ra bên ngoài, tiếp theo đó là một hàng loạt tiếng “bùng, bùng, bùng” chen lẫn tiếng quát tháo giận dữ nổi lên...

Vân Trung Hạc chú mục nhìn Hoa Lộng Ảnh, ý nhị “ồ” lên một tiếng nói:

- Ồ, ta hiểu rồi, người chính là kẻ đầu lĩnh trong đám nội gian tiềm phục trong bản bảo.

Hoa Lộng Ảnh giọng lạnh băng:

- Không sai! Chỉ đáng tiếc người hiểu ra quá muộn!

Chậm chậm cởi dải lụa trên thắt lưng xuống, đôi môi anh đào hơi nhếch lên, nói:

- Vân Trung Hạc, người còn chưa lấy “Độc cước kim nhân” của người ra!

Vị Lỗ tam gia này vốn trời sinh có thần lực, binh khí của chàng là một “Độc cước kim nhân” nặng đến tám mươi cân, lấy xích kim và phong ma đồng luyện thành.

Vân Trung Hạc hừ lạnh một tiếng trầm giọng quát:

- Người đâu, lấy binh khí ra!

Hoa Lộng Ảnh cười khanh khách tung người phóng ra cửa, nói:

- Ra đây, hài tử, Hoa di chờ ngươi...

Hoa Lộng Ảnh vào Kim Thang bảo có tới mười năm, một mực giả trang không biết võ công cao thấp. Binh khí của nàng lại là một dải lụa vừa dài vừa mềm, người sử dụng binh khí mềm tất phải có thủ pháp đặc biệt kết hợp với thân pháp tân kỳ, ngoài ra còn phải có một căn bản nội công thâm hậu, chỉ nội một điểm này cũng đủ thấy võ công của Hoa Lộng Ảnh không phải tầm thường.

Đã vậy tâm cơ của nàng cũng thâm trầm đáng nể, mặc dù lúc này tiếng hô “sát” của môn hạ Nhất Thống môn át cả tiếng quát tháo của nhân thủ Kim Thang bảo, chứng tỏ phía Nhất Thống môn đã chiếm được thượng phong, nhưng vì nàng úy kỵ “Chu lão” luôn đứng cạnh Vân Trung Hạc nên không dám mạo hiểm mà thừa cơ đánh bài chuẩn.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang hừ lạnh:

- Yêu phụ! Ngươi còn muốn chạy sao...

Dứt lời thân hình đã như ánh chớp vọt ra cửa đuổi theo.

Hoa Lộng Ảnh không khỏi lạnh người, thi triển khinh công hết tốc lực phóng người khỏi đại sảnh, lao mình thẳng đến chỗ Tứ tinh hộ pháp đang quần nhau chí tử, đằng sau đấu trường là ngọn giả sơn.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang miệng cười lạnh luôn luôn, như hình với bóng theo sát sau thân Hoa Lộng Ảnh, trong khi khoảng cách song phương có thể với tay là chạm được, thì...

Hoa Lộng Ảnh hồn phi phách tán bất giác “á” lên một tiếng rợn người.

Ngay lúc ấy một bóng người cao lớn mang theo tiếng cười cuồng ngạo, vạch ngang trời đêm, chớp mắt đã tới nơi.

Người chưa tới kinh phong đã như sóng biển ập tới, cùng với một tiếng quát chấn động lá nhĩ:

- Thất phu xem chường!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang bất giác hơi giật mình trước uy thế kinh người của đối phương, không còn tâm trí đâu chộp Hoa Lộng Ảnh, vội vàng biến ảo thành chường, vận tám thành công lực đẩy ngược lên, hai ngọn phách không chường kinh phong chạm nhau.

“Bùng!” Một tiếng nổ long trời vang lên, song phương mỗi người lộn một vòng văng ngược về phía sau một trượng.

Hoa Lộng Ảnh tuy may mắn thoát được một trảo trí mạng của Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, nhưng nàng chưa kịp thở dốc đã thấy ngân quang chớp ngời, một tên Ngân Y vệ sĩ đã hoành kiếm chặn

ngang lối đi của nàng, cười lạnh nói:

- Hoa phu nhân, nên biết điều một chút!

Hoa Lộng Ảnh cười nhẹ:

- Cường đồ, xéo!

Một giọng nói mạnh mẽ vang lên:

- Yêu phụ, người còn định trốn đi đâu...

Lời nói vừa dứt thì người đã tới nơi, Vân Trung Hạc tay cầm “Độc cước kim nhân”, dáng oai phong như thiên thần từ trên cao đáp xuống, nhìn Ngân Y vệ sĩ nói:

- Việc ở đây để ta giải quyết, người mau đi giúp Vu, Cổ nhị vị hộ pháp.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang con mắt độc nhất của lão buông những tia lạnh như điện nhìn dán chặt vào lão nhân râu dài mặt đỏ đối diện, một lúc sau lão cười lạnh đang định lên tiếng nhưng đối phương đã cười ha hả nói:

- Nhân sinh hà sứ bất tương phùng, không ngờ sau ba mươi năm cách biệt, đêm nay hai ta lại gặp nhau. Chu lão ca, có còn nhận ra cố nhân này không...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nhếch mép cười lạnh nói:

- Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng, kẻ đứng đầu trong Tứ Linh hộ pháp của Vạn Kiếp ma cung lẽ nào ta lại không nhận ra!

Trước kia trong Vạn Kiếp ma cung, Tứ Linh hộ pháp và Tứ Đại Thiên Ma là tám tay tuyệt đỉnh cao thủ mà người giang hồ vừa nghe đến tên đã thấy ớn lạnh. Tên tuổi của Tứ Linh hàn quang tuy không sáng chói bằng Tứ Đại Thiên Ma nhưng võ công của họ không kém Tứ Đại Thiên Ma chút nào.

Vị đệ nhất Phó môn chủ của Nhất Thống môn Cái Thế Hùng, ngón tay út bên trái bị một vị kỳ hiệp ẩn danh chặt mất, chỉ còn lại chín ngón tay nên mới có danh hiệu Cửu Trảo Kim Long.

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng cười cuồng ngạo nói:

- Quá lời! Quá lời! Danh hiệu của Tứ Linh hộ pháp làm sao vang dội bằng Tứ Đại Thiên Ma.

Dừng lời một lát, hần mỉm cười nói:

- Thần công của Chu lão ca tinh tiến hơn ngày trước nhiều, đáng mừng! đáng mừng!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười nhẹ:

- Các hạ vinh thân làm đệ nhất Phó môn chủ của Nhất Thống môn mới thật là đáng mừng.

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng nói:

- Nếu Chu lão ca có ý hạ cố đến chức phận đệ nhất Phó môn chủ này, tiểu đệ xin nhường cho, đồng thời sẽ cố hết sức tiến cử trước mặt Môn chủ, không biết tôn ý của Chu lão ca thế nào...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang mắt lóe hàn quang quát:

- Cái Thế Hùng, lão phu hỏi ngươi, ngươi có phải là đầu lĩnh trong đêm nay không...

- Không sai!

- Tốt lắm, lão phu giết giặc trước giết tướng...

Lời nói dứt thì chiêu thức cũng phóng ra.

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng hừ lạnh nói:

- Ngươi đến rất kịp lúc...

Thân hình tung lên, song phương chạm nhau trên không trung, giao nhau một chưởng.

Với một chưởng này, song phương đã dùng đến chín thành công lực, “bùng” một tiếng chấn động không gian, song phương lại bị chấn lui tám thước, rõ ràng kẻ tám lạng người nửa cân.

Nhưng hai bóng người chỉ hơi phân ra rồi hợp lại, thoát hợp thoát phân, tốc độ nhanh đến nỗi mắt thịt không thể phân biệt được, quyền cước đồng xuất đồng quả là một trận đấu kinh hồn bạt vía.

Trận ác đấu của hai tai tuyệt đỉnh cao thủ không những chiêu thức thần kỳ, tốc độ tuyệt luân mà phạm vi kinh lực trong vòng chu vi năm trượng, hoa lá sa thạch cứ theo gió cuốn đi, uy thế còn hơn cả bão tố.

Nhưng công lực của hai người không hơn kém nhau mấy, nên muốn phân thắng bại không phải trong một thời gian ngắn mà có thể phân định được.

Bên kia Vu Công Trực, Cổ Nam Sơn đối địch với Thang Chấn và Đường Uy, bởi có thêm một tên Ngân Y vệ sĩ tham chiến nên Đường Uy đã bị trọng thương năm một bên, Thang Chấn thấy đồng bọn bị trọng thương trong lòng kinh hãi, còn Vu Công Trực thì hứng khởi tinh thần, một chưởng đánh ra Thang Chấn bị bắn lui hơn trượng năm im không nhúc nhích.

Vân Trung Hạc cùng Hoa Lộng Ảnh, một người sử dụng binh khí nặng là “Độc cước kim nhân”, thế

trầm hùng uy mãnh, oai phong như thiên thần, một lại sử dụng dải lụa mềm mại uyển chuyển, phất lên những cầu vòng nối tiếp nhau, tựa như là đang múa chứ không phải đối địch.

Công lực của Vân Trung Hạc vốn hơi nhường Hoa Lộng Ảnh một chút, không may binh khí nhu lại có thể khắc cương, bởi vậy dù Vân Trung Hạc đã vận dụng hết sức bình sinh múa “Độc cước kim nhân” như bay mà vẫn không sao vẫn hồi được thế hạ phong.

Ngoài trận ác đấu trước sân Thính Đào Hiên, toàn thể Kim Thang bảo nơi nơi đều nghe tiếng hô “sát” vang rền, ánh lửa bốc cao soi sáng toàn bảo như ban ngày.

Trong tiếng rền vang ồn ào bỗng nổi lên một giọng nói già lão nhưng oai nghiêm:

- Toàn thể huynh đệ trong Kim Thang bảo chú ý, tặc tử Tống Thiên Hành dạ nuôi ác tâm, đã bắt giữ Bảo chủ và tứ tiểu thư, nay chức vị Bảo chủ tạm thời do Hoa phu nhân chấp chưởng...

Hoa Lộng Ảnh đặc thế không khoan dung, dải lụa trong tay nàng bỗng thành muôn vàn linh xà bay lượn, hư hư thực thực, vây chặt Vân Trung Hạc vào giữa, miệng vẫn tươi cười nói:

- Hài tử, nghe rõ chưa, Hoa di đã là bản bảo chủ nhân rồi đó.

Vân Trung Hạc hét vang:

- Yêu phụ câm miệng!

Lúc ấy Vu Công Trực, Cổ Nam Sơn và tên Ngân Y vệ sĩ sau khi đã thương Thang Trấn và Đường Uy đồng thời xáp lại tạo thành thế hợp công, vây Hoa Lộng Ảnh vào giữa.

Vân Trung Hạc nhẹ nhõm nói:

- Ngân vệ số sáu ở lại, Vu Cổ nhị vị hàn quang tức tốc ra ngoài chi viện!

Vu Công Trực và Cổ Nam Sơn ứng tiếng phóng người đi.

Vì có Ngân Y vệ sĩ số sáu tham chiến nên không những áp lực về phía Vân Trung Hạc được giảm mà tình thế đã xoay ngược, phút chốc trước đây Hoa Lộng Ảnh hiển lộng thần oai, giờ thì tránh đông đỡ tây cơ hồ không kịp thở.

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng hừ một tiếng nói:

- Ảnh a đầu, còn chưa chịu ra ngoài thu dọn tàn cuộc, ở đây tham chiến làm chi...

Hắn chưa nói hết câu đã bị một thế phách không chưởng của Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đẩy lui ba bước.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười ha hả nói:

- Cái Thế Hùng, người lo cho thân người trước thì hay hơn.

Cái Thế Hùng nổi nóng:

- Chu Chấn Bang, trận đấu đêm nay giữa ta và người phải có một người nằm xuống mới thôi!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười nói:

- Người nằm xuống đó chắc chắn là Cái Thế Hùng người...

Hai người này không những quyền cước liên tục xuất chiêu kỳ tuyệt, mà cả mồm mép cũng không chịu thua đối phương một phen một tấc nào.

Hoa Lộng Ảnh lúc này dưới thế hợp công của Vân Trung Hạc và Ngân y vệ số sáu không những vô phương đột phá trùng vây mà cả việc tự thủ cũng sợ không được mấy chiêu nữa.

Trong tình cảnh đó không những Hoa Lộng Ảnh mà cả đến Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng bên kia cũng bất giác lo lắng, lão bất thần hú lên một tiếng dài...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười to nói:

- Cái Thế Hùng, người khỏi phải phí tâm như vậy, bọn ma tử ma tôn người mang đến đêm nay tự lo cho bản thân còn không xong, có đâu đến dư sức mà tiếp cứu yêu phụ đó...

Nói thì chậm, nhưng sự tình lúc đó diễn ra nhanh không tưởng, xéo góc phía bên kia một bóng người như làn điện chớp phóng tới với kinh phong như núi, mọi người liền bỗng thấy hoa mắt, chỉ nhìn rõ một cánh tay trong ngọc trắng ngà đưa ra đón lấy bóng người đang xông tới trên không vừa nắm vừa ném, đồng thời một tiếng quát sắt bén như chọc thủng lá nhĩ người nghe:

- Vũ Văn Ngao, lui ra!

Nghĩ cũng lạ, bóng trắng nhanh còn hơn người lúc xông tới rồi bị ném ngược về phía sau.

“Bịch” một tiếng rơi ngoài ba trượng xa.

Có lẽ người xuất thủ còn lưu tình, hoặc giả công lực của Vũ Văn Ngao quả thật có chỗ hơn người, bị ném ra ngoài ba trượng nhưng tựa như không bị thương tích gì, liền lập tức tung người lên biến mất vào trong bóng đêm.

Đồng thời với việc Vũ Văn Ngao bị ném ra xa ba trượng, thân hình của Hoa Lộng Ảnh cũng bị một bàn tay bí mật xách bổng lên ném vèo về phía một bóng người nhỏ thó đang phi nhanh tới, đồng thời phát ra

giọng nói trầm trầm:

- Tứ tiểu thư tiếp lấy!

Tiếng nói vừa dứt, bóng người đã như một con chim khổng lồ vạch một đường trên không rồi biến mất.

Trước tình cảnh đó Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng sợ đến gần vỡ mật, mồ hôi lạnh tuôn ra ướt cả áo...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười như điên nói:

- Các hạ thấy rõ chưa...

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng trầm giọng hỏi:

- Chu Chấn Bang, ta hỏi người người đó là ai...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười hỏi lại:

- Người cho rằng người đó là ai...

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng trầm giọng hỏi:

- Người cho rằng ta không biết...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười đáp lại:

- Người đã biết rồi thì còn hỏi ta làm chi...

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng vận hết sức bình sinh đánh ra một chưởng đẩy Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang thối lui một bước rồi tung người phóng đi...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười ha hả rồi cũng tung người lên, có điều lão tung người sau nhưng lại tới trước, đứng chặn trước mặt Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng, song chưởng phóng ra, một đạo kinh phong cương mãnh ào ra chụp lên đầu Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng, miệng cười nói:

- Cổ nhân mấy chục năm mới gặp lại, chưa hết hứng mà đã bỏ đi sao...

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng bị bức phải tiếp một chưởng, kinh phong dội ngược, hai người cũng lui ra năm bước.

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng trợn tròn mắt quát lớn:

- Chu Chấn Bang, người tưởng lão phu lại sợ người hay sao...

Lão ma đầu này tuy miệng nói cứng như vậy, kỳ thực vừa rồi thấy Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang biểu diễn thân pháp tuyệt hảo trong lòng đã hơi lo, nghi ngờ đối phương còn tuyệt chiêu chưa thi triển hết.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười lớn nói:

- Không dám, Chu mỗ đâu dám lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, bất quá vì người có hành động muốn bỏ chạy nên buột Chu mỗ phải nghĩ xấu mà thôi.

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng nổi giận quát:

- Câm miệng! Hừ! Người tưởng tên tiểu tử Tống Thiên Hành dọa nổi lão phu sao...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười nói:

- Không cần nhiều lời, nếu người không sợ thì đấu thêm vài trăm hiệp nữa, thế nào...

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng đáp:

- Đừng nói vài trăm hiệp, vài ngàn hiệp lão phu cũng không ngại...

Theo sau câu nói, hai người lại xoắn lấy nhau.

Nhưng lần này hai người không sử chiêu chớp nhoáng như lần trước mà động tác cứ chậm chậm, mỗi chiêu mỗi thức đều ẩn chứa chân lực có thể khai sơn phá thạch.

“Bùng! Bùng! Bùng!” hàng loạt tiếng nổ như sấm rền rền chấn động lá nhĩ.

Trước cửa Thần Cơ đường.

Thuần Vu Khôn, Đồ Sĩ Quý hai người đấu cùng Hồ nhi và Cần nhi, hai tên tiểu tử này võ công tuy cao nhưng nội lực không đủ nên không thể đấu lâu với hai lão ma tu vi mấy chục năm, nên càng lúc càng tỏ ra kém thế...

Hắc Bạch song sát Úy Trì Quân và Soái Duy Thần mỗi người nghênh chiến một tên Ngân Y vệ sĩ, tuy đã tận lực nhưng hai tên Ngân y kiếm sĩ coi bộ cũng không duy trì được bao lâu nữa.

Bạch Kỳ lệnh chủ Vũ Văn Ngao song chiến Vu Công Trực và Cổ Nam Sơn đang ở thế cầm đồng, nhưng nếu tinh tế một chút có thể nhận ra Vũ Văn Ngao chưa vận toàn lực nếu không Vu, Cổ hai người đã sớm bại rồi.

Mấy chỗ lửa cháy đã được dập tắt, nhưng trận hỗn chiến vẫn đang tiếp diễn, song phương đều có thương vong.

Đặc biệt phía Kim Thang bảo tuy có tuyệt đỉnh cao thủ âm thầm tuần sát chi viện, nhưng Bảo chủ, Tổng quản, tam công tử, tứ tiểu thư, mấy tay đầu não vẫn chưa thấy lộ diện. Còn phía Nhất Thống môn, tuy la hò trợ oai làm rối loạn lòng đối phương, nhưng đến giờ vẫn chưa làm chủ được tình thế như dự định nên trong lòng đã bắt đầu lo lắng, đến kẻ đầu não là đệ nhất Phó môn chủ cũng chưa thấy lộ diện.

Đang lúc song phương trong lòng đang hồi hộp không yên...

Vòng chiến ở trước cửa Thần Cơ đường nghe mấy tiếng “hự, hự” liên tiếp, Hắc Bạch song sát Úy Trì Quân, Soái Duy Thần, Vũ Văn Ngao, Thuần Vu Khôn, Đồ Sĩ Quý v. v... mấy nhân vật đầu não của Nhất Thống môn tên nào tên nấy bị chấn lui khỏi vòng chiến, khí huyết sôi trào đứng không muốn vững.

Mấy tên này trong lúc thần hồn chưa kịp lấy lại thì bóng người xuất thủ ấy đã nhanh như ánh chớp phóng xẹt về phía tháp chuông.

Ngay lúc ấy ngọn tháp chuông cao bảy tầng ấy, cửa sổ mỗi tầng đều đồng loạt mở ra, mỗi cửa sổ đều có hai ngọn đèn lồng đưa ra tỏa ánh sáng rực rỡ, đồng thời tiếng chuông ngân vang vang...

“Beng! Beng! Beng! ”...

Tiếng chuông trong trẻo chậm rãi gõ chín tiếng.

Tiếp đó trên tầng cao nhất, cửa sổ mở rộng, trong ánh sáng như ban ngày xuất hiện hai người, một già một trẻ.

Lão nhân có thân hình khô vữa, mặt như trăng rằm, song mục lóng lánh hữu thần, bộ râu trắng như cước buông dài trước ngực, dáng không giần mà nghiêm, lão chính là Kim Thang bảo Bảo chủ, Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành.

Còn thanh niên thì dáng tầm thước, mày kiếm chạy dài vào thái dương, mắt sáng như sao, mũi thẳng môi son, bộ nho phục phất phơ trong gió đêm, dáng tiêu sái phong lưu như long phụng trong loài người, chính là Kim Thang bảo tân nhiệm Tổng quản, Tống Thiên Hành.

Trong tiếng chuông ngân nga từ tháp chuông, những nơi ác đấu trong toàn Kim Thang bảo trừ trận đấu giữa Chu Chấn Bang và Cái Thế Hùng, kỳ dư đều dừng tay ngẩng mặt nhìn lên tháp chuông, phút chốc trước đây tiếng “sát, sát” dậy trời, tiếng binh khí chạm nhau rạng đất, giờ này tất cả đều im bật, không khí trầm lắng xuống.

Không! Xa xa vẫn còn vọng lại tiếng động.

Đó là tiếng chưởng kinh chạm nhau “bùng bùng”, cùng với tiếng thở nặng nề và tiếng bước chân trầm trọng, tiếng quát tháo của Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang và Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng.

Đến khi Kim Thang bảo Bảo chủ Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành và Tống Thiên Hành sánh vai nhau xuất hiện trên tháp chuông, quần hào phía Kim Thang bảo bất giác phát lên tiếng hoan hô như sấm động.

- Bảo chủ vạn tuế...
- Tống tổng quản vạn tuế...
- Kim Thang bảo vạn tuế...
- Vạn tuế...
- Vạn tuế...

Tiếng hoan hô như sấm động, vang dội tận mây xanh, có một số người mừng quá quên mất đại địch trước mặt, ném cả binh khí lên trời.

Phía Nhất Thống môn trong nhất thời tên nào tên nấy như biến thành tượng gỗ, trợn mắt há mồm nhìn sững không biết làm gì cho phải.

Tình cảnh này làm cho Thiết lão, ngày thường bình tĩnh hào sảng phi thường, nhưng đến lúc này cũng không khỏi kích động, cơ mặt lão giật giật liên hồi, hổ mục ngân ngấn lệ, miệng lão hơi mở ra nhưng không nói nên lời, chỉ siết chặt cổ tay Tống Thiên Hành lắc lắc mãi...

Thật lâu, lâu lắm mới lắp bắp nói không liền câu:

- Lão đệ... người... người thay mặt lão khiếu... nói... nói với họ vài lời.

Tống Thiên Hành hơi gật đầu, tay phải giơ cao, tiếng hoan hô từ từ lắng xuống.

Sau đó chàng vận nội công cất giọng sang sảng nói:

- Các vị huynh đệ của bản bảo, huynh đệ phụng mệnh Bảo chủ có mấy lời muốn nói. Hiện thời đại địch chưa lui, nguy cơ chưa hết, mong chư vị cố nén lòng kích động, giữ vững cương vị để địch khỏi lợi dụng thời cơ công kích.

Thinh âm tuy không cao, nhưng tiếng nói như tiếng thép chạm nhau, toàn trường bất luận là bạn hay địch đều cảm thấy như người nói đứng cạnh mình vậy.

Tống Thiên Hành hơi dừng lời, giọng nói chột cao lên, hướng về trận kịch chiến giữa Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang và Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng nói:

- Nhị vị sức đồng du lượng, có đấu nữa cũng không dễ phân thắng phụ, chi bằng tạm thời dừng tay, chúng ta cùng đàm luận một lát.

Chỉ mấy lời bình thường mà toàn trường cảm thấy giọng nói của chàng có phần trầm hùng hơn một chút, nhưng Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng nghe thấy không phải như vậy, mà từng lời từng tiếng một như sấm nổ ngang tai, đầu óc bị chấn động đến lắc lư, tim nhảy rộn ràng, khí huyết như đàn ngựa bất kham phi điên cuồng trong huyết quản, lão tấn công đại một chương rồi bất thần tung người thối lui, sắc mặt lúc xanh lúc trắng đứng chết trân không nói được tiếng nào.

Bởi mấy lời nói của Tống Thiên Hành vận dụng Phật môn thần công “Sư Tử Hống” có thể chọn đối tượng phát tác, nên người ngoài nghe bình thường nhưng kẻ bị nhắm phải thì không dễ chịu chút nào.

Kỳ thực Tống Thiên Hành chưa muốn làm quá lỗ, bằng không chỉ cần công lực gia tăng thêm ba phần thì Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng không được tỉnh táo như vậy nữa!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang mỉm cười nói:

- Lão bằng hữu, thiếu chủ ta có lời nói, bây giờ sang nói chuyện một lát, nếu nói không thông thì lại quyết một trận phân thắng phụ.

Kỳ thực Tống Thiên Hành nói “lực đồng ngang lượng” với Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nói “lại quyết một trận phân thắng phụ” là bởi trong lòng họ còn có điều úy kỵ chứ thực tế thắng phụ đã phân minh.

Thử nhìn sắc thái bình thường của Chu Chấn Bang với sắc thái của Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng thì rõ, trên trán lão mà đầu mồ hôi động thành giọt như hạt đậu, ngực nhô lên thụp xuống liên tục, sự thắng bại đã phân định rõ ràng!

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng lẳng lặng đưa mắt nhìn toàn cục bất giác trong lòng kinh hãi, nhưng sắc mặt lão vẫn giữ được vẻ bình thản, hừ lạnh nói:

- Xin được nghe cao luận!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười nhạt nói:

- Công phu hàm dưỡng của các hạ thật khiến Chu Chấn Bang ta không khỏi khâm phục.

Lời nói này là khen ngợi hay mỉa mai, một con cáo già gian xảo như Cái Thế Hùng lẽ nào lại không nhận ra.

Nhưng nét mặt lão vẫn lạnh như băng, định cất lời trả đũa...

Vân Trung Phụng như một cơn gió, từ bên trong Thính Đào Hiên chạy thẳng đến tháp chuông.

Bỗng một tiếng quát chấn động không gian, một bóng đen như một con ó phi tới, bọn cao thủ Kim Thang bảo nhất loạt xuất thủ ngăn cản, tất cả những người xuất thủ, kể cả Hồ nhi, Cần nhi đều bị người áo đen

vung chường chấn lui về phía sau.

Thân hình Vân Trung Phụng sắp lọt vào tầm tay của hắc y nhân...

Bỗng...

Từ trên tháp chuông một tiếng quát thanh tao, tiếp theo là một làn khói màu nhạt từ đỉnh tháp xẹt xuống, tốc độ nhanh không tưởng tượng được, bóng xanh xuất phát sau nhưng dường như đến trước, xem ra có cố tiếp Vân Trung Phụng trước người áo đen.

Những võ công của hắc y nhân cao siêu vô lượng, lại thêm được lợi thế tiên hạ thủ vi cường, nhưng hẳn nhìn thấy Tống Thiên Hành với khinh công siêu tuyệt từ trên đỉnh tháp phi xuống, ngay trong sát na trước khi chàng kịp giơ tay đón lấy thân hình Vân Trung Phụng thì hẳn đột ngột xuất thủ, thân hình Vân Trung Phụng ở ngoài hơn trượng theo cái vẫy tay liền bị hút về phía hẳn.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, vượt ra ngoài dự liệu của Tống Thiên Hành, trong lúc không kịp xuất thủ cứu được Vân Trung Phụng thì nàng đã bị đối phương chế ngự rồi, Tống Thiên Hành bất giác giật đến gương mặt trắng xanh, mày kiếm dựng ngược, mắt lóe hung quang, trầm giọng nói:

- Nhìn thân thủ của các hạ cũng có thể xem là tuyệt thế cao nhân, làm sao lại hành động ti tiện vô sỉ đến như vậy...

Đứng trước mặt Tống Thiên Hành là một hắc y nhân che mặt bằng một tấm sa đen, thân hình dong dỏng cao, chỉ thấy đôi mắt tinh quang chớp ngời, ngược mặt lên trời cười cuồng ngạo nói:

- Tiểu tử, tám chữ “Tuyệt thế cao nhân” với “Ti tiện vô sỉ” có hơi quá lỗ một chút, lão phu không dám nhận, xin kính trả lại nguyên chủ!

Lúc ấy bọn người của Nhất Thống môn bất thần phát lên những tiếng hoan hô vang dội, hắc y nhân đưa tay lên ra hiệu, tiếng hoan hô từ từ lắng xuống.

Tống Thiên Hành lạnh lùng nói:

- Các hạ bất thần đánh lén chế phục đàn bà con gái, thủ đoạn này có thể gọi là quang minh chính đại sao...

Hắc y nhân cười nhẹ:

- Cái này gọi là “binh bất yếm trá”. Tiểu tử, lão phu tính sai một nước cờ coi như thất bại keo này, nhất thời tùng quyền bắt lấy a đầu này để đổi với người một người.

Tống Thiên Hành hơi sững người hỏi:

- Đối người nào...

Hắc y nhân nói:

- Vân bảo chủ phu nhân Hoa Lộng Ảnh.

Lúc này Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành đã đến bên cạnh Tống Thiên Hành, lập tức cướp lời đáp:

- Được, đồng thời Vân mỗ cũng nói cho các hạ biết, đối với Hoa Lộng Ảnh, cho dù người không lấy mạng tiểu nữ để uy hiếp, bất luận nàng có đối xử tệ bạc với Vân mỗ, thì Vân mỗ cũng không hề có ý làm không nàng.

Hắc y nhân cười lạnh nói:

- Vân bảo chủ độ lượng hơn người, không hổ là bắc đẩu của võ lâm bạch đạo.

Vân Trung Hạc không để ý đến lời nói mỉa mai của đối phương, tiếp lời:

- Có điều trước khi trao đổi, Vân mỗ còn muốn nói riêng với Hoa Lộng Ảnh vài lời.

Hắc y nhân gật đầu:

- Được!

Mục quang quay sang Tống Thiên Hành hỏi:

- Tiểu tử, người là cao tước của Thanh Hư thượng nhân, Tống Thiên Hành...

Tống Thiên Hành lạnh lùng đáp:

- Không sai!

Hắc y nhân lẩm bẩm một mình:

- Danh sư xuất cao đồ, người xưa quả thật có lý!

Hơi dừng một chút rồi hỏi tiếp:

- Đối với lời hứa của Vân bảo chủ người có ý kiến gì không...

Tống Thiên Hành nhếch mép hừ lạnh:

- Vân bảo chủ thân làm chủ bản bảo, một lời đã hứa, Tống Thiên Hành ta làm thuộc hạ của người lẽ nào còn có ý kiến... Lời như vậy mà người cũng hỏi được.

Hắc y nhân cụt hứng nói:

- Phải! Phải! Tên tiểu tử này cũng mồm mép lắm, một lời hứa của Thiết lão với cao túc của Thanh Hư thượng nhân đáng giá ngàn vàng, lão phu không còn lo ngại gì nữa, con tin trả lại cho người, tiếp lấy!

Tay này cũng thích đùa dai, Vân Trung Phụng bị điểm mê huyết, hẳn không ném về phía Thiết lão, mà lại nhắm ngay mặt Tống Thiên Hành ném tới.

Trước mặt đông đảo quần hào như vậy, Tống Thiên Hành có giơ tay đón lấy chẳng... Nam nữ thọ thọ bất thân, làm vậy coi sao tiện, còn không tiếp chẳng... Vân Trung Phụng sẽ rơi xuống đất, đây quả là một vấn đề nan giải khiến người ta phải nhức đầu chứ chẳng chơi.

Nhưng với ai thì nan giải, còn Tống Thiên Hành thì không.

Chỉ thấy đôi mày kiếm của chàng dựng ngược, hừ lạnh một tiếng, hữu chưởng liền đưa ra cách không đỡ lấy thân hình Vân Trung Phụng. Thân hình nàng còn cách chưởng Tống Thiên Hành hơn thước thì hơi dừng lại, tiếp theo hơi xoay ngang rồi từ từ đứng xuống đất, nàng cúi đầu nhào vào lòng Thiết lão.

Cái cách không đỡ thân hình Vân Trung Phụng của Tống Thiên Hành không những khéo như dùng hai tay mà đồng thời lợi dụng cái đỡ đó để giải khai hôn huyết của nàng.

Thủ pháp tân kỳ, thần công siêu tuyệt, quần hào ở bên ngoài không ngăn được liền vỗ tay tán thưởng mà đến cả Hắc y nhân cũng không ngờ, hẳn sửng sốt nhìn chàng.

Vân Thiết Thành đưa ánh mắt cảm kích nhìn sang Tống Thiên Hành, rồi ôm lấy bờ vai ái nữ và nhìn hắc y nhân nói:

- Các hạ, lão khiêu tạm thời cáo lui...

Hắc y nhân khoát tay ngắt lời:

- Được, xin cứ tự tiện, mong rằng người không để lão phu chờ quá lâu.

Trong khi Tống Thiên Hành và hắc y nhân đối đáp, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nhìn Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng nói:

- Cái Thế Hùng, chắc ông chủ của người tới rồi có phải không...

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng hừ lạnh:

- Phải thì sao...

- Chúng ta có cần phải đánh nữa không...

- Lão phu lúc nào cũng bằng lòng bồi tiếp!

Vừa nói cả hai đều lớn bước đi về phía tháp chuông.

Lúc này Tống Thiên Hành đã ngoắc Hồ nhi và Cần nhi đến bên cạnh, hạ thấp giọng quan tâm hỏi:

- Hai người không bị thương chứ...

Hồ nhi, Cần nhi đồng thanh đáp:

- Không có!

Hắc y nhân cười nhẹ nói:

- Tiểu tử, người đừng quá xem thường lão phu như vậy, với thân phận và địa vị của lão phu, không phải loại người xuất thủ đả thương bọn hậu sinh tiểu bối.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ nói:

- Thất kính! Thất kính! Theo như lời các hạ thì Tống Thiên Hành này quá đường đột cao nhân rồi.

Hắc y nhân quả là công phu hàm dưỡng cao thâm, đối với những lời mỉa mai của Tống Thiên Hành không những lão không nổi giận, ngược lại lại mỉm cười hỏi:

- Tiểu tử, sao người không thử hỏi xem lão phu là ai...

Lúc này Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng đã bước tới cung kính nhìn hắc y nhân hành lễ nói:

- Thuộc hạ vô năng, kính mong...

Hắc y nhân khoát tay ngắt lời:

- Phó môn chủ, đây không phải là sai lầm của người, tạm thời đứng sang một bên.

Hơi dừng lời một chút, lão ngạo nghễ nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Tiểu tử, giờ thì người đã biết lão phu là ai rồi phải không...

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Không! Không phải đến bây giờ mới biết, từ khi bọn thuộc hạ tung hô người, ta đã biết người là ai rồi.

Hắc y nhân trầm ngâm:

- Người đoán ra thân phận của lão phu, cái đó cũng không có gì là lạ, nhưng nếu người biết được lai lịch của lão phu, quả tình lão phu không dám tin.

Tống Thiên Hành nhượng mào:

- Người muốn ta vạch mặt người trước mặt mọi người...

Hắc y nhân cười lạnh đáp:

- Lão phu hành sự dám làm dám chịu, dù người có thể nói toạc ra trước mặt mọi người thì có gì là không được...

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Hừ, nếu vậy người cần gì phải che mặt...

Hắc y nhân ngẩng mặt lên trời cười cuồng ngạo:

- Trước mặt lão phu mà dụng đến kế khích tướng thì người tìm sai đối tượng rồi, tiểu tử, lão phu bỏ khăn che mặt thì với tuổi tác của người cũng vị tất đã nhận ra lão phu.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Xem ra chưa gọi tên cúng cơm của người ra thì người chưa chịu tin...

- Người thử nói xem!

Tống Thiên Hành cao giọng:

- Nghe đây, Nhất Thống môn Môn chủ hiện giờ là một du hồn của Tuyết Phong sơn Hương Tuyết Hải đã từng thoát chết dưới tay gia sư, Hương Tuyết Hải thiếu chủ “Hoa Hoa công tử” Công Dã Tử Đô đúng không...

Giọng nói chắc như đinh đóng cột của Tống Thiên Hành cùng khám phá kinh thiên động địa của chàng làm cho không những bọn quần hào của Kim Thang bảo đều kêu lên kinh hãi mà đến cả bọn thủ hạ của Nhất Thống môn cũng không

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Vì Ai Mà Phải Phong Sương Một Mình

Thiết lão thở dài một tiếng, giọng trầm buồn:

- Ảnh nương, việc thương tâm ngày cũ nhắc lại chỉ khiến người thương tâm vô ích, đối với lệnh tiên phụ cùng những người tử nạn, về đạo nghĩa ta cũng thấy mình có phần đáng trách, nhưng nàng cũng không thể phủ nhận là lệnh tôn cùng những người đó đều có tội nghiệt đáng chết cả...

Hoa Lộng Ảnh hừ lạnh căm hờn ngắt lời:

- Tiên nghiêm dù tội nghiệt tày trời nhưng cũng không đến nỗi phải chịu diệt môn, người... người xưng là hiệp nghĩa đạo lại có thủ đoạn sát cùng diệt tận, người... người còn tàn độc hơn bọn ác đồ hắc đạo...

Vân Thiết Thành sắc mặt đầy vẻ thống khổ, khoát tay chặn lời Hoa Lộng Ảnh:

- Ảnh nương, lúc này ta đã giải thích rồi, đó là do bọn thuộc hạ hiểu lầm mệnh lệnh ta...

Hoa Lộng Ảnh hừ lạnh:

- Người nói nghe nhẹ nhàng quá! Hừ! Hiểu lầm mệnh lệnh người! Mệnh lệnh có thể hiểu lầm nhưng người chết có thể sống lại được chẳng...

Vân Thiết Thành lại thở dài:

- Ảnh nương, ta hiểu được nỗi lòng nàng, cũng cảm được nỗi đau trong lòng nàng, nhưng mấy năm nay, những gì nàng đã làm cho ta còn chưa đủ sao...

Giọng Hoa Lộng Ảnh vẫn lạnh lùng:

- Vân Thiết Thành, người mới chết có hai con trai, một con dâu, so với toàn gia ta thảm tử hai mươi ba mạng người, nào có đáng gì!

Qua mấy lời đối đáp của Thiết lão cùng Hoa Lộng Ảnh thì có thể biết được lúc trước Nhậm Dân Sơn nói về nhân vật đầu não tiềm phục trong Kim Thang bảo với Vân Thiết Thành có mối huyết cừu diệt môn, thì ra là việc này.

Vân Thiết Thành cười khổ:

- Ảnh nương, như vậy còn chưa đủ sao, phải như thế nào nàng mới can tâm...

Hoa Lộng Ảnh nghiêng răng ken két nói:

- Lão tặc, ta hận không thể ăn gan uống máu ngươi...

Vân Trung Phụng này giờ chỉ nghiêng răng ngồi yên, giờ thì không chịu được nữa, quát lớn:

- Tặc phụ câm miệng, ngươi... ngươi còn mở miệng mắng người thì đừng trách bản cô nương ra tay trừng trị ngươi.

Hoa Lộng Ảnh hừ lạnh nói:

- Hận chỉ hận tên đáng chết bằm chết vằm Tống Thiên Hành đã phá hoại kế hoạch của ta, nếu không thì... hừ... giờ này ngươi còn ở đó mà dương oai!

Vân Trung Phụng vung tay áo đứng dậy, Vân Thiết Thành liền đưa tay kéo ái nữ ngồi xuống nói:

- Mỗi một người đều có nỗi khổ riêng, Vân nhi, ngươi để cho nàng đi.

Vân Trung Phụng tức tối, vùng vằng:

- Phụ thân, đến nước này mà phụ thân còn bênh vực cho con ác phụ đó.

Sắc mặt Vân Thiết Thành tối lại:

- Oan gia nên giải không nên kết, Phụng nhi, ngươi nên hiểu cho nỗi khổ tâm của phụ thân...

Vân Trung Phụng xụ mặt:

- Nhưng người ta không nghĩ như vậy, đang dùng trăm phương ngàn kế làm toàn gia ta phải tận diệt mới can tâm...

Hoa Lộng Ảnh lạnh lùng tiếp lời:

- Không sai! Hoa Lộng Ảnh này còn một chút hơi thở thì quyết không cùng Vân gia các người đội trời chung, đêm nay các người không giết ta, sẽ có một ngày các người sẽ hối hận!

Vân Thiết Thành thở dài nảo nuốt:

- Ảnh nương, ta đã hứa là để cho nàng đi, quyết không thể nuốt lời, từ nay trở đi cũng không hỏi gì đến hành động của nàng, có điều ta báo cho nàng biết là Vân gia sẽ không thúc thủ mà chờ chết đâu!

Hoa Lộng Ảnh nhếch môi cười nhạt:

- Được! Người cứ chống mắt lên mà xem, ta không tin Tống Thiên Hành có thể bảo vệ cha con người suốt đời!

Dừng lời một lát, giọng lạnh như băng tiếp lời:

- Hoa Lộng Ảnh này tuy phận nữ nhi nhưng cũng không thiếu khí khái trượng phu, ân oán phân minh, ta nói trước hôm nay người phóng thích ta, nếu ngày sau có lọt vào tay ta, ta cũng sẽ tha cho người một lần.

Vân Thiết Thành lắc đầu cười buồn:

- Việc đó không cần, ta phóng thích nàng lần này dù cho đó là bản ý của ta, nhưng cũng là điều kiện trao đổi Phụng nhi với quý thượng, nên nàng bất tất phải cảm tạ.

Hoa Lộng Ảnh hơi dịu giọng:

- Dù sao đi nữa thì thịnh tình này ta cũng ghi nhớ!

Da mặt của Thiết lão giật giật liên hồi, chú mục nhìn dung nhan mỹ miều tuyệt thế của Hoa Lộng Ảnh, rồi thở dài nhẹ nhàng nói:

- Ảnh nương, bằng vào những lời nói này cũng đủ chứng tỏ nàng bản tánh thiện lương, lòng dạ khoáng đạt, sao lại cố chấp đến như vậy...

Hoa Lộng Ảnh lạnh lùng:

- Không cần phí lời, nếu không có gì đáng nói nữa thì ta đi đây!

Vân Thiết Thành trầm tư:

- Ảnh nương, còn danh sách những người tiềm phục trong bảo...

Hoa Lộng Ảnh nhếch môi nói:

- Danh sách thì thiên kim tiêu thư đã lấy rồi.

Vân Thiết Thành quay nhìn ái nữ, Vân Trung Phụng khẽ gật đầu nói:

- Đã giao cho Chu lão tiên bối rồi! Giờ này toàn thể phản đồ chắc đều bị bắt giữ.

Trong ánh mắt Vân Thiết Thành ánh lên một tia khó hiểu, lão nhìn lại Hoa Lộng Ảnh một lần nữa rồi thở dài nói:

- Chúng ta đi...

Trước tháp chuông, Tống Thiên Hành bị Công Dã Tử Đô hỏi ngược một câu đang đứng ngẩn người không biết phải nói gì làm gì cho phải.

Công Dã Tử Đô đắc ý cười lạnh nói thêm:

- Sao... Thân làm cao tước của đệ nhất kỳ nhân mà không có đủ dũng khí để nhận sư cô trượng (chồng của cô) nữa sao...

Lão vừa dứt lời, thì một giọng nói ngọt ngào vô hạn cất lên:

- Công Dã Tử Đô, người đừng tự dát vàng lên mặt mình, với tài đức của người mà cũng dám mở miệng tự xưng là sư cô trượng của hãn à...

Giọng nói từ bốn phương tám hướng vọng đến, không biết từ hướng nào vọng tới, rõ ràng người nói đã vận dụng một môn thần công hiếm thấy trong võ lâm là “Lục Hợp thần công”.

Trong võ lâm đương kiêm có được mấy người biết được môn thần công này...

Lần này đến phiên Công Dã Tử Đô chết cứng!

Sự việc phát sinh quả thật khiến người rối loạn thần hồn.

Nhất đại dâm ma Công Dã Tử Đô tự xưng là sư cô trượng của y bát đệ tử đệ nhất Vũ Nội kỳ nhân, Thanh Hư thượng nhân! Sự việc này đã là kỳ lạ đến không dám tin!

Đương sự, Tống Thiên Hành không thừa nhận cũng không phủ nhận. Sự thực việc này là như thế nào...

Càng khiến cho người ta kỳ lạ hơn nữa là có người trong bóng tối mắng Công Dã Tử Đô mà người này đồng thời biểu diễn một thần công hiếm thấy trong võ lâm, cả thái độ của Công Dã Tử Đô lại càng khiến cho người ta không biết đầu đuôi đầu mà lần...

Lúc này Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành dẫn Vân Trung Phụng cùng Hoa Lộng Ảnh ra tới đường trường.

Hoa Lộng Ảnh bước tới trước mặt Công Dã Tử Đô vái lão một cái nói:

- Đệ tử tham kiến ân sư.

Công Dã Tử Đô nhìn lướt sang Hoa Lộng Ảnh khoát tay ra hiệu cho Hoa Lộng Ảnh đứng sang một bên, rồi ngược mắt nhìn vào khoảng không, cất giọng lớn hỏi:

- Các hạ là ai...

Vẫn giọng nói dịu dàng không biết từ phương nào vọng tới đáp lời:

- Công Dã Tử Đô, người khác có thể không biết ta là ai, nhưng người hỏi như vậy không thấy thừa sao...

Tống Thiên Hành chấn động nhủ thầm:

- “Giọng nói này sao thấy quen lạ...”

Nhưng dù Tống Thiên Hành cảm thấy giọng nói ngọt ngào kia có một cảm giác quen thuộc vô cùng, nhưng trong nhất thời vẫn không sao nhớ được đã nghe giọng nói ấy ở đâu và trong hoàn cảnh nào.

Công Dã Tử Đô thoáng biến sắc, trầm giọng nói:

- Các hạ đến đây là có ý tứ gì...

Giọng nói thần bí kia lại vang lên:

- Người thử nghĩ xem giữa ta và người còn “có ý gì” nữa mà hỏi...

Công Dã Tử Đô hừ lạnh một tiếng nói:

- Được! Ta chờ người đó!

Giọng nói kia lại vọng tới:

- Vậy thì người lập tức điều bọn ma tử ma tôn của người đi đi, ta chờ người ở rừng tùng sau núi!

Đến lúc này thì Tống Thiên Hành đã nhớ ra, người này không lâu trước đây chàng đã có duyên gặp một lần, là người đã lấy sự an toàn của Từ thái phu nhân đổi lấy sự an toàn của Hắc Bạch song sát, Thiên Đài song kiệt và Vũ Văn Ngao, nhưng phụ nhân thần bí này là ai...

Công Dã Tử Đô quay sang Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng nói:

- Phó môn chủ, người thống lĩnh người của bản môn rút lui, ai về cương vị này!

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng cung kính đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Cái Thế Hùng triệu tập thuộc hạ chuẩn bị rút lui.

Tống Thiên Hành liền quát lớn:

- Khoan đã!

Quay sang Công Dã Tử Đô chàng trầm giọng nói:

- Các người đến rồi đi tự do như vậy sao... Thế gian làm gì có việc dễ dàng như vậy!

Công Dã Tử Đô hừ lạnh đáp:

- Tiểu tử, không phải lão phu sợ người, lúc này người cũng đã nghe rõ rồi chứ... Lão phu có việc gấp đang chờ!

Giọng nói thần bí kia lại lên tiếng:

- Tổng đại hiệp, việc đêm nay xin hãy nể tình lão thân, tạm thời gác lại, tháng rộng năm dài, vụ công án giữa các người thế nào cũng phải giải quyết, về phía lão thân mà nói, cũng không thể bỏ qua cho hẳn được.

Tống Thiên Hành đáp lời:

- Một lời của tiền bối Tống Thiên Hành đương nhiên phải thuận lòng. Có điều trước mặt tiền bối, Tống Thiên Hành có mấy lời muốn nói với Nhất Thống môn Môn chủ.

- Được, Tổng đại hiệp cứ nói đi, lão thân nguyện đóng vai người làm chứng.

- Đa tạ tiền bối!

Dừng lời một chút Tống Thiên Hành quay sang Công Dã Tử Đô nói:

- Các hạ, những lời lúc này người đã nghe rõ hết rồi chứ...

Công Dã Tử Đô gật đầu đáp:

- Không sai!

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Về vụ công án giữa ta và người...

Công Dã Tử Đô lạnh lùng ngắt lời:

- Khoan đã, người cứ nói “vụ công án giữa ta và người” xem ra chắc người lãnh sứ mạng đặc biệt gì phải không...

Tống Thiên Hành cười nhẹ đáp:

- Các ha tuy già nhưng chưa lắm lắm!

Công Dã Tử Đô nhướng mày, mắt bắn ra muôn ngàn tia lửa, nhưng lão lại cố nén lửa giận trong lòng, cười nhạt nói:

- Lệnh sư hiện giờ ở đâu...

Tống Thiên Hành đáp:

- Không cần phải báo cáo với các hạ!

Dừng lời một lát, quai hàm chàng hơi bạnh ra nói:

- Nhưng các hạ cứ yên tâm, gia sư vì lời hứa, nhất định không bao giờ hỏi han đến hành động của người nữa.

Công Dã Tử Đô phá lên cười ha hả nói:

- Xem ra trọng trách “trừ ma vệ đạo” từ nay do người gánh vác...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

- Trừ ma vệ đạo ai ai cũng có trách nhiệm gánh vác, Tống Thiên Hành là một phần tử của võ lâm lẽ đương nhiên phải có trách nhiệm.

Công Dã Tử Đô cười ngạo mạn:

- Người làm nổi sao...

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm, miệng cười cười nói:

- Tự cổ chí kim, kẻ lập đại công, người thành đại nghiệp, đều tự hỏi có nên làm hay không chứ không hỏi có đạt kết quả hay không. Tống Thiên Hành tuy bất tài, không dám cuồng vọng so sánh với tiên hiền, nhưng cũng không cam chịu tự ty, bởi vậy có làm nổi hay không chờ thực tế chứng minh, hà tất lãng phí khẩu thiệt! Bây giờ Tống Thiên Hành cảnh cáo các hạ, trừ phi bỏ đường tối, tìm nẻo sáng, buông đao đồ tể, bằng không Tống Thiên Hành còn chút hơi thở nào cũng thề sẽ tận lực cùng các hạ sống chết đến cùng!

Lời nói của chàng thẳng thắn, bộc trực, không chút e dè, không những toàn thể quần hào nghe mà động phách, đến cả Công Dã Tử Đô, nhất thế ma đầu cũng không khỏi hồi hộp trong lòng.

Mục quang lã chớp chớp những tia oán độc, ngược mặt lên trời cười như điên cuồng nói:

- Được! Tiểu tử, chỉ nội lời nói hào khí ngất trời của người cũng đủ cho lão phu đấu với người một

trận, người không cần tìm đến lão phu, chậm thì một năm, mau thì sáu tháng, lão phu sẽ tìm đến người để giải quyết một lần cho xong.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tại sao không ước định một ngày cho chắc chắn...

Công Dã Tử Đô trầm giọng:

- Lão phu ra ngoài thăm bằng hữu hơn nửa năm mới trở về, việc trong bản môn còn nhiều nên trước mắt chưa thể cho người một ước hẹn chính xác, chờ khi quyết định lão phu sẽ thông tri cho người!

Tống Thiên Hành nhếch môi cười:

- Cũng được! Tống Thiên Hành không được nhân từ như gia sư đâu, các hạ nên chuẩn bị đi là vừa!

Công Dã Tử Đô hơi sửng người, rồi cười lạnh nói:

- Lão phu cũng mong bản lãnh người cũng được như mồm mép người vậy!

Tống Thiên Hành chột phá lên cười ha hả nói:

- Ta nghĩ chắc cũng không đến nỗi khiến các hạ thất vọng, các hạ chờ xem khắc biết!

Nghiêm mặt lại, chàng đột ngột đổi đề tài:

- Bây giờ nói đến một vấn đề khác, việc giữa ta và người đã công bố rõ ràng, những gì liên quan đến Kim Thang bảo đến đây chấm dứt, từ nay về sau bất kỳ hành động nào đối đầu với Kim Thang bảo, hoặc ám hoặc minh đều phải chấm dứt!

Công Dã Tử Đô nhìn sâu vào mắt Tống Thiên Hành nói:

- Người lấy thân phận gì để nói lời này...

- Đương nhiên là lấy thân phận một phần tử trong võ lâm, trước mắt tạm thời...

Công Dã Tử Đô cười lạnh ngắt lời:

- Tiểu tử người tính toán khá lắm! Người lấy thân phận tổng quản Kim Thang bảo, lợi dụng lực lượng võ lâm Nam thất tinh để đối đầu với lão phu, ngược lại người lại hạn chế hành động của lão phu đối đầu Kim Thang bảo! Có lý đâu bất bình đẳng như vậy...

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Các hạ không để người nói hết, lại cắt ngang đoạt lý, chụp mũ cho người, làm như vậy không sợ đồng đạo chê cười sao...

Công Dã Tử Đô cười lạnh nói:

- Được, người nói thử!

Tống Thiên Hành nói:

- Ta nói tiếp ý chưa nói hết, còn trước mắt tạm thời giữ chức tổng quản Kim Thang bảo, chỉ chờ một lời hứa vàng ngọc của các hạ, Tống Thiên Hành này lập tức tuyên bố từ chức!

Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành thất sắc kêu lên:

- Lão đệ...

Tống Thiên Hành khiêm nhượng ngắt lời:

- Xin Bảo chủ hiểu cho nỗi khổ của thuộc hạ...

Công Dã Tử Đô cười lạnh nói hùng hồn:

- Được! Lão phu chấp nhận đề nghị của người, từ nay về sau sẽ không có bất kỳ hành động nào đối phó với Kim Thang bảo!

Hoa Lộng Ảnh kêu lên:

- Ân sư...

Đồng thời Tống Thiên Hành cũng cất giọng sang sảng nói:

- Tống Thiên Hành xin trình trọng tuyên bố cùng Vân bảo chủ cùng toàn thể đồng nhân bản bảo, kể từ giờ khắc này Tống Thiên Hành không còn là tổng quản của Kim Thang bảo nữa.

Thiết lão cùng Vân Trung Phụng nín lặng cúi đầu.

Quần hào Kim Thang bảo cũng không nín được cất tiếng nghị luận âm ỉ.

Công Dã Tử Đô nhìn Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tiểu tử, lão phu còn có hai điều kiện phụ cần phải nói rõ.

Tống Thiên Hành trầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Các hạ, uống cho người cũng là tông sư một đời.

Công Dã Tử Đô cười nhẹ nói:

- Đừng lo sợ như vậy, điều kiện phụ của ta rất dễ dàng, đặc biệt đối với những nhân vật danh môn chính phái các người rất hợp tình hợp lý, bảo đảm người đồng ý tiếp nhận nó, bằng không ta cũng không miễn cưỡng, coi như ta không nói ra vậy, thế nào...

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu việc ta có chấp nhận hay không cũng không quan trọng thì hà tất phải nói ra!

Công Dã Tử Đô:

- Lão phu hy vọng người tiếp nhận nó!

Tống Thiên Hành hơi cau mày:

- Được, người nói nghe thử!

Công Dã Tử Đô nói:

- Thứ nhất, mối huyết hải thâm cừu của đồ nhi lão phu với Vân bảo chủ, không nằm trong ước thúc giữa ta và người.

Buổi mật đàm giữa Thiết lão với Hoa Lộng Ảnh trong mật thất Thính Đào Hiên tuy Tống Thiên Hành không hiểu rõ chi tiết, nhưng đại khái chàng cũng đoán được giữa hai người có mối thù bất cộng đái thiên, bất giác chàng buột miệng hỏi:

- Có phải các hạ chỉ quan hệ giữa Hoa Lộng Ảnh với Vân bảo chủ...

Công Dã Tử Đô đáp:

- Không sai, đó là mối thù bất cộng đái thiên!

Tống Thiên Hành quay sang Vân Thiết Thành nói:

- Thiết lão! Quả có việc như vậy...

Sau khi từ chức tổng quản, xưng hô của Tống Thiên Hành đối với Vân Thiết Thành cũng lập tức thay đổi.

Sắc mặt Vân Thiết Thành hơi tối lại, lão thở ra nhẹ nhẹ gật đầu nói:

- Không sai! Tuy đó là sự hiểu lầm nhưng tiếc thay có việc như vậy.

Tống Thiên Hành quay sang Công Dã Tử Đô nói:

- Vì cha báo thù, việc đó đáng làm lắm, nhưng là việc riêng của lệnh đồ, người không thể...

Công Dã Tử Đô cười nhạt ngắt lời:

- Việc này không cần người phải lo lắng, lão phu quyết chẳng nhúng tay vào, nhưng bọn đồng môn của đồ nhi vì nghĩa đồng môn mà ra tay tiếp trợ, cái đó lão phu không thể miễn cưỡng.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm nói:

- Được! Ta chấp nhận, người nói tiếp điều kiện thứ hai đi!

Công Dã Tử Đô cười âm lạnh tiếp lời:

- Điều kiện thứ hai là người không được lợi dụng nhân lực của Kim Thang bảo!

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Việc này không thành vấn đề, ta tiếp nhận.

Công Dã Tử Đô tiếp:

- Lão phu đã nói xong, tiểu tử người còn điều gì muốn nói không...

Tống Thiên Hành nói:

- Còn một việc, đó là việc người uy hiếp mẫu tử Từ đại hiệp...

Công Dã Tử Đô cười nhạt:

- Không sai! Lão phu thừa nhận có làm việc đó, nhưng đó là lão phu coi trọng hãn, muốn dùng hãn...

Tiểu tử người đối với việc này có cao kiến gì...

Tống Thiên Hành nghiêm giọng:

- Ta cảnh cáo người, trước khi ta cứu hai người đó thoát hiểm, mong người nghiêm lệnh cho thuộc hạ đối đãi cho tốt với hai người...

Công Dã Tử Đô cười lớn:

- Việc này khỏi cần người phí tâm, có điều lão phu cũng cảnh cáo người, lão phu có tánh khí bất cận

nhân tình, đó là món gì không dùng được thì người khác cũng đừng dùng được. Lòng nhẫn nại của lão phu có hạn, nếu tên tiểu tử ấy vẫn một mực ngoan cố thì lão phu đành nhẫn tâm hủy diệt đi.

Đôi mày kiếm của Tống Thiên Hành bất giác dựng ngược, quát vang:

- Người dám...

Công Dã Tử Đô cười lạnh nói:

- Trong vốn từ của lão phu không có hai chữ “không dám”!

Tống Thiên Hành mắt lóe thần quang, cất giọng oai nghiêm dần từng tiếng:

- Công Dã Tử Đô! Người nên biết rõ một điều, đêm nay ta không đối xử đoạn tuyệt với người, đó là ít nhiều còn nghĩ đến chút uyên nguyên của sư môn, nếu người cứ độc ý cô hành, đó là người bức bách ta phải tuyệt tình vậy!

Công Dã Tử Đô ngẩng mặt lên trời cười ha hả nói:

- Tiểu tử, lão phu sống đến từng tuổi này đâu phải để cho người ta hù dọa!

Dừng lời một chút, lão cười lạnh tiếp:

- Người thử nhìn cục diện ngày hôm nay mà xem, nếu thật sự sống chết một phen. Hừ, ai thắng ai bại cũng khó biết lắm!

Tống Thiên Hành hừ lạnh:

- Ta với người sợ cũng khó gặp nhau, chi bằng nhân cơ hội này thử phân lượng một lần cũng hay.

Công Dã Tử Đô hừ mũi:

- Tiểu tử người hào hứng như vậy, lão phu cũng vui lòng bồi tiếp.

Tống Thiên Hành trầm giọng quát:

- Kiếm đâu...

Chu Chấn Bang ứng tiếng bước tới, hai tay dâng lên thanh Xà Hành kim kiếm tháo từ thắt lưng ra.

Không khí thư giãn được một chút, giờ bỗng căng lên như dây đàn.

Lúc ấy, bỗng giọng nói thần bí lại vang lên:

- Tống đại hiệp quên mất lời hứa với lão thân rồi sao...

Tống Thiên Hành mặt bớt sát khí, dịu giọng nói:

- Tống Thiên Hành không dám quên lời hứa với tiên bối, nhưng...

Giọng nói thần bí lại thờ dài ngắt lời chàng:

- Lão thân hiểu rõ nỗi khổ của người... Hiện giờ hai người không ai nhường ai, người nào cũng khăng khăng giữ lấy phần hơn về mình, nhưng đó không phải là biện pháp giải quyết vấn đề, lão thân đã gặp phải việc này đành làm trọng tài một phen. Giờ lão thân đưa ra một biện pháp trung hòa, kỳ hạn trong ba tháng, Công Dã Tử Đô phải cố sức thuyết phục Từ Quân Lượng đại hiệp, còn Tống đại hiệp cũng cố sức tìm cách cứu người, quá kỳ hạn thì các người tự do hành động lão thân sẽ không hỏi tới nữa, không biết tôn ý của hai vị thế nào...

Công Dã Tử Đô lên tiếng trước:

- Lão phu chấp nhận biện pháp điều đình này.

Tống Thiên Hành thầm nghĩ người đàn bà kỳ bí này đã từng bảo đảm sự an toàn của Từ thái phu nhân, cứ theo thái độ của bà lúc trước, và lúc này, đủ thấy bà đối với chàng không có ác ý, biện pháp điều đình của bà đưa ra đối với chàng cũng lợi nhiều hơn hại, tất nhiên phải tiếp nhận mới phải.

Thế là tâm niệm chuyện động, ngoài miệng chàng chậm rãi đáp:

- Tống Thiên Hành cũng đồng ý tiếp nhận!

Vừa nói vừa đưa thanh Kim Xà nhuyễn kiếm trả lại cho Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang.

Giọng nói thần bí lại nói tiếp:

- Tốt! Đa tạ sự hợp tác của nhị vị, Công Dã Tử Đô, chúng ta đi được rồi!

Công Dã Tử Đô nghiêm giọng nói:

- Người đi trước, lão phu lập tức theo sau!

Giọng nói thần bí lại tiếp:

- Tống đại hiệp, quân tử không nghe lén việc riêng của người, mong đại hiệp chớ làm khó lão thân!

Quả thật Tống Thiên Hành có ý muốn theo dõi để biết rõ lai lịch của phụ nhân, nghe lời nói bất giác ngần người đáp:

- Đa tạ tiền bối cảnh tỉnh, Tống Thiên Hành xin phụng mệnh...

Sau khi bọn người Nhất Thống môn rút đi, Kim Thang bảo lo dọn dẹp tàn cuộc, bận rộn một lúc lâu mới xong.

Nhưng những việc này có người chấp sự các cấp lo liệu, Vân Thiết Thành cùng Vân Trung Phụng và Tống Thiên Hành ba người về đến Thính Đào Hiên thì lúc ấy đêm đã quá canh ba.

Đầu tiên Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang giao trả danh sách phản đồ lại cho Vân Trung Phụng, Vân Trung Phụng liền đưa sang cho Thiết lão.

Vân Thiết Thành nhìn lướt qua danh sách thấy có tới bốn mươi người. Ngoài hai vị Tứ Tinh hộ pháp Đường Uy, Thang Chấn và Chấp Pháp đường chủ Phạm Thiên Bằng cũng có tên, kỳ dư có chấp sự trung tâm thông tin, đến một số Hương chủ, Đường chủ, không ai mà ngày thường lão không cho rằng là phần tử trung trình của bản bảo.

Thiết lão thấy bản bảo phát sinh biến cố liên tục lòng đã trầm trọng, thêm Tống Thiên Hành từ chức Tổng quản, giờ lại nhìn thấy danh sách khác nào thêm dầu vào lửa, râu tóc dựng ngược, nhưng lão cố nén lửa giận nhìn sang Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang hỏi:

- Chu lão, bọn phản đồ đã bị bắt hết rồi...

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang gật đầu:

- Phải, ngoài mười lăm tên bị giết tại trận, kỳ dư đều bị bắt hết.

Vân Thiết Thành mắt lóe sát khí, trầm giọng nói:

- Hạc nhi, truyền lệnh xuống mời Vu Công Trực, Cổ Nam Sơn tạm thời kiêm nhiệm Thần Cơ chấp pháp đường Đường chủ, toàn thể phản đồ lập tức xử trảm, bêu đầu thị chúng!

Vân Trung Hạc ứng tiếng lui ra.

Vân Thiết Thành thở dài, uể oải dựa người vào ghế thái sư, nhắm mắt không nói gì.

Trong thoáng chốc nhân vật lãnh tụ võ lâm Nam thất tinh bỗng như già đi đến mười tuổi.

Tống Thiên Hành liếc nhìn Vân Trung Phụng hội ý, thấp giọng nói:

- Đêm đã khuya, xin tứ tiểu thư đưa lệnh tôn về phòng an nghỉ.

Vân Thiết Thành mở mắt ra ngồi thẳng dậy nói:

- Không, lão đệ, ta còn phải đàm đạo một lát.

Tống Thiên Hành mỉm cười thành khẩn:

- Thiết lão, vất vả nửa đêm rồi, xin cũng nên nghỉ ngơi...

Vân Thiết Thành mỉm cười ngắt lời:

- Lão khiếu từng tuổi này còn chưa nói đến nghỉ ngơi, lão đệ ngươi lại đòi nghỉ ngơi sao...

Tống Thiên Hành chưa biết phải nói sao cho phải thì Thiết lão trầm sắc mặt hỏi:

- Lão đệ, ngươi... ngươi thật muốn bỏ ta mà đi sao...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Thiết lão hiểu lầm dụng ý của Tống Thiên Hành rồi.

Vân Thiết Thành phần chấn tinh thần:

- Hiểu lầm... Vậy ra lão đệ từ chức trước mặt mọi người là giả sao...

Tống Thiên Hành lắc đầu cười khổ nói:

- Việc từ chức trước mặt mọi người không phải giả, nhưng Tống Thiên Hành còn trách nhiệm với Kim Thang bảo, hơn nữa trong khi đại cuộc còn chưa ổn định, niềm cừu hận của Hoa Lộng Ảnh còn chưa tan thì đối với sự an nguy của quý bảo Thiên Hành tất phải có an bài thỏa đáng.

Thiết lão kích động choàng tay qua nắm vai Tống Thiên Hành lắc lắc, nói:

- Thiên Hành, hảo ý của ngươi lão khiếu không tiện nói gì hơn, đành phải ghi khắc trong tâm khảm.

Mấy lời nói đơn giản của lão, xưng hô đổi từ “lão đệ” sang “Thiên Hành” đủ thấy trong lòng lão kích động đến độ nào.

Tống Thiên Hành cười nói:

- Thiết lão, đó là bổn phận làm người trong võ lâm, Thiết lão không nên nói vậy khiến Thiên Hành thêm hổ thẹn.

Nét tươi cười của lão trong chốc lát đã chuyển sang trầm trọng nói:

- Thiên Hành, lão khiếu biết ngươi mang trọng trách trong người, bản thân hệ trọng đến kiếp vận võ lâm, bởi vậy ngươi từ chức tổng quản bản bảo chẳng qua không muốn liên lụy đến bản bảo mà thôi.

Dừng lời, lão thở dài rồi từ từ tiếp:

- Kỳ thực nếu bản bảo không có người thì coi như tiêu tan như bọt nước nội đêm nay. Người làm như vậy tuy là nghĩa cử trọng phu, tâm trường hiệp nghĩa, nhưng lão phu ta làm sao an tâm cho được.

Tống Thiên Hành cười buồn:

- Thiết lão...

Vân Thiết Thành khoát tay ngắt lời chàng:

- Thiên Hành, hai tiếng “Thiết lão” do người nói ra thật lão khiêu không dám nhận. Thiên Hành, nếu người không cho rằng lão khiêu trèo cao thì...

Nói đến đây không biết vô tình hay cố ý, lão liếc nhìn sang ái nữ một cái rồi ý nhị tiếp lời:

- Thì tạm thời gọi ta bằng hai tiếng lão ca!

Vân Thiết Thành đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “tạm thời”, thì ra lão còn có ý tứ gì khác nữa đây!

Tống Thiên Hành tựa như không nhận ra ý tứ của lão, cười ha hả nói:

- Lão ca ca đã dạy như vậy, Tống Thiên Hành cung kính không bằng tuân lệnh!

Gọi người ta là “lão ca” mà xưng tên chứ không xưng hai tiếng “tiểu đệ”, nghe qua thấy có vẻ không thuận lắm, nhưng kỳ thực thân thiết vô cùng.

Lúc này Tống Thiên Hành đã lấy Kim Long lệnh, vật đại diện quyền lực của Kim Thang bảo ra...

Vân Thiết Thành giữ tay Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Thiên Hành, lão ca ca cũng đang nghĩ đến món vật này, người không cần trả lại cho ta nữa, cứ giữ lấy coi như là một vật kỷ niệm.

Tống Thiên Hành sừng sốt nói:

- Nhưng đây là lệnh phù hiệu lệnh cho quân hào Nam thất tỉnh, lão ca ca...

Vân Thiết Thành đưa mắt nhìn chiếc vòng kim hoàn trên ngón áp úp bên tay trái Tống Thiên Hành nói:

- Thiên Hành, lệnh phù hiệu lệnh võ lâm Nam thất tỉnh so với “Nhị Tướng Kim Hoàn” hiệu lệnh cao thủ bát đại môn phái của người so ra có đáng gì!

Thì ra chiếc nhẫn kỳ hình trên ngón tay của Tống Thiên Hành tên là “Nhị Tướng Kim Hoàn”. Nguyên

thủ pháp ám khí vô thượng của Thanh Hư thượng nhân “Nhị Tướng Quy Nguyên” sử dụng Nhị Tướng Kim Hoàn, uy lực vô biên, một khi đã phóng ra địch nhân không chết tất cũng bị thương, trừ phi công lực của đối phương cao thâm hơn người sử dụng mấy bậc mới hòng tránh khỏi!

Lúc Thanh Hư thượng nhân hành đạo giang hồ rất ít khi dùng đến nó, cho dù vậy, cái tên “Nhị Tướng Kim Hoàn” vẫn truyền khắp giang hồ khiến quần hào nghe danh vỡ mật.

Tống Thiên Hành phen này sừng sốt thật sự, giật mình nói:

- Lão ca ca cũng...

Chàng vốn định nói “Lão ca ca cũng nhận ra Nhị Tướng Kim Hoàn...”, nhưng lời chưa nói hết bỗng nhớ ra nói như vậy chẳng khác nào chê người kiến văn cô lậu.

Trong lúc túng thế chàng vội cười chữa thẹn, nói:

- Kỳ thực, đây là Tống Thiên Hành dùng dư danh của gia sư, nói ra càng thêm hộ thẹn!

Vân Thiết Thành quả không hổ là tay lão luyện giang hồ, đối với lời nói thất lễ của đối phương lão làm như không nghe thấy, mỉm cười nói:

- Thiên Hành! Người không cần tự khiêm như vậy, đối với lệnh phù tối thượng võ lâm như vậy thì chỉ một mình lệnh sư Lý tiên bối mới đáng tiếp thụ, cũng chỉ có một mình lão đệ người mới xứng đáng kế thừa, đừng nói đến những việc khác, chỉ nội một thành công của lão đệ Ở bản bảo trong đêm nay thật không ai làm nổi. Nói ra lão đệ đừng cười, lúc trước khi lão đệ lập kế “Thâu thiên quán phạt” với “Thỉnh quân nhập ông” yêu cầu lão ca tạm thời lánh mặt để thúc đẩy đối phương mau chóng hành động, quả thật lúc đó ta có chút nghi ngờ hiệu quả của nó. Nhưng bây giờ sự thật đã chứng minh...

Tống Thiên Hành mỉm cười ngắt lời:

- Đủ rồi lão ca ca, người quá khen càng lúc càng khiến Thiên Hành thêm hổ thẹn.

Vân Thiết Thành nhét Kim Long lệnh trở vào tay Tống Thiên Hành, nghiêm mặt nói:

- Thiên Hành! Về danh nghĩa người không còn là tổng quản của bản bảo nữa, nhưng thực tế không những người vẫn còn là tổng quản của bản bảo, thậm chí còn là Bảo chủ danh dự của bản bảo nữa. Lão ca ca đã già yếu rồi, thực lực của bản bảo nay đã không còn được như xưa, nhưng trong đại nghiệp trừ ma vệ đạo của võ lâm, nhất định cũng giúp ích được phần nào, tuy không đánh đấm gì được nhưng ít ra cũng có thể truyền tin hoặc giả nghi binh v. v... Lão đệ thấy thế nào...

Tống Thiên Hành cầm tay Kim Long lệnh sắc mặt lộ vẻ khó xử vô cùng, chưa kịp nói gì thì Vân Trung Phụng đã thở dài nói:

- Phụ thân, Tổng đại hiệp đã không coi Kim Long lệnh ra gì thì phụ thân hà tất phải ép uống làm chi...

Ngán thay cho miệng lưỡi của nữ nhân! Chỉ mấy lời nói của nàng còn nặng ký hơn những lời thuyết tràng giang đại hải của Vân Thiết Thành.

Vân Thiết Thành nhìn Tống Thiên Hành le lưỡi lắc đầu nói:

- Lão đệ, “Nữ Tô Tần” nhà ta nổi giận rồi, người coi làm sao đó thì làm!

Tống Thiên Hành thầm kêu khổ, đang tìm lời thoái thoát thì Vân Trung Phụng đã u oán nói:

- Phụ thân sao lại nói vậy! Người ta đã là vũ nội kỳ tài, nữ nhi dù có gan lớn bằng trời cũng không dám giận với người.

Tống Thiên Hành cố gượng cười nói:

- Tứ tiểu thư, Tống Thiên Hành thân mang sư mệnh, đành phải tạm thời...

“Tạm thời” làm sao... Chàng biết rõ bởi chàng bỏ đi nên đối phương mới có ý giận, nếu cứ sự thật nói hết ra thì trở thành càng vẽ càng lấm lem ra vậy!

Nhưng Vân Trung Phụng tuy phận nữ nhi nhưng có cái khí khái của bậc nam nhi, nên không ngại gì thừa nhận, trong lúc Tống Thiên Hành lúng túng chưa biết nói tiếp như thế nào thì nàng đã cau mày cười nhẹ nói:

- Không cần giải thích nữa, Kim Thang bảo chỉ là đầm nước cạn, mà Tổng đại hiệp là rồng giữa loài người, tất không thể ở nơi nước cạn, việc Tổng đại hiệp không thích ở đây tiểu nữ đã biết từ lâu, có điều không ngờ rằng Tổng đại hiệp lại bỏ đi nhanh như vậy. Nhưng đây là tự do cá nhân của mỗi người, Vân Trung Phụng dù không biết đi đâu cũng không thể trách cứ người, có điều chiếc Kim Long lệnh này...

Tống Thiên Hành mỉm cười ngắt lời:

- Tứ tiểu thư, Tống Thiên Hành kính cẩn thụ giáo, chiếc tyn phủ này xin mạn phép nhận lãnh.

Vân Thiết Thành cười thầm trong bụng, đứng dậy vỗ vỗ vai Tống Thiên Hành cười nói:

- Lão ca ca ra ngoài xem mọi người thu dọn xong chưa, hai người cứ đàm luận...

Vân Trung Phụng cũng đứng nhanh lên nói:

- Phụ thân, Phụng nhi cũng đi với người.

Quay đầu nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười lạnh nhạt nói:

- Đa tạ Tổng đại hiệp đã hạ cố thân nhận Kim Long lệnh, đêm đã khuya, tiểu nữ xin cáo từ.

Vân Thiết Thành còn đang ngẩn người thì Vân Trung Phụng đã kéo tay lão bước ra ngoài.

Tổng Thiên Hành đưa mắt nhìn theo bóng cha con Vân thị khuất sau cánh cửa, bất giác thở dài...

Lòng chàng đang nhẹ nhõm hay nặng nề... Không ai biết, có lẽ chỉ một mình chàng biết được mà thôi.

Trời tờ mờ sáng, không, trước lúc tờ mờ sáng, cái khoảng thời gian tối tăm lạnh lẽo nhất của đêm.

Trên đỉnh tháp chuông cao bảy tầng của Kim Thang bảo một bóng người cô độc, lạnh lùng đứng dưới sương đêm, một dáng người kiêu diễm, tóc xõa ngang vai, tà áo lụa khe khẽ lay động trước gió khuya.

Nàng đứng đó, ngẩng đầu nhìn ánh sao lấp lánh trong khoảng không vô tận của trời đêm, không nói năng cử động, nếu không có những ngọn gió thỉnh thoảng lay động tà áo nàng thì e rằng người ta có thể lầm tưởng đó là một pho tượng mỹ nhân.

Nàng là ai... Nàng chính là hạt minh châu của Kim Thang bảo Bảo chủ Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành, tứ tiểu thư Vân Trung Phụng.

Là nàng, nhưng sao đêm khuya không ngủ lại một mình hứng sương khuya giá lạnh trên đỉnh tháp chuông...

Thật lâu, thật lâu sau bỗng nàng giậm chân, hừ lạnh nói:

- Hừ, bộ tướng ngon lắm sao...

Lúc ấy một tiếng thở dài ảo não từ xa vọng đến, nghe sao mà u oán, sao mà thê lương!

Vân Trung Phụng giật mình kinh hãi, đưa mắt nhìn ra tứ phía. Bỗng một giọng ngâm trong trẻo nhưng đượm âm sắc thê lương theo gió đưa tới:

Duyên nhân đa hề!

Thùy đắc tự trường đình thu!

Thu nhược hữu tình thi!

Hựu khởi hội thanh thanh nhược thử...

(tạm dịch là:

gặp nhiều người có ai hơn được cây mọc trước đình, nếu cây cũng có lòng, làm sao còn xanh tươi được như vậy.) Vân Trung Phụng mới thở dài vì giọng ngâm như nói đúng tâm sự nàng, bỗng thoáng hoa mắt thì

trước mặt nàng đã có thêm một thanh y phụ nhân dáng người tuyệt đẹp.

Thanh y phụ nhân này có thể vượt qua vòng giới bị thâm nghiêm của Kim Thang bảo, lại đến ngay trước mặt Vân Trung Phụng không bị phát giác thì một thân võ công của người này không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng được.

Vân Trung Phụng là người thông minh linh lợi, nàng biết nếu đối phương là địch thì với bản lĩnh của nàng dù trốn chạy hay hô hoán cũng vô ích nên nàng an nhiên chú mục nhìn đối phương lẳng lẳng không nói lời nào.

Thanh y phụ nhân chậm rãi nói:

- Phụng cô nương, cô nương quả thật trầm tĩnh hơn người.

Dừng một chút thanh y phụ nhân tiếp lời:

- Lúc này cô nương nói ai tưởng ngon lắm sao...

Vân Trung Phụng không chút khách sáo hỏi lại:

- Việc đó có liên quan gì đến người...

Thanh y phụ nhân thở dài nhỏ nhẹ:

- Phụng cô nương, tính khí quật cường của cô nương thật giống với lão thân năm xưa. Ôi!

Một người con gái bị mất mẫu thân thật là đáng thương! Cô nương tuy có một phụ thân tốt, nhưng thất lạc tâm sự trước mặt phụ thân làm sao tiện bằng mẫu thân phải không...

Mấy lời của thanh y phụ nhân như đánh trúng tâm sự Vân Trung Phụng, nàng không ngăn được tiếng thở dài u oán, cúi đầu lặng thinh.

Thanh y phụ nhân cất giọng từ tốn, hiền hòa nói:

- Theo chỗ lão thân được biết thì Tống Thiên Hành quả thật là một kỳ nam tử hiếm thấy trong võ lâm, nhân quang của cô nương khá lắm, nhưng cô nương không nên làm mình làm mẩy, ta ngày trước cũng hay làm mình làm mẩy không những đánh mất đi hạnh phúc cả đời mình mà còn làm liên lụy đến người khác phải ôm hận chung thân. Phụng cô nương! Cô nương có hiểu ý ta nói không...

Vân Trung Phụng không dẫn được kính động, thân hình nàng khẽ run lên, ngẩng mặt lên run giọng nói:

- Tôn... tôn giá là ai... Tại sao lại nói với tiểu nữ những lời này...

Phụ nhân lắc đầu, tấm sa che mặt khẽ lay động, nói:

- Ta là ai tạm thời không nên hỏi, sẽ có một ngày cô nương sẽ biết, còn việc tại sao lại nói với cô nương những lời ấy, đương nhiên là ta muốn tốt cho cô nương, đồng thời cũng không ngần ngại nói cho cô nương hay là ta sẽ cố hết sức mình giúp cô nương hoàn thành tâm nguyện, nhưng sự giúp đỡ của người ngoài chỉ có thể giúp được một phần chứ không thể quyết định, mấu chốt để dẫn đến thành công nằm trong tay cô nương, bởi vậy phải nhớ rõ lời ta nói lúc này, không được hành động để thỏa mãn lòng tự ái, hiểu chưa...

Vân Trung Phụng gật đầu mà như người mất hồn, thanh y phụ nhân nói tiếp:

- Bây giờ ta nói đến việc chính, cô nương mau báo chóng thông báo cho Tổng Thiên Hành rằng Nhất Thống môn chủ đã nghi ngờ bọn Hắc Bạch song sát, Thiên Đài song kiệt cùng Vũ Văn Ngao năm người đã cấu kết với người ngoài và quyết định sáng sớm xử tử năm người họ. Ta có thể tự mình cứu bọn chúng, nhưng để Tổng Thiên Hành có cơ hội thi ân thu dụng năm người nên mới để cho hãn cơ hội, cô nương bảo hãn trước giờ thìn, dẫn theo Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đến cánh rừng phía sau Ngũ Gia thôn cách đây chừng mười dặm, không được chậm trễ, đồng thời dặn hãn rằng theo thiên ý của ta chỉ được cứu người, không được làm khó Nhất Thống môn chủ. Xong rồi, cô nương đi đi...

Vân Trung Phụng chớp mắt cười hỏi:

- Tiên bối, mấy lời này tiểu nữ phải nói là ai nói đây...

Thanh y phụ nhân cười nói:

- Phụng cô nương, cô nương chỉ cần tả dáng mạo ta cho Tổng Thiên Hành nghe, hãn nhất định sẽ tin lời.

Vân Trung Phụng cung kính đáp:

- Được rồi, vãn bối tuân mạng.

Thanh y phụ nhân tiếp lời:

- Đi nhanh đi Phụng cô nương, mạng sống của năm con người không phải là việc nhỏ, lại có ảnh hưởng đến năm tay trợ thủ đắc lực của ý trung nhân của cô nương càng không phải là chuyện chơi.

Vân Trung Phụng chợt cảm thấy mặt nóng bừng, cúi đầu “dạ” nhỏ một tiếng, một mùi hương thoang thoang theo gió đưa lại, chùng ngẩng mặt lên thì thanh y phụ nhân đã mất tung.

Vân Trung Phụng trong giờ khắc này tâm tình phức tạp dị thường, đối với lời hứa của thanh y phụ nhân đương nhiên nàng vui mừng khôn xiết, nhưng đối phương đã nói rõ ràng, việc trai gái thì sự giúp đỡ của người ngoài chỉ giúp được một phần nhỏ... Vậy nên hảo sự giữa nàng và Tổng Thiên Hành cho đến giờ

phút này chưa có gì đáng lạc quan...

“Một người con gái mất mẹ thật đáng thương, tuy cô nương có một phụ thân tốt, nhưng thổ lộ tâm sự trước mặt phụ thân sao tiện bằng trước mặt mẫu thân...”

“... Lão đệ, người tạm thời gọi ta một tiếng lão ca...”

Giọng nói êm ái như từ mẫu của thanh y phụ nhân và lời nói ẩn ý tế nhị của Vân Thiết Thành lần lượt hiện về văng vẳng bên tai...

Một lúc lâu, nàng cúi đầu lẩm bẩm:

- Không! Ta không đáng thương, ta có một người cha thấu hiểu nhân tình như một người mẹ hiền, ta may mắn lắm, nhưng... chàng... chàng nhất định rời bỏ chốn này... Ta... ta nhất định tìm cách nào theo chàng, ta sẽ cùng chàng phiêu bạt giang hồ.

Giọng nàng phiêu điêu, trầm buồn:

- Mẫu thân! Người có linh thiêng xin phù hộ cho hài nhi...

Có lẽ lời khẩn cầu của nàng thấu động thiên linh, khi vừa dứt lời bỗng thấy Tống Thiên Hành sừng sững trước mặt nàng.

Vân Trung Phụng thấy tim đập rộn ràng, gương mặt ngạc nhiên nhìn Tống Thiên Hành hỏi:

- Tống tiên sinh, người cũng chưa...

Trong lúc gấp gáp thần trí không được tỉnh táo, Vân gia “Nữ Tô Tần” suýt chút nữa đã nên câu “người cũng chưa an giấc” May mà nàng kịp thời nhận ra sự đường đột trong lời nói nên nuốt xuống hai tiếng “an giấc” đã đến bên môi, nhưng dù nói chưa hết lời, ý tứ đã trọn, hơn nữa chữ “cũng” nàng dùng ở đây đặc biệt có tác dụng làm nổi bật câu nói đỡ!

Bởi vậy trong nhất thời nàng thẹn đến đỏ mặt tía tai, ấp úng một hồi rồi cúi đầu nín lặng.

Tống Thiên Hành thông minh tuyệt đỉnh lẽ nào lại không hiểu được hàm ý trong câu nói của đối phương, huống hồ chàng cũng đồng tâm sự, trăn trở mãi không ngủ được.

Nhưng những vấn đề tế nhị này nói ra thật thẹn đến chín người, chàng làm sao nói ra cho được.

Đành phải nói trớ đi:

- Tứ tiểu thư, Tống Thiên Hành thấy trên đỉnh tháp chuông có hai bóng người thấp thoáng, sợ có kẻ địch thâm nhập nên mới vội vàng đến xem thử, thì ra lại gặp tứ tiểu thư ở đây...

Kỳ thực, lúc thanh y phụ nhân còn ở đây chàng chưa chú ý tới, đến sau mới thấy bóng dáng Vân Trung Phụng thấp thoáng xa xa, nhưng chàng nói như vậy chẳng qua để kiếm cớ mà thôi.

Nhưng khi chàng mượn cớ xong thì Vân Trung Phụng cũng nghĩ ra một cái cớ cho nàng:

- Phải, lúc này có một vị tiền bối kỳ nhân kêu ta đến đây...

Tống Thiên Hành thầm kêu khổ, tuy nhiên ngoài mặt vẫn làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Người đó là ai...

Vân Trung Phụng đáp lại:

- Người không chịu để lộ danh tánh!

- Vậy người ấy gọi tứ tiểu thư đến đây chắc phải có việc gì quan trọng lắm...

Vân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Rất quan trọng, và cũng rất cấp bách...

Tiếp đó nàng mang dáng dấp của thanh y phụ nhân miêu tả sơ lược, đồng thời những lời dận dò của bà kể lại cho Tống Thiên Hành nghe, sau đó nàng thở dài buồn buồn hỏi:

- Tống tiên sinh, người ấy là ai... Tống tiên sinh có biết người ấy...

Tống Thiên Hành lắc đầu cười khổ đáp:

- Điều Tống Thiên Hành biết được cũng giống như tứ tiểu thư vậy!

Vân Trung Phụng hơi cảm thấy thất vọng hỏi lại:

- Như vậy... tiên sinh có đi không...

Tống Thiên Hành quả quyết:

- Đương nhiên phải đi rồi!

Tống Thiên Hành ngược mặt nhìn trời thấy phương Đông đã hiện lên trắng mờ mờ, đoạn tiếp lời:

- Bây giờ đã là giao thời giữa giờ dần và giờ Mão, cách giờ Thìn còn hơn một thời thần nữa, khoảng cách mười dặm chỉ trong khoảnh khắc, thời gian hãy còn nhiều...

Mấy lời này Tống Thiên Hành vốn tự nói với mình, nhưng với Vân Trung Phụng trong lòng sẵn có ý

riêng, lầm tưởng Tống Thiên Hành nói như vậy là có ý sâu xa, nàng liền tự nhủ:

- “Phải rồi, thời gian hãy còn nhiều, ta phải thử thăm dò ý tứ của chàng thế nào...”

Nhưng tâm niệm chưa dứt thì đã nghe Tống Thiên Hành dịu giọng nói:

- Gió lạnh sương nhiều, tứ tiểu thư sớm quay về nghỉ ngơi.

Vân Trung Phụng nghe nói mà ứa gan, nghiêng răng mắng thầm:

- “Người đúng là người lòng dạ sắt đá, đến nước này mà còn giả bộ ngây ngô...”

Nhưng ngoài mặt nàng vẫn làm tỉnh như không, nàng nhớ đến lời cảnh cáo của thanh y phụ nhân, chậm rãi đáp:

- Đa tạ Tống tiên sinh quan tâm, trời đã sắp sáng rồi, hơn nữa bình thường ta cũng dậy sớm lắm.

Tống Thiên Hành trong lòng mâu thuẫn vô cùng, một mặt chàng muốn nhân cơ hội này lưu lại nói với Vân Trung Phụng vài câu, một mặt hối hận sao lúc này không mượn cớ gấp đi cứu người mà rút lui cho sớm.

Nhưng thực ra muốn nói với nàng vài câu thì chàng không biết nói gì và không biết bắt đầu từ đâu, còn muốn rút lui thì đã không còn cơ hội nữa rồi. Trong thế tiến thoái lưỡng nan chàng đành dựa theo lời đối phương nói lảng đi:

- Phải, không khí của buổi sớm đặc biệt thanh khiết, nhất là trên đỉnh tháp cao như vậy, lại càng khiến cho người ta sáng khoái tinh thần, tứ tiểu thư...

Vân Trung Phụng liếc nhanh Tống Thiên Hành một cái, hạ giọng nói:

- Tống tiên sinh, tối qua ta lỡ lời thất lễ, thật áy náy không yên...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tống Thiên Hành không để ý đến chuyện đó đâu, bởi vì người ta ai ai cũng có lúc tinh thần không được khỏe, mà đã không khỏe thì hay cáu, hơn nữa việc tối qua thực sự cũng do Tống Thiên Hành không phải, ta cố chấp, ta không biết phải trái, ta...

Vân Trung Phụng mỉm cười, bình tĩnh ngắt lời chàng:

- Tiên sinh nói vậy thật khiến tiểu nữ trong lòng bất an... Tống tiên sinh định lúc nào rời bảo...

Tống Thiên Hành cười cười nói:

- Ta nghĩ trong vòng ba ngày sẽ sắp xếp xong vấn đề an toàn cho quý bảo, nên việc rời khỏi quý bảo nhanh nhất là ba ngày sau.

Vân Trung Phụng hỏi:

- Trạm đầu tiên của hành trình là Kim Lăng...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phải!

Ánh mắt sâu thẳm của nàng nhìn thẳng vào mặt Tống Thiên Hành hỏi:

- Tống tiên sinh, mai sau không biết người có còn trở lại Kim Thang bảo...

Sóng mắt của nàng biểu hiện tình ý rõ ràng quá, nét buồn cũng mênh mông quá...

Ánh mắt Tống Thiên Hành vừa chạm phải sóng mắt nàng bất giác tim đập như trống làng, chàng vội vàng nhìn ra nơi khác tránh ánh mắt này, hít một hơi khí lạnh, trầm tĩnh tinh thần đoạn nghiêm nghị nói:

- Chỉ cần thời gian cho phép, Tống Thiên Hành nhất định sẽ trở lại, hơn nữa chưa nói đến trách nhiệm của Tống Thiên Hành với quý bảo, chỉ nội ân tri ngộ của lão Bảo chủ với tiểu thư, Tống Thiên Hành trọn đời khó quên, nếu đi rồi không trở lại thì Tống Thiên Hành thật không biết điều.

Vân Trung Phụng thở ra nhẹ nhõm, cười tươi nói:

- Vậy là... ta yên tâm rồi, ta chỉ sợ tiên sinh bị cử chỉ vô lễ của ta đem qua dọa đến không dám quay lại nữa.

Vân gia “Nữ Tô Tần” quả là lợi hại, nàng không còn tự ái vật nữa, ngược lại tỏ ra ôn nhu hiền dịu vô cùng, có lẽ lời cảnh tỉnh của thanh y phụ nhân đã bắt đầu thâm nhập vào hành động và lời nói.

Tống Thiên Hành thuận gió kéo buồm tiếp lời:

- Không ngờ tứ tiểu thư lại coi trọng Tống Thiên Hành này như vậy!

Vân Trung Phụng cười rạng rỡ:

- Không phải Vân Trung Phụng có ý nghĩ xấu cho người, song Tống tiên sinh từng nói “ta cũng là một người phàm...” bởi vậy ta không khỏi không lo ngại điều đó.

Tống Thiên Hành không biết vô tình hay cố ý, lời nói chàng bỗng như hơi có ý vị đưa đẩy:

- Chính vì Tống Thiên Hành là con người bình thường, cũng có đủ thất tình lục dục nên mới nói tứ tiểu

thư không nên lo ngại điều ấy, e rằng quá thừa đi chẳng...

Lời nói nước đôi nhưng không làm mất đi vẻ tự nhiên, người thông minh hẳn tiếp như Vân Trung Phụng lý đầu lại không hiểu cái ý tại ngôn ngoại! Nàng tuy lòng mừng vô hạn nhưng cũng không thể không giữ thể diện nữ nhi, giả dò không hiểu nói:

- Lời nói của Tống tiên sinh ý tứ thâm trường, ta càng nghe càng thấy khó hiểu.

Tống Thiên Hành cười nhẹ giải thích:

- Tứ tiểu thư, người ta nói “Lộ viễn tri mã lực, nhật cửu thức nhâm tâm”, tạm thời tiểu thư “khó hiểu” một chút, tất có một ngày tiểu thư sẽ hiểu rõ ràng minh bạch.

Dừng một lát chàng tiếp lời:

- Được rồi, xin tứ tiểu thư về nghỉ ngơi, Tống Thiên Hành còn phải đi cứu người.

Ngũ gia thôn là một ngư thôn có chường hơn chục nóc nhà, sau lưng là núi, trước mặt là hồ, đẹp như tranh vẽ, có thể sánh như thế ngoại đào nguyên.

Nhưng ai có thể ngờ được trong cánh rừng rậm rạp bên cạnh “thế ngoại đào nguyên” ấy có một trường mưa máu gió tanh sắp xảy ra.

Đầu giờ thìn!

Không khí trong rừng tùng thanh khiết vô cùng, ánh dương quang buổi sáng sớm xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất thành những điểm sáng nho nhỏ, đó đây những bụi hoa dại nở rộ tỏa hương thơm nhẹ nhàng thoang thoảng, tiếng chim riu rít chuyển cành, không khí yên lành thanh khiết.

Nhưng trong cái không khí yên lành đó lại có một cảnh đối ngược, đối ngược đến tàn nhẫn, trên mảnh đất trống rộng chừng nửa mẫu, quỳ thành hàng chữ nhất, năm nhân vật giang hồ là Vũ Văn Ngao, Soái Duy Thần, Úy Trì Quân, Trần Văn, Trần Vũ...

Năm người này vô luận trước kia ngang dọc giang hồ, hùng phong lâm liệt đến đâu, nhưng giờ này người nào người nấy cúi đầu nín lặng, ra vẻ cam chịu của những tên tử tội chờ giờ hành quyết.

Cách năm người chừng một trượng, đệ nhất Phó môn chủ Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng cùng hai vị hộ pháp Thuần Vu Khôn và Đồ Sĩ Quý sát vai đứng hàng ngang chờ đợi.

Trong rừng tùng không khí yên lành, duy chỉ trên mảnh đất trống này thì không khí ngọt ngào khẩn trương dị thường.

Cái Thế Hùng ngẩng mặt nhìn vầng thái dương, trên gương mặt nhuận hồng của lão lộ vẻ sốt ruột đợi

chờ.

Đồ Sĩ Quý cười nhỉnh:

- Phó tọa... Môn chủ sao giờ này còn chưa đến...

Cái Thế Hùng trầm giọng:

- Môn chủ đã nói giữa giờ thìn sẽ đến đây, bây giờ mới đầu giờ thìn...

Đồ Sĩ Quý hơi cau mày nói:

- Phó tọa, cứ gì phải chờ đến giữa giờ thìn mới hành hình... Nơi đây cách Kim Thang bảo trong gang tấc, vạn nhất có điều gì bất trắc không phải...

Cái Thế Hùng không dẫn được, hơi nặng giọng nói:

- Đồ hộ pháp, nơi này do Môn chủ tác chủ, người hà tất phải lo lắng vô ích như vậy.

Đồ Sĩ Quý bị một vố ngậm tằm, không nói được gì hơn.

Ngay lúc ấy một trận gió nhẹ lướt qua, trong khoảnh đất bỗng xuất hiện một lão xú bà tóc trắng phiêu phiêu, mình mặc một bộ đồ đen kịt, tay chống quai trượng.

Lão bà này gọi là xú lão bà thật chưa đủ để diễn tả cái xấu của mụ.

Chỉ thấy mụ hai gò má nhô cao, trán dô, hai hốc mắt sâu hoắm, chiếc mũi bẹp dí, miệng to như chậu máu, môi dày lật ngược, cằm dài thườn thượt... Nói tóm lại ngũ quan trên gương mặt mụ có thể nói là không có món nào có thể xem là bình thường.

Mụ tuy xấu đến không dám nhìn, nhưng công lực của mụ thật kinh thế hãi tục. Chưa kể đến chiếc long đầu thiết trượng nặng đến năm chục cân trong tay mụ, chỉ nội một việc giữa ban ngày ban mặt mà đột ngột xuất hiện như quỷ thần trước bọn Cái Thế Hùng mà vẫn không một tên nào hay biết trước sự xuất hiện của mụ, cũng đủ thấy công lực mụ ghê gớm đến mức nào.

Bọn Cái Thế Hùng ba người nghe lạnh toàn thân, chưa kịp cất tiếng hỏi bỗng nghe tiếng gió lộng ào ào, bóng đỏ thấp thoáng, một mùi u hương phảng phất, bên cạnh lão xú bà đã có thêm một vị hồng y cô nương. Kinh trang màu đỏ, áo khoát màu đỏ, trên mái tóc huyền của nàng nổi rõ chiếc kẹp tóc hồ điệp đỏ chói, dưới chân mang một đôi hài đỏ, mảnh sa che mặt màu đỏ, thanh kiếm trên vai nà

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Truy Tìm Tông Tích Cổ Song Thành

Lão vừa nói song chưởng huy vũ, phối hợp cùng thanh trường kiếm của Vân Trung Phụng, đối phương lập tức bị bao vây trong ánh hàn quang rợp trời và ánh chưởng loang loáng.

Hồng y thiếu nữ đối địch Thuần Vu Khôn tuy chưa dùng toàn lực, nhưng xem ra Thuần Vu Khôn đã bắt đầu rối loạn, đấu pháp bắt đầu lộ nhiều sơ hở.

Nhưng nàng dường như không có ý hạ độc thủ đối với Thuần Vu Khôn, khiến người ta không biết nàng có dụng tâm gì.

Cục diện đột ngột xoay chiều khiến Tống Thiên Hành tạm thời yên tâm.

Chàng một mặt đấu với Công Dã Tử Đô một mặt nghĩ thầm:

“Người dùng phép truyền âm xin ta nhẹ đòn cho Công Dã Tử Đô rõ ràng là thanh y phụ nhân thần bí nọ, bà ta là ai tại sao lại phải cầu xin cho lão ma đầu này...”

Lòng thầm nghĩ, tay chân cũng không rảnh rỗi, nhưng mắt chàng lại liếc về phía lão xú phụ.

Kẻ động thủ cùng xú lão phụ là một đầu đà thân hình cao lớn, gương mặt lúc nào cũng đỏ rực, mắt như chuông đồng, mình mặc tăng bào màu xám, dùng một cây thiền trượng thân to như trứng ngỗng, kinh phong ào ào, bóng trượng loang loáng đến nước cũng không lọt.

Song phương đều dùng binh khí nặng, nhìn bên ngoài thì chiếc long đầu quái trượng của xú lão phụ ít ra cũng nhẹ hơn chiếc thiền trượng của lão đầu đà đến hai mươi cân, nhưng xú lão phụ xuất thủ rất thư thả, như sư phụ chỉ điểm cho đồ đệ vậy, thỉnh thoảng thiết quái điểm nhẹ lên thiền trượng thì lão đầu đà lại phải thối lui hai bước và miệng không ngừng kêu lên mấy tiếng “oa oa” quái dị.

Xú lão phụ tuy chưa hạ sát thủ, nhưng miệng mụ mạt sát chẳng chút lưu tình:

- Hồ Diên Nạp, hai mươi năm trời không gặp, ngươi vẫn cứ như xưa không tinh tiến được chút nào, thật khiến lão bà thật vọng...

Tống Thiên Hành nghe nói giật mình nghĩ thầm:

“Hồ Diên Nạp! Lão đầu đà này là sư thúc của Công Dã Tử Đô thảo nào mà lão cùng Công Dã Tử Đô cùng đến cùng đi như vậy!”

Đã là sư thúc của Công Dã Tử Đô đương nhiên là sư đệ của Tuyết Phong Sơn Hương Tuyết Hải chủ nhân Công Dã Hồng!

Chỉ nghe lão đầu đà Hồ Diên Nạp cười hềnh hếch nói:

- Phật gia về mọi phương diện đều tinh tiến rất nhiều, đáng tiếc diện mạo của người thật không đáng nhận lãnh, bằng không Phật gia đã...

Xú lão phụ nghiêng răng rít lên:

- Dâm tặc, đừng tưởng lão bà phát thệ trước Phật tổ chung thân không sát sinh rồi người bõn cọt, nếu còn không biết điều thì lão bà sẽ phá sát giới chứ không để người sống mà trêu gan người!

Hồ Diên Nạp cười khăng khặc nói:

- Xú bát quái, ta bõn cọt thì người làm gì được ta!

Lão dứt lời nghiêng răng quét ngang một thế “Hoành Tảo Thiên Quân”, kinh phong nổi dậy, gió rít ù ù, khí thế thật kinh người.

Xú lão phụ trụ chân, y phục của mũ đột ngột trương lên như chiếc trống, tóc tai dựng ngược, cười lạnh một tiếng nói:

- Dâm tặc, lão bà cần thử người xem được bao phân lượng!

Long đầu quái trượng quét ngược tới đón lấy thiên trượng đối phương.

“Cảng!” một tiếng chấn thiên động địa, xú lão phụ vẫn đứng yên dáng như thiên thần.

Chiếc thiên trượng của Hồ Diên Nạp đã vụt khỏi tay bay xa hơn mười trượng, hổ khẩu rách tét, thân hình lão liên tiếp thối lui tám bước và đứng chết sững giữa đương trường.

Xú lão phụ cất một tràng cười dài nói:

- Lão tặc, người còn chưa chịu cụp đuôi chạy cho khuất mắt!

Hồ Diên Nạp nghiêng răng gằn giọng:

- Được! Lý Tứ Nương, món nợ này Phật gia sẽ khắc cốt ghi tâm!

Lão xú phụ cười lạnh nói:

- Khắc cốt ghi tâm rồi sao, với bản lãnh của người thì kiếp này đừng hòng đòi được!

Hồ Diên Nạp nghiêng răng:

- Người chờ rồi thấy!

Quay đầu sang Công Dã Tử Đô quát:

- Tử Đô, đi!

Hồng y thiếu nữ quát khẽ một tiếng:

- Người cũng muốn đi... Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, để lại một vài món gì mới đi được!

Hàn quang lạnh toát chớp lên, Thuần Vu Khôn thét lên đau đớn, tay trái giơ lên bùm chặt thái dương, máu theo kẽ tay hắt chảy ròn ròn xuống đất. Thì ra vành tai trái của hắn đã không cánh mà bay mất.

Đồ Sĩ Quý khổ chiến cùng hai cha con Vân thị nghe tiếng thét kinh tâm, trong một phút phân tâm liền trúng một chưởng của Vân Thiết Thành loạng choạng thối lui, vừa lúc thanh trường kiếm của Vân Trung Phụng phóng tới, xuyên suốt từ sau ra tới trước, mất mạng tức thì.

Hồ Diên Nạp biến sắc mặt, nhưng kiếp vận của bọn người Nhất Thống môn chưa hết.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười ha hả nói:

- Lão bằng hữu, hai ta cũng phải phân một chút thắng phụ!

Vừa nói tả thủ lão đánh ra một chưởng phách không, hữu thủ vươn ra, đột ngột gài ra gấp đôi, “bốp” một tiếng trúng ngay vai tả Cái Thế Hùng.

Nhưng Cái Thế Hùng trong lúc lâm nguy còn phản kích một thế, xé toạc nửa ống tay áo của Chu Chấn Bang, thối lui ba bước mới miễn cưỡng gượng lại được.

Chu Chấn Bang ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

- Lão bằng hữu, lẽ ra ta phải nói hai tiếng “thất lễ” mới phải, nhưng bây giờ coi như hai bên bình thủ, không cần phải khách sáo nữa.

Cái Thế Hùng hừ lạnh một tiếng:

- Họ Chu kia, người đừng thấy chiếm được chút tiên cơ rồi lên mặt, món nợ một chưởng này Cái mỗ còn sống ngày nào thề quyết lấy lại!

Chu Chấn Bang cười nhẹ nói:

- Chu Chấn Bang lúc nào cũng xin sẵn sàng, chỉ sợ người không đủ tài mà thôi.

Trong khi đó Tống Thiên Hành đã dùng nhì ngữ truyền âm nói rót vào tai Công Dã Tử Đô:

- Môn chủ các hạ, có người cầu xin ta nương tay cho người, nếu người chưa mất hết thiên lương thì sớm cáo lui, ăn năng hối cải...

Công Dã Tử Đô tái mặt công dứ một hư chiêu rồi tung mình nhảy khỏi vòng chiến, trầm giọng quát:

- Đi!

Vừa dứt lời đã cùng Hồ Diên Nạp song song phóng đi, Cái Thế Hùng cùng Thuần Vu Khôn cũng lần lượt cất mình theo sau, thoáng chốc cả bốn mất dạng trong rừng tùng.

Chu Chấn Bang cùng Vân Thiết Thành moi đất mai táng thi thể Đồ Sĩ Quý.

Chu Chấn Bang hất đầu sang xú lão phụ nói với Vân Thiết Thành:

- Thiết lão sang bái kiến Lý tiên bối đi, việc ở đây một mình ta làm cũng xong.

Vân Thiết Thành dùng truyền âm hỏi:

- Chu lão, vị tiên bối ấy là...

Chu Chấn Bang cũng dùng phép truyền âm đáp:

- Nhất Xú, Song Tiên, Tam Yêu, Tứ Quái. Bà ấy là kẻ đứng đầu trong Thập Đại Cao Nhân...

Vân Thiết Thành giật mình:

-Ồ, nếu vậy việc ở đây xin phiền Chu lão làm giùm!

Thì ra lúc này cha con Vân thị song đấu cùng Đồ Sĩ Quý nên không nghe lời đối đáp của xú lão phụ cùng Hồ Diên Nạp, bằng không lão đã xớm nhận ra lai lịch của xú lão phụ rồi.

Mụ chính là “Thiết Quái Vô Diêm” Lý Tứ Nương, tuy đứng đầu trong Thập Đại Cao Nhân, bối phận cùng tuổi tác đều cao hơn chín người còn lại, nhưng luận về công lực thì còn kém hơn một trong Vũ Nội song tiên, Thanh Hư thượng nhân, chỉ tương đương với Trường Xuân đại trưởng mà thôi.

Vân Thiết Thành kéo tay Vân Trung Phụng đến cạnh Tống Thiên Hành...

Lúc này “Thiết Quái Vô Diêm” Lý Tứ Nương đang hỏi Tống Thiên Hành:

- Tiểu tử, người định bao giờ đến “Tử Kim am”...

Tống Thiên Hành cung kính đáp:

- Thiên Hành định tối nay sẽ cùng Vân bảo chủ đến vấn an bà bà.

Lý Tứ Nương gật đầu:

- Được!

Rồi mục chỉ sang hồng y thiếu nữ tiếp:

- Đây là Nam Cung Tranh, đệ tử thứ nhất của Thần Nữ môn, với lão bà không có danh sư đồ nhưng sự thật là sư đồ, từ nay về sau tiểu tử người khá chiếu cố tới nàng một chút!

Tống Thiên Hành cung thân đáp:

- Thiên Hành tuân mệnh!

Lý Tứ Nương quay sang Nam Cung Tranh nói:

- Tranh nhi, người qua đây tham kiến Tống sư huynh đi!

Nam Cung Tranh bước tới hành lễ:

- Tham kiến Tống sư huynh!

Tống Thiên Hành ôm quyền trả lễ:

- Nam Cung sư muội...

Vân Thiết Thành cũng bước tới cung thân hành lễ:

- Vân Thiết Thành tham kiến Lý tiền bối.

Lý Tứ Nương phát tay, một luồng tiềm lực đỡ Vân Thiết Thành đứng thẳng dậy, cười nói:

- Vân bảo chủ bất tất đa lễ.

Vân Thiết Thành quay đầu nhìn sang Vân Trung Phụng nói:

- A đầu, còn chưa bái kiến Lý bà bà!

Vân Trung Phụng dạ một tiếng rồi bước tới quỳ xuống nói:

- Phụng nhi khấu đầu bái kiến bà bà, chúc bà bà vạn thọ vô cương!

Lý Tứ Nương cười ha hả nói:

- A đầu miệng ngọt ngào lắm!

Lần này mục đưa tay đỡ Vân Trung Phụng đứng dậy, đưa tay nắn nắn gân cốt Vân Trung Phụng, xong đẩy nàng ra một chút ngăm ngía, đoạn gật đầu khen:

- Khá! Khá lắm! Dạy được... dạy được...

Quay sang Vân Thiết Thành cười cười nói:

- Hai cha con người kẻ tung người hứng, coi bộ có sắp đặt sẵn, lão bà tử ta biết rõ cũng mắc bẫy như thường, được rồi! Tối nay mang theo cả con a đầu đến!

Ý tứ mục đã rõ, muốn nhân dịp này chỉ điểm thêm cho Vân Trung Phụng một chút tuyệt học.

Những dịp may loại này đối với một người học võ thật đốt đèn mà tìm cũng không được, không ngờ tự động lại tìm đến, cha con Vân thị làm sao không mừng quýnh cho được, hai người vội vàng “tuân mạng” luôn miệng.

Không chỉ có cha con Vân thị, đến cả Tống Thiên Hành cũng mừng thầm.

Vân Trung Phụng cười tươi như hoa xuân, bước đến bên Nam Cung Tranh làm lễ:

- Tiểu muội kiến giá Nam Cung tử tử! Đa tạ tử tử đã ra tay tương trợ!

Lý Tứ Nương cũng tỏ vẻ cao hứng vô cùng, mỉm cười nói:

- Có việc gì đến tối hãy nói tiếp, Tranh nhi, ta đi thôi.

Bọn Tống Thiên Hành cung thân đưa tiễn, Lý Tứ Nương nắm tay Nam Cung Tranh phóng mình đi mất dạng...

Tống Thiên Hành giải khai huyết đạo cho bọn Vũ Văn Ngao xong nghiêm nghị nói:

- Bây giờ thì chư vị được hoàn toàn tự do, muốn đi muốn ở tùy ý, xin cứ tự tiện!

Vũ Văn Ngao đứng dậy đầu tiên, nhìn Tống Thiên Hành cung thân nói:

- Mạng Vũ Văn Ngao do Tống Thiên Hành ban cho, nếu Tống đại hiệp không chê thì từ nay về sau xin theo hầu sai khiến.

Kỳ dư bốn người cũng lần lượt đứng dậy, Soái Duy Thần cũng cung thân nói:

- Huynh đệ chúng tôi cũng xin theo Tống đại hiệp.

Trần Văn nhìn Trần Võ nói:

- Lão nhị, người với ta chắc cũng không còn sự lựa chọn nào khác!

Trần Võ chau mày nói:

- Lão đại, còn bọn gia quyến của chúng ta...

Trần Văn thở dài nói:

- Da không còn thì kể chi đến lông. Lão nhị, giả như hôm nay Tống đại hiệp không kịp thời cứu, người với ta đã sớm phơi thây rồi, chùng đó thử hỏi có còn lo lắng cho gia quyến được hay không...

Dừng lời một chút, hấn quay sang Tống Thiên Hành cung thân nói:

- Tống đại hiệp, Trần Văn, Trần Võ huynh đệ nguyện từ nay về sau lấy thân khuyến mã đáp đền ân tái tạo.

Tống Thiên Hành nhìn lướt qua năm người, mỉm cười an ủi:

- Chư vị đã biết bỏ đường mê tìm đường sáng, Tống Thiên Hành thành thực chúc mừng, ngoài ra còn cảm thấy vinh hạnh vô cùng.

Dừng lời một lát, chú mục nhìn huynh đệ Trần thị nói:

- Bảo quyến của nhị vị hiện thời bị cầm giữ nơi đâu...

Trần Văn cười buồn lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết.

Hơi chau mày, Tống Thiên Hành nói:

- Theo ý tại hạ thì nhị vị hãy tạm thời ẩn thân nơi Kim Thang bảo, trong khi bảo quyến còn chưa được cứu ra thì không nên lộ diện, huynh đệ sẽ lưu ý tin tức về bảo quyến và sẽ đồng thời tìm cách cứu ra.

Trần Văn, Trần Võ song song cung thân, Trần Văn lên tiếng:

- Đa tạ Tống đại hiệp quan tâm.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Đã là người một nhà, nhị vị bất tất phải đa lễ.

Quét mắt nhìn toàn trường một vòng, đoạn chàng nói:

- Chúng ta đi thôi.

Trưa hôm ấy, Kim Thang bảo Bảo chủ thiết tiệc nơi Noãn Các chúc mừng bọn Vũ Văn Ngao năm người được thoát nạn. Trong Kim Thang bảo các nhân vật từ Đường chủ trở lên đều đến dự yến chúc mừng.

Sau đại yến, Tống Thiên Hành chưa kịp nghỉ ngơi đã đến mật thất nơi Ninh Viễn Lâu của Vân Thiết Thành, vừa may huynh muội Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng cũng đến nơi.

Vân Trung Phụng đến ngồi bên Vân Thiết Thành nhìn Tống Thiên Hành cười hỏi:

- Tống tiên sinh triệu đến không biết có điều chi chỉ giáo...

Tống Thiên Hành hươ hươ cuộn giấy trắng trong tay, cười nhẹ nói:

- Không dám nhận hai chữ “chỉ giáo” của tứ tiểu thư, Thiên Hành có một việc nhỏ phiền đến nhị vị.

Dừng lời một chút chàng nghiêm trang đi vào vấn đề:

- Đây là sơ đồ kỳ môn trận pháp phối hợp giữa “Tiểu chu thiên lục hợp đại trận” và “Phân ngũ hành trận”, tại hạ định trong vòng ba ngày sẽ bố trí trận pháp quanh bảo để bổ túc phần nhân lực mỏng manh của quý bảo.

Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng nghe nói biến sắc, Vân Thiết Thành kính động mạnh, lão ấp úng mãi mới nói được mấy tiếng:

- Lão đệ... người... người...

Tống Thiên Hành không để lão nói hết, mỉm cười ngắt lời:

- Lão ca ca, Thiên Hành không mong nghe được những lời khách sáo của lão ca ca!

Vân Thiết Thành chồm người qua bàn nắm lấy tay Tống Thiên Hành siết chặt nói:

- Lão đệ, lão ca ca không nói nữa thì hơn!

Tống Thiên Hành nói tiếp:

- Trong kế hoạch của Thiên Hành, việc bày kỳ môn trận pháp chỉ là một bước trong kế hoạch bảo an cho quý bảo, lại có thêm bọn Vũ Văn Ngao năm người cộng thêm Ngân y vệ đội, đại khái vấn đề an toàn của quý bảo có thể tạm yên.

Vân Trung Phụng vỗ tay thích thú:

- Hay quá, chỉ nội bước thứ nhất trong kế hoạch đã vững chắc hơn thực lực vốn có của bản bảo không biết bao nhiêu lần, bước thứ hai trong kế hoạch của Tống tiên sinh chắc còn chu mật hơn!

Tống Thiên Hành đáp lời:

- Bước thứ hai trong kế hoạch có thực hiện được hay không, điều đó khó nói lắm.

Vân Trung Phụng thắt mắt hỏi:

- Tống tiên sinh có thể tiết lộ một chút bí mật không...

Tống Thiên Hành trầm tư đáp:

- Ta định mời nhị vị tiền bối kỳ nhân tạm thời đến ngụ trong bảo...

Vân Trung Phụng cười tươi nói:

- Vậy thì hay quá, hay quá!

Vân Thiết Thành ngạc nhiên hỏi:

- Lão đệ, trong Tử Kim am ngoài Lý tiền bối ra còn một vị tiền bối kỳ nhân nữa...

Tống Thiên Hành gật đầu đáp:

- Phải! Vị tiền bối đó tuy không có tên trong Thập Đại Cao Nhân, nhưng công lực của người không thua kém Lý lão tiền bối bao nhiêu.

Vân Trung Phụng nóng nảy hỏi:

- Tống tiên sinh, vị đó là ai...

- Đó là vị trưởng lão duy nhất của Thần Nữ môn, Lữ Dao Quỳnh tiền bối!

Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng nghe nói sửng người, Vân Thiết Thành ngược lại thở dài than:

- Hai vị tiền bối kỳ nhân ở cách bản bảo trong gang tấc vậy mà ta không hay không biết, nghĩ thật đáng hổ thẹn!

Vân Trung Phụng lại hỏi:

- Cha! Thập Đại Cao Nhân ngoài Lý lão tiên bối ra thì còn có những ai...

Tuy hỏi thân phụ nhưng mắt lại nhìn Tống Thiên Hành, đôi mắt nàng ánh lên một niềm khao khát lạ thường.

Vân Thiết Thành nhìn Tống Thiên Hành cười nói:

- Vấn đề này để lão đệ người trả lời cho tường tận hơn.

Tống Thiên Hành mỉm cười đỡ lời:

- Thập Đại Cao Nhân đó là:

“Nhất Xứ” chính là “Thiết Quả Vô Diêm” Lý bà bà, kế đến là “Song Tiên” Trường Xuân chân nhân và gia sư Thanh Hư thượng nhân; còn “Tam Yêu” có Vạn Kiếp ma cung Cung chủ Nhiệm Thu Sương và Hương Tuyết Hải chủ nhân Công Dã Hồng, đã bị gia sư cùng Trường Xuân chân nhân liên thủ tiêu diệt, còn một người là “Bắc Mạc thần điêu” Kim Đại Kỳ, hiện thời hạ lạc bất minh...

Vân Trung Phụng hiếu kỳ cắt ngang:

- Phải chăng “Bắc Mạc thần điêu” Kim Đại Kỳ đã bị báo ứng chết rồi...

Tống Thiên Hành cười khổ lắc đầu đáp:

- Cáo đó khó nói lắm, cũng có thể lão bị báo ứng rồi, và cũng có thể lão mai danh ẩn tích nơi núi sâu rừng thẳm luyện tuyệt học...

Dừng một lát, không ai hỏi gì nữa, chàng tiếp lời:

- Bây giờ nói đến “Tứ Quái”. Tứ quái bốn người phân ra Tửu, Sắc, Tài, Khí. “Tửu” là “Tửu Di Đà” Lâm Thiếu Khang, người này có tửu vạn sự tức, là một nhân vật lúc chính lúc tà; “Sắc” là “Câu Hồn Xá Nữ” Lữ Dao Hồng, người này chính là bào muội của Lữ tiên bối hiện thời đang ở trong Tử Kim am, nhưng hai tỷ muội một chính một tà, trước nay không hề qua lại với nhau. “Tài” là “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm, người này thấy tiền là híp mắt, giàu có dịch quốc, nhưng quanh năm lại mặc một chiếc áo vá, lại lấy ngoại hiệu “Cùng Thần”, chỉ nội một điểm này cũng đủ thấy lão tà đạo đến độ nào. Còn “Khí” là Trường Xuân đảo Đảo chủ Thạch Vô Kỳ, người này khí độ hẹp hòi, ai làm phật ý lão một chút là nhất quyết phải báo mới xong, lão là một nhân vật đứng giữa hai phái chính tà.

Tóm lại trong “Tứ Quái”, Trường Xuân đảo chủ Thạch Vô Kỳ và “Tửu Di Đà” Lâm Thiếu Khang hai người này hành vi tuy quái dị, xong không phải không có điểm tốt, nhưng còn “Câu Hồn Xá Nữ” Lữ Dao Hồng và “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm mới thật sự tà môn ngoại đạo khiến người ta không dám đến gần.

Vân Trung Phụng ngồi nghe xuất thần, cất tiếng hỏi:

- Trong bốn người này ngoài Trường Xuân đảo Đảo chủ Thạch Vô Kỵ nghe đâu hơn mười năm trước vì tranh chấp hai chữ “Trường Xuân” với Trường Xuân chân nhân đã phát thế không bước vào Trung Nguyên, kỳ dư ba người kia phải chăng vẫn còn trên thế gian...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Có lẽ là còn, có điều gần hai mươi năm nay không có nghe chút tin tức gì về họ mà thôi.

Vân Trung Phụng lại hỏi:

- Tống tiên sinh, võ lâm đương kim có còn ai có võ công cao hơn Thập Đại Cao Nhân vừa kể hay không...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Vấn đề này khó nói lắm, nhưng giang hồ rộng lớn, võ học uyên bác vô biên, người có võ công cao hơn Thập Đại Cao Nhân chắc là phải có, có điều họ là những người không màng danh lợi, ít khi đi lại trên giang hồ như Thập Đại Cao Nhân, nên người đời không biết đến mà thôi!

Dừng một chút, chàng mỉm cười nói tiếp:

- Tứ tiểu thư, vấn đề này chỉ nói đến đây thôi, giờ ta bàn đến việc chính.

Tiếp đó chàng mở cuộn giấy trong tay ra, bốn người chụm đầu lại, Tống Thiên Hành mang những sinh khắc biến hóa của trận thế và yếu quyết tiến thoái dẫn giải nhiều lần, đến khi ba người đại khái nắm rõ thế trận mới nghiêm nghị nói:

- Bây giờ ta đi khảo sát thực địa, theo ý của Thiên Hành thì đêm nay do tam công tử đốc thúc, lập tức khởi công...

Tối hôm ấy lúc vừa lên đèn...

Đầu tọa đệ tử Thần Nữ môn, Nam Cung Tranh một mình lẳng lặng rời khỏi Tử Kim am.

Sau khi Nam Cung Tranh rời Tử Kim am chừng một lát, Tống Thiên Hành đã cùng Vân Thiết Thành cùng Vân Trung Phụng tới nơi.

Liễu Trần sư thái, Tử Kim am Am chủ Lữ Dao Quỳnh, tuổi trạc lục tuần, mình mặc tăng y màu xám, thân hình không cao không thấp, gương mặt tuy trang nghiêm nhưng toát lên vẻ từ bi, thân thiện vô cùng.

Sau khi mọi người vào đến Thiên Phong của Liễu Trần sư thái, song phương nói mấy lời khách sáo,

đến phiên Tống Thiên Hành nói rõ nguyên ủy của chuyến đi. Đồng thời thỉnh cầu nhị vị tiên bối tạm thời chuyển sang Kim Thang bảo.

Liễu Trần sư thái nghe xong thờ dài nhè nhẹ nói:

- Thiên Hành, lời thỉnh cầu của người ta không thể đáp ứng, có điều ta thay người thỉnh cầu Lý tử tử...

Mục quang di động đó dừng lại trên mặt Lý Tứ Nương nói:

- Lý tử tử, ta thấy...

Lý Tứ Nương cười nói:

- Đại muội tử, không cần nói nữa, ta tạm thời dời đến Kim Thang bảo, có điều quyết định này của ta không phải nể mặt người, cũng không phải vì bộ mặt đáng thương của tiểu tử Tống Thiên Hành, mà vì...

Mụ nói đến đó rồi đưa mắt nhìn Vân Trung Phụng không nói tiếp nữa.

Liễu Trần sư thái “à” lên một tiếng nói:

- Ta hiểu rồi, thì ra Lý tử tử thấy Phụng cô nương có tư chất tốt nên có ý định thu thêm một đồ đệ hữu thực vô danh.

Lý Tứ Nương cười nhẹ gật đầu.

Vân Thiết Thành mừng rỡ, quát gọi ái nữ:

- A đầu, còn chưa quỳ xuống bái kiến sư phụ!

Vân Trung Phụng vừa định quỳ xuống bái sư thì Lý Tứ Nương đã mẫn chặt đôi vai nàng cười nói:

- Hài tử, lão bà không thích cái lễ tục của người đời, giữa ta và người cũng không có danh phận sư đồ, từ rày về sau người cũng như Tống Thiên Hành với Tranh nhi gọi ta hai tiếng “bà bà” là được rồi!

Lý Tứ Nương quay sang Vân Thiết Thành nói:

- Vân bảo chủ, lão bà tử ta tuy nhận lời dời sang quý bảo ở, nhưng có một điều phải nói trước, ta không thể giúp các người giết người.

Vân Thiết Thành nghiêng người nói:

- Chỉ cần mượn hổ uy của Lý tiên bối thì cũng đủ làm quân ma khiếp vía rồi, Vân Thiết Thành nào dám thỉnh cầu tiên bối phá sát giới.

Lý Tứ Nương nói:

- Được, cứ như vậy đi, ngày mai ta sẽ dời sang quý bảo!

Hơi dừng lời một lát, chú mục nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Tiểu tử, tâm nguyện của người đã hoàn thành, chắc là vừa ý rồi chứ gì...

Tống Thiên Hành hơi nghiêng người cung kính đáp:

- Đa tạ bà bà thành toàn!

Vân Trung Phụng đến gần Lý Tứ Nương hỏi:

- Bà bà, Nam Cung tí tí đâu rồi...

Thần sắc Lý Tứ Nương chợt tối lại, mặt thở dài u oán nói:

- Hài tử, Nam Cung tí tí của người dung mạo như hoa nhưng mệnh bạc như giấy, so với người nó quả bất hạnh quá!

Vân Trung Phụng giọng thành khẩn hỏi:

- Bà bà, Phụng nhi có thể làm được gì để phân ưu với Nam Cung tí tí chăng...

Lý Tứ Nương đưa mắt hết nhìn Tống Thiên Hành rồi nhìn sang Vân Trung Phụng, ánh mắt mục quét lại trên mặt hai người, một lúc sau thở dài nói:

- Có lẽ sau này hai người sẽ có dịp giúp nó... Phụng nhi, chỉ mong sao người không bao giờ quên câu người vừa nói.

Vân Trung Phụng nghe lời mục nói không hiểu đầu đuôi ra sao cả, buột miệng hỏi:

- Những lời Phụng nhi nói ra vĩnh viễn không bao giờ quên được, bà bà, sự thực thì Nam Cung tí tí đã gặp phải khó khăn gì...

Lý Tứ Nương lại thở dài:

- Nam Cung tí tí của người xuất thân từ đại thần thế gia, bất ngờ tai bay vạ gió bị họa tru di, nếu không có sự phụ nó là Thần Nữ môn chưởng môn nhân Tiết Lan Quân hiện thời ra tay cứu vớt thì cái mạng nhỏ của nó đâu còn đến ngày nay. Ôi, đó chỉ là một trong những nguyên nhân mà ta nói nó mệnh bạc như giấy.

Hiện nó là đầu tọa đệ tử của Thần Nữ môn, cũng là chưởng môn nhân trong tương lai, xưa nay chưởng môn nhân của Thần Nữ môn không được quyền kết hôn, người thử nghĩ mà xem đó không phải là quy định

nghiệt ngã, một quy định không chút công bằng sao...

Vân Trung Phụng thần thờ gật đầu.

Lý Tứ Nương nói tiếp:

- Tuy nhiên bà bà với Liễu Trần sư thúc đã làm nhiều áp lực đối với đương kim chưởng môn nhân đòi chọn người khác làm đầu tọa đệ tử, nhưng Tiết chưởng môn nhân một mực coi trọng môn quy, coi trọng thanh danh của Thần Nữ môn không chịu bỏ qua một người tư chất hiếm có như Nam Cung tử tử người, đồng thời nó cũng một mực nói “thân này do ân sư tái tại thì trọn kiếp không để ân sư thất vọng” cự tuyệt lời khuyên giải của ta với Liễu Trần sư thái, nhưng ai ai cũng biết rằng trong lòng nó đau khổ đến mức nào.

Vân Trung Phụng thờ dài ảo não:

- Việc này quá bất công...

Lý Tứ Nương không để ý đến lời nói của Vân Trung Phụng, vẫn cất giọng đều đều nói tiếp:

- Gần đây nó đã điều tra ra manh mối kẻ chủ mưu vu oan giá họa cho toàn gia nó phải chịu thảm tử, có điều còn thiếu chứng cứ, nên trước khi các người tới đây nó đã lẳng lặng bỏ đi rồi...

Vân Trung Phụng đứng thẳng người kiên quyết nói:

- Bà bà, lúc nào Nam Cung tử tử tra ra ai là cừu nhân, Phụng nhi nhất định giúp người một tay.

Lý Tứ Nương cười buồn hỏi:

- Hài tử, người định giúp nó giết cừu nhân...

Vân Trung Phụng gật đầu:

- Phải!

Lý Tứ Nương lắc đầu:

- Nhưng Nam Cung tử tử người không định như vậy, nó muốn sau khi hội đủ chứng cứ rồi vẫn cứ chiếu theo quốc pháp, mượn thế lực quan gia trừng trị cừu nhân, làm như vậy có thể rửa sạch oan tình cho cha mẹ nó...

Vân Trung Phụng nói:

- Biện pháp này tuy hay nhưng thực hiện không phải dễ...

Tống Thiên Hành đến giờ mới chen lời nói:

- Về việc này Thiên Hành có thể giúp một tay...

Lý Tứ Nương hơi ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu tử, người có cầm nang diệp kế gì sao...

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Thiên Hành chẳng có cầm nang diệp kế gì, chẳng qua Thiên Hành có một chiếc ngự phiến do Huyền Diệp ban cho ân sư, khi cần thiết cũng đặc dụng lắm.

Vân Trung Phụng mừng quá kêu lên:

- Phải rồi, có chiếc Ngự phiến ấy thì mọi việc sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Lý Tứ Nương cũng thở ra nhẹ nhõm:

- Không sai! Coi bộ tiểu tử người có thể giúp Tranh nhi hoàn thành tâm nguyện.

Lúc ấy một tiểu ni cô độ mười hai mười ba tuổi dẫn Chu Đại Cương bước vào, Chu Đại Cương hướng về Tống Thiên Hành hành lễ, sau đó mới quay sang Vân Thiết Thành cười ngượng ngập nói:

- Bảo chủ... ta... ta...

Vân Trung Phụng mỉm cười nói:

- Việc qua rồi không cần nhắc lại, người ngồi xuống đi...

Liễu Trần sư thái nhìn Tống Thiên Hành hỏi:

- Thiên Hành, có còn việc gì nữa không...

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm một chút nói:

- Có một vị tiền bối kỳ nhân không biết sư thái với Lý bà bà có thể đoán ra lai lịch chẳng...

Liễu Trần sư thái cùng Lý Tứ Nương hầu như cùng lúc hỏi:

- Người đó thế nào...

Tống Thiên Hành đáp:

- Một phụ nhân mình mặc thanh y, mặt cũng che bằng thanh sa, công lực tuyệt thế...

Tiếp đó chàng đem việc lần đầu tiên gặp đối phương cạnh bờ hồ, cho đến khi lúc trưa đã dùng phép truyền âm xin chàng nói tay cho Công Dã Tử Đô v. v nhất loạt thuật lại cho mọi người nghe.

Liễu Trần sư thái trầm ngâm nói:

- Người này ngày trước tất có giao tình thâm hậu với lệnh sư, đương nhiên phải là nhân vật chính đạo, điều khó hiểu ở đây là tại sao y lại quan tâm đến Công Dã Tử Đô nhiều như vậy...

Tống Thiên Hành gật đầu tán đồng:

- Thiên Hành cũng bị vướng mắc ở điểm này, nghĩ mãi chẳng thông.

Liễu Trần sư thái hỏi với giọng nói có hơi mất bình tĩnh:

- Người ấy vóc dáng thế nào... Có đặc điểm gì không...

Tống Thiên Hành không chút do dự đáp nhanh:

- Vị tiền bối này tầm vóc trung trung, thể thái dịu dàng, tuy không nhìn rõ mặt song nghe giọng nói có thể đoán ra người độ ba bốn chục tuổi, ngoài ra đều tự xưng là “lão thân”, hơn nữa xem ra có chút uyên nguyên với gia sư, như vậy vị này năm nay tuổi cũng phải trạc lục tuần mới phải.

Liễu Trần sư thái mỉm cười nói:

- Hài tử, người nói mâu thuẫn lung tung như vậy thì còn ai biết đâu mà đoán.

Quay sang Lý Tứ Nương nói tiếp:

- Lý tử tử có nhìn ra chút manh mối nào không...

Lý Tứ Nương lắc đầu:

- Ta không có hứng thú đi đoán mò như vậy.

Liễu Trần sư thái ngượng cười nói:

- Lý tử tử nói đúng lắm, chúng ta không nên mất thời giờ vì việc này, thời cơ đến thì tự đến, lúc đó y sẽ tiết lộ thân phận...

Lý Tứ Nương ngắt lời Liễu Trần sư thái, hướng về Tống Thiên Hành nói:

- Tiểu tử, sư phụ người với Công Dã Tử Đô có quan hệ với nhau như thế nào người có nghe nói qua chưa...

Tống Thiên Hành cười khỗ lắc đầu:

- Bà bà, Tống Thiên Hành chỉ biết gia sư từng nói với Công Dã Tử Đô rằng không tự tay giết lão mà thôi...

Lý Tứ Nương cười nhẹ ngắt lời:

- Bởi vậy hẳn mới sai người làm việc đó thay hẳn!

Tống Thiên Hành cười gượng nói:

- Phải, đồng thời gia sư người còn đặc biệt dặn dò là lưu ý đối với phu nhân của Công Dã Tử Đô, Cố Song Thành, phải nhẹ tay với người...

Lý Tứ Nương hừ lạnh một tiếng nói:

- Tính toán khá lăm, hẳn quả không hổ là giống đa tình...

Liễu Trần sư thái thở dài can ngăn:

- Lý tử tử, việc qua rồi bất tất phải nhắc lại...

Lý Tứ Nương đến bây giờ thì nổi giận thật sự, mụ lớn tiếng:

- Tại sao không cần nói! Uất khí này ta nén nhịn mấy chục năm trời rồi, có cơ hội này cứ nói ra để cảnh tỉnh cho bọn trẻ đừng đi vào vết bánh xe cũ của người xưa, hơn nữa việc này nói ra thì người không có chút lỗi lầm nào cả, việc bảo mật cũng không cần thiết nữa.

Lý Tứ Nương nói đến việc cũ như khơi gợi lại vết thương đã kín miệng từ lâu trong lòng Liễu Trần sư thái, bà không phản đối, cũng không nói gì thêm, chỉ thấy da mặt bà giật giật liên hồi, thở dài một tiếng nặng nề, cúi đầu che dấu nét kích động.

Mục quang lạnh như điện của Lý Tứ Nương quét ngang gương mặt của Tống Thiên Hành và Vân Trung Phụng một cái, nghiêm giọng nói tiếp:

- Một bước sảy chân di hận ngàn năm, giật mình quay đầu lại thì đầu đã bạc, đây tuy là việc của mấy mươi năm về trước nhưng là một gương giáo huấn được tạo nên bằng huyết lệ và hạnh phúc trọn đời của tiền nhân, hai người là người trẻ tuổi, hãy nhớ kỹ việc này để đừng mắc phải sai lầm của người đi trước!

Tống Thiên Hành và Vân Trung Phụng cảm thấy mặt nóng bừng, nhè nhẹ gật đầu.

Lý Tứ Nương chừng như đã giảm bớt kích động trong lòng, từ từ thở dài đưa mắt nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Sư phụ người cùng Lữ muội tử, Liễu Trần sư thái trước mặt người đó, với Công Dã Tử Đô và Cổ Song Thành phu phụ là bốn nhân vật chính trong câu chuyện này.

Cổ Song Thành với sư phụ người là đôi tình nhân sát vai nhau hành hiệp giang hồ khiến võ lâm đồng đạo vừa ái mộ vừa đố kỵ, nhưng Cổ Song Thành thiên tính hay đố kỵ, lòng dạ hẹp hòi, lại hay tự ái vặt, chỉ vì khuyết điểm nhỏ đó của y mà sư phụ người cùng Lữ muội tử mất đi hạnh phúc trọn đời, đồng thời thúc đẩy sát kiếp mưa máu gió tanh trên giang hồ.

Dừng một lát mặt trầm tư tiếp lời:

- Kể ra thì đó cũng là ý trời, lúc đó mấy người đều là những thanh niên hai mươi mấy tuổi đầu, có một ngày Lữ muội tử gặp phải bốn tay cường địch vây công ở Đại Biệt Sơn, tuy may gặp sư phụ người kịp thời cứu trợ nhưng Lữ muội tử đã bị nội thương trầm trọng thừa chết thiếu sống.

Lúc ấy sư phụ người lấy thánh dược trị nội thương “Thái Ất phản hồn đơn” cho Lữ muội tử, nhưng vì hơi thở chỉ còn mảnh như tơ, không sao nuốt xuống được, sư phụ người không biết làm sao hơn đành phải dùng quyền, dùng phương pháp “độ khí” đẩy linh đan vào bụng Lữ muội tử.

Dừng lời mắt mụ như hai ngọn đao bén ngót nhìn xoáy vào mắt Tống Thiên Hành hỏi:

- Tiểu tử, người thấy sư phụ người làm như vậy có chỗ nào không hợp đạo nghĩa hay không...

Tống Thiên Hành vội nghiêm mặt đáp lời:

- Sư phụ hành động như vậy về mặt lễ tiết tuy có điều không hợp, nhưng cứu người là việc hệ trọng nên không thể nói làm như vậy là sai.

Lý Tứ Nương gạt nhẹ đưa mắt sang Vân Trung Phụng hỏi:

- A đầu! Còn người, người thấy sao...

Vân Trung Phụng đáp:

- Bà bà, cứu kẻ hoạn nạn là điều nên làm, Phụng nhi thấy Lý tiên bối làm như vậy là phải lắm.

Lý Tứ Nương cười nhẹ:

- Nếu người chính mắt nhìn thấy tình lang người đang cùng một nữ nhân khác miệng áp miệng, thân liền thân thì người sẽ hành động như thế nào...

Hai má Vân Trung Phụng chợt thấy nóng bừng, nàng ấp úp mãi chỉ nói được mỗi một tiếng:

- Cái đó... cái đó...

Lý Tứ Nương tiếp luôn:

- Người chờ tình lang giải thích thiệt hơn hay không cần hỏi rõ trắng đen, thường cho hấn hai bạt tay rồi giũ áo ra đi...

Vân Trung Phụng giờ mới hiểu ý tứ của Lý Tứ Nương, nàng bỗng trở nên khẩn trương như chính mình là người trong cuộc, cất giọng hỏi lại:

- Không lẽ ngay lúc ấy Cổ Song Thành xuất hiện thấy hết những việc xảy ra, rồi không cần hỏi rõ trắng đen, bà ta giáng cho Lý tiền bối hai bạt tai xong lập tức giũ áo ra đi...

Lý Tứ Nương thờ dài đáp:

- Còn phải hỏi! Sau đó Lý Phùng Xuân đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của Cổ Song Thành, mong cùng ai giải thích ngọn nguồn để rồi tìm lại những ngày tháng êm đềm xưa cũ.

Nhưng trời đất bao la như vậy muốn tìm một người đâu phải dễ dàng, huống chi con người mà hấn muốn tìm kiếm ấy lại cố tâm lẫn tránh!

Trong đầu Vân Trung Phụng như vừa vén được một bức mây đen, đột nhiên nàng liên tưởng đến một người...

Nhưng Lý Tứ Nương đã nói tiếp:

- Lúc ấy vị Lữ muội tử của ta vì cảm đại ân cứu mạng của Lý Phùng Xuân, không có cách gì báo đáp, lại cũng chính vì cứu mình mà bị tình nhân hiểu lầm đoạn tuyệt, cảm thấy không còn cách nào hơn, sau khi suy nghĩ kỹ nàng quyết định thí phát, ẩn mình chốn không môn, đồng thời nhờ đồng môn tử muội mang tin này truyền khắc giang hồ kỳ vọng Cổ Song Thành nghe được tin này mà giải trừ sự hiểu lầm, để hai người hợp lại như xưa.

Vân Trung Phụng chú mục nhìn Liễu Trần sư thái đang thương tâm cúi đầu nín lặng nói:

- Sư thái, sự hy sinh của sư thái thật lớn lao.

Liễu Trần sư thái thờ dài nói:

- Hài tử, đó không có gì đáng gọi là lớn lao, chẳng qua là bốn phận của một người bình thường phải giữ mà thôi.

Vân Trung Phụng nén một tiếng thờ dài nhìn sang Lý Tứ Nương hỏi:

- Bà bà, Lữ lão tiền bối đã hy sinh vào chốn Không môn, vậy Cổ Song Thành cùng Lý tiền bối lẽ ra sẽ hết hiểu lầm mới phải, sao lại có chuyện như ngày nay...

Lý Tứ Nương gật gù đáp:

- Hỏi khéo lắm!

Đoạn đôi mắt mù trở nên xa xăm kể tiếp:

- Khi tin tức Lữ muội tử thí phát quy y truyền ra giang hồ thì đồng thời cái tin Công Dã Tử Đô cùng Cổ Song Thành nên duyên phu phụ cũng bắt đầu lan rộng trên giang hồ...

Vân Trung Phụng kinh ngạc hỏi nhanh:

- Bà bà, Cổ Song Thành tuy khí độ hẹp hòi, nhưng đã là... có giao hảo với Lý tiền bối thì tất không phải người xấu, sao có thể qua lại với hạng người như Công Dã Tử Đô...

Lý Tứ Nương nói:

- Tên dâm ma Công Dã Tử Đô là độc tử của Hương Tuyết Hải chủ nhân Công Dã Hồng, ngoại mạo phong lưu, người thuộc hạng điểm đàn, bên mình lúc nào cũng thủ sẵn mê dược để mê hoặc nữ nhân, biết được việc này chắc người không lấy làm kỳ nữa!

Vân Trung Phụng đỏ mặt ngượng ngùng, cúi đầu không dám nhìn lên.

Lý Tứ Nương nói tiếp:

- Sau đó Lý Phùng Xuân âm thầm điều tra biết được Cổ Song Thành vì trúng phải mê dược mà thất thân với Công Dã Tử Đô, thế ván đã thành thuyền, chỉ còn cách cắn răng đi theo Công Dã Tử Đô mà thôi.

Tống Thiên Hành đến giờ mới thở dài lên tiếng:

- Thế là gia sư cũng chán ngán mùi đời, gia nhập Không môn...

Lý Tứ Nương gật đầu:

- Không sai! Tiêu tử người xem ra cũng còn sáng suốt!

Vân Trung Phụng hỏi tiếp:

- Rồi sau đó...

Lý Tứ Nương trầm ngâm:

- Sau đó, có lần vô tình Lý Phùng Xuân gặp lại Cổ Song Thành, nhưng trong hoàn cảnh như vậy tương phùng nào khác chi cách thế, đương nhiên giữa hai người không còn điều gì nói với nhau nữa, có điều trước lúc ly biệt, Lý Phùng Xuân có yêu cầu Cổ Song Thành phải cố khuyên giải sao cho Công Dã Tử Đô

hồi đầu hướng thiện, và Cổ Song Thành đã hứa...

Nhưng cách đó không lâu, Lý Phùng Xuân tận mắt nhìn thấy Công Dã Tử Đô đang làm...

làm cái việc mà nhìn thấy người ta phải ngượng, trong lúc phần nộ, Lý Phùng Xuân định đánh chết Công Dã Tử Đô nhưng nghĩ đến hạnh phúc chung thân của Cổ Song Thành nên do dự mãi chưa hạ thủ.

Không biết xảo hợp thế nào mà Cổ Song Thành cũng đến nơi, rồi cả hai song song cầu khẩn van nài, chỉ thiên phát thệ, không bao giờ tái phạm nữa.

Lúc ấy Lý Phùng Xuân nhất thời mềm lòng buột miệng thốt “chỉ cần người quay đầu hướng thiện thì kiếp này ta quyết chẳng giết người”.

Nhưng nói xong hẳn cảm thấy đối với loại người như Công Dã Tử Đô khó mà đặt niềm tin được, thế là bổ sung thêm:

“Nhưng ta cũng đặc biệt cảnh cáo người, đừng tưởng ta vì lời hứa không giết người rồi tự tung tự tác, nếu còn tái ác không chữa thì đồ đệ ta sẽ thay ta thanh toán người.” Lý Tứ Nương dừng lại thở dài nói:

- Đây là một đoạn ân ân oán oán của mấy vị tôn trưởng, cũng là một câu chuyện thương tâm mà trên chốn giang hồ rất ít người biết được rõ ràng... còn sự việc về sau như thế nào chắc người còn rõ hơn ta.

Vân Trung Phụng trầm tư nói:

- Bà bà, Phụ nhi nghĩ ra vị thanh y nhân rất có thể là Cổ Song Thành tiên bối...

Lý Tứ Nương cười nói:

- A đầu, người căn cứ vào điểm nào mà dám nói như vậy...

Vân Trung Phụng thoáng đỏ mặt ấp úng:

- Việc này...

Nàng rất muốn đem việc hội ngộ với thanh y phụ nhân trên đỉnh tháp chuông kể cho mọi người nghe, nhưng việc như vậy làm sao kể ra, đặc biệt là có cả Tống Thiên Hành ở đó, thành thử ấp úng một hồi rồi im luôn, một lát sau nàng lấy lại bình tĩnh nói tránh đi:

- Phụng nhi căn cứ vào điểm bà ta xin Tống đại hiệp nới tay cho Công Dã Tử Đô.

Lý Tứ Nương mỉm cười lắc đầu:

- A đầu, người nhạy cảm quá! Thứ nhất ta nói cho người hay, người mà các người gặp có thân hình

trung trung, trong khi đó Cổ Song Thành là người sinh trưởng ở miền Bắc, thân hình cao lớn, đó là điểm thứ nhất bác bỏ giả thuyết của người...

Thứ nữa, lúc này tiểu tử cũng có nói Công Dã Tử Đô cũng không nhận ra giọng nói của người đó, thử hỏi trên thế gian có người lại không nhận ra giọng nói của kẻ chung chạ chung gối với mình chẳng...

Còn nữa, đây là điểm quan trọng nhất, theo chỗ ta biết Cổ Song Thành với Công Dã Tử Đô đã thành một đôi phu phụ ân ái vô cùng, nếu biết rõ Công Dã Tử Đô không phải là đối thủ của tiểu tử, nhất định sẽ hiện thân liên thủ đối phó với tiểu tử rồi, có lý do gì phải hạ mình cầu xin một tên hậu sinh văn bối chứ...

Vân Trung Phụng nhú mày nói:

- Bà bà phân tích có lý, xem ra Phụng nhi qua nhạy cảm rồi!

Sáng sớm ngày thứ tư, Tống Thiên Hành cười bạch long câu một mình rời Kim Thang bảo. Ước chừng nửa thời thần sau, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang dắt hai tên Ngân y vệ sĩ cũng lẳng lặng đăng trình.

Xế chiều Tống Thiên Hành cùng bọn Chu Chấn Bang kẻ trước người sau đến Kim Lăng, cả bốn đều đến Thiết Ký tiền trang.

Tống Thiên Hành sau khi tắm rửa tẩy trần, lập tức đòi Mao Tử Kỳ đến Tịnh Lâu.

Mao Tử Kỳ sau khi ngồi xuống nói:

- Báo cáo Tống tổng quản, thuộc hạ...

Tống Thiên Hành cười nhẹ ngắt lời:

- Mao huynh, huynh đệ đã từ chức tổng quản quý bảo, về mặt xưng hô Mao huynh cũng nên sửa đi cho hợp.

Mao Tử Kỳ trang nghiêm nói:

- Tống tiên sinh, Bảo chủ đã có thống lệnh, về tinh thần Tống tiên sinh vẫn là tổng quản của bản bảo, Tống tiên sinh đến nơi nào cũng bằng như Bảo chủ đích thân đến.

Tống Thiên Hành chau mày nói:

- Mao huynh, huynh đệ không quen lễ tục, vậy nên xưng hô sao cho tùy tiện một chút.

Dừng lời một lát, chàng tiếp:

- Được rồi, bây giờ thì Mao huynh nói đi!

Mao Tử Kỳ nói:

- Tổng tiên sinh, khoảng giờ thìn hôm nay có một vị thanh y phụ nhân bịt mặt có đến đây.

Tống Thiên Hành hơi sững người:

- Người ấy nói gì...

Mao Tử Kỳ nói:

- Bà ta nói, canh ba đêm mai mời Tổng tiên sinh đến Tụ Bảo Môn, cạnh Tần Hoài hà.

Chỗ ở cũ của Trần Thượng thư đón Từ thái phu nhân.

Tống Thiên Hành mắt ngời dị quang, một lát sau mới hỏi:

- Còn gì nữa không...

Mao Tử Kỳ lắc đầu:

- Không, có điều trước lúc quay người đi, bà ta còn có nói nếu kế hoạch có gì thay đổi thì bà sẽ thông báo lại.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Mao huynh, trong Tụ Bảo Môn chỗ tư dinh cũ của Trần Thượng thư hiện giờ ai trú ngụ...

Ngày thường Mao huynh có chú ý qua chưa...

Mao Tử Kỳ gượng cười lắc đầu:

- Thuộc hạ ngu xuẩn, ngày thường chưa hề để ý đến nơi ấy...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Bất quá huynh đệ thuận miệng hỏi như vậy thôi, Mao huynh bất tất tự trách, cũng tại đối phương quá giáo hoạt chứ theo huynh đệ nghĩ thì người khác ở vào cương vị này chẳng thể nào làm tốt hơn Mao huynh được.

Hơi dừng lời một lát, chàng nghiêm trang nói:

- Mao huynh, lần trước trong mật hàm Mao huynh nói quá giản lược, bây giờ xin thuật lại chi tiết một chút.

Mao Tử Kỳ hơi trầm ngâm:

- Trước hôm giờ mật hàm một ngày, thuộc hạ có đến Di Hồng viện gặp Hồng Hồng cô nương, đến lúc đó thuộc hạ mới biết Hồng Hồng cô nương là người phụ trách Kim Lăng phân đàn của Thần Nữ môn. Lúc ấy thuộc hạ đem việc Từ đại hiệp bị Nhất Thống môn bắt giữ báo lại, đồng thời hỏi xem trước đây Từ đại hiệp có giờ gặp điều gì nơi Hồng Hồng cô nương chẳng. Hồng Hồng cô nương nói việc Từ thái phu nhân cùng Từ đại hiệp bị bắt, người của Thần Nữ môn đã biết từ lâu, có điều nàng cùng Từ đại hiệp ba tháng nay không có liên lạc, một khoảng thời gian dài trước khi Từ đại hiệp bị bắt không nghe người có giờ gặp điều gì.

Tống Thiên Hành hơi nhíu mày hỏi:

- Tin tức về vụ thất tiêu phải chẳng cũng do Hồng Hồng cô nương cung cấp...

Mao Tử Kỳ đáp:

- Phải, lúc ấy Hồng Hồng cô nương bảo với thuộc hạ về việc Kim Thang bảo thất tiêu thì nàng vô tình tìm được một manh mối, đó là do một cô gái trong Di Hồng viện tiếp khách, tên khách trong lúc rượu say nói lộ ra...

Tống Thiên Hành hỏi nhanh:

- Tên ấy nói thế nào...

Mao Tử Kỳ đáp:

- Hồng Hồng cô nương kể lại rằng tên ấy trong lúc say khướt lẩm bẫm “hảo lão tiểu tử... chỉ có năm ngàn lượng bạc mà đòi bịt miệng ta... Hừ, chờ đó mà coi... chỉ cần lão gia tiết lộ với Kim Thang bảo một tiếng... coi người có thể nuốt trọn một món dị bảo vô giá...” Theo đó, Hồng Hồng cô nương đoán định rằng tên này là một phần tử tham gia cướp tiêu của Kim Thang bảo.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Tên ấy có lại lịch thế nào...

- Tên ấy họ Bạch tên Chấn Vũ, là thị vệ trong Tổng đốc phủ.

Tống Thiên Hành cười lạnh một tiếng, lẩm bẫm một mình:

- Không sai! Quả nhiên là lão tặc ấy chủ trì mọi việc.

Mao Tử Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Tổng tiên sinh, tiên sinh nói ai...

Tổng Thiên Hành chậm rãi đáp:

- Tây Môn Kiệt!

Mao Tử Kỳ kinh hãi hỏi:

- Tây Môn Kiệt... Đó không phải là Đốc phủ tổng văn án sao...

- Không sai!

Mao Tử Kỳ tiếp:

- Thuộc hạ đã thử hỏi qua không nhận được tên ấy, nhưng nếu Tổng tiên sinh muốn tìm Bạch Chấn Vũ, thuộc hạ có thể nghĩ cách khác.

Tổng Thiên Hành nói:

- Mao huynh thử nói rõ hơn xem!

Mao Tử Kỳ đáp:

- Thuộc hạ có một người đồng hương đang làm thị vệ trong Đốc phủ...

Tổng Thiên Hành hỏi ngược lại:

- Quý đồng hương có biết rõ thân phận của Mao huynh không...

Mao Tử Kỳ gật đầu:

- Hãn biết, ơ... phải rồi, cách này không ổn rồi...

Tổng Thiên Hành cười nhẹ tiếp lời:

- Không sai, cách này không ổn lắm, vấn đề này chờ huynh đệ suy nghĩ kỹ lại rồi sẽ quyết định sau, bây giờ huynh đệ muốn biết vị Hồng Hồng cô nương hiện còn trong Di Hồng viện không...

Mao Tử Kỳ hơi sững người nói:

- Hồng Hồng cô nương bốn ngày trước đây bị điều về Tổng đàn, nàng nói người tiếp nhiệm phân đàn nơi đây tên là Hồng Mai, trẻ nhất thì trong vòng bảy ngày sẽ tới nơi, nếu có việc gì cần cứ việc đến đây liên lạc với Hồng Mai là được.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm một chút nói:

- Mao huynh cho người đến Di Hồng viện thăm dò xem vị Hồng Mai cô nương đã đến chưa. Xong rồi, Mao huynh có thể lui.

Mao Tử Kỳ cung thân cáo lui.

Đêm, trời đã quá canh hai.

Trong thành Kim Lăng, nơi hậu viện của Đốc phủ, một bóng đen di chuyển nhanh như một con dơi khổng lồ, vị dạ hành quái khách này công lực cực cao, khinh công siêu tuyệt.

Hắn mình mặc lam y, bịt mặt bằng một mảnh sa đen, chỉ chừa hai mục quang như điện lộ ra ngoài.

Cách chỗ dạ hành quái khách chừng hơn trượng có một tên kinh trang đại hán cặp đao đứng gác, nhưng lạ một điều là địch nhân gần trong gang tấc mà hắn vẫn không biết không hay.

Lam y quái khách cười lạnh một tiếng, mục quang lướt sang tiểu lâu ở xa xa hãy còn ánh sáng đèn.

Tiếp đó thân hình chớp động, nhẹ như một con dơi bay vọt lên lan can chạm trở cầu kỳ.

Một tên thị vệ mang kiếm nhìn thấy kinh hồn nhưng miệng mới mở ra chưa kịp kêu lên đã không ngậm lại được nữa, thì ra hắn đã bị điểm huyết rồi.

Lam y quái khách ung dung đưa tay gõ cửa, trong phòng một giọng nói oai nghiêm vọng ra:

- Ai đó...

Lam y quái khách đáp:

- Ta!

“Cách” một tiếng, Lam y quái khách đã dùng chỉ lực đánh gãy then cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Đó là một thư phòng bày trí lộng lẫy, dưới ánh đèn lồng lung linh, một cầm bào lão nhân đang ngồi duyệt công văn, lão nghe tiếng mở cửa, liền ngẩng đầu lên quát:

- Đáng chết! Ai bảo người...

Chưa nói hết câu, lão đã nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, đồng thời chết cứng trên ghế.

Lam y quái khách đưa tay khép cửa lại, rồi sẵn tay kéo một chiếc ghế tấn ngang cửa hông, dịu giọng nói:

- Mã đại nhân, không nên sợ, ta không làm hại người, có điều người không được kêu lên, biết không...

A, thì ra cầm bào lão nhân này chính là Tổng đốc Lương Giang Mã Như Long, vậy thì lam y quái khách kia chính là Tổng Thiên Hành rồi!

Mã Như Long không hổ là phương diện đại nhân, thái độ ứng biến cũng hơn người một bậc. Sau một lúc kinh hãi thất thần, lão trấn tĩnh lại cất tiếng hỏi:

- Tráng sĩ oan ức chẳng...

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Mã đại nhân không nghĩ là ta đến hành thích sao...

Mã Như Long lắc đầu:

- Có hơi giống, nhưng...

Lão dừng lời, chỉ hàng chữ khắc trên vách “Công Trục Vô Tư” rồi mỉm cười nói:

- Bốn chủ hành sự có thể nói trên không thẹn với trời, dưới không hổ với dân nên trước nay chưa hề nghĩ đến việc có người hành thích ta.

Tổng Thiên Hành nhìn lên chăm chăm, thông thả nói:

- Chỉ mong là như vậy, Mã đại nhân, thảo dân đang đêm quấy nhiễu, không phải có điều oan ức cũng không phải đến để hành thích, chỉ có một việc mọn mong đại nhân giải thích giùm.

Mã Như Long đáp:

- Tráng sĩ có thất mắt gì cứ việc nói ra, chỉ cần không phạm đến cơ mật quốc gia, bốn phủ biết tất nói, nói tất tận tường.

Tổng Thiên Hành nói:

- Thảo dân đa tạ hảo ý của đại nhân! Sự thực việc thảo dân muốn hỏi không nghiêm trọng như đại nhân tưởng tượng, chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

Mã Như Long chỉ chiếc ghế đối diện lão, nói:

- Mời tráng sĩ ngồi!

Tổng Thiên Hành tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế, mới nhìn vào mắt lão hỏi:

- Mã đại nhân, về vật mà quý phủ ký thác nơi Chấn Uy tiêu cục, lai lịch thế nào xin Mã đại nhân cho biết!

Mã Như Long hơi giật mình:

- Tráng sĩ là...

Tống Thiên Hành đỡ lời:

- Thảo dân nhận lời ủy thác của Kim Thang bảo Bảo chủ Vân Thiết Thành, đến để điều tra rõ ràng vụ thất tiêu nửa tháng trước.

Mã Như Long lấy lại bình tĩnh:

- Tráng sĩ cho rằng lai lịch của món hàng có quan hệ với người cướp đi món hàng sao...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Không sai! Thảo dân quả có ý nghĩ này!

Mã Như Long lắc đầu vẻ phản đối:

- Làm sao có chuyện như vậy được...

Tống Thiên Hành cười nhẹ hỏi lại:

- Mã đại nhân căn cứ vào đâu mà quả quyết như vậy...

Mã Như Long đáp:

- Bởi vì chiếc Trân Châu Y đó do bản phủ tổng văn án Tây Môn Kiệt dâng tặng!

Tống Thiên Hành thềm “ồ” lên một tiếng, nhìn thẳng vào mắt đối phương hỏi:

- Như vậy Tây Môn tổng văn án có nói cho Mã đại nhân biết lai lịch của chiếc Trân Châu Y đó không...

- Không!

- Như vậy trước khi đem một bảo vật giá trị liên thành dâng cho Mã đại nhân, Tây Môn Kiệt có nói đến điều kiện gì không...

- Việc này...

Tống Thiên Hành trầm giọng tiếp:

- Mã đại nhân, để tiện bề phá án, đồng thời cũng vì sự nghiệp của Mã đại nhân, mong Mã đại nhân không nên giấu giếm.

Mã Như Long hơi biến sắc hỏi lại:

- Nghiêm trọng đến như vậy sao...

Tống Thiên Hành giọng vẫn lạnh tanh:

- Thảo dân không hề có ý nói để dọa người!

Mã Như Long trầm ngâm nói:

- Kỳ thực cũng không có gì đáng kể, hãn chỉ yêu cầu một chức tổng văn án của bốn phủ.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Rồi Mã đại nhân khinh suất nhận lời.

Mã Như Long cười nhẹ nói:

- Một chức tổng văn án của Tổng đốc phủ tuy quan đồng Ngũ phẩm có chút quyền uy, nhưng kỳ thực chỉ là một người giúp việc cho bốn phủ mà thôi, đừng nói đến việc dùng lễ vật cầu kiến, bốn phủ cũng phải dùng sính lễ để mời một người xứng đáng đảm nhiệm chức vụ này, giờ bỗng dưng có người dùng lễ hậu cầu đảm nhận, bốn phủ tại sao phải từ chối chứ...

Tống Thi

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Vũ Nội Song Tiên

Đồng thời Tây Môn Kiệt cũng đứng xa xa ôm quyền thi lễ, cất giọng cười khùng khục nói:

- Tổng đại tổng quản, đáng tiếc đã đến chậm một bước!

Tống Thiên Hành tạm thời không chú ý đến lời mỉa mai của Tây Môn Kiệt, chú mục nhìn thanh y nhân kẹp dưới nách Chu Chấn Bang hỏi:

- Chu lão, đó là Bạch Chấn Vũ...

Chu Chấn Bang gật đầu:

- Phải, lão nô thật không dễ dàng gì tìm được hãn trên một chiếc thuyền giữa sông Tần Hoài...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Đã hỏi cung chưa...

Chu Chấn Bang đáp:

- Đã hỏi rồi, đại khái giống như tiên liệu của thiếu chủ.

Tây Môn Kiệt đứng một bên nói chen vào:

- Tổng đại tổng quản, người đã đoán đúng sao không đến sớm hơn một chút...

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Tống Thiên Hành đã không còn là Tổng quản của Kim Thang bảo nữa. Bộ mặt giả của người cũng đã bị vạch trần, giữa ta và người chắc không còn cần đến Tổng quản và Tổng văn án nữa.

Tây Môn Kiệt cũng cười đáp:

- Quả là người mau mắn, Tây Môn Kiệt rất tán đồng.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt tiếp lời:

- Còn việc các hạ nói Tống Thiên Hành đến chậm một bước thì chưa hẳn đã là như vậy.

Tây Môn Kiệt thắt mắt hỏi:

- Chắc Tổng đại hiệp còn có giải thích thêm...

Tống Thiên Hành cười nhẹ đáp:

- Không sai! Bởi vì Tây Môn Kiệt ngươi hãy còn ở đây!

Tây Môn Kiệt cười âm hiểm:

- Nói vậy chắc Tổng đại hiệp cho rằng Tây Môn Kiệt này không chịu nổi một trận ác đấu chẳng...

Tống Thiên Hành cười nhạt đáp:

- Ít ra thì tám thành hỏa hầu “Ất Mộc chân nguyên” của ngươi chưa thể làm khó dễ được Tống mỗ!

Tây Môn Kiệt ngẩng mặt lên cười cuồng ngạo nói:

- Tống đại hiệp thật không hồ là truyền nhân của “Vũ Nội song tiên”! Không những đã sớm nhận ra lai lịch võ công của Tây Môn Kiệt này mà cả đến hỏa hầu nông sâu cũng thấy rõ!

Dừng một lát rồi y lạnh lùng tiếp:

- Tống đại hiệp đã chắc chắn như vậy rồi cơ sao còn chưa chịu hạ thủ...

Tống Thiên Hành khẽ nhếch môi cười nói:

- Không cần vội, Tống Thiên Hành còn muốn hỏi ngươi vài câu.

Tây Môn Kiệt nói:

- Tại hạ rửa tai chờ nghe.

Sắc diện Tống Thiên Hành trở nên mông lung hỏi:

- Tây Môn Kiệt, Trân Châu Y đã sớm lọt vào tay ngươi, ngươi hoàn toàn có thể tìm lấy một nơi thanh tịnh để luyện thần công, chờ khi thành tựu rồi ra mà xưng bá giang hồ, cơ sao lại bày trò nọ cơ kia cuối cùng cũng lén lút cướp lại áo là ý gì...

Tây Môn Kiệt mỉm cười đáp:

- Tống đại hiệp trí tuệ hơn người, về việc này chắc trong lòng đã sớm có khái niệm rồi phải không...

Tống Thiên Hành vẫn mơ màng đáp:

- Không sai! Ta đã có nghĩ người lợi dụng việc thất tiêu để bức Thiết lão giao cả cơ nghiệp Kim Thang bảo cho người để làm cơ sở xưng bá võ lâm.

Tây Môn Kiệt gật đầu giơ ngón tay cái lên tán thưởng:

- Liệu địch như thần, không hổ là Vũ Nội đệ nhất kỳ nhân đệ tử, chỉ tiết một điều người không hợp tác với Tây Môn Kiệt ta, bằng không nghiệp bá võ lâm coi như chắc chắn thuộc về hai ta rồi...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Những điều không có liên quan xin miễn bàn đến!

Tây Môn Kiệt da mặt quả dầy, y chỉ mỉm cười nói:

- Được rồi, được rồi, miễn bàn thì miễn bàn, Tống đại hiệp còn gì để hỏi nữa không...

Tống Thiên Hành gật đầu đáp:

- Còn, Tây Môn Kiệt người gửi thân vào Đốc phủ là có ý gì...

Tây Môn Kiệt cười đắc ý:

- Về việc này chắc Bạch Chấn Vũ đã khai rõ với Chu đại hiệp rồi, nhưng thôi để đích thân ta nói lại cho rõ ràng.

Tống Thiên Hành liếc nhanh về Chu Chấn Bang, thì lão nhẹ gật đầu xác nhận.

Tây Môn Kiệt cười nhẹ tiếp lời:

- Với sự uyên bác của Tống đại hiệp chắc cũng biết “Ất Mộc chân nguyên” muốn luyện nói cần phải là đồng nhân nam tử mới có thể đạt thành phải không...

Mục quang Tống Thiên Hành như hai luồng điện nhìn xoáy vào đối phương nhẹ gật đầu không đáp.

Tây Môn Kiệt tiếp:

- Như vậy đối với người đã mất chân nguyên như ta muốn luyện thành thì phải tìm cách khác để bổ cứu phải không...

Tống Thiên Hành buột miệng thốt:

- Thứ nhất là dùng Thiên niên hà thủ ô, kế đến là...

Tây Môn Kiệt mỉm cười đỡ lời:

- “Dã sơn sâm vương”!

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Không sai! Nhưng Thiên niên hà thủ ô đương nhiên không phải dễ tìm, mà cả “Dã sơn sâm vương” cũng là vật khó cầu.

Tây Môn Kiệt cười ngạo nghễ nói:

- Nói ra sợ Tống đại hiệp không tin, nhưng sự thực Tây Môn Kiệt ta đã có được nửa củ “Dã sơn sâm vương”...

Không chờ đối phương nói hết Tống Thiên Hành đã ngắt lời hỏi:

- Không lẽ ngươi ký thân vào Đốc phủ là vì “Dã sơn sâm vương”...

Tây Môn Kiệt đáp:

- Không sai! Tống đại hiệp quả thông minh, nói một biết mười, nhưng Tây Môn Kiệt cũng không ngần ngại nói rõ hơn một chút là nửa củ “Dã sơn sâm vương” đấy nguyên là của đương kim Hoàng thượng ban cho Mã đại nhân để Mã thái phu nhân trị bệnh, nhưng Mã thái phu nhân chưa kịp hưởng thì đã lên cực lạc rồi. Mã đại nhân đau đớn vì từ mẫu sớm ra đi, lại nữa cảm đặc ân của hoàng thượng nên coi nửa củ Sâm vương quý hơn tính mạng, mãi đến ba ngày trước đây mới lọt vào tay Tây Môn Kiệt ta.

Nói đến đó lão dừng lời một lát rồi mới cười nhạt tiếp lời:

- Có được nửa củ “Dã sơn sâm vương” đó thật không phải dễ dàng gì, Tống đại hiệp có nhận thấy như vậy không...

Tống Thiên Hành nhếch mép cười nhẹ:

- Tây Môn Kiệt ngươi quả có tính nhẫn nại, lại có thừa may mắn, nhưng có điều theo ta thấy thì ngươi hơi thiếu cảnh giác!

Tây Môn Kiệt nói:

- Xin được nghe cao luận!

Tống Thiên Hành giải thích:

- Điều đó thật đơn giản, bởi sau khi âm mưu thành tựu rồi thì lẽ ra ngươi nên cao bay xa chạy mới phải!

Tây Môn Kiệt ngửa cổ cười ngạo mạn:

- Tổng đại hiệp, Tây Môn Kiệt sau khi dùng xong nửa củ Sâm vương đã không còn là Tây Môn Kiệt lúc đến Kim Thang bảo nữa, có lẽ ta không làm gì được ngươi, nhưng việc ngươi muốn lưu ta lại cũng không phải dễ dàng!

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Tây Môn Kiệt, ngươi cũng đừng quá tin tưởng vào “Dã sơn sâm vương”, thời gian ba ngày e rằng chưa có mấy tác dụng.

Tây Môn Kiệt cất giọng cười âm hiểm:

- Đa tạ các hạ quan tâm! Nhưng người ta nói không có chút công phu thì không dám đi đêm, nếu ta không nắm chắc có khi nào lại dám đem tiền đồ và sinh mạng ra giỡn chơi!

Tống Thiên Hành nói tỉnh như không:

- Cứ cho là ngươi đã nắm chắc đi, nhưng một mình Tống Thiên Hành ta không chế phục nổi ngươi thì hãy còn một trợ thủ đặc lực khác có thể dùng được mà.

Tây Môn Kiệt nghe nói giật mình, lúc này lão đã cùng Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang giao nhau một chưởng, tuy song phương đều chưa dùng toàn lực nhưng ít ra cũng biết được công lực mỗi người nông sâu thế nào, dù dưới nách Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang có cặp thêm một Bạch Chấn Vũ mà lão còn chưa chiếm được mấy phần thượng phong, nếu cả hai cùng liên thủ tấn công thì hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Nhưng Tây Môn Kiệt là một tay gian hùng lão luyện giang hồ, dù trong lòng sợ hãi nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như thường, y nói:

- Tổng đại hiệp, ngươi có thể có trợ thủ không lẽ ta không thể có sao... Ha ha ha! Y bát truyền nhân của một trong Vũ Nội song tiên cũng chỉ là kẻ cậy thế hiếp cô...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Tây Môn Kiệt, cái bấy này giăng trước mặt Tống Thiên Hành cầm như vô dụng, nói thật cho ngươi biết, Tống Thiên Hành trước nay hành sự chỉ nhìn đại thể không câu nệ tiểu tiết, hơn nữa đối phó với loại âm tàng dã tâm làm mưa gió trên giang hồ thì càng không có gì cố kỵ...

Tống Thiên Hành đang nói thao thao chọt hơi biến sắc dừng lời, quay sang Chu Chấn Bang trầm giọng quát:

- Chu lão, bỏ Bạch Chấn Vũ xuống!

Tây Môn Kiệt nghe nói kinh hãi, ngỡ Tống Thiên Hành chuẩn bị hai người liên thủ đối phó với lão nên lão vận đủ mười hai thành công lực chờ đợi.

Nhưng chỉ thấy Tống Thiên Hành dùng nhĩ ngữ truyền âm công phu nói với Chu Chấn Bang mấy câu, lão lập tức bỏ Bạch Chấn Vũ xuống rồi lập tức tung người nhanh như chớp về phía cây cổ thụ cành lá xum xuê cách đó gần chục trượng.

Lúc đó Tống Thiên Hành quay sang Tây Môn Kiệt cười nhạt nói:

- Đừng sợ hãi, nói là nói vậy thôi, chứ đối phó với người chưa cần đến phải liên thủ với người khác.

Tống Thiên Hành vừa dứt lời đã nghe một giọng cười the thé đến chói tai phát ra từ phía cây cổ thụ, rồi một bóng đen bay vọt lên cao như chiếc pháo thăng thiên tránh khỏi một thế công vừa thần tốc vừa mãnh liệt của Chu Chấn Bang. Bóng đen như giao long uốn mình, chuyển hướng đâm xuống đất, thế rất nhanh nhưng khi đáp xuống đất lại nhẹ như chiếc lá, đứng cách Tống Thiên Hành chừng hơn trượng, vị trí vừa khéo cùng Tống Thiên Hành và Tây Môn Kiệt tạo thành thế chân vạc.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đánh vào khoảng không liền nổi giận hú lên một tiếng như long ngâm, đạp chân vào thân cổ thụ mượn thế bổ ngược trở xuống truy kích bóng đen.

Tống Thiên Hành phát tay áo ngăn lại nói:

- Chu lão! Khoan đã!

Người vừa xuất hiện đó là một quái khách mình mặc trang phục dạ hành, thân hình nhỏ thó, đầu trùm kín bằng một túi vải đen.

Trong lúc Tống Thiên Hành ra tay ngăn cản Chu Chấn Bang truy kích đối phương, thì trong hai lỗ tròn túi vải đen trên đầu quái khách tinh quang chớp ngời, chỉ thấy hấn giữa cổ cười như điên cuồng, cất giọng the thé nói:

- Có thể vừa nói chuyện vừa phát hiện hành tung của lão phu cách xa hơn mười trượng, Tống đại hiệp, người quả thật cao minh đáng phục!

Tây Môn Kiệt nghe mặt nóng bừng, không phải sao, chỉ nội một điểm này cũng đủ chứng tỏ lão còn thua kém đối phương xa lắm.

Nhưng chỉ nghe Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Các hạ quá khen!

Hắc y quái khách cười nói:

- Lời nói của lão phu chí thành, Tống đại hiệp chớ quá tự khiêm!

Hơi dừng lời một lát, hẳn trầm giọng nói tiếp:

- Tống đại hiệp, không phải lão phu tự cao, chứ trong tình huống như lúc này, lão phu tự tin võ lâm đương kim ngoài Vũ Nội song tiên ra không còn ai có thể phát giác nổi, thật không ngờ... ha ha ha... Thật là hậu sinh khả úy! Hậu sinh khả úy!

Tống Thiên Hành lạnh lùng nhìn đối phương nói:

- Các hạ, theo bộ dạng của các hạ thì chắc Tống Thiên Hành có thành giáo tôn danh quý tánh chắc cũng không chịu chỉ giáo cho...

Hắc y quái nhân cười nói:

- Phải, nếu lão phu có thể tùy tiện cho người biết danh tánh của mình thì hà tất phải trùm đầu bịt mắt!

Tống Thiên Hành tiếp:

- Danh tánh không thể cho người biết...

Hắc y quái nhân cười ngắt lời:

- Sai rồi, Tống đại hiệp, lão phu không phải không dám dùng chân diện mục và danh hiệu để nhìn người, chỉ vì thời cơ chưa đến mà thôi!

Tống Thiên Hành chậm rãi hỏi:

- Vậy phải chờ đến bao giờ mới có thể nói là thời cơ đến...

Hắc y quái nhân trầm ngâm:

- Cái này thì không nhất định, có điều chắc không lâu lắm đâu.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Vậy các hạ đến đây có ý gì có thể cho biết chẳng...

Hắc y quái nhân cười the thé nói:

- Không có ý gì, thấy náo nhiệt lòng thích thú mà thôi!

Tống Thiên Hành nhíu mày:

- Thấy não nhiệt lòng thích thú...

Hắc y quái nhân gật đầu:

- Chứ sao nữa, hai tay tuyệt đại cao thủ sắp khai diễn một trường ác đấu ngàn năm có một, như vậy còn chưa đáng để lão phu đến xem sao...

Tống Thiên Hành chăm chú quan sát ánh mắt đối phương, nói:

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao...

Hắc y quái nhân đáp:

- Lão phu nói thật lòng, tin hay không tùy ở người.

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Cho dù ngươi là đồng đảng của Tây Môn Kiệt thì Tống mỗ cũng không coi ra gì!

- Hay, khí khái lắm! Nhưng lão phu cũng xin nói một điều, hiện giờ giữa lão phu và hai người không thể nói là bạn cũng không thể nói là thù.

Ánh mắt Tống Thiên Hành như điện nhìn xoáy vào hắc y quái nhân nói:

- Các hạ có biết tại sao lúc này ta ngăn chặn Chu lão truy kích các hạ không...

Hắc y quái nhân cười nói:

- Lão phu cũng đang cảm thấy lạ vì điều đó.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Bởi vì lúc này các hạ thi triển thân pháp của bản môn “Thiên Long Ngự Phong” thân pháp.

Hắc y quái nhân cười thư thái:

- Cái này có gì là lạ, võ công trong thiên hạ giống như vạn sông có cùng một nguồn, không lẽ “Thiên Long Ngự Phong” thân pháp là tuyệt nghệ độc môn của quý môn sao...

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Không sai!

Hắc y quái nhân cười nhẹ nói:

- Nhưng theo chỗ lão phu được biết thì môn chủ phu nhân của Nhất Thống môn cũng rất rành “Thiên Long Ngự Phong” thân pháp.

Tống Thiên Hành hơi chấn động tâm thần, nghĩ thầm:

“Không lẽ người này là... thân hình nhỏ thó, giọng nói thanh mà cao, rõ ràng là nữ nhân...”

“Thiên Long Ngự Phong” thân pháp cho dù chính bà ta truyền ra, người thường cũng không thể có được hóa hầu như vậy... phải rồi, chính là bà ta!”

Tâm niệm chuyển động như điện, đồng thời sắc mặt chàng trầm hẳn xuống quát:

- Hay lắm! Cổ Song Thành, nếu không phải người nhắc nhở thì thật ta không nhận ra người!

Hắc y quái nhân cười ré lên nói:

- Tống Thiên Hành, luận về bối phận, Cổ Song Thành cũng là sư thúc người, giờ người lại dám gọi cả tục danh của người như vậy không sợ làm nhục thân phận cao tước của danh môn sao...

Tống Thiên Hành nghiêng răng:

- Sư thúc... Hừ! Hạng mặt người dạ thú như người mà dám xưng sư thúc trước mặt Tống Thiên Hành...

Hắc y quái nhân cười hăng hắc nói:

- Tống Thiên Hành, người nổi giận với ta làm chi, ta nào phải là Cổ Song Thành.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Cứ lộ mặt nạ người ra rồi nói tiếp!

Đồng thời với câu nói, thân hình chàng như một làn chớp xông tới chộp vào bao vải đen trên đầu đối phương.

Hắc y quái nhân cười nói:

- Khoan đã, nói rõ lý do rồi xuất thủ cũng chưa muộn mà!

Trong tiếng nói, thân hình hắn đã nhanh như ma muội bay xéo ra ngoài hơn trượng, thân pháp thần tốc không thua kém Tống Thiên Hành chút nào.

Sự tình diễn ra khiến Tống Thiên Hành đứng sững giữa đường trường.

Từ ngày chàng xuất đạo đến giờ có thể nói là chưa gặp đối thủ, đến cả tên cái thế ma đầu mưu sự làm

mưa làm gió trên giang hồ như Nhất Thống môn môn chủ Công Dã Tử Đô chàng còn không coi ra gì, nhưng trước mắt thân pháp của hắc y quái nhân quá cao minh đến nỗi đối với thần công bản môn chàng cũng phần nào mất tự tin.

Nhưng đồng thời việc này cũng làm chàng tin chắc đối phương chính là phu nhân của Công Dã Tử Đô, cũng chính là người mà lẽ ra chàng phải gọi bằng hai tiếng “sư thúc” Cổ Song Thành!

Bởi vậy sau một lúc sững người, song mục chàng lộ dị quang trầm giọng nói:

- Cổ Song Thành, người cũng có thể được xem là nhân vật danh vọng trong giang hồ, có gì không dám để mặt thật nhìn người...

Hắc y quái nhân xua tay nói:

- Tổng đại hiệp, cứ cho ta là Cổ Song Thành đi, nhưng theo chỗ ta được biết Cổ Song Thành chỉ có một cái lỗi là đã lấy Công Dã Tử Đô, ngoài ra đâu có điểm nào đáng để cho Tổng đại hiệp oán hận đến mức đó...

Tống Thiên Hành không nén được lửa giận:

- Bản thân người làm bao nhiêu việc tốt, giờ lại giả đồ lú lẩn!

Hắc y quái nhân cười nói:

- Xem ra nếu ta không chịu để lộ bộ mặt thật thì cái họa này nhất định phải gánh rồi!

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Nếu người không làm việc không dám nhìn mặt người ngoài đời thì có đâu lại không dám để bộ mặt thật nhìn người!

Hắc y quái nhân lạnh lùng nói:

- Tống Thiên Hành, lão phu thật sự không phải là Cổ Song Thành, nhưng mối giao tình của ta với Cổ Song Thành rất thâm sâu, nếu Cổ Song Thành có điều gì không phải đối với người, ngại gì mà người không chịu nói thẳng ra để lão phu nghe thử. Cần thiết, lão phu sẽ gọi y đến xin lỗi trước mặt người.

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Không cần, oán hữu đầu trái hữu chủ, đêm nay Tống Thiên Hành nhất quyết phải vạch mặt người mới nghe.

“Xoảng!” một tiếng, thanh Kim Xà nhuyễn kiếm buộc nơi lưng đã được rút ra. Kim quang rợn người,

Tống Thiên Hành rung nhẹ thanh kiếm lạnh lùng nói:

- Lấy binh khí ra!

Hắc y quái nhân hừ lạnh:

- Tống Thiên Hành, người tưởng lão phu sợ người sao...

Tống Thiên Hành nói gạt đi:

- Khởi phí lời, ta nói lấy binh khí ra!

Hắc y quái nhân xua tay lia lịa nói:

- Đánh đấm hồ đồ thế này lão phu không có hứng!

Tống Thiên Hành hừ lạnh:

- Chỉ sợ người không hứng cũng không được!

Vừa nói thân hình đã nhích động, một đạo kim quang quét ngang hông hắc y quái nhân.

Đây là chiêu “Pháp Luân Thường Chuyển” trong pho “Huệ Quang kiếm pháp” do Thanh Hư thượng nhân sáng chế, chiêu thức đánh ra trông chậm chạp phiêu diêu, nhưng sự thực uy lực vô cùng, biến hóa thâm ảo, trong võ lâm đương kim người có thể tránh khỏi một chiêu này không có mấy ai.

Chỉ thấy hắc y quái nhân cười ré lên một tiếng, nói:

- Hảo kiếm pháp!

Đôi vai hơi nhích động, thân hình đã phóng xẹt về phía tả hai trượng.

Nhưng Tống Thiên Hành dường như cũng đoán được đối phương nhất định sẽ tránh về phía tả, chàng liền cười lạnh một tiếng, hữu thủ thuận đà đưa kiếm quét một vòng biến chiêu “Phật Quang Phổ Độ”, kim quang chớp ngời theo sau bóng đen.

Đồng thời tay trái chàng đưa ra, ngón trở búng nhẹ, một luồng chỉ phong xuyên kim phá thạch, vô thanh vô tức điểm thẳng vào “khí môn” huyết của đối phương.

Hắc y quái nhân thân hình như ma muội vừa lách vừa tung không những tránh ra khỏi vùng kiếm ảnh mà cả chỉ phong của Tống Thiên Hành cũng kích vào khoảng không, trong khi đó hắc y cười the thé nói:

- “Huệ Quang kiếm pháp” và “Vạn Ứng Vô Thanh chỉ” đều đạt đến chín phần hỏa hầu, khá, khá lắm!

Nhưng người đừng quên rằng cả lão quý sư phụ người còn chưa làm gì được ta thì đừng nói đến hạng tiểu

bối như người!

Tống Thiên Hành vung kiếm tấn công như điên vừa nói:

- Cổ Song Thành, phen này thì người nói lộ rồi...

Giọng nói của hắc y quái nhân đột ngột biến thành trong trẻo như tiếng ngọc chạm nhau:

- Ta chính là Cổ Song Thành, có gì mà nói lộ với không nói lộ ra...

Tống Thiên Hành nổi giận:

- Thế sao lúc này người không chịu thừa nhận...

Cổ Song Thành (hắc y quái nhân) cười giòn tan:

- Giỡn với tên mao đầu tiểu tử người một chút không được sao...

“Xoẹt!” một tiếng, ống tay áo của Cổ Song Thành bị chỉ phong của Tống Thiên Hành xuyên thủng một lỗ.

Cổ Song Thành thất kinh kêu lớn:

- Á, người sao lại tuyệt tình đến như vậy, nói gì thì nói ta đây cũng là sư cô của người... Ái! Tây Môn Kiệt, người còn chờ gì nữa...

Tây Môn Kiệt như người mới tỉnh sau giấc mơ, lão tự rửa thầm:

- Đáng chết! Lẽ ra ta nên thừa cơ rút sớm mới phải.

Ý niệm vừa phát khởi, thân hình đã chớp động.

Tống Thiên Hành trầm giọng quát:

- Chu lão, chặn lão tặc lại!

Thực tế Chu Chấn Bang không chờ Tống Thiên Hành ra lệnh đã phi thân chặn đường rút lui đối phương, gần như đồng thời với tiếng quát của Tống Thiên Hành, lão quát lớn:

- Thất phu, để mạng lại!

Lời nói phát ra cùng với chiêu thức, chiếc tẩu thuốc bằng thép của lão phóng ra một chiêu “Thái Sơn Áp Đỉnh” từ trên cao giáng xuống đầu Tây Môn Kiệt, tay trái xuất chưởng, kinh phong như sóng biển kích vào đầu vai phải Tây Môn Kiệt.

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Hạng như người chưa đáng!

Quay người lại, hữu thủ tung ra một chưởng đón lấy chưởng phong, tả thủ biến trảo chộp thẳng vào chiếc tẩu thuốc.

Chu Chấn Bang thấy chưởng tâm của đối phương có ẩn hiện một lớp khí xanh xanh, biết đối phương đã dùng đến “Ất Mộc chân nguyên” thì trong lòng hơi hãi, quát lớn một tiếng trợ Oai:

- Lão tặc muốn chết!

Hữu thủ gạt mạnh, chiếc ống điều bằng thép đột ngột biến chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân” quét ngang thắt lưng Tây Môn Kiệt, tả thủ vận đủ mười thành công lực giữ nguyên thế đón lấy chưởng đối phương.

“Bùng!” một tiếng nghiêng trời lệch đất, thân hình Chu Chấn Bang hơi lão đảo, Tây Môn Kiệt đã lợi dụng chấn lực, nhấn mạnh gót chân tung người lên cao hơn năm trượng, không những tránh được chiếc ống điều quét ngang mà còn đảo người treo ngược chân trên trời đầu dưới đất, song trảo vươn ra đâm bổ xuống đầu Chu Chấn Bang.

Chu Chấn Bang vội vàng giắt chiếc ống điều trở vào thắt lưng, song chưởng đưa lên với một thế “Thiên Vương Thác Tháp”, vận đủ mười thành công lực đón chưởng.

Bốn chưởng chạm nhau, lại một tiếng “bùng” vang dội.

Chu Chấn Bang râu tóc dựng đứng, hai bàn chân lún vào đất đã hơn năm tấc.

Tây Môn Kiệt mượn đà tung người ra xa gần chục trượng, điểm chân lên ghế đá phóng thẳng ra khỏi hoa viên.

Chu Chấn Bang gầm vang phóng người đuổi theo.

Bỗng từ bên tả một bóng xám phi tới, người chưa đến nhưng giọng cười cuồng ngạo đã đến nơi:

- Lão bằng hữu, hai ta lại đầu vài ngàn chiêu.

Ô, thì ra là đệ nhất phó môn chủ Nhất Thống môn Cái Thế Hùng!

Chu Chấn Bang bị người ngăn cản đành giương mắt nhìn theo bóng Tây Môn Kiệt nhạt dần trong bóng đêm, bụng đầy nộ khí giờ chỉ còn trút lên đầu Cái Thế Hùng.

Lão liền gầm lớn:

- Họ Cái kia, đêm nay không phải ta thì người, nhất định phải có một năm xuống nơi đây.

Nói dứt lời lão đã công được bảy tám chiêu. Cái Thế Hùng bị bức đến liên tiếp phải thối lui bảy tám bước mới miễn cưỡng trụ lại được.

Phía bên kia Tống Thiên Hành với Cổ Song Thành đã trao đổi được mấy chục chiêu nhưng cho dù Tống Thiên Hành giở hết tuyệt học, song Cổ Song Thành một thân công lực chẳng thua kém chàng, lại nữa chiêu thức đã nằm lòng nên trong tay chàng dù có thanh thần kiếm, trong vòng hơn hai mươi chiêu cũng chỉ cắt đứt một vạt áo và “Vạn Ứng Vô Thanh chỉ” của chàng chỉ xuyên thủng tay áo của đối phương mà thôi.

Lúc này thấy tấn công lâu mà không kiến hiệu, lại thêm Tây Môn Kiệt được Cái Thế Hùng bảo hộ ung dung thoát đi, Tống Thiên Hành đã hơi bức mình định dùng tới “Nhị Tướng Kim Hoàn” Có lẽ khiếp hãi trước uy lực thần kỳ của “Nhị Tướng Kim Hoàn” nên Cổ Song Thành thấy chàng đưa ngón tay ra vội vàng kêu lớn:

- Dừng tay, ta có lời muốn nói!

Tống Thiên Hành thu thế, cười lạnh hỏi:

- Còn định giở trò gì nữa đây...

Cổ Song Thành cười nói:

- Tống Thiên Hành là nhân vật như thế nào mà ta dám giở trò trước mặt người.

Tống Thiên Hành vẫn lạnh lùng:

- Khởi cần phí lời!

Cổ Song Thành vẫn cười tươi:

- Không phí lời thì nhắc lại chuyện cũ được chứ...

Tống Thiên Hành chỉ hừ một tiếng, chú mục nhìn ánh mắt đối phương.

Giọng Cổ Song Thành chợt hơi trầm xuống:

- Cổ Song Thành ta tự vấn lòng thấy không có điều gì đặc tội với sư đồ người, duy chỉ có việc tự ái của ta quá lớn nên hại sư phụ người phải vào chốn Không môn, việc đó đến giờ vẫn thấy hối hận khôn nguôi. Nhưng nói về sai lầm của ta ngày ấy cũng đã bị báo ứng, ôm hận chung thân. Đêm nay người đối với ta tuyệt tình như vậy là tại làm sao...

Tống Thiên Hành nhếch môi nói:

- Người cứ một mực kêu không có điều gì đặc tội với sư phụ ta, xem ra không nói rõ không được rồi!

Cổ Song Thành gật gật đầu:

- Lẽ ra người phải nói câu này sớm hơn mới phải!

Tống Thiên Hành nghiêng răng nói:

- Được! Người xem đây!

Chàng liền đưa tay vào ngực áo lấy ra một chiếc trâm cài bằng vàng nạm ngọc ở đầu, dưới ánh trăng chỉ thấy ánh châu ngọc lẫn với ánh kim lấp lánh, rõ ràng là một vật trang sức trân quý của nữ nhân.

Cổ Song Thành nhìn thấy chiếc trâm liền chấn động tâm thần, tuy trên đầu bà ta trùm chiếc túi vải đen không nhìn thấy sự thay đổi trên sắc diện. Nhưng nhìn thấy thân hình rúng động cũng đủ thấy bà ta kích động như thế nào.

Song mục Tống Thiên Hành như hai luồng điện nhìn xoáy vào mắt đối phương, rồi hỏi:

- Có nhận ra vật này không...

Cổ Song Thành cố nén lòng kích động nói:

- Đó là vật mà ta quý nhất đời sao lại không nhận ra! Hà, người làm sao có được vật ấy...

“Bùng!” một tiếng chấn thiên động địa. Chu Chấn Bang và Cái Thế Hùng đã giao nhau một chưởng, cả hai râu tóc đều dựng ngược, mỗi người thối lui ba bước.

Cổ Song Thành liếc nhanh về phía đấu trường nói:

- Người bảo hai người dừng tay có được không...

Tống Thiên Hành gật đầu, nhưng mắt vẫn không rời ánh mắt đối phương:

- Được!

Rồi chàng chột cao giọng nói:

- Chu lão, dừng tay!

Đồng thời Cổ Song Thành cũng kêu lên:

- Phó môn chủ, dừng tay nghỉ ngơi một lát!

Chu Chấn Bang và Cái Thế Hùng hậm hực trừng mắt nhìn nhau một cái rồi mới lui về sau lưng chủ nhân mỗi người.

Tống Thiên Hành xoay xoay chiếc trâm trong tay hỏi:

- Đây thật sự là vật của người...

Cổ Song Thành buông gọn:

- Không sai!

Tống Thiên Hành hỏi nhanh:

- Người đánh mất nó lúc nào...

Cổ Song Thành trầm ngâm:

- Đại khái khoảng mười năm nay rồi.

Tống Thiên Hành tiếp:

- Người đánh mất nó ở đâu...

Cổ Song Thành hơi ngần người:

- Việc này lâu quá rồi, ta không còn nhớ nữa.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Có cần ta nhắc cho người nhớ không...

Dường như không nhận thấy ý tứ mỉa mai trong lời nói của Tống Thiên Hành, Cổ Song Thành buột miệng nói:

- Được, ta cũng vừa định hỏi người!

Tống Thiên Hành nghiêng răng dần từng tiếng:

- Cách đây mười năm, vào một đêm tối trời gió lớn, ta đã tìm thấy nó trong thiền phòng của ân sư ta.

Cổ Song Thành nổi giận:

- Tống Thiên Hành, người đừng có ăn nói hồ đồ, dù cho ta không sợ gì chuyện đó nhưng người cũng phải nghĩ đến danh dự của sư phụ người.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười lạnh:

- Người đương nhiên là không sợ gì chuyện đó rồi, còn như ân sư ta là vàng thật tất không sợ lửa, lại càng không có gì phải sợ!

Cổ Song Thành cúi đầu lẩm bẩm:

- Kỳ lạ thật, chiếc trâm này sao lại lọt vào phòng lão đại sĩ...

Tống Thiên Hành cười lạnh một tiếng nói:

- Việc đã đến nước này người còn giả dò không biết thì thật là mặt dày hết sức!

Cổ Song Thành ngạc nhiên hỏi:

- Không lẽ bên trong còn có uẩn khúc gì khác...

Tống Thiên Hành vẫn nhìn chăm chăm đối phương, nói tiếp:

- Nếu sự việc chỉ đơn giản như vậy thôi thì làm gì đến độ ta nhất định giết người.

Cổ Song Thành giọng lúng búng:

- Ta... ta không hiểu được ảo diệu bên trong, người... người có thể nói rõ hơn một chút không...

Tống Thiên Hành không còn nhẫn nhịn hơn được nữa, quát lớn:

- Cổ Song Thành, người có gan dám làm việc thương thiên hại lý mà không đủ dũng khí để thừa nhận sao...

Cổ Song Thành cũng nổi giận quát trả:

- Lão nương trước nay chưa hề làm qua việc gì hồ thẹn với lương tâm, làm sao biết người nói đến việc gì mà thừa nhận với không thừa nhận!

Tống Thiên Hành âm lạnh:

- Được, ta cũng không ngại nói rõ hơn một chút.

Dừng lời một lát, cổ nén kích động trong lòng nhưng cơ mặt chàng vẫn giật giật không ngừng, sau đó mới cất giọng đau đớn nói:

- Mười năm trước, trong đêm tìm thấy chiếc trâm này, ân sư ta đang tịnh tu luyện công, không ngờ có người dám đột nhập thiên phòng ra tay ám toán.

Cổ Song Thành kinh hãi kêu lên:

- Có chuyện như vậy sao... Kết quả thế nào...

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Kết quả là ân sư ta bị tẩu hỏa nhập ma, bán thân bất toại, đến bảy năm sau mới hoàn toàn phục nguyên.

Cổ Song Thành có vẻ không tin nói:

- “Vạn Ứng thần công” của sư phụ người dù trong lúc nhập định cũng có thể phát hiện địch nhân ám toán, và lại còn có năng lực ứng biến, vậy sao lệnh sư lại để đến nỗi bị tẩu hỏa nhập ma...

Tống Thiên Hành thở dài đáp:

- Nói ra thì thật đơn giản, thứ nhất chỗ tịnh tu của ân sư không thể ngờ được có kẻ địch đến ám toán...

Cổ Song Thành gật đầu:

- Phải, kẻ nào dám đến ám toán một trong Vũ Nội song tiên Thanh Hư thượng nhân thì kẻ đó gan lớn bằng trời!

Tống Thiên Hành hừ lạnh, tiếp:

- Thứ hai, công lực của kẻ địch cao mình vượt ra ngoài sự suy đoán của ân sư ta.

Cổ Song Thành không ngăn được, chen lời nói:

- Không lẽ công lực của kẻ đó còn cao hơn cả lệnh sư sao...

Tống Thiên Hành đáp:

- Không đến nỗi như vậy, nhưng nói kém hơn thì không kém hơn mấy tí!

Cổ Song Thành lẩm bẩm:

- Không kém hơn mấy tí, vậy ra kẻ đó có thể là một trong Thập Đại cao nhân...

Tống Thiên Hành cười nhẹ, nói tiếp ý chưa hết:

- Bởi vậy, ân sư ta trong lúc sơ ý, tuy dùng “Vạn Ứng thần công chỉ” xuyên thủng cánh tay phải của đối phương nhưng cũng bị đánh trúng một chưởng làm chân khí cải đạo, tẩu hỏa nhập ma.

Cổ Song Thành hỏi:

- Lúc ấy lệnh sư không nhìn rõ được diện mạo của kẻ ám toán sao...

Tống Thiên Hành đáp:

- Đương nhiên nhìn rõ, bộ dạng của thích khách giống y như người hiện thời, không khác chút nào, có điều lúc ấy có tuyết nên người mặc toàn thân màu trắng mà thôi!

Cổ Song Thành cười khổ nói:

- Có việc ngẫu hợp như vậy, xem ra ta có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan này.

Tống Thiên Hành trầm giọng:

- Người không thừa nhận...

Cổ Song Thành rún vai đáp:

- Tai bay vạ gió, việc này nào phải chuyện chơi.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Như vậy chiếc trâm rơi lại trong thiên phòng của ân sư ta người lại có giải thích thế nào đây...

Cổ Song Thành sững người nói:

- Việc này...

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Không giải thích cho xuôi được phải không...

Cổ Song Thành trầm ngâm đáp:

- Ta nghĩ có người muốn vu oan giá họa cho ta...

Tống Thiên Hành tiếp:

- Cách nghĩ này không phải không có lý, ân sư cùng ta đã từng nghĩ qua, nhưng giả như có người giá họa cho người thì làm sao đến nỗi xảo hợp tới mức này, huống chi lúc nãy người đã lỡ lời nói lộ ra...

Cổ Song Thành nổi giận quát lớn:

- Nói bậy! Ta nói lộ ra điều gì...

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Lúc này người nói “Lão quỷ sư phụ người còn chưa làm gì được ta”. Câu này người giải thích thế nào...

Cổ Song Thành thở dài:

- Đáng chết thật, lại thêm một sự ngẫu hợp bất lợi cho ta.

Dừng một lát Cổ Song Thành lại thở dài tiếp:

- Tống đại hiệp, trong lúc song phương đấu khẩu, một câu nói chưa được suy nghĩ kỹ càng không lẽ người vịn vào đó để kết tội người hay sao...

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Cổ Song Thành, người nhất định nói là có người giá họa cho người...

Cổ Song Thành thở dài đáp:

- Sự thật là như vậy, ta làm sao nói khác đi được...

Tống Thiên Hành hỏi:

- Vậy người thử nghĩ xem trong kẻ thù của người ai là kẻ có khả năng giá họa cho người nhất...

Cổ Song Thành cúi đầu suy nghĩ, một lúc sau mới lắc đầu nói:

- Trong nhất thời quả thật ta không nghĩ ra, nhưng nếu người cho ta một kỳ hạn rộng rãi, ta nhất định sẽ tìm ra thủ phạm.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Cần bao lâu...

Cổ Song Thành đáp không cần suy nghĩ:

- Chậm thì nửa năm, nhanh thì một tháng!

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Vậy thì phí thời gian quá!

Cổ Song Thành:

- Chứ người định không chờ trăng đen minh bạch, nhất định giết ta mới can tâm sao...

Tống Thiên Hành đáp lời:

- Người nói đúng một nửa, trước khi giết người ta buộc người phải khấu phục tâm phục mà chịu chết.

Cổ Song Thành nói:

- Chỉ cần người nói sao cho ta tâm phục thì ta sẵn sàng đưa cổ chịu chết, người nói đi...

Tống Thiên Hành nói như ra lệnh:

- Vạch cánh tay phải người ra!

Cổ Song Thành cười lạnh:

- Tống Thiên Hành, người là đệ tử danh gia, lời nói như vậy mà người nói ra không thấy ngượng sao...

Tống Thiên Hành thần sắc vẫn lạnh lùng nói:

- Sự cấp tùng quyền, có gì mà không dám nói!

Cổ Song Thành nổi giận hỏi:

- Thực ra thì người muốn gì...

Tống Thiên Hành giải thích:

- Bởi vì lúc ám toán ân sư ta, kẻ ám toán bị “Vạn Ứng Vô Thanh chỉ” của người xuyên thủng bả vai phải, thế nào cũng lưu vết sẹo...

Cổ Song Thành ngắt lời:

- Không sai! Đó là bằng chứng thuyết phục rằng ta không liên quan gì đến việc ám toán sư phụ người!

Tống Thiên Hành trầm giọng:

- Thế sao người còn chưa chịu vạch áo ra...

Cổ Song Thành cười khố:

- Lão bà tử ta tuy tuổi đã cao nhưng muốn trước mặt ba bốn nam nhân như vậy vạch áo cho người

xem... hành động đó không được để coi cho lắm...

Tống Thiên Hành cương quyết nói:

- Ta đã có nói qua, sự cấp tòng quyền, việc quan hệ đến tính mạng thì tiểu tiết còn câu nệ làm chi...

Cổ Song Thành không nhịn được hừ lạnh:

- Uống cho người đọc sách thánh hiền mà đến cái lễ tiết cũng không hiểu. Ta thà mất mạng chứ không chịu thất tiết!

Tống Thiên Hành cau mày:

- Ta và người đều là người trong võ lâm, huống chi chỉ vạch một cánh tay ra thì nói làm gì đến hai chữ “thất tiết”...

Cổ Song Thành trầm tư:

- Tống Thiên Hành, tuy ta thống hận người cố chấp, nhưng cũng thông cảm với nỗi đau của người, hiện thời người không có nữ nhân đồng hành, ta thì kiên quyết không vạch áo cho nam nhân xem, nếu mỗi người chúng ta đều nhất định khăng khăng giữ lấy ý mình thì việc đêm nay không thể nào đi đến kết luận được. Chi bằng ta đề nghị một cách giải quyết trung hòa, người thấy thế nào...

Tống Thiên Hành chau mày:

- Người nói ra nghe thử!

Ánh mắt Cổ Song Thành như hai luồng điện quét nhanh toàn trường nói:

- Trước khi đề nghị cách giải quyết trung hòa, ta muốn phân tích tình hình song phương một chút.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Nói càng ngắn gọn càng tốt!

Cổ Song Thành cười nhẹ:

- Nếu ta và người ai cũng nhất định khăng khăng theo ý mình mà đi đến chỗ dùng vũ lực để phân thắng bại thì với thực lực của song phương trước mắt phải chăng sẽ rơi vào thế lưỡng bại câu thương...

Tống Thiên Hành chậm rãi đáp:

- Cái đó thì chưa chắc!

Cổ Song Thành nói:

- “Chưa chắc” thì ít ra người cũng chưa nắm chắc được phần thắng phải không...

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm chưa kịp mở miệng thì Cổ Song Thành đã cười cướp lời:

- Đừng vội nổi nóng, giờ người hãy lắng nghe ta nói cách giải quyết đây.

Dừng lời một lát, rồi chú mục nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Việc đêm nay đến đây chấm dứt, nhanh thì một tháng chậm thì nửa năm, Cổ Song Thành sẽ mang hung thủ ám toán sư phụ người giao ra, người thấy thế nào...

Tống Thiên Hành hơi suy nghĩ một chút rồi gật đầu dứt khoát:

- Được, với thân phận của người trong Nhất Thống môn ta bằng lòng chấp nhận điều kiện!

Cổ Song Thành mỉm cười tiếp:

- Phải, quả đoán như vậy mới là phong độ của đại trượng phu, nhưng ta cũng xin tặng người một viên “Định Tâm Hoàn” cho dù ta tìm không ra hung thủ ám toán sư phụ người thì đến chừng đó cứ đến Nhất Thống môn đòi người.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Không sai! Đến lúc mà người không giao được người ra, bất luận người có lên trời hay chui xuống đất ta cũng tìm cho ra người. Người có thể trả lời ta một câu hỏi khác không...

Cổ Song Thành hỏi:

- Xin cứ nói:

Tống Thiên Hành nói:

- Tây Môn Kiệt phải chăng là nha tráo của Nhất Thống môn...

Cổ Song Thành lắc đầu:

- Không phải!

Tống Thiên Hành trầm giọng:

- Thế sao người lại bảo vệ cho lão tẩu thoát...

Cổ Song Thành cười khúc khích nói:

- Bởi vì Tây Môn Kiệt là một nhân tài có thể dùng được, ta không thể giương mắt nhìn hắn bị hủy hoại dưới tay ngươi.

Tống Thiên Hành hừ lạnh:

- Ngươi tính toán khá lắm, nhưng ta sợ lần này thì thành công cóc thôi.

Cổ Song Thành ngạc nhiên hỏi lại:

- Nghĩa là sao...

Tống Thiên Hành giải thích:

- Tây Môn Kiệt hùng tâm vạn trượng, không phải là hạng người chịu phủ phục dưới chân kẻ khác. Đêm nay ngươi làm như vậy không những gieo một mầm họa cho giang hồ mà còn gieo luôn mầm họa cho cơ nghiệp của ngươi về sau.

Cổ Song Thành cười khanh khách nói:

- Đa tạ chỉ giáo! Nhưng ta cũng không ngại báo cho ngươi biết là Cổ Song Thành này không có tài cán gì, duy chỉ có một sở trường là huấn luyện ngựa chững, ngựa càng chững càng hay, ta càng thích thu phục.

Tống Thiên Hành chỉ nhếch môi nở một nụ cười khó hiểu.

Cổ Song Thành tiếp:

- Giờ đến lượt lão thân thỉnh giáo Tống Thiên Hành ngươi một việc!

Tống Thiên Hành hơi ngạc nhiên hỏi:

- Việc gì...

Cổ Song Thành đáp:

- Việc lệnh sư bị ám toán! Ta thất mắt một điều là tại sao ngay sau khi lệnh sư bị ám toán các ngươi lại không truy xét hung nguyên mà chờ đến mười mấy năm sau mới bắt tay vào điều tra...

Tống Thiên Hành trả lời:

- Lúc ấy ân sư bị tẩu hỏa nhập ma, hành động không tiện, còn ta lúc ấy mới nhập môn không lâu, công lực còn non kém, thử hỏi ai là người đứng ra gánh vác việc điều tra...

Cổ Song Thành lại hỏi tiếp:

- Vậy ít ra các người cũng phải nhờ đến Trường Xuân chân nhân điều tra giùm chứ...

Tống Thiên Hành đáp:

- Không sai, lúc ấy ân sư cùng Trường Xuân chân nhân có đàm luận qua, hai người cùng đoán định hung thủ nhất định là người, đồng thời cũng nhận xét việc làm này của người tất có âm mưu khác nên quyết định ẩn nhẫn chờ đợi, đồng thời âm thầm chuẩn bị chờ lúc người ra mặt di hại giang hồ mới ra tay trừng trị, bởi vậy khi ta học nghệ thành tài, lúc hạ sơn ân sư ân cần dặn dò là lúc ma tung chưa lộ, thì ta không được tiết lộ thân phận. Cái mà người nói đến “ma tung” chính là hành tung của người vậy!

Cổ Song Thành cười khố:

- Đáng chết thật, cái họa gởi này ta gánh đã mười năm nay mà không hề hay biết!

Tống Thiên Hành lại nói thêm:

- Hung thủ ám toán ân sư ta có phải là người hay không còn phải chờ chứng thực, nhưng việc di hại giang hồ thì đã rõ ràng không còn chối cãi đi đâu được nữa.

Tinh mục Cổ Song Thành chớp chớp, nhưng không mở lời.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Ba tháng trước đây, lúc ta nhận lời Vân bảo chủ Kim Thang bảo thay người điều tra những nghi án liên tục xảy ra, ta còn chưa nghĩ đến người chính là kẻ chủ mưu đứng đằng sau tất cả những trò quỷ đó, cho đến khi ta phát hiện Chu Đại Cường sử dụng độc môn tuyệt học “Kim Liên kiếm pháp” của người ta mới biết được người chính là kẻ chủ sự!

Cổ Song Thành chậm rãi nói:

- Người nói hết chưa...

Tống Thiên Hành nói:

- Nói hết rồi, có điều còn mấy lời sau cùng muốn đặc biệt cảnh cáo người.

Cổ Song Thành cười nhẹ:

- Người nói cho dễ nghe hơn một chút không được sao...

Tống Thiên Hành rít qua kẽ răng:

- Về việc Từ Quân Lượng đại hiệp và Từ thái phu nhân, trong khi ta chưa cứu được người ra, người nên liệu mà đối đãi tốt, bằng không cả vốn lẫn lời sẽ di phu thê người đưa thân gánh vác.

Cổ Song Thành bật cười khanh khách:

- Người yên tâm đi, đối với loại nhân vật có thể dùng được, ta không khi nào lại ngược đãi. Hai mẹ con hẳn còn ở trong bản môn được đối đãi không thua gì môn chủ phu nhân, có điều ta cũng trịnh trọng nhắc nhở người là người đã cùng môn chủ ước định trong vòng ba tháng cứu người, người cũng khá nên gấp rút chuẩn bị để tránh khỏi hối hận chung thân!

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm:

- Đa tạ nhắc nhở, tại hạ nhớ rõ!

Cổ Song Thành chú mục hỏi:

- Tống đại hiệp còn gì muốn nói nữa không...

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Đa tạ! Không còn gì nói nữa!

Cổ Song Thành nói:

- Vậy lão thân xin cáo từ!

Quay sang Cái Thế Hùng phát tay một cái, rồi cả hai song song tung người biến mất vào bóng đêm.

Tống Thiên Hành ngẩn mặt nhìn trời đêm. Thật lâu thật lâu sau mới phát ra một tiếng thở dài nặng nề.

Chu Chấn Bang bước đến gần hạ giọng hỏi:

- Thiếu chủ, tên Bạch Chấn Vũ này xử trí thế nào đây...

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Tên này có thể còn có chỗ dùng, cứ mang hẳn về Thiết Ký tiền trang rồi hẵng hay.

Chu Chấn Bang cung kính đáp:

- Tuân lệnh! Thiếu chủ cũng về luôn bây giờ chứ...

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Không! Ta còn phải gặp Mã đại nhân...

Chưa dứt lời thì chợt nghe tiếng bước chân xào xạc vọng tới, Mã Như Long chấp tay sau lưng chậm rãi bước ra.

Tống Thiên Hành giật mình buột miệng nói:

- Mã đại nhân, người mạo hiểm quá...

Mã Như Long cười nhẹ đáp:

- Tống tiên sinh, nếu hạ quan không có đến một chút đảm lượng như vậy thì sao đáng nhận trọng trách ở đây.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Sự việc diễn ra từ đầu đến giờ chắc Mã đại nhân đã mục kích đầy đủ...

Mã Như Long gật đầu:

- Phải, khoảng cách không xa lắm, tiếng nói của liệt vị cũng không phải nhỏ, nên hầu như hạ quan đều nghe thấy tất cả.

Tống Thiên Hành cười nhẹ ngắt lời:

- Vậy càng hay, chúng ta cứ ở đây nói chuyện cũng được!

Mã Như Long hơi sững người hỏi:

- Nhị vị không vào bên trong ngồi một chút sao...

Tống Thiên Hành đáp:

- Không làm quấy nhiễu Mã đại nhân thêm, thảo dân chỉ xin Mã đại nhân chứng thực cho một việc.

Mã Như Long nói ngay:

- Xin Tống tiên sinh cứ nói.

Tống Thiên Hành nói:

- Lúc này Tây Môn Kiệt có nói đến việc nửa củ “Dã sơn sâm vương”, việc này chân giả thế nào...

Mã Như Long thở dài:

- Không sai, có điều hẳn chỉ lấy được một phần tư mà thôi, bởi vì vật quá trân quý nên ha.

quan đã cất vào hai nơi khác nhau.

Đến lúc này lão mới đưa tay ra phía trước, trong tay lão có một chiếc ngọc tráp chạm trổ tinh kỳ, rồi nói tiếp:

- Đây là phần may mắn còn chưa bị lấy cắp, xin Tổng tiên sinh xem thử.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Không cần xem nữa, Mã đại nhân cố bảo quản cẩn thận, tốt nhất là nên dùng đi thì hơn.

Mã Như Long nghiêm nghị nói:

- Tổng tiên sinh cứ cầm lấy, hạ quan còn có lời muốn nói.

Tổng Thiên Hành nói:

- Mã đại nhân xin cứ nói.

Miệng nói như vậy nhưng chàng vẫn không đưa tay ra tiếp lấy ngọc tráp.

Mã Như Long đành phải thu tay về, nói:

- Tổng tiên sinh, lúc nãy nghe lời đối đáp của các vị, hạ quan không những cảm thấy hổ thẹn mà còn sợ hãi nữa. Hạ quan tuy không phải là người trong võ lâm, nhưng cũng hiểu được tính quan trọng của thiên vật địa bảo đối với người trong võ lâm. Ngày trước hạ quan vì nhất thời hồ đồ dẫn sói vào nhà, đến nỗi một phần tư củ sâm vương bị hăn trộm đi, làm tăng thêm phiền não cho Tổng tiên sinh, đồng thời lại gieo thêm mầm họa cho võ lâm, nay hạ quan đã suy gẫm kỹ càng, quyết định tặng một phần tư củ Sâm vương còn lại cho Tổng tiên sinh để cáo lỗi, mong Tổng tiên sinh vui lòng dung nạp!

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Mã đại nhân cho Tổng Thiên Hành là hạng người gì...

Mã Như Long cười gượng tiếp:

- Hạ quan biết Tổng tiên sinh một đời đại hiệp, cũng là một kỳ nam tử đầu đội trời chân đạp đất, quyết không dễ dàng thọ nhận ân tình của kẻ khác, nhưng không nể mặt tăng thì cũng xin nể mặt phật, xin nhận cho lòng thành chuộc lỗi của hạ quan.

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Không được đâu Mã đại nhân, nếu làm như vậy thì Tống Thiên Hành này có khác gì tên Tây Môn Kiệt!

Mã Như Long cười gượng định lên tiếng thuyết phục thì Tống Thiên Hành đã nghiêm mặt nói:

- Củ sâm vương này Mã đại nhân ăn vào có thể trường niên tích thọ, còn Tống Thiên Hành có nhận cũng chẳng ích gì...

Mã Như Long cũng nghiêm mặt nói:

- Tuy hạ quan không biết võ công, nhưng cũng biết sâm vương có ích cho công lực của người luyện võ...

Tống Thiên Hành cương quyết nói:

- Không phải Tống Thiên Hành cố ý làm cao! Mã đại nhân, ý hạ dân đã quyết, thịnh tình của Mã đại nhân chỉ xin tâm lãnh mà thôi.

Đồng thời bên tai Mã Như Long cũng nghe phảng phất tiếng nói nhỏ như muỗi kêu của Chu Chấn Bang, chỉ thấy lão nín thở lắng nghe một hồi rồi gật đầu lia lịa, vẻ không còn kiên trì như lúc đầu nữa. Tống Thiên Hành không rõ khúc chiết, cứ ngỡ lão đã bị thái độ kiên quyết của mình thuyết phục rồi.

Mã Như Long mỉm cười nói:

- Tống tiên sinh đã không nể tình thì hạ quan đành vậy chứ biết sao hơn.

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Mã đại nhân, những người do Tây Môn Kiệt tiến cử, đại nhân đã cho người thẩm tra chưa...

Mã Như Long đáp:

- Đa tạ Tống tiên sinh quan tâm, lúc này hạ quan đã cho thẩm tra thì những người đó lạng lẽ bỏ đi hết rồi.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Mã đại nhân còn điều gì dạy bảo không...

Mã Như Long cười đáp:

- Hạ quan không dám. Từ rầy trở đi Tống tiên sinh có rỗi mời di giá đến tệt môn uống trà.

Tống Thiên Hành chấp tay nói:

- Vậy hạ dân xin cáo từ.

Ôm quyền thi lễ xong, chàng quay sang Chu Chấn Bang nói:

- Chu lão, chúng ta đi.

Dứt lời tung người phóng đi, chỉ thấy một làn khói xanh nhạt dần vào màn đêm. Tiếp đó thấy Chu Chấn Bang ôm xốc Bạch Chấn Vũ lên, đến gần Mã Như Long rồi hai người ha.

giọng bàn luận một hồi rồi mới tung người phóng đi.

Mã Như Long nhìn theo hướng Tống Thiên Hành và Chu Chấn Bang mất hút rồi lẩm bẫm một mình:

- Đêm nay tuy bị một phen kinh hãi, nhưng cũng được đại khai nhãn giới.

* * * * *

Tờ mờ sáng hôm sau Tống Thiên Hành tiếp kiến Mao Tử Kỳ trong tịnh lâu, chàng đem việc đêm qua có liên quan đến việc thất tiêu của Kim Thang báo kể lại rồi dặn Mao Tử Kỳ lập tức thông báo về Kim Thang báo, trách nhiệm về việc Chấn Uy tiêu cục bị thất tiêu được giải trừ.

Tiếp đó sai mang Bạch Chấn Vũ vào, hỏi han cặn kẽ một hồi. Nhưng ngoài những việc đã biết từ đêm qua ra thì không hỏi được gì thêm, bởi vì Bạch Chấn Vũ chẳng qua nhận lệnh từ Tây Môn Kiệt sai gì làm nấy, đến cả sào huyệt của Tây Môn Kiệt ở nơi nào cũng không biết rõ, thậm chí Tây Môn Kiệt thường ngày có qua lại với những nhân vật nào cũng không biết.

Tống Thiên Hành mất công hỏi han cả buổi cuối cùng đành phải thở dài phế công lực của Bạch Chấn Vũ rồi thả hãnh đi.

Sau buổi cơm trưa Tống Thiên Hành một mình đi dung đến dinh thự cũ của Trần Thượng thư dò xét địa thế một hồi.

Đó là một dinh thự rộng lớn tọa lạc bên trong Tụ Bảo môn, nằm ở Đông ngạn Trần Hoài hà, tương truyền dinh thự này xây dựng hồi Minh thái tổ Chu Nguyên Chương định đô ở Kim Lăng, nhưng nay đã trở thành một nơi hoang phế, đây đó còn sót lại một bờ tường rêu phong phủ kín, cỏ dại mọc rậm rì, làm nơi trú ngụ cho loài chồn cáo và bọn hành khất vô không nhà.

Canh hai đêm hôm ấy, Tống Thiên Hành dẫn theo Chu Chấn Bang lặng lẽ tiến vào dinh thự Trần Thượng thư, ẩn thân trên một cây cổ tùng cành là sum xuê. Hai người đầu lưng nhau chia ra giám sát bốn phía chung quanh.

Sự chờ đợi bao giờ cũng nặng nề, đặc biệt trong khung cảnh hoang vắng thê lương và tính chất của cuộc

hẹn đêm nay. Thanh y phụ nhân ước hẹn Tống Thiên Hành canh ba đêm nay sẽ giao Từ thái phu nhân ở nơi đây.

Thời gian như cô đọng lại.

Thật không dễ dàng gì Tống Thiên Hành và Chu Chấn Bang hai người mới chờ được đến canh ba.

Bỗng...

Một bóng đen vẽ một đường cầu vồng, nhẹ nhàng rơi vào bên trong hoa viên cũ, vừa khéo cách cây cổ tùng nơi hai người ẩn thân chừng vài chục trượng.

Dưới ánh trăng sao mờ mờ Tống Thiên Hành nhận ra thanh y phụ nhân, vẫn dáng người nhỏ nhắn, vẫn mảnh thanh sa che mặt như hôm nào.

Không biết do đã phát giác có người hay do ngẫu nhiên mà thanh y phụ nhân vừa đáp xuống đã liếc nhanh về tán lá của cây cổ tùng một cái, trong đêm tối, mục quang của bà ta như hai luồng điện lướt qua, khiến người chạm phải không khỏi ớn lạnh.

Tiếp đó lại một bóng đen khác nữa cũng nhanh nhẹn không kém đáp xuống trước mặt thanh y phụ nhân. Đó là một lão nhân đầu trọc long lốc, thân hình thấp mập, trông dáng lão tròn như quả bóng.

Lão nhân mày nhạt mặt nhỏ, mặt nung núc mỡ như một phú gia ông chính hiệu, nhưng mình lão mặc một
b

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tái Xuất Giang Hồ

Tống Thiên Hành nhẹ nhếch môi cười:

- Công đạo thế gian duy bạch phát, anh hùng đầu thượng bất tăng nhiều. Cổ Song Thành, người phí hết tâm cơ gây nên mưa máu gió tanh trên giang hồ, nhưng vô phương giữ cho mình mãi mãi tuổi xuân.

Thần sắc và mục quang Cổ Song Thành đầy nét bi thương, ngưng mục nhìn Tống Thiên Hành, đôi mắt bà ta hơi động đậy nhưng cuối cùng không thốt được lời nào.

Tống Thiên Hành lạnh lùng tiếp:

- Cổ Song Thành, theo chỗ ta biết, ít ra người cũng cao hơn hiện tại tới ba tấc, vậy thì môn xúc cốt thần công của người cũng thu lại là vừa.

Cổ Song Thành nói như người mất hồn:

- Phải, trò này cũng không còn cần thiết nữa rồi.

Vừa nói, thân hình bà ta cũng vừa rung động, một loạt tiếng lách cách như tiếng xương chạm nhau, một lúc sau quả nhiên Cổ Song Thành cao thêm khoảng ba tấc nữa.

Đôi mắt Cổ Song Thành vẫn nhìn tận đâu đâu hỏi:

- Tống đại hiệp, còn điều gì cần điều chỉnh nữa không...

Tống Thiên Hành vẫn sắt đá:

- Đủ rồi, thúc thủ chịu chết chắc người không đồng ý. Vậy thì hãy lấy binh khí ra, ta với người sẽ đấu một trận công bằng.

Cổ Song Thành hít một hơi dài từ từ thở ra giọng u oán:

- Tống đại hiệp, người nói mấy lời này lão thân không hiểu gì cả. Chẳng lẽ sự hiểu lầm năm ấy, đến bây giờ lệnh sư còn thống hận ta đến mức đó sao...

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Cổ Song Thành, người là Môn chủ phu nhân của Nhất Thống môn, một cái giậm chân cũng đủ làm chấn động cả giang hồ sao lại không đủ dũng cảm thừa nhận những việc làm của mình...

Cổ Song Thành cười khố:

- Không sai! Công luận ai cũng biết ta là phu nhân của Nhất Thống môn chủ Công Dã Tử Đô, nhưng...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Vậy là đủ rồi, việc khác không nói, vụ vừa xảy ra ở đây, người giải thích sao cho vừa đây...

Cổ Song Thành nhìn Tống Thiên Hành thờ dài:

- Tống đại hiệp muốn nói tới việc giả làm Từ thái phu nhân...

Tống Thiên Hành cười lạnh không đáp.

Cổ Song Thành cười khố:

- Tống đại hiệp, nói ra sợ người không tin, kỳ thực việc này ta cũng là một nạn nhân như Tống đại hiệp vậy.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Việc này nói không như vậy chỉ sợ khó thuyết phục nổi người nghe.

Cổ Song Thành thờ dài:

- Nếu Hồng Lệnh Hàm không giở trò này thì giữa lão thân và Tống đại hiệp làm gì có sự hiểu lầm đêm nay...

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Hiểu lầm... Sự thực ràng ràng còn nói là hiểu lầm...

Cổ Song Thành hơi động đôi môi, Tống Thiên Hành đã nhếch môi cười lạnh nói:

- Thật đáng tiếc, lúc này Tống Thiên Hành không để cho các người được vừa ý.

Cổ Song Thành như chợt tỉnh “à” lên một tiếng nói:

- Phải rồi, lúc này làm sao người phát giác được người ta giả mạo Từ thái phu nhân...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Nói cho người biết cũng không sao, lần sau có được cơ hội thì đừng phạm phải sai lầm như lần này nữa.

Hơi cười cười, y tiếp:

- Lão bà này diễn xuất cực kỳ đạt, nhưng lại bỏ qua một chi tiết nhỏ. Từ thái phu nhân và ta tình thâm như mẫu tử, từ khi ta biết người đến giờ, chưa khi nào người gọi ta bằng hai tiếng “Thiên Hành”.

Cổ Song Thành hỏi nhưng dường như không chờ đợi trả lời:

- Thế lão phu nhân gọi tổng đại hiệp bằng gì...

Tổng Thiên Hành đáp:

- Người luôn gọi nhũ danh của ta, xin lượng thứ ta chỉ có thể nói được bấy nhiêu mà thôi.

Cổ Song Thành lại trầm tư, lát sau thờ dài nói:

- Tổng đại hiệp, công bằng mà nói, việc xảy ra như vậy cũng không trách người nghi ngờ. Nhưng trước kia ở Kim Thang bảo, ta đối xử với Tổng đại hiệp cũng không tệ phải không...

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Cái đó ta thừa nhận.

Cổ Song Thành lại nói:

- Lão thân đã giúp người lúc trước, hà tất phải hại người lúc sau này. Tổng đại hiệp thử nghĩ xem, việc này làm sao giải thích...

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười lạnh:

- Người muốn thay trắng đổi đen, lấy thực làm giả, ai mà biết được...

Cổ Song Thành thờ dài nói:

- Tổng đại hiệp chỉ vì một hiềm lầm nhỏ này mà người không lý gì đến những nỗ lực của lão thân trước hay sao...

Tổng Thiên Hành hứ lạnh:

- Cổ Song Thành, đêm qua nơi hoa viên của đốc phủ ta đã nói rõ ràng hết rồi, không lẽ còn đợi ta nhắc lại hay sao...

Cổ Song Thành rúng động, kinh ngạc hỏi:

- Tổng đại hiệp, người nói đêm qua ta đã cùng người nói chuyện ở hoa viên của Đô Đốc phủ...

Tống Thiên Hành tức giận cực điểm, quay sang Chu Chấn Bang cười lạnh hỏi:

- Chu lão, người có thấy ai mau quên đến độ đó không...

Chu Chấn Bang cũng mỉm cười phụ họa:

- Thiếu chủ, ít ra thì đêm nay ta cũng gặp được một người như vậy.

Quay sang Cổ Song Thành, Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Cổ Song Thành, đêm qua người cải dạng nam trang, che chở cho Tây Môn Kiệt an nhiên rút lui, quả thật giờ không còn nhớ chút gì...

Cổ Song Thành cười khố:

- Tổng đại hiệp, đêm qua ta còn ở một nơi cách đây trăm dặm, cùng “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm bàn chuyện trao đổi...

Tống Thiên Hành trầm giọng ngắt lời:

- Ai có thể chứng thực điều này...

Cổ Song Thành thở dài:

- Hành tung của ta ngoài Hồng Lệnh Hàm ra còn ai khác có thể làm chứng được...

Nhưng Tống đại hiệp, người đêm qua cùng Tống đại hiệp nói chuyện, làm sao có thể đoán định là Cổ Song Thành ta...

Tống Thiên Hành đáp:

- Thứ nhất, người chính miệng thừa nhận.

Cổ Song Thành hỏi:

- Còn thứ hai...

Tống Thiên Hành đáp:

- Căn cứ vào giọng nói và dáng người.

Cổ Song Thành nghiêm nghị nói:

- Tổng đại hiệp, việc bịt mặt giả danh giở trò kẻ nít, giọng nói có thể bắt chước, dáng người có thể dùng “Xúc Cốt thần công” không lẽ...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Không lo, ta còn có chứng cứ xác thực hơn nhiều.

Cổ Song Thành không biết sao hơn đành cười khổ nói:

- Được, xin cứ nói.

Tống Thiên Hành nhìn xoáy vào mắt đối phương nói:

- Đêm qua người đã thi triển tuyệt nghệ của bản môn, Thiên Long Ngự Phong tâm pháp!

Thân hình Cổ Song Thành lại một lần nữa rung động:

- Thiên Hành, dù sao đã có một thời ta cũng có thể được xem là sư cô của người, xin nể tình mang việc đêm qua từ đầu tới cuối thuật lại một lần, có được không...

Mục quang như điện của Tống Thiên Hành dán chặt trên gương mặt của Cổ Song Thành, chỉ thấy nét mặt bà vô cùng thành khẩn, không lộ một chút giả trá nào. Chàng hơi động tâm nghĩ thầm:

- “Không lẽ quả thật có người mạo danh giá họa...”

Tiếp theo chàng nhớ lại Cổ Song Thành từ khi xuất hiện cùng chàng giáp mặt ở sau Kim Thang bảo. Sự việc cũ như một cuốn phim chậm chậm lướt qua trí não. Chàng cảm thấy nếu quả thật đối phương muốn ám toán chàng thì không cần thiết phải diễn trò lòng vòng như vậy.

Thêm nữa với kinh nghiệm nhìn người của chàng, ánh mắt này, nét mặt này không giống với một kẻ ngoài mặt trung thành nhưng trong dạ giả trá.

Đang lúc Tống Thiên Hành nín lặng trầm tư, Cổ Song Thành lại thành khẩn nói:

- Thiên Hành, nếu trong lòng người có nghi vấn thì có thể nêu hết ra trước có được không...

Chợt động linh cơ, Tống Thiên Hành lấy chiếc trâm ra đặt trong lòng bàn tay, nhìn sâu vào mắt đối phương hỏi:

- Có nhận ra được vật này không...

Cổ Song Thành nhìn thấy chiếc trâm mắt sáng lên hỏi:

- Thiên Hành, người làm sao có được cây trâm này...

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Xin trả lời câu hỏi.

Cổ Song Thành thở dài:

- Đây là vật trang sức của ta, lại là kỷ vật của lệnh sư tặng, sao lại không biết!

Tống Thiên Hành mắt lóe dị quang, nhìn xoáy vào đối phương gằn giọng:

- Đây là vật mà tên tặc tử ám toán ân sư ta làm rơi lại.

Cổ Song Thành rúng động toàn thân, biến sắc mặt ngắt lời:

- Sao... Lệnh sư bị người ám toán... Chàng... lão hiện giờ ra sao...

Lòng quan tâm, sự lo lắng không thể dùng lời mà lột tả được. Nhìn thần thái, sắc diện tựa như không phải cố ý mà nên.

Tuy nhiên Tống Thiên Hành vẫn lạnh nhạt nói:

- Đa tạ tôn giá quan tâm, ân sư phúc to mệnh lớn, tuy bị tiểu tặc ám toán nhưng hiện thời vẫn an khang.

Cổ Song Thành thở ra như cất được gánh nặng, nói:

- Tạ ơn trời đất, nếu không ta...

Tống Thiên Hành mắt chói thần quang, trầm giọng hỏi:

- Xin hỏi, việc chiếc trâm này, tôn giá giải thích ra sao...

Cổ Song Thành thở dài:

- Chiếc trâm này mười lăm năm trước đây, ta đã đánh mất nó rồi!

Tống Thiên Hành chậm rãi hỏi:

- Ta hỏi làm sao mà nó lại được người ám toán ân sư để lại trong phòng luyện công của ân sư ta...

Cổ Song Thành thở dài:

- Đương nhiên kẻ đó muốn sắp đặt để giá họa cho ta.

Tống Thiên Hành hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu ta và người đổi vị trí cho nhau, thử hỏi bằng vào một câu nói đó, người có thể tin được chẳng...

Cổ Song Thành không biết làm sao hơn chỉ cười khố nói:

- Đây quả thật là một việc không dễ gì giải thích cho xuôi, nhưng vàng thật không hề sợ lửa, người khác trong nhất thời có thể chưa hiểu được ta, nhưng ta tự vấn lòng không có điều chi hổ thẹn, ta tin tưởng sẽ có một ngày chân tướng sẽ được phơi bày.

Quay sang nhìn thẳng vào Tống Thiên Hành, bà ta hỏi:

- Thiên Hành, bây giờ người nói thử, lệnh sư bị ám toán vào thời gian nào... Ở đâu...

Tống Thiên Hành đáp:

- Mười năm trước. Hoàng Sơn Thủy Tín phong.

Cổ Song Thành cười thê thiết nói:

- Thiên Hành, nếu ta có thể đưa ra chứng cứ rằng từ sau chiếc trâm ấy bị mất cho đến mười hai năm sau, tức cách đây ba năm, ta chưa hề rời khỏi “Bạch Vân am” ở Hằng Sơn một bước thì có thể chứng minh cho sự thanh bạch của ta không...

Tống Thiên Hành điềm nhiên:

- Cái đó còn phải coi chứng cứ có đủ xác thực không, đồng thời còn phải coi có điều tra ra chân giả hay không mới xác định được.

Cổ Song Thành nói:

- Chứng nhân là “Bạch Vân am” Am chủ Vọng Ngã sư thái.

Tống Thiên Hành nói:

- Vọng Ngã sư thái là một hiệp ni đức cao vọng trọng, nếu người chịu đứng ra làm chứng thì có thể tin nhiệm được.

Nguyên vị Bạch Vân am chủ Vọng Ngã sư thái này tuy danh không được liệt vào thập đại cao nhân, nhưng công lực và danh vọng không thua kém bất kỳ ai trong thập đại cao nhân.

Nhưng vị không môn hiệp ni này ba mươi năm trước đây đã phong đao quy ẩn không hỏi đến việc thị phi giang hồ nữa.

Cổ Song Thành như cất được gánh nặng thở ra nói:

- Tạ ơn trời đất, cuối cùng nỗi oan của ta...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt ngắt lời:

- Có điều, hy vọng tôn giá đem việc đánh mất chiếc trâm kể lại rõ ràng.

Cổ Song Thành nói:

- Đương nhiên rồi, dù người không hỏi, ta cũng phải kể ra. Nhưng trước tiên ta muốn biết sự việc xảy ra đêm qua ở Đô Đốc phủ.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Được...

Tiếp đó Tống Thiên Hành đem việc xảy ra tối qua nhất nhất thuật lại.

Cổ Song Thành lắng lắng nghe, chờ khi Tống Thiên Hành thuật xong, Cổ Song Thành nghiêng răng giậm chân nói:

- Chậm một ngày ta mất đi cơ hội ngàn năm một thuở!

Tống Thiên Hành nhíu mày:

- Tôn giá nói vậy nghĩa là sao...

Không ngờ Cổ Song Thành như không nghe thấu lời nói của Tống Thiên Hành, bà ngẩng mặt nhìn trời đêm, lẩm bẩm:

- Hảo tiện nhân, người đã chính thức xuất đầu lộ diện thì cái hôm làm nhục ta mười mấy năm nay đã đến hồi thanh toán.

Tống Thiên Hành chú mục hỏi:

- Tôn giá biết nữ nhân ấy...

Giọng Cổ Song Thành u oán:

- Phải! Ta biến hẳn vì hẳn là cừu nhân của ta!

Tống Thiên Hành hỏi tới:

- Vậy hẳn là ai thế...

Cổ Song Thành cười khở lắc đầu:

- Ta cũng không biết nữa.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Tôn giá biết hẳn, đồng thời biết được hẳn là cừu nhân thì tại sao lại không biết hẳn là ai...

Cổ Song Thành mỉm cười:

- Trước giờ ta chưa từng thấy qua chân diện mục hẳn thì làm sao biết được hẳn là ai...

Tống Thiên Hành nhíu mày:

- Đã không biết diện mạo, danh tánh của người thì mỗi cừu này làm sao mà kết được... Lại nữa, tôn giá làm sao nhận ra nữ nhân thần bí ấy chính là cừu nhân của tôn giá...

Cổ Song Thành nói:

- Bởi vì hẳn biết được tuyệt nghệ bản môn “Thiên Long Ngự Phong thân pháp”.

Tống Thiên Hành cười khở:

- Tại hạ càng nghe càng thấy mơ hồ.

Cổ Song Thành nói:

- Chờ ta kể hết thì e còn mơ hồ nữa. Thiên Hành, hiện giờ người có còn xem ta là kẻ thù nữa không...

Tống Thiên Hành nghiêm trang:

- Trong khi những nghi vấn trong lòng ta chưa được hoàn toàn giải trừ thì giữa ta và người, không phải bạn không phải thù, mà cũng là bạn, cũng là thù.

Cổ Song Thành thở dài:

- Như vậy cũng đủ an ủi đối với ta lắm rồi. Thiên Hành, việc gây cừu chuốc oán giữa ta và con tiện nhân ấy kể ra dài dòng, chi bằng trở về chỗ cư ngụ của người đàm đạo...

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm nói:

- Được! Chúng ta đi!

* * * * *

Trong khách sảnh của Tịnh lâu trong Thiết Kỳ tiền trang.

Tống Thiên Hành ngồi ghế chủ tọa, Cổ Song Thành ngồi đối diện, Chu Chấn Bang dạn thi đồng dâng trà, cùng một ít trái cây rồi ngồi xuống bên cạnh Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành vào đề:

- Bây giờ thì mời tôn giá!

Cổ Song Thành đôi mắt xa xăm hỏi:

- Về sự hiểu lầm giữa lão thân và lệnh sư cùng quan hệ với Công Dã Tử Đô chắc người có nghe nói qua...

Tống Thiên Hành gật đầu xác nhận:

- Không sai!

Cổ Song Thành đưa mắt nhìn bầu trời qua khung cửa sổ, im lặng một lúc lâu rồi mới thở dài u oán nói:

- Từ khi lệnh sư cùng Lữ Dao Quỳnh vào chốn không môn thì nỗi đau đớn, lòng hối hận của ta người ngoài khó hình dung trong muôn một. Để giảm nhẹ nỗi khổ tâm ta dồn hết sức lực vào việc cảm hóa Công Dã Tử Đô.

Tống Thiên Hành cười khổ tiếp lời:

- Nhưng đến bây giờ thực tế chứng minh, công lao của tôn giá đổ sông đổ biển hết.

Cổ Song Thành nghiêm nghị:

- Không sai! Hiện thời coi như ta thất bại hoàn toàn, nhưng lúc ấy có thể nói đạt được chút ít thành tựu, thậm chí có hy vọng hoàn toàn cảm hóa được Công Dã Tử Đô.

Chu Chấn Bang không nhịn được chen lời:

- Như vậy nguyên nhân ở đâu...

Cổ Song Thành thở dài:

- Nguyên nhân là do con tiện nhân đã gặp nhị vị đêm qua ở hoa viên Đô Đốc phủ.

Tống Thiên Hành như ngộ ra:

- À, ta hiểu được chút ít rồi.

Cổ Song Thành mỉm cười hỏi:

- Thiên Hành, người hiểu được điểm nào...

Tống Thiên Hành nói:

- Nữ nhân đó đã giành lấy vị trí của tôn giá.

Cổ Song Thành gật đầu:

- Không sai! Lúc ấy, khi ta bắt đầu phát hiện hành tung của Công Dã Tử Đô có điểm khả nghi, ta đã dùng hết biện pháp vừa cứng vừa mềm tra vấn hẩn, nhưng không ngờ hẩn đều chối bay biến hết, đồng thời mĩa mai ta quá đa nghi.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Rồi làm sao tôn giá phát giác ra nữ nhân ấy...

Cổ Song Thành mỉm cười:

- Đó là cách ngu ngốc nhất mà cũng chắc chắn nhất, đó là âm thầm theo dõi.

Tống Thiên Hành nói:

- Đã âm thầm theo dõi, lẽ ra tôn giá phải sớm biết lai lịch của đối phương mới phải.

Cổ Song Thành nói:

- Thiên Hành, người nói cũng có lý, nhưng đối phương lại là tay cao thủ, ngược lại âm thầm theo dõi hành tung của ta. Khi ta đặc ý vì tìm ra chỗ bí mật của hai người thì bất thần bị ám toán, mất hết tri giác.

Chu Chấn Bang không nhịn được nghiêng răng mắng:

- Thật là đôi câu nam câu nữ ti tiện ác độc.

Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Thế là chúng buộc người nói ra bí quyết võ công bản môn...

Cổ Song Thành đáp:

- Không phải chúng mà chỉ có một mình con tiện nhân ấy.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Đã vậy sao ngươi còn không biết hắn là ai...

Cổ Song Thành cười khố:

- Con tiện tù ấy mỗi lần gặp ta đều dùng khăn che mặt, hơn nữa lúc ấy thần trí ta không như người thường.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Chúng dùng tà môn công phu loại như “Nhiếp Hồn đại pháp”...

Cổ Song Thành gật đầu:

- Phải, lúc ấy nhìn thấy mục quang kỳ dị và nghe giọng nói có tính thôi miên của hắn, ta hoàn toàn mất hết tự chủ, rồi hắn hỏi gì ta cũng ngoan ngoãn trả lời, không chút giấu giếm.

Tống Thiên Hành cau mày nói:

- Võ lâm đương kim dường như không nghe nói có ai sở trường về “Nhiếp Hồn đại pháp”.

Dừng lời, chàng quay sang Chu Chấn Bang hỏi:

- Chu lão có nghe nói tới loại tà môn công phu ấy không...

Chu Chấn Bang hơi trầm tư nói:

- Lão nô cũng chưa hề nghe qua, nhưng ngày trước trong “Vạn Kiếp ma cung” có một phiến tăng người Thiên Trúc sở trường “Du Già thuật” nghe đâu môn công phu này thi triển ra công hiệu tương tự như “Nhiếp Hồn đại pháp” vậy.

Cổ Song Thành gật đầu tán đồng:

- Sau này ta cũng hoài nghi đó là Du Già thuật của Thiên Trúc.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Sau đó thế nào...

Cổ Song Thành cười khố:

- Sau đó ta không còn biết gì hết, tựa như một giấc mơ ly kỳ vậy.

Hơi dừng lời, bà trầm tư nói:

- Lúc tỉnh lại ta thấy mình ở trong một tiểu khách điếm, Công Dã Tử Đô đứng lặng một bên, vẻ có lỗi nói: “Song Thành, thật đáng tiếc, ta cố hết sức mới giữ được cho bà ba thành chân lực”. Sau đó hẳn mới thở dài nói: “Ý của hẳn không muốn để bà sống nhưng ta đã cố dùng ảnh hưởng của mình giúp bà thoát chết, mong bà lượng thứ”. Theo lời nói của Công Dã Tử Đô ta mới biết được việc gì xảy ra, chuyện dĩ lỡ, ta cố nén đau đớn, lấy giọng bình tĩnh hỏi: “Hẳn là ai... ” Công Dã Tử Đô cười buồn nói: “Song Thành đừng hỏi đến việc này, hiện giờ điều ta có thể nói là bà nên tìm một nơi thanh vắng sống hết những ngày còn sót lại”. Nói xong không chờ ta đáp lời hẳn vội vã bỏ đi, ra đến cửa còn quay lại nói: “Ba thành chân lực đủ để bà miễn cưỡng tự vệ, trong gói hành lý, hoàng kim cũng đủ để bà chi dụng trong nửa đời người, lời của ta đến đây là hết, chúc bà may mắn”!

Chu Chấn Bang không nhận được chen lời:

- Người để cho hẳn ra đi dễ dàng như vậy sao...

Cổ Song Thành cười khố:

- Không để cho hẳn đi thì làm gì được... Với ba thành chân lực còn sót lại của ta đủ sức giữ hẳn lại sao...

Tống Thiên Hành chau mày hỏi:

- Lời nói của Công Dã Tử Đô lúc ấy có thể tin được chẳng...

Cổ Song Thành nói:

- Lời nói của tên súc sinh ấy đương nhiên không nhất định là đúng, lúc ấy ta cũng bán tín bán nghi, nhưng sau này, khi công lực ta được phục hồi, lúc thẩm tra tù nữ của ta trước kia, chứng thực lời nói của tên súc sinh là sự thực.

Dừng lại một lát, bà ta thở dài nói tiếp:

- Chính vì lẽ đó, thêm nghĩ nhà Công Dã của hẳn chỉ có hẳn giữ hương hỏa nên lúc ở Kim Thang bảo mấy lần cầu xin Thiên Hành người hạ thủ lưu tình.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Việc nhỏ không đáng, xin kể tiếp.

Trầm tư một lát, Cổ Song Thành kể tiếp:

- Rồi khách điếm ta tìm đến Bạch Vân am ở Hằng Sơn, Bạch Vân am chủ Vọng Ngã sư thúc vốn không

Lý đến việc ân oán giang hồ, nhưng do ta cầu xin khẩn thiết, mới miễn cưỡng đã thông huyết đạo cho ta, đồng thời truyền cho ta một ít công lực.

Chu Chấn Bang cười nói:

- Như vậy có thể nói người trong họa được phúc rồi!

Cổ Song Thành gật đầu:

- Có thể nói như vậy, đáng tiếc tư chất ta ngu muội, thành tựu có hạn, thật hổ thẹn với công lao của Vọng Ngã thần ni.

Tống Thiên Hành nói:

- Vị thần ni này năm nay chắc đã gần trăm tuổi rồi nhỉ...

Cổ Song Thành mỉm cười:

- Không sai, người năm nay đã chín mươi sáu tuổi rồi.

Tống Thiên Hành trở lại vấn đề chính:

- Mãi đến ba năm trước đây, tôn giá mới tái xuất giang hồ...

Cổ Song Thành đáp:

- Phải!

Tống Thiên Hành hỏi:

- Đã sớm được phục hồi công lực sao phải chờ...

Cổ Song Thành ngắt lời:

- Lúc này ta quên kể một điều, Vọng Ngã thần ni nhận lời phục hồi công lực cho ta là có điều kiện.

Người nói: “Khi công lực ta chưa đạt đến cảnh giới mà người thấy vừa ý thì không được rời khỏi Bạch Vân am một bước”.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Vị lão ni này càng về già háo thắng càng tăng!

Hơi trầm tư một lát, Tống Thiên Hành nói:

- Xem ra kẻ ám toán người cũng chính là kẻ ám toán ân sư...

Cổ Song Thành thấy Tống Thiên Hành xưng hô với mình không còn xa lạ như lúc đầu, trong lòng thấy an ủi, mỉm cười nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy, còn chiếc trâm chẳng qua hãnh lưu lại để đánh lạc hướng mọi người thôi.

Tống Thiên Hành gật gù, quay sang Chu Chấn Bang hỏi:

- Đối với kết luận này, Chu lão có ý kiến gì không...

Chu Chấn Bang mỉm cười nói:

- Lão nô cũng đồng ý nghĩ.

Tống Thiên Hành nhìn Cổ Song Thành bằng ánh mắt hòa dịu nói:

- Từ giờ trở đi Tống Thiên Hành phải tôn xưng người là sư cô cô mới đúng! Sư cô cô, đối với hành động lỗ mãng của Thiên Hành hồi nãy, mong người lượng thứ.

Cổ Song Thành cười tươi:

- Chỉ cần Thiên Hành người tin ta không phải là hạng người xấu xa đê tiện, ta đã thấy mãn nguyện lắm rồi, còn những việc khi nãy, ta cũng không có lý do gì mà trách người, phải không...

Lúc này thị đồng đã mang lên mấy món điểm tâm. Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Sư cô cô, đa tạ sư cô cô mở lượng hải hà, đêm khuya không có gì kính tạ, xin dùng ít món điểm tâm này.

Ăn uống xong, Tống Thiên Hành trở lại vấn đề:

- Sư cô cô, sau khi người tái xuất giang hồ, vẫn chưa điều tra ra lai lịch của kẻ thù sao...

Cổ Song Thành gật đầu đáp:

- Phải, ba năm nay có đến hai năm ta đã dùng vào việc này nhưng không thu được kết quả gì.

Chu Chấn Bang hỏi:

- Cổ nữ hiệp, tổng đàn của Nhất Thống môn có phải trong vùng Cửu Hoa sơn chăng...

Tống Thiên Hành cũng “ồ” một tiếng hỏi:

- Sư cô cô có đến Tổng đàn Nhất Thống môn chưa...

Cổ Song Thành đáp:

- Ta có đi qua Tổng đàn Nhất Thống môn.

Chu Chấn Bang hỏi:

- Trong Tổng đàn, Cổ nữ hiệp có dò la được lai lịch của hãn không...

Cổ Song Thành cười khố:

- Trong Nhất Thống môn, biết được lai lịch của con tiện tỳ ấy sợ chỉ có một mình Công Dã Tử Đô mà thôi. Hơn hai năm rưỡi nay ta điều tra chỉ biết được người trong Nhất Thống môn đều gọi hãn là “Hoa Tín phu nhân”.

Tống Thiên Hành nói:

- Lẽ ra sư cô cô phải hỏi thẳng Công Dã Tử Đô mới phải.

Cổ Song Thành gật đầu:

- Phải, ta cũng đã có nghĩ đến cách này. Nhưng trước đây không tìm thấy Công Dã Tử Đô.

Chu Chấn Bang ngạc nhiên:

- Đến cả tổng đàn mà chúng cũng không có mặt ở đó ư...

Cổ Song Thành lắc đầu cười khố:

- Hành tung của đôi cầu nam nữ này phiêu diêu bất định, chỉ có chúng chủ động mọi người, chứ không có việc ngược lại.

Chu Chấn Bang hỏi:

- Không lẽ đến cả bọn thủ hạ của chúng cũng vậy...

Cổ Song Thành đáp:

- Nếu không phải như vậy thì làm sao hơn hai năm nay ta không thu hoạch được chút gì...

Dừng lại một chút, bà tiếp lời:

- Mấy tháng gần đây, ta nghe phong phanh Tống Thiên Hành nổi lên như sóng cồn, đồng thời biết việc

mẹ con Từ đại hiệp bị chế phục nên tạm thời gác lại việc riêng định ra tay cứu người, nhân tiện xem thử Tống Thiên Hành là nhân vật thế nào.

Chu Chấn Bang không chịu bỏ qua đề tài đang thảo luận:

- Cổ nữ hiệp, lần trước ở Kim Thang bảo, người cùng Công Dã Tử Đô không có gặp nhau sao...

Cổ Song Thành đáp:

- Có, nhưng lần ấy ta vội vàng tìm kiếm Hồng Lệnh Hàm nên chỉ nói qua loa mấy lời với hã, sau đó phải tiếp tục tìm kiếm Hồng Lệnh Hàm.

Chu Chấn Bang nói:

- Từ khi gặp Công Dã Tử Đô ở Kim Thang bảo đến giờ, nữ hiệp không còn gặp lại hã sao...

Cổ Song Thành gật đầu:

- Không sai!

Bồng Tống Thiên Hành nhíu mày nói:

- Nữ nhân ấy đã phế sư cô cô bầy thành chân lực thì việc gì phải giả mạo người đem qua...

Cổ Song Thành nói:

- Có thể con tiện nhân đó nghe Công Dã Tử Đô nói ta đã phục hồi công lực, tái xuất giang hồ, sợ ta liên thủ với người đối phó chúng nên đánh trước một đòn ly gián.

Cổ Song Thành lại thở dài nói tiếp:

- Ta tái xuất giang hồ lần này tuy công lực cao hơn ngày trước nhiều, nhưng phát hiện thấy đôi cầu nam nữ này bắt đầu rục rịch đi lại giang hồ, thật ta buồn vô hạn.

Tống Thiên Hành cũng thở dài, nhưng không nói gì.

Cổ Song Thành cất giọng u oán nói:

- Thiên Hành, giờ có người ra mặt chủ trì đại cuộc, ta cũng yên tâm phần nào. Ôi, không ngờ một sai lầm nhỏ của ta năm ấy lại tạo nên sát kiếp vô biên ngày nay.

Dừng lại một lát, Cổ Song Thành chợt hỏi nhanh:

- Thiên Hành, lệnh sư trong lúc nói chuyện có khi nào tỏ ý hận ta không...

Tống Thiên Hành lắc đầu đáp:

- Không có, ân sư trước mặt Thiên Hành rất ít khi nhắc chuyện cũ, những việc Thiên Hành biết được là do Tử Kim am, Am chủ Liễu Trần sư thái nói lại.

Cổ Song Thành ngạc nhiên:

- Liễu Trần sư thái... Có phải là người mà lệnh sư cứu năm xưa làm dẫn đến sự hiểu lầm Lữ Dao Quỳnh không...

Tống Thiên Hành gật đầu xác nhận.

Cổ Song Thành im lặng hồi lâu, mặt bà giật giật liên hồi, lát sau thở dài than:

- Hai người coi vậy mà hay, một người làm đạo sĩ, một người làm ni cô. Chiếc cà sa phủ kín quá khứ, chỉ có ta, một mình ta lên đênh chìm nổi trong bể khổ cuộc đời, đến tuổi này mà một nơi dừng chân cũng không có.

Tống Thiên Hành an ủi:

- Sư cô cô bất tất phải đau lòng, chờ khi kiếp vận giang hồ qua đi, Tống Thiên Hành sẽ bên cạnh hầu hạ sớm hôm...

Cổ Song Thành cười thê thiết nói:

- Đa tạ hảo ý của người, chỉ một câu nói này cũng đủ cho kẻ làm sư cô cô này ấm lòng, nhưng hai người bọn họ đã cho ta một tấm gương tốt, đến lúc đó ta sẽ tự an bày cho mình.

Tống Thiên Hành nói:

- Sư cô cô, trời sắp sáng rồi, người nên nghỉ ngơi một lát.

Cổ Song Thành lắc đầu nói:

- Không, ta không thấy mệt mõi chút nào, bàn thêm một vài việc cho mai hậu, rồi ta cũng phải ra đi.

Tiếp đó ba người hạ thấp giọng bàn bạc, độ nửa giờ thời gian, lúc phương đông ửng màu hồng, Cổ Song Thành vội vã cáo từ ra đi.

* * * * *

Thê Hà sơn được mệnh danh là một trong những thắng cảnh thuộc ngoại ô Kim Lăng thành. Trên núi có Thê Hà cổ tự, vùng phụ cận có núi non bao bọc, rừng cây rậm rạp. Mỗi độ thu về, lá đỏ trải dài ngút ngàn,

xa xa nhìn lại như một dãy ráng chiều. Có thấy cảnh ở đây mới cảm nhận được sắc thu trong hai câu cổ thi:

“Đình xa tọa khán phong lâm vấn Sương diệp hồng ư nhị nguyệt hoa”

Thê Hà cổ tự có một lịch sử lâu đời, tương truyền do Tăng Thiệu thời Nam Tề xây dựng. Là một ngôi cổ tự có lịch sử gần ngàn năm.

Tăng Thiệu vốn là hậu nhân của quan gia, nhưng ông đạ**m** bạc danh lợi, không ra làm quan, chỉ xây chùa tịnh tu. Sang đời Tùy Đường, ngôi cổ tự được trùng tu mở rộng, sang triều Tống - Minh lại được xây thêm, nên quy mô hùng vĩ, được liệt vào Tứ đại Tông Lâm đương thời.

Ngày hôm ấy khoảng giữa giờ Thân và giờ Mùi, Cổ Song Thành với diện mục thực chậm bước tiến vào sơn môn của Thê Hà cổ tự. Vì đã gần tối nên khách hàng nhân hầu hết đã về, cả một ngôi cổ tự vắng lặng, chỉ một mình Cổ Song Thành độc bộ tiến vào sơn môn, giả như có ai bất chợt nhìn thấy chắc không khỏi lấy làm lạ.

Cổ Song Thành vừa bước vào sơn môn, một tăng nhân trẻ tuổi đã bước ra chấp tay hành lễ nói:

- Nữ thí chủ đến dâng hương hay tùy hỷ...

Cổ Song Thành vẫn không dừng bước mỉm cười nói:

- Cả hai đều không phải.

Tăng nhân biến sắc, bước tới một bước nói:

- Vậy thí chủ...

Một phụ nhân, mà lại là một phụ nhân đẹp đang lúc chập tối, một mình tiến vào chùa không phải dâng hương, cũng không phải cúng dường thì đến để làm gì... Tăng nhân nọ chỉ nói được bấy nhiêu chợt nín bặt.

Cổ Song Thành lạnh lùng:

- Tìm người!

Tăng nhân hỏi:

- Thí chủ muốn tìm ai...

Cổ Song Thành buông gọn:

- “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm!

Tăng nhân lộ vẻ ngạc nhiên:

- Thí chủ làm chỗ rồi, bản tự không có người ấy!

Cổ Song Thành vẫn lạnh như băng:

- Ta nói có!

Trong lúc nói chuyện hai người đã đi mấy chục bậc thang đến trước đại hùng bảo điện.

Tăng nhân mặt đỏ tía tai, nhảy một bước dài đến chặn trước mặt Cổ Song Thành, chắp tay cúi đầu nói:

- Xin thí chủ lưu bộ!

Cổ Song Thành dừng chân lạnh lùng hỏi:

- Đại hòa thượng, đây là nha môn sao...

Tiểu hòa thượng cười khố:

- Xin thí chủ lượng thứ, tiểu tăng chức trách bên mình, không thể không...

Tiểu hòa thượng chột cao giọng:

- Hơn nữa, tiểu tăng đã có nói, bản tự không có ai là “Cùng Thần” cả.

Sắc mặt Cổ Song Thành trầm xuống:

- Đó là phương ngoại bằng hữu của phương trượng quý tự. Có thể đại sư không biết!

Tiểu hòa thượng ngăn người:

- Ở... vậy xin thí chủ chờ một lát, tiểu tăng vào bên trong hỏi thử một chút.

Cổ Song Thành khoát tay:

- Không cần, tự ta cũng đi được.

Từ bên trong đại hùng bảo điện, một trung niên tăng nhân hiện ra, trầm giọng quát:

- Có chuyện gì...

Tiểu hòa thượng cung thân mình đáp nhanh:

- Sư thúc, vị nữ thí chủ này đến tìm người, một người hiệu gọi “Cùng Thần”.

Trung niên hòa thượng đưa mắt quan sát Cổ Song Thành một hồi, rồi quay sang tiểu hòa thượng khoát tay nói:

- Được rồi, người lui ra.

Tiểu hòa thượng mừng húm dạ lớn rồi lập tức đi ra.

Trung niên hòa thượng nhìn Cổ Song Thành, nở một nụ cười xả giao đồng thời chấp tay hành lễ hỏi:

- Xin thỉnh giáo cao danh nữ bồ tát.

Cổ Song Thành nhìn thẳng đối phương trả lời:

- Cổ Song Thành!

Trung niên hòa thượng phá lên cười ha hả nói:

-Ồ, té ra là Cổ nữ hiệp danh chấn giang hồ, tiểu tăng thất kính! Thất kính!

Lách người sang một bên chỉ tay vào phía trong tiếp lời:

- Mời Cổ nữ hiệp vào bên trong dùng trà.

Cổ Song Thành chậm rãi bước vào Đại hùng bảo điện, hỏi:

- Đại hòa thượng, “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm hiện có mặt trong quý tự không...

Trung niên hòa thượng cười nói:

- Có! Có! Đó là một vị phương ngoại bằng hữu của phương trượng sư phụ, có điều không biết đã trở về chưa.

Cổ Song Thành lạnh lùng:

- Ta biết rõ hãn đã trở về rồi!

Trung niên hòa thượng nói:

- Cái đó còn phải chờ tiểu tăng xem lại mới biết, cho dù người đã trở về rồi thì việc có tiếp khách hay không cũng chưa biết được.

Cổ Song Thành hừ lạnh:

- Phiền đại sư vào báo với hãn, không tiếp cũng không được!

Trung niên hòa thượng so vai cười nói:

- Được! Được! Tiểu tăng nhất định chuyển lời.

Hai người đã vượt qua Đại hùng bảo điện, tiến vào một tiểu khách phòng ở bên trong.

Trung niên hòa thượng đưa tay chỉ vào phòng, nghiêm trang nói:

- Mời nữ bồ tát ngồi chờ một lát, tiểu tăng lập tức đi thông báo.

Cổ Song Thành thông thả tiến vào khách phòng, đáp:

- Xin đại sư tự tiện.

Trung niên hòa thượng sau khi dặn dò sa di châm trà mời khách rồi lập tức đi ra sau.

Cổ Song Thành không ngồi mà đi tới đi lui trong khách phòng, trong lòng bà giờ chắc ngón ngang trăm mối, còn lòng dạ đâu để ý tới chung trà đã nguội ngắt mà trung niên hòa thượng vẫn bật vô âm tín.

Cổ Song Thành sốt ruột chau mày nhìn tiểu sa di nói:

- Người vào trong xem thử sao lâu vậy...

- Không cần nữa! Cổ nữ hiệp, Hồng lão nhân gia mời!

Theo câu nói, trung niên hòa thượng hiện ra.

Cổ Song Thành hỏi:

- Hãn hiện ở đâu...

Trung niên hòa thượng đáp:

- Trên Xá Lợi tháp trong hậu viện!

Cổ Song Thành nói:

- Xin dẫn lộ.

Trung niên hòa thượng nói:

- Xin đi theo tiểu tăng.

Hai người kẻ trước người sau, xuyên qua dãy hành lang, vượt qua lớp lớp phòng ốc, bảo điện, cuối

cùng thoát ra hậu viện.

Hậu viện của Thê Hà cổ tự dựa vào thế núi mà thành, rộng rãi thoáng mát, hoa cỏ, lương đình đủ cả. Thoạt nhìn có thể lầm tưởng đó là hoa viên của dinh thự đại thần.

Cổ Song Thành quét mắt nhìn bốn phía một vòng, chỉ khẽ nhếch môi cười. Trung niên hòa thượng đưa tay chỉ một tòa cổ tháp rêu phong ở hướng tây bắc nói:

- Cổ nữ hiệp, đó là Xá Lợi tháp của bốn tự. Hồng lão nhân gia ở tầng trên cùng. Cổ nữ hiệp cứ đến đó, tiểu tăng cáo từ.

Dứt lời, chắp tay hành lễ xong vội vã rút lui.

Cổ Song Thành quan sát địa thế xung quanh một lần rồi mới cất bước đi về phía Xá Lợi tháp. Lúc này thái dương đã hoàn toàn biến mất dưới rặng núi phía tây, bóng tối từ các bờ tường, hốc núi dần dần bò ra ngoài.

Cổ Song Thành đã đến trước tháp, tần dưới cùng im ắng không một bóng người, trong khung cảnh tịch mịch của hoàng hôn, ngọn tháp sừng sững, bên trong tối trầm trầm, lạnh trầm âm, khiến người đứng trước cảnh này không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

Nhưng Cổ Song Thành là người nghệ cao, gan lớn, dù chỉ một thân một mình xông pha chốn đầm rồng hang hổ vẫn không chùn bước, chỉ hít một hơi chân khí vận công hộ thể, ngang nhiên cất bước tiến vào.

Cổ Song Thành vừa bước vào, ánh lửa chợt sáng lên, một ngọn đuốc được thắp lên, dưới ngọn đuốc một tiểu sa di chắp tay cung thân nói:

- Cổ nữ hiệp, mời!

Cổ Song Thành nhẹ nhếch môi cười bước hẳn vào bên trong, men theo chiếc cầu thang tròn ốc đi lên. Vừa đi vừa lưu ý những động tĩnh xung quanh. Nhưng những nơi bà đi qua, ngoài mỗi tầng đều có một ngọn đuốc, một tiểu sa di, một câu nói bất di bất dịch ra, không thấy có gì khác lạ.

Xá Lợi tháp có năm tầng, khi Cổ Song Thành đến tầng thứ ba đã nghe thấy tiếng cười nói ồn ào từ trên vọng xuống. Khi đến tầng thứ tư, thì âm thanh nghe càng rõ ràng hơn; đồng thời đã nghe mùi thơm rượu thịt thoang thoảng. Cổ Song Thành bất giác nhíu mày dừng chân. Không có gì, bởi trong mớ âm thanh hỗn tạp ấy, bà đã nghe thấy giọng cười ngã ngốn của nữ nhân! Những việc thế này lại diễn ra ở một nơi thiêng liêng nhất, ngọn Xá Lợi tháp của Phật môn, thử hỏi còn ra thể thống gì nữa...

Đang lúc còn trù trừ chưa quyết thì trên đầu đã vang lên giọng nói oang oang của Hồng Lệnh Hàm:

- Cổ tiên tử, tiểu lão có việc bận không thể tiếp nghinh, xin niệm tình tha thứ tội! Cổ tiên tử, mời!

Xưa Cổ Song Thành có nhã hiệu “Vân La tiên tử” bởi vậy Hồng Lệnh Hàm mới xưng hô tiếng “tiên tử”!

Cổ Song Thành ngẩng mặt nhìn lên. Hồng Lệnh Hàm hiện ra mặt mày đỏ gay, môi miệng láng mướt mỡ, áo quần xốc xếch, bất giác nhăn mặt hỏi:

- Có tiện không...

Hồng Lệnh Hàm toét miệng cười:

- Cổ tiên tử, trên này đều là người quen cả, có gì mà bất tiện, hà hà, tuy tiệc đã bắt đầu từ lâu, nhưng không khí rất vui vẻ, xin mời!

Cổ Song Thành lạnh lùng nói:

- Tài thần gia! Cổ Song Thành này đến không phải để ăn uống!

Hồng Lệnh Hàm cười ha hả nói:

- Cổ tiên tử, người đời có ai không biết ta nghèo kiết xác, đến nỗi có biệt hiệu “Cùng Thần”, nay Cổ tiên tử gọi ta là “Tài Thần” thì thật là mắng người quá lắm đó!

Cổ Song Thành hừ lạnh nói:

- Họ Hồng kia, đừng giả vờ nữa!

Hồng Lệnh Hàm nở một nụ cười vô sỉ nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Cổ tiên tử dạy chí phải! Có điều Cổ tiên tử từ xa đến đây, kẻ hèn này phải hết tình địa chủ, tránh sau này giang hồ đồng đạo chê cười “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm không biết lễ nghĩa giang hồ.

Cổ Song Thành hừ lạnh:

- Người tưởng ta không dám lên sao...

Hồng Lệnh Hàm cười hềnh hếch nói:

- Không dám! Không dám! Trên giang hồ hiện thời có chỗ nào mà “Vân La tiên tử” Cổ Song Thành không dám tới!

Cổ Song Thành không đáp lời đi lên tầng năm. Nhưng cảnh tượng đập vào mắt làm bà không khỏi biến sắc mặt.

Thì ra bên trên có tất cả hai nam hai nữ. Hai nam thì ngoài Hồng Lệnh Hàm ra còn một lão nhân râu

dài, thân hình cao lớn, mình mặc trường bào màu cổ đồng. Ái dà, thì ra hẳn là một trong “tam yêu” Bắc Mạc thần điêu Kim Đại Kỳ!

Hai người nữ một béo một gầy, nhưng dù béo hay gầy đều vừa đủ; béo không béo quá, gầy không gầy quá, có thể được liệt vào hạng mỹ nhân. Cả hai đều khoát lên mình một bộ sa mỏng tanh, những nơi nữ nhân cần giấu diếm đều như hiện rõ hơn dưới làn sa mỏng, gương mặt hãy còn trong độ xuân sắc, ánh mắt lộ rõ nét đậm loàn.

Nàng béo tuổi chưa tới ba mươi, dáng lười biếng ngồi một mình, chắc là người bồi tiếp “Cùng Thần”. Nàng gầy tuổi độ “hoa tén” da ngọc dáng ngà, toàn thân toát lên một ma lực vô biên, lúc này đang cuộn tròn trong lòng “Bắc Mạc thần điêu” Kim Đại Kỳ.

Cổ Song Thành nghiêng răng chưa nói gì, Kim Đại Kỳ đã cười nói:

- Cổ tiên tử, lâu không gặp! Tiên tử vẫn xuân sắc như thuở nào!

Cổ Song Thành chưa kịp nổi giận, Hồng Lệnh Hàm đã cười hềnh hếch nói:

- Ta nói là người quen cả, có sai đâu!

Kim Đại Kỳ chỉ một chiếc ghế nói:

- Cổ tiên tử, mời ngồi.

Cổ Song Thành nổi giận mắng:

- Các người thật càng già càng vô sỉ!

Kim Đại Kỳ cười cười nói:

- Bằng hữu lâu ngày gặp lại, vui một chút. Tiên tử đừng quá cố chấp!

Quay sang nữ nhân gầy trong lòng, y nói:

- Ngồi dậy! Ngồi dậy! Quý khách thấy chướng mắt rồi kìa!

Nữ nhân gầy hừ lạnh một tiếng:

- Mặc kệ y!

Tuy nói vậy nhưng nàng cũng tiếc rẻ ngồi thẳng dậy, nhưng nàng đưa mắt liếc nhanh Cổ Song Thành một cái, mắt thoáng hiện dị quang. Mực quang song phương chạm nhau, Cổ Song Thành thất thót tim một cái, nghĩ thầm:

- Ánh mắt này sao thấy quen lạ... Nhưng dù sao có cố mấy cũng không thể nhớ ra nữ nhân này là ai và gặp ở đâu.

Lúc này “Cùng Thần” đã ngồi xuống bên cạnh nữ nhân béo mỉm cười nói:

- Việc nam nữ ẩm thực đến cả thánh nhân cũng phải cho rằng đó là “nhân sinh đại cát” ngẫu nhiên gặp nhau chứ nào phải đặc biệt để đón khách đâu, những việc này cũng nào phải lạ đối với Cổ tiên tử...

Cổ Song Thành quát lớn:

- Câm miệng!

Hồng Lệnh Hàm so vai le lưỡi, cười hềnh hếch nói:

- Không cho nói thì thôi! À, mà Cổ tiên tử cũng ngồi đi chứ!

Cổ Song Thành lạnh lùng nói:

- Họ Hồng kia, đêm nay có Bắc Mạc thần điêu Kim Đại Kỳ đứng sau lưng gan người cũng lớn hơn một chút rồi có phải không...

Hồng Lệnh Hàm lạnh mặt nói:

- Họ Hồng này không có sở trường gì đặc biệt, nhưng nói về gan, trước nay chưa hề biết nhỏ hơn ai! Bởi vậy cũng không cần đến bằng hữu giúp bơm cho gan lớn hơn.

Cổ Song Thành dựng ngược đôi mày:

- Nói hay lắm, vậy người có còn nhớ đến việc xảy ra trước đây bốn ngày trong Cổ dinh của Trần thượng thư không...

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Gì chứ việc đó ta còn nhớ rõ lắm.

Cổ Song Thành hừ lạnh:

- Vậy sao lúc đó người lại vội vàng cúp đuôi tháo chạy như vậy, lúc đó gan của người để ở đâu...

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Cổ tiên tử, đó không phải ta sợ người...

Cổ Song Thành ngắt lời:

- Phải, đó không phải sợ, chẳng qua hơi hoảng một chút thôi!

Hồng Lệnh Hàm cười khiêu khích:

- Bây giờ Cổ tiên tử muốn gì cứ nói đi!

Cổ Song Thành nói:

- Ta muốn gì... Hừ, ngoan ngoãn đưa Từ thái phu nhân tới thì ta bỏ qua chuyện cũ!

Hồng Lệnh Hàm cười nói:

- Chuyện đó thì dễ quá! Cổ tiên tử, mời ngồi xuống uống một ly rồi nói nữa, thế nào...

Cổ Song Thành lạnh lùng:

- Ta không có thời gian ngồi đôi co với ngươi!

Hồng Lệnh Hàm cười dâm dăng:

- Vậy thì tốt nhất hẹn ngày khác vậy, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, thời gian của ta cũng quý vậy!

Kim Đại Kỳ ngáp dài hỏi:

- Hồng lão, giữa các ngươi có việc đôi co gì vậy...

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Kim huynh đừng quan tâm, chẳng qua việc làm ăn có chút hiểu lầm vậy thôi.

Kim Đại Kỳ giọng kẻ cả:

- Lão Hồng, như vậy là ngươi không phải với người ta rồi, không lẽ bằng hữu cách mặt lâu ngày mà chỉ vì một việc nhỏ như vậy mà giận dỗi sao...

Quay sang Cổ Song Thành lão cười nói:

- Cổ tiên tử, xin nể mặt lão già này để lão làm trọng tài giải quyết vụ này, thế nào...

Cổ Song Thành lạnh nhạt:

- Không phải ta không nể mặt, chỉ sợ Kim lão nhi ngươi không làm nổi mà thôi.

Kim Đại Kỳ quay sang Hồng Lệnh Hàm hỏi:

- Hồng lão việc sao đến nổi căng thẳng đến vậy...

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Nói nó căng thẳng cũng được mà nói chẳng đáng gì cũng được.

Kim Đại Kỳ nói:

- Đã vậy thì ta cũng xin thử một lần.

Dừng một chút, quay sang Cổ Song Thành, lão nói:

- Cổ tiên tử, thế gian không có việc gì không giải quyết được, mời ngồi xuống, ta lấy lễ công bằng mà giải quyết.

Cổ Song Thành liếc nhanh hai người nói:

- Hai người không cần song diễn song tấu nữa, việc đêm nay không thể giải quyết hòa hoãn được! Chỉ bằng đi thẳng vào vấn đề thì hơn!

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Cổ tiên tử hùng khí hơn người, nhưng có điều hơi đề cao mình thái quá! Cổ Song Thành, hai lão già ta tuy không ra gì nhưng cũng được liệt vào Thập đại cao nhân...

Cổ Song Thành trầm giọng quát, ngắt lời:

- Câm miệng! Chỉ đưa danh hiệu ra không hù được ta đâu!

Di chuyển mục quang snag Hồng Lệnh Hàm, bà nói:

- Hồng Lệnh Hàm, ngươi là đầu tên trong vụ này, ngươi nói đi, giải quyết ra sao...

Hồng Lệnh Hàm ngửa cổ uống cạn ly rượu, liếm môi nói:

- Cổ tiên tử là người mau mắn, vậy ta cũng không ngại thông báo cho người biết. Bọn ta đây thừa lệnh “Hoa Tín phu nhân” của Nhất Thống môn có mấy lời nhắn lại cho người.

Cổ Song Thành trầm giọng:

- Ta không cần nghe!

Hồng Lệnh Hàm chậm rãi nói:

- Cổ tiên tử, oan gia nên giải không nên kết, nghe nói mấy lời thì có hại gì đâu, nếu nghe không thuận tai thì động võ cũng chưa trễ mà.

Kim Đại Kỳ cũng cười lạnh phụ họa:

- Phải rồi, đến chừng đó cái tin “Vân La tiên tử” một mình song đấu “Cùng Thần” và Bắc Mạc thần điêu Kim Đại Kỳ ở Thê Hà cổ tự chắc sẽ chấn động võ lâm...

Cổ Song Thành hừ lạnh:

- Kim Đại Kỳ, đừng tưởng hai người danh liệt vào Thập đại cao nhân rồi cho rằng mình ghê gớm, nói cho người biết, trong con mắt của Cổ Song Thành này hai người còn chưa đáng một xu!

Kim Đại Kỳ cười ha hả nói:

- Chỉ bằng vào câu nói này, lát nữa Kim Đại Kỳ ta sẽ...

Hồng Lệnh Hàm ngắt lời:

- Kim lão, đừng nói nhảm nữa, nghe ta nói đến việc chính đây.

Quay sang Cổ Song Thành, lão nói tiếp:

- Cổ tiên tử, ý của “Hoa Tín phu nhân” muốn cùng người hóa giải cựu thù, hóa địch thành bạn, để phu thê người được đoàn viên, đồng thời phong cho người chức đệ nhất Phó môn chủ...

Cổ Song Thành cười nhạt:

- Vậy cũng được, người bảo hãn đến dập đầu tám cái trước mặt ta đồng thời để ta phế đi bảy thành chân lực thì ta chấp thuận điều kiện!

Hồng Lệnh Hàm nghiêm nghị nói:

- Cổ tiên tử, Hồng mỗ vì thành ý mà nói...

Cổ Song Thành cười nhẹ:

- Cổ Song Thành ta nói mấy lời này cũng không phải nói chơi!

Hồng Lệnh Hàm dựng ngược đôi mày nhạt thếch nói:

- Nếu vậy thì Cổ tiên tử người không muốn có hòa bình rồi!

Cổ Song Thành cười mỉa:

- Hai tiếng “hòa bình” được thốt ra từ miệng của “Cùng Thần” người quý hóa quá!

Dừng lại một lát, lại nhếch môi cười nhẹ nói:

- Nói thật với người, Cổ Song Thành ta không ham gây sự, nhưng cũng không phải hạng sợ người sinh sự!

Hồng Lệnh Hàm cười ha hả nói:

- Cổ tiên tử, người càng nói càng khiến người khó hiểu, thử hỏi ai đến gây sự với người bao giờ...

Cổ Song Thành cười lạnh nói:

- Hiện thời bọn người không gây sự với ta nhưng ta hỏi người, bọn người bắt giữ mẹ con Từ Quân Lượng đại hiệp là có ý gì...

Hồng Lệnh Hàm chau mày hỏi:

- Từ Quân Lượng với Cổ tiên tử người nào có liên hệ gì...

Cổ Song Thành đáp:

- Sao lại không liên hệ... Từ Quân Lượng là bằng hữu của Tổng Thiên Hành, mà Tổng Thiên Hành lại là sư điệt của ta.

Hồng Lệnh Hàm cười lạnh:

- Lý do như vậy chưa đủ để người nhúng tay vào vụ này. Ta không nói chuyện với người nữa.

Cổ Song Thành mắt lóe hàn quang:

- Người tưởng ta không trị nổi người ư...

Hồng Lệnh Hàm đáp:

- Hừ, khẩu thiệt vô bằng, thực tế mới đủ sức chứng minh...

Cổ Song Thành hừ lạnh định xuất chưởng tấn công, Hồng Lệnh Hàm hai tay xua lia lia nói:

- Khoan đã! Khoan đã! Cổ tiên tử, Hồng Lệnh Hàm ta thật không dám mang tội hủy hoại Thê Hà cổ tự, có muốn động thủ thì đi ra ngoài kia.

Cổ Song Thành lui lại nói:

- Các người xuống trước đi.

Hồng Lệnh Hàm quay sang Kim Đại Kỳ cùng hai nữ nhân so vai làm một cử chỉ không còn cách nào hơn, đồng thời cười khố nói:

- Chư vị, ta đi thôi.

Bốn người uể oải đứng dậy, nối gót nhau đi xuống tháp.

Nữ nhân gầy gầy vừa đi vừa làu bà:

- Thật là kỳ đà cản mũi, làm người ta mất hứng...

Kim Đại Kỳ cười cười vuốt lưng nàng nói:

- Đừng thất vọng, sau khi đuổi Cổ tiên tử đi sẽ bồi thường cho người...

Đoàn người ra khỏi cổ tự, đến một vạt đất trống bên ngoài.

Cổ Song Thành đứng đối diện với Hồng Lệnh Hàm, số còn lại đứng xéo ra ngoài xa hơn năm trượng, chỉ chỉ chỗ chỗ, nói nói cười cười như người bàng quang vô sự.

Chờ mọi người yên vị, Hồng Lệnh Hàm cười hềnh hếch nói:

- Cổ tiên tử, đêm nay người ở vào thế cực kỳ bất lợi, người chỉ có một mình...

Cổ Song Thành cười nhẹ:

- Có gì đâu, Cổ Song Thành này trước nay đi đâu cũng chỉ một mình, nếu người thấy sợ thì cứ gọi Kim Đại Kỳ liên thủ, hoặc cả bốn liên thủ cũng không sao.

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thi Văn Đấu Võ

Kim Đại Kỳ cười ha hả nói:

- Một người còn chưa đủ, Cổ tiên tử tật là mắt to hơn bụng...
- Thất phu muốn chết!

Theo sau tiếng quát, một bóng xám từ trong rừng cây phóng ra, kèm theo một đạo chưởng kinh bài sơn đảo hải, bổ thẳng về phía Kim Đại Kỳ. Hai nữ nhân thất kinh kêu lớn, nhưng Kim Đại Kỳ quả không hổ là một trong Thập đại cao nhân, mỗi tay xách một nữ nhân, tung người nhanh như chớp thoát khỏi phạm vi chưởng kinh của đối phương.

Ngay lúc đó, Cổ Song Thành đã cao giọng quát:

- Chu lão bình tĩnh!

Thì ra bóng xám ấy không ai khác hơn là “Thông Tý Thần Ma” Chu Chấn Bang.

Chu Chấn Bang một chiêu đánh vào khoảng không, đang định tung người truy kích, nghe tiếng quát lập tức trụ lại, vung chiếc “Sách Hồn Ma Liên” trong tay chỉ mặt Kim Đại Kỳ rằng:

- Kim Đại Kỳ, ngươi còn dám buông lời sàm sỡ coi chừng Chu Chấn Bang ta cắt lưỡi ngươi.

Kim Đại Kỳ ném hai nữ nhân ra phía sau lưng nói:

- Hai người tránh xa ra kéo chó điên cắn trúng thì nguy.

Quay sang Chu Chấn Bang, lão bật cười ha hả nói:

- Chu thần ma của Vạn Kiếp ma cung ngày xưa cũng đã tái xuất giang hồ. Vạn hạnh! Vạn hạnh!

Chu Chấn Bang cười lạnh, không đáp.

Kim Đại Kỳ lại lên tiếng:

- Tôn giá đã đến đây, vậy tên thiếu chủ chui lỗ chó Tống Thiên Hành chắc cũng đến rồi...

Chu Chấn Bang mắt lộ hung quang quát:

- Kim Đại Kỳ, giờ cho phép người khua môi múa mép, lát nữa sẽ cho người trả giá.

Cổ Song Thành ngăn lại:

- Chu lão bắt tất đấu khẩu với hãn, xin lui lại phía sau.

Quay sang Hồng Lệnh Hàm tiếp:

- Hồng Lệnh Hàm, giờ một mình người xuất thủ hay cả bốn liên thủ...

Hồng Lệnh Hàm cười lạnh:

- Dù gì bọn ta cũng được liệt vào Thập đại cao nhân, người nói khích như vậy đâu có ích gì. Có điều ta nhắc người một điều, “Thanh Liên kiếm pháp” của người giờ đã không còn là độc môn tuyệt nghệ nữa.

Không sai, pho kiếm pháp này đến nội gian Kim Thang bảo Chu Đại Cường mà cũng sử dụng được thì làm sao còn là độc môn tuyệt nghệ nữa!

Cổ Song Thành cười lạnh:

- Có phải là độc môn tuyệt nghệ hay không phải thử mới biết.

Dứt lời kiếm đã rời khỏi vỏ.

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Đương nhiên phải thử rồi, nhưng ta nghĩ giữa hai ta không đến nỗi phải đấu đến sinh tử trí mạng. Mục đích của người là cứu cho được Từ thái phu nhân, vậy có giết người cũng không giải quyết được vấn đề phải không...

Cổ Song Thành cười lạnh:

- Sao lại không... Bắt hết bốn người các người thì sợ gì chủ nhân các người không đổi người, thậm chí có giết hết các người thì cũng làm Nhất Thống môn bớt đi mấy con chó săn...

Cổ Song Thành chưa dứt lời, Tống Thiên Hành đã nhẹ như chiếc lá đáp xuống đương trường. Vừa yên vị, chàng đã quay sang Cổ Song Thành hỏi:

- Sư cô cô, có việc gì để đệ tử giải quyết, không dám phiền đến sư cô cô.

Cổ Song Thành cười nhạt:

- Tùng Văn cổ kiếm của ta đã rút ra khỏi vỏ, không ủy đạo nó thì làm sao được.

Tống Thiên Hành đáp:

- Vậy Thiên Hành mượn kiếm dùng cũng được!

Chu Chấn Bang chen lời:

- Cổ nữ hiệp, thiếu chủ, giết ruồi không dụng gươm vàng, đối phó với bọn này không cần nhị vị nhọc công.

Quay sang Hồng Lệnh Hàm nói:

- Hồng Lệnh Hàm, “Sách Hồn Ma Liên” của ta đối với “Tý Ngọ diệt tuyệt song hoàn” của người thật xứng lắm, nào, lấy binh khí của người ra...

Hồng Lệnh Hàm chưa kịp phản ứng, nữ nhân gầy đã bước tới nói:

- Lão gia thân phận cao quý sao lại tự hạ mình động thủ với tôi tớ người, trận này để nô gia thay thế!

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Vậy cũng được, nhưng tên này cũng có chút công phu, người không được khinh địch.

Nữ nhân gật đầu, uốn éo bước tới, nhìn Chu Chấn Bang cười mơn:

- Tôn giá cải tà quy chánh, nô gia phải kính cẩn gọi bằng Chu đại hiệp mới phải!

Chu Chấn Bang chau mày không biết nói sao cho phải, bỗng thấy một luồng kinh đạo âm nhu cuốn tới như sóng dồn, trong lúc phân tâm, lão bị đẩy lùi bốn năm bước lớn mới miễn cưỡng gượng lại được.

Chỉ với một chiêu mà một nhân vật lão luyện giang hồ như Chu Chấn Bang phải chịu nhục đến mức đó, mà đối phương lại là một tỷ nữ vô danh. Đột biến kỳ kỳ khiến Chu Chấn Bang, Tống Thiên Hành, Cổ Song Thành đồng biến sắc. Tống Thiên Hành đã tiến tới trước mặt nữ nhân, đồng thời dùng nghĩ ngữ truyền âm nói với Chu Chấn Bang:

- Yêu nữ này lai lịch bất minh, trông sắc diện Hồng Lệnh Hàm với Kim Đại Kỳ, xem ra cũng không ngờ yêu nữ này có công lực cao thâm dường ấy, Chu lão tạm thời lui ra...

Chu Chấn Bang bước tới dùng pháp truyền âm nói:

- Thiếu chủ, lão nô...

Tống Thiên Hành cao giọng nói:

- Chu lão, lui ra!

Chu Chấn Bang tức ấm ách nhưng không dám vi mạng, hậm hực lui về.

Nữ nhân cao gầy nhìn Tống Thiên Hành cười mơn:

- Tống đại hiệp, đại hiệp muốn chỉ giáo nô gia...

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Chỉ giáo thì không dám, chỉ xin được thỉnh giáo cao chiêu!

Nữ nhân che miệng cười nói:

- Tống đại hiệp quả có bản sắc thư sinh, lời nói văn từ trau chuốt hơn người...

Tống Thiên Hành cau mày không đáp. Nữ nhân mỉm cười tiếp:

- Tống đại hiệp định “thỉnh giáo” như thế nào đây...

Yêu nữ này quả thật khác thường, tiếng nói, giọng cười đến hành động cử chỉ, mỗi cái đều hàm súc một ma lực dị thường.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Thỉnh giáo cô nương phương danh quý tánh...

Nữ nhân gầy ngúng nguẩy:

- Song phương đối địch nào phải định kết thân, việc đó có cần thiết không...

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu cô nương thấy khó nói, tại hạ không ép!

Nữ nhân đáp lời:

- Không phải khó nói, có điều nói ra thật đáng thẹn, nô gia không biết mình tên gọi là chi nữa.

Chu Chấn Bang bị bẽ mặt, nãy giờ một bụng nô khí không đường phát tiết, được dịp chen lời:

- Con chó con mèo còn có tên, không lẽ người còn không bằng cả chó mèo nữa...

Nữ nhân gầy không chút sắc giận, mỉm cười nói:

- Chu đại hiệp, nô gia đang đàm đạo với chủ nhân của Chu đại hiệp mà!

Lời nói nhẹ nhàng, không có vẻ gì mắng mỏ nhưng Chu Chấn Bang nghe như tiếng sét.

Tống Thiên Hành hơi chau mày, nữ nhân gầy đã quay sang Tống Thiên Hành che miệng cười nói:

- Tống đại hiệp, nô gia nói như vậy không quá lời chứ...

Tống Thiên Hành trầm sắc mặt nói:

- Tại hạ cũng thấy như vậy.

Nữ nhân gầy hơi sững người:

- Nghĩa là sao... Tống đại hiệp thấy Chu đại hiệp thất lễ hay thấy nô gia không bằng con mèo con chó...

Tống Thiên Hành buông gọn:

- Cả hai đều đúng!

Nữ nhân gầy lại cười:

- Tống đại hiệp thật đúng là chính nhân quân tử, phân xử thật công bình.

Dừng lời một chút, lại động đậy đôi môi anh đào cười nói:

- Về việc Chu đại hiệp thất lễ, đó là vấn đề gia giáo của Tống đại hiệp, nô gia không dám xía vào. Còn việc con chó con mèo cũng có cái tên thì nô gia cũng có cái tên, có điều cái tên của nô gia nói ra chỉ sợ làm bẩn tai Tống đại hiệp mà thôi.

Tống Thiên Hành chậm rãi:

- Nào dám, tại hạ rửa tai hầu nghe!

Nữ nhân gầy giơ tay chỉ nữ nhân béo nãy giờ vẫn đứng ngẩn ngẩn ngờ ngờ chẳng nói chẳng rằng, chỉ đưa ánh mắt lạ lùng nhìn chăm chăm Tống Thiên Hành, nói:

- Hãn có họ có tên, thậm chí còn có thể coi là cố nhân của Tống đại hiệp nữa. Tống đại hiệp có nhận ra không...

Tay này thật đáng nể, đang nói đến danh hiệu mình lại chuyển sang người khác.

Tống Thiên Hành từ khi xuất hiện đến giờ tập trung chú ý vào Hồng Lệnh Hàm với Kim Đại Kỳ sau đó vì nữ nhân gầy bước lên mới chú ý tới, còn nữ nhân béo nãy giờ cứ đứng lạng như người mất hồn nên chàng đâu để ý tới.

Nữ nhân gầy nói vậy, Tống Thiên Hành mới đành đưa mắt quan sát nữ nhân nọ, quả thật chàng có cảm giác nàng quen quen, nhưng trong nhất thời, không sao nhận ra đã gặp người này ở đâu. Nên chỉ nhíu mày làm thinh.

Nữ nhân gầy bật cười:

- Tống đại hiệp thật là quý nhân hay quên, có mới nói cũ, không ngờ đến cả tình nhân thanh mai trúc mã thươ ấu thơ mà cũng không nhận ra!

Mấy chữ “tình nhân thanh mai trúc mã” đập vào tai Tống Thiên Hành tựa như tiếng sấm động, khiến chàng điên đảo thần hồn, cơ hồ không đứng vững được nữa.

Nữ nhân gầy cười nhẹ hỏi:

- Giờ thì Tống đại hiệp nhận ra chưa...

Tống Thiên Hành cố nén kích động, giữ giọng bình tĩnh nói:

- Tại hạ vẫn chưa nhận ra.

Nữ nhân gầy mắt thoáng lóe dị quang nói:

- Vậy để nô gia nhắc thêm chút nữa. Tống đại hiệp không còn nhớ cô tiểu tình nhân thời thơ ấu thì chắc cũng nhớ đến một trong những công thần thành toàn Tống Đại Hiệp chui lỗ chó, lòn tròn người...

Mộ nét khó hiểu lướt nhẹ qua gương mặt Tống Thiên Hành, ánh mắt dán chặt vào gương mặt bầu bầu của nữ nhân béo, bình tĩnh gật đầu, nói:

- Ta nhận ra rồi!

Tuy giọng nói hết sức bình tĩnh nhưng nếu để ý kỹ có thể nhận ra bên khoé mép chàng hơi giật giật.

Nữ nhân gầy thở ra cười nhẹ:

- Cuối cùng thì Tống đại hiệp cũng nhận ra!

Nguyên nữ nhân béo này không ai khác hơn là Giang Thúy Bình, vị thiên kim tiểu thư của Thúy Hoa thành Thành chủ Kim Đào vô địch Giang Chấn Xuyên.

Người ta ai cũng vậy, đối với những kỷ niệm ngọt ngào thươ ấu thơ dường như luôn khác ghi trong tâm khảm, suốt đời không phai nhạt.

Nữ nhân gầy nói đúng, Giang Thúy Bình là cô tình nhân bé nhỏ của chàng, đồng thời cũng là một trong

những kẻ địch cường chế chàng rời khỏi Thúy Hoa thành một cách nhục nhã. Chàng còn nhớ như in, năm ấy, Giang Thúy Bình tiếp tay với gian đồ Trình Hoài, mang đến cho chàng sự tủ nhục. Nhưng lúc đó, trên gương mặt nàng hiện lên một nét xót thương, ân hận mà ngôn ngữ con người không dễ gì lột tả được, đồng thời mắt nàng cũng nhòa lệ...

Việc này đủ chứng minh, lúc ấy nàng còn nhỏ dại vô tri nên bị người ép buộc.

Năm ấy, Giang Chấn Xuyên đường đường là một Thành chủ Thúy Hoa thành, làm bá chủ võ lâm, Bắc lục tỉnh mà còn phải cúi đầu nghe theo sự an bài của gian thần dưng nói chi là nàng. Năm ấy, Thúy Bình bất quá chỉ là một tiểu cô nương không hơn không kém!

Cũng vì nguyên nhân đó và cũng vì quý trọng kỷ niệm êm đềm thời thơ ấu mà chàng không những không hận nàng, thậm chí còn nhớ nhung nàng không lúc nào nguôi.

Hiện giờ, Thúy Hoa thành đã là đất của Nhất Thống môn còn cô bạn bé nhỏ ngày nào đã mất tích một cách bí mật, bỗng hiển hiện trước mắt, thử hỏi trước tình cảnh như vậy, ai mà không cảm thấy u hoài.

Thật lâu, lâu lắm Tống Thiên Hành mới chép miệng thở dài:

- Thay đổi nhiều quá, hầu như ta không dám tin đây là nàng...

Nữ nhân gầy cười nói:

- Mười mấy năm trời cách biệt, đương nhiên không dễ gì nhận ra.

Không sai! Giang Thúy Bình của mười mấy năm trước còn là một cô bé tóc tết bím, nét mặt ngây thơ, giờ đây, trước mặt chàng là một thiếu phụ tóc xõa, thần sắc lơ đãng, nhưng toàn thân toát lên một ma lực kinh người, sự biến đổi ấy, trong nhất thời Tống Thiên Hành làm sao nhận ra được.

Tống Thiên Hành nhìn vào mắt Giang Thúy Bình hỏi:

- Giang cô nương có nhận ra tại hạ không...

Giang Thúy Bình ngần ngợ:

- Ta không quen, mà cũng không phải họ Giang...

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Giang cô nương không nhận ra tại hạ cũng không sao. Nhưng việc người phủ nhận mình họ Giang coi như bán đứng tổ tông, nhận giặc làm cha, người chó thấy tính nghiêm trọng của vấn đề không...

Giang Thúy Bình tròn mắt nhìn Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Ta không biết, ta chỉ biết ta tên là Hoàn Nhi...

Tống Thiên Hành thấy sắc mặt Giang Thúy Bình ngần ngợ, ánh mắt dài dại, bất giác buột miệng hỏi:

- Hoàn Nhi...

Giang Thúy Bình gật đầu:

- Phải, ta cũng còn có tên là Kiếm Ảnh.

Kiếm Ảnh, Hoàn Nhi những cái tên này khá là đặc biệt nhưng nó chỉ làm cho Tống Thiên Hành khó hiểu hơn mà thôi.

Nữ nhân gầy mỉm cười nói:

- Tống đại hiệp, hay là để nô gia nói rõ hơn...

Đồng thời Cổ Song Thành cũng dùng phép truyền âm nói:

- Thiên Hành, vị Giang cô nương này thần sắc có vẻ không được tinh táo lắm, chắc là bị tà thuật cầm chế.

Tống Thiên Hành cũng có cảm giác như vậy, nên vội gật đầu hội ý.

Nữ nhân gầy chỉ Giang Thúy Bình nói:

- Vị Giang cô nương này không còn dùng danh tánh cũ nữa. Hiện giờ nàng tên là Hoàn Nhi còn nô gia là Yến Nhi.

Tống Thiên Hành hừ lạnh nói:

- Vậy còn cái tên Kiếm Ảnh...

Yến Nhi cười nói:

- Có gì đâu, nàng luyện kiếm nên còn có tên Kiếm Ảnh, còn nô gia luyện đàn...

Tống Thiên Hành chen lời:

- Nếu vậy cô nương phải có tên ở Cầm Hồn ử mới phải!

Yến Nhi cười khanh khách nói:

- Quả thật anh húng sở kiến lược đồng, nô gia còn có tên là Cầm Hồn.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tên Cầm Hồn nghe ra không những có vẻ văn nhã mà còn có thi ý nữa.

Yến Nhi cười mơn:

- Đa tạ Tống đại hiệp khen tặng, những thứ này đều do phu nhân của chúng tôi ban cho.

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm hỏi:

- Phu nhân... Có phải là người được gọi là Hoa Tín phu nhân đó không...

Yến Nhi:

- Phải, Kiếm Ảnh với Cầm hồn chúng tôi là sứ giả hầu cận bên người. Nói ra sợ Tống đại hiệp chê cười, thật ra tỷ muội chúng tôi là người thân tín bậc nhất của phu nhân, đến Nhất Thống môn chủ gặp chúng tôi còn phải cúi đầu hành lễ nữa là.

Trong khi đó, Cổ Song Thành nhìn riết vào đôi mắt Yến Nhi, sắc mặt lộ vẻ trầm trọng như có một vấn đề to tát không giải quyết được.

Tống Thiên Hành còn đang trầm tư thì Yến Nhi đã tiếp lời:

- Tống đại hiệp còn vấn đề gì “thỉnh giáo” nữa không...

Tống Thiên Hành chậm rãi:

- Vấn đề cần thỉnh giáo còn nhiều nhưng ta không muốn lãng phí thời gian hơn nữa.

Giờ đến lượt ta thỉnh giáo bản lĩnh của cô nương.

Yến Nhi cười nhẹ nói:

- Nô gia luyện đàn, đương nhiên phải dùng đàn để lãnh giáo Tống đại hiệp, có điều đàn hãy còn để trên đỉnh tháp. Chắc Tống đại hiệp phải chờ một lát.

Quay sang Giang Thúy Bình:

- Hoàn Nhi muội muội, người lên đỉnh tháp lấy đàn xuống cho ta.

Giang Thúy Bình dạ một tiếng, phóng người đi ngay.

Tống Thiên Hành nhìn thân pháp nhẹ nhàng của Giang Thúy Bình, có thể liệt vào hàng đệ nhất lưu cao thủ, bất giác nhíu mày tỏ dãi. Với thân thủ của Giang Thúy Bình ngày nay không biết cao hơn ngày trước

đến mấy lần, còn vị cô nương Yến Nhi này càng khó đoán nông sâu.

Nàng luyện đàn mà đối với loại này, cổ kim đều coi là thứ nhạc khí dùng để tu dưỡng nhân tâm, lúc gảy đàn phải đốt hương trầm thì đủ thấy thái độ của người xưa đối với nó thế nào.

Nhưng vị cô nương này lại dùng nó để làm vũ khí giết người, không thể không khiến người khó hiểu. Đương nhiên, trong võ lâm, những tay cao thủ tuyệt đỉnh mượn truyền âm để truyền công lực giết người. Chuyện ấy không phải là không có, nhưng làm được như vậy phải gặp kỳ ngộ hoặc phúc duyên truyền đời mới có cơ may thành tựu.

Còn vị Yến Nhi cô nương này cứ theo vẻ bên ngoài suy đoán bất quá tuổi chừng ba mươi, làm sao có được công lực thâm hậu như vậy...

Tống Thiên Hành còn đang phân vân thì Yến Nhi đã cười nói:

- Tống đại hiệp, người ta nói quân tử thường phải nhường nhịn tiểu nhân, nô gia xin được nêu điều kiện...

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Tại hạ chờ nghe.

Yến Nhi cười nhẹ nói:

- Chúng ta đấu ba trận. Hai trận đấu văn, một trận đấu võ. Trong ba trận ai thắng hai coi như thắng cuộc. Hai trận đấu đầu đấu văn nếu ai thắng hết thì không cần đấu võ nữa, Tống đại hiệp thấy thế nào...

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nói:

- Tại hạ tán đồng, có điều làm như vậy không coi trọng võ học rồi.

Yến Nhi nghiêm mặt:

- Tống đại hiệp đừng xem thường, xin báo đây là một trận đấu sinh tử đó!

Tống Thiên Hành cũng nghiêm mặt hỏi:

- Vậy thì văn đấu thế nào, võ đấu thế nào...

Yến Nhi mỉm cười nói:

- Trận thứ nhất, nô gia tấu lên ba khúc cổ cầm, mời Tống đại hiệp nói tên của ba khúc đó, nói trúng hai coi như thắng cuộc.

Tống Thiên Hành mắt phóng dị quang, gật đầu nói:

- Hay lắm, cách tử đấu này thật văn nhã.

Yến Nhi cười nhẹ tiếp:

- Trận thứ hai, xin Tống đại hiệp ngồi nghe nô gia tấu khúc “Bình xa hành”. Sau khi tấu xong, ai đỡ mồ hôi nhiều hơn thì người đó bại!

Tống Thiên Hành nghe lạnh người, nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh như không, nói:

- Tại hạ xin hết lòng bồi tiếp!

Yến Nhi cười nhẹ nói:

- Nếu còn cần đến trận thứ ba thì hai ta cứ đứng cách nhau một trượng, cách không phát chưởng để phân thắng bại.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Nếu một chưởng đó không thể phân thắng bại thì sao...

Yến Nhi nghiêm mặt nói:

- Thì hai chưởng, ba chưởng, bốn chưởng.. đến bao giờ phân thắng bại thì thôi.

Tống Thiên Hành nhìn thẳng đối phương hỏi:

- Sau khi phân thắng bại rồi thế nào nữa...

Yến Nhi nói chắc như đinh đóng cột:

- Nếu nô gia bại thì lập tức giao trả Từ thái phu nhân!

Tống Thiên Hành nhướng mày quay sang Hồng Lệnh Hàm:

- Các hạ, lời nói của vị cô nương này có thể tin được không...

Hồng Lệnh Hàm nghe Yến Nhi nói cũng hơi giật mình, lão chưa biết trả lời Tống Thiên Hành ra sao thì Yến Nhi đã mỉm cười nói:

- Tống đại hiệp khi người thái quá!

Tống Thiên Hành chau mày hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao...

Yến Nhi cũng cau mày nói:

- Tổng đại hiệp nói vậy không phải là quá khinh khi nô gia sao...

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Cô nương tự mình nói ra, cô nương chẳng qua là một sứ giả mà thôi, còn sự việc liên qua trọng đại, tại hạ không thể không hỏi người phụ trách cho rõ ràng.

Yến Nhi cười nhạt:

- Vậy ra nô gia trách lầm Tổng đại hiệp rồi. Lúc này nô gia có nói hai chị em nô gia là người thân cận nhất của Hoa Tín phu nhân, hơn nữa, Hồng Kim nhị lão gia chẳng qua là khách của bốn môn mà thôi, sự việc này nô gia hoàn toàn có thể tác chủ.

Hồng Lệnh Hàm vội phụ họa:

- Phải phải, Yến Nhi cô nương hoàn toàn có thể tác chủ.

Tống Thiên Hành lừ mắt nhìn Hồng Lệnh Hàm:

- Đó là do chính miệng các hạ nói ra...

Hồng Lệnh Hàm nghênh mặt nói:

- Đương nhiên lời lão phu nói ra không lẽ phủ nhận sao...

Cổ Song Thành cười lạnh nói:

- Hồng Lệnh Hàm, người còn mở miệng nói được như vậy, nghĩ đến sự việc xảy ra mấy ngày trước đây, ta thật xấu hổ giùm người.

Hồng Lệnh Hàm đỏ mặt, nhưng lão chỉ cười khan mấy tiếng, không mở lời đáp lại.

Lúc này Giang Thúy Bình đã quay lại. Hai tay bưng một chiếc gói vải dài dài cho Yến Nhi.

Yến Nhi tiếp lấy rồi phẩy tay nói:

- Hoàn muội, người lui ra xa xa một chút.

Tống Thiên Hành nhìn đối phương nói:

- Cô nương, ta bắt đầu được rồi.

Yến Nhi cười nhẹ:

- Điều kiện chưa nói hết làm sao bắt đầu được.

Tống Thiên Hành hơi ngạc nhiên. Yến Nhi tiếp lời:

- Nô gia bại thì lập tức giao trả Từ thái phu nhân nhưng nếu Tống đại hiệp bại thì sao...

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Ta dù không biết tự lượng nhưng đến nô tỳ của người mà không thẳng nỗi thì còn mặt mũi nào nhìn anh hùng thiên hạ.

Yến Nhi mắt lóe hàn quang:

- Ý của Tống đại hiệp là...

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu tại hạ bại, xin cắt đầu này dâng cho cô nương.

Yến Nhi bật cười khanh khách nói:

- Tín tâm của Tống đại hiệp quá lớn, khí khái bất phàm, nô gia kính phục bội phần, nhưng nô gia chỉ xin nếu Tống đại hiệp bại về tay nô gia, hãy hứa cho một lời là trong vòng ba tháng không được lộ diện trên giang hồ.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Xem ra cô nương có vẻ chắc thắng tại hạ rồi.

Yến Nhi đưa tay che miệng cười nói:

- Khẩu thiệt vô bằng, phải thử mới biết.

Tống Thiên Hành nghe nóng mặt, nói:

- Được, tại hạ nhận lời cô nương, mời!

Yến Nhi vừa mở gói, vừa lẩm bẩm:

- Cổ nhân gậy đàn phải trai tịnh còn đốt trầm, ta là kẻ lang bạt giang hồ, không thể sánh với cổ nhân

được rồi.

Nói xong thì chiếc Ngũ Huyền Cầm cổ đã ở trong tay rồi. Trong đêm tối chỉ thấy chiếc đàn đen bóng, không biết làm bằng chất liệu gì.

Yến Nhi đưa tay gảy nhẹ một cái, quét mắt nhìn toàn trường nói:

- Công phu của nô gia chưa đạt đến cảnh giới chọn người kích âm, để chư vị khỏi bị tiêu hao chân lực một cách vô ích, xin chư vị lui ra ngoài hai mươi trượng.

Hồng Lệnh Hàm, Kim Đại Kỳ, Giang Chấn Bình nghe nói lập tức lui ra xa hai mươi trượng, nhưng Cổ Song Thành cùng Chu Chấn Bang vẫn đứng nguyên vị.

Tống Thiên Hành hơi chau mày thì Yến Nhi đã nói:

- Nhị vị không tin lời của nô gia...

- Cổ Song Thành cười lạnh nói:

- Lão thân tự biết tiến thoái.

Chu Chấn Bang giả như tai điếc mắt ngơ, không thèm nhìn đối phương đến một cái.

Yến Nhi cười nhẹ đáp:

- Nô gia đã có nói trước mà hai vị không tin, nô gia cũng không biết sao hơn.

Dứt lời đã xếp bằng tròn ngồi xuống, đặt chiếc cổ cầm lên ở gối:

Tống Thiên Hành cũng ngồi xuống, quay ra sau nói:

- Nhị vị xin lui ra.

Chu Chấn Bang lắc đầu, Cổ Song Thành cười nhạt nói:

- Người biết được trong lòng hãn đang tính toán điều gì không...

Yến Nhi cười mỉa:

- Phải lắm, cần tắc vô ưu mà, có nhị vị đày hộ pháp cho Tống đại hiệp thì còn gì bằng.

Tống Thiên Hành nhú mày không nói, Yến Nhi đã cười nhẹ tiếp:

- Tống đại hiệp xin chú ý nghe, nô gia xin bắt đầu.

Vừa dứt lời, tiếng đàn tình tang khoan nhặt đã trở lên, âm thanh như lưu thủy hành yên, phiêu diêu thoát tục khiến người nghe không khỏi ngơ ngẩn tâm hồn.

Công phu chững ững cạn tuần trà, tiếng đàn vụt im bật. Tống Thiên Hành không chờ đối phương hỏi, cười nhạt thốt:

- Cô nương huệ chất lan tâm, quả nhiên bất phàm. Cổ khúc thất truyền từ lâu, không ngờ cô nương luyện được.

Yến Nhi chớp mắt hỏi:

- Tống đại hiệp có thể nói rõ hơn một chút được không...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Nếu tại hạ không nghe lầm thì cô nương vừa tấu khúc “Bá Phi dẫn” trong bộ Ngũ Khúc, Cửu Dẫn, Thập Nhị Tháo!

Yến Nhi gật đầu:

- Hoàn toàn đúng, xem ra trận này nô gia thua hết chín phần rồi.

Tiếng nói vừa dứt, âm thanh lại trở dậy nhưng không giống như lúc đầu. Lần này âm thanh sầm sập như thiên mã đồng phi, lại nghe có tiếng binh khí sát phạt lẫn nhau, khiến người nghe không khỏi xao xuyến bồn chồn, tay chân giậm giật không yên.

Nhạc khúc vừa trọn, Tống Thiên Hành cười lớn:

- Cầm nghệ tuyệt hảo, cô nương, đó là tiết thứ tư của “Phích Lịch dẫn” trong Cửu dẫn phải không...

Yến Nhi thở dài:

- Cao minh, quả thật cao minh. Trận đầu tiên nô gia nhận bại.

Tống Thiên Hành cười hỏi:

- Ý cô nương là khúc thứ ba không cần tấu nữa...

Yên Nhi cười buồn:

- Đã phân thắng bại rồi thì nô gia còn bêu xấu làm chi nữa.

Dừng một lát, giọng nàng đột ngột trở nên dữ dằn:

- Tổng đại hiệp, xin lưu ý, trận thứ hai bắt đầu.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Xin tự tiện, tại hạ đã chuẩn bị xong.

Khi năm ngón tay thon thon của Yến Nhi lướt thoăn thoắt trên cầm huyền thì Tống Thiên Hành đã chấp tay nhắm mắt như đang nhập định vậy.

Cổ Song Thành và Chu Chấn Bang cũng vội vàng ngồi xuống nhưng thần giới bị những âm thanh hai người nghe được chẳng qua chỉ là tiếng đàn trong trẻo cao cao thấp thấp mà thôi.

Cổ Song Thành cảm thấy kỳ lạ, đưa mắt nhìn sang Tống Thiên Hành chỉ thấy xung quanh chàng thoáng chốc đã hiện ra một vầng khí trắng mờ như sương sớm đồng thời một mùi nường phảng phất lã đẽng đâu đây.

Cổ Song Thành nhìn thấy không khỏi phục thầm nghĩ:

- Tiểu tử này đã luyện “Chiêu Đàn thần công” biến cai vô hình thành hữu hình, xem ra thành tựu của hắn hiện giờ còn cao hơn sư phụ hắn năm ấy...

Lòng ngẫm nghĩ, mục quang đã di chuyển sang Yến Nhi. Nàng lúc này nét mặt trầm trọng, mục quang như hai ngọn lửa chiếu thẳng vào mặt Tống Thiên Hành, mười ngón tay trên dây đàn càng lúc càng thấy chậm chạp, nặng nề, dường như vất vả lắm.

Cổ Song Thành lại nghĩ:

- Xem tình hình hai người đã bước vào trận tử đấu nội lực, lạ một điều sao ta không có chút cảm giác lạ nào hết... Chẳng lẽ yêu nữ này nói công phu chưa đạt đến cảnh giới chọn người kích âm là để Tống Thiên Hành đánh giá thấp rồi mắc mưu y...

Tâm niệm chưa dứt thì tiếng đàn cao vút lên, nhịp dồn dập như thiên quân sát phạt, như vạn mã bốn đặng khiến người nghe tim đập thình thịch, khí huyết như trào sôi trong huyết quản. Nhưng Tống Thiên Hành vẫn nhắm mắt nhập định dường như những biến đổi ngoại cảnh không mấy may ảnh hưởng đến chàng, có điều lớp chan khí hộ thể lúc đầu màu nhàn nhạt giờ đã dày đặc, mùi hương càng nồng. Cổ Song Thành bất giác nhíu mày nhìn chăm chăm vào gương mặt của Yến Nhi, đồng thời sắc mặt của bọn Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm cũng lộ vẻ kinh dị không kém.

Chu Chấn Bang trông thấy tình thế như vậy, lập tức dụng phép truyền âm nói:

- Cổ nữ hiệp, lai lịch của con yêu nữ này thật đáng khả nghi.

Cổ Song Thành cũng dùng phép truyền âm đáp:

- Không sai, ta cũng cảm thấy như vậy.

Chu Chấn Bang:

- Cổ nữ hiệp xem thiếu chủ có bề gì không...

Cổ Song Thành hơi nhíu mày nói:

- Chắc không đến nỗi...

Truyền âm chưa trọn câu, tiếng đàn cao vút, đột ngột hạ thấp rồi dừng hẳn lại.

Yến Nhi đẩy đàn đứng lên, Tống Thiên Hành cũng đứng dậy phui phui bụi dính trên vạt áo cười nói:

- Nhạc khúc này chỉ thiên đàn mới có, nhân gian có mấy kẻ được nghe, Tống Thiên Hành thật có phước.

Cổ Song Thành đưa mắt nhìn Tống Thiên Hành và Yến Nhi, thấy thần sắc hai người hơi tai tái, bên thái dương có vài giọt mồ hôi.

Yến Nhi cười mơn:

- Tống đại hiệp thật là người văn nhã, qua một trận ác đấu sinh tử mà vẫn còn có thể...

Tống Thiên Hành giơ tay ngăn không cho đối phương nói hết, tiếp lời:

- Cô nương, nói việc chính đi, trận tử đấu này kết quả thế nào...

Yến Nhi nhìn qua Cổ Song Thành, cười nói:

- Cổ tiên tử, nô gia xin được nghe cao nhận của tiên tử.

Cổ Song Thành cười nhạt hỏi:

- Người không sợ ta thiên vị sao...

Yến Nhi cười nhẹ:

- Võ lâm có được mấy vị Vân La tiên tử, cho dù tôn giá có lòng tư vị thì nô gia cũng xin lãnh mệnh.

Cổ Song Thành cười nhạt nói:

- Theo sự quan sát của Cổ Song Thành ta thì trận này nhị vị bình thủ.

Yến Nhi ôm quyền hướng về Cổ Song Thành xá một cái nói:

- Đa tạ Cổ tiên tử phán xử công minh.

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy ta bắt đầu trận thứ ba đi.

Yến Nhi lắc đầu:

- Không cần nữa, Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành nhướng mày:

- Tại sao...

Yến Nhi nhìn thẳng vào mắt Tống Thiên Hành:

- Tống đại hiệp, hai ta đều tự biết người, biết mình, nếu tiếp tục đấu nữa, bất luận ai thắng ai bại, kết quả đều thành thế lưỡng bại câu thương. Việc làm hại người mà bắt lời cho ta, nô gia không dám mạo hiểm.

Tống Thiên Hành mới động đậy môi, Yến Nhi đã cười tươi nói tiếp:

- Hơn nữa, có thể mỗi người trong chúng ta còn giữ lại một phân bí mật chưa đưa ra, thì việc gì trong nhất thời phải khoe hết cho mọi người nhìn thấy phải không...

Tống Thiên Hành chậm rãi nói:

- Nhưng việc thắng phụ giữa hai ta...

Yến Nhi cười nhẹ:

- Ai nói chưa thắng phụ... Tống đại hiệp đấu hai trận, thắng một hoà một như vậy còn chưa đủ sao...

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Nói vậy cô nương cam tâm nhận bại...

Yến Nhi cười nhẹ:

- Sự thực như vậy, nô gia không cam tâm nhận bại thì sao được...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Vậy thì được rồi, ta chờ người thực hiện lời hứa.

Yến Nhi cười nhẹ nói:

- Tống đại hiệp nói đến việc trao trả Từ thái phu nhân...

- Không sai!

Yến Nhi nghiêm nghị:

- Chập tối ngày mai, nô gia sẽ phái người đưa Từ thái phu nhân đến Thiết Ký tiền trang.

Tống Thiên Hành nghiêm giọng:

- Tại hạ muốn nhìn thấy người ngay bây giờ.

Yến Nhi cười nhẹ:

- Tống đại hiệp muốn vậy thực làm khó cho nô gia quá. Hiện giờ Từ thái phu nhân cách đây hơn một ngày đường, nô gia làm sao lập tức giao người được...

Tống Thiên Hành nhíu mày chưa kịp nói, Yến Nhi đã che miệng cười nói:

- Tống đại hiệp đã mắc mưu bọn tà ma quỷ đạo không thủ tín nên lo sợ là phải, nhưng nô gia xin nói, đêm nay có mặt quý khách và đồ...

Dường như cảm thấy hơi lỗ lời nên Yến Nhi vội vàng nín bật, cười trừ nói:

- Tóm lại, nô gia có thể lấy danh dự của Nhất Thống môn mà hứa, đêm mai nhất định sẽ có người đưa Từ thái phu nhân đến Thiết Ký tiền trang...

Tống Thiên Hành cười nhạt ngắt lời:

- Cô nương không cảm thấy mình vừa tiết lộ ra điều bất lợi sao...

Cổ Song Thành cười lạnh, để thêm:

- Yêu phụ, lúc này người nói “đồ” gì vậy... Sao không nói tiếp đi...

Yến Nhi đưa tay vuốt vuốt mớ tóc mai thả dài trước ngực, nói:

- Đương nhiên là “đồ đệ” chứ còn đồ gì nữa, không lẽ sở học của ta như vậy chưa xứng làm sư phụ

người sao...

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Tống mỗ đã có ý nghi ngờ các hạ là Hoa Tín phu nhân từ lâu rồi.

Yến Nhi che miệng cười nói:

- Bội phục sự linh thông của nhị vị, nô gia thật tộ quá.

Dùng lời một lát rồi cao giọng nói:

- Sự thật đã tỏ bày, ta cũng không cần giấu giếm nữa, không sai, ta chính là Hoa Tín phu nhân, cũng chính là đệ nhị quái trong Thập đại cao nhân, “Câu Hồn ma nữ” Lữ Dao Hồng...

Lữ Dao Hồng chưa dứt lời, Hồng Lệnh Hàm, Kim Đại Kỳ song song cùng kêu lên một tiếng kinh ngạc, Kim Đại Kỳ buột miệng nói:

- Thì ra là người... người gạt bọn ta điên đảo không còn biết người là ai nữa, xem ra Ma nữ hoá hình công của người đã đạt đến hóa cảnh rồi...

Lữ Dao Hồng nháy Kim Đại Kỳ một cái thật dài, rồi quay sang nhìn Cổ Song Thành nói:

- Cổ Song Thành, bây giờ ta cũng nói rõ luôn một lần. Năm ấy kẻ ám toán Lý Phùng Xuân là ta. Lấy trâm cài của người lưu lại trong phòng lão giá hoa. cho người cũng là do ta làm. Phế đi của người bảy thành chân lực, bức người nói ra bí kíp võ công cũng là ta.

Giờ thì người rõ rồi chứ...

Tống Thiên Hành mắt lộ sát quang, răng nghiến ken két nhưng chàng cố nén cơn kích động, im lặng không nói gì.

Chu Chấn Bang tóc tai dựng ngược, độc nhãn của lão lóe hung quang, mặt mày lão như hung thần sắp sửa nuốt sống người ta tới nơi. Nhưng thấy Tống Thiên Hành đứng lặng, lão cũng không dám vụng động. Lão kích động đến mức đó cũng phải vì Lý Phùng Xuân (tục danh của Thanh hư thượng nhân) là ân nhân cứu mạng lão, giờ hung thủ ám toán người đang hiển hiện trước mặt, lão không muốn nuốt sống hung thủ sao được.

Điều kỳ lạ là người thọ hại “Cổ Song Thành”, ngược lại bình tĩnh vô cùng. Bà chậm chậm rút thanh tòng văn cô kiếm ra, giọng băng lạnh nói:

- Ta rõ rồi, yêu phụ. Người có biết hậu quả sau đó sẽ thế nào không...

Lữ Dao Hồng ngạo nghễ:

- Có gì đáng sợ đâu, cùng lắm thì giết người thường mạng, thiếu nợ trả nợ vậy thôi.

Cổ Song Thành nghiêng răng:

- Biết vậy thì tốt, đêm nay không ta thì người phải có một người chết!

Không khí đột ngột căng thẳng đến mức cô đặc lại, mọi người như không thở được nữa. Bọn Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm, Giang Thúy Bình bất giác đến gần lại cục trường.

Lữ Dao Hồng khoát tay:

- Chư vị yên tâm, chúng không ăn thịt được nổi chúng ta đâu.

Chu Chấn Bang gầm lên:

- Yêu phụ, không ăn thịt người được thì bằm người cho chó ăn.

Đáp lại lời mắng độc địa của Chu Chấn Bang, Lữ Dao Hồng chỉ nhếch môi cười nhẹ, quay sang Tống Thiên Hành nói:

- Tống đại hiệp, lão thân chờ nghe một câu quyết định của Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành cố nén phần nộ trong lòng, cất giọng bình tĩnh nói:

- Với thân phận Thái thượng chưởng môn chủ Nhất Thống môn của các hạ, tại hạ tạm tin lời bảo chứng vừa rồi.

- Còn hiện giờ...

- Hiện giờ...

Tống Thiên Hành quay sang Cổ Song Thành:

- Sư cô cô, người ta có thể bất nhân nhưng ta không thể bất nghĩa, lúc này, Thiên Hành đã đồng ý tiếp nhận điều kiện của đối phương, việc đêm nay kết thúc ở đây thì hơn.

Cổ Song Thành lắc đầu kiên quyết:

- Thiên Hành, người đừng mắc mưu hãn. Lúc này điều kiện đó người nói với Yến Nhi, còn bây giờ hãn là Nhất Thống môn Thái thượng môn chủ Lữ Dao Hồng.

Tống Thiên Hành:

- Sư cô cô thứ tội, Thiên Hành đã nói, người ta có thể bất nhân, nhưng ta không thể bất nghĩa.

Cổ Song Thành thở dài u oán:

- Thiên Hành, người có biết điều gì làm cho ta còn gắng gượng sống kiếp sống thừa không... Đêm nay ta tìm thấy hãn, lẽ nào lại bỏ qua dễ dàng như vậy...

Chu Chấn Bang cũng lên tiếng:

- Phải, thiếu chủ, lão nô cũng không muốn bỏ qua.

Lữ Dao Hồng cười lạnh nói:

- Các người nói như vậy chắc coi Lữ Dao Hồng là cá nằm trên thớt rồi chắc... Hừ, thử nhìn lại cục diện xem, nếu quả thật muốn liều sống chết thì ai thắng ai bại còn chưa biết chừng.

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm nói:

- Nếu các hạ thật có ý đo, Tống Thiên Hành cũng xin hết mình bồi tiếp.

Lữ Dao Hồng xua tay nói:

- Tống đại hiệp chớ hiểu lầm, Lữ Dao Hồng nói như vậy chẳng qua muốn nói chẳng phải ta sợ...

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Đồng thời cũng muốn che giấu ý đồ không muốn đánh mà không nắm phần thắng phải không, Lữ Dao Hồng bật cười khanh khách nói:

- Phải! Phải lắm! Tống đại hiệp không những là người tinh thông âm nhạc mà cả...

Tống Thiên Hành giơ tay ngăn lại:

- Không cần nói lời vô ích.

Quay sang Cổ Song Thành:

- Sư cô cô, qua khỏi đêm nay thì sợ gì không tìm lại được hãn...

Cổ Song Thành mắt vẫn dán chặt vào Lữ Dao Hồng đáp lời:

- Ta cũng biết vậy. Nhưng yêu nữ này hành tung bất định, chỉ sợ sau này tìm hãn không dễ!

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Người ta nói chạy trời không khỏi nắng, các người đã quả quyết ta là Thái thượng môn chủ Nhất Thống môn, mà Nhất Thống môn đang chính thức dương danh trong thiên hạ, chuẩn bị lập đàn ở Lạc Dương, cứ tìm đên Nhất Thống môn thì sợ gì không tìm được Thái thượng môn chủ!

Tống Thiên Hành hơi sững người:

- Quý môn định khi nào khai đàn ở Lạc Dương...

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Sắp rồi, chậm thì nửa năm, nhanh thì ba tháng, chừng đó thế nào cũng có thiệp mời Tống đại hiệp đến dự đại lễ.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ, quay sang Cổ Song Thành:

- Ý sư cô cô thế nào...

Cổ Song Thành thở dài nói:

- Người đã là đầu não, sư cô cô ta không thể không nghe theo.

Tống Thiên Hành cung thân thật thấp nói:

- Đa tạ sư cô cô cất nhắc.

Quay sang Lữ Dao Hồng nghiêm mặt nói:

- Việc đêm nay đến đây chấm dứt, mong rằng người giữ lời hứa. Chiều mai ta chờ đón tiếp Từ thái phu nhân ở Thiết Ký tiền trang.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ nói:

- Tống đại hiệp xin cứ yên tâm, Lữ Dao Hồng này đối với ai thì không biết sao nhưng trước mặt Tống đại hiệp quyết không thể nuốt lời.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Các hạ, còn một việc ta muốn nói thêm cho rõ.

- Xin cứ nói, Lữ Dao Hồng rửa tai chờ nghe.

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Tống Thiên Hành ta xuất thân từ Thúy Hoa thành, sinh ra lớn lên ở đó. Dù trước kia gian đồ buộc ta

phải chui lỗ chó mà ra, dù không lâu trước đây ta đã dùng vũ lực để buộc Thúy Hoa thành mở cửa lớn đón tiếp. Nhưng những điều ấy chưa đủ làm phai mờ ký ức, càng không thể làm nhạt nhòa tình quyến luyến đối với cố hương cố thổ.

Nay Thúy Hoa thành đã rơi vào tay bạo lực, Tống Thiên Hành này phải có trọng trách chấn hưng hùng phong Thúy Hoa thành ngày cũ, làm cho Nam bảo Bắc thành sóng vai nhau trong giang hồ.

Đưa tay chỉ Giang Thúy Bình tiếp:

- Còn vị Giang cô nương là thiên kim của Giang thành chủ, cũng là Thúy Hoa thành chủ trong tương lai, bất luận hiện thời người đã thi triển cấm chế trên người nàng, nhưng Tống Thiên Hành xin trịnh trọng cảnh cáo liệu mà đối đãi với nàng, không được động đến một sợi lông nàng.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Việc này Tống đại hiệp cứ an tâm, ta đã chọn nàng làm Nhất Thống môn chủ đời thứ hai, lẽ nào lại đi ngược đại nàng. Chỉ cần người đủ bản lĩnh khôi phục lý trí cho nàng, đồng thời cũng phải đủ sức cứu nàng ra thì Lữ Dao Hồng xin tuân mạng.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Chỉ mong rằng người còn nhớ lời hứa vừa rồi.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Còn mấy điều ta không hiểu, mong Tống đại hiệp chỉ giáo cho.

- Người hỏi thử.

Lữ Dao Hồng cười nhạt:

- Nghe đâu Giang Chấn Xuyên cũng có thể được xem là cừu nhân của Tống đại hiệp, bản môn thay người làm cho hãn gia phá thân vong, lẽ ra Tống đại hiệp còn phải mang ơn, cố sao.....

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Giang thành chủ không biết nhìn người, thân tiểu nhân mà xa hiền nhân nên mới phải chịu hậu quả đắng cay như ngày nay. Tống Thiên Hành ta đã từng chịu khuất nhục trước lão, nhưng người quấy đã nhận quả báo thì ta cần gì ghi hận trong lòng.

Hơn nữa lão đã từng là thượng ty của ta, đồng thời là bằng hữu của tiên nghiêm, một thuộc hạ, một văn bối thì không có quyền ghi hận trong lòng.

Lữ Dao Hồng:

- Không ghi hận cũng được, nhưng người cũng không cần đối tốt với lão. Với tài hoa và sở học của Tống đại hiệp, chỉ cần tiêu diệt được Nhất Thống môn thì nghiễm nhiên trở thành Minh chủ võ lâm, chùng đó đừng nói gì một cái chức Thụy Hoa thành Thành chủ con con...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Tống Thiên Hành chẳng có ý đó, hơn nữa ta cũng tự biết mình đức bạc vô năng không đủ bản lĩnh hiệu lệnh quần hùng.

- Tống đại hiệp mà đức bạc vô năng thì có hơi quá tự khiêm chẳng...

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Không dám, Tống Thiên Hành chỉ cốt sao giữ được bốn phận làm người mà thôi.

Cổ Song Thành thở dài nói:

- Khí độ bao thiên, nếu giang hồ có được vài người như vậy thì hay biết mấy.

Lữ Dao Hồng cười gượng hỏi:

- Tống đại hiệp còn dạn dò điều chi nữa không...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Dạn dò thì không dám, chỉ mong các hạ nhớ kỹ những lời Tống Thiên Hành nói đêm nay cùng lời hứa của các hạ, bằng không hậu quả các hạ có thể tưởng tượng được.

Bồng như chợt nhớ ra điều gì, chàng à lên một tiếng hỏi:

- Còn Từ Quân Lượng đại hiệp, người định dùng thủ pháp cấm chế như Giang cô nương để đối phó chẳng...

Lữ Dao Hồng nghiêm mặt đáp:

- Phải, bởi hãn quá cố chấp không chịu thuận phục, bằng không ta cũng chưa đến nỗi phải dùng thủ pháp ấy đối phó với hãn, cũng chưa thành tâm giao trả Từ thái phu nhân cho người.

Tống Thiên Hành mắt lộ hàn quang nói:

- Đa tạ các hạ đã nói thật, lời cảnh cáo đối với người về Giang cô nương lúc này coi như ta lặp lại một lần nữa cho Từ đại hiệp.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Ta nhớ rồi.

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Tống Thiên Hành đã nói hết, mời chư vị tự tiện.

Lữ Dao Hồng đưa ánh mắt kỳ dị nhìn xoáy vào Tống Thiên Hành một chút rồi mới quay đi dắt bọn Kim Đại Kỳ rút lui.

Đưa mắt nhìn theo dáng bốn người mất hút trong rừng khuya, Chu Chấn Bang hậm hực:

- Thiếu chủ, sao lại để con yêu phụ bỏ đi dễ dàng như vậy...

Tống Thiên Hành dùng phép truyền âm đáp:

- Chu lão, trận tỷ đấu nội lực làm tiêu hao quá nhiều công lực, bản thân ta cũng không dám chắc có thể chế phục nổi mụ.

Chu Chấn Bang ngẩn người kinh ngạc.

Tống Thiên Hành đã quay sang mỏm đá bên tả nói:

- Vị bằng hữu nào ở trên đó, mời xuống đây diện kiến.

Một tràng cười ha hả vang lên, tiếp theo là hai bóng người phi thân đáp xuống, thì ra là hai trong tứ trưởng lão của Thúy Hoa thành thoát được sau sát kiếp của Thúy Hoa thành. Là trưởng lão, Lữ trưởng lão.

Hai vị lão nhân ôm quyền hướng về Cổ Song Thành và Chu Chấn Bang thi lễ:

- La Thích Tồn, Lữ Trọng Phủ ra mắt Cổ tiên tử, Chu đại hiệp.

Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang vội đáp lễ.

Hai lão nhân đã quay sang, mỗi người ôm lấy một cánh tay của Tống Thiên Hành, hai lão nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói:

- Thiên Hành, Thiên Hành...

Tống Thiên Hành cố nén dòng lệ chực trào nơi khoé mắt, bình tĩnh nói:

- Nhị vị lão bá, xin trấn tĩnh có gì từ từ nói.

La Thích Tôn buông tay Tống Thiên Hành ra trước, nói:

- Thiên Hành, nghe những lời người nói với yêu phụ lúc này, lão bất tử thấy hồ thẹn vô cùng.

Tống Thiên Hành bình thân:

- Lão bá, việc đã qua rồi, hà tất phải nhắc lại cho thêm phiền não.

Lữ Trọng Phủ tiếp:

- Thiên Hành, sự tình xảy ra cho Thúy Hoa thành gần đây chắc người có nghe...

Tống Thiên Hành gật:

- Phải, có nghe. Nghe nói Hồ lão bá vong mạng đương trường, Kim lão bá thân thọ trọng thương đào tẩu...

Lữ Trọng Phủ giọng rầu rầu:

- Kim Châu Sơn cũng vừa vong mạng sáng nay...

La Thích Tôn thở dài ngao ngán:

- Thúy Hoa thành danh chấn võ lâm Bắc lục tỉnh không ngờ có ngày hôm nay.

Ngoài một Thúy Bình cô nương không còn thần trí ra, chỉ còn lại người và hai lão bất tử bọn ta. Nhớ lại năm ấy, cùng với lệnh tôn Tống Bối Nguyên huynh sáng nghiệp gian nan biết mấy, giờ nhắc lại tợ giấc nam kha!

Nói đến đây, lão lại thở dài ảo não.

Lữ Trọng Phủ tiếp lời:

- La huynh, việc cũ không cần nhắc lại để khỏi làm ảnh hưởng đến hùng tâm của người trẻ tuổi. Người không nhớ đến lời nói hào khí ngất trời của Thiên Hành lúc này sao... Hoàng thiên còn có mắt mới cho Thúy Hoa thành còn sót lại một người như vậy, lẽ ra ta với người nên mừng mới phải.

La Thích Tôn lấy tay áo gạt nước mắt nói:

- Phải, bọn ta nên mừng mới phải, Thiên Hành, hai lão bất tử này còn sống ngày nào, nguyện theo người để lo việc lớn.

Tống Thiên Hành ngược mặt nhìn trời đêm, thong thả nói:

- “Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở”! Mong nhị vị lão bá coi Thiên Hành như tử điệt, theo đốc suất, động viên. Kẻ hữu chí đại sự tất thành.

La, Lữ nhị lão xúc động đến rơi lệ, vượt vượt mãi bộ râu dài nói không nên lời.

Tống Thiên Hành cũng hít một hơi dài, lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Nhị vị đến Kim Lăng lúc nào... Làm sao lại tìm đến đây...

Lữ Trọng Phủ:

- Lúc chập tối hai ta đến Kim Lăng. Mao chương quý của Thiết Ký tiền trang chỉ tới đây.

La Thích Tôn cười khổ nói:

- Đầu tiên Mao chương quý không tin, ta cùng Lữ lão năn nỉ hết lời hăn mới chịu tiết lộ hành tung của các vị.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Việc này cũng không thể trách y. Mao chương quý vốn là người cẩn trọng.

Lữ Trọng Phủ cười nói:

- Thiên hành, người tưởng ta trách y... Hai lão già bất tử này tuy có hơi lẩm cẩm nhưng không lẩm cẩm đến độ đó.

Mọi người cùng cười, Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Trời đã sắp canh ba, ta nên trở vào thành kéo trễ...

* * * * *

Tỉnh mơ hôm sau.

Tống Thiên Hành cùng Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang ăn điểm tâm trong phòng khách của tịnh lâu. Ba người vừa ăn vừa mật đàm phương châm hành động từ nay về sau.

Bồng Mao Tử Kỳ chạy vội vào dâng lên một bức mật thư nói:

- Tống tiên sinh, mật thư của bản bảo gửi tới.

Tống Thiên Hành tiếp lấy xem qua rồi giao cho Cổ Song Thành, cau mày nói:

- Xem ra phương châm hành động của ta vừa thảo xong lại phải thay đổi rồi.

Thì ra đó là thủ bút của Vân bảo chủ, đại ý nói vùng phụ cận Kim Thang bảo phát hiện một nhóm người có hành tung khả nghi. Đây có thể là dấu hiệu của Nhất Thống môn định tiến công Kim Thang bảo lần hai. Nếu phía Kim Lăng không có sự việc trọng đại thì mong Tống Thiên Hành trở về bảo, đồng thời cũng để toàn thể đồng nhân trong bảo thỏa lòng mong nhớ đối với Tống Thiên Hành.

Cổ Song Thành xem xong mật thư, nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười một cách khó hiểu:

- Ý của người thế nào...

Tống Thiên Hành dường như không chú ý tới nét cười lạ lùng của Cổ Song Thành, vẻ trầm tư nói:

- Đệ tử nghĩ tất cả chúng ta đều đi. La Lữ nhị vị lão bá tạm thời ngụ lại trong Kim Thang bảo, còn sư cô thì nhân cơ hội này ghé lại Tử Kim am, đem tin tức về Lữ Dao Hồng thông báo lên cho Liễu Trần sư thái hay.

Cổ Song Thành nói:

- Phải, Lữ Dao Hồng là bào muội của Liễu Trần sư thái. Nay thấy muội muội gây nên sát kiếp giang hồ, kẻ làm tí ti cũng không thể tự thủ bàng quang được.

Tống Thiên Hành:

- Vậy chúng ta cùng lên đường.

Cổ Song Thành:

- Bạch long câu của người cước trình nhanh, hơn nữa cũng dễ gây sự chú ý, tốt nhất người nên đi một mình. Hơn nữa còn phải chờ Từ thái phu nhân. Còn ta với La, Lữ, Chu tam lão cùng hai vị ngân y kiếm sĩ thì lập tức khởi hành.

Tống Thiên Hành gật đầu rồi quay sang Mao Tử Kỳ:

- Mao huynh, phiền Mao huynh phi báo Vân bảo chủ những điều vừa quyết định.

Mao Tử Kỳ cung kính lui ra. Sau một hồi chuẩn bị, Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang, hai vị trưởng lão Thúy Hoa thành cùng hai tên ngân y kiếm sĩ, nhắm Thái Hồ xuất phát.

Sau bữa cơm trưa, Tống Thiên Hành đang độc bộ trong vườn nhấm nháp hương vị thanh nhàn hiếm hoi từ khi chàng xuất thế. Nhưng chưa được bao lâu bỗng thấy Mao Tử Kỳ dắt theo một bạch y văn sỹ đi về phía tịnh lâu.

Mao Tử Kỳ thấy Tống Thiên Hành mừng rỡ nói:

- Vị bằng hữu này có việc trọng đại cầu kiến Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành đưa mắt quan sát bạch y văn sĩ. Đó là một văn sĩ tuổi độ hai mươi ba, hai mươi bốn, mày thanh mắt tú, da trắng nõn nà như nữ nhân, nhưng dáng điệu cũng khá anh phong đỉnh đạc, ngoài ánh mắt trông có vẻ quen ra, Tống Thiên Hành không sao nhớ nổi người này là ai, có duyên hội ngộ từ bao giờ.

Tống Thiên Hành hơi chau mày, nghiêm trang hỏi:

- Xin hỏi huynh đài tên danh quý tánh... Đến đây có việc gì chi giáo...

Bạch y văn sĩ cười nhẹ nói:

- Không dám, không dám. Tại hạ họ Nam Cung, tên độc một chữ Tranh.

Ồ, thì ra đây là người mà Tống Thiên Hành từng gặp một lần trong rừng tùng cạnh Kim Thang bảo đạo nào. Nhưng lúc ấy, hẳn là một đại cô nương, sao giờ này lại xuất hiện dưới lớp áo của một văn sĩ thế này...

Tống Thiên Hành ờ à ử lên một tiếng nói:

- Thì ra là Nam Cung... lão đệ, mời, mời!

Nam Cung Tranh vẫn đứng yên không bước, nói:

- Tống tiên sinh, ở đây có chỗ nào yên tĩnh một chút không...

Tống Thiên Hành hơi sững người nói:

- Có, có bên kia tịnh lâu, yên tĩnh như cái tên của nó vậy. Lão đệ, mời.

Nam Cung Tranh giơ tay làm một cử chỉ khách khí:

- Mời!

Rồi mỉm cười thung dung theo sau Tống Thiên Hành tiến về tịnh lâu.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe ngoài đại môn có tiếng vó ngựa, tiếng ngựa hí, tiếng người quát tháo hỗn tạp ồn ào vọng vào.

Bỗng nghe tiếng quát của tên tráng đinh trực cổng:

- Đây, nhị vị, đây không phải là chỗ có thể tùy tiện cưỡi ngựa xông vào.

Một người nói ồm ồm như lệnh vỡ quát:

- Nơi này là nha môn sao...

Dừng một lát lại nghe giọng ồm ồm hừ lạnh:

- Hừ, đã không là nha môn thì có gì lại ngăn cản ta... Nói mau, nếu không trả lời được thì đừng trách lão phu độc ác.

Tên tráng đình dường như khiếp hãi trước uy thế của đối phương, lắp bắp nói:

- Đây là... là Thiết Ký tiền trang, chuyên cho vay, cầm đồ. Nhị vị... nhị vị lão gia không giống... không giống người vay tiền hay cầm đồ...

Giọng nói oang oang tiếp:

- Giỏi, giỏi lắm. Gan cũng to lắm, thật không hổ là thuộc hạ của Vân lão nhi.

Không sai. Huỳnh đệ lão phu đến đây không để vay tiền cũng không để cầm đồ; Giờ ngươi lập tứ cú vào bên trong báo cho tên thất phu lòn trốn thiên hạ Tống Thiên Hành ra đây đón tiếp lão gia.

Bọn Tống Thiên Hành nghe tiếng ồn ào không vào tịnh lâu mà vẫn đứng bên ngoài nghe ngóng. Lúc này nghe lời nói của đối phương càng lúc càng khó nghe, nhưng Tống Thiên Hành chỉ hơi nhíu mày, không lộ vẻ khó chịu nào. Ngược lại, Mao Tử Kỳ cùng Nam Cung Tranh nghe mấy câu sau cùng của đối phương không khỏi biến sắc.

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Mạo Hiểm Cứu Người

Chỉ riêng một mình Tống Thiên Hành vẫn bình tĩnh như không, cười nhạt nói:

- Còn một phần Thạch lão chưa trả lời tại hạ.

Trương Vô Hưu hất đầu cười lạnh:

- Gia huynh đang ở trước mặt, ngươi sợ gì không hỏi người mà lại hỏi ta...

Tống Thiên Hành vẫn cười nhạt:

- Thạch lão dạy chí phải.

Chuyển mục quang sang Trương Vô Kỵ, chàng nghiêm mặt nói:

- Thạch đảo chủ, mặc học hậu tiểu Tống Thiên Hành trước nay chưa có duyên gặp, nay diện kiến tôn nhan, thật không nghĩ ra lúc nào ở đâu đắc tội với người, không biết đảo chủ có thể nói giùm được không...

Trương Vô Kỵ cười lạnh nói:

- Như ngươi chưa đủ tư cách “đắc tội” với lão phu.

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm gằn giọng:

- Nói vậy, ngươi vô duyên vô cớ đến sinh sự bộ tưởng rằng Tống Thiên Hành là người dễ ăn hiếp sao...

Trương Vô Kỵ lạnh lùng nói:

- Hừ, lão phu không hạ mình đi ăn hiếp ngươi!

Tống Thiên Hành không giận, ngược lại mỉm cười nói:

- Không phải cái này cũng không phải cái kia, vậy ra thần kinh của các hạ không bình thường chẳng...

Trương Vô Kỵ hừ lạnh:

- Thần kinh của lão phu rất bình thường, nói thật cho ngươi biết, tiểu tử, thứ nhất vì ngươi là đệ tử của

Lý Phùng Xuân.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Còn thứ hai...

Trương Vô Kỵ lạnh lùng:

- Thứ hai vì người là Tổng quản của Kim Thang bảo.

Tống Thiên Hành bật cười:

- Các hạ thật rồi hơi nhàn tản!

Trương Vô Kỵ lạnh lùng:

- Lẽ ra người phải sớm biết ta đến nay là có ý gì.

Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Không sai, ta đã có nghĩ qua, giờ các hạ muốn gì đây...

Trương Vô Kỵ ngẩng mặt nhìn lên trời nói:

- Không muốn gì cả, chỉ mong người đủ bản lãnh bảo vệ cả hai chức phận ấy.

Tống Thiên Hành cười nói:

- Tống Thiên Hành coi thường danh lợi, không cần đến bất cứ chức phận gì, thực tế ta cũng đã từ chức Tổng quản Kim Thang bảo, nhưng người ta nói: Phật còn tranh nhau nén hương đừng nói đến người, ngày hôm nay tại hạ nhất định cùng Thạch đảo chủ tranh tiếng rồi.

Trương Vô Kỵ nói:

- Lão đạo sĩ mũi trâu Trường Xuân cùng lão quỷ sư phụ người đến Trường Xuân đảo hà hiệp, bức lão phu hai mươi năm trời không bước chân vào Trung nguyên, còn Kim Thang bảo có mối thù giết con gái ta. Hai món nợ này một mình người phải gánh.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Nói đúng lắm, chỉ mong các hạ đủ bản lãnh đòi nợ. Nơi đây địa thế chật hẹp, không tiện thi triển, chúng ta ra hậu viện.

Trương Vô Kỵ cười nhạt nói:

- Chỉ cần người quì gối dập đầu bác ái trước mặt ta, đồng thời phát thệ từ nay không được lai vãng trên

giang hồ, thì ta sẽ niệm tình người hậu bối vô tri mà tha chết cho.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Các hạ quả thật nhân từ đức độ.

Trương Vô Kỵ hừ lạnh nói:

- Lâu nay không đi lại trên giang hồ, tính tình ta thay đổi, bằng không không cần phải nhiều lời với người như thế đâu. Người định thế nào...

- Không định gì cả, tại hạ nhắc lại, nơi đây địa thế chật hẹp, ta vào trong hậu viện.

Trương Vô Kỵ hừ lạnh:

- Tiểu tử, người tự đề cao mình quá. Người tiếp ta ba chiêu trước đã, nếu sau ba chiêu mà còn đứng vững mới đủ tư cách nói đến chuyện đổi chỗ quyết đấu.

Lão già này quả thật cao ngạo cuồng ngông.

Tống Thiên Hành dựng ngược đôi mày cười nói:

- Lão nhi, Tống Thiên Hành nhường người ba chiêu, trong ba chiêu đó, nếu người có thể bức được ta hoàn thủ, thì Tống Thiên Hành này tự đánh nát thiên linh cái tạ tội trước sư môn. Người tiến chiêu đi.

Quả thật Tống Thiên Hành còn ngông cuồng hơn lão một bậc. Ngày thường chàng là người trầm tĩnh, không đến nỗi phải thốt nên lời ngông cuồng đến độ này.

Đó là khách đường của Thiết Ký tiền trang, với một không gian hạn hẹp như vậy đối mặt một cao thủ được liệt vào Thập đại cao nhân mà dám nhường tam chiêu, lại còn lên tiếng trong ba chiêu không hoàn thủ, sự cuồng ngạo, cái hào khí này, không những khiến Nam Cung Tranh, Mao Tử Kỳ biến sắc mặt, đổ mồ hôi lạnh mà đến cả kẻ đối địch là Trương Vô Kỵ, Trương Vô Hồn cũng chấn động, mắt lóe dị quang.

Sau một lúc Trương Vô Kỵ trấn tĩnh lại, cười lạnh nói:

- Không ngờ ngạo khí của người lại cao đến độ, lão phu cố hết sức làm người được vừa lòng.

Tiếp đó lão quát vang như sấm:

- Tiểu tử, khán chiêu.

Chiêu thức đi liền theo sau câu nói, không thấy lão cất bước mà thân hình đã trượt tới như dưới đế giày có gắn bánh xe vậy. Hữu trảo vươn ra đầu vai trái Tống Thiên Hành, tả thủ vươn chỉ điểm vào Phúc Kết

đại huyết.

Một chiêu hai thế, đánh ra không những thần tốc mà còn biến ảo kỳ bí, chỉ với một trảo một chỉ bình thường đó mà đã bao hàm biến hóa vô cùng sát cơ vô hạn.

Tống Thiên Hành cười lên ha hả, lắc nhẹ đôi vai, tránh chiêu công của Trương Vô Kỵ trong đường tơ kẽ tóc, lách nhẹ về phía tả Trương Vô Kỵ, đồng thời cất giọng sang sảng nói:

- Chiêu thứ nhất!

Chiêu đầu tiên công vào không khí, Trương Vô Kỵ bất giác găm vang, tả thủ biến thế phạt xuống cánh tay phải Tống Thiên Hành. Trong khi đó hữu thủ giữ nguyên thế chộp xéo xuống, đồng thời xoay người phóng cước, đá tạt vào hạ bộ Tống Thiên Hành.

Một chiêu hai thế biến thành một chiêu ba thế, cả sức mạnh cùng tốc độ cũng đều vượt quá chiêu đầu.

Tống Thiên Hành lúc này trước mặt cách bức tường không quá năm thước, bên phải ba thước là quây, như vậy chàng chỉ còn một cách duy nhất là lách về bên trái.

Tuy lách về bên trái vẫn có nguy cơ bị trúng trảo của Trương Vô Kỵ. Nhưng trong tình thế hiện thời, chàng không còn lựa chọn nào khác.

Trương Vô Kỵ đang đặc ý cười lạnh, nào ngờ bóng người chớp động, Tống Thiên Hành điểm chân cất người lên đầu tường. Trong tình thế thì dường như không phải Tống Thiên Hành tung người lên mà như có ai đó kéo chàng lên vậy. Thử nghĩ đầu tường chỗ giáp với sân gỗ trên lầu cao lắm chỉ chừng hơn trượng, trong tình thế như vậy còn ai dám tung người lên trên... Càng không thể tưởng tượng chàng lại tung người lên ngay bức tường chính điện.

Trong thế bất ngờ này chông lên bất ngờ khác, Trương Vô Kỵ chưa kịp có phản ứng gì Tống Thiên Hành đã điểm chân vào tường mượn lực bung người dọc theo ván trần, vọt qua khỏi đầu Trương Vô Kỵ, đáp xuống giữa khách đường, đồng thời cất giọng thong thả đếm:

- Chiêu thứ hai.

Trương Vô Kỵ găm lên như sấm quay người nửa vòng, song trảo đưa ra, tung người chụp xuống Tống Thiên Hành đang đứng an nhàn như không phòng bị ở giữa phòng.

Tống Thiên Hành mục quang như điện nhìn đối phương tựa như không hề có ý chuẩn bị né tránh. Chỗ chàng đứng hiện thời là ngay chính giữa phòng, bốn bên đều có một khoảng cách hai, ba trượng để tránh né, đương nhiên nó đủ không gian để tung người tránh đòn, nhưng Trương Vô Kỵ lúc này tựa như dán mình lên trần từ trên không giáng chưởng, phạm vi uy lực rộng lớn hơn hai chiêu đầu nhiều. Hơn nữa Tống Thiên Hành đã có nói trước tiên nhượng tam chiêu, nên Trương Vô Kỵ không cần thủ thế, cứ hết sức mình

tấn công đương nhiên, trong tình thế như vậy, có thể nói uy lực của thế công càng mạnh.

Trong tình thế cấp bách đó, Mao Tử Kỳ, Nam Cung Tranh, Trương Vô Hồn ba người đồng biển sắc, Nam Cung Tranh không ngăn được buột miệng kêu:

- Tổng đại hiệp cẩn thận...

Nhưng tiếng hô của nàng chưa dứt, thì song chưởng to như chiếc quạt của Trương Vô Kỳ đã đến sát đỉnh đầu Tống Thiên Hành, trong giọng cười quái dị, Trương Vô Kỳ quát lớn:

- Tiểu tử, nằm xuống.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc ấy, Tống Thiên Hành còn đủ thời gian cười lớn nói:

- Chưa chắc.

Dư âm của tiếng nói chưa dứt, Trương Vô Kỳ đã vươn hữu trảo chộp xuống đầu vai trái Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành lúc này đứng quay lưng về phía cửa, trong một tích tắc trước khi trảo của Trương Vô Kỳ chạm vào đầu vai chàng, thân hình Tống Thiên Hành bỗng như trái bóng xì hơi đột ngột thấp xuống nửa thước, trảo của Trương Vô Kỳ một lần nữa lại chộp vào không khí.

Trương Vô Kỳ vừa kinh hãi vừa tức giận, tụ đủ chân khí, song chưởng cùng xuất động, nhanh như chớp nhấn xuống...

Nhưng động tác của Trương Vô Kỳ không nhanh bằng Tống Thiên Hành, chỉ thấy thân hình chàng ngã ngược ra sau, ngay trước lúc lưng chàng chạm đất, bấm nhẹ chân xuống nền, thân hình đã là là trên mặt đất tung ra phía cửa, đồng thời cười lớn đếm:

- Chiêu thứ ba!

Tiếng nói vừa dứt thân hình đã đứng thẳng dậy, cười ha hả nói:

- Lai nhi bất vãng phi lễ dã! Mời tiếp tại hạ ba chiêu!

Chưởng phát liền sau lời nói, nhanh như ánh chớp, ấn một chưởng trước ngực Trương Vô Kỳ. Chưởng của Tống Thiên Hành phát ra cách không, dù nhanh nhẹn tuyệt luân nhưng nghệ độc môn Vạn Ứng Vô Thanh chưởng của Thanh Hư thượng nhân.

Trương Vô Kỳ thân liệt vào thập đại cao nhân, liên tiếp ba chiêu không chạm được vào vạt áo của một tên hậu sinh tiểu bối, trong lòng lão đã không thấy dễ chịu gì, giờ đối phương đã kêu lão tiếp ba chưởng mà lại dùng cách không chưởng, với cá tính và thân phận lão, chỉ còn một cách cắn răng tiếp chưởng chứ

không còn lý do gì tránh né nữa.

Trương Vô Kỵ mắt lộ hung quang, hữu thủ đơn phương đẩy tới. “Bùng” một tiếng nghiêng trời lệch đất. Hai luồng kinh khí chạm nhau cuốn tới đập vào chiếc bàn bằng gỗ từ đàn, chỉ nghe tiếp một tiếng “bùng” nữa, gỗ vụn đã bay lả tả khắp phòng.

Tống Thiên Hành và Trương Vô Kỵ đối mặt nhau, không những thân hình hai người đứng yên mà đến cả áo quần cũng không thấy lay động nhìn qua rất có thể nhầm là hai pho tượng đá đặt đối mặt nhau!

Dường như tiếp một chương làm động đến nộ hỏa Tống Thiên Hành, chỉ nghe chàng lạnh lùng nói:

- Mời tiếp chương thứ hai!

Lật ngược song chương, thân hình áp tới, ngón trỏ hữu thủ giơ ra điểm tới!

Trong lúc Tống Thiên Hành tung người phóng chỉ, Trương Vô Hưu đứng bên cạnh biến sắc mặt vội kêu lên:

- Tống đại hiệp! Hạ thủ lưu tình!

“Vạn Ứng Vô Thanh chỉ” chuẩn bị sẵn sàng không còn thu lại được nữa, Tống Thiên Hành đành phải đổi hướng bắn xuống đất.

“Xoẹt!” một tiếng, nền đá hoa cương rần chắc đến bậc nào, mà cũng bị chỉ phong xoi thủng một lỗ sâu gần một thước!

Trương Vô Kỵ sau khi tiếp chương thứ hai liên tiếp thối lui ba bước mới đứng lại được.

Từ này giờ tuy nói hơi lâu nhưng kỳ thực từ khi Trương Vô Kỵ phát công chiêu thứ nhất cho đến giờ chỉ trong chốc lát mà thôi.

Trương Vô Kỵ lớn tiếng nói tiếp:

- Đại ca, đùa như vậy đủ rồi, mau dừng tay!

Tống Thiên Hành nghe nói sững người dừng lại, Trương Vô Kỵ cười ha hả nói:

- Hậu sinh khả úy! Hậu sinh khả úy! Lão đệ, lão ca ca thật sự phục ngươi rồi!

Vừa nói lão vừa lớn bước tiến tới, nắm tay Tống Thiên Hành lắc lắc nói:

- Sóng trường giang lớp sau vùi lớp trước, lớp người mới nổi lên thay lớp cũ! Lão đệ, việc giang hồ từ nay về sau giao hết cho ngươi!

Tống Thiên Hành thở dài một hơi rồi mới cười nhạt nói:

- Thạch lão...

Trương Vô Kỵ khoát tay cười lớn nói:

- Lão đệ, gọi ta là lão ca ca!

Tống Thiên Hành cũng mỉm cười nói:

- Lệnh của bậc trưởng lão, hậu sinh nào dám chẳng tuân, lão ca ca, tiểu đệ tuân lệnh!

Trương Vô Kỵ cười lớn gật đầu:

- Vậy mới không làm mất bản sắc kẻ anh hùng.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Lão ca ca! Lão ca ca đùa như vậy không thấy quá nguy hiểm sao...

Trương Vô Hưu cũng tiến lên một bước chen lời:

- Hà! Ta cũng đã bao nhiêu lần ngăn trở, nhưng lão có chịu nghe đâu, nhất định phải thử một lần mới cam tâm!

Lão chuyển mục quang sang Trương Vô Kỵ:

- Đại ca, giờ thử rồi cảm thấy thế nào... Nếu không phải tiểu đệ kêu lên kịp thời thì giờ này chắc trên ngực áo đại ca có thêm một cái lỗ rồi.

Trương Vô Kỵ mỉm cười chữa thẹn, Tống Thiên Hành đã cười khò lấp đi:

- Không đến nỗi như vậy, tiểu đệ chẳng qua chỉ có ý định xuyên thủng ống tay áo của lão ca ca mà thôi.

Trương Vô Kỵ, được trón cười lên nói:

- Phải rồi, nếu động thủ một chút là giết người thì đâu còn là đệ tử của Thanh Hư thượng nhân nữa.

Tống Thiên Hành nói:

- Lúc này nhị vị giỡn chơi mà không khác gì thật.

Trương Vô Kỵ cười ha hả nói:

- Lão đệ, nếu không làm như thật thì làm sao kích người nổi giận được... Làm sao chứng kiến tuyệt đỉnh thần công của người được...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Lão ca nói nghe nhẹ nhàng vậy, kỳ thực thiếu chút nữa là lấy mạng tiểu đệ.

Thạch gia huynh đệ sững người đồng thanh hỏi:

- Người nói sao...

Tống Thiên Hành điềm tĩnh giải thích:

- Lúc này tiểu đệ lỡ lời nói khoát, nếu trong ba chiêu chẳng may không tránh được hoàn thủ thì có phải tiểu đệ chết oan rồi không...

Trương Vô Kỵ nghiêm mặt nói:

- Về điểm này lão ca đã nghĩ tới rồi, nhưng ta không tin với lực lượng những người có mặt ở đây mà không ngăn cản được người tự vận.

Lúc này Mao Tử Kỳ đã bước tới vòng tay nói:

- Kính thỉnh chư vị vào trong dùng trà.

Trương Vô Kỵ nhìn đất đá gỗ vụn bay tứ tung cười thẹn nói:

- Mao chưởng quỹ, lão phu hôm nay vô cớ đến gây sự thật lỗi quá, những tổn thất này xin được bồi hoàn...

Tống Thiên Hành cau mày nói:

- Lão ca ca sao lại có những lời lẽ khách sáo như vậy! Tiểu đệ tuy không còn là Tổng quản Kim Thang bảo nữa. Nhưng những việc nhỏ này chắc Mao huynh không đến nỗi phải bắt đền lão ca ca.

Trương Vô Kỵ lại cười thẹn:

- Cáo lỗi! Cáo lỗi! Lão ca thất ngôn!

Tống Thiên Hành nói lãng đi:

- Nơi đây không tiện tiếp khách, mời chư vị sang Tịnh lâu dùng trà.

Sau nửa thời thần đàm luận, Thạch gia huynh đệ đại khái nắm được tình hình giang hồ trước mắt liền

cáo từ nhằm Kim Thang bảo tiến phát.

Tống Thiên Hành tiễn Thạch gia huynh đệ xong trở vào, nhìn Nam Cung Tranh mỉm cười cáo lỗi:

- Nam Cung cô nương thành thật cáo lỗi, việc xảy ra ngoài ý liệu làm mất thời gian của cô nương.

Nam Cung Tranh cười nhạt:

- Tống đại hiệp khách sáo quá!

Tống Thiên Hành nhìn thẳng đối phương nói:

- Nam Cung cô nương cải trang đến đây không biết có điều chi chỉ giáo...

Nam Cung Tranh vẫn cười nhạt nói:

- Không dám nhận hai tiếng chỉ giáo của Tống đại hiệp, Nam Cung Tranh đến đây để giới thiệu với đại hiệp một người...

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Ai...

- Hồng Mai cô nương!

Tống Thiên Hành ò lên một tiếng nói:

- Hồng Mai cô nương đã đến Kim Thang Lăng rồi sao... Hiện nàng đang ở đâu...

Nam Cung Tranh cười nói:

- Hồng Mai cô nương là người phụ trách của Thần Nữ môn ở Kim Lăng thì đương nhiên phải ở trong Hồng Di viện rồi!

Tống Thiên Hành:

- Ý cô nương muốn Tống Thiên Hành tôi đi Hồng Di viện một chuyến...

Nam Cung Tranh cười nhẹ:

- Để cứu bạn hiền, chắc Tống đại hiệp phải chịu khó một chuyến mới xong!

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Cô nương nói vậy sao phải, chỉ cần có thể cứu Từ đại ca thoát hiểm thì dù nhảy vào đống lửa Tống Thiên Hành này cũng không dám từ nan đừng nói chi đi Hồng Di viện một chuyến mà phải nói tới hai tiếng “chịu khó”!

Nam Cung Tranh mỉm cười nói:

- Nam Cung Tranh sớm biết Tống đại hiệp với Từ đại hiệp tình thâm như cốt nhục, lời nói vừa qua xin Tống đại hiệp chớ quá chấp nê!

Nói đến đây nàng chợt nghiêm mặt hỏi:

- Tống đại hiệp có biết Nam Cung Tranh là người thế nào không...

Tống Thiên Hành hơi ngạc nhiên:

- Lần trước có nghe Lý bà bà nói sơ lược đôi điều.

Nam Cung Tranh:

- Tống đại hiệp biết được những gì nói ra nghe thử...

Tống Thiên Hành:

- Nam Cung cô nương với Lý bà bà tuy không có danh sư đồ nhưng kỳ thực là sư đồ, hơn nữa tình thân hơn ruột thịt...

Nam Cung Tranh gật nhẹ:

- Còn gì nữa không...

Tống Thiên Hành:

- Tại hạ còn biết Nam Cung cô nương là đệ nhất đệ tử của Thần Nữ môn...

Nam Cung Tranh thở dài u oán: :

- Bởi vậy Nam Cung Tranh với Hồng Mai tuy hai mà một, tuy một mà hai...

Tống Thiên Hành gật mình:

- Sao... Cô nương là Hồng Mai...

Nam Cung Tranh mỉm cười:

- Không lẽ không được sao...

Tống Thiên Hành lúng túng:

- Ý tại hạ muốn nói là... cô nương đã đến đây hà tất phải kêu tại hạ đến Hồng Di viện...

Nam Cung Tranh thở dài:

- Việc này... chờ khi Tống đại hiệp đến Hồng Di viện khắc minh bạch. Nói tóm lại để cứu Từ đại hiệp thoát hiểm thì chuyển đi Hồng Di viện của Tống đại hiệp là cần thiết vô cùng. Hơn nữa... hơn nữa, Tống đại hiệp còn phải cải trang thành một vị công tử hào hoa tung tiền như rác mới được...

Tống Thiên Hành chú mục nhìn đối phương nhẹ gật đầu:

- Được rồi, tại hạ sẽ y kế thi hành...

Bỗng như sực nhớ đến điều gì, chàng lộ vẻ khẩn trương:

- Không được! Đêm nay Nhất Thống môn sẽ đưa Từ phu nhân tới đây, tại hạ đã thông báo cho Kim Thang bảo, nội đêm nay sẽ đến Thái Hồ...

Nam Cung Tranh cười nhẹ ngắt lời:

- Việc này dễ dàng thôi. Từ thái phu nhân hiện không còn giá trị lợi dụng đối với Nhất Thống môn, nếu đã đưa người tới đây thì tạm thời an trí nơi tĩnh lâu, quyết chẵn có điều gì sơ thất. Còn phía Kim Thang bảo thì có kỳ môn trận pháp của Tống đại hiệp bày bố. Lại thêm có bà bà tọa trấn đã vững hơn bàn thạch, nay lại có Chu tiên bối với nhị vị Thạch lão tiên bối tăng viện, càng không có gì phải lo ngại nữa. Bởi vậy Tống đại hiệp bất tất gấp gáp đi Kim Thang bảo, nên toàn tâm toàn lực vào việc cứu Tống đại hiệp thì hơn.

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Cô nương nói phải lắm, tại hạ lập tức thông báo Vân bảo chủ!

Nam Cung Tranh:

- Chúng ta ở đây lực lượng quá mỏng, tốt nhất nên mời Chu lão với bốn vị ngân y kiếm sĩ đến trợ thủ.

Tống Thiên Hành gật đầu tán đồng:

- Được, tại hạ tuân lệnh.

Nam Cung Tranh mỉm cười nói:

- Tuân lệnh thì không dám, nhưng xin nhắc Tổng đại hiệp trong thư đừng nên quên gởi lời thăm của ta tới vị Vân tứ tiểu thư tình thân của Tổng đại hiệp.

Tống Thiên Hành lúng túng đỏ mặt chưa kịp nói gì, Nam Cung Tranh đã tiếp:

- Tổng đại hiệp, ta biết Tổng đại hiệp chí lớn bao thiên, trong lòng chẳng khi nào nghĩ đến chuyện nhi nữ thường tình, đương nhiên không để ý gì đến mối thâm tình của Vân tứ tiểu thư... Tổng đại hiệp, luận về tuổi tác Tổng đại hiệp đáng tuổi đại ca của Nam Cung Tranh, luận về võ công cao minh Nam Cung Tranh nhiều. Nhưng so về mặt nhi nữ thường tình thì quả thật Tổng đại hiệp còn kém quá nhiều.

Tống Thiên Hành cười khố:

- Cô nương, điểm này tại hạ thừa nhận, nhưng đối với Vân tứ tiểu thư thì...

Nam Cung Tranh cười nhạt ngắt lời:

- Đối với Vân tứ tiểu thư thì ta hiểu rõ hơn Tổng đại hiệp nữa. Ta dám nói như vậy vì một phần nữ nhân tinh tế hơn nam nhân, một phần vì nghề nghiệp của ta, biết quá nhiều người nên kinh nghiệm càng phong phú...

Nói đến đây nàng mỉm cười e thẹn nói:

- Một cô gái trước mặt một nam nhân mà chỉ gặp mới có một hai lần, dám giảng chuyện luyến ái, Tổng đại hiệp không thấy Nam Cung Tranh quá đáng sao...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Không dám, không dám, Nam Cung cô nương hào sảng còn hơn bậc tu mi nam tử, Tống Thiên Hành tự thấy xấu hổ, nào dám có lòng bất kính.

Nam Cung Tranh cười nói:

- Kính phục không dám nhận, tự xấu hổ không cần, nói tóm lại, Nam Cung Tranh do nghề nghiệp mà không những lịch duyệt phong phú hơn người cả da mặt cũng dày hơn thiên hạ. Chỉ mong Tổng đại hiệp hiểu được mà không để lòng khinh rẻ, Nam Cung Tranh này cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Tống Thiên Hành chưa biết phải nói sao trong trường hợp này thì Nam Cung Tranh đã nghiêm giọng nói tiếp:

- Tóm lại, Nam Cung Tranh với Vân tứ tiểu thư tuy chỉ mới gặp sơ một lần, nhưng với kinh nghiệm và lịch duyệt có được nhờ nghề nghiệp thì Nam Cung Tranh đã nhận thấy tư tình của nàng đối với Tổng đại hiệp...

Tống Thiên Hành đỏ mặt xoa tay:

- Không.. không... làm gì có chuyện đó!

Nam Cung Tranh mỉm cười nói:

- Nhưng ta lại có chứng cứ...

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Chứng cứ... Chứng cứ gì...

Nam Cung Tranh mỉm cười bí mật:

- Lúc đầu ta chỉ nhận biết điều đó bằng trực giác, về sau mới được “Vân La tiên tử” Cổ Song Thành tiên bối chứng thực!

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Nam Cung cô nương có gặp sư cô cô của ta...

Nam Cung Tranh:

- Không sai, Cổ tiên bối nói cho ta biết bí mật trong lòng của Vân tứ tiểu thư, đồng thời bảo ta phải cố sức thành toàn cho hai người.

Tống Thiên Hành nhíu mày lẩm nhẩm:

- Làm gì có chuyện như vậy...

Nam Cung Tranh mỉm cười nói:

- Bởi vậy trước khi rời khỏi Thái Hồ ta đã bí mật thâm nhập Kim Thang bảo, cùng Vân tứ tiểu thư nói chuyện một đêm, trong đêm đó bọn ta đã kết thành tỷ muội rồi!

Tống Thiên Hành cười khở:

- Việc quả không thể tưởng tượng được...

Nam Cung Tranh mỉm cười bí mật:

- Tống đại hiệp nói vậy chắc còn phải giải thích thêm...

Tống Thiên Hành ngẩn ngơ:

- Giải thích thêm...

Nam Cung Tranh nghiêm mặt nói:

- Những điều bí mật không thể nói ra của một cô gái như vậy mà Vân tứ tiểu thư lại đi nói cho một nghĩa tử mới kết thân như ta, đồng thời nhờ ta tác hợp cho việc đó Tổng đại hiệp người không thể tưởng tượng được chứ gì...

Tống Thiên Hành cúi đầu nói nhỏ:

- Tại hạ thực không có ý đó.

Nam Cung Tranh vẫn không buông tha:

- Người có ý nghĩ đó hay không không cần thiết, nhưng là người đi giữa ruộng dưa, không thể không tỉ mỉ.

Dừng một chút nàng cười nhạt tiếp:

- Nam Cung Tranh ta tùy thân vị giá nhưng lòng này đã sớm gởi cho Từ Quân Lượng, bởi vậy Vân tứ tiểu thư cùng Cổ tiền bối cũng không sợ ta mê người nên đem trách nhiệm này giao phó cho ta. Giờ người đã rõ chưa...

Tống Thiên Hành mắt phóng dị quang nói:

- Thì ra cô nương là tấu tấu tương lai của ta. Tống Thiên Hành thất lễ! Thất lễ!

Sắc mặt Nam Cung Tranh chợt trầm hẳn xuống, thở dài u oán nói:

- Ta với Tổng đại hiệp tuy đã có ước nguyện nhưng mộng đẹp khó thành, việc mai hậu không biết sẽ diễn biến ra sao.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Nam Cung cô nương nói vậy nghĩa là sao...

Nam Cung Tranh lại thở dài:

- Tổng đại hiệp cũng biết rồi, đệ nhất đệ tử của Thần Nữ môn, theo môn quy sẽ là người chấp chương môn hộ về sau, mà Chương môn nhân Thần Nữ môn không được quyền hôn phối...

Tống Thiên Hành nhíu mày:

- Vấn đề này không còn cách nào giải quyết sao...

Nam Cung Tranh cười khố:

- Giải quyết... Người tưởng dễ lắm sao...

Đôi mắt long lanh, nàng lại thở dài:

- Huống chi hiện thời thân chàng còn đang bị giam cầm trong Nhất Thống môn.

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm nói:

- Cô nương cứ yên tâm, Tống Thiên Hành còn sống ngày nào sẽ quyết cứu Từ đại ca khỏi hổ huyết.

Nam Cung Tranh mỉm cười buồn bã:

- Chỉ mong được như vậy...

Tống Thiên Hành hỏi:

- Dường như Nam Cung cô nương đã có được tin tức về Từ đại ca...

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Không sai! Tin tức được nhị sư muội Hồng Hồng báo lại, đồng thời y cũng đã bí mật trở lại Hồng Di viện.

Tống Thiên Hành à lên một tiếng hỏi:

- Hồng Hồng cô nương nói thế nào...

Nam Cung Tranh thở dài nói:

- Hồng Hồng nguyên là chiếc cầu nối giữa ta và Từ đại hiệp. Từ khi mẫu thân chàng bị Nhất Thống môn bắt đi, ta cùng Hồng Hồng âm thầm tìm kiếm nơi chàng bị giam giữ, trước đây Hồng Hồng bất ngờ bị điều đi giờ lại bí mật trở lại, tất cả những việc này đều do ta lợi dụng ảnh hưởng của mình đối với Chương môn ân sư mà nên, tóm lại những việc này chỉ vì cứu Tống đại hiệp...

Tống Thiên Hành hỏi:

- Hiện thời Tống đại hiệp bị cầm cố nơi nào...

- Vấn đề này chờ đến Hồng Di viện, Tống đại hiệp khắc biết, việc cấp bách hiện giờ là thông tin cho Kim Thang bảo đồng thời điều Chu lão với bốn ngân y kiếm sĩ đến trợ lực.

Dùng một lát nàng lấy ra một phong thư nói:

- Đây là thư của ta gửi cho nghĩa muội, phiền người gửi đi cùng với thư kia, nhớ lấy, không được coi lén.

Nàng đứng dậy vuốt lại nếp áo:

- Xong rồi, ta đi đây, xin nhớ cho một điều, khi người tới Hồng Di viện phải là một vị công tử phong lưu phóng đãng, đồng thời nói là họ Mộc, để ta biết mà chuẩn bị tiếp rước...

* * * * *

Hoàng hôn!

Một cỗ xe song mã kín mìn dừng trước cửa Thiết Ký sơn trang, rèm xe được vén lên, một tên thanh y nữ tỳ đỡ một lão phụ tóc bạc lưa thưa run run bước xuống xe. Tống Thiên Hành đứng đợi đến sốt ruột từ lâu, thấy vậy vội vàng chạy ra.

Nhưng mới mấy ngày trước đây bị lừa một lần, nên cũng e ngại “Từ thái phu nhân” này cũng là giả mạo. Mục quang như điện của chàng nhìn thẳng vào gương mặt lão phụ, sắc mặt không chút thay đổi.

Tiểu tỳ đưa đôi mắt đen lay láy chăm chú nhìn Tống Thiên Hành cất giọng oanh vàng hỏi nhỏ:

- Tiên sinh họ Tống...

Tống Thiên Hành mục quang vẫn không rời lão phụ, đáp gọn:

- Không sai!

Thanh y nữ tỳ cười tươi nói:

- Quả thật vị phu nhân ấy không gạt ta, Tống tiên sinh đã đứng đợi ở đây...

Tống Thiên Hành tiến đến gần lão phụ một bước nói:

- Bá mẫu, người có nhận ra Thiên Hành không...

Đôi mắt trắng mờ của lão phụ chột như sáng lên, run giọng nói:

- Hài tử.. người... người... người là Tử Nam...

Tống Thiên Hành thở hắt ra như cất được gánh nặng bước tới đỡ lão phụ, chàng cũng run giọng nói:

- Bá mẫu! Bá mẫu... con... con là Tử Nam, bá mẫu...

Lão phụ chính là Từ thái phu nhân không còn nghi ngờ gì nữa, vừa mở miệng đã gọi nhũ danh của chàng.

Từ thái phu nhân để mặc cho lệ già tuôn trào, đưa bàn tay khô gay run rẩy sờ sờ lên má Tống Thiên Hành nói:

- Hài tử, người khác nhiều quá, nếu không phải chúng tôi nói trước với ta là con sẽ đón thì bá mẫu không sao nhận ra con, à, hài tử à, Lượng nhi đâu...

Tống Thiên Hành quay mặt đi cố ngăn dòng lệ trào ra nơi khóe mắt:

- Bá mẫu, Nam nhi đang chuẩn bị đón đại ca về, chúng tôi có ngược đãi bá mẫu không...

Từ thái phu nhân lắc đầu:

- Chưa đến nỗi, có điều suốt ngày chúng tôi theo nói dai dẳng, bảo ta khuyên Lượng nhi làm việc cho chúng tôi, thiệt là bực mình.

Mao Tử Kỳ này giờ đứng lặn phía sau giờ mới bước tới nói:

- Tống tiên sinh, ta hãy dìu phu nhân vào trong.

Tống Thiên Hành vội tránh nói:

- Ta thật mừng quá rồi quên mất. Bá mẫu, Nam nhi đưa người vào trong...

Tống Thiên Hành dìu Từ thái phu nhân đi được mấy bước, thanh y nữ tỳ đã kêu với theo:

- Tống tiên sinh khoan đi đã.

Tống Thiên Hành quay đầu lại ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì...

Thanh y nữ tỳ vầu môi nói:

- Lúc này vị phu nhân thuê xe chưa trả tiền, bảo đến đây Tống tiên sinh sẽ hậu thưởng...

Tống Thiên Hành quay hẳn lại:

- Người không phải là người của vị phu nhân ấy sao...

Thanh y nữ tỳ lắc đầu, chối đây đây:

- Đâu có! Đâu có! Người ta thuê tiểu nữ mà thôi!

Tên đánh xe cũng lên tiếng phụ họa:

- Vị phu nhân ấy nói Tống đại hiệp nhất định trọng thưởng. Bà còn nói Tống đại hiệp không phải là người keo kiệt.

Tống Thiên Hành quay sang Mao Tử Kỳ nói:

- Mao huynh cho ta vay hai mươi lạng bạc, thưởng cho mỗi người mười lạng.

Chàng quay đi dìu Từ thái phu nhân vào trong còn nghe tiểu tỳ với tên phu xe nói theo:

- Đa tạ! Đa tạ Tống tiên sinh...

Vào tới tịnh liêu, Tống Thiên Hành giới thiệu Mao Tử Kỳ cũng là bằng hữu của Từ Quân Lượng, sau đó cất giọng dịu dàng hỏi:

- Bá mẫu, mấy lúc gần đây bá mẫu có gặp đại ca không...

Từ thái phu nhân lắc đầu:

- Nửa tháng nay, ta không gặp nó, chúng nói nếu ta khuyển Lượng nhi thần phục chúng bằng không sẽ không cho ta gặp nó.

Tống Thiên Hành hừ lạnh. Từ thái phu nhân tiếp:

- Hài tử, bá mẫu tuy chỉ là một nữ lưu, lại không biết võ công nhưng cũng biết phân biệt chính tà, tốt xấu. Chúng muốn ta khuyển Lượng nhi bỏ chỗ sáng đầu chỗ tối ta quyết không làm!

Dừng một lát bà thở dài, nói:

- Hài tử, lúc này người nói chuẩn bị đón Lượng nhi về, phải chăng chúng cũng định phóng thích Lượng nhi...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Thừa bá mẫu, Nam nhi cũng chỉ mới có được chút tin tức về đại ca thôi, nhưng xin bá mẫu an tâm, dù bất cứ giá nào Nam nhi cũng phải đưa đại ca bình yên trở về.

Từ thái phu nhân thở dài:

- Nhưng người cũng phải cẩn thận lắm, không được mạo hiểm!

Tống Thiên Hành gật đầu mỉm cười:

- Nam nhi biết! À, hơn nửa tháng trước đây bá mẫu gặp đại ca, thấy dáng điệu đại ca có điều chi khác lạ không...

Từ thái phu nhân trầm tư:

- Không có, không có gì khác lạ. Nhưng nghe Lượng nhi nói huyệt đạo bị cấm chế, hoạt động không được tự do cho lắm...

Nữ tỳ lúc này đã mang đồ ăn thức uống lên, Tống Thiên Hành giả từ lui ra...

* * * * *

Phụ Tử miếu nằm ở Bắc ngạn Tần Hoài hà lưng tựa bờ sông, nhìn ra phố Cống Viễn hai bên là trà lâu tửu quán san sát, thỉnh thoảng đó đây một vài kỹ viện, trời vừa sụp tối đèn đuốc sáng choang hành nhân lũ lượt có thể coi đây là nơi phồn hoa nhất trong Kim Lăng thành.

Trong cái phồn hoa đông đúc của buổi hoàng hôn bỗng nghe những tiếng trầm trồ kinh ngạc:

- Ô, xem kìa!

- Hảo tuấn mã!

- Chủ nhân cũng anh tuấn bất phàm!

Lại có người rỉ tai nhau:

- Chắc là khách của Hồng Mai cô nương!

- Không phải sao! Nghe nói vị Hồng Mai cô nương này còn bốc lửa hơn vị Hồng Hồng cô nương trước đây nữa!

- Đó, nói có sai đâu, hẳn đi vào Hồng Di viện rồi kìa!

Lúc đó một vị bạch y công tử cười con tuấn mã lông cũng trắng như tuyết dừng trước cổng Hồng Di viện, chậm rãi xuống ngựa.

Vị bạch y công tử diện như ngọc, môi tựa thoa son, mắt sáng như sao, đôi mày lười kiếm chạy dài vào trong tóc mai, đầu chít khăn vuông, chân mang giày gấm, thật đúng là một công tử phong lưu. Nếu không phải con nhà thế gia vọng tộc thì chắc cũng là cự phú ở Kim Lăng.

Thì ra vị công tử phong lưu ấy không ai khác hơn là Tống Thiên Hành cải trang, Tống Thiên Hành vừa

xuống ngựa đã có một trung niên đại hán mặt mày hơn hở đến đón cương ngựa.

Đây quả thật là lần đầu tiên trong đời chàng bước chân đến kỹ viện. Vừa vào đến cửa đã thấy bên trong người qua lại như mắc cửi, tiếng người ồn ào tạp nhạp, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười trong trẻo của các cô gái, lẫn trong đó có tiếng huyền tiếng trúc. Tống Thiên Hành chứng kiến cảnh tượng này không khỏi chau mày, đến bước chân, dù cố làm ra vẻ thung dung, cũng không được tự nhiên lắm.

Bọn nô gia thấy Tống Thiên Hành cầm như gặp được thần tài, lại thấy dáng điệu chàng không được tự nhiên lắm, xem ra vị công tử này chắc đến kỹ viện lần đầu, chắc mắt phên này sẽ vớ hằm, nên vừa thấy bóng chàng đã xúm lại, tên nào cũng cố chen đến gần.

Tống Thiên Hành cũng không để cho chúng thất vọng khi một tên nô gia nhanh chân đến gần Tống Thiên Hành trước, chàng mỉm cười nhét một đĩnh bạc nặng chiu vào tay hắn nói:

- Ta họ Mộc, đến tìm Hồng Mai cô nương!

Tên nô gia mỉm cười mơn trớn:

- Dạ, Mộc công tử, mời theo nô gia!

Vừa nói hắn vừa bước lên đi trước dẫn đường. Miệng vẫn không tắt nụ cười cầu tài:

- Công tử đã lâu không thấy công tử ghé lại!

Tống Thiên Hành nhăn mặt ậm ừ cho qua.

Hai người xuyên hết mấy dãy hành lang, đến một chiếc cửa hình nguyệt động.

Những âm thanh tục tằn đáng ghét dường như được nén lại đằng sau. Bên kia cánh cửa là một hoa viên thoáng mát yên tĩnh, giữa hoa viên nổi lên một căn nhà nhỏ trang hoàng bằng đèn lồng hoa rục rỡ.

Đến đây thôi đôi mày của Tống Thiên Hành mới tạm thời giãn ra chút ít, bước chân lên lối đi rải sạn trắng tinh tiến tới trước căn nhà.

Đi chưa được mấy bước đã thấy một trang niên phụ bước ra đón. Tên nô gia nhanh nhẩu nói:

- Vương đại nương, vị này là Mộc công tử đến thăm Hồng Mai cô nương.

Wương đại nương nở một nụ cười nịnh nọt. Xá Tống Thiên Hành một cái thật dài rồi mới quay sang tên kia xoa tay nói:

- Biết rồi, người lui ra đi.

Quay sang Tống Thiên Hành, mục cất giọng uốn éo:

- Mộc công tử, sao giờ này công tử mới tới...

Tống Thiên Hành cười nhạt tiếp lời:

- Giờ này đến chắc không đến nổi trễ!

Vừa nói vừa dúm vào tay mục một nén vàng nặng chừng hai lạng.

Vương đại nương cười híp cả mắt nói:

- Đa tạ! Đa tạ Mộc công tử hậu thưởng!

Mục quay người cất bước, Tống Thiên Hành nhìn theo dáng đi của phụ nhân đã qua thời xuân sắc ngán ngẩm lắc đầu bước theo.

Xuyên qua khách sảnh, đến trước một thư phòng có rèm châu rủ kín. Vương đại nương hạ giọng:

- Cô nương của chúng tôi ở trong phòng. Mộc công tử, mời!

Tống Thiên Hành đứng tần ngần một lúc lâu, hít một hơi dài lấy can đảm đưa tay vén rèm rón rén bước vào.

Chàng vừa bước vào trong đã nghe hương thơm xộc vào mũi, trước mắt bỗng sáng hẳn lên. Khuê phòng không thể gọi là lớn, trần thiết cũng không hoa lệ, nhưng dọn dẹp cực kỳ gọn gàng sạch sẽ, trông nhã nhặn vô cùng.

Dưới ánh nến lung linh, Nam Cung Tranh trang điểm nhẹ nhàng, từ cấm đôn đứng dậy tươi cười nói:

- Mộc công tử, mời ngồi.

Vừa nói vừa bước tới nắm tay Tống Thiên Hành kéo tới ngồi trước chiếc bàn cạnh cửa sổ! Bàn trải khăn trắng, bày sẵn mâm bạc, ly chén sẵn sàng.

Tống Thiên Hành nhăn mặt định gỡ tay ra, Nam Cung Tranh đã lớn tiếng gọi:

- Vương má má! Bảo mang rượu với đồ ăn lên.

Vương đại nương đứng ngoài ứng tiếng dạ, Tống Thiên Hành hạ thấp giọng nói:

- Cô nương đừng quên tại hạ đến đây không phải để ăn uống!

Nam Cung Tranh cố ý lớn tiếng đáp:

- Một công tử, ai không biết là mọi người đến đây đều không phải vì rượu thịt.

Ném về phía chàng một nụ cười câu hồn, nàng tiếp:

- Công tử của thiếp ơi, chàng là người đọc sách thánh hiền lẽ nào không biết cái lễ “dục tốc bất đạt”... Phàm việc gì cũng phải từ từ, phải không...

Lời nói của nàng hàm ý sâu xa, Vương má má nghe hiểu khác... còn Tống Thiên Hành là người trong cuộc cũng có thể hiểu khác. Chỉ thấy chàng chau mày ngồi ghé xuống ghế.

Nam Cung Tranh che miệng cười, choàng một tay qua vai chàng, ghé qua nói nhỏ vào tai Tống Thiên Hành:

- Tống đại hiệp, người là người mau mắn. Lại là kẻ thông minh đã đến nơi đây rồi thì phải lấy thái độ tự nhiên mà cư xử, kéo người khác nhìn vào không thuận mắt.

Tống Thiên Hành năm nay đã hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đầu nhưng có thể nói đây là lần đầu tiên trong đời chàng thân cận với một nữ nhi đến mức này, hơn nữa nữ nhân lại là một quốc sắc thiên hương, khiến trống ngực rộn ràng như trống hội.

Nam Cung Tranh cố ý ép sát người chàng xuống thấp giọng nói:

- Tim đập thình thình giống như ăn vụng bị người bắt gặp, không lẽ Tống đại hiệp danh chấn giang hồ mà chưa hề biết đến nữ sắc...

Nói đến đó nàng cười khúc khích, hơi thở nóng ấm của nàng phả vào má vào cổ Tống Thiên Hành, khiến chàng càng lúng túng.

Tống Thiên Hành định giãy khỏi vòng tay Nam Cung Tranh nhưng nàng càng bám chặt, Tống Thiên Hành nhú mày dụng phép truyền âm nói:

- Nam Cung cô nương xin.. xin buông tại hạ ra...

Nam Cung Tranh được thể càng làm già, ghé tai chàng nói nhỏ:

- Tống đại hiệp đừng quên đây là kỹ viện!

Tống Thiên Hành giậm chân than:

- Ta thật hối hận, vì đã đến đây...

Nam Cung Tranh cười khúc khích:

- Không đến đây thì làm sao cứu được Từ Quân Lượng...

Tống Thiên Hành thở dài:

- Phải rồi, ta nên làm việc chính thì hơn.

Nam Cung Tranh cười:

- Đây chỉ là nơi nói chuyện trăng hoa.

Tống Thiên Hành hạ giọng gần như van xin:

- Cô nương, ta giỡn chơi như vậy đủ rồi!

Có tiếng bước chân lạo xạo trên lối đi, một lát sau có tiếng Vương đại nương:

- Cô nương, rượu thịt đã mang tới!

Nam Cung Tranh ngồi thẳng người gọi:

- Mang vào trong này.

Rèm châu được vén lên, Vương đại nương đi trước, sau lưng một đĩa tiểu tỳ tay bưng mâm.

Thức ăn có bốn món nhỏ, nhưng sắc hương vị đều đặc biệt ngon, rượu Trúc Diệp Thanh lâu năm sóng sánh màu bích ngọc, hương thơm ngọt ngào.

Wương đại nương bày thức ăn lên mâm, rót rượu ra ly xong gặp người xá dài lui ra.

Nam Cung Tranh đứng dậy đến ngồi đối diện với Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Một công tử, xin đừng chê rượu nhạt, nô gia kính công tử một ly.

Tống Thiên Hành mỉm cười như mếu, bưng ly rượu lên hớp một hớp nhỏ.

Nam Cung Tranh cười nhẹ:

- Một công tử là người đọc sách thánh hiền, nhưng sao nô gia thấy hơi giống một đại cô nương.

Dứt lời che miệng cười khúc khích.

Nam Cung Tranh lúc này nói nói cười cười, mỗi một cử chỉ đều toát lên ma lực kinh người, so với vị Hồng y cô nương mà Tống Thiên Hành gặp ở rừng tùng hôm nao thật khác nhau đến độ chàng không ngờ đó lại là một người. Bởi vậy từ lúc vào thư phòng đến giờ không dám nhìn thẳng vào đối phương cứ nhìn

xuống đất, lúng ta lúng túng như cô gái mới về nhà chồng.

Nhưng khổ một nỗi chàng càng câu nệ lễ tiết thì đối phương lại càng phóng túng.

Nam Cung Tranh nhìn Tống Thiên Hành cười cười nói:

- Tống Thiên Hành ngày thường hô mây hoán vũ, nhuệ khí ấy không biết bây giờ biến đi đâu hết rồi...

Tống Thiên Hành lúng túng nói:

- Nam Cung cô nương, tại hạ... tại hạ mong sớm biết...

Nam Cung Tranh mỉm cười ngắt lời:

- Người sốt ruột cũng chẳng ít gì, bởi vì người báo tin chưa đến.

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Người báo tin... Ai vậy...

Nam Cung Tranh buông gọn:

- Hồng Hồng!

Tống Thiên Hành:

- Ô... bao giờ nàng mới đến đây...

Nam Cung Tranh mỉm cười:

- Cái đó thì không thể biết trước được, có thể nàng đến ngay bây giờ, cũng có thể quá nửa đêm mới tới.

- Nếu chờ đến nửa đêm thì...

Nam Cung Tranh cười:

- Thì sao hả Tống đại hiệp...

Tống Thiên Hành đỏ mặt:

- Thì.. thì... không... không tiện lắm.

Nam Cung Tranh bật cười khúc khích:

- Tống đại hiệp của ta sao lại ngốc thế không biết!

Dừng một chút nàng chống hai tay ôm lấy má nghiêng đầu nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Một nam nhân chưa vợ thỉnh thoảng vào kỹ viện hoang đàng một đêm thi có gì là không tiện...

Nét mặt, nụ cười, dáng điệu của Nam Cung Tranh lúc này đẹp không thể tả và cũng gợi dụng vô cùng. Tống Thiên Hành mới liếc sang đã vội vàng nhìn xuống đất nhăn mặt nhú mày.

Nam Cung Tranh hứ một cái thật dài, nói:

- Trông dáng điệu của người thì ta là cạp cái không bằng, gì thì gì ta cũng không thể ăn thịt Tống đại hiệp được mà.

Nhìn thẳng Tống Thiên Hành nàng nghiêm nghị tiếp:

- Yên tâm đi, Tống đại hiệp. Nơi đây tuy là kỹ viện nhưng trong phòng của ta chưa từng xảy ra chuyện ngắt lá bẻ hoa.

Tống Thiên Hành ngồi thẳng lên, nghiêm nghị nói:

- Điều đó thì Tống Thiên Hành biết!

Nam Cung Tranh nhăn mũi:

- Đã biết rồi thì còn gì phải sợ chứ...

Tống Thiên Hành cười khở lắc đầu:

- Làm người đi giữa ruộng dưa chúng ta không khỏi mắc tiếng thị phi.

Nam Cung Tranh mỉm cười:

- Tiếng thị phi thì có gì phải sợ... Chỉ cần người tự vấn lòng không làm điều chi đáng thẹn với long tâm thì tiếng thị phi có nghĩa gì...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Tống Thiên Hành kính cẩn thọ giáo.

Nam Cung Tranh chột tràm hần sắc mặt, thở dài nói:

- Ta cảm thấy lòng mình có chút ghen tỵ.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Cô nương ghen ty với ai...

Nam Cung Tranh:

- Ta ghen ty với nghĩa muội Vân Trung Phụng.

Tống Thiên Hành mỉm cười bên lên không biết nói gì. Nam Cung Tranh lại thở dài:

- Ta trước nay tiếp xúc không biết bao nhiêu người, nhưng người không động lòng trước mỹ sắc thì

Tống đại hiệp là người đầu tiên ta gặp đấy.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Lời nói của Nam Cung cô nương làm tại hạ thêm hổ thẹn.

Nam Cung Tranh:

- Không, người cảm thấy hổ thẹn là ta. Ta không những ghen ty với Vân Trung Phụng mà nói thật, nếu ta không sớm nặng tình với Từ Quân Lượng, nếu Tống đại hiệp với Từ Quân Lượng không phải là tình huynh nghĩa đệ thì rất có thể, Từ Quân Lượng sẽ ném mùi đau khổ vì thất tình.

Tống Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Cô nương thật biết nói chơi.

Nam Cung Tranh nhè nhẹ nói:

- Đó không phải là lời nói chơi. Nhưng hai ta dùng phép truyền âm nói chuyện như vậy đủ rồi, diễn kịch cũng phải cho giống phải không...

Tay nâng ly, nàng cao giọng hỏi:

- Một công tử, đời người có mấy khi gặp được tri âm, mời, nô gia kính công tử thêm một ly nữa.

Tống Thiên Hành nhắc ly uống cạn. Nam Cung Tranh lại rót đầy hai ly, dùng phép truyền âm nói:

- Tống đại hiệp, nếu người không vì hình hài phóng đảng của Nam Cung Tranh ta mà khinh khi thì xin uống cạn ly này.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt, dùng phép truyền âm đáp:

- Cô nương, người ta nói “Cổ lai hiệp nữ xuất phong trần”, Tống Thiên Hành này kính ngưỡng không hết có đâu để dạ khinh khi.

Tống Thiên Hành lại một lần nữa cạ ly.

Bỗng bên ngoài cửa sổ xa xa vẳng lại tiếng tỳ bà tình tang và giọng ngân ai oán:

- Chương liễu đài, Chương liễu đài

Vàng nhạt thanh thanh kim tại phủ...

Túng nữ trường điều tự cựu thù

Diệp song phản chiết tha nhân thủ

(Cây liễu Chương đài, Liễu Chương đài

Ngày xưa xanh xanh giờ còn không...

Dù cảnh dài còn vẻ như ngày xưa

Cũng đã bị bỏ vào tay người khác.)

Tống Thiên Hành chau mày chưa kịp hỏi gì, đã nghe vọng tới một giọng nói ồ ồ chướng tai.

- Cưng, cưng ơi, hát thì hát hay lắm nhưng không hợp cảnh hợp người.

Lại nghe giọng nói yêu kiều kia rụt rè đáp:

- Đại gia, xin người lượng thứ, nô gia chỉ thuận miệng hát bừa như thế, không ngờ làm động lòng lão gia nhớ đến cố nhân.

Dừng lại chút lại nghe giọng thô lỗ kia cất lên:

- Không được, không được, hát một khúc nào khác nghe nhẹ nhàng hơn coi...

Bên ngoài tiếng đàn tình tang lại trỗi lên. Nam Cung Tranh cúi đầu hạ giọng nói:

- Khá lắm!

Tống Thiên Hành sáng mắt hỏi:

- Có người tới...

Nam Cung Tranh gật đầu dùng phép truyền âm nói:

- Hồng Hồng sắp tới.

- Lúc này người hát là...

- Không, đó chỉ là đồng bọn của y mà thôi.

Tống Thiên Hành chau mày nói:

- Không lẽ giọng nam lúc này là...

Nam Cung Tranh bỗng cất giọng hỏi:

- Mộc công tử, có muốn xem cảnh sông Tần Hoài về đêm không...

Tống Thiên Hành sớm biết nơi đây cách sông Tần Hoài không xa, hơn nữa lúc này tiếng đàn giọng hát cũng từ hướng bờ sông vọng lại, có điều chàng không sao đoán được ý của Nam Cung Tranh lúc này.

Tống Thiên Hành chưa kịp phản ứng gì thì bàn tay ngọc của Nam Cung Tranh phất lên, ánh nến theo đó tắt phụt.

Nàng lại cất giọng cười trong trẻo nói:

- Trong đêm tối lặng ngắm cảnh sắc của sông Tần Hoài, cái thú này không biết Mộc công tử đã thưởng thức qua chưa...

Tống Thiên Hành cố cất giọng đầy đura:

- Cô nương là người tao nhã mới có được nhã hứng đặc biệt như vậy.

“Soạt!” một tiếng, Nam Cung Tranh đã kéo bức rèm cửa sổ hướng sông Tần Hoài.

Sông Tần Hoài vào đêm, du thuyền đi lại như mắc cửi, ánh sáng huy hoàng trên thuyền phản chiếu lên mặt đông thành muôn vàn ánh sáng giao hoan, di động tạo nên một cảnh sắc vô cùng lộng lẫy.

Tống Thiên Hành lướt mắt nhìn những ánh nến lập lòe, như muốn tìm kiếm con thuyền đã phát ra giọng ca tiếng đàn lúc này.

Nam Cung Tranh cất giọng cười hỏi:

- Công tử, cảnh sông Tần Hoài về đêm có đẹp không...

Tống Thiên Hành gật đầu khen chân thành:

- Đẹp! Quả thật đẹp lắm!

Nam Cung Tranh:

- Cảnh đẹp phải lĩnh hội trong khung cảnh trầm tĩnh, Mộc công tử cứ từ từ thưởng thức. Mời! Cạn ly!

Tống Thiên Hành cùng truyền âm hỏi:

- Nam Cung cô nương, đây không phải là phân đà của quý môn sao...

Nam Cung Tranh cũng dùng truyền âm đáp:

- Không sai, đây chính là phân đà của bản môn. Nhưng người của bản môn chỉ có độ năm ba người thôi.

Tống Thiên Hành:

- Như vậy không sợ nhân thủ quá ít sao...

Nam Cung Tranh:

- Bản môn hoạt động cực kỳ bí mật, vì nguyên tắc bảo mật nên nhân thủ càng ít càng hay...

Tống Thiên Hành hỏi:

- Nhất Thống môn đã phát hiện ra hoạt động của quý môn chưa...

Nam Cung Tranh hơi trầm tư:

- Cho đến hiện thời, có thể nói là chưa!

Từ đằng xa một bóng đen phóng như bay về phía căn phòng.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Đó là Hồng Hồng cô nương...

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Có lẽ chính là y...

Đằng sau bóng đen còn một bóng xám nữa, nhìn thân thủ của bóng xám ít ra võ công cũng cao hơn bóng đen hai bậc.

Nam Cung Tranh thấy vậy thất sắc nói:

- Tống đại hiệp, mau lên! Chặn đứng tên phía sau! Bắt sống!

Tống Thiên Hành không kịp suy nghĩ thiệt hơn, hai tay ấn xuống bàn vọt qua cửa sổ, dưới ánh sáng trăng sao mờ mờ, chỉ thấy một bóng trắng xông về phía bóng xám.

Dường như tên này đã thấy được công lực của chàng cực cao, nên không dám đón thế công. Thân hình đang lao nhanh tới đột ngột ngã xuống đất lăn nhanh lông lốc về phía rãnh nước.

Nhưng đối thủ mà hắn gặp phải lần này cũng rất cao minh, dù hắn ứng biến thần tốc nhưng vẫn không tránh khỏi tai ách.

Chỉ thấy thân hình Tống Thiên Hành đang lơ lửng trên không hơi chậm lại một chút, hừ lạnh một tiếng, hữu thủ cách không búng chỉ, tiếp theo làm thế chộp tới một chảo, quái nhân áo xám tưởng đâu đã lăn xuống rãnh trước, nào ngờ bị “Tiếp Dẫn thần công” của Tống Thiên Hành hút lấy bay ngược lên nằm gọn trên tay chàng.

Cùng lúc đó, thể phi thân của chàng cũng hết đà từ từ đáp xuống.

Chàng chưa kịp nhìn mặt kẻ đã bị chàng dùng cách không chỉ lực chế huyết đạo đang mềm nhũn trong tay, vội vàng điếm chân tông mình ngược trở về thư phòng.

Nam Cung Tranh đã đón chàng với một nụ cười tươi, dùng truyền âm nói:

- Tống đại hiệp, Nam Cung Tranh lại một lần nữa được khai nhãn giới.

Tiếp đó nàng chỉ sang Hồng Hồng, thân mặc kinh trang giới thiệu với Tống Thiên Hành rồi hạ giọng nói:

- Nhị muội, người tạm thời ở đây canh giữ, ta cùng Tống đại hiệp xuống mật thất tra vấn tên tặc tử này.

Nói xong đẩy bức tranh sơn thủy cạnh gương đài, đưa tay điếm mấy cái, dưới đất bỗng hiện ra một cánh cửa nhỏ vừa đủ một người đi qua. Quay đầu lại nhìn Tống Thiên Hành, nhẹ gật đầu rồi lách người xuống trước.

Tống Thiên Hành xách tên áo xám nối gót theo sau, cánh cửa bí mật tự động đóng lại. Đồng thời Nam Cung Tranh cũng đánh lửa châm vào mấy ngọn đuốc dưới thông đạo. Thông đạo hình xoắn ốc ăn sâu xuống đất, bên trong mùi ẩm mốc bốc lên nồng nặc.

Đi xuống ước chừng sâu hai trượng, thì tiến vào một thạch thất rộng chừng bảy thước, phía bên tả hữu có thông đạo, cửa làm bằng tấm sắt, trên có lỗ nhỏ để thông khí.

Nam Cung Tranh cắm cây đuốc vào góc nhà rồi ra hiệu cho Tống Thiên Hành để người áo xám xuống, hỏi:

- Tổng đại hiệp đã điếm hôn huyết hãn...

Tống Thiên Hành gật đầu, Nam Cung Tranh tiếp:

- Nơi này là cơ quan bí mật cao nhất của bản môn tại Kim Lăng, nếu không phải là Tổng đại hiệp, ta thật không dám khinh xuất như vậy.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nghiêng người:

- Tại hạ cảm thấy hân hạnh vô cùng!

Nam Cung Tranh chỉ thông đạo hai bên nói:

- Cánh cửa bên phải này lờn ra bờ sông còn cánh cửa bên trái thông tới một cái giếng khô trong hoa viên. Vì bảo đảm an toàn mà thiết kế hai thông đạo này, nhưng trước nay chưa hề dùng đến.

Tống Thiên Hành chỉ tên áo xám nằm mềm nhũn dưới đất hỏi:

- Tên này có phải là người của Nhất Thống môn...

Nam Cung Tranh:

- Hãn có phải là người của Nhất Thống môn hay không thì ta không biết. Nhưng hãn có dự phần vào việc bắt cóc Tồn

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thân Vào Hồ Huyết

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Trình Hoài, bây giờ chức vị của người trong Nhất Thống môn như thế nào không biết nhưng ngày trước người từng làm bá chủ một phương, đừng tỏ ra non nớt như vậy!

Trình Hoài hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt im lặng.

Tống Thiên Hành vẫn cười nhạt tiếp lời:

- Trình Hoài, đừng giả vờ nữa, Tống mỗ cũng không cần gì cái chết của người, nhưng... người phải thực lòng trả lời ta mấy việc...

Trình Hoài vẫn nhắm mắt, nhếch môi cười lạnh:

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy thôi. Người còn phải hợp tác với ta cứu Từ đại hiệp thoát hiểm nữa mới được!

Trình Hoài chợt mở mắt hỏi:

- Hợp tác thế nào...

Tống Thiên Hành chậm rãi:

- Cái đó không cần hỏi vội, bây giờ người có chịu trả lời mấy câu hỏi của ta không...

Trình Hoài không đáp, hỏi:

- Sau khi thành sự rồi, thì thế nào...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Sau khi thành sự, ta bỏ qua chuyện cũ, để cho người tự do, đồng thời tặng cho người một số vàng bạc đủ để người sống hết những ngày còn lại của cuộc đời, nhưng... võ công của người lâu nay tác oai tác quái

không thể để lại được!

Trình Hoài lại nhắm nghiền đôi mắt im lặng.

Tống Thiên Hành trầm giọng tiếp:

- Trình Hoài, người có chấp nhận điều kiện của ta không...

Trình Hoài từ từ mở mắt ra, thờ dãi đáp:

- Loại trùng để còn tham sống sợ chết, ta có sinh cơ lẽ nào ta không giành lấy...

Tống Thiên Hành:

- Đã vậy người còn do dự gì nữa... Hay là người sợ ta nuốt lời...

Trình Hoài nghiêm mặt nói:

- Y bát đệ tử của Thanh Hư thượng nhân lẽ nào nói ra lại nuốt lời, vấn đề ở chỗ nơi nhuyễn cấm Từ đại hiệp không khác chỗ hổ huyết long đàm, hơn nữa hạng như ta võ công bình bình, chức vị hèn hạ, chỉ sợ mất công vô ích mà thôi.

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Cái đó không cần người lo lắng, chỉ cần người có ý hợp tác là được rồi.

Trình Hoài vẫn trầm tư, Nam Cung Tranh đã chen lời:

- Các hạ! Nếu không hợp tác thì người chết chắc, còn hợp tác thì người còn có bảy phần sinh cơ, làm việc này tuy nguy hiểm vô cùng nhưng người của bọn ta không kể sống chết, thì người, một người cầm chắc cái chết, thì sao lại không mạo hiểm để tranh lấy cái sống...

Trình Hoài mạnh dạn gạt đầu:

- Cô nương nói phải lắm! Được, ván bài này tại hạ lấy mạng sống của mình ra đặt cược!

Quay sang Tống Thiên Hành, y tiếp lời:

- Phương pháp hợp tác thế nào, người nói đi.

Tống Thiên Hành hơi trầm tư:

- Trước tiên ta muốn biết sơ lược tình hình của Nhất Thống môn, chẳng hạn như thanh thế, hoàn cảnh của quý môn thế nào. Từ đại hiệp có được bình thường không... Những người giám sát Từ đại hiệp là

những ai vân vân... Biết được những vấn đề này mới bàn định đối sách.

Trình Hoài gật đầu:

- Được, ta sẽ cố hết sức nói những gì ta biết.

Tống Thiên Hành:

- Tốt lắm, xin nói về tình trạng của Từ đại hiệp.

Trình Hoài chậm rãi nói:

- Theo chỗ ta biết được, hiện thời Từ đại hiệp rất bình thường, có điều sự bình yên đó kéo dài đến bao giờ thì ta không biết chắc được.

Tống Thiên Hành phát tay giải hết các huyệt đạo của đối phương, ra hiệu cho y ngồi lên ghế, mới từ từ hỏi tiếp:

- Chỗ Từ đại hiệp bị nhuyễn cấm ở đâu...

Trình Hoài lắc đầu cười khổ:

- Vấn đề này ta không thể trả lời được, nhưng nghe đâu đó là một kiến trúc ngầm ở dưới đất...

Tống Thiên Hành hỏi:

- Người chưa đến đó bao giờ...

Trình Hoài:

- Đến thì có đến, nhưng mỗi lần đến đều vào lúc đêm tối, ngồi trong xe kín bít bùng, lại còn phải bịt mắt.

Nam Cung Tranh không nhin được:

- Với địa vị của người trong Nhất Thống môn mà không được tin nhiệm như vậy thật khiến người ta khó tin.

Trình Hoài cười:

- Tại hạ nói sự thật, cô nương không tin tại hạ cũng không biết sao hơn.

Tống Thiên Hành:

- Với sự chu mật trong hành động và thủ đoạn độc ác của Lữ Dao Hồng thì việc đó cũng có thể có. Nhưng nơi bí mật ấy do nhân vật quan trọng nào trấn giữ người cũng không biết sao...

Trình Hoài nói:

- Người chủ trì nơi ấy là Hồng Kỳ lệnh chủ của bản môn, y chính là người nổi tiếng với sự tàn ác trước kia, “Cửu Vĩ Tiên Hồ Liễu Thanh Thanh...”

Tống Thiên Hành nhíu mày:

- Yêu phụ này vẫn còn sống đến ngày nay sao...

Trình Hoài cười khố nói:

- Không những còn sống mà công lực ngày một tăng tiến là đằng khác.

Nam Cung Tranh nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Tống tiên sinh, Cửu Vĩ Tiên Hồ Liễu Thanh Thanh có phải là Liễu Chu Minh, hai mươi năm trước hiệu xưng là “Nam Hải Mỹ Nhân Ngư” không...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Đích thị!

Nam Cung Tranh nói:

- Nghe đâu y thị vốn là đồ đệ của Công Dã Tử Đô ở Phố Đà sơn, cứ sao lại rơi vào ma đạo như vậy...

Tống Thiên Hành nghiêng răng nói:

- Cũng tại Công Dã Tử Đô dẫn dụ mà ra, lúc đầu thị còn chưa dám ra mặt trợ lực Công Dã Tử Đô tác ác, nhưng khi Công Dã Tử Đô viên tịch y thị xuất hiện giang hồ lấy hiệu là Cửu Vĩ Tiên Hồ Liễu Thanh Thanh.

Dừng một lát, Tống Thiên Hành quay sang Trình Hoài:

- Ngoài Liễu Thanh Thanh ra, nơi ấy còn có ai nữa...

Trình Hoài đáp ngay:

- Ta thấy “Bắc Mạc Thần Điêu” Kim Đại Kỳ cũng thỉnh thoảng ra vào nơi ấy.

Tống Thiên Hành như chợt nhớ ra điều gì, nói:

- Lúc này ta nghe có tiếng nói trên thuyền ngoài sông, những ai có mặt ở đó...

Trình Hoài:

- Có Hồng Kỳ lệnh chủ Liễu Thanh Thanh, còn một vị phiên tăng mắt xanh mũi cao.

Tống Thiên Hành giật mình:

- Tên phiên hòa thượng ấy tuổi chừng bao nhiêu...

Trình Hoài:

- Về tuổi tác thì ta không biết đích xác, có điều nhìn bề ngoài thì ước chừng sáu mươi.

Tống Thiên Hành nhìn Trình Hoài hỏi:

- Người có biết lai lịch phiên tăng đó không...

Trình Hoài lắc đầu:

- Không biết, chỉ nghe Liễu Thanh Thanh gọi lão là Pháp vương, đồng thời đối xử cực kỳ cung kính.

Tống Thiên Hành:

- Lão phiên tăng ấy đến lúc nào...

Trình Hoài:

- Mới đến hồi sáng nay, nghe chúng nói chuyện thì dường như đến để đối phó với Từ Quân Lượng...

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Vậy thì phải rồi...

Nam Cung Tranh sốt ruột hỏi:

- Tống tiên sinh, lão là ai...

Tống Thiên Hành:

- Ta nghĩ lão chắc là La Khắc Lỗ, một thần tăng người Thiên Trúc, hẳn là người của ma kiếp ma cung xưa kia, sở trường về “Du Già thuật”.

Nam Cung Tranh hơi biến sắc nói:

- Như vậy bọn ta càng phải hành động nhanh hơn mới kịp.

Tống Thiên Hành mặt mày vẻ nghiêm nghị gật đầu, Nam Cung Tranh tiếp lời:

- Theo sự điều tra của Hồng Hồng, chiếc thuyền ấy của Nhất Thống môn thuê bao dài hạn dùng để tiếp đón quý khách, hay là để ta thâm nhập vào du thuyền trước...

Tống Thiên Hành quả quyết lắc đầu:

- Không được! Nếu thật sự cần như vậy thì người đi sẽ là Tống Thiên Hành ta.

Nam Cung Tranh nói:

- Tống tiên sinh, hai ta đều nóng lòng vì Từ Quân Lượng, nhưng vì đại cuộc người không nên...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Những việc làm mạo hiểm như vậy thích hợp với nam nhân hơn.

Nam Cung Tranh:

- Tống tiên sinh sợ rằng ta không có cách tự vệ...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Dẫn thân vào chốn long đàm hổ huyết không ai dám tự khoe có thể bảo đảm an toàn tuyệt đối, cô nương, việc này không thể dùng cảm tình mà quyết đoán được.

Nam Cung Tranh cũng nghiêm mặt nói:

- Tống tiên sinh, Nam Cung Tranh này tuy không thể bì với người trong môn một nhưng ta cũng xin nói để Tống tiên sinh biết lẽ thân phận bị tiết lộ có đánh không lại người thì ít ra cũng chạy được.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Nếu quả cô nương gặp phải đối thủ hạng như Kim Đại Kỳ thì cô nương chi trì được bao lâu...

Nam Cung Tranh:

- Trong vòng năm trăm chiêu không hề gì.

Tống Thiên Hành cúi đầu trầm ngâm, Trình Hoài mỉm cười chen lời:

- Việc người nào đi mạo hiểm, theo tại hạ tạm thời không nên tranh luận, trước tiên nên thảo luận

phương pháp đột nhập...

Nam Cung Tranh nhìn Trình Hoài hỏi:

- Người có cao kiến gì nói nghe thử...

Trình Hoài:

- Tại hạ thấy thâm nhập vào du thuyền không khó lắm, đặc biệt với cô nương đây thì càng tiện lợi, còn như muốn đột nhập vào khu mật cứ dưới đất ấy thì... khó, khó lắm!

Hắn vừa nói vừa lắc đầu, Nam Cung Tranh hỏi tiếp:

- Vậy người thử nói xem làm thế nào đột nhập vào chiếc du thuyền...

Trình Hoài rụt rè nói:

- Tại hạ nói ra nếu có thể bất kính đối với cô nương thì mong cô nương lượng thứ...

Nam Cung Tranh gật:

- Được rồi, người nói đi.

Trình Hoài cười khổ chậm rãi nói:

- Đêm nay người ta ra lệnh cho tại hạ phải tới Di Hồng viện, nhưng vừa ra khỏi du thuyền đã phát hiện có người theo dõi du thuyền, vì muốn lập công nên một mình lặng lẽ theo dõi, bởi vậy mới gặp nhị vị đây.

Nam Cung Tranh:

- Chúng phái người đến Di Hồng viện làm gì...

- Liễu Thanh Thanh nghe nói Di Hồng viện mới có thêm một mỹ nhân Hồng Mai cô nương, để lấy lòng phiên tăng nọ, nên đã sai tại hạ mời Hồng Mai cô nương lên du thuyền...

Nam Cung Tranh quay sang Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tống tiên sinh, người nghe rõ rồi chứ...

Tống Thiên Hành buồn rầu gật đầu, Nam Cung Tranh phấn khởi tiếp lời:

- Bởi vậy chuyến này ta đi là hợp lý nhất.

Tống Thiên Hành thở dài:

- Nguyên tại hạ đã nghĩ ra cách cả hai ta cùng lúc thâm nhập sào huyệt chúng. Nhưng lực lượng của ta quá ít, nếu cả hai ta đều xông vào lỡ xảy ra chuyện gì...

Nam Cung Tranh nghiêm mặt ngắt lời:

- Tổng tiên sinh, xin nghe ta nói một lời.

Tiếp đó hai người dụng phép truyền âm mật đàm, công phu chùng uổng cạn tuần trà, Tống Thiên Hành mới mỉm cười nói:

- Được rồi cứ như vậy mà làm.

Quay sang điểm huyệt Trình Hoài. Chàng tiếp:

- Trình Hoài, tuy ngươi đã nhận lời hợp tác với ta, nhưng phòng bất trắc là việc cần thiết, ta đã thi triển một loại thủ pháp điểm huyệt đặc biệt, hiện ngươi không thấy trong người có gì khác lạ, nếu trong ba ngày không được ta giải trừ cấm chế thì hậu quả ngươi có thể tưởng tượng cũng biết.

Trình Hoài cúi đầu nói nhỏ:

- Việc đã đến nước này, tại hạ chỉ còn cách lãnh mạng mà thôi.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Ngươi biết được như vậy là tốt rồi...

* * * * *

Nửa thời thân sau đó, dưới sự hướng dẫn của Trình Hoài, Nam Cung Tranh đã đặt chân lên chiếc du thuyền to lớn trang hoàng cực kỳ lộng lẫy buông neo bên bờ sông Tần Hoài.

Nam Cung Tranh lúc này, trang điểm nhẹ nhàng, tóc vấn cao, váy dài phết đất tay phải ôm một chiếc đàn tì bà, tay trái vịn nhẹ vào vai một thanh y tiểu tỳ, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển, dáng như Chiêu Quân ra quan ái khiến người nhìn thấy không khỏi động lòng.

Lúc nàng vừa bước chân vào khoang thuyền thì những âm thanh cười nói ồn ào đột nhiên im bật, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng.

Khoang thuyền trần thiết như khách sảnh nơi quan phủ, giữa phòng moat chiếc bàn trải khăn trắng tinh, thức ăn bày la liệt trên bàn, có một lão hồng y tăng mặt đỏ như trái chín, ngồi ghế chủ tọa.

Đối diện với hồng y phiên tăng là một mỹ phụ trung niên mình mặc cung trang, hai bên phiên tăng là hai thiếu nữ, mặc sa trắng sơ sài...

Hồng y phiên tăng đang híp mắt nhìn sững Nam Cung Tranh, nuốt vệt thức ăn nhai dở trong miệng, cất giọng lơ lớ nói:

- Ô! Ô! Hoa cô nương... đẹp! Hi hi.. đẹp lắm!

Lão vừa nấc cục vừa đưa tay vẫy Nam Cung Tranh tiếp:

- Tiểu cô nương.. lại đây ngồi cạnh Phật gia.

Lão đẩy hai thiếu nữ ra xa nói:

- Đi đi. Hai người ngồi sang bên kia.

Nam Cung Tranh dáng e lệ liếc nhẹ phiên tăng một cái, dự dự chưa dám đến gần.

Hồng y phiên tăng vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh nói:

- Đến đây. Tiểu cô nương đừng sợ, lão Phật gia tuy là người thô lỗ nhưng rất biết thương hương tiếc ngọc.

Cung trang mỹ phụ cũng cười khanh khách nói:

- Đã đến đây thì cứ yên tâm, không nên nhút nhát rụt rè như vậy.

Nam Cung Tranh hơi chau mày một cái rồi mới ngập ngừng đến ngồi bên cạnh phiên tăng. Hồng y phiên tăng lập tức dang cánh tay lông lá của lão vòng ngang eo Nam Cung Tranh, cười ha hả nói:

- Ô... lưng ong thon quá, ha ha ha...!

Nam Cung Tranh dùng dằng đẩy tay lão ra nói:

- Đại sư, mau buông tay ra! Đại sư, đại sư là người xuất gia mà...

Hồng y phiên tăng càng cười lớn:

- Tiểu cô nương đừng quá kinh hãi như vậy, hòa thượng Thiên Trúc chúng ta không có kiêng kỵ gì chuyện tử sắc...

Vừa nói vòng tay lão vừa siết chặt hơn.

Nam Cung Tranh đưa ánh mắt cầu cứu về phía Trình Hoài nói:

- Trình đại gia, lúc nãy nô gia đã có nói trước, nô gia chỉ hầu rượu đàn ca...

Trình Hoài cười hềnh hếch nói:

- Cô nương lúc này có nói trước nhưng Phật gia đã thích như vậy thì cô nương cũng cố chiều... hơn nữa cái cô nương cần là tiền, lát nữa ta sẽ trọng thưởng.

Cung trang mỹ phụ hỏi:

- Sao... Không lẽ nàng chưa...

Trình Hoài mỉm cười bợ đỡ:

- Đúng vậy thưa Lệnh chủ, vị Hồng Mai cô nương này là đệ nhất hồng phấn ở Kim Lăng thành, cầm kỳ thi họa đều tinh, đã vậy lại hay múa hát quả thật là sắc nghệ song toàn, thuộc hạ nói mãi nàng mới chịu đến, lại còn đòi hai trăm lượng bạc...

Cung trang mỹ phụ giơ tay ngăn lời Trình Hoài, nhìn phiên tăng mỉm cười hỏi:

- Pháp vương đã nghe rồi chứ...

Hồng y phiên tăng híp mắt cười nói:

- Nghe rồi, thật vạn hạnh.

Cung nhân mỹ phụ bỗng nhìn Nam Cung Tranh dịu giọng nói:

- Cô nương, ta cũng là nữ nhân như người, có thể nói là người đồng cảm. Đã lỡ sống vào nghiệp này thì cũng không nên quá cố chấp, hiểu chưa...

Nam Cung Tranh cúi đầu đáp nhỏ:

- Dạ.

Cung nhân mỹ phụ tiếp:

- Vậy thì tốt, Pháp vương đã thích người, chỉ cần người làm Pháp vương ta thỏa mãn thì ta cũng không ngược đãi người đâu.

Hồng y phiên tăng lấy từ trong ngực áo ra một đỉnh vàng nặng trĩch nhét vào tay Nam Cung Tranh nói:

- Tiểu cô nương, đây là lễ diện kiến của Phật gia, nếu người biết hầu hạ cho Phật gia vui, thì người không thiếu thức gì.

Nam Cung Tranh nắm chặt đỉnh vàng kinh ngạc kêu lên:

- Đại sư...

Hồng y phiên tăng đưa tay bịt miệng nàng nói:

- Gọi ta là Pháp vương, tốt nhất nên gọi ta là La Khắc Lỗ.

Nam Cung Tranh:

- Vậy nô gia gọi người là La Khắc Lỗ pháp vương có được không...

La Khắc Lỗ cười ha hả nói:

- Được, được lắm. Chỉ cần tiểu cô nương gọi thì gọi bằng gì nghe cũng hay hết.

Nam Cung Tranh mắng thầm:

- Tên phiên tặc chết bầm, bản cô nương gọi người là “xú phiên cầu” chắc là không hay như người nói đâu.

Nhưng ngoài mặt nàng vẫn cười tươi:

- La Khắc Lỗ pháp vương là cao tăng, được thân cận với Pháp vương như vậy nô gia hân hạnh lắm.

Bây giờ nô gia hát cho Pháp vương nghe.

La Khắc Lỗ cười híp mắt, nói:

- Hay lắm, nhưng hát chậm chậm một chút Phật gia mới hiểu được.

Nam Cung Tranh cười mơn:

- Nô gia tuân mạng.

Tiếng đàn tình tang trỗi dậy, giọng hát u oán quyện với tiếng đàn như tiếng chuông vàng khánh ngọc vút lên:

- Niên niên ngọc kính đài, mai tâm cung oán khổn.

Kim tước vị hoàn gia, phạ kiến Giang Nam tín

Tửu tòng biệt hậu sơ, lệ hương sâu trung tán

Kinh tướng sơ vân thâm, nhân viễn thiên nhai can

(Đại ý: Quanh năm nhốt mình trong khuê phòng, năm nay chưa được về, sợ được tin từ Giang Nam.

Rượu càng uống càng nhạt, lệ càng sâu càng tận, lòng nghĩ đến người ở xa muôn trùng)

Dư âm của tiếng đàn chưa dứt La Khắc Lỗ đã vỗ tay cười lớn, nói:

- Hát hay lắm. Tuyệt diệu lắm! Người Trung Nguyên có câu: “Thủ khúc chi ượng thiên thượng hữu, nhân gian nhân gian”. À Liễu lệnh chủ, nhân gian thế nào Phật gia quên mất rồi.

Liễu Thanh Thanh (Cung nhân mỹ phu) mỉm cười nói:

- Nhân gian năng đắc kỹ hồi văn!

(Thủ khúc chi ượng thiên thượng hữu,

Nhân gian năng đắc kỹ hồi văn

Nghĩa là: Khúc này chỉ trên trời mới có ở nhân gian mấy khi có thể nghe được)

La Khắc Lỗ vỗ trán nói:

- Phải rồi! “Nhân gian năng đắc kỹ hồi văn”. Có điều Phật gia tuy không hiểu lắm về thơ ca, nhưng xem thần sắc tiểu cô nương, Phật gia thấy có vẻ ai oán lắm!

Nam Cung Tranh im lặng cúi đầu, Liễu Thanh Thanh nhìn nàng nói:

- Cô nương, nếu ta nhớ không lầm thì khúc hát vừa rồi là “Mỹ nhân từ”, một kiệt tác đặc ý của Chu Thục Chân phải không...

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Phải, thưa phu nhân.

Liễu Thanh Thanh cười nhẹ tiếp:

- “Nhân viễn thiên nhai can” quả là tinh hoa của Khuê Tử, phải chăng cô nương có tâm sự gì muốn ký thác qua lời ca...

Quả thật không hổ danh là “Tiên hồ” (hồ ly thành tiên). Liễu Thanh Thanh đã nhìn thấu tâm sự của Nam Cung Tranh.

Lúc này quả nàng đang hoài niệm tình lang Từ Quân Lượng thân gởi nơi ma huyết, gần trong gang tấc mà vô phương diện kiến, bất giác hát lên khúc khuê từ của Chu Thục Chân.

Trong lòng tuy có kinh hãi vì sự tinh nhạy của Liễu Thanh Thanh nhưng ngoài mặt nàng vẫn bình tĩnh đáp lời:

- Nô gia tử thưở nhỏ đã bị bán vào kỹ viện, nào có tâm sự gì mà ký thác vào lời ca, chẳng qua ngẫu hứng hát khúc “Nữ nhân từ” làm phu nhân phải bận tâm.

La Khắc Lỗ nhíu đôi mày như chỗi xuể nói:

- Liễu lệnh chủ, đừng nhiều lời nữa.

Rồi lão dịu giọng:

- Tiểu cô nương, hát một khúc khác, khúc nào nhẹ nhàng hơn một chút.

Nam Cung Tranh cúi đầu vâng dạ.

Tiếng đàn trong trẻo lại trỗi lên, giọng ca ngọt ngào của nàng lại cất lên:

- Đồng niên đồng nguyệt hựu đồng lòng

Bất tự loan phụng, thủy tự loan phụng...

(Cùng thán cùng năm lại cùng chung cửa sổ,

Không như loan phụng còn ai như loan phụng nữa.....)

Bỗng bên ngoài có người hạ giọng nói vọng vào:

- Bẩm Lệnh chủ, Môn chủ vừa cho đem thư tới...

Liễu Thanh Thanh nhíu mày, trầm giọng nói:

- Mang vào đây!

Sau tiếng dạ, một người mặc áo xám bước vào dâng lên một viên lạp hoàn.

Liễu Thanh Thanh tiếp lấy bóp vụn viên lạp hoàn lấy ra một mảnh giấy. Liếc sơ một cái rồi chuyển qua cho La Khắc Lỗ, nói:

- Thư của phu nhân gửi cho Pháp vương.

La Khắc Lỗ tuy bực mình vì bị cụt hứng nhưng vẫn giữ giọng ôn hòa nói:

- Bốn tọa lười đọc, trong đó có gì Lệnh chủ báo lại được rồi.

Liễu Thanh Thanh đọc thư xong ngẩn lên nói:

- Ý phu nhân muốn, ngay đêm nay Pháp vương bắt đầu...

Liễu Thanh Thanh dừng lại một cách ý nhị, nhưng La Khắc Lỗ ngạc nhiên hỏi:

- Bắt đầu cái gì...

Liễu Thanh Thanh cười khanh khách nói:

- Pháp vương có mỹ nhân bên mình cả mục đích của chuyến đi này cũng quên mất cả sao...

La Khắc Lỗ hơi sững người nói:

- Người muốn nói đến việc tên họ Từ...

Liễu Thanh Thanh gật:

- Phải! Phu nhân muốn Pháp vương lập tức hạ thủ, đồng thời nóng lòng chờ hồi đáp.

La Khắc Lỗ nhăn mặt:

- Con mụ ấy thật là ác, làm mất hứng Phật gia, được rồi, cứ tin cho mụ nói nội đêm nay ta bắt đầu hạ thủ, trong bảy ngày bảo đảm cái tên Thần Cơ tú sĩ Từ Quân Lượng sẽ cúi đầu nghe sai phái.

Liễu Thanh Thanh quay sang tên kia nói:

- Theo ý Pháp vương vừa nói, lập tức hồi báo phu nhân.

Tên áo xám lui ra, La Khắc Lỗ vuốt má Nam Cung Tranh nói:

- Có lẽ duyên phận của hai ta chưa tới, thôi thì chờ bảy ngày nữa vậy.

Nam Cung Tranh ngu ngơ hỏi:

- Tại sao phải chờ bảy ngày nữa...

La Khắc Lỗ:

- Hiện thời ta có việc gấp cần làm.

Nam Cung Tranh nói:

- Nô gia có thể theo hầu Pháp vương không...

Vì trong lúc cấp bách lo cho an nguy của tình lang, Nam Cung Tranh biểu hiện một cách quá thuần thực,

quá điêu luyện của một kỹ nữ già dặn.

La Khắc Lỗ là người thô tục, nghe nói đã thấy sững sờ, nào còn đầu óc nghĩ đến thứ gì khác. Nhưng Liễu Thanh Thanh thì không đơn giản như vậy. Chỉ thấy ánh mắt ánh lên như điện liếc nhanh sắc diện Nam Cung Tranh và La Khắc Lỗ rồi nói:

- Cô nương quả thật mau mắn, mới gặp mặt chưa quá nửa thời thần mà đã quyến luyện chẳng muốn rời rồi sao...

Nam Cung Tranh cúi đầu e thẹn:

- Nô gia ít khi gặp được một vị khách hào phóng như Pháp vương đây, mong phu nhân đừng chê cười.

La Khắc Lỗ lớn tiếng chen lời:

- Được rồi, được rồi! Liễu lệnh chủ, người chớ khá chê cười!

Quay sang Nam Cung Tranh:

- Tiểu cô nương, trong bảy ngày tới đây ngoài việc ăn uống ra không có một khắc nào được tự do rảnh rỗi, cô nương đi theo cũng được nhưng chỉ sợ lạnh nhạt với cô nương.

Nam Cung Tranh mặt rầu rầu nói:

- Pháp vương không hoan nghênh thì nô gia quay về vậy!

La Khắc Lỗ siết chặt nàng hơn, nói:

- Đừng hờn giận, tiểu cô nương, Phật gia mang người theo mà!

Nam Cung Tranh ngạc nhiên thật sự:

- Mang nô gia đi... Chứ không phải ở đây sao...

La Khắc Lỗ xua tay:

- Tới nơi thì khắc biết, cần gì phải hỏi.

Quay sang Liễu Thanh Thanh:

- Liễu lệnh chủ, khởi hành được rồi!

Liễu Thanh Thanh kinh ngạc:

- Pháp vương định mang nàng theo thiệt à...

La Khắc Lỗ bực mình xẵng giọng:

- Không lẽ người không nghe ta nói sao...

Liễu Thanh Thanh chống chế:

- Nơi đó trước nay không cho phép người ngoài vào, mang theo nàng lẽ phu nhân biết được sợ không hay.

La Khắc Lỗ khoát tay:

- Người không cần phải lo, mọi việc ta chịu trách nhiệm.

Liễu Thanh Thanh miễn cưỡng gật đầu:

- Được, tề tọa tuân mệnh!

Quay ra bên ngoài mụ cao giọng:

- Trương Siêu, chuẩn bị xe, lập tức khởi hành!

Nam Cung Tranh nhìn La Khắc Lỗ nói:

- Xin Pháp vương cho người về báo cho Di Hồng viện một tiếng!

La Khắc Lỗ gật gật đầu:

- Được rồi, phiền Liễu lệnh chủ lo dùm!

* * * * *

Trong gió đêm nhẹ mùa hạ, hai cỗ xe ngựa bít bùng men theo đông ngạn Tần Hoài phi gấp về hướng nam, lúc gần đến Thủy Tây môn thì quẹo vào một lối nhỏ chạy về hướng đông, sau đó ra khỏi Quang Hoa môn, dọc theo quan đạo hướng về phía Chung Sơn.

Trời đêm nay đen nặng trĩu, bốn bề hoang vu tối om, giơ bàn tay không thấy rõ năm ngón.

Mặc dù vậy, trên chiếc xe chạy sau, một chiếc đèn lồng ra ngoài, đôi mắt như một luồng điện quét đi quét lại trên đường, tựa như muốn kiểm tra xem có ai theo dõi phía sau không.

Nhưng kiểm tra thì kiểm tra, phía sau xe cách xa xa có một bóng đen lằng lằng bám theo, chốc chốc bóng đen dừng lại đưa mắt quan sát hai chiếc xe chạy phía trước.

Kẻ âm thầm bám theo sau có một thân thủ cao minh vô lượng. Cứ mỗi lần nhô lên hụp xuống di chuyển có hơn mười trượng mà lại nhanh như phù quang lướt ảnh. Với thân thủ ấy, đừng nói trong đêm tối xòe tay không thấy ngón tay, mà cho dù trong đêm tối sáng trăng bất chợt nhìn thấy cũng chưa chắc nhận ra đó là người, chắc chắn cho rằng mình đã hoa mắt một chút mà thôi. Bởi vậy cho nên dù có người ngồi trên xe chăm chú quan sát cũng vẫn không sao phát hiện ra có người theo dõi phía sau.

Hai cỗ xe chạy thẳng đến núi Chung Sơn, thì ra đây là Minh Hiếu lăng, xe chạy một mạch tới trước Linh Tinh Môn mới dừng lại.

Trong bóng tối mập mờ, hiện ra hai bóng đen, hai bóng này trao đổi ngắn gọn với những người trong xe, sau đó một người bước tới trước Thạch Môn gõ nghe ba cái.

Một loạt tiếng âm vang lên, Thạch Môn mở sịch sang một bên, hai cỗ xe ngựa chạy thẳng vào bên trong, cánh cửa xe nhanh chóng khép lại, chỉ chừa lại tám pho tượng rêu phong đứng sừng sững hứng gió đêm.

Lúc này, trên ngọn cây cổ tùng cách Linh Tinh môn chừng mười trượng, một đôi mắt như mắt cú mèo trong đêm tối, xuyên qua đám cành lá rậm rạp quan sát tất cả những gì xảy ra ở bên dưới.

Đó chính là Tống Thiên Hành, người âm thầm theo dõi hai cỗ xe ngựa đến đây.

Lúc này chàng mới biết sào huyệt bí mật của Nhất Thống môn ở Kim Lăng là khu mật thất bên dưới Minh Hiếu Lăng.

Nên biết lăng tẩm của các vị đế vương xưa đều thiết kế những mật thất ngầm dưới đất; trong đó lại còn ám tàng những cơ quan với cơ sở có sẵn chỉ cần sửa sang hoặc mở rộng thêm chút ít là có thể trở thành một nơi bí mật lý tưởng cho những bang hội hoạt động bí mật.

Tống Thiên Hành biết rõ, hiện thời dưới những mắt của Minh Hiếu Lăng chính là long đàm hổ huyệt. Nhưng với một thân tuyệt học của chàng, chàng có thể tự tin không đến nỗi bị giữ lại bên dưới địa thất. Có điều chàng đơn thân độc mã, nếu tính cả Nam Cung Tranh và Hồng Hồng giả trang làm tỳ nữ nữa cũng chỉ có ba người, nếu muốn đường đường chính chính xông vào cứu Từ Quân Lượng thoát hiểm thì với lực lượng ba người thì quá ít, hầu như không có một chút hy vọng nào.

Hơn nữa việc khiến chàng do dự không dám quyết định nhanh chóng là phải bảo vệ bí mật của Nam Cung Tranh và Hồng Hồng. Nếu như chàng xông bừa vào hóa ra tổ giác thân phận của hai nàng sao... Đương nhiên, việc chờ cao thủ từ Kim Thang báo đến rồi toàn lực tập kích bất ngờ là thượng sách, nhưng hai vị cô nương đã dẫn thân vào hổ huyệt, nếu lỡ xảy ra việc gì thì chàng trở tay sao cho kịp...

Đang lúc chàng đang trù trừ chưa quyết bỗng nghe bên tai vang lên giọng nói nhỏ như muỗi kêu:

- Tống tiên sinh, đừng đứng đó suy nghĩ vẩn vơ nữa, tại hạ mạn phép múa rìu qua mắt thợ, thay Tống

tiên sinh nghĩ ra một kế, có điều không biết tiên sinh có dung nạp hay không...

Tống Thiên Hành theo giọng nói nhìn lại phía sau, thì ra con người thần bí kia ẩn thân trên một ngọn cỏ từng cách đó chưa tới mười trượng.

Với công lực của chàng hiện giờ mà có người ẩn thân cách không đầy mười trượng mà không hề hay biết, nội một việc này cũng đủ khiến chàng lạnh người rồi, còn nếu quả người này bám theo chàng từ Tân Hoài hà đến đây thì... thật không còn mặt mũi nào nhìn ai trên giang hồ nữa!

Chàng vừa run vừa dùng phép truyền âm hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào...

Người thần bí đáp:

- Tống tiên sinh quá lời, trước mặt Hảo Hảo tiên sinh Tống Thiên Hành đại gia tại hạ nào dám nhận hai tiếng “cao nhân”...

Tống Thiên Hành:

- Vậy Tống mỗ thỉnh giáo quý danh đại tánh của các hạ!

Người kia đáp:

- Vô danh tiểu tốt, không dám làm bẩn tai Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành trầm ngâm:

- Được rồi, các hạ có điều gì chỉ giáo...

Người kia cười nhẹ nói:

- Tống tiên sinh, dùng truyền âm đối ngoại như vậy, đối với thần công siêu việt của Tống tiên sinh không thành vấn đề, nhưng với tại hạ thì không thể nói nhiều được.

Tống Thiên Hành cũng mỉm cười nói:

- Các hạ không những thần bí mà còn quá tự khiêm nữa!

- Không! Tại hạ không phải cố tỏ ra thần bí mà cũng không phải tự khiêm, tại hạ chỉ nói sự thật mà thôi.

- Vậy cao kiến của các hạ là...

- Ngụ ý của tại hạ, ta nên tìm một nơi khác!

- Nơi nào...

- Cách đây vài dặm, trong Sơn Thần miếu, sao...

- Được, mời các hạ dẫn lộ!

Người kia chẳng nói chẳng rằng, chỉ thấy trên ngọn cổ tùng xẹt ra một bóng như làn khói nhạt biến mất về hướng đông nam.

Tống Thiên Hành cố ý bảo đối phương dẫn lộ là muốn nhìn thân pháp để lần ra lai lịch của y, nào ngờ chàng nhìn thấy chỉ là một vệt thân ảnh với tốc độ kinh hồn, với thân pháp này chỉ có hơn chứ không thể kém chàng được, thế là chàng tức tốc tung người đuổi theo.

Đồng thời chàng cũng nhận ra bộ pháp của đối phương cực kỳ bình thường, không có điểm đặc biệt gì để nhận ra lai lịch của y.

Với tốc độ kinh hồn đó, chỉ trong chốc lát hai người đã đến trước Sơn Thần miếu.

Lúc này Tống Thiên Hành mới nhìn rõ đối phương, hăn mặc trường bào màu cổ đồng, gương mặt màu kim nhàn nhạt, râu ba chòm dài, trông bên ngoài suy đoán hăn tuổi trạc tứ tuần.

Người này không thể gọi là lùn, nhưng chiếc bụng to anh ách của hăn tạo thành một hình thoi phình ở giữa nhọn hai đầu, trông rất hoạt kê.

Tống Thiên Hành sau khi quan sát diện mạo đối phương, mới cười nhạt nói:

- Khinh công của các hạ quả cao minh.

Kim diện nhân mỉm cười nói:

- Tống tiên sinh cũng đâu có kém, khởi hành sau mà đến nơi cùng lúc.

Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Thì ra các hạ muốn khảo cứu công phu của Tống Thiên Hành ta.

Kim diện nhân nghiêm mặt:

- Tại hạ là người nào mà dám khảo cứu công phu của Hảo hảo tiên sinh Tống Thiên Hành đại hiệp vang danh thiên hạ...

Người này có vẻ thần bí lại lạnh lùng, đến cả thái độ khi nói chuyện cũng khiến người ta khó đoán nông sâu. Hăn đã hai lần nhắc đến ngoại hiệu Hảo Hảo tiên sinh, ngữ khí thì tựa như mỉa mai, tựa như khen

ngợi, nên không thể đoán định hẳn là bạn hay là thù.

Tống Thiên Hành nhíu mày nói:

- Các hạ đã không chịu nói rõ danh vậy có thể bày tỏ thái độ rõ ràng trước tại hạ được biết chẳng...

Kim diện nhân hỏi lại:

- Không biết Tống tiên sinh dùng hai chữ “thái độ” ở đây là muốn chỉ cái gì...

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- “Thái độ” ở đây là lập trường bạn hay thù vậy...

Kim diện nhân bình thản:

- Về điểm này tại hạ có thể dùng tám chữ này để chỉ: phi địch phi hữu, diệc hữu diệc địch (không địch không bạn, cũng là bạn mà cũng là địch)

Tống Thiên Hành nhìn xoáy vào ánh mắt đối phương hỏi:

- Nếu hai ta nằm giữa ranh giới bạn địch thì là có gì các hạ lại thay ta mà nghĩ cách chứ...

Kim diện nhân cười nhạt nói:

- Việc đó còn là vì bản thân tại hạ nữa.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười rồi đáp:

- Các hạ quả thật thẳng thắn.

Dừng lời một lát chàng nói tiếp:

- Các hạ nói tới hai chữ “còn vì” nói vậy việc nghĩ kế thay ta thực tế chỉ thay có một phần, phần còn lại là vì các hạ.

Kim diện nhân gật đầu xác nhận:

- Điều đó đương nhiên!

Tống Thiên Hành lại nhìn sâu vào mặt đối phương nghiêm mặt nói:

- Vậy Tống Thiên Hành chờ nghe chỉ giáo.

Kim diện nhân cười nhạt nói:

- Chỉ giáo thì không dám, tại hạ chỉ mong sao Tống Thiên Hành nhận ra điều phải trong lời nói của tại hạ, để khỏi phí thời gian mà không mang lại kết quả nào.

Tống Thiên Hành:

- Các hạ cứ nói ra thử xem.

Ánh mắt kim diện nhân chợt lóe dị quang, cất giọng từ tốn nói:

- Lúc này có phải Tống tiên sinh nóng lòng muốn cứu Từ Quân Lượng thoát hiểm sau đó lo cho sự an toàn của Nam Cung cô nương, đồng thời hiện giờ nhân thủ không đủ, sợ tấn công không kiến hiệu rồi bứt mây động rừng. Chính vì những lý do đó mà Tống tiên sinh do dự không quyết có phải không...

Tống Thiên Hành điếng người, cố lấy giọng bình tĩnh nói:

- Bản lĩnh của các hạ quả kinh nhân, tâm sự của Tống Thiên Hành mà các hạ cũng có thể đoán đúng!

Kim diện nhân nói:

- Tống tiên sinh quá khen rồi, kỳ thực chỉ cần hiểu tình hình đôi bên, tự đặt mình vào hoàn cảnh đó thì đoán ra không khó.

Tống Thiên Hành:

- Nói như vậy cũng phải, nhưng các hạ làm sao hiểu được tình hình đôi bên...

Kim diện nhân cười nói:

- Tại hạ tự xưng là “Vạn Sự Thông”, nếu không hiểu rõ tình hình đôi bên thì sao xứng với ba chữ “Vạn sự thông”...

Tống Thiên Hành nói:

- Cuối cùng thì các hạ cũng tự động báo danh hiệu...

Kim diện nhân (Vạn Sự Thông) cười thẹn, nói:

- Người ta nói “Đa ngôn tất thất” quả không sai.

Dừng lại một lát, hãnh cười nhạt tiếp:

- Thật ra danh tính của tại hạ không phải có điều chi xấu hổ không dám báo cùng người, chỉ vì báo ra

nghe rất tục, lại khiến người nghe cho rằng tại hạ khoa trương, nên lúc Tống tiên sinh hạ vấn, tại hạ không dám...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Việc đó không quan trọng, các hạ đi thẳng vào vấn đề chính cho.

Vạn Sự Thông nghiêm mặt nói:

- Hiện giờ đối với việc thâm nhập Minh Hiếu lăng cứu Từ Quân Lượng, Tống tiên sinh đã có quyết định dứt khoát chưa...

Tống Thiên Hành ngập ngừng:

- Cho đến giờ này còn chưa quyết...

Vạn Sự Thông tiếp lời:

- Vậy tại hạ mạn phép tác chủ, Tống tiên sinh bất tất phải đi mạo hiểm.

Tống Thiên Hành chậm rãi:

- Các hạ nói vậy chắc còn giải thích nguyên nhân.

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Đương nhiên! Thứ nhất, Tống đại hiệp hiện giờ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, về sau cũng vậy!

Tống Thiên Hành cau mày nói:

- Các hạ nói nghe dễ dàng quá!

Vạn Sự Thông cười nói:

- Sự thực cũng không nghiêm trọng như Tống tiên sinh nghĩ.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Các hạ đã tự xưng là Vạn Sự Thông chắc cũng biết được Nhất Thống môn đang chuẩn bị dùng thủ đoạn gì để đối phó với Tống đại hiệp...

Vạn Sự Thông tỉnh như không:

- Cái đó đương nhiên tại hạ biết, chúng định dùng Du Già thuật của phiên tăng La Khắc Lỗ để nhiếp hồn

Tổng đại hiệp chứ gì...

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Với võ công và tài trí của Tổng đại hiệp nếu không may bị Du Già thuật, đành cúi đầu để Nhất Thống môn sai khiến thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Vạn Sự Thông cười nói:

- Tống tiên sinh là tri kỷ của Tổng đại hiệp nhưng theo tại hạ thấy, tiên sinh thật không hiểu Tống đại hiệp chút nào.

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Lời nói của các hạ chưa hẳn đã đúng.

Vạn Sự Thông thản nhiên:

- Tại hạ biết Tống tiên sinh chưa hẳn đồng ý với nhận định của tại hạ, nhưng xin nói với Tống tiên sinh một điều, giang hồ tặng Từ đại hiệp mỹ hiệu “Thần Cơ tú sĩ”!

Tống Thiên Hành nói:

- Về điểm này đương nhiên Tống Thiên Hành biết rõ. Nhưng Từ đại hiệp vồn là con có hiếu, vì nóng lòng từ mẫu gặp nạn mà bí kế, chỉ sợ tài trí có là Gia Cát cũng khó lòng tự thoát hiểm.

Vạn Sự Thông tán đồng:

- Không sai. Tự thân thoát hiểm đương nhiên không dễ. Nhưng một mực đoán định chàng sẽ bị hại vì Du Già thuật thì e rằng quá sớm.

Tống Thiên Hành không muốn tranh luận, dịu giọng nói:

- Vấn đề này tạm thời gác lại. Xin nói tiếp lý do thứ hai.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Lý do thứ hai còn đơn giản hơn, hiện thời Nam Cung cô nương tuy thân đã vào hổ huyết nhưng an toàn như ở nhà, không cần đến sự chi viện của Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành môi phớt nhẹ nụ cười, nói:

- Nếu hai ta đứng vào vị trí của nhau thử hỏi các hạ có tin lời nói ấy không...

Vạn Sự Thông muôn phần quả quyết:

- Lời nói vô bằng khó lấy được lòng tin của người nghe. Nhưng tại hạ xin lấy đầu mình để bảo đảm. Trước khi trời sáng Nam Cung cô nương sẽ nguyên vẹn không mất một sợi tóc rời khỏi lăng mộ Chu Nguyên Chương.

Tống Thiên Hành nhìn đối phương hỏi lại:

- Về việc an nguy của Từ đại hiệp các hạ cũng dám bảo đảm như vậy...

Vạn Sự Thông đáp một cách quả quyết:

- Đương nhiên. Ngoài việc không thể thoát thân trong hiện thời, nếu Từ đại hiệp có một tổn thất nhỏ nào Tống tiên sinh cứ việc vấn tội Vạn Sự Thông này.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Cũng lấy đầu để bảo đảm...

Vạn Sự Thông gật đầu đáp gọn:

- Phải.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Các hạ không những rất khăng khái mà lại còn quá nhiệt thành, nếu ta đoán không lầm thì các hạ cho rằng Tống Thiên Hành này không lấy nổi chiếc đầu trên cổ các hạ...

Vạn Sự Thông bật cười lớn nói:

- Tống tiên sinh nói như vậy không những coi thường tại hạ còn tự coi thường mình nữa, làm gì phải đến như vậy...

Tống Thiên Hành mới dựng ngược mày kiếm, Vạn Sự Thông đã cười nhẹ tiếp:

- Kỳ thực tại hạ không khăng khái mà cũng không nhiệt thành, càng không phải cho rằng Tống tiên sinh không đủ khả năng lấy chiếc đầu tại hạ. Nguyên nhân của vấn đề tại hạ đã nói trước, tất cả vì Tống tiên sinh mà cũng là vì bản thân tại hạ.

Tống Thiên Hành trầm tĩnh tiếp lời:

- Các hạ có thể nói rõ hơn không...

Vạn Sự Thông trầm tư:

- Có gì mà không được, nhưng nói ra cũng chỉ giới hạn ở phần đầu Tống tiên sinh mà thôi, còn phần “vì bản thân tại hạ” thì đã không tiện nói ra.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Vậy cũng được, xin nói thử phần vì tại hạ.

Vạn Sự Thông nghiêm mặt nói:

- Tống tiên sinh, nếu đêm nay người đã quyết định xông vào Minh Hiếu Lăng chỉ sợ vào được nhưng ra không được.

Tống Thiên Hành cau mày, nhưng môi lại nhếch nụ cười nhẹ:

- Xem ra các hạ vẫn muốn Tống mỡ phải mạo hiểm, nếu không thì cần gì dụng đến cái chiêu khích tướng như vậy...

Vạn Sự Thông xua tay nói:

- Tống tiên sinh chớ hiểu lầm, tại hạ không hề khích tướng, thực sự đó là hảo ý của tại hạ.

Tống Thiên Hành cao giọng:

- Vậy tại hạ cũng xin nói để cho các hạ biết, ta không tin chỉ với một nắm đất với mấy cơ quan cũ nát đó mà có thể giữ chân được Tống Thiên Hành này.

Vạn Sự Thông cười nói:

- Tống tiên sinh đã được chân truyền của Thanh Hư thượng nhân thậm chí còn có phần vượt trội tiền nhân đương nhiên khẩu khí phải cứng cỏi phi thường. Nhưng có một điều xin nhắc với Tống tiên sinh trong Nhất Thống môn ít nhất có hai người có thể tranh hùng với Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành hừ nhẹ nói:

- Hai người đó có phải là Câu hồn yêu nữ Lữ Dao Hồng không...

Vạn Sự Thông im lặng gật đầu, Tống Thiên Hành đáp:

- Còn người kia...

Vạn Sự Thông chậm rãi:

- Lẽ ra Tống tiên sinh phải biết rồi mới phải.

Tống Thiên Hành hơi trầm tư một chút:

- Có phải là Tây Môn Kiệt...

Vạn Sự Thông đáp gọn:

- Không sai!

Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Hay lắm, quần ma đã gom về một khối, xem ra bản lĩnh của Lữ Dao Hồng không phải tầm thường.

Giọng cười của chàng, lời nói của chàng chứa đựng hào khí ngất trời, nhưng nghe ra như có hơi chút sồn lòng.

Vạn Sự Thông nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Bây giờ chắc Tống tiên sinh không còn cho là tại hạ khích tướng nữa chứ...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Nếu Lữ Dao Hồng cùng Tây Môn Kiệt liên thủ thì không cần đến năm đất với mấy cơ quan kia cũng đủ giữ chân Tống Thiên Hành này rồi.

Vạn Sự Thông nghiêm nghị nói:

- Vậy tại hạ xin nhắc lại một lần nữa, cho dù Tống tiên sinh không nghĩ đến sự an nguy của bản thân thì cũng nên nghĩ đến danh dự của sư môn mà không nên mạo hiểm.

Tống Thiên Hành vẫn giữ nụ cười lạnh nhạt trên môi:

- Các hạ nhiệt thành một cách...

Vạn Sự Thông giơ tay ngắt lời đối phương:

- Tại hạ đã nói rồi, không phải nhiệt thành, đó cũng là vì bản thân tại hạ.

Tống Thiên Hành sực nhớ ra “à” lên một tiếng nói:

- Có một việc tại hạ muốn thỉnh giáo.

Vạn Sự Thông:

- Xin cứ nói, nếu có thể phúc đáp được, tại hạ xin hết lòng.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương hỏi:

- Các hạ bằng vào cái gì để bảo đảm sự an toàn của Tống đại hiệp và Nam Cung cô nương...

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Về việc này, thật đáng tiếc, đó là bí mật riêng của tại hạ.

Tống Thiên Hành mắt vẫn dán chặt vào đôi mắt đối phương trầm giọng tiếp lời:

- Các hạ đã có năng lực bảo đảm cho sự an nguy của Từ đại hiệp thì đưa Phật sao không đưa cho đến Tây Thiên, cứu Từ đại hiệp...

Vạn Sự Thông cười lớn ngắt lời:

- Tống tiên sinh, như vậy người ta gọi ta bất tri túc, nhưng cho dù có phạm vào bí mật bản thân, tại hạ cũng xin tiết lộ một chút.

Dừng một lát, gương mặt hần lộ vẻ cương quyết:

- Tại hạ không muốn Tống đại hiệp làm tay sai chon Tống mỗ cũng không muốn y giúp Tống tiên sinh đối phó Nhất Thống môn.

Tống Thiên Hành bật cười:

- Lời nói của các hạ bao hàm nhiều huyền cơ mà lập trường cũng thần bí như thân phận các hạ vậy.

Vạn Sự Thông nhẹ cau mày:

- Vậy sao... Tại hạ không cảm thấy như vậy.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Các hạ mang loại mặt nạ da người đặc chế, chắc cũng là người có danh vọng không nhỏ trên giang hồ.

Vạn Sự Thông cười lên nói:

- Không dám. Không dám. Tống tiên sinh đề cao tại hạ quá rồi đó.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt tiếp lời:

- Tống mỗ thành tâm thỉnh giáo mà các hạ không chịu cho biết, xem ra chỉ còn cách không tự lượng thủ...

Vạn Sự Thông mắt chớp hàn quang, ngắt lời chàng:

- Tổng tiên sinh định dùng vũ lực lột mặt nạ da người của tại hạ...

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Đồng thời Tống mỗ cũng muốn xem cho biết lai lịch của các hạ.

Vạn Sự Thông cười ha hả:

- Tổng tiên sinh, xin thứ cho tại hạ khoác lác một câu, đương kim võ lâm tại hạ không nghĩ ra người nào đủ bản lĩnh thực hiện ý định đó.

Tống Thiên Hành vẫn nở nụ cười lạnh nhạt:

- Khẩu khí của các hạ quá lớn, nhưng Tống Thiên Hành cũng xin thứ một lần.

Vạn Sự Thông nghiêm trang:

- Tại hạ không thể cấm người thứ, nhưng có điều xin nói trước, hai ta ấn chứng võ công trong vòng mười chiêu mà thôi.

Tống Thiên Hành tán đồng:

- Được, ta chấp nhận.

Vạn Sự Thông nói tiếp:

- Trong vòng mười chiêu, nếu Tổng tiên sinh có thể lột mặt nạ của tại hạ thì xin giao trả một Từ Quân Lượng nguyên vẹn. Bằng không Tổng tiên sinh phải cùng ta nhàn đàm cho đến khi Nam Cung cô nương ra khỏi Minh Hiếu lăng mới thôi.

Tống Thiên Hành tuy trong dạ rối bời nhưng vẫn gật đầu nói:

- Được.

Dừng một lát Tống Thiên Hành cười nhẹ tiếp:

- Các hạ tự tin như vậy ngược lại khiến Tống Thiên Hành ta bắt đầu lo lắng.

Vạn Sự Thông vẻ kinh ngạc hỏi:

- Tổng tiên sinh có gì phải lo lắng...

Tống Thiên Hành cười nhẹ đáp:

- Nếu ta không thể lột mặt nạ của người chứng tỏ võ công người cao minh hơn ta, ngộ nhờ lời bảo chứng của người có sơ suất thì ta làm sao lấy được chiếc đầu của người...

Vạn Sự Thông nghiêm mặt đáp:

- Việc này Tống tiên sinh cứ yên tâm, nếu lời bảo chứng của tại hạ có sơ suất xin tự chặt đầu mình dâng lên tạ tội.

Sắc mặt Tống Thiên Hành trở nên trang nghiêm, mắt lóe thần quang trầm giọng nói:

- Được, các hạ cẩn thận.

Dư âm tiếng nói chưa dứt, thân hình chớp động, búng chỉ điểm vào đầu vai trái của Vạn Sự Thông.

Vạn Sự Thông cười ha hả nói:

- Thân thủ của Tống tiên sinh thật quả danh bất hư truyền...

Vừa nói thân hình vừa lách nhẹ, tránh luôn chỉ phong trong đường tơ kẽ tóc. Đồng thời nhanh như điện chớp hoàn công Tống Thiên Hành một chỉ, thân pháp, thủ pháp và cả kinh lực không thua kém Tống Thiên Hành một mảy may.

Tống Thiên Hành mắt lóe dị quang kêu lên:

- “Thiên Ma Độn Ảnh” hảo thân pháp. Người là...

Chưa dứt câu hữu chỉ tả chưởng đã hợp công hai thế.

Trong khi đó Vạn Sự Thông cũng không tỏ ra kém thế, thân hình nhanh như chớp bắn vèo đi, miệng cười lớn:

- Tống tiên sinh chớ nóng nảy, chờ đánh xong rồi nói chưa muộn...

- Mai tuyết tranh huy! Công phu Phi Hương Tuyết Hải người cũng biết...

Vạn Sự Thông cười nói:

- Tống tiên sinh quả thật uyên bác.

“Véo véo” hai chưởng, bức Tống Thiên Hành thối lui một bước. Vạn Sự Thông lớn tiếng hỏi:

- Tống tiên sinh nhìn ra lai lịch của hai chiêu này chưa...

Trong đôi mắt Tống Thiên Hành dị quang chớp động liên liên, miệng nói:

- Hai chiêu này tuy ta không biết lai lịch nhưng ta thừa nhận đây là hai kỳ chiêu bẩm sinh chưa hề gặp.

Vạn Sự Thông cười lớn:

- Không dám! Không dám! Tống tiên sinh quá khen. Mười chiêu đã hết tám, Tống tiên sinh nên...

Lời nói chưa trọn bỗng nghe một tiếng kêu kinh hãi, tiếng vải rách “toẹt” một tiếng, Vạn Sự Thông bắn người ra xa hơn trượng, chiếc mặt nạ da người màu kim nhàn nhạt đã bị lật lên một góc để lộ một phần trán, nhưng bên trong chỉ là một mảng da đen đui chứng tỏ gương mặt của hắn đã được dị dung sẵn từ trước:

Vạn Sự Thông chậm rãi sửa lại chiếc mặt nạ, xong mỉm cười nói:

- “Nhị Tướng Quy Nguyên” thủ pháp của Tống tiên sinh tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Tay trái Tống Thiên Hành còn cầm một nửa ống tay áo của Vạn Sự Thông, đứng ngẩn ra một lúc lâu, một lúc sau chẳng cười goings hỏi:

- Các hạ đã nhìn thấy ta thi triển thủ pháp “Nhị Tướng Quy Nguyên” khi nào...

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Biết được điều đó không nhất thiết phải giao thủ với Tống tiên sinh bởi vì tại hạ là Vạn Sự Thông. Giờ... Tống tiên sinh có muốn thử nữa không...

Tống Thiên Hành thở dài:

- Không cần nữa. Ta nhận thua rồi.

Vạn Sự Thông cười nói:

- Như vậy không công bằng, trên thực tế hai ta đấu bình thủ với nhau.

Tống Thiên Hành lại thở dài:

- Nhưng dù sao thì ta cũng không thể lột được mặt nạ của người.

Vạn Sự Thông nói:

- Lòng háo thắng của Tống tiên sinh quả khác hẳn người thường.

Tống Thiên Hành hừ nhẹ nói:

- Tống Thiên Hành ta vốn là một người bình thường, trước nay chưa hề tự nhận là người bất phàm.

Vạn Sự Thông cười nhẹ nói:

- Tống tiên sinh đã tương nhượng như vậy thì phiên cùng với tại hạ nhân đàm một lát.

Tống Thiên Hành cười cay đắng:

- Nghệ đã kém hơn người thì đành phải nghe người bố trí chứ biết làm sao hơn!

Vạn Sự Thông cười:

- Tống tiên sinh bất tất phải buồn, tại hạ lúc này đã có nói qua, một cách công bằng mà nói, trong mấy chiêu đó hai ta bình thủ mà thôi.

Không chờ Tống Thiên Hành trả lời, y quay ra phía sau vỗ tay ba cái, xa xa một bóng đen phi thân lướt tới, thân thủ của người này không thua kém cấp Lệnh chủ của Nhất Thống môn.

Tống Thiên Hành liếc nhìn hắc y nhân, thấy cung cách kính cẩn của y đối với Vạn Sự Thông có thể đoán ra y là thủ hạ.

Chỉ thấy Vạn Sự Thông rí tai hắc y nhân to nhỏ một hồi, sau đó thò tay vào túi lấy ra một vật nhét vào tay y mới lớn tiếng nói:

- Hiểu rõ chưa...

Hắc y nhân cung thân đáp:

- Thuộc hạ rõ rồi.

Vạn Sự Thông quay lại nói:

- Sang bái kiến Tống đại hiệp.

Hắc y nhân cung kính thi lễ nói:

- Tiểu nhân tham kiến Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành hơi cau mày, Vạn Sự Thông đã trầm giọng tiếp:

- Từ nay về sau gặp Tống đại hiệp cũng như gặp bản tọa, không được thất lễ.

Tên kia cung kính đáp:

- Thuộc hạ biết.

Vạn Sự Thông hất tay nói:

- Được rồi, cho người lui.

Tên hán tử cúi đầu hành lễ thối lui ba bước mới quay người tung mình lướt về phía Minh Hiếu Lăng.

Vạn Sự Thông nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Hiện giờ mới canh ba, còn lâu lắm trời mới sáng, nếu Tống tiên sinh tin tại hạ không ác ý, hai ta nên ngồi điều tức thì hơn.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Không phải tại hạ hầu các hạ nhà đêm sao...

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Bây giờ thì tại hạ thay đổi chủ ý rồi.

Tống Thiên Hành cười mỉa:

- Lại sợ “đa ngôn tất thất”...

Vạn Sự Thông cũng cười nói:

- Cứ cho là như vậy đi.

Tống Thiên Hành hỏi lại:

- Ngồi điều tức ta không phản đối, nhưng người không sợ ta thừa cơ ám toán người sao...

Vạn Sự Thông cười nói:

- Tống tiên sinh là chính nhân quân tử, tại hạ hoàn toàn tin tưởng.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Chứ không phải các hạ hoàn toàn yên tâm nhờ võ công thần kỳ...

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Công phu của tại hạ cũng giống như Vạn ứng thần công của Tống tiên sinh vậy, trong lúc hành công

điều tức vẫn có thể đề phòng ngoại địch tấn công.

Tống Thiên Hành nhìn Vạn Sự Thông một lúc lâu, thở dài than:

- Tri bỉ tri kỷ, bách chiến bách thắng, các hạ hiểu rõ Tống Thiên Hành như lòng bàn tay trong khi đó ta không biết chút gì về các hạ, xem ra... cục diện giang hồ sắp tới đây thì...

Vạn Sự Thông mỉm cười ngắt lời:

- Tống Thiên Hành, xin đừng quên tại hạ đối với người không hề có ác ý.

Tống Thiên Hành giọng rầu rầu:

- Nhưng bản thân ta thì e không thể không lo trước.

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Tống tiên sinh, không nên suy nghĩ nhiều nữa, ta điều tức một lát.

Vừa nói y vừa ngồi xuống đất xếp bằng, chắp tay cúi đầu như lão tăng nhập định.

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tỉu Sắc Tài Khí

Liễu Thanh Thanh mỉm cười nói:

- Ta dẫn người đi gặp một người bạn cũ, thế nào...

Nam Cung Tranh kêu khổ thầm nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh mỉm cười nói:

- Phu nhân, nô gia đến Kim Lăng không lâu, dù có một vài khách quen cũng không thể gọi là bạn cũ được, thì ở đây làm gì có ai đáng gọi là bạn cũ...

Liễu Thanh Thanh mỉm cười nói:

- Cô nương đối đáp linh lợi lắm, nhưng có phải là bạn cũ hay không, gặp mặt cô nương khắc biết.

Nam Cung Tranh mỉm cười:

- Phu nhân nói vậy nô gia đành tuân lệnh chứ biết sao hơn.

Liễu Thanh Thanh mỉm cười:

- Nếu không như vậy hóa ra mất công đến đây...

Liễu Thanh Thanh bỏ lửng câu nói một cách cố ý, Nam Cung Tranh tim nhảy loạn trong lồng ngực nghĩ thầm:

- Không lẽ yêu phụ này đã biết tất cả rồi...

Liễu Thanh Thanh tiến tới nắm tay nàng nói:

- Cô nương, đi thôi.

Lần theo thông đạo đi một hồi, bốn người tiến vào một gian phòng khác, trong phòng, “Thần Cơ tú sĩ” Từ Quân Lượng đang ngồi một cách xuất thần, trên nét mặt không chút biểu cảm, dường như ngây ngây dại dại, sắc mặt trắng xanh bệnh hoạn, đối với việc trong phòng xuất hiện thêm bốn người dường như chàng cũng chẳng quan tâm.

Nhìn thấy cảnh này Nam Cung Tranh bỗng cảm thấy đôi mắt cay xè suýt chút nữa kêu thét lên. Nhưng

thấy thái độ hơi khác lạ của Liễu Thanh Thanh lúc này nàng đã chuẩn bị tinh thần, nên cố kìm lại được.

Liễu Thanh Thanh buông tay nàng ra một cách tự nhiên hỏi:

- Sao... Vị này có phải là bạn cũ của cô nương không...

Nam Cung Tranh cố giữ giọng không run, nói:

- Không phải! Nô gia chưa gặp qua người này.

La Khắc Lỗ đứng cạnh dụ giọng nói:

- Cô nương, người có biết ta là ai không...

Nam Cung Tranh không quay lại đáp:

- Người là La Khắc Lỗ pháp vương mà.

La Khắc Lỗ:

- Ta không phải là La Khắc Lỗ, người nhìn kỹ lại xem.

Nam Cung Tranh lúc này lòng rối như tơ nào còn tâm trí suy nghĩ gì khác, nghe nói vậy quay sang nhìn lão.

Khi ánh mắt song phương vừa giao nhau, nàng lập tức cảm thấy trong ánh mắt lão tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ lạ, có sức hấp dẫn vô cùng, nàng cảm thấy tâm thần phiêu diêu ngoài giới. Chút linh trí còn sót lại báo hiệu nguy hiểm, nàng lạnh người định nhìn sang nơi khác đồng thời vận công chống lại, nhưng đã quá muộn, không những ánh mắt không nhìn sang hướng khác được mà đến cả chân lực hội tụ nơi Đan điền cũng tản mất hết.

La Khắc Lỗ nhe răng, cười hỏi:

- Cô nương có nhận ra ta không...

Nam Cung Tranh tuy chân lực bị tản mất nhưng vì định lực nàng quá cao nên thần trí chưa hoàn toàn bị chế ngự, nàng trả lời:

- Người không phải là La Khắc Lỗ pháp vương sao...

Liễu Thanh Thanh thừa cơ ra tay như điện điểm vào hôn nguyệt Hồng Hồng, tiếp đó cười khanh khách nói:

- Đứng trước mặt ý trung nhân mà nói được là không quen biết, cô nương hẳn tâm lắm!

Nàng lộ vẻ ngơ ngác hỏi:

- Phu nhân nói gì lạ vậy...

Liễu Thanh Thanh cười hỏi:

- Ta nói gì thì người biết rõ, còn hỏi làm chi...

- Nô gia không biết mới hỏi:

- Lúc này thần trí nàng đã mê muội dần.

La Khắc Lỗ liên tục dùng ma thuật tấn công, miệng nói:

- Định lực của con nhãi này thật đáng phục!

Liễu Thanh Thanh hừ lạnh:

- Đệ nhất đệ tử của Thần Nữ môn lại được Thiết Quái Vô Diệm đích thân tài bồi không đáng phục sao được!

Dừng lời một lát, mặt quay sang Nam Cung Tranh hỏi:

- Nam Cung cô nương, người có phải là đại đệ tử của Thần Nữ môn...

Nam Cung Tranh nhẹ gật đầu không đáp. Thần trí nàng lúc này gần như hoàn toàn bị chế phục.

Liễu Thanh Thanh hỏi tiếp:

- Mục đích chuyến đi này của người có phải kết hợp với Tống Thiên Hành nội công ngoại hợp mưu cứu Từ Quân Lượng...

Nam Cung Tranh lại gật đầu, đáp xuất thần:

- Phải.

Liễu Thanh Thanh chỉ La Khắc Lỗ nói:

- Đây chính là tình nhân Từ Quân Lượng của người, người không nhận ra sao...

Ánh mắt nàng đờ đẫn nhìn La Khắc Lỗ nói:

- Phải, ta nhận ra chàng.

Liễu Thanh Thanh dịu giọng:

- Vậy bây giờ cho phép người đi với hần đó.

Nam Cung Tranh hơi ngạc nhiên:

- Thật sao...

Liễu Thanh Thanh lại cười:

- Sao lại không thật.

Nam Cung Tranh cất bước đi như người trong mộng du tiến gần La Khắc Lỗ, nàng nép sát vào La Khắc Lỗ như đang chờ sự che chở.

Liễu Thanh Thanh liếc xéo La Khắc Lỗ một cái, giọng đố kỵ nói:

- Pháp vương, giờ thì Pháp vương hài lòng rồi chứ!

La Khắc Lỗ cười hèn hếch nói:

- Thanh Thanh, người cũng biết tính khí ta, đối với loại nữ nhân mất thần trí, ta không thấy hứng thú.

Liễu Thanh Thanh “ủa” một tiếng nói:

- Lúc này Pháp vương thích thú lắm mà!

La Khắc Lỗ lắc đầu thờ dãi:

- Lúc này với bây giờ khác nhau một trời một vực.

Liễu Thanh Thanh:

- Thôi thì chịu khó một chút vậy, nên biết ả không phải loại ca kỹ bình thường, nếu không phải trong tình trạng này thì sợ Pháp vương muốn sờ một cái cũng không sờ được.

La Khắc Lỗ còn đang ngần ngừ mục chỉ luôn Hồng Hồng nói:

- Còn ả này nữa, Pháp vương mang đi luôn hưởng thụ luôn một thể.

La Khắc Lỗ gật đầu:

- Thôi được, tuy không được hứng thú nhưng đành phải chịu khó một chút.

Liễu Thanh Thanh cười tươi nói:

- Vậy tộ tọa kính tiền Pháp vương đến động phòng.

Dứt lời mụ xách Hồng Hồng ra khỏi phòng ra đến cửa còn quay lại nói:

- Hai ả này đều là tân nữ, Pháp vương nên nhẹ tay một chút.

La Khắc Lỗ vòng tay qua lưng Nam Cung Tranh vừa bước vừa cười nói:

- Cái đó Liễu lệch chủ yên tâm, gì chứ món này pg sở trường nhất.

Bỗng một đại hán áo xám vội vã chạy tới trước mặt Liễu Thanh Thanh hành lễ, nói:

- Bẩm Lệnh chủ, phu nhân có pháp dụ!

Vừa nói vừa dâng lên một bức mật thư.

Liễu Thanh Thanh đọc nhanh mật thư, biến sắc nói:

- Như vậy nghĩa là sao...

La Khắc Lỗ lúc này nhìn hai nàng xuất thần, nào hay biết gì đến đột biến trước mắt.

Liễu Thanh Thanh quay nhìn La Khắc Lỗ cười gượng nói:

- Pháp vương, vụ này bỏ đi!

La Khắc Lỗ nghe mà không hiểu đối phương nói gì, hỏi lại:

- Người nói gì...

Liễu Thanh Thanh nhìn dáng điệu La Khắc Lỗ như vậy không khỏi bật cười nói:

- Pháp vương! Tộ tọa nói vụ này bỏ qua đi.

Lúc này thì La Khắc Lỗ đã nghe ra, ngạc nhiên hỏi lại:

- Bỏ qua... Sao lại phải bỏ qua...

Liễu Thanh Thanh:

- Phu nhân truyền pháp dụ, hai con a đầu này phải được đưa khỏi địa thất gấp!

La Khắc Lỗ cười hềnh hếch nói:

- Thôi đi, đừng nói chơi ác như vậy, chờ lát nữa ta sẽ đặc biệt đãi ngộ người.

Liễu Thanh Thanh hừ lạnh nói:

- Đừng tự bêu xấu mình nữa! Người tưởng ta ghen với chúng à...

La Khắc Lỗ cụt hứng:

- Chứ người nói vậy nghĩa là sao...

Liễu Thanh Thanh cười nhẹ:

- Hừ, nghĩa là sao... Người coi thử cái này.

Vừa nói mục vừa dí cái gọi là pháp dụ của phu nhân cho La Khắc Lỗ xem.

La Khắc Lỗ liếc sơ một cái, chau mày nói:

- Kỳ quái thật...

Liễu Thanh Thanh cười nhẹ nói:

- Quái sự ngày nào cũng có, nhưng thật không nhiều bằng đêm nay.

La Khắc Lỗ cười gượng nói:

- Chính mục thông báo cho ta biết hai con a đầu này có vấn đề, giờ cũng chính mục hạ lệnh thả người. Mục này muốn cái gì đây...

Liễu Thanh Thanh đắc ý trước vẻ mặt thất vọng của La Khắc Lỗ cười nói:

- Việc mà bà quyết định chắc chắn có lý do hợp lý của nó, không cần phải ở đây đoán già đoán non nữa. Pháp vương ơi, thôi thì về phòng của tộ tọa trước rồi sẽ tính.

Dứt lời mục lại quay người đi trước. La Khắc Lỗ đưa ánh mắt thèm thường nhìn hai vị cô nương, chép miệng nói:

- Nếu không phải mục đích thân hạ thủ lệnh, ta thật muốn...

Liễu Thanh Thanh quay đầu lại, ngắt lời:

- Không lẽ Pháp vương muốn kháng lệnh...

Vừa bước vào phòng La Khắc Lỗ hừ nhẹ:

- Hừ, kháng lệnh! Người nói sao khó nghe quá!

Dừng một lát, bất giác lão ngựa cổ cười cuồng ngạo nói:

- Thanh Thanh, nói cho người biết, trong võ lâm hiện thời, không có một ai đáng để cho ta phải phục tùng.

Liễu Thanh Thanh cười tươi, nhưng giọng nói có phần mỉa mai:

- Cái đó thì tặc tặc biết, nhưng trước mặt phu nhân Pháp vương ngoan ngoãn như một con mèo ngoan...

La Khắc Lỗ cười nhẹ ngắt lời:

- Không phải ta phục tùng võ lực của mụ, mà... vì mê một thứ khác hi... hi...

Thanh Thanh, về điểm đó ta cũng ngoan ngoãn như con mèo đối với người vậy.

Liễu Thanh Thanh cười nhẹ nói:

- Thật quý hóa quá! Thôi, Pháp vương tiên sinh, giờ lo giải quyết việc chính đi!

La Khắc Lỗ ngắt người:

- Còn việc chính gì giải quyết nữa...

Liễu Thanh Thanh chỉ Nam Cung Tranh nói:

- Vị mỹ nhân này, nếu người không phục hồi thần trí cho ả thì hai ta làm sao phục mệnh...

Ánh mắt dục vọng của La Khắc Lỗ dán chặt vào người Nam Cung Tranh, nuốt nước bọt nói:

- Thanh Thanh, phóng thích nàng thật ta không cam tâm, hay là ta thương lượng một chút.

Liễu Thanh Thanh vờ ngạc nhiên:

- Thương lượng thế nào...

La Khắc Lỗ híp mắt cười mơn nói:

- Cái này gọi là giấu trên không giấu tới, trước khi phóng thích hai nàng để ta...

Liễu Thanh Thanh cười lạnh nói:

- Người tính toán thật hay, nhưng xin đừng quên dụ lệnh nghiêm truyền trước khi trời sáng, hai nàng này

phải được đưa ra khỏi Minh Hiếu Lăng, người xem thử giờ này là giờ nào rồi...

Vừa nói mụ vừa đưa tay chỉ chiếc đồng hồ nước.

La Khắc Lỗ thở dài ngao ngán:

- Thật là mất hứng!

Liễu Thanh Thanh háy La Khắc Lỗ nói:

- Đừng thất vọng, Pháp vương, mai mốt cơ hội hãy còn nhiều, trong võ lâm Trung Nguyên hiểm gì tiên nga ngọc nữ, giờ thì mau mau phục hồi thần trí cho ả.

Công phu chùng một bữa cơm, Nam Cung Tranh với Hồng Hồng được bịt mắt đưa ra khỏi Minh Hiếu Lăng.

Lúc này Vạn Sự Thông và Tống Thiên Hành cũng vừa sóng vai nhau đi đến trước đại môn Minh Hiếu Lăng.

Vạn Sự Thông quay sang Tống Thiên Hành mỉm cười hỏi:

- Tống tiên sinh thấy thế nào...

Tống Thiên Hành nhú mày nói:

- Các hạ thần bí đến đáng sợ...

Vạn Sự Thông ngẩng đầu cười lớn:

- Lời này do Tống tiên sinh nói ra thật là vinh hạnh cho tại hạ.

Y quay người ưỡn chiếc bụng to phè về phía Liễu Thanh Thanh, đang đích thân đưa Nam Cung Tranh và Hồng Hồng ra cửa, nói:

- Liễu lệch chủ, phu nhân có lệnh, người giao cho bản tòa, khăn bịt mắt của nhị vị cô nương đây không cần thiết nữa.

Liễu Thanh Thanh cung kính đáp:

- Tệ tọa tuân lệnh, nhưng khăn bịt mắt...

Vạn Sự Thông mỉm cười ngắt lời:

- Liễu lệch chủ, người nhìn xem ai đây...

Liễu Thanh Thanh kinh ngạc nói:

- Ô! Đây có phải là Tổng đại hiệp...

Vạn Sự Thông cười nói:

- Không sai! Tổng đại hiệp đã đến vậy thì nơi đây không còn cần thiết phải bảo mật nữa. Huống chi bản tòa đã nói đó là lệnh của phu nhân.

Liễu Thanh Thanh cung kính vâng dạ mở khăn che mặt cho hai nàng.

Vạn Sự Thông lướt nhìn Nam Cung Tranh và Hồng Hồng, dịu giọng nói:

- Phiền nhị vị cô nương phải kính hải một phen, Tổng tiên sinh ở bên này, mời nhị vị qua đây.

Nam Cung Tranh và Hồng Hồng không hiểu ắt giáp gì cả, bước đến gần Tổng Thiên Hành. Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Tổng tiên sinh, tốt nhất trước mặt mọi người, Tổng tiên sinh nên hỏi nhị vị cô nương xem hai người có bị tổn thất gì không...

Tổng Thiên Hành gật đầu nhìn kỹ sắc diện hai nàng, hỏi:

- Nam Cung cô nương, nhị vị không bị... bất kỳ một tổn thất nào chứ...

Nam Cung Tranh thần trí tuy bị Du Già thuật của La Khắc Lỗ chế ngự, nhưng lời đối đáp của hai người này mang máng ghi nhận được.

Đồng thời nàng nhớ lại sự muội Hồng Hồng của nàng luôn ở trong tay Liễu Thanh Thanh, hơn nữa sau khi được phục hồi thần trí nàng có vận công thử thấy trong mình không có gì khác lạ. Những việc đó đủ để chứng minh hai người không bị chút tổn thất nào.

Nghe hỏi vậy nàng đỏ mặt, cúi đầu đáp nhỏ:

- Không có.

Vạn Sự Thông như trút được một gánh nặng nhìn Liễu Thanh Thanh phất tay nói:

- Liễu lịch chủ quay về được rồi, chờ lệnh của phu nhân.

Liễu Thanh Thanh “dạ” một tiếng bái Vạn Sự Thông một cái rồi quay người biến mất vào trong Minh Hiếu Lăng.

Chân trời phía đông đã xuất hiện một đám mây hồng, phản chiếu lên gương mặt như trát vàng của Vạn

Sự Thông càng toát lên một vẻ thần bí khó tả.

Nam Cung Tranh hết nhìn Vạn Sự Thông rồi nhìn sang Tống Thiên Hành hỏi:

- Tống tiên sinh, thật ra đã xảy ra việc gì...

Tống Thiên Hành gượng cười nói:

- Chờ lát nữa tại hạ sẽ thuật lại.

Vạn Sự Thông như vô tình liếc nhìn gương mặt ửng hồng dưới ánh sáng buổi sớm mai của Nam Cung Tranh rồi nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Tống tiên sinh, lời đã nói qua cần nhắc lại, nhưng trước khi chia tay tại hạ còn muốn nhắc nhở tiên sinh một lời.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Tại hạ chờ nghe cao luận.

Vạn Sự Thông:

- Cao luận thì không dám nhận, chỉ xin Tống tiên sinh từ nay nên suy nghĩ và sáng suốt chọn cách hành động cho đúng.

Dừng một lát y nghiêm mặt tiếp lời:

- Từ Quân Lượng đại hiệp tuy xưng “Thần Cơ tú sĩ” nhưng đã phải chịu thua dưới “Tự lý càn khôn” của Vạn Sự Thông ta, anh hùng thiên hạ giờ chỉ còn lại “sứ quân” và “Tháo”, các hạ có đồng ý với cách tỉ dụ của tại hạ không...

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Với hùng tài đại lược của tôn giá có thể không ngại gì mà sánh ngang với Tào Tháo, nhưng Tống Thiên Hành là giang hồ thảo dân, chẳng dám sánh với tiên hiền.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Đó là tại Tống tiên sinh quá tự khiêm, kỳ thực Lưu Bị bất quá chỉ là một tên nhờ cơ hội mà thành sự, da mặt của y dày không thể làm dày hơn được nữa, cái gọi là một phần ba giang sơn của y lấy được nhờ vào nước mắt, bởi vậy, tỉ dụ của tại hạ nói ra trong khi chưa suy nghĩ chính chắn, thật bất kính đối với Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Điều đó không cần các hạ bận tâm, thật ra tỉ dụ của các hạ, Tống Thiên Hành cũng tán đồng một nửa.

Dừng một lát chàng nhìn thẳng đối phương tiếp:

- Bây giờ xin nói đến việc chính.

Vạn Sự Thông cũng nhìn thẳng chàng hỏi lại:

- Tống tiên sinh thấy mình so với Từ đại hiệp thế nào...

Tống Thiên Hành hơi ngạc nhiên:

- Không biết các hạ muốn nói đến phương diện nào...

Vạn Sự Thông:

- Về tài trí, võ công, nói chung tất cả.

Tống Thiên Hành “à” lên một tiếng nói:

- Ý các hạ cho rằng về tài trí và võ công của Tống Thiên Hành ta đều thua xa Từ đại hiệp nên tốt nhất là tiếp nhận đề nghị của các hạ rút khỏi giang hồ...

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Tống tiên sinh chớ hiềm lắm, tại hạ hỏi ý Tống tiên sinh lúc này, chỉ đồng ý có một nửa...

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm:

- Các hạ đồng ý cho rằng võ công tài trí của tại hạ đều không bằng Từ đại hiệp...

Vạn Sự Thông xua tay:

- Không! Không! Ngược lại là đằng khác! Tại hạ đồng ý nửa sau.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Các hạ đã muốn uy hiếp ta rút lui khỏi giang hồ tức là thừa nhận võ công và tài trí của ta thua xa Từ đại hiệp rồi!

- Ý tại hạ không phải như vậy...

- Không phải như vậy thì thế nào.

Vạn Sự Thông hơi trầm tư:

- Tổng tiên sinh, tại hạ không dám nói võ công và tài trí của các hạ không bằng Từ Quân Lượng, nhưng cũng không tin rằng đương nhiên võ lâm có người nào công lực và tài trí có thể qua được y, bởi vậy...

Tống Thiên Hành cười lạnh ngắt lời đối phương:

- Bởi vậy sau khi các hạ khống chế được Từ đại hiệp rồi cho mình là thiên hạ vô địch...

Vạn Sự Thông bật cười:

- Tổng tiên sinh, tại hạ tuy không muốn mình thua kém thiên hạ, nhưng nào dám cuồng ngông như vậy. Hơn nữa Từ Quân Lượng bị khống chế không phải vì tài trí kém người mà vì Nhất Thống môn uy hiếp Từ mẫu mà ra.

Tống Thiên Hành cười lạnh, quả quyết nói:

- Các hạ hiểu được điều đó càng hay. Giờ tại hạ xin nhắc người một điều. Tống Thiên Hành này không có thân nhân nào để các hạ uy hiếp đâu.

Vạn Sự Thông cười bí mật:

- Tổng tiên sinh, đối phó với người không cần con tin nào khác, một mình Từ Quân Lượng đã quá đủ.

Tống Thiên Hành hơi rùng mình, cúi đầu trầm tư, Vạn Sự Thông cười ý nhị tiếp:

- Tổng tiên sinh, “Sinh ta ra là cha mẹ, hiểu được ta chỉ có Lượng ca...”

Tống Thiên Hành điếng người:

- Đến cả câu ta nói với Từ đại hiệp lúc trước người cũng biết...

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Nếu không như vậy làm sao ta xưng danh hiệu “Vạn Sự Thông”...

Tống Thiên Hành quay sang Nam Cung Tranh hỏi:

- Nam Cung cô nương, lúc này dưới địa thất cô nương có gặp Từ đại hiệp...

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Có gặp chàng!

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Lượng huynh vẫn khỏe...

Nam Cung Tranh nói như sắp khóc:

- Thân thể không hề gì, có điều thần trí bị tà thuật chế ngự.

Tống Thiên Hành:

- Cô nương có nói chuyện với Lượng ca...

Nam Cung Tranh thở dài u oán:

- Thần trí của chàng mất hết, không nói không cười, thấy ta đột nhiên xuất hiện chàng cảm như không quen không biết, còn nói gì được...

Tống Thiên Hành quay sang Vạn Sự Thông:

- Các hạ định đối phó với Từ đại hiệp thế nào...

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Ta không định gì cả.

Tống Thiên Hành:

- Vậy sao người làm cho thần trí của chàng mất hết...

- Đó là thủ đoạn cần thiết, chờ đại sự thành công ta sẽ phục hồi thần trí và công lực cho chàng, chùng đó đại cuộc đã định không ai có thể phản đối ta nữa.

Tống Thiên Hành thở dài lẩm nhẩm:

- Hiện thời ta ở vào thế liệng chuột sợ bể đồ, nên chẳng thúc thủ...

Vạn Sự Thông vẻ như an ủi:

- Đó là lựa chọn thông minh nhất.

Tống Thiên Hành quất mắt nhìn đối phương:

- Nhưng ta cũng cảnh cáo ngươi, trong bất kỳ trường hợp nào, ngươi không được động đến hãn một sợi lông sợi tóc!

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Cái đó ta đã bảo đảm với ngươi, có điều sự bảo đảm đó không phải “trong bất kỳ trường hợp nào” cũng có hiệu lực, tức là nếu Tống tiên sinh không tiếp nhận điều kiện của ta rút lui khỏi giang hồ, thì...

Y bỏ lửng lời nói một cách cố ý.

Tống Thiên Hành trầm giọng:

- Không được! Ta đã nói trong bất kỳ trường hợp nào là trong bất kỳ trường hợp nào!

Vạn Sự Thông chậm rãi:

- Không còn chỗ nào khác cho lập trường của tại hạ sao...

Tống Thiên Hành dẫn từng tiếng:

- Còn! Trừ phi ngươi chịu để lộ mặt thật cùng ta giao đấu một cách công bình!

Vạn Sự Thông mỉm cười hỏi:

- Tại hạ phục hồi bản lai diện mục thì Tống tiên sinh tự tin có thể chế phục được tại hạ...

Tống Thiên Hành khích:

- Khẩu thiệt vô bằng, ta có nói các hạ cũng không tin. Sự thật sẽ chứng minh.

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Thật đáng tiếc, tại hạ không chấp nhận điều kiện đó.

Tống Thiên Hành vẫn khiêu khích:

- Khi^ng thể chấp nhận hay không dám chấp nhận.

Vạn Sự Thông vẫn cười nhạt nói:

- Tống tiên sinh đừng phí tâm cơ dùng lời khích tướng, ta đã nói không chấp nhận là không chấp nhận. Không phải không thể mà cũng không phải không dám.

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Được rồi! Ta cứ chờ xem tấn tuồng này sẽ diễn ra như thế nào...

Dừng một lát, chàng dựng ngược mày kiếm, mắt tóe hàn quang nói:

- Ta nhắc lại một lần nữa, trong bất kỳ trường hợp nào, nếu Từ đại hiệp có chút tổn thất nào thì người sẽ trả giá gấp ngàn gấp vạn lần!

Có lẽ Vạn Sự Thông hơi ngán trước oai phong của Tống Thiên Hành, thái độ tự tin của hắn biến mất, hơi sững người, nói nhỏ:

- Tại hạ nhớ rồi.

Tống Thiên Hành lạnh lùng tiếp:

- Có nhớ hay không đó là việc của người, Tống Thiên Hành cáo từ.

Chàng hơi cung tay bái biệt, quay sang Nam Cung Tranh nói:

- Nam Cung cô nương, ta đi thôi.

Dứt lời tung người phóng xuống núi.

Sau khi xuống dưới quan đạo, vì ban ngày không tiện thi triển khinh công nên ba người đi như người thường, vừa đi vừa kể tình hình xảy ra đêm rồi.

Sau khi biết rõ sự việc xảy ra cho song phương, Tống Thiên Hành trầm ngâm nói:

- Nam Cung cô nương, cô nương nhớ rõ là từ khi chúng bắt đầu nghi ngờ thân phận nhị vị, đến lúc đưa nhị vị ra khỏi Minh Hiếu lăng, trước sau chưa quá một thời thần...

Nam Cung Tranh nói:

- Bất quá ta dựa vào chút ký ức mơ hồ mà nói, còn chính xác đến độ nào thì không dám chắc. Có điều ta tin lời của chúng không phải giả.

Tống Thiên Hành:

- Nếu nói vậy thì cả Liễu Thanh Thanh lẫn lão phiên tăng La Khắc Lỗ đều là những con rối dưới sự điều khiển của Vạn Sự Thông.

Nam Cung Tranh cau mày hỏi:

- Được rồi! Ta cứ chờ xem tấn tuồng này sẽ diễn ra như thế nào...

- Lai lịch của Vạn Sự Thông Tổng Thiên Hành không thấy chút manh mối nào sao...

Tổng Thiên Hành cười khố:

- Nói ra thật đáng thẹn, tại hạ cùng với hãn nói chuyện giao thủ cả đêm mà chẳng nhận ra chút manh mối nào.

Nam Cung Tranh:

- Võ công của Vạn Sự Thông phải chẳng Tổng Thiên Hành cố ý đề cao...

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt ngắt lời:

- Không cố ý đề cao chút nào, Nam Cung cô nương, việc Tây Môn Kiệt đã luyện thành “Ất Mộc chân nguyên” tại hạ có thuật qua...

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Có nghe qua.

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Ất Mộc chân nguyên của Tây Môn Kiệt tuy chưa luyện tới mức hóa hầu nhưng với công lực của tại hạ hiện thời muốn chế phục hãn không phải dễ dàng. Nhưng Vạn Sự Thông chế phục hãn thật dễ như trở bàn tay. Chỉ một điểm này cũng đủ biết tu vi của Vạn Sự Thông so với tại hạ chỉ hơn không kém.

Nam Cung Tranh trầm tư nói:

- Nói không phải bợ đỡ Tổng tiên sinh, thật tình trong lớp trẻ ta không tin có người võ công vượt quá Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành cười khố:

- Nhưng thực tế rõ ràng, có người võ công cao siêu hơn tại hạ.

Nam Cung Tranh vẻ chắc chắn nói:

- Việc này ta nghi ngờ bên trong còn có vấn đề.

Tổng Thiên Hành hơi sững người:

- Cô nương thử nói rõ hơn nghe thử:

- Nam Cung Tranh chậm rãi phân đoán:

- Những việc xảy ra đêm qua rất có thể do một mình Vạn Sự Thông đứng trong bóng tối xếp đặt, vậy hẳn cần gì phải xếp đặt nhiều việc như vậy để dẫn dụ ta vào trong Minh Hiếu Lăng...

Tống Thiên Hành:

- Ý cô nương muốn nói Vạn Sự Thông với Tây Môn Kiệt hợp đồng sẵn, diễn tấn tuồng ấy để dọa Tống Thiên Hành ta...

Nam Cung Tranh hỏi lại:

- Không lẽ Tống tiên sinh thấy không có khả năng đó sao...

Tống Thiên Hành trầm tư đáp:

- Lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng sự việc đêm qua diễn ra ngay trước mắt ta, không có chỗ nào có thể khả nghi được.

Nam Cung Tranh cười tươi nói:

- Nếu để Tống tiên sinh nhìn thấy chỗ đáng nghi thì Vạn Sự Thông làm sao đáng để Tống tiên sinh nể nang như vậy.

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Binh pháp có câu: Tri bỉ tri kỷ, bách chiến bách thắng, hiện thời địch nhân biết rõ ta như lòng bàn tay còn ta thì không biết tí gì về hắn...

Nam Cung Tranh mỉm cười ngắt lời:

- Tống tiên sinh không nên thối chí, những nguyên tắc của binh gia chưa chắc phù hợp với giang hồ, vậy thì tên Vạn Sự Thông ấy, ta nghĩ, dù hắn có biến thân muôn hình vạn trạng, thì dưới lẽ công bình của thiên đạo tà bất thắng chánh sẽ có một ngày hắn sẽ hiện nguyên hình.

Tống Thiên Hành sắc mặt trầm trọng nói:

- Nam Cung cô nương nói có lý, nhưng vấn đề ở chỗ hiện thời Từ Quân Lượng huynh đang bị người ta khống chế.

Thần sắc của Nam Cung Tranh chợt tối sầm lại, giọng nàng buồn buồn:

- Đó là việc không thể gặp được, sự tình đã như vậy, ta chỉ còn cách từ từ tìm ra đối sách.

Vừa đi vừa chuyện vãn, ba người đã về tới Thiết Ký sơn trang.

Mao Tử Kỳ bước gấp ra đón, từ xa xa đã kêu lên:

- Tổng tiên sinh, nhị vị cô nương, tại hạ tìm các vị quá chùng.

Tống Thiên Hành mỉm cười vẻ có lỗi:

- Thật có lỗi, đêm qua vì có việc gấp phát sinh đột ngột nên ta không kịp thông báo cho Mao huynh.

Giọng chàng trở nên nghiêm nghị:

- Đêm qua không có việc gì xảy ra chứ...

Mao Tử Kỳ cung kính đáp:

- Hồi báo Tổng tiên sinh, tiền trang đêm qua bình yên, có mấy người từ Kim Thang bảo đến lúc sáng sớm.

Tống Thiên Hành hỏi tới:

- Có những ai đến đây...

Mao Tử Kỳ:

- Có Trường Xuân đảo chủ Thạch lão, Chu lão, và bốn vị Ngâm y kiểm sĩ, ngoài ra còn có hai người Tổng tiên sinh không thể tưởng tượng là ai đâu...

Tống Thiên Hành hơi chau mày hỏi:

- Là ai vậy...

Mao Tử Kỳ mỉm cười:

- Tứ tiểu thư và cao đồ của Từ đại hiệp!

Tống Thiên Hành vẻ bực mình:

- Thật là... tình hình rối rắm như vậy hai người ấy tới đây làm chi...

Nam Cung Tranh mỉm cười bí mật:

- Tổng tiên sinh là người thông minh sao lại có thể thốt ra những lời lảm cẩm như vậy được...

Tống Thiên Hành ngớ người:

- Tại hạ lẩm cẩm...

Nam Cung Tranh:

- Một người đến đây vì nóng lòng cứu sư phụ, còn người kia... đương nhiên phải có lý do riêng để đến đây.

Tống Thiên Hành không biết vô tình hay cố ý nói lảng sang chuyện khác:

- Bí mật đã bại lộ, nhị vị cô nương không cần thiết ẩn thân trong hđv nữa, chi bằng tạm thời trú ngụ trong Thiết Ký tiền trang.

Nam Cung Tranh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Đến ở Thiết Ký tiền trang thì tiện quá rồi, chỉ sợ quấy nhiễu Mao chưởng quỹ mà thôi.

Mao Tử Kỳ mỉm cười nói:

- Nam Cung cô nương khách sáo quá, khách quý như nhị vị đây tại hạ ngày thường muốn mời cũng không mời được nữa là.

Trong bữa cơm trưa Tống Thiên Hành nhân đó đem việc xảy ra lúc tối thuật lại, Trương Vô Kỵ nghe xong nhăn tít đôi mày rậm hỏi:

- Lão đệ, người nói cái tên Vạn Sự Thông đó tinh thông cả tuyệt kỹ Vạn Kiếp ma cung và Hương Tuyết Hải...

Tống Thiên Hành lẳng lặng gật đầu, Trương Vô Kỵ tiếp:

- Vậy tên này phải chăng là dư đồ của Vạn Kiếp ma cung và Hương Tuyết Hải lọt lưới năm nào...

Chu Chấn Bang chen lời:

- Nếu quả là người trong Vạn Kiếp ma cung thì dù hẳn có cải trang thế nào lão cũng nhận ra.

Trương Vô Kỵ:

- Chu huynh, có một vấn đề then chốt mà người chưa nghĩ tới.

Chu Chấn Bang ngạc nhiên:

- Vấn đề gì...

- Vấn đề thời gian, thử hỏi song phương cách biệt mấy chục năm trời, dù không cần dị dung cải dạng

cũng không thể dễ dàng nhận ra được!

Tống Thiên Hành chen lời:

- Bất kể hẳn là dư đồ của Vạn Kiếp ma cung hay Hương Tuyết Hải cũng vậy, đó không phải là mấu chốt của vấn đề, việc đáng ngại nhất là tình hình bên ta thế nào hẳn đều hiểu rõ như người trong cuộc.

Trương Vô Ky:

- Ý lão đệ muốn nói bên ta có nội gian...

Tống Thiên Hành nghiêm giọng:

- Đó là lý giải hợp lý nhất!

Trương Vô Ky mắt lộ hung quang:

- Nếu tìm ra đồ đó, lão phu sẽ lột thịt lột da hẳn mới hả dạ!

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Giờ chỉ còn cách từ từ điều tra mà thôi.

Cần nhi nãy giờ ngồi không yên, chùng không chịu được nữa, lên tiếng hỏi:

- Tống thúc thúc, chùng nào ta đi cứu sư phụ...

Tống Thiên Hành:

- Việc này phải từ từ nghị kế.

Cần nhi vẻ khẩn trương:

- Không phải lúc nãy Tống thúc thúc nói sư phụ ở trong Minh Hiếu Lăng sao... Nếu ta không gấp rút hành động e rằng lại xảy ra chuyện không hay...

Tống Thiên Hành gượng cười xoa đầu hẳn nói:

- Ngốc tử, người tưởng chúng ngồi yên trong đó chờ người đến cứu người hay sao...

Chàng nghiêm nghị tiếp:

- Hài tử, việc cứu sư phụ người thúc thúc không lúc nào quên nhưng sự việc không thể gấp mà được, nhiệm vụ cần thiết đối với người hiện thời là rèn luyện bản thân, hiểu chưa...

Cần nhi cung kính đáp:

- Dạ, Cần nhi hiểu.

Tống Thiên Hành quay sang Chu Chấn Bang:

- Chu lão, tình hình phía Kim Thang bảo thế nào...

Chu Chấn Bang đáp:

- Bên ngoài thì thấy rất bình yên.

Tống Thiên Hành:

- Bên ngoài rất bình yên... Nói vậy bên trong thì khẩn trương sao...

Vân Trung Phụng:

- Khẩn trương thì phải khẩn trương rồi, nhưng nhờ sự bày bố của Tống tiên sinh, lại thêm Cổ, Lý nhị vị tiền bối tọa trấn, thì chúng có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm càn.

Tống Thiên Hành còn đang trầm tư, Trương Vô Kỵ bỗng nói sang vấn đề khác:

- Lão đệ, trong thập đại ca cao nhân, ngoài lệnh sư với lão hòa thượng mũi trâu Trường Xuân, chưa thấy hạ sơn, Vạn Kiếp ma cung Cung chủ Nhiệm Thu Sương, Hương Tuyết chủ nhân Công Dã Hùng hai người đã chết, kỳ dư sáu người đều đã xuất hiện...

Tống Thiên Hành:

- Trong sáu vị đó đệ đã thấy năm người.

Trương Vô Kỵ:

- Còn ai chưa xuất hiện...

- Còn. “Túy Di Lạc” Đỗ Thiếu Khang, người được thiên hạ mắng cho con tửu quỷ “hữu tửu vạn sự túc”!

- Người có nghe phong phanh gì về hành tung của hắn...

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Đến giờ thì chưa nghe thấy gì hết.

Trương Vô Kỵ lẩm bẩm:

- Coi bộ đêm qua chắc là con tửu quý ấy rồi.

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Vậy sao... Lão ca ca đã gặp được “Túy Di Lạc” ...

Trương Vô Kỵ hơi nhú mày:

- Thật tình ta cũng chưa dám chắc...

Vân Trung Phụng cũng ngạc nhiên:

- Thạch lão, đêm qua ta có gặp tửu quý nào đâu...

Trương Vô Kỵ mỉm cười:

- Phụng cô nương, ngày trước lúc bọn này tiến vào Kim Lăng thành, lão khiêu cáo yêu cầu các người vào thành trước, người có biết tại sao không...

Vân Trung Phụng:

-Ồ, vậy ra lúc đó tiên bối đã phát giác ra việc khác lạ rồi...

- Nói phát hiện thì không phải, nhưng có người dùng truyền âm nói có việc cơ mật muốn nói.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên hỏi:

- Rồi Thạch lão ca gặp được nhân vật nào vậy...

Trương Vô Kỵ hơi chau mày:

- Tên ấy, bề ngoài so với miêu tả của lão đệ về tên Vạn Sự Thông đại khái tương đồng, có điều da mặt hẵn màu xanh mét mà thôi.

Tống Thiên Hành cũng chau mày nói:

- Tên này chắc không phải là Vạn Sự Thông rồi.

Trương Vô Kỵ tặc lưỡi nói:

- Tên này còn gian ngoan hơn cả Vạn Sự Thông, đến tên hiệu giả cũng không thèm báo.

Vân Trung Phụng:

- Thạch tiền bối, hần nói gì với tiền bối...

- Hần nói, chỉ cần ta bỏ lập trường hiện thời, cùng hợp tác với chúng thì chẳng những được giữ chức thái thượng hộ pháp, ngang quyền với môn chủ, mà còn giao hung thủ ám sát ái nữ cho ta tùy nghi xử trí.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Điều kiện thật là ưu ái, thế lão ca ca đáp lời hần thế nào...

Trương Vô Kỵ cười lạnh nói:

- Đáp thế nào, ta lập tức thưởng hần một chiêu “Túy Ngọc thần chưởng” nhưng tên cầu tạt chúng ấy lanh lẹ vô cùng, dường như đoán đúng ta sẽ hành động như vậy, nên chưởng thế vừa xuất hần đã ở xa ngoài mười trượng, còn leo lẻo nói cái gì mà “sinh ý bất dung nhân nghĩa tại” rồi “quân tử động khẩu không động thủ” vân vân. Nổi đóa ta đuổi theo hần cả buổi vẫn không làm gì được hần.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Vậy ra lão ca vẫn chưa giao thủ được với hần...

Trương Vô Kỵ gật đầu:

- Ừ, việc này giờ nghĩ lại lão ca vừa thẹn vừa tức.

Tống Thiên Hành mỉm cười gượng an ủi lão:

- Huỳnh đệ ta đêm qua không gặp may, lão ca hà tất phải buồn.

Vân Trung Phụng:

- Thạch lão, sau đó thế nào...

Trương Vô Kỵ hậm hực:

- Lúc đó ta giận quá, lôi hết ông bà tiên tổ hần ra thóa mạ, cuối cùng hần chịu đáp lời ta nói: “Đúng canh ba đêm mai ta sẽ cho ngươi một cơ hội quyết đấu một cách công bằng, nếu ngươi thắng ta, tất sẽ rõ ta là ai...”

Tống Thiên Hành:

- Chắc là lão ca nhận lời...

- Việc ấy ta mơ còn không được sao lại không nhận lời...

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Địa điểm giao đấu ở đâu...

Trương Vô Kỵ lắc đầu:

- Lão đệ, về điểm này xin thứ cho ta không tiện nói ra, vì song phương đã có ước hẹn, không cho phép người thứ ba tham dự.

Tống Thiên Hành:

- Nhân tâm khó lường, đi lại với loại người ma đầu như vậy lão ca ca nên cẩn thận lắm mới được.

Trương Vô Kỵ:

- Lão đệ cũng biết tánh khí ta, một lời hứa dù biết đi là chết ta cũng không thể nào nuốt lời. Canh ba đêm nay ta nghiêm cấm mọi người đi theo, nếu không thì đừng nhận ta là lão ca nữa.

Tống Thiên Hành thở dài:

- Lão ca ca đã nói vậy, tiểu đệ chỉ còn biết vâng lời, có điều xin lão ca ca đặc biệt chú ý coi chừng ám toán.

Trương Vô Kỵ cười ha hả nói:

- Cái đó lão đệ cứ yên tâm, lão ca ca tuy không gian ngoan bằng thiên hạ nhưng cũng không đến nỗi ngu tọ chui đầu vào lưới, đánh không lại người ta thì ít ra cũng chạy lấy mạng già...

Tống Thiên Hành nói sang chuyện khác:

- Lão ca ca không nhìn ra lai lịch hãn qua thân pháp chẳng hạn...

Trương Vô Kỵ:

- Lúc ấy vì quá tức giận, đâu còn nghĩ ra cách gì điều tra lai lịch hãn nhưng giờ lão đệ nhắc lại ta mới nhớ mang máng hình như là thân pháp “Thiên Ma Độn Ảnh” của Vạn Kiếp ma cung.

Tống Thiên Hành khẽ cau mày:

- Vậy sao lão ca ca lại đoán hãn là “Túy Di Lạc” Đỗ Thiếu Khang...

- À, đó là vì lúc hãn bỏ đi, có để lại một luồng hơi rượu thơm thơm...

Tống Thiên Hành sáng mắt hỏi:

- Nói vậy lúc lão ca ca chơi trò đuổi bắt với hãn không hề nghe mùi rượu...

Trương Vô Kỵ gật đầu:

- Phải, việc này chỉ có cách giải thích:

đó là hãn dùng nội gia chân lực tinh thâm phong bế tửu khí, đương nhiên võ lâm có người nào tắm mình trong hũ rượu bực có được công phu đó mà không phải là hãn...

Tống Thiên Hành gật đầu tán đồng:

- Lão ca ca phân tích thật hữu lý.

Chu Chấn Bang lên tiếng:

- Thiếu chủ, nghe nói tánh khí Đỗ Thiếu Khang rất mực chính phái, nếu suy đoán của ta chính xác thì tại sao hãn lại cùng với Nhất Thống môn.

Tống Thiên Hành mỉm cười ngắt lời:

- Chu lão nói rất đúng, nhưng con người này có rượu vạn sự tức thì việc gì mà hãn không làm được...

Trương Vô Kỵ cười ha hả nói:

- Càng hay, nếu quả suy đoán của chúng ta chính xác thì tứ quái “tửu, sắc, tài, khí” đều đã tái xuất giang hồ, thế nào cũng có náo nhiệt đây...

Sau đó mọi người bàn bạc một hồi, quyết định, sau ước hội của Trương Vô Kỵ, đêm nay ngày mai mọi người trở về Kim Thang bảo để bàn đối sách cho mai hậu...

Trời hoàng hôn, Tống Thiên Hành sau khi hành công điều tức đang ngồi nói chuyện nhàn tản với Từ thái phu nhân trong tịnh lâu thì Vân Trung Phụng một mình lặng lẽ tiến vào. Tống Thiên Hành sau phút sững người vội vàng mỉm cười đứng phắt dậy, nói:

- Tứ tiểu thư đến chắc có việc gì...

Trong đôi mắt nàng thoáng nét u oán, miệng mỉm cười nói:

- Không lẽ không có việc gì thì không thể đến đây sao...

Tống Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Đương nhiên có thể.. mời.. mời tứ tiêu thư.

Chàng trai oai phong lẫm lẫm này bình sinh không biết sợ là gì, duy chỉ trước mặt nữ nhân trẻ đẹp là cứ ấp a ấp úng.

Lúc này chàng chỉ còn biết kéo ghế cho Vân Trung Phụng ngồi để giấu vẻ lúng túng ngượng nghịu của mình.

Vân Trung Phụng ngồi xuống nhìn Từ thái phu nhân hỏi:

- Từ bá mẫu ở đây chắc là không được tự do lắm.

Từ thái phu nhân mỉm cười nhân hậu, đáp:

- Cũng không đến nỗi nào, còn Nam Cung cô nương đâu...

Vân Trung Phụng sắc mặt dàu dàu:

- Nam Cung tỷ tỷ một mình ngồi trong phòng...

Từ thái phu nhân thở dài:

- Thật đáng thương...

Rồi bà từ từ đứng dậy nói:

- Nhị vị cứ ngồi đây đàm đạo, lão thân đến thăm nàng một lát.

Lão phu nhân cũng là người trong cuộc, đương nhiên hiểu bọn trẻ nghĩ gì trong lòng, mượn cớ đi an ủi con dâu tương lai lánh mặt cho hai trẻ tự do chuyện vãn.

Vân Trung Phụng đứng lên nói:

- Bá mẫu, điệt nữ dìu người đi...

Từ thái phu nhân lắc đầu:

- Không cần, lão thân tự mình đi được.

Chờ Từ thái phu nhân đi khuất hai người trở lại bàn ngồi xuống. Vân Trung Phụng nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Dường như Tống tiên sinh càng ngày càng khách sáo hơn.

Tống Thiên Hành là người mẫn tiệp, đương nhiên hiểu được hai tiếng “khách sáo” của người ta. Nhưng chàng vẫn giả ngây ngô, nói:

- Đối xử với nữ nhân cần phải khách khí mới được.

Vân Trung Phụng thở dài, mắt nàng như ươn ướt:

- Tống tiên sinh, lời nói của người thật khiến người nghe phải đau lòng.

Vân Trung Phụng thật không hổ là nữ nhân có chí khí trượng phu, vừa mở lời, đến câu thứ hai đã đặt thẳng vào vấn đề, khiến Tống Thiên Hành nghe đến ngẩn mặt ra không biết đối đáp sao cho phải.

Một lúc lâu sau chàng mới ấp úng nói:

- Cô nương, mong... mong cô nương hiểu và lượng thứ...

Vân Trung Phụng cười nhẹ ngắt lời:

- Tống tiên sinh không có làm gì đắc tội với người thì cần gì phải xin lượng thứ...

Tống Thiên Hành vẫn chưa được tự tin:

- Bởi vì.. bởi vì câu nói... câu nói vô tâm làm cô nương đau lòng.

Quả thật là càng biện giải càng đẩy mình vào ngõ tối, Vân Trung Phụng nào chịu bỏ qua hỏi sẵn tới:

- Tống tiên sinh đã nói vậy, thì lời nói “hữu tâm” phải nói thế nào...

Tống Thiên Hành mặt đỏ như gấc, ấp úng rồi cuối đầu nín thinh.

Vân Trung Phụng nhìn thấy thái độ thẹn thùng của Tống Thiên Hành không khỏi bật cười:

- Tống tiên sinh thẹn thùng như vậy thật không hổ là nam tử hán, đại trượng phu.

Dừng lời một lát, giọng nàng trở nên nghiêm trang:

- Tống tiên sinh là người thông minh chắc cũng biết Vân gia không coi tiên sinh là người ngoài.

Tống Thiên Hành cố lấy lại bình tĩnh gật đầu:

- Về điểm này tại hạ biết, đồng thời cũng rất cảm kích...

Vân Trung Phụng thở dài hỏi:

- Đây cũng là lời “khách sáo vô tâm” ư...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Không, đây là lời nói thật lòng.

Vân Trung Phụng lại thờ dài, giọng u oán nói:

- Tống tiên sinh có biết Vân Trung Phụng mong được nghe lời nói thật lòng gì không...

Tống Thiên Hành giật thót người ấp úng:

- Cái đó... cái đó tại hạ làm sao biết được...

Vân Trung Phụng nhìn vào mắt đối phương:

- Tống tiên sinh, hai ta gặp nhau tuy không lâu, nhưng khoảng thời gian đó cũng không thể gọi là ngắn, phải không...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phải.

- Vậy Vân Trung Phụng cũng không phải là người xa lạ...

Tống Thiên Hành tuy biết đối phương sẽ nói tiếp những gì, nhưng trong hoàn cảnh này chàng còn biết phải trả lời làm sao hơn, đành phải đánh bạo gật đầu:

- Phải!

Vân Trung Phụng nửa nghiêm nửa cười, nói:

- Vân Trung Phụng là con cô gái mất mẹ, lớn lên trong sự nuông chiều của phụ thân, có thể coi là một thiên kim khuê các, nhưng vì xuất thân từ võ lâm thế gia nên có thể tạm coi là giang hồ nhi nữ. Với những lý do như vậy, lại thêm tánh khí ngoài mềm mà trong cứng, trực tâm trực tính, những điều suy nghĩ những việc định làm trước nay không hề câu thúc lễ tục mà nói thẳng làm ngay, tính tình như vậy Tống tiên sinh thấy thế nào...

Tống Thiên Hành kêu khổ thầm, nhưng ngoài mặt vẫn giữ lễ, mỉm cười:

- Tống Thiên Hành nhận thấy đó là bản sắc trượng phu của nữ lưu.

Vân Trung Phụng thốt nhẹ:

- Tổng tiên sinh đã khen như vậy thì Vân Trung Phụng xin nói ra điều mình muốn nói.

Dừng lời một lát, nàng mỉm cười tiếp lời:

- Nếu Vân Trung Phụng đòi Tổng tiên sinh nói thật lòng thì e rằng Tổng tiên sinh ngại ngần không nói, nhưng nếu Trung Phụng làm mặt dày thổ lộ tâm sự trước chắc Tổng tiên sinh không chê cười tiểu thư Vân gia ti tiện chứ...

Tổng Thiên Hành trước nay không quen phân đàm với nữ nhi, nay gặp phải tay sừng sỏ, thổ lộ một cách trắng trợn như vậy, chàng còn biết nói gì khác hơn là ngồi nghe...

Vân Trung Phụng không kể gì đến mình là thân phận nữ nhi, hơi dừng lời một lát nàng nhìn thẳng đối phương, tiếp:

- Lúc này Vân Trung Phụng đã nói qua, tuy có thể xem là giang hồ nữ tử, nhưng trước nay tiểu muội hay nhìn cao, coi nam nhân trong thiên hạ như cỏ rác.

Tổng Thiên Hành cố gắng lái câu chuyện sang hướng khác, mỉm cười ngắt lời:

- Vân tiểu thư huệ chất lan tâm, như vậy mới phải.

Vân Trung Phụng thở dài u oán:

- Nhưng từ khi gặp Tổng tiên sinh sự tình đã khác trước. Ta... ta tự làm kén trời mình, càng ngày càng dẫn sâu vào...

Dù nàng tính tình khoáng đạt dù có khí khái trượng phu thì nàng chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thư, tự mình thổ lộ tâm tình cho dù trước mặt ý trung nhân đi nữa thì cũng không khỏi đỏ mặt, thẹn thùa cúi đầu, bỏ dở câu nói. Nhưng chỉ cần như vậy thì ý tứ của nàng cũng đã quá rõ.

Tổng Thiên Hành cảm nhận được nỗi thẹn thùng của đối phương, cố dẫn cơn kích động trong lòng, cố giữ giọng hòa dịu nói:

- Đa tạ lòng ưu ái của cô nương, tình cảm của cô nương khiến tại hạ vừa cảm kích vừa hổ thẹn, nhưng hiện thời tại hạ không thể nào cùng ai thề non hẹn biển.

Vân Trung Phụng chấn động, ngược đôi mắt ươn ướt nhìn Tổng Thiên Hành, giọng nàng hơi run:

- Tại sao... Tổng tiên sinh cho rằng phận bồ liễu không xứng đáng cùng ai...

Tổng Thiên Hành vừa xoa tay vừa lắc đầu:

- Không phải! Không phải! Có được một phối ngẫu như tiểu thư thì còn mong gì hơn, thật tình mà nói,

người không xứng đáng là Tổng Thiên Hành này.

Giọng nàng nghe u oán lạ:

- Vậy thì vì Giang tiểu thư của Thúy Hoa thành...

Tổng Thiên Hành lắc đầu, nét mặt chàng thoáng một nét thê lương:

- Cũng không phải.

Giọng nàng nghe có vẻ hờn dỗi:

- Không phải. Không phải. Cái nào cũng không phải vậy thì vì cái gì...

Tổng Thiên Hành nghiêm trang:

- Chỉ vì tại hạ là người của võ lâm.

Vân Trung Phụng thở dài vẻ thất vọng:

- Nhưng tiểu muội đâu phải là lá ngọc cành vàng...

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Tổng Thiên Hành hiểu sai ý của tại hạ rồi, thân trong võ lâm nguy hiểm cận kề, sự sống và cái chết cận kề trong gang tấc, không ai dám chắc chắn ngày mai mình còn sống...

Dừng một lát chàng như để đối phương có đủ thời gian suy gẫm về những điều mình vừa nói, chàng mới thở dài tiếp lời:

- Đại kiếp giang hồ chưa qua, lực lượng há ngày một thịnh, nếu tại hạ cùng tiểu thư thề non hẹn biển, mai đây lỡ xảy ra điều gì không phải khiến tiểu thư...

Vân Trung Phụng cương quyết lắc đầu:

- Vân Trung Phụng không sợ, hơn nữa tiểu muội cũng tin tưởng sẽ không có gì xảy ra với Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành cười buồn lắc đầu:

- Đó là điều không ai dám chắc chắn, công lực và tài trí như Từ đại hiệp mà còn bị đối phương chế phục, không lẽ nỗi khổ sở của Nam Cung cô nương ngay trước mắt chưa đủ để cảnh cáo Tứ tiểu thư sao...

Vân Trung Phụng vẫn không nản lòng:

- Thà rằng như vậy còn hơn trong lòng trống vắng không một nơi ký thác!

Dừng một lát, giọng nàng càng kiên quyết hơn:

- Tổng tiên sinh, ngoại trừ Tổng tiên sinh cho rằng Vân Trung Phụng này là loại hạ tiện không đáng để đoái hoài tới, bằng không không có lý do nào có thể lay chuyển được tâm ý của ta đâu.

Tổng Thiên Hành cố nén lòng kích động nói:

- Tứ tiểu thư, Tổng Thiên Hành này thật không đáng để ai phải...

Vân Trung Phụng nhìn đối phương ngắt lời:

- Có đáng hay không đó là việc của mọi người, xin Tổng tiên sinh đáp một lời.

Trong ánh mắt nàng toát lên vẻ kiên quyết đồng thời hàm chứa sự mong mỏi thiết tha.

Tổng Thiên Hành không ngăn nổi lòng mình, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng run giọng nói:

- Tại hạ xin thọ lãnh ân tình của tiểu thư, nhưng...

Vân Trung Phụng như cắt được gánh nặng, trong lòng như nở hoa bỗng nghe tiếng “nhưng” của chàng, bỗng tái mặt, ngắt lời:

- Sao lại còn nhưng nữa...

Tổng Thiên Hành mỉm cười có lỗi, nói:

- Ý của tại hạ muốn nói là mọi việc phải chờ kiếp vận của giang hồ qua khỏi mới tiến hành.

Vân Trung Phụng hứ một cái, nói:

- Đương nhiên phải như vậy rồi, cứ tưởng người ta lại đổi ý.

Tổng Thiên Hành không ngăn được nụ cười sung sướng, nói:

- Thế gian đâu dễ được mỹ nhân tứ ân, với diễm phúc trời cho này, tại hạ đâu dám...

Vân Trung Phụng lâu ngày mơ tưởng, giờ được như nguyện, nghe lời như rót mật vào lòng, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ giận dữ, rút tay ra khỏi tay Tổng Thiên Hành, dí mũi chàng nói:

- Coi Tổng ca ca kia.

Tổng Thiên Hành như quá vui mừng nên không để ý tới sự thay đổi đột ngột trong cách xưng hô của

Vân Trung Phụng chột như nhớ ra điều gì chàng nghiêm nghị:

- À mà việc này lệnh tôn biết có đồng ý không...

Vân Trung Phụng bắt chước giọng điệu chàng nói:

- Có được hiền tể như vậy còn mong gì hơn.

Cả hai cùng cười, bỗng Vân Trung Phụng lấy ra một bình ngọc đưa ra hỏi:

- Tống ca ca đoán xem trong này có gì...

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Ta không phải là đại la thiên tiên làm sao biết được...

- Không đoán được thì phạt Tống ca ca phải uống.

Nói xong nàng nhét bình ngọc vào tay Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành gỡ nắp bình bỗng nghe một mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa làm chàng phấn chấn tinh thần. Ghé mắt nhìn thử bên trong có ba hoàn thuốc màu trắng, Tống Thiên Hành sáng mắt nói:

- Đây dường như là bổ dược...

Vân Trung Phụng nói:

- Tống ca ca uống đi.

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Vậy sao được, khi không lại đi uống như vậy, phí hết linh dược.

Vân Trung Phụng kiên quyết:

- Đây là mệnh lệnh!

Tống Thiên Hành bật cười:

- Đừng giỡn chơi như vậy, đi ăn cơm tối thôi.

Vân Trung Phụng lắc đầu:

- Mọi người nói trước với Mao Tử Kỳ rồi, mọi người cứ dùng bữa không cần đến mời.

Tống Thiên Hành hơi lo:

- Như vậy sao được...

Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Có gì mà phải lo lắng vậy, nhịn ăn một bữa đói chết được sao...

Tống Thiên Hành nghiêm giọng:

- Canh ba đêm nay Thạch lão còn có một ước hội hung hiểm khó lường.

Vân Trung Phụng thản nhiên:

- Thì đã sao... Lão có chịu cho ai theo giúp lão đâu...

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Không thể nói như vậy được, ta với Chu lão đã thương lượng xong, đêm nay chia hai đường theo dấu lão, trừ phi đối phương không sắp sẵn mai phục, bằng không hai ta sẽ không tự thủ bàng quan.

Vân Trung Phụng chỉ bình ngọc nói:

- Tống ca ca uống mấy hoàn thuốc này rồi điều tức một thời thần, đến lúc ấy còn tiện bề đối phó cường địch giúp Thạch lão một tay.

Tống Thiên Hành cau mày hỏi:

- Thuốc này là thuốc gì... Tại sao ta phải uống...

Vân Trung Phụng lắc đầu:

- Không được hỏi, cứ uống đi, điều tức một thời thần rồi muội sẽ nói, còn bây giờ chỉ có thể nói đó không phải là độc được Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Mới bây giờ mà đã chuyên quyền như vậy, mai mốt... còn chuyên quyền đến độ nào nữa.

Vân Trung Phụng trợn mắt nói:

- Hừ ca ca nói gì... Muội chuyên quyền há, đã vậy thì phải chuyên quyền cho tới cùng.

Vừa nói vừa giật phắt bình thuốc ngọc trên tay Tống Thiên Hành trút vào miệng chàng.

Tống Thiên Hành vội đẩy ra, nói:

- Khoan đã, khoan đã, để ngu ca tự uống có được không...

Vân Trung Phụng nói:

- Tại thích uống rượu phạt mà.

Tống Thiên Hành lại nhìn vào trong lọ, nói:

- Uống một hoàn thôi, được không...

Vân Trung Phụng lắc đầu, thở dài:

- Không được, phải uống hết một lần.

Tống Thiên Hành lắc đầu thở dài:

- Thật phải ở trong cuộc mới thấu hiểu cái gọi là diễm phúc cũng lắm lúc không dễ chịu gì...

Vân Trung Phụng giậm chân hỏi:

- Ca ca có nghe lời không...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Nào dám! Nào dám! Nam tử hán đại trượng phu có ai dám cãi lời vị hôn thê bao giờ.

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Dụng Tâm Đấu Trí

Chu Chấn Bang cung thân nói:

- Hồi báo thiếu chủ, không phải lấy về mà bởi thấy Mã đại nhân quá thành tâm trong khi đó thiếu chủ lại cự tuyệt không nhận, nên lão nữ lén thiếu chủ nhận lãnh, tốt cho cả đôi đảng, hà hà... không ngờ thần dược thật đặc dụng.

Tống Thiên Hành cau mày hỏi:

- Còn thiên niên phục linh...

Chu Chấn Bang:

- Miếng thiên niên phục linh ấy là gia bảo của Vân gia, nguyên thiết lão ban cho ái nữ, nhưng Tứ tiểu thư không đành lòng dùng linh dược, chờ tặng cho... tặng cho...

Nói đến đó lão dừng lại một cách ý nhị rồi lãng sang chuyện khác:

- Cũng bởi phúc duyên của thiếu chủ cao dày, mà lão nô thấy ma đạo càng ngày càng vượng, định tâm nói thiếu chủ dùng “Dã sơn sâm vương” để tăng công lực nhưng lại sợ thiếu chủ từ chối, nhân chuyển đi Kim Thang Bảo, lão nô cùng Tứ tiểu thư hợp tác, Tứ tiểu thư sẽ đảm nhiệm việc thuyết phục thiếu chủ, không ngờ việc này làm Tứ tiểu thư nhớ lại “Thiên niên phục linh”, hai loại kỳ dược phối hợp có thể làm tăng công hiệu mỗi thứ lên gấp đôi.

Tống Thiên Hành khẽ cau mày, nói:

- Lòng mến mộ của hai vị thật khiến cho ta hổ thẹn, nhưng những việc như vậy không thể để xảy ra lần thứ hai, từ nay về sau...

Vân Trung Phụng mỉm cười ngắt lời:

- Tống đại ca đừng tưởng loại kỳ bảo này dễ kiếm, dù lần sau có nữa cũng không có phần của đại ca.

Tống Thiên Hành trầm tư nói:

- Còn một việc nữa, việc công lực của ta đột ngột tăng tiến tạm thời không để người ngoài biết nhị vị nhớ bảo mật giùm.

Nhìn Vân Trung Phụng tiếp:

- Việc này lệnh tôn đã được báo trước chưa...

Vân Trung Phụng lắc đầu:

- Lúc muội cùng Chu lão điều chế dược hoàn thì gia phụ có việc đi xa, nên hiện thời người chưa hay biết gì về việc này.

Tống Thiên Hành mừng rỡ:

- Thế thì tốt lắm, trước mặt bảo chủ xin nhị vị đừng nhắc tới việc này.

Vân Trung Phụng sững người, tuy nhiên nàng vẫn gật đầu.

Nhìn Chu Chấn Bang, Tống Thiên Hành hỏi:

- Thạch lão đã đi chưa...

Chu Chấn Bang lắc đầu:

- Lúc lão nô đến đây, Thạch lão còn chưa đi.

Tống Thiên Hành nói:

- Chắc cũng sắp tới giờ, ta nên chuẩn bị một chút.

Vân Trung Phụng nói:

- Tống đại ca, hay là ăn một chút gì rồi hãy đi.

Tống Thiên Hành lắc đầu, nói:

- Với tình trạng như hiện giờ, không cần ăn uống ba ngày ta cũng không thấy đói. Đêm nay chắc khó tránh khỏi một trường ác đấu nơi đây. Đặc biệt là sự an toàn của Từ bá mẫu hoàn toàn nhờ sức tiểu thư và Nam Cung cô nương.

Vân Trung Phụng tự tin, nói:

- Xin cứ yên tâm, sau ngày được Lý bà bà chỉ điểm, Vân Trung Phụng không còn như ngày xưa nữa.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Điều đó ta biết, nhưng nên lấy cẩn thận làm đầu. Hai ta đi đây, tiểu thư lập tức đến gặp Mao chưởng

quỷ bàn cách đối phó, gặp đại địch thì lập tức phát pháo hiệu báo động.

Quay sang Chu Chấn Bang:

- Chu lão, xuất phát.

* * * * *

Vũ Hoa đài nằm ở phía nam ngoại thành Kim Lăng, xưa tên là Thạch Tử Cang, tục gọi Tụ Bảo sơn, đài cao gần ba mươi trượng đứng sừng sững giữa trời, xưa nay được liệt vào danh lam của Kim Lăng. Cũng là nơi binh gia tranh nhau chiếm cứ. Vũ Hoa đài với Thạch Bảo thành trên đỉnh Chung Sơn là hai yếu địa phòng ngự của Kim Lăng thành.

Bên dưới Vũ Hoa đài có loại đá ngũ sắc trứ danh, màu sắc hình dáng lạ lùng tuyệt đẹp. Phàm du khách đến đây ai ai cũng muốn lấy vài hòn về làm đồ trang sức...

Dưới ánh trăng lạnh lạnh, một bóng người tựa như u linh nhẹ nhàng rơi trên đài.

Ô, thì ra không ai khác hơn Trường Xuân đảo chủ Trương Vô Kỵ. Gần như đồng thời với sự xuất hiện của Trương Vô Kỵ, một tràng cười quái dị nổi lên, một bóng người khác cũng nhẹ nhàng đáp xuống cách Trương Vô Kỵ khoảng một trượng.

Quả nhận xét của Trương Vô Kỵ không sai, người này mình mặc áo trường bào màu cổ đồng, bụng to bè làm người y như ngăn lại một cách hoạt kê, nếu gương mặt màu xanh tái kia mà là màu kim nhàn nhạt thì thật không khác nhân vật thần bí tự xưng là Vạn Sự Thông chút nào.

Người này sau khi đứng vững, hướng mặt vào Trương Vô Kỵ ôm quyền thi lễ, nói:

- Tại hạ đến chậm một bước, mong Thạch lão chủ lượng thứ.

Trương Vô Kỵ hừ lạnh nói:

- Đừng giả bộ nữa, ta biết ngươi ẩn thân sau đám cỏ từ lâu rồi.

Quái nhân thần bí cười lớn nói:

- Thạch đảo chủ quả không hổ với danh phận Thạch đại cao nhân...

Trương Vô Kỵ nạt ngang cắt lời đối phương:

- Đừng giở giọng với ta. Đổ Thiếu Khang. Đẹp cái bộ mặt ma quái của ngươi.

Quái nhân hình như hơi ngần người ra một lát rồi cười nhạt nói:

- Thạch đảo chủ tướng tại hạ là tửu quý Đỗ Thiếu Khang thì lắm to rồi.

Không chờ đối phương đáp lời, y “à” lên một tiếng tiếp:

- À, ta hiểu rồi, tối hôm qua Trương đảo chủ nghe mùi rượu nên đoán ta là Đỗ Thiếu Khang chứ gì...

Trương Vô Kỵ nổi nóng:

- Phải rồi sao...

Y mỉm cười nói:

- Đâu có sao, đó chẳng qua là...

Trương Vô Kỵ sốt ruột nạt:

- Thôi, không cần nhiều lời nữa, người hện ta đến đây để mưu đồ chuyện gì...

Quái nhân cười âm lạnh:

- Không có gì phải gọi là mưu đồ cả, chẳng qua muốn nghe Thạch đảo chủ trả lời câu hỏi của tại hạ tối qua mà thôi.

Trương Vô Kỵ cười lạnh nói:

- Đêm nay chỉ có một mình người đến...

Quái nhân gật đầu, Trương Vô Kỵ mắt chớp hàn quang nói:

- Vậy thì người phải hối hận.

Quái nhân làm như hơi ngần người hỏi:

- Sao lại phải hối hận... Không lẽ Thạch đảo chủ vẫn còn ý định giữ tại hạ lại...

Trương Vô Kỵ cười lạnh:

- Người nói đúng rồi đó.

Dứt lời lão vung chưởng lướt tới, nhanh như chớp vươn trảo chộp ngực quái nhân.

Y tung người ra xa vừa xua tay nói:

- Khoan đã! Khoan đã! Quân tử động khẩu không động thủ.

Chưa nói hết lời thân hình cao lớn của Trương Vô Kỵ lại áp tới, tay trái hạ xuống điểm vào phúc kết huyết, tay phải khoa lên vươn trảo chộp vào chiếc mặt nạ của quái nhân, miệng quát lớn:

- Lão phu coi thử ngươi là giống gì biến thành cho biết.

Quái nhân bị bức lộn luôn mấy vòng, tung ra hơn năm trượng ngoài mới lấy được thăng bằng, y xua tay cười lớn, nói:

- Không coi được. Không coi được. Gương mặt của tại hạ...

Trương Vô Kỵ nghiêm giọng nói:

- Nếu ngươi còn cho rằng mình cũng là người có danh vọng thì phải ra tay đấu với lão phu một trận.

Quái nhân giả giọng van nài:

- Tha cho tại hạ mà, Trương đảo chủ.

Trương Vô Kỵ cười lạnh nói:

- Lão phu cũng muốn vậy, nhưng chưởng của lão phu không chịu.

“Ào” tiếng kinh phong rất gió, lại một chưởng nữa công kích quái nhân.

Quái nhân kêu lên một tiếng kinh hãi:

- Oái! Túy ngọc thần quyền, Trương đảo chủ sao lại lấy công phu đặc ý nhất ra sớm như vậy...

Nhưng lần này Trương Vô Kỵ đã đoán đúng hướng di chuyển của đối phương nên quái nhân chưa kịp đáp xuống đất, lão đã tung người đuổi theo, vừa chưởng vừa chỉ công luôn ba chiêu, miệng quát lớn:

- Nhìn thấy Tử Ngọc thần quyền nhưng chưa chắc ngươi tránh khỏi.

Có thể lắm. Bởi vì Trương Vô Kỵ đã tính toán khá chính xác, ngay trong lúc đối phương chưa kịp dừng chân chuyển bộ thì thế công của lão đã bao trùm đối phương.

Quái nhân không còn cách nào hơn là giao thủ tự vệ, trong nháy mắt song phương đã giao thủ mười chiêu.

Quái nhân hừ lạnh nói:

- Trương Vô Kỵ! Ngươi tưởng lão phu sợ ngươi sao...

Trong lúc nói y đã ra tay nhanh như chớp hoàn thủ lại năm chiêu.

Trương Vô Kỵ vừa vung chưởng hóa giải vừa cười ha hả nói:

- Hồng Lệnh Hàm! Lần này thì cái đuôi chồn của ngươi lòi ra rồi!

Thì ra sau một hồi giao thủ, quái nhân bất giác dùng đến lộ số võ công của mình làm Trương Vô Kỵ nhận ra y chính là “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm.

Quái nhân cười nhẹ. Trương Vô Kỵ đã cười lớn nói:

- Khí quái gặp tài quái. Ha ha! Hay lắm, đêm nay phải đấu một trận mới xong.

Quái nhân hừ lạnh nói:

- Trương Vô Kỵ, Hồng mỗ chưa hề biết sợ ngươi!

Trương Vô Kỵ hừ lạnh:

- Hừ, vậy sao ngươi không dám chường mặt ra gặp ta chứ.

Hai người vừa đấu khẩu vừa đấu võ công, thoắt cái đã qua lại hơn trăm chiêu. Cả hai người đều được liệt vào Thập đại cao nhân. Công lực chênh lệch nhau không mấy tí.

Bởi vậy muốn phân thấp phụ ít nhất cũng phải đấu đến ngàn chiêu mới có thể phân định được.

Ngay trong lúc trận đấu diễn ra quyết liệt thì trong bóng tối bỗng xuất hiện một bóng đen khác, thì ra là Bắc Mạc Thần Điêu Kim Đại Kỳ. Hắn chạy gần trường đấu, “ủa” lên một tiếng:

- Hồng huynh, sao lại giao thủ với Trương đảo chủ rồi...

Hồng Lệnh Hàm vừa đánh vừa đáp:

- Trương đảo chủ bức hiếp quá, huynh đệ chẳng dặng dưng đành hoàn thủ tự vệ.

Kim Đại Kỳ cười hềnh hếch nói:

- Có chuyện như vậy sao... Trương đảo chủ, vậy là ngươi sai rồi đó.

Trương Vô Kỵ nổi nóng:

- Kim Đại Kỳ, không cần nhiều lời, nếu cần ngươi cứ việc vào trợ chiến.

Kim Đại Kỳ xua tay:

- Trương đảo chủ đừng hiểu lầm, huynh đệ đến đây hoàn toàn do hảo ý. Nhị vị tạm thời dừng tay nghe

Kim mỗ một lời.

Hồng Lệnh Hàm công dư mấy chiêu rồi tung người nhảy khỏi vòng chiến.

Trương Vô Kỵ nói giọng quát:

- Thất phu muốn nói gì...

Kim Đại Kỳ cười nhạt nói:

- Trương đảo chủ, huynh đệ không làm gì đắc tội người sao lại nổi giận như vậy...

Hồng Lệnh Hàm cười mỉa:

- Kim huynh quên rồi sao, Trương đảo chủ nguyên là khí quái, vì hay nổi giận mà thành quái nhân đó mà.

Kim Đại Kỳ gật đầu phụ họa:

- Phải rồi, Kim mỗ thật hồ đồ, hỏi một câu thừa thái quá. Hồng huynh, người đã nói tất cả với Trương đảo chủ rồi...

Hồng Lệnh Hàm gật:

- Phải. Đã nói tất cả rồi.

Trương Vô Kỵ không dẫn được nữa, hỏi:

- Hai người nói xong chưa...

Kim Đại Kỳ:

- Hai ta đã nói xong, vậy Trương đảo chủ định lẽ nào...

Trương Vô Kỵ:

- Định thế nào à... Hai người cùng tiến lên đi.

Hồng Lệnh Hàm cười lạnh nói:

- Một người vị tất đã ứng phó nổi...

Kim Đại Kỳ trầm giọng ngắt lời:

- Hồng huynh không nên nói vậy.

Quay sang Trương Vô Kỵ, y tiếp:

- Trương đảo chủ, luận về công lực của từng người thì người hơn bọn ta chút ít, nhưng hai tay khó ứng lại bốn quyền.

Trương Vô Kỵ lạnh lùng ngắt lời:

- Khỏi phí lời, hai người cứ liên thủ thử xem.

Kim Đại Kỳ trầm giọng:

- Trương đảo chủ, Kim mỗ nhắc lại, Kim mỗ đến đây không hề có ác ý.

Trương Vô Kỵ lạnh lùng:

- Vậy nói thử thiện ý của người coi.

Kim Đại Kỳ:

- Hồng huynh đã truyền đại ý của tề thượng, vậy Kim mỗ mong Trương đảo chủ suy nghĩ kỹ lại.

Trương Vô Kỵ:

- Lão phu đã suy nghĩ kỹ, đã trả lời rồi.

- Trương đảo chủ, người ta thường nói thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, chim không chọn cây lành mà đậu, vậy sao Trương đảo chủ lại chịu nghe sai khiến của tên thất phu lòn trôn thiên hạ...

Trương Vô Kỵ gầm lên:

- Thất phu câm miệng.

Hồng Lệnh Hàm nhìn Kim Đại Kỳ cười nói:

- Đó, huynh đệ nói có sai đâu, y chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

Kim Đại Kỳ mắt tóe hung quang, cười lạnh nói:

- Trương Vô Kỵ, Kim Đại Kỳ đối với người nhân nghĩa chí tận, rượu kính không uống thì người uống rượu phạt vậy.

Trương Vô Kỵ cười ngạo nghễ:

- Kim Đại Kỳ, có thủ đoạn hạ tiện gì thì cứ việc giở ra.

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Người chờ đi rồi sẽ thấy.

Quay đầu trầm giọng quát:

- Bậy đâu, mang con xú phụ ra đây.

Nghe có tiếng đáp, trong bóng tối hai bóng đen một cao một thấp song song xuất hiện. Trong tay quái nhân cao là một thiếu phụ tuyệt sắc thân hình dẹt quặt, hình như đã bị chế huyết đạo rồi.

Sự xuất hiện của ba người không những làm cho Trương Vô Kỵ biến sắc mà đến cả Kim Đại Kỳ với Hồng Lệnh Hàm cũng ngớ cả người.

Trương Vô Kỵ trừng mắt, toàn thân phát tiếng lách tách định mở miệng quát hỏi, bỗng không biết thế nào, chỉ thấy lão hơi ngẩn người ra một chút rồi cười lạnh không nói gì.

Phía bên này Kim Đại Kỳ sau một hồi biến sắc, trầm giọng hỏi:

- Nhị vị là ai...

Quái nhân cao cất giọng già nua nhưng mạnh mẽ, nói:

- Với hạng như hai người mà cũng muốn hỏi danh hiệu lão phu.

Dứt lời quay sang Trương Vô Kỵ nói:

- Trong lúc gấp rút, tại hạ đành phải tòng quyền, mong Trương đảo chủ lượng thứ.

Dứt lời ném thiếu phụ về phía lão.

Trương Vô Kỵ đưa tay đỡ thiếu phụ, vừa giải huyết đạo cho người, lão vừa đáp tạ:

- Công đức của huynh đài, ngày sau sẽ đáp tạ.

Quay sang thiếu phụ dẹt giọng hỏi:

- Giáng Châu! Bọn chúng không ngược đãi người chứ...

Mỹ phụ được gọi là Giáng Châu ấy đáp lời:

- Lão gia ơi lão gia, người đừng quá lo lắng, chúng chưa dám ngược đãi nô gia.

Thạch lão chau mày:

- Người làm sao lại rơi vào tay chúng...

Giáng Châu lắc đầu:

- Nô gia cũng không rõ nữa, khi tỉnh lại thấy bị cõng trên lưng một nữ nhân bịt mặt...

Trương Vô Kỳ trầm giọng ngắt lời:

- Các người tới Kim lăng lúc nào... Còn Bành Chi Nhân bộ chết rồi sao...

Kim Đại Kỳ cười nhạt nói:

- Trương đảo chủ, mấy vấn đề đó phu nhân của người không trả lời được đâu để Kim mỗ đáp thay cho.

Người ra tay bắt cóc phu nhân của người là Hoa Tín phu nhân của bản môn.

Trương Vô Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Hoa Tín phu nhân...

Quái nhân cao đỡ lời:

- Đó là một trong thập đại cao nhân, câu hồn yêu nữ Lữ Dao Hồng.

Kim Đại Kỳ liếc quái nhân cao lạnh lùng:

- Bằng hữu biết cũng khá nhiều.

Quái nhân chỉ hừ lạnh không nói gì, Kim Đại Kỳ cười nhạt tiếp lời:

- Hoa Tín phu nhân đã ra tay thì Bành lão nhi phu phụ ngăn cản làm sao được.

Trương Vô Kỳ nghiêng răng hỏi:

- Các người đã làm gì Bành Chi Nhân phu phụ rồi...

- Không làm gì hết, hai người chỉ bị điểm huyết, một khắc sau tự động giải khai, giờ này chắc chúng đang lo tìm phu nhân của người đó.

Trương Vô Kỳ hừ lạnh:

- Các người bắt cóc ái thiếp để uy hiếp lão phu à...

- Không sai! Ai ai cũng biết người quý ái thiếp còn hơn mạng sống chỉ cần bắt y làm con tin thì sợ gì không sai khiến được người.

Trương Vô Kỵ cười ngạo nghễ:

- Nhưng người tính không bằng trời tính, cuối cùng thì các người chỉ mất công toi.

Kim Đại Kỳ lại liếc về quái nhân cao lạnh lùng:

- Nhị vị làm gì hai tên thủ hạ của Kim mỗ rồi...

Quái nhân nhại lại câu nói của Kim Đại Kỳ lúc nãy:

- Không làm gì hết,, hai người chỉ bị điểm huyết, một khắc sau tự động giải khai...

Kim Đại Kỳ:

- Đa tạ các hạ hạ thủ lưu tình...

- Đối phó với hai người thì không nhẹ nhàng như vậy đâu.

Kim Đại Kỳ mắt lộ hàn quang:

- Xem ra các hạ không phải ngẫu nhiên gặp mà cố tâm quấy rối.

Hồng Lệnh Hàm ngắt lời:

- Kim huynh đối với loại không dám nhìn mặt thiên hạ thì cần chi phải nhiều lời.

Quái nhân cao cười lạnh:

- Mãng hay lăm bản tọa có thưởng.

Bóng người chớp động, “bốp, bốp” hai tiếng, Hồng Lệnh Hàm bị hai bạt tai nảy lửa, liên tiếp thối lui ba bước mới đứng vững.

Sự việc xảy ra không những đương sự Hồng Lệnh Hàm trợn tròn mắt kinh dị mà Kim Đại Kỳ cũng biến sắc, kể cả Trương Vô Kỵ cũng giật mình, vỗ tay khen:

- Thật là hảo thủ pháp.

Hành động của quái nhân tuy xuất kỳ bất ý nhưng đối với Hồng Lệnh Hàm một trong những nhân vật được liệt vào thập đại cao nhân thì việc xảy quá ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Quái nhân đã trở về nguyên vị, khoanh tay thản nhiên nói:

- Tại hạ trong nhất thời không dừng tay kịp, khiến Trương đảo chủ chê cười.

Lúc này Hồng Lệnh Hàm vừa giận vừa thẹn, tự động vứt mặt nạ da người cùng các đồ giả trang trên người, định xông vào quyết một trận thư hùng với quái nhân nọ.

Nhưng Kim Đại Kỳ đã kịp ngăn lại, cười lạnh nói khích:

- Thừa cơ người ta không phòng bị ra tay ám kích mà cũng đáng mặt anh hùng sao...

Quái nhân hừ lạnh nói:

- Được rồi, bây giờ thì bản tọa thông báo trước, hai người chuẩn bị xuất chiêu đi.

Kim Đại Kỳ hừ lạnh:

- Người tự đề cao mình quá lỗ.

Quay sang Hồng Lệnh Hàm trầm giọng nói:

- Hồng huynh nghỉ ngơi một lát, huynh đệ thử xem hãn được bao lăm.

Dứt lời “véo” một tiếng nhanh như chớp một chưởng kích tới trước ngực quái nhân cao.

Quái nhân giơ hữu chưởng đón chiêu.

“Ầm” một tiếng chấn động thiên địa, chỉ thấy quái nhân đứng im bất động, còn Kim Đại Kỳ thì lui luôn năm bước mới gượng đứng vững.

Kim Đại Kỳ cùng Hồng Lệnh Hàm tái mặt, quái nhân cười lạnh nói:

- Kim Đại Kỳ, đó không phải là ám kích chứ... Nếu hai người không dám liên thủ thì mau rút cho khuất mắt ta.

Ngay lúc ấy phía Thiết Ký tiền trang bỗng vang lên hai tiếng “suyt suyt” hai ngọn lửa xẹt lên trời, đúng là tín hiệu báo nguy của Mạc Tử Kỳ.

Hai quái nhân thoáng giật mình, trong khi đó Hồng Lệnh Hàm đã lấy món binh khí đặc dị “Tý ngọ diệt tuyệt song hoàn” cầm nơi tay, quay sang Kim Đại Kỳ nói:

- Kim huynh, phía bên ấy người của ta đã động thủ, lấy binh khí ra cầm chân hai tên không dám chường mặt nhìn người này lại.

Quái nhân cao quay sang hỏi Trương Vô Kỵ:

- Đó có phải là tín hiệu cầu viện của đồng bọn...

Trương Vô Kỵ gật đầu, quái nhân đã tiếp lời:

- Vậy Trương đảo chủ mau trở về chi viện, hai tên giá áo túi cơm này để huynh đệ tại hạ trừng trị được rồi.

Trong khi Trương Vô Kỵ còn do dự thì Kim Đại Kỳ đã rút bảo kiếm ra, cùng Hồng Lệnh Hàm áp tới bao vây quái nhân.

Quái nhân cao quát lớn:

- Trương đảo chủ, ngươi còn chưa chịu đi...

Trong khi quái nhân thấp nhỏ đã phóng mình đi trước.

Trương Vô Kỵ nói:

- Phía đó đã có lệnh hữu chi viện, vậy lão phu ở lại đây cùng bằng hữu liên thủ, giết phứt hai tên này đi rồi hãy tính.

Quái nhân lắc đầu:

- Không cần, đối phó hai tên này một mình tại hạ đủ rồi, Trương đảo chủ mau đi đi.

Kim Đại Kỳ hừ lạnh nói:

- Hai người đừng hòng sống sót mà rời khỏi nơi này, đừng ở đó mà lên giọng.

Bỗng xa xa nổi lên mấy tiếng còi hiệu, Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm liếc nhau một cái rồi không nói tiếng nào tung mình phóng đi mất.

Quái nhân cao nhìn Trương Vô Kỵ cười nói:

- Lão ca ca, đêm nay thật may cho hai tên đó.

Trương Vô Kỵ thở dài than:

- Lão đê, người quả thật cao minh hơn ta tưởng, lão ca ca ta vừa khâm phục vừa hổ thẹn...

Thì ra quái nhân nọ không ai khác hơn là Tống Thiên Hành với Chu Chấn Bang.

Hai người đi cứu viện Trương Vô Kỵ một phần vì không muốn lão khó xử, phần vì muốn bảo mật không để cho đối phương biết công lực của Tống Thiên Hành tăng tiến vượt bậc nên che mặt, đồng thời nuốt dị âm hoàn.

Bởi vậy ngay sau khi xuất hiện Tống Thiên Hành đã dùng truyền âm báo cho Trương Vô Kỵ biết thân phận của hai người đồng thời yêu cầu lão hợp tác...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Lão ca ca, bây giờ chưa phải lúc nói chuyện này...

Trương Vô Kỵ nói:

- Đã có Chu lão chi viện thì phía Thiết Ký tiền trang không còn lo nữa, để ta giới thiệu...

Tống Thiên Hành xoa tay nói:

- Đối phương quý quyết đa đoan, đệ không yên tâm, để đệ đi trước một bước ngày gặp lại hãy hàn huyên.

Trương Vô Kỵ gật:

- Vậy cũng được, lão ca ca lập tức theo sau.

Tống Thiên Hành ôm quyền thi lễ xong lập tức phóng mình đi.

Nhưng chàng vừa đến bờ sông Tần Hoài đã đụng phải Chu Chấn Bang cải trang đang cùng Tây Môn Kiệt giao đấu, bên ngoài hai tên ngân y kiếm sĩ nội thương đang ngồi điều tức.

Tống Thiên Hành liếc nhìn thế trận, Chu Chấn Bang tuy hiện thời có công có thủ nhưng xem ra năm ba trăm chiêu nữa sẽ thất bại dưới tay Tây Môn Kiệt.

Hai tên ngân y kiếm sĩ tuy bị nội thương khá nặng nhưng vẫn còn tỉnh táo, thấy Tống Thiên Hành đến gần vội đứng dậy hành lễ.

Tống Thiên Hành khoát tay nói:

- Miễn lễ, nhị vị thương thế ra sao...

Một tên đáp:

- Thưa, đã đỡ nhiều.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Phía Thiết Ký tiền trang ra sao rồi...

Một tên ứng tiếng đáp:

- Hồi...

Tống Thiên Hành khoát tay ngắt lời:

- Nói đơn giản thôi.

Ngân y kiếm sĩ hơi đỏ mặt nói:

- Dạ, bên tiền trang không có tổn thất gì, chỉ có Nam Cung cô nương bị... bị...

Tống Thiên Hành tái mặt, quát:

- Bị sao...

Ngân y kiếm sĩ cúi đầu:

- Bị bắt mang đi rồi.

Tống Thiên Hành mắt lộ hung quang hỏi:

- Bị ai bắt đi... Được bao lâu rồi...

- Bị Vạn Sự Thông cùng Lữ Dao Hồng bắt đi, ước chừng nửa thời thần...

Tống Thiên Hành trầm tư, lẩm bẩm:

- Lạ thật, tại sao chúng chỉ bắt mỗi một mình Nam Cung cô nương...

Ngân y kiếm sĩ:

- Vạn Sự Thông trước khi đi còn nhắn lại...

Tống Thiên Hành quát mắt nhìn lên, ngân y kiếm sĩ tiếp:

- Y nói từ bây giờ đến trước khi trời sáng ngày mai Tống tiên sinh phải đến mhl đón Nam Cung cô nương về, trong thời gian đó, y bảo đảm Nam Cung cô nương không bị bất kỳ tổn hại nào, bằng quá kỳ hạn mà Tống tiên sinh chưa đến thì sự an nguy của Nam Cung cô nương y không dám bảo đảm.

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Được lắm. À... hai người bị thương về tay ai...

Ngân y kiểm sĩ chỉ về phía Tây Môn Kiệt:

- Chính y. Hai người chúng tôi tưởng đâu chiếm được lợi thế, không ngờ công lực của y cao thâm vô lượng, nếu không nhờ Chu...

Tống Thiên Hành khoát tay nói:

- Ta hiểu rồi, các người ngồi điều tức dưỡng thương.

Nhìn qua, thấy Tây Môn Kiệt vung chưởng loang loáng, miệng cười lạnh nói:

- Đồ không dám nhìn mặt thiên hạ, trong vòng trăm chiêu nữa, lão phu sẽ cho người nằm xuống ở đây.

Chu Chấn Bang quát to:

- Lão tặc. Trong vòng năm mươi chiêu nữa người sẽ không còn mạng mà rút lui...

Tây Môn Kiệt cười lớn:

- Lão phu không còn mạng mà rút lui. Ha ha ha! Đừng nói một mạng người, cho dù có tên thất phu lớn trôn Tống Thiên Hành cũng không làm gì được lão phu.

Tống Thiên Hành hừ lạnh một tiếng, Tây Môn Kiệt mắt chớp hàn quang nói:

- Hừ cái gì! Người tưởng ta không thấy người sao... Ha ha... đồ không dám nhìn mặt thiên hạ, có ngon thì nào vô...

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Lão tặc, người tự cao tự đại như vậy đủ rồi!

Quay sang Chu Chấn Bang chàng nhẹ giọng nói:

- Mộc huynh, xin dừng tay nghỉ ngơi để huynh đệ thanh toán tên tiểu tặc cho.

Thật tuyệt. Tống Thiên Hành lấy chữ “Chu” bớt đi một nét gọi Chu Chấn Bang bằng “Mộc huynh”!

Nhưng Tây Môn Kiệt nhanh như chớp sấn tới quát:

- Người hãy mau nằm xuống, lui lại làm chi.

Lời nói theo kiểu như vậy, Chu Chấn Bang làm sao khác được.

Tống Thiên Hành sợ Chu Chấn Bang nóng giận mà mắc kế đối phương nên vội dùng truyền âm nói:

- Chu lão trầm tâm đối phó, ta sẽ ám trợ lão một chỉ, chú ý, phối hợp hành động...

Ngay lúc đó Tây Môn Kiệt quát lớn:

- Thất phu, nằm xuống!

Chu Chấn Bang cũng quát lớn:

- Người nằm xuống trước.

Trong tiếng quát lão lách người tránh một chưởng lôi đình của đối phương, đồng thời dương chỉ nhằm “Huyền Cơ huyệt” của đối phương điếm tới.

Tống Thiên Hành cũng bí mật búng tới một chỉ. “Vạn Ứng Vô Thanh chỉ” của chàng vô thanh vô hình nhưng uy lực của nó ghê gớm hơn các loại “Đàn Chỉ thần công” hoặc “Kim Cang chỉ” nhiều.

Tống Thiên Hành đứng cách đấu trường có tới ba trượng nhưng với công lực của chàng hiện thời, thì một chỉ dư sức đánh gục Tây Môn Kiệt.

Bởi vậy tiếng cười lạnh của Tây Môn Kiệt bị tắt nửa chừng, “bịch” một tiếng té nằm dài dưới đất.

Chu Chấn Bang hồ thẹn thẹn, nhưng lão vẫn cười ngạo nghễ hỏi:

- Lão tặc, người thấy thế nào...

Tây Môn Kiệt nằm mơ cũng không nghĩ ra một tên “đồ không dám nhìn mặt thiên hạ” cách xa ba trượng lại có thể xuất thủ thần kỳ đến như vậy. Cho nên lão cảm hận nghiến răng mắng:

- Đồ không dám nhìn mặt thiên hạ, không ngờ người còn có ngón này.

Chu Chấn Bang cười nói:

- Tây Môn lão nhân gia, thật có lỗi quá.

Tây Môn Kiệt lớn tiếng mắng:

- Thất phu, lão phu đã chịu thua, nhưng trước khi chết muốn nhìn thấy mặt thật của người.

Tống Thiên Hành cười ha hả bước tới nói:

- Tây Môn Kiệt, người không chết mà cũng không cần phải nhìn mặt bọn ta.

Tây Môn Kiệt hơi ngạc nhiên hỏi:

- Các người định tha cho ta... Vậy chắc là có điều kiện...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tây Môn Kiệt quả nhiên thông minh hơn người, chỉ cần người trả lời ta mấy câu hỏi, bảo đảm người nguyên vẹn trở về.

Lúc đó Thạch Vô Kỵ đã dắt Giáng Châu tới nơi, Tống Thiên Hành dùng truyền âm nói với lão mấy câu. Chỉ thấy lão dắt Giáng Châu cùng hai tên ngân y kiếm sĩ đi ngay.

Tống Thiên Hành quay lại Tây Môn Kiệt hỏi:

- Sao... Người thấy thế nào...

Tây Môn Kiệt thản nhiên:

- Phàm những việc lão phu biết mà có thể nói ra được, lão phu sẽ sự thực trả lời, bằng không người có giết lão phu cũng bằng vô dụng.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Những điều ta hỏi đương nhiên người phải biết, đồng thời ta thấy đó cũng không phải là điều cơ mật.

Tây Môn Kiệt nói:

- Vậy thì người hỏi đi.

Tống Thiên Hành hơi trầm tư, rồi hỏi:

- Người gia nhập Nhất Thống môn từ lúc nào...

Tây Môn Kiệt đáp nhanh:

- Chưa đến một tháng.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Người tự nguyện tham gia hay bị người cưỡng bức...

Tây Môn Kiệt đáp:

- Một nửa tự nguyện, một nửa là bị cưỡng bức.

Tống Thiên Hành cười nhẹ hỏi tiếp:

- Người bị Vạn Sự Thông chế phục...

Tây Môn Kiệt gật đầu:

- Không sai! Đó là việc ân hận đầu tiên trong đời lão phu.

Tống Thiên Hành mỉm cười ngắt lời:

- Tây Môn Kiệt, người đừng ở trước mặt lão phu mà xưng lão phu này lão phu nọ, luận về tuổi tác lão phu có thể gọi người là nhi tử nữa kia.

Tây Môn Kiệt mỉm cười:

- Tại các hạ không để chân diện mục, tại hạ làm sao biết...

Tống Thiên Hành lại ngắt lời:

- Không cần phải nói những việc này, khẩu khí của người hình như không phục Vạn Sự Thông thì phải...

Tây Môn Kiệt đáp:

- Nếu ta phục thì đâu nói đến hai chữ ân hận!

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Nói cũng có lý, nhưng thật đáng tiếc. Đêm nay lại thêm một điều “ân hận” nữa cho mà xem.

Tây Môn Kiệt giọng căm hờn:

- Phải! Đêm nay ta bại một cách bất phục!

Tống Thiên Hành bật cười:

- Vậy sao...

Tây Môn Kiệt đáp:

- Chỉ lực của hãn trôn có vẻ tà môn một cách đáng ngờ.

Tống Thiên Hành nói:

- Đáng tiếc đêm nay huynh đệ ta còn có việc cần phải đi ngay, bằng không có thể cho người một cơ hội

lấy lại danh dự. Có điều tháng rộng ngày dài, cơ hội của người còn nhiều. Nhưng nói để người biết, trong võ lâm hiện thời, kỳ nhân ẩn sĩ còn nhiều.

“Ất Mộc chân nguyên” của người dù đại thành cũng chưa chắc là vô địch thiên hạ, huống chi hiện thời người luyện chưa đến mức hỏa hầu, cố sao lại tự phụ như vậy...

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Có đáng để tự phụ hay không, Tây Môn Kiệt này biết rõ hơn ai hết, cần gì đến người phải uốn ba tấc lưỡi, người hỏi vào việc chính đi.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Nói đúng lắm! Vậy ta hỏi người, Vạn Sự Thông là nhân vật nào...

Con mắt độc nhất của Tây Môn Kiệt ngời dị quang:

- Đây mới là câu hỏi chính phải không...

Tống Thiên Hành thản nhiên đáp:

- Cứ cho là như vậy đi.

Tây Môn Kiệt cười cười nói:

- Và lai lịch đích thực của Vạn Sự Thông, Tây Môn Kiệt này cũng đang muốn biết.

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Đến người cũng không biết hãn là ai...

Tây Môn Kiệt cười lạnh không đáp.

Chu Chấn Bang hỏi:

- Đến lai lịch đối phương cũng không biết thì người bị hãn chế phục như thế nào...

Tây Môn Kiệt giọng ngang ngạnh:

- Đêm nay ta có biết hai người là giống gì biến thành đầu, hừ, một câu hỏi như vậy mà người cũng hỏi được.

Chu Chấn Bang thoáng đỏ mặt, lẩm bẩm:

- Ờ, nói như vậy cũng có lý.

Tống Thiên Hành khẽ gật đầu:

- Ta tin lời nói của ngươi.

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Tin hay không tùy ở ngươi.

Tống Thiên Hành nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Vậy trong Nhất Thống môn ai có thể biết lai lịch của Vạn Sự Thông...

Tây Môn Kiệt lạnh lùng:

- Có thể Lữ Dao Hồng biết, nhưng xin chú ý là ta chỉ nói có thể mà thôi, tốt nhất ngươi nên đi hỏi chính bản thân y.

Tống Thiên Hành còn đang trầm tư, Tây Môn Kiệt mỉm cười hỏi:

- Ngươi còn vấn đề gì muốn hỏi nữa không...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Hết rồi, có điều trước khi thả ngươi đi, ta còn muốn hỏi câu nữa, giữa ta và ngươi còn khả năng hợp tác với nhau chẳng...

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Còn! Với điều kiện hai ngươi làm thủ hạ của ta!

Chu Chấn Bang nổi giận hét:

- Hồn láo!

Tống Thiên Hành khoát tay nói:

- Mộc huynh không nên nóng nảy, mỗi người có một chí hướng riêng, không nên miễn cưỡng y.

Phất tay giải huyệt cho Tây Môn Kiệt, chàng tiếp lời:

- Ngươi đi được rồi, gởi lời cho Vạn Sự Thông, Tống đại hiệp vì có việc cần kíp chưa trở về, nhưng trong kỳ hạn thế nào cũng đến Minh Hiếu lăng.

Tây Môn Kiệt bật ngời dậy, không nói tiếp lời nào, phóng mình mất dạng.

Nhìn theo bóng Tây Môn Kiệt khuất dần trong bóng đêm, Chu Chấn Bang thở dài nói:

- Lẽ ra thiếu chủ không nên thả hổ về rừng như vậy.

Tống Thiên Hành hạ giọng đáp:

- Hãn là một quân cờ dự bị, lưu hãn lại bên cạnh Vạn Sự Thông chỉ có lợi cho bên ta mà thôi.

Chu Chấn Bang hiểu ra thâm ý của Tống Thiên Hành, gật đầu tán phục.

Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Đi thôi, ta hãy về Thiết Ký tiền trang trước.

Trong địa thất bên dưới Minh Hiếu lăng, trời vừa quá Ngọ, “Câu hồn yêu nữ” Lữ Dao Hồng đứng hoàng ngồi trên ghế cao, hai thị giả “Kiếm ảnh” và “Cầm hồn” kẻ ôm đàn, người cặp kiếm đứng hầu hai bên.

Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm, La Khắc Lỗ, có cả Hồng Kỳ lệnh chủ, bốn người phân đứng hai bên tả hữu.

Lữ Dao Hồng thần sắc ngưng trọng gật đầu nói:

- Được rồi, cứ quyết định như thế đi.

Nghe khẩu khí của mục thì dường như bọn họ đang thảo luận một vấn đề trọng đại gì đó thì phải.

Liễu Thanh Thanh tiếp lời:

- Phu nhân, bao giờ thì chúng ta xuất phát...

Lữ Dao Hồng không đáp, hỏi lại:

- Môn chủ ra đi khi nào...

Liễu Thanh Thanh cung kính đáp:

- Sau khi lão Phật gia ra đi chừng một thời thần thì Môn chủ cũng đi.

“Lão Phật gia” ở đây có lẽ là chỉ “Xích Phát Đầu Đà” Hồ Diên Nạp.

Lữ Dao Hồng hỏi tiếp:

- Nhị vị Phó môn chủ có tin tức gì không...

Liễu Thanh Thanh đáp:

- Nhị vị Phó môn chủ đều báo tin mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ pháp giá của phu nhân đến là hành động.

Lữ Dao Hồng nói:

- Hay lắm, chờ khi Tống Thiên Hành lọt vào địa thất, chúng ta lập tức khởi hành.

Liễu Thanh Thanh cung kính đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Lữ Dao Hồng hơi nhíu mày nhìn Kim Đại Kỳ hỏi:

- Đêm qua nhị vị gặp hai quái nhân ở Vũ Hoa đài, đến giờ này cũng chưa nghĩ ra lai lịch của chúng...

Kim Đại Kỳ gượng cười đáp:

- Lão khiêu thật đáng thẹn...

Hồng Lệnh Hàm thì trầm tư một chút đáp:

- Ta nghĩ có thể đó là “Vũ Nội song tiên”... song dáng dấp không giống lắm.

Lữ Dao Hồng gật gù nói:

- Có thể lắm, dáng dấp có thể dùng “Xúc Cốt thần công” khống chế...

Hồng Lệnh Hàm tiếp lời:

- Phu nhân nói vậy thì mười phần chắc chín là hai lão thất phu đó rồi.

Lữ Dao Hồng lắc đầu:

- Chưa hẳn là như vậy, trong khi chưa đủ chứng cứ xác thực thì mọi việc chỉ là suy đoán mà thôi.

Mục quang quay sang Liễu Thanh Thanh, mụ hỏi:

- Liễu lệnh chủ, có tin tức gì về phía Thiết Ký tiền trang không...

Liễu Thanh Thanh đáp:

- Bẩm phu nhân, lúc giờ tý có tin báo về chưa thấy hai người lạ ra vào Thiết Ký tiền trang.

Lữ Dao Hồng trầm tư một lúc rồi khoát tay nói:

- Chư vị lui ra, ta muốn yên tĩnh suy nghĩ một lát.

Mọi người lục tục lui ra, Lữ Dao Hồng quay sang hai thị giả “Kiếm ảnh” và “Cầm hồn” nói:

- Hai người cũng lui ra!

Hai người vừa đi khỏi, Lữ Dao Hồng cười lạnh một mình:

- Sách có câu “vô độc bất trượng phu”, hừ, các người chờ đó rồi sẽ thấy...

Nhưng mụ chưa kịp dứt lời đã thấy hoa mắt một cái, Vạn Sự Thông như từ dưới đất chui lên đứng sững trước mặt mụ.

Lữ Dao Hồng kinh hãi như giữa ban ngày thấy ma, run giọng nói:

- Người...

Vạn Sự Thông giơ tay ngăn lại, cười nói:

- Ta đến thật đúng lúc, phải không...

Lữ Dao Hồng không hổ là con hồ ly tinh, chỉ một tích tắc sau, mụ đã lấy lại bình tĩnh, cười mơn nói:

- Đúng vậy, trong phòng hiện... hiện chỉ có đôi ta...

Vạn Sự Thông giọng tĩnh như không hỏi:

- Chỉ có hai ta thì sao...

Lữ Dao Hồng đưa tay xoa xoa đôi bồng đảo tròn lẳng, một tay ngoắc Vạn Sự Thông, miệng nở một nụ cười xiêu hồn nói:

- Người sờ thử ngực ta mà xem, người xuất hiện đột ngột như vậy làm người ta hết hồn, giờ tim còn đập thình thịch...

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Phu nhân, ngón đó dùng với ai còn được chứ với Vạn Sự Thông này không kiến hiệu đâu!

Lữ Dao Hồng bật cười khanh khách, nói:

- Ta không tin!

Vạn Sự Thông hừ nhẹ:

- Không tin... Đâu phải người mới thi triển ngón đó lần đầu phải không... Có khi nào người thấy ta động lòng chưa...

Lữ Dao Hồng vẫn cười mê hồn:

- Như vậy cũng chưa hay, nếu người dám để ta lừa thế mà không động lòng thì ta mới thật sự khâm phục người.

Vạn Sự Thông xằng giọng:

- Ta không cần người khâm phục, cái ta cần là sự phục tùng!

Nụ cười tắt hẳn trên môi mụ, một lát sau giọng mụ như u ất:

- Không phải ta đã tuyệt đối phục tùng người rồi đó sao...

Vạn Sự Thông cười lạnh:

- Phu nhân, chắc người đã quên ta tự xưng là “Vạn Sự Thông”!

Lữ Dao Hồng hơi tái mặt hỏi dồn:

- Người nói vậy, nghĩa là sao...

Vạn Sự Thông cất giọng cười âm lạnh:

- Phu nhân, Vạn Sự Thông này biết rõ đối thủ của mình như chính họ biết về họ vậy!

Lữ Dao Hồng lấy lại bình tĩnh, phản bác:

- Chưa chắc! Chẳng hạn như hai tên xuất hiện đêm qua ở Vũ Hoa đài, người có biết là ai đâu!

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Vì chưa trực diện tiếp xúc, bằng không chỉ cần thoáng qua ta đã có thể biết rõ lai lịch chúng rồi!

Lữ Dao Hồng cười mỉa:

- Vậy sao... Nô gia chống mắt chờ xem.

Vạn Sự Thông giọng lạnh như băng, nói:

- Phu nhân, đừng đánh trống lảng nữa, lúc này người nói “sách có câu, Vô độc bất trượng phu, các người chờ đó rồi sẽ thấy...” ý người muốn nói gì...

Lữ Dao Hồng thản nhiên:

- Bí mật riêng trong lòng ta người quản lý được sao... Nên nhớ, giữa ta và người đã có ước định, ta cũng có tự do của ta!

Giọng Vạn Sự Thông vẫn băng lạnh:

- Không sai! Ta đã hứa để cho người được tự do, nhưng nếu tự do đó có thể uy hiếp tính mạng ta thì tự do cũng không thể tồn tại!

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Nói vậy không lẽ mấy câu nói băng quơ của ta lúc này có uy lực uy hiếp đến tính mạng của người sao...

Vạn Sự Thông đáp:

- Hai câu nói đó đương nhiên không đủ uy hiếp tính mạng ta, nhưng ngôn xuất tự tâm, dã tâm của người mới đáng ghét!

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Cái này thì thật là vu oan giá họa mà...

Vạn Sự Thông ngắt lời:

- Người muốn chứng cứ...

Lữ Dao Hồng vẫn cười:

- Không sai! Không đủ chứng cứ thì không thể buột tội suông được!

Vạn Sự Thông cười lớn:

- Lữ Dao Hồng, lượng thuốc nổ chôn quanh địa thất này chắc không phải để người tự sát chứ...

Lữ Dao Hồng như nghe sét đánh ngang mày, nhưng mặt đã thành tỉnh, chỉ hơi biến sắc một chút rồi bình tĩnh nói:

- Ta đang sống khỏe tại sao lại phải tự sát...

Vạn Sự Thông hỏi:

- Vậy mớ thuốc nổ đó người chuẩn bị đối phó ai...

Lữ Dao Hồng đáp:

- Không đối phó ai hết, sau khi triệt thoái khỏi nơi đây, ta phải phá hủy địa thất này.

Vạn Sự Thông cười lạnh:

- Không phải muốn giết chết ta...

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Giữa ta và người không thù không oán, tại sao ta phải giết người...

Vạn Sự Thông đáp:

- Khẽ phất tay một cái trừ khử cả ta và Tống Thiên Hành, một mình người độc bá võ lâm, thiên hạ đại đỉnh, lý do đó chưa đủ sao...

Lữ Dao Hồng bật cười khanh khách nói:

- Đa tạ các hạ chỉ giáo, mai đây có cơ hội, Lữ Dao Hồng sẽ không bỏ qua!

Vạn Sự Thông hừ lạnh nói:

- Lữ Dao Hồng, đây là lần cuối cùng ta khoan dung đối với người, nếu còn mang ác tâm đối với ta thì... Hừ, người cứ nhớ lại thủ đoạn ngày trước ta đối phó với người!

Lữ Dao Hồng không còn cười nữa, chỉ cúi đầu trầm tư.

Vạn Sự Thông cười lạnh một mình:

- Hừ, ai ai cũng đều nói bá đạo không thể phục người, nhưng Tề Hoàn Công rõ ràng dùng bá đạo dương danh thiên hạ, cứu hợp chư hầu. Vạn Sự Thông này tự tin không kém Tề Hoàn Công, không lẽ không thể làm được một việc tương tự đối với võ lâm ngày nay sao...

Không biết là nịnh bợ hay mỉa mai, Lữ Dao Hồng cười nhẹ nói:

- Ta tin tưởng người nhất định sẽ thành công!

Giọng Vạn Sự Thông bỗng ấm dịu:

- Phu nhân, người có biết sau khi thành công, ai sẽ là người tận hưởng thành quả đó chẳng...

Lữ Dao Hồng cười mỉa:

- Không lẽ lại là ta...

Vạn Sự Thông như không nhận ra vẻ mỉa mai của đối phương, hẩn mơ màng gật đầu nói:

- Không sai! Chẳng đó người là Tề Hoàn Công của đương kim võ lâm!

Lữ Dao Hồng thấy thần thái và khẩu khí của đối phương không phải đùa, bất giác mụ cau mày hỏi:

- Vậy còn người...

Vạn Sự Thông mơ màng:

- Ta à... Ta là Quản Trọng, người giúp Tề Hoàn Công hoàn thành bá nghiệp; có điều “Quản Trọng” này, đến hư danh “Tướng Quốc” cũng không cần!

Lữ Dao Hồng cau mày càng sâu:

- Nhưng người dụng tâm đấu trí, phí hết tâm cơ như vậy để làm gì...

Giọng Vạn Sự Thông nghe xa xôi:

- Chỉ muốn chứng thực lý thuyết của ta: “Bá đạo năng phục nhân”! (Bá đạo cũng thu phục được người)!

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Ta thấy không được thuyết phục lắm! Chưa kể đến việc người phí hết tâm cơ mà cả một hư danh cũng không cần, hiện thời mỹ sắc ngay trước mặt mà tâm thần như ở tận đâu đâu; con người, sống như vậy thì sống vì cái gì...

Sắc mặt Vạn Sự Thông đại biến.

Lữ Dao Hồng trầm nghĩ:

- “Chiếc mặt nạ của người này quả là kiệt tác “xảo đoạt thiên công”, đến cả sắc diện thay đổi đều có thể biểu lộ ra ngoài...”

Nhưng bề ngoài mụ làm như không nhận thấy sự chấn động trong nội tâm của đối phương, mỉm cười nói tiếp:

- Sao người im lặng vậy, ta nói có gì không phải sao...

Vạn Sự Thông hơi nhú mày:

- Người cho rằng, người ta chỉ sống vì lục đục nam nữ... Sống như người vậy mới là uống một đời!

Lữ Dao Hồng che miệng cười, nói:

- Chứ sao nữa... Tự cổ chí kim, nữ nhân, kể cả Võ Tắc Thiên, uy như hoàng đế, còn thấy có ai sống mà thỏa mãn được như thế chẳng...

Vạn Sự Thông bất giác thở dài:

- Không sai! Tự cổ chí kim, có lẽ người là nữ nhân sống thỏa mãn nhất, biết hưởng thụ nhất!

Lữ Dao Hồng như được gãi trúng chỗ ngứa, mỉm cười nói:

- “Hảo họa kham chiết trực tu chiết

Mạc đãi vô hoa khổng chiết chi!”

(Hoa đẹp vừa lúc hái cứ việc hái, đừng chờ đến hoa tàn rồi lại đi hái cành trơ!)

- Các hạ mỹ sắc ngay trước mặt tại sao người lại không hưởng thụ để khỏi uống phí được sinh ra ở đời...

Trong ánh mắt Vạn Sự Thông toát lên một nỗi niềm khó tả, nhưng hẳn chẳng nói năng cũng không thềm cử động.

Lữ Dao Hồng nhẹ gót sen đến gần hẳn, hơi thở gấp gáp nói:

- Ta với người đã moi gan ruột nói hết những lời chân thành với nhau, từ nay có thể coi là đồng thuyền chi khách, đồng tâm hiệp lực, hoàn thành giang hồ bá nghiệp, đồng thời cùng tận hưởng những lạc thú nhân gian!

Cánh tay phải của Vạn Sự Thông đã vòng qua thắt lưng thon thon của Lữ Dao Hồng, nụ cười thâm nghĩ bụng:

- “Ta cứ tưởng người là đồ gỗ đá, nào ngờ cũng có lúc động lòng...”

Ngoài miệng “ừ” một tiếng nũng nịu nói:

- Chàng... siết chặt thêm chút nữa đi...

Nhưng thật không ngờ, lời nói có thể làm điên đảo quỷ thần trong tình cảnh như thế này lại sinh ra phản tác dụng.

Chỉ thấy Vạn Sự Thông như chạm phải lửa, thân hình chấn động, vung chưởng đẩy Lữ Dao Hồng một cái mạnh làm mù lặn đi mấy vòng mới đứng dậy được, trong khi đó, Vạn Sự Thông trợn mắt quát:

- Lữ Dao Hồng, nếu người còn thi triển thủ đoạn hồ ly đó với ta lần nữa thì đừng trách ta vô tình nặng tay với người.

Lữ Dao Hồng cố dần uất khí nói:

- Người ta có hảo ý với người...

Vạn Sự Thông lạnh lùng ngắt lời:

- Thứ hảo ý đó ta không dám nhận lãnh!

Lữ Dao Hồng dậm chân hời dỗi:

- Không nhận lãnh thì thôi, người tưởng dưới gầm trời này chỉ có một mình người là nam nhân sao...

Vạn Sự Thông bồng thờ dài, giọng nói hãn bồng hòa dịu:

- Phu nhân, thứ lỗi cho ta, ngày hôm nay tâm thần ta không được ổn định...

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Không dám! Không lẽ người quên rằng người là chúa tể của ta sao...

Sắc mặt vừa mới hòa dịu của Vạn Sự Thông răn lại như một khối băng:

- Không sai! Người luôn nhớ như vậy thì còn gì bằng...

Lữ Dao Hồng nghĩ thầm:

- “Ngày hôm nay, tên này hình như không được bình thường...”

Tâm niệm của mù chưa dứt đã nghe giọng nghiêm lạnh của Vạn Sự Thông vang lên:

- Lữ Dao Hồng! Nhớ lấy, sau khi thành công, người sẽ là bá chủ, còn bây giờ lời nói của ta là mệnh lệnh, không được phép gia giảm!

Lữ Dao Hồng gật đầu ỉu xìu như bóng phì hơi:

- Nhớ rõ rồi!

Bên ngoài có tiếng bầm báo:

- Khai bầm phu nhân, Tổng đại hiệp cầu kiến!

Lữ Dao Hồng phúi nhanh lối bụi bám trên áo, nghiêm giọng nói với ra ngoài:

- Truyền Liễu lệnh chủ thay mặt bản tòa đón khách!

Sau một tiếng “dạ”, tiếng bước chân đã biến mất ở đằng xa.

Lữ Dao Hồng nhìn Vạn Sự Thông mỉm cười hỏi:

- Ta cáo lui được rồi chứ...

Vạn Sự Thông lắc đầu:

- Không! Người phải ở lại đây!

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Người còn chưa yên tâm...

Vạn Sự Thông lạnh lùng:

- Không sai! Kinh nghiệm dạy ta biết “nhân tâm nan phòng”, người ở lại đây ta yên tâm hơn!

Lữ Dao Hồng vẫn tươi cười:

- Ít ra cũng phải để ta đi triệt thoái thuốc nổ chứ.

Vạn Sự Thông ngắt lời một cách thô bạo:

- Không cần! Ta đã sai người dọn dẹp xong rồi!

Lữ Dao Hồng gượng cười, hỏi:

- Vậy hành động đối phó Kim Thang bảo, các hạ có trợ lực giúp một tay không...

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Việc đó thuộc phạm vi tự do của người, ta không phản đối, nhưng cũng đừng mong ta trợ lực.

Lữ Dao Hồng cau mày, nói:

- Các hạ đừng quên Nam bảo Bắc thành, hai thế lực rất có ảnh hưởng trong võ lâm.

Vạn Sự Thông lạnh lùng:

- Cái đó ta biết rõ hơn người nữa!

Lữ Dao Hồng tiếp:

- Hiện thời Bắc thành đã thu phục xong, nhưng Nam bảo vẫn còn trong tay lão già ngoan cố Vân Thiết Thành, nếu không sớm thu phục sẽ là một trở ngại lớn cho việc hoàn thành bá nghiệp của ta và người.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Ta giúp người trói tay Tống Thiên Hành coi như triệt tiêu quá nửa lực lượng của đối phương, còn lại mấy tên giá áo túi cơm mà các người cũng không đối phó nổi thì nói gì đến bá nghiệp nữa!

Lữ Dao Hồng trầm tư nói:

- Chỉ cần người thật sự trói tay được Tống Thiên Hành thì quả thật giúp ích ta rất lớn, nhưng để phòng vạn nhất nên phái Tây Môn Kiệt theo giúp ta một tay.

Vạn Sự Thông nói:

- Tây Môn Kiệt à... Sao lại không được! Có điều nói để người biết, tên này là ngựa bất thuần, đối với ta còn không chịu phục, chỉ sợ người sai khiến không nổi mà thôi.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Chỉ cần người đồng ý phái hãn đi là được rồi, việc sai khiến hãn ta tự tin có thể làm được. Nam nhân trong thiên hạ trừ một mình người là ngoại lệ, ta tự tin không có ai mà ta điều khiển không nổi.

Vạn Sự Thông bồng thờ dài:

- Có lẽ công phu điều khiển người của người hơn ta, chỉ mong được như vậy.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, rồi giọng Liễu Thanh Thanh vang lên:

- Bẩm phu nhân, Tống đại hiệp đã đến!

Lữ Dao Hồng quay ra ngoài:

- Mời vào!

Cửa phòng xịch mở, Tống Thiên Hành đỉnh đạc tiến vào.

Lữ Dao Hồng, Vạn Sự Thông đồng đứng dậy nghênh đón, Tống Thiên Hành cung quyền thi lễ, cất giọng sang sảng nói:

- Tống Thiên Hành y ước đến hầu, không biết nhị vị có điều chi chỉ giáo...

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Việc giữa hai ta không phải đôi ba lời có thể giải quyết được, Tống tiên sinh lao giá đến đây, mời ngồi xuống đây ta từ từ đàm luận.

Tống Thiên Hành an nhiên ngồi xuống khách tọa, một tên thanh y tiểu tỳ dâng trà.

Tống Thiên Hành nhìn Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Theo ta nghĩ giữa ta và ngươi không có gì để “đàm luận” nữa!

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Sao lại không... Chẳng lẽ Tống Thiên Hành không muốn cứu Nam Cung cô nương thoát hiểm...

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Các hạ, những lời nói không liên quan, không cần thiết phải giông dài, mau nói mục đích ngươi hẹn ta tới đây!

Vạn Sự Thông nói:

- Điều tại hạ nói chính là có liên quan đến mục đích hẹn Tống tiên sinh tới đây.

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy ngươi nói tiếp đi.

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Tại hạ chỉ muốn đặt điều kiện với Tống tiên sinh để phóng thích Nam Cung cô nương.

Tống Thiên Hành cau mày:

- Sao chỉ nói đến điều kiện phóng thích Nam Cung cô nương... Không phải giải quyết đến cả vấn đề liên quan đến Từ đại hiệp sao...

Nụ cười vẫn không tắt trên môi Vạn Sự Thông:

- Vấn đề Từ đại hiệp không còn gì để bàn nữa rồi!

Tống Thiên Hành hơi sững người hỏi:

- Người nói sao...

Vạn Sự Thông chậm rãi giải thích:

- Từ đại hiệp đã thu sính lễ của Nhất Thống môn, đảm nhận chức vụ đệ nhất hộ pháp rồi.

Tống Thiên Hành quát lớn:

- Ta không tin Từ đại hiệp nhận lễ đầu thân làm hộ pháp cho Nhất Thống môn.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Nhưng đó là sự thật!

Tống Thiên Hành mắt tóe hàn quang, gằn giọng:

- Trừ phi các người dùng tà thuật mê hoặc chứ với lòng hiệp nghĩa của Từ đại hiệp không khi nào cam tâm đứng vào hàng ngũ của quân tà ác!

Khóe mắt Vạn Sự Thông hơi giần giật, thoáng một lúc, y nhẹ giọng nói:

- Vấn đề này xin lượng thứ, tại hạ không thể giải thích gì thêm.

Tống Thiên Hành nói:

- Không cần người giải thích ta cũng biết.

Khóe mắt của Vạn Sự Thông lại giật giật, y thở dài nói:

- Vậy Tống tiên sinh cứ cho là như vậy đi.

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Ta muốn nói chuyện trực tiếp với Từ đại hiệp!

Vạn Sự Thông nói:

- Thật đáng tiếc, Từ đại hiệp đã đi rồi.

Tống Thiên Hành hỏi lại:

- Đi rồi...

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Phải! Sáng sớm hôm nay Từ đại hiệp đã đi Lạc Dươn

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nguy Trong Gang Tắc

Tống Thiên Hành nhận bức thư từ tay Vạn Sự Thông thần thờ hỏi:

- Được, người đưa ta đi gặp nàng.

Lữ Dao Hồng từ nãy giờ ngồi yên, nghe Tống Thiên Hành nói vậy, chen lời:

- Không cần phải đi đâu xa, ngay trong phòng này cũng có thể gặp được nàng.

Mụ nhìn Vạn Sự Thông hỏi:

- Bây giờ có thể cho hai người gặp nhau được chưa...

Vạn Sự Thông cười cười gật đầu, bỗng “âm” một tiếng Vạn Sự Thông và Lữ Dao Hồng cả người lẫn ghế đột ngột biến mất dưới mặt đất, sà nhà nhanh chóng trở về nguyên trạng.

Tống Thiên Hành rợn người đưa mắt nhìn xung quanh, trong nháy mắt đã nghe tiếng cơ quan chuyển động “rắc, rắc” không dứt. Cả gian mật thất lập tức biến thành một chiếc lồng sắt chụp Tống Thiên Hành vào giữa.

Tống Thiên Hành đơn thân độc mã đột nhập hổ huyệt đối với mọi rủi ro đã có dự liệu. Bản thân chàng nghệ cao gan lớn, lại thêm có thanh kim xà nhuyễn kiếm bên mình, nên tự tin mấy cơ quan cò con này không làm sao giữ chân chàng được.

Bởi vậy những việc xảy ra trước mắt tuy có làm chàng hơi ớn lạnh nhưng cũng không đến nỗi rối loạn, đưa mắt quan sát xung quanh.

Hiện chàng đang bị giam trong một chiếc lồng sắt khổng lồ, kích thước tương tự như căn phòng lúc đầu, có điều bên trong có thêm một lớp sắt hình tròn.

Trên đầu lồng sắt có mấy lỗ nhỏ bằng ngón tay, chắc là để thông khí, cũng có thể dùng để phóng ám khí hay độc dược.

Hiện thời nhờ ánh đèn hắt qua mấy lỗ nhỏ đó mới có thể nhìn rõ mọi vật trong lồng. Đang lúc chàng định cất giọng quát mắng thì trên đỉnh lồng sắt vang lên giọng nói của Vạn Sự Thông:

- Tống tiên sinh, thật đáng tiếc, để thực hiện lời hứa với lệnh hữu Từ đại hiệp, nên tại hạ không thể

không dùng tới thủ đoạn này.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Các hạ đã hứa với Từ đại hiệp việc chi...

Vạn Sự Thông đáp:

- Về việc này, thứ cho tại hạ tạm giữ bí mật, chờ đến lúc sau này Tống tiên sinh sẽ biết.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Người tưởng với chiếc lồng sắt nhỏ này có thể giữ chân được Tống Thiên Hành...

Vạn Sự Thông nói:

- Tống tiên sinh thần công cái thế, lại có thêm kim xà bảo kiếm chém sắt như chém bùn. Với một món đồ chơi này đương nhiên không thể giữ chân Tống tiên sinh, nhưng tại hạ xin nhắc một điều, Tống tiên sinh không được vọng động!

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Không lẽ bên ngoài lớp vỏ sắt kia còn có chất độc...

Giọng cười của Vạn Sự Thông lạnh lạnh vọng xuống:

- Tống tiên sinh liệu việc như thần, chắc không cần tại hạ giải thích thêm.

Tống Thiên Hành khẽ nhếch môi cười:

- Các hạ tưởng Tống Thiên Hành lại sợ độc sao...

Vạn Sự Thông đáp:

- Độc, Tống tiên sinh đương nhiên không sợ nhưng vì sự an toàn của người khác, Tống tiên sinh sẽ không dám mạo hiểm! Tống tiên sinh thử nhìn lại xem ai ở sau lưng!

Vạn Sự Thông vừa dứt lời, ánh sáng ở ngoài đột nhiên tràn ngập trong phòng, sáng tựa ban ngày.

Tống Thiên Hành hơi giật mình, từ từ quay lại, nhưng ánh mắt chàng vừa chạm phải bóng người ở đằng sau, như đụng phải lửa, cấp tốc quay lưng lại, đồng thời quát vang:

- Vạn Sự Thông! Người thật là đê tiện!

Giọng Vạn Sự Thông cười ha hả, nói:

- Xin Tống tiên sinh nhẹ lời một chút. Sự sắp xếp này không phải là ý Vạn Sự Thông.

Tống Thiên Hành vẫn chưa nguôi giận:

- Không phải ý của người thì ý của ai...

Vạn Sự Thông đáp:

- Chính là làm theo ý của quý hữu Từ Quân Lượng!

Tống Thiên Hành càng giận hơn:

- Láo! Ta không tin...

Việc gì làm cho Tống Thiên Hành, vốn là một con người trầm tĩnh kích động đến như vậy... Thì ra bức tường sắt, sau lưng Tống Thiên Hành không biết tự bao giờ đã bày trí cực kỳ hoa lệ, như chuẩn bị sẵn cho tân lang, tân nương trong đêm động phòng.

Nhưng nếu chỉ có bấy nhiêu cũng không có gì đáng nói, trên giường còn có một mỹ nhân toàn thân không một mảnh vải, chỉ có một tấm sa mỏng như cánh chuồn đập hờ hững bên trên, điều độc hại hơn cả là mỹ nhân ấy chính là Nam Cung Tranh!

Lúc này Tống Thiên Hành dù chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng hầu như những chỗ không nên phô bày của một nữ nhân, chàng đã nhìn thấy hết. Nhưng điều khiến chàng giận hơn hết là sắc mặt Nam Cung Tranh, cả hai mắt nhắm nghiền, hơi thở gấp rút. Rõ ràng không những nàng bị khống chế huyết đạo mà còn bị cho uống một thứ dược vật tà quái nào đó!

Trước tình cảnh như vậy thử hỏi Tống Thiên Hành làm sao giữ bình tĩnh được...

Giọng Vạn Sự Thông cười cười vọng xuống:

- Tống tiên sinh ăn nói nên giữ sự thanh tao!

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Đối với quân mặt người dạ thú như người thì cần gì đến sự thanh tao!

Giọng Vạn Sự Thông buồn buồn:

- Tống tiên sinh hiểu lầm cho tại hạ, thế nhưng cũng không trách được người.

Trước tình cảnh như thế này thì bất cứ ai cũng trút hết tội lỗi cho tại hạ.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Nghe khẩu khí người thì hình như người bị oan...

Vạn Sự Thông nói:

- Tại hạ có bị hàm oan hay không thì một lời của tại hạ cũng khó làm cho Tống tiên sinh tin. May mà Tống tiên sinh nói sắp tới đây sẽ đi Bắc Mang sơn. Chừng đó Tống tiên sinh cứ hỏi Từ đại hiệp sẽ biết rõ thực hư.

Tống Thiên Hành nói:

- Đó là việc về sau, còn hiện giờ người... người...

Ra đi chuyến này Tống Thiên Hành đã dự kiến tất cả các loại cạm bẫy mà đối phương đặt để hại chàng. Nhưng việc xảy ra trước mắt quả thật vượt quá xa sức tưởng tượng của chàng. Bởi vậy, không những khiến chàng biến thành một người khác mà cả đến một câu nói đầy đủ cũng không diễn đạt được.

Vạn Sự Thông nói:

- Trong bức thư của quý hữu Từ đại hiệp ít nhiều có nhắc đến vấn đề này, hiện tại tiện cho Tống tiên sinh hơn bao giờ hết, đã như vậy không lẽ còn chờ tại hạ chỉ điểm thêm...

Tống Thiên Hành không nén được cơn giận tràn lên cổ, mắng lớn:

- Súc sinh, câm miệng!

Giọng Vạn Sự Thông vẫn bình tĩnh như thường:

- Dù sao thì cái họa này cũng trút lên đầu ta rồi. Tống tiên sinh cứ mắng cho hả dạ.

Tống Thiên Hành nghiến răng kèn kẹt, nói:

- Mắng người thì nói làm gì! Trừ phi ta không còn sống mà ra khỏi nơi này, bằng không, ta nhất định lột da, rút gân người mới thôi!

Vạn Sự Thông cười lớn:

- Đó là việc về sau, còn hiện giờ người có làm dữ thế nào cũng không thể giải quyết được vấn đề!

Dừng một lát, giọng nói y trở nên trang trọng:

- Tống tiên sinh, xin tạm thời dẫn cơn nóng giận, cố bình tâm tĩnh trí mà nghe người ngoài cuộc nói đôi

lời.

Tống Thiên Hành chỉ hừ lạnh một tiếng, không phản đối.

Vạn Sự Thông tiếp:

- Từ đại hiệp đã có nỗi khổ không thể nói ra mà phải nhượng người bạn tình luyện ái bao năm nay. Còn Tống tiên sinh tuy có một Vân tứ tiểu thư, song hoa quy về một chủ, cùng lắm cũng chỉ có thêm một giai thoát vô lâm. Có bức thư của Từ đại hiệp lại thêm Vạn Sự Thông với Lữ tiên tử làm chứng thì còn ai chê trách gì Tống tiên sinh được...

Tống tiên sinh cứ ngồi hưởng phúc trần gian, tội gì lại...

Tống Thiên Hành lại gầm lên cắt lời:

- Câm miệng!

Vạn Sự Thông cười ha hả nói:

- Câm miệng thì câm miệng, nhưng tại hạ xin nhắc để Tống tiên sinh biết. Nam Cung cô nương đã uống “hòa hợp tiên lộ” của Lữ tiên tử, trong một thời gian nếu không được thang thuốc giải của Lữ tiên tử, đồng thời Tống tiên sinh cũng không chịu tùng quyền thì hậu quả... ha ha ha!

Tống Thiên Hành buộc miệng hỏi:

- Hậu quả thế nào...

Vạn Sự Thông chậm rãi đáp:

- Hậu quả à... Mạch máu toàn thân vỡ hết, chân âm khô kiệt rồi chết!

Tống Thiên Hành nghiêng răng gằn giọng:

- Vạn Sự Thông, Tống Thiên Hành ta là người ngăn trở người xưng bá giang hồ, vậy người cứ việc dùng thủ đoạn tàn độc nhất đối phó ta, còn Nam Cung cô nương là một nữ nhân, người cần gì phải dùng đến thủ đoạn đê hèn này để vui dập đời nàng...

Vạn Sự Thông cười nhẹ nói:

- Tống tiên sinh, việc này còn tốt cho nàng chứ sao lại gọi là vui dập... Cũng xin nói rõ một chút, từ khi mang nàng từ Thiết Ký tiền trang về đây cho đến bây giờ, mọi việc đều do chính tay Lữ tiên tử sắp xếp, chưa hề có một xú nam nhân nào chạm đến người nàng. Lữ tiên tử, ta nói có sai không...

Giọng Lữ Dao Hồng đáp:

- Không sai! Mọi việc đều do chính tay nô gia sắp xếp!

Tống Thiên Hành cố nén lửa giận đang đốt cháy tâm can, nói:

- Vạn Sự Thông. Đêm trước ngươi đã nói với ta thế nào...

Vạn Sự Thông im lặng một lúc rồi nói:

- Tống tiên sinh sao lại lôi kéo đến đêm trước vào đây... Lúc đó tại hạ nói nhiều thứ làm sao còn nhớ được!

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Vậy để ta nhắc lại cho ngươi nhớ, ngươi nói không muốn Từ đại hiệp giúp Nhất Thống môn. Cũng không muốn Từ đại hiệp giúp ta, nghe khẩu khí ngươi dường như phiêu diêu bất phàm...

Vạn Sự Thông bật cười:

- Không sai! Ta không phủ nhận đã nói những lời như vậy, đồng thời ta cũng có nói, đối với Tống tiên sinh ta không hề có ác ý. Chỉ cần Tống tiên sinh rút lui khỏi giang hồ.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười mỉa:

- Nhưng bây giờ thì ngươi đã hiện nguyên hình một con hồ ly!

Vạn Sự Thông nói:

- Việc này có đáng gì đâu, binh pháp có câu:

“Hư giả thực chi, thực giả hư chi”.

Tống tiên sinh là đại hiệp gia, không lẽ điều này cũng không thông...

Dừng một lát, y cười nhẹ tiếp:

- Ít ra lúc sáng ta đã nói một câu thật lòng và bây giờ vẫn còn nguyên giá trị, đó là tại hạ đối với Tống tiên sinh không hề có ác ý, chỉ cần Tống tiên sinh rút lui khỏi giang hồ.

Tống Thiên Hành thở dài cười chiếc ác ngoài đưa tay ra sau đập lên người Nam Cung Tranh, trầm giọng hỏi:

- Có thật lời nói của ngươi cũng còn nguyên giá trị...

Vạn Sự Thông đáp:

- Đương nhiên!

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy người hãy ném giải dược cho Nam Cung cô nương xuống đây, rồi hai ta sẽ bàn tiếp!

Vạn Sự Thông nói:

- Tống tiên sinh tưởng Vạn Sự Thông là trẻ lên ba hay sao... Nếu người không nói năng cụ thể thì ta không giao thuốc giải đâu!

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Người giao ra thuốc giải, tại hạ lập tức khởi hành đi Bắc Mang sơn. Nếu Từ đại hiệp chịu thay đổi lập trường hiện thời thì ta rút lui khỏi giang hồ.

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Tình cảnh này mà Tống tiên sinh còn ra điều kiện với tại hạ! Xin đừng quên thân phận của Tống tiên sinh hiện thời!

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm:

- Người cho rằng ta đã là tù nhân của người...

Vạn Sự Thông cười lạnh nói:

- Sự thực đã là như vậy, Tống tiên sinh đừng tự dối lòng nữa. Hiện thời người chỉ còn hai con đường để chọn:

một là đầu hàng vô điều kiện, rút lui khỏi giang hồ, hai là ngoan ngoãn hưởng thụ diễm phúc trước mắt!

Tống Thiên Hành nghiêng chặt răng không nói.

Vạn Sự Thông cười lạnh tiếp:

- Tống Thiên Hành còn trù trừ do dự không những hại mình mà còn hại người, Nam Cung cô nương uống “hòa hợp tiên lộ” đã nửa thời thần, nếu kéo dài thêm nửa thời thần thì Tống tiên sinh sẽ gián tiếp sát hại Nam Cung cô nương đó!

Tống Thiên Hành nổi giận quát:

- Thất phu tâm miệng! Cần thiết, ta thà hy sinh một Nam Cung cô nương cũng không bỏ qua cho người...

Vạn Sự Thông cười âm lạnh:

- Chỉ cần Tống tiên sinh đủ nhẫn tâm làm việc đó thì một mạng của Vạn Sự Thông này có đáng gì.

Dừng một lát, bỗng như chợt nhớ ra điều gì, y tiếp:

- Phải rồi, Tống tiên sinh giải khai huyết đạo cho Nam Cung cô nương, đưa thư cho Từ đại hiệp cho nàng đọc xem phản ứng thế nào...

Tống Thiên Hành nghiêng răng nói:

- Ta biết phải làm thế nào!

Vạn Sự Thông giọng bình thản:

- Nguyên lúc đầu Nam Cung cô nương không chịu hợp tác, bắt đả dĩ phải chế huyết đạo nàng, sau khi uống “hòa hợp tiên lộ” đồng thời không khác chi người thường, giải huyết cho nàng cũng không thành vấn đề. Còn không huyết đạo bị chế của nàng, ngoài “Á huyết” còn có “Nhũ Căn” huyết, Tống tiên sinh là đại hành gia chắc biết phải giải huyết như thế nào!

Y cất giọng cười âm lạnh rồi tiếp:

- Lời cần nói, tại hạ đã nói xong, không dám quấy nhiễu thời giờ quý báu của Tống tiên sinh nữa, tại hạ cáo lui.

Tống Thiên Hành quát lớn:

- Khoan đã!

Vạn Sự Thông vẫn cười:

- Tống tiên sinh “khoan” mấy lần nữa thì lỡ hết công việc đó! Thời khắc không đây nửa thời thần nữa rồi đó!

Âm thanh lời nói cùng tiếng bước chân xa dần rồi im bật. Tống Thiên Hành như đứng trên đồng lửa nhưng không biết phải làm sao hơn.

Im lặng một lát, chàng bước chân nặng nề đến gần chiếc giường, nhẹ giọng nói:

- Nam Cung cô nương, lúc nãy tại hạ với Vạn Sự Thông đối đáp, chắc cô nương đã nghe rõ...

Nàng khẽ mở đôi mắt nhòa lệ gật đầu.

Không biết vì thẹn hay vì tác dụng của độc chất mà đôi má nàng đỏ dừ.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Nếu giải huyết đạo, cô nương có thể chọi được nửa thời thần nữa không...

Nam Cung Tranh nghiêng răng gật đầu.

Tống Thiên Hành búng chỉ, cách không giải “á huyết” cho nàng, đồng thời nghiêm giọng nói:

Hiện thời không cần thiết phải nói chuyện, trước tiên tìm cách ra khỏi đây rồi hãy nói!

Nam Cung Tranh nói qua hơi thở:

- Tống tiên sinh, mau... mau giải khai huyết đạo trước...

Nàng chỉ nói được bấy nhiêu rồi im lặng.

Tống Thiên Hành đỏ mặt ấp úng:

- Cái đó chờ sau khi thoát hiểm rồi...

Tống Thiên Hành cũng chỉ ấp úng được bấy nhiêu.

Thì ra huyết đạo bị chế còn lại là “Nhũ căn huyết”, thủ đoạn này của đối phương là tàn độc, nhũ bộ của nữ nhân vốn là vật mềm không thể dùng thủ pháp cách không điểm huyết, tương tự vậy cũng không thể dùng thủ pháp cách không để giải huyết đạo!

Nhưng nam nữ thọ thọ bất tương thân, làm thế nào để giải khai huyết đạo cho đối phương...

Cái khó này khiến một nam tử hán không sợ trời không sợ đất như Tống Thiên Hành ú ớ nói chẳng nên lời.

Nam Cung Tranh cười buồn nói:

- Ta còn không ngại tiếng nam nữ thọ thọ bất tương thân. Tống tiên sinh còn ngại gì mà chưa chịu xuất thủ...

Tống Thiên Hành cười ngược nói:

- Nam Cung cô nương, chúng ta nên vượt thoát khỏi chốn này sẽ tính.

Nam Cung Tranh nghiêm giọng nói:

- Tổng tiên sinh đọc sách tiên hiền, chẳng lẽ không hiểu câu “ngộ biến tòng quyền”.

Tống Thiên Hành vẫn ấp úng:

- Ta nghĩ... ta nghĩ...

Nam Cung Tranh thở dài:

- Đừng ngần ngại gì nữa, Tổng tiên sinh giải khai huyết đạo cho ta, biết đâu ta có thể giúp ích cho việc tìm đường thoát thân.

Tống Thiên Hành nói:

- “Hòa hợp tiên lộ” của Lữ Dao Hồng đã được hữu danh trên giang hồ, sau khi giải khai huyết đạo, nếu cô nương không khống chế nổi thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nam Cung Tranh nói:

- Có lẽ Lữ Dao Hồng đánh giá quá thấp công lực của ta, hoặc giả mù quá tin tưởng vào uy lực của tà dược mà dùng phân lượng quá ít, bởi vậy sau khi giải khai huyết đạo ta nghĩ có thể chi trì được ít lâu. Thậm chí có thể bức độc khí ra ngoài.

Tống Thiên Hành như không tin vào tai mình:

- Thật vậy sao... Nếu được vậy thì hay quá.

Nam Cung Tranh cười thều nảo:

- Tổng tiên sinh cứ yên tâm, dù không chống chọi nổi với độc dược, ta cũng không để liên lụy tới Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành gượng cười thốt:

- Việc đã đến nước này, còn nói chi tới liên lụy hay không liên lụy.

Nam Cung Tranh nói:

- Vậy người còn sợ gì nữa mà chưa chịu ra tay...

Tống Thiên Hành cúi đầu:

- Nhưng... nhưng...

Nam Cung Tranh lại thở dài u oán:

- Tổng tiên sinh, trong tình cảnh này còn gì nữa mà phải ngại, hơn nữa cả ta và người đều không phải loại tục nam tục nữ, phải không...

Trầm tư một lúc lâu, Tống Thiên Hành kiên quyết gật đầu:

- Được rồi, để tại hạ giải khai huyết đạo cho cô nương trước...

Vừa nói vừa cúi xuống nhắm ngay chỗ cao trên ngực Nam Cung Tranh chộp tới.

Nam Cung Tranh tuy nói cứng nhưng dù sao cũng là một nữ nhân, sắc mặt ửng hồng của nàng càng đỏ hơn, đôi mắt từ từ khép lại, dòng lệ từ từ chảy dài xuống má.

Trong một tích tắc, bàn tay chàng chạm phải núm bộ nàng, dù cách một lần áo và mảnh sa nhưng hai người như chạm phải điện. Nam Cung Tranh bất giác thốt lên một tiếng rên nhỏ càng khiến Tống Thiên Hành hồn phi phách tán. Tâm trạng vốn đập loạn trong lồng ngực chàng, bây giờ càng nhảy như điên cuồng, đôi bàn tay run rẩy của chàng càng rối loạn hơn.

Bởi vậy, việc giải khai huyết đạo vốn chỉ cần một cái điểm nhẹ mà chàng run rẩy sờ soạng một lúc lâu mới giải được.

Giải xong huyết đạo cho Nam Cung Tranh, Tống Thiên Hành thân đã ướt đẫm mồ hôi.

Nam Cung Tranh từ từ duỗi thẳng tứ chi, thở ra, nói:

- Đa tạ Tổng tiên sinh, hãy để ta tịnh tâm điều tức một lát.

Vừa nói, vừa cất thân ngồi dậy.

Cử động của nàng vốn rất bình thường nhưng vì đang lỏa thể nên vừa ngồi dậy chiếc áo của Tống Thiên Hành đập lên mình nàng tuột xuống, thân hình lồ lộ của nàng lại hiện nguyên vẹn không chút che đậy trước mặt Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành thất kinh vội quay người đi, Nam Cung Tranh cũng vội khoác áo khoác lên người, vừa nghiêng răng cắn hận nói:

- Chỉ mong ta còn sống thoát khỏi nơi này thì Lữ Dao Hồng, món nợ này người sẽ trả gấp trăm gấp ngàn lần!

Tống Thiên Hành giơ tay áo lau mồ hôi rồi tháo nhanh thanh nhuyễn kiếm buộc nơi thắt lưng xuống cầm nơi tay rồi chậm bước đến trước bức tường sắt, ngừng tụ chân lực chuẩn bị phá bức tường sắt.

Ngay lúc mũi kiếm chàng sắp chạm vào bức tường, bỗng từ bên trên có tiếng quát vọng xuống:

- Tổng tiên sinh! Dừng tay!

Tống Thiên Hành chông mũi kiếm lên bức tường, không hạ tay xuống, lạnh lùng nói:

- Ta không sợ gì thứ chất độc ấy!

Từ bên trên một giọng nói lo lắng vọng xuống:

- Tổng tiên sinh không sợ gì nhưng Nam Cung cô nương đánh hành công không chịu nổi chất độc công kích.

Lúc này chàng đã nghe ra giọng nói của đối phương:

- Người là Trình Hoài...

Giọng từ bên trên đáp:

- Phải, chính tại hạ. Đa tạ Tổng tiên sinh còn nhận ra kẻ hèn này.

Tống Thiên Hành vẫn lạnh lùng:

- Còn Vạn Sự Thông và Lữ Dao Hồng đâu...

Trình Hoài đáp:

- Họ đi hết rồi!

Tống Thiên Hành hỏi lại:

- Đi hết rồi...

Trình Hoài đáp:

- Phải! Đi hết rồi, hiện thời cả một ngôi cổ mộ này chỉ còn lại mỗi một mình tại hạ.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Tại sao người còn chưa đi...

Trình Hoài cười khan mấy tiếng:

- Họ muốn giữ lại một người trông coi nơi đây, tại hạ xin được ở lại.

Tống Thiên Hành lại hỏi:

- Tại sao người lại tự nguyện xin được ở lại...

Trình Hoài gượng cười:

- Tống tiên sinh, đêm nay là đúng kỳ huyết đạo...

Tống Thiên Hành cười lạnh ngắt lời:

- Người muốn ta giải trừ cấm chế cho người sao còn ngăn cản ta phá tường đi ra...

Trình Hoài nói:

- Theo chỗ tại hạ được biết, một bức tường này có hai lớp, bên ngoài có thiết kế cơ quan phóng độc châm và độc khí, hơn nữa cơ quan đóng mở bức tường sắt này sau một thời thần sẽ tự động mở ra. Bởi vậy Tống tiên sinh bắt tất phải mạo hiểm.

Tống Thiên Hành nhíu mày hỏi:

- Lời người nói có thật không...

Trình Hoài cười khố:

- Sinh mạng của tại hạ còn nằm trong tay Tống tiên sinh, tại hạ dù không nghĩ đến sự an nguy của Tống tiên sinh cũng phải nghĩ đến tính mạng mình chứ.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Trước khi bỏ đi chúng có cản dận người điều gì không...

Trình Hoài đáp:

- Lữ Dao Hồng không nói gì nhưng có giao lại cho tại hạ một hoàn thuốc giải độc dặn đưa cho Nam Cung cô nương dùng.

Tống Thiên Hành sáng mắt hỏi dồn:

- Người không nghe lầm chứ...

Trình Hoài tự tin:

- Tuyệt đối không thể sai được!

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy người ném thuốc giải xuống ta xem thử!

Trình Hoài ứng tiếng, qua lỗ hồng ném xuống một hoàn thuốc.

Tống Thiên Hành đón lấy xem, thì ra là một hoàn thuốc màu trắng xám, to bằng hạt đậu, đưa lên mũi người chỉ thấy một mùi thơm hăng hăng. Tống Thiên Hành chưa dám định chắc để Nam Cung Tranh uống, ngần đầu lên hỏi:

- Tại sao Lữ Dao Hồng để lại giải dược... Người có biết không...

Trình Hoài đáp:

- Chính Vạn Sự Thông yêu cầu làm như vậy...

Tống Thiên Hành nhíu mày lăm bẫm:

- Có việc như vậy sao...

Trình Hoài tiếp:

- Vạn Sự Thông còn có lời nhắn lại cho Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành vội hỏi:

- Hẳn nói thế nào...

Trình Hoài đáp:

- Tại hạ cứ sự thực nhắc lại, Tống tiên sinh không được nổi giận với tại hạ!

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Được rồi, người nói đi.

Trình Hoài nói:

- Vạn Sự Thông nói:

lần này hẳn không làm khó ta quá mức, coi như trừng phạt nhẹ nhàng, nếu còn ngoan cố không chịu rút lui khỏi giang hồ, thì từ nay về sau sẽ còn những phiền phức nặng nề hơn, cho đến khi Tống tiên sinh rút lui khỏi giang hồ mới thôi.

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Được, ta cứ chờ rồi sẽ thấy!

Lúc này chàng hoàn toàn tin hoàn thuốc không phải là thuốc giả, bèn đến gần Nam Cung Tranh nói:

- Nam Cung cô nương, hoàn thuốc này chắc không phải thuốc giả, Nam Cung cô nương uống thử xem thế nào.

Nam Cung Tranh tuy lúc này cố vận công chống chọi với độc chất nhưng tình hình càng lúc càng tồi tệ, mặt này đỏ như lửa, cả đôi mắt nàng cũng đỏ tọng máu, rõ ràng nàng đã cố gắng hết sức nhưng không mấy công hiệu, nếu không tìm biện pháp nào khác e rằng đã đến lúc nàng không còn chịu nổi nữa.

Nam Cung Tranh không nói lời nào, chỉ há miệng cho Tống Thiên Hành bỏ hoàn thuốc vào miệng.

Tống Thiên Hành ngược mặt lên hỏi Trình Hoài:

- Trình Hoài, bên ngoài còn nghe động tịnh nào khác không...

Trình Hoài như không hiểu ý, hỏi:

- Đâu còn động tịnh gì khác!

Tống Thiên Hành nói:

- Ý ta muốn hỏi phía Thiết Ký tiền trang có phải người tới không...

Trình Hoài “à” lên một tiếng nói:

- Tống tiên sinh không nhắc tới thì tại hạ quên mất, phía Thiết Ký tiền trang có hai người tới, một là Thạch đảo chủ, còn người kia là Chu Chấn Bang.

Tống Thiên Hành vội hỏi:

- Cả hai người bọn họ cũng đi cả rồi à...

Trình Hoài mỉm cười:

- Cả hai người đều bị lọt vào thạch lao của bốn bang.

Tống Thiên Hành hơi giật mình:

- Có bị thọ thương không...

Trình Hoài đáp:

- Người thì không bị thương tích gì có điều không ra được.

Tống Thiên Hành nóng nảy nói:

- Người thả họ ra trước đi.

Trình Hoài ấp úng:

- Tại hạ... thật không dám.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Tại sao lại không dám...

Trình Hoài cười khố:

- Vạn Sự Thông cùng Lữ Dao Hồng trước khi đi còn dặn lại, phải để đích thân Tống tiên sinh thả họ ra.

Tống Thiên Hành chau mày:

- Sớm hay muộn chẳng qua chỉ một thời thần mà thôi, chẳng lẽ việc này bên trong còn có điều khúc chiết...

Trình Hoài nói:

- Khúc chiết thì có, nhưng trong nhất thời tại hạ không dám nói chắc.

Tống Thiên Hành chậm rãi nói:

- Người thử nói xem.

Trình Hoài dường như hơi do dự:

- Tống tiên sinh, trước khi tại hạ nói ra xin người hứa cho một điều.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Người còn dám đặt điều kiến với ta...

Trình Hoài cười khố:

- Con người ta chỉ một lần chết, thật ra chết cũng không đáng sợ lắm. Nhưng lần này tại hạ hồi đầu

hưởng thiện đoái công chuộc tội, không lẽ Tống tiên sinh còn chưa chịu thứ tha...

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Được rồi, người cứ nói ra thử xem có đáng để ta hứa hay không...

Trình Hoài nói:

- Tống tiên sinh, sau khi tại hạ nói ra người phải bảo đảm sự an toàn cho ta.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Chỉ cần tin tức của người đáng giá, không những ta bảo đảm sự an toàn mà còn cho người một cơ hội làm lại cuộc đời.

Trình Hoài nói:

- Theo chỗ tại hạ tổng hợp từ những nguồn tin khác nhau thì chuyến này chúng lo đến Thái Hồ bất thần tấn công Kim Thang bảo!

Tống Thiên Hành nghe lạnh người, hỏi:

- Người biết bao giờ chúng mới phát động tấn công không...

Trình Hoài nói:

- Chúng ra đi gấp gáp như vậy rất có thể sáng sớm đêm nay sẽ phát động tấn công!

Tống Thiên Hành hỏi:

- Bây giờ là giờ nào rồi...

Trình Hoài đáp:

- Bây giờ đã cuối giờ mùi.

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Chiếc lồng sắt này còn chùng bao lâu nữa mới mở ra...

Trình Hoài đáp:

- Ít nhất phải nửa thời thần nữa.

Lúc này Nam Cung Tranh đã giải hết chất độc trong người, xốc lại chiếc áo, rồi nói:

- Tổng tiên sinh, người không thấy hành động của tên họ Trình này có điều khả nghi sao...

Tổng Thiên Hành thở dài:

- Nam Cung cô nương, việc này hậu quả không nhỏ, bởi vậy thà là tin nó có thật còn hơn để nó xảy ra rồi trở tay không kịp. Sao... Không lẽ giải được không kiến hiệu...

Nam Cung Tranh lắc đầu:

- Giải được thì không giả, nhưng...

Trình Hoài chen lời:

- Nam Cung cô nương, giải được đã không giả thì cô nương còn điều gì hoài nghi tại hạ...

Nam Cung Tranh trầm giọng nói:

- Họ Trình kia, người thử nghĩ xem, trong Nhất Thống môn, thân phận của người thế nào mà Lữ Dao Hồng phải người ở lại, nội điểm này chưa đủ khả nghi sao...

Trình Hoài cười khố:

- Ý cô nương muốn nói Lữ Dao Hồng để tại hạ lại mà không nghĩ đến việc tin tức bị lộ ra ngoài phải không...

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Không sai! Lữ Dao Hồng là một con hồ ly thành tinh, điều ta nghĩ ra thì mục nhất định phải nghĩ ra.

Trình Hoài phản đối:

- Việc này cũng do Vạn Sự Thông thành toàn, lời nói của y Lữ Dao Hồng không dám sai!

Nam Cung Tranh trầm tư:

- Con người của Vạn Sự Thông quả là thần bí khôn lường.

Quay sang Tổng Thiên Hành, cô nói:

- Tổng tiên sinh, lại lịch của tên Vạn Sự Thông này đến giờ người vẫn chưa nhìn ra...

Tổng Thiên Hành lắc đầu thở dài:

- Chưa thấy chút manh mối nào, con người của y cực kỳ lạ lùng, những hành động và lời nói của y không thể lấy những suy đoán bình thường mà đoán định được!

Nam Cung Tranh nói:

- Tổng tiên sinh đưa thư của Từ đại hiệp ta xem thử.

Tống Thiên Hành hơi nhíu mày:

- Hiện thời nguy cơ chưa giải trừ, tại hạ đang định phá tường xông ra, Nam Cung cô nương chờ một lát...

Nam Cung Tranh thở dài:

- Có gấp cũng không gấp đến như vậy mà, Tổng tiên sinh!

Tống Thiên Hành thở dài đưa thư của Từ Quân Lượng cho nàng.

Nam Cung Tranh xem thư, bất giác thần thái nàng biến cải cực kỳ thảm trọng. Chỉ thấy nàng nghiêng răng quát lớn:

- Quả là quân vô sỉ!

Phong thư đã biến thành bột giấy bay lả tả.

Tống Thiên Hành tròn mắt hỏi:

- Trong thư Từ đại hiệp nói thế nào...

Nam Cung Tranh chưa nguôi cơn giận:

- Tổng tiên sinh chắc cũng có thể tưởng tượng được rồi, cần gì phải hỏi!

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Nam Cung cô nương, tại hạ xin nhắc cô nương một điều, có thể đó không phải là thư của Từ đại hiệp!

Nam Cung Tranh hơi sững người:

- Ý người là rất có thể chàng bị bức bách viết phong thư này...

Tống Thiên Hành sắc mặt nghiêm trọng nói:

- Tại hạ nghĩ không còn giải thích nào hợp lý hơn nữa!

Nam Cung Tranh thở dài u oán nói:

- Chỉ mong là sự việc được như vậy.

Tống Thiên Hành ngừng mặt lên nói:

- Trình Hoài, người lập tức đi thả Thạch đảo chủ, ta ở đây sẽ phá tường ra.

Trình Hoài kinh hãi nói:

- Tống tiên sinh, việc thả Thạch đảo chủ, tại hạ lập tức thi hành, nhưng việc phá tường xin Tống tiên sinh chờ liệu.

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Không cần phí lời nữa!

Trình Hoài cung kính nói:

- Được rồi, tại hạ đi ngay!

Tống Thiên Hành liếc nhanh về phía Nam Cung Tranh rồi nhìn lại mình, một người thì mặc trường bào của nam nhân, một người thì chỉ mặc áo lót bên trong, trông rất hoạt kê. Bởi vậy chàng gọi với tới Trình Hoài:

- Còn nữa, người chuẩn bị sẵn y phục cho Nam Cung cô nương.

Tiếng nói cùng tiếng bước chân của hắn càng lúc càng xa dần.

Tống Thiên Hành nhìn Nam Cung Tranh nói:

- Nam Cung cô nương, thời gian rất cấp bách, chờ thêm nửa thời thần nữa, đành phải mạo hiểm phá tường mà ra thôi.

Nam Cung Tranh gật đầu nói:

- Ta tán thành!

Tống Thiên Hành nói tiếp:

- Nam Cung cô nương, tóng thế tòng quyền, cô nương tạm thời núp sau lưng tại hạ, nhờ có mai phục, tại hạ không thể phân tâm chiếu cố được.

Nam Cung Tranh hơi ngần ngừ một lát rồi vén áo leo lên lưng Tống Thiên Hành, đồng thời nhẹ nhàng

vòng tay ôm cổ chàng.

Tống Thiên Hành bỗng cảm thấy một luồng khí nóng truyền khắp châu thân, đặc biệt hai vật mềm mềm từ trên lưng khiến chàng nhột nhạt vô cùng.

Tống Thiên Hành bất giác hít một hơi dài chân khí cố giữ bình tĩnh trong thâm tâm, rồi trầm giọng nói:

- Nam Cung cô nương, mau bế hô hấp để tụ chân lực bảo hộ châu thân, đề phòng huyền công chân lực của tại hạ không đủ bao kín cho hai người.

Nam Cung Tranh tuy xuất thân từ “Thần Nữ môn” lại nữa vì chức nghiệp của nàng thường xuyên tiếp xúc với nam nhân, nhưng kiểu tiếp xúc da thịt quá thân cận với nam nhân như thế này thì quả là lần thứ nhất!

Mặc dù giữa Tống Thiên Hành và nàng đã từng diễn ra một màn giải “Nhũ căn huyết” và mặc dù giữa hai người còn cách nhau tới vài lần vải, nhưng thứ hơi hớm đàn ông nồng lẩn toát ra từ ngoài Tống Thiên Hành vẫn khiến nàng ngây ngất. Ngực đập thành thịch, tâm trí gần như mê loạn, đáp lại lời Tống Thiên Hành, nàng nói một cách hàm hồ:

- Ta biết... ta biết rồi...

Ngay lúc ấy bỗng đâu Trình Hoài vội vang trở lại kêu lớn:

- Tống tiên sinh, Tống tiên sinh, người chưa bắt đầu phá tường chứ...

Tống Thiên Hành đáp:

- Chưa! Có việc gì mà người trở lại vậy...

Trình Hoài đáp:

- Suýt chút nữa tại hạ quên mất một việc quan trọng, chiếc lồng sắt này ba bên là vách đá, chỉ có phía chiếc giường là có thể phá ra được.

Tống Thiên Hành hừ lạnh một tiếng hỏi:

- Xem ra tình hình ở đây người biết được cũng không ít!

Trình Hoài cười khố:

- Tống tiên sinh chớ hiểu lầm, những việc này do Vạn Sự Thông trước khi bỏ đi dùng truyền âm nói cho tại hạ biết.

Tống Thiên Hành hơi trầm tư, hỏi tiếp:

- Hẳn dùng truyền âm nói với người chắc không chỉ có một việc này...

Trình Hoài đáp nhanh:

- Phải, hẳn còn chặn tại hạ cố gắng ngăn cản Tống tiên sinh mạo hiểm phá tường, chừng không ngăn cản được thì chỉ hướng có thể phá mà ra.

Tống Thiên Hành nói:

- Được rồi, người mau đi thả Thạch, Chu nhị lão ra, rồi ra ngoài chờ ta.

Trình Hoài “ạ” một tiếng, rồi chạy đi.

Nam Cung Tranh thở dài nói:

- Tên Vạn Sự Thông này thật không thể hiểu được, thực ra hẳn thuộc loại người nào...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- “Kiến quái bất quái, kỳ quái tự bại”! (Gặp điều kỳ lạ mà không lạ thì điều kỳ lạ sẽ không lạ nữa)!

Hiện thời ta không nên phí tâm đi tìm hiểu con người đó thuộc loại người gì.

Nam Cung Tranh bồng lái câu chuyện qua chủ đề khác:

- Tống tiên sinh định bao giờ đi Bắc Mang...

Tống Thiên Hành hơi sững người đáp:

- Chờ sau khi trở lại Kim Thang bảo xem tình hình rồi sẽ tính.

Nam Cung Tranh nói:

- Chừng đó ta cũng đi nữa.

Tống Thiên Hành gật đầu trầm giọng nói:

- Nam Cung cô nương chuẩn bị, tại hạ bắt đầu động thủ!

Tống Thiên Hành đá chiếc giường ra xa, tiếp đó y phục chàng bỗng phồng ra, căng như mặt trống. Thanh nhuyễn kiếm bỗng thẳng tuột như cán bút, mũi kiếm hình đầu rắn phát ra những tia kim quang tựa như con kim xà đang thè lè chiếc lưỡi màu vàng óng.

Nam Cung Tranh bám chặt trên lưng Tống Thiên Hành lúc này bỗng cảm thấy ba bên như có một luồng khí nặng nề ép lại, hô hấp không cần bế cũng tự động ngưng trệ.

Nam Cung Tranh nghĩ thầm:

- “Công lực của hắn còn cao hơn sự tưởng tượng của mình nhiều...”

Tâm niệm của nàng chưa dứt thì bỗng “soạt” một tiếng, thanh nhuyễn kiếm đã đâm ngập vào vách sắt sâu cả thước.

Tống Thiên Hành nghĩ thầm:

- “Bức tường sắt này có hai lớp, độ dày hai lớp cộng lại chưa quá hai tấc, xem ra bên trong có sắp sẵn mai phục mười phần chắc chắn rồi”.

Quay đầu lại nói với Nam Cung Tranh:

- Cô nương cẩn thận ôm chặt cổ tại hạ!

Dứt lời, chàng rung tay một cái, bức tường sắt đã bị thanh kiếm khoét một lỗ tròn đường kính chừng năm sáu thước. Một loạt tiếng lách cách vang lên, tiếp sau đó là một vầng khí đen ngòm cùng một thứ nước tanh nồng tủa ra bao trùm lấy hai người.

Nói thì chậm, kỳ thực sự việc diễn ra chỉ trong nháy mắt. Chỉ thấy Tống Thiên Hành nhẹ rung thanh kiếm, thân hình như mũi tên rời nỏ bắn xẹt qua lỗ hổng!

Bởi công lực của chàng đã vận đến cực điểm, lại thêm phía trước có thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn mở đường, nên đã phá luôn hai lần vách nữa, lọt sang gian mật thất thứ ba, thân hình chàng mới dừng lại.

Lúc này, độc khí đã nhanh chóng lan tỏa khắp nơi...

Tống Thiên Hành không kịp suy nghĩ nhiều, đập cửa xông ra hành lang phóng mình lướt đi, miệng không ngừng gọi lớn:

- Trình Hoài! Trình Hoài đâu! Mau đến dẫn lộ!

Bởi chàng không thông thuộc đường đi lối lại, thêm nữa sợ chạm phải cơ quan khác sinh thêm phiền toái, mặt khác độc khí đuổi tới sau lưng, không thể đứng đó mà không chạy. Bởi vậy giọng nói của chàng lộ vẻ khẩn trương cực độ.

Ở một góc rẽ bên trái vọng lại giọng Trình Hoài:

- Tổng tiên sinh, tại hạ Ở đây!

Tổng Thiên Hành dừng chân hỏi:

- Thông đạo có gài đặt cơ quan, người phải cẩn thận...

Trình Hoài vội ngắt lời:

- Tổng tiên sinh cứ yên tâm mà đi, cơ quan đã ngừng hoạt động rồi!

Tổng Thiên Hành không nói gì thêm, chàng vội vàng phóng tới chỗ Trình Hoài, vừa lúc ấy, Thạch Vô Kỵ cùng Chu Chấn Bang cũng từ phía thạch lao chui ra.

Bốn người nhìn nhau, người nào người nấy không ra nhân dạng nữa.

Thạch Vô Kỵ không dẫn được, nghiêng răng nói:

- Con yêu phụ Lữ Dao Hồng này, sẽ có một ngày lão phu lột da người mới trả được mối thù này!

Tổng Thiên Hành cười gượng:

- Lão ca ca khoan nổi giận, độc khí sẽ tràn tới đây trong giây lát, mọi người mau mau rời khỏi chốn này.

Quay sang Trình Hoài, chàng trầm giọng nói:

- Trình Hoài! Mau dẫn lộ!

Trình Hoài nghe nói độc khí sẽ tràn tới trong giây lát, vội vàng ôm quần áo Nam Cung Tranh quay mình bước lẹ.

Có Trình Hoài dẫn đường, trong chốc lát mọi người đã ra khỏi Minh Hiếu Lăng.

Trình Hoài lúc này mới thở dài một tiếng như cất được gánh nặng, quay lại hỏi:

- Nam Cung cô nương không bị thương chứ...

Nam Cung Tranh mỉm cười đáp:

- Không những ta không bị thương tích gì mà còn được đại khai nhãn giới, xem thần công cái thể của Tổng tiên sinh biểu diễn một màn ngoạn mục.

Tổng Thiên Hành khiêm tốn nói:

- Nam Cung cô nương quá khen...

Vừa nói chàng vừa đón lấy mớ quần áo trên tay Trình Hoài, rồi đưa cho Nam Cung Tranh, chàng hạ giọng nói:

- Cô nương ra sau vách đá kia thay y phục...

Nam Cung Tranh mình mặc trường bào của Tống Thiên Hành nên ngại ngần không dám bước xuống lưng chàng, bởi vậy suốt từ lúc rời địa thất tới giờ vẫn bám cứng trên lưng Tống Thiên Hành. Nguyên nàng định thay đổi y phục trước rồi mới cùng mọi người thoát khỏi Minh Hiếu Lăng, nhưng vì độc khí tràn đến nên không có thì giờ nữa.

Trước mặt một đám nam nhân như vậy nàng cũng đành muối mặt tuột khỏi lưng Tống Thiên Hành, vợ vội mớ áo quần trong tay Tống Thiên Hành, đỏ mặt cúi đầu bước nhanh ra sau vách đá.

Mọi người cố quay đi để Nam Cung Tranh bớt thẹn, đồng thời kể sơ lược diễn biến đối với song phương.

Nam Cung Tranh trở lại đưa trả trường bào cho Tống Thiên Hành, nhẹ xá chàng một cái, rồi nói:

- Tống tiên sinh, đại ân không dám nói lời cảm tạ, ân tình này nguyện khắc cốt ghi tâm.

Tống Thiên Hành chưa kịp mặc lại trường bào, vội xua tay nói:

- Nam Cung cô nương... việc nhỏ mọn như vậy có đáng gì để gọi là đại ân!

Thạch Vô Kỵ cũng cười nhẹ nói:

- Người nhà với nhau, Nam Cung cô nương khách sáo làm chi.

Tống Thiên Hành mặc xong trường bào ngược mặt nhìn trời, rồi nói:

- Bây giờ khoảng giờ thân, chúng ta lập tức trở vào thành, gửi thư cấp báo cho Kim Thang bảo, với cước trình của Bạch Long câu, hy vọng ta sẽ đến kịp Kim Thang bảo lúc nửa đêm.

Lúc này Trình Hoài đã bước tới trước, nhìn Tống Thiên Hành nở một nụ cười cầu tài, nói:

- Tống tiên sinh quả là thần nhân, trong tình thế nguy hiểm như vậy, trên lưng còn cõng thêm một người mà trường bào không dính một chút độc chất!

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Người nhắc nhở ta giải huyết đạo người chứ gì...

Trình Hoài cười bẽn lễn:

- Tống tiên sinh thông minh thật, tại hạ quả thực...

Tống Thiên Hành ngắt lời nói:

- Điều ta hứa nhất định sẽ thực hiện.

Vừa nói vừa xuất thủ như điện giải trừ kèm chế trên người Trình Hoài, đồng thời trầm giọng nói:

- Phật dạy bỏ đao đồ tể có thể lập tức thành Phật, mong rằng từ nay về sau người làm lại cuộc đời. Nếu tin tức người cung cấp lần này chính xác ta sẽ bỏ qua hết việc cũ, lần này người có thể đi theo Thạch đảo chủ đến Kim Thang bảo chờ cơ hội góp phần phục hưng Thúy Hoa thành. Lời của ta đến đây là hết, còn quyết định thế nào là do người!

Trình Hoài cúi đầu nói nhỏ:

- Tại hạ tội nghiệt tày trời, từ nay về sau xin Tống tiên sinh an bài cho..

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Được rồi, cứ như vậy mà làm, ta đi trước đây!

Nhìn Thạch Vô Kỵ và Chu Chấn Bang chàng khẽ gật đầu, rồi phóng mình lên ngọn cây lướt đi.

Tống Thiên Hành nóng lòng vì sự an nguy của Kim Thang bảo nên ngại ngần giữa thanh thiên bạch nhật làm kinh thế hãi tục, thi triển môn khinh công thượng thừa “Thiên mã bộ đình xúc địa đại pháp” phóng mình đi.

Thạch Vô Kỵ nhìn Tống Thiên Hành biến mình sau rặng cây, quay sang Chu Chấn Bang thở dài nói:

- Sóng Trường Giang lớp sau nhồi lớp trước. Chu lão nhi, lớp già như lão với ta chắc đến lúc hưu trí được rồi.

Chu Chấn Bang chớp chớp độc nhãn, cười đáp:

- Không ngờ một người cao ngạo như Thạch đảo chủ cũng có lúc chịu phục người khác.

Thạch Vô Kỵ cười nói:

- Không sai! Đến cả ta cũng không tưởng được lại xảy ra chuyện tương tự. Nhớ năm ấy ta tranh hai chữ “Trường Xuân” với lão đạo sĩ mũi trâu mà sư phụ Tống lão đệ với Trường Xuân chân nhân cùng nhau đến Trường Xuân đảo ấn chứng võ công. Ta tuy lần lượt bị bại dưới tay lão nhưng thật tình ta không phục.

Ngược lại giờ đây đối với đồ đệ người, ta tâm phục khẩu phục. Chu lão nhi, đó có phải là báo ứng không...

Nam Cung Tranh chen lời:

- Thạch đảo chủ, chúng ta cũng đi thôi.

Thạch Vô Kỵ gật đầu:

- Đúng rồi, ta cũng mau đuổi theo, chớ để tiểu tử đó một mình hứng chịu phong ba...

* * * * *

Ngày hôm đó, lúc lên đèn, trên Tụ Anh các thuộc Thần Cơ đường, “Vạn Lý Phi Hồng” Vân Thiết Thành cùng “Oải Kim Cang” Thạch Vô Hậu đang đứng dựa lan can nhìn ngư hỏa thoát chớp thoát tắt trên mặt Thái Hồ. Cả hai người theo đuổi một tâm sự riêng, không ai nói với ai lời nào.

Bồng Thạch Vô Hậu chau mày nói:

- Thiết lão, dường như đêm nay có một cái gì đó không bình thường.

Vân Thiết Thành mắt vẫn thần thờ nhìn mặt hồ, hồ hững đáp:

- Vậy sao...

Thạch Vô Hậu nói:

- Thiết lão, người không thấy hỏa ngư trên mặt hồ ít hơn thường ngày không...

Vân Thiết Thành cười nhạt nói:

- Nhưng thực tế, đêm nay ngư thuyền trên mặt hồ lại nhiều gấp đôi ngày thường.

Thạch Vô Hậu ngẩn người:

- Thiết lão...

Vân Thiết Thành mỉm cười chặn lời:

- Thạch lão, lão gọi ta thêm một tiếng “Thiết lão” nữa chắc Vân Thiết Thành này Vũ lâm đang tiên mất!

Thạch Vô Hậu có ý thẹn:

- Vân bảo chủ, bởi mọi người gọi người như vậy nên ta cũng quen miệng gọi theo.

Kỳ thực ta tuy lớn hơn lão vài tuổi nhưng thuận miệng gọi lão là “Thiết lão” cũng không có gì quá đáng.

Lão bỗng phá lên cười tiếp:

- Huống chi lão đã là thông gia với gia huynh.

Nhắc tới hai chữ “thông gia” thần sắc Vân Thiết Thành bỗng tối hẳn đi, lão cố nén tiếng thở dài, nhưng hơi thở lão vẫn nặng nề lạ.

Thạch Vô Hậu cười vẻ có lỗi:

- Thành thật cáo lỗi, lẽ ra ta không nên nhắc đến việc thương tâm ngày cũ. Thôi thì nói đến việc chính vậy! Chắc lão đã nhận được tin tức gì...

Vân Thiết Thành sắc mặt dàu dàu đáp:

- Tin tức đặc biệt thì không có, nhưng tổng hợp từ những dấu hiệu khác nhau, có thể đêm nay sẽ gặp ít nhiều phiền hà.

Thạch Vô Hậu sáng mắt nói:

- Vậy thì còn gì bằng, ta đang tìm cái gì làm cho giãn gân giãn cốt đây.

Vân Thiết Thành thở dài:

- Nhưng sao phía Kim Lăng hai ngày nay mà không thấy có tin tức gì...

Thạch Vô Hậu cười tin tưởng:

- Vân bảo chủ yên tâm, có thầy tứ Tổng lão đệ, thêm gia huynh góp sức, chẳng sợ gì chuyện sơ thất. Còn ở đây, nếu đã phát hiện gì lạ thì phải sớm chuẩn bị mới được.

Vân Thiết Thành nói:

- Chẳng giấu chi Thạch lão, ta đã âm thầm hạ lệnh tăng cường giới bị, mặt khác cũng đã thông báo tình hình cho Lý tiên bối rồi.

Chợt thấy dưới lầu có bóng người thấp thoáng, Vân Thiết Thành trầm giọng hỏi:

- Ai đó... Đứng lại!

Bóng người đứng yên cung kính đáp:

- Bẩm bảo chủ, thuộc hạ là Chương Minh!

Vân Thiết Thành nghiêm giọng hỏi:

- Có việc chi mà dám tự chuyên xông vào trọng địa Thần Cơ đường...

Chương Minh cúi mình đáp:

- Bẩm bảo chủ, thuộc hạ thừa lệnh Chu tổng tuần kiểm có việc cần diện báo báo chủ.

Vân Thiết Thành dịu giọng:

- Được rồi, người lên đây!

Chương Minh chạy vội lên lầu báo cáo:

- Bẩm bảo chủ, trong vòng tường phía Đông vừa bắt được một lão tửu quý.

Vân Thiết Thành sửng người:

- Có việc như vậy sao...

Thạch Vô Hậu nóng nảy hỏi:

- Có hỏi qua lai lịch của y chưa...

Chương Minh cung kính đáp:

- Lão già say như ngậy như đại, miệng cứ lẩm bẫm không đầu không đuôi...

Vân Thiết Thành nhíu mày:

- Một lão già say đến không nói nổi một câu cho rõ ràng mà có thể vượt qua bờ tường cao từng ấy thì quả là việc không bình thường.

Thạch Vô Hậu hỏi tiếp:

- Lão tửu quý hình dạng thế nào...

Chương Minh đáp:

- Lão nhân mập mạp, trắng trẻo, râu tóc bạc trắng hết nhưng không đoán được chừng bao nhiêu tuổi...

Thạch Vô Hậu hơi chấn động hỏi tiếp:

- Có phải lão mặc trường bào màu xám, hông đeo một chiếc tửu hồ lô sơn đỏ...

Chương Minh gật đầu lia lịa:

- Phải! Phải! Không sai chút nào.

Vân Thiết Thành nhìn Thạch Vô Hậu ngạc nhiên hỏi:

- Thạch lão biết người này...

Thạch Vô Hậu mỉm cười:

- Nếu ta suy đoán không lầm thì người này mười phần chắc chín là Tửu Quái “Tửu Di Lạc” Đổ Thiếu Khang!

Vân Thiết Thành “ồ” lên một tiếng kinh ngạc nói:

- Vậy ta mau đi xem thử! Chương Minh, lão hiện giờ ở đâu...

Chương Minh đáp:

- Lão nhân hiện giờ ở Minh Kính lâu.

Vân Thiết Thành ngạc nhiên:

- Minh Kính lâu... Sao lại mang lão đến chấp pháp đường... Mau lên, người đi thông báo cho Chu tổng tuần kiểm lập tức mời lão đến Tứ Hải đường!

Thạch Vô Hậu ngăn lại nói:

- Khoan đã! Lão tửu quỷ già điên cứ để lão điên thêm một lát cũng không sao.

Vân bảo chủ bất tất nóng lòng.

Vân Thiết Thành nói:

- Nhưng người ta là tiền bối cao nhân...

Thạch Vô Hậu đáp:

- Không sai! Người này đứng giữa hai phái chính tà, nay đến đây là địch hay bạn hiện còn chưa rõ được!

Vân Thiết Thành nói:

- Bất luận thế nào, ta cũng phải đến xem cho biết.

Bỗng dưới lâu có bóng người, một giọng nói vọng lên:

- Bẩm bảo chủ, trung tâm thông tin có tin cấp báo!

Vân Thiết Thành hỏi gấp:

- Cấp báo ở đâu tới...

Giọng nói vọng lên đáp:

- Tổng tiên sinh gọi từ Kim Lăng!

Vân Thiết Thành dục:

- Mau mang lên đây...

Nháy mắt sau, bức mật thư được dâng lên, Vân Thiết Thành vội vã xem thư, sắc mặt lão bỗng thảm biến đưa phong thư cho Thạch Vô Hậu nói:

- Thạch lão xem thư!

Thạch Vô Hậu vừa đọc thư xong, cười lạnh nói:

- Trận này coi vậy mà cũng khá náo nhiệt đó!

Quay nhìn Vân Thiết Thành lão nghiêm nghị nói:

- Sách có câu “nước đến đấp bờ, giặc đến tướng ngăn”. Vân bảo chủ chớ quá lo lắng, thực lực Kim Thang bảo hiện giờ việc bảo toàn không thành vấn đề.

Vân Thiết Thành không giấu vẻ lo âu:

- Thạch lão còn có điều chưa biết, địch nhân phen này kéo hết lực lượng tấn công vào Kim Thang bảo, chỉ có Lý tiên bối, Thạch lão tọa trấn...

Thạch Vô Hậu nói:

- Còn Cổ tiên tử...

Vân Thiết Thành ngắt lời:

- Trưa hôm qua Cổ tiên tử có việc ra ngoài, đến giờ chưa thấy trở về.

Thạch Vô Hậu trầm tư:

- Giờ đã vào canh, địch phương chắc chưa phát công. Tống lão đệ chắc chắn khoảng nửa đêm về tới đây, vậy ta chỉ còn cách tận lực chống đỡ, tìm cách giảm thiểu thương vong.

Vân Thiết Thành nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Thạch Vô Hậu tiếp:

- Vậy Vân bảo chủ mau đi gặp Lý tiên bối, nói rõ nguy cơ trước mắt, xem có thể đi mời một vị lão ni ở Tử Kim am đến trợ lực không.

Vân Thiết Thành mừng rỡ:

- Phải rồi, Thạch lão không nhắc thì ta quên mất vị thần ni này rồi!

Thạch Vô Hậu mỉm cười:

- Gấp không bằng nhanh, Vân bảo chủ mau đi Thính Đào hiên, còn lão tửu quý để ta đối phó!

Dứt lời lão quay mình bước đi!

Vân Thiết Thành quay sang người đưa thư:

- Lập tức thông tri trực nhật. Đường chủ, dùng phương pháp bí mật nhanh nhất thông báo toàn thể nhân viên bản môn từ Đường chủ trở lên, cùng nhị vị Trưởng lão Thúy Hoa thành, Hắc Bạch song sát, Vũ Văn đại hiệp toàn thể mọi người trong vòng nửa tuần hương phải tập trung về Tử Anh các!

Người đưa thư dạ lớn một tiếng phóng mình đi ngay.

Vân Thiết Thành không có thời gian đi bằng thang lầu, từ trên lan can phóng mình xuống đất giở khinh công chạy về phía Thính Đào hiên.

Lại nói Thạch Vô Hậu chạy vội đến Tứ Hải đường, lão kinh ngạc thấy nơi đây vắng lặng không một bóng người. Vừa lúc Chương Minh ở đâu hốt hải chạy tới:

- Thạch lão. Bảo chủ còn chưa tới sao...

Thạch Vô Hậu đáp:

- Bảo chủ phải một lát nữa mới tới được! Còn tên tửu quý đâu...

Chương Minh đáp:

- Lão tửu quý không chịu rời chấp pháp đường!

Thạch Vô Hậu nhíu mày:

- Tại sao...

Chương Minh thưa:

- Lão... lão nói, đã mang lão đến chấp pháp đường giờ tùy tiện kêu lão đi ra, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!

Thạch Vô Hậu bật cười:

- Các người không thể khiêng lão đi sao...

Chương Minh gượng cười:

- Chúng tôi bốn người xúm lại còn không nhắc được một cánh tay của lão nữa là...

Thạch Vô Hậu hơi trầm tư ngoắc Chương Minh lại gần kề tai nói nhỏ mấy câu.

Chương Minh mặt rạng rỡ chạy đi. Thạch Vô Hậu cười lớn bước đi về phía Minh Kính lâu.

Minh Kính lâu là nơi dành để dùng hình phạt đối với những kẻ phạm quy, bởi vậy nơi đây lúc nào cũng được bao quanh bởi một không khí thâm nghiêm âm trầm, người nhát gan đến đây không khỏi ớn lạnh xương sống!

Đặc biệt đêm nay, Chấp pháp đường, đường chủ đã đến Thần Cơ đường nghị sự, các nhân viên khác đều ra ngoài có nhiệm vụ, trong Chấp pháp đường chỉ còn bốn người. Giờ Chương Minh lại bị phái đi.

Hiện thời trong đại sảnh của Minh Kính lâu chỉ còn lại ba người

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Võ Công Tuyệt Cao

Thạch Vô Hậu lớn tiếng gọi:

- Chương Minh mau đem rượu vào hầu lão tiên bối, ta đi ra ngoài thử xem.

Chương Minh đã nấp sẵn bên ngoài, nghe gọi liền dạ lớn chạy vào. Thạch Vô Hậu quay lại ngó Đỗ Thiếu Khang một cái rồi phóng người vọt ra ngoài.

Vừa đến hoa viên của “Tứ Hải đường” gặp Vân Thiết Thành chặn đầu hỏi:

- Thạch lão! Thế nào...

Thạch Vô Hậu:

- Quả đúng là lão tửu quý, hiện thời cứ để lão uống cho đã cơn nghiền, chừng có địch thể nào cũng có thêm trợ thủ đặc lực.

Vân Thiết Thành thở dài như cất được gánh nặng. Thạch Vô Hậu lại hỏi:

- Tình hình bên ngoài thế nào...

- Có mấy tên tiểu tốt đến để thăm dò lực lượng.

Thạch Vô Hậu:

- Lý đại tỷ nói sao...

“Lý đại tỷ” mà Thạch Vô Hậu nói ở đây là chỉ Lý tứ nương.

Vân Thiết Thành:

- Lý tiên bối đích thân đi thỉnh Liễu Trần sư thái, giờ này chắc cũng về tới rồi...

Vân Thiết Thành chưa dứt lời, bốn bề đã nổi lên tiếng hô “sát, sát” cùng với tiếng binh khí chạm nhau rồn rảng.

Thạch Vô Hậu biến sắc, nói:

- Chắc quân chủ lực của địch đã tới...

Tiếng cười khùng khục, tiếp theo là tiếng hô lớn:

- Vân Thiết Thành, đừng rụt cổ rùa nữa, mau ra đây nói chuyện.

Nghe giọng nói thì hình như là của Phó giáo chủ Nhất Thống môn Cái Thế Hùng.

Vân Thiết Thành cau mày chưa kịp lên tiếng đã nghe một giọng trong trẻo vang lên:

- Người là thứ gì mà dám khiêu chiến với Vân bảo chủ...

Thì ra là giọng nói của Hồ nhi.

Thạch Vô Hậu mỉm cười nói:

- Vị tiểu huynh đệ này quả là trâu non không sợ hổ.

Lão vừa dứt lời đã nghe Cái Thế Hùng cười vang:

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa, tránh ra!

“Xoảng”, một tiếng thép chạm nhau, bỗng nghe Cái Thế Hùng kêu lên kinh ngạc:

- Ủa, tên tiểu tử này cũng khá! Người là đồ đệ của Tống Thiên Hành...

- Không! Tống đại hiệp là sư huynh của thiếu gia.

Hai người vừa đấu khẩu vừa đấu võ, tiếng binh khí chạm nhau liên miên bất tuyệt.

Thạch Vô Hậu hạ giọng nói:

- Vân bảo chủ, người đi thúc lão tửu quý đừng mê uống rượu mà quên việc chính, còn ta đi tiếp ứng cho tiểu tử kia.

Dứt lời lão phóng người đi ngay.

Lúc này tiếng hò reo và tiếng binh khí chạm nhau càng lúc càng kịch liệt. Chứng tỏ Nhất Thống môn đã dốc toàn lực tấn công.

Phía Tây quảng trường Hồ nhi cùng Cái Thế Hùng đang giao đấu quyết liệt, Hồ nhi tự biết hỏa hầu về nội lực không đủ cùng lão ma đầu quần thảo, chỉ còn cách lợi dụng liêm chiêu linh diệu và thân pháp thần ảo để chi trì, cố ý dẫn dụ đối phương kỳ môn trận pháp do Tống Thiên Hành bày bố.

Cái Thế Hùng hùng hục một hồi vẫn không hạ được đối phương, tức giận quát:

- Xú tiểu tử, ngươi còn chưa chịu tránh ra chờ lão phu hạ sát thủ...

Hổ nhi cười lớn nói:

- Khoác lác chẳng ích chi, có bản lĩnh thì cứ việc thi triển.

Cái Thế Hùng gầm lên:

- Buông tay!

Nguyên Cái Thế Hùng nhờ Đại Lực ưng trao công mà nổi danh, tự xưng là “Cửu Trảo Kim Long”, đã vậy lão còn sử dụng thứ kỳ môn binh khí là Lang nha bổng.

Trong khi lão nổi giận đánh ra một chiêu quyết liệt như vậy, nếu Hổ nhi còn không biết đường thoái thì hậu quả không dám tưởng tượng.

Nhưng đồng thời với chiêu sấm sét của Cái Thế Hùng đánh ra thì một tiếng quát lớn cũng vang lên:

- Đánh!

Luồng kinh phong bài sơn đảo hải kích thẳng vào ngực Cái Thế Hùng, kinh phong xé gió tiếng rít kinh hồn, thì ra là tuyệt nghệ “Túy Ngọc thần quyền” của Trường Xuân đảo.

Đương nhiên một kẻ giao hoạt như Cái Thế Hùng không khi nào chịu đựng tới lối đánh lưỡng bại câu thương như vậy.

Lão lập tức lách người tránh một chưởng của đối phương, vô hình tung một bổng công kích Hổ nhi cũng được triệt thoái.

Nói thì chậm kỳ thực sự việc diễn ra mau lẹ vô cùng, Cái Thế Hùng vừa lách người tránh chưởng thì Thạch Vô Hựu đã hiện diện, lão cất tiếng cười cuồng ngạo nói:

- Họ Cái kia, lão phu bồi tiếp ngươi...

Không ngờ Thạch Vô Hựu chưa dứt lời Hổ nhi đã quát lớn một tiếng xông vào tấn công Cái Thế Hùng rồi.

Cái Thế Hùng cười lạt, nói:

- Tốt nhất hai ngươi nên liên thủ.

Miệng nói thanh Lang nha bổng đã hươ lên đón kiếm Hổ nhi.

Nhưng lúc này có thêm một Thạch Vô Hậu đứng bên cạnh nên Cái Thế Hùng không thể không giới bị, đương nhiên không thể dùng toàn lực đối phó với Hồ nhi, nhờ vậy áp lực về phía Hồ nhi giảm hẳn.

Hồ nhi sau khi hơi sững người thối lui một bước, chuẩn bị xông lên giáp chiến nữa, Thạch Vô Hậu đã ngăn lại nói:

- Hồ nhi. Vân bảo chủ đang tìm người đó, mau tới Lễ Tân đường.

Hồ nhi hơi ngơ ngác rồi cũng ứng tiếng phóng đi.

Thạch Vô Hậu nhìn Cái Thế Hùng cười lạnh:

- Họ Cái kia, người còn chờ gì nữa...

Vừa nói vừa múa chiếc ống điều bằng thép, một chiêu Lạc Phách Hoa Sơn nhắm đầu đối phương giáng xuống.

Cái Thế Hùng hừ lạnh:

- Con quỷ lùn kia, bộ lão phu sợ người sao...

Trong khi nói mấy câu như vậy, song phương đã trao đổi ba chiêu, tiếp sau đó hai người đều triển khai hết thực học khai diễn một trường ác đấu hiểm thấy trong võ lâm.

Hai người này công lực tương đương nhau, muốn phân thắng bại chắc phải trên ngàn chiêu mới được.

Còn nói về Hồ nhi, chạy vào lễ tân đường thấy Vân Thiết Thành cùng một lão nhân ngồi uống rượu, bất giác hỏi:

- Thiết lão, người cho gọi tiểu bối...

Vân Thiết Thành biết Thạch Vô Hậu nói như vậy để đuổi Hồ nhi ra ngoài nên gật đầu đáp:

- Phải.

- Có việc gì quan trọng lắm sao...

- Không có! Không có gì! Tiểu ca, đến đây bồi tiếp Đổ tiền bối vài chung.

Hồ nhi không hiểu ở đây đã xảy ra chuyện gì, ngăn người nói:

- Thiết lão, bên ngoài đang đánh rất lắm.

Ý của hắn nói bên ngoài đang đánh nhau rất lắm trong khi đó lão thân làm Bảo chủ lại ngồi đây an nhàn uống rượu.

Vân Thiết Thành có đầu không hiểu ý, lão chỉ mỉm cười nói:

- Ta biết, nhưng không sao. Hiện giờ chỉ có bọn lâu la...

Hổ nhi nghiêm nghị ngắt lời:

- Một Cái Thế Hùng đã đủ bận tay rồi, Thiết lão còn nói là chỉ có bọn lâu la...

Vân Thiết Thành vẫn mỉm cười:

- Cái Thế Hùng là Đệ nhất Phó môn chủ Nhất Thống môn đương nhiên thân thủ cũng khá. Nhưng hắn cũng chỉ là tên đầu dọc trong đám lâu la mà thôi. Có Thạch lão bên ngoài cũng đủ đối phó với Cái Thế Hùng rồi.

Giờ tuy võ võ xuống chiếc ghế còn trống bên cạnh mỉm cười nói tiếp:

- Ngồi xuống đây! Ngồi xuống uống vài chung đã.

Hổ nhi miễn cưỡng ngồi xuống lắc đầu:

- Văn bối không biết uống rượu.

Vân Thiết Thành nói:

- Tiểu ca cứ yên tâm, lão phu tuy ngồi đây uống rượu nhưng tin tức thường xuyên được báo tới.

Hổ nhi nhìn lão hỏi dò:

- Có tin tức gì về sư huynh của văn bối không...

Vân Thiết Thành gật đầu:

- Đã qua Kinh Khẩu, trẻ nhất là đầu canh ba sẽ đến...

Đỗ Thiếu Khang cất giọng lè nhè nói:

- Hai người thấy... mỹ tửu mà làm ngơ... thật... thật không biết hưởng thụ... hức! Việc lớn bằng trời uống say là xong hết.

Hổ nhi nhăn đôi mày kiếm nhìn chằm chằm Đỗ Thiếu Khang như muốn nói gì rồi lại thôi, Vân Thiết Thành nhin không được bật cười nói:

- Tiểu ca, để lão phu giới thiệu vị này là một trong thập đại tiên bối cao nhân, Túy Di Lạc Đổ lão tiên bối.

Hỗ nhi ồ lên một tiếng đứng dậy hành lễ. Từ khi Hỗ nhi bước vào Tứ Hải đường đến giờ Đổ Thiếu Khang mãi mê ăn uống giờ thấy chàng đứng dậy hành lễ lão vừa bưng bát rượu vừa nói:

- Miễn lễ!

Nhưng khi liếc nhìn Hỗ nhi một cái mắt lão bỗng sáng lên nói:

- Ô, hảo tiểu tử, ngươi là môn đệ nhà ai...

Vân Thiết Thành vội đáp lời:

- Đổ lão, vị tiểu ca này là đệ tử của Thanh Hư thượng nhân. Hỗ nhi tiểu huynh đệ.

Đổ Thiếu Khang gật gù:

- Danh sư xuất cao đồ, quả nhiên không sai. Tiểu ca, mời ngồi!

Hỗ nhi trở về nguyên vị, Đổ Thiếu Khang nhẹ thở dài nói:

- Ta cứ tưởng tư chất của Tiểu Tửu Quý đồ đệ ta là đệ nhất rồi, nào ngờ so với ngươi còn kém xa.

Vân Thiết Thành ngạc nhiên:

- Cao túc của Đổ lão không có đi cùng sao...

Đổ Thiếu Khang mỉm cười nói:

- Hai con tửu quý một già một trẻ này cũng vì trần niên Hoa điêu của Kim Thang bảo mà tới đây. Lão tửu quý ở đây uống rượu thì Tiểu Tửu Quý chắc cũng ăn trộm một vò trốn ở một nơi nào đó uống cho đã cơn nghiền...

Vân Thiết Thành tắt hẳn nụ cười. Đổ Thiếu Khang đẩy vò rượu đứng dậy xốc lại y phục nói:

- Vui quá! Vui quá! Coi bộ hôm nay được một dịp hoạt động cho giãn gân giãn cốt.

Vừa nói vừa ôm vò rượu đổ nốt phần rượu còn sót lại vào chiếc hồ lô mang trên lưng.

Lúc đó có một kinh trang đại hán chạy vào phi báo:

- Bẩm Bảo chủ, chủ lực của quân địch bắt đầu xâm nhập vào bản bảo.

Vân Thiết Thành trầm giọng hỏi:

- Có những ai tấn công trong đợt này...

- Bẩm Bảo chủ, theo “Bạch sát” soái đại hiệp cho biết có Cùng Thần Hồng Lệnh Hàm, Nhất Thống môn chủ Công Dã Tử Đô, Hô Diên Nạp, Tây Môn Kiệt... ngoài ra còn có một số bộ hạ, thủ nhân ước chừng khoảng ba trăm người.

Qui mô của chiến trận khiến một người từng xông pha không ít sóng gió giang hồ như Vân Thiết Thành cũng giật mình biến sắc. Nhưng Đỗ Thiếu Khang thì ngược lại, trong đôi mắt lơ lơ vì say rượu của lão chợt loé lên những tia sáng kỳ dị, ngẩng mặt cười như điên:

- Càng hay, càng hay. Có nhiều người mới náo nhiệt.

Đoạn quay sang Hồ nhi:

- Tiểu ca, đi theo lão phu xem náo nhiệt...

Dứt lời không chờ đối phương đồng ý lão đã xách tay Hồ nhi lôi xệch ra ngoài Tứ Hải đường.

Kình trang đại hán tiếp tục báo cáo:

- Bẩm Bảo chủ, Thạch lão đối địch với Cái Thế Hùng bây giờ vẫn bất phân thắng bại, còn Hắc Bạch song sát đang hợp chiến đấu với “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm...

Vân Thiết Thành giơ tay ngăn lại hỏi:

- Bây giờ là giờ nào rồi...

Kình trang đại hán cung thân đáp:

- Thưa đã quá canh hai.

Cổ nén nỗi lo lắng trong lòng, Vân Thiết Thành bình tĩnh nói:

- Truyền lệnh cho trực nhật Tổng tuần Cổ hộ pháp và Thần Cơ đường chủ Vu hộ pháp, mọi việc theo kế hoạch tiến hành, cố kéo dài đến canh ba mới dốc toàn lực phản kích.

Kế hoạch của Kim Thang bảo thế nào... Đó là dùng những người có công lực tương đối cao của Kim Thang bảo dùng lối tiến công di chuyển nhẹ nhàng cầm chân bọn đầu não, còn những hạng lâu la tiểu tốt thì cốt sao dẫn dụ vào kỳ môn trận của Tống Hành Thiên để giảm bớt áp lực cho Kim Thang bảo, đương nhiên nếu có thể dụ dẫn bọn ma đầu vào thế trận thì còn gì bằng.

Nhưng bọn ma đầu tên nào tên nấy sống lâu thành tinh, kể đó sợ dụng không thông, bởi vậy trong kế hoạch của Kim Thang bảo, đối phó với bọn ma đầu chỉ là tùy cơ ứng biến mà thôi.

Kình trang đại hán lãnh mạng lui ra, Vân Thiết Thành cũng vội vàng xông ra quảng trường.

Lúc này toàn thể Kim Thang bảo đã chìm ngập trong tiếng hô “sát, sát”, thỉnh thoảng đó đây đã thấy ngọn lửa bốc cao, khói tỏa mịt mù.

Toàn thể nhân viên trong bảo cố sức dập tắt, qua một lát hầu như không còn đám cháy nào nữa.

Ngoài quảng trường, Vu Công Trực đang đứng trên viễn vọng đài dùng ánh đèn để chỉ huy thế trận. Viễn vọng đài cao bảy trượng gồm bảy tầng, mỗi tầng đều có mười ba tên đại hán cầm cung bảo vệ.

Dưới đài hơn chục xác chết nằm ngổn ngang, đó toàn là những kẻ cố gắng tấn công viễn vọng đài bị loạn tên mà chết.

Phía đông viễn vọng đài cách đó chừng một làn tên Oải Kim Cương Thạch Vô Hậu cùng Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng ác đấu đã sắp đến hồi kết cục.

Song mục Thạch Vô Hậu đỏ vằn những đường máu, chiếc ống điếu trong tay liên tục chớp lên những ánh thép như sét giạt. Cái Thế Hùng thì liên tiếp thối lui.

Hắc Bạch song sát Úy Trì Quân và Soái Duy Thần song chiến Cùng Thần Hồng Lệnh Hàm, tuy miễn cưỡng duy trì trận đấu nhưng theo sự suy đoán thì nhiều lắm là năm trăm chiêu nữa Hắc Bạch song sát chắc chắn thọ bại.

Cổ Song Thành không biết về từ lúc nào, giờ đang một mình song đấu với Nhất Thống môn chủ Công Dã Tử Đô và Hồng Kỳ lệnh chủ Liễu Thanh Thanh, tuy vậy Cổ Song Thành vẫn di chuyển nhẹ nhàng, thủ ít công nhiều.

Túy Di Lạc Đổ Thiếu Khang mắt nhắm mắt mở, chân nam đá chân xiêu đang cùng Xích Phát Đầu Đà Hồ Diên Nạp quần nhau kịch liệt.

Phía bên kia Tây Môn Diệp đang cố xoay sở trong trượng rợp trời của Lý tứ nương.

Chỉ có kẻ dọc đầu Lữ Dao Hồng là một mình an nhàn đứng lược trận, tựa như những trường đấu này lửa trước mặt là trò đang diễn ra trên sân khấu mà mù là người thưởng thức.

Toàn bộ trận thế bên ngoài là do Vân Thiết Thành lúc vừa ra tới giảng đường quan sát được.

Lúc này thì toàn trường chỉ có đôi Hắc Bạch song sát là đang tiến gần đến nguy cơ bị bại, bởi vậy Vân Thiết Thành tiến tới viễn vọng đài nói với Vu Công Trực:

- Vu huynh, mau điều Vũ Văn đại hiệp đến tiếp viện Hắc Bạch song sát.

Vu Công Trực cười khổ lắc đầu:

- Vũ Văn đại hiệp không thể phân thân được.

Vân Thiết Thành sốt ruột:

- Vậy phải làm sao...

Vũ Công Trực đáp:

- Bảo chủ lên đài chỉ huy, thuộc hạ đi tiếp ứng.

Vân Thiết Thành còn hơi ngần ngại, bỗng nghe tiếng quát lớn:

- Để thiếu gia ứng chiến.

Đồng thời với tiếng quát, một bóng người nhỏ thó xông ra, ánh kim loé lên, thì ra là Hồ nhi.

Hồng Lệnh Hàm đã nắm chắc phần thắng, rung nhẹ món binh khí đặc dị “Tý ngọc diệt tuyệt song hoàn” cười lạnh nói:

- Quân phản đồ, nạp mạng!

Lão vừa dứt lời đã nghe tiếng quát chói tai:

- Người cũng đừng mong sống sót.

Cùng với tiếng quát một chiêu Vân Long Đẩu Giáp đánh ra, kiếm ảnh tạo thành một vầng ánh kim trùm xuống đầu Hồng Lệnh Hàm.

Hồng Lệnh Hàm thấy Hồ nhi tiếp ứng rất đúng lúc nguyên đã đề cao cảnh giác nhưng khi nhìn ra đối phương chẳng qua chỉ là đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi nên không coi vào đâu, định bụng hạ xong Hắc Bạch song sát rồi sẽ tính đến chàng.

Nào ngờ chiêu Vân Long Đẩu Giáp xuất thủ lão mới biết đó là một tuyệt chiêu trong Huệ Quang kiếm pháp của Thanh Hư thượng nhân... nội gia chân lực hàm xúc trong thế kiếm cương mãnh vượt qua sức tưởng tượng của lão.

Trong tình cảnh này đương nhiên lão phải nghĩ đến an toàn trước nhất, thành thử đành phải bỏ qua Hắc Bạch song sát triệt chiêu lách người tránh thế. Nhưng hại một nỗi khi lão thoái chiêu tránh thế công rát của Hồ nhi thì không những Hắc Bạch song sát thừa cơ phản kích mà bỗng đâu một vòi rượu nhanh như tên bắn

phóng vọt tới kích thẳng vào mặt lão.

Tiếp theo sau là một giọng cười sang sảng:

- Chút rượu thừa bất thành kính ý, mong lão gia thứ cho!

Hồng Lệnh Hàm đang bận đối phó với thế hợp công của Hắc Bạch song sát cộng với khí thế dũng mãnh của Hồ nhi còn thần trí đâu mà đề phòng một chiêu xuất kỳ bất ý như vậy. Vòi rượu như một ngọn roi quất trúng nguyên vẹn vào mặt, khiến Hồng Lệnh Hàm tóa lửa cục.

Lão ma tức giận đến cực điểm gầm vang:

- Quân chết bầm! Nạp mạng!

Ngọn Tý ngộ diệt tuyệt song hoàn trong tay lão lại rung lên, mấy tiếng “lanh canh” nho nhỏ, một đám túy độc cương châm nhỏ như lông trâu bắn ra tứ vãng.

Món binh khí kỳ dị của Hồng Lệnh Hàm sở dĩ có danh xưng nghe đến lạnh xương sống như vậy là vì chiêu thế của cây song hoàn không những kỳ tuyệt vô song, người thường gặp nó rất hiếm khi bảo toàn tánh mạng, hơn thế nữa bên trong song hoàn có lấp lò xo phóng độc châm, một khi trúng phải nếu không có thuốc giải độc môn của lão thì trúng vào giờ tý thì không thể quá được giờ ngộ. Bởi vậy mới có tên Tý ngộ diệt tuyệt song hoàn.

Cũng bởi biết sự lợi hại của độc châm nên ba người đều múa tít binh khí bảo vệ toàn thân.

Bạch Sát Soái Duy Thần đồng thời gọi lớn:

- Tiểu huynh đệ. Lui mau!

Thì ra kẻ phun vòi rượu làm cho Hồng Lệnh Hàm tá hỏa tam tinh cũng lại là một thiếu niên tráng hán.

Không sai, chàng thiếu niên tuổi tác cũng trạc như Hồ nhi, cả vóc dáng cũng đại khái tương đồng.

Chàng ta mình mặc kính trang đen tuyền, hai tay bưng một chiếc tửu hồ lô mà kích thước và tuổi tác của nó hoàn toàn tương phản với kích thước và tuổi tác của chàng.

Chỉ thấy chàng đưa chiếc tửu hồ lô ra phía trước cười ha hả nói:

- Đa tạ Soái đại hiệp quan tâm, với loại độc châm này thì tại hạ ứng phó được.

Kể cũng lạ, chỉ thấy hần bước đi xiêu vẹo, hươ loạn chiếc tửu hồ lô một hồi, nhìn không ra lộ số gì cả, vậy mà toàn bộ độc châm bắn về phía hần đều bị chiếc hồ lô đánh vạt ra cả.

Cùng Thần Hồng Lệnh Hàm vừa bị vỡ đầu đống, lão cầm hận thấu xương, trong lòng đã suy tính độc kế, nhưng ngoài miệng vẫn bình tĩnh quát hỏi:

- Cấu tạp chủng. Người là đồ đệ của lão tửu quý Đỗ Thiếu Khang...

Gã thiếu niên lại bắn về phía Hồng Lệnh Hàm một vò rượu nữa mỉm cười nói:

- Lão tiểu tử, mồm miệng người không được sạch sẽ, chưa đáng để thiếu gia đáp lời, để thiếu gia hy sinh mấy ngụm mỹ tửu để xúc miệng cho người.

Bỗng nghe giọng Đỗ Thiếu Khang lè nè quát:

- Tiểu tử, bên đó cần người trợ lực. Đã uống mỹ tửu của người ta phải làm cho được việc một chút mới phải.

Gã thiếu niên đáp lớn:

- Đồ nhi tuân lệnh.

Y vừa nói vừa phóng người như một làn khói bay thẳng về phía chiến trận đang hồi kịch liệt nhất.

Lúc này đêm đã tận canh ba, mà cuộc đấu song phương vẫn chưa đến hồi ngã ngũ.

Vân Thiết Thành đứng trên đài cao quan sát thế trận, thấy con bài chủ của đối phương là Lữ Dao Hồng vẫn chưa xuất thủ. Lão đang thầm lo nếu Tống Thiên Hành không về kịp, Liễu Trần sư thái cũng chưa xuất hiện mà Lữ Dao Hồng ra tay thì thật là họa lớn.

Không ngờ sợ điều gì thì có ngay điều ấy, Lữ Dao Hồng chợt phát giác ra lão đứng trên đài cao, liền cao giọng nói:

- Vân bảo chủ, xin đáp ta một lời.

Vân Thiết Thành nổi giận đáp:

- Giờ này, giữa song phương không còn điều gì để thương lượng nữa.

Lữ Dao Hồng cười nói:

- Vân bảo chủ, cứ nhìn tình thế trước mắt thì biết, đừng nói chi đến việc người không còn người nào có thể tiếp nối ta mười chiêu, cứ nhìn lực lượng ta thì biết, họ đã tận lực đâu...

Vân Thiết Thành cười lạt:

- Họ đã tận lực hay chưa tận lực đó là việc của người.

Lữ Dao Hồng:

- Không lẽ Vân bảo chủ không nghĩ đến cơ nghiệp Vân gia gây dựng gần trăm năm nay...

Vân Thiết Thành hừ lạnh:

- Lữ Dao Hồng! nói cho người biết nếu người đã nắm chắc phần thắng trong tay thì người mừng hơi sớm.

Lữ Dao Hồng vẫn cười nhẹ:

- Phe ta có chắc thắng hay không thì cả ta và người đều tự hiểu, hà tất phải nói.

Dừng một lát giọng mục trở nên nghiêm lạnh:

- Vân bảo chủ, ta nói lần cuối cùng. Nếu người chịu đầu hàng gia nhập Nhất Thống môn, ta lập tức dẹp bỏ can qua, Vân Thiết Thành người vẫn là lãnh tụ võ lâm nam thất tinh, Kim Thang bảo Bảo chủ.

Vân Thiết Thành cười mỉa mai:

- Ta và người chí hướng bất đồng, không thể đứng chung một phe được, những vấn đề tương tự như vậy khỏi phí công thương lượng.

Lữ Dao Hồng cười lạnh nói:

- Vân Thiết Thành, ta không ngại gì báo cho người biết, hai con bài mà người mong chờ đó không kịp cứu người đâu. Tống Thiên Hành giờ này đang bị giam ở Kim Lăng, còn mục ni cô ở Tử Kim am cũng bị trói chân ở đó rồi.

Vân Thiết Thành nghe nói tê tái trong dạ thầm nghĩ:

“Thảo nào cho đến giờ này vẫn chưa thấy Liễu Trần sư thái xuất hiện”.

Tuy nhiên ngoài mặt lão vẫn bình tĩnh nói:

- Lão phu cũng không ngại nói để cho người biết:

Tống đại hiệp sẽ về tới Kim Thang bảo trong chốc lát.

Lữ Dao Hồng cười lớn:

- Trừ phi hãn mọc cánh mới có thể bay về đây trước khi trời sáng.

Vân Thiết Thành cũng cười lớn tự tin:

- Vậy người cứ chờ rồi sẽ thấy.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Cho dù Tống Thiên Hành có về kịp liệu hẳn có thể thay đổi được cục diện ở đây... Ta hạn cho người thời gian thêm một tuần trà nữa để suy nghĩ. Nếu người còn không biết tiến thoái, chỉ cần một tiếng hạ lệnh của ta, Kim Thang bảo lập tức biến thành bình địa.

Liễu Trần sư thái đã bị Lữ Dao Hồng phái người cầm chân ở Tử Kim am, hiện Vân Thiết Thành chỉ còn một hy vọng duy nhất là Tống Thiên Hành sớm trở về Kim Thang bảo. Nhưng trong khi chàng chưa về tới đây thì Kim Thang bảo cố duy trì được đến đâu hay đến đó.

Bởi vậy ngoài mặt lão cũng có vẻ nghĩ ngợi để kéo dài thời gian.

Bỗng đâu một tiếng Phật hiệu vang lên:

- A di đà phật!

Tiếng Phật hiệu chưa dứt người đã tới nơi, Liễu Trần sư thái với tăng bào phất phới, tay phe phẩy phát trần đã hiện ra sừng sững trước mặt Lữ Dao Hồng.

Liễu Trần sư thái là vị trưởng lão duy nhất của Thần Nữ môn, cũng chính là đồng môn tử muội với Lữ Dao Hồng. Hai người này tuy một cha một mẹ sinh ra nhưng một chính một tà, xưa nay rất ít khi qua lại, lẽ đương nhiên về mặt tình cảm cũng không dung hợp.

Lần này Lữ Dao Hồng đặt kế hoạch tổng tấn công Kim Thang bảo, rất ngại Liễu Trần sư thái ra mặt cản ngăn, bởi vậy muội đã phái người đến đó ngăn trở không cho cứu viện Kim Thang bảo.

Lạ một điều là Liễu Trần sư thái ẩn thân nơi Tử Kim am, vô lâm đồng đạo rất ít người biết được. Nhưng Lữ Dao Hồng cuối cùng cũng biết được bà ẩn cư Tử Kim am ở Thái Hồ. Việc này cũng đủ để người ta khâm phục sự thần thông của muội, nhưng việc này cũng có thể do người tự xưng Vạn Sự Thông mách nước.

Lữ Dao Hồng thấy Liễu Trần sư thái đột ngột xuất hiện trong lòng đã kinh hãi thâm, nhưng muội vẫn tươi cười nói:

- Tỷ tỷ chắc không phải đến để chống đối muội muội...

Song mục của Liễu Trần sư thái tỏa ra một thứ ánh sáng từ bi vô lượng, cất giọng từ tốn nói:

- Ta tạm thời gác lại thân phận của Phật môn đệ tử, nói với người mấy lời. Người còn nhận ta là tỷ tỷ

sao...

Lữ Dao Hồng tươi cười:

- Tỷ tỷ nói ra nghe thật buồn cười. Chỉ có tỷ tỷ thẹn với người không dám nhận tôi là muội muội, chứ còn Hồng này thân làm muội muội có khi nào không nhận tỷ tỷ...

Liễu Trần sư thái giọng vẫn hiền hòa:

- Nếu người còn coi ta là tỷ tỷ thì lập tức thoái lui, bỏ qua tất cả tội nghiệt, theo ta về Tử Kim am.

Lữ Dao Hồng mỉm cười thích thú:

- Tỷ tỷ muốn tiểu muội thí phát quy tu...

Liễu Trần sư thái gật đầu:

- Phải, những ngày tháng còn lại của cuộc đời, người phải trước mặt Phật tổ sám hối những tội nghiệt do người đã gây ra.

Lữ Dao Hồng mỉm cười lắc đầu:

- Muội không thể làm như vậy, hơn nữa muội chẳng thấy có gì phải sám hối.

Liễu Trần sư thái thở dài ngao ngán, Lữ Dao Hồng đã tiếp lời:

- Tỷ tỷ, ta nói đến việc chính đi, tỷ tỷ làm sao đến đây được...

- Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai... Dưới sự thuyết phục của ta Ngoan Thạch cũng phải gật đầu.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Vậy ra tỷ tỷ đã thuyết phục được người của muội...

- Không thuyết phục được họ ta làm sao đến đây được.

Lữ Dao Hồng:

- Tỷ tỷ đã đến đây thì định liệu lẽ nào...

- Ta chỉ muốn người cùng ta về Tử Kim am.

- Muội đã nói rồi, việc đó không làm được.

Làn da mặt nhăn nheo của Liễu Trần sư thái hơi động đậy, bà cúi đầu im lặng như đang âm thầm cầu nguyện để linh hồn đau khổ của Lữ Dao Hồng chịu hồi đầu hưởng thiện. Nhưng Lữ Dao Hồng đã nhìn Vân Thiết Thành cao giọng:

- Vân bảo chủ, ta chờ một lời nói của Vân bảo chủ đó.

Vân Thiết Thành thấy Liễu Trần sư thái đã đến, lòng lo lắng đã nhẹ đi quá nửa, nhưng lão vẫn cố kéo dài thời gian để chờ Tống Thiên Hành trở về, nên ra vẻ trầm tư nói:

- Việc này quan hệ trọng đại, Vân mỡ phải suy nghĩ kỹ càng hơn.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Được, cho người suy nghĩ thêm chút nữa.

Bồng mục cao giọng quát:

- Quý Lệnh chủ. Cho hẳn thấy một chút lợi hại.

Trong bóng tối có tiếng đáp lại, tiếp đó “âm” một tiếng long trời lở đất, tòa tịnh xá cách đó chừng hai làn tên bỗng vùng cháy, lửa đỏ rợp trời.

Liễu Trần sư thái niệm phật hiệu, ánh mắt từ bi bỗng lóe tinh quang, trầm giọng nói:

- Nghiệp chướng! Nếu người cong chấp me bất ngộ, ta vì chính nghĩa giang hồ, vì môn phong Lữ thị đành phải diệt thân...

Lữ Dao Hồng cũng không cần giữ giọng ôn hòa nữa, cười lạnh nói:

- Có ai ngăn cản người ra tay đâu...

Liễu Trần sư thái trầm giọng quát:

- Nghiệp chướng. Người bức bách ta phải động thủ!

Lữ Dao Hồng cười lạnh không nói, quay sang Vân Thiết Thành quát hỏi:

- Vân Thiết Thành, người quyết định thế nào...

Vân Thiết Thành nghiêng răng quát:

- Vân mỡ thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành.

Vừa nói lão vừa từ trên đài cao phóng xuống.

Lữ Dao Hồng cười lạnh, nói:

- Giỏi. Nói cứng lắm.

Mục quay sang bên quát lớn:

- Tất cả toàn lực tấn công, bất luận là ai, cản trở là chết. Quý Lệnh chủ phát lệnh tấn công.

Tứ bề có tiếng dạ ran, Liễu Trần sư thái tức giận quát:

- Nghiệp chướng. Không thể tha thứ cho người được nữa.

Chiếc phát trần chớp động, một chiêu Hồng vân thác nguyệt tiếng gió rít veo veo nghe rợn người, nhắm ngực Lữ Dao Hồng điếm tới.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Như người còn kém xa lắm.

Thân hình mục xô dịch nhẹ nhàng tránh được một chiêu sấm sét của Liễu Trần sư thái đồng thời hồi thủ phản kích một kiếm, động tác mau lẹ thuần thục vô cùng.

Ngay trong lúc đồng bào tỷ muội giờ hết tuyệt học đối phó nhau thì một tiếng hú cao vút như long ngân xa xa vọng tới.

Tiếng hú lọt vào tai Lữ Dao Hồng, mục bất giác biến đổi sắc mặt.

Liễu Trần sư thái một mặt múa phát trần tấn công như vũ bão, một mặt cười nhạt nói:

- Ai đã tới đó, người có nhận ra không...

Trường kiếm của Lữ Dao Hồng không lúc nào rời những nơi hiểm yếu trên người Liễu Trần sư thái, cũng nhếch môi cười lạnh nói:

- Dù cho tên tiểu tử Tống Thiên Hành có đến đây thì vị tất đã làm gì được ta...

Trong bóng tối vang lên giọng nói mạnh mẽ của Vân Thiết Thành:

- Đồng nhân huynh đệ Kim Thang bảo chú ý, cố gắng trầm tĩnh ứng chiến, Tống đại hiệp đã về tới, chúng ta chuẩn bị phản công.

Tiếng nói của lão bị chìm vào hàng loạt tiếng nổ ầm ầm long trời lở đất, đó đây lửa dậy rực trời, tiếng hô sát và tiếng rú thảm liên miên bất tuyệt. Thật là trận thảm chiến hiểm thấy trong võ lâm.

Cổ Song Thành một mình song chiến Công Dã Tử Đô và Liễu Thanh Thanh nguyên đã dư sức đối phó, bất ngờ ở đâu lại tăng viện thêm một Lam Kỳ lệnh chủ Hoàng Phủ Nhân thành ra một phải địch ba, cho dù Cổ Song Thành công lực có cao mấy đi nữa, dưới sức vây của ba tay đại cao thủ, trong nhất thời cũng không thể thủ thắng được.

Túy Di Lạc Đỗ Thiếu Khang đã dồn Xích Phát Đầu Đà Hồ Diên Nạp sắp lọt vào kỳ môn trận của Tống Thiên Hành, bất ngờ có thêm một thanh y nhân nhảy vào vòng chiến, khiến lão phải lâm vào thế lưỡng đầu thọ địch, xoay sở khó khăn dần.

Hắc Bạch song sát cùng Hồ nhi ba người liên thủ đối phó với Cùng Thần Hồng Lệnh Hàm, Hồng Lệnh Hàm càng lúc càng tỏ ra kém thế, hiện giờ lão chỉ như con thú nằm trong rọ đang cố sức vẫy vùng một lần cuối mà thôi.

Cái Thế Hùng dưới thế công như vũ bão của Thạch Vô Hậu, suýt chút nữa táng mạng dưới chiếc ống đũa của lão, cũng may có thêm hai thanh y nhân nhảy vào trợ lực nên thế trận thành thế cầm đồng.

Tây Môn Kiệt sau khi nghe Lữ Dao Hồng phát động toàn lực tấn công đã hiển lộng thần uy, là Thiết quài vô diêm Lý tứ nương phải thối lui liên tiếp.

Số cao thủ còn lại của Kim Thang bảo cộng với các ngân y kiếm sĩ của Tống Thiên Hành cũng đang cùng bọn thủ hạ của Nhất Thống môn đã không còn nhìn thấy trời đất gì nữa.

Vân Thiết Thành song mục đỏ ngầu, đang chặn đứng Hoàng Kỳ lệnh chủ Quý Năng Quân, người chuyên phát hỏa công của đối phương. Khổ thay công lực của lão kém người, nếu trong thời gian ngắn nữa mà không được tiếp viện chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Tóm lại, nhìn toàn cục có thể thấy phe Kim Thang bảo đang ở vào tình thế bất lợi.

Nhưng điều mà khiến người ta lo cháy ruột gan là Tống Thiên Hành sau một tiếng hú dài rồi biến đâu mất dạng, đến giờ này vẫn chưa thấy hiện thân tiếp viện.

Trong tình cảnh này không những người của Kim Thang bảo cảm thấy bất an, mà đến cả nhân thủ của Nhất Thống môn cũng lấy làm nghi hoặc! Không lẽ Tống Thiên Hành bị một nhân vật nào đó cầm chân rồi...

Đương nhiên người sốt ruột hơn ai hết vẫn là Vân Thiết Thành, nhưng lão càng sốt ruột thì tình thế càng bất diệu.

Quý Năng Quân thấy việc bắt sống Vân Thiết Thành đã nắm chắc trong tay, y cất giọng cười âm hiểm nói:

- Vân bảo chủ, dừng tay năm nghỉ một chút đã.

Nào ngờ hần vừa dứt lời đã thấy hoa mắt, một vòi rượu xuất hiện không biết từ hướng nào quất sầm vào mặt, không những hần thấy đau điếng, tê tái cả mặt mày mà đến đôi mắt cũng không thấy rõ mọi vật nữa.

Vân Thiết Thành nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm hiếm gặp đó, vung chưởng kích tới. Quý Năng Quân lãnh trọn một chưởng vắng xa hơn trượng, không biết khéo thế nào lại rơi ngay trước mặt tên đồ đệ cứng của Đỗ Thiếu Khang. Hần nhe răng cười nói:

- Thiệt là tệ quá. Có một ngụm rượu mà đã say rồi.

Vừa nói hần vừa phi cước đá bồi thêm một cái, tội nghiệp cho Quý Năng Quân lãnh luôn hai chiêu đứt tâm mạch hồn du ngoại giới.

Vân Thiết Thành kích động chạy tới nắm tay Tiểu Tửu Quỷ nói:

- Tiểu ca. đa tạ người.

Tiểu Tửu Quỷ toét miệng cười nói:

- Bảo chủ không trị tội trộm rượu của tại hạ là được rồi, chút việc mọn có đáng chi.

Vừa nói hần vừa loạng quạng chạy sang nơi khác.

Vân Thiết Thành thở dài nhìn theo bóng y, bỗng nghe Lý tứ nương quát lớn:

- Thất phu, lão nương thí mạng với người.

Vân Thiết Thành vội nhìn sang, thấy Lý tứ nương dáng như Dạ xoa hươu thiết quái một chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân quét ngang lưng Tây Môn Kiệt.

Tây Môn Kiệt cười lạnh nhích lui một bước tránh khỏi đầu gậy, đồng thời nhanh như chớp chụp lấy đầu gậy quát:

- Buông tay.

Lý tứ nương cũng hừ lạnh quát:

- Chưa chắc.

Con mắt độc nhất của Tây Môn Kiệt chớp chớp ánh xanh như mắt rắn, trong khi đó đầu tóc trắng xóa cơ hồ dựng ngược lên như lông nhím, đoạn giữa của cây thiết quái bỗng từ màu đen tuyền chuyển sang đỏ rực và dường như nhỏ đi và dài ra thì phải.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai người đã đụng đến tuyệt đỉnh nội gia chân lực để giao đấu nhau.

Ất mộc chân nguyên của Tây Môn Kiệt tuy chưa luyện đến mức hỏa hầu nhưng như thế cũng đủ trội hơn nội lực của Lý tứ nương.

Lý tứ nương không phải không biết đến điểm này nhưng tính tình mụ nóng hơn lửa, khi hỏa diễm sơn trong mụ đã phát hỏa thì đâu còn việc gì khiến mụ ngán sợ nữa.

Vân Thiết Thành nhìn thấy tình thế trước mắt nhưng với công lực của lão cũng đành trơ mắt nhìn. Cho dù lão có ý tương trợ, vi phạm luật lệ giang hồ để giúp một tay thì liệu Lý tứ nương có bỏ qua cho lão không.

Đang lúc Vân Thiết Thành lòng như lửa đốt bỗng nghe Tây Môn Kiệt gầm lên:

- Xú bát quái. Buông tay!

Dường như đồng thời với tiếng quát của Tây Môn Kiệt, một tiếng hú dài phát ra chỉ thấy bóng người nhấp nhóang trên không, “bốp” một tiếng, thân hình của Tây Môn Kiệt bị chấn động dội văng ra xa hơn trượng, chiếc quài trượng bị kéo dài ra của Lý tứ nương đã nằm gọn trong tay của một quái nhân bịt mặt, chỉ thấy hai tay hăn nắm hai đầu quài trượng vận lực ép mạnh một cái, chiếc thiết quài đã trở về nguyên trạng. Tiếp theo hăn đặt chiếc quài trượng vào tay Lý tứ nương đang đứng ngẩn như người mất hồn, đồng thời dụi giọng nói:

- Lý tiên bối. Xin lượng thứ tại hạ xin phép trước.

Dứt lời, không để Lý tứ nương kịp phản ứng thân hình hăn như một làn khói tan loãng vào bóng đêm.

Tiếp theo đó là tiếng rú nổi lên liên tiếp, những tiếng hự thảm não, tiếng người ngã, tiếng bước chân nặng nề...

Cả một đấu trường như dầu sôi lửa bỏng, thoáng chốc quần ma tên nào tên nấy đều bị văng ngược ra sau, kẻ nào khá một chút thì lão đảo thối lui tay ôm ngực miệng toé máu tươi... Toàn trường chỉ còn lại mỗi một cặp Lữ Dao Hồng và Liễu Trần sư thái vẫn đang quần nhau chí tử.

Thì ra quái nhân bịt mặt đến cùng lúc với Tống Thiên Hành, có điều Tống Thiên Hành sau khi xuất hiện chỉ chấp tay sau lưng đứng nhìn thế trận mà không hề động thủ.

Chờ đến khi quái nhân bịt mặt tảo thanh chiến trường, chàng mới cất giọng khàn khàn quát:

- Lữ Dao Hồng! người còn chưa chịu dừng tay...

Lữ Dao Hồng nghe tiếng quát giật mình lập tức tung người nhảy khỏi vòng chiến.

Lúc này cuộc ác đấu ở Kim Thang bảo đã hoàn toàn dừng hẳn, mọi cặp mắt đều đổ dồn vào Tống Thiên Hành và hắc y quái nhân đứng cạnh chàng. Cả đến Liễu Trần sư thái, Cổ Song Thành và Vân Thiết Thành đều ngẩn người ra nhìn, họ hầu như quên mất thực cảnh xảy ra một thoáng trước đó.

Người phá tan không khí trầm mặc là thầy trò Đỗ Thiếu Khang.

Lão bưng hồ lô rượu nốc ừng ực một hơi dài, lấy tay áo quạt mép, khà một tiếng rõ to, gật gù nói:

- Đã quá! Đã quá! lão tửu quý đêm nay mới thật sự được khai nhãn giới.

Đồ đệ của lão cũng ngửa cổ tu một hơi dài cười khoái trá:

- Sư phụ, hai thầy trò ta thật không uống chuyến này... Lữ Dao Hồng sau một hồi định thần, quét mắt nhìn một vòng rồi dừng lại trên mặt Tống Thiên Hành, nhẹ nhàng hỏi:

- Tống đại hiệp, vị bằng hữu này là ai...

Đây chính là câu hỏi mà tất cả mọi người có mặt trên hiện trường đang nóng lòng muốn biết, giờ Lữ Dao Hồng đã hỏi thay cho mọi người nên họ nín thở chờ đợi câu trả lời của chàng.

Không ngờ Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Đã là bằng hữu của người còn hỏi ta làm chi...

Lữ Dao Hồng biến sắc hỏi:

- Tống Thiên Hành, người dám giỡn mặt với ta...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Tống mỗ nào dám giỡn mặt với thái thượng môn nhân Nhất Thống môn...

Lữ Dao Hồng trầm giọng:

- Người tưởng trận chiến đêm nay vậy là người nắm chắc phần thắng rồi sao...

Tống Thiên Hành nhếch môi cười mỉa:

- Điều đó đáng lẽ ra phải được xem như một thực sự không cần tranh cãi nữa.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Còn ta thì cho rằng việc thắng bại chưa chắc đã thuộc về tay ai.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Xin hỏi người một câu, hiện thời có người nào trong các người có thể cầm cự quá mười chiêu với vị bằng hữu của ta đây...

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Xuất kỳ bất ý, hạ thủ trong lúc người không phòng bị gần như ám toán có gì đáng để tự hào đâu...

Tống Thiên Hành:

- Nghe khẩu khí của người thì dường như người muốn lãnh giáo...

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Tống đại hiệp thông minh hơn người.

Tống Thiên Hành nhìn quái nhân hỏi:

- Lão bằng hữu, thế nào...

Hắc y quái nhân cất giọng lạnh như băng nói:

- Nam nhi không tranh chấp với nữ nhi. Xin lỗi, ta không có hứng thú.

Tống Thiên Hành liếc nhìn Lữ Dao Hồng nói:

- Nhưng người ta đang hứng thú kia.

Lữ Dao Hồng lạnh lùng tiếp lời:

- Chỉ sợ người muốn cũng không được.

Quái nhân cười lạnh nói:

- Nếu người muốn tự làm khổ mình thì ta cũng vui lòng thành toàn cho.

Lời nói khích đủ làm tượng đá phải nổi giận như vậy thì Lữ Dao Hồng làm sao nhịn nổi, làn da lúc nào cũng hồng hào của mặt bỗng tái hẳn đi, Tống Thiên Hành cười nhạt khích thêm:

- Thôi bỏ đi, tranh chấp làm gì. Chỉ sợ cái hư danh thái thượng môn chủ của người không giữ nổi nữa.

Lữ Dao Hồng tím mặt hét lớn:

- Tống Thiên Hành, người nói ai hư danh...

Tống Thiên Hành cười chọc tức:

- Đương nhiên là người.

Hắc y quái nhân cũng chen lời:

- Không lẽ quyền lực của người qua được Vạn Sự Thông...

Nhắc đến Vạn Sự Thông, Lữ Dao Hồng như quả bóng xì hơi, thở dài một tiếng rồi im lặng như gặp phải điều phiên muộn lớn nhất trong đời.

Không phải sao... Từ khi mục lập nên Thống Nhất môn đến giờ, các cao thủ Hắc Bạch hướng đạo đều tập trung về một mối, kể cả những người như Hồng Lệnh Hàm, Kim Đại Kỳ, danh liệt Thập đại cao nhân cũng phải phủ phục dưới gối, có thể nói mục đã thành công lớn, ngôi vị bá chủ nắm chắc trong tay.

Nhưng một Tống Thiên Hành cứng đầu cứng cổ lúc nào cũng ra mặt chống đối đã làm mục phải nhức đầu, giờ tự dưng lại xuất hiện thêm một Vạn Sự Thông, tệ hơn nữa hẳn nghiễm nhiên trở thành chúa tể bắt mục phải phục tùng vô điều kiện.

Việc như vậy nhắc đến mục không nẫu ruột sao được.

Tống Thiên Hành mới nhếch môi cười nhẹ, Lữ Dao Hồng đã nghiến răng căm hận nói:

- Đó là việc riêng của bản môn, không cần người xía vào.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Ta cũng không hơi sức đâu đi xía vào việc của các người, giờ xin hỏi người có đủ gan giao đấu với vị bằng hữu của ta hay không...

Lữ Dao Hồng biết rõ Tống Thiên Hành có ý muốn hạ nhục mục giữa quần hào, nhưng trong tình cảnh này mục không cách lựa chọn nào khác, hơn nữa lúc này trong khi giao đấu với Liễu Trần sư thái mục cũng đã nhìn thoáng qua thân thủ của quái nhân, mục đã có cảm giác như rất quen thuộc.

Để chứng thực nghi vấn trong lòng, mục làm như trúng kế khích tướng của đối phương, đánh liều cười lạnh nói:

- Lữ Dao Hồng này xưa rày chưa biết nói hai chữ “không dám”.

Dứt lời đã phi thân như ảo ảnh xuất công liên tiếp ba chương về phía hắc y quái nhân.

Hắc y quái nhân nhẹ nhàng hóa giải ba thế công của đối phương đồng thời cười lạnh mỉa mai:

- Võ công ăn cắp của người quả không ra gì.

Lữ Dao Hồng đỏ mặt quát lớn:

- Cuồng đồ, tiếp thêm ba chưởng nữa.

Thân hình của hắc y quái nhân bỗng dưng như tan loãng vào bóng đêm, ba chiêu tấn công như sấm sét của Lữ Dao Hồng đánh vào khoảng không.

Hắc y quái nhân đứng an nhàn ngoài tầm chưởng lực của Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Thôi đủ rồi, không cần phải bêu xấu nhau nữa. Người thử tiếp ta một chưởng xem sao...

Dứt lời hữu chưởng phát nhẹ, một chiêu cực kỳ tầm thường Bác vân kiến nhật đánh trả Lữ Dao Hồng.

Lữ Dao Hồng thấy đối phương có vẻ khinh thị, nổi giận quát:

- Thất phu...

Nhưng mục chưa nói trọn câu mắng bỗng cảm thấy kinh phong cuốn tới như vũ bão, không ngượng lại được mục lui luôn ba bốn bước mới trụ vững thân hình, mấy tiếng soạt soạt nho nhỏ vang lên, ống tay áo rộng bị thủng luôn ba lỗ.

Lữ Dao Hồng tái mặt run giọng:

- Người... người là... Lý Phùng Xuân...

Lý Phùng Xuân là tục danh của Thanh Hư thượng nhân, một trong Vũ Nội song tiên.

Lúc này một chiêu cực kỳ bình thường của hắc y quái nhân nhưng bao hàm thứ chưởng lực thượng thừa Vô Thanh chưởng của Thanh Hư thượng nhân, đồng thời trong chưởng lại bao hàm Vạn ứng vô thanh chỉ xuyên thủng ống tay áo của Lữ Dao Hồng.

Với công lực và thủ pháp cao diệu dường đó đương kim võ lâm sợ không có người thứ hai.

Trên thực tế, toàn thể những người hiện diện không chỉ riêng một mình Lữ Dao Hồng có ý nghĩ như vậy, cả Cổ Song Thành, Liễu Trần sư thái, Lý tử nương những người trước kia có một đoạn ân tình với Lý Phùng Xuân đều đồng một ý nghĩ.

Nào ngờ hắc y quái nhân sau một lúc kích động, cất giọng bình tĩnh nói:

- Lý tiên bối thân tiên ngọc cốt, có đâu đi động thủ với hạng như người...

Tống Thiên Hành cũng trầm giọng nói:

- Danh húy của gia sư người không được phép gọi bừa như vậy.

Không biết trong lòng Lữ Dao Hồng điều gì đang diễn ra, bỗng mặt như điên dại vung tay hét lớn:

- Hừ tên của hắn ta muốn gọi thì gọi. Lý Phùng Xuân! Lý Phùng Xuân! Người là nam nhân ngu ngốc nhất...

- Câm miệng.

Tiếng quát hầu như được phát ra cùng từ miệng Tống Thiên Hành và hắc y quái nhân.

Hắc y quái nhân lừng lững như thiên thần tiến lên ba bước trở mặt Lữ Dao Hồng:

- Lữ Dao Hồng, đêm nay ta không có ý nặng tay với người. Người đừng làm ta phải đổi ý.

Kể cũng lạ, một người từng nhất hô bá ứng như Lữ Dao Hồng bỗng trở nên yếu đuối rụt rè trước thần oai của hắc y quái nhân, mặt lấm bầm mấy tiếng không ai nghe rõ rồi cúi đầu im lặng.

Liễu Trần sư thái niệm phật hiệu lên tiếng:

- Nghiệt chướng, người còn chưa chịu ăn năn hồi đầu hướng thiện...

Tống Thiên Hành cũng lên tiếng:

- Lữ Dao Hồng, để một mình Công Dã Tử Đô lại, toàn thể các người có thể rút lui.

Lữ Dao Hồng lấm bầm:

- Phải, ta còn ở đây làm chi...

Rồi bỗng như sực nhớ điều gì mặt ngẩng lên nói:

- Sao... người muốn giữ Công Dã Tử Đô lại à...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Không sai. Ta già hắn làm con tin trao đổi Từ đại hiệp.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Vô dụng thôi, chức môn chủ của hắn chẳng qua là hư danh, không có hắn có thể lập người khác.

Bồng mụ nghiên răng cắm hận nói:

- Người đã biết chức Thái Thượng môn chủ của ta cũng chỉ là hư danh thì một mình ta làm sao mà tác chủ được...

Tống Thiên Hành chau mày nói:

- Nói vậy chỉ có Vạn Sự Thông mới có thể tác chủ...

Lữ Dao Hồng gật đầu khiêu khích:

- Không sai, người có gan thì cứ tìm hãn mà đòi người.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Người tưởng ta không dám tìm hãn à...

Lữ Dao Hồng chỉ nhếch môi cười nhẹ không đáp lời.

Tống Thiên Hành quay sang hắc y quái nhân:

- Tôn ý lão huynh thế nào...

Hắc y nhân hơi trầm tư nói:

- Theo ngu ý của ta đã làm ơn thì làm ơn cho trót, tha cho chúng một lần...

Tống Thiên Hành chừng như không đẹp ý nói:

- Nhưng... làm như vậy thì dễ dàng cho chúng quá.

Tống Thiên Hành vừa dứt lời đã thấy bóng người thấp thoáng, Bắc Mạc Thần Điều Kim Đại Kỳ soái lĩnh bốn lão nhân đáp xuống quảng trường.

Lữ Dao Hồng như an tâm hơn khi thấy đột nhiên tăng viện thêm năm tay cao thủ, lạnh lùng nói:

- Lữ Dao Hồng này chưa chắc đã chấp nhận thịnh tình của các người.

Ý nói khi cần thiết có thể tái chiến cũng không ngại.

Kim Đại Kỳ bước tới trước mặt Lữ Dao Hồng gượng cười nói:

- Thật đáng thẹn, lão phu không giữ nổi chân lão tặc ni.

Thì ra năm tay cao thủ này là do Lữ Dao Hồng phải đi cầm chân Liễu Trần sư thái.

Kim Đại Kỳ chưa dứt lời, hắc y quái nhân đã lạnh lùng nói:

- Kim Đại Kỳ, già đầu rồi còn ăn nói hồ đồ, đáng ăn bạt tai!

Lời xuất, thân động, nhanh như ánh chớp hắc y quái nhân đã đứng sừng sững trước mặt Kim Đại Kỳ.

Thân thủ cao cỡ Kim Đại Kỳ cũng không kịp tránh né, cũng không kịp kháng cự, lãnh luôn hai cái tát nảy lửa.

Sự việc xảy ra không những khiến quần tà ai nấy đều xám mặt mà đến cả hàng tiền bối như Cổ Song Thành, Lý tứ nương, Đổ Thiếu Khang cũng không khỏi lạnh người.

Chỉ có tên Tiểu Tửu Quý là khoái chí vỗ tay cười lớn:

- Hay! Hay quá!

Nói xong hai tay ôm chiếc hồ lô dốc ngược uống ừng ực một hơi dài.

Tống Thiên Hành nhìn Lữ Dao Hồng cười nhẹ nói:

- Theo ngụ ý của tại hạ, các người nên thức thời rút lui sớm thì hơn.

Lữ Dao Hồng gương mặt lúc trắng lúc xanh, chưa kịp phản ứng, hắc y quái nhân đã cười nhẹ nói:

- Quân tử phục thù mười năm chưa muộn, các người còn chưa chịu rút lui không lẽ đợi Vân bảo chủ thiết lễ tống hành...

Lữ Dao Hồng nghiêng răng nói:

- Được rồi, người đã nói vậy thì ta lập tức rút lui, món nợ này...

Nhìn Tống Thiên Hành tiếp:

- Tống Thiên Hành, bằng hữu của người đã không có danh hiệu ta không thể phát thiệp mời, nhưng mong rằng trong ngày bản môn khai đàn đại điển cả hai người đều đến dự để ta thanh toán món nợ đêm nay.

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Được. Một lời làm chắc.

Lữ Dao Hồng phát tay, quát:

- Rút lui.

Đám lâu la của Nhất Thống môn rùng rùng kéo đi, Lữ Dao Hồng cũng tung người biến mất trong bóng đêm.

Hắc y quái nhân nói với theo:

- Lữ Dao Hồng, nhắn lời tới Vạn Sự Thông, trong vòng một tháng nữa Tổng đại hiệp sẽ đích thân tìm hãn đòì người...

Thoáng chốc nhân thủ của Nhất Thống đã rút đi sạch sẽ kể cả số bị thương chỉ còn lại ngổn ngang gần trăm xác chết với vài chục mạng bị vây hãm trong kỳ môn trận.

Nhân thủ của Kim Thang bảo cũng bị thương vong tới năm bảy chục mạng, hơn chục gian tịnh xá bị phá huỷ.

Giông bão đã qua, Vân Thiết Thành không kịp sai người thu dọn chiến trường vội chạy tới nắm tay Tống Thiên Hành, kích động nói:

- Lão đệ, may mà người về kịp...

Nhìn sang hắc y quái nhân tiếp:

- Còn vị kỳ nhân này là ai, lão đệ mau giới thiệu với mọi người.

Quần hùng nhao nhao phụ hoạ:

- Phải rồi, địch đã đi hết, mau hiển lộ diện mục cho mọi người chiêm ngưỡng...

Lý tử nương thở dài:

- Tiểu tử, lão thân xưa rày chưa hề biết phục người, cả lão hòa thượng sư phụ người cũng không ngoại lệ, nhưng vị bằng hữu của người thật khác, ta khâm phục lắm lắm, người mau giới thiệu đi.

Tống Thiên Hành cười gượng nói:

- Lý tiên bối, Thiết lão, chư vị, vị bằng hữu này thật ra cũng là người quen, nhưng vì nguyên nhân đặc biệt không thể tiết lộ thân thế, đồng thời vì có việc cần kíp nên lập tức phải ra đi, vậy nên mong chư vị lượng thứ, Thiên Hành không thể giới thiệu.

Lý tử nương động thiết quài xuống đất, nói:

- Làm gì có chuyện như vậy...

Hắc y quái nhân gượng cười nói:

- Lý tiên bối, xin lượng thứ, văn bối sẽ ra mặt vào một ngày gần đây.

Quay sang Tống Thiên Hành:

- Huynh đệ, phiền tiên tại hạ một đoạn đường.

Dứt lời hẳn đã tung người biến nhanh.

- Tống Thiên Hành cũng vội phóng người đuổi theo.

Công phu chùng ăn hết bữa cơm Tống Thiên Hành mới trở lại tịnh xá của chàng trong thính đào hiên.

Lý tứ nương, Cổ Song Thành, Liễu Trần sư thái, Đỗ Thiếu Khang, Thạch Vô Hậu, cả Vân Thiết Thành cùng Hồ nhi, Tiểu Tửu Quý đều đang nóng lòng chờ chàng trở lại.

Tống Thiên Hành vừa bước vào khách sảnh, Lý tứ nương đã hất đầu hỏi:

- Tiểu tử, tên bịt mặt đó là ai mà sao người không chịu tiết lộ...

Tống Thiên Hành gượng cười, đưa mắt nhìn mọi người, nói:

- Lý bà bà, chuyện này nói ra dài dòng lắm, chờ lát nữa văn bối sẽ kể rõ.

Nhìn Đỗ Thiếu Khang chàng tiếp lời:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì vị tiên bối này là Túy Di Lạc Đỗ tiên bối.

Đỗ Thiếu Khang cười ha hả đáp:

- Không sai, lão tửu quý chính là Đỗ Thiếu Khang.

Tống Thiên Hành khom mình thi lễ:

- Văn bối Tống Thiên Hành tham kiến Đỗ tiên bối.

Đỗ Thiếu Khang xua tay:

- Khỏi! Khỏi! Khỏi! Lão tửu quý không khoái món này.

Miệng nói không khoái món này nhưng lão vẫn đứng dậy, quay đầu quát gọi đồ đệ:

- Tiểu Tửu Quý. Ngày thường người cứ nằng nặc đòi gặp bằng được Tống đại ca, giờ sao không chịu đến làm lễ...

Tiểu Tửu Quỷ dạ lớn, vội vàng chạy đến khom mình thi lễ:

- Tiểu Tửu Quỷ Hồ Bình tham kiến Tổng đại ca.

Tiểu Tửu Quỷ Hồ Bình năm nay mười sáu tuổi, lớn hơn Hồ Nhi một tuổi. Hắn tuy ăn nói ba xếu ba xáo nhưng ngoại mạo tuấn tú vô cùng, trông rất ra dáng thư sinh, tính tình chính trực, ghét ác như thú, không phải có rượu vạn sự tức như sư phụ, bởi vậy trong chốc lát hắn và Hồ Nhi đã trở nên thân thiết rồi.

Tống Thiên Hành nhìn Hồ Bình thầm nghĩ:

“Nghe khẩu khí của lão tửu quỷ thì hình như chuyển đi này là để làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của đồ đệ, xem ra lão hành động cũng bị đồ đệ ảnh hưởng không nhỏ”.

Tống Thiên Hành ngoài mặt tươi cười nói:

- Không dám. Không dám. Hồ lão đệ, mời ngồi.

Quay sang Đồ Thiếu Khang:

- Danh sư xuất cao đồ, Hồ lão đệ chắc đã được Đồ lão tiên bối tận truyền tuyệt học rồi...

Đồ Thiếu Khang cười lớn:

- Những cái khác ta không dám nói, chứ phần uống rượu thì có thể tạm được rồi.

Hồ Bình mỉm cười nói:

- Tổng đại ca, nghe đồn Tổng đại ca là đương kim võ lâm đệ nhất cao thủ trong lớp trẻ. Đáng tiếc tối hôm qua chưa thấy Tổng đại ca biểu diễn thần uy...

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tà Bất Thăng Chính

Hồ Bình thất vọng lắc đầu thở dài:

- Kém quá! Kém quá!

Rồi nhìn gã mặt rỗ cười lớn, nói:

- À, còn đại ca đây khá hơn một chút, nào tiếp tục đi.

Vừa nói hần vừa bước tới một bước, gã đại hán mặt rỗ hai tay nắm chắc cán đao, bất giác lui luôn ba bước.

Hồ Bình vừa định lên tiếng châm chọc, bỗng sau lưng có giọng nói lạnh lùng như băng:

- Tiểu tử! Người là đồ đệ của Đổ Thiếu Khang... Địch nhân đến gần sau lưng ba trượng vẫn chưa hay biết, nếu đối phương để tâm ám toán thì còn gì là mạng...

Hồ Bình tuy tuổi nhỏ, nhưng kinh nghiệm giang hồ rất phong phú, biết đối phương không có ý ám toán, nên mặc dù trong lòng kinh hãi, nhưng hần lấy lại bình tĩnh rất nhanh, không quay đầu lại, giọng bình tĩnh nói:

- Không sai! Đã có dấu hiệu, không lẽ còn giả hay sao...

Nói xong hần mới từ từ quay người lại “ồ” lên một tiếng cười, nói:

- Thì ra là Kim tiền bối, đêm hôm trước thấy Kim tiền bối biểu diễn một màn ngoạn mục trước Lữ Dao Hồng giờ lại ở nơi khi ho cò gáy được thấy nghiêm nhan. Vạn hạnh.

Vạn hạnh!

Thì ra người sau lưng Hồ Bình là Bắc Mạc Thần Điêu Kim Đại Kỳ.

Tên tiểu quỷ này quả là quá quái, vừa gặp Kim Đại Kỳ y đã nhớ đến thái độ khúm núm của lão trước Lữ Dao Hồng mà buông lời châm biếm.

Việc này đối với thân phận và địa vị của lão trong giang hồ đương nhiên không được đẹp lắm, bởi vậy Hồ Bình vừa dứt lời lão trầm giọng nói:

- Đồ con nít miệng còn hôi sữa đã có được miệng lưỡi trơn tru cỡ đó rồi.

Hồ Bình nhe răng cười:

- Kim tiền bối, xin lỗi gia sư không có dạy Hồ Bình kiểu cách khúm núm nịnh bợ lại giở giọng chân chính.

Kim Đại Kỳ nổi giận:

- Tiểu tử, lão phu không phải ý lớn hiếp nhỏ, nhưng người còn khua môi múa mép nữa thì đừng trách ta.

Hồ Bình biết lão ma này thủ đoạn tàn độc, nói được làm được, hăn dù gan lớn hơn người nhưng gặp phải nhân vật trong Thập đại cao nhân cũng không dám làm càn. Bởi vậy hăn định đánh bài chuồn.

Khổ nỗi Kim Đại Kỳ cũng thành tinh, thái độ hăn làm sao qua mặt lão được.

Lão cười lạnh nói:

- Này nhóc con, đừng giở trò trước mặt ta, trả lời cho thật mấy câu biết đâu lão phu không làm khó người.

Hồ Bình nhe răng cười:

- Kim tiền bối, Tiểu Tửu Quỷ không làm gì đắc tội tiền bối làm khó chi tội nghiệp.

Kim Đại Kỳ nạt ngang:

- Khỏi phí lời, các người đi chuyến này có bao nhiêu người...

Hồ Bình xua tay:

- Không nhiều. Không nhiều. Cả Tiểu Tửu Quỷ này mới có bảy người.

- Bảy người... Có những ai...

Hồ Bình cười nhẹ:

- Chờ lát nữa Kim tiền bối gặp thì biết chứ hỏi làm chi.

Kim Đại Kỳ nóng mặt:

- Nhóc con cả gan.

Hồ Bình vẫn mỉm cười:

- Hồ Bình này xưa rày chẳng có gì không dám làm, nhưng quả thật lần này Tiểu Tửu Quý nói thật đó.

Kim Đại Kỳ chau mày:

- Lão tửu quý sư phụ người có đi không...

Hồ Bình lắc đầu:

- Hiện giờ thì không có.

- Nói như vậy hẳn sẽ tới sau...

- Có lẽ.

Đảo mắt một vòng, hẳn lại nhe răng cười nói:

- Kim tiên bối, Tiểu Tửu Quý không có nói vậy, nhưng Kim tiên bối nghĩ vậy thì Tiểu Tửu Quý cũng không phản đối.

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Được rồi, cứ bắt cộp con thì sợ gì cộp mẹ không đến tìm.

Vừa dứt lời lão xuất thủ như điện thộp ngực Hồ Bình.

Khoảng cách ba trượng là quá nhỏ so với những tay đại cao thủ cỡ Kim Đại Kỳ, nháy mắt ngũ trảo đã đến sát ngực đối phương.

Hồ Bình tuy kinh hãi nhưng bản tánh không biết sợ trời đất là gì, trong lúc lâm nguy lập tức vận dụng “Thiên Ngự Phong thân pháp” mới học được của Tổng Thiên Hành, thoát cái đã ở ngoài tầm tay của Kim Đại Kỳ, đồng thời phun một vòi rượu cười ha hả nói:

- Chút rượu thừa không đủ lòng thành...

Hẳn biết rõ những trò diễn ra trước mặt Kim Đại Kỳ không có mấy tác dụng, nên vừa nói vừa giở hết khinh công ù té chạy vào thành.

Kim Đại Kỳ hươu chưởng gạt vòi rượu nhanh như chớp phóng theo nói:

- Tiểu tử, người chạy được quá mười trượng lão phu sẽ lấy họ Hồ của người.

Hồ Bình biết với khinh công của mình có chạy cũng không chạy kịp, chỉ còn cách kéo dài thời gian từ từ tìm kế.

Trong khi hần vừa chạy vừa suy nghĩ thì Kim Đại Kỳ đã phóng một bước vượt qua mặt hần.

Hồ Bình trong lúc cấp thời sinh trí, phóng xui về phía một gốc cổ tùng to tay ôm.

Kim Đại Kỳ không ngờ đối phương dụng tới chiêu này, lão lữ trốn, không kịp chuyển thế phải chờ hết đà mới quay đầu phóng về phía Hồ Bình.

Hồ Bình vừa lẩn tránh vừa cười nói:

- Kim tiên bối, người Hồ gia người người đều kiên cường, tốt nhất Kim tiên bối theo họ Lữ...

Hần chưa nói dứt lời Kim Đại Kỳ đã gầm vang, phi thân chộp xuống.

Hồ Bình nhỏ con lại có “Thiên Long Ngự Phong thân pháp” né đông tránh tây mau lẹ vô cùng. Kim Đại Kỳ quay qua quay lại một hồi đồ mồ hôi hột vẫn chưa làm gì được Hồ Bình.

Bỗng hần nhìn ra sau lưng Kim Đại Kỳ, kêu lớn:

- A, Tống đại ca đến đúng lúc lắm.

Kim Đại Kỳ tưởng thật vội nhảy ngang năm bước quay nhìn lại, phía sau vắng lặng nào có bóng người.

Kim Đại Kỳ mắng thầm:

“Thằng nhóc con này quả nhiên giao hoạt!”

Từ mười trượng ngoài đã nghe Hồ Bình cười ha hả, nói:

- Kim tiên bối, văn bối cam thất lễ, cáo biệt!

Kim Đại Kỳ một mặt đuôi gấp, một mặt quát lớn:

- Nhóc con, ngươi chạy lên trời lão gia cũng theo bắt lại.

- Giỏi cho người ý lớn hiệp nhỏ.

Tiếp theo là tiếng cười lạnh liên miên và...

“Bùng!” một tiếng, Kim Đại Kỳ bị chấn rơi trở xuống đất, cách lão hơn trượng, “Thông Tý Thần Ma” Chu Chấn Bang đứng lạnh lùng nhìn lão.

Cả hai ngậm vận công lực chuẩn bị một trận đấu chí tử. Trong khi đó Hồ Bình nghe động quay lại cười nói:

- Chu lão, lão đến chậm một chút nữa thì Tiểu Tửu Quý thăng thiên rồi.

Chu Chấn Bang trợn độc nhãn nhìn hẳn:

- Tiểu quý, mai mốt còn bỏ đi một mình nữa, lão đánh nát đít ngươi ra.

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Chu độc nhãn, giờ này chưa phải lúc giáo huấn người nhà.

Chu Chấn Bang cười lạnh:

- Nghe khẩu khí lớn lối quá, ngươi muốn gì... Cứ giở hết bản lĩnh ra đi.

Kim Đại Kỳ mắt lóe hung quang:

- Thứ nô tài tự hạ mình mà còn lớn lối.

Chu Chấn Bang quát lớn một tiếng, thân ảnh chớp ngời.

“Bùng! Bùng! Bùng!” song phương đã trao đổi ba chưởng.

Kình phong ào ào, bụi cuốn mù trời, từ trong đám bụi vang lên tiếng Kim Đại Kỳ:

- Chu đui, cứ tưởng ngươi có tiến bộ, nào ngờ chỉ có vậy mà thôi.

Chu Chấn Bang cười lạnh, không nói, ngằm vận chân lực chuẩn bị.

Bỗng có tiếng xé gió ào ào, một bóng người nhẹ như chiếc lá đáp xuống đương trường, thì ra là Tống Thiên Hành.

Tiếp sau đó lại có bóng người đáp xuống, lần này là Cổ Song Hành.

Trong nháy mắt cục diện đã thay đổi. Kim Đại Kỳ từ thắng thế trở thành cô thế.

Hồ Bình vỗ tay cười lớn:

- Kim tiền bối, dập đầu trước mặt Hồ Bình ba cái. Hồ Bình nói tốt cho vài câu.

Tiểu quý này giọng điệu quá chua không người được, đã tôn người làm tiền bối nhưng lời nói khó nghe vô cùng.

Tống Thiên Hành quay lại quát khê:

- Bình nhi, không được hỗn!

Quay sang Chu Chấn Bang:

- Chu lão tạm thời lui ra.

Kim Đại Kỳ lạnh lùng:

- Ai đánh trước cũng vậy thôi, xa luân chiến lão phu cũng vui lòng tiếp ứng.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Ta tuy không dám xưng là quân tử nhưng người cũng đừng lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng người. Ta ước đến Tống đàn quý môn phó hội, không muốn giữa đường tính chuyện. Nếu người sự thực đáp ta mấy câu hỏi, sẽ không ai làm khó dễ người nữa.

Được lời như mở tấm lòng, nhưng ngoài mặt Kim Đại Kỳ vẫn làm ra vẻ:

- Khó dễ ta à... Hừ, Tống Thiên Hành, người coi lão phu là hạng người nào...

Hồ Bình lại chen vào:

- “Bắc Mạc Thần Điêu” phải vào lồng rồi, Kim tiên bối, người ta còn xem gì được nữa...

Tống Thiên Hành nạt:

- Bình đệ, người lui ra!

Nhìn Kim Đại Kỳ tiếp:

- Các hạ, người có chịu trả lời câu hỏi của ta không...

Kim Đại Kỳ hận Hồ Bình đến cực điểm. Nhưng tình thế không cho phép lão thị oai, đành nén lửa giận trầm giọng nói:

- Cái đó còn phải coi câu hỏi của người nữa.

- Ta chỉ thỉnh giáo nhiệm vụ của người chuyến này.

Kim Đại Kỳ lạnh lùng hỏi lại:

- Nếu lão phu không đáp...

Tống Thiên Hành trầm sắc mặt nói:

- Chỉ sợ không đáp không được.

Kim Đại Kỳ cười lạnh chưa kịp mở lời, Hồ Bình lại lên tiếng:

- Kim tiên bối đừng làm khó dễ nữa, hay là để Tiểu Tửu Quỷ nói thay cho.

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Bình nhi, người biết sao...

Hồ Bình cười cười nói:

- Tiểu Tửu Quỷ không nói thì thôi, nói ra thì mười phần đúng hết tám chín. Sự việc như thế này, lúc này Chu lão đang nói chuyện với chưởng quỹ. Tiểu Tửu Quỷ vô tình phát hiện hai cặp mắt cú vọ đang quan sát Chu lão...

Dừng lại một lát như để mọi người bắt đầu sốt ruột, y mới tiếp:

- Bởi vì Hồ Bình mới chọn một phòng riêng sát vách hai tên kia, qua chuyện của hai tên mới biết được nhiệm vụ của chúng là đối phó...

Nói đến đó hẳn dừng lại bưng lô hô tu.

Chu Chấn Bang không chịu được quát:

- Tiểu quỷ người còn giở trò nữa, ta đập nát chiếc hồ lô của người.

Hồ Bình giọng nghe đáng thương lạ:

- Chu lão, để Tiểu Tửu Quỷ nhấp giọng một chút.

Ừc luôn một hơi dài, lau mép xong mới chậm rãi tiếp:

- Tống đại ca, chúng định tấn công Chấn Uy tiêu cuộc..

Tống Thiên Hành kinh hãi kêu lên:

- Thật sao...

Hồ Bình mỉm cười:

- Việc liên quan đến an nguy của Vân tam công tử, Tiểu Tửu Quỷ đâu dám nói càn.

Tống Thiên Hành như không nhận ra ý châm chọc trong câu nói của Hồ Bình, gật đầu nói:

- Nói tiếp đi!

Hồ Bình chậm rãi tiếp:

- Nghe đâu Vân tam công tử hộ tống một tiêu vụ sẽ đi ngang đây...

- Bao giờ thì chúng hạ thủ...

Hồ Bình lắc đầu:

- Cái đó thì Tiểu Tửu Quỷ không biết, chắc phải hỏi Kim tiền bối đây.

Tống Thiên Hành nhìn Kim Đại Kỳ:

- Hẳn nói không sai chứ...

- Không sai.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Vụ này ngươi là thủ lĩnh...

- Có thể nói như vậy.

- Mục đích cướp tiêu...

- Cũng là để báo cừu.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Báo cừu... Ngươi với Kim Thang bảo có cừu gì...

Kim Đại Kỳ cười nhạt:

- Lão phu với Kim Thang bảo không có thù oán gì, nhưng có một người có mối thù bất cộng đới thiên với Vân gia.

Tống Thiên Hành tỉnh ngộ:

- À, thì ra ngươi được Hoa Lộng Ảnh xúi giục.

- Xúi giục thì không phải, đã là đồng nhân thì giúp người thế thôi.

Kim Đại Kỳ nhìn ra sau lưng Tống Thiên Hành cười lạnh không thôi.

Tống Thiên Hành không quay đầu ra sau, nói:

- Bảy người sắp đến đó là trợ thủ của người...

Bọn người kia còn cách xa nửa dặm mà chàng đã nhận ra đối phương có bảy người, việc này khiến Kim Đại Kỳ thấy ớn lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh khô, nói:

- Không lẽ còn chưa đủ...

Tống Thiên Hành cười lạnh, nói:

- Nhân số thì đủ rồi, công lực cũng khá, chắc cỡ Lệnh chủ của quý môn chứ không kém, có điều...

Chàng chưa dứt lời, hiện trường đã có thêm bảy lão nhân, mình mặc trường bào màu đen, gương mặt trắng bệch, đôi mắt tỏa nhân quang âm trầm, chỉ có tuổi tác, mập mạp cao thấp không đều nhau mà thôi.

Bảy hắc y lão nhân xuất hiện, Kim Đại Kỳ như gan dạ hơn, lớn tiếng nói:

- Có điều chưa đủ để người ra tay phải không...

Tống Thiên Hành quét mắt quan sát bảy hắc y lão nhân, miệng đáp lời Kim Đại Kỳ:

- Các hạ thật giỏi đoán ý người.

Kim Đại Kỳ cười lớn:

- Tống Thiên Hành, người đừng có giở giọng khi người, bảy vị đây có đáng để người ra tay hay không phải chờ xem mới biết.

Đồng thời Chu Chấn Bang đã dùng truyền âm nói vào tai chàng:

- Thiếu chủ, bảy tên này là “Miêu Cương thất sát” Ô thị huynh đệ, nổi danh hăng hung cực ác. Lão đại chuyên dụng trùng độc, lão nhị dụng độc, kỳ dư năm người đều dùng hỏa độc...

Tống Thiên Hành mắt ngời sát khí quay lại nói:

- Sư cô cô cùng Chu lão, Hồ nhi ba người ra xa hai mươi trượng, tốt nhất nên đứng trên gió...

Lão nhân có vẻ cao tuổi nhất, cất giọng như ma trời, nói:

- Bốn người các người đêm nay không một ai sống sót mà trở về, khỏi đi đâu cho mất công.

Cổ Song Thành ra hiệu cho Chu Chấn Bang và Hồ Bình rút lui, còn bà tiến lên một bước đứng sát sau Tống Thiên Hành nói:

- Thiên Hành, không được khinh địch!

Tống Thiên Hành gật đầu, nhìn lão đại Ô Hành Hiếu nói:

- Không ngờ “Miêu Cương thất sát” danh chấn động giang hồ cũng trở thành thuộc hạ của Lữ Dao Hồng.

Ô Hành Hiếu hừ lạnh nói:

- Huynh đệ lão phu trước nay độc giang hồ, quyết chẳng chịu bợ đỡ một ai.

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy sao các người đi kết bè với Nhất Thống môn...

- Sao lại gọi là kết bè, ta có mục đích riêng của ta.

- Các người có thù oán với Kim Thang bảo...

- Không có.

- Vậy thì vì cái gì...

Ô Hành Hiếu cười lạnh:

- Nói cho người biết cũng không sao, vì lão phu vì tiền. Vân Trung Hạc hộ tống chuyển tiêu này. Giá trị trên vạn lượng, lão phu làm sao bỏ qua được...

Tống Thiên Hành gật gù:

- Thì ra là như vậy, các người vì tiền còn Hoa Lộng Ảnh vì báo thù nên song phương hợp tác.

Ô Hành Hiếu mắt tóe hàn quang nói:

- Người là người mới nổi danh trên giang hồ. Tống Thiên Hành...

Tống Thiên Hành nói:

- Không dám, tại hạ chính là Tống Thiên Hành. Có vài điều tại hạ muốn nói. Vàng bạc tuy quý giá nhưng mạng sống còn quý giá hơn.

Ô Hành Hiếu cười lạnh nói:

- Người giáo huấn hay là uy hiếp lão phu đó...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Người nghĩ sao cũng được.

Ô Hành Hiếu mặt nổi sát khí, đưa tay vào ngực áo.

Tống Thiên Hành quát lớn:

- Không được động đây.

Ô Hành Hiếu cười lạnh, bàn tay nhanh như chớp thò vào trong bọc.

Động tác của Ô Hành Hiếu không thể gọi là chậm. Nhưng động tác của Tống Thiên Hành còn nhanh hơn, cách không điểm tới một chỉ, hai cánh tay của Ô Hành Hiếu bị cứng như que sắt không còn cử động được nữa. Đồng thời bóng hai người thấp thoáng, Ô Hành Hiếu đã ở trong tay chàng như điều quắp gà con vậy.

Thân thủ của Tống Thiên Hành nhanh lẫn xuất kỳ, “lục sát” đứng đó nhưng không kịp ra tay cứu viện.

Tống Thiên Hành đẩy Ô Hành Hiếu nằm xuống đất, đặt một chân lên ngực lão:

- Ai còn dám động đây ta sẽ giậm nát lão!

Lời nói cùng với thần oai của chàng quả nhiên có tác dụng, sáu người còn lại ai nấy cơ hồ thở ra lửa nhưng không một ai dám cử động.

Tống Thiên Hành cười lạnh tiếp:

- Ô Hành Hiếu, bằng vào tội ác của bảy huynh đệ các người dù chết cũng chưa hết tội. Nhưng ta vì đức hiếu sinh, chỉ cần các người giao hết độc vật trong người đồng thời bị phế võ công, ta sẽ mở cho các người một sinh lộ.

Ô Hành Hiếu gầm lên:

- Thất phu lòn trôn, lão phu học nghệ không tinh chết cũng không đáng tiếc, người đừng có mà mơ tưởng! Các đệ đừng lo cho sinh tử của ta, tất cả liên thủ giết tên thất phu rửa hận cho ta!

Tống Thiên Hành cười lớn:

- Ô Hành Hiếu, “Miêu Cương thất sát” các người lấy Hiếu, Đễ, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm làm tên, từng bị người đời chê trách, chỉ không có “sĩ” (vô sĩ) mà thôi, nay lại thêm một điều nữa, các người không những vô sĩ mà còn không biết tiến thoái, làm ô nhục bảy chữ trong “Bát Đức”!

Trong khi chàng nói thì Ô Hành Đế lắng lặng cho tay vào bọc.

Tống Thiên Hành mắt lóe tinh quang, hét:

- Người dám!

Ô Hành Đế chẳng nói chẳng rằng, hữu thủ vung lên, một đạo ô quang mang theo mùi tanh tươi cùng cực bắn thẳng về phía Tống Thiên Hành.

Ô Hành Đế là lão nhị trong “Thất sát” chuyên gia dụng độc, đạo ô ảnh mà lão phóng ra là thứ độc chất vô thượng, hơn nữa, thủ pháp phóng độc của lão cũng đặc biệt hơn người. Luồng độc chất lúc đầu đi thành tia nhỏ, khi đến gần Tống Thiên Hành bỗng tản ra thành một màn lưới đen chụp xuống.

Tống Thiên Hành cười lạnh một tiếng, vung nhẹ tay áo, luồng độc khí bị cuốn ngược lại, bắn như bay trở ngược về phía Ô Hành Đế.

Trong lúc chàng vận công bức ngược độc chất của Ô Hành Đế thì bàn chân đạp trên ngực Ô Hành Hiếu cũng bị lơi đi.

Nguyên Ô Hành chỉ bị điểm hai huyệt “Kiên Tinh” khống chế hai tay mà thôi, chớp đúng cơ hội đó lão vùng người thoát khỏi bàn chân Tống Thiên Hành đồng thời quát lớn:

- Thất phu năm xuống!

Cùng lúc với tiếng quát, song cước lão đạp mạnh về phía đầu gối Tống Thiên Hành.

Trong một thoáng đó, toàn bộ ám khí, hỏa khí, độc khí của lục sát ào ào trút hết về phía Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành lúc này hai mặt đều bị công, hạ bàn thì Ô Hành Hiếu, bên trên thì “Lục sát” hợp công. Tình thế nguy hiểm đến Cổ Song Thành và Chu Chấn Bang đều biến sắc.

Kỳ thực sự việc diễn ra quá mau lẹ, đến mức về sự nguy hiểm của hai người chưa hoàn toàn, đã nghe một tiếng rú thê thảm, đồng thời một bóng người bắn vọt lên như một cây pháo thăng thiên, tiếp theo là những tiếng “Bùng! Bùng!” khói lửa ngợp trời, mùi diêm sinh bốc lên ngạt thở.

Ô Hành Hiếu giờ chỉ còn lại mấy nhánh xương cháy lam nham, mặt đất cũng bị cháy xém. Hỏa khí làm mặt đất hõm xuống mấy hố sâu.

Còn Tống Thiên Hành...

Sau khi chấn gãy song cước Ô Hành Hiếu, chàng thi triển “Thiên Long Ngự Phong thân pháp” thân hình vọt lên cao năm trượng, trong khi đó chàng ở trên không xuất chỉ điểm trúng tử huyệt của sáu tên còn lại.

Tội cho “Lục sát”, sau khi xuất thủ giết chính đại huynh của mình, chưa kịp có hành động tiếp theo đã bị “Vạn Ứng Vô Thanh chi” của Tống Thiên Hành điếm trúng tử huyết chết không kịp trở.

Tống Thiên Hành sau khi tận diệt “Miêu Cương thất sát” chàng an nhàn đáp xuống.

Nhìn thấy độc khí còn lớn vờn trên mặt đất. Chàng liền đưa song chưởng tới trước làm mấy động tác, luồng khí độc như bị một lực lượng vô hình nén thành một vệt khói bay thẳng lên trời không mất dạng.

Kim Đại Kỳ này giờ đứng ngẩn ra nhìn, lúc này mới giật mình tỉnh lại định thừa cơ rút êm, nào ngờ hành động của lão không qua được mắt của Tống Thiên Hành. Chàng quát lớn:

- Đứng lại!

Chu Chấn Bang đã nhanh hơn Tống Thiên Hành phi thân chắn trước mặt Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Kim Đại Kỳ, người còn muốn chạy sao...

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Các người đừng lấy dạ tiểu nhân đo lòng người. Với thân phận của ta mà bỏ chạy được sao...

Chu Chấn Bang cười ha hả nói:

- Đến giờ này mà người còn nói được chữ “thân phận” làm ta phải đổ mặt thay người!

Kim Đại Kỳ làm mặt dày nói:

- Nếu ta thật sự muốn đi các người cản được sao...

- Người thử đi rồi thấy!

Tống Thiên Hành nhìn Hồ Bình nói:

- Bình nhi, người tác phúc một lần, đem thi hài của “Thất sát” mai táng giùm.

Hồ Bình cũng cự nự mấy tiếng rồi mới chịu bắt tay làm.

Tống Thiên Hành chấp tay sau lưng nhìn Kim Đại Kỳ hỏi:

- Các người chừng nào hạ thủ cướp tiêu...

Kim Đại Kỳ lắc đầu:

- Ta không biết, chỉ có Hoa cô nương biết thôi.

- Hoa Lộng Ảnh đầu...

- Ta không biết.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Người nói vậy hóa ra tự làm khó cho mình đó!

Kim Đại Kỳ vẫn ngang ngạnh:

- Ta đã nói không biết là không biết, tin hay không tùy người.

Tống Thiên Hành nói:

- Tại hạ chờ nghe giải thích.

- Rất đơn giản, Hoa cô nương sáng mới tới đây, mọi hành động phải chờ lệnh của y mới quyết định được.

Tống Thiên Hành gật gù:

- Thì ra là như vậy, việc đã thế này thì phải phiền các hạ vài ngày.

Kim Đại Kỳ trợn mắt:

- Người...

Tống Thiên Hành nói:

- Các hạ yên tâm. Gọi là “phiền các hạ vài ngày” thật ra chỉ là mời người làm khách mấy ngày mà thôi.

Kim Đại Kỳ cười lạnh:

- Người tưởng ta thúc thủ chờ người chắc...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tại hạ không dám nghĩ như vậy, nhưng tình thế bức bách, đành phải... theo ta nghĩ người nên hòa hoãn một chút có lợi cho người hơn.

Kim Đại Kỳ hừ lạnh:

- Ta biết hiện thời ta đang ở trong tình thế bất lợi nhất, nhưng đâu có thể rơi, máu có thể đổ chứ chẳng chịu để người uy hiếp.

Hồ Bình vừa hoàn thành nhiệm vụ, phúi phúi tay chen lời:

- Kim tiên bối hào khí ngất trời, thật không hổ là nhân vật được liệt vào Thất đại cao nhân. Có điều...

Biết hẳn ngựa miệng sắp giở giọng móc họng thiên hạ, Tống Thiên Hành vội ngăn lại:

- Bình nhi, không được vô lễ!

Quay sang Kim Đại Kỳ:

- Dù sao các hạ cũng là người có danh vọng, Tống Thiên Hành lễ nhượng tam chiêu.

Kim Đại Kỳ nóng máu:

- Tiểu tử cuồng ngạo! Tiếp chiêu!

Dứt lời đã xong thẳng tới chộp vào ngực đối phương.

Đây là một lối đánh liều lĩnh, có công có thủ, nhưng vì Tống Thiên Hành đã biết nói trước “lễ nhượng tam chiêu” nên lão trở lực tấn công, không sợ đối phương phản công.

Kim Đại Kỳ danh liệt Thập đại cao thủ không phải chỉ có hư danh, đặc biệt là lực ứng trả công của lão có thể nói võ lâm nhất tuyệt, hơn nữa đã toàn lực tấn công thì uy lực khó có thể tưởng tượng được.

Trảo thế chưa tới kinh phong lạnh ngắt đã áp sát ngực Tống Thiên Hành rồi.

Tống Thiên Hành trầm tĩnh thi triển “Thiên Long Ngự Phong thân pháp” tránh chiêu đồng thời lớn tiếng đếm:

- Chiêu thứ nhất...

Kim Đại Kỳ lập tức biến chiêu, hữu chưởng trầm xuống đánh phạt vào dạ dưới Tống Thiên Hành, tả thủ vươn trảo chộp về hướng thân hình chàng di động.

Tống Thiên Hành vừa tránh được một thế chém đã đụng phải một trảo của đối phương đưa tới, mà chàng đã nói trước nên không tiện hoàn thủ phản kích.

Chỉ còn cách ngã người xuống đất để tránh thế công. Thân hình chàng hầu như rơi xuống đất, nhưng lúc gần chạm đất xoay mấy vòng là đã bắn xéo ra ngoài, miệng vẫn cười lớn đếm:

- Chiêu thứ hai...

Kim Đại Kỳ ra hai chiêu đều đánh vào khoảng không, vừa sốt ruột vừa tức giận vươn trảo đánh tới, đồng thời phóng cước nhắm thân hình còn là đà dưới đất của Tống Thiên Hành đá tới.

Tống Thiên Hành lúc này hầu như chẳng còn thể để tung người tránh né nữa. Kim Đại Kỳ cất tiếng cười đắc ý tưởng chàng không tránh khỏi chiêu này.

Nhưng nói ra thật tức chết Kim Đại Kỳ. Thân hình Tống Thiên Hành đang là đang như vậy đột ngột bắn vọt về phía trước, đồng thời cất người đứng thẳng dậy, cười nói:

- Chiêu thứ ba! Ba chiêu tương nhượng đã hết, các hạ phải cẩn thận một chút.

Trong nháy mắt chàng công luôn tám chiêu bức Kim Đại Kỳ lui luôn tám bước.

Kim Đại Kỳ lúc này hầu như không còn sức hoàn thủ nữa, vừa thẹn vừa giận, gầm lên như thú dữ sa bẫy.

Hồ Bình đứng ngoài vỗ tay cổ vũ:

- Kim tiền bối, cố lên! Cố lên... á! Ái! Đừng lui nữa, lui coi chừng lọt hố. Ủa, ngày bình thường “Bắc Mạc Thần Điêu” đâu có như vậy, đây chắc là Kim Đại Kỳ giả hiệu.

Những lời bình khắc của Hồ Bình làm Kim Đại Kỳ điên tiết. Mà càng điên tiết thì thần tâm càng loạn, nguy cơ càng gần.

Ngay trong lúc Kim Đại Kỳ nguy trong gang tấc bỗng nghe một tiếng thở dài ảo não.

Thì ra Hoa Lộng Ảnh không biết xuất hiện từ bao giờ mà mọi người không hay biết.

Công lực của nàng tiến bộ vượt bậc chẳng... Có lẽ không phải như vậy. Chẳng qua trận đấu quá náo nhiệt đã thu hút hết sự chú ý của mọi người.

Hoa Lộng Ảnh gọi lớn:

- Tống đại hiệp, hạ thủ lưu tình!

Tống Thiên Hành nghe tiếng, lập tức dừng lại nhảy khỏi vòng chiến nói:

- Hoa cô nương đến thật đúng lúc!

Kim Đại Kỳ đang lấy tay áo lau mồ hôi, Hoa Lộng Ảnh cười buồn nói:

- Kim lão, nô gia làm liên lụy đến người rồi.

Kim Đại Kỳ cũng gượng cười nói:

- Hoa cô nương nói vậy, lão phu càng thấy thẹn.

Hoa Lộng Ảnh lắc đầu buồn bã:

- Kim lão đừng nói vậy, thế địch quá mạnh lại gặp không đúng lúc, việc này không thể trách Kim lão.

À, còn “Miêu Cương thất sát” đâu...

Kim Đại Kỳ cười méo xệch chưa kịp đáp thì Hồ Bình đã chỉ mô đất cao cao nói:

- Ở dưới đó...

Hoa Lộng Ảnh biến sắc nhìn Tống Thiên Hành hỏi:

- Chắc cũng là kiệt tác của Tống đại hiệp...

Tống Thiên Hành gật đầu không đáp.

Hoa Lộng Ảnh lại thở dài:

- Cũng tại ta làm liên lụy đến họ.

Tống Thiên Hành nói:

- Cô nương hà tất phải bi thương, tội ác của chúng chết cũng chưa đủ trả nhưng tại hạ nguyên đã mở sinh lộ cho chúng nhưng chúng nào chịu nghe. Thảm trạng hôm nay chúng chỉ tự trách mình mà thôi. Cô nương không có bất kỳ trách nhiệm gì ở đây. Có một điều tại hạ xin nói trước. Cô nương cùng Kim tiên bối với vị huynh đài kia tạm thời làm khách của tại hạ một thời gian.

Hoa Lộng Ảnh ngạc nhiên:

- Tại sao phải làm như vậy...

- Tại hạ có lý do riêng không tiện nói ra, có điều xin bảo đảm ba vị trong thời gian làm khách của tại hạ thật sự được làm quý khách, chừng có thể tại hạ cho ba người được tự do.

Hoa Lộng Ảnh cúi đầu:

- Ta hiện giờ đã là tù nhân của đại hiệp, còn mượn lời khách sáo làm gì.

Tống Thiên Hành cười gượng nói:

- Thế chẳng đáng dừng ba vị tạm thời để tại hạ phong bế võ công.

Kim Đại Kỳ cười thâm nói:

- Lão phu đã lãnh mạng rồi, người ra tay đi.

Dứt lời chàng ra tay điểm huyết ba người, đồng thời nói với Chu Chấn Bang:

- Sáng mai phiền Chu lão tìm một cỗ xe đưa ba vị đây về an dưỡng trong Kim Thang bảo. Còn bây giờ mau trở về khách điểm nghỉ ngơi...

Trên đường về khách điểm Hoa Lộng Ảnh còn cho biết thêm tiêu đoàn của Vân Trung Hạc sẽ đến Tín Dương thành trước giờ Ngọ ngày mai.

Thế là Tống Thiên Hành quyết định chờ Vân Trung Hạc đến Tín Dương thành rồi cùng đi Lạc Dương.

Sáng sớm Chu Chấn Bang tìm thuê một cỗ xe chuẩn bị hộ tống Kim Đại Kỳ, Hoa Lộng Ảnh cùng gã đại hán mặt rỗ đi Kim Thang bảo. Bỗng nghe tiếng vó ngựa dập dồn, một kỵ mã đã dừng trước cửa khách điểm. Vừa thấy Chu Chấn Bang đã hồn phi phách tán, thì ra là Vạn Sự Thông.

Ngồi ưỡn chiếc bụng to quá khổ trên lưng ngựa, Vạn Sự Thông hất hàm hỏi Chu Chấn Bang:

- Chu lão nhi, chiếc xe ngựa này đi đâu vậy...

Chu Chấn Bang cười lạnh hỏi:

- Người biết để làm gì...

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Phải, ta biết để làm gì nhưng ta dám chắc nó sẽ đi Kim Thang bảo nội hôm nay. Chu lão nhi, lão biết ta là ai không...

Chu Chấn Bang không nhin:

- Người là thứ không dám nhìn mặt thiên hạ, Vạn Sự Thông chứ gì...

Vạn Sự Thông trầm giọng:

- Chu lão! Người thật không biết lễ độ!

Chu Chấn Bang cười như điên cuồng:

- Đối phó với hạng như người, như vậy đã là khách sáo lắm rồi.

Vạn Sự Thông cười lạnh nói:

- Giỏi lắm, lão phu thay mặt Tống Thiên Hành giáo huấn nô tài...

“Soạt” chiếc roi ngựa trong tay hấn vung lên.

Chu Chấn Bang nổi giận:

- Thứ như người chưa xứng!

Thân hình lão nhích động tránh khỏi ngọn roi của đối phương đồng thời hữu chưởng đột ngột dài ra gấp đôi đánh vào bụng ngựa của đối phương.

Kể cũng kỳ, rõ ràng thấy đà tránh khỏi ngọn roi đối phương không ngờ bên má phải lão bỗng nghe “Chát!” một tiếng.

Tiếng ngựa hí lên, con ngựa ngã quỵ chết tốt, còn má lão cũng bị một vết thương chảy máu ròng ròng.

Vạn Sự Thông tung người nhảy khỏi ngựa, cười như điên cuồng:

- Dưới trướng dũng tướng không có nhược binh, lão nhi khá lắm.

Ngọn roi trong tay hẳn lại vút tới.

Chu Chấn Bang lúc này đã điên tiết, vận công lực xông tới.

Trong lúc hai người sắp giao thủ bỗng có một tiếng quát động lá nhĩ:

- Chu lão lui ra!

Chu Chấn Bang thấy một luồng kinh phong vô cùng cương mãnh cuốn lão văng xéo qua một bên, Tống Thiên Hành như từ trên bay xuống nắm chặt ngọn roi của Vạn Sự Thông.

Tống Thiên Hành hừ lạnh nói:

- Các hạ thượng môn hiệp người như thế có ý gì...

Vạn Sự Thông cười ha hả nói:

- Cái này gọi là “Phá sơn chiến hổ” thì đúng hơn. Tại hạ không làm vậy thì dễ gì gặp được Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành buông đầu ngọn roi nói:

- Giải thích như vậy thì gượng ép quá, người đã biết ta ngụ trong này sao không vào mà tìm...

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Tống đại hiệp có lý, song Cát Tinh khách sạn hiện thời không khác gì long đàm hổ nguyệt, tại hạ không dám mạo hiểm.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Nếu biết vậy thì đừng đến!

Vạn Sự Thông mỉm cười bí mật:

- Nhưng tại hạ không đến không được.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười:

- Lại vấn đề vì người mà cũng vì ta...

Lúc này Cổ Song Thành, Lý tứ nương, Vân Trung Phụng, Nam Cung Tranh đã kéo ra, chỉ còn lại một mình Hồ Bình trông chừng Kim Đại Kỳ.

Vạn Sự Thông liếc nhìn bốn người mới bước ra nói:

- Tống đại hiệp quả là thần nhân, đúng ý tại hạ!

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Vấn đề đó tại hạ không muốn nói đến.

Quay sang Chu Chấn Bang:

- Chu lão, mời lui về hậu viện.

Chu Chấn Bang hiểu rõ Tống Thiên Hành sợ Hồ Bình ở phía sau không làm tròn trách nhiệm. Lão vội vàng ứng tiếng liền.

Lý tứ nương nãy giờ đứng yên, giờ thấy Chu Chấn Bang bị thương tích, giận mắng:

- Quân không biết lễ nghĩa, người cả gan đến đây hiếp người!

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Lý đại tỷ bất bình...

Lý tứ nương nào chịu nhịn:

- Không sai! Lão nương muốn người trả lại công đạo.

Tống Thiên Hành vội vàng nói:

- Bà bà chớ nóng nảy, việc này từ từ giải quyết.

Vạn Sự Thông nói:

- Phải rồi, Lý đại tỷ nên lo cho mấy người ở hậu viện thì hơn, lỡ bị người cướp đi mất mới phiền.

Tống Thiên Hành giật mình:

- Việc đêm qua người đã biết...

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Tống đại hiệp sao chóng quên vậy... Tại hạ là Vạn Sự Thông mà! Lúc này tại hạ có nhắc đến vấn đề vì ta, mà cũng vì người, không phải là vấn đề cũ! Ta muốn người thả ba người hiện các người đang giam giữ, ngược lại ta cũng trao cho người một điều kiện.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười:

- Người đặt điều kiện thử!

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Nhanh nhẹn như vậy mới đáng mặt anh hùng. Điều kiện để trao đổi của tại hạ là Vân Trung Hạc và món tiêu hàng trị giá năm vạn lạng vàng!...

Vạn Sự Thông chưa dứt lời, Tống Thiên Hành đã biến sắc mặt. Còn Vân Trung Phụng vì thủ túc tình tham bất giác kêu lên một tiếng kinh hãi. Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Vân tứ tiểu thư chớ khá kinh hoàng. Hiện thời lệnh huynh đang khỏe mạnh.

Vân Trung Phụng sốt ruột hỏi:

- Người làm gì tam ca ta rồi...

- Chưa làm gì cả.

Quay sang Tống Thiên Hành, y cười bí mật nói:

- Chỉ cần vị hôn phu của tiểu thư gật đầu một cái, thì chậm lắm là một thời gian sau huynh muội sẽ được đoàn tụ.

Vân Trung Phụng đưa ánh mắt khẩn cầu nhìn sang ý trung nhân. Tống Thiên Hành nghiêng răng nhìn Vạn Sự Thông nói:

- Được! Ta chấp nhận điều kiện của ngươi.

Vạn Sự Thông cười đắc thắng nói:

- Ta còn có một điều kiện phụ.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Một người đổi ba người còn chưa đủ...

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Tống tiên sinh đừng quên Vân Trung Hạc hiện tại là mạng sống của Vân bảo, tuy chỉ có một người nhưng so ra không nhẹ hơn ba người kia. Huống chi còn có thêm năm vạn lượng vàng nữa.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Có lý, vậy ngươi nói điều kiện phụ ra thử!

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Kỳ thực điều kiện phụ rất đơn giản, sau khi song phương trao đổi người, Tống tiên sinh không được lấy số đông gây khó dễ.

Tống Thiên Hành gật nhẹ:

- Được!

Chàng chợt mỉm cười hỏi:

- Thế nào... Vô địch thần công của các hạ cũng sợ người ý chúng hiệp cô.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Tống tiên sinh quá lời, một chút bản lĩnh của tại hạ nào dám xưng “vô địch”, hiện giờ càng không dám nói điều đó trước mặt Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành hơi chấn động hỏi:

- Các hạ nói vậy nghĩa là sao...

Vạn Sự Thông đáp:

- Tống tiên sinh bắt giữ ba người này có phải để bảo mật việc công lực của mình đại tiến không... Kỳ

thực việc này ta biết đã lâu, cuộc trao đổi hôm nay coi như Tống tiên sinh hoàn toàn lợi thế...

Tống Thiên Hành biến sắc nói:

- Các hạ quả cao minh!
- Không dám! Tống tiên sinh quá khen!
- Người có biết nguyên nhân...

Vạn Sự Thông cười nhẹ nói:

- Kỳ thực nguyên nhân do chính Tây Môn Kiệt cung cấp tư liệu.

Tống Thiên Hành mới nhú mày, Vạn Sự Thông đã mỉm cười tiếp:

- Tống tiên sinh đừng giận, một phần tư của “Dã sơn sâm vương” mà người uống đó Tây Môn Kiệt cũng đã tổng không biết bao nhiêu trí cơ mới có được.

Tống Thiên Hành thở dài. Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Sao, tại hạ nói không sai chứ, trong việc này Tống tiên sinh hoàn toàn chiếm lợi cả!

Tống Thiên Hành lại thở dài:

- Không sai! Bí mật đã không còn là bí mật nữa, giữ ba người này cũng không có giá trị gì nữa, ân tình này Tống Thiên Hành xin nhận lãnh.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Việc mọn, không có gì đáng kể. Nếu Tống tiên sinh không còn dận dò điều chi tại hạ xin cáo từ.
- Bao giờ các hạ trở lại...
- Trẻ nhất là chính ngộ.
- Vậy mời các hạ tự nhiên.

Vạn Sự Thông ôm quyền làm lễ, quay mình bước đi.

Tống Thiên Hành nhìn theo dáng đi khệ nệ của Vạn Sự Thông chau mày im lặng.

Nam Cung Tranh chợt cất tiếng hỏi:

- Tổng tiên sinh, lai lịch của Vạn Sự Thông phải chẳng có chút ánh sáng nào...

Tống Thiên Hành lắc đầu hỏi lại:

- Không lẽ Nam Cung cô nương đã phát hiện ra điều gì...

Nam Cung Tranh nhú mày trầm tư:

- Ta cũng không biết nữa, đối với người này từ cử chỉ thần thái dường như có cái gì đó quen thuộc.

Nhưng càng suy nghĩ càng thấy mờ mịt, không tìm ra được gì rõ ràng.

Tống Thiên Hành cả mừng:

- Vậy lát nữa khi hăn trở lại, cô nương quan sát kỹ hơn một chút xem sao...

Nam Cung Tranh gật đầu, nhưng giọng nói của nàng ra vẻ chán chường:

- Lúc này ta đã quan sát kỹ lắm rồi, đồng thời cũng suy nghĩ rất lâu.

Lý tứ nương cười lạnh:

- Theo ta thì việc đó dễ dàng không gì bằng.

Tống Thiên Hành giật mình hỏi:

- Bà bà có cao kiến gì...

Mụ đột nhiên giận dữ:

- Trước mặt lão bà không cần thứ lời nói văn hoa đó, cái gì mà “cao kiến” với “thấp kiến”...

Rồi mụ hậm hực tiếp:

- Lát nữa hăn trở lại cứ bắt hăn lột mặt nạ ra khắc biết hăn là ai!

Tống Thiên Hành thất kinh:

- Bà bà...

Lý tứ nương trợn mắt:

- Sao... Lão bà này thấy cần làm gì thì làm vậy, không cần đến quy củ giang hồ gì cả.

Cổ Song Thành cười nhẹ, chen lời:

- Phương pháp của Lý đại tỷ rất hay, có điều như vậy sợ khó cho Thiên Hành.

Lý tử nương tức tối:

- Vậy thì cứ để các người đoán mò đi!

Dứt lời mặt quày quả giông thiết quày đi vào hậu viện.

Tổng Thiên Hành gọi tiểu nhị dọn đồ, đồng thời cho trả lại cỗ xe ngựa rồi quay người trở vào hậu viện nghỉ ngơi.

Khoảng trước chính Ngọ Vạn Sự Thông đầu lĩnh bầu đoàn xa giá của Chấn Oai tiêu cuộc đến trước cửa Cát Tinh khách sạn.

Tổng Thiên Hành cùng Cổ Song Thành, Vân Trung Phụng, Nam Cung Tranh ra nghênh đón.

Đoàn người của Chấn Oai tiêu cuộc từ lớn nhỏ tổng cộng mười hai người. Xem bề ngoài thì dường như không bị tổn hại gì.

Nhưng vừa nhìn thấy rõ Vân Trung Hạc cùng bốn vị tiêu sư, đều đã bị chế huyết đạo.

Tổng Thiên Hành nhìn Vân Trung Hạc mỉm cười nói:

- Tam công tử chớ buồn, bị bại dưới tay vị Vạn Sự Thông này không có gì phải mất mặt.

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Phong Hồi Lộ Chuyển

Vân Trung Hạc gượng cười. Vạn Sự Thông đã giành nói trước:

- Vị Vân tổng tiêu đầu này tính khí rất nóng nảy, nếu giải khai huyết đạo cho thì sợ rắc rối thêm, thủ pháp điểm huyết của tại hạ rất thông thường, lát nữa Tổng tiên sinh giải huyết giùm.

Tổng Thiên Hành gật gù:

- Được rồi, nhưng mấy vị tiêu sư kia phiền các hạ ra tay giùm.

Vạn Sự Thông gật đầu, phất tay giải huyết cho bốn vị tiêu sư Tổng Thiên Hành nói:

- Phiền bốn vị kiểm tra hàng hóa xem còn nguyên vẹn không...

Một tên tiêu sư đáp:

- Tổng tiên sinh, hàng hóa còn nguyên vẹn chưa hề động đến.

Vạn Sự Thông nói:

- Cả người lẫn hàng đều đã đưa đến, mời Tổng tiên sinh thực hiện lời hứa.

Tổng Thiên Hành quay nhìn Hồ Bình nói:

- Bình nhi, mau mang người ra đây.

Hồ Bình bước ra sau cánh cửa đẩy Kim Đại Kỳ ra, cười nói:

- Kim tiên bối, cung hỷ! Cung hỷ!

Kim Đại Kỳ trợn mắt nhìn hẩn rồi buồn ra. Hoa Lộng Ảnh cùng gã đại hán mặt đỏ cũng nổi gót bước ra.

Tổng Thiên Hành nói:

- Người đã trao đổi, các hạ có thể tự tiện.

Vạn Sự Thông nói:

- Nhưng huyết đạo của họ chưa được giải khai.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Thủ pháp điểm huyết của tại hạ rất bình thường, để tránh xảy ra việc không hay, việc này xin các hạ chịu khó đợi một lát.

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Vậy cũng được, hẹn gặp lại ở Lạc Dương!

Xế trưa hôm ấy Tống Thiên Hành cùng mọi người hộ tống tiêu xa thẳng tiến Lạc Dương.

* * * * *

Trong khi Tống Thiên Hành cùng mọi người hành trình đến Lạc Dương thì một tin tức chấn động võ lâm đã truyền khắp giang hồ. Đó là Nhất Thống môn định ngày rằm tháng tám sẽ long trọng cử hành khai đàn đại lễ ở Lạc Dương. Nhất Thống Môn đã chính thức thông báo đến các môn phái, thiệp mời dự lễ đã gửi đến từng người một.

Dù hiện thời còn cách ngày rằm tháng tám đến gần ba tháng nữa, nhưng Tống đàn Nhất Thống môn đã được bắt đầu gấp rút xây dựng từ một tháng trước đó.

Đoàn người của Tống Thiên Hành vì tháp tùng với tiêu đoàn nên bước trình vô tình chậm lại, nên chín ngày sau đó tức vào một buổi sáng hoàng hôn ngày mùng một tháng sáu mới vào đến Lạc Dương thành.

Điều vượt quá sự dự liệu của mọi người là Đệ nhất Phó môn chủ Cái Thế Hùng đã soát lãnh bốn vị hộ pháp ra tận cửa thành nghinh đón. Lão cung quyền nhìn Tống Thiên Hành tươi cười nói:

- Tại hạ thừa lệnh tể thượng cung mời hiệp giá của Tống tiên sinh cùng *p* đồng thời đã đặt sẵn Nghênh Tân khách.

Lý tử nương cười lạnh ngắt lời hăn:

- Không cần phải dùng đến món đó!

Cái Thế Hùng cười gượng nói:

- Lý tiên bối, chư vị từ xa đến là khách của bản môn, bởi vậy bản môn tận tình địa chủ tiếp đón.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Đã đến đây thì không cần gấp nữa, bằng cứ quấy nhiễu một phen vậy.

Cái Thế Hùng khách sáo:

- Không dám nhận hai chữ “quấy nhiễu” của Tống tiên sinh, được tiếp đón quý khách như vậy, bản môn muôn phần vinh hạnh!

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy mời các hạ dẫn lộ!

Cái Thế Hùng vừa quay người dẫn đường vừa cười nói:

- Tệ thượng đã thiết yến ở Trạng Nguyên lâu để chư vị tẩy trần, mời chư vị đến đó trước.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Quý thượng khách sáo quá, thịnh tình này Tống Thiên Hành kính lãnh.

Cái Thế Hùng mỉm cười:

- Thật ra đại yến này còn là yến tống biệt nữa!

Tống Thiên Hành hỏi:

- Tống biệt... Mà tống biệt ai...

- Tống biệt thiết hữu của Tống tiên sinh, cũng chính là đầu tọa hộ pháp của bản môn, Từ Quân Lượng đại hiệp.

Tống Thiên Hành dẫn bước lên nhìn vào mắt Cái Thiên Hùng:

- Từ đại hiệp định đi đâu...

- Đi quan ngoại.

Tống Thiên Hành ngăn người, Cái Thế Hùng đã mỉm cười tiếp:

- Nguyên Từ đại hiệp định cuối tháng này khởi hành, nhưng vì được tin Tống tiên sinh sắp đến nên chậm lại, bằng không đi từ mấy hôm trước rồi.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Nhưng Từ đại hiệp tại sao phải đi quan ngoại...

Cái Thế Hùng mỉm cười bí mật:

- Việc này chỉ sợ phải tệ thượng hoặc chính Từ đại hiệp mới có thể trả lời.

Mọi người đã đến trước cửa Trạng Nguyên lâu. Trạng Nguyên lâu vốn là một tửu lâu đông nhất ở Lạc Dương thành, được trần thiết cực kỳ hào hoa, không chỉ vài lời là có thể lột tả được. Nhất Thống môn để tiếp khách cũng không nề hà tốn kém, đêm nay họ đã cho bao toàn bộ tửu lâu, bởi vậy nơi đây thường ngày khách khứa náo nhiệt, giờ lặng trang không một tiếng ồn.

Khi đoàn người của Tống Thiên Hành đến, Nhất Thống môn chủ Công Dã Tử Đô, cùng Vạn Sự Thông, Lữ Dao Hồng, Từ Quân Lượng bước ra cổng đón chào. Tình cảnh này khiến những người đứng ở vị thế đối địch như Tống Thiên Hành cũng cảm thấy mười phần vinh hạnh. Tống Thiên Hành chau mày nhảy xuống ngựa. Từ Quân Lượng đã mau chân bước tới tay bắt mặt mừng.

Có thể gọi dùng nhủ danh của chàng, thì Từ đại hiệp này chắc không phải là rồi. Tống Thiên Hành ngưng thần quan sát đối phương, đồng thời mỉm cười nói:

- Nhờ hồng phúc của Lượng huynh, Từ Nam vẫn khỏe, còn Lượng huynh...

Lúc này mọi người cùng xuống ngựa, xuống xe bước vào tửu lâu. Công Dã Tử Đô bước ra ôm quyền cười nói:

- Thật không dễ gì được hiệp giá chư vị quang lâm. Toàn thể đồng nhân Nhất Thống môn đồng cảm thấy muôn phần vinh hạnh. Chư vị, mời!

Lý tứ nương cười lạnh nói:

- Lão vương xem thử bây định giờ trò gì cho biết!

Dứt lời lớn bước tiến vào, những người còn lại cũng lần lượt nối gót đi vào. Hồ Bình cũng toét miệng cười nói:

- Coi bộ bữa cơm này vừa khoái khẩu vừa khoái nhãn đây!

Nam Cung Tranh và Vân Trung Phụng đã mang thêm một mảnh sa che mặt, Nam Cung Tranh đưa ánh mắt u sầu liếc nhìn Từ Quân Lượng một cái, nhưng nàng không nói gì chậm bước tiến vào tửu lâu. Vân Trung Hạc hơi do dự nói:

- Tống tiên sinh, ta định mang hàng đem giao...

Từ Quân Lượng mỉm cười nói:

- Việc giải quyết hàng hóa, Tam công tử an tâm, tại hạ sẽ phái người làm thay.

Công Dã Tử Đô cũng mỉm cười nói:

- Chuyển tiêu này là lương ngân của đốc phủ, đã đến Lạc Dương thành thì còn sợ sơ thất nữa, để tại hạ

cho người đi giao, Tam công tử chỉ cho một tiêu sư đi theo làm thủ tục là được rồi.

Vân Trung Hạc nhìn Tống Thiên Hành hội ý, Tống Thiên Hành gật đầu:

- Được, cứ làm như vậy đi!

Yến tây trần được thiết ở trên lầu, tổng cộng bốn bàn. Bên trái hai bàn còn để trống, hai bàn bên phải ngoài ghế thủ tọa còn trống, còn dư đều ngồi đủ người. Đó là Đệ nhất Phó môn chủ Cái Thế Hùng, Đệ nhị Phó môn chủ “Bạch Phát Ma Vương” Trịnh Tam Nương, La Khắc Lỗ, “Xích Phát Đầu Đà” Hồ Diên Nạp, Tây Môn Kiệt, Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm, Tứ kỳ Lệnh chủ và hầu hết những tinh anh cốt cán của Nhất Thống môn đều có mặt. Nhưng việc khiến người ta khó hiểu là kẻ đầu dọc Vạn Sự Thông không ngồi hàng ghế chủ tọa mà lại ngồi ngang hàng cạnh Từ Quân Lượng. Khi mọi người lên lầu, Công Dã Tử Đô, Lữ Dao Hồng ngồi vào hai ghế thủ tọa, bên phía khách, hai ghế thủ tọa dành cho Lý tứ nương và Cổ Song Thành. Mọi người đều nhập tọa, sau một hồi trao nhau những lời khách sáo giả dối, Tống Thiên Hành chú mục nhìn Công Dã Tử Đô, nói:

- Công Dã môn chủ, Tống mỗ có thể cùng Từ đại hiệp biệt đàm một lát...

Công Dã Tử Đô cười nói:

- Đương nhiên là được, Tống tiên sinh, mời!

Đồng thời thét gọi tửu gia sắp sẵn rượu thịt lên bàn cạnh cửa sổ để hai người tự do đối ẩm. Chỉ một thoáng sau, bàn được dọn ra. Tống Thiên Hành cùng Từ Quân Lượng đến ngồi đối diện nhau. Nam Cung Tranh này giờ không động đến đũa, chột nhìn Lý tứ nương nói:

- Bà bà, Tranh nhi cũng đi!

Lý tứ nương gật đầu:

- Ừm, người nên đi!

Ba người ngồi vào bàn, Nam Cung Tranh giở mạng che mặt ra, cả ba im lặng nhìn nhau, không ai mở lời trước. Có lẽ là ba người không ai biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào. Tống Thiên Hành đưa ánh mắt kỳ lạ nhìn như hút vào ánh mắt Từ Quân Lượng. Nam Cung Tranh ngồi xéo một bên, cũng đưa sóng mắt chứa đầy sâu muện nhìn ý trung nhân. Dường như trong thời gian qua cảnh ngộ của mỗi người không giống nhau, nên ba người vốn là bạn thiết và tình nhân, giờ bỗng hình thành một khoảng cách mà trong nhất thời không thể dùng lời lẽ san lấp được. Cuối cùng Từ Quân Lượng đã phá tan không khí trầm mặc giữa ba người, chàng nhìn Nam Cung Tranh nở một nụ cười gượng gạo:

- Nam Cung cô nương, lâu rày vẫn khỏe...

Nam Cung Tranh thở dài:

- Khỏe! Thì vẫn còn sống đây!

Sắc mặt Nam Cung Tranh như có một đám mây u ám che đi, giọng nàng đầy thương cảm.

- Lúc này ngoài cửa ta cứ tưởng Từ đại hiệp không còn nhận ra Nam Cung Tranh này nữa!

Từ Quân Lượng cười khổ:

- Nam Cung cô nương hiểu cho Quân Lượng.

Nam Cung Tranh mỉm cười héo hắc, ngắt lời:

- Ta hiểu cho người rồi ai hiểu cho ta đây...

Tống Thiên Hành từ nãy giờ vẫn quan sát thần thái Từ Quân Lượng, giờ mới lên tiếng:

- Lượng huynh, lúc trước trong Minh Hiếu Lăng, Vạn Sự Thông có giao cho đệ một phong thư, thư đó không phải đồ giả sao chứ...

Từ Quân Lượng cười thẹn:

- Không sai, đó chính là thủ bút của ngu huynh.

Tống Thiên Hành nói:

- Có phải khi viết hai phong thư ấy, Lượng huynh đang ở trong tình trạng hôn mê vì tà thuật của La Khắc Lỗ...

Từ Quân Lượng lắc đầu, giọng chàng trầm buồn:

- Đó hoàn toàn là ý của ta.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Lượng huynh vậy xin thứ cho tiểu đệ nói lời hỗn láo, việc này rõ ràng Lượng huynh không nên không phải!

Da mặt Từ Quân Lượng giật giật liên hồi, cố nén kích động, Từ Quân Lượng đáp lời:

- Hiền đệ, ta có nỗi khổ tâm mà không thể làm khác đi.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt chàng:

- Tiểu điệt muốn biết rõ ngọn ngành!

Từ Quân Lượng lắc đầu:

- Ngọn ngành ta đã nói rõ trong thư, ngu huynh không muốn nhắc lại ở đây.

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Lần đó Lượng huynh giải thích quá mơ hồ, quá gượng ép, đệ muốn biết sự thật!

Từ Quân Lượng thở dài:

- Hiện giờ ngu huynh chỉ có thể nói được bấy nhiêu, còn tường tận thế nào thì có một ngày hiền đệ khắc biết.

Tống Thiên Hành kiên quyết:

- Không! Tiểu đệ muốn biết ngay bây giờ!

Từ Quân Lượng nghiêm giọng:

- Hiền đệ, làm như vậy là cưỡng ép người đó!

Tống Thiên Hành dịu giọng:

- Vì hạnh phúc của Nam Cung cô nương, đệ đành phải...

Từ Quân Lượng giơ tay ngăn lời chàng:

- Hiền đệ, sở dĩ ta buộc lòng phải làm như vậy chỉ vì hạnh phúc chung thân của Nam Cung cô nương mà thôi.

Tống Thiên Hành thở dài nhìn qua Nam Cung Tranh đang long lanh mắt lệ nói:

- Nam Cung cô nương, Lượng huynh hiện thời không phải giả chứ...

Nam Cung Tranh lắc đầu, giọng nàng như từ cõi xa xăm vọng về:

- Không giả!

Tống Thiên Hành nói mà lòng đau như cắt:

- Còn thần trí của người!

- Không thấy có điểm gì bất thường.

Từ Quân Lượng tiếp lời:

- Hiền đệ, Từ Quân Lượng này không thể giả được. Còn mọi cái đều rất bình thường.

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Lượng huynh, người điên luôn cho rằng mình không điên.

Từ Quân Lượng cũng nghiêm giọng nói:

- Ta nhắc lại một lần nữa, hiện thời ta rất bình thường.

Tống Thiên Hành vẫn giữ giọng nghiêm trang:

- Vậy sự sắp xếp ngu ngốc trước đây dưới Minh Hiếu Lăng cũng là ý của Lượng huynh...

Từ Quân Lượng thẳng thắn:

- Không sai!

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Huynh làm như vậy mà còn dám nhìn mặt tình nhân... Còn dám nhìn mặt nghĩa đệ mà trước kia huynh coi như cốt nhục.

Từ Quân Lượng bình thản:

- Ta làm như vậy chính là vì nghĩ đến hai người đó!

Tống Thiên Hành mắt lóe hàn quang, suýt chút nữa chàng thốt lên lời nhục mạ nặng nề nhất. Còn Từ Quân Lượng đã thản nhiên như không quay sang Nam Cung Tranh:

- Nam Cung cô nương, lòng dạ Từ Quân Lượng này chỉ có ông trời mới thấu hiểu, ta làm như vậy duy chỉ vì hạnh phúc chung thân của cô nương, không hề có bất kỳ một mục đích nào khác, mong cô nương hiểu cho nỗi khổ của ta!

Nam Cung Tranh không cầm được nữa, hai dòng lệ chảy dài xuống má, nàng cúi đầu im lặng!...

Từ Quân Lượng thờ dài tiếp:

- Nam Cung cô nương, lòng ưu ái của cô nương Từ Quân Lượng kiếp này xin khắc ghi tâm khảm, may mà giữa ta và cô nương chưa có hôn ước ước thú, còn Từ Nam hiền đệ đây, vô luận tài, đức, trí, hiền đệ

hơn hẳn Quân Lượng ta, bởi vậy ta thành tâm toàn ý cầu chúc cho hai người.

Nam Cung Tranh vụt ngẩng mặt lên, sắc mặt nàng trắng xanh, toàn thân run lẩy bẩy. “Bốp!” một tiếng, nàng đã vận toàn lực tát Từ Quân Lượng một cái như trời giáng, sau đó mang che mặt cúi đầu run rẩy đi khỏi chỗ ngồi. Tống Thiên Hành thở dài dịu giọng:

- Lượng huynh, đệ thấy huynh điên thật sự rồi...

Từ Quân Lượng đưa ánh mắt đau buồn nhìn theo Nam Cung Tranh, môi chàng giật giật như muốn nói gì rồi lại thôi. Phía bên kia vang lên tiếng Lý tứ nương:

- Tranh nhi, thế nào...

Bàn giữa hai bên cách nhau có đến bốn năm trượng, mà mọi người lại trao đổi cũng thấp giọng, lại thêm tiếng mọi người dự yến xôn xao, nên bên kia không biết được tình hình bên này. Lại nghe giọng Nam Cung Tranh đầy nước mắt:

- Bà bà, đừng nhắc tới nữa...

- Con bé này khờ quá, hăn hiếp đáp người à...

-...

- Lúc này hăn đánh người một tát tai...

- Không! Tranh nhi đánh hăn!

- Đánh hay lắm, đáng tiếc đánh ít quá!

-...

- Được rồi, để bà bà đi hỏi tên tiểu tử ngu ngốc ấy coi.

Giọng Nam Cung Tranh trở nên khẩn thiết:

- Bà bà! Đừng! Đừng...

Lý tứ nương quát lớn:

- Buông ra!

Thì ra mục già tính nóng như lửa này bị Nam Cung Tranh níu lại rồi. Lại nghe giọng Nam Cung Tranh u buồn lạ:

- Bà bà! Cầu xin bà bà đừng nhắc đến việc này nữa!

Nghe tiếng thiết quài của Lý tứ nương vang “rầm! ” lên sàn lâu, hét chấn động cả ngôi tửu lâu:

- Thật tức chết đi được!

Giọng Cổ Song Thành hòa dịu:

- Lý đại nương, bình tĩnh một chút, những việc như thế này không thể nóng nảy được.

Lý tứ nương sùng sộ:

- Không lẽ như vậy rồi thôi luôn sao...

- Đương nhiên không thể như vậy rồi thôi!

- Hừ! Ngày mai ta đi tìm lão mũi trâu Trường Xuân hỏi coi lão dạy thế nào mà có được thứ đồ đệ khôn kiếp như vậy!

Cổ Song Thành thở dài:

- Việc này bên trong tất có ẩn tình, chỉ sợ không đơn giản như ta nghĩ đâu!

Lý tứ nương à lên một tiếng rồi gằn giọng:

- Lữ Dao Hồng! Người đã làm gì tên tiểu tử Từ Quân Lượng đó rồi...

Lữ Dao Hồng cười khanh khách nói:

- Lý đại tỷ, những người có mặt ở đây đêm nay toàn lại đại hùng gia, nếu Lữ Dao Hồng có “làm gì” Từ đại hiệp thì làm sao qua mắt chư vị được...

Lý tứ nương cười lạnh nói:

- Ta chỉ sợ tên tiểu tử ngu ngốc đó bị thủ đoạn hồ ly của người làm mê muội đầu óc rồi!

Giọng Lữ Dao Hồng lạnh như băng:

- Lý đại tỷ, đêm nay người là quý khách của bản môn, ăn nói nên giữ lời một chút.

Lý tứ nương lại động thiết quài, đánh rầm một tiếng nói:

- Ai là Lý đại nương của người...

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Lâu năm không gặp, bản tánh của Lý đại tể cũng không thay đổi được chút nào.

Lý tử nương hừ lạnh:

- Đêm nay người không đem Từ Quân Lượng làm rõ trắng đen thì ta không bỏ qua cho người đâu.

Nam Cung Tranh cất giọng khẩn cầu:

- Bà bà, ngồi xuống đã!

Cổ Song Thành cũng nói:

- Lý đại tể xin dẫn cơn nóng giận, chờ Thiên Hành nói chuyện với Từ đại hiệp xong rồi hãy hay.

Phía bên kia Tống Thiên Hành và Từ Quân Lượng nói:

- Lượng huynh nghe hết rồi chứ...

Từ Quân Lượng gật đầu như một cái máy:

- Phải, ngu huynh đã nghe hết rồi.

- Vậy thì việc Nam Cung cô nương, Lượng huynh định an bài ra sao đây...

Từ Quân Lượng mỉm cười như mếu:

- Nguyên ta đã an bài thỏa đáng rồi, nhưng các người không chịu nghe theo, giờ chính bản thân ta, ta còn không biết phải tự an bài như thế nào nữa, làm sao có thể an bài cho người khác...

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào đáy mắt đối phương:

- Lượng huynh, giờ đệ xin huynh nói một câu tự đáy lòng, giao tình giữa hai ta giờ đây thế nào...

- Thân như thù tặc!

Tống Thiên Hành nghiêm nghị:

- Vậy khó khăn của huynh phải chăng cũng chính là khó khăn của đệ...

Từ Quân Lượng nói:

- Nhưng khó khăn của ta không ai có thể giúp được!

- Không lẽ nguyên ủy thế nào cũng không thể nói ra...

- Phải! Không thể nói ra!

Tống Thiên Hành thở dài ngao ngán:

- Huynh thay đổi quá nhiều.

Từ Quân Lượng cười gượng nói:

- Hiền đệ, hay ta nói chuyện khác đi.

Tống Thiên Hành cười buồn:

- Trong tình cảnh này, hai ta còn chuyện gì khác để nói nữa...

- Chẳng hạn như lão mẫu của ta có khỏe không...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Bá mẫu khỏe lắm, mà Lượng huynh làm như vậy không sợ bá mẫu thương tâm sao...

Thần thái Từ Quân Lượng bỗng u ám:

- Ta thật tình tự lo cho mình con không nổi nên không cách gì chiếu cố người được, may mà có hiền đệ bên cạnh sớm hôm hầu hạ cũng giống như có ta bên cạnh. Ta yên tâm lắm.

Tống Thiên Hành chau mày đối đề tài:

- Lượng huynh đảm nhận chức đầu hộ pháp Nhất Thống môn là hoàn toàn tự nguyện...

- Phải, trong xu thế này ta thành thật khuyên hiền đệ nên lui khỏi giang hồ, hưởng đời an nhàn thì hơn.

- Tiểu đệ chờ nghe lệnh huynh giải thích nguyên do.

- Hiền đệ là người thông minh, nguyên do tưởng không cần ngu huynh giải thích nữa.

Ánh mắt Tống Thiên Hành như hai luồng điện nhìn thẳng Từ Quân Lượng:

- Nghe khẩu khí Lượng huynh thật không khác Vạn Sự Thông.

Từ Quân Lượng tránh ánh mắt Tống Thiên Hành:

- Cả Vạn Sự Thông và ngu huynh đều xuất phát từ thiện ý.

- À, cho tiểu đệ hỏi một câu, lai lịch của Vạn Sự Thông thế nào...

Từ Quân Lượng cười khổ lắc đầu:

- Vấn đề này sợ ngoài y ra không ai có thể giải đáp nổi.

Tống Thiên Hành giọng quả quyết:

- Với võ công siêu tuyệt của Vạn Sự Thông, đệ không tin hẳn là một người vô danh.

Từ Quân Lượng mỉm cười:

- Hiền đệ là người thông minh có đâu lại nói lời hồ đồ như vậy... Trời đất bao la người có võ công tuyệt thế mà võ lâm không biết tới còn nhiều nữa kìa!

Dừng một lát, chàng nhẹ nhàng tiếp:

- Không nói chi chuyện khác, nội trong Nhất Thống môn, công lực tương đương như Vạn Sự Thông ít nhất có đến ba người.

Tống Thiên Hành mắt phát dị quang:

- Lương huynh định uy hiếp tiểu đệ...

Từ Quân Lượng lắc đầu:

- Hiền đệ đừng hiểu lầm, ngu huynh không những nói bằng thiện ý mà còn dựa trên thực tế để nói.

- Vậy tiểu đệ xin được nghe tường tận.

Từ Quân Lượng nghiêm trang tiếp:

- Hiền đệ, đừng kể đến hai vị công lực ngang với Vạn Sự Thông, cứ theo lực lượng hai song phương trong đêm nay hiền đệ thấy thế nào...

Tống Thiên Hành hiên ngang nói:

- Lượng huynh, người khác có thể không hiểu tính khí đệ. Nhưng huynh thì phải hiểu. Tiểu đệ xưa nay hành sự chỉ hỏi có nên làm hay không làm, còn những việc khác không cần nghĩ tới. Với lực lượng song phương đêm nay, nếu thật sự có xung đột, chỉ cần Lượng huynh giữ lập trường trung lập thì ai thắng ai bại còn chưa biết được!

Từ Quân Lượng mỉm cười:

- Hiền đệ khí khái ngất trời, ngu huynh bội phục, nhưng hiền đệ là người thông minh tưởng không nên làm việc hồ đồ như vậy.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Cái đó chưa biết được, Lượng huynh đừng quên Lữ Dao Hồng là kẻ thù “sư môn” của tiểu đệ!

Từ Quân Lượng thở dài:

- Hiền đệ, ân oán của đời trước cứ để đời trước giải quyết thì hay hơn.

Tống Thiên Hành thở dài thất vọng:

- Không ngờ Lượng huynh lại có thể nói được những lời như vậy.

Từ Quân Lượng gượng cười:

- Hiền đệ, ta biết cũng khó lòng lấy được sự cảm thông của hiền đệ, nhưng sự thật ta có nỗi khổ là lập trường của ta...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời đối phương:

- Chuyện đã không hợp ý, xem ra thì hai ta không còn gì để nói với nhau nữa.

Từ Quân Lượng nói:

- Tuy không còn gì để nói, nhưng ngu huynh xin nói lời cuối cùng, mong hiền đệ suy nghĩ kỹ lời khuyên của ngu huynh.

Tống Thiên Hành đau khổ gật đầu:

- Đa tạ Lượng huynh, việc này đệ biết tự xử lý thế nào, thôi ta ra ngoài đi!

Hai người đứng dậy song song trở về ghế ngồi. Lý tử nương hỏi ngay Tống Thiên Hành:

- Tiểu tử, thế nào...

Tống Thiên Hành lắc đầu thở dài thay câu trả lời. Lý tử nương mắt lộ hàn quang nhìn Từ Quân Lượng nói:

- Từ Quân Lượng, người quyết định thế nào, nói ta nghe thử!

Từ Quân Lượng đứng dậy, cười gượng nói:

- Lý tiền bối, văn bối có việc gấp đang chờ, xin để lát nữa sẽ hầu nghe huấn thị.

Lý tứ nương cười lạnh:

- Người đừng kiếm có trốn tránh!

Từ Quân Lượng cung kính đáp:

- Văn bối nào dám.

Lý tứ nương cười lạnh:

- Hừ, người mà dám! Dù có trốn lên trời ta cũng bắt người về đây!

Từ Quân Lượng quay sang Vạn Sự Thông nói:

- Vạn huynh, phiền đưa tại hạ đi một đổi.

Quay sang Lý tứ nương cung thân một cái rồi vội vã xuống lầu. Tiệc rượu này tiếng là để tẩy trần cho bọn Lý tứ nương và tổng biệt Từ Quân Lượng, nhưng thực tế là yến tiệc dành cho giới cao cấp của Nhất Thống môn. Bởi vì từ lúc bắt đầu, phía quần hào không ai cầm đũa, chỉ có một biệt lệ đó là Tiểu Tửu Quỷ Hồ Bình ăn uống tự nhiên, những việc xảy ra này giờ hình như không có tác động gì đến gã. Còn phía Nhất Thống môn, tình hình ngược lại, ăn uống khá nhiệt tình. Sự việc xảy ra như vậy đối với phía quần hào có thể nói chuyển đi Lạc Dương đã thành vô ích. Mọi người cố gắng nhẫn nhịn được, nhưng Lý tứ nương làm sao nhịn được... May mà có Cổ Song Thành bên cạnh nhắc nhở tình thế bất lợi về lực lượng, nên mới dẫn bớt hỏa khí của mụ!

Nhưng nô hỏa không phát tiết được thì làm sao chịu được, mụ đem trút hết lên đầu Hồ Bình:

- Tiểu quỷ, người làm gì ăn uống như bị bỏ đói lâu nay...

Hồ Bình nhe răng cười:

- Lý tiền bối không nghe Lý Thanh Liên nói sao... “Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu âm giả lưu kỳ danh”. Thử hỏi rượu ngon thịt béo như vậy mà không dùng, không phụ bỏ lòng hiếu kính của chủ nhân sao...

Lý tứ nương mới hừ lạnh bỗng thấy Vạn Sự Thông mang chiếc bưng kình càng bước lên thang lầu, lập tức hất hàm hỏi:

- Họ Vạn kia, Từ Quân Lượng đâu...

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Lý đại tể, Từ đại hiệp đã khởi hành đi quan ngoại...

Lý tứ nương nổi giận quát:

- Quân khốn kiếp.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Lý đại tể xin dẫn cơn nóng giận. Từ đại hiệp quả có việc gấp rút không dám trễ ngày giờ. Khi ra đi y còn dặn lại nhờ tại hạ cáo lỗi với nhị vị đồng thời có nói những vấn đề chưa giải quyết được chờ y từ quan ngoại trở về sẽ giải quyết tiếp.

Lý tứ nương liếc nhìn Nam Cung Tranh, lúc này đang ủ rũ cúi đầu, lại nhìn Tống Thiên Hành:

- Tiểu tử thấy sao...

Tống Thiên Hành gượng cười:

- Bà bà, theo ngu ý của Thiên Hành, tốt nhất nên chờ Lượng huynh trở về rồi tính sau.

Lý tứ nương hừ lạnh nói:

- Việc không liên quan đến các người mà, đâu vội gì giải quyết!

Động mạnh thiết quài xuống sàn, mục tiếp lời:

- Các người tránh ra, coi lão bà này có đòi được người hay không...

Nam Cung Tranh níu tay áo mục:

- Bà bà... bà bà...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Vấn đề nhất định sẽ giải quyết, nhưng hiện thời ta không thể gấp được.

Lý tứ nương hừ lạnh một tiếng ôm lấy vai Nam Cung Tranh nói:

- Hài tử đáng thương, người là sinh mệnh của bà bà, người ta có thể không quan tâm đến người, nhưng bà bà nhất định không để người bị người hiếp đáp.

Đột ngột mục đứng phất dậy chỉ mặt Lữ Dao Hồng quát:

- Lữ Dao Hồng, người đứng dậy!

Lữ Dao Hồng chớp chớp mắt cười nhẹ hỏi:

- Lý đại tỷ có điều chi chỉ giáo...

Lý tứ nương cười lạnh:

- Chỉ giáo à... Nếu người không lập tức giao Từ Quân Lượng ra thì Lý tứ nương sẽ sống chết với người!

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Người tưởng ta sợ người sao...

Lý tứ nương lập tức hươu chưởng nhắm vào Lữ Dao Hồng bổ xuống. Lữ Dao Hồng cũng không nhịn, hươu chưởng phản kích. Quần hào song phương thấy đều biến sắc rùng rùng đứng dậy nhảy ra ngoài tránh né. Nhưng lạ thay, bóng người thấp thoáng chưa định, hai luồng chưởng phong cũng chưa kịp giao nhau đã nghe tiếng niệm Phật:

- A di đà Phật! Thiệt tai! Thiệt tai!

Thì ra giữa Lý tứ nương và Lữ Dao Hồng đã xuất hiện hai vị lão ni thân hình nhỏ thó, tóc trắng như tuyết, đôi mày dài rũ gần kín mắt cũng bạc trắng. Sự xuất hiện của lão người quá đột ngột khiến quần hào ai nấy thất kinh cả Lý tứ nương với Lữ Dao Hồng cũng gần quên cả việc giao thủ. Kỳ thực với chưởng phong hùng hậu của hai tay cao thủ như Lý tứ nương với Lữ Dao Hồng, dù tường đồng vách sắt cũng phải lưu lại chút vết tích, đằng này, lão ni kia hứng trọn ngọn chưởng của song phương mà xung quanh lão không thấy chút nào, tựa như muối bỏ bể vậy. Rõ ràng chưởng phong của hai người bị thần công của lão ni hóa giải vô hình, điều càng khiến mọi người kinh hãi là lão ni xuất hiện từ hướng nào mà cuộc trường không một ai hay biết. Lão ni cúi đầu xá mọi người, cất giọng nói:

- Chư vị thí chủ xin ngồi vào chỗ, lão bản ni nói một lời.

Giọng nói của bà tuy rất hiền từ nhưng có hàm chứa một uy lực vô biên khiến quần hào cả người cứng đầu nhất như Lý tứ nương đều ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi của mình.

Quần hào sau khi ngồi yên, từ phía trong lầu bổng xuất hiện một phụ nhân mặc thanh y, cả mảnh se che mặt cũng màu xanh. Thanh y phụ nhân xuất hiện càng khiến mọi người nghi hoặc vì không ai nhận ra bà là nhân vật nào. Lão ni lúc này chấp tay nhìn Lý tứ nương nói:

- Lý thí chủ, bản ni định giúp thí chủ hóa một thiện duyên, không biết thí chủ có vui lòng tiếp nhận...

Lý tứ nương lúng túng nói:

- Xin sư thái cứ dặn dò.

Lão ni lại cúi đầu:

- Đa tạ Lý thí chủ!

Quay sang Nam Cung Tranh lúc này đang đứng như ngậy như đại, mỉm cười nói:

- A đầu, người còn ngậy ra đó làm gì...

Câu nói của lão ni nghe ra không có gì lạ, nhưng thực sự khiến quần hào hết sức bối rối. Nhưng riêng Nam Cung Tranh cũng giật mình như tỉnh cơn mê. Nàng lập tức rời ghế quỳ trước mặt lão ni:

- Đệ tử Nam Cung Tranh, bái kiến sư thái.

Cũng lúc đó, thanh y phụ nhân bỗng rung động, mảnh sa che mặt run lên liên hồi, nhưng lúc này không ai để ý đến bà tạ. Lúc này Lý tứ nương mới hiểu hai tiếng “thiện duyên” mà lão ni nói lúc nãy, bà run giọng gọi:

- Tranh nhi...

Nam Cung Tranh quay nhìn Lý tứ nương, nuốt nước mắt:

- Bà bà... tha thứ cho Tranh nhi...

Lão đặt một tay lên đầu Nam Cung Tranh quát khê:

- A đầu, im miệng!

Nhìn lên Lý tứ nương, bà nhẹ nhàng:

- Lý thí chủ xin cứ yên tâm. Tranh nhi không phải đệ tử phật môn, hơn nữa trần duyên chưa dứt, bần ni bảo đảm lắm thì nửa năm, mau thì sáu tháng sẽ hoàn lại thí chủ một Tranh nhi nguyên vẹn.

Lý tứ nương thở dài nhẹ nhõm:

- Đa tạ sư thái từ bi...

Nhưng Nam Cung Tranh đã ôm chân lão ni nói:

- Sư thái... đệ tử đã chán ngán trần đời, xin sư thái...

Lão ni cười hiền hậu:

- Tuổi con còn trẻ quá, có đâu lại có ý nghĩ chán ghét trần thế như vậy!

Dừng lời một lát, bà trầm giọng nói:

- Tranh nhi mau đứng dậy, tương lai của con sẽ do sư phụ tác chứ!

A thì ra bà đã xem mình là sư phụ rồi. Nam Cung Tranh từ từ đứng dậy, lão ni nhìn Lữ Dao Hồng:

- Lữ thí chủ, bản ni có mấy lời chướng tai. Không biết Lữ thí chủ có khứng nghe...

Có lẽ Lữ Dao Hồng khiếp hãi trước vẻ nghiêm của đối phương nên cung kính đáp:

- Sư thái có điều chi cứ nói, Lữ Dao Hồng rửa tai lắng nghe.

Lão ni từ tốn:

- Phiền Lữ thí chủ nhắn lời tới kẻ đỡ đầu mới kết giao, rằng nếu y biết điều dừng lại thì hãy còn kịp lúc!

Lữ Dao Hồng vừa mới kết giao với một kẻ đỡ đầu có thể lực... Lời nói của lão ni không những khiến quần hào giật mình kinh hãi mà đến cả Lữ Dao Hồng cũng không khỏi giật mình. Sau một lúc thất thần, Lữ Dao Hồng hoàn hồn nói:

- Lữ Dao Hồng sẽ chuyển lời, nhưng pháp hiệu của sư thái có thể để lại cho Lữ Dao Hồng tiện...

Lão ni thở dài:

- Pháp hiệu của lão ni đã lâu không dùng đến, nói ra thí chủ vị tất đã biết, chi bằng chẳng nói thì hơn.

Lữ Dao Hồng hỏi vặn:

- Vậy Lữ Dao Hồng phải nói ai nhắn lời bây giờ...

Lão ni nói:

- Thí chủ cứ việc tả sơ dung mạo của bản ni cho đối phương là được rồi.

Lão ni lại thở dài:

- Lời lão ni đã nói hết, thí chủ có thể dẫn thuộc hạ ra về.

Lời nói của lão ni tuy rất bình thường nhưng hàm chứa một uy lực không thể cưỡng lại. Thấy Lữ Dao Hồng chấp tay xá dài, rồi dắt thuộc hạ xuống lầu. Lão ni chờ bọn thủ hạ Nhất Thống môn đi khỏi mới quét mắt nhìn khắp mọi người, ánh mắt từ bi vô lượng bà dừng lại nơi Vân Trung Phụng.

- Tương kiến tất hữu duyên, cô nương có muốn đi theo lão ni một thời gian...

Vân Trung Phụng mừng hơn bắt được vàng:

- Được sư thái chiếu cố, tiện nữ còn cần gì hơn!

Dứt lời quỳ xuống bái tạ. Lão ni đỡ Vân Trung Phụng dậy rồi nhìn sang Tống Thiên Hành:

- Vị tiểu thí chủ này chắc là cao túc của Thanh Hư thượng nhân...

Tống Thiên Hành cung kính đáp:

- Văn bối chính là Tống Thiên Hành, kính xin sư thái cho biết pháp hiệu để văn bối khỏi thất lễ.

Lão ni mỉm cười:

- Trong Đại Tuyết sơn có một lão ni cô ẩn cư, chắc tiểu thí chủ đã nghe lệnh sư nói tới...

Tống Thiên Hành giật mình thốt:

- Thì ra thần ni chính là Tuyết Sơn thần ni, người mà võ lâm chỉ nghe danh chứ hiếm khi gặp mặt!

Lão ni cười:

- Tội quá! Tội quá! Lão ni cô được thí chủ xưng là thần ni!

Đồng thời, toàn thể quần hào có mặt, trừ Lý tứ nương, Cổ Song Thành là chấp tay xá, còn lại đều quỳ xuống. Vị thần ni này xưa rày ẩn cư Tuyết Sơn, nhưng không có một nơi cố định nào. Bởi vậy khó khăn lắm mới gặp được bà, giờ bất thần xuất hiện chốn này thử hỏi quần hào không mừng rỡ quỳ lạy sao được. Đặc biệt là Nam Cung Tranh, trong lúc thất tình định đầu vào chốn không môn, không ngờ gặp được kỳ duyên làm môn đệ cho vị tiền bối kỳ nhân hãn hữu trên giang hồ. Tuyết Sơn thần ni huy động tăng bào, toàn thể quần hào bỗng thấy một luồng kinh đạo đỡ mình đứng dậy, bà cười nói:

- Chư vị thí chủ xin đứng dậy, bản ni không thích như vậy!

Bỗng như phát hiện ra Hồ Bình, bà nhìn hẩn nói:

- Vị thí chủ này chắc là đồ đệ của...

Hồ Bình vội vàng khom mình nói:

- Bẩm thần ni, văn bối là đồ đệ của “Túy Di Lạc” Đỗ Thiếu Khang.

Tuyết Sơn thần ni gật gù:

- Tốt! Tốt!

Tuyết Sơn thần ni nhìn mọi người nói:

- Có các người trẻ tuổi này thì sự nghiệp trừ ma vệ đạo có người thay thế!

Lý tứ nương nói:

- Thần ni, bọn hậu sinh này, tuy tư chất tốt, nhưng công lực còn non kém, mong thần ni thành toàn cho.

Cổ Song Thành cũng góp lời:

- Hiện thời đạo tiêu ma trượng, tiền đồ trừ ma vệ đạo còn nhiều ngăn trở kính mong thần ni...

Tuyết Sơn thần ni mỉm cười nói:

- Việc này bản ni tất sẽ an bài thỏa đáng, nhị vị thí chú cứ yên tâm.

Nhìn Tống Thiên Hành và Hồ Bình bà tiếp:

- Nhị vị thí chủ này ba ngày sau vào canh ba đến ngay Lạc Dương kiều, bản ni sẽ giới thiệu một vị kỳ nhân...

Tống Thiên Hành và Hồ Bình mừng rỡ bái tạ. Tuyết Sơn thần ni quay lại thanh y phụ nhân, mỉm cười nói:

- Bích thí chủ, đừng giả vờ thần bí nữa, giở mạng che mặt ra đi!

Thanh y phụ nhân giở mạng che mặt ra, Nam Cung Tranh mừng rỡ kêu lên:

- Sư phụ!

Vừa kêu vừa nhào vào lòng thanh y phụ nhân. Bà dang tay ôm nàng vừa kích động nói:

- Quý hóa quá! Cứ tưởng bay cao thành phụng hoàng rồi, không ngờ vẫn còn nhớ tới sư phụ.

Thì ra thanh y phụ nhân chính là Bích Lan Quân, Chương môn nhân Thần Nữ môn. Lẽ ra bà năm nay phải trạc ngũ tuần rồi, nhưng xem bề ngoài chỉ trạc tứ tuần. Hai sư đồ ôm nhau mà nhìn cứ như hai chị em vậy. Lý tứ nương vừa như ghen tức, vừa buồn cười quát:

- Hai người xong chưa...

Bích Lan Quân nói:

- Xong rồi, xong rồi Lý đại tỹ.

Vỗ vỗ vai Nam Cung Tranh bà tiếp lời:

- A đầu, bà bà giận rồi kìa, mau buông ta ra.

Hai người buông nhau ra, Bích Lan Quân chào hỏi mọi người xong nói:

- Tại hạ cùng Tranh a đầu tuy tiếng là sư đồ, nhưng do tại hạ nuôi nấng từ nhỏ như tình mẫu tử, cửu biệt trùng phùng, mong chư vị thứ lỗi.

Tuyết Sơn thần ni mỉm cười nói:

- Chư vị thì cứ ở đây hàn huyên, bản ni mang hai a đầu đi trước.

Nhìn hai nàng, bà gật đầu:

- Ta đi thôi.

Dứt lời đã nắm tay hai nàng phóng mình qua cửa sổ biến mất. Sự việc buồn hóa ra vui, chuyện nổ như pháo, mọi người bỗng phát hiện ra nãy giờ chưa ai ăn uống chút gì, thế là hét gọi lâu nhị lập tức dọn cỗ khác. Rượu qua mấy tuần, Lý tứ nương nói:

- Bích chưởng môn nhân, sao tình hình thế nào...

Bích Lan Quân mỉm cười:

- Lý đại tỹ muốn biết về việc gì...

Lý tứ nương hừ lạnh:

- Giỏi lắm, ta hỏi mà người trả lời không xuôi thì hai mâm rượu này người gánh lấy đó.

Bích Lan Quân mỉm cười:

- Được rồi, Lý đại tỹ hỏi đi.

- Thứ nhất, Tuyết Sơn thần ni bao giờ mang hai con a đầu kia trở về...

- Trẻ nhất là rằm tháng tám.

Lý tứ nương nhú mày:

- Tức trước khi Nhất Thống môn khai đàn đại điển...

Bích Lan Quân mỉm cười:

- Đúng vậy, nếu quá hạn kỳ ấy thì chúng học nên võ công tuyệt thế cũng chẳng có chỗ dùng.

Hồ Bình vỗ tay nói lớn:

- Hay quá. Trong một thời gian ngắn mà có thể học thành tuyệt nghệ.

Cổ Song Thành mỉm cười vỗ đầu hẳn:

- Nhóc con! Người có thấy Tống đại ca người không... Công lực tiến chỉ sau một đêm mà thôi. Tuyết Sơn có thú linh được Thiên niên tuyết sâm, cộng với tư chất tốt thì thần công tốc thành. Lý do đơn giản vậy đó.

Hồ Bình giọng không giấu ghen tỵ:

- Nhị vị tỷ tỷ thật phúc dày mới gặp duyên này.

Lý tứ nương quát:

- Quý con. Người đừng có ghen tỵ với người, thần ni có nói ba ngày nữa sẽ giới thiệu một kỳ nhân, người tất có phần, còn nói gì nữa.

Quay sang Bích Lan Quân:

- Đại chưởng môn nhân, người biết vị kỳ nhân ấy là ai không...

Bích Lan Quân lắc đầu:

- Thần ni xưa rày ẩn thân trong Đại Tuyết sơn, bạn hữu của người tất cũng là kỳ nhân ẩn sĩ, ta không biết đâu.

Lý tứ nương nổi giận:

- Người đi cùng thần ni tới đây sao hỏi gì người cũng lắc đầu vậy...

Bích Lan Quân mỉm cười:

- Theo thần ni nói, trên Tuyết Sơn có một đại ma đầu ẩn cư mà rất ít người biết đến. Lão ma xưng là “Băng Phách thần quân” lão cho xây dựng trong Trường Xuân cốc ở Tuyết Sơn một cung điện nguy nga tráng lệ, gọi là Quảng hàn cung, trong cung nam nữ đệ tử có đến hơn hai trăm người...

Lý tứ nương nóng nảy hỏi:

- Vậy ra lão ma đó chính là kẻ đờ đầu cho Nhất Thống môn...

Bích Lan Quân gật đầu:

- Không sai. Nghe đâu lão ma “Băng Phách thần quân” hạ nghiêm lệnh, ngoài những người có nhiệm vụ định kỳ đi ra ngoài mua sắm vật dụng cần thiết, toàn bộ đệ tử của Quảng Hàn cung không ai được ra ngoài nửa bước, bởi vậy Quảng Hàn cung sau khi được thành lập đến giờ mà trên giang hồ không một ai hay biết.

Cổ Song Thành chen lời:

- Bích chưởng môn nhân, thần ni với Băng Phách thần quân có duyên nguyên gì không...

Bích Lan Quân lắc đầu:

- Điểm này thì ta không rõ, có điều theo chỗ ta biết được, hình như giữa hai người có một ước định gì đó, bởi vậy thần ni ẩn cư Tuyết sơn bao năm nay không ở một nơi nào cố định, nguyên nhân là để giám sát hành động của Băng Phách thần quân.

Lý tứ nương hỏi:

- Còn người làm sao gặp được thần ni...

Bích Lan Quân lắc đầu:

- Không phải ta gặp được thần ni mà chính người chủ động đến tìm ta.

Lý tứ nương cười lạnh:

- Người lão cũng vừa vừa vậy, người ta còn tin được...

Bích Lan Quân mỉm cười:

- Lý đại tỷ không tin ta cũng không biết làm sao hơn nhưng sự thật là như vậy. À, lúc này không phải thần ni tự tìm đến để gặp các vị đó sao... Thực ra với công lực siêu phàm của người nếu muốn thì tìm đến những người giang hồ có chút hư danh như chúng ta nào có khó khăn gì.

Tống Thiên Hành chợt nhớ ra điều gì nói:

- Phải rồi, vậy thần ni ắt biết lai lịch của Vạn Sự Thông...

Bích Lan Quân lắc đầu:

- Việc này ta đã hỏi thần ni, người nói Vạn Sự Thông mới xuất hiện trên giang hồ, hơn nữa thần ni còn bận giám sát Băng Phách thần quân nên chưa chú ý đến hẳn...

Nói đến đây bỗng nghe bên ngoài tiếng quát tháo:

- Đồ khốn! Đã treo chiêu bài tửu lâu tại sao lại không tiếp khách chứ...

Nghe tiếng chường quý thành khẩn giải thích:

- Khách quan thông cảm, không phải điểm không mở cửa đón khách, nhưng vì đêm nay toàn bộ tửu lâu đã có khách bao hết rồi.

Giọng nói kia vẫn nghiêm lạnh:

- Người bao tửu điểm đêm nay thiết yến đãi bao nhiêu khách...

Giọng chường quý bối rối:

- Nguyên có đến hơn bốn mươi bị, giờ chỉ còn khoảng hai mươi vị thôi.

Nghe tiếng cười ha hả, nói:

- Một ngôi tửu điểm to lớn như thế này mà chỉ đãi có hai mươi người khách thì thật là lãng phí. Chường quý, chúng ta thương lượng với nhau một chút, thế nào...

Giọng chường quý lấp bắp:

- Khách quan, việc... việc gì khác thì... thì có thể thương lượng, có điều... đêm nay... tiểu nhân không thể tiếp chư vị được.

Một giọng nói khác nghe chói tai, cười ha hả nói:

- Những việc khác có thể thương lượng được, vậy ta muốn người nhường phu nhân người đêm nay có được không...

Quả là lời nói ngông cuồng không thể chấp nhận được. Tên chường quý dù tức giận không dám phát tiết, chỉ cười khổ nói:

- Quan khách nói chơi.

Giọng nói nghiêm lạnh lại cất lên:

- Chường quý! Người của bọn ta có cả thầy mười người, từ đường xa mộ danh mới đến đây, người đi thương lượng với các vị khách kia xem, thế nào...

Giọng chường quý càng lúc càng lúng túng:

- Khách quan, tiểu... tiểu nhân... không... không dám mở miệng.

Giọng nói kia quát lớn:

- Vậy để ta đi thương lượng với họ, tránh ra.

“Bịch!” một tiếng nặng nề kèm theo một tiếng kêu đau đớn, chắc lão chưởng quỹ đã bị hất ngã rồi. Có tiếng bước chân vang trên thang lầu, một tốp mười người lần lượt bước lên.

Đi đầu là bốn nam nhân, tiếp theo là bốn nữ nhân, đoạn hậu có hai vị lão nhân áo xám tuổi trạc lục tuần. Bốn nam nhân mình mặc kinh trang đồng một màu đen, vai giắc trường kiếm để phát phơ chùm tuy ngũ sắc, tuổi trạc tam tuần. Bốn người nữ tuổi trạc hai bốn, hai lăm, thân mặc y phục một màu thụy lục, eo mang trường kiếm, cả bốn nhan sắc bình thường nhưng đuôi mắt đầu mày mỗi mỗi đều lộ nét phong tình. Còn hai lão nhân áo xám đi đoạn hậu, đồng mục thần quang như điện. Xem ra mười người này đều là những nhân vật võ lâm hơn nữa thuộc hàng cao thủ thiên cả nội ngoại công.

Mười người vừa bước lên lầu, Hồ Bình nhe răng cười ngọ nguậy tay chân. Tống Thiên Hành nghiêm giọng quát lớn:

- Bình nhi, không được gây sự.

Gần như đồng thời, bốn nữ nhân nhìn chăm chăm Tống Thiên Hành nuốt nước bọt nói:

- Người đâu mà tuấn tú lạ!

Một ả khác tiếp lời:

- Trung Nguyên quá là thế giới hào hoa, địa linh nhân kiệt, nam nhân cũng tuấn tú khác thường.

Một tên nam nhân che miệng cười nói:

- Chưa hẳn đã như vậy, các người xem thử lão xú bà kia, mụ xấu đến...

Tên đi đầu cất giọng oai nghiêm ngắt lời:

- Các người không được vô lễ.

Nhưng hiềm một nỗi, lời cảnh cáo của hắn đã quá trễ, Lý tứ nương mắt lộ hung quang, cười lạnh nói:

- Quân không biết lễ nghi.

Mười người kia nghe lời biến sắc, Lý tứ nương quay sang Hồ Bình:

- Tiểu Tửu Quỷ, thay lão bà giáo huấn quân không biết lễ nghi một chút.

Nên biết Lý tứ nương xấu đến nổi danh, mục được liệt hàng đầu trong Thập đại cao nhân “Nhất xú” mà. Phàm những người khiếm khuyết rất ghét nào chọc gheo điểm khuyết của họ, thế mà mấy người này lại phạm ngay vào điều cấm kỵ ấy, thử hỏi mục làm sao không nổi cơn tam bành. Tuyệt một điều Tiểu Tửu Quý Hồ Bình đang ngứa ngáy chân tay vì bị Tống Thiên Hành hạ cấm lệnh quá sớm, Lý tứ nương lại phái ngay hẳn ra trận đấu thăm do lực lượng đối phương. Hồ Bình còn mong gì hơn dạ lớn xông ra nghênh cổ ôm quyền nói:

- Chư vị là viễn khách vì mộ danh Trung Nguyên lâu mới đến đây, tại hạ xin thay mặt chủ nhân kính mời chư vị một ly.

Mười người mới đến đang ngỡ ngẩn vì thái độ trái ngược của một già một trẻ, lại thêm Hồ Bình nói kính một ly mà hai tay trống không. Bỗng đâu một vòi rượu, chiêu đặc ý nhất của Tiểu Tửu Quý, phóng ngay về phía mọi người. Bị bất ngờ cả mười tên đồng huy động chưởng phản kích, nhưng vì không kịp phòng bị, Tiểu Tửu Quý lại tấn công quá bất ngờ, nên ngoài đầu cổ không bị dính còn lại các nơi khác trên mình hoặc ít hoặc nhiều đều bị dính dơ. Khổ thay vòi rượu bị chưởng lực của đối phương chấn ngược về phía quần hùng còn nhanh hơn lúc Hồ Bình phóng ra. Hồ Bình đương nhiên là ứng phó không nổi rồi, còn Lý tứ nương vì thể diện cũng không thể ra tay, xem ra chỉ còn có Tống Thiên Hành ra tay là tiện nhất. Chỉ thấy chàng khẽ cau mày, phất nhẹ đôi ống tay áo, đẩy mớ nước dơ lẫn rượu sang một bên, đồng thời trầm giọng nói:

- Các vị đã tự ý, ỷ mạnh xông lên lều làm mất nhã hứng của người, lại còn mở miệng nhục mạ bậc tôn trưởng, không thấy như vậy là quá lỗ sao...

Nam nhân đi đầu cười lạnh nói:

- Quán xá là nơi công cộng, sao lại có thể nói tự ý ỷ mạnh xông đại lên lều, hơn nữa kẻ gây sự trước tiên lại là các hạ!

Lý tứ nương nổi giận quát lớn:

- Tiểu tử cường từ đoạt lý!

Đối phương thấy đều biến sắc, Lý tứ nương đã quay sang Tống Thiên Hành trầm giọng:

- Thiên Hành, hai tên già kia là bọn hung hãn ở Miêu Cương Kim Ngân động Động chủ, cũng chính là sư phụ của Miêu Cương thất sát, kỳ dư tám tên chắc cũng là bọn côn đồ ở Kim Ngân động, người hạ sát không cần phải lưu tình.

Tống Thiên Hành hơi do dự:

- Bà bà, nhưng đây là náo thị...

Lý tứ nương ngắt lời:

- Không cần ngại, việc của giang hồ quan phủ cũng không hơi sức đâu mà can thiệp.

Lão nhân cao cao nhìn Lý tứ nương cười lạnh nói:

- Người có thể nhìn biết lai lịch của huynh đệ lão phu đương nhiên không phải kẻ tầm thường, coi tướng mạo người chắc là Lý tứ nương đứng đầu trong Thập đại cao nhân phải không...

Lý tứ nương cũng cười lạnh:

- Không sai. Nói vậy hai người thừa nhận là Kim Ngân động Động chủ rồi...

- Không sai. Huynh đệ lão phu chính là Kim Ngân động Động chủ Mặc Sĩ Chiêu, Mặc Sĩ Ngọc, đêm nay tại Lạc Dương thành gặp được nhân vật đứng đầu trong Thập đại cao nhân thật hân hạnh vô cùng.

Ánh mắt Lý tứ nương như hai luồng điện quét nhìn tám người còn lại:

- Còn tám tên này là giống gì...

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Mạo Hiểm Nghi Binh

Mặc Sĩ Chiêu cười âm lạnh:

- Tám người bọn họ à, hà hà, nếu lão phu nói người không đáng mặt hỏi tới thì hóa khi người, bởi vậy ta khuyên người đừng hỏi thì hơn.

Thật đáng ngạc nhiên, Lý tứ nương chẳng những không nổi giận lại còn cười nói:

- Tại sao ta lại không nên hỏi...

Mặc Sĩ Chiêu cười vẻ bí mật:

- Lai lịch của họ không phải tầm thường, có điều nếu lão phu nói thực ra, người vị tất đã biết.

Lý tứ nương nghe nói đã hơi giật mình, Tống Thiên Hành nhếch mép cười nói:

- Phải chăng là thủ hạ của Quảng Hàn cung ở Tuyết Sơn, Trường Xuân cốc...

Tống Thiên Hành vừa thốt lên quần hùng song phương đều biến sắc.

Mặc Sĩ Chiêu đưa đôi mắt cú vọ nhìn chăm chăm Tống Thiên Hành:

- Không nhận ra cao nhân phương nào mà linh thông dường đó.

Tống Thiên Hành vẫn cười nhẹ:

- Các hạ quá khen.

Mặc Sĩ Chiêu như chợt nhớ ra điều gì, nói:

- Dường như Lý tứ nương gọi người là “Thiên Hành”...

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Không sai.

- Người là Tống Thiên Hành, người sát hại bảy đồ đệ của huynh đệ lão phu...

Tống Thiên Hành nói:

- Không sai, tại hạ quả có hạ sát bảy tên côn đồ mà ai ai cũng nói đáng chết, Miêu Cương thất sát.

Mặc Sĩ Chiêu cười như điên dại nói:

- Hay lắm. Quả là lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt.

Mặc Sĩ Ngọc mắt lộ hung quan hét:

- Thất phu, lấy binh khí ra.

Gã nam nhân đứng đầu nói:

- Lão gia, để vãn bối thay mặt giải quyết vụ này.

Mặc Sĩ Chiêu lắc đầu:

- Thịnh ý của các hạ xin tâm lãnh, món nợ này phải để huynh đệ lão phu đòi lại.

Hồ Bình nhe răng cười nói:

- Cứ để nhị vị Động chủ xuất thủ, mấy vị đồ đệ yêu quý của nhị vị đang suốt ruột chờ đó.

Mặc Sĩ Chiêu định ngoác miệng mắng Tống Thiên Hành đã nghiêm giọng quát:

- Bình nhi, không được lộn xộn. Lui ra mau.

Quay sang đối phương trầm giọng tiếp:

- Thời giờ của tại hạ ít lắm, nhị vị muốn động thủ thì ra tay cho sớm đi.

Mặc Sĩ Chiêu cười lạnh nói:

- Huynh đệ lão phu trước giờ xuất thủ đều có đôi, nghe nói người khá lắm, nhưng nếu có sợ thì cứ việc gọi thêm người trợ thủ để khỏi thiệt thòi.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Không cần đâu, nhị vị, mời!

Mặc Sĩ Chiêu nhìn xung quanh nói:

- Nơi đây chật hẹp quá.

Vừa nói lão vừa vung tay, hai chiếc bàn bị bắn sát tường, tiếng ly chén bể nghe ròn rảng, dành một khoảng trống ước chừng năm, bảy trượng vuông.

Bọn tửu nhị mặt mày nhăn nhó kêu khổ thấu trời, nhưng biết làm sao hơn.

Mặc Sĩ Chiêu lạnh lùng nói:

- Những đồ đạc do ta đánh vỡ sẽ bồi thường thỏa đáng.

Hồ Bình cười lớn nói:

- Nhị vị Động chủ thực tử bi, khổ nổi chưởng quỹ không thể xuống âm ty đòi nợ được.

Mặc Sĩ Ngọc mắt mắt hung quang cho tay vào bọc, Tống Thiên Hành quát lớn:

- Dừng lại. Tại hạ cảnh cáo hai vị, nơi náo thị này mà có ý định dùng độc khí, thì đừng trách tại hạ không lưu tình.

Mặc Sĩ Chiêu cười lạnh:

- Hừ, trong cuộc đấu sinh tử, người đấu buộc phải tận dụng sở năng.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Tại hạ đã nói xong, tùy ở hai vị.

Tống Thiên Hành vừa dứt lời tay bàn tay nguyên đã thò vào trong bọc của Mặc Sĩ Ngọc nhanh như chớp vung lên. Hành động của lão tuy nhanh nhẹn thuần thực nhưng không qua nổi Vạn Ứng Vô Thanh chỉ của Tống Thiên Hành.

Cánh tay chưa kịp phát lên của Mặc Sĩ Ngọc bỗng như một cành cây gãy rũ xuống, một tiếng “cộ” vang lên, một vật bằng năm tay đen bóng rơi xuống sàn, quần hào ai nấy đều thất sắc thối lui.

Tống Thiên Hành quát lên:

- Lão tặc đáng chết.

Vừa phóng mình tháo lui chàng vừa búng chỉ điểm vào “Thất Khâm huyết” của Mặc Sĩ Ngọc.

Trong khi đó Mặc Sĩ Chiêu cũng hét lớn một tiếng, song thủ vung ra, hai đạo hắc khí cuộn cuộn đổ tới chun lên đầu Tống Thiên Hành.

Không chậm trễ, Tống Thiên Hành nhanh như chớp phản kích hai chưởng, đẩy ngược luồng hắc khí trở lui.

Những việc này chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt.

Mặc Sĩ Ngọc vừa tung mình tháo lui đã bị trúng chỉ phong của Tống Thiên Hành rơi phịch trở xuống sàn. Vừa khéo đề lên quả phích lịch đạn của lão, một tiếng nổ trầm đục vang lên, cảnh tượng thảm đến không ai dám nhìn, một mùi tanh tươi bốc lên khiến ai nấy đều lợm giọng.

Mặc Sĩ Chiêu thấy bào đệ thảm tử dưới ám khí của chính hãn thân y thì lão lòng đau như cắt, tung người tránh luồng độc khí phản chấn trở về đồng thời thò tay vô bọc lần thứ hai...

Nhưng Tống Thiên Hành đã kịp thời thi triển “Vạn Ứng Vô Thanh chỉ” điểm trúng “Nhuyễn Ma huyết” khiến lão ngã sấp xuống sàn không cử động được. Tống Thiên Hành bước tới lấy hết các độc khí, hỏa khí trong người lão rồi giải huyết cho lão, đoạn trầm giọng nói:

- Mặc Sĩ Chiêu, huynh đệ người tội ác tày trời chết còn chưa hết được tội, nay huynh đệ của người đã nhận báo ứng, còn bản thân người cũng đáng chết nhưng Tống Thiên Hành vì đức hiếu sinh, tha cho tội chết, nhưng phải phế hết công lực để tránh hậu họa cho giang hồ.

Bất thần một tên cao gầy trong tám tên còn lại nhanh như chớp phóng mình chớp lấy Hồ Bình. Rõ ràng chúng đã nhìn ra Hồ Bình võ công non kém nhất định dùng làm con tin đổi lấy mạng Mặc Sĩ Chiêu.

Nhưng điều chúng không ngờ đến là Tống Thiên Hành có mặt ở đó, đại địch trước mắt, dù đang nói chuyện với Mặc Sĩ Chiêu chàng cũng không lơ là cảnh giác.

Thấy bóng người nhích động, Tống Thiên Hành ném ngay Mặc Sĩ Chiêu về phía Chu Chấn Bang đồng thời phi thân chặn đường tiến công của đối phương, lúc còn đang lơ lửng trên không chàng đã tung luôn một chưởng.

Gã cao gầy đã mấy lần mục kích thần công của Tống Thiên Hành, nên không dám mạo hiểm, vội vàng vận “Thiên Cân Trụ” đáp người xuống.

Trong khi đó Hồ Bình phun ra một vòi rượu đồng thời cười ha hả, nói:

- Thiếu gia kính người một ly...

Gã cao gầy toàn tâm đối phó với Tống Thiên Hành đâu ngờ Hồ Bình còn có chiêu đó, bởi vậy gã lãnh trọn cả vòi rượu, không những đau rát cả mặt mày mà đôi mắt còn cay xé không mở ra được.

Bảy tên còn lại thấy đồng bọn lâm nguy đồng loạt xuất thủ, bốn nữ nhân xông tới vây lấy Tống Thiên Hành, hai nam nhân xông tới bắt Hồ Bình.

Trong hai tên xông tới Hồ Bình có tên lúc này mở miệng mắng Lý tứ nương, thấy tình thế đó mục không

nhìn được nữa, ném Hồ Bình về phía sau, đồng thời quát lên một tiếng phi thân chặn đầu hai tên kia.

Ngay trong lúc cuộc hỗn chiến sắp bắt đầu thì bỗng nghe tiếng quát:

- Chư vị xin dừng tay!

Tiếng quát bao hàm một nội lực vô cùng hùng hậu, khiến mọi người đều phải dừng tay, chỉ có Lý tứ nương vẫn cười lạnh nói:

- Tội chết bỏ qua nhưng tội sống phải chịu.

Nghe “bốp, bốp” hai tiếng hai gã đại hán mắng Lý tứ nương lúc này lãnh luôn hai cái tát nảy lửa.

Bảy tên còn lại thấy vậy biến sắc, đồng loạt rút trường kiếm cầm tay, cục diện có hơi chùng lại bỗng trở nên căng thẳng dị thường.

Một làn gió nhẹ mang theo mùi hương phất qua, Lữ Dao Hồng đã đứng trên sàn lầu, xua tay nói:

- Chư vị dừng tay, xin nghe Lữ Dao Hồng nói vài lời.

Thì ra tiếng quát lúc này là của Lữ Dao Hồng, theo sau mục còn có một hoàng bào lão nhân tóc lốm đốm bạc.

Cả tám người nghe tên Lữ Dao Hồng đều lui lại một bước.

Tên bị Lý tứ nương tát tai, quay lại hỏi:

- Người là Thái Thượng môn chủ Nhất Thống môn...

Lữ Dao Hồng gật đầu:

- Không sai!

Y bỗng cười lạnh nói:

- Hay lắm, bọn ta từ xa ngàn dặm tới đây trợ lực cho Nhất Thống môn, mà các người đón khách như vậy sao...

Hoàng bào lão nhân trầm giọng quát:

- Câm miệng! Tám người các người lui lại cho ta.

Cả tám tên đều tra kiếm vào võ lui về đứng sau lưng lão.

Tên bị tát tai vẫn còn tức tối:

- Bẩm Đồng thị, đệ tử bị đánh như vậy không lẽ bỏ qua...

Tên cao gầy nói thêm:

- Bẩm Đồng thị, Kim Ngân động chủ đã bị bắt, nhị Động chủ thăm tử rồi.

Hai chữ “Đồng thị” nghe rất lạ tai, có lẽ là một cấp bậc gì đó trong Quảng Hàn cung.

Hoàng bào lão nhân mắt tóa hàn quang nói:

- Bản tọa biết rồi, mọi việc chờ Cung chủ đến rồi sẽ tính sau.

Gã hán tử bị tát tai vẫn ấm ức không thôi:

- Nhưng Cung chủ ít ra phải hai tháng nữa mới tới.

Sắc mặt hoàng bào lão nhân bỗng lạnh xuống:

- Người chờ không nổi sao...

Gã đại hán tái mặt nín thinh.

Lữ Dao Hồng liếc nhìn Tống Thiên Hành và Lý tứ nương một cái, cười nhẹ nói:

- Lý đại tỷ, Tống đại hiệp xin nghe Lữ Dao Hồng một lời.

Lý tứ nương hừ lạnh một tiếng, Tống Thiên Hành đã nói:

- Các hạ cứ nói!

Lữ Dao Hồng chỉ tám người nói:

- Các vị đây là khách của Nhất Thống môn, ta sợ song phương phát sinh xung đột mới đặc biệt trở lại đây, cũng may chưa phải đã quá muộn. Việc này tạm bỏ qua, không biết tôn ý của Tống đại hiệp như thế nào...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tạm thời bỏ qua không thành vấn đề, có điều các hạ phải nói cho họ biết, nên cẩn thận một chút không được nhục mạ người Trung Nguyên.

Lữ Dao Hồng gật đầu đồng thời chỉ Mặc Sĩ Chiêu nói:

- Còn Mặc Sĩ động chủ, xin Tổng đại hiệp nể tình mà tha luôn.

Tổng Thiên Hành nói:

- Tại hạ vốn không có ý giết y...

Lữ Dao Hồng cười tươi:

- Vậy Lữ Dao Hồng xin đa tạ!

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt:

- Khoan đã, tại hạ còn chưa nói hết.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Tổng đại hiệp muốn đặt điều kiện...

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Trước khi thả hẳn tại hạ sẽ phế hết võ công để y không còn khả năng tác ác nữa.

- Nhưng...

Trầm ngâm một chút, Lữ Dao Hồng tươi cười:

- Thôi thế này, chúng ta trao đổi...

Tổng Thiên Hành nói:

- Đổi Giang Thủy Bình cô nương!

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Tổng đại hiệp quả chung tình, đến giờ này vẫn không quên Giang cô nương!

Tổng Thiên Hành không để ý đến lời châm chọc, trầm giọng nói:

- Vậy cũng được, nhưng người phải giải trừ cấm chế trên mình nàng.

Lữ Dao Hồng gật đầu:

- Đương nhiên, nhưng Tổng đại hiệp không được phế võ công Mặc Sĩ động chủ.

Tổng Thiên Hành gật nhẹ:

- Được rồi, một lời làm chắc.

Lữ Dao Hồng mỉm cười tiếp:

- Thời gian trao đổi người vào lúc lên đèn ngày mai, tại tân quán của bản môn dành cho chư vị...

Tống Thiên Hành mỉm cười lắc đầu:

- Thời gian ta đồng ý, nhưng địa điểm thì đổi lại, tại Duyệt Lai khách sạn.

Lữ Dao Hồng ngạc nhiên:

- Tống tiên sinh không định ngụ trong tân quán của bản môn...

Tống Thiên Hành cười nhẹ lắc đầu:

- Thịnh ý của các hạ Tống Thiên Hành tâm lãnh, không dám quấy nhiễu quý môn hơn nữa.

Lữ Dao Hồng cười miễn cưỡng nói:

- Vậy Lữ Dao Hồng xin cáo từ!

Cung tay bái biệt quần hào mục quay người dắt chín người kia xuống lầu.

Tiếp đó Tống Thiên Hành dặn Chu Chấn Bang lấy vàng bạc bồi thường cho tửu lầu, xong mọi người cùng rút lui.

* * * * *

Canh ba đêm ấy, trong một căn phòng tân thiết hoa lệ của một lữ điểm hạng sang tại Lạc Dương thành, Vạn Sự Thông ngồi một mình đối diện cây nến, dáng trầm tư, dường như lòng hấn đang mang một tâm sự không thể bộc bạch với người. Thật lâu sau hấn thở dài, nhưng tiếng thở dài ngắn ngủn bị cắt ngang, hấn lạnh giọng quát:

- Đã đến sao còn chưa chịu vào...

Ngoài cửa sổ có tiếng cười trong vắt vọng vào rồi hương thơm nhẹ nhàng đưa tới. Lữ Dao Hồng nhẹ nhàng phóng vào.

Vạn Sự Thông đứng dậy khép cửa, Lữ Dao Hồng đã uốn éo tấm thân gợi dục dựa vào người Vạn Sự Thông.

Hắn lạnh lùng:

- Người tiếp xúc ta không phải một ngày một bữa, đến giờ này mà còn giở trò đó với ta.

Lữ Dao Hồng cụt hứng:

- Người quả là thứ người sắt đá, dưới gầm trời này chỉ có một mình ta không chinh phục nổi.

- Hừ, nam nhân mà người không chinh phục nổi đâu chỉ một mình Vạn Sự Thông!

- Còn ai nữa...

- Tống Thiên Hành!

Lữ Dao Hồng bật cười giòn tan:

- Ta không tin!

- Không tin thì người thử xem...

- Có cơ hội ta nhất định không bỏ qua.

Vạn Sự Thông bỗng lạnh lùng chỉ gھے nói:

- Thái thượng, mời ngồi.

Lữ Dao Hồng vừa ngồi xuống vừa mỉm cười nói:

- Các hạ mới thật sự là Thái thượng, sao nói vậy...

Vạn Sự Thông nhẹ thở dài:

- Trước kia thì như vậy, còn bây giờ khác rồi. Người tìm được người đỡ đầu, không coi ta ra gì nữa.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Xem ra không có việc gì giấu được người.

Vạn Sự Thông mắt chớp dị quang nói:

- Dẫn hổ nhập sơn đối với người chỉ có lợi mà thôi. Ta đã từng nói qua, đối với ngôi bá võ lâm ta không có hứng thú, nhưng đại sự thành rồi thiên hạ sẽ là của người. Nhưng giờ người mời Bằng Phách thân quân về tình hình sẽ khác đi.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Với thân phận của lão chắc không cần đến thứ hư danh bá chủ võ lâm.

Vạn Sự Thông lắc đầu:

- Bản thân lão có thể không thèm dòm ngó đến ngôi vị bá chủ võ lâm, nhưng bọn thủ hạ của lão đã tâm vạ trượng...

Lữ Dao Hồng mỉm cười ngắt lời:

- Yên tâm đi, ta đã có ước định với lão, lão chỉ muốn phát tiết uất khí năm xưa, sau khi thành sự lão sẽ trở về ẩn cư trong Tuyết Sơn.

Vạn Sự Thông nói:

- Cho rằng sự việc được như người nói đi, nhưng Băng Phách thần quân chưa xuất quan thì khắc tinh của lão Tuyết Sơn thần ni đã xuất hiện ở Lạc Dương. Sự việc vốn rất đơn giản bị người làm nên phức tạp...

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Đừng lo sợ trời sập nữa, Tuyết Sơn thần ni chỉ đối phó với một Băng Phách thần quân, sẽ không ảnh hưởng đến hành động của ta và người. Hơn nữa công lực của Tuyết Sơn thần ni tuy cao hơn Băng Phách thần quân nhưng lực lượng mục không có, trong khi Quảng Hàn cung thanh thế thế nào chắc người cũng biết rồi.

Vạn Sự Thông cười lạnh:

- Thái Thượng môn chủ càng nghĩ càng hồ đồ, người thử nghĩ lại mà xem, Tuyết Sơn thần ni giao du rộng rãi không lẽ không tìm được trợ thủ sao...

Lữ Dao Hồng nói:

- Việc này ta có thảo luận với Băng Phách thần quân, lão biết phải đối phó với mục ni cô thế nào, không cần người phí tâm cơ.

Dừng một lát, mục tiếp lời:

- Các hạ cứ yên tâm, quan hệ giữa hai ta vẫn như xưa, người vẫn là chúa của ta.

Vạn Sự Thông hừ lạnh:

- Người còn coi ta là chúa tể sao. Hừ, chưa kể đến việc người âm thầm cấu kết với Băng Phách thần quân, nội việc trao đổi người giữa người với Tống Thiên Hành chưa hề hỏi qua ý kiến của ta.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Như vậy cũng chưa phải là lạm quyền. Mặc Sĩ Chiêu luận về võ công cũng không phải là kém, đặc biệt loại ám khí độc môn của lão có lợi cho ta rất nhiều.

Vạn Sự Thông cười lạnh:

- Ta thì cho rằng Giang Thúy Bình quan trọng hơn nhiều. Người biết Từ Quân Lượng và Giang Thúy Bình chính là hai quân cờ để ta khống chế Tống Thiên Hành.

Lữ Dao Hồng giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh:

- Nếu vậy thì vẫn còn cứu vãn kịp.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Người định phá bỏ giao ước với Tống Thiên Hành...

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Người nói ta không dám... Được rồi, nếu người không còn dặn dò gì khác, ta đi đây.

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Được rồi, người đi đi.

Trong lúc Vạn Sự Thông cùng Lữ Dao Hồng mật đàm thì trong Duyệt Lai khách sạn, Tống Thiên Hành lại gặp phải chuyện bất ngờ.

Duyệt Lai khách sạn có thể nói là một trong những khách sạn hào hoa nhất nhì ở Lạc Dương thành, sau khi bao thuê toàn bộ phần hậu viện, quần hiệp ai vào phòng này nghỉ ngơi.

Tống Thiên Hành sau khi tắm rửa định nghỉ ngơi sớm bỗng nghe tiếng Cổ Song Thành bên ngoài:

- Thiên Hành nghĩ chưa...

Tống Thiên Hành vội ứng tiếng đi ra mở cửa, bỗng thấy Cổ Song Thành và Bích Lan Quân với bộ mặt nghiêm trọng đứng bên ngoài.

Hai người bước vào, Cổ Song Thành thuận tay khép cửa lại.

Khi ba người yên vị, Bích Lan Quân cười vẻ có lỗi:

- Đêm khuya đến đây quấy nhiễu, lão thân cảm thấy bất an.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Tiên bối chớ quá khách sáo, không biết nhị vị đến đây có điều gì chỉ giáo Thiên Hành...

Bích Lan Quân nghiêm mặt nói:

- Chỉ giáo thì không dám, chỉ đến cùng Tống đại hiệp bàn bạc đôi điều.

Quay sang Cổ Song Thành bà tiếp:

- Cổ tử tử, việc này tuy của bản môn nhưng muội không tiện nói ra, xin tử tử giúp giùm cho.

Tống Thiên Hành đang hồi hộp, không biết có việc gì mà hai vị tiên bối đang đêm đến gặp chàng. Cổ Song Thành đã nhẹ thở dài nói:

- Thiên Hành, quan hệ giữa Nam Cung cô nương với Bích chương môn nhân chắc người có biết qua...

Tống Thiên Hành gật đầu, Cổ Song Thành tiếp:

- Nam Cung cô nương vốn là một nữ nhi thân mang mối huyết hải thâm cừu, ngẫu nhiên gặp được Bích chương môn nhân cứu sống, dạy dỗ nên người đồng thời lập làm đầu tọa đệ tử Thần Nữ môn. Bởi vậy tuy danh là sư đồ nhưng tình như mẫu nữ...

Tống Thiên Hành lại gật đầu:

- Điểm này Thiên Hành có biết.

Cổ Song Thành tiếp giọng đều đều:

- Theo môn quy Thần Nữ môn, đầu tọa đệ tử sẽ chấp chương môn hộ về sau, và không được quyền hôn phối. Bích chương môn nhân vì không nhẫn tâm thấy tuổi thanh xuân của Nam Cung cô nương bị vùi dập, định phá lệ để nàng kết duyên cùng Từ đại hiệp. Nay vì chuyện luyến ái giữa nàng với Từ đại hiệp không được như ý bởi vậy càng thêm khó xử.

Tống Thiên Hành cũng rầu rầu phụ họa:

- Đây quả là một vấn đề khó giải quyết!

Cổ Song Thành thở dài tiếp:

- Vấn đề càng rắc rối hơn bởi không lâu trước đây Bích chương môn nhân đã xin phép Liễu Trần sư thái phá bỏ lệ cũ cho đầu tọa đệ tử được phép kết hôn. Nhưng sửa đổi với môn quy là việc vô cùng trọng đại, nên Liễu Trần sư thái cùng Bích chương môn nhân đã phát thệ trước linh vị tổ sư, sau khi đại kiếp

giang hồ qua khỏi, hai người sẽ diện bích mười năm để tạ tội...

Cổ Song Thành lại thở dài:

- Hai người đã khổ công như vậy mà tình duyên của Nam Cung cô nương cũng thành không, coi như khổ công của hai người thành ra vô ích.

Đến đây Tống Thiên Hành đã hiểu ra vấn đề, hơi nhíu mày nói:

- Về việc Từ đại hiệp Thiên Hành thấy chưa đến mức tuyệt vọng.

Bích Lan Quân thở dài chen lời:

- Tống đại hiệp, lão thân...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Bích tiên bối gọi vân bối là Thiên Hành được rồi.

Bích Lan Quân mỉm cười:

- Tống đại hiệp cho phép lão thân đành làm hỗn vậy.

Dừng một lát bà nghiêm giọng nói:

- Lão thân có biết chút dịch lý, sau khi hay được tình cảnh của Tranh nhi mới tĩnh tâm định quẻ, kết quả quái dị vô cùng...

Tống Thiên Hành giật mình:

- Kết quả thế nào!

- Quẻ cho thấy việc hôn phối của Tranh nhi với Từ đại hiệp không thành, đồng thời cho biết thêm Từ đại hiệp chưa hề rời khỏi Lạc Dương.

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy Từ đại hiệp nói bạn đi quan ngoại đó chẳng qua là mượn cớ mà thôi...

Bích Lan Quân thở dài:

- Thiên Hành, người thấy còn giả thuyết nào hợp lý hơn không...

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Thiên Hành tin vào vận mệnh, nhưng cũng tin rằng nhân định có thể thắng tiên.

Bích Lan Quân gật đầu:

- Không sai. Nhân định có thể thắng tiên, nhưng phải coi là việc gì, chuyện nam nữ thì không thể miễn cưỡng được.

Tống Thiên Hành nói:

- Nhưng giữa hai người nào phải có gì trục trặc, chẳng qua Từ đại hiệp có nỗi khổ không thể nói ra mà thôi.

Bích Lan Quân lắc đầu:

- Có nỗi khổ không thể nói ra mà đến nỗi chối bỏ lời thề non hẹn biển thì đủ thấy mức độ nghiêm trọng của vấn đề vô phương cứu vãn rồi còn gì...

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu quả dịch lý của Bích chưởng môn nhân chính xác, Từ đại hiệp quả chưa rời Lạc Dương thì sự tình dễ dàng hơn rồi.

Cổ Song Thành chen lời:

- Thiên Hành không cần uống phí công sức nữa, ta và Bích chưởng môn nhân đã thảo luận với nhau, nếu không may hão sự giữa Nam Cung cô nương và Từ đại hiệp có trục trặc thì người sẽ nhận lãnh trách nhiệm thay Từ đại hiệp.

Tống Thiên Hành biến sắc:

- Sự cô cô, việc này sợ... sợ Thiên Hành... không thể gánh vác nổi.

Cổ Song Thành nghiêm nghị nói:

- Thiên Hành, lần trước trong Minh Hiếu lăng, Nam Cung cô nương đã bày thân thể trước mặt người, hơn nữa hai người đã tiếp xúc nhục thể. Người đã đọc sách thánh hiền, lẽ nào không hiểu câu “nam nữ thọ thọ bất thân”...

Tống Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Đó chẳng qua trong lúc túng thế, Thiên Hành phải tòng quyền, hơn nữa nếu như vậy hóa ra Thiên Hành là người bất nghĩa.

Bích Lan Quân nghiêm mặt nói:

- Việc này chính Từ đại hiệp đã có ý như vậy, không thể nói Thiên Hành người bất nghĩa được, thậm chí có thể coi là biểu hiện hiệp nghĩa nữa. Thiên Hành người thử nghĩ, nếu người cự tuyệt thì hậu quả sẽ ra sao... Hơn nữa nếu được như vậy thì Từ đại hiệp cũng đỡ thấy cần rút lương tâm hơn.

Tống Thiên Hành cố chống chế:

- Giả như Thiên Hành không ngại chúng đời miệt khinh mà ghé vai gánh vác trách nhiệm này đi, thì Nam Cung cô nương đối với Từ đại hiệp thâm tình như vậy, liệu có đồng ý với cách an bài của Bích chương môn nhân không...

Bích Lan Quân nói:

- Việc đó lão thân sẽ sắp xếp, chỉ cần Thiên Hành người đồng ý là được rồi.

Tống Thiên Hành hoãn binh:

- Theo ngụ ý của Thiên Hành thì vấn đề này tạm thời gác lại sau này sẽ bàn lại.

Cổ Song Thành cũng phụ họa:

- Thiên Hành nói cũng phải, việc chưa đến nỗi tuyệt vọng, ta cứ tạm gác lại đã, chờ kiếp nạn qua rồi sẽ tính.

Bích Lan Quân thở dài:

- Tạm thời gác lại cũng được, nhưng đến chừng đó Cổ tỷ tỷ không được thay đổi lập trường.

Cổ Song Thành trang nghiêm:

- Đương nhiên rồi.

Cổ Song Thành vừa dứt lời bỗng thấy Tống Thiên Hành mắt phát dị quang, phóng người qua cửa sổ ra ngoài. Cổ Song Thành cùng Bích Lan Quân cũng phóng người theo, nhưng khi hai người đặt chân lên mái ngói đã thấy ba bóng người thấp thoáng rồi mất hút trong màn đêm.

Nghe động Lý tứ nương và Chu Chấn Bang cũng phóng mình lên mái ngói.

Lý tứ nương hạ giọng hỏi:

- Có việc gì vậy...

Cổ Song Thành cười gượng nói:

- Mọii cùng Bích chương môn nhân với Thiên Hành đang nói chuyện, Thiên Hành phát hiện có người rình nghe lén, phóng ra theo dõi, khi hai người chúng tôi ra đến đây đã thấy ba bóng người mất hút về hướng kia.

Lý tứ nương mắt lóe hung quang, Cổ Song Thành đã tiếp:

- Lý đại tỷ cùng Bích chương môn nhân ở lại tọa trấn, mọii cùng Chu đại hiệp đi tiếp ứng cho Thiên Hành.

Lý tứ nương gật đầu:

- Được rồi, có việc gì cứ hú lớn làm hiệu, ta sẽ tiếp viện.

Cổ Song Thành và Chu Chấn Bang đồng gật đầu, phóng người đuổi theo.

Một lát sau hai người đã ra ngoài thành, nhưng xung quanh vắng lặng như tờ không thấy một bóng người.

Trong khi hai người đang do dự chưa biết phải đi hướng nào, bỗng nghe giọng Tống Thiên Hành dùng phép truyền âm nói:

- Nhị vị cẩn thận, bí mật đi về hướng Đông Nam mười trượng. Thiên Hành đang chờ.

Hai người y lời rón rén bước tới, lúc vừa vượt qua đồi thấp đã thấy Tống Thiên Hành ẩn thân sau một bụi cây thấp giơ tay ngoắc hai người.

Khi hai người ẩn thân vào sau bụi cây, Tống Thiên Hành đưa tay chỉ xuống dưới đồi, theo hướng chỉ Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang nhìn thấy cách đó gần hai mươi trượng có hai người đang đứng đối diện nhau, một trong hai người là Tây Môn Kiệt.

Đứng đối diện với Tây Môn Kiệt là một bạch y văn sĩ tuổi trạc tứ tuần, mày thanh mắt tú, râu ba chòm đen nhánh phất phơ trong gió, tay phe phẩy chiếc quạt giấy, trông dáng điệu mảnh mai không ra dáng một nhân vật võ lâm.

Chàng bạch y văn sĩ một tay chấp sau lưng, một tay phe phẩy quạt trông dáng an nhàn, đối diện với hẳn là Tây Môn Kiệt mắt lộ thần quang, nhưng hẳn vẫn xem như không.

Lạ một điều là con ngựa bất kham Tây Môn Kiệt đối với vị văn sĩ hình như có điều úy kỵ nên hẳn chỉ đứng đó chứ không dám tiến lên thêm.

Hai người đứng kình nhau một hồi lâu, Tây Môn Kiệt mới cất tiếng hỏi:

- Xin thỉnh giáo quý danh tôn giá!

Bạch y văn sĩ mỉm cười:

- Tại hạ Trần Ngự Phong, thế cư Lĩnh Nam, năm nay bốn mươi hai tuổi.

Tây Môn Kiệt chau mày:

- Lĩnh Nam Trần Ngự Phong... Giang hồ hình như chưa nghe qua một cao nhân nào có danh hiệu như vậy...

Bạch y văn sĩ Trần Ngự Phong nhẹ tiếp:

- Tại hạ ở Lĩnh Nam, xưa nay không qua lại trên giang hồ, hơn nữa cũng không phải là “cao nhân” nên các hạ chưa nghe qua danh hiệu là phải. À, còn một điểm nữa, tại hạ chưa giới thiệu, tại hạ bình sinh không có đam mê gì, chỉ thích săn bắn mà thôi.

Tây Môn Kiệt hừ lạnh:

- Thích săn bắn thì có gì lạ...

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Thích săn bắn thì không lạ, nhưng thợ săn này chỉ chuyên bắt loài cầm điều thôi.

Lời nói đã bắt đầu có ý vị châm chích.

Tây Môn Kiệt trợn trừng độc nhãn, Trần Ngự Phong mỉm cười tiếp:

- Trong loài cầm điều đó ta đặc biệt thích loại ưng già trọc đầu.

Đến đây thì ý tứ đã quá rõ ràng, bởi Tây Môn Kiệt hiệu xưng “Độc Nhãn Thâu Ưng” (Ưng trọc đầu độc nhãn).

Tây Môn Kiệt mắt lộ hung quang hừ lạnh nói:

- Ưng là mãnh hổ của loài cầm điều, không phải ai cũng có thể săn bắt được.

Trần Ngự Phong vẫn cười nhẹ:

- Nhưng tại hạ có tật chỉ thích loại ưng già dữ dằn nhất, bằng không có tự nó dẫn xác đến tận nhà cũng không thèm hạ thủ.

Tây Môn Kiệt nổi giận quát:

- Họ Trần kia, đừng giở trò nữa, ta hỏi người sao lại rình rập bên ngoài phòng của Tổng Thiên Hành.

Trần Ngự Phong vẻ ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy... Tây Môn Kiệt người là một nhân vật cao cấp trong Nhất Thống môn, tại hạ theo dõi Tổng Thiên Hành thì liên quan gì đến người...

Tây Môn Kiệt nói:

- Hiện thời Tổng Thiên Hành là quý khách của bản môn, ta là người đặc trách bảo vệ an ninh cho y, đương nhiên ta có quyền hỏi.

Trần Ngự Phong như hiểu ra:

- À, nói như vậy cũng phải, nhưng ta rình rập Tổng Thiên Hành rồi sao...

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Người phải nói cho rõ nguyên do, bằng không thì, hừ!

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Trước khi ta giải thích lý do người phải trả lời ta một câu hỏi, người quả thật thừa lệnh bảo vệ Tổng Thiên Hành...

Tây Môn Kiệt hừ lạnh:

- Không tin thì mặc người.

Trần Ngự Phong cười lạnh nói:

- Vậy ra ba ngày trước đây người âm thầm theo dõi ta cũng là thừa lệnh thi hành...

Tây Môn Kiệt ngấn người:

- Thì ra người đã sớm phát hiện rồi...

Trần Ngự Phong cười lạnh:

- Hừ, với một chút “Ất Một chân nguyên” chưa thành hỏa hầu của người thì trẻ con ba tuổi Trần gia cũng khá hơn nhiều.

Tây Môn Kiệt cười như điên nói:

- Tây Môn Kiệt nào phải là trẻ lên ba mà để người hăm dọa...

Trần Ngự Phong mỉm cười nói:

- Nói vậy phải cho người thấy người mới tin. Được rồi. Ta tuy có thói quen không động thủ với loại người luyện công chưa đến đầu đến đũa, nhưng ta sẽ phá lệ, cho người kích trước ba chưởng. Nếu chưởng lực của người có thể làm tà áo ta lay động co như ta yếu thế, lập tức nhận bại.

Lời nói của y không những khiến Tây Môn Kiệt ngẩn người mà bọn Tống Thiên Hành cũng không khỏi ngán cho sự cuồng ngạo của y.

Tây Môn Kiệt sau một lúc ngẩn người, chợt phá lên cười như điên nói:

- Người đã tự tìm cái chết thì đừng trách ta.

Dứt lời lão ta vung tay kích tới một chưởng.

Một chưởng này tuy lão chỉ vận tám thành công lực, nhưng cũng đủ sức khai sơn phá thạch. Nhưng nói ra thật khó tin, chưởng phong lướt ào tới trước thân hình đối phương bỗng biến mất như người ta bỏ muốn xuống biển vậy.

Lần này thì Tây Môn Kiệt chết sững thật sự.

Không chỉ riêng mình lão mà cả bọn Tống Thiên Hành cũng sững người.

Tống Thiên Hành không nhịn được dùng truyền âm nhập mật nói với Cổ Song Thành:

- Sư cô cô, công lực của người này sợ không dưới Tuyết Sơn thần ni.

Cổ Song Thành gật đầu đáp:

- Không sai!

Tống Thiên Hành nói:

- Có điều không biết ba chữ Trần Ngự Phong là tên thật hay tên giả mà thôi.

Bỗng nghe Trần Ngự Phong nghiêm giọng nói:

- Đừng đứng ngơ ra đó nữa, mau đánh nốt hai chưởng còn lại, ta có việc dặn dò.

Tây Môn Kiệt mắt lộ hung quang, song chưởng của lão đã thấy một vầng khí màu xanh tỏa ra, chứng tỏ “Ất Mộc chân nguyên” đã vận đến mười thành.

Trần Ngự Phong mỉm cười nói:

- Vậy mới phải, lúc này một chưởng tám thành “Ất Mộc chân nguyên” của người phung phí quá, hai chưởng còn lại này, tốt nhất nên vận đủ mười hai thành...

Trần Ngự Phong chưa dứt lời Tây Môn Kiệt đã nghiêng rặng phóng chưởng, hai luồng kinh khí mang theo khí xanh xanh cuộn cuộn đẩy tới.

Nói ra thật tức chết người đi được, chưởng này của Tây Môn Kiệt vẫn bị hóa giải vô hình vô tích, không thấy chút tác dụng nào.

Tiếp đó lão bất thần đẩy ra một chưởng thứ ba, lần này chân lực vận đủ mười hai thành, nhưng vẫn cứ như hai chưởng đầu, chẳng làm lay động nổi một vật áo của đối phương.

Tây Môn Kiệt thở dài ủ rũ, Trần Ngự Phong cười nhẹ nói:

- Sao... Trần Ngự Phong này không dọa suông người chứ...

Lão thở dài:

- Đêm nay Tây Môn Kiệt được khai nhãn giới.

Trần Ngự Phong nghiêm giọng:

- Ta không muốn làm khó dễ gì người, nhưng người phải nghe lời ta dặn thế nào...

Tây Môn Kiệt gật:

- Các hạ cứ dặn dò...

Trần Ngự Phong bật cười:

- Trông dáng điệu người thật giống gã thua độ, người đừng sợ, việc ta giao phó rất đơn giản. Thứ nhất, việc xảy ra giữa ta và người không được báo lại cho ông chủ của người.

Tây Môn Kiệt lại gật, Trần Ngự Phong tiếp:

- Từ nay về sau người phải nghe theo lệnh ta mà hành sự, sự thành rồi sẽ không ngược đãi người hiểu chưa...

Tây Môn Kiệt như đứa học trò đứng nghe giáo huấn, chỉ biết gật đầu.

Trần Ngự Phong bật cười nói:

- Được rồi, người đi đi, có việc cần ta sẽ tìm người.

Tây Môn Kiệt cung kính hành lễ rồi quay mình chạy đi.

Chờ Tây Môn Kiệt khuất bóng trong Lạc Dương thành, Trần Ngự Phong quay về phía bọn Tống Thiên Hành ẩn thân nói:

- Tam vị ra đây được rồi.

Ba người nhìn nhau nhăn mặt rồi từ từ rời chỗ ẩn đi xuống đồi.

Đến còn cách Trần Ngự Phong hơn trượng, ba người dừng lại, Tống Thiên Hành ôm quyền thi lễ:

- Tống Thiên Hành tham kiến lão tiên bối!

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Lão đệ thấy thế nào mà bảo ta là “lão”...

Tống Thiên Hành mới đỏ mặt, Trần Ngự Phong đã mỉm cười tiếp:

- Nói thực ra người gọi ta là lão tiên bối cũng không quá đáng.

Quay sang Cổ Song Thành:

- Tại hạ là bạn chứ không phải địch, Cổ tiên tử cùng Chu đại hiệp mau quay về trước, ta còn mấy việc cần bàn với Tống lão đệ.

Hai người nghe ra vội vàng thi lễ rút lui, Trần Ngự Phong còn nói với theo:

- Đêm nay có thể Tống lão đệ không về khách sạn, chư vị không cần phải lo lắng.

Trần Ngự Phong chú mục quan sát Tống Thiên Hành gật gù nói:

- Gặp mặt mới biết lời đồn không sai. Tống lão đệ người quả là rỗng giữa loài người, không hổ là linh hồn của hiệp nghĩa đạo giang hồ.

Tống Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Tiên bối quá khen, Thiên Hành...

Trần Ngự Phong lắc đầu:

- Lão đệ chớ quá tự khiêm, ta không phải người dễ dàng khen tặng người khác.

Lão ngồi xuống đất, nói:

- Ta ngồi xuống đây nói chuyện.

Tống Thiên Hành cũng ngồi xuống đối diện lão:

- Lão tiên bối, Tống Thiên Hành xin thỉnh giáo.

Trần Ngự Phong nói:

- Những gì ta nói với Tây Môn Kiệt lúc nãy đều là sự thật.

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Tiên bối họ Trần... Cũng là Linh Nam thế gia...

Trần Ngự Phong gật:

- Đồng thời ta cũng là bằng hữu của Tuyết Sơn thần ni.

Tống Thiên Hành mừng rỡ định đứng dậy hành lễ.

Nhưng chàng chưa đứng dậy, Trần Ngự Phong đã thình không ấn tay một cái chàng không còn động dậy gì được.

Tống Thiên Hành buồn rầu nghĩ thầm:

“Thiên ngoại hữu thiên! Công lực của lão quá phi phàm!”

Trần Ngự Phong cười cười tiếp:

- Lão đệ, đương kim võ lâm người biết tới lão phu ngoài Tuyết Sơn thần ni sợ không tìm được người thứ hai, ngược lại những nhân vật thành danh trong võ lâm phần lớn ta đều biết.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Trần tiên bối mình mang tuyệt học, du hí nhân gian, nhưng không muốn người đời biết để, quả là thế ngoại cao nhân.

Trần Ngự Phong cũng nghiêm mặt nói:

- Lão đệ đừng nói quá như vậy, giờ ta hỏi người một việc, hiện giờ giang hồ đã bắt đầu nổi phong ba. Thập đại cao nhân ngoài hai người Nhiễm Thu Sương và Công Dã Hồng đã chết, số còn lại đều đã ra mặt, có sao lệnh sư và Trường Xuân chân nhân chưa thấy xuất hiện...

Tống Thiên Hành buồn rầu:

- Chẳng giấu chi Trần tiền bối, gia sư đã thành người thiên cổ, không lâu trước đây Thiên Hành mới điều tra rõ người bị chết dưới tay Lữ Dao Hồng.

Sau đó chàng đem việc Lữ Dao Hồng ám toán người rồi giá họa cho Cổ Song Thành thuật lại, sau cùng mới nói thêm:

- Tiên sư vì bị ám toán nhằm nơi yếu huyệt nên nội thương hơn năm năm vẫn không bình phục. Năm năm trước đây, người đã mang hết chân lực truyền cho Thiên Hành rồi mới vĩnh viễn ra đi. Thiên Hành vì sợ kẻ địch biết được tin này nên không dám thổ lộ với ai, Trần tiền bối là người thứ hai ngoài Thiên Hành biết việc này.

Trần Ngự Phong hỏi:

- Vậy người thứ nhất là ai...

- Là Từ Quân Lượng, đồ đệ của Trường Xuân chân nhân.

Trần Ngự Phong à lên một tiếng hỏi:

- Còn Trường Xuân chân nhân đâu...

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Hạ lạc của Trường Xuân chân nhân chắc chỉ một mình Từ Quân Lượng biết rõ.

Trầm tu một chút chàng ngược mắt hỏi:

- Trần tiền bối chuyến này đến Lạc Dương không biết có việc gì...

Trần Ngự Phong nói:

- Chuyến này ta đến Trung Nguyên là để tìm một người thu hồi nửa bộ bí kíp võ công.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Người ấy là ai...

Trần Ngự Phong lắc đầu, cười gượng:

- Hiện thời ta cũng không rõ, nhưng ta nghi ngờ hẳn đang ở Lạc Dương.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Trần tiền bối đã không biết hẳn là ai làm sao có thể tìm được...

Trần Ngự Phong tin tưởng:

- Chỉ cần hẳn hiện diện ở Lạc Dương ta nhất định có cách tìm ra, Tống lão đệ, ta có một việc muốn hỏi, đó là vấn đề quan hệ giữa Từ Quân Lượng với Nam Cung cô nương, đồng thời những điều người biết về Vạn Sự Thông, tất cả kể ra cho ta nghe thử.

Tống Thiên Hành tuy cảm thấy lạ lùng nhưng trước một vị tiền bối cao nhân chàng không dám hỏi nhiều đành gật đầu ưng thuận.

Thế là chàng đem những điều mình biết về mối quan hệ trước kia cũng như tình hình hiện giờ giữa Từ Quân Lượng và Nam Cung Tranh cùng với những nhận định của chàng về Vạn Sự Thông cũng như tình cảnh diễn ra trong những lần chàng tiếp xúc với nhân vật thần bí này kể ra một lượt.

Trần Ngự Phong vừa nghe, vừa nhắm mắt trầm tư, nghe xong lão mở mắt thở dài nói:

- Ủm, vậy là chưa nhiều, may mà không quá muộn.

Tống Thiên Hành động lòng:

- Hình như Trần tiền bối đã phát hiện ra manh mối gì...

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Có thể nói như vậy, nhưng bây giờ kết luận thì vội vàng quá, chờ ta đích thân khảo chứng mới dám chắc.

Tống Thiên Hành nói:

- Trần tiền bối hoài nghi Vạn Sự Thông chính là kẻ Trần tiền bối cần tìm...

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Việc này nói ra dài lắm, lão đệ chớ nóng lòng, từ từ ta kể cho nghe.

Dừng một lát lão cất giọng từ từ kể:

- Ta xuất thân Lĩnh Nam thế gia, võ công độc lập với võ lâm Trung Nguyên. Ta thường tự phụ ngoài Tuyết Sơn thần ni ra, Trung Nguyên cao thủ không tìm ra một địch thủ thứ hai. Nhưng vì nghiêm huấn của tổ tông, không được nhập vào vòng ân oán giang hồ nên bao đời nay võ công của Trần gia không một người biết. Mãi đến hai mươi năm trước đây ngẫu nhiên ta gặp và kết giao với Tuyết Sơn thần ni.

Tống Thiên Hành chen lời:

- Lão tiên bối năm nay thọ bao nhiêu...

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Người đoán thử xem...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Nhìn bên ngoài thì khoảng tứ tuần, nhưng vẫn bối không tin vào vẻ bề ngoài.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Kỳ thực năm nay ta đã chín mươi sáu tuổi, chỉ kém Tuyết Sơn thần ni tám tuổi mà thôi.

Dừng một lát lão nghiêm trang tiếp:

- Năm ấy ta đang lang thang trong vùng Tuyết Sơn tìm Thiên niên tuyết liên, vô tình gặp “Băng Phách thần quân” Nhiễm Khiếu Tiên, song phương xảy ra xung đột...

Tống Thiên Hành chen lời:

- Kết quả Nhiễm Khiếu Tiên bị bại...

Lão gật đầu:

- Không sai, đánh đến chiêu thứ hai trăm hãn nhận bại, ngay lúc đó Tuyết Sơn thần ni xuất hiện...

Tống Thiên Hành hồi hộp:

- Nhị vị đã ấn chứng võ công...

Trần Ngự Phong mỉm cười gật đầu:

- Kết quả, bất phân cao hạ. Từ đó ta cùng thần ni thành tri kỷ. Lần này bà vì Nhiễm Khiếu Tiên chuẩn bị làm mưa làm gió giang hồ mà đến Lạc Dương để sắp đặt sẵn, còn ta thì vì tìm người nên cũng đến đây, bởi vậy đã có hẹn trước mùng mười tháng sáu vào lúc canh ba gặp ở Lạc Dương kiều.

Tống Thiên Hành “à” lên một tiếng, nhưng Trần Ngự Phong đã mỉm cười tiếp:

- Không ngờ ta đến sớm ba ngày bởi vậy mới núp bên ngoài coi được một màn kịch vui ở Trạng Nguyên tửu lâu.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Thì ra lúc tối, lão tiên bối ẩn thân trên lầu.

CÀN KHÔN SONG TUYẾT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hoàn Trả Bí Kíp

Tống Thiên Hành tiếp:

- Vậy ra sau khi đến Lạc Dương lão tiên bối chưa gặp Tuyết Sơn thần ni...

Trần Ngự Phong gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Thôi ta trở lại vấn đề chính. Khoảng mười năm trước, bí kíp thần công của Trần gia quyền hạ của bộ “Hỗn Nguyên bí kíp” đột ngột biến mất một cách kỳ bí. Sau đó mới điều tra ra là do bạn của một tên nô bộc đánh cắp, ba ngày sau kẻ đánh cắp bị chết phơi thây trong một khách sạn ở Ngũ Dương thành. Xác người tuy đã tìm thấy nhưng quyền hạ “Hỗn Nguyên bí kíp” đã biến mất, thì ra tiểu tặc gặp cường đạo, từ đó ta đoán định, bí kíp rơi vào tay đại hành gia nên chắc hẳn đã cao chạy xa bay tìm nơi ẩn mình luyện tập.

Tống Thiên Hành chen lời:

- Vậy ra tiên bối không truy tìm nữa...

Trần Ngự Phong gật:

- Phải, đối với võ công của bản môn đương nhiên ta biết rõ hơn ai hết, kẻ có được bí kíp dù căn cơ tốt đến đâu cũng phải mười năm luyện tập mới đạt tới mức đại thành.

Tống Thiên Hành tỉnh ngộ:

- Bây giờ đã khoảng mười năm nên tiên bối mới cất công đi tìm...

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Phải nhưng nói đi tìm người không hoàn toàn đúng, thực ra ta chỉ mong sao lấy lại bí kíp mà thôi, bởi tổ truyền nghiêm cấm không được tham gia giang hồ thị phi nhưng lại không cấm truyền thụ võ công cho người ngoài. Cho nên tìm gặp người ta chỉ lấy lại bí kíp đồng thời nhận y làm đồ đệ cho xong.

Tống Thiên Hành xúc động:

- Tiên bối lòng dạ bác ái, Thiên Hành bình sinh mới gặp lần đầu.

Lão lắc đầu nói:

- Điều đó có gì là quá, học võ ngoài việc hộ thể cường thân còn thì dùng nó để trừ bạo an dân, tạo phúc giang hồ. ta tuy không dám vi huấn tổ tông tham gia giang hồ thị phi, nhưng nếu ngẫu nhiên gặp phải việc tạo phúc giang hồ đã thành công cũng mừng vui như chính mình gặp phúc vậy.

Tống Thiên Hành nói:

- Nhưng nếu người ấy dùng võ công này để làm ác...

Trần Ngự Phong nghiêm mặt:

- Như vậy thì đáng tiếc quá! Nhưng đó chính là điểm ta lo ngại nhất vì “Hỗn Nguyên bí kíp” ghi lại toàn bộ tinh hoa võ học của Trần gia, nếu gặp phải người có võ công cao, cộng với tư chất tốt, thì trong vòng mười năm ấy có thể nói thành tựu của y không thể tưởng tượng được.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Nhưng chắc cũng không thể cao hơn tiền bối được, phải không...

Sắc mặt lão nghiêm trọng đáp:

- Chỉ mong sao sự tiên liệu của ta không đúng. Vì thành tựu của hãn nếu không hơn được ta thì cũng không kém mấy!

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Người ấy chẳng qua Tư Đồ Tiểu luyện có mười năm, giả như võ công hãn vốn cao và dù tư chất thông minh nhưng làm sao bì được với tiền bối gần trăm năm Tư Đồ Tiểu vi...

Lão chỉ mỉm cười lắc đầu rồi nói sang chuyện khác:

- Lão đệ, lúc này ta chịu đứng yên cho Tây Môn Kiệt kích ba chương chắc người đã thấy rõ...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Thiên Hành thấy rất rõ, hầu như không thể tin được đó là sự thực!

Trần Ngự Phong lại cười:

- Nói trắng ra việc đó chẳng có gì là lạ, thần công của Trần gia có tên gọi là “Ly Hỏa thần công” kết hợp với “Hóa Lực thần công”, bởi vậy bí kíp mới có tên gọi là “Hỗn Nguyên bí kíp”. Thần công của Tây Môn Kiệt là “Ất Mộc chân nguyên” mà Hỏa thì khắc Mộc, thử hỏi với chút “Ất Mộc chân nguyên” chưa thành hỏa hầu của hãn thì làm gì được ta...

Tống Thiên Hành gật gù:

- Thảo nào...

Trần Ngự Phong mỉm cười tiếp:

- Tình hình lúc này, người không hiểu nội tình có thể tưởng ta đã thành Đại La Kim Tiên rồi. Bởi muốn dùng “Hóa Lực thần công” hóa giải chưởng lực đối phương ít ra cũng phải vung chưởng mới được phải không...

Dừng một lát lão trầm tư tiếp:

- Thần công của Trần gia muốn luyện tập trầm tư từ thấp đến cao, nếu luyện nửa chừng, giống như luyện quyế hạ của “Hỗn Nguyên bí kíp” sẽ dẫn đến hai kết quả khác nhau. Thứ nhất, nếu người luyện tập không có căn bản võ công thâm hậu, tư chất lại bình thường, thì chẳng thu được kết quả gì. Thứ hai, nếu người luyện tập có công lực thâm hậu, tư chất tốt thì kết quả thăng tiến thấy rõ, nhưng một khi công lực thăng tiến đến một mức độ nào đó thiên tính sẽ biến đổi, dù người có bản tính thiện lương như thế nào thời gian lâu dần, cùng với công lực thăng tiến y sẽ biến thành một đại ma đầu gian ác...

Trần Ngự Phong nói tới đây Tống Thiên Hành như chợt tỉnh ngộ ra điều gì, sắc mặt chàng bỗng tái dần tái dần...

Trần Ngự Phong thở dài nói:

- Giờ thì lão đệ người hiểu tại sao trước khi nói ra những điều này ta yêu cầu người kể lại tình hình Từ Quân Lượng. Nam Cung Tranh với Vạn Sự Thông rồi chứ...

Tống Thiên Hành càng nghĩ càng thấy giả thiết Vạn Sự Thông chính là hóa thân của Từ Quân Lượng càng hợp lý, chàng rùng mình không dám nghĩ tiếp. Nhưng tình hình trên Trung Nguyên lâu cứ hiện về trước mắt.

Vạn Sự Thông trong Nhất Thống môn thân phận còn cao hơn vợ Lữ Dao Hồng sao lại chịu ngồi ngang hàng với Từ Quân Lượng... Nếu y không phải là người giả mạo... Từ khi Từ Quân Lượng đi xuống cầu sao lại kéo theo Vạn Sự Thông, nếu không phải để Từ Quân Lượng hóa thân trở thành Vạn Sự Thông trở lại...

Còn nữa, tình cảm giữa Từ Quân Lượng và Nam Cung Tranh đột ngột thay đổi là tại làm sao nếu không phải vì ảnh hưởng của việc luyện quyế hạ của “Hỗn Nguyên bí kíp”...

Giữa đêm sương xuống ướt lạnh mà trán Tống Thiên Hành lấm tấm mồ hôi. Trần Ngự Phong biết được nỗi lòng của Tống Thiên Hành, lão dịu giọng an ủi:

- Lão đệ người đừng quá lo lắng, sự việc còn chưa được chứng thực, hơn nữa nếu không may suy đoán

ấy đúng thì vẫn còn khả năng cứu vãn, bởi vậy lúc này ta mới nói “may mà còn chưa quá muộn!”

Tống Thiên Hành cố bám víu chút hy vọng mong manh:

- Nếu quả Từ Quân Lượng chính là người tiên bối muốn tìm thì tình hình chưa đến nỗi tuyệt vọng lắm, vì trong những lần tiếp xúc với Vạn Sự Thông, Thiên Hành thấy lương tâm hắn chưa mất hết.

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Chỉ mong rằng như vậy, nhưng ta nhắc người một điểm, với căn bản nội công sẵn có của hắn, thành tựu của hắn hiện thời chắc chắn người không địch nổi đâu.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Thiên Hành tuy may mắn được uống một phần tư của “Dã sơn sâm vương” và nửa miếng “Thiên niên phục linh”, nhưng vẫn chưa đủ là đối thủ của Vạn Sự Thông.

Trần Ngự Phong nói:

- Việc này bởi do Trần gia bất cấp mà nên, nhưng từ nay về sau phải nhờ tới lão đệ người nhiều lắm nên ta phải cố gắng giúp người thăng tiến võ công hầu đối phó với Vạn Sự Thông, bởi vậy mới có việc ước hẹn với Tuyết Sơn thần ni tại Lạc Dương kiều vào canh ba ngày sau...

Hai người nói chuyện không hay phương Đông đã ửng hồng. Trần Ngự Phong mỉm cười nói:

- Nguyên ta định cùng lão đệ người thám thính Tống đàn Nhất Thống môn một chuyến, nhưng giờ đã không kịp rồi đành chờ đến tối vậy!

Tống Thiên Hành nói:

- Đêm nay Thiên Hành có ước hẹn với Lữ Dao Hồng trao đổi người, vậy chờ việc trao đổi xong ta xuất phát có được không...

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Ta ngụ trong Phúc Ký khách sạn, đối diện với Duyệt Lai khách sạn của người, đêm nay ta sẽ chờ ở đó!

Tống Thiên Hành gật đầu, lão đã vỗ vai chàng nói:

- Tin tức này không được tiết lộ cho người khác, chuyến đi tối nay cũng không được để ai biết, nhớ lấy!

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Thiên Hành tuân mạng!

Trần Ngự Phong gật đầu, phóng mình biến mất vào trong khoảng tối mờ ảo của buổi bình minh. Tống Thiên Hành như người mất hồn, đứng ngẩn ra đó, không biết bao lâu sau chàng mới thở dài lê bước chân nặng nề trở về Duyệt Lai khách sạn.

Về đến khách sạn, chàng thuật sơ lượt tình hình nói chuyện với Trần Ngự Phong, sau một hồi thảo luận quyết định để Vân Trung Hạc cùng đoàn bảo tiêu trở về Kim Thang bảo trước, đồng thời để tránh xảy ra chuyện không hay mọi người phải cải trang để người khác khỏi chú ý.

Lúc lên đèn chiều hôm ấy Lữ Dao Hồng cùng Giang Thúy Bình đến Duyệt Lai khách sạn, trước khi tiến hành trao đổi Tống Thiên Hành gặng hỏi Giang Thúy Bình kỹ càng, sau khi chắc chắn không có gì sơ sót chàng mới thả Mặc Sĩ Chiêu. Không ngờ Lữ Dao Hồng và Mặc Sĩ Chiêu vừa đi khỏi thì Giang Thúy Bình đưa tay giở mặt nạ ra, đó là một thiếu nữ thân hình vóc dáng rất giống Giang Thúy Bình, hơn nữa chiếc mặt nạ được chế tạo quá tân kỳ, dưới ánh sáng tranh tối tranh sáng của ánh đèn Tống Thiên Hành bị gạt một cách dễ dàng.

Lý tứ nương diên tiết định giết chết đối phương nhưng Tống Thiên Hành ngăn lại, tha nàng kia trở về.

Giải quyết xong việc bên này Tống Thiên Hành bí mật rời Duyệt Lai khách, sang Phúc Ký khách sạn.

Trần Ngự Phong đón chàng bằng một nụ cười:

- Sao bây giờ đi được chưa...

Tống Thiên Hành gật đầu, hỏi thêm:

- Ta đi đường sáng hay đường tối...

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Mục đích chuyến này là để thăm tra lai lịch của Vạn Sự Thông, bởi vậy ta chủ trương đi đường sáng, lão đệ ngươi lãnh phần chỉ danh Vạn Sự Thông khiêu chiến.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Được, vậy chúng ta đi!

* * * * *

Canh hai.

Vùng rừng núi Bắc Mang sơn, Tống đàn của Nhất Thống môn đèn đuốc sáng rực trong hoa viên, hoa cỏ

tốt tươi, giữa hoa viên là một lương đình có hai người đang thì thầm bàn bạc, chính là Vạn Sự Thông với Lữ Dao Hồng.

Vạn Sự Thông sau một hồi trầm ngâm, nói:

- Ta nghĩ Tống Thiên Hành sẽ không bỏ qua việc này...

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Người sợ hấn...

Vạn Sự Thông mắt tỏa dị quang, cười nhạt nói:

- Sợ à... Nói thật với Thái Thượng môn chủ, đương kim võ lâm không ai đáng để Vạn Sự Thông này phải sợ cả!

Lữ Dao Hồng nhìn thẳng vào mắt đối phương:

- Ta hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của người, vậy nếu Tống Thiên Hành có đến đây đòi người thì người phải ra tay giữ hấn lại!

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Ta cũng đang nghĩ tới vấn đề này.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Hay là lại như lần trước trong Minh Hiếu lăng, bắt được hấn rồi lại tự động thả ra...

Vạn Sự Thông cúi đầu:

- Ta có nỗi khổ riêng...

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Nỗi khổ gì... Hừ, chẳng qua người không dứt được tình chứ gì...

Vạn Sự Thông nhíu mày:

- Con người dù sao cũng là loài có tình cảm!

Lữ Dao Hồng thở dài:

- Con người của các hạ hành tung thì kỳ bí, tâm lý thì mâu thuẫn khiến người ta không hiểu ra sao nữa!

Vạn Sự Thông nghiêm giọng:

- Vậy thì không cần phí thời giờ suy nghĩ nữa! Giờ ta hỏi người Nhiễm Khiếu Thiên bao giờ đến đây...

Lữ Dao Hồng lắc đầu:

- Không biết, nhưng chắc chắn đến đây trước ngày đại lễ.

Bỗng bên ngoài có tiếng bầm báo:

- Bẩm Thái thượng, Tổng đại hiệp cầu kiến!

Lữ Dao Hồng liếc nhìn Vạn Sự Thông cả hai nhẹ gật đầu. Lữ Dao Hồng lớn tiếng hỏi:

- Có bao nhiêu người...

- Chỉ có một mình Tổng đại hiệp!

Lữ Dao Hồng nhìn Vạn Sự Thông:

- Tên tiểu tử này lá gan quả không nhỏ!

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Có lẽ còn có người trong bóng tối ám trợ!

Lữ Dao Hồng cao giọng:

- Được rồi, ta ra ngay.

Quay sang Vạn Sự Thông mụ hạ giọng:

- Các hạ đi với ta chứ...

Vạn Sự Thông lắc đầu:

- Hãn chỉ đích danh cần gặp người, vậy người nên đi một mình, ta sẽ ở bên trong yểm trợ.

Lữ Dao Hồng miễn cưỡng gật đầu, đứng dậy ra đi.

Một lát sau, Lữ Dao Hồng theo sau hai đứa nữ tỳ xách đèn với sự hộ vệ của Kiếm Ảnh, Cầm Hồn chậm rãi đi ra.

Tổng Thiên Hành đang nóng lòng đứng chờ. Lữ Dao Hồng từ xa đã lớn tiếng nói:

- Tổng đại hiệp đang đêm viếng thăm, Lữ Dao Hồng không kịp nghênh đón, xin miễn thứ.

Dừng chân trước mặt Tống Thiên Hành mục tiếp lời:

- Mời Tổng đại hiệp vào trong dùng trà.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Đa tạ! Tại hạ đến đây không để dùng trà! Hừ, người đường đường là Thái thượng của Nhất Thống môn lại bội tín nuốt lời.

Lữ Dao Hồng ngạc nhiên:

- Lữ Dao Hồng đã làm gì nên tội...

Tống Thiên Hành cười lạnh chỉ Giang Thúy Bình giả hỏi:

- Người này là ai...

Lữ Dao Hồng “à” lên một tiếng, mỉm cười nói:

- Thì ra Tổng đại hiệp nói đến việc này! Người ta nói binh bất yếm trá, Tổng đại hiệp không cần thận bị lừa còn trách được ai...

Tống Thiên Hành nóng máu:

- Giờ ta hỏi người có chịu giao người hay không...

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Thật ra Lữ Dao Hồng cũng muốn trả nàng về với Tổng đại hiệp, nhưng nàng không chịu, ta biết làm sao được...

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Người giải thích nghe thật hay!

- Sự việc vốn là như vậy mà!

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm:

- Lữ Dao Hồng! Người tưởng ta không dám dùng biện pháp mạnh...

Lữ Dao Hồng bình tĩnh:

- Tổng đại hiệp là người thông minh, chắc không làm việc hồ đồ.

Bên tai Tống Thiên Hành bỗng nghe tiếng Trần Ngự Phong:

- Lão đệ ngươi chớ quên mục đích chính!

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Được rồi, món nợ này tạm thời gởi lại, giờ ta cần gặp Vạn Sự Thông.

Tống Thiên Hành vừa dứt lời đã nghe tiếng cười ha hả, nói:

- Vạn Sự Thông ở đây, Tống tiên sinh có điều chi chỉ giáo...

Dứt lời y đã nhẹ nhàng như chiếc lá đáp xuống cạnh Lữ Dao Hồng.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Có một vị bằng hữu muốn gặp các hạ, không biết Vạn Sự Thông có đủ dũng khí một mình đi hội kiến...

Vạn Sự Thông cười lớn:

- Tống tiên sinh hà tất dùng lời khích tướng như vậy. Vạn Sự Thông này biết rõ Tống tiên sinh không dùng đến thủ đoạn hạ tiện để ám toán người. Vậy không cần biết thời gian, địa điểm cũng như gặp bất kỳ ai, ta chấp nhận lời mời!

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Lời nói rất có hào khí, không hổ là chúa tể của Nhất Thống môn, nhưng lần này tại hạ muốn đánh cá với các hạ một việc nên mời luôn Thái thượng của quý môn đi theo làm chứng.

Vạn Sự Thông ngạc nhiên:

- Đánh cá... Được rồi, tại hạ chấp nhận.

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy chúng ta đi!

Vạn Sự Thông lại ngạc nhiên:

- Đi ngay bây giờ sao...

- Phải, đi ngay bây giờ, các hạ đã không sợ ta ám toán thì cần gì phải chuẩn bị tinh thần, hơn nữa địa

điểm gặp mặt sẽ ở ngay sau lưng Tổng đàn của quý môn, trên đỉnh Bắc Mang sơn...

Vạn Sự Thông khoát tay ngắt lời chàng:

- Đủ rồi, mời Tổng tiên sinh đi trước dẫn đường.

Tổng Thiên Hành mỉm cười tung mình đi ngay.

Vạn Sự Thông quay sang Lữ Dao Hồng cả hai hội ý gật đầu, Vạn Sự Thông tung người đi trước, Lữ Dao Hồng hạ giọng dặn dò hai tỳ nữ mấy câu rồi cùng Kiếm Ảnh, Cầm Hồn phóng người đuổi theo.

Trên đỉnh Bắc Mang sơn cây cỏ xác xơ, chỉ có những tảng đá lớn nằm ngổn ngang đây đó. Trần Ngự Phong không biết từ bao giờ đã đứng chấp tay sau lưng trên một tảng đá cao hơn trượng, nhưng bây giờ trên mặt lão có thêm một mảnh sa che mặt.

Tổng Thiên Hành cùng Vạn Sự Thông tiếp nhau lên đến đỉnh núi, Vạn Sự Thông chỉ Trần Ngự Phong hỏi:

- Vị này muốn gặp tại hạ...

Trần Ngự Phong trả lời:

- Không sai!

Vạn Sự Thông nhìn Trần Ngự Phong nhíu mày hỏi:

- Các hạ che mặt, phải chăng là người Vạn Sự Thông quen biết...

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Rất có thể giữa ta và người có duyên nguyên với nhau, nhưng không thể nói là “quen biết” được!

Vạn Sự Thông nói:

- Hai ta đã không quen biết nhau thì cần gì phải dùng khăn che mặt...

Trần Ngự Phong chưa kịp trả lời, Vạn Sự Thông đã hỏi tiếp:

- Các hạ hẹn tại hạ đến đây có điều chi chỉ giáo...

Trần Ngự Phong hỏi lại:

- Không lẽ Tổng đại hiệp chưa nói rõ với người...

- Tổng tiên sinh chỉ nói có một cuộc đánh cá nhỏ!

- Phải rồi, sự việc chỉ có vậy thôi! Ta muốn đánh cược xem có đoán đúng lai lịch của người hay không...

Vạn Sự Thông hơi chấn động, nhưng hẩn lấy lại bình tĩnh thật nhanh, mỉm cười nói:

- Đừng uổng phí thời gian, các hạ đoán không đúng đâu!

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Đoán đúng hay không là việc của ta, có thua thì thiệt thòi thuộc về ta mà phải không...

Vạn Sự Thông nhíu mày:

- Các hạ nhất định đòi đánh cược ta cũng xin chịu, vật đặt cược thế nào...

Lúc này Lữ Dao Hồng và Kiếm Ảnh, Cầm Hồn đã tới nơi.

Trần Ngự Phong liếc nhìn Lữ Dao Hồng nói:

- Ta đặt cược chính bản thân ta, nếu bại thì cả con người này giao cho người.

Vạn Sự Thông ngăn người:

- Ta cần con người người để làm gì chứ...

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Đã giao cho người thì người muốn cắt muốn chặt hay để sai vật cũng đều được cả.

Vạn Sự Thông hỏi:

- Các hạ không cảm thấy đặt cược như vậy là quá lớn sao...

- Không sai, món đặt cược tương đối lớn, nhưng đó là ta tự nguyện, hơn nữa ta đòi hỏi ở người một món đặt cược cũng lớn như vậy.

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Vậy thì các hạ thiệt thòi rồi.

Trần Ngự Phong nói:

- Thiệt thòi thì chưa chắc, nếu ta đoán đúng, các hạ phải giao trả Giang cô nương cho Tổng đại hiệp không đòi hỏi điều kiện gì khác.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Được, còn gì nữa không...

- Còn, người phải trả ta một vật.

- Vật gì...

Trần Ngự Phong nói:

- Vật đó tạm thời chưa nói ra.

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Phải chăng chính là cái đầu của ta...

Trần Ngự Phong vuốt râu cười nói:

- Không nghiêm trọng đến như vậy! Vật mà ta muốn lấy có thể rất quý, nhưng đối với người đã không còn giá trị nữa, người không cần phải lo lắng nhiều.

Vạn Sự Thông trầm tư một lát, rồi mới nhìn lên nói:

- Ta bằng lòng, nhưng lúc này các hạ nói “có lẽ ta với người có duyên nguyên với nhau nhưng không thể nói là quen biết”, tại hạ muốn được nghe giải thích thêm về câu nói này.

Trần Ngự Phong cười nói:

- Chỉ cần ta đoán đúng thì việc này không cần giải thích người cũng tự khắc biết.

Vạn Sự Thông thở dài:

- Được rồi, người đoán đi!

Tống Thiên Hành này giờ im lặng chột lên tiếng:

- Khoan đã, nếu vị bằng hữu đây đoán đúng mà các hạ không thềm nhận thì sao...

Vạn Sự Thông cười lên nói:

- Tống tiên sinh quả chu đáo... Không sai! Đây là một vấn đề rất quan trọng! Tại hạ đề nghị, chùng đó

Tổng tiên sinh cứ xuất thủ lộ mặt nạ trên mặt tại hạ là được rồi.

Tổng Thiên Hành nói:

- Được, nhưng xuất thủ có nhất thiết phải là Tổng Thiên Hành...

Vạn Sự Thông cười ha hả nói:

- Khi cần thiết nhị vị cứ liên thủ cũng không sao.

Tổng Thiên Hành cười thầm, nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm trang:

- Được rồi, các vị bắt đầu đi.

Lữ Dao Hồng bỗng chen lời:

- Khoan đã! Ta còn chưa biết các vị đánh cá về việc gì...

Tổng Thiên Hành nói:

- Vị bằng hữu đây sẽ đoán lai lịch của Vạn Sự Thông.

Lữ Dao Hồng gật đầu:

- Vậy ta hiểu rồi!

Nhìn Vạn Sự Thông giọng mũi có phần nghiêm trọng:

- Ta sợ người thua cuộc này.

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Thua cũng không có gì quan trọng.

Trần Ngự Phong vỗ vỗ tay nói:

- Mọi việc đã nói rõ, ta bắt đầu đoán đây!

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Các hạ đoán đi!

Trần Ngự Phong im lặng một lúc, giọng nói lão bỗng trở nên oai nghiêm:

- Người chính là “Thân Cơ tú sĩ” Từ Quang Lượng!

Vạn Sự Thông giữa cô cười ha hả, nói:

- Quả thật là ý nghĩ lạ thường, quả thật lạ thường.

Trần Ngự Phong vừa thốt lên, Tống Thiên Hành song mục như hai luồng điện quét nhanh qua gương mặt Vạn Sự Thông và Lữ Dao Hồng nhưng chàng không phát hiện ra sự biến đổi nào.

Trần Ngự Phong lạnh lùng nói:

- Người không thừa nhận...

Vạn Sự Thông liền bật cười, nghiêm giọng nói:

- Ta không có lý do gì để thừa nhận!

- Nói vậy ta đoán sai...

- Ủ!

- Nhưng ta chắc chắn đã đoán đúng!

Vạn Sự Thông cười nhạt, nói:

- Hai ta mỗi người giữ một ý, chỉ còn cách các hạ xuất thủ để minh chứng thực hư!

Trần Ngự Phong cười lạnh nói:

- Người tưởng ta không dám...

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Dám hay không là một chuyện còn được hay không là chuyện hoàn toàn khác.

Dừng một lát hần liếc nhìn Trần Ngự Phong và Tống Thiên Hành mỉm cười khinh thị:

- Nhị vị sao còn chưa chịu động thủ...

Trần Ngự Phong chấp tay sau lưng mỉm cười nói:

- Người không thấy như vậy là tự đề cao mình quá lỗ chảng...

Vạn Sự Thông bỗng thấy lóa mắt, bóng đen nhanh như làn chớp xẹt ngang mày.

Với thân thủ của Tống Thiên Hành và Lữ Dao Hồng mà vẫn không nhìn thấy Trần Ngự Phong ra tay

bằng cách nào.

Đương sự, Vạn Sự Thông cũng bất ngờ hơn, phản ứng tự nhiên hấn lui về phía sau một bước. Phản ứng của hấn tuy mau lẹ cùng cực, nhưng bởi đánh giá đối phương quá thấp nên bị mắc bẫy Trần Ngự Phong.

Bởi vậy tuy ứng biến thần tốc nhưng chiếc mặt nạ màu vàng kim của hấn cũng bị giở ra một nửa đồng thời bị bức đến phải xuất thủ hoàn công mới ngăn được Trần Ngự Phong dừng tay giữa chừng.

Phần Trần Ngự Phong vì mục đích đã đạt được nên không giao đấu chỉ tung người nhảy lui ra sau.

Hai người chớp động thân hình hầu như chỉ trong một cái nháy mắt, rồi tất cả dừng lại, ngưng động như những pho tượng đá.

Đặc biệt là Tống Thiên Hành, khi chàng nhìn thấy nửa khuôn mặt của Vạn Sự Thông, toàn thân chàng như chìm xuống, chìm xuống một vực thăm sâu vô tận.

Bởi vì trong một thoáng đó chàng đã đủ nhận ra Vạn Sự Thông, con người thần bí kia chính là người anh kết nghĩa của chàng Từ Quân Lượng.

Từ đêm hôm trước, sau khi nghe lời suy đoán của Trần Ngự Phong, trong lòng chàng hình thành hai đối cực.

Chàng mong rằng Vạn Sự Thông không phải là Từ Quân Lượng, lại vừa mong rằng Vạn Sự Thông chính là Từ Quân Lượng, còn tại sao lại có sự mâu thuẫn này tự bản thân chàng cũng không sao lý giải được.

Còn bây giờ tất cả đã phơi bày, một thực tế này chàng không dám tin là thật.

Còn Vạn Sự Thông... Không có lẽ từ giờ phút này ta nên gọi chàng là Từ Quân Lượng, hình như cũng kinh ngạc đến ngẩn người ra như hóa đá.

Đôi mắt chàng như bị ma thuật nhìn hút vào Trần Ngự Phong, có điều ánh mắt chàng chớp động những tia sáng dị kỳ.

Gương mặt chàng một nửa màu kim nhàn nhạt. Nửa còn lại trắng trẻo như mặt một thiếu nữ còn nửa chiếc mặt nạ bị lột ra vẫn còn dính tồn teng dưới cằm, trông vừa hoạt kê vừa cảm thấy rờn rợn.

Một lát sau Trần Ngự Phong xóa tan không khí trầm mặc, cất giọng hỏi:

- Tống lão đệ, không sai chứ...

Tống Thiên Hành như chợt tỉnh dậy sau cơn mê, kêu lên thảng thốt:

- Lượng huynh...

Thân hình chàng cùng với tiếng kêu nhảy bổ về phía Từ Quân Lượng.

Trần Ngự Phong ra tay như chớp kéo ngược Tống Thiên Hành lại. Trong khi đó Từ Quân Lượng cũng tung người xuống núi.

Trần Ngự Phong nào để đối phương đi dễ dàng như vậy, lão cười ha hả nói:

- Từ đại hiệp khoan đi đã!

Tiếng nói vừa phát ra thân hình lão cũng vút đi.

Tống Thiên Hành bị Trần Ngự Phong kéo một cái suýt ngã. Chàng gượng đứng lại run giọng gọi với theo:

- Lượng huynh, tiểu đệ... còn... có lời... muốn nói.

Trong khi đó thì “Bùng! Bùng! Bùng!”. Ba tiếng nổ rền liên tục, Từ Quân Lượng và Trần Ngự Phong đã giao nhau ba chưởng, mỗi người rời về mỗi phía đứng đối diện nhau.

Từ Quân Lượng giơ tay lộ nốt phần mặt nạ còn lại trên mặt, nhìn Trần Ngự Phong cười nhẹ nói:

- Hảo công lực! Các hạ là cao nhân phương nào...

Trần Ngự Phong mỉm cười nói:

- Từ đại hiệp quá khen! Giữa hai ta không cần nói đến những việc đó, phải không... Ta hỏi người phải chăng ta đã thắng...

Từ Quân Lượng nhìn Lữ Dao Hồng, hất đầu nói:

- Giao trả Giang Thúy Bình cho họ!

Lữ Dao Hồng điểm nhan vào “Hôn huyết” của Giang Thúy Bình đồng thời ném mạnh về phía Tống Thiên Hành miệng quát:

- Tống tiên sinh, tiếp lấy!

Từ Quân Lượng đã nhìn Trần Ngự Phong, tiếp:

- Người đã giao trả, các hạ còn muốn lấy vật gì nữa.

Trần Ngự Phong nói chậm, nhấn mạnh từng tiếng:

- Quyền hạ của “Hỗn Nguyên bí kíp”...

Từ Quân Lượng run bần toàn thân, run giọng hỏi:

- Người... người là ai...

Trần Ngự Phong trầm giọng nói:

- Ta là chủ nhân của “Hỗn Nguyên bí kíp”

Từ Quân Lượng “à” lên một tiếng nói:

- Thảo nào... nhưng... các hạ làm sao biết được nó nằm trong tay ta...

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Việc đó Từ đại hiệp không cần quan tâm, cứ giao trả nó cho ta là đủ!

Từ Quân Lượng nói:

- Một lời đã hứa, tại hạ nhất định thực hiện, có điều như các hạ đã nói, quyển bí kíp đối với ta có thể nói không còn giá trị. Nhưng tự thân nó có giá trị liên thành, bởi vậy ta không thể không cẩn trọng trước khi giao nó cho người.

Trần Ngự Phong tán đồng:

- Người có lý!

Từ Quân Lượng nói tiếp:

- Các hạ đọc thử đoạn đầu ta nghe thử.

Trần Ngự Phong không cần suy nghĩ đọc luôn mấy câu.

Từ Quân Lượng gật đầu:

- Đúng rồi, trả lại cho người!

Dứt lời chàng lấy trong bọc ra một tập sách mỏng ném cho Trần Ngự Phong.

Lão tiếp lấy quyển sách kiểm tra sơ bộ rồi quay sang Tống Thiên Hành:

- Tống đại hiệp, tâm nguyện của ta thành công được một nửa, nguyên ta định khuyên Từ đại hiệp vài câu, nhưng vì giao tình không hậu khó nói nên lời, Tống đại hiệp làm việc đó thay ta vậy.

Từ Quân Lượng đã lên tiếng chận lời:

- Đừng phí thời gian vô ích, người vật ta đã giao đủ, các hạ mau đi sớm thì hơn!

Tống Thiên Hành này giờ vẫn ẵm Giang Thúy Bình, liền đặt nàng xuống đất vẻ mặt nghiêm nghị tiến đến gần Từ Quân Lượng.

Từ Quân Lượng trầm giọng quát:

- Đứng lại!

Trên gương mặt Tống Thiên Hành hiện lên một nét buồn vô hạn, chàng thở dài nói:

- Lượng huynh! Huynh đã không còn là huynh nữa!

Từ Quân Lượng lạnh lùng:

- Không! Ta vẫn là ta, không có gì thay đổi!

Tống Thiên Hành cố nén niềm đau, bình tĩnh nói:

- Lượng huynh tự hủy hoại hiệp danh, chung vai với tà ác...

Từ Quân Lượng nổi giận quát:

- Câm miệng! Người ta mỗi người một chí hướng, ta thích đi con đường ta chọn, sao lại gọi chung vai với tà ác.

Tống Thiên Hành chưa kịp đáp lời đã nghe tiếng Trần Ngự Phong vo ve bên tai:

- Không nên bức hấn quá, làm như vậy chỉ làm ác tâm thêm vương mà thôi!

Tống Thiên Hành dịu giọng nói:

- Nói vậy Lượng huynh bỏ mặc cao đường, quay lưng với tình cũng như vậy là phải sao...

Tống Thiên Hành đã điếm đúng hai yếu huyệt của Từ Quân Lượng, hai gò má chàng giật giật, một lúc sau mới dịu giọng nói:

- Hiền đệ có còn coi ta là bằng hữu.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Hai ta tình thâm như thủ túc, trước kia thế nào thì bây giờ thế ấy, mãi mãi không dời đổi.

Từ Quân Lượng như trút được gánh nặng:

- Vậy thì còn gì bằng, những lời ngu huynh ký thác trước đây hiền đệ còn nhớ chăng...

- Lượng huynh muốn chỉ điều gì...

- Trước đây ta nhờ hiền đệ hai điều: phụng dưỡng mẫu thân ta và chăm sóc Nam Cung Tranh.

Tống Thiên Hành gượng cười:

- Phụng dưỡng bá mẫu không cần Lượng huynh phải nhắc, còn Nam Cung cô nương về danh nghĩa đã là vị hôn thê của huynh.

Từ Quân Lượng ngắt lời:

- Đừng nói nhảm, giữa ta với nàng chưa hề có hôn ước!

Tống Thiên Hành nói:

- Nhưng...

Từ Quân Lượng trầm giọng quát:

- Im miệng! Những lời ta nói lúc trước vừa là lời thỉnh cầu nhưng cũng là mệnh lệnh. Trước sau vì ngôi vị Minh chủ võ lâm cũng thuộc về tay ta, Từ Quân Lượng có quyền ra lệnh cho bất kỳ nhân vật võ lâm nào! Vậy ta ra lệnh cho ngươi, lập tức lui khỏi giang hồ, mang theo mẫu thân ta, Nam Cung Tranh và cả vị hôn thê Vân Trung Phụng của ngươi nữa cao chạy xa bay, càng xa càng tốt, ẩn càng bí càng hay. Đây là lời cảnh cáo cuối cùng, nếu ngươi còn không nghe, mọi hậu quả do ngươi gánh chịu, lời ta đã cạn, cáo từ!

Quay sang Lữ Dao Hồng, Từ Quân Lượng quát lớn:

- Đi!

Vừa dứt tiếng “đi” thân hình chàng như làn khói tan loãng vào bóng đêm, nháy mắt Lữ Dao Hồng và Cầm Hồn cũng mất dạng.

Tống Thiên Hành thở dài quay lại nhìn Trần Ngự Phong:

- Lẽ ra tiền bối nên giữ chàng ở lại!

Trần Ngự Phong lấy khăn che mặt xuống, lắc đầu nói:

- Công lực của hắn không thấp hơn công lực của ta, làm sao ta cầm chân hắn nổi!

Tống Thiên Hành giật mình:

- Thật vậy sao...

Trần Ngự Phong nhíu mày trầm tư:

- Có lẽ ta nói có quá lời một chút, nhưng công bằng mà nói, muốn thủ hắng hấn ít ra phải hơn ngàn chiêu!

Trong khi Tống Thiên Hành còn đang cúi đầu nghĩ ngợi, Trần Ngự Phong đã quay ra sau lưng nói:

- Lão ni còn chưa chịu lộ mặt nữa sao...

Lão vừa dứt lời đã nghe tiếng niệm Phật hiệu, bóng người thấp thoáng, quả nhiên Tuyết Sơn thần ni xuất hiện.

Tống Thiên Hành vội khom người thi lễ:

- Đệ tử tham kiến Thần ni!

Tuyết Sơn thần ni mỉm cười:

- Tiểu thí chủ miễn lễ!

Bà bỗng thở dài trầm ngâm:

- Lúc này Trần thí chủ nói không sai, muốn thắng được Từ thí chủ không khổ đâu trên ngàn chiêu không được.

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu lúc này Thần ni đến kịp...

Nói đến đó chợt thấy thất thố nên chàng đỏ mặt dừng lời.

Nhưng Tuyết Sơn thần ni không để ý đến thái độ của chàng, gật đầu nói:

- Phải, nếu bản ni ra tay kịp lúc thì có thể cầm chân Từ thí chủ được, nhưng thí chủ có nghĩ đến hậu quả...

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Hậu quả!

Trần Ngự Phong chen lời:

- Lão đệ ngươi nên biết rằng, chế phục một người khó hơn sát thương một người rất nhiều, đặc biệt đối với người có công lực cao như Từ đại hiệp thì càng khó!

Tuyết Sơn thần ni nói thêm:

- Dù ta có may mắn đắc thủ thì Từ thí chủ có thể tự đoạn tâm mạch tự sát.

Tống Thiên Hành rầu rĩ:

- Vậy ta phải làm sao...

Trần Ngự Phong nói:

- Việc này không thể gấp, ta ngồi xuống đã, từ từ nghị kế!

Ba người ngồi xuống đất, Trần Ngự Phong nhìn Tuyết Sơn thần ni hỏi:

- Lão ni cô, ngươi làm sao biết được bọn ta ở đây mà đến...

Tuyết Sơn thần ni mỉm cười nói:

- Ta chỉ cần nắm tay là biết có gì đâu mà lạ.

Rồi bà thở dài nói tiếp:

- Ta ẩn thân ở ngoài mười trượng mà ngươi đã phát hiện ra, trong khi đó lão ngoan đồng ngươi núp trên Trạng Nguyên lâu mà ta không hay biết gì cả, xem ra ngươi cao minh hơn ta rồi.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Lão ni chớ có buồn, không phải ta tài giỏi mà phát hiện ra ngươi, chẳng qua lúc này ta đoán đúng Vạn Sự Thông chính là Từ Quân Lượng bỗng thấy trong tán lá dày phát ra hai đạo tinh quang, điều đó chứng tỏ lão ni cô đã đến đây. Thử hỏi đương kim võ lâm còn ai đến gần mười trượng mà lão ngoan đồng ta không hay biết.

Bỗng Tuyết Sơn thần ni nhìn Giang Thúy Bình nhú mày hỏi:

- Tiểu thí chủ, vị cô nương này có quan hệ với thí chủ thế nào...

Tống Thiên Hành cung kính đáp:

- Nàng là bạn thuở thiếu thời của vãn bối.

Tiếp đó chàng đem lai lịch cùng cảnh ngộ của Giang Thúy Bình kể lại cho hai vị tiền bối cao nhân nghe

đồng thời cầu Thần ni giúp đỡ.

Tuyết Sơn thần ni chau mày hỏi:

- Nếu nàng chỉ bị Du Già thuật làm mất đi thần trí thì bần ni có thể hóa giải, chỉ sợ nàng bị dưng vật nào khác cầm chế thì bần ni đành bó tay.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Cứ ngồi đoán mò thì chẳng ích chi, lão ni cô người ra tay xem thế nào.

Tuyết Sơn thần ni gật đầu tán đồng:

- Được rồi, mời hai vị ngồi xoay lưng lại để ta hạ thủ.

Trần Ngự Phong cùng Tống Thiên Hành ngồi quay lưng lại lão dùng truyền âm nói:

- Lão đệ yên tâm lớn đi, gặp phải lão ni cô này thì Giang cô nương cầm chắc được phục hồi, có điều khó cho người là phải thu xếp sao cho êm đẹp đây.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Tiền bối nói vậy nghĩa là sao...

Trần Ngự Phong nói:

- Thôi đừng giả vờ ngố nữa! Người đã có một vị hôn thê Vân Trung Phụng, thêm một Nam Cung cô nương đã đủ nhức đầu rồi, giờ lại thêm một Giang cô nương, thử hỏi người phải giải quyết sao đây...

Tống Thiên Hành cười gượng:

- Việc đến thì tự nó có cách giải quyết, giờ tiền bối hỏi Thiên Hành cũng đâu biết phải giải quyết thế nào!

- Nhân vô viễn lộ tất hữu cận ưu, nếu người không lo nghĩ xa sẽ phiền toái lắm đó, theo ta thấy...

Vừa nói đến đó đã nghe tiếng Tuyết Sơn thần ni:

- Xong rồi, nhị vị quay đầu lại đi.

Trần Ngự Phong hất hàm hỏi:

- Thế nào...

Tuyết Sơn thần ni vui vẻ:

- Mọi việc tốt đẹp, may mà không có cấm chế gì khác, ta mới cho nàng một hạt Tuyết Liên Tử, chờ được chất có công hiệu nàng sẽ tỉnh dậy.

Trần Ngự Phong cười lớn:

- Người dám tiêu một hạt Tuyết Liên Tử... Xem ra a đầu này lớn phúc.

Tuyết Sơn thần ni bật cười:

- Thôi đủ rồi, giờ ta hỏi lão ngoan đồng người, tâm nguyện đã hoàn thành rồi đối với đại cục người định lẽ nào...

Trần Ngự Phong rút vai nói:

- Lão ni cô có người là chủ soái, mọi việc do người sai khiến, sao lại hỏi ta...

Tuyết Sơn thần ni mỉm cười:

- Vậy người nghe đây, ta lệnh cho người dùng Đại hoàn đơn của Trần gia thành toàn cho Tống thí chủ và Hồ thí chủ!

Trần Ngự Phong đáp:

- Tuân lệnh! Nhưng còn sau đó...

Tuyết Sơn thần ni nói:

- Còn sau đó thì mọi việc giao lại cho lớp trẻ giải quyết việc ăn náu giang hồ...

Trần Ngự Phong mừng rỡ:

- Nói vậy hoàn thành việc này ta có thể trở về Lĩnh Nam...

- Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, trong vòng ba ngày việc ấy phải lo xong, sau đó cùng Tống thí chủ với ta đi Tuyết Sơn một chuyến.

Trần Ngự Phong tròn mắt:

- Đi Tuyết Sơn làm chi... Thế nào rồi Nhiễm Khiếu Thiên cũng đến Lạc Dương, chi bằng cứ dưỡng sức ở đây chờ hãn...

Tuyết Sơn thần ni khoát tay ngắt lời nói:

- Ta vừa bắt được tin Nhiễm Khiếu Thiên đang bế quan luyện một môn tà công tàn ác, hẳn có đến đây ít ra cũng phải hơn một tháng nữa, nếu nội trong ba ngày nữa có thể khởi hành thì sẽ tới nơi trước khi hẳn luyện xong môn tà công nọ, có phải đỡ nhọc công không...

Trần Ngự Phong nhíu mày:

- Ta nghi ngờ tin tức này thiếu chính xác, tại sao người ở Tuyết Sơn bao nhiêu năm nay mà chờ đến Lạc Dương người mới biết được tin này...

Tuyết Sơn thần ni nói:

- May mắn ta nghe được tên Đồng Thị từ Quảng Hàn cung đến nói ra, tin tức này nhất định không sai!

Trần Ngự Phong vẫn chưa an tâm:

- Quảng Hàn cung cao thủ đông như kiến, chỉ có hai ta và người đến đó e rằng lực lượng hơi mỏng chắng...

Tuyết Sơn thần ni nói:

- Vấn đề này ta đã nghĩ tới, nhưng việc gấp quá không điều động lực lượng được, hơn nữa ba người đi được lợi thế ít lộ bí mật, cầm tặc tiên cầm vương, ta xuất kỳ bất ý tấn công chết ngự Nhiễm Khiếu Thiên. Phần còn lại thì dễ tính rồi.

Trần Ngự Phong gật gù:

- Có lý, vậy thì phải bắt tay thực hiện ngay. À, còn nhị vị cô nương kia người định thế nào...

- Hai vị cô nương kia ta đã thu xếp rồi, sẽ giao cho Lý tứ nương chiếu cố, chỉ cần người làm xong việc là lập tức có thể khởi hành.

Trần Ngự Phong hơi trầm ngâm nói:

- Vậy thì tối mai ta có thể khởi hành.

Tuyết Sơn thần ni trở mắt ngạc nhiên:

- Có thể nhanh như vậy sao...

Trần Ngự Phong gật đầu chắc chắn:

- Đừng lo, trong một ngày một đêm bảo đảm công lực của Tống lão đệ sẽ tăng lên gấp rưỡi.

Tuyết Sơn thần ni gật đầu:

- Được rồi, vậy ta quyết định tối mai khởi hành.

Trần Ngự Phong tiếp:

- Còn Hồ lão đệ thì đành giao Đại hoàn đơn cho Lý tứ nương thay ta thành toàn...

Bồng thấy Giang Thúy Bình khẽ động đậy, rồi mở mắt ra nói:

- Ủa, đây... đây là nơi nào... A, Tổng đại ca, sao... sao đại ca lại ở đây...

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đốc Phủ Cầm Gian

Tống Thiên Hành mừng rỡ chạy lại gần:

- Giang cô nương, cô nương tỉnh lại rồi!

Bỗng sắc mặt Giang Thúy Bình u ám hẳn, nàng run giọng nói:

- Tống đại ca, đại ca... còn hận muội sao...

Kỷ niệm đau buồn ngày cũ chợt ập về, nhưng Tống Thiên Hành cố lấy giọng bình tĩnh nói:

- Giang cô nương, việc ngày cũ không nên nhắc lại, ta không hận cô nương đâu...

Trần Ngự Phong chen lời:

- Đủ rồi, đủ rồi, việc ngày cũ từ từ mới nói, thời gian hiện giờ rất quý phải tranh thủ mới được.

Tống Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Giang cô nương sự việc trải qua hơn năm năm nay, lát nữa sẽ có người kể lại, còn bây giờ cô nương mau bái tạ thần ni cứu mạng.

Giang Thúy Bình như vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ dài tới năm năm, bởi vậy nghe Tống Thiên Hành nói, hơi ngẩn người ra một lát rồi bái tạ Tuyết Sơn thần ni:

- Đa tạ thần ni cứu mạng.

Tuyết Sơn thần ni đỡ Giang Thúy Bình dậy nói:

- Chút việc mọn không đáng gì, thôi ta đi trước đây.

Dứt lời, bà tung người biến mất vào bóng đêm.

Trần Ngự Phong nhìn Giang Thúy Bình đang ngẩn ra như hóa đá, nói:

- Cô nương đừng ngẩn ra đó, ta cũng đi thôi.

Quay sang Tống Thiên Hành nói:

- Tổng lão đệ, ta mang vị cô nương này đi, người cố gắng tận dụng hết công lực đi theo ta, công lực người tiêu hao càng nhiều thì lát nữa thành tựu càng lớn.

Dứt lời lão đã xách tay Giang Thúy Bình phóng như bay xuống núi. Tống Thiên Hành vội vàng phóng người chạy theo.

Với công lực của Tống Thiên Hành hiện giờ cộng thêm pháp tuyệt hảo lẽ ra phải theo kịp Trần Ngự Phong, nhưng kỳ lạ thay Trần Ngự Phong mang theo một người nữa mà cước trình lão nhanh như gió, lúc ra khỏi cánh rừng dưới chân Bắc Mang sơn lâu đã bỏ Tống Thiên Hành một khoảng xa.

Lúc chàng về tới Duyệt Lai khách sạn, thì Trần Ngự Phong và Giang Thúy Bình đã cùng quần hiệp giới thiệu xong xuôi, thậm chí còn kể rõ tình hình xảy ra hồi đêm.

Tống Thiên Hành tới nơi chưa lâu thì Tuyết Sơn thần ni đã dắt Nam Cung Tranh và Vân Trung Phụng đến.

Nhưng để tránh làm ảnh hưởng đến sự luyện công của Nam Cung Tranh, mọi người không ai nhắc đến việc Vạn Sự Thông là Tử Quân Lượng hóa thân.

Sau khi chuẩn bị đâu vào đấy Trần Ngự Phong cùng Tống Thiên Hành vào phòng đóng cửa lại. Cổ Song Thành xung phong đảm nhận việc hộ pháp. Lúc đó trời đã gần sáng.

Ngày hôm đó trôi qua một cách yên lặng.

Lúc hoàng hôn Trần Ngự Phong cùng Tống Thiên Hành mở cửa bước ra.

Trần Ngự Phong nhìn bên ngoài vẫn không thấy dáng vẻ mệt mỏi. Còn Tống Thiên Hành da dẻ có hơi hồng hào hơn, nhưng thần khí vẫn không có gì thay đổi. Thì ra trong vòng một ngày công lực của chàng đã tăng tiến đến cảnh giới thần quang không lộ ra đôi mắt!

Chu Chấn Bang chạy lại mừng rỡ:

- Trần tiên bối khó nhọc quá! Thiếu chủ cung hỷ! Cung hỷ!

Lúc này quần hào nghe nói xúm lại, ai ai cũng vui mừng không sao tả xiết.

Vân Trung Phụng đến bên chàng nói:

- Thiên Hành qua đây đã, Giang cô nương có lời muốn nói.

Tống Thiên Hành nhú mày:

- Giang cô nương có việc gì cũng không gấp nói bây giờ, để...

Vân Trung Phụng háy chàng một cái, nói:

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ ăn cơm tối xong là có thể khởi hành. Việc dù không gấp cũng phải nói ngay không đợi đến khi đại ca quay về mới nói hay sao...

Cổ Song Thành cũng nói vào:

- Phụng cô nương nói đúng đó, trước khi đi xa người cũng nên đến khuyên giải Giang cô nương vài lời, cả ngày nay nàng ta mặt ủ mày ê không nói với ai tiếng nào.

Tống Thiên Hành thở dài đi theo Vân Trung Phụng đến cửa phòng, nàng quay lại dùng truyền âm nói:

- Đại ca vào đi, lựa lời mà an ủi nàng, cái cảnh này muội không thể có mặt...

Chưa nói hết lời, nàng đã quay người bước đi.

Tống Thiên Hành nhíu mày, nhẹ bước vào phòng, thấy Giang Thúy Bình đang đứng bên cửa sổ, nhìn xuất thần vào một khoản vô định giữa trời không. Mãi đến khi Tống Thiên Hành khẽ đặng hắng nàng mới trở mình quay lại.

Tống Thiên Hành gượng cười nói:

- Thúy Bình, cung hỷ cô nương đã thoát khỏi ma sào.

Giang Thúy Bình thở dài u oán:

- Ta... ta hận mình không xứng đáng gọi ai bằng hai tiếng “Nam ca” đành phải gọi là Tống tiên sinh vậy!

Tống Thiên Hành nhíu mày nói:

- Việc đã qua rồi xin đừng nghĩ đến điều đó nữa!

Vừa nói chàng vừa kéo ghế ngồi đối diện nàng.

Giang Thúy Bình thở dài nói:

- Đã biết nghĩ đến cũng vô ích thôi, nhưng ta... ta không sao quên được.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Việc ngày cũ bất luận là vui hay buồn cũng không nên nhắc lại, cứ để cho nó qua đi. Mục đích lớn nhất bây giờ là làm sao trùng hưng oai phong của Thúy Hoa thành ngày cũ...

Nghe những lời nói nhiệt thành của Tống Thiên Hành, nàng không cầm được dòng nước mắt, đôi môi kích động nhưng nàng không thốt nên lời.

Tống Thiên Hành dụ giọng:

- Ta hiểu nỗi lòng của nàng, những gì chưa nói được chờ khi ta trở lại. Thôi ta đi đây, nàng cố bảo trọng.

Không dám nhìn vào mắt đối phương, chàng quay mình bước ra đi. Giọng Giang Thúy Bình đầy nước mắt:

- Nam ca...

Tống Thiên Hành khẽ rúng động dừng lại nhưng chỉ thoáng qua, chàng lắc đầu kiên quyết bước tiếp...

Nửa thời thần sau, một thốt kiện mã lông đen tuyền phóng ra khỏi Tây môn Lạc Dương thành chạy như bay về hướng Tây.

Đó chính là Tống Thiên Hành và Bạch Long câu của chàng nhưng vì muốn tránh tai mắt của Nhất Thống môn, nên chàng nhuộm lông Bạch Long câu thành Hắc Long câu, bản thân chàng cũng cải trang thành một trung niên văn sĩ.

Khi chàng cách cửa thành đến năm dặm, bên quan đạo chợt có một bóng người hiện ra nói:

- Lão đệ, tăng tốc được rồi!

Dứt lời bóng người nhảy phóc lên ngòai sau lưng Tống Thiên Hành, thì ra đó là Trần Ngự Phong.

Tống Thiên Hành quay lại hỏi:

- Thần ni đã xuất hành chưa...

Trần Ngự Phong nói:

- Lão ni cô định thi tài với Bạch Long câu, giờ này mục chắc đã đi hơn một trăm dặm rồi!

Trong lúc hai người nói chuyện cước trình Bạch Long câu dần dần gia tăng tốc lực...

Từ Lạc Dương đến Đại Tuyết sơn thuộc Tây Khang phải kinh qua hai tỉnh miền Tây Bắc bộ là Thiểm Tây và Tứ Xuyên, cách khoảng hai ngàn năm trăm dặm. Nhưng nhờ cước trình của Bạch Long câu, thì chỉ bốn ngày sau hai người đã đến Thành Đô, thủ phủ của Tứ Xuyên.

Xa xa nhìn thấy Thành Đô thành, Trần Ngự Phong đã vỗ vai Tống Thiên Hành:

- Lão đệ thời gian còn nhiều, ta nên dừng lại nghỉ ngơi một ngày cho Bạch Long câu lấy lại sức.

Tống Thiên Hành gò bót cương ngựa, nói:

- Từ đây đi Đại Tuyết sơn phải mất bao lâu...

Trần Ngự Phong trầm ngâm:

- Với cước trình của Bạch Long câu, chỉ trong một ngày có thể đến Đô Tiễn Lô, đến đây coi như đã đến cửa ngõ của Đại Tuyết sơn.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Đã vậy thì dừng lại Thành Đô nghỉ một ngày chờ Tuyết Sơn thần ni đến cũng hay.

Hai người để ngựa đi thong thả vào cổng thành, lạ thay bên trong cổng có mấy tên dũng binh đao tuốt trần oai phong lẫm lẫm xếp hai hàng chỉnh tề. Lúc này chừng khoảng giờ mùi lại là thời buổi thái bình, có sao lại có chuyện canh gác nghiêm mật như vậy...

Tống Thiên Hành lấy làm lạ hạ giọng nói:

- Chuyện gì mà lạ vậy...

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Mặc nó, ta cứ đi thôi.

Bỗng thấy một tên võ quan xông ra quát:

- Cuồng dân lớn mật, còn chưa chịu xuống ngựa.

Tống Thiên Hành nhíu mày, nhưng hai người cũng xuống ngựa, từ từ bước vào.

Tên võ quan bước tới:

- Dừng lại đã, ta kiểm tra thử.

Tống Thiên Hành trầm giọng hỏi:

- Quý quan ở nha môn nào...

- Xuyên Khang tổng đốc phủ!

Vừa trả lời y vừa đưa tay sờ cổ ngựa, nói:

- Bốn quan thừa lệnh điều tra một vụ cướp ngựa.

Ngựa đi đường xa mồ hôi đổ ra làm bột thuốc nhuộm, một đứa trẻ cũng có thể nhận thấy.

Tống Thiên Hành và Trần Ngự Phong nghe nói giật mình, chuyện đầu lại trùng hợp lạ kỳ, tên võ quan cười lạnh nói:

- Phải rồi, chính là con ngựa này.

Rồi hắn quét mắt nhìn hai người tiếp:

- Người thì dường như không phải, nhưng cần gì, ngựa đúng là được rồi.

Quay sang đám lính hắn quát lớn:

- Trói chúng lại.

Đám lính dạ ran xúm lại, Tống Thiên Hành nổi nóng quát:

- Đứng lại!

Đám lính nghe tiếng quát như sấm nổ bên tai, hồn phi phách tán không ai bảo ai, tất cả đều lui lại.

Tên võ quan nổi giận quát:

- Cả một lũ vô dụng.

Dứt lời xách đao xông vào.

Tống Thiên Hành giơ tay gạt một cái thanh đao của hắn văng xa lắc. Tên quan điếng hồn nhìn hai người trên trời.

Tống Thiên Hành quay nhìn Trần Ngự Phong dùng truyền âm nói:

- Tiên bối, việc này có vẻ không bình thường, hay là ta đi Đốc phủ một phen...

Trần Ngự Phong gật đầu, Tống Thiên Hành quay nhìn tên quan võ còn đứng ngơ ra đó:

- Phiền quý quan dẫn đường đến tổng phủ!

Tên võ quan càng như lọt vào mê cung, chẳng hiểu đối phương nói gì nữa. Chừng như Tống Thiên Hành nhắc lại hắn mới giật mình quay người đi.

Một lát sau cả đoàn người đã đến trước Đốc phủ.

Tống Thiên Hành khều tên võ quan hỏi:

- Tổng đốc đại nhân họ gì...

Tên võ quan hơi ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Đại nhân họ Cung tên Thiết Quân.

Tống Thiên Hành chấp tay sau lưng nói:

- Người vào kêu Cung Thiết Quân đến trung môn cung nghênh.

Tống Thiên Hành dứt lời không những tên sai nha tái mặt mà cả Trần Ngự Phong cũng giật mình.

Tên võ quan ấp úng:

- Xin.. xin... đừng khiến bản... khiến ta khó xử.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Nếu muốn làm khó người ta đã không đến đây, hiểu chưa... Thôi mau vào báo lại, lời do ta nói ra Cung Thiết Quân không trách phạt người đâu.

Tên võ quan miễn cưỡng gật đầu:

- Được rồi, ta vào báo lại, nhưng người không được bỏ đi.

Dứt lời hần quay sang mấy tên cảnh vệ gác cổng, kề tai nói nhỏ mấy câu rồi vội vã đi vào bên trong.

Lúc này Trần Ngự Phong mới hỏi:

- Lão đệ, người giở trò gì nữa đây...

Tống Thiên Hành trầm ngâm:

- Tiên bối không thấy sự việc trùng hợp quá khéo sao...

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Có thể hành tung của chúng ta đã bị lộ.

Tống Thiên Hành tiếp:

- Có lẽ Lữ Dao Hồng bày ra trò này để cản trở bước đi của ta, đồng thời thông báo cho Quảng Hàn

cung có thời gian chuẩn bị tiếp chúng ta chu đáo hơn.

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Lão đệ phân tích rất hợp lý.

Tống Thiên Hành tiếp:

- Hay là ta lập tức lên đường để bất ngờ đánh úp Quảng Hàn cung làm chúng không kịp trở tay...

Trần Ngự Phong vuốt râu mỉm cười nói:

- Theo ý ta thì nên lưu lại Thành Đô thành vài ngày. Nhiễm Khiếu Thiên đã chuẩn bị thì thế nào chúng ta cũng gặp trở ngại trên đường đi, chi bằng ta cũng lưu lại vài ngày chuẩn bị.

Tống Thiên Hành nháy mắt hỏi:

- Nơi đây tiền bối cũng có hảo hữu...

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Có thể nói là như vậy, chờ làm rõ việc ở đây sẽ bàn sau.

Nói đến đây bỗng thấy một viên tham tướng cùng tên tiểu võ quan lúc nãy bước ra, còn cách hai người hơn trượng y dừng lại cung tay nói:

- Bản quan thừa lệnh cung nghênh nhị vị tráng sĩ.

Tống Thiên Hành mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi đại nhân quý tính...

Tên tham tướng gượng cười nói:

- Bản nhân họ Lý...

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Lý đại nhân chức quan không nhỏ, nhưng muốn thay thế Cung Thiết Quân e rằng chưa đủ tư cách.

Lý tham tướng biến sắc nói:

- Các hạ, Lý mỗ kính người là trang hán tử, mới phể trừ lễ giáo quan trường phá lệ cung nghênh...

Tống Thiên Hành cười lạnh ngắt lời:

- Không sai, thân làm tham tướng triều đình lại hạ mình nghênh đón một tên ăn cắp ngựa, tin này lọt vào tai Ngự Sử đại phủ, chắc không dễ chịu gì.

Lý tham tướng lại biến sắc nói:

- Bản quan đã nói qua, chỉ vì kính người là trang hán tử, đồng thời bản quan cũng không ngại báo cho người biết bản quan trước kia cũng là người trong giang hồ.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Nếu Lý đại nhân trước kia cũng là người giang hồ thì càng dễ nói chuyện.

Dứt lời thò tay vào trong bọc lấy Kim Long lệnh giơ cao nói:

- Chắc Lý đại nhân nhận ra vật này...

Lý tham tướng sửng sốt nói:

- Kim Long lệnh! Xin hỏi các hạ đại danh quý tính...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tộc dân họ Tống, thảo tự Thiên Hành.

Lý tham tướng sáng mắt nói:

- Các hạ là “Hào hảo tiên sinh” Tống đại hiệp...

Tống Thiên Hành khiêm tốn:

- Không dám nhận cách xưng hô đó của Lý đại nhân, xin Lý đại nhân mau mời Cung Thiết Quân mở trung môn nghênh đón.

Lý tham tướng gượng cười:

- Việc hôm nay chẳng qua là một hiếu lầm nho nhỏ. Xin Tống đại hiệp tạ tình giang hồ đồng đạo mà bỏ qua.

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Việc khác thì có thể thương lượng nhưng yêu cầu này không thể bỏ qua được.

Lý tham tướng xám mặt nói:

- Khuất nhục triều đình đại quan, không phải tầm thường, Tổng đại hiệp xin nghĩ lại...

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Phương diện đại nhân của triều đình là người, kẻ thảo dân cũng là người, tuy thân phận kẻ quý người tiện, nhưng nhân cách hoàn toàn bình đẳng. Cung Thiết Quân có lẽ không phân biệt trắng đen gọi dân là đạo tặc thì Tống Thiên Hành này có muốn khuất nhục hẳn một chút cũng không sao, phải không...

Tiếp đó chàng dùng phép truyền âm nói:

- Lý đại nhân cứ vào báo lại, bảo đảm sẽ có màn kịch hay để xem, chừng đó Lý đại nhân sẽ thấy việc này không tầm thường như mọi người tưởng!

Lý tham tướng vờ ngẫm nghĩ một hồi nói:

- Được rồi, các hạ chờ ở đây, ta vào báo lại!

Dứt lời hẳn quay mình chạy vào trong.

Trần Ngự Phong mỉm cười nói nhỏ:

- Lão đệ, nếu Cung Thiết Quân không chịu mở cửa không lẽ ta phải tự mở mà vào sao...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Văn bối chắc chắn chúng ta không phải động thủ đâu.

Có tiếng bước chân xôn xao đám lính thị vệ chạy ra xếp hàng ngay ngắn sau cánh cửa lớn.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Lão đệ, xem ra lời nói của người quả có giá trị.

Tên tiểu võ quan lúc này trang nghiêm bước ra mở đại môn, ngay lúc ấy từ trong đại sảnh một hàng năm người trịnh trọng bước ra.

Đi đầu là một thanh bào lão nhân tuổi trạc lục tuần, mũi to miệng lớn, dáng điệu uy nghi, tiếp theo sau là một văn viên trung sĩ, sau nữa là Lý tham tướng, sau cùng là hai tên tùy viên.

Năm người dừng lại sau trung môn, toán binh đồng loạt rút dao giờ cao quát lên một tiếng.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Quân lễ long trọng quá, không biết chúng làm như vậy cho Tổng đốc đại nhân hay cho hai vị khách bất đắc dĩ này...

Tên Lý tham tướng cao giọng nói:

- Tổng đốc đại nhân đã đích thân tiếp nghênh, Tổng đại hiệp, mời!

Lý tham tướng vừa dứt lời bỗng Cung Thiết Quân đột ngột quỳ xuống, đập đầu ba cái hô lớn:

- Hạ thần Cung Thiết Quân kiến giá, Ngô Hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!

Thì ra Tổng Thiên Hành đã lấy chiếc quạt ngự tứ để ngang trước ngực.

Sự việc xảy ra khiến bốn tên tùy tùng thất kinh, vội quỳ xuống.

Tổng Thiên Hành quay nhìn Trần Ngự Phong mỉm cười chậm bước đi vào, chàng giơ tay lên không phát nhẹ một cái nói:

- Cung đại nhân bình thân.

Cung Thiết Quân không hiểu luồng kinh đạo ở đâu đỡ mình đứng dậy, đang ngơ ngẩn bỗng nghe Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Mời chư vị đứng dậy, tên trộm ngựa này không dám nhận.

Bốn tên vừa đứng dậy cúi đầu im thin thít, Cung Thiết Quân gượng cười:

- Đây... đây là một sự hiểu lầm, mời Tổng... Tổng đại hiệp vào trong dùng trà.

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Không dám quấy nhiễu, Tổng Thiên Hành này chỉ muốn biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Cung Thiết Quân quả không hổ là đương diện đại thần, sự việc bất ngờ làm lão lúng túng, nhưng chỉ một thoáng sau lão lấy lại bình tĩnh, vuốt râu cười nói:

- Lão phu tuy ở quan trường nhưng có tính thích giao du với anh hùng hảo hán trong giang hồ. Tổng lão đệ hiệp danh bao trùm thiên hạ, lão phu ngưỡng mộ từ lâu, nay đã đến đây thì nên ở lại, trước là để tạ lỗi, thứ nữa cũng là thỏa lòng kính trọng.

Lão này quả là người mau mắn, lão thấy tình thế có vẻ bất lợi lập tức vứt bỏ lễ quan trường, lấy lễ giang hồ mà đãi. Tổng Thiên Hành dù cố chấp cũng không tiện từ chối.

Tổng Thiên Hành nhìn Trần Ngự Phong, cả hai gật đầu hội ý, sau đó chàng giới thiệu Trần Ngự Phong,

song phương khách sáo vài câu rồi mọi người tiến vào đại sảnh.

Phân chủ khách ngồi xong, Cung Thiết Quân mới giới thiệu vị trung niên văn sĩ là Tổng văn án của đốc phủ, tên gọi Quách Tòng Ba.

Quách Tòng Ba nhìn bên ngoài dáng như thư sinh, lại ít nói ít cười nên từ đầu đến giờ Tống Thiên Hành và Trần Ngự Phong không chú ý tới, mãi đến khi Cung Thiết Quân giới thiệu hai người mới thấy nhân vật này không phải tầm thường, cổ gã hiện lên nếp nhăn nhưng gương mặt thì láng bóng, tình hình này chỉ có một cách giải thích duy nhất là hăn đeo mặt nạ da người.

Những nhân vật cao cấp ở Tổng đốc phủ này, duy chỉ một mình tổng văn án Quách Tòng Ba là kẻ đáng ngờ nhất, thế là chàng dùng truyền âm nhắc Trần Ngự Phong đề cao cảnh giác.

Rượu qua ba tuần, Tống Thiên Hành nhìn Cung Thiết Quân nói:

- Cung đại nhân, việc mất ngựa như thế nào xin tra ra cho rõ.

Cung Thiết Quân cứ tưởng chàng đã bỏ qua chuyện đó, nghe nhắc lại lão hơi giật mình, quay sang Quách Tòng Ba hỏi:

- Quách tiên sinh, án này ở đâu mà có...

Quách Tòng Ba cười nhạt nói:

- Thừa đại nhân, án này do phu nhân của đại nhân sai thẩm tra.

Cung Thiết Quân biến sắc:

- Có việc như vậy sao, Quách tiên sinh nói rõ một chút xem...

Quách Tòng Ba chậm rãi thuật:

- Việc xảy ra hai ngày trước đây, nội tiểu đệ (em trai vợ) của đại nhân, nói với tiểu nhân rằng y mới mua một con huyết cầu đã bị đạo tặc lấy cắp nửa tháng trước đây, qua điều tra biết được đạo tặc đã nhuộm thành sắc đen, nội nhật hôm nay sẽ mang đến Thành Đô bán, đồng thời nhờ tiểu nhân giúp đỡ...

Cung Thiết Quân nhíu mày ngắt lời:

- Tại sao việc này ta không hay biết chút nào vậy...

Quách Tòng Ba lại mỉm cười:

- Lúc ấy tiểu nhân định bẩm cáo đại nhân rồi mới bắt tay thẩm tra, nhưng vì phu nhân ngăn lại bảo việc

mọn không nên quấy nhiễu đại nhân, vì vậy tiểu nhân đành lạm quyền quyết định.

Tống Thiên Hành cười lạnh nói thầm:

“Để coi người còn giở trò gì nữa cho biết...”

Cung Thiết Quân đỏ mặt quay sang Tống Thiên Hành nói:

- Lão đệ, thật lỗi quá, thiên hạ sao có chuyện trùng hợp lạ kỳ.

Tống Thiên Hành chậm rãi:

- Theo thiên ý của tiểu dân, Cung đại nhân nên gọi biểu nội đệ ra hỏi cho rõ trắng đen...

Quách Tông Ba biến sắc nói:

- Dường như Tống đại hiệp không tin lời của ta...

Quay sang Cung Thiết Quân y mỉm cười nói:

- Đại nhân...

Hắn chưa dứt lời bỗng thấy Cung Thiết Quân nhăn mặt, hai tay ôm bụng kêu rên không ngớt.

Đồng thời Lý tham tướng cũng chau mày, mồ hôi tuôn chảy thành hàng trên mặt.

Cả Tống Thiên Hành và Trần Ngự Phong cũng tái xám mặt mày.

Bàn tiệc năm người chỉ còn một mình Quách Tông Ba không có biểu hiện khác lạ.

Tống Thiên Hành một tay ôm bụng nhăn mặt nói:

- Cung đại nhân, rượu thịt này có người hạ độc!

Cung Thiết Quân nén đau nói:

- Ai... ai đã làm việc này...

Tống Thiên Hành nói:

- Cung đại nhân thử hỏi Quách tiên sinh...

Quách Tông Ba cười lạnh nói:

- Họ Tống kia, đáng tiếc là người phát hiện quá muộn. Người đâu!

Bốn tên thị vệ dạ lớn xách đao nhảy vào, Quách Tòng Ba chỉ Tống Thiên Hành và Trần Ngự Phong:

- Hai tên này ám hại đại nhân, trói lại cho ta!

Tên này quả giáo hoạt, hẳn không biết Tống Thiên Hành, Trần Ngự Phong trúng độc nặng nhẹ thế nào nên không dám ra tay, mượn bọn thị vệ để dò hư thực trước.

Nhưng bốn tên thị vệ còn chưa kịp động thủ thì Tống Thiên Hành đã ra tay như điện lật chiếc mặt nạ trên mặt Quách Tòng Ba.

Quách Tòng Ba hiện nguyên hình là một lão nhân tuổi trạc lục tuần, da mặt nhăn nheo.

Tống Thiên Hành cười lạnh hỏi:

- Đây là Quách tổng văn án của các vị sao...

Quách Tòng Ba giả hiệu không ngờ Tống Thiên Hành bị trúng độc mà vẫn còn khả năng xuất thủ, nhưng lão phản ứng cũng thần tốc không kém, sau một thoáng sửng sốt lão tung người ra sau đoạt lấy thanh đơn đao trong tay một tên thị vệ, đồng thời một tay thò vào bọc...

Nhưng dù ứng biến có thần tốc đến đâu cũng không thể qua được “Vạn Ứng Vô Thanh chỉ” của Tống Thiên Hành, chỉ nghe “Keng!” một tiếng thân hình lão theo sau thanh đơn đao ngã quỵ xuống đất.

Lúc này Cung Thiết Quân đã nằm bất tỉnh dưới đất, còn Lý tham tướng khá hơn một chút, nhưng xem ra cũng sắp ngất đến nơi.

Trong khi đó thì bốn tên thị vệ đứng ngẩn ra không biết làm sao cho phải. Tống Thiên Hành đến bên Quách Tòng Ba vừa tìm thuốc giải vừa nói:

- Trần tiền bối coi chừng đồng đảng của hãn tẩu thoát.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Người yên tâm, ta tuy già nhưng chưa lú lẫn.

Tống Thiên Hành lấy ra hai lọ thuốc hỏi:

- Các hạ, cái nào là thuốc giải...

Quách Tòng Ba cười nhẹ:

- Bình màu xanh!

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Các hạ, nên nhớ Tống Thiên Hành này chưa trúng độc!

Dứt lời há mồm phun ra những thức ăn và rượu đã dùng lúc nãy.

Quách Tòng Ba mới há hốc mồm kinh ngạc thì Trần Ngự Phong đã phun ra một số rượu thịt lẫn lộn, dù hẳn ngậm lại nhanh nhưng đã vào mồm không ít.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Bất kính! Bất kính!

Quách Tòng Ba lúc này đã bị Tống Thiên Hành điểm huyết nên đến cử động bộ mặt cũng không làm được chỉ đưa ánh mắt oán độc nhìn Trần Ngự Phong.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Sao... Cái nào là thuốc giải...

Quách Tòng Ba cười lạnh:

- Ta đã nói rồi, người không tin thì thôi.

Tống Thiên Hành nói:

- Nhắc cho người nhớ, hạ độc đại quan triều đình tội đáng xử lăng trì đó!

Quách Tòng Ba cười lạnh:

- Mỗi người uống một hoàn, người có sợ thì đừng cho chúng uống.

Lý tham tướng nói:

- Hay để tại hạ uống thử, có bề gì...

Tống Thiên Hành hơi ngần ngại một lát rồi lấy một hoàn cho Lý tham tướng uống thử.

Trong khi đó Trần Ngự Phong khều Tống Thiên Hành nói:

- Lão đệ người ở đây, ta ra ngoài xem một chút.

Tống Thiên Hành gật đầu, Trần Ngự Phong ngoắc bốn tên thị vệ bước ra.

Tiếp đó Lý tham tướng thở ra nói:

- Tống đại hiệp, thuốc giải không phải giả.

Tống Thiên Hành giao thuốc giải cho y, nói:

- Lý đại nhân cho Cung đại nhân uống thuốc, tại hạ hỏi tên này mấy lời.

Dừng một lát, chàng quay lại tên “Quách Tòng Ba”

- Các hạ đột nhập đốc phủ từ khi nào...

“Quách Tòng Ba” cười nhạt:

- Mới một ngày!

Lý tham tướng bồng chen lời:

- Tống đại hiệp, tên này đã không phải là Quách tổng văn án, Quách tổng văn án giờ này sợ gặp chuyện không may rồi.

Tống Thiên Hành chưa kịp nói, “Quách Tòng Ba” đã cười lạnh nói:

- Lão phu không thèm giết một thư sinh yếu đuối đâu, giờ này chắc hẳn đang về.

Tống Thiên Hành chuyển sang việc khác:

- Các hạ là thủ hạ Quảng Hàn cung...

- Không sai.

- Chức vụ của các hạ ở Quảng Hàn cung là gì...

- Đồng y thị giả!

Tống Thiên Hành chợt nhớ tới tên “Đồng thị” đến Lạc Dương mấy hôm trước:

- “Đồng y thị giả” là “Đồng thị”

- Không sai.

Trần Ngự Phong bước vào chen lời:

- Đã có “Đồng thị” chắc phải có “Thiết thị”...

Đồng y thị giả gật đầu:

- Thị giả có bốn cấp: Kim, Ngân, Đồng, Thiết.

Tống Thiên Hành nói:

- Mục đích của các hạ chuyến này chủ yếu là đối phó Tống mỗ...

Đồng thị lắc đầu:

- Không, lão phu lãnh đạo một toán đi Lạc Dương, đến Thành Đô được tin Cung chủ nên dừng lại đối phó người.

Lúc này Cung Thiết Quân đã tỉnh lại, biết được sự tình liền chen lời hỏi:

- Quách tổng văn án hiện ở đâu...

Tên đồng thị cười nhạt:

- Hãn hiện đang ngủ ngon trong phòng.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Người đến đây cùng những người nào...

- Có hai người, giờ chắc đã đi rồi!

Trần Ngự Phong cười nhạt, nói:

- Chưa đâu, chúng hiện còn chờ người trong đại lao!

Tên đồng thị hơi giật mình, Tống Thiên Hành tiếp:

- Người thành thật trả lời những câu hỏi của ta, vậy ta cũng không làm khó người, nhưng công lực người phải phế đi...

Vừa nói chàng vừa cách không điểm mấy cái, tên Đồng thị run người, cúi đầu xuống.

Tống Thiên Hành nói:

- Tên này cùng hai tên đồng đảng đã bị phế trừ võ công, từ nay về sau chắc không còn tàn ác được nữa, xin Cung đại nhân làm phúc thả chúng đi.

Cung Thiết Quân mỉm cười:

- Lão đệ đã nói vậy thì ta thả chúng ra.

Tống Thiên Hành nói:

- Đa tạ Cung đại nhân, giờ Tống Thiên Hành xin bái biệt.

Cung Thiết Quân ngạc nhiên:

- Sao lại đi ngay, nhị vị ở lại để lão phu được đãi đằng... Lý tướng quân mau kêu người dọn yến mới.

Thế là Tống Thiên Hành và Trần Ngự Phong từ chối không đành, ở lại ăn uống đến quá canh hai đích thân Cung Thiết Quân và Lý tham tướng tiễn ra khỏi cửa.

Trần Ngự Phong nói với Tống Thiên Hành:

- Lão đệ, phía trước là Duy Thành tân quán, đêm nay ta tạm thời nghỉ lại ở đó đến sáng mai...

Nói đến đó bỗng lão im bặt, gần như lão đang phát hiện ra một ánh mắt khác đang liếc nhìn hai người một cái rồi biến vào hẻm tối.

Tống Thiên Hành cau mày nói:

- Xem ra đêm nay chưa chắc ngủ ngon được.

Đến cửa tân quán Tống Thiên Hành kêu tên tiểu nhị ra đón lấy cương ngựa:

- Tiểu nhị ca, còn phòng nào ở gần tàu ngựa không...

- Thưa có, nhưng phòng gần tàu ngựa... không tiện nghỉ lắm...

- Không sao!

Tuy nói không được tiện nghi lắm, nhưng vì Duy Thành tân quán là khách sạn lớn nhất nhì ở Thành Đô nên không tệ lắm, hai người tắm rửa thay đổi y phục. Vì hành tung đã bại lộ nên hai người cũng không cần hóa trang nữa.

Trần Ngự Phong tắt đèn đi nằm sớm, còn Tống Thiên Hành vì lo cho an nguy của Bạch Long câu nên không dám ngủ, chỉ ngồi xếp bằng hành công lấy lại sức.

Trống điểm canh ba.

Tống Thiên Hành chợt bừng tỉnh, cách không đánh ra một chưởng mở bật cửa sổ, chỉ phong theo liền sau đó, một tên địch phục ngoài cửa sổ ngã quỵ xuống đất.

Người nghệ cao thì gan lớn, quả không sai. Tống Thiên Hành biết rõ địch nhân phục bên ngoài cửa sổ mà dám đi ra bằng cửa sổ!

Tống Thiên Hành vừa đáp xuống đất đã nghe trên mái nhà có tiếng nói:

- Hào đảm lượng! Hào thủ pháp!

Cùng lúc đó Trần Ngự Phong cũng đẩy cửa bước ra.

Tống Thiên Hành quét mắt nhìn lên mái ngói, chỉ thấy hai trước ba sau, năm tên địch quân.

Hai người đứng trước, một là đạo sĩ, một là lão nhân tóc hoa râm mình mặc quần áo nông dân.

Ba người đứng sau là ba trung niên đạo sĩ, mình mặc vũ y, đầu đội tinh quan.

Người nói câu vừa rồi là lão nhân mặc đồ nông dân.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Không ngờ môn hạ Tuyết Sơn toàn vô dụng, ám tiễn thương người!

Lão nông dân nổi giận quát:

- Ai là môn hạ của Tuyết Sơn... Người ám toán đồ đệ ta lại còn trở cờ mắng người.

Vừa dứt lời lão đã đáp xuống trước mặt Tống Thiên Hành quát lớn:

- Giết người phải thường mạng! Tiểu tử nạp mạng cho ta!

Chỉ thấy lão rung nhẹ song thủ, hai ngọn nhuyễn tiên đã nhắm đầu Tống Thiên Hành cuộn tới, tiến kinh phong rít gió nghe rợn người, thế tiến linh hoạt như vật sống, tiên pháp của người này có thể đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Tống Thiên Hành nghe nói biết bọn môn hạ Quảng Hàn cung gây sự rồi giá họa cho chàng, nhưng không kịp biện giải thì ngọn roi đã đến bên mình, đành phải thối lui tránh chiêu, miệng kêu lớn:

- Khoan đã!

Lão nông nổi giận quát:

- Hào tiểu tử, có gan giết người không có gan tiếp chiêu ư...

“Véo! Véo! Véo! ”, ba roi công tới tấp như vũ bão, nhưng Tống Thiên Hành vẫn ung dung tránh khỏi.

Lão nhân nổi giận quát vang:

- Tiểu tử khá lắm, thảo nào người muốn giết ai thì giết.

Vừa nói lão vừa phát huy thể công, thoáng chốc Tống Thiên Hành đã tránh luôn mười chiêu cường công của đối phương.

Nhưng thể công càng lúc càng ác liệt, Tống Thiên Hành phát bực quát:

- Dừng tay!

Lão nhân càng nóng máu:

- Tiểu tử người có giỏi thì giết luôn lão phu đi...

Chỗ hai người động thủ là khoảng đất trống phương viên năm trượng trước tàu ngựa, lão nhận dụng trường tiên. Trong một khoảng chật hẹp như vậy Tống Thiên Hành cứ mãi tránh né không hoàn thủ quả là một việc hết sức khó khăn. Nhưng cũng chính điểm này càng chứng tỏ thân thủ siêu phàm của chàng. Qua hơn hai mươi chiêu cường công của đối phương mà đôi chân chàng chưa xê dịch khỏi phạm vi ba thước.

Sự tình này không những khiến lão đạo trên mái nhà lướt trận giạt mình, mà cả Trần Ngự Phong cũng gật đầu liên liên ra chiều khoái trá.

Tiếng rít gió, tiếng quát tháo, tiếng ngựa bị kinh động hí vang chấn động cả ngôi khách sạn, chường quý, tiểu nhị cả một vài lữ khách gan dạ bu đến xem, thêm bọn quân tuần cũng chạy đến can thiệp, nhưng có Trần Ngự Phong bên ngoài giải thích nên mọi người đều rút lui.

Tống Thiên Hành nạt lớn:

- Các hạ còn chưa chịu dừng tay chớ trách ta không khách sáo.

Lão nhân không nhịn:

- Tiểu tử, có bao nhiêu bản lĩnh cứ lấy ra.

Tống Thiên Hành phóng chỉ điểm ba nơi huyết đạo, khiến lão nhân đang trong tư thế xuất thủ bỗng đứng đơ ra như tượng gỗ.

Lão nhân trợn mắt:

- Tiểu tử, sĩ khả sát bất khả nhục...

Lão đạo tung người đáp xuống bên cạnh lão nhân quát nhỏ:

- Tề huynh, bình tĩnh. Đây có thể là một việc hiểu lầm.

Lão đạo quay sang Tống Thiên Hành thủ lễ nói:

- Thí chủ có thể giải khai huyết đạo vị Tề thí chủ đây, sau đó hãy nói chuyện được không...

Tống Thiên Hành hoàn lễ nói:

- Đương nhiên là được.

Dứt lời chàng phóng chỉ giải huyết cho lão nhân, đồng thời mỉm cười nói:

- Vãn bối quá tay, mong tiền bối thứ cho...

Sau đó chàng quay sang lão đạo:

- Kính thỉnh pháp hiệu đạo trưởng...

Lão đạo nói:

- Bần đạo Ngô Chân Tử...

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tù Trung Hạ Độc (1)

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Đạo trưởng là tiền nhiệm Chương môn của Thanh Thành phái...

Ngộ Chân Tử gật đầu:

- Không sai.

Tống Thiên Hành vội thi lễ:

- Văn bối Tống Thiên Hành tham kiến đạo trưởng.

Thì ra lão đạo này với ân sư của chàng từ xưa giao tình rất hậu, bởi vậy chàng phải lấy lễ tham kiến.

- Ô, thí chủ là “Hảo Hảo tiên sinh” Tống Thiên Hành...

- Không dám, chính là văn bối.

- Nếu vậy bần đạo làm hỗn gọi thí chủ hai tiếng hiền điệt.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Thiên Hành muôn phần vinh hạnh.

Ngộ Chân Tử quay sang lão nhân:

- Tề huynh nghe rồi chứ, bại dưới tay đồ đệ của Thanh Hư thượng nhân không phải là việc đáng xấu hổ.

Lão nhân thở dài:

- Phải, ta biết. Nhưng món nợ máu của đồ đệ ta không sao đòi được.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Món nợ này Thiên Hành nhất định sẽ đòi thay Tề tiền bối.

Bởi chàng biết rõ việc này do môn hạ của Quảng Hàn cung giá họa cho chàng nên mới nói vậy, lão

nhân chưa hiểu nên nghe vậy sửng ngờ.

Ngộ Chân Tử mỉm cười nói:

- Bần đạo đã nói việc này còn nhiều khúc chiết, tạm thời gác lại đã, để bần đạo giới thiệu...

Nhìn Tống Thiên Hành lão tiếp:

- Hiền điệt, vị này là Tề Kim Cang, tục gia trưởng lão của Nga Mi.

Tống Thiên Hành nói mấy lời khách sáo sau đó kéo qua giới thiệu với Trần Ngự Phong.

Song phương nói vài lời khách sáo, sau đó Ngộ Chân Tử mới hỏi:

- Trần, Tống nhị vị thí chủ định đi đâu...

Tống Thiên Hành thở dài:

- Việc này nói ra dài lắm...

Nhìn sang Tề Kim Cang tiếp:

- Về cái chết của lệnh đồ, tuy Thiên Hành không rõ nội tình nhưng chắc chắn do người giá họa.

Tề Kim Cang hỏi:

- Ai vậy...

Tống Thiên Hành nói:

- Nhị vị chờ cho một lát...

Dừng lời chàng lấy “Nhị tướng kim hoàn” đưa ra hỏi:

- Nhị vị nhận ra vật này chứ...

Ngộ Chân Tử gật đầu:

- Đương nhiên phải nhận ra, vật dùng hiệu lệnh quần hùng bát đại môn phái sao lại không nhận ra...

Hiền điệt có điều gì cần sai khiến bần đạo dốc lòng.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Đa tạ đạo trưởng hậu ái, hiện thời chưa dám kinh động pháp giá của đạo trưởng. Có điều không biết

nhị vị đã thấy ân sư thi triển “Nhị Tướng Quy Nguyên thủ pháp” chưa...

Ngộ Chân Tử sáng mắt:

- Không lẽ hiền điệt muốn cho hai kẻ bất tử này khai nhãn giới...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Thiên Hành ngu muội không học được một phần nhỏ của ân sư, chỉ sợ làm bẩn mắt nhị vị tiên bối.

Ngộ Chân Tử lắc đầu:

- Hiền điệt đừng khách sáo!

Trần Ngự Phong bỗng dùng truyền âm nói:

- Lão đệ chớ khá lỗ mãng, phải hỏi cho rõ ràng đã!

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Nhị vị đến đây còn có đồng hành nào khác nữa...

Ngộ Chân Tử nói:

- Chỉ có ba người đồ đệ của bản đạo.

Quay sang ba trung niên đạo sĩ đứng trên mái nhà:

- Các người mau xuống đây ra mắt Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành xua tay ngăn lại:

- Khoan đã, Tống Thiên Hành định mượn ba vị thủ “Nhị Tướng Quy Nguyên thủ pháp”

Tiếp đó chàng trầm giọng quát:

- Ba vị cẩn thận!

Hữu thủ vung lên, một đạo hắc quang bay vèo về phía mái ngói đồng thời một đạo hắc quang khác như điện xẹt về phía ngọn cây cách đó mười trượng, đồng thời miệng quát lớn:

- Tặc tử, xuống đây!

Tống Thiên Hành vừa dứt lời thì đạo hắc quang bắn về phía mái ngói biến mất, trên ngọn cây cách đó

mười trượng cũng có một bóng trắng phóng lên bay về phía đầu tường bao quanh khách sạn.

Tống Thiên Hành chỉ theo bóng trắng quát:

- Năm xuống.

Thật kỳ là đạo hắc quang như bị sức cuốn, bay theo bóng trắng nhanh khôn tả.

“Phịch!” một tiếng nặng nề, bóng trắng đã rơi xuống đất như chim bị tên.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Mọi người đứng lâu bên ngoài bất tưởng vào trong rồi nói chuyện, còn như hai vị này chắc cũng phải mời vào trong hỏi chuyện.

Lão vừa nói vừa chỉ tên năm quy dưới đất và tên áo trắng mới bị “Nhị Tướng Quy Nguyên” điểm huyết.

Tống Thiên Hành nói:

- Được rồi, chư vị vào bên trong trước, Thiên Hành mời hai vị này rồi vào sau.

Ngộ Chân Tử gọi ba tên đồ đệ xuống đất, đồng bước cùng Trần Ngự Phong vào trong phòng. Tống Thiên Hành mỗi tay xách một tên vào sau.

Tề Kim Cang chỉ tên hán tử áo đen nói:

- Phải rồi, chính tên này nói.

Thì ra tên phục kích bên ngoài cửa sổ lúc nãy không phải là đồng bọn của lão.

Lão già này là người cục mịch ăn nói không đầu không đuôi gì cả, nhưng Tống Thiên Hành thì hiểu ý, chàng mỉm cười hỏi:

- Phải hẳn nói Thiên Hành giết đồ đệ của tiền bối.

Tề Kim Cang gật:

- Hẳn nói hai tên đồ đệ của ta chết về tay hai vị.

Tống Thiên Hành giải huyết cho tên hán tử, trầm giọng hỏi:

- Các hạ nên biết điều trả lời cho thật mấy câu hỏi của ta.

Tên hán tử tỉnh dậy nhìn quanh nghe Tống Thiên Hành hỏi, hần chỉ tên bạch y:

- Tốt nhất các hạ nên hỏi y, ta chỉ là người thừa hành không biết nhiều đâu.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Các hạ là người của Quảng Hàn cung...

- Không sai!

Tống Thiên Hành chỉ tên bạch y nhân:

- Hần là “Ngân thị”...

- Ừ...

Tống Thiên Hành giải “Hôn huyết” cho tên Ngân Thị đồng thời điểm nhanh “Kiên Tĩnh” huyết của y, sau đó nhìn y trầm giọng hỏi:

- Các hạ là “Ngân Y thị giả” của Quảng Hàn cung, địa vị không thấp chắc biết nhiều điều...

Tên “Ngân Thị” chống tay ngồi dậy, nhếch mép cười nói:

- Đây là lễ đãi khách của “Hảo Hảo tiên sinh” Tống Thiên Hành sao...

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Khách... Hừ, các hạ đừng quên hiện là tù nhân của ta.

“Ngân Thị” cười nhạt:

- Vậy thì người cứ giết cứ chém cần gì phải hỏi.

Tống Thiên Hành nói:

- Ta cũng không muốn hỏi nhưng việc hai đệ tử phái Nga My đột ngột thảm tử người phải trả lời cho rõ ràng mới được.

- Vậy ta có thể nói để người biết, người chính ta giết nhưng nguyên nhân là do người mà ra.

Tề Kim Cang nổi nóng không nhịn được, quát lớn một tiếng phóng cước đá tên “Ngân Thị” lăn đi mấy vòng, nằm im không động đậy.

Tống Thiên Hành ngăn không kịp chạy lại bắt mạch thì y đã tắt thở.

Tề Kim Cang thở dài nói:

- Lẽ ra ta không nên nóng nảy như thế. Tổng đại hiệp chưa kịp hỏi hần.

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Không sao, văn bối chỉ muốn làm rõ ai là hung thủ giết lệnh đồ mà thôi.

Tề Kim Cang nói:

- Tổng đại hiệp đừng buồn, món nợ ấy lão phu sẽ đến Tuyết Sơn đòi Nhiễm Khiếu Thiên.

Ngộ Chân Tử vuốt râu cười nói:

- Tề huynh đã đi Tuyết Sơn thì bần đạo cũng nguyện xin theo, trước là giúp Tề huynh hai tay trả thù cho đồ đệ. Sau nữa là giúp Tống hiền điệt trừ ma đạo tạo phúc cho giang hồ.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Nhị vị tiền bối có lòng như vậy, Thiên Hành cảm kích vô cùng.

Quay sang Trần Ngự Phong:

- Trần tiền bối, hiện thời lực lượng đã tăng lên, có cần thiết đi thăm bằng hữu của Trần tiền bối không...

Trần Ngự Phong trầm ngâm:

- Binh cần tinh chứ không cần nhiều, nhưng ngặt vì hành tung bị bại lộ, Nhiễm Khiếu Thiên cho người ngăn trở tất đã chuẩn bị sẵn sàng, nay ta chỉ có mấy người như vậy e hơi ít. Chi bằng tìm thêm mấy người nữa.

Tống Thiên Hành gật đầu tán đồng, quay sang Ngộ Chân Tử:

- Ngày giờ khởi hành còn chưa định được, sáng mai sẽ quyết định.

Ngộ Chân Tử gật đầu:

- Vậy cũng được, bọn ta cũng chưa có chỗ trọ, ngụ lại khách sạn này qua đêm, sáng mai bàn tiếp.

Tề Kim Cang nói:

- Vậy càng hay, để lão đi mai táng tên Ngân Thị này, à, còn tên tiểu tử này Tổng đại hiệp định lẽ nào...

Tống Thiên Hành nói:

- Thả hẳn ra thì sợ lộ tin tức còn giết hẳn thì không nỡ, hay là tìm chỗ nào cho hẳn dưỡn ít hôm.

Tề Kim Cang gật đầu:

- Để lão phu giải quyết luôn cho.

* * * * *

Giờ thìn ngày hôm sau, Trần Ngự Phong trong lớp áo một chàng thư sinh nhếch mép mang theo một đứa tiểu đồng Tống Thiên Hành, hai thầy trò bước thấp bước cao ngoài thành thẳng tiến tòa trang viện đồ sộ sơn đỏ chói.

Tòa trang viện chừng mười mẫu có vườn xanh quây quanh, bên trong cây um tùm, vườn sâu hun hút.

Đây là trang viện của Văn Nhân Kiệt, một nhân vật oai chấn vùng Tây Nam hiệu là “Cấp Thời Vũ”. Nhưng ở Thành Đô người ta chỉ biết chủ nhân trang viện này là Kim viên ngoại, một người hay lạc chốn tế bần. Bất kể là người ở địa phương hay khách lữ bộ đường xa có túng thiếu mà tìm đến, Kim viên ngoại nhất định sẽ không để thất vọng trở về.

Bởi vậy quanh đây, chỉ cần hỏi tới Kim viên ngoại thì già trẻ lớn bé đều biết, có điều không ai biết rõ Kim viên ngoại danh tánh là chi, đương nhiên càng không thể biết đó là “Cấp Thời Vũ” Văn Nhân Kiệt, một thời hiệp danh vang dội khắp vùng Tây Nam.

Nhưng ngày hôm nay Kim phủ có vẻ gì bất thường.

Mọi hôm thì hai cánh cửa sơn đỏ này luôn rộng mở, nhưng hôm nay đã giờ thìn mà cửa vẫn đóng im ỉm.

Trần Ngự Phong thấy vậy không khỏi nhíu mày, phất tay ra hiệu Tống Thiên Hành gõ cửa. Tống Thiên Hành bước lên tam cấp gõ mạnh lên tấm đồng treo trên cổng mấy cái.

Bên trong vọng ra một giọng nói rề rề:

- Ai đó...

Trần Ngự Phong đáp:

- Tại hạ Trần Hải Đào, từ tỉnh Nam đến, phiền lão ca thông báo giùm một tiếng.

Hải Đào là một tên khác của Trần Ngự Phong, cái tên này nghe càng lạ với đời nhưng Văn Nhân Kiệt biết tên này.

“Kẹt” một tiếng, cánh cổng hé mở một khoảng trống vừa để một người đi qua, nhưng khoảng trống đã bị một lão nhân cao lớn, râu ria xồm xoàm chặn mất.

Lão nhân tuổi trạc lục tuần, dáng điệu uy mãnh, tuy ăn mặc như một người gác cổng, nhưng có thể thấy người này không phải tầm thường.

Đôi mắt cú vọ của lão chăm chú quan sát hai người hỏi:

- Trần Hải Đào à... Hai người muốn tìm ai...

Trần Ngự Phong nói:

- Đương nhiên là gặp Kim viên ngoại.

Lão nhân lắc đầu:

- Đáng tiếc, mấy hôm nay viên ngoại không tiếp khách.

- Tại sao vậy...

Giọng Trần Ngự Phong nghe như cầu khẩn:

- Tại hạ từ xa gàn dặm đến đây...

Lão nhân cười ngắt lời:

- Trần tướng công thật không may, dù có từ xa vạn dặm đến viên ngoại cũng không tiếp được.

Trần Ngự Phong nói:

- Lão ca còn chưa nói rõ nguyên nhân.

Lão nhân lạnh lùng:

- Cái đó Trần tướng công không cần bước tới.

Trần Ngự Phong nhẫn nại:

- Vậy phiền lão ca vào thông báo một việc, quý thượng nghe đến danh hiệu tại hạ tất phải đổi ý.

Trên gương mặt lão nhân thoáng một nụ cười ngạo mạn:

- Không cần đâu, nếu Trần tướng công có túng thiếu gì thì ở tạm khách sạn vài ba ngày rồi trở lại.

Cũng không tránh được lão, Trần Ngự Phong tuy có mang theo một đĩa tiểu đồng, nhưng chủ tớ dáng điệu quá bần hàn khiến người giữ cửa nhìn là đoán ra ngay.

Trần Ngự Phong gượng cười nói:

- Lão ca hiểu cho, thầy trò tại hạ không phải đến đây cầu cạnh...

Bên trong bỗng vang lên một giọng nói trang nghiêm:

- Vương Trung! Người nói chuyện với ai đó...

Lão nhân Vương Trung quay đầu cười:

- Một vị tướng công họ Trần từ xa đến.

- Hẳn muốn gặp ai...

Wương Trung nói:

- Trần tướng công cầu kiến Kim viên ngoại.

- Có tên trong danh sách không...

Wương Trung đáp:

- Không có.

- Đồ ngu! Đóng cửa lại!

Wương Trung dạ một tiếng rồi từ từ khép cửa lại.

Trần Ngự Phong hất đầu ra hiệu Tổng Thiên Hành hội ý nhanh, bước lên một bước chặn lại.

Wương Trung nổi giận quát:

- Người muốn gì...

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Không muốn gì cả, người có giỏi thì cứ đóng cửa đi.

Wương Trung hừ lạnh một tiếng, vận hành chân lực đóng cửa lại, nhưng lạ thay tiêu đồng coi tèm hem kia mà cũng mạnh dữ, ba thành chân lực của lão mà cánh cửa vẫn trơ trơ trong khí đó hẳn, Tổng Thiên Hành vẫn cười cười như không.

Nổi óa lão gia tăng công lực đến tám thành.

Tống Thiên Hành vẫn mỉm cười nói:

- Phiền lão ca vào trong báo lại giùm một tiếng!

Vừa nói chàng vừa đẩy cánh cửa từ từ mở ra.

Vương Trung đỏ mặt tía tai quát:

- Giỏi lắm, thì ra người cũng là con người võ nghệ.

Lão vừa nói vừa bị đẩy lui, hai cánh cửa hoàn toàn mở ra.

Tống Thiên Hành phui phui tay bước vào bên trong, vừa cười nói:

- Thất lễ! Thất lễ!

Vương Trung hùm hổ quát:

- Hảo tiểu tử! Dám đến tận nhà ăn hiếp người!

Lời quát chưa dứt, “Ào!” một chưởng đã nhắm giữa ngựa Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành giơ tay nắm lấy mạnh môn, đồng thời xoay người Vương Trung lại, đẩy lên phía trước nói:

- Tại hạ nhắc lại, phiền thông báo cho quý thượng một tiếng.

Mặc dù Tống Thiên Hành ra tay rất nương nhẹ, nhưng Vương Trung vẫn bị chúi nhủi về phía trước hơn trượng mới gượng đứng lại được.

Liền đó nghe một tiếng quát:

- Bằng hữu hiếp người quá đáng!

Cùng lúc với tiếng nói, một thanh y trung niên nhanh như chớp kích tới hai chưởng.

Tống Thiên Hành chẳng nói chẳng rằng phất nhẹ ống tay áo. Thanh y nhân kêu lên một tiếng đau đớn ôm cổ tay thối lui.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Thật là nghe danh không bằng gặp mặt, đại thiện nhân Kim viên ngoại đãi khách như thế đó.

Thanh y nhân quát:

- Giới lắm thì ra các người đến gây sự.

Lúc đó Trần Ngự Phong cũng đã bước tới nói:

- Bằng hữu, thầy trò ta không hề có ác ý.

Thanh y nhân nổi giận:

- Không ác ý sao lại hiếp người như vậy...

Trần Ngự Phong nói:

- Thầy trò tại hạ lấy lễ cầu kiến, nhưng lão ca không những không vào thông báo lại còn hạ thủ đánh người, các hạ bình tâm nghĩ lại xem ai hiếp ai...

Thanh y nhân nói:

- Lúc này Vương Trung đã nhắc đi nhắc lại rằng mấy hôm nay Viên ngoại không tiếp khách.

Trần Ngự Phong cười nhạt:

- Không tiếp khách sao lại có danh sách quý khách nữa...

Thanh y nhân cười lạnh:

- Các hạ xía vào chuyện thiên hạ nhiều quá rồi đó.

Trần Ngự Phong trầm giọng nói:

- Lòng nhẫn nại của ta có hạn, người nói đi, có vào thông báo hay không...

Thanh y nhân lắc đầu, Trần Ngự Phong lạnh lùng:

- Trần Cang, ta đi thôi!

“Trần Cang” là tên Trần Ngự Phong ngẫu hứng đặt cho Tống Thiên Hành.

Nghe nói Tống Thiên Hành hơi ngần người dùng truyền âm hỏi:

- “Phải chăng tiền bối thấy có điều khác lạ...”

Trần Ngự Phong hơi gật đầu, trong khi đó thanh y nhân đã bước ra cửa lối:

- Đây không phải là chốn không người, các người...

Trần Ngự Phong chẳng nói chẳng rằng cùng Tống Thiên Hành sóng vai bước đi vừa gặt:

- Gương còn đó chưa đủ cho người sợ sao...

Tống Thiên Hành vung tay áo nói:

- Tránh ra!

Một luồng cương khí đẩy tên đại hán văng xa tám thước.

Bỗng nghe một tiếng quát lớn:

- Có chuyện gì...

Một lão nhân áo xám bước ra, theo sau là Vương Trung.

Thanh y nhân chạy đến cúi đầu bấp báo, trong khi đó thì Trần Ngự Phong với Tống Thiên Hành bước thêm mấy bước nữa rồi dừng lại.

Lão nhân áo xám phất tay ra hiệu cho thanh y nhân đứng tránh sang một bên rồi trầm giọng hỏi:

- Bằng hữu có một tiểu đồng cao minh như vậy chắc không phải nhân vật tầm thường, ba chữ Trần Hải Đào chắc là hóa danh...

Trần Ngự Phong lắc đầu cười nói:

- Trần Hải Đào không phải võ lâm cao nhân đương nhiên các hạ chưa nghe qua, nhưng Kim đại nhân biết.

Lão nhân nhíu mày:

- Bằng hữu nhất định gặp tệt thượng có chuyện chi...

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Tệt thượng... Kim đại nhân nhận một nhân vật giang hồ như các hạ làm thủ hạ bao giờ thế...

Lão nhân trầm giọng:

- Nếu bằng hữu thật sự muốn gặp tệt thượng thì phải trả lời cho thật.

Trần Ngự Phong ngẩng mặt nhìn lên, nói:

- Nếu ta không nói...

Lão nhân lạnh lùng:

- Vậy thì hai con đường để các hạ chọn:

thứ nhất vượt qua lão phu, thứ hai các hạ từ đâu đến thì trở về nơi ấy!

Trần Ngự Phong cười nhạt:

- Ta chọn con đường thứ nhất! Trần Cang, đi!

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tỉu Trung Hạ Độc (2)

Tống Thiên Hành dạ lớn một tiếng, ưỡn ngực lớn bước đi trước.

Lão nhân biến sắc hữu chưởng từ từ đưa lên.

Chưởng thế của lão trông có vẻ chậm chạp nhưng khi đánh ra không những nhanh như chớp mà còn hàm chứa một nội lực kinh nhân.

Ngay lúc ấy có một tiếng quát:

- Dừng tay!

Tiếng quát hơi trễ một chút, ngọn chưởng của lão nhân kích trúng ngực Tống Thiên Hành.

“Bùng!”

Tống Thiên Hành trơ trơ như tượng bước chân vẫn đều đều, trong khi đó lão nhân áo xám bị chấn động văng xa hơn trượng, hữu thủ buông thõng vô lực, mồ hôi tuôn thành hàng trên mặt.

Lúc đó, một thanh y nữ tỳ từ bên trong hành lang bước ra nhìn Trần Ngự Phong cười cười nói:

- Cô nương bốn trang mời nhị vị!

Trần Ngự Phong nhíu mày:

- Theo chỗ Trần mỗ biết thì Kim viên ngoại chỉ có một công tử, ở đâu ra một tiểu thư nữa...

Thanh y nữ tỳ cười nói:

- Tiểu thư đây là nghĩa nữ của Kim viên ngoại.

Trần Ngự Phong gật gù:

- À, thì ra là như vậy. Nhưng... ta đến gặp Kim viên ngoại chứ không phải tiểu thư nhà người.

Thanh y tiểu tỳ nói:

- Nhị vị gặp tiểu thư trước rồi sau đó người sẽ dắt đi gặp viên ngoại.

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Được, mời cô nương dẫn lộ.

Thanh y tiểu tỳ đi trước dẫn đường, qua mấy khoảng hành lang, xuyên qua hoa viên đến một khách sảnh nhỏ.

Thanh y tiểu tỳ dừng lại, nói:

- Tiểu thư, khách đã đến.

- Mời vào!

Tuy chỉ hai tiếng ngắn gọn mà nghe ngọt như mật, nghe tiếng có thể đoán được vị tiểu thư này phải là vưu vật của thế gian.

Nhưng khi hai người tiến vào khách sảnh không khỏi có chút thất vọng. Bởi nữ lang bước ra đón hai người là một thiếu nữ áo tía, gương mặt xấu xa vô cùng, nhưng một thoáng sau hai người đã nhận ra nàng mang mặt nạ.

Song phương nói mấy lời khách sáo rồi phân chủ khách ngồi xuống.

Tử y nữ nhân hỏi trước:

- Trần tiên sinh muốn gặp nghĩa phụ không biết có chuyện gì...

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Cũng chẳng có gì lớn, bất quá lâu ngày không gặp nên ghé lại thăm mà thôi.

Tử y nữ nhân:

- Quý phủ Trần tiên sinh ở Lĩnh Nam...

- Ừ!

- Nhưng nghĩa phụ đã nói ở Lĩnh Nam không có lão hữu nào họ Trần.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Thì ra cô nương hiềm nghi lão phu giả mạo...

Tử y nữ lang cười nhẹ:

- Nào dám! Nào dám! Nhưng lúc này thấy quý thuộc kiến lộ thần thông chứng nhận Trần tiên sinh là tuyệt thế cao nhân...

Trần Ngự Phong ngắt lời:

- Cô nương sai rồi! Trần Hải Đào này chẳng qua chỉ là một thư sinh sức trời gà không chặt. Nhưng bản tính lại thích vân du bốn bể, để khỏi bị người ăn hiếp tại hạ đặc biệt nhờ người này đi theo bảo vệ.

Tử y nữ lang cười thẹn:

- Xin Trần tiên sinh thứ cho tội mạo muội, vì nghĩa phụ mấy hôm nay không tiện tiếp khách bởi vậy mới gắng hỏi nhiều điều.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Cô nương chớ khách sáo, Trần Hải Đào này với Kim viên ngoại giao tình mấy chục năm nay. Những việc nhỏ như vậy không đáng kể.

Tử y nữ lang nói:

- Trần tiên sinh có biết lai lịch thật của nghĩa phụ...

Trần Ngự Phong sửng sốt:

- Lai lịch thật... Nghĩa là sao...

Tử y nữ lang mỉm cười, nhưng ánh mắt như đang nhìn đối phương xoi mói nói:

- Phải, nếu Trần tiên sinh với nghĩa phụ giao tình mấy chục năm nay tất biết rõ lai lịch thật của nghĩa phụ.

Trần Ngự Phong nhíu mày nói:

- Xem ra cô nương còn chưa tin lời tại hạ, vậy phiền thông báo cho Kim viên ngoại một tiếng, nếu quá thật lão không nhận ra Trần Hải Đào này lập tức ra đi, đồng thời xin lỗi những điều xúc phạm khi nãy!

Tử y nữ lang mỉm cười:

- Được rồi, xin Trần tiên sinh chờ một lát.

Chờ nữ lang đi khỏi, Tống Thiên Hành nhíu mày dùng truyền âm nói:

- Trần tiên bối, Thiên Hành thấy nàng này trong ánh mắt, dáng vẻ có nét gì rất quen thuộc.

Trần Ngự Phong gật gù đáp:

- Nếu vậy lão đệ người cũng nên uống viên âm hoàn đề phòng đối phương nhận ra.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Thiên Hành uống rồi.

Xong chàng trầm tư tiếp:

- Vị Văn Nhân đại hiệp này chứa trong nhà nhiều võ lâm cao thủ như vậy. Thiên hạ không ai biết đến sự hiện diện của họ thì cũng lạ.

Trần Ngự Phong lắc đầu:

- Nơi đây trước kia tuyệt không có một nhân vật võ lâm nào, hơn nữa lão trước nay cũng không hề ra vẻ thần bí như vậy bao giờ.

Có tiếng bước chân đến gần, hai người vội dừng cuộc mật đàm.

Tiếp theo một cấm bào lão nhân thân hình cao lớn, dáng điệu uy nghi bước ra, theo sau lão là tử y nữ lang lúc này.

Cấm bào lão nhân quét mắt nhìn hai người, gương mặt lão thoáng hiện nét kinh ngạc.

Trần Ngự Phong ra hiệu cho Tống Thiên Hành lui lại. Chàng mỉm cười lui lại nửa bước.

Đôi mắt cấm bào lão nhân chột ánh lên tia sáng dị kỳ, lão bước nhanh tới ba bước nắm cổ tay Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Hải Đào huynh! Ngọn gió nào đưa huynh đến đây... Còn vị lão đệ này là...

Trần Ngự Phong mỉm cười nói:

- Vị này là vong niên chi giao của huynh đệ, y tự nguyện giữ phận tùy tùng, huynh đệ cũng không biết làm sao hơn.

Quay sang Tống Thiên Hành lão mỉm cười nói:

- Lão đệ, đến bái kiến Văn Nhân đại hiệp.

Câu nói của lão không những khiến tử y nữ lang giật mình mà cả đến Văn Nhân cũng hơi ngẩn người.

Tống Thiên Hành bước lên hành lễ:

- Tiểu nhân Trần Cang tham kiến Văn Nhân đại hiệp.

Văn Nhân Kiệt hoàn lễ nói:

- Không dám! Không dám! Văn Nhân Kiệt đã chết lâu rồi, bây giờ chỉ còn Kim viên ngoại thôi.

Mọi người trở về chỗ ngồi, Văn Nhân Kiệt vỗ trán nói:

- Quên nữa, đây là Tố Văn nghĩa nữ của lão, con mau bái kiến Trần bá bá, Trần thúc thúc.

Tử y nữ lang đứng lên khễ nhún người hành lễ, nói:

- Diệt nữ Tố Văn tham kiến Trần bá bá, Trần thúc thúc.

Trần Ngự Phong mỉm cười hoàn lễ:

- Miễn lễ! Trần bá bá từ xa tới không hay Văn Nhân lão đệ có thêm một nghĩa nữ nên không chuẩn bị lễ vật, hiền điệt miễn thứ cho...

Văn Nhân Kiệt khoát tay:

- Không sao, lần sau lễ gấp đôi thì được rồi.

Tố Văn lắc đầu nũng nịu:

- Văn nhi không chờ đâu, lúc nãy nghe nói thân thủ của Trần thúc thúc cao minh lắm. Trần bá bá nhất định cũng là cao nhân ẩn thế, nhị vị truyền thụ cho Văn nhi vài chiêu còn quý hơn lễ vật gấp vạn lần.

Văn Nhân Kiệt vuốt râu cười ha hả nói:

- Khá lắm! Khá lắm! Nhị vị thấy thế nào...

Tuy mặt cười nhưng ánh mắt Văn Nhân Kiệt nháy lia lịa như muốn ra hiệu gì đó.

Nhìn ánh mắt Văn Nhân Kiệt hai người không hiểu ý lão muốn gì, còn Tố Văn thì ngồi cạnh lão nên không nhận ra.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Một chút công phu của Trần bá bá, sợ không đủ để chỉ giáo hiền điệt nữ.

Tố Văn mỉm cười:

- Trần bá bá khiêm tốn quá, bằng hữu của nghĩa phụ, Văn nhi tin tưởng không một ai thân phận có thể

tâm thường.

Trần Ngự Phong cười lớn:

- Bội phục! Bội phục! Hiền điệt nữ huệ chất lan tâm, không biết có thể tháo bỏ mặt nạ để Trần bá bá được chiêm ngưỡng tiên dung.

Tổ Văn ngăn người chưa kịp nói gì, Văn Nhân Kiệt mỉm cười đỡ lời:

- Hải Đào huynh, nghĩa nữ của đệ vì bẩm sinh có khuyết tật trên mặt nên hẳn không có mặt nạ thì phải có khăn che mặt, đến cả kẻ làm nghĩa phụ này còn chưa một lần được thấy mặt thật, xin nhị vị thứ lỗi.

Vừa nói mắt lão vừa hấp háy mấy lượt.

Trần Ngự Phong và Tống Thiên Hành sớm nghi ngờ Kim phủ có biến cố, giờ nhìn thấy thái độ của Văn Nhân Kiệt như vậy càng đề cao cảnh giác.

Tổ Văn đẩy Văn Nhân Kiệt một cái nũng nịu:

- Nghĩa phụ!...

Rồi nàng nghiêm nghị nói:

- Bá bá, thúc thúc! Lễ vật của nhị vị có thể thực hiện bây giờ chứ!

Trần Ngự Phong xua tay:

- Không gấp gáp gì, lần này bá bá đến đây thế nào cũng lưu lại ít lâu, hiền điệt nữ có hứng thú thì hai ta sẽ dốc hết sức tài bồi.

Tổ Văn sáng mắt:

- Văn nhi đa tạ nhị vị.

Trần Ngự Phong cười lớn:

- Đa tạ thì không cần, hiền điệt nữ tiếp bọn này vài chai rượu tẩy trần là được rồi.

Tổ Văn mỉm cười nói:

- Văn nhi đã cho chuẩn bị rồi.

Chợt Trần Ngự Phong nghiêm mặt nói:

- Ủa, còn hiền điệt của ta ở đâu sao không thấy...

Văn Nhân Kiệt nói:

- Mười ngày trước đây nó dắt thê nhi về nhà nhạc gia rồi, công việc ở đây gần như đệ hoàn toàn giao phó cho Tố Văn.

Trần Ngự Phong gật gù tiếp:

- Theo chỗ Trần mỗ nhận thấy ở đây dường như xảy ra sự gì không bình thường, không biết lão đệ có thể nói ra nghe thử.

Văn Nhân Kiệt mỉm cười gượng gạo:

- Nơi đây quả có biến cố trọng đại, e hèm... Tố Văn, con thuật lại cho nhị vị thúc bá nghe đi.

Tố Văn gật đầu:

- Văn nhi tuân lệnh! Trần bá bá, Tuyết Sơn có một “Quảng Hàn cung” không biết Trần bá bá có nghe nói đến...

Trần Ngự Phong hơi nhíu mày:

- Có nghe nói sơ lược!

Tố Văn tiếp:

- Quảng Hàn cung cao thủ đông như kiến, Quảng Hàn cung chủ Nhiệm Khiếu Thiên mới đây định cấu kết với Nhất Thống môn mưu đồ độc bá võ lâm. Trần bá bá có nghe tin ấy không...

Trần Ngự Phong hơi sững người:

- Có chuyện đó sao... Bá bá chưa hề nghe qua!

Tố Văn chậm rãi tiếp:

- Trần bá bá chưa nghe qua nhưng nghĩa phụ đã chịu ảnh hưởng rồi. Bởi vậy lúc nãy nhị vị mới gặp phải cản trở ngoài cổng như vậy.

Trần Ngự Phong “ồ” lên một tiếng hỏi:

- Thì ra bọn giữa cửa ngõ ta là địch! Sao, sự thế thế nào hiền điệt nữ thuật rõ ta nghe thử...

Tố Văn tiếp:

- Việc này phải kể lại từ đầu bằng không Trần bá bá không hiểu hết được.

Dừng một chút để mọi người ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, nàng nói tiếp:

- Tai mắt Nhiễm Khiếu Thiên có ở khắp nơi, nghĩa phụ ẩn cư nơi đây bao nhiêu năm nay bỗng dưng bị lão phát giác ra. Khoảng năm ngày trước đây Nhiễm Khiếu Thiên sai một lão đầu kêu bằng cái gì mà “Kim Y thị giả” đến đây mời nghĩa phụ ra nhậm chức phó cung chủ Quảng Hàn cung. Lão còn nói rõ Cung chủ nhân mời, nếu không chịu thần phục về với Quảng Hàn cung thì cùng không thể sống yên được.

Trần Ngự Phong hừ lạnh:

- Quả thật lão xược! Vậy nghĩa phụ người định lẽ nào...

Tố Văn tiếp:

- Nghĩa phụ đương nhiên không chịu để chúng uy hiếp, mấy hôm nay người đóng cửa không tiếp khách, một mặt phát thư mời bằng hữu ngày xưa đến trợ lực.

Trong khi đó Văn Nhân Kiệt với Tống Thiên Hành cũng chẳng ngồi không.

Thì ra lão già Văn Nhân Kiệt cũng không tầm thường, lão giả vờ lúng túng đẩy cho Tố Văn thuật chuyện với Trần Ngự Phong còn lão thì dùng Phân môn công phu “Huệ Quang tâm ngữ” cùng Tống Thiên Hành mật đàm.

“Huệ Quang tâm ngữ” là một loại công phu thượng thừa của Phật môn, so ra còn cao hơn “Truyền âm nhập mật”. Bởi dùng “Truyền âm nhập mật” ít ra phải mấp máy môi, trong khi đó “Huệ Quang tâm ngữ” thì vọng âm đi ra bằng hai lỗ mũi. Thành thử hai người nói chuyện với nhau mà không bị Tố Văn phát hiện.

Văn Nhân Kiệt lên tiếng trước:

- Lão đệ, lão khiếu có điều cơ mật muốn nói, lão đệ ngồi nghe chớ để lộ mặt kinh ngạc!

Tống Thiên Hành sòng mắt dùng “Huệ Quang tâm ngữ” đáp:

- Xin tiền bối cứ nói, tiểu nhân đang lắng nghe đây!

Văn Nhân Kiệt thấy Tống Thiên Hành cũng biết dùng “Huệ Quang tâm ngữ”, lão thầm kính phục tiếp:

- Lão khiếu bị con yêu nữ này khống chế, tử tôn của lão khiếu bị chúng bắt đi, hiện giờ trong trang viện này toàn bộ đều là người của chúng.

- Xin tiền bối cho biết chúng muốn gì...

- Buộc lão khiếu gia nhập Quảng Hàn cung.

- Yêu nữ này có phải là thuộc hạ của Nhiễm Khiếu Thiên... ”

- Lão khiếu cũng nghi như vậy.

- Tiền bối, y đến đây bao lâu rồi...

- Mới mười hôm nay.

Tống Thiên Hành nghe nói động lòng, lúc đầu chàng đối với nữ lang này như có cảm giác quen thuộc, giờ càng chắc chắn thêm giả định của chàng về lai lịch nhân vật này.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Hiện thời Quảng Hàn cung có những ai ở đây...

- Hai Kim Y thị giả, hai Ngân Y thị giả và chừng vài chục nam nữ đệ tử. Lát nữa chúng mang thức ăn lên, nhị vị cứ ăn uống tự nhiên, nhưng đề phòng có độc. Đồng thời phải giả vờ trúng độc dụ chúng vào trong, lão đệ tìm cơ hội nhắc nhở Hải Đào huynh giùm lão khiếu.

Tống Thiên Hành lấy tay che miệng ho khẽ, đồng thời hỏi tiếp:

- Sau khi trúng độc thì triệu chứng thế nào...

- Mặt trắng như tờ giấy, không đề tụ chân khí được, cứ cách sáu thời thần phải dùng thuốc giải một lần.

- Văn bối rõ rồi! Sau đó thì sao...

- Mạng già của lão khiếu sống chết không đáng kể, nhưng hương hỏa của Văn Nhân gia không thể tuyệt ở đây, lão đệ hiểu lão khiếu không...

Tống Thiên Hành khẽ gật đầu:

- Văn bối hiểu. Tiền bối cứ yên tâm, văn bối sẽ cùng Trần tiền bối tìm phương pháp...

Hai người mật đàm đến đây thì Tố Văn thuật chuyện cho Trần Ngự Phong cũng đến hồi kết thúc. Vừa khéo có một đứa tiểu ty đến báo rượu thịt đã chuẩn bị xong.

Trong khi đó Tống Thiên Hành tranh thủ báo lại cuộc mật đàm của chàng và Văn Nhân Kiệt. Trần Ngự Phong nghe xong cũng dùng “Huệ Quang tâm ngữ” hỏi lại:

- Người định ứng phó thế nào...

Tống Thiên Hành nói:

- Theo ý Thiên Hành nên ưu tiên số một cho việc giải cứu tử tôn nhà Văn Nhân.

Trần Ngự Phong giả cách cúi đầu trầm tư để tránh ánh mắt soi mói của Tố Văn.

Bồng nàng mỉm cười hỏi:

- Nhị vị có điều gì đang lo nghĩ vậy...

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Ta đang lo rượu nhà không đủ bá bá cùng thúc thúc uống đến say.

Tố Văn mỉm cười:

- Phần đó nhị vị chớ lo, không đủ thì Văn nhi sẽ cho mua thêm.

Trần Ngự Phong và Tống Thiên Hành khéo giả bộ nên không để lộ chút sơ hở nào.

Tố Văn thầm mừng diệu kế sắp thành.

Trong khi đó bọn nhân gia đã chuẩn bị rượu thịt bưng lên, nhưng “Cấp Thời Vũ” Văn Nhân Kiệt thân làm chủ nhà mà mặt ủ mày ê chùng như mang nặng tâm sự.

Tố Văn sợ thần sắc của lão làm bọn Trần Ngự Phong nghi ngờ nên lén ngắt lão mở cái miệng nói bô bô:

- Nghĩa phụ, yến đã dọn xong, nghĩa phụ còn chưa chịu mời khách nhập tiệc.

Văn Nhân Kiệt uể oải đứng dậy:

- Nào chút rượu nhạt bất thành kính ý, mời nhị vị nhập yến.

Trần Ngự Phong cười lớn:

- Lão đệ khách sáo quá, rượu thịt của Kim phủ. Xứ này còn thua ai nữa. Nào Trần Cang qua đây!

Tống Thiên Hành cũng cười ha hả nói:

- Phận hèn mọn như tại hạ có dám đâu cầu cao lương mỹ vị, được dùng tiệc với rượu thịt như vậy, nói không sợ các vị cười, dù có độc dược Trần Cang này cũng cam tâm.

Tố Văn nhìn thật sâu vào ánh mắt Tống Thiên Hành nói:

- Trần thúc thúc, biết đâu trong rượu có độc thật, Trần thúc thúc có sợ không...

Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Tại hạ một thân một mình không có gì vướng bận, chỉ cần được uống thỏa thê một bữa thì dù trong rượu có độc được cũng chẳng hà chi.

Dứt lời chàng nâng ly tiếp:

- Trần Cang xin mượn hoa hiến Phật, mời chư vị một ly!

Dứt lời ngửa cổ uống cạn.

Không khí bữa yến sôi động hẳn lên, chủ khách chén tạc chén thù, ăn uống, cười nói ra chiều thân thiện.

Thực tế Tống Thiên Hành và Trần Ngự Phong tranh thủ dùng “Huệ Quang tâm ngữ” trao đổi bàn luận kế sách.

Nhìn bên ngoài thì bữa yến tẩy trần này cho Trần Tống nhị nhân thập phần vui vẻ, kỳ thực bên trong còn căng thẳng hơn lúc Lưu Bang phó Hồng Môn yến nữa.

Yến được mấy tuần thì kế sách của Trần Ngự Phong và Tống Thiên Hành cũng vừa định xong. Trong khi đó Tống Thiên Hành quan sát Tố Văn châm rượu cho mọi người, chàng bỗng phát hiện ra một điều đủ chứng thực lai lịch của đối phương.

Bỗng thấy sắc mặt Trần Ngự Phong trắng tái mồ hôi đọng thành giọt như hạt đậu trên thái dương, nhìn lại tình trạng Tống Thiên Hành cũng không khá gì hơn, lão vội nhíu mày lắc đầu kêu lên:

- Rượu này... sao mạnh dữ vậy cà...

Tống Thiên Hành kêu lớn:

- Không xong rồi, rượu có độc.

Tố Văn bật cười khanh khách nói:

- Không sai, rượu quả có độc! Đáng tiếc người phát hiện ra quá trễ.

Văn Nhân Kiệt nổi giận mắng:

- Con tiện tỳ! Người gia hại lão phu chưa đủ sao mà còn hãm hại đến cả bằng hữu của ta!

Giọng Tố Văn lạnh như băng:

- Lão già người liệu hồn, đây không phải là chỗ người có thể thị uy với ta!

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Hai người diễn kịch khéo lắm.

Trần Ngự Phong nhíu mày nói:

- Văn Nhân lão đệ, việc này là thế nào đây...

Văn Nhân Kiệt gượng cười nói:

- Hải Đào huynh thứ tội.

Tố Văn quét mắt ngắt lời lão:

- Câm miệng!

Rồi nàng quay ra cửa:

- Người đâu!

Hai lão nhân áo vàng bước vào, một người cười hỏi:

- Cô nương đã đắc thủ rồi.

Tố Văn mỉm cười nói:

- Hai vị này công lực không kém hơn Văn Nhân đại hiệp, đây quả thật là kỳ công ngoài dự liệu của ta.

Một lão nhân mỉm cười hỏi:

- Nhị vị đây đã đồng ý gia nhập bản cung rồi...

Tố Văn lắc đầu:

- Cái đó thì chưa.

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đi Tây Khang

Kim y lão nhân gật lẹ:

- Được! Còn thứ hai...

Tống Thiên Hành nói:

- Thứ hai, truyền lệnh tới tất cả môn hạ của Quảng Hàn cung hiện có mặt ở Thành Đô, trong khi Tống mỗ còn có mặt ở đây không được đến quấy nhiễu.

Kim y lão nhân gật:

- Được. Nhưng lão phu nói trước, lão phu chỉ có thể khuyến cáo chứ không đủ thẩm quyền hạ lệnh!

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Người chỉ cần thông báo, còn nếu tên nào muốn chết cứ việc tìm đến!

Kim y lão nhân nói:

- Còn điều thứ ba không...

- Còn, nhắc lời với Nhiễm Khiếu Thiên, trong mười ngày nữa Tống mỗ sẽ đăng môn thăm viếng, không cần lão phải sai bọn lâu la ngăn đường cản lối. Được rồi, người có thể mang bọn thủ hạ rút lui!

Kim y lão nhân chỉ Huyền Chân Tử:

- Còn vị đạo trưởng này.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Người của Thanh Thành phái phải giao lại cho Thanh Thành phái!

Kim y lão nhân giải huyệt cho bọn thủ hạ xong mỗi người ôm một tử thi lặng lẽ biến mất.

Lúc này Tống Thiên Hành mới nhìn Huyền Chân Tử nói:

- Các hạ chịu khó một chút...

Vừa nói vừa điếm nhanh mấy huyết đạo của lão.

Tiếp đó mọi người dùng cỗ xe của bọn Quảng Hàn cung để lại về Kim phủ. Tới nơi đêm đã quá canh hai.

Đêm đó Ngô Chân Tử dùng khoái mã cấp tốc di lý về Thanh Thành. Đồng thời nói rõ nội nhật ngày hôm sau sẽ trở lại.

Đêm đó Văn Nhân Kiệt mở yến khoản đãi mọi người.

Trong bữa tiệc Trần Ngự Phong nói với Tống Thiên Hành:

- Tống lão đệ, tính ra lão ni cô cũng sắp đến đây, dù sao cũng trễ mất hai ngày thôi thì ở đây chờ lão ni cô tới hiệp đoàn cùng đi.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Thiên Hành xin theo sự an bài của tiền bối.

Ăn uống nói cười một lúc bỗng Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Trần tiền bối, có một việc Thiên Hành muốn thỉnh giáo.

Trần Ngự Phong nhướng mày hỏi:

- Người cần hỏi điều chi...

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm một lát:

- Về quan hệ giữa Tuyết Sơn thần ni và Nhiễm Khiếu Thiên.

Trần Ngự Phong trầm ngay nét mặt, lão nhẹ thở dài rồi từ từ nói:

- Hai người bọn họ quả thật là hai con rối đáng thương trong bàn tay tạo hóa!

Dừng một lát lão lại cất giọng u hoài tiếp:

- Giang hồ xưa nay biết bao sóng gió nhưng tựu trung chỉ vì hai chữ danh và tình mà ra.

Bỗng lão nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Lão đệ, chữ tình cũng như nước, nước chở thuyền đi mà nước cũng nhận chìm thuyền. Người tuổi còn trẻ, phải cẩn thận với nó lắm lắm!

Tống Thiên Hành đỏ mặt cúi đầu, giọng Trần Ngự Phong bỗng xa vời tiếp:

- Xưa kia có hai chàng tráng sĩ đều đem lòng yêu mến một cô nương xinh đẹp, còn vị cô nương kia đối với hai chàng đều có hảo cảm như nhau, một trong hai chàng tráng sĩ tính tình hào phóng, nghĩ sao nói vậy. Còn người kia thì ngược lại, lòng yêu mến đối với vị cô nương kia mãi ấp ủ trong lòng không dám nói ra. Kết quả hiển nhiên vị cô nương trao tình cho chàng tráng sĩ nhiệt tình nọ. Họ kết thành đôi bạn sóng vai hành hiệp giang hồ làm không biết bao nhiêu nam nữ giang hồ đem lòng ganh tức. Còn chàng tráng sĩ rụt rè kia thất tình sinh hận, khi biết hai người thành hôn, gã viết một bức thư tuyệt tình cho vị cô nương rồi lẳng lẽ bỏ đi...

Lão dừng lại như để hồi ức chuyện dĩ vãng của chính mình.

Chờ một lúc lâu Văn Nhân Kiệt mỉm cười nói:

- Mãi mê nghe chuyện đời xưa, rượu thịt nguội lạnh hết rồi! Bậy đâu, mau dọn...

Trần Ngự Phong như bừng tỉnh khỏi dòng hồi ức, xua tay nói:

- Lão đệ, không cần nữa, cho dọn bàn mang trà lên được rồi!

Gia nhân dọn bàn, bưng trà lên.

Trần Ngự Phong từ từ kể tiếp:

- Có lẽ ông trời xanh sinh lòng đố kỵ, đôi trai tài gái sắc thành hôn không lâu thì chàng trai bị kẻ thù ám toán vong mạng. Vị cô nương đau buồn trở về nhà mới thấy bức thư tuyệt tình kia. Đại khái trong đó có đoạn nói, chàng trai thất tình nọ nói nhất định sẽ tìm được người đẹp hơn nàng gấp bội. Thế là sâu cẳng sâu, nàng thì phải quy y.

Trần Ngự Phong hớp một ngụm trà, thấm giọng rồi kể tiếp:

- Khoảng mười năm sau đó, giang hồ bỗng nổi lên một tên đại tặc hoành hành, nam bắc mười ba tỉnh, bao nhiêu con gái nhà lành đều bị hủy hoại dưới tay y. Không những dương kim võ lâm không ai trị nổi y, mà cả hình dáng y ra sao cũng không ai biết. Rồi có một ngày vị cô nương đã xuất gia kia gặp được tên đại tặc ấy, hóa ra y chính là tình nhân của nàng ngày nào. Với tội hành của y chết vạn lần y cũng chưa đủ đền, mà vị ni cô cũng thừa sức giết y. Nhưng vì chút tình ngày cũ lại nữa y đi vào con đường tà đạo nàng cũng có ít nhiều trách nhiệm, nên không đành giết y, chỉ dùng ba chế ước để ngăn y tiếp tục tác ác, thứ nhất y được quyền mang theo thê thiếp cùng thủ hạ nhưng cấm tiệt không được hại con gái nhà lành. Thứ hai, suốt đời không được bước chân ra khỏi Tuyết Sơn. Thứ ba, vị ni cô ấy cũng suốt đời chôn thân ở Tuyết Sơn để tạ lỗi, kỳ thực đó cũng là một cách giám sát y.

Trần Ngự Phong kể đến đây rồi im lặng thật lâu, sau lão không kể tiếp nữa. Tề Kim Cang sốt ruột hỏi:

- Rồi sau đó thế nào...

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Sau đó thì... thì chờ “hạ hồi phân giải”!

Tống Thiên Hành nhú mày nói:

- Không ngờ chuyện này lại có nhiều gút mắc như vậy.

Trần Ngự Phong trầm ngâm nói:

- Còn nhiều khúc mắc mà lão đệ ngươi còn không ngờ được. Nhiễm Khiếu Thiên chính là thân phụ của Nhiễm Thu Sương, Cung chủ Vạn Kiếp ma cung...

- Vậy ra Thiên Hành với Nhiễm Khiếu Thiên hãy còn có ân oán với nhau.

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Đúng vậy, ngày trước Vũ Nội song tiên liên thủ tiêu diệt Vạn Kiếp ma cung, việc này còn ai không biết, nếu không có lão ni cô trấn áp thì Nhiễm Khiếu Thiên đã sớm tìm Vũ Nội song tiên thanh toán rồi.

Dừng một hồi lão thở dài nói:

- Đêm đã quá canh ba, chuyện cũng đã kể xong, mọi người cũng nên nghỉ ngơi.

* * * * *

Sáng hôm sau, Tề Kim Cang làm hướng đạo cho Tống Thiên Hành du lãm những thắng cảnh phụ cận thành Đô Thành. Canh Tư đêm đó Ngô Chân Tử từ Thanh Thành về tới Kim phủ. Ngày hôm sau nữa Tuyết Sơn thần ni theo ám hiệu của Tống Thiên Hành lần đến Kim phủ họp mặt.

Tuyết Sơn thần ni sau khi nắm bắt tình hình xảy ra ở Thành Đô liền nhận định Nhiễm Khiếu Thiên làm như vậy chẳng qua muốn quần hùng chậm bước để lão có thời gian luyện thành công phu tà độc, đồng thời bà còn cho rằng Từ Quân Lượng và Lữ Dao Hồng có thể cũng đang trên đường đi Đại Tuyết sơn. Thế là quyết định ngay đêm đó lập tức khởi hành.

Sau khi bí mật an trí gia thuộc của Văn Nhân Kiệt mọi người nhắm Tuyết Sơn tiến phát.

Tề Kim Cang tự xưng là Thổ địa xứ này bảo đường lên Tuyết Sơn có thể đi đường tắt, đường xá hơi khó đi nhưng ít nhất có thể rút ngắn một ngày đường, đối với những tay tuyệt đỉnh cao thủ này thì đường xá hiểm trở đâu đáng ngại.

Đại Tuyết sơn là vùng núi non hiểm trở thuộc miền Đông tỉnh Tây Khang. Thủ phủ của Tây Khang là Khang định, còn gọi là Đa Tiểu Lô, nằm trên cao nguyên Tuyết Sơn.

Từ Thành Đô đến Tuyết Sơn dù đi đường tắt cũng có trên bốn trăm dặm, lại phải xuyên qua hẻm núi rừng cây, mặc dù người nào cũng có kinh công thượng thừa nhưng nỗi gian nan cũng đủ mọi người mệt mỏi.

Nửa đêm mọi người đã lọt vào vùng rừng núi, đến đây tất cả ngựa đều phải gửi lại, mọi người nghỉ ngơi chờ trời sáng tiếp tục đang trình.

Thoắt cái trời đã rạng sáng, quần hiệp giở lương khô ra ăn chuẩn bị lên đường bỗng nghe những tiếng bước chân nhộn nhịp, nghe kỹ ra thì có bốn người không biết võ công.

Còn sớm như vậy mà bốn người này đi đâu... Không có lý họ đi sẵn mà phải khởi hành sớm như vậy...

Tuyết Sơn thần ni ra hiệu mọi người không được đứng dậy, may mà thạch động chỗ quần hiệp nghỉ chân cách khá xa lối mòn nên không bị phát giác.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, lại nghe tiếng kéo kẹt tựa như có người gánh vật gì không phải nhẹ.

Trong sương sớm mờ xuất hiện bốn tên hán tử, gã đi đầu quảy chiếc gánh xem ra khá nặng, ba gã còn lại đều đi tay không.

Tống Thiên Hành hạ giọng thông báo:

- Bốn người thương khách bình thường, nhưng chúng đi cùng hướng với bọn ta.

Tề Kim Cang nhíu đôi mày rậm:

- Vậy thì kỳ rồi, con đường này xưa rày không có dân thường qua lại.

Bỗng nghe gã đại hán quảy gánh vừa thở vừa nói:

- Đối gánh thôi, mệt rồi.

Nghe giọng gã rặt vùng Tứ Xuyên.

Một tên khác cười ha hả nói:

- Còn có một chút nữa mà cũng làm biếng!

Một tên khác:

- Thôi, thôi! Hai con quỷ lười đừng nạnh nhau nữa, đưa đây. May mà mỗi tháng có một lần thôi đó.

Tiếng bước chân cùng tiếng cười càng lúc càng xa, nhưng vẫn còn nghe văng lại những câu đứt đoạn cái gì: dưới tuyết cốc... lão quý... nhất là đáng đời...

Rõ ràng những tên này do các nhân vật võ lâm thuê làm việc gì đó.

Tống Thiên Hành tuổi trẻ hiếu kỳ, nhìn Tuyết Sơn thần ni nói:

- Thiên Hành đi xem thử chúng đang giở trò gì...

Tuyết Sơn thần ni nhú mày định ngăn lại, nhưng không biết nghĩ thế nào bà gật đầu:

- Tiểu thí chủ đi xem rồi lập tức trở lại báo cáo, không được tự ý sinh sự.

Tống Thiên Hành dạ một tiếng phóng đi, Tuyết Sơn thần ni nói với theo:

- Thí chủ không cần quay lại, bọn ta từ từ theo sau.

Tống Thiên Hành thoắt cái đã bắt kịp nhóm người kia, cố ý bước chân thật nặng thở hào hển:

- Cuối cùng cũng gặp được người đồng hành, chắc là đi không sai...

Bốn người nghe tiếng đều dừng bước quay đầu lại, một tên cất tiếng hỏi:

- Tướng công đi đâu mà một mình giữa rừng như vậy...

Tống Thiên Hành vừa thở vừa nói:

- Tại hạ đi Đà Tiễn Lô.

Một tên có vẻ già dặn quan sát chàng một lúc rồi nói:

- Công tử coi bộ yếu đuối lại có thể một mình đi trong rừng như vậy nếu không bị hổ vồ thì cũng ngã xuống vực mà chết không đi được đâu.

Tống Thiên Hành đến giờ mới thấy rõ bốn người đều là nông phu chân chất, nghe nói vậy chàng tái mặt hỏi:

- Vậy... vậy phải làm sao... Các vị... cho... cho ta đi với...

Bốn tên nhìn nhau lắc đầu, một tên nói:

- Không phải bọn này xấu bụng nhưng vì có người cản dặn phải giữ bí mật, nên không thể mang công tử cùng đi, nếu công tử chờ được thì chờ ở đây, khoảng đúng Ngọ bọn này sẽ quay lại dẫn công tử ra quan

đạo, từ đó có thể dùng xe mà đi.

Tống Thiên Hành mừng rỡ gật lia lia:

- Được! Được! Chư vị mau trở lại...

Bốn tên đồng gật đầu rồi quay mình bước đi.

Tống Thiên Hành chờ nhóm Tuyết Sơn thần ni bắt kịp mới kể lại mọi việc, xong chàng nhận xét:

- Bốn tên này có vẻ thật thà, nếu bức hỏi chúng nhất định không trả lời, chi bằng ta cứ theo sau xem thế nào...

Mọi người đồng tình, thế là quần hiệp chậm rãi theo sau một khoảng xa xa. Mãi đến giờ thì bốn tên nông phu mới tới chỗ cần đến.

Bốn tên dừng lại trước một tuyệt cốc, sau đó lấy từ trong gánh ra một sợi thừng dài ròng hai chiếc gióng xuống tuyệt cốc, chừng như có người chờ sẵn lấy cái giỏ ấy, một lát sau chúng thu dây lên rồi chuẩn bị ra về.

Nhưng chúng vừa quay lại đã thấy Tống Thiên Hành đứng sừng sững ở đó tự bao giờ, cả bọn đều tái mặt đứng chết sững, tên già dặn nhất trong bọn kịp lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Người... người là người hay là ma...

Tống Thiên Hành mỉm cười dịu giọng nói:

- Giữa thanh thiên bạch nhật làm sao có ma được... Tại hạ là người luyện võ công có mấy điều muốn hỏi các vị.

Chàng vừa nói vừa lấy ra một thỏi vàng nặng chịch cầm nơi tay.

Tên nông phu tươi ngay nét mặt hỏi:

- Công tử muốn hỏi điều chi...

Tống Thiên Hành chỉ xuống cốc:

- Ai bị nhốt bên dưới cốc... Ai nhờ các vị bỏ đồ xuống cốc... Chỉ cần trả lời cho thật, mỗi người sẽ được thưởng một nén vàng ròng.

Tên kia hí hửng nói:

- Công tử, tên dưới là một kẻ đại xấu.

- Người làm sao biết y là kẻ đại xấu...

- Cái đó do người thuê chúng tôi mang thức ăn đến đây nói.

Tống Thiên Hành khẽ cau mày:

- Người đó đáng mạo thế nào...

- Người đó thâm thấp, bụng to bè, có gương mặt màu như nén vàng trong tay công tử vậy.

Tống Thiên Hành rúng động:

- Lúc ấy hẳn nói thế nào...

- Vị khách ấy nói người bị nhốt dưới cốc kia là một người bại hoại. Nhưng lại là thân thích của hẳn, vì sợ người kia ra ngoài hại người nên hẳn cực chẳng đã phải đem nhốt xuống cốc, nhưng để người kia khỏi chết đói, vị khách đưa rất nhiều bạc mỗi tháng một lần bốn đứa chúng tôi mang thức ăn đem đến...

Tống Thiên Hành nhíu mày:

- Việc này diễn ra được bao lâu rồi...

- Chừng hơn nửa năm nay!

Tống Thiên Hành quay nhìn quần hiệp nói:

- Thiên Hành xuống dưới đó xem thử coi sao...

Tên nông phu xua tay lia lịa nói:

- Không được. Không được đâu. Cốc sâu không thấy đáy. Xung quanh lại toàn là đá trơn tuột, không có cách gì leo xuống được đâu.

Tống Thiên Hành đến bên miệng cốc nhìn xuống quả thật thành cốc đá nhẵn như gương bên dưới sương mù lờn vờn không nhìn thấy đáy.

Tống Thiên Hành đề tụ chân khí nói:

- Vị bằng hữu nào ở dưới cốc có nghe tại hạ nói không...

Bên dưới có giọng nói giận dữ vọng lên:

- Ai là bằng hữu của ngươi...

Giọng nói trầm hùng chứng tỏ là một tay cao thủ nội công thâm hậu.

Tống Thiên Hành nói:

- Các hạ. Tại hạ đến đây vì hảo ý muốn giúp các hạ. Các hạ có thể cho biết danh hiệu...

Có tiếng hừ lạnh:

- Lão phu ra thân thể này không còn mặt mũi báo danh báo hiệu với người. Còn hảo ý người lão phu không dám nhận.

Dừng một lát người bên dưới bỗng dịu giọng hỏi:

- Người đi cùng với mấy tên đưa đồ đến đây hay sao...

- Không phải! Bọn tại hạ trên đường đến Tây Khang, gặp bọn người khả nghi nên theo dõi đến đây.

Bên dưới có tiếng “à” rồi nói:

- Nghe giọng nói người thấy chân khí sung mãn chắc là võ lâm cao thủ, người báo danh hiệu ta nghe thử.

Tống Thiên Hành khiêm tốn:

- Tại hạ mạt học hậu tiến, nói ra chỉ sợ các hạ không biết mà thôi.

Dừng một lát không thấy đối phương có phản ứng gì chàng tiếp:

- Tại hạ họ Tống thảo tự Thiên Hành...

Giọng người kia ra chiều kích động:

- Tống Thiên Hành... Người là đồ đệ của Thanh Hư thượng nhân...

Tống Thiên Hành kinh dị:

- Tiên bối... tiên bối là ai thứ cho Thiên Hành không nhận ra...

Bỗng giọng nói bên dưới lạnh như băng:

- Không phải! Không phải rồi! Người mau kêu tên nghiệt đồ của ta đến đây nói chuyện.

Lời nói của lão chứng thực giả thiết trong lòng Tống Thiên Hành, không ngăn được chàng buột miệng thốt:

- Tiên bối là Trường Xuân sư bá...

Giọng bên dưới lạnh như băng:

- Còn làm bộ hỏi nữa, mau kêu Từ Quân Lượng đến đây!

Tống Thiên Hành chấn động run giọng nói:

- Tạ ân trời đất cho Thiên Hành gặp được sư bá ở đây.

Dường như cảm nhận được mức độ thành khẩn qua giọng nói Tống Thiên Hành.

Trường Xuân chân nhân dịu giọng nói:

- Người thật sự ngẫu nhiên gặp được mấy tên kia...

Tống Thiên Hành cung kính đáp:

- Thừa phải, đồng hành với Thiên Hành còn có Tuyết Sơn thần ni, Thanh Thành phái tiền nhiệm Chưởng môn nhân...

Trường Xuân chân nhân ngắt lời:

- Sao... Có Ngộ Chân Tử nữa, người mau kêu lão tới đây... Ừa! Các người đi đâu vậy...

Ngộ Chân Tử lớn tiếng nói:

- Lão Trường Xuân mũi trâu chớ nóng lòng, chờ lên đây rồi hãy nói.

Trường Xuân chân nhân mừng rỡ:

- Quả đúng lão Ngộ Chân Tử!

Tống Thiên Hành lấy dây ròng xướng kéo Trường Xuân chân nhân lên, mọi người tay bắt mặt mừng, giới thiệu song phương với nhau, tiếp đó giới thiệu sơ lược tình hình giang hồ nửa năm trở lại đây, đồng thời nói rõ mục đích chuyến đi.

Trường Xuân chân nhân mới đem chuyện lão bị Từ Quân Lượng bắt nhốt.

Khoảng nửa năm trước đây lão vì luyện linh dược, nhưng còn thiếu mấy vị chủ dược.

Trong khi lão vân du khắp chốn để tìm thuốc thì Từ Quân Lượng nói ở đây có một dãy kiếm chi, nhưng vì chàng không rành nên yêu cầu lão tới nơi xem thử.

Thế là lão bị chàng đánh một chưởng lộn luôn xuống cốc.

Mãi mê kể chuyện một lúc lâu, mọi người không hay trời đã quá ngọ, lấy lương khô ra ăn xong rồi nhắm Đại Tuyết sơn tiến phát.

Để tránh tai mắt của kẻ địch, Trường Xuân chân nhân đành hóa trang thành một tiểu đạo sĩ, giả thành sư điệt của Ngô Chân Tử.

* * * * *

Hoàng hôn ngày hôm sau, quần hiệp đã đến cao nguyên Đà Tiễn Lô. Với cước trình của quần hiệp từ đây đến Quảng Hàn cũng chẳng qua hai thời thần đã tới nơi. Vậy nên Tuyết Sơn thần ni đề nghị ngủ lại ở Định Khang một đêm. Thế là quần hiệp ngủ lại ở Cao Khang khách sạn.

Trời vừa hoàng hôn, mở cửa sổ Khang Định hà đã hiện ra trước mắt, xa xa núi cao chớn chở quả thật là cảnh viễn sơn cận thủy đẹp không bút nào tả xiết.

Quần hiệp chỉ có một mình Tống Thiên Hành lần đầu tiên đến Tây Khang nên không ngớt xuýt xoa khen đẹp.

Quần hiệp còn chưa kịp nghỉ ngơi đã nghe phía trước có tiếng quát tháo:

- Không được! Phật gia muốn ở chỗ nào thì dù hoàng đế cũng phải nhượng chớ đừng nói mấy tên thảo dân.

Tề Kim Cang nhìn Tống Thiên Hành cười:

- Sắp có việc làm rồi.

Tống Thiên Hành nhượng mào:

- Đã mở khách sạn thì không sợ gì ai!

Trần Ngự Phong trầm tư:

- Mấy người này xưng là Phật gia nếu không phải là người của Hồng giáo thì cũng là Hoàng giáo, xem ra chắc câu kết với Nhiệm Khiếu Thiên mà đến...

Bỗng lại nghe tiếng quát:

- Khỏi, không lộn xộn gì nữa hết!

Nghe có tiếng phân trần:

- Phật gia, bên trái cũng có một độc viện..

Lại nghe tiếng quát:

- Vậy thì người đi bảo chúng dời ra bên trái!

Chỉ nghe tiêu nhị vâng dạ rồi rít.

Ngộ Chân Tử thở dài:

- Ăn nói như vậy thật nhục nhã cho những người xuất gia.

Tống Thiên Hành cũng nhú mào muốn nói rồi lại thôi.

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Lữ Điểm Thi Tài

Ngoài khách sảnh đã nghe giọng tên tiểu nhị lấp bắp:

- Chư vị quan khách, xin thương tiểu nhân, dời... dời sang độc viện bên trái.

Trần Ngự Phong nói:

- Những người đó là ai vậy...

- Dạ thưa. Các vị đại sư của Hoàng giáo từ La Sa tới.

Trần Ngự Phong nhìn quần hùng:

- Các vị có cao kiến gì...

Tề Kim Cang lớn tiếng:

- Bọn Lạt ma của Hoàng giáo tuy không phải dễ chọc nhưng chúng ta cũng không nên sợ làm mất oai phong của võ lâm Trung Nguyên.

Tống Thiên Hành phụ họa:

- Thiên Hành cũng đồng ý với ý kiến Tề tiên bối.

Tuyết Sơn thần ni cũng mỉm cười gật đầu:

- Bần ni cũng đồng ý, lão ngoan đồng lo chuyện này đi.

Trần Ngự Phong mỉm cười quay sang tiểu nhị:

- Tiểu nhị ca, ngươi không cần lo việc ở đây nữa, mọi việc có bọn ta gánh vác.

Bên ngoài nghe tiếng quát tháo:

- Đồ khốn! Còn chưa chịu ra đây!

Tên tiểu nhị nghe quát lúnh quýnh không biết chạy đằng nào, Trần Ngự Phong chỉ cửa sau nháy mắt ra hiệu cho hắn đi khỏi, sau đó lão quay sang Tống Thiên Hành:

- Lão đệ! Đi với ta chứ!

Khi hai người bước ra ngoài thì vừa hay đụng phải một tên hoàng y phiên tăng, thân hình cao lớn bước vào tiểu viện, theo sau y còn sáu tên phiên tăng rất một màu áo vàng.

Tên trung niên phiên tăng hơi ngạc nhiên:

- Sao chỉ có hai người ra thôi... Các người cũng có bảy người kia mà...

Bảy tên hoàng y phiên tăng đã xếp thành hình chữ nhất trước mặt hai người.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Còn năm vị nữa sẽ ra sau!

Trên trung niên phiên tăng mỉm cười:

- Vậy mới phải, Trung Nguyên các người có câu “thức thờ vụ giả vi tuần liệt” mà!

Trần Ngự Phong nói:

- Ai nói với người là ta định nhường phòng mà người nói vậy...

Gã phiên tăng nổi giận:

- Hảo tiểu tử, dám gheo gan Phật gia!

Tống Thiên Hành nhíu mày, Trần Ngự Phong khoát tay ngăn lại, mỉm cười nói:

- Muốn nhường phòng cũng được, nhưng phải nói chuyện cho giống con người một chút sau đó mới thương lượng.

Gã phiên tăng gầm lớn:

- Hảo tiểu tử, dám mở miệng mắng người!

Vừa quát gã vừa múa chưởng đập tới, nhưng chưởng thế vừa xuất đã thấy lão phiên tăng tuổi lớn nhất quát lớn, đồng thời nói luôn một tràng tiếng lạ hoắc.

Gã trung niên phiên tăng dừng tay tức thì, đồng thời cung kính nói mấy câu với lão phiên tăng sau đó quay sang Trần Ngự Phong hỏi:

- Tôn giá cũng là người tu hành... Xin báo danh hiệu...

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Tại hạ có thể coi là một nửa người của giang hồ, bởi vậy danh hiệu báo ra sợ đại hòa thượng các vị cũng không biết.

Dừng một lát lão chậm rãi tiếp:

- Các vị từ Bồ Đạt La cung tới...

Gã phiên tăng trung niên gật đầu.

Trần Ngự Phong hỏi:

- Các vị là khách mới của “Băng Phách thần quân” Nhiễm Khiếu Thiên...

Lão phiên tăng lại gật đầu.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Các vị thân phận thế nào trong Bồ Đạt La cung...

- Tam tôn giả, Tứ kim cang.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Ca Ma, Ca Lam, Ca Diếp tam tôn giả là những tuyệt đỉnh cao thủ công lực chỉ kém Cung chủ. Tứ đại kim cang cũng là những nhân vật xuất chúng. Nhiễm Khiếu Thiên có thể mời được những trợ thủ như vậy thật đáng tự hào.

Gã trung niên phiên tăng xám mặt dùng Tạng ngữ dịch lại, cả sáu tên còn lại đều biến sắc.

Trần Ngự Phong mỉm cười tiếp:

- Xin hỏi các vị có thể giới thiệu để tại hạ được chiêm ngưỡng!

Hắn dịch lại lời nói Trần Ngự Phong, chỉ thấy lão phiên tăng gật đầu.

Gã chỉ lão phiên tăng giới thiệu:

- Ca Ma tôn giả, Ca Lam tôn giả, Ca Diếp tôn giả, Đa Tỷ kim cang, Đại Đầu kim cang, Thần Lực kim cang.

Sau cùng gã chỉ vào ngực tiếp:

- Đại Lực kim cang.

Trần Ngự Phong cười lớn:

- Vạn hạnh! Vạn hạnh! Quả nhiên nghe danh không bằng thấy mặt. Tại hạ cũng xin giới thiệu, tại hạ là Trần Ngự Phong chắc đại hòa thượng chưa nghe qua. Còn vị này là Tống Thiên Hành.

Đại Lực kim cang hơi giật mình:

- Người là “Hảo hảo tiên sinh” Tống Thiên Hành...

Tống Thiên Hành mỉm cười hỏi:

- Đại sư không tin...

- Tin lắm! Tin lắm! Nhưng... các người đến đây làm gì...

Bỗng nghe Ca Ma tôn giả nói mấy câu, Đại Lực kim cang quay lại dịch:

- Tôn giả nói những hiểu lầm lúc nãy, chờ đến Quảng Hàn cung sẽ thanh toán dứt điểm.

Trần Ngự Phong vuốt râu nói:

- Vậy cũng được nhưng tại hạ thấy nếu các vị muốn bọn này nhượng phòng cũng có thể thương lượng được.

Đại Lực kim cang ngó người:

- Nghĩa là sao...

Trần Ngự Phong nghiêm nghị nói:

- Quý giáo với Trung Nguyên lâu nay không ai xâm phạm đến ai thì tội gì phải nghe xúi giục của Nhiễm Khiếu Thiên mà vướng vào vòng thị phi của võ lâm Trung Nguyên. Người bảo với tôn giả, nếu đồng ý rút lui trước khi xung đột để khỏi mất hòa khí đôi bên thì ta sẽ nhượng độc viện này, đồng thời thiết tiệc tẩy trần mời các vị.

Sau một hồi nói chuyện với nhau bằng Tạng ngữ, Đại Lực kim cang quay lại nói:

- Thật đáng tiếc, tôn giả nói đã nhận lời hứa của Nhiễm Khiếu Thiên nên không thể thất ước, thịnh tình của tôn giả xin tâm lãnh.

Trần Ngự Phong cười nhạt:

- Tại hạ đây tiên dụng lễ, hậu dụng binh, nếu song phương không thể hòa hảo trước sau gì cũng không tránh khỏi xung đột, thôi thì giải quyết ở đây cũng được.

Đại Lực kim cương biến sắc, nói:

- Họ Trần kia, người đừng tưởng bọn ta sợ người.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Hoàng giáo oai trùm Tây Tạng, tại hạ nào dám có ý đó.

Đại Lực kim cương quay lại nói một hồi, Thần Lực kim cương lớn bước đi ra khỏi hàng nói thôi một hồi.

Trần Ngự Phong chưa kịp hỏi xem đối phương nói gì thì chiếc chưởng to bè của gã đã nhắm ngực lão kích tới.

Gã này lấy hiệu “Thần Lực” lại thêm tuyệt nghệ “Đại Thủ Ấn” của Hoàng giáo thì một chưởng này không phải tầm thường.

Nhưng Trần Ngự Phong như không biết lợi hại, xua tay nói:

- Khoan đã! Khoan đã! Có muốn đánh cũng phải chờ nói rõ điều kiện đã!

Nói ra sợ không tin, thần công “Đại Thủ Ấn” của Thần Lực kim cương bị cái xua tay của lão hóa giải vô hình vô tích.

Sự thể không những khiến Thần Lực kim cương ngẩn ngơ như không tin vào sự thật trước mắt mà cả sáu tên còn lại cũng không khỏi biến sắc.

Thần Lực kim cương sau một lúc ngẩn ngơ chợt tỉnh lại gầm vang định lao vào tấn công nữa, nhưng Ca Ma đã kịp thời quát ngăn hãm lại, đồng thời nói luôn mấy câu. Đại Lực kim cương phiên dịch:

- Cái tên “Trần Ngự Phong” của tôn giá là hóa danh...

Trần Ngự Phong vuốt râu cười:

- Danh tính chẳng qua là thứ ký hiệu để phân biệt người này với người khác, không cần phí thời gian phân biệt chân giả, giờ ta nói rõ điều kiện đã, rồi sẽ đánh sau.

Đại Lực kim cương gật đầu:

- Người nói đi.

Trần Ngự Phong nghiêm nghị:

- Chúng ta đấu ba trận, bên nào thắng hai coi như thắng. Nếu các vị thắng thì bảy người bọn ta lập tức về Trung Nguyên, còn nếu bại phiền các vị lưu lại trong khách sạn đến ngày mai sau đó đi hay ở tùy ý.

Đại Lực kim cương sau một hồi trao đổi bằng Tạng ngữ mới quay lại nói:

- Tôn giả đồng ý, mời ra đầu đề thi đấu!

Trần Ngự Phong nói:

- Chúng ta không cừu không oán vậy nên đấu đến thắng bại thì thôi không cần quyết sống chết, có điều đầu đề thì xin nhượng cho các vị ra.

Thông qua Đại Lực kim cương, Ca Ma tôn giả nói:

- Nếu tôn giả đã nói vậy thì trận đầu tiên sẽ đấu văn.

Trần Ngự Phong cười lớn tán thưởng:

- Hay! Hay lắm! Nhưng đấu văn như thế nào đây...

- Đầu đề ra là “sách chỉ nhiếp vật” (cách giấy lấy vật) song phương đánh nhau hai trượng, trước mặt mỗi người có dựng một chiếc khung bằng gỗ dùng giấy dán kín, giữa hai người để một cái bát úp bên trên là một quả trứng. Sau đó mỗi người dùng chưởng lực hút chiếc chén về phía mình mà trứng không rơi, giấy không rách coi như thắng.

Đây quả là một đầu đề tỉ thí khá hấp dẫn. Cách giấy lấy vật mà giấy lại dùng thứ dán cửa sổ, đã mỏng lại giòn, chỉ cần khẽ động là rách ngay, lại thêm cái trứng đặt trên chén, chén khẽ động trứng cũng có thể rơi ngay xuống đất.

Trần Ngự Phong nghe xong cười lớn nói:

- Hấp dẫn! Hấp dẫn! Tại hạ biết rõ bị bại nhưng cũng không thể không thử.

Trần Ngự Phong nói vậy không phải là khiêm tốn, kỳ thực lão chỉ có một chút thần công có thể thu hút tùy ý còn dùng vào trò chơi này lão chưa hề có kinh nghiệm.

Ngược lại biết đâu bọn phiên tăng chẳng thường xuyên dùng cách ấy để luyện tập nội công... Bởi vậy bất kỳ ai cũng không dám chắc phần thắng.

Thế là bọn tiểu nhị lật đật chạy đi chuẩn bị, một lát sau mọi vật cho cuộc tỉ thí đã mang đến đầy đủ.

Tiểu viện nền khá bằng phẳng rất hợp để song phương tỉ thí, tiếc một điều hơi nhỏ, nhưng cũng chẳng

sao.

Sau khi bày trí xong, đốt lên một cây hương, Trần Ngự Phong cùng Ca Ma tôn giả ngồi xuống sau chiếc khung giấu. Đại Lực kim cương vỗ tay làm hiệu, hai người mới từ từ đưa hữu chưởng lên, kinh lực phải xuyên qua mảnh giấy mỏng để hút chiếc chén úp về phía mình.

Lúc đầu chiếc bát hình như bị xoay mạnh một trục thẳng đứng rồi từ từ di động về phía Ca Ma tôn giả, chiếc trứng để trên trôn bát cũng không chút động đậy.

Một tắc...

Hai tắc...

Ba tắc...

Mãi đến bảy tám tắc mà coi bộ không có dấu hiệu dừng lại.

Tình hình khiến Tống Thiên Hành càng lúc càng lo, nếp nhăn khoảng giữa đôi mày càng lúc càng sâu. Ngược lại bọn phiên tăng thì vui mừng không cần nói cũng biết.

Còn hai đương sự ngồi kia thì nét mặt nghiêm trang, nhìn không thấy nét vui buồn gì cả.

Trong khi đó chỉ chiếc bát không nhanh không chậm cứ từ từ, từ từ chuyển dịch về phía Ca Ma tôn giả, trước sau di động được, có đến thước rưỡi.

Trong tiểu viện, ngoài ngọn đuốc dầu thông thỉnh thoảng nổ tí tách còn thì hoàn toàn im lặng, có thể nghe được tiếng kim rơi.

Khi chiếc bát di động được hai thước thì bỗng dừng lại.

Tại điểm này hình như xảy ra một cuộc giằng co dữ dội, công phu ước chừng uống hết chung trà nóng mới từ từ chuyển dịch về phía Trần Ngự Phong với một tốc độ ngang bằng khi di chuyển về phía Ca Ma tôn giả.

Đến lúc này Tống Thiên Hành mới thở ra như trút được gánh nặng.

Chiếc bát về đến vị trí ban đầu thì bỗng dừng dừng lại, chiếc trứng trên trót bát lắc lư như sắp rơi đến nơi. Sau đó chiếc bát lại di chuyển về phía Ca Ma tôn giả.

Tống Thiên Hành vừa mới thở ra đó giờ lại nín thở khẩn trương.

Nhưng chiếc bát di động chưa đầy bốn tắc bỗng dừng lại rồi lập tức di động về phía Trần Ngự Phong...

Khi chiếc bát di động được chừng bốn thước, thì Đại Lực kim cương vỗ tay kêu dừng.

Chiếc bát lập tức dừng lại, Trần Ngự Phong và Ca Ma tôn giả buông tay đứng dậy.

Thông qua Đại Lực kim cương phiên dịch, Ca Ma tôn giả nói:

- Trận thứ nhất bọn ta chịu bại!

Trần Ngự Phong cười:

- Đa tạ tôn giả tương nhượng.

Dừng một lát lão nghiêm mặt nói:

- Đề mục cho cuộc tỷ thí thứ hai do bên thua quy định, vậy xin tôn giả ra đề cho.

- Trận thứ hai tỷ đấu bằng chưởng lực!

- Chưởng lực thi đấu thế nào đây...

- Song phương đứng sát nhau, đồng xuất chưởng kích xuống mặt đất cách xa một trượng, coi theo độ sâu và mức độ chuẩn chính của chưởng ấn để phân thắng bại. Nhưng trong lúc phát chưởng không được phát ra tiếng động.

Trần Ngự Phong mỉm cười gật đầu:

- Được. Bên này sẽ do Tổng đại hiệp xuất trận, còn quý phương...

Đại Lực kim cương nói:

- Vẫn do Ca Ma tôn giả xuất trận!

Trần Ngự Phong xua tay:

- Không được, Ca Ma tôn giả đã tiêu hao nhiều công lực, làm như vậy là không công bằng.

Sau một hồi bàn luận bọn phiên tăng đưa Ca Diếp tôn giả ứng thí.

Trận này chẳng có gì đặc sắc, sau khi phát chưởng, trên nền sơn thổ lâu năm bền chắc như đá hiện lên hai dấu bàn tay, phía Tổng Thiên Hành sâu gần một tấc xung quanh sắc như dao cắt. Còn chưởng ấn của Ca Diếp tôn giả mặt dù sâu hơn nửa phân nhưng có ba chỗ rạn vỡ xung quanh.

Thực tâm mà nói mức độ ổn định của chưởng còn quan trọng hơn dấu chưởng nông sâu. Bởi phải có công lực siêu tuyệt, thu phát thật chuẩn mới có thể làm nổi dấu chưởng sâu như dấu khắc.

Những người có mặt ở đây đều là đại hành gia đương nhiên phải hiểu điều đó, nhưng vì đã thắng một trận nên Trần Ngự Phong đề nghị trận thứ hai bình thủ!

Đối với phía phiên tăng được một bại, một hòa, nếu trận thứ ba cố gắng thủ hòa thì bại cũng vinh quang.

Sau một hồi thảo luận, Đại Lực kim cương nói:

- Tổng đại hiệp, bọn này đối với lễ nhượng của quý phương vô cùng khâm phục, vậy nên đề mục tỷ thí trận cuối cùng mời quý phương ra tay.

Tống Thiên Hành mỉm cười gật đầu:

- Được! Được! Thiên Hành xin lĩnh tình.

Trong khi đó Trần Ngự Phong dùng đũa truyền âm nhắc:

- Tỷ thí ám khí!

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Thiên Hành là người thông tục không nghĩ ra cách gì văn nhã, thôi thì tỷ thí ám khí vậy.

Đại Lực kim cương sáng mắt hỏi:

- Tỷ thí thế nào...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Song phương đứng cách nhau năm trượng, phát ám khí không hạn nhiều ít nhưng chỉ một lần, không để ám khí sát thương đối phương đồng thời phải nói trước chỗ dự định công kích trên người đối phương.

Đại Lực kim cương nói:

- Có được tránh né không...

- Được, nhưng chỉ một chân được di động thôi, chân còn lại phải để nguyên vị.

Đại Lực kim cương cười lớn nói:

- Hay lắm, đề mục của Tổng đại hiệp ra thật tuyệt diệu!

Xong hẳn quay lại cùng nhau dùng Tạng ngữ trao đổi.

Trần Ngự Phong dùng truyền âm nhập mật nói:

“Lão đệ, Đa Tỷ kim cang là đệ nhất danh thủ ám khí của Hoàng giáo, hẳn còn có trác hiệu “Thiên Thủ Như Lai”, trận này chắc chắn sẽ do hắn xuất trận, lão đệ ngươi phải cẩn thận lắm lắm!”

Đại Lực kim cang quay lại:

- Tổng đại hiệp còn quy định nào không...

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Không!

- Vậy thì mời!

Dứt lời hắn phóng mình lên mái nhà, tất cả mọi người cũng tung người theo sau, cả mấy người như Tuyết Sơn thần ni, Ngô Chân Tử... cũng phóng lên một mái nhà kế cận quan chiến.

Đây quả là một trận đấu có một không hai, “Nhị tướng kim hoàn” đối địch với đệ nhất ám khí cao thủ của Hoàng giáo so tài, ai lại bỏ qua cơ hội này...

Tổng Thiên Hành và Đa Tỷ kim cang đứng đối diện cách nhau năm trượng, Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Thiên Hành lãnh phần ra đầu đê. Vậy quý phương được quyền động thủ trước.

Đại Lực kim cang dịch lại, Đa Tỷ kim cang khẽ gật đầu lấy chuỗi tràng hạt trên cổ xuống lấy ra mấy hạt đồng thời nói (Đại Lực kim cang dịch) :

- Chín hạt chuỗi này sẽ phát ra một lượt đồng thời sẽ lưu lại dấu trên góc trái vạt áo phía sau Tổng đại hiệp, xin cẩn thận đề phòng.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Được! Mời!

Đại Lực kim cang phất tay một cái, Đa Tỷ kim cang quát lên một tiếng vung tay chín hạt chuỗi tạo thành ba nhóm kết thành hình chữ “phẩm” bay ra. Đi đến giữa chừng đột ngột nổ lớn chia ra làm ba chữ “phẩm”, tất cả nhắm người Tổng Thiên Hành bay tới.

Tổng Thiên Hành biết rõ thủ pháp của đối phương không đơn giản chỉ có vậy, nên mặc dù ám khí bay sắp tới nơi nhưng chàng vẫn vững như thái sơn không một chút cử động.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của chàng, khi còn cách người chùng năm thước bỗng nghe mấy tiếng lanh canh nho nhỏ, chín hạt chuỗi chạm vào nhau bay loạn xạ không còn hàng lối gì nữa.

Cặp mắt Tống Thiên Hành vô cùng tinh tế, thoáng nhìn chàng đã nhận ra cốt lõi của vấn đề.

Trong chín hạt chuỗi có một hạt là chủ lực, chính hạt chủ lực này chạm vào tám hạt kia tạo thành thế “Mãn hoa thiên vũ” làm rối mắt đối phương.

Tống Thiên Hành nhận rõ hạt chủ lực đồng thời chú ý kỹ một hạt ấy mà thôi, vì đầu đề đã ra, phải kích trúng chỗ đã định trước chứ không được kích loạn xạ, cho nên những hạt khác không cần đề phòng nữa.

Tuyệt một chỗ chín hạt chuỗi không những bay loạn xạ mà còn có thể xoay vòng quanh thân hình chàng, thế là Tống Thiên Hành dùng chân phải làm trụ xoay người theo dõi chuỗi hạt chính.

Quay như vậy được ba vòng thì hạt chuỗi chủ lực bắn vào một hạt khác, hạt ấy lập tức nhanh như chớp phóng vào góc trái vạt áo sau, nhưng Tống Thiên Hành đã sớm nhận ra nhẹ nhàng tránh được.

Nhưng khi chàng quay người thì vạt áo sau cũng tốc lên bay phần phật trong gió, hạt chuỗi chính lạng lẽ xẹt xuống góc trái vạt áo sau...

Trong khi đó Tống Thiên Hành dường như không hay biết gì phóng chỉ điểm rơi ba hạt chuỗi khác...

Đa Tỷ kim cương mặt lộ sắc mừng vì thấy đối phương đã bại tới nơi, nhưng hẳn không ngờ đó là kế của Tống Thiên Hành.

Chờ hạt chuỗi chính còn cách vạt áo chừng nửa thước. Tống Thiên Hành bỗng hạ tay xuống, “cách!” một tiếng giòn tan, hạt chuỗi bị điểm trúng văng mất dạng, trong khi đó thì mấy hạt còn lại cũng tự động rơi hết xuống mái ngói.

Sự tình diễn ra thuật lại tưởng lâu, kỳ thực chỉ trong nháy mắt mà thôi. Tống Thiên Hành vòng tay nói:

- Đại sư thủ pháp cao minh, bình sinh Tống Thiên Hành mới gặp lần đầu.

Đại Lực kim cương dịch lại, Đa Tỷ kim cương cười gượng nói:

- Mời Tống đại hiệp xuất thủ!

Tống Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Đại sư chú ý chiếc nút đầu tiên trên áo, tại hạ xuất thủ đây!

Vị trí đó nằm cạnh “Nhũ Căn huyết” bên ngực phải. Phàm người luyện võ thủ vùng trước ngực rất kỹ, bởi vậy sau khi nghe dịch lại Đa Tỷ kim cương không khỏi ngạc nhiên rồi y gật đầu.

Tống Thiên Hành vung hữu thủ, một làn ô quang bay ra, nhắm ngay trước ngực đối phương kích tới nhanh như điện xẹt, còn nhanh hơn hạt chuỗi của y gấp bội.

Đa Tỷ kim cương thấy không khỏi giật mình. Làn ô quang còn cách y hơn trượng bỗng một hóa thành hai, theo đường vòng cung kích tới. Nhưng khi còn cách đối phương hai ba thước thì làn ô quang hợp nhất kích ngay chiếc nút đầu tiên.

Đa Tỷ kim cương đôi mắt như hai hòn điện nhìn hút vào làn ô quang dường như hẳn không có ý định tránh né cũng như gạt đỡ ám khí. Xem ra hẳn là đại hành gia về ám khí rồi. Biết rõ đối phương không khi nào dùng thủ pháp đơn giản như vậy, thế nào cũng còn những biến hóa, hẳn định dùng thế bất biến ứng vạn biến.

Nhưng thực tế khiến hẳn hoàn toàn bất ngờ, đạo ô quang cứ thẳng đường tiến không thấy bất kỳ biến hóa nào khác.

Dù hẳn có trầm tĩnh đến độ nào khi còn cách ngực hơn thước, hẳn cũng không còn trầm tĩnh được nữa. Chỉ thấy hẳn ra tay như điện chớp phóng một chưởng chặn đạo ô quang.

Nhưng thật quái lạ! Hẳn vừa đánh ra thì đạo ô quang vừa biến mất, đồng thời nghe một tiếng “cách!” giòn tan tiếp theo là một tiếng “vù”, đạo ô quang bay ngược trở về phía Tống Thiên Hành với cùng một tốc độ lúc bay ra.

Đại Tỷ kim cương cúi đầu nhìn xuống, chiếc nút đầu tiên đã vắng đâu mất, hẳn bất giác thở dài ảo não.

Tống Thiên Hành mỉm cười vòng tay nói:

- Đa tạ đại sư tương nhượng.

Ca Ma tôn giả nói:

- Thủ pháp của Tống đại hiệp vừa thi triển có phải là “Nhị Tượng Quy Nguyên”...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Không sai!

- Đêm nay bọn ta bại một cách khẫu phục tâm phục!

Tống Thiên Hành nghiêm trang:

- Tông giả tâm trường lỗi lạc, Tống Thiên Hành bội phục.

- Bọn ta đã bị bại, giờ thì xin chịu sai khiến.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Không dám sai khiến! Ngôi khách sạn này có hai độc viện, các vị cứ chọn lấy một, từ bây giờ cho đến giờ này ngày mai, chư vị không được ra khỏi độc viện, đồng thời cũng không được tiếp kiến bất kỳ ai.

Thế là tuồng náo nhiệt đã qua.

Sau khi tiến vào độc viện bên trái, Ca Ma tôn giả còn nói:

- Đêm nay thế nào Quảng Hàn cung cũng phái người tới, để khỏi bị vi ước xin các vị cho người ngăn cản giùm.

Trần Ngự Phong gật đầu ưng thuận.

Quả là nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo lại đến, mọi người chưa kịp vào trong đã thấy một kim y lão nhân lớn bước đi vào. Từ xa lão đã ôm quyền nói:

- Chư vị đại sư, tại hạ thừa lệnh.

Không chờ đối phương nói hết, Tống Thiên Hành đã bước ra ngăn lại.

- Các hạ nói chuyện với ai vậy...

Kim y lão nhân ủa lên một tiếng:

- Người...

Rồi y quay sang Đại Lực kim cương:

- Đại sư, người này có phải là...

Kim y thị giả hình như nhận thấy có điều gì không bình thường nên vội im bật.

Đại Lực kim cương gật đầu:

- Phải! Nhị vị đây tạm thời là chủ nhân của bọn ta.

Kim y thị giả kinh dị hết nhìn bọn phiên tăng lại sang bọn Tống Thiên Hành.

Trần Ngự Phong khoát tay nói với Đại Lực kim cương:

- Các vị vào trong nghỉ ngơi sớm đi, còn bên ngoài tại hạ sẽ an bài.

Trần Ngự Phong quay lại lão kim y thị giả như người mất hồn, hỏi:

- Các hạ là Kim Y thị giả của Quảng Hàn cung...

Gã Kim thị hoàn hồn, gật đầu:

- Phải, xin thỉnh giáo cao danh quý tánh nhị vị.

Trần Ngự Phong mỉm cười nhìn Tống Thiên Hành hất hàm ra hiệu. Tống Thiên Hành hội ý gật đầu mỉm cười nói:

- Tại hạ họ Tống, thảo tự Thiên Hành!

- Người... người là Tống Thiên Hành...

- Sao... Các hạ không tin...

Gã Kim thị cố trấn tĩnh:

- Các hạ, bảy vị đại sư của Hoàng giáo.

Trần Ngự Phong cười nhạt ngắt lời:

- Người là người thông minh, nhìn thấy chắc cũng biết rồi, vậy nên tự hỏi mình phải xử sự thế nào...

Gã Kim thị ngẫm nghĩ một hồi, nói:

- Tôn giá có điều chi chỉ giáo...

Trần Ngự Phong cười nhẹ nói:

- Vào trong này ta sẽ bàn...

Nửa thời thần sau, gã Kim thị dắt theo hai người một là Tống Thiên Hành, một là Trường Xuân chân nhân dưới lốt tiểu đạo sĩ, cả ba nhắm Quảng Hàn cung tiến phát.

* * * * *

Quảng Hàn cung nằm lọt giữa rừng Trường Xuân cốc, nơi đây bốn mùa ấm áp, như xuân, bởi vậy mới có danh “Trường Xuân”. Gọi bằng cốc kỳ thực đây chỉ là một bồn địa nho nhỏ, kỳ thực dị thảo bốn mùa tươi tốt, thật là thế ngoại đào nguyên.

Lối vào cốc rộng chưa đầy năm trượng, hai bên núi cao chót vót, tạo thành thế hiểm yếu dễ thủ khó công.

Khi ba người tới cốc khẩu đã thấy cốc khẩu bị giăng kín bởi một tấm lưới vô cùng rộng lại cao tới

mười lăm trượng, trong đêm tối chỉ thấy đen xì một màu chẳng biết làm bằng chất liệu chi.

Tống Thiên Hành không khỏi phục thềm, nghĩ bụng:

“Nơi hiểm địa lại thêm món này, sự phòng thủ của Quảng Hàn cung quả nghiêm mật.”

Bỗng từ trong cốc, có tiếng quát hỏi:

- Ai...

Lão Kim thị lớn tiếng đáp:

- Kim thị số tám, Vưu Luân!

Một luồng sáng cực mạnh chiếu ra làm ba người không khỏi nhắm mắt lại, đồng thời nghe một tiếng “ủa” nói:

- Còn hai người này...

Vưu Luân đáp:

- Một vị là Tống Thiên Hành đại hiệp, vị kia là môn hạ Thanh Thành phái, Tu Duyên đạo trưởng.

Giọng nói bên trong có vẻ kinh ngạc:

- Ủa, chứ không phải người đi đón các đại sư Hoàng giáo sao...

- Phải, nhưng nhị vị đây có việc cầu kiến Cung chủ.

- Hừ, Cung chủ không tiếp người ngoài, người còn không biết hay sao... Hơn nữa, ban đêm ban hôm thế này nào phải là lúc tiếp khách.

Vưu Luân mới đem chuyện bảy phiên tăng bị bọn Tống Thiên Hành bắt giữ kể lại một lượt.

Giọng nói bên trong còn có ý nghi hoặc:

- Có chuyện như vậy sao... Thế thì người vào trong thính thị, còn nhị vị quý khách tạm thời ở ngoài.

Vưu Luân quay lại nói:

- Đó là quy định ở đây, xin nhị vị chờ cho một lát.

Tống Thiên Hành nhú mày chưa quyết đã nghe Trường Xuân chân nhân dùng truyền âm nói:

- Thiên Hành, để cho hã vào cũng được, đã có bảy con tin trong tay ta không sợ chúng giở trò gì đâu.

Tổng Thiên Hành nhìn Vưu Luân:

- Được rồi, các hạ đi đi, nhưng bao giờ thì các hạ trở ra...

- Tại hạ lập tức trở ra xin Tổng đại hiệp đừng ngại.

Vưu Luân quay lại nói:

- Lão huynh, xin mở cửa!

Giọng bên trong nói:

- Không, người cứ leo qua lưới mà vào!

Vưu Luân kinh hãi nói:

- Lão huynh, người... người...

Giọng bên trong hừ lạnh:

- Leo qua đi, một chút xíu đó không chết nổi người đâu mà lo, bằng không người chịu khó chờ đến sáng.

Nói ra thật tức chết người, đường đường là một Kim thị lại bị một tên giữ cửa hạc sách này nọ, nhưng đã ở vào thế chẳng đặng đừng. Vưu Luân nghiêng răng nói:

- Được rồi, ta leo...

Dứt lời hã phóng người lên tấm lưới, thoăn thoắt trèo lên rồi phóng mình biến mất vào trong.

Trường Xuân chân nhân dùng truyền âm nói:

- Người có nghe chúng nói gì không... Trên tấm lưới này chắc là có tấm kịch độc.

Tổng Thiên Hành lặng lẽ gật đầu.

Giọng nói bên trong lại cất lên, lần này thì có vẻ hòa hoãn:

- Nhị vị ngồi tạm xuống đất nghỉ ngơi, chờ một lát.

Nói xong ánh đèn cũng tắt ngấm.

Tổng Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân chẳng nói chẳng rằng song song ngồi xuống.

Không lâu sau có tiếng bước chân gấp gấp truyền lại, vẫn giọng nói nghiêm lạnh lúc này:

- Ai...

Giọng Vưu Luân:

- Ta, bát hiệu Vưu Luân! Phụng mệnh đón khách nhập cốc.

- Lệnh bài...

- Có đây!

Mấy tiếng lách cách vang lên, giọng Vưu Luân:

- Tệ thượng mời nhị vị nhập cốc.

Theo sau Vưu Luân, hai người sát vai nhau cẩn trọng bước vào.

Đi một quãng có đến một dặm, hai bên vẫn là núi cao, chỗ thấp nhất cũng phải bảy tám chục trượng. Vì đêm tối không nhìn rõ mọi vật, nhưng ánh chùng hai bên vách núi tất có mai phục.

Đi hết thông đạo, đại thế bỗng rộng ra, ba người lọt hẳn vào trong cốc.

Dưới ánh sáng yếu ớt của sao trời, toàn cảnh Trường Xuân cốc hiện ra có vẻ huyền bí, bốn bề xung quanh núi cao bao bọc, bên dưới lô nhô giáp đệ (các tòa kiến trúc), từ xa xa nhìn như một bầy voi trắng khổng lồ chen chúc nhau trên một khoảng đất rộng.

Men theo con đường rải đá vụn, ba người lẳng lặng đi trong đêm vắng, gió nhẹ thổi qua phảng phất đâu đây hương hoa ngan ngát, làm người ta có cảm giác thanh tịnh.

Trường Xuân chân nhân thở dài than thầm:

“Cảnh sắc như vậy mà không đủ để Nhiễm Khiếu Thiên hồi tâm hướng thiện, người này chắc hết thuốc chữa”.

Vưu Luân hạ giọng nói nhỏ:

- Tệ thượng đang ở trước cửa cung nghênh đón nhị vị!

Cách đó một làn tên, hai bên cung môn sừng sững uy nghi có treo hai ngọn đèn lồng đồng đưa trong gió nhẹ. Bên dưới tam cấp lờ mờ ba bóng người một trước hai sau đứng im như tượng.

Vưu Luân hạ giọng tiếp:

- Đó là Tổng giám của bản cung, địa vị tương đương Phó cung chủ...

Còn cách cung môn chừng ba trượng, Vưu Luân dừng lại cung thân nói:

- Bẩm Tổng giám, quý khách đã đến.

Tổng giám là một trung niên văn sĩ, tuổi trạc tứ tuần, mặt mày sáng sủa, dáng cao gầy phong nhã, râu ba chòm phất phơ, trông có vẻ hiệp cốt, anh phong, sau lưng là hai đĩa thị tỳ tay cầm cung đăng hình bát giác.

Tống Thiên Hành nghĩ thầm:

“Người này phong cách mạo cốt cách đều bất phàm, không có vẻ tà ác, cứ sao lại làm tới chức Tổng giám của Quảng Hàn cung...”

Tống Thiên Hành chưa dứt tâm niệm, đã nghe trung niên văn sĩ cười nói:

- Hiệp giá nhị vị quý khách đến đây làm Quảng Hàn cung thêm phần danh dự, Nam Bắc Thần không kịp ra ngoài tiếp nghinh, xin có lời tạ tội!

Tống Thiên Hành vòng tay đáp lễ nói:

- Tại hạ đang đêm quấy nhiễu thật cảm thấy bất an, mong Tổng giám miễn chấp.

Nam Bắc Thần cười ha hả nói:

- Nhị vị hiệp danh chấn động giang hồ, quang lâm tề cung, Nam Bắc Thần vô cùng hân diện, nửa đêm không có chi đãi khách, mong nhị vị thứ cáo. Mời! Mời!

Sau khi ngồi vào bàn, trà thơm được mang ra, Nam Bắc Thần đi thẳng vào vấn đề:

- Tống đại hiệp đến đây chắc có điều chỉ giáo...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Mục đích của tại hạ chắc Vưu kim huynh đã bẩm trình rồi. Có điều không biết tại sao quý Cung chủ không ra tiếp khách...

Nam Bắc Thần mỉm cười:

- Nếu mục đích của Tống đại hiệp là muốn đổi thuốc giải cho Văn Nhân đại nhân để lấy sự tự do cho bảy đại sư Hoàng giáo thì tại hạ hoàn toàn tác chủ được, không cần phiền đến tề Cung chủ.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Vậy tôn ý của các hạ...

- Đáng tiếc tại hạ không thể chấp nhận điều kiện của Tổng đại hiệp.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Theo ngu ý của tại hạ, nếu đồng ý trao đổi quý Cung chủ có lợi mà thôi, thêm một cường địch trong khi đó lại có được bảy trợ thủ đặc lực.

Nam Bắc Thần gật đầu:

- Tổng đại hiệp tính toán thật hay, nhưng Nam Bắc Thần bảo đảm không cần thêm một đại địch tề cung vẫn có bảy tay trợ thủ đặc lực như thường.

Tống Thiên Hành cùng Trường Xuân chân nhân hơi chấn động, Nam Bắc Thần mỉm cười tiếp:

- Tổng đại hiệp đừng quên Đà Tiễn Lô là cửa ải đi vào Đại Tuyết sơn, tề cung giữ kỹ như giữ con mắt của chính mình.

Tống Thiên Hành thở dài im lặng, Trường Xuân chân nhân cười nhạt nói:

- Sách có câu “trí gia tam lự tất hữu tất thất” Tổng đại hiệp không nên buồn khi không bàn được việc trao đổi thì ta cũng xin cáo lui cho sớm.

Nam Bắc Thần cướp lời:

- Nói vậy sao được, nhị vị đến đây là khách ít ra cũng để Nam Bắc Thần tỏ tình địa chủ, chờ trời sáng sẽ tiến nhị vị trở về.

Tống Thiên Hành đứng dậy nói:

- Thịnh tình của các hạ xin tâm lãnh.

Nam Bắc Thần mỉm cười:

- Tổng đại hiệp chút hảo ý của tại hạ không lãnh cũng không được!

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Nói vậy các hạ muốn giam người...

- Tổng đại hiệp nặng lời rồi, Nam Bắc Thần tài cán chi mà dám nói giam đương kim đệ nhất cao thủ. Có điều xin nhắc nhị vị, trong khách sảnh này nhị vị là khách, nhưng ra ngoài tại hạ không dám bảo đảm an toàn cho nhị vị.

Nói vậy tức là xuống giam lỏng hai người trong khách sảnh này rồi.

Tống Thiên Hành trầm giọng:

- Đây là chủ ý của các hạ...

Nam Bắc Thần mỉm cười:

- Không phải! Không phải! Là chủ ý của tậ Cung chủ!

Trường Xuân chân nhân lạnh lùng:

- Nhiễm Khiếu Thiên cũng là người có danh vọng, không ngờ lại có hành động đê hèn như vậy, trong khi hai nước tương tranh ai lại giam sứ!

Nam Bắc Thần tỉnh bơ:

- Tậ Cung chủ chỉ muốn mời nhị vị lưu lại vài ngày, chuyện này không ăn nhập gì đến việc lưỡng quốc tương tranh cũng không phải giam sứ! Hơn nữa quý hữu Từ Quan Lượng cũng có dặn, nếu Tống đại hiệp vào đây phải cố giữ lại lấy lễ mà đãi...

Tống Thiên Hành nói:

- Thứ lễ đó tại hạ thật chẳng dám nhận.

Nam Bắc Thần nói:

- Việc liên quan đến sinh trí, xin Tống đại hiệp nên nghĩ kỹ trước khi hành động.

Tống Thiên Hành đứng dậy:

- Dù Quảng Hàn cung có là long đàm hổ huyết Tống Thiên Hành này cũng xin xông xáo một phen.

Dứt lời quay mình bước đi, Trường Xuân chân nhân cũng nổi gót theo sau.

Khi hai người vừa bước ra khỏi cửa đã thấy kiếm phong lạnh toát bứt tới.

Tống Thiên Hành nổi giận quát:

- Muốn chết!

Chàng xuất thủ nhanh như chớp kẹp lấy kiếm hất che cả thân hình đối phương bắn ra đón lấy mũi kiếm của đồng bọn thích tới. Một tiếng rú thảm vang lên, hai bóng người ngã xuống.

Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân đã ra khỏi cửa nhưng địch nhân giống như con thiêu thân không biết sợ chết cứ xúm tới.

Sẵn thanh kiếm mới cướp được cầm tay, Tống Thiên Hành quơ lên, tiếng kim khí chạm nhau loảng xoảng, mấy tên đi đầu thất kinh ôm tay lùi lại.

Trường Xuân chân nhân cũng cướp được một thanh kiếm cầm cự với hai tên, gạt một nỗi lão đóng vai đệ tử phái Thanh Thành nên không tiện ra oai thành thử giữ thế cầm đồng mà thôi.

Riêng Tống Thiên Hành chẳng có chi úy kỵ, vừa múa kiếm loang loảng vừa quát:

- Kẻ nào cản trở thì chết!

Tiếng rú thảm liên tiếp lại thêm ba bốn tên ngã xuống.

Chàng phóng chỉ hạ luôn một tên Ngân thị vây công Trường Xuân chân nhân, kêu lên:

- Đạo trưởng! Xông!

Còn lại một tên, Trường Xuân chân nhân xuất luôn một chiêu “Xuân Vân Tác...” kiếm ảnh lạnh toát lướt qua, đầu của hai Ngân thị còn lại cũng lìa khỏi cổ.

Một chiêu thức bình thường đó nhưng có công lực siêu tuyệt của lão hóa thành uy lực phi phàm, gã Ngân thị làm sao chịu nổi.

Sau khi rảnh tay, lão cũng xông lên mái nhà theo sau Tống Thiên Hành.

Chỉ sau một thoáng giáp chiến, trước khách sảnh đã có bảy thi thể nằm ngổn ngang.

Nhưng hai người vừa lên tới mái nhà lại có thêm bảy, tám bóng người xông lên vây công.

Tống Thiên Hành cùng Trường Xuân chân nhân lại vung kiếm, tiếng rú liên hồi lại thêm một trận mưa máu gió tanh diễn ra.

Bỗng nghe một tiếng quát lớn:

- Lui ra!

Bốn tên Kim y thị giả đồng hươu binh khí công tới.

Thế địch càng lúc càng mạnh nhưng Tống Thiên Hành vẫn không nao núng, chàng phóng thanh kiếm ra đồng thời đưa tay lấy thanh Kim Xà nhuyễn kiếm.

Tên Kim thị đi đầu bị thanh kiếm chàng phóng xuyên suốt ngực rú lên thê thảm lăn luôn xuống đất.

Ba tên còn lại chưa kịp công hết chiêu đã có thêm một tên đứt làm hai đoạn, hai tên còn lại thanh trường kiếm cũng bị đứt ngang, thất kinh hồn vía ném bừa hai đoạn gãy vào người Tống Thiên Hành rồi thoát thân tháo chạy.

Trường Xuân chân nhân vốn là Tam linh đệ tử, lại ẩn cư lâu ngày bỗng chốc thấy cảnh tượng thảm khốc xảy ra, không khỏi động lòng, lão buột miệng niệm:

- Vô lượng thọ Phật! Tống đại hiệp nên tránh tạo nghiệp sát để khỏi làm tổn thương thiên khí...

Tống Thiên Hành dùng truyền âm đáp:

- Thiên Hành nhớ rồi, đa tạ sư bá nhắc nhở.

Chỗ hai người đứng là mái nhà của tiền điện, chỉ cần vượt qua chỗ này là đến khoảng đất rộng trước tiền điện rồi.

Không biết vì run sợ trước thần oai của Tống Thiên Hành hay vì có âm mưu khác, không một ai dám xông lên chỉ có mấy tên Ngân thị và Kim thị đứng bất động ở xa.

Bỗng nghe có tiếng Nam Bắc Thần quát lớn:

- Các người chết hết rồi hay sao...

Mười mấy tên kia cùng quát lớn một tiếng xông lên vây công.

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Nam Bắc Thần, bọn thủ hạ tội tình gì mà người xưa đến chịu chết uống mạng như vậy...

Nam Bắc Thần cười lớn:

- Tống đại hiệp, cục diện chưa kết thúc thì làm sao biết chúng chết uống...

Tống Thiên Hành nổi giận:

- Nam Bắc Thần, nếu người còn đáng mặt anh hùng thì nên đích thân xuất thủ đừng để chúng chết thay.

Nam Bắc Thần cười nhẹ:

- Sách có câu “Dưỡng binh thiên nhật, dụng tại nhất thì” chúng có chết, đó cũng là vinh dự cho chúng.

Bỗng có tiếng hô lớn, mười mấy thanh kiếm đồng loạt bủa xuống đầu hai người.

Với công lực của hai người, muốn mở đường lộ thoát thân không phải khó khăn.

Nhưng vị sợ tạo sát nghiệp, lại thêm sợ lộ thân phận nên nhất thời hai người bị vây không thoát được.

Tuy không giết người nhưng thanh kim nhuyễn kiếm của Thiên Hành với chiêu thức tinh kỳ bức đối phương rối loạn. Trước tình hình đó đối phương tránh nặng tìm nhẹ, quay quả áp lực về phía Trường Xuân chân nhân tăng lên.

Nhưng thanh kiếm trong tay Trường Xuân chân nhân cũng vô cùng điêu luyện, lão chỉ dùng những chiêu thức bình thường, nhưng mặc dù áp lực gia tăng lão cũng có công có thủ.

Tống Thiên Hành trông thấy tình thế nhú mày nói:

- Đạo trưởng, đây không phải là biện pháp hay, chúng ta phải thoát đi mới được.

Đứt lời tả thủ liên tiếp phóng chỉ, đối phương đã có ba tên ngã nhào, nhưng chàng không hạ sát, thủ chỉ điểm mê huyết mà thôi.

Ba tên ngã xuống lập tức có ba tên khác nhảy vào thay thế. Trường Xuân chân nhân sau khi được Tống Thiên Hành cảnh tỉnh, lão bắt đầu hiển lộng thần oai, thanh kiếm trong tay lão như con giao long vùng vẫy.

Bỗng nghe giọng nói thanh tao của nữ nhân:

- Ủa, tên tiểu đạo sĩ này thân thủ cũng không kém gã họ Tống.

Tống Thiên Hành theo tiếng nói nhìn qua, cách đó không xa một cung trang mỹ phụ đang đứng quan chiến. Gió đêm nhẹ nhàng làm phất phơ tà áo, cộng thêm nét điểm tuyệt của nàng khiến nàng giống tiên nữ hạ phàm hơn là người thế tục.

Tống Thiên Hành thấy xuất hiện thêm người lạ, nhìn lại thấy Nam Bắc Thần nhìn vào mỹ phụ như thất thần, định nhân cơ hội này thoát thân, bèn quát lớn:

- Đạo trưởng! Xông!

Vừa quát vừa giương chỉ điểm ngã một tên cướp lộ xông ra, nhưng thấy chàng không xuất thủ, đối phương không biết sợ cứ nhào xông vô tới tấp, Tống Thiên Hành nổi giận quát:

- Đồ không biết sống chết!

Vừa nói vừa vung kiếm lên, một luồng kiếm quang chớp lên, lại một tên bị kiếm đứt lìa hai đoạn.

Trường Xuân chân nhân dường như đang động nộ hỏa, lão quát:

- Cản đường là chết!

Tiếp theo tiếng rú thảm, hai tên bị chém đứt cánh tay, một tên bị lão phóng cước đá văng xuống mái nhà.

Mỹ phụ quát lớn:

- Tất cả dừng tay!

Bọn thủ hạ Quảng Hàn cung nghe nói như được hạ chỉ ân xá, lật đật thối lui.

Đến lúc này Nam Bắc Thần mới như hoàn hồn, phi thân lên mái nhà đến trước mỹ phụ cung thân thi lễ:

- Nam Bắc Thần bái kiến phu nhân.

Mỹ phụ khẽ gật đầu rồi nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Nhị vị có đồng ý nghe thiếp phân một lời...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Tống Thiên Hành thỉnh giáo phương danh quý tánh phu nhân.

- Thiếp thân họ Hoàng Phủ, tên gọi Xảo Nhi...

Nam Bắc Thần tiếp:

- Đây là tệt Cung chủ phu nhân.

Tống Thiên Hành “ồ” lên một tiếng nói:

- Thì ra là Nhiễm phu nhân, thất kính! Thất kính! Không biết phu nhân có điều chi chỉ giáo...

Hoàng Phủ Xảo Nhi cười nhẹ:

- Không dám chỉ giáo, có điều thiếp mong Tống đại hiệp nghĩ lại, nên làm bạn hơn là đối thủ của Quảng Hàn cung.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Xin thứ Tống Thiên Hành không thể vâng mạng.

Hoàng Phủ Xảo Nhi mỉm cười nói:

- Nếu Tổng đại hiệp muốn vậy thiếp cũng hết sức thành toàn, phía trước quang lộ có đặt một thể trận nhỏ, xin Tổng đại hiệp có thể thoát khỏi trận, thiếp thân hành tiên nhị vị khỏi cốc.

Các loài kỳ môn trận thế Tống Thiên Hành nào có lạ gì, lại thêm Trường Xuân chân nhân cũng là đại hành gia về trận pháp, chàng vững tâm nhận lời ngay:

- Tống Thiên Hành xin bái lãnh tuyệt ý của Nhiễm phu nhân. Mời!

- Mời!

Vừa dứt lời nàng đã như làn khói nhạt, nhắc mình khỏi mái nhà đáp nhẹ xuống quảng trường.

Lúc này Hoàng Phủ Xảo Nhi đã đứng trong một hoa viên vẫy vẫy tay, hai người đứng ngoài nhìn vào thấy giống như Bát Quái trận đồ của Gia Cát Lượng, nhưng xem kỹ một hồi thấy phức tạp hơn Bát Quái trận nhiều.

Hai người tuy biết trận thế lợi hại, nhưng đã nhận lời đối phương không lẽ đổi ý không dám vào... Thế là hai người từ từ cất bước đi vào.

Hoàng Phủ Xảo Nhi đứng đó cách hai người chưa tới hai trượng, với công lực của hai người, bất kỳ ai xuất thủ cũng có thể chế ngự đối phương một cách dễ dàng. Nhưng hiện thời không một ai dám vọng động, chỉ lo ngưng thần tìm ra chỗ ảo diệu của trận thế.

Hoàng Phủ Xảo Nhi mỉm cười nói:

- Trò con trẻ này bày ra trước mặt nhị vị đại hiệp thật chẳng khác múa rìu qua mắt thợ.

Tống Thiên Hành nghiêm nghị đáp:

- Phu nhân không cần tự khiêm, kỳ thực trận này thần quý khó lường, có thể tuyệt xảo đoạt thiên công!

Hoàng Phủ Xảo Nhi cười khanh khách:

- Tống đại hiệp khen quá lời rồi.

Trong khi đó Trường Xuân chân nhân dùng truyền âm hỏi:

- Thiên Hành, người có nhìn ra lai lịch trận thế này không...

- Thoạt nhìn thì giống “Tiểu Chu Thiên Lục Hợp trận” nhưng bên trong còn nhiều biến hóa khác.

Trường Xuân chân nhân gật đầu:

- Không sai, giờ chỉ cần biết những biến hóa đó thì coi như xong.

- Sư bá tìm ra chỗ biến hóa chưa...

- Chưa!

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Hay là cứ theo phép biến hóa “Tiểu Chu Thiên Lục Hợp trận” phá thử.

Trường Xuân chân nhân kiên quyết lắc đầu:

- Không được! Điều trọng yếu nhất là phải bình tĩnh.

Bỗng nghe Hoàng Phủ Xảo Nhi hỏi:

- Sao, nhị vị nhìn ra lai lịch trận chưa...

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu tại hạ không lầm thì đây là “Bát Quái trận đồ” và “Tiểu Chu Thiên Lục Hợp trận” hòa trộn vào nhau, nhưng bên trong còn có biến hóa khác.

Hoàng Phủ Xảo Nhi vỗ tay cười lớn:

- Cao minh! Cao minh! Nhưng Tống đại hiệp có biết đang đứng ở nơi nào không.

Tống Thiên Hành cau mày:

- Tại hạ đang ở “Kinh môn”

- Tống đại hiệp hiểu biết sâu rộng. nếu thiếp thân phát động trận thế, Tống đại hiệp sẽ có biến hóa thế nào không...

Tống Thiên Hành cau mày lắc đầu:

- Cái đó tại hạ thật không biết.

- Vậy thì phải có chút thực tế để Tống đại hiệp khỏi nghi ngờ.

Rồi nàng cao giọng:

- Nam tổng giám! Phát động trận thế...

Không biết Nam Bắc Thần làm thế nào, khi Hoàng Phủ Xảo Nhi vừa dứt lời bỗng một luồng phong gào

thét, đá bay cát chạy, và mặt đất như cũng chao đảo, thoát cái mê hồn địa âm như đến ngày tận thế.

Một lát sau gió yên đất lặng, trời dường như cũng có sáng ra chút ít nhưng bốn bề vẫn mông mờ tối, chỉ thấy toàn cát là cát, và trên chính bản thân mình cũng như không còn tồn tại nữa.

Dù biết rõ đó chỉ là ảo ảnh nhưng hai người cũng không khỏi động phách kinh tâm.

Tống Thiên Hành cố định tâm dùng truyền âm nói:

- Sư bá, quý trận này quả nhiên lợi hại.

Nhưng thật lâu sau chàng chẳng nghe Trường Xuân chân nhân đáp lời, bất giác chàng kinh hãi.

Tống Thiên Hành không phải không biết sự lợi hại của kỳ môn trận, nhưng đây là lần thứ nhất chàng mới thực sự lọt vào thế trận như vậy, quả thật chàng không thể hình dung loại ảo ảnh này lại có tác dụng ngăn cách truyền âm của chàng. Nếu không thì hai người đứng sát nhau sao lại không nghe... Không lẽ trận địa chốn lúc này đẩy hai người ra xa nhau sao...

Đang lúc chàng còn kinh hãi bỗng nghe giọng truyền âm của Trường Xuân chân nhân từ xa thăm vọng tới:

- Thiên Hành người không có đi chứ...

Tống Thiên Hành nhíu mày nói:

- Thiên Hành vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Trường Xuân chân nhân cũng cười lớn nói:

- Xem ra phen này ta với người thất bại hoàn toàn rồi.

Giọng Hoàng Phủ Xảo Nhi:

- Nhị vị chớ khá buồn, trận thế này ngoài vài nhân vật cao cấp của Quảng Hàn cung ra, trên giang hồ sợ không một ai phá nổi.

Thật kỳ lạ, tuy nhìn không thấy nàng, nhưng sao giọng nói lại rõ ràng như bình thường vậy...

Hoàng Phủ Xảo Nhi cười khanh khách nói:

- Tống đại hiệp, vị đạo trưởng đồng hành với người coi bộ thân thủ bất phàm. Thanh Thành phái theo như thiếp thân biết kể cả Chưởng giáo lẫn Trưởng lão không ai có được thân thủ như vậy. Nếu có thể báo thực danh hiệu, thiếp thân vô cùng cảm kích.

Trường Xuân chân nhân nổi giận quát:

- Ta là Tu Duyên, người còn muốn báo danh hiệu gì nữa...

Hoàng Phủ Xảo Nhi mỉm cười nói:

- Nếu đạo trưởng chịu báo thực danh hiệu thiệp thân xin để một người được tự do đi mời Sơn Tuyết thần ni tới đây, sau đó sẽ bàn tiếp.

Hai người chưa kịp đáp lời đã nghe Nam Bắc Thần nói:

- Địch nhân đã bị giam trong trận, các người có thể đi nghỉ được rồi.

Có tiếng bước chân loạn tạp nhỏ dần rồi vắng lặng hẳn.

Xảo Nhi giọng ngạc nhiên:

- Nam Tổng giám! Người có ý gì vậy...

Giọng Nam Bắc Thần ra chiều kích động:

- Xảo nhi, nàng còn nhận ra giọng của ta chẳng...

Cách xưng hô từ “phu nhân” sang “Xảo nhi” đã đủ thấy lạ mà giọng nói của y dường như cũng thay đổi, trầm trầm ấm áp.

Giọng Hoàng Phủ Xảo Nhi cũng kích động không kém:

- Người... người là Bá Nguyên...

- Phải, vậy là nàng vẫn còn nhận ra giọng nói của ta.

Hoàng Phủ Xảo Nhi kích động:

- Bá Nguyên. Người cải danh đổi họ gia nhập Quảng Hàn cung phải chẳng là vì ta...

- Xảo nhi, nàng nghĩ xem, nếu không phải vì nàng thì Bá Nguyên này đâu chịu làm thân luồn cúi làm tôi đòi cho người.

Hoàng Phủ Xảo Nhi thở dài:

- Thân gái thất tiết thật không đáng cho chàng lao tâm khổ trí như vậy.

- Sao lại không đáng... Bao năm chịu khuất phục giờ ta đã được đền bồi. Nàng có biết tại sao ta yêu

cầu đích thân nàng ra trận không... Ta muốn cùng nàng ngụy kế báo thù.

Xảo Nhi ngăn lại:

- Bá Nguyên, ăn nói giữ lời!

- Không còn sợ, lão tặc giờ này đang hành công dù có người thông báo gã vị tất đã làm gì được ta.

Xảo Nhi thở dài:

- Bá Nguyên, người đấu không lại lão đâu, mau trốn đi.

Nam Bắc Thần cười thâm nảo:

- Đi à...

- Phải, người đi đi, ta đã là người thất tiết không xứng đáng hầu hạ người.

- Không! Đó không phải lỗi của nàng! Xảo Nhi, tin lời ta đi, cho dù đó là lỗi của nàng ta cũng bỏ qua.

Hoàng Phủ Xảo Nhi nuốt nước mắt:

- Nhưng ta đi bây giờ cũng chỉ có chết mà thôi, lão tặc buộc ta uống độc dược, không có thuốc giải của lão thì...

Nam Bắc Thần cười lớn:

- Vậy thì được rồi, ta sẽ cùng Tống đại hiệp hợp tác...

Rồi hăn lớn tiếng nói:

- Tống đại hiệp, hai ta cùng có thù với Nhiễm Khiếu Thiên, vậy Tống đại hiệp có thể bỏ qua việc không hay lúc nãy mà hợp thủ đối phó với lão tặc.

Tống Thiên Hành nói:

- Đứng trên lập trường trừ ma vệ đạo, tại hạ sẵn lòng hợp tác với nhị vị, nhưng phải tiến hành thế nào đây...

Trường Xuân chân nhân ngăn lại:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, trước tiên nên biết rõ lai lịch đối phương rồi sẽ bàn đến việc khác.

Nam Bắc Thần gật đầu:

- Trưởng lão nói phải, Xảo nhi, mau triệt tiêu thế trận để tiện đàm đạo.

Hoàng Phủ Xảo Nhi dạ một tiếng. Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân bỗng thấy sáng lên, một khuôn viên chừng năm trượng vuông khói mờ biến mất nhưng bên ngoài vẫn còn thấy một vùng hỗn độn vô biên.

Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân chỉ cách nhau hai bước chân, còn Hoàng Phủ Xảo Nhi và Nam Bắc Thần cũng đứng cách đó chưa đầy hai trượng.

Nam Bắc Thần cười nhẹ nói:

- Mời chư vị ngồi xuống, ta từ từ đàm đạo.

Mọi người xếp bằng ngồi xuống đất, Nam Bắc Thần mỉm cười tự giới thiệu:

- Tại hạ nguyên họ Hồ tự Bá Nguyên, đây là tiện nội Hoàng Phủ Xảo Nhi.

Trường Xuân chân nhân chau mày:

- Nhị vị tinh thông kỳ môn trận pháp, chỉ võ công cao diệu sao trên giang hồ không nghe thấy tên nhị vị...

Hồ Bá Nguyên từ từ kể:

- Hai người bọn ta cũng có thể gọi võ lâm thế gia. Nhưng từ tổ tiên đời thứ hai đã ẩn cư ở Tuyết Phong sơn, tự canh tránh xa vòng danh lợi giang hồ. Tại hạ cùng Xảo nhi từ nhỏ cùng học võ với nhau, sau khi thành niên được hai nhà tác hợp thành phu phụ... Khoảng mười lăm năm trước, Nhiễm Khiếu Thiên có việc đi ngang hàn xá, thấy tiện nội có chút nhan sắc, lão dùng vũ lực bắt đi, đồng thời đả thương song thân. Trước khi đi lão còn nói rõ, muốn báo thù cứ đến Quảng Hàn cung ở Trường Xuân cốc! Lúc ấy tại hạ có việc ra ngoài, chừng về nhà mới hay tin dữ, nhưng võ công tại hạ lúc đó quá kém cỏi, nhưng quân tử báo cừu ba năm chưa muộn, tại hạ bế môn khổ luyện, sau đó thay hình đổi dạng, dùng hóa danh Nam Bắc Thần đầu quân vào Quảng Hàn cung.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Hồ đại hiệp có tự tin là địch thủ của Nhiễm Khiếu Thiên...

Hồ Bá Nguyên thở dài:

- Không giấu nhị vị, trước kia tại hạ tự tin có thể từ năm ba năm chiêu, nhưng bây giờ thì không dám chắc...

Trường Xuân chân nhân nói:

- Thí chủ nói vậy...

Hồ Bá Nguyên:

- Hiện thời lão tặc đang bế quan luyện một loại tà công thất truyền đã lâu, nghe đâu như là “Huyết Ảnh thần công”

Trường Xuân chân nhân nghe lạnh toát thân chân:

- “Huyết Ảnh thần công”... Đó là một tuyệt nghệ độc tôn của Thiên Ma giáo chủ Phát Linh Quan hơn trăm năm trước...

Hoàng Phủ Xảo Nhi chen lời:

- Phải, trận thế “Tiểu Chu Thiên Lục Hợp trận” này có thêm mấy biến hóa là lấy từ Thiên Ma giáo, bởi vậy mới tà môn đến dường ấy.

Tống Thiên Hành nói:

- Hoàng Phủ nữ hiệp, Nhiễm Khiếu Thiên học được bí truyền của Thiên Ma giáo từ bao giờ...

- Khoảng ba năm trước đây, lúc đó lão đế tâm nghiên cứu trận pháp, một mặt chuẩn bị tài vật để luyện “Huyết Ảnh thần công”, mãi đến ba tháng trước đây lão mới chánh thức bế quan luyện tập.

Trường Xuân chân nhân nhíu mày:

- “Huyết Ảnh thần công” là một môn công phu tà độc, nhưng pháp luyện tốc hành có thể trong vòng một trăm ngày đạt đến đại thành, nhưng mỗi ngày phải giết một người để lấy máu luyện. Lão bế quan luyện ba tháng nay vậy cũng sắp đại thành rồi.

Hoàng Phủ Xảo Nhi gật đầu:

- Đạo trưởng nói đúng, còn khoảng sáu ngày nữa là lão luyện tới đại thành.

Trường Xuân chân nhân nói:

- Bần đạo đã tin lời nhị vị vậy xin nói phương pháp hợp tác.

Hồ Bá Nguyên nói:

- Chẳng giấu nhị vị, tại hạ vốn dự định trước là cứu tiện nội, sau nữa giết lão tặc rửa sạch oán hờn tích chứa mười lăm năm nay. Nhưng tình thế đã thay đổi, phần sau của tâm nguyện xin nhờ hổ oai của nhị vị.

Trường Xuân chân nhân nói:

- Hồ thí chủ nói rõ hơn phương pháp hợp tác.

- Tại hạ nghĩ, nhị vị phân ra một người, cùng tại hạ lấp tức đi Đà Tiễn Lô mời các vị bằng hữu đến đây, rồi nội công ngoại kích tiêu diệt toàn thể nhân thủ Quảng Hàn cung.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phương pháp nà dùng được, chỉ cần nhị vị thật tâm hợp tác thì mọi việc sẽ dễ dàng.

Hồ Bá Nguyên nói:

- Tại hạ khuất nhục hơn mười năm nay, mục đích chính để cứu tiện nội nhưng nàng đã bị lão tặc dùng độc cấm chế, như vậy theo thiên ý tại hạ, tốt nhất nên chế ngự lão để...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Việc này Hồ đại hiệp không phải lo vì bằng hữu của tại hạ cũng có người bị trúng độc.

Mọi người còn bàn tán lao xao, bỗng nghe một giọng cười âm lạnh nói:

- Các người tính toán thật chu đáo, lão phu có lời ngợi khen!

Hồ Bá Nguyên cùng Hoàng Phủ Xảo Nhi đồng tái mặt, Hồ Bá Nguyên lắp bắp:

- Lão... lão tặc... đến rồi...

Hắn vừa dứt lời bỗng thấy trời đất tối đen. Xòe bàn tay không thấy ngón.

Lúc này mặt trời đã nhô lên khỏi núi, khuôn viên năm trượng vuông đang nắng ấm đột ngột tối đen khiến mọi người thất kinh hồn vía.

Giọng nói âm trầm của Nhiễm Khiếu Thiên lại vang lên:

- Cầu nam nữ! Dám cả gan cấu kết người ngoài, hừ, lão phu thành hoàn cho hai người chết đồng quan đồng quách.

Hoàng Phủ Xảo Nhi hạ giọng nói:

- Trước mắt nên tìm đường ra khỏi trận đã, mọi người nắm tay theo sau tiện thiếp.

Mọi người nắm tay thành hàng dài bước cao bước thấp theo sau Hoàng Phủ Xảo Nhi, khi thì đi sang trái, lúc lại quẹo sang phải, trận ảnh cũng theo đó biến đổi.

Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân tuy không dám nói biết hết thể trận, nhưng vị trí các cửa có nhận ra, thấy Hoàng Phủ Xảo Nhi cứ nhắm “tử môn” đi tới, Tống Thiên Hành lấy làm lạ hỏi:

- Hồ phu nhân, sao lại nhắm “Tử môn” mà đi...

Xảo nhi cười nói:

- Cái này gọi là sau tử địa là sinh địa, “Tử môn” tuy có hơi hung hiểm, nhưng dễ thoát thân nhất.

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Không phải, Nhiễm Khiếu Thiên là người cáo già có đâu không biết điều đó, hơn nữa lão ở ngoài trận thấy rõ hành động của bọn ta.

Chàng vừa dứt lời bỗng cảnh tượng đột biến, nguyên là sa mạc ngút ngàn bỗng biến thành rừng rậm âm u.

Trường Xuân chân nhân thở dài than:

- Ngũ hành biến hóa, trận pháp này quả thật thần kỳ...

Bỗng nghe giọng nói âm trầm của Nhiễm Khiếu Thiên:

- Dâm phụ, đừng tưởng với chút trí thức thô lậu của ngươi mà có thể mưu đồ thoát thân. Lão phu không cần máy động cũng có thể thu thập các ngươi.

Hoàng Phủ Xảo Nhi cũng cười lạnh nói:

- Lão tặc chó có đặc ý vội, đừng tưởng mấy gò đất con này có thể giữ chân được ta.

Rồi không biết nàng làm thế nào bỗng rừng cây âm u biến mất, thay vào đó chỉ thấy xam xám một màu, một vùng hỗn độn không phân biệt đâu là gần xa, trên dưới nữa.

Tống Thiên Hành nói:

- Hồ phu nhân, hay là ta xông “Sinh môn”...

Hoàng Phủ Xảo Nhi gật đầu:

- Cũng được...

Vừa nói vừa bước sang bên trái.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Dâm phụ, dâm cả gan múa rìu qua mắt thợ, phải cho người biết lợi hại của lão phu.

Đi chưa được một trượng thì mắt bỗng thấy sáng rực, phải trái trước sau toàn lửa và lửa. Chỉ có chu vi một trượng xung quanh mọi người là còn một màu xám đục âm u.

Nhưng bốn bên lửa cháy rực trời khiến mọi người thấy nóng cơ hồ không chịu nổi.

Tống Thiên Hành kinh hãi kêu lên:

- Đây chẳng qua là ảo ảnh của “Nam ly thần hỏa” nhưng tại sao nghe nóng như vậy...

Trường Xuân chân nhân hạ giọng:

- Ảo ảnh do tâm mà ra, nếu có thể giữ cho linh đài thanh tịnh thì cảm giác nóng sẽ giảm đi nhiều.

Tống Thiên Hành nói:

- Bất chấp ảo ảnh, Hồ phu nhân, tiếp tục xông “sinh môn”.

Hoàng Phủ Xảo Nhi ứng tiếng tiếp tục bước.

Nhưng khi quần hiệp bước đến gần biển lửa thì cảm giác nóng càng dữ dội, Hoàng Phủ Xảo Nhi bắt giác nhảy lui một bước, nhú mày:

- Không được rồi.

Tống Thiên Hành nhú mày hỏi:

- Hồ phu nhân không biết hóa giải...

Xảo Nhi lắc đầu:

- Thiếp thân đã thử rồi, nhưng không mấy công hiệu.

Bỗng nghe Nhiễm Khiếu Thiên lớn tiếng nói:

- Hai tên tiểu bối nghe đây, lão phu với Thanh Thành trước nay không cừu không oán, còn tên Tống Thiên Hành, “Vũ Nội song tiên” lão phu không làm khó dễ hàng hậu sinh tiểu bối, nếu các người chịu đầu làm môn hạ lão phu thì sẽ để các người toàn mạng.

Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Cái giọng bề trên của các hạ đừng giở ra trước mặt ta thì hay hơn.

Nhiễm Khiếu Thiên nổi giận quát:

- Người tưởng ta trị không nổi người sao...

Tống Thiên Hành cười lớn:

- Khẩu thiệt vô bằng, có bản lĩnh thì cứ việc giở ra.

Nhiễm Khiếu Thiên hừ lạnh:

- Tiểu tử, lão phu nhắc người, từ này giờ lão phu còn lưu tình, bằng không bốn người bọn người đã thành than hết rồi. Lão phu cho các người nửa thời thần suy nghĩ, nếu còn chưa thuận tòng, lão phu lập tức hạ sát thủ!

Tống Thiên Hành cười lớn:

- Người ngoài món “Huyết Ảnh thần công” chưa luyện đến đầu đến đuôi còn có gì nữa đâu mà dọa ta.

Bỗng bên ngoài có tiếng cấp báo:

- Bẩm Cung chủ, Tuyết Sơn thần ni tấn công vào tới cốc khẩu.

Giọng Nhiễm Khiếu Thiên:

- Còn những ai nữa...

- Còn có tiền nhiệm Chương môn nhân Thanh Thành Ngô Chân Tử, Nga Mi tục gia trưởng lão Tề Kim Cang, “Cấp Thời Vũ” Văn Nhân Kiệt và một người nữa không rõ lai lịch.

Giọng Nhiễm Khiếu Thiên lạnh lùng:

- Truyền lệnh khẩn cấp, toàn cung chuẩn bị nghênh địch.

- Dạ!

- Kim Thị nhất hiệu thay bản tòa giữ trận!

- Dạ!

Tiếp đó đã nghe tiếng chuông gấp gấp đổ dồn, tiếng binh khí chạm nhau, tiếng rú thảm... hòa thành một mớ âm thanh hỗn tạp.

Trường Xuân chân nhân nhắc nhở:

- Hồ phu nhân, ta nên lợi dụng cơ hội này để thoát ra ngoài.

Xảo Nhi thở dài lắc đầu:

- Thiếp thân đã cố hết sức rồi.

Trường Xuân chân nhân nói:

- Nếu chỉ đơn thuần là “Bát Quái trận đồ” hợp với “Tiểu Chu Thiên Lục Hợp trận” thì không đáng ngại, nhưng đằng này còn thêm những biến hóa khác chưa biết lực những biến hóa đó họa may bản đạo có thể tìm được cách hóa giải.

Xảo Nhi gật đầu, sau đó đem những điều nàng biết được về trận thế thuật lại.

Sau một hồi trầm tư, Tống Thiên Hành nói:

- Thiên Hành nhận thấy thế này...

Trường Xuân chân nhân ngăn lại nói:

- Ta với người cùng viết xuống đất, nếu kết quả tương đồng thì không sợ bị lừa nữa!

Tống Thiên Hành gật đầu, hai người quay lưng lại viết mấy chữ lên mặt đất.

Xảo Nhi thấy hai người trong lúc nguy cấp mà còn làm như giỡn chơi mới tò mò ghé mắt nhìn thử, bất giác nàng vỗ tay reo lên:

- Thật là xảo hợp, nhị vị viết giống hệt nhau...

Thì ra hai người đồng viết năm chữ “Hỗn Nguyên Mê Ma trận”

Trường Xuân chân nhân trầm ngâm tiếp:

- Nhưng những phần thêm vào của “Hỗn Nguyên Mê Ma trận” không hoàn chỉnh mà còn phần nào khác nữa...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Hình như đó là “Ngũ Hành trận” thì phải.

Trường Xuân chân nhân gật đầu:

- Phải rồi, phía này lửa cháy như vậy tức là “Bính đỉnh hỏa vị” đi ngược lại sẽ là “Nhâm quý thủy vị”, ảo ảnh mắt ta sẽ dễ dàng thoát ra ngoài. Cứ thử như vậy coi thế nào.

Thế là Trường Xuân chân nhân và Tống Thiên Hành tiến lên phía trước thận trọng dò từng bước. Đi được khoảng năm trượng thì lửa dịu dần rồi tắt hẳn.

Hồ Bá Nguyên cả mừng:

- Nhị vị quả cao minh, ta thoát hiểm rồi.

Bỗng nghe có tiếng cười lạnh:

- Người mừng quá sớm!

Đột nhiên cảnh sắc thay đổi, hoa viên bỗng biến thành bể cả mênh mông sóng vỗ ba đào, cuồng phong chớp giật.

Nhưng lúc này Trường Xuân chân nhân và Tống Thiên Hành đã có chuẩn bị, cứ phăng phăng tiến bước, bất chấp sóng gió.

Quả nhiên bước đi dễ dàng như đi trên đất liền, không thấy ngăn trở gì. Công phu khoáng uống cạn tuần trà, ảo ảnh biến mất, ngoài trời đất sáng trưng, mọi người đã thoát khỏi trận thế.

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Trao Đổi Giải Được

Mọi người thờ ra như vừa cất được gánh nặng, bỗng thấy bóng người thấp thoáng, bốn tên Kim Y thị giả nhất tề múa binh khí xông tới quát:

- Trở vào!

Hồ Bá Nguyên nãy giờ tức anh ách, vì hăn chẳng biết ắt giáp gì về trận thế cả, đến giờ được dịp trút giận, quát lớn:

- Thất phu! Lui ra!

Vừa quát hăn đã cùng Xảo Nhi song song xuất thủ, bốn tên Kim thị bị bức lui liên tục, không còn sức phản công nữa.

Trong khi đó thì tiếng hô “Sát! ”, tiếng binh khí chạm nhau, tiếng chưởng phong từ hổ khẩu càng lúc càng tiến gần.

Toàn bộ cao thủ của Quảng Hàn cung lúc này như đổ hết ra ngoài quảng trường, gặp bốn người vừa thoát ra khỏi trận, hò nhau xúm lại gần hai mươi mạng vây chặt bốn mặt.

Tống Thiên Hành nói:

- Nhị vị bất tất tham chiến, ta hợp lực lượng bên ngoài rồi sẽ tính.

Chàng vừa dứt lời đã có thấy tiếng rú lên, hai tên Kim thị đã phơ thây.

Số cao thủ vây lại cũng hươ binh khí tấn công.

Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân dễ dàng đoạt được hai thanh trường kiếm quát:

- Cản đường là chết!

Trường kiếm lướt qua đầu lặn lông lốc, máu phun như mưa, tiếng rú liên miên vô tuyệt.

Trường Xuân chân nhân niệm phật hiệu:

- Vô lượng thọ Phật! Quảng Hàn cung vận khí đã tuyệt, các người buông kiếm để khỏi uổng mạng.

Nhưng thủ hạ của Nhiễm Khiếu Thiên phần nhiều là võ lâm hắc đạo, tên nào tên nấy không biết sống chết là gì, ngã gục lớp này lớp khác lại xông lên.

Trường Xuân chân nhân nhíu mày:

- Hồ thí chủ, bọn này không biết sợ chết, thí chủ từng là người lãnh đạo của chúng thử nói vài lời xem sao.

Hồ Bá Nguyên gật đầu cao giọng:

- Các vị đồng đạo nghe đây, Nhiễm Khiếu Thiên tội ác ngập đầu, các vị hà tất phải vì lão mà uống mạng. Nay Tống đại hiệp vì đức hiếu sinh mở cho các vị sinh lộ, mau giá ngộ để tìm đường sống.

Mấy lời của Hồ Bá Nguyên cũng có ít nhiều hiệu lực, một số tên ném binh khí lui ra, nhưng đa số vẫn cố sống cố chết như thiêu thân lao vào.

Tống Thiên Hành nóng mặt quát:

- Giết ác, tức là hành thiện, các vị không cần lưu tình, tại hạ đi trước ra ngoài tiếp ứng.

Dứt lời múa tít trường kiếm, đồng thời cất một tiếng hú như long ngâm nhắm cốc khẩu xông tới.

Lúc này quần hiệp đã đi hết, khoảng đồng đạo vào đến cốc, Nhiễm Khiếu Thiên cũng đã đích thân xuất thủ, chặn đứng Tuyết Sơn thần ni, toàn bộ tinh anh cũng Quảng Hàn cung cũng kéo hết ra vây chặt quần hiệp. Bóng người như thác lũ, tiếng chưởng phong, tiếng rú thảm, những âm thanh hỗn loạn hòa trộn làm cuộc chiến thêm phần thảm khốc.

Đặc biệt cặp song đấu Tuyết Sơn thần ni và Nhiễm Khiếu Thiên, chưởng phong chạm nhau ầm ầm, kinh phong làm bọn thủ hạ Quảng Hàn cung bị bắn giạt cả về phía sau.

Phía quần hiệp vì thấy Trường Xuân chân nhân với Tống Thiên Hành đi đã lâu mà không thấy trở về nên sợ có điều sơ thất bởi vậy mới nóng lòng kéo đến tiếp ứng.

Vừa đến cốc khẩu đã nghe trả lời Tống Thiên Hành cùng một đạo sĩ đã táng mạng dưới cơ quan của Quảng Hàn cung. Tin tức này làm Tuyết Sơn thần ni với tâm dạ bồ tát cũng phải nổi giận.

Thế là dẫn đến kết quả như đã thấy.

Lúc này, Tuyết Sơn thần ni đang huy động phát trần đối phó với một kiếm một chưởng của Nhiễm Khiếu Thiên, Thần ni cất giọng quát:

- Nhiễm Khiếu Thiên, hai người đêm qua đến đây đâu rồi.

- Giết hết rồi!

Trần Ngự Phong cũng nổi giận quát:

- Nhiệm Khiếu Thiên, nếu người thật sự giết chết hai người đó thì ngày hôm nay cũng là ngày tận thế của Quảng Hàn cung.

Quần hào bán tín bán nghi cũng có cơ sở. Với công lực của Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân, muốn hạ sát hai người nào phải chuyện dễ dàng. Nhưng Nhiệm Khiếu Thiên thủ đoạn tàn độc, mưu kế đa đoan, nên lão chính miệng nói ra như vậy không phải không tin.

Nhiệm Khiếu Thiên lạnh lùng:

- Ta đã nói giết là giết! Các người không tin cứ tìm Diêm Vương mà hỏi.

Rồi lão quát lớn:

- Chúng huynh đệ, hai tên tiểu tử đó thầy đã thành than, còn lại mấy tên này như gai trong mắt, giết được chúng thì bá nghiệp của chúng ta tự nhiên thành! Sát!

Bên ngoài quần ma ứng thanh hô “Sát!” vang trời. Tề Kim Cang nổi giận quát:

- Thần ni! Không cần lưu tình, cứ bắt sống lão quái vật này rồi tính sau!

Dứt lời lão đề song chưởng búa vào ngực Nhiệm Khiếu Thiên.

Tuyết Sơn thần ni quát:

- Tề thí chủ, dừng tay.

Nhưng không còn kịp nữa, Nhiệm Khiếu Thiên đã giơ tả chưởng lật ngang một thế.

Tuyết Sơn thần ni cũng vội cách không kích xéo một chưởng tiêu bớt chưởng lực của Nhiệm Khiếu Thiên.

“Ầm!” một tiếng kinh thiên động địa, Nhiệm Khiếu Thiên cùng Tuyết Sơn thần ni thân hình chấn động, còn Tề Kim Cang bắn lộn ba vòng trên không trung văng về phía sau.

May mà chưởng phong của Tuyết Sơn thần ni làm giảm bớt quá nửa chưởng lực của đối phương bằng không Tề Kim Cang chắc khó toàn mạng.

Văn Nhân Kiệt vội đỡ lấy lão, chỉ thấy lão co người thổ ra mấy ngụm máu tươi, nhưng xem ra thương thế chưa đến mức nguy kịch. Tề Kim Cang ngồi xếp bằng vận công chữa thương còn Văn Nhân Kiệt làm hộ

pháp.

Nhiễm Khiếu Thiên đắc ý cười lạnh nói:

- Lão ni cô, lão phu niệm chút tình cũ không nỡ hạ sát thủ, người nên biết điều mà rút lui kéo không kịp..

Thần ni trầm giọng quát:

- Nhiễm Khiếu Thiên, nói để người biết, trừ phi người bỏ vọng niệm, tự phế võ công để khỏi tác ác giang hồ, bằng không thì ta và người phải có một người nằm xuống mới thôi.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Hừ, người quả là người cố chấp, vậy kẻ nằm xuống phải chính là người!

Thần ni cũng cười lạnh nói:

- Chưa hẳn! Khẩu thiệt vô bằng người cứ tận thi tuyệt học, việc tồn vong sẽ tính sau...

Vừa lúc đó thì tiếng hú như long ngân của Tống Thiên Hành cũng nổi lên.

Nhiễm Khiếu Thiên nghe thấy liền biến sắc còn phía quần hiệp thì tinh thần phấn chấn hẳn lên. Tuyết Sơn thần ni cười lớn nói:

- Nhiễm Khiếu Thiên, người nghe thấy rồi chứ.

Tống Thiên Hành từ trên không phi thân xuống dáng như thiên thần, đồng thời quát vang như sấm:

- Tất cả dừng tay!

Tiếng quát của chàng lọt vào tai mọi người bất kể xa gần đều nghe như có tiếng sấm bên tai. Tất cả đều dừng tay lui lại một bước.

Tuyết Sơn thần ni hỏi:

- Thiên Hành! Tu Duyên đạo hữu đâu...

Tống Thiên Hành quét mắt nhìn toàn trận rồi mỉm cười nói:

- Đa tạ thần ni quan tâm, Tu Duyên đạo trưởng còn ở phía sau.

Lúc này cảnh tượng đương trường trông thê thảm, thầy nằm ngổn ngang máu tanh xông mũi, thảm không dám dám nhìn lâu.

Tống Thiên Hành dừng ánh mắt nơi Tề Kim Cang đang ngồi xếp bằng dưới đất, nói:

- Tề tiên bối thọ thương...

Tề Kim Cang mở mắt ra:

- Không sao, chút nội thương này lão còn chịu được.

Tống Thiên Hành giờ mới nhìn kỹ Nhiễm Khiếu Thiên.

Thân hình cao lớn, gương mặt dài nhưng như thoa nghệ, râu năm chòm phất phơ, mắt sâu mũi khoằm nhìn vừa oai phong vừa phảng phất nét tà gian.

Nhiễm Khiếu Thiên cũng đưa ánh mắt cú vọ quan sát chàng, một lát sau lão hỏi trước:

- Người là Tống Thiên Hành...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Không sai! Các hạ là Nhiễm Khiếu Thiên...

Lão không đáp chỉ lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người làm sao ra được...

Tống Thiên Hành nhếch môi cười:

- Đương nhiên là đi bộ mà ra, mấy gò đất ngọn cây đó làm sao giam ta nổi!

Lúc này tiếng quyết đấu từ phía sau truyền tới đã nghe rõ ràng hơn.

Gương mặt vàng của Nhiễm Khiếu Thiên bỗng biến màu thếp, lão nghiêng răng nói:

- Tiểu tử ngươi đừng lên mặt với ta, nếu không có bọn phản phúc đó thì giờ này ngươi đã thành tro rồi.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Người không nên trách người mà tự trách mình thì hơn. Thử hỏi ngươi tới nhà cướp vợ người...

- Câm miệng!

Rồi lão nghiêng răng nói:

- Đối với hạng tiểu bối như ngươi lẽ ra không thêm động thủ, nhưng ngươi đã chẳng biết lễ nghi với

người trên, ta đành thay sự phụ người giáo huấn một phen. Tiểu tử! Tiếp chiêu đi!

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Nhiệm Khiếu Thiên, người hết thời rồi. Người thử nhìn xung quanh xem còn bao nhiêu nhân thủ có thể dùng được...

Nhiệm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Cái đó không cần người lo, lão phu một mình cũng đủ thu thập bọn người.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Đáng tiếc là “Huyết Ảnh thần công” của người ít nhất còn bảy ngày hỏa hầu nữa mới đại thành.

Tuyết Sơn thần ni chau mày hỏi:

- Thiên Hành, người nói hẳn đã luyện thành “Huyết Ảnh thần công”...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Nhưng còn ít nhất bảy ngày nữa mới thành hỏa hầu.

Nhiệm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Tiểu tử người có muốn thử...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Tại hạ đang muốn lãnh giáo thần công của các hạ, có điều trước khi giao thủ, tại hạ có mấy lời. Nếu các hạ chịu giao thuốc giải độc cho Văn Nhân Kiệt và Hồ phu nhân, đồng thời phát thệ suốt đời không ra khỏi Trường Xuân cốc thì...

Không chờ chàng nói hết lời, lão phá lên cười như điên dại:

- Tiểu tử, hạng như người mà cũng dám lên mặt với ta nói những lời đó! Ha! Ha! Ha!

Bỗng có tiếng quát:

- Tống đại hiệp, đừng để lão tặc sống sót, bằng không di họa không nhỏ!

Dứt lời Hoàng Phủ Xảo Nhi, Hồ Bá Nguyên cùng Trường Xuân chân nhân nối tiếp nhau đáp xuống đường trường.

Trong ba người, ngoài Trường Xuân chân nhân áo quần còn sạch, hai người còn lại thân thể như nhuộm máu tươi.

Xảo Nhi vừa đáp xuống liền chỉ mặt Nhiễm Khiếu Thiên mắng:

- Lão tặc, hôm nay là ngày tàn của ngươi rồi.

Nhiễm Khiếu Thiên cười nói:

- Sách có câu: “Nhất dạ phu thê bách nhật ân”, nàng về với ta mấy năm ái ân không nhạt sao lại trở mặt vô tình như vậy...

Hồ Bá Nguyên như con hổ điên xông lên quát:

- Lão tặc, nạp mạng!

Trường Xuân chân nhân níu áo hắn, nói:

- Hồ thí chủ chó quá xúc động! Tội của hắn tất phải đền, ta từ từ nghị sự.

Tống Thiên Hành nói:

- Đạo trưởng mau đưa nhị vị ra sau giới thiệu với mọi người, để Thiên Hành đối phó với lão tặc.

Xong, chàng quay sang Nhiễm Khiếu Thiên:

- Các hạ thấy đề nghị của tại hạ thế nào...

Lão lạnh lùng:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết thì mau lấy binh khí ra, không cần nhiều lời.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Ngươi chưa thấy quan tài thì chưa sợ, được rồi, ta thành toàn cho ngươi.

Dứt lời chàng lấy thanh Kim Xà nhuyển kiếm đeo trên lưng xuống:

Hồ Bá Nguyên sau khi ra mắt quần hiệp. Thấy sắp động võ, liền kêu lớn:

- Tống đại hiệp, tại hạ cũng góp một phần.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Được càng đông càng hay, đỡ cho lão phu mất thời gian vô ích.

Trần Ngự Phong bước ra cười nói:

- Các hạ nói đúng lắm, Tống lão đệ, chúng ta liên thủ đấu một trận.

Trần Ngự Phong sợ một mình Tống Thiên Hành ra tay gặp sơ suất vì “Huyết Ảnh thần công” của đối phương là thứ tà độc công phu, không thể xem thường, nên chẳng kể gì đến quy củ giang hồ cùng chàng liên thủ.

Phần Nhiễm Khiếu Thiên đã biết công phu của Trần Ngự Phong nên lão đã hơi e dè, nhưng vì đã lỡ đại ngôn lại thêm tin tưởng vào “Huyết Ảnh thần công” nên lão lãnh đạm nói:

- Vậy thì hay lắm, mời!

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Bọn ta hai đấu một vậy mời các hạ tiến chiêu trước.

Nhiễm Khiếu Thiên hừ một tiếng quát:

- Coi kiếm!

Tiếng quát vừa phát ra lão đã hươ kiếm tấn công về phía Trần Ngự Phong còn tả thủ phát một chưởng tấn công Tống Thiên Hành.

Nội chiêu đầu tiên đủ chứng tỏ lão là người gian ngoa. Trần Ngự Phong dùng tay không lão lại dùng kiếm tấn công, còn Tống Thiên Hành nội công non yếu thì lão dùng chưởng lực hùng hậu để áp đảo. Dùng sở trường của mình để đối phó sở đoản của đối phương cũng là một yếu quyết trong binh gia vậy.

Nhưng gặp phải hai tay cao thủ này, mọi tính toán của lão đều vô ích, thế công vừa phát, Tống Thiên Hành và Trần Ngự Phong đã nhanh như chớp đổi vị trí. Vừa khéo Tống Thiên Hành một chiêu “Phật Quang Phổ Chiếu”, “Kim Xà nhuyễn kiếm” biến thành cầu vòng, ánh kim sa xuống kiếm của đối phương.

Trần Ngự Phong cũng phát tay áo rộng phát chưởng kinh hàm chứa mười thành chân lực, “Huyết Ảnh thần công” của đối phương bị hóa giải vô hình vô tích.

Lão ma này sống lâu thành tiên, chiêu đầu tiên không kiến hiệu, trường kiếm trong tay lập tức biến chiêu. Xìa ngược một chiêu “Chiếu Chỉ Thiên Nam” đâm xé vào “Chưởng Môn huyết” của Tống Thiên Hành.

Chiêu thức có vẻ tầm thường, nhưng sự thực hàm chứa sự biến ảo dị thường và công lực siêu tuyệt, khiến quần hiệp đứng gần cũng không khỏi ớn lạnh.

“Bùng!” “Xoảng!” tiếng chưởng phong chạm nhau chấn động màng nhĩ cùng tiếng kiếm chạm nhau nghe đinh tai nhức óc, chứng tỏ những tay tuyệt đỉnh cao thủ đều cương đối cương.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Qua mà không lại là thiếu lễ, các hạ cũng tiếp Trần mỗ một chưởng.

Lại một tiếng “bùng!” chấn thiên động địa, Trần Ngự Phong và Nhiễm Khiếu Thiên đều bị chấn động lui ba bước.

Tống Thiên Hành thuận thế xuất một chiêu “Kim Châm Độ Ách” làm Nhiễm Khiếu Thiên bị bức lui một bước lớn nữa.

Ba bóng người thoát hợp thoát phân, thoáng chốc đã không còn phân biệt ai là ai nữa.

Trong lúc giao đấu Trần Ngự Phong dùng truyền âm nói với Tống Thiên Hành:

- Lão đệ, “Huyết Ảnh thần công” của lão tặc đã đạt chín thành hỏa hầu, người không được đối chưởng với lão, lúc này ta tiếp lão hai chưởng đã thấy khó chịu trong người.

Tống Thiên Hành cũng dùng truyền âm đáp:

- “Huyết Ảnh thần công” lợi hại đến như vậy sao... Nếu lão luyện đến mức hỏa hầu thì còn ai chế phục nổi...

Trần Ngự Phong nói:

- Nói về đơn đấu, với công lực hiện tại sợ không còn ai chế ngự nổi y nữa rồi.

Trong khi vừa đấu vừa trao đổi, ba người đã giao thủ hơn một trăm chiêu.

“Huyết Ảnh thần công” quả nhiên lợi hại, Nhiễm Khiếu Thiên một mình kháng cự với hai tay tuyệt đỉnh cao thủ đương thời mà vẫn có công có thủ, chưa thấy có dấu hiệu bại trận.

Nhiễm Khiếu Thiên đắc hí cười ha hả nói:

- Chỉ có hai tên thì chưa đủ đâu, ít nhất phải thêm vài tên nữa...

Trần Ngự Phong cũng cười lớn nói:

- Lão tặc chớ cuồng ngôn, trong vòng năm trăm chiêu nhất định người phải nằm xuống.

Nhiễm Khiếu Thiên nổi giận:

- Lão xược! Gần hai trăm chiêu rồi mà một cọng lông của lão phu hai người còn chưa chạm được!
Đừng nói năm trăm chiêu, hai người cũng chưa làm gì nổi lão phu đâu.

Tề Kim Cang đang ngồi vận công trị thương nghe nói tức khí mở mắt, nói:

- Thần người, đối phó với loại này không cần kể gì đến quy củ giang hồ, ta cứ việc hợp lực giết hẳn rồi tính sau.

Thần ni lắc đầu:

- Không cần làm như vậy đâu, các hạ cứ ngồi yên lược trận thì được rồi.

Bỗng nghe Nhiễm Khiếu Thiên quát lớn:

- Hai người có gan thì tiếp lão phu một chưởng!

Vừa nói vừa phóng một chưởng công vào giữa ngực Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành cũng quát lớn một tiếng cử hữu chưởng lên...

“Bùng!” một tiếng chấn thiên động địa, thân hình Nhiễm Khiếu Thiên hơi lắc lư, còn Tống Thiên Hành thì thối lui hai trượng mới đứng lại được.

Nhiễm Khiếu Thiên đắc ý:

- Tiểu tử chẳng qua chỉ có vậy mà thôi.

Nhưng Tống Thiên Hành vừa đứng thẳng đã quát lớn:

- Đánh!

Trần Ngự Phong cũng quát lớn:

- Lão tặc chạy đàng trời.

Thì ra hai người đã hợp tác với nhau, Tống Thiên Hành giả vờ làm đối phương không giới bị, trong khi Trần Ngự Phong tấn công liên tiếp hai chưởng thì Tống Thiên Hành cũng vung tay, một đạo ô quang thoát khỏi tay chàng bắn ra rồi hóa thành hai nhả “Linh Đài huyệt” và “Chương Môn huyệt” của Nhiễm Khiếu Thiên kích tới.

Nhiễm Khiếu Thiên biết rõ Tống Thiên Hành còn có tuyệt chiêu này nhưng một là chàng còn quá trẻ vị tất đã luyện đến trình độ như Thanh Hư thượng nhân hai là chàng vừa bị lão một chưởng bắn xa hơn hai trượng nên sinh lòng khinh địch.

Mặt khác, Tống Thiên Hành và Trần Ngự Phong phối hợp khít khao, Nhiễm Khiếu Thiên lo đối phó với Trần Ngự Phong còn không kịp còn đâu sức lực đối phó với “Nhị tướng kim hoàn” siêu tuyệt của Tống Thiên Hành.

Dưới chiêu hợp công của hai người, Nhiễm Khiếu Thiên bị điểm trúng “Chương Môn huyết” lão chỉ hơi sững người một chút, Trần Ngự Phong đã điểm luôn mấy nơi yếu huyết, thế là một đời ma đầu giờ chỉ còn biết giương mắt chờ người phân xử.

Tống Thiên Hành liếc mắt một vòng nhìn bọn thủ hạ Quảng Hàn cung đang kinh hãi thất hồn nhìn Cung chủ bị chế ngự. Chàng trầm giọng:

- Cung chủ của các người đã bị bắt, các người đứng yên tại chỗ chờ nghe phát xử.

Sau đó chàng quay sang Tuyết Sơn thần ni cung kính nói:

- Phần hậu sự mời Thần ni đứng ra giải quyết.

Tuyết Sơn thần ni mỉm cười:

- Người không cần phải ngần ngại, như ta ủy quyền cho người giải quyết.

Tống Thiên Hành nói:

- Thần ni là chủ soái, làm như vậy Thiên Hành...

Trần Ngự Phong ngắt lời:

- Lão đệ, Thần ni đã nói như vậy, người không nên từ chối nữa.

Tống Thiên Hành ngần ngừ một lát, rồi gật đầu:

- Thiên Hành lãnh mạng!

Tống Thiên Hành quay lại Nhiễm Khiếu Thiên:

- Các hạ còn điều gì muốn nói không...

Nhiễm Khiếu Thiên song mục trợn trừng gằn giọng nói:

- Tiểu tử chó nhiều lời! Lão phu thất thế bị chế, người có muốn cắt muốn chặt mặc tình.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Khẩu khí cứng cỏi, thật đáng mặt anh hùng. Nhưng tại hạ xin nhắc một điều, người chết rồi thì không

sống lại được!

Nhiễm Khiếu Thiên cười nhẹ:

- Sơn trang nan hữu thiên niên thụ, thế thượng nan phùng bách tuế nhân, hừ, lão phu năm nay sống gần trăm tuổi, ăn khắp sản vật trân quý của thế gian, thưởng thức không biết bao nhiêu là mỹ nữ, có chết cũng không đáng hận.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Lão trùng để còn biết tham sống, sợ chết, tại hạ không tin các hạ muốn chết sớm như vậy.
- Không sai, ta đương nhiên chưa muốn chết sớm, nhưng cầu lạy người để được sống lão phu không làm!

Tống Thiên Hành bật cười:

- Cầu lạy thì không cầu, nhưng tại hạ có điều kiện trao đổi. Nếu các hạ chịu đưa ra thuốc giải độc cho Văn Nhân tiền bối cùng Hồ phu nhân, tại hạ có thể tác chủ cho các hạ được sống!

Lão cười lớn:

- Được sống! Nhưng sống như thế nào mới là quan trọng... Sống mà không bằng con trùng con dế thì thà không sống còn hơn.

Tống Thiên Hành nói:

- Đương nhiên phải phế công lực của các hạ để khỏi di họa cho giang hồ.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lớn:

- Thấy chưa, ta nói có sai đâu... Hừ, phá công lực để khỏi di họa giang hồ... Người biết lão phu có nhiều cừu nhân không... Một khi không còn công lực thử hỏi lão phu sống như thế nào đây... Hơn nữa sau khi chết ta còn mang theo một tỳ thiếp xinh đẹp như Xảo Nhi và một tỳ tòng danh vọng như Văn Nhân Kiệt thì dưới huỳnh tuyền cũng đỡ phần cô tịch.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Người tưởng người không giao ra rồi ta không tự đi tìm được sao...

Nhiễm Khiếu Thiên cười:

- Giỏi lắm, người đi tìm đi, Quảng Hàn cung rộng lớn như vậy, người tìm ba năm cũng không thấy, lúc

đó thì chúng sớm đi theo ta rồi.

Tống Thiên Hành trầm ngâm:

- Nói vậy chỉ còn cách để cho các hạ được tự do rời khỏi đây thì các hạ mới giao ra thuốc giải...

Nhiễm Khiếu Thiên cười âm lạnh:

- Không sai! Nhưng lão phu còn một điều kiện phụ, đó là toàn bộ tài vật cùng nhân thủ Quảng Hàn cung, lão phu mang theo, các ngươi không được làm khó dễ.

Văn Nhân Kiệt lên tiếng:

- Không được, chúng ta không được thả hổ về rừng, một mạng Văn Nhân Kiệt này không quan trọng, để đi họa giang hồ, lúc đó có hối cũng không kịp.

Xảo nhi cũng tán đồng:

- Thiếp thân cũng đồng ý với Văn Nhân đại hiệp, chỉ cần thấy lão tặc phơi xác đường trường thà chết cũng không oán hận.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Giỏi, không hổ là oan gia sinh tử của lão phu, đường xuống huỳnh tuyến chúng ta đồng hành.

Tống Thiên Hành nói:

- Văn Nhân tiên bối, Hồ phu nhân, xin nhị vị đừng ngăn cản. Thiên Hành đã quyết, chấp nhận điều kiện của lão.

Quay sang Nhiễm Khiếu Thiên, chàng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ còn gì để nói nữa...

Lão cười lạnh:

- Còn, trừ phi cuộc trao đổi bất thành, lão phu đành chịu, bằng không, chậm thì nửa năm, nhanh thì nửa tháng lão phu sẽ tìm đến các ngươi rửa mối hận ngày nay.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Xưa nay tà bất thắng chính, người làm như vậy tức là tự tìm đường chết. Thôi không cần phí lời nữa, mau đem thuốc giải ra đi.

Nhiễm Khiếu Thiên nói:

- Thuốc giải độc trong chính điện, bên trong Thái Cực đồ chính giữa, người tự đi lấy đi.

Hồ Bá Nguyên vội nói:

- Tổng đại hiệp, để tại hạ đi cho.

Rồi không chờ trả lời, hăng phóng mình đi ngay.

Tống Thiên Hành nhìn quần hiệp thở dài nói:

- Quyết định của văn bối đúng sai thế nào xin để hậu nhân bình phẩm.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Lão đệ, người quyết định như vậy nhất rồi, còn ngại gì nữa.

Tuyết Sơn thần ni cũng gật đầu nghiêm giọng nói:

- Tống thí chủ quyết định rất đúng, bất kỳ ai cũng quyết định như vậy mà thôi.

Thế là trận chiến mưa máu gió tanh kết thúc, có kẻ thắng người bại. Người bại thì đương nhiên buồn lòng, nhưng kẻ thắng thì cũng chẳng vui sướng gì. Vì tuy đạt được thắng lợi là lấy thuốc giải cho Văn Nhân Kiệt với Hoàng Phủ Xảo Nhi nhưng ngược lại tai kiếp giang hồ vẫn còn treo lơ lửng, chưa biết chừng nào giáng xuống võ lâm.

Chờ Nhiễm Khiếu Thiên tom góp tài sản dắt thủ hạ ra đi, quần hiệp phóng hỏa thiêu rụi nơi đây rời khỏi Quảng Hàn cung, rồi cũng trở ra khách sạn ở Đà Tiễn Lô, nghỉ lại đó một đêm. Sáng hôm sau các hòa thượng Hoàng giáo cũng tự động rút về Tây Tạng.

Lai nói về việc ở Trung Nguyên.

Ngay trong đêm Tuyết Sơn thần ni cùng Tống Thiên Hành, Trần Ngự Phong khởi hành, Cổ Song Thành chọn một độc viện trong Duyệt Lai khách sạn để mọi người tiện hộ pháp cho Vân Trung Phụng, Nam Cung Tranh, Hồ Bình ba người luyện công.

Trong tám người ở lại chỉ có Chu Chấn Bang với Hồ Bình là nam nhân. Hồ Bình lúc nào cũng lo luyện công nên mọi việc đều trút lên người Chu Chấn Bang.

Hiện thời lực lượng của quần hiệp ở Lạc Dương tuy có thể nói không đủ mạnh cùng Nhất Thống môn quyết chiến, nhưng cũng không phải dễ ăn hiếp, thành thử song phương cứ thế giằng co nhau, tình hình như thế diễn ra liên tục trong năm ngày.

Tình hình này càng có lợi cho phía quần hiệp, Hồ Bình đã có kết quả, công lực tăng tiến nhiều, dù có gặp phải đối thủ là nhân vật trong Thập đại cao nhân cũng đủ sức cầm cự ít lâu. Chờ thêm hai ngày nữa, Vân Trung Phụng và Nam Cung Tranh cũng thành công viên mãn thì dù Nhất Thống môn dốc toàn lực vây công cũng không hề sợ.

Nhưng thói thường người ta mong ước gì thì không được, nhưng lo sợ điều gì thì điều ấy lại tới ngay.

Ngày thứ sáu trong mấy ngày này yên tĩnh hiem hoi, trời đã gần chiều. Chu Chấn Bang đang ngồi dưới hiên nhắm mắt dưỡng thần thì thấy tiểu tửu quý vác hồ lô đi ra.

Chu Chấn Bang trầm giọng quát bảo:

- Tiểu quý đi đâu...

Hồ Bình nhăn mặt:

- Chu lão! Tiểu tửu quý đã sáu ngày nay chưa có một giọt rượu thấm môi...

Chu Chấn Bang hừ nhẹ:

- Người ta sáu ngày không ăn cơm còn chưa chết, người sáu ngày không uống rượu thì có hại gì!

Hồ Bình mặt như đưa đám:

- Tiểu tửu quý sáu ngày có thể nhịn cơm, nhưng nhịn rượu sáu ngày thì chết chắc còn sướng hơn.

Chu Chấn Bang bật cười:

- Người là quý mà, đâu phải là người.

Hồ Bình cười lớn:

- Chu lão bằng lòng rồi! Đa tạ! Đa tạ!

Vừa nói vừa phóng vút đi.

Chu Chấn Bang trầm giọng quát:

- Tiểu quý đứng lại!

Hồ Bình đứng lại mặt tỏ vẻ vô cùng thất vọng, Chu Chấn Bang không nhịn được cười nói:

- Lúc này gần đến ngày Nhất Thống môn khai lễ, các nhân vật giang hồ kéo đến rất đông và hỗn tạp, người ra ngoài nên cẩn thận.

Hồ Bình mừng thầm, gật đầu:

- Tiểu quý biết rồi.

- Ủ, đi đi rồi về cho sớm, không được kiếm chuyện với người.

Hồ Bình dạ lớn một tiếng rồi biến mất.

Hắn sau khi uống Đại hoàn đơn của Trần Ngự Phong, lại được Lý tử nương không tiếc chân lực giúp thông hai mạch Nhân, Đốc nên công lực hắn giờ này có thể nói ngang bằng với lão quý sư phụ hắn.

Hồ Bình vốn thông minh lanh lợi lại thêm chút tinh ranh, nên hắn cứ giả ngây ngô dại như không biết công lực đột biến, kỳ thực hắn đã ngứa ngáy chân tay muốn ra ngoài thử cho biết.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại chui ngay vào Trạng Nguyên lâu, đồng thời đi tuốt lên lầu.

Hiện đã quá trưa, lẽ thường là lúc vắng khách nhưng vì tình hình đặc biệt, nên giờ này mà khách giang hồ vẫn còn đông.

Hồ Bình chọn được một bàn cạnh cửa sổ, lên giọng nói với tên tiểu nhị đang khom lưng chờ:

- Rượu, lấy loại Trúc Diệp Thanh hảo hạng, thức nhắm, thứ nào ngon nhất mang ra.

Tên tiểu nhị cười đỡ:

- Dạ, thiếu gia cần bao nhiêu rượu, bao nhiêu...

- Rượu tạm lấy trước mười cân, đồ nhắm... hai đĩa!

Đồ nhắm hai đĩa cũng cho là được đi, nhưng rượu mười cân mà còn “tạm” lấy trước thì quả thật khiến người ta hết hồn.

Hắn tuổi còn quá trẻ, áo quần thì sạch sẽ, mặt mày coi cũng sáng láng, nhưng chỉ cái việc vác chiếc hồ lô to quá khổ cũng đã thấy kỳ lạ thêm cách kêu rượu cũng hơi đặc biệt khiến thực khách phần lớn là giang hồ hào khách đều dồn mắt nhìn hắn.

Nhưng hắn nào biết ngại ngùng, phất tay nói với tên tiểu nhị:

- Mau đi, càng mau càng tốt!

Chờ tiểu nhị đi khỏi, Hồ Bình mới lạnh lùng quan sát, hắn giật mình khi nhìn qua chiếc bàn gần đó.

Bàn có bốn người, đối diện hảng là Hồng Kỳ lệnh chủ Liễu Thanh Thanh, bên trái là La Khắc Lỗ pháp vương, bên phải là một tên Kim thị của Quảng Hàn cung, còn xoay lưng về phía hữu là “Bắc Mạn Thần

Điều” Kim Đại Kỳ!

Ba người kia thì hẳn không biết mặt, nhưng Kim Đại Kỳ thì còn lạ lắm gì. Khi hẳn thấy lưng lão hẳn không khỏi giật mình. Mấy người còn lại không nghi ngờ gì nữa, chắc là người của Nhất Thống môn rồi. Tuy có thoáng giật mình khi đụng người Nhất Thống môn ở đây nhưng trong thâm tâm hẳn vẫn thấy ngứa ngáy muốn thử một lần cho biết.

Có lẽ bốn người đang luận đàm chuyện cơ mật nên không chú ý đến hẳn, cũng may nhờ vậy mà chưa xảy ra chuyện gì.

Bàn của song phương cách nhau hai bàn nữa, dù trong quán tiếng nói xôn xao và dù cho bốn người đối phương nói rất nhỏ hẳn cũng nghe được khá rõ.

Đầu tiên Kim Đại Kỳ nói:

- Với nhân thủ của chúng hiện thời, chỉ cần tập trung lực lượng thì một mẻ lưới có thể bắt trọn, nhưng ngặt vì... À, Liễu lệnh chủ người chắc chắn chúng chưa điều người tới trợ lực chứ...

Giọng Liễu Thanh Thanh khẳng định:

- Chắc chắn không có, từ khi tiểu tử họ Tống đi Tuyết Sơn đến giờ, số người trong Duyệt Lai khách sạn vẫn y nguyên như vậy.

La Khắc Lỗ giọng ồm ồm:

- Tin tức của Liễu cô nương thì phải đúng, có điều việc này thấy không hợp lý.

Kim Đại Kỳ gật:

- Pháp vương nói phải, thử hỏi Tống Thiên Hành là người thế nào mà trong khi song phương đang căng thẳng hẳn lại dám đi khơi khơi như vậy.

Liễu Thanh Thanh cười nhẹ:

- Nhị vị có lý, nhưng Gia Cát Lượng cũng phải có lúc dùng “không thành kế”. Tống Thiên Hành giỏi mấy cũng bằng Gia Cát Lượng là cùng.

Tên Kim thị cũng gật đầu:

- Có lẽ Tuyết Sơn thần ni hay được Cung chủ bản cung bế môn luyện “Huyết Ảnh thần công” Thần ni mới lập tức đi Tuyết Sơn mà không nghĩ đến hậu quả ở đây.

Nghe tới đây Hồ Bình đã biết rõ thân thế của bốn người, đồng thời biết đối phương đang chuẩn bị dùng

thế “Sấm nổ không kịp bưng tai” bất thần tấn công Duyệt Lai khách sạn.

Hắn tuy tuổi nhỏ hiểu sự, nhưng cũng biết cân nhắc lợi hại, đành phải “nhẫn vi thượng sách” tính rút về báo lại cho quần hiệp chuẩn bị đối phó.

Bỗng nghe La Khắc Lỗ thở dài:

- Nói thiệt làm ăn kiểu này tửu gia không thích.

Kim Đại Kỳ mỉm cười hỏi:

- Sao lại không thích...

Lúc này rượu thịt của Hồ Bình đã được dọn lên.

Hắn ra vẻ thung dung âm thực nhưng trong lòng nặng trĩu lo âu, dù muốn dù không hắn cũng phải cố lắng nghe xem đối phương còn tiết lộ điều gì nữa không.

Lại nghe Liễu Thanh Thanh nói:

- Tâm sự của Pháp vương nô gia biết rõ.

La Khắc Lỗ hừ nhẹ:

- Chớ hiểu lầm, việc đêm nay đối với ta thật dễ dàng như trở bàn tay.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Nô gia nhắc Pháp vương nhớ, mấy người đó không dễ đối phó đâu.

Hồ Bình giật mình nghĩ bụng:

- Nói vậy chúng định tấn công ngay tối nay, thôi chết rồi, phải rút sớm thôi.

Lại nghe Liễu Thanh Thanh nói:

- Hơn nữa nô gia nói biết rõ tâm sự của Pháp vương không phải chỉ công việc khó khăn mà do cấm lệnh của Từ đại hiệp.

La Khắc Lỗ cúi đầu lặng thinh.

Liễu Thanh Thanh che miệng cười:

- Pháp vương đừng buồn, chỉ cần bắt được hai a đầu trong tay thì Pháp vương muốn gì mà không

được...

Giọng La Khắc Lỗ chột vui mừng:

- Không sai, hơn nữa tửu gia chỉ là khách khanh. Từ Quân Lượng làm quá ta bỏ đi là xong.

Bỗng Kim Đại Kỳ nhú mày:

- Kể cũng lạ. Từ đại hiệp đã trở mặt vô tình với Tống Thiên Hành mới cho bắt cóc hai a đầu, nhưng lại không xâm phạm tiết trinh chúng là nghĩa làm sao...

Liễu Thanh Thanh vẻ hiểu biết:

- Có gì đâu, làm như vậy bởi vì Từ đại hiệp chưa dứt được tình xưa, đối với Tống Thiên Hành, y là chướng ngại cho bá nghiệp của Từ đại hiệp mà Từ đại hiệp không thể dùng võ công chế phục y, vậy cách xa toàn và hữu hiệu nhất là dùng hai a đầu để uy hiếp. Hơn nữa, nếu bỏ qua việc Từ đại hiệp không dứt tình cũ, hai a đầu bị làm nhục lẽ đâu tự tử chết đi, có phải làm tên tiểu tử điên tiết lên không... Chừng đó thử hỏi còn ai ngăn cản hẳn nổi nữa.

Hồ Bình đến giờ mới biết rõ mục đích của đối phương xét thấy không cần ở lại lâu hơn, nên ngoắc tên tiểu nhị. Nhét vào tay hắn một đỉnh bạc, đồng thời mỉm cười nói:

- Số dư thưởng cho người.

Hồ Bình vác hồ lô lên vai chuẩn bị xuống lầu.

Nhưng Kim Đại Kỳ đột ngột quay lưng lại nhe răng cười nói:

- Tiểu quý! Định quay về báo cáo chằng...

Hồ Bình kêu khổ thầm, nhưng ngoài mặt làm ra vẻ lâu ngày gặp lại cố nhân, “ồ” lên một tiếng nói:

- Thì ra là Kim lão gia! Vạn hạnh! Vạn hạnh!

Kim Đại Kỳ cười lạnh:

- Tiểu quý! Đẹp cái trò đó đi, khôn hồn thì ngồi xuống.

Hồ Bình cười nói:

- Sao! Không lẽ Kim lão gia định mời rượu tiểu quý hay sao...

Không để đối phương kịp mở miệng, hắn xoa bụng nói:

- Tiếc quá, thiếu gia rượu thịt đã no say, lòng hiếu kính của Kim đại gia đành tâm lãnh mà thôi.

Kim Đại Kỳ lạnh lùng:

- Người ngoan ngoãn ngồi xuống đó ăn uống tiếp đi, bằng không đừng trách lão phu lớn ăn hiếp nhỏ.

Hồ Bình cũng cười lạnh:

- Thật tức cười! Người tưởng thiếu gia sợ người sao...

Tên tiểu quý này dáng thì chưa say nhưng ăn nói lung tung, xưng thì “thiếu gia” gọi đối phương bằng “đại gia”! Rồi có lúc lại “người”, thực khách trên lầu thấy dáng điệu hăn vác hồ lô đã thấy tức cười, giờ nghe hăn ăn nói như vậy đều bật cười.

Kim Đại Kỳ nóng mặt, lạnh lùng nói:

- Tiểu quý, từ lúc người mới bước lên lầu, ta đã thấy rồi, người là người thông minh thì hiểu ý lão phu...

Hồ Bình nhe răng cười hỏi:

- Thấy rồi thì sao...

Kim Đại Kỳ lạnh lùng:

- Không sao hết, nhưng người muốn đi về báo tin thì không được.

La Khắc Lỗ hỏi:

- Tiểu quý này là đồ đệ Đỗ Thiếu Khang...

Kim Đại Kỳ gật đầu. La Khắc Lỗ tiếp:

- Tư chất khá lắm!

Kim Đại Kỳ nói:

- Trong lớp trẻ bây giờ, gì thì không bằng chứ công phu uống rượu hăn là nhất.

Hồ Bình biết không thể tránh được một trận ác đấu nên dốc hồ lô ực lấy ực để, bày trò hăn hể rượu càng say đánh càng hăng.

Hồ Bình uống xong lấy tay áo lau mép, mỉm cười nói:

- Giờ thì thiếu gia đi, xem các người có ngăn nổi không...

Dứt lời quay mình từ từ bước đi.

Kim Đại Kỳ quát:

- Đứng lại.

Hồ Bình như không nghe thấy, cứ bình tĩnh bước xuống.

Kim Đại Kỳ mắt tóe hung quang, Liễu Thanh Thanh vội ngăn:

- Giết ruồi không dùng đến gương vàng, để nô gia xuất thủ cho.

Lúc này Hồ Bình đã đi tới cạnh cầu thang, Liễu Thanh Thanh phi thân chặn trước mặt mỉm cười nói:

- Tiểu huynh đệ, người mặt mày sáng láng sao hành động ngu ngốc như vậy... Ở đây ai cũng có thể hạ người dễ dàng, người muốn đi thì đi sao được...

Hồ Bình nhe răng cười nói:

- Cái đó phải thử mới biết, nói như thế e hơi sớm!

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Linh Trí Không Còn

Hồ Bình nói xong cứ xam xam bước tới đồng thời quát lớn:

- Tránh ra!

Hữu thủ cất lên, một luồng kinh đạo đổ ập lên người Liễu Thanh Thanh.

Liễu Thanh Thanh cười lớn:

- Ủa, nói đánh là đánh liền sao...

Thị phất tay áo rộng, “Bùng!” một tiếng thị bị chấn lui một bước.

Liễu Thanh Thanh thật không ngờ một tên tiểu tốt như hắn mà đã có nội lực kinh người, “ủa” một tiếng nói:

- Tiểu tử khá lắm! Thảo nào ngươi không nông cuồng sao được!

Tiếp đó thị giơ song trảo, mười ngón tay búp măng vươn ra, đồng thời nói:

- Ngươi muốn chết thì bản lệnh chủ thành toàn cho.

Tiểu quỷ cười ha hả nói:

- “Lan Hoa Phất Huyệt” của Phật Đà sơn quả nhiên danh bất hư truyền.

Vừa nói vừa thối lui ba bước, lúc này chừng như rượu đã ngấm, bước đi của hắn coi bộ không còn vững nữa.

Liễu Thanh Thanh thân làm Lệnh chủ của Nhất Thống môn, lại bị một đứa oắt con đùa giỡn đến như vậy thử hỏi làm sao chịu được, thị quát lớn:

- Cuồng đồ! Nằm xuống!

Chỉ phong xé gió rợn người, thân hình thị như một áng mây mù từ trên không chụp xuống.

Hồ Bình không tránh kịp vội đưa chiếc hồ lô ra trước ngực, miêng la bài hãi:

- Liễu lệnh chủ hạ thủ lưu tình! Chiếc hồ lô này không được làm hư...

“Soạt! Soạt!” mấy tiếng chỉ lực Liễu Thanh Thanh đã vện đến mười hai thành xia vào hồ lô nghe rợn người.

Không biết chiếc hồ lô của Hồ Bình làm bằng chất liệu gì mà bền chắc vô cùng, chỉ phong có thể xuyên thủng tường đồng vách sắt của Liễu Thanh Thanh lại không làm hồ lô xây xát chút nào.

Hồ Bình xuýt xoa xoay chiếc hồ lô lại xem, xong cười lớn nói:

- Đa tạ Liễu lệnh chủ hạ thủ lưu tình!

Liễu Thanh Thanh mặt lúc xanh lúc đỏ, nghiêng răng quát:

- Cuồng đồ, coi kiếm!

Hồ Bình vừa xua tay vừa lắc đầu nói:

- Đừng! Đừng! Có gì từ từ nói, nóng nảy không nên.

Có bóng người thấp thoáng, Kim Đại Kỳ đã chắn ngang trước mặt Liễu Thanh Thanh:

- Liễu lệnh chủ lui ra, để lão phu trị hãn.

Lão ma đầu đã nhận thấy Liễu Thanh Thanh chưa phải là đối thủ của Hồ Bình.

Hồ Bình nhướng đôi mắt lơ lơ, hỏi:

- Sao... Người tự tin khá hơn thị sao...

Kim Đại Kỳ trầm giọng nói:

- Lão phu nhắc lại lần cuối, người tự động ngồi lại đây hãy còn kịp.

Hồ Bình gật gù:

- Thiếu gia ở lại hay đi gì không quan trọng, nhưng... nhưng thiếu gia mót quá, không ở lại được!

Kim Đại Kỳ gầm lên:

- Tiểu quỷ muốn chết! Tiếp chiêu đi!

Hồ Bình đảo mắt một vòng, nói:

- Muốn đánh thì đánh, nhưng phải dọn cho trống chỗ đã.

Lần trước trên Trạng Nguyên lâu đã diễn ra một cuộc ác đấu, tổn thất không phải nhỏ, giờ lại đánh nữa, chưởng quỹ đã thấy thất kinh, nghe Hồ Bình nói vậy, lão chưởng quỹ mới dám lên tiếng:

- Nhị vị xin... xin tội nghiệp tiểu nhân...

Kim Đại Kỳ quát:

- Lui ra đi, tổn thất lão phu sẽ bồi thường.

Quay sang Hồ Bình:

- Tiểu quý, tiến chiêu đi, lão phu nhường người ba chiêu...

Hồ Bình chớp ngay cơ hội tốt:

- Hay lắm! Đỡ!

Miệng nói tay làm, hăn nhanh như chớp phóng người đi, thân hình vừa nhích động chiếc hồ lô đã bung khỏi tay bay ra, thân hình hăn cũng bay theo sau hồ lô.

Bởi chiếc hồ lô quá to, nên Kim Đại Kỳ chỉ thấy hồ lô mà không thấy người đối phương đâu cả.

Vì đã hứa trước nhường ba chiêu, Kim Đại Kỳ không tiện xuất thủ gạt đỡ, đành tung người tránh né.

Chiếc hồ lô đột ngột lật ngang, một vòi rượu vọt khỏi miệng hồ lô bắn theo Kim Đại Kỳ.

Hồ Bình cười lớn:

- Kim lão, kính người một chung.

Thì ra hăn giật sợi dây dùng để đeo hồ lô, điều khiển cho miệng hồ lô hướng về Kim Đại Kỳ, đồng thời vì bị kéo ngược đột ngột nên rượu vọt khỏi miệng hồ lô bắn ra.

Kim Đại Kỳ chưa kịp đứng vững lại phải tung người tránh tiếp vòi rượu, trong khi đó Hồ Bình đã xuất một chiêu “Độc Xà Xuất Động” diểm nhanh vào huyết “Thất Khảm” của lão.

Nên biết lúc này công lực của Hồ Bình đã không thua kém Kim Đại Kỳ là mấy. Lại được Tống Thiên Hành, Lý tử nương chỉ diểm thêm, hơn nữa đối phương đã nói nhường trước ba chiêu nên hăn dốc toàn lực tấn công.

Kim Đại Kỳ bị bức rối nhảy sang trái một bước.

Hồ Bình đoán đúng hướng tránh của đối phương, nên lao vừa cất mình thì một vòi rượu lại bắn ra.

Cứ đà này, nếu Kim Đại Kỳ tiếp tục phóng sang trái thì không khỏi bị vòi rượu bắn trúng, mà nhảy ngược về bên phải đã lỡ đà, lối thoát duy nhất là lui lại phía sau.

Kim Đại Kỳ, một nhân vật trong Thập đại cao nhân, bị một tên tiểu bối như Hồ Bình là cho điên đảo. Quả là một việc không dễ chịu gì. Nhưng khổ nỗi lão đã lớn tiếng nói nhượng ba chiêu không lẽ mới hai chiêu mà đã xuất thủ! Trước mặt bao nhiêu giang hồ đồng đạo như vậy, lão đâu thể nuốt lời. Thế là chỉ còn cách tung người ra sau.

Hồ Bình chờ đợi chỉ có bấy nhiêu, thấy đối phương vừa nhóm người tháo lui, hăn lập tức ngoác miệng phun ra một mớ rượu thối lẩn lộn.

Thân pháp Kim Đại Kỳ có nhanh mấy cũng không bằng vòi rượu phóng ra từ miệng Hồ Bình, thành ra lão bị trúng ngay mặt, muốn nổ đom đóm, đến hai mắt cũng mở không ra.

Lão vừa đau vừa tức, bất kể lúc này đã nói nhượng ba chiêu, lập tức sử dụng một chiêu “Lý Ngư Đả Đỉnh” vọt người lên cao, dù mắt vẫn chưa mở ra được, lão nghe gió đoán vị trí từ bên trên phóng chưởng ụp xuống, miệng quát:

- Tiểu tử nạp mạng!

Hồ Bình cười ha ha phóng mình về phía thang lầu nói:

- Kim lão nhi! Thiếu gia đi đây!

Liễu Thanh Thanh tung người chặn lối quát:

- Muốn đi thì để mạng lại.

Hồ Bình không dừng lại, đánh ra một chưởng quát:

- Tránh ra!

“Bình!” một tiếng Liễu Thanh Thanh thối lui ba bước xuyt chút nữa lọt luôn xuống lầu.

Lúc này Kim Đại Kỳ đã kịp phóng tới, còn Liễu Thanh Thanh thẹn quá hóa giận dùng toàn lực công lại một chưởng.

Hồ Bình ở vào thế lưỡng đầu thọ địch, có muốn đào tẩu cũng không kịp nữa, hăn nổi giận quát:

- Lui ra!

Cùng lúc với tiếng quát, hãn phóng một chưởng đón thế công của Liễu Thanh Thanh.

“Bùng!” sà lều chao đảo, một tiếng “hự!” nặng nề, Liễu Thanh Thanh thân hình như điều đứt dây lộn mèò lăn luôn xuống đất.

Hồ Bình vừa đánh Liễu Thanh Thanh lăn xuống thang lều thì chiếc chưởng to bè của Kim Đại Kỳ gần như đập xuống đầu hãn.

Hồ Bình chú người xuống lấy thân hồ lô làm trụ quay một vòng, đưa chân quét ngang hạ bàn đối phương, hữu trảo xĩa ra, đồng thời một vòi rượu thịt trong miệng hãn vung bắn ra.

Một chiêu ba thế vừa tránh chiêu đối phương vừa phản công, chiêu thế tuyệt mỹ, ứng biến thần tốc khiến quần hùng không ngớt vỗ tay tán thưởng.

Kim Đại Kỳ như chim phải ná, thấy vòi rượu lão lật đật triệt chiêu tránh gập.

Hồ Bình đắc chí tung người đứng dậy, cười ha hả:

- Kim lão nhi, cái né này coi như ngươi nhượng chiêu thứ ba! Giờ có thể phản kích mà khỏi sợ thiên hạ chê cười.

Trước mặt bao nhiêu võ lâm hào kiệt lời nói của hãn làm Kim Đại Kỳ khó chịu, hơn cả lãnh trọn vòi rượu lúc này.

Lão vừa then vừa hận, gầm lên một tiếng hồi thân kích luôn ba chưởng.

Hồ Bình không biết vì giận hay vì muốn thử công lực của mình mà không thèm tránh né cứ thế phóng chưởng tiếp chưởng.

“Bùng! Bùng! Bùng!” ba tiếng nổ như sét đánh bàn ghế bị kinh phong đánh giạt ra hai bên, cả tòa tửu lâu lắc lư như muốn sập, hai người mỗi người thối lui một bước.

Hồ Bình đắc ý cười lớn:

- Kim lão nhi, ngươi bắt quá cũng như vậy mà thôi.

Lúc này Kim Đại Kỳ thấy Hồ Bình một chưởng đánh văng Liễu Thanh Thanh xuống lều trong lòng đã lấy làm lạ, giờ thấy chưởng lực đối phương ngang ngửa với mình thì lão bất giác ngăn người nhìn sững Hồ Bình.

La Khắc Lỗ này giờ xuống lều ấm Liễu Thanh Thanh lên tới. Sắc mặt Liễu Thanh Thanh trắng như tờ giấy, bên khóe mép còn đọng một vệt máu tươi.

Kim Đại Kỳ sau một lúc ngấn người, gầm lớn:

- Tiểu cầu, bữa nay lão phu không lột da rút gân ngươi, thề chẳng là người.

Hồ Bình biết công lực mình không kém đối phương, vừa tiếp chưởng vừa cười lớn nói:

- Lão tiểu tử, ngươi có phải là người không mà...

Vừa nói hai người đã giao nhau mười chiêu, nhưng vẫn bình thủ bất phân cao hạ.

“Bùng! Bùng! Bùng!” lại chưởng đối chưởng!

Kim Đại Kỳ định dùng nội lực tu vi thâm hậu của mình làm tiêu hao công lực của đối phương, sau đó thừa cơ hạ sát thủ.

Nhưng Hồ Bình không hổ là con quý con. Sau hai lần đối chưởng tuy thấy mình không chút thua sút, nhưng hắn cũng sớm nhìn ra dụng tâm của đối phương. Thế là hắn đối chiến thuật, dùng thân pháp ảo diệu tránh nặng đánh nhẹ kéo dài trận chiến.

La Khắc Lỗ nãy giờ bên ngoài quan chiếu giờ mới chép miệng nói:

- Kim huynh, tiểu tử này còn nhỏ mà đã ghê gớm như vậy, một thời gian sau không biết còn lợi hại đến đâu.

Hồ Bình giật mình nghĩ thầm:

- “Không xong rồi, bây giờ mà chưa tính kế đào tẩu sợ không kịp nữa...”

Tâm niệm vừa dứt, hắn công rất mấy chiêu rồi phóng tuốt ra cửa sổ.

Nhưng La Khắc Lỗ dáng như Kim Cang phóng ngang chắn lối, quát:

- Tiểu tử chớ chạy!

Vì Hồ Bình đang đấu hăng, bất thần bỏ chạy nên La Khắc Lỗ và Kim Đại Kỳ đều trễ hơn hắn một bước. Ngay lúc sắp thoát ra ngoài thì gã Kim thị xách chiếc ghế ném vù xuống đầu hắn.

Lần này thì hắn chậm hơn thành ra ba mặt đều bị giáp công.

Chờ hắn đánh vắng chiếc ghế thì cơ hội thoát thân đã qua. Kim Đại Kỳ và La Khắc Lỗ đã tới nơi song song hươ chưởng tấn công.

La Khắc Lỗ nói:

- Kim huynh không cần lưu tình, hai ta liên thủ hạ hẳn rồi tính sau.

Hồ Bình thấy không còn đường nào đào tẩu nữa hẳn nổi nóng quát lên một tiếng ngã người xuống lấy hồ lô đỡ đánh chiêu hợp công của đối phương, thuận thế hẳn đập mạnh một cái, chiếc bàn cạnh đó mang theo ly chén bay vèo về phía phía Kim Đại Kỳ, La Khắc Lỗ.

Một loạt tiếng loảng xoảng vang lên, hai vôi rượu cùng đồng thời bắn ra. Nhưng Kim Đại Kỳ, La Khắc Lỗ nào phải hạng tầm thường, trong phút chốc Hồ Bình đã bị tấn công tối tăm mặt mũi.

Hồ Bình sau một lúc rối loạn giờ đã trầm tĩnh lại. Cơ hội tẩu thoát không còn, hẳn nghĩ đến lưỡng bại câu thương, thế là không cần phòng thủ nữa, tận triển tuyệt chiêu, toàn lực phản công.

Nhưng hai tên ma đầu đâu chịu thí mạng với hẳn, trận chiến bất giác giảm bớt tốc độ.

Kim Đại Kỳ cười khùng khục nói:

- Tiểu quý, quý xuống dập đầu ba cái, kêu ta ba tiếng gia gia thì ta không giết người.

Bỗng nghe một giọng già nua cười lạnh nói:

- Người thật có hảo ý!

Đồng thời một tiếng quát thanh tao:

- Tiểu tửu quý chớ sợ, có ta tiếp ứng!

Dứt lời thì kiếm đã tới, một đạo kim quang chớp lên, hàn khí lạnh người, Kim Đại Kỳ thất kinh thối lui.

Áp lực giảm xuống Hồ Bình khoái chí cười lớn nói:

- Hồ Nhi lão đệ, người đến chậm một chút nữa thì đâu còn gặp tiểu tửu quý ta.

Thì ra người đến tiếp viện là Hồ Nhi sư đệ của Tống Thiên Hành.

Hồ Nhi chưa kịp đáp lời đã nghe Kim Đại Kỳ cười ha hả:

- Thạch Vô Ky, người đến thật đúng lúc!

Thạch Vô Ky liếc Hồ Bình gạt đầu một cái ra chiều tán thưởng rồi quay sang Kim Đại Kỳ lạnh lùng nói:

- Kim Đại Kỳ, người càng lớn ta thấy càng tệ, người với La Khắc Lỗ già đầu như vậy mà song chiến với một đứa con nít chưa ráo máu đầu. Thật không tưởng tượng nổi.

Kim Đại Kỳ chưa kịp đáp Thạch Vô Kỳ nhếch môi cười tiếp:

- Ta mà như hai người chắc giờ này đã chui xuống đất mà trốn rồi.

Kim Đại Kỳ then quá không biết làm sao, nghiêng răng nói:

- Thạch Vô Kỳ, chớ nhiều lời, ta với người đấu một trận đã!

Hồ Nhi cười lớn:

- Hai người liên thủ còn chưa hạ được một đứa con nít mà cũng học đòi khiêu chiến với Thạch lão.

Kim Đại Kỳ điên tiết gầm lên:

- Tiểu tạp chủng, lão phu lột da người.

Hồ Nhi trả miếng:

- Lão tạp chủng, người còn kém lắm.

Kim Đại Kỳ dăng dăng sát khí chưa kịp nói gì đã nghe Thạch Vô Kỳ nói:

- Hai người hạ được hai tên tiểu tử thì đủ tư cách khiêu chiến với lão phu.

Hồ Bình thấy lực lượng tăng lên, định thần cười lớn:

- Lúc này đánh đang hứng, giờ hai người cùng hai thiếu gia đấu một phen nữa.

Dứt lời hắt lại dốc hồ lô uống luôn một hơi.

Kim Đại Kỳ mắt chớp hung quang:

- Được, siêu độ cho hai người trước cũng không sao.

Dứt lời chiếc áo rộng của lão đột ngột phình ra như chiếc trống, chứng tỏ lão đã vận công lực đến mười hai thành.

Hồ Nhi vung vung thanh kim xa nhuyễn kiếm tạo thành chuỗi âm thanh trong trẻo nói:

- Đại hòa thượng, mời!

La Khắc Lỗ cười lạnh:

- Quả là đồ không biết sống chết!

Cục diện căng thẳng như ná lấp tên, bỗng nghe tiếng niệm Phật hiệu trầm trầm:

- Ai di đà Phật! Các vị thí chủ xin nghe bần ni nói một lời.

Mọi người nhìn lại thì ra là Liễu Trần sư thái.

Hồ Bình cung thân hành lễ:

- Tiểu tửu quý tham kiến sư thái.

Liễu Trần sư thái chấp tay trả lễ:

- A di đà Phật! Thấy tiểu thí chủ bảo quang lộ ra ngoài chắc gặp được kỳ duyên. Cung hỷ! Cung hỷ!

Liễu Trần sư thái quay sang Kim Đại Kỳ chấp tay nói:

- A di đà Phật! Xin nhị vị nể mặt bần người, bất kể ai phải ai quấy việc này xin gát lại.

Kim Đại Kỳ lạnh lùng:

- Kim Đại Kỳ làm sao dám cãi lời Am chủ, ngặt vì bãi chiến không thể đơn phương quyết định được!

Liễu Trần sư thái nói:

- Đa tạ Kim thí chủ, phần Thạch thí chủ thì bần ni sẽ khuyên giải.

Rồi quay sang Thạch Vô Kỳ, sư thái nói:

- Thạch thí chủ chắc không để bần ni khó xử!

Thạch Vô Kỳ mỉm cười:

- Thạch Vô Kỳ nào dám!

- Đa tạ Thạch thí chủ. Vậy việc hôm nay coi như song phương chấp thuận bỏ qua.

Kim Đại Kỳ gật đầu, sư thái đã tiếp nói:

- Còn một việc, bần ni phiền Kim thí chủ nhắn lại với Thái thượng của quý môn, canh ba đêm mai bần ni một mình chờ thị ở Bạch Mã tự.

Kim Đại Kỳ nói:

- Được, tại hạ sẽ nhắn lại!

Phía quần hiệp lục tục kéo nhau ra khỏi tử lâu, Thạch Vô Kỵ vỗ đầu Hồ Bình hỏi:

- Tiểu quý, tình hình ở đây thế nào...

Thế là Hồ Bình đem việc từ khi đến Trạng Nguyên lâu rồi hẳn được Trần Ngự Phong tài bồi thế nào, cả việc vạch mặt Vạn Sự Thông vân vân, kể ra một lượt.

Xong Hồ Bình hỏi:

- Chư vị làm sao lại kéo tới đây...

Thạch lão đáp:

- Thiên Hành sau khi đi Đại Tuyết sơn sợ các người ở đây có điều sơ thất nên dọc đường lợi dụng người của Kim Thang bảo truyền tin bảo bọn ta tăng viện.

Mọi người về tới Duyệt Lai khách sạn, đã thấy Chu Chấn Bang đứng chờ trước cổng.

Chắc thấy Hồ Bình đi lâu chưa về nên lão có ý ngóng trông.

Nửa thời thân sau, toàn thể quần hiệp gấp rút họp bàn kế ứng biến.

Sau bữa cơm tối, xảy thấy một tên tiểu nhị đến báo:

- Có một nữ khách cầu kiến Liễu Trần sư thái.

Sư thái gật đầu:

- Phiên thí chủ mời y vào.

Tiểu nhị lắc đầu:

- Vị nữ khách nói không tiện sang, mời sư thái di giá đến phòng của y.

Liễu Trần sư thái ngạc nhiên:

- Y ở phòng nào...

- Xin sư thái đi theo tiểu nhân.

Một lát sau Liễu Trần sư thái đã đứng trước cửa phòng, ra hiệu cho tiểu nhị lui ra, Liễu Trần sư thái giơ tay gõ cửa.

Bên trong có tiếng vọng ra:

- Ai đó...

- Bần ni Liễu Trần!

Cửa phòng xịch mở, Lữ Dao Hồng hiện ra mỉm cười:

- Tỷ tỷ, mời!

Liễu Trần sù sụ chậm rãi bước vào. Lữ Dao Hồng khép cửa vào sau, mỉm cười hỏi:

- Tỷ tỷ không mang theo bảo tiêu sao...

Liễu Trần sù sụ lắc đầu:

- Tỷ tỷ là người xuất gia lại chẳng có danh tiếng gì thì đâu cần bảo tiêu.

Dừng một lát bà thờ dài nói xa xôi:

- Hơn nữa, ta đến phổ ước với biểu muội của mình mà... Muội muội lời nói cùng những hành vi của muội khiến ta quá đau lòng.

Lữ Dao Hồng mỉm cười nói:

- Tỷ tỷ, chị em ta ít khi được ở bên nhau thế này, không cần phải nói những lời khó nghe như vậy.

Liễu Trần sù sụ hỏi:

- Người còn coi ta là tỷ tỷ...

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Tỷ tỷ nói vậy không sợ đau lòng sao... Nghe nói tỷ tỷ đến Lạc Dương, đồng thời hẹn canh ba đêm mai, muội mừng không xiết lập tức đến hầu...

Liễu Trần sù sụ ngắt lời:

- Đa tạ hảo ý của muội! Người biết tỷ đi xa ngàn dặm đến đây để làm gì chẳng...

- Chắc là đến trợ lực cho muội...

Liễu Trần sù sụ lắc đầu:

- Chút sức lực của ta thì giúp gì cho muội được...

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Vậy thì chắc là khuyên muội hồi tâm hướng thiện...

- Không sai.

- Nhưng muội đã ở thế cười hổ.

Liễu Trần sư thái nghiêm mặt:

- Cái gì mà cười hổ, về mối ân oán với sư môn Tống Thiên Hành, ta sẽ giúp muội hóa giải, chỉ cần người biết ăn năn hối cải, Tống Thiên Hành thế nào cũng nể mặt ta mà bỏ qua.

Lữ Dao Hồng lắc đầu:

- Tỷ tỷ hiểu sai ý muội rồi. Ý muội muốn nói là muội còn có trách nhiệm với tiêu đồ của Nhất Thống môn, hơn nữa tính khí muội không phải tỷ tỷ không biết, một khi muội đã quyết rồi thì không ai thay đổi được.

Dừng một lát, Lữ Dao Hồng tiếp:

- Lần này tỷ tỷ đến đây không đúng lúc...

Liễu Trần sư thái nhíu mày:

- Người định nói đến việc Nhất Thống môn tấn công Duyệt Lai khách sạn đêm nay... Hừ, nói cho người biết, quần hiệp đã chuẩn bị xong hết rồi.

Lữ Dao Hồng cười khanh khách nói:

- Chuẩn bị xong hết rồi... Lực lượng có mấy người ở đây, bản môn biết rõ hơn ai hết. “Tri bỉ tri kỷ” mà, tỷ tỷ biết đêm nay những ai sẽ đến đây không...

Liễu Trần sư thái thở dài:

- Vậy là người định dốc toàn lực tấn công...

Lữ Dao Hồng nghiêm trang gật đầu:

- Phải! Giết một người là giảm bớt một phần trở lực, bắt sống một người làm thêm một con tin trong tay! Cơ hội tốt như vậy không lẽ bỏ qua... Với tư cách là chị em với nhau, muội khuyên tỷ tỷ sớm rời khỏi trường thị phi này để...

Liễu Trần sư thái lắc đầu giọng có phần hòa hoãn:

- Để khỏi thành kẻ địch của muội chứ gì...

Bỗng bên ngoài có tiếng bấm báo:

- Bấm Thái thượng, đã đến giờ rồi!

Lữ Dao Hồng trầm giọng:

- Báo cho Môn chủ chờ lệnh phát công!

- Dạ!

Lữ Dao Hồng quay lại nghiêm mặt nói:

- Tỷ tỷ, muội nhắc lại lần cuối cùng: trong phòng này hai ta còn là tỷ muội, bước ra khỏi phòng một bước là thành cường cừu đại địch, mong tỷ tỷ nghĩ lại!

Liễu Trần sư thái lau nước mắt, nuốt khan mấy cái, nói:

- Muội muội, không còn cách nào khác nữa sao...

Lữ Dao Hồng lạnh lùng:

- Không còn cách nào khác nữa, xin tỷ tỷ tùy tiện.

Liễu Trần sư thái môi rung rung muốn nói lại thôi, bà từ từ đứng dậy lê bước chân nặng nề trở về độc viện. Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang, Thạch Vô Kỵ cùng Bích Lan Quân đứng chờ trước cửa đồng thanh hỏi:

- Thế nào...

Liễu Trần sư thái lắc đầu nói:

- Chuẩn bị ứng chiến!

Vừa dứt lời đã thấy có động, từ trên mái nhà có tiếng Công Dã Tư Đô vọng xuống:

- Mời chư vị lên trên này nói chuyện.

Thạch Vô Kỵ nổi nóng:

- Hừ, quân khốn kiếp người cũng dám đến đây diệu võ dương oai...

Hồ Bình cười ha hả nói:

- Này, các hạ có phải là cái gì... Thái môn chủ không...

Dứt lời nhảy lên mái nhà.

Công Dã Tư Đô đỏ mặt quát:

- Tiểu cầu muốn chết!

“Bùng!” một tiếng song chưởng đã giao nhau một chưởng.

Phía quần hiệp có mấy người cùng nhảy lên mái nhà.

Độc viện này vốn được thuê bao hết, nên không có lữ khách nào khác, nhưng vì mới sập tối mà đã có tiếng hò hét khiến cư dân vùng lân cận xúm lại xem, chưởng quỹ thấy các nhân vật giang hồ đánh nhau vò tai bứt tóc, nhưng không biết phải làm sao.

Cổ Song Thành vỗ vai chưởng quỹ nói:

- Bình tĩnh đi, mọi tổn thất bọn ta sẽ bồi thường, có điều đao kiếm vô tình, người nên khuyên mọi người tránh ra để khỏi chết uổng mạng.

Chưởng quỹ dạ lia lia rút lui.

Trong khi đó trên mái nhà tiếng quát tháo, tiếng kim khí chạm nhau loạn xạ, chứng tỏ trận chiến đã kịch liệt rồi.

Phóng người lên mái nhà, Cổ Song Thành thấy Thạch Vô Kỳ tay không độc chiến thanh bảo kiếm của Công Dã Tư Đô, tuy vận lão vẫn công nhiều hơn thủ, bức Công Dã Tư Đô liên tục thối lui.

Hồ Bình hai tay bưng chiếc hồ lô cùng Kim Đại Kỳ chiến đấu hăng say.

Lý tứ nương đấu với Hồ Diên Nạp, song phương đều dùng thiết quài, tiếng sắt chạm nhau nghe đinh tai nhức óc.

Liễu Trần sư thái đối địch Lữ Dao Hồng, Bích Lan Quân đối địch với Cái Thế Hùng, Chu Chấn Bang đối địch với Xích Tam Nương, mấy cặp này cũng đang đấu quên trời quên đất.

Nhưng phía Nhất Thống môn còn La Khắc Lỗ, Hồng Lệnh Hàm đang chấp tay sau lưng quan chiến. Còn Từ Quân Lượng thì không thấy xuất hiện, rất có thể cùng một số cao thủ khác đang ở trong bóng tối chờ đợi.

Phía quần hiệp chỉ còn Cổ Song Thành, Hồ Nhi, Giang Thúy Bình và hai người đang bế môn luyện công mà thôi.

Tình hình này chỉ cần đối phương tăng viện thêm một cao thủ cỡ như Tây Môn Kiệt thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Bồng nghe La Khắc Lỗ cười ha hả nói:

- Cuối cùng tửu gia cũng tìm được một người.

Hồng Lệnh Hàm cười nói:

- Pháp vương, vị này là sư cô của Tống Thiên Hành, người cẩn thận một chút.

La Khắc Lỗ cười hềnh hếch nói:

- Công lực càng cao tửu gia càng thích...

La Khắc Lỗ vừa nói vừa híp mắt tiến tới, cử chỉ vừa dâm ô vừa điệu dáng, Cổ Song Thành nổi đóa quát:

- Phiên cầu muốn chết!

“Soảng” một tiếng thanh Tùng Văn kiếm đã tuốt khỏi vỏ, kiếm chiêu xuất ra chỉ thấy muôn đóa thanh liên chụp xuống đầu La Khắc Lỗ.

Thế địch quá mạnh nên Cổ Song Thành vừa xuất thủ đã dụng đến pho kiếm pháp đặc ý nhất công địch.

Hồng Lệnh Hàm thất kinh kêu lên:

- “Liên Đài Cứu Phẫm”! Pháp vương lui mau!

Nhưng thân thủ của La Khắc Lỗ cao minh, thấy tình hình bất diệu điểm nhẹ chân lên mái ngói tung người lên cao đồng thời phát ra một chưởng.

Cổ Song Thành cười lạnh, hữu thủ kiếm chiêu không đổi, tả thủ phát nhẹ tay áo rộng.

Một đạo bạch quang lẩn trong chưởng phong bay ra.

“Bùng!” một tiếng, tiếp theo là tiếng rú thê thảm của La Khắc Lỗ, có tiếng ngói bể loảng xoảng, La Khắc Lỗ lẩn tuốt rơi phịch xuống đất, khí tuyệt thân vong!

La Khắc Lỗ tự tin ứng biến mau lẹ có thể thoát được một kiếm của đối phương, nhưng lão không ngờ đã động đến sát cơ của Cổ Song Thành. Đang lúc lơ lửng trên không, vốn không biết đối phương còn có

sát chiêu nằm trong tay áo nên không kịp tránh, bị ngọn trùy thủ xuyên suốt ngực chết tốt.

Hồng Lệnh Hàm rung đôi song hoàn tung người nhảy tới, Cổ Song Thành cười lạnh nói:

- Thất phu! Tên phiên cầu đang nóng lòng chờ ngươi đó.

“Xoảng!” một tiếng kim khí ngân dài không dứt, song phương đã giao nhau một thế.

Cổ Song Thành hiển lộng thần oai, bóng thanh liên (sen xanh) thấp thoáng vây Hồng Lệnh Hàm vào giữa.

Thân thủ Hồng Lệnh Hàm vốn không cao minh hơn La Khắc Lỗ, nhưng nhờ vết xe đổ của La Khắc Lỗ, nên vừa xuất thủ đã chú ý cố thủ. Mặt khác trong đôi song hoàn của lão tàng chứa ám khí cực độc, Cổ Song Thành có phần úy kỵ thành thử tạm thời hai người giữ thế bình thủ.

Lại nói về phía quần hiệp thấy Cổ Song Thành một chiêu đả thủ hạ sát La Khắc Lỗ, bất giác tăng thêm dũng khí.

Lý tứ nương quát lên một tiếng, công một gậy như sấm sét.

“Cang!” thiếu quài chạm nhau tóe lửa, Hồ Diên Nạp nghe hồ khẩu tê rần lại lui luôn mấy bước, xui cho lão lui đến gần Hồ Bình, tên tiểu quỷ này có khi nào bỏ qua một cơ hội tốt như vậy. Hăn nhanh chân tràn ngang tránh thế công của Kim Đại Kỳ đồng thời há miệng bắn luôn một vòi rượu.

“Xích Phát Đầu Đà” Hồ Diên Nạp chưa đứng vững đã bị vòi rượu của Hồ Bình đánh cho tối tăm mặt mũi, chưa kịp ứng biến thì thế công tiếp theo của Lý tứ nương cũng tới nơi. Một chiêu “Thái Sơn Áp Dĩnh” giáng xuống như sấm sét.

Hồ Diên Nạp túng thế không kịp thối lui hươ thiếu quài một chiêu “Thiên Vương Thác Tháp” vung lên đón đỡ.

“Cang!” Tiếp theo là tiếng ngói bể rôm rốp, cả người lẫn gậy lộn luôn xuống đất.

Trong khi đó Hồ Bình phân thần tấn công Hồ Diên Nạp thiếu chút nữa bị táng mạng dưới chiêu sát thủ của Kim Đại Kỳ.

Lý tứ nương sau khi đánh Hồ Diên Nạp lộn xuống đất liền hươ thiết quài trợ chiến Hồ Bình.

Một mình Hồ Bình, Kim Đại Kỳ chỉ có thể duy trì thế cầm đồng, nếu tăng thêm một cao thủ như Lý tứ nương thì dữ nhiều lành ít chứ không sai.

Kim Đại Kỳ đang lo thầm bỗng nghe:

- Kim huynh chớ sợ, có đệ tiếp ứng!

Dứt lời Tây Môn Kiệt đã nhẹ như chiếc lá đáp xuống trước mặt Lý tứ nương.

Tây Môn Kiệt xuất hiện làm đảo ngược tình thế, bởi Lý tứ nương chưa phải là đối thủ của “Ất Mộc chân nguyên”!

Chu Chấn Bang thấy thế bất lợi, nếu chiến cục kéo dài thì quần hiệp sẽ bất lợi, nên lão vung tả thủ lên quát lớn một tiếng.

Xích Tam Nương là Đệ nhị Phó môn chủ Nhất Thống môn, đương nhiên không phải là nhân vật tầm thường, mục biết thừa tuyệt chiêu “Thông Tý thần công” của Chu Chấn Bang, nên khi nghe lão quát lớn, đồng thời giơ tay trái lên mục không kịp nghĩ ngợi nhiều tràn sang phía ngược lại.

Nhưng đó chỉ là kế dụ địch của Chu Chấn Bang, đối phương vừa nhích động lão chọt vung hữu chưởng, cánh tay phải đột ngột dài thêm cả thước kích một chưởng ngay đầu vai đối phương.

“Bốp!” Xích Tam Nương lãnh trọn một chưởng giữa ngực văng bồng rơi xuống đất.

Chu Chấn Bang không kịp nhìn xem đối phương sống chết thế nào, lập tức xông đến trợ chiến với Lý tứ nương.

Tây Môn Kiệt quả lợi hại, một mình song chiến hai tay cao thủ vẫn tiến thoái nhẹ nhàng.

Bên kia Bích Lan Quân đối địch Cái Thế Hùng, Liễu Trần sư thái đối địch Lữ Dao Hồng, thế cầm đồng bất phân thắng bại.

Hồ Bình đấu Kim Đại Kỳ, Cổ Song Thành đấu Hồng Lệnh Hàm có vẻ nhẹ nhàng.

Tình hình này, nếu Nhất Thống môn không có thêm cao thủ lợi hại nào khác thì quần hiệp nắm chắc phần thắng.

Phàm điều người ta sợ thì nó cứ xảy đến.

Từ Quân Lượng không biết đến từ lúc nào, giọng lạnh lùng quát:

- Cả một lũ ăn hại! Người đâu...

Một giọng già nua vang lên:

- Hộ tọa! Thuộc hạ có!

Từ Quân Lượng nói:

- Các người chết hết mấy người rồi...
- Bấm hộ tọa! Chết hai, trọng thương một.
- Người mà ta cần đâu...
- Dạ, không thấy một tên nào!
- Hừ, các người chết hết rồi hay sao mà không biết đi tìm...
- Bấm hộ tọa, đã tìm khắp nhưng không gặp!

Từ Quân Lượng nhíu mày:

- Nơi đây không lúc nào không có người canh gác, ba con a đầu đó chưa rời khỏi Duyệt Lai khách sạn đâu, các người tìm tiếp đi!

- Dạ!

Bỗng nghe Thạch Vô Kỵ quát:

- Buông tay!

Thanh bảo kiếm trong tay Công Dã Tư Đô bắn vọt lên không, bản thân lão cũng thối lui mấy bước.

Từ Quân Lượng nhích động thân hình, thanh kiếm bắn vọt lên không đã nằm gọn trong tay chàng, đồng thời quát lớn:

- Lui lại!

Cùng với tiếng quát một chiêu phách không chưởng đánh về phía Thạch Vô Kỵ.

Thạch Vô Kỵ tính tình cương liệt, thấy đối phương có vẻ khinh thị lão tức khí, quát:

- Chưa chắc!

Đồng thời song chưởng đẩy ra.

“Bùng!” thân hình cao lớn của Thạch Vô Kỵ bị đẩy lùi năm bước, “ạ” một tiếng phun ra một búng máu tươi.

Cổ Song Thành biết tính khí lão, toàn lực công mạnh một thế bức Hồng Lệnh Hàm thối lui, xông phóng đến bên Thạch Vô Kỵ. Vừa kịp lúc lão giờ chưởng đánh vào “Thiên linh cái” tự vận.

Nhanh như chớp, Cổ Song Thành điếm vào “Kiên Tĩnh huyệt” không cho lão tự tử, xong quay sang đối mặt Từ Quân Lượng, lạnh lùng nói:

- Từ Quân Lượng! Người không còn chút nhân tính nào sao...

Từ Quân Lượng mắt lóe dị quang, trầm giọng quát:

- Tất cả dừng tay!

Chàng dứt lời đã lâu mà bên tai mọi người vẫn còn dư âm ùng ùng như sấm động.

Không hẹn mà nên mọi người đều dừng tay.

Từ Quân Lượng quét mắt nhìn toàn cục, lạnh lùng hỏi:

- Ở đây, ai có thể tác chủ...

Cổ Song Thành nói:

- Người có việc gì nói với ta được rồi.

- Từ mỗ không muốn làm quá đáng, việc đêm nay đến đây chấm dứt, nhưng các người phải giao Vân Trung Phụng, Nam Cung Tranh, Giang Thúy Bình cho ta!

Cổ Song Thành nói:

- Đã không muốn làm quá đáng, người còn đòi người làm chi...

Từ Quân Lượng lạnh lùng:

- Việc này thiết nghĩ không cần Từ mỗ giải thích!

Hồ Bình nhe răng cười nói:

- Người đánh không lại Tống đại ca rồi định dùng ba người kia làm con tin để uy hiếp chứ gì...

Từ Quân Lượng hừ lạnh một tiếng:

- Người thông minh đó, mấy lúc gần đây chắc người được Tuyết Sơn thần ni tiền bồi tài bồi không ít...

Hồ Bình ngắt lời:

- Người cũng thông minh không kém.

Từ Quân Lượng dựng ngược mày kiếm:

- Từ mổ xưa nay chưa hề biết đến chữ “sợ”.

Chi Hồ Bình chàng lạnh lùng tiếp:

- Tiểu Tửu Quý người cũng phải giữ lại!

Hồ Bình nhăn mặt quý, nói:

- Chỉ cần có rượu uống thì dễ thương lượng!

Từ Quân Lượng nhìn sang Cổ Song Thành:

- Các hạ thấy thế nào...

Cổ Song Thành lắc đầu:

- Không thể được.

Từ Quân Lượng mắt lóe hàn quang:

- Người đợi ta khai sát giới...

Cổ Song Thành bình thản:

- Ta thà làm ngọc nát hơn ngói lành, dù bọn ta có chết hết thì thủ hạ của người ít nhất cũng có phân nửa không thể sinh tồn.

Tinh quang trong ánh mắt Từ Quân Lượng thoát ẩn thoát hiện, nhưng chàng chưa đáp lời, có lẽ chàng cũng cảm thấy đối phương có lý.

Cổ Song Thành nghiêm mặt nói:

- Quý môn khai đàn đại lễ, sắp tới Tổng đại hiệp cùng về Lạc Dương nay mai. Tại sao ta không chờ đến ngày đại lễ, trước mặt võ lâm thiên hạ giải quyết một lần cho xong...

Từ Quân Lượng lạnh lùng:

- Những thứ đạo lý đó không cần bàn ở đây nữa. Ta nhắc lại lần cuối, giao nộp bốn người ta cần thì việc đêm nay chấm dứt, bằng không thì...

Liễu Trần sư thái lúc này lên tiếng:

- A di đà Phật! Từ thí chủ có còn nhớ đến cao đường lão mẫu còn ký thân ở Kim Thang bảo...

Từ Quân Lượng quát:

- Câm miệng!

Đồng thời phất tay làm hiệu:

- Tất cả tiến lên!

Cổ Song Thành trầm giọng nói:

- Chư vị, đã phúc thì không là họa, mà họa thì tránh không qua. Chúng ta cứ cố hết sức rồi sẽ tính sau!

Hồ Bình cười ha hả nói:

- Hoàng tuyền không có rượu, ta phải uống cho say mới được...

Dứt lời ngửa cổ uống một hơi.

Thạch Vô Kỵ sau một hồi dưỡng thương, lão cũng đứng dậy bước tới:

- Lão phu cũng phải kiếm lại chút vốn mới được.

Đang lúc song phương còn kình nhau chưa ai chịu xuất thủ trước, bên dưới bỗng nghe tiếng quát của Giang Thúc Bình:

- Cuồng đồ muốn chết!

Tiếp theo là tiếng rú thảm:

- Báo cáo Thái thượng...

Tên báo cáo chưa kịp dứt lời lại nghe có tiếng rú khác, rồi có tiếng Hồ Nhi:

- Cầu tạ chúng không sợ chết, các người tới đây!

Biến cố đột ngột khiến quần hiệp ai ai cũng đều biến sắc.

Bởi Nam Cung Tranh và Vân Trung Phụng nếu không bị quấy nhiễu, chỉ một ngày nữa là có thể khai quan. Nguyên định đưa hai nàng đến một nơi xa bí mật an trí nhưng vì làm như vậy cũng không tránh được tai mắt của Nhất Thống môn nên đành làm liều giấu trong khách sạn, cắt Hồ Nhi với Giang Thúc Bình trông coi.

Tình hình này mọi bí mật đã không còn là bí mật nữa rồi.

Nếu quả thật cả hai nàng cùng thành con tin trong tay Nhất Thống môn thì hậu quả thật khó lường.

Lúc này bên dưới đã nghe tiếng quát tháo, tiếng binh khí va nhau liên hồi, Lý tứ nương chẳng nói chẳng rằng tung người phóng xuống, phía quần hiệp nhiều người cũng phóng xuống.

Bên dưới Giang Thúy Bình, Hồ Nhi mỗi người lực chiến ba tay cao thủ. Đặc biệt thanh Kim Xà nhuyễn kiếm trong tay Hồ Nhi mười phần oai mãnh. Giang Thúy Bình sau khi được Tuyết Sơn thần ni tài bồi, công lực cũng không kém Hồ Nhi. Bao vây có tới hơn mười cao thủ nhưng không một ai bước vào bên trong một bước.

Lúc này Tây Môn Kiệt không biết lên xuống lúc nào, dáng lừng lững như thiên thần xông tới tấn công Hồ Nhi.

Bỗng bên trong có tiếng quát:

- Đồ chuột muốn chết!

Có tiếng chưởng va chạm nhau, thân hình Tây Môn Kiệt văng bắn ra xa rơi bịch xuống đất.

Vừa khéo Lý tứ nương trờ tới, vung thiết quài giáng xuống đầu Tây Môn Kiệt. May mà Lữ Dao Hồng tới kịp hét lên một tiếng hươu kiếm đầu sau lưng Lý tứ nương.

Để tự cứu mình Lý tứ nương đành bỏ qua cơ hội giết Tây Môn Kiệt, quay sang giao đấu với Lữ Dao Hồng.

Lúc này cả hai phe đều kéo hết xuống bên dưới, ánh kiếm rợp trời, tiếng la ó inh tai.

Chỉ có Từ Quân Lượng đứng lặng trên mái nhà nhìn trân trân cánh cửa sổ đang hé mở như xuất thần. Nhưng chỉ một lát sau chàng cười lạnh một tiếng tung người phóng xuống...

Hồ Bình quát một tiếng phun ra một vòi rượu. Nhưng đối địch với Từ Quân Lượng vòi rượu của hắn chỉ là trò con trẻ. Thấy tuyệt chiêu của mình không hiệu lực, hắn thất kinh kêu lớn đánh động quần hiệp.

Quả nhiên quần hiệp bỏ ngang đối thủ của mình xông lại tấn công hầu cận đường Từ Quân Lượng.

Từ Quân Lượng dừng chân quát:

- Lui ra!

Đồng thời phát mạnh tay áo, quần hiệp ùn ùn thối lui. Từ Quân Lượng như con hổ đói xông đến bên cửa sổ.

Bỗng có tiếng quát:

- Quân đồn mặt! Lui ra!

Một bóng người bay xuyên ra cửa sổ “Bùng!” một tiếng Từ Quân Lượng lộn người mấy vòng bay ngược trở lên mái nhà.

Người vừa từ trong phóng ra, phát tay một cái, sáu tên đại hán hợp công Hồ Nhi và Giang Thúy Bình văng về phía sau hơn trượng.

Biến cố làm mọi người dừng tay lùi lại, thì ra người từ trong phòng bay ra chính là Vân Trung Phụng.

Vậy ra hai lần xuất thủ đả thương Tây Môn Kiệt và chấn lui Từ Quân Lượng đều do nàng xuất thủ.

Quần hiệp thấy Vân Trung Phụng xuất hiện đồng thời công lực tăng tiến ai nấy đều vui mừng xúm lại hỏi han chùng chùng như quên mất cường địch trước mặt.

Từ Quân Lượng từ trên mái nhà nói vọng xuống:

- Vân Trung Phụng, cô nương tự động theo ta hay chờ ta động thủ...

Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Từ đại hiệp tự tin đã là thiên hạ vô địch rồi sao...

- Ít ra nơi đây hiện không có ai đủ sức tiếp ta mười chiêu.

- Từ đại hiệp chắc không quên Tây Môn Kiệt thọ thương như thế nào... Từ đại hiệp lui lại như thế nào chứ...

- Hừ, có lẽ ta đoán sai, nhưng hai người bị bức phải khởi quan sớm như vậy công lực chắc chưa đại thành...

Vân Trung Phụng cười lạnh ngắt lời:

- Khẩu thiệt vô bằng, Từ đại hiệp sao không thử xem...

Từ Quân Lượng bình tĩnh:

- Tứ tiểu thư, dù gì trước đây Từ mỗ với Kim Thang bảo cũng có một đoạn ân tình, thật tình ta không muốn động thủ với tiểu thư...

Vân Trung Phụng nhếch môi cười nhẹ:

- Nói thì nghe hay lắm. Nhưng Từ đại hiệp còn muốn bắt cóc mấy chị em chúng tôi làm chi...

- Tứ tiểu thư là người thông minh chắc cũng hiểu ý Từ mỗ, cực chẳng đã mới dùng đến hạ sách này để bức Tống Thiên Hành lui khỏi giang hồ.

Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Từ đại hiệp tính sai rồi, đừng nói đến việc đêm nay các vị có đủ lực để thực hiện tâm nguyện hay không, dù có may mắn đắc thủ đi nữa, Thiên Hành cũng quyết không để người uy hiếp.

- Về việc này không cần người quan tâm. Ta nhắc lại người tự động quy thuận hay chờ ta động thủ...

Vân Trung Phụng vuốt vuốt mái tóc mai thả dài trước ngực mỉm cười hỏi:

- Từ đại hiệp tự tin như vậy... nếu có thêm Cổ Lý nhị vị tiên bối cùng ta liên thủ...

- Thì cùng lắm ba trăm chiêu ta sẽ thu thập tất cả!

Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Từ đại hiệp chớ quên còn Nam Cung tử tử công lực còn cao hơn ta...

- Hừ. Nói vậy thì người của bản môn chết hết rồi sao...

Hồ Bình chen lời:

- Thì cũng vậy thôi, chẳng qua hơn người chết ở chỗ còn thở được.

Từ Quân Lượng liếc Hồ Bình một cái bén như dao, sau đó nhìn thẳng Vân Trung Phụng:

- Còn Nam Cung Tranh, ta biết công lực của nàng sau khi được Tuyết Sơn thần ni giúp đỡ, so với người có hơn không kém. Nhưng hiện thời nàng hành công đến hồi quan yếu, không cách gì giúp đỡ các vị được.

Từ Quân Lượng vừa dứt lời Nam Cung Tranh đã đẩy cửa sổ phóng ra đứng cạnh Vân Trung Phụng.

Không kịp đáp lời quần hùng đổ tới hỏi thăm, Nam Cung Tranh nhìn Từ Quân Lượng nói:

- Từ đại hiệp, có còn nhận ra Nam Cung Tranh này không...

Từ Quân Lượng từ khi Nam Cung Tranh, chàng như người mất hồn, đôi mắt si si dại dại nhìn nàng không chớp, đến lúc nghe Nam Cung Tranh hỏi mới giật mình tỉnh lại, gượng cười nói:

- Nam Cung cô nương vẫn khỏe...

Nam Cung Tranh nhếch mép nở một nụ cười kỳ quặc:

- Còn sống được cũng là may rồi.

Bỗng sắc mặt nàng răn lại lạnh lùng như hóa đá tiếp:

- Đêm nay, người kéo quân tới đây không phải để bắt cóc ta sao... Nam Cung Tranh ở đây sao người chưa động thủ...

Từ Quân Lượng chỉ khẽ cau mày.

Nam Cung Tranh nói:

- Sao người không đáp lời...

Đôi môi Từ Quân Lượng khẽ động đậy, nhưng chàng vẫn không nói nên lời.

Nam Cung Tranh đột ngột nổi giận:

- Không dám động thủ, cũng không dám đáp lời, vậy thì người xéo. Xéo đi! Xéo càng xa càng tốt!

Ánh mắt Từ Quân Lượng nhấp nháy hàn quang:

- Nam Cung cô nương đừng bức tại hạ phải đối xử thái quá với các vị.

- Đối xử thái quá thì sao... Đáng lẽ người ăn được thịt người...

Ánh mắt Từ Quân Lượng dịu bớt nét lạnh lùng tàn khốc, da mặt chàng giật giật liên hồi hít một hơi thật dài rồi từ từ nói:

- Côn nương có thể cho ta một cơ hội để giải thích không...

- Giải thích... Hừ, việc đã đến nước này còn gì mà giải thích nữa.

Cổ Song Thành vội dùng truyền âm nói:

“Tranh cô nương, xem ra Từ Quân Lượng chưa hoàn toàn mất hết linh trí, cô nương cố gắng vận dụng chút tình ngày cũ để làm hãn hời đầu hướng thiện”.

Trong khi đó Từ Quân Lượng đã thở dài nói:

- Cô nương nói phải, bây giờ nói gì đi nữa cũng bằng thừa.

Nhưng Nam Cung Tranh sau khi nghe Cổ Song Thành nói nàng cảm thấy có lý, liền đổi giọng hòa hoãn

nói:

- Cũng được, ta cũng có mấy lời muốn nói!

Dừng một lát Nam Cung Tranh tiếp:

- Giờ thì kêu thủ hạ của ngươi lui về đi.

Từ Quân Lượng hơi nhú mày rồi phất tay nói:

- Các ngươi về hết đi!

Lữ Dao Hồng nhú mày:

- Không lẽ việc đêm nay như vậy rồi thôi sao...

Từ Quân Lượng đột nhiên nổi giận:

- Ta bảo các ngươi đi thì đi đi, còn ở đó lồi thôi gì nữa...

Lữ Dao Hồng hơi biến sắc rồi ra hiệu cho thủ hạ mang những người thương vong rút lui.

CÀN KHÔN SONG TUYỆT

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hối Nhục Tự Tuyệt

Trường ác đấu thoáng chốc trở nên tĩnh lặng.

Một lát sau Nam Cung Tranh hỏi:

- Chúng ta ở đây hay tìm một chỗ khác...

Từ Quân Lượng nói như người mất hồn:

- Ở đây cũng được.

Nam Cung Tranh nói:

- Vậy ta đến Thiên Tân kiêu...

Thiên Tân kiêu bắc ngang sông Lạc Thủy, là một thắng địa của Lạc Dương.

Đêm nay trăng sáng như gương, trời trong xanh không gợn chút mây.

Trên cầu, “Thần Cơ tú sĩ” Từ Quân Lượng độc bộ bồi hồi, chốc chốc lại nhìn trăng rồi thở dài nặng nề. Chứng tỏ tâm tình chàng không được an tịnh.

Có tiếng động, Từ Quân Lượng quay lại, hai bóng người một xanh một đỏ chạy như bay về phía chàng, thì ra là Nam Cung Tranh và Vân Trung Phụng.

Chờ hai người dừng lại trước mặt, Từ Quân Lượng vẻ kinh ngạc hỏi:

- Chỉ có hai người thôi sao...

Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Có phải đi đánh trận đâu mà cần nhiều người...

- Nhị vị không sợ bị ta...

Nam Cung Tranh ngắt lời:

- Đa tạ quan tâm, những người tiếp ứng sẽ tới sau.

Dừng một lát nàng tiếp lời:

- Không phải người nói có lời muốn giải thích sao...

Từ Quân Lượng liếc sang Vân Trung Phụng muốn nói gì rồi lại thôi.

Nam Cung Tranh hiểu ý mỉm cười nói:

- Tứ tiểu thư với ta tình như thủ túc, hơn nữa chuyện giữa hai ta cũng không có gì phải giấu người.

Vân Trung Phụng mỉm cười ý tứ:

- Tranh tỷ... hay là tiểu muội tránh xa một chút vậy.

Không chờ Nam Cung Tranh đồng ý, nàng tự động lui ra năm trượng đứng tựa lan can thưởng cảnh.

Nhưng với khoảng cách năm trượng hai người nếu không dùng truyền âm nói chuyện thì làm sao giấu được nàng...

Từ Quân Lượng không phải không biết nhưng như vậy cũng làm chàng tự nhiên hơn.

Trầm ngâm một lúc lâu, chàng thở dài hỏi:

- Việc của ta chắc nàng đã biết hết rồi...

Nam Cung Tranh gật đầu, Từ Quân Lượng lại thở dài tiếp:

- Đã biết hết rồi thì ta mong nàng hiểu cho nỗi khổ của ta, cũng... cũng vì hạnh phúc... của nàng mà đành phải.

Nam Cung Tranh lạnh lùng:

- Người dựa vào lực lượng của Nhất Thống môn làm mưa làm gió giang hồ cũng vì hạnh phúc của ta sao...

Từ Quân Lượng lại thở dài:

- Có điều nàng chưa biết, có lúc ta không biết chính mình đang làm gì nữa.

Nam Cung Tranh nhìn sâu vào mắt Từ Quân Lượng:

- Nói vậy những hành vi trước nay người làm không hoàn toàn tự chủ...

- Có thể nói như vậy.

- Nhưng ta thấy hiện thời người rất bình thường.

Từ Quân Lượng gật đầu:

- Đúng vậy, đó có lẽ là do có nàng bên cạnh.

Nam Cung Tranh nói:

- Vậy ta nhân cơ hội hiếm hoi này rời bỏ đường thị phi giang hồ, tìm một nơi vắng vẻ, hai ta cùng phụng dưỡng cao đường...

Từ Quân Lượng cười buồn:

- Ta đã nói rồi, ta không thể đem lại hạnh phúc cho nàng!

Nam Cung Tranh dịu dàng:

- Quân Lượng, Nam Cung Tranh này cũng không phải như nữ nhi của thế tục, bất luận chàng đã là người tàn khuyết, thì ta vĩnh viễn vẫn là người thủy chung như nhất. Trong võ lâm thiếu gì những đôi tiên lữ cộng tu, hạnh phúc của họ không phải dựa vào... dựa vào nhục dục nam nữ...

Từ Quân Lượng biến sắc, quát:

- Thôi đủ rồi! Đừng nói nữa!

Nam Cung Tranh vẫn dịu dàng tiếp:

- Quân Lượng bình tĩnh, nghe thiếp nói hết đã!

Từ Quân Lượng như người mất hồn nhìn sững đối phương, gương mặt chàng biến đổi liên tục.

Nam Cung Tranh vẫn giọng dịu hiền:

- Quân Lượng, chàng có nhớ không, ngày ấy chàng đã nói gì... Dù biển cạn đá mòn tình ta cũng không thay đổi mà...

Vừa nói nàng vừa xích lại gần Từ Quân Lượng, nhưng nàng mới bước được hai bước, Từ Quân Lượng như chợt tỉnh cơn mê, ánh mắt chàng thoáng hiện hàn quang quát:

- Đứng lại, không được đến gần ta!

Nam Cung Tranh dừng chân thờ dài, nói:

- Quân Lượng, thiếp không hề có ác ý...

Từ Quân Lượng lạnh lùng:

- Hào ý ác ý ta không cần biết, Nam Cung Tranh, thừa lúc thần trí ta còn bình thường, hãy im lặng mà nghe ta nói mấy lời: Tống Thiên Hành là nghĩa đệ, đối với ta tình thân như thủ túc, Nam Cung Tranh, nàng là tình nhân ngày cũ của ta. Vậy ta tính thế này..

- Người định gán ta cho Tống Thiên Hành...

- Không sai! Luận về võ công, học thức, nhân cách Tống nghĩa đệ đều hơn hẳn Từ Quân Lượng ta, còn lão mẫu ta cũng vì vậy mà có người thay ta chăm sóc, sớm hôm...

- Câm miệng!

Từ Quân Lượng mắt lộ hàn quang nhưng vẫn đứng yên không cử động.

Nam Cung Tranh trầm giọng tiếp:

- Dù bỏ qua việc người coi thường Nam Cung Tranh ta, chỉ nội việc người nhờ người khác hầu hạ cao đường lão mẫu, như vậy người xứng đáng là con sao...

Từ Quân Lượng ôm ngực thối lui một bước như vừa lãnh trọn một chưởng vậy.

Sau một hồi trấn tĩnh, Từ Quân Lượng lạnh lùng tiếp:

- Lời hòa hiếu đã nói hết, người đừng bức ta phải hạ sát thủ.

Nam Cung Tranh cười lạnh:

- Người vị tất đã giết nổi ta.

Bỗng sắc mặt nàng như có mây đen che phủ thở dài u oán:

- Mà chết cũng được. Sống đã không còn có ý nghĩa gì, được chết trong tay người ta cũng thấy an ủi phần nào.

Vân Trung Phụng thất kinh quay người lại:

- Tỷ tỷ...

Từ Quân Lượng lạnh lùng:

- Vân cô nương chớ sợ, hiện ta còn đang rất bình tĩnh, nhưng nếu nói thêm nữa thì chưa biết chừng.

Từ Quân Lượng trầm giọng nói:

- Những lời lẽ dễ nghe cũng như khó nghe đã nói đủ, từ giờ cho đến khi Nhất Thống môn khai đàn ta không lãng phí thời gian đối phó với các vị nữa. Nhưng có lời nhắn đến Tống Thiên Hành, ta vẫn coi hấn là bằng hữu của ta, bằng không ngày đại lễ của Nhất Thống môn ta với hấn một mất một còn, cáo từ!

Dứt lời họ Từ phóng người biến mất trong màn đêm.

Nam Cung Tranh như người mộng du nói:

- Phụng muội, nghe nói Chân Mật sau khi chết hóa thần ở Lạc Dương, không biết có đúng không...

Vân Trung Phụng biến sắc đến gần Nam Cung Tranh:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ nói gì lạ vậy...

Nam Cung Tranh nói như từ cõi xa xăm vọng về:

- Nàng một mình ở Lạc Thủy chắc cô tịch lắm!

Vân Trung Phụng giật mình ôm chặt Nam Cung Tranh:

- Tỷ tỷ đừng nghĩ vậy, ta mau về thôi.

- Về... Ta có còn nơi nào để về nữa...

Xa xa bỗng nghe tiếng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! A đầu, sao lại nghĩ vẫn vợ như vậy...

Tiếp đó Liễu Trần sư thái, Bích Lan Quân, Cổ Song Thành, Hồ Bình bốn người tiếp nhau đáp xuống đường trường...

Nam Cung Tranh đến quỳ trước mặt Liễu Trần sư thái:

- Sư thúc tổ. Xin mở lòng từ bi cho Tranh nhi quy y ngã Phật...

Liễu Trần sư thái không cầm được nước mắt, xoa đầu nàng:

- Hài tử đáng thương, mau đứng dậy, chuyện gì về sau hãy nói...

Nam Cung Tranh lau nước mắt:

- Nếu người không cho phép Tranh nhi sẽ xuống Lạc Thủy tìm Chân Mật.

Bích Lan Quân nạt lớn:

- A đầu, người làm như vậy có còn coi ta là sư phụ nữa không...

Nam Cung Tranh cúi đầu quỳ gối đến bên Bích Lan Quân:

- Sư phụ, ân giáo dưỡng của người, Nam Cung Tranh thịt nát xương tan cũng khó đáp đền muôn một...

Bích Lan Quân ngắt lời:

- Ta không cần người báo ân, chỉ cần người sống là được rồi.

Dứt lời xuất kỳ bất ý điểm mấy cái, Nam Cung Tranh thân hình mềm nhũn nhào xuống đất, Bích Lan Quân gạt nước mắt ôm Nam Cung Tranh bước đi.

Mười ngày liên tục tiếp theo song phương không có bất kỳ hành động nào.

Phần Nam Cung Tranh sau mấy ngày an dưỡng nỗi thống khổ cũng vơi bớt.

* * * * *

Đến mông mười tháng bảy, vào lúc sụp tối, Tống Thiên Hành một mình về đến Lạc Dương. Những người còn lại theo yêu cầu của Tống Thiên Hành đi vòng về Kim Thang bảo nên đến cuối tháng mới tới Lạc Dương. Quân hùng trấn thủ Kim Thang bảo kéo rốc đến Lạc Dương chỉ chừa lại Đỗ Khiếu Khang với một nửa Ngân Vệ đội ở lại tọa trấn.

Thấm thoát tiết Trung thu đã gần kề, quần hào mở một cuộc mật đàm chuẩn bị kế sách, sau khi mật đàm xong chỉ những người cần thiết thức canh gác còn lại đều đi nghỉ sớm.

Tống Thiên Hành với Hồ Nhi ở chung một phòng, Hồ Nhi hơn nửa tháng nay được Tuyết Sơn thần ni với Trần Ngự Phong chú ý bồi dưỡng nên thân thủ hiện giờ vượt quá Hồ Bình.

Bên ngoài có tiếng động khẽ, giọng Vân Trung Phụng ngọt ngào truyền vào:

- Thiên Hành, mọi vào được không...

Tống Thiên Hành hơi bất ngờ:

- Được! Được! Mời!

Tống Thiên Hành chờ đối phương ngồi xuống mới nhẹ nhàng hỏi:

- Phụng mọi, có việc gì quan trọng lắm sao...

- Không có gì thì không đến được sao...

Tống Thiên Hành đỏ mặt:

- Không phải ta có ý đó, nhưng Phụng muội đến đây chắc có việc quan trọng.

Vân Trung Phụng lắc đầu:

- Việc quan trọng thì không có nhưng sao muội thấy bất an. Trận chiến ngày mai sẽ ra sao...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Đối với việc tương lai Gia Cát Vũ Hầu có nói: việc thành bại không thể nói trước, cứ giữ vững lập trường, tận sở năng, an tâm hành sự.

Vân Trung Phụng thở dài:

- Đã biết vậy nhưng muội không tĩnh tâm được, nhất là Tranh tử tử suốt ngày cứ ngồi bên cửa sổ thở vắn than dài, muội sợ...

Tống Thiên Hành nhíu mày:

- Phụng muội gắng mà khuyên giải nàng!

Bỗng trên mái nhà có tiếng quát:

- Ai! Đứng lại!

Tống Thiên Hành như làn khói nhạt xuyên qua cửa sổ ra ngoài.

Khi chàng vừa lên đến mái nhà đã nghe tiếng lúc nãy hỏi tiếp:

- Các hạ cần gì...

Tống Thiên Hành quét mắt nhìn qua thấy đội trưởng ngân vệ Hà Đông Thăng đang đứng chắn trước mặt một quái nhân che mặt, toàn thân một màu đen tuyền.

Hắc y quái nhân cất giọng khàn khàn:

- Tại hạ cần gặp Trần đại hiệp.

Tống Thiên Hành bước tới hỏi:

- Các hạ có uyên nguyên gì với Trần đại hiệp...

- Uyên nguyên thì không có, nhưng tại hạ có điều cơ mật muốn báo.

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Trần đại hiệp đang nhập định, các hạ có gì nói với Tống mỗ cũng được.

Quái khách gật đầu:

- Vậy mời Tống đại hiệp qua đây.

Tống Thiên Hành nghệ cao gan lớn, không chút suy nghĩ bước ngay đến bên cạnh quái nhân, không biết hai người nói gì mà nghe Tống Thiên Hành “à” lên mấy tiếng nói:

- Thì ra là người...

Sau đó hai người dùng truyền âm thảo luận một lúc lâu, quái nhân cung tay bái biệt rồi phi thân mất dạng.

Tống Thiên Hành phi thân xuống đất, quần hào đang tụ tập chờ chàng.

Hồ Bình nhác thấy chàng liền hỏi:

- Tống đại ca, kẻ nào vậy...

- Hẳn là ai người không cần biết, bây giờ có nhiệm vụ cho người đây.

Hồ Nhi nghe nói vội lên tiếng:

- Tiểu đệ cũng đi nữa.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Ý của ta cũng muốn để hai người đi, có điều kinh nghiệm hai người còn ít, ta cho Chu lão theo hỗ trợ.

Nhìn mọi người một lượt nói:

- Còn lại chư vị, về nghỉ sớm...

Ngày hôm sau đúng rằm tháng tám, lúc giờ thìn ngoại trừ Chu Chấn Bang, Hồ Bình, Hồ Nhi cùng Trường Xuân chân nhân vì có nhiệm vụ riêng lưu lại trong khách sạn, kỳ dư đều theo Tuyết Sơn thần ni phó hội.

Bắc Mạn sơn vốn là nơi hoang dã, nhưng ngày hôm nay náo nhiệt lạ thường. Võ lâm hào kiệt từ khắp nơi kéo về đông đúc.

Từ ngoài cổng Nhất Thống môn đã cắt người đón khách, khách sau khi nhận quà được hướng dẫn ngồi

vào vị trí.

Trong quảng trường bày hơn ba trăm bàn tiệc, ngoài những bàn chuyên biệt giành cho các môn phái cùng các nhân vật thành danh trên giang hồ, còn lại dành cho những người hiếu kỳ đến xem lễ tự ý chọn chỗ ngồi.

Giờ hành lễ được định vào chính ngọ, hiện giờ còn hơn nửa thời thần nữa mới đến giờ, bởi vậy các bàn chuyên biệt mười phần hết chín phần còn trống.

Giữa quảng trường lập ba chiếc hình đài cao hơn một trượng, rộng chừng năm trượng vuông, xếp hình chữ “phẩm” cách nhau ước chừng năm trượng.

Phải trái hai bình dài mỗi bên xếp bốn bàn nhưng không thấy ghi rõ dành riêng cho ai và cũng chưa thấy có người ngồi.

Bình dài chính giữa căng lụa điều, phất phơ tua xanh, trên viết chữ vàng “Nhất Thống môn khai đàn đại điển” bên dưới là một chiếc bàn trải lụa điều, bên trên để đầy những lễ vật.

Tuy chủ nhân chưa thấy một ai xuất hiện nhưng lễ khách đã khá nhiều, cứ hễ bàn nào đầy người là dọn rượu thịt lên, thành ra những người đến sớm không đến nỗi thấy chán.

Bỗng quần hùng có người kêu lên:

- Thiếu Lâm chưởng giáo tới...

- Võ Đang chưởng giáo tới...

Hai vị Chưởng giáo này danh vọng cao nhất trong Bát đại môn phái, mỗi người mang theo bốn tùy tùng, được lễ tân hướng dẫn ngồi vào bàn định sẵn.

Tiếp đó Thanh Thành, Nga My, Hoa Sơn, Cái bang, Thái Cực, Thiên Sơn cũng lục tục kéo đến.

Bàn của các đại môn phái quây thành hình bán nguyệt bao trước hai bình dài, ở giữa chừa một khoảng trống chừng mười trượng vuông.

Bát đại môn phái vừa yên vị bỗng có tiếng reo hò:

- Tổng đại hiệp đến...

Từ ngoài đại môn, Tổng Thiên Hành ở giữa, Tuyết Sơn thần ni bên trái, Trần Ngự Phong bên phải, dẫn đầu đoàn thể quần hiệp từ Duyệt Lai khách sạn kéo đến. Cả Hồ Bá Nguyên và Hoàng Phủ Xảo Nhi cũng có mặt.

Lễ tân hướng dẫn quần hiệp đến bình đài bên trái.

Đúng chính ngo!

Tiếng chuông chậm rãi từ tốn đánh hai mươi bốn lượt. Tiếng chuông ngân còn chưa dứt lại nghe tiếng nhạc từ trong đại môn của chính đường, tám tên tân đồng nam tám tên đồng nữ ôm kiếm ra trước, Công Dã Tư Đô chậm rãi bước ra.

Nhiễm Khiếu Thiên, Từ Quân Lượng tiếp sau, sau nữa là Lữ Dao Hồng cùng bọn Hồng Lệnh Hàm, Cái Thế Hùng... gần bốn mươi tên cả thầy.

Nhưng trong số đó có mấy người đi sau cùng trông rất chướng mắt. Có một tăng một đạo cùng hai tục.

Tăng nhân mặc tăng bào màu nguyệt bạc, sắc mặt hồng hào thân hình cao lớn.

Đạo sĩ mình mặc đạo bào màu cổ đồng, mắt ba góc, chân mày chổi xuể, thân cao chưa đầy năm thước, đi cạnh tăng nhân làm thành một cặp tương phản trông rất hoạt kê.

Hai tục gia một béo một gầy, béo thì như đồng thịt còn gầy thì như que củi, trông cũng tương phản không kém cặp đầu.

Tuổi tác của bốn người này ít ra cũng quá lục tuần, ai nấy mắt chớp thần quang chứng tỏ đều là nội gia cao thủ.

Hàng người đi đến bình đài chính giữa, mười sáu tên cầm kiếm với Công Dã Tư Đô bước lên, số còn lại chia ra ngồi ở bình đài bên phải.

Tiếng nhạc vừa dứt thì quần hào cũng đã yên vị, Công Dã Tư Đô hướng về quần hào nói mấy lời khách sáo đồng thời tuyên bố điển lễ bắt đầu.

Trong khi đó Tuyết Sơn thần ni hạ giọng nói với Trần Ngự Phong:

- Không ngờ “Tu La thất sát” sau khi bị diệt hết ba ẩn náu nơi thâm sơn cùng cốc không thấy xuất hiện mấy chục năm giờ cũng được mời tới đây.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Chắc là do Nhiễm Khiếu Thiên mời mọc.

Tống Thiên Hành nói:

- Bốn người nay danh hiệu chắc liên quan đến ngoại hình...

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Không sai, “Cự Linh hòa thượng”, “Chu Nho đạo sĩ”, “Khô Trúc ông”, “Đông Qua Tầu”.

Quần hiệp bàn luận đến đây bỗng nghe tiếng pháp nổ ran trời thì ra lời mào đầu của Công Dã Tư Đô đã chấm dứt.

Lữ Dao Hồng nhìn sang Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Lâu nay Tống đại hiệp với bản môn có nhiều đoạn ân oán, không biết Tống đại hiệp định giải quyết như thế nào đây...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Hôm nay giữa hai bên chắc không tránh khỏi một trận thắng tồn bại vong, quý môn đã là chủ nhân thì mời cử quyết định vậy.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Lữ Dao Hồng còn có việc muốn nói, lát nữa đây hỗn chiến phát sinh, sợ di họa cho võ lâm hào kiệt bởi vậy cần phải biết thái độ của quần hùng...

Tống Thiên Hành nói:

- Có lý. Người nói đi.

Lữ Dao Hồng đứng dậy, cao giọng nói:

- Các vị anh hùng hào kiệt, lời nói của bản tòa với Tống đại hiệp chắc chư vị đã nghe rõ, bây giờ những ai đứng về phía Tống đại hiệp xin mời sang bên trái. Những ai thích về phía bản môn mời sang bên phải, còn những ai giữ lập trường trung lập xin lui ra xa hai mươi trượng.

Lữ Dao Hồng vừa dứt lời, toàn trường lập tức nổi lên tiếng bàn tán ồn ào, người tỏ rõ lập trường nhất là Thanh Thành và Nga My, hai phái này lập tức đứng về phía Tống Thiên Hành.

Tiếp đến Cái bang cũng hành động tương tự.

Nhưng các phái Hoa Sơn, Thiên Sơn, Thái Cực thì lại đứng về phía Lữ Dao Hồng.

Thiếu Lâm, Võ Đang cùng các phái khác thì giữ lập trường trung lập, nhất tề lui ra xa hai mươi trượng.

Lúc này thì cục diện nhìn rất rõ ràng, nhân số của phía Tống Thiên Hành quá ít so với phía Nhất Thống môn.

Lữ Dao Hồng mỉm cười nói:

- Tổng đại hiệp lúc này có nói, ngày hôm nay quyết định một trận thắng tồn bại vong.

Tống Thiên Hành lạnh lùng gật đầu.

Lữ Dao Hồng tiếp:

- Theo lẽ thường, nếu đấu sinh tử thì không cần nói nhiều, cứ việc hỗn chiến để quyết định tồn vong, nhưng chúng ta ở đây đều là người có thân phận địa vị trong giang hồ, nên không thể làm như vậy. Theo thiên ý của ta, mười trận đầu đơn đấu, sau đó mới quyết chiến.

Tống Thiên Hành vẫn lạnh như băng, sắc mặt không biểu lộ chút tình cảm nào nói:

- Được, mời quý môn phái người xuất trận.

Lữ Dao Hồng nhìn một lượt số nhân thủ của Nhất Thống môn hỏi:

- Vị nào muốn được hưởng danh dự lập công đầu...

Nói câu này ánh mắt Lữ Dao Hồng dừng lại nơi “Tu La tứ sát”, ý của thị khá rõ ràng, đây là trận đầu của cuộc đấu sinh tử, có ảnh hưởng lớn đối với tinh thần của những người còn lại, mà những nhân vật chủ chốt như Từ Quân Lượng, Nhiễm Khiếu Thiên thì không tiện xuất trận đầu. Bởi vậy “Tu La tứ sát” xuất trận là lý tưởng nhất.

Bọn “Tu La tứ sát” lão luyện giang hồ, đương nhiên hiểu được thâm ý của Lữ Dao Hồng, nên thị vừa dứt lời. “Đông Qua Tẩu” đứng lên nói:

- Tục ngữ có câu “Chim đại hay bay trước”, trận đầu tiên “Đông Qua Tẩu” xin ứng chiến.

Vừa nói thân hình lão đã như một trái bí lăn mấy vòng trong không trung đáp nhẹ nhàng xuống khoảng đất trống, toét miệng nhìn Tống Thiên Hành cười nói:

- Ai sẽ cùng với lão phu đùa giỡn một phen đây...

Quả là một vấn đề nan giải, với công lực của “Đông Qua Tẩu” thì các nhân vật trong Thập đại cao thủ như Thạch Vô Kỵ, Lý tứ nương chưa phải là đối thủ của lão. Còn các nhân vật chủ lực như Tống Thiên Hành, Trần Ngự Phong, Tuyết Sơn thần ni thì không tiện ra tay. Ba người còn đang trầm ngâm, bỗng Văn Nhân Kiệt từ từ đứng dậy:

- Trận đầu để lão khiêu thử xem sao...

Hồ Bình không biết len đến đây từ lúc nào, đột ngột chạy ra nói:

- Văn Nhân tiên bối không thể làm “Chim đại bay trước”, hơn nữa trận đầu không dùng đến “dao mổ trâu”, thôi để tiểu tử quý xuất trận cho.

Hắn vừa dứt lời lại nghe tiếng Hồ Nhi:

- Tiểu quý chớ giành mất công đầu của ta...

Dứt lời cả hai đã đáp xuống trước mặt Đông Qua Tẩu.

Văn Nhân Kiệt giật mình định phi thân ra, Trần Ngự Phong ngăn lại:

- Không cần, cứ để cho chúng luyện tập cũng được.

Văn Nhân Kiệt muốn nói gì rồi lại thôi.

Trong khi đó bên ngoài Hồ Nhi với Hồ Bình giành nhau bên này một câu bên kia một câu rộn cả lên.

Đông Qua Tẩu nổi giận quát:

- Hai tên tiểu tạp chủng này nếu không muốn sống nữa thì cứ xông hết ra!

Hồ Bình chộp ngay cơ hội tốt:

- Quý lùn, đó là tự người nói, chớ hối hận.

Đông Qua Tẩu không đấu lại miệng lưỡi sắc bén của Hồ Bình, quay sang Tống Thiên Hành:

- Tống Thiên Hành, người nếu không dám ra trận thì thôi, sao lại sai hai đứa con nít chưa ráo máu đầu ra chịu chết...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Người giết được chúng tất có người xuất trận báo thù.

Đông Qua Tẩu hừ một tiếng quay lại hai tên tiểu quý:

- Tiểu tạp chủng, tiến chiêu đi!

Hồ Nhi lấy thanh nhuyễn kiếm ra, cười nói:

- Bọn ta hai người địch một, vậy người ra chiêu trước mới phải.

- Hừ, chưa ráo máu đầu đã học được thói già mồm ngụy quân tử!

Dứt lời lão lập tức múa chưởng tấn công.

Hai tên tiểu quý đồng cười lớn lập tức phân hai kẻ Đông người Tây vây công đối phương.

Hai tên này tuổi tuy còn nhỏ, nhưng công lực có thể sánh bằng Thạch Vô Ky.

Phần Đông Qua Tẩu thấy đối phương hành động nhanh lẹ, trong lòng đã hơi ngại nhưng lão không thể nào tưởng tượng được thân thủ của chúng cao minh đến như vậy.

Mới công ra một chưởng mà đã rơi vào hiểm địa, tiên cơ đã bị đối phương chiếm hết, muốn lấy lại nào phải dễ dàng.

Thẹn quá hóa giận, lão tụ đủ mười hai thành công lực, một chiêu “Phân Hoa Phất Ảnh” nhanh như điện kích ra.

Hai tên tiểu quý coi vậy mà cũng biết khinh trọng, biết tiến thoái, thấy chưởng thế quá hung hãn, cả hai ra hiệu cho nhau đồng quát lên một tiếng mượn lực tung người lui ra ngoài năm trượng tránh đòn.

Hồ Bình giả vờ xiềng niềng rồi ngồi phịch xuống đất la bài hãi:

- Thôi chết rồi, cái hồ... hồ lô của ta, bể rồi...

Đông Qua Tẩu đã động sát cơ, thoát cái đã tiến sát bên Hồ Nhi, quát:

- Tiểu tạp chủng coi chưởng!

Hồ Nhi thấy đối phương xông lại cũng quát:

- Quỷ lùn, coi kiếm!

Vừa nói một đạo kim quang như cầu vồng quét ra.

Hồ Bình ngửa cổ ôm hồ lô uống một hơi dài rồi đứng dậy xông đến:

- Nghe nói ăn canh bí đao (Đông qua có nghĩa là bí đao) phải có thêm chút rượu mới ngon...

Vừa nói một vòi rượu đã bắn tới sau lưng Đông Qua Tẩu.

Lão thật không ngờ đối phương còn có chiêu này, lo đối phó với Kim kiếm còn chưa xong, làm sao thấy mà tránh được vòi rượu sau lưng.

Đông Qua Tẩu có cương khí hộ thân, trúng một chiêu đó chưa đủ để thọ thương, có điều sau khi trúng vòi rượu thì thật đau, đau thấu tâm can mà đã đau thì sát khí càng vượng.

Hắn quát lớn một tiếng một chương đẩy lui Hồ Nhi bốn năm bước, nhanh như chớp quay lại phóng tới vương trảo chụp xuống đầu Hồ Bình.

Xem tình thế tiểu tửu quý dữ nhiều lành ít, quần hiệp ai nấy đều biến sắc.

Nói thì chậm kỳ thực diễn biến cực nhanh, Hồ Nhi sau khi bị đẩy lui lập tức xông lên quát:

- Quý lùn, coi kiếm!

Lần này thì hắn dụng đến “Thanh Liên kiếm pháp” ánh kim chấp chới, chín đóa sen vàng chụp xuống đầu Đông Qua Tẩu, tả thủ xuất tiếp “Vạn Ứng Vô Thanh chỉ”.

Hồ Bình lúc này tránh thì không kịp, mà đỡ thì không đỡ nổi một chiêu sấm sét của đối phương, nguy cấp sinh trí, hắn đẩy mạnh chiếc hồ lô ra, đồng thời thân hình cũng mượn đà tung về phía sau hai trượng.

Diễn biến cả trước mặt lẫn sau lưng đều khiến Đông Qua Tẩu kinh hãi, lão không thể nào ngờ được hai tên quý con này cao minh đến mức đó, nhưng thân thủ Đông Qua Tẩu nào phải tầm thường, biến trảo thành chưởng, ấn xuống hồ lô mượn lực cất cao người tránh kiếm, nhưng lão không tránh được “Vạn Ứng Vô Thanh chỉ”, thân hình lão như trái mít rơi phịch xuống đất.

Ngay trong lúc Đông Qua Tẩu cất người lên bên kia bình đài có tiếng quát lớn. Khô Trúc ông như ánh chớp xông ra, bên này Tống Thiên Hành cũng như làn điện bay ra.

“Bùng!” một tiếng chấn thiên động địa. Tống Thiên Hành rơi xeo xéo về phía sau đáp xuống, còn Khô Trúc ông đảo lộn mấy vòng rơi bịch xuống đất thổ ra mấy ngụm máu.

Hai tay ma đầu cái thế, một chết một trọng thương trong tay của ba tên hậu sinh tiểu bối, diễn biến khiến quần ma tán đờm kinh tâm.

Yên tĩnh được lập trong một thoáng, rồi có tiếng quát như sấm, “Cự Linh hòa thượng” và “Chu Nho đạo sĩ” song song phóng ra.

Tuyết Sơn thần ni cũng đáp xuống đương trường chấp tay cúi đầu:

- A di đà Phật! Xin nhị vị đạo hữu nghe bần ni nói một lời.

Sắc mặt Cự Linh hòa thượng và Chu Nho đạo sĩ lạnh như băng khối hừ nhẹ một tiếng.

Tuyết Sơn thần ni nói:

- Nhị vị đạo hữu ẩn dật thanh tu mấy chục năm không phải dễ, tội tình gì dẫn thân vào chốn hồng trần cho uổng mạng...

Cự Linh hòa thượng lạnh lùng:

- Người làm sao cho Đông Qua Tẩu phục sinh, bọn ta lập tức rút lui.

Tuyết Sơn thần ni nói:

- Người chết làm sao sống lại... Đạo hữu làm khó bần ni rồi.

Nhiễm Khiếu Thiên phi thân đáp xuống trường, nói với bọn Cự Linh hòa thượng:

- Nhị vị tạm thời lui ra, món nợ này lão phu sẽ đòi cho.

Cự Linh hòa thượng trong lòng e ngại công lực của Tuyết Sơn thần ni, nghe nói còn gì bằng, cùng với Chu Nho đạo sĩ mỗi người ẵm một đồng bọn lui ra phía sau.

Nhiễm Khiếu Thiên nhìn Tống Thiên Hành hỏi:

- Lão quý sư phụ người không đến...

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Có việc gì Tống Thiên Hành có thể đại diện sư môn giải quyết.

- Vậy thì cừu giết con thêm cái nhục ở Quảng Hàn cung một mình người gánh chịu.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Tại hạ rất sẵn lòng bồi tiếp!

Tuyết Sơn thần ni nói:

- Khoan đã, hôm nay người không qua được bần ni thì đừng hòng động thủ với ai.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Hay lắm! Lão phu thành toàn cho người.

Dứt lời các khớp xương lão đã động lách cách, đôi bàn tay chợt đổi sang màu máu.

Tuyết Sơn thần ni ra hiệu cho Tống Thiên Hành lui ra rồi cũng vận công chờ đợi.

Nhiễm Khiếu Thiên không cần nhiều lời, quát một tiếng song chưởng từ từ đẩy ra.

“Bùng!” kinh phong ào ào, cát bụi mù trời.

Khi kinh phong tan biến, bụi lắng xuống, hai người vẫn đứng nguyên vị sắc mặt lạnh lùng. Chúng tỏ một chưởng đó chưa đủ phân cao hạ.

Tuyết Sơn thần ni cười nhẹ:

- “Huyết Ảnh thần công” của ngươi hóa ra chỉ có vậy! Mời tiếp bần ni vài chưởng.

Chỉ thấy bà nhích động thân ảnh, song chưởng loang loáng như tuyết rơi.

Nhiễm Khiếu Thiên đã bị vây chặt trong vòng ảnh chưởng mênh mang.

Hai người bắt đầu triển khai lối tấn công chớp nhoáng, chỉ thấy thân ảnh nhấp nhoáng, những người bàng quan, ngoài một vài tay đại cao thủ, phần đông không còn nhận ra ai là ai nữa.

Lúc này Cự Linh hòa thượng và Chu Nho đạo sĩ lại tiến ra, Tổng Thiên Hành định nhõm dậy, Trần Ngự Phong đã ngăn lại:

- Đứng yên, lão đệ ngươi là chủ soái của ba quân.

Dứt lời đã phi thân đáp trước mặt hai người, Cự Linh hòa thượng nói:

- Tửu gia cần gặp hai tên tiểu tặc lúc này.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Hai người già đầu mà đi khiêu chiến với đứa con nít đáng tuổi cháu cố của ngươi sao...

Chu Nho đạo sĩ mắt lóe những tia oán độc nói:

- Nhưng oán có đầu, nợ có chủ...

Trần Ngự Phong xua tay nói:

- Cái đó chỉ trách Đông Qua Tẩu học nghệ không tinh.

Cự Linh hòa thượng nói:

- Nhưng chúng hai người liên thủ đánh một!

Trần Ngự Phong nói:

- Hừ, nói như vậy mà nghe được! Tuổi của chúng cộng lại chưa bằng một nửa Đông Qua Tẩu!

Dừng một chút lão xua tay nói:

- Thôi thôi bất kể ai giết bằng hữu của hai người, cứ nhè đầu ta mà đòi được rồi.

Không để Trần Ngự Phong nói thêm, sợ lão đổi ý, Cự Linh hòa thượng quát:

- Chu Nho đạo hữu, tiến lên!

Vừa dứt lời đã đẩy tới một chưởng.

Chu Nho đạo sĩ cũng xông tới tấn công.

Trần Ngự Phong cười ha hả, thân hình xoay như con vục cát người lui ra.

Đối phương hai người từ hai góc độ công tới, bị hóa lực thần công của lão làm thành thế đối phương tự đấu chưởng với nhau.

“Bùng!” một tiếng hai luồng kinh lực chạm nhau, Trần Ngự Phong cười lớn nói:

- Lão phu ở bên này! À, mà các người thử tiếp lão phu một chưởng.

Cự Linh hòa thượng và Chu Nho đạo sĩ bị mắc lõm vừa thẹn vừa tức song song nghiêng răng đẩy ra một chưởng đón lấy luồng chưởng phong của đối phương kích tới.

“Ào!” một tiếng, chưởng phong của hai người lại đánh vào khoảng không, còn Trần Ngự Phong như ma ảnh đáp xuống giữa hai người.

Lão vừa nhăn mặt cười vừa nói:

- Đó là hư chiêu để hù hai người thôi.

Chu Nho đạo sĩ nổi đóa mắt:

- Tránh Đông né Tây như loài chuột nào phải anh hùng!

Cự Linh hòa thượng nói:

- Thất phu, có giỏi thì tiếp từu gia ba chưởng.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Ba chưởng thì nói làm chi, ba trăm chưởng lão phu cũng không ngại.

Tiếp đó là những tiếng “Bùng! Bùng” chấn động màng nhĩ.

Trong cát bụi mù trời bóng người ẩn hiện thấp thoáng, tiếng gầm gừ quát tháo của Cự Linh hòa thượng

và Chu Nho đạo sĩ, tiếng cười ha hả bốn cột của Trần Ngự Phong làm đầu trường sôi động hẳn.

Phía bên này Tuyết Sơn thần ni với Nhiễm Khiếu Thiên đấu gần trăm hiệp, mặc dù không sôi động bằng đấu trường bên kia nhưng cũng không kém phần hung hiểm.

Quần hùng bị hai trận đấu kịch liệt, hấp dẫn đến không dám thở mạnh.

Tống Thiên Hành mục quang như điện lúc nhìn bên này lúc nhìn bên kia, vẻ mặt căng thẳng như chính chàng lâm trận.

Bỗng có tiếng chưởng kinh chạm nhau rền trời Nhiễm Khiếu Thiên liên tiếp thối lui bảy tám bước, thân hình còn chưa đứng vững đã thấy bóng người lóe lên, thân hình Nhiễm Khiếu Thiên như bóng xi hơi từ từ rùn xuống, cuối cùng ngã ngội xuống đất.

Bóng người ngưng đọng, Tuyết Sơn thần ni đứng sừng sững trước mắt Nhiễm Khiếu Thiên chỉ mặt lão trầm giọng nói:

- May cho ngươi! Nếu không phải bản ni phát thệ trước Phật tổ trọn kiếp này không khai sát giới thì ngươi khó toàn mạng! Nhưng giờ ngươi đã thành phế nhân, không còn khả năng...

Chưa nói hết lời bà bỗng đưa tay ôm ngực, lui lại một bước rồi ngội xuống đất...

Trên bình đài bên phải có bóng người chớp loạn lên, có hơn chục người phóng xuống đương trường. Trên bình đài bên trái Tống Thiên Hành cùng quần hiệp cùng ào ào phi thân xuống.

Tống Thiên Hành phát tay nói với Hà Đông Thăng, đội trưởng Ngân Vệ đội:

- Bày trận pháp! Bảo vệ thần ni!

Hà Đông Thăng cùng mười hai ngân vệ sĩ đồng “dạ” một tiếng lập tức bày trận.

Tuyết Sơn thần ni chấp tay nói:

- Bản ni vì tiêu hao công lực quá độ, chỉ cần điều tức một lát thì khỏi, Tống thí chủ cố duy trì, nhị vị cô nương trầm tĩnh, cứ theo kế hoạch tiến hành.

Nói xong bà nhắm mắt nhật định.

Chỗ quảng trường giờ đã vô cùng sôi động, phía quần hiệp có người đối địch với hai, ba người, tiếng chưởng phong quát tháo loạn xạ, quả thật là một trường ác đấu quỷ khóc thần sầu.

Trên bình đài bên phải Từ Quân Lượng, Lữ Dao Hồng và Công Dã Tư Đô vẫn bình chân như vại, tụ thủ bàng quan như người ngoài cuộc.

Tống Thiên Hành đứng bên ngoài quan chiến, ánh mắt như hai luồng điện bao quát toàn trường.

Bồng nghe tiếng Lý tứ nương quát:

- Thất phu năm xuống!

Tiếng Hồ Bình chốc chốc lại cười ha hả buông vài lời châm chọc đối phương.

Tuy nhiên Tống Thiên Hành biết quần hiệp dốc hết khả năng cũng chỉ cố gắng chi trì được ít lâu nữa mà thôi.

Bồng Từ Quân Lượng từ từ đứng dậy nói:

- Tống Thiên Hành! Đã đến lúc ta với người động thủ rồi đó!

Tống Thiên Hành kêu lớn:

- Từ đại ca...

Từ Quân Lượng hừ lạnh nói:

- Tống Thiên Hành, đến giờ này cách xưng hô đó không còn phù hợp nữa, người chuẩn bị xuất thủ đi.

Dứt lời nhẹ như lông hồng đáp trước mặt Tống Thiên Hành.

Nam Cung Tranh quát:

- Từ Quân Lượng, đừng khi người quá đáng.

Nàng đã cùng Vân Trung Phụng song song tiến tới đối mặt Từ Quân Lượng.

Từ Quân Lượng hơi sững lại:

- Tranh cô nương, những lời dễ nghe ta đã nói hết...

Vân Trung Phụng ngắt lời:

- Đã nói hết thì không cần nhắc lại! Hai tử muội ta thành toàn cho người.

Từ Quân Lượng cau mày:

- Cô nương tự tin đã là địch thủ của Từ mỗ.

Nam Cung Tranh cười lạnh:

- Cái đó phải thử mới biết!

- Các người thật muốn chết...

- Hừ! Chưa hẳn!

Từ Quân Lượng quát một tiếng “được!” rồi vung chưởng tấn công nhị vị cô nương, thoát cái ba người đã xoắn vào nhau.

Ba người trước đây đã từng một thời là tình nhân, là khách quý của nhau, nhưng giờ này không còn gì nữa cả, những thương yêu, quý trọng ngày cũ giờ trả cho nhau bằng những chiêu hiểm ác, bằng chưởng lực kinh hồn.

Đấu được gần hai trăm hiệp, nhị vị cô nương đã lộ vẻ thất thế.

Từ Quân Lượng cao giọng quát:

- Tống Thiên Hành! Người nhắm tâm nhìn thấy chúng phơiphy dưới tay Từ mỡ sao...

Da mặt Tống Thiên Hành giật giật liên hồi, giọng đau khổ nói:

- Từ đại ca, đệ không tin đại ca...

- Câm miệng!

Từ Quân Lượng nghiêng răng quát tiếp:

- Hai a đầu nghe đây! Nếu các người còn không biết đường tiến thoái thì đừng trách ta ác độc!

Từ Quân Lượng vừa dứt lời bỗng nghe một tiếng quát như sét nổ:

- Dừng tay!

Cả ba người đồng dừng tay lui lại.

Không biết từ bao giờ Trường Xuân chân nhân đã để bộ mặt thật cùng Từ thái phu nhân đứng đó, tiếng quát vừa rồi là của lão.

Từ Quân Lượng vừa nhìn thấy hai người, thân hình rúng động như trúng phải một chưởng cực mạnh, chàng buột miệng kêu thất thanh:

- Mẫu thân! Sư phụ!

Trường Xuân chân nhân quát:

- Nghiệt chướng! Người còn nhận ra mẫu thân với sự phụ sao...

Sắc mặt Từ Quân Lượng biến luôn mấy lượt, mở miệng mà không nói nên lời.

Từ thái phu nhân run run tay chỉ mặt Từ Quân Lượng mắng:

- Súc sinh. Người... người...

Nghẹn ngào không nói hết lời, mắt già rưng rưng nhòa lệ.

Từ Quân Lượng run giọng nói:

- Mẫu thân! Coi như mẫu... mẫu thân chưa hề sinh ra đứa con bất hiếu này...

Trường Xuân chân nhân nói:

- Nghiệt chướng! Người còn dám mở lời nói như vậy nữa! Người bỏ mặc lão mẫu, khi sư diệt tổ. Bỏ bạn phản tình. Cam làm hạ tiện. Chung lưng với kẻ ác làm hại giang hồ... Nhân luân ở đâu... Đạo lý ở đâu...

Từng lời kể tội của Trường Xuân chân nhân như tiếng sét ngang tai khiến Từ Quân Lượng quay cuồng điên đảo, chàng đưa tay ôm đầu.

Từ thái phu nhân chỉ mặt Từ Quân Lượng tiếp:

- Súc sinh! Còn chưa quỳ xuống chịu gia pháp!

Từ Quân Lượng mặt trắng như giấy, trong khóe mắt đã thấy long lánh lệ, môi chàng giật giật liên hồi, nhưng vẫn kiên quyết không quỳ.

Từ thái phu nhân đưa tay dấm ngực, nói:

- Tức chết đi được.

Tống Thiên Hành đến cạnh Từ thái phu nhân nhẹ giọng an ủi:

- Bá mẫu bớt giận, Từ đại ca đã biết hối hận.

Từ Quân Lượng thở dài, cái thở dài nặng nề bi thương.

Tống Thiên Hành đỡ sau lưng Từ thái phu nhân nhẹ giọng nói:

- Từ đại ca, mau tới dìu bá mẫu về trước, việc ở đây đệ sẽ...

Bỗng nghe Nam Cung Tranh kêu lên kinh hãi:

- Quân Lượng! Quân Lượng!

Thân thể Từ Quân Lượng như không có xương đổ ập xuống đất, Nam Cung Tranh nhanh như chớp phóng tới đỡ lấy thân thể mềm nhũn của chàng.

Thì ra trước mặt lão mẫu, sư phụ, chàng vừa bi phần vừa giận vừa xấu hổ, tất cả những tình cảm đó hòa trộn vào mà không phát tiết được nên chàng đã chọn con đường tự tuyệt để giải thoát.

Tống Thiên Hành cũng kinh hãi kêu lên bi thương:

- Từ đại ca! Tội tình gì mà...

Trường Xuân chân nhân cũng không ngăn được lòng, niệm “Vô lượng thọ Phật” liền liền.

Từ thái phu nhân thì ngược lại vô cùng bình tĩnh, mắt già trào lệ nhưng bà nín lặng không kêu lên tiếng nào.

Nam Cung Tranh sau lúc kích động dữ dội nàng cũng trở nên bình tĩnh dị thường, xốc thi thể Từ Quân Lượng đặt lên lưng, lăm bắm một mình:

- Cũng được, từ nay vĩnh viễn chàng sẽ không rời xa thiếp nữa.

Mấy lời nói bình thường của nàng nhưng được nói bằng một giọng thê lương, khiến những người có mặt ở đó không khỏi thấy cay cay trong mắt.

Riêng Vân Trung Phụng không ngăn được bật khóc nức nở.

Tống Thiên Hành cố ngăn dòng lệ, hạ giọng nói nhỏ:

- Trung Phụng, mau mau dìu bá mẫu cùng Tranh tỷ tỷ rời khỏi đây, đừng để nàng phải cô độc một mình.

Quay sang Trường Xuân chân nhân, chàng tiếp:

- Sư bá hộ tống bốn người về trước, việc ở đây tiêu diệt sẽ lo.

Trường Xuân chân nhân gật gật đầu:

- Ủ, Thiên Hành nhớ lấy, bớt tạo sát nghiệp, tránh làm tổn thương thiên hòa.

Vân Trung Phụng công Từ thái phu nhân bước đi.

Nam Cung Tranh như si si dại dại, mím cười nói:

- Phụng muội, đa tạ! Đa tạ!

Bỗng có bóng người thoáng qua, Tống Thiên Hành đã phóng xạ đi đồng thời quát lớn:

- Yêu phụ! Chạy đi đâu!

Thì ra những biến cố trên, dưới quảng trường Lữ Dao Hồng cùng Công Dã Tư Đô đã thấy hết, biết không còn phương cứu vãn, hai người len lén bỏ đi.

Nhưng thị không biết rằng mọi cử chỉ của thị không thoát khỏi vòng kiểm soát của Tống Thiên Hành, nhưng chàng động thân hơi trễ nên không theo kịp đối phương. Khi hai người thoát ra khỏi cửa bên ngoài, bỗng thấy một chiếc pháo hiệu bắn lên nổ ran trên trời.

Những tưởng đã thoát, Lữ Dao Hồng đắc ý cười ha hả, nhưng bên ngoài bốn bóng người nhẹ nhàng đáp xuống chặn đứng đường rút lui của hai người.

Bốn người đó chính là Chu Chấn Bang, Tây Môn Kiệt, Hồ Bình và Hồ Nhi. Thì ra quái nhân bịt mặt đến Duyệt Lai khách sạn mật báo đêm qua chính là Tây Môn Kiệt.

Tên này là đại xảo quyệt, thấy tình thế có hướng bất lợi về phía Nhất Thống môn, lão định lập công với quần hiệp để giành lấy một chỗ đứng trong giang hồ về sau. Lợi dụng quan hệ với Trần Ngự Phong, lão đến để mật báo về âm mưu của Lữ Dao Hồng.

Lữ Dao Hồng nguyên còn một nước cờ tối hậu đó là chôn thuốc nổ quanh quảng trường, lợi dụng lúc mọi người sơ hở mụ sẽ cho nổ để tận diệt tinh anh của võ lâm, sau đó sẽ xưng bá giang hồ.

Lại nói khi Lữ Dao Hồng cùng Công Dã Tư Đô bị bốn người chặn lại, Tống Thiên Hành cũng tới theo sau, trầm giọng nói:

- Hai đại ma đầu này xin để tại hạ xử lý.

Chàng đưa tay tháo thanh Kim Xà nhuyễn kiếm trên thắt lưng xuống, nói:

- Chu lão! Lập tức thông báo những thuộc hạ Nhất Thống môn buông binh khí sẽ được miễn cứu việc cũ.

Chu Chấn Bang ứng tiếng phi thân lên bình đài chính giữa, kêu gọi quần tà buông khí giới đầu hàng.

Quần tà sau khi biết Nhiễm Khiếu Thiên thành phế nhân. Từ đại hiệp vi hồi nhục tự vận, thấy đều thất kinh, buông binh khí đầu hàng gần hết.

Tây Môn Kiệt kêu lên một tiếng, những người buông khí giới đều đứng hết về phía lão.

Bỗng có bóng người chớp động sau lưng lão, Tây Môn Kiệt nhanh như chớp quay lại, nhưng đối phương còn nhanh hơn lão, một thanh trủy thủ đã cắm phập vào “Linh Đài huyết”. Mặc dù vậy lão cũng kịp giáng cho đối thủ một chưởng lên “Thiên linh cái”.

Bóng người ngừng động, Tây Môn Kiệt cùng Hoa Lộng Ảnh song song đổ ập xuống.

Tây Môn Kiệt một đời hành gian tác á, đến lúc lập công với hiệp nghĩa thì gặp báo ứng.

Hoa Lộng Ảnh những tưởng phen này thì giết được Vân Trung Phụng dưới mớ thuốc nổ chôn giấu quanh quảng trường, nhưng cơ mưu đã bị Tây Môn Kiệt phá vỡ, hy vọng phục thù vĩnh viễn tan biến, tất cả cừu hận ôm ấp trong lòng đều trút hết vào lưỡi trủy thủ. Nàng chết không chút oan ức vì nàng nhẫn nhục sống từng ấy năm chỉ vì niềm hy vọng phục thù. Nay việc phục thù cầm như vô vọng, nàng sống cũng không còn ý nghĩa nữa.

Phía ngoài Tống Thiên Hành lấy kiếm ra, ngửa mặt lên trời buông một tràng cười, khiến người nghe không khỏi dựng tóc gáy. Sau đó chàng cất giọng nói mà âm hưởng nghe cũng không thua kém giọng cười:

- Ân sư anh linh, về đây chứng kiến đồ nhi rửa cừu...

Lữ Dao Hồng cùng Công Dã Tư Đô đồng hét lớn xông lên tấn công.

Tống Thiên Hành buông một tràng cười rờn rợn, cùng lúc với tiếng cười, ánh kim chớp người, máu bắn tung tóe. Lữ Dao Hồng và Công Dã Tư Đô không còn là nhân dạng nữa, cả hai biến thành mớ máu thịt bầy nhầy, quần hào có mặt hiện trường hầu hết là những người thân lâm bách chiến, không lạ gì với cảnh chết chóc. Nhưng lúc này không ai dám nhìn về phía Tống Thiên Hành và đám máu thịt nhầy nhụa trước cửa.

Cổ Song Thành đến bên Tống Thiên Hành đang đứng thất thần nhìn thanh kiếm đang nhiều từng giọt máu tươi, bà run giọng hỏi:

- Thiên Hành, người nói vậy nghĩa là sư phụ người...

Tống Thiên Hành mắt tràn lệ nói:

- Sư cô cô, xin thứ cho Thiên Hành đã giấu giếm. Ân sư.. ân sư đã quy tiên lâu rồi...

Cổ Song Thành mỉm cười, nụ cười của bà chứa đủ nỗi bi thương nhưng đầy vẻ chịu đựng.

Tống Thiên Hành không dám nhìn vào nụ cười của bà, quay sang nói với Chu Chấn Bang:

- Chu lão, lão cùng Ngân Vệ đội với Hồ Bình, Hồ Nhi chỉ huy bọn thủ hạ của Nhất Thống môn dọn dẹp nơi này, an táng những người chết, chữa chạy cho những người bị thương.

Năm tháng sau, vào tiết Nguyên Tiêu năm sau.

Ở Thúy Hoa thành diễn ra một lễ hội long trọng mừng Tống Thiên Hành nhậm chức Thành chủ, đồng thời cũng là lễ thành hôn của chàng cùng Vân Trung Phụng.

Nhưng bên cạnh Thúy Hoa thành, trong một ni am mới cất thì vô cùng tĩnh lặng, tạo thành một cảnh sắc đối lập với sự rộn ràng trong Thúy Hoa thành. Khi bên trong Thúy Hoa thành pháp hồng rượu thắm cùng những lời chúc tụng tốt đẹp, thì trong ni am trước hương án, bốn vị ni cô hai già hai trẻ đang lầm rầm niệm kinh. Nếu có ai để ý đến họ trong lúc này sẽ thấy đó là Từ thái phu nhân, Cổ Song Thành, Nam Cung Tranh và Giang Thúy Bình.

Hạnh phúc quả nhiên là chiếc chăn hẹp.

小森

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nơi Đâu Dạy Thối Sáo

Một thư sinh áo xanh tuổi trạc đôi mươi, anh tuấn khôn tả. Thật là may kiếm mắt sao, đang an nhàn ngồi trước cửa sổ, dưới ánh trăng, uống rượu ngâm nga. Lúc ấy, chỉ có một mình chàng, một lư hương để giết thì giờ đêm rằm cuối năm.

Hoàn cảnh của chàng ta rất phong nhã, nhưng lại rất u buồn, yên tĩnh mà lại cô độc. Chàng đặt cuốn sách xuống, bỏ ít trầm vào trong lư hương, rồi ngẩng mặt nhìn trăng trên trời, thở dài một tiếng, rồi lẩm bẩm tự nhủ :

- Thời gian trôi chảy quá nhanh, thấm thoát đã một năm qua. Giờ đây trên ngọn Quần Ngọc dãy núi Kỳ Liên sơn, có lẽ tuyết đã phủ trắng xóa hết mà vẫn không biết người nọ ở đâu?

Chàng đang suy tư, thì có một tiếng sáo rất ai oán ở đằng xa vọng tới phá tan sự tĩnh mịch đêm trăng buồn tẻ này. Vừa nghe thấy tiếng sáo đó, thư sinh áo xanh đã bỗng sầm nét mặt, trong lòng hơi kinh hãi vội lấy ngay thanh trường kiếm treo trên vách xuống.

Tiếng sáo như khóc nức nở kia, chỉ véo von giây lát rồi lại yên lặng ngay. Tiếp theo đó có một giọng nói rất u uất vọng tới :

- Đêm rằm tháng Chạp thật là một đêm đáng thương. Tiểu Hồng, ở đâu dạy thổi sáo thế? Cổ Thanh Phong có muốn tìm Mạnh Hồng Tiểu của người không? Sao người không tới kiếm tôi?

Đó là giọng của một thiếu nữ, nhưng chàng nghe càng nhận thấy giọng nói của nàng ta u buồn biết bao.

Thư sinh áo xanh tốt kiếm khỏi bao và chỉ khẽ nhún chân một cái, đã xuyên qua cửa sổ nhảy ra bên ngoài, phi thân tới một khóm trúc ở trên sườn núi, nơi vừa có tiếng của thiếu nữ thốt ra. Khinh công của chàng lẹ làng và thân pháp đẹp vô cùng, đủ thấy chàng là người có võ công thượng thặng.

Trên tảng đá phẳng lì ở trong bụi trúc, có một thiếu nữ áo vàng, nhan sắc tuyệt trần, tóc dài xõa xuống tận lưng, tay cầm một cây Ngọc Bình Tiêu, đôi mắt lim dim vô cùng tình tứ. Nàng vừa thấy Cổ Thanh Phong nhảy tới đã mỉm cười hỏi :

- Thanh Phong đại ca đã biết tiểu muội tới lại còn đem theo thanh trường kiếm như vậy làm chi? Chúng ta cách biệt hằng năm trời, đại ca ở trên Trung Điều một mình chắc đã luyện thuần thục hai môn Tí Ngọ thần công với Thiên Độn kiếm pháp của lệnh sư di truyền cho rồi phải không?

Cổ Thanh Phong biết giai nhân tóc dài, mặc áo vàng, tay cầm cây Ngọc Bình tiêu đó là nàng Chân Chân, con gái út của Bàng Thiên Hiếu, biệt hiệu Phiên Thiên Quái Tú Bang chủ Tam Nguyên bang, một bang phái có thanh thế trong võ lâm. Xưa nay nàng rất ưa thích mặc áo vàng, vì vậy giới giang hồ mới đặt cho nàng một biệt hiệu là Hoàng Sam Hồng Tuyền hay là Cô Gái Áo Vàng.

Lúc ấy, Cổ Thanh Phong tay vẫn cầm thanh trường kiếm, nghe thấy Bàng Chân Chân trách mình đem theo võ khí như vậy thì xấu hổ vô cùng, mặt đỏ bừng, vội cầm kiếm vào trong bao và đáp :

- Bàng cô nương...

Chàng chưa nói được ba chữ đó, thì Cô Gái Áo Vàng đã ngắt lời chàng. Thần sắc của nàng rất u oán và vẻ mặt rầu rĩ như muốn khóc.

Nàng cứ nhìn thẳng vào mặt chàng và hỏi :

- Phong đại ca! Tại sao đại ca đối với tiểu muội cứ có vẻ hững hờ như người xa lạ thế? Cứ mở miệng ra là gọi tiểu muội là Bàng cô nương, sao không gọi tiểu muội là Chân Chân, hay là Chân muội có hơn không?

Hình như Cổ Thanh Phong biết đối phương thế nào cũng giở cái trò ấy ra rồi, nên chàng hơi chau mày lại và bất đắc dĩ đổi giọng, hỏi Cô Gái Áo Vàng :

- Chân Chân có biết Mạnh Hồng Tiểu bây giờ ở đâu không?

Thấy chàng đã đổi giọng gọi mình là Chân Chân rồi, nàng tỏ vẻ hờn hờ và nhếch mép cười một tiếng, nhưng lại cau mày nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong hỏi luôn :

- Phong đại ca hãy nói cho em biết trước tại sao đại ca cứ nhớ nhung chị Hồng Tiểu như thế?

Cổ Thanh Phong biết trước thế nào nàng cũng hỏi như vậy, nhưng vì chưa nghĩ ra được câu trả lời nên chàng cứ lúng túng mà không sao đối đáp được câu hỏi đó.

Bàng Chân Chân lại u oán hỏi tiếp :

- Phong đại ca, tiểu muội có điều gì không bằng được chị Hồng Tiểu? Chẳng lẽ mặt của tiểu muội không bằng mặt của chị ấy chẳng? Hay là tiếng sáo của tiểu muội không hay bằng chị ta?

Cổ Thanh Phong biết Cô Gái Áo Vàng Bàng Chân Chân không thua kém người yêu của mình là Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu, bất cứ một điểm nào kể cả phong độ, dung nhan, võ công cùng tính tình, nên chàng thờ dài một tiếng rồi đáp :

- Bàng cô nương...

Bàng Chân Chân lại cau mày, lại có vẻ hờn giận nói tiếp :

- Sao đại ca gọi tiểu muội bằng những lời khó nghe nhất như vậy? Phong đại ca, nếu đại ca còn gọi tiểu muội là Bàng cô nương như thế nữa, thì tiểu muội sẽ bỏ đi liền và tiểu muội cự tuyệt không nói cho đại ca hay những tin tối quan trọng của chị Hồng Tiểu nữa.

Cổ Thanh Phong nhìn thẳng vào mặt Cô Gái Áo Vàng, người vẫn thường theo đuổi mình hoài, khẽ thở dài lắc đầu và đáp :

- Chân Chân, hiền muội không có một điểm nào là thua Mạnh Hồng Tiểu, nhưng vì tôi quen biết nàng trước hiền muội nửa năm đó thôi!

Lúc này, Bàng Chân Chân suýt khóc, bỗng nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, trong lòng mới an tâm, hai mắt đang đầm lệ, nàng bỗng phì cười hỏi :

- Phong đại ca! Có phải đại ca nói nếu quen biết tiểu muội trước thì đại ca cũng tử tế với tiểu muội như chị Hồng Tiểu đấy không?

Cổ Thanh Phong thấy thái độ ngây thơ của Bàng Chân Chân như vậy trông cũng đáng thương và cũng đáng yêu, liền gật đầu lia lịa. Bàng Chân Chân thấy vậy chỉ hơi xoay người một cái, đã nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười và nói :

- Thanh Phong đại ca hãy ngồi xuống nghe tiểu muội kể những tin rất quan trọng của chị Hồng Tiểu.

Phần muốn biết rõ tung tích Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu người yêu của mình, vì năm ngoái hẹn nhau gặp gỡ ở trên Quần Ngọc Phong, nhưng tới giờ hẹn ước mà không thấy nàng tới, phần thì không muốn làm mất lòng Bàng Chân Chân, Cổ Thanh Phong mới đường hoàng ngồi sát cánh với nàng trên tảng đá.

Bàng Chân Chân thấy chàng ngoan ngoãn nghe theo lời mình như vậy, trong lòng thầm vui vô cùng, nên cử chỉ của nàng cũng tự nhiên hơn trước một chút. Nàng nhìn Cổ Thanh Phong vừa cười vừa hỏi :

- Đại ca có biết tại sao hồi năm ngoái chị Mạnh Hồng Tiểu không lên trên Quần Ngọc Phong như đã ước hẹn với đại ca chăng?

Cổ Thanh Phong lắc đầu tỏ vẻ không biết. Bàng Chân Chân lại nói tiếp :

- Hồi đó chị ta ngẫu nhiên gặp Bích Tuệ thần ni, sư bá của chị ấy. Vì thấy Thần ni trần duyên đã hết nợ, sắp tọa hóa đến nơi và muốn truyền thụ võ công trong cuốn Đẳng Ma bảo lục mà Thần ni cất giấu đã lâu cho chị ấy. Nhưng Thần ni bắt chị ta phải thề nặng là trước khi chưa học hiểu cho tròn ba môn học bí truyền ở trong cuốn Bảo lục đó là Diệu Âm thần công, Đạt La Thủ, và Ma Kha kiếm pháp thì không được vì một việc gì mà gián đoạn sự luyện tập hết. Chị Hồng Tiểu đành cung kính tiễn sư bá mình về núi. Vì thấy cuốn Bảo lục đó là một cuốn sách quý báu vô ngần, người trong võ lâm dù muốn cũng không có được, cho

nên chị ta không sao tới Quần Ngọc Phong để gặp gỡ chàng được!

Nghe tới đó, Cổ Thanh Phong mới khoan tâm mỉm cười, đáp :

- Thế ra nàng ta có sự gặp gỡ hiếm có như vậy...

Bàng Chân Chân cau mày lại nói tiếp :

- Thanh Phong đại ca chớ mừng rỡ vội! Chị Mạnh Hồng Tiểu của tôi tuy gặp gỡ sự may mắn đó thật, nhưng tiếp theo đó lại gặp tai họa liền!

Cổ Thanh Phong giật mình trợn tròn xoe đôi mắt lên vội hỏi :

- Chân Chân nói mau! Hồng Tiểu gặp phải tai họa gì thế?

Bàng Chân Chân lắc đầu thờ dài nói tiếp :

- Chị Hồng Tiểu vừa học thuộc lòng cuốn Đẳng Ma bảo lục thì Bích Tuệ thần ni đã viên tịch trở về giới cực lạc luôn. Trong lúc chị Hồng Tiểu đang hỏa táng cho sư bá, thì đột nhiên có ba cái bóng người vừa kêu rú vừa phi thân tới, thì ra ba người đó đều ăn mặc quần áo quái dị trông như ba bộ xương người vậy...

Cổ Thanh Phong nghe tới đó giật mình kinh hãi, vội hỏi :

- Người mà ngày thường thích ăn mặc như bộ xương người chỉ có bọn Lô Sơn tam sát, có võ công cao nhất trong Hắc đạo và cũng khét tiếng trong võ lâm thôi.

Bàng Chân Chân gật đầu :

- Người đó chính là Lô Sơn tam sát. Chị Hồng Tiểu thông minh biết bao, chị biết ý định của Tam sát thế nào cũng muốn cướp cuốn Đẳng Ma bảo lục, nhưng chị ta nhận thấy trước khi mình chưa luyện thành công được ba môn võ công tuyệt học: Diệu Âm thần công, Đạt La Thủ, và Ma Kha kiếm pháp, thì không sao địch nổi Tam sát. Cho nên chị ấy vừa trông thấy rõ mặt ba người nọ đã vội vứt ngay cuốn Bảo lục vào trong lửa để hóa thành tro theo pháp thể của Bích Tuệ thần ni.

Cổ Thanh Phong có vẻ thương tiếc thờ dài một tiếng, và xen lời hỏi :

- Lô Sơn tam sát vừa hung ác vừa ngang tàng như vậy, chúng thấy Hồng Tiểu làm thế chắc không sao tránh khỏi chúng nổi giận, mà nàng Hồng Tiểu thế nào cũng bị chúng giết chết mất.

Bàng Chân Chân liếc mắt nhìn chàng một cái rồi xua tay nói tiếp :

- Thanh Phong đại ca đoán rất đúng. Theo ý của tên thứ ba trong nhóm là Tiểu Sát Hạ Đẳng thì định giết chết ngay chị Hồng Tiểu để cho bỏ ỨC. Nhưng Đệ nhất sát là Lãnh Sát Hồng Phi lại gian xảo và thâm độc,

y cho chị Hồng Tiểu đã dám thiêu đốt cuốn Bảo lục như vậy, tất đã học thuộc lòng cuốn ấy rồi, chi bằng bắt chị ấy đem đi dùng độc hình tra khảo, buộc chị Hồng Tiểu phải đọc lại cho chúng sao chép.

Cổ Thanh Phong nghiêng răng la lớn :

- Lãnh Sát Hồng Phi ơi, sao mi độc ác đến thế!

- Thanh Phong đại ca khỏi cần phải lo âu như thế vội. Lãnh Sát Hồng Phi tuy ác độc nhưng chị Hồng Tiểu lại thông minh hơn chúng nhiều...

Cổ Thanh Phong nghe nói hai mắt bỗng sáng ngời, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc rồi vội hỏi :

- Thế nàng ta đã nghĩ ra được kế phòng thân và thoát ịch rồi hay sao?

Bàng Chân Chân thở dài một tiếng rồi lắc đầu đáp :

- Phòng thân thì có cách, mà thoát ịch lại vô phương. Chị Hồng Tiểu thấy Tam sát đã bàn định xong liền xoay đầu kiếm chỉ luôn vào ngực mình thừa nhận đã học thuộc lòng Đăng Ma bảo lục và cũng chịu đọc lại cho Tam sát chép. Nhưng Tam sát phải nhận điều kiện của chị ta là không được mặc cả trả giá gì hết, bằng không chị sẽ đâm kiếm vào ngực tự tử liền.

Cổ Thanh Phong cau mày lại hỏi :

- Nàng ta muốn Lưu Sơn tam sát tuân theo điều kiện gì?

- Điều kiện thứ nhất là cấm bọn chúng không được vô lễ bức hại chị ta. Điều thứ hai là cứ cách ba ngày thì chị ta đọc một chữ cho chúng chép. Điều kiện thứ ba chị ta thề độc nếu chưa đọc hết cuốn Bảo lục cho Tam sát nghe thì quyết không khi nào đào tẩu, còn người ngoài tới cứu viện, cái đó là việc của người ngoài, chị ta không biết đến.

Cổ Thanh Phong cảm thấy ba điều kiện của Mạnh Hồng Tiểu đề nghị ra thật là tuyệt diệu. Bàng Chân Chân lại nói tiếp :

- Trong ba điều kiện đó chỉ có điều kiện thứ hai là khiến bọn Tam sát nhức óc thôi, vì tới ba ngày nàng mới đọc một chữ, nhưng bất đắc dĩ chúng cũng phải đành chịu vâng theo, rồi do Đệ nhị sát là Tú Sát Tiêu Đồng hiến kế đem chị Hồng Tiểu đi đến một chỗ vắng vẻ để ẩn cư. Mỗi một tháng thay đổi chỗ ở một lần, và dọn tới những chỗ không sao trông thấy được người ngoài, khiến chị ta không còn nhờ ai cứu viện được nữa, và người ngoài cũng không biết đâu mà ra tay cứu viện cho chị ấy.

Cổ Thanh Phong nghe tới đó bỗng cảm thấy thắc mắc liền đưa mắt nhìn Bàng Chân Chân rồi lên tiếng hỏi :

- Chân Chân! Lôu Sơn tam sát đã định mỗi tháng đổi chỗ ở một lần, lại không cho Hồng Tiểu gặp người ngoài, thì làm sao cô nương lại biết được tin tức này?

Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Chị Hồng Tiểu khôn ngoan lắm, đi tới đâu cũng nghĩ cách để lại lời nói mong có người truyền cáo để đại ca khỏi phải nhớ nhưng. Nhưng lời dặn bảo của chị ấy lại nhấn mạnh là khuyên đại ca đừng có nên đi khắp chân trời góc biển mà tìm kiếm và cứu viện chị ta, vì chị ấy muốn lợi dụng Lôu Sơn tam sát làm hộ pháp cho chị ta luyện tập ba môn võ công tuyệt diệu đó rồi chính chị ấy sẽ ra tay trừ diệt Tam sát chứ không cần phải ai cứu viện hết.

Cổ Thanh Phong lắc đầu nói :

- Hồng Tiểu tuy nói như vậy, nhưng chúng ta cũng không nên ngồi yên để thấy nàng bị lọt vào tay kẻ tà ác độc khôn tả ấy. Vả lại, một thời gian lâu như thế, nhờ Tam sát thay lòng đổi dạ bỗng trở mặt làm sao?

Nói tới đây, chàng bỗng ngắt lời, cau mày lại nhìn Bàng Chân Chân rồi hỏi tiếp :

- Chân Chân! Chẳng hay cô thấy chữ của Hồng Tiểu để lại nơi đâu?

- Không phải chính mắt tôi đã trông thấy, đó là Thiết Kiếm chân nhân người hộ pháp của Tam Nguyên bang đi du ngoạn núi Nga Mi ngẫu nhiên trông thấy những lời của Hồng Tiểu ghi lại ở trong một khe núi.

Cổ Thanh Phong nghe nói xong, liền ngẫm nghĩ suy tính hàng tung của Tam sát, mồm lẩm bẩm nói :

- Khe núi Nga Mi...

Chàng chưa nói dứt đã nghe một tiếng Phật hiệu “A Di Đà Phật” rất lớn, rồi đột nhiên ở ngoài xa ba bốn trượng, bỗng có một đầu đà tóc xõa xuống vai, người hơi béo, mắt cứ nhìn thẳng vào Cổ Thanh Phong vừa cười vừa lớn tiếng hỏi :

- Cổ thí chủ! Không ngờ câu chuyện đã cách ba năm rồi mà thí chủ vẫn chưa quên chuyện ở trên khe núi Nga Mi.

Cổ Thanh Phong trợn trừng mắt lên nhìn mới nhận ra người đó chính là người mình đã kết thù trên núi Nga Mi ba năm về trước. Chàng liền đứng ngay dậy, lớn tiếng vừa cười vừa đáp :

- Việc năm xưa, Thanh Phong tôi đã quên bằng đi rồi, và Tiên sư cũng đã viên tịch rồi, không ngờ Đại sư lại nhớ dai đến thế!

Đầu Đà tóc xõa, sát khí đằng đằng, hậm hực nói :

- Sư phụ của người Tiêu Đại tiên sinh đã hủy mất môn khí giới thành danh của ta là Thôi Mệnh Mộc

Ngư Chùy, mỗi thâm thù ấy ta quên sao được? Sư phụ của người đã may mắn chết sớm, nhưng mỗi thù này bây giờ người phải chịu đựng thay!

Bàng Chân Chân vẫn ung dung ngồi trên tảng đá, lẳng lẳng tai nghe. Khi nàng nghe tới câu Thôi Mệnh Mộc Ngư Chùy liền thất kinh ngẩng vọt lên nhìn Cổ Thanh Phong và hỏi :

- Thanh Phong đại ca! Người này có phải là Thôi Mệnh Đầu Đà trong nhóm Phương Ngoại tam hung đây không?

Cổ Thanh Phong mắt vẫn nhìn đối phương, chỉ khẽ gật đầu thôi.

Bàng Chân Chân liền quay mình lại hỏi Thôi Mệnh Đầu Đà rằng :

- Các người Phương Ngoại tam hung, xưa nay vẫn hợp lực, ít khi đi một thân một mình như bây giờ, tại sao tối hôm nay người lại đến một mình như thế? Còn Câu Hồn đạo sĩ với Đãng Phách ni cô đâu?

Thôi Mệnh Đầu Đà không coi Bàng Chân Chân vào đâu, cười nhạt một tiếng rồi đáp :

- Phương Ngoại tam hung đối phó với kẻ thù địch xưa nay vẫn hay giết người phóng hỏa, cắt cỏ nhổ tận rễ. Ta đến đây giết người, lão Đạo sĩ với Ni cô thì đi phóng hỏa.

Trong khi ba người đang nói, thì phòng sách của Cổ Thanh Phong ở phía đằng kia đã có ngọn lửa bốc cháy.

Bàng Chân Chân thấy vậy tỏ vẻ hậm hực, cười nhạt một tiếng, đưa tay lên trên vai định rút kiếm ra. Còn Cổ Thanh Phong lại ung dung như thường, giơ tay ra ngăn cản nàng, rồi quay lại mỉm cười nói với Thôi Mệnh Đầu Đà :

- Cửa Phật chuyên môn nghiên cứu Từ Bi, người đi tu phải giới hờn giới sát. Nay chỉ vì một cây Chùy gỗ mà Đại sư đã phóng hỏa đốt nhà của mỗ như vậy cũng đủ nguôi cơn giận rồi chứ, chẳng lẽ Đại Sư nhất định giết cho được Cổ Thanh Phong này hay sao?

Chàng vừa nói dứt câu đã thấy hai cái bóng người nhanh như sao sa và chỉ thoáng cái đã có tiếng cười lanh lảnh và tiếng nói rất dâm dăng vọng tới theo một lúc :

- Người đời ai cũng bảo chúng ta là Phương Ngoại tam hung, thì chúng ta hung hoành cho tới cùng! Còn cái gì gọi là giới hờn, giới sát, giới tham, giới dâm? Thôi Mệnh Đầu Đà nghiện giết, Câu Hồn đạo sĩ tham tài, còn Đãng Phách ni cô này thì hiếu dâm. Nói đến ý niệm hờn giận thì người đời ai ai cũng có cả và không một người nào có thể trừ được. Bây giờ chúng ta không những phải giết người mới được, mà mỹ nhân xinh đẹp đứng cạnh người cũng sẽ bị chúng ta giết nốt!

Tiếng nói vừa dứt thì trước mặt đã có thêm hai người: Đạo sĩ cao lớn, mặt xanh như mai cua, người thứ

hai là một nữ Ni trẻ tuổi, mặc một áo bào màu xanh tía nhạt.

Bàng Chân Chân nghe nói xong vừa quay lại nhìn Cổ Thanh Phong vừa lắc đầu cười nhạt :

- Thanh Phong đại ca! Trước kia tôi cứ tưởng cha tôi đã là người ngang tàng, ngờ đâu lại có người còn ngang tàng hơn cha tôi nữa! Để tiểu muội đến thỉnh giáo Đãng Phách ni cô của nhóm Phương Ngoại tam hung vài lời mới được!

Cổ Thanh Phong biết Phương Ngoại tam hung hung ác vô cùng, trận ác chiến tối nay thế nào cũng không tránh khỏi được, vì vậy chàng ngấm ngấm vận sức vào hai tay để đối phó với sự đột biến này.

Bàng Chân Chân quay người lại nhìn nữ Ni tuổi trẻ và mặt đầy dâm dăng vô cùng hung ác kia, rồi mỉm cười hỏi :

- Tôi với Thanh Phong đại ca thương nhau lắm nên tôi có chết theo anh ấy cũng không sao, nhưng Ni cô có thể buông tha cho chúng tôi thoát chết được không?

Đãng Phách ni cô tuy thấy mỹ nữ kia với Cổ Thanh Phong thái độ rất ung dung chắc thế nào cũng có ý thị gì, nên hai người mới ung dung như thế, mà Ni cô vẫn cười khúc khích nghe rất dâm dăng, và trả lời :

- Các người muốn sống cũng không khó, chỉ cần tìm một bảo vật hiếm có nào biểu cho người tham tài là Câu Hồn đạo sĩ, rồi lại bảo Cổ Thanh Phong tiếp người hiếu sắc là Đãng Phách ni cô này khoái lạc vài ngày rồi chúng ta có thể nói giúp với người nghiện giết là Thôi Mệnh Đầu Đà, thì may ra ông ta sẽ tha chết cho các người đấy!

Bàng Chân Chân nghe Ni cô nói như vậy xấu hổ đến mặt đỏ bừng, nhưng nàng chỉ khẽ cau mày một cái đã nghĩ ra một kế, nên nàng cố nén lửa giận và mỉm cười đáp :

- Tôi với Thanh Phong đại ca rất thương nhau không khi nào tôi lại nỡ để cho anh ấy tiếp Ni cô như vậy. Nhưng tôi bằng lòng hiến ba vị một dị báu của võ lâm mà ai ai cũng đang thèm muốn để đổi lấy tính mạng của chúng tôi, không biết ba vị có bằng lòng hay không?

Câu Hồn Đạo Sĩ vội xen lời hỏi :

- Vật báu gì mà hằng muôn người phải thèm thuồng như thế?

Bàng Chân Chân trả lời luôn :

- Đó là Đãng Ma bảo lục, trong có ghi ba môn võ học tuyệt thế Diệu Âm thần công, Đạt La Thủ, và Ma Kha kiếm pháp.

Bốn chữ Đãng Ma bảo lục đã khiến Phương Ngoại tam hung đến giật mình kinh hãi. Thôi Mệnh Đầu Đà

lên tiếng quát hỏi trước :

- Chẳng lẽ cuốn Đẳng Ma bảo lục hiện đang ở trong người người hay sao?

Bàng Chân Chân lắc đầu, vừa cười vừa đáp :

- Không có ở trong người tôi, nhưng tôi biết hiện giờ cuốn sách đó đang ở trong tay người nào!

Phương Ngoại tam hung đều đồng thanh hỏi tiếp :

- Nói mau! Nói mau!

Bàng Chân Chân trợn ngược đôi chân mày lên cười khinh một tiếng, rồi nói tiếp :

- Các người chỉ biết nổi khùng với những người tuổi trẻ chúng tôi, nên tôi nói ra chỉ sợ các người hoảng sợ tên tuổi của đối phương mà không dám hạ thủ, như vậy tôi có nói ra cũng chỉ là vô ích mà thôi!

Đặng Phách ni cô cười khúc khích nói :

- Mi khỏi cần phải làm bộ làm tịch như thế nữa! Mi thử nghĩ xem trên đời này có người nào có đủ oai lực khiến chúng ta hoảng sợ đến không dám ra tay trên người nào?

Bàng Chân Chân gật đầu đáp :

- Như vậy thì hay lắm! Bên họ với bên các người số người đều ngang nhau, tên tuổi cùng lừng lẫy ngang nhau. Họ tức là Lâu Sơn tam sát đấy!

Câu Hồn đạo sĩ kêu ủa một tiếng rồi hỏi :

- Thảo nào hồi đó chúng ta gặp Tú Sát Tiêu Đồng, thấy y ăn nói ú ớ, thái độ vẻ mặt rất huyền bí. Thế ra chúng đã cướp được cuốn Đẳng Ma bảo lục trong có ba môn võ công tuyệt học Diệu Âm thần công, Đại Lạt Thủ, và Ma Kha kiếm pháp rồi.

Thôi Mệnh Đầu Đà xen lời nói :

- Nhị đệ tam muội, chúng ta đã biết cuốn Bảo lục đó hiện đang ở trong tay Lâu Sơn tam sát. Vậy anh em ta mau đi tìm chúng ngay. Vì để lâu nữa chúng học biết được những võ học ghi ở trong Bảo lục, lúc ấy không còn ai địch nổi chúng và chúng sẽ xưng hùng xưng bá trong giang hồ liền.

Đặng Phách ni cô nghe thấy Thôi Mệnh Đầu Đà nói như vậy, bỗng cười khúc khích, tiếng cười rất đậm đãng và dỡ lời :

- Đại ca hà tất nóng tính như thế. Dù sao chúng ta cũng phải kiếm cho được Lâu Sơn tam sát để cướp

lấy cuốn Đăng Ma bảo lục, nhưng chúng ta cũng phải nên giải quyết xong việc của một nam và một nữ.

Bề ngoài Bàn Chân Chân vẫn làm ra vẻ ung dung nhưng sự thực nàng đã ngẫm ngẫm vận Phiên Thiên chương lực của cha nàng đã truyền thụ cho để phòng bị. Chương lực này cha nàng đã lãnh đạo quần hùng của Tam Nguyên bang và đã oai trấn giang hồ. Vì vậy nàng mới ung dung như thế.

Nàng nghe thấy Đăng Phách ni cô nói xong, có ý làm ra vẻ cau mày lại và hỏi :

- Tôi đã cho các người biết vụ bí mật lớn nhất trong võ lâm như vậy rồi, chẳng lẽ các người không chịu buông tha tôi hay sao?

Đăng Phách ni cô trợn ngược đôi mắt dâm dăng khôn tả và có thể câu hồn nhiếp phách của mọi người lên, nhưng đôi ngươi của nàng lại ẩn hiện những vẻ âm độc và tàn ác vô cùng. Nàng liếc nhìn Bàn Chân Chân một hồi rồi đáp :

- May ra thì Cổ Thanh Phong được sống. Còn mi, con nhãi này, có ba lý do không để cho mi sống sót được.

Bàn Chân Chân cố nén lửa giận, mỉm cười hỏi lại :

- À, thế mà tôi không nghĩ ra. Tôi có ba lý do phải chết đấy?

Đăng Phách ni cô cười khinh mấy tiếng rồi trả lời :

- Mi không nghĩ ra phải không? Để ta nói rõ cho mi nghe cũng không sao. Điều thứ nhất là vừa rồi trong khi nói chuyện, mắt của mi cứ liếc đi liếc lại, chắc thế nào cũng có âm mưu gì đây? Dù lời nói của mi không sai mấy đi chăng nữa, nhưng chắc mi thế nào cũng có thù có hận với Lâu Sơn tam sát. Mi muốn giở diệu kế đuổi hổ bắt sài lang để lợi dụng anh em chúng ta trả thù cho mi.

Nghe thấy Ni cô nói vậy, Bàn Chân Chân cũng phải phục thềm đối phương có đôi mắt sắc bén thực và đầu óc cũng thông minh vô cùng, cho nên nàng vừa gật đầu vừa đáp :

- Cao minh lắm! Cao minh lắm! Nhưng bình sinh tôi không bao giờ nói ngoa cả, xin các vị yên tâm. Còn bảo tôi đã dụng kế đuổi hổ bắt sài lang thì điều này cũng chưa biết chắc. Thế ra đó là điều thứ nhất mà tôi đáng phải chết đấy. Vậy còn điều thứ hai là gì thế?

Đăng Phách ni cô dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi nói :

- Nếu mi nói ngoa, tất nhiên là mi đáng chết rồi, mà dù mi có nói thực chẳng nữa thì lại cũng đáng chết nốt.

Bàn Chân Chân tức giận quá hóa cười, rồi quắc mắt lên hỏi lại :

- Tại sao tôi lại đáng chết?

Đặng Phách ni cô lạnh lùng đáp :

- Ngày hôm nay mi đã thổ lộ bí mật này cho chúng ta hay rồi, biết đâu ngày mai hay ngày kia, mi lại chẳng tiết lộ cho người khác hay? Bất cứ nhân vật nào trong võ lâm, ai ai cũng thèm thuồng cuốn Đăng Ma bảo lục này. Hơn nữa, Lâu Sơn tam sát có phải là tay dễ đối phó đâu. Số người tham dự càng nhiều, càng khó toại nguyện. Như vậy ta có nên giết mi để diệt khẩu không?

Bàng Chân Chân nghiêng răng thăm, gật đầu hỏi :

- Phải, đáng giết lắm. Tôi nhìn nhận hai điều mà Ni cô vừa nói đều có lý do chính đáng. Vậy còn điều thứ ba thì sao?

Đặng Phách ni cô hai mắt lộ hung quang, mặt đầy sát khí với giọng hậm hực trả lời :

- Điều thứ ba có lẽ không ai đoán ra được. Nhưng vì mi có bộ mặt đẹp như vậy, ta Đặng Phách ni cô hề thấy thiếu nữ nào đẹp hơn ta là ta không bao giờ chịu để cho yên đâu. Ta không giết thì cũng phải hủy sắc đẹp đó đi!

Cổ Thanh Phong nghe tới đây, liền ngẩng mặt lên trời mà cười một hồi.

Đặng Phách ni cô trông thấy chàng hiệp sĩ thanh niên anh tuấn và tao nhã ấy cười như vậy, liền liếc mắt nhìn một cái. Mắt nàng đang hung ác, bỗng chuyển thành dâm dăng khêu gợi khôn tả, miệng thì mỉm cười và hỏi :

- Tương công cười gì thế?

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :

- Tôi cười Ni cô thêu dệt mãi lý do, mà rút cuộc vẫn nói trái ngược hết.

Ni cô ngạc nhiên hỏi :

- Có câu nào nói không đúng nào?

Cổ Thanh Phong vẫn cười và nói :

- Vừa rồi, Ni cô chả nói tôi hoặc giả có thể sống còn được, nhưng cô nương này thì thế nào cũng phải chết phải không?

Ni cô híp mắt lại nhìn Cổ Thanh Phong cười điệu dâm dăng, và trả lời :

- Chẳng lẽ tướng công không muốn sống sót hay sao? Tướng công nên biết những người nào mà tôi không nỡ giết, thì người đó sẽ được hưởng nhiều thứ hay lắm.

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày, cả cười và nói :

- Bây giờ, Cổ Thanh Phong ta cô thân chiếc bóng, sống vậy mà chết cũng chả sao. Nhưng Ni cô có phải biết lai lịch của cô nương này không phải là người tầm thường đâu, nếu Ni cô động đến nàng ta một bàn tay hay nửa ngón tay, chỉ sợ Ni cô tan xương nát thịt mà vẫn chưa đủ thường lại đâu.

Câu Hồn đạo sĩ đứng cạnh đó nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, vẻ mặt rất kiêu ngạo và tỏ ra khinh thị, rồi xen lời nói :

- Diệu Chân tam muội đã nói quá, trong đời này có lẽ không kiếm ra một người nào mà dám trêu vào anh em chúng ta cả, vậy cô bé này còn có ai đỡ đầu!

Y chưa nói dứt, Bàn Chân Chân đã cười nhạt đáp :

- Bốn chữ Hoàng Sam Hồng Tuyền của Bàn Chân Chân đây có khi nào thêm để ý đến Phương Ngoại tam hung đã oai trấn giang hồ đâu!

Thôi Mệnh Đầu Đà nghe nói thất kinh vội hỏi :

- Cô nương có phải là con gái của Phiên Thiên Quái Tú Bàn Thiên Hiếu, Bang chủ của Tam Nguyên bang đấy không?

Bàn Chân Chân cười nhạt đáp :

- Danh phận cha ta chả lẽ cô nương lại còn mạo nhận hay sao? Trong các người ai dám tiếp ta ba thế Phiên Thiên chưởng lực nào?

Nói xong nàng giơ thẳng tay trái ra, bàn tay hướng xuống bên dưới, rồi để bàn tay phải úp lên trên bàn tay trái. Đôi mắt rất oai nghi nhìn thẳng vào mặt Phương Ngoại tam hung ba người để đợi chờ lật chưởng ra tấn công luôn.

Đặng Phách ni cô đã nhận ngay ra chưởng pháp khơi màn của Bàn Chân Chân đúng là chưởng pháp độc đáo của Phiên Thiên Quái Tú.

Ni cô liền xua tay vừa cười vừa đỡ lời :

- Bàn cô nương, chớ có hiểu lầm. Nếu chúng tôi biết là cô nương khi nào chúng tôi lại nói như thế? Cô nương nên biết tôi là bạn thân của Dì Ba của cô là My Hương Tiên Tử Khống Lăng Tiêu đấy. Nếu vậy, tôi lại còn là bề trên của cô nương nữa.

Bàng Chân Chân đã biết Đãng Phách ni cô Diệu Chân đây là bạn thân của người thiếp thứ ba của cha mình. Nhưng nàng muốn lợi dụng Phương Ngoại tam hung để tìm kiếm Lô Sơn tam sát để cứu Mạnh Hồng Tiểu thoát nạn, cho nên nàng mới giả bộ thất kinh và nói :

- Thế ra Ni cô là bạn thân với Khổng di nương của tôi đấy à? Thế Ni cô có biết đại ca của Khổng di nương tôi là Khổng Đại Bằng cùng Hắc Xà giáo chủ Tạ Vân Chí các người đi Tứ Xuyên Vân Nam đón các nơi để tìm kiếm tung tích của Lô Sơn tam sát để cướp giật cuốn Đăng Ma bảo lục?

Phương Ngoại tam hung nghe nói đưa mắt nhìn nhau, mày hơi cau nhưng vẫn do Ni cô nói với Bàng Chân Chân trước :

- Về việc Đăng Ma bảo lục đã có các nhân vật võ lâm khác nhúng tay vào chưa? Tất nhiên anh em chúng tôi thế nào cũng cố hết sức ra tay, may ra cướp lại được cũng chưa biết chừng. Khi chúng tôi cướp được cuốn Bảo lục đó, tất nhiên thế nào cũng đền ơn cho Bàng cô nương đã có lòng báo cho chúng tôi hay tin như vậy.

Bàng Chân Chân đang định nói thêm vài câu nữa, nhưng ba tên ác ma đó đã phất tay một cái, rồi cùng nhau tung mình một cái nhảy lên trên đỉnh núi đi mất dạng liền.

Thấy thư phòng của mình đã bị thiêu hủy, Cổ Thanh Phong cũng muốn theo dõi Tam hung đi Tứ Xuyên, Vân Nam, Quế Châu, Quảng Tây các nơi để điều tra tung tích của Lô Sơn tam sát, và nghĩ cách cứu Mạnh Hồng Tiểu thoát nạn. Vì vậy chàng liền nói với Bàng Chân Chân rằng :

- Cám ơn cô nương đã không quản ngại xa xôi đến núi Trung Điều này cho tôi hay tin tức bí mật kia...

Bàng Chân Chân lườm Cổ Thanh Phong một cái rồi tủm tủm cười và nói :

- Phong đại ca cám ơn tôi làm chi? Về việc nghĩ cách cứu chị Hồng Tiểu thoát nạn, vì Lô Sơn tam sát võ công quá cao, nên một mình đại ca đi cứu chưa chắc đã toại nguyện được, nên tôi muốn giúp đại ca một tay.

Cổ Thanh Phong thấy Bàng Chân Chân si mê mình như vậy, tuy nàng với Hồng Tiểu là tình địch với nhau, mà nàng vẫn lo âu đến nàng kia, không tỏ vẻ gì ghen tị. Đủ thấy nàng là người rộng lượng biết bao, vì vậy chàng mỉm cười đáp :

- Trong một năm nay, tôi một mình ở núi Trung Điều này đã khổ công luyện tập võ công. Hai môn võ công của ân sư để lại là Tỳ Ngộ thần công với Thiên Độn kiếm pháp, tôi cũng đã luyện được tới mức khá cao, cho nên Lô Sơn tam sát hạ không nổi. Võ dĩ, đừng có họp nhau lại tấn công tôi, thì Thanh Phong tôi không sợ một tên nào hết.

Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong vừa nói chuyện, hai mắt sáng ngời, mặt lại đầy sát khí, trông càng anh tuấn thêm, nên nàng càng yêu đương chàng thêm.

Cổ Thanh Phong lườm nàng một cái, rồi nói tiếp :

- Cô Chân Chân, vừa rồi cô nói Triển Xí Phi Long Khống Đại Bằng với Hắc Xà giáo chủ Tạ Vân Chí các người đã đều nhúng tay vào vụ cướp cuốn Bảo lục, nhưng cuốn Bảo lục ấy chả đã bị Hồng Tiểu thiêu hủy đi rồi là gì?

Bàng Chân Chân cau mày lại đáp :

- Bốn bang Hộ pháp Thiết Kiếm chân nhân được biết tin bí mật này rồi liền về báo tin, cha tôi liền phái rất nhiều tay cao thủ của Tam Nguyên bang đi dò xét tung tích của Lô Sơn tam sát, rồi mới cho người đi cướp chị Hồng Tiểu về. Lúc ấy, sẽ dùng lực uy hiếp, dùng lời dụ để bắt buộc chị Hồng Tiểu phải đọc lại cuốn Đẳng Ma bảo lục cho cha tôi sao chép.

Cổ Thanh Phong nghe nói Bàng Thiên Hiếu - Bang chủ của Tam Nguyên bang cũng muốn cướp mạng Mạnh Hồng Tiểu và đã phái những tay cao thủ trong bang đã được giang hồ mệnh danh là nhóm Hồng Nam Lục Nữ như Hỏa Hải Nhi Ô Xích với Bích Vân Nương Liễu Như Yển hai tay cao thủ tuyệt đỉnh ấy, để mong cướp cho được nàng Hồng Tiểu mới thôi. Ngờ đâu việc này đã làm cho cả võ lâm sắp đảo lộn một phen rất lớn.

Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong cau mày nghĩ ngợi liền thở nhẹ một tiếng, rồi tiếp tục nói :

- Vì cha tôi phái Dì Hai là Bích Vân Nương Liễu Như Yển đem theo Hỏa Hải Nhi Ô Xích đi làm việc này. Dì Ba tôi là My Hương Tiên Tử Khống Lăng Tiêu thấy vậy nổi ghen, liền ngấm ngầm báo cho người anh của Dì ấy là Triển Xí Phi Long Khống Đại Bằng hay, và còn hẹn Hắc Xà giáo chủ đi cùng để hạ thủ nữa.

Bàng Chân Chân nói tới đó, hai mắt tỏ vẻ lo âu, nhìn mặt Cổ Thanh Phong một hồi rồi u oán nói tiếp :

- Phong đại ca, hiện giờ đã có Hỏa Hải Nhi, Bích Vân Nương, Triển Xí Phi Long, Hắc Xà giáo chủ và Phương Ngoại tam hung bảy người cao thủ hạng nhất nhóm ngó mưu đoạt việc này. Và lại, Lô Sơn tam sát không phải là tay vừa, vậy đại ca chen chân vào bên trong sao không khiến tôi lo âu. Vậy tôi biết giúp đại ca như thế nào mới được?

Cổ Thanh Phong cảm động vô cùng, nắm chặt lấy hai tay của Hoàng Sam Hồng Tuyển rồi nói :

- Chân Chân, ngoài Hồng Tiểu ra, cô có thể nói là hồng nhan tri kỷ nhất của Cổ Thanh Phong này!

Bàng Chân Chân nghe thấy chàng ta nói như vậy, biết lời nói đó rất có tình tứ, trong lòng càng thấy an ủi thêm. Đồng thời, nàng lại rầu rĩ, nhưng vẫn gượng cười đáp :

- Phong đại ca, được đại ca gọi là hồng nhan tri kỷ, tôi rất lấy làm cảm động. Từ giờ trở đi, Chân Chân

này thế nào cũng tận tâm tận lực cho đến ngày chết mới thôi.

Cổ Thanh Phong thấy đôi mắt của nàng lóng lánh như có nước mắt chạy quanh, liền nắm chặt tay nàng thêm và nói :

- Chân muội chớ có nói như vậy. Tam Nguyên bang đã nhúng tay vào việc này, bây giờ Chân muội lại giúp tôi, như vậy có phải là bất tiện cho Chân muội không?

Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong lại gọi mình là Chân muội, liền híp ngay mắt, và khoái chí cười ha hả :

- Tại sao tôi không thể giúp đại ca được? Tôi về ngay núi Cửu Nghi xin phép cha cho tôi được tham dự công việc lùng bắt Lâu Sơn tam sát. Bề ngoài tôi làm như kẻ thù địch đại ca, như vậy thì còn ai biết đầu vào đấy nữa?

Cổ Thanh Phong thấy thái độ của nàng thành thực và nàng có vẻ đặc trí nữa, liền vuốt bàn tay ngọc một hồi rồi hỏi :

- Chân muội ngầm ngầm định ra tay giúp ngu huynh, chẳng hay Chân muội giúp bằng cách nào?

Bàng Chân Chân lườm chàng một cái, rồi hơi cau mày lại, nhưng miệng vẫn cười và đáp :

- Phong đại ca, thực là thông minh một đời mà ngu dại nhất thời có khác. Tôi nghĩ cần phải làm thế nào để cho nhân vật của Tam Nguyên bang cùng Phương Ngoại tam hung với Khổng Đại Bằng, Tạ Vân Phi các người sau khi phát hiện tung tích của Lâu Sơn tam sát liền đánh nhau loạn xạ một hồi. Lúc ấy, họ tự dẫn co nhau, tự lượng lôi co nhau, như vậy có phải là tiện cho đại ca ra tay cứu chị Hồng Tiểu không? Nhưng nguyên tắc chủ yếu của chánh sách đó là đại ca phải cố hết sức nhẫn nại. Nếu thời cơ chưa được thành thuộc, đại ca không nên nóng nảy mà ra tay ngay.

Cổ Thanh Phong nghe nói cứ gật đầu hoài. Chàng đang định lên tiếng cảm ơn Bàng Chân Chân thì bỗng có tiếng chuông lon con ở trên không vọng xuống, và có một con chim bồ câu lông trắng mắt đỏ bay lượn ba vòng rồi khẽ đậu xuống vai nàng.

Bàng Chân Chân vừa trông thấy con vật trắng bay xuống, vừa mừng vừa kinh hãi. Chờ nó đậu xong, nàng vội cởi cái ống trúc dài hơn tấc màu đỏ ở chân nó ra, xem đi xem lại một hồi, rồi kinh ngạc và nói :

- Trong bang chắc có việc gì rất khẩn cấp xảy ra đây, cho nên mới dùng Chu Hồng Trúc Lệnh sai con chim bồ câu tới đây gọi tôi về ngay!

Nàng vừa nói vừa lấy móng tay rạch vào miếng trúc đó hai ngón, rồi móc luôn vào chân con chim, rồi lại buông cho con chim đó bay đi.

Cổ Thanh Phong thấy nó bay luôn về phía Nam.

Bàng Chân Chân thả con chim bồ câu đi rồi, mắt nhì Cổ Thanh Phong tỏ vẻ rầu rĩ và nói :

- Phong đại ca, tôi đi đây! Nhưng phen này không biết bao giờ mới được gặp lại đại ca. Vậy đại ca tặng cho tôi một vật gì để lúc tôi nhớ đại ca lấy nó ra xem.

Cổ Thanh Phong cũng là người đa tình, nhưng vì mình đã có lòng yêu Mạnh Hồng Tiểu rồi. Vì vậy, chàng mới không dám gần gũi Bàng Chân Chân lắm. Vẫn biết sắc đẹp và tài ba của Bàng Chân Chân không kém gì Mạnh Hồng Tiểu cả.

Bây giờ chàng nghe thấy nàng nói như vậy, và vẻ mặt rầu rĩ, hai mắt đầy tình tứ, nên chàng cảm động vô cùng, thở dài một tiếng, rồi móc túi lấy một hạt châu có ánh sáng màu lam ra đưa cho Bàng Chân Chân và nói :

- Chân muội, đây là Tử Muội Long Châu của ân sư tôi, hạt châu chỉ có ánh sáng màu hồng, tôi đã tặng cho chị Hồng Tiểu...

Bàng Chân Chân nước mắt chảy quanh khoé mắt mừng rỡ vô cùng, chớp mắt mấy cái rồi đỡ lấy hạt châu đó. Nàng cầm hạt châu xem và thương thức một hồi, vẻ mặt rầu rĩ nhưng vẫn gượng cười đáp :

- Phong đại ca, đại ca còn nhớ câu thơ Đường: “Quân Tri Thiếp Hữu Phu, Tặng Thiếp Song Minh Châu Hoàn Quân Minh Châu Lệ Thủy, Hận Bất Tương Phùng Vị Giá Thời...” Thật là đẹp biết bao, nhưng cũng bi đát khôn lường. Tình hình giữa chúng ta lại hợp với hai câu thơ đó. Em tuy hãy còn chưa cưới nhưng trong lòng đại ca lại đã có nơi gởi gắm rồi... Cho nên đại ca càng lạnh lùng và muốn xa lánh tôi bao nhiêu, thì tôi lại càng mến yêu tấm lòng quang minh đối lại của đại ca bấy nhiêu. Đại ca quả thật là một mỹ nam tử và có tình ý chân thật. Vị anh hùng anh tuấn kia, Bàng Chân Chân này không oán chàng bạc tình và cũng không bao giờ ghen chị Mạnh Hồng Tiểu cả. Tôi chỉ hận chúng ta gặp gỡ nhau hơi chậm, sao không biết nhau sớm một trăm tám mươi ba ngày có hơn không?

Nói đến đó, nàng kích động vô cùng, và nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa. Tay nàng cầm cái khăn bọc hạt trân châu cũng bị nước mắt nhỏ xuống làm ướt đầm.

Cổ Thanh Phong cảm động vô cùng, nhưng không biết an ủi nàng ta như thế nào cho phải. Chàng đang cau mày xoa xoa hai tay, thì bỗng thấy Bàng Chân Chân bỏ hạt châu vào trong túi, và lấy một bông hoa lan bằng ngọc chạm trổ rất đẹp ra, ồm ồm đi tới ghim vào trước ngực chàng, tay chùi nước mắt, rồi vừa cười vừa nói :

- Thanh Phong đại ca, cảm ơn đại ca đã tặng cho tôi một hạt châu. Chân Chân xin tặng lại bông hoa lan ngọc này. Hiện giờ, mặt trăng đang lơ lửng trên trời đêm khuya lạnh lẽo. Thư phòng của đại ca đã bị Phương Ngoại tam hung thiêu hủy, chi bằng đại ca mau mau đi tìm kiếm tung tích của Lô Sơn tam sát để

cứu viện chị Hồng Tiểu ngay đi còn hơn. Nếu để các nhân vật võ lâm khác cướp được trước, thì các việc lại khó xử thêm. Chúng ta hãy tạm biệt, có lẽ ngày tái ngộ của chúng ta sẽ ở Tứ Xuyên, hay Quảng Tây đấy!

Nói xong, mắt nàng lại ứa lệ, rồi nàng nghiêng răng một cái, hất mái tóc về phía sau, rồi từ từ đi luôn. Nàng vừa đi vừa ngâm nga và tiếng sáo lại nổi lên. Bóng hồng của Hoàng Sam Hồng Tuyền Bàng Chân Chân theo tiếng sáo u oán đó mà mất dạng trong bóng cây bóng cỏ.

Cổ Thanh Phong đứng ngẩn người ra nhìn theo, trong lòng bối rối khôn tả, giây phút sau chàng mới nghĩ thầm :

“Đối với người tri kỷ đẹp tuyệt luân này, ta biết xử trí ra sao đây? Thật là Cả Và Hùng Chưởng, cả hai ta đều muốn hết...”

Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu, thấy áo sương phủ lên đã ướt đẫm, đang định rời khỏi chỗ mình đọc sách học kiếm trong mấy năm nay để đi kiếm người tri kỷ chi giao ở tỉnh Hồ Bắc, để cùng xuống Tứ Xuyên, Vân Nam tìm kiếm tung tích của Lô Sơn tam sát, bỗng nghe phía sau có tiếng động. Chàng vội quay lại nhìn thấy trên lưng chừng núi có một bóng người phi xuống...

Chàng đã nhận ra bóng người đó chính là Đãng Phách ni cô Diệu Chân của nhóm Phương Ngoại tam hung. Cổ Thanh Phong thấy Ni cô ẩn thân quanh đó vẫn chưa chịu rời đi nơi khác, mới hay mình với Bàng Chân Chân sơ xuất quên đề phòng để cho Ni cô này nghe hết những chàng của mình vừa nói với Bàng Chân Chân.

Chàng đang ân hận thì Diệu Chân đã đưa đôi mắt dâm dăng và câu hồn liếc chàng một cái, rồi cười giọng mê hồn, nói :

- Cổ Thanh Phong với con nhãi Bàng Chân Chân chắc chưa ngờ trong Phương Ngoại tam hung lại chỉ có Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn đạo sĩ đi thôi, mà còn lại Đãng Phách ni cô này, vừa rời tình cảnh và lời nói gì tôi cũng đều thấy và nghe rõ hết.

Cổ Thanh Phong thấy trước mắt chỉ có một mình Diệu Chân, đoán chắc với tài ba của mình mới học hỏi được, thế nào cũng địch nổi đối phương, cho nên chàng mới cau mày lại hỏi :

- Dù có bị Ni cô nghe hết thì đã sao nào?

Diệu Chân thấy Cổ Thanh Phong giận dữ hỏi có vẻ khiêu chiến như vậy, nhưng nàng không tức giận vẫn cứ hai mắt lim dim với giọng cười lả lơi và nói :

- Trên giang hồ tối kỵ nhất là tư thông ngoại địch, tôi chỉ cần đem những lời tai nghe mắt thấy tối hôm nay kể lại Bang chủ Tam Nguyên bang hay, chỉ sợ con nhãi Bàng Chân Chân thế nào cũng bị trừng trị luôn.

Mấy lời nói đó quả thật đã làm cho Cổ Thanh Phong phải cau mày lại, trong lòng đã nổi ý hung sát, liền

ngẫm thầm :

“Nếu để cho Ni cô này bạn thân của người thiếp thứ ba của Bàn Thiên Hiếu tẩu thoát, thì sau này Chân Chân thật khó mà qua ngày đoạn tháng được...”

Diệu Chân vẫn chăm chú nhìn Cổ Thanh Phong, cứ liếc mắt tống tình hoài và mỉm cười, nói :

- Tướng công chớ có lo âu như thế vội, không bao giờ tôi nói cho Bàn Thiên Hiếu nghe đâu. Việc này không khó gì hết, chúng ta có thể thương lượng với nhau được.

Cổ Thanh Phong thấy đôi mắt đầy những lửa tình của Diệu Chân đoán ngay ra được tâm lý của Diệu Chân ra sao, liền một mặt ngấm ngấm vận công lực vào tay, một mặt mỉm cười đáp :

- Thương lượng cái gì? Có phải muốn bắt ép ta cùng Ni cô làm những trò cầu trệ không?

Diệu Chân kêu “ối” một tiếng, rồi vừa cười vừa đáp :

- Việc cầu trệ, sao nói khó nghe! Thế sao tướng công không bảo đảo phụng điên loạn, phiêu vân bạt vũ có hơn không? Chú em yêu quý, nên biết đối với môn võ công đó, người chị này có thể nói là tuyệt thế vô song. Nếu chú em được nếm mùi rồi, thì cam đoan với chú sẽ khoan khoái như tiên liền.

Cổ Thanh Phong nghe thấy Diệu Chân thốt những lời đó ra hồ thẹn vô cùng, liền định tâm giỡn nàng một phen, vội nhìn thẳng vào mặt nàng ta nói :

- Ni cô muốn tôi nhận lời không khó, nhưng trước hết tôi phải...

Chàng chưa nói dứt, Diệu Chân đã vội đỡ lời :

- Chú em yêu quý, chú muốn tôi làm gì thế? Muốn gì nói mau đi, muốn gì chị bằng lòng ngay!

Cổ Thanh Phong thấy thái độ dâm dăng của đối phương như vậy, chán ghét vô cùng, liền lớn tiếng cả cười và trợn ngược đôi lông mày lên nói :

- Ta muốn bảo Ni cô bỏ áo nhà tu, để tóc hoàn tục được không?

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Phong Lưu Tiểu Kiếp

Để tóc hoàn tục, bốn chữ đó đối với nhà tu là cả một sự nhục nhã. Cổ Thanh Phong yên chí khi mình nói xong, đối phương thế nào cũng nổi giận, giở mặt ra tay tấn công luôn. Nên chàng vừa nói vừa lui về phía sau nửa bước, giơ tay lên trước ngực giở thế Tý Ngọ thần công bốn môn ra để phòng bị.

Ngờ đâu Diệu Chân nghe nói, chỉ hơi ngấn người ra giây lát, chứ mặt không thay đổi chút nào, trái lại còn mỉm cười, nhìn Cổ Thanh Phong và đáp :

- Chú em hà tất phải đứng lấy thế để phòng bị như vậy làm chi?

Nếu tôi sớm gặp người anh tuấn và như ý như chú thì tôi đã để tóc hoàn tục từ lâu rồi.

Cổ Thanh Phong không ngờ đối phương lại trả lời một cách kỳ diệu như vậy, khiến chàng dở khóc dở cười.

Ni cô Diệu Chân thấy Cổ Thanh Phong có thái độ ngượng nghịu như vậy, càng không nhịn được cười, rồi ão là tiến lên mấy bước, đứng cạnh người chàng, liếc mắt tống tình, với giọng dâm dăng nói :

- Chú em chớ có nghĩ vớ nghĩ vẩn, giở hết điều kiện này điều kiện nọ ra như vậy làm chi? Chú tuy phong lưu anh tuấn thực, nhưng chú thử xem chị đây có điểm nào kém chú đâu?

Ni cô vừa nói dứt lời, Cổ Thanh Phong dồn sức vào cánh tay và ngón tay, rồi nhắm yếu huyệt ở trước ngực của Diệu Chân điểm luôn.

Diệu Chân là tay lão luyện giang hồ, đã sớm biết Cổ Thanh Phong là một nhân tài kiệt xuất trong võ lâm đương thời, phải vừa nói vừa thuyết, chứ không phải là những người khác mà dễ dàng bắt chàng ta phải chịu khuất phục mình được đâu. Ít nhất cũng phải đấu một trận rất kịch liệt, rồi nghĩ cách chế ngự đối phương, thì mình mới toại nguyện được. Vì vậy tuy Ni cô giở hết những lời lẽ dâm dăng, và lăng lơ ra quyến rũ, nhưng một mặt vẫn vận công tụ khí để chuẩn bị...

Hãy nói Cổ Thanh Phong vừa ra tay tấn công một cái, tưởng Diệu Chân thế nào cũng phải giơ tay lên chống đỡ hay tránh né. Ngờ đâu, Ni cô ấy không những không tránh và không chống đỡ, lại còn ưỡn ngực ra thừa chỗ có đồng thịt nhô lên như hai cái bánh bao và chỗ đầu như hạt sen, dí luôn vào tay của đối thủ. Mặt Ni cô vẫn dâm dăng hết sức và còn dùng giọng lả lơi nói :

- Chú em, thế ra bề ngoài của chú như Liễu Hạ Huệ, mà sự thật thì chú lại là chàng hái hoa phải không?

Chàng trai trẻ nào mà chả hiếu sắc, mèo nào mà chả bắt chuột? Phải, phải, phải như vậy mới là Trung Điều kiếm khách rất yêu quý của chị chứ!

Cố Thanh Phong từ khi theo ân sư của chàng là Trung Điều Dật Sĩ đi khắp giang hồ, tới đâu hành hiệp tới đó. Chàng đã trải qua rất nhiều trận phong ba bão táp, nhưng chưa hề đấu một trận nhu mì dâm đảng như thế này bao giờ.

Đây là lần đầu tiên chàng kinh lịch, nên chưa chi mặt chàng đã đỏ bừng, hoảng sợ đến nỗi rút tay lại. Chàng càng hổ thẹn bao nhiêu thì Đãng Phách ni cô lại càng thêm muốn bấy nhiêu. Bỗng nhiên, Ni cô nghiêm nét mặt nhìn Cố Thanh Phong, và với giọng đứng đắn nói :

- Chú em, tôi biết nếu chú chưa đấu với tôi một trận, chú vẫn chưa chịu phục đâu. Thôi thế này vậy, trong năm mươi hiệp, nếu tôi bắt không nổi chú, thì tôi đi luôn, quyết không quấy nhiễu chú nữa. Nhưng vạn nhất, bị tôi bắt giữ, thì chú ngoan ngoãn nghe theo lời chị sai bảo nhé!

Cố Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên trả lời :

- Được!

Nhưng trong lòng lại nghĩ thầm :

“Tuy Phương Ngoại tam hung oai trấn giang hồ thật, nhưng năm xưa đã bị sư phụ ta đánh bại. Huống hồ, gần đây ta lại khổ công tu luyện, thì võ công của ta đã tiến bộ rất nhiều, chẳng lẽ ta lại chống đỡ không nổi năm mươi hiệp của Ni cô dâm đảng này hay sao?”

Diệu Chân tuy võ nội công thượng thặng và đã ngông cuồng nói như trên, nhưng y thị cũng biết Cố Thanh Phong cũng không phải là người tầm thường dễ hà hiếp đâu, nên khi nói xong, liền tĩnh tâm vận công, hai mắt cứ nhìn thẳng vào đối phương để đợi chờ đối phương ra tay tấn công mình.

Cố Thanh Phong thấy Diệu Chân cứ tiếp tục phô diễn những điệu dâm đảng khó coi ra hoài, liền tỏ vẻ nghiêm nghị quay mặt đi không thèm nhìn, nhưng trong lòng cũng phải kinh hãi thầm oai danh của Phương Ngoại tam hung. Vì vậy chàng lại nghĩ :

“Nếu ta phen này không hết sức đối phó sẽ làm mất hết danh tiếng của sư môn đi!”

Hai người ngăm nhìn nhau một hồi, rồi Diệu Chân ra tay tấn công trước. Ni cô mức chưởng nhắm hông bên trái của Cố Thanh Phong đánh tới.

Cố Thanh Phong cảm thấy chưởng của đối phương chưa đánh tới mà đã có một luồng gió mạnh lấn át tới trước. Gió ấy đã làm cho chàng đau buốt thấu xương. Lúc này, chàng mới biết đối phương đã luyện môn âm độc chưởng lực, trái hẳn với Tỳ Ngộ thần công của mình.

Một bên thì thuần âm chưởng lực, một bên là thuần dương chưởng, đánh là tương khắc, vậy ai thắng ai bại thì phải xem công lực ai mạnh hơn. Nhưng Tý Ngọ thần công của Cổ Thanh Phong đã luyện tới mức khá cao siêu rồi, vì vậy chàng liền nghĩ ngay ra được một kế, vội làm tắt hết Tý Ngọ thần công đi, và chỉ dùng chưởng lực tầm thường mà chống đỡ thôi.

Sở dĩ chàng làm như vậy là muốn cố ý giữ lại thực lực và cũng muốn để cho đối phương khinh thường mình nữa, rồi mới thừa cơ dồn hết toàn lực ra phản công luôn một thể. Như vậy mới có thể diệt trừ được Ni cô dâm đảng đã oai trấn giang hồ từ bấy lâu nay.

Cổ Thanh Phong đã lập tâm dụ địch, nên vừa đỡ xong chưởng lực của đối phương đã bị đẩy lui về phía sau ba bước liền. Diệu Chân thấy mới đầu đã đẩy lui được đối thủ, nên hết sức khoái chí cười khúc khích và nói :

- Chú em nể mùi chưa? Huyền Âm chưởng lực của chị đây dám tự khen là thiên hạ vô song. Nếu chú không ngoan ngoãn nghe lời chị, một lát nữa hơi hàn độc tấn công vào trái tim chú sẽ chịu không nổi liền.

Cổ Thanh Phong biết chưởng lực của đối phương rất sâu độc, nên đã dùng Thuần Dương tuyệt học của sư môn truyền thụ cho ngấm ngấm ban bố vào các yếu huyết để phòng vệ rồi. Vì vậy, nên bề ngoài chàng làm ra như chịu đựng không nổi chưởng lực của Diệu Chân mà lùi về phía sau ba bước, nhưng hơi hàn âm của đối phương vẫn không thể nào xâm nhập vào trong người chàng được.

Chàng biết đối thủ rất khôn ngoan, nếu mình giả bộ không khéo sẽ bị đối phương hay biết liền. Chàng liền cả cười, xông vào tấn công luôn.

Chàng sử dụng Tung Dương Đại Cửu Thủ, một môn chưởng pháp nội gia có oai lực rất mạnh ra tấn công, nhưng trước sau chàng vẫn chưa dám giở Tý Ngọ thần công ra đối phó vội. Thậm chí cả môn Thiên Độn kiếm pháp chàng cũng giấu diếm nốt.

Diệu Chân một mặt giở Đào Hoa chưởng, pho chưởng pháp rất đặc ý của mình ra, và khinh công Lạc Ảnh thân pháp ra đối phó với Tung Dương Đại Cửu Thủ của Cổ Thanh Phong. Vừa đẩy y thị vừa cười và la lớn :

- Chú em võ công của chú chỉ có thể làm người đứng đầu trong trong những nhân vật thứ hai của võ lâm thôi, chứ đối với chị thì hãy còn kém xa thôi!

Cổ Thanh Phong tuy chưa giở tuyệt học của sư môn ra, nhưng Tung Dương Đại Cửu Thủ của chàng cũng lợi hại khôn tả, những kẻ tầm thường không dễ gì đối phó đâu. Tuy chàng đã giở hết pho chưởng pháp đó ra đối địch, mà Diệu Chân vẫn ung dung lắm, không hề bị uy hiếp tí nào.

Lúc này, Cổ Thanh Phong mới kinh hãi thềm, mới biết tài ba của quần ma quả thật lợi hại, như vậy sau này ra tay cứu người yêu tất phải trải qua rất nhiều trận hung hiểm mới có thể thành công được.

Chàng đang nghĩ ngợi, thì hai bên đã đấu được đến hiệp thứ ba mươi rồi. Diệu Chân lại lắng lơ nói :

- Chú em, chúng ta đã đấu được già nửa số năm mươi hiệp rồi.

Bây giờ, chị có thể nhường thêm chú ba hiệp nữa thôi là...

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày, không đợi đối phương nói xong liền tiếp lời quát lớn :

- Có ai cần Ni cô nhường thêm ba hiệp đâu, cứ việc giở hết sức ra mà tấn công đi, xem tôi có thoát khỏi ba hiệp ấy không?

Nói xong, chàng liền giở ba thế võ tuyệt tác là Hoành Tảo Càn Khôn (quét ngang trời đất), Ngư Long Biến Hóa (rồng cá biến hóa), và La Hán Bát Long (phật La Hán đấu rồng) biến thành một pho chưởng lực rất mạnh và kín đáo. Chàng lại ngấm ngấm xen lẫn Tý Ngọ thần công để chuẩn bị đối địch.

Diệu Chân cười ẻo lả mấy tiếng, rồi giở tả chưởng lên hóa giải thế Hoành Tảo Càn Khôn của Cổ Thanh Phong, và dùng hữu chưởng gạt thế thứ hai của đối thủ là Ngư Long Biến Hóa. Đồng thời, Ni cô còn làm bộ giơ vai trái ra nghênh đón thế thứ ba của địch là La Hán Bát Long nữa.

Còn miệng của y thị thì dùng giọng lả lơi nói :

- Chú em, thế sau cùng, chị đã nương tay cho chú rồi. Sở dĩ chị giơ vai ra chống đỡ như thế là muốn xem võ công của Tiêu Đại tiên sinh lợi hại như thế nào...

Ni cô vừa nói tới đó thì vai phải đã bị trúng phải hữu chưởng Cổ Thanh Phong, y thị liền thấy có một luồng hơi nóng luồn sang.

Đặng Phách ni cô quả thật danh bất hư truyền, nội công cao siêu khôn tả, bị đánh trúng một chưởng nặng như thế mà chân chỉ lui về phía sau một bước. Nhưng y thị cũng cảm thấy chỗ bị đánh đó nóng như lửa thiêu, và mới hay là nguy tai không sao tránh né được nữa.

Chỉ nghe thấy kêu “hự” một tiếng, người của nàng đã bị sức của chưởng lực Cổ Thanh Phong rồi, thân hình của nàng bị đẩy bắn ra ngoài xa bốn năm thước, chân loạng choạng, người lảo đảo như suýt té.

Nếu mà lúc thường thì Cổ Thanh Phong đánh được kẻ địch như thế đã ngừng tay liền, nhưng bây giờ đối với một Ni cô dâm dăng và hai bàn tay đã dính đầy máu hôi, thì khi nào chàng chịu buông tha cho.

Hơn nữa, chàng lại thấy Ni cô đã nghe lỏm chuyện của Bàn Chân Chân nói với mình rồi. Chỉ sợ y thị đi báo cho cha của Chân Chân thì sau này phiền phức lắm. Cho nên chàng thấy đối phương đã bị Tý Ngọ thần công đã thương, mà còn nhảy lại giơ tay ra điểm vào tử huyệt ở phía sau óc của địch thủ liền.

Diệu Chân chỉ muốn Cổ Thanh Phong phải chịu phục mình, cho nên mới ngông cuồng như thế. Chứ thực

sự Tý Ngọ thần công của Cổ Thanh Phong chưa chắc đã thắng nổi Huyền Âm chưởng lực của y thị.

Bây giờ, y thị vừa kinh hãi vừa tức giận, lại thấy Cổ Thanh Phong đuổi theo tấn công tiếp. Ni cô liền cười nhạt một tiếng, cố nhịn đau quay nhìn lại, hà một hơi rất thơm tho vào mặt Cổ Thanh Phong liền.

Hơi thơm đó vô hình vô sắc, mà lại phun ra một cách quá đột ngột như vậy, nên Cổ Thanh Phong không kịp đề phòng liền ngửi phải hơi thơm đó, và cảm thấy mặt mũi tối tăm, chân tay uể oải, ngã phịch xuống chết giấc liền.

Thì ra Phương Ngoại tam hung tự biết mình tâm địa độc ác, ra tay tàn nhẫn nên gây rất nhiều oán thù. Cho nên mỗi người luyện tập một môn kỳ lạ để phòng thân. Diệu Chân thì làm ba cái răng giả, trong mỗi một cái răng chứa rất nhiều thuốc mê hồn. Khi gặp cường địch, trong một lúc nguy hiểm, sẽ cắn vỡ chiếc răng giả, nhai nát viên thuốc đó, rồi phun ra thành một mùi thơm vô hình, vô sắc. Kẻ địch chỉ ngửi mùi thơm một tí là chết giấc liền.

Từ khi Ni cô luyện thành công môn này đến giờ, đây là lần đầu tiên đem ra sử dụng, quả nhiên làm cho Cổ Thanh Phong mê man bất tỉnh ngay. Ni cô nghiêng răng mím môi nhìn mặt Cổ Thanh Phong cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ta không ngờ người ít tuổi như vậy mà đã luyện được Tý Ngọ thần công của Tiêu lão tiên sinh. Bây giờ, ta hãy phế võ công của người đi, xem người có ngoan ngoãn để ta chi phối không?

Y thị nói xong, cúi mình xuống giơ hai tay để vào hai vai của Cổ Thanh Phong định bóp gãy cái gân ở trên đầu vai của chàng ta đi. Nhưng tay của y thị vừa rờ tới vai của Cổ Thanh Phong, đang vận công vào hai bàn tay để bóp cái gân cái, thì lúc ấy y thị mới hay Tý Ngọ thần công của chàng đã làm cho tạng phủ của mình bị thương, không sao vận chân khí lên được.

Diệu Chân đành phải hậm hực thâu tay lại, đưa mắt nhìn bộ mặt xinh đẹp của Cổ Thanh Phong, rồi bỗng nghĩ ra một kế, cười một cách âm thầm, rồi nói :

- Để lại võ công cho mi để ta tiêu khiển dần càng hay. Dù sao ta cũng quyết định đem mi đi My Hương tiểu trúc Đàn của Tam Nguyên bang ở Cửu Nghi Sơn để cùng chị Khống Lăng Tiêu hưởng thụ cả một thế.

Mi chỉ cần uống một viên thuốc Túy Tiên Hoàn của chị ấy, thì dù mi có là anh hùng cái thế, xương đồng da sắt đi chẳng nữa lúc ấy mi cũng phải chân tay mềm nhũn, lúc nào cũng ham muốn sự vui thú và làm bầy tôi tớ suốt đời cho chị em chúng ta. Làm như vậy thế nào cũng khiến con nhỏ Bàn Chân Chân kia được toại nguyện. Nhưng nó có ngờ đâu, bà Dì của nó lại hưởng mùi chàng trai trẻ này trước, thật là thú vị quá.

Diệu Chân nhất định như vậy, liền điều hơi vận khí qua loa xong, rồi cúi xuống ẵm Cổ Thanh Phong lên, và tiến thẳng về Tam Nguyên bang ở Cửu Nghi Sơn ngay.

Hãy nói Bàn Thiên Hiếu Bang chủ của Tam Nguyên bang vội vàng sai chim bồ câu truyền Chu Hồng

Trúc Lệnh triệu hồi con gái là Bàn Chân Chân về ngay chủ đàn.

Bàn Chân Chân rời khỏi núi Trung Điều, vừa đi vừa nhớ nung Cổ Thanh Phong và nghĩ thầm :

“Theo sự nhận xét của ta thì chuyển gặp mặt này, Thanh Phong đại ca đối với ta có tình cảm rất sâu sắc rồi. Chỉ vì chàng biết chị Hồng Tiểu trước, vả lại anh ta là người quang minh chính đại, đã trót yêu họ Mạnh ấy, không tiện san sẻ tình yêu cho ta. Nếu ta cố hết sức cứu được chị Hồng Tiểu ra, để cho hai người được toại nguyện, thì hai người thế nào cũng cảm ơn ta mà...”

Nghĩ tới đó, hai má nàng bỗng đỏ bừng, vội lấy hạt châu của Cổ Thanh Phong tặng cho ra ngắm nghía một hồi, rồi miệng lẩm bẩm :

- Chân Chân ta tuy rất yêu Thanh Phong thật, nhưng ta không phải là người ích kỷ. Sau này, làm thế nào được như hai hạt châu Tỷ Muội này, hai chị em cùng về một chủ thì mãn nguyện lắm rồi.

Tuy Bàn Chân Chân đã giở hết tốc lực của khinh công ra đi để mau trở về Tổng đàn, nhưng khi nàng về tới nơi đã thấy Khổng Lăng Tiêu lại đợi chờ mình, nên nàng chưa tới gần đã mỉm cười và kêu gọi :

- Tam Di Nương, cha có việc cần kiểm tôi phải không? Việc gì mà quan trọng đến nỗi phải sai chim bồ câu truyền Chu Hồng Trúc Lệnh đến núi Trung Điều như thế?

Khổng Lăng Tiêu mỉm cười đáp :

- Nhị Di Nương của cô dùng chim bồ câu truyền thư gửi về báo tin rằng đã phát hiện tung tích của Lô Sơn tam sát ở trong Cửu Hồi cốc ở tại núi Ô Mông rồi. Nhưng vì Miêu Cương song quái cũng nhúng tay vào việc này, Dì ấy với Hòa Hải Nhi sợ không đủ sức đối phó, cho nên mới gửi thư về cầu cứu như thế!

Bàn Chân Chân nghe nói đã tìm thấy tung tích của Lô Sơn tam sát rồi, mừng rỡ vô cùng, vội hỏi tiếp :

- Miêu Cương song quái được liệt vào Thập tam Danh thủ của võ lâm, quả thật là không phải tay tầm thường. Nhị Di Nương đã phi thư về cầu viện, chẳng hay cha đã phái ai đi tiếp ứng thế?

Khổng Lăng Tiêu mỉm cười đáp :

- Sau khi cha cô được tin, đáng lẽ đã thân hành đi cứu viện, nhưng vì mừng một tháng ba đại hội Tỷ Kiếm ở Bắc Hải đã sắp đến nơi, nên đành phải cùng Hộ pháp Thiết Kiếm chân nhân đi Bắc Hải, mà sai chim bồ câu truyền Chu Hồng Trúc Lệnh triệu cô về để cô cùng Hòa Hợp song đồng đem Phiên Tường Bách Kiếm và Liệt Khuyết thần phủ hai vật báu trong Phiên Thiên Tam Bảo để cấp tốc đi ngay Cửu Hồi cốc trong núi Ô Mông. Làm sao mà tới trước được Miêu Cương song quái để chờ phục được Lô Sơn tam sát, cướp Mạnh Hồng Tiểu đem về bốn bang.

Bàn Chân Chân nghe nói, đưa mắt nhìn Hòa Hợp song đồng.

Trong tay Tiêu Anh đã ôm một cái túi da báo dài và bẹp. Còn Tiêu Tuấn thì lưng đeo một môn khí giới bên ngoài có lụa đỏ bọc chặt. Nàng biết ngay hai cái đó là Phiên Tường Bách Kiếm và Liệt Khuyết thần phủ, hai vật trong tam báu mà cha mình rất ít khi sử dụng tới. Nàng liền nghĩ thầm :

“Đã có Phiên Thiên Nhị Bảo này, nếu chuyến này ta gặp Phương Ngoại tam hung, thì ta có thể nhờ hai vật này diệt trừ kình địch cho Thanh Phong đại ca liền để báo thù hộ anh ấy vụ thư phòng bị chúng thiêu đốt ở trên núi Trung Điều”.

Nàng càng nghĩ càng khoái chí, mỉm cười và nói :

- Cha phân phái như vậy, thì theo ý tôi cũng không nên chậm trễ nữa. Tiêu Anh, Tiêu Tuấn đã sẵn sàng chưa? Nếu đã thu xếp rồi thì theo tôi ngay!

Tiêu Anh, Tiêu Tuấn chấp tay vái chào nàng, để đợi chờ nàng ra lệnh. Khống Lăng Tiêu vừa cười vừa nói :

- Hai anh em y đã thu xếp gọn gàng từ hai hôm trước. Bây giờ, lúc nào cũng có thể lên đường được ngay. Nhưng cha cô còn có hai việc muốn chỉ thị, bảo cô phải nên tuân theo!

Bàng Chân Chân vội hỏi :

- Chẳng hay cha tôi định chỉ thị chi thế?

Khống Lăng Tiêu đáp :

- Điều thứ nhất là dặn cô gặp Miêu Cương song quái cẩn thận lắm mới được, nếu chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ, thì đừng đấu với chúng vội, và cũng phải đề phòng đừng để cho Song quái liên hợp với Tam sát.

Bàng Chân Chân gật đầu. Khống Lăng Tiêu lại nói tiếp :

- Còn đối với những nhân vật võ lâm khác, thì cô đừng suy nghĩ gì hết, cứ việc giở thủ đoạn thật ác độc ra mà đối phó.

Bàng Chân Chân hơi cau mày, nhưng nàng lại cười ngay được và hỏi :

- Thế còn điều thứ hai?

Khống Lăng Tiêu bồng lộ vẻ sát khí, cười khinh và nói :

- Điều thứ hai, cha cô chỉ thị nhờ có sự gì khó khăn mà không sao bắt cóc được Mạnh Hồng Tiểu về đây, thì cô cứ ra tay diệt nàng ấy đi để cho ba môn tuyệt học trong Đẳng Ma bảo lục mất tích trên giang hồ này cho rảnh.

Bàng Chân Chân thất kinh hỏi :

- Cha chỉ thị như thế có phải là bảo tôi nếu vạn nhất không bắt được nàng Mạnh Hồng Tiểu về đây thì phải giết nàng đi phải không?

Khổng Lăng Tiêu gật đầu :

- Nếu Tam Nguyên bang chúng ta không được toại nguyện thì các môn phái khác cũng không được như ý nốt!

Bàng Chân Chân không dám tiết lộ sự liên can của mình với Mạnh Hồng Tiểu ra sao, chỉ hơi nghiêng răng mí mắt, rồi dẫn Hòa Hợp song đồng lên đường đi ngay.

Khổng Lăng Tiêu bỗng vội ngăn lại và dặn thêm :

- Chân Chân hãy khoan, tôi có một việc này muốn nhờ cô.

Bàng Chân Chân dừng bước lại hỏi :

- Chẳng hay Tam Di Nương có việc gì thế cứ nói đi!

Khổng Lăng Tiêu muốn nói lại thôi, nhưng sau cùng mới khẽ cười và nói :

- Nghe nói anh Khổng Đại Bằng với Hắc Xà giáo chủ các người ấy đã nhúng tay vào việc này...

Bàng Chân Chân không đợi chờ Khổng Lăng Tiêu nói xong, liền hiểu ý ngay, vừa cười vừa đỡ lời :

- Ý của Tam Di Nương như thế nào, tôi hiểu rồi. Nếu vạn nhất mà hai bên ra tay xung đột nhau, thì tôi nên nương tay nhường nhịn, nhưng đối với Hắc Xà giáo chủ thì khỏi cần khách khứa phải không? Mà cứ theo tục lệ của Tam Nguyên bang chúng ta mà xử trí, có đúng như thế không?

Khổng Lăng Tiêu thấy Bàng Chân Chân đem theo hai báu vật ấy, oai lực rất mạnh, nàng chỉ sợ anh nàng rất nóng tính, vạn nhất hai bên trở mặt nhờ thế thì sao, cho nên nàng mới dặn bảo Chân Chân trước như thế. Bây giờ, nàng thấy Chân Chân nói như vậy, mới hơi yên tâm mỉm cười đáp :

- Chân Chân chớ có thị mạnh mà kiêu ngạo, phải biết hiện giờ trong võ lâm có rất nhiều nhân tài kinh địch. Ngay như Hắc Xà giáo chủ cũng là người đa mưu túc trí, tài ba cũng rất đặc biệt chứ không phải là những kẻ dễ đối phó đâu, cô nên cẩn thận lắm mới được.

Bàng Chân Chân gật đầu, cúi mình vái chào Khổng Lăng Tiêu, rồi dẫn anh em họ Tiêu đi thẳng về phía Tây tức thì.

Khổng Lăng Tiêu chờ Bàng Chân Chân ba người đi khỏi rồi, nàng liền hướng ra phía bên ngoài vỗ tay

và vẫy một cái. Liền có một Ni cô mặc áo huyền rất xinh đẹp ở trong bụi cây đi ra.

Khổng Lăng Tiêu hơi cau mày lại nhìn nữ ni khẽ nói :

- Tối hôm qua tôi đã nhận được thư của sư tỷ cô là Diệu Chân do chim bồ câu truyền tới. Chị cô bảo sẽ đem một người đến đây gặp tôi, nhưng vì Bang chủ đi xa, tất cả công việc của Tam Nguyên bang đây giao cho tôi trông nom hết. Tạm thời tôi không có thì giờ phân thân ra đó mua vui với chị cô. Huống hồ, gần đây lão già Bàn Thiên Hiếu hình như đã nghe phong thanh về hành vi tôi rồi, nên tuy y đi vắng, nhưng y đã dặn rất nhiều người tâm phúc của y canh chừng tôi. Vì vậy, tôi mới phải gọi cô đến đây, bảo cô đi ra ngoài mời dạm đón sư tỷ cô về Thanh Tâm am của cô trước, và để người ở đó, rồi một mình sư tỷ cô đến đây gặp tôi. Chúng ta bàn xem có phương pháp gì hoàn hảo hơn không?

Huyền Y Nữ Ni nghe nói đôi mắt dâm đãng xoay mấy vòng suy nghĩ giây lát, rồi cúi mình vái chào đi luôn.

Khổng Lăng Tiêu làm xong hai việc đó uể oải trở về phòng ngủ của mình, ngồi tựa vào giường nghỉ ngơi. Nhưng nàng cứ thấy trong người rạo rức, không sao bình tĩnh được. Nàng đang cau mày gọi con thị tỳ đưa hai trái tuyết lê đến cắt ăn. Ăn xong hai trái lê đó, con người mới bớt rạo rức, liền bật cười tự nói :

- Diệu Chân nhị muội quả thực không hổ thẹn với cái danh thiên hạ đệ nhất dâm nữ, nàng chưa tới mà đã dụ dỗ được ta.

Nàng chưa nói dứt, thị tỳ hầu cận đã bước vào thưa rằng :

- Thưa phu nhân, Cổ Mộc Gia Cát Miêu Bình một trong bốn đại Hộ pháp của bốn bang vừa về tới, xin vào yết kiến.

Khổng Lăng Tiêu biết Miêu Bình quanh năm phiêu bạt giang hồ, chuyên phụ trách dò thăm các tin quan trọng. Nếu không có việc quan trọng lắm, không bao giờ trở về bang hết. Bây giờ, y đột nhiên về tới, xin vào yết kiến như thế, hiển nhiên là bên ngoài có chuyện gì quan trọng lắm, nên y mới trở về một cách đột ngột như vậy. Nàng liền nói với nữ tỳ rằng :

- Miêu hộ pháp đột nhiên về núi, chắc phải có việc, mi mời y vào trong Tam Nguyên đường cho ta.

Thị nữ vội vàng lui ngay.

Khổng Lăng Tiêu nắn nút quần áo xong, cũng từ từ bước vào trong Tam Nguyên đường, chỉ thấy Miêu Bình tay cầm một cái gậy trúc của người mù và một cái thanh la nhỏ gọi là báo quân tri, hóa trang theo đúng một thầy tướng số.

Nàng vừa vào đến nơi đã thấy Miêu Bình ngồi ở đó đợi chờ sẵn rồi, nàng liền cười và hỏi :

- Chẳng hay Miêu hộ pháp đột nhiên trở về bốn bang, chẳng hay trên giang hồ có đại biến gì thế?

Miêu Bình là người giả mù. Bây giờ trước mặt người nhà nên y khỏi cần giả bộ như thế nữa, chỉ thấy y trợn ngược đôi mắt, trông trắng nhiều hơn trông đen, đôi ngươi tuy nhỏ nhưng rất sáng.

Y ngẩng nhìn Khổng Lăng Tiêu một hồi rồi đứng dậy mỉm cười hỏi :

- Xưa nay Miêu Bình tôi rất ít khi hỏi thăm người, nhưng hôm nay đặc biệt hỏi thăm Khổng phu nhân ngọc thể có được bình yên không?

Khổng Lăng Tiêu mỉm cười gật đầu, giơ tay ra mời y ngồi xuống.

Miêu Bình lại nói tiếp :

- Lần này Miêu Bình tôi trở về đến bốn bang quả thực có hai việc lớn, muốn thưa cùng Bang chủ. Nhưng Bang chủ lại vừa có việc đi Bắc Hải, cho nên mới phải kinh động đến phu nhân, và xin phu nhân định đoạt cho.

Khổng Lăng Tiêu biết hai việc rất quan trọng, liền cau mày lại nghiêm nét mặt hỏi :

- Xin Miêu hộ pháp cứ nói đi, hai việc đó là việc gì thế?

Miêu Bình nghiêm nét mặt lại, từ từ nói :

- Việc thứ nhất là nghe nói năm ngoái, Đãng Ma bảo lục đã tái xuất giang hồ rồi!

Khổng Lăng Tiêu gật đầu mỉm cười và nói :

- Việc này Bang chủ đã hay tin rồi và còn phái Bích Vân Nương Liễu phu nhân, Hòa Hải Nhi Ô Xích, anh em Hòa Hợp song đồng Tiêu Anh Tiêu Tuấn, và Chân Chân cô gái cứng của Bang chủ đem Phiên Thiên Nhị Bảo đi đối phó việc đó rồi.

Miêu Bình nghe thấy Bang chủ không những đã biết rõ việc ấy và lại còn phái năm cao thủ đi đối phó, liền kinh ngạc vô cùng, vội cầm chén nước lên uống một ngụm rồi nói tiếp :

- Việc thứ hai là trên Bách Trượng Bình tại núi Dã Nhân có người đang kiến tạo một cái cổng chào rất cao...

Khổng Lăng Tiêu nghe nói ngạc nhiên xen lời :

- Một cái cổng chào có gì là lạ?

Miêu Bình vừa cười vừa nói :

- Cổng chào ấy tuy không lấy gì làm lạ, nhưng cái tên của nó thì không tầm thường chút nào!

- Tên của cái cổng chào ấy là gì thế?

- Vạn Kiếp môn.

- Vạn Kiếp môn, ba chữ này quả thật khí phái lắm!

- Khí phái hơn thế nữa là chỗ giữa Vạn Kiếp môn ấy có khảm mười ba cái vòng xương trắng làm bằng răng thú.

Khổng Lăng Tiêu biết ngay mười ba cái vòng tròn xương trắng làm bằng răng thú đó tất nhiên thế nào cũng có tác dụng gì đấy, nên nàng không xen lời hỏi vội, chỉ lắng tai nghe Miêu Bình nói thôi.

Ngờ đâu, Miêu Bình đột nhiên hỏi lại Khổng Lăng Tiêu rằng :

- Chắc phu nhân thế nào cũng biết trong võ lâm có Thập tam Danh thủ?

Khổng Lăng Tiêu gật đầu vừa cười vừa đáp :

- Có! Miêu Cương song quái, Lâu Sơn tam sát, Chủ nhân của Thanh Bình cung ở Bắc Hải, Điều Ngao cư sĩ, Hắc Xà giáo chủ Tạ Vân Chí, Bang chủ của bốn bang, Miêu hộ pháp, Thiết Kiếm chân nhân, và Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh, Bích Nhân thần ni. Tất cả cùng được xưng là Võ lâm Thập tam Danh thủ.

Miêu Bình gật đầu cười nhạt nói :

- Mười ba cái vòng xương trắng khảm trên Vạn Kiếp môn đó chắc là sửa soạn treo đầu lâu của mười ba danh thủ chúng tôi lên đó.

Khổng Lăng Tiêu nghe nói rùng mình một cái, nhưng lại cười nhạt một tiếng, rồi hỏi :

- Khí phái đó quả thật là kinh người. Thế Miêu hộ pháp có biết Vạn Kiếp môn đó đã xây xong chưa và có biết tên họ và lai lịch của Chủ nhân không?

Miêu Bình lắc đầu đáp :

- Không những tên họ và lai lịch của Chủ nhân Vạn Kiếp môn đó rất thần bí khôn lường, mà cả mặt mũi của y ra sao cũng chưa ai được trông thấy cả. Còn cái cổng chào đó đã xây dựng xong rồi, bây giờ chỉ chờ sơn đỏ ba chữ Vạn Kiếp môn đó thôi.

- Sơn đỏ ba chữ đó cũng khó khăn lắm hay sao?

- Hành động và cử chỉ của Chủ nhân Vạn Kiếp môn đó cũng thần bí lắm, không ai có thể dò biết được. Có khi nào y lại dùng sơn đỏ thường mà sơn ba chữ Vạn Kiếp môn, để dùng khiêu chiến với cá tay võ lâm cao nhũ như thế!

- Không dùng sơn thường để sơn, thì y định dùng cái gì?

- Chủ nhân của Vạn Kiếp môn định dùng máu mào hạc nghìn năm, nước của chính cái lá Linh Chi màu tía, và máu của trái tim người ác độc nhất thiên hạ để thay làm sơn mà quét chữ Vạn Kiếp môn đó!

- Máu mào hạc nghìn năm là một vật rất độc mà người ta vẫn gọi là Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng. Mà cả chín cái lá Linh Chi màu tía cũng là một thứ thánh dược khó kiếm lắm. Lại thêm máu của trái tim người ác độc nhất thiên hạ để làm sơn, sơn ba chữ Vạn Kiếp môn đó, quả thật là một ý nghĩ kỳ lạ và tinh diệu tuyệt đỉnh, nhưng không biết y đã tìm thấy ba vật ấy chưa?

- Hiện giờ, Chủ nhân của Vạn Kiếp môn đã phái các đệ tử của Vạn Kiếp ma cung đi khắp bốn bể, năm châu để tìm kiếm ba thứ đó. Nếu họ tìm được thì họ đã đem về sơn ba chữ Vạn Kiếp môn. Nghe nói đến lúc ấy, y sẽ gửi thiệp mời mười ba danh thủ đương thời đến dự Vạn Kiếp đại hội.

Khổng Lăng Tiêu cười và nói :

- Mong đối phương toại nguyện sớm ngày hoàn thành để cho chúng ta được chiêm ngưỡng Chủ nhân của Vạn Kiếp môn xem là một nhân vật thần kỳ như thế nào?

Nàng nói tới đó, bỗng như sực nghĩ đến một việc gì liền cau mày lại, nói tiếp :

- Hiện giờ Bích Nhân thần ni với Trung Điều Dật Sĩ của mười ba vị danh thủ đó đã khuất núi rồi...

Miêu Bình không đợi chờ Khổng Lăng Tiêu nói xong, vội cướp lời :

- Chủ nhân của Vạn Kiếp môn đã biết hai vị ấy qua đời rồi, và đã định đặt hai người khác thay thế vào.

Khổng Lăng Tiêu mỉm cười và nói :

- Sở dĩ mười ba người đó được xưng là Võ lâm Thập tam Danh thủ có phải dễ mà gây được tiếng tăm ấy đâu? Vậy Chủ nhân của Vạn Kiếp môn định đặt ai để bổ khuyết vào đó?

Miêu Bình ngập ngừng một hồi muốn nói nhưng lại thôi. Khổng Lăng Tiêu gượng cười :

- Miêu hộ pháp cứ việc nói thực đi! Khỏi phải kiêng nể và sợ sệt gì cả!

Miêu Bình tỏ vẻ sượng sùng vô cùng, rồi từ từ nói tiếp :

- Y định đặt Khổng phu nhân và Liễu phu nhân hai vị vào chỗ khuyết đó!

Khổng Lăng Tiêu trợn ngược đôi lông mày lên, cười nhạt :

- Không ngờ cái đầu trên cổ của Khổng Lăng Tiêu này lại có tư cách được lên trên cổng chào của Vạn Kiếp môn như vậy!

Miêu Bình vẫn nghiêm nghị nhìn Khổng Lăng Tiêu và nói :

- Miêu Bình thấy Chủ nhân của Vạn Kiếp môn quyết định như vậy hoài nghi đối phương đã có thù với hai vị phu nhân và Bang chủ, cho nên tôi mới vội về đây báo tin để Bang chủ và phu nhân hay, để sớm đối phó.

Khổng Lăng Tiêu gật đầu đáp :

- Miêu hộ pháp lo âu như vậy rất phải! Nhưng việc này rất quan trọng, hãy đợi chờ Bang chủ đi Bắc Hải về rồi hãy quyết định sau! Hay là chúng ta ra tay tìm chế y trước, đem người tới đó quét sạch một phen, chẳng hay Miêu hộ pháp nghĩ sao?

Miêu Bình nghe thấy Khổng Lăng Tiêu nói như vậy, liền mỉm cười đáp :

- Kính phiền phu nhân chuyển báo Bang chủ định đoạt, Miêu Bình tôi xin cáo lui trước!

Khổng Lăng Tiêu đứng dậy tiễn khách, vừa cười vừa nói :

- Miêu hộ pháp! Nếu giang hồ không có gì, thì Hộ pháp hãy thử đi Cửu Hồi cốc ở núi Ô Mông một phen để tiếp ứng Liễu phu nhân với Chân Chân các người. Vì nghe nói Miêu Cương song quái cũng định ra tay cướp cuốn Đăng Ma bảo lục và Mạnh Hồng Tiểu là đồ đệ của Bích Nhân thần ni...

Rồi nàng kể rõ tình hình ở bên trong cho Miêu Bình nghe. Miêu Bình lắng lắng nghe xong, rồi gật đầu và đáp :

- Miêu Cương song quái với Lô Sơn tam sát đều là nhân vật trong mười ba tay cao thủ của võ lâm đương thời, đều là những tay rất lợi hại không phải dễ đối phó đâu. Nếu hai bọn ấy mà liên hiệp với nhau, lại càng khó đối xử nữa! Miêu Bình tôi xin dụng hết tinh lực đi Cửu Hồi cốc một phen, sẽ tiếp ứng Liễu phu nhân với cô Chân Chân liền.

Vì Miêu Bình thân làm Hộ pháp, khác hẳn những người thường ở trong bang, lại thêm Khổng Lăng Tiêu có mưu đồ lớn, muốn liên lạc với y, nên mới thân hành tiễn y ra tận Tam Nguyên Giáp như thế!

Miêu Bình đi khỏi được nửa ngày, thì lúc ấy trời đã tối, con thị tỳ lại vào bẩm báo :

- Diêu Chân Đại Cô giá lâm!

Khổng Lăng Tiêu vì cùng Đăng Phách ni cô là chị em kết nghĩa, thỉnh thoảng vẫn giấu Bàn Thiên Hiếu

đi ngủ với những người đàn ông trẻ tuổi khỏe mạnh và có nhiều khi còn ngủ chung một giường, thực là bậy bạ khôn tả. Nên nàng ta nghe thấy Diệu Chân đã tới, liền bảo thị nữ :

- Diệu Chân Đại Cô là khách quen vẫn thường lui tới, hà tất người phải vào đây bấm báo như thế làm chi? Mau mời Ni cô vào trong nội thất cho ta!

Thị nữ vâng vâng dạ dạ rút lui luôn.

Một lát sau, Diệu Chân đã đem theo một mùi thơm tho lướt vô phòng.

Khống Lăng Tiêu nhìn Ni cô rồi ngạc nhiên hỏi :

- Diệu Chân nhị muội! Sao sắc mặt của nhị muội lại khó coi thế?

Chưa nói dứt, nàng bỗng nghĩ ra một việc, liền ra bảo thị tỳ rút lui, rồi khẽ cười và nói :

- Có phải trong khi đi đường, nhị muội đã... quá mệt nhọc phải không?

Ni cô Diệu Chân trợn mắt lên nhìn Khống Lăng Tiêu vừa cười vừa đáp :

- Chị này thật... người ta vẫn để nguyên xi cho, chớ mình nếm mùi, mà mình lại vu oan cho người ta như thế!

Khống Lăng Tiêu vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, vội hỏi :

- Ở đâu ra thứ hàng nguyên xi như thế?

Diệu Chân đang định nói rõ, nhưng sợ Khống Lăng Tiêu biết Cố Thanh Phong là người yêu của Bàn Chân Chân thì e dè không dám nếm mùi, cho nên Ni cô vội mỉm cười và đáp :

- Chị không cần phải hỏi lai lịch của món hàng ấy làm chi! Quý hồ, chị đến am Thanh Tâm, chị thấy món hàng đó là cam đoan chị ưng ý ngay. Có lẽ chị ở lại đó ba ngày ba đêm mà không chịu quay trở về đây chủ trì công việc của bang cũng nên.

Khống Lăng Tiêu nghe thấy Diệu Chân nói như vậy, động lòng tà dâm, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, hai má đỏ bừng, liền khẽ nói :

- Sáng mai tôi giao phó công việc trong bang xong, sẽ theo hiền muội đến Thanh Tâm am ngay!

- Quý hồ chị rảnh việc đi được thì tối hôm nay chị đến đó cũng được. Nhưng cần nhất chị phải đem theo viên thuốc Túy Tiên Hoàn, bằng không, không những chị chán nản mà còn chưa chắc đã toại nguyện là khác.

Khổng Lăng Tiêu rất thông minh, nghe thấy Diêu Chân nói như vậy, đã biết ngay tại sao phen này Ni cô lại chịu nhường cho mình như thế, nên nàng cười và nói :

- Chị đã biết ngay mà, cô em có khi nào lại đưa món hàng nguyên xi như thế cho ta bao giờ đâu. Thế nào giữa đường mà cô em chả ăn vụng trước. Bây giờ, ta mới hay, chàng là người rất cứng cỏi, nên cô em không làm gì nổi mới đến đây nhờ vả viên thuốc Túy Tiên Hoàn của ta!

Thấy Khổng Lăng Tiêu đã nói trúng tim đen của mình, Diêu Chân mặt đỏ bừng, gượng cười và khẽ đáp :

- Chị có phải vừa rồi, chị trông thấy mặt của em khác lạ phải không?

- Chẳng lẽ cô em chưa toại nguyện mà suốt dọc đường lại mất ngủ hay sao?

Diêu Chân hờn giận đáp :

- Chị lại vu oan cho tôi rồi, tôi bị người ta dùng Tý Ngọ thần công đánh trúng một chưởng, tạng phủ hơi bị chấn thương. Bây giờ, còn đang muốn xin chị tặng cho một viên thuốc Bàng Thiên Hiệu là Long Hộ Phản Hoàn Đơn để uống nữa!

Khổng Lăng Tiêu nghe nói giật mình kinh hãi, vội lấy ngay Phản Hoàn Đơn đưa cho Diêu Chân, rồi kinh ngạc hỏi :

- Tý Ngọ thần công là tuyệt học độc đáo của Tiêu Đại tiên sinh, nhưng Tiêu Đại tiên sinh đã qua đời rồi, sao hiền muội lại còn...

Diêu Chân cười cách dâm dăng và đáp :

- Món hàng nguyên xi mà tôi đem đến cho chị đó, chính là người đồ đệ duy nhất của Tiêu Đại tiên sinh đấy!

Nói xong, nhìn thẳng vào mặt Khổng Lăng Tiêu để xem đối phương có biết chuyện của Bàng Chân Chân với Cổ Thanh Phong không?

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bóng Ma Lố Nhố

Khổng Lăng Tiêu kêu ủa một tiếng, rồi mới hỏi lại :

- Thảo nào cô em của tôi cứ khen ngợi luôn mồm như thế.

Môn đồ của Tiêu Đại tiên sinh tất nhiên không phải là một người trần tục. Nếu thâu được y làm tâm phúc quy thuận Tam Nguyên bang, như vậy thì còn gì tốt bằng nữa?

Diệu Chân nghe thấy Khổng Lăng Tiêu nói như vậy, mới biết nàng ta vẫn chưa biết rõ chuyện của Bàn Chân Chân với Cổ Thanh Phong, liền cười nịnh :

- Người này nhân phẩm khá lắm, nhưng tính hơi bướng bỉnh một chút. Nếu muốn y làm cho chị em chúng ta sung sướng tạm thì thế nào cũng phải nhờ đến viên thuốc Túc Tiên của chị mới được, nếu y chịu làm tâm phúc vĩnh viễn thì phải xem tài ba giáng long phục hổ của chị như thế nào!

Diệu Chân càng mô tả Cổ Thanh Phong bướng bỉnh anh dũng ra sao, thì Khổng Lăng Tiêu lại càng muốn thử thách ngay. Y thị nghĩ ngay ra được một kế, liền mỉm cười hỏi :

- Tên họ y là gì thế?

- Cổ Thanh Phong, biệt hiệu là Trung Điều kiếm khách!

- Cổ Thanh Phong, cái tên đẹp dễ thật! Chỉ nghe cái tên cũng đủ biết chàng là một người anh tuấn như một cây thanh phong chịu sương chịu tuyết, hơn tất cả các thứ cây khác...

Diệu Chân thấy Khổng Lăng Tiêu nghĩ ngợi như người thất thần vậy, liền cả cười :

- Chị cả, chị bằng lòng thì chúng ta đi ngay am Thanh Tâm. Tôi chắc chị chịu không nổi nằm sông đêm nay đâu!

- Muốn đi, thì đi ngay đã sao nào? Đẳng nào, lão già cũng chưa về ngay ngày hôm nay hay mai được. Hai việc đại sự đã do tôi xử lý một cách đích đáng rồi, nên bây giờ có đến am Thanh Tâm sung sướng vài ngày cũng không sao!

Nói xong, nàng ta liền gọi thị tỳ đi gọi Thiết Điện Diêm La Mã Giám Hình Đường Hương chủ của Tam Nguyên bang tới Dường Đức Hiên để bàn việc cần.

Diệu Chân mỉm cười hỏi :

- Chị cả, chị xử lý hai việc gì mà lại bảo là đại sự như thế?

Khổng Lăng Tiêu liền đem hai việc Đăng Ma bảo lục và Vạn Kiếp môn ra kể lại cho Diệu Chân nghe.

Việc Đăng Ma bảo lục, Diệu Chân đã biết từ trước rồi, nhưng còn chuyện Vạn Kiếp môn thì nàng chưa nghe ai nói tới, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, nàng liền mỉm cười hỏi :

- Giọng nói của Chủ nhân của Vạn Kiếp môn hăng hái và ngông cuồng thật. Nếu tiểu muội có việc đi Tây nam, lúc đi qua núi Dã Nhân, thế nào cũng thuận đường vào Bách Trượng Bình để xem hoặc giả con người tầm thường không được liệt vào Võ lâm Thập tam Danh thủ này mà lại dám đại náo Vạn Kiếp môn, đánh tan nát mười ba cái vòng xương trắng kia, cũng chưa biết chừng!

Khổng Lăng Tiêu nghe nói, bật cười :

- Diệu Chân nhị muội, lòng ghen của cô quả thật là thiên hạ hiếm có. Cô em đừng có tức giận vì người trên giang hồ không xếp tên tuổi của cô em vào trong mười ba danh thủ đó. Nếu cô em muốn, người chị này xin nhường chỗ cho cô em ngay!

Hai người vừa nói đến đó, thì thị tỳ vào thưa Mã Giám hiện đang đợi chờ ở Dưỡng Đức Hiên rồi.

Dưỡng Đức Hiên ở ngay cạnh My Hương tiểu trúc chỗ ở của Khổng Lăng Tiêu. Diệu Chân ở lại trong My Hương tiểu trúc, còn Khổng Lăng Tiêu thì đi qua Dưỡng Đức Hiên để bàn chuyện.

Mã Giám có một biệt hiệu rất hung ác, nhưng bộ mặt lại khác hẳn với cái tên. Thì ra y là một ông già tóc bạc, hòa nhã khôn tả. Vậy không hiểu tại sao ai lại đặt cho y cái biệt hiệu Thiết Diện Diêm La như thế.

Khổng Lăng Tiêu vừa vào tới cửa hiên, Mã Giám đã vội đứng dậy cung kính vái chào, rồi mỉm cười hỏi :

- Chẳng hay đêm khuya thế này, Khổng phu nhân cho gọi Mã Giám đến có việc gì thế? Có phải có người anh em nào đã phạm bang quy trọng tội, cần phải nghiêm trị trừng phạt ngay phải không?

Hai câu phạm bang quy tội nặng, phải đem ra trừng trị một cách nghiêm ngặt đó là trúng ngay tâm bệnh của Khổng Lăng Tiêu, nên mặt nàng đỏ bừng rồi mỉm cười đáp :

- Tiếng tăm của Tam Nguyên bang càng ngày càng lừng lẫy, sở dĩ bốn bang được xưng hùng xưng bá trên giang hồ cũng là do các anh em ở trong bang thượng hạ nhất tâm, cộng đồng nỗ lực và không một ai đi vượt quy củ của bốn bang mà nên cả. Bây giờ, Khổng Lăng Tiêu tôi mời Mã hương chủ đến đây, không phải là vì chuyện anh em trong bang phạm pháp, mà là vì mới được người bạn thân mật báo cho hay trong giang hồ vừa xảy ra một việc rất quan trọng, nên tôi cần phải rời khỏi bốn bang đi một phen. Tôi mời Mã

hương chủ đến đây, là muốn phiên Hương chủ cầm hộ chiếc cờ lệnh Tam Nguyên điều khiển công việc của bốn bang trong ba ngày đấy thôi!

Thiết Diện Diêm La Mã Giám kinh hoàng đứng dậy, hơi cau mày ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Cờ lệnh Tam Nguyên của bốn bang là một vật rất quan trọng, Mã Giám tôi đâu dám phụ trách việc cầm lá cờ đó, nhưng mệnh lệnh của Khổng phu nhân tôi lại không dám cưỡng. Vậy xin phu nhân chỉ đi ba ngày thôi, đừng đi lâu quá, vì đi lâu quá tôi sợ có sự gì lớn lao xảy ra, tôi gánh vác không nổi thôi!

- Mã hương chủ cứ yên tâm, tôi đi không xa lắm đâu. Điều tra xong sự bí mật đó, là tôi trở về bốn bang ngay, có lẽ chưa đến ba ngày, tôi đã trở về rồi cũng nên.

Khổng Lăng Tiêu nói xong, thò vào trong tay áo, lấy luôn lá cờ lệnh nho nhỏ ra đưa cho Mã Giám.

Nhận cờ lệnh đó xong, Mã Giám liền rút lui ra khỏi Dưỡng Đức Hiên. Khổng Lăng Tiêu cũng quay về My Hương tiểu trúc, nhặt nhanh một vào bộ áo trong để thay đổi, rồi cùng Diệu Chân đi thẳng đến Thanh Tâm am ngay.

Thanh Tâm am là chốn thanh tu của Diệu Không, sư muội của Diệu Chân, cách Tam Nguyên bang chừng mười lăm dặm đường. Khổng Lăng Tiêu vẫn mượn nơi đây vui thú hành lạc với những người đàn ông khỏe mạnh, vì nơi đây ít người đàn ông đi lại, nên Bàn Thiên Hiếu không nghi ngờ.

Tối hôm nay, Khổng Lăng Tiêu với Diệu Chân vui vẻ tới nơi, nhưng khi leo qua hai khoảng núi rồi, cả hai cảm thấy tình thế khác lạ. Vì đằng trước chỗ vị trí của am Thanh Tâm có ngọn lửa bốc cao đen ngùn ngụt.

Diệu Chân thấy vậy liền thất thanh kêu la :

- Nguy tai!

Nàng Ni cô giở ngay khinh công tuyệt thế chạy thẳng về phía Thanh Tâm am đó. Khổng Lăng Tiêu thấy vậy, lửa dâm dục cũng nguội mất một nửa, nàng chỉ khẽ kêu “hừ” một tiếng, rồi một mặt theo Diệu Chân giở khinh công tuyệt mức ra đi leo luôn, một mặt thì nhìn ngang nhìn dọc xem có tung tích của nhân vật khả nghi nào không?

Chờ đến khi hai người đến Thanh Tâm am thì ôi thôi, cái ổ phong lưu của hai người vẫn hưởng lạc xưa nay, bây giờ đã bị hỏa thần thiêu rụi, Trung Điều kiểm khách không biết sống chết ra sao, và cả Diệu Không sư thái cũng mất tích nốt.

Khổng Lăng Tiêu nghiêng răng mím môi hậm hực nói :

- Xem tình hình này, thì hình như có người theo dõi đến đây để cứu Thanh Phong...

Diệu Chân lắc đầu đáp :

- Không đúng! Không đúng! Phần vì tôi đã dùng Vô Tướng Mê Hồn Hương làm mê Cổ Thanh Phong rồi! Thuốc mê này phải có thuốc giải của tôi mới cứu chàng ta thức tỉnh được. Hai là võ công của Diệu Không sư muội tuy hơi kém hơn chị em mình một chút, nhưng vẫn không phải là tay tầm thường. Đồng thời, nàng lại có mấy món ám khí kỳ diệu, kẻ địch muốn bắt hay giết nàng cũng không phải là chuyện dễ.

Khổng Lăng Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Nhị muội nói như vậy, chả lẽ am Thanh Tâm lại tức bốc hỏa hay sao, và Cổ Thanh Phong biết bay lên trên trời chẳng?

Diệu Chân cau mày lại, nghiêng răng kêu cồm cộp đáp :

- Tôi hoài nghi con nhãi Diệu Không nó đã phản bội chúng ta cũng nên!

Thấy Diệu Chân đoán xét như vậy, Khổng Lăng Tiêu cũng kinh ngạc kêu “ủa” một tiếng, rồi mới chú ý vào trong đồng lửa chưa tắt hẳn, hình như nàng đã tìm kiếm thấy cái gì vậy.

Diệu Chân Thấy sắc mặt của Khổng Lăng Tiêu như thế. liền theo tầm mắt nhìn vào trong đồng lửa, bỗng thấy có một vật gì cao hơn một tấc, phản chiếu ánh lửa lóng lánh. Tuy nằm trong lửa mà vật đó vẫn không hề gì, vẫn tỏa ánh sáng vàng choé. Vật đó hình thù ra sao, hai người khó trông thấy rõ.

Khổng Lăng Tiêu liền nói với Diệu Chân :

- Hiền muội, chúng ta thử khều vật đó ra xem nó là vật chi?

Diệu Chân liền nhổ luôn cây trúc, cầm ở tay rồi vừa cười vừa nói :

- Bây giờ, tôi lấy cây trúc này hất vật đó bay tung lên, chị dùng Phích Không chường đáng nó rớt xuống, như vậy nó sẽ ra khỏi ngoài đồng lửa ngay!

Khổng Lăng Tiêu gật đầu. Diệu Chân liền dùng gậy trúc hất vật nọ ra, Khổng Lăng Tiêu đánh bồi luôn một thế Phích Không chường, vật nọ liền bắn ra ngoài xa hơn trượng.

Diệu Chân vội chạy lại xem vật đó là gì, thì ra đó là một cái cống chào bằng vàng cao hơn tấc. Trên cống có treo mười ba cái vòng trắng nhỏ. Thoạt tiên nàng còn ngờ ngợ, sau mới nghĩ đến lời nói của Khổng Lăng Tiêu ở trong My Hương tiểu trúc. Nàng thất kinh la lớn :

- Khổng đại tỷ mau lại đây, vật này chị xem có phải là Vạn Kiếp môn không?

Khổng Lăng Tiêu nghe nói cũng giật mình hoảng sợ, vội chạy lại xem. Quả nhiên, cái cống chào vàng choé này, đúng như cái cống chào mà Miêu Bình đã kể cho mình hay. Nhìn bên trên có ba chữ triện nho

nhỏ, nhìn kỹ đúng là ba chữ “Vạn Kiếp môn”. Nhưng chưa sơn và cũng đúng như lời Miêu Bình đã nói.

Chủ nhân của Vạn Kiếp môn đang sai kiến đệ tử của Vạn Kiếm Ma cung là Cung Cực Tứ Hải Đại Bát Hoang đi tìm kiếm máu hào hạc nghìn năm, với nước lá Linh Chi màu tía, cùng máu trái tim của người độc ác nhất thiên hạ để sửa soạn sơn ba chữ Vạn Kiếp môn. Có lẽ chúng chưa tìm được những thứ đó nên chưa sơn mấy chữ ở cổng chào. Hiện giờ, cái cổng chào mẫu này cũng chưa sơn đỏ ba chữ Vạn Kiếp môn nốt.

Khổng Lăng Tiêu tuy là vợ nhỏ thứ ba của Bàn Thiên Hiếu, nhưng vì mẹ đẻ của Chân Chân suốt ngày tụng kinh niệm Phật không can thiệp đến mọi việc, lại thêm võ công và mưu trí của nàng đều hơn người, cho nên dần dần nàng được Bàn Thiên Hiếu cưng mà hóa ra kiêu. Cùng với Liễu Như Yến đã trở thành hai cánh tay tả hữu của Bàn Thiên Hiếu để cùng trông coi việc của Tam Nguyên bang.

Bây giờ, nàng thấy cái cổng chào nhỏ bằng vàng của Vạn Kiếp môn xong, trợn ngược đôi lông mày, dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, rồi nói :

- Chủ nhân của Vạn Kiếp môn ngông cuồng thật, dám phái đệ tử của y đến núi Cửu Nghi sinh sự. Ta thế nào cũng làm cho chúng được nếm sự lợi hại của Tam Nguyên bang mới được!

Diệu Chân cũng nghiêng răng kêu kèn kẹt, hậm hực đỡ lời :

- Như vậy muốn biết sư muội Diệu Không của tôi và Cổ Thanh Phong sống chết ra sao, thì chúng ta cần phải đi Bách Trượng Bình ở núi Dã Nhân một phen.

Khổng Lăng Tiêu cười nhạt một tiếng rồi đáp :

- Chúng đã dám đến núi Cửu Nghi này phóng hỏa bắt người, chẳng lẽ ta không dám đến Vạn Kiếp môn phá tung ổ của chúng hay sao?

Nói đến đó, nàng cầm cái cổng chào bằng vàng bỏ vào trong tay áo, đưa mắt xem lại những tàn tích của Thanh Tâm am, rồi lại nói tiếp với Diệu Chân :

- Diệu Chân nhị muội, ở đây không còn cái gì để cho chúng ta lưu luyến nữa. Chi bằng trở về Tam Nguyên Giáp để bàn tán thì hơn.

Diệu Chân đành phải gật đầu, rồi hai dâm nữ tuyệt đời khi tới cao hứng chứa chan, lúc về lại rầu rĩ buồn bã khôn tả.

Hai người vừa tới Tam Nguyên Giáp thì đã có đệ tử Tam Nguyên bang đến báo cáo cho Khổng Lăng Tiêu hay rằng :

- Bang chủ đã về tới bang đang cùng Thiết Kiếm chân nhân Hộ pháp và Mã hương chủ đang chuyện trò trong Dưỡng Đức Hiên.

Khống Lăng Tiêu cùng Diệu Chân đều ngạc nhiên, rồi nàng nói với Diệu Chân :

- Lão già cùng Thiết Kiếm chân nhân đi Bắc Hải phó ước, tại sao đi đến giữa đường lại bỗng quay trở về? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra chẳng, nhị muội hãy theo tôi vào Đường Đức Hiên xem sao đã!

Nói xong, nàng cùng Diệu Chân rảo bước trở về Đường Đức Hiên, nhưng trong lòng rất kinh ngạc và nghĩ thầm :

“Nếu không phải đệ tử của Vạn Kiếp môn cùng đến phá bình như vậy, thì bây giờ ta đang nhờ sức lực của viên thuốc Túc Tiên Hoàn, cùng Cổ Thanh Phong ở trong Thanh Tâm am hiện vui thú với nhau rồi. Chứ không ngờ Bàn Thiên Hiếu giữa đường lại trở về như vậy, thật nếu không có bọn kia phá bình, có lẽ ta đã bị tai họa rồi cũng nên.”

Nghĩ như vậy, nàng lại cho mình rất may mắn, thì lúc ấy đã cùng Diệu Chân về tới Đường Đức Hiên. Quả nhiên thấy Bàn Thiên Hiếu cùng Hộ pháp chủ tịch của bốn bang là Thiết Kiếm chân nhân với Mã Giám Hình Đường Hương chủ mà mình đã giao cho cờ lệnh Tam Nguyên để trông nom bang hộ lúc mình đi vắng. Khống Lăng Tiêu dắt Diệu Chân vừa bước vào đã lả lơ cười và nói :

- Bang chủ với Thiết Kiếm chân nhân sao đi chưa đến nơi lại trở về như thế, chẳng lẽ trong võ lâm mới xảy ra một việc lớn còn quan trọng hơn đại hội Tỷ Kiếm ở Bắc Hải hay sao?

Bàn Thiên Hiếu là người có cốt cách thanh kỳ, tướng mạo oai mãnh, râu dài, mặc áo bào xanh, nghe thấy Khống Lăng Tiêu nói như vậy, liền quay lại nhìn nàng một cái, rồi đỡ lời :

- Tôi với Thiết Kiếm chân nhân Hộ pháp đi tới giữa đường thì gặp Sứ giả Thanh Bình cung của Bắc Hải. Theo y nói thì Chủ nhân của Thanh Bình cung vì có việc bận, nên phải đi nơi khác, vì thế đại hội Tỷ Kiếm đó đành phải dời lại một ngày khác. Cho nên chúng tôi quay trở về chóng như vậy. Nương tử giao công việc bốn bang cho Mã hương chủ phụ trách ba ngày, vậy tại sao lại quay trở về ngay như thế? Vậy trong võ lâm có sự việc gì xảy ra mà nương tử phải vội vàng như thế?

Khống Lăng Tiêu đã nghĩ sẵn cách trả lời cho Bàn Thiên Hiếu rồi, nên bây giờ nghe hỏi như thế, nàng liền chỉ vào Diệu Chân và vừa cười vừa nói :

- Chắc Bang chủ vẫn chưa quên cô em gái của Diệu Chân nhị muội này là Diệu Không sư thái tĩnh tu ở Thanh Tâm am tại bốn sơn phải không?

Bàn Thiên Hiếu gật đầu. Khống Lăng Tiêu nói tiếp :

- Tôi với Diệu Chân nhị muội đi qua Thanh Tâm am định vào thăm Diệu Không sư thái, cho nàng ta biết những ngày gần đây đã phát hiện những nhân vật quái dị trong võ lâm như thế nào, và bọn người ấy đang dòm ngó Thanh Tâm, hình như có dã tâm định mưu phá Thanh Tâm am. Diệu Chân nhị muội cũng cho rằng người trong võ lâm bất cứ môn phái nào cũng không dám vượt râu cọp của Tam Nguyên bang như thế,

cho nên mới đến nói cho hay và rủ tôi cùng nàng đến đó ngắm ngẫm điều tra xem...

Bàng Thiên Hiếu nghe tới đó, liền cười một cách kiêu ngạo và nói :

- Diệu Không sư thái quá lo âu đấy thôi, người trên giang hồ ai mà chả biết Tam Nguyên bang chúng ta không phải là một bang phái dễ đối phó, mà còn lại dám đến trêu người như thế!

Khổng Lăng Tiêu đột nhiên sầm nét mặt lại, lộ đầy sát khí hậm hực nói :

- Bang chủ phen này đã tính sai rồi, thế mà trên giang hồ này lại có kẻ đến vượt râu cọp đấy. Bang chủ bảo tên đó có táo gan không?

Chờ tới khi thiếp với Diệu Chân nhị muội đi tới núi Cửu Nghi thì thấy am Thanh Tâm đã bị thiêu ra tro, và Diệu Không sư thái đã bị người ta bắt cóc đi mất rồi!

Bàng Thiên Hiếu, Thiết Kiếm chân nhân, và Mã Giám ba người nghe nói đều ngạc nhiên vô cùng. Bàng Thiên Hiếu cau mày lại nhìn thẳng vào mặt Khổng Lăng Tiêu, rồi hỏi :

- Người hỏa thiêu Thanh Tâm am đó là ai thế? Chả lẽ nương tử không tìm ra được manh mối gì hay sao?

Khổng Lăng Tiêu thò vào trong tay áo, lấy cái cống chào bằng vàng nho nhỏ ra, để lên trên bàn, và đáp :

- Thiếp tìm thấy vật này trong đồng tro tàn. Vậy chẳng hay Bang chủ có nhận ra được vật này là vật gì không?

Bàng Thiên Hiếu cầm cái cống chào bằng vàng đó đưa lên xem qua, xong trao cho Thiết Kiếm chân nhân, rồi hỏi :

- Chân nhân thử xem vật này là dấu hiệu của môn phái nào thế?

Thiết Kiếm chân nhân cầm lên xem, chăm chú ngắm nhìn mấy chữ triện viết trên đầu cống một hồi, rồi cau mày lại đáp :

- Cống chào này lấy tên Vạn Kiếp môn như vậy đủ thấy khí phái của y lớn lắm. Nhưng tôi chưa hề nghe thấy nhân vật nào trên giang hồ dùng vật này làm biểu ký cả.

Khổng Lăng Tiêu cười nhạt :

- Chân nhân chỉ cảm thấy ba chữ Vạn Kiếp môn của chúng khí phái rất lớn và tự phụ lắm, nhưng Chân nhân chưa hề chú ý tới mười ba cái vòng nho nhỏ làm bằng xương trắng treo ở trên cống phải không?

Thiết Kiếm chân nhân ngấm nhìn cái cổng chào ấy rồi, hỏi lại Khổng Lăng Tiêu :

- Xin hỏi Khổng phu nhân, mười ba cái vòng bằng xương trắng ấy có điều gì khác lạ bên trong thế?

Khổng Lăng Tiêu đáp :

- Mười ba cái vòng xương trắng đó dùng để treo thủ cấp của mười ba danh thủ trong võ lâm.

Bàng Thiên Hiếu trợn tròn xoe đôi mắt hổ lên, rồi xen lời hỏi :

- Mười ba danh thủ của võ lâm đương thời đã có hai người tạ thế là Bích Nhân thần ni với Trung Điều Dật Sĩ...

Khổng Lăng Tiêu không đợi chờ Bàng Thiên Hiếu nói xong, đã vội cướp lời ngay :

- Nhưng Chủ nhân của Vạn Kiếp môn đã chỉ định chị hai Bích Vân Nương Liễu Như Yến với Khổng Lăng Tiêu tôi bổ khuyết vào hai chân đó rồi!

Bàng Thiên Hiếu kêu “ủa” một tiếng, hai mắt tia ra hai luồng sáng chói lòa :

- Sao nương tử lại hay biết tin ấy. Vậy nương tử có biết tên họ và lai lịch của Chủ nhân Vạn Kiếp môn không?

Khổng Lăng Tiêu liền kể lại chuyện Miêu Bình về báo cáo như thế nào cho Bàng Thiên Hiếu hay. Nói xong, nàng chỉ ba chữ Vạn Kiếp môn ở trên cái cổng chào bằng vàng nho nhỏ nọ vừa cười vừa tiếp :

- Chỉ đợi chờ đệ tử của Vạn Kiếp ma cung tìm kiếm đủ Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng, nước của chín cái lá Linh Chi, và máu tươi của trái tim người ác độc nhất thiên hạ đem sơn ba chữ Vạn Kiếp môn xong, là chúng triệu tập cuộc Đại hội Vạn Kiếp môn liền, và lúc ấy cũng là lúc mười ba cái đầu của mười ba danh thủ treo ở trên mười ba cái vòng bằng xương trắng đó đấy!

Bàng Thiên Hiếu lẳng lặng nghe xong, liền vừa cười vừa nói với Thiết Kiếm chân nhân rằng :

- Đầu óc của Chủ nhân Vạn Kiếp môn ấy hầu như ngông cuồng và điên rồ vậy. Một mình y mà dám đương đầu với mười ba danh thủ võ lâm như thế!

Vẻ mặt của Thiết Kiếm chân nhân rất nặng nề. Y từ từ đáp :

- Tôi chắc việc này bên trong thế nào cũng có bí ẩn gì đây. Bang chủ có để ý tới y chỉ định Liễu phu nhân với Khổng phu nhân bổ khuyết vào chỗ của Bích Nhân thần ni với Tiêu Đại tiên sinh, như vậy trong Tam Nguyên bang chúng ta có tất cả năm người bị liệt và những người bị treo đầu trên cái cổng chào ấy không?

Bàng Thiên Hiếu nghe nói lẳng lặng suy nghĩ :

“Thiết Kiếm chân nhân, Miêu Bình, Liễu Như Yển, Khổng Lăng Tiêu, và ta tất cả năm người thực như vậy có khác gì kẻ địch định diệt trừ tất cả năm tay cao thủ nhất hạng của Tam Nguyên bang này không?”

Đoạn y tỏ vẻ ngạc nhiên đáp :

- Chân nhân nói rất đúng. Xem tình hình này chắc Chủ nhân của Vạn Kiếp môn thể nào cũng có thâm thù đại hận với Tam Nguyên bang chúng ta cũng nên!

Thiết Kiếm chân nhân lại nói :

- Bang chủ thử nghĩ lại xem có một kẻ thù nào bỗng nhiên mất tích và đã lâu năm không thấy tên đó tái xuất hiện không?

Bàng Thiên Hiếu ngẫm nghĩ giây lát, lắc đầu đáp :

- Từ khi ta ra lang bạt giang hồ đến giờ đã kết thù kết hận với rất nhiều người, nhất thời khó mà nghĩ ra được tên nào khả nghi. Chi bằng chúng ta cứ đi luôn miền Tây nam, vừa có thể tiếp ứng Liễu Như Yển và Chân Chân, vừa có thể dò thám ra được tin tức xác thực của Vạn Kiếp môn.

Thiết Kiếm chân nhân nối tiếp :

- Thế là chúng ta đi Bắc Hải, bây giờ lại đi miền Tây nam. Bần đạo xin đi theo Bang chủ đi Vân Nam và Quý Châu một phen.

Bàng Thiên Hiếu nhìn Thiết Kiếm chân nhân cười một hồi, rồi nói :

- Như vậy có khác gì Tam Nguyên bang đã xuất động cả ổ đi Tây nam không? Nhóm thứ nhất Liễu phu nhân, Hỏa Hải Nhi. Nhóm thứ hai Chân Chân, Tiêu Anh, Tiêu Tuấn và còn đem theo hai vật báu của ta nữa. Bây giờ, lại cả Bàng Thiên Hiếu với Chân nhân, thanh thế chúng ta quả thật...

Diệu Chân ni cô vội đỡ lời :

- Nếu Bang chủ vui lòng dìu dắt, Diệu Chân này cũng muốn theo hầu, vừa đi chơi vui vừa đi điều tra sự muội Diệu Không của tôi hiện giờ bị chúng bắt đi đâu?

Bàng Thiên Hiếu mỉm cười gật đầu và vẫn trao cho Khổng Lăng Tiêu xử lý công việc Tam Nguyên bang, còn mình với Thiết Kiếm chân nhân và Diệu Chân đi Cửu Hồi cốc ở Ô Mông liên.

Thế là trên đường miền Tây nam, bóng ma lở nhố, rồi chúng sẽ gây nên không biết bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa, cùng những chuyện nhi nữ anh hùng rất oanh liệt.

* * * * *

Núi Ô Mông ở ngay biên giới hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu. Núi cao chót vót, quanh năm có mây bao phủ, đường đi rất dốc và hiểm trở.

Trong đó có một sơn cốc rất thần bí, cây cối lại um tùm.

Trong các sơn cốc của dãy núi này, chỉ có Cửu Hồi cốc là âm u nhất. Không những bên trong đá mọc lờm chờm, lối đi khúc khuỷu, đường vào cửa cốc lại chỉ rộng có hơn thước, nếu không vận dụng Xúc Cốt thần công thì không sao vào lọt được.

Sau những khe đá là sơn cốc âm u và bí mật. Trong sơn cốc lại là chỗ giam giữ Mạnh Hồng Tiểu, người đã học thuộc cuốn Đẳng Ma bảo lục, đủ thấy nhóm Lâu Sơn tam sát đã được liệt danh là võ lâm mười ba danh thủ, khôn ngoan và ác độc biết bao.

Ngoài Cửu Hồi cốc lại có một cái đầu sâu, rộng hơn mẫu, bốn chung quanh là những ngọn núi cao chót vót bao vây, cảnh sắc thật là tuyệt đẹp.

Lúc ấy có một ông già béo và lùn, tuổi chừng năm mươi đang ngồi tựa vào một tảng đá để lẳng lẳng xem một ông già tuổi cũng ngang y, nhưng gầy hơn đang ngồi câu cá.

Hai ông già một gầy một béo ấy đều mặt áo màu đen, trên áo dùng chỉ bạc thêu bộ xương người, có ánh sáng lóng lánh. Trong đêm tối thì trông như hai bộ xương người thôi, chứ không phải người thực nữa.

Ông già lùn và béo chính là Tiểu Sát Ha Đẳng Đệ tam sát trong nhóm Lâu Sơn tam sát. Còn ông già gầy là Nhị Sát Tú Sát Tiêu Đồng.

Tú Sát Tiêu Đồng câu mãi cũng không được một con cá nào đang bực mình, bỗng thấy những cái bèo nổi trên mặt nước đột nhiên chìm lĩm xuống, y liền giật mạnh một cái, bỗng có một vật đen nhánh dài hơn thước theo tay lên ngay.

Tiểu Sát Ha Đẳng cười ha hả và nói :

- Nhị ca giỏi thật, con trạch béo như thế này mà Nhị ca chỉ câu một cái được liền. Nếu câu được thêm hai con nữa thì hôm nay chúng ta được một bữa ăn thật no ngay...

Y nói tới đó đột nhiên nhìn thẳng vào con trạch, và nói với Tú Sát Tiêu Đồng rằng :

- Nhị ca cẩn thận, con ấy không phải là con trạch đâu. Nhị ca thử nhìn kỹ xem, nó là con vật gì thế?

Lúc ấy, Tú Sát Tiêu Đồng mới phát giác con vật mà mình vừa câu lên đó không phải là con trạch mà là con rắn dị hình, mình đen nhánh. Y liền cau mày lại, chú ý nhìn kỹ xem, nhưng con rắn đã cắn đứt dây câu

nhảy xuống đầm tức thì.

Tú Sát Tiêu Đồng tức giận vô cùng, liền vớt luôn cần câu xuống đầm, rồi nhìn Tiểu Sát Ha Đăng lắc đầu nói :

- Chúng ta ở trong Cửu Hồi cốc này đã ở chán đi rồi!

Tiểu Sát Ha Đăng mỉm cười đáp :

- Nơi rừng sâu nước độc này ân ương cũng không tiện thì ở lâu làm sao được chứ? Nhưng đại ca thấy địa thế của Cửu Hồi cốc này địa thế rất tốt lại bí hiểm. Hơn nữa, lại gần đây phát hiện nhân vật võ lâm ngấm ngầm theo dõi và như định mưu đồ gì, chúng ta chỉ sợ đem Mạnh Hồng Tiểu dọn đi đây đó không tiện chút nào. Nhờ giữa đường xảy ra chuyện gì thì sao, cho nên đại ca mới quyết định tạm thời ở đây một thời gian khá lâu xem sao, rồi sẽ quyết định chuyện đi đứng sau!

Tú Sát Tiêu Đồng lắc đầu nói :

- Sự thực đại ca cũng hơi lo xa một chút. Với anh em Lâu Sơn tam sát chúng ta ở trong võ lâm này còn sợ ai chứ?

Tú Sát Tiêu Đồng nói đến đây thì đột nhiên ở lưng núi bên tay trái có tiếng chim kêu la la nghe rất kỳ dị và cũng bí ẩn lắm.

Tiểu Sát Ha Đăng cau mày lại hỏi :

- Chim đó là chim gì thế? Sao khó nghe thế?

Tú Sát Tiêu Đồng đưa mắt nhìn lên ngọn núi ở bên phía trái, chưa kịp trả lời, thì nghe thấy tiếng kêu của con chim bí ẩn như thế, bỗng biến thành tiếng kêu thật êm tai. Y liền nghĩ ra một người, nên quay đầu lại khẽ nói với Tiểu Sát Ha Đăng rằng :

- Tam đệ cẩn thận. Tiếng kêu đó không phải tiếng chim đâu.

Hình như là tiếng người rú đấy!

Tiểu Sát Ha Đăng cũng nghe ra rồi, liền đỡ lời :

- Nhị ca, người đó có phải là Diệu Âm công chúa trong nhóm Miêu Cương song quái phải không?

Tú Sát Tiêu Đồng vừa gật đầu, thì tiếng rú quái dị ấy nổi lên và lưng núi bên trái có bốn con gấu khênh một cái võng không nắp, trong võng có một thiếu phụ tuổi trạc ba mươi, xinh đẹp vô cùng, người đeo rất nhiều châu báu, mặc quần áo ngũ sắc.

Mấy con gấu đi vừa nhanh vừa vững chãi, không bao lâu đã tới gần. Thiếu phụ mặc quần áo ngũ sắc kia khẽ vịn vào hai cái đòn vông một cái, người đã lẹ làng nhảy xuống đất. Bốn con gấu liền ngừng chân lại ngay.

Tiểu Sát Ha Đăng tiến lên chấp tay chào cười ha hả :

- Không ngờ ở trong núi Ô Mông này lại may mắn được gặp pháp giá của Diệu Âm công chúa!

Diệu Âm công chúa đưa mắt nhìn Đệ nhị, Đệ tam sát của nhóm Lô Sơn tam sát, rồi mỉm cười :

- Tại sao không thấy Hồng Đạo huynh thế?

Tú Sát Tiêu Đồng vừa cười vừa đáp :

- Hồng đại ca của chúng tôi còn ở Lô Sơn. Tiêu Đồng với Ha Đăng tam đệ ngẫu nhiên du ngoạn tới đây...

Diệu Âm công chúa đưa mắt nhìn đi một cái, rồi bỗng xoa tay ngắt lời :

- Tiêu Nhị huynh với thân phận của nhị huynh cao cả như thế, hà tất phải nói dối tôi làm chi?

Tú Sát Tiêu Đồng mặt đỏ bừng, nhưng vẫn giả bộ hỏi lại Diệu Âm công chúa rằng :

- Xin hỏi Công chúa chẳng hay lời nói của Tiêu Đồng tôi có điều nào là không thực?

Diệu Âm công chúa vừa cười vừa trả lời :

- Hồng Đại huynh có ở trên Lô Sơn đâu, rõ ràng đang ở trong Cửu Hồi cốc này bắt ép Mạnh Hồng Tiểu ôn lại Đăng Ma bảo lục.

Tú Sát Tiêu Đồng thấy đối phương đã biết rõ bí mật, biết không thể nào giấu diếm được nữa, liền một mặt chuẩn bị ứng biến, một mặt cau mày hỏi :

- Công chúa đã biết rõ như vậy rồi, thì Công chúa định sao?

Diệu Âm công chúa cười nhạt :

- Vì tôi muốn luyện môn Diệu Âm thần công trong Đăng Ma bảo lục từ lâu, nhưng khổ nỗi không có chân khuyết để theo học. Những chân khuyết đó như là Pháp Hoa Thiên Xương của cửa Phật với Vạn Diệu Thanh Âm của đạo gia chẳng hạn. Sau nghe nói quý vị đã lấy được cuốn Đăng Ma bảo lục, cho nên mới đến đây xin ba vị cho phép tôi được hưởng chút ít về môn Diệu Âm thần công đó. Còn vị cùng đến với tôi kia là Liệt Hỏa Thái Tuế, bạn ấy cũng chỉ muốn được ngó qua sự huyền bí của Đạp La Thủ thôi!

Tiểu Sát Ha Đăng vội xen lời hỏi :

- Vị đó có phải là Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bính cùng nổi tiếng với Công chúa ở đất Mèo phải không? Thế ra bạn Hồ Diên Bính cũng tới đây rồi đấy!

Diệu Âm công chúa gật đầu, vừa cười vừa đáp :

- Vì tính nết của Hồ Diên huynh nóng như lửa, dễ gây gỗ với người nên mới bảo tôi ra mặt nói với Tiêu Nhị huynh và Ha Tam huynh trước, rồi Hồ Diên huynh mới dám tới đây thương lượng sau.

Nàng vừa nói dứt, liền quay lại chỉ ngay về chỗ lưng núi, mà nàng vừa đi tới, rồi nói tiếp :

- Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bính huynh đang đợi chờ ở chỗ lưng núi kia đấy!

Diệu Âm công chúa vừa nói dứt lời, thì chỗ lưng núi ở bên phía trái liền có người rú lên một tiếng rất lớn, làm vang cả một góc trời.

Tú Sát Tiêu Đồng không ngờ Diệu Âm công chúa với Liệt Hỏa Thái Tuế, Song quái của Miêu Cương lại chịu hòa hợp với nhau mà liên tay đến đây, nên y cau mày nghĩ ngợi. Nhưng y nhận thấy công lực của ba anh em y chưa chắc đã sợ đối phương, cho nên y làm ra vẻ lạnh lùng chỉ kêu “ồ” một tiếng, rồi đáp :

- Nếu anh em Tiêu Đồng chúng tôi không chịu đem hai môn Diệu Âm thần công và Đạp La Thủ ra công khai nghiên cứu, thì Công chúa với Hồ Diên Bính định đối phó với chúng tôi ra sao?

Diệu Âm công chúa không tức giận tí nào, lại mỉm cười đáp :

- Tôi đã sớm biết Tiêu Nhị huynh thế nào cũng trả lời như vậy.

Nhưng tôi không muốn vì việc này mà mất lòng nhau, tôi chỉ mong Tiêu huynh nên cẩn thận một chút mà đối phó với những cường địch khác thôi!

Tú Sát Tiêu Đồng hiểu ngay y nghĩa lời nói của Diệu Âm công chúa, liền cười nhạt một tiếng, và nói :

- Không ngờ lại có nhiều võ lâm đồng đạo để y đến anh em Lâu Sơn tam sát chúng tôi như thế?

Diệu Âm công chúa mỉm cười :

- Trước hết, tôi xin cung hiến mấy tin này cho Tiêu huynh rõ, trong những người tới kiếm a vị có Triển Xí Phi Long Khổng Đại Bằng...

Tiểu Sát Ha Đăng ha hả cười xen lời nói :

- Khổng Đại Bằng thì làm sao nổi mõ, y không thể gọi là cường địch được!

Diệu Âm công chúa lại tiếp :

- Khổng Đại Bằng không cường, nhưng người đi cùng với y lại không yếu. Người đó là Hắc Xà giáo chủ Tạ Vân Chí!

Tiểu Sát Ha Đăng nghe nói mới tỉnh ngộ, vội la lớn :

- Tiêu Nhị ca, thảo nào vừa rồi nhị ca câu lên được một con hắc xà dị hình. Thì ra, tên Tạ Vân Chí đã lén lút đến đây, định giở trò ngầm đối phó với chúng ta.

Tú Sát Tiêu Đồng lạnh lùng đáp :

- Một Hắc Xà giáo chủ Tạ Vân Chí cũng không dọa nạt nổi Lâu Sơn tam sát này!

Diệu Âm công chúa vẫn cười tươi :

- Tiêu Nhị huynh chớ có yên tâm quá sớm như vậy. Khổng Đại Bằng với Hắc Xà giáo chủ chỉ là một nhóm người trong bọn người ấy thôi!

Tiểu Sát Ha Đăng vừa cười vừa hỏi :

- Công chúa đã có tin tức sao không nói mau đi, chẳng hay còn những nhân sĩ tên tuổi nào để ý đến chúng tôi nữa?

Diệu Âm công chúa mỉm cười đáp :

- Chủ nhân Thanh Bình cung ở Bắc Hải cũng vì việc này đã ngưng việc tổ chức Bắc Hải Tử Kiếm Đại Hội, mà không quản ngại xa xôi đi đến đây. Còn Bàn Thiên Hiếu Bang chủ của Tam Nguyên bang cũng phái Hỏa Hải Nhi và Bích Vân Nương tới Cửu Hồi cốc ở núi Ô Mông này rồi!

Tú Sát Tiêu Đồng nghe thấy Chủ nhân của Thanh Bình cung vì việc này mà đến nơi, cho nên y cau mày lại chờ Diệu Âm công chúa nói xong, càng tỏ vẻ u uất, rồi hỏi :

- Triển Thanh Bình với Bàn Thiên Hiếu cũng nhúng tay vào việc này hay sao?

Diệu Âm công chúa gật đầu đáp :

- Ba môn thần công ở trong Đăng Ma bảo lục lợi hại như thế, ai mà chả thèm thuồng. Cổ nhân vẫn thường nói song quyền địch không nổi bốn tay, hảo hán chỉ sợ người nhiều. Tiêu Nhị huynh võ công có cao siêu đến đâu, trước mặt bấy nhiêu cường địch, tôi e khó mà đối phó nổi.

Tú Sát Tiêu Đồng nghe Diệu Âm công chúa nói, mới hay tương lai của anh em mình nguy hiểm lắm, nên y không dám gây hấn với Diệu Âm công chúa với Liệt Hỏa Thái Tuế nhóm Miêu Cương song quái này. Y

xoay sang giọng với vẻ mặt ôn hòa, mỉm cười nói :

- Nếu vậy, chắc Công chúa với Hồ Diên Thái Tuế không khi nào lại chỉ giáo cho anh em chúng tôi trong khi quần hùng chưa đến nơi phải không?

Diệu Âm công chúa vừa cười vừa đáp :

- Xưa nay, Miêu Cương song quái chúng tôi làm việc khác hẳn người thường. Ba vị cứ việc buông tay đối phó các kẻ địch đi, nếu dù tư cách địch nổi họ thì tôi với Hồ Diên Thái Tuế lẳng lặng bỏ đi ngay, chứ chúng tôi không quấy nhiễu ba vị đâu. Nếu ba vị có sự gì khó khăn, giải quyết không nổi, cần sự giúp đỡ, thì ba vị chỉ khẽ gọi một tiếng, là có chúng tôi ngay, và xin tận chút sức mọn của chúng tôi để giúp ba vị một tay? Quý hồ, ba vị rộng lượng cho chúng tôi được nghiên cứu chung hai môn Diệu Âm thần công và Đạt La Thủ, là chúng tôi cảm ơn ba vị vô cùng.

Anh em Tiêu Đồng thấy Diệu Âm công chúa nói rất hợp lý, liền gật đầu đáp :

- Anh em chúng tôi xin tuân theo ý kiến của Công chúa. Thôi chúng ta cứ một lời nói làm bằng nhé!

Diệu Âm công chúa cũng mừng rỡ vô cùng, tùm tùm cười và nói :

- Tiêu Nhị huynh đã nhận lời, tôi với Hồ Diên huynh xin tạm làm bằng khán, vừa rồi trong đêm có con hắc xà, thì tôi chắc Hắc Xà giáo chủ và Triển Xí Phi Long sắp đến nơi rồi!

Nói xong, nàng tung mình nhảy lên trên cái võng. Bốn con gấu liền cõng nàng lên trên núi ẩn vài bụi cây ngay.

Tú Sát Tiêu Đồng nhìn theo cho tới khi Diệu Âm công chúa khuất bóng rồi, mới rầu rĩ quay lại nói với Tiểu Sát Ha Đăng rằng :

- Không ngờ tin tức lại tiết lộ ra nhanh chóng đến thế, mà kẻ địch đến nhiều như vậy, người nào người nấy đều là những tay cao thủ hết, để tôi đi thừa với đại ca hay, chúng ta nghĩ cách đối phó. Tam đệ hãy ẩn thân ở chỗ cốc khẩu canh gác, bất cứ ai đừng để cho họ bước chân vào Cửu Hồi cốc này. Kẻ nào dám bước vào, Tam đệ cứ dùng Tam Âm Trọng Chương mà đối phó luôn.

Tiểu Sát Ha Đăng gật đầu, liền kiểm chỗ ẩn nấp luôn. Tú Sát Tiêu Đồng liền giở Xúc Cốt thần công chui vào cốc khẩu, tiến thẳng vào Cửu Hồi cốc, rồi chạy tới hang động mà anh em y đang ở.

Lúc ấy, Lão Đại của nhóm Tam sát là Lãnh Sát Hồng Phi đang cùng Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu một thiếu nữ đẹp tuyệt trần ngồi đối diện nhau, lẳng lặng dùng công, bỗng thấy Tú Sát Tiêu Đồng bước vào trong động, Lãnh Sát Hồng Phi liền nhìn Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười và nói :

- Mạnh cô nương, bây giờ đã đủ một trăm tám mươi ba ngày kỳ hẹn ước của cô nương rồi. Cô nương

nên nói cho biết chữ thứ sáu mươi một trong cuốn Đăng Ma bảo lục đi...

Mạnh Hồng Tiểu mở hé mắt nhìn ra với tầm mắt bình hòa, nhìn Lãnh Sát Hồng Phi, vâng lời đáp :

- Chữ thứ sáu mươi một trong Diệu Âm thần công biên là chữ “nguy”. Nguy này là nguy cơ trùng trùng.

Lãnh Sát Hồng Phi vừa ghi chữ nguy vào trong cuốn sổ tay nhỏ, Tú Sát Tiêu Đồng đã chịu nhin không nổi, vội khẽ nói :

- Đại ca, hãy để Mạnh cô nương ngồi nghỉ giây lát đã, tiểu đệ có câu chuyện này rất quan trọng muốn thưa cùng. Và cũng có mấy vật này để đại ca xem qua!

Hồng Phi là người đa mưu lắm kế, chỉ nghe lời nói của Tiêu Đồng đã biết có chuyện gì rồi, liền cùng người em kết nghĩa đó đi ra ngoài hang động, cau mày lại hỏi :

- Tại sao thần sắc của Nhị đệ lại khó coi đến thế? Chẳng lẽ Cửu Hồi cốc đã phát hiện tung tích của địch chẳng?

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Trận Đại Chiến Trong Hôi Cốc

Tiêu Đồng dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi đáp :

- Không những đã phát hiện tung tích của địch, mà cả hoàn cảnh của chúng ta hiện giờ đúng như lời của Mạnh Hồng Tiểu vừa nói “nguy cơ trùng trùng” đấy!

Hồng Phi nghe nói giật mình kinh hãi. Tiêu Đồng liền kể chàng gặp gỡ Miêu Cương song quái ở ngoài cửa động như thế nào, Diệu Âm công chúa cho hay những tin gì cho Hồng Phi hay.

Hồng Phi nghe xong, cau mày nghĩ ngợi một hồi, rồi mới nói với Tiêu Đồng rằng :

- Tiêu nhị đệ hãy ra ngoài cốc khẩu hợp cùng Tam đệ, rồi hai người cứ tùy cơ mà hành sự. Hễ gặp kẻ địch thì ra tay đánh chúng luôn. Ngu huynh dặn bảo Mạnh cô nương vài lời, sẽ theo ra liền.

Tú Sát Tiêu Đồng vâng lời đi luôn. Lãnh Sát Hồng Phi lại quay trở vào trong hang động, mỉm cười nói với Mạnh Hồng Tiểu rằng :

- Mạnh cô nương, thất phu vô tội, mà chỉ có tội mang theo vật báu thôi. Có lẽ công cuộc kế ước của chúng ta không sao hoàn thành được nữa.

Hơn nửa năm nay, Mạnh Hồng Tiểu lợi dụng Tam sát yểm hộ cho, nên nàng mới tịnh tâm tham ngộ nỗi Diệu Âm thần công, Đạt La Thủ, và Ma Kha kiếm pháp, ba môn tuyệt học trong Đăng Ma bảo lục.

Tuy nàng chưa có dịp thực nghiệm, nhưng đã hiểu biết gần hết rồi.

Nay nàng bỗng nghe thấy Lãnh Sát Hồng Phi nói như vậy, liền ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng hay có ai cản trở chúng ta thế?

Hồng Phi liền đem chuyện của Tiêu Đồng vừa kể ra nói lại cho Mạnh Hồng Tiểu nghe, rồi y lắc đầu, vừa cười vừa nói :

- Anh em Lâu Sơn tam sát chúng tôi một mặt vừa phải lo an nguy cho cô nương, một mặt lại phải chống đỡ nhiều cường địch như vậy, làm sao mà giữ được cả cho đôi bên chu toàn. Cho nên, hoàn thành sao nỗi kế ước của chúng ta đã hẹn với nhau.

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói mới biết mình vì sợ Cổ Thanh Phong đột nhiên phát giác mình mất tích, quá

lo âu mà để lại tin tức ở chỗ ở cũ, rồi thế nào cũng mang tai họa vào thân, vì có vô số kẻ hung ác trong võ lâm đang chú ý đến mình, chỉ muốn bắt được mình mới cam tâm.

Nàng suy tính như vậy, bỗng nghĩ ra được một kế, liền mỉm cười nói với Hồng Phi :

- Hơn nửa năm nay, chúng ta hợp tác với nhau, đôi bên tương đắc, không có chuyện gì xảy ra hết. Bây giờ, tôi nghĩ ra được một cách có thể để cho ba vị yên tâm đối địch, mà khỏi lo âu đến tôi nữa.

Hồng Phi bán tín bán nghi, vội hỏi :

- Chẳng hay Mạnh cô nương có cao kiến gì thế?

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười hỏi lại :

- Có phải các vị có một thứ thuốc độc rất mạnh mà phát ra lại chậm, nhưng phải có thuốc giải riêng của ba vị mới giải được không?

Hồng Phi ngạc nhiên gật đầu đáp :

- Chúng tôi có luyện ra một thứ Tam Nhật Đoạn Hồn tán. Chẳng hay Mạnh cô nương lấy nó dùng để làm chi?

Mạnh Hồng Tiểu giơ tay ra, vừa cười vừa nói :

- Hồng huynh làm ơn cho tôi xin một gói Tam Nhật Đoạn Hồn tán ấy!

Tuy Lãnh Sát Hồng Phi không đoán ra được ý định của Mạnh Hồng Tiểu, nhưng y vẫn lấy một gói thuốc độc đó ra đưa cho nàng. Nàng cầm gói thuốc đó, rồi liền hỏi lại Hồng Phi rằng :

- Có phải thuốc này uống xong, ba ngày sau mới chết phải không?

Hồng Phi gật đầu. Mạnh Hồng Tiểu liền đổ gói thuốc độc đó vào miệng uống luôn, thần sắc rất ung dung, rồi mỉm cười nói :

- Như vậy ba vị khỏi cần lo âu, tôi thừa cơ đào tẩu, mà cứ chuyên tâm đối phó với kẻ địch được rồi.

Lãnh Sát Hồng Phi giơ ngón tay cái lên khen ngợi Mạnh Hồng Tiểu, rồi cười một cách gian xảo :

- Mạnh cô nương anh hùng thực. Như vậy anh em Tam sát chúng tôi mới không phải lo âu về phía sau nữa, và có thể đối địch với hào kiệt của các phái đến tấn công Cửu Hồi cốc này. Nhưng chỉ mong được như lòng của Mạnh cô nương hổ lang tranh đấu, rồi hổ lang cùng chết hết.

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu, vừa cười vừa đáp :

- Vị Lãnh Sát này đa nghi thực. Sau này, thế nào cũng phải thiệt thòi bởi hai chữ đa nghi đó. Dù đôi bên hổ lang có cùng chết hết, nhưng đối với tôi có ích gì đâu? Tôi đã uống thuốc Tam Nhật Đoạn Hồn tán này rồi, nếu không có lang hổ ra tay cứu thì tôi cũng bị diệt như ai thôi!

Hồng Phi giáo hoạt thực, nhưng bây giờ bị Mạnh Hồng Tiểu ngạo bán, hấn ngược vô cùng, liền gượng cười :

- Mạnh cô nương cứ việc ở quanh cửa động mà đi lại hoạt động.

Hồng Phi tôi còn phải đến Cửu Hồi cốc xem có bao nhiêu nhân vật có tên tuổi đã tới.

Y nói không sai. Trong lúc y đang nói chuyện với Mạnh Hồng Tiểu, thì trước Cửu Hồi cốc có nhiều bóng ma đã tới rồi.

Trong núi Ô Mông đã bắt đầu có trận lang tranh hổ đấu rồi.

Thì ra, Tú Sát Tiêu Đồng báo tin cho Lãnh Sát Hồng Phi biết rồi, vừa quay ra đến cốc khẩu đã thấy Tiểu Sát Ha Đăng núp trong bụi cây, xa xa vẫy tay ra hiệu bảo y đừng có đi đường hoàng để cho kẻ địch hay biết tung tích...

Tiêu Đồng thấy vậy, biết bên ngoài đã có động, liền rón rén đi tới cạnh Ha Đăng, ngó qua khe đá nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy chỗ hời nãy mình câu cá đang có một nam một nữ đi đi lại lại. Người đàn ông cao không đầy năm thước, mặt như trẻ con, lưng vác một cái hồ lô thật lớn, mặc quần áo đại hồng. Còn người đàn bà thì tuổi chừng ba mươi, xinh đẹp lạ thường, mặc quần áo võ trang màu xanh, cả cái khăn kết trên đầu cũng xanh biếc nốt.

Tiêu Đồng dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói cho Ha Đăng hay :

- Tam đệ, hai nam nữ kia có lẽ là Hỏa Hải Nhi với Bích Vân Nương của Tam Nguyên bang đấy!

Ha Đăng cũng lúng lỏi nói đó trả lời :

- Chính là chúng đấy. Đệ đã nghe thấy Bích Vân Nương Liễu Như Yển sai Hỏa Hải Nhi Ô Xích ra ngoài Cửu Hồi cốc leo lên trên một tảng đá lớn, dùng Tam Ly Châu Hỏa đốt Tam Nguyên phù lệnh báo hiệu!

Tiêu Đồng vừa cười vừa nói :

- Nếu vậy phen này thế nào cũng có trò vui cho chúng ta xem.

Nếu không đến giai đoạn cuối cùng, không bao giờ chúng ta ra tay, như vậy chúng ta đỡ tốn hơi sức hơn.

Y vừa nói đến đây, thì Hỏa Hải Nhi ở trong Cửu Hồi cốc đã ngẩng mặt lên trời dùng mũi người máy cái, rồi nói :

- Liễu phu nhân, tôi đã người thấy mùi tanh hôi của rắn, chắc Hắc Xà giáo chủ với Khổng Đại Bằng đã đến đây rồi. Chi bằng chúng ta hãy ẩn núp sang một bên để xem, chúng thấy Tam Nguyên phù lệnh có dám làm gì không?

Liễu Như Yến gật đầu một cái, rồi cả hai vội ẩn núp vào trong bụi cây ở chân núi.

Một lát sau, nước trong đầm đã có tiếng kêu kỳ lạ, rồi đột nhiên bờ trước mặt xuất hiện hơn một trăm con rắn nhỏ. Nhưng con rắn ấy liền bò cả xuống dưới đầm, bơi sang phía bờ bên này. Lúc sắp đến bờ, thì chúng ngừng lại không cử động nữa, con nọ nối đuôi con kia. Chỉ trong thoáng mắt, trên mặt đầm đã hiện ra một cầu dài bản rắn rồi.

Cầu rắn vừa dựng xong, thì trong bóng cây ở phía bờ bên kia đã có tiếng cười rất quái dị, và có hai người xuất hiện. Một người cao lớn vạm vỡ, mặt đỏ bừng, tuổi trạc bốn mươi. Một người nữa thân hình bé nhỏ, mặc áo bào đạo sĩ màu đen.

Hai người đi tới cạnh đầm lấy hơi nhún sức, chỉ thấy thân hình của hai người như bay phất phới ở trên cầu rắn, mà qua bờ bên kia. Hai người đi hết cái cầu rắn, khẽ nhún chân một cái, đã nhảY lên trên bờ liền.

Đạo sĩ mặc áo bào đen liền huýt sáo miệng. Tiếng sáo của y nghe rất kỳ lạ, thế là lũ rắn đều lặn cả xuống nước mất tích. Người to lớn vạm vỡ, mặt đỏ bừng, liền lớn tiếng kêu gọi :

- Lâu Sơn tam sát ở đâu? Hắc Xà giáo chủ Tạ Vân Chí với mỗ Triển Xí Phi Long Khổng Đại Bằng thân hành tới đây thăm viếng. Xin mời ba vị ra đây gặp mặt!

Chỉ thấy bốn bề im lặng, không có tiếng trả lời gì hết.

Hắc Xà giáo chủ liền trợn mắt lên, và nói với Khổng Đại Bằng :

- Anh em Lâu Sơn tam sát không thích gặp chúng ta, nhưng rắn của mỗ rất thích chui vào các lỗ hổng, chi bằng sai chúng tấn công trước vào Cửu Hồi cốc...

Tạ Vân Chí vừa nói dứt, Khổng Đại Bằng chỉ tay vào một tảng đá trước cốc khẩu và nói :

- Tạ giáo chủ xem ba cái vòng đen ở trên tảng đá kia có phải là Tam Nguyên phù lệnh của Tam Nguyên bang để lại đó không?

Hắc Xà giáo chủ đưa mắt nhìn về phía đó, ngạc nhiên giây lát, rồi cười nhạt :

- Khổng huynh nhận xét rất đúng. Ba cái vòng đen hình chữ phẩm đó chính là Tam Nguyên phù lệnh đấy.

Nhưng không những lệnh muội của Khổng huynh đã lấy Bàng Thiên Hiếu, đôi bên có tình bà con với nhau mà, Tạ Vân Chí tôi với các nhân vật trong Tam Nguyên bang lại quen biết hết. Như vậy, cùng là người nhà với nhau, không cần nghi kỵ gì nữa.

Tạ Vân Chí chưa nói dứt, bên ta đã nghe thấy tiếng cười nhạt rồi có hai bóng người một đỏ, một xanh xuống tới trước mặt. Hai người đó là Liễu Như Yển với Hỏa Hải Nhi.

Vừa hạ chân xuống đất, Liễu Như Yển đã cười khúc khích nói :

- Tam Nguyên phù lệnh của Tam Nguyên bang chúng ta đã xuất hiện, xưa nay không phân biệt thân sơ gì cả, kẻ nào thuận là bạn, kẻ nào nghịch là địch.

Mấy lời nói của nàng vừa mềm vừa cứng, mà lại có cả tình ý bên trong, khiến Khổng Đại Bằng mặt đỏ bừng lên, không biết trả lời sao cho phải.

Dù sao, Hắc Xà giáo chủ vẫn đa mưu lắm kế hơn, y vội chấp tay vái chào Liễu Như Yển và mỉm cười hỏi :

- Liễu phu nhân, tại sao lại ghi Tam Nguyên phù lệnh ở lại đây làm chi?

Liễu Như Yển liếc nhìn Hắc Xà giáo chủ một cái, lắc đầu cả cười :

- Tạ giáo chủ đã biết rõ lại còn hỏi tôi như thế làm chi? Như Yển tôi hãy hỏi Giáo chủ câu này đã, sao bỗng dưng chúng ta lại gặp gỡ nhau ở trong Cửu Hồi cốc này như thế?

Hắc Xà giáo chủ đã nghĩ ngay ra một kế, nghe thấy nàng ta hỏi như vậy, liền kêu “ồ” một tiếng, rồi mỉm cười đáp :

- Thế ra Liễu phu nhân cũng vì Lô Sơn tam sát mà giáng lâm núi Ô Mông này đây!

Liễu Như Yển nghe thấy đối phương nhắc đến vấn đề chính, liền đưa mắt ra hiệu cho Hỏa Hải Nhi một cái, có ý bảo Hỏa Hải Nhi đề phòng Tạ Vân Chí trở mặt, rồi nàng từ từ hỏi tiếp :

- Chúng ta đã cùng một mục đích, mà Mạnh Hồng Tiểu chỉ có một người thôi, vậy chúng ta nên giải quyết như thế nào cho hợp lý.

Tạ Vân Chí ha hả cười lớn :

- Xưa nay, những việc tranh chấp trong võ lâm chỉ có hai cách giải quyết, một là ai thắng người ấy được trước...

Liễu Như Yển biết Hắc Xà giáo chủ không những có một đàn răn rất độc ác, mà người lại đa mưu lắm kế, võ công cũng cao siêu khôn tả, nên y mới được liệt danh vào mười ba danh thủ đương thời. Bởi thế,

nàng giới bị rất cẩn thận, liền cười một cách kiêu ngạo hỏi :

- Đối với việc Mạnh Hồng Tiểu, chẳng hay Tạ giáo chủ xử trí ra sao, Giáo chủ muốn ai thắng là mạnh, hay ai nhanh là được trước?

Tạ Vân Chí đưa mắt nhìn Tam Nguyên phù lệnh một cái, rồi lại liếc nhìn Hỏa Hải Nhi, mỉm cười đáp :

- Nếu đối thủ là một nhân vật trên giang hồ không nghĩ đến tình giao hảo gì cả thì sao? Tạ Vân Chí tôi tự biết mình hèn kém, nhưng vẫn lựa chọn phương pháp ai thắng là mạnh. Nhưng tôi với Bang chủ của Tam Nguyên bang Thiên Hiểu huynh vừa là bạn cũ trong võ lâm với nhau, lại thêm Liễu phu nhân thân hành xuống núi Ô Mông này, tất nhiên tôi không dám coi quý vị là một kẻ đối địch thường. Liễu phu nhân nhanh chân tới trước, thì xin phu nhân cứ việc ra tay thi thố đi. Tạ Vân Chí này đoán chắc Lâu Sơn tam sát nghe oai danh của Tam Nguyên bang tất phải ngoan ngoãn hiến Mạnh Hồng Tiểu ra liền. Bần đạo với Khổng huynh kính chúc Liễu phu nhân ra tay thành công!

Nói xong, y chấp tay vái chào, rồi cùng Khổng Đại Bằng ung dung tránh sang một bên để xem Liễu Như Yến với Hỏa Hải Nhi vào trong Cửu Hồi cốc ra sao? Hay là nghĩ cách gì bắt Lâu Sơn tam sát phải ra tay nghênh chiến?

Liễu Như Yến thấy Tạ Vân Chí nói như vậy, đứng chờ người ra không biết nói năng như thế nào cho phải, trong lòng chửi thầm và nghĩ :

“Tên Hắc Xà giáo chủ này giao hoạt thật. Bề ngoài y làm như khách khứa, mà sự thật bên trong thì y muốn đẩy ta với Hỏa Hải Nhi đi đánh trận đầu”.

Tuy nàng rất bức tức, nhưng sự thể không để cho nàng do dự được nữa, liền lấy hơi sức nhìn về phía Cửu Hồi cốc mà lớn tiếng kêu gọi :

- Anh em Lâu Sơn tam sát hãy nghe ta nói đây! Hiện giờ, nhân vật của Tam Nguyên bang đang ở ngoài cửa cốc này, xin mời anh em Tam sát ra đây!

Tiêu Đồng và Ha Đăng ẫn núp trong Cửu Hồi cốc chỉ đưa mắt nhìn nhau thôi chừ không trả lời.

Hắc Xà giáo chủ thấy Liễu Như Yến kêu gọi như vậy, mà trong cốc không ai trả lời, liền cười quái dị, và lên tiếng nói vọng vào trong cốc :

- Ba anh em Lâu Sơn tam sát, sao lại bắt chước con rùa rút đầu vào trong mai, không chịu lộ đầu ra như thế? Phải biết Liễu phu nhân nổi giận thì Cửu Hồi cốc nho nhỏ này sẽ bị phá tan ngay!

Liễu Như Yến bị Hắc Xà giáo chủ châm biếm, trong lòng khó chịu vô cùng, thầm nghĩ :

“Ta phát hiện Miêu Cương song quái ở gần Ô Mông đây từ hồi mới đến... Chúng trở về Cửu Đàn của

Tam Nguyên bang cầu tiếp viện đến giờ đã khá lâu, đang lẽ viện binh phải đến nơi rồi”.

Nghĩ đoạn nàng cau mày nhìn Hỏa Hải Nhi trầm giọng nói :

- Ô hương chủ, Lô Sơn tam sát không chịu lộ mặt ra, chúng ta khỏi cần vào trong cốc khám xét làm chi. Hương chủ hãy phóng Tam Ly Chân Hỏa vào trong cốc, rồi hãy nói chuyện sau!

Tiêu Đồng, Ha Đăng hai người biết Tam Ly Chân Hỏa của Hỏa Hải Nhi rất mạnh, có thể làm tan được sắt đá. Hai anh em sợ bị thương, đang nghĩ ngại không biết có nên ra yết kiến bọn họ không? Chúng đang suy tính thì Hỏa Hải Nhi đã lấy cái hồ lô đỏ trên lưng xuống, hai tay ôm hồ lô đó.

Trên lưng núi ở hai bên, đột nhiên có những bóng người xuất hiện, bên trái hai, bên phải ba, nhanh như điện chớp thoáng cái đã nhảy xuống bên dưới liền.

Liễu Như Yển thấy có người đến, liền ra lệnh cho Hỏa Hải Nhi đừng phát Tam Ly Chân Hỏa ra vội, hãy chờ xem những người đó là địch hay là bạn, rồi sẽ quai dị sau.

Người ở phía bên trái tới, vì đường gần hơn nên tới trước. Hai người đó một là đầu đà tóc xõa xuống, còn một người là một đạo sĩ cao lớn, mặt xanh như mai cua. Một tăng một đạo đó không phải là ai xa lạ. Liễu Như Yển, Hỏa Hải Nhi, Tạ Vân Chi, và Khổng Đại Bằng các người đã nhận ra liền, chúng là Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn đạo sĩ, người trong nhóm Phương Ngoại tam hung.

Còn ba người ở phía bên phải cũng vừa tới nơi. Ba người đó là Bàn Chân Chân, Tiêu Anh, Tiêu Tuấn, người tiếp viện của Tam Nguyên bang.

Liễu Như Yển thấy ba người cứu viện của mình đã tới đều là tuổi trẻ hậu bối, nên có vẻ thất vọng, đôi lông mày liền cau lại ngay.

Bàn Chân Chân rất thông minh, thấy vậy hiểu ngay ý nghĩ của Liễu Như Yển rồi. Nàng vội tiến lên mấy bước, rí tai Như Yển và khẽ nói :

- Nhị Di Nương, đừng có hiềm tôi với Hòa Hợp song đồng tuổi trẻ tài ba non nớt, phải biết cha đã trao cho chúng tôi Liệt Khuyết thần phủ và Phiên Tường Bách Kiếm trong Phiên Thiên Tam Bảo rồi!

Liễu Như Yển nghe thấy Bàn Chân Chân nói có đem theo hai vật báu đến, liền yên dạ ngay, và tỏ vẻ hớn hờ vô cùng. Nàng quay đầu lại nhìn Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn đạo sĩ, rồi lạnh lùng hỏi :

- Hai vị ở xa tới Cửu Hồi cốc núi Ô Mông này, có phải muốn nhúng tay vào vụ Đăng Ma bảo lục không?

Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn đạo sĩ tới nơi, tuy khiếp sợ oai thế của Tam Nguyên bang thực, nhưng vì bốn thân chúng cũng là nhân vật hạng nhất trong võ lâm, nên chúng không dám tỏ vẻ quá hèn nhát, vì vậy

Câu Hồn đạo sĩ mỉm cười đáp :

- Bí Kiếp Đẳng Ma bảo lục là một vật hiếm có trên đời như vậy, phàm người trong võ lâm ai mà không thèm thường. Bàn đạo đến đây, chẳng lẽ có điều gì không nên không phải chăng?

Liễu Như Yển giơ tay chỉ lên tảng đá ở cốc khẩu, chỗ có Tam Nguyên phù lệnh, rồi cười một cách kiêu ngạo :

- Việc này Tam Nguyên bang đã lẹ chân đến trước, nếu ai muốn nhúng tay vào thì người đó là kẻ tử địch của Tam Nguyên bang.

Thôi Mệnh Đầu Đà thấy vẻ mặt Liễu Như Yển kiêu ngạo như vậy, không sao nhịn được, liền niệm câu “A Di Đà Phật” thật lớn, và hậm hực lên tiếng :

- Ba chữ Tam Nguyên bang chẳng lẽ có thể làm cho tất cả những người trong võ lâm phải khiếp sợ hay sao?

Lúc ấy, Hắc Xà giáo chủ vì thấy viện binh của Tam Nguyên bang đã đến, liền cảm thấy thực lực của bên mình hơi kém, muốn lôi kéo Thôi Mệnh Đầu Đà và Câu Hồn đạo sĩ về phe mình để cùng liên tay cho thanh thế được mạnh thêm, nên y thấy đôi bên gay go như vậy, vội tiến lên mỉm cười và nói :

- Đại sư hà tất phải tranh trước như vậy làm chi? Để nhường cho Liễu phu nhân...

Y vừa nói tới đó, thì Cô Gái Áo Vàng Bàn Chân Bàn Chân đã đột nhiên từ từ bước ra và chỉ vào mặt Thôi Mệnh Đầu Đà. Thái độ của nàng kiêu ngạo vô cùng, rồi nàng cười nhạt một tiếng hỏi :

- Ta trông thấy người có vẻ không phục oai danh của Tam Nguyên bang phải không?

Thì ra, Bàn Chân Bàn Chân thấy Phương Ngoại tam hung, liền nghĩ đến những việc của chúng đã làm ở núi Trung Điều là đốt cháy thư phòng của Cổ Thanh Phong, thực là ngang tàng hết sức! Nàng lại biết thêm rằng, bình sinh Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn đạo sĩ đã giết chóc rất nhiều, tay dính đầy máu hôi. Nàng muốn nhân dịp này tiêu diệt hai tên ma đầu đó đi để trừ bớt mối nguy hại cho người đời...

Quả nhiên, Thôi Mệnh Đầu Đà tính nóng nảy như lửa, không sao chịu được tiếng cười đầy vẻ ngạo mạn của Bàn Chân Bàn Chân, nhưng y vẫn biết nhân vật của Tam Nguyên bang lợi hại, nên một mặt y nín hơi lấy sức để phòng bị, một mặt cười gằn rồi đáp :

- Bàn cô nương, dù tôi có một tí không phục đi chẳng nữa thì đã sao nào?

Bàn Chân Bàn Chân cười nhạt một tiếng, quay đầu lại hỏi Liễu Như Yển rằng :

- Nhị Di Nương! Lệ của Tam Nguyên bang đã định, đối với những người coi thường oai thế của Tam

Nguyên bang thì phải nên xử trí ra sao?

Liễu Như Yến biết Cô Gái Áo Vàng xưa nay vẫn hiền lành, ngày hôm nay đột nhiên khác thường như vậy, trong lòng cũng hơi ngạc nhiên, liền trả lời :

- Thì chém giết không tha!

Bàng Chân Chân nghe nói, liền đưa tay về phía sau lưng lấy một món khí giới dị hình ra, cời luôn mảnh linh đồ cột ở bên ngoài. Thì ra đó là một cái búa đẽo bằng sắt đen nhánh, nhưng chỗ lưỡi không bóng nhoáng gì hết, dài chừng hai thước sáu, hai thước bảy.

Thôi Mệnh Đầu Đà có biết đâu cái búa đẽo đó là Liệt Khuyết thần phủ, oai lực mạnh nhất và là một trong Thiên Phiên Tam Bảo của Tam Nguyên bang, nên y cứ lắc đầu cười một cách ngông cuồng :

- Bàng cô nương! Đừng có quá khinh thường thiên hạ không có nhân tài như thế! Chẳng lẽ với cái búa đẽo ấy của cô nương mà lại đủ sức giết chết nổi ta hay sao?

Bàng Chân Chân với đôi mắt lạnh lùng có ánh sáng như điện chớp tia ra. Trước hết nàng nhìn thẳng vào mặt Thôi Mệnh Đầu Đà, rồi lại nhìn chiếc Liệt Khuyết thần phủ, sau cùng nàng nản chí thở dài một tiếng và nói :

- Nếu dùng lưỡi búa này chém giết người, quả thực đã làm như bắn thần vật yêu quý của cha ta!

Thôi Mệnh Đầu Đà nghe giọng nói của nàng ta hình như coi mình như một đứa con nít vậy, y càng tức giận thêm, hai mắt đỏ hung quang, lạnh lùng đáp :

- Bàng cô nương! Tôi cho phép cô suy nghĩ nửa tiếng đồng hồ để xem có cách nào hoàn hảo nhất mà giết chết được ta! Bây giờ, ta không cần biết cô nương là con gái cưng duy nhất của Bàng bang chủ hay không, siêu độ cô về phía Tây Phương Phật như tất cả những kẻ đã không may gặp phải tay ta!

Bàng Chân Chân đảo lộn đôi người một vòng, rồi mỉm cười nói :

- Người, Thôi Mệnh Đầu Đà bình sinh tác ác tác quái nhiều, có lẽ trong bóng tối lúc nào cũng có vô số oan hồn đi theo đòi mạng. Thế mà người lại dám dùng hai chữ “siêu độ”, nhưng có ngờ đâu người đã vô tình nhắc nhở cho ta nghĩ ra một cách giết người rất thích hợp!

Lúc ấy, Thôi Mệnh Đầu Đà đã không còn nghĩ gì đến họa lớn nữa, lòng hung ác của y nổi lên bùng bùng, chỉ muốn giết chết ngay được đối phương mới thôi.

Y liền ngấm ngấm vận công lực vào bàn tay phải, chuẩn bị cái đánh đó không những giết được Cô Gái Áo Vàng mà còn giết chết luôn Liễu Như Yến cả một thể nữa. Y nghe thấy Bàng Chân Chân nói như vậy, cố ý kéo dài thêm thời gian để vận thêm công lực, y liền hỏi Chân Chân :

- Cô nương đã nghĩ ra cách nào để giết tôi rất thích hợp thế?

Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Người là hòa thượng, thì ta nghĩ không có cách chết nào thích hợp cho bằng hỏa thiêu!

Nói tới đó, nàng bỗng nhiên nghiêm nét mặt lại, giơ cao chiếc Thần phủ, nhìn thẳng vào mặt Hỏa Hải Nhi Ô Xích lớn tiếng quát bảo :

- Thôi Mệnh Đầu Đà co thường oai danh của Tam Nguyên bang, tôi dùng Liệt Khuyết thần phủ thay mặt cha tôi truyền lệnh Ô hương chủ mau dùng Tam Ly Chân Hỏa mà hỏa thiêu tên giặc sói đầu này cho mau!

Ba chữ giặc sói đầu của nàng vừa dứt thì đã thấy có một con Hỏa Long sáng như điện chớp ở trong cái Hồ Lô đỏ của Hỏa Hải Nhi đang cầm giận dữ phun ra.

Thôi Mệnh Đầu Đà không ngờ đối phương phát động nhanh như vậy, khiến y tránh né không kịp, y đang giận dữ rống lên một tiếng thì người đã bị lửa đỏ bao trùm.

Tam Ly Chân Hỏa của Hỏa Hải Nhi tuy chỉ phun ra một cái đã liền thu lại ngay, nhưng chỉ trong thoáng cái Thôi Mệnh Đầu Đà đã biến thành một trái hỏa cầu, kêu la thảm khốc, cứ lăn lộn ở trên mặt đất luôn.

Tới lúc Hắc Xà giáo chủ, Khổng Đại Bạng, và Câu Hồn đạo sĩ vừa phi thân nhảy tới thì đã không có cách gì cứu chữa rồi, đành đứng yên mà nhìn Thôi Mệnh Đầu Đà, một trong Phương Ngoại tam hung biến thành một khúc than cháy đến tàn dần mà thôi.

Lúc ấy, Tạ Vân Chí tức là Hắc Xà giáo chủ với hai người kia tức giận vô kể, nhưng lại sợ oai thế của Tam Nguyên bang, nhất thời chúng không biết xử trí như thế nào cho phải.

Lưng núi ở bên trái đột nhiên lại có một tiếng cười ha hả thật lớn vọng xuống, tựa như muôn vạn cái trống cùng khua động một lúc, làm cho mấy ngọn núi quanh đó đều có tiếng vang dội lại nghe ung ung...

Cô Gái Áo Vàng biết người đó phải là một tay cao thủ tuyệt thế, mới có tiếng cười lợi hại như vậy, nàng liền khẽ hỏi Liễu Như Yển rằng :

- Nhị Di Nương có bước người cười đó là ai không?

Liễu Như Yển cau mày lại nhìn Hỏa Hải Nhi một cái, rồi khẽ đáp :

- Đó là Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bình, trong nhóm Miêu Cương song quái. Bình sinh có tiếng là Phích Lích Tiêu.

Bàng Chân Chân nghe nói đưa mắt nhìn lên ngọn núi phía bên trái, quả nhiên người nọ cười xong liền dùng một giọng rất thô nói :

- Ngọn lửa Tam Ly Chân Hỏa đó làm cho Hồ Diên Bình này nổi ý hứng lên rồi! Cậu bé phóng hỏa kia! Còn có trò lửa kỳ tuyệt nào không? Cứ việc giở hết ra để chúng ta được chiêm ngưỡng đi!

Y vừa nói dứt, trên lưng núi đã có tám con gấu khiêng hai cái võng phi xuống. Cái võng thứ nhất là của Diêu Âm công chúa, nàng mặc quần áo sắc sỡ và mình đeo đầy châu báu. Người ngồi trên chiếc võng thứ hai là Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bình, mình mặc cái áo bào màu đỏ tươi và có vẽ chín ngọn lửa, đầu đội một cái mũ vàng hình đèn rất đặc biệt, trong mũ có thắp một ngọn lửa cháy hồng.

Mấy con gấu đó đi rất nhanh, chỉ thoáng cái đã đến trước mặt mọi người liền. Lúc này, mọi người mới trông thấy rõ mặt của Miêu Cương song quái, danh liệt Thập Tam cao thủ trong võ lâm oai trấn giang hồ như thế nào.

Diêu Âm công chúa vẻ mặt hớn hở, lúc nào cũng mỉm cười. Tuy tuổi đã ngót ba mươi, mà vẫn còn xinh đẹp vô cùng. Quần áo của nàng may theo kiểu cung nữ.

Hồ Diên Bình tóc đỏ như nhuộm, hai mắt trông rất hung ác, trông không khác mấy con gấu đang khiêng hai cái võng đó một chút nào cả.

Hắc Xà giáo chủ đã nhận thấy Miêu Cương song quái định đối địch với người của Tam Nguyên bang, y liền mừng rỡ thầm, vội huýt sáo miệng, nhưng tiếng sáo của y huýt lên rất kỳ lạ. Tiếng sáo vừa dứt, thì có hơn trăm con rắn đen ở dưới đầm nước hiện thân lên, rồi chúng nhanh như những mũi tên, bò cả lên trên bờ.

Chúng vừa bò lên đã bày thành một cái Xà trận hình tròn, vây Liễu Như Yến, Hòa Hải Nhi, Cô Gái Áo Vàng và anh em Tiêu Anh, Tiêu Tuấn liền.

Bàng Chân Chân dù gặp cường địch mạnh đến đâu cũng không hoảng sợ. Nàng đưa mắt nhìn ra vòng ngoài, thấy Hắc Xà giáo chủ dùng trận rắn để bao vây người của Tam Nguyên bang mình, nhưng nàng vẫn ung dung chỉ gật đầu mỉm cười, và nói :

- Như vậy cũng hay! Mỗi bên đều có năm người, thật là công bình vô cùng! Các người tuy có nhiều hơn chúng ta hơn trăm con rắn đen và tám con gấu, nhưng bên ta có hai vật báu của cha ta đem tới là Liệt Khuyết thần phủ với Phiêu Tường Bách Kiếm, vậy những rắn dữ và gấu kia cũng không làm gì nổi bọn chúng ta đâu!

Nói xong, nàng ném cây Thần phủ cho Liễu Như Yến, kêu ngạo nói tiếp :

- Nhi Di Nương, hãy dùng cây Thần phủ này áp trận, để tôi sử dụng Phiêu Tường Bách Kiếm để quét lũ rắn đáng ghét kia đi trước, rồi mới đối phương với các cao thủ của đối phương sau.

Tiêu Anh trong nhóm Hòa Hợp song đồng nghe nói, vội lấy cái túi da báo vừa dài vừa bẹt ra, đưa cho Cô Gái Áo Vàng. Bàng Chân Chân đỡ lấy cái túi da báo đó, dùng Thiên Tỳ Bà Chỉ Lực khẽ rạch một cái,

cái túi da đó liền bị rách ba đường như đã bị ba mũi dao thật sắc rạch qua vậy!

Bên trong có một trăm lưỡi kiếm nhỏ, có màu sáng xanh, xếp đặt rất ngăn nắp. Phiên Thiên Tam Bảo của Bàn Thiên Hiếu tuy rất ít được mang ra sử dụng, nhưng người trong võ lâm hơi có chút tiếng tăm đều biết ba vật báu đó kỳ dị và lợi hại như thế nào.

Bây giờ, Cô Gái Áo Vàng vừa ra tay sử dụng luôn Phiên Tường Bách Kiếm để giết lũ rắn ở bên ngoài trước. Hắc Xà giáo chủ thấy vậy cười luôn mồm và khẽ nói :

- Bànng cô nương chớ cậy có Phiêu Tường Bách Kiếm của cha cô mà ra oai! Dù cha cô có tới đây cũng không dám khinh thường Tạ Vân Chí này chút nào!

Bànng Chân Chân cười nhạt một tiếng, đang định trả lời thì Diệu Âm công chúa đã cười lên khanh khách, và lên tiếng hỏi Cô Gái Áo Vàng rằng :

- Bànng cô nương! Trong năm người của Tam Nguyên bang có mặt tại đây, ai là người đứng đầu thế?

Bànng Chân Chân mặt đỏ bừng nhìn Liễu Như Yển khẽ nói :

- Nhị Di Nương hãy trả lời cho Công chúa đi!

Liễu Như Yển mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn Diệu Âm công chúa rồi hỏi lại :

- Chẳng hay Công chúa có cao luận gì thế? Mời Công chúa cứ việc chỉ giáo!

Diệu Âm công chúa vừa cười vừa đáp :

- Chúng ta đã gặp gỡ nhau ở ngoài Cửu Hồi cốc này, mục đích của chúng ta tất nhiên là giống nhau rồi. Bây giờ, chúng ta còn chưa thấy Lô Sơn tam sát ra mặt, mà chúng ta đã đánh lẫn nhau trước như vậy có phải là tự làm giảm mất thực lực của mình đi hay không? Tôi thiết nghĩ các người thực không thông minh chút nào!

Tú Sát Tiêu Đồng với Tiểu Sát Ha Đăng núp ở trước cốc khẩu của Cửu Hồi cốc ngó ra trông thấy nhân vật của Tam Nguyên bang đấu tranh với Hắc Xà giáo chủ, đang ngậm ngậm khoái chí, bỗng thấy Diệu Âm công chúa định lên tiếng giầy vây, liền cau mày lại, đưa mắt nhìn lẫn nhau.

Tiêu Đồng vẫn dùng lối Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Ha Đăng rằng :

- Diệu Âm công chúa đã hẹn với chúng ta, đến lúc nguy nan sẽ ra tay trợ giúp, ngờ đâu bây giờ, nàng ta lại ra điều đình cho đối phương không mâu thuẫn với nhau!

Ha Đăng khẽ xoa tay và chỉ bên ngoài, hai người liền nghe thấy Liễu Như Yển vâng lời hỏi :

- Nghe lời nói của Công chúa, thì Tam Nguyên bang chúng tôi nên buông xuôi tay mà đi phải không?

Diệu Âm công chúa vừa cười vừa đáp :

- Liễu Như Yên hiểu lầm ý nghĩa của tôi rồi, có bào giờ tôi lại bảo Tam Nguyên bang buông xuôi tay mà đi đâu? Tôi chỉ nhận thấy trận đấu trước mắt đây vừa thừa lại vừa rất vô ích. Chi bằng chúng ta tìm một phương pháp nào rất công bằng, không bên nào bị thiệt thòi hết...

Liễu Như Yên vội đỡ lời :

- Tam Nguyên bang chúng tôi rất vui lòng nghe diệu sách của Công chúa!

Diệu Âm công chúa vừa cười vừa nói tiếp :

- Phương pháp này rất hợp lý và rất giản dị, là chúng ta chia nhau và thời gian cũng phân chia ra, không ai được quấy nhiễu ai cả. Các người của Tam Nguyên bang coi như là một nhóm, còn tôi với Hồ Diên Thái Tuế coi như là một nhóm...

Câu Hồn đạo sĩ thấy chỉ có mình là thế lực yếu ớt nhất dưới hoàn cảnh này, nên đành chịu nhiệm Trông thấy cái chết thảm thương của Thôi Mệnh Đầu Đà mà không dám làm gì cả, chỉ liếc mắt nhìn kẻ thù là Hỏa Hải Nhi mấy cái thôi, y thấy Diệu Âm công chúa nói tới đó, liền xen lời hỏi :

- Có phải tôi với Tạ giáo chủ, Khổng Đại Bằng huynh được coi là một nhóm không?

Diệu Âm công chúa gật đầu đáp :

- Hiện giờ, chúng ta có mặt ở đây là ba nhóm. Mỗi nhóm một ngày, nhóm nào cũng vậy, đem hết bản lĩnh của mình ra mà tấn công, như thế là hết sức công bằng.

Liễu Như Yên gật đầu nói :

- Phương pháp này cũng hay lắm! Công bằng thì công bằng lắm đấy, nhưng ai trước ai sau? Chỉ sợ khó mà quyết định cho thực công bằng nổi thôi!

Diệu Âm công chúa lại nói tiếp :

- Ai trước ai sau, vầy đề này dễ giàn xếp lắm! Tam Nguyên bang oai trấn giang hồ, người nhiều thế mạnh, lại đốt Tam Nguyên phù lệnh trước, tất nhiên ngày thứ nhất phải nhường cho các vị tấn công đầu. Ngày thứ hai đến nhóm Tạ giáo chủ các người. Còn tôi với Hồ Diên Thái Tuế thì đánh trận chót. Nếu ai nấy không thành công thì chờ đến ngày thứ tư, lại sẽ ra tay tấn công tiếp Cửu Hồi cốc.

Liễu Như Yên suy nghĩ một hồi, rồi gật đầu nói :

- Ý kiến này rất hay, vậy chúng ta cứ thế mà thi hành nhé!

Hắc Xà giáo chủ cười nhạt xen lời :

- Chúng ta đều là những người có tên tuổi trên giang hồ, có ai nói rồi mà lại quên đi bao giờ?

Hỏa Hải Nhi Ô Xích đứng cạnh đó, cũng xen lời :

- Nếu mọi người đã tán thành ý kiến đó rồi, thì xin mời những người ngoài Tam Nguyên bang ra khỏi Cửu Hồi cốc này ngay!

Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bình từ khi theo Diệu Âm công chúa tới, trước sau y chưa hề nói tiếng nào, đưa mắt nhìn Hỏa Hải Nhi rồi cười quái dị mấy tiếng :

- Thằng bé đó...

Y vừa nói ra ba chữ đó, thì Diệu Âm công chúa đã nhìn y mỉm cười xua tay và nói :

- Hồ Diên Thái Tuế! Bây giờ, ta hãy đồng tâm hợp lực đối phó với Lô Sơn tam sát trước, hà tất phải lôi thôi như thế làm chi? Và xin Thái Tuế hãy tạm nhịn đôi chút, muốn ngứa nghề thì cũng để ngày khác hện bọn họ ở đây so tài Liệt Hỏa thần công sau cũng được! Bây giờ, chúng ta nên lui ra khỏi Cửu Hồi cốc để chờ đợi mới phải!

Nói xong, nàng giơ tay ngọc lên phẩy một cái, tám con gấu đã khiêng hai cái võng tới liền. Hai người liền nhảy lên trên võng, rồi tám con gấu khiêng luôn hai cái võng ấy chạy lên trên núi bên trái tức thì.

Miêu Cương song quái đi khỏi, Hắc Xà giáo chủ cũng dẫn lũ Hắc Xà và Câu Hồn đạo sĩ lẳng lặng đi luôn.

Trước Cửu Hồi cốc chỉ còn lại có năm người, già trẻ lớn bé của Tam Nguyên bang, với lại cái xác thiêu thành than của Thôi Mệnh Đầu Đà thôi.

Liễu Như Yển nhìn theo hai bọn người vừa đi khỏi, mới khẽ nói với Hỏa Hải Nhi rằng :

- Ô hương chủ! Có lẽ vị Liệt Hỏa Thái Tuế thấy Hương chủ cũng thiện sử dụng Liệt Hỏa thần công như y, nên y mới nổi lòng hung định giết hại Hương chủ. Vậy sau này, nếu có gặp y ở đây, Hương chủ phải cẩn thận. Nghe nói cáo mào có thập đền ở trong trên đầu y gọi là Hỏa Trung Chi Hỏa lợi hại vô cùng, nên Hương chủ phải cẩn thận lắm mới được!

Hỏa Hải Nhi cũng biết mình vô ý đã gây hấn với một đối thủ rất lợi hại, nên y lẳng lặng nghe và thụ giáo chứ không dám nói năng gì hết.

Cô Gái Áo Vàng liền nói với Liễu Như Yển :

- Nhi Di Nương! Diêu Âm công chúa trong nhóm Miêu Cương song quái điêu ngoa và giảo hoạt lắm. Bề ngoài y thị làm như nhường Tam Nguyên bang chúng ta chiếm trước, nhưng sự thực thì y thị muốn chúng ta đánh trận đầu để mở đường cho chúng.

Liễu Như Yến vừa cười vừa đáp :

- Tôi đã biết sớm ý nghĩ của Diêu Âm công chúa rồi, nhưng vì thấy cô nương đã đem Liệt Khuyết thần phủ với Phiêu Tường Bách Kiếm tới, như vậy chúng ta có thể nhờ hai thứ đó mà tấn công vào Cửu Hồi cốc cùng đại chiến với Lô Sơn tam sát. Dù chúng ta không bắt cóc được Mạnh Hồng Tiểu thì ít nhất chúng ta sẽ tiêu hủy được nàng ấy, không để cho một người nào học được bí mật trong Đăng Ma bảo lục.

Tiêu Anh trong Hòa Hợp song đồng nghe nói liền đỡ lời :

- Liễu phu nhân, chiến lược của phu nhân đúng như mật lệnh của Bang chủ đã giao phó!

Bàng Chân Chân đưa mắt nhìn Tiêu Anh một cái, rồi vừa cười vừa nói với Liễu Như Yến :

- Nhi Di Nương! Có phải bây giờ chúng ta sẽ tấn công vào Cửu Hồi cốc hay không?

Liễu Như Yến giơ tay lên chỉ vào chỗ lối ra vào Cửu Hồi cốc, rồi cau mày lại trả lời :

- Cửu Hồi cốc là một nơi tuyệt hiểm, chúng ta muốn tấn công vào trong đó không phải là một chuyện dễ, ít nhất cũng phải tốn rất nhiều hơi sức mới vào được!

Nói tới đó, nàng đưa mắt nhìn Hỏa Hải Nhi nói tiếp :

- Ô hương chủ hãy phóng một luồng Tam Ly Chân Hỏa để thiêu rụi những cây cỏ gai góc đi!

Hỏa Hải Nhi tuân lệnh, liền đem Hồ Lô tới gần chỗ cốc khẩu phóng hỏa luôn.

Tú Sát Tiêu Đồng và Tiểu Sát Ha Đăng sợ mình bị Tam Ly Chân Hỏa đốt phải và lại muốn đem tình hình bên ngoài vào báo cáo cho Lãnh Sát Hồng Phi nghe để cùng thương lượng cách đối phó Tam Nguyên bang, nên cả hai đều lảng lạng rút lui luôn.

Bàng Chân Chân chờ cây cỏ gai góc ở lối đi vào Cửu Hồi cốc bị thiêu rụi hết, rồi mới ngăm nhìn đường đi đó một hồi, nàng nói với Liễu Như Yến :

- Nơi đi vào trong Cửu Hồi cốc tuy nhỏ, nhưng năm chúng ta đều biết Xúc Cốt thần công!

Liễu Như Yến không đợi chờ Bàng Chân Chân nói xong đã tươi cười hỏi lại rằng :

- Lô Sơn tam sát không những võ công cao siêu, và họ ở trong bóng tối, chúng ta thì ở ngoài ánh sáng. Vì chúng ẩn thân trong sơn cốc, vạn nhất chúng ta đang giữ Xúc Cốt thần công chui vào trong sơn cốc,

chúng đột nhiên ra tay ám hại, như vậy có phải chúng ta không có cách gì chống đỡ, thì có khác gì cá nằm trên thớt hay không?

Bàng Chân Chân nghe nói, hơi cau mày lại hỏi :

- Nhị Di Nương đã nói như vậy, có phải đã nghĩ ra được mưu kế phá địch rồi không?

Liễu Như Yến vừa cười vừa đáp :

- Tôi không có diệu kế gì hết, nhưng chỉ có một kế rất ngu dại là muốn lợi dụng cái búa sắc bén bất cứ vật gì cứng đến đâu cũng phá nổi đường này, để làm một việc như người xưa khai thiên lập địa, mà thay đổi hình thể của lối ra vào của Cửu Hồi cốc này!

Nói xong, nàng phất tay áo ra hiệu cho mọi người hãy lui về một bước.

Bàng Chân Chân biết Liễu Như Yến lợi dụng búa thần để phá núi, liền bảo Hỏa Hải Nhi với anh em họ Tiêu lui về phía sau năm trượng.

Liễu Như Yến tay cầm Thần phủ ngấm ngấm vận khí trong tay, rồi nhanh như điện chớp tung mình nhảy lên một vách đá đi vào Cửu Hồi cốc liền, và liên tiếp chém luôn mấy nhát. Đom đóm lửa bắn tung tóe, đá vụn bay mù mịt, trên vách núi liền có một cái lỗ hổng lớn gấp đôi trước.

Liễu Như Yến thu búa thần lại, đứng trên vách đá ở ngoài cốc khẩu chửi bậy tám thước, vận chân lực vào cánh tay phải, rồi nhắm chỗ nứt nẻ ở quanh lối ra vào mà đánh luôn một chưởng. Đánh xong, nàng lẹ làng nhảy tới cạnh chỗ Bàng Chân Chân. Thân pháp của nàng vừa nhanh vừa đẹp tuyệt trần.

Chưởng phong của nàng đánh vào vách núi ở cạnh lối đi liền có tiếng kêu “ùm ùm”, lối đi đó lại vỡ lở thêm rộng gấp đôi hồi nãy. Liễu Như Yến liền dùng giọng nói lạnh lùng hướng vào trong cốc kêu gọi :

- Cửa cốc Cửu Hồi đã mở rộng, anh em Lâu Sơn tam sát tại sao không ra ngoài cốc này gặp chúng ta?

Mấy lời nói của nàng như là nói suông, vì trong cốc vẫn yên lặng âm thầm, và lạnh lẽo như trước, chứ không thấy bên trong có ai trả lời cả.

Liễu Như Yến có vẻ tức giận liền giơ song chưởng lên bảo vệ lấy ngực, rồi nàng tung mình nhảy lên cao năm trượng, phi thân lướt vào trong Cửu Hồi cốc ngay.

Bàng Chân Chân, Hỏa Hải Nhi, và anh em họ Tiêu lần lượt theo Liễu Như Yến phi vào trong Cửu Hồi cốc.

Trong thung lũng không có một người nào hết, chỉ thấy hai bên vách cao chót vót, lối đi ở giữa hẹp và rất nhỏ cũng quanh co khúc khuỷu ở giữa đi vào bên trong.

Hoàn cảnh hiểm ác này lại có thêm bọn người hung ác như Lô Sơn tam sát ẩn núp, quả thực kinh hiểm và đầy nguy cơ. Mấy người đi được một quãng đường, vẫn không thấy người nào hết, mà hình như quanh đi quanh lại, tuy đi rất lâu mà cũng chưa đi được bao xa vậy.

Liễu Như Yến ngừng bước lại, nín hơi lấy sức vận dụng thần công Truyền Âm Nhập Mệnh nói ra :

- Lô Sơn tam sát hãy nghe chúng ta nói đây. Chúng ta đã vào Cửu Hồi cốc rồi, nếu các người cứ ẩn núp mãi không dám lộ mặt, thì còn làm sao mà được gọi là nhân vật trong Thập tam Danh thủ của võ lâm đương thời nữa?

Nàng vừa nói dứt, đột nhiên có mấy tiếng cười rất quái dị và rất kinh khủng, rồi có ba người ở sau một tảng đá lớn tại phía đằng trước ung dung bước ra. Ba người này đều mặc áo đen, trên thêu bộ xương người bằng chỉ bạc.

Liễu Như Yến thấy Lô Sơn tam sát hiện ra không dám khinh thường, vội đưa mắt ra hiệu cho Bàn Chân Chân, Hỏa Hải Nhi, và anh em họ Tiêu, rồi mỉm cười lên tiếng hỏi :

- Ba vị có biết ý định của Liễu Như Yến này tới đây không?

Tiểu Sát Ha Đăng cười ha hả một hồi rồi đáp :

- Tam Nguyên bang ý thế làm càn, muốn dùng xảo kế và giở lực lượng cướp giật. Ý định của phu nhân tới đây chúng tôi không cần hỏi tới, cũng dư biết các người muốn cướp đoạt Diệu Âm thần công, Đạt La Thủ, và Ma Kha kiếm pháp trong Đăng Ma bảo lục chứ gì!

Hỏa Hải Nhi thấy Tiểu Sát Ha Đăng dám vô lễ như thế, liền cười nhạt một tiếng, đang định trả đũa, thì Liễu Như Yến đã nói :

- Ba vị đã biết ý định của ta ra sao rồi, chẳng hay có chịu đưa ba môn thần công đó ra công khai nghiên cứu chung không?

Lãnh Sát Hồng Phi cười hì hì, rồi lạnh lùng đáp :

- Việc này không khó lắm, vì hiện giờ Mạnh Hồng Tiểu vẫn còn ở trong Cửu Hồi cốc. Các người cứ việc đem nàng ta đi mà tra hỏi, sẽ toại nguyện ngay.

Liễu Như Yến trợn ngược đôi lông mày lên nhìn thẳng vào Hồng Phi hỏi tiếp :

- Hồng Đại tiên sinh, nghe giọng nói của tiên sinh thì hình như phải đối phó với nhau bằng võ lực phải không?

Lãnh Sát Hồng Phi từ từ đáp :

- Anh em Lô Sơn tam sát chúng tôi vì Mạnh Hồng Tiểu không biết tổn hao bao nhiêu tâm huyết rồi. Bây giờ, các người đến đây muốn mượn nàng, thì ít ra cũng phải để lại mấy miếng tuyệt nghệ võ lâm đã làm cho người ta khiếp phục mới được chứ!

Liễu Như Yến nghe nói cười nhạt một tiếng và nói :

- Hồng đại tiên sinh, tục ngữ có câu “người thức thời mới là tuấn kiệt”. Bây giờ, vì cuốn Bảo lục này các cao thủ của võ lâm đã tề tập ở núi Ô Mông này rồi. Tam Nguyên bang chúng tôi chỉ là một nhóm người trong rất nhiều nhóm đấy thôi! Ngoài ra còn Hắc Xà giáo chủ, Khổng Đại Bằng, Câu Hồn đạo sĩ trong Tam hung, Diệu Âm công chúa và Liệt Hỏa Thái Tuế của Miêu Cương song quái...

Tú Sát Tiêu Đồng đứng cạnh vội đỡ lời :

- Những nhân vật nào đã tới đây, anh em chúng tôi còn rõ hơn Liễu phu nhân... còn sót một nhân vật lợi hại nữa, người đó là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, tức là Chủ nhân của Thanh Bình cung ở Bắc Hải.

Quả thực, Liễu Như Yến không biết Triển Thanh Bình cũng nhúng tay vào việc này. Bây giờ nghe nói, tuy trong lòng hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn làm ra vẻ thản nhiên, tiếp tục cười và hỏi lại :

- Nếu ba vị biết tình thế hiểm ác như vậy, sao không đem Mạnh Hồng Tiểu tới Tam Nguyên bang. Chúng ta cùng nghiên cứu với nhau, như vậy càng bình yên và ổn thỏa không?

Lãnh Sát Hồng Phi lắc đầu đáp :

- Sự nhận xét của tôi với Liễu phu nhân trái ngược nhau. Tôi không tán thành ý kiến của Liễu phu nhân làm như vậy!

Liễu Như Yến lại hỏi :

- Khác nhau ở điểm nào?

Lãnh Sát Hồng Phi cười nhạt và vẻ mặt rất kiêu ngạo và nói tiếp :

- Phu nhân đã thấy các tay cao thủ của võ lâm đều tập hợp ở núi Ô Mông này tính rất hiểm ác. Nhưng anh em Hồng Phi chúng tôi nhận thấy người đến đông đảo như vậy, lại là dịp may rất tốt để cho mọi người lại có dịp so tài với nhau!

Liễu Như Yến biết không thể nào dùng lời lẽ làm cho đối phương khuất phục được, liền nói :

- Thuốc không chữa được tư bệnh, Phật chỉ độ cho người có duyên thôi! Hồng Đại tiên sinh mấy vị không những vô duyên với Tam Nguyên bang chúng tôi mà người lại quá trầm trọng không có thuốc nào

cứ chữa được!

Tú Sát Tiêu Đồng cười ngông cuồng rồi đáp :

- Anh em chúng tôi đau nặng đã lâu, không có thuốc gì có thể chữa được, đang muốn mời các tay cao thủ của Tam Nguyên bang mà xưa nay vẫn tự xưng là Phật để siêu độ đây!

Liễu Như Yến sầm nét mặt lại lạnh lùng hỏi :

- Chúng ta đấu bằng cách nào?

Hồng Phi đưa mắt nhìn mấy tay địch thủ rồi mỉm cười đáp :

- Anh em Lô Sơn tam sát có ba người tất cả, định lấy ba trận đấu làm giới hạn. Nếu các người thắng được hai trận thì cứ việc đem Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu đi!

Liễu Như Yến ngẫm nghĩ giây lát. Hồng Phi lại cười và nói tiếp :

- Bằng không các người ý người nhiều, cứ ủa vào hỗn chiến một trận càng hay!

Liễu Như Yến biết Lô Sơn tam sát thị tài ba cao siêu hơn người nên mới ngông cuồng như vậy. Chỉ có Liễu Như Yến, chúng còn coi là kinh địch, còn ngoài ra Cô Gái Áo Vàng và Hỏa Hải Nhi thì chúng không coi vào đâu hết! Vì vậy nàng mới nhắm thắm :

“Không những Hỏa Hải Nhi có Hỏa Khí đem theo, oai lực mạnh vô cùng, mà cả Chân Chân đem theo cây búa thần với thanh Phiêu Tường Bách Kiếm cũng ảo diệu vô cùng, mà ngay cả anh em họ Tiêu cũng theo chồng ta lâu năm và đã học được chân truyền rồi, chớ có phải tầm thường đâu?”

Nàng đưa mắt liếc nhìn Lãnh Sát Hồng Phi mỉm cười rồi hỏi lại :

- Tam Nguyên bang tuy người nhiều sức mạnh, nhưng không bao giờ cậy nhiều người mà hiếp ai hết. Chúng ta cứ lấy ba trận đấu để định thua được, vậy bên các người ai định ra trận trước?

Tiểu Sát Ha Đăng liền nhảy ra cười ha hả trả lời Liễu Như Yến rằng :

- Liễu phu nhân ra đấu trước hay là phái vị cao thủ nào? Xin cho Ha Đăng này nhận thức những tuyệt học của các nhân vật trong Tam Nguyên bang đi!

Liễu Như Yến đưa mắt nhìn Hỏa Hải Nhi, mỉm cười đáp :

- Ô hương chủ! Lô Sơn tam sát đều là người có tên trong mười ba cao thủ của võ lâm đương thời, vị nào cũng có tuyệt nghệ thần công chứ không phải tầm thường đâu! Hương chủ hãy ra lãnh giáo Ha Tam tiên sinh vài hiệp, tha hồ Hương chủ muốn sử dụng khí giới, chưởng pháp, ám khí, huyền công... muốn dùng

môn nào cũng được, bách vô cấm kỵ. Hòa Hải Nhi gật đầu hiểu ý, vâng lời bước ra ngay.

Tiểu Sát Ha Đẳng trợn ngược đôi lông mày lên, nhìn Liễu Như Yển cười ha hả :

- Liễu phu nhân khỏi phải dùng ám ngữ để nhắc nhở Ô hương chủ nữa. Y đem theo Hỏa Khí thì cứ việc giở ra mà đối phó. Ha Đẳng này tuy bất tài, nhưng chưa đến nỗi tầm thường như Thôi Mệnh Đầu Đà trong Phương Ngoại tam hung mà bị đốt cháy thành cây than dâu!

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hải Thiên Kiếm Thánh

Tiểu Sát Ha Đăng nói xong liền lấy cây Bạch Cốt trượng chế bằng thứ gang luyện trăm lần, và một cái quạt sắt hình tròn to chừng hơn thước ra.

Lâu Sơn tam sát vẫn tự phụ, ít khi dùng tới khí giới. Nhưng bây giờ, y thấy thấy Nhị sát lấy khí giới ra đối phó như vậy, Liễu Như Yển các người cũng phải chú ý tới.

Và thấy chiếc gậy Bạch Cốt trượng của Ha Đăng chia làm hai khúc, mỗi khúc dài chừng thước rưỡi, ở giữa nối bằng vòng gang hình như xương người to bằng trứng gà vậy! Cái quạt sắt thì hình tròn, lớn chừng thước hai, thước ba, mép quạt tức là lưỡi dao rất mỏng, trông như cái búa ngấn dị hình.

Hỏa Hải Nhi Ô Xích thấy hai môn khí giới của đối phương dị hình như thế, biết là lợi hại nên cũng vội lấy cái vòng Liệt Hỏa Càn Khôn và Xà Diệm mâu ngăn cản ra. Hai môn khí giới này của y cũng đặc biệt như hai môn khí giới của Ha Đăng vậy, đều không có ghi trong sách binh khí...

Liệt Hỏa Càn Khôn Khuyên là cái vòng tròn có răng cưa chung quanh. Một đầu có cán cầm, cứ cách ba răng cưa là có một lỗ hổng, chỉ cần bấm cái chốt ở cán, là có lửa ở những lỗ hổng đó phun ra liền. Còn Xà Diệm mâu thì dài hơn hai thước, đằng mũi nhọn trông như cái đầu rắn, không những mồm có thể phun ra khói lửa độc mà cán chỗ trống cũng có vô số những kim độc, chỉ cần bấm cái chốt chỗ cán là tên và lửa cùng phi ra liền.

Tiểu Sát Ha Đăng tay trái cầm quạt, tay phải cầm trượng. Còn Hỏa Hải Nhi tay trái cầm khuyên, tay phải cầm mâu.

Hai người đứng cách nhau chừng năm thước, cả hai đều biết rõ đối phương toàn là kẻ hung ác tuyệt đời, và cũng là người có tên trong mười ba danh thủ của võ lâm đương thời. Còn một người thì biết đối phương nổi danh bởi lửa độc. Trong người không có một vật lạ gì là không phát ra lửa được. Vì vậy cả hai đều không ai dám khinh thường ai.

Đôi bên đứng cầm cự nhau hồi lâu. Tiểu Sát Ha Đăng thị mình võ công cao cường hơn, liền cười ha hả rồi tung mình nhảy tới ba thước, tay trái cầm quạt giơ lên nhắm mặt Hỏa Hải Nhi phất luôn một cái.

Hỏa Hải Nhi vị khí giới của mình ảo diệu vô cùng, nhưng cũng sợ trong quạt đối phương có trò gì hung hiểm, cho nên y không dám chống đỡ, vội xoay người sang bên phải tránh né, và đưa Liệt Hỏa Càn Khôn Khuyên lên phá thế công của đối phương, đồng thời cái Khuyên lại nhắm ngay lưng của kẻ địch mà rạch

xuống...

Tiểu Sát Ha Đăng là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, mắt rất sắc bén. Vừa thấy Hỏa Hải Nhi tránh né đã ra tay phản công luôn, thân pháp của đối thủ lẹ vô cùng, y biết Bang chủ của Tam Nguyên bang mà phải được người này đi với Liễu Như Yển tới đây, tất nhiên phải là người có võ công rất cao cường, ngoài ra lại có thêm Hỏa Khí đem theo càng lợi hại thêm...

Tiểu Sát Ha Đăng thấy Liệt Hỏa Càn Khôn Khuyên của đối phương sắp đụng tới người mình, liền lui về phía sau nửa bước, và dùng cặp trượng Bạch Cốt xuyên ngang một cái, tung mình nhảy lên trên cao hai trượng, rồi quay đầu bổ xuống...

Cái quạt trên tay trái của Ha Đăng tựa như một đám mây đen, còn cây Bạch Cốt trượng ở bên tay phải hóa thành nghìn bóng gậy oai thế mạnh vô cùng. Chỗ đứng của Hỏa Hải Nhi trong khoảng một trượng đều bị hai món khí giới của đối phương bao trùm hết.

Hỏa Hải Nhi thấy đối phương giở Phi Ứng thân pháp, môn nội công cực hiểm ra nhảy lại tấn công mình, biết là rất khó đối phó, liền hơi ngửa người ra phía sau, giả bộ định xử dụng thân pháp Kim Lý Nghịch Du và thế Xảo Khán Thiên Hà mà thoát thân về phía đằng sau. Nhưng sự thực thì y ngửa và cúi một cái, ngón chân đã dùng sức mạnh nhún lên một cái, trái lại y còn tiếp đón người của địch thủ nhanh như điện chớp đâm bổ xuống...

Quả nhiên, Ha Đăng thấy Hỏa Hải Nhi hơi ngửa về phía sau, liền cười hì một tiếng, đợi chờ đối phương lùi về phía sau mấy bước là y giở khinh công tuyệt đỉnh ra ở trên không xé ngang tám thước, định nhân lúc Hỏa Hải Nhi nhảy lùi về phía sau chưa hạ chân xuống đất là y giở thủ đoạn ác độc ra đánh chết đối phương ngay tại chỗ liền.

Nếu Hỏa Hải Nhi quả thật đã dùng hai môn thân pháp Xảo Khán Thiên Hà với Kim Lý Nghịch Du thì không sao tránh khỏi tai kiếp đó.

Nhưng ngờ đâu, y lại mạo hiểm nhân lúc Ha Đăng giở Lăng Hư Không Độ ra xê người sang bên mà luôn qua dưới gậy Bạch Cốt trượng nhảy ra phía đằng trước...

Chờ tới khi Tiểu Sát Ha Đăng hay biết xoay người lại định tấn công tiếp, thì Hỏa Hải Nhi đã thoát hiểm rồi! Và y dùng ngay cây Xà Diệm mâu với Liệt Hỏa Càn Khôn Khuyên ra tấn công Ha Đăng ngay. Vì võ công của y hãy còn kém Ha Đăng một chút, nếu đấu trong ba chục hiệp thì còn có thể miễn cưỡng chống đỡ nổi, còn đấu đến năm mươi hiệp thì thế nào cũng bị Ha Đăng đánh bại...

Cô Gái Áo Vàng thấy Hỏa Hải Nhi đã lép về lần, liền khẽ hỏi Liễu Như Yển rằng :

- Nhi Di Nương! Ô hương chủ võ công kém hơn người, sao không giở lợi khí của mình ra?

Liễu Như Yển liếc mắt nhìn nàng một cái, rồi mỉm cười và khẽ đáp :

- Chân Chân! Việc suy xét chuyện giang hồ của cô còn non nớt lắm! Ô hương chủ nổi danh bằng Hỏa Khí, thế nào Hà Đăng cũng phải nể y về mặt đó, nên lúc nào cũng phòng rất nghiêm mật, chưa biết chừng y đã nghĩ ra được kế khắc chế lợi khí của Ô hương chủ rồi cũng nên? Vì vậy, càng giờ sớm bao nhiêu càng bất lợi bấy nhiêu. Bây giờ, y thấy Ô hương chủ sắp bại đến nơi, lòng càng kiêu ngạo bao nhiêu thì sự phòng bị sẽ bớt đi bấy nhiêu. Đây, cô cứ xem, Ô hương chủ sắp ra tay rồi...

Nàng vừa nói dứt, thì Hỏa Hải Nhi đã nhân lúc Bạch Cốt trượng đánh trúng vào người y rồi, y liền xoay tay bấm luôn cái chốt cán Càn Khôn Khuyên, một trong những lỗ nhỏ ở cạnh răng cửa liền có ba luồng lửa bạc phun ra.

Y cũng biết ba luồng lửa bạc đó chưa chắc đã đánh bại được kẻ địch cao cường như thế, cho nên y chỉ muốn dùng ba luồng lửa này để làm loạn tinh thần của đối thủ thôi. Thực sự thì y muốn dùng những mũi kim độc ở bên Xà Diệm mâu để khắc địch.

Quả nhiên, Hà Đăng thấy Tam Ly Chân Hỏa của Hỏa Hải Nhi lúc hồi nãy đã thiêu chết Thôi Mệnh Đầu Đà phun ra, y liền giơ cái quạt sắt ra quạt mạnh một cái, liền có một luồng gió chống đỡ lại ba luồng lửa kia.

Sự thực Nhị Sát vẫn chưa biết ba luồng lửa bạc đó có chất độc hay không?

Lúc này, Hỏa Hải Nhi vẫn chưa xử dụng đến những mũi kim ở chỗ trống của cây Mâu mà chỉ bấm cây Mâu phun ra một luồng lửa độc màu xanh thẫm thôi...

Đối với ám khí Liệt Hỏa này, Hà Đăng rất nhứt đầu không dám chống đỡ, và cũng không tiện tránh né. Y lèn ngấm ngấm vận thần công phun ra một luồng nội gia chân khí vào ngọn lửa xanh thẫm kia. Nội gia chân khí của y lợi hại vô cùng. Y phun cho luồng lửa xanh kia bay tán loạn.

Hỏa Hải Nhi nắm trượng cơ hội đã vận chân khí vào cánh tay rung mạnh cây Xà Diệm mâu đó một cái, chỗ trống đó bỗng có một đám phi châm màu đỏ nhắm nửa người của Hà Đăng bắn tới...

Tiểu Sát Hà Đăng tay trái cầm quạt quạt lửa, miệng thì phun hơi ra để thổi ngọn lửa xanh, và lại gặp thêm những phi châm lợi hại ấy tấn công một cách quá đột ngột, dù y là người kinh nghiệm giang hồ đến đâu vẫn bị cuống quýt.

Nhưng dù sao, y cũng là một cao thủ đã được liệt danh vào mười ba danh thủ trên võ lâm đương thời, võ học của y tất phải siêu diệu hơn, nên trong lúc nguy hiểm như thế mà y còn nhịn hơi nín sức vận công lên nửa người trên. Một mặt ném chiếc gậy Bạch Cốt trượng đi và dùng mười hai thành chưởng lực nhằm Hỏa Hải Nhi và đám mây đỏ tức những mũi phi châm độc đó mà tấn công luôn một chưởng.

Chưởng đó là Tiểu Sát Hà Đăng vừa kinh hãi vừa tức giận mà đã dùng toàn lực tấn công ra, oai lực của nó tất nhiên kinh hiểm vô cùng, không những đám kim độc bị chưởng lực của y đánh bay mất tung tích, mà

cả Hỏa Hải Nhi ở phía sau đám kim đó cũng bị đẩy lui ra ba thước.

Khí huyết của Hỏa Hải Nhi rạo rức, cánh tay phải tê tái, nên chiếc Xà Diệm mâu cũng không cầm vững, liền để cho rơi xuống đất.

Nhưng phi trâm độc quá nhiều, đôi bên lại cách nhau rất gần, dù công lực của Ha Đăng có cao diệu đến đâu cũng không sao đẩy lui được hết hàng ngàn mũi phi trâm đó, nên hai bên đầu vai và hông bên phải của y đã bị bốn mũi kim đâm trúng, máu rỉ ra bên ngoài ướt đỏ cả áo.

Lãnh Sát Hồng Phi thấy vậy đưa mắt nhìn Liễu Như Yến cười nhạt một tiếng, rồi hỏi :

- Liễu phu nhân, trận này ai thắng ai bại!

Liễu Như Yến liền đáp :

- Ha Tam tiên sinh bị thương và có máu rỉ ra. Ô hương chủ bị rơi khí giới. Như vậy hai bên cùng thất thốt, coi như là hòa, chẳng hay Hồng Đại tiên sinh nghĩ sao?

Hồng Phi gật đầu đáp :

- Hay! Hay! Hay...! Trận thứ nhất hai bên hòa nhau. Trận thứ hai Hồng Phi muốn lãnh giáo Liễu phu nhân!

Liễu Như Yến mỉm cười hỏi lại :

- Hồng Đại tiên sinh muốn tỷ thí huyền công hay là đo lường khí giới chưởng lực?

Lãnh Sát Hồng Phi nghĩ ngợi một lúc rồi đáp :

- Chúng ta cũng bắt chước trận đấu vừa rồi, hỗn hợp thì hành, ai muốn xử dụng cái gì cũng được, bách vô cấm kỵ!

Liễu Như Yến biết Hồng Phi có môn Lãnh Độc Táo Hồn chưởng và mũi Lãnh Quang Tâm ác độc khôn tả, nhờ vậy giang hồ ban cho một cái tên Lãnh Sát là thế. Và lại công lực của y rất cao, lại là người đa mưu lắm kế, cho nên Lãnh Sát quả thật là một tay đối thủ rất khó đối phó.

Không thể nào khinh thường được, vì vậy nàng mới nói với Bàn Chân Chân :

- Chân Chân! Đưa cho Dì mượn Liệt Khuyết thần phủ sử dụng!

Bàn Chân Chân cũng biết trận đấu này là một trận đấu ác liệt, nên nàng không những đưa Thần phủ cho Liễu Như Yến, mà còn khê dặn bảo :

- Nhị Di Nương này, bảy cây Lãnh Quang Tâm của Hồng Phi ảo diệu vô song nổi danh trong thiên hạ đã lâu. Sao Di Nương không dùng Phiêu Tường Bách Kiếm có hơn không?

Nàng vừa nói tới đó, bỗng thấy sắc mặt của Tam sát khác lạ. Liễu Như Yến và Bàn Chân Chân đều ngạc nhiên vô cùng, đang định lên tiếng hỏi, thì trong phía tận cùng của Cửu Hồi cốc đột nhiên có tiếng kỳ lạ đưa ra liền.

Tiểu Sát Ha Đăng hậm hực quát hỏi Liễu Như Yến trước :

- Sao người của Tam Nguyên bang võ sĩ đến thế? Các người một mặt lấy cớ đấỵ với chúng ta, một mặt lại cho người vào bên trong Cửu Hồi cốc để cướp Mạnh Hồng Tiểu đi?

Liễu Như Yến đang định cãi lại, thì Lãnh Sát Hồng Phi đã lắc đầu bảo với Ha Đăng rằng :

- Ha Tam đệ, chớ có trách lầm đối phương như thế. Bốn xung quanh Cửu Hồi cốc này đều là vách núi cao chót vót, chỉ có một con đường ở phía trước là vào được bên trong thôi. Sao bỗng dưng lại có biến động như thế? Thực là không sao tưởng tượng được. Chi bằng, chúng ta ngừng tay đừng nói vậỵ, cùng vào bên trong xem sao đã?

Nói xong, y quay lại nhìn Liễu Như Yến cười giọng âm trầm và nói :

- Tỷ Thanh Ngọc Nữ là một cuốn Bảo lục sống, đối với phu nhân hay với chúng tôi cũng vậy đều có ích hết. Phu nhân cũng nên đem thủ hạ đi vào bên trong quan sát xem!

Nói vừa dứt, Lâu Sơn tam sát liền giở kinh công tuyệt đỉnh ra, tiến thẳng vào trong Cửu Hồi cốc. Liễu Như Yến các người cũng theo sau liền.

Đi quanh co chừng mười vòng thì đột nhiên nghe thấy phía đằng trước có tiếng chim vỗ cánh kêu “bôm bốp”, Lãnh Sát Hồng Phi liền kêu thẳm :

- Nguy tai!

Y liền nín hơi lấy sức giở hết tốc lực khinh công ra, lại chui quanh co hai cái trôn ốc rồi mới đến cửa động chỗ Mạnh Hồng Tiểu ở, liền thấy một con chim đen thật lớn, giống điểu lại không phải là điểu.

Các người chưa tới gần, con chim đó đã vỗ cánh bay lên trên cao hai ba chục trượng và thấy trên lưng nó có một người con gái mặc áo cung nữ màu ngũ sắc, tay ôm Mạnh Hồng Tiểu ngồi trên đó. Mọi người thấy Mạnh Hồng Tiểu mềm như bún, nằm yên trong lòng cung nữ đã không kháng cự chút nào, hình như đã bị điểm huyết mê rồi.

Lãnh Sát Hồng Phi vậỵ dùng nội công nói vọng lên phía trên :

- Người kia, hãy nghe ta nói! Hồng Tiểu đã uống Tam Nhật Đoạn Hồn tán của chúng ta rồi, phải có thuốc giải độc môn của chúng ta mới cứu được. Như vậy, người có đem nàng ta đi cũng vô ích thôi. Người nên quay trở xuống, để chúng ta thương lượng một cách bộ huề nhau thì hơn...

Thiếu nữ mặc cung trang ngũ sắc cỡi trên lưng con chim quái lạ kia, hình như không nghe thấy lời nói của Lãnh Sát Hồng Phi vậy, chỉ giơ tay lên vỗ vào cổ con chim. Con quái điểu ấy càng vỗ cánh nhanh và bay đi thật lẹ. Chỉ thoát cái đã bay lên tận tầng mây và biến mất.

Lãnh Sát Hồng Phi tức giận đến giậm chân lia lịa. Đá ở dưới chân y đều bị dậm nát hết.

Liễu Như Yển cũng lắc đầu thương tiếc hoài, rồi thở dài hỏi :

- Hồng Đại tiên sinh, có thật Mạnh Hồng Tiểu đã uống thuốc kỳ độc của cá người không?

Hồng Phi nghiêng răng kêu “kèn kẹt” đáp :

- Nếu không phải bọn các người động lòng tham... tới đây quấy nhiễu, thì khi nào Mạnh Hồng Tiểu bị người ta cướp đi như thế được. Bây giờ, nếu thuốc độc đó ngấm tận trái tim thì từ nay trở đi ba môn võ công kỳ học đó sẽ vĩnh biệt võ lâm...

Bàng Chân Chân vì quá say mê Cổ Thanh Phong, vả lại tính nàng lại lương thiện, cho nên nàng cũng quan tâm đến sự an nguy của người yêu của người tri kỷ của mình. Nên nàng nghe thấy Lãnh Sát Hồng Phi nói như vậy, cũng phải kinh hãi, nhưng trong lòng còn đôi chút hy vọng, nàng xen lời nói :

- Thiếu nữ mặc cung trang ngũ sắc đó đã cướp được chị Hồng Tiểu đi như vậy mà không thèm đếm xỉa đến lời cảnh cáo của Hồng Đại tiên sinh, hoặc giả y thị đã có linh dược gì để giải môn thuốc độc đó chẳng?

Hồng Phi cười nhạt lắc đầu :

- Thứ thuốc độc ấy do tôi dùng mười ba thức thuốc kỳ lạ phối hợp thành. Dù đối phương có dùng Linh Chi nghìn năm cũng không sao cứu sống nổi Mạnh Hồng Tiểu thoát chết.

Tiêu Đồng cũng cau mày lại xen lời nói :

- Đại ca, việc đã xảy ra như thế, chúng ta có tranh luận loạn xạ cũng vô ích. Chi bằng, nghiên cứu xem lai lịch của đối phương như thế nào, rồi ra tay giải cứu Hồng Tiểu có hơn là nói suông như thế này không?

Tám người có mặt tại đó, già nửa số là người lão luyện trong giang hồ, và rất rộng kiến thức. Nhưng không ai đoán ra được thiếu nữ ấy là ai hết. Tại sao nàng ta lại biết Mạnh Hồng Tiểu ở đây mà cỡi chim xuống bắt cóc Hồng Tiểu đi như thế?

Bàng Chân Chân nghe nói Tam Nhận Đoạn Hồn Tác không có thuốc nào giải được liền lo âu cho Mạnh Hồng Tiểu, trong lòng rầu rĩ khôn tả. Nàng chỉ cúi đầu xuống không nhìn một ai hết. Nàng bỗng trông thấy một cái cổng chào bằng vàng cao chừng hơn tấc vút ở góc trái chỗ cửa động.

Nàng kinh ngạc vội la lớn :

- Không biết cái cổng chào bằng vàng nho nhỏ kia, có phải là của người đó để lại làm dấu hiệu chẳng?

Tú Sát Tiêu Đồng liền nhảy tới chỗ đó, nhặt cái cổng chào bằng vàng lên xem, thấy trên cổng chào có treo mười ba cái vòng trắng, và có khắc ba chữ “Vạn Kiếp môn”, chỉ có chữ “Vạn” là sơn màu đỏ rồi, hai chữ kia chưa sơn. Tiêu Đồng xem xong, liền hỏi Hồng Phi :

- Đại ca có nghe thấy ai nói đến ba chữ Vạn Kiếp môn và có biết lai lịch của chúng ra sao không?

Hồng Phi cau mày lại nghĩ ngợi hồi lâu. Đột nhiên ngoài cửa Cửu Hồi cốc bỗng có một bóng người chạy vào, Hỏa Hải Nhi liền quát hỏi :

- Người kia là ai? Sao dám tự tiện vào Cửu Hồi cốc như thế?

Người nọ nghe nói dừng chân lại. Mọi người nhìn kỹ mới hay người đó là một ông già mặc áo trắng, vai đeo trường kiếm, trông mặt rất tao nhã. Ông già thấy Hỏa Hải Nhi hỏi liền nhìn và hỏi lại :

- Ngài có phải là Hỏa Hải Nhi Ô hương chủ của Tam Nguyên bang đấy không? Chẳng lẽ Hương chủ không cho phép Triển Thanh Bình vào Cửu Hồi cốc này hay sao?

Liễu Như Yến thấy người đó tự xưng danh như vậy mới hay y là một nhân vật tuyệt xuất trong Thập tam Danh thủ của võ lâm, mà cũng là Chủ nhân của Thanh Bình cung ở Bắc Hải. Nàng biết chồng mình xưa nay không phục cái biệt hiệu Hải Thiên Kiếm Thánh của ông già này, cho nên mấy lần đi cùng Thiết Kiếm chân nhân Chủ Tịch Hộ pháp của Tam Nguyên bang là người có kiếm thuật cao nhất trong bang tới Bắc Hải để dự Bắc Hải kiếm hội. Nhưng sau vẫn chưa thắng nổi Triển Thanh Bình nữa thế, đủ thấy kiếm thuật của ông già này lợi hại biết bao. Vì vậy nàng mới tùm tùm cười và nói :

- Thanh Bình cung chủ Nhân chớ có hiểu lầm, chỉ vì người muốn gây sự với Lâu Sơn tam sát tụ tập ở ngoài Cửu Hồi cốc khá nhiều. Sau nhờ Diệu Âm công chúa của Miêu Cương song quái kiến nghị chia từng nhóm một và từng ngày vào trong cốc này. Ngày hôm nay đến lượt Tam Nguyên bang chúng tôi, cho nên Ô hương chủ chưa nhận được Triển đại hiệp, mới lên tiếng hỏi như thế!

Triển Thanh Bình nghe xong, mặt đỏ hạm hực, liền chào hỏi Liễu Như Yến :

- Lão không biết Diệu Âm công chúa đã đề nghị như thế, và cũng vì xa xa trông thấy con chim đen bay lên, đoán chắc trong này thế nào cũng có tai biến, nên mới vội...

Lãnh Sát Hồng Phi không đợi chờ Hải Thiên Kiếm Thánh nói xong, đã lên tiếng hỏi :

- Thế ra Triển huynh cũng biết con chim đen đó là của ai đấy à?

Triển Thanh Bình gật đầu đáp :

- Con chim đen ấy tên là Mạnh Vũ Thần Tụ, nó là vật của Vạn Kiếp ma cung!

Hồng Phi liền cầm cái cổng chào bằng vàng nho nhỏ ở trong tay Tiêu Đồng lên đưa cho Triển Thanh Bình xem, và cau mày hỏi :

- Triển huynh vừa nói Vạn Kiếp ma cung có liên quan gì đến Vạn Kiếp môn này không?

Triển Thanh Bình gật đầu đáp :

- Vạn Kiếp ma cung kiến trúc ở trên Bách Trượng Bình tại núi Dã Nhân Vạn Kiếp. Ở ngay trước cửa Ma cung mà cổng chào đó chỉ dùng để tô điểm cho đấy thôi! Còn cái Vạn Kiếp môn nho nhỏ này, lão cũng được trông thấy một lần rồi...

Nói đến đây, y đột nhiên trông thấy cái cổng chào nho nhỏ, chữ Vạn đã sơn thành màu đỏ, liền ngạc nhiên hỏi :

- Cái cổng chào nho nhỏ kia mà lão được trông thấy, ba chữ chưa sơn gì cả. Bây giờ, cái này đã sơn chữ thứ nhất, chẳng lẽ đệ tử của Vạn Kiếp ma cung lại có thần công quảng đại đến thế, đã tìm kiếm ra được ba thứ vật báu khó kiếm thấy nhất thế gian rồi hay sao?

Lâu Sơn tam sát với bọn Liễu Như Yển các người nghe nói vậy, ngơ ngác hồi lâu, rồi cùng thỉnh giáo Hải Thiên Kiếm Thánh về việc Vạn Kiếp môn này.

Triển Thanh Bình liền đem những sự mà mình biết được nói cho mọi người nghe, nhưng nội dung câu chuyện của y cũng y như của Miêu Bình và Khổng Lăng Tiêu đã về báo cáo cho Tam Nguyên bang hay thôi!

Nói xong, y nhìn chữ Vạn sơn một cái, rồi lại vừa cười vừa nói :

- Bây giờ, chữ Vạn đã sơn thành màu đỏ tươi như vậy đã tỏ ra đệ tử của Vạn Kiếp ma cung đã kiếm ra được một trong ba thứ Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng, nước của chín lá Linh Chi, và máu của người độc ác nhất thế gian rồi chẳng?

Hồng Phi lớn tiếng cười và đỡ lời :

- Tôi chỉ mong họ mau nhuộm đỏ ba chữ Vạn Kiếp môn đó đi, để sớm ngày cử hành Vạn Kiếp đại hội.

Hải Thiên Kiếm Thánh đã biết Mạnh Hồng Tiểu bị bắt cóc, liền lắc đầu và nói tiếp :

- Hồng huynh chớ nóng nảy như thế vội, đầu của huynh với lão đây đã sớm bị chúng dự khai liệt để treo ở mười ba cái vòng xương trắng kia rồi. Đến lúc ấy, huynh không còn sợ Chủ nhân của Vạn Kiếp ma cung đến tận nơi mời chúng ta đi hay sao? Nhưng bây giờ Mạnh Hồng Tiểu đã bị bắt cóc, mà nàng lại uống thuốc Tam Nhật Đoạn Hồn tán rồi, thì việc Đẳng Ma bảo lục đã coi như là tan rã hết. Lão hãy cáo lui trước và sẽ nói rõ cho các bạn ở ngoài cốc khẩu hay, bảo họ giải tán đi về sửa soạn đối phó Vạn Kiếp đại hội hung hiểm không thể tưởng tượng được, mà cũng không biết ngày nào triệu tập kia thì hơn...

Nói xong, y mỉm cười gật đầu chào các người một cái, liền đi ra luôn.

Hải Thiên Kiếm Thánh đi khỏi, Liễu Như Yến cũng cùng Bàn Chân Chân rầu rĩ nói :

- Lần này chúng ta đem bao nhiêu người đều không quản ngại nghìn dặm xa xôi tới nơi đây, rút cuộc không tạo nên được một công cán gì, mà trở về thật là nản chí quá!

Liễu Như Yến nói :

- Chân Chân hà tất phải rầu rĩ như thế làm gì? Lần này chúng ta tuy chưa cướp được Mạnh Hồng Tiểu, nhưng đã làm cho Đẳng Ma bảo lục thành tuyệt tích. Từ đây bất cứ là ai cũng không làm cách nào để tham khảo được ba môn võ công tuyệt kỹ: Diệu Âm thần công, Đại La Thủ và Ma Kha kiếm pháp. Như vậy, chả là một sự thu hoạch tiểu cực là gì?

Bàn Chân Chân bỗng nghĩ đến người của mình là Cố Thanh Phong. Chàng ta đã biết Mạnh Hồng Tiểu ở trong tay Lô Sơn tam sát thì thế nào cũng sẽ đến đây tìm kiếm, cho nên nàng liền nói với Liễu Như Yến :

- Nhị Di Nương đem Nhị Bảo cùng Ô hương chủ và anh em họ Tiêu trở về bang trao cho cha được rồi, còn tôi không muốn về Cửu Nghi Sơn vội!

Liễu Như Yến mỉm cười hỏi :

- Cô không trở về núi Cửu Nghi, còn bận đi đâu nữa thế?

Bàn Chân Chân xoay đôi người một vòng, nghĩ cách trả lời :

- Đã lâu tôi chưa đi Vân Nam chơi, cho nên tôi muốn đi tới đó du ngoạn Điền Trì với Nhi Hải và núi Kim Mã cùng Bích Khê...

Liễu Như Yến đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, rồi nói :

- Du ngoạn Điền Trì, Nhi Hải, Kim Mã, Bích Khê... không phải là không nên, nhưng chớ đi tới chỗ Dã

Nhân sơn Bách Trọng Bình mà Hải Thiên Kiếm Thánh vừa nói hồi nãy!

Bàng Chân Chân bật cười đáp :

- Nhị Di Nương thực là quá lo âu! Trông cái cổng chào Vạn Kiếp môn ở Bách Trọng Bình là sửa soạn để treo thủ cấp của mười ba danh thủ, đủ thấy đối phương cao minh biết bao! Khi nào tôi lại đại đột mà chạy vào hang hùm tối nguy hiểm như thế?

Liễu Như Yến lại nói :

- Nếu cô hiểu như vậy thì được rồi...

Nàng vừa nói tới đó bỗng suy nghĩ giây lát, rồi đưa ngay cây Thần phủ cho Bàng Chân Chân, mỉm cười nói :

- Bây giờ trên giang hồ nhiều chuyện lăm, và kỳ nhân xuất hiện cũng không ít, có lắm sự hiểm ác khiến người ta không sao đề phòng được! Nên tôi đem Phiêu Tường Bách Kiếm về trao cho cha cô trước, còn cây Thần phủ này thì cô hãy giữ lấy, nếu gặp phải kinh địch thì cũng có vật đỡ tay cho!

Bàng Chân Chân mừng rỡ đỡ lấy cây Thần phủ. Liễu Như Yến liền dẫn Hỏa Hải Nhi, Tiêu Anh, Tiêu Tuấn trở về Tam Nguyên bang, còn Bàng Chân Chân vẫn ở quanh chân núi Ô Mông để mong gặp được Cổ Thanh Phong.

Lúc ấy, Miêu Cương song quái, Hắc Xà giáo chủ ba người vì nghe thấy Hải Thiên Kiếm Thánh nói như vậy, biết hết hy vọng rồi liền lần lượt giải tán theo.

Anh em Lâu Sơn tam sát cũng tức giận vô cùng quay trở về Lâu Sơn.

Thế là Cửu Hồi cốc đáng lẽ có một cuộc so tài rất khốc liệt trong võ lâm, ngờ đâu lại trở lại yên lặng như tờ.

Nhưng trong lúc quần hùng giải tán hết, thì trên lưng núi ở bên phải có một ông già áo trắng phi thân xuống từ từ đi tới cốc khẩu, kiếm một tảng đá nằm, hình như để đợi chờ một cái gì vậy.

Ông già áo trắng không phải ai xa lạ, mà lại chính là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình.

Triển Thanh Bình nằm trên tảng đá chừng hai tiếng đồng hồ.

Trên không bỗng có mấy tiếng chim kêu, hình như con chim đó đã hạ cánh ở trong Cửu Hồi cốc.

Triển Thanh Bình cười rú lên một tiếng, quả nhiên con chim đen tên là Hắc Vũ Thần Tụ đã ôm Mạnh Hồng Tiểu đang đi ở trong Cửu Hồi cốc từ từ bay ra.

Nhưng bây giờ, người cỡi trên lưng con chim đó không phải là thiếu nữ mặc cung trang ngũ sắc, mà lại là một thiếu niên mặc áo ngũ sắc.

Thiếu niên tay vẫn ôm một người. Người đó không phải là Mạnh Hồng Tiểu nữa mà lại là một chàng tu sĩ mặt xanh. Thiếu niên áo ngũ sắc trông thấy Hải Thiên Kiếm Thánh nằm ở trên tảng đá, liền bảo con chim Thần Trụ hạ cánh xuống chỗ cạnh ông già đó.

Khi con chim này cách mặt đất chừng năm sáu trượng, thiếu niên liền ãm tu sĩ áo xanh từ từ nhảy xuống, thân pháp tuyệt đẹp, quả thật hiếm thấy trong võ lâm.

Ngờ đâu, Hải Thiên Kiếm Thánh không kinh ngạc chút nào, vẫn cứ nằm yên trên tảng đá, hình như đang ngủ say vậy.

Thiếu niên áo ngũ sắc thấy Triển Thanh Bình trấn tĩnh như vậy, liền kiếm một tảng đá lớn đặt tu sĩ áo xanh xuống, rồi quay lại lên tiếng hỏi :

- Người nằm trên tảng đá kia có phải là một trong Lô Sơn tam sát không?

Triển Thanh Bình nghe nói mới biết đối phương mới ra đời, liền cười nhạt và hỏi lại thiếu niên nọ rằng :

- Cậu có phải là đệ tử của Vạn Kiếp ma cung ở Dã Nhân sơn Bách Trượng Bình, đến kiếm Lô Sơn tam sát để lấy thuốc giải độc Tam Nhật Đoạn Hồn tán của ta đấy không?

Thiếu niên nghe nói kinh hãi, đưa mắt nhìn Triển Thanh Bình một cái, rồi cười một cách ngông cuồng, hỏi lại :

- Người tưởng Mạnh Hồng Tiểu không có thuốc giải độc môn về Tam Nhật Đoạn Hồn tán? Nếu không có thuốc giải độc ấy thì sẽ phải chết, phải không?

Tuy Triển Thanh Bình đã nghe hiểu lời nói của đối phương, nhưng giả bộ không biết, hỏi thêm để dò xét :

- Tam Nhật Đoạn Hồn tán là mười ba thứ thuốc độc phối hợp chế thành. Ngoài Lô Sơn tam sát ra không những không ai giải được, mà sự thực lại không có thuốc gì để giải nữa là đằng khác!

Thiếu niên nọ liền cười nhạt :

- Đại sư tỷ của tôi đã cho Mạnh Hồng Tiểu uống ba giọt nước Cửu Diệu Linh Chi rồi, như vậy nàng ta còn chết làm sao được nữa?

Hải Thiên Kiếm Thánh nghĩ thầm :

“Thảo nào chữ Vạn của ba chữ Vạn Kiếp môn đã sơn màu đỏ rồi, thì ra đối phương đã tìm ra được Cửu Diệu Linh Chi”.

Nghi đoạn, y liền đưa mắt chăm chú nhìn thiếu niên đó rồi mỉm cười hỏi :

- Mạnh Hồng Tiểu đã uống được nước Cửu Diệu Linh Chi, đã bình ổn được tính mạng, thì người còn đến đây tìm Lô Sơn tam sát để làm gì nữa?

- Tuy Mạnh Hồng Tiểu chưa chết, nhưng hãy còn mê man bất tỉnh. Vì vậy ta mới thừa lệnh sư tỷ đến đây kiếm Lô Sơn tam sát bắt lấy một người đem lên Thiên Ngục cốc để giải cứu cho Hồng Tiểu!

Triển Thanh Bình vươn vai ngáp một cái, rồi ngồi dậy ngạc nhiên hỏi :

- Thiên Ngục cốc nào nhỉ? Các người ở Vạn Kiếp ma cung trên Bách Trượng Bình ở núi Dã Nhân mà!

- Chúng ta còn hai nhiệm vụ chưa hoàn thành, không thể nào trở về Vạn Kiếp ma cung được, cho nên mới ở tạm nơi Thiên Ngục cốc Biệt phủ.

- Còn hai nhiệm vụ gì chưa hoàn thành thế? Có phải chưa tìm thấy Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng, và máu tươi của trái tim người ác độc nhất trong thiên hạ phải không?

Thiếu niên ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao người lại biết rõ việc của Vạn Kiếp ma cung chúng ta như thế?

Triển Thanh Bình chỉ cười không trả lời, trái lại y còn hỏi thiếu niên kia tiếp :

- Thiên Ngục cốc Biệt phủ của các người ở đâu thế?

Thiếu niên đó lắc đầu trả lời :

- Người hỏi quá nhiều! Người là người thứ mấy của Lô Sơn tam sát? Thôi! Ngoan ngoãn theo ta đi! Như vậy người sẽ biết Thiên Ngục cốc Biệt phủ ở đâu liền!

- Cậu hãy cho tôi biết tên họ của cậu là gì để tôi nghĩ lại xem có nên đi hay không đã?

Thiếu niên nọ cau mày lại có vẻ nóng lòng sốt ruột, rồi lạnh lùng đáp :

- Ta là Nhân Uân sứ giả Trang Mộng Diệu trong Ma cung Thất sứ giả! Vậy người là người thứ mấy của Lô Sơn tam sát?

Triển Thanh Bình ha hả cười và đáp :

- Lãnh Sát Hồng Phi, Tú Sát Tiêu Đồng, và Tiểu Sát Hạ Đăng rời khỏi nơi đây đi chỗ khác từ hồi trưa

kia rồi!

Nhân Uân sứ giả nghe nói đối phương không phải là Lô Sơn tam sát tức giận vô cùng nhìn thẳng vào mặt của Hải Thiên Kiếm Thánh quát :

- Người không phải là Lô Sơn tam sát thì là ai?

Triển Thanh Bình vừa cười vừa đáp :

- Ta là vô danh nhân ở trong võ lâm, và cũng là hung tinh ác sát của Vạn Kiếp ma cung các người!

Trang Mộng Điệp hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng, giận dữ không sao chịu nổi, nhưng chỉ thoáng cái thôi y đã bình tĩnh ngay được và cười nhạt nói :

- Ta còn bận phải đuổi bắt Lô Sơn tam sát. Tạm thời tha cho người, nhưng lần sau ta bắt được, ta sẽ xử trí người một cách nghiêm nghị để trị tội người đã khinh miệt Vạn Kiếp ma cung của chúng ta.

Nói xong, y quay mình định đi, Triển Thanh Bình lại nói :

- Không đi đâu được cả!

Trang Mộng Điệp hậm hực quay lại quát bảo :

- Chẳng lẽ người muốn chết hay sao?

Triển Thanh Bình vẫn cười, tay chỉ tu sĩ áo xanh nằm trên tảng đá, và hỏi :

- Người này là ai?

Trang Mộng Điệp đáp :

- Trong Vạn Kiếp ma cung phải cần một trăm Sứ giả. Ngoài bảy người chúng ta đã được chân truyền ra, còn thiếu chín mươi ba người nữa. Cho nên bất cứ thanh niên nam nữ nào có võ công thượng thặng và mặt mũi tuấn tú là được chúng ta tuyển dụng ngay. Chúng ta sẽ tuyển vào cung để Vạn Kiếp Ma Vương huấn luyện họ.

- Các người muốn lựa ai lão cũng không lý tới, nhưng vị tu sĩ áo xanh này phúc duyên quá mỏng, không nên đi Vạn Kiếp ma cung...

Trang Mộng Điệp nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy, nửa giận nửa kinh hãi, tay chỉ vào tu sĩ áo xanh, và nhìn Triển Thanh Bình hậm hực hỏi :

- Người quen biết y hay sao?

- Họ Cổ tên là Thanh Phong, là đồ đệ của Tiêu Đại tiên sinh, là bạn già đã qua đời của lão, khi nào lão để cho y nhiễm những uế khí dơ bẩn ấy!

Thì ra, Nhân Uân sứ giả tính rất phong lưu, cùng với sư muội của Đãng Phách ni cô, là Diệu Không sư thái có tình với nhau. Lần này nhân lúc thừa lệnh đi kiểm Thiên Niên Hạc Đình Hồng, cỡi con Thần Tụ đi đến Thanh Tâm am để vui thú với Diệu Không...

Ngờ đâu, y thấy Diệu Không đang cỡi trần truồng, giở hết trò dâm dăng ra để quyến rũ Cổ Thanh Phong đang bị thuốc mê, chân tay không còn có một chút hơi sức nào. Nhưng Cổ Thanh Phong là người rất đứng đắn không hề động lòng chút nào!

Diệu Không sư thái lửa dục đang bốc lên không sao chịu nổi, đang định giở thủ đoạn Dã Vương Thích Khách ra để hiếp dâm chàng... Ngờ đâu, Nhân Uân sứ giả đứng bên ngoài thấy vậy, cơn ghen liền nổi dậy, không sao chịu nổi, liền phá cửa sổ nhảy vào giết chết Diệu Không sư thái, đốt cháy Thanh Tâm am, điếm huyết cho Cổ Thanh Phong mê man, và định đem chàng đi Vạn Kiếp ma cung để làm Ma cung Sứ giả...

Sau đó, Trang Mộng Điệp đã tìm mãi không tìm ra được tiên hạc nghìn năm, liền đem Cổ Thanh Phong trở về Thiên Nguy cốc thì vừa gặp Đại sư tỷ của y là Dao Trì sứ giả Tốt Kim Hoàn đang âm Hồng Tiểu cỡi trên con Thần Tụ khác bay tới. Y được lệnh đến Cửu Hồi cốc này làm thế nào bắt được một người trong nhóm Lô Sơn tam sát để tìm thuốc giải độc cứu cho Mạnh Hồng Tiểu thoát chết.

Triển Thanh Bình đã biết tu sĩ áo xanh nằm trên mặt đá kia chính là Cổ Thanh Phong, người đệ tử duy nhất của bạn cũ của mình là Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh rồi, nên y muốn ra tay cứu giúp Cổ Thanh Phong ngay. Nhưng Trang Mộng Điệp không nào chịu, liền ngấm ngấm vận công lực vào hai tay, tiến lên hai bước, vừa cười vừa nói :

- Lão già thị tài ba gì mà dám bảo ta để y ở lại như thế?

Triển Thanh Bình muốn thử xem đệ tử của Vạn Kiếp ma cung võ công cao siêu đến bậc nào, liền giả bộ làm ra vẻ coi thường rồi đưa mắt nhìn Trang Mộng Điệp với thái độ rất kiêu ngạo, rồi ha hả cười :

- Ta bảo ngươi để lại thì ngươi phải để y lại đây cho ta!

Trang Mộng Điệp nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy không tức giận tí nào, lại còn cười là khác, kêu một tiếng, rồi từ từ đi tới chỗ Triển Thanh Bình, vừa cười vừa nói :

- Lão già này ăn nói có ý tứ lắm! Phải biết kể cả mười ba danh thủ trong võ lâm đương thời mà cũng không có một ai dám vô lễ với những Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung!

Y một mặt nói, một mặt giơ tay ra khê chộp vào tảng đá mà Triển Thanh Bình đang ngồi. Đã chộp được một tảng đá bằng quả đấm, rồi y liền bóp một cái, tảng đá đã bị nát ngấu ra như bột...

Triển Thanh Bình thấy vậy liền thất thanh khen ngợi :

- Có thể xen lẫn Ứng trảo lực vào Ngũ Hành chưởng mà luyện tới mức này, quả thực không phải chuyện dễ!

Trang Mộng Điệp có vẻ đắc chí, cười khì khì và nói :

- Lão già biết được đó là Đại Lực Ứng Trảo xen lẫn với Ngũ Hành chưởng lực, như vậy cũng là khá lắm rồi! Chẳng hay lão có làm được như thế không? Nếu mà làm được thì Mộng Điệp này sẽ để Thanh Phong lại đây cho lão ngay! Bằng không thì lão phải nhảy xuống đầm tự tử ngay thì ta sẽ tha chế cho!

Triển Thanh Bình không trả lời, lẳng lặng giơ ta ra bẻ một cành cây lớn, rồi vận công vào bàn tay với ngón tay, rồi đẽo cành cây đó thành một thanh kiếm y như người ta đã dùng dao bén mà đẽo vậy...

Trang Mộng Điệp tuy đã có lần đẽo cây thành kiếm như thế rồi, nhưng thấy công lực của Triển Thanh Bình cũng không kém gì mình. Vậy mà y vẫn khinh khỉnh, tỏ vẻ không coi ra gì, và lạnh lùng nói :

- Chỉ công của lão so sánh sao nổi Ngũ Hành chưởng lực và Ứng trảo của ta?

- Ai sao tài với người? Người muốn bảo ta nhảy vào trong đầm nước, thì ta phải nghĩ cách đo lường xem cái đầu ấy nông sâu ra sao đã chứ!

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Điếu Ngao Cư Sĩ

Trang Mộng Điệp thấy Triển Thanh Bình đẽo một thanh kiếm gỗ dài chừng ba thước, mà lại bảo là để đo lường nước đầm nông sâu, liền ngạc nhiên vô cùng, nhưng y vẫn đứng lảng lảng để xem ông già này đo lường như thế nào.

Y thấy Triển Thanh Bình không dùng sức gì hết, chỉ thuận tay giơ thanh kiếm gỗ ấy lên, khẽ chém vào đầm nước ấy một nhát. Lạ thực!

Thanh kiếm còn cách mặt nước chừng ba thước và cũng không thấy có gió mạnh gì cả đã nghe thấy có tiếng động, nước đầm đột nhiên bay lên, rồi nước ở bên dưới rẽ ra thành một cái khe sâu chừng năm thước và dài chừng hơn trượng, không khác gì đã cầm kiếm mà chặt đôi ra vậy!

Trang Mộng Điệp tuy kiêu ngạo, nhưng dù sao cũng là một võ học danh gia, thấy vậy kinh hãi vô cùng, liền lùi lại ba bước, rồi thất thanh nói :

- Đây là Vô Hình kiếm khí do Tiên Thiên cương lực hóa ra!

Triển Thanh Bình vẫn ra vẻ ung dung, mắt nhìn vào mặt nước đáp :

- Nước đầm này quá sâu, lão không thể tự động nhảy xuống dưới đó được!

Y vừa nói vừa đưa cái kiếm gỗ ấy xuống dưới hông và hất về phía sau, chỉ nghe thấy “chóc” một tiếng, thanh kiếm gỗ đó cắm sâu vào tảng đá mà y vừa ngồi khi nãy. Lưỡi kiếm đã ngập vào trong tảng đá chừng năm tấc.

Ném xong thanh kiếm, y mới quay đầu lại nhìn Trang Mộng Điệp, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng và mỉm cười hỏi :

- Hai môn võ công Vô Hình kiếm khí với kiếm gỗ vào đá của lão không biết có bằng Ngũ Hành Thần Chưởng và Đại Ứng Trảo Lực của người hay không?

Lúc này, Trang Mộng Điệp mới biết võ công của đối phương cao siêu hơn mình nhiều, vẻ mặt đã mất hết kiêu ngạo và chỉ ngượng nghịu đáp :

- Đại trượng phu lời hứa nặng bằng nghìn cân. Hai môn võ công của lão quả thực hơn võ công của tôi nhiều, Mộng Điệp xin trao Cổ Thanh Phong lại cho lão!

Nói xong, y đang định đi tới trước Cổ Thanh Phong, thì Triển Thanh bình đã cười ha hả, nói :

- Người không thất tín như vậy kể cũng hiếm có, vậy người hãy về báo cho Chủ nhân của Vạn Kiếp ma cung hay rằng võ lâm mười ba danh thủ đang trông mong y sớm ngày sơn đỏ ba chữ Vạn Kiếp môn kia đi!

Trong lúc lên tiếng nói, Triển Thanh Bình đề phòng Trang Mộng Điệp nhờ nỗi lòng hung ác, hạ độc thủ giết hại Cổ Thanh Phong thì sao, cho nên y chưa nói xong, đã tung mình nhảy vào khoảng giữa Trang Mộng Điệp và Cổ Thanh Phong hai người. Một mặt nói chuyện với Trang Mộng Điệp, một mặt tay trái đưa về phía sau hư không búng một cái, liền có một luồng gió bắn trúng ngay vào yếu huyệt bị điểm của Cổ Thanh Phong, khiến chân tay đã hoạt động lại được.

Dùng ngón tay cách không điểm huyệt một cách mù quáng như thế cũng là một thần công tuyệt đỉnh hiếm thấy trên võ lâm, nên Trang Mộng Điệp thấy vậy cũng kinh hoàng vô cùng, vội huýt sáo miệng gọi con Thần Tụ tới.

Con chim đó vừa bay tới trên đỉnh đầu, y liền vỗ tay một cái đã nhảy lên trên cao bốn trượng và lẹ làng cỡi trên lưng của con Thần Tụ rồi.

Thấy khinh công của Trang Mộng Điệp cao siêu như vậy, Triển Thanh Bình cũng phải buột miệng khen ngợi :

- Khinh công cao siêu lắm! Quả thật đệ tử của Vạn Kiếp ma cung danh bất hư truyền!

Trang Mộng Điệp cỡi ở trên lưng chim ngó xuống hỏi :

- Ông già có tài ba siêu tuyệt kia, cao danh là gì? Chẳng lẽ không dám lộ mặt mũi thực cho người của Vạn Kiếp ma cung này biết hay sao?

Hải Thiên Kiếm Thánh chỉ thanh kiếm gỗ cắm vào trong đá, ha hả cười và đáp :

- Lão phu tiêu ngao bát hải, lấy kiếm thành danh, đáng lẽ người phải biết danh của lão rồi mới phải chứ!

Trang Mộng Điệp mới tỉnh ngộ, thất thanh hỏi lại :

- Thế ra lão tiền bối là Chủ nhân của Bắc Hải Thanh Bình cung tên là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình phải không?

Triển Thanh Bình vừa cười vừa đáp :

- Gần mười năm nay, Triển Thanh Bình chưa bước chân vào Trung Nguyên, lần này mới biết trên Bách Trượng Bình tại núi Dã Nhân lại có một Ma đầu cái thể xuất hiện, y tự xưng là Vạn Kiếp ma cung chủ

Nhân. Còn ta tự xưng là Bắc Hải Thanh Bình Chủ nhân. Ta ở Bắc Hải, y ở Nam Hoa, thật là âm phong tương đối!

Trang Mộng Điệp biết Hải Thiên Kiếm Thánh là người có võ công tuyệt thế và vừa rồi lại trông thấy tài ba lợi hại của đối phương như thế nào rồi, nên y vội vã con Thần Tụ cho nó bay đi luôn.

Triển Thanh Bình bỗng gọi với :

- Nhân Uân sứ giả hãy khoan đã!

Trang Mộng Điệp nghe gọi không hiểu việc gì, liền ra lệnh cho con Thần Tụ quay trở lại, nhưng không dám cho nó bay thấp, chỉ ở trên cao bầy trượng mà lớn tiếng kêu gọi thôi :

- Chẳng hay Thanh Bình cung chủ Nhân còn có việc gì dặn bảo thế?

- Vì lão mong Chủ nhân của Vạn Kiếp ma cung sớm ngày sơn đỏ ba chữ Vạn Kiếp môn để triệu tập ngay Vạn Kiếp đại hội, vì thế mới gọi người trở lại dặn người một điều này!

Trang Mộng Điệp rất ngạc nhiên liền hỏi lại :

- Có phải định nói cho tôi sự bí mật về việc sơn ba chữ Vạn Kiếp môn đấy không? Hay là lão anh hùng đã biết ai là người ác độc nhất trong thiên hạ này?

- Lão không biết ai là người ác độc nhất thiên hạ, nhưng lão chỉ biết ở đâu có tiên hạc ngàn năm thôi!

Trang Mộng Điệp nghe thấy đối phương nói biết được ở đâu có tiên hạc ngàn năm, y liền mừng rỡ vô cùng, vội lên tiếng hỏi :

- Triển lão tiên bối! Xin cho tiểu bối biết ngay chỗ nào có tiên hạc ngàn năm thế?

- Ở gần Thiên Trì, trên đỉnh núi chót vót của dãy Trường Bạch, có một đôi tiên hạc ngàn năm, nhưng tiên hạc có, chưa chắc các người đã dám đi bắt nó!

Trang Mộng Điệp kiêu ngạo đáp :

- Chẳng hay Chủ nhân của tiên hạc ngàn năm đó là ai vậy? Nếu bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung cùng hợp quần đi lấy, thì có ai trên đời lại còn dám đứng ra phản đối và ngăn cản nữa?

- Phàm việc gì cũng vậy, phải lòng thành trước đã rồi hãy nói sau, hà tất người lại khoe khoang như vậy làm chi? Chủ nhân của hai con tiên hạc ngàn năm đó đừng nói không bước chân vào giang hồ bao giờ, ngay cả núi Trường Bạch cũng không ai thấy tung tích của ông ta nổi. Vì thế, không ai biết tên hiệu của ông ta là gì cả, chỉ biết ông ta là một ông già bé nhỏ, què một chân, nhưng võ công của ông ta cao siêu không kém gì Thập tam Danh thủ của chúng ta...

Trang Mộng Điệp lẳng lẳng nghe xong, ngồi trên lưng con chim Thần Tụu chấp tay vái chào Triển Thanh Bình một cái và nói :

- Cám ơn Triển lão tiên bối đã chỉ giáo cho như vậy. Lần sau, nếu tiên bối có gặp lại Vạn Kiếp, thì sẽ thấy chữ Kiếp đã sơn đỏ rồi!

Triển Thanh Bình vừa cười vừa đáp :

- Lão cũng mong như vậy để các nhân vật trên võ lâm sớm ngày chiêm ngưỡng Chủ nhân của Vạn Kiếp ma cung!

Trang Mộng Điệp mừng rỡ, thúc con chim bay luôn lên trên mây.

Từ nãy giờ, Triển Thanh Bình không hề nghe thấy Cổ Thanh Phong nói một tiếng nào hết, liền ngạc nhiên quay lại nhìn. Lúc này, y mới hay Cổ Thanh Phong vì yếu huyết bị điếm quá lâu, bây giờ tuy đã được giải rồi, nhưng vì khí huyết chưa thể tuần hoàn ngay được, nên vẫn phải nằm yên trên mặt đá như thế.

Thấy vậy, y vội chạy lại xoa bóp cho chàng hồi lâu, chàng mới từ từ tỉnh lại hẳn được.

Bây giờ, Triển Thanh Bình mới thu tay lại cười ha hả và nói :

- Cổ hiền điệt có còn nhớ lão phu là ai không?

Cổ Thanh Phong từ khi bị Đãng Phách Ni cô dùng mê hương làm cho mê hoảng đến giờ, có thể nói bất cứ giờ phút nào chàng cũng mê mê hoảng hoảng, không biết một chút gì hết. Cho nên những chuyện gì đã xảy ra chàng đều không biết chút gì cả.

Nhưng bây giờ, chàng nghe thấy Triển Thanh Bình hỏi như vậy, liền đưa mắt ngắm nhìn một hồi... chàng đã nhận ra ông già áo trắng đứng ở trước mặt mình đây chính là bạn thân của sư phụ mình, là Bắc Hải Thanh Bình cung và cũng là người nổi tiếng thiên hạ đệ nhất kiếm trong võ lâm đương thời. Chàng vội đứng dậy quỳ lạy và chào Triển sư bá luôn.

Triển Thanh Bình mỉm cười đờ chàng dậy, ngắm nghía một hồi rồi cho chàng hay mình tới Cửu Hồi cốc này để làm chi, gặp Nhân Uân sứ giả và cứu chàng ra sao, nói hết cho chàng nghe...

Cổ Thanh Phong nghe nói người yêu của mình là Mạnh Hồng Tiếu đã bị người của Vạn Kiếp ma cung bắt cóc đi và còn cho uống một thứ thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn tán không thể nào cứu chữa được... Chàng nghe xong, lòng nóng như thiêu, mắt nhìn Hải Thiên Kiếm Thánh vội hỏi :

- Triển sư bá có biết Thiên Nguy cốc chỗ ở của bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung ở đâu không?

Triển Thanh Bình không hiểu tại sao mặt của Cổ Thanh Phong biến đổi chóng đến thế, và có vẻ khích

động quá đáng như vậy?

Sau khi hỏi han kỹ lưỡng, Triển Thanh Bình mới biết người sư điệt của mình với Mạnh Hồng Tiếu đã có sự thề ước với nhau, liền thở dài một tiếng và đáp :

- Cổ hiền điệt! Không những lão không biết Thiên Nguy cốc ở đâu, mà ngay đến tài ba của hiền điệt bây giờ lão cũng chưa chắc là hiền điệt địch nổi người của Vạn Kiếp ma cung để cứu Mạnh Hồng Tiếu thoát đâu!

Cổ Thanh Phong biết Triển Thanh Bình tưởng mình bất tài, nên mặt chàng đỏ bừng, rồi chàng bỗng trợn ngược đôi lông mày lên nói :

- Thừa sư bá, lần này Cổ Thanh Phong nhờ bị trúng phải mê hương không có sức đề kháng cho nên mới bị lọt vào tay của Nhân Uân sứ giả như thế, chứ còn nói về võ công thực học thì cũng đã được tiên sư chân truyền...

Triển Thanh Bình nhìn Cổ Thanh Phong giây lát bỗng nghĩ ra một việc liền mỉm cười nói :

- Cổ hiền điệt hãy luyện thử Thiên Độn kiếm pháp của lệnh sư truyền thụ cho lão xem!

Cổ Thanh Phong vâng lời rút kiếm ra, cúi mình vái chào Triển Thanh Bình một cái, rồi biểu diễn Thiên Độn kiếm pháp...

Trước một người gọi là Hải Thiên Kiếm Thánh, cho nên Cổ Thanh Phong càng phải cẩn thận hết sức trong khi biểu diễn kiếm pháp cho y coi.

Chỉ thấy lão anh hùng vừa xem vừa vuốt râu bạc, đầu thì gật luôn luôn.

Cổ Thanh Phong biểu diễn xong pho Thiên Độn kiếm pháp, liền thu kiếm lại. Hải Thiên Kiếm Thánh đã cười ha hả nói :

- Thảo nào hiền điệt tự phụ cũng phải, quả thực pho kiếm pháp này hiền điệt đã học tới bảy tám thành thể kiếm của lệnh sư Tiêu Đại tiên sinh!

Cổ Thanh Phong nghe nói định khiêm tốn, và cảm ơn, thì Hải Thiên Kiếm Thánh đã chỉ tay vào thanh kiếm gỗ đang cắm vào đá và nói :

- Cổ hiền điệt thử biểu diễn nốt pho Tý Ngọ thần công một tuyệt kỹ khác của lệnh sư truyền thụ cho! Biểu diễn trên mặt đá này cho lão xem thử!

Tuy Cổ Thanh Phong không biết vị sư bá này khảo nghiệm mình như thế để làm chi, nhưng chàng vẫn phải tuân theo mà giơ tay ra chộp lấy một tảng đá, rồi hai tay nắn bóp một cái, tảng đá đó đã nát vụn ra

liền...

Hải Thiên Kiếm Thánh nhìn đá vụn một hồi, rồi mỉm cười nói với Cổ Thanh Phong :

- Cổ hiền điệt! Môn Tý Ngọ thần công này của hiền điệt, những đá bóp vụn không đều. Như vậy là chưa thể nào thắng được Đại Ứng Trảo Công của Trang Mộng Điệp. Huống hồ, trong Thiên Ngụy cốc lại có những bảy Sứ giả đều có võ công tương tự như thế?

Cổ Thanh Phong biết lời nói của Triển Thanh Bình là thực, liền cau mặt lại, vẻ mặt rầu rĩ vô cùng, vội hỏi lại :

- Theo lời nói của sư bá, chả lẽ...

Triển Thanh Bình liền ngắt lời của Cổ Thanh Phong, rồi vừa cười vừa nói :

- Cổ hiền điệt khỏi cần lo âu! Về phương diện huyền công tuy hiền điệt kém hơn đối phương thực, nhưng hiền điệt cũng có thể mang kiếm pháp tuyệt luân ra mà chế ngự được đối phương!

Cổ Thanh Phong nghe nói mới hơi yên tâm. Triển Thanh Bình lại mỉm cười hỏi :

- Hiền điệt có biết ai là người giỏi nhất về kiếm pháp ở trên võ lâm này hay không?

Cổ Thanh Phong không ngờ Hải Thiên Kiếm Thánh lại hỏi mình như thế, chàng nghĩ ngợi giây lâu, mới từ từ đáp :

- Trên đời này, ngày nay chỉ có mấy người này là có kiếm thuật cao siêu nhất thôi... những người đó là: Điếu Ngao cư sĩ, Thiết Kiếm chân nhân, Phiên Thiên Quái Tú, Triển sư bá và tiên sư chi hạn.

Triển Thanh Bình cười ha hả :

- Hiền điệt đừng có khen ngợi lão như thế nữa. Nếu kiếm pháp của lão mà đứng đầu quần hùng, thì khi nào lại phải hẹn ước Điếu Ngao cư sĩ, Bàn Thiên Hiếu, Thiết Kiếm chân nhân mấy người họp ba lần Bắc Hải kiếm hội, lần nào cũng vẫn không phân ai thắng ai bại hết!

Vì Bắc Hải kiếm hội, ngoài Điếu Ngao cư sĩ, Bàn Thiên Hiếu, Thiết Kiếm chân nhân, và Triển Thanh Bình bốn người dùng thế kiếm danh gia ra, thì chưa hề mời một nhân vật võ lâm nào khác tham dự. Cho nên, Cổ Thanh Phong không hay biết gì hết, không tiện xen lời vào, chỉ lẳng lẳng đứng nghe Triển Thanh Bình nói :

- Cả sư phụ của hiền điệt là Tiêu Đại tiên sinh nữa, năm người chúng ta quả thực mỗi người đều có sở trường riêng và cũng có sở đoản riêng. Không ai dám tự nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ hết!

Cổ Thanh Phong nghe nói tới đây, bỗng nghĩ ra một việc liền hỏi :

- Nếu năm vị danh gia đó cùng dung hòa với nhau để nghiên cứu, thì thế nào mà chả nghiên cứu ra được một pho kiếm pháp khôn tiền khoáng hậu?

- Hiền điệt nói rất đúng! Nhưng người trong võ lâm ai cũng có lòng tự ái, nhất là sau khi nổi tiếng rồi lại càng hẹp lượng thêm. Ngay như lão với tôn sư là bạn chí giao đến thế cũng không chịu hứ tâm để cùng nhau nghiên cứu. Kết quả, người nào người ấy chỉ tự nỗ lực khắc khổ nghiên cứu lấy một mình, chứ có ai chịu nghĩ đến pho kiếm khôn tiền khoáng hậu ấy đâu!

Nói tới đó, giọng nói của Triển Thanh Bình bỗng thay đổi hẳn, với vẻ mặt hiền từ nhìn Cổ Thanh Phong một cái, rồi nói tiếp :

- Từ khi sư phụ của hiền điệt tạ thế đến giờ, lão đã liên tiếp triệu tập ba lần Bắc Hải kiếm hội, đều không sao thắng nổi Điều Ngao cư sĩ, Bàn Thiên Hiếu, và Thiết Kiếm chân nhân. Nên lão không còn hăng hái như trước nữa. Nhưng bỗng nghe thấy Ma Kha kiếm pháp trong Đăng Ma bảo lục xuất hiện giang hồ, mới thân hành tới Cửu Hồi cốc này để cướp giật kiếm pháp đó!

Cổ Thanh Phong cau mày lại chờ lời :

- Đăng Ma bảo lục đã bị hủy rồi. Tuy Mạnh Hồng Tiểu đã học thuộc lòng ba môn tuyệt học: Diệu Âm thần công, Đạt La Thủ, và Ma Kha kiếm pháp, nhưng nàng đã bị Sứ giả của Ma cung bắt cóc và giam giữ ở trong Thiên Nguy cốc, một nơi chưa hề có ai biết là ở đâu?

- Hồng Tiểu tốt duyên lắm! Nàng đã thuộc lòng cuốn Đăng Ma bảo lục ấy. Tất nhiên không sao tránh khỏi tai ách, nhưng bất cứ một người nào, không một ai muốn cho cuốn ấy tiêu hủy trên giang hồ, vì vậy bất cứ ai cũng đều muốn đem hết sức lực của mình ra mà bảo vệ cho nàng ta được an toàn. Tuy nàng đã uống phải thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn tán, nhưng đó là một trận hoảng sợ thôi, chứ lão không tin nước Cửu Diệp Linh Chi mà lại không công hiệu bằng thuốc giải độc của Lô Sơn tam sát.

Cổ Thanh Phong nghe thấy Triển Thanh Bình suy đoán như vậy, thấy có lý, trong lòng mới hơi yên, chàng lại nghe thấy Triển Thanh Bình nói :

- Tuy cuốn Đăng Ma bảo lục đã bị thiêu ra tro, nhưng bây giờ lão đã kiếm ra được một cuốn Đăng Ma bảo lục mới!

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên vội hỏi :

- Chẳng lẽ bí quyết tuyệt thế ấy lại có đến hai cuốn hay sao?

- Hiền điệt chính là cuốn Bảo lục mà lão vừa nói đấy!

- Tiểu điệt không hiểu sư bá nói như thế là thế nào? Tiểu điệt có liên can gì đến Đăng Ma bảo lục?

Triển Thanh Bình khẽ vỗ vai Cổ Thanh Phong mỉm cười nói :

- Hiền điệt đã được Tiêu Đại tiên sinh truyền thụ cho Thiên Độn kiếm pháp, mà hiền điệt cũng đã học tới bảy tám thành của Tiêu Đại tiên sinh rồi. Lão sẽ đem pho kiếm của lão đã nghiên cứu được mấy chục năm ra mà tận tâm truyền thực cho hiền điệt, rồi lại cố hết sức giúp cho hiền điệt được Điều Ngao cư sĩ truyền thụ cho. Tập hợp kiếm pháp của ba môn phái vào một mình, như vậy hiền điệt chẳng đủ đối địch với quần ma của Vạn Kiếp ma cung hay sao?

Cổ Thanh Phong nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nhưng chàng lại cau mày, hình như vừa mới nghĩ ra được việc gì nên vội hỏi :

- Triển sư bá! Kiếm pháp danh gia của đương thời còn có Thiên Phiên Quái Tú Bàng Thiên Hiếu, Bang chủ của Tam Nguyên bang và Thiết Kiếm chân nhân. Vậy tại sao sư bá lại cứ nhất định mà phải cầu Điều Ngao cư sĩ chỉ điểm như thế?

- Phần vì Bàng Thiên Hiếu với Thiết Kiếm chân nhân bất đồng ý kiến với ta. Hai là kiếm pháp hiện tại của hai người tuy lợi hại thực, nhưng không phải là chính tông.

- Theo như lời sư bá nói thì kiếm pháp của Điều Ngao cư sĩ tất nhiên là rất đặc biệt thần diệu phải không?

- Điều Ngao cư sĩ ở Đông Hải Diêu Cơ lặng lẽ xem mưa gió bể trời, mặt trời mặt trăng và các tinh tú của vũ trụ biến hóa ra sao mới nghiên cứu ra bốn thế kiếm tuyệt tác gọi là Phong, Vân, Lôi, Vũ. Hai thế dùng để phòng thân. Mỗi lần ở Bắc Hải kiếm hội, thấy hơi lép vế một chút, Điều Ngao cư sĩ liền đem bốn thế kiếm đó ra sử dụng là vẫn hồi được thế bại ngay!

Nói tới đó, lão kiếm khách đưa mắt nhìn Cổ Thanh Phong mấy cái, rồi cười nói :

- Hiền điệt đã học được toàn bộ chân truyền của lệnh sư, nếu lại học được thêm bốn thế Phong, Vân, Lôi, Vũ của Điều Ngao cư sĩ, là đã đủ sức đối địch được thế lực của những Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung rồi!

Vạn nhất hiền điệt cứu được Mạnh Hồng Tiểu thoát nạn, lại nghiên cứu thêm Ma Kha kiếm pháp, thì hiền điệt sẽ trở nên đệ nhất kiếm pháp, và sẽ làm rạng rỡ cho võ lâm đương thời.

Sau khi ngộ nạn, bây giờ lại gặp được kỳ phùng như vậy, Cổ Thanh Phong mừng rỡ vô cùng. Nhưng bao giờ chàng cũng nhớ tới Mạnh Hồng Tiểu đang lâm nguy, liền hỏi :

- Tiểu điệt theo học kiếm pháp của sư bá thế nào cũng phải tốn rất nhiều thì giờ, rồi lại còn phải đi Đông Hải Diêu Cơ bái kiến Điều Ngao cư sĩ...

Triển Thanh Bình thấy chàng lo âu như vậy, liền mỉm cười hỏi :

- Có phải hiền điệt sợ học kiếm quá lâu, mà Mạnh Hồng Tiểu cô nương sẽ phải bị nguy hiểm không?

Cổ Thanh Phong mặt đỏ bừng, không sao trả lời được. Lão kiếm khách lại ha hả cả cười và nói tiếp :

- Hiền điệt cứ yên chí, Mạnh cô nương thông minh tuyệt đỉnh, cứ xem cánh thức của nàng, ba ngày dạy Lưu Sơn tam sát một chữ trong Đăng Ma bảo lục, như vậy cũng đủ chứng tỏ nàng có một sức thông minh siêu tuyệt đến mức nào rồi! Với tài ba của nàng như thế, thì làm sao mà chả đối phó nổi với bọn tiểu yêu của Ma cung? Lại thêm chúng còn bị mắc hờm lớn của lão, chúng còn đang bị người khác đánh cho tơi bời thì làm sao mà chúng còn có đủ thì giờ để sát hại Mạnh cô nương được nữa?

- Bảy Sứ giả của Ma cung mắc hờm sư bá chuyện gì thế?

Triển Thanh Bình liền kể cho chàng hay là mình đã nói cho Trang Mộng Điệp biết ở trên núi Trường Bạch ở ngoài quan ngoại có một đôi tiên hạc ngàn năm...

Cổ Thanh Phong “ừ” một tiếng, rồi lại hỏi :

- Có phải sư bá đánh lừa bảy Sứ giả uống công đi lên tận trên Trường Bạch một phen phải không?

Triển Thanh Bình lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung có hai con Thần Tụu. Núi Trường Bạch tuy xa, nhưng chúng cỡi trên hai con chim đó không mất tốn sức gì cả, mà cũng đi tới được rất dễ dàng. Hơn nữa, lão dù sao cũng có một chút tên tuổi ở trên võ lâm, thì khi nào lại đi nói dối với chúng để mang tiếng xấu xa như thế? Sự thực ở gần Thiên Trì quả có tiên hạc ngàn năm, nhưng Chủ nhân của tiên hạc ngàn năm đó là Thiên Trì Phá Tú. Ông ta là người rất kỳ lạ, và khó đối phó lắm. Bảy Sứ giả của Ma cung muốn đến bắt đôi tiên hạc của ông ta, thì làm sao tránh khỏi bị ông ta đánh cho một trận tơi bời?

Cổ Thanh Phong nghe xong mới biết Hải Thiên Kiếm Thánh đã đánh lừa bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung như thế nào, chàng lại còn nghe thấy Triển Thanh Bình lên tiếng nói :

- Còn về việc học kiếm, vì sư phụ của hiền điệt cùng lão cũng là những người thuộc kiếm pháp chính tông, thế kiếm không khác nhau mấy, nếu lão dạy cho hiền điệt, chỉ ba bốn tháng là cùng. Hiền điệt có thể học được hết chân truyền của lão rồi, lúc ấy lại đi kiếm Điều Ngao cư sĩ học thêm Phong Vân Lôĩ Vũ bốn thức...

Thần Phủ Khai Sơn nghe nói chỉ cần học ba bốn tháng trời là đã có thể học được hết kiếm pháp của Hải Thiên Kiếm Thánh nên mừng rỡ vô cùng, liền hỏi rằng :

- Sư bá đã chịu phác cách hoàn toàn cho tiểu điệt, chẳng hay ngay bây giờ tiểu điệt đã có thể theo sư bá đi Bắc Hải được không?

Triển Thanh Bình đáp :

- Học kiếm có cần gì phải đến Bắc Hải đâu? Ở trong Cửu Hồi cốc này vắng vẻ lắm, chính là một nơi học võ rất tốt, vả lại Điếu Ngao cư sĩ bây giờ cũng không ở Đông Hải...

Cổ Thanh Phong đang lo ngại Đông Hải quá xa, bây giờ nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy, liền hỏi :

- Điếu Ngao cư sĩ không ở Đông Hải Điều Cơ, vậy thì người đang ở đâu hở sư bá?

- Y ở Lục Chiếu Sơn, cách đây không xa!

- Tại sao lão tiền bối ấy rời khỏi Đông Hải Điều Cơ mà tới núi Lục Chiếu để làm chi vậy?

- Điếu Ngao cư sĩ là người rất lý thú và lại rất ngây thơ cụ. Vì y thấy ở Đông Hải Điều Cơ câu cá suốt ngày như vậy đã chán rồi, bây giờ nghe thấy trong Đào Hoa Chiếu ở núi Lục Chiếu có con Giao gọi là Đào Hoa Giao cho nên y mới không quản ngại đường vạn dặm xa xôi mà đi tới phía Tây này, định tâm câu cho kỳ được con Đào Hoa Giao đó!

- Con Đào Hoa Giao ấy có cái gì đặc biệt mà Điếu Ngao cư sĩ đi xa đến thế để câu nó như vậy?

- Đào Hoa Giao độc khôn tả và trong óc nó lại có một hạt Nguyên Châu. Hạt châu ấy là một thánh dược có thể chữa được bách bệnh. Đồng thời, da vẩy của nó vào lửa không cháy, xuống nước không chìm, bảo đao chém không đứt, có thể dùng làm Y Giáp để hộ thân rất tốt!

Cổ Thanh Phong nghe nói mừng rỡ lắm, không những Hải Thiên Kiếm Thánh đã nhận lời truyền thụ cho mình, mà Điếu Ngao cư sĩ lại ở Đông Hải tới đây, có lẽ hai người thế nào cũng cho mình trở nên một tay kiếm tuyệt thế, có lẽ nhờ đó mà ta đến Thiên Nguy cốc cứu Mạnh Hồng Tiểu, đại chiến với bảy Sứ giả ấy một phen...

Từ đó trở đi, Cổ Thanh Phong liền theo Hải Thiên Kiếm Thánh luyện kiếm ở trong Cửu Hồi cốc.

Trong thời gian đó, Bàn Thiên Hiếu cùng Thiết Kiếm chân nhân, Diệu Chân các người gặp Liễu Như Yến mới biết Mạnh Hồng Tiểu đã bị đệ tử của Ma cung bắt đi.

Bàn Thiên Hiếu cùng Liễu Như Yến quay về Tam Nguyên bang, sai Thiết Kiếm chân nhân vân du Tây nam dò thám tin tức của Vạn Kiếp ma cung. Riêng Đãng Phách ni cô Diệu Chân thì một mình lang bạt giang hồ.

Hãy nói Cô Gái Áo Vàng Bàn Chân Chân ở gần núi Ô Mông, đã gần hơn tháng trời mà vẫn không thấy Cổ Thanh Phong tới...

Cũng có một hôm nàng tới cái đầm nước trong ở ngoài Cửu Hồi cốc đứng chờ tới khi hoàn hôn phủ xuống mới trở về nhà trọ, chỉ cơ duyên chưa tới, cho nên nàng với Cổ Thanh Phong tuy rất gần gũi nhau, mà không sao gặp gỡ nhau được.

Còn Cổ Thanh Phong nhất tâm nhất trí huyết khổ luyện kiếm học của Hải Thiên Kiếm Thánh truyền thụ cho.

Đợi chờ gần hai tháng vẫn không thấy hình bóng của Cổ Thanh Phong đâu cả, Bàn Chân Chân nản chí vô cùng, rầu rĩ rời bỏ khu núi Ô Mông, nhưng vẫn chưa chịu trở về Tam Nguyên bang vội, mà tiếp tục đi ngao du Kim Mã Bích Khê, Điền Trì, Nhi Hải các nơi, mong gặp gỡ Cổ Thanh Phong và đồng thời cũng để dò thám xem Mạnh Hồng Tiểu và Vạn Kiếp ma cung ở đâu! Bàn Chân Chân đi khỏi, lại qua được một tháng nữa, nhờ có sự thông minh và bản chất hơn người, Cổ Thanh Phong đã học hết pho kiếm pháp của Hải Thiên Kiếm Thánh rồi.

Triển Thanh Bình thấy Cổ Thanh Phong thông minh như vậy, trong lòng cũng mừng rỡ, liền mỉm cười nói :

- Cổ hiền điệt, trong có một trăm ngày như vậy mà hiền điệt đã học hết pho kiếm của lão rồi, thật là hiếm có người thông minh siêu việt như hiền điệt được! Bây giờ hiền điệt phải theo lão chỉ bảo mà nghĩ cách đi cầu ngao Diếu Ngao cư sĩ truyền thụ cho Phong Vân Lô Vũ bốn thế kiếm pháp kia đi!

- Cổ Thanh Phong với Triển Thanh Bình cùng tụ họp ở cửa Cửu Hồi cốc trong trăm ngày, tình cảm hai người càng ngày càng thêm mật thiết. Lúc này, hai người sắp chia tay với nhau, Cổ Thanh Phong với vẻ quyến luyến không nỡ, liền cau mày lại thở dài một tiếng và hỏi :

- Sư bá không thể đi cùng với tiểu hiền điệt hay sao?

Triển Thanh Bình lắc đầu đáp :

- Phần thứ nhất là lão còn có việc khác phải đi ngay. Phần thứ hai là Diếu Ngao cư sĩ vẫn còn tức giận lão. Nếu có lão đi thì chưa biết chừng hiền điệt sẽ không học được một thế kiếm nào cũng nên.

Cổ Thanh Phong nghe nói rầu rĩ vô cùng. Triển Thanh Bình thấy vậy liền giơ tay ra vỗ vào vai chàng mấy cái rồi nói :

- Hiền điệt là người rất trung hậu, hà tất phải rầu rĩ về sự ly biệt như thế làm chi? Bây giờ, trên giang hồ đang có đa sự, như vậy thì rồi đây đi đến đâu mà chúng ta lại không gặp nhau? Thôi, chúng ta cứ chia tay ở đây đi, đừng buồn rầu như vậy nữa!

Cổ Thanh Phong cung kính hỏi lại :

- Ba mươi sáu thế kiếm pháp của sư bá sáng tác mới truyền thụ cho, chẳng hay tên gì không?

Triển Thanh Bình không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói xong đã vừa cười vừa nói :

- Kiểm pháp của sư phụ cháu tên là Thiên Độn, vậy kiểm pháp của lão tên là Thanh Bình vậy! Ba mươi sáu thế kiểm pháp mới sáng tạo này là tổng hợp sở trường của hai nhà. Như vậy, để lão đặt cho nó một cái tên gọi là Thanh Bình Độn Kiếm, chẳng hay cháu nghĩ sao?

Lão anh hùng vừa nói vừa ra ngoài Cửu Hồi cốc, nói đến bốn chữ sau cùng, thì hình bóng của lão anh hùng đã mất dạng rồi.

Cổ Thanh Phong vội giở khinh công ra đuổi theo sau, nhưng khi ra tới cốc khẩu, không trông thấy hình bóng của người sư bá đâu hết. Chàng đứng ngẩn người ra một hồi. Chàng lại nghĩ đến hình bóng của nàng Mạnh Hồng Tiếu. Chàng ngẩng mặt lên trời rú một tiếng, rồi rời khỏi núi Ô Mông đi Lục Chiếu Sơn để kiếm Điều Ngao cư sĩ ngay!

Vì chàng đã được Triển Thanh Bình chỉ điểm cho nên không cần phải hỏi dò đường lối gì cả, đã đi ngay tới núi Lục Chiếu Sơn liền...

Lúc ấy, mặt trời mới mọc, cảnh sắc trên núi cao đẹp đẽ khôn tả.

Cổ Thanh Phong biết Đào Hoa Chiếu ở về phía bên trái, dưới chân núi, chàng đi lên được mười ba mươi bốn trượng, liền nghĩ thầm :

“Nơi có ánh sáng chói lọi bốc lên kia, chính là ở phía đằng sau phía bên trái dưới chân núi, chẳng lẽ...?”

Chàng chưa nghĩ xong thì đã có tiếng động rất nhẹ và hình như có một vật gì nhẹ lướt qua đầu vai bên phải của chàng.

Chàng vội nhả Y sang trái hơn trượng. Ngờ đâu, vật đó là một vật sống. Chàng nhảy tới đâu là nó nhảy theo tới đó, và liền móc ngay vào ché áo của chàng liền.

Chàng mới hay đó là một cái móc câu đen nhánh, dài chừng ba tấc, buộc bằng một sợi dây vàng. Chàng biết ngay là mình đã bị Điều Ngao cư sĩ câu phải, nhưng trong lòng cũng hơi tức giận và nghĩ :

“Vị võ lâm kỳ nhân này cũng lạ thật! Không biết ta bao giờ hết, cũng không nói năng gì hết, mà đùa giỡn ta như vậy, coi ta như là một con cá, định câu ta lên chằng?”

Chàng sợ đối phương câu mình lên thật, vội quay mình lại, tay nắm lấy sợi dây, vậy hết chân lực và lấy tấn giở Đại Lực Thiên Cân Trụy ra đứng cho thật vững. Đồng thời chàng đã trông thấy người cầm cái cần câu giỡn mình là một ông già râu tóc bạc phơ, đang ngồi ở trên lưng chừng cây cổ thụ.

Hình như tâm ý của ông già đó đã bị chàng đoán đúng. Vừa móc được áo chàng đã định câu chàng lên

thực. Chàng trông ông già nọ đang định lên tiếng hỏi, ngờ đâu sức kéo của ông ta cũng mạnh gần nghìn cân, vì vậy cười đã dùng Đại Lực Thiên Cân Trụy thân pháp ra lấy tấn rồi mà vẫn còn bị ông ta lôi về phía trước mấy bước.

Ông già thấy Cổ Thanh Phong không bị mình lôi lên cũng thất thanh kêu “ủa” một tiếng. Ông ta giật mạnh cần câu một cái, thân ngay cần câu đó lại liền.

Cổ Thanh Phong cố nén lửa giận mà quay người lại chấp tay chào ông già đó rồi lên tiếng hỏi :

- Lão tiên bối quý tính danh là chi? Sao bỗng dừng lại đùa giỡn Cổ Thanh Phong tôi như thế?

Ông già ha hả cười và đáp :

- Ta bình sinh không tên không họ, sở dĩ ta lấy cần câu này câu người là vì có hai nguyên nhân chính.

Cổ Thanh Phong hơi cau mày lại, rồi hỏi :

- Cụ coi tôi như là con cá, mà lại còn bảo có hai nguyên nhân chính!

Ông già thân cần câu lại, rồi tựa một tàu lá ở trên thân cây, từ từ nhảy xuống, tròn mắt nhìn Cổ Thanh Phong cười ngạo nghễ :

- Tất nhiên là có hai nguyên nhân chính rồi. Nguyên nhân thứ nhất là cứu người khỏi chết!

Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày, gượng cười. Ông già thấy vậy cười nhạt hỏi :

- Người cười cái gì? Những sương mù mà trông như mây màu sắc ở dưới chân núi này là một chướng khí lợi hại nhất của các tỉnh ở miền Tây nam này. Tên nó là Đào Hoa độc chướng. Nó giết người một cách vô hình, cứ đến mặt trăng mọc lên trên đỉnh đầu thì những sương ngũ sắc đó mới tan hết.

Ai dám đến gần trước ngọn núi chỗ cách nơi có sương mù đó chừng mười trượng, thì người đó đừng nói là Cổ Thanh Phong, mà là một cây Ngao Sương Thanh Phong chiếm nhiễm phải độc chướng đó thì cũng phải cành rụng lá rơi mà uế oải ra chết liền.

Cổ Thanh Phong nghe nói rùng mình kinh hãi, liền thay đổi sắc mặt và cảm ơn ông già ngay. Ông già lại nói tiếp :

- Nguyên nhân thứ hai là vì thanh bảo kiếm đeo ở vai người.

Cổ Thanh Phong lại tỏ vẻ ngạc nhiên và hỏi lại :

- Thanh kiếm ở trên vai của tiện hạ có liên quan gì đến lão tiên bối đâu?

Ông già vẫn kiêu ngạo nói :

- Tất nhiên là có liên can, vì người đã gặp danh thủ đệ nhất kiếm của đương thời!

Cổ Thanh Phong nghĩ thầm :

“Hải Thiên Kiếm Thánh nói rất đúng, ông già Điều Ngao cư sĩ này quả thật là người rất lý thú, sao ta không theo lời dặn bảo của Triển sư bá để đùa giỡn ông ta một phen?”

Chàng đã quyết định như vậy, liền hỏi :

- Danh thủ đệ nhất kiếm đương thời, mấy chữ đó có phải là quá tự tôn tự đại đấy không?

Ông già trở lời một cách kiêu ngạo :

- Tất nhiên, tất nhiên nếu dùng kiếm đối địch, trên thiên hạ này không ai có thể địch nổi lão!

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên, rồi mỉm cười nói :

- Lão tiền bối đã nói như vậy, tiểu bối phải đoán ra được danh hiệu của tiền bối mới phải!

Ông già gật đầu, lăm lăm tự nói :

- Trong võ lâm này, tuy rất có nhiều tục tử, nhưng những người sử dụng kiếm có tên tuổi đã có mấy ai, nên người mới đoán một cái là đoán ra liền!

Cổ Thanh Phong thấy thái độ của đối phương kiêu ngạo như vậy, chàng cố ý làm ra vẻ nghĩ ngợi giây lát, rồi mới từ từ đáp :

- Tiếc thay lão tiền bối không phải mặc quần áo đạo sĩ, bằng không tiểu bối phải đoán lão tiền bối là Thiết Kiếm chân nhân, người Hộ pháp của Tam Nguyên bang.

Ông già bĩu môi lắc đầu và nói :

- Kiếm pháp của đạo sĩ Thiết Kiếm chân nhân đó bằng sao được lão. Nếu hai bên đối địch thực sự, chỉ năm trăm hiệp là cùng, y thế nào cũng bị lão đánh bại ngay!

Cổ Thanh Phong giả bộ thất kinh, vội hỏi :

- Nghe lão tiền bối nói như vậy, lão tiền bối có phải là Phiên Thiên Quái Tú Bàng Thiên Hiếu, Bang chủ của Tam Nguyên bang tiếng tăm lừng lẫy giang hồ đấy không?

Ông già vẫn lắc đầu, vừa cười vừa trả lời :

- Kiếm pháp của Bàng Thiên Hiếu không hơn gì kiếm pháp của Thiết Kiếm chân nhân. Y miễn cưỡng gọi là kiếm thủ hạng nhất trên giang hồ thôi!

Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :

- Lão tiền bối khinh thường cả Phiên Thiên Quái Tú lẫn Thiết Kiếm chân nhân, như vậy thì tiểu bối biết đoán làm sao được đây?

- Vừa rồi lão đã nói những người sử dụng kiếm được nổi tiếng có mấy ai đâu... Người thử đoán thêm một vài người nữa thì sẽ đúng đấy!

Cổ Thanh Phong giả bộ nghĩ ngợi giãy lát, rồi vừa cười vừa tỏ ra đặc chí nói :

- À, tiểu bối đoán ra rồi, vì tiểu bối đã nghĩ ra được một vị đại kiếm khách tuyệt nghệ vô song, tiếng tăm cái thế...

Ông già tỏ vẻ khoái chí, liền thúc giục chàng :

- Nói mau đi, nói mau đi!

Cổ Thanh Phong ngắm nhìn ông già một hồi, mặt tỏ vẻ rất kính phục, hỏi :

- Chắc thể nào lão tiền bối cũng là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, Chủ nhân của Thanh Bình cung ở Bắc Hải phải không?

Ông già nghe nói thất vọng, lắc đầu cười nhạt đáp :

- Không đúng, không đúng! Triển Thanh Bình tự tôn tự đại, tự gọi mình là Hải Thiên Kiếm Thánh, nhưng ba lần y đấu với lão ở trong Bắc Hải kiếm hội có thắng nổi lão một thức nào đâu?

Cổ Thanh Phong gượng cười nói :

- Tiểu bối đã đoán hết tên của những danh gia hạng nhất sử dụng kiếm đương thời rồi, mà vẫn chưa đoán ra được lão tiền bối là ai cả!

Ông già đó chính là Điếu Ngao cư sĩ, thấy Cổ Thanh Phong chỉ phỏng đoán các người khác thôi, chứ không nói tới tên mình, nên ông ta càng tức giận thêm, rồi cau mày lại nói :

- Tất cả danh gia sử dụng kiếm đương thời mà người vừa phỏng đoán còn thiếu soát một người, nếu người nói nốt tên người đó ra là đúng ngay!

Cổ Thanh Phong gật đầu đáp :

- Tiểu bối biết còn một vị danh thủ kiếm pháp vô song nữa!

Điếu Ngao cư sĩ cả mừng nói :

- Phải, phải! Người đó chính là lão đây!

Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :

- Không phải lão tiền bối, người đó là Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh, nhưng ông ta đã không có duyên với trần gian, tiên du đã lâu rồi!

Điếu Ngao cư sĩ không sao chịu nhin được nữa, nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong tự báo danh hiệu, hậm hực nói :

- Ta là Điếu Ngao cư sĩ, tại sao người lại không liệt tên ta trong đệ nhất kiếm thủ của võ lâm đương thời như thế?

Cổ Thanh Phong nghe nói liền làm ra vẻ thất kinh, vội xoay giọng gọi là tiền bối, và cung kính vô cùng, cúi đầu xuống đất vái một lạy. Điếu Ngao cư sĩ cau mày lại, xua tay nói :

- Ta quanh năm ở Đông Hải, trơ trọi một mình quen rồi, không cần lễ tiết của đời tục, người khỏi cung kính như thế! Người mau nói cho ta biết, tại sao người lại không liệt ta vào những kiếm thủ đệ nhất đương thời như vậy để ta khỏi nóng lòng!

Cổ Thanh Phong cười thầm, nhưng vẫn theo cách dặn bảo của Hải Thiên Kiếm Thánh mà làm ra bộ hoảng sợ nói :

- Cổ Thanh Phong tôi không dám nói thẳng sợ mích lòng lão tiền bối!

- Không sao, không sao! Măng chửi ngay trước mặt còn thú vị hơn, quý hồ người mắt có lý.

- Cổ Thanh Phong tôi đâu dám phê bình tiền bối như thế! Tôi nghe thấy Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, Phiên Thiên Quái Tú Bàng Thiên Hiếu, và Thiết Kiếm chân nhân các người đối với tiền bối đã có lời nói rất nặng! Điếu Ngao cư sĩ trợn ngược đôi mắt lên vội hỏi :

- Bọn lão quý ấy nói xấu gì lão thế?

- Họ nói lão tiền bối tuy cũng miễn cưỡng được gọi là kiếm thủ hạng nhất đương thời, nhưng đó chỉ là xếp đặt tên tuổi của lão tiền bối cho đủ số đầy thoi, chứ kiếm thuật của lão tiền bối không nghĩa lý gì hết!

Điếu Ngao cư sĩ tức giận khôn tả, kêu “hừ” một tiếng quật luôn cần câu vào tảng đá lớn nhô ra ở trên vách núi một cái, tảng đá ấy bị vỡ ta ra liền, rồi y hậm hực hỏi Cổ Thanh Phong :

- Sao chúng dám bảo kiếm pháp của lão không ra gì?

- Lão tiền bối chớ có giận dữ như thế vội, theo Cổ Thanh Phong tôi nghe thấy thì họ nói...

- Họ có nhắc nhở Phong, Vân, Lôi, Vũ bốn thế kiếm của lão không?

Cổ Thanh Phong cười thâm và nghĩ :

“Quả thật tính nết của Điều Ngao cư sĩ đúng như lời Hải Thiên Kiếm Thánh nói không sai chút nào.

Quả nhiên y đã mắc hõm ta rồi!”

Nghĩ đoạn, chàng lại hỏi Điều Ngao cư sĩ rằng :

- Cái gì gọi là Phong, Vân, Lôi, Vũ tứ kiếm?

Điều Ngao cư sĩ trợn ngược đôi lông mày lên có vẻ đắc chí đáp :

- Phong Tứ Kiếm là : Vũ Tuyết Nghênh Băng, Phiêu Hồng Tống Lục, Giao Long Nộ Cuồng, Dịch Thủy Tiêu Tiêu. Vân Tứ Kiếm là : Phụng Tuế Long Hư, Tá Thiên Tệ Nhật, Xang Hà Luyện Thủy, Phiêu Diêu Nhân Uân. Lôi Tứ Kiếm là : Tà Tiên Tử Điện, Hải Lập Sơn Băng, Thiên Cô Tam Quá, Càn Khôn Nhất Chân. Còn Vũ Tứ Kiếm là : Không Mong Nhận Vật, Tiên Thạch Phi Yển, Bạt Hỏa Thanh Trần, Nhất Thiên Ty Ảnh.

Cổ Thanh Phong nghe xong vừa cười vừa hỏi :

- Tên của những thế không đó nghe rất tao nhã và êm tai, nhưng không biết có lợi hại hay không?

- Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của lão là khi lão ở Đông Hải ngằm xem bể trời mưa gió, nhật nguyệt tinh thần biến hóa ra sao mới nghiên cứu thành, oai lực thần diệu khôn tả!

Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :

- Lão tiền bối đã giỏi chế ra những thế kiếm thần diệu như vậy, tại sao trong ba lần Bắc Hải kiếm hội, lão tiền bối không đánh bại những người kia để độc bá thiên hạ?

Điều Ngao cư sĩ thấy Cổ Thanh Phong hỏi như vậy, mặt đỏ bừng thở dài một tiếng rồi đáp :

- Lão với Thanh Bình, Thiên Hiếu, và Thiết Kiếm chân nhân mỗi người đều có sở trường riêng, và cũng có sở đoản của mình. Cho nên ba lần Bắc Hải kiếm hội đó, không ai thắng nổi ai là thế. Năm nay, lão đã nghĩ ra một cách đánh bại được họ, thì Thanh Bình lại sai người truyền lời cho lão với các người hay, Bắc Hải kiếm hội lần thứ tư vì việc riêng mà phải hoãn lại. Nên lão chán nản không có việc gì làm, mới đến Đào Hoa Chiếu này câu Đào Hoa Giao để tiêu khiển.

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao lão tiền bối năm nay lại có cách đánh bại mấy người kia?

- Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm của lão vốn là bốn thế. Năm ngay sau khi dự Bắc Hải kiếm hội về, lão đã khổ tâm nghiên cứu lại, rồi một biến thành bốn, bốn biến thành mười sáu, tất nhiên oai lực mạnh hơn trước nhiều, như vậy làm sao mà không thắng nổi họ?

- Lão tiền bối tiềm tâm ở Đông Hải, nghiên cứu tuyệt học. Nhưng Triển Thanh Bình với hai vị đệ nhưэт kiếm thủ kia, cũng không khi nào lại chịu ngồi yên để bỏ phí những thời gian quý báu...

Điều Ngao cư sĩ thấy Cổ Thanh Phong vẫn không tin tài ba của mình liền cau mày đỡ lời :

- Nếu người được thấy Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm của lão thì người mới tin và kính phục. Để lão câu được con Đào Hoa Giao này đã, thế nào cũng cho người kiến thức, thì người mới biết kiếm thế của lão lợi hại như thế nào?

Cổ Thanh Phong giả bộ làm như coi thường bốn thế kiếm đó, chàng chỉ mỉm cười đáp :

- Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm của lão tiền bối tất nhiên phải lợi hại lắm, tiểu bối cũng muốn được kiến thức ngay, nhưng tiểu bối còn muốn kiến thức thủ đoạn câu Đào Hoa Giao của lão tiền bối hơn!

Điều Ngao cư sĩ thấy bình sinh tuyệt kỹ của mình mà đối phương không muốn kiến thức, nên y ngạc nhiên hỏi :

- Người cũng là người sử dụng kiếm, xem bề ngoài cũng đủ thấy võ công của người cũng không kém lắm, sao người lại chịu để lỡ dịp may mà không chịu kiến thức tuyệt học hãn hữu như vậy?

- Vì kiếm pháp của sư phụ của tiểu bối cũng là diệu tuyệt dương kim, có thể ngang với kiếm pháp của lão tiền bối, có lẽ tiểu bối chỉ kém lão tiền bối về kinh nghiệm và công lực thôi!

- Người là đệ tử của ai?

- Tiên sư là Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh!

Điều Ngao cư sĩ kêu “ủa” một tiếng, ngấm nghĩa Cổ Thanh Phong một hồi, rồi nói :

- Sư phụ của người chưa ta thế, cùng Thiên Hiểu, Thanh Bình, Thiết Kiếm chân nhân và lão là năm người hợp xưng là Càn Khôn ngũ kiếm. Người đã được Tiêu Đại tiên sinh truyền thụ tài nghệ cho, dù công lực và kinh nghiệm hơi kém một chút, nhưng người thế nào cũng sánh sỡ. Chờ lát nữa ta câu Đào Hoa Giao xong, thế nào cũng giở bốn thế kiếm đó ra để người xem kiếm pháp của ta có bằng được kiếm pháp Hải Thiên Kiếm Thánh, hay Phiên Thiên Quái Tú hay là còn hơn cả chúng!

Điều Ngao cư sĩ càng nói càng khoe khoang, Cổ Thanh Phong rất ung dung mỉm cười hỏi :

- Lão tiên bôì cứ giở bình sinh tuyệt học ra để cho tiểu bôì xem sao, như vậy có lẽ không được thích đáng cho lắm!

- Tại sao lại không thích đáng?

- Nếu lão tiên bôì biểu diễn quá nhanh thì tiểu bôì không sao nhận thức được những thế kiếm tinh vi, nếu biểu diễn quá chậm lại sợ tiểu bôì sẽ học lỏm được hết!

- Phong Vân Lôì Vũ Tứ Kiếm của lão đã tốn mấy chục năm trời đất mới thành. Tuy chỉ có mười sáu thức, nhưng biến hóa kỳ ảo, có thể nói là bao la vạn trượng. Có không nào người chỉ xem ta biểu diễn một lần mà học lỏm được ngay như thế?

Nói tới đó, y lại ngẩng nhìn Cổ Thanh Phong một hồi rồi lại nói tiếp :

- Nhưng bây giờ người gặp gỡ ta ở trên núi Lục Chiếu này, kể cũng có tiền duyên đấy. Nếu sau khi ta biểu diễn tuyệt học đó xong, mà người bình luận một cách công bằng, thì mỗi thế kiếm trong Phong, Vân, Lôì, Vũ ta có thể truyền thụ cho người một thức. Như vậy, cam đoan người sẽ trở nên một người có kiếm học sao siêu nhất trong giới trẻ tuổi của các người.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Man Hoang Kiếm Khí

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên lớn tiếng cười và đáp :

- Lão tiên bối khoe khoang Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm thần kỳ như vậy, khiến tiểu bối ngứa ngáy. Lão tiên bối đã nói, phải chờ mặt trăng mọc lên đến đỉnh đầu, sương mù ngũ sắc tan hết thì mới câu được Đào Hoa Giao, vậy từ giờ đến lúc đó hãy còn lâu lắm!

Điều Ngao cư sĩ bị Cổ Thanh Phong khiêu khích ngứa ngáy khó chịu. Bây giờ, lại nghe thấy chàng ta nói như thế, liền hớn hờ hỏi lại :

- Có phải bây giờ người muốn được xem ngay bốn thế kiếm ấy của ta không?

- Nếu lão tiên bối cao hứng, thì xin cho tiểu bối được sáng mắt ngay. Nhưng chỉ sợ Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm ấy chỉ có hư danh mà thôi!

Điều Ngao cư sĩ thấy Cổ Thanh Phong vẫn còn hoài nghi Tứ Kiếm của mình, lão tức giận khôn tả, liền bẻ một cành thông ở bên cạnh đó.

Cổ Thanh Phong liền nói :

- Lão hà tất phải bẻ cành làm kiếm, tiểu bối có mang theo.

- Võ công mà luyện tới mức Hỏa hầu rồi, đừng nói một cành thông, dù là bước thước lụa, khi biểu diễn oai lực của nó không kém gì Can Tướng, Mạc Tà hai thanh kiếm báu cổ xưa!

Nói tới đó, y nhìn Cổ Thanh Phong và lớn tiếng nói :

- Bây giờ lão lần lượt biểu diễn Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm, mỗi thế bốn thức. Tốt hơn hết người hãy nhớ kỹ tên của những thế và thức đó trước rồi mới để lĩnh hội. Phong Tứ Kiếm là Vũ Tuyết Nghênh Băng...

Cổ Thanh Phong đã ngắt lời Điều Ngao cư sĩ mà vừa cười vừa nói :

- Lão tiên bối khỏi cần phải nói lại như thế nữa tiểu bối đã nhớ ra rồi. Phong Tứ Kiếm là: Vũ Tuyết Nghênh Băng, Phiêu Hồng Tống Lục, Giao Long Nộ Cuồng, Dịch Thủy Tiêu Tiêu. Vân Tứ Kiếm là: Phụng Tuế Long Hư, Tá Thiên Tệ Nhật, Xang Hà Luyện Thủy, Phiêu Diêu Nhân Ưân.

Lôi Tứ Kiếm là: Tà Tiên Tử Điện, Hải Lập Sơn Băng, Thiên Cô Tam Quái, Càn Khôn Nhất Chân. Còn

Vũ Tứ Kiếm là : Không Mong Nhận Vật, Tiên Thạch Phi Yến, Bạt Hỏa Thanh Trần, Nhất Thiên Ty Ảnh.

Điếu Ngao cư sĩ thấy chàng có trí nhớ hơn người như vậy, giật mình kinh hãi liền mỉm cười gật đầu nói :

- Trí nhớ của người khá lắm! Tên của thế kiếm có thể nhớ kỹ được, nhưng kiếm pháp thì đừng có nhớ kỹ, trong đó có nhiều thế tinh vi biến hóa cần phải do lão chỉ điểm giải thuyết mới có thể phát uy oai lực được.

Nói xong, kỳ hiệp liền giở từng thế thức trong Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm lần lượt biểu diễn cho Cổ Thanh Phong xem.

Cổ Thanh Phong vốn dĩ là môn đồ đặc chí của Tiêu Đại tiên sinh, rồi gần đây lại thêm được Hải Thiên Kiếm Thánh truyền thụ hết kiếm học bình sinh cho, và luyện được pho Thanh Bình Độn Kiếm. Tất nhiên nhãn lực của chàng rất cao, chỉ xem qua một lượt là biết ngay Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm quả thật biến hóa ảo diệu vô cùng. Chàng nghĩ thầm :

“Thảo nào Triền sư bá cứ dặn mình, nếu muốn kiếm thuật của mình được xưng hùng xưng bá trên thiên hạ, thì phải cần lãnh giáo kỳ nhân này mới được!”

Điếu Ngao cư sĩ biểu diễn xong mười sáu thức Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm rồi, thấy Cổ Thanh Phong chỉ lẳng lặng không nói năng gì, trong lòng lại có vẻ không phục, liền hỏi :

- Chẳng hay người có phải là người sành điệu hay không? Người xem xong pho kiếm Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm của lão, liệu kiếm pháp của lão có thể là kiếm pháp tuyệt học được không?

Cổ Thanh Phong nghiêm nét mặt và cung kính vái chào Điếu Ngao cư sĩ sát đất, và tỏ vẻ khâm phục :

- Pho kiếm pháp này của lão tiền bối quả thật là tinh diệu vô cùng, oai lực khôn tả! Vì vậy Thanh Phong tôi mới xem đến nỗi thất thần mất vía!

Cho tới bây giờ, Điếu Ngao cư sĩ mới nghe Cổ Thanh Phong khen phục và kính trọng kiếm pháp của mình mới thở nhẹ một tiếng, mặt tỏ vẻ đặc chí, và nói :

- Theo người nói thì kiếm pháp của ta so sánh với kiếm pháp của Hải Thiên Kiếm Thánh, Phiên Thiên Quái Tú, với Thiết Kiếm chân nhân thì ai hơn ai kém?

Cổ Thanh Phong nghĩ ngợi một hồi rồi mỉm cười đáp :

- Tiểu bối kiến thức non nớt, cho nên không dám cam đoan là kiếm pháp của lão tiền bối cao siêu hơn ba vị kiếm thủ đệ nhất hạng kia, nhưng tiểu bối dám cam đoan kiếm pháp của ba vị kia không thể nào hơn được kiếm pháp của lão tiền bối!

Điếu Ngao cư sĩ nghe nói tới đây, trong lòng mới cởi mở và cũng đỡ tấm tức, Cổ Thanh Phong nói tiếp :

- Sự tinh vi của pho kiếm pháp của vị tiền bối đây khiến cho Thanh Phong tôi kính phục không sao tả được!

Điếu Ngao cư sĩ càng nghe Cổ Thanh Phong nói càng khoái chí gật đầu, vừa cười vừa đáp :

- Lời phê bình của người kể cũng công bằng lắm!

Nói tới đó, lão hiệp bỗng kêu “ủa” một tiếng và nói tiếp :

- Có phải vừa rồi lão đã nói sau khi người xem xong kiếm pháp của lão, nếu người phê bình một cách công bằng thì lão sẽ dạy cho mỗi thế một thức phải không?

Cổ Thanh Phong mừng vô cùng, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ muốn từ chối, lắc đầu cảm tạ :

- Lão tiền bối tuy có hứa như thế thực, nhưng Thanh Phong tôi nhận thấy Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm này quả tinh ảo và biến hóa khôn lường, nên không dám thọ lãnh! Lão tiền bối dạy tiểu bối mấy thế kiếm khác cũng được!

Điếu Ngao cư sĩ bỗng hiểu biết được một phần nào, liền chỉ tay vào mặt Cổ Thanh Phong ha hả cười :

- Thằng nhỏ này... ai dạy người những thủ đoạn cao minh như thế?

Thoạt tiên người dùng lời lẽ khích bác ta, bây giờ lại hết lời khen ngợi ta, sự thực người nói đi nói lại cũng không ngoài ý muốn là mong mỗi được học Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm của ta phải không?

Cổ Thanh Phong là người rất trung hậu, lần này tuân theo lời chỉ giáo của Hải Thiên Kiếm Thánh tới đây đùa giỡn với Điếu Ngao cư sĩ nửa ngày, trong lòng đã không yên, bây giờ lại thấy đối phương nói đúng phong phúc ý của mình, nên chàng mặt đỏ bừng, ấp úng một hồi mới trả lời được :

- Lão tiền bối sáng suốt thật! Tôi... tôi thừa lệnh Triển Thanh Bình sư bá, đặc biệt tới đây yết kiến và yêu cầu lão tiền bối chỉ giáo cho!

Điếu Ngao cư sĩ giận dữ trợn ngược đôi mắt lên, rồi cả giận nói :

- Thế ra Triển Thanh Bình lão quái vật đã gọi người tới đây mua mô ta, thế y có truyền thụ kiếm pháp gì cho người không?

Cổ Thanh Phong thấy Điếu Ngao cư sĩ đã nổi giận, biết kế hoạch của mình đã hỏng. Đối phương không khi nào còn có thể truyền thụ bốn thế kiếm đó cho mình nữa, nhưng dù sao chàng nghĩ cũng cứ hãy nói rõ sự thật ra, như vậy trong lòng chàng mới thấy yên ổn được, nên chàng lại thành thoi mỉm cười đáp :

- Ở trong Cửu Hồi cốc tại khu núi Ô Mông, Triển sư bá đã đem bình sinh tuyệt học là Thanh Bình kiếm pháp ra dạy hết cho tiểu bối và còn phối hợp kiếm pháp của tiên sư với kiếm pháp của sư bá lại sáng tạo thành pho Thanh Bình Độn Kiếm để truyền thụ cho tiểu bối nữa!

Điếu Ngao cư sĩ nghe chàng nói xong, liền dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng. Cổ Thanh Phong lại nói tiếp :

- Sau khi truyền thụ cho tiểu bối hai pho kiếm học cao siêu tuyệt đó, Triển sư bá còn nói với tiểu bối rằng muốn được đứng đầu võ lâm thì tiểu bối phải càng học hỏi thêm mới được!

Điếu Ngao cư sĩ liền xen lời hỏi :

- Muốn học hỏi thêm sao người không đi kiếm Phiên Thiên Quái Tú hay Thiết Kiếm chân nhân, mà lại đến đây kiếm ta?

- Triển sư bá phê bình rằng : Kiếm pháp của Phiên Thiên Quái Tú với Thiết Kiếm chân nhân tuy độc ác quái dị, nhưng không phải là kiếm pháp chính tông. Huống hồ chính tà không trà trộn với nhau được, cho nên mới sai Thanh Phong tôi tới núi Lục Chiếu này kiếm lão tiên bối xin truyền thụ cho Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm.

Điếu Ngao cư sĩ có vẻ đặc chí nghĩ thầm :

“Không ngờ lão quái vật là người kiêu ngạo tột đỉnh mà phải thốt ra mấy lời thực lòng như vậy, thừa nhận Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của ta là kiếm học chính tông.”

Cổ Thanh Phong kể xong những lời thật lòng của mình rồi, liền cảm thấy thanh thoi hơn trước. Chàng lại cung kính vái chào Điếu Ngao cư sĩ và mỉm cười nói tiếp :

- Thoạt tiên, Thanh Phong tôi tuy nghe lời Triển sư bá chỉ giáo tới đây nói khích bác lão tiên bối, nhưng trong lòng vẫn áy náy không yên, bây giờ thổ lộ hết sự thực với lão tiên bối rồi, mà lại còn được lão tiên bối rộng lòng tha thứ cho, và còn không khiển trách tiểu bối là kẻ vô lễ nữa!

Nói xong, chàng vái lại một lay nữa rồi quay mình đi luôn.

Điếu Ngao cư sĩ bỗng gọi chàng lại :

- Hãy khoan!

Cổ Thanh Phong liền quay lại hỏi :

- Chẳng hay lão tiên bối còn có điều gì chỉ giáo nữa?

- Người chưa toại nguyện làm sao lại quay đi như thế? Chẳng lẽ người không còn muốn học Phong Vân

Lôi Vũ Tứ Kiếm của ta nữa hay sao?

Cổ Thanh Phong có vẻ hồ thẹn lắc đầu đáp :

- Lão tiên bối đã không trách cứ cũng đủ xấu hổ lắm rồi, đâu còn dám mặt dày mày dạn cầu xin lão tiên bối chỉ giáo cho nữa!

- Người không những là người thông minh mà tâm tính lại thật thà, thật đáng yêu. Thanh Bình kiếm pháp của lão quái vật quý báu như Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của lão mà y đã đường hoàng chỉ dạy người rồi, thì lão đây còn tiếc của làm chi mà không dạy nốt cho người, để sao này người sẽ trở nên một kiếm khách vô song trong bọn tiểu bối, kể cũng là một chuyện hay!

Cổ Thanh Phong nghe nói ngạc nhiên vô cùng, mừng rỡ khôn tả.

Điếu Ngao cư sĩ thấy chàng thất thần như vậy, liền ha hả cười rồi nói :

- Người đừng ngớ ngẩn như thế nữa, người hãy biểu diễn pho Thanh Bình Độn Kiếm đã phối hợp kiếm pháp của thkt với Trung Điều Dật Sĩ cho ta xem đã!

Cổ Thanh Phong liền lấy thanh Thanh Cương Kiếm ra khỏi bao, vái chào Điếu Ngao cư sĩ một cái. Lúc này, Điếu Ngao cư sĩ thấy Cổ Thanh Phong có nhiều cử chỉ đáng yêu, nên trong lòng đã mến yêu chàng hết sức, bây giờ lại thấy chàng dùng thế Ngũ Ngục Triều Thiên tỏ vẻ cung kính mình như vậy, liền cười ha hả nói :

- Lão đã bảo là người sơn dã không ưa tục lễ gì đâu, sao người còn khiêm tốn chi thế? Người cứ việc giở hết Thanh Bình Độn Kiếm ra biểu diễn cho ta xem là đủ rồi!

Cổ Thanh Phong liền lùi về phía sau hai bước, biểu diễn luôn hai pho kiếm mới học thành cho Điếu Ngao cư sĩ xem.

Điếu Ngao cư sĩ vừa xem vừa cau mày, chờ tới khi Cổ Thanh Phong biểu diễn xong ba mươi sáu thức của Thanh Bình Độn Kiếm rồi thân thể lại đứng chắp tay vái chào, Điếu Ngao cư sĩ thở dài một tiếng rồi mới từ từ nói :

- Hay... hay... hay! Cổ lão đệ thực tốt phúc lắm! Pho Thanh Bình Độn Kiếm này quả thật tuyệt diệu khôn lường! Nếu học thêm được mười sáu thức Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của lão nữa, rồi chịu khó luyện Huyền Công nội lực thì hai mươi năm sau, lão dám cam đoan lão đệ sẽ trở nên một kiếm khách siêu đẳng, vô địch trong võ lâm...

Cổ Thanh Phong khiêm tốn đáp :

- Mục đích võ công là cốt để cho khỏe mạnh, tuy Thanh Phong tôi muốn học hỏi được tuyệt nghệ để bảo

vệ chính đạo và quyết sạch tà ma, chứ không có ý gì muốn tranh hùng tranh bá ở võ lâm cả! Như vậy làm sao mà tiêu bối chiếm được cái danh dự to tát và cao cả đó?

Điều Ngao cư sĩ vỗ vai Cổ Thanh Phong một cái thật mạnh, rồi cả cười nói :

- Cổ lão đệ quả thật là một người trai tài hiếm có, mấy lời nói của lão đệ khiến lão đây phải tự hổ thẹn vô cùng! Vì bấy lâu nay, lão suốt ngày chỉ nghĩ đến những chuyện tranh kỳ đấu thắng.

Nói tới đây, y ngừng lời, cau mày nghĩ ngợi giây lát, lại nói tiếp :

- Vì kiếm pháp của Tiêu Đại tiên sinh với kiếm pháp của Triển Thanh Bình hơi giống nhau, nên pho Thanh Bình Độn Kiếm của lão đệ mới dễ thành công. Còn Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm mười sáu thức của lão đây lại khác hẳn. Chỉ sợ nhất thời khó mà dạy được cho lão đệ, nên lão mới định dạy mỗi thế một thức cho lão đệ trước là thế! Cổ Thanh Phong tỏ vẻ cảm động, vừa cười vừa đáp :

- Lão tiền bối chịu dạy cho mỗi thế một thức như vậy, Thanh Phong tôi đã thụ ít nhiều rồi!

- Nếu dạy thì lão dạy hết chứ không khi nào lão còn giấu diếm cả.

Vì tối hôm nay, câu xong Đào Hoa Giao, lão còn phải trở về Đông Hải. Vậy bây giờ, lão chỉ tạm dạy cho lão đệ bốn thức còn thì sau này hãy hay, bây giờ lão đệ cứ lựa chọn một thế một thức đi, tùy ý thức nào cũng được.

Cổ Thanh Phong biết như vậy, không khách khứa gì, liền nghĩ ngợi giây lát, rồi đáp :

- Vâng, xin lão tiền bối chỉ dạy cho tiểu bối thức Dịch Thủy Tiêu Tiêu, Phiêu Diêu Nhân Uyên, Thiên Cô Tam Quái, và Nhất Thiên Ty Ảnh.

Điều Ngao cư sĩ vừa lắc đầu vừa cười :

- Lợi hại thực! Lợi hại thực! Đôi mắt của chú sắc bén lắm. Bốn thức này đều là chủ thức, học biết rồi không khác gì đã học được một phần thể thức tinh hảo của Tứ Kiếm của lão!

Nói xong, y liền cầm cành thông thay kiếm, vừa múa vừa giảng giải từng thức một cho Cổ Thanh Phong hay.

Cổ Thanh Phong tụ tinh hội thần để chuyên tâm học tập, mới biết lời nói của Điều Ngao cư sĩ không ngoa chút nào. Bốn thức kiếm pháp này biến hóa phức tạp ảo diệu vô cùng. Quả thực là khó nhớ lắm, chớ tới khi chàng cố thuộc lòng thì mặt trăng đã lên gần tới đỉnh đầu. Điều Ngao cư sĩ bèn nói :

- Hiếm có! hiếm có! Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, mà đã nhớ được sự biến hóa của bốn thức ấy rồi, có thể nói lão đệ là thần đồng cũng không ngoa! Tháo nào Triển Thanh Bình coi trọng lão

đệ như thế! Hiện giờ, tuy hãy còn bờ ngõ nhưng cố gắng luyện tập thì thể nào rồi cũng sẽ vận dụng tự nhiên ngay. Phiêu Diêu Nhân Uyên, Nhất Thiên Ty Ảnh, hai thế này dùng để phòng thân. Còn Dịch Thủy Tiêu Tiêu với Thiên Cô Tam Quái thì dùng để tấn công kẻ địch. Xen với Thanh Bình Độn Kiếm, dù có gặp mười ba danh thủ, lão đệ cũng có thể xếp ngang hàng với họ!

Cổ Thanh Phong cung kính cảm ơn, và quay lại nhìn Điếu Ngao cư sĩ, hỏi :

- Bây giờ sương mù ngũ sắc ở dưới chân núi đã tan, lão tiên bối đã có thể đi câu Đào Hoa Giao được chưa?

Điếu Ngao cư sĩ ngừng đầu lên nhìn trời rồi đáp :

- Bây giờ hãy còn sớm, phải đợi chờ hơn tiếng đồng hồ nữa mới đi được. Lão đã rình con Đào Hoa Giao này mười ngày rồi, đêm nay đúng là đêm rằm, và cũng là một đêm ra tay câu nó rất tốt. Nhưng chút nữa, chúng ta đi đến chỗ gần chân núi khoảng chừng năm trăm trượng, thì đừng làm một tiếng động nào hết, bằng không con quái vật ấy khôn ngoan lắm, không bao giờ nó mắc câu đâu, như vậy thì phải chờ thêm nửa tháng nữa...

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng hay con Đào Hoa Giao ấy to độ bao lớn?

- Dài chừng năm thước, nặng chừng trăm cân!

Cổ Thanh Phong nghe nói liền đưa mắt nhìn cái cần câu của Điếu Ngao cư sĩ, thấy cần câu đó là một cây trúc xanh biếc, sợi dây cũng chỉ to bằng hạt gạo thôi, nên chàng ngẫm đi ngẫm lại đôi ba lần.

Điếu Ngao cư sĩ thấy vậy liền cười :

- Cổ lão đệ khỏi cần phải lo âu cho ta về vấn đề đó. Cái cần câu này gọi là Âm Trâm Trúc, trong sợi dây có xen lẫn Thiên Tầm Ty. Đừng nói con Đào Hoa Giao cân nặng hằng trăm cân, mà dù cho nó có nặng đến hàng nghìn cân như cá Ngao ở Đông Hải mà lão cũng đã câu được cả chục con rồi!

- Hồi này lão tiên bối coi tiểu bối cũng như là cá mà câu lên, tiểu bối đã biết cần câu của lão tiên bối là phi phàm rồi, cho nên tiểu bối mới ngẫm nhìn như thế, nhưng không hiểu lão tiên bối dùng cái gì để làm mồi?

- Lão đệ hỏi như kẻ cũng người sành điệu đấy! Mồi có ba thứ... để lão lấy ra cho lão đệ xem, chờ xếp đặt xong thì cũng đã đến giờ đi câu rồi!

Nói xong, Điếu Ngao cư sĩ lấy hai viên linh đơn màu vàng chóc to bằng hạt ngô đồng thơm tho vô cùng, tự ngậm một viên và bảo Cổ Thanh Phong ngậm một viên.

Cổ Thanh Phong biết ngay là mồi dùm để câu Đào Hoa Giao là một thứ tuyệt độc, bởi thế nên phải ngậm linh đơn trước để ngừa độc như thế. Nên chàng mới liền ngậm ngay luôn viên linh đơn mà Điều Ngao cư sĩ mới vừa đưa.

Chàng lại thấy Điều Ngao cư sĩ thò tay vào trong áo tươi lấy ra cái giỏ đan bằng trúc vàng nho nhỏ và hai cái móc câu ra, rồi ông ta cẩn thận mở cái giỏ thứ nhứt ra, lấy một con giun to bằng ngón tay, dài gần một thước màu xanh lam, liền xuyên ngang vào cái móc câu, rồi mới nói với Cổ Thanh Phong rằng :

- Con giun to lớn này độc lắm, lão đem từ Đông Hải tới, nhưng trong óc của nó có một hạt châu chuyên dùm để chữa các thứ độc. Đào Hoa Giao rất ưa ăn thứ này!

Cổ Thanh Phong kinh ngạc vô cùng, liền hỏi :

- Con giun màu lam to như thế đã hiếm thấy, thế còn những vật ở trong hai cái giỏ kia chắc cũng là độc vật nốt phải không?

Điều Ngao cư sĩ mỉm cười gật đầu, lại mở nắp hai cái giỏ trúc kia ra, và giơ tay cách nắp giỏ chừng mấy tấc khể ẩn không mấy cái, rồi mới đổ ra một con cóc to bằng nắm tay, và một con bò cạp màu xanh biếc dài chừng bảy tấc. Con cóc màu như màu đất, trên lưng có ba cái sọc kim tuyến. Con bò cạp độc đuôi có hai cái móc, nơi bụng có mười hai chấm màu đỏ hồng.

Cổ Thanh Phong đã nghe người ta nói qua nên biết hai thứ độc vật này rồi.

Chàng biết con cóc ấy gọi là Kim Tuyết Hà Ma, độc khôn tả.

Còn con bò cạp kia cũng hiếm có lắm. Tên nó là Thiên Xá Bài Độc Khiết. Bị nó kẹp một cái là chết tức thì. Nhưng hình như vừa rồi, cả hai con đã bị Điều Ngao cư sĩ dùng thủ pháp Lăng Không, dùng chưởng lực đã đánh cho cả hai con mê sản, nên bây giờ nó chỉ ngo ngoạy ở trên mặt đất, chứ không bò linh động như thường được.

Điều Ngao cư sĩ lấy hai cái móc câu xỏ hai con vậy ấy rồi cột chung vào với con giun màu lam, xong rồi mới vừa cười vừa nói với Cổ Thanh Phong :

- Cổ lão đệ, bây giờ đã tới giờ rồi! Lão đệ hãy theo lão mà đi câu con Đào Hoa Giao đi! Nhưng chớ có lên tiếng và cũng đừng đi mạnh, phải khể lằm mới được!

Cổ Thanh Phong học bốn thức kiếm, trong lòng đã mừng rỡ, nay bỗng nghĩ tới Mạnh Hồng Tiếu, người yêu cách biệt đã lâu, không biết bây giờ ra sao nên chàng rầu rĩ vô cùng, liền nghĩ thầm :

“Không biết Thiên Nguy cốc chỗ ở của bảy Sứ giả Vạn Kiếp ma cung ở đâu? Bây giờ mình chờ Cư sĩ câu xong con Đào Hoa Giao này rồi, lại phải đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm nơi đó để cứu Hồng Tiếu...”

Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa đi, không bao lâu đã xuống tới phía bên trái chân núi. Chàng cố nén tình cảm riêng lại để thưởng thức cảnh tượng trước mắt.

Thì ra, nơi đây có một cái đầm sâu rộng chừng mấy trượng, nhưng đầm đó không hề thấy một tí nước nào, mà chỉ có những cánh hoa đào của những cây đào ở trên lưng chừng núi rớt xuống thôi. Không biết bao nhiêu năm rồi mà những cánh hoa đó tích đầy đấp bên dưới đã thối nát, còn bên trên thì toàn là những cánh hoa tươi, nên người ta không ướm đoán được cái đầm này sâu rộng bao nhiêu?

Điếu Ngao cư sĩ khẽ nhảy lên một tảng đá lớn, lại lấy hai viên linh đơn vàng ối ra, đưa cho Cổ Thanh Phong một viên, còn phần mình một viên. Cổ Thanh Phong biết những đóa hoa đào tích lâu năm bốc lên một thứ hơi độc không thể tưởng tượng được. Chàng vội ngậm lấy viên thuốc rồi thấy Cư sĩ ngẩng đầu lên nhìn trời, rồi vung cái dây có đeo ba cái mồi vào trong đầm.

Ba con độc vật đó tuy bị Điếu Ngao cư sĩ dùng móc câu xuyên qua mình, nhưng chúng vẫn chưa chết, nên chúng ở trên mặt nhưng cánh hoa đào cứ bò ngoạ.

Một lát sau, đột nhiên chỗ ba con vật bên dưới có cái gì nhô lên, nên các cánh hoa đào ở trên động đậy. Điếu Ngao cư sĩ lấy khuỷu tay khẽ thúc vào người Cổ Thanh Phong. Biết là con Đào Hoa Giao đã ngửi thấy mùi thơm bò lên. Cổ Thanh Phong liền im hơi tiếng, trở mắt lên mà nhìn.

Quả nhiên, chỉ thoáng cái đã có tiếng kêu “bộp”, những cánh hoa đào liền bay tung lên, và bên dưới hiện ra đồng đất bùn do cánh hoa đào thối nát tạo nên chứ không phải là đất bùn thật. Trong đồng bùn thấy xuất hiện cái đầu cá to bằng cái miệng chậu thau rửa mặt. Cổ Thanh Phong thấy con Đào Hoa Giao đó đầu nhọn mắt nhỏ, ngoài màu da như da cá mà có lấm chấm, thì ra nó không khác gì thứ cá Ngao thường mà người ta vẫn thường ăn, chàng liền nghĩ thầm :

“Con cá này làm gì mà bảo có nội đơn, khước từ vạn độc được? Và da của nó như thế thì làm sao chế được Nhuyễn Giáp vào lửa không cháy, vào nước không chìm, và đao kiếm chém không đứt được?”

Chàng đang nghĩ ngợi thì con Đào Hoa Giao đã há mồm kêu đánh “vù” một tiếng, ba con độc vật dùng làm mồi kia ở cách xa bảy tám thước mà đã bay vào mồm của nó liền, đủ thấy sức hút của nó mạnh biết bao!

Chàng tưởng là câu được rồi, trong lòng đang mừng rỡ, nhưng thấy Điếu Ngao cư sĩ lại núp ở sau đá, miệng mỉm cười lắng tai nghe con Đào Hoa Giao nuốt những mồi kia thôi chứ không giật cần câu lên vội. Chàng thấy ngạc nhiên, nhưng không dám lên tiếng hỏi, chỉ tỏ vẻ hiếu kỳ, nhìn thẳng vào mặt Điếu Ngao cư sĩ thôi. Chàng lại đưa mắt nhìn con Đào Hoa Giao ở trong đầm, chỉ thấy nó lộ cái đầu lên, chàng vẫn không dám lên tiếng nói, cứ lẳng lặng nhìn xem..

Quả nhiên con Đào Hoa Giao đó khôn ngoan lạ thường. Nó tuy nuốt ba con vật kia vào trong bụng rồi, nhưng vừa nuốt vào trong bụng, nó lại phun ra ngay!

Khi nó phun ra, ba con độc vật kia bị bay lên trên cao ba trượng, nhưng Diếu Ngao cư sĩ với Cổ Thanh Phong đã trông thấy bề ngoài của ba con độc vật hình như đã có bao phủ một cái màn nhờn nhờn.

Khi nào con quái vật ấy chịu bỏ ba miếng mồi ngon lành như thế.

Sở dĩ nó phun ra như vậy là muốn dò thám xem có kẻ địch nào ở gần hay không? Loài cá vẫn thường khôn ngoan như vậy, chờ tới khi ba con độc vật kia bay cao hơn trượng, nó vẫn không thấy có động tịnh gì hết mới há mồm hút luôn.

Lúc ấy làn bao phủ bên ngoài ba con độc vật dùng làm mồi kia đã có ánh sáng bạc thấp thoáng. Cổ Thanh Phong mới nhận ra đó là sợi dây câu. Con quái vật hút luôn ba con mồi vào trong bụng. Nó vừa mím môi một cái đã chui ngay xuống dưới đầm, thì Diếu Ngao cư sĩ lớn tiếng cả cười, tay thì giật mạnh cần câu lên, chỉ thấy bùn đào hoa ở trong đầm bắn tứ tung...

Diếu Ngao cư sĩ biết lưỡi câu đã móc vào tạng phủ con quái vật rồi, liền cười và nói với Cổ Thanh Phong rằng :

- Cổ lão đệ, đã câu được con Đào Hoa Giao rồi, nếu lão đệ có rảnh thì cứ việc đến Đông Hải Điều Cơ du ngoạn một phen, không những lão truyền thụ thêm mười hai thức nọ cho lão đệ, mà còn tặng thêm cho lão đệ bộ Nhuyễn Giáp vào nước không chìm, vào lửa không cháy, đao chém không qua.

Y vừa nói, vừa từ từ kéo dây câu lên. Con Đào Hoa Giao đã nổi lên mặt đất bùn, và từ từ lồi nó vào trong bờ.

Lúc ấy, Cổ Thanh Phong mới trông thấy rõ con Đào Hoa Giao. Quả nhiên giống như con cá mập dài chừng bốn năm thước, mình lấm chấm đỏ như cánh hoa đào, vây của nó rất nhỏ, trông rất mềm mại, không hiểu tại sao mà lại tránh được đao binh cùng thủy hỏa như vậy?

Diếu Ngao cư sĩ lồi con Đào Hoa Giao tới trên bờ, liền xách lên và vừa cười vừa nói với Cổ Thanh Phong :

- Cổ lão đệ, chúng ta hãy tạm biệt. Mong trong hai năm trời thế nào lão đệ cũng ra Đông Hải Điều Cơ để phó ước!

Nói xong, y rú lên một tiếng rất thánh thót, mỉm cười chào Cổ Thanh Phong một cái, rồi liền xách con Đào Hoa Giao đi luôn.

Cổ Thanh Phong cung kính tiễn Diếu Ngao cư sĩ đi khỏi, trong lòng hoang mang và nghĩ thầm :

“Ta đã được lão tiên bối này truyền thụ bốn thức Phong Vân Lô Vũ cho ta rồi, hợp với Thanh Bình Độn Kiếm, ta có thể đi gặp bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung được rồi!”

Chàng nóng lòng cứu Mạnh Hồng Tiểu thoát hiểm, nhưng không biết Thiên Ngụy cốc ở nơi đâu mà tìm kiếm đây?

Chàng đang rầu rĩ và hoang mang, thì đột nhiên thấy trong đồng bùn đào hoa ở giữa đầm có một làn sương mù, có ánh sáng xanh lơ mờ bốc lên. Vì Điếu Ngao cư sĩ đã dặn bảo chàng rồi, rằng trong Đào Hoa Đầm có một thứ chướng khí gọi là Đào Hoa Chướng rất độc và lợi hại vô cùng, cho nên chàng vẫn đề phòng...

Bây giờ chàng lại thấy làn sương mù có ánh sáng đỏ bốc lên tưởng là Đào Hoa Chướng sắp sửa nổi lên, nên vội gởi khinh công nhảy lên trên một mỏm đá ở gần đó. Nhưng khi vừa lên tới nơi, chàng quay đầu lại nhìn thì thấy làn sương mù có ánh sáng lơ mờ kia đã biến thành màu xanh rồi. Trong lòng tuy hoài nghi, nhưng chàng đã định rời khỏi nơi đây nên cũng không muốn quan sát thêm, liền rảo bước đi luôn.

Ngờ đâu, chàng mới đi được mấy bước, thì thấy trên sườn núi, chỗ cao chừng tám trượng có một đám mây ngũ sắc phi xuống, và một thiếu phụ mặt rất đẹp, mặc quần áo cung nữ màu ngũ sắc, tuổi chừng hai mươi bốn hai mươi lăm, vừa nhảy xuống đã đứng ngay ở giữa đường liền...

Cổ Thanh Phong thấy thân pháp của nàng ta nhẹ nhõm khôn tả, từ xưa tới nay chàng chưa hề trông thấy ai lại có khinh công lợi hại như thế, liền kinh hãi thềm, và lui luôn về phía sau hai thước.

Thiếu phụ ăn mặc cung trang màu sắc sỡ đó, đưa mắt liếc nhìn chàng một cái, đôi mắt đầy dâm dăng, miệng thì tùm tùm cười và hỏi :

- Tướng công có thể cho tôi mượn xem thanh bảo kiếm của tướng công đeo ở phía sau lưng kia được không?

Cổ Thanh Phong không biết đối phương muốn xem khí giới của mình làm chi, nhưng chàng cũng ngờ ngác gật đầu một cái, rồi thò tay vào phía sau định rút kiếm. Nhưng Thanh Cương Kiếm của chàng đw có tiếng lách cách khê kêu mà lưỡi kiếm chỉ mới ra khỏi bao chừng hơn nửa thôi, thiếu phụ đã cau mày lại, xua tay vừa cười vừa nói :

- Thôi thôi, tôi không xem nữa đâu!

Cổ Thanh Phong thấy cử chỉ của nàng kỳ lạ như vậy, liền ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương quý tính danh là gì, có phải tướng lẫm tanh Thanh Cương Kiếm tầm thường này của tôi là bảo kiếm đấy hay không?

Thiếu phụ vừa cười vừa đáp :

- Tên tôi là Vệ Phụng Hoa, vì biết trong Đào Hoa Đầm này có một con Đào Hoa Giao và một thanh kiếm hiếm có. Vừa rồi lại nghe thấy có người rú lên một tiếng rất đặc chi, mới vội chạy lai đây xem!

Nàng ta vừa nói dứt lời, lại đưa mắt nhìn Cổ Thanh Phong một cái rồi nói tiếp :

- Tướng công tên họ là chi? Tôi thấy tướng công ở phía Đào Hoa Chiếu tới, trên lưng lại đeo một thanh kiếm, cứ tưởng đó là thanh kiếm vừa mới lấy ở dưới Chiếu lên, nên mới định mượn xem.

Cổ Thanh Phong nghe nói mới biết làn sương mù có ánh sáng mờ mờ hời hợt này là tinh khí của thanh bảo kiếm bốc lên, chứ không phải là độc chướng như chàng đã lầm tưởng. Chàng mỉm cười đáp :

- Tại hạ là Cổ Thanh Phong, tuy ở cạnh Đào Hoa Chiếu đi qua, nhưng không biết trong Chiếu có thanh danh kiếm hãn hữu ấy!

Vệ Phụng Hoa vừa cười vừa hỏi :

- Chẳng hay tướng công có muốn nghe câu chuyện về thanh kiếm đó không?

Vì bị Diệu Chân làm cho mình khổ sở khôn tả, bây giờ lại thấy Vệ Phụng Hoa cũng có vẻ dâm dăng không kém gì dâm nữ đó, nên chàng không muốn đối đáp với nàng ta. Nhưng chàng bỗng thấy nàng mặc áo sặc sỡ, y như áo của Nhân Uân sứ giả vậy, nên chàng mới mong nhờ nàng này mà dò biết được Thiên Nguy cốc ở đâu. Chàng liền mỉm cười đáp :

- Vệ cô nương đã vui lòng cho nghe, thì Cổ Thanh Phong tôi sẵn sàng rửa tai cung kính nghe!

Vệ Phụng Hoa liền ngồi ngay xuống một tảng đá xanh ở gần đó, rồi nói :

- Thanh bảo kiếm khi hữu rớt xuống Đào Hoa Chiếu đó là Mạc Tường Kiếm thời Xuân Thu!

Cổ Thanh Phong giật mình kinh hãi, vội hỏi :

- Mạc Tà Kiếm của thời Xuân Thu ư? Nghe nói thanh kiếm đó đang ở trong tay của Bạch Dương Tử, một võ lâm danh tước. Kiếm thuật của Bạch Dương Tử tuy không cao siêu lắm, nhưng có tiếng là Thần Y. Tại sao ông ta lại để rớt thanh bảo kiếm đó xuống dưới Đào Hoa Chiếu rất độc thế này?

Vệ Phụng Hoa lờm chàng một cái rất là tình tứ, rồi cười khúc khích đáp :

- Tướng công nói rất đúng! Thanh Mạc Tà Kiếm này vốn là của Bạch Dương Tử. Nhưng Bạch Dương Tử không những làm rớt thanh kiếm xuống Đào Hoa Chiếu, mà cả người của y cũng đã biến thành oan hồn, oán quỷ trong đồng bùn ma độc này!

Cổ Thanh Phong thất kinh hỏi :

- Bạch Dương Tử bị ai giết hại thế?

- Bạch Dương Tử đi hái thuốc luyện đan, ngẫu nhiên qua Đào Hoa Chiếu, không ngờ ở trong đồng bùn

độc có một cái lưới bạc độc phun ra lôi y xuống dưới Chiếu. Thế là, y, cả người lẫn kiếm bị con Đào Hoa Giao lôi xuống dưới đáy đầm!

Cổ Thanh Phong nghe nói, cau mày lại trong lòng hơi hoài nghi, vội hỏi :

- Bạch Dương Tử bị Đào Hoa Giao phun lưới tơ lôi xuống dưới đầm, chuyện bí mật như vậy mà sao cô nương lại biết rõ như thế?

- Tướng công hỏi rất phải, vì lẽ tôi ở trong núi Lục Chiếu, và hôm ấy chính mắt tôi đã mục kích tận thân kịch đó, nhưng chỉ tiếc một điều là không kịp ra tay để cứu lão ta đấy thôi!

Cổ Thanh Phong nghe nói, ngắm nhìn bộ áo sắc sỡ của nàng một cái, rồi nghĩ thầm :

“Nếu ta đoán không sai, thì thiếu phụ này thế nào cũng ở trong nhóm Vạn Kiếp ma cung. Theo như lời nàng ta vừa nói, thì có lẽ Thiên Nguy cốc mà ta đang khát vọng tìm kiếm ở ngay trong vùng núi Lục Chiếu này chăng?”

Chàng vừa nghĩ ngợi vừa đưa mắt nhìn về phía Vệ Phượng Hoa vừa nhảy xuống mà dò xét. Vệ Phượng Hoa đã đoán ra được tâm trạng của Cổ Thanh Phong, nên nàng ta liền cả cười hỏi :

- Có phải là tướng công muốn biết tôi ở đâu phải không?

Cổ Thanh Phong mừng rỡ, nhưng không dám lộ ra ngoài mặt, chỉ thủng thỉnh đáp :

- Trong núi Lục Chiếu này, tôi đã du ngoạn già nửa đời, nhưng không hiểu cô nương ở...

Vệ Phượng Hoa không đợi chàng nói hết đã xua tay vội vàng đáp :

- Tướng công khỏi cần phải đoán đi đoán lại như thế làm chi? Tôi tuy ở trên ngọn núi vừa xuống, nhưng sự thực thì ở một chỗ rất thấp.

Cổ Thanh Phong thấy nàng nọ đã nói như vậy, trong lòng mừng rỡ thầm, nhưng vẫn cố trấn tĩnh, và hỏi :

- Chỗ rất thấp ư? Có phải ở dưới thung lũng Kim Hồ không?

Cổ Thanh Phong thấy dịp may đã tới, liền dò hỏi thăm :

“Nơi thâm u, bí hiểm đó đáng lẽ phải có một cái tên rất đặc sắc mới phối hợp nổi.”

- Các sư huynh tỷ muội tôi thương lượng mãi mới cùng đồng ý đặt cho nó một cái tên là Thiên Nguy cốc!

Thiên Nguy cốc, ba chữ lọt vào tai Cổ Thanh Phong, khiến chàng hết sức mừng rỡ, suýt tí nữa đã nhảy

bắn lên. Chàng kích động lạ thường, khí huyết rạo rực, nhưng ngừng mặt nhìn lên trên trời xanh để cố gượng làm ra vẻ trấn tĩnh.

Vệ Phụng Hoa thấy thái độ của chàng hơi khác lạ, có ý nghi ngờ, liền trợn ngược đôi lông mày lên hỏi :

- Tướng công nghĩ gì thế? Thung lũng Kim Hồ có sâu được mấy đâu? Vừa rồi tướng công đi qua Đào Hoa Chiếu, trong Chiếu có những hơn ba mươi trượng bùn, mà chỗ chúng tôi ở cũng sâu hơn Đào Hoa Chiếu trăm trượng là ít!

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương nói ở dưới đáy Đào Hoa Chiếu, nhưng lối đi thì phải ở từ cao xuống dưới thấp, đường lối quanh co, khúc khuỷu, xa lắm mới có thể tới được?

Cổ Thanh Phong cố điều thức tinh thần, rồi lại làm cho tâm tình bình phục lại đầy đủ, mặt vẫn nhìn lên trên trời, liền gật đầu, vừa cười vừa nói :

- Thiên Nguy cốc! Thiên Nguy cốc! Cái tên này thật là quyến rũ vô cùng, sao mà bí thần diệu như thế?

Vệ Phụng Hoa thấy Cổ Thanh Phong khen ngợi cái tên Thiên Nguy cốc như vậy, nàng ta có vẻ khoái chí vừa cười vừa nói :

- Cái tên đó do tôi đặt ra đấy! Các sư huynh tử muội chỉ gật đầu tán thành đấy thôi!

Cổ Thanh Phong muốn nhờ Vệ Phụng Hoa để vào được Thiên Nguy cốc, lại khen nàng mấy câu, rồi vừa ngắm nghía nàng giây lát, chàng nói :

- Vệ cô nương thật là lòng gấm, miệng tú...

Nói tới đó, chàng bỗng ngạc nhiên hỏi :

- Vệ cô nương cứ nhắc nhở lại quý sư huynh đệ tử muội hoài, vừa rồi cô nương ở trên đỉnh núi nhảy xuống, thân pháp của cô nương tuyệt đẹp, không biết cô nương là môn hạ của tiền bối võ lâm nào?

- Tôi là Xán Hà sứ giả, người xếp hàng thứ ba trong bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung!

Cổ Thanh Phong giả bộ không biết, ngạc nhiên hỏi :

- Cái tên bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung sao mà lạ lạ lùng lùng thế nhỉ? Hình như tôi chưa nghe thấy ai nói thì phải...

Vệ Phụng Hoa gật đầu, vừa cười vừa đáp :

- Người trong võ lâm quả thực đa số đều không biết đến cái Vạn Kiếp ma cung, bốn chữ này rất mới lạ, nhưng chờ tới khi họ biết hoảng sợ Vạn Kiếp ma cung rồi, thì lúc ấy có thể các đại môn phái và mười ba tay danh thủ đều bị tiêu diệt hết chỉ còn lại có phái Vạn Kiếp mà thôi! Lúc ấy phái Vạn Kiếp sẽ độc bá làm chủ võ lâm!

Cổ Thanh Phong giả bộ không phục, trợn ngược đôi lông mày lên kiêu ngạo đáp :

- Vệ cô nương, sao lại kiêu ngạo đến nỗi khinh thường tất cả thiên hạ trong võ lâm đến như thế?

Vệ Phượng Hoa nói :

- Không phải là tôi tự khoe khoang mà dọa tướng công đâu! Trong phái Vạn Kiếp, Ma chủ võ công đã luyện đến mức siêu phàm diệu thánh. Ngay bảy Sứ giả chúng tôi cũng đều có võ công tuyệt học, không một người nào kém Thập tam Danh thủ oai trấn võ lâm cả!

Nói xong, nàng lại ngồi xuống tảng đá, hai tay khẽ ấn một cái, người đã bắn ra ngoài xa bảy thước, quay người lại phất tay áo một cái, liền có một luồng gió mạnh lấn áp vào tảng đá xanh to lớn. Tảng đá ấy liền vỡ ra làm không biết bao nhiêu mảnh.

Cổ Thanh Phong thấy vậy cau mày lại, và lúc này chàng mới tin lời nói của Hải Thiên Kiếm Thánh không ngoa chút nào! Nếu ta không may mắn học được mấy pho kiếm pháp mà chỉ thị có chân khí nội lực đấu với bảy Sứ giả này, thì bất cứ đấu với một người nào chưa chắc ta đã địch nổi họ!

Vệ Phượng Hoa biểu diễn công lực xong, liền thò tay vào túi lấy một cái cổng chào Vạn Kiếp nho nhỏ ra đưa cho Cổ Thanh Phong xem, rồi nói :

- Cái cổng chào này là dấu hiệu riêng của phái Vạn Kiếp. Hình thức của nó giống y như cái cổng chào Vạn Kiếp ở trước Vạn Kiếp ma cung.

Lần này là lần đầu tiên Cổ Thanh Phong được trông thấy cái cổng chào đó. Chàng cầm lấy xem kỹ một hồi rồi mỉm cười nói với Vệ Phượng Hoa :

- Vệ cô nương, mười ba cái vòng sơn trắng ở trên cái cổng chào này dùng để làm gì thế? Sao trên cửa chỉ có một chữ “Vạn” là sơn đỏ thôi?

Còn hai chữ nọ sao lại để trắng như thế?

- Ba chữ Vạn Kiếp môn theo sự quy định của Vạn Kiếp Ma Vương là phải dùng nước chín cái lá của cây Linh Chi màu tím, máu trên mào con Hạc nghìn năm, và máu của trái tim người ác độc nhất trong thiên hạ mà sơn vào ba chữ đó. Bây giờ chúng tôi mới kiếm được có nước cái lá Linh Chi cho nên mới chỉ sơn đỏ có một chữ “Vạn” mà thôi! Nhưng bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung đang đi khắp bốn phương trời để tìm kiếm con hạc nghìn năm và trái tim của người độc ác nhất thiên hạ để sơn đỏ nốt mấy chữ còn lại kia!

Chờ tới khi nào sơn đỏ hết ba chữ đó thì Vạn Kiếp Ma Vương sẽ mời mười ba tay danh thủ của võ lâm đến dự Đại hội Vạn Kiếp môn.

Cổ Thanh Phong vừa trao trả lại cái cổng chào vừa hỏi :

- Vệ cô nương chưa nói rõ cho tôi biết mười ba cái vòng sơn trắng này dùng để làm chi?

Vệ Phượng Hoa liếc nhìn một cái, tủm tỉm cười đáp :

- Mười ba cái vòng sơn trắng đó dùng để treo mười ba cái đầu lâu của mười ba cao thủ trên võ lâm!

Cổ Thanh Phong nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên, và lạnh lùng nói :

- Sao vị Vạn Kiếp Ma Vương lại có hung tâm và tự kiêu đến thế?

Vệ Phượng Hoa gật đầu đáp :

- Võ công của Vạn Kiếp ma chủ cao siêu tới mức không thể tưởng tượng được. Cũng vì hung tâm vạn trượng mà muốn làm bá chủ cả võ lâm, nên Ma chủ mới quyết định thu một trăm Sứ giả để truyền thụ võ học cho!

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thiên Nguy Cốc

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Các vị chả tự xưng là Vạn Kiếp ma cung bảy Sứ giả là gì?

Sao bây giờ lại nói đến một trăm người nhiều như thế?

- Chúng tôi bảy Sứ giả đã được Vạn Kiếp ma chủ truyền thụ võ công chân truyền cho, và thừa lệnh Ma chủ phải đi ra khỏi Vạn Kiếp ma cung. Một mặt phải đi tìm kiếm con hạch nghìn năm với trái tim của người ác độc nhất thiên hạ, một mặt phải đi tìm kiếm khí giới kỳ lạ, và thu nhập những nhân tài. Hễ thấy thanh niên nam nữ nào có tư chất khá là khuyển giải và độ hóa ngay. Quý hồ, người đó chịu gia nhập vào phái Vạn Kiếp, nếu người đó được Ma chủ từ bi thì nhiều lắm là hai năm đã có thể trở thành một danh gia cao thủ rồi!

Cổ Thanh Phong liền nghĩ ra một kế, giả bộ ngưỡng mộ vô cùng.

Vệ Phượng Hoa thấy vậy, liền mỉm cười hỏi :

- Có phải tướng công đã động lòng, muốn làm sư đệ của tôi đấy không?

Cổ Thanh Phong biết nếu mình muốn trà trộn vào trong Thiên Nguy cốc thì chỉ có một cách là lấy lòng Vệ Phượng Hoa, nên chàng vừa cười vừa trả lời :

- Nếu được làm sư đệ của cô nương thì còn gì hay bằng? Nhưng chỉ sợ tư chất và gân cốt của tôi kém xa các vị, chưa chắc đã được Ma chủ nhận làm đồ đệ?

- Tướng công hà tất phải khiêm tốn như vậy! Cứ xem thái độ và khí phách của công tử, cũng đủ biết công tử là người có võ công khá cao siêu rồi!

Muốn làm cho đối phương tin cậy mình hơn, Cổ Thanh Phong liền mỉm cười đáp :

- Không dám giấu diếm gì cô nương, sư phụ của tôi cũng là một trong Thập tam Danh thủ đấy!

Vệ Phượng Hoa nghe nói giật mình kinh hãi, chăm chú nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong, và tỏ vẻ đối địch liền. Cổ Thanh Phong vừa cười vừa hỏi :

- Cô nương thử đoán xem sư phụ của tôi là ai?

Vệ Phượng Hoa lạnh lùng đáp :

- Tướng công đã dùng kiếm thì tất nhiên sư phụ của tướng công phải là danh thủ về kiếm thuật. Nhưng tôi xem tướng không giống nhân vật trong Tam Nguyên bang, và có lẽ là môn hạ của Triển Thanh Bình, bằng không thì là của Điều Ngao cư sĩ!

Cổ Thanh Phong lắc đầu nói :

- Cô nương đoán sai hết, sư phụ của tôi là Tiêu Đại tiên sinh!

Vệ Phượng Hoa như trút gánh nặng, đưa mắt liếc chàng với vẻ tống tình :

- Thế ra sư phụ của tướng công đã tạ thế, không phải là Thập tam Danh thủ đương thời, bằng không tôi không đem tướng công đến Thiên Nguy cốc để xin Ma chủ nhận cho đâu!

- Thập tam Danh thủ đương thời là ai? Ai đã bổ khuyết vào chỗ của sư phụ tôi thế?

- Vì Tiêu Đại tiên sinh sư phụ của tướng công với Bích Nhân thần ni lần lượt tạo hóa, nên Vạn Kiếp ma chủ mới tìm hai người vợ lẽ của Bàn Thiên Hiếu là Liễu Như Yến và Khổng Lăng Tiêu để bổ khuyết vào!

Cổ Thanh Phong là người thông minh tuyệt đỉnh, nghe thấy Vệ Phượng Hoa nói như vậy, liền cau mày lại hỏi :

- Theo cô nương nói thì mười ba cái vòng sơn trắng ở trên Vạn Kiếp môn là để treo mười ba cái đầu của : Bàn Thiên Hiếu, Liễu Như Yến, Khổng Lăng Tiêu, Khiết chân nhân và Miêu Bình, năm cái thủ cấp đó! Chẳng lẽ Vạn Kiếp ma chủ lại có thù hằn rất lớn với Tam Nguyên bang chăng?

- Việc làm của Ma chủ xưa nay không ai đoán biết trước được! Nhưng mỗi lần tôi thấy Ma chủ nhắc đến Bàn Thiên Hiếu các người thì sắc mặt có hơi biến đổi, có lẽ là tướng công đoán đúng đấy! Chắc xưa kia hai bên có thù hằn cũ gì với nhau cũng nên!

Cổ Thanh Phong vì biết mình mà tới Thiên Nguy cốc gặp Trang Mộng Điệp rồi sẽ khổ chiến với lũ ma để giải cứu cho Mạnh Hồng Tiểu thoát hiểm, nhưng không sao dò thám thêm được bí mật của phái Vạn Kiếp nữa, vì vậy chàng mới thừa cơ hỏi thêm Vệ Phượng Hoa rằng :

- Nếu tôi theo cô nương gia nhập môn hạ của Vạn Kiếp, chẳng hay có được hội kiến ngay với Ma chủ và được học hỏi võ nghệ ngay hay không?

- Trước khi ba chữ Vạn Kiếp môn sơn đỏ hết, và chưa triệu tập Đại hội Vạn Kiếp, thì chỉ có một Đại sư tỷ Dao Trì sứ giả Tốt Kim Hoàn là được phép ba tháng lên Bách Trượng Bình bẩm cáo các chuyện cho Ma chủ hay mà thôi. Còn các người khác trừ phi có mệnh lệnh đặc biệt thì mới được phép trở về Vạn Kiếp ma cung. Cho nên dù tướng công có gia nhập Vạn Kiếp môn và là sư đệ của tôi rồi cũng chỉ được ở trong

Thiên Nguy cốc, do Đại sư tử của chúng tôi thay mặt Ma chủ mà chỉ dạy bốn môn tâm pháp cho thôi!

Cổ Thanh Phong tỏ vẻ thất vọng, Vệ Phượng Hoa thấy vậy nói tiếp :

- Tướng công chớ có coi thường Đại sư tử của chúng tôi. Nếu tướng công mà học được tám chín thành của Đại sư tử thì cũng đủ tha hồ mà sử dụng rồi!

Cổ Thanh Phong nhận thấy công lực của Vệ Phượng Hoa đã rất cao mà nghe thấy nàng ca ngợi người Đại sư tử như thế, liền ngấm ngấm nhớ kỹ cái tên Tốt Kim Hoàn để phòng bị sau này có gặp bỡ nàng đó thì phải nên cẩn thận một chút!

Vệ Phượng Hoa thấy thái độ của Cổ Thanh Phong lại tưởng là chàng ta đã ngưỡng mộ võ công của bốn môn khôn tả rồi, liền đứng dậy mỉm cười nói :

- Bây giờ tướng công đã chịu theo tôi để đi Thiên Nguy cốc chưa?

Cổ Thanh Phong trống ngực đập rất mạnh, mỉm cười gật đầu. Rồi chàng theo Vệ Phượng Hoa tiến thẳng lên Bách Trượng Phong luôn. Vừa đi Vệ Phượng Hoa vừa đổi giọng gọi Cổ Thanh Phong :

- Cổ sư đệ! Chúng ta muốn đi xuống dưới thung lũng thì phải leo lên trên núi thật cao, như vậy có phải là lý thú hay không?

Cổ Thanh Phong tuy hứng thú vì địa hình của Thiên Nguy cốc rất đặc biệt, nhưng trong lòng còn quan tâm đến sự an nguy của Mạnh Hồng Tiểu hơn, nên mấy lần chàng định lên tiếng dò hỏi Vệ Phượng Hoa, nhưng sợ đối phương nghi ngờ mà ảnh hưởng đến đại cuộc. Chàng đành phải cố nén tình cảm và gượng ghịu nhin.

Vệ Phượng Hoa thấy Cổ Thanh Phong hình như có việc gì đứng ngăn người ra chưa trả lời câu hỏi của mình. Thì ra Vệ Phượng Hoa vừa gọi một tiếng “Cổ sư đệ” thì đã nghe thấy trên không có tiếng cánh chim vỗ, và có hai con chim đen thật lớn bay về phía Đông bắc. Cổ Thanh Phong trông thấy trên lưng hai con chim đen có chở hai người, một là thiếu nữ mặc áo cung trang, một là thiếu niên mặc áo quần sắc sỡ.

Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên lẩm nhẩm tự nói :

- Đại sư tử với Trang sư đệ cùng cỡi Hắc Vũ Thần Tụ đi về phía Đông bắc, chẳng lẽ đi Trường Bạch Thiên Kỳ để bắt con hạc nghìn năm chăng?

Lần trước, Cổ Thanh Phong bị bắt thì mê mê sáng sáng, nên không biết mặt mũi của Nhân Uân sứ giả và con Thần Tụ ra sao. Bây giờ chàng nghe nói Trang Mộng Điệp đi vắng trong lòng cả mừng. Chàng biết trong Thiên Nguy cốc không còn ai nhận biết mình nữa. Như vậy, việc cứu Mạnh Hồng Tiểu sẽ dễ dãi hơn, cho nên chàng vội đổi giọng gọi Vệ Phượng Hoa là sư tử và hỏi :

- Vệ sư tử, trong Thiên Ngụy cốc có tất cả bao nhiêu con Thần Tụ như thế?

Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa đáp :

- Hắc Vũ Thần Tụ này là một thứ chim lạ ở Nam Hoang. Tất cả chỉ có một đôi thôi, chứ làm gì có nhiều nào?

Vì thấy đôi chim đó không những oai mãnh và lại phi hành rất nhanh, dù mình có được toại nguyện cứu Mạnh Hồng Tiểu thoát nạn, nhưng đối phương có đôi chim đó đuổi theo tìm kiếm rất tiện lợi, như vậy có phải là khó thoát thân không? Chàng đang lo âu thầm, thì Vệ Phượng Hoa đã nói cho chàng hay chỉ có một đôi và đã chở Tốt Kim Hoàn và Trang Mộng Điệp đi rồi. Như vậy, việc này đối với mình rất có lợi, nên chàng mới đỡ lo âu. Cổ Thanh Phong rất đẹp trai, khi mặt vui tươi trông lại càng đẹp thêm. Nên Xán Hà sứ giả Vệ Phượng Hoa người xếp hàng thứ ba trong bảy người Sứ giả lại càng yêu chàng thêm. Nàng liền đưa mắt tổng tình, nhìn chàng một hồi rồi vừa cười vừa nói :

- Cổ sư đệ, trong phái Vạn Kiếp, chúng ta chỉ có phạm thượng là phải bị tội rất nặng thôi, còn thì việc khác đều được tự do, cả việc nam hôn nữ thú cũng không cấm đoán gì hết. Ví dụ như Mộng Điệp sư đệ với Liên Thành Ngọc sư muội là một đôi vợ chồng chẵn hạn...

Cổ Thanh Phong đã biết Vệ Phượng Hoa có lòng yêu mình rồi, chàng cảm thấy nhức đầu thầm, nhưng giả bộ làm như ngây thơ không hiểu tình yêu là gì cả, cố ý nói sang chuyện khác, mỉm cười hỏi :

- Ngoài Đại sư tử Tốt Kim Hoàn mà sư tử nói võ công nàng ta tuyệt như thế nào ra, còn sáu vị Sứ giả kia, có phải là sư tử là người võ công cao hơn hết không?

Vệ Phượng Hoa lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Công lực của tôi chỉ có thể xếp hàng thứ ba trong bảy Sứ giả thôi!

Cổ Thanh Phong kêu “ủa” một tiếng rồi hỏi tiếp :

- Thế ra, bảy vị Sứ giả là theo võ công cao thấp mà xếp đặt thứ tự đấy à?

Chàng nói dứt, Vệ Phượng Hoa lắc đầu đáp :

- Sư đệ đoán nhầm rồi, bảy vị Sứ giả của Vạn Kiếp mà cung trừ Đại sư tử ra thì phải tính đến tứ sư đệ Câu Hồn sứ giả Trì Trung Long là người võ công cao siêu nhất.

Cổ Thanh Phong biết mình đến Thiên Ngụy cốc rồi, thế nào cũng phải kịch chiến một phen với bảy Sứ giả, cho nên mới dò hỏi Vệ Phượng Hoa cặn kẽ như thế. Bây giờ chàng nghe thấy Vệ Phượng Hoa khen Trì Trung Long võ công lợi hại như vậy, liền thuận mồm hỏi :

- Trì Tứ sư huynh sở trường về khí giới hay về quyền chưởng?

- Trong bảy Sứ giả chúng tôi, người nào cũng có một môn khí giới riêng. Chưởng lực, huyền công thì phải nói Đại sư tỷ với Tứ sư đệ cao hơn chúng tôi một bậc.

Cổ Thanh Phong ngấm nghĩa Vệ Phượng Hoa một hồi, rồi mỉm cười và hỏi :

- Chẳng hay sư tỷ dùng khí giới độc môn nào?

Vệ Phượng Hoa chỉ thắt lưng bảy đầu đeo ở ngang lưng đáp :

- Tôi sử dụng sợi dây Phi Hà Đới!

Lúc ấy hai người vừa trò chuyện vừa leo lên đến trên đỉnh núi cao chót vót. Vệ Phượng Hoa liền vuốt tóc vừa nhìn Cổ Thanh Phong cười một cách tình tứ và hỏi :

- Sư đệ khởi cần hỏi han từng điều một, để tôi kể hết cho sư đệ nghe những lợi hại của các môn khí giới độc môn của từng người để sư đệ biết. Nếu bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung cùng ra giang hồ một lúc, đủ sức làm đảo lộn võ lâm một phen!

Cổ Thanh Phong nghe nói mừng thầm, liền lắng tai nghe nàng nói :

- Đại sư tỷ sử dụng một bông Dao Trì Ngọc Liên. Nhị sư huynh Tiêu Dao sứ giả Thôi Nhất Vỹ sử dụng một cái quạt gọi là Tiêu Dao phiến. Tứ sư đệ Trì Trung Long dùng một câu Bảo Hồn Phướng. Ngũ sư muội Đào Hoa sứ giả Liên Thành Ngọc sử dụng một cây Thiết Đào Hoa. Lục sư đệ Ngũ Độc sứ giả Đường Gia sử dụng một chiếc Ngũ Đường Tiên Nhân chưởng. Thất sư đệ Nhân Uân sứ giả Trang Mộng Điệp dùng cây Nhân Uân Bàn Long trượng. Bảy môn khí giới đó lại còn giấu một ám khí rất lợi hại.

Thoạt tiên, Cổ Thanh Phong nghe thấy tên của bảy môn khí giới quái dị đó trong lòng đã hơi kinh hãi rồi, nhưng lại nghe thấy trong những khí giới đó có giấu một thứ ám khí rất độc nữa, chàng liền cười nhạt một tiếng. Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên vội hỏi :

- Sao bỗng dưng sư đệ lại cười như thế?

Sở dĩ Cổ Thanh Phong cười nhạt như thế là vì thấy trong khí giới lại giấu ám khí như vậy, dù thấy khí phái của họ rất tiểu gia, nhưng chàng lại thấy Vạn Kiếp ma cung bảy Sứ giả này vẫn là tả đạo không xứng đáng làm nhân vật chính tông trong võ lâm. Tuy chàng nghĩ như vậy, nhưng không tiện nói lên tiếng, nên mới nói sang chuyện khác, liền mỉm cười nói :

- Tôi cười là vì thấy sư tỷ mô tả hơi quá đáng một chút!

Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Quả thật tôi chưa hề khen ngợi bảy Sứ giả chút nào, sao sư đệ lại nói tôi nói quá sự thật như thế?

Cổ Thanh Phong chỉ vào sợi dây lưng Phi Hà Đới của Vệ Phượng Hoa và nói :

- Nếu sư tỷ bảo trong Tiêu Dao phiến, Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng, Bàn Long trượng, các môn khí giới đó bên trong có giấu khí giới rất lợi hại, tôi tin tưởng lắm, nhưng cái dây lưng Phi Hà Đới của sư tỷ đây...

Vệ Phượng Hoa kêu ủa một tiếng, không đợi chàng nói xong, đã đỡ lời ngay :

- Thế ra sư đệ nghi ngờ sợi Phi Hà Đới của tôi phải không? Nào lại đây, để tôi thử Tiêu Hồn Hương Phấn ở trong sợi dây lưng này cho sư đệ coi!

Cổ Thanh Phong nghe thấy Tiêu Hồn Hương Phấn bốn chữ vội nhảy ra xa hơn trượng, xua tay la lớn :

- Khỏi, khỏi, bình sinh tôi sợ nhất những ám khí mê hồn này!

Vệ Phượng Hoa thấy Cổ Thanh Phong hoảng sợ như vậy, vừa cười vừa hỏi :

- Có phải sư đệ đã bị qua một lần ám khí mê hồn rồi phải không? Bằng không sao lại hoảng sợ đến thế?

Cổ Thanh Phong nghĩ đến mình ngộ trúng mê hương rồi bị Đãng Phách ni cô định hãm hiếp, nên chàng mặt đỏ bừng không nói năng gì cả. Vệ Phượng Hoa bỗng nghĩ ra một việc gì vội lấy một cái lọ ngọc trắng nhỏ, bỏ ba viên thuốc đỏ như hạt ngô đồng, đưa cho chàng và nói :

- Khi tới Thiên Nguy cốc rồi, nếu sư đệ chia tay tôi, nhất là gặp Ngũ Độc sứ giả Đường Gia thì cần phải ngậm ngay một viên thuốc này!

Cổ Thanh Phong ngờ ngác không hiểu, tay cầm linh đơn hỏi :

- Linh đơn này có công hiệu không, có phải tăng cường nội lực không, hay là...?

Vệ Phượng Hoa lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Đây là Giải Độc linh đơn, đặc chế của bốn môn. Ngậm một viên vào miệng thì chất độc vô hình vô sắc trong Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng của Đường Gia gọi là Hóa Huyết Thần Yên, lợi hại đến đâu không làm gì nổi sư đệ!

Cổ Thanh Phong cau mày lại nhìn Vệ Phượng Hoa hỏi :

- Vệ sư tỷ, tôi được sư tỷ nhắc nhở xin nhập môn phái Vạn Kiếp này, Ngũ Độc sứ giả là Lục sư huynh của tôi, sao vô duyên cứ lại sử dụng Hóa Huyết Thần Yên đó hãm hại tôi như thế làm chi?

Vệ Phượng Hoa muốn nói nhưng lại thôi, rớt cuộc mặt đỏ bừng và từ từ đáp :

- Tất nhiên bên trong phải có một nguyên nhân gì, nhất thời tôi không tiện nói cho sư đệ nghe được. Nói tóm lại, trong bảy Sứ giả đó, các người khác quyết không khinh thường sư đệ đâu, nhưng chỉ có một mình Đường Gia là tôi không dám tin tưởng thôi!

Cổ Thanh Phong bỗng tỉnh ngộ liền vội mỉm cười hỏi nàng ta :

- Có phải Đường Lục sư huynh ngày thường vẫn đối với sư tỷ...

Vệ Phượng Hoa mặt đã hết đỏ, nghe nói lại đỏ trở lại, gật đầu đáp :

- Cổ sư đệ thông minh thật, đoán không sai một tí nào. Xưa nay, Đường Gia vẫn ái mộ tôi. Y là người ra tay rất độc ác và lại hay giận, nên tôi sợ y thấy tôi giới thiệu sư đệ nhập bốn môn. Sư đệ đẹp trai tuấn tú như vậy, nên tôi mới sợ y ngầm ngầm bất lợi với sư đệ!

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa hỏi :

- Vừa rồi, Vệ sư tỷ chả nói cho tôi nghe rồi là gì, những sư huynh đệ của bốn môn đều tự do kết hôn, Đường Lục sư huynh ái mộ sư tỷ như thế, sao không...?

Vệ Phượng Hoa lườm chàng một cái, giả bộ giận hờn đáp :

- Cổ sư đệ khéo nói bông đùa thật, nhưng sư đệ tới Thiên Nguy cốc trông thấy mặt Ngũ Độc sứ giả rồi thì sẽ biết ngay là tại sao tôi không dám nhận lời của y?

Cổ Thanh Phong nghe nói mới biết Ngũ Độc sứ giả không những xấu xí vô cùng, mà giữa bảy Sứ giả với nhau không được hòa hảo cho lắm, như vậy mình có thể thừa cơ hội lợi dụng được!

Vệ Phượng Hoa dẫn Cổ Thanh Phong đi xuống dưới một cái hố núi sâu không thấy đáy, rồi nàng chỉ bên dưới mà mỉm cười nói :

- Chúng ta từ ở trên đỉnh núi xuống dưới đáy hố sâu này, rồi lại còn phải đi ngang qua một cái hang núi bí mật là đến Thiên Nguy cốc liền!

Cổ Thanh Phong nghĩ thầm :

“Thật là may mắn cho ta, ngẫu nhiên lại được gặp nàng Xán Hà sứ giả này, bằng không dù mình có đi tìm khắp chân trời góc biển, đi đến mòn cả giày sắc cũng chưa chắc đã tìm ra được Thiên Nguy cốc?”

Chàng vừa nghĩ vừa mừng rỡ thầm, đang định nín hơi lấy sức để nhảy xuống dưới cái hố sâu, thì Vệ Phượng Hoa đã xua tay và bảo :

- Cổ sư đệ, hố sâu ngót trăm trượng này lên xuống rất tốn sức, nên không cần phải đi như thế, sư đệ hãy đi theo tôi lại đằng này!

Nói xong, nàng tung mình nhảy lên tựa như một đám mây sặc sỡ từ từ nhảy xuống một cây thông mọc ngang ở bên dưới, cách chỗ hai người đang đứng chừng năm sáu trượng.

Cổ Thanh Phong cũng bắt chước nàng mà nhảy xuống dưới cây thông cổ thụ đó. Lúc ấy, chàng mới thấy dưới cây thông có mấy sợi mây treo lủng lẳng và dài xuống tận đáy!

Vệ Phượng Hoa bảo Cổ Thanh Phong nắm một sợi, rồi nàng tuột xuống bên dưới. Trong khi đang tuột xuống như thế, nàng cười nói :

- Cổ sư đệ! Chỉ tiếc hai con Thần Tụ đã đưa Tốt sư tỷ với Trang sư đệ đi rồi, bằng không tôi chỉ rú lên một tiếng, gọi chúng tới đây đón chúng ta xuống dưới đáy hồ, thì sư đệ sẽ được thú vị cỡi gió đi mây như thế nào? Lúc ấy, chắc hiền đệ thế nào cũng khoái chí lắm!

Lúc này, Cổ Thanh Phong biết Xán Hà sứ giả đã hết sức tin tưởng mình rồi chứ không còn nghi ngờ gì nữa, chàng liền thừa cơ hỏi :

- Vệ sư tỷ! Những người mà được bảy Sứ giả tiếp dẫn gia nhập Vạn Kiếp môn như tôi được tất cả bao nhiêu người rồi?

Vệ Phượng Hoa lắc đầu thở dài đáp :

- Những kẻ tầm thường thì tìm kiếm dễ lắm, nhưng những người có tài ba thật sự thì khó kiếm lắm!

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Nếu vậy, chả lẽ tôi là người thứ nhất hay sao?

- Hiền đệ là người thứ ba, nhưng hai người nọ kể cả tư chất lẫn cơ sở đều kém hiền đệ rất xa! Một người tuy cũng là một nhân tài hiếm có trên đời này, nhưng muốn khiến nàng ta gia nhập Vạn Kiếp môn thì hãy tốn công lắm mới được!

Cổ Thanh Phong biết nàng ta nói người đó là Mạnh Hồng Tiểu rồi, chàng thấy trống ngực đập rất mạnh, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ hỏi :

- Hai người gia nhập trước tôi đây là nam hay nữ?

- Một nam một nữ! Nam tên là Ngọc Diện Tiên Đồng Liễu Tuấn, tư chất tầm thường, nhưng người rất xinh đẹp, y là người của Đại sư tỷ giới thiệu vào, hình như Đại sư tỷ với y rất có cảm tình với nhau!

Nói tới đó, nàng đưa mắt tổng tình liếc nhìn Cổ Thanh Phong và cười lên một tiếng rất thần bí. Cổ Thanh Phong giả bộ như không biết tình tứ từ hết, liền xen lời nói :

- Theo lời nói của Vệ sư tỷ, thì người con gái ấy là một nhân tài hiếm có trên đời, vậy tên họ của nàng

là chi?

Vệ Phụng Hoa vừa cười vừa đáp :

- Nàng là Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu!

Cổ Thanh Phong giật mình đánh thót một cái, nhưng vẫn làm ra bộ bình tĩnh, lắc đầu hỏi tiếp :

- Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu ư? Sao cái tên này lạ lùng thế? Nàng là môn hạ của ai thế?

- Tôi cũng không biết nàng là môn hạ của ai, vì nàng tuy ở trong Thiên Nguy cốc, nhưng tôi chưa hề được nói chuyện với nàng ta lần nào cả!

Cổ Thanh Phong làm ra vẻ không hiểu, liền hỏi lại :

- Có phải sư tỷ ghét nàng ta không?

Vệ Phụng Hoa lắc đầu đáp :

- Mạnh Hồng Tiểu đẹp tuyệt trần, ai thấy cũng yêu, khi nào tôi lại ghét nàng cho được? Nhưng vì nàng không biết nói chàng đấy thôi!

Cổ Thanh Phong nghe nói cả kinh, cau mày lại hỏi :

- Không biết nói chàng? Có phải là nàng ta châm đấy hay không?

Trái lại Vệ Phụng Hoa nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :

- Hiền đệ có biết câu chuyện Đẳng Ma bảo lục không?

Cổ Thanh Phong giả bộ không biết, ngạc nhiên lắc đầu, Vệ Phụng Hoa thấy vậy vừa cười vừa nói :

- Đó là một tin rất bí mật trong võ lâm, rất ít người biết tới!

Đẳng Ma bảo lục là một cuốn kỳ thư võ học quý báu khôn tả! Nhưng đã tiêu hủy rồi, chỉ có một mình nàng ta là thuộc lòng mà thôi! Quần hùng trong võ lâm đều muốn cướp được nàng để ép buộc nàng đọc những bí quyết đó cho mình chép!

Cổ Thanh Phong nghe nói tới đây, bắt buộc phải làm như biết mà còn cố ý hỏi :

- Mạnh Hồng Tiểu đã châm thì làm sao mà đọc lại cho người ta nghe được?

- Hồng Tiểu có châm đâu? Lúc nàng lọt vào tay Lô Sơn tam sát, sau được Đại sư tỷ đến Cửu Hồi cốc cứu nàng thoát nạn, ngờ đâu Lô Sơn tam sát ác độc lắm, trước khi đó đã bắt nàng uống một thứ thuốc độc

gọi là Tam Nhật Đoạn Hồn tán!

Cổ Thanh Phong quan tâm đến nhất là việc uống thuốc độc của Mạnh Hồng Tiểu, liền đỡ lời :

- Thuốc đó cũng không có thuốc gì cứu chữa được, như vậy có phải là Mạnh cô nương đã chết rồi không?

- Thoạt tiên Đại sư tỷ không tin nàng đã uống thuốc độc, nhưng chờ đến ngày thứ ba thì thuốc độc ở trong người nàng đã làm nguy. Đại sư tỷ thấy nàng thoi thóp sắp chết, liền cuống cả chân tay lên, vội cho nàng uống ba giọt lá Linh Chi! Nước của chín cái lá Linh Chi đó là một thứ thánh dược hiếm có trên đời, người sắp chết uống vào cũng khỏi liền. Bằng không, thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn tán của Lô Sơn tam sát chế bằng mười ba thứ thuốc kỳ độc, sức độc đó mạnh khôn tả, nhưng nàng ta uống được ba giọt nước lá Linh Chi, tuy giữ lại được tính mạng, nhưng nàng đã trở nên người ngẩn ngơ, suốt ngày như người mất thần trí, không biết nói chuyện gì cả!

Lúc này, Cổ Thanh Phong mới biết Mạnh Hồng Tiểu tao ngộ như thế, trong lòng thương xót khôn tả, nên lẳng lặng không nói năng gì cả.

Lúc ấy, hai người đã xuống tới đáy hồ, Vệ Phụng Hoa liền dắt Cổ Thanh Phong đi xuống dưới một cái hang núi tối om. Nàng liền ngừng bước nhìn Cổ Thanh Phong với tầm mắt nhu mì, và nói :

- Cổ sư đệ! Hang động này tối om, lối đi lại chật hẹp khúc khuỷu, hai bên có Chạnh Chung Nhũ và những mỏm đá lởm chởm, nếu đi không cẩn thận mà va chạm vào một cái là bị thương liền. Lần đầu tiên đệ đi vào cái hang này, tức nhiên là bỡ ngỡ, vậy hiền đệ hãy theo tôi mà đi cùng mới được.

Nói xong, nàng giơ tay nắm chặt tay Cổ Thanh Phong, rồi hai người cùng đi vào trong động. Cổ Thanh Phong đã sớm biết Vệ Phụng Hoa thương yêu mình như thế nào rồi, nhưng muốn trà trộn vào trong Thiên Nguy cốc để cứu Mạnh Hồng Tiểu, khi nào chàng dám làm mất lòng Xán Hà sư giả. Chàng đành phải đánh liều một phen, cau mày lại đi theo nàng ta đi vào trong động.

Hai người đi được vài trượng, quả nhiên bên trong tối om, không sao trông thấy gì. Ở trong bóng tối, Vệ Phụng Hoa can đảm hơn ở ngoài sáng nhiều, nàng nắm chặt lấy tay chàng, tựa đầu vào vai, khẽ nói :

- Cổ sư đệ, đừng có nóng lòng đi nhanh như thế làm chi? Hang động này còn dài lắm...

Trước khi đi vào trong hang động, Cổ Thanh Phong đã biết làm thế nào để đối phó với sự tấn công tình ái của đối phương rồi, tuy vậy bây giờ thấy nàng tựa vào trong lòng, mùi thơm sực nức lên mũi, trong lòng rạo rực, liền hoảng sợ vội trả lời rằng :

- Đường xá xa xôi cũng không sao! Cổ nhân đã dạy có chịu được khổ mới thành người!

Phái Vạn Kiếp không cấm tình dục. Vệ Phụng Hoa là một tay giỏi về gợi tình dục, nghe nói liền rí tai

chàng khẽ nói :

- Cổ sư đệ muốn làm... người trên không?

Cổ Thanh Phong nghe thấy Vệ Phượng Hoa nói chữ “người trên” đó thì liền biết ngay là nàng ta đã có ẩn ý khiêu gợi dục tình ở bên trong, nên chàng mặt đỏ tai tím, trống ngực đập mạnh, chàng vội đáp :

- Tôi được Vệ sư tỷ tiếp dẫn, nếu được Vạn Kiếp ma chủ thương cho học thành tuyệt nghệ, lúc ấy tôi sẽ kiêu ngạo với giang hồ và trở nên một người trên các tay cao thủ ở trên giang hồ!

Vệ Phượng Hoa cười giọng rất đậm đặn, gật đầu nói :

- Phải, phải! Cái mùi của người trên đó thú vị lắm!...

Nàng vừa nói vừa kề má vào tai Cổ Thanh Phong, nhưng vừa nói dứt nàng bỗng người hỏi :

- Ủa, sao tai của sư đệ lại nóng hổi như thế?

Cổ Thanh Phong không nói năng gì cả, nhưng trống ngực đập rất mạnh. Chàng lẳng lẳng ngừng bước. Vệ Phượng Hoa đã thấy trong người rạo rức, liền giơ tay sờ vào ngực chàng vừa khúc khích cười và nói :

- Cổ sư đệ cho tôi sờ mó trái tim của Cổ sư đệ xem có phải là nó đang đập rất mạnh hay không?

Cổ Thanh Phong chịu không nổi nhưng không tiện trở mặt, liền gượng cười đáp :

- Vệ sư tỷ...

Ngờ đâu, Vệ Phượng Hoa lại hiểu lầm, liền nói :

- Cổ sư đệ! Tôi thấy ai của sư đệ nóng, trống ngực của sư đệ đập mạnh... nên tôi biết sư đệ chưa hề làm qua người... ở trên bao giờ. Sư đệ còn gọi tôi làm chi, có việc gì cứ việc nói thẳng ra, sư tỷ lúc nào cũng sẵn lòng thương chú mà!

Cổ Thanh Phong nghe nói, biết nàng ta hiểu lầm, vội dang tay ra đi nhanh mấy bước, nhưng đầu chàng va đập vào trong Thạch Chung Nhũ kêu đến “bộp” một tiếng đau đớn chịu không nổi, liền kêu lên “ái chà”, suýt tí nữa thì đầu chàng đã sứt da bật máu. Vệ Phượng Hoa nửa đùa nửa thương tiếc thật, bật cười và nói :

- Cổ sư đệ ngu ngốc thực, không chịu thương thức những mùi vị sung sướng mà lại tự mang cái đau khổ vào thân của mình như thế!

Cổ Thanh Phong lấy làm khó xử vô cùng, sau chàng nghĩ ra một cách đối xử rất cao minh. Chàng biết nếu mình còn trốn tránh như vậy thì thế nào nàng cũng sẽ tức giận, liền tự động quay trở lại, đột nhiên ôm

choàng lấy thân người của nàng, má dí thẳng vào mặt nàng và nói :

- Tôi có phải là ngu ngốc đâu? Tôi rất biết chị đối xử với tôi như thế nào!

Vệ Phượng Hoa lúc ấy mới hết hờn giận, để mặc cho Cổ Thanh Phong ôm chặt mình vào lòng, chỉ nững nịu trả lời :

- Chú em, tôi đã biết lòng chú đối với tôi như thế nào rồi! Thế nào chị cũng giúp chú để chú được hưởng những cảm giác vui sướng của người ở bên trên như thế nào?

Vừa rồi Cổ Thanh Phong đã nghĩ được cách đối phó, nên chàng hôn lên má nàng xong, liền hỏi :

- Vệ sư tỷ, có thực lòng yêu tôi không?

- Nếu tôi không yêu chú thì khi nào tôi lại dẫn chú vào nơi đây!

- Tôi được ân sư Tiêu Đại tiên sinh nuôi dưỡng và dạy dỗ cho tôi hồi còn nhỏ, nên tuy là thầy trò nhưng không khác gì bậc cha mẹ, sau khi sư phụ tôi tạ thế, tôi đã thề nguyện thủ hiếu ba năm, trong lúc thọ hiếu, tôi không thể cùng chị làm...

Vệ Phượng Hoa thấy chàng ăn nói nghiêm chỉnh như vậy, không sao cãi lại được, đành phải nuốt nước bọt nén lòng dục xuống, cau mày lại hỏi :

- Tiêu Đại tiên sinh chết đã lâu, không lẽ chưa đủ ba năm hay sao?

Sự thực Tiêu Đại tiên sinh đã qua đời hơn ba năm rồi, nhưng Cổ Thanh Phong rất khéo léo cố ý nói :

- Còn có nửa tháng nữa thì đã đầy ba năm, cho nên tôi bảo sư tỷ nên lượng thứ nỗi khổ tâm cho tôi. Hiện giờ, tôi chỉ có thể cùng sư tỷ ôm ấp và âu yếm nhau như thế này được thôi!

Nếu Cổ Thanh Phong kéo dài kỳ hạn, tất nhiên Vệ Phượng Hoa không sao nén nổi lửa dục. Bây giờ nghe Cổ Thanh Phong nói chỉ còn ó nửa tháng thôi, nên nàng đành phải nghiêng răng mím môi chịu đựng, và gắng gượng gật đầu đáp :

- Sư đệ ngoan ngoãn của tôi! Tôi nhận lời sư đệ chờ đợi nửa tháng nữa vậy, khi đó tôi sẽ nhờ Đại sư tỷ đứng ra làm chủ hôn, như vậy ta sẽ danh chính ngôn thuận làm vợ chồng liền!

Nói xong, nàng ghì chặt lấy Cổ Thanh Phong và hôn ngay vào môi chàng. Cổ Thanh Phong không còn cách nào để từ chối nữa, đành khẽ cau mày lại đứng chịu cho nàng ta hôn. Tuy sự hưởng thụ có phần thú vị thực, nhưng chàng có vẻ miễn cưỡng trong lúc hưởng thụ đó. Trải qua sự ôm ấp đó, Vệ Phượng Hoa đã cảm thấy khá đầy đủ, liền cười và nói :

- Sư đệ ngoan ngoãn của tôi! Chúng ta đã tình đầu ý hợp, tuy chưa kết hôn, nhưng chúng ta cũng coi

nhau như vợ chồng rồi, vậy tôi phải nói sơ máy việc mà khi tới Thiên Ngụy cốc rồi sư đệ phải đặc biệt chú ý đến mới được!

Cổ Thanh Phong cho mình đối phó như vậy rất khéo léo, nên câu chuyện mới không bị hư hỏng, và chàng vừa đi vừa quàng tay ôm ngang lưng nàng, rồi vừa cười vừa hỏi :

- Vệ sư tỷ chả nói cho tôi hay rồi là gì? Bảo tôi phải đặc biệt chú ý đến Lục sư huynh phải không?

Vệ Phượng Hoa nắm tay chàng bóp mạnh một cái và nói tiếp :

- Đường Gia đối với hiền đệ chỉ có ghen tuông mà thôi, nhưng Đại sư tỷ, Ngũ sư muội, chắc không chịu buông tha một người đẹp trai như hiền đệ đâu!

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Vừa rồi sư tỷ chả nói Đại sư tỷ đã cùng Liễu Tuấn thân thiện với nhau, còn Ngũ sư tỷ thân thiện với Thất sư huynh, hai đôi đó chả là hai cặp vợ chồng rồi là gì?

- Tốt sư tỷ, Liên sư muội tính rất phong lưu dâm dăng. Nhất là khi thấy hiền đệ người vừa anh tuấn vừa khỏe mạnh thế này thì thế nào hai người cũng sẽ cố hết sức mà dụ dỗ hiền đệ, cho nên tôi mới không yên tâm là ở chỗ đó!

Cổ Thanh Phong nghe nói liền nghĩ ra được một kế và nghĩ thầm :

“Nếu ta lợi dụng liên can này mà gây mâu thuẫn nội bộ của Sứ giả, như vậy có phải là ta đã làm giảm bớt thực lực của phe họ rồi hay sao?”

Vệ Phượng Hoa thấy Cổ Thanh Phong nghe lời nói của mình không nói năng gì cả, vội tựa đầu vào ngực của chàng và nũng nịu nói :

- Vạn nhất Tốt sư tỷ, Liên sư muội giở thủ đoạn ra dụ dỗ hiền đệ?

Cổ Thanh Phong biết mình đơn thân độc mã đột nhập trong ma huyết, đi ở trên một khu đất vừa độc vừa nguy hiểm như thế này, nói về nhân số thì mình chỉ có một mình mà đối phương có đến những bảy, vậy muốn cứu cho Mạnh Hồng Tiểu thoát nạn trước hết ta phải lấy được lòng của Vệ Phượng Hoa đã, nên chàng lại đáp lời :

- Sư tỷ cứ yên tâm, Thanh Phong này không phải là người thấy sắc mà vong nghĩa đâu! Ai đã dính hôn với tôi trước thì tôi nhất tâm nhất trí với người đó, không bao giờ thay lòng đổi dạ!

Mấy lời nói của chàng rùng rợn là nói với Mạnh Hồng Tiểu, nhưng đem ra nói với Vệ Phượng Hoa thì lại khiến cho nàng ta khoan khoái khôn tả.

Hai người vừa đi vừa âu yếm, từ từ tiến thẳng về phía trước.

Không bao lâu đã đi hết cái hang động tối om đó, thấy phía đằng trước có ánh sáng chiếu tới, Cổ Thanh Phong đoán chắc nơi đó thế nào cũng là cửa hang.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tiểu Vạn Kiếp Môn

Cổ Thanh Phong và Vệ Phượng Hoa ra khỏi cửa hang mới biết cái đường hầm mà bảy Sứ giả phải đi qua tại sao lại ở bên dưới một cái sơn cốc như vậy!

Thì ra Thiên Nguy cốc tuy rất rộng, cảnh sắc rất đẹp, nhưng hai bên vách núi rất cao dốc, ở phía đằng kia chỗ cao nhất hình như liên tiếp nhau mà chỉ có một cái khe hở để ánh sáng mặt trời ló xuống thôi.

Đừng nói là người và thú không sao lên xuống được, mà ngay cả con Thần Tụ cũng không sao phi hành xuyên qua cho được.

Vệ Phượng Hoa chỉ ngọn núi ở phía bên trái và nói với Cổ Thanh Phong :

- Trên vách đá bóng nhoáng kia là Đào Hoa Chiếu. Nếu hiền đệ dùng kiếm qua ít bữa, để tôi nghĩ cách vớt thanh kiếm Mạc Tà của Bạch Dương Tử đã làm rớt xuống dưới đó lên mà tặng cho hiền đệ.

Cổ Thanh Phong đang cảm tạ thì đột nhiên thấy trong một cái hang động cao lớn khác có bóng người thấp thoáng. Một đôi nam nữ ở bên trong phi ra nhằm phía hai người mà chạy tới.

Khi tới gần, hai người đó liền ngừng chân. Chàng thấy người đàn ông là một đạo sĩ trung niên tuổi ngót bốn mươi, mặt gầy gò, mắt chim ưng, gò má rất cao. Chỉ trông bộ mặt của y cũng biết y là con người rất giỏi hoạt và rất nhiều mưu kế. Tay y cầm một vật gì không phải là cờ mà không phải là phướn.

Còn thiếu nữ đi cạnh y tuổi trạc hăm mốt hăm hai, vẻ mặt khá đẹp, da trắng như tuyết, tay cầm một cành đào, nhưng đôi mắt của nàng vừa to vừa đen nhánh, chỉ thoáng trông cũng đủ biết nàng ta là một con người rất thâm đặng rồi!

Cổ Thanh Phong đã quyết tâm tới đây, nên đã nhớ thuộc những lời dặn bảo của Vệ Phượng Hoa vừa rồi, cho nên vừa trông thấy rõ hình dáng hai người nọ, chàng biết ngay người đàn ông là Câu Hồn sứ giả Trì Trung Long võ công chỉ kém có một mình Tốt Kim Hoàn mà thôi. Còn thiếu nữ là người mà Vệ Phượng Hoa lo âu sợ nàng ta quyến rũ mình đi mất, người này chính là Đào Hoa sứ giả Liên Thành Ngọc.

Liên Thành Ngọc vừa trông thấy Cổ Thanh Phong đôi mắt thâm đặng của nàng ta đã ngăm nhìn chàng hồi lâu rồi mới mỉm cười hỏi :

- Tam sư tỷ có đôi mắt sắc bén thực. Chẳng hay huynh đệ này tên họ là chi? Có phải định đến đây gia nhập vào hàng sư đệ đồng môn của chúng ta đấy không?

Vệ Phụng Hoa thấy Liên Thành Ngọc vừa trông thấy Cổ Thanh Phong đã nổi lòng tà, liền cau mày lại gật đầu đáp :

- Y tên là Cổ Thanh Phong, chẳng hay Tứ sư đệ với Ngũ sư muội thử xem gân cốt của y, xem y có đáng được giới thiệu gia nhập vào hàng sư đệ đồng môn với chúng ta không?

Trì Trung Long đưa cái Câu Hồn Phiến sang tay trái, rồi giơ tay phải ra nắm lấy cánh tay Cổ Thanh Phong rồi cười ha hả và nói :

- Tam sư tỷ mắt sành như vậy, có khi nào nhận xét sai được! Trì Trung Long tôi xin hoang nghinh Cổ sư đệ. Phái Vạn Kiếp của chúng ta lại có thêm một đồng môn anh tuấn!

Cổ Thanh Phong phát giác Trì Trung Long vừa ngấm ngấm vận sức, cánh tay của y không khác nào một cái kẹp bằng gang kẹp chặt lấy tay của mình, chàng biết Câu Hồn sư giả muốn thử công lực của mình, liền trợn ngược đôi lông mày lên dồn Tý Ngọ thần công vào bàn tay phải, đôi bên thử nội lực nhau. Tuy Cổ Thanh Phong vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng nửa người bên phải đã cảm thấy tê tái, chàng liền kinh hãi nghĩ thầm :

“Không ngờ trong bảy Sư giả lại có người có võ học tuyệt thế, chưa biết chừng người nào cũng hơn mình cả cũng nên!”

Trì Trung Long giở hết mười thành chân lực ra, thấy Cổ Thanh Phong không tỏ vẻ gì khiếp sợ, liền giật mình kinh hãi và y đang định giở hết toàn lực ra, thì Vệ Phụng Hoa sợ Cổ Thanh Phong bị thất thố nên liền mỉm cười lên tiếng nói :

- Trì sư đệ kinh ngạc vì cảm thấy công lực của Cổ sư đệ khá cao phải không? Trì Trung Long thấy Vệ Phụng Hoa nói đúng tâm sự của mình, không tiện tiếp tục thử thêm nữa, liền thu hồi tay phải lại, đôi mắt chim ưng long lánh ngấm nhìn Cổ Thanh Phong một hồi, rồi lên tiếng hỏi :

- Cổ sư đệ đã có võ công cao siêu như vậy, hà tất phải còn gia nhập Vạn Kiếp môn của chúng ta nữa làm gì?

Cổ Thanh Phong thấy Trì Trung Long hỏi như vậy, biết đối phương võ công đã cao, người lại đa mưu trí, nếu y mà nghi ngờ thì mình không dễ gì đối phó, chàng đang nghĩ cách phải trả lời ra sao, thì Vệ Phụng Hoa đã vừa cười vừa đỡ lời :

- Trì sư đệ, tôi đang muốn thử xem đôi mắt sư đệ ra sao? Sư đệ thử đoán xem, trước khi Cổ sư đệ chưa vào bốn phái đã là môn đệ của ai nào?

Trì Trung Long nghĩ ngợi giây lâu, rồi nói :

- Với công lực của Cổ sư đệ hiện thời thì sư phụ của y cũng không phải là người tầm thường, có thể là

một trong mười ba danh thủ trên võ lâm...

Nói tới đó, y ngừng lại giấy lát, và đưa mắt ngắm nhìn thanh kiếm ở trên đầu vai của Cổ Thanh Phong rồi lại nói tiếp :

- Lại thêm khí giới của y sử dụng là kiếm, cho nên tôi đoán nếu y không phải là môn hạ của Hải Thiên Kiếm Thánh thì thế nào cũng là môn hạ của Điều Ngao cư sĩ!

Vệ Phượng Hoa gật đầu vừa cười vừa đáp :

- Trì sư đệ tuy chưa đoán trúng, nhưng cũng đoán gần đúng rồi!

Ân sư của Cổ sư đệ là Tiêu Đại tiên sinh, tạ thế đã ngót ba năm rồi!

Trì Trung Long nghe thấy Cổ Thanh Phong là đệ tử của Tiêu Đại tiên sinh mới đỡ hoài nghi. Vệ Phượng Hoa lại vừa cười vừa nói :

- Vì ân sư của y đã chết, nên Cổ sư đệ mới nhờ tôi tiếp dẫn y gia nhập vào bốn môn, tiếp tục nghiên cứu tuyệt nghệ, chẳng hay Trì sư đệ nhận thấy có điều đáng nghi không?

Trì Trung Long nghe lời nói của Vệ Phượng Hoa biết là nàng tỏ vẻ không vui, đang định lên tiếng giải thích, thì Liên Thành Ngọc đã khúc khích cười đỡ lời :

- Vệ sư tỷ chớ có hiểu lầm, vì Trì sư huynh thấy Cổ sư đệ là một nhân tài xất chúng, tư chất lại hơn người, cho nên mới đặc biệt mừng rỡ như thế. Nếu là nhân vật khác mới gia nhập, thì Trì sư huynh có khi nào lại vồn vã như thế đâu?

Vệ Phượng Hoa thấy Liên Thành Ngọc vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong, liền cau mày lại nói :

- Với lực lượng của bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung chúng ta cũng đủ đánh cho Tam Nguyên bang chủ Bàn Thiên Hiếu một trận tối tới, suýt tý nữa thì không sao còn có thể rút lui ra khỏi Thiên Ngụy cốc này rồi! Như vậy còn nghi nghi ngờ ngờ, sợ sệt gì ai nữa? Vừa rồi, tôi đã trông thấy Đại sư tỷ với Trang sư đệ cỡi Thần Tụ bay về phía Đông bắc, có lẽ đi núi Thiên Trì ở Trường Bạch để bắt con hạc nghìn năm phải không?

Trì Trung Long biết mình dò hỏi Cổ Thanh Phong như vậy cũng hơi quá đáng một chút khiến Xán Hà sư giả không vui, liền cười và nói :

- Vệ sư tỷ đoán không sai, vì muốn hoàn thành việc sơn đảo ba chữ Vạn Kiếp môn, nên Đại sư tỷ đã cùng Thất sư đệ đi Thiên Trì ở núi Trường Bạch để nghĩ cách bắt con hạc nghìn năm. Ít nhất bảy tám ngày mới trở về được, xin Vệ sư tỷ với Liên sư muội hãy tạm thời nghỉ ngơi, để tôi dẫn Cổ sư đệ tới Tiểu Vạn

Kiếp môn để yết kiến Ngũ sư huynh!

Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa nói :

- Tứ sư đệ...

Trì Trung Long vội đáp :

- Thế ra ngày hôm nay, đáng lẽ đến lượt Trang sư đệ, nhưng vì y theo Đại sư tỷ đi núi Trường Bạch cho nên tôi mới phải luân phiên thay cho y. Sự thực Vệ sư tỷ nói rất đúng, Thiên Nguy cốc này địa thế bí ẩn như vậy, lại thêm có anh chị em mình có tài ba như vậy, còn ai dám tới đây vuốt râu cạo? Sợ có sự gì xảy ra nên mới cắt đặt việc luân phiên canh gác này, nhưng đó cũng chỉ là hình thức thôi, chứ còn nếu không canh gác thì cũng chẳng hề có việc gì xảy ra đâu!

Y nói tới đó đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong một cái, rồi vừa cười vừa nói tiếp :

- Vệ sư tỷ hãy cùng với Liên sư muội cùng đến Câu Hồn động của tiểu đệ nghỉ ngơi, tiểu đệ đưa Cổ sư đệ lên Tiểu Vạn Kiếm Môn thăm kiến Nhị sư huynh nhận một cái Vạn Kiếp Pháp Ấn, hoàn thành nghi thức xong là tôi sẽ quay về ngay!

Vệ Phượng Hoa mỉm cười hỏi :

- Theo lời nói của Trì sư đệ, có phải sư đệ muốn tốn kém một chút đỉnh thù tạc chúng tôi phải không?

Trì Trung Long gật đầu đáp :

- Vừa rồi vì thấy Cổ sư đệ võ công quá cao, tiểu đệ hơi lỗ mãng và đa nghi một chút, nên lát nữa muốn sửa soạn mấy món ăn và một chút rượu để mời các vị, một nghênh đón Cổ sư đệ, hai là để xin lỗi Vệ sư tỷ!

Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa nói :

- Chỗ anh em chị em nhà với nhau cả, Trì sư đệ bày vẽ như thế làm chi? Nghênh tân Cổ sư đệ thì được, còn xin lỗi thì miễn đi! Chúng tôi chỉ nhờ Cổ sư đệ mà được ăn nhậu một bữa của Trì sư đệ mà thôi!

Nói xong, nàng nhìn Cổ Thanh Phong cười và dặn chàng :

- Lệ luật của phái Vạn Kiếp, cách đồng môn mới nhập môn cần phải nhận một cái ấn Vạn Kiếp Pháp Ấn của Vạn Kiếp ma cung tặng cho.

Hiền đệ thế nào cũng phải theo Trì sư đệ mà hoàn thành thủ tục đó đã!

Chúng tôi ở trong động Câu Hồn đợi chờ sư đệ đấy nhé!

Cổ Thanh Phong đưa mắt liếc nhìn thấy trong Thiên Nguy cốc có rất nhiều hang động. Chàng đoán biết chắc bảy Sứ giả mỗi người chiếm lấy một động, nhưng chàng rất thắc mắc vì không biết Mạnh Hồng Tiểu ở trong động nào?

Cổ Thanh Phong thấy Xán Hà sứ giả với Câu Hồn sứ giả đều muốn mình đi yết kiến Tiêu Dao Sứ giả Thôi Nhất Vỹ để nhận cái Vạn Kiếp Pháp Ấn để hoàn thành thủ tục nhập môn. Muốn làm cho đối phương khỏi nghi ngờ mình, chàng liền theo Trì Trung Long đi luôn.

Trì Trung Long đi lên một cái hang động rất lớn ở trên vách núi phía trái, rồi mỉm cười hỏi :

- Cổ sư đệ mới gia nhập bốn môn thì thể nào cũng phải bỡ ngỡ, nếu có điều gì thắc mắc thì sư đệ cứ việc lên tiếng hỏi, tôi bao giờ cũng sẵn sàng giải thích cho sư đệ hay!

Cổ Thanh Phong biết Trì Trung Long khác hẳn với Vệ Phượng Hoa. Vì Vệ Phượng Hoa đối với mình đã có tình ý rồi, nên muốn nói sao cũng được, còn Trì Trung Long là người khôn ngoan giáo hoạt vô cùng, hẳn nói nhằm một câu là sẽ bị nghi ngờ ngay, như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn trong công việc giải cứu Mạnh Hồng Tiểu liền...

Vì có sự cảnh giác đó mà Cổ Thanh Phong không dám thừa cơ hội hỏi han nọ kia, chỉ cung kính khẽ đáp :

- Tiểu đệ may mắn được Vệ sư tỷ tiếp dẫn và lại được Vạn Kiếp ma cung từ bi, quả thật là một kỳ duyên hãn hữu, tôi thật vui mừng khôn tả. Nhưng đệ mới tới Thiên Nguy cốc này, không hiểu một tí quy luật gì của bốn môn hết, nếu có việc gì sơ sót, mong Trì sư huynh với các sư huynh sư tỷ che chở cho!

Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :

- Cổ sư đệ cứ yên tâm, phái Vạn Kiếp chúng ta quy luật rất rộng rãi, trừ việc phạm sư phạm thượng ra, thì không cấm đoán gì hết, tha hồ tự do tự tại. Do đó, các đồng môn do Đại sư tỷ Tốt Kim Hoàn thừa lệnh của Vạn Kiếp ma chủ trông coi mọi việc của bốn môn. Bây giờ vì có công việc mà Đại sư tỷ đi vắng, nên tôi mới đưa sư đệ tới yết kiến Nhị sư huynh. Để Thôi sư huynh thay mặt Đại sư tỷ tặng Vạn Kiếp Pháp Ấn cho sư đệ!

Hai người vừa đi vừa chuyện trò, không bao lâu đã tới trước cửa động rồi. Câu Hồn sứ giả đi trước dẫn đường, đưa Cổ Thanh Phong vào trong động.

Bước chân vào trong động đi được một quãng thì đã thấy một cái cổng chào cao chừng hơn trượng màu vàng rất nguy nga. Đó là dấu hiệu Vạn Kiếp môn để đại biểu cho phái Vạn Kiếp. Nhưng bốn chữ “Tiểu Vạn Kiếp môn” khắc hẳn hết những cái cổng chào nhỏ nhỏ mà Cổ Thanh Phong đã được trông thấy, vì những cổng chào kia mới có chữ “Vạn” sơn đỏ mà thôi!

Vừa bước qua khỏi cửa Vạn Kiếp môn, Cổ Thanh Phong thấy Trì Trung Long dẫn mình vào trong một

cái thạch thất rất lớn. Bên trong bày tiện rất chỉnh tề, trông không khác gì là một nơi thanh tú của những cao nhân ngoài đời vậy. Chỗ chính giữa thạch thất có để chín cái đệm Bồ Đoàn, trên mỗi cái Bồ Đoàn ở chính giữa về phía bên trái có một đạo sĩ mắt sáng lông mày dài, mặc áo đạo bào sặc sỡ trông rất thanh tao tuyệt tục.

Trì Trung Long liền tiến lên chấp tay chào đạo sĩ trung niên mặc áo đạo bào sặc sỡ đó một cái rồi nói :

- Thưa Nhị sư huynh, đây là Cổ Thanh Phong sư đệ do Tam sư tỷ giới thiệu gia nhập bốn môn, xin Nhị sư huynh ban cho một Vạn Kiếp Pháp Ấn!

Tiêu Dao sứ giả nghe nói liền đứng dậy, tìm kiếm một cái ấn sắt cán gỗ bỏ vào trong lò lửa, rồi lấy một cuốn sách nho nhỏ ra nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :

- Trước khi gia nhập bốn phái, sư đệ là đệ tử cao nhân nào thế?

Trì Trung Long liền trả lời giúp :

- Cổ sư đệ là đệ tử của Tiêu Đại tiên sinh, một cao thủ trong nhóm mười ba danh thủ của võ lâm hiện tại. Vì ân sư của Cổ sư đệ đã tạ thế, nên y mới xin gia nhập bốn phái để được học hỏi thêm!

Tiêu Dao sứ giả một mặt ghi vào trong cuốn sổ da, một mặt vừa cười vừa nói :

- Thiên Độn kiếm pháp của Tiêu Đại tiên sinh lừng lẫy khắp giang hồ. Tôi ngoài cái quạt Tiêu Dao ra cũng thích sử dụng kiếm, sau này tôi có thể lãnh giáo Cổ sư đệ về môn kiếm pháp ấy!

Cổ Thanh Phong nghe nói vội khiêm tốn cảm tạ. Tiêu Dao sứ giả thấy cái ấn sắt bỏ vào trong lò đã hồng lên rồi, liền quay trở lại nói với Cổ Thanh Phong :

- Cổ sư đệ làm ơn vén tay áo trái lên!

Lúc ấy, Cổ Thanh Phong mới biết là nhận Vạn Kiếp Pháp Ấn là dùng cái ấn sắt nung đỏ in vào cánh tay trái. Tất nhiên chàng không muốn thân thể thanh bạch của mình lại phải có một dấu vết ma quỷ đó, nhưng vì muốn lấy được lòng của quần ma, để tiện việc cứu thoát cho Mạnh Hồng Tiểu, nên chàng đành phải cắn răng mím môi từ từ vén tay áo lên...

Tiêu Dao sứ giả lại lấy một cái bình ngọc màu xanh nho nhỏ và lấy một cái lông chim màu sặc sỡ, chấm nước ở trong bình thoa vào chỗ cánh tay của Cổ Thanh Phong, rồi nói :

- Cổ sư đệ khỏi cần phải lo sợ, bỡi Vạn Kiếp Pháp Thủy này rồi, dù Pháp ấn có nóng đến đâu cũng không hề đau đớn một chút nào!

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên ngang nhiên đáp :

- Thôi sư huynh cứ việc ra tay, dù có đau đớn đến đâu tôi cũng có thể chịu được hết!

Tiêu Dao sứ giả mỉm cười liền lấy cái ấn sắt vuông chừng một tấc đã thiêu hồng ra rất lẹ tay in luôn cái ấn đó lên trên cánh tay chỗ đã bôi thuốc nước trước hồi nãy...

Chỉ nghe thấy kêu xèo một tiếng rất khẽ, và có một luồng khói xanh bay tỏa lên, cánh tay như ngà của Cổ Thanh Phong đã có một dấu ấn hình Vạn Kiếp môn in lên rồi.

Nhưng quả thật không hề đau đớn một chút nào cả.

Thôi Nhất Vũ tháo cái ấn sắt lại, rồi nói với Trì Trung Long :

- Thụ ấn thủ tục đã xong, nhưng vẫn phải chờ Đại sư tử về, đại biểu Vạn Kiếp ma chủ thụ lễ đã, khi ấy mới là đệ tử của Vạn Kiếp môn.

Bây giờ Trì sư đệ hãy dẫn Cổ sư đệ đi hỏi Vệ sư muội lấy pháp y và giàn xếp chỗ ở của Cổ sư đệ đi!

Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :

- Tiểu đệ sửa soạn cơm nước ở trong Câu Hồn động để nghênh tân Cổ sư đệ, lát nữa nếu Nhị sư huynh đã luyện xong, xin mời qua bên đó...

Tiêu Dao sứ giả vội xen lời nói :

- Cám ơn Trì sư đệ, nhưng vì sư huynh còn đang bận không thể qua bên được, để mai ngu huynh sẽ mời Cổ sư đệ ăn một bữa vậy!

Trì Trung Long nghe nói như vậy xong, liền cùng Cổ Thanh Phong mỉm cười cáo từ. Tiêu Dao sứ giả bỗng nghĩ tới một việc gì, liền gọi Trì Trung Long trở lại, và dặn rằng :

- Trì sư đệ, sư đệ muốn xếp cho Cổ sư đệ ở đâu cũng được, nhưng đừng có để cho y ở gần Lục sư đệ nhé!

Trì Trung Long nhìn Cổ Thanh Phong một cái, cười nụ cười rất thần bí, liền gật đầu đáp :

- Tiểu đệ đã hiểu ý nghĩa của Nhị sư huynh rồi, nhưng Đường Lục sư đệ đã đi vắng đã mấy ngày rồi, mà sao vẫn chưa thấy về?

Thôi Nhất Vũ nói :

- Đường Lục sư đệ đi tìm kiếm trái tim của người độc nhất thiên hạ, việc này không những rất tốn sức, nhưng cũng chưa chắc đã thành được. Sư đệ nên biết sứ mạng của Vạn Kiếp ma chủ giao cho chúng ta rất khó mà hoàn thành được. Thiên hạ bao la như vậy, biết ai là người có trái tim độc ác nhất?

Trì Trung Long cũng thờ dài một tiếng và đỡ lời :

- Bây giờ chúng ta đã kiếm được chín cái lá Linh Chi màu tím rồi, hạc nghìn năm cũng sắp có rồi, riêng chỉ có trái tim của người độc ác nhất thiên hạ thì rất khó tìm, bằng không chúng ta đã có thể sớm triệu tập Vạn Kiếp đại hội rồi. Để anh chị em chúng ta dưới sự lãnh đạo của Vạn Kiếp ma chủ đi đấu với các tay cao thủ của Tam Sơn Ngũ Ngục ở trên thiên hạ.

Thôi Nhất Vỹ mỉm cười nói :

- Tài ba tuyệt kỹ của Trì sư đệ chưa có nơi thi thố tất nhiên phải thấy ngứa nghề đôi chút, nhưng chờ Tốt sư tỷ, Trang sư đệ ở Thiên Trì Trường Bạch bắt được con hạc nghìn năm về, chúng ta có thể dốc hết toàn lực ra tìm kiếm trái tim của người ác độc nhất thiên hạ!

Trì Trung Long dẫn Cổ Thanh Phong cáo từ Tiêu Dao sứ giả xong, thủng thẳng quay trở về Câu Hồn động.

Lúc này, Cổ Thanh Phong đã biết bảy Sứ giả mỗi người lấy ngoại hiệu của mình đặt cho tên động, còn nơi Tiểu Vạn Kiếp môn thì là chỗ họp Hội Đồng bàn công việc.

Chàng vừa đi vừa để ý nhìn những hang động đề Đào Hoa động, Ngũ Độc động... trong lòng ngấm ngấm suy tính, không hiểu Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu hiện giờ đang ở đâu?

Trì Trung Long thấy Cổ Thanh Phong có vẻ chú ý đến cảnh sắc trong Thiên Nguy cốc liền mỉm cười nói :

- Cổ sư đệ nhìn gì thế? Có phải sư đệ thấy Thiên Nguy cốc địa thế kỳ lạ, huyền bí lắm phải không?

Cổ Thanh Phong khôn ngoan vô cùng, vội mỉm cười đáp :

- Vâng, địa thế Thiên Nguy cốc này quả thực tuyệt diệu nên tiểu đệ càng xem càng thấy kỳ lạ mà cứ mãi xem không ngớt là thế!

Nói tới đó, chàng có ý ngừng lại, rồi ngạc nhiên hỏi Trì Trung Long :

- Trì sư huynh, tôi nghe Vệ sư tỷ nói ngoài tiểu đệ ra còn có hai vị nữa mới gia nhập bốn môn phái, sao chưa được gặp gỡ họ thế?

Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :

- Hai vị ấy bây giờ chưa có thể gặp người được!

Cổ Thanh Phong giả bộ làm như không hiểu hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ hai vị đồng môn ấy đang bị bệnh nặng hay sao?

Trì Trung Long chỉ hai cái động nhỏ trên tuyết vách vào nói :

- Trong đó có một vị Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu trong người đang trúng phải kỳ độc. Tuy đã được uống ba giọt nước lá Linh Chi nhưng thần trí vẫn còn mê mang, tựa như người ngớ ngẩn vậy, cho nên Đại sư tỷ giam giữ ở một cái động nhỏ phía bên phải!

Với sự tao ngộ của Mạnh Hồng Tiểu như thế nào, chàng đã được Vệ Phụng Hoa nói cho hay rồi, bây giờ chàng chỉ cần biết chỗ ở của nàng ta thôi, nhưng vì không muốn để cho Trì Trung Long nghi ngờ nên chàng nghĩ cách để giấu diếm mà không hỏi nữa. Chàng hỏi sang chuyện khác :

- Còn một vị nữa hiệu là Ngọc Diện Tiên Đồng Liễu sư huynh phải không?

Trì Trung Long cười nhạt chỉ vào cái động nhỏ ở bên trái, tỏ vẻ khinh bỉ và đáp :

- Khí chất của người này tầm thường lắm! Không đáng nhắc nhở tới, y bị Đại sư tỷ giam giữ vào trong cái động nhỏ ở phía bên trái kia!

Cổ Thanh Phong nghe thấy Liễu Tuấn bị giam giữ nốt, liền hỏi :

- Chẳng lẽ Liễu sư huynh cũng bị trúng độc gì chẳng?

- Có mắc kỳ độc gì đâu! Chỉ vì y tính nết quá phong lưu, có bộ mặt đẹp khiến người con gái nào trông thấy cũng phải yêu, Đại sư tỷ đi xa không yên tâm mới giam y vào trong đó, chính tay Đại sư tỷ khóa cửa!

Nghe Trì Trung Long nói Cổ Thanh Phong đã biết giữa bảy Sứ giả với nhau đã không hòa hợp và chàng đã nghe thấy Vệ Phụng Hoa nói chỉ có Câu Hồn sứ giả này là không hiếu sắc thôi!

Khi về tới động Câu Hồn rồi, Vệ Phụng Hoa và Liên Thành Ngọc hai người đã sửa soạn xong thức ăn và rượu để đợi chờ hai người về nhậu nhẹt... Liên Thành Ngọc vừa cười vừa nói với Trì Trung Long rằng :

- Tứ sư ca! Tôi đã lấy trộm nửa bình nhỏ rượu Hầu Nhi của sư huynh, thêm vào trong Tuyết Mai Hương Lộ để khoản đãi Cổ sư đệ, chẳng hay sư huynh có đau lòng xót ruột không?

Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :

- Câu Hồn động của tôi giản dị và cầu thả hết sức, bằng sao được Đào Hoa động của hiền muội, trong có đủ thứ món ngon vật lạ. Trong động của tôi thì chỉ có một bình Hầu Nhi tửu là còn có đôi chút giá trị có thể đem ra dùng để khoản đãi Cổ sư đệ thôi! Ngờ đâu sư muội lại khôn ngoan đến thế, đã đem ra khoản đãi trước tôi rồi!

Hai sư huynh tỷ trò chuyện vài câu xong, liền mời Cổ Thanh Phong vào nhậu nhẹt...

Cố Thanh Phong nhận thấy việc cứu Mạnh Hồng Tiểu càng nhanh bao nhiêu càng hay bấy nhiêu, bằng không nếu để khi Tốt Kim Hoàn với Trang Mộng Điệp về tới, không những bị cản trở mà còn sợ Trang Mộng Điệp nghi ngờ mình là khác? Lúc ấy sẽ nguy cơ mà không sao toại nguyện được.

Bây giờ chàng đã biết chỗ ở của Mạnh Hồng Tiểu rồi, nhưng trong Thiên Nguy cốc này còn có Tiêu Dao, Xán Hà, Đào Hoa, Câu Hồn bốn vị Sứ giả. Với công lực của chàng và mới học được thêm hai pho kiếm tuyệt diệu có thể đủ sức đối địch với một hai Sứ giả, nhưng đấu cả với bốn người thì hơi khó, cho nên chàng muốn nhân lúc này cho mấy người uốn say, lúc ra tay cứu Mạnh Hồng Tiểu dù Tiêu Dao sứ giả có hay biết mình cũng đủ sức đấu với y. Chàng quyết định như vậy, lại thêm hai thứ rượu Hầu Nhi tửu trộn với Tuyết Mai Hương Lộ, vì chàng thấy hai thức này rất thuận.

Đồng thời, chàng lại thấy ngày thường tửu lượng của mình hơn người, nên chàng nâng chén mời Trì Trung Long, Vệ Phượng Hoa, và Liên Thành Ngọc các người và nói :

- Tiểu đệ mới về phái Vạn Kiếp, được các vị hậu đãi cho như vậy, thực tình thì không biết lấy gì để báo đền lại, bây giờ chỉ mượn hoa để hiến Phật, xin mời ba bị cạn chén rượu này!

Trì Trung Long các người nghe nói đều mỉm cười, cầm chén lên uống cạn luôn. Vệ Phượng Hoa đưa mắt liếc nhìn Cố Thanh Phong mỉm cười nói :

- Cố sư đệ đừng có cho mình là tửu lượng khá nữa! Tôi với Tứ sư đệ tửu lượng tuy tầm thường, nhưng Ngũ sư muội xưa nay vẫn có tiếng Tửu Quốc Danh Thử, nghìn chén mà vẫn không say đấy!

Cố Thanh Phong nghe nói cau mày lại rồi chàng vừa cười vừa nói với Liên Thành Ngọc :

- Vệ sư tỷ đã nói như vậy, tiểu đệ xin một mình mời Liên sư tỷ ba chén vậy!

Quả nhiên Liên Thành Ngọc không do dự chút nào, uống cạn luôn ba chén. Uống xong, nàng cứ đưa mắt tống tình Cố Thanh Phong hoài :

- Uống rượu như thế này không có thú vị gì hết! Sư đệ là người văn võ song toàn, sao sư đệ không ra một tửu lệnh cho vui?

Cố Thanh Phong đang nghĩ cách làm cho ba người say, nghe Liên Thành Ngọc nói như vậy rất hợp ý muốn của mình, liền khoái chí vô cùng, mỉm cười đáp :

- Chúng ta mỗi người nói một câu thơ cổ, nhưng bên trong phải sửa đi một chữ, rồi lại dùng một câu thơ cổ khác để nói rõ lý do tại sao mình đã đổi chữ trong câu thơ ấy, ai trái lệnh bị phạt ba chén rượu lớn!

Vệ Phượng Hoa gật đầu đáp :

- Hay lắm! Sư đệ làm Lệnh Quan thì hãy khởi đầu trước đi!

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa ngâm :

- Thiếu tiểu ly gia lão nhị hồi...

Liên Thành Ngọc vừa cười vừa hỏi :

- Đây là Đường thơ, nguyên câu của nó là Thiếu tiểu ly gia lão đại hồi! Xin hỏi Lệnh quan tại sao lại đổi chữ “lão đại” thành ra chữ “lão nhị” như thế?

Cổ Thanh Phong định nhờ tể lệnh này làm khó dễ ba Sứ giả kia, ngờ đâu Liên Thành Ngọc lại là người thuộc lòng thơ phú như thế, nên chàng cau mày lại ngâm tiếp :

- Vĩ : Lão đại gia tác thương nhân phụ! Cho nên Thiếu tiểu ly gia lão nhị hồi là thế!

Vệ Phượng Hoa ngồi cạnh cười ngất nói :

- Sư đệ khéo nghĩ thật! Tể lệnh này thú vị lắm! Cổ Thanh Phong cười nói tiếp :

- Vệ sư tỷ nhận thấy là có thú thì xin tiếp tục hành lệnh đi!

Vệ Phượng Hoa liền ngâm :

- Lãnh lộ vô thanh thập cốc hoa

(Sương lạnh xuống không có tiếng động làm ướt hoa cúc)

Cổ Thanh Phong vội hỏi :

- Nguyên cú của nó là Lãnh lộ vô thanh thập quế hoa, xin hỏi Vệ sư tỷ đã đổi “cúc hoa” vào, vậy thì “quế hoa” đi đâu?

Vệ Phượng Hoa cầm chén rượu lên uốn một hớp, rồi nhìn Câu Hồn sứ giả rồi vừa cười vừa nói :

- Vĩ: Nhân gian “Quế hoa lạc” cho nên “lãnh lộ vô thanh thập cốc hoa” là thế! Trì sư đệ! Bây giờ đến lượt sư đệ!

Trì Trung Long nghĩ mãi không ra liền uống ba chén rồi lắc đầu nói :

- Tôi không nghĩ ra được đành phải chịu phạt, đến lượt Ngũ sư muội hành lệnh đi!

Đào Hoa sứ giả đã nghĩ từ trước rồi, nên nàng vừa nghe nói đến phiên mình thì liền ngâm ngay :

- Bạch hạc lầu trung thôi ngọc địch.

Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa xen lời nói :

- Câu này của Ngũ sư muội thật là tuyệt diệu, sao sư muội lại nhuộm “Hoàng hạc” thành ra “Bạch hạc” như thế?

Liên Thành Ngọc đáp :

- Vì “Hoàng hạc” nhất khứ bất phục phản, cho nên tháng năm ở trên Đông Thành thổi sáo trước gió, đành phải ngồi ở trong lầu Bạch hạc vậy!

Cổ Thanh Phong vỗ tay vừa cười vừa nói :

- Hai vị sư tỷ không những võ công tuyệt diệu mà tài ngâm thơ cũng lại rất tinh thâm, tiểu đệ xin khâm phụ vô cùng! Nào, lại đây Cổ Thanh Phong tôi mời hai vị sư tỷ mỗi người ba chén nữa!

Quả nhiên tửu lượng của Liên Thành Ngọc hơn người thật. Nàng không cau mày, không do dự chút nào, uống cạn luôn ba chén rượu đây, hai má của nàng đã đỏ bừng, liền tùm tùm vừa cười vừa nói :

Cổ sư đệ đừng có chỉ mời chúng tôi uống, bây giờ đến Lệnh Quan hãy hành sự đi!

Cổ Thanh Phong là người học rộng, nghe nói mỉm cười ngâm tiếp :

- Cấm thất vô đoạn ngũ thập huyền... rồi câu cuối cùng của bài thơ này là Vọng đến xuân tâm thác Đỗ Quyên, nhưng sao lại đổi thành “Bạch nhân”?, và đây là bài thơ của Lý Thương Ẩn, vịnh chim Đỗ Quyên!

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói tiếp :

- Trương Bí đời nhà Đường có bài thơ Cận hàn trực vũ hài thê, câu cuối cùng của nó là Đỗ Quyên ưu hướng mỹ biên đến, chẳng phải là một sự thuyết minh rất hay là gì?

Trì Trung Long nghe đến đây tự rót ba ly uống cạn, và nói với Cổ Thanh Phong :

- Cổ sư đệ hãy khoan hành lệnh, tôi đã uống ba ly rượu phạt rồi!

Và tôi có chuyện muốn nói!

Cổ Thanh Phong liền hỏi :

- Có điều gì sư huynh cứ nói đi!

Trì Trung Long thất cười đỡ lời :

- Các người đều là thi tửu đầy bụng, còn tôi thì chả hiểu một tí gì, lần nào cũng bị phạt uống rượu như vậy, thì bị thiệt thòi nhiều quá, vậy nên đổi sang một cái trò khác mới được!

Cổ Thanh Phong cảm thấy điệu lệnh đó chỉ có một mình Trì Trung Long là bị uống nhiều rượu thối, chứ không đúng như sự dự tính của mình là hai nàng nọ không bị phạt uống một giọt rượu nào hết, nên chàng thừa cơ gạt đầu đáp :

- Trì sư huynh nói như vậy chúng tôi đối vãn lệnh vậy, chẳng hay mọi người nghĩ sao?

Trì Trung Long vỗ tay cả cười nói :

- Hay! Hay lắm! Hà tất phải nho hủ như thế hoài, phải trở lại bản sắc của người võ lâm chúng ta đao to búa lớn, như thế mới phải chứ!

Vệ Phượng Hoa đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói :

- Cổ sư đệ! Vãn lệnh còn dễ ra đầu đề, chứ bây giờ là võ lệnh thử xem hiền đệ người làm Lệnh Quan này nghĩ ra được những trò mới mẻ gì nào?

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :

- Nói chữ Võ thì không thể nào ra khỏi được phạm vi khí giới, chưởng pháp, nội lực và khinh công. Chúng ta mỗi người tùy ý biểu diễn một môn võ công tuyệt học của mình nhưng người khác xem thấy người biểu diễn đó có chỗ nào không nên không phải và sơ xuất thì lập tức chỉ ngay ra để cùng nghiên cứu, bằng không thì cùng mừng người đó ba ly!

Trì Trung Long đáp :

- Biện pháp này hay lắm! Cổ sư đệ là Lệnh Quan, vậy hãy ra tay biểu diễn trước đi!

Cổ Thanh Phong từ từ đứng dậy rút kiếm ra chấp tay chào Vệ Phượng Hoa, Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc một cái, rồi mỉm cười nói :

- Tiểu đệ chỉ biết có một môn kiếm pháp thối, ngoài ra không có môn gì sở trường nữa...

Trì Trung Long vội đỡ lời hỏi :

- Phải Cổ sư đệ muốn biểu diễn Thiên Độn kiếm pháp đã oai trấn giang hồ của Tiêu Đại tiên sinh truyền thụ cho đấy không?

Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :

- Chúng ta cùng uống rượu hành lệnh, biểu diễn cả pho kiếm pháp thì thời giờ đâu mà biểu diễn... Bây giờ, tiểu đệ xin biểu diễn một thế kiếm, mong ba vị sư huynh sư tỷ chỉ giáo cho!

Nói xong, chàng liền giở một thế tuyệt học mà đã học được trong Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm của Điều Ngao cư sĩ ra biểu diễn luôn. Thế kiếm này là thế Nhất Thiên Ty Ảnh, tựa như muôn điểm mưa bay phát phối bao trùm cả thân hình của mình, chặt chẽ khôn tả.

Vệ Phượng Hoa, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc đều thất thanh khen ngợi rồi uống cạn luôn ba chén, để tỏ vẻ cùng mừng cho Cổ Thanh Phong.

Cổ Thanh Phong thâm kiếm lại. Lúc ấy, Trì Trung Long đã ngà ngà say và nói :

- Cổ sư đệ, tôi tuy không biết kiếm pháp, nhưng thấy thế kiếm rồi không giống như kiếm pháp của Tiêu Đại tiên sinh xưa kia... Cổ Thanh Phong thấy Trì Trung Long sành mắt như vậy cũng phải kính phục, vội gật đầu đáp :

- Nhân lực của sư huynh thật là sắc bén, thế kiếm này gọi là Nhất Thiên Ty Ảnh, là thế kiếm của tiểu đệ tự nghiên cứu ra!

Trì Trung Long nghe nói lại tự rót ba chén rượu, rồi vừa cười vừa nói :

- Sư đệ có thể sáng tác ra thứ kiếm pháp như vậy, đủ thấy sư đệ là người có thiên tư trác tuyệt, siêu phàm xuất tục. Trì Trung Long tôi đặc biệt uống thêm ba chén rượu để mừng hiền đệ được Vệ sư tỷ giới thiệu gia nhập. Chúng ta đã thành người một nhà rồi, bằng không, bình sinh Trì Trung Long không biết phục ai hết, thế nào cũng phải đấu với sư đệ một nghìn hiệp mới thôi!

Vệ Phượng Hoa nghe giọng nói của Trì Trung Long đã có vẻ say, liền nhìn Liên Thành Ngọc cười và nói :

- Liên sư muội xem Trì sư huynh quả thật từ lượng kém quá, mới uống có mấy chén đã có vẻ say rồi!

Người say không bao giờ nhận mình là say. Trì Trung Long cũng thế. Vừa nghe thấy Vệ Phượng Hoa nói như vậy, đã cười một cách rất ngông cuồng và cãi lại :

- Rượu của tiểu đệ mới uống có ba thành thôi sao, Vệ sư tỷ lại bảo tiểu đệ say sưa? Sư tỷ biểu diễn cho tiểu đệ xem võ công của sư tỷ tiến bộ đến mực nào rồi?

Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa đáp :

- Trong bảy Sứ giả của chúng ta, nói tới võ công thì trừ Dao Trì sứ giả ra là tới Câu Hồn sứ giả rồi! Còn môn Niêm Hoa Chỉ của tôi thì tầm thường lắm, đừng bắt tôi bêu xấu trước mặt mọi người nữa!

Liên Thành Ngọc đỡ lời :

- Sư tỷ hà tất quá khiêm tốn như vậy! Ai chả biết môn Niêm Hoa Chỉ của sư tỷ có thể nói là tất cả anh

chị em của chúng ta không ai làm được như vậy. Chẳng lẽ, bây giờ chị không muốn uống rượu mời mà muốn uống rượu phạt hay sao?

Vệ Phương Hoa cởi sợi thắt lưng buộc ở ngang lưng ra dùng ba ngón tay bên phải nắm lấy đầu sợi dây lưng đó, rồi vận sức vào cánh tay. Sợi dây lưng dài hơn trượng và mềm mại như bún bỗng cứng từng tắc một cứng dần, rốt cuộc biến thành một cây ngũ sắc.

Cổ Thanh Phong thấy vậy cũng phải kinh ngạc, vội rót ba chén rượu nói với Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc rằng :

- Môn Niêm Hoa Chỉ này của Vệ sư tỷ nội lực đã đạt tới cực điểm.

Nội công của sư tỷ lại còn hơn cả hai môn thức Thấp Thành Côn, Tá Vật Ngu Kinh. Về phương diện tinh diệu lại còn hơn cả hai môn kia là khác, chúng ta cùng mừng sư tỷ ba chén!

Mỗi người uống ba chén rượu, nhưng Trì Trung Long đã say đến mắt lim dim, riêng có Liên Thành Ngọc là vẫn tỉnh táo như thường, không có vẻ gì say hết. Cổ Thanh Phong thấy vậy lo âu thầm :

“Không ngờ, Đào Hoa sứ giả Liên Thành Ngọc lại uống được nhiều rượu như thế? Xem như vậy, nàng chưa say mà mình đã say rồi, làm sao mà hoàn thành kế hoạch đã định?”

Chàng chưa nghĩ xong thì Liên Thành Ngọc đã bảo Trì Trung Long biểu diễn. Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :

- Ngũ sư muội đừng có thúc giục tôi nữa! Chúng ta luyện công hành lệnh như vậy, mục đích chỉ là uống rượu thôi. Nào, lại đây Ngũ sư muội vẫn được tiếng là người uống được rượu. Chúng ta hãy hùng Chư Thiên Cương Khí đưa rượu ở trên không cho nhau để kính sư đệ mời chén nào!

Nói xong, y liền nhìn thẳng vào ấm rượu để ở trên bàn, giơ tay ra chỉ một cái, rượu ở trong ấm liền bay ra như rót vậy. Vòi rượu ấy rót xuống ngay chén rượu của Liên Thành Ngọc cho tới đầy mới thôi, không rót ra bên ngoài giọt nào hết.

Liên Thành Ngọc mỉm cười nói :

- Dùng Chư Thiên Cương Khí này để rót rượu rất tốn sức thực, chẳng hay Tứ sư huynh lãng không đưa rượu có thể đưa được bao nhiêu?

Trì Trung Long cười ha hả đáp :

- Ngũ sư muội có thể uống được bao nhiêu chén, thì tôi có thể đưa được bấy nhiêu!

Liên Thành Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Tuy ngày hôm nay tiểu muội đã uống khá nhiều rồi, nhưng có thể uống được mười chén nữa!

Trì Trung Long nghe nói, liền vận sức vào mười ngón tay, Liên Thành Ngọc cứ cầm chén ra đỡ rượu và uống luôn mười chén liền.

Bây giờ, đến phiên Liên Thành Ngọc biểu diễn. Nàng đưa đôi mắt đầy tình tứ ngắm nhìn Cổ Thanh Phong, rồi dùng một giọng rất lả lơi bảo Cổ Thanh Phong rằng :

- Cổ sư đệ, làm ơn cho tôi mượn thanh kiếm của sư đệ nào?

Cổ Thanh Phong liền rút kiếm ra, hai tay đưa cho nàng và nói :

- Có phải Liên sư tỷ cũng biểu diễn kiếm pháp đấy không?

Liên Thành Ngọc đỡ lấy thanh kiếm, lắc đầu đáp :

- Kiếm thuật của sư đệ cao siêu như vậy, đại gì tôi giở môn đó ra để bêu xấu? Tôi chỉ mượn kiếm của sư đệ để biểu diễn môn Dĩ Khí Ngự Kiếm đấy thôi!

Trì Trung Long say lướt khướt, nghe thấy Liên Thành Ngọc nói như vậy, cũng cả kinh liền hỏi :

- Ngũ sư muội, Dĩ Khí Ngự Kiếm là một trong tam đại tuyệt kỹ của bốn môn và cũng là một môn bí học bất truyền của Vạn Kiếp ma chủ, sao sư muội được đặc ân học biết được như thế?

Liên Thành Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Hồi nọ tôi tìm kiếm ra Linh Chi chín lá, đem về núi thừa với Ma chủ. Ma chủ mừng rỡ đặc ân truyền môn Dĩ Khí Ngự Kiếm này cho tôi.

Ma chủ còn nói trong các anh chị em chúng ta ai tìm được tiên hạc nghìn năm và trái tim của người độc ác nhất thiên hạ thì cũng được Ma chủ truyền thụ cho như vậy!

Nói xong, nàng điều khí nghênh thần, mắt nhìn vào cán kiếm ở trong tay rồi tà tà ném về phía bên phải.

Cổ Thanh Phong, Vệ Phượng Hoa, Trì Trung Long ba người để ý nhìn kỹ. Chỉ thấy thanh trường kiếm đó ở trên không làm như tấn công vậy, rồi bay nửa vòng, hình như có một vật gì cột vào nó mà lôi theo vậy, sau lại quay về tay của Liên Thành Ngọc liền.

Liên Thành Ngọc đưa thanh kiếm đó trao trả cho Cổ Thanh Phong, rồi mỉm cười nói :

- Tài nghệ này tôi mới học hỏi nên điều khí không được đều, vận sức chưa khéo léo. Tam sư tỷ, Tứ sư huynh, Cổ sư đệ đừng có cười tôi đấy nhé!

Cổ Thanh Phong thấy Liên Thành Ngọc dùng hơi ngự kiếm lợi hại khôn tả, chàng cũng phải kinh hoàng và lo âu vô cùng. Chàng biết Triển Thanh Bình, Điều Ngao cư sĩ, Bàng Thiên Hiếu, Thiết Kiếm chân nhân các người chỉ mang danh là đệ nhất kiếm thủ công lực cũng chỉ ngang tài với bảy Sứ giả này thôi, chứ đem so với tài nghệ của Vạn Kiếp ma chủ thì hãy còn kém xa lắm.

Sau này tới lúc Đại hội Vạn Kiếp, nếu không có nhân vật đặc biệt ra trợ giúp, thì đầu lâu của mười ba danh thủ không sao tránh khỏi phải bị treo ở trên những vòng xương trắng treo lơ lửng ở trước Vạn Kiếp môn mất.

Chàng càng nghĩ càng lo âu. Tuy bề ngoài chàng vẫn không dám lộ liễu, thu trường kiếm xong, liền nâng chén mừng Đào Hoa sứ giả và nói :

- Trong võ lâm tuy có môn Dĩ Khí Ngự Kiếm thật, nhưng đừng nói người biết sử dụng, ngay đến việc được trông thấy môn kiếm này cũng chẳng có mấy người. Ngày hôm nay, tiểu đệ được sáng mắt ra, thật là hân hạnh vô cùng, xin kính mừng Liên sư tỷ ba chén rượu!

Liên Thành Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Cổ sư đệ chớ có hâm mộ tôi làm chi? Với căn cốt và tư chất của sư đệ như vậy, lại có thêm nội gia cơ sở tốt như thế, nếu được Vạn Kiếp ma chủ đoái thương thì sau này sư đệ thành tựu còn cao siêu hơn hết cả bảy Sứ giả chúng tôi! Nào, lại đây, hiền đệ đừng một mình mời tôi làm chi? Cả bọn chúng ta hãy cùng uống mỗi người ba chén và cuộc vui này cũng nên giải tán đi là vừa.

Uống xong ba chén đó, Vệ Phụng Hoa với Trì Trung Long đã say đến tám chín thành rồi.

Cổ Thanh Phong cũng say năm sáu thành rồi, chỉ có một mình Liên Thành Ngọc là đôi má chỏ đỏ ửng một tí mà thôi.

Vệ Phụng Hoa với Cổ Thanh Phong, Liên Thành Ngọc cảm ơn Trì Trung Long rồi cùng cáo từ đi ra khỏi động Câu Hồn. Liên Thành Ngọc đã trợn tròn đôi mắt lóng lánh, nhìn vào mặt Cổ Thanh Phong nói :

- Vệ tỷ tỷ sành lắm! Sư tỷ còn cao minh hơn Đại sư tỷ nhiều. Cổ sư đệ văn tài võ công phẩm hạnh hay mặt mũi đều hơn Liễu Tuấn của Đại sư tỷ nhiều!

Vệ Phụng Hoa say túy lúy, giọng cười rất đậm đàng :

- Ngũ sư muội đừng có cặp mắt tham lam như thế kia nữa? Trang sư đệ chả là người văn võ kiêm toàn, song tài xuất chúng là gì? Chẳng lẽ y mới đi ra ngoài được vài ngày, mà hiền muội đã không sao chịu nhin nổi hay sao?

Cổ Thanh Phong nghe thấy lời nói của hai nữa Sứ giả đã gần đến chỗ dâm ô, liền giả vờ như say rượu, không nghe thấy gì, loạng choạng đi luôn.

Liên Thành Ngọc thấy vậy vừa cười vừa hỏi :

- Vệ sư tử đã sắp đặt chỗ ở cho Cổ sư đệ chưa?

Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa đáp :

- Y mới tới Thiên Nguy cốc, cái gì cũng bỡ ngỡ, tất nhiên phải để cho y ở đỡ trong Xán Hà động của tôi, để cho tiện việc tiếp đãi y hơn!

Lúc ấy, đã đi tới chỗ Đào Hoa Nhân Uân động của Liên Thành Ngọc với Trang Mộng Điệp ở, Liên Thành Ngọc liền ngừng bước không đi và híp mắt lại rồi cười nói với Vệ Phượng Hoa :

- Vệ sư tử trông nom thù tạc Cổ sư đệ khéo léo một chút nhé, xin thứ lỗi tiểu muội không tống tiễn nữa. Vì Tứ sư huynh say rượu, tôi phải thay y luân phiên đi tuần tiểu...

Vệ Phượng Hoa vội đỡ lời :

- Ngũ sư muội đi điều tra tới chỗ ở của Liễu Tuấn, sư muội phải cẩn thận lắm mới được! Bằng không Đại sư tử là người hay ghen lắm và thủ đoạn cũng độc ác khôn lường!

Hai thiếu nữ cười đùa một hồi, rồi Vệ Phượng Hoa khoác tay Cổ Thanh Phong đi luôn. Nhưng khi vào tới trong động Xán Hà, nàng đã thấy say sưa chịu không nổi nữa, ngã ngửa ra giường, hai tay ôm chặt lấy Cổ Thanh Phong, hai mắt lim dim vừa cười vừa nói :

- Cổ sư đệ, chúng ta vui thú với nhau nhé!

Động tác và lời nói đầy dục vọng của nàng đã làm cho Cổ Thanh Phong hoảng sợ, đang say năm sáu thành cũng phải tỉnh táo lại liền! Và chàng gượng cười nói với Vệ Phượng Hoa :

- Khi đi đường tôi chả nói rõ cho sư tử hay rồi là gì? Chúng ta chờ nửa tháng nữa, vì tôi còn phải giữ đủ ba năm thủ hiếu cho sư phụ. Lúc ấy, chúng ta sẽ... cũng chưa muộn kia mà!

Lúc này, Vệ Phượng Hoa có hơi rượu vào, lửa dục càng bốc lên thật cao, thì làm sao còn nhớ nổi lời hứa kia nữa? Nàng càng làm ra vẻ rất tình tứ, ở trên gối cứ ảm ứ một hồi rồi nói :

- Tôi... không... tôi... muốn...

Cổ Thanh Phong vốn có mấy thành say sưa, lời nói và cử chỉ dâm dăng của Vệ Phượng Hoa khiêu gợi, trống ngực của chàng đập rất mạnh, không sao chịu đựng được, đang định chịu lòng nàng nọ, thì bỗng chàng sực nhớ tới nhiệm vụ của mình tới đây là để cứu Mạnh Hồng Tiểu, cho nên chàng cố gượng chịu cơn cám dỗ. Chàng liền điểm vào huyệt ngủ của Vệ Phượng Hoa.

Vệ Phượng Hoa tuy có công lực rất cao, nhưng phần vì say rượu, phần vì lửa dục vọng dâng lên cao độ

làm cho nàng mất trí, và nàng cũng không ngờ Cổ Thanh Phong lại ra tay điểm vào yếu huyệt ngủ của mình như thế, nên khi Cổ Thanh Phong điểm xong nàng chỉ buông xuôi hai tay mà ngủ luôn.

Cổ Thanh Phong biết trong bảy Sứ giả, thì Tốt Kim Hoàn với Trang Mộng Điệp và Đường Gia ba người đã đi vắng. Trì Trung Long say rượu, Vệ Phượng Hoa thì đã bị mình vừa điểm vào huyệt ngủ. Trong Thiên Nguy cốc lớn rộng như thế này chỉ còn có Tiêu Dao sứ giả Thôi Nhất Vỹ và Đào Hoa sứ giả Liên Thành Ngọc hai người thôi, như vậy lúc này là dịp may mắn nhất để mình ra tay cứu Mạnh Hồng Tiểu, vậy mình không nên chậm trễ bỏ lỡ mất dịp may này!

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tình Yêu Mặn Nồng

Cổ Thanh Phong mừng rỡ vô cùng, liền kiểm mấy trái cây ăn cho tỉnh rượu, rồi chàng từ từ ra khỏi cửa động.

Chàng thấy trong Thiên Ngụy cốc tĩnh mịch lạ thường, không có tiếng động của người nào hết. Chàng thấy mặt trăng đã mọc cao trên đỉnh đầu, trong lòng mừng rỡ, vội leo lên chỗ giam giữ Mạnh Hồng Tiếu ở trên ngang lưng núi, vì chàng đã nghe thấy Câu Hồn sứ giả nói cho hay!

Hai cái động nho nhỏ ở trên lưng núi đó, động bên phải là chỗ ở của Mạnh Hồng Tiếu và động bên trái là chỗ ở của Liễu Tuấn. Cho nên chàng cứ việc đi lên thẳng tới tiểu động ở bên phải. Thấy trong động tối om, chàng lần mò đi vào, nhưng chưa đi được ba thước đã thấy có vách đá ngăn cản lối đi.

Cổ Thanh Phong không sao nhìn được, vừa định bật lửa ra xem thì đột nhiên nghe thấy bên trong có tiếng khẽ hỏi :

- Bên ngoài có phải là Cổ Thanh Phong đấy hay không?

Cổ Thanh Phong biết Mạnh Hồng Tiếu, bây giờ vì đã nhớ thuộc lòng Đăng Ma bảo lục, lại thêm uống được ba giọt Linh Chi chín lá nên đột nhiên công lực tiến nhanh lạ lùng, lại thêm suốt ngày ở trong chốn tối om này đã luyện cho đôi mắt rất sáng. Cổ Thanh Phong giật mình kinh hãi, nhưng vì tiếng nói đó quá quen thuộc, nên chàng nhận ngay ra đó là tiếng nói của Mạnh Hồng Tiếu.

Chàng mới mừng rỡ liền khẽ hỏi lại :

- Trong động tối om sao Hồng muội lại biết là tôi. Tôi nghe các Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung nói Hồng muội đã uống phải thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn tán của Lô Sơn tam sát rồi, không sao giải cứu được.

Tuy nhờ có ba giọt nước Linh Chi mà khỏi chết, nhưng lại trở thành người điên, bây giờ làm sao hiền muội lại tỉnh táo như vậy? Chẳng lẽ hiền muội đã giả bộ làm điên để đánh lừa chúng chẳng?

Mạnh Hồng Tiếu khẽ cười và đáp :

- Một giọt lá Linh Chi cũng đủ thoát hiểm rồi, huống hồ là ba giọt. Dù thuốc độc mạnh đến đâu cũng giầu được chứ có riêng gì thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn tán đâu! Vì tôi thấy bảy Sứ giả trong Thiên Ngụy cốc này đàn ông thì kiêu ngạo điên cuồng, còn đàn bà thì dâm dăng cho ên tôi mới giả bộ điên để được ở

lại đây thanh tĩnh hơn.

Cổ Thanh Phong nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu không diên, chất độc ở trong người đã giải hết, lòng mừng rỡ khôn xiết, liền lấy đá lửa ra định đánh sáng lên, nhưng Mạnh Hồng Tiểu đã nói :

- Phong đại ca lấy lửa ra làm chi nữa?

Bây giờ, Cổ Thanh Phong đã biết Mạnh Hồng Tiểu tuy ở trong bóng tối, nhưng đã trông thấy mọi vật, vả lại trên vách đá lại có lỗ hổng, nên chàng vừa cười vừa đáp :

- Hồng muội trông thấy tôi, mà tôi thì không trông thấy hiền muội. Tôi đã tìm kiếm hiền muội lâu lắm rồi, bây giờ tôi muốn đánh lửa sáng lên để được trông thấy mặt của Hồng muội để cho đỡ nhớ nhung từ bấy nhiêu lâu nay!

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười nói :

- Phong đại ca! Chẳng lẽ đại ca lại không nhớ được mặt của tôi hay sao? Nếu bây giờ đại ca bật lửa lên, nhớ một trong những Sứ giả ở đây trông thấy thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được!

- Hiền muội cứ yên chí, bảy Sứ giả đã có ba người đi ra ngoài, hai người say rượu, chỉ còn lại có hai người mà thôi!

Chàng chưa nói dứt, Mạnh Hồng Tiểu đã khẽ ngắt lời :

- Phong đại ca, đừng nói chuyện nữa, có người sắp tới đấy!

Cổ Thanh Phong nội công tinh thâm, tai rất thính, thế mà chàng không hề nghe thấy gì hết. Trái lại Mạnh Hồng Tiểu lại nói là có người sắp tới, chàng có vẻ không tin, nhưng khi chàng lắng tai nghe lại, thì quả nhiên chàng nghe thấy có người ở bên dưới đang phi thân lên. Lúc này, chàng mới chịu phục tài của Mạnh Hồng Tiểu. Chàng liền dùng nội gia Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Hồng muội, bây giờ thì nhĩ lực với nhãn lực của Hồng muội tinh tiến đến thế! Có lẽ hiện giờ người đang đi tới là Đào Hoa sứ giả Liên Thành Ngọc đấy! Nếu nàng ta xông vào trong động này, thì tôi đành phải đấu với nàng ta một phen vậy!

Mạnh Hồng Tiểu cũng dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh mà trả lời :

- Phong đại ca đoán không sai, người đang đi lên đây, sang động kế để cầu hợp gian âm với Liễu Tuấn. Đại ca cứ yên tâm, chúng tưởng tiểu muội đã diên thực rồi, cho nên bỗng dưng chúng không dám xông vào động của tiểu muội đâu!

Nàng vừa nói dứt, quả nhiên Đào Hoa sứ giả đã lên tới nơi và vào ngay hang động ở bên trái, không

bao lâu đã nghe thấy tiếng cười đùa và tiếng dâm ô của chúng vọng sang. Cổ Thanh Phong không thèm để ý nghe, vẫn dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh mà nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Hồng muội...

Mạnh Hồng Tiểu không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói tiếp, đã thò một cánh tay trắng như ngọc ra, đẩy chàng một cái và nói :

- Phong đại ca, tôi biết đại ca nhớ tôi lắm, hãy nắm lấy tay tôi mà nói chuyện đi!

Cổ Thanh Phong liền nắm lấy tay nàng, thở mạnh một tiếng và nói :

- Hồng muội đã chịu bao nhiêu đau khổ mà tay vẫn còn non nớt mềm mại như thế này!

- Phong đại ca nhớ tôi quá mới nói như vậy! Sự thực từ khi tôi bị lọt vào tay Lâu Sơn tam sát tới giờ, chưa hề bị qua một chút khổ sở nào hết, trái lại còn được uống ba giọt Linh Chi là khác!

Cổ Thanh Phong cúi đầu xuống hôn tay nàng một cái và nói :

- Từ năm kia, tôi ở trên Quần Ngọc Phong tại núi Kỳ Liên đợi chờ Hồng muội mãi mà không thấy tới!

Mạnh Hồng Tiểu vội đỡ lời :

- Phong đại ca đừng có trách tôi nữa. Lúc ấy, tuy tôi vì đưa ma sư bá mà bị lọt vào tay quần ma, nên mới làm trái lời thề ở Tuyết Sơn.

Nhưng cuối năm nay, đại ca vẫn có thể lên trên Quần Ngọc Phong Kỳ Liên Sơn chỗ chôn sư phụ tôi mà đợi chờ. Lúc ấy, tôi sẽ đến phó ước liền.

Cổ Thanh Phong nghe nói cả kinh hỏi :

- Hồng muội, tôi không quản ngại nguy hiểm trà trộn vào Thiên Nguy cốc này để cứu hiền muội thoát thân. Bây giờ, nghe lời hiền muội thì hình như hiền muội không muốn theo tôi đào tẩu?

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa đáp :

- Phong đại ca, hiện giờ tôi không sao rời khỏi nơi đây được!

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao hiền muội lại không thể rời khỏi nơi đây được? Bảy Sứ giả của Ma cung đây lại không giống như Lâu Sơn tam sát mà đã cho hiền muội uống một thức thuốc độc nan giải đâu?

Mạnh Hồng Tiểu thở dài một tiếng rồi đáp :

- Cổ nhân đã có câu: Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội. Nghĩa là từ khi tôi học thuộc lòng Đẳng Ma bảo lục rồi, tất cả kỳ nhân dị sĩ trong võ lâm ai cũng muốn cướp cho được tôi, nên bây giờ tôi dù có khôn ngoan, cẩn thận đến đâu cũng chỉ có thể tránh được sài lang mà không sao tránh được hổ!

Nói tới đó, nàng ngừng lại giây lát, giơ tay lên vuốt ve má của Cổ Thanh Phong rồi nói tiếp :

- Huống hồ, địa thế của Thiên Nguy cốc này kín đáo khôn tả, thật là một nơi để cho tôi tĩnh tu rất tốt. Bày Sứ giả của Thiên Nguy cốc này lại bảo vệ cho tôi rất chu đáo, như vậy tôi còn đi đâu nữa làm chi?

Cổ Thanh Phong thấy Mạnh Hồng Tiểu nói rất có lý, liền cau mày lại nói :

- Hồng muội nói như vậy, chả lẽ từ giờ trở đi cứ ẩn núp như thế này mãi mà không bao giờ còn xuất đầu lộ diện được nữa hay sao?

Mạnh Hồng Tiểu hỏi lại :

- Ai bảo là tôi không bao giờ xuất đầu lộ diện nữa nào? Tôi chỉ đợi chờ tu luyện hết võ công ở trong cuống Đẳng Ma bảo lục xong, lúc ấy không những xuất đầu lộ diện mà thôi, tôi còn tiêu diệt hết quần ma để đem lại hòa bình cho võ lâm.

- Cuốn sách đó bí ẩn, khó khăn như vậy, nhất thời làm sao tiểu muội hiểu được hết, mà chỉ trong một thời gian ngắn như thế lại có thể tu luyện đến hết cho được?

Mạnh Hồng Tiểu đáp :

- Từ khi tôi giả bộ điên đến giờ, không còn ai đến quấy nhiễu nữa. Một mình tĩnh tâm nghiên cứu, thấy tiến bộ nhanh chóng lạ thường. Tôi tự tin chỉ trong một thời gian ngắn ngủi là có thể lãnh hội được hết Diệu Âm thần công, Đại La Thủ và Ma Kha kiếm pháp ba môn tuyệt học đó liền.

Cổ Thanh Phong nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu nói như vậy, trong lòng mừng rỡ vô cùng, liền hỏi :

- Hồng muội nói trong thời gian ngắn ngủi đó là bao lâu thế?

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười đáp :

- Phong đại ca ngày thường thông minh như thế, sao bây giờ lại hồ đồ đến như vậy? Tôi đã hẹn ước với đại ca đến cuối năm nay gặp nhau ở núi Kỳ Liên, như vậy lâu đến đâu cũng không quá được nửa năm!

Cổ Thanh Phong nghe nói cũng bật cười, rồi kể lại những chuyện của mình cho Mạnh Hồng Tiểu nghe. Nghe xong, Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa nói :

- Phong đại ca đã học được chân truyền kiếm pháp! Ở trong Đẳng Ma bảo lục, kiếm pháp mạnh và oai

lực khôn tả, chờ tôi học hết rồi, đến khi chúng ta gặp nhau trên núi Kỳ Liên, rồi sẽ dạy lại cho đại ca sau!

Cổ Thanh Phong không muốn học cái gì thuộc Ma Kha kiếm pháp cả, chỉ thấy Mạnh Hồng Tiểu bình an vô sự là chàng đủ vui mừng lắm rồi, nên chàng mỉm cười hỏi :

- Hồng muội, đối với ba môn tuyệt học đó, hiện giờ Hồng muội đã học được mấy môn rồi?

- Thuộc lòng thì tôi đã thuộc lòng hết rồi, nhưng Đại La Thủ với Ma Kha kiếm pháp bên trong còn có mấy điểm rất tinh vi, tôi chưa hiểu được hết. Nên bây giờ chưa thể biểu diễn hai môn ấy được. Hiện giờ chỉ có một môn Diệu Âm thần công là sử dụng được thôi, lát nữa tôi sẽ giở môn thần công đó ra hộ tống đại ca xuống khỏi Thiên Nguy cốc này!

Cổ Thanh Phong thấy Mạnh Hồng Tiểu nhất định ở lại luyện tập võ công và hẹn mình tới cuối năm sẽ gặp lại ở núi Kỳ Liên, bây giờ chàng có ở lại thêm cũng vô ích, chi bằng nhân dịp may này mà thoát đi ngay thì hơn!

Nhưng bây giờ chàng lại nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu bảo sẽ dùng Diệu Âm thần công hộ tống mình ra khỏi Thiên Nguy cốc, nên chàng cau mày lại hơi ngạc nhiên hỏi :

- Hồng muội, Diệu Âm thần công đó đáng lẽ vô hình vô chất, vậy hiện muội giở ra như thế nào mà hộ tống tôi ra khỏi được Thiên Nguy cốc thế?

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa đáp :

- Phong đại ca! Theo đại ca nói thì Tốt Kim Hoàn, Trang Mộng Điệp đều đi vắng cả. Bây giờ ở đây chỉ còn cho Thôi Nhất Vỹ, Vệ Phượng Hoa, Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc bốn người thôi. Mà Vệ Phượng Hoa và Trì Trung Long hai người lại say rượu, tôi chỉ cần giở Diệu Âm Thần Công chế ngự Thôi Nhất Vỹ và Liên Thành Ngọc hai người là đại ca có thể yên ổn mà lui ra khỏi Thiên Nguy cốc này liền!

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Thôi Nhất Vỹ và Liên Thành Ngọc công lực lợi hại lắm, nhất là Liên Thành Ngọc lại được chân truyền của Vạn Kiếp ma chủ rồi, có thể Ngự Khí Phi Kiếm, huống hồ Hồng muội lại đang giả bộ điên, rồi thì làm sao mà chế ngự chúng được, đừng có để bại lộ hình tích thì không yên với chúng đấy!

- Phong đại ca cứ yên tâm! Tôi quyết không bao giờ lại để lộ hành tích của mình cho chúng biết đâu. Chỉ làm cho Thôi Nhất Vỹ và Liên Thành Ngọc ngủ mê mà không hay biết tí gì thôi!

Nói tới đó, nàng nắm chặt tay Cổ Thanh Phong rồi mỉm cười nói :

- Phong đại ca! Đã muộn lắm rồi, vậy hãy nên sửa soạn lên đường đi thôi! Để tôi giở Pháp Hoa Thiên Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm của Diệu Âm thần công ra đối phó với hai tên Sứ giả đó!

Cổ Thanh Phong nắm chặt lấy tay Mạnh Hồng Tiểu với vẻ quyến luyến nói :

- Hồng muội, tôi không quản ngại nghìn dặm xa xôi mà lặn lội tới đây, mãi mãi mới trông thấy được hiền muội, vậy chúng ta nữ nào mà lại đành chia ly ngay như thế này?

- Phong đại ca! Đại ca không nữ rời khỏi tôi, thì tôi cũng có khác gì đại ca đâu? Nhưng do sự lợi hại ở trước mắt đây, chúng ta phải tạm chịu tương tư mà chia tay nhau một thời gian ngắn ngủi, cũng may thời gian cách biệt không bao lâu, chỉ cuối năm nay chúng ta được gặp nhau trên núi Kỳ Liên rồi!

Cổ Thanh Phong nghe nói thở dài một tiếng. Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười nói tiếp :

- Phải đại ca chớ có thở dài. Tôi đã biết Vạn Kiếp ma cung bảy Sứ giả lợi hại lắm. Đối phó một hai người hoặc giả thành công được, vạn nhất chúng về cả đây thì chẳng những đại ca không sao ra khỏi đây được, mà còn nguy hiểm cho cả tôi nữa!

Cổ Thanh Phong biết Mạnh Hồng Tiểu nói là sự thực, chàng suy tính một lát, buông tay Mạnh Hồng Tiểu ra, sau khi hôn lên tay nàng một cái rồi lẳng lặng đi trở ra bên ngoài.

Mạnh Hồng Tiểu bỗng dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh kêu gọi Cổ Thanh Phong lại và bảo :

- Phong đại ca hãy tạm dừng bước, tôi còn chưa gỡ Diệu Âm thần công ra khiến Thôi Nhất Vỹ và Liên Thành Ngọc ngủ mê. Vậy đại ca hãy đợi chờ tôi một chút đã! Khi nào nghe tôi dặn bảo, hãy đi!

Nói xong, Cổ Thanh Phong bỗng nghe thấy một luồng thanh âm ở đằng sau vách đá từ từ vọng lại!

Cổ Thanh Phong tuy cảm thấy luồng thanh âm ấy rất nhu hòa, nhưng tiếng rất nhỏ tựa như có và cũng như không, như đoạn như tục, chàng hoài nghi âm thanh này làm sao mà truyền được vào tai của Thôi Nhất Vỹ với Liên Thành Ngọc hai người để cho họ ngủ say mê đi được?

Tuy chàng hoài nghi, nhưng cũng không dám quấy nhiễu sự hành công của Mạnh Hồng Tiểu, nên chàng không dám lên tiếng hỏi. Một lát sau, thanh âm đó mất hẳn, Mạnh Hồng Tiểu đã đoán được ý nghĩ của Cổ Thanh Phong, nhanh nhẹn liền mỉm cười nói :

- Phong đại ca đừng có hoài nghi, Diệu Âm thần công này có thể tùy người mà thi thố. Với đại ca tuy chỉ nghe thấy một thanh âm nhu hòa vui tai thôi, nhưng khi nó truyền đến tai Liên Thành Ngọc với Thôi Nhất Vỹ thì nó lại biết thành như một bản Tiên Nhạc làm cho hai người đó khoái chí mà ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay!

Cổ Thanh Phong nghe nói mừng rỡ vô cùng :

- Hồng muội đã có công lực như thế, đi đâu mà chả được, còn sợ gì ai nữa : Mạnh Hồng Tiểu đáp :

- Sao Phong đại ca lại nói ra những lời ngộ nghĩnh như thế? Bây giờ nhân lúc Thôi Nhất Vỹ và Liên Thành Ngọc đang ngủ không chuẩn bị cho nên mới dễ thành công như thế, nếu chúng tỉnh táo mà biết phòng bị vận huyền công định lực chống lại thì lúc ấy phải còn coi bên nào công lực cao thấp. Nếu công lực của họ cao hơn tôi, thì Diệu Âm thần công của tôi sẽ thất bại, trái lại chúng bị tôi ru ngủ luôn nhưng cũng phải tốn rất nhiều hơi sức chứ không dễ dàng như lúc này đâu!

Cổ Thanh Phong nghe thấy nàng giải thích như vậy mới biết là dịp may chỉ thoán qua một lần thôi, chứ để trễ đi thì không còn mong gì đạt được một lần nữa, chàng liền nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Hồng muội, bây giờ quần ma của Vạn Kiếp đã ngủ say hết, hiền muội hãy cho phép tôi đốt đuốc lên nhìn mặt Hồng muội một cái để an ủi những lúc nhớ nhung, xong rồi tôi xin đi ngay!

Mạnh Hồng Tiểu thấy Cổ Thanh Phong thâm tình như vậy, trong lòng cũng cảm động vô cùng, liền khẽ mỉm cười đáp :

- Phong đại ca yêu tôi như vậy, thôi được, tôi để cho đại ca ngắm tôi một lát, nhưng phải hứa là phải đi ngay, vì tôi suốt ngày tĩnh tu nên đã luyện được một thứ tuệ giác, trong tâm linh của tôi hình như đã có đôi chút cảnh cáo, có lẽ việc này còn có biến hóa chưa chắc đại ca đã an toàn mà ra khỏi Thiên Nguy cốc này đâu?

Cổ Thanh Phong nhất tâm muốn được xem mặt người yêu chứ không để ý tới mấy lời nói của Mạnh Hồng Tiểu. Chàng cứ châm lửa lên cho sáng để được nhìn mặt người yêu. Chàng thấy trên vách đá có khá nhiều lỗ nhỏ, chỉ có lỗ hổng ở giữa là to lớn hơn hết. Chàng liền trông thấy chỗ lỗ hổng to lớn đó hiện ra gương mặt của một giai nhân, nàng đó chính là Mạnh Hồng Tiểu mình hằng mong nhớ. Sắc đẹp của nàng không hề suy giảm chút nào, trái lại còn trắng trẻo và xinh đẹp hơn trước.

Mạnh Hồng Tiểu vừa lộ diện cho Cổ Thanh Phong xem xong, liền chấp môi thổi một luồng cương khí rất nhu hòa làm cho ngọn đuốc đang sáng của Cổ Thanh Phong tắt ngóm.

Mạnh Hồng Tiểu thổi tắt ngọn đuốc.

Cổ Thanh Phong biết ý Mạnh Hồng Tiểu giục mình hãy rời khỏi ngay nơi đây là chỉ vì nàng muốn cho mình được an toàn, nên chàng đành phải thở dài một tiếng, nhịn lòng tương tư mà lần mò đi ra ngoài.

Tất nhiên chàng không còn lý do gì để trì hoãn được nữa, liền giở khinh công ra tiến thẳng về phía đường ngầm. Suốt dọc đường chàng không hề gây nên một tiếng động nào hết. Trong Thiên Nguy cốc tựa như một nơi tử địa. Chàng biết Diệu Âm thần công của Mạnh Hồng Tiểu quả thực linh diệu. Thôi Nhất Vỹ và Liên Thành Ngọc đang mê mưa với Liễu Tuấn chắc bị Diệu Âm thần công làm cho mê sản ngủ rất say rồi.

Chàng đi vào đến giữa đường thì phía đằng trước đã tối om, không trông thấy gì hết. Lúc này nếu gặp

kẻ địch, tay ai có ánh sáng thì người đó bị nguy hiểm nhất, cho nên người chàng tuy có đá lửa và đuốc mà cũng không dám đánh lên, chỉ đi thăm trong bóng tối mà thôi.

Chàng đi tới giữa đường bỗng thấy có chuyện lạ xảy ra trong bóng tối, trống ngực đập rất mạnh, nên chàng dừng bước ngay, thì ra chàng nghe thấy có tiếng chân người khác, không phải ở phía sau đuổi tới, mà ở đằng trước đi vào.

Chàng biết trong bảy Sứ giả, chỉ có Tốt Kim Hoàn, Đường Gia, và Trang Mộng Điệp ba người đi vắng thôi. Nhưng Tốt Kim Hoàn với Trang Mộng Điệp thì đã đi Thiên Tri ở núi Trường Bạch rồi, nhất thời không thể về ngay được. Chỉ có một người, có lẽ là Đường Gia, người mà Vệ Phượng Hoa bắt mình phải cẩn thận. Vì theo Vệ Phượng Hoa nói thì trong Ngũ Độc Tiên Nhân chương của Đường Gia sử dụng bên trong có ám khí Hóa Huyết Thần Yên rất lợi hại. Vệ Phượng Hoa đã tặng cho chàng ba viên linh đơn để phòng trúng độc. Cổ Thanh Phong chưa biết nấp tề gì hết đã vội móc túi lấy ra một viên linh đơn bỏ vào mồm để phòng bị trước.

Chàng nghe thấy tiếng chân người bước vào, tất nhiên người nọ cũng bước có người đi ra. Hai bên đi tới cách nhau chừng hơn trượng, thì đột nhiên có một giọng nói rất thô lỗ lên tiếng nói trước :

- Tiểu đệ Đường Gia đã về, vậy đêm hôm khuya khoắt như thế này mà có vị sư đệ, sư tỷ nào còn đi ra bên ngoài có việc gì thế?

Tiếng nói đó vừa dứt thì ngoài hơn trượng đột nhiên có một luồng ánh sáng xanh chiếu sáng xung quanh hơn mười trượng. Ánh sáng xanh đó lập lòe như lửa ma vậy. Cổ Thanh Phong đã trông thấy Đường Gia, quả nhiên đúng như sự tưởng tượng của mình, tên đó đầu to người lùn, tướng mạo xấu xa khôn tả.

Ngũ Độc sứ giả trông thấy Cổ Thanh Phong không phải là người của mình mà lại là một thiếu niên anh tuấn trông rất lạ mặt khiến y ngạc nhiên vô cùng. Y lại tưởng Cổ Thanh Phong là địch thủ vừa lên vào Thiên Nguy cốc, cho nên sau khi tắt ánh sáng xanh đó đi rồi, y liền lớn tiếng quát :

- Người kia là ai? Có mau báo tên họ cho ta biết, bằng không ta ra tay một cái là chết một cách thảm thương liền!

Cổ Thanh Phong nghe thấy tiếng nói của Đường Gia lúc trái lúc phải, lúc trước lúc sau, đủ thấy Ngũ Độc sứ giả giao hoạt như thế nào.

Trong lúc nói chuyện mà cũng đổi vị trí luôn luôn để tránh bị đột kích.

Vừa rồi ánh sáng xanh vừa loé lên, chàng đã trông thấy rõ đường hầm này chỗ rộng chỗ hẹp. Nơi rộng thì rộng những hơn hai trượng, mà chỗ hẹp thì hẹp chừng mấy thước thôi. Lại có những Thạch Chung Nhũ ở trên vách động tủa xuống, trong bóng tối nếu không cẩn thận rất dễ bị va chạm, mà va chạm thì sẽ bị thương ngay, và chỗ chật hẹp như thế này cũng không phải là chỗ để đối địch với nhau.

Cổ Thanh Phong ngẫm ngẫm xê dịch thân hình của mình ra nơi hơi lớn rộng một chút, rồi vừa cười vừa nói :

- Đường Lục sư huynh đã lấy được trái tim của người ác độc nhất thiên hạ về chưa? Tiểu đệ Cổ Thanh Phong gần đây nhất đã được sư tỷ Vệ Phụng Hoa giới thiệu vô làm môn đệ của Vạn Kiếp!

Ngũ Độc sứ giả nghe thấy Cổ Thanh Phong nói xong, bật cười nói :

- Thế ra Cổ sư đệ mới gia nhập bốn môn đấy ư? Xin thứ lỗi cho Đường Gia này đã vô lễ.

Y vừa nói vừa mỉm cười, nhưng một mặt y ngẫm ngẫm tiến tới trước mặt Cổ Thanh Phong.

Cổ Thanh Phong là người rất thông minh, lại cẩn thận vô cùng, liền nghĩ thầm :

“Ngũ Độc sứ giả này đã tin mình là người sư đệ mới nhập môn, nhưng tại sao y lại không bật sáng lửa lên? Mà y vẫn ở trong bóng tối từ từ đi tới, huống hồ câu nói cuối cùng của y lại có vẻ dữ tợn, chẳng lẽ y có mưu đồ gì định đối phó ta chăng?”

Chàng đã nghi ngờ, liền rón rén đi sang bên vách động, tựa lưng vào vách, từ chỗ chàng đứng cách nhau chừng mấy bước, mà chàng xê dịch không gây ra tiếng động nào hết.

Quả nhiên, chàng đoán không sai, Đường Gia đột nhiên tiến lên mấy bước rồi bỗng nhảy lại chỗ chàng đứng khi nãy ra tay tấn công luôn.

Cổ Thanh Phong cau mày lại hỏi :

- Đường Lục sư huynh làm gì thế?

Chàng vừa nói dứt, vì phòng bất trắc đã giở Di Hình Hoán Ảnh khinh công tuyệt diệu di động ra ngoài xa mấy bước. Nhưng trong lúc chàng lướt đi, bên tai đã nghe thấy tiếng gió động, suýt tí nữa thì đã va chạm phải một cây Chung Nhũ.

Đường Gia lại giơ tay lên tấn công một chưởng nữa vào chỗ có tiếng nói của Cổ Thanh Phong, miệng nói :

- Cổ Thanh Phong đừng có giở trò ra trước mặt Đường Gia này nữa. Môn hạ đệ tử mới gia nhập bốn môn xưa nay chưa hề dám ra khỏi Thiên Nguy cốc này nửa bước. Rõ ràng là gian tế, có mau theo ta trở vào Thiên Nguy cốc để chờ nghe phán xử hay không?

Cổ Thanh Phong chỉ sợ Thôi Nhất Vỹ, Vệ Phụng Hoa các người đuổi theo ra thì mình khó thoát thân lắm, nên chàng cố ý nói với Đường Gia, nhưng giọng có vẻ uy hiếp :

- Đường Lục sư huynh, nếu không chịu tin tôi thì tôi cũng không có cách gì phán đoán sư huynh là Ngũ

Độc sứ giả thực hay là giả, tôi đành phải dùng Thất Khống Hoàn Phong Trâm với Phi Hoàn Nỏ để mời bạn thưởng thức trước đã!

Thất Khống Hoàn Phong Trâm với Phi Hoàn Nỏ rất lợi hại vì số lượng rất nhiều mà bá đạo hết sức. Lúc thường cũng khó mà tránh né rồi, huống hồ ở trong bóng tối, lại quá chật hẹp này. Ngũ Độc sứ giả nghe nói liền phòng bị ngay, tâm mồm không dám nói nữa, chân cứ xê dịch dần không để cho Cổ Thanh Phong phát giác vị trí của mình ở đâu.

Cổ Thanh Phong là môn đồ của chánh phái, khi nào lại có những môn ám khí ác độc như thế? Vừa rồi, chàng nói như vậy là để dọa nạt Đường Gia đấy thôi. Bây giờ, chàng thấy đối phương đã lẳng lẳng không còn lên tiếng, liền tay rời vách động từ từ tiến thẳng về phía trước.

Chàng chỉ muốn thoát khỏi chốn này!

Cổ Thanh Phong muốn đào tẩu. Đường Gia sao lại không biết ý định đó của chàng, cho nên y ở vách đá đằng kia cũng lẳng lẳng bịt lấy lối đi, không để cho Cổ Thanh Phong tẩu thoát.

Hai người phương hướng giống nhau, mục đích cũng như nhau, tự nhiên cũng dễ va chạm nhau.

Đường Gia lẳng lẳng tiến về phía trước, bỗng nhiên giơ tay trái thì đã đụng vào cánh tay phải của Cổ Thanh Phong.

Hai người đều giật mình kinh hãi. Đường Gia liền vận nội công vào cánh tay, chuẩn bị đánh luôn một chưởng vào người của đối thủ.

Trong lúc đột ngột, Cổ Thanh Phong không kịp tránh né, đành phải giở Tý Ngọ thần công ra chống đỡ chưởng lực của địch. Hai luồng nội công va chạm nhau kêu đến “bùng” một tiếng, chấn động đến mấy cây Thạch Chung Nhũ bị vỡ tan và bay tứ tung.

Đồng thời, có tiếng hồi âm kêu “ùm ùm” tựa như muôn vạn tiếng trống cùng đánh lên một lúc vậy, khiến ai nghe thấy cũng hoảng sợ kinh hồn. Dưới chân của hai người đều có vô số những mảnh Chung Nhũ rơi xuống, tuy không sao nhưng cả hai cũng đã cảm thấy đau nhức. Cả hai đều hoảng sợ nhau và không muốn nhắm mắt ra tay bừa như thế nữa.

Trong đường hầm tối đen ấy, không những hai bên không trông thấy nhau, mà vừa rồi sau một thế chưởng đó cả hai cũng không ai biết kết quả ra sao? Đường Gia không ngờ Cổ Thanh Phong lại có công lực thâm hậu đến thế, có thể chống đỡ được chưởng lực của y, mà không thấy đối thủ kêu la gì hết, như vậy đủ thấy đối phương không hề có bị thương chút nào. Còn Cổ Thanh Phong cũng kinh hãi và nghĩ thầm :

“Bảy Sứ giả của Ma cung quả thật danh bất hư truyền, người nào người nấy đều có công lực võ công tuyệt thế riêng”.

Sau khi chống đỡ nhau một chưởng, chàng đã biết chân khí và nội lực của đối phương ra sao, chàng nhận thấy công lực của mình dù không bằng đối phương một mức nhưng cũng không đến nỗi thua, chàng đoán chắc bây giờ phải giở Thanh Bình Độn Kiếm hay Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm vừa học được ra mới mong bằng được kẻ địch. Nhưng hoàn cảnh trước mắt đây tối om như vậy, đối phương đứng ở đâu cũng không biết, chỉ dùng tai nghe để mà suy đoán thôi, như vậy mà làm sao giở được kiếm pháp tinh diệu đó ra mà đánh bại được kẻ địch?

Đang lúc Cổ Thanh Phong muốn thoát thân mà lại tiến thoái lưỡng nan, không dám lên tiếng và cũng không dám thở mạnh. Đột nhiên nghe thấy đầu đường hầm đằng kia có tiếng kêu “coong” rất khê, hình như Đường Gia đã rút khí giới Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng ra cầm ở tay rồi.

Cổ Thanh Phong liền nghĩ ra được một kế, lưng tựa vào vách, người cứ từ từ tiến lên, miệng thì vừa cười vừa nói :

- Đường Lục sư huynh, Cổ Thanh Phong tôi xin tiếp sư huynh một chưởng. Và đã nhận ra sư huynh là Ngũ Độc sứ giả rồi! Vậy sao sư huynh không tin tiểu đệ? Mà lại còn giở Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng ra, chẳng lẽ sư huynh lại muốn dùng Hóa Huyết Thần Yên ám hại tôi hai sao?

Lời nói của chàng để cho Đường Gia biết là mình đã biết rõ hết lai lịch của đối phương rồi, quả thực Ngũ Độc sứ giả nghe thấy chàng nói xong liền nghĩ thầm :

“Cổ Thanh Phong nếu là người lén vào trong Thiên Nguy cốc làm gian tế thì làm sao biết được ta sử dụng Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng và còn biết được trong đó có Hóa Huyết Thần Yên, chẳng lẽ lời của y nói là đúng sự thực chẳng? Có lẽ y đúng là đồng môn sư đệ do Tam sư tỷ giới thiệu vào cũng nên”.

Cổ Thanh Phong hỏi mấy câu đó xong, biết Đường Gia thế nào cũng trả lời, liền lẳng lặng rút kiếm ra, và tay trái vận mười hai thành công lực Tý Ngọ thần công và chuẩn bị chờ Đường Gia trả lời thì cả chưởng lẫn kiếm cùng tấn công ra một lúc. Chàng không cần biết kết quả ra sao, chỉ mong ra khỏi được nơi đó một trượng thì Ngũ Độc sứ giả sẽ không sao còn đuổi theo kịp nữa.

Đường Gia nghe Cổ Thanh Phong nói xong, lẳng lặng giây lát rồi lên tiếng :

- Cổ Thanh Phong, người đã biết trong Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng của ta có Hóa Huyết Thần Yên, như vậy...

Y chưa nói dứt thì đã thấy có một luồng kinh khí nhắm ngực y lẩn át tới và lại có cả kiếm phong nhắm đầu y mà đâm chém xuống nữa. Đường Gia cứ tưởng Cổ Thanh Phong là sư đệ, người mới gia nhập bốn phái thực, y chỉ sơ xuất trong việc phòng bị một chút đã bị đối phương tấn công lén ngay.

Tất nhiên, y cuống cả chân tay lên, bất đắc dĩ đành phải vận chân khí lên định nhảy sang bên phía phải, ngờ đầu đầu y vừa đụng vào cây Chung Nhũ, cây Chung Nhũ ấy bị gãy ngay làm đôi tức thì, nhưng đầu y

cũng cảm thấy đau nhức chịu không nổi nên y chết giấc ngã lăn ra đất tức thì.

Nghe tiếng động, Cổ Thanh Phong đã nhận thấy Thiên Phong Hải Vũ củ amình đáng lẽ đã hạ được Đường Gia rồi, nhưng khốn nỗi ở trong bóng tối, chàng vừa quét ngang một cái đã chặt gãy một cây Chung Nhũ, nhờ vậy Đường Gia mới khỏi bị bể đầu thủng ngực.

Đường Gia đụng phải Chung Nhũ chết giấc. Nhờ dịp may đó mà Cổ Thanh Phong liền thoát thân luôn. Nhưng xa xa chàng đã nghe thấy Vệ Phượng Hoa giọng nói hơi tức giận, luôn miệng kêu gọi :

- Cổ sư đệ... Cổ sư đệ...

Tiếng nói và tiếng chân đã bắt đầu bước vào trong đường hầm.

Cổ Thanh Phong biết quần ma của Thiên Nguy cốc đã thức tỉnh rồi, liền vội lần theo vách đá mà chạy khỏi đường hầm. Vừa chạy chàng vừa nghĩ thầm :

“Quý hồ ta chạy ra khỏi đoạn đường hầm này, leo lên được mười trượng cao thì quần ma dù cho có tới trăm người cũng không làm gì nổi mình”.

Những chuyện quái dị không thể tưởng tượng được cứ liên tiếp xảy ra luôn. Cổ Thanh Phong đột nhiên nghe thấy đằng trước chỗ cửa hầm bỗng có tiếng chân người nữa bước vào.

Người bước lại là Tốt Kim Hoàn và Trang Mộng Điệp đi núi Trường Bạch bắt hạc nghìn năm đã về tới? Hay là người khác tới đây?

Trong lúc hoảng hốt, Cổ Thanh Phong cũng không thể đoán ra được người đó là ai, chàng sực nghĩ ra được một kế rồi nghĩ thầm :

“Đây là một dịp rất may cho ta! Ta ẩn núp ở trong bóng tối để cho người ngoài vào người trong ra, người của chúng hỗn chiến lẫn nhau một trận, rồi ta thừa cơ thoát thân, như vậy chẳng là hay hơn sao?” Chàng quyết định như vậy, nhân lúc quần ma ở phía sau đuổi tới, với người ở phía ngoài đi vào mà chúng không biết là ai, đều cách chàng chừng mấy trượng. Chàng liền lẳng lặng ẩn núp vào sau một cây Chung Nhũ ở góc động, ngồi sụp xuống để cây Chung Nhũ đó che lấp thân người của mình, dù đối phương có đánh lẫn nhau thì mình cũng không bị vạ lây.

Cổ Thanh Phong vừa ngồi xuống, bỗng ngửi thấy một mùi rất thơm, hình như mùi thơm đó là mùi của một giai nhân tuyệt sắc tỏa ra vậy.

Chàng vừa thắc mắc vừa kinh hãi, đưa tay ra sờ mó về phía có mùi thơm đó, suýt tí nữa thì chàng hoảng sợ đến thất thanh nhảy bắn lên.

Thì ra, sự nghi ngờ và sự phỏng đoán của chàng không sai chút nào, bên cạnh chàng có một thiếu nữ

không biết tên họ là chi, tay chàng vừa rờ đúng vào tóc mây của nàng ta?

Chàng kinh hãi vô cùng, nhưng quần ma của Vạn Kiếp môn sắp đuổi tới nên chàng không dám lên tiếng vội vàng rút tay lại. Chàng ngượng nghịu vô cùng, cứ để mặc cho tình thế đó diễn ra sao, chứ chàng cũng không biết phải xử trí như thế nào nữa.

Ngờ đâu, chàng vừa rút tay lại, thì đầu và cổ của chàng đã bị hai cánh tay nho nhỏ ôm chặt và một thân hình mềm mại ngã luôn vào lòng chàng. Chàng ngạc nhiên vô cùng, không dám hưởng thụ mà cũng không dám kháng cự. Vì lúc ấy quần ma của Vạn Kiếp môn đã phát hiện bên ngoài đang bước vào, và người bên ngoài cũng phát hiện người bên trong đi ra. Cả hai bên đều ngừng bước lại không tiến nữa, cuộc diện biến thành một tình thế trầm lặng gay cấn khôn tả.

Lúc này, chàng lại càng không dám động đậy, vì nếu mình thở mạnh một cái là hai bên sẽ biết đíc mà tấn công mình luôn.

Sự trầm lặng nọ chỉ có thể duy trì được giây lát thôi, nhưng trong đường hầm đen tối như mực này đã thay đổi rất nhiều. Người của hai bên một vào một ra kia đang kinh ngạc, nghi ngờ và kích động vô cùng.

Trong góc tường, Cổ Thanh Phong với thiếu nữ không tiết lai lịch kia đã âu yếm nhau...

Người bên ngoài vào đã biết người ở bên trong ra ít nhất cũng có trên hai người. Bên quần ma của Vạn Kiếp môn cũng đoán biết rõ số người ở bên ngoài sắp vào ít nhất cũng có đến ba người.

Hai bên không bên nào dám lên tiếng trước, và cũng không ai dám đốt đuốc lên, vì vậy cục diện cứ duy trì trầm lặng như thế hoài.

Một lát sau, sự trầm lặng đó đã biến thành phần nộ, sự bình tĩnh rất gay cấn kia đã biến thành trời long đất lở.

Ba luồng kinh khí Phích Không mạnh khôn tả từ Nam ra Bắc. Ba luồng nội gia cương lực như vũ bão từ Bắc dồn sang Nam. Khi hai luồng sức va chạm nhau, liền có một tiếng kêu “bùng” thật lớn, chỗ có tiếng kêu như trời long đất lở đá vụn bay tung như mưa...

Không những hai bên đều biết công lực của nhau ngang tài, và cả hai bên đều bị sức địch đẩy lùi về phía sau mấy bước, cây Chung Nhũ to lớn mà Cổ Thanh Phong đang ẩn núp đã bị chấn gãy. Chàng cảm thấy một luồng cương khí rất mạnh đẩy tới khiến chàng suýt nữa đã bị nghẹt thở.

Đôi bên tấn công xong một thế, cả hai đều cảm thấy đối phương công lực phi phàm nên không bên nào dám ra tay tấn công tiếp nữa!

Lúc ấy, Cổ Thanh Phong với thiếu nữ kia chỉ có ôm chặt lấy nhau mà thôi, chứ không có điều gì khác cả. Chàng biết thiếu nữ này không có ẩn ý gì với mình đâu, có lẽ nàng ta là người quen biết nữa là đằng khác,

nhưng không hiểu trong bóng tối như thế thì làm sao nàng ta lại nhận ra được mình?

Chàng vừa suy đoán tên tuổi của thiếu nữ nằm ở trong lòng mình vừa phải chú ý đến động tĩnh của hai kẻ địch.

Hai bên kia sau khi tấn công nhau một chưởng rồi, lại trở lại trấn tĩnh như trước. Nhưng không bao lâu phía quần ma của Vạn Kiếp môn đã đột nhiên có một tiếng “coong” vọng lên. Tiếng ấy rất khê, nhưng Cổ Thanh Phong đã nghe ra, biết ngay Ngũ Độc sứ giả đang dùng Hóa Huyết Thần Yên trong Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng ra để đấu ngầm ám hại địch thủ, chàng cả kinh nghĩ thầm :

“Bất cứ người vào kia là ai, nếu đã đối địch với quần ma, dù cho họ cũng là người đồng đạo với mình, khi nào mình chịu thúc thủ trông thấy họ bị ám hại như thế? Chẳng lẽ ta để cho họ chết dưới Hóa Huyết Thần Yên...?” Chàng nghĩ như vậy xong, liền nhặt một tí đá vụn, vận nội lực bóp nát thành phấn rồi hai tay nắm hai bên khê ném luôn.

Những phấn đá không có tiếng động gì hết, nên không bên nào biết phấn ấy từ đâu tới. Cả hai bên cùng giật mình kinh hãi, nghi ngờ đối phương đã dùng ám khí lợi hại gì, nên cả đôi bên đều vận khí hành công để xem mình có bị trúng độc hay không?

Cổ Thanh Phong ra tay ném bột đá như thế quả thật cao minh khôn tả. Không những kiến Đường Gia phải chậm phát động Hóa Huyết Thần Yên, cũng khiến cho người bên ngoài vào phải từ từ rút lui ra ngoài.

Đối phương rút lui, bên quần ma cũng xê dịch về phía trước. Chưởng thì thở nhẹ một tiếng, trong lòng khoan khoái vô cùng. Chàng liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh hỏi thiếu nữ vô danh kia :

- Cô nương là ai? Sao lại nhận ra được Cổ Thanh Phong tôi?

Hình như thiếu nữ đó cũng là một nội gia cao thủ, nên nàng cũng dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh đáp, nhưng giọng đáp của nàng chút gì ai oán khiến cho Cổ Thanh Phong hiểu biết ngay, thảo nào cô ta ở trong lòng mình lại âu yếm với mình như thế.

Thì ra nàng là một hồng nhan tri kỷ thứ hai của chàng, chính là Cô Gái Áo Vàng, con gái của Bang chủ Tam Nguyên bang. Vì cứu Tình địch Mạnh Hồng Tiểu mà nàng đã đi tới đường hầm của Thiên Nguy cốc này.

Cổ Thanh Phong muốn cảm ơn lòng thành thực của Bàn Chân Chân và cũng cảm ơn nàng đã không ghen tuông mà lại còn tới đây cứu Mạnh Hồng Tiểu, nên chàng ôm chặt lấy người nàng hôn một cái và hỏi :

- Là Chân muội đấy à? Sao trong xó tối như thế này mà hiền muội lại nhận ra là tôi được?

Cô Gái Áo Vàng lại u oán thở dài một tiếng, rồi nàng vẫn dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh đáp :

- Phong đại ca, gần đây đại ca lại quây quần với Đãng Phách ni cô Diệu Chân rất thân mật, thì tất nhiên không còn nhận được ra tôi là ai nữa? Nhưng Chân Chân tôi bình sanh rất ghét những đàn ông khác, chỉ có một mình đại ca là được tôi gần gũi thôi, nên đừng nói đại ca ngồi cạnh tôi, mà dầu cho có đứng cách xa tôi năm thước, tôi cũng nhận được ngay!

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đột Biến Thiên Nguy Cốc

Lời nói của nàng bao hàm chân tình vô hạn, và cũng không kém gì oán trách. Cổ Thanh Phong cũng không biết trả lời ra sao cho phải, chỉ có cách là ôm chặt lấy nàng mà an ủi nàng ta thôi.

Lúc ấy bọn người lạ cùng với bọn quần ma đã đi ra khỏi đường hầm, xa xa còn có tiếng hò hét vọng lại.

Cổ Thanh Phong liền rí tai hỏi Bàn Chân Chân :

- Hiền muội có biết những người ở bên ngoài vào kia là ai không?

Bàn Chân Chân được chàng ôm ấp và gọi mấy tiếng “hiền muội”, trong lòng đã an ủi vô cùng, tựa như đắm đuối trong bể tình, không muốn trả lời nhiều, chỉ trả lời vồn vện có bốn chữ :

- Lâu Sơn tam sát!

Cổ Thanh Phong mới tỉnh ngộ và nói :

- Thế ra Lâu Sơn tam sát, chúng vẫn vì Mạnh Hồng Tiểu mà lặn lội đến đây!

Bàn Chân Chân vừa cười vừa nói :

- Phong đại ca vừa nói là ở trong Thiên Nguy cốc đào tẩu ra, vậy có gặp chị Hồng Tiểu không?

Cổ Thanh Phong đáp :

- Có tôi đã gặp Hồng Tiểu và sau khi chia tay mới đi vào trong đường hầm này!

Bàn Chân Chân kêu ủa một tiếng ngạc nhiên hỏi :

- Đại ca đã gặp chị Hồng Tiểu rồi ư? Sao lại chỉ thoát thân có một mình như thế? Đại ca để chị ấy ở lại Thiên Nguy cốc không sợ tay chân bọn quần ma của Vạn Kiếp môn hay sao?

Cổ Thanh Phong biết lúc này không đủ thì giờ để nói chuyện của Mạnh Hồng Tiểu cho Bàn Chân Chân nghe, nên chàng nói :

- Câu chuyện này nói ra thì dài lắm, chúng ta hãy thoát ra khỏi chốn nguy hiểm này đã, rồi tôi kể lại sau. Tóm lại, Hồng Tiểu ở trong Thiên Nguy cốc chẳng những không có hại mà còn có lợi là đáng khác!

Cô Gái Áo Vàng nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu một mình ở trong Thiên Nguy cốc mà Cổ Thanh Phong lại nói là có ích chớ không có hại, biết bên trong thế nào cũng phức tạp lắm, cho nên nàng vừa cười vừa nói :

- Phong đại ca nói rất phải, chúng ta nên mau mau thoát khỏi chốn nguy hiểm này trước đã, bằng không nếu Lâu Sơn tam sát rút lui rồi, quần ma của Vạn Kiếp môn trở lại khám xét thì lúc ấy sẽ không đường lối nào nữa mà đào tẩu! Như vậy có khác gì là cá ở trong chum, tha hồ cho đối phương bắt hay không?

Cổ Thanh Phong nghe nói cũng phải bật cười, khoác tay Bàn Chân Chân từ từ đứng dậy, rồi cả hai rón rén tiến thẳng về phía cửa hầm.

Hai người vừa ra tới cửa miệng hầm đã thấy Lâu Sơn tam sát với quần ma của Vạn Kiếp môn đang cầm cự với nhau, trận đại chiến khốc liệt hình như sắp bùng nổ tới nơi.

Lãnh Sát Hồng Phi, Tú Sát Tiêu Đồng, Tiểu Sát Ha Đăng ba người của nhóm Lâu Sơn tam sát đứng một bên. Còn bên Thiên Nguy cốc thì có Tiêu Dao sứ giả Thôi Nhất Vỹ, Xán Hà sứ giả Vệ Phượng Hoa, và Ngũ Độc sứ giả Đường Gia đứng một bên.

Đường Gia không nhận ra Lâu Sơn tam sát vì Hồng Phi, Tiêu Đồng, Ha Đăng các người từ khi bị thất bại ở Cửu Hồi cốc tới giờ không can tâm, điều tra tung tích của Ma cung bảy Sứ giả để mong cướp lại được Mạnh Hồng Tiểu. Nên chúng không quay trở về Lâu Sơn, và chúng cởi luôn bộ áo vẽ xương người mà chúng vẫn thường mặc, mặc áo bào thường để mọi người không ai biết được hành tung của chúng.

Lần này, chúng đã tìm được Thiên Nguy cốc rồi. Hơn nữa, chúng lại may mắn gặp được Ngũ Độc sứ giả, bọn chúng nhận ngay ra lai lịch của Đường Gia, nên chúng ngấm ngấm theo dõi tới đây!

Bây giờ, Đường Gia mới trông thấy rõ anh em chúng, liền hậm hực hỏi :

- Ba lão già này, tại sao lại theo dõi Ngũ Độc sứ giả này đi xa hàng mấy trăm dặm, rồi còn lảng lảng tới đây, định mưu mô gì?

Ha Đăng trợn ngược đôi mắt quái dị lên, ha hả cười và đáp :

- Chẳng lẽ chỉ có các người thị có những con chim kia mà ngấm ngấm vào được Cửu Hồi cốc của chúng ta mà cấm chúng ta đến Thiên Nguy cốc này hay sao?

Tiêu Dao sứ giả biết rõ sự thể đầu đuôi, liền trợn ngược đôi lông mày lên hỏi :

- Các người có phải là Lâu Sơn tam sát đó không?

Hồng Phi sầm nét mặt lại lạnh lùng đáp :

- Người đoán không sai! Các người trên giang hồ gọi mấy tên lão “bất tử” này là Lâu Sơn tam sát!

Thôi Nhất Vỹ, Vệ Phượng Hoa, Đường Gia nghe nói ba ông già quái dị này là Lô Sơn tam sát và cũng là những người trong mười ba tay cao thủ trong võ lâm, biết ba người đó là kinh địch, nên chúng đưa mắt ra hiệu cho nhau một cái, rồi chuẩn bị để đối địch. Lúc này, chúng không còn để ý đến việc sao bỗng dưng mất tích Cổ Thanh Phong nữa.

Tiêu Dao sứ giả vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Kinh hãi vì thanh oai của đối phương được nghe đã lâu, bây giờ giáp mặt biết danh bất hư truyền, muốn nghĩ cách làm thế nào để cho Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc hồi sức lại thì mới có tư cách đối phó nổi. Mừng là Lô Sơn tam sát tự động đến tận cửa, nếu chế ngự được chúng, lấy được thuốc giải Tam Nhật Đoạn Hồn Tán chữa cho Mạnh Hồng Tiểu, như vậy có thể bắt ép nàng phải đọc Đẳng Ma bảo lục ra cho anh em mình chép.

Nhưng Thôi Nhất Vỹ cố trấn tĩnh tâm thần kêu “ủa” một tiếng rồi hỏi :

- Ba vị ở nơi xa tới núi này, có phải ba vị đến đây vì nàng Mạnh Hồng Tiểu đấy không?

Tiêu Đồng trợn ngược đôi mắt, cau mày lại, không thèm đáp mà trái lại hỏi Thôi Nhất Vỹ :

- Mạnh Hồng Tiểu đã uống Tam Nhật Đoạn Hồn Tán, một thứ thuốc độc của anh em chúng ta chế ra, có lẽ bây giờ nàng ta đã hồn về chín suối, xương thịt đã tan nát rồi?

Thôi Nhất Vỹ cười nhạt mấy tiếng rồi đáp :

- Các người đừng có tưởng Tam Nhật Đoạn Hồn Tán là một thứ thuốc độc hung hiểm nhất đời! Chúng ta tuy không giải được nhưng cũng đủ sức giữ nàng ta lại được, chứ không chết như các người làm tưởng đâu!

Lô Sơn tam sát nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu chưa chết trong lòng mừng rỡ vô cùng, nhưng Tiêu Đồng dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, rồi lạnh lùng nói :

- Tam Nhật Đoạn Hồn Tán của chúng tôi là dùng mười ba thứ thuốc kỳ độc tạo thành. Muốn giải nó chỉ có Linh Chi nghìn năm. Vì thuốc giải độc môn chỉ có bọn chúng tôi có là mới có thể giải được thôi, bằng không dù có Hoa Đà tái thế cũng không tài nào giải được chất độc ấy, mà cứu chữa cho nàng ta khỏi được!

Vệ Phượng Hoa nghe nói bật cười :

- Nếu người không tin, xin vào trong Thiên Nguy cốc, chúng tôi sẽ mời nàng Mạnh Hồng Tiểu ra cho các vị xem!

Ha Đẳng nghe nói liền cười ha hả đáp :

- Được, được! Chúng ta đang muốn đến Thiên Nguy cốc của các tiểu ma đầu chưa hết hơi sữa này!

Nói xong, y đưa mắt ra hiệ cho Hồng Phi với Tiêu Đồng, rồi cả ba cùng đi vào trong đường hầm.

Ngũ Độc sứ giả Đường Gia đột nhiên lớn tiếng kêu gọi :

- Các người hãy khoan vào bên trong!

Ha Đăng liền ngừng bước, quay đầu lại nhìn Đường Gia, cười ha hả hỏi :

- Tại sao người ngăn cản ta vào bên trong?

Đường Gia đang tức giận vì bị Cổ Thanh Phong đùa giỡn ở trong hầm tối, nên y muốn phát tiết lửa giận vào Ha Đăng. Mặt y đầy sát khí, cất tiếng hỏi :

- Người có biết lệ luật vào trong Thiên Nguy cốc này như thế nào không?

Ha Đăng nhìn Hồng Phi, Tiêu Đồng, cùng ha hả cả cười đáp :

- Đại ca, Nhị ca có nghe thấy chưa? Tiêu ma quỷ này lại còn có trò ma quỷ gì giở ra nữa đấy!

Y vừa nói dứt, thì liền quay lại hỏi Đường Gia :

- Muốn vào Thiên Nguy cốc lại còn có quy củ gì nữa thế?

Đường Gia định tâm đấu với bọn hung ác nổi danh trên võ lâm này, nên liền trả lời ngay :

- Thiên Nguy cốc này xưa nay vẫn có cái tục lệ là cấm những người phạm tục đi vào. Trước khi vào cốc phải biểu diễn mấy pho võ học, để chúng ta làm chủ nhân đây xem những người đó có đủ tư cách để cho chúng ta tiếp rước hay không?

Ha Đăng nói :

- Biểu diễn mấy pho cũng không sao, nhưng chỉ có điều là không biết chỉ có một mình ta biểu diễn hay là cũng với người biểu diễn?

Đường Gia đáp :

- Người một mình biểu diễn cũng được, còn như người muốn biểu diễn chung với ta cũng được nốt. Người muốn chọn môn khí giới nào cũng được hết, ta không từ chối bất cứ môn nào mà người muốn lựa chọn.

Ha Đăng thấy thái độ của đối phương kiêu ngạo như vậy liền cười nhạt :

- Nếu vậy chúng ta cùng sử dụng ám khí, quyền cước, huyền công, khí giới cùng một lúc đấu với nhau mấy hiệp!

Đấu với nhau như vậy rất hợp Đường Gia vì môn khí giới Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng có cả ám khí ở bên tro nên y gật đầu nói :

- Đấu như vậy cũng hay! Vậy thì người hãy mau mau lấy khí giới của người ra đi!

Khí giới của Ha Đăng vốn dĩ có hai thứ, tay phải cầm Bạch Cốt trượng, tay trái cầm một cái quạt hình quái dị. Như bây giờ vì muốn thử xem công lực của bảy Sứ giả Ma cung cao siêu như thế nào, nên cần phải xem chưởng lực và quyền công ở trong khí giới, nên y không cần sử dụng đến quạt sắt mà chỉ bẻ Bạch Cốt trượng ra làm hai khúc, mỗi khúc dài độ thước rưỡi, trượng đó y như một khúc xương người.

Đường Gia thấy khí giới của đối phương kỳ lạ như vậy cũng phải trợn mắt lên nhìn một cái, rồi liền lấy Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng ra.

Khí giới này hình như bàn tay người, năm móng tay hơi cong, móng tay sắt bén kỳ lạ, có cán dài hơn thước.

Cổ Thanh Phong nằm phục ở trong bóng tối chỗ cạnh đường hầm trông thấy Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng hình như bàn tay liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Bàn Chân Chân :

- Chân muội! Nếu sau này có đấu với Ngũ Độc sứ giả thì phải để ý đến cái Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng này, vì bên trong nòng có một luồng hơi độc gọi là Hóa Huyết Thần Yên rất lợi hại!

Bàn Chân Chân mỉm cười cũng dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh trả lời :

- Chỉ tiếc Ha Đăng đối địch Đường Gia, nếu phải muội thì Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng sẽ bị hủy bởi tiểu muội liền!

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói :

- Chân muội nói khoác quá! Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng của Đường Gia ngoài thứ khói độc ở bên trong ra, nó còn làm bằng một thứ gang rất tốt, xen trộn với Tỷ Kim Sa ở Tây Vực mà tạo nên. Những móng tay sắc bén của nó có thể móc thủng sắt đá, chuyên phá các thứ công lực hộ thân, chứ không dễ dàng phá hủy của y đi được đâu!

Bàn Chân Chân chỉ cây búa thần đeo ở trên vai mình rồi nói :

- Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng là dùng Hải Nhi Thiết với Kim Sa tạo thành, nhưng chịu sao nổi Liệt Khuyết thần phủ của tôi. Chỉ cần một cái là Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng sẽ bị chặt gãy làm đôi liền!

Cổ Thanh Phong thấy Liệt Khuyết thần phủ, một trong Tam bảo của Tam Nguyên bang đã ở trong tay của Bàn Chân Chân, phấn chấn vô cùng, khẽ nói với nàng :

- Chân muội! Lát nữa, có dịp hiền muội đưa cho tôi mượn cái búa thần đó sử dụng một phen!

Bàng Chân Chân rất yêu Cổ Thanh Phong, nghe nói liền cời cái búa thần đó mà trao cho chàng liền. Cổ Thanh Phong cầm lấy cái búa, nhìn ra ngoài động, thì thấy Tiểu Sát Ha Đăng với Đường Gia đã đứng gần nhau và cả hai bên đang sắp sửa ra tay đấu với nhau rồi.

Tiểu Sát Ha Đăng là một trong mười ba danh thủ, tuổi tác, vai vế danh vọng đều trên cả. Ngũ Độc sứ giả không có nhận xét đó, vừa tới gần y đã ra tay tấn công đối thủ ngay.

Ha Đăng cười ha hả giơ tả chưởng lên hất ngang một cái, rồi dồn sức vào cánh tay phải chờ tới khi Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng của đối phương áp đánh tới gần đầu vai, lại đưa Bạch Cốt trượng lên chống đỡ.

Hai món khí giới va chạm nhau có tiếng kêu “loong coong”. Tất nhiên công lực của Ngũ Độc sứ giả làm sao bằng được Ha Đăng, nên khí giới của y suýt bị khí giới của đối phương chấn bắn ra khỏi tay.

Nhưng Hóa Huyết Thần Yên ở trong Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng bị sức chấn mạnh đã có một chút tởa ra. Ha Đăng có biết đâu, trong khi đắc chí cười ha hả, vì Độc Yên vô hình vô sắc, y hít vào trong người lúc nào rồi mà chẳng hay. Y đã trúng phải độc lúc nào rồi mà chẳng hay biết.

Y vẫn nhìn thẳng vào mặt Đường Gia cười một cách ngông cuồng.

Thôi Nhất Vỹ bỗng lên tiếng :

- Bạn họ Ha nói rất phải, người sành điệu ra tay một cái đã biết có hay không liền! Các người Lô Sơn tam sát quả thật không hổ thẹn với cái tên Thập tam Danh thủ. Nhất Vỹ đại biểu bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung nghênh đón quý gia nhập Thiên Nguy cốc để làm khách ở xa tới của Tiểu Vạn Kiếp môn chúng tôi!

Thì ra, ba Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung đây chỉ có Thôi Nhất Vỹ là người giáo hoạt và đa mưu túc trí hơn hết. Y liếc mắt nhìn biết Lô Sơn tam sát quả thật danh bất hư truyền, công lực rất cao siêu. Y suy nghĩ ba Sứ giả đấu với ba anh em Lô Sơn tam sát, một địch một, chưa chắc đã thắng nổi đối phương. Chi bằng cứ đón tiếp Tam sát vào trong Thiên Nguy cốc, rồi hợp cả Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc đã học được Dĩ Khí Ngự Kiếm để đối phó thì may ra mới thắng nổi.

Hướng hồ, Bạch Cốt trượng với Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng sau khi rung động, y đã thấy Tiểu Sát Ha Đăng hình như đã bị trúng phải Hóa Huyết Thần Yên vô hình vô sắc kia rồi, nên càng cần phải kíp dài thời gian để cho chất độc trong người Ha Đăng phát ra. Như vậy, có phải là diệt được một tay kình địch không?

Ha Đăng đã thử biết Ngũ Độc sứ giả công lực khá cao, không kém gì mình mấy, nhưng đoán chắc đối phương bị thất bại một trượng đó thì thế nào cũng không chịu khâm phục. Cho nên, miệng y tuy cười ngông cuồng, nhưng trong lòng cũng đã bớt khinh tì như trước, liền vận hơi lấy sức để phòng bị. Bây giờ nghe Thôi Nhất Vỹ đã công nhận anh em mình là danh bất hư truyền, liền đại biểu bảy Sứ giả nghênh đón anh em mình vào trong Thiên Nguy cốc tụ họp, khiến y càng ngạc nhiên thêm, đưa mắt nhìn Hồng Phi và Tiêu Đồng

một cái, rồi cười ha hả hỏi :

- Đại ca, Nhị ca! Đối phương đã dùng lễ mà đón chúng ta như vậy, chẳng hay chúng ta có nên vào trong Thiên Nguy cốc xem một phen hay không?

Lãnh Sát Hồng Phi là người đa mưu, lắm kế. Y biết Thôi Nhất Vỹ mời mình vào trong Thiên Nguy cốc như vậy, thế nào cũng có âm mưu gì đây, nhưng vì một là muốn cướp lại cho được nàng Mạnh Hồng Tiểu, hai là y tự phụ công lực của mình mạnh hơn đối phương, nên y mới gật đầu đáp :

- Chúng ta có ý tới đây, khi nào lại không vào trong Thiên Nguy cốc? Bây giờ, được các vị mời mọc như vậy thì phiền bạn họ Thôi hãy đi trước dẫn đường!

Thôi Nhất Vỹ mỉm cười một cách gian xảo, quay mình lại đưa đường cho Lâu Sơn tam sát đi thẳng vào trong đường hầm.

Lúc ấy, Cổ Thanh Phong mới nhận thấy Lâu Sơn tam sát tuy là những nhân vật hung tà, khi vào trong sơn cốc rồi sống chết ra sao không có liên can gì đến mình, thậm chí Vạn Kiếp quần ma với Lâu Sơn tam sát hai bên bị chết chóc hay tiêu diệt như vậy, các nhân sĩ chính nghĩa lại càng được hưởng mỗi lợi ngư ông. Nhưng vì sự an toàn của Mạnh Hồng Tiểu, nên chàng không muốn để cho Lâu Sơn tam sát đi vào trong Thiên Nguy cốc. Đối phương đều muốn cướp được Đẳng Ma bảo lục rồi cùng thảo hiệp với nhau. Lâu Sơn tam sát lấy thuốc giải độc ra cho Mạnh Hồng Tiểu uống, thì Hồng Tiểu làm sao mà tiếp tục giả bộ điên như trước được nữa? Và không thể được yên tĩnh tu luyện mấy môn tuyệt học kia, rồi thế nào cũng lại bị quần ma bức hại dùng các thủ đoạn bắt nàng phải hiến ba môn thần công của Đẳng Ma bảo lục ra.

Suy nghĩ như vậy, chàng liền nắm chặt lấy tay Bàn Chân Chân từ ở trong đường hầm từ từ bước ra.

Ba Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung vì Lâu Sơn tam sát là kinh địch nên chúng đã quên bẵng cả chuyện Cổ Thanh Phong đào tẩu. Bây giờ chúng đột nhiên thấy chàng ở trong hầm bước ra, tên nào tên ấy đều ngạc nhiên vô cùng.

Vệ Phượng Hoa liền tiến lên trước định lên tiếng hỏi, nhưng nàng thấy Cổ Thanh Phong khoác tay với Bàn Chân Chân, nên định nói lại thôi. Mặt nàng lạnh lùng, cơn ghen nổi lên, đôi lông mày cau lại, hai mắt lộ đầy sát khí.

Thì ra Vệ Phượng Hoa vẫn còn thương yêu Cổ Thanh Phong, nhưng thấy Bàn Chân Chân đẹp tuyệt trần như vậy, lại khoác tay Cổ Thanh Phong như thế, tất nhiên nàng ta phải tự nhận mình xấu xí hơn rồi, do sự ghen tuông mà tức hận, do sự tức hận mà muốn giết được tình địch mới thôi.

Thôi Nhất Vỹ trông thấy Cổ Thanh Phong liền trầm giọng hỏi Vệ Phượng Hoa :

- Vệ Tam sư muội, Vạn Kiếp ma chủ đối với môn hạ đệ tử rất khoan hồng, nhưng ghét hận nhất là những quân phản loạn, phạm thượng, nếu ai vi phạm điều luật đó thế nào cũng bị trọng hình. Cổ Thanh Phong đã

lãnh thụ Vạn Kiếp Pháp Ấn rồi kể như đã là môn hạ của Vạn Kiếp môn rồi, bây giờ y đã phạm phải tội nặng đó thì chúng ta phải xử trí ra sao?

Vệ Phụng Hoa nhìn thẳng vào mặt Bàn Chân Chân và Cổ Thanh Phong. Càng nhìn lửa ghen hận trong lòng nàng lại càng bốc mạnh lên cao thêm, liền nghĩ thầm :

“Nếu Thanh Phong thật lòng yêu thương ta, thì dù chàng có phạm lỗi nặng nề đến mức nào, ta cũng sẵn lòng che chở cho chàng. Nhưng xem tình hình bây giờ thì chàng với thiếu nữ áo vàng kia rõ ràng là một đôi tình cũ nghĩa xưa, chứ không phải là mới quen biết với nhau đâu. Trước kia chàng đối với ta rất thân thiết chẳng qua là muốn trà trộn vào Thiên Nguy cốc này để dò thám, đấy chứ có phải là chàng ta thật lòng thật bụng gì đâu?”

Nghĩ đến đây, nàng ta không chịu nhịn được liền nghiêng răng :

- Xin Nhị sư huynh đừng có nương tay gì hết, cứ theo đúng quy củ của Vạn Kiếp ma cung mà xử!

Thôi Nhất Vỹ quay ngược lại, chấp tay chào Lô Sơn tam sát, rồi mỉm cười nói :

- Ba vị làm ơn hãy đợi chờ giây lát, để Nhất Vỹ tôi xử trí một phản đồ xong rồi sẽ đón quý vị vào trong Thiên Nguy cốc sau!

Lãnh Sát Hồng Phi các người tuy không biết Cổ Thanh Phong là ai, nhưng đã nhận ra Bàn Chân Chân liền ngạc nhiên vô cùng và nghĩ thầm :

“Nàng này là con gái cưng và duy nhất của Bang chủ Tam Nguyên bang, sao nàng cũng xuất hiện ở trong Thiên Nguy cốc này như thế?”

Chúng chỉ mong Cổ Thanh Phong với Bàn Chân Chân đấu với ba Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung để cho cả hai bên đều bị thương cả, thì chúng vui mừng khôn xiết. Vì vậy, chúng đều mỉm cười gật đầu lùi sang một bên để xem tình thế diễn biến ra sao?

Thôi Nhất Vỹ nói với Lô Sơn tam sát xong liền quay đầu lại bảo với Vệ Phụng Hoa :

- Tam sư muội, mời sư muội thân hành ra tay để chinh môn quy của phái Vạn Kiếp!

Vệ Phụng Hoa bỗng làm ra vẻ đầy tình tứ, liếc nhìn Đường Gia một cái, rồi cười giọng éo lã và nói :

- Đường Lục sư đệ làm ơn sử dụng Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng để theo quy môn diệt tên phản đồ này chí chết!

Đường Gia vẫn tương tư Vệ Phụng Hoa từ lâu. Vì mình đầu to người lùn, mặt mũi xấu xí, dù y lấy lòng thế nào cũng không được Vệ Phụng Hoa đoái hoài đến. Bây giờ y nghe thấy Vệ Phụng Hoa đối đãi

với y một cách thân mật như thế, y khoái chí vô cùng, vội vã bước ra ngay.

Trước tình thế đó, Cổ Thanh Phong vì đã có đường lui, không lo sợ chút nào, liền cầm cây Liệt Khuyết thần phủ giơ ngang lên, trông rất oai phong lẫm liệt, bình tĩnh chờ đợi kẻ địch xông lại tấn công.

Ngũ Độc sứ giả trông thấy Cổ Thanh Phong cầm một cái búa dài độ hai thước, màu đen nhánh, lưỡi búa không có vẻ gì sắc bén cả, y dang ngạc nhiên vô cùng, nhưng y thị có thần công của mình hơn người, nên nghĩ thầm :

“Vừa rồi mình đấu với Ha Đăng, vì kém hỏa hầu hơn đối phương một chút nên kém hơn đối phương. Bây giờ mình đấu với Cổ Thanh Phong thế nào mình cũng thắng nổi đối phương.”

Nhưng Phương Hoa đang ngắm nhìn cái búa trong tay Thanh Phong, trong lòng hơi cảnh giác, liền nghĩ thầm :

“Thanh Phong sở trường nhất là kiếm thuật, sao bây giờ y không sử dụng kiếm mà lại đi sử dụng búa như thế? Chẳng lẽ, cái búa trông rất tầm thường này lại có oai lực kinh người chẳng?”

Nghĩ tới đó, nàng liền bảo Đường Gia :

- Lục sư đệ chớ có khinh thường, công lực của đối phương rất cao siêu, nhất là cái búa của y bên trong chưa biết chừng có trò xảo quyết cũng nên?

Đường Gia nghe nói liền nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong, rồi lại nhìn vào cây búa thần của chàng một hồi, vừa cười vừa đáp :

- Tam sư tỷ cứ khoan tâm, tuy Đường Gia bất tài nhưng đối với những quân phản đồ tiểu bối này đệ dư sức đối phó!

Y vừa nói dứt, đã múa Tiên Nhân chưởng xông lại tấn công vào mặt và vai của Cổ Thanh Phong liền, tay trái liền điểm vào yếu huyệt của đối thủ.

Cổ Thanh Phong biết khí giới của địch có giấu Hóa Huyết Thần Yên vô hình vô sắc hết sức lợi hại, cho nên chàng mới phải mượn cái búa thần của Bàn Chân Chân để sử dụng. Chàng muốn hủy môn khí giới ác độc của đối phương đi để diệt một mối nguy hại trong võ lâm. Chàng giả bộ làm ra hoảng sợ, quay mình lướt ra xa một trượng để tránh chưởng và chỉ của Đường Gia.

Đường Gia thấy địch thủ không dám chống đỡ thế công của mình, lại xông lên tấn công tiếp.

Thế công của y như vũ như bão, thoáng cái đã tấn công được bảy chỉ tám chưởng luôn một lúc, dồn cho Cổ Thanh Phong sa vào trong vòng vây của y.

Bàng Chân Chân không ngờ Cổ Thanh Phong may mắn được Triển Thanh Bình và Điều Ngao cư sĩ truyền thụ cho những thế kiếm kỳ lạ, trong một thời gian ngắn ngủi như thế mà võ công của chàng đã tiến bộ rất nhanh. Còn Lâu Sơn tam sát lại tưởng Cổ Thanh Phong không địch nổi Ngũ Độc sứ giả.

Vệ Phượng Hoa biết kiếm pháp của Cổ Thanh Phong rất tinh xảo, lại đoán ra được chàng bỗng dưng bỏ kiếm mà sử dụng búa, thì chắc chắn thế nào chàng ta cũng có dụng ý gì ở bên trong. Nên nàng ngấm ngầm chuẩn bị sợi dây Phi Hà Đới để đợi chờ Đường Gia bi nguy hiểm thì sẽ ra tay tiếp trợ liền.

Thôi Nhất Vỹ không biết Cổ Thanh Phong giỏi kiếm pháp và cũng không biết cây búa của chàng đang cầm là một trong Tam bảo của Tam Nguyên bang oai trấn giang hồ, bất cứ vật gì cứng rắn đến đâu cũng phá hủy hết. Y thấy Cổ Thanh Phong vừa ra tay đã bị Đường Gia bao vây, bị lép vế ngay, nhưng thân pháp của chàng ta tránh né rất linh diệu, nên y cũng ngạc nhiên vô cùng.

Còn Đường Gia, người ở trong cuộc bao giờ cũng mê man hơn, cứ việc giở những thế lợi hại của Tiên Nhân chưởng ra mà tấn công tới tấp.

Còn tay trái cứ nhắm các yếu huyệt của Cổ Thanh Phong mà điểm tới.

Y càng tấn công nhanh bao nhiêu, càng muốn giết chết Cổ Thanh Phong cho được nhanh chóng để thi oai với Lâu Sơn tam sát, và cũng muốn làm cho người mà từ bấy lâu nay y hằng mơ tưởng được vui lòng nữa.

Cổ Thanh Phong cảm thấy thế công của Đường Gia vừa nhanh, vừa kỳ ảo. Chàng để ý xem tình hình và biết mình đã gây cho đối phương lòng kiêu ngạo. Ngũ Độc sứ giả tấn công như vũ bão, áp lực mạnh kỳ lạ, ngấm ngầm xem xét tình hình.

Cổ Thanh Phong đã biết mình đã nuôi cho đối phương trở nên rất kiêu ngạo rồi, lúc này chính là lúc phản công rất thuận lợi...

Vừa lúc đó thì tay trái của Ngũ Độc sứ giả vừa dùng thế Thiên Đài Chỉ Lộ nhắm yếu huyệt bên hông phải của chàng điểm tới, còn tay phải múa động cây Tiên Nhân chưởng cử nhắm ngay đầu của chàng mà đánh xuống.

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày, tay trái ngấm ngấm vận Tý Ngọ thần công ra để cả chỉ phong của đối phương, còn tay phải thì múa cây búa thần cũng dùng hết chân lực ra để chống với kẻ địch.

Từ khi bắt đầu tới giờ, Ngũ Độc sứ giả thấy Cổ Thanh Phong cứ tránh né hoài và lần lần đi tới chỗ lép vế, không dám thẳng tay chống đỡ, nên y càng ngông cuồng và kiêu ngạo thêm, vì vậy y mãi mê tấn công chàng chứ không hề phòng tí nào.

Bây giờ, y thấy đối phương lại dám giơ cả tay trái lẫn tay phải lên chống đỡ như vậy, chỉ phong của y đồng kháng với Tý Ngọ thần công.

Hai bên đều ngang tài nhau, nên vừa đụng vào nhau đã tán mản ra ngay!

Còn Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng ở bên tay phải của y thì bị sóng búa của Cổ Thanh Phong va chạm phải kêu “coong” một tiếng, bật lên trên cao ba thước, nhưng may thay, cây Tiên Nhân chưởng đó vẫn không rơi khỏi tay của y.

Tuy Cổ Thanh Phong thấy Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng của Đường Gia bị văng hẳn lên ba thước như vậy, nhưng hổ khẩu tay của mình cũng cảm thấy tê tái, suýt tí nữa cũng cầm không vững cây búa đó.

Dưới tình cảnh đó, Cổ Thanh Phong không thể nào không tin tưởng vấn đề như sau: Trừ phi phải dùng kiếm pháp tinh diệu của mình e mới thắng được bảy Sứ giả, bằng không cứ dùng nội công thần lực ra thì chưa chắc đã thắng nổi họ.

Vì thế nên chàng thừa cơ xoay ngược cái búa thần lên giở thế Ngũ Đỉnh Khai Sơn ra nhắm đầu Ngũ Độc sứ giả mà chém xuống.

Lần đầu tiên Ngũ Độc sứ giả sử dụng Tiên Nhân chưởng đối địch với Ha Đăng, suýt chút nữa đã bị cây Bạch Cốt trượng của Tiểu Sát Ha Đăng đánh bắn lên cao, bây giờ y thấy y bị búa thần của Cổ Thanh Phong chống đỡ cũng suýt bị văng bắn lên. Y thấy Cổ Thanh Phong cũng giơ búa lên bắt chước y bổ xuống như vậy, y liền mỉm cười và nghĩ thầm :

“Nội công chân lực của ta tuy kém Ha Đăng một chút, nhưng tên Thanh Phong này làm sao hơn ta nổi? Bây giờ y kháng cự với ta như thế này thì có khác nào mang trứng mà chọi với đá, có phải là tự dẫn thân vào chỗ chết không?”

Đường Gia nghĩ như vậy xong, liền dồn hết sức lực vào cánh tay giơ cây Tiên Nhân chưởng lên để chống đỡ búa của đối phương. Y định hất cây búa sắt bắn lên mấy thước rồi giở ngay Vạn Kiếp Thần Trao tuyệt học của Vạn Kiếp môn ra nhắm ngực của Cổ Thanh Phong mà chộp luôn.

Vì vậy, lúc ấy y yên chí đối phương thế nào cũng để trống phía trước ngực, như thế kẻ địch thế nào cũng phải bị chết toi dưới trao của y liền.

Thoạt tiên, Bàn Chân Chân cũng lo âu cho Cổ Thanh Phong, nhưng bỗng thấy Ngũ Độc sứ giả đưa Tiên Nhân chưởng ra chống đỡ, nàng liền mừng thầm và khẽ mỉm cười. Nàng biết Cổ Thanh Phong không những đắc thắng mà còn diệt trừ nổi Ngũ Độc sứ giả ngay trong lúc này.

Lòng đàn bà biến đổi rất nhanh chóng. Vốn dĩ Vệ Phượng Hoa ghét Đường Gia khôn tả, nhưng bây giờ vì ghen tuông với Cổ Thanh Phong mà nàng ta lo âu hộ y, thấy vậy nàng vội lớn tiếng kêu gọi :

- Lục sư đệ! Phải cẩn thận đừng có chống đỡ bừa như thế! Sư đệ đã quên lời tôi dặn, cái búa này không phải là một cái búa thường đâu!

Vệ Phượng Hoa vừa nói dứt thì Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng với Liệt Khuyết thần phủ đã va chạm nhau...

Cây búa thần ấy là một trong Tam bảo có khác. Quả thực danh bất hư truyền, chỉ nghe thấy tiếng kêu “loong coong”, Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng bên trong có giấu Hóa Huyết Thần Yên một thức thuốc kỳ độc của đối thủ đã bị chặt gãy làm đôi liền.

Cũng may Vệ Phượng Hoa kịp thời cảnh cáo. Đường Gia bán tín bán nghi nên cũng có phòng bị vì thế khi Tiên Nhân chưởng búa y vừa bị chém gãy, y đã vội giở Vạn Kiếp Đào Hồn ra để nhảy về phía sau tránh né. Nhờ vậy, đầu và người của y khỏi bị búa thần chém đứt làm hai mảnh, nhưng vai bên phải của y đã bị chém đứt một miếng thịt nhỏ rồi!

Thôi Nhất Vỹ thấy Đường Gia khinh địch nổi giận, liền quay đầu lại nói với Vệ Phượng Hoa :

- Tam sư muội, mau băng bó cho Đường sư đệ và phóng Vạn Kiếp Kỳ Hỏa lên gọi Trì sư đệ và Liên sư muội tới đây, còn tên Thanh Phong kia để ngu huynh dùng Tiêu Dao phiến mà đối phó y!

Nói xong, y cỡi cái quạt gang có cán dài hai thước đeo ở bên lưng ra.

Cổ Thanh Phong biết Tiêu Dao sứ giả là người xếp hàng thứ hai trong nhóm Thất sứ giả, võ công kinh tuyệt. Chàng thấy cây búa thần lợi hại như thế nào đã để cho đối phương biết rõ rồi, nên chàng quyết tâm phen này dùng kiếm chứ không dùng búa nữa. Chàng định giở Thanh Bình Độn Kiếm với Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm vừa học để đối phó với kẻ địch xem sao.

Chàng quyết định như vậy xong, liền trao trả cây búa Thần lại cho Bàn Chân Chân, rồi lấy thanh trường kiếm của mình ra. Bàn Chân Chân tỏ vẻ lo âu khẽ nói :

- Tại sao Phong đại ca lại không dùng đến cây búa thần này nữa?

Cổ Thanh Phong cũng khẽ đáp :

- Chân muội khỏi lo! Thần phủ tuy sắc bén thực, nhưng nó quá nặng đối phó với cái quạt tinh xảo của Tiêu Dao sứ giả không tiện chút nào, cho nên tôi mới không dùng búa là thế!

Chàng nói tới đó thì Tiểu Sát Ha Đẳng trong Lô Sơn tam sát đã bỗng kêu “hự” một tiếng, mặt biến sắc, lão đảo như sắp ngã. Cổ Thanh Phong biết Tiểu Sát Ha Đẳng khi đấu với Ngũ Độc sứ giả đã bị trúng phải Hóa Huyết Thần Yên nên chàng khẽ nói với Bàn Chân Chân :

- Chân muội! Mau báo cho Lô Sơn tam sát biết Ha Đẳng đã bị trúng phải một chất độc vô hình của Vạn Kiếp quần ma, mau vận nội công giữ lấy chất độc đừng để cho nó lan rộng ra, chờ tôi đấu xong sẽ cứu y thoát chế!

Bàng Chân Chân nghe nói liền chạy lại nói cho Tam sát nghe. Ha Đẳng thử vận công thử xem, quả nhiên y thấy mình bị trúng độc thật, liền giật mình kinh hãi, vội vận công ra dồn chất độc vào một nơi, không để cho nó lan tràn ra ngoài, rồi ngồi yên chờ đợi Cổ Thanh Phong đấu xong sẽ chữa cho.

Lúc ấy, Tiêu Dao sứ giả đã múa chiếc quạt Tiêu Dao lên, rồi chỉ tay vào mặt Cổ Thanh Phong mà nói :

- Cổ Thanh Phong! Sao ngươi còn không ra đây tiếp tay? Có phải ngươi tự biết sẽ bị Tiêu Dao phiến này của ta kết liễu tính mạng của ngươi, cho nên ngươi mới còn phải xếp đặt hậu sự trước đây có phải không?

Cổ Thanh Phong từ từ đi ra mấy bước, giơ kiếm lên ngang ngực đợi chờ đối phương tấn công.

Thôi Nhất Vỹ tỏ vẻ khinh thị, vừa cười vừa hỏi :

- Cổ Thanh Phong! Vừa rồi cây búa của ngươi sắc bén như thế, sao bây giờ ngươi không sử dụng nữa mà lại đi sử dụng kiếm như vậy?

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày, cười một cách kiêu ngạo và đáp :

- Cái búa sắt là Liệt Khuyết thần phủ một trong Phiên Thiên tam bảo oai trấn giang hồ của Tam Nguyên bang, vì ta biết Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng của Đường Gia có tàng trữ một thứ thuốc độc vô hình vô sắc rất lợi hại, nên ta mới phải mượn cây búa đó để phá hủy khí giới ác độc của Đường Gia đi để y khỏi làm hại người của võ lâm nữa. Bây giờ ta đặc biệt dùng kiếm thuật của bốn môn để lãnh giáo Tiêu Dao phiến pháp của ngươi!

Tiêu Dao sứ giả nghe nói trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ.

Kinh hãi là vì cái búa sắt tầm thường đó không ngờ lại là vật báu trấn sơn của Bàng Thiên Hiếu. Y mừng là Cổ Thanh Phong chỉ biết Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng có Hóa Huyết Thần Yên thôi, chứ đối phương không biết trong chiếc quạt này của y lại còn có chất độc hơn chất độc Hóa Huyết Thần Yên nữa. Nên y yên chí dù kiếm pháp của đối phương có thần thông đến đâu đi nữa, nhưng rút cuộc thể nào cũng chết dưới Tiêu Dao phiến pháp của y!

Nghĩ vậy xong, y liền xông lại tấn công đối phương ngay.

Cổ Thanh Phong thấy ba mươi hai cái nan quạt của đối phương vừa sắc vừa nhọn không khác gì ba mươi hai mũi tên nhỏ vậy, chàng biết cái quạt này chế tạo một cách kỳ lạ, oai lực phải mạnh lắm, thủ pháp cũng tinh diệu lắm, cho nên chàng không dám khinh thường chút nào, cứ chăm chú nhìn vào thủ pháp của đối phương để chuẩn bị đối phó.

Mọi người chỉ thấy Tiêu Dao sứ giả chạy quanh người Cổ Thanh Phong. Tuy bề ngoài chỉ trông thấy y chạy một cách tầm thường thôi, nhưng sự thật chân của y chạy theo phương vị Cửu Cung Bát Quái.

Cổ Thanh Phong thấy Thôi Nhất Vỹ đã chuyển sang “cửa Sinh” ở phía Đông nam, chàng biết đối phương thế nào cũng phát động thế công ở Cửa Sinh. Quả nhiên, Thôi Nhất Vỹ vừa tới phương vị đó đã bước lên bốn thước, tay phải múa quạt khua vào mặt chàng, ba mươi hai cái nan quạt đều nhắm ngực chàng đâm tới...

Cổ Thanh Phong nhận ra được thủ pháp này của Thôi Nhất Vỹ kêu là Hồ Điệp Song Phi biến hóa rất nhiều. Chàng biết thế công này của đối phương mình phải lấy công làm thủ, mới mong chống đỡ được. Chàng đã quyết định như vậy, liền múa kiếm giở thế Thanh Bình Độn Kiếm ra, múa tít như một trận mưa kiếm vậy.

Thôi Nhất Vỹ thấy kiếm pháp của đối phương lại lợi hại đến thế, nên y cũng giở ngay những thế công rất lợi hại của y ra. Thế công của đôi bên lợi hại khôn tả, chỉ thoáng cái, cả đôi bên đã đấu được hơn hai chục hiệp liền mà vẫn chưa phân thắng bại. Đã có mấy lần Thôi Nhất Vỹ giở hết tinh diệu tuyệt học của y ra, nhưng đều bị Cổ Thanh Phong phá hết. Y liền nghĩ thầm :

“Đối phương có công lực lợi hại như vậy, nếu ta không giở hết mấy thế sát thủ ra đánh bại đối phương, thì có lẽ oai vọng của phái Vạn Kiếp sẽ bị mất hết”.

Cổ Thanh Phong biết công lực của bảy Sứ giả rất cao siêu. Trong bảy người đó thì Tốt Kim Hoàn tài ba nhất, người thứ hai là Trì Trung Long, và người thừa ba tức là Thôi Nhất Vỹ đây. Chàng luyện tập Thanh Bình Độn Kiếm với Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm mục đích là để cứu Mạnh Hồng Tiểu ra khỏi Thiên Nguy cốc và quét sạch quần ma, nhưng chàng thấy tình hình bây giờ mới hay sự dự tính của mình đều là ảo tưởng hết!

Trong lúc kinh hoàng, chàng liền trợn ngược đôi lông mày lên định dụ người thế kiếm lợi hại nhất trong Thanh Bình Độn Kiếm ra xen lẫn với Phong Lô nhị thức mà hạ kẻ địch ngay. Trong khi hai người đang đấu với nhau rất kịch liệt, thì bỗng trên không có một con rồng lửa sắc sỡ xuất hiện, bay cao chừng hơn ba mươi trượng và vó những tiếng kêu nghe rất đĩnh tai.

Thì ra Vệ Phượng Hoa thấy Nhị sư huynh kịch chiến mãi với đối phương mà không sao thắng nổi, nên nàng mới vội dùng Vạn Kiếp Kỳ Hỏa ra để gọi Trì Trung Long cứu viện. Ngờ đâu, cùng một lúc đó, ở trong Thiên Nguy cốc cũng có Vạn Kiếp Kỳ Hỏa phi lên, cũng có tiếng kêu chọc tai như vậy...

Vệ Phượng Hoa thấy vậy cả kinh, liền cau mày lại nói với Thôi Nhất Vỹ :

- Nhị sư huynh, xin tạm ngừng tay!

Thôi Nhất Vỹ giở một thế rất lợi hại của Tiêu Dao phiến ra, đẩy Cổ Thanh Phong lùi ra phía sau mấy bước, rồi mới ngừng tay lại, quay sang hỏi Vệ Phượng Hoa :

- Tam sư muội, việc gì mà kinh hoàng thế? Rồi trên không có tiếng kêu khác lạ, không biết phải trong

Thiên Nguy cốc báo động đấy không?

Vệ Phụng Hoa gật đầu đáp :

- Không biết Trì sư đệ hay Liên sư muội đột nhiên đốt Vạn Kiếp Kỳ Hỏa lên báo động như thế? Chắc trong Thiên Nguy cốc thế nào cũng có việc gì quái dị đang xảy ra? Chi bằng, Nhị sư huynh hãy hẹn một ngày khác đấu với đối phương, rồi chúng ta hãy cùng nhau trở về Thiên Nguy cốc xem sao có hơn không?

Cổ Thanh Phong nghe nói, đang định trả lời, thì Lãnh Sát Hồng Phi đã lên tiếng nói trước :

- Các người trong Thiên Nguy cốc đã hữu sự, anh em chúng ta cũng không muốn nhân lúc người ta đang nguy nan mà đến đây làm khó dễ. Vậy chờ ba ngày sau, chúng ta lại tái gặp nhau ở nơi đây vậy...

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Như Tình Như Nước

Thì ra Lãnh Sát Hồng Phi thấy Tiểu Sát Ha Đăng người run lẩy bẩy, tuy đã uống thuốc giải độc rồi mà vẫn chưa thấy thuyên giảm, y sợ Cổ Thanh Phong đấu với Thôi Nhất Vỹ mãi chưa hạ được đối phương, lỡ mất thì giờ có phải là nguy đến tánh mạng của người em kết nghĩa không? Vì thế cho nên y mới hẹn ba ngày sau...

Còn Cổ Thanh Phong thì tạm thời không muốn sinh sự, cho nên đôi bên chia tay nhau xong, bọn Vạn Kiếp quần ma liền quay ngay vào trong Thiên Nguy cốc, còn Bàn Chân Chân và Cổ Thanh Phong, Lô Sơn tam sát thì giở khinh công ra leo lên trên ngọn núi.

Bàn Chân Chân cùng Cổ Thanh Phong leo lên trên ngọn núi, trong khi đang leo, nàng vừa cười vừa nói :

- Phong đại ca, từ khi ở Trung Điều chia tay đến giờ, không ngờ kiếm pháp của đại ca lại lợi hại đến thế, bên trong có nhiều thế kiếm mà tôi chưa được trông thấy bao giờ!

Cổ Thanh Phong thấy Lãnh Sát Hồng Phi đang ãm Tiểu Sát Ha Đăng đi chỗ cách đằng xa, chàng liền cười và nói :

- Chân muội nói rất đúng, sau khi chúng ta chia tay đến giờ, tôi đã gặp rất nhiều kỳ hiểm và cũng gặp nhiều kỳ ngộ. Nhưng nói ra thì dài lắm, chờ khi lên tới đỉnh núi rồi, tôi sẽ nói rõ hết cho hiền muội nghe.

Năm võ lâm cao thủ leo lên tới trên đỉnh núi thì Tiểu Sát Ha Đăng đã bắt đầu mê man bất tỉnh. Lãnh Sát Hồng Phi nấp tay Tiểu Sát Ha Đăng thăm mạch thử xem, rồi cau mày hỏi Cổ Thanh Phong :

- Hình như Cổ lão đệ đã hiểu hết những sở trường của bảy Sứ giả Vạn Kiếp ma cung vậy, nên lão đệ mới rõ Ha tam đệ của mỡ đã bị trúng phải độc gì?

Cổ Thanh Phong là người rất khiêm tốn, nghe thấy Hồng Phi nói như vậy, liền chấp tay chào, rồi đáp :

- Ha lão tiên bối trúng phải Hóa Huyết Thần Yên của Ngũ Độc sứ giả giấu ở trong Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng!

Nói tới đó, chàng bỗng đưa mắt nhìn Tiểu Sát Ha Đăng, rồi bỗng nhiên nói tiếp :

- Thứ Hóa Huyết Thần Yên đó vô hình vô sắc, nếu không có thuốc giải của phái Vạn Kiếp thì không

sao cứu thoát được. Người nào bị trúng phải hơi độc đó rồi, chỉ trong hai tiếng đồng hồ, nội tạng nát dần, rút cuộc mình mẩy hóa thành một đồng máu mà chết!

Hồng Phi và Tiêu Đồng nghe thấy chàng nói như vậy, trong lòng kinh hãi và lo âu vô cùng. Hồng Phi liền gượng cười hỏi Cổ Thanh Phong :

- Cổ lão đệ đã biết Hóa Huyết Thần Yên độc như vậy, chẳng hay lão đệ có biết thuốc giải của Vạn Kiếp ma cung hay không?

Cổ Thanh Phong lấy ra một viên thuốc của Vệ Phượng Hoa tặng cho để ở trong lòng bàn tay và nói :

- Viên thuốc Chu Hồng Linh Đơn này là thuốc giải độc môn của phái Vạn Kiếp đấy!

Hồng Phi chấp tay chào và nói :

- Cổ lão đệ vui lòng tặng cho, anh em Lâu Sơn tam sát chúng tôi suốt đời cảm ơn!

Cổ Thanh Phong gật đầu mỉm cười, đang định đưa viên thuốc đó cho Hồng Phi, thì Bàn Chân Chân đột nhiên xua tay nói :

- Đại ca hãy khoan đã, tôi còn có mấy câu này muốn nói rõ với quý vị trước đã!

Hồng Phi đưa mắt nhìn Bàn Chân Chân, lạnh lùng hỏi :

- Bàn cô nương chẳng lẽ lại ngăn cấm Cổ lão đệ cho thuốc cứu người hay sao?

Bàn Chân Chân lắc đầu đáp :

- Thuốc phải tặng, người phải cứu, nhưng tôi có mấy lời này bắt buộc phải thỉnh giáo ba vị!

Hồng Phi nhìn thẳng vào mặt Bàn Chân Chân một hồi, rồi cau mày lại nói :

- Bàn cô nương có việc gì cứ hỏi đi!

Bàn Chân Chân hỏi :

- Lần này, ba vị cùng xuống Lục Chiếu theo dõi Ngũ Độc sứ giả kiếm Thiên Nguy cốc, có phải vì Mạnh Hồng Tiểu không?

Hồng Phi gật đầu đáp :

- Chúng tôi không nói giấu gì hai vị, anh em chúng tôi đang muốn cướp cho được Mạnh Hồng Tiểu. Bàn cô nương thử xem, trong hang cốc ở núi Ô Mông, nhân vật của Tam Nguyên bang của cô nương đang khổ chiến với anh em chúng tôi, ngờ đâu bọn quần ma của phái Vạn Kiếp thị có con chim nọ nên mới cướp

Mạnh cô nương đi một cách dễ dàng như thế, như vậy chúng tôi khi nào chịu để yên cho chúng hưởng lợi như thế?

Bàng Chân Chân mỉm cười hỏi tiếp :

- Ba vị đã thừa nhận vì nàng Mạnh Hồng Tiểu mà tới, vậy ba vị có biết Mạnh Hồng Tiểu với Cổ Thanh Phong liên can nhau như thế nào không?

Hồng Phi nghe nói, mắt nhìn Cổ Thanh Phong rồi từ từ đáp :

- Hai người, một là đệ tử của Bích Nhân thần ni, một là đệ tử của Tiêu Đại tiên sinh. Cả hai không phải là đồng môn cũng không phải là đồng họ!

Bàng Chân Chân không đợi Hồng Phi nói nốt đã xen lời :

- Tuy không phải là đồng môn và cũng không phải đồng tính, nhưng hai người đã thề thốt với nhau là sẽ cùng nhau bách niên giai lão rồi!

Nói tới đó, nàng lấy viên thuốc ở trong tay Cổ Thanh Phong, rồi mỉm cười nói với Hồng Phi tiếp :

- Cho nên bây giờ trước khi tôi tặng linh đơn này để cứu Ha Tam tiên sinh, thì tôi cũng thay mặt Phong đại ca mà yêu cầu ba vị một điều này!

Hồng Phi mắt lộ cần đọc, nhìn thẳng vào mặt Bàng Chân Chân hỏi :

- Cô nương muốn yêu cầu điều chi?

Bàng Chân Chân tỏ vẻ đắc chí, mỉm cười khẽ đáp :

- Lời yêu cầu rất giản dị, chỉ mong ba vị đừng nghĩ đến việc tranh cướp Mạnh Hồng Tiểu nữa!

Lâu Sơn tam sát với Mạnh Hồng Tiểu xưa nay không có thù hằn gì với nhau cả. Chỉ vì Đẳng Ma bảo lục mà chúng mong cướp cho được nên mới phải tìm cách bắt cóc nàng ta như thế. Cho nên bây giờ Hồng Phi nghe thấy Bàng Chân Chân nói như vậy, liền đưa mắt nhìn Tiêu Đồng rồi cúi đầu hồi lâu, không sao trả lời cho được.

Đang lúc ấy, Tiểu Sát Ha Đẳng bỗng kêu “hự” một tiếng, người run lấy bầy, hình như chất độc đã bắt đầu nổi lên làm nguy rồi! Cổ Thanh Phong trong lòng suy tính thầm, từ khi Ha Đẳng trúng độc đến giờ, thời gian cũng đã khá lâu, nên chàng đưa mắt nhìn Bàng Chân Chân rồi nói :

- Chân muội, bất cứ đối phương có bằng lòng ưng thuận hay không, Chân muội cũng cứ đưa linh đơn cho họ để cứu Ha tiên sinh đi, bằng không ông ta sẽ bị chết liền.

Bàng Chân Chân nghe nói, liền đưa ngay viên thuốc cho Hồng Phi, mỉm cười nói :

- Hồng tiên sinh nghe thấy chưa? Phong đại ca của tôi tuy là giang hồ hậu bối, võ lâm mạt học, nhưng người lại rất rộng lượng và đại nhân đại nghĩa biết bao. Hồng Đại tiên sinh hãy đem viên thuốc này đi chữa cho Ha Đăng ngay đi! Khi Ha Tam tiên sinh đã khỏi rồi, ba anh em của chư vị cứ việc hợp sức nhau đi Thiên Ngục cốc để tiếp tục cướp Tỳ Thanh Ngọc Nữ cũng không sao mà!

Bàng Chân Chân nói xong mấy câu đó, Tam sát biết ngay. Một mặt nàng tâng bốc Cổ Thanh Phong, một mặt nàng rửa thềm anh em họ.

Nhưng Lâu Sơn tam sát là những người có thanh vọng khá cao ở trong võ lâm, khi nào Hồng Phi lại chịu để cho đối phương chế nhạo mình như vậy, nên y đỡ lấy viên linh đơn, liền quát bảo Bàng Chân Chân :

- Bàng cô nương tuổi tuy rất ít nhưng lời nói sắc xảo khôn ta, Lâu Sơn tam sát đã được Cổ lão đệ tặng thuốc cho, từ nay trở đi buông tay, không dây dưa vào việc nàng Mạnh Hồng Tiểu nữa.

Bàng Chân Chân nghe thấy đối phương nói xong, liền tùm tùm cười, Hồng Phi đột nhiên lộ vẻ thâm ác và âm thầm nói :

- Bàng cô nương đừng có cười như thế, anh em Lâu Sơn tam sát chúng tôi tuy đã nhận lời buông tha cho Mạnh Hồng Tiểu rồi, nhưng không chịu buông tha cô đâu?

Bàng Chân Chân không sợ hãi gì cả, mỉm cười đáp :

- Tôi không sợ các vị không buông tha cho tôi, hung danh của Lâu Sơn tam sát tuy lớn thực nhưng đối với Tam Nguyên bang thì ba vị hãy còn hãi sợ Phiên Thiên Quái Tú mấy thành.

Lãnh Sát Hồng Phi cười nhạt một tiếng, không trả lời Bàng Chân Chân, mà quay người đi tới Tiểu Sát Ha Đăng, bỏ viên thuốc vào miệng cho người em kết nghĩa đó uống.

Tiểu Sát Ha Đăng uống xong linh đơn đó không đầy nửa tiếng đồng hồ đã tỉnh táo và lành mạnh ngay.

Cổ Thanh Phong thấy Ha Đăng đã khỏi liền đứng dậy chấp tay chào Tam sát và lớn tiếng nói :

- Ha lão tiền bối đã lành mạnh rồi, Cổ Thanh Phong tôi xin cáo lui ngay và cảm ơn ba vị đã nhận lời buông tha cho Mạnh Hồng Tiểu.

Nói xong, chàng cùng Bàng Chân Chân quay người đi luôn. Ngờ đâu hai người đi chưa đầy một trượng, Lãnh Sát Hồng Phi đã giơ tay phải lên ném một luồng ánh sáng trắng vào phía sau lưng Bàng Chân Chân ngay.

Bàng Chân Chân có ngờ đâu Lãnh Sát Hồng Phi lại tức hận mình đến thế, nên đối phương không sợ mang tiếng ở sau lưng đánh lén người, mà đột nhiên tấn công ra tay mình như vậy. Huống hồ luồng ánh sáng trắng đó lại là vật rất kỳ dị, không có một tiếng động nào hết, nên đối thủ chưa hay biết thì đã bị ném trúng rồi.

Bàng Chân Chân đang đi, bỗng thấy phía sau lưng giá lạnh, nàng liền biến sắc mặt chỉ tay vào Lãnh Sát Hồng Phi trách mắng :

- Hồng Phi, ngươi là Lưu Sơn Đệ Nhất Sát, thực uổng mang danh là người trong thập tam cao thủ võ lâm đương thời. Ở phía sau lưng lén đá thương người như vậy, thực là đê tiện vô liêm sỉ khôn tả.

Lãnh Sát Hồng Phi cười nhạt một tiếng, rồi đáp :

- Con nhãi kia, ai bảo mi múa mép thất lễ với những người bề trên như vậy, đấy là tự mang cái chết vào thân, vả lại ta không phải là không nói trước mà ra tay diệt mi. Ta đã sớm nói trước rồi, ta bằng lòng buông tha Mạnh Hồng Tiểu, nhưng nhứt định không buông tha mi Bàng Chân Chân.

Nói xong y nhìn thẳng vào mặt Bàng Chân Chân một hồi, rồi lại nói tiếp :

- Điều thứ hai : mi mang cái chết vào thân là vì mi đã tự phụ oai thết của cha mi và Tam Nguyên bang. Vừa rồi ta lấy gói Đoạn Hồn Tán thay làm ám khí và dùng nội gia thần công bắn vào trong người mi, tính mạng của mi không còn bao lâu nữa, một hai tiếng đồng hồ sau hồn của mi sẽ du địa phủ ngay, không còn cách nào mà cứu chữa được nữa!

Cổ Thanh Phong tức giận khôn tả, chỉ muốn giở Thanh Bình Độn Kiếm và Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm ra giết Tam sát ngay tại chỗ mới hả dạ. Nhưng chàng nghĩ lại quả bất địch chúng nên chàng đành phải nhẫn nhịn, hơn nữa chàng lại lo âu chất độc ở trong người của Bàng Chân Chân không biết thực hư ra sao nên chàng mới phải chịu nhịn để chờ thời cơ ứng biến sau.

Lãnh Sát Hồng Phi nhìn Cổ Thanh Phong rồi lấy viên thuốc trắng ra, từ từ nói :

- Cổ Thanh Phong, nể mặt thiếu hiệp đã tặng linh dược cứu tính mạng của Tam đệ ta, ta cũng tặng lại thiếu hiệp viên thuốc giải độc!

Nói xong, y liền ném viên thuốc sang cho Cổ Thanh Phong. Chàng đỡ lấy viên thuốc rồi mới yên tâm, đang định cho Bàng Chân Chân uống thì Hồng Phi lại nói tiếp :

- Thiếu hiệp đừng có mừng rỡ vội, thuốc này chỉ là thuốc tạm giải thôi, uống nó để có thể sống thêm được nửa tháng. Chờ tới khi con nhãi này về tới Tam Nguyên bang gặp mặt cha nó là chết liền để xem Bàng Thiên Hiếu với bọn đầu trâu mặt ngựa của Tam Nguyên bang sẽ làm gì nổi anh em Lưu Sơn tam sát chúng ta không?

Nói xong, cả ba cùng rú lên một tiếng thật dài, rồi giở khinh công tuyệt mức chạy mất dạng luôn.

Cổ Thanh Phong cau mày lại nhìn Bàn Chân Chân, thờ dài :

- Chân muội...

Chàng rất lo âu. Ngờ đâu, trái lại Bàn Chân Chân lại ung dung như thường, và còn mỉm cười hỏi chàng :

- Phong đại ca khỏi cần lo âu hộ tôi, theo lời nói của Lãnh Sát Hồng Phi, tôi còn sống thêm nửa tháng mà!

Cổ Thanh Phong càng rầu rĩ thêm, liền đưa viên thuốc cho nàng, và khuyên nàng :

- Chân muội hãy uống viên thuốc này đi, còn có nửa tháng trời, may ra chúng ta nghĩ ra cách giải độc cũng nên, như chị Mạnh Hồng Tiểu chẳng hạn được bình yên vô sự là gì!

Bàn Chân Chân cầm lấy viên thuốc, không uống thì chớ lại còn định vứt xuống núi là khác.

Cổ Thanh Phong thấy vậy, hoảng sợ vô cùng, vội giơ tay ra ngăn cản, với giọng run run hỏi :

- Chân muội... định làm gì thế?

Bàn Chân Chân gượng cười đáp :

- Tôi không muốn quay về Tam Nguyên bang, chết ở trước mặt cha tôi để cha tôi đau lòng!

Nói tới đó, nàng bỗng liếc nhìn Cổ Thanh Phong, mỉm cười và nói tiếp :

- Phong đại ca, chẳng hay đại ca có nhận lời tôi một việc này không? Thì tôi mới chịu uống viên thuốc này để sống thêm nửa tháng nữa!

Cổ Thanh Phong thấy nàng vì tới đây cứu Mạnh Hồng Tiểu mà bị mang họa vào thân, nên chàng không những rất kính mến nàng mà còn yêu nàng hơn trước nhiều, không do dự gì cả liền gật đầu cười đáp :

- Hiền muội cứ nói đi, việc gì tôi có thể làm được, không bao giờ từ chối hiền muội hết!

Bàn Chân Chân liếc nhìn chàng một cái đầy vẻ tình tứ, rồi u oán nói :

- Đại ca, tôi mong trong nửa tháng, đại ca đừng có rời khỏi tôi và đi với tôi du ngoạn những nơi mà xưa nay tôi muốn tới!

Vì Cổ Thanh Phong đã hẹn với Mạnh Hồng Tiểu cuối năm gặp gỡ ở Tuyết Sơn, hiện giờ không có việc gì cần phải làm hết nên chàng mỉm cười đáp :

- Chân muội hãy uống viên thuốc giải độc đi đã, tôi không những nhận lời với hiền muội nửa tháng, mà tôi còn dám nhận lời đi chơi với hiền muội cho tới Tết Trùng Cửu cũng được.

Bàng Chân Chân nghe nói mừng rỡ vô cùng liền uống luôn viên thuốc đó, hình như nàng không quan tâm đến sự sống chết của mình vậy?

Cổ Thanh Phong thấy nàng đã uống viên thuốc đó rồi, trong lòng mới yên tâm, liền thở nhẹ một tiếng, và mỉm cười nói :

- Có nửa tháng thời gian như vậy, may ra tôi có thể tìm được linh dược hãn thế, như nước lá Linh Chi chẳng hạn để giải trừ chất độc trong người hiền muội.

Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi :

- Sao Phong đại ca lại biết lá Linh Chi có thể giải trừ được chất độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán này?

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :

- Chị Mạnh Hồng Tiểu đã uống ba giọt nước lá Linh Chi, không những đã giải trừ hết chất độc của Tam Nhật Đoạn Hồn Tán mà trong người nàng lại được tăng thêm được rất nhiều công lực!

Nói xong, chàng kể hết chuyện sau khi từ biệt Bàng Chân Chân, kinh dịch qua những sự việc như thế nào cho nàng hay!

Nghe xong nàng mỉm cười nói :

- Phong đại ca, thảo nào đại ca thương yêu chị Hồng Tiểu như thế.

Chị ấy là người rất rộng lượng và giàu kiến thức, quả thực người thường khó mà sánh kịp, ngay như tôi đây cũng ái mộ chị ấy vô cùng!

- Hiện giờ, chị Hồng Tiểu đang ở trong Thiên Nguy cốc tịnh tâm tu luyện thần công, thật là an nhàn vô lo. Trái lại, chỉ có Chân muội là khiến tôi phải lo âu nhất, vì hiền muội đã bị chất độc...

Bàng Chân Chân rầu rĩ, vừa gượng cười vừa nói :

- Linh Chi là một thánh dược hiếm có trên đời, khó mà tìm kiếm ra được, tôi chỉ mong được sống nửa tháng mặn mà, ngọt ngào, rồi yên lặng nằm yên trong lòng đại ca mà chết, như vậy tôi mới nguội mối si tình bấy lâu nay, và có chết cũng được yên lòng mà nhắm mắt.

Cổ Thanh Phong tuy một lòng yêu Mạnh Hồng Tiểu, nhưng đối với Bàng Chân Chân, chàng cũng nhận thấy nàng là hồng nhan tri kỷ thứ hai của mình. Bất cứ võ công, sắc đẹp, tính tình, phương diện nào cũng

đều thượng thặng hết. Lúc này, nàng bị trúng kỳ độc, nàng rầu rĩ khẽ nói như vậy, trông càng dễ yêu dễ cảm hơn.

Tình cảnh này Cổ Thanh Phong làm sao giữa được vài giọt lệ anh hùng.

Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong lo cho mình như vậy, nàng gượng cười và an ủi chàng :

- Phong đại ca, đừng có lo cho tôi nữa, cổ nhân đã nói “ở hiền gặp lành”, biết đâu trong nửa tháng trời đó, chúng ta chẳng có kỳ duyên ngẫu hợp mà tiêu giải được mọi tai ách này cũng không chừng?

Cổ Thanh Phong thấy mặt nàng dễ thương như vậy, liền mỉm cười đáp :

- Chân muội khoan tâm như vậy, thì còn gì bằng nữa? Vậy hàng trình của chúng ta sau này phải nghiên cứu kỹ lưỡng lắm mới được, để khỏi uổng mất thời gian quý báu của nửa tháng đó!

Nói xong, hai người liền leo mây xuống bên dưới, chỉ thoáng cái đã xuống tới chân núi liền.

Dưới chân núi là chỗ Cổ Thanh Phong gặp Điếu Ngao cư sĩ học tập Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm và cũng là chỗ gặp gỡ Vệ Phụng Hoa.

Bây giờ, tuy nơi đây không có bóng người, nhưng sương mù ngũ sắc ở Đào Hoa Đàm đang bốc lên tỏa khắp nơi.

Cổ Thanh Phong nhìn chướng khí đó, hình như đang nghĩ ngợi việc gì, mãi mãi không nói nửa lời, Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi :

- Phong đại ca làm gì thế?

Cổ Thanh Phong vẫn không trả lời, cứ tiếp tục nhìn chướng khí đó, rồi mỉm cười nói :

- Chân muội, tôi nghĩ ra một việc. Hiền muội trúng phải thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán có thể không việc gì nữa!

Bàng Chân Chân có vẻ không tin, lắc đầu gượng cười nói :

- Phong đại ca nói như vậy, chẳng lẽ đã nghĩ ra được nơi nào có Linh Chi chín lá rồi chẳng?

Cổ Thanh Phong vừa lắc đầu vừa đáp :

- Không phải Linh Chi chín lá, tôi nghĩ ar được hạt châu ở trong óc của Đào Hoa Giao mà Điếu Ngao cư sĩ đã câu được, có thể trừ được bách độc.

Bàng Chân Chân vừa cười vừa nói :

- Bây giờ Điếu Ngao cư sĩ ở đâu?

Cổ Thanh Phong cau mày lại đáp :

- Tiếc thay lão tiên bối ấy đã trở về Đông Hải Điêu Cơ rồi!

Bàng Chân Chân nghe nói, nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong mỉm cười nói :

- Từ đây tới Đông Hải đường lối quá xa xôi, dù chúng ta có đi ngày lẫn đêm trong nửa tháng trời, có đến nơi được chăng, nhưng chữa chất độc này cũng phải tốn rất nhiều thì giờ, nhờ lỡ mất cuộc hẹn ước của đại ca với chị Hồng Tiểu ở Tuyết Sơn thì sao?

Cổ Thanh Phong không do dự gì cả, vội đỡ lời :

- Chân muội cứ yên tâm, bây giờ khỏi nghĩ đến chuyện hẹn ước của tôi với Hồng Tiểu vội, mà coi việc của hiền muội là quan trọng hơn hết!

Bàng Chân Chân biết Cổ Thanh Phong rất thương yêu Mạnh Hồng Tiểu, không bao giờ chịu san sẻ tình yêu cho mình, bây giờ nghe chàng nói như vậy, nàng hoài nghi, liền vội hỏi :

- Phong đại ca xưa nay tử tế với chị Hồng Tiểu lắm, sao ngày hôm nay bỗng coi trọng tôi như vậy?

Cổ Thanh Phong nắm chặt lấy tay Bàng Chân Chân khẽ cười và đáp :

- Chân muội đừng có tưởng lòng tôi hẹp hòi như vậy đâu, khi ở núi Trung Điều tôi chả đã nói cho hiền muội biết rồi là gì? Nhan sắc và phong hoa của hiền muội không kém gì Hồng Tiểu, nhưng tôi chỉ quen biết nàng trước hiền muội nửa năm thôi!

Bàng Chân Chân gật đầu nói :

- Đại ca đừng giải thích nữa, tôi thấy đại ca là người chung thủy như vậy, cho nên tôi rất hâm mộ và kính ngưỡng đại ca vô cùng. Nhưng ngày hôm nay, tại sao đại ca lại cam tâm lỡ ước với chị Hồng Tiểu để đưa tôi đi Đông Hải chữa độc như vậy?

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :

- Một là vì lần này hiền muội trúng độc cũng vì Hồng Tiểu, muội ngắm ngẫm nghĩ cách diệt trừ ba tên kình địch Lô Sơn tam sát. Điều thứ hai là năm ngoái Hồng Tiểu đã lỡ cuộc hẹn với tôi ở Tuyết Sơn, thì năm nay dù tôi có lỡ ước với nàng đi chăng nữa, thì sang năm hay sang năm nữa, chúng tôi vẫn có thể hẹn ước với nhau được. Nhưng còn hiền muội, thân mang kỳ độc, tính mạng nguy hiểm tới nơi nên việc có nặng nhẹ tình có khinh trọng. Vì vậy tôi mới phải chuyên tâm nhất trí chạy chữa chất kỳ độc này cho hiền muội trước!

Bàng Chân Chân nghe Cổ Thanh Phong nói rất có lý, liền mỉm cười nói :

- Đại ca đã quan tâm đến tôi như vậy, tôi đâu dám trái ý đại ca. Bg chúng ta lên đường ngay đi. Nếu giữa đường không xảy ra chuyện gì trắc trở, thì may ra đại ca về kịp phó ước!

- Có lẽ hiền muội biết đường lối miền Tây nam hơn tôi, vậy phía Đông núi Lục Chiếu có thị trấn nào không?

- Phía Đông núi Lục Chiếu có hai thị trấn Quảng Nam và Phú Ninh khá lớn, chẳng hay đại ca hỏi làm chi?

Cổ Thanh Phong đáp :

- Chúng ta tới đó mua hai con ngựa thật tốt để cỡi, như vậy mới tới kịp!

Bàng Chân Chân càng ngạc nhiên hỏi :

- Mua ngựa làm chi? Khinh công của chúng ta chẳng hơn ngựa hay sao?

Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :

- Trong người hiền muội đang nhiễm độc rất mạnh, nếu đi xa như vậy mà cứ giờ hết sức lực ra chạy như thế, rất chóng mỏi mệt, mà người đã mỏi mệt thì chất độc trong người càng dễ lâm nguy thêm. Cho nên tôi mới mua ngựa để cỡi là thế. Cứ đi hai ba trăm dặm đường lại mua ngựa mới, đi như vậy thì hiền muội đỡ mệt! Như vậy vừa có thể tranh thời gian, đồng thời cũng không bắt ngựa chạy quá sức!

Nói tới đó, chàng thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Nếu chúng ta cũng có một con chim Thần Tụ như của Vạn Kiếp ma cung thì chúng ta đỡ tốn bao nhiêu thì giờ và hơi sức!

Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong lo âu cho mình chu tất như vậy trong lòng rất lấy làm cảm động, với mắt đầy tình tứ liếc nhìn chàng một cái rồi tuân theo lời chàng dặn bảo, tìm chỗ mua ngựa.

Hai người đã đi không biết bao nhiêu lượt ngựa, tới sáng ngày thứ ba thì vừa đến Đông Hải Điêu Cơ.

Đông Hải Điêu Cơ là một cái đảo nhỏ, diện tích không đầy trăm trượng. Chỗ ở của Điếu Ngao cư sĩ là ba căn nhà lá ở phía Đông của đảo đó.

Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân đi tới trước cửa nhà lá, giơ tay ra gõ cửa, cả hai đều an ủi, vì thấy chưa đầy nửa tháng đã tới được nơi đây, như vậy tính mạng của Bàng Chân Chân có thể thoát chết được.

Nhưng sự an ủi đó chỉ trong thoáng cái đã bị tiêu diệt vì họ gõ mái mà không thấy bên trong có ai ra trả lời cả. Cổ Thanh Phong giật mình kinh hãi, trong lòng nghĩ thầm :

“Nguy tai! Sao lại không may mắn thế này, Điếu Ngao cư sĩ lại rời khỏi đảo lúc này, có tai hại cho ta không?”

Chàng định đẩy cửa vào bên trong xem sao, nhưng cảm thấy đường đột như thế là bất kính với một vị tiền bối. Chàng đang cau mày suy nghĩ thì Bàn Chân Chân đã tựa đầu vào vai chàng cười ai oán nói :

- Phong đại ca âu lo làm gì? Cổ nhân đã nói “Sinh tử hữu mệnh, Phú quý tại tiên”. Đại ca đã vì tôi mà tổn mất bao nhiêu tâm lực rồi, ngờ đâu Điếu Ngao cư sĩ đã đi vắng như vậy có phải là số mệnh của tôi tới ngày chết đấy không?

Nói tới đó, nàng chỉ ra ngoài mặt bể, rồi mỉm cười nói tiếp :

- Phong đại ca hãy nhìn xem! Phong cảnh ở đây tráng lệ biết bao?

Không ngờ nơi đây lại là một giai thành để chôn xương vùi cốt của tiểu muội! Chân Chân được chết ở đây và có đại ca ở cạnh thì chết cũng được yên lòng hả dạ lắm rồi!

Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàn Chân Chân nói như vậy, lòng đau như dao cắt nhưng không biết phải lấy gì để an ủi người yêu, đành gượng cười nói với nàng :

- Điếu Ngao cư sĩ lão tiền bối ít khi rời khỏi Đông Hải Điều Cơ này, chỉ có những ước hội quan trọng như Bắc Hải kiếm hội thì ông ta mới chịu rời khỏi nơi đây mà thôi. Có lẽ vì việc gì mà ông ta tạm đi ra bên ngoài một, hai ngày sẽ trở về ngay cũng nên, bây giờ tôi cùng Chân muội hãy đi thưởng thức phong cảnh đẹp của Đông Hải này đã rồi hãy định liệu sau!

Lúc này, tâm tình Bàn Chân Chân lại nhẹ nhõm hơn lòng của Cổ Thanh Phong nhiều, cho nên nàng nghe Cổ Thanh Phong nói như vậy, trong lòng khoan khoái vô cùng, liền nói :

- Chúng ta đã đi qua khá nhiều danh sơn đại xuyên, nhưng chưa có nơi nào đẹp bằng Hải cảnh này! Lại có Phong đại ca đi cùng với tiểu muội thưởng thức, chúng ta xem Ngũ Long xuất hiện, xem những cảnh trời đất liền nhau, thực không uổng chuyến đi này. Còn những việc khác, thì phó thác cho trời, hà tất phải lo lắng đến làm gì?

Bàn Chân Chân càng khoáng đạt bao nhiêu, càng cởi mở bao nhiêu thì Cổ Thanh Phong càng náo lòng sốt ruột bấy nhiêu! Chàng chỉ mong Điếu Ngao cư sĩ mau mau trở về tới nơi thôi.

Cảnh buổi chiều ở trên bể trông lại càng đẹp mắt hơn, nhưng cũng càng gợi cho người ta thêm đau đớn nữa. Suốt ngày cời ngựa, Bàn Chân Chân đã thấy mệt nhọc, nàng tựa ngay vào lòng Cổ Thanh Phong ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Cổ Thanh Phong vừa đau lòng vừa mệt nhọc nên cũng chịu không nổi, liền ôm

chặt Bàn Chân Chân và chàng cũng ngủ say lúc nào không hay!

Giấc ngủ của hai người thật là ngon lành, thơm tho biết bao cho đến khi cả hai tỉnh dậy thì mặt trăng đã lên từ lúc nào rồi.

Bàn Chân Chân được Cổ Thanh Phong ôm vào trong lòng, nàng vừa hồ thẹn vừa khoan khoái, tủm tỉm cười và nói :

- Đại ca! Tôi ngủ dễ chịu, có lẽ đã ngủ được hai tiếng đồng hồ rồi đấy nhỉ?

Cổ Thanh Phong nhìn trời thất cười đáp :

- Lúc tôi ngủ đang là giữa đêm, mà bây giờ vẫn là giữa đêm, có lẽ chúng ta đi liên tiếp mười mấy ngày đường quá mệt nhọc, chúng ta đã ngủ suốt một ngày và một đêm cũng nên!

Bàn Chân Chân kêu “ủa” một tiếng, rồi nói tiếp :

- Chúng ta đã ngủ một ngày một đêm, như vậy đến sáng mai, mặt trời vừa mọc đúng là ngày thứ mười lăm rồi nhỉ?

Cổ Thanh Phong nghe nói giật mình nghĩ thầm :

“Ngày mai quả thực là ngày cuối cùng mà Lãnh Sát Hồng Phi đã nói như vậy, lát nữa mặt trời vừa mọc lên thì Cô Gái Áo Vàng nhan sắc tuyệt vời này sẽ điều tàn bởi chất độc lâm nguy rồi!

Bàn Chân Chân tựa vào lòng Cổ Thanh Phong khẽ nói :

- Phong đại ca! Trời sáng tỏ là lúc em sẽ chết đấy!

Nói xong, nàng bỗng thấy nơi gò má mình có mấy giọt nước mắt nhỏ xuống. Nàng vội móc túi lấy khăn tay ra chùi nước mắt cho Cổ Thanh Phong, rồi tươi cười khẽ hỏi :

- Phong đại ca, không nên đau lòng như vậy, tiểu muội có hai việc này muốn nhờ Đại ca, chẳng hay Đại ca có vui lòng nhận hay không?

Cổ Thanh Phong vẫn ứa nước mắt, với giọng bi đát hỏi lại :

- Việc gì thế? Chân muội cứ nói đi!

Bàn Chân Chân nhìn ra ngoài bể u oán nói :

- Trời sáng tỏ đã đến kỳ hạn nửa tháng, tiểu muội sẽ theo thời gian mà chết, lúc ấy Đại ca cứ ôm chặt tiểu muội ở trong lòng, tiểu muội rất mong muốn được chết như thế!

Cố Thanh Phong gật đầu, nước mắt nhỏ giòng xuống như mưa.

Bàng Chân Chân lại lấy khăn lau chùi nước mắt cho chàng, và nói tiếp :

- Phong đại ca! Tiểu muội là nhi nữ trong võ lâm, sự sống chết là một việc rất thường, cố sao Đại ca lại đau lòng lắm như thế?

Cố Thanh Phong cố nhịn đau đớn mà hỏi :

- Chân muội, còn việc thứ hai là việc gì? Có phải giết sạch bọn Lô Sơn tam sát mà trả thù cho hiền muội đấy không?

Bàng Chân Chân lắc đầu, vừa cười vừa đáp :

- Không! Tôi không nghĩ thế! Trái lại, điều tôi yêu cầu thứ hai, tôi lại yêu cầu Đại ca đừng có đi kiếm Lô Sơn tam sát làm chi!

Cố Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Chân muội lại khoan thứ cho Tam sát như thế, chẳng lẽ muội sợ tài ba của tôi không địch nổi chúng hay sợ một mình tôi...

Bàng Chân Chân vội ngắt lời Cố Thanh Phong, thở dài một tiếng và nói :

- Không phải là vì vấn đề võ công cao thấp và người nhiều ít gì cả, nếu nói người ít thì ngoài Đại ca ra còn cha tôi với tất cả những người ở Tam Nguyên bang nữa thì Tam sát dù tài ba đến đâu cũng không sao địch nổi bấy nhiêu người!

Cố Thanh Phong liền kêu “ồ” một tiếng, rồi hỏi :

- Có phải Chân muội muốn tôi kể hết những sự Chân muội bị giết hại ra sao nói cho Lệnh tôn nghe để ông ta báo thù cho hiền muội phải không?

Bàng Chân Chân lắc đầu nói :

- Không đúng! Không đúng! Tôi nhận thấy người trong võ lâm không một tí gì là không trả thù nhau, oan oan tương báo mãi như thế thì đến bao giờ mới có thể kết liễu được? Tôi không muốn vì việc cá nhân tôi mà lụy đến mọi người, huống hồ...

Cố Thanh Phong nghe tới đây thấy Bàng Chân Chân cao thượng như vậy, lại càng kính mến thêm, liền cau mày lại hỏi :

- Chân muội khoan hồng như vậy quả thực hiếm thấy trên võ lâm, vậy hiền muội muốn yêu cầu gì cứ nói

rõ ra đi!

Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong khen ngợi mình, trong lòng càng an ủi thêm, liềm mỉm cười nói :

- Huống hồ cha tôi tuổi đã cao mà lại hiểm hoi, chỉ có một mình tôi là con thôi, nếu ông ta hay tin này thì thế nào cũng đau đớn khôn tả.

Vậy Đại ca có bằng lòng giữ kín tin này hộ tôi không? Vì nếu cha tôi chưa biết tin, thì người chỉ tưởng tôi mất tích thôi chứ không phải là bị giết.

Rồi qua một thời gian khá lâu, tới khi ông ta đã biết chuyện rồi thì cũng không đến nỗi đau lòng cho lắm!

Cổ Thanh Phong thấy lời nói của nàng không còn sơ hở nào để cho mình nói lại được, đành gật đầu, rồi hai người liền ôm chặt nhau... hết sức âu yếm để đợi chờ tất cả sự biến hóa sau lúc trời sáng tỏ.

Đêm tối đi rất nhanh, thoáng cá trời đã sáng rồi!

Nhưng cách chỗ hai người chừng mười trượng đã có tiếng người ca hát Ngự Tiểu của nhà thơ đời Đường Tống, chờ người đó hát xong, Cổ Thanh Phong mừng rỡ la lớn :

- Có phải Điếu Ngao cư sĩ lão tiên bối đấy không?

Người nọ lớn tiếng cả cười đáp :

- Lão đệ đoán sai rồi, ta là Đông Hải Ngự Phu, bạn thân của Điếu Ngao cư sĩ, chứ không phải là Điếu Ngao cư sĩ!

Cổ Thanh Phong nghe nói tuy cảm thấy thất vọng, nhưng chàng nghe nói Đông Hải Ngự Phu là bạn của Điếu Ngao cư sĩ liền cùng với Bàng Chân Chân vội đi tới sau một tảng đá, thấy một ông lão đang ngồi câu cá bên cạnh có một hủ rượu. Cổ Thanh Phong vừa chào vừa mỉm cười nói :

- Lão tiên bối cao hứng thật, trời mới sáng tỏ đã ra đây câu rồi!

Đông Hải Ngự Phu quay đầu lại nhìn Cổ Thanh Phong một cái, cười nói :

- Lão đệ ngủ mê hay sao? Chiều hôm qua ta đã tới đây rồi, ta ngồi ở trên tảng đá này trước sau đã một ngày rưỡi!

Bàng Chân Chân nhớ rõ khi mình với Cổ Thanh Phong nằm xuống ngủ đã chu du toàn đảo một vòng và không thấy có tung tích của người nào cả, mà bây giờ Đông Hải Ngự Phu lại nói là đã ngồi ở đó một ngày rưỡi rồi, nên nàng ngạc nhiên nhìn Cổ Thanh Phong hỏi :

- Phong đại ca! Chúng ta đã ngủ bao lâu rồi nhỉ?

Cổ Thanh Phong cũng mơ mơ hồ hồ, không biết đã ngủ được bao lâu, vội quay lại hỏi Đông Hải Ngư Phu :

- Xin hỏi tiên bối ngày hôm nay có phải là ngày mừng bảy tháng bảy không?

Đông Hải Ngư Phu vuốt râu mỉm cười đáp :

- Cầu trên Thiên hạ do chim bắt từ tối hôm qua rồi, đến sang năm Ngưu Lang Chúc Nữ mới được tái ngộ, hôm nay đã là mừng tám tháng bảy rồi!

Cổ Thanh Phong nghe nói nhìn Bàn Chân Chân gượng cười và nói :

- Chân muội, chúng ta đã ngủ đúng hai ngày hai đêm rồi!

Đông Hải Ngư Phu ha hả cười nói :

- Vừa rồi trong bài ca của lão có câu “Nhật thúy bất tri tam nhật sự”. Lão đệ với cô nương này “Nhật thúy bất tri lưỡng nhật sự”. Ngủ say được một giấc lâu như vậy kể cũng hiếm có!

Cổ Thanh Phong xấu hổ mặt đỏ bừng, vội đỡ lời :

- Lão tiên bối không biết đấy thôi, tại hạ với cô nương này trong mười ba ngày đã đi hàng vạn dặm, từ núi Lục Chiếu ở tỉnh Vân Nam đi tới đây, vì quá mệt nhọc cho nên mới ngủ say như vậy!

Bàn Chân Chân bỗng nghĩ ra được một việc gì, liền thất thanh hỏi :

- Phong đại ca! Chúng ta đã ngủ hai ngày rồi, mà hôm nay đã là người thứ mười sáu, mà sao tôi vẫn không có việc gì như thế?

Đông Hải Ngư Phu nghe thấy Bàn Chân Chân nói như vậy, ngạc nhiên vô cùng, liền hỏi Cổ Thanh Phong rằng :

- Cô nương này nói gì thế? Chẳng lẽ Diêm Vương đã gửi thiệp mời cô ta, bắt cô ta ngày hôm qua phải chết phải không?

Cổ Thanh Phong rầu rĩ đáp :

- Cô nương này đã trúng phải thứ thuốc độc môn của Lâu Sơn tam sát, trong nửa tháng thuốc độc đó thế nào cũng làm cho tạng phủ thối nát mà chết, mà ngày hôm qua đã là ngày thứ mười sáu rồi...

Không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói dứt, Đông Hải Ngư Phu đã lớn tiếng cười và nói :

- Thật may mắn cho lão đệ hết sức, vì lão đây ngoài nghề câu cá ra còn sành về môn chữa thuốc nữa. Trước khi trời khò đây, Điều Ngao cư sĩ có tặng cho lão một viên Não Nội Đơn Nguyên ở trong óc con Đào Hoa Giao. Đơn Viên này có thể giải trừ bách độc. Vậy cô nương này hãy lại đây đưa tay cho lão chẩn mạch xem, cam đoan cô nương sẽ lành mạnh như thường!

Cổ Thanh Phong nghe nói mừng rỡ vô cùng, vội nắm tay Bàn Chân Chân đưa cho Đông Hải Ngư Phu chẩn mạch.

Đông Hải Ngư Phu chẩn mạch cho Bàn Chân Chân một hồi, tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng. Cổ Thanh Phong đang định lên tiếng hỏi, nhưng sợ làm quấy nhiễu ý nghĩ của ông ta đi, nên chàng cứ nhẫn nại đợi chờ.

Một lát sau, Đông Hải Ngư Phu xem cả hai tay của Bàn Chân Chân rồi liền ngẩng mặt lớn tiếng cười. Cái cười đó làm cho Bàn Chân Chân và Cổ Thanh Phong ngạc nhiên vô cùng. Không đợi ông già dứt tiếng cười, Cổ Thanh Phong đã ngơ ngác hỏi :

- Tại sao lão tiền bối lại cười như thế? Chẳng lẽ Bàn cô nương bị trúng độc đó mà không việc gì phải không?

Đông Hải Ngư Phu lại cười một hồi nữa, rồi mới đáp :

- Hai người thử nói cho lão nghe lúc bị trúng độc như thế nào?

Cổ Thanh Phong liền kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho Đông Hải Ngư Phu nghe.

Nghe xong, lão thất cười và nói :

- Lão đệ với Bàn cô nương tuy thiên niên anh tuấn, công lực rất cao, nhưng kinh nghiệm giang hồ hãy còn kém lắm, nên đã bị mắc hãm của Lãnh Sát Hồng Phi mà thôi!

Nghe xong, Cổ Thanh Phong đã đoán ra được mấy thành, liền cau mày lại hỏi :

- Thừa lão tiền bối, có phải Hồng Phi đã đùa giỡn chúng tôi, vật ném trúng vai Bàn cô nương không phải là Tam Nhật Đoạn Hồn Tán phải không?

Đông Hải Ngư Phu vừa cười vừa đáp :

- Chính thế! Vả lại thuốc độc phải uống vào bụng mới bị nguy hiểm chứ làm sao dùng chưởng lực đẩy được vào trong thân người như y đã dọa nạt hai vị như thế!

Lúc ấy, Cổ Thanh Phong và Bàn Chân Chân mới vỡ lẽ, nhìn nhau cười và cả hai mới yên tâm, không còn sợ chết nữa. Cổ Thanh Phong sức nhớ đến việc Điều Ngao cư sĩ vắng mặt, liền lên tiếng hỏi :

- Thừa lão tiền bối! Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối nói với tiểu bối là trở về đây nghỉ ngơi và đợi chờ

tiểu bối tới để truyền thụ nốt những thế kiếm mà ông ta chưa dạy cho. Sao bây giờ ông ta lại có việc gì mà vội đi đâu như thế?

Đông Hải Ngự Phu nghĩ ngợi giây lát rồi mới đáp :

- Khi Điếu Ngao cư sĩ mang con Đào Hoa Giao về tới đây, liền phát hiện tính mạng của y không còn sống được bao lâu nữa, nên y mới phải vội vàng quay trở vào Trung Nguyên ngay.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nghi Vấn Đầu Lô Người

Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày lại hỏi :

- Điếu Ngao cư sĩ lão tiền bối đã phát hiện như vậy, sao không chịu ở lại trên đảo này để lão tiền bối chữa cho, mà lại quay trở vào Trung Nguyên lặn lội đường xa xôi như thế làm chi?

Đông Hải Ngư Phu thở dài đáp :

- Người trong võ lâm coi hai chữ sống chết rất nhẹ, nhưng với võ nghệ của mình chớ để thất truyền thì sẽ ngậm hờn dưới chín suối!

Cổ Thanh Phong nghe thấy lời nói của Đông Hải Ngư Phu, liền hiểu ngay, kêu “ủa” một tiếng. Đông Hải Ngư Phu lại thở dài rồi nói tiếp :

- Bạn già của lão, Điếu Ngao cư sĩ thấy mình không còn sống được bao lâu nữa, cho nên mới tái nhập Trung Nguyên tìm kiếm lão đệ để truyền thụ hết những thế thức còn lại trong Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm cho, và dùng da con Đào Hoa Giao chế thành một cái Nhuyễn Giáp mà tặng cho lão đệ nữa!

Cổ Thanh Phong nghe xong, trong lòng cảm động vô cùng. Bàn Chân Chân cũng cau mày lại bỗng lên tiếng hỏi :

- Phong đại ca! Chúng ta đi xa tới Đông Hải, mà Điếu Ngao cư sĩ lão tiền bối lại trở vào Trung Nguyên, hai bên lở làng như vậy, biết đến bao giờ mới gặp nhau? Như vậy có phải là...

Cổ Thanh Phong thở dài một tiếng, khẳng khái đáp :

- Khi ở núi Lục Chiếu, tôi đã được Điếu Ngao cư sĩ lão tiền bối truyền thụ cho Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm mỗi thế một thức. Tôi đã cảm ơn vô cùng, chớ đâu dám mong mỗi được học hết và trong lòng chỉ mong cầu cho lão tiền bối sống thêm được một hai chục năm nữa...

Đông Hải Ngư Phu nhìn Cổ Thanh Phong gật đầu cười và xen lời nói :

- Lão đệ tư chất và tâm tình quả thực siêu người một bậc. Thảo nào Điếu Ngao cư sĩ đoái hoài đến lão đệ như thế. Nhưng lão đã thăm xét kỹ lưỡng sức khỏe của người bạn già đó rồi, phát hiện bạn già ấy chỉ có thể sống được có nửa năm nữa thôi, cho nên lão đệ phải mau theo dõi mà đuổi theo, người bạn già của lão phải ân hận...

Cổ Thanh Phong gật đầu, nhưng bỗng nghĩ lại Đông Hải Ngư Phu đã nói Điều Ngao cư sĩ tái nhập Trung Nguyên có hai nguyên nhân, nên chàng lại hỏi ông ta :

- Xin hỏi lão tiên bối, nguyên nhân thứ hai của Điều Ngao cư sĩ lão tiên bối đi vào Trung Nguyên là nguyên nhân gì?

Đông Hải Ngư Phu đáp :

- Vì Điều Ngao cư sĩ phát hiện ở trên hòn đảo này có một cái cổng chào nho nhỏ của Vạn Kiếp môn!

Cổ Thanh Phong nói :

- Gần đây Tiểu Vạn Kiếp môn xuất hiện nhiều lắm, nhưng đó chỉ là một cái dấu hiệu của Vạn Kiếp ma cung đấy thôi!

Đông Hải Ngư Phu mỉm cười gật đầu nói :

- Tiểu Vạn Kiếp môn này khác hẳn với Vạn Kiếp môn mà ngày thường ta vẫn trông thấy, vì trong mười ba cái vòng sơn trắng, trong ấy đã có một cái có treo đầu lâu người rồi!

Cổ Thanh Phong và Bàn Chân Chân nghe nói đều giật mình kinh hãi, vì biết mười ba cái vòng xương trắng ở trên Tiểu Vạn Kiếp môn đã treo một cái đầu lâu rồi, như vậy đủ thấy chúng đã giết một trong mười ba danh thủ của võ lâm rồi.

Bàn Chân Chân liền hỏi Cổ Thanh Phong :

- Phong đại ca có biết cái đầu lâu đó là đại biểu vị tiên bối nào không?

Cổ Thanh Phong cúi đầu ngâm nghĩ hồi lâu, rồi từ từ đáp :

- Mười ba danh thủ của võ lâm hiện tại, Lâu Sơn tam sát đã an toàn đi ra khỏi Thiên Nguy cốc. Điều Ngao cư sĩ mới phát hiện Tiểu Vạn Kiếp môn có treo đầu lâu người, mà lúc này cha của hiền muội và hai mẹ kế cùng Thiết Kiếm chân nhân các người hiện đang ở cả trên núi Cửu Nghi, như vậy trong tám vị ấy không ai bị nguy hiểm hết!

Bàn Chân Chân gật đầu :

- Phong đại ca suy đoán như vậy rất có lý. Cha tôi và tám vị kia quả thực đều được an toàn cả. Nhưng còn Hắc Xà giáo chủ Tạ Vân Chí, Diệu Âm công chúa, Liệt Hỏa Thái Tuấn Hồ Diên Bính, Cổ Mục Gia Cát Miêu Bình và Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình năm bị ấy không biết vị nào bị ai ách mà trúng phải độc thủ của lũ ma Vạn Kiếp ấy?

Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàn Chân Chân nói như vậy, trong lòng rất lo âu cho ân nhân của mình là

Triển Thanh Bình, nên chàng cau mày lại suy nghĩ hoài.

Bàng Chân Chân biết Cổ Thanh Phong đang lo nghĩ gì rồi, liền tùm tùm cười và nói :

- Phong đại ca, tôi đã không bị trúng độc, Điều Ngao cư sĩ lại không có ở nơi đây, như vậy chúng ta có ở lại nơi đây cũng vô ích, chi bằng tái nhập Trung Nguyên, chúng ta vừa đi tìm kiếm Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối và cũng không bị lỡ mất cái kỳ hạn Tuyết Sơn của Đại ca nữa!

Cổ Thanh Phong liền cảm ơn Đông Hải Ngư Phu đã thăm mạch cho Bàng Chân Chân, chàng nói :

- Chẳng hay lão tiền bối có hứng thú đi vào Trung Nguyên với tiểu bối không?

Đông Hải Ngư Phu vừa cười vừa đáp :

- Trong giang hồ nhiều phong hiểm lắm, lão lại không có tài để tranh bá xưng hùng, chi bằng giữ bộ thận già này ngao du Đông Hải để qua ngày đoạn tháng có hơn không?

Cổ Thanh Phong biết những cao nhân xuất thế này không thích chen vai thích cách ở trong giang hồ trần tục đâu, nên chàng cũng không miễn cưỡng mời nữa, chàng cùng Bàng Chân Chân chấp tay vái chào từ biệt luôn.

Đông Hải Ngư Phu nói tiếp :

- Cổ lão đệ với Bàng cô nương muốn trở về Trung Nguyên khỏi cần tìm kiếm thuyền khác, lão có sẵn một chiếc thuyền đánh cá đây, đưa hai người qua bến!

Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân không khách sáo nữa, mỉm cười nhảy ngay lên trên chiếc thuyền đánh cá. Đông Hải Ngư Phu liền nhổ neo léo buồm lên cho thuyền đi qua bến.

Thuyền đi trên mặt bể, Đông Hải Ngư Phu vừa uống rượu vừa ca hát. Cổ Thanh Phong nghe thấy lão ca bài đó là bài Tàn Xuân Lạc Phủ mới hay Ngư Phu này không phải là người chuyên nghề mà lại là một nhân vật đau lòng vì thất vọng trên đường danh lợi, chàng vội rót một chén rượu giơ lên mời Ngư Phu :

- Nếu không phải vì những việc thường thì tiểu bối xin theo lão tiền bối ngao du ở trên biển cả và ở Đông Hải học câu!

Nói xong, chàng uống cạn luôn chén rượu đó. Đông Hải Ngư Phu gật đầu giơ ngón tay cái lên tỏ vẻ khen ngợi.

Khi tới bờ, Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân liền từ biệt đi luôn.

Hai người tiến thẳng về phía Tây nam, ngày đi đêm ngủ, không bao lâu đã đến chân núi Hoài Ngọc rồi. Lúc ấy, mới là hai mươi tháng bảy, Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân nhìn nhau vừa chuyện trò vừa

vui cười, bỗng trên không có một tiếng chim lạ kêu lên một tiếng rất thê thảm.

Tiếng vang của những dãy núi ở xung quanh vọng lại nghe càng rùng rợn hơn. Bàn Chân Chân ngừng đầu nhìn lên thấy một con chim to lớn màu đen đang vỗ cánh bay vào trong đám mây, rồi quay nhìn Cổ Thanh Phong cau mày hỏi :

- Phong đại ca có trông thấy con chim đen kia không? Chim đó có phải là Thần Tụ của Vạn Kiếp ma cung không?

Cổ Thanh Phong lắc đầu, vừa cười vừa đáp :

- Con chim ấy bay quá cao, mà thoáng cái đã bay mất liền, tôi cũng không thấy trên lưng của nó có người ngồi hay không, vậy làm sao mà biết nó có phải là Thần Tụ của Vạn Kiếp ma cung nuôi hay không?

Bây giờ chúng ta chỉ cần đề phòng cẩn thận là được rồi!

Bàn Chân Chân vẫn cau mày, cười nhạt hỏi :

- Ở trong Thiên Nguy cốc, chúng người nhiều thế mạnh, tất nhiên chúng phải chiếm ưu thế hơn, nếu gặp nhau ở nơi đây, không riêng Phong đại ca có kiếm thuật tuyệt thế như vậy, mà ngay như tôi cũng không sợ chúng chút nào. Nhân lúc này chúng ta thử điều tra xem cái đầu lâu trên cái cổng chào đó là đại biểu ai?

Cổ Thanh Phong cho lời nói của Bàn Chân Chân rất phải, lại tiếp tục đi như trước. Nhưng qua một ngọn núi thì đột nhiên thấy giữa lối đi có để vật gì vàng chói, hai người đã nhận ra đó là một cái cổng chào con của Vạn Kiếp môn. Cái cổng chào đó lại còn khác hơn cái cổng chào mà hai người đã được trông thấy ở Đông Hải, nên cả hai người đều kinh ngạc khôn tả. Thì ra trên đó đã treo hai cái đầu lâu người và chữ thứ hai tức chữ “Kiếp” cũng đã sơn đỏ rồi!

Đối với chữ Kiếp này sơn đỏ, Cổ Thanh Phong không lấy làm lạ lắm, vì chàng biết Dao Trì sứ giả Tốt Kim Hoàn với Nhân Uân sứ giả Trang Mộng Điệp đã đi núi Trường Bách để bắt con hạt nghìn năm. Bây giờ chữ Kiếp sơn đỏ, chàng đoán chắc Thiên Trì Phả Tú đã bị Tốt Kim Hoàn với Trang Mộng Điệp đánh bại mà để cho hai người cướp được con hạt nghìn năm cũng nên.

Nhưng cái đầu lâu thứ hai treo ở trên vòng xương trắng kia mới làm cho hai người kinh ngạc khôn tả. Vì chỉ có mười ba danh thủ của võ lâm mới có tư cách được treo đầu ở trên đó. Cái đầu lâu trước đã khiến cho hai người kinh ngạc vô cùng, và cũng chưa đoán ra được là ai, bây giờ lại trông thấy trên đó có treo cái đầu lâu thứ hai càng làm cho hai người rầu rĩ và thắc mắc hơn. Cổ Thanh Phong bỗng cau mày lại và nói :

- Trong ba chữ Vạn Kiếp môn chưa sơn đỏ hết và Vạn Kiếp môn Đại Hội chưa triệu tập mười ba danh thủ, đã có hai người bị chúng hạ sát rồi... như vậy chúng ta làm sao mà lo âu...

Bàng Chân Chân không đợi cho Cổ Thanh Phong nói xong, liền đỡ lời :

- Phong đại ca! Trong mười ba danh thủ đó, bất cứ người nào cũng đều có võ công tuyệt thế. Vạn Kiếp Ma Vương chưa ra đời mà sai bộ hạ của y là bảy Sứ giả Vạn Kiếp ma cung đã làm cho mười ba danh thủ bị treo mười ba đầu lâu trên đó rồi, thực là không có thể tưởng tượng được, hay là đối phương làm trò như vậy để đánh đòn cân não chăng?

- Bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung, tên nào tên ấy đều kiêu ngạo hết sức, không khi nào lại làm bộ làm tịch như thế đâu!

Bàng Chân Chân lại hỏi :

- Phong đại ca đã nhận biết chúng không phải làm bộ làm tịch, thì hai cái đầu lâu đó là của vị tiền bối nào, chẳng hay đại ca có đoán ra được không?

Cổ Thanh Phong càng lo âu nói :

- Một cái đã khó đoán, đến cái thứ hai này tôi lại càng lo âu thêm, chỉ sợ Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối tái nhập Trung Nguyên để tìm tôi mà truyền thụ nốt pho kiếm pháp Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm cùng tặng cho cái áo giáp Đào Hoa Giao ngộ hiểm thôi!

Bàng Chân Chân nghe nói xong, cũng cảm thấy Điều Ngao cư sĩ đang đau yếu mà đi thẳng lên núi Lục Chiếu kiếm Cổ Thanh Phong. Lối đi của ông rất dễ gặp Thất sứ giả Vạn Kiếp môn, nên nàng cũng cau mày lại nhìn chàng gật đầu và đáp :

- Phong đại ca đoán cũng có lý lắm! Chúng ta hãy xem kỹ lại những đầu lâu của chúng treo lên đó có dấu hiệu gì đặc biệt không?

Nói xong, nàng cầm cái cổng chào nho nhỏ kia lên xem xét lại, thấy cổng chào ấy đã nhỏ, cái đầu lâu kia lại càng nhỏ hơn, chỉ có một chút hình tượng thì làm sao mà nhận ra được mặt mũi và biểu hiện đặc biệt gì?

Bàng Chân Chân không nhận ra được đầu lâu đó là của ai, liền chỉ tay vào ba chữ Vạn Kiếp môn kia mà hỏi Cổ Thanh Phong :

- Đại ca! Ba chữ này thì hai chữ Vạn Kiếp đã sơn đỏ rồi, nghĩa là bảy Sứ giả đã bắt được con hạt nghìn năm với lấy được Linh Chi chín lá rồi. Bây giờ, chúng chỉ cần tìm được trái tim của người độc ác nhất thiên hạ là chúng triệu tập Đại hội Vạn Kiếp môn ngay!

Cổ Thanh Phong cười nhạt một tiếng :

- Linh Chi chín lá dễ kiếm, hạt nghìn năm tìm ra không khó, riêng có trái tim của người ác độc nhất

thiên hạ kia thì biết lấy gì mà làm tiêu chuẩn mà tìm kiếm cho ra chứ?...

Cổ Thanh Phong chưa nói dứt đã nghe có tiếng cười nhạt và có tiếng người nói liền :

- Ai bảo lòng người ác động nhất thiên hạ khó tìm kiếm nào?

Canh một đêm mai, hai người vào trong Âm Phong Giáp ở núi Hoài Ngọc sẽ thấy bảy Sứ giả Vạn Kiếp ma cung xử trí với người có lòng độc ác nhất thiên hạ như thế nào ngay! Và được xem trò mổ bụng lấy trái tim tích huyết ra như thế nào liền!

Cổ Thanh Phong với Bàn Chân Chân đều lắng lắng nghe, thì ra đó là tiếng nói của một người đứng ở trên sườn núi ở chỗ cách hai người chừng hai trượng.

Tiếng rất nhỏ vào tai thanh vô cùng, rõ ràng đối phương đã dùng lối Truyền Âm Nhập Mật nói cho hai người nghe.

Tiếng nói vừa dứt, hai người đã nghe thấy có tiếng chim vỗ cánh, và thấy một con chim màu đen to lớn đang ở trên sườn núi gần đó vỗ cánh bay lên. Cổ Thanh Phong đã nhận ra con chim ấy chính là Thần Tụ của Vạn Kiếp ma cung nuôi, còn người cỡi trên lưng nó, chàng chỉ trông thấy ăn mặc sặc sỡ thôi chứ không sao nhận ra được là đàn ông hay là đàn bà?

Và tiếng nói của người đó lại nhỏ như tiếng muỗi kêu nên cũng không thể phân biệt ra được.

Bàn Chân Chân nhìn theo con Thần Tụ bay vào trong mây cho tới khi khuất bóng hẳn, nàng mới cau mày lại hỏi Cổ Thanh Phong :

- Phong đại ca, người cỡi trên lưng chim đó là người nào của nhóm bảy Sứ giả ấy thế?

Cổ Thanh Phong đáp :

- Trong bảy Sứ giả đó, tôi chỉ chưa gặp mặt có một người là Dao Trì sứ giả Tốt Kim Hoàn, còn những người khác tôi đều được gặp mặt hết, nhưng vì con chim bay quá nhanh, nên tôi không sao nhận được người cỡi trên đó là ai cả!

Bàn Chân Chân nhìn thẳng vào cái cổng chào, hỏi tiếp :

- Sao chúng ta để cái cổng chào này để cho chúng ta biết chúng ta là ai, sao chúng ta lại không lộ mặt ra đấu với chúng ta một phen mà lại hẹn chúng ta đêm mai tới Âm Phong Giáp làm chi?

Cổ Thanh Phong nghĩ ngợi một hồi rồi đáp :

- Theo sự ước đoán của tôi thì bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung để lại cái cổng chào này cho chúng ta trông thấy, có lẽ là chúng ta muốn thị oai cho chúng ta ba chữ kia đã sơn được hai rồi, và đã có treo hai cái

đầu lâu rồi...

Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi :

- Chúng thị oai như thế làm chi? Sao chúng không đấu thẳng với chúng ta?

- Sau trận đấu ở ngoài đường hầm của Thiên Ngụy cốc, quần Ma Vạn Kiếp môn đã hoảng sợ cây búa thần với mấy thế kiếm của tôi rồi, nên chúng không dám khinh thường chúng ta nữa. Huống hồ lại còn Chân muội ở cạnh tôi nữa, tên Sứ giả cỡi trên lưng chim biết mình thế cô sức yếu, không sao địch nổi chúng ta nên mới không dám lộ mặt ra như thế...

Bàng Chân Chân kêu “ủa” một tiếng rồi đỡ lời :

- Tôi biết rồi, buổi hội họp ở Âm Phong Giáp đêm mai, nơi đó mới thật là đầm rồng hang hổ, chẳng hay đêm mai chúng ta có đi không?

Cổ Thanh Phong biết Bàng Chân Chân xưa nay vẫn không sợ hãi gì hết, nàng hỏi như vậy là muốn thử can đảm của mình xem sao, nên chàng cười một cách kiêu ngạo đáp :

- Là phúc không phải là họa, mà nếu có là họa đi chẳng nữa thì chúng ta cũng không sao trốn được, tất nhiên chúng ta thế nào cũng đi.

Không những có thể dò biết được hai cái đầu lâu đó là của hai vị tiên bối nào, mà lại còn được biết trái tim của người ác độc nhất đó là ai nữa!

Bàng Chân Chân nhìn thẳng vào mặt cười mỉm cười và nói :

- Can đảm của Phong đại ca khiến tôi khâm phục lắm, nhưng không hiểu Âm Phong Giáp, chỗ Vạn Kiếp quần ma định xử trí người ác độc nhất thiên hạ ở đâu?

- Âm Phong Giáp ở ngay trong núi Hoài Ngọc. Ngày mai còn cả một ngày trời để cho chúng ta tìm kiếm. Thế nào chúng ta lại chả tìm thấy được! Thôi bây giờ nhân lúc trăng sáng, chúng ta hãy đi dạo cảnh núi này một phen đã!

Nói xong, chàng khoác tay Bàng Chân Chân rồi cả hai người từ từ đi dưới bóng trăng.

Từ khi đi với Cổ Thanh Phong ra Đông Hải đến giờ, Bàng Chân Chân càng thấy chàng ta đối với mình tử tế và chịu đựng mình vô cùng, và lòng yêu của chàng cũng đã mặn mà lắm, nên nàng cảm thấy an ủi vô cùng.

Nàng một mặt khoác tay chàng đi từ từ dưới bóng trăng, một mặt mỉm cười hỏi :

- Phong đại ca còn nhớ trong khi Đại ca đang kịch chiến Tiêu Dao sứ giả ở ngoài Thiên Ngụy cốc rồi

bồng trong cốc có tiếng báo động vọng ra bên ngoài không?

Cổ Thanh Phong gật đầu và hỏi lại :

- Có, lúc ấy quả có việc ấy, nhưng sao bồng dưng Chân muội lại hỏi như thế làm chi?

- Tôi đoán ở trong Thiên Nguy cốc đã có tiếng báo động vọng ra thì tất nhiên thể nào cũng có người xâm nhập, mà người xâm nhập thể nào cũng bị quần ma vây đánh và người đó đã bị quần ma treo lên cái cổng chào!

Cổ Thanh Phong nghĩ ngợi giây lát rồi nói :

- Sự ước đoán của Chân muội tuy rất hợp tình lý, nhưng dù sao tôi vẫn cho người mà xâm nhập trong Thiên Nguy cốc chưa chắc đã là người thực.

- Vấn đề ấy kể cũng khó hiểu thật, nhưng canh đầu đêm mai ở trong Âm Phong Giáp chúng ta gặp bọn quần ma hỏi chúng thử xem!

Cổ Thanh Phong lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Chúng ta khỏi cần hỏi thẳng chúng làm chi, chúng ta chỉ nên làm cách gì để cho chúng tự động nói ra thì hơn!

Bàng Chân Chân liếc mắt nhìn chàng một cái, tủm tủm cười nói :

- Đại ca, từ khi ở Trung Điều đến giờ, hình như Đại ca đã biến thành một người rất chín chắn, chứ không ngây thơ như trước nữa!

Cổ Thanh Phong thở dài một tiếng rồi đáp :

- Trong giang hồ nham hiểm đầy những người có lòng ác độc và xảo trá, nếu mình cứ chính chắn và ngây thơ mãi thì khó mà đi được nửa bước, vậy ta phải nên...

Bàng Chân Chân móc túi lấy một đồng tiền đồng ra và đỡ lời :

- Đại ca nói rất phải, Đại ca đã nói quá ư vuông tròn đều có hại hết, cho nên người ta xử thế nếu được như đồng tiền này...

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên, không hiểu Bàng Chân Chân nói như thế là có ý nghĩa gì, nên chàng vội hỏi :

- Sao lại phải giống như đồng tiền này?

- Đồng tiền này ngoài tròn trong vuông, được tròn như bên ngoài của nó thì đi đâu cũng có thể thông hành, làm việc gì cũng thuận lợi hết, mà được vuông như ở bên trong thì ta có thể phân biệt được thiện ác, giữ vững được căn bản.

- Chân muội...

Chàng vừa nói tới đó thì bỗng thấy trước mắt mây đã che lấp mặt trăng và có một luồng gió lạnh thổi tới, khiến hai người đều cảm thấy rùng mình một cái. Bàng Chân Chân vội vận nội công xua đuổi hơi lạnh và khẽ hỏi Cổ Thanh Phong :

- Phong đại ca, sao luồng gió đó lạnh thế?

Cổ Thanh Phong đưa mắt nhìn bốn xung quanh, chỉ thấy hai bên sườn núi cao chót vót và chỗ mình với Bàng Chân Chân đang đi tới đúng là chỗ miệng khe núi, gió ở bên trong thổi ra nên mới lạnh lùng như thế, chàng bỗng nghĩ ra được một việc, liền mỉm cười và hỏi Bàng Chân Chân :

- Chân muội, chúng ta không ngờ lại đi tới nơi Âm Phong Giáp của Vạn Kiếp quần ma đã hẹn ước chúng ta rồi đấy!

- Chúng ta khỏi cần biết đây có phải là Âm Phong Giáp hay không, chúng ta cứ việc đi thẳng vào bên trong xem sao?

Hai người liền tiến thẳng vào trong cốc khẩu.

Cổ Thanh Phong sợ quần ma đến trước, nên chàng vội tiến lên đi sát cạnh với Bàng Chân Chân. Vào tới trong Giáp, hai người cảm thấy gió ở bên trong càng giá lạnh hơn.

Đi quanh co mấy vòng, Bàng Chân Chân liền trông thấy phía trước có một cây cổ thụ cao chọc trời, liền cười nhạt và chỉ tay nói :

- Phong đại ca, quả nhiên chúng ta đã vào Âm Phong Giáp rồi.

Quần ma Vạn Kiếp môn định giết người đó ở đây, nhưng không biết chúng sẽ giết hại bằng cách nào thôi?

Cổ Thanh Phong đưa mắt nhìn lên trên cây cổ thụ đó, thấy thân cây ấy đã bị người ta đẽo đi một miếng da cây thật lớn và còn dùng máu người viết mấy chữ: “Nơi khoét tim, ép máu của người có trái tim ác độc nhất thiên hạ”.

Cổ Thanh Phong đọc xong những chữ đó, đưa mắt nhìn bốn xung quanh một hồi, rồi cau mày lại nói :

- Chân muội xem tình thế trong Âm Phong Giáp này, ngoài gió lạnh âm thầm thì hai bên sườn núi cao

chốt vót và lối đi khúc khuỷu ra, thì nơi đây còn là một nơi có thể nói là một người trấn thủ muôn người khó qua lọt, đủ thấy quần ma ước hẹn chúng ta ở nơi đây thế nào cũng có dã tâm gì để đối phó với cảm thấy cũng nên!

- Trừ phi chúng đến cả bảy người, bằng không nếu chỉ có một hai tên đến thôi thì chúng đỡ sao nổi với kiếm pháp thần diệu của Đại ca và cây búa thần của tôi!

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên, vừa cười vừa đáp :

- Chúng ta đã ước hẹn với chúng thì dù nơi đây có là rừng kiếm núi đao, đêm mai chúng ta cũng phải tới đây!

Bàng Chân Chân liếc nhìn Cổ Thanh Phong, tủm tủm cười rồi nói :

- Nếu Phong đại ca nói như vậy thì ngày mai chúng ta sẽ tới vậy, chứ bây giờ ở đây gió lạnh như vậy làm sao chúng ta chịu nổi?

Thế rồi, hai người sát cánh nhau đi ra ngoài Âm Phong Giáp. Cổ Thanh Phong hỏi :

- Chân muội, đêm mai chúng ta thế nào cũng có một trận ác chiến với chúng, kiếm thuật của tôi tiến bộ như thế nào, hiền muội đã biết rồi, còn mấy năm nay võ công của hiền muội như thế nào, tôi chưa được rõ?

Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Phong đại ca, tôi làm gì được sự kỳ ngộ như Đại ca, nhưng nhờ có cha tôi là Bang chủ của Tam Nguyên bang tôi cũng được mấy vị cao thủ trong bang chỉ bảo khá nhiều, có thể đấu với quần ma của Vạn Kiếp môn một phen, mà chưa biết chừng lại còn cho chúng một trận khổ sở cũng nên!

Cổ Thanh Phong mừng rỡ vô cùng lại hỏi :

- Chân muội đã học được mấy môn tuyệt học võ lâm, hãy nói cho tôi nghe xem!

Bàng Chân Chân biết Cổ Thanh Phong hiểu rõ tài ba của bọn Vạn Kiếp quần ma như thế nào, nên mới lo đến sự an nguy của mình như thế, và mới hỏi han kỹ lưỡng. Nàng cảm động vô cùng, chỉ liếc mắt nhìn chàng một cái đầy vẻ tình tứ rồi mỉm cười đáp :

- Phong đại ca, tôi đã luyện được một môn võ công Hồng Tuyến thập tam tâm, oai lực khá mạnh dùng để phòng thân!

Cổ Thanh Phong khẽ gật đầu một cái. Bàng Chân Chân lại nói tiếp :

- Cha tôi truyền cho tôi Liệt Khuyết Tam Thức, cho nên khi tôi dùng cây búa thần lại càng phát huy được oai lực thêm!

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày một cái, Bàn Chân Chân liền mỉm cười giơ mấy ngón tay ra và nói tiếp :

- Thiết Kiếm chân nhân Hộ pháp của bốn bang truyền cho tôi một thế Hồi Đầu Vọng Nguyệt Thất Bộ Đồ Long. Thế này dùng lúc lâm nguy có thể thoát hiểm được liền, hay là lúc sắp bị thất bại cũng có thể dùng nó mà trở thành thắng ngay. Bích Vân Nương Liễu Như Yến người mẹ kế thứ hai tặng cho tôi một cái áo Bích Vân có thể chống đỡ được kiếm chưởng mà hiện thời đang mặc trong người đây. Còn My Hương Tiên Tử Khổng Lăng Tiêu người mẹ kế thứ ba tặng cho tôi một thứ gọi là Thất Tinh tán Hương Cầu, môn này hơi hạ lưu một chút. Hỏa Hải Nhi Ô Xích Hương Chủ tặng cho tôi ba viên Phích Lịch đạn. Miêu Bình Hộ pháp dạy tôi một bộ pháp rất tinh kỳ là Thất Tinh bộ pháp...

Cổ Thanh Phong nghe tới đây, thất thanh cả cười và đỡ lời :

- Tôi không biết Chân muội lại học được bao nhiêu tuyệt nghệ của võ lâm, chỉ những ám khí mà hiền muội vừa nói đem ra sử dụng cũng đã đủ đối phó với bọn quần ma rồi!

Bàn Chân Chân cười khúc khích :

- Những thế võ và ám khí đó tuy vụn vặt nhưng môn nào cũng có oai lực của nó, nếu quả thực quần ma mà kiêu ngạo và khinh địch như Đại ca nói, thì chúng thế nào cũng bị mắc hãm tiểu muội ngay!

- Chân muội trong người có nhiều tuyệt học như thế mà khiêm tốn hết sức...

Bàn Chân Chân cùng Cổ Thanh Phong tay dắt tay nhau, đầu nàng gác vào vai chàng, vừa cười vừa nói :

- Những thứ đó chỉ nhân lúc người ta không đề phòng mà giở ra mới có công hiệu được, và chỉ dùng để phòng thân thôi, chứ không thể nói là tuyệt học được. Phải đợi chờ Mạnh Hồng Tiểu học thành tuyệt nghệ thoát hiểm cùng Đại ca gặp gỡ ở Quần Ngọc Phong, rồi ba chúng ta mới nghĩ cách sáng chế ra một môn võ học hãn thế siêu cổ tuyệt kim!

Cổ Thanh Phong hỏi :

- Chân muội cùng tôi và chị Mạnh Hồng Tiểu sáng tác võ công gì thế?

Bàn Chân Chân trợn ngược lông mày lên nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười đáp :

- Phong đại ca, hiện giờ năm Đại danh gia kiếm thuật thì Đại ca học được ba người, chỉ còn thiếu cha tôi và Thiết Kiếm chân nhân thôi.

Chị Hồng Tiểu thì lại học được Ma Kha kiếm pháp trong Đăng Ma bảo lục oai lực càng mạnh thêm. Tôi lại học được kiếm pháp của cha tôi và Thiết Kiếm chân nhân. Nếu ba chúng ta đem sáu môn kiếm

pháp thần kỳ đó ra dung hợp thành một, như vậy thế nào mà chả nghiên cứu ra được một pho kiếm pháp hãn thế tuyệt học?

Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàn Chân Chân nói như vậy, trong lòng cao hứng vô cùng, nắm chặt tay nàng, nhìn thẳng vào mặt nàng tỏ vẻ rất thương yêu, rồi nói :

- Chân muội, hiền muội thật là rộng lượng, không ghen tỵ một tí gì về việc tôi yêu chị Hồng Tiểu cả!

Bàn Chân Chân xấu hổ má đỏ bừng :

- Đại ca yêu chị Hồng Tiểu trước, tôi không có quyền gì ghen tuông vào đó được, chỉ mong chị Hồng Tiểu rộng lượng mà cho phép tôi với Đại ca...

Nói tới đó, nàng ngượng không sao nói lên được nửa lời, liền đổi lời nói sang chuyện khác :

- Phong đại ca ở đây âu yếm với tôi như vậy mà vẫn không quên được chị Hồng Tiểu, như vậy không những tôi không ghen mà lại còn khiến tôi khâm phục Đại ca là một người đàn ông quang minh lỗi lạc nữa!

Cổ Thanh Phong đứng cạnh một nàng vừa có nhan sắc tuyệt vời vừa có tài ba lỗi lạc, chàng vừa yêu vừa an ủi, trong lòng cảm khái liền thở dài một tiếng, rồi nói :

- Chân muội với chị Hồng Tiểu, hai người đều là hiệp nữ tuyệt vời thật khó kiếm trên thế gian này, mà tôi nhất thời lại...

- Phong đại ca xưa nay, vẫn hào khí rất lớn, sao bây giờ ăn nói lại ngập ngừng như thế, có phải Đại ca muốn nói là lại yêu được cả hai người phải không?

Hai người đang trò chuyện bỗng nghe thấy trên không có tiếng chim kêu, liền thấy một con chim đen thật lớn ở trên không bay xuống, nhắm hai người tấn công luôn.

Cổ Thanh Phong liền dắt tay Bàn Chân Chân đẩy ra ngoài xa hơn trượng tránh né, lúc con chim đó bay xuống chỗ mặt đất chừng ba bốn trượng, trên lưng nó có một đám mây sặc sỡ rớt xuống.

Đám mây đó vừa xuống tới đất liền xuất hiện ngay ra một nàng.

Nàng đó chính là Vệ Phượng Hoa, người thứ ba trong bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung.

Cổ Thanh Phong thấy đối phương là Vệ Phượng Hoa, liền cau mày lại có vẻ trù trừ. Vì Vệ Phượng Hoa có hành vi phóng túng, nhưng tình yêu của nàng đối với chàng là tình yêu chân thật, mình thì giả bộ yêu nàng để lừa dối nàng một phen, nên bây giờ gặp lại nhau, chàng mới có vẻ ngượng là thế!

Vệ Phượng Hoa mặt tím bầm, mắt nhìn thẳng vào Bàn Chân Chân rồi lạnh lùng nhìn Cổ Thanh Phong một cái, nói :

- Tôi đến đây muốn hỏi bạn hai việc!

Cổ Thanh Phong khiêm tốn đáp :

- Có việc gì xin cô nương cứ nói!

Vệ Phượng Hoa liền hỏi :

- Về việc bạn trá hàng Vạn Kiếp môn, dò thám Thiên Ngụy cốc, tôi chỉ hỏi bạn đến để làm chi? Và tại sao lại bỏ đi ngay như vậy?

Nàng vừa nói dứt, lại giơ tay lên chỉ Bànng Chân Chân và nói tiếp :

- Nhưng bây giờ tôi trông thấy sắc đẹp của con nhãi này, tôi không cần hỏi cũng biết tại sao bạn bỏ chạy như vậy liền. Bây giờ tôi chỉ cần bạn trả lời cho tôi biết, bạn trà trộn vào trong Thiên Ngụy cốc giả nhân giả nghĩa làm nhục Vệ Phượng Hoa này làm chi?

Cổ Thanh Phong ngập ngừng không biết trả lời ra sao cho phải, thì Vệ Phượng Hoa lại cười nhạt nói tiếp :

- Các người cứ tự cho mình là nghĩa hiệp, lúc thường hay nói cái gì tài nghệ mà ta chưa học qua, việc gì cũng có thể nói cho ai biết được, vậy tại sao bây giờ bạn lại không dám nói thẳng ra như thế?

Cổ Thanh Phong thấy nàng ta trách hỏi như vậy, liền lớn tiếng đáp :

- Cổ Thanh Phong tôi không có việc gì là giấu diếm mà không nói cho người ta hay cả, nhưng chỉ hiềm vì Thanh Phong này không muốn nói ra đấy mà thôi. Huống hồ tôi vào trong Thiên Ngụy cốc là do cô nương ân cần mời tôi đấy chứ!

Vệ Phượng Hoa nghe nói mặt nàng trông càng dữ tợn hơn, nàng liền hậm hực nói :

- Bất cứ bạn muốn cũng được mà không muốn cũng được, dù bạn không nói rõ, bảy Sứ giả chúng tôi vẫn điều tra ra được. Tối mai ở trong Âm Phong Giáp tất cả mọi sự ân oán đều có thể kết liễu xong hết!

Nói xong, nàng lại hỏi Bànng Chân Chân :

- Tối mai người có dám đến Âm Phong Giáp không?

Bànng Chân Chân cố y trêu tức Vệ Phượng Hoa, nàng dựa người vào lòng Cổ Thanh Phong mặt tỏ vẻ đắc chí mỉm cười đáp :

- Tôi với Phong đại ca hoạn nạn cùng cam chịu, sống chết có nhau, nếu anh ấy đi Âm Phong Giáp thì phải có tôi chứ!

Vệ Phượng Hoa nghe thấy nàng nói như vậy càng ghen tức thêm, cười giọng quái dị và đáp :

- Người dám đi càng hay, tối mai để cho các người biết tâm nguyện cùng sinh tử như thế nào, và sinh đoạn Âm Hồn Giáp, hồn về Ly Hận Thiện.

Nói xong, nàng ta ngừng mặt lên trời rú lên một tiếng thật lớn, con Thần Tụu trên cao từ từ bay xuống.

Vệ Phượng Hoa lại hậm hực đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong và Bànng Chân Chân một cái, rồi mới tung mình nhảy lên lưng con Thần Tụu, và ra hiệu cho con chim đó bay từ từ lên trên cao, phi thẳng về phía Tây nam.

Bànng Chân Chân nhìn theo nàng ta và quay lại nói với Cổ Thanh Phong :

- Bảy Sứ giả Vạn Kiếp ma cung có hai con Thần Tụu này đi lại nhanh chóng thật và tiện lợi hết sức. Chúng ta cũng nên nghĩ cách gì mà diệt trừ hai con chim ấy đi mới được!

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :

- Chân muội nghĩ như vậy rất phải, nhưng vừa rồi con Thần Tụu đang bay lượn ở bên dưới, sao hiền muội không tặng cho nó mấy mũi Hồng Tuyến thập tam trâm?

Bànng Chân Chân mặt đỏ bừng :

- Phong đại ca, quả thực vừa rồi tôi đã cầm sẵn ba mũi kim đó ở trong tay, định ném vào yết hầu con chim ấy, và ném hai mũi vào đôi cánh của nó. Nhưng trước khi ném, tôi bỗng nghĩ nó là cầm thú vô tội, mình ngấm ngầm hạ độc thủ giết hại nó như thế thì không quang minh lỗi lạc tí nào, cho nên tôi mới để cho nó yên ổn bay đi. Phong đại ca, nếu lần sau tôi gặp nó nữa, chẳng hay tôi có nên...

Cổ Thanh Phong cười đỡ lời nói :

- Chân muội quang minh lỗi lạc như vậy khiến tôi rất kính phục, nhưng con Thần Tụu này nó là công cụ giúp cho bảy Sứ giả gây tội ác, thì dù đối với cầm thú ta cũng không thể nào tiên lễ hậu binh được, vậy lần sau hiền muội thấy có thể diệt trừ nó thì cứ việc ra tay mà diệt trừ nó đi!

Hai người quyết nghị xong, liền tìm chỗ nghỉ ngơi tịnh tọa hành công. Cho đến tối ngày hôm sau hai người mới đi tới Âm Phong Giáp phó ước.

Âm Phong Giáp yên lặng như tờ!

Cổ Thanh Phong khiêm tốn nói :

- Ở trong Âm Phong Giáp gió lạnh thấu xương vẫn cứ thổi lồng lộng, ngoài tiếng gió ra không thấy tiếng động nào khác nữa cả.

Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi Cổ Thanh Phong :

- Phong đại ca tại sao trong Âm Phong Giáp lại yên lặng như vậy? Chẳng lẽ Vạn Kiếp quần ma thất ước chẳng?

Cổ Thanh Phong cau mày lại lắc đầu đáp :

- Vạn Kiếp quần ma nhiều thế chúng. Vệ Phượng Hoa lại tức giận tôi như vậy chỉ muốn giết cho được tôi mới hả dạ, thì lẽ nào chúng thất ước như thế? Chúng ta hãy vào trong Giáp xem rõ thật hư đã rồi hãy tính toán sau!

Nói xong, chàng cùng Bàng Chân Chân vận hơi lấy sức đề phòng đối phó đánh lén, rồi giờ khinh công ra tiến thẳng vào trong Âm Phong Giáp. Nhưng đi đến gốc cây có viết mấy chữ “Nơi mổ bụng khoét tim của người ác độc nhất thiên hạ” vẫn không thấy tiếng người nào và bóng của ai ở đây cả.

Hiện tượng kỳ lạ này khiến Cổ Thanh Phong kinh ngạc khôn tả, liền nghĩ thầm :

“Không hiểu bảy Sứ giả Vạn Kiếp ma cũng làm trò quái gì thế, hay là chúng định đặt cạm bẫy để lừa chúng ta chẳng?”

Chàng đang thắc mắc, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng cười nhạt rất bén nhọn, hơn cả tiếng gió lạnh thổi ra ở phía sau lưng chỗ cách hai người đang đứng hơn mười trượng. Chàng vội quay người lại thì đã thấy ở bên ngoài có một nam ba nữ ăn mặc quần áo sặc sỡ từ từ tiến vào.

Cổ Thanh Phong đã nhận ra những người đó là Vệ Phượng Hoa, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc và một thiếu nữ xinh đẹp hơi lớn tuổi hơn một chút mà chàng chưa gặp bao giờ.

Thiếu nữ tuổi lớn hơn ăn mặc quần áo sặc sỡ có vẻ rất kiêu ngạo nên Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân không cần hỏi cũng đã biết nàng ta là Dao Trì sứ giả Tốt Kim Hoàn. Tuy nàng rất xinh đẹp, nhưng phải đôi mắt gian ác.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ai Là Người Ác Độc Nhất

Cổ Thanh Phong liền vỗ nhẽ ngay, rí tai Bànng Chân Chân khẽ nói :

- Vạn Kiếp quần ma đã tới từ sớm kia rồi, nhưng cố ý để cho chúng ta vào trước rồi chúng đoạn hậu để chúng ta khỏi tẩu thoát!

Bànng Chân Chân khẽ “hừ” một tiếng và nói :

- Với bốn người chúng làm sao mà chế phục nổi chúng ta? Còn ba tên nữa sao không thấy lộ mặt ra thế?

Cổ Thanh Phong nghĩ ngợi giây lát rồi đáp :

- Con Thần Tựu chỉ có thể mang được hai người thôi, mà chúng chỉ có hai con, tất nhiên chúng mới đến được có bốn người như thế. Nhưng hiền muội chớ có coi thường bốn tên này. Chúng đều là những tay cao thủ của Vạn Kiếp ma cung. Trừ Tốt Kim Hoàn võ công siêu phàm nhất ra thì phải kể đến Đào Hoa sứ giả Liên Thành Ngọc tay đang cầm cây Đào Hoa bằng sắt, y thị còn biết Ngự Khí Phi Kiếm nữa.

Lúc ấy bốn Sứ giả Vạn Kiếp ma cung từ từ tiến lên đã cách chỗ Cổ Thanh Phong với Bànng Chân Chân chừng hơn trượng rồi đứng yên.

Tốt Kim Hoàn liếc mắt nhìn đối phương một cái, liền khẽ hỏi Vệ Phượng Hoa :

- Tam sư muội, người đàn ông mặc áo xanh kia có phải là Trung Điều kiếm khách Cổ Thanh Phong đã giả bộ nhập bốn môn và đả thương Lục sư đệ phải không?

Vệ Phượng Hoa nghiêng răng hậm hực đáp :

- Chính là người này, Đại sư tỷ đừng để cho y ra khỏi Âm Phong Giáp!

Tốt Kim Hoàn cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Đừng nói còn có Tam sư muội, Tứ sư đệ, Ngũ sư muội ở bên cạnh trợ giúp, riêng một mình tôi cũng dư sức không để cho y ra khỏi nơi đây rồi!

Bànng Chân Chân nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên tỏ vẻ không phục và lên tiếng hỏi :

- Người là cái gì Sứ giả, mà sao làm bộ làm tịch đến thế, chả lẽ người không sợ gió ở trong Giáp này

thời cho méo mồm hay sao?

Tốt Kim Hoàn cười đáp :

- Ta là Dao Trì sứ giả xếp hàng thứ nhất ở Vạn Kiếp ma cung bảy Sứ giả.

- Dao Trì sứ giả thì nghĩ lý gì đâu mà cũng làm bộ như thế!

Tốt Kim Hoàn vừa cười vừa chỉ tay điểm mặt trăng ở trên trời và đáp :

- Ta là mặt trăng ở trên trời, các người là đom đóm ở dưới đất. Trăng sáng muôn ngàn năm, mà đom đóm chỉ thấp thoáng một cái đã tắt rồi!

Bàng Chân Chân lắc đầu cười nhạt và tiếp :

- Người kiêu ngạo một cách buồn cười thật! Người tự ví là trăng sáng trên trời thì việc gì cũng phải quang minh lỗi lạc chứ!

Tốt Kim Hoàn lạnh lùng hỏi :

- Ta có gì không quang minh lỗi lạc nào?

Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Ta hỏi người câu này, hai cái đầu lâu treo ở mười ba cái vòng xương trắng ở trên Tiểu Vạn Kiếp môn là đầu lâu của người nào thế?

Tốt Kim Hoàn cau mày lại, trầm ngâm nghĩ ngợi chưa kịp trả lời, Cổ Thanh Phong đã ngừng mặt lên trời cười ha hả...

Tốt Kim Hoàn ngạc nhiên hỏi :

- Người cười việc gì thế?

Cổ Thanh Phong sầm nét mặt lại rồi đáp :

- Người trong võ lâm dám làm phải dám chịu trách nhiệm, nếu như các người sợ đầu sợ đuôi như thế mà cũng tự xưng là quang minh lỗi lạc như vậy ta không cười sao được?

Tốt Kim Hoàn bị Cổ Thanh Phong chọc tức liền hậm hực la lớn :

- Ta nói cho người biết đã sao nào? Hai cái đầu lâu treo ở trên mười ba cái vòng sơn trăn đó, cái thứ nhất là Hắc Xà giáo chủ Tạ Vân Chí!

Cổ Thanh Phong với Bàn Chân Chân đều khoan tâm, vì Hắc Xà giáo chủ với hai người không có liên can gì hết. Nhưng Cổ Thanh Phong sợ Điều Ngao cư sĩ bị ngộ nạn cho nên chàng vẫn còn lo âu về cái đầu thứ hai đó, chàng vội lên tiếng hỏi :

- Thế còn cái đầu thứ hai mới treo lên là ai thế?

Tốt Kim Hoàn liền đáp :

- Cái đầu lâu thứ hai mới treo đó là Cổ Mục Gia Cát Miêu Bình, Hộ pháp của Tam Nguyên bang!

Bàn Chân Chân nghe nói cau mày lại, lắc đầu hỏi :

- Miêu Hộ pháp có võ công cao cường như thế, chưa chắc các người đủ sức giết nổi ông ta!

Tốt Kim Hoàn nghe nói nhìn thẳng vào mặt nàng mà hỏi :

- Nghe nói thì hình như người có liên can đến Tam Nguyên bang phải không?

Cổ Thanh Phong liền đỡ lời đáp hộ Bàn Chân Chân :

- Vị này là Bàn Chân Chân cô nương, biệt hiệu là Cô Gái Áo Vàng và cũng là con gái duy nhất của Bàn bang chủ Tam Nguyên bang.

Tốt Kim Hoàn nghe nói kêu “ủa” một tiếng, rồi lạnh lùng nói :

- Các người Tam Nguyên bang tự phụ người nhiều thế mạnh, khinh thị giang hồ, nhưng với chúng ta Vạn Kiếp ma cung thì coi các người chỉ là những chó giấy, không những Miêu Bình đã bị treo đầu lâu ở dưới Vạn Kiếp môn mà cả Thiết Kiếm chân nhân, Liễu Như Yển, Khổng Lăng Tiêu và cả cha người là Bàn Thiên Hiếu không sớm thì chày sẽ không thể nào thoát được số kiếp ấy!

Bàn Chân Chân thấy đối phương kiêu ngạo như vậy, tức giận đến trợn ngược đôi lông mày lên, nhìn thẳng vào mặt Dao Trì sứ giả rồi lớn tiếng quát :

- Tốt Kim Hoàn, người đừng có quá kiêu ngạo như vậy, ta Bàn Chân Chân đây hãy lãnh giáo Dao Trì sứ giả trước để xem người có tài nghệ như thế nào mà lại dám tự phụ kiêu ngạo?

Tốt Kim Hoàn cười khúc khích với vẻ rất kiêu ngạo đáp :

- Các người đã vào đến Âm Phong Giáp này thì đừng có mong sống còn mà trở về. Người cứ giở hết tài học ra, nhưng tốt hơn hết hãy đấu với ba người sư đệ sư muội của ta trước, bằng không mới bắt đầu mà đã đấu với ta, chỉ sợ các người sẽ chết quá nhanh thì thật mất vui!

Bàn Chân Chân cười nhạt một tiếng, đang định cãi lại thì Cổ Thanh Phong đã lên tiếng nói trước :

- Được thua thắng bại cũng phải đấu qua với nhau mới biết rõ được, nói suông như vậy thật là vô ích!

Câu Hồn sứ giả Trì Trung Long liền múa cây Câu Hồn phượng quất lớn :

- Cổ Thanh Phong mau rút kiếm ra hãy cùng Trì Trung Long này đấu một trăm hiệp trước!

Cổ Thanh Phong giơ tay lên nắm vào cán kiếm nhưng chưa vội rút kiếm ra, chỉ trợn tròn xoe đôi mắt, cười một cách ngông cuồng đáp :

- Trì Trung Long, người là một nhân vật võ công cao siêu nhất nhì trong bảy Sứ giả, Cổ Thanh Phong đấu với người cũng không sao, nhưng tại sao các người không làm theo những sự ước hẹn trước mà đã ra tay vội với nhau như thế làm chi?

Tốt Kim Hoàn ngạc nhiên hỏi :

- Người nói thi hành lời ước hẹn như thế là nghĩa lý gì, người hãy giải thích cho ta biết!

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :

- Các người chả hẹn ước với ta tới Âm Phong Giáp này là gì, bảo sẽ cho chúng ta được thấy trái tim của người ác độc nhất thiên hạ và các người khoét tim nhỏ máu như thế nào?

Tốt Kim Hoàn kêu “ồ” một tiếng, rồi mặt lạnh lùng gật đầu trả lời :

- Phải, chúng ta quả có mời các người tới đây dự đó thực!

Bàng Chân Chân xen lời hỏi :

- Nếu có mời chúng tôi như thế thực, vậy người độc ác nhất thiên hạ là ai, hiện giờ y ở đâu?

Tốt Kim Hoàn ngừng đầu nhìn lên trời cười một cách nham hiểm, rồi trả lời :

- Bây giờ hãy còn sớm, chúng ta hãy so tài với nhau một lúc đã, theo sự ước đoán của ta thì chưa tới canh ba, người ác độc nhất thiên hạ đó sẽ tự dẫn thân tới đây. Còn người đó là ai, đến lúc ấy các người sẽ biết, vì y với các người liên can một cách mật thiết!

Nói tới đó, nàng giơ tay lên chỉ mấy chữ viết bằng máu trên thân cây cao chọc trời mà nói tiếp :

- Các người xem mấy chữ ở trên cây này chưa? Chúng ta đã dự định trói người độc ác nhất thiên hạ trên thân cây đó moi tim nhỏ huyết!

Cổ Thanh Phong thấy đối phương nói như vậy, biết không thể trì hoãn được nữa, liền rút thanh Thanh Cương Kiếm ra khỏi bao rồi nhìn Câu Hồn sứ giả cười một cách kiêu ngạo hỏi :

- Cổ Thanh Phong tôi xin thỉnh giáo mấy thế võ tinh diệu của cây Câu Hồn Phướn trước!

Trì Trung Long lim dim đôi mắt lại nhìn, ánh sáng của đôi ngươi tia ra hai luồng điện, rồi cười ngông cuồng đáp :

- Vạn Kiếp ma cung bảy Sứ giả khuyên ngươi thận trọng. Câu Hồn sứ giả Trì Trung Long dám nói ngông cuồng một câu là chỉ trong năm mươi hiệp, Câu Hồn Phướn của mỗ sẽ câu luôn ba hồn, bảy phách của bạn ngay!

Cổ Thanh Phong vào Thiên Nguy cốc ngày nọ, lúc mới gặp Câu Hồn sứ giả đã nếm qua mùi lợi hại của y rồi, biết Chư Thiên cương khí của đối phương oai lực rất mạnh còn hơn Tý Ngọ thần công của mình đã học được, cho nên chàng định ra tay một cái là phải gỡ hết những thế kiếm tuyệt tác ra để làm giảm bớt nhuệ khí của đối phương trước.

Bây giờ chàng lại nghe thấy Trì Trung Long khoe khoang trong năm mươi hiệp thế nào cũng thắng nổi mình, nên chàng mỉm cười :

- Trì Trung Long, bạn phải biết con rồng ở trong ao thì gây sao nổi sóng gió, và làm sao nổi phong vân lôi vũ. Nói suông vô ích, Cổ Thanh Phong tôi xin lãnh giáo những tuyệt học của Vạn Kiếp!

Nói xong, chàng vừa tiến lên đã gỡ ngay thế Cửu Hỏa Thiêu Thiên, thân hình của chàng lẹ làng khôn tả.

Trì Trung Long tuy biết kiếm pháp của Cổ Thanh Phong tuyệt luân, nhưng vẫn tự phụ vô cùng. Cây Câu Hồn Phướn của y xoèn xoẹt tấn công tả hữu mỗi bên ba thế, cái giải sắc sỡ ở trên Phướn bay lên bay xuống như rồng lượn, và cứ nhắm kiếm của Cổ Thanh Phong cuốn luôn.

Cổ Thanh Phong thấy đối phương sử dụng thủ pháp đó quả thực quái dị tuyệt luân, trong khi cái giải sắp cuốn tới lưỡi kiếm thì chàng khẽ rung thanh kiếm một cái đã thoát khỏi sự ràng buộc của nó liền, rồi chàng lại gỡ thế Thiên Bao Vạn Vật ở trong Thanh Bình Độn kiếm pháp của sư môn mình ra tạt Trì Trung Long quả thực sành sỏi, thấy thế kiếm của chàng bao hàm vô số biến hóa, không phải là thế kiếm thường, nên y nhảy vội về phía sau, lùi xa tám thước.

Cổ Thanh Phong liền chiếm ngay thế công, thanh kiếm của chàng như vũ như bão và mạnh như rồng như hổ, ánh sáng kiếm chớp nhoáng làm lóa mắt mọi người, thế công của chàng liên miên bất tuyệt.

Trì Trung Long không chịu lép vế, gỡ những thế tinh diệu của cây Câu Hồn Phướn ra, mũi cây Phướn với hai sợi giải cũng lợi hại lắm, vừa có thể phòng thân, vừa có thể tấn công được đối phương. Tuy y đã bị Cổ Thanh Phong làm mất thế công, nhưng y không cuống quýt tay chân tí nào.

Cổ Thanh Phong vừa sử dụng xong pho Thiên Độn kiếm pháp của sư môn, chàng lại đổi luôn pho Hải Thiên, pho kiếm hỗn hợp hai nhà là Thanh Bình Độn Kiếm.

Trì Trung Long thấy pho kiếm pháp này lại còn mạnh hơn pho kiếm pháp trước nên y trấn thủ nhiều hơn là công.

Tốt Kim Hoàn thấy vậy liền khẽ bảo Liên Thành Ngọc :

- Ngũ sư muội, không ngờ kiếm pháp của Thanh Phong lại cao siêu đến thế, Tứ sư đệ chưa chắc thắng nổi y đâu!

Liên Thành Ngọc gật đầu đáp :

- Tuy Tứ sư huynh không thắng nổi đối phương, nhưng Đại sư tỷ ra tay thế nào cũng thành công ngay!

Tốt Kim Hoàn lắc đầu đáp :

- Đối địch cần phải biết người biết ta, sư tỷ tuy có thể bắt sống được Thanh Phong, nhưng cũng phải đấu trên trăm hiệp, bằng sao được Ngũ sư muội gỡ Ngự Khí Phi Kiếm ra có phải là đặc biệt hơn không? Gần đây, hiên muội lại luyện được Phi Hoa Điểm Huyết Tán Nhi Mê Hồn thủ pháp, dùng những thứ đó chế phục đối phương chả phải tốn công hơn không?

Liên Thành Ngọc đắc chí cười khi, chưa kịp trả lời thì trong trận đấu đã thay đổi rất lớn rồi.

Thì ra trong khi dùng Thanh Bình Độn Kiếm, Cổ Thanh Phong lại xen lẫn thế Thiên Cô Tam Quá trong pho Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm của Điếu Ngao cư sĩ truyền thụ cho ra tấn công luôn. Trong thế công có tiếng gió và tiếng sấm kèm theo, rồi lưỡi kiếm của chàng ở trên không quay ba vòng nhằm đầu của địch thủ đâm chụp xuống.

Mọi người đứng quanh đó xem thấy thế kiếm của Cổ Thanh Phong oai thế quá mạnh, Trì Trung Long càng đấu càng lép vế.

Vệ Phụng Hoa kêu thầm một câu “nguy tai”, tay múa sơi giải sặc sỡ đang định nhảy lại cứu viện thì Trì Trung Long đã gỡ thế Vạn Kiếp Đào Hồn ra, vừa có thể thoát hiểm vừa có thể bảo vệ thân thể được. Y lăn mấy vòng tránh khỏi ba thế kiếm của Cổ Thanh Phong tấn công xuống mà chạy xa ra ngoài hơn trượng.

Cổ Thanh Phong thấy đối phương đã đào tẩu, liền thân kiếm lại nhìn Bàn Chân Chân hỏi :

- Chân muội đứng cạnh xem có nhớ được bao nhiêu hiệp không?

Bàn Chân Chân liền đáp :

- Vừa đấu đúng một trăm hiệp!

Cổ Thanh Phong nghe nói liền ngẩng mặt lên trời cười một cách ngông cuồng. Tốt Kim Hoàn cau mày

lại hỏi :

- Người cười gì thế?

Cổ Thanh Phong ngừng mắt nhìn trắng tròn rồi trợn ngược đôi lông mày lên cười một cách kiêu ngạo đáp :

- Trước khi ta đấu với Trì Trung Long, y tự phụ nội trong năm mươi hiệp đã câu được ba hồn bảy phách của ta!

Nói tới đó, chàng liếc mắt nhìn Trì Trung Long một cái rồi nói tiếp :

- Bây giờ đã đánh được một trăm hiệp, con số đó nhiều gấp đôi số hiệp mà y đã dự định, tam hồn của Thanh Phong vẫn còn, thất phách chưa tiêu tan, vậy Câu Hồn sứ giả này biến thành Câu Hồn sứ giả!

Mấy lời nói của chàng sắc bén khôn tả, châm biếm vào tận xương tủy, làm cho Câu Hồn sứ giả xưa nay vẫn kiêu ngạo xấu hổ đến nổi mặt đỏ bừng. Y liền giơ hữu chưởng lên, ngậm ngậm vận chân lực vào bàn tay, bễ luôn cây Phướn kêu đến “lách cách” hai tiếng gãy luôn, làm đôi, rồi y giận dữ nhìn Cổ Thanh Phong quát :

- Cổ Thanh Phong đừng có làm bộ làm phách, mi dám thi thố chưởng pháp và nội lực với ta không?

Cổ Thanh Phong bỏ kiếm vào bao mỉm cười đáp :

- Thanh Phong này vẫn có thể tiếp chưởng pháp nội lực với bạn được. Tuyệt diệu của sư môn ta là Tý Ngọ thần công chưa chắc thua Chưởng Thiên cương khí của Vạn Kiếp môn các người!

Chàng vừa nói dứt, Bàn Chân Chân bỗng cười và đỡ lời ngay :

- Phong đại ca không nên một mình dương vây hết như thế, hãy nhường cho tôi với!

Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày lại, vì chàng tự biết đấu chân khí một lúc chưa chắc mình đã thắng nổi Trì Trung Long, nay Bàn Chân Chân lại đòi ra tay, trận đấu không thể nào nhờ sự khôn khéo mà thắng được đâu, như vậy nàng sẽ thất bại chứ không sai!

Chàng đang lo âu, nhưng không thể nào không nhường cho Bàn Chân Chân. Đang lúc khó xử thì Tốt Kim Hoàn cũng lên tiếng bảo Trì Trung Long :

- Trì sư đệ, đối phương thay đổi người, sư đệ cũng nên nghỉ chốc lát. Vì lát nữa sư đệ còn phải moi tim, nhỏ huyết người ác độc nhất thiên hạ để hoàn thành công tác cuối cùng, nguyện vọng của Vạn Kiếp ma chủ!

Trì Trung Long nghe nói hậm hực lờm Cổ Thanh Phong một cái, nghiêng răng mím môm lùi sang bên.

Tốt Kim Hoàn liền bảo với Vệ Phượng Hoa :

- Tam sư muội, hãy ra dự chiến với đối phương một phen, các người đấu xong trận này thời cũng sắp đến canh ba rồi, ta còn phải hạ độc thủ để đối phó với người có lòng ác độc nhất thiên hạ!

Vệ Phượng Hoa vân lời ra trận. Nàng cởi dây thắt lưng sắc sỡ ra liếc nhìn Bàn Chân Chân một cái tỏ vẻ khinh thị, đồng thời mặt nàng ta cũng biểu lộ đầy những ghen tức nữa.

Cổ Thanh Phong biết hiện giờ bốn Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung này chỉ có Vệ Phượng Hoa là yếu hơn hết, nên chàng đưa mắt liếc nhìn Bàn Chân Chân một cái khẽ dạn :

- Chân muội ra tay phải cẩn thận lắm mới được. Tốt hơn hết đừng cầu đại thắng và cũng đừng để thất bại!

Bàn Chân Chân mỉm cười gật đầu đáp :

- Phong đại ca khỏi cần phải lo âu, tôi cũng biết bọn Vạn Kiếp quần ma này cũng không phải là tầm thường đâu!

Nói xong, nàng rút cây búa thần từ từ vuốt ra trông rất ung dung, mỉm cười đứng giữa vòng đấu.

Vệ Phượng Hoa vì thấy Ngũ Độc Tiên Nhân chưởng của Ngũ Độc sứ giả bị hủy bằng cái búa sắt này, nên nàng biết cái cái búa tuy xấu xí nhưng rất sắc bén. Vì vậy, nàng không dám khinh thường đối phương mà vừa ra tay đã giở thế lợi hại nhất của sợi dây sắc sỡ nhằm người của Bàn Chân Chân tấn công tới.

Bàn Chân Chân không ngờ Vệ Phượng Hoa vì Cổ Thanh Phong mà ghen tức mình, không nói nửa lời đã ra tay giở thế độc ác nhất tấn công mình như vậy, nhưng cây búa thần của nàng còn nhiều cách sử dụng lắm chưa có dịp giở ra thế thôi. Nàng chưa kịp ra tay thì sợi dây của đối phương đã bao vây nàng rồi.

Cổ Thanh Phong thấy vậy cau mày lại lo âu hộ cho người yêu của mình, nhưng chàng bỗng thấy Bàn Chân Chân xoay người rất nhanh, chân dẫm thất tinh, kỳ ảo khôn lường, chỉ thấy thân hình của nàng lao đảo mấy cái thoát ra khỏi sợi dây vòng sắc sỡ của Vệ Phượng Hoa.

Cổ Thanh Phong sức nghĩ tới Bàn Chân Chân có kế cho mình hay Thất Tinh Áo Bộ của nàng là do Cổ Mục Gia Cát Miêu Bình truyền thụ cho.

Vệ Phượng Hoa kêu “hừ” một tiếng, lại xông lên giở hai thế tuyệt học ra tấn công liên tiếp.

Cổ Thanh Phong thấy Vệ Phượng Hoa tuy là người yếu nhất trong tứ ma có mặt tại đây, nhưng Bàn Chân Chân chưa chắc đã thoát khỏi sợi dây của nàng ta. Cây búa thần ở trong tay của Bàn Chân Chân rất sắc bén, bất cứ vật gì cứng đến đâu cũng có thể phá hủy và chặt gãy được.

Nhưng khí giới của Vệ Phụng Hoa lại là một sợi dây lưng mềm mại, mà búa thần của Bàn Chân Chân không thể chém được. Đồi bên đấu được ba mươi hiệp thì quả nhiên Bàn Chân Chân lép vế dần, chỉ thấy sợi dây sắc sỡ của Vệ Phụng Hoa bao khắp vòng đấu, mà hình bóng người Áo Vàng chỉ loanh quanh ở giữa, không sao thoát ra được.

Cổ Thanh Phong càng lo âu thêm, đang định lên tiếng bảo ngừng tay, để mình ra thay, thì bỗng thấy bóng Áo Vàng và mây sắc sỡ liền rẽ sang hai bên. Và chàng thấy hai bên mái tóc của Bàn Chân Chân có mồ hôi nhỏ xuống, nhưng nàng vẫn tươi cười như thường. Còn Vệ Phụng Hoa tức giận khôn tả, mặt lạnh như tiền.

Tình hình này rõ ràng là Vệ Phụng Hoa bị thiệt thòi, nhưng bao quát cả Tốt Kim Hoàn, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc và Cổ Thanh Phong bốn người đều không hiểu tại sao Vệ Phụng Hoa lại thất thế và bị ở đâu?

Bốn người đang kinh ngạc thì Vệ Phụng Hoa đã lắc đầu một cái, tóc xõa ra, trong tóc rớt ra mười cái kim vàng màu đỏ như sợi chỉ vậy.

Cổ Thanh Phong thấy vậy mới vỡ lẽ và sức nghĩ đến Hồng Tuyền thập tam tâm. Xưa nay nàng vẫn giấu mười ba mũi tâm đó ở trong mồm, chỉ cần thối ra chứ không cần dùng tay ném gì cả cũng hạ được đối phương.

Vệ Phụng Hoa không biết Bàn Chân Chân có những kim đó, mà thấy mình lại thắng thế, trong lúc khinh địch sơ xuất thiếu đề phòng nên mới trúng phải tâm độc của Bàn Chân Chân.

Vệ Phụng Hoa cúi đầu nhìn mười ba mũi kim nhỏ, tỏ vẻ ngạc nhiên mà hỏi Bàn Chân Chân :

- Người đã dùng ác độc phi tâm này ra ném ta, sao lại ném cả vào trong tóc của ta mà không ném vào những nơi yếu hiểm trong người ta?

Bàn Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Hành hiệp võ lâm ta cần phải chú trọng hai chữ khoan thứ. Ta với người không có thù hằn với nhau, tất nhiên đấu với nhau chỉ chần phân biệt được thua thôi, hà tất phải đã thương hay giết chết người làm chi?

Nói tới đó, nàng vận nội công giơ tay ra vẫy một cái, mười ba mũi kim hóa thành một sợi dây đỏ bay luôn về tay mình và tiếp tục nói :

- Nhưng ta cần phải điều tra rõ xem Hộ pháp của bốn bang là Miêu Bình có phải thành thật đã bị các người giết hại hay không? Nếu quả thực chính tay các người đã hạ sát ông ta, thì lần sau gặp gỡ ta sẽ đối phó với các người một cách khác!

Vệ Phụng Hoa đảo tròn đôi người một vòng, mắt tia ra hai luồng ánh sáng rất hung ác, ngắm nhìn Bàn Chân Chân một hồi, nghiêng răng mà nói :

- Người bảo ta với người không có thù hằn gì cả, nhưng ta lại nhận người với ta có thù rất lớn!

Bàn Chân Chân nghe nói thê cười hỏi lại :

- Nghe lời nói của người, thì hình như người còn muốn tiếp tục đấu với ta nữa phải không?

Vệ Phụng Hoa gật đầu cười khinh hỏi :

- Người đoán không sai, ta muốn người thử thách nội lực huyền âm của Vạn Kiếp môn, để xem người còn có thể hạ ác độc nào nữa không?

Nàng ta vừa nói dứt, đã múa sợi dây sặc sỡ tấn công vào ngực Bàn Chân Chân ngay.

Bàn Chân Chân tay cầm cây búa thần tức nhiên nàng không tiện kháng cự, chỉ dùng thế Như Yến Tâm Sào nhảy luôn sang bên tránh né.

Vệ Phụng Hoa vừa xấu hổ vừa tức giận vừa nổi lòng ghen, nên nàng đã quyết giết chết Bàn Chân Chân tại chỗ. Nàng trợn ngược đôi lông mày lên, thừa thế đuổi theo tấn công, dồn hết nội lực của toàn thân vào hữu chưởng, nhắm người đối thủ đánh luôn một thế thật mạnh...

Bàn Chân Chân liền giơ cây búa thần lên, nhưng nàng không dùng cây búa thần đó chống đỡ mà lại cầm vào phía sau lưng. Nàng vừa cầm xong cây búa, thì chưởng phong của đối phương như bão như mưa đầy tới.

Bàn Chân Chân liền tung mình nhảy lên trên cao, nhưng thấy vẫn không tránh né được đành phải giơ tả chưởng ra, dồn chưởng phong vào trong bàn tay, gạt thế công của địch sang bên...

Chân khí nội lực của Cổ Thanh Phong so sánh với Vệ Phụng Hoa còn hơi kém nửa mực, tức nhiên Bàn Chân Chân phải kém xa hơn nhiều.

Huống hồ nàng đã nhảy lên trên cao, thân hình lơ lửng ở trên không, mà lại chỉ dồn có một chưởng mà giở sức ra như vậy, thế nào chả thiệt thòi.

Chỉ nghe nàng kêu “ôi chà” một tiếng, đã bị Chư Thiên cương khí của Vệ Phụng Hoa làm cho rung động đến hai tai như bị chấn động, trống ngực đập rất mạnh, mắt nổi đom đóm và bị đẩy ra ngoài xa đến bảy tám thước.

Vệ Phụng Hoa thấy mình đã giở hết mười hai thành Chư Thiên cương khí ra, và đã đánh trúng vào ngực của Bàn Chân Chân rồi, biết đối phương thế nào cũng chết chứ không sai, nên nàng quay đầu lại

nhìn Cổ Thanh Phong đang kinh hãi và đang định nhảy xổ lại cứu Bàn Chân Chân, rồi với giọng đặc chí cười nhạt nói :

- Cổ Thanh Phong đừng có đi sang bên đó xem xét nữa, người yêu của người bị Chư Thiên cương khí tâm pháp độc môn của Vạn Kiếp môn đánh cho đứt hết gân mạch, gan ruột đứt ra từng khúc, hồn về chín suối rồi còn đến đó mà cứu viện làm chi nữa!

Đang lúc Vệ Phượng Hoa chưa nói dứt thì Cô Gái Áo Vàng đã nhảy lên chỉ tay vào mặt đối thủ giận dữ mắng :

- Vệ Phượng Hoa, người đừng có khoe khoang. Chư Thiên cương khí của Vạn Kiếp môn tuy lợi hại thực nhưng chưa chắc đã đả thương ta nổi? Nếu người còn bướng bỉnh kiêu ngạo vô lý như vậy, bắt buộc ta phải mở sát giới và để cho người được nếm mùi Tam Ly Phích lợi hại như thế nào!

Vệ Phượng Hoa thấy mình đã đánh Bàn Chân Chân một chưởng Chư Thiên cương khí, không những không chết mà cả bị thương cũng không, và còn đang đứng kiêu ngạo nhìn mình, nên nàng mới kinh ngạc vô cùng và nghĩ thầm :

“Mình đã dùng mười hai thành chân lực ra rồi, dù đối phương có đưa trái tay ra gạt một cái cũng chỉ làm mất được sáu thành công lực của ta thôi. Còn dư sáu thành công lực đó vẫn đủ sức giết nổi đối phương, nếu đụng vào đá cũng phải vỡ tan, sao?”

Lúc ấy, Cổ Thanh Phong đã hiểu chuyện rồi, vì chàng biết Bàn Chân Chân có cái áo Bích Vân Y của Bích Vân Nương Liễu Như Yến tặng cho hộ thân, nên nàng mới thoát được tai ách.

Đang lúc ấy, Dao Trì sứ giả Tốt Kim Hoàn nghe thấy Bàn Chân Chân nói định sử dụng Tam Ly Phích Lịch đạn, liền cau mày lại, và lớn tiếng bảo mấy người Sứ giả khác :

- Các vị sư đệ sư muội bây giờ đã đến canh ba rồi, chúng ta hãy tạm ngưng chiến đấu với đối phương để chuẩn bị đối phó với người có lòng ác độc nhất thiên hạ!

Mấy lời nói đó không những khiến Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc, Vệ Phượng Hoa đều phải im lặng không nói năng gì, mà cả Cổ Thanh Phong lẫn Bàn Chân Chân cũng phải im lặng để đợi chờ. Vì hai người cũng muốn nhận thức xem người có lòng ác nhất thiên hạ là người như thế nào?

Tốt Kim Hoàn đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, rồi từ từ bảo với Liên Thành Ngọc :

- Người ác độc nhất thiên hạ đã tới Âm Phong Giáp này rồi, Ngũ sư muội có mau gỡ môn Phi Hoa Điểm Huyết Tán Nhi Mê Hồn thủ pháp ra nghênh đón tân khách không?

Liên Thành Ngọc nghe nói mỉm cười, cứ lẳng lẳng vận công lực vào cánh hoa đào sắt. Một lát sau, chỉ thấy nàng ta rung cánh tay phải một cái, mười ba bông hoa đào đã rời khỏi cành, bay lên cao. Dưới ánh

trắng sáng, Cổ Thanh Phong và Bàn Chân Chân trông thấy rõ những bông hoa đó rõ ràng xếp thành ba chữ “Vạn Kiếp môn” thật lớn. Nhất là Cổ Thanh Phong, chàng thấy rõ thủ pháp đó là Liên Thành Ngọc đã dùng Ngự Khí Phi Kiếm mà điều khiển mười ba bông hoa ấy, nên chàng mới kinh hãi thêm và nghĩ thầm :

“Bảy Sứ giả Vạn Kiếp ma cung đã có những thế võ tuyệt thế này, đủ thấy Vạn Kiếp ma chủ phải là người cao minh tới mức nào! Như vậy tới lúc Vạn Kiếp môn triệu tập có lẽ mười ba danh thủ của giang hồ phải gặp tai biến mất!”

Chàng chưa nghĩ xong, mười ba bông hoa đào đó đã xếp xong chữ “Môn” rồi, đột nhiên bay tới trước đầu Cổ Thanh Phong và tập hợp lại.

Chàng sực nhớ đến lời của Tốt Kim Hoàn vừa nói, Phi Hoa Điểm Huyết Tán Nhi Mê Hồn nên chàng vội phòng bị ngay.

Nhưng chàng vừa phòng bị, mũi đã ngửi thấy mùi thơm, đầu óc hơi choáng váng, và mười ba bông hoa đang nhắm mười ba đại huyết ở người chàng bắn xuống.

Cổ Thanh Phong nửa mê nửa tỉnh, cố hết sức nhảy sang bên tránh né, nhưng chỉ tránh được có ba cánh Đào, còn mười cánh khác đá bắn trúng vào các nơi yếu huyết của chàng rồi, chàng té lăn ra đất ngay.

Bàn Chân Chân thấy vậy kinh hãi đến mất hết hồn vía, vội lên tiếng quát hỏi :

- Các người chả bảo đối phó với người ác độc nhất thiên hạ là gì?

Sao lại đi ám hại Phong đại ca của ta như thế?

Vệ Phụng Hoa kêu “hừ” một tiếng tỏ vẻ khinh thị và đáp :

- Ai bảo các người cứ gọi Phong đại ca với Chân muội như vậy hoài khiến người ta nghe thấy phải ghê tởm!

Xưa nay Bàn Chân Chân đã từng được nuông chiều quen rồi, nên mới dưỡng tính kiêu ngạo khôn tả. Khi nào nàng chịu được lời mỉa mai của Vệ Phụng Hoa như thế, nhưng vì Cổ Thanh Phong đã bị mắc hãm nên nàng cố phải nén giận, nghiến răng hỏi :

- Vệ Phụng Hoa, ta hỏi người sao cứ tránh hoài mà không chịu trả lời như thế? Vậy người bảo người ác độc nhất thiên hạ, vậy người ấy hiện giờ ở đâu?

Vệ Phụng Hoa chỉ vào Cổ Thanh Phong đang nằm ở dưới đất với vẻ mặt lạnh lùng nói :

- Sao người ngu xuẩn thế? Cổ Thanh Phong không phải là người ác độc nhất thiên hạ là gì?

Bàn Chân Chân cả kinh và lớn tiếng la lên :

- Người đừng có vu khống như thế. Phong đại ca của ta hành hiệp giang hồ nhân nghĩa như trời, có khi nào anh ấy lại là người độc ác nhất thiên hạ được?

Vệ Phượng Hoa cũng trợn trừng mắt lên quát tháo :

- Ta nhất tâm nhất trí yêu y như vậy mà y lại giả bộ lấy lòng làm ta mừng thầm, rồi khiến ta đau lòng và hổ thẹn muốn chết, như vậy y chả là người ác độc nhất thiên hạ là gì?

Bàng Chân Chân nghe thấy đối phương ăn nói vô lý như vậy, liền quay mặt lại nhìn Tốt Kim Hoàn và nói :

- Cười người là bọn vô liêm sỉ ma đầu, có kẻ các người tìm không ra người ác độc nhất thiên hạ, không sao làm tròn được nhiệm vụ của Vạn Kiếp ma chủ giao cho, nên mới định bắt Phong đại ca ra để gán vào, rồi vu khống cho anh ấy là người ác độc nhất thiên hạ phải không?

Tốt Kim Hoàn cười nhạt một tiếng, nhìn Trì Trung Long rồi lên tiếng nói :

- Trì Tứ sư đệ, hãy trói Cổ Thanh Phong lên cây cổ thụ kia. Y là người ác độc nhất thiên hạ càng hay, bằng không chúng ta cũng phải mổ bụng y ra nhỏ máu để sơn đỏ chữ “Môn” cho Ma chủ sớm ngày được triệu tập Vạn Kiếp đại hội.

Trì Trung Long vâng lời tóm lấy Cổ Thanh Phong và cầm một sợi dây gân con Giao ra trói chàng lên trên cây cổ thụ có viết sẵn mấy chữ nợ.

Bàng Chân Chân thấy vậy tức giận đến người run lên, trống ngực đập rất mạnh, nhưng nàng cố gượng trấn tĩnh tâm thần, suy định mưu kế :

“Nếu đấu với chúng, ta một mình thế cô, tất nhiên không địch nổi quần ma. Nhưng không lẽ ta lại đứng yên để nhìn xem chúng mổ bụng Phong đại ca lấy tim nhỏ máu hay sao?”

Nàng chưa nghĩ xong đã nghe thấy tiếng xé áo. Áo của Cổ Thanh Phong đã bị Trì Trung Long xé rách lộ ngay ra thân hình trắng bạch như đàn bà của chàng. Tốt Kim Hoàn liền giơ ngón tay lên búng một cái. Một luồng gió đột nhiên phi tới, giải hết mấy chỗ yếu huyết mê cho chàng...

Trì Trung Long tay trái cầm một con dao nhọn, tay phải cầm một cái gáo đựng nước suối. Y hất luôn cái gáo nước suối ấy vào đầu và mặt của Cổ Thanh Phong.

Cổ Thanh Phong liền tỉnh táo ngay, trợn trừng mắt lên nhìn. Vì bị dây gân Giao trói chặt, nên dù chàng có cố sức giãy giụa cũng không sao mà dăng ra thoát được.

Tốt Kim Hoàn thấy vậy, lạnh lùng nói :

- Cổ Thanh Phong đã trá hàng Thiên Ngụy cốc, phản bạn Vạn Kiếp môn, lừa dối Tam sư muội, đã thương Lục sư đệ, bấy nhiêu tội trạng, tâm thần ý độc, nên không thể nào tha thứ cho y được. Tứ sư đệ hãy nghe lời của ta, moi tim nhỏ huyết để hoàn thành công việc sơn đồ ba chữ “Vạn Kiếp môn” để sớm ngày triệu tập Vạn Kiếp đại hội!

Câu Hồn sứ giả Trì Trung Long như một hung thần ác sát, trông hung hăng vô cùng, chỉ nghe thấy y hét lớn một tiếng...

Tốt Kim Hoàn quay đầu lại nhìn Bàn Chân Chân đang kinh hoàng đến mất hết hồn vía, cười nhạt và nói :

- Bàn Chân Chân, sự khoái lạc nhất với sự đau khổ nhất đều là những sự hưởng thụ kỳ lạ của đời người. Chúng ta moi ruột nhỏ huyết Cổ Thanh Phong người yêu của người để y đích mắt trông thấy đó cũng là một kỳ duyên hãn thế. Tốt Kim Hoàn xin cam đoan với người, ngay hôm nay chúng ta quyết không đã thương người may mắn để người được bình yên về tới Tam Nguyên bang, nhưng trong đời người sẽ không bao giờ quên được tấn thảm kịch đã được trông thấy đêm nay!

Bàn Chân Chân nghe như một vạn mũi kim đâm vào tim. Nàng muốn khóc mà không có lệ, nghiêng răng mím môi thò tay phải vào túi.

- Bàn Chân Chân, chúng ta muốn moi tim nhỏ huyết của Cổ Thanh Phong chỉ cần một nhát dao là y chết liền. Người còn dám cứu viện thì ta sẽ chém mi làm muôn mảnh. Lúc ấy mới moi ruột nhỏ huyết để cho y bị đau đớn rồi mới tắt thở!

Lúc này, Bàn Chân Chân đã trông thấy Tốt Kim Hoàn quả thực là người ác độc khôn tả, nói ra là phải làm được, nếu mình không ra tay thì thế nào Cổ Thanh Phong cũng bị y giết chết một cách thảm khốc chứ không sai. Nhưng nàng sợ nhờ mình ra tay không thành công, trái lại Cổ Thanh Phong còn bị chết một cách thảm khốc hơn nhiều.

Tội nghiệp cho Cô Gái Áo Vàng, không những người xinh đẹp như tiên nữ, lại có võ công thượng thặng như vậy, xưa nay nàng lại là người túc trí đa mưu, mà bây giờ hoàn cảnh trước mắt đây đã làm cho nàng cuống cả chân tay, không biết phải đối phó như thế nào cho phải.

Tốt Kim Hoàn thấy Bàn Chân Chân đau đớn như vậy lại càng thích chí, nhìn Trì Trung Long cười ồ ạt và nói :

- Tứ sư đệ hãy chuẩn bị sẵn sàng! Chúng ta cứ theo môn quy của bốn môn mà cử hành! Chờ ta hô ba tiếng “Vạn Kiếp ma chủ Thánh Thọ Vô Cương”, thì sư đệ hạ thủ moi ruột Cổ Thanh Phong ra luôn!

Trì Trung Long cầm ngược thanh dao bén nhọn rồi gật đầu vâng lời. Còn Tốt Kim Hoàn, Vệ Phương Hoa, Liên Thành Ngọc đều đứng yên.

Tốt Kim Hoàn liền nghiêm trang từ từ lên tiếng hô :

- Vạn Kiếp ma chủ Thánh Thọ Vô Cương!

Tám chữ đó tựa như tám lưỡi dao sắc bén đâm nát trái tim Cô Gái Áo Vàng. Nàng rầu rĩ nghĩ thầm :

“Bàng Chân Chân ơi! Tính mạng của Phong đại ca của người sau không đối phương hô ba tiếng Vạn Kiếp ma chủ Thánh Thọ Vô Cương rồi là không còn có cách gì đối phó. Cô Gái Áo Vàng kia bao nhiêu tài ba thông minh của người xưa kia bây giờ đi đâu hết rồi?”

Nàng nghĩ tới đó thì Tốt Kim Hoàn bắt đầu ho câu thứ hai!

Nàng thấy lúc nguy hiểm vô cùng này không còn suy nghĩ gì nữa.

Bây giờ chỉ còn một cách là thí mạng với bốn Sứ giả Vạn Kiếp ma cung.

Cả mình với Cổ Thanh Phong cùng thiêu hủy một lúc, vậy chứ không còn cách gì hơn được nữa.

Nàng liền móc túi lấy ba viên Tam Ly Phích Lịch đạn của Hỏa Hải Nhi tặng cho, chuẩn bị ném cho bọn kia và cả mình lẫn Cổ Thanh Phong đều tiêu diệt hết một lúc.

Ngờ đâu, vì quá đau thương, thần trí đã bê sáng, nên rõ ràng nàng lấy Tam Ly Phích Lịch đạn lại lấy nhầm ống Thất Tinh tán Hương Cầu của Mỹ Hương Tiên Tử tặng cho ra cầm ở tay.

Khi nàng cầm Hương Cầu đó vào tay bỗng người ra được một kế, liền nhắm Liên Thành Ngọc người đứng gần nhất, giơ lên đột nhiên bấm cái chốt ở ống đồng một cái.

Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn đã hô đến chữ thứ sáu của câu thứ ba, mũi dao của Trì Trung Long đã cắm vào ngực của Cổ Thanh Phong một chút, và đã có máu tươi rỉ ra rồi.

Mọi người chỉ nghe thấy kêu “tách” một tiếng rất nhỏ, Thất Tinh tán Hương Cầu liền hóa thành bảy trái cầu bảy màu bay tới trước mặt Liên Thành Ngọc mới nổ tan.

Liên Thành Ngọc vừa ngửi thấy mùi thơm đã mê man ngã lộn ra đất. Tốt Kim Hoàn thấy vậy vội ngắt lời, và đổi giọng bảo Trì Trung Long :

- Hãy khoan đã!

Trì Trung Long cau mày lại trả lời Tốt Kim Hoàn :

- Ngũ sư muội không sao đâu, chúng ta hãy moi tim của Cổ Thanh Phong ra trước rồi...

Tốt Kim Hoàn sầm nét mặt lại quay hỏi :

- Tứ sư đệ, ta thừa lệnh Vạn Kiếp ma chủ với thân phận một người Đại sư tỷ thống lãnh các vị sư đệ sư muội, chả lẽ Tứ sư đệ không chịu phục sư tỷ này hay sao?

Trì Trung Long không ngờ Tốt Kim Hoàn lại giở mặt với mình như thế, liền cau mặt lại rồi cung kính đáp :

- Xin Đại sư tỷ thứ cho, tiểu đệ thất lễ! Trung Long này xing kính tuân những mệnh lệnh của sư tỷ!

Tốt Kim Hoàn kêu “hừ” một tiếng, rồi mới đỡ tức giận và từ từ nói tiếp :

- Xưa nay Tốt Kim Hoàn không nói thì thôi, đã nói ra là phải thi hành cho được. Vừa rồi ta đã cảnh cáo Bàn Chân Chân, nếu y thị còn không biết điều, dám ra tay bừa bãi thì ta sẽ xử trí với Cổ Thanh Phong như thế nào, Tứ sư đệ còn nhớ không?

Trì Trung Long vội đỡ lời :

- Đâm Cổ Thanh Phong nghìn nhát dao, rồi mới khoét tim nhỏ huyết, để cho y chịu thật đau khổ rồi mới chết!

Tốt Kim Hoàn gật đầu nói :

- Tứ sư đệ nhớ thuộc lòng như vậy là rất tốt! Thế vừa rồi ta quát bảo sư đệ ngừng tay là không phải vì chuyện của Liên sư muội, mà ta bảo sư đệ tha thứ cho Thanh Phong đâu. Đó là ta bảo sư đệ thay đổi phương pháp, hãy đâm chém y nghìn nhát dao trước, rồi mới moi tim nhỏ huyết sau!

Trì Trung Long lắng lắng nghe xong, liền ngẩng đầu lên nhìn Tốt Kim Hoàn một cái tỏ vẻ kính phục, rồi y chộp lấy áo của Cổ Thanh Phong xé rách từng mảnh một.

Lúc ấy Bàn Chân Chân đã dí con dao nhỏ vào giữa ngực Liên Thành Ngọc và lớn tiếng nói :

- Trì Trung Long hãy khoan ra tay!

Tốt Kim Hoàn nhìn Bàn Chân Chân lạnh lùng hỏi :

- Người cản trở Tứ sư đệ ra tay làm chi, phải biết dù người có múa mép giỏi đến đâu, tối hôm nay cũng không thể nào giải trừ được tai kiếp của Cổ Thanh Phong!

Bàn Chân Chân cũng kêu “hừ” một tiếng rồi đáp :

- Ai bảo ta giải cứu không nổi tai kiếp của Phong đại ca? Nếu các người đâm Phong đại ca ta như thế nào, thì ta cũng sẽ đối xử với Liên Thành Ngọc như thế!

Nói xong, nàng nghiêng răng, cũng dùng dao rạch rách áo của Liên Thành Ngọc và cũng đâm một lỗ nhỏ

ở trước ngực như Cổ Thanh Phong, và đã có mấy giọt máu rỉ ra bên ngoài rồi.

Trì Trung Long với Vệ Phượng Hoa thấy vậy đều nhìn nhau biến sắc.

Riêng có Tốt Kim Hoàn mặt vẫn lạnh lùng như tiên, làm như không trông thấy gì hết, mà tiếp tục hỏi Trì Trung Long :

- Trì Tứ sư đệ, ta sai sư đệ rạch nghìn nhát dao vào người Cổ Thanh Phong, sao sư đệ không ra tay!

Trì Trung Long mắt vẫn chăm chú nhìn Liên Thành Ngọc đang nằm mê man ở dưới đất, mình chảy đầy máu tươi, và cau mày lại đáp :

- Đại sư tỷ, chẳng lẽ không trông thấy Liên sư muội đang lọt vào tay cô tay hay sao?

Tốt Kim Hoàn nghe nói, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, liếc nhìn Liên Thành Ngọc một cái rồi cười the thé :

- Người ta sống ở đời tránh sao khỏi chết, chết ở đâu và chết trước chết sau cũng vậy thôi! Bây giờ chúng ta giết chết Cổ Thanh Phong nhỏ máu để sơn ba chữ Vạn Kiếp môn là thừa hành lệnh của Vạn Kiếp ma chủ để mau triệu tập Vạn Kiếp đại hội. Sứ mạng quang trọng như thế khi nào ta lại vì sự an nguy của một mình Liên sư muội mà để trì hoãn và lỡ mất việc lớn như vậy. Huồng hồ, sư muội đang bị đối phương dùng mê hương làm mê man bất tỉnh, có biết đau đớn gì đâu...

Bàng Chân Chân thấy mình dùng tới thủ đoạn này mà vẫn không uy hiếp được Tốt Kim Hoàn, liền cau mày nghĩ ngợi sẽ dùng cách giải mê Liên Thành Ngọc trước.

Nhưng Tốt Kim Hoàn đã đoán ra được ý định của nàng, nên cười nhạt :

- Chân Chân, mi khỏi nghĩ vớ nghĩ vẫn nữa, võ công của y bằng sao được ta. Nếu bây giờ mi thò tay vào túi lấy thuốc giải, chưa kịp giải mê cho Liên Thành Ngọc thì ta sẽ vận thần công đánh cho mi chết liền!

Mấy lời nói đó không những Bàng Chân Chân càng hoang mang mà cả Trì Trung Long với Vệ Phượng Hoa cũng nhận thấy tối hôm nay Đại sư tỷ của họ không những cử chỉ mà lời lẽ cũng khá.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Nguy Cơ Khôn Tả

Đang lúc hoàn cảnh trầm lặng, không khí nặng nề thì bỗng có tiếng cười cuồng loạn và khăng khái ở ngoài Âm Phong Giáp vọng vào.

Không ai ngờ tới tiếng cười đó lại thốt ra trên cây cổ thụ đang trói Cổ Thanh Phong, nên ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng, nhất là Bàn Chân Chân càng ngạc nhiên thêm và lớn tiếng hỏi :

- Phong đại ca, tại sao đại ca lại cười cuồng loạn như thế?

Cổ Thanh Phong không trả lời, vẫn cứ nhìn Tốt Kim Hoàn lớn tiếng cười hoài và nói :

- Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi!

Bây giờ, đến Tốt Kim Hoàn ngạc nhiên vô cùng, liền lên tiếng hỏi :

- Người hiểu cái gì?

Cổ Thanh Phong hai mắt sáng như hai ngọn đèn ló, tiếng cười sắc như dao bén, đáp :

- Ta hiểu cử chỉ này của người hoàn toàn lấy việc công để trả tư thù, định tâm muốn dùng kế mượn dao giết người để giết Đào Hoa sứ giả Liên Thành Ngọc!

Tốt Kim Hoàn trầm giọng quát lớn :

- Cổ Thanh Phong, người chớ có vu khống định ly gián tình sư huynh muội chúng ta như vậy! Liên Thành Ngọc là Ngũ sư muội của ta, có bao giờ ta định tâm...

Cổ Thanh Phong không đợi chờ nàng ta nói dứt, lại cười nhạt và nói :

- Bề ngoài thì người làm ra vẻ đàng hoàng lắm, nhưng sự thực lòng người độc ác hơn cả rắn rết. Người biết Liên Thành Ngọc cũng yêu Ngọc Diện Tiên Đồng Liễu Tuấn, người vẫn ghen tức thầm, nên người muốn nhân dịp này diệt trừ tình địch đi!

Tốt Kim Hoàn nghe nói hổ thẹn đến hai má đỏ bừng, vội lấy một lệnh bài màu vàng, giơ cao hai tay lên quát bảo Câu Hồn sứ giả Trì Trung Long :

- Tứ sư đệ! Ta đã dùng Vạn Kiếp Lệnh Bài, ra lệnh cho sư đệ mau hành hình Cổ Thanh Phong một

ngành nhát dao ngay!

Trì Trung Long biết mình hạ tay giết hại Cổ Thanh Phong thì Bàng Chân Chân thể nào cũng giết hại Liên Thành Ngọc để trả thù, vì vậy, y cứ chần chừ không chịu hạ thủ. Bây giờ, y thấy Đại sư tử dùng tới Vạn Kiếp Lệnh Bài truyền lệnh chấp hành, nếu y không tuân lời thì mang tội khi sư, nên y bắt buộc phải nghiêng răng míu môi giờ con dao nhọn lên để đâm vào người Cổ Thanh Phong.

Lưỡi dao thứ nhất của y nhắm ngay chỗ có dấu vết Vạn Kiếp Pháp Ấn mà đâm. Ngọn dao của y vừa đâm trúng, máu tươi đã phọt ra, miếng thịt nơi tay vuông chừng hơn tấc theo lưỡi dao đi mất...

Cổ Thanh Phong kêu hừ một tiếng, vẫn trợn ngược đôi lông mày lên, cười ồ ạt như trước :

- Cám ơn Trì Trung Long đã xóa nhòa vết tích như bản này đi, trả lại thanh bạch cho ta!

Tuy nhiên, chàng vẫn không sợ đau đớn, hào khí vẫn bốc lên như thường.

Bàng Chân Chân trông thấy trong lòng đau như dao cắt, bất đắc dĩ, nàng cũng nghiêng răng míu môi cắn luôn một miếng thịt ở cánh tay trái của Liên Thành Ngọc để trả thù.

Vệ Phụng Hoa là người thân nhất với Liên Thành Ngọc, thấy vậy không sao cầm lòng được, liền năn nỉ Tốt Kim Hoàn :

- Đại sư tử, chúng ta muốn xử trí Cổ Thanh Phong không khó khăn gì cả. Bây giờ, xin sư tử hãy tạm tha y chết, để Ngũ sư muội khỏi bị đâm chém nghìn dao mà chết một cách đau khổ như thế!

Tốt Kim Hoàn mặt lạnh như tiền, lắc đầu đáp :

- Ý của ta đã quyết định rồi, Tam sư muội khỏi cần phải nói nhiều làm chi!

Nàng ta vừa nói dứt, Cổ Thanh Phong đã đột nhiên lớn tiếng cười, còn Bàng Chân Chân nước mắt rộ ra như mưa, với giọng bi đát nói :

- Phong đại ca, đại ca cười như vậy tôi càng đau lòng thêm!

Cổ Thanh Phong vẫn nói như trước :

- Ta hiểu lắm, ta hiểu lắm!

Tốt Kim Hoàn thấy chàng nói như vậy, giận dữ trợn trừng mắt lên nhìn chàng, quát hỏi :

- Cổ Thanh Phong, ngươi hiểu cái gì?

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :

- Người trông thấy sư muội bị lăng trì thảm khốc như vậy mà không động lòng chút nào, đủ thấy người còn ác độc hơn sài lang rắn rết, người mới thực là người ác độc nhất thiên hạ!

Tốt Kim Hoàn bị Cổ Thanh Phong mắt chửi như vậy càng tức giận thêm, liền giơ Vạn Kiếp Lệnh Bài lên quát bảo Trì Trung Long :

- Tứ sư đệ, ta ra lệnh cho sư đệ cắt lưỡi Cổ Thanh Phong trước để cho y hết múa mép, nói láo như thế nữa!

Trì Trung Long cau mày lại tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhưng không dám trái lệnh nàng ta. Y trầm dao xuống nhắm mồm Cổ Thanh Phong đâm luôn.

Bàng Chân Chân thấy vậy, đau lòng vô cùng, nàng biết cái lệnh bài ở trong tay Tốt Kim Hoàn rất có oai quyền, nên nàng quát bảo Tốt Kim Hoàn :

- Tốt Kim Hoàn, nếu người ra lệnh cho Trì Trung Long cắt lưỡi Phong đại ca của ta, ta sẽ đâm luôn một nhát dao vào mồm xinh đẹp của Liên Thành Ngọc mà chém gãy hết bộ răng trắng trẻo như ngọc ngà của nàng ta ngay để báo thù!

Nàng vừa nói vừa vận chân lực vào cánh tay, rồi đâm luôn nhát kiếm đó vào mồm của Đào Hoa sứ giả tức thì. Trong lúc Cổ Thanh Phong và Liên Thành Ngọc sẵn sàng bị cực hình thảm khốc đó, thì đột nhiên có một cái bóng vàng, nhanh như điện chớp phi vào.

Trong Âm Phong Giáp đột nhiên xuất hiện một người, dao ở trong tay Trì Trung Long với kiếm ở trong tay Bàng Chân Chân chưa kịp đâm trúng đích đã bị người nọ cướp luôn, cả kiếm lẫn dao của hai người đi.

Đừng nói Trì Trung Long có công lực tuyệt luân, mà cả Bàng Chân Chân là một tay cao thủ hiểm có trên giang hồ, ngờ đâu, kiếm và dao ở trong tay hai người đều bị người nọ cướp mất một cách nhẹ nhàng, nên cả hai đều kinh hoàng và tức giận khôn tả.

Bàng Chân Chân thừa thế lướt sang bên phải ba bước, đến cạnh Cổ Thanh Phong tức thì. Tay nàng đã móc túi lấy viên Tam Ly Phích Lịch đạn ra định thần nhìn kỹ cái bóng vàng vừa đột nhiên tới đó để xem là ai.

Lạ thực, cái bóng vàng ấy lại là một quái nhân bịt mặt, mình mặc một cái long bào màu vàng lớn rộng, nhưng thân hình y lại rất bé nhỏ.

Tuy vậy, y rất oai nghiêm đứng giữa mọi người, Tốt Kim Hoàn và các Sứ giả khác đều buông xuôi tay cung kính đứng lùi ra bốn bên.

Bàng Chân Chân thấy vậy ngạc nhiên vô cùng nghĩ thầm :

“Tốt Kim Hoàn hung ác như vậy, sao đối với quái nhân bị mặt kia lại có vẻ sợ sệt đến thế? Chẳng lẽ, người này là Vạn Kiếp ma chủ chẳng?”

Quái nhân bịt mặt với đôi mắt lạnh lùng quắc nhìn Liên Thành Ngọc lỏa bán thể, mình mẩy dính đầy máu đang nằm ở dưới đất trước, rồi liếc nhìn Cổ Thanh Phong và Bàn Chân Chân. Bỗng kêu hừ một tiếng rồi ném luôn thanh dao nhọn với thanh tiểu kiếm vào trong tảng đá. Dao và kiếm đó chỉ còn cán lòi ra bên ngoài thôi, lưỡi thì ngấp cả vào trong tảng đá rồi. Cử chỉ đó tỏ rõ cho mọi người thấy quái nhân bịt mặt ấy rất bất mãn hành động của mọi người vừa rồi.

Tốt Kim Hoàn, Trì Trung Long và Vệ Phượng Hoa thấy vậy đều giật mình kinh hãi, lui về phía sau một bước. Quái nhân bịt mặt với giọng lạnh lùng và rùng rợn nói với Vệ Phượng Hoa :

- Mi thả Cổ Thanh Phong xuống cứu Ngũ sư muội của mi lai tỉnh ngay!

Nói xong, y ném một viên thuốc sang, Vệ Phượng Hoa không dám trái lệnh, tuân lời buông Cổ Thanh Phong xuống và bỏ luôn viên thuốc vào mồm Liên Thành Ngọc để cứu nàng ta lai tỉnh.

Lúc ấy, Bàn Chân Chân vì thấy Cổ Thanh Phong mất máu nhiều, sắc mặt nhợt nhạt liền băng bó vết thương cho chàng, cho chàng uống linh dược và khẽ hỏi :

- Phong đại ca có nghe thấy giọng nói của người mặc long bào lớn rộng và bịt mặt kia? Hình như y là Vạn Kiếp ma chủ của Vạn Kiếp ma cung, nhưng không hiểu tại sao y lại buông tha đại ca như thế?

Cổ Thanh Phong bị thương khá nặng, vừa rồi chàng cười và nói là nhờ có một chút hiệp khí miễn cưỡng du trì, bây giờ đã thoát được nguy hiểm, tinh thần uể oải đáp :

- Tôi cũng không hiểu tại sao, có lẽ tôi không phải là người ác độc nhất thiên hạ chẳng?

Chàng buột miệng nói như vậy, nhưng không ngờ lại chính xác đến thế. Vì Vạn Kiếp ma chủ kia đã ra lệnh Xán Hà sứ giả, giọng nói và thái độ còn lạnh lùng hơn trước :

- Vệ Phượng Hoa mau trói Đại sư tỷ của mi lên trên cây cổ thụ!

Mệnh lệnh này khiến Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên vô cùng, nhưng không dám trái lệnh, đành phải đến trước mặt Tốt Kim Hoàn cung kính vái chào và nói :

- Xin mời sư tỷ tuân theo pháp dụ của Ma chủ!

Tốt Kim Hoàn là người hung ác kiêu ngạo thế mà cũng không trái lệnh. Một mặt nhảy tới trước cây cổ thụ để cho Vệ Phượng Hoa trói, một mặt nhìn Vạn Kiếp ma chủ mà hỏi :

- Đệ tử xin hỏi Ma chủ, Tốt Kim Hoàn này phạm tội gì?

Vạn Kiếp ma chủ giơ tay chỉ Cổ Thanh Phong đáp :

- Cổ Thanh Phong nói rất phải, vừa rồi cử chỉ của mi đối với đồng môn sư muội quả thật là ác độc không thương tiếc gì cả, như vậy người mới thật là ác độc nhất thiên hạ!

Nói xong, y đứng ngoài xa bảy tám thước, giơ tay ra chộp trên không một cái, mà áo của Tốt Kim Hoàn đã bị xé rách nát rời thân thể bay lên tức thì.

Chỉ thoáng cái, Tốt Kim Hoàn đã biến thành người thứ ba trần trụi nửa mình trên ở trong Âm Phong Giáp. Vạn Kiếp ma chủ nhìn thẳng vào mặt Trì Trung Long quát :

- Trì Trung Long, mi mau hạ thủ lấy tim gan của Đại sư tỷ mi ra để ta hoàn thành ba đại tâm nguyện. Ta cần phải vội triệu tập Vạn Kiếp đại hội để gặp mặt các anh hào đương thời!

Trì Trung Long cau mày lại bất đắc dĩ thò tay rút thanh dao nhọn đang cắm ở trên mặt tảng đá, rồi từ từ đi tới cạnh Tốt Kim Hoàn. Bàn Chân Chân và Cổ Thanh Phong đều cảm động vô cùng, hai người không biết cục diện này sẽ biến chuyển ra sao.

Tốt Kim Hoàn biết Vạn Kiếp ma chủ ít khi ra lệnh, mà đã ra lệnh thì không thể nào thay đổi được, tuy nàng ta vẫn muốn giãy giụa để mong được thoát chết, nên với giọng bi đát van lơn :

- Thưa Ma chủ, Kim Hoàn tôi không tin trong giang hồ hiểm ác này lại không kiếm ra được người có tấm lòng hiểm ác hơn môn hạ tôi đây!

Vạn Kiếp ma chủ nghe nói, xua tay ra hiệu bảo Trì Trung Long hãy khoan hành hình, rồi hỏi lại Tốt Kim Hoàn :

- Tốt Kim Hoàn theo lời nói của mi, có phải mi yêu cầu ta khoan hồng cho mi đêm nay, mi sẽ đi kiếm được trái tim của người độc ác nhất thiên hạ phải không?

Thấy Vạn Kiếp ma chủ nói như vậy, Tốt Kim Hoàn thầm biết mình có hy vọng thoát chết, nên nàng vội trả lời luôn :

- Xưa nay đệ tử biết pháp lệnh của ân sư nặng như núi, đáng lẽ không dám van lơn cầu khẩn như thế, nhưng mong ân sư xá tội cho đệ tử vì đệ tử đã đi lấy được Linh Chi chín lá và máu mào con hạc nghìn năm và chủ trì Thiên Nguy cốc..., dù ít dù nhiều cũng có chút ít công mọn...

Vạn Kiếp ma chủ lẳng lặng nghe tới đó, liền quát bảo :

- Tốt Kim Hoàn, miệng không nhắc nhở đến Thiên Nguy cốc còn không sao, mi nói đến ba chữ đó lại khiến ta tức hận thêm, muốn chém mi ra làm nghìn mảnh, moi tim ra mới bỏ ghét!

Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Nghe lời nói của Ma chủ, chẳng lẽ trong biệt phủ của Thiên Ngụy cốc đã có chuyện gì xảy ra rồi chẳng?

Vạn Kiếp ma chủ lại kêu hừ một tiếng, xong lại nói tiếp :

- Ta ở Thiên Ngụy cốc cười con Thần Trụ tới đây trong khi các người vừa rời khỏi mà ta chưa tới biệt phủ đó, thì trong Thiên Ngụy cốc đã đột nhiên có một cường địch tới, không biết tên cường địch đó là ai mà đã phá rồi biệt phủ một phen tươi bời!

Tốt Kim Hoàn giật mình kinh hãi, vội đỡ lời hỏi :

- Địa thế của Thiên Ngụy cốc bí ẩn đến như vậy, lại có Thôi Nhị sư đệ, Đường Lục sư đệ và Trang Thất sư đệ ba người canh gác, khi nào lại bị thất thủ như vậy...?

Vạn Kiếp ma chủ lại cười nhạt một tiếng :

- Mi còn bướng bỉnh không chịu phục thiện phải không? Để ta nói rõ tình hình trong cốc cho mi nghe, để mi xem sự thất thủ này có lớn không?

Mấy lời nói đó không những Vạn Kiếp tứ ma ngạc nhiên vô cùng mà cả Cổ Thanh Phong lẫn Bàn Chân Chân cũng kinh ngạc nốt, vì không hiểu người nào vào được trong Thiên Ngụy cốc bí ẩn mà phá rồi như thế?

Thấy mọi người đều kinh ngạc im lặng hết, Vạn Kiếp ma chủ lại từ từ nói :

- Nhân Uân sứ giả Trang Mộng Điệp có lẽ bị kẻ địch bắt cóc đi rồi nên mới không thấy tung tích của y đâu cả, mà chỉ thấy một chiếc tay của y máu me đầm đìa bỏ lại trong Thiên Ngụy cốc thôi...

Liên Thành Ngọc đột nhiên hay tin ấy liền rú lên một tiếng, ngã ngay vào lòng của Vệ Phượng Hoa và chết giắc tức thì.

Vạn Kiếp ma chủ nói :

- Ngũ Độc sứ giả Đường Gia với Ngọc Diện Kim Đồng Liễu Tuấn đều nằm chết trên vũng máu, còn Thôi Nhất Vỹ thì bị lửa thiêu cháy chỉ còn lại bộ xương đã thành than rồi...

Tốt Kim Hoàn lại không ngờ trong Thiên Ngụy cốc lại có thể xảy ra như thế. Ba người ở lại canh gác và Liễu Tuấn đều chết hết, nàng ta kinh hoàng với giọng run run hỏi :

- Thế còn Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu thì sao?

Cổ Thanh Phong với Bàn Chân Chân cũng muốn biết rõ được tin này, nên hai người chăm chú lắng nghe Vạn Kiếp ma chủ trả lời Tốt Kim Hoàn :

- Mạnh Hồng Tiểu, nàng là cái mầm của vụ tai họa này, bốn đệ tử đều ngộ nạn chết, thì nàng ta sống còn sao đặng...?

Cổ Thanh Phong nghe tới đây kích động vô cùng, chấn động chỗ vết thương suýt tí nữa thì chịu đựng không nổi. Bàn Chân Chân vội cho chàng uống luôn ba viên đơn dược của tng. Rồi nàng khẽ an ủi Cổ Thanh Phong :

- Phong đại ca không nên lo âu như thế, theo sự nhận xét của tôi thì chị Hồng Tiểu dù có gặp nguy hiểm cũng không thể chết được đâu!

Mấy lời này nàng nói rất khẽ, nhưng Vạn Kiếp ma chủ đã nghe hết, liền quay lại nhìn Bàn Chân Chân và nói :

- Chân Chân đoán rất phải, vì ta không thấy xác của Hồng Tiểu, có lẽ bị người tấn công vào Thiên Nguy cốc bắt cóc đi rồi và đang bị giam giữ trong một hang động bí ẩn nào ở một chân trời góc biển!

Cổ Thanh Phong, Bàn Chân Chân nghe nói trong lòng mới khoan tâm phần nào. Bốn Sứ giả Vạn Kiếp ma cung cũng vỡ nhẽ và đoán chắc Cổ Thanh Phong trà trộn vào Vạn Kiếp môn cũng vì Mạnh Hồng Tiểu mà nên.

Vạn Kiếp ma chủ lại nhìn vào Tốt Kim Hoàn lỏa bán thân có mùi thơm người bốc ra, rồi mắng tiếp :

- Chỉ tại mi sử dụng không khéo mà nên. Nếu mi giải Mạnh Hồng Tiểu về đây ngay, nếu mi không vì việc nhỏ mọn này mà cùng ba sư đệ sư muội tới đây thì đối phương có tài ba hơn thế nữa cũng chưa chắc đã phá nổi Thiên Nguy cốc. Bây giờ có phải vì mi đã làm cho tiếng tăm mới tạo dựng của phái Vạn Kiếp tan rã hết?

Tốt Kim Hoàn bị Ma chủ nói cho, cứ cúi đầu xuống chịu, không nói năng gì hết. Nàng tự biết mình đã gây nên rất nhiều lầm lỗi, mà xưa nay pháp lệnh của sư môn rất nghiêm, nên nàng mới đoán chắc đêm nay khó mà thoát chết được.

Vạn Kiếp ma chủ đưa mắt nhìn bốn xung quanh một vòng, rồi từ từ nhìn bốn Sứ giả nói :

- Mi tuy đã phạm lỗi lầm như thế, nhưng ta vẫn ban ơn cho mi, nếu bây giờ vì việc đó mà ta ra lệnh xé xác mi làm muôn mảnh moi tim nhỏ huyết, như vậy có phải là ta đã biến thành người ác độc nhất thiên hạ?

Tốt Kim Hoàn nghe Ma chủ nói như vậy, biết mình đã thoát chết, vội van lơn :

- Xin Ma chủ khai ân cho đệ tử!

Ma chủ lạnh lùng đáp :

- Tuy ta có thể khai ân tạm miễn chết cho mi, nhưng trong một thời gian ngắn, mi phải hoàn thành ba việc này để chuộc tội!

Tốt Kim Hoàn phẫn chấn vô cùng, vội ngẩng đầu lên nói :

- Xin Ma chủ cứ giáng pháp lệnh, đệ tử Tốt Kim Hoàn thế nào cũng hết sức kiệt lực hoàn thành ba việc đó!

Vạn Kiếp ma chủ bấm ngón tay tính toán một hồi rồi nói :

- Việc thứ nhất ta sai mi đi điều tra xem người đã tấn công vào Thiên Ngụy cốc là ai? Việc thứ hai mi phải điều tra xem hiện giờ Mạnh Hồng Tiểu bị giam giữ ở đâu? Việc thứ ba ta hẹn mi phải tìm cho ra người ác độc nhất thiên hạ. Bằng không nếu người không làm được, ta sẽ xé xác moi tim mi liền!

Tốt Kim Hoàn đáp :

- Pháp dụ của Ma chủ, Kim Hoàn tôi xin làm hết!

Ma chủ lại nói tiếp :

- Chẳng hay trong bao lâu mi mới hoàn thành ba việc đó?

Tốt Kim Hoàn nghĩ ngợi giây lát, rồi ngập ngừng đáp :

- Ma chủ khai ân cho đệ tử, đệ tử xin hẹn một thời gian là một trăm ngày, thì thế nào cũng hoàn thành xong những công việc ấy!

Ma chủ gật đầu nói :

- Người tự hạn một trăm ngày, ta lại gia hạn cho thêm trăm ngày nữa, vậy là hai trăm ngày. Trong thời gian đó, mi phải làm xong ba việc trên, ta đã quyết định đến mừng bốn tháng tư sang năm triệu tập Vạn Kiếp đại hội. Ba chữ Vạn Kiếp môn phải nhuộm đỏ trước ngày Đại hội ấy! Nếu mi không tìm ra máu người độc ác nhất thiên hạ, thì mi phải quỳ trước Đại hội, mổ tim nhỏ huyết ra để sơn vào Vạn Kiếp môn đó!

Tốt Kim Hoàn nghe nói vừa kinh hoàng vừa mừng rỡ, vâng dạ luôn mồm. Vạn Kiếp ma chủ liền bảo Vệ Phượng Hoa cưỡi trời cho Tốt Kim Hoàn.

Lúc ấy, Cổ Thanh Phong với Bàn Chân Chân tuy biết Ma chủ dặn bảo Tốt Kim Hoàn xong thế nào cũng nói tới mình, nhưng không biết Cái Thế Ma Viên này định đối xử với mình ra sao?

Quả nhiên Ma chủ từ từ đi tới trước hai người và nói :

- Ta đoán trong lòng hai người hiện đang xét đoán tên họ và lai lịch của Vạn Kiếp này phải không?

Bàng Chân Chân gật đầu đáp :

- Ma chủ đoán không sai, nhưng tôi đoán chắc ông không dám nói công khai sự bí mật này đâu?

Vạn Kiếp ma chủ thở dài một tiếng, đáp :

- Trên đời này không sự bí mật nào là không công khai cả. Sự bí mật của ta cũng sắp công khai đến nơi, nhưng ngày giờ công khai phải là mồng bốn tháng tư sang năm trong Vạn Kiếp đại hội và địa điểm là Vạn Kiếp môn trên núi Dã Nhân.

Nói tới đó, y lại thở dài một tiếng, nhìn Bàng Chân Chân và hỏi :

- Khi ta đã lột bộ mặt thực ra rồi, thì tất cả quần hào của thiên hạ chỉ có một người biết rõ tên họ và lai lịch của ta thôi! Người đó là Bàng Thiên Hiếu, Bang chủ của Tam Nguyên bang!

Bàng Chân Chân thất thanh la lớn :

- Là Cha tôi ư? Thế ra ông là bạn cũ của Cha tôi đấy à?

Vạn Kiếp ma chủ gật đầu đáp :

- Phải! Chính ta là bạn cũ của Cha cô! Vì vậy, tối hôm nay các người mới được bình yên vô sự. Bằng không, có ai mà thoát chết dưới bàn tay độc của Vạn Kiếp quần ma không?

Bàng Chân Chân lại hỏi :

- Nghe nói như vậy, thì ông cũng để cho đại ca tôi đi đấy phải không?

Ma chủ gật đầu đáp :

- Các người cứ việc đi đi, nhưng lão muốn nhờ cô một việc này!

Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Đường đường Vạn Kiếp ma chủ khi nào lại có việc muốn nhờ chúng tôi như thế? Chắc việc này không phải tầm thường phải không?

Ma chủ vừa cười vừa nói :

- Rất tầm thường, lão phu chỉ cần cô đem theo một thứ rất ẩn bí để cho Cha cô đoán một phen!

Bàng Chân Chân đảo ngược đôi người một vòng, rồi hiểu ý ngay và hỏi :

- Có phải ông định bảo Cha tôi đoán xem tên họ và lai lịch của ông là ai?

Ma chủ vừa cười vừa đáp :

- Cô bé này thông minh thực, lão đang muốn Cha cô đoán việc ấy thực!

Nói xong, y thở dài một tiếng có vẻ khăng khái, rồi ngừng mắt lên hồi tưởng lại chuyện xưa. Một lát sau, y mới thủng thẳng nói tiếp :

- Nếu Cha cô đoán ra được tên họ của lão trước khi khai mạc Vạn Kiếp đại hội thì lão sẽ miễn cho Cha cô khỏi bị treo đầu ở cửa Vạn Kiếp môn nữa!

Bàng Chân Chân cau mày :

- Nếu ông là bạn cũ của Cha tôi thì Cha tôi thế nào cũng đoán ra được lai lịch của ông liền, nhưng Cha tôi rất kiêu ngạo, chỉ sợ đến lúc đó Cha tôi thế nào cũng quyết chiến với ông một phen ở trước Vạn Kiếp môn...

Bàng Chân Chân có thâm ý muốn nhân lúc vấn đáp này để quan sát xem Vạn Kiếp ma chủ có tượng trưng gì đặc biệt không để rồi về thưa với Cha mình để đoán ra được tên họ và lai lịch của Ma chủ. Nhưng Ma chủ dùng miếng vải đen che trên mặt, khó mà biết được tuổi tác và hình dáng như thế nào!

Đồng thời, giọng nói của Ma chủ cũng khó mà phân biệt lắm, vì tiếng nói của y cứ trầm trầm, nên càng khó phân biệt thêm. Vì vậy cũng không biết Ma chủ là đàn ông hay đàn bà nốt. Chỉ có thân hình Ma chủ bé nhỏ gầy gò, đó là đặc điểm duy nhất mà Bàng Chân Chân nhận xét được thôi.

Vạn Kiếp ma chủ nói với Bàng Chân Chân xong, liền quay lại nói với Cổ Thanh Phong :

- Cổ Thanh Phong, đêm nay người ngẫu nhiên được hưởng mọi cái hên nên người mới thoát thân, bằng không đêm nay người đã hóa thành cô hồn dã quỷ ở trong Âm Phong Giáp này rồi!

Cổ Thanh Phong vì chảy nhiều máu, nguyên khí tổn thương rất lớn, nên tinh thần đã suy nhược và mệt mỏi vô cùng, nhưng chàng vẫn kiêu ngạo đáp :

- Cổ Thanh Phong này bình sinh không chịu hưởng cái hên của một ai hết, đừng có coi ta đang bị thương đây mà khinh thường ta đâu! Ta vẫn dám đấu với người Vạn Kiếp ma chủ như thường!

- Nếu cái ấn Vạn Kiếp ở trên cánh tay của mi không bị Trì Trung Long khoét đi, thì mi đã sớm chết ở trong tay ta rồi! Bây giờ mi lại là người ngoài, xưa nay ta vẫn không đấu với những người hậu sinh tiểu tử như vậy mới là may mắn. Nhưng ta nhận xét thấy người ra khỏi Âm Phong Giáp này không sống tới mười

ngày!

Bàng Chân Chân vội xen lời :

- Ông chớ có nói như vậy! Phong đại ca của tôi...

Vạn Kiếp ma chủ cười nhạt một tiếng, nói tiếp :

- Phong đại ca của cô mất máu quá nhiều, nguyên khí đã kiệt, lại thêm vết thương bị gió lạnh thổi bấy lâu. Âm phong thổi vào tủy có thể sẽ nhiễm bệnh Phá Thương Phong. Mấy thứ bệnh ấy, nhờ ngày thường vẫn có sức khỏe nên nhất thời nó hãy còn ẩn phục ở trong người, nhưng không đầy mười ngày sau, bệnh nan y ấy sẽ lần lượt phát ra, dù là thần tiên cũng không sao tránh khỏi cái chết được.

Bàng Chân Chân nghe nói, biết Ma chủ không nói ngoa, nàng lo âu vô cùng, nhưng bên ngoài vẫn làm vẻ bướng bỉnh, rồi cười và nói :

- Tuy ông nói rất có lý, nhưng ông đừng có khoái chí vội. Đào Hoa sứ giả cũng bị thương như thế, không khác gì Phong đại ca của tôi vậy!

Ma chủ thất cười lớn :

- Vết thương giống nhau thực, nhưng kết quả khác nhau! Mười ngày sau, Đào Hoa sứ giả vẫn mạnh khỏe như thường, mà Cổ Thanh Phong như ngọn đèn sắp cạn dầu khô héo dần mà chết.

Bàng Chân Chân tức giận khôn tả, chỉ tay vào Ma chủ với giọng run run nói :

- Ông! Ông nói như vậy rất vô lý!

- Tôi nói không vô lý chút nào, vì tôi có Linh Chi chín lá, chỉ cần cho Liên Thành Ngọc uống hai giọt, y thị sẽ lành mạnh như thường, bệnh gì của y thị cũng khỏi hết. Nhưng hai người trong một thời gian ngắn ngủi, các người làm sao mà tìm ra linh dược đó được?

Bàng Chân Chân càng nghe càng lo âu, liền cùng Cổ Thanh Phong rút lui ra khỏi Âm Phong Giáp để chuẩn bị đi tìm cách cứu chữa cho chàng.

Liên Thành Ngọc quát bảo :

- Chân Chân hãy khoan, nghe ta nói đã!

Bàng Chân Chân ngừng bước, tay cầm sẵn Tam Ly Phích Lịch đạn, trợn ngược đôi lông mày trầm giọng hỏi :

- Chẳng lẽ người còn muốn giữ chúng ta ở lại chẳng?

Với vẻ mặt đầy oán độc, Liên Thành Ngọc nhìn Bàn Chân Chân nghiêng răng nói :

- Đêm nay ân sư ta đã đặc biệt ban ơn cho các người, tạm thời ta cũng phải nhẫn nại, nhưng...

Nói tới đó, nàng ta bỗng quay lại phía Vạn Kiếp ma chủ :

- Xin hỏi ân sư, đêm nay đệ tử bị Bàn Chân Chân chém bấy nhiêu nhát dao, có nên báo thù không?

Vạn Kiếp ma chủ gật đầu đáp :

- Thù oán của cá nhân không trái với y giới của Vạn Kiếp môn chúng ta!

Liên Thành Ngọc cảm ơn Ma chủ, liền quay lại nói với Bàn Chân Chân :

- Đêm nay, hãy để cho hai người thoát thân, nhưng trong mười ngày, Liên Thành Ngọc này thế nào cũng trả được mối thù đó, sẽ xẻo da thịt của người ra từng mảnh!

Bàn Chân Chân cười nhạt đáp :

- Chúng ta rời khỏi đây sẽ về Tam Nguyên bang ở núi Cửu Nghi, chỉ mong người tới đó thăm ta! Tốt hơn hết người gọi cả Trì Trung Long đi theo để Phong đại ca ta trả nốt mối thù đêm nay!

Cổ Thanh Phong cau mày lại khẽ lôi áo Bàn Chân Chân một cái, rồi hai người lui ra khỏi Âm Phong Giáp tức thì.

- Vừa rời Phong đại ca kéo tôi như thế để làm chi?

Bàn Chân Chân hỏi. Cổ Thanh Phong rầu rĩ khẽ đáp :

- Tôi thấy trong lòng khó chịu lắm, và đã không gượng được nổi, vậy chúng ta phải tìm ngay chỗ nào vắng vẻ để nghỉ ngơi điều thức, vì thế tôi mới không muốn Chân muội cãi vã với Đào Hoa sứ giả nữa!

Bàn Chân Chân nghe nói giật mình kinh hãi và nghĩ thầm :

“Vừa rời, tuy Ma chủ trông thấy thương thế của Thanh Phong rất nặng, nhưng không khi nào lại bị một cách nhanh chóng đến thế?”

Cổ Thanh Phong đã đoán ra được Bàn Chân Chân đang nghĩ gì rồi, chàng liền kiếm một tảng đá lớn ngồi xuống, gượng cười hỏi :

- Chân muội, có phải thấy thương thế của tôi phát một cách nhanh chóng như vậy mà hiền muội ngạc nhiên phải không?

Bàn Chân Chân gật đầu đáp :

- Với công lực của Phong đại ca như thế nào, đáng lẽ có thể gượng được một hai ngày, chứ khi nào lại uể oải như thế được?

Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :

- Người ta học võ, nội ngoại công phải ngang nhau, bây giờ tôi thiệt ở chỗ ngoại công cao siêu hơn nội công, cho nên bị thương nặng hơn mức tưởng tượng của mình!

Bàng Chân Chân cau mày lại, nói :

- Phong đại ca hãy giải thích kỹ một lần nữa cho tôi nghe!

Cổ Thanh Phong hơi định thần giây lát, vận hơi điều sức giây lát, rồi nói :

- Gần đây tôi học được mấy pho kiếm của vị tiền bối, tuy kiếm thuật rất nhanh oai lực phòng thân và tấn công địch mạnh hơn trước nhiều, nhưng trái lại tôi lại đã xao lãng trong công việc luyện Tỳ Ngộ thần công. Ở trong Thiên Nguy cốc mấy lần đấu chưởng với địch, trong tạng phủ của tôi đã bị chấn động rất nhiều, lại thêm xa vạn dặm, nội thương tìm phục ở trong thân thể. Tối hôm nay, thoát tiên tôi đấu với Câu Hồn sứ giả, rồi lại bị Đào Hoa sứ giả dùng Ngự Khí Phi Hoa điểm trúng mấy nơi trọng huyết, lại thêm ra máu quá nhiều, lại gị gió âm thổi vào trong xương...

Nói tới đó, chàng chịu đựng không nổi, mồm run lẩy bẩy, hai hàm răng run cầm cập. Bàng Chân Chân thấy vậy lo âu rầu rĩ khôn tả, nước mắt chảy ra như mưa. Nàng thấy nơi đó vẫn còn gần Âm Phong Giáp, chỉ sợ lũ ma trông thấy, nên nàng vội ãm chàng vào trong một cái hang đá ẩn núp.

Nàng vừa chui vào trong động đã thấy bên trong có mấy con chim từ trong động bay ra, đồng thời nàng lại nghe thấy tiếng của Đào Hoa sứ giả quát lớn :

- Bàng Chân Chân, con chim Thần Tụ của ta có thể đi xa ngàn dặm, tha hồ người muốn chạy chân trời góc bể, nhưng trong mười ngày thế nào ta cũng phải trả cho kỳ được mối thù đêm nay, lúc ấy ta sẽ chém người ra thành muôn mảnh và moi tim nhỏ huyết mới hả dạ!

Bàng Chân Chân nghe nói rùng mình kinh hãi nghĩ thầm :

“Liên Thành Ngọc có thể nói lớn tiếng như vậy đủ thấy vết thương của y nhẹ hơn Phong đại ca nhiều. Hơn nữa, y thị lại được uống Liên Chi chín lá, như vậy chỉ trong ba ngày là y thị đã có thể tìm kiếm tới được đây. Tuy ta có mấy vật báu có thể đối địch được, nhưng Phong đại ca đang đau nặng như thế này, làm sao mà có thể an toàn để cho Phong đại ca dưỡng bệnh được chứ?”

Nàng càng nghĩ càng lo âu thêm, đang lúc Cổ Thanh Phong đang lạnh bỗng nhiên thành nóng như thiêu, thần trí mê sáng, nói mê nói hoảng hoải. Bàng Chân Chân một mặt nghĩ cách cứu chữa cho Cổ Thanh

Phong, một mặt để y nghe chàng nói, nàng nghe thấy chàng nói :

- Hồng muội, đừng có quên cuộc hẹn ước ở trên núi Tuyết Sơn vào cuối năm nay...!

Nàng càng đau lòng thêm, nước mắt cứ nhỏ giòng và nghĩ thầm :

“Mình đối với chàng si tình như vậy, mà lúc nào chàng cũng chỉ nghĩ đến Mạnh Hồng Tiểu!”

Nghĩ tới đó, nàng lại tự nhủ :

“Chân Chân, sao ích kỷ thế? Phong đại ca yêu chị Hồng Tiểu như vậy là rất phải, đáng lẽ mình phải kính trọng thì mới đúng...”

Nghĩ như vậy, nàng mới đỡ đau lòng, vội lấy thuốc Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn của Cha cho mình để lúc nguy nan dùng cho toàn tính mạng ra cho Cố Thanh Phong uống luôn một viên.

Một lát sau, Cố Thanh Phong đã tỉnh táo dần, cảm động vô cùng và khẽ nói :

- Chân muội tử tế với tôi thế này, sau này không biết Thanh Phong phải lấy gì mà báo đền cho phải?

Bàng Chân Chân biết Cố Thanh Phong hãy còn yếu lắm. Tuy uống được viên thuốc của mình, nhưng chưa khỏi hẳn được, nàng lo âu vô cùng, nhưng cũng phải gượng làm vẻ tươi cười và an ủi chàng :

- Phong đại ca uống viên thuốc của Cha tôi đã cho phòng thân, nội ngoại thương sẽ đỡ nhiều, đừng có nên nói chuyện nhiều! Giữa chúng ta đã thân yêu nhau như vậy, đại ca hà tất còn phải nói đến hai chữ “báo đền” như vậy làm chi?

Cố Thanh Phong từ từ mở mắt ra nhìn, cau mày lại hỏi :

- Chân muội cho tôi uống viên thuốc phòng thân bảo mệnh, nhờ sau này hiền muội có việc gì thì lấy thuốc đâu mà uống nữa?

Bàng Chân Chân làm bộ ra vẻ giận hờn đáp :

- Phong đại ca không chịu nghe lời tôi nói, cứ nói nhiều như thế làm gì, hãy mau điều hơi dưỡng sức đi. Trong người tôi hãy còn có mấy viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn, hà tất đại ca phải nó in như thế làm chi?

Một mặt nàng giả bộ an ủi, một mặt nàng điểm vào huyệt ngũ cho Cố Thanh Phong thiếp đi, rồi nàng xoa bóp cho chàng.

Chờ Cố Thanh Phong ngủ kỹ, nàng mới thăm mạch thử xem, nàng lại càng rầu rĩ thêm, vì nàng thấy mạch của chàng Chân Nguyên gần kiệt, nàng nghĩ thầm :

“Nếu vừa rồi chàng không uống Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn của ta thì có lẽ giờ này hồn chàng đã về nơi chín suối rồi!”

Theo sự ước đoán của nàng thì dù có linh dược, chàng cũng chỉ có thể sống thêm được có ba ngày thôi, và gần đây lại không có người quen hay bạn bè nào hết, trong người nàng chỉ còn có một viên linh đơn thôi, làm sao nàng có thể chữa khỏi bệnh nặng của Cổ Thanh Phong cho được?

Nàng nóng lòng như thiêu, mà chỉ dám khóc thầm thôi, chứ nàng không dám để cho Cổ Thanh Phong hay biết!

Cổ Thanh Phong nằm trong lòng Bàn Chân Chân ngủ một ngày một đêm.

Lúc ấy, Bàn Chân Chân không những khóc đến hai mắt sưng húp, mà bụng lại đói, đầu choáng váng, mặt mũi tối tăm, nửa người lại bị Cổ Thanh Phong nằm đè lên làm cho tê buốt.

Đột nhiên, Cổ Thanh Phong lại nổi cơn rét và cơn nóng, mồm nói lải nhải tiếp, nhưng lần này chàng có nhắc đến tên Chân Chân, nên nàng cũng thấy an ủi được đôi chút. Nhưng sự an ủi suông đó không giúp ích gì được cho nàng. Nàng lại xem mạch cho Cổ Thanh Phong một lần nữa thử xem, thấy chàng lại nặng hơn trước. Nàng biết sức thuốc Phản Hồn Đơn đã tan hết, bây giờ Cổ Thanh Phong đã bước dần đến chỗ tử vong. Lúc này, nàng khóc đã cạn hết nước mắt, và mắt nàng đã bắt đầu khóc ra máu, thì Cổ Thanh Phong bỗng tỉnh táo nhìn mặt nàng, gượng cười nói :

- Chân muội, viên thuốc của hiền muội linh nghiệm thật, giờ tôi đã thấy trong người dễ chịu lắm, chỉ trong người còn hơi trống không một chút và thấy có một sự khó chịu không thể tả ra được.

Bàn Chân Chân nghe nói biết chàng đã sắp đến chỗ diệt vong, nhưng nàng chỉ nghiêng răng mím môi chứ không thể nào nói nên lời được.

Cổ Thanh Phong lại khẽ nói tiếp :

- Chân muội, tại sao trong lòng tôi lại cảm thấy buồn tênh một cách lạ thường thế? Chân muội hãy ca một bài ca hay ngâm một bài thơ cho tôi nghe nào!

Bàn Chân Chân đành phải nghiêng răng, chịu nhin mọi sự đau đớn mà ca một bài cho Cổ Thanh Phong nghe.

Nghe xong, Cổ Thanh Phong liền lắc đầu và nói :

- Sao Chân muội lại ca một bài buồn bã đến thế?

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bên Lề Sinh Tử

Bàng Chân Chân lại ca một bản khác, nhưng vì nàng lo âu quá, định ca một bài vui, rút cuộc vẫn ca một bản buồn.

Cổ Thanh Phong liền nói :

- Bản này vẫn buồn lắm! Có phải hiền muội thấy tôi sắp chết nên mới đau lòng mà ca toàn bản buồn như vậy phải không?

Bàng Chân Chân không dám nói sự thực cho Cổ Thanh Phong hay, đành phải gượng ép mà ca một bài ca vui cho chàng nghe.

Đang lúc ấy, từ đằng xa bỗng có tiếng dã thú kêu gào vọng vào, nàng liền điếm vào huyết ngữ của Cổ Thanh Phong, rồi từ từ đi ra ngoài động xem xét. Tay phải nàng cầm lấy cây búa thần, tay trái cầm ba mũi Hồng Tuyến Kim Trâm.

Nàng vừa ra tới ngoài cửa động đã thấy cách đó chừng ba trượng có bốn con gấu đang khiêng một cái kiệu có một thiếu phụ mặt mũi xinh tươi, mặc quần áo cung nữ, châu báu đầy người. Bốn con gấu kia thờ hồng học, hình như vừa ở từ xa tới vậy.

Bàng Chân Chân đã nhận ra người thiếu phụ xinh đẹp kia chính là Diệu Âm công chúa.

Bàng Chân Chân chú ý nhất đĩa nhỏ cao hơn thước đang nằm ở trong tay của Diệu Âm công chúa.

Thì ra đĩa con nít đó không phải là người, mà lại là Hà Thủ Ô nghìn năm.

Diệu Âm công chúa vừa cười vừa nói với Bàng Chân Chân :

- Từ khi ở Ô Mông cách biệt tới giờ, chúng ta lại được tái ngộ ở đây, chắc là Bàng cô nương ngạc nhiên lắm phải không?

Bàng Chân Chân thông minh vô cùng, nghe thấy lời nói của Diệu Âm công chúa biết ngay là Công chúa tìm đến đây thăm mình, liền hỏi :

- Nghe lời nói của Công chúa thì có phải là Công chúa đặc biệt tới đây để thăm Chân Chân đấy không?

Diệu Âm công chúa vừa cười vừa đáp :

- Bànng cô nương với Cổ Thanh Phong ác chiến với quần ma rồi ngộ hiểm ở trong Âm Phong Giáp đã có người báo cho tôi hay, nên tôi không quản ngại nghìn dặm xa xôi tới đây đây!

Bànng Chân Chân hoài nghi vô cùng, vội hỏi :

- Việc này đã qua rồi, Công chúa còn không quản xa xôi tới đây làm chi nữa?

Diệu Âm công chúa giơ đũa con nít trắng treo ở trong tay lên đáp :

- Bànng cô nương là con gái một người Cha có tên tuổi, tất nhiên phải nhận ra đây là vật gì?

Bànng Chân Chân không dám tự tin, liền hỏi thử :

- Đây có phải là củ Hà Thủ Ô nghìn năm đây không?

Diệu Âm công chúa gật đầu đáp :

- Tôi không quản ngại đường xá xa xăm đến đây cũng chỉ vì Cổ Thanh Phong. Có lẽ cô nương đang cần thứ thuốc thánh này, linh nghiệm hơn cả Linh Chi nữa phải không?

Bànng Chân Chân nghe nói giật mình đến thót một cái. Nàng không dám tin là sự thực, nàng liền hỏi lại Diệu Âm công chúa :

- Công chúa chịu tặng cho cây thuốc thánh hẳn thế có thể làm cho người ta trẻ và có thể làm cho người ta khởi tử hồi sinh này?

- Năm nọ, vì một cơ hội hẳn hữu, tôi được hai củ Hà Thủ Ô thành hình này. Tôi uống một củ để cho trẻ lâu, còn một củ này tôi cất giấu đã lâu không cho ai biết, nhưng nếu Bànng cô nương cần tới thì tôi xin tặng cho cô nương cũng không sao!

Bànng Chân Chân nghe nói mừng rỡ vô cùng, đang định cảm ơn thì bỗng nghĩ ra một việc gì, liền nhìn thẳng vào mặt Diệu Âm công chúa lắc đầu nói :

- Chân Chân tôi với Công chúa xưa nay không có thâm giao gì cả, sao bỗng dưng hôm nay Công chúa lại chịu tặng cho tôi một vật quý báu hẳn hữu này như thế?

- Bànng cô nương thông minh thật, năm xưa lúc tôi lấy được Hà Thủ Ô này đã trao qua một cuộc nguy hiểm không thể tưởng tượng được, tất nhiên tôi không khi nào chịu biếu cho người một cách dễ dàng như thế, vì tôi muốn có một điều kiện nho nhỏ kèm theo!

Bànng Chân Chân vội hỏi :

- Điều kiện gì thế, xin Công chúa cứ việc nói ra!

- Tôi muốn có một việc buôn bán, bắt chước người xưa lấy hàng đổi hàng!

Bàng Chân Chân nghĩ đi nghĩ lại thấy những vật báu ở trong người của mình không có một vật nào đáng kể cho đối phương thêm muốn cả, sau nàng bỗng đưa cây búa thần cho đối phương vừa cười vừa nói :

- Trong người tôi bây giờ chỉ có cây búa thần này là quý báu hơn hết, tôi xin trao đổi củ Hà Thủ Ô nghìn năm của Công chúa!

Diệu Âm công chúa cầm cây búa thần lên xem đi xem lại một hồi, rồi mỉm cười nói :

- Cây búa thần này quý báu thật, vì tôi đã được thấy nó phá núi ở Cửu Hối cốc rồi, nhưng vật này là một trong Tam bảo của Cha cô, cô nương làm gì có quyền tự chủ được!

Bàng Chân Chân thấy Diệu Âm công chúa nói rất phải, Cha mình coi cây búa thần này rất quý báu, nếu bây giờ mình tặng cho người, thì thế nào cũng bị Cha trách mắng, nhưng nàng nghĩ lại Cổ Thanh Phong đang đau nặng sắp chết tới nơi, nên nàng đành nghiêng răng :

- Công chúa cứ yên tâm, Cha tôi tuy quý cây búa thần này thật, nhưng dù sao cũng không quý bằng đứa con gái duy nhất của ông. Chân Chân tôi lấy tính mạng và danh dự ra mà bảo đảm với Công chúa, Công chúa cứ yên tâm!

Diệu Âm công chúa cứ mỉm cười :

- Bàng cô nương hiểu lầm rồi, vật mà tôi muốn đổi không phải là cái búa thần này đâu!

Bàng Chân Chân tưởng lầm đối phương hiềm ít, lại nghĩ ngợi giây lát, lại cau mày nói :

- Thôi vậy, ngoài búa thần ra tôi lại thêm vật phòng thân của tôi là Bích Vân Y, chẳng hay Công chúa có bằng lòng hay không?

Công chúa lại lắc đầu nói :

- Hai vật này giá trị quá cao, tôi đâu dám đòi quá đáng như thế?

Bàng Chân Chân liền ngạc nhiên hỏi :

- Vậy Công chúa muốn đổi lấy vật gì?

- Lúc này, Cổ Thanh Phong đang sắp chết đến nơi, cần củ Hà Thủ Ô này của tôi để cứu chữa, nếu tôi mưu đoạt báu vật này thì tôi sẽ mang tiếng là thừa nguy bắt chẹt, cho nên tôi chỉ muốn trao đổi có một tờ giấy thôi!

- Công chúa muốn đổi vật báu này lấy một tờ giấy ư?

- Phải, tôi chỉ muốn đổi lấy một tờ giấy không có giá trị gì hết, chứ không phải là Kiếm Khuyết hay Quyền Phổ gì cả!

- Xin Công chúa làm ơn giải thích rõ ràng hơn cho tôi được hay!

- Tôi chỉ cần Cổ Thanh Phong viết cho tôi một tờ giấy là lúc trọng bệnh sắp chết tới nơi, được tôi cứu chữa cho, có thể thôi!

Thoạt tiên, Bàn Chân Chân tưởng Diệu Âm công chúa có quỷ kế gì, nhưng sau nàng nghĩ lại thấy bên trong cũng không có gian kế gì hết, nhiều lắm sau này Cổ Thanh Phong chỉ cần báo đền lại thế thôi, nên nàng gật đầu đáp :

- Tờ giấy thừa nhận câu chuyện ngày hôm nay do tôi viết hộ được không?

- Tốt hơn hết thì để cho Cổ Thanh Phong tự viết lấy!

Bàn Chân Chân vừa cau mày lại thì Công chúa vừa cười vừa nói :

- Việc này không phải là tôi không tin vừa cười vừa nói đâu, việc cần yếu nhất là phải chữa cho Cổ Thanh Phong khỏi bệnh trước rồi hãy viết sau, vì nhờ mà Thanh Phong không khỏi thì sao?

Nói xong, nàng cầm củ Hà Thủ Ô thành hình đó đưa cho Bàn Chân Chân và nói :

- Củ Hà Thủ Ô này linh nghiệm lắm, chỉ cần nửa củ cũng đủ chữa cho Thanh Phong khỏi bệnh rồi, còn nửa củ thì cô nương hãy uống đi để mình được trẻ đẹp mãi!

Bàn Chân Chân đỡ lấy củ Hà Thủ Ô mừng rỡ đến tay run lấy bấy :

- Xin Công chúa đứng chờ đợi ở ngoài cửa động, hễ có kiến hiệu thì Chân Chân sẽ đưa ra vật mà Công chúa cần ngay!

Vừa nói xong, nàng đã quay người đi vào, Diệu Âm công chúa vội nói vói theo :

- Cô nương hãy khoan, ở trong hang núi này thì làm sao mà kiếm được viết mực?

Bàn Chân Chân nghe nói ngạc nhiên, Công chúa mỉm cười đưa một cái bút vẽ lông mày và một tờ giấy trắng. Bàn Chân Chân đỡ lấy giấy bút rồi quay mình đi vào trong hang động luôn.

Nàng vừa đi vừa nghĩ thầm :

“Diệu Âm công chúa là một trong Song quái ở Miêu Cương, và lại ở ngàn dặm xa xôi tới đây, sao nàng lại biết rõ việc tao ngộ của ta với Thanh Phong như thế? Và lại còn mang thuốc chữa bệnh cho Thanh Phong nữa? Thực là chu đáo vô cùng!”

Nàng nghĩ tới đó, liền hôn hờ dờ Cổ Thanh Phong dậy, giải huyết ngữ cho chàng, rồi vừa hổ thẹn vừa nhai củ Hà Thủ Ô mớm cho Thanh Phong từng chút một. Mớm được nửa củ, nàng lại thử thăm mạch cho chàng, nàng mới chịu phục thánh được đó quả thật thần kỳ, mạch của Thanh Phong trước đã tới chỗ tuyệt vọng mà giờ này đã sắp sửa phục hồi rồi...

Nàng yên tâm vô cùng, nghĩ đến Công chúa bảo mình ăn nốt chỗ còn lại sẽ được trẻ đẹp mãi, nên nàng dần dần ăn nốt nửa củ đó.

Cổ Thanh Phong đã tỉnh dậy và khẽ hỏi nàng :

- Vừa rồi muội cho tôi ăn gì thế? Sao mà ngon lành hết sức, hãy cho tôi ăn thêm nữa đi!

Bàng Chân Chân thấy chàng ta còn vó vẻ muốn ăn nữa, liền mớm luôn miếng đang nhai ở trong mồm và cả nước bọt của mình cho chàng ta ăn nốt.

Nàng vừa mớm vừa nghĩ thầm :

“Chi bằng ta cho chàng ăn nốt nửa củ này để cho nội công của chàng được tăng cường thêm còn hơn là ta ăn!”

Nghĩ vậy xong, nàng cứ vừa nhai vừa mớm cho chàng đến hết nửa củ đó. Cổ Thanh Phong không biết mình được ăn củ Thiên Niên Hà Thủ Ô hiếm có đó. Ăn xong chàng uể oải hỏi Bàng Chân Chân :

- Chân muội, tôi cảm thấy trong người cứ hơi chường chướng khó chịu, nên muốn được ngủ thêm nữa!

Bàng Chân Chân vội đưa tờ giấy và cái bút cho chàng và nói :

- Phong đại ca hay viết mấy chữ này hộ tôi rồi tôi sẽ xoa bóp cho đại ca ngủ!

Cổ Thanh Phong cầm lấy giấy mỉm cười hỏi :

- Chân muội muốn tôi viết gì thế? Có phải là Chân muội muốn tôi viết lại bài ca mà Chân muội vừa ca hồi nãy không?

Bàng Chân Chân liền lắc đầu đáp :

- Đại ca cứ viết đúng theo lời của tôi đọc là được rồi!

Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :

- Chân muội cứ nói đi, đừng nói bảo tôi viết mấy chữ mà có bắt tôi vẽ lông mày cho Chân muội tôi cũng vui lòng mà vẽ ngay!

Mấy lời nói đó làm cho Bàn Chân Chân mát lòng hả dạ vô cùng, mừng rỡ đến ứa nước mắt ra, rồi nàng mỉm cười hỏi tiếp :

- Phong đại ca bằng lòng vẽ lông mày cho tôi, thế còn lông mày của chị Mạnh Hồng Tiểu thì sao?

Cổ Thanh Phong thấy Bàn Chân Chân nhắc đến Mạnh Hồng Tiểu thì cau mày lại đáp :

- Chị Hồng Tiểu của Chân muội đang ở trong Thiên Nguy cốc đang bị ma kiếp, không biết sống chết ra sao? Chẳng lẽ Chân muội lại ghen tỵ với chị ấy nữa sao?

Bàn Chân Chân biết mình đã lỡ lời, bây giờ nàng lại thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, vội đáp :

- Phong đại ca, xưa nay tôi vẫn kính trọng chị Mạnh Hồng Tiểu chứ có bao giờ tôi lại ghen tỵ với chị ấy đâu? Vừa rồi tôi nói câu đó là nói bông nói đùa mà thôi, chớ nhẽ Phong đại ca lại trách cứ tôi hay sao?

- Chúng ta tạm thời không nói tới chị Mạnh Hồng Tiểu nữa, hồi nãy Chân muội bảo tôi viết mấy chữ, chẳng hay là chữ gì thế?

Bàn Chân Chân liền vừa cười vừa nói :

- Phong đại ca hãy nghe đây, bất cứ tôi đọc ra chữ gì thì đại ca cứ viết chữ đó nhé!

Cổ Thanh Phong mỉm cười gật đầu. Bàn Chân Chân liền đọc :

- Thanh Phong khổ chiến quần ma của Vạn Kiếp môn, thân bị nội thương và còn mang trọng bệnh sắp chết tới nơi...

Cổ Thanh Phong vừa viết vừa cười và hỏi :

- Những lời này tuy đúng sự thực, nhưng không hiểu Chân muội bắt tôi viết ra như thế làm chi?

Bàn Chân Chân nhìn chàng một cái, rồi đọc tiếp :

- May gặp Diệu Âm công chúa...

Cổ Thanh Phong ngừng bút lại và hỏi :

- Diệu Âm công chúa ở đâu ra thế?

Bàn Chân Chân cau mày vừa cười vừa đáp :

- Phong đại ca đừng có ngắt lời tôi vội, mau viết đi, vừa rồi đại ca chớ nói đợi chờ tôi đọc là gì, sao bây giờ không chịu viết đi?

Cổ Thanh Phong lắc đầu gượng cười viết tiếp.

Bàng Chân Chân lại đọc :

- Khăng khái tặng cho củ Thiên Niên thành hình Hà Thủ Ô, một môn thánh dược để cứu thương chữa bệnh, nên tôi mới được tái sinh. Tôi rất lấy làm cảm ơn nên mới viết mấy chữ này để cảm tạ!

Cổ Thanh Phong viết xong, kinh ngạc hỏi :

- Chân muội, vừa rồi vật mà Chân muội vừa mớm cho tôi ăn đó là Thiên Niên thành hình Hà Thủ Ô đấy à?

Bàng Chân Chân rầu rĩ gượng cười đáp :

- Nếu không có Diệu Âm công chúa đem cây Hà Thủ Ô này tới thì có lẽ lúc này Phong đại ca đã hồn lìa dương thế mà xuống dưới âm ty rồi!

Cổ Thanh Phong thấy Bàng Chân Chân vừa nói vừa ứa nước mắt ra thấy rất tội nghiệp, liền ôm chặt lấy nàng hôn hít hồi lâu. Bàng Chân Chân nửa mừng nửa hờn, nàng đưa mắt lườm Cổ Thanh Phong một cái rồi mới nói tiếp :

- Phong đại ca hãy để cho tôi cầm tờ giấy này đem ra đưa cho Diệu Âm công chúa đã!

Cổ Thanh Phong liền ký tên mình vào bên dưới.

Tuy Cổ Thanh Phong không hiểu Diệu Âm công chúa bắt mình viết như thế là có dụng ý gì, nhưng thấy nàng ta đã cứu mình thoát chết, thì dù người ta có bắt mình làm những việc khó khăn hơn, mình cũng sẵn lòng làm ngay, huống hồ là chỉ viết có mấy chữ như thế thôi!

Trước khi cầm tờ giấy đem ra bên ngoài, Bàng Chân Chân lại dặn bảo Cổ Thanh Phong :

- Phong đại ca mới uống thánh dược, nên nghỉ ngơi chốc lát, sau khi thức tỉnh chúng ta sẽ...

Nàng chưa nói dứt thì Cổ Thanh Phong đã nhắm mắt ngủ thiếp đi rồi.

Bàng Chân Chân cúi đầu hôn lên má chàng một cái, rồi lên ra ngoài cửa động.

Diệu Âm công chúa thấy Bàng Chân Chân tay cầm tờ giấy có viết chữ, biết thuốc mình đã có công hiệu rồi, nên vừa cười vừa hỏi :

- Bàng cô nương, Thanh Phong uống xong củ Hà Thủ Ô đó chắc không nguy hiểm nữa đâu?

Bàng Chân Chân liền cung kính đưa tờ giấy cho Công chúa, mặt tỏ vẻ cảm ơn và nói :

- Thánh được của Công chúa tặng cho quả thật linh nghiệm kinh người, Thanh Phong đã khỏi bệnh và đang nằm nghỉ. Chân Chân xin dâng tờ giấy lên Công chúa, nếu chúng tôi còn sống ngày nào thì không khi nào chúng ta dám quên công đức...

Diệu Âm công chúa xem xong tờ giấy đó, không đợi chờ Bàn Chân Chân nói dứt đã mừng rỡ đỡ lời :

- Tục ngữ có câu : Bảo Kiếm Tổng Liệt Sĩ, Hồng Phấn Tặng Giai Nhân. Vật gì cũng vậy, phải hợp dùng mới có giá trị. Bàn cô nương chớ có coi thường tờ giấy nhỏ mọn này, nhưng đối với tôi thì nó còn có giá trị hơn cả củ Hà Thủ Ô, hai bên cùng có lợi ích như nhau. Cô nương khỏi bận tâm đến câu chuyện ngày hôm nay và cũng đừng có nghĩ gì về ân với huệ nữa làm chi!

Nói xong, nàng nhảy lên chiếc kiệu, bốn con gấu liền khiêng nàng đi luôn.

Bàn Chân Chân chờ cho Công chúa đi khỏi, trong lòng nghi ngờ liền cau mày lại nghĩ thầm :

“Tại sao Diệu Âm công chúa lại xem tờ giấy Phong đại ca đã viết quý báu hơn củ Hà Thủ Ô như vậy? Điều thứ hai mình với Phong đại ca đấu với quần ma ở trong Âm Phong Giáp có ai đứng trong bóng tối xem trộm mà đã đi báo tin ấy cho Diệu Âm công chúa hay nên nàng ta mới biết mà ở nghìn dặm xa xôi tới đây”

Hai vấn đề đó làm cho nàng nghĩ mãi mà không sao nghĩ ra được.

Đang lúc ấy, trên không bỗng có tiếng chim kêu. Tiếp theo đó con Thần Tụ của quần ma đã từ từ bay xuống. Trên lưng đã có hai bóng người xuất hiện, hai bóng người đó một là Câu Hồn sứ giả Trì Trung Long, và Đào Hoa sứ giả Liên Thành Ngọc.

Bàn Chân Chân thấy vậy kinh hãi vô cùng, nàng biết sở dĩ Liên Thành Ngọc chóng lành mạnh như thế là nhờ có nước Linh Chi chín lá, công hiệu nhanh không kém gì Hà Thủ Ô nghìn năm mà Cổ Thanh Phong đã ăn.

Lúc này, Cổ Thanh Phong mới lành mạnh ngủ chưa tỉnh, mà Bàn Chân Chân thì mỗi mọt vô cùng, như vậy thì làm sao mà đối địch được với song ma khỏe khoắn như vậy? Hoàn cảnh này thật hiểm ác cực điểm.

Đào Hoa sứ giả tay cầm cành đào sắt, nhìn thẳng vào mặt Bàn Chân Chân hỏi :

- Cổ Thanh Phong đâu?

Bàn Chân Chân biết tình thế này hiểm ác vô cùng, liền mỉm cười mỉm môi nghiêng răng hàm hực đáp :

- Phong đại ca vừa bị thương, vừa đau nặng, không có thuốc gì cứu chữa, hiện giờ đã ngậm hờn nơi chín suối, rời khỏi khoảng thế gian như chớp rồi!

Nếu là lúc thường thì Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc không khi nào tin lời nói của Bàn Chân Chân đâu, nhưng bây giờ vì chúng đã trông thấy Cổ Thanh Phong bị thương nặng, nên chúng mới tin là thật. Cả hai liền khoái chí vô cùng, nhìn nhau cười như điên như cuồng vậy.

Liên Thành Ngọc cười xuống liền nói :

- Tôi đã sớm biết Cổ Thanh Phong thế nào cũng chết, vì lúc này y đi đâu mà kiếm được thứ thánh dược hãn hữu như Linh chi chín lá mà muội vừa uống chứ?

Nói tới đó, nàng bỗng nghi ngờ, nhìn Bàn Chân Chân hỏi :

- Bàn Chân Chân, người nói dối ta phải không? Nếu Thanh Phong chết thực thì khi nào sắc mặt của người lại ung dung được như vậy?

Bàn Chân Chân kinh hãi thâm, biết mình nói dối không được khéo nên đã để cho đối phương nghi ngờ, nàng gượng trấn tĩnh nghiêng răng đáp :

- Ta đau đớn cái gì? Bao nhiêu sự đau đớn đã hóa thành thù hận vô biên rồi, các người đến đây đúng lúc lắm, để ta lấy lại món nợ máu cho Phong đại ca!

Đào Hoa sứ giả lại ngừng mặt lên trời cười ngông cuồng và nói :

- Bàn Chân Chân đừng có nói chuyện mơ ngủ nữa! Chưa biết chừng người trả nợ lại là người! Ngày hôm nay, Liên Thành Ngọc nếu không lột trần mà mổ bụng moi tim người ra thì ta làm sao mà nguôi cơn giận cho được?

Nàng vừa nói dứt đã múa chưởng xông lại tấn công Bàn Chân Chân ba chưởng liền.

Tuy Bàn Chân Chân học biết hết các môn võ tuyệt học của võ lâm và bên người lại còn có vật dị bảo của giang hồ, nhưng nói đến chân khí công lực thì nàng lại kém hơn Liên Thành Ngọc. Huống hồ lúc này nàng lại đang mỏi mệt vô cùng, cho nên nàng miễn cưỡng đỡ được ba chưởng đó thì đã bị đẩy lui ba bốn bước, mặt mũi tối tăm, loạng choạng sắp ngã.

Liên Thành Ngọc đắc chí cười ồ ạt :

- Đường đường con gái của Bàn Thiên Hiếu Bang chủ của Tam Nguyên bang, oai trấn giang hồ như vậy mà lại tầm thường đến thế này?

Nếu Bàn Chân Chân không mặc cái áo Bích Vân Y ở trong thì đã chịu không nổi nội lực của Đào Hoa sứ giả rồi. Nàng thấy đối phương ngông cuồng như vậy, không sao chịu nhịn được, liền giở ngay Hồng Tuyến thập tam tâm, môn ám khí nổi danh của mình ra tấn công luôn, ném ra thành một cái lưới màu đỏ bao trùm Đào Hoa sứ giả, rồi nàng cười nhạt nói :

- Liên Thành Ngọc, người chớ có điên cuồng như vậy, bây giờ ta cũng cho mi ném thử Hồng Tuyền thập tam tâm.

Bữa nọ, Liên Thành Ngọc đã bị trúng phải Thất Tinh tán của Bàn Chân Chân cho nên lúc này mồm mũi của nàng ta đều có thuốc giải sẵn hết, nhưng nàng có ngờ đâu đối phương lại còn có môn ám khí lợi hại như thế này?

Nhưng nàng đã học được ngự khí kiếm thuật của Vạn Kiếp Ma Vương, nên nàng vội vận chân khí vào cánh đào sắt, liền có mười ba bông đào sắt bay lên làm rớt hết cả mười ba mũi kim đỏ của Bàn Chân Chân liền.

Hồng Tuyền thập tam tâm của Bàn Chân Chân ném vào người sẽ tự động nổ luôn, cho nên những bông đào của Liên Thành Ngọc vừa va đụng vào nhưng mũi kim đỏ, liền có những tiếng nổ rất khê kêu “lốp bốp” và bay tung tóe. Thế là hai môn ám khí thần kỳ đó đều bị tan rã hết.

Đào Hoa sứ giả cười nhạt nói :

- Hồng Tuyền thập tam tâm của người, ta đã ném thử rồi. Bây giờ ta còn muốn tặng lại người một thể Chư Thiên cương khí!

Nàng vừa nói vừa tụ công lực vào tay trái, rồi nàng giở khinh công Di Hình Hoán Ảnh nhảy tới gần Bàn Chân Chân mà giơ tả chưởng lên tấn công vào ngực của đối phương một thể...

Vừa rồi, Bàn Chân Chân miễn cưỡng đỡ ba chưởng đã biết công lực mình kém xa đối phương, không thể nào thẳng tay chống đỡ được, cho nên nàng vừa thấy Liên Thành Ngọc giở Chư Thiên cương khí ra, nàng vội dùng khinh công Thất Tinh Áo Bộ của Miêu Bình truyền dạy, lướt người ra ngoài xa hơn trượng tránh né.

Liên Thành Ngọc thấy thế công của mình đánh hụt, vội đuổi theo tấn công tiếp, miệng thì cười khinh và hỏi :

- Ta thử xem người đã học được bao nhiêu thần kỳ Hộ pháp để thoát nạn nào?

Bàn Chân Chân cứ tránh liên tiếp, tuy tránh hết được bảy chưởng của Liên Thành Ngọc, nhưng nàng cũng phải toát mồ hôi lạnh ra rất nhiều. Nàng liền nghiêng răng mím môi chuẩn bị giở sát thủ ra để cùng hai tên cường địch kia cùng chết một lúc cho rảnh.

Sát thủ của nàng tức là Tam Ly Phích Lịch đạn của Hỏa Hải Nhi tặng cho. Trong khi lướt mình tránh né, nàng đã lấy ba trái Phích Lịch đạn đó ra rồi, nhưng nàng hãy còn trù trù chưa ném vội, vì đôi bên đánh nhau cách chỗ Cổ Thanh Phong đang nằm rất gần. Nàng chỉ sợ Thanh Phong bị liên lụy, nên nàng mới còn trù trù không dám ném vội là thế...

Cho nên nàng cứ phải cố nhịn nhục mà địch dụ hai kẻ địch ra ngoài xa mới ném.

Liệu Bàn Chân Chân có giết nổi hai kẻ địch hay không? Cổ Thanh Phong có việc gì không? Xin xếp qua một bên. Bây giờ xin nói lại chuyện của Diệu Âm công chúa tự nhiên lại đến tặng thuốc Hà Thủ Ô cho Cổ Thanh Phong.

Thì ra dưới vực thăm lại có một cái hang động bí mật, nhưng hang động này không xuyên được qua núi như Thiên Nguy cốc thôi. Diệu Âm công chúa xuống kiệu đi thẳng vào trong hang động, sau cùng vào tới một nội thất.

Nội thất ấy có bày ra hai cái thảm Bồ Đoàn. Cái thảm Bồ Đoàn ở bên phải đang có một thiếu nữ mặc áo tía đẹp như tiên ngời, thiếu nữ ấy chính là Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu.

Thì ra trong Thiên Nguy cốc bị người đến đánh lén, bắt cóc Mạnh Hồng Tiếu và giết chết Ngũ Độc sứ giả và Ngọc Diện Tiên Đồng còn đốt cháy Tiêu Dao sứ giả thành than, người đó không ai xa lạ cả mà chính là Miêu Cương song quái Diệu Âm công chúa với Liệt Hỏa Thái Tuế.

Bây giờ, Liệt Hỏa Thái Tuế đã bắt Nhân Uân sứ giả đem về Miêu Cương giam giữ, nhưng trước khi đem đi đã chặt gãy cánh tay của tù binh ấy trước rồi mới dẫn đi. Còn Diệu Âm công chúa thì đem Mạnh Hồng Tiếu tới nhốt ở hang động bí mật của núi Hoài Ngọc này. Cho nên người xem lỡm Cổ Thanh Phong ác đấu với quần ma chính là Diệu Âm công chúa.

Nàng hy sinh cây Hà Thủ Ô nghìn năm đã cất giấu lâu năm đem đổi mấy chữ mà Cổ Thanh Phong viết cảm tạ để thi hành mưu kế của mình.

Mạnh Hồng Tiếu thấy Diệu Âm công chúa vào trong động, liền mỉm cười hỏi :

- Công chúa nghĩ gì thế? Tốt hơn hết cứ giết chết tôi đi, bằng không thì hãy thả tôi ra. Vì Mạnh Hồng Tiếu tôi từ khi nhớ thuộc lòng được Đẳng Ma bảo lục đến giờ đã biến thành một người rất xui xẻo của võ lâm. Nếu Công chúa để tôi ở cạnh, thì thế nào cũng không sao tránh khỏi tai vạ đâu?

Diệu Âm công chúa vừa cười vừa đáp :

- Diệu Âm này dám xông vào Thiên Nguy cốc giết chết ba tam ma của Vạn Kiếp môn thì còn sợ gì tai bay họa gió nữa? Đáng lẽ ra tôi cũng không thèm thường giết chết Đẳng Ma bảo lục cả, nhưng chỉ vì người ở trên giang hồ cứ gọi tôi là Diệu Âm công chúa, vì thế mà bắt buộc tôi phải nghiên cứu kỹ lưỡng môn Công Tâm Âm Vận. Trong Đẳng Ma bảo lục của cô nương học thuộc đó, chương thứ nhất là Diệu Âm thần công, bên trong có bao hàm những điều mà tôi muốn luyện từ lâu, nhưng khổ nỗi tôi không biết tâm quyết của nó, vì vậy trước kia tôi phải dựa vào Vạn Diệu Thanh Âm với Pháp Hoa Thiên Xướng của cửa Phật mà nghiên cứu!

Mạnh Hồng Tiếu nghe thấy Công chúa nói xong mới kêu “ủa” một tiếng, đáp :

- Thế ra Công chúa muốn học những bí quyết của Diệu Âm thần công phải không? Trong đó cũng có Pháp Hoa Thiên Xương mà Công chúa vừa nói!

Diệu Âm công chúa gật đầu đáp :

- Đúng thế! Vì tôi không biết được hết bí quyết của Vạn Diệu Thanh Âm với Pháp Hoa Thiên Xương, vậy cô nương có vui lòng dạy tôi không? Còn hai môn kia là Đạt La Thủ với Ma Kha kiếm pháp, tôi xin cam đoan là không đòi học ở cô nương đâu! Nếu cô nương chịu truyền thụ cho tôi, thì tôi cam đoan giải hết trùng độc trong người của cô nương và nhân Liệt Hỏa Thái Tuế không có ở đây, tôi sẽ thả cô nương ra liền.

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói mỉm cười :

- Công chúa muốn học hai môn đó, tôi xin vui lòng dạy cho!

Diệu Âm công chúa nghe nói thoát tiên mừng rỡ cười, nhưng sau lại lắc đầu nói :

- Mạnh cô nương chắc thế nào cũng có điều kiện gì chứ khi nào cô nương lại chịu nhận dạy tôi một cách dễ dàng như thế!

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu.

Diệu Âm công chúa nói tiếp :

- Nhưng tôi mong rằng cô nương đừng có đối phó với tôi như đối phó với Lâu Sơn tam sát vậy, lại giở thủ đoạn ba ngày mới đọc cho tôi một chữ để kéo dài thời gian ra. Vì Vạn Kiếp đại hội đã định triệu tập vào ngày mùng bốn tháng tư sang năm. Tôi muốn luyện thành Pháp Hoa Thiên Xương và Vạn Diệu Thanh Âm để đi dự Đại Hội ấy!

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa nói :

- Công chúa nên làm việc thiện. Hễ khi nào Công chúa làm được một trăm việc thiện, thì tôi sẽ dạy cho Công chúa một môn Diệu Âm. Khi Công chúa làm xong hai trăm việc thiện thì tôi sẽ dạy hết hai môn Diệu Âm đó!

Diệu Âm công chúa gượng cười :

- Vừa rồi tôi đã nói cho cô nương biết rõ rồi, đến mùng bốn tháng tư sang năm, Vạn Kiếp môn đã triệu tập quần hùng, trong thời gian ngắn ngủi đó, tôi làm sao mà làm đủ bấy nhiêu việc thiện được?

Mạnh Hồng Tiểu nói :

- Dù Công chúa có dùng thủ đoạn gì ra chăng nữa, cũng không thể nào bắt tôi thổ lộ được nữa chứ!

Diệu Âm công chúa gật đầu nhận lời :

- Tôi biết Mạnh cô nương lòng cứng như sắt đá, không bị ai lợi dụng và cũng không sợ ai uy hiếp, nhưng...

Mạnh Hồng Tiểu nhìn thẳng vào mặt Công chúa vừa cười vừa đỡ lời :

- Công chúa cho tôi nhiệm phải Kim Tầm Trùng Độc trước rồi mới bắt cóc tôi. Hồng Tiểu tôi biết thứ trùng độc này lợi hại vô cùng, không thể nào kháng cự được, khi nó làm nguy đau khổ khôn tả, mà tôi còn chịu được, huống hồ lại thứ khác, mong Công chúa đừng mất công ép nài tôi làm chi nữa!

Diệu Âm công chúa tỏ vẻ đắc chí mỉm cười nói :

- Mạnh cô nương khuyên tôi đừng có tốn công suy nghĩ gì hết, thì tôi lại còn suy nghĩ thêm. Vì tôi không những muốn học hai môn Diệu Âm ấy, thậm chí còn muốn làm thế nào mà làm cảm động được cô nương, một nhân vật có ý chí như vậy, nếu tôi làm được như thế kể cũng khoan khoái lắm phải không?

- Công chúa muốn làm tôi cảm động có lẽ chuyện này là chuyện người nói mơ chắc?

- Mạnh cô nương đừng có tự kiêu như thế, phải biết tôi có một thủ đoạn có thể làm cho cô nương bất ngờ.

- Mạnh Hồng Tiểu tôi không để cho ai lợi dụng, dù món lợi đó lớn tày trời, còn về oai hiếp thì tôi không sợ rùng kiếm núi đao...

Diệu Âm công chúa không chờ Mạnh Hồng Tiểu nói xong, liền vừa cười vừa xen lời :

- Sao Mạnh cô nương lại cứ mãi nói hà hiếp với áp bức hoài như vậy?

Mạnh Hồng Tiểu liếc nhìn Diệu Âm công chúa một cái, rồi mỉm cười :

- Ngoài việc uy hiếp và lợi dụng ra, vậy thử hỏi Công chúa còn có thủ đoạn nào để đối phó với tôi nữa?

Diệu Âm công chúa gật đầu, mặt lộ vẻ đắc chí, rồi nói :

- Cô nương đoán đúng đấy, chính tôi lại có thủ đoạn khác đấy, mà thủ đoạn đó thì tôi chắc thế nào cũng công hiệu!

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu đáp :

- Tôi không tin rằng thủ đoạn có thể khuất phục nổi tôi!

- Cô nương không tin cũng không được, để tỏ cho cô nương thấy lòng tôi tự tin thủ đoạn đó rất có công hiệu, tôi hãy tặng cô nương một môn thuốc giải để cô nương uống. Khi uống xong, những trùng độc trong người của cô nương sẽ được giải hết tức thì!

Nói xong, nàng ta liền móc trong túi lấy ra một viên thuốc đỏ như lửa để vào tay Mạnh Hồng Tiếu.

Mạnh Hồng Tiếu liền mỉm cười nói :

- Đừng nói viên thuốc này là một viên thuốc giải trùng độc, mà dù cho nó có phải là một viên thuốc Đoạn Trường Tán đi chăng nữa, tôi cũng không sợ đâu!

Nàng nói xong liền bỏ viên thuốc đó vào miệng nuốt luôn, rồi mỉm cười nói với Diệu Âm công chúa :

- Chẳng hay Công chúa có thủ đoạn gì thì bây giờ Công chúa cứ việc giở thủ đoạn đó ra đi!

Diệu Âm công chúa vừa cười vừa nói :

- Đối với người phạm tặc, thủ đoạn hay nhất là uy hiếp lợi dụng.

Nhưng đối với các nhân vật như Mạnh cô nương thì dùng những thủ đoạn đó làm sao mà có công hiệu cho được? Bởi thế, cho nên đối với những người như cô, cần phải lấy ân mà khích động mới được!

Mạnh Hồng Tiếu kêu “ủa” một tiếng, rồi nói :

- Công chúa nghĩ như vậy quả thực là cao siêu kỳ diệu, nhưng muốn gia ân cho tôi để tôi cảm ơn cho thì cũng không phải chuyện dễ đâu!

- Tôi cũng biết không phải là chuyện dễ thực, nhưng thực là duyên trời run rủi khiến cho tôi trước sau đã được dịp ban cho cô nương hai lần chịu ơn. Cô nương là một nhân vật giang hồ, không bao giờ chịu hàm ơn của ai một tí gì, như vậy chắc cô nương thế nào cũng không tiếc hai môn Pháp Hoa Thiên Xương với Vạn Diệu Thanh Âm mà truyền thụ cho, để tôi được toại nguyện.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hung Tin Ngàn Dặm Truyền Tới

Mạnh Hồng Tiểu nghe Diệu Âm công chúa nói là trước sau hai lần đã ban đại ân cho mình, nàng mới ngạc nhiên suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được, nàng liền mỉm cười hỏi :

- Xin Công chúa cho biết những ân đức mà Công chúa đã ban cho tôi, nếu quả thực hai vụ đó làm cho tôi phải cảm kích thì tôi có tiếc gì hai môn đó mà không truyền thụ cho Công chúa đâu!

Diệu Âm công chúa mỉm cười hỏi :

- Có phải Mạnh cô nương là đệ tử của Bích Nhân thần ni không?

Mạnh Hồng Tiểu chấp tay ngồi đứng đắn nói :

- Thần ni chính là tiên sư, nhưng trần duyên đã mãn, hiện được lên trên giới cảnh rồi!

Diệu Âm công chúa gật đầu nói :

- Tôi biết lệnh sư đã giải thoát lối trần rồi, nhưng cách đây không lâu, khi tôi đi ngang qua Bích Nhân am, vừa gặp hai tên đệ tử của Vạn Kiếp ma cung đang ra tay tấn công những người ở trong am!

Mạnh Hồng Tiểu ngạc nhiên hỏi :

- Trong Bích Nhân am chỉ có hai thầy trò tôi thôi, mà tiên sư tảo hóa đã lâu, còn tôi thì đã bị lọt vào tay của quần ma đi đây đi đó, vậy người của phái Vạn Kiếp còn đi đến Bích Nhân am làm chi?

(thiếu một trang)

Mạnh Hồng Tiểu thở dài hỏi tiếp :

- Vậy còn việc thứ hai là gì, xin Công chúa nói cho tôi rõ?

Diệu Âm công chúa mới đem chuyện Cổ Thanh Phong bị Vạn Kiếp sứ giả hành hình trong Âm Phong Giáp kể cho Mạnh Hồng Tiểu nghe. Từ lúc Cổ Thanh Phong đấu với Câu Hồn sứ giả Trì Trung Long, sau bị Đào Hoa sứ giả Liên Thành Ngọc dùng những bông đào sắt trong pháp ngự kiếm đánh trúng huyết đạo, rồi bị treo lên cây, đến Thanh Phong bị Trì Trung Long vâng lệnh của Tốt Kim Hoàn dùng dao khoét thịt, máu chảy đầm đề...

Mạnh Hồng Tiểu nghe tới đây, nước mắt đã ràn rụa, mặt nhợt nhạt, Diệu Âm công chúa thấy vậy vội xoa tay nói tiếp :

- Sau tuy có Vạn Kiếp ma chủ tới nơi ngăn cản và buông thay cho Cổ Thanh Phong đi và hẹn đến mồng bốn tháng tư sang năm sẽ triệu tập Vạn Kiếp đại hội ở núi Dã Nhân dưới cổng chàng Vạn Kiếp môn để tụ họp quần hùng, nhưng Cổ Thanh Phong vì bị nội ngoại thương rất nặng, mất máu quá nhiều, lại bị thêm gió lạnh trong Âm Phong Giáp thổi thấu xương nên chàng ta bệnh sắp chết đến nơi, dù có Hoa Đà tái sinh cũng không sao chữa khỏi được...

Nghe tới đó, Mạnh Hồng Tiểu đã khóc sướt mướt, Diệu Âm công chúa thấy vậy rất thương hại, nói :

- Diệu Âm tôi vừa tới nơi trông thấy sự việc như vậy, vội tặng ngay cho chàng cây Hà Thủ Ô nghìn năm thành hình mà tôi đã cố giấu lâu năm, nhờ vậy chàng mới thoát khỏi tai ách, không phải đi vào quỷ môn quan nữa.

Mạnh Hồng Tiểu dùng tay áo chùi nước mắt, rồi nhìn Công chúa với vẻ rất cảm động và nói :

- Nếu lời Công chúa nói là thực thì tôi sẽ xin dạy cho Công chúa môn Vạn Diệu Thanh Âm ngay!

- Mạnh cô nương yên tâm, với địa vị của tôi ở trên giang hồ như vậy, khi nào tôi lại đi nói dối với cô nương, huống hồ tôi còn lấy được một vật mọn để cho cô nương xem làm tin nữa!

Nói xong, nàng liền đưa mảnh giấy do Cổ Thanh Phong viết cho Mạnh Hồng Tiểu xem. Mạnh Hồng Tiểu đã nhận ra đúng là bút tích của người yêu mình. Nàng suy nghĩ giây lát liền hỏi Diệu Âm công chúa :

- Công chúa đã khăng khát tặng cho thánh dược hãn thế như vậy, chắc Cổ Thanh Phong đã lành mạnh và bình yên vô sự rồi phải không?

Diệu Âm công chúa gật đầu đáp :

- Mạnh cô nương cứ yên tâm, không những trên giấy này đã ghi rõ Thanh Phong đã tái sinh mà căn cứ vào những nét bút này, cô nương cũng đủ nhận ra tinh thần của chàng ấy sung túc đến mức nào rồi!

- Nếu vậy, xin Công chúa ngồi ở trước mặt tôi tịnh tâm, ngồi yên như thế để tôi làm đúng theo lời đã hứa, chỉ trong ba ngày là cùng, tôi sẽ dạy cho Công chúa biết hết Vạn Diệu Thanh Âm và Pháp Hoa Thiên Xướng.

- Mạnh cô nương đã nhận lời dạy cho tôi hai pháp đó, chờ tôi học hỏi xong thế nào cũng sẽ thả cho Mạnh cô nương được tự do. Khi Liệt Hỏa Thái Tuế về, tôi sẽ thoát mà bảo rằng cô nương đã bị Vạn Kiếp quần ma bắt cóc rồi!

- Mỹ ý của Công chúa, Hồng Tiểu rồi rất cảm ơn, nhưng theo sự suy đoán của tôi thì Công chúa không

muốn để cho Liệt Hòa Thái Tuế học hỏi được một môn gì của tôi, là Công chúa muốn mình được rạng rỡ nhất trong nhóm Miêu Cương song quái phải không?

Diệu Âm công chúa nghe nói mặt đỏ bừng, nhưng không cãi lại, vừa gượng cười vừa nói :

- Mạnh cô nương quả thực thông minh, nhưng cô nương nên rõ là người trong võ lâm, ai mà chả muốn mình tài ba hơn người, ai mà chả hiếu danh? Có riêng gì một mình tôi đâu?

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười, rồi nàng bắt đầu truyền thụ hai môn Pháp Hoa Thiên Xương và Vạn Diệu Thanh Âm cho Diệu Âm công chúa.

Diệu Âm thần công là Giáng Ma tuyệt học, huyền ảo không lường, khó mà tham cứu được, nhưng Diệu Âm công chúa đã thiện các thứ âm vật nên học hai môn này dễ hiểu hơn những người khác.

Chỉ trong ba ngày trời, nàng đã thuộc lòng hết diệu khuyết của cả hai môn đó liền.

Diệu Âm công chúa học xong hai môn đó rồi, liền mỉm cười nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Mạnh cô nương bây giờ cô nương đã hoàn toàn được tự do rồi, tôi có thể cho cô nương biết người yêu của cô là Cổ Thanh Phong hiện đang ở trong một cái hang dưới chân núi cạnh Âm Phong Giáp.

Mạnh Hồng Tiểu cảm ơn Diệu Âm công chúa, từ từ bước ra ngoài động. Gió núi thổi làm cho tóc và quần áo này bay phất phới, nàng gượng đó ngăn người ra nghĩ thầm :

- “Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội” câu này quả thật không sai! Ta vì thuộc lòng Đẳng Ma bảo lục mà bị Lô Sơn tam sát, Vạn Kiếp quần ma, Miêu Cương song quái bắt cóc, nay đây mai đó, trải qua không biết bao nhiêu hung hiểm, mãi cho tới ngày hôm nay, ta mới được tự do, nhưng các nhân vật trong võ lâm còn thêm thường những môn võ công đó và vẫn còn muốn bắt cóc được mình, sau này trong những ngày tháng dài đằng đặc, ta sẽ còn phải trải qua không biết bao nhiêu là phong ba bão táp nữa...

Sự thực, Mạnh Hồng Tiểu uống được ba giọt Linh Chi chín lá, chân nguyên đã mạnh hơn trước rất nhiều, đồng thời bấy lâu nay nàng đã khổ công nghiên cứu Diệu Âm thần công, Đạt La Thủ, Ma Kha kiếm pháp các võ học hãn thế. Tuy nàng chưa lãnh hội hết toàn bộ nhưng nàng cũng đã thấu nhận được bảy tám thành. Võ công của nàng bây giờ không kém gì Thập tam Danh thủ, chỉ vì nàng chưa gặp dịp may để thử thách đấy thôi.

Vì vậy nàng chưa biết mình đã trở nên một tay cao thủ thượng thặng ở trong giang hồ rồi. Nàng nghe thấy Cổ Thanh Phong ở trong núi Hoài Ngọc, định thần xong, nàng liền đi tìm kiếm ngay.

Ngờ đâu trong ba ngày đó, Bàn Chân Chân đã bị tai kiếp rất nặng, Cổ Thanh Phong với tấm lòng đau đớn đang đi Vân Nam định chuẩn bị một mình xông pha vào núi Lục Chiếu và tái nhập Thiên Nguy cốc.

Thì ra, trong lúc Cổ Thanh Phong được Bàn Chân Chân thoa bóp, ngủ thiếp đi không hay, tới khi tỉnh dậy, chàng cảm thấy khó chịu vô cùng, mình mẩy chàng nóng như lửa thiêu, chân tay và xương cốt đau nhức rất là khó chịu.

Chàng là người cứng cỏi như thế mà cũng chịu không nổi, rên rỉ kêu đau và cứ luôn mồm kêu hai chữ “Chân muội” hoài.

Trong động vắng tanh không có tiếng hồi âm, mà ngoài cửa động thì có tiếng cười rất rùng rợn của một thiếu nữ thốt ra, và còn có những tiếng kêu “vù vù” nữa.

Tuy thấy trong người đau đớn, nhưng Cổ Thanh Phong từ khi được Bàn Chân Chân mớm cho củ Hà Thủ Ô rồi, vết thương đã lành mạnh, thần trí thông minh, tai chàng cũng lại thính hơn trước rất nhiều. Chàng đã nghe rõ tiếng cười đó không phải là tiếng cười của Bàn Chân Chân mà hai tiếng kêu “vù vù” kia chính là tiếng chưởng phong của Phích Không chưởng nên chàng giật mình kinh hãi và cau mày nghĩ thầm :

“Người tiếng động này chắc thể nào Chân Chân cũng đang đấu với người ở ngoài động. Mấy ngày hôm nay, ta được nàng săn sóc cho rất là chu đáo. Bây giờ, vết thương của ta đã lành mạnh, vậy thì ta cũng nên cố nhịn đau đớn mà ra bên ngoài trợ giúp cho nàng.”

Nghĩ tới đó, chàng định gượng đứng dậy, ngờ đâu sức lực đã mất hết, không sao cử động được, đến nỗi người xuống cũng không được nữa.

Lúc ấy, ngoài hang động lại có tiếng nói vọng vào :

- Phong đại ca của ta vừa bị thương, vừa đau yếu, không có thuốc gì chữa được, hiện giờ đã rời khỏi trần gian nhờ thuốc này rồi!

Tiếng nói đó chính là tiếng nói của Bàn Chân Chân, chàng ngạc nhiên vô cùng và nghĩ thầm :

“Có lẽ kẻ địch quá mạnh mà Chân muội không muốn cho kẻ địch vào tìm kiếm mình giết hại, chả lẽ kẻ địch là Đào Hoa sứ giả Liên Thành Ngọc và Câu Hồn sứ giả Trì Trung Long đã trở lại chăng?”

Chàng chưa nghĩ dứt, bên ngoài có những tiếng gió của Phích Không chưởng và lại có những tiếng ám khí nho nhỏ kêu “veo veo”. Chàng kinh hãi thầm, vì đã đoán biết Bàn Chân Chân thể nào cũng đã bị thiệt thòi, bằng không khi nào nàng ta lại chịu giở ám khí thành danh ra như thế?

Trong lúc lo âu, chàng cố gượng đứng dậy, nhưng giữa ngực và hông đau nhức khôn tả, suýt tí nữa chàng đã bị chết giắc tại chỗ. Chàng tức biết không sao miễn cưỡng được, liền nghĩ ra được một kế, vội ngồi xuống điều khí hành công, và dùng tới Nội Gia Thố Nạp Diệu Thuật.

Lúc ấy, tiếng đánh nhau ở bên ngoài hình như càng ngày càng xa, chàng mừng rỡ nghĩ thầm :

“Có lẽ Hồng Tuyền thập tam tâm của Chân Chân đã có công hiệu, nên đã đuổi kẻ địch rồi cũng nên!”

Chàng vừa mừng thầm xong lại lo âu và nghĩ tiếp :

“Có lẽ Chân Chân biết mình địch không nổi với kẻ địch, muốn giữ cho mình được an toàn, nên nàng mới dụ cho kẻ địch ra ngoài xa như thế cũng nên!”

Vì sự mừng cùng sự lo đó làm cho hơi thở của chàng điều chuyển thiếu đều đặn, nên trong người chàng lại bắt đầu thấy đau nhức trở lại.

Chàng là người rất thông minh, biết mình lo âu như thế không có ích lợi gì cho tình thế cả, nên chàng vội quên hết mọi sự mà điều khí hành công tiếp.

Quả nhiên, trong người mới thấy dễ chịu dần, và chàng cảm thấy nội lực của mình đã tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Cổ Thanh Phong biết mình mạnh hơn trước là nhờ đã ăn cây Hà Thủ Ô ngàn năm, và nhờ vậy nội ngoại công của mình mới được thăng bằng. Từ nay trở đi, chàng chỉ cần luyện tập một thời gian là chàng có thể luyện tới mức cao thủ hạng nhất đương thời liền. Chuyển vận xong một lần Tỳ Ngộ thần công, chàng cảm thấy lành mạnh được bảy tám thành, chàng mừng rỡ vô cùng và nghĩ :

“Quý hồ, Chân Chân cầm cự được chốc lát nữa là ta đã có thể ra trợ giúp cho nàng...”

Quả nhiên, một lát sau chàng đã hết đau đớn, tinh thần sáng suốt vô cùng, chuẩn bị đi ra ngoài động trợ giúp Bàn Chân Chân. Nhưng khi chàng đi ra tới ngoài cửa động thì đã nghe thấy hai tiếng “ùm ùm”, cả hang động cũng bị rung động, cả cát và đá vụn đều rớt xuống như mưa.

Ngờ đâu, đang lúc ấy có một cây Thạch Chung Nhũ bị rung động gãy rớt xuống bên dưới mà lại trúng ngay vào giữa đỉnh đầu của chàng.

Chờ tới khi chàng phát giác thì đã muộn rồi, miễn cưỡng vận nội công dùng Tam Hoa Tụ Đỉnh để bảo vệ lấy cái sọ. Tuy vậy, đầu chàng cũng bị cây Thạch Chung Nhũ ấy làm cho sưng da chảy máu, chết giắc nằm lăn ra đất. Đến khi chàng tỉnh dậy, thấy đầu đau như búa bổ, mặt đầy máu, bên ngoài động yên lặng như tờ.

Chàng rờ tay lên chỗ vết thương thấy máu đã đọng, mới biết mình nằm chết giắc một thời gian khá lâu. Chàng rần rĩ vô cùng vì đoán chắc Cô Gái Áo Vàng giờ này đã bị nguy hiểm cũng nên.

Vì hai tiếng nổ hồi nãy, chàng đoán chắc Bàn Chân Chân đã dùng Tam Ly Phích Lịch đạn của Hỏa Hải Nhi tặng cho, nếu không đến lúc thật nguy hiểm thì không bao giờ Chân Chân lại đem ra sử dụng loại vũ khí lợi hại đó.

Bây giờ, nàng ta đã sử dụng đến môn võ khí này mà không thấy trở lại hang động mà thăm mình thì hiển nhiên ám khí đó không công hiệu... thì bị đối phương giết hại rồi cũng nên?

Chàng càng nghĩ càng lo âu cho Bàn Chân Chân, nên vội lên mình ra ngoài cửa động, chỉ thấy bên ngoài yên tĩnh lạ thường, và không thấy hình bóng của một người nào hết.

Nghĩ lại, hai tiếng nổ hồi nãy phát ra tự phía Đông nam, nên chàng liền chạy thẳng về phía đó. Chàng tới chốn đó, thấy dưới đất bừa bãi, lại càng kinh hoàng thêm, liền để ý xem xét.

Chàng thấy nơi đó chỉ có núi băng đá nứt, cây gãy, cỏ cháy và mặt đất có dính ít máu, hiển nhiên bị Tam Ly Phích Lịch đạn của Bàn Chân Chân phá phách. Ngoài ra còn có mấy vật khiến chàng chú ý tới nhất là :

Vật thứ nhất là nửa mảnh lụa áo vàng, thứ hai là nửa mảnh phướn rách, thứ ba một cánh tay gãy, thứ tư là một cái giỏ trúc.

Cổ Thanh Phong đã nhận ra mảnh lụa vàng đó chính là áo của Bàn Chân Chân, chàng rầu rĩ vô cùng nghĩ thầm :

“Áo đã rách như vậy thì tất nhiên người cũng không còn! Có lẽ Chân mọi người yêu đương của ta đã ôm hận dưới suối vàng rồi cũng nên!”

Vật thứ hai hiện ra trước mắt chàng là nửa mảnh phướn rách, chàng lại nghĩ tiếp :

“Đây là một mảnh trong Câu Hồn Phướn của Câu Hồn sứ giả, như vậy món nợ này chắc thế nào cũng phải ghi lên trên đầu của bọn quần ma Vạn Kiếp môn, nhưng còn cánh tay gãy kia là của ai thế?”

Quả thực cánh tay này đã làm cho chàng nát óc, vì cánh tay ấy trắng trẻo, lỗ chân lông rất nhỏ, hiển nhiên là của một thiếu nữ.

Câu Hồn sứ giả Trì Trung Long đã tới thì tất nhiên Liên Thành Ngọc cũng tới theo, như vậy thì cánh tay là của Liên Thành Ngọc hay là của Chân Chân?

Dù sao Cổ Thanh Phong cũng là một người hiệp nghĩa rất quang minh lỗi lạc, tuy chàng rất yêu Chân Chân, nhưng chỉ có âu yếm hôn hít nhau thôi, chưa hề làm bậy bao giờ, nên chàng không sao nhận ra được cánh tay này có phải là của Chân Chân hay không? Nếu là một tay lưu manh khác mà bê bối với nàng rồi thì tất nhiên chàng nhận ra cánh tay này của ai rồi.

Tuy không biết cánh tay đó là của ai, nhưng Cổ Thanh Phong vẫn đào một cái hố ở dưới gốc cây thông để chôn cánh tay đó, trên thân cây chàng đề hai chữ “Mai Hương” để dễ nhận.

Chàng làm như thế mục đích là để sau này nếu quả thực đúng là Chân Chân đã bị giết hại rồi, mà di hài

của nàng không sao tìm kiếm được, thì cứ coi nơi đó như là ngôi mộ của nàng.

Chàng chôn xong cánh tay đó, lại nhìn thẳng vào cái giỏ trúc, hai mắt không chớp tí nào, chàng lại nghĩ :

“Cánh tay gãy, mảnh phước tàn, mảnh áo lụa, cả ba đều là vật hữu chủ rồi, ta còn có thể suy đoán được, nhưng còn cái giỏ trúc này thì lạ thực, chẳng lẽ nó từ trên trời rơi xuống chăng? Bất cứ là Bàn Chân Chân hay là Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc, không khi nào ba người mang theo cái giỏ trúc của người đánh cá như vậy?”

Cổ Thanh Phong đang chú ý đến cái giỏ trúc ấy, cau mày lại nghĩ ngợi. Cái giỏ trúc bỗng hơi rung động, trong giỏ lại có tiếng kêu “chít chít”.

Cổ Thanh Phong thấy vậy liền giật mình kinh hãi, vội vận Tý Ngọ thần công lên dồn vào cánh tay phải, rồi giơ tay lên mở nắp cái giỏ trúc ra để xem ở bên trong có vật gì?

Cổ Thanh Phong vừa nhìn vào trong cái giỏ liền cau mày lại gượng cười, thì ra trong đó không phải là trùng độc gì cả, mà lại là mấy con lương trắng lớn.

Trong giỏ trúc đã là lương trắng, thì tất nhiên chủ nhân của nó phải là ông lão vụng.

Cổ Thanh Phong không sao lý ra được người đánh cá này là ai mà đã tham dự vào trận đấu kịch liệt này, hay là trận đấu đã kết thúc rồi mới đi qua đây? Rồi người đó thấy cảnh tượng thê thảm này mà hoảng sợ đến mất hết hồn vía, bỏ cả cái giỏ lương này lại đây mà đào tẩu cũng nên.

Chàng nghĩ đến nửa ngày mà cũng không sao nghĩ ra được, bỗng có một luồng gió lạnh thổi tới làm cho đầu óc chàng tỉnh táo, rồi chàng nghĩ tiếp :

“Sao ta lại hồ đồ đến thế? Việc gì mà phải tốn bao trí não để mà nghĩ ngợi đến một cái giỏ trúc của người đánh cá như vậy? Chi bằng ta đi Tam Nguyên bang báo cho Bàn Thiên Hiếu Cha nàng hay biết hung tin này, rồi ta một mình xông vào Thiên Nguy cốc, dù thí mạng ta cũng phải giết cho kỳ được Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc mà trả thù rửa hận cho Bàn Chân Chân”.

Chàng quyết định như vậy, liền rửa sạch những vết máu dính ở trên đầu trên mặt rồi tiến thẳng về phía Hồ Nam để đi Tam Nguyên bang núi Cửu Nghi.

Cổ Thanh Phong đi được ngày rưỡi thì Mạnh Hồng Tiểu khôi phục được thân tự do và khi nàng đi tới được thạch động của Thanh Phong thì không thấy bóng của chàng ta đâu hết, nàng rầu rĩ vô cùng, lẩm bẩm nói :

- Phong đại ca đi đâu thế? Bây giờ, tôi đã nghiên cứu thạo thuộc môn Ma Kha kiếm pháp rồi, đang muốn kiếm đại ca để truyền thụ để đại ca dung hội lại mấy thứ kiếm pháp mà đại ca đã học được, như vậy

đại ca sẽ trở nên thiên hạ đệ nhất kiếm thủ, nhưng bây giờ đại ca đã đi khỏi, biết đi đâu mà tìm kiếm cho được đại ca và cũng biết đến ngày giờ nào mới được tái ngộ?

Nói tới đó, nàng bỗng thất cười và tự mắng mình là hồ đồ, vì nàng đã nghĩ ra cuộc hội hợp ở trên núi Tuyết Sơn vào hồi cuối năm với chàng, nên nàng đã quyết định trở về Bích Nhân am để xếp đặt lại di thể của Bích Nhân thần ni, rồi sẽ luyện thuộc pho Ma Kha kiếm pháp, chờ tới khi gặp gỡ Cổ Thanh Phong, lúc ấy sẽ truyền dạy lại cho chàng ta để chàng được lừng danh giang hồ, nở mày nở mặt với thiên hạ.

* * * * *

Hãy nói Cổ Thanh Phong từ núi Hoài Ngọc đi núi Lục Chiếu, đáng nhẽ đi qua Hồ Nam thì tiện đường lên ngay núi Cửu Nghi để đến Tam Nguyên bang báo hung tin cho Bàn Thiên Hiếu hay.

Chàng làm như vậy là vì Tam Nguyên bang có rất nhiều tay cao thủ và Bàn Thiên Hiếu mà hay tin con gái cưng bị chết thì thế nào cũng truyền ngay Chu Hồng Trúc Lệnh ra lệnh cho các phân trại ở các nơi nghiêm mật tìm kiếm tung tích của Bàn Chân Chân. Nếu Chân Chân bị bắt cóc mà chưa chết, như vậy nàng thế nào cũng được cứu, hơn là một mình chàng ra tay cứu nàng nhiều.

Chàng quyết định như vậy, liền tiến thẳng vào Tam Nguyên Giáp.

Vừa tới giáp khẩu gặp ngay My Hương Tiên Tử Khống Lăng Tiêu đang đứng ngắm cảnh. Khống Lăng Tiêu thấy một trang thiếu niên anh tuấn, hấp tấp đi vào trong Tam Nguyên Giáp, nàng thắc mắc vô cùng và nghĩ thầm :

“Người này vẻ mặt lo buồn và đi hấp tấp như vậy là có việc gì thế?”

Chàng thiếu niên anh tuấn này thực là trong đời ta lần đầu tiên mới được trông thấy một người đẹp trai như thế.”

Nàng nghĩ như vậy, liền nhảy lại cản đường Cổ Thanh Phong, mỉm cười hỏi :

- Xin bạn chớ có cắm đầu đi bừa vào như thế! Bạn có biết nơi đây là Chủ đàn trọng địa của Tam Nguyên bang hay không?

Cổ Thanh Phong bỗng thấy một thiếu phụ tuổi trạc ba mươi một ba mươi hai, xinh đẹp vô cùng đang tiến tới hỏi mình, chàng liền chắp tay chào và đáp :

- Tại hạ đang có việc cần muốn yết kiến Bang chủ của quý bang!

Khống Lăng Tiêu thấy chàng trả lời, giọng nói rất thánh thót, trông lại càng đáng yêu thêm, nên nàng liền mỉm cười hỏi tiếp :

- Bạn là người của môn phái nào, xưng hô ra sao?

Cổ Thanh Phong nghiêm nghị, cung kính đáp :

- Tiên sư là Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh...

Khổng Lăng Tiêu nghe nói giật mình, không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói dứt đã nhìn thẳng vào mặt chàng lên tiếng nói :

- Bạn họ Cổ tên là Thanh Phong, ngoại hiệu là Trung Điều kiếm khách phải không?

Cổ Thanh Phong kinh ngạc vô cùng, ngắm nhìn Khổng Lăng Tiêu một hồi rồi ngạc nhiên hỏi :

- Phu nhân quý tánh danh là chi? Sao lại biết danh hiệu của Thanh Phong tôi như thế?

Khổng Lăng Tiêu mặt đỏ bừng, không tiện nói rõ chuyện Diệu Chân đã bắt cóc chàng như thế nào, chỉ mỉm cười đáp :

- Tôi là Khổng Lăng Tiêu, ngoại hiệu là My Hương Tiên Tử!

Cổ Thanh Phong nghe thấy danh hiệu liền biết ngay người này là Tam Di Nương của Bàn Chân Chân, chàng vội cung kính chấp tay chào và nói :

- Thế ra là Khổng phu nhân, xin tha thứ cho hậu bối thất lễ!

Khổng Lăng Tiêu vội né mình tránh sang bên, không dám nhận lễ lại mỉm cười hỏi :

- Bạn với tôi không có dây dưa gì về môn phái, sao bạn lại xưng hô với tôi như thế?

Cổ Thanh Phong đáp :

- Tiểu bối kết giao với Bàn cô nương đã lâu, có thể nói là bạn thân được!

Khổng Lăng Tiêu nghe thấy chàng nói như vậy, mặt liền đỏ bừng nghĩ thầm :

“Cũng may bữa nọ ở trong Thanh Tâm Am, chàng bị người ta cướp đi, bằng không nếu mình bậy bạ với chàng ta thì bây giờ khó xử biết bao?”

Nghĩ đoạn nàng kêu “ù” một tiếng, rồi nói :

- Bạn họ Cổ kết giao với Chân Chân thâm hậu như vậy, Lăng Tiêu tôi đành phải tự nâng cao mình lên mà gọi bạn là Cổ hiền điệt vậy!

Cổ Thanh Phong cung kính hỏi :

- Xin hỏi phu nhân, Bàn bang chủ Bàn lão tiên bối có ở trong Tam Nguyên Giáp không?

Khổng Lăng Tiêu gật đầu đáp :

- Bang chủ cần phải đối phó với phái Vạn Kiếp môn nên hiện đang cùng Hộ pháp Thiết Kiếm chân nhân nghiên cứu mấy môn hãn thế thần công. Tôi trông vẻ mặt của hiền điệt hình như rất lo âu, chẳng hay có việc gì thế, có thể nói ra cho tôi được biết với không?

Cổ Thanh Phong ngập ngừng một hồi, rồi mới nói :

- Thanh Phong tôi tới đây định báo cho Bàn lão tiên bối hay một tin không lành!

Khổng Lăng Tiêu nghe nói vội cau mày hỏi tiếp :

- Chẳng hay tin gì thế? Trông sắc mặt của hiền điệt thì hình như việc này có liên can rất lớn với Tam Nguyên bang chúng tôi thì phải?

Tuy Cổ Thanh Phong cảm thấy việc này không nên nói ra, nhưng chàng nghĩ lại và thấy không nói thì cũng không tiện, nên chàng liền đáp :

- Hộ pháp Miêu Bình của quý bang đã khuất núi rồi, mà Bàn cô nương không biết hiện nay sống chết ra sao?

Hai tin kinh người đó quả thực Khổng Lăng Tiêu giật mình kinh hãi, nàng vội lên tiếng hỏi :

- Có thật không? Vậy xin Cổ hiền điệt hãy theo tôi vào trong này, để tôi đưa hiền điệt vào gặp Bang chủ!

Cổ Thanh Phong liền cùng Khổng Lăng Tiêu đi thẳng vào bên trong, và tất nhiên những chòi canh không ai hỏi han và cản trở gì hết.

Không bao lâu đã đi đến Đường Đức Hiên, chỗ luyện võ công của Bàn Thiên Hiếu.

Trên bả cỏ ở ngoài Đường Đức Hiên kiếm khí chọc trời, tiếng sấm tiếng gió như ẩn hiện, một ông già mặc áo bào xanh, râu dài, cùng một đạo sĩ mặc áo bào xám đang luyện võ cùng nhau!

Không cần phải nói rõ, Cổ Thanh Phong cũng biết ông già râu dài đó là Cha của Bàn Chân Chân tức Bàn Thiên Hiếu, Bang chủ của Tam Nguyên bang oai trấn giang hồ rồi. Còn đạo sĩ mình mặc áo bào xám là thủ tịch Hộ pháp Thiết Kiếm chân nhân của Tam Nguyên bang, và cũng là một trong năm đại danh kiếm đương thời!

Khổng Lăng Tiêu đưa Cổ Thanh Phong đến gần Đường Đức Hiên, Bàn Thiên Hiếu liền ngừng tay lại, đưa mắt nhìn chằm chập vào người của Cổ Thanh Phong một hồi.

Cổ Thanh Phong không đợi chờ Khổng Lăng Tiêu giới thiệu đã vội tiến lên vái chào Bàn Thiên Hiếu và Thiết Kiếm chân nhân :

- Cổ Thanh Phong đệ tử của Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh tham kiến Bàn bang chủ và Thiết Kiếm chân nhân hai lão tiền bối!

Bàn Thiên Hiếu kêu “ủa” một tiếng, đang định lên tiếng hỏi, thì Khổng Lăng Tiêu đã cướp lời nói trước :

- Cổ lão đệ đây không phải là người ngoài, mà là bạn thân của Chân Chân đấy!

Bàn Thiên Hiếu nghe thấy Cổ Thanh Phong là bạn của con gái mình, lại thấy chàng anh tuấn như vậy, nên trl cũng mừng rỡ thầm, liền nhìn Khổng Lăng Tiêu cười ha hả nói :

- Tôi đang ngạc nhiên tại sao phu nhân biết tôi bế quan luyện công, không tiếp khách mà bỗng dừng lại đưa người ngoài vào như vậy, bây giờ mới hay là Cổ hiền điệt nhưng không thấy Chân Chân về bang, không hiểu nó đi đâu thế?

Lão Bang chủ vừa nói vừa mời Cổ Thanh Phong vào trong Đường Đức Hiền ngồi, Khổng Lăng Tiêu liền lạnh lùng nói :

- Bang chủ đừng có mừng rỡ như thế vội, Cổ hiền điệt đem lại tin rất xui xẻo, khiến Bang chủ phải tức giận và kinh hãi liền!

Bàn Thiên Hiếu là Bang chủ của Tam Nguyên bang, rất giàu kiến thức và đa mưu kế, nên y vừa nghe thấy Khổng Lăng Tiêu nói như vậy, đã đoán ra được một nửa liền, nên nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong mà hỏi :

- Cổ hiền điệt đem tin không lành đến cho Tam Nguyên bang chúng tôi, không biết là tin đó có liên can đến Chân Chân không?

Cổ Thanh Phong gượng cười cung kính đáp :

- Trong một trận khổ chiến, bên mình ít người hơn đối thủ, Bàn cô nương đã bị mất tích một cách thần bí, hiện giờ không biết sống chết ra sao?

Xưa nay, Bàn Thiên Hiếu là người rất trầm tĩnh, nhưng vì hiểm hoi chỉ có một mình Bàn Chân Chân là đứa con duy nhất thôi, nên vị Bang chủ vừa nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy đã kinh hãi vô cùng, vội nói với Khổng Lăng Tiêu :

- Phu nhân mau đi thả hết bồ câu của bốn bang ra, phi truyền Chu Hồng Trúc Lệnh, ra lệnh cho các nơi phân đàn lập tức tìm kiếm tung tích của Chân Chân, bất cứ sống hay chết, hễ được tin phải báo cho Tổng

Đàn ngay!

Khổng Lăng Tiêu liền đứng dậy đi ra ngoài hiên, lúc này Bàn Thiên Hiếu mới hơi ổn định tâm thần, nhìn mặt Cổ Thanh Phong với thái độ rất thân mật hỏi :

- Cổ hiền điệt hãy cho lão biết rõ tình hình của Chân Chân mất tích như thế nào?

Cổ Thanh Phong liền đáp :

- Tiểu bối còn có một cái tin xui xẻo nữa, cần phải thưa cùng lão tiên bối hay nốt! Nhưng vì hai tin đó đều có liên quan với nhau, muốn lão tiên bối biết rõ hết từng tin một nên mới chia ra mà nói!

Bàn Thiên Hiếu thở dài một tiếng và nói :

- Chân Chân đã gặp nguy mất tích, dù lão có lo âu cũng vô ích mà thôi! Hiền điệt cứ thong thả nói rõ hết sự thể cho lão hay! Chẳng hay tin thứ hai này có liên can đến Tam Nguyên bang của lão hay không?

Cổ Thanh Phong bỗng lên tiếng hỏi :

- Bàn lão tiên bối với Thiết Kiếm chân nhân tiên bối gần đây có phát hiện dấu hiệu của Vạn Kiếp môn không?

Bàn Thiên Hiếu với Thiết Kiếm chân nhân song song lắc đầu, Cổ Thanh Phong lại nói tiếp :

- Hiện giờ mười ba cái vòng xương trắng đeo ở dưới Tiểu Vạn Kiếp môn đã treo hai cái đầu lâu lên rồi!

Thiết Kiếm chân nhân thất kinh xen lời nói :

- Như vậy trong mười ba danh thủ của chúng ta đã có hai người bị Vạn Kiếp môn giết chết rồi chẳng?

Bàn Thiên Hiếu cau mày lại, hỏi :

- Cổ hiền điệt có biết hai cái đầu lâu ấy là của ai không?

Cổ Thanh Phong đáp :

- Theo nhân vật của bảy Sứ giả Vạn Kiếp ma cung nói thì một cái đầu của Hắc Xà giáo chủ Tạ Vân Chí, còn một cái nữa là...

Bàn Thiên Hiếu thấy Cổ Thanh Phong tỏ vẻ ngượng ngịu, liền bước ngay là có sự không lành rồi, vội trợn trừng mắt lên giận dữ hỏi :

- Cổ hiền điệt khỏi cần nghi kỵ gì hết, cứ việc nói thẳng ra! Có phải còn một cái đầu nữa là người của

Tam Nguyên bang này không?

Cổ Thanh Phong gượng cười đáp :

- Còn cái đầu lâu kia là của Cổ Mục Gia Cát Miêu Bình Hộ pháp của quý bang!

Bàng Thiên Hiếu với Thiết Kiếm chân nhân nghe nói Miêu Bình bị người của Vạn Kiếp môn giết chết đều giật mình kinh hãi, cả hai cau mày lại nhìn nhau, rồi lại giục Cổ Thanh Phong kể nốt câu chuyện cho họ nghe.

Chờ tới khi Cổ Thanh Phong kể hết chuyện cho hai người nghe xong, Bàng Thiên Hiếu liền cúi đầu nghĩ ngợi.

Lúc ấy, My Hương Tiên Tử đã trở về Đường Đức Hiên, cũng được nghe hết câu chuyện, liền hỏi Bàng Thiên Hiếu :

- Vạn Kiếp ma chủ đã bảo là người quen biết cũ của Bang chủ, chẳng lẽ Bang chủ đoán không ra tên họ và lai lịch của y hay sao?

Bàng Thiên Hiếu ngẫm nghĩ hồi lâu không trả lời. Mãi lâu Bang chủ mới lắc đầu gượng cười đáp :

- Tôi đã nghĩ hết tất cả những bạn cũ năm xưa rồi, nhưng không sao nghĩ ra được Vạn Kiếp ma chủ là ai hết!

Ngừng giây lát, y lại hỏi Cổ Thanh Phong :

- Cổ hiền điệt đã được mục kích Vạn Kiếp ma chủ rồi, chẳng hay hiền điệt có thấy người đó có điểm gì đặc biệt hơn người không?

Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :

- Tiểu bối chỉ thấy người y hơi lùn và gầy gò thôi, chứ không sao tìm thấy y có điểm gì đặc biệt hơn người cả. Vì y trùm khăn đen trên đầu, chỉ trông thấy có đôi mắt!

Bàng Thiên Hiếu giận dữ vô cùng nói :

- Mặc y là ai, cứ biết y đã giết chết Hộ pháp Miêu Bình, bắt cóc con gái ta đi thì Thiên Hiếu ta thế nào cũng phát động toàn lực của Tam Nguyên bang ra báo thù!

My Hương Tiên Tử Khổng Lăng Tiêu hỏi :

- Bang chủ muốn báo thù ra sao?

Bt trầm giọng đáp :

- Bây giờ chúng ta triệu tập ngay các tay cao thủ trong Tam Nguyên bang, phải dùng máu mà rửa Thiên Nguy cốc. Chờ đến mừng bốn tháng tư sang năm, chúng ta sẽ giết Vạn Kiếp ma chủ, hỏa thiêu Vạn Kiếp môn trước mặt thiên hạ hào kiệt!

Khổng Lăng Tiêu nghe xong đảo lộn đôi ngươi một vòng rồi lắc đầu cười nhạt. Bàn Thiên Hiếu nghiêm sắc mặt lại hỏi :

- Tại sao phu nhân lại lắc đầu cười nhạt như thế?

Khổng Lăng Tiêu từ từ đáp :

- Tôi cười Bang chủ ngày thường đoán địch như thần, trầm tĩnh và đa cơ trí biết bao! Ngày hôm nay chỉ vì Chân Chân bị nh, Bang chủ vì quá lo âu, nên mới có sự đối phó một cách hấp tấp và lỗ mãng như vậy!

Bàn Thiên Hiếu bỗng trợn ngược đôi lông mày, nhưng lại dịu ngay lại liền, mắt nhìn thẳng vào ái thiếp và lên tiếng hỏi :

- Tôi dùng máu rửa Thiên Nguy cốc, hỏa thiêu Vạn Kiếp môn sao lại không thích đáng?

Khổng Lăng Tiêu vừa cười vừa đáp :

- Hỏa thiêu Vạn Kiếp môn đó là việc về sau này, bây giờ ta không cần nhắc tới vội, nếu Bang chủ muốn triệu tập các cao thủ trong bang cùng đi núi Lục Chiếu lấy máu mà rửa Thiên Nguy cốc, làm như vậy đúng là thủ đoạn của một vị anh hùng đương thời rồi! Nhưng vạn nhất Chân Chân không có ở đó và không phải lọt vào tay của Vạn Kiếp quần ma, tới khi các phân đàn điều tra ra Chân Chân ở đâu, chim bồ câu về báo tin mà Bang chủ đem hết thầy mọi người đi khỏi rồi, như vậy thì còn lấy ai mà đi tìm kiếm Chân Chân? Như vậy có phải là kế hoạch quá hấp tấp không?

Bàn Thiên Hiếu thấy Khổng Lăng Tiêu nói rất có lý, đang cau mày và gật đầu thì Khổng Lăng Tiêu nói tiếp :

- Hơn nữa, dù Chân Chân có bị lọt vào tay của Vạn Kiếp quần ma đi chăng nữa, hoặc giả bị giam giữ ở trong Vạn Kiếp ma cung rồi, nếu Bang chủ không nghĩ ngợi gì mà cứ đem người đi dùng máu rửa Thiên Nguy cốc, như vậy thì Chân Chân thế nào mà không bị đối phương giết chết hoặc hành hạ, thử hỏi hậu quả ấy nghiêm trọng biết bao? Bang chủ hãy nghĩ xem lời nói của tôi có đúng hay không?

Bàn Thiên Hiếu càng nghe càng cảm thấy sự quyết định của mình vừa rồi quả thật là lỗ mãng, liền hỏi lại Khổng Lăng Tiêu :

- Theo ý kiến của phu nhân thì phải làm như thế nào?

Khổng Lăng Tiêu đáp :

- Theo ý của tôi thì Bang chủ hãy tạm tọa trấn ở Tổng Đàn này, đợi chờ tin tức ở các nơi, còn đi Thiên Nguy cốc thì chỉ nên phái một hai tay cao thủ đi cùng Cổ hiền điệt dò thám xem có đúng là Chân Chân bị Vạn Kiếp ma cung bắt đi hay không? Rồi hãy quyết định sau. Bất cứ người trong võ lâm nào, biết Chân Chân là con gái của Bang chủ thì cũng kiêng nể, không dám đả thương nàng đâu!

Bàng Thiên Hiếu gật đầu :

- Vậy theo ý của phu nhân thì trong chuyến đi dò thám Thiên Nguy cốc, tôi nên phái ai đi với Cổ hiền điệt?

Khổng Lăng Tiêu thấy Cổ Thanh Phong anh tuấn đã đem lòng yêu dấu, nên nàng ta liền tự giới thiệu mình với Bàng Thiên Hiếu :

- Tôi đi có được không?

Bàng Thiên Hiếu lắc đầu đáp :

- Phu nhân không nên đi, để tôi nhờ Thiết Kiếm chân nhân đem theo chim bồ câu đi cùng với Cổ hiền điệt. Chỉ cần tới Thiên Nguy cốc, bất cứ có Chân Chân ở đó hay không, và có tin hay không, cũng thả ngay chim bồ câu về báo cho bốn bang biết trước!

Khổng Lăng Tiêu thấy Bàng Thiên Hiếu không tán thành cho mình cùng đi với Cổ Thanh Phong, tất nhiên nàng phải thất vọng, nhưng nàng không tiện để lộ ra ngoài mặt, đang định lên tiếng, thì Thiết Kiếm chân nhân đã nói trước :

- Bần đạo cùng Cổ lão đệ đi Thiên Nguy cốc ngay, vì việc này có liên can đến sự an nguy của Bàng cô nương, Bang chủ làm ơn bảo người sửa soạn bồ câu ngay cho tôi!

Bàng Thiên Hiếu liền sai tiểu đồng đi dặn người sửa soạn bồ câu, một mặt nói với Khổng Lăng Tiêu :

- Phu nhân nhận thấy tôi nhờ Hộ pháp Thiết Kiếm chân nhân đi cùng với Cổ hiền điệt như vậy thích đáng hay không?

Khổng Lăng Tiêu thấy không thể nào thay đổi được nữa, liền nhìn Cổ Thanh Phong một cái, đôi mắt tình tứ và nói :

- Ý kiến của Bang chủ quả thật cao minh, Hộ pháp Thiết Kiếm chân nhân công lực tuyệt thế, kiếm pháp phong thần, còn giỏi hơn tôi muôn lần dĩ nhiên là nhân vật lý tưởng nhất!

Thiết Kiếm chân nhân vội niệm câu “Vô lượng thọ Phật” rồi nói :

- Không phu nhân đừng có quá khiêm tốn! Bần đạo chỉ đi giúp phu nhân quang đường xa ngàn dặm đó thôi!

Lúc ấy, một tên bang chúng đã đem một lồng chim bồ câu vào, Thiết Kiếm chân nhân liền mỉm cười nói với Cổ Thanh Phong :

- Cổ lão đệ, việc cứu người như cứu hỏa, chúng ta đi ngay nhé!

Cổ Thanh Phong gật đầu đứng dậy, lấy giấy bút ra vẽ một bức đồ hình, khi vẽ xong liền đưa cho Bàn Thiên Hiếu và nói :

- Đây là bản đồ Thiên Nguy cốc, vì cốc này bí ẩn lắm. Vạn nhất Chân Chân quả thực đã bị giam giữ trong cốc đó, lão tiên bối được tin của chúng tôi do chiêm bồ câu đưa về, lúc ấy đem người đi cứu viện tất nhiên phải dùng đến bản đồ này!

Bàn Thiên Hiếu mỉm cười đỡ lấy bản đồ, trong lòng khen ngợi thầm, nhưng y vẫn chưa rõ võ công của chàng ra sao. Y thấy Chân Chân không thèm để ý bất cứ một thiếu niên đệ tử trong bang, mà tuyển trúng chàng này, như vậy tất nhiên chàng này phải là một người có tài ba như thế nào rồi!

Cổ Thanh Phong thấy Bang chủ của Tam Nguyên bang cứ nhìn mình chòng chọc, biết ông ta đã biết tình cảm của mình đối với Chân Chân như thế nào, nên ông ta mới ngấm nhìn mình như thế. Vì vậy, chàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, cung kính chào Bàn Thiên Hiếu, rồi cáo biệt ngay.

Thiết Kiếm chân nhân với Cổ Thanh Phong hai người ra khỏi Tam Nguyên Giáp, giở khinh công ra chạy thẳng về phía núi Lục Chiếu.

Thoạt tiên, Thiết Kiếm chân nhân còn tưởng Cổ Thanh Phong là những thanh niên thường nên không coi chàng trọng lắm, nhưng sau khi hai người cùng giở khinh công ra đi, lúc ấy đạo sĩ mới biết chàng nọ không kém gì mình mấy, ngạc nhiên vô cùng, liền mỉm cười hỏi :

- Cổ lão đệ, khinh công của lão đệ cao siêu thật, nhưng về kiếm thuật, lão đệ đã học hết tài ba của Tiêu Đại tiên sinh chưa?

Cổ Thanh Phong khiêm tốn đáp :

- Tuy có danh sư, nhưng tiếc thay tiểu bối ngu dốt và tiên sư lại qua đời sớm cho nên về môn kiếm thuật hãy còn non nớt lắm, mong lão tiên bối chỉ giáo cho!

Thiết Kiếm chân nhân thở dài một tiếng, nói :

- Trên đời này tất cả có năm đại danh kiếm! Từ khi sư phụ của lão đệ tạ thế rồi, không ai có đủ tài mà bổ khuyết vào chỗ thiếu đó, lão thấy lão đệ thông minh, căn cốt lại thượng thừa, nếu chịu khó luyện rèn, thì

sau này thế nào cũng có hy vọng...

Đi đường buồn tẻ, Cổ Thanh Phong cố ý hỏi Thiết Kiếm chân nhân :

- Tiên sư đã tạ thế, vấn đề này khỏi cần nhắc tới nữa, nhưng bây giờ còn lại Bàn bang chủ, Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, Điều Ngao cư sĩ với lão tiền bối, tứ đại danh kiếm, vậy chẳng hay trong bốn người, theo sự nhận xét của lão tiền bối thì ai là người cao siêu hơn hết?

Thiết Kiếm chân nhân vừa cười vừa đáp :

- Xem bề ngoài thì hình như Triển Thanh Bình là người cao siêu hơn hết! Nhưng y muốn chứng thực điều đó nên y đã hợp ba lần Bắc Hải kiếm hội, kết quả y không thắng nổi lão với Bàn bang chủ. Y đấu với Điều Ngao cư sĩ cũng chỉ ngang tài nhau thôi!

Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :

- Thế trong ba lần đấu đó, bốn vị đều ngang nhau cả, vậy từ đó đến nay, không vị nào chịu khổ luyện thêm để tranh giành...

Thiết Kiếm chân nhân lắc đầu và thở dài, rồi nói :

- Kiếm pháp của bốn người ai nấy đều có sở trường và cũng có đoản, nên ai cũng muốn thắng hơn mọi người nhưng không ai nghĩ ra được cách đánh bại đối phương cả.

Nói tới đó, lão đạo sĩ ngẩng mặt nhìn lên trời thở dài một tiếng.

Cổ Thanh Phong thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiền bối có cảm tưởng gì thế, sao lại thở ngắn dài như vậy?

Thiết Kiếm chân nhân vừa cười vừa nói :

- Vừa rồi tôi than thở như thế là vì trong đời này có một dị bảo nếu lấy được vật đó, nghiên cứu tinh thuộc, có thể làm cho kiếm pháp của mình tiến bộ rất nhanh và áp đảo quần hùng ngay, nhưng vật này đã lọt vào tay bọn Vạn Kiếp ma cung rồi!

Cổ Thanh Phong hỏi :

- Lão tiền bối nói vật dị bảo đó có phải là Đẳng Ma bảo lục không?

Thiết Kiếm chân nhân gật đầu đáp :

- Phải, chỉ có Ma Kha kiếm pháp ở trong Đẳng Ma bảo lục là mới có thể trấn áp được các pho kiếm

pháp của mấy người kia thôi! Vì môn kiếm pháp đó là một tuyệt học của Phật thất truyền đã lâu, nếu được pho kiếm pháp đó nghiên cứu thì kiếm pháp của mình thế nào cũng tinh tiến rất nhiều!

Cổ Thanh Phong bỗng nghĩ đến Liên Thành Ngọc đã được Vạn Kiếp ma chủ truyền cho Ngự Khí Phi Kiếm, liền đem chuyện đó nói cho Thiết Kiếm chân nhân hay :

- Theo tiểu bối biết thì Liên Thành Ngọc, người trong bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma chủ đã luyện được thuật Ngự Khí Phi Kiếm, mà môn đó do Vạn Kiếp ma chủ truyền thụ cho, như vậy chắc Vạn Kiếp ma chủ phải cao siêu lắm?

Thiết Kiếm chân nhân lắc đầu, vừa cười vừa đỡ lời :

- Chúng ta không sợ môn Ngự Khí Phi Kiếm, vì dùng chân khí mà điều khiển ở trên không tấn công đối phương, dù sao cũng không thể nào linh hoạt và mạnh như do chính tay mình điều khiển được, trừ phi người Ngự Khí Phi Kiếm có nội công, chân lực thâm hậu gấp mấy bội mình, thì mình mới sợ.

Cổ Thanh Phong nhận thấy ý kiến của Thiết Kiếm chân nhân rất có lý. Lão đạo sĩ lại nói tiếp :

- Nhưng học biết thuật Ngự Khí Phi Kiếm rồi, nếu dùng để điều khiển Kim Tiền tiễn, Liễu Diệp đao, và các khí giới nhẹ nhõm ấy thì cũng lợi hại vô cùng, khiến đối phương khó mà đề phòng nổi!

Cổ Thanh Phong thất thanh la lớn :

- Lão tiên bối nói rất phải, chính lúc ở trong Âm Phong Giáp, tiểu bối bị Liên Thành Ngọc Ngự Khí Phi Kiếm điều khiển Phi Hoa và Tán Nghệ Mê Hồn làm cho tiểu bối mê man bất tỉnh ngã lăn ra tại chỗ!

Thiết Kiếm chân nhân hỏi lại những chuyện đã quay, ông ta mới biết Vạn Kiếp quần ma tên nào cũng có võ công kỳ lạ, nên lòng khinh bọn chúng đã giảm bớt rất nhiều.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thần Kiếm Phong Ba

Khi hai người đi tới núi Lục Chiếu, xa xa đã trông thấy phía Thiên Ngụy cốc có một làn ánh sáng ngũ sắc bốc lên trên không. Thiết Kiếm chân nhân liền “ủa” một tiếng, thì Cổ Thanh Phong đã nói trước :

- Thừa lão tiên bối, làn ánh sáng sắc sỡ kia là chướng khí rất độc của Đào Hoa Chiếu bốc lên đấy, chúng ta không nên tới gần!

Thiết Kiếm chân nhân đi lại trên giang hồ lâu năm, đã đi khắp cả mọi nơi, rất giàu kinh nghiệm, nên trông thấy luồng ánh sáng sắc sỡ đó cũng biết ngay là luồng chướng khí rất độc rồi. Ông ta gật đầu và hỏi :

- Lão cũng biết làn ánh sáng sắc sỡ đó là một chướng khí rất độc, nhưng có điều là trong chướng khí đó hình như có một kiếm khí hãn thế bốc lên nữa!

Cổ Thanh Phong phục tài Thiết Kiếm chân nhân vô cùng, liền đáp :

- Nhân lực của lão tiên bối quả thật lợi hại, trong Đào Hoa Chướng đó có cả ánh sáng bảo kiếm thật, vì trong Đào Hoa Chướng đó có một thanh bảo kiếm đời Xuân Thu!

Thiết Kiếm chân nhân kinh ngạc hỏi :

- Kiếm gì của thời Xuân Thu thế?

- Đó là thanh kiếm Mạc Tà!

- Xưa nay thanh kiếm Mạc Tà vẫn ở trong tay võ lâm danh túc Bạch Dương Tử, tại sao lại rớt trong Đào Hoa Chiếu này thế?

Cổ Thanh Phong liền kể câu chuyện của Vệ Phương Hoa nói cho mình cho Thiết Kiếm chân nhân nghe.

Thiết Kiếm chân nhân nghe xong đang lắc đầu thờ than, thì bỗng nghe phía Đào Hoa Chiếu có mấy tiếng cười vọng tới. Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao lúc này lại có người dám mạo hiểm vào trong làn ánh sáng sắc sỡ của Đào Hoa Chiếu đó. Chẳng lẽ người đó muốn lấy được thanh Thần kiếm Mạc Tà?

Thiết Kiếm chân nhân gật đầu đáp :

- Cổ lão đệ đoán đúng đấy, người nọ không những muốn lấy được thanh kiếm đó, và nghe tiếng cười đắc chí của y thì hình như y đã lấy được rồi thì phải!

Cổ Thanh Phong cau mày lại đang suy nghĩ xem người đó là ai, thì Thiết Kiếm chân nhân đã nhìn chàng mỉm cười nói :

- Cổ lão đệ hà tất phải suy đoán người đó làm chi, bây giờ chúng ta cứ lẳng lặng đến đó, thì biết người đó là ai liền.

Cổ Thanh Phong chỉ làn ánh sáng sặc sỡ ở trên không và nói :

- Đào Hoa Độc Chướng kia lợi hại lắm!

Chàng chưa nói dứt, Thiết Kiếm chân nhân đã đỡ lời :

- Lão đệ cứ yên tâm, bản đạo đi khắp bốn bể tám hoang, trong người thể nào mà chả có thuốc giải chướng độc, lão đệ hà tất phải lo âu vấn đề đó!

Nói xong, lão đạo sĩ lấy hai viên thuốc linh đơn màu trắng ra, tự ngậm một viên, còn một viên đưa cho Cổ Thanh Phong. Hai người mới đi thẳng về phía có Đào Hoa chướng khí. Chưa đi tới nơi, lại nghe thấy một tràng cười rất kinh hồn động phách...

Thiết Kiếm chân nhân ngạc nhiên hỏi :

- Tiếng cười này hình như là tiếng cười của Liệt Hỏa Thái Tuế Hô Diên Bính của nhóm Miêu Cương song quái. Chẳng lẽ hai nhóm người định đến cướp thanh kiếm Mạc Tà, rồi đôi bên cướp giạt sanh ra đánh nhau chăng?

Nói rồi, lão đạo sĩ ngậm nghĩ giây lát, rồi khẽ bảo với Cổ Thanh Phong :

- Võ lâm kỳ khách bỗng tụ hợp ở Lục Chiếu này, chắc thể nào cũng có nguyên nhân rất lớn. Có lẽ họ tới đây không riêng gì vì thanh Mạc Tà của Bạch Dương Tử đâu. Lão đệ cố hết sức giả khinh công ra lén lút tránh né, chúng ta đừng để cho chúng thấy hình tích, như vậy đối với việc tìm kiếm Chân Chân cô nương sẽ có kết quả nhiều hơn!

Cổ Thanh Phong vâng lời, liền cùng Thiết Kiếm chân nhân giả hết tài ba khinh công ra lên trên một ngọn núi cao hơn mười trượng trước, rồi mới rón rén đi từ từ xuống dưới Đào Hoa Chiếu.

Trước khi tới Đào Hoa Chiếu, hai người đã trông thấy trong làn ánh sáng quả có hai người đang đứng đối lập với nhau. Một người cao lớn vạm vỡ, mặt đỏ như chàm, tuổi ngoài bốn mươi. Một người mặc áo bào có vẽ chín ngọn lửa đỏ chói, đầu đội Kim Quang có lửa bốc cháy hăn hoi.

Người này là một đạo sĩ trông mặt rất quái dị.

Thiết Kiếm chân nhân liền dùng Nghi Ngữ Truyền Âm khẽ hỏi Cổ Thanh Phong :

- Cổ lão đệ có nhận ra được hai người này không?

Cổ Thanh Phong lắc đầu. Thiết Kiếm chân nhân nói tiếp :

- Người mặt đỏ kia là Khổng Đại Bằng nổi tiếng trên giang hồ với năm môn ngoại công. Còn đạo sĩ quái dị kia là Liệt Hỏa Thái Tuế Hô Diên Bính đấy!

Nói tới đó, Thiết Kiếm chân nhân bỗng kêu “ủa” một tiếng, dùng khuỷu tay khẽ thúc vào người Cổ Thanh Phong một cái và kinh ngạc hỏi :

- Cổ lão đệ xem kìa, chỗ sau tảng đá phía sau Khổng Đại Bằng chừng ba bốn trượng chẳng có một người đàn bà mặc áo sặc sỡ ẩn núp là gì?

Cổ Thanh Phong nhìn về phía tay chỉ Thiết Kiếm chân nhân, quả nhiên thấy phía sau tảng đá có một người đàn bà mặc áo sặc sỡ thật.

Khổng Đại Bằng với Liệt Hỏa Thái Tuế vẫn không hay biết thiếu nữ nọ, nhưng Cổ Thanh Phong với Thiết Kiếm chân nhân ở trên cao trông xuống thì lại thấy rõ mồn một.

Cổ Thanh Phong cũng dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Thiết Kiếm chân nhân :

- Xem áo bào sặc sỡ của thiếu nữ kia, thì tiểu bối đã đoán ra y thị thể nào cũng là môn hạ của Vạn Kiếp, nhưng vì xa quá tiểu bối không trông thấy rõ mặt, không biết nàng này là Tốt Kim Hoàn hay Vệ Phương Hoa, chưa biết chừng là Liên Thanh Ngọc cũng nên?

Lúc ấy, Khổng Đại Bằng đã chấp tay chào Hô Diên Bính, vừa chào vừa lên tiếng nói :

- Hôn Diên Thái Tuế sau khi ở Ô Mông cách đến giờ, không ngờ Khổng Đại Bằng tôi lại được tái ngộ Thái Tuế ở cạnh Đào Hoa Chiếu này...

Y chưa nói dứt lời, Liệt Hỏa Thái Tuế đã cười giọng quái dị và hỏi :

- Khổng huynh có việc mừng lớn như vậy, nên Hô Diên Bính tôi phải đến mừng chứ!

Khổng Đại Bằng hơi giật mình cau mày, nhìn Liệt Hỏa Thái Tuế một hồi, rồi lên tiếng hỏi :

- Đại Bằng tôi với hai bàn tay không, phiêu lưu giang hồ, chưa gầy nổi tên tuổi và cũng chưa làm thành công nghiệp, có gì đâu mà huynh lại mừng hộ cho vậy?

Hô Diên Bính lại cười và nói :

- Khổng huynh! Kim Cương Ngũ Hành chưởng lực của huynh đã lừng lẫy trên giang hồ, bây giờ lại được một môn khí giới lợi hại, thì lo gì mà chả nổi danh thêm, và sự nghiệp cũng sẽ thành tựu liền!

Khổng Đại Bằng đưa tay chỉ về thanh kiếm ở phía sau lưng, lớn tiếng cười :

- Hô Diên thái tuế chớ có khen ngợi quá như vậy! Thanh Táng Môn kiếm này của tôi đối với những người võ lâm tầm thường thì may ra còn có thể lòn được họ đôi chút, chứ còn đối với người sành điệu thì thanh kiếm của tôi có nghĩa lý gì đâu?

Hô Diên Bính nhìn thẳng vào mặt Khổng Đại Bằng một hồi, lại cười bằng giọng quái dị, nói :

- Khổng huynh, trước mặt người sáng suốt, mong huynh đừng có nói chuyện mờ ám như thế! Khí giới ở trên vai của huynh có thật là Táng Môn kiếm không?

Khổng Đại Bằng lại rùng mình một cái, đảo ngược đôi ngươi một vòng, mỉm cười đáp :

- Hô Diên thái tuế sao lại nói như thế? Ai mà chả biết Khổng Đại Bằng tôi chuyên môn nhất là môn Kim Cương Ngũ Hành chưởng và Táng Môn Thập Tam Kiếm?

Hô Diên Bính sầm nét mặt lại nói :

- Vẫn biết đó là một thanh kiếm thật, nhưng chưa chắc nó là thanh Táng Môn kiếm như huynh đã nói! Mà nó lại là Mạc Tà thần kiếm thời Xuân Thu của danh túc Bạch Dương Tử đã chìm đắm dưới Đào Hoa Chiếu này cũng nên!

Khổng Đại Bằng trợn ngược đôi lông mày lên rồi cười như điên cuồng đáp :

- Hô Diên thái tuế tưởng tôi là người có tài ba thông thiên tuyệt đỉnh đã lấy được thanh kiếm ở dưới đầu Đào Hoa Chiếu chắc?

Hô Diên Bính lạnh lùng nói :

- Tôi đã sớm biết huynh định mò thanh kiếm Mạc Tà ở dưới Đào Hoa Chiếu này, vừa rồi lại nghe tiếng cười của huynh mới đoán chắc huynh đã sử dụng môn Đà Long Phi Thiên chộp luôn thanh kiếm vào trong tay!

Khổng Đại Bằng vừa cười vừa gật đầu :

- Hô Diên thái tuế đoán như vậy tuy rất có lý, nhưng tiếc thay tình hình thực tế lại khác hẳn. Đại Bằng tôi đã gỡ môn Đà Long Phi Thiên ra còn phối hợp thêm một sợi dây tơ dài chừng nửa trượng và mò gần nửa ngày rồi mà vẫn không ăn thua gì hết! Nên vừa rồi mới gượng cười mấy tiếng, ngờ đâu Hô Diên thái

tuế lại tưởng lầm là Đại Bạng tôi đã lấy được thanh kiếm quý báu đó rồi!

Hô Diên Bính đôi người lóng lánh nhìn thẳng vào mặt Khổng Đại Bạng, rồi giơ tay lên sờ cái mũ vàng có đèn, mặt lộ sát khi quát :

- Khổng huynh, tốt hơn hết chúng ta cứ thành thực mà nói chuyện thì hơn, đừng có nói quanh nói co như thế này nữa! Hô Diên Bính này đã nghe rõ tiếng cười của huynh rồi, đấy không phải là gượng cười mà lại là tiếng cười đắc chí hăn hoi!

Khổng Đại Bạng đã hết sức nhường nhịn Hô Diên Bính, vì y sợ đối phương có môn hỏa thuật, nhất là ngọn lửa ở trên cái mũ đèn của y.

Bây giờ lại thấy đối phương lấy tay sờ mó vào cái mũ vàng, mặt có vẻ nổi giận, liền giơ tay lên vai, rút luôn thanh kiếm Táng Môn ra cầm tay, ha hả cười một hồi, rồi nói :

- Hô Diên thái tuế cho đệ nói ngoa phải không? Đây thanh Táng Môn kiếm tầm thường của Đại Bạng tôi đã rút ra rồi, Thái Tuế thử xem kỹ lại xem có phải là thần vật của thời Xuân Thu hay không?

Hô Diên Bính nhìn thẳng vào thanh Táng Môn kiếm của Khổng Đại Bạng, thấy đó quả thật là một thanh kiếm thường, hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, vội chấp tay chào và xin lỗi :

- Xin Khổng huynh thứ lỗi cho Diên Bính tôi cái tội dai nghi đó!

Khổng Đại Bạng rất đường hoàng cười ha hả đáp :

- Thanh kiếm Mạc Tà đang nằm ở dưới Đào Hoa Chiếu kia là vật vô chủ, ai cũng có quyền chiếm được. Khổng Đại Bạng tôi tuy có lòng như vậy nhưng chỉ tiếc không có hơi sức nên đã biết mình phải rút lui. Thái Tuế tên tuổi đứng và hàng mười ba danh thủ, thần công tuyệt nghệ đều lấn át quần hào, nếu bây giờ Thái Tuế cũng ưa thanh bảo kiếm đó thì cứ việc ra tay mà lấy đi! Đại Bạng tôi xin đứng cạnh xem, chờ khi nào Thái Tuế lấy được rồi sẽ chúc mừng sau!

Mấy lời nói đó của y, bề ngoài tuy rất khiêm tốn, nhưng bên trong thật mỉa mai hết sức. Tuy Hô Diên Bính tức giận khôn tả, nhưng đối với cái đầm đầy chướng khí độc này cũng phải bó tay chịu, nên y gượng cười mấy tiếng và đáp :

- Nếu muốn mò được thanh kiếm Mạc Tà ở dưới Đào Hoa Chiếu này kể ra thì không khó, nhưng chỉ sợ lời đồn đại đó không đúng sự thực, có phải là mất công tôi không? Huống hồ, Hô Diên Bính tôi đang có việc bận, không thể nào ở lại đây lâu đường, thôi mời Khổng huynh tiếp tục ra tay đi! Nếu quả thật huynh với được thanh thần kiếm đó, kể cũng là một việc rất mừng cho võ lâm!

Nói xong, y chấp tay chào Khổng Đại Bạng rồi quay mình đi luôn.

Khổng Đại Bằng cũng mỉm cười chấp tay đáp lễ và nói :

- Xin thứ lỗi, Đại Bằng tôi không tống tiền nữa!

Chờ bóng của Liệt Hỏa Thái Tuế đã khuất hẳn, Khổng Đại Bằng mới thay đổi sắc mặt, mặt y đang cười và cung kính liền biến thành gian ác khôn tả và lẩm bẩm nói :

- Hô Diên Bính, dù người có hung ác tuyệt luân đến đâu vẫn trúng phải diệu kế của Khổng Đại Bằng ta, khi tới người chắc chỉ biết bao, lúc rút lui lại rầu rĩ và thất vọng đến thế...

Cổ Thanh Phong nghe Khổng Đại Bằng nói như vậy liền dùng Nghi Ngữ Truyền Âm tỏ vẻ kinh ngạc hỏi Thiết Kiếm chân nhân :

- Lão tiên bối, nghe lời nói của Khổng Đại Bằng thì hình như y đã vớt được thanh bảo kiếm đó rồi thì phải?

Thiết Kiếm chân nhân ngắm nhìn Khổng Đại Bằng hồi lâu cũng lấy làm ngạc nhiên, cau mày lại đáp :

- Nghe giọng nói đó thì quả thật y đã vớt được thanh thần kiếm rồi, nhưng cứ xem người y từ trên chí dưới, thì hình như ngoài thanh kiếm Táng Môn ra, không thấy có thanh kiếm nào giấu diếm ở trong người y cả!

Y vừa nói tới đó đã nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh như tiếng nhạc bằng bạc nổi lên, phá tan cả sự trầm lặng của đêm tối này.

Khổng Đại Bằng giật mình kinh hãi, nhìn theo về phía có tiếng động, liền thấy sau tảng đá chỗ cách mình hơn ba trượng có một thiếu nữ mặc áo kiểu cung nữ màu sắc sỡ, từ từ bước ra.

Cổ Thanh Phong trông thấy thiếu nữ đó hiện thân liền nói khẽ với Thiết Kiếm chân nhân :

- Lão tiên bối, tôi đoán không sai, người này là Dao Trì sứ giả Tốt Kim Hoàn, võ công của y thị cao siêu nhất trong bọn bảy người và tính tình cũng hung ác không ít!

Thiết Kiếm chân nhân vừa cười vừa đáp :

- Lần đầu tiên bản đạo mới được trông thấy môn hạ của Vạn Kiếp môn, để bản đạo thử xem Dao Trì sứ giả này tài nghệ ra sao?

Lúc ấy, Khổng Đại Bằng vì không biết thiếu nữ nọ là ai, nên vẫn kiêu ngạo nhìn Tốt Kim Hoàn, lạnh lùng hỏi :

- Cô nương là ai, đến đây có việc gì?

Tốt Kim Hoàn không coi Khổng Đại Bằng vào đâu hết, vẻ mặt lại càng kiêu ngạo hơn đáp :

- Ta đây là Dao Trì sứ giả Tốt Kim Hoàn, vừa rồi Hô Diên Bính của nhóm Miêu Cương song quái tới đây là muốn cướp được thanh kiếm Mạc Tà ở trong tay ngươi, còn ý định của ta tới đây cũng không ngoài ý đó!

Khổng Đại Bằng giật mình, hơi kinh hoảng, không còn thái độ kiêu ngạo như trước, ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương có phải là người đứng đầu nhóm bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung đấy không?

Tốt Kim Hoàn trợn ngược đôi lông mày lên, càng kiêu ngạo thêm rồi lạnh lùng đáp :

- Ngươi đã biết oai lực của Vạn Kiếp ma cung chúng ta như thế nào rồi, thì hãy ngoan ngoãn hiến ngay thanh kiếm Mạc Tà ra đây, để khỏi bị chết trong tay ta, và cũng không bị phơi xác ở dưới Vạn Kiếp môn.

Khổng Đại Bằng vừa cười vừa nói :

- Lão nghe nói mười ba cái vòng xương trắng của Vạn Kiếp môn chuyên môn dùng để treo đầu người, tại sao cô nương lại muốn bắt lão phơi xác ở dưới Vạn Kiếp môn mà lại không bảo treo đầu lâu ở trên đó?

Tốt Kim Hoàn lạnh lùng đáp :

- Mười ba cái vòng xương trắng ở dưới Vạn Kiếp môn là chuẩn bị treo mười ba cái đầu của mười ba danh thủ đương thời trong võ lâm, còn đầu của ngươi chưa xứng đáng được treo lên trên đó!

Khổng Đại Bằng nghe nói không giận, trái lại cười, cười một cách nhạt nhẽo hết sức.

Tốt Kim Hoàn thấy thái độ của đối phương như vậy cũng thắc mắc vô cùng, liền nhìn thẳng vào mặt đối thủ, lạnh lùng hỏi :

- Khổng Đại Bằng ta nói lầm câu nào, mà ngươi lại buồn cười đến thế?

Khổng Đại Bằng cười nhạt một tiếng, trả lời :

- Người tự phụ Vạn Kiếp môn thì dùng để treo đầu của mười ba danh thủ thôi, nhưng vừa rồi Liệt Hỏa Thái Tuế ở đây sao ngươi lại không dám xuất đầu lộ diện?

- Liệt Hỏa Thái Tuế với bảy Sứ giả chúng ta không có liên can gì tới nhau à cũng không có thù hận gì hết, hãy để cho y sống đến mừng bốn tháng tư sang năm, ở Đại hội Vạn Kiếp môn mà lấy đầu lâu của y cũng không muộn!

Khổng Đại Bằng nghe thấy Tốt Kim Hoàn nói như vậy, lại lớn tiếng cười ồ ạt. Tốt Kim Hoàn thấy vậy tức giận vô cùng, nghiêng răng mím môi mặt lộ sát khí, hỏi :

- Người lại cười gì nữa?

Khổng Đại Bằng vừa cười vừa nói lại :

- Vừa rồi người nói Liệt Hỏa Thái Tuế không có liên can gì và cũng không có thù hằn gì với bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung, vậy Khổng Đại Bằng ta thỉnh giáo cô nương câu này: Bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung hiện giờ còn mấy người sống sót ở trên trần gian?

Tốt Kim Hoàn giơ chưởng lên tấn công, quát hỏi :

- Vậy vụ huyết án ở trong Thiên Nguy cốc có phải là chính người gây ra không?

Khổng Đại Bằng biết Tốt Kim Hoàn là nhân vật lãnh đạo của nhóm bảy Sứ giả, không phải là tay tầm thường, nên y cũng không dám khinh thường, vội giở Kim Cang Ngũ Hành chưởng ra, và dùng tới mười thành công lực với thế Bài Vân Kiếm Nguyệt chống đỡ thế công của đối phương, miệng thì nói :

- Chẳng lẽ các người không thấy xác của Tiêu Dao sứ giả cháy xém như thế là vì bị Hỏa Trung Chi Hỏa của ngọn đèn ở trên mũ Liệt Hỏa Thái Tuế thiêu đốt hay sao?

Hai luồng chưởng lực va chạm vào nhau, Tốt Kim Hoàn phải lùi về phía sau nửa bước, còn Khổng Đại Bằng chỉ hơi rung động. Chưởng phong của hai người bay tán loạn, khiến chưởng khí của Đào Hoa Chiếu cũng bay theo...

Thiệt Kiếm chân nhân khẽ đụng vào Cổ Thanh Phong nói :

- Công lực của Tốt Kim Hoàn quả thực cao siêu, trong đời này người chống đỡ nổi Kim Cang Ngũ Hành chưởng rất hiếm. Vừa rồi bản đạo xem thì y thị mới dùng có chín thành công lực thôi...

Lão đạo sĩ chưa nói dứt, thì Tốt Kim Hoàn đã quát hỏi :

- Khổng Đại Bằng, việc Thiên Nguy cốc do Liệt Hỏa Thái Tuế tạo nên, sao người lại biết rõ?

- Cổ nhân có nói : nếu muốn người khác không biết thì đừng có làm. Vì ta thấy Liệt Hỏa Thái Tuế với thiếu nữ hai người đã bắt cóc Mạnh Hồng Tiểu với Trang Mộng Điệp ở trong Thiên Nguy cốc đi ra, hai người vừa đi vừa đắc chí nói chuyện với nhau, Đại Bằng ta núp trong bóng tối nghe rõ mồn một!

Tốt Kim Hoàn mặt càng hung ác thêm, lớn tiếng quát tháo :

- Miêu Cương song quái giỏi thực! Chỉ trong một tháng trời, Tốt Kim Hoàn này thề sẽ dùng máu rửa sạch Liệt Hỏa và Diệu Âm trong động ở Miêu Cương!

Khổng Đại Bằng thấy mưu kế của mình đã thành công, liền chấp tay mỉm cười nói :

- Tốt cô nương đã có ý định như vậy, thì cũng nên chuẩn bị ngay đi, bây giờ tôi phải xin cáo lui!

Tốt Kim Hoàn trợn ngược đôi lông mày lên nói :

- Bạn muốn đi thì phải đưa thanh thần kiếm Mạc Tà cho ta mượn trước, chờ giết xong Liệt Hỏa Thái Tuế với Diệu Âm công chúa...

Khổng Đại Bằng liền biến sắc mặt gượng cười nói :

- Vì thanh kiếm này tôi tốn rất nhiều công lực mà vẫn chưa được mãn nguyện!

Tốt Kim Hoàn cười nhạt một tiếng, mắt nhìn thẳng vào thanh kiếm đeo ở đầu vai Khổng Đại Bằng, nói :

- Nếu bạn chưa lấy được thanh Mạc Tà thì hãy cho tôi mượn thanh Táng Môn kiếm kia vậy!

Khổng Đại Bằng nghe nói mặt biến sắc, trợn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng cười một cách hung ác, đáp :

- Người trong võ lâm ai cũng coi khí giới đang sử dụng như tính mạng thứ hai! Đại Bằng tôi cũng vậy, thanh kiếm của tôi tuy không phải là một thanh bảo kiếm, nhưng tôi cũng quý nó lắm Tốt cô nương yêu cầu như thế là hơi quá đáng một chút đấy!

Thiết Kiếm chân nhân lại khẽ nói với Cổ Thanh Phong :

- Thanh trường kiếm của Khổng Đại Bằng đây hình như có liên can đến thanh thần kiếm Mạc Tà vậy, và có lẽ Tốt Kim Hoàn đã biết rõ sự bí mật ở bên trong rồi!

Cổ Thanh Phong đáp :

- Lão tiền bối, chúng ta cũng nên sớm chuẩn bị mà kịp thời ra tay, chớ có để cho thanh bảo kiếm đó lọt vào tay của Vạn Kiếp quần ma!

Thiết Kiếm chân nhân trợn ngược đôi lông mày lên, khẽ cười và nói :

- Theo bản đạo ước đoán thì bên trong vẫn còn có nhiều sự bí mật, chúng ta hãy trầm tĩnh một chút để xem chúng xử trí với nhau ra sao đã, không đến giờ phút chót chúng ta không nên ra tay vội!

Cổ Thanh Phong gật đầu, hai người lại thấy Tốt Kim Hoàn giọng kiêu ngạo cau mày nói với Khổng Đại Bằng :

- Bạn coi trọng thanh Táng Môn kiếm như vậy, nếu tôi nhất định hỏi mượn thì bạn nghĩ sao?

Khổng Đại Bằng biết đối phương ẩn núp ở sau tảng đá kia đã lâu, đã trông thấy rõ sự bí mật của mình,

nên y thị mới lên tiếng hỏi như thế!

Việc này dùng lời lẽ chắc không thể nào xong được đâu! Y nghĩ như vậy, liền lớn tiếng đáp :

- Nếu cô nương nhất định đòi mượn thanh kiếm của Đại Bàng này, thì cũng không khó, chỉ cần cô nương thẳng nỗi Kim Cang Ngũ Hành chưởng của mỡ hay là chặt được đầu mỡ đi!

Tốt Kim Hoàn rất kiêu ngạo, vừa cười vừa nói :

- Hai điều kiện mà bạn vừa đề nghị quả thật không khó, Kim Hoàn tôi đều nhận hết!

Khổng Đại Bàng thấy đối phương khinh thị mình, lửa giận nổi lên đùng đùng, tung mình nhảy lên trên cao hơn bốn trượng...

Thiệt Kiếm chân nhân nhìn Cổ Thanh Phong nói :

- Khổng Đại Bàng đã tức tối chịu không nổi, có lẽ y nhảy cao lên như vậy là giở môn Phi Long thân pháp, môn khinh công đã từng làm cho y nổi danh!

Y vừa nói dứt thì Tốt Kim Hoàn đã cười nhạt một tiếng và cũng nhảy lên cao, trong người nàng giống như một đám mây sắc sỡ lượn trên không.

Khổng Đại Bàng thấy vậy mừng rỡ nghĩ thầm :

“Phi Long thân pháp của ta nhất là ở trên không biến hóa như con rồng múa vậy, y thị nhảy lên đối địch với ta như vậy thì thật là y thị muốn mang nhục vào mình...”

Nghĩ đoạn, y liền giở Kim Cang Ngũ Hành chưởng ra, dùng thế Thiên Long Giáng Vũ nhắm đầu của Tốt Kim Hoàn tấn công luôn...

Tốt Kim Hoàn cười khúc khích, tay trái dùng thế Luyện Thạch Bối Thiên giơ lên chống đỡ thế công của Khổng Đại Bàng. Còn tay phải của nàng thì giở Đồ Long chỉ ra nhắm yếu huyệt ở cổ tay của đối phương điểm luôn.

Khổng Đại Bàng cũng biết đối phương dùng hai thế cao siêu cùng một lúc, đúng là những thế võ khắc chế thế Thiên Long Giáng Vũ của mình, nên y cũng phải khen ngợi và la lớn :

- Môn hạ của Vạn Kiếp quả thật cao cường!

Trong khi y vừa khen vừa lượn một vòng ra phía sau Tốt Kim Hoàn, giơ hữu chưởng lên dùng thế Phi Long Quên Vỹ trong Kim Cang Ngũ Hành chưởng và đã dùng đến mười hai thành chưởng lực, nhắm yếu huyệt ở ngang lưng đối phương mà đập luôn.

Tốt Kim Hoàn thấy thế võ của mình cũng đánh hụt, người vẫn ở trên không bỗng thấy phía sau lưng có gió lạnh lấn áp tới, nàng liền dùng hữu chưởng xoay người trở lại đỡ thế công của Khổng Đại Bằng.

Chống đỡ như thế, rõ ràng Tốt Kim Hoàn bị thiệt thòi hơn. Ngờ đâu, hai chưởng vừa đụng vào nhau, có một tiếng kêu thật lớn. Tốt Kim Hoàn cùng Khổng Đại Bằng lùi về phía sau và kêu “hự” một tiếng. Cả hai đều bị bắn ra ngoài bảy tám thước và cùng rớt xuống mặt đất, không ai hơn ai kém cả.

Cổ Thanh Phong nói với Thiết Kiếm chân nhân :

- lão tiên bối, theo thế đầu vừa rồi của hai người họ, thì hình như Kim Cang Ngũ Hành chưởng của Khổng Đại Bằng còn kém Chư Thiên cương khí của Tốt Kim Hoàn phải không?

Thiết Kiếm chân nhân đáp :

- Tôi nay còn nhiều tấn tuồng cho chúng ta xem! Cổ lão đệ đã nghe thấy Liệt Hỏa Thái Tuế lẳng lẳng quay trở lại chưa? Hiện giờ y đang ẩn núp ở phía sau tảng đá kia đấy!

Cổ Thanh Phong nghe nói giật mình kinh hãi, nghĩ thầm :

“Ta cứ mãi xem Đại Bằng với Kim Hoàn mà không để ý đến bốn chung quanh. Tuy đã được uống Thiên Niên Hà Thủ Ô, mà công lực của ta cũng không bằng được Thiết Kiếm chân nhân...”

Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn thấy thế chưởng của mình chống đỡ được thế công của Khổng Đại Bằng, trong lòng cũng hơi yên chí, nàng cười khúc khích mấy tiếng, rồi giở thủ pháp Dao Trì Trạch Hoa, môn võ sở trường nhất của nàng ta tấn công luôn bảy thế như vũ như bão.

Bảy thế công của Tốt Kim Hoàn lợi hại tuyệt luân và thế nào cũng độc ác vô cùng, dồn cho Khổng Đại Bằng chỉ có cách chống đỡ thôi chứ không phản công lại được.

Tốt Kim Hoàn tấn công xong bảy thế đó, lại dùng thế Tỳ Khí Đông Lai, hai tay từ từ đẩy thẳng về trước ngực của Khổng Đại Bằng...

Khổng Đại Bằng không phải là tay tầm thường, biết thế công này của đối thủ tuy chậm, nhưng bên trong có rất nhiều biến hóa, rất khó đối phó, cho nên y mới quyết định đối phương vừa giở thế này ra thì y đã phản công lại trước để cho đối phương không kịp trở tay...

Y đã quyết định như vậy, liền tới gần ba thước dùng thế Song Long Xuất Thủy mà nhắm hai bên hông của Tốt Kim Hoàn tấn công trước.

Tốt Kim Hoàn cũng đoán trước Khổng Đại Bằng thế nào cũng giở miệng này ra để tấn công mình, nên nàng quay người một cái giơ gậy lên chống đỡ thì bốn chưởng vừa va đụng nhau...

Khổng Đại Bằng giật mình kinh hãi, lúc này y mới biết Tốt Kim Hoàn dùng thế Ty Khí Đông Lai đó là để dụ mình, mục đích là muốn thi thố nội lực với mình, như vậy mới mong tốc chiến tốc thắng được!

Khổng Đại Bằng đã biết rõ mưu kế của đối phương rồi, khi bốn chưởng vừa va chạm nhau, y liền dồn hết nội lực vào gan bàn tay để muốn đẩy ngã đối phương mà chiếm phần thắng.

Cổ Thanh Phong nhìn Thiết Kiếm chân nhân khẽ nói :

- Lão tiên bối, trong tình cảnh này có lẽ Tốt Kim Hoàn với Khổng Đại Bằng cũng bị thương cả cũng nên, và Hô Diên Bính sẽ là ông lão vọng chiếu phần lợi của hai người.

Thiết Kiếm chân nhân lắc đầu, vừa cười vừa đáp :

- Cổ lão đệ nhận xét lầm rồi, theo sự quan sát của bản đạo, Tốt Kim Hoàn không những võ công cao siêu mà lại còn nham hiểm tuyệt luân, nên Khổng Đại Bằng thế nào cũng bị đánh bại. Còn Liệt Hỏa Thái Tuế được chiếm lợi thế một cách dễ dàng, nhưng rút cuộc y sẽ như con thiêu thân tự nhảy vào trong đồng lửa chứ không sai!

Cổ Thanh Phong nghe nói bán tín bán nghi, vẫn chăm chú nhìn vào trận đấu, thấy Tốt Kim Hoàn vẫn tùm tùm cười và ung dung như thường, trái lại Khổng Đại Bằng thì đã toát mồ hôi trán ra rồi.

Chàng động lòng nghĩ thầm :

“Xưa nay Đại Bằng vẫn khét tiếng là chưởng lực rất hùng mạnh, dù địch không nổi Kim Hoàn đi chăng nữa, nhưng y cũng không đến nỗi như bây giờ! Vừa mới chống cự một lát mà đã chịu đựng không nổi đến mồ hôi toát ra như vậy rồi, hay là y giả bộ như thế để dụ địch chăng?”

Quả nhiên, Tốt Kim Hoàn thấy Khổng Đại Bằng đã mệt mỏi, liền đặc chí cười khì mấy tiếng, liền nhấn thêm công lực vào hai bàn tay mà lấn áp đối phương tiếp. Khổng Đại Bằng cau mày lại cố hết sức chống đỡ.

Một lát sau, mồ hôi trên trán của y đến nhỏ giọt và càng nhiều hơn trước.

Tốt Kim Hoàn cười khúc khích nói :

- Khổng Đại Bằng, bây giờ Tốt Kim Hoàn tôi đã thực hiện được điều kiện thứ nhất là thắng nổi Kim Cang Ngũ Hành chưởng của bạn rồi!

Nếu bạn không trao thanh Táng Môn kiếm ra thì Tốt Kim Hoàn này lại thực hành đến điều kiện thứ hai, nghĩa là sẽ chặt đầu bạn ngay!

Khổng Đại Bằng nghiêng răng mím môi cười khinh mấy tiếng, vẫn gượng chống đỡ tiếp chứ không chịu

khuất phục.

Cổ Thanh Phong thấy vậy liền nghĩ thầm :

“Đại Bàng khéo giả bộ thực, phen này Tốt Kim Hoàn thế nào cũng sẽ bị mắc hờn mất. Ta cứ lảng lạng xem để được tăng thêm kiến thức và cách đối phó với những kẻ đại ác trên giang hồ.”

Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn thấy Khổng Đại Bàng mồ hôi toát ra, người run lẩy bẩy, chân hơi rung động, liền cười một cách kiêu ngạo, hỏi :

- Khổng Đại Bàng không tự hiến kiếm cho ta, ta sẽ giở hết Chư Thiên cương khí ra rung cho hai cánh tay bạn gãy lìa và ngũ tạng nát hết cho mà coi!

Khổng Đại Bàng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đáp :

- Tốt cô nương hãy dừng tay lại, tài của Đại Bàng này không bằng người, xin dâng hiến kiếm vậy!

Tốt Kim Hoàn liền thu chưởng lại, nhìn Khổng Đại Bàng lạnh lùng nói :

- Ta đã ngừng tay rồi, ta không sợ bạn giở trò trống gì, tha hồ bạn bay lên trời...

Khổng Đại Bàng lắc đầu :

- Đại trượng phu đã nói ra là phải thi hành, thế nào là tứ mã nan truy! Đại Bàng tôi đã chịu thua thì phải cam tâm hiến kiếm, cô nương hà tất phải đa nghi như thế!

Y vừa nói vừa đưa tay lên trên vai, từ từ rút thanh Táng Môn kiếm mà hình như có liên can đến thanh Mạc Tà thần kiếm ra...

Tốt Kim Hoàn khoái chí vô cùng, mắt nhìn thẳng vào tay Khổng Đại Bàng thò tay lên vai rút kiếm, đề phòng bị đối phương đột nhiên ra tay tấn công thành linh.

Nàng nghi ngờ vậy trúng ngay vào kế nghĩ của Khổng Đại Bàng.

Đại Bàng giơ tay phải lên rút kiếm, động tác rất thông thả để cho Tốt Kim Hoàn chăm chú nhìn vào tay của mình, thì đột nhiên tay trái của y đã ném luôn một cái. Liền có một chiếc Bàn Quy Bối Độc Long đằng chuôi có cọt theo một sợi tơ dài hơn trượng nhanh như điện chớp phóng ra....

Đà Long Phi Thiên đó là một môn tuyệt kỹ của Khổng Đại Bàng.

Tốt Kim Hoàn thị mình đắc thắng mà kiêu ngạo, nên không kịp đề phòng, liền bị vượt rỗng thực lớn chộp ngay vào đầu cổ, máu tươi phọt ra nhuộm đỏ hết cái áo sặc sỡ.

Khống Đại Bằng lớn tiếng cười và hỏi :

- Tốt Kim Hoàn, bây giờ cô chặt đầu tôi đi!

Nói xong, y dùng sức lôi sợi dây tơ ấy một cái. Quả thực y muốn dùng cái bối đó giật đứt đầu của Tốt Kim Hoàn.

Tốt Kim Hoàn nắm chặt lấy sợi dây không để cho Khống Đại Bằng dùng sức lôi, và định dùng sức mình để giật đứt sợi dây tơ đó. Khống Đại Bằng thấy vậy lại càng cười thêm, nói :

- Ta nói thực với cô nương, đừng có mất công như thế làm chi?

Thứ dây thừng tơ này đao kiếm chém cũng không đứt, thì chỉ lực của cô nương làm sao mà bứt đứt cho nổi?

Vừa nói xong, người đã chạy quanh và chửi cố hết sức lôi kéo. Tốt Kim Hoàn hai tay cứ nắm chặt lấy đầu dây, không để cho sợi dây đó thắt chặt cổ mình.

Vì vậy, nàng không sao lấy tấn đứng vững đường nên mới bị đối phương vừa lôi vừa quay tít, người của nàng bị bay trên không như là một cái diều vậy.

Khống Đại Bằng tay cầm một sợi dây, cứ quay tít hoài. Tốt Kim Hoàn vì sợ buông tay ra thì cổ mình sẽ bị cái bối giật đứt ngay, nên nàng cứ phải nghiêng răng mím môi, nín hơi cho nhẹ mình để mặc cho đối phương đùa giỡn và làm cho bay bổng ở trên không.

Cổ Thanh Phong bị Tốt Kim Hoàn với Trì Trung Long ở trong Âm Phong Giáp định mỗ bụng, cho nên chàng ta ghét hận vô cùng. Chàng thấy vậy khoái chí vô cùng, vừa cười vừa khẽ nói với Thiết Kiếm chân nhân :

- Lão tiên bối, chúng ta thử xem Tốt Kim Hoàn có tài ba thông thiên triệt địa gì thoát khỏi tai ách của cái Phi Bối của Khống Đại Bằng!

Thiết Kiếm chân nhân nhìn Cổ Thanh Phong một cái, mỉm cười đáp :

- Tốt Kim Hoàn đang vận sức để giật đứt sợi dây tơ kia, nếu để cho y thị thành công, thì Khống Đại Bằng bị báo thù còn thảm khốc hơn thế nữa!

Cổ Thanh Phong cau mày lại nói :

- Khống Đại Bằng chả vừa nói sợi dây tơ này của y là tơ trời đao kiếm cũng không cắt đứt được mà!

Chàng vừa nói tới đó, Tốt Kim Hoàn đã dùng hết hơi sức mà cũng không sao làm đứt được sợi dây, nàng biết tình thế rất nguy nan, liền rú lên một tiếng cực kỳ thê thảm.

Khổng Đại Bằng thấy vậy, cười ha hả nói :

- Tốt Kim Hoàn đừng có rú giọng ma như thế nữa! Người định cầu cứu những đồng đảng ở trong Thiên Nguy cốc phải không? Nhưng đồng đảng của người mà hay tin đến được đây thì có lẽ chỉ đem được cái xác không đầu của người mà đi thôi!

Tốt Kim Hoàn nghe nói càng tức giận thêm, lại giật mạnh thêm sợi dây tơ hai cái. Khổng Đại Bằng càng cười một cách kiêu ngạo thêm, nói :

- Ta đã nói cho người biết rồi, sợi dây tơ này của ta đao kiếm chém cũng không đứt mà, nếu mi mà giựt đứt được, Đại Bằng ta sẽ cam tâm biếu thanh Mạc Tà thần kiếm cất giấu ở trong thanh Táng Môn kiếm này cho người liền đó!

Y vừa nói dứt đã có một điểm lửa nhỏ đột nhiên từ chỗ Liệt Hỏa Thái Tuế ẩn nấp từ từ bay ra...

Thiết Kiếm chân nhân mỉm cười nói :

- Liệt Hỏa Thái Tuế đã ra tay rồi, tình thế bây giờ đã đảo lộn, có lẽ Khổng Đại Bằng sẽ nguy mất!

Quả nhiên, Khổng Đại Bằng vừa trông thấy điểm lửa đó đã giật mình thất sắc.

Y định thu hồi sợi dây tơ trời, nhưng vì Đà Long Phi Bối vẫn còn móc ở cổ của Tốt Kim Hoàn, làm sao mà thu lại cho kịp?

Ngon lửa kia từ từ bay ra, người ta trông thấy ngọn lửa ấy bay rất thong thả nhưng sự thực thì lại nhanh chóng vô cùng, chỉ trong thoáng cái đã bay tới giữa quãng sợi dây tơ trời kia liền...

Lạ thực! Sợi dây tơ trời đó tha hồ Tốt Kim Hoàn bứt mạnh đến đâu cũng không đứt, thế mà chỉ bị ngọn lửa kia đụng một cái, không có tiếng động gì và cũng không thấy có lửa bốc cháy, mà một quãng dây thừng ở chỗ giữa đã hóa thành tro tàn liền.

Thiết Kiếm chân nhân thấy vậy khẽ thở dài một tiếng, nói :

- Thảo nào người trong võ lâm, ai ai trông thấy Liệt Hỏa Thái Tuế cũng phải nhức đầu, ngọn lửa Hỏa Trung Chi Hỏa của y quả thật rất lợi hại!

Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn đang bị bay lơ lửng ở trên không, sợi dây tơ kia bỗng đứt một cái, làm cho nàng ta bị bắn ra ngoài xa hơn trượng ngay!

Đà Long Phi Bối bị va chạm vào mặt đất một cái rất mạnh, suýt tí nữa thì làm cho đầu nàng gãy làm đôi.

Tốt Kim Hoàn đau đến nỗi chịu không thấu, kêu rú một tiếng rất thảm khốc và chết giấc tức thì.

Đồng thời, người của nàng ở trên sườn núi lăn hai vòng rớt xuống bên dưới, suýt tí nữa thì rơi luôn vào trong Đào Hoa Chiếu.

Liệt Hỏa Thái Tuế tựa như một đám mây đỏ tà ta bay tới, hạ chân xuống mặt đất rồi nhìn thẳng vào mặt Khổng Đại Bằng, lạnh lùng nói :

- Khổng huynh đa mưu túc trí thật! Mỗ cung không ngờ huynh lại chuẩn bị sẵn một thanh Táng Môn kiếm rồng để giấu Mạc Tà thần kiếm vào bên trong như vậy!

Khổng Đại Bằng mặt đỏ bừng, ngập ngừng đáp :

- Xin Hô Diên thái tuế tha thứ tội nói dối của Đại Bằng tôi, vì thanh kiếm này tôi đã tốn nhiều công phu mới lấy được, bắt buộc phải giấu diếm như vậy!

Hô Diên Bính bỗng đổi sắc mặt, cười ha hả đáp :

- Chúng ta đi lại trên giang hồ, dù có hành động gian dối hay xảo trá như thế cũng không sao. Không huynh cứ yên tâm, Hô Diên mỗ không khi nào chấp nhứt đến việc huynh đã nói dối với mỗ đâu!

Khổng Đại Bằng nghe nói có vẻ không tin, với tầm mắt hoài nghi nhìn Hô Diên Bính, thì thấy đôi phương hai mắt lộ hung quang, cười giọng rất quái dị nói :

- Tuy đi lại trên giang hồ dù có gian dối xảo trá cũng không sao, nhưng người trong võ lâm đối đãi nhau phải lấy điều thành thực làm đầu!

Khổng Đại Bằng biết mình sắp nguy đến nơi, nhưng vẫn gượng gật đầu đáp :

- Lẽ dĩ nhiên là như vậy rồi!

Hô Diên Bính giơ tay lên rờ ngọn đèn Hỏa Trung Chi Hỏa ở trên mũ vàng, đặc chí cười ha hả mấy tiếng, rồi nói :

- Không huynh đã thừa nhận người trong võ lâm đối đãi với nhau phải lấy chữ thành làm đầu. Vừa rồi Hô Diên mỗ nghe thấy huynh nói :

bất cứ ai làm đứt được sợi dây tơ trời thì người cam tâm biếu ngay thanh kiếm Mạc Tà cho người đó ngay!

Khổng Đại Bằng khi nào lại nỡ biếu người ta thanh Mạc Tà thần kiếm mà y đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết mới lấy được! Nhưng y lại rất sợ sệt ngọn đèn Hỏa Trung Chi Hỏa ở trên đầu của Hô Diên Bính.

Y cau mày lại, trù trừ không biết phải trả lời với Hô Diên Bính như thế nào cho phải.

Hô Diên Bính biết Khổng Đại Bằng không phải là địch thủ của mình nên liền cười một cách kiêu ngạo, nói :

- Khổng huynh chớ có nghĩ với nghĩ vẫn nữa, thủ đoạn của huynh chắc có thể đối phó với Tốt Kim Hoàn thì được, chứ giở ra với Hô Diên Bính thì chỉ càng mạng lấy họa vào thân chóng mà thôi!

Y nói tới đó, đột nhiên có một luồng gió mạnh và kèm một tiếng quái dị nhiếp hồn, nhằm đầu hai người đè mạnh xuống.

Hô Diên Bình với Khổng Đại Bằng thấy luồng gió và tiếng cười quái dị đó quá mạnh, không kịp để ý xem là vật gì mà đã vội vàng giở khinh công ra nhảy ra ngoài xa hơn trượng để tránh né.

Khi hai người chân vừa đứng xuống mặt đất thì cũng giở song chưởng lên chống đỡ trước ngực, rồi mới quay người lại xem.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Quỷ Sai Thần Khiến

Thì ra đó là con chim Thần Tụ của Vạn Kiếp quần ma, nó vừa bay xuống chộp ngay Tốt Kim Hoàn đang nằm mê mang bất tỉnh, rồi lại bay lên luôn.

Hô Diên Bính giận dữ phất tay áo bào đỏ một cái, liền có ba hạt thần châu nhắm phi luôn vào người con chi Thần Tụ đó...

Tuy y ra tay rất nhanh, nhưng con Thần Tụ lại còn nhanh hơn, chon nên ba món ám khí của y bắn trúng vào vách núi nổ “bùng bùng bùng” ba tiếng, vách đá đó bị thủng ngay ba cái lỗ sâu. Đá vụn rớt cả cườì được Đào Hoa Chiếu. Con chim vớt Tốt Kim Hoàn không bị thương mảy may, cả hai đều bay lên cao, quay về phía Tây...

Cổ Thanh Phong thấy con Thần Tụ bay về phía Tây, ngạc nhiên nói :

- Tại sao con Thần Tụ bay về phía Tây như thế? Chẳng lẽ Vạn Kiếp quần ma không còn ở trong Thiên Nguy cốc nữa hay sao?

Vì chàng lo âu đến sự an nguy của Bàn Chân Chân, lại đột nhiên thấy con Thần Tụ bay về hướng khác, nên chàng mới giật mình kinh hãi.

Tuy chàng vẫn nói khẽ như trước, nhưng quên dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh, nên Khổng Đại Bằng và Liệt Hỏa Thái Tuế đều nghe thấy hết.

Hô Diên Bính nghĩ thầm :

“Không ngờ ngoài Tốt Kim Hoàn ra, lại còn có người ẩn núp ở cạnh nơi đây nữa? Đêm nay, cạnh Đào Hoa Chiếu này lắm chuyện thật!”

Tuy vậy, y thị võ nghệ cao siêu hơn người, lại có thêm hỏa khí vô địch, y chỉ hơi động lòng suy nghĩ một chút thôi, chứ không lộ ra ngoài mặt vộì. Còn Khổng Đại Bằng nghe thấy tiếng người nói, đã nghĩ ngay được một kế và nghĩ thầm :

“Nếu ta không có diệu kế gì giở ra, chỉ sợ khó mà ra thoát nổi Lục chiếu này.”

Nghĩ vậy, y liền lập quỷ kế, rút luôn thanh Táng Môn kiếm ra, lại rút thanh Mạc Tà thần kiếm ở bên trong thanh kiếm kia ra nốt, liền có ánh sáng loé mắt, rồi nhìn Liệt Hỏa Thái Tuế, với giọng rất dịu dàng

hỏi :

- Hô Diên Bính, có phải bạn nhất định đòi lấy thanh Mạc Tà thần kiếm này không?

Trông thấy Thần kiếm, Hô Diên Bính càng động lòng tham, trong tay cầm chắc hai hạt Thuần Dương Hỏa Châu chuẩn bị nếu đối phương phản trắc là dùng hai viên đó để giết chết kẻ địch ngay.

Y liền trả lời Khổng Đại Bằng :

- Mỗ muốn lấy lắm, nhưng không biết Khổng huynh có bằng lòng nhường cho không?

Khổng Đại Bằng cười ha hả đáp :

- Thanh Mạc Tà Kiếm này trầm ở dưới đáy Đào Hoa Chiếu lâu năm, Khổng mỗ tốn rất nhiều tâm lực mới vớt lên được, nhưng tục ngữ có câu “bảo kiếm tặng liệt sĩ”. Mỗ tặng Hô Diên thái tuế để trợ thanh oai cho Miêu Cương song quái càng hay chứ sao?

Nói xong, y hai tay cung kính đưa cho Hô Diên Bính.

Khi nào Hô Diên Bính lại tin Khổng Đại Bằng khẳng khái như vậy? Y liền lùi về phía sau nửa bước, mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương để đề phòng Đại Bằng đột nhiên ra tay đánh lén. Một mặt thì y suy nghĩ xem tại sao Đại Bằng lại chịu tặng bảo kiếm cho mình như thế?

Khổng Đại Bằng cười ha hả, chỉ thấy thanh kiếm Mạc Tà ở trong tay của y chớp nháy một cái, tảng đá lớn đã bị kiếm chém làm đôi liền. Y múa kiếm để tỏ rõ lưỡi kiếm sắc bén như thế nào, rồi lại cười nói với Hô Diên Bính :

- Đây, thanh kiếm này chặt đá như chặt đậu hũ. Hô Diên thái tuế không còn nghi là kiếm giả nữa đấy chứ? Đại Bằng tôi xin thành tâm kính tặng, xin huynh đỡ lấy kiếm!

Hô Diên Bính vẫn không tin và yên chí bên trong thế nào cũng có âm mưu gì, nhưng y không tiện ra tay đỡ lấy thanh kiếm, vì vậy y liền ngậm ngừ giây lát rồi lại quát lớn :

- Nếu Khổng huynh thành tâm tặng kiếm cho mỗ thực, xin tung lên trên cao, cách đầu mỗ chừng năm trượng, mỗ tiếp kiếm xong thế nào cũng tặng lại món quà cho huynh!

Khổng Đại Bằng cười thầm và nghĩ :

“Hô Diên Bính khôn ngoan và giáo hoạt thực! Nhưng ta có cử chỉ thành tâm và tặng kiếm cho y như thế này là vì biết trong bóng tối còn có cường địch ẩn núp, ta biết khó mà bình yên tẩu thoát. Cho nên mới định giá họa cho y để cầu lấy được thoát thân trước, rồi hăn nghĩ kế lấy lại thanh kiếm sau.”

Y liền tùm tỉM cười, tung ngay thanh kiếm Mạc Tà lên trên cao bảy trượng, liền có một luồng ánh sáng

đỏ loé mắt bay lên trên cao. Chờ thanh kiếm hết đà, rồi mới rớt trở xuống, nơi rớt xuống ở ngay đỉnh đầu của Liệt Hỏa Thái Tuế.

Cổ Thanh Phong thấy vậy ngạc nhiên vô cùng, liền dùng Nghi Ngữ Truyền Âm hỏi Thiết Kiếm chân nhân :

- Lão tiên bối, sao Khổng Đại Bằng lại đột nhiên đường hoàng như thế, chẳng hay bên trong có âm mưu quỷ kế gì vậy?

Thiết Kiếm chân nhân đang cau mày lại, chưa kịp trả lời thì đã có chuyện quái dị xảy ra...

Thì ra thanh kiếm Mạc Tà vừa rớt xuống được hơn thước, bỗng có vật gì thu hút làm nó bay chéo sang bên, phi thẳng đến chỗ tkch ẩn núp chừng hai trượng.

Cổ Thanh Phong biết sau tảng đá đó có người đã vận dụng Không Chưởng Trào Vật tuyệt đỉnh nội công để cướp thanh Mạc Tà kiếm.

Thiết Kiếm chân nhân thấy vậy giật mình kinh hãi, nghĩ thầm :

“Người ấy là ai, sao mình không biết gì hết?”

Liệt Hỏa Thái Tuế tuy biết có người ẩn núp đó, nhưng y không biết là hai bọn người. Y liền cất tiếng cười rất ngông cuồng, vận thần công vào chưởng phải giơ lên trên không cứ quào hoài.

Thanh Mạc Tà Kiếm đang bay về phía bên kia bị y quào như thế liền ngừng lại và từ từ rớt xuống. Người núp sau tảng đá khi nào lại chịu để yên, cũng nhấn thêm lực để quào. Thanh kiếm Mạc Tà cứ đứng lơ lửng ở đó chứ không lên xuống nữa. Khổng Đại Bằng thấy vậy liền lớn tiếng cười và nói :

- Không ngờ cạnh Đào Hoa Chiếu này lại có nhiều cao thủ tụ hợp đến như thế. Hô Diên thái tuế tự ra tay lấy lại thanh kiếm ấy đi! Đại Đẳng tôi có việc bận phải đi trước, tôi biết mình không có tài đức nên không dám nghĩ đến chuyện lấy được thanh Mạc Tà Kiếm nữa!

Nói xong, y vừa cười giọng đều cáng, vừa ung dung đi luôn.

Cổ Thanh Phong lại dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Thiết Kiếm chân nhân :

- Không ngờ Đại Bằng lại khôn ngoan và biết giác ngộ mà rút lui cho khỏi bị lụy đến thân!

Thiết Kiếm chân nhân lắc đầu, vừa cười vừa đáp :

- Nếu Khổng Đại Bằng mà có ý định ấy thực, thì quả thực là cao minh đấy, nhưng bản đạo đoán chắc không khi nào y chịu buông tay đâu!

Cổ Thanh Phong đưa mắt nhìn lên trên không. Liệt Hỏa Thái Tuế vì đứng ở bên phía dưới nên chiếm ưu thế hơn, thanh kiếm cứ đứng ở nguyên chỗ nhưng từ từ giáng xuống. Chàng lại nói với Thiết Kiếm chân nhân :

- Bất cứ Khống Đại Bằng có âm mưu hay không, lão tiên bối cũng nên ra tay đi!

- Lão đệ cũng muốn bần đạo tham gia vụ cướp kiếm này ư?

- Tham gia vụ cướp kiếm này như vậy thì hơi hạ lưu một chút, tôi muốn lão tiên bối giúp sức cho người núp ở sau tảng đá kia!

Thiết Kiếm chân nhân chưa biết Cổ Thanh Phong yêu cầu mình như thế là có dụng ý gì, nhưng biết chàng đã nói ra như vậy thế nào cũng có thâm ý gì đây, liền ra tay vận sức trợ giúp cho người ở phía sau tảng đá để lôi thanh Thần kiếm lên.

Người núp sau tảng đá, nội lực không kém gì Liệt Hỏa Thái Tuế, nhưng vì đối phương đứng ở phía bên dưới nên lợi thế hơn, nhưng bây giờ được Thiết Kiếm chân nhân ra tay giúp ngầm biến thành hai chọi một, tất nhiên thanh kiếm lại từ từ thăng lên hơn thước.

Cổ Thanh Phong khẽ kéo tay của Thiết Kiếm chân nhân :

- Lão tiên bối hãy thu tay lại để xem sự biến hóa ra sao?

Thiết Kiếm chân nhân bây giờ mới hiểu rõ ý định của Cổ Thanh Phong, liền mỉm cười hỏi :

- Có phải lão đệ muốn bần đạo duy trì cho đôi bên ngang tài nhau để chúng phải giở hết sức lực ra mà cướp giật, rồi chúng se hao hết chân lực phải không?

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :

- Lão tiên bối nhận thấy kế hoạch có được không? Vì tôi thấy Khống Đại Bằng với Tốt Kim Hoàn, Hồ Diên Bính các người giở mưu trí ra đấu với nhau là cũng muốn được ngồi trên núi để xem hổ đấu đầy thôi!

Thiết Kiếm chân nhân nhìn chàng một cái tỏ vẻ khen ngợi :

- Diệu kế của lão đệ cao minh lắm, chờ khi nào đôi bên mệt mỏi rồi mới ra tay cướp thanh kiếm, như vậy sẽ không tổn một chút hơi sức nào cả!

Lúc ấy, Hồ Diên Bính đột nhiên thấy công lực của đối phương tăng hẳn lên, thanh kiếm bỗng thăng lên cao hơn thước, y lo âu đến toát mồ hôi lạnh ra, vận hết mười hai thành công lực, hai tay cũng giơ lên quào lia lia, nhờ vậy mới giữ lại được thế lên của thanh Mạc Tà thần kiếm.

Thanh kiếm ngừng thăng một cái, lại thêm Hồ Diên Bính giở toàn lực ra cướp, nên thanh kiếm lại từ từ

giáng xuống. Chờ tới khi thanh kiếm xuống gần tới chỗ hồi này, Thiết Kiếm chân nhân lại ra tay giúp cho nó thăng lên như trước.

Hô Diên Bính đang khoái chí bỗng cảm thấy công lực của đối phương mạnh vô cùng, y lại giở hết công lực ra quào lia lịa lần nữa...

Lúc ấy, người núp ở sau tảng đá với Hô Diên Bính đã Cổ Thanh Phong khác lạ, nhưng không ai dám phân thần mà nhìn ngang nhìn dọc.

Cả hai cứ phải giở hết công lực ra mà chăm chú nhìn vào thanh kiếm đang lên xuống thôi.

Thời gian trôi chảy rất nhanh, trời sắp rạng động đến nơi. Liệt Hỏa Thái Tuế với người núp sau tảng đá đã hồng hộc như bò rống và chân lực cũng sắp kiệt rồi. Lúc ấy, Khống Đại Bằng cũng ở trên sườn núi chăm chú nhìn xuống bên dưới, canh phòng không để cho một người nào sống sót ra khỏi vùng Đào Hoa Chiếu này cả.

Khống Đại Bằng có biết đâu ngựa trời đang rình bắt ve sầu, phía sau lưng lại có chim sẽ định bắt mình. Y đang đứng ở trên chăm chú nhìn xuống bên dưới, trên y lại còn có kẻ thù đang rình rập y.

Người đó chính là Tốt Kim Hoàn đang cỡi con Thần Tụ, lẳng lẳng lượn ở trên đầu Khống Đại Bằng, hai mắt đỏ lửa, mặt đầy hung quang, tay cầm Đà Long Phi Bối của Khống Đại Bằng.

Ngoài y thị ra, lại còn Vệ Phương Hoa cỡi một con Thần Tụ khác nữa.

Bấy nhiêu võ lâm hào khách, ai nấy đều có võ công tuyệt học và đa mưu túc trí, nên trận đấu khốc liệt sắp bùng nổ tới nơi, kết quả không biết ai thắng ai bại, ai sống ai chết, mà thanh Mạc Tà Kiếm sẽ lọt về tay ai?

Trước khi rạng đông, trong rừng lại càng tối om thêm, bỗng có một luồng ánh sáng mặt trời xuyên qua những cành lá rậm rạp mà chiếu thẳng vào những sương mù sặc sỡ đang bay lơ lửng ở trên mặt Đào Hoa Chiếu.

Bỗng một tiếng kêu thảm khốc làm chấn động cả khu rừng ấy.

Tiếng kêu đó rót vào tai Cổ Thanh Phong, chàng giật mình kinh hãi, liền nói với Thiết Kiếm chân nhân :

- Liệt Hỏa Thái Tuế đấu với người núp sau tảng đá, lúc này cả hai đã kiệt hết hơi sức rồi. Lão tiên bối với tôi mau ra tay cướp thanh kiếm đi, bằng không hoàn cảnh sẽ lại biến đổi ngay đấy!

Thiết Kiếm chân nhân cũng biết không thể trì hoãn được, liền rú lên một tiếng thật dài, rồi cùng Cổ Thanh Phong song song xuất hiện, bốn chưởng cùng đưa ra chớp lấy thanh bảo kiếm một lúc.

Lúc ấy, quả thật Liệt Hỏa Thái Tuế với người núp sau tảng đá đã mệt mỏi khôn tả, mà phía trên Thiết Kiếm chân nhân với Cổ Thanh Phong cùng tấn công một lúc, vị vậy Mạc Tà Kiếm liền từ từ thăng lên và bay chéo về phía hai người tức thì.

Người núp sau tảng đá nọ ra tay tấn công trước, liền có ba điểm tinh quang nhắm trên sống mũi, trước ngực của Thiết Kiếm chân nhân vào Thái Dương huyết bên phải của Cổ Thanh Phong phi tới.

Thiết Kiếm chân nhân đã nhận thấy ám khí của đối phương là Ngũ Mang Hàn Thiết Châu, chuyên dùng để phá nội gia hộ thân thần công.

Vì vậy, lão đạo sĩ giơ tay áo ra phất mạnh một luồng cương khí đẩy bắn ba hạt ám khí đó đi, rồi cười một cách ngông cuồng nói :

- Tưởng người núp sau tảng đá là ai, không ngờ lại là Lô Sơn tam sát!

Lúc ấy, Liệt Hỏa Thái Tuế cũng ném một hạt Thuần Dương Hỏa Châu vào hai người. Đột nhiên, trên không có một làn gió mạnh giáng xuống, nhằm Kiếm Thần mà lướt tới.

Thiết Kiếm chân nhân đang mãi phân trần đối phó ám khí của Tam sát, nên thanh kiếm mới lên chậm một chút, thì bị ngay luồng gió mạnh nọ lướt tới kịp. Luồng gió mạnh đó chính là con Thần Tụ mà Tốt Kim Hoàn đang cỡi.

Tốt Kim Hoàn tay cầm Đà Long Phi Bối, trên Phi Bối đang kẹp đầu lâu của Khổng Đại Bằng. Đêm qua, Khổng Đại Bằng dùng Phi Bối để chộp cổ y thị mà múa tít trên không, bây giờ tuần hoàn báo ứng, Đại Bằng bị y thị chộp lấy đầu xách lại đây.

Con Thần Tụ vừa giơ hai vuốt ra chộp thì viên Thuần Dương Hỏa Châu của Liệt Hỏa Thái Tuế đã ra khỏi tay. Y định dùng viên Hỏa Châu ném Thiết Kiếm chân nhân và Cổ Thanh Phong, nhưng bây giờ thấy Thần kiếm sắp lọt vào vuốt con Thần Tụ, nên y vội thay đổi ý định mà nhắm con Thần Tụ ném luôn.

Đêm hôm qua, con Thần Tụ xuống cứu viện Tốt Kim Hoàn đã thoát khỏi bàn tay độc ác của Hồ Diên Bính là vì nó từ bên dưới bay lên nhanh vô cùng. Nhưng bây giờ, trái lại nó đang đâm bổ xuống để đoạt kiếm, đột nhiên nó thấy có ngọn lửa bắn tới, muốn bay lên cũng không còn kịp nữa, liền bị viên Hỏa Châu đó bắn trúng ngay vào bụng, con chim bị lửa bốc cháy kêu thảm khốc, ở trên không lộn hai vòng liền rớt ngay xuống dưới Đào Hoa Chiếu.

Con chim đã bị rớt xuống dưới đầu, tất nhiên Tốt Kim Hoàn đang cỡi trên lưng nó với Khổng Đại Bằng bị Kim Hoàn xách theo cũng rơi xuống nốt.

Thanh bảo kiếm rời khỏi vuốt con chim cũng rơi xuống Đào Hoa Chiếu.

Vệ Phương Hoa cỡi con chim thứ hai, vội phi xuống miệng thì kêu gọi :

- Đại sư tỷ, mau vớt cái Phi Bối ở trong tay đi, và giở thân pháp Hải Hạc Tán Vân ra ngay!

Tốt Kim Hoàn hoảng sợ đến tinh thần mê man, bỗng nghe thấy Vệ Phương Hoa nhắc nhở vội vớt cái Phi Bối đi, giở Hải Hạc Tán Vân khinh công, chân phải đạp lên người của Khổng Đại Bằng. Nhờ sức đạp đó, nên mới khỏi rớt xuống tiếp, hai tay lại để trước ngực và đẩy xuống bên dưới người liền bắn lên cao bảy tám thước, vừa vịn con Thần Tụ của Vệ Phương Hoa bay lướt qua, nàng liền chộp lấy hai chân của cong chim đó. Lúc ấy, nàng mới hết sợ và thở dài một tiếng.

Vệ Phương Hoa sợ Hô Diên Bính tấn công tiếp, nên vội ra lệnh cho con Thần Tụ bay thẳng lên trên cao để mặc Tốt Kim Hoàn cứ nắm chân con chim mà đeo tòn teng ở dưới, chứ không kịp lôi người sư tỷ lên mình chim nữa.

Dao Trì sứ giả may mắn được sống sót, nhưng con Thần Tụ của y thị bị lửa cháy xém bụng, cùng với Khổng Đại Bằng đã chết giấc vì bị cái Phi Bối thắt chặt lấy cổ họng và thanh Mạc Tàn Kiếm cùng rớt cả cười dưới Đào Hoa Chiếu. Chỉ trong nháy mắt, cả ba cùng chìm lĩm dưới đồng bùn độc.

Thiết Kiếm chân nhân thấy tấn thảm kịch đó xảy ra, liền thở dài một tiếng, Hô Diên Bính thấy vậy giận dữ quát mắng :

- Lão đạo sĩ kia than thở cái quái gì? Nếu không phải người ra tay cướp thì khi nào Mạc Tà thần kiếm lại rớt vào Đào Hoa Chiếu như vậy?

Thiết Kiếm chân nhân cau mày lại lạnh lùng hỏi :

- Liệt Hỏa Thái Tuế! Bỗng dưng bạn lại giận lây cả bản đạo, như vậy có phải là bạn muốn cho bản đạo kiến thức mấy thế võ cao siêu chẳng?

Liệt Hỏa Thái Tuế vì thấy mình giở hết chân lực ra cướp kiếm với Lãnh Sát, hiện giờ tiêu hao rất nhiều, mà còn đấu tiếp với Thiết Kiếm chân nhân, tất chỉ có thiệt thòi mà thôi, nên y dùng giọng mũi kêu “hừ”

một tiếng, rồi hậm hực đáp :

- Trái đất tròn, thế nào chúng ta chả có ngày gặp gỡ nhau? Lão đạo sĩ đừng có quên câu chuyện đêm nay đấy nhé!

Nói xong, y phất tay áo bào một cái, rồi đi luôn.

Cổ Thanh Phong đứng dưới ánh sáng mặt trời mới mọc, nhìn thẳng vào Đào Hoa Chiếu, không sao cầm lòng được, thở dài một tiếng.

Thiết Kiếm chân nhân thấy vậy vừa cười vừa nói :

- Cổ lão đệ cảm khoái như thế làm chi? Có phải vì thấy thanh kiếm sắp được đến nơi, mà bây giờ nó lại bị rớt xuống dưới chiếu mà Cổ lão đệ buồn như thế phải không?

Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :

- Tiểu bối không hối tiếc thanh kiếm đó, nhưng chỉ thấy Tốt Kim Hoàn bị thương nặng như vậy và suýt tí nữa thì bị toi mạng. Khổng Đại Bằng với con Thần Tụ bị chìm lìm xuống dưới đáy bùn độc. Cả lão tiền bối với Lãnh Sát Hồng Phi và Hồ Diên Bính các người vì thanh kiếm đó mà gây thâm thù với nhau. Nhưng kết quả Mạc Tà thần kiếm vẫn quý sai thần khiến mà rớt xuống dưới đáy đầm. Như vậy một mạng người mấy mối thù hận thật không đáng chút nào?

Thiết Kiếm chân nhân nghe chàng nói xong cũng phải thở dài một tiếng, rồi gật đầu đáp :

- Cổ lão đệ nói như thế tuy rất phải, nhưng lão đệ nên hiểu trên giang hồ có hàng muôn vạn sự xảy ra rồi vì thế mà khiến người này thù người nọ, người nọ giết chết người kia, nếu ai có thể tránh ra khỏi vòng thị phi và lưới danh lợi thì người đó mới thật là đại anh hùng, đại hào kiệt!

Cổ Thanh Phong bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng nói :

- Thừa lão tiền bối, bây giờ nhân lúc Tốt Kim Hoàn đang bị thương nặng, chưa lành mạnh hẳn, chúng ta tiến thẳng vào trong Thiên Nguy cốc xem Chân Chân có ở trong đó hay không?

Thiết Kiếm chân nhân liền gật đầu tán thành.

Thế rồi, do Cổ Thanh Phong dẫn đường, cả hai đều rời Đào Hoa Chiếu tiến thẳng vào trong Thiên Nguy cốc.

Nhưng tới khi hai người đi đến chỗ vào đường hầm thì Cổ Thanh Phong ngạc nhiên vô cùng, vì nơi đó đã bị một tảng đá nặng hàng nghìn cân bít chặt, chàng thất thanh nói :

- Đường hầm này đã bị bít chặt và con Thần Tụ lại bay thẳng về phía Tây, thì tiểu bối đã đoán biết Vạn Kiếp quần ma đã bỏ Thiên Nguy cốc này mà đi rồi!

Thiết Kiếm chân nhân cau mày lại thở dài đỡ lời :

- Thiên Nguy cốc có thể bỏ được, nhưng vkm của chúng không thể nào dọn đi được, chúng ta đã đến Vân Nam xa xôi này, sao chúng ta lại không đến núi Dã Nhân mà dò xét thử xem...

Y chưa nói dứt, đã nghe thấy trên không có tiếng chuông con văng vẳng vọng xuống...

Lão đại sĩ ngạc nhiên vội hỏi :

- Tiếng chuông con này hình như là tiếng chuông buộc ở cổ con chim bồ câu truyền tin của bốn bang,

chẳng lẽ Bang chủ đã biết được nơi khác cho hay tung tích của Bàng cô nương rồi chẳng?

Y vừa nói vừa thả con chim mang theo bên người ra để cho nó bay thẳng lên trên không gặp con chim kia. Một lát sau, quả nhiên cả hai con chim cùng bay xuống. Hai người thấy chân con chim sau có cột một lá thư thực nhỏ.

Thiết Kiếm chân nhân lấy xuống xem, cái thư đó là của Bàng Thiên Hiếu viết đại khái như sau: “Trong bang có việc khác, phải mau mau trở về ngay, còn việc tìm kiếm Chân Chân hãy để đó, sau này hăn hay!”

Thiết Kiếm chân nhân xem xong liền nhìn Cổ Thanh Phong cau mày nói :

- Không biết trong bang xảy ra chuyện gì mà cần kíp đến nỗi Bang chủ phải đích thân viết lá thư này gọi mình về như vậy? Bây giờ đành phải hoãn việc tìm kiếm Bàng cô nương. Cổ lão đệ...

Cổ Thanh Phong không đợi Thiết Kiếm chân nhân nói xong, đã lên tiếng nói trước :

- Lão tiền bối thừa lệnh phải trở về bang thì cứ việc tự nhiên.

Còn Cổ Thanh Phong tôi đã quyết chí đi đến núi Dã Nhân để tìm kiếm Bàng cô nương tiếp. Bàng bang chủ có thể không nghĩ đến tính mạng của con gái ông ta đang nguy hiểm, nhưng Thanh Phong tôi không thể nào không nghĩ đến tình bạn của mình được?

Thiết Kiếm chân nhân nói :

- Bàng bang chủ chỉ có một mình Bàng cô nương là người con gái duy nhất và cưng yêu nhất. Bây giờ ông ta bỗng triệu hồi bần đạo như vậy, thì thế nào cũng có nỗi khổ tâm gì đây! Chắc thế nào cũng có thâm ý gì đây chứ chẳng không, mong lão đệ đừng có hiểu lầm!

Cổ Thanh Phong cười nhạt không trả lời.

Thiết Kiếm chân nhân trông thấy vậy, liền cười nhạt một tiếng rồi đi luôn.

Cổ Thanh Phong nhìn theo Thiết Kiếm chân nhân đi khỏi, một mình ở dưới đáy thung lũng nhắm mắt suy nghĩ, đầu óc bối rối khôn tả, chàng nghĩ đến chuyện tối hôm qua và sáng hôm nay.

Trước sau hai lần gặp gỡ người của phái Vạn Kiếp như Tốt Kim Hoàn và Vệ Phương Hoa chẳng hạn. Nhưng không thấy Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc đâu, chẳng lẽ hai người đó đã chết dưới Tam Ly Phích Lịch đạn của Bàng Chân Chân rồi hay sao? Nhưng nếu Bàng Chân Chân đã giết được chúng, tất nhiên bản thân nàng không bị nguy hiểm gì hết, nhưng không khi nào nàng lại bỏ ta mà đi như vậy, huống hồ nàng còn bôn tẩu trên giang hồ? Các nhân vật của Tam Nguyên bang lòng kiếm khắp thiên hạ, thế nào mà chẳng tìm ra được manh mối?

Chàng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy chỉ có một cách là mạo hiểm một mình đi Bách Trượng Bình ở núi Dã Nhân, vào hẳn trong Vạn Kiếp ma cung dò thám thì mới có thể biết một cách đích xác là Bàn Chân Chân sống chết ra sao mà thôi.

Cổ Thanh Phong đã quyết định vậy, đang định lên đường đi núi Dã Nhân, bỗng có một người cười ha hả và nói :

- Cổ lão đệ, cách biệt đã lâu, vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Cổ Thanh Phong nghe tiếng nói giật mình kinh hãi, liền quay đầu lại, thấy trong bóng tối chỗ cách mình chín trượng, có một ông già béo lùn, mình mặc áo đen có vẽ bộ xương người, từ từ bước ra.

Người đó chính là Tiểu Sát Ha Đăng trong nhóm Lâu Sơn tam sát. Chàng cười nhạt nói :

- Vừa rồi ở cạnh Đào Hoa Chiếu, tôi đã gặp Hồng Đại tiên sinh, bây giờ lại gặp Ha Tam tiên sinh, những người có thân phận cao như Lâu Sơn tam sát mà cũng không thể làm tròn được bốn chữ “Độc Thủ Tín Nghĩa”.

Quý vị nên rõ, người trong võ lâm nếu bị đối phương trách mình là không biết giữ tín nghĩa thì còn nhục nhã hơn là bị nhổ vào mặt, huống hồ Lâu Sơn tam sát lại là những cao thủ hạng nhất như thế, cho nên Ha Đăng nghe nói xong, liền ngạc nhiên hỏi :

- Sao Cổ lão đệ lại nói vậy?

Cổ Thanh Phong lạnh lùng đáp :

- Lần trước Cổ Thanh Phong ở đây được tặng linh dược giải cứu cho Ha Tam tiên sinh, ba vị đã hứa với tại hạ không động chạm vào Mạnh Hồng Tiểu...

Tiểu Sát Ha Đăng không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói nốt đã xua tay cười ha hả đỡ lời :

- Cổ lão đệ hiểu lầm rồi, anh em Tam sát chúng tôi sở dĩ quay trở lại núi Lục Chiếu này không phải là vì Mạnh Hồng Tiểu, mà là muốn tìm Ngũ Độc sứ giả Đường Gia để trả thù y đã dùng Hóa Huyết Thần Yên định giết hại mõ, và tiện đường quay đây muốn thử xem có vớt được thanh bảo kiếm ở dưới đầm Đào Hoa không?

Cổ Thanh Phong nghe nói liền ủa một tiếng, mới vỡ nhẽ và nói :

- Thế ra Ha Tam tiên sinh tới đây vì Đường Gia với thanh Mạc Tà thần kiếm đấy ư? Nhưng hai muối tâm niệm của tiên sinh đều thất vọng cả. Vì Đường Gia đã chết ở trong tay Miêu Cương song quái, còn thanh Mạc Tà thần kiếm đã được Khổng Đại Bằng vớt lên rồi nhưng lại rớt xuống dưới Đào Hoa Chiếu lần nữa rồi!

Tiểu Sát Ha Đăng nghe nói giật mình kinh hãi, vội hỏi :

- Thảo nào, trong lúc phái Vạn Kiếp dọn chỗ ở, mỗ không thấy Đường Gia đâu cả, thì ra bây giờ mới biết y đã chết ở trong tay Miêu Cương song quái rồi!

Cổ Thanh Phong cũng thất kinh mà hỏi lại Ha Đăng :

- Ha Tam tiên sinh đã được mục kích quần ma của phái Vạn Kiếp dọn nhà hay sao?

Ha Đăng vội đáp :

- Sau khi anh em mỗ đến núi Lục Chiếu này rồi, Hồng Đại ca với Tiêu Nhị ca liền đi Đào Hoa Chiếu nghĩ cách vượt thanh Mạc Tà thần kiếm, còn tôi thì ẩn núp ở gần Thiên Ngụy cốc, định thừa cơ để diệt Đường Gia mà trả mối thù xưa. Ngờ đâu, chỉ thấy quần ma cỡi chim Thần Tụu từng bọn một thiến cư đi nơi khác!

Cổ Thanh Phong nghe Ha Đăng nói “từng bọn một” rất chú ý, nên chờ cho đối phương nói hết, mới tiếp lời hỏi :

- Ha Tam tiên sinh được thấy tất cả mấy bọn người dọn đi?

Tiểu Sát Ha Đăng nghĩ ngợi giây lát rồi đáp :

- Có tất cả bốn nữ một nam, vị chi là năm người!

Cổ Thanh Phong lại buột miệng hỏi tiếp :

- Trong bốn nữ đó có Bàn Chân Chân, con gái cưng của Bàn bang chủ Tam Nguyên bang không?

Ha Đăng lắc đầu :

- Khi mỗ tới đây, thì bọn người thứ nhất của chúng đã bay lên trên không, tuy không thấy rõ mặt nhưng cũng nhận ra trong đó có ba nữ một nam đều mặc quần áo sắc sỡ, ngoài ra còn một thiếu nữ thì mặc quần áo khác!

Cổ Thanh Phong nghĩ thầm :

“Trong bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung thì ta biết Đường Gia và Thôi Nhất Vỹ đã chết. Trang Mộng Điệp thì đã bị Hô Diên Bính bắt cóc nên chỉ còn lại Tốt Kim Hoàn, Vệ Phương Hoa, Liên Thành Ngọc và Trì Trung Long ba nữ một nam. Nay Tiểu Sát Ha Đăng bảo bốn nữ một nam từ Thiên Ngụy cốc đã dọn đi, như vậy không những đã chứng minh Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc chưa chết mà lại thêm một thiếu nữ nữa. Như vậy, nàng đó chả là Chân Chân thì còn ai vào đó nữa?”

Tiểu Sát Ha Đăng không biết Cổ Thanh Phong đang nghĩ ngợi những gì, y lại cười nói tiếp :

- Nhưng trong đó có một điều đáng nghĩ là không thấy quần ma đem Mạnh Hồng Tiểu đi, vừa rồi mỗ tiếp tục ở đây rình xem chúng đi rồi còn có quay trở lại nữa không?

Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :

- Ha Tam tiên sinh khỏi ở đây mà chờ đợi làm chi cho mất công!

Mạnh Hồng Tiểu đã rời khỏi Thiên Nguy cốc này rồi!

Ha Đăng giật mình kinh hãi hỏi :

- Làm thế nào mà Mạnh Hồng Tiểu lại thoát khỏi được những bàn tay ma ấy?

- Có phải nàng thoát khỏi được tay ma đâu! Trái lại nàng lại bị ma kiếp trùng trùng. Bây giờ nàng lại bị lọt vào tay của Miêu Cương song quái!

Ha Đăng nghe Cổ Thanh Phong nói lại càng kinh hãi thêm, đang định hỏi tiếp thì bỗng nghe thấy trên cốc có hai tiếng kêu rú rất thê thảm vọng xuống. Tiểu Sát Ha Đăng vội cười và nói với Cổ Thanh Phong :

- Cổ lão đệ! Đại ca tôi có việc vội gọi lên ngay, Ha Đăng tôi phải đi liền, chúng ta thế nào cũng còn có duyên gặp gỡ nhau lại!

Cổ Thanh Phong cũng chấp tay chào, cười đáp :

- Thanh Phong tôi cũng có việc cần phải đi miền Tây tỉnh Vân Nam ngay, Ha tiên sinh có việc thì cứ tự tiện!

Tiểu Sát Ha Đăng đi khỏi, Cổ Thanh Phong liền quyết định đi Bách Trượng Bình núi Dã Nhân, một mình đi thẳng vào Vạn Kiếp ma cung, nơi mà đã oai trấn thiên hạ.

Chàng không phải không nhớ cuộc gặp gỡ với Mạnh Hồng Tiểu vào cuối năm nay, nhưng chàng đã quyết định không đi phó ước nữa mà đi Dã Nhân Sơ thám hiểm. Như vậy là vì chàng biết hiện giờ Mạnh Hồng Tiểu đang lọt vào tay của Miêu Cương song quái, mà chàng không biết Diệu Âm công chúa với Hồ Diên thái tử ẩn núp ở đâu? Như vậy, tất nhiên Mạnh Hồng Tiểu không thể nào đi tới núi Tuyết để gặp gỡ chàng rồi, hai là cân nhắc sự nặng nhẹ thì thấy việc đi cứu Bàn Chân Chân là việc cần kíp hơn là việc đi phó ước với Mạnh Hồng Tiểu.

* * * * *

Hãy không nói Cổ Thanh Phong đi Bách Trượng Bình núi Dã Nhân mạo hiểm dò thám tin tức của Bàn Chân Chân vội. Mà bây giờ hãy kể trở lại chàng của Mạnh Hồng Tiểu trước, nàng ở trên núi đầy băng tuyết

đợi chờ tình nhân.

Thì ra, từ khi ở trong núi Hoài Ngọc, Mạnh Hồng Tiểu truyền thụ Pháp Hoa Thiên Xương và Vạn Diệu Thanh Âm cho Diệu Âm công chúa xong liền quay về Bích Nhân am để đem pháp thân của Bích Nhân thần ni lên một chỗ kín đáo để thờ và khổ tâm luyện lại Đạt La Thủ và Ma Kha kiếm pháp.

Mạnh Hồng Tiểu luyện tập võ công cho thối tháng Chạp mới đi đến Quần Ngọc Phong trên núi Kỳ Liên để gặp gỡ Cổ Thanh Phong.

Lúc này Đạt La Thủ với Ma Kha kiếm pháp của nàng đã điều luyện hơn trước rất nhiều.

Mạnh Hồng Tiểu từ ngày hai mươi tháng Chạp đợi chờ ở trên Quần Ngọc Phong cho đến ngày hai mươi tám mà vẫn chưa thấy Cổ Thanh Phong, người yêu của mình người mà xưa nay vẫn rất trọng hai chữ tín nghĩa.

Khí hậu ở trên Quần Ngọc Phong rét khôn tả, quanh năm có băng tuyết vây phủ, nàng đứng một mình tựa vào cây mai ngẩng nhìn lên trên không, trong lòng nghĩ thầm :

“Năm kia, Phong đại ca ở đây đợi chờ mình. Mình thất ước không tới nơi, năm nay thì mình ở đây chờ đợi, vẫn chưa thấy chàng tới. Chẳng lẽ cuộc mình ước ở trên núi tuyết này rất xui xẻo hay sao, mà cả hai người lại thất ước luôn trong hai lần như thế?

Nghĩ tới đó, nàng bỗng thất kinh lâm bấn tự nói :

- Năm trước ta thất ước là ta theo hầu Sư bá khổ tập Đẳng Ma bảo lục, không sao xẻ người ra làm đôi để lên đây được, sau lại bị Lô Sơn tam sát bắt cóc đem đi đây đó mất hết cả quyền tự chủ. Phong đại ca là người xưa nay rất giữ tín nghĩa và lại rất thương yêu mình hết sức, nay chàng thất ước không tới, chẳng lẽ chàng bị tai ách gì mà quần chân không tới được chẳng?

Nàng nói tới đó, bỗng lộ vẻ mừng rỡ vì nàng đã nghe thấy dưới chân núi có tiếng chân người đang dùng khinh công phi lên, nên nàng liền nghĩ tiếp :

“Lúc này, nơi đây người tới đó không phải là Cổ Thanh Phong, người mà mình trông tin đã lâu thì còn là ai nữa?”

Quả nhiên, một lát sau đã có một bóng người phi lên nhanh như bay.

Mạnh Hồng Tiểu vừa thấy bóng người đó xuất hiện, đã buột miệng gọi :

- Phong đại ca!

Nhưng nàng đã trông thấy rõ người đó không phải là Trung Điều kiếm khách, người mà mình mơ tưởng

tới, nên nàng xấu hổ vô cùng.

Thì ra người vừa lên đó là một thiếu niên trạc hăm ba hăm bốn, mặt rất thanh tú, chỉ tiếc thay da đen và hơi vàng một chút. Má bên phải lại có một cái sẹo bằng đồng tiền, vì vậy đã giảm mất khá nhiều phong thái.

Thiếu niên áo vàng vừa trông thấy Mạnh Hồng Tiểu và lại thấy nàng đẹp như tiên nữ, mà trông thấy mình lại gọi là “Phong đại ca” nữa, nên chàng cau mày lại với giọng khàn khàn hỏi :

- Cô nương quý tính danh là gì? Tại sao lại biết được tiện danh?

Xin nói rõ cho tôi được biết!

Mạnh Hồng Tiểu thấy mình nhìn lầm người, đang hồ thẹn vô cùng, lại nghe thấy chàng thiếu niên kia hỏi như vậy, nàng càng hồ thẹn thêm, lắc đầu đáp :

- Chúng ta mới gặp gỡ nhau lần đầu, Hồng Tiểu tôi làm sao biết được quý tính danh của các hạ là chi?

Thiếu niên nọ ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương chả vừa gọi tôi là Phong...

Nói tới đó chàng ta liền ngắt lời, vì nhận thấy nếu nói tiếp thì mình hơi sỗ sàng một chút, nên chàng ta không dám nói tiếp. Mạnh Hồng Tiểu cũng nghĩ đến cần phải giải thích chuyện này, nên nàng liền mỉm cười nói :

- Tôi có hẹn ước với một người tên là Cổ Thanh Phong, nên lúc các hạ đến tôi mới gọi nhầm như thế...

Thiếu niên áo vàng kêu “ủa” một tiếng, vừa gật đầu vừa cười và nói :

- Tiểu đệ họ Hoàng tên là Mộ Phong, nên mới có sự hiểu lầm vừa rồi mong cô nương lượng thứ cho

Nói xong, y vái chào một cái rất lễ phép. Mạnh Hồng Tiểu cũng đáp lễ, mỉm cười nói :

- Hoàng huynh chớ có khiêm tốn như vậy, nếu nói tới đường đột thì chính Hồng Tiểu tôi mới là người đường đột!

Hoàng Mộ Phong đột nhiên nghĩ ra một việc, liền nhìn Mạnh Hồng Tiểu hỏi :

- Mạnh cô nương nói Cổ Thanh Phong đó có phải là người có biệt hiệu là Trung Điều kiếm khách hay không?

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu đáp :

- Chính là chàng ta đó! Chẳng hay Hoàng huynh có biết chàng ta hay không?

- Tiểu đệ du hiệp giang hồ, đã được gặp Cổ huynh mấy lần, đệ rất hâm mộ tài ba tuyệt học của Cổ huynh!

Nói tới đó, chàng bỗng cau mày hỏi Mạnh Hồng Tiểu :

- Mạnh cô nương tha thứ cho tiểu đệ đường đột hỏi thêm một câu nữa : Chẳng hay cô nương hẹn Cổ huynh gặp mặt ở đây vào ngày nào, giờ nào?

- Hẹn vào cuối năm gặp gỡ nhau ở trên Quần Ngọc Phong này!

- Ngày mai là ngày cuối năm rồi, mà bây giờ Cổ huynh vẫn chưa tới, chỉ sợ lời đồn đại mà tiểu đệ nghe thấy đúng là sự thật thì nguy tai lắm!

Mạnh Hồng Tiểu nghe thấy Hoàng Mộ Phong nói như vậy, liền chăm chú nhìn vào mặt đối phương và hỏi :

- Chẳng hay Hoàng huynh đã hay tin gì về Cổ Thanh Phong chẳng?

Hoàng Mộ Phong nghiêm nghị gật đầu :

- Đệ nghe thấy người ta nói Cổ Thanh Phong huynh một mình một kiếm đi Bách Trượng Bình núi Dã Nhân để dò thám ngầm Vạn Kiếp ma cung!

- Sao bỗng dưng chàng ta một mình lên dò thám Vạn Kiếp ma cung làm chi?

Hoàng Mộ Phong định trả lời lại thôi, vẻ mặt ngượng nghịu vô cùng.

Mạnh Hồng Tiểu rất thông minh, nàng thấy vậy liền cười nói :

- Hoàng huynh có việc gì xin cứ nói, không cần phải nghi kỵ gì hết!

- Hình như Cổ huynh kết giao rất thân với Bàn Chân Chân con gái cứng của Bang chủ Tam Nguyên bang. Nay Bàn Chân Chân đột nhiên mất tích, nghe nói là bị Vạn Kiếp ma cung bắt cóc, nên Cổ huynh mới một mình mạo hiểm đi lên đó để dò thám tin tức!

- Chẳng hay Hoàng huynh được tin này ở đâu thế?

- Tiểu đệ đi qua Tam Nguyên bang vừa gặp Thiết Kiếm chân nhân, và chính lão tiên bối ấy đã cho đệ hay tin này!

Mạnh Hồng Tiểu kêu “hừ” một tiếng, mặt tỏ vẻ không vui, lạnh lùng nói :

- Tam Nguyên bang là nơi Tàng Long Ngọa Hồ, cao thủ đông như kiến cỏ, sao không có người đi kiếm con gái cưng của Bàng bang chủ, mà lại phái Cổ Thanh Phong phải đi núi Dã Nhân để cứu nàng ta như vậy?

Hoàng Mộ Phong thấy Mạnh Hồng Tiểu hỏi như vậy, ngơ ngác không biết trả lời như thế nào, một lát sau mới mỉm cười đáp :

- Mạnh cô nương hỏi rất có lý, nhưng bên trong chắc thế nào cũng có ẩn tình gì, điều đó Mộ Phong tôi là người ngoài nên không được rõ!

Mạnh Hồng Tiểu cũng cảm thấy mình hỏi như vậy là quá sỗ sàng, nên nàng xin lỗi Hoàng Mộ Phong và nói tiếp :

- Hoàng huynh, Hồng Tiểu tôi lo đến sự an nguy của người bạn, cho nên mới hỏi sỗ sàng như vậy, mong Hoàng huynh lượng thứ, bây giờ tôi xin cáo biệt ngay!

Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên hỏi :

- Mạnh cô nương định đi đâu thế?

- Tôi đi Vạn Kiếp ma cung núi Dã Nhân!

Hoàng Mộ Phong xoa tay, vừa cười vừa đỡ lời :

- Cô nương định đi núi Dã Nhân cũng phải chờ thêm một ngày nữa!

- Cứu người nguy cấp, tất nhiên càng nhanh càng hay, sao Hoàng huynh lại bảo tôi phải đợi chờ thêm một ngày nữa là thế nào?

- Cổ Thanh Phong huynh là người quang minh lỗi lạc, ít khi nuốt lời hứa, huống hồ cuộc hẹn ước của hồng nhan tri kỷ rất quan trọng không khi vô cớ lại trái ước như vậy! Dù Mộ Phong tôi nghe những tin đó đều là sự thực, nhưng Cổ huynh cũng phải đi đến đây trước rồi mới đi Dã Nhân Sơn chứ! Như Mạnh cô nương với Thanh Phong huynh đã hẹn nhau cuối năm gặp gỡ ở đây, thì dù sao cô nương cũng phải chờ đến ngày cuối cùng rồi hẵng đi, như vậy đỡ phải ân hận vì nhờ ngày cuối cùng Cổ huynh lại tới thì sao?

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu, cười đáp :

- Hoàng huynh không biết tính nết của Cổ Thanh Phong, nên mới nói thế thôi. Tôi có hai lý do để đoán chắc anh ấy đã đi núi Dã Nhân rồi, không khi nào lại đến đây gặp tôi để phò ước nữa đâu Hoàng Mộ Phong mỉm cười hỏi :

- Chẳng hay hai lý do mà cô nương vừa nêu ra đó là hai lý do nào? Cô nương có thể nói ra cho tôi

được biết không?

- Lý do thứ nhất, Thanh Phong biết tôi vì cuốn Đàng Ma bảo lục mà bị lọt vào bàn tay của bọn ma, nay đây mai đó chưa chắc đã thoát thân mà theo đúng hẹn ước đến đây gặp gỡ anh ấy. Nếu anh ấy không có việc gì thì thể nào anh ấy cũng đến ngọn núi Quần Ngọc này đợi chờ thử xem.

Còn bây giờ anh ấy đi Vạn Kiếp ma cung cứu người thì không khi nào anh ta còn lại đây nữa!

Hoàng Mộ Phong nghe tới đó mới kêu “ủa” một tiếng, Mạnh Hồng Tiểu lại cười nói tiếp :

- Còn lý do thứ hai là Phong đại ca với tôi hai người hai trái tim như một, tình yêu chúng tôi không khi nào thay đổi, dù biển cạn đá mòn, chúng tôi vẫn yêu nhau như thường. Bàng Chân Chân cô nương bị bắt giữ ở trong Vạn Kiếp ma cung rất nguy hiểm, cần phải cứu viện ngay, đem so sánh hai chuyện thì dĩ nhiên anh ấy sẽ nhận thấy là cần phải đi núi Dã Nhân trước...

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trên Núi Dã Nhân

Hoàng Mộ Phong nghe xong rất kính phục, liền thở dài nói :

- Như đôi bạn của cô nương với Cổ huynh mới thực là tri kỷ chân chính!

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa đỡ lời :

- Tuy tôi đã đoán chắc Cổ Thanh Phong không đến đây nữa, nhưng tôi vẫn nghe lời của Hoàng huynh mà ở lại đây thêm nửa ngày!

Nói tới đó, nàng nhìn thẳng vào mặt Hoàng Mộ Phong vừa mỉm cười vừa hỏi :

- Chẳng hay Hoàng huynh tới đây, chốn quanh năm tuyết phủ này cũng là để gặp một người mà huynh đã hẹn ước phải không?

Hoàng Mộ Phong lắc đầu, cười đáp :

- Tiểu đệ biết đôi chút võ nghệ, đi du hiệp giang hồ, chứ không định đi đến một chốn nào hết. Nếu Mạnh cô nương cho phép, Mộ Phong tôi nguyện đi cùng cô nương tới núi Dã Nhân. Phần để trợ oai cho cô nương, và phần nữa cũng muốn kiến thức các nhân vật của Vạn Kiếp ma cung danh trấn thiên hạ ra sao?

Mạnh Hồng Tiểu đã được thấy khí phách của Hoàng Mộ Phong, nên biết đối phương cũng khá cao, và mặt mũi cũng chính khí chứ không phải là một kẻ gian tà, nên nàng đáp lễ, mỉm cười trả lời :

- Hoàng huynh trượng nghĩa trợ giúp, không quản ngại nghìn dặm xa xôi, dẫn thân vào sào huyệt của quần ma như vậy, Hồng Tiểu tôi xin cảm tạ Hoàng huynh trước!

- Mạnh cô nương khỏi cần đáp lễ như vậy! Mộ Phong tôi còn hai câu muốn thỉnh giáo, nhưng sợ mới quen biết nhau, không tiện nói ra thôi!

Hoàng huynh có chuyện gì xin cứ nói ra, chúng ta là người trong võ lâm cả, dù mới quen biết nhau, nhưng đã gặp nhau thì cũng như là đã quen biết nhau từ lâu rồi, huynh khỏi ngại ngần gì cả, cứ việc nói ra đi!

- Rất cảm ơn Mạnh cô nương đã coi trọng tiểu đệ như vậy! Những câu đệ muốn hỏi đây là vì vừa rồi thấy cô nương nói : bởi cuốn Đăng Ma bảo lục mà cô nương bị quần tà bắt giữ, vậy cô nương làm thế nào mà thoát được những bàn tay của chúng như thế?

Mạnh Hồng Tiểu không do dự và giấu diếm gì, kể hết chuyện mình bị Lâu Sơn tam sát bắt như thế nào, rồi bị Vạn Kiếp quần ma bắt giữ ra sao, sau cũng nhờ truyền thụ hai môn thần công cho Diệu Âm công chúa mới được thoát thân, nhất nhất kể hết cho Hoàng Mộ Phong nghe.

Hoàng Mộ Phong nghe xong, vừa mừng vừa nói :

- Nói như vậy thì Mạnh cô nương đã thuần thuộc những môn võ công ở trong Đẳng Ma bảo lục rồi đấy! Như vậy đến mừng bốn tháng tư sang năm, trên Vạn Kiếp đại hội, cô nương có thể lãnh đạo quần hùng và gánh vác trách nhiệm giáng ma vệ đạo rồi!

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu, cười đáp :

- Không dám giấu diếm cùng Hoàng huynh, tôi lợi dụng bọn Lâu Sơn tam sát với Vạn Kiếp ma cung hết sức bảo vệ, nên tôi đã học thuộc lòng võ công ở trong Đẳng Ma bảo lục ấy, nhưng chỉ kém một chút hỏa hầu thôi! Nhưng chưa chắc đã địch nổi nhưng cao thủ hạng nhất có võ công tinh thâm!

- Mạnh cô nương, chẳng hay ba môn tuyệt học đó, cô nương tinh thâm nhất môn nào?

- Tôi thạo nhất là môn Diệu Âm thần công, môn đó tôi tự tin là mình đã có chính thành hỏa hầu rồi, còn Đạt La Thủ và Ma Kha kiếm pháp thì chỉ được bảy tám thành mà thôi!

Hoàng Mộ Phong mỉm cười và nói :

- Bình sinh tiểu đệ ưa thích nhất kiếm pháp và cũng được dị nhân truyền thụ cho một pho kiếm pháp huyền ảo. Nhưng khốn nỗi tiểu đệ quá ngu đần nên kiếm pháp của tiểu đệ hãy còn non nớt lắm, đệ mong cô nương chỉ trích cho!

- Hoàng huynh đừng quá khiêm tốn như thế! Cứ xem bề ngoài của huynh, tôi cũng nhận thấy được huynh là người có võ học rất cao siêu!

- Mạnh cô nương quá khen đấy thôi, đệ chỉ biết có môn kiếm pháp đó mà thôi, ngoài ra không biết gì hết!

Mạnh Hồng Tiểu thấy y cứ nhắc nhở đến kiếm pháp hoài, liền mỉm cười nói :

- Vậy xin Hoàng huynh thử biểu diễn cho tôi được sáng mắt!

- Tiểu đệ đang có ý đó để mong được cô nương chỉ giáo cho!

Nói xong, chàng rút thanh Thanh Cương trường kiếm ra, múa luôn từng thức từng thế một.

Mạnh Hồng Tiểu đứng cạnh đó cũng giật mình kinh hãi, vì nàng thấy kiếm pháp của Hoàng Mộ Phong quả thật kỳ lạ, khi múa thật nhanh tựa như có tiếng mưa tiếng sấm vậy!

Múa xong pho kiếm đỏ, Hoàng Mộ Phong liền mỉm cười hỏi Mạnh Hồng Tiểu :

- Mạnh cô nương, chẳng hay mấy thế kiếm pháp của đệ có được không? Xin cô nương phê bình cho!

Mạnh Hồng Tiểu khen ngợi vô cùng và nói :

- Xem pho kiếm pháp của Hoàng huynh vừa biểu diễn xong, tôi liên tưởng đến Ma Kha kiếm pháp ở trong Đẳng Ma bảo lục. Vì tôi thấy pho kiếm đỏ chậm chạp và tầm thường lắm, nên tôi hoài nghi là không biết có thực dụng được không?

Nói tới đó, nàng bỗng nhìn vào mặt Hoàng Mộ Phong cười hỏi :

- Pho kiếm của Hoàng huynh có tên không và thuộc môn phái nào thế?

Hoàng Mộ Phong tỏ vẻ chần chừ một hồi lâu mới ngập ngừng đáp :

- Tôi... tôi không có thầy mà học lên, mong Mạnh cô nương đừng có lấy làm lạ nhé!

Mạnh Hồng Tiểu thấy Hoàng Mộ Phong không nói ra, chỉ cười thôi chứ không hỏi lại nữa. Hoàng Mộ Phong thấy nàng không hỏi nữa mới đỡ ngượng và mỉm cười hỏi nàng :

- Mạnh cô nương, tiểu đệ đã bêu xấu rồi, chẳng hay cô nương có thể giở kiếm pháp Ma Kha ra cho tiểu đệ được trông thấy hay không?

- Ma Kha kiếm pháp chỉ có hư danh thôi, kém pho kiếm pháp của Hoàng huynh nhiều!

- Ba môn thần công ở trong cuốn Đẳng Ma bảo lục, người trong võ lâm ai cũng muốn học hết, đều coi những môn đó là vô thượng tuyệt học, sao Mạnh cô nương lại tự khiêm tốn thế?

- Tôi biết Hoàng huynh thế nào cũng không tin, huynh hãy cho mượn bảo kiếm của huynh, tôi xin biểu diễn cho huynh xem, tức khắc huynh sẽ thấy nó tầm thường như thế nào!

Hoàng Mộ Phong rất thắc mắc, liền đưa bảo kiếm cho nàng và nghĩ thầm :

“Mạnh Hồng Tiểu là người rất thuần tính, chắc không nói ngoa đâu, chẳng lẽ Ma Kha kiếm pháp lại chỉ có hư danh như vậy hay sao?”

Mạnh Hồng Tiểu đỡ lấy thanh trường kiếm, rất thông thả và chậm chậm biểu diễn luân mười ba thế không tầm thường, rồi ngưng tay vừa cười vừa nói :

- Mười ba thế kiếm tầm thường này là Ma Kha kiếm pháp trong Đẳng Ma bảo lục đấy! Trong đó tuy có rất nhiều ảo diệu, nhưng lấy nó để đối địch, thì tôi chắc chỉ địch nổi một nửa oai lực của pho kiếm mà Hoàng huynh vừa biểu diễn thôi!

Hoàng Mộ Phong xem xong mười ba thế kiếm du dương và chậm chạp đó, trong lòng cũng ngạc nhiên vô cùng, lại muốn mời Mạnh Hồng Tiểu biểu diễn hai môn Diệu Âm thần công và Đạt La Thủ cho mình xem một lần, sợ đối phương nghi ngờ mình ích kỷ, nên chỉ im lặng không nói năng gì.

Thời giờ thấm thoát thoi đưa, thoáng cái đã tới chiều hôm hai mươi chính tháng Chạp, vẫn không thấy tung tích của Cổ Thanh Phong đâu hết, nhưng Hoàng Mộ Phong với Mạnh Hồng Tiểu đã kính mến nhau như đã quen nhau từ lâu rồi vậy.

Mạnh Hồng Tiểu đứng ở trên đỉnh núi cao chót vót, quần áo bay phất phới, trông như một tiên nữ, mỉm cười nói :

- Hoàng huynh, tôi đoán có sai đâu, đến giờ cũng không thấy Thanh Phong tới, như vậy y còn làm gì tới đây phó ước nữa? Bây giờ chỉ chờ mặt trời lặn, mặt trăng mọc lên là chúng ta phải đi núi Dã Nhân để tìm kiếm y!

Hoàng Mộ Phong thấy Mạnh Hồng Tiểu đứng ở trước mặt trời lặn, trông thật tuyệt đẹp, trong lòng cảm thấy xúc động và nói :

- Mạnh cô nương, tôi cùng cô nương đi về phía Nam ngàn dặm xa xôi để dò thám sào huyệt của lũ ma. Chúng ta cô nam quả nữ như vậy rất không tiện, tôi đề nghị mỗi người chúng ta nên định với nhau một danh phận trước thì hơn!

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói giật mình kinh hãi, cau mày lại nhìn Hoàng Mộ Phong và hỏi :

- Hoàng huynh nói như thế là có ý nghĩa gì? Chẳng hay huynh muốn định với tôi như thế nào?

Hoàng Mộ Phong biết Mạnh Hồng Tiểu hiểu lầm, bộ mặt đen và vàng đó liền thấy nóng hổi, nhưng chàng liền mỉm cười đáp :

- Mạnh cô nương đã có một vị Phong đại ca rồi, chẳng hay có bằng lòng kết thêm một Phong đệ này nữa không?

Mạnh Hồng Tiểu nhìn đôi mắt của Hoàng Mộ Phong đã nhận thấy đối phương kính mến mình một cách chân thành, chắc không có tà niệm gì bên trong đâu, vì đôi bên nói chuyện phiếm nhau, nên đã biết mình lớn hơn một tuổi, vì vậy chàng ta không do dự mà gọi mình như thế.

Nghĩ thế, nàng cũng gật đầu đáp :

- Phong đệ đã có ý định như vậy, thì chúng ta kết thề ở trên núi này ngay bây giờ đi! Lấy tuyết làm nhang, chỉ mặt trời thề thốt nhé!

Hoàng Mộ Phong thấy Mạnh Hồng Tiểu bằng lòng kết nghĩa chị em với mình mừng rỡ vô cùng, cả cười

nói :

- Chị Hồng Tiểu, chúng ta đã quen biết ở trên đỉnh núi Quần Ngọc này, lẽ dĩ nhiên chúng ta phải chỉ định núi Quần Ngọc để thề thốt!

Chị đề nghị nặn tuyết làm nhang, thật là nhã tuyệt. Nhưng còn chỉ mặt trời để thề thì không được hợp lý cho lắm!

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười hỏi :

- Cảnh sắc đẹp tuyệt như thế này và chúng ta lại chỉ mặt trời sắp lặn kia để thề thốt, tại sao lại không đặt?

- Chị Hồng Tiểu quên câu cổ nhân vẫn nói: “Mặt trời lặn tuy đẹp, nhưng tiếc thay gần hoàng hôn”. Chúng ta mới kết thề với nhau, thì mong được kính mến nhau mãi mãi, nên đệ không tán thành về việc chỉ mặt trời thề thốt như vậy!

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu đáp :

- Có lý! Có lý! Thôi chúng ta bỏ cách ấy đi, vậy đệ thử nghĩ xem chúng ta nên chỉ cái gì để thề đây?

- Đệ nhận thấy băng tuyết vừa trắng vừa sạch, vậy chúng ta lấy bạch tuyết làm thề, lấy ngọc băng làm chứng để chỉ định cuộc thề thốt của chúng ta. Rồi hai chị em chúng ta sẽ đi núi Dã Nhân tìm kiếm Phong đại ca và đảo lộn Vạn Kiếp ma cung một phen!

Mạnh Hồng Tiểu nhìn thẳng vào mặt Hoàng Mộ Phong, mỉm cười đáp :

- Hay lắm, lấy băng tuyết làm thề, lấy ngọc băng làm chứng, quả thực tốt hơn chỉ mặt trời để thề thốt!

Không bao lâu, mặt trời đã lặn, Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong hai người liền chỉ bạch tuyết với ngọc băng mà thề thốt để kết tình chị em. Sau khi kết nghĩa xong, hai người lại càng thân thiết nhau hơn, liền đi núi Dã Nhân ngay!

Suốt dọc đường, không có chuyện gì xảy ra, nhưng hôm hai người bước chân vào núi Dã Nhân, Hoàng Mộ Phong ngẫu nhiên nghe thấy người ta đồn đãi Vạn Kiếp ma chủ đã kết nghĩa anh em với Huyền Băng lão muội ở Bắc Thiên Sơn.

Vì hai người định đến ngày Đại hội Vạn Kiếp, tức là mừng bốn tháng tu để đối phó với quần hùng của thiên hạ, nên cả hai đều khổ luyện thần công cho tới giờ Tọa Quan vẫn chưa xong.

Vì vậy, mỗi bên chỉ phái đệ tử của mình, một là Tốt Kim Hoàn, một là Tiểu Cửu Hàn đại diện để kết nghĩa thôi.

Hoàng Mộ Phong lên tiếng :

- Xưa nay Vạn Kiếp ma chủ rất kiêu ngạo, không coi mười ba danh thủ võ lâm vào đâu hết, sao bây giờ đột nhiên lại kết thân với người ta như thế? Còn Huyền Băng lão muội kia bỗng dưng tự nhiên ở đâu chui ra như vậy?

Mạnh Hồng Tiểu cười đáp :

- Có lẽ Vạn Kiếp ma chủ đã biết thực lực của Thập tam Danh thủ như thế nào rồi, nên không dám coi thường. Và lại bảy Sứ giả của y đã bị chết mất hai, cho nên y mới phải kết giao ngoại viện để tăng thanh thế cho mình. Tuy chúng ta chưa biết Huyền Băng lão muội ra sao, nhưng Vạn Kiếp ma chủ đã chịu kết minh với y, tất nhiên phải là một tên cái thế ma đầu có võ công rất trác tuyệt. Hiên đệ nên rõ, vũ trụ bao la như vậy, chuyện kỳ lạ như thế nào mà chả có, huống hồ là người, nên ngu tử nhận thấy trong thiên hạ còn có nhiều người quái dị...

Hai người vừa chuyện trò vừa đi thẳng vào trong thâm sơn. Khi đi tới trước một ngọn núi cao, Mạnh Hồng Tiểu bỗng ngừng chân lại khẽ nói với Hoàng Mộ Phong :

- Phong đệ, đằng sau ngọn núi này đang có người chuyện trò, hình như là Vệ Phương Hoa với Liên Thành Ngọc?

Hoàng Mộ Phong nghe nói vội lắng tai nghe, nhưng chàng nghe chốc lát, rồi gượng cười hỏi Mạnh Hồng Tiểu :

- Chị Hồng Tiểu, sao đệ không nghe thấy gì hết! Nơi đây còn cách Bách Trượng Bình rất xa, sao chị lại biết đối phương là Vệ Phương Hoa với Liên Thành Ngọc như thế?

Mạnh Hồng Tiểu khẽ cười và đáp :

- Trong khi bị giam giữ ở Cửu Hồi cốc và Thiên Nguy cốc, tôi đã khổ luyện những môn thần công trong Đẳng Ma bảo lục, võ công tiến bộ như thế nào, cho đến ngày nay vẫn chưa biết, nhưng chỉ thấy hai mắt và tai sắc bén và thính hơn người. Nếu Phong đệ không tin, để chị dụ chúng ra đây nhé!

Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên hỏi :

- Chị Hồng Tiểu, chúng ta nghe xem chúng nói gì chả hơn là dụ chúng ra đây hay sao?

- Chúng có phải là tay tầm thường đâu, chúng ta lắng lắng tới gần, chúng thế nào cũng biết, vậy chỉ có một cách dụ chúng ra đây tìm kiếm mới là thượng sách thôi!

Hoàng Mộ Phong đảo ngược đôi người một vòng, liền tỉnh ngộ ngay, mỉm cười hỏi :

- Chị Hồng Tiểu có phải muốn biểu diễn Diệu Âm thần công đấy không?

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu đáp :

- Trong khi chị giở Diệu Âm thần công ra dụ đối phương tìm kiếm tới, thì trước hết chúng ta phải tìm một chỗ ẩn núp kín đáo để nghe trộm đã!

Hoàng Mộ Phong đưa mắt nhìn tứ phía, rồi chỉ một bụi lau ở trên vách núi, chỗ cách mặt đất hơn trượng nói :

- Hiện giờ, không có chỗ ẩn núp gọi là thích hợp hơn cả, chi bằng chúng ta núp ở sau bụi lau kia! Tôi chắc núp đó chưa chắc chúng đã tìm thấy cảm thấy đâu! Mạnh Hồng Tiểu gật đầu mỉm cười, rồi cả hai cùng giở khinh công ra phi thân lên trên vách núi, ẩn núp vào trong bụi cây tức thì.

Chờ Hoàng Mộ Phong ẩn núp xong, Mạnh Hồng Tiểu mới định lên tiếng để dụ Vệ Phương Hoa với Liên Thành Ngọc, lên nơi đây thì hình như nàng lại phát giác một tiếng động gì khác, nên nàng lắng tay nghe tiếp.

Hoàng Mộ Phong thấy vậy khẽ cười và hỏi :

- Chị Hồng Tiểu! Nghe thấy gì thế?

Mạnh Hồng Tiểu cười đáp :

- Tôi nghe thấy một người vừa thổi sáo vừa ca đang đi lại phía này!

- Mục đích của chúng ta chỉ muốn dụ Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung tới đây để nghe lỏm xem chúng nói những gì, còn người khác thì mình lý đến làm chi cho mất công?

- Đã có người vừa thổi sáo vừa ca đang đi từ từ đến, thì tôi sẽ nhân tiếng sáo đó mà dụ bọn Sứ giả Vạn Kiếp ma cung tới đây, chả hơn là chúng ta mất công hay sao?

Nói xong, nàng liền chau môi lên thổi, lập tức có một tiếng kêu như rồng phun nước và cũng tựa như tiếng sáo thánh thót vô cùng, rồi nàng cứ thế mà thổi liên miên bất tuyệt.

Hoàng Mộ Phong là người rất sành về âm luật, nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu thổi như vậy, kính phục vô cùng và nói :

- Tiếng sáo của chị thổi đây hay quá, quá cao và quá hiên ngang, nhưng thổi khẽ như vậy mà bọn Sứ giả kia lại có thể nghe thấy hay sao?

Mạnh Hồng Tiểu liền ngừng thổi, khẽ cười và đáp :

- Phong đệ đừng có coi thường môn Diệu Âm thần công, vừa rồi tôi thối như thế mà những người ở xa hơn dặm cũng có thể nghe thấy được! Tuy ở đây, hiền đệ nghe rất khế, nhưng Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung nghe đến đỉnh tai nhứt óc cũng nên!

Hoàng Mộ Phong nghe nói càng kính phục thêm. Mạnh Hồng Tiểu cười nói tiếp :

- Sứ giả Vạn Kiếp ma cung đã nghe tiếng và đang tìm kiếm tới đây rồi, nếu Phong đệ muốn nói chuyện với tôi thì nên dùng Nghi Ngữ Truyền Âm để chúng khỏi biết chúng ta núp ở nơi đây!

Hoàng Mộ Phong lắng tai nghe, quả nhiên nghe thấy có tiếng người nói chuyện với nhau, theo gió vọng tới.

Một lát sau, quả thấy chỗ eo núi có hai thiếu nữ mặc áo sắc sỡ, một người chính là Vệ Phương Hoa, một người là Liên Thành Ngọc đã từ từ bước tới, mà Liên Thành Ngọc đã bị cụt mất một cánh tay trái.

Vệ Phương Hoa, Liên Thành Ngọc hai người vừa xuất hiện thì phía Bắc cách chỗ đó chừng mấy chục trượng có tiếng sáo rất véo von.

Vệ Phương Hoa giật mình kinh hãi, vội ngừng bước đưa mắt nhìn Liên Thành Ngọc hỏi :

- Tiếng sáo còn ở phía đằng xa thế kia mà chúng ta đã nghe thấy rõ như vậy, đủ thấy người thổi sáo đó có chân khí rất mạnh, không hiểu y là nhân vật của môn phái nào thế?

Liên Thành Ngọc cười đỡ lời :

- Từ bây giờ đến kỳ Đại hội Vạn Kiếp còn những mấy tháng nữa, những nhân vật trong võ lâm không khi nào đột nhập loạn xạ núi Dã Nhân này. Hay là người này là Ngọc Tuyết thư sinh Tiểu Cửu Hàn, người của Huyền Băng lão muội phái đến đính ước với chúng ta cũng nên!

Vệ Phương Hoa gật đầu đáp :

- Ngũ sư muội đoán như vậy rất có lý, nhưng không biết môn hạ của phái Huyền Băng có tài thực sự hay không? Liệu chúng có kìm chế nổi những hỏa khí của Hỏa Hải Nhi với Liệt Hỏa Thái Tuế hay không?

Liên Thành Ngọc mỉm cười nói :

- Huyền Băng lão muội ngoài võ công quý dị ra còn luyện được bảy thứ huyền băng ám khí, bằng không ân sư Ma chủ của chúng ta kiêu ngạo như thế thì khi nào lại hạ mình để kết nghĩa với y?

Nói tới đó nàng cau mày lại dậm chân xuống đất mặt lộ hung quang, nghiêng răng mỉm môi mà nói tiếp :

- nói về võ công thì môn hạ của Vạn Kiếp chúng ta không ai chịu lép vế một người nào hết, nhưng Hỏa Khí của Hồ Diên Bính quả lợi hại, không những Thôi Nhị sư huynh với Đường Lục đệ song song bị Hồ

Diên Bính giết chết. Ngay như cánh tay trái của muội chả bị Tam Ly Phích Lịch đạn của con tiện tỳ Bàn Chân Chân là gì?

Mạnh Hồng Tiểu nghe đến đây, liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khẽ nói với Hoàng Mộ Phong :

- Phong đệ, thế ra Vạn Kiếp ma chủ kết nghĩa với Huyền Băng lão muội là muốn lợi dụng đối phương có ám khí khắc chế được Hỏa Khí của Hô Diên Bính với Hỏa Hải Nhi. Bây giờ tôi nghe thấy giọng nói của Liên Thành Ngọc thì hình như Bàn Chân Chân chưa bị giam giữ ở trong Ma cung đâu!

Nói tới đó, nàng lại cười và nói tiếp :

- Vừa rồi, người thổi sáo ở phía đằng xa kia đã tới gần, thử xem người này có phải là Ngọc Tuyết thư sinh không? Và xem Đại đệ tử của Huyền Băng lão muội là một nhân vật như thế nào?

Hoàng Mộ Phong lắng tai nghe, quả nhiên nghe thấy tiếng sáo ở bên phía Bắc đã ngừng, tiếp theo đó có tiếng ca vọng tới...

Nghe người nọ ca xong, Hoàng Mộ Phong liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Nếu Ngọc Tuyết thư sinh mà ca được bài Nhạc Phủ của đời Bắc Tống này thì cũng là người tao nhã đấy!

Vệ Phương Hoa liền nói Liên Thành Ngọc :

- Ngũ sư muội, bất cứ người đó có phải là môn hạ của Huyền Băng hay không, chúng ta cứ ra tay thử xem công lực của đối phương ra sao đã!

Liên Thành Ngọc gật đầu đáp :

- Tam sư tỷ muốn thử tài của đối phương thì chúng ta hãy tạm dừng hỏi lai lịch của đối phương, chờ thử tài xong rồi hẵng hỏi sau, như vậy đối phương không thể trách cứ chúng ta được!

Vệ Phương Hoa gật đầu.

Bỗng thấy một thiếu niên thư sinh tuổi trạc hai mươi sáu hai mươi bảy, xuất hiện ra chỗ eo núi, cách hai người chừng mười trượng.

Khoảng cách mười trượng đó tuy không xa, nhưng thiếu niên áo trắng chỉ khẽ lướt một cái đã tới trước mặt hai nàng tùm tùm cười. Chàng ta đeo cái sáo ngọc ở ngang lưng, người rất đẹp trai, nhưng phải đôi mắt hơi thâm tà, khiến ai vừa trông thấy cũng đủ biết y không phải là người đứng đắn.

Vệ Phương Hoa liền nhìn thiếu niên đó một cái, rồi cười nhạt và nói với Liên Thành Ngọc :

- Ngũ sư muội! Nhân vật trên giang hồ ngày nay đa số là ngồi đáy giếng nhìn trời, không biết vũ trụ bao la như thế nào, biết một chút Ngũ Hành Nã Di tâm pháp và Di Hình Hoán Ảnh khinh công thì đã coi mình là lợi hại lắm rồi, mà cứ tự đắc cố ý phô tài của mình ở trước mặt người khác để thị oai, thực là rất đáng tức cười!

Thiếu niên mặc áo dài trắng đó nghe nói liền biến ngay sắc mặt.

Lúc ấy, Liên Thành Ngọc cứ ngăm nhìn cây mai ở cạnh đó, ngăm ngăm vận chân khí đẩy một bông mai rời khỏi cành, bay thẳng vào giữa lông mày của thiếu niên kia để tấn công.

Thiếu niên trợn ngược đôi lông mày lên làm như không hay biết gì cả, chờ cho bông hoa kia sắp bay tới trước mặt mới lẹ làng giơ ba ngón tay lên hút chặt lấy bông hoa ấy.

Trong khi thiếu niên dùng ba ngón tay hút chặt bông hoa thì Liên Thành Ngọc lại đẩy bảy tám bông hoa nữa phi tới nhằm các yếu huyệt ở trước mặt và sau lưng đối phương mà tấn công luôn.

Thiếu niên nọ thấy vậy, chỉ mỉm cười chớ không tránh né gì cả.

Y trông thấy bảy tám bông hoa sắp đụng vào mình mới mở to đôi mắt ra nhìn, lớn tiếng cả cười và nói :

- Phi hoa đón khách như vậy quả thật là mới mẻ, hai vị cô nương có thủ đoạn cao minh như vậy, chắc là môn hạ của Vạn Kiếp ma cung phải không?

Trong lúc chàng ta lớn tiếng cười, thì những bông hoa nọ như bị một luồng kinh khí vô hình va đập phải, bông nào bông nấy đều tan tác và rớt xuống mặt đất tức thì.

Hoàng Mộ Phong thấy vậy giật mình kinh hãi, dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khẽ nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Chị Hồng Tiểu xem, nếu thiếu niên này là Ngọc Tuyết thư sinh thực, chúng ta lại thêm một kinh địch, xem công lực của y cao thâm lắm, hình như không kém gì Tiêu Dao sứ giả Tốt Kim Hoàn!

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười, nhưng không trả lời.

Liên Thành Ngọc thấy thư sinh nọ lớn tiếng cười một hồi không những có một luồng kinh lực vô hình rung động những bông hoa của mình tan rã và còn liền thấy một luồng gió hơi lạnh nhằm người mình lấn át tới, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Vệ Phương Hoa ngăm ngăm vận nội công, một mặt đưa mắt nhìn thiếu niên kia và lên tiếng hỏi :

- Người là ai? Vạn Kiếp ma cung này xưa nay không có khách nào tới thăm hết! Chúng tôi cố ý ném những bông hoa thật, nhưng chúng tôi không định tâm dùng để đối địch với khách như thế!

Thiếu niên áo trắng nghe thấy nàng ta nói là người của phái Vạn Kiếp, liền đối ngay sắc mặt, vội tươi cười chấp tay chào và đáp :

- Tại hạ là Tiểu Cửu Hàn, biệt hiệu là Ngọc Tuyết thư sinh, môn hạ của Huyền Băng môn của núi Bắc Thiên.

Liên Thành Ngọc có tiếng là thâm đặng nhất trong nhóm Vạn Kiếp môn. Chồng nàng ta là Trang Mộ Dung Diệp đã bị Liệt Hỏa Thái Tuế bắt cóc, giọng không biết sống chết ra sao? Nàng đã khó chịu từ lâu, nên vừa thấy Tiểu Cửu Hoàn xinh đẹp và phong lưu trong lòng đã say mê rồi, cho nên nàng nghe thấy đối phương báo danh xong, liền kêu “ôi cha” một tiếng, rồi tùm tùm cười và nói :

- Thế ra là Cửu Hoàn sư huynh đấy! Vừa rồi chúng tôi không biết cho nên mới thất lễ với sư huynh, xin sư huynh thứ lỗi cho nhé!

Tiểu Cửu Hàn cũng là một tay sắc ma, thấy Liên Thành Ngọc nói chuyện với mình mà mắt tổng tình, thái độ lả lơi đã cười tít mắt ra rồi, y liền đáp lễ và hỏi :

- Sư tỷ quá khiêm tốn! Cửu Hàn tôi thừa lệnh ân sư đến đây trao đồ danh thiệp để kết minh với nhau, xin hai vị sư tỷ thứ lỗi tội lỗi mẫn và xin hai chị cho biết chị nào là Vệ sư tỷ và chị nào là Liên sư tỷ thế?

Liên Thành Ngọc thấy Tiểu Cửu Hàn bẽm mép như vậy, lại càng đưa mắt tổng tình thêm, mỉm cười đáp :

- Chị em chúng tôi không dám để cho sư huynh gọi như vậy! Vị này là Tam sư tỷ Xán Hà sử giả Vệ Phương Hoa, còn tiểu muội là Đào Hoa sử giả Liên Thành Ngọc!

Tiểu Cửu Hàn lại cung kính vái chào, mỉm cười nói :

- Vừa rồi Cửu Hàn tôi quá đường đột, kính xin hai vị xá tội chớ Ngọc Tuyết thư sinh bớt vẻ kiêu ngạo lại, mắt đã hòa nhã và có lễ ngay. Y vốn đẹp trai lại phong lưu, không riêng gì Liên Thành Ngọc giở hết thủ đoạn ra tổng tình với y, mà cả Vệ Phương Hoa cũng say mê nốt.

Cả hai thi nhau để lấy lòng đối phương.

Tiểu Cửu Hàn chào một lần nữa, rồi lại hỏi :

- Lần này Bắc Thiên Sơn, Dã Nhân Sơn, Đại Tuyết Sơn ba phái kết nghĩa với nhau. Gia sư với Vạn Kiếp ma chủ đều vì Tọa Quan luyện công không thể thân hành đứng ra chủ trì được, nhưng không biết Quỷ Thủ Thiên Tôn Đại Tuyết Sơn đã phái người tới chưa?

Vệ Phương Hoa cười đáp :

- Quý Thủ Thiên Tôn của phái Đại Tuyết Sơn cũng vì đang luyện tập môn Đoạt Phách Trảo Hồn Thủ cũng không tới được, nên chỉ phái một người đệ tử duy nhất là Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong đại biểu tới định minh thối, và đã đến tới hôm qua rồi! Tốt sư tử chúng tôi chỉ đợi chờ Tiểu sư huynh là cử hành hội cắt máu ăn thề liền!

Tiểu Cửu Hàn nghe nói, liền cười đáp :

- Nếu Xích Đại sư huynh của phái Đại Tuyết Sơn đã tới, xin mời hai vị làm ơn dẫn tôi đi yết kiến Tốt sư tử ngay, để chúng ta sớm ngày được kết nghĩa, trở nên người nhà cho xong, lúc đó chúng ta lại càng thân thiện thêm!

Vệ Phương Hoa và Liên Thành Ngọc thấy Tiểu Cửu Hàn nói câu thân thiện đó càng say mê thích thú thêm, bốn mắt của hai người cứ híp lại, miệng thì cười khúc khích, quay mình dẫn Tiểu Cửu Hàn đi về phía Bách Trượng Bình.

Ba người đi khỏi, Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong mới nhảy ra bàn cách tới Vạn Kiếp môn dò thám. Hoàng Mộ Phong lắc đầu thờ dài nói :

- Thật không ngờ, ngoài Huyền Băng lão muội của phái Bắc Thiên Sơn với đồ đệ là Ngọc Tuyết thư sinh Tiểu Cửu Hàn ra, lại còn cái gì Đại Tuyết Sơn Quý Thủ Thiên Tôn với đồ đệ Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong cũng muốn kết cấu với bọn Vạn Kiếp này. Phen này thật là quần ma loạn múa, tri mị tung hoành. Vạn Kiếp đại hội sắp tới đây lại có không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt bị chết dưới tay chúng!

Mạnh Hồng Tiểu cau mày, nói :

- Theo sự nhận xét của tôi thì không những Bàn Chân Chân chưa bị Vạn Kiếp ma cung bắt cóc mà cả Cổ Thanh Phong cũng chưa tới nơi!

- Có lẽ Cổ huynh đã đến núi Dã Nhân này rồi, chỉ vì một mình thế cô nên phải ẩn núp ở trong bóng tối mà dò xét, chúng ta phải mau nghĩ cách và chuẩn bị tới Vạn Kiếp môn để xem ba phái Bắc Thiên Sơn, Dã Nhân Sơn và Đại Tuyết Sơn cắt máu ăn thề sao mới được?

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười nói :

- Chúng ta đi thì đi ngay chứ việc gì mà phải chuẩn bị làm chi nữa?

Hoàng Mộ Phong đỡ lời :

- Phen này chúng ta tới đây thế nào cũng bị chúng biết hành tung, và đệ chắc không sao tránh khỏi đấu với chàng một vài thế cũng nên!

- Chúng ta đã định đến đây dò thám, tất nhiên không sao tránh việc ra tay đấu với chúng rồi! Nay lão

ma vì đối phó Đại hội Vạn Kiếp đang bế quan luyện công, chỉ còn lại một lũ tiểu ma, chưa chắc đã cản nổi chúng ta rút lui đâu!

- Không phải để lo âu vấn đề đó, mà chỉ quan tâm đến chuyện chị Hồng Tiểu có nên để lộ thân phận của mình ra hay không thôi. Vì tiểu đệ ở trên giang hồ không có tên tuổi gì cả, còn cái tên của chị Tỷ Thanh Ngọc Nữ thì lừng lẫy đã lâu!

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười hỏi :

- Đã không sao tránh khỏi ra tay đấu, thì làm sao mà giấu diếm được mặt mũi của mình?

- Chi bằng chị hóa trang rồi hãy đi Vạn Kiếp môn, như vậy có phải là đối phương không sao nhận ra chị là Mạnh Hồng Tiểu nữa không?

- Phong đệ nói nghe dễ dàng thế? Lúc này ở giữa đường lấy đâu ra vật gì để hóa trang?

- Tiểu đệ có đem theo quần áo đàn ông, nếu chị không chê dơ bẩn, thì cứ việc lấy mà sử dụng!

- Dù mặc quần áo đàn ông rồi, nhưng bộ mặt của tôi thì sao?

Làm thế nào mà giấu diếm được vì bọn quần ma của Vạn Kiếp đều nhận ra được tôi hết!

Hoàng Mộ Phong thò tay vào túi lấy một cái lọ thuốc bằng ngọc trắng nhỏ ra đưa cho Mạnh Hồng Tiểu và nói :

- Thuốc này là của một dị nhân trong võ lâm trong lúc hấp hối tặng cho tôi! Dịch Dung đơn này, chị cứ lấy một ít hòa với nước bôi lên mặt, thì dù có gặp Thanh Phong đại ca cũng chưa chắc đã nhận ra được chị!

Mạnh Hồng Tiểu cầm lọ thuốc trù trừ một hồi.

Hoàng Mộ Phong đã đoán biết tâm sự của nàng, nên mỉm cười nói rằng :

- Chị cứ yên tâm lấy mà sử dụng, tôi còn một lọ thuốc nữa là Phục Dung đơn, khi nào chị muốn thu hồi lại vẻ mặt cũ thì chị hãy bôi một chút thuốc Phục Dung đơn thì gương mặt của chị sẽ lại xinh đẹp như tiên ngay!

Nói xong, y mở bọc áo lấy một cái áo nho sĩ ra đưa cho Mạnh Hồng Tiểu.

Tỷ Thanh Ngọc Nữ liền vào trong bụi cây hóa trang.

Một lát sau đã trở thành một thư sinh mặt xấu xí liền.

Hoàng Mộ Phong trông thấy Mạnh Hồng Tiểu liền vỗ tay vừa cười vừa nói :

- Mặt của chị bây giờ vừa xanh vừa tím, thật đúng với cái tên của chị Tỷ Thanh Ngọc Nữ!

Mạnh Hồng Tiểu gượng cười đáp :

- Phong đệ bảo tôi làm như vậy, nhờ Phục Dung đơn không có công hiệu thì tôi biết phải làm sao đây?

- Tiểu đệ có táo gan đến đâu cũng không dám đùa giỡn chị đâu!

Xin chị cứ yên tâm, nếu chị không tỉnh thì xin chị hãy dùng thử ngay Phục Dung đơn xem có công hiệu hay không?

Mạnh Hồng Tiểu xua tay :

- Hà tất phải phí phạm linh dược như thế! Tôi tin lời của hiền đệ rồi!

Rồi hai người liền giở khinh công ra đi thẳng về phía Bách Trượng Bình.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nhất Hí Quần Ma

Hai người trong khi đi thẳng về phía Bách Trượng Bình, Mạnh Hồng Tiểu hỏi :

- Phong đệ, chẳng hay thuốc hóa trang của hiền đệ là của vị võ lâm dị nhân nào tặng cho thế?

Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa đáp :

- Là...

Chàng vừa nói xong chữ đó thì ngừng lại, ngắt lời nghĩ ngợi giây lâu, rồi mới nói tiếp :

- Việc này chưa tới lúc tuyên bố, xin chị Hồng Tiểu tha thứ cho!

Mạnh Hồng Tiểu là người rất ôn tồn, không bao giờ cưỡng ép người ta làm những việc mà họ không muốn, nên nàng mỉm cười gật đầu không hỏi tiếp nữa, rồi cùng Hoàng Mộ Phong giở hết tốc lực khinh công ra chạy về phía Bách Trượng Bình.

Bách Trượng Bình là nơi có một cái bệ đá lớn hằng trăm trượng, bên trên có kiến trúc một tòa Vạn Kiếp ma cung rất trang hoàng đồ sộ.

Trước cửa cung chừng năm mươi trượng có xây một cái cổng chào thật lớn, bên trên có đề ba chữ “Vạn Kiếp Môn” rất to.

Hai chữ “Vạn Kiếp” đã sơn thành màu đỏ, còn chữ “Môn” vẫn còn là vàng. Đó là tại Tốt Kim Hoàn chưa kiếm được người có trái tim ác độc nhất thiên hạ để lấy máu người đó nhuộm vào chữ đó mà nên.

Mười ba cái vòng xương trắng treo ở đó, thì đã có hai cái đang treo lơ lửng đầu lâu của Miêu Bình với Hắc Xà giáo chủ Tạ Vân Chí. Còn dưới đó thì treo mười ba cái đèn cung đăng màu đỏ chiếu sáng chói lọi cả một vùng.

Lúc ấy đã gần tới tết Nguyên Tiêu, trên Bách Trượng Bình, ngoài ba mươi cái đèn treo ở cổng chào Vạn Kiếp môn và những đèn thấp ở Ma cung như những ngôi sao ở trên trời ra, thì bốn xung quanh đều tối om như mực.

Vì đêm đó trời không có trăng sao, Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong vừa chạy tới đây thì gặp ngay ba bốn tên hầu vừa bày xong bàn hương nhan. Tốt Kim Hoàn, Xích Đại Phong với Tiểu Cửu Hàn ra vái lễ trời đất để đối thiếp kết minh.

Hoàng Mộ Phong đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh một vòng rồi cau mày nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Chị Hồng Tiểu thử nhìn lên trên Bách Trượng Bình xem, chốn đó trơ trọi không có một cây cối nào cả thì chúng ta biết núp ở đâu?

Mạnh Hồng Tiểu nghĩ ngợi giây lát rồi nói :

- Đẳng nào chúng ta cũng định so tài với ma đầu rồi, dù hành tung chúng ta có bại lộ cũng không sao mà, bây giờ chỉ cần ẩn núp trong chốc lát để nghe thêm lời nói bí mật của chúng!

Nói tới đó, nàng giơ tay chỉ Vạn Kiếp môn nói tiếp :

- Cổng chào Vạn Kiếp treo đầy cung đặng, bên dưới tuy sáng sủa nhưng bên trên thì lại càng tối om, sao chúng ta không ẩn núp ở trên đó có phải là kín đáo không? Huống hồ tâm lý con người là thường hay phòng xa chứ không phòng gần, chắc Tốt Kim Hoàn không ngờ lại có người như chúng ta đến đây dò thám như vậy và cũng không ngờ có người ẩn núp ngay trên đầu chúng!

Hoàng Mộ Phong gật đầu đáp :

- Ý kiến của chị rất hay, vậy chúng ta hãy mau mau là lạnh lẽo một chút, bằng không bọn Tốt Kim Hoàn ra tới là chúng ta không kịp ẩn núp nữa đâu!

Y vừa nói vừa lẹ bước nhanh như một cho chim, chỉ thoáng cái đã nhảy lên trên cổng chào Vạn Kiếp môn liền.

Hoàng Mộ Phong tự cho khinh công của mình rất cao siêu, nên khi y vừa lên tới trên cổng chào, quay người lại định vẫy tay kêu gọi Mạnh Hồng Tiểu, thì bên tai đã có tiếng, và tiếng nói rất khẽ của Mạnh Hồng Tiểu rồi :

- Phong đệ! Mấy cái hoành trên này lớn lắm, chúng ta nằm ở trên đó tha hồ nhìn xuống bên dưới, mà bên dưới không sao nhìn thấy chúng ta được, thật là một chỗ ẩn núp lý tưởng!

Hoàng Mộ Phong thấy mình rõ ràng lên trước, mà ngờ đâu Mạnh Hồng Tiểu lại đến trước mình, nên y kính phục vô cùng, vội ngừng đầu lên thở dài và nói :

- Chị Hồng Tiểu! Khinh công của chị siêu việt thật! Đệ hãy còn kém chị xa lắm!

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa đáp :

- Phong đệ hà tất phải khiêm tốn như vậy! Tôi chỉ đến sớm hơn hiền đệ có nửa bước thôi mà!

Hoàng Mộ Phong đang định nói tiếp thì Mạnh Hồng Tiểu đã vội xua tay và nằm rạp xuống. Hoàng Mộ Phong đã phục sức nghe của nàng rồi, nên thấy cử chỉ của nàng như vậy, biết là có người sắp ra tới...

Hai người vừa năm xuống xong, trong Vạn Kiếp môn đã có hai hàng đèn và có bảy tám nam nữ đang từ từ bước ra...

Khi bọn người đó tới gần, Mạnh Hồng Tiểu đã nghe thấy và biết rõ có tất cả tám tên hầu cầm đèn lồng và có bảy nam nữ đang vui cười với nhau. Trong bảy người đó có năm người nàng đã biết mặt, còn một nam một nữ nữa thì nàng chưa hề gặp qua bao giờ.

Những người nàng biết là: Tốt Kim Hoàn, Vệ Phương Hoa, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc; Tứ sứ giả của Vạn Kiếp ma cung và Tiểu Cửu Hàn đệ tử của Huyền Băng lão muội mà nàng đã được trông thấy hồi nãy!

Còn hai nam nữ nàng chưa quen biết thì người nam mặc áo dài đen, mặt đeo một cái mặt nạ da người trông rất xấu xí và hung ác, nàng đoán chắc người này là Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong người của Quỷ Thủ Thiên Tôn phái Đại Tuyết Sơn sai tới. Còn thiếu nữ kia thì cũng ăn mặc áo sặc sỡ như quần ma của Vạn Kiếp, nàng đoán chắc thiếu nữ này thế nào cũng là đồ đệ của Vạn Kiếp mới thu cũng nên.

Bảy nam nữ đó từ từ đi tới, vừa đi vừa cười vừa chuyện trò. Khi đi tới dưới cổng Vạn Kiếp, quả nhiên chúng không hay biết trên cổng chào có người đang ẩn nấp.

Tốt Kim Hoàn đi tới trước hương án, mỉm cười nói với Xích Đại Phong và Tiểu Cửu Hàn :

- Xích, Tiểu hai vị sư huynh lại đây thắp nhang đi!

Tiểu Cửu Hàn vâng lời cười đáp :

- Tốt sư tỷ là minh chủ của buổi hợp này, đáng lẽ sư tỷ phải thắp nhang trước, tiểu đệ với Xích huynh theo sau mới phải!

Tốt Kim Hoàn lắc đầu đáp :

- Đại Tuyết Sơn Quỷ Thủ môn hạ, Bắc Thiên Sơn Huyền Băng môn hạ với Dã Nhân sơn Vạn Kiếp môn hạ từ đây ba phái nhất thể họa phúc cùng chia sẻ không phân biệt chủ với tông, hai vị sư huynh cứ khiêm tốn như vậy thì chúng ta hãy thắp nhang một lúc và uống máu ăn thề nhé!

Xích Đại Phong với Tiểu Cửu Hàn liền tới trước hương án vái lạy thề thốt, cắt tay nhỏ máu vào rượu rồi cùng chia nhau uống.

Chúng uống rượu máu xong, lại trao đổi danh thiếp cho nhau, như vậy coi như kết minh xong. Tốt Kim Hoàn liền bảo người hầu dọn ngay hương án đi.

Lúc ấy mây đen trên trời vừa bị đẩy ra, Bách Trượng Bình liền sáng sủa như một đêm trăng vậy.

Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong lại thấy mặt trăng mờ cũng đã sắp hiện ra thì nơi đây càng sáng sủa thêm và biết không sao ở lại trên đó được lâu nữa. Hai người liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh bàn tán với nhau và quyết định lựa chọn một thời cơ thích hợp hiện thân ra đấu với quần ma để khảo nghiệm xem công lực của mình ra sao?

Trì Trung Long rất hợp chuyện với Xích Đại Phong, tay chỉ về phong cảnh phía xa và nói :

- Xích huynh! Cảnh sắc ở Bách Trượng Bình này bất cứ ngày đêm đều tuyệt đẹp, nếu Xích huynh nhàn rỗi, ở lại đây chơi thêm vài ngày!

Xích Đại Phong cất tiếng nói như ma rú rất khó nghe đáp :

- Cám ơn mỹ ý của Trì huynh, nhưng Đại Phong tôi thừa lệnh sư phụ còn phải đi Tam Nguyên bang một phen, chờ công việc xong xuôi sẽ đến đây lãnh giáo!

Tốt Kim Hoàn nghe nói, mỉm cười hỏi :

- Xích huynh định đi Tam Nguyên bang có việc gì thế?

Xích Đại Phong đáp :

- Năm xưa sư phụ tôi có chút hiềm thù với Bàn Thiên Hiếu, nên tôi nghĩ cách lấy trộm Phiên Thiên tam bảo của y để chờ khi Đại hội Vạn Kiếp đem ra làm nhục y một phen!

Tốt Kim Hoàn cau mày hỏi :

- Nhiệm vụ này chắc Xích sư huynh không sao hoàn thành nổi đâu! Vì không những võ công của Bàn Thiên Hiếu tuyệt thế, mà Tam bảo của y lại rất quý báu, lúc nào cũng mang theo trong người, như vậy thì làm sao mà lấy trộm được?

Xích Đại Phong nói :

- Sư phụ tôi nói nếu không lấy được Tam bảo thì nghĩ cách bắt cóc đứa con gái duy nhất của y là Bàn Chân Chân đem về núi Đại Tuyết giam giữ!

Liên Thành Ngọc nghe nói nghiêng răng mím môi, cười nhạt một tiếng xen lời nói :

- Con nhãi Bàn Chân Chân cũng không phải là tay vừa đâu!

Huống hồ bây giờ nó còn sống ở trên thế gian này hay không vẫn chưa có thể biết rõ!

Xích Đại Phong mắt nhìn Liên Thành Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Liên sư tỷ có thể cho tôi biết rõ chuyện đó không?

Liên Thành Ngọc chỉ cánh tay trái bị chém cụt, nghiêng răng nói :

- Tôi với Trì Tứ sư huynh đi tới gần Âm Phong Giáp tìm kiếm Cổ Thanh Phong với Bàn Chân Chân để trả thù. Ngờ đâu chỉ gặp có một mình Chân Chân, tài ba của y thị thật niên không thể địch nổi tôi. Ngờ đâu con tiện tỳ ấy lại đánh liều, định cả hai cùng chết cả một lúc, nên nó ném ra hai viên Tam Ly Phích Lịch đạn của Hỏa Hải Nhi. Lúc ấy, tiếng nổ làm vang động cả trời đất, Trì sư huynh bị Liệt Hỏa đốt đến mê man bất tỉnh, còn tôi thì bị mất một cánh tay nhưng trước khi chúng tôi mê man cũng còn kịp trong thấy mặt mũi y thị dính đầy máu, từ từ ngã lăn ra đất!

Xích Đại Phong kêu “ủa” một tiếng, thì Liên Thành Ngọc đã nói tiếp :

- Chờ tới khi tôi với Trì sư huynh từ từ lai tỉnh thì Bàn Chân Chân đã mất tích và chỉ còn lại cái áo vàng của y thị mà thôi! Nếu bảo y thị chết thì sao xác của y thị đâu? Nếu bảo y thị chưa chết thì trước khi đi lại không thuận tay mà giết chết hai sư huynh muội chúng tôi? Cho nên bây giờ y thị còn sống hay là chết rồi chúng tôi cũng không được rõ. Nghe nói cha y thị là Bàn Thiên Hiếu đã hay được tin chẳng lành đó mà truyền lệnh cho tất cả phân đàn của Tam Nguyên bang đi khắp mọi nơi tìm kiếm y thị rồi!

Tiểu Cửu Hàn nghe tới đây, cố ý lấy lòng Liên Thành Ngọc liền xen lời nói :

- Liên sư tỷ! Nếu Bàn Chân Chân chết rồi thì thôi, bằng không thì Cửu Hàn này thế nào cũng phải nghĩ cách chặt cho được hai cánh tay của y thị mà trả thù cho sư tỷ!

Liên Thành Ngọc nghe nói, đưa mắt tổng tình chàng nọ một cái, rồi tùm tùm đáp :

- Tiểu sư huynh có lòng tốt như vậy, tiểu muội xin cảm ơn trước.

Nhưng tiện tỳ Chân Chân nó có Tam Ly Phích Lịch đạn cực kỳ bá đạo, nếu sư huynh gặp y thị thì phải cẩn thận lắm mới được!

Hoàng Mộ Phong nghe tới đây, dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh mà nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Chị Hồng Tiểu, chúng ta có nên ra tay không? Tung tích của Thanh Phong huynh mãi cho đến bây giờ chúng ta vẫn chưa thấy, thì tôi chắc là anh ấy sẽ không tới nữa đâu!

Mạnh Hồng Tiểu đáp :

- Chúng ta hiện thân ra đấu với chúng một phen cũng hay, vì bọn ma đầu này kiêu ngạo và ngông cuồng lắm. Tôi càng trông thấy chúng thì trong lòng càng thêm tức giận đến không sao chịu nổi!

Hoàng Mộ Phong nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu đồng ý đấu với quần ma, mừng rỡ vô cùng, ngồi ngay dậy

rồi cất tiếng rú lên một hơi thực dài.

Tiếng rú của chàng ta phát ra một cách đột ngột như vậy khiến lũ ma đang đứng bên dưới đều giật mình kinh hãi. Ai nấy đều ngấm ngấm vận sẵn công lực ra hai tay rồi giơ lên che lấy ngực, ngẩng đầu nhìn lên.

Dưới ánh trăng, chúng trông thấy trên sà ngang của cổng chào có hai cái bóng đang ngồi trò chuyện với nhau thật là vui vẻ, hình như không coi chúng vào đâu hết.

Xích Đại Phong liền cười nhạt hỏi Tốt Kim Hoàn :

- Hai người đó là ai, sao chúng lại làm bộ làm tịch đến thế?

Tốt Kim Hoàn vừa kinh hãi vừa tức giận, thấy trên cổng chào có hai người đang ngồi, một áo vàng, một áo xanh. Tuy không trông thấy rõ mặt cho lắm, nhưng y thị cũng nhận xét thấy cả hai đều là thiếu niên anh tuấn.

Y thị liền nổi khùng, trước hết dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh ngấm ngấm dặn bảo Trì Trung Long :

- Trì Tứ sư đệ từ khi Câu Hồn phước của sư đệ bị tiêu hủy rồi, sư đệ liền luyện Biên Bức thần trâm, cũng linh diệu khó đề phòng lắm! Bây giờ sư đệ đem ra chuẩn bị chờ đối phương nhảy xuống, trong lúc đối đáp thì sư đệ lẳng lẳng ra tay ném luôn một ít Thần Trâm vào người của chúng!

Trì Trung Long cười nhạt một tiếng, thò tay vào túi. Tốt Kim Hoàn đặc chí vô cùng, rồi nhìn thẳng lên phía Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Mộ Phong quát lớn :

- Hai bạn kia là người của môn phái nào? Có mau leo xuống hay không? Chẳng lẽ bắt Tốt Kim Hoàn này phải giở Chư Thiên cương khí ra phi thân lên đối đáp hay sao?

Hoàng Mộ Phong nghe nói liền đưa mắt ra hiệu cho Mạnh Hồng Tiểu, rồi cả hai liền phi thân xuống, dùng giọng khàn khàn ra hỏi :

- Chư Thiên cương khí chỉ có thể dọa nạt được những kẻ mới ra đời, chưa biết trời đất là gì thôi, chứ trong mắt anh em chúng ta thì môn khí công ấy không nghĩa lý gì cả, các người cứ tập hợp nhân lực của Huyền Băng, Quý Thủ, Vạn Kiếp ba phái mà cũng không nhận ra được anh em của chúng ta là người của môn phái nào hay sao?

Nhân lúc Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Mộ Phong phi thân nhảy xuống và lên tiếng hỏi thì Trì Trung Long đã lẩn tay ném luôn Truy Hồn Thiết Bức vào phía sau lưng của hai người.

Truy Hồn Thiết Bức của y lại có một cái tên nữa là Thiết Bức Thần Trâm, chế tạo rất tinh xảo trông nói như con dơi thường vậy, nhưng lúc ném ra nó bay lượn đi lượn lại hoặc bay vòng tròn, không có một đường lối nhất định nào hết, nên khiến cho người ta rất khó mà tránh né. Miệng con dơi đó ngậm những

mũi kim nhỏ dài hơn tất, kim đó chế bằng một thứ hàn thiết cứng rắn vô cùng.

Dù gặp vật gì cứng đến đâu nói cũng có thể đâm thủng được và chuyên phá các thứ nội gia khí công. Thuốc độc ở trên mũi kim độc vô cùng, hễ đụng phải máu là phong hầu liền...

Trì Trung Long tính toán rất đúng mức, Hoàng Mộ Phong và Mạnh Hồng Tiểu vừa hạ chân xuống đất, thì hai con dơi bằng sắt cũng liền bay lướt tới trước mặt của hai người liền.

Trên Bách Trượng Bình này khí hậu rất ấm áp, tuy là trung tuần tháng giêng, nhưng đã có dơi xuất hiện nên dơi giả dơi thật khiến người ta rất khó lòng mà phân biệt được!

Hai con dơi sắt đó rõ ràng đã bay tới trước mặt Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Mộ Phong, nhưng bọn chúng bỗng quay trở lại, vòng ra phía sau lưng hai người mà bắn luôn.

Võ công của Mạnh Hồng Tiểu bây giờ rất cao siêu, tuy nàng không tự biết, nhưng tai của nàng lại rất tinh thông. Truy Hồn Thiết Bức vừa bay trở lại, nàng đã biết khác lạ rồi, liền giở Đạt La Thủ ra, dùng ba ngón tay khê bắt lấy con dơi sắt đó. Nàng vừa bắt được con dơi đó vào trong tay mới hay nó là ám khí của người chế tạo ra, nên vội bảo với Hoàng Mộ Phong :

- Phong đệ cẩn thận, nó không phải là dơi thật đâu? Mà là dơi giả, một thứ ám khí rất ác độc của đối phương ném ra đấy!

Kiểm pháp của Hoàng Mộ Phong rất cao siêu, nhưng các công lực khác thì kém xa Mạnh Hồng Tiểu, nên thấy sự xảy ra đột ngột như vậy, tuy chàng đã nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu cảnh cáo mà chàng cũng cuống cả chân tay lên, nên mới bị mũi kim độc của con dơi ấy bắn trúng vào cạnh tử huyệt.

Trì Trung Long thấy Mạnh Hồng Tiểu bắt con dơi sắt của mình một cách khéo léo như vậy, trong lòng cũng kinh hãi vô cùng, nhưng y thấy Hoàng Mộ Phong bị kim độc bắn trúng rồi, y liền cười ồ ạt :

- Thiết Bức Thần Trâm này của ta chuyên phá những môn nội công như Kim Chung Chảo, Thiết Bổ Sam, Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện... và các thứ nội gia khí công, hễ thấy huyết là phong hầu.

Chưa nói dứt, y đã thấy Hoàng Mộ Phong tùm tùm cười giơ tay lên ngực cầm luôn con dơi lên xem, rồi thuận tay ném trả y liền, mồm vừa cười vừa hỏi :

- Người đừng có nói khoác nữa, con dơi nho nhỏ này làm gì có oai lực như người đã nói nào?

Thì ra Hoàng Mộ Phong cũng biết thủ pháp Hồi Toàn Phiên Đẳng.

Chàng ta trông thấy con dơi sắt của mình vừa ném trả đã bay tới trước mặt Trì Trung Long, thì bỗng ám khí ấy lại lượn sang bên mà nhắm mi mắt của Xích Đại Phong bắn tới...

Xích Đại Phong kinh ngạc vô cùng, vội cúi đầu, chỉ nghe thấy “xoẹt” một tiếng, cánh con dơi đó đã bay sát qua tai của y rồi...Rồi nói lại bay đi luôn. Không những Trì Trung Long cau mày hổ thẹn đến mặt đỏ bừng mà cả Mạnh Hồng Tiểu cũng ngạc nhiên nốt.

Vì nàng đã bắt được con dơi sắt rồi, trông thấy mũi kim ở mồm dơi xanh biếc. Nàng biết ngay là có chứa chất độc rất mạnh và nàng lại trông thấy con dơi lại bắn trúng ngay vào trước ngực của Hoàng Mộ Phong, mà sao chàng lại coi thường và không việc gì hết? Mọi người đều thắc mắc. Tốt Kim Hoàn vì thấy đối phương rất tao nhã, liền lên tiếng hỏi :

- Chẳng hay hai vị xưng hô ra sao, đến Vạn Kiếp môn ở Bách Trượng Bình của chúng tôi có việc chi thế?

Hoàng Mộ Phong vẫn giọng khàn khàn định tâm khiêu khích, mỉm cười đáp :

- Chúng ta mỗi người một ngã. Và lại, anh em mỡ lại như bèo trôi trên mặt nước, rày đây mai đó, nên dù có để lại tên họ cũng như không, thì hà tất xưng danh hiệu với các người làm chi. Nếu muốn xưng hô mỡ, thì cứ gọi mỡ là Giáng Ma Lang Quân, kêu y là Đãng Ma Tú Sĩ được rồi!

Tốt Kim Hoàn nghe nói nổi giận, cười nhạt hỏi :

- Theo ngoại hiệu của hai người, thì hai người đặc biệt đến Vạn Kiếp môn để Giáng Ma và Đãng Ma phải không?

Hoàng Mộ Phong cười như điên cuồng, miệng thì nói :

- Ngày Giáng Ma là ngày mồng bốn tháng tư, mà bây giờ mới có mười ba tháng giêng. Bây giờ chúng ta đến đây là chỉ đi chơi phiếm thôi, chẳng lẽ các người xây Vạn Kiếp ma cung ở nơi đây, thì cấm người khác không được đến Bách Trượng Bình này du ngoạn hay sao?

Tốt Kim Hoàn thấy đối phương ăn nói sắc sảo, mình đã là có tiếng bẻm mép mà vẫn cảm thấy bị lép vế, nên nàng ta chỉ cười nhạt nói :

- Hai vị tuy có nguyện vọng Giáng Ma và có lòng Đãng Ma, nhưng chỉ e đạo hạnh quá non nớt, và thiếu thủ đoạn Phục Ma mà thôi!

Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa đáp :

- Thủ đoạn no nớt thì ta tu luyện thêm, ma tới thì ta rút kiếm Giáng Ma...

Tiểu Cửu Hàn liền châm đối, xen lời nói :

- Cổ nhân vẫn thường nói đạo cao một thước, thì ma cao một trượng.

Hoàng Mộ Phong đưa mắt liếc nhìn y một cái, rồi lại cười :

- Dù ma có cao trăm trượng đi chăng nữa ta chỉ cần múa thanh kiếm sắc bén này cũng đủ chém ma đó ra làm mấy đoạn liền!

Thiếu nữ ăn mặc quần áo sắc sỡ, nhưng vẻ mặt rất xinh đẹp và dâm đãng, nghe nói liền cười khi, xen lời hỏi :

- Bạn nông cuồng bằng nửa ngày rồi, sao không rút kiếm ra thử xem?

Hoàng Mộ Phong đưa mắt liếc nhìn thiếu nữ lạ mặt mặc áo sắc sỡ đó rồi lên tiếng hỏi :

- Cô người là ai? Tại sao cô ăn mặc áo ma của Vạn Kiếp môn, nhưng trong bảy Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung hình như không có cô trong đó?

Xích Đại Phong có bộ mặt xấu xí, nghe nói liền âm thầm trả lời :

- Thế ra người không biết Đãng Phách sứ giả mới nhập làm môn hạ của Vạn Kiếp ma chủ ư? Nếu người chưa biết Đãng Phách sứ giả thì chắc người cũng nghe thấy người ta thường nói Phương Ngoại tam hung chớ?

Hoàng Mộ Phong nghe nói liền kêu “ủa”.

Vừa ngạc nhiên chàng lại ngắm thiếu nữ đó mấy cái, rồi chàng ta mới tỉnh ngộ, mỉm cười nói :

- Thế ra cô nương này là Đãng Phách ni cô Diệu Chân và cũng là người còn sót lại trong Phương Ngoại tam hung đây mà. Bây giờ cô nương đeo bộ tóc giả lên làm cho mờ ngạc nhiên mà không sao nhận được bộ mặt thật!

Liên Thành Ngọc thấy Hoàng Mộ Phong nói như vậy, tỏ vẻ nghi ngờ, bỗng nhìn thẳng vào mặt chàng, lên tiếng hỏi :

- Sao bạn lại quen biết bảy Sứ giả của chúng ta như thế?

Hoàng Mộ Phong thấy Liên Thành Ngọc hỏi như vậy, hơi ngần người ra một chút, nhưng chàng lại cười và kiêu ngạo trả lời :

- Bốn lang quân đã có ngoại hiệu là Giáng Ma, tất nhiên phải có miệng kính thần soi xét hết lỗ ma chứ. Vì vậy, bất cứ ma nào mỡ cũng đều biết hết!

Nói xong, chàng ta lại cười và nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Đãng Ma Tú Sĩ, tối hôm nay ở Bách Trượng Bình núi Dã Nhân này, ngoài Vạn Kiếp ma chủ, Huyền

Băng lão muội, Quỷ Thủ Thiên Tôn ra, thì có thể nói là quần ma loạn múa đấy. Chi bằng huynh với đệ hãy giở thủ đoạn Giáng Ma của chúng ta ra thử xem và để cho chúng nếm thử mùi Đãng Ma thần công của huynh với Giáng Ma thủ đoạn của đệ, để chúng về báo cho lão ma biết mau mau khổ luyện kéo đến mừng bốn tháng tư lại bị chúng ta đánh tơi bời mà không biết đường chống đỡ nữa!

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười chưa kịp trả lời, vì nàng biết bảy nam nữ quần ma ở trước mặt đây chỉ có một mình Xích Đại Phong võ nghệ như thế nào mà mình chưa hay biết thôi, còn thì mấy tay kia tuy không phải là cừ khôi lắm, nhưng chúng đông người. Nếu Hoàng Mộ Phong nói dóc quá, vạn nhất địch không nổi chúng, không những mất mặt và còn khó mà thu xếp được cục diện này.

Lúc ấy, Tiểu Cửu Hàn thị có Huyền Băng thần công, múa vo vo trước mặt mọi người, liền từ từ tiến lên nhìn thẳng vào mặt Hoàng Mộ Phong, mỉm cười nói :

- Tại hạ là Ngọc Tuyết thư sinh Tiểu Cửu Hàn, môn hạ của Bắc Thiên Sơn Huyền Băng, vui lòng lãnh giáo thủ đoạn Giáng Ma của Giáng Ma Lang Quân!

Y vừa nói vừa ngấm ngấm vận Huyền Băng cương khí vô hình vô thanh thổi vào mặt Hoàng Mộ Phong. Hoàng Mộ Phong trong người có dị báu, nên không hãi sợ gì cả, chỉ thấy đầu mặt chân tay giá lạnh vô cùng, liền biết ngay đối phương đang ngấm định ám hại mình, chàng hơi run lẩy bẩy, định vận chân hỏa ở đờn điền ra để chống cự.

Mạnh Hồng Tiểu thông minh vô cùng, chỉ thoáng trông đã biết liền, vội giở Vạn Diệu Thanh Âm trong Diệu Âm thần công ra nói với Hoàng Mộ Phong :

- Giáng Ma Lang Quân, vị Ngọc Tuyết thư sinh môn hạ của Huyền Băng lão muội của Bắc Thiên Sơn, bạn ấy có môn Huyền Băng thần công vô hình vô thanh, lợi hại phi thường, bạn chơi khinh thường rồi bị người thổi cho cốt tủy thành băng thì lúc ấy thật là làm trò cho thiên hạ đấy!

Diệu Âm thần công của Mạnh Hồng Tiểu có thể lựa người mà khi thốt được nên mấy lời nói đó lọt vào tai người khác không sao hết, nhưng vào tai Hoàng Mộ Phong thì dễ chịu khoan khoái vô tả, không còn có vẻ lạnh lùng gì nữa.

Hoàng Mộ Phong đã biết Mạnh Hồng Tiểu ngấm ngấm giúp đỡ mình, nên chàng càng làm bộ làm tịch thêm, cả cười nói :

- Đãng Ma Tú Sĩ khỏi lo âu hộ đệ! Lang Quân tôi đã có Lăng Vân khí sợ gì thứ băng tuyết đó, đệ còn đang muốn lãnh giáo thêm thủ đoạn ám hại ngấm một cách vô hình của Huyền Băng môn hạ nữa!

Môn Huyền Băng ngân khí của Tiểu Cửu Hàn rất lợi hại, và y đã thổi hai lần vào ngực đối phương rồi, mà thấy đối phương không những không hãi sợ lại còn ung dung cười nói lộ trần âm mưu của mình nữa, nên y kinh hãi thầm, ngấm ngấm vận công lực chuẩn bị giở Huyền Băng thần chưởng ra tấn công luôn. Cho

nên y liền chấp tay chào Hoàng Mộ Phong, nói :

- Lang Quân tự tị có Lăng Vân khí không sợ băng tuyết hạn ở dưới trần gian. Vậy Cửu Hàn mỗ lĩnh giáo vài môn võ lâm tuyệt học của bạn vậy!

Y là người rất âm độc, bình sinh chuyên môn dùng tên ngầm hại người. Cho nên nhân lúc chấp tay vái chào, y đã dòn hết những kinh khí vô hình ở đầu ngón tay ra tấn công vào mấy nơi yếu huyệt ở trước ngực Hoàng Mộ Phong. Hoàng Mộ Phong chờ gió lạnh đùng vào người mình mới biết, lùi lại nửa bước, trong lòng kinh hãi và nghĩ thầm :

- “Nếu trong người ta không có vật dị bảo, có chống đỡ và phòng bị bất cứ chưởng lực và ám khí nào thì có lẽ ta đã sớm bị tên này hạ độc thủ rồi”.

Chàng càng nghĩ càng kinh hoàng, càng tức giận liền đưa tay lên trên vai rút luôn thanh trường kiếm ra.

Ngọc Tuyết thư sinh thấy mình dùng Huyền Băng thần chưởng tấn công ngầm như vậy mà không có công hiệu gì hết, nên y mới kinh hoàng nghĩ thầm :

- “Tên xấu xí mặc áo vàng tự xưng là Giáng Ma Lang Quân này, không phải là người thường chăng? Bằng không sao hai môn tuyệt học ta học của sư môn lợi hại đến thế, mà lại thất bại liên tiếp như vậy?”

Trong khi y hoài nghi thì đối phương đã rút kiếm ra khỏi bao rồi, y trợn ngược đôi lông mày lên, lạnh lùng hỏi :

- Người muốn đấu bằng khí giới phải không?

Hoàng Mộ Phong cả cười :

- Sao các hạ chóng quên đến thế, vừa rồi mỗ chả tuyên bố là gì, hễ ma tới thì rút kiếm ra Giáng Ma mà!

Tiểu Cửu Hàn cười nhạt một tiếng, móc túi lấy ra một sợi dây xích làm bằng mười mấy cái vòng bóng nhoáng. Đầu và đuôi là đầu rồng và đuôi rồng trông rất quái dị. Hoàng Mộ Phong thấy khí giới đặc biệt của đối thủ dài chừng sáu thước. Biết ngay đối phương thế nào cũng có thủ pháp đặc biệt riêng, bằng không khí giới mềm và lại dài như vậy, sử dụng rất bất tiện. Quả nhiên Tiểu Cửu Hàn rút sợi dây xích đó ra, liền cầm ngang quãng giữa đầu rồng và đuôi rồng, trúc xuống mặt đất, y nhìn Hoàng Mộ Phong nói :

- Chẳng hay người đã được trông thấy môn khí giới này của Cửu Hàn bao giờ chưa?

Hoàng Mộ Phong giơ kiếm lên ngang ngực, cười vẻ kiêu ngạo đáp :

- Mỗi người thích sử dụng một khí giới riêng, tùy muốn mình đặt làm kiểu nào cũng được, cũng như khí giới của bạn đây có gì là kỳ lạ đâu, bản Lang Quân sẽ có cách đối phó, chỉ cần một thanh kiếm này cũng đủ

quét sạch quần ma...

Chàng ta chưa nói dứt câu, thì Tiểu Cửu Hàn đã cười :

- Tiểu tặc không biết trời cao đất rộng kia, người chớ ngông cuồng như thế vội! Người đừng tưởng với ba thước kiếm thường của người mà thắng nổi Thất Xảo Phi Long Sách của ta đâu. Khí giới này của ta còn có một cái tên là Đoạt Mệnh thập tam hoàn, oai lực vô biên. Ta dám chắc người không sao chống đỡ nổi ba mươi hiệp với ta đâu!

Y vừa nói xong, đã múa tít sory Thất Xảo Phi Long Sách tấn công vào thượng trung hạ ba nơi yếu huyệt của Hoàng Mộ Phong liền.

Tuy Hoàng Mộ Phong thị mình có bảo bối trong người, nhưng thấy Tiểu Cửu Hàn ra thay nhanh như vậy, và thế công mạnh như thế, trong lòng cũng phải kinh hãi thềm. Chàng vội giở bộ pháp kỳ diệu lui ra ngoài xa mấy bước, rồi múa kiếm để đợi chờ đối phương tấn công tới...

Không ngờ kiếm của chàng bị khí giới kỳ lạ của Tiểu Cửu Hàn quán chặt lại. Nhưng khi nào chàng lại chịu để yên cho đối phương giật được khí giới của mình đi, nên chàng vội trầm ngay lưỡi kiếm xuống, cả người cũng cúi theo và kiếm thế của chàng đã biến thành một cái bể kiếm nhằm chân đối thủ mà tấn công lia lịa.

Tiểu Cửu Hàn thấy đối phương thay đổi thế kiếm vừa nhanh vừa hiểm cũng phải kinh hãi thềm. Y đang định xoay người sang thế khác, thì bỗng thấy một bóng người nhẹ như chim én phi tới.

Thì ra người đó là Xích Đại Phong. Vừa tới nơi, y đã bảo với Tiểu Cửu Hàn :

- Tiểu huynh, Tiểu huynh hãy tạm ngừng tay để tiểu đệ có lời muốn hỏi đối phương!

Tiểu Cửu Hàn liền nhảy ra ngoài xa hơn trượng, và nói :

- Xích huynh có việc gì cứ hỏi đi, hỏi xong đệ sẽ cho tiểu tử ngông cuồng ném mùi Đoạt Mệnh thập tam hoàn của đệ!

Xích Đại Phong ngăm nhìn Hoàng Mộ Phong một hồi. Hoàng Mộ Phong có vẻ không vui, vội hỏi :

- Người! Người chả ra người, ma chả ra ma, cứ nhìn ta như thế làm chi?

Xích Đại Phong không giận dữ chút nào, chỉ lạnh lùng đáp :

- Ta muốn xem người là nhân vật gì trong Tam Nguyên bang?

Hoàng Mộ Phong cười nhạt nói :

- Người căn cứ vào đâu mà nói ta là người của Tam Nguyên bang?

- Vừa rồi người đấu với Cửu Hàn sư huynh, thế kiếm thứ nhất dùng Vạn Phong Quy Sào là kiếm pháp của Bàn Thiên Hiếu. Thế kiếm thứ hai là thế Thiết Tỏa Hoàng Giang là kiếm pháp của Thiết Kiếm chân nhân. Như vậy người chả là người của Tam Nguyên bang là gì?

Chờ Xích Đại Phong nói xong, Hoàng Mộ Phong mới trợn ngược đôi lông mày lên, cười ồ ạt một hồi, rồi trả lời. Nhưng chàng chưa kịp nói, thì Xích Đại phong đã cướp lời nói trước :

- Người cười ngông cuồng như thế làm chi, chẳng lẽ ta nhận xét sai hay sao?

Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa nói :

- Hai thế kiếm mà người vừa nhận xét rất đúng, nhưng người có biết đâu kiếm thuật của ta bao hàm kiếm pháp của các danh gia trong thiên hạ!

Xích Đại Phong lắc đầu không tin, vội nói :

- Ta không tin người lại bách học như thế!

Hoàng Mộ Phong liền nổi tính kiêu ngạo, bèn giơ kiếm lên múa luôn một thế, Xích Đại phong liền kêu “ủa” một tiếng, nói :

- Quả Thật người biết khá nhiều, thế kiếm này là Thiên Đơn kiếm pháp của Cố danh kiếm khách Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh!

Hoàng Mộ Phong thấy kiếm thuật của mình lại bị đối phương biết rõ, trong lòng không phục, lại giơ ngang thanh kiếm múa luôn một vòng.

Ánh sáng kiếm làm loé mắt mọi người, chàng hỏi :

- Người có nhận được thế kiếm này là thế gì không?

Xích Đại Phong ung dung đáp :

- Thế kiếm này là Lưu Thủy Lạc Hoa trông rất tầm thường, nhưng sự thật bên trong có ba thứ biến hóa. Kiếm pháp này là của Hải Thiên Kiếm Thánh. Nếu người không biết thêm thế kiếm khác thì ta có thể nói toạc được lai lịch của người ra liền!

Hoàng Mộ Phong giận dữ quát :

- Người tưởng ta không biết kiếm pháp hay sao?

Nói xong, chàng lại múa luôn bốn thế, như vũ như bão lợi hại vô cùng. Xích Đại Phong xem xong bốn thế kiếm đó, liền cau mày lại, lẩm bẫm tự nói :

- Lạ thật, lạ thật!

- Lạ cái gì, có phải người chưa bao giờ trông thấy qua bốn thế kiếm này phải không?

Xích Đại Phong ngẩng mặt lên cười, giọng kiêu ngạo đáp :

- Ai bảo ta chưa thấy qua? Đây là Phong Vân Lô Vũ bốn thế tuyệt học của Điều Ngao cư sĩ!

Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn với các người khác, cùng Tiểu Cửu Hàn thấy Hoàng Mộ Phong giở nhiều thế kiếm ra như vậy, mới biết đối phương là tay cao thủ thượng thặng, chứ không phải là kẻ tầm thường.

Hoàng Mộ Phong liên tiếp giở năm thế kiếm pháp của năm danh gia ra, mà Xích Đại Phong đều nhận biết được hết, chàng cũng phải ngạc nhiên lên tiếng hỏi :

- Chẳng hay người biết tất cả bao nhiêu thứ kiếm pháp?

Xích Đại Phong ngẩng mặt lên trời cười ồ ạt và nói :

- Trên đời này hể có danh kiếm pháp nào là Đại Phong ta đều biết hết!

Thấy y nói một cách ngông cuồng như vậy, Mạnh Hồng Tiểu không sao nhịn được, liền lên tiếng đỡ lấy thanh kiếm của Hoàng Mộ Phong, nhẹ nhàng múa một thế kiếm. Rồi nàng mỉm cười hỏi :

- Xin hỏi họ Xích kia thế Liên Đài Pháp Vũ này của mỗ là thuộc kiếm pháp gì?

Xích Đại Phong ngạc nhiên, rồi cau mày lại không nói năng gì nữa. Hoàng Mộ Phong cười nhạt xen lời :

- Vừa rồi người nói có danh kiếm pháp nào cũng biết hết, vậy kiếm pháp đó là kiếm pháp gì thế?

Bất đắc dĩ Xích Đại Phong gượng cãi :

- Ta chỉ nói danh kiếm pháp nào ở trên đời ta cũng biết hết, còn kiếm pháp tự sáng tác ra và rất tầm thường của các người thì ta biết sao được?

Hoàng Mộ Phong ngẩng mặt lên trượng cười ồ ạt, nói :

- Con quý xấu xí không biết hổ thẹn kia, kiếm pháp của Đẳng Ma Kiếm Sĩ lại còn lợi hại hơn những kiếm pháp mà ta giở ra hồi nãy, thế mà người vẫn chưa chịu là dốt, lại còn cãi cố cãi chầy hoài!

Xích Đại Phong không sao chịu nhịn được những lời mỉa mai của Hoàng Mộ Phong, liền cười một cách

xảo trá, rồi gật đầu nói :

- Phải rồi rồi ta đã đoán sai thật, nhưng bây giờ ta đã đoán ra rồi!

Hoàng Mộ Phong không tin, liền hỏi :

- Vậy người thử nói xem đó là kiếm pháp gì?

Xích Đại Phong vừa cười vừa nói :

- Nếu không tin chúng ta thử đánh cuộc nào?

Hoàng Mộ Phong cho pho Ma Kha kiếm pháp đó chỉ có một mình Mạnh Hồng Tiểu biết thôi, chứ người ngoài không thể nào biết được, nên chàng gật đầu đáp :

- Đánh cuộc thì đánh cuộc, chẳng hay người định lấy gì để đánh cá nào?

Xích Đại Phong vừa cười vừa đáp :

- Nếu ta đoán không trúng thì phái Đại Tuyết Sơn chúng ta sẽ lui ra khỏi liên minh, không tham dự Vạn Kiếp đại hội nữa!

Hoàng Mộ Phong gật đầu nói :

- Lấy cái đó đánh cuộc cũng hay, nhưng nếu người đoán trúng thì chúng ta phải thế nào?

Xích Đại Phong nói :

- Nếu ta đoán trúng thì các người phải lập tức rời khỏi Vạn Kiếp môn này ngay, đừng có làm mất hứng thú của anh em chúng ta mới liên minh!

Mạnh Hồng Tiểu không tin Xích Đại Phong có thể đoán ra được pho kiếm pháp của mình, liền xen lời nói :

- Thôi được, chúng ta cứ quyết định như thế, mời bạn đoán đi!

Xích Đại Phong mấp máy đôi môi một hồi, đột nhiên dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Mộ Phong rằng :

- Vừa rồi bạn biểu diễn thế đó là Liên Đài Pháp Vũ trong Ma Kha kiếm pháp ghi ở trong Đăng Ma bảo lục phải không?

Mạnh Hồng Tiểu giật mình kinh hãi, liền phát ra một tiếng rú rất kỳ lạ.

Tiếng rú đó không cao và cũng không mạnh lắm và chỉ bao hàm một điệu rất hiền từ. Nhưng cũng đủ làm cho bảy nam nữ mà đều có mặt tại đó cảm thấy mơ mơ màng màng, mười ba ngọn đèn treo ở dưới cổng Vạn Kiếp môn cũng bị tắt hết. Tiếng rú của Mạnh Hồng Tiểu không dài lắm mà dứt liền.

Tiếng rú đó vừa ngớt, bảy nam nữ ma đầu lại tỉnh táo ngay. Bọn bộ hạ của Vạn Kiếp môn cũng vội thấp sáng lại mười ba ngọn đèn đó.

Nhưng chúng không còn thấy hình bóng của Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong đâu nữa.

Tốt Kim Hoàn ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi Xích Đại Phong :

- Sao Xích sư huynh chưa đoán ra mà hai người đó đã nhận thu đào tẩu liền?

Xích Đại Phong mỉm cười đáp :

- Vì tôi không dám tin tưởng lời ước đoán của mình có đúng hay không, nên dùng Nghi Ngự Truyền Thanh khê rót vào tai người tự xưng là Đãng Ma Tú Sĩ nói một câu. Ngờ đâu tôi lại nói trúng khiến chúng chịu thua bỏ chạy, như vậy đỡ phải bị phiền phức một phen!

Trì Trung Long cũng xen lời hỏi :

- Xích sư huynh đoán ra sao? Có phải thế Liên Đài Pháp Vũ của tên Đãng Ma Tú Sĩ biểu diễn đó trông thì hình như rất tầm thường và lại giống như ảo diệu vô cùng, nên mới khó biết thế kiếm đó thuộc môn phái nào phải không?

Xích Đại Phong lớn tiếng cả cười và đáp :

- Tôi đoán thế Liên Đài Pháp Vũ đó là trong Ma Kha kiếm pháp ghi ở trong cuốn Đãng Ma bảo lục!

Tiểu Cửu Hàn nghe nói thất kinh vội hỏi :

- Theo Xích huynh vừa nói thì Đãng Ma Tú Sĩ đó là Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu cả trang cũng nên?

Liên Thành Ngọc lắc đầu đáp :

- Mạnh Hồng Tiểu đã lọt vào tay Miêu Cương song quái thì thị thoát sao nổi bàn tay của Diêu Âm công chúa với Liệt Hỏa Thái Tuế?

Tốt Kim Hoàn nghĩ ngợi giây lát, mới sực nghĩ ra cũng lên tiếng nói :

- Có lẽ, có lẽ... Có lẽ y là Mạnh Hồng Tiểu cũng nên, vì tiếng rú của y lúc sắp đi tuy không lấy gì là lạ, nhưng cũng làm cho chúng ta bị mê hoặc, mười mấy ngọn đèn ở đây cũng bị tắt ngóm hết. Chỉ có Diêu Âm

thần công trong Đấng Ma bảo lực mới có công lực mạnh như thế thôi!

Liên Thành Ngọc cau mày lại, hỏi :

- Dù Đấng Ma Tú Sĩ có phải là Mạnh Hồng Tiểu giả dạng đi chăng nữa, kẻ tự xưng là Giáng Ma Lang Quân thì lại là ai?

Xích Đại Phong cười nói :

- Căn cứ y biết sử dụng kiếm pháp của Bàn Thiên Hiếu, Thiết Kiếm chân nhân, Trung Điều Dật Sĩ, Bắc Hải Thanh Bình cung Chủ nhân Hải Thiên Kiếm Thánh, và Điều Ngao cư sĩ năm người, người này có liên can mật thiết với năm Đại danh gia như vậy, nếu không phải là Cổ Thanh Phong thì không còn là ai nữa!

Vệ Phương Hoa nghe mọi người nói, mãi đến giờ mới lên tiếng :

- Xích sư huynh đoán sai rồi! Cổ Thanh Phong người dong dõn cao như sư huynh chứ không thấp bé như Giáng Ma Lang Quân, và giọng nói của Cổ Thanh Phong rất trong trẻo chứ không có khàn khàn như người này!

Xích Đại Phong kêu “ủa” một tiếng, nhìn Vệ Phương Hoa mỉm cười hỏi :

- Thế ra Vệ sư tỷ lại quen biết với Cổ Thanh Phong đến như thế ư?

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bách Biến Vô Thường

Vệ Phương Hoa nghiêng răng mím môi, mặt lộ sát khí đáp :

- Tôi hận không nuốt sống được y, và lột da của y ra thiêu thành tro thì tôi cứ tức lòng mãi!

Xích Đại Phong lại hỏi :

- Chẳng hay Vệ sư tỷ coi Cổ Thanh Phong có thù oán gì với nhau mà ghê gớm thế?

Vệ Phương Hoa mặt đỏ bừng, ngập ngừng không sao trả lời được.

Tốt Kim Hoàn biết Vệ Phương Hoa đang rất hổ thẹn, liền giải vây hộ cho nàng vội lái sang chuyện khác mà hỏi Xích Đại Phong :

- Xích sư huynh đã đoán ra Đãng Ma Tú Sĩ là Mạnh Hồng Tiểu giả dạng rồi, sao không lột mặt nạ của y thị ngay, mà lại để cho y thị đào tẩu đi như thế?

Xích Đại Phong mỉm cười đáp :

- Phần vì tôi chưa thấy Ma Kha kiếm pháp bao giờ, cũng không dám chắc kiếm pháp đó đích thực là Ma Kha kiếm pháp. Nhưng chỉ căn cứ vào lời nói của Giáng Ma Lang Quân nói kiếm pháp đó còn có tiếng tăm hơn cả kiếm pháp của năm Đại danh gia mà tôi đoán bừa là Ma Kha kiếm pháp. Điều thứ hai, tôi thấy ba vị ân sư của chúng ta đang bế quan tu luyện võ công, nếu đối phương là Mạnh Hồng Tiểu thực nhờ chúng ta địch không nổi ba môn tuyệt học trong Đãng Ma bảo lục của y thị và kiếm pháp tinh diệu của Giáng Ma Lang Quân, như vậy thì có phải là nguy hiểm cả cho ba vị ân sư không? Chi bằng để mặc cho chúng chuồn đi, rồi chờ đến ngày Vạn Kiếp đại hội, hãy quyết sống mái với chúng một phen, chả hơn là đấu với chúng lúc này hay sao?

Tốt Kim Hoàn thấy Xích Đại Phong nói có lý, liền mỉm cười khen phải. Xích Đại Phong liền từ biệt quần ma để đi núi Cửu Nghi lấy trộm ba vật báu của Tam Nguyên bang.

Trước khi đi, y còn ước hẹn với Trì Trung Long khi quay trở lại thế nào cũng ở lại vui vầy với Câu Hồn sứ giả một phen.

Xích Đại Phong đi rồi, Liên Thành Ngọc liền đưa mắt tổng tình với Tiểu Cửu Hàn, và Tiểu Cửu Hàn cũng liếc trả lại, nên nàng ta dùng giọng lả lơi và mỉm cười hỏi :

- Tiểu sư huynh, Xích sư huynh vì có việc nên phải đi núi Cửu Nghi, còn sư huynh hãy ở lại đây chơi với chúng tôi vài ngày nhé!

Tiểu Cửu Hàn vốn là một tay sắc ma, đói khát tình đã lâu, nghe nói vậy liền gật đầu đáp :

- Tiểu đệ rồi rã lắm, có ở đây đến ngày Vạn Kiếp đại hội cũng được mà!

Liên Thành Ngọc thấy y nói như vậy, liền nói với Tốt Kim Hoàn :

- Đại sư tỷ, không phải chúng ta sợ võ công của Miêu Cương song quái, nhưng đối với Hỏa khí ba đạo của Liệt Hỏa Thái Tuế thì hơi nhứt đầu nhứt óc thật. Bây giờ, Tiểu sư huynh đã nhàn rồi, mà lại có môn Huyền Băng chân khí của sư huynh khắc chân của Liệt Hỏa, nên tiểu muội muốn Tiểu sư huynh đi cùng với tiểu muội tới Liệt Hỏa động ở Cao Lê Cống Sơn thử xem có thể cứu được Thất sư đệ ra không?

Tốt Kim Hoàn nghe nói bảo đi cứu Trang Mộng Điệp, tình vợ chồng tất nhiên nàng không những không cản trở mà còn tán thành ngay là khác, nhưng nàng cũng say mê thái độ và cử chỉ phong lưu của Tiểu Cửu Hàn. Bây giờ để cho Liên Thành Ngọc đi cùng với Cửu Hàn, hai người như lửa gần rơm, thì sao lại không có lần bắt bén với nhau, còn mình...

Nghĩ vậy, Tốt Kim Hoàn nói :

- Việc cứu Trang Thất sư đệ là cần thiết lắm rồi, nhưng trong Miêu Cương ma cốc không những hỏa khí của Hô Diên Bính rất lợi hại mà cả Diệu Âm công chúa cũng không phải là một tay dễ đối phó, nên sư tỷ muốn đi cùng với hai người để cho lực lượng của chúng ta càng hùng mạnh hơn.

Liên Thành Ngọc không đợi cho nàng ta nói xong, đã vội lên tiếng ngay :

- Ma chủ ân sư đang lúc bế quan, Đại sư tỷ phải tọa trấn ở Vạn Kiếp ma cung này, công việc đó mới là quan trọng, vậy Đại sư tỷ không nên rời khỏi nơi đây một bước. Hơn nữa Cao Lê Cống Sơn cách đây không xa mấy, tiểu muội với Tiểu sư huynh không ngại gì mà cứ xông bừa vào đối địch với chúng. Chúng tôi phải tùy cơ ứng biến. Nếu sư tỷ muốn thận trọng thêm thì sư tỷ cho phép Vệ sư tỷ đi cùng với chúng tôi!

Tốt Kim Hoàn nghĩ thầm :

- “Nếu để cho Phương Hoa đi có phải là Tiểu Cửu Hàn được bắt cả hai tay không?”

Nàng ta chưa nghĩ dứt, Tiểu Cửu Hàn đã lên tiếng cười đáp :

- Tốt sư tỷ yên tâm, tiểu đệ sẽ đi cùng với Liên sư tỷ như vậy vừa có thể nghĩ cách cứu Trang Mộng Điệp sư huynh thoát nạn, và cũng muốn nhân dịp này để thử xem Huyền Băng chân khí của bốn môn có khắc chế được Hỏa khí của Liệt Hỏa Thái Tuế hay không? Để tới ngày Vạn Kiếp đại hội biết trước mà nghĩ cách đối phó với kẻ địch!

Tốt Kim Hoàn thấy Tiểu Cửu Hàn nói như vậy, không tiện ngăn cản nữa, nàng đảo ngược đôi người một vòng đã nghĩ ra một kế, liền vừa cười vừa nói với Liên Thành Ngọc :

- Phải thêm một người nữa đi cũng được, nhưng sư tỷ còn muốn bàn nhiều việc quan trọng với Tam sư đệ, chi bằng nhờ Tứ sư đệ đi cùng với hai người vậy. Môn Truy Hồn Thiết Bức của Tứ sư đệ mới nghiên cứu ra, chắc thế nào cũng chế ngự được Miêu Cương song quái chứ không sai!

Trì Trung Long cung kính nhận lời, Liên Thành Ngọc đã đoán biết tâm địa của người Đại sư tỷ ra sao rồi, nhưng nàng chỉ gượng cười thôi chứ không dám nói gì thêm nữa.

Nàng vội trở về Ma cung thu xếp đồ dùng, rồi cùng Tiểu Cửu Hàn với Trì Trung Long lên đường đi Cao Lê Cống Sơn để cứu Trang Mộng Điệp.

* * * * *

Hãy nói Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong hai người, nhân lúc đèn đóm tắt ngóm, quần ma đang mê mê hoảng hoảng liền lảng lảng rút lui ra khỏi Vạn Kiếp môn luôn, đi tới một khu rừng thông ở gần đó mới ngừng chân lại nghỉ ngơi.

Lúc này Hoàng Mộ Phong mới phục Mạnh Hồng Tiểu sát đất, liền mỉm cười nói :

- Diệu Âm thần công của chị Hồng Tiểu quả thật ảo diệu vô cùng.

Nói xong, chàng ta chưa nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu lên tiếng, ngạc nhiên vô cùng quay đầu lại nhìn, thì thấy Mạnh Hồng Tiểu đang ngừng mặt nhìn lên trên trời cau mày nghĩ ngợi.

Hoàng Mộ Phong lớn tiếng kêu gọi thêm một câu :

- Chị Hồng Tiểu!

Rồi mỉm cười nói tiếp :

- Chị Hồng Tiểu, chị nghĩ ngợi điều gì thế?

Mạnh Hồng Tiểu vuốt mấy sợi tóc rũ xuống lên và từ từ hỏi lại :

- Tôi đang có hai việc, nghĩ mãi mà vẫn không sao nghĩ ra được.

Phong đệ là người thông minh như thế, vậy Phong đệ hãy thử đoán xem tôi đang nghĩ hai việc gì nào?

- Tâm sự của chị Hồng Tiểu thật khó mà đoán biết lắm. Điều thứ nhất có phải chị đang nhớ nhung Cổ Thanh Phong, và tại sao đến giờ vẫn chưa thấy tung tích của anh ấy có phải vậy không?

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu đáp :

- Đúng! Phong đệ đã đoán trúng việc thứ nhất rồi, thế còn điều thứ hai?

- Điều thứ hai có lẽ chị không hiểu tại sao Xích Đại Phong lại biết rõ các môn kiếm của chúng ta phải không?

- Phong đệ lại đoán trúng rồi! Đại Phong biết rõ năm pho kiếm pháp của năm Đại danh kiếm khách mà đệ đã biểu diễn hồi nãy. Như vậy là khó có lắm rồi, và cũng không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm, nhưng tại sao thế kiếm Liên Đài Pháp Vũ của tôi mà y cũng nhận ra được là Ma Kha kiếm pháp, thế mới kỳ lạ!

Hoàng Mộ Phong nghe nói đang cau mày lại suy nghĩ, thì mth lại giải thích tiếp :

- Vì Ma Kha kiếm pháp của tôi mãi đến gần đây tôi mới nghiên cứu được, chỉ có ở trên đỉnh núi Kỳ Liên cùng Phong đệ luyện tập một lần mà thôi, ngay cả đến Thanh Phong tôi cũng chưa hề nói qua cho anh ta hay, tại sao Xích Đại Phong lại nhận ra được?

Hoàng Mộ Phong gật đầu đáp :

- Phải, câu chuyện này quái dị thật, tôi cũng không thể tưởng tượng được.

Mạnh Hồng Tiểu bỗng nhìn vào mặt Hoàng Mộ Phong, mỉm cười nói :

- Phong đệ, tôi lại vừa mới nghĩ ra một vấn đề thứ ba nữa!

Hoàng Mộ Phong ngẫm nghĩ giây lát, lắc đầu đáp :

- Việc thứ ba này khó đoán nổi!

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu và thờ dài một tiếng, rồi nói :

- Cổ nhân đã có câu “Người trong cuộc mê man”, quả thật không sai chút nào!

- Người trong cuộc mê man, như vậy chuyện lạ thứ ba của chị đang suy nghĩ có phải là nói về tôi không?

- Tôi dùng Đạt La Thủ bắt lấy Truy Hồn Thiết Bức của Trì Trung Long rồi, đã xem kỹ cái miệng con dơi thấy mũi kim ở miệng nó chế bằng sắt, bất cứ vật gì cứng đến đâu nó cũng có thể xuyên thủng được, lại còn có tẩm thuốc độc nữa. Thế mà sao Phong đệ bị nó bắn trúng ngay ngực mà không sao cả như thế?

- Việc đó có gì là lạ đâu, vì đệ mặc một cái áo dao thương chém không lọt, và chưởng lực cũng không sao đã thương được, áo đó tên là Đào Hoa Nhuyễn Giáp, vật dị bấu của võ lâm.

Mạnh Hồng Tiểu ngẫm nghĩ không ra lai lịch của Đào Hoa Nhuyễn Giáp.

Hoàng Mộ Phong thấy vậy, vừa cười vừa nói :

- Tiểu đệ ngẫu nhiên gặp được một vị võ lâm cao thủ đang đau nặn sắp chết...

Mạnh Hồng Tiểu bỗng xen lời hỏi :

- Vị võ lâm cao thủ ấy có phải là Điều Ngao cư sĩ, một trong năm Đại danh kiếm đương thời hay không?

Hoàng Mộ Phong khen ngợi :

- Chị Hồng Tiểu quả thật thông minh! Vì lúc Điều Ngao cư sĩ sắp chết có nhờ đệ một việc lớn!

- Việc gì thế?

- Ông ấy truyền cho tôi mười sáu thức kiếm pháp và cái áo Nhuyễn Giáp này, và ông ta lại bắt tôi phải tìm kiếm giúp ông ta một người mà ông ta tìm mãi không thấy. Khi tìm thấy rồi thì tôi phải đại diện ông ta mà tặng Giáp truyền kiếm!

- Người đó là ai thế? Sao người đó lại có phước duyên đến như vậy?

- Chị Hồng Tiểu nên mừng hộ cho người đó. Vì người đó chính là Phong đại ca, người mà chị ngày đêm vẫn nhớ nhung đấy!

- Điều Ngao cư sĩ đã nhờ hiền đệ truyền tặng Đào Hoa Nhuyễn Giáp và dạy mười sáu thế kiếm đó cho Thanh Phong để làm chi?

- Điều Ngao cư sĩ nói khi ông ta câu Đào Hoa Giao ở Đào Hoa Chiếu, gặp Cổ Thanh Phong đại ca, mến anh ta là một kỳ tài hiếm có, rồi vội vàng truyền thụ cho anh ấy bốn thế kiếm pháp, và còn hẹn anh ta đi Điều Ngao Cư ở Đông Hải, ông sẽ truyền thụ nốt cho mười hai thức kia.

Ngờ đâu, ông ta về đến Đông Hải lấy da con Giao chế thành Nhuyễn Giáp, rồi mới phát hiện mình không còn sống được bao lâu nữa. Vì không muốn tuyệt kỹ của mình bị thất truyền, nên ông ta mới tái nhập Trung Nguyên tìm kiếm Thanh Phong.

- Ông ta coi trọng tài ba tuyệt học như vậy kể cũng hiếm có đấy nhỉ?

- Nhưng Điều Ngao cư sĩ chưa tìm thấy Cổ Thanh Phong thì bệnh đã bộc phát, bất đắc dĩ và cũng vì vừa gặp thấy đệ nên mới buộc đệ phải nặng rồi mới truyền kiếm tặng Giáp. Chờ tới khi thấy đệ đã luyện thần thuộc mười sáu thế kiếm pháp đó rồi, lúc ấy ông ta mới mỉm cười mà tạ thế!

Hồng Tiểu nghe tới đó mới vỡ lẽ đột nhiên nàng quay mặt nhìn ra ngoài rừng thông mỉm cười hỏi :

- Bạn nào trong rừng thế? Đã rình nghe rõ cả hay chưa?

Hoàng Mộ Phong nghe nói vừa kinh hãi vừa hổ thẹn vì ở ngoài rừng có người rình nghe lỏm mà chàng lại không hay biết gì cả.

Mạnh Hồng Tiểu vừa nói dứt, quả nhiên Xích Đại Phong ở ngoài rừng bước vào như một con ác quỷ vậy. Hoàng Mộ Phong thấy người đó lại là Xích Đại Phong lạnh lùng nói :

- Người tới cũng vừa lúc lắm! Đãng Ma Tú Sĩ cũng đang có việc cần muốn hỏi người!

Xích Đại Phong nhìn Mạnh Hồng Tiểu cười một cách xảo trá và nói :

- Đối với người tôi phải xưng hô như thế nào? Xưng hô là Đãng Ma Tú Sĩ hay là Tỷ Thanh Ngọc Nữ?

Mạnh Hồng Tiểu cau mày lại đang định lên tiếng thì Hoàng Mộ Phong đã xen lời hỏi Xích Đại Phong :

- Lời nói của các hạ như vậy căn cứ vào đâu?

Xích Đại Phong vừa cười vừa đáp :

- Thử hỏi ngoài Mạnh Hồng Tiểu ra, có ai biết sử dụng Diệu Âm thần công và Ma Kha kiếm pháp như thế?

Mạnh Hồng Tiểu không sao nhịn nổi, cũng lên tiếng hỏi :

- Sao các hạ lại nhận ra được kiếm pháp?

Xích Đại Phong cười không trả lời, trái lại y còn hỏi ngược trở lại Hoàng Mộ Phong và Mạnh Hồng Tiểu rằng :

- Ngoài Ma Kha ra thử hỏi có pho kiếm pháp nào lại có tiếng tăm hơn năm pho kiếm khách đương thời chứ?

Hoàng Mộ Phong bỗng dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Chị Hồng Tiểu, mau dùng Đạt La Thủ điểm té y đi, để tôi lột mặt nạ của hắn ra xem mặt thật ra sao?

Mạnh Hồng Tiểu từ khi học biết được Diệu Âm thần công, Đạt La Thủ và Ma Kha kiếm pháp ba môn tuyệt học đến giờ chưa hề ra tay đấu với ai hết, nghe thấy Hoàng Mộ Phong nói như vậy nàng cũng muốn thử công lực của mình xem sao. Nàng liền giở thế Phật Thủ Giáng Ma nhắm ngực Xích Đại Phong điểm luôn.

Xích Đại Phong không ngờ Mạnh Hồng Tiểu lại đột nhiên ra tay tấn công mình như thế, y liền kinh hãi vội kêu “ủa” một tiếng, chưa kịp tránh né.

Thế Phật Thủ Giáng Ma của Mạnh Hồng Tiểu trông thì rất chậm nhưng sự thực thì rất nhanh, lại biến hóa vô cùng, đối phương khó lòng mà tránh thoát được. Xích Đại Phong tránh luôn hai lần và đã lùi ra ngoài xa hơn trượng rồi mà vẫn bị Mạnh Hồng Tiểu như bóng theo hình điếm trúng ngay huyết mê. Xích Đại Phong bị mê man bất tỉnh, té ngã lẳng ra đất liền.

Hoàng Mộ Phong thấy vậy thất thanh nói :

- Chị Hồng Tiểu, Đạt La Thủ của chị cao cường thật!

Mạnh Hồng Tiểu cũng không ngờ môn tuyệt học đó lại tinh diệu đến thế, nàng hớn hở mỉm cười nói :

- Có lẽ vì ra tay một cách bất ngờ nên mới có công hiệu như thế, bằng không rõ ràng người này có võ công thượng thặng như vậy, khi nào lại bị kìm chế một cách dễ dãi như thế?

Nói tới đó nàng lại nhìn Hoàng Mộ Phong và hỏi :

- Phong đệ muốn xem bộ mặt thật của y làm chi?

Hoàng Mộ Phong chỉ Xích Đại Phong đang nằm ở dưới đất mỉm cười đáp :

- Phần vì đệ thấy bộ mặt nạ của người này đeo trông xấu xí quá nên đệ muốn xem cho rõ bộ mặt thật của y ra sao? Phần thứ hai là đệ muốn xem môn Đạt La Thủ của chị Hồng Tiểu ra sao và tinh vi đến mức độ nào?

Y nói xong liền cúi mình xuống lột mặt nạ của Xích Đại Phong lên. Đột nhiên cả hai người cùng lui lại giật mình một cái...

Thì ra bộ mặt thật của Xích Đại Phong một nửa lam và tía, một nửa đỏ và đen, lại còn xấu hơn bộ mặt nạ của y nhiều. Hoàng Mộ Phong kinh hãi xong trợn ngược đôi lông mày lên nói :

- Không ngờ trên thế gian này lại có người có bộ mặt xấu xí đến như thế này, chi bằng chúng ta hãy hủy diệt y cho rảnh!

Nói xong, y giơ tay phải lên định bổ xuống, thì Mạnh Hồng Tiểu đã thuận tay đỡ luôn tay của Hoàng Mộ Phong và cau mày lại hỏi :

- Phong đệ hà tất phải ra tay độc ác như thế làm chi! Người này chưa có thủ đoạn nào gọi là ác độc cả, thì chúng ta sao lại nữ xuống tay hạ độc thủ với y như thế!

Hoàng Mộ Phong gượng cười, và đáp :

- Y có bộ mặt xấu xí như thế này, tất nhiên không phải là người lương thiện đâu, nếu chị Hồng Tiểu không muốn giết chết y, thì bây giờ ta hãy nhân cơ hội này mà phế võ công của y đi, như vậy đến kỳ Đại hội Vạn Kiếp chúng ta đỡ phải chống chọi với một tay kinh địch như y.

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu vừa cười vừa nói :

- Phái Đại Tuyết Sơn Quý Thủ này chỉ nghĩ đến cái tên cũng đủ biết chúng là những tay tàn ác rồi và y lại còn kết minh với Vạn Kiếp, Huyền Băng hai phái, hiển nhiên y không phải là người lương thiện. Phế võ công của y không phải là không nên, nhưng lần này đối phương không có đề phòng gì cả mà lại bị tôi điểm tể, nếu còn hơn lúc y bị nguy nan như vậy, hạ thủ phế võ công của y đi, thì chúng ta mất hết thái độ quang minh chính đại còn gì. Chi bằng bây giờ chúng ta tha thứ cho y, chỉ để lại mấy chữ cảnh cáo chả hơn không?

Hoàng Mộ Phong hồ thẹn vô cùng, đưa mắt nhìn Mạnh Hồng Tiểu :

- Tâm địa, thái độ và võ công của chị Hồng Tiểu đều quang minh và cao siêu tuyệt đỉnh, bất cứ một phương diện nào đệ học thêm mấy chục năm cũng chưa chắc bằng được chị! Thật là ai cũng phải ngưỡng mộ! Đệ so sánh với chị thì không khác gì là đom đóm với mặt trăng.

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa đỡ lời :

- Phong đệ đừng có khen ngợi tôi như thế. Tôi chỉ muốn để lại mấy chữ để cảnh cáo Xích Đại Phong, xong chúng ta phải mau mau rời khỏi nơi đây, đi tìm tung tích của Cổ Thanh Phong ngay mới được!

Nói xong, nàng liền viết mười sáu chữ lên trên mặt đất ở chỗ cạnh Xích Đại Phong đang nằm :

“Ma cao một thước, Đạo cao một trượng, nghiệp hải vô biên, hồi đầu tị nạn.”

Hoàng Mộ Phong nhìn những chữ đó xong, liền thở dài một tiếng và nói :

- Tuy chị Hồng Tiểu có lòng nhân từ như vậy, nhưng chỉ sợ những kẻ hùng ác này đâm đuổi đã lâu, không khi nào vì mấy chữ của chị mà y biết giác ngộ đâu!

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười nói :

- Tôi cũng biết mấy lời nói suông này không thể nào làm cho y giác ngộ được, nhưng khuyên hay không khuyên là ở tôi mà giác ngộ hay không giác ngộ là ở y. Vẫn biết giang hồ bao la, nghiệp hải mênh mông, việc bất bình với người tà ác có rất nhiều, tuy ta không thể diệt trừ hay hóa giải được hết, nhưng ta cứ việc tận lực mà làm, và cứ biết làm như thế không hổ thẹn với lương tâm ta là được rồi.

Hoàng Mộ Phong gật đầu đáp :

- Chị Hồng Tiểu có tấm lòng độ lượng hơn người thật! Không hiểu tại sao cho tới giờ mà vẫn chưa thấy Thanh Phong tới núi Dã Nhân này? Bây giờ chúng ta biết đi đâu mà kiếm anh ấy?

Tuy Mạnh Hồng Tiểu rất nhớ nhung Cổ Thanh Phong, nhưng cố mỉm cười đáp :

- Quả thật trời đất bao la như thế này, biết đi đâu mà tìm kiếm anh ấy? Nhưng bây giờ, chúng ta mới biết là đi đến đâu tìm tới đâu cũng coi như chúng ta đi du ngoạn. Đẳng nào cũng còn trên ba tháng nữa mới đến ngày Đại hội Vạn Kiếp, như vậy ta hà tất phải vội vàng như thế làm chi? Dù có tìm thấy anh ấy đi chăng nữa, đến ngày Đại hội cũng sẽ gặp mặt mà!

Hoàng Mộ Phong nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu nói như vậy, liền trợn ngược đôi lông mày lên vừa cười vừa hỏi lại :

- Nếu chị Hồng Tiểu muốn đi tới đâu du ngoạn tới đó, thì chi bằng cảm thấy hãy đi tới núi Cửu Nghi, thám thính Tổng Đàn của Tam Nguyên bang một phen chẳng hay chị có tán đồng hay chẳng?

- Chẳng hay Phong đệ muốn đi dò thám Tổng Đàn của Tam Nguyên bang để làm chi?

- Tính tiểu đệ hay hiếu kỳ, lần trước lúc gặp Thiết Kiếm chân nhân và nghe thấy ông ta nói là thừa lệnh của Bàng bang chủ bỏ việc tìm kiếm Bàng Chân Chân, mà chia tay với Cổ Thanh Phong ở Thiên Ngụy cốc, vội vàng trở về núi Cửu Nghi, cho nên đệ muốn đi Tam Nguyên bang để dò thám xem, chắc Tam Nguyên bang phải có xảy ra việc gì rất nghiêm trọng, nên Bang chủ mới triệu hồi Thiết Kiếm chân nhân như thế. Tất nhiên việc đó phải rất nghiêm trọng, thì Bàng bang chủ mới dẹp việc tìm kiếm con gái sang một bên.

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói tùm tùm cười và đáp :

- Đi một phen núi Cửu Nghi cũng được, tôi cũng muốn được trông thấy bộ mặt của Hoàng Sam Hồng Tuyển Bàng Chân Chân, con gái cưng của Bàng bang chủ và Tam Nguyên ra sao?

- Tiểu đệ đã được gặp Bàng Chân Chân rồi, nàng ta có thể nói là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng thể so sánh với chị thì nàng ta hãy còn kém mấy thành.

Hoàng Mộ Phong nói tới đó liền thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Tiếc thay Hoàng Sam Hồng Tuyển hiện đang ngộ nạn, và có lẽ hồn đã về nơi cực lạc, chỉ còn để lại cái tên mà thôi!

Mạnh Hồng Tiểu cau mày lại nhìn Hoàng Mộ Phong và hỏi :

- Phong đệ không đích mắt trông thấy Bàng cô nương ngộ nạn, nhưng tại sao Phong đệ lại dám chắc là nàng ta đã tạ thế rồi?

- Chẳng lẽ chị Hồng Tiểu chưa nghe thấy Liên Thành Ngọc nói y thị trước khi bị oai lực của Tam Ly Phích Lịch đạn chấn cụt cánh tay đã trông thấy mặt của Bàn Chân Chân dính đầy máu, và từ từ ngã xuống mặt đất là gì?

- Chỉ căn cứ vào mấy lời nói đó thì không thể nào quả quyết là Chân Chân cô nương đã chết được!

- Cho đến giờ Bàn Chân Chân hãy còn biệt tăm biệt tích, hiển nhiên là hung nhiều lành ít. Huống hồ Liên Thành Ngọc lại nói là rõ ràng đã thấy Bàn cô nương mặt dính đầy máu tươi như vậy. Bộ mặt của nàng ta đã bị hủy rồi. Một người con gái coi trọng sắc đẹp biết bao, nhất là một người ngày thường đã coi trọng sắc đẹp của mình rất nhiều, cho nên tiểu đệ mới dám phỏng đoán như vậy, và mới bảo là Chân Chân thà chết còn hơn là sống, và có lẽ đã rời khỏi cõi thế gian này...

Mạnh Hồng Tiểu nhận thấy lời phân tách của Hoàng Mộ Phong cũng có lý, vì vậy nàng bỗng tự dừng thấy đau lòng vô cùng, nước mắt nhỏ ròn xuống hai bên má.

Hoàng Mộ Phong thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

- Chị Hồng Tiểu! Sao bỗng dừng chị lại ứa nước mắt như vậy?

Mạnh Hồng Tiểu rầu rĩ đáp :

- Tôi thấy Hoàng Sam Hồng Tuyền Bàn Chân Chân hồng nhan bạc mệnh, quả thật là tội nghiệp!

Hoàng Mộ Phong cũng cảm khái liền rầu rĩ theo mà nói :

- Từ xưa đến nay giai nhân đều bị bạc mệnh hết sao, trời xanh lại cứ trêu người hồng nhan như thế?

Mạnh Hồng Tiểu đã nín khóc rồi, nghe thấy Hoàng Mộ Phong nói như thế lại ứa nước mắt ra. Hoàng Mộ Phong bỗng nghĩ đến một việc gì, liền kêu “ủa” một tiếng, và hỏi :

- Chị Hồng Tiểu! Bàn Chân Chân và Cổ Thanh Phong rất thương nhau, như vậy nàng ta là tình địch của chị, tại sao hay tin buồn của nàng ta đáng lẽ chị phải mừng, vì đã bớt một tình địch mới phải, trái lại chị lại thương tâm ứa nước mắt như thế?

Mạnh Hồng Tiểu giơ tay lên chùi nước mắt, rồi cười đáp :

- Tôi với Cổ Thanh Phong tuy rất yêu nhau, nhưng không bao giờ tôi có lòng cấm anh ấy giao du với hồng nhan tri kỷ khác.

Nói tới đó, nàng thở dài một cái, mới nói tiếp :

- Huống hồ tôi với Bàn Chân Chân tuy chưa gặp mặt nhau, nhưng trong lòng tôi lúc nào cũng nghĩ chắc nàng là người tuyệt mỹ cao siêu phong trần tuyệt thế và hình như tôi với nàng rất hợp tánh tình với nhau rồi

vậy!

Hoàng Mộ Phong cười nói :

- Theo lời chị nói thì có lẽ đó là thần giao cách cảm đấy, chị thương Bàng cô nương như thế, nếu Bàng cô nương có ở chín suối hay biết lòng chị như vậy, chắc cũng cảm động khôn cùng!

Mạnh Hồng Tiểu lại rầu rĩ thở dài :

- Công việc ở Vạn Kiếp đại hội xong xuôi, tôi sẽ không quản ngại gian truân mà đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm tung tích của nàng ta. Nếu nàng ta vẫn bình yên vô sự, tôi nguyện kết chị em với nàng, chúng tôi sẽ tương thân tương ái cùng nâng khăn sửa túi cho Cổ Thanh Phong.

Vạn nhất, Bàng cô nương không may đã quá cố, thật tôi thế nào cũng chính tay mình chôn cất nàng vào một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, xung quanh một tôi sẽ trồng những hoa mai và cùng Thanh Phong sẽ lập nhà ở bên cạnh ngôi mộ để an ủi anh linh nàng. Hằng sáng, chúng tôi sẽ thắp ba nén hương thơm, và một chén rượu ngon.

Mạnh Hồng Tiểu vừa nói, nước mắt nhỏ xuống như mưa, nhưng nàng nói xong mới phát giác ngực áo của Hoàng Mộ Phong cũng ướt đẫm lệ. Nàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi :

- Phong đệ, sao hiền đệ cũng khóc đấy ư?

Hoàng Mộ Phong giơ tay áo lên chùi nước mắt và đôi người ngược lên nhìn Mạnh Hồng Tiểu mặt lộ vẻ kính mến, rồi gượng cười đáp :

- Thấy lòng quảng đại của chị Hồng Tiểu mà tôi cảm động đến ứa nước mắt ra như vậy.

- Chúng ta đều là người nông nổi, hơi một tí thì lo âu khóc lóc như vậy, biết đâu lại chẳng đúng như lời Phong đệ vừa nói. Bàng Chân Chân cô nương đã trở về quê quán với cha là Bàng Thiên Hiếu rồi cũng nên?

- Chị Hồng Tiểu nghĩ như vậy chưa chắc đã thực hiện được đâu, vì đời này chúng ta cũng không thể gặp được Hoàng Sam Hồng Tuyền Bàng cô nương nữa đâu!

Ngờ đâu, chuyện đời rất kỳ lạ, khi Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong tâm sự thì quả nhiên Bàng cô nương đã ở trong Tam Nguyên bang rồi vì thế đã gây không biết bao nhiêu kỳ tích quái sự.

Hãy tạm xếp chuyện Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong đi núi Cửu Nghi sang một bên, mà hãy nói Xích Đại Phong bị Mạnh Hồng Tiểu điểm huyết chết giấc ở trong rừng trước.

Thì ra Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Mộ Phong vừa đi khỏi thì Xích Đại Phong tự giải được huyết và từ

từ thức tỉnh. Y mở mắt ra ngồi dậy, liền thấy mười sáu chữ của Mạnh Hồng Tiểu để lại, y đọc lầm bầm giây lát rồi lại nghĩ thầm :

- “Ta đoán không sai Đãng Ma Tú Sĩ quả là Mạnh Hồng Tiểu thật! Còn Giáng Ma Lang Quân thì lại là ai?”

Y đang nghĩ, thì bỗng thấy một cái mặt nạ da người vớt cạnh đó, liền giật mình kinh hãi, vội sờ tay lên mặt rồi dậm chân thờ dài và nói :

- Hồng muội, chẳng lẽ ma kiếp của chúng ta chưa hết nên còn phải cách biệt nhau và ôm tương tư nữa hay sao? Bằng không sao bỗng dưng hiện muội lại điếm huyết cho ngu huynh chết giấc và lột một lần mặt nạ da người của ngu huynh đi như vậy?

Hỏi xong chàng lại lột một lớp mặt nạ thứ hai mà rất xấu xí đó ra, bên trong mới tới bộ mặt thật của Cổ Thanh Phong đẹp trai khôn tả.

Thì ra sau khi Cổ Thanh Phong rời khỏi Thiên Nguy cốc, liền đi ngay Vạn Kiếp ma cung ở núi Dã Nhân. Tuy chàng biết đã sắp đến ngày hẹn ước với Mạnh Hồng Tiểu ở trên Quần Ngọc Phong Kỳ Liên Sơn rồi, nhưng chàng yên tâm Mạnh Hồng Tiểu vẫn chưa thoát khỏi bàn tay ma, rồi lại vì nghe Tiểu Sát Ha Đăng nói bọn ma đầu của Vạn Kiếp ma cung dọn nhà trong đó có một nam bốn nữ, nên chàng đoán chắc bên trong thế nào cũng có Chân Chân. Vì thế chàng mới nhất trí bỏ cuộc hẹn với Mạnh Hồng Tiểu, mà đi thẳng tới Vạn Kiếp ma cung.

Nhưng khi chàng vào tới khu núi Dã Nhân, lại đi nhầm lối, và bị lạc trong một khu rừng rậm tại phía Tây Bách Trượng Bình. Chàng quanh quẩn trong rừng đó hai ngày trời mới tìm tới một cái tiểu trạch rất lớn ở bên lề rừng, và chàng thấy trên bờ tiểu trạch có một người đàn ông mặc áo đen nằm chết giấc tại đó. Chàng tiến lên xem, thấy người đó trạc ba mươi bảy, ba mươi tám mặt rất xấu xí. Chàng đoán chắc người đó thế nào cũng bị chướng khí của tiểu trạch này nên mới mê man bất tỉnh như vậy.

Chàng là người hào hiệp, khi nào lại thấy chết không ra tay cứu, nên móc túi lấy thuốc giải chướng khí ra, định cho người áo đen kia uống.

Ngờ đâu, chàng vừa đi đến cạnh người đó, thì chàng đã thấy một con quái trùng màu vàng, như rắn mà không phải rắn, như kỳ đà mà không phải kỳ đà, dưới áo người nọ nhanh như điện chớp chui ra và lũi xuống tiểu trạch.

Tuy vậy, chàng vẫn không do dự gì hết cho người kia uống thuốc giải chướng ngay.

Một lát sau, người áo đen đó từ từ thức tỉnh, mở mắt ra nhìn, đôi ngươi của y không có thần, y chỉ nhìn Cổ Thanh Phong giây lát rồi lại nhắm nghiền mắt ngay. Chàng liền mỉm cười hỏi :

- Chẳng hay vị nhân huynh này thấy sao?

Người áo đen với giọng nói rất yếu ớt, thở dài đáp :

- Chướng khí của nơi đây lợi hại thật!

- Nhân huynh cứ yên tâm, đệ đã có thuốc giải chướng khí độc rất linh nghiệm, cam đoan với nhân huynh thể nào cũng chữa khỏi, chứ không sai!

Người áo đen nghe nói, nằm yên như đang thử để xem độc khí trong người nạn nhẹ ra sao? Sau cùng, người áo đen mới mở mắt ra, con ngươi rất hung ác và độc địa nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong quát hỏi :

- Sao ngươi lại đánh lừa lúc ta nhiễm độc rất nặng như vậy, nhiều lắm là sống mười ngày nữa là cùng.

Cổ Thanh Phong đã nhận thấy người áo đen này rất hung ác, không là thiện nhân, nhưng nhận thấy mình đã ra tay cứu người thì phải cứu cho tới cùng, nên chàng mỉm cười đáp :

- Thuốc giải chướng khí của đệ rất linh nghiệm, nếu nhân huynh nói vậy tiểu đệ thăm mạch nhân huynh xem!

Nói xong, chàng giơ tay ra định nắm tay trái của người áo đen kia thăm mạch, nhưng chàng đã thoáng trông thấy con quái trùng vẫn còn bơi đi bơi lại chỗ hồi nãy.

Chàng mới tỉnh ngộ kêu ủa một tiếng và nói :

- Vừa rồi con quái trùng kia ở trong áo của nhân huynh chui ra.

Nhân huynh đã phát giác trong người có chất độc, chẳng lẽ chất độc đó là do...

Chàng chưa nói dứt, thì người áo đen đó quay mặt lại, trông thấy con quái trùng kia liền kinh hãi đỡ lời :

- Đây là Cửu Độc Bích Long, ai mà bị nó cắn phải chỉ chín ngày sẽ chết liền, da thịt xương máu sẽ hóa thành một đồng nước vàng.

Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày lại nhìn người đó và hỏi :

- Nhân huynh đã nhận ra con đó là Cửu Độc Bích Long chắc thể nào cũng biết cách giải cứu, nhân huynh mau nói cách đó, để tiểu đệ giúp sức cho.

- Nọc độc của Cửu Độc Bích Long này chỉ có Bách Linh Hỏa Trâm của sư phụ mỗ mới cứu chữa được thôi, ngoài ra trên thiên hạ này không có thuốc nào cứu chữa được hết!

- Tôn sư là ai? Hiện giờ ở đâu?

- Sư phụ mỗ là Quý Thủ Thiên Tôn ở Đại Tuyết Sơn, còn mỗ là Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong, chẳng lẽ các hạ chưa nghe ai nói tới hay sao?

Quả thật Cổ Thanh Phong chưa hề nghe ai nói tới hai danh hiệu đó bao giờ, nhưng chàng vẫn phải gật đầu đáp :

- Tại hạ ngưỡng mộ đã lâu!

- Tên của các hạ là gì?

Cổ Thanh Phong không ưa người này, nhưng vẫn phải nhẫn nại đến cùng, chàng thấy đối phương hỏi như vậy, liền cau mày đáp :

- Tôi là Cổ Thanh Phong, tôn sư của nhân huynh ở Đại Tuyết Sơn, như vậy để tôi đưa nhân huynh về đó nhé?

Xích Đại Phong rất kiêu ngạo lắc đầu đáp :

- Mỗ bị nọc độc của Cửu Độc Bích Long, chín ngày sau nọc độc bộc phát mới lâm nguy. Như vậy, khỏi cần các hạ phải hộ tống nữa, mỗ tự về Đại Tuyết Sơn được!

Cổ Thanh Phong thấy đối phương nói như vậy, liền cười nhạt một tiếng, chấp tay chào :

- Nếu vậy Cổ mỗ nhiều sự quá, chúng ta sau này thế nào cũng có dịp gặp nhau!

Nói xong, chàng quay mình đi luôn. Xích Đại Phong bỗng lớn tiếng kêu giật lại :

- Hãy khoan đã!

Cổ Thanh Phong quay đầu lại ngạc nhiên hỏi :

- Nhân huynh đã không dùng Thanh Phong hộ tống, thì còn gọi tôi lại làm chi?

Xích Đại Phong âm thầm và đáp :

- Mỗ thấy các hạ là người ưa lý đến việc người khác!

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên và đáp :

- Việc thiên hạ tất nhiên phải do người thiên hạ lý, Cổ Thanh Phong này du hiệp bốn bể, lúc nào cũng vui lòng giúp đỡ cho người!

- Các hạ thích giúp người như vậy, bây giờ mỗi muốn nhờ các hạ giúp cho một việc, chẳng hay bạn có vui lòng giúp cho chăng?

Vì muốn dò thám Vạn Kiếp ma cung để xem tung tích của Bàn Chân Chân ở đâu, Cổ Thanh Phong sợ việc của Xích Đại Phong phải đi xa nên tốn nhiều thì giờ, nên không thể nào nhận lời được, và chàng lại hỏi Xích Đại Phong :

- Nhân huynh thử nói thêm là định nhờ tôi việc gì đã, để xem tôi có thể làm được không, rồi mới quyết định giúp nhân huynh được.

Ngờ đâu, Xích Đại Phong lại hỏi lại Cổ Thanh Phong :

- Chẳng hay các hạ có biết trong núi Dã Nhân này có một nơi gọi là Vạn Kiếp môn không?

Ba chữ “Vạn Kiếp môn” đã gợi hứng Cổ Thanh Phong rồi, nên chàng liền mừng rỡ đáp :

- Biết, biết! Vạn Kiếp môn ở trên Bách Trượng Bình, sau cái cổng chào đó có Vạn Kiếp ma cung phải không?

Xích Đại Phong gật đầu đáp :

- Phải! Bây giờ tôi lại muốn nhờ các hạ đi đến Vạn Kiếp ma cung một phen, mỗi phải trở về núi Đại Tuyết Sơn mới chữa được nọc độc ở trong người, nên định nhờ các hạ đi nói cho nhân vật của phái Vạn Kiếp hay là môn hạ của Quý Thủ Thiên Tôn bằng lòng kết minh với phái Vạn Kiếp và phái Huyền Băng để giành bá nghiệp võ lâm.

Cổ Thanh Phong nghe thấy Xích Đại Phong nói như vậy ngạc nhiên hỏi :

- Thế ra nhân huynh tới đây là để kết minh với phái Vạn Kiếp ma cung à?

Xích Đại Phong gật đầu đáp :

- Vạn Kiếp ma chủ mời Huyền Băng Lão My của phái Bắc Thiên Sơn, với sư phụ mỗi là Quý Thủ Thiên Tôn cùng kết minh, để đến ngày Đại hội Vạn Kiếp diệt trừ mười ba danh thủ, xưng hùng với võ lâm. Nhưng lúc này sư phụ của mỗi với Vạn Kiếp ma chủ lại đang bế quan khổ luyện thần công, không thể đi được, nên mới phái mỗi đại diện. Còn phái Huyền Băng thì do Tiểu Cửu Hàn đại diện và Vạn Kiếp môn do Tốt Kim Hoàn đại diện để làm lễ kết minh với nhau!

Nói tới đó y ngừng lời, ngắm nhìn Cổ Thanh Phong một cái rồi lại nói tiếp :

- Nếu các hạ vui lòng giúp Xích Đại Phong này đi truyền tin đó, mỗi thế nào cũng có lễ vật báo đáp rất hậu hỉ.

Cổ Thanh Phong đáp :

- Tôi có thể đại diện nhân huynh đi được, và tôi không cần phải huynh đền bù gì hết!

Xích Đại Phong liền móc túi lấy ra hai cái mặt nạ da người, và ba viên linh đơn màu vàng nhạt, mặt tỏ vẻ đắc chí vừa cười vừa nói :

- Bộ da người này của mỡ tinh xảo lắm, nhưng phải đeo cả hai bộ vào mặt thì mới có thể truyền đạt cả hi vọng ái lạc. Còn ba viên thuốc này là Biến Âm Hoàn, càng thần diệu thêm, các hạ hành hiệp giang hồ, nếu có mấy vật này thì còn tốt hơn là một lạng hoàn kim!

Cổ Thanh Phong bỗng nghĩ ra một kế, liền định thầm :

- “Sao ta không lợi dụng hai bộ mặt da người này với ba viên thuốc Biến Âm hóa trang làm Xích Đại Phong tới Vạn Kiếp ma cung thăm dò tin tức của Bàn Chân Chân, thì thật là dễ như trở bàn tay!”

Chàng đã quyết định như vậy, liền cảm ơn nhận lấy hai bộ mặt nạ với ba viên thuốc, hóa trang thành Xích Đại Phong đi thẳng lên Vạn Kiếp ma cung ngay.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cốt Nhục Tình Tâm

Cổ Thanh Phong tới Vạn Kiếp ma cung, quả nhiên quần ma của Vạn Kiếp ân cần khoản đãi, mà không hề hay biết gì hết, cũng nhờ vậy mà Cổ Thanh Phong mới biết Bàn Chân Chân chưa hề bị bọn quần ma bắt giữ.

Còn thiếu nữ lạ mặt mà Tiểu Sát Ha Đăng trông thấy ở Thiên Nguy cốc là Đăng Phách ni cô Diệu Chân đội tóc giả, mới gia nhập Vạn Kiếp môn đây thôi.

Chờ tới khi Tiểu Cửu Hàn tới rồi mấy người kết minh ở dưới cổng chào, thì Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong lại song song hiện thân, Cổ Thanh Phong ngạc nhiên vô cùng.

Nhất là chàng thấy Hoàng Mộ Phong không những biết đủ năm môn kiếm pháp của năm đại danh kiếm thủ, và cả Phong Vân Lô Vũ tứ đại tuyệt thức của Điều Ngao cư sĩ cũng hay biết nốt, nên chàng nghĩ mãi mà vẫn không sao hiểu ra được lai lịch của Hoàng Mộ Phong.

Điều thứ hai là chàng thấy Mạnh Hồng Tiểu biểu diễn thế kiếm Liên Đài Pháp Vũ tầm thường không có gì khác lạ hết, mà lại thấy Hoàng Mộ Phong khen là hơn cả kiếm pháp của các danh gia kia.

Vì rất yêu Mạnh Hồng Tiểu, ngày đêm tưởng nhớ, Cổ Thanh Phong thấy cử chỉ và thái độ giống hệ người yêu của mình, lại thêm chàng thấy thế kiếm quái dị như vậy, chàng mới thử đoán chàng nọ là Mạnh Hồng Tiểu để xem có đúng không? Ngờ đâu, Mạnh Hồng Tiểu bị đối phương nhận rõ chân tướng của mình, liền giở ngay Diệu Âm thần công ra cùng Hoàng Mộ Phong đào tẩu luôn.

Cổ Thanh Phong lại càng nhận định Đăng Ma Tú Sĩ đích xác là Mạnh Hồng Tiểu, cho nên chàng mới đuổi theo ngay là thế.

Tới khi chàng đuổi kịp hai người và nghe thấy Đăng Ma Tú Sĩ nói, biết là người yêu của mình là Mạnh Hồng Tiểu thật sự rồi, nhưng chàng chưa kịp cởi mặt nạ để tỏ thân phận thì đã bị Mạnh Hồng Tiểu giở ngay Đạt La Thủ điểm vào yếu huyệt mê rồi.

Cổ Thanh Phong càng lo âu và càng thắc mắc thêm. Chàng lo âu Mạnh Hồng Tiểu đi kinh hải ỏi, chuyến này sẽ đi đến đâu, như vậy ít ra cũng phải đợi đến ngày Đại hội Vạn Kiếp mới có thể tái hội nhau được.

Chàng thắc mắc là không hiểu người thông suốt hết kiếm pháp các đại danh gia kia là ai, mà cứ gọi Mạnh Hồng Tiểu là chị chị em em thân mật như vậy?

Dù Cổ Thanh Phong là người rộng lượng đến đâu, nhưng chàng vẫn phải nghi ngờ và nổi lòng ghen. Trong lúc đó chàng đang rầu rĩ và nghi ngờ, thì đột nhiên có một luồng gió lạnh thổi tới, chàng bỗng thức tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy mặt trăng đang chiếu thẳng vào mặt mình, chàng vừa nhìn mặt trăng vừa nghĩ thầm :

- “Ngày Đại hội Vạn Kiếp chỉ còn hai tháng nữa là tới, sau này mình với Hồng Tiểu lấy nhau, tha hồ cùng nhau vui vầy, hà tất tạm biệt một thời gian ngắn ngủi như vậy.”

Còn việc của thiếu niên áo vàng kia, thì chàng không cần phải nghi nhiều, vì chàng biết Mạnh Hồng Tiểu là người rất đứng đắn, chắc không có chuyện gì xảy ra đâu.

Chàng nghĩ đến Bàn Chân Chân, bỗng động lòng nghĩ thầm :

- “Nếu Chân Chân chưa bị quần ma ở Vạn Kiếp bắt, thì có lẽ nàng đã trở về Tam Nguyên bang rồi. Bằng không, khi nào lại đột nhiên dùng chim bồ câu truyền thơ gọi Thiết Kiếm chân nhân về như thế? Bây giờ, chẳng nào ta cũng được nhàn rồi và cách Đại hội Vạn Kiếp còn khá lâu, chi bằng đi Tam Nguyên bang tìm kiếm Chân Chân ra sao.”

Nghĩ đoạn, chàng liền đeo mặt nạ da người, rồi đi thẳng về phía núi Cửu Nghi, không ngờ chàng đi cùng Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Mộ Phong một phương hướng. Ba người đi cùng một phương hướng, nhưng vì hai người đi trước một ngày, và người đi sau một ngày nên không sao gặp gỡ nhau được.

Hãy nói Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong đi tới Cửu Nghi, chưa đến Tam Nguyên bang thì đã nghe thấy người của Tam Nguyên bang nói Bàn Chân Chân về đến Bách Trượng Bình rồi. Hoàng Mộ Phong nghe nói cau mày lại nhìn Mạnh Hồng Tiểu, ngạc nhiên cười và nói :

- Chị Hồng Tiểu đoán rất đúng, quả nhiên Chân Chân cô nương đã về đến Tam Nguyên bang rồi, chúng ta mau tới Tam Nguyên Giáp đi.

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa đáp :

- Tam Nguyên bang oai trấn giang hồ, Bàn bang chủ danh cao vọng, như thấy chúng ta đường đột vào trong Tam Nguyên bang như vậy hơi thất lễ một chút.

Hoàng Mộ Phong hơi đảo đôi ngươi nhìn Mạnh Hồng Tiểu cười và hỏi :

- Chị Hồng Tiểu định đi tới đó bằng cách nào. Theo ý tôi thì chúng ta nên đi thẳng vào chứ không nên vào lén. Vì Tam Nguyên bang có nhiều chòi canh ngầm, và nhiều chốn mai phục bắn bằng đạn. Trong Tam Nguyên Giáp không khác gì tường đồng vách sắt, hổ huyết đầm rồng, thật khó mà đi được nửa bước.

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười nói :

- Bàn Chân Chân đã giao hảo với Thanh Phong thì Bàn Thiên Hiếu đã là cha chú chúng ta, cho nên người nói trong Tam Nguyên Giáp, canh gác cẩn mật như thế, dù có chỗ không đề phòng đi nữa, chúng ta cũng không nên làm như dò thám một bang hội nào trên giang hồ, mà đột nhập một cách vô lễ.

Hoàng Mộ Phong đáp :

- Dù sao chị Hồng Tiểu vẫn là quang minh lỗi lạc. Nếu chị đồng ý đảng hoàng vào bái kiến Tam Nguyên bang, thì trên bái bái thiếp nên dùng cái tên Tỷ Thanh Ngọc Nữ hay là cái tên Đãng Ma Tú Sĩ?

- Vì Tam Nguyên bang đã phái Liễu Như Yển với Hỏa Hầu Nhi đi núi Mông định bắt cóc Tỷ Thanh Ngọc Nữ, nên phen này hiền đệ cứ dùng cái tên Đãng Ma Tú Sĩ thì hơn.

- Lần này, chúng ta thẳng thắn vào bái kiến Tam Nguyên bang, khác hẳn lần ngấm ngấm vào dò thám Vạn Kiếp môn, nên trên bái thiếp viết biệt hiệu xong lại còn phải viết cả tên họ nữa.

- Nếu vậy hiền đệ viết cho tôi Đãng Ma Tú Sĩ Mạnh Vô Cảm đi!

- Mạnh Vô Ưu ba chữ thật là kêu, tiện thể chị làm ơn đổi hộ một cái tên họ!

- Phong đệ nên gọi là Giáng Ma Lang Quân Hoàng Vô Ưu đi!

- Nhân giả vô ưu, trí giả vô cảm! Chị đặt cái tên này hay thật, nhưng chị là người có lượng rộng như bể cả, nhân nghĩa cao như trời, không phù hợp với cái tên Vô Ưu, vì vậy tôi nghĩ đi nghĩ lại thắc mắc vô cùng.

- Tại sao Phong đệ lại hồ nghi như thế?

Hoàng Mộ Phong muốn nói nhưng lại thôi, Mạnh Hồng Tiểu thấy vậy lại tiếp :

- Xưa nay, Phong đệ vẫn hào phóng lắm, sao ngày hôm nay bỗng lại...

Nàng chưa noi dứt thì Hoàng Mộ Phong đã nhìn nàng nói :

- Chị Hồng Tiểu, thật ngoài chị ra đối với bất cứ ai hay bất cứ việc gì, thậm chí đối với bản thân, tôi đều cảm thấy mê hoặc hết sức.

Mạnh Hồng Tiểu thấy thái độ của Hoàng Mộ Phong như vậy kinh ngạc vô cùng, nàng liền cau mày nghĩ thầm :

- “Mộ Phong bị cảm xúc gì đây, nên lời ăn lẽ nói của y sao nản chí như vậy?”

Thấy nàng cau mày nghĩ ngợi, Hoàng Mộ Phong lại cười và nói :

- Chị Hồng Tiểu, tôi đã nghĩ ra được một lý do rất hay, để đi bái kiến Bàn bang chủ rồi.

Mạnh Hồng Tiểu thấy thái độ của Hoàng Mộ Phong thay đổi nhanh chóng như vậy, trong lòng rất kinh ngạc, nhưng vẫn hỏi :

- Phong đệ đã nghĩ ra lý do gì, thử nói xem sao?

Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa đáp :

- Chúng ta giả bộ làm như không hay biết Bàn Chân Chân đã tới Tam Nguyên bang rồi, và đem những hung tin của chúng ta lượm được ở Vạn Kiếp môn mà nói cho Bang chủ hay!

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu đáp :

- Đùa như thế hơi thái quá.

- Có gì đâu mà thái quá, chúng ta cứ theo đúng sự thật mà nói. Nếu quả thật, Chân Chân cô nương đã về tới thì Bàn bang chủ cũng đưa cô ta ra để đánh tan lời đồn đãi, như vậy có lẽ là chị được gặp Bàn cô nương mà chị nguyện lập một ngôi mộ thông rồi không?

Mạnh Hồng Tiểu đành phải nghe theo ý kiến đó mà mỉm cười đáp :

- Hiền đệ muốn làm thế nào thì làm, nhưng bình sinh tôi chưa hề nói dối ai bao giờ.

- Chị Hồng Tiểu cứ yên tâm, khi đã tới Tam Nguyên bang rồi, thì mọi việc để cho tôi ứng đối, còn chị cứ âm thầm ừ ừ, thỉnh thoảng đỡ hộ vài lời.

Khi hai người đã định kế xong, Hoàng Mộ Phong liền sửa soạn một danh thiếp Đằng Ma Tú Sĩ Mạnh Vô Ưu cùng Giáng Ma Lang Quân Hoàng Vô Cảm, rồi y cùng Mạnh Hồng Tiểu tiến thẳng tới Tam Nguyên Giáp.

Vừa tới Giáp khẩu y đã đưa danh thiếp cho đệ tử tuần tiễu của Tam Nguyên bang và nói :

- Huynh đài làm ơn vào thông báo với Bàn bang chủ hộ, nói có hai người có việc cơ mật muốn xin vào yết kiến Bang chủ.

Tên đệ tử của Tam Nguyên bang xem danh thiếp ngẫm nghĩ giây lát, rồi cau mày lại trả lời :

- Hai vị có biết gần đây Bàn bang chủ rất rầu rĩ, không tiếp khách lạ không? Chỉ sợ...

Hoàng Mộ Phong không đợi cho đối phương nói xong, liền đỡ lời :

- Huynh đài cứ việc vào cho Bàn bang chủ hay chúng tôi Mạnh Vô Ưu với Hoàng Vô Cảm ở Vạn Kiếp ma cung núi Dã Nhân tới, như vậy may ra Bàn bang chủ phá lệ tiếp kiến chúng tôi cũng nên.

Vạn Kiếp ma cung và núi Dã Nhân quả thật rất có công hiệu, tên đệ tử đó buộc danh thiếp của hai người vào chân con chim bồ câu để con chim đem thiếp vào cho Bàng bang chủ. Tên đệ tử đó mời Mạnh, Hoàng hai người ngồi đó chờ đợi.

Một lát sau, con chim bồ câu bay trở ra có đem chỉ tị của Bàng bang chủ. Tên đệ tử kia xem xong chỉ thị, liền vái chào Hoàng Mộ Phong và nói :

- Quả thật Bang chủ đã phá lệ tiếp kiến hai người, hiện giờ Bang chủ ở trong Dưỡng Đức Hiên chờ hai vị đấy!

Nói xong, y liền bảo người dẫn Mạnh Hồng Tiểu cùng Hoàng Mộ Phong đi thẳng vào trong Tam Nguyên Giáp.

Vừa đi Mạnh Hồng Tiểu vừa nói với Hoàng Mộ Phong rằng :

- Hiền đệ thông minh thật! Nếu đệ không nói mấy chữ Vạn Kiếp ma cung thì khi nào họ lại chịu để cho chúng ta vào như vậy!

Hoàng Mộ Phong đắc chí cười, tay chỉ cảnh sắc ở dọc đường và nói :

- Chị Hồng Tiểu xem kìa, đây là Cửu Chiếu Phi Lưu, kia là Hàn Thanh Tiêu Trúc, đó là Thính Thủy Sảnh, còn chỗ này là Bách Hồ Hồng Kiều. Những cảnh sắc này đều thanh tao lắm.

Mạnh Hồng Tiểu vừa thương thức vừa gật đầu nói :

- Cảnh sắc đã đẹp tuyệt mà những tên đặt cho những cảnh này lại càng tao nhã thêm, đủ thấy trong Tam Nguyên bang ngọa hổ tàng long...

Nàng chưa nói dứt, bỗng kêu “ủa” một tiếng rồi ngạc nhiên hỏi lại Hoàng Mộ Phong :

- Phong đệ mới đến Tam Nguyên bang lần đầu, sao đối với cảnh trí dọc đường lại quen thuộc đến thế? Cảnh nào hiền đệ cũng biết tên riêng của nó cả?

- Tam Nguyên bang oai trấn giang hồ. Tam Nguyên Giáp ở núi Cửu Nghi này là võ lâm thánh địa ở Lương Hồ. Tuy đệ chưa tới nơi này lần nào, nhưng căn cứ những lời nói của các người bạn cho hay, vài ba người rớt vào tai mình luôn vậy, thì chả cần đến nơi cũng có thể thuộc lòng được. Nghe nói những tên của các cảnh trí này là do Bàng cô nương đặt ra nữa!

- Cứ xem tài ba của cô ta cũng đủ biết cô ta là người thế nào. Cô ta được bình yên trở về thì không những Thanh Phong mừng rỡ, mà cả tôi cũng được an ủi vô cùng.

- Chị Hồng Tiểu quả thật là người đẹp như tiên, lòng hiền từ như Bồ tát, chỉ mong Bàng cô nương biết

được chị có lòng hải hà không ghen ghét nàng với Cổ Thanh Phong yêu nhau như thế và cũng là một giai thoại để cho người đời ca tụng rồi!

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa đáp :

- Từ xưa tới nay, người đàn bà nào chả hay ghen, nếu Chân Chân có ghen tương tôi đi nữa thì đó cũng là chuyện thường tình, bằng không thì nàng là người siêu nhân. Phong đệ có lẽ chúng ta sắp đi gần tới Đường Đức Hiên rồi, hiền đệ đừng có gọi Chị Hồng Tiểu, chị Hồng Tiểu như thế hoài, nên nhớ chị là Mạnh Vô Ưu và hiền đệ là Hoàng Vô Cảm nhé!

Hoàng Mộ Phong mỉm cười gật đầu, người đi trước dẫn đường đã dẫn hai người đi tới trước một tỉnh viện, người nọ liền ngừng bước lại và nói :

- Mời hai vị vào! Bồn Bàng bang chủ đang đợi chờ hai vị ở trước thềm Đường Đức Hiên đấy!

Mạnh Hồng Tiểu được nghe cái tên Bàng Thiên Hiếu đã lâu, ngừng đầu nhìn lên thấy ở trên thềm trước tỉnh xá có một ông già mặc áo bào xanh râu dài, mặt mũi trông rất thanh kỳ đang đứng đó.

Tất nhiên không cần hỏi rõ, ông già mặc áo bào xanh đó thể nào cũng là Bang chủ của Tam Nguyên bang rồi, nhưng mặt mày của ông ta lại có vẻ âu sầu lắm.

Mạnh Hồng Tiểu thấy vậy liền nghĩ thầm :

- “Con gái cưng của Bàng Thiên Hiếu đã bình yên vô sự về đến nơi rồi, tại sao y lại còn rầu rĩ âu lo như thế?”

Nàng vừa nghĩ tới đó, Hoàng Mộ Phong đã khẽ cười và nói với nàng :

- Mạnh huynh, Bàng bang chủ đợi chờ đã lâu, chúng ta nên thông danh vào yết kiến ông ta đi!

Mạnh Hồng Tiểu đỏ mặt, liền tiến lên mấy bước, cùng Hoàng Mộ Phong song song thi lễ, chấp tay chào và nói :

- Chúng tôi võ lâm mạc học Mạnh Vô Ưu với Hoàng Vô Cảm, xin thi lễ!

Bàng Thiên Hiếu trợn trừng đôi ngươi sáng như điện liếc nhìn hai người một cái, rồi mỉm cười đáp :

- Hai vị lão đệ là viễn khách ở Vân Nam, chúng ta không có tôn phái uyên nguyên gì với nhau, hà tất phải khiêm tốn như thế, xin mời vào trong hiên ngồi chơi!

Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong theo sau Bàng Thiên Hiếu vào trong hiên. Bên trong bày biện rất lịch sự và tao nhã, không có một tí gì là lục lâm hào khí cả.

Phân ngôi chủ khách ngồi xong, Bàng Thiên Hiếu liền hỏi :

- Hai vị lão đệ đi từ Vạn Kiếp ma cung tới đây, chẳng hay hai vị có phải là người của phái Vạn Kiếp không?

Hoàng Mộ Phong lắc đầu đáp :

- Lão tiên bối đã đoán sai rồi. Tiểu bối với Mạnh Vô Ưu huynh đi du ngoạn núi Dã Nhân, tới trước Vạn Kiếp môn ở Bách Trượng Bình, ngẫu nhiên nghe được một tin rất bí mật có liên quan đến lão tiên bối, cho nên hai huynh đệ chúng tôi mới đặc biệt đến đây để thừa cùng.

Bàng Thiên Hiếu vừa cười vừa hỏi lại :

- Lão rất cảm ơn thịnh ý của hai vị, nhưng không biết là cái tình bí mật gì thế?

Hoàng Mộ Phong muốn nói lại thôi, cố ý ngập ngừng một hồi mới chịu nói tiếp :

- Không biết lão tiên bối hay biết tin này rồi liệu có kích động quá nổi không?

Bàng Thiên Hiếu nghe nói vuốt râu nhìn Hoàng Mộ Phong rồi nói tiếp :

- Quân tử hỏi họa không hỏi phúc! Lão đệ có chuyện gì cứ nói đi!

Bàng Thiên Hiếu này đã lang bạc hăng bầy nhiều lâu, thân trải hằng trăm trận chiến đấu, đừng nói là chuyện họa phúc nho nhỏ như vậy, dù là chuyện sống chết đi nữa lão cũng coi thường, lão đệ khỏi phải nghi kỵ gì cả, cứ việc nói đi!

Hoàng Mộ Phong hỏi lại :

- Có phải Bàng lão tiên bối có một vị độc sinh ái nữ là Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân đấy không?

Bàng Thiên Hiếu khẽ gật đầu. Hoàng Mộ Phong liền ngập ngừng nói tiếp :

- Tiểu bối hay tình không lành là... Chân Chân cô nương đã không may bị bỏ mạng rồi!

Bàng Thiên Hiếu nghe nói ngạc nhiên, nhưng không có một chút gì là đau đớn hết, chỉ đưa mắt nhìn Hoàng Mộ Phong với Mạnh Hồng Tiểu, rồi cau mày lại hỏi :

- Hoàng lão đệ hay tình chẳng lành của tiểu nữ như vậy, chẳng hay tin ấy ở đâu mà ra thế?

Hoàng Mộ Phong đáp :

- Tiểu bối nghe thấy bảy Sứ giả Vạn Kiếp ma cung nói. Hai người đó hình như là Trì Trung Long với

Liên Thành Ngọc thì phải!

Nói xong, y liền kể rõ cho Bàng Thiên Hiếu nghe lại câu chuyện y nghe thấy ở cổng Vạn Kiếp như thế nào!

Bàng Thiên Hiếu lắng nghe xong, rồi vuốt râu mỉm cười ngẩng đầu nhìn lên trời.

Hoàng Mộ Phong đã biết rõ rồi mà vẫn còn giả vờ không hiểu nói tiếp :

- Lão tiên bối sao lại cười như thế, chẳng hay tiểu bối có nói sai chỗ nào hay chẳng?

Bàng Thiên Hiếu cười một hồi, bỗng sầm nét mặt lại, thong thả đáp :

- Hai vị lão đệ ở xa đến đây cho lão hay tin ấy, lão rất cảm ơn.

Nhưng tiểu nữ Chân Chân tuy mất tích đã lâu, gần đây đã có người tìm thấy ở trong khu núi sâu tại Miêu Lĩnh rồi!

Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên hỏi :

- Hay là người tìm kiếm Chân Chân cô nương đó đã nhận lầm nàng ta với người khác rồi chẳng?

Bàng Thiên Hiếu tỏ vẻ không vui hỏi lại :

- Hoàng lão đệ nói như thế là nghĩa lý gì? Tiểu nữ đã cho được người tìm kiếm thấy đó hộ tống về tới đây rồi, chẳng lẽ lão với nàng ta là cha con ruột thịt với nhau mà còn nhận lầm hay chẳng?

Hoàng Mộ Phong đứng dậy cung kính xin lỗi vì mình đã lỡ lời, rồi quay đầu lại rầu rĩ nhìn Mạnh Hồng Tiểu nói :

- Mạnh huynh, chuyện này quái dị thật! Tại sao bỗng dưng Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc lại đặt điều làm chi?

Mạnh Hồng Tiểu chưa kịp trả lời thì Bàng Thiên Hiếu liền rầu rĩ thở dài ra một tiếng. Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười hỏi :

- Bàng cô nương đã bình yên vô sự về tới nơi, thật là hợp phố hoàn châu, lão tiên bối phải nên mừng rỡ mới phải, chứ sao lại rầu rĩ như thế làm chi?

Bàng Thiên Hiếu thở dài gượng đáp :

- Mạnh lão đệ không biết chuyện đấy thôi, tính mạng của tiểu nữ tuy chưa nguy hiểm, nhưng vì oai lực Tam Ly Phích Lịch Đạn quá mạnh mà ảnh hưởng tới bây giờ chưa nói được, biến người như si mê.

Hoàng Mộ Phong nghe nói đảo tròn đôi ngươi một vòng, rồi vỗ tay cười nói :

- May mắn thật! May mắn thật!

Bàng Thiên Hiếu ngạc nhiên nhìn Hoàng Mộ Phong, thấy chàng ta chỉ vào Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười nói :

- Bàng lão tiên bối cứ yên tâm, Vô Ưu huynh đây là người giỏi về y lý, tiểu bối dám chắc Vô Ưu huynh đây có thể chữa cho Bàng cô nương lành mạnh dễ dàng!

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ thầm :

- “Tại sao bỗng dưng Mộ Phong lại nói bậy nói bạ như thế? Nhờ Bàng Thiên Hiếu nhờ mình chữa cho Bàng Chân Chân thực thì biết làm sao?”

Nàng chưa nghĩ dứt thì Bàng Thiên Hiếu mừng rỡ vội đứng dậy và chào nàng liền.

Mạnh Hồng Tiểu vội đáp lễ, hai má đỏ bừng hỏi :

- Lão tiên bối cung kính như thế này thật làm tổn thọ cho tiểu bối mất!

Bàng Thiên Hiếu tỏ vẻ cầu khẩn, nhìn Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười nói :

- Mạnh lão đệ giỏi về môn y thuật, chẳng hay lão đệ có vui lòng vào chữa cho tiểu nữ không? Nếu lão đệ chữa khỏi cho tiểu nữ thì Thiên Hiếu tôi cảm ơn vô cùng.

Mạnh Hồng Tiểu đang cảm thấy khó xử thì Hoàng Mộ Phong đã đỡ lời nói luôn :

- Lão tiên bối khỏi phải khiêm tốn như vậy! Xin cho mời Bàng cô nương ra đây để cho Mạnh Đại danh y chúng tôi thăm mạch. Tôi chắc thế nào cũng chữa khỏi được.

Bàng Thiên Hiếu mừng rỡ vô cùng, mỉm cười nói :

- Tiểu nữ hiện đang ở phía sau Dưỡng Đức Hiên này, mời hai vị vào trong ấy tương kiến!

Nói xong, Bàng bang chủ liền đứng dậy, thân hành dẫn Mạnh Hồng Tiểu hai người đi vào bên trong.

Mạnh Hồng Tiểu đi theo sau Bàng Thiên Hiếu vào trong nội thất.

Nàng vừa đi vừa dùng Diệu Âm thần công khẽ nói cho Hoàng Mộ Phong hay :

- Sao Phong đệ lại liêu lĩnh như thế?

Nàng vừa nói tới đó, Hoàng Mộ Phong đã dùng Nghi Ngữ Truyền Âm đáp :

- Chị Hồng Tiểu khỏi lo, việc này đệ đã có nghĩ sẵn mưu kế rồi.

Lát nữa, xem mạch cho Chân Chân xong, chị Hồng Tiểu cứ nói là không có bệnh gì hết, chỉ bị kích thích nặng tinh thần rất thường mà thôi, còn những trò về y thuật thì chị cứ để cho đệ biểu diễn.

Mạnh Hồng Tiểu không hiểu Hoàng Mộ Phong định làm trò gì, trong lòng thắc mắc vô cùng, đang định lên tiếng hỏi thì Bàn Thiên Hiếu đưa hai người tới trước tịnh thất, vén màn trúc lên và nói :

- Mời hai lão đệ vào trong này, tiểu nữ ở bên trong đấy!

Mạnh Hồng Tiểu vào trong phòng, thấy một thiếu nữ áo vàng, mặt tuyệt sắc đang ngồi đó, nhưng mắt cố nhìn thẳng, quả nhiên trông như mất hồn lẫn vía vậy.

Không hiểu Hoàng Mộ Phong tính toán ra sao, vừa mới trông thấy nàng thiếu nữ áo vàng đó, chàng ta liền làm bộ giật mình, nhảy lùi ra sau mấy bước.

Bàn Thiên Hiếu dặn thị nữ hầu hạ trong phòng lấy ghế cho Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong ngồi, rồi quay lại gượng cười nói :

- Hai vị lão đệ! Xưa kia tiểu nữ là người rất hào phóng hùng hồn, không kém gì đàn ông và thông minh tuyệt mức. Ngờ đâu bây giờ biến thành người ngớ ngẩn như thế, đến lão, nó cũng không nhận ra được.

Hoàng Mộ Phong càng kinh ngạc thêm, thúc giục Mạnh Hồng Tiểu :

- Mạnh huynh! Sao không chẩn mạch cho Bàn cô nương đi?

Bất đắc dĩ Mạnh Hồng Tiểu phải kéo ghế đến gần, nắm tay xem mạch cho Bàn Chân Chân.

Bàn Thiên Hiếu thấy con gái mình đối với ai cũng không trả lời, như câm như si, nên lão anh hùng phải ứa nước mắt.

Mạnh Hồng Tiểu vốn biết y lý, nàng để tâm thăm dò mạch lý của Bàn Chân Chân, thấy nàng ta không những không có bệnh gì cả, trái lại nội lực còn rất sung túc, chân khí rất mạnh, tinh thần sáng khoái, nên nàng cau mày lại rút tay lui về phía sau, theo lời dặn của Hoàng Mộ Phong trả lời với Bàn Thiên Hiếu rằng :

- Lệnh ái không có bệnh gì hết, chỉ bị kích thích nặng, tinh thần thể thường...

Nàng vừa nói tới đó, Bàn Thiên Hiếu đã tỏ vẻ thất vọng vô cùng, vì y cũng giỏi về y đạo và cũng đã thăm mạch cho Bàn Chân Chân rồi, cũng phán đoán như thế. Bây giờ lão Bang chủ thấy Mạnh Hồng Tiểu không có cao kiến gì cả cho nên mới thất vọng rầu rĩ như vậy.

Hoàng Mộ Phong đột nhiên cả cười và nói :

- Bàng cô nương không có bệnh ư? Như vậy Mạnh huynh thế nào cũng chữa khỏi được, nhưng bây giờ chữa về bệnh thần kinh thất thường này thì có đệ chuyên môn hơn, vậy hãy để cho đệ chữa cho!

Bàng Thiên Hiếu nghe nói mừng rỡ vô cùng, nhìn thẳng vào mặt Hoàng Mộ Phong hỏi :

- Hoàng lão đệ, có phải lão đệ có thể chữa khỏi được bệnh mất hồn mất vía phải không?

Hoàng Mộ Phong thấy Bàng cô nương đang ngồi ngẩn người ra liền mỉm cười nói :

- Bệnh này của Bàng cô nương chưa đến nỗi quá nặng, để tiểu bối thử xem may ra cứu chữa được cho nàng!

Bàng Thiên Hiếu nghe nói càng mừng rỡ thêm, liền hỏi :

- Chẳng hay Hoàng lão đệ chữa bằng cách nào?

Hoàng Mộ Phong chấp tay vừa cười vừa đáp :

- Xin lão tiền bối thứ cho Hoàng Vô Cảm này thất lễ!

- Hoàng lão đệ cứ việc ra tay cứu chữa, hà tất phải khiêm tốn như thế!

Hoàng Mộ Phong mỉm cười đứng dậy đi tới trước mặt Bàng Chân Chân, nhìn vào mặt nàng vừa cười vừa hỏi :

- Cô nương có biết bệnh của cô nương không?

Bàng Chân Chân hai mắt vẫn cứ nhìn thẳng, vâng lời đáp :

- Tôi họ Bàng, cha tôi là Bàng Thiên Hiếu, Bang chủ Tam Nguyên bang!

Từ khi tìm được con gái cưng về đến giờ, Bàng Thiên Hiếu không hề thấy con gái mình nói nửa lời, bây giờ bỗng nghe thấy nàng nói như vậy, lão Bang chủ kinh ngạc và mừng rỡ nhảy bắn người lên, lớn tiếng cười nói với Hoàng Mộ Phong :

- Hoàng lão đệ, có phải lão đệ vừa sử dụng Nhiếp Tâm Đại Pháp đã thất truyền võ lâm từ lâu rồi không?

Hoàng Mộ Phong cười đáp :

- Tốt hơn hết, chúng ta nên ra ngoài kia nói chuyện, để cho Bàng cô nương nghỉ ngơi trong chốc lát!

Bàng Thiên Hiếu vâng lời, đứng dậy ra ngoài phòng, chưa kịp ngồi, hai tay đã nắm lấy vai Hoàng Mộ Phong nói :

- Nếu Hoàng lão đệ cứu tiện nữ khỏi bệnh, Thiên Hiếu này sẽ truyền dạy Phiêu Tường Bách Kiếm, một tuyệt kỹ bình sinh cho!

Hoàng Mộ Phong lắc đầu đáp :

- Tiểu bối không dám nhận hậu tặng của tiền bối như thế. Nếu tiểu bối may mắn chữa khỏi cho lệnh thiên kim thì tiểu bối chỉ muốn làm mai cho nàng ta với một người khác mà thôi!

Bàng Thiên Hiếu ngạc nhiên vô cùng vội hỏi :

- Hoàng lão đệ làm mai cho tiểu nữ chẳng hay chú rể là ai?

- Chú rể là Trung Điều kiếm khách Cổ Thanh Phong, môn hạ của Tiêu Đại tiên sinh, bất cứ nhân phẩm hay võ công...

Bàng Thiên Hiếu cười ha hả đỡ lời nói :

- Lão cung biết nhân phẩm của Thanh Phong rồi và lão cũng thấy với tiểu nữ rất hợp tính tình với nhau. Bây giờ lại được Hoàng lão đệ làm mai cho còn gì bằng, lão xin nhận lời!

Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa nói tiếp :

- Lão tiền bối không nên nhận lời một cách nhanh nhẩu như vậy!

Lão tiền bối nên rõ nếu lệnh ái kết hôn với Cổ Thanh Phong, nàng ta không được làm chính thất đâu, mà phải hai gái thờ một chồng đấy!

Bàng Thiên Hiếu nghe nói ngạc nhiên vô cùng, trợn trừng đôi mắt hổ lên, trầm giọng hỏi :

- Sao lão đệ nói như thế?

- Vì trước khi quen biết Bàng cô nương, Cổ Thanh Phong đã có một hồng nhan tri kỷ khác...

- Thiếu nữ đó là ai?

- Nhắc đến cô nương ấy thì phải nói đến tên tuổi của cô ta danh trấn càn khôn, nhưng cô ta đã trải thân hằng trăm lần tai kiếp, rốt cuộc đã học thành công ba môn tuyệt học khoáng thế ghi trong Đăng Ma bảo lục. Cô ta tức là Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu đấy!

Mạnh Hồng Tiểu hơi cau mày lại, mắt nhìn Hoàng Mộ Phong hình như trách chàng sao lại lảm chuyện như thế?

Bàng Thiên Hiếu nghe thấy cái tên Mạnh Hồng Tiểu mới đỡ hậm hực, suy nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp :

- Phẩm hạnh và nhan sắc của Mạnh Hồng Tiểu ra sao?

Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa đáp :

- Nàng ta với lệnh ái thật là Khổng Minh với Chu Du, mà có lẽ nàng ta còn hơn một chút là khác.

- Theo lão đệ nói, quý hồ tiểu nữ cam tâm thì lão phu không phản đối đâu!

Hoàng Mộ Phong nghe nói xong liền an ủi vô cùng, nói tiếp :

- Được lão tiên bối nhận lời cho như vậy, tiểu bối xin vào tiếp tục chữa bệnh cho Bàng cô nương ngay!

Bàng Thiên Hiếu lại hỏi :

- Hoàng lão đệ cần những vị thuốc nào, bốn bang đều có hết, xin cứ viết ra đi!

- Lệnh ái bị tâm bệnh thì cần phải dùng tâm dược mà cứu chữa, nên tiểu bối chỉ cần lão tiên bối cho hay một ít chuyện nhỏ nhen thuộc về Bàng cô nương chứ không cần đến thuốc thang gì hết.

Bàng Thiên Hiếu thuật lại chuyện Bàng Chân Chân bị kinh hoảng như thế nào cho Hoàng Mộ Phong nghe, Hoàng Mộ Phong liền nói :

- Không phải thuốc thang gì cả, chỉ vài ngày nữa là bệnh ắt khỏi liền!

Rồi chàng đi thẳng vào phòng của Bàng Chân Chân. Bàng Thiên Hiếu ở ngoài lo âu đợi chờ hơn nửa tiếng đồng hồ mới thấy từ phòng Bàng Chân Chân có một thị nữ bước ra cung kính nói :

- Hoàng tướng công mời Bang chủ vào, Chân Chân cô nương đã lành bệnh rồi!

Bàng Thiên Hiếu mừng rỡ người run lấy bấy, liền dắt tay Mạnh Hồng Tiểu đi loạng choạng vào trong phòng. Mạnh Hồng Tiểu thấy Bàng Thiên Hiếu mừng rỡ như thế hai mắt đầm lệ, nên nàng cũng cảm động vô cùng nghĩ thầm :

- “Lòng cha mẹ yêu con thật là khôn tả! Rõ ràng là một trưởng gia hòa nhã, chứ không giống một Tam Nguyên bang hùng bá thiên hạ nữa.”

Hai người vào đến trong nội thất, thấy Bàng Chân Chân hai mắt hết lờ đờ, vừa trong thấy Bàng Thiên Hiếu bước vào đã lớn tiếng gọi :

- Cha...

Rồi nàng chạy lại ngã ngay vào lòng Bàng Thiên Hiếu nức nở khóc òa.

Bàng Thiên Hiếu cũng ứa nước mắt già ra, tay vuốt tóc con gái cứng mừng tủi luôn luôn.

Hoàng Mộ Phong đứng cạnh mỉm cười nói :

- Bàng cô nương bị kích động quá mạnh, bây giờ tuy đã khỏi bệnh thần trí nhưng vẫn chưa nhớ được những chuyện cũ đâu, vậy lão tiên bối hãy từ từ giúp đỡ cho cô ta nhớ lại những chuyện cũ thì hơn.

Bàng Thiên Hiếu vâng vâng dạ dạ. Hoàng Mộ Phong lại vái chào một cái và nói :

- Tiểu bối xin cáo từ lão tiên bối ngay!

Bàng Thiên Hiếu ngạc nhiên vô cùng, vội cởi ngay thanh trường kiếm ở ngang lưng đưa cho Hoàng Mộ Phong, nhưng Hoàng Mộ Phong vội lui ngay về phía sau, xua tay chối và đáp :

- Tiểu bối đã nói không dám nhận hậu lễ của lão tiên bối rồi, chỉ mong lão tiên bối nhận lời cho...

Bàng Thiên Hiếu không chờ Hoàng Mộ Phong nói xong, đã nhận lời ngay và nói :

- Lão phu chỉ có một đứa con gái cứng này thôi, cho nên rất cảm ơn sâu nghĩa cả của Hoàng lão đệ. Ngoài việc lão phu đã nhận gã tiểu nữ cho Cổ Thanh Phong ra, lão phu còn xin tặng lão đệ Phiêu Tường Bách Kiếm đã giúp lão nổi danh nữa. Lại đây, chúng ta đi ra bãi cỏ trước Dưỡng Đức Hiên để lão truyền thụ mấy chiêu kiếm cho lão đệ!

Nói xong, lão Bang chủ dắt tay Hoàng Mộ Phong, tay dắt Mạnh Hồng Tiểu đi ra ngoài Dưỡng Đức Hiên.

Hoàng Mộ Phong vừa đi vừa nói :

- Lão tiên bối có hậu ý như vậy, tiểu bối xin tâm lãnh. Vì Hoàng Vô Cảm tôi bình sinh có tính rất kỳ lạ đã nói một là một, và đã bảo không dám nhận Phiêu Tường Bách Kiếm của lão tiên bối là nhất định không nhận.

Bàng Thiên Hiếu nghe thấy Hoàng Mộ Phong cứ cố ý không nhận pho bảo kiếm võ lâm chí báu của mình, liền cau mày lại nghĩ ngợi một hồi và nói :

- Hai vị lão đệ du hiệp giang hồ, chẳng hay có định cư ở đâu không?

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười đáp :

- Huynh đệ tiểu bối lấy bốn bề làm nhà, lấy trời đất làm khách điểm, nên không có một chỗ ở nào nhất định hết.

Bàng Thiên Hiếu nghe nói mỉm cười :

- Trong Tam Nguyên Giáp này cảnh sắc cũng khá đẹp, hai vị lão đệ muốn khuất giá ở lại đây, Thiên Hiếu tôi xin nhường địa vị Hương Chủ cho!

Hoàng Mộ Phong lắc đầu đáp :

- Tiểu bối lang bạc giang hồ quen rồi...

Bàng Thiên Hiếu lại ngắt lời chàng và nói :

- Nếu hai vị lão đệ không muốn có chức vị câu thúc, thì xin hai vị ở lại đây để lão coi hai vị như hai vị khách khanh của bốn bang vậy!

Hoàng Mộ Phong chấp tay vái chào Bàng Thiên Hiếu một cách lễ phép và nói tiếp :

- Xin lão tiền bối đừng bận lòng việc nhỏ mọn này, nếu lão tiền bối coi trọng anh em Vô Ưu và Vô Cảm này thì tiểu bối có mấy lời xin thưa cùng!

Bàng Thiên Hiếu thở dài hỏi lại :

- Hai vị lão đệ thật là siêu nhân! Tìm kiếm trong các thiếu niên anh kiệt đương thời thật hiếm có được người như hai vị. Hoàng lão đệ muốn nói chuyện gì, xin cứ nói đi, tôi xin nghe!

Hoàng Mộ Phong đột nhiên tỏ vẻ ngần ngại, mắt nhìn thẳng Bàng Thiên Hiếu một hồi mới khe khẽ đáp :

- Ở trên giang hồ gian hiểm này, danh càng cao bao nhiêu càng bị người ta ghen tỵ bấy nhiêu, lão tiền bối thân làm Bang chủ của Tam Nguyên bang và tên đứng trong mười ba danh thủ, thiết tưởng được như vậy tài ba danh vọng đã tuyệt mức rồi. Bây giờ tiểu bối táo gan xin khuyên tiền bối bốn điều này : Hoa nở hết thể nào cũng tàn, càng lúc gió mạnh không nên giương buồm. Không biết lão tiền bối coi lời nói của tiểu bối như thế có phải là đường đột chằng?

Bàng Thiên Hiếu gật đầu thở dài đáp :

- Lời nói của Hoàng lão đệ câu nào cũng là vàng ngọc cả, lão phu rất lấy làm cảm ơn, nhưng cuộc hôn nhân của con gái lão đã định rồi, lão sẽ quyết định sau khi Vạn Kiếp đại hội sẽ quy ẩn luôn.

Hoàng Mộ Phong mặt tỏ vẻ rầu rĩ cung kính vái lạy và nói tiếp :

- Chỉ mong lão tiền bối làm việc gì cũng được như ý, phúc thọ khôn lường, tiểu bối xin cáo biệt đây!

Bàng Thiên Hiếu đối với Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Mộ Phong đều mến chuộng vô cùng và rất cảm động, nhưng không sao giữ hai người lại được đành phải tiễn hai người ra đến Tam Nguyên Giáp Khẩu, mới từ biệt nhau nhưng vẫn có vẻ luyến tiếc.

Hoàng Mộ Phong đi vòng qua ngọn núi nhỏ, đột nhiên nhảy lên trên núi, quay lại ngăn người ra nhìn.

Mạnh Hồng Tiểu thấy cử chỉ của chàng ta như vậy ngạc nhiên vô cùng, nhảy theo lên xem, thấy chàng ta đang nhìn về phía Tam Nguyên bang, mắt đăm lệt, nàng càng ngạc nhiên thêm vội hỏi :

- Tại sao Phong đệ bỗng nhiên lại đau lòng như thế?

Hoàng Mộ Phong gượng cười đáp :

- Chị Hồng Tiểu, không phải là tôi đau lòng, mà chính là do tôi mừng đến ứa nước mắt đấy thôi!

Mạnh Hồng Tiểu càng ngạc nhiên thêm, liền hỏi tiếp :

- Du hiệp giang hồ giúp người như vậy là phận sự của mình, Phong đệ đã chữa bệnh cho Chân Chân cô nương như vậy, hiền đệ chẳng làm xong việc đó rồi...

Hoàng Mộ Phong dùng tay áo chùi nước mắt và ngắt lời nói của Hồng Tiểu nói :

- Chị Hồng Tiểu tưởng thiếu nữ áo vàng đó là Bànng Chân Chân thực hay sao?

Mạnh Hồng Tiểu thấy chàng ta hỏi như vậy ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại :

- Sao Phong đệ lại nói như thế? Dù chúng ta có không biết nàng ta đi chẳng nữa, nhưng Bànng Thiên Hiếu sao lại không nhận ra được con gái của mình như vậy? Vừa rồi tôi đứng cạnh xem đã phát hiện tình cảnh Bànng bang chủ với Bànng cô nương thương nhau thật là cảm động hết sức, chứ không có vẻ gì là giả dối.

Hoàng Mộ Phong lại ứa nước mắt, lắc đầu mỉm cười đáp :

- Chị Hồng Tiểu đã đoán sai rồi! Không những tôi đã trông thấy Chân Chân cô nương chết rồi, mà lại còn chính tay tôi vùi thây cho nàng nữa!

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói càng kinh ngạc thêm.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chuyện Xưa Như Giấc Mơ

Hoàng Mộ Phong rầu rĩ gượng cười nói :

- Nếu chị Hồng Tiểu không tin thì tôi xin lấy bằng cứ cho chị xem!

Nói xong, chàng vội móc túi lấy ra một cái búa sắt màu đen hình dáng rất kỳ lạ ra đưa cho Hồng Tiểu xem và nói :

- Đây là Liệt Khuyết thần phủ, một trong Phiên Thiên tam bảo của Bàn bang chủ và cũng là vật của Bàn cô nương tặng cho tiểu đệ khi hấp hối!

Nói tới đó, chàng ta múa chiếc búa thần chém vào một tảng đá to, tảng đá vỡ ngay. Quả thật là dị bảo của tiền cổ.

Mạnh Hồng Tiểu thấy vậy không thể nào không tin và cũng không thể nào không nghi ngờ nên nàng nhìn thẳng vào mặt Mộ Phong cau mày lại hỏi :

- Theo như lời Phong đệ thì thiếu nữ Hoàng Sam vừa rồi lại...

Hoàng Mộ Phong vẻ mặt cương quyết xen lời nói :

- Vì việc này tiểu đệ kinh ngạc, thiếu nữ áo vàng này không những giống hệt Bàn Chân Chân, lời nói và cử chỉ cũng giống nốt!

Mạnh Hồng Tiểu nghĩ ngợi giây lát, lại hỏi :

- Phong đệ đã biết Chân Chân quá cố rồi, sao không nói Bàn bang chủ hay, trái lại hiền đệ còn giấu diếm hộ Chân Chân, mạo như thế để làm chi?

Hoàng Mộ Phong rầu rĩ thở dài đáp :

- Từ khi tiểu đệ trông thấy thiếu nữ áo vàng giả hiệu đó, tiểu đệ suy tính mãi có nên giấu diếm hộ hay là lật mặt nạ nàng ta ra? Đệ không biết nên xử trí như thế nào, mới phải thỉnh giáo chị Hồng Tiểu như vậy.

Giọng nói chàng ta rất rầu rĩ và cau mày lại nói tiếp :

- Bàn bang chủ tuy danh trấn vũ nội và khắp giang hồ thật, lại còn có Liễu Như Yến và Khổng Lăng

Tiêu hai phu nhân phò trợ cho nữa, nhưng vợ cả của ông ta mất từ sớm, chỉ sinh hạ được một mình Bàn Chân Chân thôi, còn hai vị phu nhân sau này đều hiếm hoi, nếu bây giờ ông ta biết con gái cưng duy nhất đã tạ thế, thử hỏi ông ta sẽ đau lòng đến thế nào?

Mạnh Hồng Tiểu đáp :

- Chính thế! Tuổi già mà hay tin con chết thì đau lòng không thể tưởng tượng được, ít nhất cũng mất hết một nửa hòng tâm tráng chí đi.

Hoàng Mộ Phong gật đầu hỏi tiếp :

- Chị Hồng Tiểu nói rất đúng, vì thế tôi mới giấu diếm cho cô gái áo vàng giả nợ để cho người không cha được cha và cũng để cho Bàn bang chủ mất con lại được con, như vậy đôi bên đều có ích lợi hết có phải không hở chị Hồng Tiểu?

- Phải, nhưng sao Phong đệ lại biết thiếu nữ áo vàng giả hiệu này lại không có cha?

- Tiểu đệ đi lại Miêu Cương đã lâu, trông thấy cử chỉ và thái độ thiếu nữ áo vàng giả hiệu kia, đệ biết ngay nàng ta là một thiếu nữ người Hán phiêu lưu một thân một mình ở Miêu Cương.

- Tại sao cô bé ấy lại như một kẻ mất hồn vĩa như thế?

- Vì mặt mũi, hình dáng của nàng giống hệt như Bàn Chân Chân cô nương nên người ta mới nhận lầm và đưa về Tam Nguyên bang. Nhưng vì lạ đất lạ người, nàng bối ngỡ, tất nhiên phải như ngác như kẻ mất hồn vậy.

- À!... Tôi hiểu rồi! Thế ra cách trị bệnh vừa rồi của Phong đệ là đem hết mọi chuyện của Bàn bang chủ nói cho cô bé áo vàng giả hiệu ấy biết phải không?

- Không những nói hết mọi sự cho nàng ta nghe mà còn kể cả chuyện mà tôi đã trông thấy ở Vạn Kiếp môn cho nàng hay nốt, và cũng còn nói dối nàng là Bàn cô nương đã thoát chết và tôi dặn nàng ta hãy Bàn bang chủ có hỏi gì đến nội bộ của Tam Nguyên bang thì cứ thoái thoát vì trí nhớ chưa được hoàn toàn khôi phục. Về phía Bàn bang chủ, tôi lại khuyên ông ta khi thấy Bàn Chân Chân quên những chuyện gì thì ông nên chỉ giúp là hơn!

Mạnh Hồng Tiểu vỗ tay khen ngợi :

- Phong đệ thông minh thật và làm như vậy rất chu đáo cả cho đôi bên!

Hoàng Mộ Phong lại nhìn mặt Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười hỏi :

- Chị Hồng Tiểu, chẳng hay Cố Thanh Phong huynh có phải là người đa tình không?

Mạnh Hồng Tiểu thấy Hoàng Mộ Phong hỏi đột ngột như vậy, nhưng vẫn mỉm cười đáp :

- Thanh Phong là người rất đa tình và cũng là một hiệp sĩ quang minh lỗi lạc.

Hoàng Mộ Phong lại rầu rĩ thở dài nói tiếp :

- Những người đa tình lại hay khổ đau vì tình, Thanh Phong huynh không những rất yêu chị Hồng Tiểu và yêu cả Chân Chân thiết tha nữa, nếu bây giờ Thanh Phong huynh hay tin Chân Chân cô nương ôm hận ở núi Hoài Ngọc thì có lẽ...

Mạnh Hồng Tiểu nghe giọng nói của Hoàng Mộ Phong đã hiểu liền, không đợi cho chàng nói dứt đã mỉm cười nói :

- Phải nếu Thanh Phong hay tin Bàn Chân Chân quá cố thì thế nào cũng đau lòng hết sức và vết thương lòng ấy không thể nào hàn gắn lại được! Việc làm này của Phong đệ quả thật là tròn cả bốn bề ba mặt.

- Việc này tuy tròn cả mấy mặt nhưng đệ tự tiện làm mai hộ Thanh Phong huynh thì thực hổ thẹn với chị Hồng Tiểu lắm, nếu đệ không biết: Hồng Tam Quốc Kỳ Anh, đệ bao giờ dám đường đột như thế?

- Sao Phong đệ cứ tăng bốc tôi hoài vậy có ích gì? Bây giờ tôi mong Phong đệ cùng đi với tôi làm một việc này, chẳng hay Phong đệ có bằng lòng hay không?

Hoàng Mộ Phong đảo ngược đôi ngươi, mỉm cười đáp :

- Có phải chị Hồng Tiểu muốn bảo tôi đi núi Hoài Ngọc để điếu vái ngôi mộ của Bàn Chân Chân cô nương không?

Mạnh Hồng Tiểu rầu rĩ gật đầu đáp :

- Phong đệ đoán rất đúng, tuy tôi chưa được hân hạnh xây mộ cho Bàn cô nương, nhưng tôi cũng nên đến cắm một bó hao và tưới ba chung rượu trước mộ nàng mới phải!

- Ý định chị Hồng Tiểu rất hay, nhưng hôm nay đã khuya lắm rồi, chúng ta hãy ở lại nơi đây nghỉ ngơi một đêm, ngày mai đi cũng chưa muộn.

- Tôi rất ưa cảnh vật tinh tú nơi đây và nhất là đêm nay lại có trăng tròn gió mát, chi bằng chúng ta ở đây lấy đá làm bàn, uống chơi vài chén rượu, xong rồi hãy đi tìm nơi nghỉ ngơi nhé?

Nói xong, hai người liền ngồi dựa vào cây thông, lấy rượu và lương khô ra đối ẩm ngắm trăng. Không hiểu vì lẽ gì, Hoàng Mộ Phong cảm xúc hoài, cứ nhìn chị Nguyệt thở ngán than dài luôn miệng. Mạnh Hồng Tiểu bỗng nhìn mặt Hoàng Mộ Phong cau mày hỏi :

- Phong đệ, tôi đang tẩm tức và chấp chứa một câu chuyện lòng, muốn hỏi hiền đệ.

- Chẳng hay chuyện gì? Chị Hồng Tiểu thổ lộ đi!

- Từ khi tôi kết nghĩa với Phong đệ tới giờ, nhận thấy hình như Phong đệ có nhiều chuyện thương tâm, nhưng Phong đệ không bày tỏ cho tôi hay!

- Chị Hồng Tiểu khỏi phải đa nghi như thế, tiểu đệ không có chuyện gì thương tâm hết.

- Phong đệ đừng có gượng biện bạch nữa, vừa rồi Phong đệ cứ thở ngắn than dài và mồm lẩm bẩm điều chi hoài, chẳng lẽ những điều đó không phải là cảm xúc và đau lòng hay sao?

- Chị Hồng Tiểu!... Quả thực đệ không có điều thương tâm gì đáng giấu cả! Nếu quả thật có, tiểu đệ không khi nào giấu diếm chị Hồng Tiểu đâu!

Mạnh Hồng Tiểu thấy đôi mắt của chàng ta long lanh như đẫm lệ, nhất định chàng ta thế nào cũng đang có chuyện thương tâm dĩ vãng giết chết đó và có lẽ chưa tới lúc thuận tiện nói ra, nên chàng ta mới giấu diếm như thế. Nghĩ vậy, nàng chỉ mỉm cười thôi chứ không hỏi tiếp nữa.

Hai người đã uống ngà ngà say, Mạnh Hồng Tiểu lại lên tiếng nói :

- Phong đệ, trời đã khuya chúng ta cũng nên đi kiếm chỗ nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi núi Hoài Ngọc để tế mộ Bàn Chân Chân, như vậy tôi mới được yên lòng!

Với giọng khàn khàn, Hoàng Mộ Phong đáp :

- Được nhưng không biết mỗi người đi một ngã, hay là chúng ta cùng đi một thể để tìm chỗ nghỉ tạm?

Mạnh Hồng Tiểu đáp :

- Tất nhiên chúng ta cùng chung tìm kiếm, như vậy có thể quán xuyên lẫn nhau, chẳng hay Phong đệ nghĩ sao?

Hoàng Mộ Phong đáp :

- Như vậy cũng được! Lần trước đệ đã đi qua nơi đây rồi, và ngẫu nhiên trông thấy sơn cốc ở phía Đông Nam, nơi đó cây cối um tùm lại có thác nước, cảnh sắc tuyệt đẹp. Lúc đó vì đệ có việc cần, không vào tận bên trong nên không biết rõ ràng sơn cốc đó là hang động hay không? Hôm nay, đằng nào cũng nhàn rồi, vậy chúng ta thử cùng đến đó xem sao? May ra kiếm được cái hang động rộng lớn, như vậy có phải chàng đã có nơi nghỉ ngơi rồi hay không?

Nói xong, chàng liền cùng Mạnh Hồng Tiểu đi luôn.

Đi được hơn dặm đã tới nơi. Hoàng Mộ Phong chỉ về phía trước và sau nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Chị Hồng Tiểu, thác nước đằng kia, hình như chỗ cạnh đó có một cái hang động thì phải, nhưng không biết trong đó có thú dữ hoặc rắn rết độc gì không?

Nói tới đó, Hoàng Mộ Phong cúi xuống nhặt một tảng đá lớn ném vào trong hang động. Mạnh Hồng Tiểu thấy vậy mỉm cười và lên tiếng :

- Phong đệ khỏi cần phải ném đá như thế vội, để tôi lại gần thử xem, sẽ biết là có mãnh thú hay không liền.

Hoàng Mộ Phong nghe nói nhìn Mạnh Hồng Tiểu và định cất tiếng hỏi thì Hồng Tiểu đã cướp lời nói :

- Phong đệ, có phải hiền đệ nghi ngờ bên ngoài có thác nước tuôn kêu như sấm động làm sao nghe rõ được động tịnh bên trong phải không?

- Đúng thế! Tiểu đệ có nghi ngờ như vậy thật!

- Chắc Phong đệ thế nào cũng biết trong võ thuật có hai môn Thiên Thị và Địa Thính phải không?

- Có tiểu đệ có biết nhưng đệ nghe người ta nói thuật Địa Thính phải xung quanh yên lặng mới thi thố được. Lúc ấy trong mườì trượng, cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, nhưng bất cứ có một tiếng động nào xen vào thì kém linh động ngay. Bây giờ có nước thác đổ ầm như vậy, chị Hồng Tiểu làm sao mà thi thố môn Địa Thính đó được?

- Phong đệ nói rất đúng, nhưng thuật Địa Thính của tôi khác hẳn vì...

Nàng chưa nói dứt thì Hoàng Mộ Phong đã mừng rỡ vỗ tay buột miệng xen lời nói :

- Chị Hồng Tiểu! Tôi biết rồi, môn pháp thuật chị định sử dụng đây có phải là Diệu Âm...

Mạnh Hồng Tiểu không đợi chờ chàng nói dứt lời, đã giơ ngón tay trở bên tay phải lên dí vào mồm, khẽ “suyt” một tiếng ra hiệu bảo Hoàng Mộ Phong đừng nói tiếp nữa.

Hoàng Mộ Phong nhìn Mạnh Hồng Tiểu biết cử chỉ của nàng ta thế nào cũng có thâm ý gì đây, nên chàng ta mới nói đến chữ “Diệu Âm” chưa kịp nói nốt hai chữ “thần công” đã bị ngắt lời ngay.

Mạnh Hồng Tiểu thấy Hoàng Mộ Phong đã hiểu ý mình, liền vẫy tay gọi chàng rồi cả hai cùng đi vào hang động.

Nhưng trước mặt hai người có một cái khe núi rộng chừng hơn ba trượng, ngăn cản ngay cái hang động kia, vậy ai phi qua được khe núi đó mới có thể vào trong hang động.

Nhưng muốn nhảy qua khe núi đó không phải là dễ, Mạnh Hồng Tiểu lắng tai nghe xem trong động có gì không?

Giây lát sau, nàng vừa cười vừa nói :

- Phong đệ, tối hôm nay chúng ta thật là may mắn, hang động này không có rắn độc và dã thú gì cả, và đúng là một hang động để ngủ tạm rất lý tưởng.

Hoàng Mộ Phong đợi Mạnh Hồng Tiểu nói xong, mới ngấm ngấm nghĩ :

- “Diệu Âm thần công quả thật ảo diệu vô cùng! Ta muốn thử thách xem công lực của chị Hồng Tiểu ra sao? Không ngờ nàng ta lại lợi hại đến thế, chỉ lắng tai nghe một cái là biết thực hư liền, như vậy đủ thấy Đẳng Ma bảo lục quả là một cuốn kỳ thư quý báu vô cùng, nên thiên hạ ai ai cũng muốn cướp nó là vậy. Cũng vì thế chị Hồng Tiểu với Cổ Thanh Phong mới phải chia xa nhau...”

Mạnh Hồng Tiểu thấy Hoàng Mộ Phong đứng ngẩn người ra nghĩ ngợi, vẻ mặt rầu rĩ, hình như không nghe lời nói của mình vậy, nên nàng đoán chàng ta thế nào cũng có việc gì rất thương tâm chứ không sai, vì vậy nàng lại phải lên tiếng hỏi một lần nữa :

- Phong đệ lại nghĩ gì thế? Sao cứ rầu rĩ như vậy hoài? Bây giờ chúng ta hãy vào trong động này nghỉ ngơi, sáng sớm mai còn phải đi núi Hoài Ngọc để tế mộ Bàn Chân Chân.

Hoàng Mộ Phong nghe nói như người năm mới mới thức tỉnh, chàng thấy Mạnh Hồng Tiểu quan tâm đến mình như vậy, liền xin lỗi và đáp :

- Tiểu đệ nhất thời thất thần đứng nghĩ vớ vẩn để cho chị Hồng Tiểu phải đợi chờ lâu, xin chị Hồng Tiểu xá tội cho đệ nhé!

Mạnh Hồng Tiểu vội đáp :

- Sao Phong đệ lại khách sáo như thế? Thiết nghĩ từ khi chúng ta kết nghĩa chị em với nhau đến giờ, tình đối với nhau như ruột thịt, vậy hà tất hiền đệ phải xin lỗi như thế làm chi?

Hoàng Mộ Phong với giọng cảm xúc đáp :

- Tiểu đệ xin tuân lệnh, chúng ta hãy đi vào trong động đi!

Chàng chưa nói dứt thì Mạnh Hồng Tiểu đã đi trước, không thấy nàng nhún vai lấy sức gì, chỉ khẽ bước chân sang một cái, người đã qua khe núi đó liền, dáng điệu trông đẹp khôn tả.

Hoàng Mộ Phong cũng rú lên một tiếng, rồi tung mình nhảy qua cái khe núi đó.

Lúc ấy, Mạnh Hồng Tiểu đã nhóm lửa lên chiếu đường, Hoàng Mộ Phong rút thanh trường kiếm ở trên

đầu vai xuống chặt những mây và gai quần chân, hai người một trước một sau liền tiến thẳng vào trong hang động.

Dưới ánh sáng lửa, hai người thấy trước mặt là một con đường bằng, hai bên vách trên đỉnh đều bằng đá bóng nhoáng, qua khỏi bụi gai, phía dưới đất rất phẳng lì không còn có cái gì vướng cản nữa. Vách đá bên phải có ba ngọn đèn dầu bằng đá nhô ra ở trên vách trông rất cổ quái lạ lùng, nhất là ngọn nào cũng có khá nhiều dầu và bấc.

Mạnh Hồng Tiểu liền thắp sáng mấy ngọn đèn đó và vừa cười vừa hỏi Hoàng Mộ Phong :

- Đây, hiền đệ thấy chưa, tôi bảo trong này không có thú dữ và rắn độc gì cả mà!

Hoàng Mộ Phong mỉm cười đáp :

- Tài ba của chị Hồng Tiểu là tuyệt thế, đệ kính phục vô cùng.

- Ai khiến Phong đệ cứ tăng bốc tôi hoài như vậy?

- Ý của chị Hồng Tiểu muốn nói là...

Chàng ta chưa nói dứt thì Mạnh Hồng Tiểu đã đỡ lời ngay :

- Ý của tôi nói là tôi bảo trong cái hang này không phải là của võ lâm hào khách tìm tu võ học, thì cũng là nơi ẩn cư của một thế ngoại cao nhân.

Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Chị Hồng Tiểu, tất nhiên căn cứ vào ba ngọn đèn dầu trong hang động này, chúng ta biết được trong động này có người ở rồi, nhưng tại sao chị lại đoán chắc là thế ngoại cao nhân hay là võ lâm hào khách như thế?

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười đáp :

- Có lẽ Phong đệ chưa trông thấy rõ vị trí của mấy ngọn đèn này, nó xếp đặt theo phương vị Tam Bài. Bên trong hoặc giả còn có những cái gì ảo diệu cho chúng ta tìm kiếm nữa.

Hoàng Mộ Phong nghe thấy nàng ta nói rất hợp tình hợp lý, rất kính phục, liền gật đầu nói :

- Chị Hồng Tiểu, chị quả thật là người rất tỉ mỉ, tại sao trước kia tôi lại không nghĩ ra được như thế?

Hoàng Mộ Phong vừa nói dứt, thì cảm thấy mình quá hấp tấp đã lỡ buột miệng nói ra hai chữ “trước kia” như vậy, vì đây là lần đầu tiên hai người mới tới hang động tìm kiếm chỗ ngủ, sao bây giờ chàng lại nói đến hai chữ “trước kia”, nên chàng nghĩ thầm :

- “Nếu chị Hồng Tiểu điều tra biết trước kia ta đã đến đây rồi, như vậy có phải là nói dối bạn không?”

Hoàng Mộ Phong càng nghĩ càng thấy mình lừa dối Mạnh Hồng Tiểu như thế rất hổ thẹn với lương tâm, nên bộ mặt vàng khè của chàng đã biến thành đỏ hồng. Muốn che lấy sự hổ thẹn đó, chàng vội lên tiếng hỏi :

- Chị Hồng Tiểu! Chị còn nói là nơi đây có y tứ lắm, như thế là nghĩa lý gì?

Lúc này, Mạnh Hồng Tiểu vừa đi vừa ngắm nhìn những đồ chạm trên đỉnh động và hai bên vách đá, nên không để ý sắc diện trên mặt của Hoàng Mộ Phong, bây giờ nàng nghe chàng ta hỏi liền đáp :

- Phong đệ thử xem những hình chạm trên kia là đồ án gì thế?

Hoàng Mộ Phong rất lấy làm hổ thẹn, những hình chạm trên đó là những thứ gì, trước kia vì cứu người yêu mà chàng không để ý tới, sau được Điều Ngao cư sĩ đem tới đây cứu chữa và dạy cho pho kiếm pháp tuyệt thế Phong Vân Lô Vũ. Ở trong động này nghỉ ngơi qua một thời gian nhưng vì dung nhan bị hủy, nản chí vô cùng, nên không để ý đến những hình khắc ở trên đỉnh và trên vách động như thế. Nên bây giờ bỗng thấy Mạnh Hồng Tiểu hỏi như vậy, chàng mới chăm chú nhìn những hình chạm trên đỉnh động, ngạc nhiên vô cùng và đáp :

- Chị Hồng Tiểu, những hình chạm trên vách đá này hình như những hình dáng của người ta.

Mạnh Hồng Tiểu nghiêm nét mặt lại nói :

- Phải, hình dáng của người ta thật, nhưng chưa biết chừng chúng ta nghiêng cứu những hình dáng này may ra có thể học hỏi được những môn võ học tuyệt thế cũng nên, như vậy chả có ý tứ là gì?

Hai người vừa đi vừa chuyện trò đã đi đến chỗ đường queo, thì đường hầm đi tới đây là hết. Quay sang phía bên phải, trên vách cũng có hai ngọn đèn dầu, và nơi đó có một cái thạch thất khá rộng.

Hoàng Mộ Phong bỗng nghĩ ra một kế gì, vội khẽ hỏi :

- Chị Hồng Tiểu! Chắc mấy ngọn đèn dầu này cũng có huyền bí gì đây. Ba ngọn ở phía trước để theo phương vị Tam Bài, còn hai ngọn ở đây hợp với ba ngọn kia chả là Ngũ Hành là gì?

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu khen ngợi nói :

- Phải đấy, Phong đệ thông minh thật, sau nay tương lai của đệ thế nào cũng rạng rỡ lắm!

- Chị Hồng Tiểu, bây giờ lại đến chị tâng bốc đệ rồi!

Hoàng Mộ Phong vừa nói vừa thấp sáng hai ngọn đèn kia, rồi mới cầm thanh trường kiếm vào trong bao. Lúc ấy năm ngọn đèn đều thấp sáng trong đường hầm sáng tỏ ngay.

Hai người đã trông thấy rõ thạch thất này chỉ có một căn thôi.

Giữa thạch thất lại có một ngôi mộ, trên đỉnh mộ có để một ngọn đèn dầu, ngọn đèn này hình như làm bằng đồng xanh, dầu đã cạn, bắc đã cháy xém. Chung quanh mộ có những bó rơm rạ vút lung tung và một ít đồ dùng, khiến Hoàng Mộ Phong trông thấy đã ứa nước mắt ra liền.

Mạnh Hồng Tiểu mắt nhìn chàng ta tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng, tiếp theo đó nàng thiết tha hỏi :

- Phong đệ, sao trông thấy ngôi mộ này lại khóc như thế? Chẳng lẽ trong kia có việc gì thương tâm chẳng?

Hoàng Mộ Phong thuận tay xé một mảnh áo chỗ cửa thạch thất, nhúng mảnh áo đó vào ngọn đèn cho nó hút dầu đủ, mới đem vào trong phòng để lên trên ngọn đèn dầu trên đầu mộ và thắp sáng luôn, rồi chàng nghiêm nghị nghiêng mình khấn vái, không biết chàng khấn những gì, nhưng chàng không để ý đến những lời hỏi của Mạnh Hồng Tiểu.

Mạnh Hồng Tiểu khẽ hỏi :

- Phong đệ! Ngôi mộ mới này lại đã làm cho đệ rầu rĩ rồi phải không?

Nếu nàng không hỏi thì không sao, sau khi nàng hỏi dứt lời, Hoàng Mộ Phong nhìn nàng một cách tức cười, rồi không sao nhịn được, chàng ghen ngào gọi một tiếng :

- Chị Hồng Tiểu!

Rồi chàng liền khóc òa lên :

Mạnh Hồng Tiểu lại nói tiếp :

- Ai mà chả có lệ, nhưng chưa đến lúc thì không nhỏ ra đấy?

Trong thạch thất một ngôi mộ lại có những đồ nấu nướng, vớt bừa bãi, tình cảnh này thật là huyền bí và u buồn khôn tả, huống hồ một ngọn đèn nhỏ li ti, lại thêm tiếng khóc náo nùng của Hoàng Mộ Phong càng làm cho cảnh tượng âm thầm và động phách thêm.

Mạnh Hồng Tiểu là một nữ hiệp, nhưng cũng phải cảm động và sồn lòng theo. Hoàng Mộ Phong càng khóc càng lớn tiếng, Mạnh Hồng Tiểu muốn an ủi cũng không tiện lên tiếng.

Một lát sau, Hoàng Mộ Phong mới gạt lệ, gượng nức nở nhìn Mạnh Hồng Tiểu và nói :

- Tiểu đệ đáng chết lắm, có một chuyện này chưa nói thật cho chị Hồng Tiểu nghe, chị hãy tha thứ cho đệ, thì đệ mới dám nói!

Mạnh Hồng Tiểu nửa an ủi nửa khuyên bảo và hỏi :

- Phong đệ, tôi với đệ như chị em ruột với nhau, sao đệ cứ dùng lời khách sáo như vậy, cái giết chết đáng chết, cái gì tha thứ mà đệ nói một thôi một hồi như thế làm chi?

Hoàng Mộ Phong đáp :

- Nơi đây tiểu đệ đã đến rồi, ngôi mộ mới này không phải là của ai xa lạ hết mà chính là của Điều Ngao cư sĩ! Vì một lý lẽ riêng, đệ chưa tiện lập bia cho ông ta, cho đến giờ lòng đệ vẫn không yên là thế!

Mạnh Hồng Tiểu bây giờ mới vỡ lẽ và hỏi tiếp :

- Thế Phong đệ đã từng ở đây chữa thương và học kiếm phải không?

- Đáng lẽ đệ chưa muốn nói cho chị Hồng Tiểu nghe chuyện này vội, nhưng vì thấy giấu diếm mãi trong lòng, lương tâm cắn rứt vô cùng.

Chị Hồng Tiểu, chị có trách đệ không?

- Phong đệ, có khi nào tôi lại trách đệ cơ chứ? Hiền đệ nên nhớ người trong võ lâm chúng ta phải nên tu tâm dưỡng tính, đa sầu, thiện cảm như thế này chỉ làm tiêu hao tâm thần, có hại chứ không có ích lợi gì cả!

Ngừng giây lát, Mạnh Hồng Tiểu lại nói tiếp :

- Phong đệ, cổ nhân đã nói “Thế Sự Vô Thương”. Từ nay trở đi, mong đệ ngẫm nghĩ lời nói đó mà nên quan tâm một chút, đừng có vì việc nhỏ nhỏ mà lúc nào cũng rầu rĩ khóc lóc như vậy!

Nàng nói tới đó, ngọn đèn trên đỉnh mộ nhỏ dần. Hoàng Mộ Phong dùng tay áo khẽ phẩy bụi bặm ở trước mộ và nhìn Mạnh Hồng Tiểu nói :

- Chị Hồng Tiểu, giờ đã khuya rồi, nơi đây lại không có giường chiếu, chúng ta ngồi xuống đất nghỉ ngơi giây lát, chờ mai trời sáng tỏ, đệ sẽ đi cùng chị đến núi Hoài Ngọc để chị được thỏa mãn tâm nguyện.

Tất nhiên Mạnh Hồng Tiểu tán thành lời đề nghị đó. Hoàng Mộ Phong liền nhặt ba viên sỏi nhỏ búng tắt ba ngọn đèn ngoài đường hầm, còn Mạnh Hồng Tiểu thối khê một cái hai ngọn đèn ở bên trong cũng tắt luôn.

Hoàng Mộ Phong rất cảm phục tài ba của Mạnh Hồng Tiểu liền nói :

- Thần Công của chị Hồng Tiểu quả thật tuyệt thế, chỉ khê thôi một cái đã tắt một lúc hai ngọn đèn...

Mạnh Hồng Tiểu cứ để mặc cho chàng nói, chỉ cười thôi.

Hai người ngồi xếp bằng tròn, song song nhập định. Một lát sau, hai người đã hết mệt mỏi.

Vì việc riêng, Hoàng Mộ Phong đã thức tỉnh trước, chàng thấy Mạnh Hồng Tiểu vẫn còn nhắm mắt nhập định. Chàng đoán chắc lúc này nàng ta đang nghiên cứu Đăng Ma bảo lục nên không tiện gọi nàng ta dậy, liền rón rén đi ra bên ngoài thạch thất. Chàng ra đến ngoài cửa động hít một hơi dài.

Lúc ấy, tình cảnh bên ngoài động đã thay đổi, vì mưa xuống như thác đổ, nên nước phía dưới dâng lên rất cao và cả thác nước kia cũng đổ xuống rất mạnh.

Thấy cảnh tượng thay đổi nhanh chóng như vậy, Hoàng Mộ Phong lại hoài cảm về thân thể của mình lại rầu rĩ thêm nước mắt chảy quanh rất nhiều.

Không rõ Mạnh Hồng Tiểu đã lảng lạng đi ra phía sau Hoàng Mộ Phong tự lúc nào. Chàng quay lại nhìn, mắt chàng vẫn còn đăm lệt, chàng chưa kịp nói năng gì cả, nước mắt đã nhỏ ròn ròn xuống ngay.

Mạnh Hồng Tiểu có ý giải sầu cho chàng ta nên hỏi :

- Mưa như thế này không biết đến bao giờ mới tạnh. Như vậy, chúng ta phải đợi cho mưa tạnh mới có thể đi núi Hoài Ngọc được. Nhân lúc này, chúng ta thử nghĩ cách xem nhưng việc gì có ý nghĩa nào?

Hoàng Mộ Phong hớn hử gật đầu hỏi lại :

- Những việc có ý nghĩa ư? Hay lắm! Hay lắm! Chị đã nghĩ ra được việc gì có ý nghĩa chưa?

Chàng chưa đợi Mạnh Hồng Tiểu đáp, đã nói tiếp :

- Chị đừng nói vội, để đệ thử đoán xem việc có ý nghĩa lớn mà chị đang nghĩ là chuyện gì nhé!

Chàng lại hỏi tiếp :

- Xưa nay có việc gì chị cũng không giấu diếm đệ cả, và lúc nào cũng mong đệ có tương lai rạng rỡ, vì thế đệ mới dám đoán chắc việc mà chị mới nói có ý nghĩa đó... Việc thứ nhất là chị Hồng Tiểu thấy đệ biết tất cả các môn kiếm pháp thần kỳ của các danh gia đương thời, nên muốn truyền thêm Ma Kha Thập Tam Kiếm để đệ trở nên Giáng Ma Lang Quân thật sự để phò trì chính nghĩa, quét sạch yêu ma trong giang hồ. Việc thứ hai là...

Mạnh Hồng Tiểu thấy ý nghĩ của chàng ta rất hợp với chân ý của mình, nên càng nói càng cao hứng và nàng cũng an ủi xen lời :

- Phong đệ! Điều thứ nhất đệ đã đoán không sai rồi, như vậy việc thứ hai có lẽ đệ cũng sẽ đoán đúng. Như ý kiến của tôi, có phải đệ cũng muốn thắp sáng năm ngọn đèn này để dò xét xem những sự bí mật trong động này, may ra sẽ lượm được những vật báu gì cũng chưa chừng phải không?

Hoàng Mộ Phong, Mạnh Hồng Tiểu hai người rất hợp ý với nhau, nên Mạnh Hồng Tiểu vừa nói ra,

Hoàng Mộ Phong đã cười ha hả.

Hai người nói xong là làm liền.

Cả hai cùng đi từ từ vào trong động. Hoàng Mộ Phong hãy còn ít tuổi, vẫn còn tính trẻ con hơn, nên chàng vội chạy đến ngọn đèn thứ nhất trước. Mạnh Hồng Tiểu thấy khinh công của Hoàng Mộ Phong cao siêu như vậy, rất khen ngợi, đang định lên tiếng nói thì bỗng thấy Hoàng Mộ Phong tay cầm ngọn đèn đá, mặt tỏ vẻ kinh dị.

Thì ra ngọn đèn ấy khảm vào trong vách mà sao cứng rắn lạ thường, không thể nào lôi ra được.

Hoàng Mộ Phong nổi khùng đang định vận công hủy đèn đá đó đi, nhưng chàng ta bỗng cảm thấy cử chỉ đó quá lỗ mãng, vì vậy bộ mặt vàng của chàng đã đổi thành đỏ hồng.

Mạnh Hồng Tiểu đứng cạnh, thấy vậy đã nhận ra một phương pháp nữa mà Hoàng Mộ Phong chưa nghĩ tới, đang định tiến lên chỉ bảo thì Hoàng Mộ Phong đã nghĩ ra, liền nhìn Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười, vận sức vào cánh tay phải đẩy thử ngọn đèn đá đó vào trong vách đá xem sao?

Quả nhiên chàng chỉ khẽ đẩy một cái, ngọn đèn lồm ngay vào bên trong hơn tấc. Hoàng Mộ Phong thấy vậy trống ngực hơi đập mạnh. Mạnh Hồng Tiểu cũng tỏ vẻ mừng rỡ, nhưng hai người đang hớn hờ thì đã thấy có sự biến hóa khác liền.

Đột nhiên có tiếng kêu “ùm ùm”, một tảng đá bằng phẳng ở trên cửa động nhẹ nhàng hạ xuống bịt chặt lấy cửa động. Trong động liền tối om ngay. Cũng may chỗ đứng của hai người còn cách cửa động nửa bước, nên chỉ kinh hoàng thôi chứ không bị việc gì cả.

Hoàng Mộ Phong muốn lôi ngọn đèn ra để cho tảng đá đó lại thẳng lên như cũ, ngờ đâu, ngọn đèn lồm vào bên trong vách đá rồi thì hình như bị đóng chặt bên trong vậy, không sao lôi trở ra được.

Hoàng Mộ Phong đành phải rút tay lại và ngơ ngác đứng ngăn người ra.

Mạnh Hồng Tiểu không do dự gì hết, liền quẹt lửa thắp sáng năm ngọn đèn trước, để cho trong động sáng tỏ lại, rồi mới cùng Hoàng Mộ Phong nghiên cứu cách mở cửa hang động như thế nào.

Hoàng Mộ Phong lên tiếng nói trước :

- Chị Hồng Tiểu, tôi đã thử qua rồi, muốn lôi ngọn đèn ra như cũ, nhưng nó đã bị đóng cứng không sao lôi nổi, chưa biết chừng đèn này liên can đến bốn ngọn đèn kia cũng nên!

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu đáp :

- Phong đệ cũng như tôi cùng một ý đoán! Chúng ta cứ thử lần lượt đẩy từng ngọn đèn xem sao!

Hoàng Mộ Phong nghe nói vừa cười vừa đáp :

- Khỏi cần phải chị Hồng Tiểu ra tay, để đệ thử thực hành xem sao!

- Phong đệ cứ ra tay thử, tôi đứng cạnh đề phong cho, trong đường hầm này chưa biết chừng còn có mấy móc cơ quan khác cần phải có một người đứng cạnh phòng bị thì đỡ nguy hơn.

Hoàng Mộ Phong liền cùng Mạnh Hồng Tiểu từ từ đi tới dưới ngọn đèn thứ hai. Hoàng Mộ Phong giơ tay lên nắm chặt lấy ngọn đèn đá đó giây lát, chàng ta đã thử cả ba phương pháp lôi xuống, đẩy sang bay bên và kéo ra. Ba động tác đó đều không được hết, và chỉ còn có một cách từ từ đẩy vào trong vách như cái đèn thứ nhất thôi.

Chàng vừa đẩy ngọn đèn được nửa tắc đã nghe tiếng kêu “ùm ùm”, tảng đá nơi cánh cửa động từ từ kéo lên, ngọn đèn thứ nhất cũng từ từ nhô ra như cũ.

Trong động lại sáng tỏ như thường. Hai người mừng rỡ quên cả đàn ông và đàn bà, ôm chặt lấy nhau, Hoàng Mộ Phong la lớn :

- Chị Hồng Tiểu! Tôi biết rồi! Tôi biết rồi!

Chỉ lời nói và thái độ ấy của Hoàng Mộ Phong cũng thấy chàng mừng rỡ đến thế nào rồi. Không đợi chờ Mạnh Hồng Tiểu nói, chàng ta đã kéo tay nàng đi tới ngọn đèn thứ ba liền.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Kỳ Phong Khấp Dây Đó

Hoàng Mộ Phong mừng rỡ, đến thất lễ như vậy, mà Mạnh Hồng Tiểu không trách chàng nửa lời, vì nàng coi chàng ta như là em ruột của mình vậy và nàng cũng thấy thái độ của chàng ta là mừng rỡ thật sự chứ không có một chút tà niệm bên trong.

Trong khi vừa đi vào bên trong, Mạnh Hồng Tiểu vừa suy nghĩ, vì nàng nắm tay Hoàng Mộ Phong thật. Cổ tay của chàng ta mềm mại như không xương và không khác gì tay của mình vậy.

Mỗi nghi ngờ đó chỉ nằm yên trong đầu nàng thôi, chứ nàng không lên tiếng hỏi. Tiếp theo đó, Hoàng Mộ Phong lại thử tiếp ngọn đèn thứ ba. Nhưng lạ thật, ngọn đèn này cứ cứng như đá không sao lay chuyển.

Chàng đẩy vào kéo ra, ngọn đèn vẫn trơ trơ không nhúc nhích.

Mạnh Hồng Tiểu thấy Hoàng Mộ Phong cứ đứng ngẩn người ra trông thật buồn cười, nàng liền nhắc nhở rằng :

- Phong đệ, ngọn đèn này khác hẳn hai ngọn đèn kia, vì nó không có vết tích gì để cho ta tìm kiếm, sao ta không sang thử ngọn đèn chót đi, cứ phải thử hoài ngọn đèn này làm chi?

Hoàng Mộ Phong thấy Mạnh Hồng Tiểu nhắc nhở như vậy cũng tức cười, bèn cùng Mạnh Hồng Tiểu đến ngọn đèn thứ tư. Hai ngọn này bị khế đẩy vào một cái là lún vào ngay và cũng chỉ lún được nửa tắc thôi.

Trong lúc chàng đẩy ngọn đèn này thì trong thạch thất liền có sự biến hóa xảy ra.

Thì ra trong thạch thất ngay chỗ Hoàng Mộ Phong chôn ngôi mộ của Điều Ngao cư sĩ, bỗng sáng hơn trước. Nhất là phía bên phải của ngôi mộ lại càng sáng hơn. Cho tới khi đẩy ngọn đèn thứ năm lún vào, thì không bao lâu ngọn đèn thứ tư lại bị lòi ra và trong thạch thất liền tối om.

Mạnh Hồng Tiểu đã biết rõ sơ đồ mật trong thạch thất này rồi, liền nói với Hoàng Mộ Phong rằng :

- Phong đệ, tối hôm qua, tôi đoán chắc trong thạch thất này còn có một thạch thất nữa. Bây giờ tôi mới nhận ra lời ước đoán đó chẳng sai.

Trong thạch thất này lại còn một thạch thất nữa mà ngọn thứ tư và thứ năm là chốt mở và đóng của thạch thất đó. Phong đệ hãy thử đẩy ngọn đèn thứ tư rồi chúng ta đi vào xem sao.

Hoàng Mộ Phong đáp :

- Chắc trong đó thế nào cũng có cái giường ngọc, trên giường có một vị công tử rất anh tuấn, hay một trang tuyệt thế giai nhân đang nằm ngủ triền miên.

- Phong đệ đoán trước như vậy, quả là cao minh! Nói tóm lại, hiền đệ đoán bên trong là chỗ nằm của vĩnh viễn chủ nhân cái động này phai không?

- Vâng! Đệ nghĩ như thế thật.

- Chúng ta hãy đừng gảy đàn vội, hãy vào trong đó xem sao đã.

Hai người cùng đi liền vào phòng nọ, vừa đi, Hoàng Mộ Phong vừa lên tiếng :

- Hồng tử, nếu đệ đoán trúng thì tử có ban thưởng cho cái gì không?

- Có! Có! Nếu đúng tôi sẽ truyền thụ Ma Kha kiếm pháp cho hiền đệ ngay.

Hoàng Mộ Phong mừng rỡ vô cùng, vội tiến lên và phi thân lướt qua bình phong đi thẳng vào trong cửa đá đó trước. Nhưng chàng vừa vào tới nơi đã kinh hãi kêu “ôi chà” một tiếng liền đứng ngẩn người ra.

Mạnh Hồng Tiểu không hiểu chàng ta đã thấy gì mà kinh hãi đến như thế, liền chạy vào xem, mới hay bên trong còn một thạch thất, nhưng bên trong đó không có giường phản gì hết, mà chỉ có một ngôi mộ trơ trọi thôi. Bốn bên vách đều trống không! Thạch thất này cũng như thạch thất thứ nhất vậy, trước mộ cũng không có một tấm bia nào hết. Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên vô cùng và lắc đầu hỏi :

- Hồng tử xem có gì lạ không, ngôi mộ chôn ở thạch thất thứ nhất là của Điều Ngao cư sĩ do tay đệ chôn cất, còn trong này cũng có một ngôi mộ như vậy, và cũng không có mộ chí gì hết, thì làm sao biết được người quá cố là ai kia chứ?

- Phong đệ hà tất phai ngạc nhiên như thế làm chi. Đệ đã thắng cuộc rồi, lát nữa tôi sẽ truyền Ma Kha kiếm pháp cho.

Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên hỏi :

- Trong phòng này chỉ có một ngôi mộ trơ trọi, sao tử lại bảo đệ thắng cuộc rồi.

- Trong phòng này tuy không có giường phản thật, nhưng ngôi mộ đó chẳng phải là chỗ ngủ triền miên của chủ nhân thạch động này là gì.

Hoàng Mộ Phong biết Mạnh Hồng Tiểu muốn ban đặc ân cho mình và chàng tỏ vẻ cảm ơn và nhìn thẳng vào mặt Mạnh Hồng Tiểu trù trù nói :

- Hồng tử, tử tử tế với đệ như vậy, thật đệ biết lấy gì báo đáp cho tử?

Mạnh Hồng Tiểu tủm tủm cười và nói :

- Sao Phong đệ lại nói thế? Chúng ta kết nghĩa ở Tuyết Sơn thì đã xem nhau như chị em ruột thịt, ngoài Ma Kha Thập Tam Kiếm ra, cả Đạt La Thủ và Diêu Âm thần công tôi cũng dạy nốt cho hiền đệ, tôi không giữ lại một môn nào cả.

Hoàng Mộ Phong nghe nói, cảm động vô cùng, người đăm lẹ, vội xua tay và nói tiếp :

- Hồng tử vì Đẳng Ma bảo lục tuyệt học này mà phải bị bao nhiêu tai kiếp, vất vả biết dường nào, cho đến ngày nay mới trông thấy ánh mặt trời. Tiểu đệ được tử truyền cho Thập Tam Thức đã cảm ơn vô cùng rồi, còn hai môn kia đâu dám tham lam mà đòi hỏi như thế.

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười đang định nói, thì sực nghĩ ra điều gì không nói nữa. Hoàng Mộ Phong thất vọng vội hỏi :

- Hồng tử, tử nghĩ gì thế?

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa đáp :

- Tôi nghĩ đến ngọn đèn thứ ba.

- Ngọn đèn thứ ba cứng ngắc như vậy, chị nghĩ đến nó làm chi?

- Phải, lúc ấy tuy cứng ngắc thực, nhưng biết đâu bây giờ lại đẩy được vào như những ngọn đèn kia.

Hoàng Mộ Phong bán tín bán nghi quay trở vào lối đường hầm, rồi đưa tay dùng sức ấn thử ngọn đèn thứ ba, ngờ đâu chỉ khẽ ấn một cái, ngọn đèn lún vào trong vách luôn.

Nào ngờ cả bốn ngọn đèn khác cũng lún theo như vậy. Hoàng Mộ Phong kính phục vô cùng liền nhìn Mạnh Hồng Tiểu hỏi :

- Chị Hồng, sao chị biết ngọn đèn thứ ba bây giờ có thể đẩy vào trong vách như thế?

Mạnh Hồng Tiểu đáp :

- Ngọn đèn thứ nhất và ngọn đèn thứ nhì phụ trách đóng và mở cửa động, đèn thứ tư và năm đóng và mở cửa căn thư phòng. Như vậy ngọn đèn thứ ba chắc chắn phải liên quan đến những cách cửa khác, cho nên tôi bước vào thạch thất thứ ba xong liền nghĩ ngay ra mới quay lại bảo Phong đệ hãy ra thử ngọn đèn thứ ba này là thế.

Hoàng Mộ Phong chỉ ngọn đèn trên vách vừa cười vừa đỡ lời :

- Bây giờ ngọn đèn này đã lún vào trong vách, chắc cánh cửa đã mở rồi chứ không sai, chúng ta quay vào thạch thất thứ ba xem sao.

Thế là hai người liền đi vào thạch thất thứ ba, quả nhiên thấy tình cảnh trong căn thạch thất thứ ba này khác hẳn, khiến hai người ngạc nhiên vô cùng.

Thì ra ngọn đèn thứ ba đó không phải phụ trách gì cả mà lại mở ngôi mộ trong phòng đó lên.

Ngôi mộ đó không chôn ai cả, chỉ chôn một chiếc hộp sắt hình chữ nhật dài chừng bốn, năm thước.

Thoạt tiên, Mạnh Hồng Tiểu chắc trong hộp sắt đó thể nào cũng đựng xương cốt của vị chủ nhân ngôi thạch động này, đang ăn năn định chấp tay vái lạy cái hộp sắt đó, thì Hoàng Mộ Phong bỗng kêu “Ủa” một tiếng và nói :

- Chị Hồng Tiểu, chị xem có lạ không? Người ta không chôn mộ chí ở ngoài mà lại đem chôn ở bên trong mộ, vậy có lạ kỳ không?

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói liền cúi đầu nhìn, nàng thấy trước cái hộp đó là một bia đá cao chừng hai tấc, nhỏ khôn tả, bị cát bụi che lấp một nửa nên khó mà phát hiện thấy.

Hoàng Mộ Phong cúi xuống gạt những hạt bụi đó sang một bên, thấy trên bia có những chữ triệu rất rõ, nhìn kỹ mới hay trên bia đó chỉ viết ba chữ: “Mai kiếm trùng” (Mộ chôn kiếm) thôi. Mạnh Hồng Tiểu mới hiểu, vừa cười vừa nói :

- Thì ra trong đây là chôn thanh kiếm chứ không phải là hài cốt của vị chủ nhân thạch động này.

Hoàng Mộ Phong nói :

- Chị Hồng, chúng ta có nên mở cái hộp này ra để xem bên trong thanh kiếm quý báu như thế nào mà chủ nhân lại chôn cất một cách cẩn mật như thế.

Mạnh Hồng Tiểu nghĩ ngợi giây lát, gật đầu bằng lòng. Hoàng Mộ Phong liền cầm cái hộp sắt lau và mở nắp ra xem, quả nhiên trong đó có một thanh kiếm cổ và một cuốn sách nho nhỏ, lại thêm một lá thư nữa.

Chữ viết trong lá thư rất đẹp và nói rằng : Kiếm này tên là Can Tương, phổ hiệu Phi Ưng. Người hữu duyên sẽ được tế thế cứu dân.

Hoàng Mộ Phong đọc xong mừng rỡ vô cùng, thè lưỡi ra một cái, nhìn Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười nói :

- Chị Hồng Tiểu, thanh kiếm này không phải là bảo kiếm thường đâu nó chính là bảo kiếm Can Tương của đời Xuân Thu đấy.

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười rút ra xem, quả là thanh kiếm thần với những ánh sáng lóe mắt. Hoàng Mộ Phong cười tít mắt, cầm lấy cuốn sách nhỏ lên bảo với Mạnh Hồng Tiểu rằng :

- Chị Hồng Tiểu, bảo kiếm này là thần vật của đời Xuân Thu, cuốn kiếm phổ Phi Ưng này, tất không phải tầm thường, nhưng cuốn sách nho nhỏ này thì viết bao nhiêu chữ.

Chàng vừa nói vừa thuận tay mở cuốn sách đó ra xem, nhìn thấy những chữ ghi bên trong chàng tỏ vẻ ngạc nhiên liền.

Mạnh Hồng Tiểu vội cúi đầu nhìn xem mới hay cuốn kiếm phổ đó chỉ một trang thôi và trên chỉ viết ba mươi sáu con số, nhưng không viết theo thứ tự gì cả. Hoàng Mộ Phong gượng cười hỏi :

- Chị Hồng, chủ nhân của thạch thất này hay có những hành động thần bí như thế, thật chẳng nhẽ cứ bảo chúng ta căn cứ vào ba mươi sáu chữ số viết lung tung mà bảo có thể diệt trừ kẻ gian để cứu dân, cứu vật được hay sao?

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa đáp :

- Phong đệ chớ có rầu rĩ như thế vội. Ba mươi sáu chữ số này tuy viết không có thứ tự gì cả, nhưng bên trong thế nào chẳng có diệu ý gì, chúng ta cứ thử nghiên cứu kỹ xem. Hình như ba mươi sáu chữ số này là đại diện cho ba mươi sáu kiếm thức cũng nên.

Hoàng Mộ Phong gượng cười nói tiếp :

- Chị Hồng nói đúng nhưng mà... Kiếm phổ này chỉ có một trang thôi thì lấy đâu ra kiếm thức nào.

Mạnh Hồng Tiểu nhắm mắt lại nghĩ ngợi hồi lâu, nàng vẫn chưa nghĩ ra được ra nguyên nhân của nó, nhưng vì thấy Hoàng Mộ Phong tỏ vẻ thất vọng nên nàng mỉm cười nói :

- Phong đệ, trước khi chúng ta chưa tìm ra bí mật của ba mươi sáu con số này, thì tôi sẽ truyền thụ Ma Kha Thập Tam Thức cho hiền đệ đã.

Nói xong, nàng cầm thanh Can Tương, múa từng thức một, múa tới đâu giảng tới đó cho Hoàng Mộ Phong nghe. Hoàng Mộ Phong đứng cạnh nghiêm nghị học tập.

Một mặt để ý Mạnh Hồng Tiểu dạy bảo, một mặt chàng cảm động đến ứa nước mắt ra.

Tối một ngày trời Hoàng Mộ Phong mới học hết mười ba thức kiếm đó. Cả hai đều mệt nhoài, vào trong căn phòng thứ hai ngồi tựa kỷ nghỉ ngơi.

Cho tới khi Mạnh Hồng Tiểu tỉnh dậy thì không thấy Hoàng Mộ Phong đâu mà cả thanh kiếm Can Tương cũng bị chàng mang đi nốt, chỉ còn lại cuốn kiếm phổ mà thôi.

Nàng ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ thầm :

- “Từ khi kết minh ở Tuyết Sơn đến giờ, ta nhận thấy Hoàng Mộ Phong rất quang minh chính đại và có lòng độ lượng. Không hiểu tại sao bây giờ y lại đem kiếm Cao Tương đi mà không một lời từ biệt mình như thế.”

Nàng đang thắc mắc thì thấy trên bình phong có gài một tờ giấy, trên đó viết rất nhiều chữ.

Mạnh Hồng Tiểu đoán chắc tờ giấy này thế nào cũng là của Hoàng Mộ Phong để lại, vội lấy xuống xem sao?

Nhưng trước khi nàng cầm tờ giấy của Hoàng Mộ Phong để xem, thì mắt ngẫu nhiên phát hiện một sự quái lạ ở trên bình phong.

Thì ra trên bình phong có khắc một bông mai giả, nhưng trên bông mai lại khắc một chữ triện cổ. Nàng nhìn kỹ mới hay những chữ đó của chủ nhân thạch thất này viết để lại, dặn người lấy được thanh kiếm Can Tương và kiếm phổ Phi Ưng phải đến đêm Trung Thu năm Nhâm Dần quay trở về động này, dùng kiếm đểo gốc cây mai ra.

Mạnh Hồng Tiểu biết năm nay chính là năm Nhâm Dần mà chủ của thạch thất này bảo mình dùng kiếm đểo gốc cây mai ra. Tuy nàng là người tuyệt đỉnh thông minh nhưng vẫn không hiểu chủ nhân thạch thất này xếp đặt như vậy là có dụng ý gì, nàng đành cầm tờ giấy của Hoàng Mộ Phong lên xem trước.

Mạnh Hồng Tiểu đọc xong lá thư của Hoàng Mộ Phong liền đứng ngẩn người ra như tượng gỗ.

Thì ra ba chữ Hoàng Mộ Phong đó là hóa danh, y lại là một hồng nha tri kỷ của Cổ Thanh Phong mà cũng chính là Hoàng Sam Hồng Tuyết Bàng Chân Chân giả dạng.

Trong thư Bàng Chân Chân còn nói rõ :

Nàng ở núi Hoài Ngọc dùng Tam Ly Phích Lích Đạn tấn công Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc, kết quả cả hai bên cùng bị thương và đều chết giặc hết.

Cho tới khi nàng tỉnh lại thì đã trải qua không biết bao nhiêu ngày trời rồi, và nàng thấy mình nằm trong một cái động cổ. Người ra tay cứu lại là Điều Ngao cư sĩ. Điều Ngao cư sĩ không tìm thấy Cổ Thanh Phong tự biết là mình sắp chết tới nơi, đồng thời lão hiệp lại thấy Bàng Chân Chân có căn cốt rất tốt liền cứu nàng đem vào trong động cổ để truyền thụ Phong Vân Lô Vũ mười sáu chiêu thức kiếm pháp tuyệt thế và còn bắt nàng phải truyền lại cho Cổ Thanh Phong và giao cái áo Đào Hoa Nguyễn Giáp cho chàng.

Tuy Bàng Chân Chân đã học được tuyệt học hãn thế nhưng phần vì nàng lo cho sự an nguy của Cổ Thanh Phong, phần vì bị những mảnh Tam Ly Phích Lích Đạn bắn vào mặt làm cho bộ mặt trở nên nát hết, nàng càng thêm u uất.

Điều Ngao Cư sĩ truyền thụ kiếm pháp Phong Vân Lôĩ Vũ cho nàng xong, quả nhiên tạ thế liền. Trước khi tạ thế, ông còn tặng cho nàng hai lọ thuốc thay hình đổi giọng.

Bàng Chân Chân có hai lọ thuốc đó liền nghĩ ra một kế, rồi hết sức luyện tập cử chỉ và hành động của đàn ông để tái xuất giang hồ với bộ mặt nam nhi chứ không phải con gái như trước.

Chờ tới khi Bàng Chân Chân giả dạng nam trang ra khỏi cái động đá đó và biết nơi đây là núi Cửu Nghi, trong lòng trù trừ không biết nên giải quyết thế nào cho phải, nên về thăm cha hay là đi dò tin tức của Cổ Thanh Phong trước?

Trong lúc trù trừ chưa quyết định thì nghe thấy những người trong Tam Nguyên bang nói cha mình đã phái Chu Hồng Trúc Lệnh đi khắp các phân đàn để tìm kiếm tung tích của mình và sai Thiết Kiếm chân nhân cùng Cổ Thanh Phong đi Thiên Nguy cốc dò thám cứu mình.

Nàng biết tin của Cổ Thanh Phong rồi tất nhiên sẽ đi ngay Thiên Nguy cốc nhưng giữa đường gặp gỡ Thiết Kiếm chân nhân mới hay cha mình đã hủy bỏ lệnh đi lùng kiếm mình rồi. Cổ Thanh Phong muốn tìm mình nên đã đến Vạn Kiếp ma cung dò la tin tức.

Bàng Chân Chân không hiểu tại sao cha mình lại triệu hồi Thiết Kiếm chân nhân và bỏ kế hoạch tìm kiếm cứu mình như vậy?

Một mặt nàng cảm động vô cùng vì thấy Cổ Thanh Phong không quản ngại nguy hiểm mà đến Vạn Kiếp ma cung để tìm kiếm mình, rồi nàng lại sức nhớ đến lúc này đã đến ngày Mạnh Hồng Tiểu gặp gỡ Cổ Thanh Phong ở trên núi Tuyết Sơn, nên nghĩ thầm ra một kế :

- “Sao ta không lên núi Quần Ngọc Phong xem Phong đại ca có phải vì đi cứu ta mà bỏ cả cuộc hẹn ước với Mạnh Hồng Tiểu không?”

Nàng quyết ý như vậy liền đi ngay Quần Ngọc Phong, quả nhiên không thấy Cổ Thanh Phong đến, trái lại nàng với Mạnh Hồng Tiểu kết làm chị em.

Bàng Chân Chân nói rõ hết chuyện trước, ở trong thư lại còn yêu cầu Mạnh Hồng Tiểu giấu hộ mình, vì người con gái thấy bộ mặt của mình đã hủy rồi thì không còn muốn sống làm gì nữa.

Cũng may có một nàng Chân Chân giả giống hệt ở Tam Nguyên bang, đã có nàng đó tận hiếu với cha mình rồi. Cha và Cổ Thanh Phong cũng không đến nỗi phải đau lòng vì mình.

Sau cùng nàng còn nói rõ mình đem thanh Can Tương này đi là thâm ý riêng, nàng định trước ngày mừng một tháng tư, nàng cố làm thế nào để đưa thanh kiếm này và Phong Vân Lôĩ Vũ kiếm phổ cùng Đào Hoa Nguyễn Giáp để Cổ Thanh Phong cùng Mạnh Hồng Tiểu sẽ tiêu diệt quần ma dương danh thiên hạ.

Mạnh Hồng Tiểu đọc xong lá thư của Chân Chân để lại, cảm động vô cùng.

Tuy nàng là phận đàn bà nhưng nàng rất rõ tâm lý của một thiếu nữ sau khi bộ mặt bị hủy sẽ thay đổi như thế nào, nhưng nàng vẫn cảm thấy cử chỉ của Bàn Chân Chân không được hoàn toàn. Vì Cổ Thanh Phong có phải hạng thanh niên tục thể chỉ ham mê sắc đẹp đâu, huống hồ những vết sẹo ở trên mặt nàng đều do chàng mà nên. Như vậy chàng ta càng yêu nàng thêm chứ chẳng khi nào lại có chuyện ghét bỏ cả.

Bây giờ, nàng thấy Bàn Chân Chân để lại lá thư và bỏ đi như vậy, roi trong đời này cố ý không muốn gặp gỡ lại mình nữa, như vậy mình và Cổ Thanh Phong phải đi tới đâu để tìm ra tung tích của nàng?

Đồng thời nàng lại tin tưởng vết sẹo ở mặt Bàn Chân Chân không phải là không chữa khỏi được.

Nàng lại thấy từ nay đến Vạn Kiếp đại hội còn cách hơn hai tháng trời, vẫn đủ thì giờ để cho mình đi kiếm linh dược để chữa cho Bàn Chân Chân trở lại xinh đẹp như xưa. Rồi chị em cùng thờ một chàng Cổ Thanh Phong để khỏi tình thiên di hận.

Mạnh Hồng Tiểu nghĩ tới Bàn Chân Chân lại nhớ tới nàng Chân Chân giả ở trong Tam Nguyên Giáp. Nàng lại nghĩ tiếp :

- “Trên thiên hạ này dù có người giống nhau đi chẳng nữa nhưng cũng không khi nào mặt mũi và cả người cũng giống nốt. Giống đến nỗi cả cha đẻ nàng là Bàn Thiên Hiếu cũng không nhận ra được... Nhân lúc ta đang rối rắm chi bằng hãy đem Phi Ưng kiếm phổ lượm được trong thạch động này ra nghiên cứu đã. Rồi ta nhập vào Tam Nguyên bang điều tra xem lai lịch Bàn cô nương giả ra sao...”

Mạnh Hồng Tiểu nghĩ tới đó liền dẹp hết mọi sự sang bên, chuyên tâm nhất trí nghiên cứu cuốn Phi Ưng kiếm phổ. Nàng giở trang duy nhất đó ra xem, thấy từ đầu tới cuối có ba mươi sáu số và đặt trên dưới lộn xộn chứ không có thứ tự gì hết. Ngoài ra cũng không có một chữ nghĩa gì khác.

Dù Mạnh Hồng Tiểu là người thông minh tốt bụng cũng không sao nghĩ ra nội dung bí ảo của cuốn kiếm phổ này.

Nàng càng nghĩ bao nhiêu, càng thấy bối rối bấy nhiêu liền gấp cuốn Kiếm phổ cau mày lẩm bẩm tự nói :

- Ta không tin Kiếm phổ Phi Ưng lại khó hơn Đẳng Ma bảo lục.

Nàng vừa nói vừa thủng thẳng đi ra ngoài cửa động để suy nghĩ.

Nàng ngồi trước thác nước giây lát, trong lòng đầy bối rối.

Bỗng nhiên tỉnh táo hẳn, nàng nghĩ đến khi mình với Bàn Chân Chân vào trong thạch động thấy trên đỉnh động có rất nhiều hình người.

Nàng lại nghĩ tiếp :

- “Chủ nhân của thạch động này đã là Võ Lâm kỳ khách tuyệt vời ắt những những hình người khắc trên đó có thâm ý gì? Chi bằng hãy gạt những chuyện đó sang bên và hãy nghiên cứu những hình người kia biết đâu may ra có liên quan đến kiếm phổ cũng nên!”

Nàng quyết định như vậy liền trở vào trong hang động, ngắm nhìn những hình ảnh khác trên đỉnh.

Quả nhiên nàng thấy những hình đó rất khác nhau. Từng cái giơ chân, giơ tay đều có thân pháp diệu kỳ bí ẩn ở bên trong?

Nghĩ như vậy nàng mừng rỡ vô cùng, cũng bắt chước cử động của những hình người đó mà luyện tập. Nhưng nàng thấy tay chân găng gượng vô cùng, không sao bắt chước nổi.

Nàng thử mấy lần vẫn đều thấy như thế liền cau mày ngắm nhìn những hình đó mà thắc mắc hết sức. Nhưng nàng nhìn kỹ bỗng nghĩ ra một kế, mặt nàng hớn hở ngay chứ không còn rầu rĩ như hồi nãy nữa.

Nàng biết mình đã học được một tuyệt đỉnh của võ lâm rồi.

Thì ra nàng đếm những hình người khắc trên đó có đúng ba mươi sáu người, hợp với ba mươi sáu con số trong cuốn Kiếm phổ. Nên nàng vội lấy cuốn kiếm phổ ra. Nàng nhìn những con số không ghi thứ tự ở Kiếm phổ mà bắt chước những hình khắc ở trên đỉnh động luyện tập thử xem.

Quả nhiên lần này nàng không còn thấy ngượng nghịu như trước nữa, nàng tập đi tập lại mấy lần, càng tập càng thấy thạo thuộc. Chờ tới khi nàng nhớ kỹ ba mươi sáu thế trong Kiếm phổ rồi, mới nhận thấy pho kiếm pháp này không những oai lực mạnh kỳ lạ mà còn biến hóa thần diệu, hình như còn có liên quan tới Ma Kha Thật Tam Thức trong Đẳng Ma bảo lục của mình đã tập nữa.

Mạnh Hồng Tiểu đã biết rõ bí quyết của pho kiếm đó rồi, trong lòng lại càng hoài nghi về lai lịch và thân phận chủ nhân, nên nàng nghĩ :

- “Chẳng lẽ chủ động này lại có liên quan đến Không Môn Kỳ Hiệp, người đã viết ra cuốn Đẳng Ma bảo lục chăng?”

Nghĩ như vậy nàng liền tìm kiếm khắp mọi nơi trong thạch động một lần nữa.

Kết quả nàng không thấy có điều gì khác lạ hết, liền lấy gỗ đốt thành than để làm bút, lấy khăn làm giấy ghi lại ba mươi sáu hình người ở trên đỉnh động.

Ghi lại các hình người đó xong, nàng lại đi đến tấm bình phong để suy đoán. Chợt nàng thấy ở mỗi bông mai trên bình phong đều khắc một chữ “triện”, nàng ngắm nhìn những chữ đó một lần nữa nghĩ tiếp :

- “Những chữ “triện” này ta đều hiểu biết rồi, nhưng tại sao chủ nhân lại cứ bắt phải đeo gốc mai ở bình phong lên thế? Tại sao lại cứ chỉ định đúng đến ngày Trung thu năm Nhâm Dần mới được ra tay đeo?”

Dù nàng là người thông minh tuyệt đỉnh cũng không nghĩ được ra sự bí mật đó, nàng tốn công nghĩ ngợi một hồi lâu vẫn không sao nghĩ ra được, đành chỉ lẳng lặng cảm ơn chủ nhân thạch động, rồi lại đi tới trước mộ Điều Ngao cư sĩ vái ba lạy xong đầu gối, nàng đi ra khỏi thạch động thần bí đó.

Ra khỏi động rồi, nàng không biết tung tích của Cổ Thanh Phong ở đâu nên nàng cũng không biết phải đi về hướng nào để tìm kiếm. Nàng quanh quẩn ở chân núi Cửu Nghi đợi khuya lén vào trong Tam Nguyên Giáp dò xét xem Chân Chân giả hiệu kia lai lịch ra sao, và xem tại sao nàng ta lại giống Chân Chân đến thế?

Chỉ trong chốc lát trời đã tối dần. Lúc ấy đang là cuối tháng Giêng nên không có trăng, rất dễ ẩn nấp. Chờ tới giờ Thìn, nàng mới giở khinh công ra chạy thẳng về phía Tam Nguyên Giáp.

Nàng vừa đến chỗ Giáp Khẩu thì thấy bên trong đèn sáng như ban ngày, bóng người lố nhố và tiếng cười nói nhộn nhịp như buổi chợ đông.

Nàng thấy vậy cau mày lại nghĩ thầm :

- “Chẳng nhẽ đêm nay ở đây lại ăn mừng sinh nhật của Bàn Thiên Hiếu hay Khổng Lăng Tiên hoặc Liễu Như Yển chăng? Bằng không, tại sao Tam Nguyên Giáp lại vui vậy đến thế?”

Nàng suy đoán như thế hoàn toàn sai lầm. Thì ra tối nay là đêm động phòng hoa chúc của Cổ Thanh Phong với Bàn Chân Chân giả hiệu.

Cổ Thanh Phong ở trong núi Dã Nhân vì cải trang và cũng chưa nói rõ nên bị Mạnh Hồng Tiểu dùng Đạt La Thủ Pháp điểm huyết té ngã.

Khi chàng tỉnh dậy không thấy bóng hình người yêu đâu nữa.

Chàng thấy tới Vạn Kiếp đại hội thời gian còn khá lâu nên chàng quyết định trở về Tam Nguyên Giáp trước để hỏi xem Bàn Chân Chân đã thoát hiểm quay trở về chưa?

Chàng nghe Xích Đại Phong nói Bàn Chân Chân chết trước mặt Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc rồi, nên chàng đoán chắc thế nào Chân Chân cũng đã chết nhưng sở dĩ chàng quay trở về núi Cửu Nghi vì muốn biết cho thật đích xác cái tin Chân Chân chết có thật hay không?

Nhưng vì chàng đến chậm một chút nên không gặp Mạnh Hồng Tiểu với Bàn Chân Chân thật.

Cổ Thanh Phong vừa tới Tam Nguyên Giáp thì Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong đã đi vào trong hạch động thần bí kia rồi.

Trước khi về tới Tam Nguyên giáp Cổ Thanh Phong lại nghe tin Chân Chân về tới Tam Nguyên bang rồi.

Người cho chàng hay tin đó là người có liên quan đến Tam Nguyên bang. Chàng nghe người đó nói Bàng Thiên Hiếu đã thoát hiểm về tới Tam Nguyên bang liền nghĩ thầm :

- “Bàng Thiên Hiếu đã biết rõ ta quan tâm đến Chân Chân như vậy, mà sao thấy con gái cưng đã về tới lại không cho ta biết hay, chỉ gọi Thiết Kiếm chân nhân về thôi? Bàng Thiên Hiếu làm như vậy hay không muốn ta gần gũi với Chân Chân, phải chăng đối phương đã chán ghét mình, hà tất phải dẫn thân công nhập Tam Nguyên bang. Chi bằng ta vẫn là Xích Đại Phong ngấm ngấm vào trong đó để gặp Chân Chân. Nếu nàng còn nhớ tình cũ nghĩa xưa thì ta với nàng sẽ tìm cách đối phó cha nàng, bằng không ta cắt đứt mối tình này đi để nàng khỏi phải bất hiếu với cha nàng, và ta cũng không khó xử với Mạnh Hồng Tiếu.

Chàng quyết định như vậy, chờ đêm khuya liền dùng khinh công tuyệt mức lén vào Tam Nguyên Giáp.

Ngờ đâu Tam Nguyên bang thấy trên giang hồ có lắm chuyện, vả lại bang phái mình đã kết thù kết oán với Vạn Kiếp ma cung rồi, nên giới bị rất nghiêm ngặt. Bề ngoài làm ra vẻ như không đề phòng gì cả, nhưng sự thật, bên trong lúc nào cũng canh phòng cẩn mật.

Cổ Thanh Phong vừa vào đến Tam Nguyên Giáp thì chòi canh đã phát giác và chúng thấy khinh công của chàng lợi hại như vậy nên chúng không ngăn cản vội, chỉ lảng lảng theo sau và giật chuông báo động cho các nhân vật đầu não trong bang.

Cổ Thanh Phong có ngờ đâu, vì lần trước chàng đã đi qua nên thuộc đường, cứ tiến thẳng vào trong hậu trạch, chỗ có Bàng Thiên Hiếu ở với người nhà, và cũng là chỗ cấm địa ở Tam Nguyên bang.

Suốt dọc đường không bị cản trở gì hết nhưng chàng đi đến trước Dưỡng Đức Hiên, chàng bỗng cau mày trù trù không biết làm sao cho phải...

Thì ra Bàng Thiên Hiếu đang ngồi đánh cờ với Thiết Kiếm chân nhân. Có hai thiếu niên mặt rất anh tú trạc mười lăm, mười sáu đang đứng sau bảo vệ Bang chủ.

Trên một bãi rất rộng lớn chỉ có một con đường ở giữa là có thể đi thẳng đến nội trạch thất. Chàng liền ẩn nấp phía sau một cây cổ thụ lớn nghĩ thầm :

- “Bây giờ làm cách nào ta có thể tiến thẳng vào Hậu trạch mà Bàng Thiên Hiếu và Thiết Kiếm chân nhân không hay biết?”

Chàng đang nghĩ ngợi vô kế khả thi, thì Thiết Kiếm Chân Nhân đột nhiên lên tiếng :

- Bang chủ cao minh thật, bản đạo chịu thua. Nếu ván cờ này còn đấu tiếp thì bản đạo thế nào cũng phải thua đến bốn năm quân.

Bàng Thiên Hiếu cũng cả cười nói tiếp :

- Chân nhân quá khiêm tốn. Ván cờ này của Chân nhân chỉ thiếu có hai kiếp tài thôi. Cờ thế như vậy chưa đến nỗi quá kém, sao lại không tiếp tục đấu nữa?

Thiết Kiếm chân nhân nhìn lại thằng nhỏ Tiêu Anh, Tiêu Tuấn đứng hầu phía sau Bàn bang chủ mỉm cười nói :

- Anh nhi, Tuấn nhi, hôm nọ ta dạy cho hai cháu thủ pháp Phân Hành Hợp Vận, Xảo Đả Thiêu Tinh đã luyện thuộc chưa?

Tiêu Anh liền cung kính đáp :

- Anh em chúng con ngày đêm luyện thủ pháp của Chân nhân tuy chưa thuần thục cho lắm nhưng cũng đã biết hết khâu khuyết và mức tới rồi.

Bàn Thiên Hiếu vừa cười vừa xen lời nói :

- Hai tiểu quý này tinh khôn thật, đi đến đâu cũng xin xỏ người khác truyền thụ võ công cho, chắc hai cháu đã học được khá nhiều rồi phải không? Thôi được, hai cháu hãy lấy quân cờ này biểu diễn thử thủ pháp Phân Hành Hợp Vận, Xảo Đả Thiêu Tinh của Chân nhân đã dạy xem sao?

Tiêu Anh, Tiêu Tuấn vâng lời. Mỗi đứa lấy ba quân cờ vây để ở trong tay. Bàn Thiên Hiếu liền chỉ vào cây cờ thụ mà Cổ Thanh Phong đang ẩn núp mỉm cười nói :

- Anh nhi, Tuấn nhi, cứ lấy cây cờ thụ kia giả làm địch, tấn công thử xem.

Cổ Thanh Phong nghe nói giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- “Bàn Thiên Hiếu nói như vậy có lẽ y đã biết ta ẩn núp sau cây chằng?”

Chàng chưa nghĩ dứt thì thấy Tiêu Anh ra tay ném trước. Chỉ thấy thằng bé giơ tay phải ra ném một cái, ba quân cờ đen đi thành hình chữ Phẩm nhanh như điện chớp phi tới.

Thấy Tiêu Anh ném rồi, Tiêu Tuấn vội ném ba quân cờ trắng theo.

Ba quân cờ đen ở phía trước, cờ trắng phía sau, bay đến chỗ Cổ Thanh Phong núp chùng năm thước.

Ba quân đen đột nhiên dừng lại, ba quân trắng trúng ngay ba quân đen. Sức lực của ba quân trắng rất mạnh, tuy nó đẩy ba quân đen sang hai bên nhưng vẫn không giảm sức, nhắm thẳng thân cây phi tới.

Cổ Thanh Phong ở sau cây thấy vậy cũng phải khen ngợi công lực của thằng nhỏ Tiêu Tuấn ngờ đâu bên tai chàng có hai tiếng kêu “veo veo” liền.

Phần là vì chàng đã phòng bị, phần thứ hai nội gia cao thủ, cho nên chàng vừa nghe thấy tiếng kêu biết

ngay là ba quân cờ đen bị cờ trắng đẩy sang hai bên vừa rồi đã chạy sang hai bên tấn công ngầm mình.

Chàng đang suy nghĩ thì ba quân cờ đen đã bay tới trên đầu, chàng liền giơ tay ra bắt luôn.

Lúc ấy Bàn Thiên Hiếu nhìn Thiết Kiếm chân nhân cười ha hả nói :

- Chân nhân, hai thằng nhỏ luyện tập có hai ngày ngắn ngủi như vậy mà đã luyện được thủ pháp Phân Hành Hợp Vận và Xảo Đả Thiên Tinh tới mức độ này cũng phải khen chúng thông minh tài ba đấy!

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Động Phòng Hoa Chúc

Thiết Kiếm chân nhân gật đầu cười chưa kịp trả lời, Tiêu Anh đã chau mồm lên nói :

- Ba quân cờ đen của con bị người ta bắt lấy một cách dễ dàng không một chút hơi sức nào mà Bang chủ còn khen...

Cổ Thanh Phong nghe nói liền biết ngay là tung tích của mình đã bại lộ, đã định bước ra thì Bàn Thiên Hiếu đã trợn to đôi mắt nhìn thẳng về phía chàng đứng và cười ồ ạt nói :

- Chẳng hay quý khách của môn phái nào mà lại đang đêm giá lâm Tam Nguyên bang như thế? Hà tất phải lén lút giấu diếm như thế làm chi? Chẳng lẽ Bàn Thiên Hiếu lão đến nỗi không đãi được vài ly rượu hay sao?

Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày lại giãy lát rồi đành phải đi ra.

Bàn Thiên Hiếu thấy hình dáng người nọ không những xấu xí mà còn lạ mặt, liền đưa tay vuốt râu đang định nói tiếp, thì Tiêu Anh đứng cạnh đã phi thân tới chỗ cách Cổ Thanh Phong đứng chừng năm thước, với giọng lạnh lùng quát rằng :

- Bạn kia, mau thông danh hiệu ngay! Điều thứ nhất bạn không đầu thiếp, điều thứ hai không bái sơn mà lại đang đêm đương nhiên Dường Đức Hiên là nơi cấm địa này, chẳng lẽ bạn không biết quy củ giang hồ hay sao? Hay là bạn kính thường Tam Nguyên bang chúng tôi?

Cổ Thanh Phong không định dùng bộ mặt thật của mình để gặp gỡ Bàn Thiên Hiếu nhưng dưới tình thế này nếu mình không thổ lộ tên họ thì chỉ có một cách là tìm cách rút lui nên chàng liền lên tiếng đáp :

- Tại hạ là Xích Đại Phong, biệt hiệu là Bách Biến Vô Thường, môn hạ của Quý Thủ Thiên Tôn ở núi Đại Tuyết, xưa nay không quen biết ai ở Trung Nguyên nên không biết đây là cấm địa của Tam Nguyên bang...

Chàng chưa nói dứt thì Tiêu Anh đã vội đỡ lời ngay :

- Đi sâu vào Dường Đức Hiên trong Tam Nguyên Giáp ở núi Cửu Nghi này lại bảo không biết nơi đây là trọng địa của Tam Nguyên bang, như vậy bạn thật quá kinh người. Cổ nhân có câu: “Không có ba phân gang không đem lên Lương Sơn”. Tiêu Anh tôi xin lãnh giáo mấy thế võ tinh túy của Quý Thủ Tuyết Sơn trước.

Nói xong, thằng nhỏ liền múa chường xông lại túm ngực của Cổ Thanh Phong liền.

Cổ Thanh Phong biết mình đã lọt vào hang hổ không nên ra tay đấu như vậy, nên chàng vội thâu mình hít hơi nhún chân nhảy ra ngoài xa ngót hai trượng chuẩn bị tạm thời rút lui rồi tính toán sau.

Ngờ đâu chàng vừa quay mình đi thì thấy ở phía sau, chỗ cách mình chừng mấy thước đã có một nam, một nữ chờ sẵn ở đó rồi.

Người đàn bà chính là Khổng Lăng Tiêu, người mà chính mình đã gặp ngày nọ, còn người đàn ông mặc áo đỏ trông rất kì dị. Không cần suy nghĩ chàng cũng biết người đó là Hỏa Hải Nhi Ô Xích rồi!

Cổ Thanh Phong là người rất thông minh, trông thấy tình hình trước mắt như vậy đã biết ngay tung tích của mình đã sớm bại lộ và mình đã bị lọt vào mưu kế của Tam Nguyên bang rồi.

Lúc này chàng thấy mình không khác gì con cá nằm trên thớt, chim bị nhốt ở trong lồng. Lúc ấy, Bàn Thiên Hiếu đã đứng dậy ngắm nhìn Cổ Thanh Phong và lên tiếng hỏi :

- Năm xưa, Quý Thủ Thiên Tôn của Đại Tuyết Sơn đã có thù hằn với lão phu, ngày hôm nay lại cho người tới đây để dò xét thực hư của Tam Nguyên bang. Chẳng lẽ chiếc tay trái của y đã luyện lại lành như cũ rồi phải không?

Cổ Thanh Phong không ngờ rằng Bàn Thiên Hiếu đã có thù cũ với Quý Thủ Thiên Tôn, nên chàng nghe Bàn Thiên Hiếu nói xong đã ngạc nhiên vô cùng và nghĩ thầm :

- “Ta không biết một tí gì về Quý Thủ Thiên Tôn hết, như vậy trong lúc đối đáp thế nào lại chẳng để lộ chân tướng cho lão Bang chủ biết?”

Khổng Lăng Tiêu rất lợi hại, trông thấy Cổ Thanh Phong ngần người ra như vậy liền tung mình nhảy đến cười khanh khách và hỏi :

- Bạn, có lẽ bạn không phải là Bách Biến Vô Thường mà thế nào cũng là một tay giả hiệu, vậy bạn mau lộ mặt nạ ra để chúng ta được biết bạn là rồng hay là hổ?

Cổ Thanh Phong biết không thể nào giấu diếm được nữa bèn cởi chiếc mặt nạ ra đang định trả lời Bàn Thiên Hiếu, thì Bàn bang chủ đã vội phi thân đến trước mặt chàng, nắm lấy hai cổ tay của chàng và vui vẻ nói :

- Cổ hiền điệt đến thật là may mắn lắm! Lão phu đang cho người đi dò la tìm kiếm mà vẫn chưa tìm thấy...

Lão Bang chủ chưa nói dứt thì Khổng Lăng Tiêu cũng xen lời vừa cười vừa nói :

- Phong ca nhi! Thế ra là ca nhi đấy, sao tối hôm nay lại giờ trò thử ta để làm gì?

Cổ Thanh Phong không ngờ Bàn Thiên Hiếu và Khổng Lăng Tiêu lại có vẻ thân mến mình như thế, chàng xấu hổ vô cùng, đến nỗi không thể nào cất tiếng nói được.

Thiết Kiếm chân nhân biết tính của chàng rất kiêu ngạo bèn cười ha hả và nói :

- Cổ lão đệ, bản đạo đã biết ý định của lão đệ, không dùng bộ mặt thật của mình để yết kiến Bàn bang chủ rồi.

Cổ Thanh Phong ngừng đầu lên nhìn Thiết Kiếm chân nhân một cái, lão đạo sĩ lại lên tiếng nói tiếp :

- Chắc lão đệ đang tấm tức về việc Bàn bang chủ gửi thư cho bản đạo về mà không nói rõ Bàn cô nương đã thoát hiểm phải không?

Cổ Thanh Phong thấy Thiết Kiếm chân nhân nói trúng ngay ý định của mình nên chàng cảm thấy ngượng ngịu thêm. Bàn Thiên Hiếu liền vỗ vai chàng lớn tiếng cười và nói tiếp :

- Việc này quả thực lão phu hơi sơ xuất nhưng mong hiền điệt lượng thứ cho lão phu. Vì lão phu đột nhiên thấy Chân Chân ngớ ngẩn như người bị mất trí, nên kinh hoàng lo âu quá độ, nhất thời không biết xử trí ra sao vội cho mời Thiết Kiếm chân nhân về thương nghị, vì thế nên mới...

Cổ Thanh Phong thấy lão Bang chủ nói như vậy, ngạc nhiên vô cùng vội thất thanh hỏi :

- Bàn lão tiên bối, có thật Chân muội đã bị mất trí nhớ không?

Bàn Thiên Hiếu vừa cười vừa đáp :

- Chân nhi mất hết trí nhớ, uống thuốc gì cũng không khỏi. Tam Nguyên bang ai ai cũng không có cách gì cứu giúp cho, may mắn thay hiền điệt có hai người bạn đến thăm rất giỏi về việc cứu chữa bệnh ấy, nên hai vị đó chữa cho Chân nhi hồi phục lại hoàn toàn trí nhớ. Bây giờ hiền điệt đã giáng lâm thì nó sẽ không còn lo âu gì nữa.

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Thanh Phong tôi đã có hai người bạn thân đến đây chữa bệnh cho Chân muội ư?

Bàn Thiên Hiếu gật đầu đáp :

- Phải, Mạnh Vô Ưu với Hoàng Vô Cảm. Chẳng lẽ hai người đó không phải là bạn của hiền điệt hay sao?

Cổ Thanh Phong cau mày lại giây lát rồi tỉnh ngộ ngay, vội buộc mồm hỏi tiếp :

- Có phải biệt hiệu của họ là Đãng Ma Tú Sĩ với Giáng Ma Lang Quân không?

Thiên Hiếu vừa cười vừa đáp :

- Hiền điệt đoán rất đúng, theo sự nhận xét của lão phu thì trong hai người đó chỉ có Giáng Ma Lang Quân Hoàng Vô Cảm là có tình thâm với hiền điệt hơn ai hết.

Thanh Phong nghĩ thầm :

- “Đãng Ma Tú Sĩ Mạnh Vô Ưu rõ ràng là hóa thân của Mạnh Hồng Tiểu, không ngờ nàng lại đến Tam Nguyên bang này chữa bệnh kì lạ cho Chân Chân. Nhưng còn một vị nữa là Giáng Ma Lang Quân thì ta không sao đoán biết được cả kiếm pháp của chàng ấy, sao chàng lại biết cả kiếm pháp của Bàn Thiên Hiếu, Thiết Kiếm chân nhân, Triển Thanh Bình, Điều Ngao cư sĩ và cả ân sư của ta nữa...”

Chàng đang thắc mắc thì bỗng nghe thấy Bàn Thiên Hiếu nói Giáng Ma Lang Quân Hoàng Vô Cảm có cảm tình với mình nồng hậu hơn, chàng ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại :

- Bàn lão tiên bối! Sao lại biết Hoàng Vô Cảm có cảm tình với Thanh Phong tôi nồng hậu như thế?

Thiên Hiếu cười ha hả chưa kịp trả lời thì Thiết Kiếm Chân nhân đã xen lời nói :

- Giáng Ma Lang Quân Hoàng Vô Cảm đã làm mai Chân Chân cô nương cho lão đệ, ý kiến của y đã được Bàn bang chủ chấp thuận, như vậy y không phải là bạn thân của Cổ lão đệ là gì?

Cổ Thanh Phong không ngờ việc này lại do Chân Chân thực làm mai Chân Chân giả cho mình, chàng vừa hổ thẹn vừa thắc mắc nghĩ tiếp :

- “Lạ thật, Hoàng Vô Cảm đi cùng với Mạnh Hồng Tiểu tới đây, y lại làm mai Chân Chân cho ta, chả lẽ để y với Mạnh Hồng Tiểu...”

Bàn Thiên Hiếu thấy Cổ Thanh Phong hổ thẹn như vậy cười nói tiếp :

- Cổ hiền điệt việc gì phải hổ thẹn như thế, lão cũng biết hiền điệt có một việc phân vân khó xử...

Lời nói của Bàn Thiên Hiếu càng làm cho Cổ Thanh Phong ngỡ ngác thêm.

Bàn Thiên Hiếu liền dắt tay Cổ Thanh Phong đi vào Dưỡng Đức Hiên vừa đi vừa rỉ tai chàng khẽ nói :

- Cổ hiền điệt cứ yên tâm, chúng ta đều là người võ lâm, không bao giờ câu nệ tiểu tiết đó đâu. Mạnh Hồng Tiểu không phải là một cô gái tầm thường nên đối với việc này lão phu đã có một cách xử công bằng là Mạnh cô nương với Chân nhi cả hai cùng nên duyên với hiền điệt, không phân người nào lớn người nào bé cả.

Cổ Thanh Phong với Mạnh Hồng Tiểu tất nhiên là đính hôn đã rồi nhưng đối với Chân Chân chàng cũng thương yêu vô cùng, nên từ đó đến nay chàng vẫn mong mỏi được lấy cả hai người và cũng không muốn mất lòng của một người nào hết. Nhưng chàng vẫn chưa nghĩ ra một cách gì hoàn hảo, nên chàng cứ lo âu và thắc mắc hoài. Bây giờ chàng nghe Bàn Thiên hiểu nói như vậy mừng rỡ vô cùng, chàng vội quỳ xuống và gọi Bàn Thiên Hiểu là Nhạc Phụ luôn.

Bàn Thiên Hiểu cũng mừng rỡ hết sức, lớn tiếng cả cười, cúi xuống đưa tay ra đỡ Cổ Thanh Phong dậy, trong khi hai bàn tay của lão Bang chủ dính vào bàn tay của Cổ Thanh Phong, liền ngấm ngấm dùng nội Gia Chân lực đưa đi một cái.

Cổ Thanh Phong biết Bàn Thiên Hiểu muốn thử thách công lực của mình ra sao liền dùng Tí Ngọ Thần Công của sư môn truyền thụ cho, dồn vào hai bàn tay để chống lại.

Bàn Thiên Hiểu đã dùng đến bảy thành nội lực mà thấy Thanh Phong không có vẻ gì là khiếp sợ cả, liền buông tay ra ha hả cười và nói :

- Cổ hiền điệt, người đã phong lưu lại anh hùng hơn người, thảo nào Chân nhi xưa nay vốn là người rất kiêu ngạo mà lại chung tình với hiền điệt như thế, hiền điệt không hổ thẹn là đồng sàן giai khách của lão phu.

Cổ Thanh Phong thấy nhạc phụ khen ngợi mình như vậy càng hổ thẹn thêm, không biết nói năng như thế nào để chữa thẹn, chàng chỉ ngập ngừng hỏi :

- Xin hỏi... Nhạc... nhạc phụ, hiện giờ Chân muội ở đâu?

Khổng Lăng Tiêu liếc chàng một cái, tủm tủm cười rồi trả lời :

- Ngày hôm nay Chân Chân xấu tính lắm, khóc nửa ngày rồi mới ngủ được. Tạm thời không nên gọi Chân nhi dậy vội, chúng ta hãy ở trong Dưỡng Đức Hiên này mời hiền điệt uống vài chén rượu nhạt tẩy trần đi đã, rồi hãy gọi Chân Chân dậy để nàng ta giặt mình kinh hãi, như vậy may ra mới khôi phục trí nhớ của nàng được.

Cổ Thanh Phong nghe Khổng Lăng Tiêu nói Chân Chân ốm đến giờ vẫn chưa bình phục, trong lòng rầu rĩ vô cùng nghĩ thầm :

- “Lần này Chân muội vì bảo hộ cho ta mà bị thương mắc bệnh như vậy cho nên bất cứ ân hay tình ta cũng không nên phụ nàng mới được”

Tuy chàng rất nóng lòng muốn gặp Chân Chân để an ủi và giải mối tương tư, nhưng vừa rồi Bàn Thiên Hiểu đã hứa hôn ở trước mặt mình, danh phận cũng đã định đoạt và Khổng Lăng Tiêu lại nói như thế thì chàng đâu còn dám vội vàng vào thăm Chân Chân được nữa và chàng theo mọi người vào Dưỡng Đức Hiên ăn uống, chuyện trò.

Cổ Thanh Phong biết Bàng Thiên Hiếu còn có một người vợ nhỏ nữa là Liễu Như Yến liền mỉm cười hỏi :

- Sao không thấy Liễu phu nhân...

Ngờ đâu chàng vừa nói ba chữ Liễu phu nhân thì Khổng Lăng Tiêu đã vừa cười vừa xen lời nói :

- Vì Vạn Kiếp đại hội sắp tới ngày rồi nên chúng tôi cần phải luyện mấy môn tuyệt kỹ cho mấy người dự hội. Tôi với Thiết Kiếm chân nhân ngày nay đã luyện thành công rồi còn Liễu phu nhân hãy còn đang bế quan, có lẽ mai một cũng hoàn thành được môn Bích Vân Tứ Tuyệt, môn võ công đó lợi hại lắm.

Cổ Thanh Phong nghe nói mấy vị nhân vật lãnh đạo Tam Nguyên bang đều quan tâm đến Vạn Kiếp đại hội, ai nấy đều bế quan khổ luyện thần công, chàng liền lên tiếng hỏi Thiết Kiếm chân nhân rằng :

- Từ khi tiểu bối chia tay lão tiền bối ở Thiên Nguy cốc, rồi liền vội vàng đi đến Vạn Kiếp ma cung ở Bách Trượng Bình tại núi Dã Nhân quả chưa tìm thấy Chân muội nhưng cũng dò la biết được một việc lớn.

Thiết Kiếm chân nhân mỉm cười hỏi :

- Việc gì mà hiền điệt cho là việc lớn như thế? Lão đệ có thể nói cho bản đạo nghe được không?

Cổ Thanh Phong đáp :

- Từ khi Miêu Cương song quái thừa hư vào đánh Thiên Nguy cốc giết chết Ngũ Độc sứ giả Đường Gia, Tiêu Dao sứ giả Thôi Nhất Vỹ, bắt cóc Nhân Uân sứ giả Trang Mộng Điệp đi rồi. Vạn Kiếp ma chủ mới nhận thấy mười ba danh thủ võ lâm không tầm thường và không dám khinh thường như trước nữa, và y mới nhận thấy thực lực của bốn thân còn đơn bạc lắm, nên cấu kết với hai tên ma đầu rất hung ác và đã ẩn tích lâu năm để tăng thanh thế Vạn Kiếp đại hội.

Bàng Thiên hiếu nâng chén rượu vừa cười vừa đỡ lời :

- Có lẽ hai tên ma đầu mà hiền điệt vừa nói, có lẽ thế nào cũng có Đại Tuyết Sơn Quỷ Thủ Thiên Tôn phải không?

Cổ Thanh Phong mặt đỏ bừng gật đầu đáp :

- Nhạc Phụ đoán không sai! Trong đó có Quỷ Thủ Thiên Tôn và đồ đệ y là Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong thực.

Nói xong, chàng bèn đem chuyện mình gặp Xích Đại Phong như thế nào kể hết cho mọi người nghe. Bàng Thiên Hiếu nghe xong mỉm cười nói :

- Lão phu với Quý Thủ Thiên Tôn đã đấu với nhau một trận ở Thanh Hải, Tinh Thánh Sơn vào hồi mười mấy năm về trước. Hai bên giao chiến nửa ngày trời, tay trái của y đã luyện thành môn Trảo Hồn thủ, tuy đã bị lão phu phế mất võ công của y đi nhưng lão phu cũng bị thương. Bây giờ y dám tái xuất giang hồ, chắc thế nào công lực của y đã khôi phục được rồi. Tay này cũng là một tay kinh địch lợi hại, chúng ta cũng nên cẩn thận đề phòng chứ đừng khinh thường.

Thiết Kiếm chân nhân khẽ gật đầu rồi nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :

- Cổ lão đệ, còn một tên ma đầu liên minh với Vạn Kiếp ma chủ nữa là ai thế?

Cổ Thanh Phong đáp :

- Huyền Băng Lão Muội ở núi Bắc Thiên Sơn và tên đệ tử ruột của y là Ngọc Tuyết thư sinh Tiểu Cửu Hàn.

Thiết Kiếm chân nhân cau mày lại nhìn Bànng Thiên Hiếu và hỏi?

tiếp :

- Bang chủ đã gặp qua Huyền Băng Lão Muội chưa?

Bànng Thiên Hiếu lắc đầu đáp :

- Lão phu chỉ biết tên y chứ chưa gặp y, nhưng y đã được Ma chủ cả trọng như vậy tất phải là nhân vật khá lợi hại.

Thiết Kiếm chân nhân gật đầu đáp :

- Võ công của người đó rất đặc biệt và cũng huyền ảo lắm, thường hai chưởng của y đụng vào chưởng của mình là có thể xương tủy của mình đóng thành băng lạnh đến chết ngay. Cho nên đấu với Huyền Băng Lão Muội cần phải có Thuần Dương Chân Hỏa vận sẵn vào hai cánh tay để phòng bị, chứ không thể sơ xuất được.

Bànng Thiên Hiếu bỗng nghĩ ra một việc liền nâng chén mời Cổ Thanh Phong uống và nói :

- Cổ hiền điệt giả dạng Xích Đại Phong trà trộn vào trong Vạn Kiếp ma cung, vậy hiền điệt có trông thấy Vạn Kiếp ma chủ không? Hình dáng của y như thế nào?

Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :

- Vạn Kiếp ma chủ coi trọng Đại hội Vạn Kiếp lắm nên bây giờ y đang bế quan luyện công. Vì thế mà tiểu điệt không được gặp mặt. Nhưng theo lời Tốt Kim Hoàn nói thì người Chưởng môn của chúng, hình như rất có ân oán với Tam Nguyên bang.

Bàng Thiên Hiếu nghe nói ngẫm nghĩ giây lát rồi lại hỏi tiếp :

- Lão cũng nhận thấy vị Vạn Kiếp ma chủ ấy hình như oán hận Tam Nguyên bang này lắm, nhưng lão nghĩ lại những người có thù với lão, lão nghĩ mãi mà cũng không nghĩ ra là ai cả.

Cổ Thanh Phong cau mày lại đáp :

- Chúng ta khỏi cần biết lai lịch của Vạn Kiếp ma chủ ra sao, cứ trong Vạn Kiếp đại hội này thế nào cũng không tránh được cảnh mưa gió.

Bàng Thiên Hiếu trợn trừng đôi mắt rồi nhìn Cổ Thanh Phong hỏi :

- Có phải hiền điệt cho là lão phu sợ Vạn Kiếp ma chủ phải không?

Cổ Thanh Phong đáp :

- Tiểu điệt không dám nghĩ như thế. Nhưng tiểu điệt nhận thấy Vạn Kiếp ma chủ với Huyền Băng Lão Muội và Quý Thủ Thiên Tôn kết hợp với nhau, thanh thế rất lớn mà những người phó hội không những kẻ đồng tâm hiệp lực với nhau mà bên trong còn có người thù hằn nữa là khác, cứ xét như vậy thì có khác nào...

Thiết Kiếm chân nhân nghe tới đây thì trong lòng cũng hoảng và xen lời nói :

- Cổ lão đệ nghĩ như vậy là rất phải. Bây giờ mười ba danh thủ của võ lâm thì Miêu Bình với Tạ Vân Chi đã bị hại, Tiêu Đại tiên sinh với Thần ni đã về giới cực lạc hay tiên du rồi...

Cổ Thanh Phong lại xen lời nói :

- Theo tôi nhận biết thì Điều Ngao cư sĩ có thể cũng sắp tạ thế đến nơi.

Thiết Kiếm chân nhân kêu ủa một tiếng nói tiếp :

- Nếu mười ba danh thủ bây giờ chỉ còn lại Miêu Cương song quái, Lâu Sơn tam sát, Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, Bàng bang chủ với bần đạo nữa là tám người thôi?...

Cổ Thanh Phong nhìn Khổng Lăng Tiêu vừa cười vừa đỡ lời :

- Theo lời nói của Tốt Kim Hoàn thì Vạn Kiếp ma chủ nhận định Khổng phu nhân với Liễu phu nhân có thể bổ khuyết Bích Nhãn thần ni và tiên sư.

Khổng Lăng Tiêu tùm tùm cười và nói :

- Vạn Kiếp ma chủ tâng bốc tôi với Liễu phu nhân bổ khuyết cho Bích Nhãn thần ni với Tiêu Đại tiên

sinh như vậy, chắc là y muốn lấy đầu chị em chúng tôi treo lên Vạn Kiếp môn đấy thôi.

Thiết Kiếm chân nhân vừa cười vừa nói tiếp :

- Tính như vậy Lô Sơn tam sát và Miêu Cương song quái với bốn bang xưa nay đã có hiềm thù. Triển Thanh Bình thì ưa đi một mình, như vậy đến lúc dự Vạn Kiếp đại hội. Bang chủ cần phải phòng bị cẩn thận mới được!

Bàng Thiên Hiếu gật đầu đáp :

- Theo sự phân tích của Chân nhân với Cổ hiền diệt thì trên Đại hội Vạn Kiếp, thực lực nhóm Vạn Kiếp ma chủ với Tam Nguyên bang của chúng ta là mạnh nhất. Chúng ta chỉ cần biết rõ hết lợi hại, đừng có gây thêm thù địch hay kéo thêm được Hải Thiên Kiếm Thánh vào phe thì chúng ta không còn sợ ai nữa.

Nói xong lão Bang chủ uống cạn chén rượu và cất tiếng cười.

Cổ Thanh Phong thấy vậy cau mày lại nghĩ thầm :

- “Không ngờ Bàng Thiên Hiếu lòng hiếu thắng lại mạnh đến thế, như vậy triệu chứng này không lấy gì làm tốt đẹp. Ta với y đã là Nhạc Phụ với tế tử rồi thì ta cùng Chân Chân cố sức khuyên lơn cha coi thường danh lợi mà tạo phúc cho võ lâm, giữ lấy sức khỏe cho được trường thọ”.

Bàng Thiên Hiếu cười xong rất cao hứng quay lại nói với Không Lăng Tiêu rằng :

- Chân nhi đã ngủ lâu rồi, chắc bây giờ nó đã thức tỉnh. Chúng ta cùng Cổ hiền diệt hãy vào phòng thăm để nó mừng rỡ, may ra vì thế mà bệnh tình của nó cũng chóng thuyên giảm cũng nên!

Cổ Thanh Phong biết Bàng Chân Chân bị thương mà đau yếu, mất hết trí nhớ nên rất quan tâm đến nàng, nhưng mình không tiện tự động vào thăm. Bây giờ chàng nghe thấy Bàng Thiên Hiếu nói như thế vội đứng dậy gật đầu đáp :

- Chân muội bị tai ách này hoàn toàn do tôi mà nên, tiểu diệt rất ăn năn muốn được vào thăm Chân muội ngay.

Không Lăng Tiêu vừa cười vừa đáp :

- Cổ hiền diệt cứ yên tâm, hiện giờ Chân Chân nội ngoại thương đều đã lành mạnh hết, chỉ vì bị kích thích quá mạnh nên thần trí bất thường như người mất hồn vía đấy thôi!

Vì Cổ Thanh Phong nghe thấy Trì Trung Long thuật lại chuyện Bàng Chân Chân ở núi Hoài Ngọc bị như thế nào nên chàng đoán chắc Chân Chân bị thương rất nặng. Chàng còn đoán chắc bộ mặt đẹp của nàng bị hủy rồi cũng nên. Nhưng bây giờ chàng nghe nói nội ngoại thương của nàng không có sao cả, chàng ngạc

nhân vô cùng vội hỏi :

- Khi tôi ở Vạn Kiếp ma cung, nghe Trì Trung Long nói sau khi Tam Ly Phích Lịch Đạn nổ rồi, Chân Chân bị thương rất nặng, mặt mũi đầy máu.

Khổng Lăng Tiêu liếc chàng một cái rồi vừa đi vừa mỉm cười nói :

- Những lời nói của yêu ma tiểu súc thì tin làm chi? Hiện giờ Chân Chân đang ở trong Phi Hồng Thủy Tạ, hiền điệt vào xem sẽ thấy ngay nàng ta chỉ hơi tiêu tụy về tinh thần thôi, chứ không có bị nội ngoại thương gì hết.

Nàng vừa nói xong thì đã đi tới Thủy Tạ, nàng vội hướng vào trong nội thất lớn tiếng gọi :

- Chân Chân xem này, ai đã tới đây?

Lúc ấy Thiết Kiếm chân nhân với Hỏa Hải Nhi đang ở trong Dưỡng Đức Hiên uống rượu chưa kịp theo tới, còn Bàn Thiên Hiếu dắt tay Cổ Thanh Phong cùng bước vào trong Thủy Tạ mỉm cười nói :

- Cổ hiền điệt! Chân nhi thấy hiền điệt rồi thế nào nó cũng mừng, bệnh của nó sẽ thuyên giảm liền.

Cổ Thanh Phong thấy Bàn Thiên Hiếu nắm tay mình mà tay ông run lấy bẫy, đủ thấy trong lòng ông ta rất kích động, nên chàng nghĩ thầm :

- “Bàn lão tiên bối là Bang chủ của Tam Nguyên bang, hiệu lệnh oai hùng, rất rộng kiến thức và là một trong Thập Tam danh thủ đương thời. Mấy năm nay ở trên gian hồ tranh đấu luôn luôn, có rất nhiều nhân vật trong võ lâm đã bị chết dưới Phiên Thiên tam bảo của ông ta. Thật không ngờ bây giờ vì quan tâm đến bệnh tình Chân Chân mà kích động đến thế này. Như vậy đủ thấy lòng cha mẹ thương con như thế nào.”

Hai người vừa bước vào trong Thủy Tạ thì tấm màn trong nội thất đã vén lên và Khổng Lăng Tiêu cùng cô gái áo vàng thủng thẳng bước ra.

Cổ Thanh Phong có biết đâu bên trong lại có ẩn tình như vậy.

Bàn Chân Chân giả mình mấy, mặt mũi, thậm chí đến cả thái độ cũng giống nàng Chân Chân thật. Cổ Thanh Phong thấy Bàn Chân Chân quả thật không có việc gì cả trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Thanh Phong liền cau mày lại nghĩ thầm :

- “Quả thật Chân Chân muội không bị suy suyển gì hết. Riêng chỉ có cặp mắt nhìn mình có vẻ xa lạ một chút thôi!”

Cô gái áo vàng nhìn Thanh Phong một hồi, gãi đầu suy nghĩ rồi hỏi Khổng Lăng Tiêu rằng :

- Không di nương, y là... là... là ai thế?

Cổ Thanh Phong thấy Bàn Chân Chân đã mất trí nhớ thật, không nhận ra mình là ai cả, trong lòng đau đớn vô cùng, nước mắt ứa ra, cau mày lại kêu gọi :

- Chân muội, tôi là Cổ Thanh Phong đây, chẳng lẽ... hiền muội không nhận ra tôi hay sao?

Thiếu nữ áo vàng lại nhìn chàng mấy cái khẽ lắc đầu rồi từ từ nói :

- Người này không đáng ghét lắm, nhưng tôi không quen biết với người bao giờ cả. Tôi yêu mùa Thu, lá Phong rụng đầy núi đỏ như lửa, tại sao người không gọi là Hồng Phong mà gọi là Cổ Thanh Phong như vậy?

Cổ Thanh Phong không biết thiếu nữ này không phải là Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàn Chân Chân, người mà mình vẫn chung tình. Nghe nàng nọ nói song nước mắt của chàng đã ràn rụa nhỏ xuống ướt cả tà áo và chàng cảm thấy thúc thủ không còn cách gì nữa.

Cô gái áo vàng thấy Cổ Thanh Phong bỗng nhiên ứa nước mắt ra khóc, trái lại, nàng tủm tủm cười và nói tiếp :

- Ừ, sao người lại khóc? Người ta nói trượng phu có lệ không dễ nhỏ ra, người là đàn ông mà sao nước mắt lại dễ nhỏ ra như thế?

Lúc ấy Cổ Thanh Phong không những đau lòng như dao cắt, khóc dở mếu dở mà cả Bàn Thiên Hiếu cũng đau lòng không ít, trong lòng rầu rĩ vô cùng.

Lão Bang chủ tưởng con gái mình được Hoàng Vô Cảm và Mạnh Vô Ưu chữa cho đã hết bệnh thần kinh, ngờ đâu con gái mình gặp người yêu cũ là Cổ Thanh Phong, sự thực đã làm lão Bang chủ ngạc nhiên khôn tả.

Cổ Thanh Phong với Bàn Thiên Hiếu nhìn cô gái áo vàng, nước mắt ứa ra rầu rĩ vô cùng, đành thúc thủ chứ còn cách gì mà cứu chữa được cho nàng ta bây giờ.

Không Lãng Tiêu đứng cạnh thấy vậy liền nghĩ ra một kế, vội kéo Bàn Thiên Hiếu sang một bên, tủm tủm cười và nói :

- Bang chủ! Thiếp đã có một diệu kế, có thể làm cho Chân Chân khỏi hẳn bệnh thần kinh này không còn thất thần lắc phách như thế nữa.

Bàn Thiên Hiếu lắc đầu gượng cười hỏi :

- Chân nhi đến Cổ hiền điệt mà còn không nhận ra được thì phu nhân còn có diệu kế gì nữa?

Khổng Lăng Tiêu đắc chí cười và nói tiếp :

- Vừa rồi thiếp vừa nghĩ ra một kế, đột nhiên nghĩ đến. Chân Chân bị bệnh này không phải là bệnh thường, thế nào cũng phải dùng thủ đoạn phi thường mới có thể cứu chữa được, vừa rồi tâm thần của nó đã phục nguyên, thuốc thường không thể chữa được.

Bàng Thiên Hiếu gượng cười hỏi tiếp :

- Lời nói phu nhân rất có lý, nhưng ai biết được thủ đoạn phi thường đó?

Khổng Lăng Tiêu tủm tủm cười, giơ một ngón tay chỉ Cổ Thanh Phong và nói khẽ với Bàng Thiên Hiếu vài lời.

Bàng Thiên Hiếu nghe xong, thoát tiên cau mày lại hơi ngạc nhiên, sau cùng mới gật đầu nói :

- Biện pháp này là thủ đoạn cuối cùng và cũng là bất đắc dĩ lắm, phu nhân hãy cùng Chân Chân vào trong nội thất để thương lượng với hiền điệt thử xem?

Khổng Lăng Tiêu đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong cười một cách thần bí, rồi vén màn cùng với thiếu nữ áo vàng vào trong nội thất.

Cổ Thanh Phong không hiểu Khổng Lăng Tiêu nhìn mình cười một cách thần bí như thế là có ngụ ý gì, trong lòng thắc mắc vô cùng.

Bàng Thiên Hiếu định nói nhưng lại ngượng mồm không dám cất tiếng nói, Cổ Thanh Phong thấy vậy càng thắc mắc thêm, liền hỏi :

- Chẳng hay Nhạc Phụ muốn nói gì cứ việc chỉ bảo, việc gì có ích lợi cho Chân muội, dù có phải nhảy vào đồng lửa, Thanh Phong tôi cũng không từ chối.

Bàng Thiên Hiếu nghe Cổ Thanh Phong nói như vậy mừng rỡ vô cùng, khẽ vỗ vai chàng và nói :

- Hiền điệt đối với Chân Chân quả thật tình thâm ý hậu. Chúng ta là người trong võ lâm cũng không cần cầu nệ những tục thường làm chi.

Tối hôm nay coi như là đêm động phòng hoa chúc của hai người đi!

Cổ Thanh Phong nghe lão Bang chủ nói câu động phòng hoa chúc xấu hổ đến mặt đỏ bừng, trống ngực đập rất mạnh và vội xoa tay đáp :

- Việc này xin thứ lỗi, tiểu điệt không dám tuân lệnh, vì tiểu điệt quyết không dám trái lời hẹn ước với Mạnh Hồng Tiểu, vì tiểu điệt đã hứa với nàng ta trước rồi, khi nào tiểu điệt động phòng với nàng ta trước, mới động phòng với Chân muội sau...

Bàng Thiên Hiếu nghe Cổ Thanh Phong nói gật đầu nói tiếp :

- Hiền điệt quả là quang minh quân tử, lão cũng biết làm như vậy là thất lễ và có vẻ cưỡng ép hiền điệt làm những việc mà hiền điệt không muốn làm ngay bây giờ, nhưng hiền điệt nên rõ: Bệnh của Chân nhi nặng như vậy nếu không có cuộc đại hỷ thì không sao khỏi được. Hiền điệt với nó tình thân khá thâm hậu, Thiên Hiếu này đã già nua rồi chỉ có một đứa con gái cưng ấy thôi, mong hiền điệt vì lễ đó mà nhận... nhận lời của lão phu... thỉnh cầu đi...

Thanh Phong nghe Bàng Thiên Hiếu nói xong, vì quá lo âu cho con gái mà lệ già đã nhỏ giòng, cổ nghẹn ngào không sao nói ra được, mình mẩy và chân tay run lẩy bẩy.

Cổ Thanh Phong thấy mình với Bàng Chân Chân cùng chung hoạn nạn, cả hai cùng yêu nhau, hơn nữa thấy Bàng Thiên Hiếu lo cho con gái mà có thái độ như thế chàng rất cảm động, không tiện cự tuyệt.

Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì Khổng Lăng Tiêu từ trong nội thất bước ra, hai tay cầm hai chén Hỉ Cửu, đưa cho Cổ Thanh Phong một chén, rồi vừa mỉm cười vừa nói :

- Việc gì cũng không nên phân biệt mau chậm, Mạnh Hồng Tiểu là một vị Tân Quốc Kỳ Anh chắc không khi nào trách cứ hiền điệt về việc đêm nay đâu, huống hồ còn có Bàng Thiên Hiếu, Thiết Kiếm chân nhân và Khổng Lăng Tiêu này, mấy người làm chứng cho. Nào, lại đây mời hiền điệt uống ly rượu này để chúc hiền điệt cùng Chân Chân hoa đẹp trắng tròn, vô tai vô ách.

Thanh Phong nghĩ thầm :

- “Sở dĩ Chân Chân bị như vậy là vì bảo vệ cho ta, mong muốn cho ta được an toàn, một mình đấu với Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc mới đến nỗi này. Nàng vì mình mà không tiếc thân, như vậy đã hàm ơn nàng mà sao không báo đền, như thế chẳng hóa ra ta là kẻ bạc tình hay sao? Nhưng nếu ta nhận lời Bàng Thiên Hiếu với Khổng Lăng Tiêu, đêm nay động phòng hoa chúc với nàng, làm như thế liệu nàng có khỏi bệnh hay không? Hay là ta cứ việc động phòng hoa chúc với nàng nhưng không hợp cần và chỉ nói cho nàng hay nguyên nhân tại sao, chắc nàng cũng không trách cứ ta và như thế ta mới không lỗi hẹn ước với Mạnh Hồng Tiểu và đồng thời lương tâm ta cũng không bị cắn rứt.”

Chàng quyết định như vậy rồi, liền nhìn Bàng Thiên Hiếu với Khổng Lăng Tiêu giây lát rồi nói :

- Bệnh này của Chân muội vì tôi mà nên, tất nhiên Thanh Phong tôi không dám chối từ điều gì hết, vậy tôi xin tuân lệnh. Nhạc Phụ, Khổng phu nhân, đêm nay tôi xin làm lễ thành hôn với Chân muội nhưng tôi với nàng ta chỉ thanh bạch tương đối và dùng lời lẽ để an ủi nàng thôi.

Chàng nói xong mỉm cười uống cạn chén rượu Khổng Lăng Tiêu đưa cho.

Khổng Lăng Tiêu thấy vậy mỉm cười, rồi giơ tay vẫy Bàng Thiên Hiếu rồi cả hai cùng gật đầu chào Cổ Thanh Phong và rút lui khỏi Phi Hồng Thủy Tạ.

Bàng Thiên Hiếu vừa đi vừa cau mày lại nói với Khổng Lăng Tiêu rằng :

- Không ngờ Cổ hiền điệt lại bảo thủ đến thế, y vừa tuyên bố là tối nay chỉ thanh bạch tương đối với Chân Nhi thôi, như vậy cho thấy y là người rất đứng đắn!

Khổng Lăng Tiêu nghe nói cười khúc khích và đáp :

- Người trẻ tuổi lúc nào cũng cứng mồm như thế, sự thật thì lửa gần rơm, thế nào mà chẳng bén, huống hồ hai người đã yêu nhau từ trước, đồng thời tôi đã giúp Chân Chân một chút nữa...

Bàng Thiên Hiếu nghe tới đó ngạc nhiên hỏi :

- Phu nhân nói gì thế, phu nhân đã bỏ thuốc vào trong chén rượu đó rồi hay sao?

Khổng Lăng Tiêu gật đầu vừa cười vừa đáp :

- Thiếp biết thế nào Thanh Phong cũng tự phụ mình là người đạo học, chưa chắc đã chịu động phòng với Chân Chân, cho nên tôi đã cho một viên My Hương Hoàn vào trong rượu để cho hai người uống rồi.

Bàng Thiên Hiếu mặt đỏ bừng cau mày lại hỏi :

- Sao phu nhân lại cho Chân Nhi uống thứ thuốc đó?

Khổng Lăng Tiêu lườm Bàng Thiên Hiếu một cái, cười giọng lẳng lơ và nói :

- Ngày thường Bang chủ thông minh tinh tế biết bao! Bây giờ có phải vì quá lo âu cho bệnh thể của Chân Nhi hay không mà hồ đồ đến như vậy?

- Sao phu nhân bảo tôi là hồ đồ?

- Vừa rồi, Chân Chân trông thấy Cổ Thanh Phong hiền điệt chỉ nhìn thấy chàng ta không đáng ghét, chứ không nhận ra chàng ta là người yêu cũ của mình phải không?

- Vì tôi thấy Chân Nhi không nhận ra được Cổ hiền điệt nên tôi mới lo lắng như thế!

- Bang chủ thử nghĩ xem : Chân Chân đã không nhận ra Cổ hiền điệt, nếu tôi không mời nàng uống My Hương Mỹ Tửu thì khi nào nàng ta lại chịu động phòng với một người đàn ông lạ mặt như thế?

Bàng Thiên Hiếu nghe nói cũng tự mắng thầm mình quả thật hồ đồ, nhưng lão Bang chủ lại nhận thấy do tay cha mẹ cho thuốc mê cho con gái và chàng rể cứng uống thuốc mê, lão Bang chủ càng nghĩ càng ngượng thêm, liền lẳng lặng không nói năng gì cả, vội đi ra Dưỡng Đức Hiên cùng Thiết Kiếm chân nhân và Hỏa Hải Nhi uống rượu giải sầu.

Trong lúc Bàn Thiên Hiếu ra Dưỡng Đức Hiền uống rượu thì Mạnh Hồng Tiểu đã đi đến Tam Nguyên Giáp Khẩu.

Hãy tạm gác chuyện Mạnh Hồng Tiểu với Bàn bang chủ sang một bên, và nói lại Cổ Thanh Phong chờ Bàn Thiên Hiếu với Khổng Lăng Tiêu rút lui rồi, chàng vén màn chui vào bên trong thấy thiếu nữ áo vàng đang mỏi mệt tựa lưng vào giường, nàng ta thấy chàng vào cũng không đứng dậy, chỉ trợn to đôi mắt lên nhìn chàng mà thôi.

Cổ Thanh Phong thấy vậy đau lòng vô cùng, đi tới cạnh giường ngồi xuống nắm lấy tay nàng khẽ hỏi :

- Chân muội có phải thực Chân muội không nhận ra được tôi không?

Thiếu nữ áo vàng mặc cho chàng nắm tay của mình, không nói năng gì cả và cũng không biết xấu hổ, giây lát sau nàng mới trả lời :

- Tôi không biết người, sao người lại biết tôi như vậy?

Thanh Phong thấy thiếu nữ áo vàng này hình dáng không những giống hệt Chân Chân mà lời ăn lẽ nói cũng giống nốt, cho nên chàng không thể nào nghi ngờ được, chàng liền vừa cười vừa nói tiếp :

- Cô là con gái cưng của Bàn Thiên Hiếu, Bang chủ của Tam Nguyên bang. Cái tên Hoàng Sam Hồng Tuyền Bàn Chân Chân của cô nương đã vang danh giang hồ từ lâu, cô có biết không?

Chàng chưa nói dứt, thiếu nữ áo vàng đã lắc đầu đáp :

- Người có chút không đúng, tôi là Bàn Chân Chân con gái của Bàn Thiên Hiếu Bang chủ của Tam Nguyên bang thì đúng, nhưng tôi chưa hề xông pha giang hồ bao giờ và cũng không hề mang cái tên Hoàng Sam Hồng Tuyền lần nào cả!

Cổ Thanh Phong không biết thiếu nữ này nói với mình hoàn toàn là sự thật chàng cứ tưởng nàng ta hãy còn mất trí ăn nói bậy bạ, nên chàng mỉm cười nói tiếp :

- Chân muội thích mặc áo vàng, lại thiện sử dụng Hồng Tuyền thập tam châm và cũng giỏi về kiếm pháp nữa. Vì thế mà người trên giang hồ mới đặt cho Chân muội cái tên là Hoàng Sam Hồng Tuyền. Tại sao Chân muội lại quên cả ngoại hiệu của mình như thế?

Thiếu nữ áo vàng vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Tôi ưa mặc áo vàng từ nhỏ, nhưng tôi có biết sử dụng cái gì là Hồng Tuyền thập tam châm đâu?

Cổ Thanh Phong vẫn cho là tinh thần của nàng ta còn hoảng hốt, quên hết mọi sự cho nên chàng thương nàng vô cùng, rầu rĩ cau mày lại rồi hỏi :

- Chân muội có nhớ việc chúng ta ác chiến với Lâu Sơn tam sát ở Thiên Nguy cốc và đấu với Vạn Kiếp Quần Ma và đi Đông Hải kiếm Điều Ngao cư sĩ chữa bệnh cho hiền muội không?

Thiếu nữ áo vàng trợn to đôi mắt nhìn Thanh Phong mỉm cười hỏi lại :

- Từ lọt lòng mẹ đến giờ, chỉ có lần này là tôi bị người ta làm cho mê man và đưa tới, còn thì tôi chưa hề bước chân ra khỏi Miêu Cương bao giờ, chứ có đi Thiên Nguy cốc với người lúc nào đâu?

Cổ Thanh Phong càng nghe càng đau lòng, giơ tay ra ôm lấy vai nàng, hôn nàng một cái. Thiếu nữ áo vàng không hổ thẹn gì cả chỉ mỉm cười nhìn chàng và nói tiếp :

- Tôi thấy người đã không chán ghét, bây giờ người thân mật với tôi như vậy là người thích tôi đấy không?

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói tiếp :

- Chân muội có biết cha của hiền muội đã bằng lòng gả hiền muội cho tôi và đã định đêm nay là đêm động phòng hoa chúc không?

Thiếu nữ áo vàng trợn ngược đôi lông mày lên mỉm cười hỏi :

- Phong đại ca có bằng lòng lấy tôi không?

Tiếng nói Phong đại ca đó làm cho Cổ Thanh Phong nhớ lại khi Chân Chân âu yếm với mình nên chàng khẽ hôn má nàng một cái, nước mắt lại nhỏ dòng xuống và dùng giọng ôn hòa nói :

- Chân muội, bây giờ chúng ta đã động phòng hoa chúc sao lại còn bảo tôi không muốn lấy hiền muội. Hiền muội đã nhớ mà gọi tôi là Phong đại ca như vậy là hiền muội sắp nhớ ra rồi đấy.

Thiếu nữ nghe chàng nói là bằng lòng lấy mình, mừng rỡ vô cùng, vội xuống giường rót một chén nước đem đến cho Thanh Phong mỉm cười nói tiếp :

- Phong đại ca đã bằng lòng lấy tôi thì xin hãy uống nước chè này, tôi sẽ nói mấy lời thực thà cho đại ca hay.

Cổ Thanh Phong nghe nàng nói như vậy không ngần ngại gì cả, liền bưng chén nước uống luôn và nói :

- Lời nói thật? Chẳng lẽ việc thất thần như vậy là giả bộ hay sao?

Thiếu nữ áo vàng tủm tủm cười đáp :

- Tôi có mất thần mất vía bao giờ đâu mà chàng bảo giả bộ.

Thanh Phong ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Chân muội không thất hồn thất vía, nhưng tại sao lại quên hết những chuyện cũ?

- Sự thật tôi không phải là Hoàng Sam Hồng Tuyển Bàng Chân Chân thì tôi làm sao mà nhớ lại được chuyện dĩ vãng của cô ta?

Thấy nàng ta nói như vậy, Thanh Phong quả thấy nàng ta không có sự đau đớn gì, càng hoài nghi thêm liền hỏi :

- Vừa rồi hiền muội chẳng tự nhận mình là Bàng Chân Chân con gái của Bàng Thiên Hiếu là gì?

Thiếu nữ áo vàng gật đầu đáp :

- Phải tôi nhận là Bàng Chân Chân, con gái của Bàng bang chủ thật, nhưng tôi không phải là Hoàng Sam Hồng Tuyển Bàng Chân Chân.

Theo sự ước đoán của tôi thì Hoàng Sam Hồng Tuyển Bàng Chân Chân kia là chị của tôi cũng nên?

Cổ Thanh Phong càng nghe càng kinh ngạc, không hiểu lời nói của đối phương là lời nói thật hay là nói mơ? Nhưng chàng nhận xét kỹ thì thần sắc và đôi ngươi của nàng thì thấy nàng ta không có vẻ gì là thất thần cả.

Nếu lời nói của nàng ta không phải là lời nói mơ, thì chàng lại rất lấy làm lạ vì xưa tới nay chàng chẳng nghe ai nói Bàng Thiên Hiếu có người con gái thứ hai như vậy, huống hồ làm gì có chuyện hai chị em lấy một tên như thế?

Thiếu nữ đó thấy Cổ Thanh Phong như vậy, tỏ vẻ hoài nghi liền nói :

- Phong đại ca đã uống chén chè đó thì Phong đại ca đã là chồng của tôi rồi, tôi mới chịu nói thật cho đại ca nghe, cả cái tên Phong đại ca cũng là do người ta dạy tôi đấy.

Cổ Thanh Phong nghe nói giật mình kinh hãi nghĩ :

- “Theo lời nói của cô nương này chẳng lẽ tất cả mọi việc đều do Tam Nguyên bang đặt ra để đưa ta vào tròng chăng?”

Chàng chưa nghĩ xong thì thiếu nữ áo vàng đã tủm tủm cười nói tiếp :

- Ngay hôm qua đã có một vị là Giáng Ma Lang Quân và một vị là Đãng Ma Tú Sĩ tới đây... Giáng Ma Lang Quân lợi hại lắm, biết ngay tôi không phải là Hoàng Sam Hồng Tuyển Bàng Chân Chân, rồi người đó kể cho tôi nghe một câu chuyện để cho tôi biết rõ câu chuyện đó và sau cùng bảo tôi cứ vĩnh viễn mạo nhận là Hoàng Sam Hồng Tuyển đi.

Thanh Phong nghe nói kinh hãi hỏi tiếp :

- Chuyện cô nương nói là chuyện thực đấy à? Thế Giáng Ma Lang Quân đã nói cho cô nương nghe chuyện gì thế?

- Ý nói đại ca cùng Hoàng Sam Hồng Tuyến đi Đông Hải kiếm Điều Ngao Cư sĩ chữa bệnh cho, lúc đi qua Âm Phong Giáp dưới núi thì gặp bọn Vạn Kiếp Quần Ma, chúng bảo đại ca là người ác nhất thiên hạ định moi tim giở huyết của đại ca. Nàng Hoàng Sam Hồng Tuyến vì đại ca mà độc đấu với Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc cho nên mới bị thương nặng.

Nói xong, nàng lại thuật lại một lần nữa lời nói mà Bàn Chân Chân đã kể cho nàng nghe như thế nào cho Thanh Phong nghe tiếp :

Thanh Phong biết tình tiết này ngoài mình ra thì chỉ có Bàn Chân Chân thiệt biết rõ thôi, chàng liền nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Giáng Ma Lang Quân lại do Chân Chân thực giả dạng hay chẳng? Nhưng sao nàng lại đi cùng Đãng Ma Tú Sĩ, người mà chàng nghi là Mạnh Hồng Tiểu giả dạng?”

Chàng đang thắc mắc thì thiếu nữ áo vàng lại tùm tùm cười và nói tiếp :

- Giáng Ma Lang Quân thuật câu chuyện đó cho tôi hay, vẻ mặt rất rầu rĩ. Trong lúc vừa nói vừa ứa nước mắt ra, sau cùng lại còn thanh minh là sẽ làm mai tôi cho đại ca và bảo nên gọi Bàn bang chủ là cha và phải hiếu thảo với người mới được.

Cổ Thanh Phong nghe nói tới đó đã biết mình đoán không sai, liền tưởng ngay đến Giáng Ma Lang Quân trên mặt có sẹo và thông thuộc hết kiếm pháp các môn phái, chàng mới vỡ lẽ, thất thanh nói :

- Vị Giáng Ma Lang Quân ấy thực là Bàn Chân Chân chính hiệu.

Thiếu nữ nọ gật đầu vừa cười vừa nói tiếp :

- Đại ca cũng như tôi đều có ý nghĩ giống nhau, nhưng tôi lại phụ lòng tốt của chị tôi vì tối hôm nay dự lễ thành hôn với đại ca xong ngày mai tôi sẽ trở về Miêu Cương ngay.

Thanh Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Cô nương ở Miêu Cương thật à?

Thiếu nữ áo vàng gật đầu đáp :

- Khi sư phụ tôi lượm được tôi, thấy trên người tôi có một miếng vải đề là: “Con nhỏ này tên là Bàn Chân Chân, con gái của Bàn Thiên Hiếu”. Tôi nhờ được sư phụ tôi dạy bảo, xưa nay vẫn sinh trưởng tại

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Thiên Tình Lầm Lỡ

Cổ Thanh Phong nghe thấy Miêu Lãnh Thiên Tâm cốc năm đó, liền giật mình, kinh hãi nhìn thiếu nữ áo vàng hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ sư phụ của cô nương là Thiên Tâm Tiên Nương, đã được người ta công nhận là người nuôi trồng số một trên thiên hạ đương thời, rất ít khi ra khỏi nơi ẩn cư phải không?

Thiếu nữ áo vàng liền đáp :

- Phải, sư phụ của tôi chính là Thiên Tâm Tiên Nương đấy. Từ rày trở đi, đại ca cứ gọi tôi là Thiên Tâm Nữ Bàng Chân Chân để khác chị tôi là Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân.

Lúc ấy rượu thuốc My Hương ở trong người của Cổ Thanh Phong bắt đầu ngấm, lại trông Thiên Tâm Nữ đẹp như vậy, bỗng thấy sau đờn điền có một làn hơi nóng bốc lên, khiến chàng có cảm giác ngây ngất vô cùng.

Nhưng, sức thuốc vừa ngấm mà nghị lực chưa tiêu diệt, chàng cố gượng nén tình dục và đồng thời chàng nghĩ thầm :

- “Chuyện thiên hạ thật kỳ lạ thế nào cũng có, không ngờ Bàng Thiên Hiếu lại có hai người con gái cùng một lúc, và cả hai đều lấy tên Bàng Chân Chân. Ta lại cứ tưởng Bàng bang chủ chỉ có một người con gái là Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân thôi, cứ xem Thiên Tâm Nữ thì cả mặt mũi, dáng điệu giọng nói, tiếng cười đều giống hệt Hoàng Sam Hồng Tuyến, như vậy hiển nhiên hai nàng là hai chị em sinh đôi, nhưng ai là mẹ đẻ của hai nàng...”

Nghĩ tới đó, chàng bỗng phát hiện bên trong có sự nghi vấn bởi chàng chỉ biết Bích Vân Nương, Liễu Như Yên là Tam Di Nương của Bàng Chân Chân thôi, chứ không nghe thấy Bàng Thiên Hiếu nói nguyên phu nhân của ông ta sống hay chết, bây giờ đang ở đâu? Chàng nghĩ mãi.

Thiên Tâm Nữ nũng nịu vô cùng, tựa vào lòng Cổ Thanh Phong mỉm cười nói :

- Phần vì tôi không quen núi Cửu Nghi này, phần vì cha tôi hình như không biết có người con gái như tôi vậy, mà tôi cũng chả cần phải miễn cưỡng với cao như thế. Vấn đề cuối cùng là vì sư phụ tôi rất yêu tôi, chắc về việc tôi bị mất tích, bà ta thế nào cũng lo âu vô cùng. Cho nên tôi định tối hôm nay thành hôn với anh xong rồi, sáng sớm mai tôi sẽ về Thiên Tâm cốc ở Miêu Cương ngay.

Cổ Thanh Phong biết Thiên Tâm Nữ sinh trưởng ở Miêu Cương đã nhiễm tập quán của người Mèo, đối với sự yêu thương của trai gái, không lấy gì làm hổ thẹn hết, coi như chuyện dĩ nhiên vậy.

Hướng hồ nàng tựa ở trong lòng chàng đưa mắt tổng tình, làm cho chàng cảm thấy nơi đơn điền có một luồng sức nóng kỳ lạ dồn xuống bên dưới càng ngày càng mạnh, hình như chịu nhịn không nổi vậy.

Tất nhiên Cổ Thanh Phong không biết mình với Thiên Tâm Nữ đã uống phải rượu thuốc của Không Lăng Tiêu nên chàng vừa kêu được một tiếng “Nguy tai” thềm, chàng liền nghĩ :

- “Ta đã gặp Đãng Phách ni cô Diệu Chân với Vệ Phương Hoa, hai dâm phụ dâm đăng như vậy mà ta cũng không bị chúng khiêu gợi nổi và đều được bình yên vô sự, thân ta vẫn thanh bạch như thường. Không ngờ đêm nay ta với Thiên Tâm Nữ gần gũi nhau trong một căn phòng như thế này mà ta lại không tránh sao khỏi ma kiếp má hồng.”

Chàng nghĩ đoạn, vội lui người về phía sau không dám gần gũi, thân mật với Thiên Tâm Nữ như thế nữa.

Thiên Tâm Nữ thấy Cổ Thanh Phong lùi về phía sau, liền ngạc nhiên ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn chàng mỉm cười và nói :

- Phong đại ca, nghe chị tôi nói, đã biết đại ca là một người hiệp nghĩa và rất quang minh lỗi lạc. Nhưng tôi đã lấy đại ca rồi và đại ca cũng đã lấy tôi, chúng ta nên thân mật với nhau, đừng coi những việc này là chuyện dâm đăng, vì chúng ta đã chính thức là vợ chồng mà.

Cổ Thanh Phong không biết trả lời như thế nào cho phải, chàng cuống lên ấp úng đáp :

- Tôi....tôi...

Lúc ấy hai người bốn mắt nhìn nhau. Thiên Tâm Nữ là người rất thông minh chỉ trông vẻ mặt cũng biết chàng ta đang nghĩ gì. Nàng bỗng sa sầm nét mặt lại, nhìn thẳng vào mặt chàng lên tiếng hỏi :

- Phong đại ca đã uống chén nước của tôi rót cho đại ca rồi, chẳng lẽ lại hối hận, không muốn cưới tôi nữa hay sao?

Cổ Thanh Phong nghe nói mới nghĩ đến nàng Bàng Chân Chân này ngoại hiệu Thiên Tâm Nữ: Từ Thiên Tâm cốc tới và là đồ đệ cưng của Thiên Tâm Tiên Nương, một cao thủ nuôi trùng độc số một đương thời, chàng liền giật mình kinh hãi, mắt nhìn vào chén nước vừa uống, cau mày hỏi :

- Theo lời cô nương, chẳng lẽ trong chén nước của cô nương đã có Thiên Tâm Trùng Độc rồi hay sao?

Thiên Tâm Nữ gật đầu đáp :

- Phong đại ca, sư phụ tôi là người Thủy Bái Di, tôi được bà ta dạy bảo từ nhỏ, tất nhiên tôi có độc tính

của người Mèo. Cứ chỉ bỏ Trùng Độc trong nước này không có ác ý, mà chỉ bảo chứng cho vợ chồng đoàn kết với nhau, không bao giờ phản bội. Vì chúng ta ân ái một đêm, ngày mai tạm biệt rồi, nên trong một trăm ngày, đại ca phải đến Thiên Tâm cốc tìm thiếp. Bằng không, Thiên Tâm Trùng cắn xé trái tim đau đớn thảm khốc như thế nào, chắc đại ca thấy người ta nói rồi. Không có một loại thuốc nào chữa khỏi, không có công lực nào chịu nổi, và cũng không thể có một hình phạt nào đau đớn bằng.

Cổ Thanh Phong là người giàu kinh nghiệm, tất nhiên phải hiểu Tâm Trùng Độc lợi hại như thế nào, chàng nghe thấy Thiên Tâm Nữ nói liền thấy trống ngực đập rất mạnh, trái tim muốn nhảy vọt ra ngoài.

Thiên Tâm Nữ đã bắt đầu phát động thế công của lẽ lối người Mèo.

Chỉ thấy nàng giơ hai cánh tay ra ôm chặt lấy cổ chàng, lôi chàng nằm ra giường với giọng nói rất nhu mì :

- Phong đại ca, thiếp yêu đại ca lắm, sao đại ca không dám, và lại thiếp chả xinh đẹp như chị thiếp là gì?

Nàng vừa nói vừa hôn hít làm cho Cổ Thanh Phong không sao chịu nổi, nhất là lúc này chàng đã uống phải dâm dược của Khổng Lăng Tiêu.

Thoáng cái trong Phi Hồng Thủy Tạ, Miêu giai nhân đã thổi tiêu Phượng Hoàng, Trung Điền kiếm khách đã nhập bước thiên thai, anh hùng đều biến thành Tương Vương thần nữ đang mây mưa ở núi Vu Sơn.

* * * Chuyện đời rất là éo le, sớm không đến, muộn cũng không thành.

Hay tin Cổ Thanh Phong động phòng hoa chúc trong lòng Mạnh Hồng Tiểu liền bán tín bán nghi, nghĩ thầm :

- “Sao lại có chuyện may mắn như thế nhỉ? Ta với Chân Chân đi tìm kiếm Cổ Thanh Phong mãi mà không thấy, ngày hôm qua chúng ta vừa tới Tam Nguyên Giáp thì chàng cũng theo sau tới, mà chàng đã cùng cô gái Chân Chân giả liệu động phòng hoa chúc liền.”

Nàng có vẻ không tin, liền giở khinh công tuyệt mức ra tiến thẳng tới Dưỡng Đức Hiên, và lên ra sau Phi Hồng Thủy Tạ.

Khi nàng đi qua Dưỡng Đức Hiên thấy Bàn Thiên Hiếu với mấy tay cao thủ của Tam Nguyên bang đang vui vẻ nhậu nhẹt với nhau, nàng liền nghĩ :

- “Việc này có lẽ mọi người đều tưởng lầm hết, vì cô gái giả hiệu này giống hệt Chân Chân thật. Ngay cả Bàn Thiên Hiếu, cha ruột nàng mà cũng không nhận ra được, thì Cổ Thanh Phong làm sao mà nhận ra được? Chàng ta đã không biết nội dung, trông thấy Chân Chân như kẻ mất hồn mất vía như vậy, thế nào

cũng phải ăn năn và thương xót, tất nhiên chàng phải nhận lời hành hôn để cho Chân Chân được an ủi phần nào, và như vậy mới mong chữa lành bệnh cho nàng. Nhưng căn cứ vào tính nết ngày thường của Cổ Thanh Phong, dám chắc dù có nhận lời động phòng hoa chúc với Chân Chân đi chăng nữa, là cốt an ủi nàng để cho nàng chóng lành mạnh. Như vậy chỉ có danh hoa chúc thôi chứ không có hoa chúc thật đâu.”

Tuy nàng nghĩ rất đúng, nhưng chờ tới khi nàng xuất hiện ở trước Phi Hồng Thủy Tạ thì thấy tình hình đã khác hẳn dự định của nàng.

Nàng là người luyện thành công Diệu Âm thần công nên tai mắt nàng rất thính, nàng nghe thấy bên trong có sự đang mảy mưa của một trai, một gái. Thoạt tiên nàng còn tưởng là cặp trai gái khác nhưng sau nàng còn nghe rõ tiếng “Phong đại ca” và “Chân muội” cho nên nàng liền giậm chân nghiến răng rời khỏi Tam Nguyên Giáp ngay.

Nàng đi đâu? Lúc đó trong lòng nàng hận Cổ Thanh Phong hay là vẫn yêu như trước, những chuyện đó hãy gác sang một bên.

Bây giờ hãy nhắc lại truyện của Tam Nguyên Giáp trước.

Một đêm đã qua, sáng sớm hôm sau, Bàn Thiên Hiếu với Khổng Lăng Tiêu vội đến Phi Hồng Thủy Tạ để xem con gái cưng của mình cùng Cổ Thanh Phong sau khi động phòng có lành mạnh hay không? Nhưng lão Bang chủ vừa đến Phi Hồng Thủy Tạ thì biến sắc mặt ngay, vì thấy cánh cửa mở toang như người ta đã phần uất dùng chưởng đánh hai cánh cửa đó vậy.

Bàn Thiên Hiếu lại tưởng Cổ Thanh Phong tỉnh táo rồi hay biết Khổng Lăng Tiêu bỏ thuốc vào rượu nên tỏ vẻ bất mãn mới hậm hực mà đi, cho nên lão hiệp bước vừa lên tiếng gọi :

- Chân nhi!

Ý của lão Bang chủ chỉ muốn giải thích cho con gái mình hay và hỏi tình hình ra sao? Ngờ đâu đồ đạc bên trong bị đánh đổ lung tung và không còn bóng người nào cả, chỉ có Cổ Thanh Phong để lại một lá thư.

Trong thư rõ cho hay Thiên Tâm Nữ Bàn Chân Chân khác hẳn Hoàng Sam Hồng Tuyến. Bởi một người là chị, một người là em và trách mắng Bàn Thiên Hiếu, một cao thủ trong mười ba danh thủ đương thời, Bang chủ của Tam Nguyên bang và cũng là tôn sư của một môn phái trong võ lâm như vậy, sao lại dùng thủ đoạn hạ lưu như thế để đẩy chàng sa vào...nghĩa. Bàn Thiên Hiếu đọc xong lá thư đó, vừa hổ thẹn, tức giận vừa đưa tay chỉ Khổng Lăng Tiêu giậm chân lia lịa và quát mắng :

- Việc này... việc này... đều... đều do phu nhân gây nên cả, thủ đoạn cao minh đến thế đấy...

Mới nói được có thể thôi, lão Bang chủ vì tức giận quá đã ngã lăn chết giắc.

Khổng Lăng Tiêu cuống cả chân tay, một mặt đỡ Bàn Thiên Hiếu lên sập xoa bóp cứu chữa, một mặt

sai người đi mời Thiết Kiếm chân nhân để bàn luận.

Thiết Kiếm chân nhân hay tin vội đến Thủy Tạ ngay.

Lúc ấy Bàng Thiên Hiếu đã lay tỉnh, trong lòng tức giận khôn tả, mà Khổng Lăng Tiêu thì râu rĩ cau mày lại và đưa lá thư của Cổ Thanh Phong cho Thiết Kiếm chân nhân xem, cùng kể lại mọi sự cho lão đạo sĩ hay.

Thiết Kiếm chân nhân biết rõ chuyện rồi liền hỏi Bàng Thiên Hiếu :

- Có phải Bang chủ có hai người con gái cùng tên là Chân Chân chẳng?

Bàng Thiên Hiếu gượng cười đáp :

- Việc này chính lão phu cũng không rõ lắm.

Thiết Kiếm chân nhân nghe nói liền nhìn Khổng Lăng Tiêu một cái và thầm nghĩ :

- “Chẳng hay Bàng bang chủ cũng mắc phải bệnh thất hồn lạc phách ấy chẳng, sao lại làm cha mà không biết mình có mấy người con như thế?”

Bàng Thiên Hiếu đã đoán được ra Thiết Kiếm chân nhân và Khổng Lăng Tiêu nghi ngờ gì rồi nên gượng cười đáp :

- Việc của Chân nhi xưa nay lão phu không muốn nhắc nhở cho ai hay, nhưng bây giờ dưới tình hình quái dị này, lão phu cần nói rõ đầu đuôi để hai người suy đoán hộ lão?

Thiết Kiếm chân nhân gật đầu :

- Xin Bang chủ cứ nói, việc này do Bang chủ nói ra là chỉ lọt vào tai Khổng phu nhân với bản đạo thôi, quyết không lan đến tai người thứ ba đâu.

Bàng Thiên Hiếu vừa cười vừa nói tiếp :

- Việc này cũng không có điều gì là xấu xa mà không nói cho ai hay được. Sở dĩ lão phu giữ bí mật như thế là vì thương Chân nhi, không muốn để cho nó đau lòng thương nhớ người mẹ không biết sống chết kia, hay là nó lại đi khắp mọi nơi tìm kiếm mẹ nó.

Thiết Kiếm chân nhân kêu “ồ” một tiếng và hỏi tiếp :

- Chẳng hay nguyên phối phu nhân của Bang chủ là vị thế nào?

Bàng Thiên Hiếu cau mày không đáp, trái lại lão Bang chủ lại hỏi Thiết Kiếm chân nhân rằng :

- Năm nay ở trong Miêu Lĩnh có một Hồng Phấn ma đầu nổi danh giang hồ, nhưng được tiếng ít lâu thì đã biệt vô tăm tích.

Thiết Kiếm chân nhân nghĩ ngợi giây lát rồi đáp :

- Có phải là Huyền Huyền Ma Nữ Vạn Phi Sương đấy không?

Bàng Thiên Hiếu gật đầu và nói tiếp :

- Chân nhân đoán đúng đấy, chính Huyền Huyền Ma Nữ là mẹ đẻ của Chân Nhi.

Khổng Lăng Tiêu nghe nói kêu “ôi chà” một tiếng và xen lời hỏi :

- Theo lời đồn đại trên giang hồ thì Huyền Huyền Ma Nữ ác độc lắm sao Bang chủ lại kết duyên với bà ta được.

Bàng Thiên Hiếu thở dài :

- Việc này nói ra có thể nói là nghiệp duyên xảo hợp. Lúc ấy lão đang hành đạo giang hồ, đi qua Miêu Lĩnh ngẫu nhiên gặp nàng ta. Vĩ tính của đôi bên rất kiêu ngạo, nên vì một sự tranh chấp nhỏ ra tay đánh liền. Ác chiến nửa ngày, nàng ta thua lão phu có một thế. Nàng ta liền nói với lão rằng: “Bình sinh không chịu thua ai cả, bây giờ lão đã thắng ta nên tình nguyện lấy lão làm chồng.”

Khổng Lăng Tiêu lại xem lời hỏi tiếp :

- Lúc bấy giờ Huyền Huyền Ma Nữ có tiếng đẹp nhất thời, thảo nào Chân Chân mới đẹp tuyệt trần chứ. Bang chủ may mắn lấy được vợ đẹp như thế thì diễm phúc vô song.

Bàng Thiên Hiếu lườm nàng một cái, rồi nhìn Thiết Kiếm chân nhân nói tiếp :

- Chân nhân nên biết Bàng Thiên Hiếu tôi không phải là người có thể dễ sắc ma quyến rũ nhưng lúc ấy lão đã bị sa vào Thiên Ma Mật Tông Đại Pháp của nàng mà không hay, vì thế cứ thấy tâm thần hỗn loạn, trong người bưng bưng không sao chịu nổi rồi mơ hồ kết duyên Tần Tấn với nàng.

Thiết Kiếm chân nhân lại hỏi :

- Bang chủ đã kết duyên với Huyền Huyền Ma Nữ rồi, tại sao hai người lại chia rẽ nhau như thế, mà nàng ta bây giờ sống chết ra sao? Tung tích ở đâu lão Bang chủ có biết không?

Bàng Thiên Hiếu gượng cười đáp :

- Gạo đã nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền, lúc ấy lão phu nhận thấy lời đồn đại của giang hồ không ngoa tí nào. Huyền Huyền hẹp lượng tuyệt luân, thủ đoạn ác hiểm vô cùng, chứ không khi nào làm vợ chồng

với nhau mãi mãi được.

Khổng Lăng Tiêu lại hỏi :

- Bang chủ đã biết không thể sống với nàng ta được, chẳng lẽ võ công của Bang chủ cao siêu thế mà tại sao không thoát ly nỗi chồn đó sao?

Nàng chưa nói dứt, đột nhiên kêu “Ừ” một tiếng và dường như vỡ lẽ nên nàng vội nói tiếp :

- Tôi đã biết rồi! Bang chủ muốn dang tay cắt đứt đường tơ nhưng khổ nỗi Huyền Huyền Ma Nữ lại có thai rồi phải không?

Bàng Thiên Hiếu gật đầu đáp :

- Phu nhân đoán không sai lúc ấy Huyền Huyền Ma Nữ đã có con cho nên khiến lão tiến thoái lưỡng nan. Tuy lão đã quyết tâm bỏ Vạn Phi Sương nhưng lại không nỡ bỏ cốt nhục của mình.

Thiết Kiếm chân nhân lại tiếp lời hỏi :

- Đó là thói thường của người đời, nhưng mãi tới lúc nào Bang chủ mới bỏ được nàng?

Bàng Thiên Hiếu vuốt râu thờ dài nói :

- Việc này lão phu cũng hơi quá đáng một chút. Bây giờ nghĩ lại nhận thấy mình cũng không nên không phải với nàng, lúc nào trong lòng cũng bứt rứt vô cùng.

Khổng Lăng Tiêu vừa cười vừa nói tiếp :

- Việc xưa đã qua rồi có than thở cũng vô ích, Bang chủ hà tất phải đau lòng như thế làm gì? Sau rồi thế nào nữa?

Bàng Thiên Hiếu dùng tay áo chùi nước mắt và từ từ nói tiếp :

- Vạn Phi Sương chưa biết lão đã chán ghét nàng, sau khi nàng biết là có thai rồi, liền bàn với lão, nếu đẻ con trai sẽ dùng tên gì, và con gái thì dùng tên gì?

Thiết Kiếm chân nhân vừa cười vừa đỡ lời :

- Đó là một then chốt rất lớn, vì bản đạo tới nay, chưa hề thấy hai chị em cùng tên cùng họ như thế.

Bàng Thiên Hiếu có vẻ ngơ ngác nói tiếp :

- Việc này lão cũng lấy làm ngạc nhiên, vì lúc nghe thấy nàng ta nói như vậy, lão chỉ thuận mồm bảo rằng : nếu đẻ con trai thì đặt tên là Chính Vũ, con gái lấy tên Chân Chân.

Thiết Kiếm chân nhân nghe nói hơi nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi tiếp :

- Chẳng hay Chân Chân cô nương ra đời được bao lâu, thì lão Bang chủ mới đem cô ấy đi.

Bàng Thiên Hiếu hổ thẹn đáp :

- Vì việc này mà lúc nào nghĩ đến Vạn Phi Sương, lão cũng ăn năn vô cùng. Thật ra lão đã bí mật bàn với người vú người Mèo là khi Chân nhi vừa chào đời một cái là lão sẽ không tự biệt mà lạng lẽ đi luôn.

Thiết Kiếm chân nhân nghe tới đó liền gật đầu vừa cười vừa nói tiếp :

- Bần đạo đã hiểu rồi.

Bàng Thiên Hiếu vẫn còn thắc mắc :

- Chân nhân hiểu gì thế?

Thiết Kiếm chân nhân vừa cười vừa đáp :

- Theo sự nhận xét của bần đạo thì Thiên Tâm Nữ giống hệt Hoàng Sam Hồng Tuyến.

Bàng Thiên Hiếu lại nói tiếp :

- Không riêng gì Chân nhân mà lão phu cũng không phân biệt được nốt.

Thiết Kiếm chân nhân vừa cười vừa nói tiếp :

- Hai chị em nàng từ mặt mũi, thân hình, giọng nói, thái độ đều giống nhau như hệt, lại thêm lời nói của Bang chủ vừa rồi, thì bần đạo đoán chắc thế nào hai nàng cũng là chị em sinh đôi.

Bàng Thiên Hiếu giật mình hỏi lại :

- Chị em sinh đôi ư?

Thiết Kiếm chân nhân gật đầu vừa cười vừa đáp :

- Bần đạo dám chắc Bang chủ chỉ đem Hoàng Sam Hồng Tuyến đi thôi, chứ không biết còn một nàng Thiên Tâm Nữ lại mới ra đời nữa.

Khổng Lăng Tiêu vỗ tay cười nói tiếp :

- Chân nhân nghĩ như vậy, thật là kỳ diệu. Bang chủ đã nói để con trai đặt tên Chính Vũ, con gái lấy là Chân Chân, nên Huyền Huyền Ma Nữ mới đặt tên cả cô bé ra sau là Bàng Chân Chân nốt.

Thiết Kiếm chân nhân nhìn Bàn Thiên Hiếu cười hỏi tiếp :

- Bang chủ thử nghĩ xem : Huyền Huyền Ma Nữ sinh người con gái thứ hai xong, vì không biết Bang chủ đã đem cô con gái lớn đi rồi nên thấy người con ra sau đó cũng là con gái nên nàng cứ đặt tên Chân Chân thôi. Vậy mới có hai chị em cùng một tên họ và lại quá giống nhau thế phải không?

Bàn Thiên Hiếu nghe xong gật đầu đáp :

- Chân nhân giải thích rất có lý, nhưng không biết Thiên Tầm Tiên Nương trong Thiên Tầm cốc ở Miêu Lãnh có phải là Huyền Huyền Ma Nữ mất tích đã lâu không?

Lăng Tiêu vừa cười vừa đỡ lời :

- Bang chủ nói như vậy cũng có lý lắm. Chẳng hay Bang chủ có định đi Thiên Tầm cốc một phen để viếng người nuôi trùng đệ nhất thế gian này không?

Bàn Thiên Hiếu gật đầu đáp :

- Thế nào tôi cũng phải đi điều trụ một phen. Quả thật nếu Thiên Tầm Nữ Bàn Chân Chân đó là con gái lão phu thì tất nhiên lão phu phải đón về Tam Nguyên bang này.

Khổng Lăng Tiêu nghe nói, cười tiếp lời :

- Bang chủ định chừng nào lên đường thì cho thiệp theo với nhé?

Bàn Thiên Hiếu xoa tay đang định nói thì Thiết Kiếm chân nhân đã nói trước :

- Liễu phu nhân còn đang bế quan, chưa luyện xong môn võ công.

Vậy công việc trong bang này cần phải có người chủ trì, tốt hơn hết Khổng phu nhân nên ở lại canh giữ để bản đạo đi cùng Bang chủ đến Miêu Lãnh một phen.

Bàn Thiên Hiếu cũng nói với Khổng Lăng Tiêu :

- Huyền Huyền Ma Nữ hẹp lượng và hay ghen, vạn nhất Thiên Tầm Tiên Nương chính là nàng ta mà có phu nhân đi cùng thì lão phu biết làm thế nào?

Khổng Lăng Tiêu nghe nói thất cười và đáp :

- Nếu vậy, tôi không đi nữa, nhờ Huyền Huyền Ma Nữ nổi ghen thì phiền lắm, chi bằng sai Tiêu Anh Tiêu Tuấn đi theo Bang chủ.

Bàn Thiên Hiếu nghĩ giây lát rồi nói tiếp :

- Chuyến đi này rất có thể là hung hiểm khôn tả. Huống hồ chống chọi với một năng thủ nuôi trùng, còn khó đấu hơn các anh hùng giang hồ nhiều, cho nên Tiêu Anh, Tiêu Tuấn cũng không nên theo, để lão phu cử một Hương chủ đi còn hơn.

Thiết Kiếm chân nhân vừa cười vừa hỏi :

- Có phải Bang chủ định tuyển Hỏa Hải Nhi Ô Hương chủ đi đúng không?

Bàng Thiên Hiếu gật đầu đáp :

- Phải, vì hương chủ có rất nhiều hỏa khí, có thể khắc chế được mọi thứ ác trùng, cho nên đi Miêu Lãnh không thể thiếu mặt y được.

Thiết Kiếm chân nhân vừa cười vừa nói tiếp :

- Bang chủ nghĩ rất phải, theo thiên kiến thì việc này không thể chậm trễ, càng nhanh càng hay bấy nhiêu. Bang chủ nên truyền lệnh cho Ô Hương chủ sửa soạn và lên đường ngay?

Bàng Thiên Hiếu liền sai người gọi Hỏa Hải Nhi tới, và nói cho y hay chuyến đi Miêu Cương này phải sửa soạn những Hỏa Khí nào có thể khắc chế được trùng độc.

Hỏa Hải Nhi Ô Xích vui vẻ đáp :

- Ô Xích tôi đã sớm nhận thấy Liệt Hỏa Thái Tuế ở Miêu Cương rất làm bộ làm phách, nên nhân lúc này có việc đi Miêu Lãnh, Ô Xích tôi cũng muốn gặp y một phen.

Thiết Kiếm chân nhân vội đỡ lời :

- Liệt Hỏa Thái Tuế ở trên núi Cao Lê Cống thuộc tỉnh Vân Nam mà chúng ta bây giờ đi Miêu Lãnh ở Quý Châu. Nếu Ô Hương chủ muốn so tài với Hồ Diên Bình thì hãy đợi đến Vạn Kiếp đại hội đã.

Ô Xích nghe nói xong, về phòng sửa soạn Hỏa Khí để đi Miêu Lãnh.

Hãy nói Cổ Thanh Phong vì uống phải thuốc dâm đăng không sao cầm lòng được, liền cùng Thiên Tâm Nữ mây mưa một phen, nhưng khi chàng thức tỉnh thì thấy chăn gối vẫn còn dư hương mà Thiên Tâm Nữ đã mất tích, chỉ để lại một cái khăn trên có viết như sau :

“Thiên Tâm ở trong bụng, xin chớ thay lòng đổi dạ, trong trăm ngày mong chàng quay trở lại Miêu Lãnh để chúng ta được tái hợp.”

Thoạt tiên chàng còn tưởng chuyện xảy ra đêm trước là mơ, bây giờ trông thấy cái khăn tay đó, chàng mới hối hận vô cùng, mồ hôi lạnh thoát ra như mưa và chàng nghĩ thầm :

- “Sao ta hồ đồ đến thế, làm ra sự hoang đường này. Bây giờ còn mặt mũi nào gặp gỡ lại Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Sam Hồng Tuyền hai vị hồng nhan tri kỷ của ta nữa?”

Chàng càng nghĩ càng buồn phiền, rồi lấy bút viết rõ nguyên nhân, khiển trách Bàng Thiên Hiếu đã dồn mình vào chỗ bất nghĩa.

Xong đâu đấy, chàng chạy ra khỏi Phi Hồng Thủy Tạ vì trong lòng phẫn uất nên thuận tay đánh luôn một chưởng vào cánh cửa Thủy Tạ, vì thế cánh cửa bị gãy làm muôn mảnh.

Lúc ấy các nhân vật trong Tam Nguyên bang còn say sưa chưa thức tỉnh, chỉ có một đệ tử phải luân phiên canh gác hãy còn thức thôi, nhưng chúng biết Cổ Thanh Phong là con rể của Bang chủ cho nên không ai dám ngăn cản chàng hết, để chàng ung dung ra khỏi Tam Nguyên Giáp.

Cổ Thanh Phong đứng trên đỉnh núi cao chót vót, ngẩn người ra suy nghĩ hồi lâu, bị gió lạnh thổi làm chàng rùng mình và hắt hơi một cái, thần trí mới được tỉnh táo đôi chút.

Chàng định thần xong, liền ngẩng mặt lên trời kêu la :

- Cổ Thanh Phong, Cổ Thanh Phong! Người đã làm ra sự vô liêm sỉ hoang đường như thế còn mặt mũi nào tái kiến Hồng muội và Chân Chân nữa, thà nhảy xuống vực thăm chết đi cho rảnh.

Nói xong, chàng tung mình nhảy xuống bên dưới để mong giải thoát cho xong. Chàng vừa định nhảy, thì một người núp ở tấm đá lớn phía sau chàng hơn trượng vội đứng dậy, định nhảy ra cản chàng tự vẫn.

Ngờ đâu người đó vừa đứng lên, thì Cổ Thanh Phong lại bỗng ngừng bước lắc đầu thở dài nói :

- Không nên! Không nên! Nếu ta chết như vậy, thì không thanh bạch chút nào, trong trăm ngày ngày ta phải tìm cho ra được Hồng muội, Chân muội để nói rõ sự thể rồi sẽ chết, như vậy mới quang minh lỗi lạc.

Người núp phía sau Cổ Thanh Phong nghe thấy chàng lẩm bẫm tự nói như vậy mới hay hiện giờ chưa vội. Người đó mới thở dài một tiếng rồi quay về phía sau tảng đá.

Cổ Thanh Phong đi tới tảng đá đó ngồi xuống, tay phải nắm quyền đánh thẳng vào tay trái một cái thật mạnh và hậm hực nói :

- Trời đất bao la như thế này ta biết đi đâu mà tìm kiếm cho được Hồng muội với Chân muội. Huống hồ kỳ hẹn chỉ trăm ngày, nếu quá đó thì ngũ tạng ta sẽ đứt ra từng khúc mà chết.

Cổ Thanh Phong đang thở than không biết đi đâu mà tìm kiếm Mạnh Hồng Tiểu với Bàng Chân Chân, thì Chân Chân hóa danh là Hoàng Mộ Phong đang ẩn núp sau tảng đá mà chàng ngồi.

Thì ra Bàng Chân Chân viết thư để lại cho Mạnh Hồng tiểu, rồi nàng định sẽ trở về Tam Nguyên Giáp,

dò xem xem Chân Chân giả hiệu kia là ai? Sao lại giống hệt mình như thế? Nàng ẩ núp sau tảng đá định đợi Mạnh Hồng Tiểu đi khỏi, nàng mới đi sau. Ngờ đâu Mạnh Hồng Tiểu ra khỏi đó rồi quanh quẩn một lát liền đi Tam Nguyên Giáp luôn.

Sự thật Bànng Chân Chân không biết Cổ Thanh Phong hiện đang ở trong Tam Nguyên Giáp và sắp động phòng với Chân Chân giả. Nàng chỉ nhận thấy bộ mặt của mình bị thiêu hủy như vậy, không xứng đôi vừa lứa với Cổ Thanh Phong nữa, nên nàng định chết đi cho rảnh.

Nhưng sau nghĩ lại, trên còn cha và mình lại không có anh chị em nào, vì thế nàng mới trù trù không sao quyết định nổi. Sau nàng lại mong Chân Chân kia có thể đại diện mình tận hiếu với cha già, thì lúc ấy nàng sẽ rời khỏi trần gian dơ bẩn này cũng chưa muộn.

Nàng muốn đem thanh kiếm Can Tương đi Đào Hoa Chiếu ở núi Lục Chiếu vận dụng Nguyên Lý Thư Hùng song kiếm khí cơ hấp dẫn, để hút thanh Kiếm Mạc Tà lên, rồi nàng sẽ đem hai thanh thần kiếm đó đến Vạn Kiếp đại hội để tặng cho Cổ Thanh Phong với Mạnh Hồng Tiểu và để lại Phong Vân Lô Vũ kiếm phổ, Đào Hoa Nhuyễn Giáp cho chàng. Như vậy là nàng đã làm tròn nhiệm vụ của Điều Nao Cư sĩ giao phó. Việc đó xong nàng sẽ đem cây búa thần trả về cho cha, vậy là nàng không bận bịu gì nữa. Khi ấy nàng mới an tâm giải thoát.

Trong lúc nàng đang đứng trên đỉnh núi, lòng rầu rĩ không tả thì bỗng thấy trong Tam Nguyên Giáp có một bóng người phi mạnh ra như điện chớp, nàng nhận rõ người đó chính là Mạnh Hồng Tiểu, nàng ngạc nhiên vô cùng và nghĩ thầm :

- “Sao Hồng tử vào trong Giáp không lâu lại rút lui như thế và chạy một cách nhanh như vậy, sau chị lại không có người đuổi theo...”

Nàng chưa nghĩ dứt thì Mạnh Hồng Tiểu đã chạy tới chỗ mình đứng. Nàng không muốn gặp Mạnh Hồng Tiểu lúc này nên vội ẩn mình sau một tảng đá để theo dõi cử chỉ của Mạnh Hồng Tiểu.

Ngờ đâu, Hồng Tiểu lên tới trên đỉnh núi vụt quay người lại, ngơ ngác nhìn về phía Tam Nguyên Giáp.

Tuy Bànng Chân Chân không trông thấy rõ mặt và cũng không nghe Mạnh Hồng Tiểu nói gì hết nhưng nàng thấy dáng người cứng đờ ra như thế cũng biết Mạnh Hồng Tiểu gặp một chuyện gì bất mãn rồi.

Nàng liền nghĩ thầm :

- “Hồng tử xưa nay vẫn có tiếng độ lượng, xem tình hình này, không biết có việc gì mà tử ấy lại đau khổ như thế?”

Nàng đang suy nghĩ thì Mạnh Hồng Tiểu đột nhiên quay đầu lại, nàng thấy mặt Mạnh Hồng Tiểu nước mắt đầm đề để ướt đầm trước ngực tự bao giờ.

Chân Chân thấy vậy, kinh ngạc vô cùng, định nhảy ra nắm tay nàng hỏi xem vì sao nên nỗi.

Mạnh Hồng Tiểu bỗng ngẩng đầu nhìn lên nên trời thở dài rất náo nùng, rồi lại dậm chân một cái tung mình nhảy xuống núi đi mất.

Mạnh Hồng Tiểu đi khỏi, Bàn Chân Chân càng hoài nghi thêm.

Nàng mới quyết định lên vào trong Tam Nguyên Giáp dò xem bên trong có chuyện gì xảy ra.

Nhưng nàng vừa định đi thì thấy trong Tam Nguyên Giáp lại có một bóng người phi ra. Kinh công của người này cũng cao siêu lắm nhưng dù sao cũng kém mạnh Mạnh Hồng Tiểu mấy thành hỏa hầu và người này không hề ngưng chân lại chút nào, chạy luôn về phía Tây.

Hoàng Sam Hồng Tuyến có biết đâu người đó lại là Thiên Tâm Nữ, người em sinh đôi với mình, đã động phòng hoa chúc với Cổ Thanh Phong và lúc này nàng ta đang đi về Miêu Lãnh.

Bàn Chân Chân đứng ở trên đồi cao, tuy mặt hướng về phía Tam Nguyên Giáp nhưng cách nhau khá xa, lúc ấy trời lại nhá nhem tối nên nàng không sao trông thấy rõ mặt của Thiên Tâm Nữ được. Nàng chỉ ngạc nhiên là xưa nay trong bang có rất nhiều tay cao thủ, cảnh giới nghiêm ngặt lắm, vậy mà sao trong đêm nay lại để cho người ta ra vào một cách dễ dàng như thế?

Bàn Chân Chân nghĩ đến cha già lại thấy mặt mình đã hủy thế này không còn muốn gặp lại ai nữa, nhưng trong lòng nàng rầu rĩ hết sức.

Tuy là một nữ hiệp tuyệt vời nhưng nàng cũng không sao cầm được lệ, nước mắt nhỏ xuống như mưa liền.

Nàng đứng khóc một hồi thấy mặt trời đã dần dần ló ra, nàng còn thấy Giáp Khẩu có người thứ ba chạy ra.

Người này vừa ra đến nơi, giở khinh công của mình ra cắm đầu chạy thật nhanh. Bàn Chân Chân chỉ nhìn thấy hình dáng của người đó liền nhận ngay ra người đó chính là Cổ Thanh Phong.

Bàn Chân Chân thấy vậy liền nghĩ thầm :

- “Sao chuyện đời lại có sự may mắn đến thế? Phong đại ca, lại ở trong Tam Nguyên Giáp như vậy?”

Nàng đang suy nghĩ thì thấy Cổ Thanh Phong cũng như Mạnh Hồng Tiểu chạy thẳng tới chỗ nàng đứng.

Bàn Chân Chân lợi dụng tảng đá để ẩn thân. Nàng trông thấy Cổ Thanh Phong tự trách hận, trong lòng thầm nghĩ :

- “Thảo nào Hồng tử đau lòng như vậy, quả nhiên Phong đại ca đã làm việc không nên, không phải với

tỷ ấy và bây giờ đang muốn tự tử để tạ tội.”

Nhưng nàng lại thấy không đúng vì trong lời ăn năn hối lỗi của Cổ Thanh Phong tuy chàng đã nói mình không nên không phải với Hồng muội và Chân muội nhưng nàng lại càng thắc mắc thêm, không hiểu Cổ Thanh Phong đã làm gì thất lỗi với chị Hồng và mình như thế? Điều khiến nàng thắc mắc hơn cả là thấy Cổ Thanh Phong nói : “Còn sống được trăm ngày là cùng, ngũ tạng sẽ đứt ra từng khúc mà chết.”

Nghĩ tới đó Chân Chân lại thấy mình đến bây giờ đã cải trang đổi tên rồi, sao không hiện thân nói chuyện với Cổ Thanh Phong, như vậy có phải là mình sẽ được biết rõ hết tâm tình của Cổ Thanh Phong không?

Nàng quyết định như vậy lại nghe thấy Cổ Thanh Phong thở dài một tiếng và lẩm bẩm nói tiếp :

- Hồng muội! Chân muội! Ngu huynh cũng phải trách hai người không nên giả dạng cái gì là Giáng Ma Lang Quân với Đãng Ma Tú Sĩ như vậy làm chi? Nếu ở trước Vạn Kiếp môn mà Thanh Phong tôi nhận ra được bí mật của hai người thì làm gì có chuyện lằm lỡ lớn không sao cứu lại được này?

Bàng Chân chân nghe thấy chàng ta nói như vậy giật mình kinh hãi và trong đầu óc liền có ba nghi vấn hiện ra ngay :

Nghi vấn thứ nhất là tại sao Cổ Thanh Phong biết Bàng Chân Chân giả hiệu ở trong Tam Nguyên Giáp không phải là mình? Và việc mình với Mạnh Hồng Tiểu giả dạng Giáng Ma Lang Quân và Đãng Ma Tú Sĩ, làm sao chàng cũng biết được nốt như vậy?

Nghi vấn thứ hai là nghe giọng nói của Cổ Thanh Phong thì trước khi mình và Mạnh Hồng Tiểu đến dò thám núi Dã Nhân, Cổ Thanh Phong đã có ở đó rồi, vậy lúc ấy sao mình với Hồng Tiểu kiếm mãi vẫn không thấy chàng?

Nghi vấn thứ ba là Cổ Thanh Phong đã làm ra việc gì lằm lỡ lớn mà lại nói là không thể nào cứu vẫn được như thế?

Nhất là vấn đề tại sao Cổ Thanh Phong lại biết mình giả dạng Giáng Ma Lang Quân, như vậy mình làm sao hiện thân ra gặp chàng được nữa?

Bàng Chân Chân hơi trù trừ một chút, liền nghĩ tới Điều Ngao cư sĩ đã tặng cho mình thuốc cải dạng biến âm rất nhiều. Bây giờ chỉ cần Cổ Thanh Phong đi ra xa một chút là mình có thể dùng một viên thuốc khác để cải trang đổi hình dạng được ngay.

Tuy nhất thời không kiếm được quần áo thay đổi nhưng chỉ cần cởi chiếc áo vàng bên ngoài ra, bên trong đã có bộ quần áo ngắn màu khác, như thế cũng để làm cho Cổ Thanh Phong không nhận ra rồi.

Nàng nghĩ vậy xong, liền vội lấy một viên Dị Dung đơn ra bôi lên mặt và uống một viên Biến Âm hoàn,

cởi áo ở ngoài ra rồi lẳng lẳng theo sau luôn.

Một lát sau, nàng thấy Cổ Thanh Phong đi đến suối nước, đứng ở chỗ nguồn nước chảy xuống, để mặc cho nước chảy ướt cả đầu tóc lẫn quần áo.

Nàng biết Cổ Thanh Phong làm như thế vì trong lòng bội bực quá nổi nhưng không sao phát tiết được, nên mới mượn nước suối này để cho thần trí được tỉnh táo.

Hình như chàng bị nước chảy ướt đầm đầu và người như thế vẫn chưa được mát lòng thì phải, nên nàng thấy chàng ngẩng đầu nhìn lên phía trên để cho nước chảy xuống giữa mặt, nước vào mũi, vào mồm khiến chàng sặc sụa.

Bàng Chân Chân càng kinh ngạc thêm vẫn không hiểu Cổ Thanh Phong bị kích thích gì mà lại dày vò thân thể một cách quá nổi như thế?

Muốn biết nguyên nhân, liền đánh liều hiện thân, từ từ bước ra.

Trong lúc Bàng Chân Chân vừa hiện ra thì Cổ Thanh Phong đột nhiên rên rỉ, ngã lăn ra, cứ ôm bụng lăn lộn hoài, hình như đau bụng lắm.

Bàng Chân chân thấy vậy càng kinh hãi vội lên tiếng kêu :

- Phong đại ca!

Nàng liền nhảy ngay tới cạnh chàng xem sao.

Khi mọi người hoảng hốt thì tha hồ hóa trang thay hình đổi dạng khéo léo đến đâu cũng không thể che giấu được bản thân mình. Nàng đã đúng phần bôi cho bộ mặt khác hẳn, uống thuốc đổi giọng và cởi áo ngoài đi rồi.

Nàng cứ yên trí mình cải trang vậy thì Cổ Thanh Phong không thể biết được nàng là ai hết, nhưng bây giờ lại quá lo âu mà buột miệng gọi “Phong đại ca”.

Thế là tung tích của nàng bị lộ ra liền.

Bàng Chân Chân buột miệng gọi Cổ Thanh Phong là Phong đại ca xong, biết mình đã lỡ lời, nhưng hối cũng không kịp nhưng vẫn phải liều ngồi xuống để đỡ Cổ Thanh Phong.

Ngờ đâu lúc này Phong Thanh đang mê man, mặt đỏ hồng như ở gần lửa vậy, nên chàng mới không để ý nghe câu gọi của Bàng Chân Chân.

Bàng Chân Chân hơi biết y lý, nàng trông thấy Cổ Thanh Phong như vậy, lòng đau xót vô cùng, liền cầm tay bấm mạch chàng thử xem.

Nàng vừa thắm mặt vừa cau mày lại. Thoạt tiên tưởng Cố Thanh Phong uống phải nước sôi độc nên mới đột nhiên nổi bệnh, nhưng mạch của chàng hình như bị thương hàn và đau gan chứ không có vẻ gì là trúng độc cả.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Dọ Thám Miêu Cương

biết Cổ Thanh Phong quả thật là chính nhân quân tử, liền mỉm cười xen lời :

- Lão đệ, Thiên Tâm Trùng Độc không phải thứ trùng độc thường đâu. Lão đệ đã không thật lòng yêu Thiên Tâm Nữ thì phải sớm kiếm cách mà đối phó, bằng không trong một trăm ngày, Trùng Độc làm nguy thì dù Hoa Đà tái sinh, Biển Thước sống lại cũng không thể cứu chữa được.

Bàng Chân Chân nghe Âu Dương Xuyên nói vậy cũng hoảng sợ đến sồn tóc gáy, liền đứng dậy cung kính gượng cười nói Lạc Thiên Tiều Tử rằng :

- Âu Dương lão tiên bối, như vậy xin hỏi lão tiên bối cho biết cách chữa giải được Thiên Tâm Trùng Độc ở trong người Cổ huynh?

Âu Dương Xuyên cau mày lại, mỉm cười đáp :

- Lão đã học nghề thuốc này thì tất nhiên phải có lòng chữa cho người. Âu Dương Xuyên rất muốn giúp lão đệ một tay nhưng đối với loài Trùng Độc này thì lão chỉ có cách đề phòng trước khi nó lâm nguy thôi, nhưng bây giờ nó đã đi sâu vào phế nhũ rồi thì biết chữa làm sao được.

Bàng Chân Chân thấy Âu Dương Xuyên không có cách chữa trùng độc nên biết ông ta không phải lòng hiểm liền hỏi :

- Lão tiên bối, chẳng lẽ người nào bị trúng phải trùng độc đều không còn có cách chữa được hay sao?

Âu Dương Xuyên lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Trời sinh vật gì thì tất nhiên sinh ra một vật khác để khắc chế.

Nhưng độc trùng ở Miêu Cương, mỗi người luyện một thứ, khó mà biết được họ luyện thứ gì, như vậy làm sao có thể chữa được?

Bàng Chân Chân lo âu vô cùng vội hỏi tiếp :

- Theo lời của lão tiên bối thì Cổ huynh chỉ có một cách là trong trăm ngày phải dẫn thân đến ngay Thiên Tâm cốc, bằng không thì không còn có cách gì cứu chữa nữa phải không?

Âu Dương Xuyên vừa cười vừa đáp :

- Có một chuyện cửa Phật, chắc lão đệ thế nào cũng hay biết?

Bàng Chân Chân vội hỏi lại :

- Chuyện gì thế?

Âu Dương Xuyên cười nói tiếp :

- Pháp Nhân cao tăng có hỏi Tần Khâm thiền sư rằng: “Chiếc chuông vàng ở trên cổ hổ ai có thể cởi ra được?”

Nói tới đó nàng kêu “Ừ” một tiếng rồi lại hỏi :

- Theo như lão tiền bối thì bệnh của Cổ huynh phải do chính Thiên Tâm Nữ chữa mới khỏi chẳng?

Âu Dương Xuyên cười đáp :

- Lão đã nói rõ rồi, Trùng Độc ở Miêu Cương đa số là bốn nhân tự luyện, vậy chỉ có người đó mới có thuốc giải thôi. Huống hồ Thiên Tâm Nữ lại là đệ tử cưng của Thiên Tâm Tiên Nương, người nuôi trùng số một đương thời, như vậy thủ pháp dùng của nàng ta tất phải cao minh lắm, người ngoài đâu dám va chạm tới. Có thể không những cứu chữa cho Cổ lão đệ mà lại còn làm cho Cổ lão đệ toi mạng là khác.

Bàng Chân Chân nghe nói, suy nghĩ một hồi, nàng cau mày lại nhìn Cổ Thanh Phong không nói năng gì hết.

Âu Dương Xuyên vừa cười vừa nói tiếp :

- Tuy lão không biết võ công nhưng cũng biết Cổ lão đệ với Thương lão đệ đều là những người có võ công thượng thặng lắm. Vậy sao hai vị không đi Thiên Tâm cốc ở Miêu Lãnh nhờ Thiên Tâm Nữ cứu chữa có hơn không?

Cổ Thanh Phong gượng cười đáp :

- Trùng Độc ở Miêu Cương là một sinh vật vô hình, mình mắc phải mà không hay biết gì hết và cũng không thể nào dùng võ công chống lại được. Để đệ thử một lần nữa xem sao chứ không dám phiền đến Thương huynh phải mạo hiểm tới nơi xa như vậy.

Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Tiểu đệ với Cổ huynh tuy mới quen biết nhau, nhưng đối với tên tuổi của Cổ huynh, đệ đã hâm mộ từ lâu. Chúng ta đã tâm đầu ý hợp, hà tất huynh phải nói như thế. Huynh nên hiểu Trùng Độc ở Miêu Cương rất khó đề phòng...

Âu Dương Xuyên cười xen vào :

- Cổ lão đệ và Thương lão đệ đã quên lời nói của lão hồi nãy rồi sao? Vẫn biết trùng độc ở Miêu Cương rất khó chữa khỏi, nhưng vẫn có thể đề phòng trước khi nó lâm nguy.

Bàng Chân Chân thấy vậy cả mừng hỏi :

- Chẳng hay lão tiên bói có điều gì chỉ giáo thế?

Âu Dương Xuyên đứng dậy lấy một cái hòm thuốc lựa bốn tàu lá màu tím đưa cho Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân hai người.

Mỗi người cầm hai tàu lá đó lên ngửi thấy thơm, biết là thuốc quý báu. Cổ Thanh Phong lên tiếng hỏi :

- Xin hỏi lão tiên bói thuốc này tên là gì thế? Cách dùng như thế nào? Nó có thể đề phòng được các thứ Trùng Độc ở Miêu Cương sao?

Âu Dương Xuyên cười đáp :

- Đây là Long Diên Thảo, một thứ thuốc rất quý giá, nhưng tiếc nó hãy còn non ngày tháng nên mép của nó chưa biến thành màu đỏ. Nếu mép đỏ hết thì vật này đã là vật thần nghìn năm rồi. Nếu là Thiên Niên Long Diên Thảo không những nó có thể diệt trừ hết Trùng Độc mà còn cứu được những người sắp chết đến nơi, hay làm cho người ta sống lâu mãi mãi, cũng làm cho người ta xấu hóa đẹp...

Bàng Chân Chân nghe thấy sống lâu trường thọ và mặt mày hồng hào tươi đẹp lên nữa, liền nghĩ đến bộ mặt đã bị hủy của mình, nàng lại mũi lòng nước mắt cứ úa theo, vội quay đầu đi cố gượng trấn tĩnh tâm thần, nhin không cho nước mắt chảy ra.

Cổ Thanh Phong có ngờ đâu Thương Tâm Nhân, người đã có ơn cứu mình thoát chết đây lại là Hoàng Sam Hồng Tuyền cải trang, cho nên chàng không chú ý đến nàng ta. Vì vậy cũng không biết sắc mặt và thái độ của Bàng Chân Chân biến đổi như thế nào. Chàng hỏi lại Âu Dương Xuyên :

- Cám ơn lão tiên bói đã khăng khái tặng cho linh thảo này, nhưng không biết cách dùng của nó ra sao?

Âu Dương Xuyên mỉm cười đáp :

- Khi hai vị lão đệ đi tới Thiên Tâm cốc ở Miêu Cương, thì hãy ngậm ngay miếng Long Diên Thảo vào mồm, còn một miếng nữa thì cuộn tròn trét lại nhét vào trong lỗ mũi, như vậy có thể tránh được người ta bắn Độc hay cấy Trùng vào người mình.

Nói tới đó ông kêu “Ừ” một tiếng rồi lại hỏi tiếp :

- Vừa rồi tôi đã nói rõ, Long Diên Thảo này của tôi hãy còn non.

Vậy hai vị lão đệ không nên ăn uống gì của họ.

Lúc này, tâm thần của Bàn Chân Chân đã ổn định, nên nàng nghe thấy Âu Dương Xuyên nói như vậy liền mỉm cười hỏi :

- Xin hỏi lão tiền bối, có phải người Mèo cầy Trùng Độc chỉ bỏ vào trong thức ăn, thức uống để ám hại người như thiên hạ thường đồn không?

Âu Dương Xuyên không chờ đợi Bàn Chân Chân nói dứt đã đỡ lời :

- Trùng độc của Miêu Cương có hai loại : Một là vô hình và một là hữu hình. Người nuôi Trùng chỉ có thể dùng được thứ Trùng Độc vô hình bỏ vào trong thức ăn để ám hại người khác. Nhưng còn những người thực tài ba thì họ có thể luyện thành công khiến những Trùng Độc đó trở lại nguyên hình, rồi sai những trùng độc đó bay đi ám hại người. Nhất là Thiên Tầm Tiên Nương đã lừng danh khắp thiên hạ là người nuôi Trùng tài ba nhất. Hai vị lão đệ đừng có khinh thường bà ta.

Cổ Thanh Phong và Bàn Chân Chân cảm ơn Âu Dương Xuyên xong thì liền đi Miêu Cương ngay.

Khi hai người đi tới Miêu Cương thì vừa gặp Bàn Thiên Hiểu, Thiết Kiếm chân nhân và Hỏa Hải Nhi cũng đang ở đó, và đang vô kế khả thi thì ra bọn Bàn Thiên Hiểu ba người đã đến Miêu Cương. Năm xưa Bàn Thiên Hiểu đã kết duyên với Huyền Huyền Ma Nữ ở đó, tất nhiên phải thuộc đường hơn ai hết. Nên khi bước chân vào khu người Mèo rồi, lão Bang chủ liền mỉm cười hỏi Thiết Kiếm chân nhân và Hỏa Hải Nhi rằng :

- Hai vị có biết vị trí của Thiên Tầm cốc ở đâu không?

Thiết Kiếm chân nhân và Hỏa Hải Nhi đều lắc đầu. Bàn Thiên Hiểu nói tiếp :

- Địa thế của Thiên Tầm cốc rất bí ẩn nên cốc đó còn có một cái tên gọi là Cốc Trung Chi Cốc, có nghĩa là sơn cốc ở trong sơn cốc.

Thiết Kiếm chân nhân vừa cười vừa xen lời hỏi :

- Cái tên này đặc biệt thực, chẳng hay Bang chủ có biết tại sao nó có cái tên như thế không?

Bàn Thiên Hiểu vừa cười vừa đáp :

- Chân nhân muốn biết rõ nguyên nhân ra sao xin theo tôi lên ngọn núi cao nhất ở phía Tây nam kia sẽ hiểu.

Nói xong, lão Bang chủ liền tiếng thẳng về phía Tây nam leo lên ngọn núi cao chót vót phía đó.

Thiết Kiếm chân nhân với Hỏa Hải Nhi theo sau, cả ba đều là những nhân vật nhất đẳng trong võ lâm,

nên không bao lâu ba người đã trèo lên ngọn núi tức thì. Bàn Thiên Hiếu chỉ cái thung lũng phía sau núi mỉm cười :

- Sơn cốc này sâu hơn ba mươi trượng, vách núi vừa dốc vừa mọc cây nêu khó đi lắm, đồng thời những bụi cây nhỏ mọc ở quanh núi lại có một thứ Xà Trùng rất độc của người Mèo. Hễ người nào bị chúng cắn phải là không có thuốc cứu chữa, chỉ vài tiếng đồng hồ là chết. Vậy đi xuống bên dưới hai vị phải rất cẩn thận mới được.

Thiết Kiếm chân nhân nghe nói gật đầu, Hỏa Hải Nhi thì cho là những chuyện đó không thể làm khó dễ mình được, cho nên y không quan tâm cho lắm mà vừa cười vừa hỏi lại Bàn Thiên Hiếu :

- Thưa Bang chủ, có phải U cốc này là Thiên Tâm cốc đây không?

Bàn Thiên Hiếu lắc đầu đáp :

- Chúng ta xuống đến dưới đáy thung lũng này mới là đỉnh của Thiên Tâm cốc.

Thiết Kiếm chân nhân kêu “Ừ” một tiếng rồi xen lời :

- Thảo nào Thiên Tâm cốc mới được gọi là Cốc Trung Chi Cốc, thì ra sơn cốc ấy lại ở trong cốc này.

Bàn Thiên Hiếu vừa cười vừa nói tiếp :

- Đáng lẽ hai u cốc này đều có đường lối ra vào riêng, nhưng sau khi động đất và hình núi thay đổi nên những lối ra vào của hai u cốc đều bị bít hết, nên bây giờ lại còn đường lối ở trên đi xuống chứ không sao đi ngang như trước được nữa. Bằng không, không thể gọi nó là cốc được mà là Thiên Tâm Hắc, hay Hắc Trung Chi Hắc mới đúng.

Hỏa Hải Nhi là người rất nóng tính nghe nói tới đó liền vừa cười vừa xen lời :

- Mặc dù là cốc hay là hắc, chúng ta cứ tiến vào bên trong để chiêm ngưỡng xem Miêu Cương quái dị thế nào?

Y vừa nói dứt đã tung mình nhảy xuống bên dưới liền. Bàn Thiên Hiếu thấy vậy cau mày nhìn Thiết Kiếm chân nhân rồi nói :

- Hỏa Hải Nhi đã lỗ mạng vậy, lại thêm cái áo khoác của y màu hồng nhạt rất dễ dụ những Xà Trùng quái dị đến cắn lắm. Chúng ta phải xuống theo để tiếp ứng y. Bằng không y sẽ bị nguy hiểm mà chúng ta không kịp cứu.

Thiết Kiếm chân nhân gật đầu lia lịa rồi cả hai đều giở khinh công tuyệt đỉnh ra cẩn thận men theo vách núi mà xuống. Hai người mới đi được bốn năm trượng thì nghe thấy Hỏa Hải Nhi kêu “Hừ” một tiếng khê,

hình như y đã bị vật gì tập kích rồi. Thiết Kiếm chân nhân biết chẳng lành vội lấy cái bừa dùng để đi núi ra cầm sẵn trong tay.

Quả nhiên hai người thấy Hỏa Hải Nhi đang mê man bất tỉnh và rớt xuống dưới thung lũng. Thiết Kiếm chân nhân nhanh tay tung cái bừa bay đó ra móc ngang người của Hỏa Hải Nhi và giữ y lại, không để cho rơi xuống nữa.

Bàng Thiên Hiếu bỗng thấy trong bụi rêu có một vật gì màu xanh biếc và dài như một cây mây xuất hiện nhưng chỉ thoáng cái đã mất dạng ngay.

Thiết Kiếm chân nhân lôi được Hỏa Hải Nhi lên, thấy y đã mê man bất tỉnh, đành cùng Bàng Thiên Hiếu khiêng Hỏa Hải Nhi đem trở lại đỉnh núi chứ không dám xuống tiếp nữa.

Bàng Thiên Hiếu tỏ vẻ lo âu nhìn Thiết Kiếm chân nhân rồi nói :

- Chân nhân, vừa rồi có thấy một khúc cây mây màu xanh biếc tự động không?

Thiết Kiếm chân nhân rất giàu kinh nghiệm về đường núi, nên hiểu biết rộng, nghe thấy lão Bang chủ hỏi như vậy liền giật mình kinh hãi và hỏi lại :

- Theo như lời Bang chủ nói có lẽ Ô hương chủ ngộ phải Ngũ Độc Bích Câu Đẳng chăng?

- Có lẽ phải, tại lão nhất thời sơ xuất chỉ bảo cho Ô hương chủ biết là phải chú ý đến rắn rết thôi, chứ quên không dặn y phải nên tránh cả những cây cỏ độc nữa.

- Ô hương chủ có võ công cao siêu như vậy những độc vật tầm thường cũng khó mà cản nổi y huống hồ là những cây cỏ độc. Ngờ đâu y lại gặp phải thứ cây mây độc hiểm thấy này, mây đó có những gai rất sắc bén và độc không tả. Nếu bị những gai đó ghim sâu vào trong người thì không còn có cách nào cứu chữa được nữa. Xem vết thương của Ô hương chủ thì hình như mới bị xước qua chứ chưa bị ghim sâu vào trong người.

Như vậy kể cũng là cái may trong cái rủi.

- Chân nhân đã biết Ngũ Độc Bích Câu Đẳng lợi hại như vậy, chẳng hay Chân nhân có thuốc gì giải độc cho y không?

- Theo sự hiểu biết của bản đạo thì thứ mây độc này chỉ có Thất Sảo San Hồ Quả là có thể cứu chữa được thôi. Nhưng bây giờ lấy đâu ra San Hồ Quả đó mà để cứu cho Ô hương chủ? Mà dù thứ quả ấy ở đây để cứu chữa đi chăng nữa, Ô hương chủ cũng phải nằm mê man năm ngày mới tỉnh được.

- Chân nhân kiến thức thực nói không sai chút nào. Tuy vậy Chân nhân vẫn biết không nhiều bằng lão.

Thiết Kiếm chân nhân nghe thấy lão Bang chủ nói như vậy vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ hỏi tiếp :

- Có phải Bang chủ đã biết ở gần đây chỗ nào có San Hô quả đỏ để cứu chữa cho Ô hương chủ rồi phải không?

- Chân nhân chưa hiểu đầy thôi, tạo hóa kỳ lạ và ảo diệu lắm.

Trời sinh ra một vật tất phải có vật khác trị nó, lão dám chắc chung quanh đây độ mười trượng thể nào cũng có San Hô Quả.

- Nếu vậy chúng ta mau chia đường tìm kiếm San Hô Quả để cứu chữa cho Ô hương chủ đi.

- Không phải đi đâu tìm kiếm nữa, vừa rồi lúc leo lên núi lão đã thấy chỗ cách Chân nhân chừng hơn trượng có một cây Thất Xảo San Hô Quả rồi.

Quả nhiên Thiết Kiếm chân nhân quay trở xuống vài bước đã thấy cây San Hô Quả, liền hái mấy trái đem trở lên và hỏi Bàn Thiên Hiếu rằng :

- Thưa Bang chủ, nên cho Ô hương chủ ăn mấy trái San Hô Quả?

- Thứ San Hô Quả này mỗi chùm có bảy trái, trong đó có sáu trái độc vô cùng, chỉ có một trái là cứu được thứ mây đại kia thôi.

Thiết Kiếm chân nhân nghe nói để ý nhìn chùm trái cây ở trong tay quả nhiên thấy trong bảy trái chỉ có một trái cuống đỏ tươi, còn sáu trái kia thì đỏ thẫm, liền hái trái cây có cuống đỏ tươi, đưa cho Bang chủ hỏi tiếp :

- Có phải trái này không?

Bàn Thiên Hiếu gật đầu đỡ lấy trái đó bóc vỏ ngoài của nó đi, bóp mạnh nặn ra nước rồi nhỏ vào mồm Hỏa Hải Nhi.

Thiết Kiếm chân nhân thấy vậy lắc đầu thở dài nói tiếp :

- Tạo hóa thực là ảo diệu, có ngờ đâu trúng phải nọc độc Bích Câu Đẳng chỉ có San Hô Quả mới có thể cứu chữa được thôi. Mà không ngờ thêm là trong một chùm San Hô Quả như vậy mà chỉ có một quả cứu chữa được cây mây độc. Nếu người không biết cứ cho ăn cả bảy quả có lẽ...

Bàn Bàn Thiên Hiếu liền đỡ lời :

- Phải, Chân nhân thử đoán xem nếu cho uống cả bảy trái thì sẽ bị như thế nào?

Thiết Kiếm chân nhân lắc đầu, lão Bang chủ lại nói tiếp :

- Năm xưa ở Miêu Cương Lãnh, chính mắt lão đã trông thấy một người uống phải bảy trái cây đó một lúc. Chỉ trong chốc lát người đó đã biến thành một đống máu, cả xương cũng bị tan ra hết.

Thiết Kiếm chân nhân nghe nói kinh hoàng vô cùng, đưa mắt nhìn Hỏa Hải Nhi, thấy y mặt đỏ dần dần liền hỏi Bàn Thiên Hiếu rằng :

- Liệu Ô hương chủ có phải năm năm ngày năm đêm mới hoàn toàn tỉnh táo được không?

- Phải, chúng ta phải ở lại đây canh gác cho Ô hương chủ năm ngày năm đêm liền, chứ ngoài ra không còn cách gì khác.

Nói xong, lão Bang chủ đỡ lấy sáu trái San Hồ quả có độc kia và nói tiếp :

- Nhân lúc nhàn rỗi này, để lão dùng sáu trái San Hồ có độc làm một trò chơi mới lạ cho Chân nhân xem nhé.

Thiết Kiếm chân nhân ngạc nhiên hỏi :

- Những trái San Hồ độc này còn dùng được việc gì nữa?

Bàn Thiên Hiếu mỉm cười rồi kiếm một tảng đá phẳng lì đặt Hỏa Hải Nhi nằm lên trên, rồi bảo Thiết Kiếm chân nhân ngồi cạnh đó canh gác. Xong đâu đấy, lão Bang chủ mới cầm ba trái San Hồ độc ném vào vách núi ở cách đó hơn hai trượng liền nghe có tiếng kêu “bộp bộp bộp”, như vậy đủ thấy thủ pháp của Bàn Thiên Hiếu mạnh biết bao.

Ba trái cây nọ bị ném vào vách đá nát ra như tương. Giây phút sau có một luồng gió thổi tới, Thiết Kiếm chân nhân liền ngửi thấy một mùi thơm như mùi hoa lan. Khi ngửi thấy mùi thơm đó đạo sĩ mới tỉnh ngộ và hỏi :

- Có phải mùi thơm của trái cây độc này có thể dụ được những Xà Trùng Độc phải không?

Bàn Thiên Hiếu mỉm cười đáp :

- Không những có thể dụ được những Xà Trùng Độc hiếm thấy bò tới đây, mà cả cành cây mây độc hồi nãy làm cho Ô hương chủ bị thương cũng sẽ xuất hiện ra trước.

Lão Bang chủ vừa nói dứt đã thấy chỗ mép núi có một cành mây xanh biếc từ từ nhô lên, tựa như một con rắn bò dần tới chỗ này, trái cây bị ném nát như đó.

Thiết Kiếm chân nhân biết cây mây này là Ngũ Độc Bích Câu Đằng hồi nãy làm cho Hỏa Hải Nhi trúng độc, đang kinh ngạc định lên tiếng hỏi thì Bàn Bàn Thiên Hiếu đã vội xua tay ra hiệu bảo đừng nói gì và dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khẽ nói rằng :

- Chân nhân đừng lên tiếng hỏi vì thứ cây mây độc này linh tính lắm. Hơi có một chút tiếng nói là kinh hoàng đảo tấu ngay.

Thiết Kiếm chân nhân nghe Bàng Bang chủ nói thế, vội ngồi im để xem động tĩnh của cây mây độc kia ra sao?

Cây mây di chuyển đến chỗ vách đá có dính nước của quả San hô, bỗng đột nhiên rút xuống dưới thung lũng một cách rất nhanh và mất tích luôn.

Thiết Kiếm chân nhân đã trông thấy rõ hình dáng của cây mây độc đó rồi, liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Bàng Bàng Thiên Hiếu rằng :

- Thảo nào Ô hương chủ có võ công cao siêu như thế mà còn bị cây mây quái dị kia làm bị thương được, thì ra thân cây có nhiều móc ngược lên.

Bàng Thiên Hiếu lắc đầu thờ dài nói :

- Thật là tạo hóa ảo diệu vô cùng, người ta chỉ biết cây mây này mọc rất nhiều móc gai thôi, chứ có biết đầu nó lại cử động nhanh như thế và cứng như gang thép. Nếu không có bảo kiếm hay búa thần của tôi thì không sao chặt được nó.

Thiết Kiếm chân nhân kêu “ủa” một tiếng rồi hỏi tiếp :

- Vật này có những móc kỳ độc, lại thêm cứng rắn như thép. Nếu lấy được nó làm khí giới chắc môn khí giới đó phải lợi hại lắm phải không Bang chủ?

- Chân nhân nghĩ như vậy rất cao minh, tiếc thay cây búa thần của tôi lại không có ở đây thì làm sao mà chặt nổi nó.

- Chúng ta dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh bí mật nói chuyện với nhau sao cây mây kia lại bị kinh hoàng vội chạy xuống dưới thung lũng thế?

- Lão đoán chắc nó không phải bị kinh hoàng mà đảo tấu đâu, mà nó có ý mai phục thì đúng hơn.

- Thảo nào Bang chủ bảo có tuồng vui để chúng ta xem nữa. Chắc có rắn, giun độc gì sắp bị nạn cũng nên?

Thiết Kiếm chân nhân vừa nói tới đó, thì Bàng Bàng Thiên Hiếu đã vội đưa mắt ra hiệu và nói với y rằng :

- Chân nhân thử xem kìa, trong đồng đá quái dị kia, đang xuất hiện một quái vật đấy.

Thiết Kiếm chân nhân vội đưa mắt nhìn về phía đó, mới hay trong đồng đá có một con nhện lông vàng,

mình to bằng cái chậu rửa mặt đang bò ra.

Nó vừa ra tới nơi đã lạnh lẽo bò lại hút nước của trái cây độc kia.

Lúc ấy chỗ cây mây độc đã biến mất hồi nãy, lại thấy cây đó xuất hiện, hình như nó sợ con nhện biết mà kinh hoàng đào tẩu nên nó không bò thẳng lên như trước mà chỉ bò ngang sang bên chừng bảy tám thước.

Thiết Kiếm chân nhân thấy vậy biết cây mây độc đang định tấn công con nhện lông vàng.

Hình như con nhện lông vàng rất ưa thích nước của trái cây San Hồ độc kia, nên nó cứ mãi miết ăn mà không ngờ nguy cơ sắp đến.

Con nhện lông vàng cũng linh thông, mới thoáng thấy cái bóng xanh đó đã rít lên một tiếng như trẻ con khóc, rồi tung mình nhảy lên trên cao để né tránh. Nhưng cây mây độc linh hoạt như một con rắn, động tác nhanh khôn tả. Con nhện vừa nhảy lên không đầy một thước đã bị cây mây kia cuộn chặt lồi xuống. Con nhện kêu rú luôn mồm...

Năm xưa, Thiết Kiếm chân nhân đã được trông thấy một con nhện lông vàng nhỏ hơn con này nhiều, mà chỉ trong nháy mắt đã nuốt chửng được bảy con rắn một lúc. Nhưng lần này con nhện khổng lồ bằng cái chậu như thế lại bị cây mây cuộn chặt, chỉ có thể kêu rú thôi chứ không phản kháng gì được.

Cây mây độc càng cuốn chặt hơn, một lát sau, có một tiếng kêu “bộp”, con nhện đã bị vỡ bụng phun máu tươi ra mà chết. Thiết Kiếm chân nhân thấy vậy, kinh hoàng và nói với Bàn Bàn Thiên Hiếu rằng :

- Vừa rồi, nếu Ô hương chủ bị cây mây độc này cuốn phải, thì có lẽ sự thảm khốc không kém gì tấn kịch trước mặt.

Bàn Bàn Thiên Hiếu thở dài một tiếng rồi gật đầu :

- Phải, dù võ công cao siêu đến đâu, không may để cho cây mây độc này cuốn được thì đành chịu chết một cách thảm khốc chứ không có cách gì kháng cự được nữa.

Tiếp theo đó cây mây cứ bò đi bò lại trên đống máu của con nhện và nước của những trái cây kia. Không bao lâu thân cây vừa bóng bẩy vừa hiện lên một hai màu sắc nữa trông rất đẹp mắt. Bàn Bàn Thiên Hiếu lại thở dài nói tiếp :

- Cây mây Ngũ Độc Bích Câu Đẳng này, bốn thân của nó đã độc vô cùng, bây giờ lại hút thêm được chất nước của trái cây San Hồ độc và máu con nhện kia, thì thân của nó lại càng độc không thể tưởng tượng được. Nếu theo lời Chân nhân vừa nói lấy được một khúc của nó làm cây roi sử dụng thì vũ khí ấy quả thật lợi hại nhất thiên hạ.

Thiết Kiếm chân nhân liếc mắt nhìn Hỏa Hải Nhi, bỗng nghĩ ra được một kế, mỉm cười đáp :

- Bang chủ khỏi cần than tiếc, bần đạo đã nghĩ ra được một cách để chặt một khúc mây này rồi. Nhờ nó phen này ở trong Vạn Kiếp đại hội, Bang chủ lại càng oai phong hơn nhiều.

- Chân nhân khỏi mất công toi, cây búa thần của lão không có ở đây, làm sao mà chặt được cây mây cứng rắn như gang thép thế?

- Tuy bây giờ chúng ta không làm gì nó thật, nhưng bần đạo dám chắc năm ngày sau chúng ta sẽ có cách lấy được nó liền.

Bàng Thiên Hiếu nghe giọng nói của Thiết Kiếm chân nhân, tỉnh ngộ ngay vội hỏi lại :

- Có phải Chân nhân định chờ Ô hương chủ lành mạnh, rồi bảo y thân hành ra tay chặt lấy một khúc phải không?

- Vâng, Tam Ly Chân Hỏa của Ô hương chủ lợi hại lắm, hoặc giả có thể đốt đứt được một khúc mây để làm khí giới cũng nên.

- Chân nhân nghĩ như vậy cũng có lý lắm, nếu vậy lão phải giữ lại ba quả San Hô độc này để năm ngày sau làm vật dụ cây mây độc xuất hiện.

Hai người quyết định xong, liền ở quanh đó để chờ đợi Hỏa Hải Nhi tỉnh lại.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Man Hoang Săn Vật Lạ

Năm ngày sau, Hỏa Hải Nhi đang mê đã tỉnh táo hẳn.

Bàng Thiên Hiếu và Thiết Kiếm chân nhân mới yên lòng rồi hai người kể cho Hỏa Hải Nhi nghe nguyên nhân ngộ độc của y ra sao.

Đang lúc ấy thì Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân cũng vừa đi đến gần đó.

Địa thế của Thiên Tâm cốc rất bí ẩn khó tìm thấy lắm. Nhưng Thiên Tâm Nữ đã chỉ đường cho chàng biết rồi nên mới tìm kiếm được đến nơi đây.

Ở đằng xa, Bàng Chân Chân đã nghe thấy tiếng cười nói của cha mình với Thiết Kiếm chân nhân với Hỏa Hải Nhi. Nàng giật mình kinh hãi, ngừng bước rồi khẽ bảo Cổ Thanh Phong rằng :

- Cổ huynh, Bàng bang chủ của Tam Nguyên bang với Thiết Kiếm chân nhân, các người đang ở trên đỉnh núi đây, Cổ huynh có muốn gặp họ không?

- Thủy Hỏa bất tương hợp, tôi không muốn gặp mặt vị Bang chủ tự phụ là lão tiền bối mà có cử chỉ hạ lưu như thế.

Bàng Chân Chân nghe thấy Cổ Thanh Phong oán trách cha mình, trong lòng đau đớn vô cùng nhưng vẫn vừa cười vừa nói tiếp :

- Nếu Cổ huynh không muốn gặp mặt Bàng bang chủ thì chúng ta phải đi vòng lên trên núi vậy. Nhưng theo sự ước đoán của tiểu đệ thì chúng ta phải đi thật nhẹ bước và cách xa họ bảy tám trượng họ mới không hay biết. Bằng không, tai mấy người ấy thính lắm hơi một tiếng động nhẹ họ cũng nghe thấy liền.

Cổ Thanh Phong gật đầu đồng ý. Bàng Chân Chân lại kéo tay chàng và trở sang phía bên phải nói tiếp :

- Chúng ta đi đường vòng thì phải đi phía cuối gió mới mong nghe được họ nói những gì, và từ giờ trở đi chúng ta phải dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh để nói với nhau thì an toàn hơn.

Cổ Thanh Phong liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh vừa cười vừa đáp :

- Thương huynh cẩn thận thật, chúng ta cứ theo kế hoạch đó mà tiến hành.

Hai người liền đi vòng đường mà lên trên đỉnh núi, nhờ sự đề phòng cẩn thận mà bọn Bàng Thiên Hiếu

không nghe thấy gì hết.

Hỏa Hải Nhi nghe Bang chủ nói xong, liền cất giọng quái dị :

- Nếu vậy, xin Bang chủ cứ dụ cây mây độc ấy ra đi để Ô Xích vận dụng Tam Ly Chân Hỏa thử xem.

Bàng Thiên Hiểu mỉm cười gật đầu, cầm một trái San Hồ độc ném luôn vào tảng đá lớn ở phía trước về bên trái kêu “bộp” một tiếng. Trái cây vỡ nát, nước bắn tung toé. Tiếp theo, có mùi thơm như hương hoa lan thoang thoang bay tới.

Thiết Kiếm chân nhân mỉm cười hỏi :

- Bữa nọ Bang chủ ném tới ba trái, sao hôm nay chỉ ném có một trái như vậy.

Bàng Thiên Hiểu vừa cười vừa đáp :

- Sở dĩ lão ném có một trái là không muốn để mùi hương quá nồng dụ thêm quái vật khác tới, thế chỉ phiền chúng ta thêm thôi.

Bàng Chân Chân nghe tới đó liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh với Cổ Thanh Phong rằng :

- Cổ huynh, nếu Hỏa Hải Như dùng Tam Ly Chân Hỏa mà không chặt đứt được cây mây Ngũ Độc Bích Câu Đẳng thì đệ sẽ có cách lấy tạm một khúc cho Cổ huynh làm khí giới.

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ Thương huynh không thấy Bàng bang chủ nói hay sao? Bàng bang chủ bảo thứ mây này bao hàn chí nhu chí cương, phải có bảo kiếm hay búa thần mới chặt đứt được chứ thứ khác không chặt đứt nổi thân cây mây này đâu.

- Trong người tiểu đệ có thần vật sắc bén đó!

Cổ Thanh Phong nghe nói tỏ vẻ hoài nghi, đưa mắt nhìn Bàng Chân Chân.

Sợ Cổ Thanh Phong biết rõ lai lịch của mình, Bàng Chân Chân không dám nói rõ mình có cây búa thần nên nàng vội chỉ tay lên thanh kiếm ở vai mà mỉm cười nói tiếp :

- Cổ huynh đừng có coi thường thanh kiếm này của tiểu đệ, nó sắc bén không kém gì bảo vật đời Xuân Thu đâu.

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Bảo kiếm đời Xuân Thu rất ít, tôi chỉ biết có thanh kiếm Mạc Tà hiện giờ đang nằm ở dưới đáy đầm

Đào Hoa trên núi Lục Chiếu.

- Thanh kiếm này của tiểu đệ với thanh Mạc Tà đó là một cặp.

- Mạc Tà là thứ kiếm còn Can Tương là hùng kiếm, theo lời Thương huynh nói thì thanh kiếm của huynh là Can Tương phải không?

Chân vừa mỉm cười gật đầu vừa đưa mắt liếc nhìn Bàn Thiên Hiếu, Thiết Kiếm chân nhân thấy ba người đang chờ đợi cây mây xuất hiện. Nàng lại nói với Cổ Thanh Phong tiếp :

- Khí giới của tiền cổ rất có linh tính. Can Tương, Mạc Tà là một đôi kiếm thư hùng, đôi kiếm này có khí cơ tương hấp lẫn nhau, cho nên người ta vẫn thường đồn : Can Tương đã ra đời, Mạc Tà ắt phải xuất hiện.

Nếu Cổ huynh đã biết tung tích của thanh kiếm Mạc Tà ở đâu rồi thì chờ xong việc nơi đây, chúng ta cùng đi Lục Chiếu. Nếu song kiếm hợp bích thì oai lực gấp bội, không còn sợ bon ma quái tác oai nữa.

Cổ Thanh Phong nghe nói thế liền gật đầu tán thành ý kiến của nàng.

Lúc ấy cây mây độc đã ngừng thấy mùi thơm của trái San Hô độc nên đã từ từ bò lên.

Phần vì muốn trả thù, phần nữa muốn để cho Bang chủ biết Tam Lý Chân Hỏa của mình oai lực như thế nào, Hỏa Hải Nhi chờ cành mây vươn lên đỉnh núi được sáu bảy trượng, liền mở nắp cái hồ lô lửa ra và nhắm vào cành mây đó bắn luôn.

Oai lực của Tam Lý Chân Hỏa quả thật mạnh vô cùng, vách đá bị ngọn lửa thiêu cũng phải cháy xém và nứt nẻ liền. Nhưng ngờ đâu, cây mây độc kia không bị suy chuyển chút nào, chỉ bị kinh hoàng cuộn tròn thành một cuộn và lẹ làng rút lui ngay xuống dưới thung lũng.

Thiết Kiếm chân nhân thấy vậy thất thanh thở dài nói :

- Thật không ngờ Tam Lý Chân Hỏa của Ô Hương chủ lợi hại vậy mà cũng không sao chặt đứt được cành mây kia.

Hỏa Hải Nhi thấy vậy mặt đỏ bừng, ngượng nghịu vô cùng. Bàn Thiên Hiếu thấy vậy liền mỉm cười an ủi nàng :

- Đốt không đứt nó cũng không sao nhưng lúc chúng ta xuống thung lũng phải cẩn thận lắm mới được. Bằng không bị nó tấn công lên là nguy lắm đấy.

Nói xong, lão Bang chủ liền phi thân xuống Thiên Tâm cốc, rồi đến Thiết Kiếm chân nhân và Hỏa Hải Nhi theo sau.

Đợi chờ giây lát, không nghe thấy tiếng động gì nữa, hiểu cha mình cùng các người đã xuống khá sâu rồi, Bàn Chân Chân liền cùng Cổ Thanh Phong bước ra khỏi bụi lau. Cổ Thanh Phong lắc đầu thở dài và nói :

- Thật không ngờ, một cây mây đại như vậy lại có linh tính để thế, và cũng không ngờ nó lại cứng rắn đến nỗi Tam Ly Hỏa Chân của Ô Xích cũng không làm gì nổi.

Bàn Chân Chân vừa cười vừa đỡ lời :

- Trong thâm sơn đại trạch, vật lạ gì chẳng có, nhất là chốn Miêu Cương hoang vu tất nhiên là còn nhiều vật lạ hơn người. Chúng ta phải cẩn thận lắm mới được, bằng không chúng ta chết oan nơi đây không chừng.

- Tiểu đệ mang rất nhiều nghiệp chướng trong người, thà chết nơi đây còn bớt phiền não.

Suýt bị lời nói của Cổ Thanh Phong làm mình khóc ra khiến Bàn Chân Chân sợ bị Cổ Thanh Phong hoài nghi nên cố gắng nén cảm xúc lại, gượng cười nói tiếp :

- Cổ huynh không nên vì thế mà cảm xúc như vậy, làm đệ chẳng hay huynh cố muốn xem thanh thần kiếm Can Tương của đệ lợi hại như thế nào không?

Nghe Bàn Chân Chân nói tới thanh kiếm Can Tương, Cổ Thanh Phong vội phẫn chấn ngay, gật đầu tức thì. Bàn Chân Chân tháo ngay thanh kiếm của mình đưa cho Cổ Thanh Phong.

Đang lúc ấy có tiếng “bộp bộp”, hai người đều nghĩ thấy có mùi thơm của hoa Lan, thì ra Bàn Chân Chân đã nhặt hai trái San Hô độc của Bàn Thiên Hiếu để lại mà ném vào tảng đá cách đó hơn trượng.

Cổ Thanh Phong thấy vậy thất kinh nói :

- Vừa rồi nghe Bàn bang chủ nói vậy, thứ cây mây độc này khôn ngoan lắm, nếu chúng ta không núp vào một chỗ thì nó không xuất hiện đâu.

Bàn Chân Chân chỉ vào một tảng đá hơn trượng gần đó đỡ lời :

- Chúng ta mau đến núp sau tảng đá kia đi.

Cổ Thanh Phong gật đầu. Hai người vội chạy đến nấp sau tảng đá đó.

Chờ độ nửa tiếng vẫn chưa thấy cây mây độc bò lên, Bàn Chân Chân cau mày lại nghĩ ngợi rồi nói với Cổ Thanh Phong :

- Nguy tai, có lẽ phen này chúng ta uống công mất.

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao vậy?

- Tuy cây mây độc này không sợ Tam Ly Chân Hỏa thiêu đốt nhưng nó rất thông linh, vừa rồi nó đã hoảng sợ, khi nào lại bị mùi thơm của san hô độc dẫn dụ xuất hiện lần nữa?

Cổ Thanh Phong nhận thấy lời Bàn Chân Chân nói rất có lý, nhưng khi chàng quay đầu lại nhìn về phía tảng đá kia thì bỗng thất kinh và khẽ nói rằng :

- Thương huynh xem kìa, tuy cây mây độc chưa xuất hiện nhưng đã có quái vật khác xuất hiện.

Bàn Chân Chân ở phía sau ngó đầu nhìn ra. Quả nhiên nàng giật mình kinh hãi, thì ra nơi đó đã có một con rắn đỏ như lửa cuộn thành một đống. Mình của nó chỉ nhỏ bằng ngón tay của người thôi, nàng lại thờ dãi và nói tiếp :

- Nơi hoang man này, quả thật có lắm quái dị, khiến chúng ta không sao tưởng tượng được, ngay cả con rắn này chẳng hạn. Chúng ta đã đi bao nhiêu đường đất rồi, có bao giờ trông thấy một con rắn kỳ lạ như thế này đâu. Cổ huynh xem kìa con rắn này bị mùi thơm của trái cây dẫn dụ mà bò ra nhưng nó vẫn chưa dám bò đến để nuốt.

Cổ Thanh Phong trông thấy con quái xà đó, tuy nhỏ bằng ngón tay nhưng người của nó đều có vẩy bóng nhoáng. Trong lúc hô hấp vẩy của nó cứ phồng lên, sụp xuống trông rất oai mạnh.

Đang lúc ấy cây mây độc ở dưới thung lũng lại xuất hiện. Bàn Chân Chân liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khẽ nói với Cổ Thanh Phong rằng :

- Cổ huynh xem, cây mây độc bò lên kìa, có lẽ vì mùi thơm của trái cây, với con rắn độc dụ nó phải xuất hiện để bắt mỗi cùng nhau.

Cổ Thanh Phong lăm đầu :

- Con rắn độc này không phải là rắn thường đâu, trông có oai mình như thế kia, tôi không tin Ngũ Độc Bích Câu Đẳng có thể hạ nổi nó.

- Mây và rắn ác chiến với nhau quả thật là hiếm có. Hôm nay chúng ta may mắn được xem một tấn kịch hiếm có. Cổ huynh chớ có cử động, bằng không chúng lên trốn cả thì tiếc lắm đấy.

Cổ Thanh Phong liền gật đầu, hai người liền im hơi lặng tiếng để xem sao.

Cây mây đã lên đến đỉnh núi rồi. Cũng như hồi nãy, nó bò ngay sang bên hơn trượng để xem tình hình của địch ra sao. Con quái vật màu đỏ chờ đợi đã lâu, không thấy động tĩnh gì hết, liền ngẩng cái đầu ba

góc quái dị lên. Chỉ trong nháy mắt, nó đã vươn mình lên trên và tựa như cái vòng đỏ đã nhắm chỗ có nước trái cây phi thân xuống.

Trog khi con quái xà nhảy lên thì một cành mây xanh ở bên dưới cũng trườn lên theo và cuộn chặt lấy người con rắn. Thế là con rắn với cành mây cuộn chặt lấy nhau, biến thành một cành mây xanh và đỏ, cứ lẫn lộn ở trên mặt đất hoài, không sao phân biệt được mây với rắn nữa.

Cổ Thanh Phong thấy vậy cả mừng nói với Bàn Chân Chân :

- Thương huynh, dịp may hiếm có này, sao huynh không múa thần kiếm Can Tương lên mà hạ thủ chúng đi.

Bàn Chân Chân lắc đầu cười đáp :

- Bây giờ rắn với mây đang đấu với nhau chưa phân biệt thắng thua mà giờ kiếm ra chém, nhờ để cho con rắn độc chạy thoát có phải gây tai họa rất lớn không? Chi bằng đợi cho đến lúc chúng đấu với nhau cả hai cùng mệt mỏi rồi, lúc ấy mới ra tay, như vậy há chẳng phải nhất cử lưỡng đắc sao?

Cổ Thanh Phong nghe nói, nhận thấy ý kiến của Bàn Chân Chân có lý nhưng khi chàng nhìn kỹ thì ngạc nhiên hỏi :

- Thương huynh có thấy cây mây độc kia cố ý lôi con huyết xà đi về phía Tây nam không? Trái lại con huyết xà cố gắng kháng cự, không để cho cây mây kia lôi đi nên cục diện bây giờ đã biến đổi thành giằng co.

- Ở phía Tây nam, chỗ cách đó chừng vài thước vẫn còn cái xác con nhện lông dài để lại, có lẽ nhện khắc rắn, cành mây thấy đấu mãi không hạ nổi con rắn nên muốn lôi nó về Tây nam, để nhờ chất độc của con nhện hạ con rắn cũng nên?

- Thương huynh thông minh thật, nhận xét như vậy rất hợp lý, đệ phục huynh lắm.

Trong khi hai người nó chuyện, con rắn đó tuy đã cố hết sức cầm cự nhưng vẫn không cầm cự nổi, rốt cục bị cây mây độc lôi gần tới xác con nhện.

Càng tới gần con nhện, con rắn càng kháng cự mãnh liệt hơn trước. Nhưng khi thân con rắn vừa chạm vào máu và xác của con nhện kia một cái, liền thấy người nó run lấy bầy một hồi. Sau đó, nó nằm im không động đậy được nữa.

Trong lúc Cổ Thanh Phong đang kinh ngạc, thì Bàn Chân Chân đã rú lên một tiếng rất thánh thót, tay múa bảo kiếm Can Tương phi thân nhảy ra nhắm cây mây độc mà nhắm tới.

Cây mây Bích Câu Đẳng quả thật thông linh, nó vừa nghe thấy tiếng người và kiếm khí, biết nguy lắm

rồi. Nó đang định rút lui xuống thung lũng nhưng vì mình con rắn vẫn cuốn chặt lấy nó nên nó không rút lại
lẹ được như hồi nãy và động tác của Bàn Chân Chân lại nhanh hơn, chỉ nghe thấy tiếng kêu “bộp” một
tiếng, thanh bảo kiếm đã chém vào thân mây tức thì.

Bàn Chân Chân thấy mình đã thành công, mừng rỡ vô cùng, liền quay đầu gọi :

- Mời Cổ huynh ra đây xem một cây trường tiên tuyệt diệu.

Cổ Thanh Phong vội nhảy đến gần, trông thấy cây mây ấy dài gần một trượng rưỡi. Chàng vừa ngắm
nhìn, vừa mỉm cười :

- Được cành mây này làm khí giới, thật thì là oai lực vô biên, nhưng tiếc thay huynh chặt như vậy hơi
dài một chút.

Bàn Chân Chân cau mày suy nghĩ giây lát rồi mỉm cười đáp :

- Nếu Cổ huynh hiểm nó dài, thì để đệ chặt nó làm đôi, mỗi đầu dùng vót nó trơn một quãng chừng năm
tấc, lấy sợi dây vàng cuộn lên để làm cán, như vậy, có phải là biến thành một đôi nhuyễn tiên rất tốt không?

Cổ Thanh Phong liền gật đầu tán thành :

- Như vậy cũng hay, roi dài bảy thước lúc sử dụng cũng linh hoạt và thuận tay hơn.

Bàn Chân Chân thấy chàng đã đồng ý, liền giơ kiếm lên định chặt xuống thì nàng thấy có sự quái lạ
xuất hiện. Thì ra con rắn đó bây giờ chỉ còn lại một bộ xương với cái đầu thối, còn thịt da và vẩy nó đã tan
rữa hết. Cổ Thanh Phong lắc đầu thở dài và xem lời nói :

- Xem như vậy, máu của con nhện lông vàng kia lợi hại không thể tưởng tượng được.

Bàn Chân Chân cũng kinh hãi nhưng nàng lẹ tay chặt ngay một nhát kiếm vào chỗ giữa con rắn với cây
mây quấn với nhau, chỉ nghe thấy “coong” một tiếng, cây mây đã đứt làm đôi, trái lại xương rắn vẫn không
hề suy chuyển chút nào?

Cổ Thanh Phong thất thanh la lên :

- Không ngờ da thịt con rắn này đã tiêu tan hết, chỉ còn lại bộ xương mà xương nó lại chịu nổi thanh
thần kiếm Can Tương như vậy.

Bàn Chân Chân có vẻ không phục, dùng kiếm gạt hai đầu mây sang bên, rồi lại chém liên tiếp ba nhát
vào bộ xương rắn, chỉ nghe thấy hai tiếng “coong coong” mà xương rắn vẫn không suy chuyển chút nào?

Bàn Chân Chân ngạc nhiên nói :

- Không ngờ xương rắn lại cứng đến mức này?

Nói xong nàng xé một mảnh áo bọc lấy đôi rắn, rồi lôi bộ xương ấy quật mạnh vào tảng đá lớn, tảng đá vỡ thành bốn, năm mảnh tức thì.

Cổ Thanh Phong thất thanh la lớn :

- Thương huynh, cả bộ xương rắn này nữa chả là cây trường tiên trọn bộ hảo là gì.

Bàng Chân Chân gật đầu cười nhưng nàng lại cau mày thờ dài và hỏi :

- Bộ xương rắn với hai khúc mây này đều về tay chúng ta hết.

Hôm nay chúng ta thu lượng được kết quả khá lớn, nhưng xương rắn với hai cành mây đều dính máu của con nhện lông vàng kia rồi. Có máu độc như vậy làm sao mà gỡ tay vào đây, biết phải làm sao?

Cổ Thanh Phong cũng cảm thấy máu của con nhện lông vàng độc vô cùng, có thể làm rửa được cả da, vẩy, thịt của con rắn kia. Như vậy không nên tham lam quá, nhờ bị nguy hiểm thì sao, cho nên chàng nhìn Bàng Chân Chân vừa cười vừa nói :

- Huynh cẩn thận thực, chi bằng chúng ta hãy kiếm một nơi kín đáo tạm giấu hai cây mây với bộ xương rắn này vào đó, rồi đi hỏi những người thông thạo xem, có cách gì tránh được nọc độc của con nhện kia không, rồi quay lại lấy cũng không muộn.

Bàng Chân Chân nghĩ ngợi giây lát rồi gật đầu vừa cười vừa đáp :

- Ý kiến của Cổ huynh rất hay, bây giờ chúng ta hãy tạm giấu vào chỗ khe đá kia đi đã.

Nàng vừa nói vừa khoét cái vách rộng thêm một chút rồi bỏ hai khúc mây với bộ xương rắn vào đó giấu tạm.

Cổ Thanh Phong thờ dài nói :

- Người trong giang hồ mà biết được cây mây này là Bích Độc Ngũ Câu Đằng đã hiếm rồi, lại còn bộ xương con rắn màu đỏ...

Bàng Chân Chân đỡ lời :

- Cổ huynh khỏi lo âu, có hai câu tục ngữ chẳng hay huynh có biết không?

- Tục ngữ gì thế?

- Trước mặt có Phật hà tất phải lên trời Tây. Chẳng lẽ Cổ huynh không muốn thỉnh giáo Bàng bang chủ

hay sao? Vừa rồi nghe lời nói của ông ta thì hình như những quái dị ở chốn hoang vu đây, ông ta biết rất nhiều. Tiểu đệ lại quen biết ông ta thì thỉnh giáo ông ta về việc này, thì thế nào ông ta cũng chỉ bảo cho ngay.

Cổ Thanh Phong cau mày lại đang định trả lời thì bỗng nghe thấy bên dưới có tiếng chân người đang leo lên trên đỉnh núi. Chàng vội dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh với Bàn Chân Chân rằng :

- Dưới thung lũng có người đang kéo lên trên đỉnh núi này. Chúng ta mau tránh sang bên, không biết đó có phải Bàn Thiên Hiếu hay người của Thiên Tầm cốc, nhưng chúng ta vẫn nên tránh thì hơn.

Bàn Chân Chân cũng nghe thấy tiếng động liền cùng Cổ Thanh Phong khép luôn vào tảng đá lớn.

Giây phút sau có ba bóng người phi thân lên, chính là bọn Bàn Thiên Hiếu.

Bàn Thiên Hiếu mặt hậm hực và chứa đầy kinh dị, khi lên tới trên đỉnh cả ba không ngừng chân chút nào, hình như có việc gì đó vội phải đi ngay. Tại sao cả Thiết Kiếm chân nhân lẫn Hỏa Hải Nhi cũng vội vã như thế? Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Bọn Bàn bang chủ xuống núi không lâu, sao lại lên một cách hấp tấp như vậy? Chẳng lẽ họ đã vấp phải việc gì ở dưới Thiên Tầm cốc chẳng?

Bàn Chân Chân lắc đầu đáp :

- Tôi chắc không phải, vì công lực của ba người cao thâm như vậy khi nào lại bị vấp một cách dễ dàng được?

Cổ Thanh Phong cũng biết bọn Bàn Thiên Hiếu các người công lực rất cao nhưng nghĩ đến con rắn đỏ và cành mây độc hồi nãy chàng lại thờ dãi nói tiếp :

- Ở chốn hoang vu này có nhiều vật quái dị lắm, cho dù võ công có cao siêu đến mấy cũng chưa chắc đã làm gì nổi những quái vật đó. Bàn bang chủ các người ở ngàn dặm xa xôi đến đây sao lại hấp tấp bỏ đi như thế chắc hẳn có nguyên nhân gì, chúng ta thử xuống dưới cốc xem sao?

- Không vào hang cọp làm sao bắt nổi cọp con, chúng ta đến Miêu Cương rồi khi nào lại không xuống Thiên Tầm cốc? Nhưng Độc Trùng nơi đây lợi hại hơn cả kỳ xà quái vật, vậy trước khi xuống chúng ta nên nhét Long Diên Thảo của Âu Dương Xuyên vào mũi và trong mồm để đề phòng vẫn hơn.

Cổ Thanh Phong nghe nói liền cùng Bàn Chân Chân lấy bốn miếng lá màu tía ra, bỏ một miếng vào mồm còn miếng kia vào nhỏ nhét trong mũi.

Sửa soạn xong, hai người liền dùng khinh công đi xuống dưới thung lũng. Sợ cây mây độc tấn công lên, Bàn Chân Chân phải rút thanh Can Tương ra múa tít và vừa đi vừa để ý hai bên đường.

Hai người vừa đi chừng mười trượng thì Bàn Chân Chân đã trông thấy dưới vách núi có hai con quái vật trông giống như hai con mối thực lớn, mình nó xanh như màu lá tươi, mỗi con dài chừng hai thước bảy hay tám, còn đuôi thì dài khoảng hơn năm thước. Màu sắc của chúng trông giống hệt như lá cây, nếu không có một đường chỉ kim tuyến và đôi mắt lúc mở thì không sao biết được chúng ở đấy.

Bàn Chân Chân kinh hoàng đưa tay ra ngăn Cổ Thanh Phong và đưa mắt ra hiệu cho chàng.

Thoạt tiên Cổ Thanh Phong chưa phát hiện ra hai con rắn độc ấy, nhưng thấy Bàn Chân Chân ra hiệu mới cúi đầu nhìn xuống. Khi chàng đã trông thấy chúng rồi liền cả kinh thất sắc nói :

- Thương huynh, hai con vật này không biết có phải thứ rắn thằn lằn phun cát, mình có chỉ kim tuyến và đuôi dài mà trong truyện vẫn nói là đã tuyệt tích từ lâu rồi không?

Bàn Chân Chân gật đầu :

- Cổ huynh đoán cũng như đệ, cát của con quái vật này phun ra tuy rất độc nhưng bản không được xa mấy. Chúng ta cứ ở trên vách cách chúng vài trượng thì chúng không làm gì được chúng ta đâu.

- Vẫn biết thế nhưng nếu không đuổi chúng đi nơi khác thì chúng ta làm sao xuống bên dưới được?

- Chúng ta lấy ám khí ra thử đối phó xem sao?

- Chẳng hay Thương huynh vẫn sử dụng ám khí gì thế?

Bàn Chân Chân định nói ám khí của mình là Hồng Tuyến thập tam châm nhưng sợ Cổ Thanh Phong nghi ngờ mình nên nằng nặc mỉm cười đáp :

- Về ám khí đệ không sở trường cho lắm. Cổ huynh lấy ám khí ra mà ném chúng đi.

Cổ Thanh Phong cười đáp :

- Đệ cũng không thiện sử dụng ám khí, chi bằng chúng ta dùng đá để ném chúng vậy.

Chàng chưa nói dứt thì hai con thằn lằn phun cát đã ngừng đầu lên và tung mình nhảy xổ xuống chỗ hai người liền.

Khi chúng nhảy tới cách hai người chừng bảy tám thước, mồm luôn phun cát độc ra nhanh như điện chớp tới. Cát độc của chúng phun ra màu xanh nhợt không những độc vô cùng mà còn tanh hôi vô tả.

Vì mũi và mồm đã có Long Diên Thảo nên hai người không ngửi thấy mùi tanh hôi. Bàn Chân Chân không ngờ hai con quái vật này lại tấn công nhanh đến thế, muốn tránh cũng không kịp, bất đắc dĩ cả hai cùng dùng tay áo phất mạnh một cái.

Cương phong và kinh khí của hai người đẩy cho hai làn cát xanh bay tung toé ngược trở lại, nhưng hai con rắn thần lặn đã nhảy tới chân hai người rồi. Bàn Chân Chân vội chém bảo kiếm vào người chúng một nhát. Hình như chúng biết thanh bảo kiếm đó lợi hại nên chỉ thấy chúng kêu mấy tiếng vội thối lui và quay đầu nhảy luôn xuống dưới vực.

Cổ Thanh Phong thở dài nói :

- Bảo kiếm này quả thật là thần vật, hai con quái vật trông thấy nó liền đào tẩu liền.

Bàn Chân Chân lăm đầu vừa cười vừa đáp :

- Ánh sáng của thanh kiếm Can Tương này không tỏa ra như những thanh kiếm khác, nên bề ngoài trông nó rất cổ kính. Cho nên theo sự nhận xét của tôi thì chúng không phải là sợ thanh kiếm này đâu.

- Thương huynh nói chúng không sợ thanh kiếm này thì sợ gì?

- Theo ý đệ thì có lẽ là Long Diên Thảo ở trong mồm của chúng ta là vật khắc chế chúng cũng nên.

- Thương huynh đoán như vậy cũng có lý, nếu chúng ta gặp những động vật tương tự như thế, chúng ta cứ thử một lần nữa thì rõ liền.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Thung Lũng Trong Thung Lũng

Hai người vừa cười vừa tiếp tục leo xuống bên dưới, quả có gặp mấy thứ Độc Trùng, độc xà nhưng Cổ Thanh Phong với Bàn Chân Chân lấy lá Long Diêu Thảo ra khua một cái thì chúng đã cao chạy xa bay liền.

Bàn Chân Chân đã chứng thực là Long Diêu Thảo có thể khắc chế các thức độc vật rồi liền nói với Cổ Thanh Phong rằng :

- Mấy lá Long Diêu Thảo còn non tuổi như thế này mà đã linh nghiệm như thế này rồi, nếu chúng ta may mắn gặp được cây nghìn năm thì thực là sung sướng biết bao!
- Những thứ thần dược hạn hữu này nó tìm mình thì dễ mà mình muốn gặp nó thì khó. Nếu mình có duyên phúc đặc biệt thì may ra mới gặp gỡ được.
- Thần vật này tuy ít nhưng quái vật rất nhiều, từ này đến giờ tôi tính thầm trước sau chúng ta gặp phải mười bảy loại động vật cả thảy.
- Ngoài những độc vật ra nơi đây còn có Trùng Độc: không hiểu sao thầy trò Thiên Tâm Tiên Nương lại lựa chọn nơi Thiên Tâm cốc vắng vẻ như chốn ma quỷ này mà ở cũng lạ thực?
- Chúng ta chưa đi tới Thiên Tâm cốc mà đã gặp nhiều sự nguy hiểm như vậy nếu khi tới nơi không biết chốn đó sẽ kì lạ như thế nào? Cổ huynh này, biết đâu trong Thiên Tâm cốc đó lại là nơi phong cảnh tuyệt đẹp cũng không biết chừng.

Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :

- Tôi không tin nơi cùng sơn ác quỷ này lại có cảnh đẹp được!

Khi hai người xuống dưới đáy thung lũng thì quả nhiên như lời đoán của Bàn Chân Chân, phong cảnh ở dưới này đẹp khôn tả. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh một vòng rồi mỉm cười nói với Cổ Thanh Phong rằng :

- Nếu Thiên Tâm Nữ không chỉ đường cho huynh trước thì có lẽ chúng ta không tìm được nơi đây. Vì bất cứ ai xuống đến tận đây thế nào cũng yên trí đây là đáy thung lũng rồi, chứ ai ngờ đâu trong thung lũng lại còn có thung lũng nữa.

Cổ Thanh Phong chỉ tay vào cái khe núi ở vách núi bên trái thờ dài và nói tiếp :

- Thương huynh hãy nhìn vào trong khe đá này xem, ra xa trông như hình cái kén của con tằm vậy, đủ thấy tạo hóa nặn ra nó quả thực thần diệu.

- Cổ huynh chúng ta đừng mất thì giờ mà mau xuống ngay bên dưới để tìm thuốc giải Thiên Tâm Trùng Độc đi!

Nói xong, nàng đã thủng thẳng đi luôn vào khe đá nhưng Cổ Thanh Phong đã xua tay và gọi :

- Thương huynh hãy khoan đi đã, chúng ta hãy nghĩ cách đối phó trước rồi hãy vào hang sau.

- Chẳng hay Cổ huynh còn do dự gì nữa?

- Tôi muốn cùng huynh bàn định trước xem có nên dùng chính sách cứng rắn hay là thủ đoạn mềm dẻo, xem điều nào tiện hơn rồi hãy xuống đó mà thi hành.

- Lẽ dĩ nhiên là chúng ta phải tiền lễ hậu binh nếu dùng thủ đoạn mềm dẻo không lấy được thuốc giải, thì lúc ấy chúng ta dùng võ cũng chưa muộn.

Cổ Thanh Phong gượng cười đang định phát biểu ý kiến thì bỗng nghe thấy tiếng ca hát ở trong khe núi vọng ra. Hai người chỉ thoáng nghe đã nhận biết ngay tiếng hát đó là của Thiên Tâm Nữ.

Bàng Chân Chân liền nói với Cổ Thanh Phong rằng :

- Khi tôi chưa gặp mặt Thiên Tâm Nữ nhưng chỉ nghe giọng hát là đã biết ngay là nàng ta hát rồi. Vì trong bài hát đã nói rõ thân của cô ta hiện đang ở Miêu Cương. Thứ hai là trong bài hát tỏ vẻ u oán là sau khi kết hợp với huynh ở núi Cửu Nghi rồi mà phải trở ngay về nơi đây. Cổ huynh nên nhớ con gái ai cũng vậy đều rất si tình, Thiên Tâm Nữ tuy là người Hán nhưng sinh trưởng nơi đây thì tính nết nàng không khác gì con gái Mèo vậy. Mặt nàng giống hệt Hoàng Sam Hồng Tuyền, nàng đã có bộ mặt đẹp như thế sao Cổ huynh không đã trót thì trét đi...

Cổ Thanh Phong không đợi chờ cho Bàng Chân Chân nói xong đã gượng cười đỡ lời :

- Thương huynh chớ có nói đùa đệ như vậy, huynh không biết Mạnh Hồng Tiểu với Bàng Chân Chân hai nàng tuyệt sắc giai nhân đối với đệ ân thâm nghìn sâu như thế nào, quả thực giờ đệ đang bàng hoàng không biết xử trí thế nào cho phải. Nên khi nào đệ còn dám vướng thêm một mối tình thứ ba nữa.

- Việc này đáng phải suy nghĩ vì Cổ huynh đã có hai vị hồng nhan tri kỉ rồi, con gái Mèo tuy si tình thực nhưng lại hay ghen vô cùng. Mạnh Hồng Tiểu với Bàng Chân Chân may ra còn có thể để cho huynh lấy được cả cô gái Mèo kia. Nhưng chỉ sợ Thiên Tâm Nữ không chịu như thế thôi.

Cổ Thanh Phong nghe càng buồn bực đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng thấy chỗ bóng tối trên vách đá có một tờ giấy bay phất phới, chàng vội tiến tới gần cầm tờ giấy đó lên xem thấy viết những chữ sau : Hay tin Bang chủ của Tam Nguyên bang không ngại đường xa giáng lâm đáng lẽ tôi phải ra nghênh đón ngay nhưng vì đang lúc luyện Trùng không thể nào tương kiến được và đến khi Vạn Kiếp đại hội tức ngày hôm mùng bốn tháng tư tôi thế nào cũng đem con gái cưng của ông đến dự Đại hội đó. Lúc ấy tôi sẽ tái lĩnh giáo sau.

Dưới kí tên Thiên Tâm Tiên Nương kính bạch.

Bàng Chân Chân đọc xong tờ giấy đó mới vỡ lẽ và nói :

- Thì ra Bàng bang chủ các người bị cự tuyệt nên mới hậm hực ra như thế.

Nàng vừa nói dứt, tiếng ca lại nổi lên, nàng chú ý nghe hồi lâu rồi nhìn Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói :

- Nàng Thiên Tâm Nữ đa tình thật mong Cổ huynh đừng làm người phụ bạc, như vậy cả trước lẫn sau huynh đã có ba người hồng nhan tri kỉ cả thảy. Vậy huynh phải đối xử với cả ba người một cách khéo léo như thế nào để cho ba nàng cùng hài lòng, huynh mới khỏi ôm hận suốt đời.

Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàng Chân Chân nói như vậy mặt đỏ bừng không biết trả lời như thế nào, đứng ngẩn người ra tại đó.

Bàng Chân Chân mỉm cười nói tiếp :

- Cổ huynh có dám một mình xuống dưới Thiên Tâm cốc không?

Cổ Thanh Phong nghĩ thầm :

- “Nếu ta xuống dưới Cốc một mình mà gặp phải Thiên Tâm Nữ đang giở mặt dối hờn ta thì còn dễ đối phó. Trái lại nàng hết sức âu yếm và quyến luyến ta như vậy ta mới thực khó xử vì ta đã trót động phòng với nàng rồi...”

Bàng Chân Chân thấy chàng cau mày suy nghĩ liền cười và nói tiếp :

- Cổ huynh nên xuống dưới đó một mình thì hơn vì Thiên Tâm Nữ với huynh đã có tiền duyên rồi và nàng đang tương tư huynh rất...

Cổ Thanh Phong hổ thẹn vô cùng vội đỡ lời :

- Thương huynh chớ nên nói đùa như vậy, tôi chỉ sợ sau khi gặp Thiên Tâm Nữ rồi nàng ta lại giở tục lệ của Miêu Cương này ra giữ tôi ở lại như vậy có phải khó xử biết bao không? Nếu nàng coi tôi như kẻ thù mà giở mặt với tôi thì tôi không sợ...

- Không khi nào nàng ta lại giở mặt ra như thế đâu, trái lại chỉ có người đàn ông bạc tình thôi, chớ gái Mèo rất đa tình. Thiên Tâm Nữ tuy là con gái người Hán nhưng sinh trưởng ở đất Mèo. Nàng thấy huynh tới thế nào cũng vui vẻ tươi cười nhảy lại mà ôm chầm lấy huynh dù huynh có đánh nàng chết nàng cũng không trả đũa đâu. Như vậy có khi nào nàng giở mặt coi huynh như kẻ thù được?

- Tôi chỉ sợ nhất thủ đoạn ấy, chẳng hay Thương huynh có diệu kế gì xin chỉ giáo cho đệ với?

- Cổ huynh tuy là một vị anh hùng tuyệt đỉnh nhưng vẫn sợ mỹ nhân. Nếu huynh không biết xử trí thế nào thì huynh cứ ở lại nơi đây đợi chờ để đệ đại diện xuống dưới đó hộ huynh một phen.

- Thương huynh không ngại đường xa xa xôi đi cùng với tôi đến chốn này rồi, đệ cảm ơn vô cùng, đệ đâu dám để cho huynh phải mạo hiểm như thế?

- Cổ huynh cứ yên tâm, đây là tiểu đệ định làm thuyết khách cho huynh xuống gặp Thiên Tâm Nữ để xem ý định của đối phương ra sao như vậy có gì là nguy hiểm đâu?

Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàn Chân Chân nói vậy nghĩ ngợi giây lát rồi trả lời :

- Thương huynh đại diện tiểu đệ xuống núi làm thuyết khách như vậy được lắm, nhưng chúng ta cần phải hẹn ước nhau một thời gian, nếu quá lời ước đó mà không thấy huynh quay trở lên thì thế nào cũng có sự chẳng lành rồi, lúc ấy đệ sẽ xuống tiếp ứng để cùng huynh đối phó với họ.

Bàn Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong có ý kiến như vậy cũng phải khen ngợi gật đầu đáp :

- Cổ huynh nói rất có lý, vậy chúng ta hẹn nhau nửa ngày nhé!

Nếu quá ngày không thấy đệ lên lúc ấy huynh phải xuống tiếp ứng ngay.

Nói xong nàng định đi thì Cổ Thanh Phong lại gọi trở lại :

- Thương huynh hãy khoan đi.

- Cổ huynh còn dặn bảo điều gì nữa?

- Kỳ hạn nửa ngày lâu quá, nhờ huynh có nguy hiểm gì thì sao?

Đệ không yên Tâm chút nào.

- Chỉ lên và chỉ xuống cũng đã tốn khá nhiều thì giờ, nếu tiểu đệ thuyết phục được nàng ta lấy được thuốc giải Trùng Độc thì thời hạn nửa ngày đó đệ vẫn cảm thấy chưa đủ thì có.

- Thôi được, chúng ta cứ quyết định như vậy, cần nhất là Thương huynh đừng có cho nàng ta biết là tôi đang ở trên này đợi chờ nhé.

- Thiên Tâm Nữ dù sao cũng là một giai nhân có nhan sắc tuyệt vời. Tại sao Cổ huynh lại sợ nàng ta như rắn rết như thế?

- Cổ nhân đã dạy : Mỹ nhân là họa thủy...

- Cổ huynh nói như vậy đệ xin phản đối, từ xưa đến nay đã có biết bao nhiêu thiếu nữ cứu dân cứu nước lưu danh thiên cổ, tựa như nàng Tây Tử chẳng hạn, đâu có phải là hạng người như thế? Và huynh cũng không thể đem Đắc Kỷ ra sánh với Tây Tử được.

Cổ Thanh Phong biết mình đã lỡ lời nên vội thúc giục Bàn Chân Chân xuống dưới Cốc để mình khỏi phải nóng lòng sốt ruột.

Bàn Chân Chân mỉm cười gật đầu liền xuống dưới Thiên Tâm cốc tức thì. Lối đi đó rất chật hẹp khó đi nhưng đi được hơn mười trượng thì đã tới dưới đáy thung lũng rồi.

Trước mặt nàng hiện ra một phong cảnh tuyệt đẹp, bãi cỏ mượt như nhung xanh rì, trăm hoa đua nở, có đá như núi non có suối chảy róc rách, phong cảnh thật là thoát tục.

Nàng thấy cạnh cái suối có một ngôi đình màu hồng nàng liền đi vào đình đó. Trong đó có một thiếu nữ áo vàng đang ngồi tựa lan can đợi chờ, trông thấy rõ mặt thiếu nữ kia, nàng khẽ kêu ủa một tiếng.

Tất nhiên thiếu nữ áo vàng đó cũng là Thiên Tâm Nữ và cũng là chị em sinh đôi với nàng. Nàng thấy nàng kia cũng ưa mặc áo vàng lại càng ngạc nhiên nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ cô bé này là chị em ruột với ta được chăng? Bằng không sao mặt mũi giống nhau như đúc và cả tính nết cũng giống nhau như thế?”

Thiên Tâm Nữ lẳng lặng chờ Bàn Chân Chân bước tới trước đình mới lên tiếng hỏi :

- Bạn có phải là người của cha tôi phái tới đây hay không? Sư phụ tôi chả sai con trăn đem giấy cho cha tôi rồi là gì? Trong thư nói rõ ràng là đến mừng bốn tháng tư sẽ gặp nhau ở Vạn Kiếp đại hội. Vậy huynh còn tới đây làm chi nữa?

- Tôi không phải là người của Bàn bang chủ phái tới, mà là một thuyết khách đại diện bạn đến đây gặp gỡ cô nương.

Thiên Tâm Nữ ngạc nhiên vô cùng ngắm nhìn Bàn Chân Chân một hồi rồi lên tiếng hỏi :

- Bạn không phải là người của Bàn bang chủ mà bạn dám tự tiện vào trong Thiên Tâm cốc này ư? Chẳng hay bạn làm thuyết khách hộ ai thế?

- Núi non này của tạo hóa sanh ra sao tôi lại không có quyền xuống dưới Thiên Tâm cốc này được, và

lại nơi này không phải là...

- Tôi không tiếp ai đã tự tiện vào trong Thiên Tâm cốc này, tôi chỉ hỏi bạn đến đây làm thuyết khách hộ ai thôi?

- Hai bài ca cô nương vừa ca hồi nãy, những lời ca đã bày tỏ lòng tương tư của cô nương, chẳng hay người mà cô nương tương tư là ai thế?

Thiên Tâm Nữ nghe thấy Bàn Chân Chân hỏi như vậy mừng rỡ vô cùng vội đứng dậy hỏi :

- Có phải bạn là... là do Phong đại ca sai tới đây không? Chẳng hay quý tính đại danh của bạn là chi?

- Tôi là bạn thân của Cổ Thanh Phong, họ Thương tên là Nhân Tâm.

Thiên Tâm Nữ nghe thấy Bàn Chân Chân tự xưng là bạn thân của Cổ Thanh Phong lại càng mừng rỡ thêm. Nhưng chỉ thoáng cái nàng rầu rĩ ngay về mặt u oán hỏi :

- Hiện giờ Cổ Thanh Phong đang ở đâu? Tại sao anh ấy không đến đây gặp tôi?

Bàn Chân Chân thấy Thiên Tâm Nữ đẹp thực, liền nghĩ thầm :

- “Nếu quả thật nàng là em ruột mình, thì mình phải tìm cách làm thế nào để cho nàng thoát ly Thiên Tâm Tiên Nương trở về Tam Nguyên bang với cha.”

Thiên Tâm Nữ thấy Bàn Chân Chân cứ chăm chú nhìn mình mà không nói năng gì hết trong lòng ngạc nhiên vô cùng hỏi :

- Sao bạn không trả lời tôi vì lẽ gì mà Cổ Thanh Phong không đến đây gặp tôi?

Bàn Chân Chân không trả lời Thiên Tâm Nữ thì chớ, lại còn hỏi nàng ta rằng :

- Tôi hỏi câu này đã, Cổ Cổ Thanh Phong có phải là một Hiệp sĩ lãnh kỳ nam nhi lỗi lạc không?

Thiên Tâm Nữ gật đầu đáp :

- Cổ Thanh Phong đại ca xứng với tám chữ đó lắm.

- Tám chữ đó người tục thường gọi là đại trượng phu đấy. Nhưng cô nương có biết tiết tháo của một người đại trượng phu như thế nào không?

- Không dám vì phú quý, không thay đổi tính nết bản tiện, không chịu khom lưng trước oai võ.

- Cô nương đã biết tiết tháo của một người đại trượng phu như vậy rồi, thì cô nương phải biết tại sao Cổ Thanh Phong không đến đây gặp cô nương.

Thiên Tâm Nữ nghe Bàng Chân Chân nói như vậy tỏ vẻ kinh hoàng và hoài nghi, Bàng Chân Chân thấy vậy liền giải thích :

- Sở dĩ Cổ Thanh Phong không muốn đến đây gặp cô nương là vì anh ta không sợ sự uy hiếp của cô nương mà tới đây để cầu cô nương tha chết cho anh ấy.

Thiên Tâm Nữ kêu ồ một tiếng rồi lầm bầm nói :

- Thế ra Cổ Thanh Phong đại ca trách tôi đã dùng Thiên Tâm Trùng Độc cho anh ấy uống.

Bàng Chân Chân gật đầu vừa cười vừa trả lời :

- Phải, người ta yêu nhau phải do lòng tình nguyện của đôi bên như vậy mới thực là yêu. Chớ đối với một người có cốt khí và kiêu ngạo như Cổ Thanh Phong thì dù cô nương có cho anh ta uống phải Trùng Độc còn lợi hại hơn thế nữa cũng không thể nào lấy được lòng của anh ta đâu.

Trái lại còn làm cho anh ấy bực mình là khác.

Thiên Tâm Nữ nghe Bàng Chân Chân nói vậy mắt đỏ hoe và khuôn mặt méo mó như muốn khóc rồi tiếp :

- Bạn nói rất phải, sau đó tôi mới hối hận và tôi cũng biết Phong đại ca rất bất mãn trước việc làm của tôi. Nhưng đó là thói quen của môn hạ phái Thiên Tâm và cũng là thường lệ của gái Mèo, huống chi bây giờ ván đã đóng thành thuyền rồi...

Bàng Chân Chân thấy Thiên Tâm Nữ hối hận như vậy trong lòng mừng thầm liền đỡ lời :

- Cô nương không nên nói câu ván đã đóng thành thuyền, phải nói đã trót lỡ rồi nghĩ cách cứu vãn cũng chưa muộn.

Thiên Tâm Nữ là người rất thông minh nghe nói liền tỉnh ngộ vội hỏi lại :

- Có phải bạn đến đây để xin thuốc giải hộ Phong đại ca đấy không?

- Cô nương thông minh thực, nếu cô nương vui lòng đưa thuốc giải cho tôi, tôi không những cam đoan với cô là đến ngày gặp gỡ tại Vạn Kiếp đại hội có thể giải hết được sự hiểu lầm của đôi bên và còn được kết duyên Tân Tấn với chàng ta nữa.

Thiên Tâm Nữ ngạc nhiên hỏi lại :

- Tôi yêu chàng ta, quý hồ chàng yêu tôi. Chúng tôi trở nên vợ chồng ngay chớ còn gì khó khăn và cản trở nữa?

- Thế ra cô nương không biết trước khi chàng ta làm bạn với cô nương đã có hồng nhan tri kỷ rồi hay sao?

- Tôi biết chàng với chị tôi yêu nhau lắm.

- Không những thế trước khi Cổ Thanh Phong yêu Hoàng Sam Hồng Tuyền, chàng ta đã thề nguyện với Mạnh Hồng Tiếu rồi.

Thiên Tâm Nữ bỗng trợn ngược đôi lông mày lên đáp :

- Không được, người Mèo chúng tôi yêu nhau chỉ được phép một người yêu một người thôi. Nếu chàng còn yêu chị tôi, tôi nể chị ấy là chị tôi nhường nhịn một chút chứ thì nhất định không chịu để cho anh ấy yêu Mạnh Hồng Tiếu nữa đâu.

- Lời nói này của cô nương có hai điểm sai lầm.

- Tôi sai lầm gì? Như thế nào?

- Điểm thứ nhất cô là người Hán chứ không phải người Mèo tại sao cô lại nói là theo tập tục của người Mèo như thế? Điểm thứ hai cô lầm là vì Cổ Thanh Phong yêu Hồng Tiếu trước tiên, đến chị cô là Hoàng Sam Hồng Tuyền còn chịu nhường nhịn hưởng chi là cô.

- Tôi không lầm, bạn lầm đấy thôi.

Bàng Chân Chân nghe thấy nàng ta nói như vậy ngạc nhiên vô cùng vội hỏi :

- Cô nương bảo tôi lầm thì lầm ở điểm nào?

- Điểm thứ nhất tuy tôi là con gái người Hán nhưng tôi chưa hề được đội ơn nuôi nấng của cha mẹ chút nào. Tôi sinh ở Miêu Cương, trưởng thành ở Miêu Cương, ngay cả những người dạy bảo tôi cũng là người Mèo nốt. Như vậy tôi phải theo tập tục của người Mèo chứ.

- Được, điểm thứ nhất hãy tạm cho cô nói có lý đi...thế còn điểm thứ hai thì sao?

- Điểm thứ hai tuy Cổ Thanh Phong đã quen biết ba nàng hồng nhan thực, nhưng chỉ động phòng hoa chúc với tôi thôi. Như vậy, chàng với tôi mới là vợ chồng thực sự, còn chị tôi với Mạnh Hồng Tiếu chỉ là bạn thân với chàng thôi.

Vì sự thực đó do Bàng Chân Chân tạo nên nên nàng không sao cãi được, Thiên Tâm Nữ lại nói tiếp :

- Bất cứ người Hán hay Mèo cũng vậy, theo tình theo lý chỉ có người vợ mới có quyền cấm bạn kết giao với người đàn bà khác....

Bàng Chân Chân càng nghe càng thấy Thiên Tâm Nữ nói sai đầu đề nên nàng vội ngắt lời tùm tùm cười nói tiếp :

- Cô cứ nói Cổ Thanh Phong là chồng cô hoài nhưng cô có biết nếu cô không mạo nhận cái tên Hoàng Sam Hồng Tuyền thì khi nào Cổ Thanh Phong lại chịu làm chồng cô?

- Đó là lý do mà tôi chịu nhường nhịn cho chị tôi, bằng không tuy chúng tôi là chị em ruột thịt thực nhưng kẻ Nam người Bắc, mỗi người một nơi như vậy thì còn tình duyên chị em gì nữa.

Bàng Chân Chân thấy càng nói Thiên Tâm Nữ càng cứng lý hơn.

Nàng vội xoay sang vấn đề khác liền hỏi :

- Có thực cô nương với Hoàng Sam Hồng Tuyền là chị em ruột không?

- Cha tôi là Bàng Thiên Hiếu, cha của Hoàng Sam Hồng Tuyền cũng là Bàng Thiên Hiếu, vậy chúng tôi là chị em.

Bàng Chân Chân lại hỏi :

- Mẹ cô là ai?

- Tôi không biết mẹ tôi là ai cả?

Bàng Chân Chân nghe thấy Thiên Tâm Nữ nói như vậy liền nghĩ thầm :

- “Cha ta chỉ cho hay mẹ ta chết đã lâu chứ không thấy cha ta nhắc đến tên họ của mẹ ta. Chắc là bên trong có sự gì không thể công khai được chăng? Như vậy Thiên Tâm Nữ quả thực là em gái mình cũng nên.”

Nghĩ tới đó nàng lại hỏi Thiên Tâm Nữ tiếp :

- Cô nương với Hoàng Sam Hồng Tuyền đã là chị em ruột, tại sao hai người lại dùng cái tên Bàng Chân Chân như vậy, không sợ người ngoài hiểu lầm hay sao?

- Khi sư phụ tôi nhặt được tôi thấy cạnh người tôi có một mảnh lụa trên có mấy chữ sau “Con nhỏ này tên là Bàng Bàng Chân Chân”. Đó là lẽ dĩ nhiên chính là tên tôi rồi. Còn Hoàng Sam Hồng Tuyền tại sao cũng lấy tên Bàng Chân Chân như vậy, điều này có lẽ phải hỏi cha tôi mới hiểu được.

Bàng Chân Chân rất hối hận vì lúc này không ngăn cản cha mình để hỏi xem mẹ mình là ai? Và tại sao hai chị em lại cùng tên như thế.

Thiên Tâm Nữ thấy Bàng Chân Chân cúi đầu ngẫm nghĩ bèn mỉm cười nói tiếp :

- Bạn ngắm nghĩ gì thế? Tốt hơn bạn mau gọi Phong đại ca tới đây vì tôi đang nhớ nhung anh ấy lắm.

đi cho người khác kiếm chế mình như vậy? Nếu cô nương không đưa thuốc giải cho tôi để cứu chữa cho anh ấy trước thì cô cũng đừng có trông mong anh ấy chịu đến đây để cầu khẩn tái tội kiến với cô.

- Tôi biết bạn không nói ngoa đâu nhưng khổ nỗi Trùng Độc mà Phong đại ca mắc phải đó lợi hại lắm, ngay tôi cũng không thể nào chữa nỗi cho anh ấy.

- Cô biết cách cấy Trùng Độc vào người anh ta sao không biết cách giải cứu?

- Tôi vẫn có thuốc giải nhưng từ khi từ núi Cửu Nghi về đây sư phụ tôi liền thân ngay lọ thuốc giải của tôi và bảo Phong đại ca phải theo đúng luật của người Mèo tự dẫn thân tới đây thì mới tặng cho thuốc giải.

- Cô nương là môn đồ duy nhất của sư phụ cô, thế nào cũng được cứng hơn người khác, sao cô nương không van lơn sư phụ thử xem.

- Tuy sư phụ tôi rất cứng tôi thực, nhưng quy luật của bốn môn tôi nghiêm nghị lắm. Lần này tôi lên ra ngoài nói là bị phạt nặng ngay. Sư phụ tôi đã cấm tôi ra khỏi thung lũng này nửa bước, bằng không tôi đã đi kiếm Cổ Thanh Phong đại ca từ lâu rồi.

Bàng Chân Chân nghe nói xong cũng vô kể khả thi, Thiên Tâm Nữ thấy vậy liền nhìn nàng và hỏi :

- Tôi đã nghĩ ra được một kế này không biết có sử dụng được không?

- Kế gì thế?

- Bạn đi kiếm Phong đại ca của tôi bảo anh ấy giả bộ theo đúng luật của người Mèo tự dẫn thân tới, chờ sư phụ tôi giải Thiên Tâm Trùng Độc cho anh ấy xong, tôi sẽ lẳng lặng thả cho anh ấy đi.

- Phương pháp này hình như không được hoàn hảo lắm.

- Ngoài cách đó ra tôi không thấy còn có cách nào hay hơn, bạn thử đi kiếm anh ấy xem sao?

- Để tôi đi kiếm Cổ Thanh Phong hỏi anh ấy xem sao.

Thiên Tâm Nữ nghe giọng nói của Bàng Chân Chân đã biết được rõ ý nghĩa của lời nói đó rồi, nên nàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ hỏi :

- Có phải Cổ Thanh Phong đại ca của tôi đang ở trên thung lũng không?

Bàng Chân Chân cũng không muốn nói dối lẫn nói thật, nàng ngập ngừng đáp :

- Anh ấy ở cách đây không xa lắm.

Thiên Tâm Nữ nghe nói mừng rỡ đến nhảy bấn người lên và nói tiếp :

- Bạn cho tôi đi theo gặp anh ấy nhé?

Bàng Chân Chân nghe nói khó xử vô cùng, nàng đang nghĩ cách cự tuyệt thì Thiên Tâm Nữ đã rầu rĩ nói tiếp :

- Không được, không được, sư phụ tôi đã cấm tôi ra khỏi thung lũng này nửa bước...

Lúc này Bàng Chân Chân mới biết quy luật của Thiên Tâm Tiên Nương nghiêm thật, và lời nói của Thiên Tâm Nữ không ngoa chút nào.

Nàng nghĩ mình xuống dưới này đã lâu rồi, chỉ sợ Cổ Thanh Phong nóng lòng sốt ruột nên nàng vội cáo từ Thiên Tâm Nữ và nói tiếp :

- Cô nương cứ yên Tâm, tôi thế nào cũng hết sức giúp cô nương.

Nói xong nàng vừa quay mình thì Thiên Tâm Nữ đã vội gọi :

- Bạn họ Thương hãy khoan đã.

- Cô nương còn có việc gì chỉ bảo tôi thế?

- Nếu Phong đại ca không nghe theo phương pháp của tôi thì bạn hãy cố hết sức dẫn anh ấy đến chỗ Cốc khẩu này để cho tôi gặp mặt một lần nhé.

Nói tới đó, nàng cũng không nhịn được nước mắt đã nhỏ xuống hai má liền.

Bàng Chân Chân trông thấy em mình đáng thương như vậy đang định đưa tay ôm lấy để an ủi vài lời nhưng nàng bỗng nghĩ đến mình đang cải trang, hông nên đường đột như vậy. Nàng đành phải gạt lệ rút tay về.

Thiên Tâm Nữ thấy Bàng Chân Chân ứa nước mắt ngạc nhiên hỏi :

- Sao bạn lại khóc thế?

- Tôi là người dễ xúc cảm lắm, hễ thấy ai khóc là mình cũng khóc theo ngay.

- Bạn tử tế thật, nếu bạn giúp tôi thành công việc đó, thế nào tôi cũng nhận bạn làm anh.

- Tôi không cần cô nhận là anh, tôi chỉ muốn cô nhận lại tôi một việc thôi.

- Việc gì thế? Bạn nói đi.

- Nếu tôi giúp được cô nương thành vợ chồng với Cổ Thanh Phong, thì cô nương phải coi Mạnh Hồng Tiểu như là chị em ruột của mình vậy, không được khinh thường nàng ta.

- Bảo tôi coi chị Hồng Tiểu như là chị em ruột không khó, chỉ sợ chị ấy không coi tôi như một người em thì sao?

- Chị Mạnh Hồng Tiểu là một người anh thư tuyệt vời, thế nào chị ấy cũng thương cô, cô cứ coi chị ấy như chị ruột đi, như vậy thì sẽ có lợi cho cô chứ không có hại đâu.

Thiên Tâm Nữ nhìn Bàn Chân Chân một hồi thấy Bàn Chân Chân ăn nói rất cứng, nên nàng gật đầu đáp :

- Bạn họ Thương, tôi tin bạn, quý hồ bạn kiếm được Phong đại ca tới đây gặp tôi, tôi xin coi chị Hồng Tiểu như chị ruột của tôi vậy.

- Hay lắm! Chúng ta không ai được sai lời hứa nhé!

Nói xong nàng quay người giở khinh công ra đi luôn. Thiên Tâm Nữ vội gọi với theo :

- Bạn họ Thương hãy khoan, đợi tôi tiễn bạn một quãng.

Bàn Chân Chân vừa tung mình lên vừa xua tay đáp :

- Cô nương khỏi cần tiễn tôi, cứ ở đây đợi tin mừng đi.

Tuy Thiên Tâm Nữ không biết Thương Tâm Nhân chính là chị ruột của mình cải trang nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, ngừng bước lại, không tiến thêm nữa chỉ ngược mắt nhìn theo thôi.

Bàn Chân Chân giở khinh công tuyệt đỉnh ra chỉ thoáng cái đã đi tới chỗ Cốc khẩu, nàng thấy Cổ Thanh Phong đang nóng lòng sốt ruột đi đi lại lại.

Mãi mới thấy Bàn Chân Chân xuất hiện, Cổ Thanh Phong vội chạy lại gần hỏi :

- Thế nào? Thương huynh đi có gặp sự gì nguy hiểm không? Tình hình ở trong Thiên Tâm cốc ra sao?

Bàn Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Tiểu đệ đã đi lại ung dung lắm không gặp sự gì nguy hiểm cả, tình hình ở trong Thiên Tâm cốc đúng như tiểu đệ tiên liệu hồi nãy, phải nói là phong cảnh rất đẹp, cây cối um tùm, có núi có non, có suối chảy róc rách...

Cổ Thanh Phong nghe thế cau mày lại đáp :

- Tôi không hỏi huynh về phong cảnh ở trong thung lũng mà tôi hỏi thầy trò Thiên Tâm Nữ có chịu đưa thuốc giải cho huynh để cứu tôi không đấy thôi...

- Cổ huynh hỏi việc hay phong cảnh hết thảy đều tốt đẹp cả...

- Thương huynh mau nói thẳng cho đệ hay đi đừng có nói quanh co như thế nữa, tiểu đệ sốt ruột lắm rồi.

Bàng Chân Chân thủng thẳng đi đến cạnh một tảng đá ngồi xuống mỉm cười đáp :

- Thiên Tâm cốc không xấu lắm, tiểu đệ vừa xuống tới nơi đã gặp Thiên Tâm Nữ ngay. Nàng ngồi trong một cái đình nhỏ, phong cảnh xung quanh tuyệt đẹp. Nàng đang tựa lan can nghĩ ngợi nhớ nhung huynh.

Cổ Thanh Phong nghe nói mặt đỏ bừng gượng cười hỏi tiếp :

- Thương huynh chớ có nói bóng nói gió như thế nữa! Sau khi gặp Thiên Tâm Nữ rồi huynh nói gì với nàng ta?

- Tôi khuyên nàng ta đừng có nhớ hão nhớ huyền mất công lại nói huynh là người có tính kiêu ngạo, chỉ có dùng tình cảm mới rung chuyển được tấm lòng của huynh thôi. Chứ muốn dùng oai võ để khuất phục thì tuy huynh có mắc phải Trùng Độc thực, nhưng không khi nào huynh chịu van lơn nàng ta để xin một ít thuốc giải đâu.

- Thương huynh nói rất đúng, tiểu đệ không phải là kẻ ham sống sợ chết.

- Không ngờ Thiên Tâm Nữ cũng biết tính tình hào phóng của huynh và biết huynh không phải là kẻ tầm thường cho nên nàng rất lo âu rất ăn năn về việc đã cấy Trùng cho huynh.

Cổ Thanh Phong nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội hỏi :

- Nàng đã hối hận về việc cấy Trùng Độc đó thì nàng phải đưa ngay thuốc giải cho huynh mới phải chứ.

- Nếu thuốc giải ở trong túi nàng thì nàng đã đưa ngay cho tôi.

Nhưng tiếc thay khi nàng về tới Thiên Tâm cốc thì sư phụ của nàng là Thiên Tâm Tiên Nương đã thu ngay thuốc giải và tuyên bố bắt huynh phải theo đúng lệ của người Mèo dẫn thân đến Thiên Tâm cốc thì mới cho huynh uống thuốc giải.

Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàng Chân Chân nói như vậy liền biến sắc mặt, Bàng Chân Chân mỉm cười nói tiếp :

- Thế nào? Cổ huynh nghĩ sao?

- Huynh hãy cho biết huynh đã trả lời nàng ta ra sao đã?

- Không ngờ bản chất của Thiên Tâm Nữ không hư hỏng chút nào, nàng thực Tâm yêu huynh nên nàng mới nghĩ ra cách để cứu huynh.

- Có phải nàng định lấy trộm thuốc giải cho đệ phải không?

- Môn quy của Thiên Tâm Tiên Nương nghiêm ngặt lắm, nàng đâu dám lấy trộm thuốc giải của sư phụ cho huynh. Nàng muốn huynh giả bộ đến gửi rế, chờ cho Thiên Tâm Tiên Nương đưa thuốc giải cho huynh uống rồi nàng sẽ lên thả huynh đào tẩu.

- Cổ Thanh Phong tôi không bao giờ làm những việc trái lương tâm đó và cũng không chịu khuất phục trước những nhân vật yêu tà như Thiên Tâm Tiên Nương.

Bàng Chân Chân đã biết trước tính của Cổ Thanh Phong rất kiêu ngạo khó mà khuyên bảo nổi. Nên nàng mỉm cười nói tiếp :

- Kế của Bàng cô nương là do tấm lòng thành của nàng ta nghĩ ra chứ không phải muốn dụ huynh vào...

Cổ Thanh Phong không chờ Bàng Chân Chân nói xong đã vội xua tay đỡ lời :

- Bất cứ nàng ta thực lòng hay không nhưng Cổ Thanh Phong tôi đành chết bởi Trùng Độc chứ không chịu cúi đầu ở trước Thiên Tâm Tiên Nương.

Bàng Chân Chân làm ra vẻ bất mãn :

- Cổ huynh chớ có bướng bỉnh như vậy, huynh có biết nếu huynh có gan chịu đựng tới cùng không riêng gì tim gan của huynh bị Trùng Độc cắn nát mà còn người khác cũng bị lây nốt.

Cổ Thanh Phong nghe nói ngạc nhiên, Bàng Chân Chân lại lạnh lùng nói tiếp :

- Mạnh Hồng Tiểu đã thề thốt với huynh, Hoàng Sam Hồng Tuyến đã yêu huynh thiết tha như vậy, Thiên Tâm Nữ cũng đã động phòng hoa chúc với huynh rồi. Nếu huynh bị thảm họa thì không riêng gì tim gan huynh bị huỷ mà cả tim gan của ba nàng kia cũng bị huỷ theo. Đấy huynh thử nghĩ xem, lúc ấy có khác gì cả bốn bộ tim gan đều bị Thiên Tâm Trùng Độc cắn nát hết không?

Cổ Thanh Phong nhận thấy lời nói của Bàng Chân Chân rất có lý, nhất thời chàng không biết trả lời thế nào cho phải. Rồi chàng rầu rĩ thở dài một tiếng, hai hàng lệ anh hùng liền từ từ trào ra.

Bàng Chân Chân thấy vậy mừng thầm, rồi nàng lại cười và nói tiếp :

- Cổ huynh là người trọng người khinh mình quả thật là một vị anh hùng hiếm thấy.

Cổ Thanh Phong gượng cười mấy tiếng, chấp tay chào Bàng Chân Chân và nói rằng :

- May có Thương huynh chỉ giáo cho, bằng không Cổ Thanh Phong tức khí nhất thời mà gây nên sự lầm lỗi rất lớn. Lúc ấy thì thực không còn phương pháp nào cứu vãn nổi nữa.

- Trong khi nóng tính thì ai cũng thế, đều bùng bột như huynh vừa rồi cả.

- Bây giờ đệ đã biết rõ tuy đệ có thể tuyệt tình với Thiên Tâm Nữ được nhưng không thể nào phụ lòng Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Sam Hồng Tuyền.

- Ba nàng đều là thiên hương quốc sắc và cũng có võ học tuyệt đỉnh và cũng yêu huynh như vậy, chẳng lẽ huynh đối với họ lại còn kẻ khinh người trọng hay sao?

- Vẫn biết thế nhưng quen biết có trước sau thì tình cảm cũng phải phân biệt nặng nhẹ chớ.

Bàng Chân Chân nghe chàng ta nói như vậy liền nghĩ thầm :

- “Ta nên nhân lúc này thử lòng chàng ta xem sao?”

Nghĩ đoạn nàng liền mỉm cười nói :

- Tiểu đệ muốn nghe cao luận của huynh để xem tình cảm của huynh đối với ba nàng nặng nhẹ thế nào?

- Mạnh Hồng Tiểu quen biết đệ trước nên đối với nàng ta đệ không dám phụ lòng một tí nào cả.

- Đó là mỹ đức của Cổ huynh.

- Hoàng Sam Hồng Tuyền tuy quen biết sau Hồng Tiểu nhưng đệ với nàng ta lại kết giao mật thiết hơn. Đệ cùng nàng ta đã dắt tay nhau đi xa hàng vạn dặm, trải qua nhiều tai nạn. Nhất là khi ở Âm Phong Giáp tiểu đệ bị thương nặng, nếu không nhờ nàng ta không quản ngại sự sống chết bảo vệ cho thì có lẽ bây giờ đệ đã không có mặt ở đây nói chuyện với huynh rồi, cho nên bất cứ nói về tình hay về nghĩa thì đệ cũng phải coi nàng ngang với Hồng Tiểu.

Nghe Cổ Thanh Phong nói đến đây, Bàng Chân Chân thấy nước mắt chảy quanh khoé mắt như sắp trào ra rồi. Nàng phải cố nghiêng răng míu môi và quay mặt đi chỗ khác chứ không dám nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong nữa.

Lúc ấy tình cảm của Cổ Thanh Phong cũng kích động lạ thường nên không phát giác ra thái độ của Bàng Chân Chân. Chàng lại nói tiếp :

- Nhưng không hiểu sao Hoàng Sam Hồng Tuyền lại giả dạng Hoàng Mộ Phong lánh mặt tiểu đệ mà làm mai Thiên Tâm Nữ cho đệ như vậy...

Lúc này nước mắt đã trào xuống hai má, Bàng Chân Chân không dám quay lại nhìn mà chỉ nhìn về phía khác lên tiếng hỏi :

- Cổ huynh đã đoán biết được ý định của nàng ta, sao không thử nói nàng nghe xem.

- Vì đi tìm kiếm nàng ta mà đệ đã giả dạng Xích Đại Phong môn hạ của Quỷ Thủ Thiên Tôn mà trà trộn vào Vạn Kiếp ma cung...

Bàng Chân Chân nghe Cổ Thanh Phong kể tới đó mới tỉnh ngộ.

Thì ra Xích Đại Phong mà nàng đã gặp ở trong Vạn Kiếp môn lại là Cổ Thanh Phong giả dạng. Cổ Thanh Phong lại nói tiếp :

- Đệ nghe Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc nói là Bàng Chân Chân vì cứu đệ mà một mình đương đầu với lũ ma, nàng đã sử dụng Tam Ly Phích Lích Đạn ra chống cự nên mặt nàng đã bị hư hỏng. Có lẽ vì thế mà nàng không muốn gặp đệ, sau nàng lại thấy Thiên Tâm Nữ giống nàng y hệt nên nàng mới định giới thiệu Thiên Tâm Nữ để thay mình.

Bàng Chân Chân giả bộ xua muối để lau nước mắt và lạnh lùng cất lời nói :

- Nhan sắc là đời sống thứ hai của đàn bà, huống hồ xưa nay nàng ta vẫn tự phụ nhan sắc tuyệt vời, nhất định gặp tai biến như vậy tất nhiên nàng phải nản chí và thẹn không dám gặp lại người yêu. Cổ huynh chớ có phụ nổi khổ tâm ấy của nàng.

- Nàng nghĩ như vậy rất lầm.

Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi lại :

- Tại sao Cổ huynh lại bảo nàng ta lầm?

Cổ Thanh Phong đáp :

- Tôi đã nói dối với nàng, tôi yêu nàng thật lòng chớ có phải vì ham mê sắc đẹp của nàng đâu. Huống hồ những vết sẹo trên mặt nàng là do khổ tâm bảo vệ tôi mà nên. Sao nàng lại tự huỷ mình như thế. Tôi không tin trên thiên hạ này không có thuốc để chữa những vết thương đó, mà dù nàng có thực biến thành Chung Vô Diệm đi chăng nữa, lúc nào Cổ Thanh Phong tôi cũng vẫn yêu nàng trước sau như một.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nhỏ Máu Phân Thân

Bàng Chân Chân nghe thấy Cổ Thanh Phong tỏ rõ lòng yêu chân thật của mình như vậy, trong lòng an ủi vô cùng, chỉ muốn nói rõ ngay thân phận mình cho chàng ta hay, để cùng kể lẽ tâm sự và âu yếm một hồi, để đền bù lại sự nhớ nhung trong bấy nhiêu lâu.

Nhưng nàng sức nghĩ lại Cổ Thanh Phong không bao giờ phụ lòng Mạnh Hồng Tiểu và với Thiên Tâm Nữ đã động phòng hoa chúc rồi, ba người đó thật là đẹp đôi tốt lứa. Bây giờ xen xấu xí vào có phải là làm mất hết cái đẹp của bộ ba đó không? Dù chàng ta có hết sức yêu đương mình đi chẳng nữa nhưng mình vẫn tự cảm thấy thua kém rồi thế nào chả suốt ngày rầu rĩ chán nản...

Nghĩ tới đó, nàng lại thôi, rồi u oán nói với Cổ Thanh Phong :

- Tuy Cổ huynh bảo trên thế gian này thế nào cũng có thứ thuốc chữa cho nàng ta khỏi bị xấu xí, nhưng thử hỏi biết đi đâu mà kiếm cho được thứ thuốc đó?

- Lần này Âu Dương Xuyên chữa bệnh cho tôi, ông ta rất giỏi về y lý, để tôi tìm ra nàng Hoàng Sam Hồng Tuyến rồi cùng nàng đến yêu cầu ông ta cứu chữa cho, tôi chắc ông ta thế nào cũng chữa cho nàng.

Mấy câu nói của Cổ Thanh Phong đã làm cho Bàng Chân Chân phấn khởi và yêu đời ngay, chứ không chán nản như trước nữa.

Cổ Thanh Phong lại nói :

- Mạnh Hồng Tiểu, Hoàng Sam Hồng Tuyến có tình duyên thâm sắc với tôi như vậy, còn Thiên Tâm Nữ thì tôi với nàng chưa quen biết với nhau, tuy đã hợp cần, nhưng dù sao cũng không thể nào so sánh với hai nàng kia. Đấy lòng tôi có yêu ba người có sự phân biệt như thế đấy!

Bàng Chân Chân cười hỏi tiếp :

- Theo như Cổ huynh vừa nói đã bằng lòng nghe kế hoạch của Thiên Tâm Nữ, mà giả bộ vào gửi rế trong Thiên Tâm cốc rồi đấy chứ!

- Tâm sự của đệ như thế nào vừa rồi đệ đã nói cho Thương huynh hay rồi. Đệ chỉ cần chữa khỏi được Trùng Độc trong người của đệ thôi, khi đã khỏi bệnh là đệ cao bay xa chạy ngay và quyết không tái ngộ Thiên Tâm Nữ nữa...

- Cổ huynh làm như vậy rất sai lầm, đệ không tán thành chút nào!

- Xin Thương huynh cho biết theo ý Thương thì đệ phải làm như thế nào?

- Cổ huynh có biết Thiên Tâm Nữ với Hoàng Sam Hồng Tuyền có liên can gì với nhau không?

- Căn cứ vào tiếng cười, và cử chỉ giống nhau, tôi dám cam đoan hai người thế nào cũng là chị em sinh đôi!

- Cổ nhân có câu “Thương em thương cả đường đi, ghét em ghét cả tông ti họ hàng”. Cổ huynh đã thương Hoàng Sam Hồng Tuyền như vậy, sao huynh lại rẻ rúng em nàng như thế?

Cổ Thanh Phong hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng ấp úng mãi, không sao trả lời được.

Bàng Chân Chân vừa cười vừa tiếp :

- Căn cứ vào lời nói của Cổ huynh vừa rồi, thì tôi nhận thấy Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Sam Hồng Tuyền, hai người đều là cân quắc anh thư và hồng nhan tuyệt thời. Tôi dám chắc hai vị ấy không hay ghen tuông như người khác đâu và hai vị ấy cũng không cho phép Cổ huynh bạch tình với Thiên Tâm Nữ như vậy, đã hái hoa rồi lại bỏ hoa ngay như thế!

Cổ Thanh Phong nghe thấy câu nói Bàng Chân Chân liền cúi đầu xuống toát mồ hôi lạnh ra. Bàng Chân Chân thấy chàng hổ thẹn như vậy, liền an ủi :

- Cổ huynh khỏi cần hổ thẹn như thế, lúc bấy giờ huynh bị uống phải thuốc mê mất hết bản tính, mới có cử chỉ hoang đường như vậy.

Nhưng đại trượng phu đã làm thì dám chịu. Bây giờ ván đã đóng thuyền rồi, chẳng lẽ huynh còn trốn tránh trách nhiệm sao?

Cổ Thanh Phong nghiêng răng mím môi nhìn mặt Bàng Chân Chân rồi đáp :

- Thương huynh dạy rất phải, quả thật Thanh Phong tôi không thể nào trốn tránh trách nhiệm được!

- Cho nên lần này Cổ huynh xuống dưới Thiên Tâm cốc, phải đem lòng yêu chân thật mà yêu Thiên Tâm Nữ, và hãy khuyên nàng cố thoát ly Thiên Tâm Tiên Nương với chốn Miêu Cương tà yêu này để về với Bàng bang chủ cha ruột của nàng.

Cổ Thanh Phong gật đầu đáp :

- Thương huynh nói rất có lý, nhưng Thiên Tâm Nữ được Thiên Tâm Tiên Nương nuôi nấng dạy dỗ cho từ hồi còn nhỏ, tôi e chỉ khó...

Bàng Chân Chân không đợi cho Cổ Thanh Phong nói xong, đã vội đỡ lời :

- Cổ huynh hà tất phải e ngại, tục ngữ có câu “Có công mài sắt có ngày nên kim.” Nếu huynh định tâm cố gắng lên một chút, quý hồ huynh có chí là được. Thiên Tâm Nữ là người rất thông minh, chỉ cần huynh chỉ cho nàng đôi chút là nàng ta sẽ biết liền chứ không phải là hạng người chấp nệ đâu mà huynh lo ngại.

Cổ Thanh Phong lại suy nghĩ giây lát, liền đáp :

- Thương huynh dạy rất phải, tiểu đệ gắng sức thử xem, nhưng không biết Thương huynh có xuống dưới đó với đệ không hay là huynh đợi chờ ở nơi đây!

Bàng Chân Chân mỉm cười đáp :

- Chuyện tình nhi nữ mà có người thứ ba đứng cạnh sao tiện, vả lại câu chuyện này không phải là nội một sáng hay một chiều mà thành công ngay. Cho nên tiểu đệ muốn tạm biệt cổ huynh một thời gian.

Cổ Thanh Phong kinh hãi hỏi :

- Thương huynh đi đâu thế?

Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Muốn nhân lúc huynh xuống dưới Thiên Tâm cốc này, đệ thử đi núi Lục Chiếu một phen để xem cơ duyên của mình ra sao?

- Thương huynh muốn tới đó để lấy thanh kiếm Mạc Tà phải không?

- Can Tương và Mạc Tà là hai thanh kiếm thần đời Xuân Thu.

Nếu có thể hợp bích được, tôi chắc đến Đại hội Vạn Kiếp nó sẽ cứu vãn được rất nhiều cho các vị anh hùng phó hội.

- Tư tưởng của Thương huynh quả thật vĩ đại...

- Tôi muốn như vậy, nhưng không biết có được toại nguyện không? Vả lại tôi không thiện về kiếm thuật, nếu có lấy được tôi cũng sẽ chuyển tặng cho những người giỏi kiếm pháp!

Cổ Thanh Phong nghe nói thất kinh, hỏi :

- Thần vật hữu dụng như thế, sao huynh lại chịu tặng cho người khác?

- Tôi có định tặng cho ai đâu, lấy được thanh kiếm Mạc Tà thì tôi sẽ tặng thanh kiếm đó cho Mạnh Hồng Tiểu cô nương và thanh Can Tương cho Cổ huynh...

Cổ Thanh Phong vội xua tay nói :

- Đệ đã đội ơn huynh cứu cho thoát chết, đâu còn dám nhận món quà hậu hỷ ấy nữa?

- Cổ nhân đã dạy “Bảo kiếm tặng liệt sĩ, hồng phấn tặng giai nhân”. Phải người quang minh lỗi lạc và có kiếm thuật cao như huynh mới đáng sử dụng thần kiếm cổ xưa này. Nếu không phải vì đem thanh kiếm Can Tương này đi kiếm Mạc Tà thì đệ đã tặng ngay thanh kiếm này cho huynh rồi.

Thấy Bàn Chân Chân thành thật như vậy, Cổ Thanh Phong biết mình có từ chối thế nào cũng bị đối phương chê mình là tục, nên chàng vội cảm ơn rồi hỏi :

- Huynh tặng cho đệ thần kiếm này, thế huynh thì dùng khí giới gì?

- Cổ huynh đã quên chúng ta còn hai cây mây độc với bộ xương rắn cứng đến nỗi bảo kiếm Can Tương chặt không gãy hay sao? Đệ chỉ sử dụng một cây cũng đủ oai lực rồi.

- Vẫn biết ba cây roi oai lực tuyệt cường, nhưng cây nào cũng có tính chất độc rất lợi hại, huynh làm sao cầm vào tay được?

Bàn Chân Chân nghĩ ngợi giây lát, rồi đáp :

- Thiên Tâm Tiên Nương với Thiên Tâm Nữ ở Miêu Cương lâu ngày thế nào cũng biết thuốc khắc chế nổi chất độc của ba cái roi đó. Cổ huynh cứ nói rõ sự thể cho Bàn cô nương hay, rồi hỏi cô ta xem có cách gì khắc chế không? Và đến mừng bốn tháng tư, huynh lấy ba cây roi đó đem dự hội Vạn Kiếp, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó!

Cổ Thanh Phong vẫn tỏ vẻ quyến luyến, mắt nhìn Bàn Chân Chân, rầu rĩ hỏi :

- Ngày hôm nay chúng ta chia tay ở đây, có lẽ đến ngày Đại hội Vạn Kiếp mới tái ngộ phải không?

Bàn Chân Chân rầu rĩ không kém gì Cổ Thanh Phong, nhưng nàng vẫn làm ra vẻ hoạt bát, mỉm cười đáp :

- Từ nay đến mừng bốn tháng tư hạn kỳ Vạn Kiếp đại hội không xa lắm, chúng ta chỉ cách biệt nhau trong một thời gian ngắn lại được tái ngộ liền. Cổ huynh hà tất phải buồn rầu làm chi. Thôi huynh cứ tập trung tinh thần xuống dưới Thiên Tâm cốc để làm cho xong công việc của huynh đi, rồi sớm ngày rời khỏi chốn này để đi dự Đại hội Vạn Kiếp là đệ mừng lắm rồi!

Cổ Thanh Phong nghe Bàn Chân Chân nói xong mặt đỏ bừng chắp tay và nói :

- Thương huynh cũng nên cẩn thận, tiểu đệ xin xuống dưới thung lũng ngay!

Nói xong, chỉ thấy chàng nhún vai một cái, người đã nhảy ra xa hơn trượng, nhưng bỗng ngừng chân

quay người lại.

Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong đi khỏi, không sao nhịn được đang định khóc lóc một hồi, ngờ đâu nàng lại thấy chàng quay người lại, liền giật mình kinh hãi vội nghiêng răng mím môi mà lên tiếng hỏi :

- Cổ huynh còn muốn dặn bảo điều gì nữa?

Tuy Bàng Chân Chân đã cố gượng cho nước mắt khỏi chảy cườì, nhưng hai mắt đã ướt đầm và lời nói cũng nghẹn ngào nốt.

Cổ Thanh Phong thở dài một tiếng, rồi đáp :

- Thương huynh nên nhớ bạn tri kỷ với nhau không gì đau đớn bằng lúc ly biệt, tuy huynh đã dạy bảo đệ rất nhiều lẽ phải và đệ không phải là không biết...

Bàng Chân Chân muốn tránh nghe những lời rầu rĩ trước khi chia tay này, nên nàng vội đỡ lời :

- Cổ huynh đã đi sao còn quay lại?

- Thế này, Thương huynh đi núi Lục Chiếu để lấy thanh kiếm Mạc Tà phải cẩn thận lắm mới được, vì nơi đó quần ma của Vạn Kiếp với Miêu Cương song quái thường hay lui tới luôn. Hơn nữa chướng khí Đào Hoa ở đó lợi hại lắm, huynh chớ có để cho chướng khí ấy dính phải.

- Cám ơn huynh đã có lòng tốt dạy bảo như vậy, nhưng đệ thiết nghĩ lúc này quần ma của Vạn Kiếp với Miêu Cương song quái các người đang bận sửa soạn dự hội Vạn Kiếp, chắc chúng không còn thì giờ ra ngoài giang hồ sinh sự gây hấn đâu? Còn bùn độc trong Đào Hoa Chiếu với chướng khí Đào Hoa đó thì đệ lại còn không ngại vì đệ có Long Diên Thảo của Âu Dương Xuyên tặng cho, huynh khỏi phải quan tâm cho đệ nữa, mau mau đi xuống dưới thung lũng đi.

Cổ Thanh Phong vẫn còn quyến luyến, bất đắc dĩ chàng liền thở dài một tiếng, rồi tung mình nhảy ra ngoài xa mấy trượng và đi thẳng vào khe núi để xuống Thiên Tâm cốc.

Chờ Cổ Thanh Phong đi khỏi, Bàng Chân Chân không sao nhịn được nữa đứng yên lặng đó mà khóc sướt mướt một hồi. Khóc đến nỗi ướt đầm cả ngực áo. Khóc xong, nàng nghĩ thầm :

“Thật không ngờ Phong đại ca đã có mình với chị Hồng Tiểu rồi, lại còn có người vợ thứ ba đẹp như hoa nở nữa và càng không ngờ người đó lại là em gái của mình”.

Từ khi bộ mặt bị hủy đến giờ, Bàng Chân Chân đã chán đời không còn thiết sống nữa. Nhưng vừa rồi, nàng nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, lại có ý niệm yêu đời ngay, vì nàng nghĩ nếu mặt của nàng có thể chữa khỏi được, và đẹp như xưa, thì hai chị em sẽ cùng lấy một chồng và lại có thêm Hồng Tiểu, thật là chồng thì như cây ngọc trước gió, thanh tao tuyệt vời, còn vợ thì khuynh nước khuynh thành, phong hoa

tuyệt vời, khiến ai nấy cũng phải hâm mộ thêm chuộng.

Nhưng nàng lại nghĩ lại nếu nàng không chữa khỏi được bộ mặt thì đành trốn vào trong núi sâu, cắt tóc đi tu, chớ không khi nào nàng dám với bộ mặt xấu xí như ma, mà trộn ở trong đám ba người xinh đẹp như thần tiên...

Nghĩ đến chữa bộ mặt, nàng lại liên tưởng đến vị thần y với linh dược. Thần y của thiên hạ nàng đã biết được hai người. Một là Âu Dương Xuyên, và một vị nữa là Đông Hải Tiêu Phu, còn linh dược thì nàng vẫn chưa nghĩ ra được thứ thuốc nào có thể chữa được bộ mặt xấu của mình.

Lúc thì mừng rỡ, lúc thì rầu rĩ, Bàn Chân Chân đứng ngăn người ra trên Thiên Tâm cốc hồi lâu mới lên đường đi núi Lục Chiếu.

Nàng nghĩ đến Thư Hùng song kiếm, kiếm khí tương hấp nhau, nên nàng mới dám chắc đã có Can Tương thì thế nào cũng lấy được Mạc Tà, rồi nàng sẽ chuyển tặng cho Cổ Thanh Phong và Mạnh Hồng Tiểu để hai người phối lưỡng kiếm khí ở trong Đại hội Vạn Kiếp quét sạch quần ma. Nhưng không biết nàng có được toại nguyện không?

Chúng ta hãy xếp chuyện bàn quang sang bên và nhắc lại chuyện Cổ Thanh Phong xuống dưới Thiên Tâm cốc đã.

Cổ Thanh Phong vừa xuống dưới tới đáy Thiên Tâm cốc, quả nhiên đã trông thấy Thiên Tâm Nữ ngồi trong đình nho nhỏ, đang ngăn người ra đợi chờ.

Thiên Tâm Nữ không ngờ Cổ Thanh Phong lại ở trên cốc và cũng không ngờ chàng ta lại chịu nghe lời khuyên bảo của Bàn Chân Chân mà lại vui lòng xuống dưới này. Cho nên vừa trông thấy mặt chàng, nàng đã kinh ngạc vô cùng lùi về phía sau nửa bước.

Vì thấy lời khuyên của Bàn Chân Chân rất có lý, huống hồ bây giờ mình lại xuống tới dưới Thiên Tâm cốc rồi, Cổ Thanh Phong phải đối xử với Thiên Tâm Nữ một cách thật tình, nên chàng mỉm cười lên tiếng nói ngay :

- Chân muội, từ khi ở Tam Nguyên Giáp chia tay đến giờ có lâu gì đâu, mà Chân muội đã không nhận được ngu huynh rồi phải không?

Bàn Chân Chân nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, mới biết đây là sự thật chứ không phải một giấc mơ. Người mà nàng mong nhớ bấy lâu nay đã tới với nàng rồi. Nàng mừng rỡ đến nước mắt ràn rụa và thất thanh kêu :

- Phong đại ca!

Rồi nàng nhảy ngay ra khỏi ngôi đình đó và nhảy sỗ vào lòng Cổ Thanh Phong.

Cổ Thanh Phong thấy vậy tuy không bằng lòng, nhưng biết tánh nết của gái Mèo bao giờ cũng thành thật, nên chàng đành phải a dua theo mà giơ tay ôm chặt lấy nàng vào lòng.

Thiên Tâm Nữ mừng quá hóa khóc, ôm chặt lấy Cổ Thanh Phong nước mắt chạy ra như mưa, nước nở hồi lâu mới lên tiếng nói :

- Phong đại ca, nếu... nếu... đại ca không thấy thật...thật em sẽ chết ngay!

Mạnh Hồng Tiểu quen biết Cổ Thanh Phong trước hơn hết, hai người lại đã kết thề với nhau. Nhưng lúc nào cũng vậy, đối với nhau như bạn như khách thôi, chứ không hề có âu yếm nhau bao giờ. Còn Hoàng Sam Hồng Tuyển Bàng Chân Chân với chàng tuy đã cùng nhau hàng vạn dặm, mặc dù có đôi khi tình cảm hai người đều xao động, nhưng cũng hơi âu yếm một chút thôi. Chứ không như Thiên Tâm Nữ lại có lòng yêu chân thật và nồng nhiệt như vậy, vì đã động phòng với nhau rồi, nên khi ôm Thiên Tâm Nữ vào lòng, Cổ Thanh Phong cũng thấy lòng hơi rạo rức, chàng liền vuốt ve nàng, mỉm cười khẽ hỏi :

- Chân muội đã yêu tôi như vậy, sao đêm hôm đó lại vội vàng bỏ đi như thế?

Thiên Tâm Nữ bảo Cổ Thanh Phong ấm mình ngồi xuống vào một tảng đá, rồi má của hai người cọ sát vào nhau, hôn hít nhau hồi lâu, rồi mới mỉm cười nói :

- Đó là luật lệ của người Mèo chúng tôi...

Cổ Thanh Phong không chờ Thiên Tâm Nữ nói xong đã vội lắc đầu nói :

- Người trong võ lâm kỳ nhất là vong bản. Chân muội không nên quên mình là người Hán, chớ không phải người Mèo!

- Tuy tôi là người Hán thật, nhưng được sư phụ nuôi nấng từ hồi còn nhỏ.

Nói tới đó, nàng bỗng ngắt lời, trợn to đôi mắt lên, vẻ mặt hớn hở nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong cười một cách ngây thơ :

- Phong đại ca, từ giờ em không cãi đại ca nữa và ngoan ngoãn nghe lời đại ca dạy bảo, cố hết sức học làm người Hán nhé!

Cổ Thanh Phong thấy người yêu ở trong lòng vừa ngây thơ vừa ngoan ngoãn, chàng không sao cầm lòng được, ôm chặt nàng thêm và rỉ tai khẽ nói :

- Chân muội đưa anh đi gặp sư phụ em nhé!

- Sư phụ em đang bế quan luyện Trùng, ba ngày sau mới xong, đến hôm đó em sẽ đưa anh đi gặp ngay!

Cổ Thanh Phong nghe thấy Thiên Tâm Nữ nói phải ba ngày nữa mới dẫn gặp Thiên Tâm Tiên Nương

được, sức nghĩ ra một việc vội hỏi Thiên Tâm Nữ :

- Chân muội ở Miêu Cương bấy lâu, có thấy qua một thứ rắn độc nào mà không sợ đao kiếm không?

Thiên Tâm Nữ nghe thấy chàng hỏi giật mình kinh hãi :

- Thứ rắn đó gọi là Tỏa Cốt Hồng Xà, xương của nó cứng rắn hơn gang thép, nhất là xương đầu của nó càng lợi hại thêm. Nó chỉ dùng đầu hút vào tảng đá mấy cái là khoan ngay được một lỗ hổng để chui rút vào ẩn nấp liền.

- Tỏa Cốt Hồng Xà lợi hại như vậy, nếu chúng ta lấy được bộ xương của nó để làm cây roi dài thì tốt biết bao nhỉ?

- Nếu Phong đại ca kiếm được bộ xương rắn đó thì cây roi ấy sẽ là trường tiên quý báu số một võ lâm. Nhưng thứ rắn ấy chỉ sợ có nước độc ở trong bụng con nhện lông vàng sống lâu trên trăm năm thôi, chứ thứ khác không làm gì nó được. Ngay cả đến thứ mây độc Ngũ Độc Bích Câu Đằng cũng phải chịu thua nó nốt. Như vậy đại ca làm sao mà lấy được bộ xương của nó?

- Chân muội, không những tôi đã lấy được bộ xương rắn ấy rồi, mà lại còn lấy được hai khúc mây Bích Câu Đằng.

Thiên Tâm Nữ nghe nói giật mình kinh hãi, nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong hỏi :

- Phong đại ca đã gặp Ngũ Độc Bích Câu Đằng ấy à? Nhưng tại sao đại ca lại chặt gãy được nó? Chẳng lẽ thanh trường kiếm trên vai đại ca lại là thần vật của tiên cổ chăng?

- Không, kiếm của tôi chỉ là một thanh kiếm thường thôi, nhưng thanh kiếm của Thương huynh tới đây hồi này là Can Tương của đời Xuân Thu ấy?

Thiên Tâm Nữ kêu “ồ” một tiếng, mỉm cười hỏi :

- Can Tương có thể chặt gãy được Ngũ Độc Bích Câu Đằng, nhưng không sao chém nổi xương con rắn Tỏa Cốt Hồng Xà?

- Chân muội đoán không sai! Can Tương là thanh kiếm thần sắc bén vô cùng, nhưng vẫn không sao chém đứt được bộ xương rắn. Sở dĩ con rắn đó chết là vì nó dính phải máu của con nhện lông vàng đã sống trên trăm năm.

Nói xong chàng bèn kể qua loa câu chuyện cho Thiên Tâm Nữ nghe.

Thiên Tâm Nữ nghe xong liền quay đầu lại nhìn Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói :

- Tôi xin mừng Cổ đại ca ngẫu nhiên được ba môn khí giới tuyệt thế ấy một lúc như vậy!

- Ba vật ấy tuy rất lợi hại, nhưng không thể sử dụng, có cũng như không thôi!

- Tại sao thế?

- Một bộ xương rắn, hai cành mây độc đều có dính đầy máu của con nhện độc trăm năm thì làm sao mà cầm bằng tay được?

- Phong đại ca không biết đấy thôi, máu mủ của con nhện đó tuy độc thực, nhưng ta chỉ cần dùng cỏ Phụng Vũ Kim Ty lau chùi qua xương rắn và hai cành mây là sử dụng được ngay, không còn sợ độc gì nữa!

- Tìm đâu ra thú cỏ đó?

Thiên Tâm Nữ chỉ ngay bụi cỏ lạ như sợi chỉ vàng mọc ở cạnh thác nước mà trả lời :

- Bụi cỏ kia chả là Phụng Vũ Kim Ty Thảo là gì?

Cổ Thanh Phong mừng rỡ vô cùng, vội vàng chạy tới gần thác nước ngắt một cây cỏ lên xem, thấy màu sắc của cây cỏ này vàng như kim xuyên, ở đầu ngọn cỏ mọc lông tơ, trong đám lông tơ đó lại có mùi thơm rất thanh đưa lên mũi, khiến chàng nghĩ thấy đầu óc tỉnh táo vô cùng.

Thiên Tâm Nữ đi tới gần Cổ Thanh Phong nói :

- Đại ca chỉ cần hái mười mấy ngọn cỏ, dùng chỗ có lông mà lau chùi qua xương rắn mây độc, thì đại ca khỏi sợ chất độc của con nhện lông vàng nữa.

- Bây giờ Chân muội hãy cùng tôi đi lên trên ngọn núi chỗ cất giấu hai vật đó lấy ra đem xuống dưới đây nhé!

Nói xong, chàng liền hái luôn mười mấy ngọn cỏ kỳ lạ kia.

Thiên Tâm Nữ muốn ngăn cản đã muộn rồi, tỏ vẻ thương tiếc và nói :

- Phong đại ca nói như vậy thì phí mất mười mấy cây Phụng Vũ Kim Ty Thảo rồi!

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi tại sao, thì nàng ta đáp :

- Vì sư phụ tôi đã dùng hình phạt nặng cấm tôi tự tiện rời khỏi thung lũng này. Đồng thời những cây cỏ này đã hái là phải dùng ngay, bằng không nửa ngày sau nó héo là mất hết công dụng liền.

Cổ Thanh Phong nghe thấy Thiên Tâm Nữ nói như vậy, thì rầu rĩ vô cùng, liền cau mày lại. Quả thực Thiên Tâm Nữ đã quá yêu chàng, thấy chàng không vui, nàng liền nghĩ ngay ra được một kế để an ủi :

- Thôi được, Phong đại ca đừng rầu rĩ nữa, tôi xin đi cùng đại ca lên trên đỉnh núi.

- Nghe nói môn quy của sư phụ hiền muội nghiêm ngặt lắm, hiền muội cứ ở dưới này, để tôi lên trên đó một mình cũng được.

Ngày mong đêm nhớ mãi mới gặp được người yêu, khi nào nàng lại chịu để cho chàng ta đi lên trên đỉnh núi một mình, nên nàng nắm lấy tay chàng vừa vuốt ve vừa mỉm cười nói :

- Phong đại ca, dù tôi chịu đựng khổ sở đến đâu cũng không muốn rời khỏi đại ca nửa bước.

Thấy nàng ta có lòng thành như vậy, Cổ Thanh Phong không tiện từ chối, cũng vuốt ve lại bàn tay nàng, rồi gật đầu mỉm cười trả lời :

- Chân muội đi cùng với tôi càn hay, chẳng nào lúc này sư phụ của hiền muội...có lẽ hiền muội không bị khiển trách đâu!

Thiên Tâm Nữ tủm tủm cười, nhưng trong cái cười của nàng có xen đôi chút rầu rĩ bên trong. Nhưng Cổ Thanh Phong chỉ trông thấy nụ cười của nàng thôi chứ không nhận ra được nét buồn đó.

Hai người giờ khinh công đi lên trên đỉnh núi. Cổ Thanh Phong thấy công lực của Thiên Tâm Nữ cũng khá cao siêu, nhưng còn hơi kém mình một chút.

Thiên Tâm Nữ thấy võ công của người yêu lợi hại như vậy, càng mến phục thêm.

Khi sắp lên đến đỉnh núi, Cổ Thanh Phong nói với Thiên Tâm Nữ :

- Chân muội, hình như tôi nghe thấy ở chỗ giấu xương rắn và mây độc có tiếng động rất khê, hình như có vật gì đang bò vậy!

- Hai vật đó độc lắm. Bây giờ chúng bị thần kiếm của đại ca chém đứt rồi, chưa biết chừng kẻ thù của chúng thừa dịp này tìm kiếm tới để trả thù cũng nên.

- Chân muội đoán như vậy rất có lý. Vậy khi đi tới gần, chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

- Phong đại ca khỏi lo! Tiểu muội sinh trưởng ở xứ Mèo này chẳng lẽ lại không có thủ đoạn đối phó với những kỳ dị Xà Trùng hay sao?

Nói xong, nàng liền đi trước dẫn đường. Khi tới nơi, một cảnh tượng kỳ lạ đã làm cho Cổ Thanh Phong kinh hoàng vô cùng.

Thì ra có con rắn đen nhánh dài gần hai thước đang bò đến chỗ giấu xương và cành mây độc kia. Chân của nó tới đâu đá vụn và cát bụi ở đó bay tung lên như mưa rào. Chàng liền gật đầu nói :

- Rết và rắn tương khắc nhau, thảo nào...

Chàng nói tới đó, hoảng sợ đến đứng đờ người ra vì thấy Thiên Tâm Nữ không sợ sệt gì cả, cứ ung dung đi đến cạnh con rết nọ. Khi tới gần, nàng giơ tay ra định bắt thì đột nhiên kêu “ủa” một tiếng, rụt tay lại nhảy ra ngoài xa mấy thước.

Hình như nàng phát giác một vật gì rất hung dữ mà kinh hoảng như vậy. Cổ Thanh Phong lại tưởng nàng ta bị rết cắn phải, vội nắm lấy cánh tay nàng khẽ nói :

- Chân muội có bị thương không?

Thiên Tâm Nữ vẫn còn hoảng sợ, mà hỏi lại Cổ Thanh Phong :

- Phong đại ca thấy ba con rết kia điểm nào khác biệt không?

- Ba con rết này to lớn lắm, tôi chưa hề được thấy...

Không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói dứt, Thiên Tâm Nữ đã nghiêm nghị vội lắc đầu nói :

- Ở trên núi này còn có nhiều con rết to hơn thế này nữa, nhưng ba con này con nào cũng như con nào, ở đốt thứ ba của nó đều có một điểm tròn màu vàng nhạt, nên tôi mới kinh hoảng như thế!

- Trên người nó có điểm vàng nhạt và tròn như vậy có đặc biệt gì đâu mà hiền muội phải kinh hoảng đến thế?

- Tôi ngờ ba con rết này ở nơi khác tới, chứ không phải là rết của bốn thổ.

- Chân muội đa nghi thật, chẳng lẽ còn có người nào lại đặc biệt mang ba con rết hung ác này đến đây làm nguy hại sao?

- Phong đại ca không biết chuyện đấy thôi, theo sự nhận xét của tôi thì chắc có kẻ nào dò biết sự phụ tôi đang tọa quang nên lên tới đây muốn nhân dịp này trả thù cũng nên.

Cổ Thanh Phong thấy nàng nói như vậy, trong lòng bán tín bán nghi, liền cau mày hỏi lại :

- Chân muội hoài nghi như vậy thì định đối phó ra sao?

- Phong đại ca, tôi ở đây đào xương rắn và mây độc lên cho đại ca, còn đại ca đi giúp tôi một việc này nhé!

Cổ Thanh Phong gật đầu đáp :

- Có việc gì Chân muội cứ sai bảo đi!

- Ở phía Tây nam cách chỗ này chừng mười trượng có một cái hang động. Nếu tôi đoán không sai kẻ

địch thể nào cũng đang núp ở trong đó, đại ca thử đến dò thám hộ tôi xem sao?

Cổ Thanh Phong mỉm cười gật đầu đi luôn, nhưng Thiên Tâm Nữ lại gọi trở lại và dặn :

- Bất cứ thấy vật gì quái dị, đại ca chớ có ra tay và cũng đừng đến gần, phải cách đối phương chừng ba trượng, rồi quay trở về đây cho tôi hay liền!

Nói xong, nàng lấy tay áo xua động hai lần, dí mạnh đuổi ba con rết lớn kia mới bắt đầu đào để lấy xương rắn và mây độc.

Còn Cổ Thanh Phong thì chạy về phía Tây nam. Khi tới nơi quả thấy phía đằng trước có ba cái hang động tối om. Chàng khám xét động bên phải không thấy gì hết, nhưng khám cái động bên trái liền thấy có một thằng nhỏ rất xinh đẹp, tuổi trạc mười ba mười bốn và người đàn bà Mèo tuổi trạc trung niên mắt mù tóc dài đến tận lưng.

Thằng nhỏ chỉ mặc một cái quần da báo, mình trần như nhộng, nhưng lại có một con quái xà vừa to vừa dài, bụng xanh mình trắng có đốm đốm hoa đang cuốn chặt lấy người thằng nhỏ.

Người đàn bà mù ngồi xếp bằng tròn, trước mặt có thắp một ngọn đèn vàng hình con tằm. Ngọn lửa của cây đèn đó đều xanh lè. Ngoài ra, lại có một con ếch xanh biếc, mình to như cái tô đựng canh. Con ếch đó đang nằm xếp ở trên mặt đất, trên lưng nó có hiện ra ba sợi dây vàng nho nhỏ.

Vì không biết đối phó với người Mèo bằng cách nào, Cổ Thanh Phong không dám tự tiện đến gần họ, chỉ đứng ở ngoài xa ba trượng nhòm ngó thôi. Hình như thằng nhỏ đang nhập định, con rắn xanh và trắng quấn ở trên người nó thè lưỡi ra khá dài, trông rất rùng rợn.

Còn người đàn bà mù thì đang lẩm bẩm niệm chú, thỉnh thoảng lại giơ tay ra để cho mấy ngón tay phải hơi bị thương nhỏ máu tươi xuống ngọn đèn kia luôn.

Thấy như vậy, Cổ Thanh Phong lảng lảng quay trở lại kể cho Thiên Tâm Nữ hay. Lúc ấy nàng ta đã bói được xương rắn cùng hai cành mây độc ra rồi. Vừa trông thấy Cổ Thanh Phong quay trở lại, nàng đã vội hỏi :

- Phong đại ca có thấy gì ở trong ba cái thạch động ấy không?

Cổ Thanh Phong gật đầu đáp :

- Có, đúng như lời ước đoán của Chân muội, tôi trông thấy một...

- Người đàn bà Mèo mù tóc dài đến tận lưng phải không?

- Phải, lại còn trông thấy một thằng nhỏ rất xinh đẹp tuổi trạc mười ba mười bốn với quái vật hạn hữu

nữa.

Thế rồi, chàng kể tình cảnh ở trong hang động đó như thế nào cho Thiên Tâm Nữ hay. Thiên Tâm Nữ nghe xong cau mày lại và vội hỏi tiếp người yêu :

- Phong đại ca có để ý ngọn đèn ấy màu gì không?

- Có, tôi xem kỹ lắm rồi, ngọn đèn ấy màu xanh nhạt. Thỉnh thoảng người đàn bà ấy lại nhỏ một giọt máu ở ngón tay giữa bên bàn tay phải xuống ngọn đèn ấy!

Thiên Tâm Nữ nghe nói cả kinh :

- Không ngờ Hạt Tiên Bà với sư phụ tôi lại có thâm thù gì đại hận đến thế. Y thị tự biết địch không nổi sư phụ tôi nên định dùng cách nhỏ máu phân thân đại pháp ra để cùng thí mạng với sư phụ tôi.

- Cái gì là nhỏ huyết phân thân đại pháp?

- Đó là một thủ đoạn rất lợi hại và rất ác độc của những người Mèo xưa nay vẫn cấy Trùng Độc. Phong đại ca chưa biết rõ nguyên nhân đấy thôi. Bây giờ ngọn đèn hiện tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc như vậy, chắc sư phụ tôi sắp lâm nạn đến nơi.

- Hiện giờ ngọn đèn trông có ánh sáng xanh nhạt, tới khi ánh sáng xanh biếc không lâu!

- Phong đại ca, có phải ánh sáng đèn bao giờ cũng màu đỏ không?

Khi mù phù thủy ấy giở tới giọt máu một trăm tám mươi thì ngọn đèn mới xanh nhạt như vậy. Nếu y thị muốn cho ngọn đèn thực xanh thì phải đúng ba trăm sáu mươi giọt mới được.

- Chân muội đã biết y thị dùng thủ đoạn đó, tại sao lại không biết cách phá?

- Tài ba cây Trùng Độc của y thị không thua gì sư phụ tôi. Lại thêm đứa con của y thị là Thần Trùng Tiên Đồng đi theo trợ giúp, thì tôi địch sao nổi? Huống hồ, trong người tôi lại có Trùng, đi tới gần chúng mười trượng là chúng hay biết liền. Tôi có bị hy sinh cũng không sao, nhưng làm lụy đến sư phụ cũng phải chết theo!

- Chân muội nói như vậy, chẳng lẽ hai thầy trò hiền muội cứ thúc thủ đợi chết hay sao?

- Nếu sư phụ tôi không phải đang tọa quang thì không hãi sợ gì chúng cả. Nếu tôi có cách gì làm đổ được ngọn đèn của chúng, thì chúng không những không hại được người lại tự hại đến bản thân.

- Chân muội khỏi lo âu! Để tôi đi đánh đổ ngọn đèn đó cho!

- Không được, không được! Y còn con rắn độc với con ếch đó lợi hại lắm! Nếu đại ca đi đến gần ba

trượng, chúng phun ngay hơi độc để chống đỡ luôn. Nhiệm phải hơi độc của chàng là chết liền.

Nói tới đó, nàng bỗng nghĩ ra được một kế, mặt lộ vẻ hớn hở rồi nói tiếp :

- Phong đại ca, tôi nghĩ ra được một cách rồi! Đại ca mai phục ở gần cái hang động ấy, để tôi dụ con rắn và con ếch đó ra khỏi động. Đại ca ẩn ngay vào trong động, dùng nội gia chưởng lực đánh đổ ngay ngọn đèn đó, như vậy có phải là thành công không?

- Mẹ con y thị với sư phụ hiền muội có thù hằn gì thế?

Thiên Tâm Nữ thở dài một tiếng rồi nói :

- Đó là một mối oan nghiệt không sao giải thoát được. Hạt Tiên Bà với sư phụ tôi Thiên Tâm Tiên Nữ vốn dĩ là chị em ruột.

- Đã là chị em ruột tại sao lại thù hằn nhau đến nỗi định giết chết nhau như thế?

- Cách mấy phút, Hạt Tiên Bà mới nhỏ được một giọt máu xuống ngọn đèn và phải nhỏ đủ một trăm tám mươi giọt, ngọn đèn mới biến thành màu xanh biếc. Lúc ấy, bà ta mới đủ sức đấu với sư phụ tôi. Từ giờ tới đó còn một quãng thời gian khá lâu, đủ thì giờ cho tôi kể rõ nguyên nhân câu chuyện cho đại ca nghe. Đại ca nghe xong hãy quyết định có nên giúp tôi hay không?

- Chân muội cứ yên trí, tôi thế nào cũng giúp hiền muội!

- Đại ca đừng nhận lời nhanh nhẩu như thế vội, hãy nghe tôi kể chuyện đã, biết đâu lúc đó đại ca lại không chịu giúp?

- Chân muội cứ nói đi!

- Sư phụ tôi với Hạt Tiên Bà hai chị em cùng yêu một người đàn ông. Kết quả sư phụ tôi thất bại. Hạt Tiên Bà kết duyên với người đó.

- Như vậy chỉ có sư phụ của hiền muội mới ghen hận Hạt Tiên Bà thôi, sao trái lại Hạt Tiên Bà lại tức hận sư phụ của hiền muội như thế?

- Như thế mới gọi là một mối oan nghiệt nan giải. Vì sư phụ tôi yêu người đó lắm cho nên vừa ghen vừa tức giận người em gái vô cùng, mới nghĩ cách làm cho cô em bị mù. Sư phụ tôi cho là chỉ có đôi mắt của đàn bà mới là vật quyến rũ đàn ông lợi hại nhất. Hạt Tiên Bà đã đui mù rồi, thì người đàn ông kia cũng thay lòng đổi dạ mà mê yêu sư phụ tôi.

- Chỉ có những kẻ tầm thường mới có hành vi như vậy, chứ người đàn ông đó đã yêu Hạt Tiên Bà thực sự thì tôi chắc...

- Phong đại ca nói rất phải! Sau khi bị đui mù, Hạt Tiên Bà vẫn được người đàn ông đó yêu thương mà con thương hơn trước khi bị mù là khác!

- Người ấy mới phải là một người đàn ông!

- Sư phụ tôi thấy vậy càng ghen thêm, liền nghĩ cách giết chết người đàn ông đó!

- Mỗi thù càng kết càng thêm như vậy, quả thực khó mà hòa giải được lắm.

- Hạt Tiên Bà đau lòng vô cùng, hai lần đến kiếm sư phụ tôi để đấu thí mạng, nhưng cả hai lần đều bị đánh bại. Sau vụ đó, sư phụ tôi đã ăn năn hối lỗi vô cùng, không đành nhẫn tâm giết hại bà, buông tha cho bà ta đào tẩu. Trước khi bỏ đi, Hạt Tiên Bà đã thề độc và tuyên bố lần thứ ba quay trở lại thế nào cũng phải cùng chết với sư phụ tôi mới thôi!

- Ô! Thế ra bên trong lại có một vụ nhân quả như vậy. Hạt Tiên Bà nuôi lớn Thần Trùng Tiên Đồng và hai mẹ con cùng trở lại nơi đây để kiếm sư phụ hiền muội đấu thí mạng một phen.

- Phong đại ca đoán rất đúng. Bây giờ thời gian đã sắp tới, tôi xuống dưới thung lũng sửa soạn, bộ xương rắn Tỏa Cốt Hồng Xà này rất thần diệu, đại ca hãy cầm lấy nó để đối địch. Võ công của hai mẹ con Hạt Tiên Bà không cao siêu lắm đâu. Chỉ cần tôi thí mạng dụ được con rắn và con ếch ra khỏi hang động thì đại ca nhảy xuống ra tay thế nào cũng thành công!

Nói xong, nàng đưa bộ xương rắn cho chàng.

Cổ Thanh Phong vừa cầm lấy bộ xương rắn vừa tỏ vẻ thắc mắc, vì nghe thấy Thiên Tâm Nữ nói thí mạng mới dụ được hai con độc vật kia ra khỏi hang động.

Thiên Tâm Nữ thấy vẻ mặt của chàng như vậy, lại hiểu lầm giải thích tiếp :

- Vừa rồi tôi đã thực thà nói rõ cho đại ca hay mối thù này quả thực lỗi ở sư phụ tôi. Phong đại ca là người danh môn chính phái, hiệp cốt nhân tâm, đừng có vì vấn đề này mà thắc mắc khó xử. Nếu đại ca vui lòng giúp chúng tôi, tất nhiên tôi không bao giờ dám quên ơn của đại ca.

Trái lại, đại ca không chịu giúp thì dù tôi có cùng sư phụ bị tai kiếp mà chết xuống dưới chín suối cũng không bao giờ oán trách đại ca!

Nói tới đó, nàng đã khóc sướt mướt và không đợi chờ Cổ Thanh Phong trả lời, chỉ nhìn chàng một hồi, rồi quay người trở lại xuống dưới thung lũng ngay.

Lúc này, Cổ Thanh Phong quả thực khó xử vô cùng. Về tình nghĩa chàng với Thiên Tâm Nữ đã là vợ chồng thì vợ bị nạn tất nhiên chàng phải ra tay cứu giúp. Nói về chính nghĩa thì mẹ con Hạt Tiên Bà ngậm hờn bấy nhiêu lâu, bây giờ trở lại đây để trả thù cho chồng và cha mà lỗi lầm lại ở nơi Thiên Tâm Tiên

Nương gậy nên. Mình là người hiệp nghĩa, chẳng lẽ lại đi ngược với đạo lý của trời đất hay sao?

Hai chữ tình nghĩa làm cho chàng bối rối khôn tả. Trước mặt công chúng bao giờ tình nghĩa cũng nặng hơn tư tình. Ở trong gia đình, hay chốn riêng tư, thì tư tình lại mạnh hơn chính nghĩa. Cho nên ngày xưa các vị thánh hiền vẫn hay tránh ở những chỗ riêng tư như thế.

Lúc này, Cố Thanh Phong đang đứng vào ở chỗ riêng tư, kết quả tư tình thắng chính nghĩa.

Chàng liền đi về phía Tây nam, đến chỗ hang động của mẹ con Hạt Tiên Bà đang ẩn núp.

Tuy Thiên Tâm Nữ đã nói rõ mẹ con của đối phương võ công rất tầm thường, nhưng Cố Thanh Phong vẫn thận trọng giở hết khinh công ra phi thân tới một cách rất lẹ. Nên hai mẹ con người nọ ở trong hang khay biết gì hết.

Khi chàng tới nơi trước cửa động, xa xa đã trông thấy ngọn lửa của cây đèn vàng hình con tôm kia đã xanh biếc hơn trước, nhưng chưa tới mức xanh thắm thôi.

Thần Trùng Tiên Đồng lớn tiếng nói với Hạt Tiên Bà rằng :

- Mẹ nhận thấy thế nào? Đã nhỏ ba trăm năm mươi giọt máu vào trong ngọn đèn rồi đấy!

Bộ mặt xinh đẹp của Hạt Tiên Bà liền lộ vẻ tươi cười một cách an ủi, gật đầu đáp :

- Chỉ nhỏ thêm mười giọt nữa là chúng ta có thể xuống dưới Thiên Tâm cốc để trả thù cho cha con được rồi!

Với giọng càng bi đát thêm, thằng nhỏ nói tiếp :

- Mối thù cha bị giết chết và mối hận mẹ bị đui mù, thế nào con cũng phải trả...

Y chưa nói dứt, Hạt Tiên Bà đã rầu rĩ mỉm cười đỡ lời :

- Đối phương là chị ruột của mẹ, tuy làm cho mẹ đui mù, nhưng lại làm cho mẹ có ích nhiều hơn có hại. Nếu mối hận đó con đừng nói vào bên trong. Riêng có mối thù giết cha thì con thế nào cũng phải trả cho kỳ được.

Trong khi bà ta nói như vậy, lại nhỏ một giọt máu vào trong ngọn đèn.

Thằng nhỏ tỏ vẻ không phục nói tiếp :

- Đôi mắt của mẹ bị đối phương làm cho mù, sao mẹ lại bảo có ích nhiều hơn có hại như thế?

- Con có biết đâu điều sắc đẹp của ta với chị ta ngang nhau, còn kể đến tính tình thì ta nhu thuận hơn,

mà nói đến võ công và pháp lực thì chị ta lại hơn nhiều. Cho nên, cha con tuy kết hợp với mẹ, nhưng trước sau vẫn chưa quên được mối tình chị ta. Sau vì thấy ta bị đui mù rồi từ yêu lại thêm đến cái thương, nên cha con không đoái hoài tới đối phương nữa.

Cũng vì thế mà chị ta tức hận. Tuy chị ta làm cho ta được hưởng một cuộc đời hạnh phúc ngắn ngủi, nhưng mẫu đời hạnh phúc ấy sung sướng và giá trị vô cùng. Vì trong thời gian đó, cha con đã yêu mẹ thật sự!

Cổ Thanh Phong nghe thấy mẹ con người nọ nói chuyện, chàng cảm khái vô cùng, lại thấy Hạt Tiên Bà nhỏ giọt máu vào ngọn đèn.

Thần Trùng Tiên Đồng nhìn mặt mẹ, hậm hực nói :

- Tuy mẹ muốn trả thù cho cha, nhưng hà tất mẹ phải cùng chết với đối phương một lúc như vậy?

- Kể cả võ công và pháp lực cây Trùng, chị ta đều cao minh hơn ta nhiều. Bây giờ có một cách nhỏ huyết phân thân đại pháp này, là có thể giết chết được bà ta thôi. Huống hồ lúc cha con chết, mẹ đã thề sẽ đi theo cha con. Bây giờ mẹ làm như vậy có khác gì là nhất cử lưỡng đắc không.

Thằng nhỏ nghe nói nước nở khóc, không sao nói lên tiếng được, đành cúi đầu xuống. Thì ra cử chỉ thuần tình của người Mèo tối thiêng liêng, người khác không có quyền khuyên ngăn và cản trở được.

Hạt Tiên Bà lại nhỏ một giọt máu nữa vào ngọn đèn, với giọng ôn hòa nói với thằng nhỏ :

- Tuy ta là người Mèo, nhưng cha con lại là người Hán. Làm người không nên vong bản. Vì vậy ta mới bắt con đợi chờ ta với chị ta cùng chết, con không được ở lại đất Mèo này nữa, và phải đi ngay Trung Nguyên để quy hóa Hán tộc.

Thần Trùng Tiên Đồng hậm hực nuốt lệ đáp :

- Con sinh trưởng ở đất người Mèo, đã đồng hóa với người Mèo rồi, tất cả người Mèo trong động đều coi con như cốt nhục...

Hạt Tiên Bà không đợi chờ thằng nhỏ nói dứt, đã trầm giọng hỏi :

- Con nhớ tên Hán của con không?

Thần Trùng Tiên Đồng đáp :

- Có! Con họ Chu tên là Thừa Chí!

- Sở dĩ cha con đặt cái tên Thừa Chí cho con là muốn con sau này phải thừa kế chí hướng của cha con.

Thần Trùng Tiên Đồng Chu Thừa Chí trợn ngược đôi lông mày, lớn tiếng nói :

- Xin mẹ cứ yên tâm, con quyết không để cho cha chết rồi mà vẫn còn thất vọng dưới chín suối.
- Con có biết chí hướng của cha con như thế nào không?
- Phán Thanh Phục Minh, lấy lại giang sơn xã tắc cho đồng bào.

Hạt Tiên Bà lại nhỏ thêm một giọt máu vào trong đèn, vẻ mặt nghiêm trang gật đầu nói :

- Phán Thanh Phục Minh, cướp lại giang sơn xã tắc là một sự nghiệp lớn lao biết bao. Như vậy, cần phải chu du thiên hạ, liên lạc các nghiệp tử cô thân ở bến bể giao du với di dân chí sĩ, rồi hợp sức nhau lại nhất tâm nhất đồng, không quảng ngại rúng đầu, không sợ đổ máu. Người trước ngã, người sau tiến lên kế tiếp, nỗ lực phấn đấu, như vậy mới mong thành công. Chứ con ở chốn Miêu Cương bé nhỏ này tự đắc, có khác gì là người si nói chuyện mơ không?

Cổ Thanh Phong nghe nói tới đó, toát mồ hôi lạnh ra kinh hãi vô cùng.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Cả Hai Cùng Tiêu Diệt

Cổ Thanh Phong không ngờ Hạt Tiên Bà là một người Mèo mà lại có chí hướng và độ lượng như vậy, còn Chu Thừa Chí đây càng giống tôn thất của Minh triều. Những lời lẽ thiêng liêng này khiến Cổ Thanh Phong lại nghĩ tới chính nghĩa.

Thần Trùng Tiên Đồng Chu Thừa Chí nghe mẹ dạy bảo gật đầu luôn và đáp :

- Mẹ nói rất phải, con thế nào cũng tuân lệnh thừa kế đại chí của cha, để hoàn thành công việc vĩ đại ấy!

Hạt Tiên Bà nghe thấy đứa con nói như vậy, tỏ vẻ yên lòng, tùm tùm cười, lại giơ tay nhỏ một giọt máu vào trong cái đèn.

Lúc ấy, tình và nghĩa cứ xáo động ở trong óc của Cổ Thanh Phong. Nếu không vì an nguy của Thiên Tâm Nữ thì chữ nghĩa đã thẳng chữ tình rồi.

Hạt Tiên Bà lại nhỏ thêm một giọt máu vào trong ngọn đèn, và nói với Chu Thừa Chí :

- Còn vài giọt máu nữa là ba trăm sáu mươi giọt, lúc ấy mẹ không thể lên tiếng nói được nữa. Nhân lúc mẹ còn đang nói được đây, để mẹ dặn con làm mấy việc quan trọng.

- Mẹ muốn con làm việc gì thế?

- Con phải thề trước mặt mẹ, từ giờ trở đi, không được thả Trùng hại một người nào cả.

Chu Thừa Chí ngạc nhiên hỏi lại :

- Con từ thuở bé đến giờ chỉ học được có...

- Phải, những cái mà con đã học được chỉ dùng để cứu người, chứ không phải để hại người, có mau thề ngay đi không? Chỉ còn rất ít thì giờ để cho mẹ nói thôi!

Nói xong, bà ta lại nhỏ một giọt máu vào ngọn đèn.

Chu Thừa Chí biết mẹ mình chỉ nhỏ thêm ba giọt máu nữa là không thể nói chuyện như bây giờ được nên vội vàng quỳ ngay xuống trước đèn lẩm bẩm thề :

- Đệ tử Chu Thừa Chí ngày hôm nay trả thù xong, nguyện đem tài học của mình ra du hiệp giang hồ, tế dân cứu vật, quyết không thị những tài ba đó để hại người. Nếu đệ tử trái lời thề này, sẽ bị muôn Trùng cắn đứt trái tim mà chết!

Hạt Tiên Bà thấy con mình đã thề nặng, trong lòng an ủi vô cùng, vẻ mặt càng hiền hậu hơn trước, lại nhỏ một giọt máu vào trong ngọn đèn.

Lúc này, Cổ Thanh Phong đứng ngoài cửa động khó xử hết sức, vì hai mẹ con người này là người chính nhân quân tử. Vì thiên lý vì chính nghĩa mình không thể nào giết hại họ được, nhưng Thiên Tâm Tiên Nương lại là sư phụ của Thiên Tâm Nữ, người yêu mình đã nhờ vả mình tới đây để hạ đối thủ, mình không ra tay thì cũng không nên không phải với người yêu.

Đang lúc Cổ Thanh Phong phân vân khó xử, Hạt Tiên Bà lại nhỏ một giọt máu vào trong ngọn đèn. Giọt máu đó là giọt thứ ba trăm năm mươi chín.

Chu Thừa Chí là người giỏi về Trùng Độc, biết mẹ mình chỉ nhỏ thêm một giọt máu nữa là hai mẹ con phải xa cách nhau ngay, nên y không sao cầm được lòng đau thương, liền nức nở kêu gọi :

- Mẹ ơi...

Vì lúc này sắp đến giờ trả thù, Hạt Tiên Bà trong lòng rất khích động, không muốn nghe thấy lời kêu gọi thảm thiết của đứa con, nên mỉm cười nói :

- Thừa Chí, con đừng có đau lòng như thế, nếu mẹ không trả được mối thù này, thì làm sao mà ngậm cười xuống dưới chín suối để gặp cha con được? Chỉ mong con nhớ giữ lấy lời thề và lời dặn bảo của mẹ, mau trở về Trung Nguyên quy hóa người Hán để thừa kế sự nghiệp lớn của cha con.

Nói xong, bà ta bỗng đưa ngón tay giữa vào mồm cắn mạnh một cái, rồi nhỏ luôn một đồng máu tươi vào trong ngọn đèn.

Đồng máu tươi ấy vừa nhỏ xuống, thì ngọn lửa biến thành xanh thẫm ngay.

Hạt Tiên Bà ngồi cứng đờ ra trên thảm bồ đoàn, không nói không rằng, tựa như người đã chết rồi vậy.

Cổ Thanh Phong thấy vậy kinh hoàng vô cùng và bỗng thấy trong ngọn đèn có một con trùng trắng như tuyết dài chừng ba tấc, giống hệt con tằm, phi thân nhảy ra đậu ngay trên lưng con ếch đang ngồi chồm hổm ở cạnh Hạt Tiên Bà. Con ếch thấy con trùng nọ đậu trên vai mình rồi, liền xông ra ngoài động, nhanh như điện chớp.

Cổ Thanh Phong tuy là người ngoài nghề, nhưng chàng cũng biết các nhân vật cầy Trùng của đất Mèo này đa số luyện thành nguyên thần.

Thấy vậy, chàng đoán ra được sở dĩ pháp thuật của Hạt Tiên Bà đây gọi là nhỏ huyết phân thân là do bà ta luyện thành nguyên thần phụ vào người con Trùng hình con tằm kia rồi do con ếch kia truyền đưa vào trong Thiên Tâm cốc để đấu thí mạng với Thiên Tâm Tiên Nương.

Chàng vừa nghĩ tới đó, đã thấy trên không có thắp thoáng một con tằm xám bạc, dài chừng ba bốn thước bay tới đậu ở ngoài thạch động chỗ mẹ con Hạt Tiên Bà đang ẩn thân.

Chu Thừa Chí thấy vậy cả kinh thất sắc, mồm khê rú lên một tiếng. Con rắn trắng bụng xanh đang quấn ở trên người y vọt bò xuống tựa như một mũi tên bắn thẳng ra ngoài động.

Rắn với tằm gặp nhau ngoài cửa hang đấu với nhau rất kịch liệt.

Cổ Thanh Phong biết con tằm đồ sộ và xám bạc kia chắc là của Thiên Tâm Nữ sai tới dụ con rắn trắng chạy ra động để cho mình có dịp thừa cơ ra tay đánh đổ ngọn đèn vàng nọ đi, dịp may hiếm có chàng không dám trù trừ, phi thân vào ngay trong hang động.

Thằng nhỏ thấy có người lạ mặt phi thân vào, vội chạy lại che chở ngọn đèn và giơ chưởng lên tấn công Cổ Thanh Phong, mồm thì quát hỏi :

- Người là ai? Không được tùy tiện vào trong hang động này đâu!

Cổ Thanh Phong thấp đối phương cũng biết sử dụng nội gia chưởng lực nhưng còn non nớt lắm, nên chàng chỉ giơ tay áo lên khê phát một cái, chưởng của thằng nhỏ đã đi gạt sang bên liền. Chàng liền mỉm cười đáp :

- Tôi là Cổ Thanh Phong, thừa lệnh Thiên Tâm Nữ đồ đệ của Thiên Tâm Tiên Nương vào đây để đánh đổ ngọn đèn này.

Chu Thừa Chí nghe nói kinh hãi vô cùng, vội quát hỏi :

- Cổ Thanh Phong, nếu người còn tiến lên bước nữa ta đành trái lời thề để cho muôn Trùng cắn trái tim mà chết, sẽ thả Trùng ra giết hại người liền...

Cổ Thanh Phong không đợi chờ thằng nhỏ nói dứt đã vội đỡ lời :

- Võ nghệ của cậu còn non nớt như vậy địch sao nổi ta? Còn cậu thả Trùng giết hại ta thì trong mồm của ta đã có Long Diên Thảo, ta có sợ gì Trùng của cậu đâu? Huống hồ ta muốn đánh vỡ ngọn đèn vàng này thật, thì ta sớm vận chân khí giơ chưởng đánh tan tành rồi!

Chu Thừa Chí là người rất thông minh, nghe lời nói của Cổ Thanh Phong liền biết ngay chàng không có ý định phá phách nên y ngạc nhiên hỏi :

- Thiên Tâm Nữ nhờ vả người tới đây để đánh vỡ ngọn đèn, mà người lại không muốn nghe theo lời của nàng ta mà làm phải không?

Cổ Thanh Phong cau mày lại thờ dài một tiếng rồi đáp :

- Theo tư tình, thì đáng lẽ ta phải trung thành làm xong việc của người nhờ vả. Nhưng về thiên lý với chính nghĩa, ta không nhẫn tâm ra tay giết hại mẹ người.

Chu Thừa Chí càng kinh ngạc thêm, vội hỏi tiếp :

- Thế ra người đã biết rõ hết chuyết kết thù kết oán của mẹ con ta với Thiên Tâm Tiên Nương rồi ư?

Cổ Thanh Phong gật đầu đáp :

- Ta đến đây đã lâu, mẹ con cậu nói những gì, ta đều nghe thấy hết.

- Chỉ xem đôi mắt của Cổ huynh, đệ cũng biết huynh là người chính nhân quân tử. Nhưng huynh đã biết rõ phải trái rồi, lại thương hại mẹ con đệ không nỡ ra tay hạ thủ trong lúc mẹ con đệ lâm nguy, vậy tại sao huynh lại còn vào trong động này làm chi?

- Ta không thể làm trái thiên lý, và ta không bỏ được tình nghĩa riêng của ta. Sở dĩ ta vào trong động này là muốn thương lượng với cậu xem có cách gì hoàn hảo không?

Chu Thừa Chí biết Cổ Thanh Phong không hiểu một tí gì về cây Trùng hết, nhưng cũng biết chàng nói như thế là sự thật, chứ không phải định lừa dối mình đâu, nên y cau mày lại đáp :

- Câu chuyện đã đi đến chốn này, không thể nào làm được tròn vẹn đôi bên, xin Cổ huynh hãy cho biết Thiên Tâm Nữ cô nương nhờ huynh như thế nào, để Thừa Chí tôi tận hết tâm sức nghĩ xem có cách nào gỡ được không?

Cổ Thanh Phong thấy Chu Thừa Chí là một người chính chắn, nên chàng không e dè gì kể lại hết lời nói của Thiên Tâm Nữ cho đối phương nghe.

Lúc ấy, ngọn lửa ở trong đèn cứ chớp chớp luôn luôn, Chu Thừa Chí chỉ tay vào ngọn lửa đó về mặt u oán, lắc đầu thờ dài và nói :

- Vì quá thương yêu cha, mẹ đã thề độc thế nào cũng phải trả thù cho kỳ được, nên mẹ tôi đã quyết tâm hy sinh tính mạng. Ngọn đèn đang chớp nháy kia chứng tỏ chúng ta thấy mẹ tôi đang kịch chiến với Thiên Tâm Tiên Nương. Nhưng ngọn đèn mà tắt một cái, là hai chị em của bà ta cùng chết ngay tại chỗ tức thì.

- Vừa rồi đã nghe lệnh đừng tự nhận là địch không nổi Thiên Tâm Tiên Nương mà?

- Vâng! Quả thật mẹ tôi địch không nổi Thiên Tâm Tiên Nương nhưng bà ta đã tổn không biết bao khổ

tâm mới tìm ra được một hạt Duyệt Tuyệt Âm Lô. Cho nên đấu đến sau cùng, thế nào cũng có thể làm cho đối phương cùng chết với mình một lúc.

Nói tới đó, y nhìn Cổ Thanh Phong một cái và thở dài nói tiếp :

- Mẹ tôi với Thiên Tâm Tiên Nương đã cùng ra tay đấu chí tử với nhau rồi, bây giờ không còn cách gì khuyên ngăn và giải quyết cho hai người được. Nếu Thiên Tâm Nữ cô nương là hồng nhan tri kỷ của Cổ huynh thì Thừa Chí tôi nguyện đem sức mọn của mình ra cứu cho Bàng cô nương thoát khỏi tai kiếp và cũng để cảm tạ đại đức của Cổ huynh không nhân lúc chúng tôi nguy nan mà ra tay giết hại.

Cổ Thanh Phong nghe nói cả kinh hỏi :

- Chẳng lẽ cả Thiên Tâm Nữ cũng bị nguy hiểm lây hay sao?

- Xưa nay tôi vẫn không phục nhân phẩm của Bàng cô nương. Lần này vì tôi ta biết mẹ con chúng tôi đã không quảng ngại hy sinh tính mạng đến đây trả thù, tình thế hiểm hách, nên cô ta đã quyết tâm chết theo sư phụ. Vì vậy cô ta mới dùng nguyên thần tới đây để dụ linh xà của tôi ra ngoài động và để cho Cổ huynh có dịp nhảy vào đây hạ thủ.

Cổ Thanh Phong nghe nói kinh hãi vô cùng, vội hỏi :

- Thế ra con tằm khổng lồ màu trắng xám ở ngoài kia chính là nguyên thần của nàng Thiên Tâm Nữ hóa ra đấy à?

- Con tằm này tuy là dị chủng ở chốn man hoang này nhưng nếu không có nguyên thần của Bàng cô nương ấp vào, thì nó đã sớm bị con linh xà dũng mãnh vô cùng của tôi cắn chết rồi.

Cổ Thanh Phong nghe nói lo âu vô cùng, vội hỏi tiếp :

- Bây giờ Chu huynh định cứu nàng ta bằng cách nào?

- Tôi muốn đền đáp lại đức độ của Cổ huynh, đành phải hy sinh vậy. Chúng ta cùng ra ngoài động, huynh giết tằm, tôi giết rắn. Cả hai cùng hạ thủ một lúc.

Cổ Thanh Phong nghe Chu Thừa Chí nói giết rắn rất mừng rỡ, nhưng nghe thấy đối phương bảo mình giết tằm, thì chàng lại kinh hãi ngập ngừng hỏi tiếp :

- Con tằm đó là nguyên thần của Bàng cô nương ấp vào, tôi ra tay giết... sao...đặng?

- Cổ huynh chưa biết đấy thôi. Chúng tôi là người cấy Trùng Độc đều nuôi một độc vật rất lợi hại tương hợp với nguyên thần của mình.

Bình thường oai lực tuy mạnh, nhưng suốt đời đều bị kèm chế, rất khó giải thoát. Bây giờ đang có dịp

may hiểm, có thể khiến tôi với Bàn cô nương cũng bị thương nhẹ một lúc, nhưng cả hai nhờ vậy đã thoát khỏi được vật kèm chế mình, thì sau này mới mong vào được đường chính.

- Chẳng lẽ con rắn trắng kia cũng là tâm thần tương thông với huynh hay sao?

- Phải! Cho nên sau khi tôi giết chết con rắn rồi, tất nhiên phải uế oải, không còn hơi sức đâu mà ra tay giết con tằm được nữa, nên mới phiền Cổ huynh giết hộ thế!

- Nếu vậy Cổ Thanh Phong tôi không từ chối chút nào, nhưng không biết phải dùng phương pháp đặc biệt gì để giết nó?

- Cổ huynh cẩn thận thật! Huynh đã có võ công thượng thặng như vậy, chỉ cần vận cương khí lên nhắm đúng chấm đỏ nho nhỏ giữa hai mắt con tằm khổng lồ kia, mà dùng ngón tay khê búng một cái là kết liễu được tánh mạng của nó liền. Còn thủ tục sau, Thừa Chí tôi sẽ phụ trách...

Cổ Thanh Phong gật đầu cùng Thần Trùng Tiên Đồng đi ra ngoài cửa động.

Lúc ấy, con tằm đã bị con rắn cuộn chặt lấy, nhưng đầu con rắn cũng bị những sợi dây của con tằm phun ra cuốn chặt...

Chu Thừa Chí móc túi lấy một cái lưới nho nhỏ màu đen kết bằng tóc người ra cầm ở tay trái, rồi quay lại nói với Cổ Thanh Phong :

- Cổ huynh, tôi giết con rắn xong, bất cứ tình thế biến chuyển ra sao, huynh cũng đừng để ý tới, mà cứ ra tay giết con tằm luôn. Nhưng phải giết thật lẹ, bằng không cả hai người cùng bị thương nặng, không sao cứu vãn được đâu!

Cổ Thanh Phong gật đầu đứng yên tại đó để xem thằng nhỏ ra tay như thế nào?

Chu Thừa Chí mặt hơi biến sắc, bỗng phun ra một con rắn trắng bụng xanh dài chừng ba tấc nhỏ như con giun vậy. Con rắn nhỏ này giống hệt con rắn to kia. Y liền dùng tay phải nắm lấy con rắn ấy, rồi quay đầu con rắn cho vào mồm cắn một cái. Con rắn nọ đứt đầu ngay.

Lạ thật, con rắn nhỏ bị y cắn đứt đầu, con rắn to đang cuộn chặt lấy con tằm cũng do dưng rụng đầu liền.

Chu Thừa Chí rú lên một tiếng rất thảm khốc, người loạng choạng như suýt ngã và phun luôn một đồng máu tươi ra bắn cả vào mặt mũi Cổ Thanh Phong, miệng thì quát lớn :

- Xin Cổ huynh chớ có nuốt lời hứa! Cổ huynh không ra tay ngay còn chờ đợi gì nữa?

Chưa hề trông thấy những chuyện quái dị như thế này bao giờ, Cổ Thanh Phong đứng ngăn người ra như

một pho tượng gỗ vậy. Bỗng thấy Chu Thừa Chí phum máu vào mình và quát bảo như thế, vội vận Tý Ngọ thần công lên, giơ tay nhằm chấm đỏ nho nhỏ ở giữa hai con mắt con tầm sáng trắng, cách không búng một cái.

Chỉ phong của chàng vừa phi tới, con tầm nọ đã chết cứng ngay chỗ, chấm đỏ ở giữa mắt của nó có một vòi máu đen phun ra và có hơi bốc lên nữa.

Chu Thừa Chí phun xong máu tươi, loạng choạng như suýt ngã, tay vẫn nắm cái lưới tóc màu đen đỏ, bỗng thấy Cổ Thanh Phong ra tay giết chết con tầm, y liền tung ra cái lưới hóa thành một đám mây đen úp chụp ngay vào chỗ chấm đỏ ở giữa hai con mắt tầm, hơi khói trắng của con tầm bốc lên cũng bị lưới đó bao trùm kín.

Cổ Thanh Phong cảm thấy Chu Thừa Chí là người quang minh lỗi lạc nên chàng rất quan tâm tới vội giơ tay ra đỡ, cau mày lại hỏi Chu Thừa Chí :

- Hình như Chu huynh bị tổn thương nặng lắm phải không, có việc gì không?

Chu Thừa Chí ổn định tâm thần, gấp cái lưới nho nhỏ kia lại bỏ vào trong túi, rồi khẽ hỏi :

- Chẳng hay Cổ huynh có đem theo viên thuốc bổ nào không, xin cho đệ một viên!

Cổ Thanh Phong vội lấy ba viên linh đơn ra cho y uống.

Cổ Thanh Phong chờ Chu Thừa Chí uống ba viên thuốc đó, liền đỡ y đi vào trong hang động.

Lúc ấy, ngọn lửa ở trong đèn cứ nhấp nháy hoài, lúc thì chớp lên cao bốn tấc, lúc thì tụt xuống còn nửa tấc.

Chu Thừa Chí thấy vậy ứa nước mắt ra vừa khóc vừa nói :

- Cổ huynh, nguyên thần của tôi đã thoát khỏi xác của con linh xà tất nhiên trong người phải bị nội thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, còn mẹ tôi thì sắp chết đến nơi rồi.

Cổ Thanh Phong vội an ủi :

- Chu huynh đừng có đau đớn như thế nữa, lệnh đường trả thù cho chồng khí tiết cao thượng như vậy, hoặc giả gặp may mắn thoát khỏi tai nạn...

Chàng chưa nói dứt, ngọn lửa trong đèn bỗng chớp nháy mấy cái thật nhanh và vọt sáng ngời, khiến cả hang động cũng sáng như có ánh sáng mặt trời chiếu vào vậy. Nhưng tiếc thay chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa đó nhỏ tụt xuống và tắt ngấm.

Chu Thừa Chí thất thanh khóc lóc và kêu gào :

- Mẹ ơi...

Y liền ngã lăn ra chết giắc.

Cổ Thanh Phong đưa mắt nhìn Hạt Tiên Bà ngồi trên cái thảm, đã đổ máu mắt, mũi, mồm, tai ra mà chết một cách thảm khốc rồi.

Chàng thở dài một tiếng, không muốn cho Chu Thừa Chí trông thấy cái chết thảm khốc của người mẹ, chàng liền ãm thẳng nhỏ ra khỏi hang động.

Vừa lên tới đỉnh núi, chàng đã cứu thẳng nhỏ lai tỉnh.

Chấn định tinh thần xong, Chu Thừa Chí cùng Cổ Thanh Phong chạy xuống Thiên Tâm cốc.

Khi hai người vừa xuống tới nơi, thì cảnh đẹp trước kia bị tàn phá tan nát, trên những cành gãy lá rụng có hai người đàn bà đang nằm sóng soài, một là người đàn bà tuổi trung niên ăn mặc lối người Mèo, mặt rất xinh đẹp, còn một người nữa chính là Thiên Tâm Nữ.

Không cần phải nói rõ, Cổ Thanh Phong cũng biết người đàn bà trung niên kia là Thiên Tâm Tiên Nương rồi.

Chu Thừa Chí chỉ tay vào cảnh trí đã tiêu tàn kia mà lắc đầu nói :

- Cổ huynh thử xem một hạt Duyệt Tuyệt Âm Lôi lợi hại đến thế đấy!

Cổ Thanh Phong thấy Thiên Tâm Tiên Nương cũng đổ máu mắt mũi mồm tai ra như Hạt Tiên Bà vậy, nên chàng đoán chắc bà ta đã chết rồi. Còn Thiên Tâm Nữ tuy không có vết thương nào hết, nhưng lại nằm yên. Chàng lại tưởng nàng ta cũng đã tắt thở nốt, nên chàng hoảng sợ vô cùng, không còn tâm trí đâu mà nghe lời nói của thẳng nhỏ nữa, vội nhảy xổ lại xem xét người yêu.

Chàng giơ tay ra sờ vào mũi nàng, liền dậm chân thất thanh khóc lóc. Thì ra Thiên Tâm Nữ cũng đã tắt thở rồi.

Chu Thừa Chí chạy lại, vội khuyên bảo :

- Cổ huynh chớ lo!

Cổ Thanh Phong nghiêng răng míu môi xoay chưởng đánh trở lại một chưởng, mồm thì hậm hực quát :

- Ta đã đại đột nghe lời mi làm cho Chân muội của ta chết một cách thảm...

Chu Thừa Chí không ngờ suýt tý nữa thì bị Cổ Thanh Phong đánh trúng một chưởng nơi đờn điền. Cũng may y nhanh chân vội nhảy sang bên tránh né, mồm thì vội nói :

- Cổ huynh chớ có hiểu lầm! Bàn cô nương chết giấc đấy thôi, chứ không phải chết thật đâu!

Nghe thấy Chu Thừa Chí nói Thiên Tâm Nữ chưa chết, chàng mới yên tâm mặt hơi đỏ bừng, hổ thẹn vô cùng, vừa xin lỗi vừa hỏi :

- Thanh Phong tôi nhất thời lỗ mãng, mong Chu huynh lượng thứ cho. Nhưng nàng ta tắt thở hẳn hoi, tại sao huynh lại bảo chỉ chết giấc thôi?

Chu Thừa Chí không trả lời, chỉ móc túi lấy cái lưới đan bằng tóc úp lên trên mặt Thiên Tâm Nữ.

Cổ Thanh Phong vừa lo âu, vừa chăm chú nhìn thấy làn khói trắng ở trong lưới tự động chui vào mõm mũi mắt và lỗ tai của nàng. Lúc này, chàng mới biết là khói trắng đó là nguyên thần của nàng ta hóa thành.

Chờ làn khói trắng đó chui hết vào ngũ quan của Thiên Tâm Nữ rồi, Chu Thừa Chí mới cất cái lưới kia đi mà quay lại nói với Cổ Thanh Phong :

- Bây giờ, Cổ huynh thử rờ tay vào mũi Bàn cô nương xem sao?

Huynh xem có phải nàng chết giấc không? Huynh mau lấy linh đơn để cứu chữa nàng đi!

Cổ Thanh Phong nghe lời, vội giơ tay rờ mũi Thiên Tâm Nữ, thấy quả có hơi thở rất nhẹ thật, chàng vội lấy linh đơn ra nhét vào miệng nàng.

Chu Thừa Chí thấy vậy, gượng cười mấy tiếng rồi rầu rĩ nói :

- Cổ huynh! Đệ đã trả được thù cha rồi. Bây giờ phải lên đỉnh núi chôn mẹ. Huống hồ, Bàn cô nương sắp tỉnh đến nơi, nếu cô ta trông thấy Thừa Chí thì thế nào cũng nổi giận xông lại tấn công kẻ thù ngay.

Trước tình cảnh ấy, chàng không biết bên ai, nên chàng thấy Chu Thừa Chí nói như vậy, liền đáp :

- Chu huynh an táng lệnh đường xong, chớ có quên lời dặn bảo của lệnh đường mà nỗ lực thừa kế di chí của lệnh tôn!

Chu Thừa Chí nghiêm nghị chào Cổ Thanh Phong và lớn tiếng nói :

- Chu Thừa Chí tôi xin cảm tạ lời vàng ngọc của Cổ huynh và quyết không quên di chí của tiền nhân. Quả đất tròn, mai một chúng ta gặp nhau liền!

Nói xong, y liền quay mình đi ra khỏi Thiên Tâm cốc tức thì.

Một lát sau, Thiên Tâm Nữ đã từ từ lai tỉnh, nhưng khi nàng trông thấy xác của sư phụ, lại hét lên một tiếng và ngã lăn ra chết giấc tức thì.

Cổ Thanh Phong phải xoa bóp cho một hồi, nàng mới lai tỉnh lại, rồi nằm phục trong lòng chàng khóc lóc hoài.

Cổ Thanh Phong không biết an ủi như thế nào cho phải, cứ ôm chặt nàng vào lòng, để nàng khóc chán rồi mới khuyên bảo nên mau chôn cất cho Thiên Tâm Tiên Nương.

Thiên Tâm Nữ gượng gạt lệ đi tới cạnh xác của Thiên Tâm Tiên Nương móc túi bà ta lấy ra một cái lọ ngọc trắng nho nhỏ và đổ ba viên thuốc to bằng hạt đậu xanh ra. Thuốc này màu xanh biếc thơm tho vô cùng, nàng đưa cho Cổ Thanh Phong và bảo chàng uống.

Uống xong ba viên thuốc, Cổ Thanh Phong liền mỉm cười hỏi Thiên Tâm Nữ :

- Ba viên thuốc đó là thuốc gì thế?

Thiên Tâm Nữ rầu rĩ đáp :

- Đó là thuốc giải độc đấy! Bây giờ đại ca đã toại nguyện rồi, nhưng sư phụ của tôi thì chết thảm, chết thương như vậy!

Cổ Thanh Phong lại ôm nàng vào lòng, xin lỗi rằng :

- Xin lỗi Chân muội, cái chết của sư phụ hiền muội, ngu huynh cũng phải gánh vác một phần trách nhiệm vào đó.

Thiên Tâm Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Phong đại ca, sư phụ của em là bị Hạt Tiên Bà với Thần Trùng Tiên Đồng giết chết, sao đại ca lại bảo là phải gánh một phần trách nhiệm vào đó?

Cổ Thanh Phong liền đem những chuyện mà mình mắt thấy tai nghe như thế nào nói rõ cho Thiên Tâm Nữ nghe, sau cùng chàng thở dài một tiếng :

- Chân muội thử xem, sau khi tôi nghe thấy hai mẹ con Hạt Tiên Bà nói chuyện với nhau rồi, biết rõ hết nguyên nhân câu chuyện ra sao, thử hỏi tôi còn nhẫn tâm ra tay đánh vỡ ngọn đèn ấy sao đặng.

Thiên Tâm Nữ càng cúi lòng thêm, nước mắt ràn rụa, vừa khóc vừa đỡ lời :

- Phong đại ca, tôi không phải là người không biết phân biệt phải trái thiện ác. Và tôi cũng biết đại ca là người hiệp nghĩa, quang minh chính trực, cho nên trước khi nhờ đại ca, tôi đã phải nói rồi, dù đại ca không chịu ra tay giúp tôi cũng không oán trách đại ca đâu!

Thiên Tâm Nữ càng biết điều bao nhiêu, Cổ Thanh Phong càng ân hận và tự trách mình bấy nhiêu. Chàng liền dí má vào má người yêu mà khẽ nói :

- Chân muội, anh rất ân hận, nhưng bây giờ không còn cách gì mà bổ cứu được nữa. Bây giờ anh chỉ có thể làm hai việc này để tạm gọi là chuộc một phần nào tội lỗi của anh thôi.

- Phong đại ca, tôi đã nói rồi, tôi không oán trách đại ca đâu mà.

Như vậy đại ca hà tất...

Không chờ Thiên Tâm Nữ nói dứt, Cổ Thanh Phong đã vội đỡ lời :

- Hai việc mà anh phải làm đây gọi là chuộc lỗi, nhưng đó cũng là phận sự của anh.

Thiên Tâm Nữ nắm phục trong lòng Cổ Thanh Phong với giọng rất nhu mì khẽ hỏi :

- Hai việc gì thế, đại ca thử nói cho tôi nghe nào?

- Việc thứ nhất là tôi phải đào một cái hố để chôn sư phụ em vào đó rồi đắp thành một ngôi mộ rất đẹp, để chuộc lỗi lầm của tôi chưa tận tâm ra tay cứu bà ta.

- Việc này đại ca nên làm lắm, nhưng tôi mới là người phải nên làm hơn, vậy đại ca cứ đứng cạnh giúp đỡ tôi nhé!

- Chân muội, chúng ta hai người như một, hà tất phải phân biệt nhau như thế làm chi?

Nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, Thiên Tâm Nữ càng yên tâm thêm, liền gượng cười hỏi tiếp :

- Phong đại ca, việc thứ hai là việc gì thế?

Cổ Thanh Phong ôm Thiên Tâm Nữ chặt hơn trước và rỉ tai nàng khẽ đáp :

- Từ trước tới nay, em sinh sống cạnh sư phụ, nhưng từ giờ trở đi em sẽ cùng anh sinh sống cho tới mãn kiếp!

Nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như thế, Thiên Tâm Nữ càng cảm động thêm, liền khóc ra tiếng và nước mắt ràn rụa tức thì.

Thấy nàng bỗng khóc lóc như thế, Cổ Thanh Phong ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi :

- Anh nói làm điều gì mà em lại khóc lóc như thế?

Thiên Tâm Nữ phì cười đáp :

- Em mừng quá hóa khóc lóc đấy! Nếu anh không nói mấy lời đó, em đã quyết định đi theo sư phụ xuống dưới...để hầu hạ bà ta.

Thấy Thiên Tâm Nữ nói như vậy, Cổ Thanh Phong cũng phải cảm động đến ứa nước mắt ra, rồi hôn hít má nàng mấy cái để an ủi nàng thêm.

Một lát sau, hai người cùng ra tay đào huyết chôn Thiên Tâm Tiên Nương. Cổ Thanh Phong vừa đắp mộ vừa lên tiếng hỏi Thiên Tâm Nữ :

- Chân muội được Thần Trùng Tiên Đồng trợ giúp nguyên thần đã thoát ly xác của con tâm kia rồi, từ giờ trở đi, hiền muội khỏi...

Không chờ Cổ Thanh Phong nói dứt, Thiên Tâm Nữ đã đỡ lời :

- Em đã biết trước chuyện đó rồi. Và từ nay trở đi em quyết không sử dụng Trùng Độc nữa. Vì thủ đoạn ấy dù sao cũng không quang minh chính đại.

- Từ giờ trở đi hiền muội đã quyết tâm không sử dụng Trùng Độc nữa, thì nên tiện thể bỏ cả cái biệt hiệu Thiên Tâm Nữ đi có hơn không?

- Phong đại ca yêu em quá! Đại ca bảo em nên bỏ biệt hiệu ấy đi, thì đại ca phải đặt một biệt hiệu khác cho em mới phải chứ?

- Chân muội nói rất phải, nhưng muốn đặt biệt hiệu thích đáng không phải chốc lát có thể nghĩ ra được...

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Thiên Tâm Nữ, thấy nàng ta đang mặc bộ áo màu vàng, liền nghĩ ngay được một biệt hiệu, vội nói tiếp :

- Có rồi, có rồi... Anh đã nghĩ ra được một biệt hiệu cho em rồi!

Thiên Tâm Nữ nhìn mặt Cổ Thanh Phong, mỉm cười hỏi :

- Anh định đặt tên gì cho em thế?

Cổ Thanh Phong thấy Thiên Tâm Nữ ngây thơ như vậy, chàng lên mỉm cười hỏi lại rằng :

- Chân muội có biết ngoài em ra còn ngoại hiệu của hai vị hồng nhan tri kỷ của anh là gì chết không?

Thiên Tâm Nữ gật đầu đáp :

- Em biết chứ! Chị ruột của em là Hoàng Sam Hồng Tuyền, còn chị Hồng Tiểu là Tỷ Thanh Ngọc Nữ.

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói :

- Anh cũng yêu Hoàng Sam, nàng vừa đẹp vừa ngây thơ không khác gì Ngọc Nữ ở trên cung trăng, nên

anh định lấy hai chữ biệt hiệu của hai nàng ấy ghép lại đặt cho em cái biệt hiệu là Hoàng Sam Ngọc Nữ.

- Phong đại ca, đặt cho em cái biệt hiệu là Hoàng Sam Ngọc Nữ vừa chính lại đọc lên vừa kêu, vậy từ nay trở đi em không còn là Thiên Tâm Nữ nữa...

Nói tới đó, nàng bỗng trợn to đôi mắt lên nhìn Cổ Thanh Phong cười nói tiếp :

- Còn việc này nữa, tiện đây Phong đại ca giải quyết cả một thể!

Cổ Thanh Phong vội hỏi :

- Việc gì thế?

- Đại ca đổi biệt hiệu cho em rồi, tiện thể đại ca cũng đổi nốt cả cái tên cho em nữa, bằng không chị em tên là Chân Chân, mà tên em cũng là Chân Chân, như thế thực không tiện chút nào.

- Hai chị em cùng gọi là Chân Chân quả thực không tiện chút nào. Nhưng khỏi cần đổi hết, chỉ cần đổi một chữ cũng được rồi!

- Thế Phong đại ca định đổi cho em chữ gì thế?

Cổ Thanh Phong hơi ngẫm nghĩ một chút, rồi mỉm cười đáp :

- Từ giờ trở đi, chúng ta không bao giờ rời nhau, hai trái tim của chúng ta là một, nghĩa là tổ tâm tương đối, với nhau đấy. Nên anh định đổi tên em thành Bàn Tố Chân, chẳng hay em bằng lòng không?

- Chữ Tố đó rất hay và anh đổi cho em cái tên này đẹp lắm. Vậy từ giờ anh nên gọi em là Tố muội để phân biệt tên của chị em là Chân Chân nhé.

Cổ Thanh Phong gật đầu, thế là hai người hợp sức lại chôn xác và xây mộ cho Thiên Tâm Tiên Nương, ngôi mộ của hai người xây xong đó rất đồ sộ, nên cả hai đều hài lòng.

Xong đâu đấy, Cổ Thanh Phong bỗng cau mày lại suy nghĩ chương trình hành động của mình với Bàn Tố Chân.

Hoàng Sam Ngọc Nữ Bàn Tố Chân vừa cười vừa hỏi :

- Bây giờ đại ca định đi đâu tìm kiếm chị Hồng Tiểu với chị Chân Chân của em?

Cổ Thanh Phong gượng cười đáp :

- Sự liên quan giữa bốn chúng ta phức tạp vô cùng, vậy cần phải gặp cả nhau ở một nơi để giải thích kỹ lưỡng mới được!

- Thiên hạ bao la, trời đất mênh mông như vậy, chúng ta biết đi đâu mà tìm kiếm hai chị ấy? Cũng may kỳ hội Vạn Kiếp sắp tới rồi, đến lúc ấy hai chị thế nào cũng tới dự hội. Chi bằng cảm thấy cứ ở trong Thiên Tầm cốc này tu luyện nội gia công lực và luyện tập cách sử dụng bộ xương rắn với hai cây mây độc kia. Chờ đến mồng bốn tháng tư, chúng ta đi tới Đại hội Vạn Kiếp thì thế nào cũng gặp gỡ nhau liền.

- Tổ muội suy tính như vậy rất phải, vì Đại hội Vạn Kiếp ấy quang trọng lắm, chúng ta phải cẩn thận sửa soạn trước. Nhân lúc này, để anh dạy cho em mấy pho kiếm pháp.

- Đại ca truyền kiếm pháp cho em, em truyền thụ lại tiên pháp cho đại ca, chúng ta trao đổi võ học cho nhau, như vậy không ai sợ ai cả!

Cổ Thanh Phong nghe nói vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ hỏi lại :

- Tổ muội lại biết tiên pháp thần diệu hay sao?

- Khí giới mà em vẫn sử dụng vốn dĩ là một sợi gân. Sư phụ của em ngoài môn sở trường về cây Trùng Độc ra, thì môn Thất thập nhị thức Cầm Long sách pháp cũng khét tiếng đất Mèo này. Em muốn dùng phép Sách pháp đó biến thành tiên pháp mà dùng bộ xương rắn với hai dây mây độc kia làm khí giới cho pho tiêu pháp mới sáng chế này, như vậy có phải là tuyệt diệu không?

- Ý kiến của Tổ muội rất hay! Chúng ta trao đổi võ công cho nhau, rồi ở nơi đây khắc khổ luyện tập, cho đến Đại hội Vạn Kiếp, chúng ta cùng đi núi Dã Nhân, có phải là nhất cử lưỡng tiện không?

Hai người đã quyết định như vậy, liền ở lại trong Thiên Tầm cốc luyện tập võ công.

Cổ Thanh Phong truyền thụ Thiên Độn kiếm pháp, Thanh Bình kiếm pháp và Phong Vân Lôi Vũ tứ thức cho Bàn Tổ Chân.

Trái lại, nàng lo truyền môn Cầm Long sách pháp cho chàng.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thần Công Trấn Nghiệp Long

Hãy nói Mạnh Hồng Tiểu nghe thấy tiếng mây mưa của Cổ Thanh Phong với Hoàng Sam Ngọc Nữ Bàng Tổ Chân rồi, vì nàng không biết hai người đã uống phải dâm dược của Khổng Lăng Tiêu nên nàng đau lòng vô cùng và khinh rẻ nhân phẩm tư cách của người yêu mình, rồi nàng nghĩ thầm :

“Ta coi trọng sắc đẹp của ta, không chịu gán gủi một người đàn ông nào, sau mãi mãi mới gặp được Thanh Phong, hai người tâm đầu ý hiệp và nhân tài xuất chúng, rất xứng đôi vừa lứa, nên ta mới chịu thề thốt với chàng như vậy. Ngờ đâu, cháy nhà mới ra mặt chuột, Cổ Thanh Phong lại là người tầm thường hiểu sắc như thế này...”

Trong khi chán nản, nàng lững thững đi về phía Tây nam.

Lúc đó, nàng đã quyết định chờ đến mùng bốn tháng tư dự Đại hội Vạn Kiếp xong, sẽ trở về núi ở cạnh ngôi mộ của ân sư cắt tóc đi tu.

Ngờ đâu, khi nàng đi tới Cao Lê Cống Sơn, thì lại có chuyện xảy ra.

Nàng thấy phía trước mặt là một vách núi vừa cao vừa thẳng, không có cách gì có thể leo lên được. Nhưng nàng muốn thử xem khinh công của mình ra sao, liền nín hơi lấy sức tung mình nhảy lên vách đó.

Nàng đã thuộc lòng Đăng Ma bảo lục, công lực của nàng lợi hại biết bao. Nên nàng không tốn mấy hơi sức đã lên được tới trên đỉnh vách núi rồi. Từ khi học thành nghề tới giờ, nàng chưa hề đối địch với ai, cho nên công lực của nàng tiến bộ đến mức độ nào nàng cũng không hiểu.

Lần này, vừa mang khinh công ra thử, nàng mới thấy mình tiến bộ hơn trước rất nhiều, trong lòng mừng thầm. Ngờ đâu, trong lúc nàng đang đứng hứng gió, thì bỗng nghe thấy phía bên kia núi có tiếng Phạm Bối bên dưới vọng lên.

Nàng đã luyện qua Diệu Âm thần công nên vừa nghe thấy tiếng Phạm Bối đã biết ngay đó là một môn Thiên Long Thiên Xương, tuyệt học ở cửa Phật. Nàng rất ngạc nhiên và nghĩ thầm :

“Vị cao thủ của cửa Phật nào lại tới đây thế? Thiên Long Thiên Xương này rất hao chân khí, trừ khi phải gặp kình địch mới giở ra đối phó. Chẳng lẽ người này đang gặp một địch thủ lợi hại, hay là Giáng Ma Chứng Đạo chăng?”

Nghĩ như vậy, nàng liền lẳng lặng đi xuống phía núi bên kia để xem thực hư ra sao.

Ngờ đâu vách núi bên này càng dốc và trơn tuột hơn, khó đi vô cùng. Nàng phải leo mây mà từ từ xuống. Không bao lâu, nàng thấy bốn xung quanh toàn là mây và sương mù, không trông thấy gì hết.

Nàng không biết tình thế ở bên dưới ra sao, và nơi đây lại thuộc đất Mèo, tất phải có rất nhiều những độc xà mãnh thú, nhờ chàng tấn công lên thì sao, nên nàng hết sức cẩn thận và xuống chậm hơn trước nhiều.

Nàng xuống được hơn hai chục trượng, thì bỗng nghe thấy có tiếng động như tiếng sóng lớn ở ngoài biển vậy, khiến nàng càng ngạc nhiên thêm và nghĩ :

“Chả lẽ dưới chân núi này lại có hồ hay chiếu gì chẳng?”

Nàng chưa nghĩ dứt thì tiếng sóng tiếng gió càng mạnh hơn trước, không khác gì tiếng sóng gió ở ngoài bể cả vậy. Nàng đang thắc mắc cố nhìn xuống bên dưới xem sao, nhưng vì mây quá dày và sương mù nên không trông thấy gì.

Ngờ đâu, lúc này tiếng Thiên Long Thiên Xướng lại lớn hơn trước nhiều, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, nàng không quản ngại nguy hiểm gì hết, quyết chí xuống tận bên dưới và xuống nhanh hơn trước.

Vách núi đó cao vô cùng, nàng đã xuống được bốn mươi trượng rồi mà vẫn chưa tới đáy.

Đột nhiên, tiếng Thiên Long Thiên Xướng với tiếng sóng bỗng im lặng hẳn.

Nàng lại xuống thêm mười mấy trượng nữa mới hết mây và sương mù.

Thì ra bên dưới có một cái đầm to, bốn xung quanh đều có núi bao vây, ngọn núi nào cũng cao chọc trời. Nước trong đầm yên lặng không có một làn sóng nào hết. Nàng càng thắc mắc thêm, không hiểu tại sao ở trên cao thì nghe thấy tiếng sóng gió mà bây giờ lại không nghe thấy gì cả?

Nàng vừa hoài nghi, vừa đi tới cạnh đầm, bỗng nghe thấy có giọng nói rất quen thuộc lên tiếng gọi nàng :

- Thực là quả đất tròn, lại không sai chút nào. Có ngờ đâu tôi lại được gặp cô nương ở đây!

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói quay đầu lại nhìn, thì thấy một người đàn bà trạc trung niên, mặt rất xinh đẹp, ăn mặc quần áo cung nữ. Người đó không phải là ai xa lạ mà chính là Diệu Âm công chúa trong nhóm Miêu Cương song quái, đã dùng Thiên Niên Hà Thủ Ô trao đổi Thần công với Mạnh Hồng Tiểu để cứu Cổ Thanh Phong thoát chết.

Lúc này nàng mới biết Thiên Long Thiên Xướng hồi nãy chắc thế nào cũng do Diệu Âm công chúa phát ra. Nên nàng mỉm cười vái chào và nói :

- Hậu bối Mạnh Hồng Tiểu tham kiến Công chúa! Công chúa vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Sao đột nhiên

Công Chúa lại sử dụng Thiên Long Thiên Xương ở cạnh đầm nước này làm chi?

Diệu Âm công chúa mỉm cười đáp :

- Mạnh cô nương có biết đầm nước này là đầm nước gì không?

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu đáp :

- Tiểu bối ngu si không biết đầm này là đầm gì!

- Đầm này là một thắng địa rất có tiếng ở Cao Lê Cống Sơn, và tên nó là Nghiệp Long Đầm.

Nghe thấy đối phương nói đầm nước này là Nghiệp Long Đầm, Mạnh Hồng Tiểu mới nhớ ra và nói :

- Vừa rồi, Hồng Tiểu tôi lúc xuống núi có nghe thấy tiếng sóng gió rất sôi nổi, chẳng lẽ trong đầm...

- Mạnh cô nương đoán không sai tí nào. Trong đầm này có một con Nghiệp Long, ngày nào cũng vậy, cứ đến giờ Tý Ngọ là con Nghiệp Long thể nào cũng nổi lên trên mặt nước gây sóng gió cho hết giờ Sửu mới thôi!

- Bây giờ chưa quá Ngọ, mặt nước lại phẳng lì như gương thế?

- Đó là nhờ có công lực Thiên Long Thiên Xương mà nên. Hồi nãy tôi đã dùng môn nội công đó đấu với con Nghiệp Long đấy!

- Thế Công chúa đã có kết quả gì chưa?

- Tôi đã thử liền ba ngày, hễ thấy con Nghiệp Long ra khỏi mặt nước là dùng Thiên Long Thiên Xương đối phó tức thì, kết quả không đầy nửa tiếng, nó đã lẳng lặng xuống đáy nước nằm yên.

- Lần trước ở núi Hoài Ngọc, Hồng Tiểu tôi đã truyền thụ cho Công chúa hai môn Pháp Hoa Thiên Xương với Vạn Diệu Thanh Âm. Hai môn đó còn lợi hại và thần diệu hơn Thiên Long Thiên Xương nhiều. Tại sao Công chúa lại không đem hai môn ấy ra thi thử xem sao?

- Tôi muốn dùng con Nghiệp Long này làm đối thủ để thử thách những võ công mà tôi đã học hỏi được. Cho nên tôi mới dùng Thiên Long Thiên Xương đấu với nó trước, rồi tôi sẽ lần lượt sử dụng đến hai môn tuyệt học của Mạnh cô nương.

- Tôi đang được nhàn rồi, xin Công chúa cho phép tôi được ở đây góp vui với Công chúa. Chờ đến giờ Tý đêm nay, tôi với Công chúa hợp sức. Công chúa sử dụng Pháp Hoa Thiên Xương, Vạn Diệu Thanh Âm để thử xem có thể diệt trừ nổi con Nghiệp Long này không? Và cũng không để cho nó lên khỏi mặt nước gây sóng gây gió làm hại những người qua đường.

- Như thế thì còn gì hay bằng nữa. Nếu vậy tôi phải cho cô nương biết rõ kế hoạch của tôi đã.

- Kế hoạch gì thế có liên can đến Vạn Kiếp đại hội không?

- Mạnh cô nương thông minh thực. Nếu hai chúng ta làm được bắt con Nghiệp Long này nằm yên dưới đáy đầm, không lên mặt nước tạo sóng gió nữa. Rồi hai chúng ta ở lại nơi đây cùng tu luyện những môn Thần công của chúng ta để chờ đến mồng bốn tháng tư cùng giết tay nhau đi núi Dã Nhân để dự Đại hội Vạn Kiếp môn.

Mạnh Hồng Tiểu nghe tới đó giật mình kinh hãi hỏi :

- Chẳng lẽ Công chúa muốn sử dụng Pháp Hoa Thiên Xương và Vạn Diệu Thanh Âm để chế phục quần hùng ở trên Vạn Kiếp đại hội hay sao?

Diệu Âm công chúa lắc đầu đáp :

- Đó là tâm ý trước kia của tôi!

- Chẳng lẽ bây giờ Công chúa lại thay đổi ý kiến rồi hay sao?

- Lạ thực, trước kia tôi cùng đi với Liệt Hỏa Thái Tuế được thiên hạ ban cho một cái biệt hiệu Miêu Cương song quái. Lúc ấy, tôi rất hăng hái, muốn giỏi hơn mười ba danh thủ độc bá võ lâm, và cướp được Đẳng Ma bảo lục, nên mới có chuyện thất kính với Mạnh cô nương...

- Chuyện cũ đã qua rồi, Hồng Tiểu tôi không bao giờ nhớ lại hết.

Công chúa cũng không nên nhắc nhở đến nữa!

- Nhưng từ khi tôi được Mạnh cô nương rất khăng khái truyền cho Pháp Hoa Thiên Xương với Vạn Diệu Thanh Âm cho đến giờ, càng tu luyện lâu bao nhiêu, trong người càng thông minh bấy nhiêu và không còn ước vọng hăng hái cướp đoạt ngôi báu hay bá chủ của võ lâm như trước nữa.

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói, chấp tay vái chào Diệu Âm công chúa và mỉm cười nói tiếp :

- Lòng ham danh phai nhạt thì lòng hướng đạo tự nhiên nảy nở ra. Tôi rất mừng cho Công chúa đã thành chính quả rồi!

- Sau khi tôi phai nhạt lòng ham danh, liền nảy nở một ý nghĩ lạ :

Tôi muốn lợi dụng hai môn tuyệt học của Phật này đi dự Vạn Kiếp đại hội, để mong làm tiêu tan được sát khí và làm giảm bớt được kiếp vận của võ lâm đi!

- Ý muốn của Công chúa quả thực là đại từ bi, Hồng Tiểu tôi phục vô cùng.

- Nhưng một mình tôi dù sao cũng thể cô sức yếu, không biết Mạnh cô nương có bằng lòng hiệp tâm với tôi để hoàn thành công nguyện này không?

Mạnh Hồng Tiểu nghe thấy Diệu Âm công chúa nói như vậy, không ngờ một ma đạo mà đột nhiên biến thành kỳ nhân như thế, trong lòng nàng cũng phải cảm phục, cúi mình vái chào và đáp :

- Hồng Tiểu tôi nguyện nghe Công chúa sai bảo!

- Những anh hùng hào kiệt đi phó hội Vạn Kiếp đó ai ai cũng có lòng hiếu thắng và cướp danh, hoặc có hận cũ muốn lợi dụng Đại Hội ấy để trả thù huyết hận. Nếu không để cho họ phát xuất trước lửa giận đó mà chúng ta cứ cố gắng tìm chế họ, thì dù mình có Pháp Hoa Thiên Xương với Vạn Diệu Thanh Âm hai môn tuyệt học của Phật đi chẳng nữa chưa chắc đã hoàn thành nổi công nguyện của chúng ta!

- Ý kiến của Công chúa rất đúng!

- Cho nên theo ý tôi, thì khi chúng ta đến dự Đại hội Vạn Kiếp hãy đứng ở một nơi xem xét. Chờ tới khi hai bên không sao giải quyết được một cách êm ả và tai kiếp sắp đến nơi, thì lúc ấy chúng ta mới giở hai môn tuyệt học này ra để vãn hồi tai kiếp và số mạng cho vô lâm.

- Công chúa nhìn xa thực, Hồng Tiểu tôi rất kính phục vô cùng.

Nhưng tôi không muốn tham dự bằng bộ mặt thực này, không biết Công chúa có...

- Tôi cũng chung một ý kiến như cô nương, chi bằng ta hóa trang hai người đàn ông Mèo đi dự đại hội, như vậy thì tiện hơn.

- Hóa trang làm hai người Mèo kể cũng lý thú đấy! Còn những tùy tùng của Công chúa thì theo ý tôi Công chúa không nên cho chúng đi theo thì hơn!

Diệu Âm công chúa nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu nói như vậy, biết ngay nàng ta chỉ mấy con gấu khiêng kiệu của mình, nên thất cười và đáp :

- Từ khi tôi đã coi nhẹ danh lợi, khi nào tôi còn giở những trò làm bộ làm tịch ấy nữa, cho nên tôi đã thả mấy con gấu ấy vào trong rừng sâu để cho chúng được sinh sống tự do rồi!

Mạnh Hồng Tiểu bỗng nghĩ đến Liệt Hỏa Thái Tuế, người nổi danh cùng với Diệu Âm công chúa, liền mỉm cười hỏi :

- Còn vị Hồ Diên thái tuế nổi danh cùng với Công chúa, không biết ông ta có cùng chung ý kiến như Công chúa không?

Không đợi cho Mạnh Hồng Tiểu nói xong, Diệu Âm công chúa đã lắc đầu đáp :

- Người ấy bản chất rất hung ác, khác hẳn tôi nhiều. Từ khi tôi tu luyện hai môn tuyệt học của Phật, tôi đã gián đoạn lai vãng với y rồi!

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói hơn hở vô cùng, đang định lên tiếng nói, thì Diệu Âm công chúa đã nghiêm nét mặt lại :

- Hô Diên Bính đã hung ác mà các thứ liệt hỏa thần của y lại bá đạo vô cùng, nên tôi chỉ e sẽ có nhiều nhân vật võ lâm bị tai kiếp bởi tay y thôi!

- Theo sự nhật xét của tôi, thì Vạn Kiếp ma chủ rất kiêng nể Hô Diên Bính với Hỏa Hàn Nhi của Tam Nguyên bang, nên Ma chủ đã chuẩn bị cách khắc chế hỏa khí của hai người rồi!

- Mạnh cô nương có biết họ định khắc chế bằng cách nào không?

- Vì thấy Xử gia bị thương và chết bởi những hỏa khí đó, Vạn Kiếp Ma Chủ liền liên minh với Huyền Băng lão muội ở Bắc Thiên Sơn và Quỷ Thủ Thiên Tôn ở núi Đại Tuyết. Y định lợi dụng Huyền Băng tuyệt học của Huyền Băng lão muội để khắc chế hỏa khí của Hô Diên Bính với Hỏa Hàn Nhi.

- Nếu việc này liên can tới nữa, không biết sức lực của chúng ta liệu có vãn hồi tai kiếp lớn lao như thế không?

- Công chúa có lòng từ thiện như vậy, thế nào trời cũng phù hộ cho, chúng ta cứ biết mang hết năng lực của chúng ta ra...

Nàng chưa nói dứt đã thấy nước ở trong đầm sôi sùng sục và sóng gió cũng nổi lên liên. Nàng thất kinh vội hỏi :

- Bây giờ chưa đến giờ Tý sao con Nghiệt Long đã lên trên mặt nước làm nguy rồi?

- Đó là nó ngẫu nhiên quậy đuôi đẩy thôi, chứ lên mặt nước thực sự ngọn sóng cao như núi, gió như bão, mạnh gấp mấy trăm lần...

- Nếu vậy sao chúng ta không thi thố tài năng của chúng ta trước để nó được nghe thêm mấy lần Diệu Âm của Thích Đào, nhờ vậy nó bớt nổi hung.

- Chúng ta đợi đến đầu giờ Hợi ra tay cũng vừa, bây giờ mới là giờ Thìn hãy còn sớm chán. Mời Mạnh cô nương hãy thưởng thức rượu Phiêu Ngọc Tần Can của tôi ngâm và thịt hươu nướng đã.

Nói xong, nàng ta đi vào trong thạch động lấy một hồ lô rượu với một mâm thịt nướng ra, rồi rót hai ly cho Mạnh Hồng Tiểu.

Mạnh Hồng Tiểu thấy rượu đó màu ngà ngà như Phi Thúy đẹp mắt vô cùng, mới trông thấy cũng đã

muốn uống. Nàng uống thử một ngụm thấy thơm vô cùng, liền nói với Diệu Âm công chúa rằng :

- Công chúa rượu này quả thực là rượu ngon hiếm có. Nó có đủ cả sắc, hương, vị, tuyệt.
- Mạnh cô nương đừng khen rượu của tôi, thử nếm mùi thịt hươu nướng xem sao đã?

Mạnh Hồng Tiểu thấy thịt hươu đó thái rất mỏng, đỏ và trong như hổ phách. Nàng vừa cầm hai miếng bỏ vào mồm nhai đã lớn tiếng khen ngợi liền :

- Chà, Công chúa tài ba thực! Không ngờ Công chúa lại chế ra được món thịt hươu phi thường này và nướng thế nào mà nó đỏ hồng như phách, lại thơm ngon vô cùng như thế?

- Từ xưa tới nay, tôi rất thích nghiên cứu về ăn uống. Ngoài rượu và thức ăn trong động, tôi còn có nước trà pha bằng nước suối cũng là nhất tuyệt của đương thời. Chờ tối hôm nay giáng long xong, thế nào tôi cũng pha một ấm mời cô xơi!

Hai người vừa chuyện trò vừa cười, không bao lâu đã đến đầu giờ Dậu. Diệu Âm công chúa đặt chén rượu xuống, ngồi xếp bằng trên tảng đá nhìn Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười nói :

- Mạnh cô nương, còn một tiếng đồng hồ nữa thì con Nghiệp Long dưới đầm lên làm nguy đấy, chúng ta hãy bắt đầu giờ hai môn tuyệt học kia ra đi!

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu vừa cười vừa đáp :

- Tôi sử dụng Vạn Diệu Thanh Âm, còn Công chúa thì sử dụng Pháp Hoa Thiên Xướng.

Nói xong, nàng chau môi lên rú một tiếng rất nhu hòa. Tiếng ré của nàng hầu như đã bao vây khắp mặt đầm vậy.

Diệu Âm công chúa cũng nhắm mắt chấp tay lại, ngồi xây bằng tròn tròn rất nghiêm trang, mồm lẩm bẩm đọc Pháp Hoa Thiên Xướng.

Vạn Diệu Thanh Âm với Pháp Hoa Thiên Xướng là môn giáng ma tuyệt học vô cùng huyền diệu của Thích và Đào hai nhà, nay do Diệu Âm công chúa với Mạnh Hồng Tiểu hai người liền đồn ra chỉ trong giây lát, không những mặt nước trên mặt đầm không rung động chút nào, mà cả mây trên không cũng tan rã hết. Một vầng trăng sáng trong chiếu xuống, bốn bề yên lặng như tờ.

Mạnh Hồng Tiểu và Diệu Âm công chúa hai người đã tiến tới mức vô nhân tương, vô chúng sinh tương rồi.

Lúc ấy đã đến giờ Tý mà không thấy nước trong đầm nổi sóng, Diệu Âm công chúa ngừng niệm tụng, nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Mạnh cô nương, Vạn Diệu Thanh Âm với Pháp Hoa Thiên Xương quả có một oai lực vô thượng và không thể tưởng tượng được. Lúc này Nghiệp Long ở trong đầm nằm yên không cử động gì, vậy chúng ta hãy tạm ngưng giây lát để thử xem sao?

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười thâu Vạn Diệu Thanh Âm lại, rồi cùng Diệu Âm công chúa lẳng lặng nhìn vào trong đầm xem có biến hóa gì không?

Nước đầm vẫn trong suốt và không gợn sóng gì cả, cho mãi đầu giờ Sửu vẫn không thấy con Nghiệp Long làm nguy, Diệu Âm công chúa thở dài một tiếng, rồi mỉm cười nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Pháp Hoa Thiên Xương với Vạn Diệu Thanh Âm vẫn có thể làm cho con rồng phục, nhưng không biết đem ra sử dụng trên Vạn Kiếp đại hội, liệu có làm giảm bớt sát khí và máu hăng của các nhân vật võ lâm ấy không?

Mạnh Hồng Tiểu đang cao hứng, nghe thấy Diệu Âm công chúa nói như vậy, cũng tỏ vẻ thất vọng rồi đáp :

- Có thể giáng được Long, thì phải cảm hóa được người. Nhưng tôi chưa hề trông thấy hình dáng con rồng như thế nào, tôi nhận thấy đó cũng là một sự đáng tiếc cho tôi.

- Tôi chắc con rồng này nghe xong lần kinh kệ của chúng ta, tuy đã chịu tiềm phục dưới đáy đầm, nhưng chưa chắc nó đã chịu tiềm phục mãi mãi đâu. Mạnh cô nương muốn xem hình dáng của nó, đến trưa mai chờ nó lên mặt nước làm nguy, rồi chúng ta giở Pháp Hoa Thiên Xương cùng Vạn Diệu Thanh Âm ra giáng phục nó lần nữa.

Mạnh Hồng Tiểu với Diệu Âm công chúa lấy con Nghiệp Long ở trong đầm làm đối tượng để khổ luyện Pháp Hoa Thiên Xương với Vạn Diệu Thanh Âm để chuẩn bị đến Đại hội Vạn Kiếp đem ra sử dụng ngõ hầu cứu vãn một trận tại kiếp.

* * * * *

Hãy nói về Hoàng Sam Hồng Tuyền hóa trang Thương Tâm Nhân chia tay với Cổ Thanh Phong rồi, liền đem theo bảo kiếm Can Tương đi đến núi Lục Chiếu.

Vừa đi nàng vừa rầu rĩ và đầu óc bối rối khôn tả. Vấn đề thứ nhất là bộ mặt đẹp của nàng đã bị hủy không biết có thể chữa được không? Nếu không chữa khỏi thì Cổ Thanh Phong sẽ đối xử với mình như thế nào? Hai là nàng đã chứng thật Thiên Tâm Nữ là em ruột của mình, nhưng còn mẹ mình là ai? Bây giờ sống chết ra sao? Tại sao cha mình không chịu cho mình biết rõ chuyện?

Nàng là người rất thông minh và nàng cũng muốn biết rõ ngay điều ấy, nên nàng nghĩ càng cảm thấy bàng hoàng và thắc mắc.

Bàng Chân Chân vừa đi vừa suy nghĩ, không bao lâu đã sắp tới Đào Hoa Chiếu tại Lục Chiếu Sơn rồi.

Lúc ấy đang là đêm khuya, trời sáng trăng, nàng đã trông thấy trong đêm có ánh sáng xanh của kiếm khí bốc lên đua sáng với ánh trăng.

Bàng Chân Chân đã nghe Cổ Thanh Phong nói kiếm Mạc Tà tuy bị chìm dưới đáy Đào Hoa Chiếu, nhưng đêm rằm nào cũng vậy, kiếm khí bốc lên. Nàng nhận định ánh sáng đó đúng là kiếm khí rồi, vội gỡ khinh công tuyệt mức ra phi thân tới gần Đào Hoa Chiếu.

Nàng vừa đi vòng qua eo núi, đã trông thấy một sương mù ngũ sắc bốc lên che lấp hết kiếm khí xanh nhợt hời này.

Bàng Chân Chân biết đám sương mù này chính là chướng khí độc của Đào Hoa nhưng này cây có lá Long Diên Thảo của Âu Dương Xuyên tặng cho nên không sợ hãi chút nào, vẫn tiến tới gần như thường.

Khi đi tới gần cốc khẩu của Đào Hoa Chiếu, nàng đã nghe thấy giọng nói thánh thót của một người lạ mặt kêu :

- Lão đệ hãy ngừng bước.

Bàng Chân Chân ngạc nhiên quay lại nhìn, thì ra một ông già áo trắng trông rất thanh tao đang ngồi ở trên một tảng đá lưng chừng núi.

Ông già đó chính là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, chủ nhân của Bắc Hải Thanh Bình và cũng là một trong mười ba danh thủ của thiên hạ.

Triển Thanh Bình nhìn Bàng Chân Chân một hồi, mỉm cười hỏi :

- Lão đệ đi vội như thế làm chi? Chẳng lẽ lão đệ không sợ chướng khí của Đào Hoa Chiếu bốc lên hay sao?

Bàng Chân Chân đã thay hình đổi dạng, nên chỉ có nàng nhận ra Triển Thanh Bình, chứ lão kiếm khách không nhìn ra nàng.

Bàng Chân Chân bỗng thấy Hải Thiên Kiếm Thánh xuất hiện ở nơi đây, biết bỗng cũng vì thanh kiếm Mạc Tà mà tới, trong lòng hơi kinh hoảng.

Nhưng nàng nghĩ lại Hải Thiên Kiếm Thánh là người bề trên mình và cũng chính trực lắm, nên nàng mới hết hãi sợ, liền cung kính chấp tay chào và đáp :

- Cảm ơn Triển lão tiên bối chỉ giáo cho nhưng...

Triển Thanh Bình thấy đối phương đã nhận biết mình, ngạc nhiên vồn vã hỏi :

- Lão đệ quý tính danh là chi? Lão phu không quen biết lão đệ bao giờ, sao lão đệ lại biết lai lịch của lão như thế?

Bàng Chân Chân mỉm cười đáp :

- Tiểu bối Thương Tâm Nhân. Còn lão tiền bối tiếng tăm lừng lẫy khắp mặt giang hồ, ai mà chả biết tới. Huống hồ Trung Điều kiếm khách Cổ Thanh Phong huynh đã cho tiểu bối biết là lão tiền bối đã truyền thụ cho anh ấy kiếm thuật tuyệt thế...

Hải Thiên Kiếm Thánh kêu “ồ” một tiếng, rồi hỏi lại Bàng Chân Chân :

- Thế ra Thương lão đệ cũng quen biết Cổ Thanh Phong đấy?

Bàng Chân Chân gật đầu đáp :

- Cổ Thanh Phong với tiểu bối là anh em kết nghĩa với nhau!

- Sau khi lão truyền thụ Thanh Bình Độn Kiếm cho y rồi, và có sai y đến đây tìm Điều Ngao cư sĩ để học Phong Vân Lô Vũ bốn đại tuyệt thức. Thương lão đệ có biết y đã được toại nguyện chưa?

- Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối khổ tâm nghiên cứu kiếm thuật đã thêm nhiều biến hóa, mỗi thế đã biến thành bốn, tất cả là mười sáu thức.

Vì thời gian cấp bách, ông ta không thể truyền thụ được toàn pho mà chỉ dạy cho Thanh Phong huynh có bốn thức thôi, nhưng đã hẹn Thanh Phong huynh nếu có thì giờ đi Đông Hải Điều Cơ để ông ta dạy thêm cho!

- Dịp may hiếm có, chắc Thanh Phong bạn đến đâu cũng đã đi Đông Hải để học kiếm rồi phải không?

- Vâng! Cổ huynh không bỏ lỡ dịp may đó. Nhưng khi đi đến Đông Hải thì Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối đã tái nhập Trung Nguyên tìm kiếm Cổ huynh rồi!

- Điều Ngao cư sĩ tìm kiếm Thanh Phong làm chi?

- Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối trong người có ẩn tật tự biết thọ tận đến nơi, sợ mai một mất tuyệt học của mình đi, nên không kịp đợi chờ Cổ huynh ra Đông Hải, mà trở vào Trung Nguyên kiếm Cổ huynh trước.

- Tuyệt học thất truyền là một sự đau đớn của các nhân vật trong võ lâm. Điều Ngao cư sĩ với Thanh Phong cũng không gặp nhau...

Bàng Chân Chân nghĩ đến Điều Ngao cư sĩ đã có ơn cứu mình thoát chết và truyền kiếm thuật cho mình, nên nói đến ông ta nàng không sao nhịn được, hai mắt đỏ ngầu, giọng nói ngen ngào :

- Vâng, vì thế mà hai người không gặp nhau...

Hải Thiên Kiếm Thánh nghe nói giật mình kinh hãi, vội ngắt lời của Bàn Chân Chân mà hỏi :

- Tại sao Thương lão đệ lại nói như thế? Chẳng lẽ Điều Ngao cư sĩ đã...

Bàn Chân Chân ứa nước mắt ra đáp :

- Vâng, Điều Ngao cư sĩ đã mệnh một và khuất trong núi Cửu Nghi.

Triển Thanh Bình cũng động lòng thương, cau mày lại, thở dài và nói tiếp :

- Không những bạn cũ trong võ lâm lại thiếu đi một người, mà cả mười sáu thức kiếm pháp của pho Phong Vân Lô Vũ cũng thất truyền mới thật là đáng tiếc...

- Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối tuy đã quy tiên, nhưng may thay mười sáu thế kiếm đó không bị thất truyền.

Hải Thiên Kiếm Thánh kêu “ủa” một tiếng, rồi vội hỏi :

- Lão đệ chả nói là ông ta không gặp mặt Cổ Thanh Phong là gì?

Ông ta tìm không thấy Thanh Phong, chẳng lẽ có để lại kiếm phổ và kiếm thuật cho Thanh Phong hay sao?

Bàn Chân Chân lắc đầu đáp :

- Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối không để lại kiếm phổ kiếm khuyết gì hết. Ông ta tìm không thấy Thanh Phong huynh và thấy mình sắp chết đến nơi, thì gặp tiểu bối. Bất đắc dĩ ông ta mới truyền hết mười sáu thế kiếm đó cho tiểu bối, rồi bắt tiểu bối phải thề là phải đi tìm cho được Thanh Phong huynh để truyền thụ lại pho kiếm đó!

- Như vậy cũng được, bằng không tuyệt nghệ của bạn Điều Ngao cư sĩ thất truyền, thì ông ấy có xuống dưới chín suối cũng không sao yên dạ.

- Nhưng tiểu bối ngu dốt dần dần, chỉ sợ phụ lòng ông ta, không làm cho mười sáu thức tuyệt học của ông ta phát dương quang đại được thôi!

- Thương lão đệ có vui lòng biểu diễn thử mười sáu thế kiếm pháp để cho lão chiêm ngưỡng một lượt không?

Bàn Chân Chân tủm tủm cười vâng lời, liền rút thanh Can Tương kiếm ra.

Vừa trông thấy ánh sáng kiếm tỏa ra, Hải Thiên Kiếm Thánh đã giật mình kinh hãi thất thanh hỏi :

- Thanh kiếm này của lão đệ có phải là thần vật đời Xuân Thu không?

- Triển lão tiên bối sành lắm, nhận xét không sai chút nào.

Thanh kiếm này là Can Tương, thần vật của thời Xuân Thu thật.

Nói xong, nàng liền biểu diễn mười sáu thế kiếm pháp ra cho Triển Thanh Bình xem.

Thế kiếm nào cũng là tuyệt học, lại thêm thân pháp linh diệu của Bàn Chân Chân múa tới lúc nhanh chỉ thấy ánh sáng quay tít, chứ không trông thấy hình dáng của nàng ta đâu cả.

Hải Thiên Kiếm Thánh vừa xem vừa khen ngợi không ngớt, chờ tới khi Bàn Chân Chân thu kiếm quang lại, ông ta mới mỉm cười và nói :

- Thương lão đệ tốt phước thật, học hiểu được mười sáu thức kiếm pháp tinh diệu này, những người tuổi trẻ trong võ lâm ít có người địch nổi lão đệ.

Bàn Chân Chân phúc chí tâm linh, liền cung kính vái chào Hải Thiên Kiếm Thánh và đáp :

- Lão tiên bối là đệ nhất danh kiếm đương thời, nếu lão tiên bối không chê tiểu bối là ngu muội, thì mong lão tiên bối chỉ điểm cho tiểu bối một vài thế!

- Lão không dám nhận bốn chữ Đệ Nhất Danh Kiếm đó. Trung Điền Dật Sĩ với Điều Ngao cư sĩ tuy đã khuất núi thật, nhưng trên thiên hạ này còn Phiên Thiên Quái Tú Bàn Thiên Hiếu với Thiết Kiếm chân nhân nữa, hai vị ấy kiếm pháp cũng tinh xảo lắm, công lực lại tương đương với lão.

- Bàn bang chủ với Thiết Kiếm chân nhân tuy tinh xảo thật, nhưng không bằng lão tiên bối là Hải Thiên Kiếm Thánh mà kiếm thuật lại lập thành một môn phái riêng biệt.

Hai câu nói đó gãi đúng chỗ ngứa của Hải Thiên Kiếm Thánh nên ông ta khoái chí vô cùng, mỉm cười hỏi :

- Có thật Thương lão đệ muốn lão phu chỉ giáo cho đấy không?

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Lấy Kiếm Trong Đàm Độc

Bàng Chân Chân cúi mình vái chào đáp :

- Tuyệt học hiếm có mà danh sư lại càng khó cầu thân, nay được gặp gỡ nơi đây, mà lão tiền bối không phiền tiểu bối ngu xuẩn, thì tiểu bối rất mong được tiền bối dạy cho!

- Thôi được, Thương lão đệ hãy tụ hết toàn lực vào cánh tay để tiếp thử một chưởng của lão phu xem sao?

Lão kiếm khách vừa nói xong, đã từ từ giơ tay lên đẩy ra một thế.

Tuy Bàng Chân Chân không biết Hải Thiên Kiếm Thánh bảo mình đỡ một chưởng như thế để làm chi, nhưng nàng cũng biết bên trong thế nào cũng có thâm ý gì. Cho nên nàng đứng lấy tấn, vận hết sức vào cánh tay, rồi giơ song chưởng lên sử dụng thế Thôi Sơn Điền Hải để chống đỡ thế công của đối phương.

Khi chưởng của hai người va đập vào nhau một cái, Bàng Chân Chân đã cảm thấy khí huyết trong người rạo rức, mình mấy rung động, hai chân loạng choạng lui về phía sau mấy bước.

Hải Thiên Kiếm Thánh thâm chưởng đứng yên mắt nhìn thẳng vào Bàng Chân Chân mặt tỏ vẻ than tiếc.

Bàng Chân Chân là người thông minh tuyệt đỉnh, thấy vậy liền hiểu ý ngay, vội gượng cười cung kính hỏi :

- Lão tiền bối vừa thử thách xong, có phải thấy tư chất của tiểu bối kém quá, không đáng để lão tiền bối dạy bảo cho phải không?

- Lão đệ đỡ được thế Bế Môn Thôi Nguyệt và đã dùng đến chính thành công lực như vậy đã là hiếm có rồi. Nhưng chỉ tiếc thay bốn chất hơi yếu ớt, chân lực không được sung túc, bằng không...

- Bằng không thì sao? Xin lão tiền bối cho biết rõ nguyên nhân...

- Tuy bốn chất của Thương lão đệ hơi yếu ớt thật, nhưng lão đệ là người rất thông minh, chắc thế nào cũng đoán ra được sau khi lão truyền thụ Thanh Bình Độn Kiếm cho Cổ Thanh Phong rồi, lão đang bận làm việc gì?

- Vấn đề này không lấy gì làm khó đoán. Lão tiền bối đứng trong võ lâm Thập tam Danh thủ, tất nhiên phải khổ luyện thần công để sửa soạn đi dự Đại hội Vạn Kiếp!

- Lão đệ thông minh thật, vì đối với Đại hội Vạn Kiếp, lão đã tốn rất nhiều tâm huyết sáng tạo ra được ba thể kiếm oai lực rất mạnh và lão đặt cho tên ba thể kiếm là Lộ Thần tam thức.

- Lão tiền bối là đệ nhất danh kiếm đương thời, chắc Lộ Thần tam thức của tiền bối thế nào cũng thần diệu hơn Phong Vân Lô Vũ kiếm pháp mà tiểu bối đã học được rồi không?

- Không dám giấu diếm lão đệ, ba thức kiếm này của lão là chuyên dùng để đối phó Tứ Đại Tuyệt Kiếm lạnh lợi vô cùng của Điều Ngao cư sĩ đấy, nhưng lão không ngờ bốn thể kiếm của ông ta đã biến thành mười sáu thể rồi.

- Triển lão tiền bối nói rất đúng, bốn thể kiếm pháp Phong Vân Lô Vũ đó là bốn thể chủ, còn mười sáu thể kia chỉ là thể phụ thôi, Thanh Phong huynh đã học được bốn thể chủ rồi!

- Lộ Thần tam thức của lão phu, thứ nhất là Song Huyền Nhật Nguyệt, thức thứ hai là Cửu Bảo Tang Cù. Thức thứ ba là Càn Khôn Nhất Khí. Ba thức kiếm đó đều là thể công hết, nhất là thức sau cùng Càn Khôn Nhất Khí thần diệu vô cùng, nhưng cần phải có chân lực thật mạnh mới có thể phát huy được, nhưng tiếc thay lão đệ lại kém sức. Vấn đề đó...

Bàng Chân Chân nghe thấy Hải Thiên Kiếm Thánh nói như vậy, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội hỏi :

- Chẳng lẽ lão tiền bối muốn truyền thụ cho tiểu bối pho kiếm đó hay sao?

Triển Thanh Bình gật đầu thờ dài một tiếng và đáp :

- Lão đệ đã học được tứ đại tuyệt thế của Điều Ngao cư sĩ, bây giờ lão phu lại truyền thụ cho pho kiếm Lộ Thần tam thức này, thì thế nào lão đệ cũng trở nên đệ nhất kiếm thủ trong đám hậu bối. Vừa rồi lão thử thấy chân lực của lão đệ hơi bạc nhược, mà khuyết điểm này không phải luyện một vài ngày có thể thành công được... Đại hội Vạn Kiếp sắp tới nơi rồi...

Bàng Chân Chân đang lắng tai nghe bỗng thấy Triển Thanh Bình nói tới đó, liền ngắt lời luôn, nàng vội ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt của ông ta đang nhìn vào cán kiếm của mình và mặt đang tự lự. Nàng ngạc nhiên vô cùng hỏi :

- Triển lão tiền bối...

Ngờ đâu nàng lại thấy ông ta lẩm bẩm nói tiếp :

- Chân lực không đủ, nhưng nếu có thêm được một thanh bảo kiếm nữa phụ sức!

Bàng Chân Chân vội đỡ lời :

- Triển lão tiền bối, tiểu bối có thể kiếm thêm một thanh bảo kiếm nữa!

Hải Thiên Kiếm Thánh bỗng thất kinh hỏi :

- Có phải Thương lão đệ nói lão đệ có thể kiếm ra được một thanh bảo kiếm tương tự như thanh Can Tương này phải không?

- Vâng, thanh Mạc Tà kiếm cùng với thanh kiếm Can Tương này là một đôi, hiện giờ nó đang nằm dưới đáy đầm kia!

Triển Thanh Bình kêu “ủa” một tiếng, rồi nói :

- Thảo nào lão đệ tới đây, thấy trong đầm độc kia hình như có kiếm khí bốc lên, không ngờ lại là Mạc Tà kiếm nằm dưới đáy. Nhưng phong thanh Mạc Tà kiếm vẫn ở trong tay của võ lâm danh tức Bạch Dương Tử...

- Bạch Dương Tử cả người lẫn kiếm cùng nằm dưới đáy đầm này!

Nói xong, nàng liền kể chuyện Mạc Tà kiếm với Bạch Dương Tử rớt vào trong đầm như thế nào, rồi lại nói hết ý muốn của mình, tới đây định dùng thanh kiếm Can Tương dụ thanh kiếm Mạc Tà ra, nhất nhất kể cho Hải Thiên Kiếm Thánh nghe.

Triển Thanh Bình nghe xong, ngẫm nghĩ giây lát, mới thông thả nói :

- Thương lão đệ nghĩ như vậy cũng có lý, lão đệ thử vào trong cốc thử xem, còn lão phu ở đây bảo vệ hộ cho!

Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi :

- Sao lão tiên bối không đi cùng tiểu bối vào trong cốc?

- Lão còn muốn ở lại đây nghĩ ngợi thêm một thể kiếm pháp nữa!

- Lão tiên bối đã sáng chế ra được Lộ Thần tam thức, vậy còn định sáng chế thêm một thể nữa làm chi?

Hải Thiên Kiếm Thánh trợn tròn đôi mắt lên, cả cười một hồi rồi đáp :

- Lão phu muốn sáng chế thêm một thể tuyệt học nữa, để hợp với Lộ Thần Tam Thức này, rồi truyền thụ hết cho lão đệ. Truyền xong, lão sẽ phong kiếm, từ giờ không ra tay đấu với ai nữa, ngay cả Vạn Kiếp đại hội lão cũng chỉ đến dự không thôi!

Bàng Chân Chân thất kinh vội hỏi :

- Lão tiên bối làm như vậy, tiểu bối đâu dám đảm đương. Xin thứ lỗi, Thương Tâm Nhân tôi đâu dám lãnh hào ý này!

Hải Thiên Kiếm Thánh thở dài một tiếng và nói :

- Trên đời, người nào cũng có lòng ích kỷ và hiếu danh. Nếu lão nhờ kiếm thuật và tài học của mình áp đảo được quần hùng ở trong Vạn Kiếp đại hội, thì lão toại nguyện vô cùng. Nhưng cứ theo đúng sự thật mà nói, mười ba danh thủ trong võ lâm đương thời, kể cả võ công và nội lực, chỉ ngang tài nhau thôi, chứ không ai lấn át được ai hết. Bây giờ, lão đệ đã may mắn họ Phong Vân Lô Vũ của Điều Ngao cư sĩ, nếu được học thêm pho kiếm mới sáng tác của lão và có thêm đôi kiếm Can Tương và Mạc Tà thì lão đệ thế nào cũng hơn Cổ Thanh Phong, thậm chí cả Mạnh Hồng Tiểu nữa. Như vậy, lão đệ sẽ trở nên người số một trong đời thứ hai của võ lâm. Câu nói của lão đây là lão đã nghĩ kỹ lắm mới phát biểu. Lão muốn lão đệ thực hiện được tráng chí hùng đồ mà bốn thân lão không thể thực hiện được.

Bàng Chân Chân nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy, không tiện từ chối, liền cung kính cảm ơn Hải Thiên Kiếm Thánh xong, nàng liền đi thẳng vào trong sơn cốc.

Triển Thanh Bình tay phải cầm trường kiếm, tay trái cầm một cành cây để sáng tạo kiếm thuật mới.

Nghe Triển Thanh Bình nói chướng khí của Đào Hoa Chiếu này độc lắm, Bàng Chân Chân không dám sơ xuất, lấy hai lá Long Diên Thảo bỏ vào mồm một lá, còn một lá thì vo tròn nhét vào mũi. Khi nàng đi tới cạnh đầm, sương mù ngũ sắc đã nhạt dần, nên nàng hầu như không thấy gì hết. Nàng đứng nhìn cái đầm đây độc khí đó, gần người ra nghĩ thầm :

“Thanh kiếm Mạc Tà đang nằm dưới đáy đầm, làm cách gì với nó lên khỏi mặt đầm được?”

Nghĩ mãi mà không nghĩ ra được phương pháp nào, nàng đành phải rút thanh Can Tương ra và nghĩ tiếp :

“Thanh kiếm này với thanh Mạc Tà tuy là một đôi thật, nhưng không biết nó có thể hấp dẫn lẫn nhau không? Nếu kiếm này thu hút được kiếm kia lên thì thật là viễn vông quá?”

Lạ thật, thanh kiếm Can Tương tuy chém ngọc rất dễ, sắc bén vô cùng, nhưng lúc thường nói chỉ là một thanh kiếm cũ kỹ và có ánh sáng chói lọi thôi. Nhưng không hiểu tại sao lúc này, nàng vừa rút nó ra khỏi bao, ánh sáng chỗ đuôi kiếm bỗng vương dài ra. Khắp mình nó hình như có một làn khói xanh bao trùm, khiến ai trông thấy cũng biết ngay là một thanh bảo kiếm hiếm có.

Bàng Chân Chân thấy vậy cả mừng và nghĩ tiếp :

“Thảo nào hai thanh bảo kiếm này được khen ngợi trên nghìn năm, thì ra nó thông linh thật, thần vật có khác!”

Nàng vừa mừng rỡ vừa giơ thanh kiếm lên. Nếu nàng không nắm chặt thì thanh kiếm đã rung động và thoát khỏi tay rớt xuống đầm rồi.

Nàng giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

“Suýt tí nữa thì thầy phù thủy phải đèn gà, nếu vừa rồi ta không nắm chặt thì thanh bảo kiếm của ta rớt xuống dưới đầm rồi, mà để cho người khác hay biết, thì thật buồn cười khôn tả.”

Nàng đang nghĩ thì đã thấy một luồng ánh sáng xanh như nàng đã thấy hồi nãy ở dưới đầm từ từ bốc lên. Nàng nghĩ luôn ra được một kế :

“Vừa rồi thanh kiếm Can Tương của ta hình như muốn tự động nhảy xuống dưới đầm. Như vậy thanh kiếm Mạc Tà thế nào cũng tự động nhô lên được. Bây giờ kiếm khí xanh kia bốc lên không ngớt, không biết có phải là kiếm Mạc Tà đã lên tới mặt đầm rồi chăng?”

Nghĩ tới đó, nàng vội đổi kiếm sang tay tả, và trút mũi kiếm xuống đầm, còn tay hữu thì vận nội gia sử dụng thế vận khí hấp vật để sửa soạn chộp thanh kiếm Mạc Tà.

Quả nhiên, nàng đoán không sai, thanh kiếm Can Tương trong tay nàng càng rung động mạnh, ánh sáng trong đuôi kiếm chói lọi thêm. Dần dần ánh sáng trong đầm cũng sáng tỏ hơn trước. Nàng càng mừng rỡ thêm, vội vận hết mười hai thành công lực vào tay phải và nhắm vào chỗ có ánh sáng tỏa lên chộp mạnh một cái.

Nàng đã trông thấy mặt đầm đã có một mũi kiếm nhô lên rồi, ánh sáng kiếm của Can Tương vừa đụng vào ánh sáng của thanh kiếm Mạc Tà, tuy vậy nàng cũng không dám sơ ý, nàng vận sức vào cánh tay tả giơ thanh Can Tương lên cao một cái, thanh kiếm Mạc Tà liền ra khỏi mặt đầm, và bay lên trên cao ba trượng.

Nàng mừng rỡ vô cùng, vội nhảy lên, giơ tay lên chộp một cái.

Nhưng nàng sực nghĩ thanh kiếm Mạc Tà nằm dưới đầm bấy lâu, thế nào mà chẳng dính dấp những bùn độc, nhờ mình dính phải bùn độc đó, có phải là mang họa vào thân không? Nhưng càng lại sợ thanh kiếm rớt xuống dưới đầm lần nữa thì chưa chắc đã dụ nó ra khỏi đầm lần thứ hai?

Nên nàng nghiêng răng mím môi vận khí bẻ hết tử huyết ở bên cánh tay hữu, rồi chộp luôn cán kiếm và lệ làng nhảy xuống dưới đất.

Khi xuống tới mặt đất rồi, nàng nhìn lại thanh kiếm Mạc Tà liền thở phào một tiếng, vì nàng thấy cán kiếm không dính một chút bùn độc nào hết. Cho nên bảo thần vật có khác, và nàng cũng nhận thấy mình lo âu và bế huyết như vậy là thừa.

Bàng Chân Chân đã lấy được thanh kiếm, mừng rỡ vô cùng, vội chạy ra ngoài cửa cốc.

Khi nàng đi tới cạnh Hải Thiên Kiếm Thánh mà ông ta không hay biết tí gì, vì ông ta đang mãi sáng tác một thế kiếm mới.

Bàng Chân Chân không dám làm kinh động ông ta, chỉ đứng cạnh lẳng lẳng xem thôi. Nàng thấy ông ta tay trái cầm cành cây, tay phải cầm trường kiếm phối hợp một cách rất thần diệu. Thậm chí cành cây bên tay trái có lúc còn mạnh hơn trường kiếm bên tay phải nữa.

Đứng xem một hồi lâu, Bàng Chân Chân mới nhận xét được một chút manh mối, rồi nàng quên cả dè dặt thất thanh la lớn :

- Sao kiếm pháp ở bên tay phải của tiền bối lại giống bốn đại tuyệt thế của Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối?

- Thương lão đệ! Bình sinh lão phu chỉ ham mê có kiếm thuật thôi, nên học một biết mười. Hồi này lão đệ biểu diễn Phong Vân Lô Vũ bốn đại tuyệt thức xong, lão đã hoàn toàn thuộc lòng ngay.

Nói xong, quay đầu lại thấy Bàng Chân Chân cầm thanh kiếm Mạc Tà, ông ta mừng rỡ nói :

- Duyên và phúc của Thương lão đệ hậu hỉ thật, nên Can Tương và Mạc Tà song kiếm mới được hợp bích như thế. Lại pho kiếm của lão mới sáng chế, lão dám chắc lão đệ thế nào cũng được tung hoành trong Đại hội Vạn Kiếp.

- Lão tiền bối tay phải cầm kiếm, tay trái cầm cành cây, như vậy có phải là đại diện cho hai thanh Can Tương và Mạc Tà đấy không? Và lão tiền bối lại liên hiệp tứ đại tuyệt thế của Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối và Lộ Thần tam thức của lão tiền bối thành một phải không?

- Vừa rồi lão tốn công nửa ngày trời, mới nhận thấy thế Song Huyền Nhật Nguyệt của lão phu có thể phối hợp với Thiên Cô Tam Quả của Điều Ngao cư sĩ. Thế Cửu Bảo Tang Cùng của lão phu có thể phối hợp với Nhất Thiên Tuy Anh của Điều Ngao cư sĩ. Càn Khôn Nhất Khí lại có thể phối hợp với... Lão chưa nghiên cứu xong, vì thế cuối cùng này phải tối lợi hại mới được, nên lão còn phải xét lại đã...

- Từ giờ đến mừng bốn tháng tư ngày Đại hội Vạn Kiếp hãy còn khá lâu, lão tiền bối cứ thông tả nghiên cứu, hà tất phải vội vã như thế làm chi?

- Lão chỉ sợ lão đệ...

Bàng Chân Chân vội đỡ lời :

- Tiểu bối không có việc gì bận hết. Vậy từ hôm nay trở đi, tiểu bối cứ theo tiền bối để học hỏi những thế kiếm học đó và một mặt thì chúng ta thùng thẳng tiến về phía Dã Nhân Sơn. Như vậy, vừa không mất thì giờ, vừa không lỡ việc.

- Cũng được, vì không những thế kiếm cuối cùng của lão chưa nghiên cứu ra và ngay cả Lộ Thần tam thức lão cũng đã sử dụng về tay trái, như vậy tất nhiên phải khó nhọc hơn, và phải luyện tập luôn luôn mới phát huy được oai lực của nó.

Nói xong, ông ta đỡ lấy hai bảo kiếm của Bàn Chân Chân lên xem một hồi và nói tiếp :

- Bây giờ lão phu biểu diễn Song Huyền Nhật Nguyệt phối hợp với Thiên Cô Tam Quá một lần cho lão đệ xem trước, rồi lại dạy lão đệ phương pháp sử dụng Lộ Thần tam thức bằng tay trái như thế nào đã.

Nói xong, ông ta liền múa song kiếm trông rất đẹp mắt, rồi nhắm một tảng đá lớn cao bằng người tấn công luôn. Chỉ thấy đom đóm lửa bắn tung toé và những đá vụn vay tứ tung như mưa rào. Hải Thiên Kiếm Thánh tấn công một thế vội thâu kiếm lại rú lên một tiếng thật dài rồi đứng yên.

Bàn Chân Chân đưa mắt nhìn tảng đá kia, thấy tảng đá đó bị chém ra làm trăm mảnh rồi.

Bàn Chân Chân là con Bàn Thiên Hiếu, nàng được học kiếm từ khi mới biết đi, nên nàng thấy thế kiếm kiến hiệu của Hải Thiên Kiếm Thánh vừa biểu diễn đó quả thật oai lực vô cùng, mà nàng chưa hề thấy có một thế nào có thể so sánh bằng được.

Bàn Chân Chân thấy thế kiếm của Triển Thanh Bình mới sáng chế xong lợi hại như vậy, mừng rỡ vô cùng thất thanh la lớn :

- Triển lão tiền bối thế kiếm này hùng mạnh và tinh diệu không thể tưởng tượng được, và từ xưa tới nay không thấy một thế kiếm nào có thể so sánh bằng.

Triển Thanh Bình mỉm cười và đáp :

- Thương lão đệ nói rất đúng, Lộ Thần tam thức phối hợp với mười sáu tuyệt thế Phong Vân Lô Vũ, oai lực đã tăng cường hơn trước rất nhiều. Lại thêm có hai thanh kiếm đời Xuân Thu này, bất cứ thứ gì cứng rắn đến đâu cũng có thể phá hủy được hết. Lão chắc những tay hào kiệt trong võ lâm xưa nay vẫn tự phụ là kiếm thuật cao siêu, gặp phải lão đệ thế nào cũng bị bại dưới kiếm của lão đệ chứ không sai!

Nói xong, ông ta đưa thanh kiếm Can Tương cho Bàn Chân Chân, còn tay trái của ông ta vẫn còn cầm thanh kiếm Mạc Tà truyền thụ Lộ Thần tam thức cho nàng.

Lộ Thần tam thức là một pho kiếm của Hải Thiên Kiếm Thánh mới sáng chế ra, muốn dùng pho này khắc chế quần hùng ở trong Đại hội Vạn Kiếp, tất nhiên pho kiếm này phải tinh xảo lắm. Hướng hồ bây giờ lại đổi sử dụng bằng tay trái thì càng khó luyện thêm, dù Bàn Chân Chân có thông minh tuyệt đỉnh học hỏi kiếm thuật từ nhỏ, và gần đây lại được Thiết Kiếm chân nhân, Cổ Thanh Phong và Điều Ngao cư sĩ mấy người trao dồi và truyền thụ thêm pho kiếm thuật mà cũng phải tốn một thời gian khá lâu mới học thuộc lòng ba thế kiếm ấy.

Sau khi học hiểu pho kiếm thuật lợi hại đó rồi, nàng nghĩ ra được một ý kiến, liền hỏi Hải Thiên Kiếm Thánh rằng :

- Triển lão tiền bối, trong lúc tiêu bồi luyện tập thế Càn Khôn Nhất Khí, thì tiêu bồi nhận thấy nếu dùng

thế kiếm Tá Thiên Tệ Nhật của Điều Ngao cư sĩ lão tiên bối phối hợp thì thực là kín đáo và chặt chẽ vô cùng.

- Nếu lão đệ nhận thấy hai pho kiếm đó có thể phối hợp với nhau được, thì lão đệ cứ thử nghiên cứu xem sao?

Bàng Chân Chân mỉm cười gật đầu. Tay phải cầm Can Tương, tay trái cầm Mạc Tà múa hai vòng rồi phi thân nhảy lên tấn công một tảng đá lớn và cũng đánh vỡ tảng đá ấy làm khá nhiều mảnh nhỏ như Hải Thiên Kiếm Thánh vừa rồi vậy.

Hải Thiên Kiếm Thánh xem Bàng Chân Chân biểu diễn xong, liền cau mày lại nghĩ ngợi không nói năng gì hết. Bàng Chân Chân rất lấy làm mừng rỡ, nhưng trông thái độ của Triển Thanh Bình như vậy, liền ngạc nhiên hỏi :

- Có phải lão tiên bối nhận thấy hai pho kiếm đó phối hợp không đủ nghiêm mật và còn nhiều chỗ sơ hở phải không?

Triển Thanh Bình lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Lão đệ nhận thấy hai pho kiếm đó phối hợp chặt chẽ lắm, oai lực cũng rất hùng mạnh. Nhưng vì lão đệ mới học nên tay chân vẫn chưa được thuần thuộc cho lắm. Còn lão suy nghĩ đây là xem có cách gì tăng cường thêm và làm cho nó thần diệu thêm không?

- Chẳng hay lão tiên bối định chỉ bảo như thế nào?

- Lão đệ hãy dừng dùng cả hai tay cũng phát kiếm ra một lúc, mà cú sử dụng thế Tá Thiên Tệ Nhật trước, chờ bóng kiếm bao trùm lấy kẻ địch rồi lúc ấy mới giở thế Càn Khôn Nhất Khí ra, như vậy oai lực tăng cường hơn trước!

Bàng Chân Chân nghe lời ông ta liền thử lại xem, quả nhiên thấy oai lực tăng cường hơn trước rất nhiều, kẻ địch khó mà đào tẩu thoát hai thế kiếm tuyệt diệu tung hợp như thế.

Một già một trẻ ở trên núi Lục Chiếu khổ công tu luyện kiếm thuật. Hải Thiên Kiếm Thánh lại nghĩ ra được một thế tổng hợp nữa. Thế này dùng Thu Thủy Trường Thiên trước và dùng Phiêu Hồng Tống Lục của Điều Ngao cư sĩ sau, oai lực cũng lợi hại như thế kiếm của Bàng Chân Chân nghĩ ra vậy.

Sau khi Bàng Chân Chân đã học thuộc lòng những thế kiếm đó rồi, liền cùng Hải Thiên Kiếm Thánh đi thẳng lên trên núi Dã Nhân để dự Vạn Kiếp đại hội.

Suốt dọc đường, Bàng Chân Chân ngày đêm vẫn nghiên cứu chứ không dám trễ nãi chút nào. Nhưng khi sắp đến núi Dã Nhân, nàng bỗng nói với Triển Thanh Bình rằng :

- Thừa lão tiền bối, hiện giờ trong người tiểu bối có mang theo thuốc cải trang của Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối, nên tiểu bối muốn cải trang một chút rồi hãy tới dự hội.

Triển Thanh Bình vừa cười vừa hỏi :

- Tại sao lão đệ lại muốn cải trang như vậy?

- Tạm thờ tiểu bối không muốn để cho Thanh Phong huynh nhận ra tiểu bối là ai.

- Dù y không nhận ra mặt của lão đệ, nhưng bảo kiếm Can Tương của lão đệ thì giấu sao được y?

- Lão tiền bối hãy đem hai thanh bảo kiếm này trước, tới lúc sử dụng tiểu bối mới hỏi mượn như vậy có phải là che mắt được Thanh Phong huynh rồi không?

- Như vậy cũng được! Lão đệ mua bộ áo đạo sĩ giả dạng làm đạo đồng, như thế Thanh Phong có thông minh đến đâu cũng không nhận ra mặt lão đệ đâu!

Bàng Chân Chân nhận thấy kế đó rất diệu, liền vào thị trấn mua một bộ quần áo đạo sĩ, giả dạng làm đạo đồng cho Hải Thiên Kiếm Thánh và uống một viên thuốc dị dung để thay đổi hẳn bộ mặt khác.

Sau khi cải trang dị dung rồi, quả nhiên không còn ai có thể nhận ra được nàng nữa.

Lúc đó, đã là nửa hôm đêm mừng ba tháng tu. Vạn Kiếp đại hội sắp khai mạc ở trước Vạn Kiếp môn, cho nên Triển Thanh Bình với Bàng Chân Chân đều cảm khái vô cùng.

Triển Thanh Bình vì đã đem bình sinh tuyệt học của mình ra truyền cho Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân, nên ông ta không còn muốn tranh hùng nữa, trong lòng cảm thấy thanh thoi, nhưng nghĩ đến Đại Hội này thế nào cũng có một vài người bạn cũ sẽ bị tổn thất, nên ông ta cũng cảm thấy rầu rĩ vô cùng.

Bàng Chân Chân chỉ lo âu về vấn đề Cổ Thanh Phong, không biết Thiên Tâm Trùng Độc ở trong người chàng đã giải trừ hết chưa và Mạnh Hồng Tiểu cùng Thiên Tâm Nữ các người chắc thế nào cũng được gặp gỡ ở trong Đại hội này, rồi không biết giàn xếp như thế nào mới được ổn thỏa việc của mấy người. Ngoài ra nàng còn bàng hoàng về tin của mẹ nàng không biết bây giờ bà ta sống chết ra sao?

Hai người đi chưa tới trước Vạn Kiếp môn đã thấy đằng xa có ánh sáng lửa chói lọi ở trong rừng rậm chiếu ra.

Bàng Chân Chân lại tưởng có người sử dụng ám khí để ám hại mình, nhưng Hải Thiên Kiếm Thánh đã trông thấy rõ đó là ngọn đèn ở trên đầu của Liệt Hỏa Thái Tuế, nên lão anh hùng lớn tiếng cười hỏi :

- Hô Diên huynh sao lại đi một mình đến phó hội như thế, còn Diệu Âm công chúa đâu?

Hô Diên Bính không có thù hằn gì với Hải Thiên Kiếm Thánh và y cũng biết kiếm thuật của Triển

Thanh Bình rất lợi hại, nên mỉm cười đáp :

- Triển huynh bảo có lạ không? Bỗng nhiên Diệu Âm công chúa coi nhẹ danh lợi, tuyên bố không muốn tham dự Đại Hội!

Hải Thiên Kiếm Thánh nghe Liệt Hỏa Thái Tuế nói như vậy, cũng ngạc nhiên vô cùng, lắc đầu thờ dài và nói :

- Thật không ngờ Diệu Âm công chúa lại siêu thoát đến thế?

Quả thật cao minh hơn chúng ta nhiều!

Hô Diên Bính cười nhạt và đỡ lời :

- Nàng ta cao minh thì kệ nàng ta, nhưng tại hạ thế nào cũng phải hoàn thành hai vụ tâm nguyện trong Đại hội Vạn Kiếp này mới thôi!

Hải Thiên Kiếm Thánh mỉm cười hỏi :

- Chẳng hay Hô Diên huynh có tâm nguyện gì thế?

- Tâm nguyện thứ nhất của tại hạ là phải trước mặt tất cả võ lâm danh gia so tài Liệt Hỏa thần công với Hỏa Hải Nhi một phen.

Triển Thanh Bình biết Hô Diên Bính với Hỏa Hải Nhi cùng nổi danh bởi hỏa khí, tất nhiên hai người lúc nào cũng ghen ghét nhau, liền gật đầu vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Còn tâm nguyện thứ hai của Hô Diên huynh là gì?

- Tâm nguyện thứ hai của tại hạ là hỏa thiêu Vạn Kiếp môn!

Hải Thiên Kiếm Thánh không biết nguyên nhân lúc Liệt Hỏa Thái Tuế đi vắng, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc và Tiểu Cửu Hàn lặng lẽ đến Liệt Hỏa động cứu Trang Mộng Điệp và còn hỏa táng hang động đó nữa, cho nên Hô Diên Bính tức giận vô cùng. Triển Thanh Bình lại tưởng Hô Diên Bính không phục Vạn Kiếp ma chủ đã tuyên bố treo đầu lâu của mười ba danh thủ ở trên Vạn Kiếp môn, nên mỉm cười hỏi tiếp :

- Đại Hội này ai thắng ai bại vẫn chưa biết được, không biết đầu lâu của Thập tam Danh thủ chúng ta có mấy cái bị treo trên Vạn Kiếp môn?

Hô Diên Bính cười nhạt một tiếng và đáp :

- Tuy Vạn Kiếp ma chủ rất tự phụ và dã tâm rất lớn, nhưng y cũng tài ba lắm. Nghe nói chính tay y đã

giết Miêu Bình với Tạ Vân Chí một lúc.

- Lão cũng nghe thấy người ta nói như vậy và còn được hay tin Vạn Kiếp ma chủ định lấy hai đầu lâu của hai vị phu nhân của Bàn bang chủ là Liễu Như Yến với Khổng Lăng Tiêu để thế vào chỗ trống của Trung Điều Dật Sĩ với Bích Nhân thân ni đã tạ thế!

Bàn Chân Chân đứng cạnh nghe nói liền dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rất khê. Hồ Diên Bính lại nói tiếp :

- Như vậy mười ba cái đầu lâu mà Vạn Kiếp ma chủ treo trên Vạn Kiếp môn, Tam Nguyên bang lại chiếm những năm cái, chẳng lẽ năm xưa y với Bàn Thiên Hiếu có thâm thù đại oán chẳng?

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, không bao lâu đã sắp đi tới Bách Trượng Bình và lúc ấy mặt trời cũng đã bắt đầu mọc.

Vì đã trông thấy Vạn Kiếp môn, Triển Thanh Bình nói với Liệt Hỏa Thái Tuế :

- Hồ Diên huynh, sắp tới Vạn Kiếp môn rồi, chúng ta hãy ở lại đây nghỉ ngơi chờ đến giờ Mão rồi hẳn tới đó thì hơn.

Liệt Hỏa Thái Tuế đáp :

- Triển huynh với lệnh đệ ở lại đây nghỉ ngơi... tại hạ còn có việc khác, lát nữa chúng ta sẽ tái kiến ở Vạn Kiếp môn vậy!

Nói xong, y liền chắp tay chào và đi luôn.

Chờ Liệt Hỏa Thái Tuế đi khỏi, Hải Thiên Kiếm Thánh thở dài một tiếng, rồi hỏi Bàn Chân Chân :

- Thương lão đệ, bốn bề hãy còn tối om, nhưng dưới ánh sáng đèn ở trên mũ của Liệt Hỏa Thái Tuế, lão đệ có trông thấy rõ khí sắc của y không?

Bàn Chân Chân đáp :

- Tiểu bối không để ý tới, nhưng cảm thấy ấn đường ở trên trán của y hơi u ám một chút.

- Ấn đường u ám đó là triệu chứng chết đến nơi. Y là người ở trong số kiếp, không có thuốc gì cứu chữa nổi!

- Không ngờ lão tiền bối vừa giỏi kiếm thuật, vừa thạo xem tướng nữa.

- Lão không thạo về thuật xem tướng mấy đâu, nhưng đi lại trên giang hồ và trông thấy người ta cũng nhiều, nên cũng thấu lượm được đôi chút kinh nghiệm đấy thôi!

Hai người đang trò chuyện, thì trời đã sáng tỏ, cả hai liền vào trong bụi rậm nghỉ ngơi. Thoáng thấy ngoài rừng có mấy người mặc áo đen đi qua, hai người đưa mắt ra xem, mới hay có ba người mặc áo đen đang đi thẳng về phía Vạn Kiếp môn.

Tuy chưa trông thấy rõ mặt của ba người đó, Bàn Chân Chân chỉ trông thấy quần áo của ba người đều có sọc trắng, liền nhận ra được ngay là ai rồi, nhưng nàng vẫn lên tiếng hỏi :

- Triển lão tiền bối, ba người kia có phải là Lô Sơn tam sát đấy không?

Hải Thiên Kiếm Thánh gật đầu đáp :

- Quần áo đen có vẻ bộ xương người đó là nhãn hiệu của Lô Sơn tam sát. Bọn họ bình sinh hành sự rất độc ác và sát nghiệp cũng quá nhiều...

Lão anh hùng chưa nói dứt, đằng xa đw có tiếng rú thật lớn vọng tới. Nghe tiếng rú đó, Bàn Chân Chân đã nhận ra là tiếng rú của cha mình, liền cảm thấy có một cảm giác rất kỳ lạ, nên vẻ mặt của nàng thay đổi hẳn.

Triển Thanh Bình thấy vậy vừa cười vừa hỏi :

- Bàn bang chủ của Tam Nguyên bang đã tới. Chúng ta thử sang phía rừng bên kia xem ông ta đi với những người nào tới dự Đại Hội?

Bàn Chân Chân nghĩ ra một kế, liền cùng Hải Thiên Kiếm Thánh lên sang phía rừng bên kia vừa đi nàng vừa khẽ hỏi :

- Triển lão tiền bối thử xem hộ khí sắc của Bàn bang chủ với những người đi cùng xem sao?

Hải Thiên Kiếm Thánh gật đầu mỉm cười, liền ngó ra bên ngoài thấy Bàn Thiên Hiếu đi với bốn người nữa, tất cả năm người hấp tấp đến phó hội. Bọn người đó là Thiết Kiếm chân nhân, Liễu Như Yến, Khổng Lăng Tiêu và Hòa Hải Nhi.

Bàn Chân Chân quan tâm hết sức, vội hỏi :

- Chẳng hay lão tiền bối đã trông thấy rõ hộ khí sắc của Bàn bang chủ chưa?

Triển Thanh Bình nhìn Bàn Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Sao Thương lão đệ lại quan tâm đến Bàn Thiên Hiếu như thế, chẳng lẽ lão đệ với y có liên can gì chăng?

Bàn Chân Chân không muốn lừa dối Hải Thiên Kiếm Thánh, nhưng nàng sợ nói rõ cho ông ta hay thì chưa biết chừng ông ta sẽ cưỡng bách nàng phải gặp Cổ Thanh Phong, vì vậy nàng đành phải lắc đầu đáp :

- Lòng hiếu kỳ thúc đẩy mà tiểu bối muốn hỏi lão tiền bối như thế thôi, chứ không có liên can gì đến Bàn bang chủ cả.

- Chúng ta chỉ thoáng trông thấy mặt của họ một cái làm sao mà thấy rõ được khí sắc của họ? Nhưng theo sự nhận xét chớp nhoáng của lão thì Bàn bang chủ, Thiết Kiếm chân nhân và Liễu Như Yển còn khí, riêng Khổng Lăng Tiêu với Hỏa Hải Nhi thì sắc mặt u oán lắm, chỉ sợ hai người khó mà tránh khỏi tai kiếp!

Bàn Chân Chân nghe nói khí sắc của cha mình còn khá, trong lòng hơi an ủi. Nàng nhìn Hải Thiên Kiếm Thánh rồi vừa cười vừa nói :

- Muộn rồi, lão tiền bối, bây giờ chúng ta đi đến Vạn Kiếp môn đi!

Hải Thiên Kiếm Thánh gật đầu thờ dài đáp :

- Chúng ta đi tới đó cũng được, để xem các bạn cũ trong võ lâm có bao nhiêu người thoát khỏi trận tai kiếp này?

Bàn Chân Chân với Triển Thanh Bình từ từ đi thẳng về phía Bách Trượng Bình. Nàng lại mỉm cười nói tiếp :

- Lão tiền bối đã coi nhẹ danh lợi, sao không đứng vào địa vị siêu nhiên mà ở cạnh tùy cơ trợ giúp cho những cao thủ trong võ lâm mà xưa nay ít gây tội ác để thoát khỏi tai ách này?

- Ý kiến của Thương lão đệ cũng như ý kiến của lão. Lão đệ có lòng nhân đức như thế sau này tương lai của lão đệ sẽ rạng rỡ lắm. Nếu những nhân vật già nua như lão mà may mắn thoát khỏi được trận tai kiếp này, thì lão cũng nguyện ẩn danh mai tích vào trong thâm sơn cùng cốc để tu luyện cho qua cuộc đời này, chứ không can thiệp đến việc của giang hồ nữa.

Hai người phi thân lên gò Bách Trượng Bình đã tới ngay Vạn Kiếp môn liền.

Bàn Chân Chân ngẩng đầu nhìn lên cổng chào đó, liền kinh ngạc vô cùng. Thì ra chữ Môn vẫn chưa sơn đỏ. Nàng nghĩ đến việc ở trong Âm Phong Giáp trên núi Hoài Ngọc, lúc ấy chính tai nàng đã nghe Vạn Kiếp ma chủ nói là nếu Dao Trì sứ giả Tốt Kim Hoàn kiếm không ra người độc ác nhất thiên hạ để dùng máu của trái tim người đó mà sơn chữ Môn, bằng không Ma chủ sẽ xử tử Tốt Kim Hoàn lấy máu của y thị sơn chữ Môn.

Tại sao đến giờ chữ Môn vẫn còn y nguyên chưa thấy sơn đỏ?

Chẳng lẽ lời nói của Vạn Kiếp ma chủ lại không đúng với hành động hay sao? Vì Ma chủ đã tuyên bố phải sơn đỏ hết ba chữ Vạn Kiếp môn mới triệu tập Vạn Kiếp đại hội!

Hải Thiên Kiếm Thánh thấy chữ Kiếp đã sơn đỏ cũng ngạc nhiên vô cùng, vì chữ Kiếp phải dùng máu mào con tiên hạc nghìn năm để sơn đỏ. Lần trước chính Kiếm Thánh đã nói cho Trang Mộng Điệp hay ở đâu có tiên hạc nghìn năm và chủ nhân của con tiên hạc là Thiên Trì Khả Tú rất khó đối phó. Ý muốn của lão hiệp là để cho Vạn Kiếp quần ma gây nhiều kẻ địch.

Bây giờ lão hiệp đã thấy chữ Kiếp đó đã sơn đỏ, nên ông ta hoài nghi Thiên Trì Khả Tú đã hợp tác với Vạn Kiếp ma chủ hy sinh con hạc nghìn năm cho Ma chủ sử dụng, hay là...

Hải Thiên Kiếm Thánh đang suy nghĩ, thì Bàn Chân Chân đã đi tới gần cổng chào, hỏi hai người phụ trách đón khách là Vệ Phương Hoa với Trang Mộng Điệp rằng :

- Xin hỏi hai vị, chúng tôi phong thanh Vạn Kiếp ma chủ phải dùng nước lá Linh Chi, máu mào hạc nghìn năm và máu của trái tim người ác độc nhất thiên hạ sơn đỏ ba chữ Vạn Kiếp môn xong, mới khai mạc Đại Hội này, như thế là nghĩa lý gì?

Trang Mộng Điệp mỉm cười đáp :

- Đại sư tỷ chúng tôi phụ trách việc này, vì kiếm không ra người ác độc nhất thiên hạ, mà ngày khai hội lại tới, nên đã muốn tự tử để tạ tội. Nhưng khi sư tỷ chúng tôi đang đưa dao đâm vào bụng thì bỗng nhận được chỉ pháp của ân sư Vạn Kiếp ma chủ truyền tới. Trong Pháp chỉ đó nói rằng ân sư chúng tôi phán như thế để xem năng lực của môn hạ trung thành đến mức độ nào. Sự thực ân sư chúng tôi đã sớm biết người ác độc nhất thiên hạ rồi, và người đó thế nào cũng đến dự Đại Hội, cho nên bảo sư tỷ chúng tôi khỏi phải đi đâu tìm kiếm nữa. Để ân sư chúng tôi cũng muốn ngày hôm nay gặp gỡ người đó để kết thúc ân oán năm xưa.

Trang Mộng Điệp vừa trả lời vừa dẫn Hải Thiên Kiếm Thánh với Bàn Chân Chân đến chỗ ngồi đã bày sẵn ở trước cổng chào.

Lúc ấy, trong rạp tân khách đã có Lâu Sơn tam sát, Bàn Thiên Hiếu các người đang ngồi chờ đợi.

Bàn Chân Chân đưa mắt nhìn cha mình, Thiết Kiếm chân nhân và Liễu Như Yển ba người, quả thực thần sắc của ba người vẫn thường, còn những người khác thì sắc mặt trông rất khó coi. Trong đó nhất là Lãnh Sát Hồng Phi, Khổng Lăng Tiêu và Hỏa Hải Nhi. Vì mặt của ba người đó đều có ẩn một làn ám khí xanh bao phủ, đồng thời lại chứa đầy sát khí nữa.

Bàn Chân Chân đưa mắt nhìn bốn xung quanh, thì lúc ấy có ba người tới phó hội. Ba người đó là Liệt Hỏa Thái Tuế với hai người nữa là thiếu nữ mặc quần áo người Mèo. Hai thiếu nữ này hình dáng rất là xinh xắn, chỉ trông người của hai nàng cũng đủ biết mặt của hai nàng phải tuyệt đẹp rồi. Nhưng tiếc thay mặt của hai người đều phủ miếng sa đen nên không trông thấy rõ.

Bàn Chân Chân không ngờ hai thiếu nữ Mèo này lại là Diệu Âm công chúa với Mạnh Hồng Tiểu giả

dạng. Nàng chỉ cảm thấy bước đi của hai người rất ung dung và hình như cả hai đều có khi chất tương hòa trong người tỏa ra vậy. Nên nàng thất kinh liền khẽ hỏi Triển Thanh Bình :

- Triển lão tiền bối, hai thiếu nữ Mèo này khí vũ cao cả lắm khác hẳn người thường tục, chẳng hay lão tiền bối có biết lai lịch của họ không?

Hải Thiên Kiếm Thánh lắc đầu đáp :

- Thương lão đệ sành lắm! Quả thực hai thiếu nữ Mèo này người đầy những nhũ khí phong hoa tuyệt tục, nhưng vì gần đây lão ít đi lại trên giang hồ nên không biết rõ lai lịch của họ ra sao?

- Trong mười ba danh thủ, ngoài Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối đã tạ thế, Miêu Bình và Tạ Vân Chí đã bị Vạn Kiếp quần ma giết chết, còn thì đến gần đủ, chỉ có thiếu một mình Diệu Âm công chúa thôi, nhưng nghe Diệu Âm công chúa đã coi nhẹ công danh không tới dự Đại hội, tình hình Vạn Kiếp đại hội này đã có thể bắt đầu khai mạc được rồi.

Tuy nàng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn nhớ nhung Cổ Thanh Phong, vì chàng đi Miêu Cương xin thuốc giải Trùng Độc, tại sao đến giờ còn chưa thấy tới nơi?

Trong lúc nàng đang trông mong thì bỗng nghe thấy có tiếng chuông ở trong Vạn Kiếp ma cung vọng ra.

Sau bảy tiếng chuông vang động, mọi người lại thấy có một đôi nam nữ đi tới trước cổng chào Vạn Kiếp. Người đàn ông chính là Cổ Thanh Phong, còn thiếu nữ ngây thơ trẻ đẹp kia chính là Bàn Tổ Chân, biệt hiệu là Hoàng Sam Ngọc Nữ.

Hai người vừa tới đã hấp dẫn tất cả tâm mắt của mọi người đều tập trung vào họ.

Bàn Chân Chân vì thấy em gái mình đi cùng Cổ Thanh Phong tới, biết ngay Thanh Phong đã xin được thuốc giải chữa khỏi bệnh Trùng Độc rồi và chàng cũng nghe theo lời khuyên răn của mình, đã khuyên được em mình cải tà quy chánh nữa.

Mạnh Hồng Tiểu biết rõ mặt của Bàn Chân Chân đã bị hủy, nên nàng vừa trông thấy Hoàng Sam Ngọc Nữ đi theo Cổ Thanh Phong tới đã biết ngay người này đã động phòng hoa chúc với người yêu của mình, chứ không phải Bàn Chân Chân thực. Vì vậy nàng càng khinh thị Cổ Thanh Phong.

Hơn nữa ngày hôm nay, nàng tới đây cùng Diệu Âm công chúa đã quyết tâm sử dụng hai môn Pháp Hoa Thiên Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm để cứu vãn tai kiếp cho võ lâm. Lòng của nàng đã nghiêng về tu hành, bây giờ trông thấy Cổ Thanh Phong nàng lại càng chán nản trần tục thêm, nhưng nàng có lòng từ bi để giải cứu tai kiếp cho võ lâm, nên trong lòng không lấy làm bức tức cho lắm.

Ngoài Mạnh Hồng Tiểu với Bàn Chân Chân ra, còn có mấy người cũng quan tâm đến Cổ Thanh Phong là Bàn bang chủ, Liễu Như Yến và Khổng Lăng Tiêu, nhưng vẻ mặt của mấy người này tỏ vẻ hoài nghi vô

cùng. Vì Bàng Thiên Hiếu các người không hiểu thiếu nữ đi cùng Cổ Thanh Phong tới đây là Hoàng Sam Hồng Tuyến hay là Thiên Tâm Nữ?

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đại Hội Vạn Kiếp

Hoàng Sam Ngọc Nữ đứng tựa vai Cổ Thanh Phong và khẽ hỏi :

- Phong đại ca, sao không thấy chị tôi tới thế? Và vị nào là chị Mạnh Hồng Tiểu mà anh nhớ nhung hoài?

Cổ Thanh Phong liếc mắt nhìn mọi người, không những không thấy mặt Mạnh Hồng Tiểu, cả tung tích của Bàn Chân Chân đâu, cả người bạn mới kết giao là Thương Tâm Nhân cũng không thấy tới nốt.

Chàng liền cau mày trả lời Bàn Tố Chân :

- Chị Hồng Tiểu với Chân Chân chưa tới đây, có lẽ hai vị ấy cũng sắp tới nơi rồi!

Bàn Tố Chân tủm tỉm cười hỏi tiếp :

- Nếu hai chị ấy chưa đến, chúng ta hãy đến chỗ cha mẹ ngồi nhé?

Cổ Thanh Phong biết đó là thiện tính của cha con như vậy, nên chàng mỉm cười gật đầu, rồi cùng Bàn Tố Chân đi tới chỗ Bàn Thiên Hiếu đang ngồi.

Lúc ấy tiếng chuông kêu đến tiếng thứ mười ba, trong Vạn Kiếp ma cung đã có một bọn người từ từ đi ra, tiến thẳng đến trước cổng chào Vạn Kiếp.

Bàn Thiên Hiếu, Liễu Như Yến, Khổng Lăng Tiêu các người lùi sang một bên để nhường chỗ cho Cổ Thanh Phong với Bàn Tố Chân ngồi.

Đồng thời Bàn Thiên Hiếu kinh hãi và mừng rỡ lên tiếng hỏi thăm :

- Cổ hiền điệt có phải đây là Chân nhi...?

Cổ Thanh Phong biết Bàn Thiên Hiếu tuy là cha ruột của hai nàng thực, nhưng vẫn chưa biết rõ sự thể bên trong ra sao nên chàng mỉm cười đáp :

- Cô này là con gái nuôi của Thiên Tâm Tiên Nương, nhưng nghe nàng ta nói thì nàng lại là con gái ruột thịt của lão tiên bối. Vì thấy hai người cùng sử dụng một tên nên Cổ Thanh Phong tôi đã táo bạo đổi tên cho nàng là Bàn Tố Chân và biệt hiệu là Hoàng Sam Ngọc Nữ.

Bàng Thiên Hiếu vuốt râu cả cười nói :

- Cái tên Hoàng Sam Ngọc Nữ Bàng Tố Chân này kêu và đẹp lắm, cảm hơn hiền điệt đã đặt cho nó cái tên này. Mời hiền điệt ngồi xuống chúng ta cùng chuyện trò.

Bàng Tố Chân rất bàng hoàng ngồi xuống cạnh Bàng Thiên Hiếu và mỉm cười khẽ hỏi :

- Thừa cha, con có phải là con của cha đấy không?

Bàng Thiên Hiếu thấy giọng nói và thái độ của Bàng Tố Chân không khác gì Bàng Chân Chân nen nhất thời lão Bàng chủ cũng không phân biệt ra được, nhưng ông ta vẫn gật đầu đáp :

- Phải chính con là con gái cưng của cha. Mười năm nay cha không trông nom con để mặc con sống ở chốn hoang vu hẻo lánh, quả thật là...

Bàng Tố Chân với các người nghe thấy Bàng bang chủ nói như vậy ai nấy đều tùm tùm cười. Hoàng Sam Ngọc Nữ hỏi tiếp :

- Cha không nên nói như thế, chẳng hay mẹ con là ai, cha có thể cho con biết chuyện được không?

Bàng Thiên Hiếu khẽ đáp :

- Mẹ con là Huyền Huyền Ma Nữ Vạn Phi Sương...

Lão Bàng chủ vừa nói tới đó, bọn người ở trong Vạn Kiếp ma cung bước ra đã đi tới trước cổng chào Vạn Kiếp rồi...

Cổ Thanh Phong để ý thấy Tốt Kim Hoàn, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc, Tiểu Cửu Hàn và Xích Đại Phong mấy người đang đi quanh một quái nhân bị mặt. Chàng nhận ngay ra quái nhân này chính là Vạn Kiếp ma chủ mà chàng đã được gặp gỡ ở trong Âm Phong Giáp tại núi Hoài Ngọc.

Đạo sĩ mặc áo bào xanh đứng bên trái Vạn Kiếp ma chủ vừa gầy vừa cao, hai tay đặc biệt dài hơn người, sắc mặt trông rất khó coi. Còn người đi bên phải Ma chủ thân hình tầm thước, mình mặc áo bào trắng, tuổi ngoài bảy mươi, tay cầm một chiếc quạt giấy phe phẩy trông vẻ mặt rất ung dung và hai mắt sáng như điện.

Cổ Thanh Phong đoán chắc người đạo sĩ mặc áo bào xanh thế nào cũng là Quỷ Thủ Thiên Tôn của phái Tuyết Sơn. Còn ông già mặc áo bào trắng kia chắc thế nào cũng là sư phụ của Tiểu Cửu Hàn. Hai người này đến dự Đại hội thế nào cũng chuyên môn đối phó hỏa khí của Liệt Hỏa Thái Tuế và Hỏa Hải Nhi.

Bọn Vạn Kiếp ma chủ đi đến chỗ rạp của chủ nhân, rồi lần lượt ngồi xuống. Lúc ấy, trước cổng chào Vạn Kiếp yên lặng như tờ, triệu chứng một trận kịch chiến và những mưa máu gió hôi sắp tới.

Vạn Kiếp ma chủ vừa ngồi xuống xong, đưa mắt nhìn mọi người một hồi, rồi khẽ dặn Tốt Kim Hoàn :

- Treo vòng lên!

Tốt Kim Hoàn truyền lệnh cho kẻ hầu treo ngay mười ba cái vòng xương trắng lên cổng chào. Ở trong những cái vòng xương trắng đó có hai cái ở bên trái có treo hai cái bọc màu đen. Mọi người đoán chắc đó là đầu lâu của Miêu Bình với Tạ Vân Chí.

Người của Vạn Kiếp ma cũng treo mười ba cái vòng xương trắng đó xong, không khí ở trước cổng chào Vạn Kiếp bây giờ lại càng nặng thêm và hình như bên trong chứa đầy sát khí.

Vạn Kiếp ma chủ đưa mắt lạnh lùng liếc nhìn mọi người một vòng, rồi dùng giọng quái dị nói :

- Trước khi chưa khai mạc Đại hội Vạn Kiếp này, bốn Ma chủ giới thiệu cùng quý vị hai vị cao thủ trong võ lâm mà ít khi người trên giang hồ được gặp mặt.

Bàng Thiên Hiếu cười một hồi như điên như khùng, rồi nói :

- Vạn Kiếp ma chủ, sao Ma chủ không tự giới thiệu mình là ai chớ?

Vạn Kiếp ma chủ liếc mắt nhìn Bàng Thiên Hiếu kêu hừ một tiếng, rồi mới trả lời :

- Bàng Thiên Hiếu, nếu lão phu tự nói tên họ ra, chắc người phải kinh hoàng đến vỡ mặt mắt.

Bàng Thiên Hiếu lại lớn tiếng cả cười một hồi nữa, rồi mới trả lời :

- Bàng Thiên Hiếu này lang bạc giang hồ mấy chục năm, đã rung chuyển Ngũ Ngục, chấn động Bát Hồng ở dưới nước, đã từng chén dao vào Long ở trên bộ, đã từng săn hổ với Phiên Thiên tam bảo của lão phu, đã gặp gỡ không biết bao nhiêu nhân vật hãn hữu trên thế gian này rồi, nhưng chưa hết thấy một người nào ngông cuồng như bạn cả!

Vạn Kiếp ma chủ lại lạnh lùng kêu hừ một tiếng, nhưng không trả lời Bàng Thiên Hiếu, mà chỉ tay vào đạo sĩ mặc áo màu xanh đứng ở phía bên trái mình rồi lớn tiếng nói :

- Vị này là Quỷ Thủ Thiên Tôn ở Đại Tuyết Sơn tới đây!

Vì thấy Hộ pháp của mình là Miêu Bình bị Vạn Kiếp ma chủ giết chết một cách thất kinh như vậy, nên ông ta muốn gây hấn trả thù, vì thế lão Bang chủ lại cười như điên như khùng một hồi nữa, mới lớn tiếng nói :

- Ta tưởng là tuyệt thế cao nhân gì, thì ra là bạn cũ của Bàng Thiên Hiếu này đã quen biết nhau ở trên núi Tích Thạch tại Thanh Hải rồi!

Quý Thủ Thiên Tôn liếc mắt nhìn Bàn Thiên Hiếu một cái rồi cất giọng âm thầm vang động :

- Bàn bang chủ, nếu Bang chủ còn nhớ bạn cũ năm xưa thì hay lắm, lát nữa thế nào cũng phải so tài lại với nhau một phen. Nhưng lão phu nhắc nhở cho Bang chủ biết trước là phải cẩn thận đến chiếc tay phải đấy nhé!

Vạn Kiếp ma chủ không thèm xia tới sự cãi vã của Quý Thủ Thiên Tôn với Bàn Thiên Hiếu mà quay lại giới thiệu đạo sĩ mặc áo bào trắng :

- Vị này là Huyền Băng Thần Tú ở Bắc Thiên Sơn tới!

Cổ Thanh Phong nghe Vạn Kiếp ma chủ nói xong, liền thất cười và đỡ lời :

- Rõ ràng là Huyền Băng lão muội ở núi Bắc Thiên Sơn. Ma chủ muốn nhờ công lực Huyền Băng của y để khắc chế hỏa khí của Hồ Diên thái tuế với Hỏa Hải Nhi, sao lại biến thành Huyền Băng Thần Tú được?

Tiểu Cửu Hàn đứng ở phía sau Huyền Băng lão muội, nghe thấy Cổ Thanh Phong nói vậy, liền cau mày quát lớn :

- Cổ Thanh Phong, người không được vô lễ với ân sư của ta như thế! Có dám đấu hai ba chục hiệp với Tiểu lão cầu này không?

Cổ Thanh Phong vẻ mặt kiêu ngạo, vừa cười vừa đáp :

- Tiểu Cửu Hàn, người hà tất phải nóng lòng sốt ruột như thế làm chi. Chờ Vạn Kiếp ma chủ tuyên bố khai mạc xong, Thanh Phong này sẽ đấu với người trăm hiệp nghìn hiệp cũng được.

Diệu Âm công chúa ăn vận lối người Mèo ngồi ở phía đằng xa không mấy ai chú ý tới. Nàng nghe thấy mọi người nói như vậy, liền khẽ nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Mạnh cô nương, thử xem các nhân vật võ lâm hãy còn hung hăng lắm, Đại hội chưa khai mạc mà họ đã cãi vã lẫn nhau rồi!

Mạnh Hồng Tiểu chỉ mỉm cười nhạt chứ không trả lời, vì lúc nàng đang ngạc nhiên bởi thấy Bàn Tổ Chân có vẻ thân mật với Cổ Thanh Phong lắm, nên nàng nghĩ thầm :

“Sao cô bé này mặt mũi hình dáng lại giống hệt Chân Chân như thế và cũng mặc bộ quần áo vàng này, không hiểu lai lịch của nàng như thế nào?”

Lúc ấy, Vạn Kiếp ma chủ lại bảo Tốt Kim Hoàn :

- Gõ chuông!

Tốt Kim Hoàn vâng lời lấy một lá cờ nhỏ đỏ ra hướng về phía Ma cung khẽ phất mấy cái. Trong cung liền có tiếng chuông nổi lên, rồi nàng ta quay lại chấp tay chào những người tới phó hội :

- Hồi chuông này có tất cả một trăm linh tám tiếng, bốn Ma chủ pháp dụ mời các vị hãy dùng một chút bánh trái để điểm tâm, chờ tiếng chuông chấm dứt là Đại hội khai mạc liền.

Quần hùng nghe thấy nàng ta nói như vậy, ai nấy đều bàn tán xôn xao.

Diệu Âm công chúa vừa cười vừa nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Mạnh cô nương, cô nương đã học được ba môn tuyệt học trong Đẳng Ma bảo lục rồi, nếu cô nương không hợp tác với tôi thì phen này cô dư sức áp đảo quần hùng, tiếng tăm sẽ lừng lẫy trên thiên hạ, thì không riêng gì mười ba danh thủ mà cả Vạn Kiếp ma chủ, Quỷ Thủ Thiên Tôn lẫn Huyền Băng lão muội...

Vì thấy thái độ của Cổ Thanh Phong như vậy, Mạnh Hồng Tiểu nản chí vô cùng, nên nàng nghe thấy Diệu Âm công chúa nói như thế, liền trả lời một cách thờ ơ :

- Người ngồi ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn người ngồi trong cuộc. Dù bây giờ có đánh bại quần hùng ở trong chốn đầu mưa máu gió tanh này, hay là được xưng hùng xưng bá khắp hoàn vũ cũng không có nghĩa lý gì hết!

Thấy mặt của Mạnh Hồng Tiểu bỗng rầu rĩ u uất như vậy, Diệu Âm công chúa ngạc nhiên vô cùng. Giữa lúc ấy thì Hải Thiên Kiếm Thánh đã lên tiếng nói với Vạn Kiếp ma chủ :

- Vạn Kiếp ma chủ, Ma chủ nên bỏ bớt hai cái vòng xương trắng ở cổng chào Vạn Kiếp này đi thì hơn!

Vạn Kiếp ma chủ nghe nói liền quay lại lạnh lùng hỏi :

- Sao Chủ Nhân của Thanh Bình cung lại nói như vậy?

- Vì trong mười ba danh thủ thì Điều Ngao cư sĩ đã tạ thế rồi, mà Diệu Âm công chúa lại chưa tới, như vậy có phải là có mười một người thôi, nên lão phu mới đề nghị như thế.

Vạn Kiếp ma chủ nghe thấy Hải Thiên Kiếm Thánh nói Điều Ngao cư sĩ đã chết, ngạc nhiên vô cùng, nên ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Điều Ngao cư sĩ đã chết khiến lão phu không được lãnh giáo Phong Vân Lô Vũ tứ đại tuyệt thức của y, thực là ân hận vô cùng...

Y chưa nói dứt thì Cổ Thanh Phong đã đỡ lời :

- Vạn Kiếp ma chủ khỏi phải ân hận vì điều đó. Cổ Thanh Phong này đã được Điều Ngao cư sĩ lão tiên bối truyền thụ cho Phong Vân Lô Vũ tứ thức rồi, lát nữa Thanh Phong tôi có thể đại diện ông ta để tiếp Ma

chủ vài hiệp!

Vạn Kiếp ma chủ nghe nói đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong một cái rồi lạnh lùng hỏi :

- Người dám đại diện Điều Ngao cư sĩ phải không? Chẳng lẽ người không sợ đầu lâu của người treo ở trên những cái vòng bằng xương hay sao?

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên, cười một cách ngông cuồng rồi đáp :

- Cổ Thanh Phong này đã dám tới trước cổng chào Vạn Kiếp thì đã không coi hai chữ sống chết vào đâu nữa. Nhưng lòng hiếu sát của Ma chủ quá hăng say như vậy, chưa chắc đã...

Tốt Kim Hoàn không đợi cho Cổ Thanh Phong nói hết đã biến sắc mặt quát lớn :

- Cổ Thanh Phong! Người là hạng người như thế nào không tự lượng, lại còn dám vô lễ bình nghị ân sư Ma chủ của chúng ta như thế?

Cổ Thanh Phong đưa mắt nhìn Tốt Kim Hoàn một cái rồi lạnh lùng đáp :

- Tốt Kim Hoàn, đối với những người hung tàn ác độc, ai ai cũng có thể dùng chính nghĩa khiến trách được. Bây giờ, Cổ Thanh Phong hãy thỉnh giáo phái Vạn Kiếp vấn đề này đã : chẳng hay phái Vạn Kiếp định giết chết hết mười ba danh thủ, rồi treo đầu lâu họ lên trên cổng chào Vạn Kiếp này như thế để làm chi?

Tốt Kim Hoàn cười nhạt đáp :

- Vì những người đó không phải là danh thủ gì cả, mà cứ tự phụ cho mình là danh thủ, nên bốn phái mới tiêu diệt chúng đi rồi treo đầu lâu chúng lên để trừng phạt!

Lời nói của Tốt Kim Hoàn đã làm cho những người dự hội tức giận khôn tả, nhất là những tay danh thủ. Nên nàng ta vừa nói dứt, tiếng quát tháo và mắng chửi đã nổi lên liền.

Bàng Thiên Hiếu dùng sức đơn điền rút lên một tiếng thực dài và thực lớn để áp giọng mọi người. Chờ tới khi mọi người ngồi yên cả, lão Bang chủ mới mỉm cười nói :

- Các vị khỏi tức giận vội! Một trăm linh tám tiếng chuông sắp dứt đến nơi rồi, lúc ấy các vị có thể ra so tài với nhau, hà tất phải kêu la om sòm như thế làm chi? Còn ai là người hữu danh và vô thực hay hữu thực vô danh thì chỉ so tài nhau một phen là hiểu hết liền.

Lão Bang chủ nói xong, mọi người mới nguôi giận, và cố gắng đợi chờ Đại hội Vạn Kiếp khai mạc.

Triển Thanh Bình vừa cười vừa nói với Bàng Chân Chân :

- Thương lão đệ! Cổ Thanh Phong hãy còn có tính kiêu ngạo lắm và thích vây vo với đời, sự thực người đủ tư cách đại diện Điều Ngao cư sĩ phải là lão đệ có phải thế không?

Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Đúng lý ra Điều Ngao cư sĩ lão tiền bối là đi tìm kiếm y để truyền thụ pho kiếm pháp tuyệt thế ấy, nhưng sau vì bệnh của ông ta quá trầm trọng nên mới truyền thụ cho tiểu bối mười sáu thức tuyệt học đó.

Tất nhiên phải để cho y đại diện cho Điều Ngao cư sĩ. Chờ Đại Hội kết thúc xong, tiểu bối thế nào cũng làm theo lời thề, truyền thụ nối mười hai thế kia cho y.

Hải Thiên Kiếm Thánh gật đầu :

- Lão đệ rộng lượng như vậy, không uổng công lão phu truyền dạy cho lão đệ một phen. Lão đệ đã nói như vậy thì nên để cho Thanh Phong đại diện Điều Ngao cư sĩ, còn lão đệ thì đại diện Hải Thiên Kiếm Thánh nhé?

Bàng Chân Chân tỏ vẻ hồ thẹn, vừa cười vừa đáp :

- Lão tiền bối cứ quá nặng lời đấy thôi! Hải Thiên Kiếm Thánh bốn chữ rạng rỡ như thế nào, tiểu bối với tài nghệ hèn mọn như thế này đâu dám đại diện bốn chữ vẻ vang ấy. Bốn chữ đó không khác gì mặt trăng mà tiểu bối chỉ là con đom đóm thôi. Thử hỏi lão tiền bối đom đóm bé nhỏ như vậy thì đại diện sao nổi mặt trăng để chiếu sáng khắp thiên hạ được?

- Bây giờ lão đệ có hai thanh kiếm Mạc Tà và Can Tương, lại biết mười sáu thế kiếm tuyệt tác của Điều Ngao cư sĩ với bốn thế kiếm tuyệt diệu của lão phu. Hai pho kiếm đó phối hợp với nhau oai lực vô biên. Trong đời này ít có người địch nổi lão đệ. Như vậy lão đệ thừa kế được bốn chữ Hải Thiên Kiếm Thánh của lão phu lại chưa có người truyền thụ...

Bàng Chân Chân nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội đỡ lời :

- Lão tiền bối nói như vậy chẳng lẽ muốn nhận tiểu bối làm môn đồ chẳng?

- Tư chất của lão đệ như vậy mà chẳng muốn thu lão đệ làm môn đồ? Huống hồ lão đã truyền thụ hết tài ba của lão cho lão đệ rồi, bây giờ nơi đây có nhiều người không tiện thành lễ, lão đệ cứ gọi lão phu là sư phụ được rồi. Và từ nay trở đi lão đệ là người Trưởng môn đời thứ hai của Bắc Hải Thanh Bình cung rồi!

Bàng Chân Chân nghe nói cảm động đến ứa nước mắt ra, vội rí tai Hải Thiên Kiếm Thánh nói :

- Lão tiền bối...

Hải Thiên Kiếm Thánh cau mày lại có vẻ không vui hỏi :

- Sao con lại gọi ta là lão tiên bối? Chẳng lẽ không dám gọi ta là sư phụ hay sao?

- Vì con có việc này, nếu không nói rõ trước mà đã gọi lão tiên bối là ân sư ngay thì con sợ mang tội khi sư!

- Có việc gì con cứ nói đi, ta không oán trách con đâu!

Không muốn cho người khác hay biết, Bàn Chân Chân hạ thấp giọng rỉ tai Triển Thanh Bình nói :

- Cái tên Thương Tâm Nhân của đệ tử... thực sự tên con là Bàn Chân Chân, con gái của Bàn chủ Tam Nguyên bang đấy!

Nghe thấy nàng ta nói như vậy, Hải Thiên Kiếm Thánh ngạc nhiên vô cùng, và cũng hồ thẹn là khác, vì gần gũi nàng ta bấy nhiêu lâu mà không biết nàng ta là con gái. Ông ta xấu hổ quá, hóa tức giận, liền sầm nét mặt lại khẽ trách mắng :

- Thương lão đệ, tuy lão đệ chưa gọi ta là sư phụ, nhưng cũng không nên đùa giỡn ta như thế!

Bàn Chân Chân hồ thẹn vô cùng, suýt tí nữa thì khóc ra tiếng, rồi nàng cúi đầu đáp :

- Xin ân sư hãy nguôi cơn giận, vì đệ tử quả thực có nỗi khổ tâm riêng, mới phải thay tên đổi họ mà cải nam trang như vậy, chứ có gì thất kính với ân sư đâu.

Triển Thanh Bình thấy nàng ta gọi mình là ân sư, đã nguôi giận rất nhiều, nhưng vẫn tỏ vẻ không vui và hỏi :

- Thương lão đệ! Ta ở trong Cửu Hồi cốc tại núi Ô Mông đã được gặp Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàn Chân Chân rồi. Hiện giờ nàng ta chả đang ngồi cạnh Bàn Thiên Hiếu là gì kia? Lão đệ tưởng ta không biết lại còn muốn đùa giỡn ta nữa hay sao?

Bàn Chân Chân gượng cười đáp :

- Thưa bẩm ân sư, nàng là Thiên Tâm Nữ Bàn Chân Chân, và cũng là em gái của tiểu đồ, còn tiểu đồ đây mới thực là Hoàng Sam Hồng Tuyến.

Triển Thanh Bình càng nghe càng bực tức :

- Lão đệ càng nói càng hồ đồ thêm, trên thiên hạ làm gì có chị em lại cùng họ cùng tên như thế?

Bàn Chân Chân biết không nói rõ đầu đuôi câu chuyện thì Triển Thanh Bình vẫn không sao tin được lời nói của mình, nên nàng lại nói tiếp :

- Thưa ân sư, còn nửa số nửa mới đủ một trăm lẻ tám tiếng chuông. Từ giờ cho tới lúc tiếng chuông dứt

cũng còn khá lâu. Vậy mời ân sư hãy ra đằng kia chỗ vắng người để nghe lời tường thuật của đệ tử. Lúc ấy, ân sư mới biết rõ sự uẩn khúc của đệ tử như thế nào?

Triển Thanh Bình thấy thái độ của nàng ta rất thành thực, lấy làm ngạc nhiên vô cùng, liền gật đầu và cùng nàng rời khỏi khán đài của tân khách đi ra chỗ cách cổng chào không xa mới ngừng chân lại để nghe nàng tự kể hết sự thể. Nghe xong, ông ta mới tin và an ủi :

- Con khỏi nản chí, trong Bắc Hải Thanh Bình cung của chúng ta có rất nhiều linh dược, bây giờ con đã là đệ tử của ta rồi, sư phụ cam đoan chữa khỏi bộ mặt của con, nhưng tại sao đến giờ vẫn chưa thấy Mạnh Hồng Tiểu tới?

Bàng Chân Chân cau mày đáp :

- Chưa biết chừng chị ấy vì trông thấy Thanh Phong hợp căn với em gái của đệ tử, rồi ngờ vực nhân phẩm của chàng ta mà đau lòng đi tu cũng nên?

- Con nói như vậy rất có lý!

- Nếu vậy đệ tử phải nghĩ cách tìm cho ra chị Hồng Tiểu để giải thích cho chị ấy khỏi phải hiểu lầm chàng Thanh Phong.

- Con có tấm lòng tốt như vậy, thế nào sau này kết quả của con cũng mỹ mãn vô cùng.

- Thưa ân sư, còn một việc này muốn nhờ ân sư làm giúp con.

- Việc gì thế?

- Hình như Vạn Kiếp ma chủ oán hận Tam Nguyên bang lắm, nên con chắc hôm nay cha con thế nào cũng phải khổ chiến với Ma chủ một phen. Con muốn nhờ ân sư chuyển giao cái búa thần này trả cho cha con để tiện lúc đấu với Ma chủ mà có thêm lợi khí để phòng thân.

- Việc này dễ lắm! Con cứ lẳng lặng đưa cây búa thần cho ta, rồi con đi mời cha con đến đây, bảo ta có một việc muốn thương lượng với người.

Bàng Chân Chân liền đưa cây búa thần cho Hải Thiên Kiếm Thánh rồi đi tới trước mặt Bàng Thiên Hiếu, cố gắng ổn định tâm thần, cung kính bái chào và nói :

- Gia sư Bắc Hải Thanh Bình cung chủ Nhân có việc muốn mời Bàng bang chủ rời khỏi đây thương lượng chốc lát.

Thuốc dị dung của Điều Ngao cư sĩ quả thực toàn diệ, không những Bàng Thiên Hiếu không biết rõ nàng là ai, mà cả Khổng Lăng Tiêu, Liễu Như Yển các người cũng không hay biết gì nốt. Chỉ có Hoàng

Sam Ngọc Nữ là chị em sinh đôi với nhau, hai người tâm linh tương thôn nên cảm thấy hơi ngạc nhiên, nên đưa mắt nhìn nàng mấy cái.

Xưa nay Bàn Thiên Hiếu vẫn kính nể Hải Thiên Kiếm Thánh.

Bây giờ thấy Triển Thanh Bình có việc mời mình ra bàn tán cũng đoán chắc việc này phải quan trọng lắm cho nên gật đầu nhận lời, đứng dậy đi ra luôn.

Khi tới trước mặt Hải Thiên Kiếm Thánh, lão Bang chủ liền chấp tay chào và hỏi :

- Triển huynh cho gọi có việc gì chỉ giáo thế?

Triển Thanh Bình vừa cười vừa đáp :

- Tôi muốn tặng lại một môn khí giới lợi hại để Bang chủ được gỡ hết thần oai ở trong Đại hội Vạn Kiếp này!

Bàn Thiên Hiếu nghe nói hơi ngạc nhiên, liền xua tay vừa cười vừa đáp :

- Triển huynh có khí giới bảo bối, xin huynh cứ giữ lại để tự dùng.

Vì nói đến khí giới Phiên Thiên tam bảo của chúng tôi cũng không phải là vật thường.

Triển Thanh Bình liền đưa cái búa thần, nhưng bên ngoài dùng lĩnh đồ bọc chặt, mỉm cười và nói :

- Bàn bang chủ xin xem thử đây có phải là một trong Phiên Thiên tam bảo đã oai trấn thiên hạ không?

Bàn Thiên Hiếu cầm vào trong tay, khỏi cần mở tấm lĩnh ra, cũng biết là cây búa thần của mình, liền thất kinh nhìn Hải Thiên Kiếm Thánh hỏi :

- Chẳng hay Triển huynh đã gặp tiểu nữ Chân Chân hồi nào thế?

Triển Thanh Bình mỉm cười đáp :

- Nghe nói Bang chủ có tất cả hai vị thiên kim và hai vị đó cùng lấy tên là Chân Chân phải không?

Bàn Thiên Hiếu mặt đỏ bừng, tay chỉ Hoàng Sam Ngọc Nữ mà đáp :

- Bây giờ thứ nữ của đệ đã đổi danh là Hoàng Sam Ngọc Nữ Bàn Tố Chân rồi. Đệ hỏi huynh là hỏi Hoàng Sam Hồng Tuyền Bàn Chân Chân chị của y đấy!

Triển Thanh Bình gật đầu mỉm cười đáp :

- Khi đệ đến đây phó hội có gặp lệnh ái. Cô ta nhờ đệ trao trả cây búa thần này cho Bang chủ.

Bàng Thiên Hiếu cau mày lại hỏi tiếp :

- Tại sao tiểu nữ không tới? Triển huynh có biết y thị đi đâu không?

Thấy cục diện ngày hôm nay rất hiểm ác, Hải Thiên Kiếm Thánh muốn làm cho Bàng Thiên Hiếu được yên tâm đối với kẻ địch, liền đặt một câu chuyện, mỉm cười đáp :

- Lệnh ái vì thấy các hảo thủ của Tam Nguyên bang đều đến dự Đại Hội hết, cho nên cô ta sợ trong bang không có người trấn giữ, vì vậy đã quay trở về núi tọa trấn rồi!

Bàng Thiên Hiếu nghe nói quả nhiên an ủi vô cùng, liền vừa cười vừa nói :

- Lúc Triển huynh gặp tiểu nữ, chẳng hay vết sẹo ở trên mặt của nó đã lành mạnh chưa?

Triển Thanh Bình muốn làm cho lão Bang chủ mừng thêm, liền lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Lệnh ái mặt đẹp như tiên vậy, chứ làm gì có khuyết điểm nào đâu? Quả thực đệ không thấy mặt cô ta có một vết sẹo nào cả, Bàng huynh hỏi như vậy...

Hải Thiên Kiếm Thánh chưa nói dứt, đã nghe thấy Tốt Kim Hoàn ở đằng xa lớn tiếng kêu gọi :

- Trăm lễ tám tiếng chuông đã dứt, Đại hội Vạn Kiếp đã khai mạc!

Bàng Thiên Hiếu tay cầm búa thần mỉm cười, qua trở về chỗ ngồi và nói cho Liễu Như Yển, Không Lăng Tiêu và Cổ Thanh Phong, Bàng Tố Chân các người hay :

- Chân nhi nhờ Hải Thiên Kiếm Thánh đem cây búa thần cho ta để trợ oai, mặt của nó đã lành như xưa rồi!

Mọi người nghe nói cả mừng, nhất là Cổ Thanh Phong lại càng an ủi thêm. Chàng định lên tiếng thì Bàng Tố Chân đã cướp lời hỏi trước :

- Thưa cha, bộ mặt của chị con đã lành mạnh như xưa rồi, tại sao không đến dự Đại Hội này?

Bàng Thiên Hiếu vừa cười vừa đáp :

- Vì chị con thấy tất cả cao thủ bốn bang đều xuất động hết, trong bang không còn một người nào tọa trấn, nên mới quay về trông nom bản danh đấy!

Liễu Như Yển gật đầu :

- Chân Chân cẩn thận quá...

Nàng ta vừa nói tới đó thì Tiểu Cửu Hàn đã nhảy vào giữa sân lên tiếng nói liền :

- Cổ Thanh Phong, vừa rồi người bắt kính với ân sư, Cửu Hàn mời người ra đấu một trận đã.

Cổ Thanh Phong không ngờ trận đấu đã có người thách mình ra đấu rồi, liền cau mày lại.

Bàng Thiên Hiếu thấy hai con gái cưng của mình đều sắp lấy Cổ Thanh Phong và cũng muốn xem tài ba của con rể mình ra sao, liền mỉm cười nói :

- Cổ hiền điệt nghe thấy không? Tiểu Cửu Hàn đang thách hiền điệt đấy!

Cổ Thanh Phong bất đắc dĩ phải đứng dậy. Bàng Tố Chân nhìn chàng mỉm cười nói :

- Phong đại ca có sử dụng cây Ngũ Độc Bích Câu Đẳng để mở hàng lấy hên không?

Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :

- Vật này ác độc quá, tôi với Tiểu Cửu Hàn không có thâm thù gì hết, để tôi dùng thanh Thanh Cương kiếm đối địch thì quan minh hơn!

Nói xong, chàng từ từ đi ra giữa sân để gặp Tiểu Cửu Hàn.

Bàng Thiên Hiếu nghe thấy Bàng Tố Chân nói như vậy ngạc nhiên hỏi :

- Tố Chân, sao con lấy cây mây độc ở trong Miêu Lãnh ra làm khí giới như thế?

Bàng Tố Chân lấy một cây mây độc ra đưa cho Bàng Thiên Hiếu xem và hỏi :

- Cha ở Miêu Cương khá lâu, chắc thế nào cũng biết cây mây Ngũ Độc này lợi hại như thế nào rồi. Và bây giờ dùng nó làm trường tiên tất nhiên phải lợi hại vô cùng phải không?

Khổng Lăng Tiêu vừa cười vừa xen lời :

- Tố Chân, Ngũ Độc Bích Câu Đẳng này chỉ có một cây hay sao?

Bàng Tố Chân đáp :

- Có hai cây và một chiếc xương rắn lại còn lợi hại hơn. Khổng Di Nương muốn dùng phải không?

Khổng Lăng Tiêu mỉm cười đáp :

- Ngày thường tôi chỉ dùng một sợi thắt lưng bằng nhiều để làm khí giới. Nên sử dụng cây mây này cũng không ngưng tay cho lắm. Nếu có nhiều thì cho mượn một cây để sử dụng.

Bàng Tố Chân thấy Khổng Lăng Tiêu muốn dùng, liền đưa cây Bích Câu Đẳng cho nàng ta. Ngờ đâu chỉ

vì cây mây độc này mà Khổng Lăng Tiêu bị tôi mạng.

Cổ Thanh Phong từ từ đi ra giữa sân, tay chào Tiểu Cửu Hàn rồi từ từ nói :

- Tạn họ Tiểu dùng khí giới chi hay là đối địch bằng tay không?

Xin bạn cho biết trước.

Tiểu Cửu Hàn đã được Huyền Bạng lão muội truyền thực cho tám thành võ công, cho nên y rất tự phụ không coi Cổ Thanh Phong vào đâu. Y chỉ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi đáp :

- Người đã biết dụng ý của mười ba cái vòng xương trắng ở trên cổng chào Vạn Kiếp kia rồi. Buổi Đại Hội của ngày hôm nay chỉ có kẻ mạnh là thắng còn kẻ yếu thì chết, chứ làm gì có cái chuyện mà đánh đến khi phân thắng bại thì thôi đâu, mà người hà tất phải hỏi như vậy?

Cổ Thanh Phong lắc đầu vừa cười vừa nói :

- Nếu vậy bạn họ Tiểu định sử dụng khí giới phải không? Muốn thế nào cũng được, miễn đều xin tiếp hết. Bạn có giỏi thì cứ việc lấy đầu của Thanh Phong treo lên cổng chào đi!

Tiểu Cửu Hàn lạnh lùng đáp :

- Vừa rồi người đã tự phụ là đã học được Phong Vân Lô Vũ bốn đại tuyệt thức của Điều Ngao cư sĩ phải không?

Cổ Thanh Phong mỉm cười gật đầu đáp :

- Kiếm thuật rất cao siêu, tuy Cổ Thanh Phong này đã học được nhân truyền của tiên sư Tiêu Đại tiên sinh và hai vị lão tiền bối Điều Ngao cư sĩ và Bắc Hải Thanh Bình cung chủ Nhân thật, nhưng nhận thấy kiếm pháp của mình hãy còn non nớt lắm.

Tiểu Cửu Hàn lại nói tiếp :

- Nếu vậy ta lãnh giáo ba môn kiếm pháp tuyệt diệu của người vậy!

Cổ Thanh Phong liền rút kiếm ra đứng lấy thế, nhưng lại hỏi :

- Còn bạn họ Tiểu sử dụng khí giới gì thế?

- Ta dùng một cây sáo ngọc để tiếp mấy thế kiếm của người!

Cổ Thanh Phong cả cười múa kiếm xông lại tấn công luôn. Thế kiếm của chàng rất tầm thường không có vẻ gì là kỳ lạ cả. Tiểu Cửu Hàn biết thế kiếm của đối phương tuy tầm thường nhưng bên trong có biến hóa

vô cùng. Tuy vậy, cậ tài ba của y rất cao siêu, nên mỉm cười nói :

- Cổ Thanh Phong ta biết thế kiếm Tiêu Hà Vấn Lộ này của ngươi rất biến hóa, sao ngươi không giở cả bảy thế biến hóa đó ra đi?

Y chưa nói dứt lời thì đã thấy thế kiếm của đối phương tấn công tới áo đảo vô cùng.

Triển Thanh Bình gật đầu và nói với Bàn Chân Chân :

- Thế kiếm của Thanh Phong cao siêu thực. Tiểu Cửu Hàn biết rõ có bảy đường biến hóa, mà vẫn không sao tránh khỏi đường kiếm của y!

Tiểu Cửu Hàn không ngờ kiếm pháp của đối phương lợi hại như vậy, cũng phải khen ngợi một tiếng :

- Kiếm pháp lợi hại thực!

Y vội múa cây sáo ngọc chống đỡ. Hai người đấu với nhau một thế đã biết công lực của nhau liền. Nên không ai dám khinh thường ai, đều giở hết tài ba ra đối địch. Trận đấu của hai người rất là kịch liệt.

Tiểu Cửu Hàn giở hết tài nghệ của mình ra đối địch, còn Cổ Thanh Phong thì trước hết dùng Thiên Độn kiếm pháp của sư môn ra đối phó, rồi lại dùng kiếm pháp của Hải Thiên Kiếm Thánh, sau cùng tới sử dụng bốn thức của Phong Vân Lô Vũ kiếm pháp của Điều Ngao cư sĩ.

Kiểm pháp của danh gia quả thực lợi hại. Cổ Thanh Phong chưa dùng hết kiếm pháp của sư môn ra đã chiếm được thắng lợi. Chờ chàng sử dụng đến Thanh Bình Độn Kiếm của Hải Thiên Kiếm Thánh thì người của Tiểu Cửu Hàn hình như bị mũi kiếm bao vây chặt rồi.

Huyền Băng lão muội không ngờ công lực của Cổ Thanh Phong lại cao siêu đến thế, y cau mày lại định nhảy vào cứu đồ đệ, nhưng đây là trận đấu tiên của Đại Hội, y không tiện ra cứu viện, đành chỉ mong Tiểu Cửu Hàn giở được võ học độc đáo ra thôi.

Diệu Âm công chúa ngồi xa nhất, khẽ cười nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Mạnh cô nương sành mắt thực. Cổ Thanh Phong quả thực là một vị anh hùng tuyệt thế!

Mạnh Hồng Tiểu khẽ kêu “hừ” một tiếng rồi đáp :

- Nhưng có ai biết đâu y chỉ bề ngoài, chứ có biết đâu bên trong lại thối tha vô cùng.

Diệu Âm công chúa ngạc nhiên vô cùng, đưa mắt nhìn Mạnh Hồng Tiểu đang định hỏi nàng tại sao lại khinh rẽ Cổ Thanh Phong như thế, thì trong trận đấu đã thay đổi hết sức rồi.

Thì ra lúc ấy Cổ Thanh Phong đã thắng thế, nhưng Tiểu Cửu Hàn không chịu khuất phục, vẫn mạo hiểm

giở những thế sáo rất ác độc để chống đỡ.

Cổ Thanh Phong thấy đối phương vẫn chưa chịu thua, liền cau mày lại giở thế Quần Sơn Lanh ra, oai lực mạnh nhất của Thanh Bình Độn Kiếm tấn công tiếp.

Tiểu Cửu Hàn thấy thế kiếm đó lợi hại, biết khó mà tránh nổi, liền giở thế Địch Vận Thiên Phong, một thế sáo lợi hại của y ra chống đỡ.

Bỗng hai món khí giới của hai người liền dính chặt vào nhau, hình như hai người muốn dùng nội lực để cướp giật khí giới của đối phương vậy.

Cho nên cả hai đều dồn hết sức lực vào cánh tay phải để mong thắng đối phương và gây nên thành tích vẻ vang trong trận đấu đầu tay của Đại Hội này.

Công lực của Tiểu Cửu Hàn mạnh hơn một chút, nhưng Cổ Thanh Phong lại nhờ uống Thiên Niên Hà Thủ Ô của Diệu Âm công chúa tặng cho nên sức của chàng dẻo dai hơn Tiểu Cửu Hàn.

Hai người cầm cự nhau trong giây lát, chân của hai người đều dẫm xuống mặt đất đến ba bốn tấc. Bỗng Cổ Thanh Phong rút lên một tiếng, vận hết Tý Ngọ thần công của sư môn ra hất mạnh thanh kiếm một cái, cây sáo của địch thủ bị hất ra ngoài xa mấy trượng liền. Khi rớt xuống, chiếc sáo đó liền rơi ngay vào chỗ Diệu Âm công chúa. Nàng ta khẽ giơ tay ra bắt luôn được cây sáo đó.

Thấy đối phương bị hất mất chiếc sáo ngọc, Cổ Thanh Phong liền nhanh tay đưa mũi kiếm vào ngực kẻ địch.

Bàng Thiên Hiếu và những người về phe Cổ Thanh Phong đều mừng rỡ, còn quần ma thì tên nào tên nấy cũng đều giơ áo lên che mặt.

Mọi người nghe thấy tiếng kêu bộp, thì ra trong sân đã có người té ngã. Huyền Băng lão muội biết đồ đệ của mình bị địch dùng kiếm chém ngã lăn ra chết, dậm chân định chạy lai bế xác, nhưng y đã đứng chờ người ra không nói năng được gì cả.

Thì ra người té lẳng ra đất đó không phải là đồ đệ của y mà lại là Cổ Thanh Phong.

Sự biến chuyển đó là chỉ tại Cổ Thanh Phong nhân từ quá mà nên.

Vì khi chàng đã dí mũi kiếm vào ngực đối phương rồi mới nghĩ đến kẻ địch không có thâm thù gì với mình hà tất phải giết chết y làm chi. Nên chàng chỉ định nói vài lời rồi quay trở về bốn trận thôi. Ngờ đâu người không có lòng giết hổ, mà hổ có ý hại người. Tiểu Cửu Hàn lại thừa lúc đó phun ngay một hơi Huyền Băng Chân Khí vào mặt Cổ Thanh Phong.

Hai người đứng cách nhau rất gần. Cổ Thanh Phong không đề phòng nên bị hơi lạnh vừa mạnh vừa giá

sương làm cho tắc thở mà chết giắc ngã lăn ra đất.

Cổ Thanh Phong chất ngất, liền có ba cái bóng người nhảy tới.

Một là Bàn Chân Chân, hai là Bàn Tố Chân, bà là Bàn Thiên Hiếu.

Ngay cả Mạnh Hồng Tiểu đã khinh rẻ chàng cũng cả kinh thất sắc đứng dậy định đi tới rồi.

Bàn Thiên Hiếu bảo Bàn Tố Chân hãy ẵm Cổ Thanh Phong về chỗ để cứu chữa, rồi chỉ mặt Tiểu Cửu Hàn quát mắng :

- Tiểu Cửu Hàn! Cổ Thanh Phong một lòng nhân từ tha chết cho người, mà người lại thừa cơ ám hại y. Người thực vô liêm sỉ vô cùng. Thế này mà cũng đòi nhận là nhân vật trong võ lâm.

Huyền Băng lão muội vì sợ đồ đệ mình bị thiệt thòi, nên mới phi thân nhảy ra che chở cho Tiểu Cửu Hàn :

- Đấu võ trên giang hồ, hễ thắng là mạnh, chứ có cứ gì sử dụng thủ đoạn gì đâu? Nếu Bàn bang chủ có muốn đấu, lão cũng xin lãnh giáo!

Bàn Thiên Hiếu đưa mắt nhìn Huyền Băng lão muội một hồi, rồi ngừng mặt lên trời cười ha hả một hồi, rồi mới nói :

- Có phải người muốn ném mùi Phiên Thiên tam bảo của ta đấy không?

Huyền Băng lão muội cười nhạt đáp :

- Phiên Thiên tam bảo của người chỉ dọa nạt được những kẻ mới ra đời thôi, chứ dọa nạt sao nổi ta?

Bàn Thiên Hiếu vuốt râu cười, quay mặt lại bảo Liễu Như Yến :

- Đưa cây búa thần cho tôi!

Liễu Như Yến liền ném cây búa thần tới. Bàn Thiên Hiếu giơ ta ra bắt lấy.

Vạn Kiếp ma chủ biết công lực của Bàn Thiên Hiếu siêu phàm, nhất là Phiên Thiên tam bảo lại lợi hại vô cùng, chỉ sợ Huyền Băng lão muội thất thế thì không ai khắc chế nổi hỏa khí của Hô Diên Bính với Hòa Hải Nhi, cho nên y liền lên tiếng nói :

- Huyền Băng đạo hữu, mời đạo hữu hãy trở về chỗ ngồi, để tôi gặp Bàn bang chủ, vì tôi với Bàn bang chủ cách biệt đã lâu năm rồi!

Huyền Băng lão muội cũng biết Bàn bang chủ không phải là tay vừa, nghe nói liền dắt Tiểu Cửu Hàn

về chỗ ngồi.

Bàng Thiên Hiếu đoán chắc Vạn Kiếp ma chủ thế nào cũng có thù hằn gì với mình, nên cứ muốn đòi gặp mình như vậy, và ông ta cũng muốn xem đối phương là ai? Liền đứng yên chờ đợi, Ma chủ vừa đứng dậy thì Tốt Kim Hoàn đã chấp tay vái chào và nói :

- Thưa bầm Ma chủ ân sư, xin ân sư cho phép đệ tử được tiếp Bàng bang chủ của Tam Nguyên bang một phen!

Vạn Kiếp ma chủ biết công lực của Tốt Kim Hoàn khá cao siêu, đã học được bảy thành chân truyền của mình rồi, ngầm nghĩ giây lát liền gật đầu đáp :

- Thôi được, để cho con ra tiếp cao nhân đương thời vậy!

Tốt Kim Hoàn vái chào xong liền phi thân tới trước mặt Bàng bang chủ, chấp tay chào và nói :

- Bàng bang chủ, Tốt Kim Hoàn bất tài nhưng vẫn muốn lãnh giáo vào chiêu tuyệt học và Phiên Thiên tam bảo của Bang chủ.

Bàng Thiên Hiếu thâm búa thần lại, lắc đầu cười nhạt đáp :

- Người không xứng đáng đấu với ta...

Lão Bang chủ chưa nói dứt, Khống Lăng Tiêu đã đột nhiên tung mình nhảy ra và nói với Bàng Thiên Hiếu :

- Bang chủ không muốn ra tay, xin nhường cho thiếp một trận vậy, để Tốt Kim Hoàn cô nương khỏi bị cụt hứng!

Thì ra Khống Lăng Tiêu nghe thấy Thiết Kiếm chân nhân nói huynh trưởng của nàng là Khống Đại Bằng bị Tốt Kim Hoàn giết chết ở trong Đào Hoa Chiếu, vì vậy muốn nhân dịp này hạ thủ đối phương để trả thù cho anh.

Bàng Thiên Hiếu cũng biết ý định của Khống Lăng Tiêu, nên chỉ dặn nàng một câu :

- Phu nhân phải cẩn thận!

Đoạn lão Bang chủ quay trở về chỗ ngồi để thăm vết thương của Cổ Thanh Phong.

Tuy Cổ Thanh Phong bị trúng Huyền Băng Chân Khí suýt tí nữa thì xương tủy bị đóng băng, nhưng nhờ có căn bản tối và lại được uống hai viên Hỏa Linh Đơn của Hỏa Hải Nhi, nên thoát hiểm ngay. Nhưng vẫn cảm thấy rất run, tạm thời không thể đối địch ngay được.

Bàng Thiên Hiếu mới yên tâm và cho Cố Thanh Phong uống hai viên Ích Nguyên Linh Đơn rồi quay mặt ra ngoài trận đấu để xem Khổng Lăng Tiêu đối địch ra sao.

Khổng Lăng Tiêu đấu với Tốt Kim Hoàn, cả hai đều đấu tay không. Muốn lấy tiếng cho bốn môn, Tốt Kim Hoàn vừa ra tay đã giở ngay Dao Trì Tranh Hoa thủ pháp ra đối phó. Muốn trả thù cho anh, Khổng Lăng Tiêu cũng dùng ngay môn võ công độc đáo của mình là Thiên Hương Đoạt Hồn Chỉ ra, thế nào nàng cũng sử dụng đến mười thành công lực. Cả hai đều ngang tài nhau, nên đấu được hai mươi hiệp rồi mà vẫn chưa phân thắng bại.

Quần hùng phó hội thấy môn hạ của Vạn Kiếp ma chủ đã có võ công cao siêu như vậy, thì Vạn Kiếp Ma chủ phải giỏi như thế nào.

Hai người càng đấu càng nhanh. Dần dần chỉ thấy bóng của hai người thôi chứ không sao trông thấy rõ được hình dáng. Lại đấu thêm được hai mươi hiệp nữa cũng chưa phân thắng bại, Khổng Lăng Tiêu bỗng nhảy ra ngoài nói :

- Công lực của Tốt cô nương sao siêu lắm, chúng ta đấu quyền chưởng mấy chục hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại, chi bằng đổi sử dụng khí giới.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Long Tranh Hồ Đấu

Tốt Kim Hoàn thấy mình dùng Dao Trì Ngọc Trác Hoa chưa thắng nổi đối phương, nhưng trong pho chưởng đó còn bao nhiêu hàm cả khí tuyệt độc. Nàng ta định sử dụng ám khí để thắng đối phương, thì đối phương đã nhảy ra bên ngoài mà đòi đấu võ khí.

Nàng ta nghĩ môn võ khí cây hoa sen của mình bên trong có ám khí để giết địch lại còn dễ hơn, nên nàng gật đầu đáp :

- Kim Hoàn xin tuân lệnh và xin dùng cây Dao Trì Ngọc Liên này để lãnh giáo Khổng phu nhân.

Nói xong chỉ thấy nàng ta rút cánh hoa sen bằng ngọc trắng dài chừng hai thước cột ở ngang lưng ra. Khổng Lăng Tiêu thì sử dụng Ngũ Độc Bích Câu Đằng của Bàn Tổ Chân tặng cho.

Vạn Kiếp ma chủ trông thấy cây mây độc đó, biết ngay là lợi hại, liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh dặn bảo Tốt Kim Hoàn :

- Kim hoàn cẩn thận, khí giới của đối phương lợi hại vô cùng, con chớ để cho khí giới dính vào người!

Thoạt tiên Tốt Kim Hoàn không coi cây mây độc của Khổng Lăng Tiêu vào đâu, bây giờ nghe thấy Ma chủ dặn bảo như vậy, trong lòng mới hơi kinh hoảng.

Khổng Lăng Tiêu thấy mặt đối phương có vẻ e dè, đắc chí vô cùng liền cười vẻ kiêu ngạo và nói :

- Tốt cô nương, cẩn thận nhé! Khí giới này của tôi không phải là khí giới thường đâu!

Nói xong, nàng liền múa cây mây độc xông lại tấn công luôn.

Khí giới của nàng dài hơn nên nàng lùi trước rồi tấn công sau, so lối đánh khác hẳn mấy người. Tốt Kim Hoàn muốn biết thủ pháp của đối phương ra sao rồi mới nghĩ cách đối phó sau. Nàng ta liền nhảy lùi về phía sau tám bước để tránh né.

Khổng Lăng Tiêu vận sức vào cánh tay phải quật cây mây thẳng như một chiếc gậy nhắm Thái Dương huyết ở bên phải của Tốt Kim Hoàn đánh tới.

Tốt Kim Hoàn thấy đối phương vận khí khiến cây mây thẳng như một chiếc gậy gang, cũng phải kính phục. Nàng liền giơ cây sen ngọc lên trước ngực để chống đỡ và muốn gạt cây mây sang bên thừa thế tấn công lại. Ngờ đâu công lực của Khổng Lăng Tiêu mạnh vô cùng và cây mây độc lại tựa như một con rắn

sống. Cây sen ngọc của Tốt Kim Hoàn chưa va chạm vào thân cây mây thì cây mây độc đã tự động rụt lại và tấn công sang phía khác liền.

Tốt Kim Hoàn không ngờ khí giới của đối phương lại linh hoạt đến thế, muốn tránh nhưng đã muộn rồi, đành phải tung mình nhảy lên để tránh né. Tuy đã thoát nạn, nhưng vẫn bị nguy hiểm hết sức.

Tốt Kim Hoàn thấy lối sử dụng khí giới vừa ra tay đã bị lép vế như vậy, hổ thẹn vô cùng. Cũng vì sự hổ thẹn ấy mà nàng ta định ở trên không giở ngay sát thủ giết chết đối phương cho khỏi hổ thẹn. Nàng ta quyết định như vậy, liền bấm cái chốt ở cây sen bằng ngọc đó rồi xoay người lại hướng chiếc hao sen vào người của Khổng Lăng Tiêu và thân của nàng thì hạ xuống nhanh như điện chớp.

Vạn Kiếp ma chủ thấy vậy biết ngay môn đồ của mình vì lòng hiếu thắng thúc đẩy mà đã đấu thí mạng một cách không nên không phải, vì đấu cách này thế nào cũng một mất một còn chứ không sai. Y là người rất điềm tĩnh, thấy vậy cũng phải gậy cản đứng dậy.

Khổng Lăng Tiêu giở tiên pháp ra múa cây mây độc mà đánh hụt luôn mấy thế, trong lòng cũng hơi tức tối, liền rú lên một tiếng thật dài rồi vận hết chân lực vào cánh tay phải múa cây mây kín như một cái lưới mà tấn công tiếp.

Bàng Thiên Hiểu, Liễu Như Yển các người thấy thành hình như vậy khoái chí vô cùng, vì hai người biết thế roi này của Khổng Lăng Tiêu kỳ diệu tuyệt luân. Lại thêm cây roi độc lợi hại vô cùng. Chắc phen này nàng ta thế nào cũng đắc thắng.

Quả nhiên cây mây độc của Khổng Lăng Tiêu đang quay tròn bỗng chĩa thẳng một cái rồi lại đổi hướng khiến Tốt Kim Hoàn không biết đâu mà chống đỡ, liền bị cây mây độc cuốn luôn vào ngang lưng ba vòng.

Tốt Kim Hoàn thấy lưng mình bị mây độc cuốn chặt không thể nào thoát chết được liền nghiêng rặng mím cười khinh mấy tiếng, và tay thì rung động cây sen ngọc liên tiếp, những bông hoa sen ở trên cành sen đó bỗng có mấy lưỡi phi đao phi xuống và tiếp theo đó có rất nhiều mũi kim độc nho nhỏ bay theo đều nhắm người của Khổng Lăng Tiêu băng xuống.

Khổng Lăng Tiêu đang đắc chí đột nhiên thấy khí giới của đối phương lại có ám khí bắn ra vừa nhiều vừa nhanh như chớp nhoáng như vậy, nàng cũng biết khó mà thoát khỏi tai kiếp, một mặt vận mười hai thành công lực vào bàn tay trái đẩy ra một chưởng cương phong để che chở thân hình, còn tay phải thì giật mạnh cây mây độc một cái, rồi mới vút luôn khí giới đó đi.

Ám khí của Tốt Kim Hoàn vừa nhanh vừa mạnh, chuyên phá những nội gia chân khí, cho nên cương khí của Khổng Lăng Tiêu vừa đưa ra đó làm sao mà chống đỡ, nên đã bị một phi đao bắn trúng trước, tiếp theo đó những mũi kim độc bắn trúng như mưa cắm cả vào người nàng, trông nàng như một con nhím ngã lăn ra đất chết tốt.

Tuy vậy, lưng của Tốt Kim Hoàn cũng bị cây Ngũ Độc Bích Câu Đẳng cửa ra làm hai khúc, gan ruột tim phổi đều rớt ra cả mặt đất trong rất thất kinh.

Hai người vừa toi mạng thì đã có hai cái bóng người khác lướt tới giữa sân. Một là Vạn Kiếp ma chủ, một là Bàn Thiên Hiếu. Bàn bang chủ rất cứng Khổng Lăng Tiêu, vì nàng ta khéo chiều chuộng. Bây giờ thất người thiếp cứng của mình chết thảm như vậy, lão Bang chủ cũng phải đau lòng ứa nước mắt anh hùng ra.

Vạn Kiếp ma chủ một mặt sai người dọn xác, quét sạch đấu trường một mặt nhìn Bàn Thiên Hiếu ứa nước mắt mà cười nhạt :

- Bàn bang chủ là người có trái tim ác độc nhất thiên hạ, tại sao lại nhỏ lệ như thế?

Bàn Chân Chân nghe thấy Vạn Kiếp ma chủ bảo cha mình là người có trái tim ác độc nhất thiên hạ, thì giật mình kinh hãi. Đồng thời nàng cũng đưa mắt liếc nhìn chữ Môn chưa sơn đỏ, vì chưa có máu tươi của người có trái tim ác độc nhất thiên hạ để sơn, nên chữ đó vẫn để mộc như vậy. Bàn Thiên Hiếu không thèm đếm xỉa đến câu nói đó mà chỉ nghẹn ngào đáp :

- Khổng Lăng Tiêu là di thiếp của ta, hầu hạ ta lâu năm, nàng bị tai kiếp, ta không đau lòng nhỏ lệ sao được?

Vạn Kiếp ma chủ cười nhạt nói :

- Những kẻ dâm đảng này chết đi lại sạch mắt. Y thị hầu hạ người bấy nhiêu năm có lẽ cũng làm cho người mọc khá nhiều sừng rồi!

Bàn Thiên Hiếu nhìn thẳng vào mặt Vạn Kiếp ma chủ, lớn tiếng trách mắng :

- Vạn Kiếp ma chủ cũng là tôn sư của một môn phái, sao lại thốt được những lời thiếu giáo dục như vậy? Người bảo Lăng Tiêu dâm đảng không giữ phu đạo như vậy, chẳng hay người có chứng cứ gì mà dám vu oan cho nàng ta như vậy?

Vạn Kiếp ma chủ cười nhạt một tiếng, chưa kịp trả lời thì Diệu Chân ni cô mới gia nhập Vạn Kiếp môn không lâu, bước ra cười khanh khách xen lời nói :

- Bàn Thiên Hiếu, ông muôn điều vạn hiếu, mà có một việc lại không hiểu. Trước kia, Khổng Lăng Tiêu với tôi vẫn cùng vui chẵn gối, cùng truy hoang lạc thú với nhau. Ngay cả con rể cứng của ông bị chúng tôi bắc cóc đến núi Cửu Nghi, suýt tí nữa thì cũng bị Khổng Lăng Tiêu...

Bàn Thiên Hiếu không muốn nghe tiếp liền quát lớn, múa cây búa thần nhắm Ni cô dâm đảng đó bổ luôn một nhát.

Diệu Chân có ngờ đâu lão Bang chủ hồ thẹn quá hóa tức giận mà đột nhiên ra tay tấn công mình như vậy, và thế công lại nhanh như điện chớp, búa thần lại sắc bén khôn tả, cho nên y thị bị chém làm hai mảnh chết không kịp trối.

Nhưng vì thanh búa thần đó quá sắc bén và động tác của lão Bang chủ quá nhanh, người của Diệu Chân bị chém ra làm đôi mà vẫn chưa tách ra làm hai mảnh, còn vẫn đứng nguyên ở đó một hồi mới ngã lả ra đất, tách ra làm hai mảnh.

Vạn Kiếp ma chủ không có cảm tình với đồ đệ mới nhập môn đó, vì vậy y chỉ liếc mắt nhìn một cái, cười nhạt hỏi :

- Bàng Thiên Hiếu, người là Bang chủ của Tam Nguyên bang biệt hiệu Phiên Thiên Quái Tú của người oai trấn giang hồ mà sao người lại đang tâm giết một hậu sinh hạ bối như thế?

Bàng Thiên Hiếu vẫn giận dữ quát tháo :

- Cả người, ta giết cũng dễ như vậy thôi!

Vạn Kiếp ma chủ nghe nói, không tức giận chút nào, chỉ lắc đầu cười nhạt :

- Trận đấu giữa hai ta là trận đấu then chốt của Đại Hội này. Bây giờ hãy còn sớm lắm, người chớ có muốn chết sớm như vậy làm chi!

Bàng Thiên Hiếu càng tức giận thêm, trợn tròn xoe đôi mắt ngắm nhìn Vạn Kiếp ma chủ từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu mấy lượt, rồi mới trầm giọng hỏi :

- Người là ai?

- Người khỏi cần hỏi biết ta là ai, chỉ cần giơ tay lên trán nghĩ lại xem, năm xưa người đã làm những việc gì tán tận lương tâm thì người hiểu liền.

Lời nói của Vạn Kiếp ma chủ rất tầm thường, nhưng khi lọt vào tai Bàng Thiên Hiếu lại vang động như sấm, khiến lão Bang chủ kinh hoảng loạng choạng lui về sau hai bước.

Thấy Bàng bang chủ lùi bước, Vạn Kiếp ma chủ cười nhạt một tiếng, mới thung thảng đi vào chỗ ngồi.

Lúc ấy, Hòa Hải Nhi thấy Bàng bang chủ vó vẻ tâm thần hoảng hốt, liền chạy ra cúi mình vái chào và nói :

- Xin Bang chủ hãy bớt đau lòng, để tôi tiếp chiến môn hạ của Vạn Kiếp môn, giết chúng một vài tên để trả thù cho Khổng phu nhân!

Bàng Thiên Hiếu gật đầu quay lại chỗ ngồi, ngắm nghĩ xem Vạn Kiếp ma chủ là ai? Nghe lời nói của

đối phương thì hiển nhiên đã có thù hằn rất lớn với mình.

Hỏa Hải Nhi chờ Bang chủ qua về chỗ ngồi yên rồi và đợi chờ đệ tử của phái Vạn Kiếp đem xác của Diêu chân đi khỏi, mới chấp tay chào và nói :

- Vị nào ra đây đối địch với mõ mấy hiệp?

Y vừa nói dứt thì trong nhóm mười danh thủ đã có hai người đứng lên. Hai người đó là Tiểu Sát Ha Đăng và Liệt Hỏa Thái Tuế. Vì ngồi gần hơn nên Tiểu Sát Ha Đăng đã ra giữa sân nhanh hơn Liệt Hỏa Thái Tuế một bước. Y vừa ra tới nơi đã cười ha hả và nói lớn :

- Ha mõ bất tài muốn lãnh giáo võ công của bạn họ Ô mấy hiệp!

Hỏa Hải Nhi chưa kịp trả lời thì Liệt Hỏa Thái Tuế đã phi thân tới, cười giọng quái dị và đờ lời :

- Ha huynh có cho phép Hô Diên Bính này được đấu trận này không?

Tiểu Sát Ha Đăng cười nhạt đáp :

- Tại sao mõ lại phải nhường cho bạn?

Liệt Hỏa Thái Tuế thủng thẳng đáp :

- Trong võ lâm, chỉ có ta với y là sử dụng hỏa khí thôi, và từ trước tới nay hai chúng ta chưa hề gặp mặt nhau bao giờ. Nên mõ mới muốn ra so tài thử với bạn Hỏa Hải Nhi là thế. Hơn nữa, hỏa khí của đối phương lợi hại lắm, chưa chắc Ha huynh đã chống cự nổi Tam Ly Chân Hỏa của y đâu?

Tiểu Sát Ha Đăng khi nào chịu lép vế, liền cười như điên như khùng, đáp lời :

- Không nói Tam Ly Chân Hỏa của Hỏa Hải Nhi vội, ngay cả Hỏa Trung Chi Hỏa của huynh chưa chắc đã làm gì nổi Ha Đăng này!

Hô Diên Bính lại quát lớn :

- Ha huynh nói như vậy là muốn uống rượu phạt, chứ không muốn uống rượu mời phải không?

- Ha... ha... Xin hỏi Hô Diên Thái Tuế thế nào là rượu phạt?

- Rượu phạt là hai chúng ta hãy đấu một trận, lấy Hỏa Hải Nhi ra làm giải thưởng, ai thắng sẽ được ra tay đối địch với y!

Hỏa Hải Nhi thấy hai quái khách coi mình là giải thưởng của chúng, liền tức giận vô cùng, định nổi khùng. Bàng Thiên Hiếu thấy vậy, vội dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khẽ bảo y :

- Ô hương chủ hãy nhìn đừng có nổi giận như thế. Chờ chúng đấu vài hiệp phân thắng bại xong rồi, Hương chủ hãy ra tay đấu với chúng cũng chưa muộn.

Hỏa Hải Nhi vâng lời quay về chỗ cũ ngồi, nhưng trong lòng vẫn còn ấm ức. Vì Liệt Hỏa Thái Tuế đã sa vào Thiên Nguy cốc thiêu chết Thôi Nhất Vỹ và Đường Gia, lại còn chặt gãy một cánh tay của Trang Mộng Điệp, sau còn bắt cóc Mộng Điệp đi, nên bây giờ Vệ Phương Hoa, Liên Thành Ngọc, Trì Trung Long vừa trông thấy mặt y đều muốn nhảy ra trả thù ngay. Nhất là Trang Mộng Điệp càng tức giận thêm.

Vạn Kiếp ma chủ cũng có ý định như Bàng bang chủ, nên y xua tay ra hiệu bảo những người môn đồ đó đừng ra tay để cho Liệt Hỏa Thái Tuế đấu với Tiểu Sát Ha Đăng đuổi sức đi đã rồi hãy ra tiếp chiến sau.

Tiểu Sát Ha Đăng nghe thấy Hô Diên Bính nói ngông cuồng như vậy cũng cười ha ha :

- Được, được! Để mỡ lãnh giáo huynh trước, xem Liệt Hỏa thần công của Thái Tuế lợi hại đến thế nào?

Nói xong, y liền bước sang phải hai bước.

Liệt Hỏa Thái Tuế ít khi sử dụng đến Liệt Hỏa thần công, trừ phi đối phương mạnh hơn mình. Tiểu Sát Ha Đăng cũng biết Miêu Cương song quái không phải là tay tầm thường nên y cũng không dám khinh thường.

Diệu Âm công chúa thấy vừa mới khai mạc Khổng Lăng Tiêu, Tốt Kim Hoàn và Diệu Chân ba người đã chết một cách thảm khốc như vậy, nên cũng cau mày lại, khẽ nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Mạnh cô nương, chúng ta mau giở hai môn Diệu Âm tuyệt kỳ ra bằng không còn nhiều người bị chết oan uổng.

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười gật đầu đáp :

- Được, chúng ta cùng giở hai môn ấy ra đi, nhưng cần nhất đừng để cho người ta biết chúng ta đang làm những gì, bằng không người ta sẽ rõ lai lịch của chúng ta đấy!

Diệu Âm công chúa lại hỏi tiếp :

- Mạnh cô nương, có một cây sáo ngọc của Tiểu Cửu Hàn. Chi bằng chúng ta dùng hai cây sáo này sử dụng hai môn Diệu Âm và Thiên Xương.

Tôi chắc còn tốt hơn là thổi bằng mồm, và như vậy cũng không đến nỗi bị lộ hành tích của mình.

- Kế này của Công chúa rất hay, chúng ta hãy thổi một khúc Vô Sầu Ẩn đã.

Thế là hai người cầm sáo lên thổi luôn. Lúc ấy ở trong sân Liệt Hỏa Thái Tuế với Tiểu Sát Ha Đăng đấu nhau rất kịch liệt, khiến những người ngồi quanh đó đều hoa mắt và mặt mũi tối tăm.

Mọi người lại nghe thấy tiếng sáo của Diệu Âm công chúa và Mạnh Hồng Tiểu thổi đều ngạt nhiên vô cùng, vì họ thấy hai thiếu nữ Mèo lại biết thổi khúc diệu tuyệt như thế nên càng kinh ngạc thêm.

Bàng Chân Chân với Cổ Thanh Phong hai người rất ưa thổi sáo, nghe thấy tiếng sáo này quen lắm, nên cả hai cùng đưa mắt nhìn Diệu Âm công chúa với Mạnh Hồng Tiểu trong lòng nghi khôn tả.

Vì trong tiếng sáo bao hàm Pháp Hoa Thiên Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm, kiến ai nghe thấy cũng cảm thấy dễ chịu khôn tả và khiến động tác của Liệt Hỏa Thái Tuế với Tiểu Sát Ha Đăng cũng chậm chạp dần. Sau cùng cả hai cùng ngừng tay lại lắng tai nghe quên cả đấu nhau nữa.

Diệu Âm công chúa với Mạnh Hồng Tiểu thấy Pháp Hoa Thiên Xướng và Vạn Diệu Thanh Âm đều công hiệu như vậy, liền đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ hài lòng. Đang lúc ấy, bỗng trên đài thủ tọa có tiếng rú kỳ lạ vọng lên.

Thì ra Vạn Kiếp ma chủ có mỗi đau lòng riêng, mới phần chí sáng tạo Vạn Kiếp ma cung và Vạn Kiếp môn, rồi lại còn triệu tập Vạn Kiếp đại hội này nữa. Mục đích của y là muốn đánh bại quần hùng để rửa thù tuyết hận. Nhưng bây giờ y thấy mọi người nghe khúc sáo này đều quên cả thù hận, y kinh hoàng vô cùng, vội giở ngay Thiên Ma Tiểu ra...

Tiếng rú đó, Ma chủ đã giở hết công lực ra mà kêu rú, tựa như muôn ngàn tiếng sấm trời cùng đánh lên một lúc, khiến Diệu Âm công chúa với Mạnh Hồng Tiểu phải rùng mình một cái, suýt tí nữa thì không sao thổi thành tiếng sáo.

Khúc sáo của hai nàng loạn một cái, Vạn Kiếp ma chủ liền cười quái dị, hỏi Liệt Hỏa Thái Tuế với Tiểu Sát Ha Đăng :

- Thế nào, hai vị tại sao lại ngừng tay như thế? Vị nào sợ và vị nào ngừng tay trước?

Tiểu Sát Ha Đăng nghe thấy Vạn Kiếp ma chủ nói khích, liền hậm hực đáp :

- Mỗ có sợ y đâu!

Nói xong, y lại tấn công Liệt Hỏa Thái Tuế tới tấp. Thế là hai người lại đánh nhau tiếp.

Mạnh Hồng Tiểu cau mày lại hỏi Diệu Âm công chúa :

- Công chúa, chúng ta hòa Pháp Hoa Thiên Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm vào trong tiếng tiêu tiếng địch chưa quen, nên mới kém công hiệu và mới bị Thiên Ma Tiểu của Vạn Kiếp ma chủ phá khuấy. Bây giờ chúng ta thử không dùng sáo xem sao?

Diệu Âm công chúa lắc đầu thờ dài đáp :

- Vì Đại Hội mới khai mạc không lâu, ai nấy đang hung hăng, khó làm cho họ giác ngộ được. Như vậy chúng ta có tốn công vận dụng hai môn đó thêm cũng vô ích thôi. Chi bằng hãy đợi chờ trong giây lát, để họ bớt hăng hái, rồi hãy ra tay, thì lúc ấy sẽ thành công mau chóng hơn.

Mạnh Hồng Tiểu biết lời nói của Diệu Âm công chúa rất đúng, đành phải thâu sáo lại, ngưng tay giây lát. Ngờ đâu hai người vừa mới ngưng tay, thì trong đấu trường đã có thảm kịch xảy ra liền.

Thì ra Liệt Hỏa Thái Tuế thấy đấu mãi không thắng nổi đối phương, nên nghĩ ngay ra một kế, lẳng lặng không cho đối phương biết, giả bộ làm như bỏ trống để cho đối phương có dịp may hạ độc thủ.

Quả nhiên, Tiểu Sát Ha Đăng đã trúng kế, vội giở ngay thế Loan Thạch Hành Vân tấn công luôn. Hồ Diên Bính lệ làng gạt tay của Tiểu Sát Ha Đăng sang bên, rồi nhắm ngực của đối phương phản công lại.

Tiểu Sát Ha Đăng vội xoay người không để cho tay của đối phương động vào tay mình, rồi nhân lúc ngực của đối phương bỏ trống, liền giở thế Thôi Sơn Điền Hải đẩy mạnh vào đờn điền của Hồ Diên Bính.

Tất cả những thế đó là Hồ Diên Bính dự định, nên y cửa giả bộ làm như không hay biết để cho tay của Tiểu Sát Ha Đăng đánh trúng. Khi tay của Tiểu Sát Ha Đăng vừa đụng vào ngực áo của đối phương, nơi đó có vẻ chín ngọn lửa. Tay của Tiểu Sát Ha Đăng đánh trúng một ngọn, lạ thực, ngọn lửa về đó lại có lửa bốc lên theo tay của y, mà cháy vào quần áo và bén rất nhanh.

Tiểu Sát Ha Đăng có nội công cao siêu như vậy, mà cũng chịu không nổi sức nóng của ngọn lửa đó, chỉ thấy y ôm cánh tay phải lăn lộn trên mặt đất kêu rú luôn mồm.

Lãnh Sát Hồng Phi với Tú Sát Tiêu Đồng thấy vậy, cả kinh thất sắc.

Cả hai cùng chạy ra đỡ Tiểu Sát Ha Đăng lên, khi thấy tay của người nghĩa huynh đó từ chỗ khủy trở xuống đã cháy thành than khô và vẫn còn tiếp tục lan lên cánh tay...

Lãnh Sát Hồng Phi nghiêng răng míu môi lấy luôn một con dao sắc bén ra, không do dự gì hết, dùng một ngón tay điểm vào huyệt mê cho Tiểu Sát Ha Đăng mê mang, rồi nhanh tay chặt gãy luôn cánh tay phải đó liền.

Tú Sát Tiêu Đồng thấy Lãnh Sát Hồng Phi lấy dao ra biết y định chặt tay của Tiểu Sát Ha Đăng, nên đã lấy thuốc cứu thương ra sẵn. Vừa thấy Hồng Phi chặt cánh tay xong, y đã vội rịt ngay thuốc vào. Rồi hai người công Tiểu Sát Ha Đăng về chỗ.

Tiếp theo, Hồng Phi quay trở ra nhìn Liệt Hỏa Thái Tuế và nói :

- Liệt Hỏa Thái Tuế, các thứ Liệt Hỏa của người thực lợi hại vô cùng, khiến người ta không thể biết đâu mà phòng bị được.

Hồ Diên Bính cũng biết mình đã thương Tiểu Sát Ha Đăng rồi, Hồng Phi với Tiêu Đồng quyết không để yên cho mình đâu, nên y vẫn kiêu ngạo cười quái dị và đáp :

- Hồng Phi huynh khỏi cần phải khen ngợi. Mỗ và Ha Đăng huynh không có thâm thù gì hết, nên không nhân tâm trông thấy Ha Đăng bị thiêu thành một cây than và chỉ để cho Ha Đăng huynh biết chút lợi hại của đệ đây thôi!

Hồng Phi cười nhạt đỡ lời :

- Bây giờ Ha Đăng đã bại, Hồng Phi tôi xin ra tiếp tay để xem Hồ Diên Thái Tuế còn có trò mới lạ gì không?

Liệt Hỏa Thái Tuế cũng biết mình đã kết thù kết oán với anh em Lâu Sơn tam sát rồi, nếu để cho hai tên này sống sót thì thế nào chúng cũng gây hậu họa cho mình chứ không sai. Vì vậy, y mới quyết tâm diệt nốt Hồng Phi cùng Tiêu Đồng. Y liền ngăm nhìn Hồng Phi một hồi, cười quái dị :

- Hồng huynh nhất định chỉ giáo đệ hay sao?

Hồng Phi cười nhạt đáp :

- Công lực của Hồng Phi mỗi tầm thường thế này đâu dám nói đến chỉ giáo. Chỉ mong Hồ Diên Thái Tuế lại ra tay thử thách lần nữa cho mỗ được về thế giới bên kia thôi!

Hồ Diên Bính cười giọng quái dị đáp :

- Mỗ muốn yêu cầu một điều này, nếu Hồng huynh không làm được thì mỗ đành phải cự tuyệt không đấu với huynh!

- Chẳng hay Thái Tuế định yêu cầu gì?

Hồ Diên Bính trợn tròn xoe đôi mắt, cười giọng ngông cuồng một hồi, mới đáp :

- Mỗ muốn huynh với Tiêu Đồng huynh cùng ra một lúc, thì mỗ mới chịu ra tay!

Lãnh Sát Hồng Phi nghe nói ngạc nhiên vô cùng, liền dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, cười nhạt luôn mồm. Hồ Diên Bính thấy vậy ngạc nhiên vội hỏi :

- Thế nào huynh có bằng lòng không? Sao lại cười luôn mồm như thế?

- Ta cười người khinh thường anh em Lâu Sơn quá! Với tài ba của người xứng sao được hai anh em ta liên tay đấu!

Hồ Diên Bính vẻ mặt kiêu ngạo nói tiếp :

- Nếu Hồng huynh không chịu như thế, thì mỗ cáo lui!

Hồng Phi thấy đối phương cửa bắt buộc mình với Tiêu Đổng cùng ra tay mới chịu đấu, đang cau mày suy nghĩ, thì Tú Sát Tiêu Đổng đã bước ra, vừa cười vừa nói :

- Đại ca! Cổ nhân đã nói “cung kính chi bằng tuân lệnh”. Vậy anh em chúng ta cứ liên tay để Liệt Hỏa Thái Tuế chỉ giáo cho một phen xem sao?

Lãnh Sát Hồng Phi thấy Tiêu Đổng đã bước ra và nói như vậy, liền nghĩ thầm :

“Trước mặt quần hào của thiên hạ, hai đấu với một như thế này tuy rất khó coi thật, nhưng đây là do đối phương bắt ép, chớ có phải là ta như vậy đâu? Được! Thử xem y làm bộ làm tịch ngông cuồng kêu ngạo như thế, liệu có chống nổi mười hiệp của anh em ta không?”

Nghĩ đoạn, y đã thấy Liệt Hỏa Thái Tuế mặt lộ sát khí, vừa cười vừa nói :

- Tiêu huynh nhanh nhẩu như thế mới phải chớ! Sở dĩ mỗ muốn hai vị cùng ra tay một lúc là để tiện thể siêu độ cả hai vị trong một trận đấu, khỏi pa đấu đi đấu lại một vài trận nữa mất thì giờ của mọi người đi.

Nói xong, y lại cười ha hả, thật là ngông cuồng không thể tưởng tượng được, nhưng là y vừa tươi cười vừa quay tít hai cánh tay áo rộng màu hồng tựa như đám mây hồng.

Lãnh Sát Hồng Phi khẽ dặn Tú Sát Tiêu Đổng :

- Đệ cẩn thận đối phương định sử dụng pho Toàn Phong chưởng bá đạo lắm đấy!

Tiêu Đổng mỉm cười đáp :

- Chúng ta giở hết toàn lực ra đỡ thế võ của y, thử xem công lực của y đến mức nào mà y lại dám ngông cuồng đến thế?

Ngờ đâu, Hô Diên Bính đã có độc kế sẵn. Có phải y định giở Toàn Phong chưởng ra đâu, chỉ thấy người y quay đến vòng thứ ba, thì đã thấy y kêu rú rất lớn. Tiếng rú đó chưa dứt thì người y đã có chín ngọn lửa và một điểm sao sáng như đèn ló bay ra.

Thì ra cái áo bào đạo sĩ của Hô Diên Bính trông rất lụng thụng và vụng chèo chống tay, nhưng sự thật cái áo đó chế đặc biệt lắm. Chín ngọn lửa thêu vẽ ở ngoài áo lại là lửa thật, bên trong bao hàm một chất thuốc kỳ độc và lại dính dính như hồ keo vậy. Tên thứ lửa độc này là U Luân Độc Hỏa.

Trong lúc y quay người khiến anh em Hồng Phi tưởng lầm y định giở Toàn Phong chưởng ra, thì y liền thừa cơ tung chín ngọn U Luân Độc Hỏa ra và thả thêm ngọn đèn ở trên cái mũ. Ngọn lửa trên đó lợi hại lắm, gọi là Hỏa Trung Chi Hỏa. Rồi y dùng Phích Không chưởng Lực đẩy những ngọn lửa đó bằng vào

người của đối phương. Y định tâm chỉ một thể võ đầu thôi là đốt chết anh em Hồng Phi liền, như vậy sẽ khỏi hậu họa.

Vì thấy Liệt Hỏa Thái Tuế quá ngông cuồng, Tú Sát Tiêu Đồng đang định vận hết công lực để đối phương, muốn một thể ấy đánh bại đối phương để trả thù cho Tiểu Sát Ha Đăng. Nhưng y đột nhiên trong thấy có những ngọn lửa và hỏa tinh bay tới, nên giật mình kinh hãi, vội dùng song chưởng đẩy lui những ngọn lửa ấy. Đồng thời y lại bảo với Lãnh Sát Hồng Phi :

- Đại ca phải cẩn thận! Tên này nổi tiếng bằng Độc Hỏa, chớ có để cho lửa y va đụng vào người!

Hồng Phi nghe nói cũng dùng Vô Hình Kinh Khí, định đẩy những ngọn lửa bắn trở lại. Ngờ đâu, chín ngọn lửa của Hô Diên Bính với một điểm Hỏa Trung Chi Hỏa không bị vật gì cản trở thì nó chỉ là chín ngọn với một chấm thôi. Nhưng khi nó bị chưởng phong và kinh lực của anh em Hồng Phi va chạm phải, những ngọn lửa đó liền biến thành một cái bể lửa bao vây chặt lấy người Hồng Phi và Tiêu Đồng.

Lại có những tiếng kêu lộp bộp khiến quần hùng ngồi gần đó thấy vậy cũng phải kinh hoàng, vội lui ngay về phía sau.

Tội nghiệp cho Hồng Phi với Tiêu Đồng, dù có nội công tuyệt đỉnh và mưu trí khôn ngoan cùng xảo, nhưng gặp phải trường hợp này không sao thoát thân nổi. Vì những ngọn lửa đó đụng vào người là dính chặt và cứ bốc cháy bùng bùng, không sao dập tắt được, nên không bao lâu cả hai đều cháy thành hai cây than hồng.

Lúc ấy, không những Tiểu Sát Ha Đăng bị cụt một cánh tay trông thấy vậy đau lòng đến dậm chân la ó và khóc lóc thảm thiết, ngay đến cả quần hùng có mặt tại đó cũng phải kinh hoàng đến mất hết hồn vía. Còn Hỏa Hải Nhi người chuyên dùng hỏa công, thấy vậy cũng phải nhìn nhận tài ba dùng lửa của Hô Diên Bính cao minh hơn mình thật. Nếu không có Lâu Sơn tam sát ra đỡ trận đầu thay chết cho mình, thì tới khi mình đấu với y cũng khó mà thoát khỏi tai kiếp này.

Hô Diên Bính thấy Lãnh Sát Hồng Phi với Tú Sát Tiêu Đồng đã cháy thành than và quần hùng lại tỏ vẻ khiếp sợ, y càng đắc chí, đứng ngừng mặt lên trời cười luôn mồm. Ngờ đâu y chưa cười dứt thì bỗng có một con rồng lửa nhanh như điện phi tới và bao vây.

Thì ra Hỏa Hải Nhi biết Hô Diên Bính cười xong thế nào cũng thích trước mặt đông đảo mọi người, như vậy tất nhiên mình phải ra đối địch, thì khó lòng thoát khỏi tai ách. Cho nên y đã quyết định ra tay trước để tiêu diệt kẻ địch.

Y vội lấy cái hồ lô ra dờn Tam Ly Chân Hỏa ở trong ra hóa thành một con rồng lửa nhằm Hô Diên Bính phi tới. Hô Diên Bính có ngờ đâu, mình đang mỗ trai, lại có ngư ông rình phía sau. Tới khi y nghe thấy có tiếng ùm ùm, muốn tránh thì đã muộn rồi, người y đã bị Tam Ly Chân Hỏa bao trùm và chỉ nghe thấy y kêu được mấy tiếng thảm khốc thì y cũng giống Hồng Phi và Tiêu Đồng thành một cây đuốc cháy rực.

Triển Thanh Bình thấy vậy thở dài một tiếng và nói :

- Người chuyên sử dụng hỏa thất phải chết bằng lửa, thật câu châm ngôn này nói không sai chút nào.

Các vị thử xem kết quả của Liệt Hỏa Thái Tuế thì cũng nên cảnh tỉnh mà coi thường danh lợi...

Hải Thiên Kiếm Thánh chưa nói dứt, trong sân đấu lại có sự biến hóa khác xảy ra. Thì ra Hỏa Hải Nhi dùng Tam Ly Chân Hỏa thiêu sống Hồ Diên Bính rồi, trong lòng hơi khoan tâm, vì vậy mà sao lãng phòng bị đôi chút.

Ngờ đâu, lúc ấy Bànng Thiên Hiếu với Thiết Kiếm chân nhân đều thất thanh kêu la, cả Liễu Như Yến cũng lớn tiếng gọi :

- Ô hương chủ cẩn thận!

Hỏa Hải Nhi không biết nguy cơ ở đâu dẫn tới, đã thấy từ phía sau lưng bị người dùng chưởng dí chặt vào. Y giật mình kinh hãi, đang định quay trở lại, thì người tấn công lén phía sau đó, liền bảo :

- Người không được cử động, hễ cử động là chết liền!

Nghe giọng nói, y đã biết đó là Tiểu Sát Ha Đăng vừa bị cụt tay mà cũng nhân vật tàn dư của Lô Sơn tam sát. Y liền đưa mắt nhìn Bànng Thiên Hiếu cầu cứu :

Bànng Thiên Hiếu đứng dậy nhìn Tiểu Sát Ha Đăng, trầm giọng nói :

- Ha Tam huynh! Với thân thế của huynh, thiết tưởng không nên tấn công lén Ô hương chủ như vậy!

Tiểu Sát Ha Đăng lớn tiếng đáp :

- Y có thể tấn công lén Hồ Diên Bính, sao mỡ lại không có thể tấn công lén y?

Bànng bang chủ không biết trả lời như thế nào cho phải, Thiết Kiếm chân nhân liền mỉm cười đỡ lời :

- Ha Tam huynh! Chiếc tay của huynh bị Hồ Diên Bính dùng Độc Hỏa thiêu cụt, Hồng Đại huynh với Tiêu Nhị huynh cũng bị y đốt sống. Ô hương chủ thấy vậy mới dùng thủ đoạn của y mà trị lại y. Trước hết, là chủ trì chính nghĩa cho võ lâm, sau là báo thù cho anh em Lô Sơn tam sát. Đáng lẽ Ha Tam huynh phải cảm ơn y mới phải, trái lại sao huynh lại định giết hại y?

Lời nói của Thiết Kiếm chân nhân rất khéo léo. Bànng bang chủ cũng mừng thầm yên chí Hỏa Hải Nhi sẽ thoát chết. Ngờ đâu, Tiểu Sát Ha Đăng đã không bằng lòng chút nào, lại còn cười khinh mà nói :

- Anh em Lô Sơn xưa nay một chút thù hằn gì cũng phải trả cho được. Huống hồ Hồ Diên Bính lại giết chết Đại ca Nhị ca của mỡ, bây giờ Ô Xích tự tiện thiêu chết Hồ Diên Bính, khiến Ha Đăng này không còn hy vọng trả thù, ân hận suốt đời. Y làm như vậy mà cũng đòi nói là có ân với ta hay sao? Như thế ta tha thứ

cho y sao được?

Bàng Thiên Hiếu nghe nói hậm hực quát mắng :

- Ha Đăng, người không tha thứ cho Ô hương chủ, chẳng lẽ ta lại tha thứ cho người hay sao?

Tiểu Sát Ha Đăng ngẩng mặt lên trời cười như điên như khùng một hồi, đưa mắt nhìn Bàng Thiên Hiếu đáp lời :

- Bàng Thiên Hiếu, người là cái thá gì, tài ba gì mà dám bảo không tha thứ ta thế?

- Ha Đăng! Dù người không bị què một tay cũng chống đỡ không nổi trăm hiệp của cây búa thần của ta. Huống hồ bây giờ người lại cụt một tay như vậy!

Tiểu Sát Ha Đăng tay vẫn dí vào tử huyết ở sau lưng Hỏa Hải Nhi, nghe thấy Bàng Thiên Hiếu nói như vậy, lại cười một hồi nữa và nói :

- Anh em Lâu Sơn chúng ta như tay với chân vậy. Đã không được cùng sống với nhau, thì ta còn sợ gì cái chết! Vả lại Đại ca và Nhị ca ta đã ngộ nạn rồi, ta cũng không muốn sống làm chi nữa.

Nói xong, y liền nhấn mạnh tay một cái vào tử huyết của Hỏa Hải Nhi.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Bộ Mặt Thật Của Ma Chủ

Nghe thấy Ha Đăng nói như vậy, Bàn bang chủ biết Hỏa Hải Nhi khó thoát chết, đang định nhảy ra cứu nhưng đã muộn rồi.

Chỉ thấy Hỏa Hải Nhi rú lên một tiếng rất thảm khốc, mồm phun máu tươi ngã lăn ra đất chết tốt.

Bàn Thiên Hiếu tức giận vô cùng, rống lên một tiếng, vừa nhảy bổ lại thì Tiểu Sát Ha Đăng đã nhanh tay tự đâm vào giữa ngực, ngã lăn ra tắt thở cùng chết theo với Nhị sát.

Thế là Lâu Sơn tam sát, Hỏa Hải Nhi và Hô Diên Bính cũng chết cả vào một nơi.

Lúc ấy bỗng có tiếng cười rất lớn như là ở trên không vọng xuống vậy. Mọi người đưa mắt tìm kiếm một hơi mới thấy đang há mồm cười.

Vạn Kiếp ma chủ liền hỏi :

- Thanh Bình cung chủ có cảm xúc gì mà lại cười thế?

Triển Thanh Bình gật đầu đáp :

- Phải, mỗi cảm xúc sâu sắc quá, vì bên chủ nhân chưa ra tay mới bị chết có một mình Tố Kim Hoàn thôi, còn bên mười ba danh thủ đã chết hết năm người: anh em Lâu Sơn tam sát, My Hương Tiên Tử và Liệt Hỏa Thái Tuế đều ngộ tai kiếp như vậy. Thanh Bình mỗi không cảm xúc sao được và nhận thấy bốn chữ danh, tâm, hồn, niệm tại người quá nổi, khiến các anh hùng tuyệt thế đều biến thành tử quý hồ đồ.

Mấy lời nói của Hải Thiên Kiếm Thánh không khác gì tiếng chuông bác thức. Lúc đó trong mười ba danh thủ chỉ còn lại Bàn Thiên Hiếu, Liễu Như Yến, Thiết Kiếm chân nhân, Diệu Âm công chúa mấy người thôi nhưng người nhưng người nào người nấy nghe Kiếm Thánh nói vậy đều lắc đầu thở dài cảm xúc vô cùng.

Vạn Kiếp ma chủ lẳng lẳng giây lát, bỗng giơ tay lên búng trúng không một cái, chiếc vòng bằng xương trắng treo ở dưới cổng chào bị vỡ tan tành.

Quần hùng không biết cử chỉ ấy của Vạn Kiếp ma chủ có ý gì nhưng ai nấy đều nhận thấy y có thần công như vậy cũng phải kinh hoàng.

Tiếp theo đó Vạn Kiếp ma chủ liền búng vỡ hết mười hai cái vòng chỉ còn lại một cái trao lơ lửng và

bay trước gió thổi.

Hải Thiên kèm khách kinh ngạc vô cùng, chấp tay chào và hỏi Vạn Kiếp ma chủ rằng :

- Xin hỏi Ma chủ, Ma chủ búng mười hai cái vòng xương như thế có dụng ý gì? Hay là chỉ muốn cho quần hào biết võ công của mình cao siêu cỡ nào?

Vạn Kiếp ma chủ hình như có vẻ cảm động, thở dài một tiếng rồi đáp :

- Mỗi triệu Vạn Kiếp đại hội này là có ý hỏi một trong mười ba danh thủ sao trước kia lại thù oán với mỗi như thế và xem người đó sẽ trả lời mỗi ra sao? Ngờ đâu, vì đại hội này mà gây nên không biết bao nhiêu sự lôi thôi, phiền não và gây nên bao xác chết nằm ngổn ngang như thế này. Bây giờ mỗi nhận thấy người nào người nấy tu luyện được đến mức độ này không phải là chuyện dễ. Cho nên mỗi mới đặc biệt phá tan mười hai cái vòng kia đi chỉ giữ lại một cái vòng để phân biệt thôi.

Thanh Bình lại hỏi :

- Phân biệt như thế nào?

Vạn Kiếp ma chủ chỉ tay vào Quỷ Thủ Thiên Tôn và Huyền Băng lão muội rồi trả lời :

- Đại hội Vạn Kiếp này là chúng ta dùng nghiên cứu võ học với nhau chỉ đến mức hơn thua thôi, chứ không nên giết ai cả. Song đến cuối cùng mỗi phải đấu với kẻ thù xưa và cái vòng đó là để dành cho một mình kẻ thù của mỗi.

Bàng Thiên Hiếu vẫn chưa biết Vạn Kiếp ma chủ là ai, trong lòng hoài nghi vô cùng, liền xen lời hỏi :

- Chẳng hay kẻ thù của Ma chủ là ai?

Vạn Kiếp ma chủ đưa mắt nhìn mọi người một vòng, rồi nhìn thẳng vào mặt Bàng bang chủ trầm giọng đáp :

- Là người!

Bàng Thiên Hiếu ngạc nhiên vô cùng gật đầu hỏi lại :

- Lão cũng biết kẻ thù của người là lão, nhưng người là ai? Lão với người có thù với nhau từ hồi nào?

Vạn Kiếp ma chủ lắc đầu đáp :

- Khi nào ta ra giữa sân đấu với người, ta mới cho người biết bộ mặt thật của ta.

Bất đắc dĩ Thiên Hiếu đành cau mày lại nói tiếp :

- Nếu vậy người mau ra lệnh cho mọi người đấu tiếp đi...

Bàng bang chủ vừa nói tới câu đó thì Quý Thủ Thiên Tôn đã nhảy ra giữa sân nhìn lão Bang chủ cười giọng quái dị và nói :

- Bàng bang chủ! Năm xưa trên núi Tích Thạch, Bang chủ đã ban cho mỗi một chưởng, lúc nào mỗi cũng ghi nhớ trong lòng. Bây giờ chúng ta lại tái ngộ ở đây thế nào mỗi cũng phải xin Bang chủ chỉ giáo cho một thế tuyệt học.

Bàng Thiên Hiếu toan định bước ra, thì Thiết Kiếm chân nhân đã đứng dậy mỉm cười nói :

- Bang chủ, người tranh nhất của đối phương hình như là Vạn Kiếp ma chủ. Xin Bang chủ hãy đợi chờ một lát nữa để đấu với kẻ địch, còn trận này xin hãy nhường cho bản đạo đối phó.

Bàng Thiên Hiếu cũng biết Vạn Kiếp ma chủ võ công gì không kém gì mình nên y thấy Thiết Kiếm chân nhân nói như vậy liền gật đầu :

- Chân nhân muốn ra trận thì phải cẩn thận, tả chưởng của đối phương đã luyện đến môn Trảo Hồn Quý Thủ.

Thiết Kiếm chân nhân gật đầu rồi thung thảng bước ra chào một cái mỉm cười nói :

- Bản đạo ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngày hôm nay mới may được gặp.

Quý Thủ Thiên Tôn thấy Bàng Thiên Hiếu không đích thân xuất trận, tuy hơi thất vọng nhưng thấy Thiết Kiếm chân nhân là một trong mười ba danh thủ đương thời, kiếm pháp rất tinh xảo nên y cũng không dám khinh thường, vội chấp tay mỉm cười đáp :

- Mỗi cũng ngưỡng mộ Thiết Kiếm vô song của Chân nhân đã lâu, mong Chân nhân không tiếc tay chỉ giáo cho vài thế.

Mạnh Hồng Tiểu nghe hai người nói xong, liền khẽ cười và nói với Diệu Âm công chúa rằng :

- Công chúa! Vừa rồi trong trận đấu sát khí đằng đằng, bây giờ lại khiêm tốn có lẽ phép quá...

Không đợi chờ Mạnh Hồng Tiểu nói dứt, Diệu Âm công đã lắc đầu mỉm cười đáp :

- Mạnh cô nương đừng có thấy bộ mặt bên ngoài của họ biến hiền hòa mà tưởng họ đối xử với nhau nhã nhặn đấy. Phải biết trái lại họ còn sát khí hơn những trận trước nhiều.

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa hỏi :

- Vừa rồi, Vạn Kiếp ma chủ đã tỏ rõ : Chỉ có trận đấu của y với Bàng bang chủ là vì có với nhau mới

có sự chém giết lẫn nhau thôi, còn những trận đấu khác thì không ai được đả thương ai cả. Nếu Quý Thủ Thiên Tôn hay là Huyền Băng lão muội dám ý thị tài ba độc ác của chúng mà tái giết chóc thì phen này tôi phải dùng ba môn thần công để xem oai lực Đẳng Ma của mấy môn đó như thế nào? Chẳng hay Công chúa bảo có nên không?

Trong khi nàng đang nói, thì trong đấu trường hai người đấu với nhau đã kịch liệt không thể tưởng tượng nổi. Thì ra Thiết Kiếm chân nhân nghe thấy Quý Thủ Thiên Tôn muốn lãnh giáo kiếm thuật của mình nên vội rút thanh kiếm ra trả lời rằng :

- Bần đạo xin tuân lệnh!

Quý Thủ Thiên Tôn thấy đối phương đã rút trường kiếm ra, y cũng vén áo lên lấy một môn khí giới dị hình ra. Môn khí giới này của y cũng kỳ lạ lắm, tất cả quần hùng chưa được trông thấy bao giờ. Thì ra đó là một cái bao tay thật lớn đeo vào tay phải, mỗi ngón dài hàng thước rất sắc bén, trông chẳng khác gì một bàn tay thật lớn.

Thiết Kiếm chân nhân buôn tẩu giang hồ lâu năm nhưng chưa hề thấy ai sử dụng khí giới kỳ lạ như vậy liền giật mình kinh hãi không dám khinh thường đối phương nữa.

Triển Thanh Bình đứng xem sau một hồi mới thất kinh nói với Bàn Chân Chân :

- Chân nhi, chỉ sợ Thiết Kiếm chân nhân hôm nay khó mà thoát khỏi tai kiếp.

Bàn Chân Chân biết Thiết Kiếm chân nhân là một người không gây nên tội ác gì, nghe nói liền cau mày hỏi lại :

- Ân sư đã nhận xét thấy Quý Thủ Thiên Tôn có độc kế gì chẳng?

Triển Thanh Bình lắc đầu :

- Sư phụ nghĩ đến môn khí giới của Quý Thủ Thiên Tôn là làm bằng một thứ cát gọi là Tấn Kim Sa ở đất Tây Vực trộn lẫn gang thép chế thành, trừ bảo kiếm truyền cổ ra, không còn đao kiếm nào chém gãy được nó. Nó lại có tẩm thuốc độc cực mạnh, hễ đập vào người là người đó chết liền và còn khóa được khí giới của đối phương nữa.

- Vật này lợi hại và độc như vậy, sao y không làm hai cái có phải tăng mạnh thêm không?

- Con có biết đâu khí giới này tên gọi Thiên Ma trảo, người sử dụng nó một tay, còn một tay kia thế nào cũng phải luyện một môn công lực tuyệt độc. Vì đối phương thấy khí giới kỳ lạ thế nào cũng chăm chú phòng bị để y thừa cơ đó y hạ sát ngay.

Hải Thiên Kiếm Thánh mới nói tới đây thì hai người ở trong sân đã đấu được hai chục hiệp, thế công

của họ nhanh vô cùng chỉ trông thấy bóng chứ không thấy người.

Bàng Chân Chân xem một lát rồi lại hỏi Triển Thanh Bình :

- Thừa ân sư, chẳng hay Can Tương và Mạc Tà của con có phá nổi Thiên Ma trảo không?
- Đôi thần kiếm ấy là bảo kiếm số một số hai của thiên hạ, Thiên Ma trảo làm sao chống đỡ nổi.
- Nếu vậy ân sư hãy đưa cho con hai thanh bảo kiếm đó.

Hải Thiên Kiếm Thánh ngạc nhiên hỏi lại :

- Con sử dụng hai thanh bảo kiếm này không sợ Thanh Phong nhận ra hay sao?
- Tính mạng của người còn quan trọng hơn sự bí mật cá nhân.

Nếu Thiết Kiếm chân nhân nguy hiểm là con quyết tâm ra tay thử xem.

Vả lại, Thanh Phong với Mạnh Hồng Tiểu chỉ nhận ra được thanh Can Tương mà thôi, còn con thì chỉ sử dụng thanh Mạc Tà thôi. Như vậy hai người biết sao được?

Triển Thanh Bình mỉm cười đưa hai thanh bảo kiếm cho nàng.

Lúc ấy trong đấu trường đã tới gian đoạn rất gay cấn rồi. Thiết Kiếm chân nhân tuy là trong ngũ đại danh kiếm, võ công tuyệt thế, kiếm pháp rất mạnh nhưng gặp phải Quỷ Thủ Thiên Tôn thì hình như bó chân bó cẳng vì đôi bên ngang nhau, nhưng về phương diện khí giới, Thiết Kiếm chân nhân chỉ dùng kiếm thường thôi, nên lép vế hơn địch thủ là thế. Đã mấy lần Thiết Kiếm chân nhân chém trúng Thiên Ma trảo nhưng không ăn thua gì mà suýt tí nữa thì bị khí giới của địch phá mất khí giới của mình. Vì vậy lão đạo sĩ lại càng quýnh hơn.

Khi đến hiệp thứ mười bảy, Thiết Kiếm chân nhân đã cảm thấy khí giới của mình bị đối phương khắc chế, nên không sao giở được những thế kiếm tinh xảo của mình, nên ông nghĩ ra được một kế muốn dùng nội công mà mình đã tu luyện được mấy chục năm ra mạo hiểm tấn công đối phương một phen.

Nghĩ như vậy, Thiết Kiếm chân nhân liền dùng thế Thám Huyệt Tần Long nhắm giữa ngực Quỷ Thủ Thiên Tôn đánh luôn.

Quỷ Thủ Thiên Tôn rú lên một tiếng rất quái, rồi giơ cây Thiên Ma trảo lên chộp cây kiếm của đối phương.

Thiết Kiếm chân nhân cố ý thủ kiếm hơi chậm để cho kiếm của mình bị kẹp vào hai ngón tay của Thiên Ma trảo. Quỷ Thủ Thiên Tôn cười nhạt một tiếng, xoay Thiên Ma trảo một cái để khóa kiếm của đối phương còn tay trái thì ngấm ngấm đưa lên nhắm ngực đối phương mà chộp luôn.

Thiết Kiếm chân nhân chờ Thiên Ma trảo của đối phương vừa khóa kiếm của mình, đột nhiên rú lên một tiếng, dồn hết chân lực vào thân kiếm đâm mạnh về phía trước và rung mạnh một cái, nhưng hai ngón tay của Thiên Ma trảo và cả hai ngón tay của kẻ địch cũng bị rung gãy hết. Trong trận đấu, liền có hai tiếng kêu đau và bên ngoài có bóng đen phi tới.

Hai tiếng kêu đau đó là của Quý Thủ Thiên Tôn bị chém gãy hai ngón tay, với Thiết Kiếm chân nhân bị tay trái của đối phương chụp trúng ngực mà thốt ra. Còn hai bóng kia là của Mạnh Hồng Tiểu giả dạng cô gái Mèo và Bàn Chân Chân cầm Mạc Tà kiếm.

Lúc ấy, Thiết Kiếm chân nhân tuy đã bị thương nhưng mà còn vận được mười hai thành công lực tấn công thêm Quý Thủ Thiên Tôn thêm một thế nữa.

Quý Thủ Thiên Tôn cũng nhịn đau, gỡ Thiên Ma trảo lên và tay lại sử dụng Chảo Hồn Quý Thủ phản công lại.

Trong khi cả hai đang nguy hiểm, thì Bàn Chân Chân đã múa Mạc Tà gỡ kiếm pháp của Hải Thiên Kiếm Thánh ra nhảy lại chặt Thiên Ma trảo của Quý Thủ Thiên Tôn.

Chỉ nghe thấy kêu “cắc” một tiếng, ba ngón tay còn lại của môn khí giới kỳ lạ đó đã bị bảo kiếm của nàng chặt gãy hết.

Còn Mạnh Hồng Tiểu thì gỡ Đại La Thủ ra trấn tan Trảo Hồn Quý Thủ của Quý Thủ Thiên Tôn, còn tay trái nàng thì dùng Thiên La Pháp Vũ hóa giải Phích Không chân lực của Thiết Kiếm chân nhân.

Cử chỉ của hai người ở đó đã làm cho quần hùng có mặt tại đó thất kinh vì Bàn Chân Chân dùng kiếm chém gãy ba ngón tay còn lại của Thiên Ma trảo là đủ kinh người rồi. Nhưng Mạnh Hồng Tiểu hai bàn tay không đã hóa giải được hai môn nội công của hai tay cao thủ nhất thời, lại càng làm cho quần hùng kinh hoàng thêm. Ngay cả Vạn Kiếp ma chủ, Hải Thiên kếm khách và cả Bàn Thiên Hiếu cũng kinh hoàng nốt.

Cổ Thanh Phong không nhận ra được kiếm pháp của Bàn Chân Chân và cũng không nhận ra được Đại La thủ pháp của Mạnh Hồng Tiểu, tuy chàng cảm thấy thân pháp của hai người rất quen thuộc nhưng vẫn không dám nghi là hai người.

Còn Bàn Chân Chân đã nhận ra ngay cô gái người Mèo này là Mạnh Hồng Tiểu liền.

Mạnh Hồng Tiểu đứng ở giữa sân mỉm cười vái chào rồi mời Thiết Kiếm chân nhân về chỗ nghỉ ngơi, sau lại nói với Quý Thủ Thiên Tôn rằng :

- Vừa rồi Vạn Kiếp ma chủ đã tuyên bố chỉ có trận đấu của Ma chủ với Bàn bang chủ, vì có thù cũ với nhau mới phải đấu chí tử thôi, còn những trận khác chỉ là nghiên cứu võ công với nhau, chứ không được đả thương nhau. Bây giờ hai vị đều bị thương cả, vậy trận đấu này coi như hòa. Xin mời Thiên Tôn về chỗ.

Quý Thủ Thiên Tôn gật đầu đáp :

- Thịnh tình của cô nương bần đạo xin rất cảm ơn, còn bạn thanh niên này tại sao lại dùng bảo kiếm chém gãy khí giới của bần đạo như vậy? Bạn trẻ phải nói rõ nguyên nhân cho bần đạo hay tại sao đi đã?

Bàng Chân Chân liền mỉm cười đáp :

- Vì tiểu bối thấy mấy ngón tay của Thiên Ma trảo của lão tiền bối nổi màu xanh, rõ ràng có tẩm chất độc cực mạnh, hễ chạm vào người là người đó chết liền. Tiểu bối chặt đứt mấy ngón để giảm bớt tội nghiệp của lão tiền bối. Như vậy là đã tích thêm công đức cho lão tiền bối không ít. Vậy lão tiền bối phải cảm ơn tiểu bối mới phải.

Quý Thủ Thiên Tôn cười nhạt nói tiếp :

- Xích Đại Phong, con ra đây cho đệ tử của Bắc Hải Thanh Bình cung, người vô tri và nông cuồng này kiến thức Thấu Cốt Âm Phong trảo với Thanh Liên Đoạt Phách Sa của phái Tuyết Sơn chúng ta như thế nào.

Mạnh Hồng Tiểu thấy Xích Đại Phong đã bước ra, đang định quay trở về chỗ ngồi thì Quý Thủ Thiên Tôn lại lên tiếng gọi :

- Cô nương kia hãy khoan bước, chờ bần đạo băng bó xong hai ngón tay, sẽ lãnh giáo cô nương mấy thế võ nữa.

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói bất đắc dĩ đành phải đứng sang một bên chờ đợi để xem Bàng Chân Chân đấu với Xích Đại Phong.

Xích Đại Phong sử dụng cây Kim Long Sách, một sợi dây dài hơn bốn thước, dang đầu cột một cái đầu rồng đỏ, song sắc bén vô cùng, còn dây thì kết bằng tóc người với dây đồng của người Gan Dao, cứng rắn đến ngay cả Mạc Tà Kiếm cũng khó chặt đứt được.

Bàng Chân Chân chưa rút thanh Can Tương ra và chỉ dùng Mạc Tà đối địch thôi. Nàng sợ Mạnh Hồng Tiểu với Cổ Thanh Phong cùng mọi người nhận ra mình nên phải sử dụng kiếm pháp gia truyền của Bàng Thiên Hiếu.

Hai người đấu được mười hiệp, Bàng Thiên Hiếu đã đoán ra được thanh niên này chính là Bàng Chân Chân, con gái cưng đã mất tích của mình từ lâu.

Tới khi Bàng Chân Chân dùng đến kiếm pháp Phong Vân Lôی Vũ thì Mạnh Hồng Tiểu cũng nhận ra. Người cuối cùng biết chính là Cổ Thanh Phong.

Bàng Thiên Hiếu và Mạnh Hồng Tiểu biết rõ chân tướng của Bàng Chân Chân rồi nhưng vẫn còn giữ

được bình tĩnh nhưng riêng có Cổ Thanh Phong nhận ra nàng, liền nhảy ra khẽ gọi :

- Chân muội!

Vì tiếng gọi của Cổ Thanh Phong làm cho Bànng Chân Chân mất bình tĩnh, liền bị Xích Đại Phong tấn công cho ba thế liên tiếp, đẩy nàng lui về phía sau hơn trượng.

Bànng Chân Chân nghiêng răng míu môi, một mặt gỡ thế Nhất Ty Thiên Ảnh trong Phong Vân Lô Vũ ra chống đỡ thế công của địch, một mặt dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Cổ Thanh Phong rằng :

- Phong đại ca cứ để yên tôi đối địch. Còn cô gái mặc áo người Mèo kia chính là Hồng tử tử đấy. Tử ấy hiểu làm đại ca, đại ca mau ra giải thích đi.

Vì nói chuyện với Cổ Thanh Phong lại dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh tốn rất nhiều hơi sức, Bànng Chân Chân sử dụng thế Nhất Ty Thiên Ảnh không chống cự nổi thế công của Xích Đại Phong suýt tí nữa đối phương đánh trúng hông trái.

Bànng Thiên Hiếu và Triển Thanh Bình một người lo cho con gái cứng, một người lo cho đồ đệ, cả hai đều cau mày lại.

Bànng Chân Chân thấy mình nói chuyện lại bị đối phương đẩy lùi mấy bước, hổ thẹn vô cùng liền gỡ hai thế kiếm trong Phong Vân Lô Vũ ra chập một để chống đỡ, nhất thời kiếm phong như bể kiếm khí đã đẩy được Xích Đại Phong phải lui bước lia lịa.

Lúc ấy, Cổ Thanh Phong nghe thấy Bànng Chân Chân nói thiếu nữ Mèo nhảy ra cứu Thiết Kiếm chân nhân vừa rồi chính là Mạnh Hồng Tiểu giả dạng mà chàng đã tìm kiếm mãi không thấy, ngày đêm mong nhớ hoài nên mừng rỡ gọi :

- Hồng Tiểu muội!

Chàng vừa gọi vừa chạy tới gần, Mạnh Hồng Tiểu thấy Cổ Thanh Phong đi tới liền lùi về sau mấy bước :

- Hồng Tiểu muội, tôi nhớ nhung em đêm ngày, mãi tới hôm nay mới được gặp em ở Vạn Kiếp môn này. Sao em cứ muốn tránh tôi mãi thế?

Mạnh Hồng Tiểu lạnh lùng đáp :

- Người bạc đức vô hạnh như anh thì ai chịu làm em đâu mà cùng gọi như thế.

Cổ Thanh Phong bị nàng hắt hủi như vậy hổ thẹn vô cùng, liền đáp :

- Sao Hồng Tiểu muội lại nói thế? Cổ Thanh Phong tôi có hành vi gì đáng để cho người ta gọi tôi là kẻ

bạc đức như vậy.

Thấy chàng vẫn không chịu nhận lỗi, Mạnh Hồng Tiểu càng tức giận thêm, liền chỉ mặt chàng nói tiếp :

- Anh... anh... .

Nàng chỉ có thể nói được như thế thôi, rồi ngượng quá không dám nói tiếp nữa. Vì trước mặt đông đảo mọi người như vậy nàng đâu dám đem chuyện động phòng của Cổ Thanh Phong mà mình nghe lỏm nhìn lỏm như thế nào mà nói được.

Mạnh Hồng Tiểu không tiện nói, Cổ Thanh Phong càng thêm mơ hồ. Việc này chỉ có một mình Bàn Chân Chân là hiểu nguyên nhân thôi.

Nhưng Bàn Chân Chân đang bận đấu với Xích Đại Phong, một kẻ địch không kém lợi hại. Đã hai lần chỉ phân tâm một chút là súyt bị bại rồi, như vậy nàng đâu dám sơ xuất nữa.

Nàng đang phấn chấn tinh thần múa cây Mạc Tà tấn công như điện chớp, giữ chắc như núi Thái Sơn. Nàng giở hết mười sáu thức Phong Vân Lôi Vũ kiếm của Điều Ngao cư sĩ ra phản công lại. Chưa sử dụng hết pho kiếm đó nàng đã thắng thế và kiếm Xích Đại Phong bị bao vây trong thế kiếm như vũ bão đó.

Thấy tình thế như vậy, không riêng gì Xích Đại Phong lo âu kinh hoàng mà Quý Thủ Thiên Tôn đứng áp tận bên ngoài cũng phải lo ngại thay cho môn đồ của mình. Ngoài ra Vạn Kiếp ma chủ thấy vậy phải thầm khen ngợi kiếm pháp đồ đệ của Hải Thiên Kiếm Thánh quả thực lợi hại.

Đấu thêm mười hiệp nữa Xích Đại Phong đã tỏ vẻ không chống đỡ nổi. Nếu Bàn Chân Chân không phải là người nhân từ và nàng không tuân theo lời tuyên bố của Vạn Kiếp ma chủ thì có lẽ ngực Xích Đại Phong đã thủng rồi.

Quý Thủ Thiên Tôn biết mình không ra tay, thì đồ đệ của mình tất bại thảm chứ không sai, nên y vội quát bảo :

- Đại Phong có mau lui tạm, để sư phụ lãnh giáo thủ pháp hiểm thấy của vị cô nương nọ không?

Mạnh Hồng Tiểu không muốn trả lời Cổ Thanh Phong, nghe thấy Quý Thủ Thiên Tôn nói như vậy liền chỉ thủng thẳng đi vào trong sân đấu. Nàng thấy tung tích mình đã bị bại lộ rồi, nên nàng vén luôn miếng sa che mặt lên, chứ không cần giấu diếm gì hết. Rồi nàng chấp tay chào Quý Thủ Thiên Tôn mỉm cười nói :

- Tại hạ là Mạnh Hồng Tiểu, tiên sư là Bích Nhân thần ni, rất vui lòng thỉnh giáo Thiên Tôn mấy hiệp. Mong Thiên Tôn tận lực dạy bảo cho.

Quần hùng nghe nàng xưng tên như vậy, mọi người đều kinh hoàng. Huyền Băng lão muội liền cảnh cáo Quý Thủ Thiên Tôn rằng :

- Thiên Tôn phải cận thận! Mạnh cô nương đã luyện tập Đăng Ma bảo lục nên nàng có ba môn võ công tuyệt học hảo hữu trên võ lâm là Diệu Âm thần công, Đạt La Thủ và Ma Kha kiếm pháp.

Quý Thủ Thiên Tôn nghe nói mới tỉnh ngộ liền ngắm nhìn một hồi rồi cau mày lại hỏi :

- Mạnh cô nương! Vừa rồi hóa giải chưởng lực của Thiết Kiếm chân nhân và lão, cô nương đã dùng thủ pháp gì kỳ lạ thế? Có phải là Đạt La Thủ đó không?

Mạnh Hồng Tiểu rất đường hoàng, gật đầu đáp :

- Mạnh Hồng Tiểu tôi lấy được cuốn Đăng Ma bảo lục đã học thành ba môn võ công tuyệt học đó. Nhưng tôi không bao giờ ích kỷ như người mà giấu diếm không truyền thụ lại cho người thứ hai đâu. Bất cứ là ai, nếu tâm địa quang minh chính đại, hành vi đường hoàng và cùng có chung một chí hướng cứu giúp người hèn yếu diệt trừ bọn cường hào ác bá, thì Hồng Tiểu tôi sẵn sàng truyền thụ lại ba môn võ công đó cho vị võ lâm đồng đạo ấy liền.

Lời nói của nàng vừa đường hoàng vừa chính đáng, khiến những người có mặt tại đó dù chính hay tà cũng phải ngưỡng mộ.

Bàng Tố Chân đi đến cạnh Cổ Thanh Phong nắm tay chàng mỉm cười nói :

- Thảo nào Phong đại ca nhớ nhung chị Hồng Tiểu như vậy, kể cả nhân phẩm lẫn võ công, bất cứ điểm nào chị ấy cũng hơn chị em bọn em nhiều.

Cổ Thanh Phong sợ Mạnh Hồng Tiểu trông thấy mình với Bàng Tố Chân âu yếm lại sinh hiểu lầm thêm nên chỉ tay vào Bàng Chân Chân mà bảo Bàng Tố Chân rằng :

- Tố muội, thiếu niên tự nhận mình là môn hạ ủa Hải Thiên Kiếm Thánh kia chính là Hoàng Sam Hồng Tuyển, chị Bàng Chân Chân của em đấy. Em sang tiếp chuyện chị ấy, để anh giải thích riêng với chị Hồng Tiểu như vậy tiện hơn.

Bàng Tố Chân nghe nói vội chạy lại chỗ Bàng Chân Chân mỉm cười nói :

- Sao chị lại ăn mặc như thế này mà không chịu dùng bộ mặt thực để gặp cha, Phong đại ca cùng em? Chẳng lẽ chị lại giận em hay sao?

Bàng Chân Chân thấy Xích Đại Phong đã nhảy ra khỏi vòng đấu cũng không muốn làm khó dễ đối phương. Nàng đang cầm thanh Mạc Tà vào bao thì bỗng thấy Bàng Tố Chân gọi mình là chị và chạy tới, nàng vội giơ tay ra đón, ngắm nhìn Bàng Tố Chân một hồi, rồi ứa nước mắt ra vừa cười vừa trả lời :

- Chúng ta chị em với nhau, chị chỉ có thương em chứ có bao giờ trách cứ em đâu.

Bàng Tố Chân thấy người chị hiền lành như vậy, cảm động vô cùng, liền rúc đầu vào lòng Bàng Chân Chân, hai chị em cùng khóc nức nở.

Thấy hai chị em Bàng Chân Chân khóc thảm thương như vậy, ai nấy đều mũi lòng. Ngay cả Quỷ Thủ Thiên Tôn và Mạnh Hồng Tiểu cũng không nỡ đánh nhau trong trường hợp này, ai nấy đều rầu rĩ cả.

Vạn Kiếp ma chủ đưa mắt nhìn hồi lâu rồi bỗng đứng dậy. Bàng Thiên Hiếu cũng không sao chịu nhịn được liền chạy tới trước mặt chị em Bàng Chân Chân vuốt đầu Bàng Chân Chân ứa nước mắt ra hỏi :

- Chân Chân có phải vì mặt con đã... mà con không muốn gặp cha đấy không?

Thấy cha già hỏi như vậy, Bàng Chân Chân cũng không sao nhịn được liền khóc òa lên. Tiếng khóc của nàng rất ai oán náo nùng, khiến tất cả mọi người có mặt ở đó đều thấy rầu rĩ lây.

Vạn Kiếp ma chủ dặn người hầu đứng cạnh :

- Mau khua chuông!

Người hầu đó vâng lời giơ lá cờ đỏ lên phất mấy cái. Trong Vạn Kiếp ma cung liền có tiếng chuông vang động tức thì. Tiếng chuông này khắc hẳn tiếng chuông khai mạc. Tiếng chuông trước đây những sát phạt, còn tiếng sau này ôn hòa vô cùng, khiến ai ai cũng ứa nghe.

Mạnh Hồng Tiểu đến cạnh Bàng Chân Chân nắm tay an ủi nàng, nhưng không biết nói thế nào cho phải?

Bàng Chân Chân ngừng đầu nhìn Bàng Thiên Hiếu u oán nói :

- Thưa cha, con có một điều rất quan trọng muốn hỏi cha.

Lúc này Bàng Thiên Hiếu đã mất hết oai phong, bộ mặt hiền từ, khẽ vỗ vai Bàng Chân Chân mà rằng :

- Chân nhi có việc gì muốn hỏi cha thế?

- Mẹ con là ai thế, hả cha?

Bàng Tố Chân nghe thấy Bàng Chân Chân hỏi như vậy cũng tròn to đôi mắt lên nhìn xem cha trả lời thế nào.

Bàng Thiên Hiếu hai tay ôm lấy vai của hai người con gái, thở dài một tiếng rồi náo nùng đáp :

- Mẹ con tên là Vạn Phi Sương, hiệu danh là Huyền Huyền Ma Nữ.

Bàng Tố Chân nghe nói vội xen lời hỏi :

- Mẹ con hiện giờ sống hay chết?

Bàng Thiên Hiếu thấy Bàng Tố Chân hỏi như vậy, không biết trả lời sao, ngẫm nghĩ hồi lâu mới lắc đầu

- Mẹ... .mẹ con... đã... chết rồi!

Lão Bang chủ vừa dứt lời, thì đột nhiên một tiếng cười nhạt rất kinh hồn vọng lại.

Lão Bang chủ giật mình kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn thấy Vạn Kiếp ma chủ đứng cách chỗ mình ba thước. Tiếng cười nhạt ấy do Ma chủ thốt ra.

Lúc ấy tiếng chuông ở trong Vạn Kiếp ma cung đã gõ lên đến tiếng cuối chầu.

Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi :

- Hồi nãy, gõ chuông xong đã chết chóc không biết bao nhiêu nhân vật trong võ lâm. Bây giờ còn gõ nữa làm chi?

Vạn Kiếp ma chủ lạnh lùng đáp :

- Hồi chuông này là hồi chuông kết thúc đại hội và cũng là lúc ta thanh toán ân oán riêng với Bàng Thiên Hiếu.

Bàng Chân Chân lại hỏi tiếp :

- Chẳng hay Ma chủ với cha tôi có thù hằn gì với nhau thế?

Vạn Kiếp ma chủ không trả lời, chỉ lẳng lặng giơ tay lên bỏ mặt nạ ra. Tất cả mọi người trông thấy bộ mặt thật của Ma chủ thì ai nấy đều ngạc nhiên đến ngẩn người ra không nói được nửa lời.

Thì ra bọn Vệ Phương Hoa các người từ khi vào làm môn hạ Ma chủ đến giờ bấy nhiêu năm trời rồi mà không một ai biết Ma chủ là đàn bà cả.

Có lẽ Vạn Kiếp ma chủ rất giỏi về cách hóa trang nên đôi mắt bà ta tuy đôi mắt có vết nhăn, đủ thấy tuổi bà ta khá cao nhưng da mặt vẫn trắng trẻo như con gái đôi mươi vậy, nhất là bộ mặt thì quả thật là đẹp tuyệt trần luôn. Trông bộ mặt của bà ta lúc này cũng đủ biết hồi trẻ vẻ đẹp của bà không kém gì Mạnh Hồng Tiểu với chị em Bàng Chân Chân.

Quần hùng đều ngạc nhiên, tất cả mọi người im lặng, chỉ có một mình Bàng Thiên Hiếu thở dài một tiếng, rồi chỉ tay vào mặt Vạn Kiếp ma chủ giọng run run :

- Tôi đã sớm đoán... ra là... bà... bà rồi. Cũng mong... sẽ là... bà chứ không còn phải người khác... .

Bàng Chân Chân vội xen lời hỏi :

- Thưa cha, Vạn Kiếp ma chủ là ai thế? Bà ta với cha có thù oán gì vậy?

Bàng Thiên Hiếu không sao nhìn được, nước mắt nhỏ ròng xuống hai bên má, với giọng bi đát gượng cười nói :

- Bà ta là... Huyền Huyền Ma Nữ... Vạn Phi Sương... là... là mẹ đẻ của chị em con đấy.

Bàng Chân Chân và Bàng Tố Chân ngạc nhiên vô cùng, đều trợn mắt nhìn Huyền Huyền Ma Nữ hồi lâu, rồi đồng thanh kêu “Mẹ ơi!” rồi cùng nháy xỏ lại ngã luôn vào lòng Vạn Phi Sương.

Huyền Huyền Ma Nữ đang hậm hực, mặt đầy sát khí nhưng thấy hai cô con gái như vậy cũng dẹt ngay nét mặt và mỉm cười hỏi :

- Hai con đều là Bàng Chân Chân đấy à?

Bàng Tố Chân lắc đầu đáp :

- Thưa mẹ, tên con là Tố Chân còn chị con là Chân Chân.

Phi Sương cúi xuống hôn má hai con. Hôn xong mặt bà lại lộ sát khí, từ từ đẩy hai chị em Bàng Chân Chân sang bên và nói tiếp :

- Chân nhi, Tố nhi. Hai con hãy lùi sang một bên để mẹ thanh toán món nợ cũ với cha con đã, rồi mẹ con ta lại vui vầy với nhau.

Bàng Thiên Hiếu nhìn Phi Sương gượng cười đáp :

- Phi Sương, việc năm xưa quả thực tôi nhẫn tâm, nhưng sau tôi ân hận mãi, tìm kiếm nàng bao lâu năm mà không...

Phi Sương cười nhạt một tiếng ngắt lời chồng và nói tiếp :

- Bàng bang chủ! Vạn Phi Sương đây chỉ là một ma nữ trên giang hồ không đáng để cho Bang chủ đoái hoài tới. Bây giờ trước mặt quần hùng tôi chỉ cần ông cho tôi biết rõ năm xưa trong lúc đang sinh đứa con gái thứ hai chưa lọt lòng mà ông đang tâm bỏ mẹ con tôi ở trên núi hoang như vậy. Thế là nghĩa lý gì?

Nghĩ đến chuyện năm xưa Bàng Thiên Hiếu ân hận vô cùng nên mặt đỏ bừng không sao trả lời được.

Bàng Chân Chân thấy vậy không nỡ để cho cha mình khó xử, liền nắm lấy tay áo mẹ vừa khóc vừa nói :

- Thưa mẹ, quả thực cha con vẫn ăn năn hối lỗi từ đó đến giờ nên bấy nhiêu năm nay chỉ nạp có hai

người dì thôi chứ chưa hề...

Vạn Phi Sương cười nhạt, vội ngắt lời nói tiếp :

- Chân nhi, cha con không ăn năn hối hận gì đâu. Ngày nay nếu ta không hiện mặt ở trước Vạn Kiếp môn này, thì con với em con vẫn còn biết Vạn Phi Sương là mẹ đẻ của con phải không?

Bàng Chân Chân thấy không hóa giải nỗi mối thù của cha mẹ nàng nên lo âu vô cùng. Nàng bỗng tung mình nhảy lên chửi Kiếp ở trước cổng chào cúi đầu xuống nhìn Vạn Phi Sương với giọng đau đớn nói :

- Mẹ ơi, con biết chửi Kiếp này sơn bằng máu mào hạc nghìn năm, thế bỏ vào mồm một tí cũng đủ hồn du chín tuổi...

Bàng Thiên Hiếu nghe giọng nói biết Bàng Chân Chân muốn gì rồi, hoảng sợ vô cùng liền gọi :

- Chân Chân con xuống đây. Việc của cha con với mẹ thế nào cũng giải quyết xong, con hà tất phải làm như thế.

Bàng Chân Chân không trả lời Bàng Thiên Hiếu, vẫn khóc lóc với Vạn Phi Sương :

- Mẹ, xin mẹ thương con với em con mà hóa giải mối thù xưa của cha con đi. Bằng không con không nỡ trông thấy cha mẹ trở nên kẻ thù địch như vậy, con đành phải lấy ít máu mào hạc này bổ vấp mồm để tự giải thoát thôi.

Lúc ấy Cổ Thanh Phong, Mạnh Hồng Tiểu, Bàng Tố Chân, Bàng Thiên Hiếu lo âu vô cùng, đều chạy đến dưới cổng chào.

Bàng Chân Chân đã cúi đầu xuống, mồm để gần chửi Kiếp và trầm lặng quát bảo mấy người đứng ở bên dưới rằng :

- Phong đại ca, Hồng Tiểu tỷ, Tố muội và cha nếu ai nhảy lên đây ngăn tôi sẽ phun độc ngay.

Mọi người ở bên dưới nghe thấy nàng nói như vậy, lùi lại mấy bước ngay, không ai dám đứng gần cổng chào nữa. Bàng Chân Chân lại nói với Huyền Huyền Ma Nữ tiếp :

- Chẳng lẽ mẹ nhẫn tâm trông thấy con thụ độc tử mà cũng không chịu giảng hòa với cha sao?

Vạn Phi Sương ngẩng đầu lên nhìn Bàng Chân Chân một hồi, hai mắt đã đẫm lệ. Hải Thiên Kiếm Thánh các người thấy vậy thì rất cảm động.

Ngờ đâu, Huyền Huyền Ma Nữ vừa đưa mắt nhìn Bàng Thiên Hiếu một cái, bộ mặt đang hiền từ lại biến thành tức giận liền.

Hải Thiên Kiếm Thánh với Diệu Âm công chúa đứng cạnh đó bây giờ đầu óc cũng sáng suốt hơn, biết mỗi thù này nhất thời khó mà hóa giải được.

Quả nhiên Huyền Huyền Ma Nữ nhìn Bàn Thiên Hiếu một hồi nghiêng răng, mím môi hậm hực nói :

- Bàn Thiên Hiếu, mỗi thâm thù của tôi với ông cao hơn núi, sâu hơn bể. Bây giờ chỉ còn cách là ra tay đấu với nhau quyết sống chết thôi chứ không còn cách gì hóa giải được nữa.

Bàn Chân Chân nghe nói càng khóc lóc thảm thiết hơn, khế dùng sức một cái đã bẻ được một miếng sơn ở trên chữ kiếp bỏ vào mồm nuốt luôn.

Cổ Thanh Phong, Mạnh Hồng Tiếu, Bàn Thiên Hiếu, Bàn Tố Chân thấy vậy đều cả kinh, thất sắc vội luôn mồm quát bảo nàng không được như thế. Nhưng máu mào hạch nghìn năm có phải là thứ thuốc độc thường đâu. Bàn Chân Chân đuổi chân đuổi tay lăn từ trên cổng chào lăn xuống.

Cổ Thanh Phong lòng đau như dao cắt, giậm chân một cái, nhảy tới giơ hai tay ra đỡ lấy thân hình nàng. Nhưng chỉ thấy có một bóng người thấp thoáng, thân hình của Bàn Chân Chân đã bị người khác cướp mất và có một luồng gió mạnh đẩy chàng lui về phía sau ba bốn thước.

Người đó chính là Huyền Huyền Ma Nữ vẻ mặt lạnh lùng quát mắng Cổ Thanh Phong rằng :

- Cổ Thanh Phong không được làm vậy! Chân Chân là con gái của ta, sao người lại định ẵm như thế?

Cổ Thanh Phong bị bà ta trách mắng, không biết trả lời như thế nào chỉ giậm chân cúi đầu, nước mắt nhỏ ròn ướt cả áo thôi. Bàn Thiên Hiếu cũng thở dài một tiếng và xen lời nói :

- Sương mùôi thử nghĩ xem, Chân Chân đã vì hiền muội mà chết rồi.

Huyền Huyền Ma Nữ mặt lạnh lùng gật đầu đáp :

- Phải, nó chết vì tôi thực, tôi sẽ chôn cất cho nó tử tế.

Nói xong bà ta đưa Bàn Chân Chân cho Phương Vệ Hoa mà dặn rằng :

- Con đem Chân Chân vào trong cung chờ ta kết liễu xong công việc ở đây đã, rồi ta sẽ vào trong đó xử trí sau.

Vệ Phương Hoa vâng lời đi luôn. Huyền Huyền Ma Nữ lại nói với quần hùng rằng :

- Đại hội Vạn Kiếp đã kết thúc, mời quý vị tự tiện giải tán cho, còn thù riêng của tôi với Bàn Thiên Hiếu tốt hơn mong các vị đừng can thiệp vào. Nếu vị nào có lòng xin mời ngày mốt quay trở lại dự tang lễ của tiểu nữ.

Nói xong, bà giơ tay áo lên phất một cái, liền cùng môn hạ quay trở về Vạn Kiếp ma cung, cả Quý Thủ Thiên Tôn lẫn Huyền Băng lão muội cũng không đếm xỉa tới.

Bàng Thiên Hiếu cứ ứa nước mắt ra hoài, tay vịn vai Bàng Tố Chân lắc đầu lia lịa mà không nói được nửa lời.

Hải Thiên Kiếm Thánh đã truyền thụ hết tài ba của mình cho Bàng Chân Chân chỉ mong nàng trở nên đệ nhất kiếm thủ, ngờ đâu nàng lại toi mạng trước Vạn Kiếp môn này. Tất nhiên ông ta phần chí vô cùng, rồi ông ta đi đến cạnh Bàng Thiên Hiếu khẽ vỗ vai và nói :

- Bàng bang chủ, việc đã xảy ra như vậy có đau lòng cũng vô ích.

Chi bằng chúng ta hãy mai táng thi hài của Khổng phu nhân với Ô hương chủ trước đi rồi hãy nghĩ cách hóa giải mối oan thù xưa kia.

Liễu Như Yển đứng cạnh cũng hết sức khuyên giải, Bàng bang chủ mới chịu cùng mọi người ra tay chôn cất xác của Khổng Lăng Tiêu và Hỏa Hải Nhi, một mặt lắc đầu thở dài nói :

- Quả thực năm xưa tôi phụ lòng Phi Sương. Tôi chắc mỗi oán thù này khó mà hóa giải được, nhưng dù tôi có bị bà ta giết chết thân già này tôi cũng không oán hận chút nào. Riêng chỉ đau đớn thay vì việc này mà Chân Chân đã mất mạng một cách vô lý như vậy, thì tội nghiệp cho nó quá...

Nói tới đó, Bàng bang chủ đã nước nờ khóc không sao nói lên được nữa.

Cổ Thanh Phong càng đau đớn thêm, mắt đẫm lệ đứng ngăn người ra, chẳng nói chẳng rằng, quên cả hỏi Mạnh Hồng Tiểu tại sao lại hiểu lầm mình như vậy?

Thoạt tiên, Mạnh Hồng Tiểu cũng cho Cổ Thanh Phong là người bạc đức vô hạnh mới ghét chàng không thể tưởng tượng được. Nhưng, bây giờ thấy thái độ của chàng vì cái chết của Bàng Chân Chân mà đau lòng khôn xiết thì tuy nàng đã bớt ghét giận Cổ Thanh Phong nhưng nàng vẫn không đếm xỉa tới vội, chỉ khẽ khéo Diệu Âm công chúa rời khỏi nơi đó, ra chỗ xa một chút.

Diệu Âm công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Mạnh cô nương thật cô nương không muốn đếm xỉa tới Thanh Phong nữa hay sao?

Mạnh Hồng Tiểu gượng cười đáp :

- Tôi đã chán hết sự đời rồi, chỉ muốn giúp Bàng Chân Chân một chút để tận tâm sự của tôi thôi. Nếu Công chúa không có việc gì bận đến thân thể xin giúp tôi hoàn thành tâm nguyện này.

Diệu Âm công chúa lại càng ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Chân Chân đã chết rồi, Mạnh cô nương còn giúp nàng ta sao được?

- Chân Chân lấy cái chết để khuyên cha mẹ, nếu bây giờ chúng ta làm cho cha mẹ nàng được hòa hảo như trước có phải là chúng ta đã hoàn thành công việc ấy thì nàng ở nơi chín suối cũng được an lòng không?

- Chẳng hay Mạnh cô nương muốn dùng cách gì để hòa giải cho Bàng bang chủ với Huyền Huyền Ma Nữ?

- Ngày xưa Trương Lương hát một bài Sở ca làm loạn được cả một đoàn quân của Hạng Võ, vậy tôi không tin Pháp Hoa Thiên Xương với Vạn Diệu Thanh Âm của chúng ta lại không làm nổi Huyền Huyền Ma Nữ thay lòng đổi dạ.

- Mạnh cô nương nói cũng có lý. Chúng ta cứ tận sức mà làm may ra được trời phù hộ thêm, có thể khuyên giải được vợ chồng họ cũng nên.

Vậy từ đêm hôm nay chúng ta bắt đầu sử dụng hai môn huyền công đó cho tới khi Huyền Huyền Ma Nữ cử hành tang lễ của Chân Chân mới kết thúc.

Hai người quyết định xong, liền lẳng lặng lén vào trong Vạn Kiếp ma cung để xem xét tình thế...

Bàng Tố Chân thấy Cổ Thanh Phong đau lòng như ngầy như ngờ, như cuồng như dại liền chạy đến kéo tay chàng mà khuyên giải rằng :

- Phong đại ca đừng có đau lòng như thế nữa. Chị em tuy chết thật nhưng còn có em với chị Hồng Tiếu.

Thấy Bàng Tố Chân nhắc đến tên Mạnh Hồng Tiếu, lúc này chàng mới quay đầu nhìn lại thì không thấy hình bóng Mạnh Hồng Tiếu đâu nữa.

Bình sinh chàng có hai vị hồng nhan tri kỷ, hiện giờ một đã hồn siêu phách lạc dưới cổng chào Vạn Kiếp ma cung, còn một người lại hiểu lầm mình như vậy, không từ biệt mà bỏ đi.

Nhất thời Cổ Thanh Phong đột nhiên bị kích động mạnh như thế suýt tí nữa chàng đau lòng và lo âu đến thành điên, thành khùng, nên cứ ngầy người ra, nước mắt nhỏ xuống hoài, và đôi người cũng đỡ đỡ như kẻ mất hồn.

Bàng Tố Chân thấy Cổ Thanh Phong đau lòng như vậy, liền lấy khăn lau nước mắt cho chàng và u oán nói tiếp :

- Đại ca! Em cũng biết anh vì chị em chết, vì chị Hồng Tiếu bỏ đi mà đau lòng đến cực điểm nhưng...

Cổ Thanh Phong thở dài một tiếng nước mắt trào ra như mưa rồi nắm lấy hai bàn tay mềm mại của

Bàng Tố Chân lắc đầu nói :

- Tố muội, anh biết ngoài Chân muội với Hồng Tiểu ra em cũng là người thương anh vô cùng nhưng bây giờ trái tim anh đã tan nát, không thể nào còn ở lại đây đợi chờ đến tang lễ của chị em nữa, và anh phải cáo lỗi đi ngay bây giờ, đến một ngôi chùa nào đó ở trong hoang sơn để sám hối, làm bạn với kinh kệ để qua cuộc đời thừa này.

Bàng Tố Chân nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy lại càng đau đớn thêm, vừa nức nở khóc vừa tựa vào lòng chàng nói :

- Được, anh đi đâu làm hòa thượng, em sẽ theo tới đó làm cô ni để gần gũi anh.

Bàng Tố Chân hãy còn ngây thơ gặp gì nói đó. Những lời nói của nàng đều thật tình hết, khiến Cổ Thanh Phong lại càng thêm rầu rĩ và ôm lấy vai nàng trả lời :

- Em không thể bắt chước được anh, chán cuộc đời, xuất gia đi tu như vậy vì em còn cha mẹ già...

Chưa dứt lời, Bàng Thiên Hiếu đứng cạnh đó đã xen lời nói :

- Tố nhi, thân già của cha đây đã quyết cùng mẹ con vùi xương ở núi Dã Nhân này rồi, cho nên sau khi con dự tang lễ của chị con rồi. Con phải mau cùng Thanh Phong hiền điệt rời khỏi đây, đi tu cũng được, mà không tu cũng thế. Nhưng chớ con chen chân vào giang hồ như nhóp, hay võ lâm ân oán này.

Hải Thiên Kiếm Thánh cũng biết Bàng Thiên Hiếu vì quá đau lòng mới thốt ra những lời lẽ như thế, muốn lên tiếng khuyên ngăn vài câu nhưng không nghĩ ra được lời nào thích đáng để có công hiệu.

Một lát sau, dưới không khí nặng nề đó, trước Vạn Kiếp môn trên mặt đất đã xây xong hai ngôi mộ mới của Khổng Lăng Tiêu và Hỏa Hải Nhi.

Bốn bề yên lặng như tờ, màn đêm đã bắt đầu buông phủ.

Lúc ấy đã là cuối giờ Hợi, sang đầu giờ Tý rồi. Người nào người nấy đang rầu rĩ nhìn nhau thì bỗng có tiếng Phật Hiệu và Thiên Xướng ở trong Vạn Kiếp ma cung vọng ra, tiếp theo đó lại có tiếng nhạc rất êm dịu văng vẳng đưa tới nữa.

Những tiếng đó không to nhưng người nào cũng nghe thấy hết. Có một điều rất lạ là Bàng Thiên Hiếu với Cổ Thanh Phong đang đau đớn u buồn thế nhưng nghe tiếng nhạc đó trong lòng cảm thấy dễ chịu và bớt đau buồn phần nào.

Hoàng Sam Ngọc Nữ hãy còn ngây thơ chưa biết cuộc đời gì hết liền chỉ tay về phía Vạn Kiếp ma cung mà hỏi Thanh Phong rằng :

- Tiếng nhạc và tiếng tụng niệm đó có phải là mẹ em đã mượn sư đến tụng niệm cho chị em đấy không?

Nàng hỏi như vậy, làm cho bao nỗi rầu rĩ của Bàn Thiên Hiếu với Cổ Thanh Phong lại hiện lên, thất thanh khóc lóc, nước mắt nhỏ như mưa.

Bàn Tố Chân thấy vậy tức ngay vào lòng cha lên tiếng hỏi :

- Sao cha lại đau lòng như thế? Có phải con đã nói điều gì lầm đấy không?

Bàn Thiên Hiếu vuốt tóc nàng khẽ đáp :

- Con không lầm đâu. Lầm lỗi là ở cha mà nên. Nếu năm xưa cha không có ý nghĩ sai như vậy thì không đến nỗi có tấn bi kịch này xảy ra.

Bây giờ cha không muốn ở lại chỗ đau lòng này nữa, cha chỉ đợi đến ngày một chôn cất chị con xong là cha...

Nói tới đó, lão Bang chủ quay lại chấp tay chào Triển Thanh Bình và nói tiếp :

- Đại hội Vạn Kiếp đã kết thúc, còn chuyên ngày mốt ở Vạn Kiếp ma cung kia thì chỉ là vụ ân oán cá nhân giữa Bàn Thiên Hiếu tôi với Vạn Phi Sương thôi, nên không dám phiền đến Triển huynh nữa. Vậy xin mời Triển huynh hãy trở về Bắc Hải Thanh Bình cung để hưởng thụ những ngày tháng thần tiên của huynh.

Hải Thiên Kiếm Thánh lắc đầu thờ dài đáp :

- Bàn bang chủ...

Nghe thấy Thanh Bình gọi mình là Bang chủ, Bàn Thiên Hiếu vội đưa tay ngắt lời bạn gượng cười nói tiếp :

- Triển huynh đến ngày mốt Thiên Hiếu tôi vào trong Vạn Kiếp ma cung. Dù sống hay chết cũng giải tán Tam Nguyên bang, chứ đệ không muốn tranh danh cướp lợi ở trên giang hồ dính đầy máu tanh này nữa. Vậy xin Triển huynh từ nay đừng có gọi đệ là Bang chủ như thế nữa.

Hải Thiên Kiếm Thánh cười một tiếng và nói tiếp :

- Bàn huynh không biết đấy thôi, đệ đã truyền thụ hết kiếm thuật của đệ cho Chân Chân, nên đệ với lệnh ái đã có duyên phận thầy trò rồi.

Bàn Thiên Hiếu nghe nói kêu “Ừ” một tiếng trong lòng ngạc nhiên vô cùng.

Hải Thiên Kiếm Thánh lại nói tiếp :

- Tiểu đệ với lệnh ái đã là thấy trò với nhau thì tất nhiên đệ phải dự buổi tang lễ ngày mốt. Sau đó đệ còn muốn hóa giải câu chuyện phiền phức giữa huynh và tôn phu nhân nữa.

Bàng Thiên Hiếu cùng Liễu Như Yển, Thiết Kiếm chân nhân, Bàng Tố Chân, Cổ Thanh Phong các người từ từ đi khỏi Vạn Kiếp môn nơi mà ai cũng đau lòng đứt ruột rồi.

Vừa đi, lão anh hùng vừa lắc đầu gượng cười nói với Triển Thanh Bình tiếp :

- Thịnh ý của Triển huynh, đệ rất cảm ơn. Nhưng chỉ sợ bề hặn không sao lấp kín được. Đệ dám chắc chỉ nói suông vài lời thôi, không thể nào lay chuyển được ý định của nàng đâu.

Triển Thanh Bình thở dài tiếp :

- Năm xưa, tôn phu nhân vừa mới sinh đã bị huynh bỏ rơi, nên bà ghét hận huynh vô cùng. Vậy muốn hóa giải mối hiềm khích này để được hào hảo thì quả khó lắm. Nhưng ta không vì thế mà nản chí, Bàng huynh đã cảm thấy hổ thẹn với lương tâm, đến ngày mốt còn lại mong huynh nhẫn nại thêm chút nữa hoặc giả lay chuyển được tấm lòng của tôn phu nhân cũng chưa chừng.

Bàng Thiên Hiếu lắc đầu lia lịa. Liễu Như Yển thấy vậy cũng khẽ khuyên rằng :

- Bất cứ tình thế của ngày mốt ra sao, bây giờ chúng ta cũng phải kiếm một chỗ thích đáng để nghỉ ngơi đã. Đến lúc đó mới đủ tinh thần để đối phó.

CÔ GÁI ÁO VÀNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Ân Oán Đầu Tiêu Tan

Mọi người tìm chỗ nghỉ ngơi để đợi chờ đến ngày mốt rồi quay trở lại Vạn Kiếp ma cung để dự tang lễ của Bàn Chân Chân.

Hãy nói Mạnh Hồng Tiểu và Diệu Âm công chúa đã kiếm được một ngọn núi nhỏ ở an Vạn Kiếp ma cung để thi thổ Pháp Hoa với Vạn Diệu Thanh Âm.

Hai người khởi đầu tụng niệm từ giờ Tý đêm hôm thứ nhất cho đến chiều ngày thứ hai, không hề nghỉ ngơi chút nào. Nhưng đến hôm thứ hai, hai người bỗng thấy có bóng người lạ làng phi tới, Mạnh Hồng Tiểu lạnh mắt đã nhận ra đó chính là Huyền Huyền Ma Nữ.

Vạn Phi Sương vừa lên tới ngọn trông thấy hai người liền mỉm cười nói với Diệu Âm công chúa rằng :

- Thế ra cô nương lại là Diệu Âm công chúa trong nhóm Miêu Cương song quái đấy.

Vì lúc này không còn e dè ai biết rõ bộ mặt của mình nữa nên Công chúa với Mạnh Hồng Tiểu hai người đều mặc y phục của mình, vì vậy Huyền Huyền Ma Nữ mới nhận ra được mà hỏi như thế.

Diệu Âm công chúa mỉm cười hứ không nói năng gì cả, Vạn Phi Sương lại nói tiếp :

- Hai vị ở phía sau Vạn Kiếp ma cung thi thổ hai môn Thiên Xương và Diệu Âm này đã hơn một ngày một đêm rồi chưa hề nghỉ ngơi phút nào. Hai vị tốn công như thế để làm gì?

Diệu Âm chưa kịp nói gì thì Mạnh Hồng Tiểu đã nghiêm nét mặt lại lớn tiếng đáp :

- Chúng tôi chỉ muốn dùng Diệu Âm rất tương hòa này để làm giảm bớt được một phần nào hờn niệm trong lòng Vạn lão tiên bối đấy thôi.

Huyền Huyền Ma Nữ đảo ngược đôi ngươi một vòng rồi lại hỏi tiếp :

- Hai vị có phải là người của Bàn Thiên Hiếu...

Mạnh Hồng Tiểu vội đỡ lời :

- Tiểu bối với Bàn bang chủ không có liên quan gì hết, nhưng với lệnh ái Bàn Chân Chân thì là chị em chí thân.

Huyền Huyền Ma Nữ nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu nhắc đến Bàn Chân Chân thì nét mặt không đau đớn gì hết, từ từ ngồi xuống tảng đá, mỉm cười nói với Diệu Âm công chúa rằng :

- Diệu Âm công chúa! Tôi muốn thỉnh giáo Công chúa một vấn đề này. Ví dụ Công chúa là tôi, năm xưa bị chồng phụ bạc, khi vừa đẻ xong đã bị bỏ rơi ngay, hậm hực cho mãi tới bây giờ, thì Công chúa sẽ sử dụng thủ đoạn gì để đối phó?

Diệu Âm công chúa nhận thấy vấn đề này khó mà giải đáp thật.

Nàng nghĩ ngợi giây lát rồi mới thủng thẳng trả lời :

- Cử chỉ của Bàn bang chủ năm xưa quả thật là bạc tình. Nhưng bấy nhiêu năm nay, y chỉ lập thiếp chứ không lấy vợ kế, như vậy đủ thấy y vẫn chưa quên hẳn Vạn đạo hữu đâu. Huống hồ cha mẹ gây thù với nhau, con cái phải đau khổ hết sức. Theo ý tôi, thì đến ngày mai mà Bàn bang chủ biết cúi đầu xin lỗi thì đạo hữu cũng nên nể mặt kẻ đã khuất là Chân Chân cô nương với người có mặt tại đây là Tố Chân cô nương mà khoan hồng cho ông ta một phen.

Huyền Huyền Ma Nữ nghe xong, nét mặt vẫn thản nhiên như thường rồi mỉm cười hỏi hai người rằng :

- Chẳng hay đến ngày mai, Công chúa với Mạnh cô nương đây có đến dự tang lễ của Chân nhi không?

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu đáp :

- Chúng tôi chỉ muốn thi thố Pháp Hoa Thiên Xương với Vạn Diệu Thanh Âm để giải trừ không khí uất hận này đi, gọi là tận chút lòng với lão tiền bối cùng Bàn bang chủ thôi, chứ không muốn dự tang lễ của Chân muội nữa, e trông thấy mà đau lòng.

Huyền Huyền Ma Nữ lắc đầu nói tiếp :

- Người đời ai mà chả có lúc chết. Và lại tang lễ đó chưa chắc đã là một sự quá đau đớn. Huống hồ ngày mai lại có kỳ tích xảy ra khiến người ta không thể tưởng tượng được. Tốt hơn hết mong hai vị thế nào cũng tới dự làm quý khách của chúng tôi.

Sự thật Mạnh Hồng Tiểu không muốn gặp lại mặt Cổ Thanh Phong nữa, để khỏi gây nên những việc phiền phức lôi thôi cho nên nàng nghe thấy Vạn Kiếp ma chủ nói như vậy, liền suy nghĩ không biết có nên dự hay không?

Vạn Phi Sương hình như đã biết ý nghĩ của nàng rồi liền mỉm cười nói tiếp :

- Nếu Mạnh cô nương không muốn lộ diện trước mặt mọi người, tôi sẽ sửa soạn một cái phòng kín để cho hai vị ngồi trong đó xem, như vậy không có ai biết hai vị có mặt tại đó nữa.

Diệu Âm công chúa với Mạnh Hồng Tiểu thấy Huyền Huyền Ma Nữ đối xử với mình đặc biệt như vậy đành phải gật đầu nhận lời.

Thấy hai người nhận lời rồi, Huyền Huyền Ma Nữ lại nói tiếp :

- Có lẽ đến giờ Tý Bàng Thiên Hiếu các người mới tới, như vậy hai vị nên đến sớm hơn một chút thì hơn.

Nói xong, bà ta đứng dậy nhanh như một bóng ma, chạy thẳng về phía Vạn Kiếp ma cung.

Diệu Âm công chúa chờ Huyền Huyền Ma Nữ đi khỏi mới mỉm cười nói với Mạnh Hồng Tiểu rằng :

- Mạnh cô nương, chúng ta tốn công một ngày một đêm như vậy không uống chút nào đâu. Xem như vậy hai môn Thiên Xướng và Diệu Âm này có công hiệu rất lớn.

Mạnh Hồng Tiểu quay đầu lại nhìn Diệu Âm công chúa rồi cau mày hỏi :

- Sao Công chúa lại nói như thế?

- Mạnh cô nương không trông thấy hay sao? Nét mặt của Huyền Huyền Ma Nữ đã giảm bớt một nửa hung ác rồi.

- Vẫn biết mặt của Vạn Kiếp ma chủ giảm bớt hung ác thật nhưng lòng của bà ta vẫn cứng như sắt đá. Công chúa có thấy khi nhắc đến tang lễ của Chân Chân bà ta vẫn không có vẻ gì rầu rĩ chẳng?

Diệu Âm công chúa đảo ngược đôi người một vòng, rồi mỉm cười và đáp :

- Mạnh cô nương còn nhớ câu nói của Huyền Huyền Ma Nữ là ngày mai sẽ có kỳ tích xảy ra hay không?

- Có! Nhưng tôi không hiểu bà ta nói như thế là chỉ cái gì?

- Tôi đoán chắc Chân Chân chưa chết đâu, nên bà ta mới nói như vậy.

- Công chúa đoán như vậy cũng phải. Nhưng tôi chắc không khi nào lại có chuyện lạ như vậy được, vì máu mào hạch thường cũng đủ làm người ta chết ngay rồi, huống hồ máu của con hạch ấy là hạch nghìn năm.

Vả lại, Chân Chân là người tính thật thà không biết giả dối lừa người bao giờ. Hôm qua tôi đã trông thấy nàng ta chết cứng đi rồi.

- Sở dĩ tôi đoán như vậy là căn cứ câu nói một kỳ tích khiến người ta không thể tưởng tượng và nét mặt không có vẻ rầu rĩ của Huyền Huyền Ma Nữ mà nên. Tôi thiết tưởng sự ước đoán của tôi không sai mấy đâu. Nếu không việc gì bà ta lại phải nói là kỳ tích khiến người ta không thể tưởng tượng được như thế.

- Chỉ mong lời ước đoán của Công chúa không sai, thì cả tướng rầu rĩ ảm đạm ngày mai sẽ biến thành vui vẻ và ai nấy cũng hoan hỉ hết.

- Cô nương đối với ai cũng từ bi và lo nghĩ hộ người từng ly từng tí một, nhưng đối với mình...

Mạnh Hồng Tiểu mắt đỏ ngầu, xua tay bảo Diệu Âm công chúa đừng nói nữa. Vẻ mặt buồn bã vô cùng, nàng thở dài :

- Công chúa đừng quan tâm hộ tôi. Tim gan của Mạnh Hồng Tiểu tôi đã biến thành sắt đá. Công việc nơi đây giải quyết xong, tôi nguyện theo Công chúa vĩnh viễn ẩn tích ở khu người Mèo để tu tâm học đạo, chứ không muốn bước chân vào chốn bụi trần nữa.

- Tất cả mọi việc hãy đợi chờ ngày mai đi tới Vạn Kiếp ma cung có việc gì khiến người ta không tưởng tượng được, rồi hãy quyết định sau.

Bây giờ chúng ta nên tĩnh tọa hành công nghỉ ngơi, lấy lại sức khỏe đã vì chúng ta cũng phải đề phòng. Biết đâu ngày mai, ngoài kỳ tích mà Huyền Huyền Ma Nữ nói đó, lại chẳng có sự hung hiểm gì xảy ra tiếp theo.

Mạnh Hồng Tiểu cho lời nói của Diệu Âm công chúa rất phải. Hai người liền ngồi xếp bằng tròn, hành công đã tọa.

Ngày hôm sau, mới giờ Thìn, Mạnh Hồng Tiểu với Diệu Âm công chúa đã tới Vạn Kiếp ma cung rồi. Huyền Huyền Ma Nữ thân chinh ra đón hai người vào cung điện ở bên cạnh và chỉ vào một cái hang động nhỏ rồi nói rằng :

- Diệu Âm đạo hữu với Mạnh cô nương vào ngồi trong hang động này sẽ trông thấy hết những cảnh tượng bên ngoài.

Nói xong, Ma chủ còn dặn kẻ hầu người hạ sử soạn mâm cỗ để ở trong hang khoản đãi hai người rồi mới cáo từ rút lui.

Mạnh Hồng Tiểu chỉ nóng lòng muốn được trông thấy kỳ tích, nên ngó qua cái lỗ hổng nhỏ để xem những cảnh tượng bên ngoài. Nàng vừa ngó một cái đã quay đầu lại nhìn Diệu Âm công chúa thất thanh nói :

- Công chúa mau lại đây xem. Thế là kỳ tích gì mà lạ lùng vậy?

Diệu Âm công chúa liền ngó qua cái lỗ hổng đó rồi cũng cau mày lại vẻ rầu rĩ vô cùng. Thì ra bên ngoài ngôi đại điện, trên điện có bày ba cỗ quan tài. Cỗ quan tài giữa với bên trái là quan tài không, chỉ có chiếc bên phải mới đựng xác thôi. Xác đó dùng một miếng vải trắng phủ mặt, mình mặc áo vàng. Chỉ trông y phục của cái xác ấy hai người cũng đoán được đó là Hoàng Sam Hồng Tuyết Bàng Chân Chân rồi. Lúc

này nàng đã mặc nữ trang và vẫn chiếc áo vàng nàng ưa thích nhất.

Lúc ấy Bàn Thiên Hiếu các người còn chưa tới, trong Ma cung yên lặng vì rầu rĩ khôn tả.

Diệu Âm công chúa quay đầu lại thấy Mạnh Hồng Tiểu ứa nước mắt liền nói :

- Tôi không ngờ Chân Chân cô nương lại chết thật như vậy. Như thế này thì lấp sao nổi bể hận và vá sao được trời tình?

Mạnh Hồng Tiểu lấy khăn tay ra chùi nước mắt, thở dài một tiếng, nghẹn ngào đáp :

- Chân Chân là người con gái hiền lành tử tế có một không hai.

Nếu quả có trời đất thật chứng minh đáng lẽ nàng không bị chết như thế này mới phải.

Diệu Âm công chúa không biết an ủi thế nào cho phải, đành nói sang chuyện khác mà hỏi Mạnh Hồng Tiểu rằng :

- Tôi thật không hiểu Huyền Huyền Ma Nữ làm như thế này để làm gì? Ngày hôm nay nếu bà ta định cử hành tang lễ cho Chân Chân sao lại sửa soạn ba cỗ quan tài như thế?

- Sở dĩ bà ta làm như thế tôi đoán chắc hai cỗ quan tài kia là dành cho Bàn Thiên Hiếu với bà.

Diệu Âm công chúa nghe nói cả kinh biến sắc mặt và nói :

- Mạnh cô nương nói rất có lý! Nếu vậy tai kiếp này không thể nào vãn hồi được nữa, hai chúng ta tổn công một ngày đêm thi thố Thiên Xương và Diệu Âm đều là đã tròng xe cát hết.

- Thuốc chữa bệnh bất tử, Phật độ người hữu duyên. Chúng ta chỉ mong tự độ thuyết mình ra khỏi chốn tai kiếp này cũng đã là may mắn lắm rồi.

Lúc ấy, các Sứ giả của Vạn Kiếp ma cung đã bắt đầu ở bên ngoài bố trí linh đường. Vì số người rất đông, nên chỉ trong một thời gian rất ngắn ngủi đã sửa soạn xong liền, khói hương nghi ngút càng tăng thêm vẻ rầu rĩ. Mạnh Hồng Tiểu thấy vậy không sao nhịn được, nước mắt lại nhỏ ròng xuống hai bên má, nói với Diệu Âm công chúa rằng :

- Công chúa thử nghĩ xem, Chân Chân là người có lòng lương thiện như vậy, và cũng là một người có võ công thượng thặng. Chỉ vì khuyên ngăn cha mẹ, uống thuốc độc tự tử chết, hóa thành một giấc mộng Nam Kha bây giờ nằm trong áo quan sái thướt rầu rĩ biết bao. Một thiếu nữ kết quả như vậy thì làm gì còn có đạo trời nữa? Thử hỏi đời người như thế này thật không ai muốn sống làm chi?

Diệu Âm công chúa trông thấy cảnh tượng bi đát như thế, lại nghe những lời nói đau thương của Mạnh Hồng Tiểu, cũng phải xúc động mà ứa nước mắt ra.

Trong lúc Diêu Âm công chúa với Mạnh Hồng Tiểu sa lộ nhìn nhau thì hai người đã nghe tiếng chuông ở trên đỉnh núi Ma cung vang động.

Diêu Âm công chúa liền nói với Mạnh Hồng Tiểu rằng :

- Tiếng chuông đã nổi lên, chắc Bàn Thiên Hiếu các người sắp tới nơi.

Mạnh Hồng Tiểu lại nhớ qua cái lỗ hổng nhìn ra bên ngoài.

Quả nhiên mọi người đã tới. Nhưng lần này, Vạn Kiếp ma chủ không ra nghênh đón mà chỉ sai bọn đệ tử đưa các người vào linh đường thôi.

Những người tới đó ngoài cha con Bàn Thiên Hiếu ra còn có Liễu Như Yển, Thiết Kiếm chân nhân và Cổ Thanh Phong.

Trải qua một đêm suy nghĩ, Bàn Thiên Hiếu đã ngẫm thấu chuyện rồi, cảm thấy tuổi tác của mình đã cao như vậy và ở trên giang hồ cũng có đôi chút tên tuổi, nhưng bình sinh chỉ làm có một việc mà ngày đêm ăn ngủ không yên. Ông ta quyết định, nếu Huyền Huyền Ma Nữ không chịu lượng thứ cho, thì ông ta vui lòng trao tính mạng của mình cho Vạn Kiếp ma chủ, tùy nàng ta muốn đối xử thế nào cũng vui lòng, có như thế mới an tâm.

Bàn Thiên Hiếu không coi hai chữ sống chết vào đâu nên vẻ mặt đã thản nhiên đáng điệu lại ung dung, dẫn mọi người từ từ đi thẳng vào trong linh đường.

Vừa trông thấy linh cữu của Bàn Chân Chân, Cổ Thanh Phong không sao nhìn được, liền giậm chân, thất thanh kêu “Chân muội” một tiếng rồi khóc sướt mướt.

Bàn Tố Chân thấy Cổ Thanh Phong khóc, cũng khóc theo. Nhưng Huyền Huyền Ma Nữ đã ôm nàng vào lòng, lấy khăn chùi nước mắt cho nàng và khẽ nói :

- Tố nhi, con đừng khóc nữa, mẹ sẽ cho con thấy một việc rất đáng mừng.

Bàn Tố Chân thấy Huyền Huyền Ma Nữ vừa nói vừa kéo mình tới trước linh cữu. Khi đã nhìn kỹ xác chết nằm trong quan tài, Bàn Tố Chân bỗng gạt lệ cười ngay được và nói :

- Mẹ, việc gì mẹ có thể làm cho con mừng được? Có phải mẹ đã cứu được chị con thoát chết đấy không?

Huyền Huyền Ma Nữ gượng cười đáp :

- Tố nhi, sao con si ngốc đến thế? Người chết làm sao sống lại được? Mẹ chỉ cho con biết là chị con đã chết một cách rất yên lòng đấy thôi.

Nói xong, bà ta đi tới trước quan tài, lật cái khăn trắng phủ mặt Bàn Chân Chân lên. Mọi người trông rõ bộ mặt đã bị Tam Ly Phích Lịch đạn bắn phải làm cho xấu xí và sứt sẹo của nàng bây giờ đã biến mất, mặt nàng đẹp như xưa vậy.

Bàn Thiên Hiếu vuốt râu gật đầu nói :

- Từ xưa tới giờ, mỹ nhân và danh tướng ít khi được sống đến bạc đầu. Lần này, chỉ vì bộ mặt bị hủy mà nó không muốn gặp tôi với Thanh hiền điệt. Bây giờ mặt nó được lành lặn và đẹp đẽ như xưa quả thực lòng nó có thể ngậm hơn nơi chín tuổi được rồi.

Bàn Tố Chân thấy Bàn Thiên Hiếu nói như vậy, liền đi tới trước mặt cha, nắm lấy tay với giọng bi đát nói :

- Cha lầm rồi, tuy bộ mặt của chị con đã trở lại xinh đẹp như xưa thực nhưng bây giờ đã không nói cười được nữa. Như vậy cha có còn được nghe chị con kêu là cha nữa không?

Mấy lời nói của Bàn Tố Chân đã khiến tất cả mấy người có mặt ở đó đều mũi lòng. Còn Cổ Thanh Phong thì cúi đầu giậm chân, hai tay nắm chặt vào nhau, còn Bàn Thiên Hiếu ứa nước mắt ra hoài.

Huyền Huyền Ma Nữ thấy vậy cũng hơi cảm động, liền quay đầu lại nhìn Vệ Phương Hoa các người giờ tay ra hiệu nói :

- Đậy nắp quan tài lại!

Bọn Phương Hoa các người cung kính vâng lời đi tới cạnh quan tài của Bàn Chân Chân từ từ giờ nắp quan lên. Bàn Tố Chân quay người lại nháy mắt vào lòng Huyền Huyền Ma Nữ khóc lóc gào lên :

- Mẹ ơi, mẹ bảo bọn họ hãy khoan đừng đậy nắp quan lại, để cho con được nhìn mặt chị con trong chốc lát nữa.

Mạnh Hồng Tiểu ở trong cái hang nhỏ thấy tình cảnh bi đát như vậy và nghe toàn những lời nói đứt ruột, không sao nhịn được liền ứa nước mắt ra. Cả Diệu Âm công chúa cũng nức nở khóc nổ.

Huyền Huyền Ma Nữ vừa ra lệnh cho Vệ Phương Hoa đậy nắp quan tài lại vừa vỗ vai Bàn Tố Chân khẽ nói :

- Tố nhi, con hãy tạm nín đi đã. Vì còn có những chuyện cho con đau lòng hơn thế này nữa. Bây giờ con nhìn thêm chị con chốc lát càng tăng thêm nỗi đau thôi, chứ không có ích lợi gì cả.

Chỉ thoáng có mấy người nọ đậy quan tài xong. Mọi người liền nghe thấy tiếng “cạch, cạch”, các người đó bắt đầu đóng đinh. Thế là Hoàng Sam Hồng Tuyền Bàn Chân Chân đẹp như tiên nữ đã bắt đầu từ biệt trần tục, và từ giờ trở đi, không còn ai được trông thấy mặt của nàng nữa.

Trong lúc mọi người lòng đau như cắt, thì Huyền Huyền Ma Nữ đã chỉ hai cỗ quan tài để trống kia, nhìn Bàn Thiên Hiếu lạnh lùng hỏi :

- Bàn Thiên Hiếu, người có biết hai cỗ quan tài kia để dành cho ai không?

Lão Bang chủ đã quyết tâm chết rồi, nên lắc đầu một cách thản nhiên, mỉm cười đáp :

- Một cỗ xin thứ lỗi tôi không đoán là dành cho ai, nhưng còn một cỗ chắc chắn để cho Bàn Thiên Hiếu tôi rồi.

Huyền Huyền Ma Nữ lắc đầu nói tiếp :

- Chưa chắc hai chúng ta đấu với nhau. Nếu người giết chết được ta hay đắc thắng thì cứ việc đem mọi người đi. Nếu ta giết được người thì ta nguyện chui vào trong chiếc quan tài kia để vợ chồng cha con đều được gặp nhau nơi chín suối, Bàn Thiên Hiếu gượng cười đáp :

- Khỏi cần tốn công như vậy. Cử chỉ của tôi năm xưa tôi đã nhận mình là kẻ phụ bạc. Ngày hôm nay, tôi tình nguyện đem thân già này để trả nợ cũ.

Huyền Huyền Ma Nữ nghe nói ngạc nhiên vô cùng, liền nhìn thẳng vào mắt Bàn Thiên Hiếu nói tiếp :

- Theo người nói thì không cần đấu với ta, người cũng bằng lòng chết phải không?

- Lỡ bước gây nên mối hận thiên cổ, Bàn Thiên Hiếu tôi đã trót làm thì tự cam chịu, chứ quyết không tránh trách nhiệm đâu.

- Người nữ bỏ cơ nghiệp và tên tuổi đã tốn bao nhiêu mồ hôi nước mắt gây nên hay sao?

- Tôi đã nhờ Thiết Kiếm chân nhân giải tán hộ Tam Nguyên bang. Chân nhi đã chết còn Bàn Tố Chân thì lấy Cổ Thanh Phong, chỉ còn Liễu Như Yến theo hầu tôi lâu năm thôi, như vậy tôi còn luyến tiếc gì nữa?

Không đợi chờ lão Bang chủ nói hết, Liễu Như Yến vội đỡ lời :

- Bang chủ khỏi lo cho tiếp. Nếu Bang chủ mệnh hệ gì tiếp thế nào cũng đi theo Bang chủ xuống dưới âm để hầu hạ ngay.

Bàn Thiên Hiếu nhìn Liễu Như Yến trách mắng :

- Ngày hôm nay ta đã thí mạng trả nợ, còn việc tuân tiết hay không là tùy ở nhà người. Nhưng từ giờ cấm người không được gọi ta là Bang chủ nữa. Bàn Thiên Hiếu này trước khi chết không muốn còn dính dấp mùi hôi nhớp của giang hồ vào người nữa.

Huyền Huyền Ma Nữ cười nhạt một lời :

- Người ta sắp chết đến nơi lời lẽ bao giờ cũng hiền lành. Nếu sớm biết như vậy, năm xưa hà tất phải làm gan? Nếu năm xưa người không tuyệt tình tuyệt nghĩa phụ bạc ta một cách quá đáng như thế, tất ngày hôm nay khi nào ta lại bức bách người?

Bàng Thiên Hiếu thở dài một tiếng gượng cười đáp :

- Xin nàng đừng nhắc đến chuyện xưa nữa. Tôi đã quyết tâm chịu chết rồi, Sương muội mau ra tay đi.

Huyền Huyền Ma Nữ cười lạnh một tiếng, mặt đầy sát khí từ từ giơ tay phải lên.

Liễu Như Yến rất gay cấn tiến lên một bước đứng sát cạnh Bàng Thiên Hiếu. Bàng Tố Chân thấy vậy cũng nhảy xổ tới che chở cho cha mình, vừa nức nở khóc vứ nói :

- Mẹ ơi, nếu mẹ muốn đánh chết cha con thì xin mẹ đánh chết con trước.

Huyền Huyền Ma Nữ cau mày lại đang định lên tiếng thì Bàng Thiên Hiếu đã ung dung mỉm cười nói :

- Tố nhi ngoan, con đừng cản trở mẹ con. Năm xưa bà vừa sinh con xong bị ta bỏ rơi ngay, trong lòng vẫn còn uất hận vô cùng. Thì giờ con nên để cho mẹ con tiết hận đã ức trong lòng bấy lâu nay.

Tình cảnh của gia đình này phức tạp vô cùng, Thiết Kiếm chân nhân, Hải Thiên Kiếm Thánh, Cổ Thanh Phong các người có muốn lên tiêng khuyên giải cũng không sao được.

Mạnh Hồng Tiểu ở phòng bên thấy vậy không sao chịu nhin được, hậm hực rời khỏi cái hang nhỏ, vừa lắc đầu vừa nói với Diệu Âm công chúa rằng :

- Công chúa, quan tài Chân Chân đã đập nắp rồi, tôi không muốn trông thấy cuộc đời bi đát mà mình đã tưởng tượng ra sao. Thôi chúng ta mau rời khỏi Ma cung này đi.

Mạnh Hồng Tiểu vừa nói dứt lời, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc và người đã lên tiếng :

- Hồng Tiểu tử, con ngộ tính thất này đã bị đóng kín, bốn bên vách đều làm bằng đồng sắt. Tạm thời tử tử không sao thoát thân được đâu. Xin nghe tôi nói rõ đầu đuôi câu chuyện đã.

Nghe giọng rất quyen thuộc, Mạnh Hồng Tiểu giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn mới hay người đó chính là Bàng Chân Chân, mà ai ai cũng tưởng nàng đã uống thuốc độc chết và từ biệt trần gian rồi.

Thấy Mạnh Hồng Tiểu ngơ ngác, Bàng Chân Chân từ từ đứng dậy rồi đi tới gần, nắm lấy tay nàng vừa cười vừa nói :

- Hồng Tiểu tử, tử khỏi phải kinh hãi như thế. Cổ quan tài mà muội năm ngoài kia bên dưới có một đường hầm đi thẳng đến tĩn thất này. Khi mọi người đóng đinh vào nắp quan tài, em đã xuống ngay dưới hầm đi tới đây gặp tử luôn mà tử không hay đấy thôi.

Mạnh Hồng Tiểu thấy hai tay của Bàn Chân Chân mềm mại và ấm áp lạ thường, mới biết nàng quả thực đã sống lại, liền sa lệ mừng, thở phào một cái mỉm cười hỏi :

- Chân muội, máu mào hạc nghìn năm uống vào bụng là đứt ruột liền sao hiền muội lại sống được như vậy?

Bàn Chân Chân vái chào Diệu Âm công chúa trước rồi mỉm cười đáp :

- Công chúa và Hồng tử không biết đấy thôi. Khi mẹ tiểu muội sơn hai chữ Vạn Kiếp đã đảo ngược lại, dùng máu mào hạc sơn vào chữ Vạn, và dùng nước Linh Chi chín lá sơn vào chữ Kiếp.

- Có phải mặt của hiền muội được lành lặn như vậy là nhờ đã uống nước Linh Chi chín lá mới khỏi được như vậy phải không?

Bàn Chân Chân gật đầu đáp :

- Lúc đó tiểu muội chỉ muốn chết ngay nên đã bóc gân hết những sơn quét trên chữ Kiếp nuốt vào trong bụng. Vì công hiệu quá mạnh, nên muội mới chết giấc tại chỗ khiến Hồng Tiểu tử và người khác lo âu thương tiếc tôi như vậy. Quả thực là muội không nên không phải với tử tử lắm.

Mạnh Hồng Tiểu chỉ tay ra ngoài động rồi cau mày hỏi :

- Hiền muội nhân hạ đặc phúc, tại sao còn làm những trò như ngoài kia nữa?

Bàn Chân Chân đỏ bừng mặt mỉm cười đáp :

- Đó là tại mẹ muội hận cha quá bạc tình nên mới xếp đặt như vậy để cho cha tiểu muội trước khi được vợ chồng con cái đoàn tụ phải chịu đau khổ đôi chút đấy thôi.

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội hỏi tiếp :

- Chân muội nói như vậy thế ra Vạn Kiếp lão tiên bối đã thay tâm đổi dạ không căm giận Bàn lão tiên bối nữa hay sao?

- Việc này phải nhờ Công chúa với Hồng tử đã tốn công một ngày đêm thi thố Vạn Diệu Thanh Âm với Pháp Hoa Thiên Xương mà nên. Bằng không mẹ tiểu muội nguôi cơn giận làm sao nhanh chóng đến thế? Mẹ muội bảo vào đây cảm ơn Công chúa và tử trước, lát nữa mẹ muội sẽ cảm ơn hai vị sau.

Nói xong, nàng thung thảng đứng dậy vái chào Diệu Âm công chúa với Mạnh Hồng Tiểu một lễ.

Diệu Âm công chúa đáp :

- Bànng cô nương đừng có khiêm tốn như thế. Tôi cảm thấy ngày hôm nay lệnh đường và lệnh tôn đoàn viên như vậy không phải hoàn toàn nhờ ở Pháp Hoa Thiên Xương với Vạn Diệu Thanh Âm của hai chúng tôi thi thố đâu, mà cốt yếu là nhờ ở lòng chí tình chí hiếu của hai chị em cô nương mới khích phát nổi lòng từ tâm ái niệm của hai cha mẹ.

Bànng Chân Chân cảm tạ Diệu Âm công chúa xong lại nói với Mạnh Hồng Tiểu tiếp :

- Hồng Tiểu tỷ khi ở trên hội Vạn Kiếp hình như muội thấy tỷ khinh thường Cổ Thanh Phong lắm...

Mạnh Hồng Tiểu không đợi chờ Bànng Chân Chân nói dứt đã lạnh lùng đỡ lời :

- Tỷ thực không ngờ y chỉ quanh mình lỗi lạc bề ngoài thôi, còn thực sự trong lòng...

Bànng Chân Chân vội tiếp lời :

- Có phải vì tỷ trông hành vi của huynh ấy ở trong Thủy Tạ tại Tam Nguyên Giáp mà khinh dễ huynh ấy phải không?

Mạnh Hồng Tiểu xấu hổ mặt đỏ bừng, trả lời bằng một cái gật đầu. Bànng Chân Chân thất cười nói tiếp :

- Nếu vậy tỷ tỷ nghi oan cho huynh ấy rồi.

Nói xong, nàng kể hết câu chuyện bữa nọ ra để cho Mạnh Hồng Tiểu nghe, kể lại mỉm cười nói tiếp :

- Việc này hoàn toàn do Khổng Lăng Tiêu mà nên cả. Chính Dì ấy ngấm ngầm bỏ dâm dược vào trong rượu để cho Cổ Thanh Phong với Tố Chân muội uống mới có câu chuyện hiểu lầm đó xảy ra. Vậy muội mong Hồng Tiểu tỷ đừng có giận Cổ Thanh Phong huynh nữa.

Nghe xong Mạnh Hồng Tiểu mới vỡ lẽ, nàng nhìn Bànng Chân Chân rồi ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Sau khi bị huỷ bộ mặt đẹp, Chân muội đã hóa trang là Giáng Ma Lang Quân cùng tôi đi đây đi đó từ lúc ấy đến giờ, Chân muội đã vào Tam Nguyên Giáp đâu, sau lại biết rõ câu chuyện như vậy?

Bànng Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Tiểu muội lấy tên Thương Tâm Nhân đi lại với Cổ Thanh Phong một thời gian, tất cả những việc đó là do huynh ấy thổ lộ cho hay.

Nói tới đây, nàng lại kể chuyện Cổ Thanh Phong yêu cầu Âm Dương Xuyên chữa bệnh và nàng đưa chàng vào trong Thiên Tâm cốc như thế nào cho Mạnh Hồng Tiểu nghe.

Nghe xong, Mạnh Hồng Tiểu nắm hai bàn tay mềm mại của Bàn Chân Chân mà nói :

- Chân muội, em không khác gì một vị Bồ Tát lòng từ bi quảng đại của em hơn tỷ nhiều.

Bàn Chân Chân lắc đầu đáp :

- Tỷ tỷ khiêm tốn quá, tỷ với Diệu Âm công chúa không quản ngại đường xá xa xôi và mệt nhọc, định dùng hai môn tuyệt học của Phật giải trừ tất cả tai kiếp cho mọi người như vậy, Công chúa với tỷ tỷ mới thực là Phật sống.

Diệu Âm công chúa nghe lời nói thất cười đỡ lời :

- Mạnh cô nương với Bàn cô nương, hai cô quả thực là người có lòng lương thiện và bác ái nhất trong võ lâm chứ không phải phân ai hơn ai kém cả. Và lúc này Bàn lão Bang chủ chịu đựng đau đớn khổ sở cũng nhiều lắm rồi. Việc gì cũng nên vừa phải thôi, chứ đừng có quá trớn. Vậy chúng ta hãy mau nghĩ cách giải vây cho ông ta đi.

Bàn Chân Chân ngó qua cái lỗ hổng thấy Bàn Thiên Hiếu với Huyền Huyền Ma Nữ hai người đang đối chưởng với nhau. Hai bên đều dùng huyền công cả nhưng lão Bang chủ có vẻ kém thế hơn, vì người ông ta bắt đầu run lẩy bẩy, mồ hôi trên trán nhỏ xuống ròng hai bên má.

Thì ra, Bàn Thiên Hiếu quát mắng Bàn Tố Chân dùng có van lơn Huyền Huyền Ma Nữ vì mình đã can tâm chết để tạ tội rồi. Huyền Huyền Ma Nữ nghe thấy lão Bang chủ nói vậy không cảm động thì chớ lại cười lạt mà rằng :

- Ông đừng có giở trò khờ nhục kế ra trước mặt tôi, xưa nay tôi không giết những kẻ thúc thủ chết như ông đâu. Tôi khuyên ông nên lấy Phiên Thiên tam bảo ra đấu với tôi một phen còn hơn giở cái trò này ra.

Bàn Thiên Hiếu lắc đầu thở dài :

- Năm xưa, tôi phụ bạc bà quá nhiều, bây giờ có xé tôi ra làm muôn mảnh tôi cũng không dám trả đũa đâu.

Huyền Huyền Ma Nữ trợn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng nói :

- Bàn Thiên Hiếu tôi để cho ông được lợi thế hơn.

- Bây giờ tôi chán nản lắm rồi, dù bà có để cho tôi lợi thế đến đâu tôi cũng quyết không muốn chiếm phần lợi đó.

- Thế có muốn hòa giải với tôi, làm lành như trước không?

Bàn Thiên Hiếu nghe nói mừng rỡ vô cùng vội gật đầu :

- Điều ni là điều tôi mong muốn nhất.

Bàng Tố Chân, Liễu Như Yến, Cổ Thanh Phong, Hải Thiên Kiếm Thánh, Thiết Kiếm chân nhân các người nghe thấy Huyền Huyền Ma Nữ nói vậy cũng an tâm phần nào.

Huyền Huyền Ma Nữ lạnh lùng nói tiếp :

- Nếu ông bằng lòng, mau giơ song chưởng ra so quyền công với tôi. Quý hồ ông chịu đựng nửa tiếng đồng hồ mà chưa thua thì tôi tha cho ông liền.

Bàng Thiên Hiếu khó xử vô cùng, vì ông ta không muốn đối địch với Huyền Huyền Ma Nữ, nhưng cũng không muốn bỏ lỡ dịp may này nên lão Bang chủ cứ đứng ngẩn người ra không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Sau, Hải Thiên Kiếm Thánh đứng cạnh đó phải lên tiếng khuyên bảo rằng :

- Bàng huynh, tôn phu nhân Vạn đạo hữu đã nói như vậy, huynh không nên làm phật ý bà ta nữa. Chỉ nửa tiếng sau là có thể giải hết được hiềm khích cũ, vợ chồng cha con vui vầy, còn hơn là cứ đứng yên như thế này mãi không?

Bàng Thiên Hiếu ngẫm nghĩ một hồi, mới từ từ giơ song chưởng lên, ngờ đâu chưởng của hai người vừa chạm nhau, Bàng Thiên Hiếu cảm thấy hai bàn tay của Huyền Huyền Ma Nữ lúc thì lạnh như băng, lúc thì nóng như lửa. Huyền công của bà ta mạnh không thể tưởng tượng được, lão Bang chủ chưa gặp một người nào lại có quyền công mạnh đến như vậy?

Bàng Thiên Hiếu cả kinh vội giở hết công lực đã tu luyện được mấy chục năm ra chống cự nhưng chỉ một lát sau đã thấy người run lẩy bẩy, mồ hôi trán toát ra liền.

Thoạt tiên, lão Bang chủ nghĩ với công lực của mình chống đối lại công lực của Huyền Huyền Ma Nữ làm gì mà chả cầm sự được nửa tiếng đồng hồ.

Ngờ đâu, thử thách rồi lão Bang chủ mới biết mình còn kém đối phương hai thành hỏa hầu là ít. Khi thấy thất bại đến nơi, Bang chủ lại nghĩ đến cái chết nên đã quyết tâm tự giải thoát trước khi bị Huyền Huyền Ma Nữ làm cho tên tuổi của mình tiêu tan.

Đang lúc Bàng Thiên Hiếu thở dài, định thu chưởng lại tự tử thì bỗng có tiếng nổ thật lớn, một bên vách điện nứt rạn và có ba vị nữ hiệp đẹp tuyệt ở trong khe vách chui ra.

Diệu Âm công chúa với Mạnh Hồng Tiểu bỗng xuất hiện ở trong vách điện đã khiến mọi người cảm thấy ngạc nhiên rồi nhưng vẫn không thể sững sốt bằng trông thấy sự hiện diện của Bàng Chân Chân, vì rõ ràng khi này ai nấy đều nhìn thấy xác nàng nằm trong áo quan mà quan tài thì đóng nắp rồi. Sao bây giờ lại xuất hiện trong vách tường thế được?

Mọi người càng nghĩ càng thắc mắc không hiểu, ai nấy cứ đứng đờ người ra mà nhìn thôi.

Cổ Thanh Phong mừng rỡ vô cùng, nước mắt trào ra như mưa, Bàn Thiên Hiếu cũng vậy. Còn Bàn Tố Chân đã vội chạy lại ôm chặt Bàn Chân Chân mà cứ luôn mồm gọi :

- Chị ơi!

Bàn Chân Chân dắt tay Bàn Tố Chân cùng đi tới trước mặt Huyền Huyền Ma Nữ. Cả hai cùng quỳ xuống rồi Bàn Chân Chân sa lệ cầu xin mẹ tha tội cho cha.

Huyền Huyền Ma Nữ thấy đôi con gái cưng của mình đẹp như tiên nữ như vậy, mặt đang lăm lì cũng đổi sắc tươi cười, giơ tay đỡ hai chị em dậy, thở dài một tiếng mỉm cười đáp :

- Chuyện cũ mẹ cũng coi như một làn khói. Ngày hôm nay lại được trông thấy hai con cùng lớn và xinh đẹp thế này thì mẹ mãn nguyện lắm rồi. Mẹ cũng vui lòng xóa hết thù cũ của cha con đi.

Hải Thiên Kiếm Thánh vừa xen lời vừa cười, nói :

- Tôn phu nhân đại lượng như vậy, khiến những người chúng tôi có mặt tại đây cũng được mừng lây, vì được trông thấy Bàn huynh vợ chồng con cái đoàn tụ. Cổ lão đệ nhất tiện tam điều hưởng tâm niệm phúc của người đời. Ngoài ra từ nay trở đi, trong võ lâm sẽ được thanh bình một thời gian khá lâu. Tất cả những cái đó đều nhờ được tôn phu nhân ban cho hết. Việc này thật đáng kính đáng mừng.

Huyền Huyền Ma Nữ lắc đầu đáp :

- Triển đạo hữu chớ có lạc quan như vậy. Câu chuyện này đã kết liễu đâu mà chưa chi đạo hữu đã mừng rỡ như vậy được.

Mọi người nghe nói đều ngạc nhiên hết sức, không hiểu bà ta nói như thế có dụng ý gì. Ai nấy đều trở mắt lên nhìn.

Huyền Huyền Ma Nữ mỉm cười nhìn ra ngoài cửa điện mà nói :

- Huyền Băng đạo hữu với Quý Thủ Thiên Tôn hai vị còn chưa về Bắc Thiên Sơn và Đại Tuyết Sơn sao? Mà lại còn lén lút ở trong cung chúng tôi để dò xét nghe lỏm gì thế?

Vạn Kiếp ma chủ nói xong, mọi người nghe thấy trên điện có tiếng cười quái dị và thấy Quý Thủ Thiên Tôn, Huyền Băng lão muội, Tiểu Cửu Hàn và Xích Đại Phong bốn thầy trò lần lượt nhảy xuống.

Huyền Băng lão muội chấp tay chào vừa cười vừa nói :

- Vạn Kiếp ma chủ, chúng tôi ở lại đây không có ý định gì hết, chỉ vì Thiên Tôn với Bàn bang chủ còn một món nợ cũ. Chưa giải được món nợ ấy, ông ta vẫn tằm tức trong lòng. Còn lão phu thì muốn tìm một

tay đối thủ để thử xem Huyền Băng chân khí mà lão đã khổ luyện bấy nhiêu năm, xem oai lực của nó mạnh tới mức độ nào, để biết võ công của lão liệu có thể vô thiên hạ không?

Bàng Thiên Hiếu thấy Huyền Huyền Ma Nữ vì hai cô con gái đã tha thứ cho mình, trong lòng khoan khoái vô cùng, nghe thấy Lão muội nói như vậy liền cười ha hả và đỡ lời :

- Quý Thủ đạo hữu, không ngờ câu chuyện ở Tích Thanh Sơn, Nam Hải năm xưa mà đạo hữu vẫn nhớ kỹ như vậy. Bây giờ đạo hữu muốn tôi tiếp đạo hữu mấy thế cũng được. Nhưng Bàng Thiên Hiếu tôi phải trước từ nay trở đi đã giải tán Tam Nguyên bang, phong kiếm ẩn cư không can thiệp đến mọi sự ân oán giang hồ nữa. Cho nên trận đấu tới mức hơn thua thôi, coi như là đùa giỡn với nhau vậy, chứ đừng có chém giết làm chi.

Quý Thủ Thiên Tôn định cười khinh một tiếng không trả lời thì Huyền Huyền Ma Nữ bỗng xua tay và nói với hai người rằng :

- Trận đấu này hai người hãy tạm gác sang một bên, lát nữa hãy đấu với nhau. Để tôi thử kiểm một tay đạo hữu đấu với Huyền Băng đạo hữu xem Huyền Băng chân khí lợi hại như thế nào?

Huyền Băng lão muội gật đầu đáp :

- Thế thì hay lắm, lão phu ẩn núp ở trên núi Bắc Thiên nghiên cứu Huyền Băng chân khí lâu năm. Nếu may mắn được lãnh giáo với quý hào kiệt đương thời một vài hiệp thì lão rất lấy làm sung sướng vô cùng.

Huyền Huyền Ma Nữ đứng dậy đi tới trước cửa điện.

Huyền Băng lão muội vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Vạn đạo hữu đã kiếm tay cao thủ nào cho bản đạo thế?

Huyền Huyền Ma Nữ vừa cười vừa đáp :

- Không cần phải kiếm ai cả, để tôi thử xem Huyền Băng chân khí của đạo hữu lợi hại thế nào?

Huyền Băng lão muội không ngờ Huyền Huyền Ma Nữ lại thân chinh ra đấu với mình, tuy ngạc nhiên vô cùng nhưng sau y cũng gật đầu cười đáp :

- Thôi được, có hân hạnh lãnh giáo võ công của những nhân vật cao minh tuyệt đỉnh như Vạn Kiếp đạo hữu thì lão còn biết nói gì nữa.

Nói xong, y cùng Huyền Huyền Ma Nữ bước ra giữa sân, hai người đứng cách nhau chừng bốn thước mỉm cười chào.

Bàng Chân Chân, Bàng Tố Chân với quần hùng trong điện được nghe tên tuổi của Huyền Băng lão muội

đã lâu nhưng chưa hề được lãnh giáo chân khí của Lão muội như thế nào nên ai nấy đều muốn được mục kích. Ngờ đâu chỉ thấy hai người đứng yên nhìn nhau, không thấy ai ra tay đấu cả.

Một lát sau, Hải Thiên kếm khách bỗng thất thanh thở dài một tiếng tay chỉ mặt đất. Mọi người đều nhìn cả xuống thì thấy dưới mặt đất có một làn băng mỏng từ chân Lão muội lan dần đến trước Huyền Huyền Ma Nữ.

Lúc ấy, những đệ tử của Vạn Kiếp ma cung đứng gần Huyền Huyền Ma Nữ đều cảm thấy có một luồng hơi lạnh buốt xương đôn tới khiến ai nấy giá lạnh không chịu nổi.

Riêng có Huyền Huyền Ma Nữ vẫn đứng yên không cử động gì cả, sắc mặt vẫn bình thường. Băng ở dưới đất chỉ kết được tới mặt bà ta chỉ chừng một thước thôi.

Lão muội thấy vậy định vận thêm công lực thì Huyền Huyền Ma Nữ đã nhìn y mỉm cười :

- Huyền Băng chân khí của đạo hữu, Vạn Phi Sương tôi đã lãnh giáo rồi, bây giờ để giờ Chí Thiên Cửu Khí ra xem oai lực của nó ra sao?

Nói xong, Vạn Kiếp ma chủ cười ha hả, trong điệu đột nhiên có những khí dương hòa bao trùm, không những mất cả hơi lạnh mà cả những băng đã đóng dưới đất đều tan ra hết. Huyền Băng lão muội tự như cảm thấy trên không có tiếng sấm vang động trong lòng kinh hoảng vô cùng, vội lui về phía sau nửa bước.

Huyền Huyền Ma Nữ quay đầu lại bảo Bàn Chân Chân rằng :

- Chân nhi, con lấy hai thanh bảo kiếm ra đây biểu diễn pho kiếm của hai vị lão tiền bối Điều Ngao cư sĩ cùng Hải Thiên Kiếm Thánh truyền thụ cho các vị võ lâm danh giá chỉ bảo.

Bàn Chân Chân nghe thấy bà đã dặn như vậy, biết bên trong thế nào cũng có thâm ý gì, vội lấy hai thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà ra để biểu diễn hai pho kiếm pháp của hai danh gia đương thời.

Nàng dùng hết tinh thần để thi thố, hai thanh kiếm lại là bảo kiếm trên nghìn năm cho nên nàng múa được một lát thì mọi người chỉ trông thấy một cái bóng người quay tít chứ không sao trông thấy được thân hình nàng nữa, nên ai nấy đứng yên lặng xem vừa kinh hãi vừa khen ngợi thầm.

Bàn Chân Chân biểu diễn xong hai pho kiếm đó liền chấp tay chào mọi người một lượt. Huyền Huyền Ma Nữ mỉm cười nói với Quý Thủ Thiên Tôn rằng :

- Quý Thủ đạo hữu cổ nhân đã nói làn sóng sau lần làn sóng trước, người cũ đi đã có người mới thay. Mấy thế kiếm của Chân nhi tôi e ngay những người cao minh như đạo hữu chưa chắc đã chống đỡ nổi.

Quý Thủ Thiên Tôn mặt đỏ bừng, không dám nói nửa lời.

Huyền Huyền Ma Nữ lại nói tiếp :

- Huống hồ ở đây lại còn có người tài ba hơn Chân nhi của tôi là Mạnh cô nương chẳng hạn. Tuổi trẻ như vậy mà đã thuộc lòng Đẳng Ma bảo lục, thiện về môn Diệu Âm thần công, ĐạT La chủ và Ma Kha kiếm pháp. Nếu cô ta giở hết oai lực của ba môn đó ra thì ngay Huyền Huyền Ma Nữ tôi địch cũng không nổi. Cho nên tôi khuyên Quý Thủ đạo hữu đừng có vì câu chuyện nhỏ mọn năm xưa mà cứ tấm tức ở trong bụng hoài.

Tốt hơn hết, ngao du danh sơn chớ có tranh giành danh lợi với những bọn hậu sinh khả ứ nữa.

Quý Thủ Thiên Tôn thấy Bàn Chân Chân có kiếm pháp như vậy và lại có thêm đôi bảo kiếm oai mãnh như thế liền nghĩ thầm :

“Con gái của y đã tài ba như thế rồi thì tất lão phải giỏi, như vậy địch sao nổi?”

Đồng thời y lại nghe Huyền Huyền Ma Nữ khuyên bảo như vậy lại càng nản lòng, thở dài một tiếng rồi đáp :

- Vạn đạo hữu nói rất phải, từ xưa tới giờ anh hùng xuất ở thiếu niên, chúng ta đã lớn tuổi như thế này mà còn không chán nản danh lợi, không bỏ hết hờn niệm cứ muốn đem bộ xương già này đi hy sinh dưới lưỡi kiếm của giang hồ thì đại đột thực.

Nói xong y chấp tay chào mỗi người một cái rồi dẫn Xích Đại Phong trở về Đại Tuyết Sơn luôn.

Quý Thủ Thiên Tôn đi khỏi, Huyền Băng lão muội càng thấy mình cô đơn hơn, vả lại vừa rồi đã thử sức với Huyền Huyền Ma Nữ rồi, biết đối phương còn cao siêu hơn mình, nên cũng nhân dịp này mà rút lui cho rảnh. Y liền cùng môn đồ Tiểu Cửu Hàn vái chào mọi người đi luôn.

Thế là tất cả ân oán giang hồ đều tiêu tan hết, người hên nhất là Cổ Thanh Phong dưới quyền chủ hôn của Bàn Thiên Hiếu với Huyền Huyền Ma Nữ cử hành hôn lễ với ba nàng Mạnh Hồng Tiểu, Bàn Chân Chân, Bàn Tố Chân, thực là chàng tận hưởng diễm phúc trần gian.

Cách đó không lâu, Mạnh Hồng Tiểu với Bàn Chân Chân quay trở lại hang động cũ ở trong núi Cửu Nghi chờ đúng đêm trung thu hai người cùng đào được một cây linh chi nghìn năm mới thành thuộc ở trong rễ cây mai trên cái bình phong kỳ lạ kia. Hai người cùng đem về bốn vợ chồng chia nhau ăn, cả bốn đều trẻ trung mãi.

Bàn Thiên Hiếu, Huyền Huyền Ma Nữ, Liễu Như Yến, ba vợ chồng già này cũng ở trong Vạn Kiếp ma cung và đối cung đó là Vạn Phúc cung.

Gia đình của Bàn Thiên Hiếu với Cổ Thanh Phong ẩn dật trong hang đó thực sung sướng hơn cả thần tiên, khiến người võ lâm ai cũng mến chuộng và ngưỡng mộ.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đốt Đờn Nấu Xương

Trên một ngọn cao phong mây trắng quanh năm là đà giữa lưng chừng cành cây kẽ lá trơ vơ một ngôi mộ nhỏ trông khá xinh xắn nhưng chẳng lập mộ bia. Một lão nhân mặc áo vá hàng trăm mảnh mặt đầy đặn phong trần nên nhìn lão ta già đi trước tuổi có hơn một giáp, đang ngồi trầm ngâm với vẻ bi thương...

Một cái lò kê bằng ba hòn đá trọi, trên đặt một cái nồi ở ngay trước mặt lão nhân trước mộ phần.

Đã có lò tức phải có lửa? Nồi được kê trên lò lửa tức phải đang nấu một vật gì?

Thực vậy, lò hiện đang bập bùng trước ánh lửa. Nồi đang được đun sôi sùng sục, tỏa khói nghi ngút.

Và lửa nung nồi nồi đối diện người, người đang ngồi yên nhìn mộ.

Tứ bề hoàn toàn yên lặng.

Có động chẳng, chỉ có tiếng nổ lộp bộp và tiếng nước sôi sục trong nồi.

Còn lão nhân?

Thình thoảng lão ta lại giơ cái tay trái ra sửa lại những khúc củi cho cháy đều, tay mặt thì luôn luôn đưa lên mắt gạt lệ.

Giữa giây phút trầm lặng ấy, đột nhiên có tiếng ngâm nga nổi lên, giọng ngâm nghe rất thanh tao trong trẻo :

Rượu đào chuốc chéo dạ quang

Giục người lên ngựa tiếng đàn xôn xao.

Say nằm bãi cát có sao

Xưa nay chinh chiến được bao người về?

Đã có tiếng ngâm, tất phải có người tìm đến.

Và, chốn núi non hoang vắng này, khi đã có thêm một nhân vật xuất hiện, thì thưa bạn đọc, bộ trường thiên võ hiệp tiểu thuyết diễm tình này được xem như bắt đầu...

Tiếng ngân ngay vừa dứt, liền có một thư sinh áo xanh đột nhiên xuất hiện, thư sinh này là người vừa ngâm những câu thơ tuyệt tác của Vương Hàn Cư Sĩ.

Chàng thư sinh áo xanh vừa đến, tuổi trạc hai mươi bốn, cốt cách phong lưu nho nhã, thật là phong trần thoát tục.

Chàng từ một quãng đường mòn trên phía bên kia núi đi lần xuống, vừa đi, mắt chàng luôn luôn quét nhìn khắp chung quanh.

Vừa xuống hết con đường dốc, thư sinh áo xanh bỗng trở mắt, như vừa nhìn trông thấy vật gì.

Thật ra chàng đã trông thấy lão nhân, lò lửa, thấy luôn cả ngôi mộ lạ lùng không thấy bia này.

Thư sinh áo xanh bỗng khẽ xếch cao một bên mày rồi chỉ một cái lắc vai nhẹ, chàng ta đã nhẹ nhàng lướt tới trước mặt lão nhân.

Trong khi lão nhân cũng đang trở mắt nhìn thư sinh áo xanh, thì chàng vái dài một cái, rồi lễ phép nói :

- Thưa lão bá, tại hạ muốn hỏi thăm lão bá một việc.

Lão nhân thoáng hơi cau mày rồi khẽ thở dài lạnh lùng nói :

- Lão phu đang buồn khổ vì bạn thân mới mất, các hạ muốn hỏi gì nên hỏi mau cho.

Thư sinh áo xanh liền hỏi :

- Tại hạ là người miền Nam mới đến miền Bắc, muốn thỉnh giáo lão bá một điều. Chẳng hay trong dãy “Quát Thương sơn” này có nơi nào là “Mai Long cốc” chẳng thưa lão bá?

Lão nhân nghe nói vậy vụt khẽ chớp cặp mắt còn rưng rưng ngần lệ, phát tỏa hai đạo hào quang lóng lánh, nhìn trừng trừng chàng thư sinh áo xanh, rồi kinh ngạc hỏi :

- Các hạ đã không quản vạn dặm đường trường, từ miền Nam lặn lội lên tận miền Bắc Triết Giang tìm đến vùng “Quát Thương sơn” này, không lẽ chỉ để tìm kiếm “Mai Long cốc”? Nơi ấy cảnh sắc khá thanh u, nhưng không thấy gì đặc biệt lắm đâu?

Thư sinh áo xanh vội thưa :

- Tại hạ tìm Mai Long cốc không phải để thưởng ngoạn cảnh sắc, mà để bái kiến một vị tiên bối kỳ khách hiện đang ẩn tích tại đây.

Lão nhân nghe thư sinh nói thế thì cũng tỏ vẻ ngạc nhiên hơn lại hỏi :

- Chẳng hay vị kỳ khách mà cách hạ định tùm là ai thế? Các hạ có thể nói rõ cho lão phu biết được chẳng?

Thư sinh áo xanh thật tình đáp không ngần ngại :

- Vị kỳ khách áo xanh ấy đã xa lánh giang hồ từ lâu. Người họ Quách tên Thiên Nam, năm xưa khi còn vang bóng một thời, đã được thiên hạ võ lâm tôn xưng là “Thiên Long bát chưởng”.

Vừa nghe thư sinh áo xanh nói rõ tên họ luôn cả danh hiệu của vị kỳ khách ấy, lão nhân mặc áo vá vụn biến sắc, hai mắt đột rực tinh quang, nhìn sững thư sinh áo xanh.

Nhưng thoáng chốc, lão nhân lấy lại thần sắc trầm tĩnh, thản nhiên như chẳng có chuyện gì, hỏi tiếp :

- Vậy các hạ là bạn chí thiết của “Thiên Long bát chưởng” Quách Thiên Nam?

Thư sinh áo xanh hình như cảm thấy lão nhân đã hỏi quá nhiều, nên sắc mặt có vẻ không vui. Nhưng rồi chàng cũng cố gượng cười vui vẻ đáp :

- Tại hạ vì mộ danh từ lâu mà chưa hề gặp mặt, nên nhân tiện muốn tìm đến bái kiến vậy thôi.

Lão nhân áo vá bỗng thở dài :

- Các hạ chớ trách lão phu nhiều lời! Lão không hiểu tại sao các hạ chưa hề gặp mặt “Thiên Long bát chưởng” Quách Thiên Nam mà lại có thể biết rõ y ẩn cư tại “Quát Thương sơn Mai Long cốc”?

Thư sinh áo xanh mỉm cười lễ phép :

- Tại hạ ngao du Lục Thiển, nghe tin có kẻ muốn tìm Thiên Long bát chưởng Quách đại hiệp báo phục thù xưa, tại hạ được biết Quách đại hiệp đang ẩn cư tại Mai Long cốc, nên định đến đây báo tin.

Thư sinh áo xanh nói tới đây, chợt nghe lão nhân hứ giọng mũi một tiếng thì ngừng lại, sẽ cau mày rồi ngật ngừng nói tiếp :

- Có câu “Minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng”, một vị kiên hùng có cao đến mấy đi nữa, nếu chỉ sơ ý trong phút chốc, cũng có thể nuốt oán nhậm hờn nghìn đời! Tại hạ vì luôn ngưỡng mộ thịnh đức thình danh của Thiên Long bát chưởng Quách đại hiệp, nên không quản xa xôi vạn dặm đến đây báo tin cốt mong Quách đại hiệp sẽ đề cao cảnh giác phòng bị thù gia.

Lão nhân mặt áo vá nghe thư sinh nói rõ mục đích tìm kiếm Thiên Long bát chưởng, thì đột nhiên đứng phắt dậy nghiêng mình vái thư sinh áo xanh một vái.

Thư sinh áo xanh hoảng kinh, lật đật vòng quyền hoàn lễ, rồi ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lão bá khiêm lễ quá như vậy?

Lão nhân đáp :

- Lão phu xin thay mặt bạn thân của lão phu là “Thiên Long Bát Chưởng” Quách Thiên Nam, đa tạ thiếu hiệp đã có lòng đến đây báo cho biết hung tin!

Thư sinh áo xanh hơi sững sốt sau đó vui vẻ cười nói :

- Lão bá quá lời, việc ấy có gì đáng gọi là ân nghĩa! Thơi lời lão bả vừa nói chắc có lẽ Thiên Long bát chưởng Quách đại hiệp hiện không có mặt trong Mai Long cốc?

Lão nhân không vội trả lời liền hỏi trở lại :

- Thiếu hiệp nhân tâm hiệp cốt, phong thần thoát tục, chắc cũng là một nhân vật lừng danh của võ lâm, vậy thiếu hiệp có thể vui lòng cho lão phu biết rõ quý đại danh được không?

Thư sinh áo xanh cúi đầu đáp :

- Tại hạ họ Trác tên là Dật Luân...

Trác Dật Luân chưa nói hết lời, lão nhân mặc áo vá đã vội ôn tồn đổi ngay cách xưng hô :

- Trác lão đệ, nếu lão phu đoán không lầm, có lẽ lão đệ là “Thánh Thủ Nhân Tâm” Ai Lao đại hiệp?

Trác Dật Luân vội vòng tay cười nói :

- Hai chữ đại hiệp, tại hạ thật không dám nhận. Tại hạ cũng quên chưa kịp thỉnh giáo danh tánh của lão bá?

Sau khi biết rõ lai lịch của Thánh Thủ Nhân Tâm, Trác Dật Luân, lão nhân áo vá hết hẳn nghi kỵ, liền ứng tiếng đáp :

- Lão phu họ Châu, tên là Tam Úy, khách giang hồ thương tình tặng ngoại hiệu là “Thiên Cầm Túy Tẩu”.

Bây giờ đến lượt Trác Dật Luân hai mắt bừng sáng, ngắm nhìn Châu Tam Úy từ đầu đến chân.

Châu Tam Úy ái ngại hỏi :

- Trác lão đệ, có việc gì lão đệ cứ nhìn sững lão phu như thế?

Trác Dật Luân liền mỉm cười :

- Theo lời đồn của giang hồ thì “Thiên Cầm Túy Tẩu” Châu Tam Úy phải “tửu bất ly khẩu, cầm bất ly

thân” nhưng lão bá không những người không sặc mùi rượu, bên mình lại cũng thiếu cả cây đèn danh quý vô song, như thế bảo sao tại hạ không khỏi ngạc nhiên được?

Châu Tam Úy bật ồ một tiếng bỗng buồn bã thở dài :

- Lão đệ không biết đó thôi, bởi bạn thân của lão phu mới mất nên lão phu không thiết uống rượu.

Trác Dật Luân như rất thông cảm gật đầu ngắt lời :

- Người xưa có câu “Tửu trùng bất nhập sầu canh sầu”, biết mượn rượu để tiêu sầu thật là một dịp tốt, nhưng còn cây Tiêu Vĩ Cổ Cầm của tiền bối biết đâu mất rồi?

Châu Tam Úy liền chỉ tay vào lò lửa hồng đang cháy, giọng bi thảm :

- Lão đệ nhìn kìa, đây tức là tàn tích cây Tiêu Vĩ Cổ Cầm của lão phu đó!

Trác Dật Luân kinh ngạc :

- Cây Tiêu Vĩ Cổ Cầm là một bảo vật hiếm có trên đời, tại sao lão tiền bối lại đốt nó đi?

Châu Tam Úy ứa lệ :

- Tử Kỳ chết Bá Nha hủy đèn, vì tri âm đã mất, còn ai biết thưởng thức nhạc điệu của mình! Nghĩ thế, nên lão phu còn giữ nó bên mình làm chi nữa.

Trác Dật Luân thấy Châu Tam Úy quá bi lụy, thì vội tìm cách lái sang chuyện khác.

Chàng chỉ cái nồi trước mặt đang sôi sùng sục, bốc khói nghi ngút cười hỏi :

- Cổ nhân có câu “Nấu hạc đốt đèn” nay Châu lão tiền bối đã đốt đèn, vậy trong nồi chắc lá đang nấu thịt hạc?

Châu Tam Úy vừa giơ ống tay áo lên lau nước mắt, vừa lắc đầu :

- Lão phu đâu phải “đốt đèn nấu hạc” mà là đang nấu chiếc xương chân của hung đồ đấy.

Châu Tam Úy vừa nói dứt lời. Trác Dật Luân bỗng hoảng kinh la lớn :

- Lão tiền bối...

Nhưng Trác Dật Luân chưa nói hết câu, thì có tiếng kêu của ám khí vèo vèo xé gió vang lên, kể đó có hai luồng sáng bạc lấp lánh nhanh như hai làn sao xẹt, bỗng xạ thẳng về phía chàng và Châu Tam Úy.

Châu Tam Úy chưa kịp phản ứng thì Trác Dật Luân đã phất nhẹ tay một cái đột nhiên từ ống tay áo bay

ra một sợi dây màu tím vừa vặn xâu thẳng vào hai luồng sáng bạc. Thì ra đó hai chiếc kim hoàn.

Châu Tam Úy hét lớn một tiếng lập tức lao người nhảy ngay đến trước đồng quái thạch chỗ hai chiếc kim hoàn vừa mới bay ra.

Nhưng...

Lão chưa nhảy tới nơi thì từ sau đồng quái thạch bỗng một bóng người áo vàng phóng vụt ra.

Bóng người áo vàng nay không phóng tới mặt Châu Tam Úy mà lại phóng sang hướng khác.

Thân pháp người áo vàng nhanh như điện quang thạch hóa, chỉ loáng cái là mất hút, khiến Châu Tam Úy giương mắt kính ngọc, muốn đuổi theo cũng không sao đuổi kịp.

Điểm đáng chú ý nhất là hình bí mật khách này bị cụt mất cả hai tay.

Trong khi Châu Tam Úy đang ngẩn ngơ sửng sốt, Trác Dật Luân bỗng cất tiếng cười lớn :

- Châu lão tiên bối, thân pháp của người này thật là lanh lẹ không sao đuổi kịp được đâu, tiên bối hãy xem thử hai món ám khí của hắn, may ra còn có thể đoán được lai lịch của hắn.

Châu Tam Úy quay lại, lão trông thấy Trác Dật Luân cầm hai chiếc vòng ánh sáng loáng trao cho lão.

Hai chiếc kim hoàn này ngoài mỏng trong dày, sắc như nước long lanh sáng, bề trục kính dài độ năm tấc.

Châu Tam Úy ngắm hai chiếc kim hoàn, bỗng giật mình kêu lớn :

- Chính là hắn!

Trác Dật Luân xếch ngược đôi mày, mắt xạ thần quang vội hỏi :

- Châu lão tiên bối có biết rõ lai lịch của người áo vàng này không?

Châu Tam Úy gật đầu :

- Lão phu đã biết rõ lai lịch của hắn rồi, nhưng lão phu muốn bắt đầu bằng một câu chtruyện khác, như thế Trác Lão đệ mới hiểu rõ hơn.

Trác Dật Luân quét mắt nhìn ra bốn phía, rồi từ từ ngồi xuống khẽ hỏi :

- Lão tiên bối bắt đầu câu chuyện “đốt đờn nấu xương” à?

Châu Tam Úy lắc đầu, thần sắc vô cùng đau đớn, chỉ vào ngôi mộ không bia, với giọng ai oán :

- Đốt đèn nấu xương, lão phu sẽ nói sau, hiện giờ lão phu muốn Trác lão đệ hãy đoán thử xem ai đang nằm trong ngôi mộ này?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Thiên hạ mệnh mông, bao la vô tận, vấn đề này khó khăn lắm...

Châu Tam Úy vội đón lời :

- Lão phu nói cho Trác lão đệ rõ, đây là “Mai Long cốc”.

Trác Dật Luân vừa nghe nhắc lại ba chữ “Mai Long cốc”, bất giác kinh ngạc, cau mày hỏi nhanh :

- Đây là “Mai Long cốc” và Quách đại hiệp tự xưng là “Thiên Long bát chưởng”...

Chàng nói đến đây thì Châu Tam Úy đã nước mắt như mưa, thốn thức nói :

- Trác lão đệ đoán đúng rồi, người nằm trong ngôi mộ này chính là “Thiên Long bát chưởng” Quách Thiên Nam, người bạn thân nhất trên đời của lão phu đó.

Trác Dật Luân vụt biến sắc, trong khi Châu Tam Úy thở dài nói tiếp :

- Trác lão đệ có lòng tốt, từ xa đến đây, để báo hung tin, nhưng rất tiếc lão đệ đã đến chậm nửa bước, nên bọn ác ma vô đạo đã ra tay trước, khiến Quách đại ca của lão phu phải ôm hận chín tuổi, thân bị thảm mất rồi.

Trác Dật Luân nghe nói liền dựng ngược đôi mày, trợn mắt nghiêng răng, tức tối :

- Khốn nạn, quân vô loại đáng bầm xác thật!

Rồi chàng hạ thấp giọng :

- Tiên bói, tiên bói bất tất phải lưu lệ làm gì! Quách đại hiệp không may đã bị ám hại, chúng ta nên tìm cách báo thù trả hận cho Quách đại hiệp được ngậm cười chín tuổi là hơn.

Châu Tam Úy giơ tay chùi sạch nước mắt, ngạc nhiên hỏi Trác Dật Luân :

- Trác lão đệ, lão phu với Thiên Long bát chưởng là đôi bạn tri giao, tự nhiên lão phu phải trả thù rửa hận cho bạn rồi. Còn lão đệ là người xa chưa hề gặp mặt, không lẽ tự nhiên lão đệ lại mạo hiểm dẫn thân vào vòng tai họa?

Trác Dật Luân trợn mắt rực thần quang đồng dục nói :

- Tại hạ tuy tài nghệ chưa tinh, kiến thức còn chưa uyên bác thật, xong khi gặp sự bất bình nhất định bất

cam lạc hậu. Nay tại hạ đã từ vạn dặm tới đây, dầu không giúp đỡ được gì cho đại hiệp lúc sinh tiền, nhưng sẽ tự nguyện tận lực vì cái chết của đại hiệp.

Châu Tam Úy không dẫn được cảm động :

- Lòng dạ như thế, đảm lượng như thế thảo hèn Trác lão đệ bằng tuổi đầu này đã được tôn là “Thánh Thủ Nhân Tâm” một “Ai Lao” đại hiệp, danh trấn Tây nam!

Trác Dật Luân vội lắc đầu xua tay đáp :

- Lão tiên bối chớ quá khen tại hạ làm gì, tại hạ hiện có mấy điều nghi vấn, muốn thỉnh tiên bối giải đáp hộ.

- Lão đệ có nghi hoặc điều gì cứ việc nói thẳng cho lão phu nghe đi.

Trác Dật Luân vội chỉ vào ngôi mộ hỏi :

- Thiên Long bát chưởng oai trấn võ lâm, Quách đại hiệp sinh tiền vô cùng hiển hách, tại sao trước mộ lại không lập bia?

Châu Tam Úy đáp :

- Một vì thù gia của Quách đại hiệp vô cùng hung ác, lần này hẳn chưa tự tay giết chết được Quách đại ca, nên lão phu tạm không muốn làm lộ cái chết của người, để khi lão phu phong trần gió bụi, tứ hải tầm thù, đối phương không cách gì làm hại được năm xương tàn của Quách đại ca.

Trác Dật Luân hần tiếng hỏi :

- Kẻ ấy là ai mà lại có thể tàn bạo như thế được?

Châu Tam Úy khoan đáp, lão nói tiếp :

- Khi nào trả xong thù hận cho Quách đại ca, lão phu sẽ trở lại đây để lập mộ bia.

Trác Dật Luân gật đầu :

- Sự tính toán của tiên bối thật là chu toàn hữu lý, Quách đại hiệp là một đệ nhất lưu hảo thủ, thuộc hàng tiền bối công lực cực kỳ cao siêu, chắc thù nhân độc ác người cũng...

Châu Tam Úy vội ngắc ngàng lời Trác Dật Luân, khoác tay cười lạt :

- Lão đệ đoán sai mất rồi, thù gia của Quách đại ca không biết qua chút võ nghệ nào hết, tay chưa đủ sức trói gà nữa kia.

Trác Dật Luân kinh dị đến cực độ :

- Có thể như thế được sao tiền bối?

- Hẳn ta họ Độc Cô, tên Trí, từ nhỏ bị bệnh tê liệt, ngay sự đi đứng cũng không vững, chỉ trừ hai bàn tay hơi cử động được chút đỉnh thôi, thường ngày hẳn đều ngồi hoặc nằm trên chiếc xe bốn bánh.

Trác Dật Luân lại càng ngạc nhiên hơn :

- Một kẻ tàn phế như thế lại có thể giết chết được một cao thủ tuyệt vời như Thiên Long bát chưởng Quách đại hiệp được sao?

Châu Tam Úy thở dài :

- Độc Cô Trí toàn thân tuy bị tê liệt, nhưng hẳn có thể đã nghĩ ra trăm phương nghìn kế độc, trí tuệ của hẳn có thể đứng đầu trong thiên hạ.

Trác Dật Luân khẽ cau mày suy nghĩ :

- Nếu thật như thế thì kẻ địch giết chết Quách đại hiệp mà tại hạ thấy tại “Lục Chiếu sơn” hôm nọ chắc không phải là Độc Cô Trí rồi?

Châu Tam Úy thở dài :

- Quách đại ca trong lúc du hiệp giang hồ, tuy nhân nghĩa vang lừng, nhưng một khi đã ra tay diệt tà trợ kẻ cô thế, thế nào chẳng kết oán với bọn hung ma quỷ vược. Như vậy thù gia không thể chỉ có một người được. Trác lão đệ đã nghe thấy gì tại “Lục Chiếu sơn”?

Trác Dật Luân vội đáp :

- Tại hạ đã nghe trộm hai tên đang nói chuyện với nhau, bọn chúng bảo nào là Hà đại ca đã thấu rõ tin “Thiên Long bát chưởng” Quách Thiên Nam đang ẩn cư tại “Quát Thương sơn Mai Long cốc”, và sẽ dùng toàn lực để tầm thù báo mối cừu cụt tay khi xưa, hai ta nên giúp đỡ Hà đại ca thành công, biết đâu hai ta sẽ nhờ cơ hội này để xuất đầu lộ diện nổi danh với giang hồ.

Châu Tam Úy đảo đi đảo lại đôi thần quang long lạnh sáng rực hỏi tiếp :

- Hai kẻ ấy có phải một người khô đét gầy còm, còn một người thân thể hùng kiện không?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Phải rồi. Nhưng sao lão tiền bối lại biết rõ như thế? Hình dạng hai người ấy y như lời tiền bối vừa nói ấy.

Châu Tam Úy liếc nhìn Trác Dật Luân rồi giương mi hỏi :

- Trác lão đệ, có phải lão đệ đã bận công việc dọc đường không? Nếu không, với cước trình của hai tên ấy, quyết không thể nào đến trước được lão đệ?

Trác Dật Luân đỏ mặt nhẹ gật đầu :

- Lão tiên bối đoán trúng, trong lúc đi đường, tại hạ quả có bận việc nên chậm trễ mất ba ngày, nếu không...

Châu Tam Úy thở dài :

- Phải nói rằng vận số tiền định, thiên ý nan hồi mới đúng. Nếu Trác lão đệ không vì công việc riêng mà đến trước sớm hơn hai tên giang hồ ác tặc ấy, biết đâu Quách đại ca đã chẳng thoát khỏi số kiếp?

Trác Dật Luân vừa hối vừa thẹn :

- Nghe lão tiên bối nói thề, tại hạ không biết đâu mà rờ. Không hiểu Thiên Long bát chương Quách đại hiệp đã bị Độc Cô Trí ám toán, hay đã bị hai tên hung đồ mà tại hạ đã gặp mặt tại “Lục Chiếu sơn” mưu hại?

Châu Tam Úy buồn rầu đáp :

- Quách đại ca của lão phu ở một mình tại Mai Long cốc, trong khi không may bị nhiễm phong, mắc phải trọng bệnh, hai tên ác hung đồ Triều Đình với Lục Phong lại vừa vận đến nơi...

Trác Dật Luân nghe qua bỗng thất thanh kêu to :

- À, hóa ra là thế, anh hùng sợ nhất là bệnh hoạn, nếu Quách đại hiệp không vì đang trọng bệnh, thì hai tên hạ lưu tiểu tốt ấy có sá gì?

Châu Tam Úy thần sắc vô cùng thương cảm buồn rầu nói :

- Khi Triều Đình và Lục Phong vừa bước vào căn nhà lá của Quách đại ca, thì bệnh thể Quách đại ca đang trầm trọng, gần tắt hơi. Lúc ấy trên mặt bàn tại đầu giường của người có để một hộp sắt vuông đầy kín, chưa kịp mở ra.

Trác Dật Luân vội hỏi :

- Chiếc hộp sắt đó có phải là vật riêng của Quách đại hiệp không?

Châu Tam Úy lắc đầu :

- Không, Triều Đình, Lục Phong trông thấy Quách đại ca bệnh sắp chết, cả hai cao hứng mừng rỡ khôn xiết, bởi chúng biết được Quách đại ca có giấu kín một quyền bí kíp chân quý... Lòng tham đột khởi, hai đứa liền kiểm khắp nơi sau cùng mới mở nắp hộp sắt ra xem.

- Chắc trong hộp thế nào cũng có đựng vật gì bí mật?

Châu Tam Quý gật đầu :

- Có ba chữ “Độc Cô Trí” đỏ như máu. Nhưng khi Triều Đình và Lục Phong vừa mở nắp ra, thì ba chữ huyết hồng đột nhiên phun lửa, chiếc hộp sắt lập tức nổ tan tành.

Trác Dật Luân biến sắc :

- Độc Cô Trí quả hiểm độc, thủ đoạn cực kỳ hung ác thật. Hẳn ta đã tính toán đến mức ấy, thật khiến kẻ thù không biết đâu mà phòng bị.

Trác Dật Luân mở miệng thở dài :

- Trời xanh không thương, bệnh họa cùng một lượt. Quách đại hiệp có xuống chín tuổi cũng nhắm mắt không đành. Nhưng còn Lục Phong, sao lão tiên bối không nhắc đến?

Không lẽ hẳn ta...

Châu Tam Úy đáp :

- Lục Phong may mắn chỉ bị thương nhẹ thôi, nhưng khi ấy lão phu vừa đến nơi, lập tức điểm trúng huyết hãn, hỏi rõ nguyên do, lão phu vô cùng căm phẫn, định đem hãn phân thân cho hả giận, xong sẽ tìm kẻ cầm đầu bọn chúng với Độc Cô Trí báo phục thâm thù cho Quách đại ca...

Trác Dật Luân gật đầu vừa định cất tiếng, thì Châu Tam Úy lẹ nói tiếp :

- Không ngờ, lão phu vừa chặt chân trái của Lục Phong thì đột nhiên đồng bọn của hẳn đến kịp, xông vào thí mạng cứu thoát được hẳn.

Trác Dật Luân sực nhớ đến Châu Tam Úy có nói qua câu “đốt đờn nấu xương” bây giờ chàng mới bắt đầu hiểu rõ, vội hỏi :

- Vậy trong nồi này đang nấu khúc chân trái của Lục Phong?

Châu Tam Úy gật đầu thờ dài.

- Lão phu trông thấy người bạn chí thân thảm mạng kỳ họa mà ruột đau như cắt nên một mặt lão phu chôn cất Quách đại ca một mặt đốt đờn nấu xương để an ủi vong linh người quá cố. Lão phu lập thề sẽ đi

khấp thiên nhai hải giác quyết tìm kiếm cho được Độc Cô Trí với tên cầm đầu bọn Triều Đình Lục Phong để trả thù rửa hận cho người.

Trác Dật Luân hỏi :

- Ai là kẻ cầm đầu bọn Triều Đình Lục Phong thế lão tiên bối?

Châu Tam Úy đáp :

- Tên ấy họ Hà tên Chưởng Thiên, tức là người áo vàng đã dùng phi khuyên ám toán chúng ta lúc này.

Trác Dật Luân gật đầu nói :

- Đúng rồi! Bọn Lục Phong khi còn ở tại Lục Chiếu sơn có nói “Hà đại ca muốn báo một mối tư thù cụt tay khi xưa...”

Châu Tam Úy không chờ cho Trác Dật Luân nói hết, lão vội xéch mào ngắt lời :

- Hà Chưởng Thiên có dấu tích đặc biệt, ai trông thấy cũng nhận được hần ngay lập tức.

Bộ hồi này Trác lão đệ không để ý tới hai ống tay áo phất phơ dài lượt thướt của hần sao?

Rõ ràng hần đã bị cụt mất hai cánh tay, khác hần người thường nay.

Trác Dật Luân đáp :

- Văn bối chính vì vụ này nên đã sinh nghi Hà Chưởng Thiên bị cụt mất hai tay, hần làm thế nào có thể phi khuyên ám toán được bọn mình?

Châu Tam Úy hai mắt rực sáng, nhìn thẳng vào mặt Trác Dật Luân, giây lát rồi thông thả hỏi :

- Trác lão đệ, có lẽ Trác lão đệ chưa biết rõ lai lịch của bọn “Vũ Trụ lục tàn”?

- “Vũ Trụ lục tàn”? Đừng nói chi lai lịch, ngay đến bốn chữ đó, văn bối cũng chưa hề được nghe thấy bao giờ.

Châu Tam Úy nói :

- Lão đệ hãy ngồi xuống nay, nếu lão đệ chưa biết rõ “Vũ Trụ lục tàn” thì để lão phu nói rõ cho lão đệ nghe, bởi sáu tên này cực kỳ hung ác, vạn nhất sau này lão đệ có gặp bọn chúng bất ngờ trên bước đường giang hồ, khỏi bị bọn chúng ám toán phải ôm hận suốt đời.

Trác Dật Luân nghe lời ngồi xuống, và thò tay vào trong người móc ra một bình rượu trao cho Châu Tam Úy tươi cười nói :

- Lão tiên bối hãy thấm giọng đã rồi sẽ kể chuyện sau, thú vị hơn.

Mặc dầu đã tự xưng là “Thiên Cầm Túy Tẩu” Châu Tam Úy bình sanh thích được say sưa túy lúy, nhưng hiện giờ vì quá thông xót bạn thân mới chết, đến nỗi lão không muốn giơ tay nhận lấy bình rượu.

Trác Dật Luân thấy vậy bật cười thành tiếng :

- Châu lão tiên bối là kẻ anh hùng hào kiệt, bất tất phải phi luy chi cho thái quá! Lão tiên bối đã đốt đờn nấu xương, an ủi được vong linh Quách đại hiệp, phần còn lập chí báo thù rửa hận cho Quách đại hiệp như thế đã tận đạo bằng hữu lắm rồi, tại sao tiên bối không dám uống vài hớp rượu cho khuây khỏa cơn sầu?

Châu Tam Úy gượng cười mới giơ tay đón lấy bình rượu mở nút nốc ồng ộc một hơi hết sạch.

Uống xong lão giơ ống tay áo rách quẹt mép rồi hỏi Trác Dật Luân :

- Trác lão đệ văn võ song toàn, thật xứng đáng với danh hiệu “Ai Lao đại hiệp”. Vậy chắc lão đệ thông hiểu hai chữ “khuyết hạm” thường khi có lực lượng đáng kinh chứ?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Kể ra văn bối tạm cũng hiểu qua.

- Trác lão đệ đã hiểu rõ nghĩa lý khuyết hạm tức là lực lượng, vậy lão phu bắt đầu thuật rõ lai lịch của Vũ Trụ lục tàn cho lão đệ nghe nhé.

Trác Dật Luân thấy Châu Tam Úy vừa nói chuyện vừa thè lưỡi liếm mép có vẻ còn chưa đã thèm, nên chàng lại lấy thêm ra một cái bình bạch ngọc nhỏ nữa, trao cho lão mỉm cười nói :

- Châu lão tiên bối, đây là thứ rượu thượng đẳng “Bách Hoa Hầu Nhi tửu” lão tiên bối hãy cầm lấy uống cho thêm hứng cuộc đàm phán hi hữu này.

Châu Tam Úy vội đỡ lấy bình bạch ngọc đưa lên mũi ngửi thử, lão bỗng gục gật đầu cười ha hả, tỏ vẻ xung sướng lắm.

Tuy nhiên, hình như đối với các thử mỹ tửu hãn thế này, lão không nỡ tức khắc uống một hơi cạn sạch, nên lão cứ ngửi đi ngửi lại luôn, rồi lại đập chặt nút bình. Lão bắt đầu nói :

- “Vũ Trụ lục tàn” tức là danh hiệu chung của một bọn gồm sáu nhân vật võ lâm. Tất cả đều bị tàn tật, và mỗi người có một môn sở trường riêng biệt, nên mới nổi chung một danh hiệu là “Vũ Trụ lục tàn”, toàn thân tê liệt nhiều năm, nhưng cư trí của hãn thì tuyệt vời, nhìn khắp đương kim võ lâm, chưa có người nào có thể so sánh nổi.

Trác Dật Luân gật đầu hỏi :

- Theo thế thì Hà Chưởng Thiên, một nhân vật bị cụt mất cả hai tay, tất phải là một trong nhóm “Lục tàn”? Nhưng không hiểu môn tuyệt học phi thường của y là gì vậy tiền bối?

Châu Tam Úy đáp :

- Môn tuyệt học khét danh của Hà Chưởng Thiên là môn khinh công nhanh như gió, ngày đi nghìn dặm như chơi. Cặp giò của hắn thật thế gian chỉ có một.

Trác Dật Luân ồ lớn một tiếng cười hỏi :

- Y đã bị cụt hai tay, tự nhiên y phải đem tất cả công lực vào đôi chân. Dù sao một môn khinh công tuyệt vời đến thế, cũng quá là hiếm có trên đời phải không tiền bối?

Châu Tam Úy đáp :

- Hà Chưởng Thiên không những đã chạy thật nhanh, môn tuyệt học “Phá Vân cước pháp” của y lại càng độc bộ giang hồ, đôi chân của y có thể phát ra một lượt ba bốn thứ ám khí lợi hại mới đáng ngại chứ.

Trác Dật Luân sực nhớ tới hai chiếc kim hoàn nhỏ, chàng bất giác cười nói lớn :

- À đây đúng là một thứ lực lượng đã phát sanh do sự “Khuyết hạm” nếu như Hà Chưởng Thiên mà giống người thường có đủ hai tay tất y không khi nào có thể luyện thành đôi chân lợi hại được như thế?

Châu Tam Úy nói tiếp :

- Thiên hạ tự thường hay kỳ diệu lắm cho nên không những có một Hà Chưởng Thiên bị cụt cả hai tay, mà còn có một Vân Thiên Lý bị cụt cả hai chân nữa lão đệ ạ.

Trác Dật Luân thoáng chút kinh ngạc, nhưng lại bình tĩnh mỉm cười được ngay :

- Vân Thiên Lý đã mất hai chân chắc y cũng phải quy tụ công lực vào hai tay?

Châu Tam Úy gật đầu :

- Trác lão đệ đã đoán không lầm, Vân Thiên Lý không những chỉ lực và chưởng lực tuyệt thế vô song, y còn có thêm đôi tay vô cùng khéo léo có thể chế tạo các loại máy tinh diệu.

Trác Dật Luân cười hỏi :

- “Vũ Trụ lục tàn” văn bối đã biết được ba, còn ba người nữa không hiểu họ bị tật nguyên như thế vậy lão tiền bối?

Đến đây Châu Tam Úy như hết nhẹn được, lão vội mở nút bầu tu hai ngậm “Bách Hoa Hầu Nhi tửu”, thở khi một tiếng khoan khoái rồi nói tiếp :

- Còn ba tên kia, hai tên là hai anh em ruột, anh là Tư Mã Thông, em là Tư Mã Minh...

Trác Dật Luân bỗng đón lời :

- Châu lão tiên bối hãy thông thả một chút, để văn bối nói thử xem có đúng không nhé.

Phải Tư Mã Không là tên mù, sở trường về đôi tai, còn Tư Mã Minh nhất định là điếc, sở trường của y là cặp mắt rất nhạy không?

Châu Tam Úy lắc đầu cười :

- Trác lão đệ đoán nhầm rồi, trái lại Tư Mã Minh mới là tên mắt mù, còn Tư Mã Thông là tên điếc đặc.

Trác Dật Luân bật cười :

- Thông là điếc, còn Minh là mù, thật hết tưởng tượng nổi.

Châu Tam Úy cũng phì cười :

- Nếu lão đệ chịu khó nghĩ kỹ một chút, thì chẳng có gì lạ cả? Cũng như kẻ cụt tay tên Chương Thiên, kẻ cụt chân tên Thiên Lý vậy.

Trác Dật Luân hiểu ra vui vẻ cười nói :

- Văn bối hiểu rồi đây chỉ là bổ khuyết trên phương diện ý thức, chẳng hạn như những người khuyết một trong ngũ hành thì lấy danh hiệu là Mộc, còn những kẻ khuyết danh thủy thì lấy ngoại hiệu là Thủy, có đúng không tiên bối?

Châu Tam Úy gật đầu rồi nói tiếp :

- Còn lại tên sau chót là một kẻ đã mất hết năng lực suy nghĩ, nhưng mạnh vô song, hai cánh tay thần dũng không thua gì Sở Bá Vương khi xưa.

Trác Dật Luân vội hỏi :

- Y tên là gì?

- Bộc Thương Dũng.

Trác Dật Luân cau mày :

- Bộc Thương Dũng, dùng võ lực vô song, Độc Cô Trí, trí lực tuyệt thế. Hai tên này tả thực của chính diện. Còn Hà Chưởng Thiên, Vân Thiên Lý, Tư Mã Minh là tả thực của phản diện.Ồ thích thú thực!

Châu Tam Úy bật cười :

- Quả thật là thiên hạ không còn thể đồng luận như nhau, ta cần phải xét theo nhiều khía cạnh, nghĩ suy kỹ lưỡng, mới có thể tìm ra kết quả chân xác.

Nói đến đây, Châu Tam Úy bỗng đưa mắt nhìn ngôi phần mộ, lão bất giác lại thương cảm đôi mắt đỏ hoe, buồn bã thở dài :

- Nói làm chi thị phi thành bại? Nói làm chi chân giả chính tà? Mỗi khi lão phu sực nhớ đến Quách đại ca nhân nghĩa tự thiên, lão phu đâm ra nghi hoặc không biết ông xanh có quả thật linh thiêng hay không? Vạn sự không bằng một ly trên tay cả đời người có bao nhiêu lần được trông thấy trăng trên đỉnh đầu!

Thiên Cầm Túy Tẩu than thở và nâng bình Bách Hoa Hâu Nhi tữu lên miệng cạn một hơi sạch nhẵn.

Rượu vừa hết Châu Tam Úy bỗng lắc đầu lẩm bẫm :

- Ủa! Lạ thật! Ta thường ngày ngàn ly chưa say, xem ba mươi cân rượu mạnh không ra gì tại sao hôm nay chỉ mới uống có ít ngụm tự nhiên ta thất trí quay đất lộn, chóng mặt nhức đầu như thế này!

Vừa nói dứt, lão đảo mắt muốn ngã. Đột nhiên lão rùng mình một cái, trợn mắt chỉ vào mặt Trác Dật Luân, lớn tiếng :

- Trác... Trác lão đệ... tốt bụng quá... tại sao... tại sao người nữ bỏ thuốc mê vào rượu để lừa ta...?

Nói có bấy nhiêu “Thiên Cầm Túy Tẩu” Châu Tam Úy liền mê man bất tỉnh, miệng xùi bọt mép, rồi ngã lăn ra đất cái phịch.

Trác Dật Luân nhẹ thở dài một tiếng, nhìn chằm chập vào Châu Tam Úy :

- Châu lão tiên bối tha lỗi cho vãn bối, nếu vãn bối không làm như thế thì làm sao cứu sống được tiên bối!

Hóa ra, Trác Dật Luân từ khi lừng danh khắp “Ai Lao” không những võ công tinh tuyệt, chàng còn rất tinh thông y lý, tài chữa bệnh không kém gì Hoa Đà, nên mới được thiên hạ tặng danh hiệu là “Thánh Thủ Nhân Tâm”.

Hồi nãy khi mới gặp Châu Tam Úy, vừa thấy khí sắc lão ta là chàng phát giác ra ngay “Thiên Cầm Túy Tẩu” vì quá nóng lòng trước cái chết thê thảm của bạn thân, nên uất hận đã ngưng đồn vào phế phủ.

Nếu trong tình trạng này, rui lão bị kích thích thêm, là có thể thổ huyết vong mạng ngay, dù cho lão có

sống được thuốc tiên cũng vô phương chữa khỏi. Cho nên muốn cứu lão, chỉ có giải pháp duy nhất là thế nào cho tâm tình của lão dần dần bình tĩnh trở lại, xong sẽ lợi dụng thời cơ cứu chữa mới khỏi.

Trác Dật Luân không những quán thông y lý, chàng còn thông đạt cả nhân tình. Chàng đoán biết một nhân vật đầy nhiệt huyết như Châu Tam Úy, trong lúc đang thương tiếc bạn can trường sôi sục, nếu đem lời khuyên giải, chắc chắn sẽ không ăn thua gì. Bởi vậy, chàng không muốn bắt đầu bằng những lời khuyên giải, trái lại trước nhất chàng vờ tỏ vẻ than tiếc “Thiên Long bát chưởng” cốt để xoa dịu mối thâm sầu đang dâng ngập hồn lão. Sau đó chàng còn làm ra vẻ hào hiệp tình nguyện quyết chí báo thù cho Thiên Long bát chưởng, để vị võ lâm đại hiệp được mỉm cười nơi chín suối. Làm vậy Châu Tam Úy mới nghĩ rằng nhân tình không đến nỗi bạc đen như lão ta tưởng. Rồi chàng làm như sốt sắng lắng nghe lão ta kể lại một câu thích thú lai lịch của bọn “Võ lâm Lục tàn”. Quả nhiên sau khi Châu Tam Úy đem hết tâm trí tường thuật lai lịch của bọn Vũ Trụ lục tàn tâm thần lão dần dần bình tĩnh trở lại.

Kỳ thật Trác Dật Luân cần gì phải nghe mới biết được, vì trên bước du hiệp giang hồ tai đã nghe mắt đã thấy quá nhiều nên đối với bọn Vũ Trụ lục tàn, chàng còn lạ gì hành động và tiếng tăm của chúng nữa. Đợi khi tâm tình của Châu Tam Úy lắng dịu nội tâm của lão không còn bị kích động mạnh nữa, Trác Dật Luân mới bắt đầu hành sự. Thoạt tiên, chàng kính tửu hầu lão. Tuần rượu thứ nhất, chàng vẫn chưa ra tay.

Nhưng qua tuần rượu thứ hai chàng liền bí mật bỏ vào trong rượu một thứ thuốc mê.

Cho nên khi vừa uống xong, Châu Tam Úy mới cất tiếng nói được vài câu, lão liền mê man nằm vật xuống trước mộ Quách Thiên Nam ngay.

Nhìn hai bên má lão ta còn đọng những giọt lệ thương cảm, Trác Dật Luân vô cùng kính phục, chàng gạt đầu thờ dài, rồi móc ra hai viên linh đơn, bỏ ngay vào mồm Châu Tam Úy, xong mới bắt đầu thoa bóp cho lão. Không bao lâu sau khi được xoa bóp khắp người Châu Tam Úy thở những nhịp thở đều đều rồi dần dần ngáy vang như sấm, ngủ luôn một giấc ngon lành.

Trác Dật Luân thấy vậy gạt đầu mỉm cười. Sau đó chàng ngồi xuống bên cạnh định dùng phương pháp thổ nạp tĩnh tọa chờ đợi Châu Tam Úy lai tỉnh, để thương lượng với lão ta lần nữa, phương sách trả thù cho Quách Thiên Nam Không ngờ chàng vừa lim dim hai mắt đột nhiên chàng lại bừng mở tia cặp tinh quang sáng rực, xạ thẳng về phía trước.

Thì ra, chàng chợt nghe trong khu rừng trước mặt cách đó không xa, có tiếng chân của một nhân vật võ lâm đang chạy tới khá nhanh.

Trác Dật Luân có một võ công cực cao, nên thích giác của chàng rất bén nhạy.

Quả vậy, trong nháy mắt, bỗng có một thiếu nữ áo đỏ từ trong rừng đi nhanh ra ngoài.

Thiếu nữ áo đỏ vừa xuất hiện là một giai nhân sắc nước hương trời, đúng với câu “Thu thủy vi thần

ngọc vi cốc, phù dung như diện liễu như my"! Bất luận về vóc dáng hay dung mạo, nàng đều xinh đẹp tuyệt vời cả!

Song không hiểu vì sao mà mặt nàng lúc đó hiện đầy sát khí, hai mắt như dao, đôi liễu my dựng ngược làm nét kiều diễm nhu mì của một cô gái liễu đào tư biến đi đâu mất.

Trác Dật Luân còn đang nhìn thiếu nữ một cách kinh dị thì thoáng cái chàng đã thoáng nghe một mùi hương thơm dịu phảng phất và nàng thiếu nữ áo đỏ đã hiện ra ngay trước mặt chàng rồi.

Thiếu nữ áo đỏ đã thi triển thân pháp "Thiên Lý Hồ Đình" hay "Di Hình Hoán Ảnh" nàng hiện đến lạ lùng và đột ngột như thế cũng đã tỏ ra có một tài nghệ trác tuyệt rồi.

Đôi nhãn thần của thiếu nữ trước hết nhìn ngay vào ngôi mộ, rồi quét sang "Thiên Cầm Túy Tẩu" Châu Tam Úy, sau cùng nàng mới hướng thẳng vào Trác Dật Luân.

Bỗng nàng ngạo nghễ, hỏi chàng :

- Đây, có phải đây là "Mai Long cốc" không?

Trác Dật Luân nghe thiếu nữ hỏi thăm, như vậy thì lấy làm kỳ lạ vô cùng, bởi chàng vừa mới hỏi thăm Châu Tam Úy "Mai Long cốc" xong bây giờ thiếu nữ lại hỏi thăm chàng "Mai Long cốc". Chàng tự hỏi không biết có phải nàng đến đây cũng để tìm "Thiên Long bát chưởng" Quách Thiên Nam?

Thiếu nữ áo đỏ thấy chàng do dự chưa trả lời, thì có vẻ không vui, nàng gặng giọng mũi một tiếng, cười khẩy :

- Xem ngươi cũng có vẻ thông minh, nhưng bộ ngươi điếc hay sao? Mà ta hỏi ngươi không trả lời?

Trác Dật Luân nghĩ bụng: "Tính nết cô nàng này cũng ngang ngạnh nóng nảy ra phết!"

Tuy nghĩ vậy, nhưng chàng không dám chậm trễ, vội ôm song quyền đáp :

- Cô nương nói đúng, đây chính là Mai Long cốc, lúc này cô nương hỏi, tại hạ không nghe rõ, tại hạ có phần... lãng tai, xin cô nương bỏ qua cho.

Cặp tinh quang long lanh như sao sáng, xinh như mộng, lạnh như băng của thiếu nữ dán chặt vào người Trác Dật Luân và quét nhìn chàng từ đầu xuống chân, nàng bỗng hất hàm hỏi chàng :

- Người là ai?

Trác Dật Luân thấy nàng hỏi ngang như vậy, trong bụng có hơi không vui. Và chàng rất kinh ngạc khi thấy thiếu nữ này đẹp thì tuyệt đẹp nhưng thiếu lễ độ không ai bằng!

Thiếu nữ áo đỏ hình như đoán được ý nghĩ của chàng, nàng cười mũi giọng khinh khỉnh :

- Ta gọi người như thế người không bằng lòng, cho ta thiếu lễ độ à? Hừ! Người đừng quá câu nệ như vậy! Người là người ta là ta, tại sao ta phải kêu người là “bằng hữu” hoặc “các hạ” hay gì gì khác? Gọi như thế ích lợi gì không?

Trác Dật Luân thấy thiếu nữ này quá bướng bỉnh ngang tàng biết cãi lý với nàng thì sẽ có chuyện lôi thôi, chàng đành gật đầu gượng cười :

- Cô nương nói chí lý lắm! Cô nương... hào sảng thật! Tại hạ tên là Trác Dật Luân!

Tưởng nói như thế thiếu nữ sẽ hài lòng, không ngờ chàng vừa nói xong chưa kịp mừng thì thiếu nữ vụt sa sầm ngay nét mặt hầm hầm quắc mắt giận dữ.

Trác Dật Luân đang giật mình đánh thót một cái, trong bụng hồi hộp lo lắng, không biết mình đã thất thố với nàng điều gì, thì thiếu nữ bỗng dựng ngược mày quát lớn :

- Trác Dật Luân, sao người thiếu lịch sự quá vậy?

Trời ơi! Ta có làm gì đâu mà thiếu lịch sự với không lịch sự! Cứng cũng không xong mềm cũng không chịu vậy ta biết làm thế nào bây giờ! Khổ ơi là khổ?

Trác Dật Luân thầm kêu khổ như vậy, nhưng ngoài mặt chàng cố nở một nụ cười... mếu sệt, ôm song quyền bước lên, định ôn tồn hỏi rõ xem cái “thiếu lịch sự” của chàng như thế nào, thì thiếu nữ đã bước trái sang một bên, ngún nguẩy la lớn :

- Người làm cái gì vậy? Người ta hỏi tên người, người đã không biết lịch sự hỏi lại tên người ta, bây giờ người còn ôm quyền cúi chào là sao? Ta với người không liên hệ tôn phái, cũng không phân biệt bối phận, việc gì người cúi chào ta? Hay người ý có cái tên Trác Dật Luân nghe có vẻ “hạc lập kê quần”, người muốn khinh thị, trêu chọc ta chăng?

Bây giờ Trác Dật Luân mới hiểu ra cái “thiếu lịch sự” của chàng đối với người đẹp là quên không hỏi tên nàng! Cho nên, vừa nghe qua chàng lật đật ôm song quyền, mím cười tạ lỗi.

Thiếu nữ hơi dịu sắc mặt, nguýt mắt nói :

- Lại ôm quyền nữa! Người sao đa lễ quá vậy. Người là người có tinh hoa nội liễm, rõ ràng là tay bản lãnh phi thường, sao lại cứ làm như ngô nghê gàn dở hoài vậy?

Nói đến đây, nàng bỗng bật cười khanh khách, rồi liếc nhanh qua bộ mặt đỏ gay của Trác Dật Luân, nói tiếp :

- Ta đã chinh huấn người cả nửa ngày rồi, bây giờ ta cho người biết, khỏi cần người phải hỏi nữa, ta là Hạ Hầu Quyên!

Trác Dật Luân thật tình đã bị nàng quật luôn cho mấy vố đến nỗi mắt như muốn nổ lửa, nhưng không hiểu sao chàng không thấy giận nàng chút nào cả, trái lại chàng còn thấy mến nàng một cách lạ kỳ. Bởi thế, khi nghe nàng tự xưng tên họ xong, và thấy sắc mặt nàng không còn lạnh lùng, cau có nữa, chàng mừng thầm, vội tươi cười :

- Hạ Hầu cô nương...

Nhưng chàng chưa nói được thì Hạ Hầu Quyên vội giơ tay, ngắt lời chàng :

- Người khoan hãy hỏi ta, ta còn muốn hỏi người thêm.

- Hạ Hầu cô nương cứ việc hỏi, tại hạ cố gắng làm cô nương vui lòng.

Hạ Hầu Quyên cười lạt một tiếng, sắc mặt đang tươi vui, đột nhiên hắt lại :

- Ở đây là “Mai Long cốc” vậy trong cốc, có người nào kêu là “Thiên Long bát chưởng” Quách Thiên Nam không?

Trác Dật Luân giật mình, chàng không ngờ Hạ Hầu Quyên cũng đến đây với một mục đích như chàng. Thất nàng lại sắp giở chứng, chàng thận trọng đáp :

- Hạ Hầu cô nương, chính tại hạ cũng đến đây tìm Quách Thiên Nam. Nhưng rất tiếc là cả hai chúng ta đều đến chậm nửa bước!

Đến lượt Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên :

- Đến chậm nửa bước là thế nào? Không lẽ Quách Thiên Nam đã dọn đi nơi khác?

Trác Dật Luân lắc đầu :

- Không phải dọn đi nơi khác, mà là... không còn ở trên cõi đời này nữa!

- Lão tặc đã chết?

Hạ Hầu Quyên bỗng thất thanh la lớn, rồi bất giác tuôn trào nước mắt.

Sự tình biến đổi quá bất ngờ, làm Trác Dật Luân hết kinh ngạc đến sững sốt. Chàng kinh ngạc vì nghe Hạ Hầu Quyên gọi Quách Thiên Nam là “lão tặc” và sững sốt khi thấy Hạ Hầu Quyên bàng hoàng đau khổ lúc nàng nghe Quách Thiên Nam không còn sống trên cõi đời này.

Trong khi Trác Dật Luân dờ khóc dờ cười đứng trơ trên mặt tượng đá nhìn Hạ Hầu Quyên thì bất chợt, Hạ Hầu Quyên nghiêng răng bậm môi khóc thút thít hỏi chàng :

- Quách Thiên Nam đã chết như thế nào? Người có thể nói rõ cho ta biết được không?

Trác Dật Luân thầm đoán có lẽ giữa Hạ Hầu Quyên với Quách Thiên Nam có thâm thù đại hận gì đây nên không chút giấu diếm, chàng thuật lại cho nàng hay mọi sự tình mà chàng đã nghe Thiên Cầm Túy Tẩu Châu Tam Úy đã kể lại vừa rồi.

Hạ Hầu Quyên lắng lắng nghe xong, nàng đứng ì ra như tượng gỗ. Hồi lâu, nàng mới chỉ ngời mộ trước mặt hai mắt nhòa lệ, hỏi chàng :

- Có phải đây là phần mộ của Thiên Long bát chưởng Quách Thiên Nam không?

Trác Dật Luân một vì không thích nói dối, hai vì muốn tìm hiểu cận kề tâm tính của Hạ Hầu Quyên ra sao, nên liền gật đầu :

- Phải! Đó chính là mộ phần của Thiên Long bát chưởng Quách Thiên Nam. Nhưng có phải Hạ Hầu cô nương có mối huyết hải thâm thù gì với Quách lão tiên bối hiện giờ đã ra người thiên cổ, và cô nương nhất định không chịu bỏ qua chăng?

Hạ Hầu Quyên hình như bị xúc động mãnh liệt nên thốt thức đáp :

- Đúng! Ta với Quách Thiên Nam đang có mối thù sâu tựa biển! Nhưng người đời thường bảo hễ “Nhân tử thù tiêu”, vì vậy ta dù có ác độc cũng không hành động như thế được.

Trác Dật Luân hết sức kính phục lối xử sự quân tử của nàng, nên vội chấp tay nói :

- Hạ Hầu cô nương, cô nương đừng cho tại hạ quá đa lễ, sự thật tại hạ rất khâm phục, lòng khoan nhân đại độ của cô nương.

Hạ Hầu Quyên giơ tay lên gạt lệ cương quyết :

- Không! Ta không khoan nhân đại độ. Không tìm người chết trả thù, ta sẽ tìm kẻ sống để rửa hận.

Nghe nàng muốn tìm người sống để rửa hận, Trác Dật Luân lại một phen sửng sốt :

- Cô nương nói thế nghĩa là...

- Nghĩa là ta sẽ tìm Độc Cô Trí và Hà Chương Thiên trong “Vũ Trụ lục tàn”, ta sẽ đem hết oán thù đổ trút vào đầu hai tên ma đầu tàn phế ấy.

Đến đây, nàng hạ thấp giọng, bằng vẻ cảm kích nhìn Trác Dật Luân :

- Sau hết, ta xin đa tạ lòng tốt của người đã cho ta biết hết sự thật. Thôi xin cáo biệt.

Hẹn khi khác sẽ gặp lại.

- Hạ Hầu cô nương hãy ở lại giây lát đã, tại hạ muốn hỏi cô nương vài điều.

Hạ Hầu Quyên dừng lại, trợn mắt không vui :

- Bộ người muốn ngăn cản việc ta đi tìm bọn Độc Cô Trí để rửa hận?

Trác Dật Luân lắc đầu mỉm cười :

- Tại hà nào dám ngăn cản cô nương làm việc ấy. Có điều, hai tên ma đầu khốn kiếp ấy đâu đã dễ tìm kiếm mà cô nương lại vội vã chi lắm vậy.

Hạ Hầu Quyên chớp chớp đôi mắt mòng, gục gật đầu :

- À! Có lẽ người nói đúng! Nhưng ta muốn biết người lưu ta lại đây làm gì. Hay người cũng muốn hỏi lại ta. Được! Nếu muốn, người cứ hỏi, ta sẽ trả lời thành thật như người.

Trác Dật Luân bị người đẹp nói trúng tim đen, chàng mỉm cười, vội hỏi ngay :

- Hạ Hầu cô nương với Thiên Long bát chưởng Quách Thiên Nam có thâm thù đại hận gì, cô nương có thể cho tại hạ biết được không?

Nghe chàng nhắc đến thâm thù đại hận, Hạ Hầu Quyên bỗng sa sầm nét mặt, giọng như chứa ngùi uất hận :

- Được rồi! Tưởng cũng nên nói rõ cho người biết, cha ta là “Phan Thiên Thần Thủ” Hạ Hầu Đôn...

Trác Dật Luân đón lời, tỏ ý kính trọng :

- Tại hạ được biết Hạ Hầu lão bá phụ là một Lĩnh Nam đại hiệp danh trong nhất thời!

Hạ Hầu Quyên nghe Trác Dật Luân gọi cha mình là “lão bá phụ” với “Lĩnh Nam đại hiệp”, nàng liếc mắt nhìn chàng có vẻ hảo cảm, rồi nói tiếp :

- Cha ta với Quách Thiên Nam vốn là đôi bạn thâm giao sống chết có nhau, trong một cơ duyên nan ngộ, họ đã tìm được một quyển võ công bí kíp “Bách Tượng chân kinh” và đã khổ công nghiên cứu. Không ngờ, chưa được bao lâu, cha ta bỗng bị Quách Thiên Nam sát hại và lão tặc khốn kiếp ấy đã chiếm trọn quyển bí kiếp, tìm nơi bí mật, thanh vắng tham khảo và luyện tập một mình.

Đối với “Thiên Long bát chưởng” Quách Thiên Nam một bậc đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy, Trác Dật

Luân không tin hành vi của lão có thể đê tiện như thế được, nhưng những lời nói của Hạ Hầu Quyên vừa nói vừa đẩy về chân thành nên chàng đâm ra hoang mang, nhất thời không tiện biện bạch dùm cho vị đại hiệp quá cố. Chàng đành gật đầu cho xuôi chuyện, và thuận miệng hỏi thêm :

- Khi ấy Hạ Hầu cô nương đang ở đâu?

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Ta đang ở trong Tiểu Tuyết sơn Bàn Nhược am học nghệ với ân sư.

- Hóa ra Hạ cô nương là ái đồ của Bách Nhẫn thần ni Hối đại sư! Trác Dật Luân tôi thật thất kính.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên nhìn chàng hỏi lại :

- Còn người? Xem người có vẻ cốt tú thần thanh phong trần thoát tục, chắc cũng là đệ tử của một danh môn?

Trác Dật Luân nghe qua tám chữ “cốt tú thần thanh phong trần thoát tục” mà Hạ Hầu Quyên đã thật tình khen ngợi mình, chàng tỉnh người tươi cười đáp :

- Sư môn của hạ với sư môn cô nương có lẽ liên hệ mật thiết với nhau lắm. Tại hạ là môn hạ của “Thiên Sơn Túy Đầu Đà” với “Ai Lao sơn Quy Vân bảo” Bảo chủ Bành Ngũ tiên sinh.

Hạ Hầu Quyên vốn biết “Thiên Sơn Túy Đầu Đà” cùng với “Quy Vân bảo chủ Bành Ngũ tiên sinh” đều là những bậc đệ nhất lưu xuất thế cao thủ, địa vị tương đẵng với ân sư của mình là “Bách Nhẫn thần ni” Hối đại sư, nên nàng vừa nghe xong. Liền đổi hẳn sắc mặt gật đầu đáp :

- Sự xét đoán của ta quả nhiên không sai, trừ phi là kẻ hãn thế kỳ tài, căn cốt thanh kỳ, chứ nếu không, người dễ gì được nhị vị tiền bối ấy chịu thu làm đồ đệ!

Trác Dật Luân lại được nàng tăng bốc thêm lần nữa, chàng thấy tâm thần mình phiêu diêu, nghe lòng có một cảm giác lâng lâng dễ chịu.

Bấy giờ, Hạ Hầu Quyên không còn nghiêm nghị lạnh lùng như lúc trước nữa, nàng như một thiếu nữ hiền từ mỉm cười nói :

- Trác huynh, giữa sư môn của chúng ta một khi đã có liên hệ với nhau, và giữa chúng ta lại khi vị tương đồng, tuy mới gặp nhau lần đầu nhưng tiểu mụi thấy rất đáng được đính giao với nhau thành đôi bạn thân! Rất tiếc là Hạ Hầu Quyên này vì nóng lòng tìm Hà Chương Thiên với Độc Cô Trí, nên phải tạm cáo biệt, xin hẹn Trác huynh khi khác sẽ gặp lại nhau.

Ma lực của mỹ nhân quả thật vô cùng mãnh liệt, bốn chữ “đính giao cùng nhau” đã khiến Trác Dật Luân

hân hoan như mở cờ trong bụng! Nhưng khi nghe đến “xin tạm cáo biệt” chàng lại như kẻ mất hồn.

-Trác huynh...

Bồng Hạ Hầu Quyên ngấp ngừng, chớp chớp cặp mắt đen láy nhìn chàng rồi chúm chím cười, thôi không nói nữa.

Trác Dật Luân hồi hợp chờ nghe không biết nàng muốn nói gì. Tuy nhiên, thấy ánh mắt dịu dàng lẫn nụ cười tình tứ duyên dáng, sắc mặt không còn lạnh lùng xa lạ như trước, và nghe nàng thành tình đổi cách xưng hô, gọi mình hai tiếng “Trác huynh” êm ái, chàng cảm thấy lòng như vừa nhấp chung rượu mật.

Sau cái cười tươi mát, như đã quyết định, Hạ Hầu Quyên mới nói rõ ý mình.

- Rất tiếc là... tiểu muội còn cần tìm gặp hạ lạc của Hà Chương Thiên và Độc Cô Trí nên đành chia tay, nếu không tiểu muội sẽ cùng Trác huynh đính ước thâm giao. Trác huynh có thích làm bạn với tiểu muội không?

Ma lực của mỹ nhân quả thật vô biên!

Bốn chữ “đính ước thâm giao” và câu hỏi “Trác huynh có thích làm bạn với tiểu muội không?” làm Trác Dật Luân thêm một phen ngây ngất đến sững sốt!

- Kìa! Trác huynh không trả lời mà đứng ngẩn người mãi như vậy?

Đến chừng nghe Hạ Hầu Quyên lên tiếng lần nữa, Trác Dật Luân mới giật mình như vừa choàng tỉnh cơn mơ, lật đật cười đáp :

- Ồ! Được vậy thì còn gì bằng! Cô... cô nương định bao giờ mới đính giao?

Hạ Hầu Quyên nguýt mắt :

- Sao lại còn gọi cô nương! Trác huynh không thấy người ta xưng hô tiểu muội rồi hay sao?

Bây giờ, Trác Dật Luân mới lấy lại bình tĩnh, liền nói cách rất tự nhiên :

- Thế bao giờ nghu huynh mới được kết bạn với... hiền muội?

Hạ Hầu Quyên nhoẻn miệng cười :

- Bao giờ thì chưa biết, bây giờ thì chưa được, vì tiểu muội còn phải đi gấp. Thôi hẹn khi khác sẽ tái ngộ, giờ tiểu muội xin tạm biệt Trác huynh nhé.

Nói xong nàng phất tay vẫy chào rồi tung người phóng chạy như bay.

Trác Dật Luân chưa kịp giữ nàng ở lại thêm giây lát thì nàng đã chạy đi xa rồi.

Thật khổ tâm cho Trác Dật Luân, ngẫu nhiên gặp được người đẹp hợp tình hợp lý muốn kết bạn thâm giao, chàng mừng chưa kịp nói thì người đẹp lại đột ngột chia tay, tuy có hẹn ngày tái ngộ, nhưng rất mong lung xa vời, bảo sao chàng không u buồn cho được? Anh hùng tự cố bốn đời tình”.

Nhưng còn giai nhân? Trước cuộc phân ly, lẽ ra là giai nhân phải miên man khổ luyện hơn khách anh hùng gặp trăm vạn lần. Song đối với Hạ Hầu Quyên người đẹp đáng liệt vào hạng giai nhân tuyệt sắc, thì hoàn toàn trái ngược. Nàng hiện đến bất chợt, ra đi cũng hết sức bất ngờ, không tỏ chút gì luyến lưu mến tiếc.

Trác Dật Luân thần thờ nhìn theo bóng hồng dần dần khuất mà nghe lòng nuốn buồn man mác. Chàng không khỏi nghĩ nhiều đến con người Hạ Hầu Quyên. Nàng đáng mặt là một trang tuyệt đại hồng quần xưa nay hiếm thấy.

“Ta từng đã dẫm bước khắp bốn mặt sông hồ, nhưng chưa gặp người con gái nào như nàng cả. Người sao mà khi giận dữ thì thần uy hiển hiện như một vì chúa tể, lúc dịu dàng như thực nữ chốn khuê môn, mắt mọng như trời thu, môi hồng hàm tiếu. Ôi! Xinh đẹp, duyên dáng biết ngần nào!”

- Trác huynh! Trác huynh, đang suy nghĩ gì mà lẩm bẫm một mình vậy?

Trác Dật Luân khẽ giật mình, chùng nhìn lên, chàng thấy Hạ Hầu Quyên đã hiện thân từ lúc nào rồi, và nàng đang đứng cạnh chàng mườì bước, nhìn chàng tùm tùm cười. Trác Dật Luân không giấu được vẻ vui mừng. Chàng ngỡ Hạ Hầu Quyên cũng luyến tiếc không muốn chia tay nên lật đật tươi cười, tiến lên nói lớn :

- Ôi! Hiền muội trở lại lúc nào sao không cho ngu huynh hay làm ngu huynh cứ tưởng...

- Bị Trác huynh cứ tưởng nên làm sao hay được.

Nói rồi cả hai cùng cười xòa, vui vẻ mừng nhau như đôi bạn thân lâu ngày vừa gặp lại.

Sau đó, Hạ Hầu Quyên bỗng nói :

- Trác huynh này, tiểu muội trở lại đây là muốn nhờ huynh một chuyên, chẳng hay Trác huynh có vui lòng giúp tiểu muội không?

Trác Dật Luân hớn hở gật đầu :

- Sao lại không. Ngu huynh rất sẵn sàng. Đâu, hiền muội hãy nói thử xem.

Hạ Hầu Quyên khẽ chớp mắt nhìn Trác Dật Luân :

- Lúc này tiểu muội quên chưa hỏi danh hiệu của Trác huynh, vậy chẳng hay danh hiệu của Trác huynh

là gì?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Các nhân vật võ lâm quanh vùng Ai Lao quen gọi ngu huynh là “Thánh Thủ Nhân Tâm”. Chỉ vậy thôi.

Hạ Hầu Quyên cúi đầu ra vẻ trịnh trọng, lẩm bẫm đọc đi đọc lại bốn chữ “Thánh Thủ Nhân Tâm” một hồi, rồi ngược mặt lên hỏi :

- Theo nghĩa bốn chữ Thánh Thủ Nhân Tâm, có phải Trác huynh tinh thông cả y lý lẫn võ công không?

Trác Dật Luân khẽ lắc đầu :

- Nào ngu huynh đã tinh thông chi đâu. Sự thật thì ân sư của huynh là Bành Ngũ tiên sinh với Nhất Thiếp Thần Y Diệp Thiên Sĩ là đôi bạn chí thân chí thiết, hễ mỗi lần hầu chuốc rượu hầu cờ cho hai người xong, ngu huynh được họ thưởng công bằng cách mỗi người chỉ điểm cho một ít sở trường. Nên ngu huynh tạm gọi là biết qua vậy thôi.

Hạ Hầu Quyên nghe giọng nói của Trác Dật Luân có vẻ khiêm nhượng, nàng lườm mắt nhìn chàng, hứ một tiếng :

- Được như vậy Trác huynh còn muốn gì nữa.

Rồi nàng chột thờ dài giọng hạ thấp :

- Nhưng dù sao có được một danh hiệu nghe oai như Trác huynh, kể cũng điểm phúc lắm rồi.

Được người đẹp khen tặng Trác Dật Luân như nở ruột nở gan, Nhưng sự nhớ lúc này chàng không hỏi tên họ nàng bị nàng mắng là thiếu lịch sự, Trác Dật Luân giật mình lặt đặt hỏi :

- Thế còn danh hiệu của hiền muội gọi thế nào?

Tội cho Trác Dật Luân, chàng cố tránh làm buồn lòng Hạ Hầu Quyên chừng nào, lại càng mắc phải chừng nấy. Thế có khốn khổ không chứ! Bởi vậy, người xưa thường bảo “Người đẹp hay khó tính, và chịu lòng người đẹp còn khó hơn lên trời” quả thật không sai một tí tị nào!

Nghe Trác Dật Luân hỏi tới danh hiệu mình, Hạ Hầu Quyên bỗng sa sầm ngay nét mặt, không vui đáp :

- Trác huynh khéo hỏi thật. Nếu tiểu muội đã có danh hiệu rồi, hà tất tiểu muội đi ngưỡng mộ danh hiệu của Trác huynh và nhờ vả Trác huynh làm gì.

Trác Dật Luân bị nàng sửa nhẹ, chàng sượng sùng thẹn đỏ mặt. Nhưng cũng may, lúc nàng Hạ Hầu Quyên không còn ngang tàng đánh đá như lúc này, chứ nếu không, chắc chắn Trác Dật Luân sẽ không tránh

khỏi một trận sĩ và tơ bời. Trác Dật Luân nghĩ lại mà hú hồn, đứng chết trân một chỗ, đến không dám nhìn ngay mặt Hạ Hầu Quyên.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bào Hạo Hồng Nhan

Hạ Hầu Quyển vốn tính bướng bỉnh, ngạo mạn không ai bằng, bình sinh nàng chưa biết hối hận việc mình làm bao giờ. Nhưng hiện thời liếc thấy Trác Dật Luân cứ đứng im lặng mãi, không hiểu sao nàng lại sợ làm chàng buồn, nên liền đổi vui sắc mặt khúc khích cười :

- Trác huynh, lúc nãy Trác huynh có hứa giúp tiểu muội, sao bây giờ không nói gì cả vậy. Tiểu muội xin lỗi Trác huynh nha.

Ngay lúc này nếu có một kẻ thứ ba biết rõ cá tánh dị thường của cô gái vốn mang tính là khó tính, chắc hẳn sẽ phải rất lấy làm ngạc nhiên cho sự thay đổi tính tình của Hạ Hầu Quyển. Sự thay đổi này chính bản thân Hạ Hầu Quyển cũng không hiểu tại sao. Nàng chỉ biết hình như nàng cảm thấy có một thứ mỹ cảm kỳ lạ vừa âm thầm len lỏi vào tâm hồn nàng từ khi nàng gặp gỡ Trác Dật Luân. Do đó, khiến nàng không còn đủ can đảm làm buồn lòng người thanh niên khôi ngô tuấn dật như nàng đã từng đối xử tàn nhẫn với người nàng đã gặp từ trước đến nay.

Còn Trác Dật Luân, chàng cũng chẳng hơn gì Hạ Hầu Quyển. Lúc nào chàng cũng ngay ngáy lo sợ nàng hờn giận. Bởi vậy, khi thấy Hạ Hầu Quyển không giận nữa, chàng như cởi mở tấm lòng, sung sướng tươi hẳn nét mặt :

- Hiền muội, chính ngu huynh mới là kẻ hồ đồ, có lỗi với hiền muội. Thôi hãy bỏ qua đi.

Giờ hiền muội nhờ huynh giúp gì nào?

Hạ Hầu Quyển nhoén miệng cười, phô hai hàm răng trắng trong đều đặn :

- Tiểu muội nhờ Trác huynh tặng cho một danh hiệu.

- Ồ! Tưởng gì chứ việc ấy có khó chi đâu. Ngu huynh rất sẵn sàng.

- Nhưng tiểu muội không thích những danh hiệu vu vơ trơ trên chẳng hạn như... như... Linh Ba Tiên Tử, Hàn Sơn Ngọc Nữ... đâu nhé. Phải là cái danh hiệu xác thực tiểu muội mới chịu.

- Được rồi để cho huynh suy nghĩ chút đã nhé.

Hạ Hầu Quyển gật đầu rồi nhìn Trác Dật Luân chum miệng mỉm cười.

Trác Dật Luân cố moi óc một hồi sức nhớ đến những cảm nghĩ của lòng mình khi chàng đứng nhìn theo

bóng dáng Hạ Hầu Quyên từ biệt bỏ đi, chàng bồng búng tay “tróc” một tiếng gật đầu cười nói :

- Được rồi! Ngu huynh đã nghĩ ra rồi! Hiền muội là một đóa hoa biết nói, hương sắc mặn mà, nhưng có tính sáng trực nóng nảy, vậy ngu huynh tặng cho hiền muội cái danh hiệu “Bào Hao Hồng Nhan” nghĩa là... Người đẹp Kỳ Khôi, hiền muội có chịu không?

Hạ Hầu Quyên cau mày, lẩm bẫm đọc đi đọc lại bốn tiếng “Bào Hao Hồng Nhan” rồi cắn môi tỏ vẻ suy nghĩ. Bồng nàng vỗ tay reo lên :

- Ô! Tuyệt! Tuyệt lắm Trác huynh ơi! Trác huynh chọn cho tiểu muội cái danh hiệu nghe thú vị hết sức, thật Trác huynh không hổ là cao túc của nhị vị lệnh sư. Tiểu muội cảm ơn Trác huynh nhiều lắm nha.

Nói xong nàng nheo một bên mắt khẽ cúi đầu chào Trác Dật Luân rồi nhanh nhẹn quay người bỏ chạy như bay không nói thêm một lời từ biệt.

Trác Dật Luân đang sung sướng tươi cười nhìn Hạ Hầu Quyên rồi rít mừng quýnh, bỗng thấy nàng bất thần bỏ đi vội vã chàng cuống quýnh lên, lật đật chạy theo ngoắc tay gọi lớn :

- Hiền muội! Hiền muội!...

Nhưng chạy được có mấy bước, thấy Hạ Hầu Quyên đã đi khá xa, nghe chàng kêu, nàng chỉ giơ tay vẫy chứ không thèm ngừng lại, Trác Dật Luân lắc đầu thở dài, thôi không đuổi theo nữa.

Mặt Trác Dật Luân lúc này trông thật thảm bại làm sao ấy! Khóc thì không khóc được, còn cười thì trời ơi!..., làm sao chàng cười cho nổi, trong khi lòng đang ngổn ngang trăm sợi chỉ tình! Cho nên, đứng nhìn theo Hạ Hầu Quyên, mặt Trác Dật Luân cứ méo sệt ra đó.

Đã bảo ái tình độc địa lắm cơ, nó mà chui lọt vào lòng thì đừng bóc bỏ ra ngoài. Ấy thế mà ai cũng thích lao đầu vào và bị đá lông lốc như quả banh vẫn cứ còn tưởng bỏ, thế có lạ không cơ chứ?

Nếu không tại sao bị người đẹp cho ê mặt ê mày năm phe ba lượt, lên ruột biết mấy lần, Trác Dật Luân vẫn cứ thấy mẩn mẩn thương thương, và khi người đẹp vẫy tay chào tạm biệt, ra đi xe mà chàng cứ còn đứng ngẩn nhìn ngơ, buồn tình nhớ tiếc mãi?

Đang dõi mắt theo bóng Hạ Hầu Quyên với hy vọng nàng sẽ trở lại lần nữa, Trác Dật Luân bỗng giật mình mừng rỡ thấy nàng đi thẳng một mạch xuống tới con đường mòn nhỏ, chợt ngoảnh lại giơ tay vẫy chàng. Tưởng nàng ngoắt mình theo, Trác Dật Luân vừa định chạy phóng xuống, nào ngờ chỉ thoáng một cái, Hạ Hầu Quyên đã biến mất vào khu rừng bên cạnh.

Trác Dật Luân đứng khựng lại, lòng buồn bã vô cùng. Chàng suy nghĩ mãi vẫn không biết đối với chàng, Hạ Hầu Quyên vô tình hay hữu ý. Nếu bảo rằng nàng vô tình thì tại sao đã đi rồi còn ngoảnh mặt lại vẫy chàng làm gì.

Còn nếu bảo nàng hữu ý thì không thể nào nàng đành tâm đi một cách hấp tấp không chút luyến tiếc như vậy được. Càng suy nghĩ chừng nào, chàng càng khó hiểu chừng nấy.

Và càng khó hiểu bao nhiêu Trác Dật Luân càng cảm thấy nôn nao muốn gặp lại Hạ Hầu Quyên bấy nhiêu.

Tuy nhiên, biết hiện thời không có cách gì đuổi kịp Hạ Hầu Quyên được nữa, Trác Dật Luân ôm lòng căn rắng nhìn xuống phí khu rừng đã che khuất hình bóng mỹ miều của cô gái đỏ, người đã chiếm ngự và làm xao xuyến lòng chàng.

Mãi đến khi có nghe tiếng trở mình mệt nhọc, Trác Dật Luân mới trở về với thực tại.

Chàng quay đầu nhìn lại, mới hay Thiên Cầm Túy Tẩu Châu Tam Úy vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ say vùi như chết.

Châu Tam Úy thấy chàng chưa tan hết vẻ ngơ ngác, lão ngạc nhiên ngồi dậy hỏi :

- Có gì mà Trác lão đệ như kẻ mất hồn vậy?

Trác Dật Luân hơi đỏ mặt bối rối :

- Dạ..., dạ không vẫn bối... chẳng có việc gì cả!

Thấy Trác Dật Luân ngập ngừng không được tự nhiên, Châu Tam Úy bước lại gần chàng vỗ vai cười nói :

- Hà hà việc gì lão đệ lại giấu diếm, cứ nói toạc ra cho lão phu biết đi.

Trác Dật Luân gượng cười đành thú nhận.

- Dạ... lúc tiền bối ngủ có một người con gái vừa đến đây tìm Quách đại hiệp để báo thù.

- Nàng ấy là ai, Trác lão đệ có biết không?

- Dạ! Nàng là... Bào Hao Hồng Nhan.

Châu Tam Úy sẽ cau mày :

- Bào Hao Hồng Nhan? Nàng là nhân vật thuộc môn phái nào, sao lão phu chưa hề nghe Quách đại ca nhắc đến lần nào cả vậy?

Trác Dật Luân sực nhớ lại Bào Hao Hồng Nhan là cái danh hiệu chàng vừa tặng nàng chứ không phải tự nàng chọn lấy, vì thế nên Châu Tam Úy nghe điếc con ráy là phải, chàng vội vàng nói mau :

- Dạ, đó là danh hiệu của nàng mới đây, còn tên nàng vẫn bối nghe nói là... là Hạ Hầu Quyên.

Nghe qua ba tiếng Hạ Hầu Quyên, Châu Tam Úy giật nảy người, lão biến sắc kinh hoàng, chụp vai Trác Dật Luân :

- Trác lão đệ bảo sao! Có phải Hạ Hầu Quyên là ái đồ của Bách Nhẫn thần ni Hối đại sư trên Tuyệt Sơn và là ái nữ của Phan Thiên Thần Thủ Hạ Hầu Đôn, vị Lĩnh Nam đại hiệp lừng danh võ lâm trước kia không?

Trác Dật Luân gật đầu khẽ đáp :

- Dạ phải!

Châu Tam Úy càng biến sắc thêm :

- Thế còn tiểu đầu ấy hiện giờ ở đâu?

- Nàng đã rời khỏi đây lâu rồi. Văn bối cũng không biết nàng đi đâu nữa.

- Con tiểu đầu ấy với Quách đại ca lão có mối thâm thù sâu như lòng biển, nó đã từ xa tìm đến tầm thù, lẽ nào nó lại chịu bỏ đi một cách dễ dàng như thế được?

- Thừa tiền bối, nàng bỏ đi thật mà. Nghe văn bối nói Quách đại hiệp đã bị thù gia sát hại vong mạng, nàng...

Không đợi Trác Dật Luân nói hết, Châu Tam Úy chỉ ngôi mộ, hỏi chàng :

- Nó không biết đây là mộ phần của Quách đại ca lão sao? Sao nó không tìm cách quật mộ thù gia cho hả giận?

Trác Dật Luân không hề nghĩ đến việc này, và cũng không hiểu tại sao Châu Tam Úy lại nói thế, chàng hết sức ngạc nhiên, nhưng vẫn nói thật :

- Hạ Hầu cô nương có lòng quang minh nhân hậu lắm, nàng bảo người chết là oán thù kể như tiêu tan hết, còn phải quật mồ mả hành tội mới hài cốt vô tri vô giác mà làm gì. Nàng bảo có trả thù là trả thù người sống, vì vậy nàng trút cả cừu hận lên đầu hai tên ác ma tàn phế là Hà Chưởng Thiên và Độc Cô Trí, nên nàng đã lên đường tìm kiếm bọn chúng để hỏi tội và rửa hận thù.

Trác Dật Luân nói rõ đầu đuôi câu chuyện như vậy, Châu Tam Úy bỗng thở dài hồi tiếc :

- Thôi, lão phu đã bỏ lỡ cơ hội thanh toán một ủy thác trọng đại của Quách đại ca giao phó rồi!

Trác Dật Luân ngạc nhiên chụp hỏi :

- Châu lão tiên bối, Quách đại hiệp người đã ủy thác trọng đại gì cho tiên bối thế?

Châu Tam Úy lắc đầu đáp :

- Lão phu đâu có ngờ chỉ ngủ có một giấc mà hư hỏng việc lớn như thế này! Quách đại ca của lão trần trời bảo cố tìm cho được Hạ Hầu Quyên, rồi chỉ rõ mộ phần của người cho nàng biết bảo nàng hãy quật mồ khai quan, bằm nát thây người mà trả thù rửa hận.

Trác Dật Luân kinh hãi la lên :

- Tiên bối! Việc gì Quách đại hiệp phải trần trời như thế? Không lẽ Quách đại hiệp có thể phục thân sẵn một độc kế sát nhân trong cổ áo quan?

Châu Tam Úy nghe Trác Dật Luân nói thế, lão bỗng trợn ngược đôi tròng mắt nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Trác lão đệ sao dám nghĩ như vậy. Quách đại ca của lão phu nhân nghĩa bằng trời cao như thái sơn vọi vọi, chứ đâu phải hạng người nham hiểm tiểu nhân mà lão đệ nữ buông lời nhục mạ người như thế?

Nhìn thấy sắc mặt bất bình của Châu Tam Úy lộ hẳn ra ngoài, biết mình đã lỡ lời Trác Dật Luân vội ôn tồn tạ lỗi :

- Xin lão tiên bối khoan thứ cho vãn bối. Thật tình vãn bối không có ý nghĩ đó. Vãn bối chỉ lấy làm kinh dị việc Quách đại hiệp trở lại với tiên bối là bảo Hạ Hầu cô nương quật mồ chém nát thây thi để trả thù mà thôi.

Châu Tam Úy dịu sắc mặt, hạ giọng phân bua :

- Không phải lão phu bênh vực cho người đại ca của lão phu, sự thật nó như thế này: Nguyên cha của Hạ Hầu Quyên là Phan Thiên Thần Thủ Hạ Hầu Đôn với Quách đại ca của lão là đôi bạn thân thiết lắm...

Trác Dật Luân gật đầu ngắt lời :

- Việc này với việc Hạ Hầu đại hiệp cùng Quách đại hiệp tìm chung được quyển võ lâm bí kíp Bách Tượng chân kinh, Hạ Hầu cô nương kể cho vãn bối nghe cả rồi.

- Đành vậy! Nhưng Hạ Hầu Đôn chết vì lão ta luyện khí hơi rã rời bị tẩu hỏa nhập ma, chớ có phải chết vì Quách đại ca của lão sát hại đâu.

- Vãn bối cũng nghĩ vậy. Quách đại hiệp là người đức cao trọng vọng, quyết không khi nào làm những việc thất đức như thế. Nhưng không hiểu tại sao Quách đại hiệp lại không chịu nói rõ sự thật cho Hạ Hầu Quyên nghe?

- Trác lão đệ nghĩ vậy cũng phải. Nhưng Quách đại ca của lão cho rằng khi đã bị oan, đâu có biện bạch cách gì đi nữa, cũng không thể mình giải được. Và lại khi đó Hạ Hầu Quyên cũng còn nhỏ nên Quách đại ca của lão mới quyết định tạm lánh mặt giang hồ, cam chịu hàm oan chờ Hạ Hầu Quyên trưởng thành luyện xong tuyệt nghệ tìm cừu gia rửa hận, khi ấy Quách đại ca của lão sẽ có biện pháp giải oan rửa hận thù một cách ổn thỏa.

Như hơi suy nghĩ rồi nhẹ thở ra, Trác Dật Luân nói :

- Quách đại hiệp nghĩ như thế cũng rất đúng. Nhưng nay Quách đại hiệp đã bị thảm tử, xuôi tay trần hoàn rồi, như thế có phải cái biện pháp giải oan tuyệt vời kia đã rã tan theo bọt nước rồi không?

Châu Tam Úy cười nhẹ :

- Quách đại ca của lão phu độn thể thanh tu tịnh trung sinh tuệ, biết trước tử sinh kiếp vận nên đặc biệt chế tạo một chiếc hộp nhỏ bằng thiếc giấu kín ở một nơi anh ấy đã căn dặn lão phu nhiều lần bảo nếu không may anh ấy gặp hung hiểm chết bất đắc kỳ tử thì lão phu phải nhớ chôn chung chiếc hộp thiếc với thi hài anh ấy.

Trác Dật Luân chận hỏi :

- Trong chiếc hộp ấy đựng vật gì, có phải là quyển bí kíp “Bách Tượng chân kinh” không?

Châu Tam Úy lắc đầu :

- Bộ bí kíp “Bách Tượng chân kinh” là một quyển sách dày màu vàng chính lão phu đã được trong tay tận mắt. Quách đại ca của lão vì giận quyển bí kíp ấy sinh ra họa giết chết người bạn thân nên đã tự tay đốt bỏ rồi. Còn việc chiếc hộp ấy đựng vật gì lão phu thật không sao biết được. Tuy nhiên Quách đại ca của lão có nói rằng khi nào Hạ Hầu Quyên quật mồ phá vỡ chiếc hộp ấy ra tức khắc thâm thù tự giải oan nhục tự thanh và Quách đại ca của lão mỉm cười nơi chín suối.

Nói đến đây Châu Tam Úy tỏ vẻ buồn bã vô cùng rồi thở dài và nói tiếp :

- Thiên hạ sự thường nhiều bất ngờ không thể lường trước được! Lão phu có dè đâu chỉ một giấc ngủ mê man lão phu đã làm lỡ mất lời trời trăn của người bạn quá cố!

Trác Dật Luân khuyên giải cho lão bớt ưu phiền :

- Châu lão tiên bối đừng buồn nữa sự nhầm lẫn này cũng do ở vãn bối một phần chứ có riêng gì lão tiên bối đâu.

Châu Tam Úy sực nhớ lại, vội cau mày hỏi :

- Tại sao Trác lão đệ lại nỡ bỏ thuốc mê vào rượu, làm lão phu say mùi, mê man bất tỉnh như vậy?

Trác Dật Luân bất đắc dĩ đành phải thuật lại việc chàng phát hiện lão vì quá đau thương nên nhuốm bệnh và cần phải chữa bệnh một cách yên tĩnh cho lão nghe.

Châu Tam Úy nghe xong liền cười thông cảm :

- Trác lão đệ có ơn sâu cứu mạng với lão phu, lão phu đâu dám trách cứ lão đệ. Nay việc cũ đã qua cũng chẳng nên nhắc lại làm gì. Hiện giờ cần nhất là chúng ta truy tìm cho ra tung tích của Hạ Hầu Quyên.

Trác Dật Luân chỉ khu rừng phía Tây nói với Châu Tam Úy :

- Hạ Hầu Quyên, lúc này từ khu rừng ấy đến đây, và nàng cũng đã đi về phía ấy đấy.

Châu Tam Úy lắc đầu thờ dài :

- Quát Thương sơn gần Đông Hải. Ở Đông Hải chỉ trừ một vị võ lâm kỳ hiệp trấn địa kinh thiên là hiện đang ẩn tích tại đây thôi ngoài ra bọn ma đầu vạn ác đều đang đổ dồn cả về Trung Nguyên nhưng giang hồ mênh mông, làm sao Hạ Hầu Quyên tìm được bọn Độc Cô Trí và Hà Chương Thiên mà hỏi tội rửa hận, Trác Dật Luân nghe Châu Tam Úy nói còn một vị võ lâm kỳ hiệp đang ẩn tích tại Đông Hải, chàng vội hỏi :

- Thừa Châu lão tiên bối vị võ lâm kỳ hiệp nào ẩn cư tại Đông Hải thế?

- Là “Quang Phục đảo chủ” Vệ Tam Dân, một nhân vật lừng danh trong đương thế võ lâm, danh hiệu “Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn” đấy.

Trác Dật Luân biết rõ vị “Quang Phục đảo chủ” Vệ Tam Dân danh tiếng ngang ngửa với hai vị ân sư của chàng là Thiên Sơn Túy Đầu Đà và Ai Lao sơn Quy Vân bảo Bành Ngũ tiên sinh, cả ba được thiên hạ hợp xưng là “Tam kỳ”.

Hơn nữa chàng còn biết trên Quang Phục đảo hiện giờ đang tụ tập những cô thần nghiệp tử của Minh triều cốt chinh quanh kinh vô sinh tụ giáo huấn, chờ đợi thời cơ để trùng khôi Hán nghiệp thâu phục lại sơn hà. Vệ Tam Dân hiện là một nhân vật vĩ đại nhất trong võ lâm, được toàn thể mọi người kính trọng, không những các chính nhân hiệp sĩ trong tứ hải bát hoang ngay đến những nhân vật trong bàng môn tả đạo cũng điề? một lòng kính trọng “Quang Phục đảo chủ” Vệ Tam Dân.

Bởi thế, khi Châu Tam Úy nhắc đến tên “Vệ Tam Dân” Trác Dật Luân tươi sắc mặt, tỏ vẻ hết sức kính mến. Châu Tam Úy thấy thế trong bụng khen thầm, mỉm cười nói với chàng.

- Nghe đồn Độc Cô Trí thì đang ẩn cư tại “Hồ Bắc Đồng Bách sơn” nhưng không biết có đúng không, còn Hà Chương Thiên thì thường hay xuất hiện xung quanh vùng “An Huy Hoàng Sơn”, nếu Trác lão đệ

không có việc gì bận rộn, hãy cùng lão phu du hiệp đến hai nơi ấy một chuyến cho biết.

Trác Dật Luân vui vẻ gật đầu.

- Văn bối thường ngày rất hâm mộ những thắng cảnh tại hai nơi ấy, hôm nay may được đi chung với lão tiền bối cho thỏa tình du ngoạn, văn bối vui mừng lắm.

Châu Tam Úy nghe nói liền thu dọn sạch sẽ mọi vật trước mộ không để lại một dấu tích gì, xong liền cùng Trác Dật Luân đi thẳng về phía Hoàng Sơn.

Đọc đường Châu Tam Úy như sức nhớ ra liền nghiêm sắc mặt bảo Trác Dật Luân :

- Trác lão đệ nên nhớ kỹ Hà Chương Thiên tuy đã bị cụt cả hai tay nhưng đôi chân của hắn ta vẫn có thể phóng được nhiều thứ ám khí có tẩm thuốc độc, nếu Trác lão đệ gặp phải hắn thì nhớ phải coi chừng cho lắm đấy nhé.

Trác Dật Luân vòng tay cúi đầu :

- Xin đa tạ tiền bối đã có lòng chỉ bảo, văn bối xin ghi tạc dạ, quyết không dám khinh xuất.

Châu Tam Úy gật đầu bằng lòng :

- Lão đệ tuổi trẻ mà biết thận trọng như vậy tốt lắm.

Rồi lão như sức nhớ ra hỏi tiếp :

- À mà này! Chẳng hay sợi dây màu tím mà lão đệ phóng xuyên qua hai chiếc phi hoàn của Hà Chương Thiên vừa rồi là gì thế?

Trác Dật Luân vui vẻ đáp :

- Đó là sợi “Thiết Tuyến Xà Côn” được “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp tiền bối ngâm với linh dược và nấu trước sau đến chín lần, tặng cho văn bối dùng làm binh khí. Sợi dây này muốn nó cứng rắn như tinh chưởng hay mềm như sợi chỉ thường đều được cả, bất cứ loại bảo đao bảo kiếm nào cũng không thể chém đứt nổi, nó có một uy lực vô cùng tinh diệu.

Chàng vừa nói vừa mở sợi “Thiết Tuyến Xà Côn” ra trao cho Châu Tam Úy xem.

Châu Tam Úy thấy sợi Xà côn lớn bằng ngón tay người, dài chừng hai trượng lão ngạc nhiên.

- Loại Thiết Tuyến Xà Côn thường chỉ dài hơn một trượng thôi, sao sợi Xà côn của lão đệ không những dài hơn hai trượng mà lại còn to như ngón tay người thế này?

Trác Dật Luân vội giải thích :

- Lão tiên bối không biết chứ sợi Thiết Tuyền Xà Cân của văn bối thật ra dài hơn ba trượng rưỡi, nhỏ như sợi tơ kia, nhưng Diệp tiên bối nhận thấy tinh hoa của nó đều dồn về phía dưới đầu rắn độ tám chín tấc, nên người chỉ chọn riêng khúc ấy rồi dùng các thuốc quý mà chưng chề chín lần, cuối cùng nó mới phồng to và còn ngắn lại hơn hai trượng đấy.

Châu Tam Úy nghe nói vội ngậm vận công lực vào bốn đầu ngón tay để thí nghiệm thử.

Quả nhiên sợi “Thiết Tuyền Xà Cân” ở trên tay lão đang mềm mại bỗng cứng rắn vô cùng, chẳng khác gì một ngọn roi sắt. Thấy vậy, Châu Tam Úy hứng chí, liền vung roi vút mạnh luôn mấy cái nghe veo veo rợn người. Bỗng lão nghe “bùng” một tiếng và nghe Trác Dật Luân cười ha hả, lão lập tức dừng tay, giương cặp mắt tròn xoe kinh hãi nhìn tảng đá lớn bị ngọn roi quất trúng bể tan tành, văng nhiều mảnh nhỏ tung tóe. Sau đó, lão vội thu liền nội công, sợi Thiết Tuyền Xà Cân trở lại mềm mại như cũ, lão gật đầu cười hà hà và trao trả lại cho Trác Dật Luân :

- Trác lão đệ hãy giữ kỹ sợi dây này, nó là một hãn thể võ lâm dị bảo đấy nhé.

Đợi Trác Dật Luân cất kỹ sợi Thiết Tuyền Xà Cân vào người, Châu Tam Úy bỗng hỏi :

- Trác lão đệ, lão đệ đã từng chữa bệnh cho lão phu tại Mai Long cốc, lại có liên hệ với “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ, chắc có lẽ lão đệ tinh thông y lý và thạo nghề thầy thuốc lắm phải không?

Nghe Châu Tam Úy hỏi tới việc này, Trác Dật Luân lấy làm lạ, nhưng cũng gật đầu đáp :

- Văn bối may được Diệp lão tiên bối tận tâm chỉ bảo, nên cũng biết qua chút đỉnh y thuật nhưng...

Châu Tam Úy bỗng tươi hân nét mặt, hớn hờ chặn lời :

Nếu thế thì còn gì hay bằng. Trác lão đệ, lão phu đã có cách tìm bọn ma đầu ấy rồi.

Trác Dật Luân chộp hỏi :

- Tiên bối có cách gì nói thử văn bối nghe xem.

Châu Tam Úy thích chí cười lớn :

- Ha ha... ha... Còn có cách gì hơn nữa. Lão đệ đã hành nghề thầy thuốc, như thế chúng ta vừa có tiền dùng làm lộ phí, vừa có cách tụy tâm tung tích bọn Độc Cô Trí và Hà Chương Thiên. Nhưng bây giờ thì khoan đã khi nào du ngoạn Hoàng Sơn xong, chúng ta sẽ thi hành kế sách ấy.

Trác Dật Luân cười nói :

- Cách ấy kể cũng thú vị lắm, nhưng vẫn bối thấy việc xem bệnh lấy tiền nó như thế nào ấy. Hay là chúng ta cứ xem bệnh nhưng không lấy tiền, tiền bối nghĩ có được không?

Châu Tam Úy quắc mắt khoác tay lia lịa :

- Không được! Lão đệ chữa bệnh miễn phí tuyệt đối không được. Lão phu có hai lý do phản đối.

Trác Dật Luân cười hỏi :

- Hai lý do ấy thế nào?

Châu Tam Úy nói ngay :

- Lão đệ đừng quá câu nệ tiểu tiết mà hỏng. Xem mạch bốc thuốc thì phải lấy tiền nếu không để người ngoài sinh nghi thì còn thám thính thế nào được nữa. Đó là lý do thứ nhất.

Trác Dật Luân gật đầu hỏi tiếp :

- Còn lý do thứ hai?

Châu Tam Úy mặt thoáng có vẻ buồn nói :

- Người đời thường bảo: “Dưỡng nhi phòng lão, tích cốc phòng cơ”, lão phu đã cực nhọc quá nửa đời người, đường cháu con giờ kể như cũng tuyệt vọng. Cứ cái cảnh phiêu bạt nghèo khổ không nơi nương tựa như thế này nghĩ lại lão phu lo ngại cho sau này lắm. Bây giờ gặp lão đệ có cơ kiếm ra tiền, thật lão phu muốn theo lão đệ kiếm chút ít để phòng khi xuống tay yên giấc có được cái quan tài xoàng xĩnh đựng thân vậy thôi. Đó là lý do thứ hai là như vậy đó, lão đệ nghĩ lại xem.

Nghe Châu Tam Úy nói rõ ẩn tình như vậy, chàng cảm động khôn cùng liền gật đầu nói :

- Châu lão tiền bối nói thế cũng phải. Vậy bây giờ vẫn bối đề nghị như thế này, đối với người nghèo khổ ta chữa bệnh không lấy tiền, còn đối với người giàu tính tiền nhiều hơn. Tiền bối nghĩ sao?

Châu Tam Úy hơi trầm ngâm rồi gật đầu nói :

- Như thế cũng được miễn là chúng ta có chút ít tiền phòng cho hậu vận là được rồi.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hoàng Sơn Diễm Tích

Sau mấy hôm băng đèo vượt núi, một già một trẻ tìm đến một thị trấn đông đúc dân cư kiếm được một tiểu khách điểm dừng chân nghỉ ngơi.

Ngồi uống đến tuần rượu thứ hai, bỗng có điểm tiểu nhị hối hả chạy lại thưa :

- Bẩm lão gia và tướng công, có người vừa đem kiệu đến đón lão gia và tướng công đi xem mạch. Nhưng có phải lão gia và tướng công làm nghề xem mạch bốc thuốc không?

Lão gia nghe điểm tiểu nhị hỏi như vậy liền vỗ cái rương con bên cạnh quát lớn :

- Không xem mạch bốc thuốc thì mang cái rương đựng đầy thuốc này làm gì.

Quát điểm tiểu nhị xong, lão ta quay lại với thiếu niên cười hề hề nói :

- Trác lão đệ, thần tài chiếu cố bọn mình rồi đấy, lão đệ nhớ đừng quên lấy...

Thì ra ông lão và thiếu niên kia là Châu Tam Úy và Trác Dật Luân. Nghe Châu Tam Úy nhắc khéo, Trác Dật Luân gật đầu mỉm cười rồi quay bảo điểm tiểu nhị :

- Bọn ta không quen ngồi kiệu, người ra nói lại với thân chủ ấy, bảo bọn ta sẽ đi bộ theo sau cũng được.

Điểm tiểu nhị vội xoa tay nói :

- Người ấy nói là bệnh nhân hiện ở rất xa, đi bộ bất tiện, nên mới phải đem kiệu đến đón, bảo thưa với lão gia và tướng công chớ ngại.

Thấy Trác Dật Luân vừa trầm ngâm suy nghĩ, Châu Tam Úy cười bảo :

- Trác lão đệ, vì thân chủ này có vẻ khác thường, bọn ta không nên làm phật lòng, hãy ngồi kiệu cho đỡ mỏi chân cũng được.

Nghe qua bốn tiếng “có vẻ khác thường”, Trác Dật Luân hội ý cười thầm, chàng liền gật đầu bằng lòng rồi mỗi người một cỗ kiệu nhỏ đậu chực lối bên ngoài.

Đường đi mỗi lúc một gập ghềnh vắng vẻ, thế mà bốn gã phu kiệu cũng cưỡi lực như bay, chạy dễ dàng

như đang đi trên đường cái bằng phẳng.

Sau quãng thời gian ăn xong bữa cơm, hai cỗ kiệu bỗng ngừng trước một đại sảnh của một tòa sơn trang rộng lớn.

Trác Dật Luân và Châu Tam Úy vừa bước xuống kiệu đã có một chàng văn sĩ tự xưng Tô Kiến Tường cung kính dẫn họ bước vào trong sảnh.

Bên trong đại sảnh trần thiết rất hoa lệ, khác thường không có chút vẻ gì là nơi sơn cư ẩn dật.

Khi tiểu đồng dâng trà xong, Trác Dật Luân liền hỏi Tô Kiến Tường :

- Xin hỏi chủ nhân, bệnh nhân hiện tại ở đâu để chúng tôi còn sớm lo liệu.

Tô Kiến Tường lắc đầu cười đáp :

- Tại hạ chỉ là một tân khách trong “Hồng Diệp sơn trang”, chính bệnh nhân mới là Trang chủ.

Trác Dật Luân nói :

- Quý Trang chủ chắc không được khỏe lắm, vậy phiền các hạ thỉnh ra ngoài này, hoặc dẫn tại hạ vào trong bệnh thất, vì cần phải xem mạch cho thuốc sớm được chừng nào hay chừng ấy.

Tô Kiến Tường nghe nói lật đặt đứng dậy dẫn Trác Dật Luân với Châu Tam Úy bước vào phía sau đại sảnh, qua khỏi một hành lang cong queo, hai người được dẫn vào một căn phòng sang trọng.

Bệnh nhân đang nằm trên giường là một vị thư sinh tuấn tú tuổi trạc tam tuần, mình mặc áo vàng.

Tướng mạo của thư sinh này trông rất tuấn mỹ, nhưng là vẻ tuấn mỹ pha lẫn âm trầm, lông mày không quá đen rậm, nếu bàn theo sách tướng, bệnh nhân là một nhân vật tham dâm hiếu sắc.

Sắc mặt của thư sinh này không có vẻ gì là bệnh hoạn, chỉ có đôi mắt thần quang khô héo, hình như chàng ta đang quá bi thương sâu não thì phải.

Trác Dật Luân bảo nhỏ với Tô Kiến Tường đem cho chàng một cái gối mềm để gác tay bệnh nhân cho chàng bắt mạch.

Tô Kiến Tường liền lấy gối nhẹ vừa kê cổ tay trái của bệnh nhân lên vừa nói nhỏ với thư sinh áo vàng :

- Khải bẩm Trang chủ, có Trác tiên sinh được thiên hạ coi như là một vị thánh thủ thần y đến đây bắt mạch bốc thuốc cho Tam trang chủ đây.

Vị hoàng y thư sinh được gọi là Tam trang chủ khẽ liếc nhìn Trác Dật Luân, rồi chỉ khẽ gật đầu, thần

thái có vẻ kiêu ngạo, khinh thường.

Trác Dật Luân không hiểu tâm tình bệnh nhân, nên chàng vẫn vui vẻ chìa ba ngón tay ra bắt mạch.

Chỉ xem mạch sơ qua thôi, chàng đã giật mình kinh ngạc vô cùng.

Hóa ra chàng vừa phát giác bệnh nhân không những là một nhân vật có nội công cực cao, mà hiện giờ đang bị nội thương trầm trọng rồi.

Sau khi bắt mạch xong, Trác Dật Luân nghe trống ngực chàng bắt đầu nhảy mạnh thêm.

Chàng mừng thầm vì chàng với Châu Tam Úy đã không đi lầm đường, đó rất có thể chàng sẽ tìm ra được tung tích “Bào Hao Hồng Nhan” Hạ Hầu Quyên, một cô gái mỹ tuyệt thiên nhân đã khiến chàng ngày đêm tưởng nhớ không nguôi.

Nguyên trong đương đại võ lâm, ngoài “Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn” mười hai vị xuất quần hảo thủ ra còn có thêm một vị khoán đại cao nhân khác nữa.

“Quan Phục đảo chủ” Vệ Tam Dân, “Thiên Sơn Đà Tẩu”, “Ai Lao sơn Quy Vân bảo chủ” Bành Ngũ tiên sinh hợp xưng là “Tam kỳ”. “Tứ Nhãn Thần Quân” Hồ Ngọc Kỳ, “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong hợp xưng “Nhị đế”.

“Nhất tuyệt” tức là “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ, người đã từng truyền thụ cho Trác Dật Luân môn “Kỳ Hoàng” chi thuật.

“Lục tàn” tức là Độc Cô Trí, Bộc Dương Dũng, Hà Chưởng Thiên, Vân Thiên Lý, Tư Mã Thông, Tư Mã Minh.

Còn vị khoán thế cao nhân, nếu luận về võ công vị cao nhân ấy có thể cao hơn bất cứ một người nào trong nhóm “Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn” một bậc hay có thể hơn xa là khác. Vị cao nhân ấy là “Bách Nhãn thần ni” Hối đại sư, Tiểu Hàn Sơn Bàn Nhược am Am chủ.

Ân sư của Trác Dật Luân là “Thiên Sơn” Túy Đầu Đà cùng với “Bách Nhãn thần ni” Hối đại sư rất có liên quan với nhau, nên chàng biết rõ được Hối đại sư rất tinh thông môn tuyệt học cử thế vô song, huyền diệu tên là “Bàn Nhược chưởng lực”.

Hiện giờ bệnh trạng của thư sinh áo vàng đang nằm trên giường đang bị “Bàn Nhược chưởng” đã thương, nhưng cũng may kẻ phát chưởng có lòng nhân từ, chỉ cốt ý trừng giới, còn giữ lại trên ba thành công lực chưa hạ sát thủ.

“Bách Nhãn thần ni” Hối đại sư thâm ẩn Tiểu Hàn sơn, chưa xuất đầu lộ diện lần nào.

Vậy thì kẻ vận dụng “Bàn Nhược chương lục” không phải là Hạ Hầu Uyên thì còn ai vào đây nữa.

Trác Dật Luân bắt mạch cho bệnh nhân xong, chàng cúi đầu trầm ngâm, nghe trống ngực mình nhảy thành thịch. Thấy chàng có vẻ thất thần như vậy, báo hại thư sinh áo vàng đang nằm trên giường bệnh tới Tô Kiến Tường hoảng hồn lo sợ muốn ngưng thở, vì hai người này cứ tưởng thầy thuốc đã chạy bệnh, bó tay chịu trận chứ có biết đâu lúc đó ông thầy thuốc cũng vừa trúng phải bệnh tương tự.

Khi ấy, thư sinh áo vàng bỗng khá há mồm mấp máy, nhưng vì giọng nói khàn khàn nên không hiểu chàng ta muốn nói gì.

Trác Dật Luân biết rõ thư sinh nói không ra tiếng vì đã bị trúng phải “Bàn Nhược chương” thương.

Tô Kiến Tường lúc đó cũng hết nhịn nổi, chàng ta vội vàng hỏi nhỏ Trác Dật Luân :

- Trác tiên sinh, ngã gia Tam trang chủ đã mắc phải chứng bịnh gì thế? Hiện có cứu chữa được không tiên sinh?

Trác Dật Luân đáp :

- Theo sự hiểu biết của tại hạ, Tam trang chủ chỉ bị thương, chứ không nhiễm bệnh, có lẽ Tam trang chủ đã bị âm nhân ám hại.

Nghe Trác Dật Luân nói bệnh nhân bị “âm nhân ám hại”, Tô Kiến Tường vừa kinh dị lẫn thán phục.

Trác Dật Luân nhìn thẳng vào mặt thư sinh áo vàng, ôn tồn hỏi :

- Thương trạng của Tam trang chủ có phải cuống họng như đã mất tiếng, toàn thân khi nóng khi lạnh, tê buốt khó chịu, tứ chi mỏi mệt không?

Thư sinh áo vàng khẽ gật đầu, tỏ vẻ nhìn nhận lời của Trác Dật Luân là đúng. Lúc này thần sắc của chàng ta không còn vẻ ngạo mạn như vừa rồi nữa.

Tô Kiến Tường đẩy vẻ kính phục, hỏi Trác Dật Luân :

- Tiên sinh quả thật thần y, nhưng không hiểu thương tích của tặc chủ nhân, tiên sinh liệu chữa bằng cách nào vậy?

Trác Dật Luân cố làm ra vẻ thần bí, vờ hơi trầm ngâm, rồi thông thả đáp :

- Muốn chữa khỏi, cần thiết phải hỏi rành mạch tình hình khi bị thương. Muốn vậy tại hạ phải dùng cách “Kim chân độ huyết” khiến Tam trang chủ khôi phục lại giọng nói để thuật lại cho tại hạ nghe mới được.

Tô Kiến Tường gật đầu khen phải, Trác Dật Luân liền mỉm cười bảo Châu Tam Úy :

- Lão Châu làm ơn đưa dùm tôi ống kim châm, mau lên!

Châu Tam Úy dạo này thường hay thu xếp rương thuốc cho Trác Dật Luân nên đã rất thành thạo, hơn nữa nghe Trác Dật Luân gọi mình là lão Châu, lão hội ý lập tức mang ra một ống kim châm đưa cho chàng.

Trác Dật Luân vội mở nắp rút ra ba mũi kim dài bằng bạc nhỏ như sợi tóc, cầm một mũi ghim ngay vào giữa cuống họng thư sinh đang ngọa bệnh.

Tô Kiến Tường trông thấy sợ xanh máu mặt, nhưng chàng để ý thì thấy Tam trang chủ không những không chút gì đau đớn, trái lại còn tỏ ra khoan khoái dị thường, chàng mới bắt đầu hơi yên bụng.

Trác Dật Luân không cần cởi áo bệnh nhân, tiếp theo chàng liền “cách y nhận huyết” châm nốt mũi kim thứ nhì và thứ ba vào giữa ngực bệnh nhân.

Cắm xong ba mũi kim bạc, Trác Dật Luân lập tức hơi ngưng tụ công lực, khẽ chạm đầu ngón tay vào đầu kim khiến mũi kim châm hơi rung động. Toàn tâm tâm Trang chủ lúc đó cũng bắt đầu run bần bật. Tô Kiến Tường thì theo dõi cách chữa bệnh, không hiểu sao tim chàng ta cũng nhảy nghe bình bịch.

Một lát sau, Trác Dật Luân bỗng khẽ vung năm đầu ngón tay, liền thấy ba luồng ngân quang vụt bay thẳng vào tay chàng. Vị Tam trang chủ bỗng kêu khẽ một tiếng, cảm thấy khí huyết bắt đầu lưu thông dễ dàng, hầu âm đã khôi phục.

Trác Dật Luân thấy bệnh nhân đã có thể nói được, hỏi ngay :

- Trong lúc Tam trang chủ bị thương, Trang chủ cảm thấy toàn thân giá lạnh hay nóng ran lên?

Thư sinh áo vàng quả nhiên đáp :

- Tại hạ cảm thấy toàn thân giá lạnh, tiếp theo khí huyết bị ngưng trệ.

Trác Dật Luân nghiêm nghị nói :

- Tam trang chủ nên nghĩ thật kỹ, tại hạ sẽ căn cứ theo lời của Trang chủ để bốc thuốc, nếu nói nhầm một chút, Trang chủ suốt đời mang hận đấy. Trang chủ có chắc chắn khi ấy Trang chủ chỉ cảm thấy giá lạnh chứ không thấy nóng nẩy không?

Thư sinh áo vàng gật đầu :

- Phải! Tại hạ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, không hề cảm thấy có chút gì là nóng cả.

Trác Dật Luân gật đầu mỉm cười lập tức cho tay vào rương thuốc lấy ra hai viên đơn hoàn màu trắng như sữa, bảo thư sinh uống.

Xong chàng bắt đầu xoa bóp nhẹ lên “Hắc Cam Mạch” của bệnh nhân khiến thư sinh cảm thấy thoải mái vô cùng, rồi dần dần nhắm mắt ngủ yên.

Tô Kiến Tường hơi vui mừng hỏi nhỏ Trác Dật Luân :

- Thương thế của ngã gia Tam trang chủ có việc gì không tiên sinh? Có cần uống thêm thứ gì khác nữa không?

Trác Dật Luân cười nói :

- Tam trang chủ của Tô huynh hiện đang bị nội thương khá nặng, nếu không nhờ đối phương nương tay thì đã hồn quy địa phủ đâu còn sống đến hôm nay. Nếu tìm được thứ độc môn giải dược của đối phương tự nhiên bệnh được mau lành, còn với cách cứu chữa của tại hạ tuy có thể cứu sống đấy, nhưng ít nhất cũng phải nằm nghỉ độ nửa tháng trời mới đi lại được.

Nói dứt lời, chàng liền bước trở ra đại sảnh vừa cầm bút lên định cho thuốc, chàng bỗng quay hỏi Tô Kiến Tường :

- Nay Tô huynh, thầy thuốc cần nhất phải hiểu rõ sự thật. Tô huynh nên thành thật cho tại hạ hay Tam trang chủ của Tô huynh bị thương như thế nào?

Tô Kiến Tường hết dám giấu diếm vội đáp :

- Y đạo của tiên sinh quả thật thông thần, tiên sinh nói Tam trang chủ “bị âm nhân ám hại” quả không nhầm chút nào! Tam trang chủ hôm qua có gặp một thiếu nữ áo đỏ rất xinh đẹp, không hiểu hai bên lời qua tiếng lại thế nào đó, bỗng sinh ấu đả. Tam trang chủ thấy đối phương là nữ lưu, trong bụng khinh thường nên đã bị nàng phát trúng vào sau lưng một chưởng.

Trác Dật Luân gật đầu hỏi tiếp :

- Thiếu nữ áo đỏ sau khi đả thương Trang chủ rồi có nói gì nữa không?

- Nàng bảo rằng nội trong nửa tháng, nàng sẽ có mặt tại Hoàng Sơn, nếu Tam trang chủ may mắn không bị cầm thì hãy tìm nàng mà báo thù.

- Thiếu nữ áo đỏ ấy nói rất đúng, nếu Tô huynh không gặp tại hạ, chỉ cần chậm trễ trong vòng nửa ngày thôi, lệnh Tam trang chủ sẽ bị cầm vĩnh viễn, vô phương cứu chữa thật đấy.

Tô Kiến Tường nghe nói thở dài :

- Nếu thật như thế thì tòa Hồng Điệp sơn trang này có lẽ phải đổi thành “Tam Tàn sơn trang” mất!

Trác Dật Luân nghe Tô Kiến Tường nói thế chàng ngạc nhiên, trở mắt vụt hỏi :

- Tô huynh nói thế nghĩa là sao, tại hạ không hiểu?

Tô Kiến Tường biết mình đã nói hớ, liền nhanh trí nói trở đi :

- Dạ không! Tại hạ muốn nói là lần gặp họa biến này, nếu không có Trác tiên sinh ra tay cứu giúp thì Hồng Diệp sơn trang chắc tiêu tan mất.

Trác Dật Luân tưởng thật, chàng mỉm cười. Tô Kiến Tường thấy vậy nói tiếp :

- Trác tiên sinh, tiên sinh đã có ơn cứu mạng với Hồng Diệp sơn trang, vậy không dám nào mời tiên sinh với lão bá đây ở nán lại chơi ít hôm, chờ Đại trang chủ hoặc Nhị trang chủ về tới, tại hạ thưa lại để có trọng tạ thâm ân tiên sinh.

Trác Dật Luân vô tình phăng ra được tung tích của Hạ Hầu Quyên, khi nào chàng chịu ở nán lại, nên liền lắc đầu chối từ :

- Rất tiếc tại hạ còn bận quá, nhiều công việc cần phải lập tức đi ngay mới kịp. Tô huynh với quý Trang chủ có lòng tốt như vậy cũng đủ lắm rồi. Sau này có dịp nào đi ngang qua đây, tại hạ sẽ ghé vào thăm.

Nói xong chàng nhìn sang Châu Tam Úy :

- Đây lão Châu, tôi đã xem bệnh bốc thuốc xong rồi, giờ đến phần lão đây. Lão nên tính với Tô huynh đây mau đi, chúng ta còn lên đường cho sớm.

Châu Tam Úy gật đầu cười hì hì rồi quay nói với Tô Kiến Tường, làm bộ khách sáo trước mấy câu lấy lệ cho chắc ăn hơn :

- Thưa với Tô hảo hớn, thường thì chúng tôi xem bệnh bốc thuốc cho bá tánh chẳng có giá biểu gì cả, ít nhiều tùy ở lòng tốt của thân chủ.

Quả nhiên Tô Kiến Tường tưởng lão ngần ngại liền cười ngất :

- Không sao đâu, lão bá đừng ngại cứ nói đi, muốn tính bao nhiêu cũng được cả.

Chỉ đợi có thế, Châu Tam Úy chén thẳng tay ngay. Lão khẽ gật đầu cười nói “Đa tạ Tô hảo hớn”, rồi lăm bắm bắm đốt ngón tay nói tiếp :

- Để coi! À... Ừ... Xem mạch mười lượng, khoa “Kim châm độ huyết” hai chục lượng, hai viên bi chế linh đơn mỗi viên ba chục lượng, khai toa bốc thuốc mười lượng, vị chi là một trăm lượng bạc cả thấy. Đó là lão phu tính giá phải chăng, có phải rẻ lắm không Tô hảo hớn?

Trác Dật Luân thấy Châu Tam Úy tính giá cắt cổ mổ ruột với Tô Kiến Tường thì trong bụng cười thầm và ngay ngáy lo sợ Tô Kiến Tường kêu đăc. Ai ngờ đã không chê đăc, Tô Kiến Tường còn gật đầu vui vẻ

nói lớn :

- Rẻ, rẻ quá rẻ. Nếu nhị vị không phải lên đường, gặp Tam trang chủ tại hạ còn tạ ơn nhiều hơn thập bội nữa là khác.

Tô Kiến Tường vừa nói rồi sai người lấy đủ một trăm lạng bạc nén trao cho Châu Tam Úy. Châu Tam Úy không cần khách sáo nữa, đưa tay nhận lấy bỏ vào ngăn đựng tiền trong rương thuốc ngay.

Trác Dật Luân khẽ lắc đầu mỉm cười. Kê thêm toa thuốc dặn dò cẩn thận Tô Kiến Tường lần nữa, xong chàng vội chấp tay kiếu từ cùng Châu Tam Úy rời khỏi Hồng Diệp sơn trang, đi thẳng về hướng Hoàng Sơn, đi được một khoảng khá xa, Châu Tam Úy bỗng ôm bụng cười ngặt rồi nói với Trác Dật Luân :

- Trác lão đệ, chuyến đi này thật lợi quá cỡ, nếu cứ gặp được thật nhiều mối hàng như thế này thì chẳng mấy chốc lão đệ với lão phu mỗi người sẽ có một cửa hàng đồ sộ, phong lưu suốt cả đời mà coi.

Trác Dật Luân cũng không nhịn được cười, chàng nói :

- Chỉ xem bệnh bốc thuốc qua loa mà tiền bồi đập người ta tới trăm lạng bạc nén, thật tiền bồi tàn nhẫn quá...

Châu Tam Úy cười hềnh hếch :

- Trác lão đệ nhầm rồi, đâu phải chúng ta tàn nhẫn, Hồng Diệp sơn trang mới thật tàn nhẫn đấy chứ.

- Sao lão tiền bồi lại nói như thế? Bọn họ có tàn nhẫn gì đâu?

- Sao lại không. Ngồi không chia lời không phải tàn nhẫn à? Bọn chúng không phải hạ người tử tế đâu. Toàn là lũ lục lâm cường khấu hết cả đấy. Bộ Trác lão đệ không nhận ra à?

Trác Dật Luân lắc đầu :

- Khi ấy vẫn bồi lo xem bệnh, bốc thuốc chứ có để ý gì đâu. Ngay đến tên họ của anh chàng mắc bệnh là gì vẫn bồi cũng không kịp hỏi đến nữa là...

Trác Dật Luân đang nói nửa chừng, phía sau bỗng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, rõ ràng đang có người đuổi theo gần tới nơi.

Trác Dật Luân vội quay đầu nhìn lại, trông thấy ngay một con tuấn mã toàn thân trắng như tuyết đang phóng tới nhanh như gió, nháy mắt ngựa đã tới nơi, người ngồi trên lưng ngựa vội ghì chặt dây cương, nhẹ nhàng nhảy xuống và lập tức cúi chào Trác Dật Luân và Châu Tam Úy.

Nhận ra là Tô Kiến Tường, người của Hồng Diệp sơn trang, Trác Dật Luân giật mình lo ngại, chàng hơi cau mày hỏi :

- Tô huynh đến đây có việc gì vậy? Chẳng lẽ thương thế của lệnh Tam trang chủ không thấy đỡ sao?

Tô Kiến Tường lắc đầu cười nói :

- Y thuật của tiên sinh thật kỳ diệu, tệt Tam trang chủ vừa tỉnh dậy liền thấy hết cả đau đớn ngay, người có hỏi tại hạ đền ơn tiên sinh như thế nào, tại hạ không dám giấu liền thuật rõ lại nên bị trách mắng là sao trả ơn tiên sinh quá nhẹ, cho nên người bắt tại hạ mau phi ngựa đuổi theo tặng thêm cho tiên sinh chút ít lễ mọn này.

Nói rồi, Tô Kiến Tường vội cởi ngay gói đồ buộc sau yên ngựa, dâng hai tay cho Trác Dật Luân.

Thấy đối phương đối đãi chân tình, Trác Dật Luân không dám từ chối đành nhận lấy gói lễ vật, và mở ngay ra xem thì thấy đó là chiếc áo “Hồ Cẩn” rất quý, đáng giá ngàn vàng.

Trác Dật Luân không biết vị Hồng Diệp sơn trang Tam trang chủ có phải một lục lâm cự khấu hay không nhưng với vẻ chí tình chí tánh của một nhân vật giang hồ như thế chàng thấy cũng đáng mến nên vui vẻ nói với Tô Kiến Tường :

- Tô huynh về nói lại dùm, tại hạ rất cảm ơn Tam trang chủ đã tặng cho chiếc áo hồ cẩn này, và tại hạ cũng xin cảm ơn Tô huynh đã nhọc công đưa đón.

Tô Kiến Tường cung kính nói :

- Thừa tiên sinh, việc nhỏ mọn này có gì đâu, tiên sinh để tâm làm gì. Hiện đây tệt Tam trang chủ cũng có nhắn lời tại hạ dùm hỏi tiên sinh thêm một việc. Số là tệt Tam trang chủ rất khâm phục tài chữa bệnh không thua gì Biển Thước Hoa Đà của tiên sinh nên muốn hỏi xem tiên sinh có thể chữa được bệnh mù và điếc không?

Trác Dật Luân vui vẻ đáp :

- Việc đó cần phải xem bệnh trạng ra sao mới có thể định liệu được. Thí dụ như mù mà trông mắt đã mất hay bị hư thì chắc chắn không chữa khỏi được, còn như màng chường che kín thì có thể chữa khỏi. Nói tóm lại chữa mù hơi khó, còn chữa điếc thì dễ hơn.

Tô Kiến Tường tươi nét mặt, cúi đầu nói :

- Nếu vậy thì không dám nào mời tiên sinh với Châu lão gia đồng đến sau tết Trùng Dương, vui lòng dờn gót ngọc tới tệt trang cùng với tệt Trang chủ vui say một bữa cho tệt Tam trang chủ được thỏa lòng khao khát. Xin tiên sinh đừng từ chối để tại hạ về thưa lại cho tệt Tam trang chủ vui mừng.

Trác Dật Luân thấy đối phương nhiệt tình đối xử với mình như vậy, chàng gật đầu nói :

- Lệnh Tam trang chủ đã có lòng yêu quý với tại hạ và lão Châu như thế, tại hạ với lão Châu xin sẽ có mặt đúng hẹn tại tệ trang để đáp lại tấm thịnh tình của lệnh Tam trang chủ.

Tô Kiến Tường thấy Trác Dật Luân nhận lời chàng ta mừng hơn hờ, liền lật đật cúi chào định lên ngựa từ biệt, Trác Dật Luân bỗng kêu nói :

- Tô huynh! Chẳng hay Tô huynh có thể cho tại hạ biết trước tên danh lệnh Tam trang chủ được chẳng?

Tô Kiến Tường hơi ngần ngại đôi chút nhưng cũng vội đáp :

- Ngã gia Tam trang chủ họ Tư Mã tên Hào!

Dứt lời Tô Kiến Tường lập tức vòng tay vái chào rồi lên ngựa quay đầu trở lại Hồng Diệp sơn trang.

Tô Kiến Tường đi rồi, Châu Tam Úy lấy bình rượu ực vài ngụm, giơ tay áo quẹt miệng, cười hỏi Trác Dật Luân.

- Trác lão đệ hẹn gặp bọn chúng vào ngày Trùng Dương hơi vội đấy, hôm nay là mừng ba tháng chín rồi, lão đệ định ở lại Hoàng Sơn bao nhiêu hôm cho khỏi trễ hẹn đây?

Trác Dật Luân đáp :

- Văn bối đã nhắm tính qua rồi, “Hoài Ngọc sơn” cách Hoàng Sơn không xa mấy, dẫu chúng ta có lưu lại Hoàng sơn thêm ít hôm cũng vẫn thừa sức có mặt tại Hồng Diệp sơn trang trước ngày Trùng Dương tái ngộ với Tư Mã...

Đang nói tới đây, Trác Dật Luân bỗng nón bật rồi thất thanh kêu lớn :

- Trời ơi! Lão tiền bối!

Châu Tam Úy đang đưa bình rượu tới miệng, chưa kịp uống, lão giật nảy người một phát, trở mắt nhìn sững Trác Dật Luân rồi cau mày khẽ gắt :

- Bộ lão đệ phong giựt hay sao mà la rống lên lãng xẹt như thế.

Trác Dật Luân thấy lão điếng hồn xanh máu mặt chàng phát cười xòa :

- Lão tiền bối nhát gan dữ vậy. Nhớ lại anh chàng Tam trang chủ của Hồng Diệp sơn trang tên Tư Mã Hào, văn bối chợt đoán ra được lai lịch của bọn họ rồi đây này.

- Trác lão đệ đoán thế nào?

- Lúc này tiền bối có nghe Tô Kiến Tường hỏi văn bối có thể chữa được bệnh mù và điếc chứ? Hà hà...

Tam trang chủ tên Tư Mã Hào vậy chẳng lẽ nhị ca ca của Tư Mã Hào lại lấy họ khác mà không là họ Tư Mã? Suy từ hai điểm của Hồng Diệp sơn trang là Tư Mã Thông và Tư Mã Minh, một người điếc, một người mù, là hai nhân vật khét tiếng trong nhóm Vũ Trụ lục tà chứ không ai xa lạ cả. Tiền bối nghĩ thế có đúng không?

Châu Tam Úy ngăn người nghe, Trác Dật Luân đặc ý nói luôn một hơi, lão bỗng vỗ tay nghe bộp một cái, rồi cười lớn :

- Đúng lắm! Lão đệ thật đã Nhất ngôn kinh tinh mệnh trung nhân. Lão phu cũng nhớ ra rồi, lúc còn ở trong Hồng Diệp sơn trang Tô Kiến Tường đã chẳng nói nếu như Am chủ mà câm luôn thì Hồng Diệp sơn trang chẳng phải cải tên là “Tam Tàn sơn trang”.

Trác Dật Luân gật đầu :

- Thảo nào nghe câu nói văn bối vừa hỏi Tô Kiến Tường lại nói trở đi. Vậy là chắc chắn đúng rồi phải không tiền bối? Hà hà... Vũ Trụ lục tà, văn bối có nghe danh họ nhưng văn bối chỉ biết được có Hà Chưởng Thiên trong lúc bắt được hai chiếc phi hoàn của y tại Mai Long cốc thôi, còn năm người kia văn bối chưa gặp được mặt họ lần nào cả. Đến ngày Trùng Dương sắp tới, chúng ta sẽ đến đây trùng du thưởng hồng diệp ngộ kỳ nhân, chắc thú vị lắm phải không tiền bối?

Châu Tam Úy vừa đi vừa gục gật đầu :

- Phải! Thú vị thật! Nhưng rõ ràng Tư Mã Hào muốn thỉnh lão đệ thi triển tuyệt học để chữa bệnh cho đại ca điếc và nhị ca mù của hãn đấy.

- Có chữa cũng không sao, nhưng sợ văn bối không đủ sức đấy chứ. Đủ sức văn bối ra tay ngay, quyết không bao giờ từ nan.

Châu Tam Úy cả kinh, trợn mắt hỏi :

- Trác lão đệ! Lão đệ có biết Vũ Trụ lục tà là hạng người như thế nào không?

Chúng toàn là bọn ác ma sâu độc cả đấy!

Trác Dật Luân mỉm cười rất tự nhiên :

- Văn bối biết rõ lắm chứ, nhưng đã là một y gia, cần phải có lòng vị tha nhân đạo không nên cố chấp dẫu bệnh nhân có là tên thân gian cự khấu đi nữa, ta cũng phải chữa trị cho hãn lành mạnh trước đã, sau đó mới đem lời phải quấy khuyên hóa, nếu hãn không nghe cứ dẫm bước lên tội ác, chừng đó ta sẽ ra tay diệt trừ cũng không muộn màng gì.

Châu Tam Úy lắc đầu thờ dài :

- Lão đệ thật là người chính đại, lượng rộng như biển cả, quả không hổ danh “Thánh Thủ Nhân Tâm”.

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện, không bao lâu đã đến Hoàng sơn. Nơi đây cảnh sắc vô cùng kỳ thú. Vừa du ngoạn những thắng cảnh danh lam, Trác Dật Luân để tâm tìm kiếm những gì có liên quan đến Hạ Hầu Quyên, để tìm cho ra tung tích con người đã khắc đậm bóng hình trong tim chàng. Châu Tam Úy cũng vậy, lão cố hết sức thăm dò mọi nơi, không riêng gì hành tung của Hạ Hầu Quyên để thành toàn lời ủy thác sau cùng của người đại ca đáng mến phục, lão còn cần truy cho ra dấu vết tên ác ma Hà Chương Thiên.

Thế mà lần xem hết nơi này đến chốn nọ, cả hai vẫn hoài công thất vọng, lòng buồn vô hạn.

Mãi tới khi đặt chân đến Thiên Đô Phong, một người mới may mắn bắt gặp bút tích trên một thân cây to lớn đã gọt bỏ lớp vỏ bên ngoài.

Châu Tam Úy phát hiện trước tiên, lão vội chạy nhanh tới xem, thấy ai đề mấy câu như vầy :

“Mai Long cốc phát sinh

Ân tình hay oan trái?

Sao lòng ta cứ mãi

Vương vấn bóng hình ai...”

Nhận kỹ bút tích xong, Châu Tam Úy mỉm cười, bước tới trước mặt Trác Dật Luân lúc đó chấp tay ngắm nhìn cảnh vật, khẽ nghiêng mình cười nói :

- Lão phu có lời mừng dùm Trác lão đệ!

Trác Dật Luân không hiểu chuyện gì, ngạc nhiên nhìn sững Châu Tam Úy :

- Bộ lão tiên bối muốn định trêu chọc văn bối nữa sao chứ? Văn bối có gì vui mừng đâu?

Châu Tam Úy lại cười hề hề rồi đưa bình rượu lên miệng uống một hơi xong lão ngăm ngúa nhìn Trác Dật Luân từ đầu đến chân.

Trác Dật Luân thấy bộ dáng của Châu Tam Úy như vậy, chàng cười :

- Bộ lão tiên bối vừa học được môn “Ma Y Tướng Pháp” hay sao đấy ạ.

Châu Tam Úy gật đầu cười khanh khách :

- Tướng quân chi mao, anh tuấn tuyệt luân, tướng quân chỉ học thâm uyên thông thần tướng quân chi thọ vạn đại trường xuân...

Trác Dật Luân cũng không nín nổi cười, chàng bật lớn tiếng.

Mặc kệ Châu Tam Úy vẫn làm lơ nói tiếp :

- Phải! Con người oai phong như thế này không lấy thì còn lấy ai nữa?

Trác Dật Luân ngẩn ngơ :

- Lão tiên bối nói gì vậy? Ai oai phong, ấy lấy ai thế hả?

Châu Tam Úy cười ngất, đáp :

- Lão đệ oai phong chứ còn ai. Nàng lấy lão đệ chứ ai.

- Nàng nào muốn lấy văn bối kỳ cục vậy?

- Thì kỳ cục lão đệ mới tặng cho cái hỗn danh là Bào Hao Hồng Nhan đấy.

- Tiên bối! Tiên bối nói sao?

- Thì nói vậy chứ nói sao. Nói nàng là Bào Hao Hồng Nhan là Hạ Hầu Quyên là người đang si tình

Trác lão đệ chứ nói ai.

Trác Dật Luân nghe Châu Tam Úy bỗng nhắc tới Hạ Hầu Quyên, chàng mừng cuống lên, rối rít :

- Sao? Bộ tiên bối tìm được tung tích nàng rồi đấy hả?

Châu Tam Úy bật cười :

- Sao lại không? Tìm được mới nói chứ không ai nhắc tới làm gì.

- Thế nàng hiện giờ ở đâu? Làm sao tiên bối biết nàng phải lòng văn bối?

- Biết chứ sao không biết. Lão phu nói có bằng cứ hẳn hoi. Kia kìa! Theo lão phu tới đó lão đệ sẽ thấy.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: U Linh Dưới Vực Thẳm

Châu Tam úy vừa nói vừa giơ tay chỉ về phía cây cổ thụ to lớn có bút tích của Hạ Hầu Quyên lưu lại.

Trác Dật Luân vui mừng không sao tả xiết. Vừa chạy theo Châu Tam Úy chàng vừa hỏi :

- Châu lão tiên bối ơi! Trên Thiên Đô Phong này toàn là tùng xinh tuyết trắng đầy đặc, làm sao tiên bối biết được là dấu tích của nàng.

Một tay nắm lấy Trác Dật Luân, một tay đưa bình rượu lên miệng vừa chạy lúp xúp vừa uống ừng ọc, nhưng Châu Tam Úy cũng cố đáp :

- Lão đệ tới đó biết ngay, chắc chắn lão phu không lầm lẫn đâu.

Chạy một mạch tới cây cổ thụ, Châu Tam Úy chỉ thấy hàng chữ Hạ Hầu Quyên khắc trên ấy, nói với Trác Dật Luân :

- Đây, lão đệ cứ xem cho kỹ đi, coi có phải là thủ bút của cô nàng không?

Trác Dật Luân hồi hộp đọc đi đọc lại bốn câu thơ ngắn ấy, biết đúng là những dòng chữ tâm tình của Hạ Hầu Quyên, chàng nở một nụ cười sung sướng, mặt đỏ bừng, lòng hân hoan tràn ngập. Tuy nhiên, Trác Dật Luân cũng cố cãi lại với Châu Tam Úy, mục đích không ngoài ý muốn được nghe nói nhiều đến người mình trộm nhớ thầm thương từ khi gặp mặt :

- Lão tiên bối, những hàng chữ này không có đề tên, tại sao lão tiên bối lại dám quả quyết là tử bút của Hạ Hầu cô nương viết cho văn bối?

Châu Tam Úy nhìn thấu tâm can người bạn trẻ đồng hành, lão cười ngất :

- Thôi còn vờ vĩnh gì nữa không biết. Vậy chớ mấy câu chưa đủ ý hay sao mà Trác lão đệ còn hỏi. Rõ ràng quá mà, gặp nhau ở Mai Long cốc, rồi chia tay, rồi vương vấn bóng hình ai. Lúc đó có phải chỉ mình nàng với lão đệ gặp nhau ở Mai Long cốc không? Vậy là phải rồi còn gì nữa.

- Phải làm sao được, còn có tiên bối nữa chớ.

Trác Dật Luân quá sung sướng, luôn miệng nói đùa.

Châu Tam Úy bỗng trợn mắt, há hốc mồm la lớn :

- Trời ơi! Lão đệ nói cái gì lạ vậy? Có lão phu nhưng lão phu mắc ngủ, hay biết giống gì. Tội nghiệp lắm! Lão phu già quá rồi mà. Để cho lão phu sống thêm vài năm nữa chứ lão đệ làm cái mừng này, lão phu đứng tim mất.

Nói xong lão bật cười ha hả. Trác Dật Luân cũng lớn tiếng cười theo làm chồn rùng núi ở Thiên Đô Phong đang thâm nghiêm trầm tĩnh bỗng rung chuyển vang rền.

Dứt trận cười, đột nhiên Châu Tam Úy phát hữu chương một cái, phóng vọt một đạo chương phong vào thân cây, gọt mất một mảnh vỏ to lớn vuông vức đều đặn bằng trang khuôn khổ mảnh vỏ Hạ Hầu Quyên tiện để lưu thủ bút ký gởi tâm tình.

Trác Dật Luân thấy vậy ngạc nhiên :

- Lão tiên bối định làm gì nữa đó?

Châu Tam Úy cười ha hả :

- Hạ Hầu cô nương không ngờ bọn mình cũng đến Hoàng sơn và Trác lão đệ đã may mắn gặp được bút tích của nàng. Nàng đã chân thành thổ lộ tâm tình, lão phu thấy cảm động nên muốn nhắn lại nàng ít câu vậy mà.

Lão vừa nói vừa lấy móng tay rạch lên thân cây cổ tùng. Châu Tam Úy khắc xong, cũng bốn hàng chữ, Trác Dật Luân bỗng gật đầu nói lớn :

- Tiên bối nói gì lộn xộn không đầu đuôi gì cả vậy?

Châu Tam Úy trợn mắt la lớn :

- Sao lại không đầu không đuôi? Lộn xộn ở chỗ nào? Đó là tất cả kinh nghiệm quý báu của đời lão phu nói về ái tình rất chí lý mà lão đệ cho là lộn xộn à?

- Thế nào mà tiên bối cho là chí lý à?

- Như vậy mà không chí lý à? Này nhé :

“Biển tình như biển oán

Vui lắm buồn cũng nhiều

Ai dạn dày mới biết

Yêu nhiều khổ bấy nhiêu.”

Nghĩa là người nào có sa chân vào cạm bẫy yêu đương mới biết yêu là khổ, là chết đi trong lòng... nhiều lắm chứ không phải một ít.

Trác Dật Luân nghe Châu Tam Úy giải nghĩa rồi chàng gật đầu nói :

- Tiên bối nói như vậy là tiên bối cũng đã yêu và được yêu rồi phải không?

Đang vui nghe Trác Dật Luân hỏi thế, Châu Tam Úy bỗng sụp buồn hai mắt rưng rưng lệ.

Trác Dật Luân tinh ý, biết mình đã lỡ lời nói năng không cẩn thận, vô tình khơi lại câu chuyện gì có thể rất thương tâm đang chôn kín trong đáy lòng Châu Tam Úy, chàng vội bước tới nhỏ nhẹ nói :

- Lão tiên bối, có chuyện gì mà tiên bối lại thương cảm thế này? Xin tiên bối hãy bỏ qua sự vô ý của vãn bối, vô tình làm tiên bối không được vui.

Châu Tam Úy ngược mặt còn ướm nước mắt, nhìn chàng rồi lắc đầu gượng cười :

- Không! Lão đệ chẳng có lỗi gì cả. Lão phu chợt nhớ tới khoảng đời thanh xuân, vì thiếu kinh nghiệm tình trường nên đã mang buồn khổ đến bây giờ mà buồn cho thân phận cô độc hẩm hiu vậy thôi.

Trác Dật Luân ra vẻ như rất cảm thông, hỏi :

- Khi xưa tiên bối đã yêu ai? Người ấy có yêu tiên bối không?

Châu Tam Úy buồn bã đáp :

- Nàng rất có tiếng tăm. Bây giờ hồng nhan đã bạc mệnh, còn nhắc nhở tới làm gì cho thêm chua xót. Lão đệ nên nhớ yêu càng nhiều càng khổ bấy nhiêu là được rồi.

Biết Châu Tam Úy muốn chôn kín nỗi niềm u uẩn, Trác Dật Luân không tiện hỏi thêm, liền gật đầu nói :

- Vãn bối xin nhớ lời tiên bối, nguyện không bao giờ dám quên.

Châu Tam Úy đổi buồn thành vui, lớn tiếng cười ha hả.

Ngay khi Châu Tam Úy chưa dứt tiếng cười thì đột nhiên dưới vực thẳm sâu vọng lên ba tiếng kêu “u u u”.

Trác Dật Luân giật mình hỏi :

- Lão tiên bối có nghe thấy gì không? Đó là tiếng chim kêu hay vượn hú đấy?

- Sao lão đệ chỉ đoán là tiếng cầm thú, mà không đoán là tiếng người?

- Cũng có thể là tiếng người, nhưng nếu tiếng người thì không lẽ dưới vực thăm lại có chuyện lạ?
- Lão đệ bảo có chuyện gì?
- Rất có thể là người ta đang luyện tập cầm thú, hay đang khổ luyện một thủ công lực quái dị lắm.

Châu Tam Úy gật đầu :

- Lão phu cũng nghĩ như thế. Đâu, bọn ta hãy xuống thử dưới đáy xem coi có chuyện gì lạ không?

Đứt lời Châu Tam Úy liền tuột ngay xuống khe núi sâu thăm, không đợi Trác Dật Luân trả lời.

Trác Dật Luân ngăn người, trong bụng nghĩ thầm không lẽ Châu Tam Úy lòng đang buồn khổ khi nhớ tới đoạn tình trường, muốn xuống dưới đáy vực sâu mạo hiểm cho khuây khỏa.

Trong khi Trác Dật Luân suy nghĩ thì Châu Tam Úy đã tuột xuống được một quãng xa hơn ba mươi trượng, phút chốc lão bỗng biến mất trong hơi sương mù mịt dưới lòng khe lạnh.

Trác Dật Luân lo ngại dưới vực thăm có sự hung hiểm, chàng lật đặt đê khí phi thân thi triển môn khinh công thượng thừa dặng nhảy vọt xuống theo Châu Tam Úy.

Nhưng bây giờ Châu Tam Úy đã xuống đến dưới đáy vực thăm rồi.

Dưới đáy vực là một mặt đá to lớn không được bằng phẳng mấy, còn thì ngoài ra không có gì lạ cả. Lúc Trác Dật Luân xuống tới dưới đáy thì Châu Tam Úy lại mất dạng, ngay cả tiếng kêu “u u” hồi nãy cũng im bật.

Trác Dật Luân ngạc nhiên lo lắng, không hiểu tại sao Châu Tam Úy lại đột nhiên mất tích?

Càng nghĩ Trác Dật Luân càng cau mày khó chịu!

Thế rồi không chút chần chừ sợ Châu Tam Úy ngộ hiểm nguy đến tính mạng, Trác Dật Luân vội đề cao cảnh giác ngấm vận công lực bảo hộ toàn thân quét mắt nhìn quanh chu vi rộng chừng mười trượng vuông vức.

Chàng thấy dưới này cũng có cây cỏ rêu xanh đá dựng, còn có những dòng suối nhỏ tuôn nước róc rách.

Nhưng lạ một điều là không thấy có bóng người, không muông thú, không một khe động, không dấu vết, cũng không có một tiếng động nhỏ nào lọt vào tai.

Trác Dật Luân hết sức lấy làm lạ, chàng tức mình không hiểu tại sao Châu Tam Úy lại mất tích kỳ cục như thế này. Ngay lúc đó bỗng chàng giật mình nghe có tiếng hừ rất nhỏ như tiếng thở dài thê thảm không biết từ đâu vọng lại khiến chàng lông tóc muốn dựng ngược.

Tuy nhiên, tâm trí chàng vẫn vô cùng sáng suốt, bình tĩnh chờ ứng biến.

Tiếng thở dài nho nhỏ kỳ dị lại nổi lên lần thứ nhì, rồi tiếp theo là tiếng “u u u”.

Khi này vì quá hấp tấp chưa kịp nhận rõ trên vách đá bị sương mù che kín, bây giờ để ý nhìn kỹ, Trác Dật Luân mới phát hiện được một động huyết sâu thăm thẳm, nhưng chàng không dám liều lĩnh bước ngay vào. Mở cặp kỳ quang sáng quắc rọi thẳng tới cửa hang, Trác Dật Luân hú hồn thấy có một con quái vật đang phủ phục tại cửa động huyết. Những tiếng kêu “u u” lúc này chính là tiếng kêu của con quái này.

Con quái vật bốn chân đuôi dài này trông giống như con thạch sùng, nhưng nó to lớn vô cùng, bề dài có gần năm thước, mình to và đẹp lớn gần hai thước, màu đỏ như máu.

Trác Dật Luân tuy đã đọc nhiều sách, văn thông võ đạt, kinh nghiệm giang hồ có thừa nhưng chàng không tài nào nhận ra con quái vật kỳ lạ này là giống gì?

Nhưng đoán theo trực giác chàng biết con quái vật này cũng có kỳ độc, nó nhất định phải lạnh lẽo vô cùng.

Trác Dật Luân đang cau mày suy tính tìm cách hạ con quái vật, bỗng nó kêu “u” một tiếng ồ nguẩy đuôi quay đầu bò tọt vào trong hắc động mất dạng.

Trác Dật Luân vội móc ra hai viên linh đơn bỏ tọt vào mồm rồi khẽ tung mình nhảy lên bước thẳng vào động.

Vào sâu độ một trượng, chàng thấy đường hang bắt đầu quanh co quẹo đi quẹo lại ba lần. Chàng đi tới một cánh cửa, giơ tay đẩy nhẹ, trước mắt chàng đột nhiên bừng sáng, chàng đang bước vào căn thạch thất rộng lớn.

Trong thạch thất có bày đủ dượt lư sơn đình, bàn ghế bày biện ngăn nắp, nhưng không có một bóng người. Không thấy Châu Tam Úy và cũng không thấy con quái vật lúc này đâu cả.

Trác Dật Luân nhướng cao đôi mày kiếm, đề túc chân khí, thi triển “Truyền Âm Nhập Mật” thần công, âm quyền gọi lớn :

- Thạch thất chủ nhân ở đâu, xin cho phép tại hạ được yết kiến!

Chàng vừa nói dứt lời, bên trong vách bỗng có hồi âm. Sau những tiếng kêu lách tách một cánh cửa đá từ từ hiện ra và con quái vật hồi nãy đang từ phía trong chậm chậm bò ra ngoài.

Trên lưng con vật có một lão phu áo trắng tóc bạc xỏa xuống tận vai, mặt mũi gầy đét không khác một bóng u linh huyền ảo.

Vừa thấy thần bóng của đối phương, Trác Dật Luân biết lão nhân không phải là người thường, chàng vội ôm quyền cúi đầu thi lễ :

- Tại hạ Trác Dật Luân, xin mạo muội bái kiến tiên bối, mong tiên bối hải lượng khoan dung. Xin tiên bối cho biết tôn danh thượng tánh để vãn bối khỏi phải thất lễ.

Thấy Trác Dật Luân ăn nói hết sức lễ độ, lão nhân tự nhiên có ngay hảo cảm với chàng.

Chàng vừa nói dứt, lão nhân áo trắng liền đáp :

- Lão thân đã ẩn tích nhiều năm, có lẽ người đời đã quên mất hai chữ “Ngô Nguyên” rồi!

Nghe qua hai chữ “Ngô Nguyên”, Trác Dật Luân giật mình cả kinh vội chấp tay hỏi :

- Có phải cách nay ba chục năm về trước, Ngô lão nhân gia đã được thiên hạ tôn tặng danh hiệu “Ngạo Cốt Ngọc Nữ”, về sau đổi thành “Hận Hải U Linh” không?

Lão nhân tên Ngô Nguyên buồn bã :

- Đúng rồi! Lão thân vì cuồng ngạo mà sinh hận mới trung niên đã tóc bạc già nua, hồng nhan tàn héo, đâu còn dám tự xưng là “Ngạo Cốt Ngọc Nữ” nên mới cải danh hiệu thành “Hận Hải U Linh” và ẩn cư ty thế! Các hạ đã biết được lai lịch của lão thân tất chẳng phải người thường, vậy lệnh sư là vị cao nhân nào thế?

Trác Dật Luân nghiêm chỉnh cúi thưa :

- Gia sư có tất cả hai vị, là “Ai Lao sơn Quy Vân bảo chủ” Bành Ngũ tiên sinh và Thiên Sơn Túy Đầu Đà.

Ngô Nguyên bật ồ nói :

- Thế ra các hạ là truyền nhân của hai vị tuyệt thế kỳ nhân. Thảo nào tướng mạo anh tuấn, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, nội gia công hành đã đạt tới mức cao thủ là phải.

Trác Dật Luân thấy lão nhân chỉ thoáng nhìn qua cũng nhận rõ được công hành của mình đã đạt đến mức nào rồi, chàng hết sức kính phục.

Ngô Nguyên vội bước xuống chân quái vật, ngồi xuống phiến đá rồi giơ tay mời khách :

- Mời các hạ ngồi. Tại sao khi không các hạ lại tìm đến động phủ vắng vẻ này?

Trác Dật Luân cảm tạ rồi ngồi xuống trước mặt lão phụ, chàng lễ phép :

- Khi không tại hạ đâu dám đến quấy nhiễu quý Động chủ, sự thật tại hạ có một bạn đồng hành bỗng dưng mất tích.

Ngô Nguyên ngắt lời :

- Các hạ đã đi chung với Châu Ngọc Long.

Trác Dật Luân gãi đầu đáp :

- Không phải Châu Ngọc Long, mà là Thiên Cầm Túy Tẩu Châu Tam Úy.

Ngô Nguyên ngạc nhiên :

- Thiên Cầm Túy Tẩu Châu Tam Úy? Người ấy ăn mặc ra sao? Hình dáng thế nào?

Trác Dật Luân liền tả hình dáng và cách ăn mặc của Châu Tam Úy cho lão phụ nghe.

Ngô Nguyên mỉm cười nói :

- Nay các hạ, Thiên Cầm Túy Tẩu Châu Tam Úy tức là Châu Ngọc Long đấy. Có lẽ lão ta cũng như lão thân, cũng vì vừa già vừa xấu, không mặt mũi nào dám tự xưng là “Ngọc Long” nên mới đổi tên là “Tam Úy”.

Trác Dật Luân không hề để ý tới việc đổi tên của Châu Tam Úy, chàng quan tâm đến tình trạng an nguy của lão mà thôi, vội hỏi :

- Thừa Ngô tiền bối, tại sao Châu lão tiền bối lại đột nhiên mất tích lạ lùng như vậy?

Hiện giờ người đang ở đâu, tiền bối có biết không?

Ngô Nguyên nói :

- Trên vách động huyết có một đóa hoa kỳ độc vừa mới hé nở, Châu Ngọc... Châu Tam Úy trong khi đi qua vô ý ngắt lấy ngửi chơi, nên lão bị trúng độc hôn mê bất tỉnh. Lúc đó may mắn lão thân vừa ra tới, nên vội bồng xác lão ta vào trong động cứu chữa.

- Một loại hoa độc lợi hại như thế, nếu không phải là “Xà Diên Liên” thì là “Túy Thần Cúc”.

Ngô Nguyên gật đầu :

- Phải! Chính Châu Tam Úy đã trúng phải kỳ độc của “Túy Thần Cúc”.

Trác Dật Luân kinh hoàng cau mày nói :

- Thôi nguy rồi! Châu lão tiên bối đã xuống nhằm “Túy Thần Cúc”, thì không những bị mê trong ba ngày ba đêm, còn có thể bị tê liệt toàn thân nữa.

Ngô Nguyên nghe nói vội nhìn Trác Dật Luân :

- Hình như các hạ còn tinh thông luôn cả y lý?

- Phải! Tại hạ đã may mắn được “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ, bạn thân của ân sư là Bành Ngũ tiên sinh rủ lòng thương truyền thụ cho chút ít nghề thuốc.

Ngô Nguyên cười bảo :

- Các hạ quá khiêm nhượng, chỉ một đơn thuốc của Diệp Thiên Sĩ cũng được xem như là võ lâm kỳ bảo, huống chi các hạ đã được chân truyền đáng tự xưng là thần y rồi. Các hạ đã hiểu y đạo bất tất phải lo ngại cho Châu Tam Úy nữa, chỉ cần để lão nằm yên dưỡng bệnh trong động này nội năm trăm ngày, lão sẽ lành bệnh ngay.

Trác Dật Luân vội hỏi :

- Theo lời Ngô tiên bối, thì có lẽ trong động này có mọc một thứ dây rừng tên là “Ô Phong Đăng” sao?

Ngô Nguyên gật đầu :

- Tạo hóa thật là kỳ xảo, thiên sinh nhất vật, tất hữu nhất trụ, các hạ nên nhớ rằng nơi nào có mọc “Túy Thần Cúc” thì xung quanh loại hoa độc ý chừng mười trượng thế nào cũng có “Ô Phong Đăng” nảy sinh.

Trác Dật Luân lại hỏi :

- Thừa tiên bối, có phải mỗi khóm “Ô Phong Đăng” đều có chín cành không?

- Có phải các hạ muốn cần dùng một vài cành để hành y tế thế?

Trác Dật Luân lắc đầu đáp :

- Ô Phong Đăng rất hiếm có trên đời, tại hạ đâu dám tham lam như vậy. Vả lại thứ dây rừng này mỗi lần chỉ ngắt được một sợi thôi, nếu ngắt hai sợi, nó sẽ khô héo ngay. Ngô tiên bối nên bứt một sợi để trị bệnh cho Châu tiên bối là đủ rồi.

- Các hạ quả thật tài học rộng, nhưng các hạ đã quên mất “Túy Thần Cúc” với Ô Phong Đăng, một thứ độc hoa, một thánh dược, khí cơ tương thông. Túy Thần Cúc ở ngoài động huyết đã bị lão Châu Tam Úy bẻ gãy rồi, nên Ô Phong Đăng ở trong động cũng bị gãy rơi xuống mặt đất. Để lão tặng cho các hạ ba ngọn đèn mà cứu nhân độ thế.

Trác Dật Luân hết sức mừng rỡ, chàng tạ ơn trước rồi hỏi :

- Lão tiên bối, tại hạ muốn gặp mặt Châu tiên bối, không biết có tiện không?

Ngô Nguyên khẽ gật đầu rồi quay người sẵn sàng vào phía sau động. Thấy Châu Tam Úy sắc mặt xanh nhợt đang nằm mê man như say ngủ trên chiếc thạch sàng, Trác Dật Luân vội bước đến nhẹ cầm tay bắt mạch cho lão, chàng thấy Ngô Nguyên nói rất đúng, chỉ cần có Ô Phong Đăng pha với ít vị thuốc khác điều trị, chỉ trong trăm ngày, Châu Tam Úy sẽ khỏi bệnh.

Biết được như vậy, Trác Dật Luân cũng tạm yên lòng. Ngay khi ấy, Ngô Nguyên lướt tới trao cho chàng một chiếc bình nhỏ bằng ngọc. Bà ta nói :

- Trác các hạ, trong này có đựng ba nhánh Ô Phong Đăng, ngâm với Hồng Hoa Dầu, lão thân xin tặng các hạ đấy.

Trác Dật Luân không chút khách sáo, vội đưa tay đón nhận cất vào người rồi cúi đầu thi lễ :

- Xin đa tạ lão tiên bối, bây giờ tại hạ còn đang bận nhiều việc lắm, xin tạm cáo biệt, nhờ tiên bối nói lại với Châu tiên bối, bảo người hãy yên tâm tĩnh dưỡng mọi việc có tại hạ lo liệu, nếu may mắn có tin gì tại hạ sẽ trở lại đây cho biết.

- Các hạ cứ yên lòng ra đi, lão thân sẽ chuyển lời của các hạ cho lão ta hay mà tĩnh tâm dưỡng bệnh khỏi phải nhớ mong.

Trác Dật Luân liền chấp tay vái chào lần nữa, định quay người ra khỏi động, bất ngờ chàng lại nghe Ngô Nguyên cười hỏi :

- Trác các hạ định đi ngay bây giờ sao? Chẳng hay các hạ còn cần lão thân giúp đỡ gì nữa không?

Nghe hỏi vậy, một ý hay vụt đến, Trác Dật Luân liền tả hình dáng diện mạo của Hạ Hầu Quyên và Hà Chương Thiên cho Ngô Nguyên nghe rồi hỏi :

- Ngô tiên bối từng sống tại Hoàng Sơn lâu năm, không biết gần đây tiên bối có thấy tung tích của hai người ấy không?

Tuy nhiên, hỏi là hỏi cầu may chớ Trác Dật Luân không thấy có chút hy vọng, không ngờ Ngô Nguyên lại đáp :

- Cô gái tên Hạ Hầu Quyên gì đó thì lão thân chưa hề gặp qua, còn tên Hà Chương Thiên cụt cả hai tay thường hay luyện tập khinh công tại “Tây Hải Môn” hoặc “Thiên Môn Thạch Kim” là hai nơi quanh năm mịt mù mây nước.

Mặc dù không biết tung tích Hạ Hầu Quyên, nhưng Trác Dật Luân mừng còn hơn gặp của báu, vì như thế chàng khỏi phải mất công truy tìm quanh quẩn mất thì giờ, chỉ việc thẳng đường đến đó thì bắt gặp tên ác ma đầu thù nghịch.

Thấy như thế đã đủ, Trác Dật Luân lật đật cáo từ. Ngô Nguyên tiễn chàng ra tận ngoài cửa động, rồi hai bên cùng chia tay.

Trác Dật Luân lập tức đi thẳng tới “Tây Hải Môn”, thứ nhất quyết tìm cho được Hà Chưởng Thiên, thứ nhì là với hy vọng may ra nơi ấy chàng hội ngộ với Hạ Hầu Quyên cũng không biết chừng.

Tây Hải Môn là một thắng cảnh của núi Hoàng Sơn, nằm về phía tây. Trải qua hai ngày đường, Trác Dật Luân đã tìm đến nơi.

Trong thấy cảnh sắc bốn bề toàn mây mù gió chướng, dù có cặp kỳ quang tinh anh bén sắc cũng khó lòng nhận rõ được lối đi tuy chỉ cách không đầy vài ba trượng, Trác Dật Luân lắc đầu mà than thầm trong bụng.

Đang khi buồn chán đột nhiên chàng nghe có tiếng động xa xa. Tuy nhiên giữa nơi vãn khí lộ ảnh như thế này, chàng không làm sao biết được là tiếng động gì. Nhưng may thay liền lúc đó chàng lại nghe có tiếng người la hét lanh lảnh vang lên.

Không một phút chần chừ Trác Dật Luân lập tức tung chạy bay về hướng có tiếng la hét.

Song mới chạy tới một khoảng đường ngắn chàng đã trông thấy một bóng vàng nhanh như điện xạ, đang vùn vụt chạy tới.

Trong cảnh sương mù, bóng vàng kia nổi nhất nên chàng thoáng thấy là nhận ra ngay bóng người áo vàng là tên ác ma Hà Chưởng Thiên bị cụt cả hai tay.

Trác Dật Luân tức tốc đuổi theo, vận hơi quát lớn :

- Tên ác tặc, người bị ma đuổi hay sao mà phóng chạy trốn chết như thế đó, có mau dừng lại cho ta hỏi thăm không?

Chàng quát hỏi đến hai lần mà Hà Chưởng Thiên vẫn không thèm lý tới, hai chân của hắn nhảy nhót như bay, chỉ loáng cái thân ảnh của hắn chỉ còn là một chấm vàng nhỏ, và phút chốc mất trong màn sương mù dày đặc.

Trác Dật Luân đang tức tối vì đuổi không kịp bỗng chàng giật mình nghe “vù” một tiếng, liền đó thấy một bóng đỏ đã bay nhanh qua mặt chàng, cầm đầu đuổi theo bóng vàng vừa chạy trước.

Trác Dật Luân nhận ra bóng đỏ kia chính là người con gái mà chàng đã tặng cho một ngoại hiệu là “Bào

Hao Hồng Nhan”, người mà chàng đã khổ công tìm kiếm, thương nhớ tương tư.

Chàng mừng cuống cả lên, lại lập tức đề túc khinh công, co giò đuổi theo, lớn tiếng gọi :

- Cô nương! Cô nương! Hãy dừng bước lại, có tại hạ là Trác Dật Luân đến tìm cô nương đây.

Cũng như Hà Chưởng Thiên, nghe Trác Dật Luân gọi nàng vẫn không thèm dừng lại, mà cứ cắm đầu đuổi miết.

Trác Dật Luân tức mình muốn nổ lồng ngực, chàng vận dụng hết toàn lực đề túc chân khí giở khinh công ra đuổi rất gấp. Nhờ vậy chỉ nháy mắt chàng đã gần bắt kịp Hạ Hầu Quyên.

Thấy Hạ Hầu Quyên chỉ còn cách chàng có vài ba thước, Trác Dật Luân kêu lớn :

- Cô nương, việc gì mà chạy mau dữ vậy. Cô nương dừng lại đi, tại hạ... tại hạ có việc muốn nói với cô nương đây.

Nhưng Hạ Hầu Quyên vẫn cứ chạy, nàng lắc đầu nói lớn, chứ không thèm dừng lại :

- Không được đâu! Người ta mắc đuổi theo tên ôn dịch ấy, hãn giới khinh công lắm. Để tiểu muội bắt sống được hãn rồi sẽ hay.

- Thế cho... ngu huynh cùng đuổi cho vui nhé!

- Không được! Trác huynh đừng đuổi nữa, đuổi không được hãn đâu. Trác huynh không thấy hãn ta ý thuộc đường lối ở chốn này nên chạy như ngựa đó sao? Trác huynh muốn nói gì thì hẹn ở đâu đó đi, chờ tiểu muội sanh cầm hãn rồi sẽ tính.

Thấy Hạ Hầu Quyên nói cứ cắm đầu chạy vùn vụt, không chịu giảm bớt cước lực, Trác Dật Luân tức quá hóa cuồng, chàng nói lớn :

- Sao biết ngu huynh đuổi không kịp, thử chạy hết sức mới biết chứ, bây giờ ngu huynh còn khỏe lắm.

Hạ Hầu Quyên la lớn :

- Người to béo chạy không lại đâu. Hà Chưởng Thiên bị cụt mất hai tay nên hãn đã già công khổ luyện đôi chân lợi hại lắm. Còn với tiểu muội thì Trác huynh lại cũng chẳng bì kịp đâu, giỏi nhất Trác huynh chạy thi với tiểu muội được một giờ là cùng, tiểu muội có uống được Tuyệt Thiên Tinh Huyết nên sức lực bền bỉ dẻo dai dữ lắm, làm sao Trác huynh chạy cho lại.

Trác Dật Luân chẳng chịu thua, cương quyết nói lớn :

- Lại hay không chừng đó sẽ hay, bây giờ ngu huynh cứ theo hiền muội chạy hết tốc lực đã...

Thấy Trác Dật Luân đã giở chứng bướng bỉnh, Hạ Hầu Quyên phì cười, hai chân vẫn lướt nhẹ trên đất :

- Thôi được, Trác huynh muốn chạy cứ chạy, tiểu muội không cản nữa. Coi bộ Trác huynh mê dại quá rồi đó.

Nghe Hạ Hầu Quyên bảo mình mê dại, Trác Dật Luân bỗng thấy phấn khởi tâm thần, hai chân như được một sức lực kỳ dị hỗ trợ, chàng chạy càng nhanh hơn.

Không bao lâu khoảng cách giữa chàng và Hạ Hầu Quyên đã thu ngắn. Và chỉ một cái nhún chân, chàng đã vượt lên ngang hàng chạy song song với nàng.

Trác Dật Luân nhìn sang Hạ Hầu Quyên, sung sướng cười nói :

- Hiền muội thấy chưa, ngu huynh bảo rằng ngu huynh còn khỏe lắm cơ mà.

Hạ Hầu Quyên hai chân vẫn cứ nhanh thoăn thoắt, nguýt chàng một cái, tùm tùm cười chớ không nói gì.

Ngay lúc ấy bóng người áo vàng biến mất lúc nãy chợt lại thấp thoáng hiện trong vùng sương mù càng lúc càng dày đặc.

Hạ Hầu Quyên mừng rỡ, hối giục Trác Dật Luân :

- Kìa kìa! Hắn ta đang ở phía trước mặt đó, mau lên Trác huynh.

Bây giờ Trác Dật Luân mới biết Hạ Hầu Quyên nói đúng. Thì ra chạy chỉ khoảng hơn nửa giờ chàng đã thấy thấm mệt rồi. Tuy chàng là người có một võ công rất cao siêu, tài trí tuyệt vời, nhưng trong trường hợp này luận về môn khinh công, làm sao chàng sánh kịp với hai tay cao thủ nổi tiếng về thuật khinh công, một người thì về trường tối cần bắt buộc phải khổ luyện bằng một phương pháp đặc biệt, một người chỉ may mắn uống được Tuyết Thiên Tinh Huyết, một thứ thuốc thần diệu bồi bổ sức lực, khiến cho người có một sức chịu đựng bền bỉ dẻo dai vô song.

Cho nên, nghe Hạ Hầu Quyên thúc hối đuổi mau, tự biết sức mình, Trác Dật Luân chán nản thở dài nói :

- Thôi hiền muội cứ đuổi theo hắn ta một mình đi, hiền muội hẹn cho huynh gặp mặt sau này cũng được. Ngu huynh chịu thua rồi đấy.

Hạ Hầu Quyên bật cười thành tiếng, nguýt dài :

- Thế lúc nãy chịu nghe lời người ta phải đỡ mất thì giờ và cũng đỡ phí công nhọc sức không. Bây giờ Trác huynh muốn gặp tiểu muội vào ngày nào? Ở tại đâu?

- Tùy hiền muội liệu xem, miễn ngu huynh được gặp lại hiền muội là hay rồi.

- Thế thì chúng ta gặp nhau tại Tiểu Cô sơn, bên sông Trường Giang đúng ngày Trùng Dương nhé?

- Cũng được.

Trác Dật Luân nói xong, sực nhớ lại câu ấy trùng với ngày hẹn bọn Tư Mã Hào ở Hồng Diệp sơn trang, chàng vội đáp :

- Nhưng mà không được. Ngày ấy ngu huynh đã có hẹn với người ta tại Hoài Ngọc sơn rồi, hiền muội dờn lại sau đó ít hôm đi.

Hạ Hầu Quyên xí một tiếng, liếc xéo chàng :

- Ai bảo Trác huynh hẹn với người ta chi. Tiểu muội hẹn một lần thôi, không đổi dờn gì nữa cả. Đúng ngày ấy, tiểu muội chờ tới trời chiều, Trác huynh không tới là kể như vĩnh biệt luôn, Trác huynh đừng hòng gặp mặt tiểu muội nữa.

Trác Dật Luân đang bối rối, chưa biết nói cách nào thì quyên quyên hồng ảnh thoáng cái đã mất hút.

Trác Dật Luân dừng lại, đứng yên cất tiếng thở dài, lòng nghe buồn man mác.

Bỗng lúc đó sực nhớ ra phương pháp lẩn tránh của Hà Chưởng Thiên là hẩn cứ chạy loanh quanh trong vùng “Tây Hải Môn” giữa cảnh sương mù mờ mịt, chàng vụt có ngay một ý nghĩ là cứ đứng chờ tại đây, vì theo sự suy đoán của chàng thì Hạ Hầu Quyên và Hà Chưởng Thiên, kẻ rượt người chạy cứ vòng quanh cút bắt mãi thế nào cũng quay trở lại đây chứ chẳng không.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ngày Hẹn Trùng Dương

Người đời có câu “Bất như ý sự thường bất cửu” quả đúng không sai tí nào! Trác Dật Luân đã vô vọng đuổi theo Hạ Hầu Quyên, không ngờ đứng lại đây chờ nàng chàng cũng tuyệt vọng luôn.

Chờ, chờ mãi chừng như kẻ mất hồn thần thờ ngóng bóng người đi không bao giờ trở lại.

Trong khi ấy, chàng cứ luôn luôn tự hỏi :

- “Nàng sẽ trở lại đây nữa không? Ta có nên chờ nàng thêm chút nữa không?”

Rồi chàng tự trả lời :

- “Có lẽ nàng sẽ trở lại ta nên chịu khó chờ nàng!”

Cứ thế chàng chờ đợi mãi cho đến khi biển sương mù dày đặc bắt đầu loãng dần và sau cùng tan biến đi mất.

Boong! Boong! Boong!

Bỗng có tiếng chuông chùa từ xa vọng lại. Tiếng ngân dài u oán báo hiệu trời đã hoàng hôn.

Trác Dật Luân chợt tỉnh trở về với thực trạng chán chường. Chàng đưa mắt nhìn những đám mây bàng bạc, buồn trôi về bốn phương vô định, rồi bất chợt chàng lắc đầu thở dài tìm đến một suối nước, uống mấy ngụm cho đỡ khát và nhúng chiếc khăn tay đắp lên đỉnh trán mong tìm lại đôi chút thanh thần cho tâm hồn đang vương nhiều rối rắm.

Sau một hồi nghỉ ngơi khỏe khoắn, Trác Dật Luân lại bèn tính chính sự.

Chính sự của chàng là ngày Trùng Dương Chi Ước.

Càng suy tính, khổ nỗi chàng càng thấy điên đầu, bởi không biết có nên giữ đúng kỳ hẹn với Tư Mã Hào hay hủy bỏ hẹn ấy để khỏi thất ước với Hạ Hầu Quyên tại Tiểu Cô sơn?

Tính đi tính lại, nhớ tới câu “Đại trượng phu một lời đã hứa, bốn ngựa khó theo”, chàng thấy không thể sai hẹn với Hồng Diệp sơn trang, cũng như không thể bỏ lỡ cuộc ước hẹn với giai nhân được.

Ở đời, bất cứ việc gì, khi chưa tìm được biện pháp giải quyết thỏa đáng cũng đều khó khăn rắc rối cả

nhưng khi đã nghĩ được cách ổn định rồi thì lại hết sức dễ dàng.

Thực vậy, sau một hồi nghĩ suy cặn kẽ, Trác Dật Luân bỗng bật cười khanh khách, không còn diên đầu trước hai cuộc hẹn cùng một ngày nữa.

Chàng phấn khởi tinh thần, lẩm bẩm tự nói :

- “Thế mà tự nãy tới giờ ta nghĩ mãi không ra. Nàng là con người nóng nảy cứng rắn, nói một là một không bao giờ hai lời, ta còn đợi đây làm gì cho mất thì giờ vô ích, ta đến Hồng Diệp sơn trang gặp Tư Mã Hào trước, nếu may mắn gặp được hai vị huynh trưởng của chàng ta chữa bệnh dùm luôn, còn không ta nói cho Tư Mã Hào biết rằng ta quên, ta đã có hẹn với bọn nhờ chàng ta hoàn lại vài ngày, khi gặp nàng tại Tiểu Cô sơn xong ta sẽ trở lại Hồng Diệp sơn trang có hơn không?”

Quyết định như vậy, Trác Dật Luân nhẹ người, rảo bước du ngoạn cảnh sắc Hoàng Sơn thỏa thích, chàng liền lên đường đi thẳng về hướng Hồng Diệp sơn trang.

Chàng đến Hồng Diệp sơn trang đúng vào chiều ngày mười lăm tháng tám.

Lúc ấy Tam trang chủ Tư Mã Hào đang đi lững thững ngoài trang chợt nhìn thấy Trác Dật Luân vừa tìm đến.

Tư Mã Hào giật mình kinh ngạc, đứng lại nhìn sững chàng.

Biết Tư Mã Hào không nhận ra được mình, vì khi ngọa bệnh, chàng ta đâu đủ sáng suốt nhớ mặt người đã cứu mạng mình, lại nữa chàng ta cũng không ngờ ân nhân lại đến sớm hơn ngày hẹn, nên Trác Dật Luân vội vàng ôm quyền cười nói :

- Tại hạ là Trác Dật Luân, Tam trang chủ không nhận ra tại hạ đây sao?

Đến chừa biết ra, Tư Mã Hào hết sức mừng rỡ, lật đặt vòng tay hoàn lễ vui vẻ hỏi Trác Dật Luân :

- Ô! Té ra Trác huynh đây sao? Đệ đang mong mỏi được gặp mặt Trác huynh, không ngờ Trác huynh lại giá lâm trước kỳ hẹn. Còn Châu lão gia đâu sao không đến cùng một thể?

Trác Dật Luân vội đáp :

- Châu lão quá bận nên không thể đến được. Người có nhớ tại hạ chuyển lời xin lỗi Tam trang chủ.

Tư Mã Hào có vẻ tiếc không được gặp Châu Tam Úy, chàng ta nói :

- Trác huynh hôm ấy đệ mê man, hầu âm bị mất, đệ đâu biết Châu lão gia “Thiên Cầm Túy Tẩu” Châu lão tiên bối tâm tiếng lầu lừng đến chừa Trác huynh với Châu lão gia đi rồi, tỉnh lại mình mới hay mình thất lễ với quý ân nhân. Khi nào gặp lại Châu lão gia, Trác huynh cho đệ gửi lời vấn an và tạ tội với người

nhé.

Tư Mã Hào nói rồi, liền ân cần mời Trác Dật Luân quá bước vào trong trang.

Trác Dật Luân vừa đi vừa hỏi :

- Hôm chia tay với quý trang Tam trang chủ có nhờ Tô huynh phi ngựa theo hậu tặng áo hồ cần, và đính hậu ước vậy chẳng hay Trang chủ định chỉ bảo tại hạ điều gì?

Tư Mã Hào đáp :

- Không giấu gì Trác huynh, đệ thấy y thuật của Trác huynh thần thông không thua gì Biển Thước ngày xưa, nên đệ muốn thỉnh Trác huynh chữa bệnh gùm cho nhị vị trưởng huynh của đệ.

Trác Dật Luân vờ hỏi :

- Nhị vị lệnh huynh thọ thương hay ngộ bệnh?

- Bị tật bệnh. Đệ chỉ là kẻ vô danh trong dương thế võ lâm, nhưng nhị vị huynh trưởng của đệ tiếng tăm không phải nhỏ. Không biết Trác huynh có nghe tên Tư Mã Minh và Tư Mã Thông bao giờ chưa?

Trác Dật Luân giả bộ thất kinh kêu lớn :

- Vậy ra Đại trang chủ với Nhị trang chủ đều là hai nhân vật khét tiếng trong nhóm Vũ Trụ Lục...

Vừa nói đến chữ “Lục”, Trác Dật Luân bỗng nín thình vì chàng sức nhớ không tiện nói luôn chữ “Tàn”.

Không ngờ Tư Mã Hào vẫn thản nhiên :

- Đúng rồi! Nhị vị huynh trưởng của đệ là hai nhân vật trong Vũ Trụ lục tàn đấy. Vì thế đệ mới đánh liều mời Trác huynh đến đây, mong Trác huynh vui lòng cứu chữa dùm cho, ơn ấy anh em đệ nguyện không bao giờ dám quên.

Trác Dật Luân bật cười :

- Tam trang chủ, tại hạ đã ngưỡng mộ thanh danh của nhị vị lệnh huynh từ lâu, tại hạ sẽ hết lòng, có chi mà Tam trang chủ lại bảo là ơn nghĩa. Tuy nhiên tại hạ phải nhận bệnh trước mới được. Thế bây giờ nhị vị lệnh huynh có ở nhà không?

Tư Mã Hào đáp :

- Đại ca của đệ bận việc đi vắng, có lẽ đúng ngày Trưng Dương sẽ trở về. Bởi thế đệ mới thỉnh mời Trác huynh đến hôm ấy quá bước giáng lâm tề trang trước dùng chén rượu cùng đệ giai tiết, sau nhờ Trác

huynh bủa đức thi ân.

Trác Dật Luân nghe nói Tư Mã Minh, Tư Mã Thông chưa về, chàng thoảng cau mày.

Tư Mã Hào thấy vậy vội hỏi :

- Bộ Trác huynh có việc gì cần lắm sao? Trác huynh có thể nói cho đệ biết qua được không?

Trác Dật Luân hơi ngập ngừng rồi đáp :

- Tại hạ quên ngày Trùng Dương tại hạ đã có một cái hẹn, nên đến trước đây định gặp Tam trang chủ hỏi thăm tự sự, không ngờ tại hạ rủi quá.

Đến đây Trác Dật Luân ngừng lại suy nghĩ rồi nói tiếp :

- Hay là thế này, tại hạ ở lại đây với quý trang độ nửa tháng, nếu đến cuối tháng tám vẫn chưa thấy nhị vị lệnh huynh trở về tại hạ xin tạm cáo biệt, hẹn đến cuối tháng chạp, tại hạ sẽ trở lại bái kiến.

Tư Mã Hào không biết tính sao đành phải gật đầu bằng lòng :

- Trác huynh tính thế cũng được. Giờ đệ xin mời Trác huynh nhập tiệc thưởng thức món cua suối đặc biệt ở đây, và cũng độ trung thu giai tiết.

Dứt lời Tư Mã Hào lập tức sai người bày tiệc ngay giữa vườn hoa, rồi cùng Trác Dật Luân nâng ly rượu đào, ngắm vầng trăng đẹp soi sáng mặt hồ.

Tiệc đang nửa chừng, Trác Dật Luân bỗng cau mày ngạc nhiên phóng cặp mắt sáng quắc, nhìn thẳng về phía bờ tường của trang viện.

Tư Mã Hào để ý nhìn theo Trác Dật Luân rồi đột nhiên quát hỏi :

- Vị nào ở ngoài tường đấy? Hãy báo tên danh, nếu không chớ trách kẻ này mạn khách vô...

Tư Mã Hào chưa quát dứt, phía ngoài tường bỗng vang lên một chuỗi cười, liền đó một bóng đen đã nhẹ nhàng xuất hiện ngay trước bàn tiệc.

Và kẻ vừa xuất hiện là một vị trung niên mù cả hai mắt, tuổi trạc tứ tuần, tay chống gậy tre, mặc y phục màu xám.

Trác Dật Luân đang động tâm nhủ thầm: “Không lẽ người này là Tư Mã Minh Nhị trang chủ của Hồng Diệp sơn trang?” thì bỗng Tư Mã Hào đã đứng dậy chạy lại mừng rỡ :

- Ô! Nhị ca! Nhị ca về trước ngày hẹn, còn đại ca đâu?

Thì ra chính vị trung niên mù mắt này là Nhị trang chủ của Hồng Diệp sơn trang Tư Mã Minh.

Tư Mã Minh cười đáp :

- Đại ca còn bận việc phải qua tiết Trùng Dương mới trở về kịp. Ngu huynh thuận việc nên trở về sớm hơn, để vui tết trung thu với hiền đệ.

Nói đến đây, Tư Mã Minh ngoảnh về phía Trác Dật Luân, cười nói với Tư Mã Hào :

- Tam đệ đã có bạn quý cùng đối ẩm thưởng nguyệt, sao hiền đệ không giới thiệu với ngu huynh?

Trác Dật Luân vô cùng bái phục, khi thấy Tư Mã Minh phát hiện sự có mặt của chàng mặt dù từ nãy tới giờ chàng chưa hề lên tiếng. Như vậy đủ thấy thánh giác của Tư Mã Minh lợi hại đến bậc nào. Trác Dật Luân không đợi Tư Mã Hào giới thiệu, chàng vội chấp tay đứng dậy tự báo danh trước :

- Tại hạ Trác Dật Luân từng ngưỡng mộ anh danh của Nhị trang chủ từ lâu, hôm nay may mắn được gặp Nhị trang chủ thật vô cùng vinh hạnh cho tại hạ.

Tư Mã Minh lật đật bỏ chiếc gậy tre và ngồi xuống bên cạnh vòng quyền hành lễ :

- Không dám! Tư Mã Minh tôi tuy tên là Minh nhưng hai mắt bị mù chứ, là một kẻ tàn phế tật nguyên đâu có gì đáng kể...

Tư Mã Hào nắm tay anh mình, đón lời cười nói :

- Nhị ca không biết sau khi nhị ca và đại ca đi rồi, tiểu đệ không may bị trọng thương, nói không ra tiếng, tưởng chết rồi đấy chứ...

Tư Mã Minh vụt biến sắc không kịp nghe Tư Mã Hào nói hết, vội trầm giọng hỏi nhanh :

- Tam đệ bị thương như thế nào? Ai đã dả thương tam đệ?

Tư Mã Hào hơi đỏ mặt ngó Trác Dật Luân rồi đáp :

- Việc này nói ra dài lắm, nhưng lỗi ở tiểu đệ, không phải tại người ta. lát nữa tiểu đệ sẽ thông thả thuật lại cho nhị ca nghe.

Tư Mã Minh gật đầu rồi lại hỏi :

- Thế tam đệ được ai cứu chữa cho đấy? Bị mất tiếng sao bây giờ tam đệ lại nói được?

Tư Mã Hào lại quay nhìn Trác Dật Luân rồi cười đáp :

- Nhị ca, đệ giới thiệu với nhị ca, Trác huynh đây là bậc cái thế thần y, may mắn được Trác huynh nên

tiểu đệ mới tiêu giải được trọng bệnh đấy.

Tư Mã Minh quay sang Trác Dật Luân nhướng cao mày, chấp tay xá xá :

- Thật ơn đức của Trác huynh không đời nào anh em tại hạ dám quên.

Dứt lời, Tư Mã Minh liền cầm đúngn ngay bình rượu, tay kia nâng ly lên rót đầy một ly mỹ tửu khẽ cúi đầu dâng cho Trác Dật Luân.

- Trác huynh hãy cạn ly rượu này gọi là chút tình của tại hạ trong buổi sơ giao.

Trác Dật Luân cũng rót một ly đầy, nói vài câu đáp lễ rồi hai bên cùng đối ly uống liền.

Tư Mã Hào chờ cho hai người cạn ly liền mỉm cười nói lớn :

- Nhị ca chuyển này Trác huynh nhận lời tiểu đệ đến Hồng Diệp sơn trang cũng vì đại ca với nhị ca...

Tư Mã Minh không đợi Tư Mã Hào nói hết, y bỗng khoát tay chặn nói :

- Trá huynh là đại ân nhân của anh em ta, hiền đệ để Trác huynh thanh thơi vui trót bữa tiệc hội ngộ này. Việc gì rồi để thùng thảng sẽ nói sau cũng chẳng muộn.

Nói rồi Tư Mã Minh thò tay vào trong áo lấy ra một cái hộp gỗ quý, quay sang cười nói với Trác Dật Luân :

- Mấy khi có cuộc vui say như thế này. Được Trác huynh rộng tình chiếu cố, tại hạ xin có chút trò mọn gọi là để giúp vui cho Trác huynh, mong Trác huynh bỏ qua cho nếu có gì bất ý. Đây Trác huynh cầm lấy dùm cái hội và đếm dùm tại hạ xem có bao nhiêu chiếc kim ngân trong ấy.

Trác Dật Luân không biết Tư Mã Minh làm gì nhưng chàng cũng nghe lời mở hộp ra đếm xong nói lớn :

- Tất cả có đúng một trăm mũ.

Tư Mã Minh gật đầu nói :

- Bây giờ Trác huynh hãy tự ý bốc một nắm trâm trong hộp ném xuống hồ sen trước “Thiên Hương hiên” đây.

Trác Dật Luân hết sức lấy làm lạ, chàng đưa mắt nhìn Tư Mã Hào thì chàng ta đang chum chim gật đầu cười ra điều bảo Trác Dật Luân cứ yên chí làm theo. Trác Dật Luân hiểu ý liền bốc đại một nắm kim trâm vung tay quăng nhẹ xuống hồ.

Kim rơi xuống nước, mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

Tư Mã Minh ngưng thần nghe ngóng, khi mặt nước yên lặng trở lại thì y mỉm cười hỏi Trác Dật Luân :

- Theo sự nghe thấy của tại hạ, hình như Trác huynh đã ném xuống mặt hồ tất cả độ ba mươi bảy mũi kim châm. Trác huynh thử đếm xem trong hộp có phải còn sáu mươi ba mũi không?

Trác Dật Luân không tin nỗ lực của Tư Mã Minh có thể huyền diệu như thế, chàng vội đếm lại số kim còn lại trong hộp một cách hoài nghi.

Nhưng khi đếm tới mũi kim cuối cùng đúng là thứ sáu mươi ba.

Trác Dật Luân ngăn người buộc miệng kêu lên :

- Thần kỳ của Nhị trang chủ quả thật tự cổ chí kim chưa hề thấy có. Trác Dật Luân tôi vô cùng khâm phục.

Tư Mã Minh nhếch miệng cười :

- Thứ thính lực xuất kỳ này tại hạ đã thí mạng khổ luyện mới thành công. Nếu như tại hạ là một người sáng hai mắt thì không tài nào có thể luyện nên đôi tai thính như thế này được.

Đến đây Tư Mã Minh lại cầm lấy một con cua xé ra làm bốn, trao hai miếng cho Trác Dật Luân nói tiếp :

- Đây Trác huynh hãy ném hai miếng cua ra hai phía khác nhau, ném cao đấy nhé.

Trác Dật Luân đang phục lẫn Tư Mã Minh vừa nghe nói chàng liền ném hai miếng cua lên thật cao ra hai phương vị khác nhau.

Tư Mã Minh hai mắt tuy không trông thấy gì nhưng năng lực nghe tiếng nhận vị của đôi tai y quả thật linh mẫn vô cùng. Y lập tức ném vội miếng cua cầm bên tay trái về phía mặt và miếng của bên tay mặt về phía trái. Tài tình thay cả hai miếng cua của Tư Mã Minh vừa ném lên đều trúng hai miếng cua của Trác Dật Luân nghe bụp bụp. Tư Mã Minh còn thuận thế bốc ngay một nắm kim trong hộp phóng vọt theo luôn và ghim hết vào hai miếng của Trác Dật Luân.

Không những thế lúc vừa phóng ra nắm kim trên tay Tư Mã Minh còn tung người nhảy vọt lên cao bay theo chụp trúng hai miếng cua vừa bị nắm kim châm ghim trúng.

Tư Mã Minh hít một hơi rồi ưỡn ngực dang rộng hai tay lộn người trở xuống không khác gì con chim ưng đang bay trên cao xòe cánh bổ xuống chụp mồi bay luôn vào Thiên Hương hiên ngòi xuống ghé một cách tài tình nhẹ nhàng không gây một tiếng động.

Trác Dật Luân vừa định vỗ tay khen ngợi, Tư Mã Minh vội trao cho chàng hai miếng cua cầm đầy

những mũi kim châm, mỉm cười nói :

- Phiên Trác huynh đếm lại lần nữa xem số kim châm cắm trên hai miếng cua có phải cũng y ba mươi bảy mũi bằng số kim vừa ném xuống dưới hồ hồi nãy?

Trác Dật Luân biết khỏi cần đếm làm gì cho mất công, chàng hết sức tán phục, tươi cười khen ngợi :

- Thần công tuyệt nghệ của Nhị trang chủ quả thật...

Không chờ cho Trác Dật Luân nói hết, Tư Mã Minh đã khoác tay ngắt lời :

- Trác huynh, đối với ơn đức của Trác huynh chữa khỏi bệnh cho tam đệ của tại hạ, tại hạ đâu dám cường mẽ khoe khoang tài nghệ. Và lại tại hạ nghe tiếng đoán người biết Trác huynh cũng là một bậc võ lâm hảo thủ, tinh thuần nội công.

Thấy đối phương chỉ nghe giọng nói mà biết được công lực của mình một cách tài tình, Trác Dật Luân lại càng kinh ngạc và bái phục hơn.

Ngồi yên trên ghế, Tư Mã Minh nói tiếp :

- Tư Mã Minh này dám cả gan múa rìu qua mắt thợ là cốt để chứng minh tại hạ còn có thể tự xưng là tàn nhưng chưa phế đấy thôi.

Trác Dật Luân cười nói :

- Đừng nói là “tàn nhưng chưa phế”, nếu tìm khắp các bậc giang hồ hào kiệt có đủ hai mắt cũng chưa có một vài người có thính giác nhạy bén như Nhị trang chủ.

Tư Mã Minh quay nhìn Tư Mã Hào, nhẹ mỉm cười nói :

- Tam đệ, tuy tam đệ đã có lòng tốt, thỉnh Trác huynh đến đây để chữa mắt cho ngu huynh, nhưng ngu huynh không muốn Trác huynh hao phí tâm thần bởi ngu huynh đã mù từ lâu. Hơn nữa, sự khuyết hạm của đôi mắt mù lòa cũng chưa gây trở ngại cho ngu huynh.

Ngu huynh nhờ có đặc điểm trên mà để được thành danh, nếu ngu huynh như người thường, bất quá cũng như tam đệ, là Đệ nhị trang Trang chủ của Hồng Diệp sơn trang chớ đâu được danh liệt Vũ Trụ lục tàn, được toàn thể quần hùng trong tứ hải bát hoang xem như một đệ nhất lưu võ lâm kỳ khách.

Những lời Tư Mã Minh vừa nói tuy hơi có ý phẫn khích, nhưng cũng không phải là vô lý nên Trác Dật Luân không thấy khó chịu. Chàng chỉ sợ Tư Mã Hào khó lòng thuyết phục được nhị ca y chịu để chàng chạy chữa mà thôi.

Tư Mã Hào với Tư Mã Minh là anh em ruột thịt, nên Tư Mã Hào rõ tính nết quái dị của nhị ca của

mình, chàng ta không dám khuyên bảo vội, chỉ nâng ly cười bảo Trác Dật Luân :

- Mời Trác huynh cứ ăn uống tự nhiên. Trác huynh hãy nhìn lên trên cao xem. Kia là ánh trăng sáng soi vằng vặc, ngân hà lấp lánh khiến cảnh trung thu gia sắc trong mảnh vườn này, xinh đẹp quá, có phải không Trác huynh?

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thu Hương Thu Sắc Thu Thanh

Trác Dật Luân gật đầu thầm biết những lời tán thưởng thu sắc của Tư Mã Hào là có ý muốn thức tỉnh Tư Mã Minh.

Tư Mã Minh hình như chợt đoán ra, y bỗng nhướng cao đôi mày, ha hả cười lớn :

- Tam đệ đừng vì ngu huynh mà nhọc lòng vô ích. Ngu huynh tuy không thấy màu sắc nhưng vẫn biết được sen dưới hồ đang khoe sắc, nghe rõ được cả tiếng thu với những giọng cao du dương đang văng vẳng từ xa vọng đến, ngu huynh vẫn biết được những diện thủ của thiên nhiên chưa đến nỗi mập mờ không thưởng thức được cảnh đẹp hôm nay.

Tư Mã Hào bị lời lẽ quật cường của nhị ca làm đỏ bừng mặt, chàng ta nhướng cao đôi mày, muốn nói lại thôi.

Tâm tư của Tư Mã Minh hết sức linh mãnh, chẳng khác gì đang trông thấy tận mắt Tư Mã Hào, y bật cười nói :

- Tam đệ muốn nói gì, cứ việc nói thẳng, ngu huynh bình sanh thích biện luận, chưa biết ngán tài ai cả.

Tư Mã Hào khẽ cất tiếng thở dài, thông thả hỏi bằng giọng hết sức ôn hòa, hình như cố sức tránh, không muốn cho Tư Mã Minh phải chạnh lòng xót xa tủi phận :

- Nhị ca hôm nay trung thu, nhị ca còn nhớ được mười một bữa nữa là ngày gì không?

Tư Mã Minh đáp :

- Tại sao lại không? Hăm sáu tháng tám là ngày sinh nhật của Thu Biểu tỷ.

Tư Mã Hào nhẹ buồn thở dài :

- Tự cổ mỹ nhân đa bất thọ. Thu Biểu tỷ mất được bao nhiêu lâu rồi nhỉ?

- Hai chục năm rồi! Tam đệ, tại sao tam đệ đột nhiên nhắc đến câu chuyện đau lòng ấy?

Nói xong Tư Mã Minh như quá thương cảm, hai khóe mắt y từ từ nhỏ xuống hai hàng lệ anh hùng.

Trác Dật Luân không biết gì, nhưng cũng cảm động nghĩ thầm :

- Những đại anh hùng phần nhiều đều thật tình, tuy xuất thân khác nhau, có những vẻ vô ý giao du bất cẩn, lầm đường lạc lối nhưng nếu có thể tìm cách dụ phát lương tri, rất có thể khiến họ cải tà quy chánh. Theo tình hình thì những lời hóa ác khuyến thiện có lẽ còn công hiệu hơn thủ đoạn du hiệp giang hồ, sử dụng kim quang đao ảnh để trừ ác diệt gian?

Trác Dật Luân vừa nghĩ đến đây thì Tư Mã Hào đã nói tiếp :

- Nhị ca còn nhớ đến ngày sinh nhật của Thu Biểu tử đến hôm ấy chẳng hay nhị ca có đến mộ đốt hương cho chị ấy không?

Tư Mã Minh giơ tay áo gạt lệ, thở dài :

- Ngu huynh không hiểu tại sao tam đệ lại hỏi như thế? Không lẽ tam đệ đã quên trong hai mươi năm, cứ đến ngày sinh nhật và ngày giỗ của Thu Biểu tử, bất luận mưa tuyết giá lạnh, huynh bao giờ cũng có mặt tại trước mộ chị ấy suốt đêm?

Hai mắt của Tư Mã Hào cũng long lanh ngấn lệ, chàng khẽ giơ tay lên lau rồi hỏi tiếp :

- Mỗi lần nhị ca đi thăm mộ, nhị ca đã dùng những tế vật gì?

Tư Mã Minh buồn rầu đáp :

- Chị ấy sinh tiền rất ưa thích rượu bồ đào với cánh ngỗng, ngoài trừ hai món ấy ra, ngu huynh không quên đem theo ít hoa quả tươi.

Tư Mã Hào nhướng cao đôi mày, giọng bi ai :

- Tuy nhị ca thâm tình tựa biển, hai mươi năm như một ngày, nhưng không biết Thu tử ở dưới cửu tuyền hương hồn có thể tận hưởng lễ vật của nhị ca không?

Tư Mã Minh lại ứa nước mắt thở dài :

- Nhân thiên lộ viễn u minh, vinh cách chị ấy có hưởng được hay không, không thể biết?

Nhưng ngu huynh có tấm lòng thành...

Tư Mã Hào không để Tư Mã Minh noi hết đột nhiên vỗ mạnh tay xuống mặt bàn lớn tiếng :

- Nhị ca là một đấng anh hùng đỉnh thiên lập địa tại sao lại dùng những câu giả dối trái hẳn với lương tâm như vậy?

Lời nói bất thành linh với giọng vô cùng phẫn nộ của Tư Mã Hào làm Trác Dật Luân ngẩn người không hiểu cố sự ra sao.

Tư Mã Minh ngấn ngợ ngạc nhiên hỏi :

- Tam đệ, tại sao tam đệ lại nói như thế?

Tư Mã Hào cười lạt :

- Rõ ràng nhị ca có món tế lễ chân quý nhất, không chịu mang ra mà chỉ đem những thứ tục vật, giả tác đa tình như rượu bồ đào, cánh ngỗng như thế làm buồn Thu Biểu tử dưới tuyền thoi.

Tư Mã Minh kinh ngạc :

- Tam đệ, thứ lễ chân quý nhất mà tam đệ vừa nói là gì?

Tư Mã Hào lắc đầu thở dài :

- Nhị ca đừng nên hỏi, tiểu đệ muốn hỏi nhị ca trước. Chẳng hay nhị ca có còn nhớ rõ Thu Biểu tử đã chết bởi nguyên nhân gì không?

Tư Mã Minh thở dài :

- Ngu huynh có thể nào quên được sự đau lòng này. Chị ấy đã hầu hạ ngu huynh trong khi ngu huynh lâm trọng bệnh, đêm ngày phí sức, thêm vào việc trông thấy đôi mắt của ngu huynh bị mù lòa nên chị ấy đã quá bi thương buồn khổ mà chết...

Tư Mã Hào gật đầu :

- Nhị ca đã nhớ như vậy tiểu đệ xin hỏi nhị ca lần nữa. Hai mươi năm trước, Thu Biểu tử đã ngày đêm hầu hạ nhị ca, có phải chị đã hy vọng được nhị ca sau này cung phụng cho chị ấy những món tế lễ như rượu bồ đào, cánh ngỗng không?

Tư Mã Minh mặt mày đỏ gay, nước mắt tuôn như mưa, ngật ngừng không nói nên lời.

Tư Mã Hào nhân thế nói lớn :

- Nhị ca hãy nghĩ xem, hai mươi năm trước sau khi nhị ca khỏi bệnh, khi ấy Thu Biểu tử còn có bộ xương gầy, người như lá thu nhưng chị ấy vẫn vui mừng hơn hở. Mãi đến khi phát hiện đôi mắt của nhị ca đã mù mới buồn khổ héo gầy.

Tư Mã Minh nghe đến đây bỗng khóc lớn, nước mắt tuôn ướt cả ngực áo.

Tư Mã Hào nói mỗi lúc một lớn :

- Nhị ca đã chuyên tâm khổ luyện, dùng nhân lực thắng thiên, không những tàn nhưng không phế, và đã

trở thành đệ nhất cao thủ, danh trấn võ lâm, nhưng nhị ca cũng nên hiểu rằng, nếu linh hồn của Thu Biểu tử có linh thiên, có lẽ chị ấy vẫn ý thức nhị ca vẫn là kẻ mù.

Tư Mã Minh nghiêng răng đập mạnh tay xuống mặt bàn bằng đá làm bể mất một mảnh.

Tư Mã Hào vẫn thản nhiên nói tiếp :

- Nhị ca hãy bình tâm suy nghĩ năm nay có lẽ không kịp nhưng nếu có thể đến sang năm trước ngày giỗ hoặc sinh nhật của Thu Biểu tử, nhị ca sáng hai mắt trở lại đứng trước mộ chị ấy, mỉm cười hương hồn của chị ấy dưới cửu tuyền được an ủi biết là dường nào. Nhược bằng không, dẫn nhị ca có chuẩn bị đến cả ngàn cân bồ đào mỹ tửu và giết chết cả vạn con ngỗng cũng...

Tư Mã Hào chưa nói hết lời Tư Mã Minh đã run giọng hỏi Trác Dật Luân :

- Trác huynh, cặp mắt... của tại hạ... có thể chữa khỏi được không?

Trác Dật Luân không chút suy nghĩ, lập tức đáp liền :

- Có thể, tại hạ xin bảo đảm với Nhị trang chủ đến sang năm ngày này, trừ thu hương thu thanh ra còn có thể ngắm nhìn được cả thu sắc nữa.

Tư Mã Minh ồ lớn một tiếng cao hứng, không mức nào tả nổi, run giọng hỏi :

- Trác huynh... chưa xem qua bệnh trạng tại sao lại biết chắc chắn rằng chữa khỏi?

Trác Dật Luân mỉm cười :

- Từ biệt hai mươi năm rồi, Nhị trang chủ vẫn chưa quên tình cũ, quả thật là kẻ chí tình chí nghĩa, rất đáng kính phục, những giọt nước mắt đã làm đậm vạt áo của Nhị trang chủ đã chứng minh rằng mầm mắt chưa khô, chỉ vì con người bị che lấp bởi một tấm màn mỏng nên tạm làm mất thị giác đấy thôi.

Tư Mã Hào giương mi kêu lớn :

- Trác huynh, tấm màn mỏng trên mắt của nhị ca tôi có thể chữa khỏi ngay bây giờ được không?

Trác Dật Luân lắc đầu mỉm cười :

- Chỉ có cách nhỏ thuốc làm tiêu tan dần tấm màn mỏng ấy mà thôi, không thể lập tức trừ bỏ ngay được.

Tư Mã Hào gật đầu :

- Tại hạ cảm thấy việc này không cần gấp, chỉ cần sao cho ngày này sang năm...

Trác Dật Luân vội đáp :

- Nhị vị Trang chủ hãy yên tâm, tại hạ sẽ tạm chế trước một thứ thuốc nhỏ và một thứ thuốc viên, mỗi ngày uống và nhỏ chừng sáu tháng sau bắt đầu thấy công hiệu. Đến khi ấy tại hạ sẽ dùng thứ thuốc khác mạnh hơn, đôi mắt của Nhị trang chủ sẽ lành mạnh như thường.

Tư Mã Minh mừng rỡ. Trác Dật Luân lại cười nói :

- Còn một việc nữa, Nhị trang chủ phải nhớ kỹ rằng mỗi khi Trang chủ tức giận là làm thương tổn đến đôi mắt nhứt là trong giai đoạn uống thuốc, Nhị trang chủ nên luôn luôn bình tâm tĩnh khí thiện dưỡng thiên hòa và cố ăn rất ít những chất ăn kích thích, dược lực mới có công hiệu như thường được.

Nói rồi Trác Dật Luân liệt kê đơn thuốc dặn dò kỹ lưỡng.

Tiện thể Trác Dật Luân thuật lại vụ hành y của chàng với Châu Tam Úy cốt để điều tra tung tích của Hà Chưởng Thiên và Độc Cô Trí.

Tư Mã Minh nghe nói cau mày cười lạt :

- Trong Vũ Trụ lục tào, trừ Tư Mã Thông với Tư Mã Minh là có chỗ ở nhất định, kỳ dư hành tung mấy người kia đều bất định, ẩn bí dị thường. Nhưng Độc Cô Trí hình như ở tại “Đồng Bách sơn” tại tỉnh Hà Bắc, còn Hà Chưởng Thiên thì xuất hiện tại Hoàng Sơn.

Những lời của Tư Mã Minh cho biết Trác Dật Luân tuy đã hiểu nhưng chàng vẫn hết sức cảm ơn.

Kể Tư Mã Minh nghiêm sắc mặt dặn tiếp :

- Khi gặp hai gã ấy, Trác huynh phải để ý coi chừng cho lắm mới được. Trác huynh không nên khinh thị Hà Chưởng Thiên là kẻ cụt tay, cụt chân của hắn rất lợi hại nhất là đầu gối đầu bàn chân gót chân và chót hết là sau gáy hắn có ngậm giấu chín thứ ám khí độc hiểm vô cùng.

Trác Dật Luân biết là biết đôi chân của Hà Chưởng Thiên có thể phóng được phi hoàn thì chứ chưa biết một cách tường tận như vậy nên nghe hắn còn tinh thông nhiều loại ám khí khác, chàng bất giác giật mình kinh sợ lo lắng cho Hạ Hầu Quyên, sợ nàng trong lúc sơ ý có thể bị địch nhân ám toán.

Trác Dật Luân đang lo lắng cho sinh mạng người yêu thì Tư Mã Minh nói tiếp :

- Còn Độc Cô Trí, Trác huynh đừng coi thường y là người tê liệt không đáng sợ. Y tê liệt toàn thân, quanh năm ngồi trên chiếc xe bốn bánh thật đấy nhưng cỗ xe của y không những có thể chạy trên mặt nước như chạy trên đất bằng, leo núi vượt đèo dễ như chơi, nó còn có thể giết người bằng nhiều loại ám khí, nhất là chiếc quạt phe phẩy trên tay Độc Cô Trí lại càng lợi hại hơn hết nữa đấy.

Nhưng lại một lát Tư Mã Minh tiếp lời gặng giọng hạ thấp :

- Trong nhóm Vũ Trụ lục tàn phải kể Độc Cô Trí là kẻ túc trí đa mưu tàn bạo độc ác nhất. Y bị trúng phong mềm liệt hẳn về bên trái, mỗi khi e khễ mấp máy đôi môi lệch, tức thì độc tâm khởi phát, giết người trong chớp mắt. Trác huynh trông thấy môi y mấp máy thì phải lập tức tránh xa phòng bị bất trắc ngay mới kịp toàn mạng.

Trác Dật Luân ôm quyền cảm động nói :

- Xin đa tạ sự chỉ giáo của Nhị trang chủ.

Tư Mã Minh mỉm cười rồi lần tay vào áo móc ra một hạt minh châu màu hồng lớn bằng hạt nhãn, hai tay dâng cho Trác Dật Luân :

- Tại hạ biết Trác huynh không nhận lễ vật, vậy tại hạ xin thân tặng Trác huynh viên Thiên Ngô châu này gọi là mền yêu ngưỡng vọng của tại hạ. Viên bảo châu này tỵ nhất thiết xà trùng, nó sẽ giúp ích cho Trác huynh trong lúc du hiệp giang hồ không ít. Mong Trác huynh chớ chối từ.

Trác Dật Luân cũng nhận biết công dụng của viên Thiên Ngô châu rất hữu hiệu trong việc chữa bệnh, tuy nhiên chàng không cho Tư Mã Minh quá vì mình mà mất đi một vật bảo hiểm có, nên chàng vội chấp tay nói :

- Viên Thiên Ngô châu này Nhị trang chủ đã khó nhọc mới lấy được trong bụng con “Bách túc thiên ngô”, tại hạ rất cảm ơn lòng tốt của Nhị trang chủ. Nhị trang chủ sẽ cần tới nó nhiều hơn trong khi du hiệp, Trang chủ hãy cất nó đi. Tại hạ thật tình không dám nhận.

Tư Mã Minh không cho Trác Dật Luân từ chối, liền cười nói :

- Trác huynh đã dạy bảo tại hạ không nên để động can hỏa phải thiện dưỡng thiên hòa, trong thời gian phục dưỡng nhất định không để chân tới giang hồ. Và lại năm xưa giết con “Bách túc thiên ngô” tại Cương Miêu, ba anh em tại hạ mỗi người lấy một viên bảo châu, sau này nếu nhờ may tại hạ phải ra ngoài, tại hạ vẫn có thể tạm mượn viên khác để dùng cũng được, Trác huynh cứ nhận cho tại hạ vui lòng.

Trác Dật Luân biết không sao có thể chối từ được, chàng đành nhận lấy và cất kỹ viên bảo châu vào người.

Ở lại Hồng Diệp sơn trang chơi thêm hai hôm, sáng sớm ngày sau Trác Dật Luân mới cáo biệt anh em Tư Mã Minh lên đường.

Anh em Tư Mã Minh, Tư Mã Hào, Tô Kiến Tường không thể lưu khách lại được, buộc lòng quyến luyến tiễn chân Trác Dật Luân ngót hơn mười dặm mới quay trở lại.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thần Lực Quái Nhân

Quá nóng lòng lo lắng cho sinh mạng của người yêu, Trác Dật Luân cấp tốc giở toàn bộ khinh công chạy vùn vụt đến mục tiêu nhất định. Không ngờ khi đến giữa Kỳ Môn và Phù Tương, lúc đi qua một chân núi nhỏ, Trác Dật Luân chợt trông thấy một đại hán thân hình to lớn mặc quần áo rách rưới nằm giữa bên vệ đường, trên một phiến đá bằng phẳng, ngáy khò khè như đang say rượu.

Ngoài ra còn có một đạo sĩ áo vàng, tuổi trạc nhị tuần, đang đứng bên cạnh đại hán.

Đạo sĩ áo vàng lúc đó đang thò tay vào ống tay áo rút ra một con thanh xà nhỏ đột nhiên liệng vào giữa ngực đại hán.

Khi ấy Trác Dật Luân đã bước qua khỏi họ rồi, nhưng chợt thấy gã đạo sĩ trẻ tuổi mặt mày có vẻ hiểm ác, mục quang hung bạo nên chàng ngoảnh đầu nhìn lại.

Không ngờ chàng thấy đúng lúc gã đạo sĩ liệng con rắn lên ngực đại hán, chàng còn tinh mắt nhận ra con rắn kia thuộc loại Trúc Diệp và cực độc nữa.

Trác Dật Luân là người đầy lòng nghĩa hiệp đã trông thấy việc bất bình chẳng khi nào khoanh tay để mặc vị đại hán say rượu bị rắn cắn chết, cho nên chàng lập tức cúi nhặt ngay một viên đá nhỏ, nhanh tay búng trở ra sau.

Cái búng của Trác Dật Luân rất tài tình, con Trúc Diệp xà chưa rớt lên ngực đại hán đã bị chàng búng hòn đá trúng ngay đầu, rớt bịch xuống đất cách đó không xa hơn hai thước chết tốt.

Đột nhiên có kẻ nhúng tay can thiệp vào việc của mình, đạo sĩ áo vàng tức giận ngó lên thấy Trác Dật Luân, biết ngay chàng là người phá bình, hăn ta dựng ngược đôi mày, nhún mình nhảy tới trước mặt Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân kinh ngạc thấy đạo sĩ này dám thả rắn ám hại người đang say rượu, có hành vi hạ lưu vô sỉ thế mà võ công của hăn tuyệt cao lại tinh thông môn “Di Hình Hoán Ảnh” một thân pháp khinh công thượng thặng, chàng giật mình đề tỉnh ngay tức khắc.

Đạo sĩ ngênh ngang đứng chống nạnh hai tay, quắc mắt hỏi chàng :

- Ta và người không oán thù liên hệ, sao bỗng dưng người can dự vào chuyện của ta, dám ném chết con rắn quý của ta như thế?

Thấy gã đạo sĩ hung hăng vô lối Trác Dật Luân tức giận liền trợn mắt nạt lại :

- Ta là người đi bốn phương hành hiệp, gặp việc trái mắt là thích nhúng tay vào. Ta giết rắn của người để cứu một mạng người đấy, người làm gì ta?

Đạo sĩ áo vàng bỗng phá ra cười ngặc ngoẻo.

Trác Dật Luân nạt lớn :

- Người cười gì? Bộ ta nói không trúng sao?

Đạo sĩ áo vàng hừ giọng ngạo mạng :

- Người nói kể cũng đúng, nhưng rất tiếc là người đã mù cả hai mắt. Thân xác của thằng khùng này to lớn thế không lẽ con rắn nhỏ như vậy mà cắn chết được hẳn?

- Nếu là loại rắn thường thì không hề gì nhưng con rắn nhỏ kia thuộc loại Trúc Diệp Xà, vô cùng lợi hại, lại cực độc.

Đạo sĩ áo vàng bật cười ngắt lời :

- Sao người lảm chuyện quá vậy. Một con Trúc Diệp Thanh Xà nhỏ xíu có gì đáng sợ đâu mà người làm như chuyện đại sự. Ta sẽ cho người xem con rắn khác, coi người nói gì nữa không cho biết.

Dứt lời đạo sĩ áo vàng vội thò tay vào ống tay áo, kéo ra một con rắn nhỏ khác, màu xanh xám.

Trác Dật Luân nhìn lom lom con rắn nhỏ này, thấy nó dài cỡ năm tấc, lớn bằng ngón tay cái, đầu nhọn hình tam giác, trong bụng lấy làm kinh dị, không biết lai lịch đạo sĩ áo vàng như thế nào mà lại có nhiều rắn độc đến thế.

Đạo sĩ áo vàng có vẻ khinh thường liếc nhìn Trác Dật Luân rồi lạnh lùng hỏi :

- Người đã nhận ra con “Trúc Diệp Xà” nhưng người có biết con rắn này thuộc loại gì không?

Trác Dật Luân quắc mắt đáp :

- Sao lại không? Nó là giống “Bách Bộ Thanh Xà” sinh sản tại khu rừng núi tỉnh Quảng Đông.

Đạo sĩ áo vàng bật “ồ” một tiếng, rồi cười khẩy nói :

- Kể ra người cũng có chút ít kiến thức đấy. Nhưng người có biết giống “Bách Bộ Thanh Xà” so sánh với loại “Trúc Diệp Thanh Xà”, loại nào dữ hơn không?

- Tự nhiên là loại “Bách Bộ Thanh Xà” độc và dữ hơn nhiều.

Đạo sĩ áo vàng cười gằn :

- Người biết vậy hay lắm! Bây giờ người hãy mở lớn mắt ra mà xem coi loại “Bách Bộ Thanh Xà” này có làm gì nổi tên khùng kia không cho biết nhé, đừng nói là loại “Trúc Diệp Thanh Xà”.

Đạo sĩ áo vàng nói xong liền ném con “Bách Bộ Thanh Xà” vào người của đại hán say rượu.

Trác Dật Luân đời nào lại chịu để đạo sĩ ném rắn hại người. Nhanh như cắt, chàng cúi nhặt một viên đá ném vọt vào đầu rắn.

Lần này đạo sĩ đã chủ tâm phòng bị, nên Trác Dật Luân bị mắc hợm. Sự thật đạo sĩ đâu đã ném con Bách Bộ Thanh Xà ra khỏi tay, hẳn chỉ ném khúc đầu, còn khúc đuôi thì nắm chặt trong tay, cho nên khi trông thấy Trác Dật Luân lại xuất thủ ngăn cản, hẳn chỉ khẽ động tay, con rắn lập tức bị giật lại ngay, làm Trác Dật Luân ném hụt, viên đá bay nghe vèo một tiếng. Hai mắt rục sáng, hung quang loáng lánh, đạo sĩ quát to :

- A! Có thật người muốn sanh chuyện với ta chăng?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Phải! Ta không thể để mặc người hành hung hại người, vậy ta sanh chuyện rồi người làm gì?

Đạo sĩ áo vàng không giận dữ, bỗng cười lạt hỏi Trác Dật Luân :

- Người đang là một hiệp sĩ. Nhưng ta thử hỏi người, nếu tên khùng to lớn kia tình nguyện chịu để cho con “Bách Bộ Thanh Xà” mổ hẳn mà hẳn không hề sợ hãi, không hề bị thương, không bị toi mạng thì người tính sao với ta đây?

Trác Dật Luân lắc đầu nghiêm giọng :

- Có ai mà lại bằng lòng để rắn cắn chết? Trên đời này không bao giờ có chuyện đó.

Đạo sĩ áo vàng cười hãn hặc :

- Việc đó có hay không rồi sẽ thấy. Nếu không ta cam tâm chịu tội để mặc tình người can thiệp, còn trái lại tức là người muốn lắm chuyện với ta, người phải thương cho ta con “Trúc Diệp Thanh Xà”, người có chịu không?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Được rồi! Ta bằng lòng! Xem người phải hay ta quấy cho biết.

- Hà hà! Quân tử nhất ngôn, người hãy nhắm mắt mà xem. Ta chỉ cần một chút nước lạnh là tên khùng kia tỉnh dậy ngay và người sẽ thấy.

Dứt lời Đạo sĩ áo vàng liền bỏ con “Bách Bộ Thanh Xà” vào ống tay áo, rồi lấy ra một bình rượu không chạy lại con suối gần đó múc đầy bình nước suối mát lạnh, chạy trở lại tưới lên mặt lên đầu đại hán đang nằm ngáy ồ ồ nhu sấm.

Bị xối nước, đại hán quả nhiên tỉnh dậy, y lắc đầu luôn mấy cái rồi đứng thẳng dậy quát hỏi đạo sĩ :

- Tiểu đạo sĩ, người đổ nước gì vào đầu ta đấy?

Đạo sĩ áo vàng không đáp mà lại chỉ Trác Dật Luân nói lớn :

- Đồ gàn, gã kia khinh thường người, hấn bảo người sợ rắn đấy.

Đại hán quay sang Trác Dật Luân trợn mắt nổi giận :

- Rõng ta còn không sợ, ta lại đi sợ rắn à?

Rồi đại hán quay sang nói với đạo sĩ :

- Tiểu đạo sĩ, người hãy đưa một con rắn thật độc cho ta, để ta biểu diễn cho hấn run chơi.

Đạo sĩ áo vàng mỉm cười rồi ném ngay con “Bách Bộ Thanh Xà” cho đại hán.

Lần này vị đại hán đã tỉnh táo, lại chính y tự động yêu cầu đạo sĩ đưa rắn cho y biểu diễn nên Trác Dật Luân hết dám ngăn cản, đứng ngẩn người chờ xem đối phương diễn trò.

Con “Bách Bộ Thanh Xà” linh không bay tới, đại hán giơ tay bắt lấy rồi di ngay miệng rắn vào cổ mình, để mặc cho con rắn độc há miệng quặp ngay vào cuống họng.

Trác Dật Luân trong thấy lạnh cả người, trống ngực đập thình thịch, chàng cho đại hán đang nổi cơn điên mà lo sợ cho tánh mạng của y.

Không ngờ để cho rắn cắn cổ họng một hồi mà đại hán vẫn bình an vô sự. Y vẫn để con rắn mổ dính cổ họng, thản nhiên bước đến trước mặt Trác Dật Luân cười khanh khách :

- Người thấy chưa? Ta sợ rắn hay rắn sợ ta nào?

Vừa nói dứt lời, đại hán bỗng dơ tay bứt con rắn độc ra làm ba khúc, quăng luôn đuôi xuống đất nghe đánh “phịch” một tiếng.

Thần lực của đại hán quả thật kinh hồn, khiến Trác Dật Luân sợ đến toát mồ hôi lạnh!

Con độc xà bị bứt đứt, nó đau đớn giãy giụa dữ dội. Càng giãy chết chừng nào có càng quắp cứng cổ họng đại hán chừng nấy.

Thế mà đại hán vẫn thản nhiên như không chút đau đớn, y cười hềnh hếch rồi lại giơ tay bứt dần khúc mình con rắn ra nhiều khúc nhỏ.

Mình con rắn vừa trơn vừa mềm dai khó bứt, càng ngăn lại càng khó bứt đứt hơn, nhưng đại hán hình như có một sức mạnh vô song, cứ mỗi lần giơ tay bứt đứt một khúc dễ dàng.

Khi con rắn chỉ còn lại có cái đầu đang quắp chặt lấy cuống họng mình, đại hán mới thò ngón tay vào miệng rắn, khẽ búng một cái, đầu rắn bị vỡ toạc ra làm đôi tức khắc.

Lúc này, Trác Dật Luân mặt trơ hăn ra trông thật đáng thương. Chàng không thể nào ngờ được giang hồ lại có lắm chuyện dị kỳ như vậy. Việc này nếu không thấy tận mắt, nhất định không khi nào chàng dám tin.

Đạo sĩ áo vàng vội giơ tay vẫy đại hán tới gần, chỉ vào giữa cuống họng không hề có chút máu của đại hán, đắc ý cười nói với Trác Dật Luân :

- Ông bạn có tính hiếu kỳ nhưng thiếu kiến thức kia, có lẽ bây giờ ông bạn đã thấy rõ rồi chứ. Ông bạn nghĩ thế nào, có chịu thưởng cho ta con “Trúc Diệp Thanh Xà” khác không?

Trác Dật Luân ngượng đỏ mặt, nhẹ gật đầu đáp :

- Ta đã nhận lời bồi thường cho người, tự nhiên ta phải giữ đúng lời. Nhưng hiện giờ ta không tìm được rắn tính sao bây giờ?

Đạo sĩ áo vàng cười gằn nói :

- Không khó! Đây là nơi hoang đạo, làm gì tìm không ra. Ta sẽ tìm dùm cho người, để người bắt mà thưởng cho ta.

Một vì đã nhận lời thưởng nên không thể trở mặt, hai vì không tin đối phương có thể tìm ra được loại rắn này, thế nên Trác Dật Luân gật đầu bằng lòng ngay :

- Được rồi! Người cứ tìm hộ rắn cho ta, ta sẽ tự tay bắt lấy. Nhưng ta cần nói rõ cho người biết, nếu người tìm được loại rắn “Trúc Diệp Thanh Xà” thì ta mới bắt mà thưởng cho người, còn không, hay vạn nhất người tìm được loại rắn khác, người đừng làm khó dễ ta đấy nhé.

Đạo sĩ áo vàng nghe nói hơi nhú mày, rồi nhìn thẳng vào mặt Trác Dật Luân cười mai mỉa :

- Nghe lời người vừa nói, hình như người là một chuyên gia bắt rắn thì phải?

Trác Dật Luân thản nhiên lắc đầu :

- Là người rất ghét loài rắn thì làm sao là chuyên gia bắt rắn được. Tại ta thương người hoạn nạn mới lỡ dính vào việc này nên ta đành phải giữ lời hứa bắt thử một phen cho biết vậy thôi.

Đạo sĩ áo vàng bỗng phá lên cười khanh khách rồi khoác tay lắc đầu nói :

- Rắn là một loại đáng yêu chó đâu đáng ghét, nếu đi đường người có đem theo vài ba con rắn, không những người có thể dùng nó làm binh khí hoặc ám khí phòng thân, trong lúc đói bụng con nào không xài nữa, người còn có thể lột da nướng mật lóc thịt bỏ vào nồi nấu chín có ngay một món ăn ngon tuyệt nữa là khác.

Nghe Đạo sĩ áo vàng nói như vậy Trác Dật Luân thấy hẳn cũng có lý. Nhưng theo chàng đó là cái lý của hạng người gàn bướng, nên chàng không thêm cãi lại làm gì. Chàng chỉ để ý nhìn đại hán điên khùng, thấy trong lúc chàng mãi nói chuyện với đạo sĩ, y cứ đứng ngậy người như tượng đá chẳng nói một tiếng nào.

Trác Dật Luân thầm lấy làm lạ, nhưng hỏi e bất tiện, nên chàng để bụng mà lơ đi.

Chàng nói với đạo sĩ :

- Việc cần nhất bây giờ là tìm rắn thôi, người tìm dùm ta mau lên đi.

Đạo sĩ áo vàng gật đầu cười :

- Được! Ta sẽ tìm hộ người xem người bắt bằng cách nào cho biết.

Nói xong đạo sĩ nghiêm nét mặt, vừa bước đi thong thả, vừa dùng mũi đánh hơi nghe hít hít.

Một hồi lâu hình như đã ngửi được mùi rắn, Đạo sĩ áo vàng liền đi thẳng tới một phiến đá gần chân núi.

Dưới phiến đá này có một cái hang nhỏ cỡ nắm tay, đạo sĩ đưa mũi vào ngay miệng hang hít hơi luôn mấy cái rồi nói với Trác Dật Luân :

- Nay ông bạn thật hết sức may mắn, trong hang này có một con rắn “Ngũ hoàn”, một loại rắn rất lợi hại hơn loại “Trúc Diệp Thanh” nhiều, ông bạn có dám bắt không?

Người của võ lâm kỵ nhất là nói khích. Và lại Trác Dật Luân xưa nay rất trọng chữ tín nên chàng không thối thoái gật đầu với giọng cương quyết :

- Người tưởng ta sợ rắn lắm sao. Trong hang này dẫu có giống cự mãng hung ác đi nữa, ta cũng phải bắt đến cho kỳ được thưởng cho người chứ đừng nói là loại rắn Ngũ Hoàn.

Đạo sĩ áo vàng cười giọng đắc ý :

- Thế người hãy ra tay đi để ta thưởng thức xem tài bắt rắn của người cao đến mức nào cho biết.

Dứt lời đạo sĩ liền kéo đại hán điên khùng đứng sang một bên tránh đường cho Trác Dật Luân bước tới.

Lúc đầu Trác Dật Luân cứ ngỡ rằng với công lực của mình muốn bắt sống rắn đâu phải việc khó. Không ngờ đến chừng phải ra tay, chàng mới biết không phải là chuyện dễ. Nội cái việc làm sao cho rắn bò ra miệng hang, chàng còn luống cuống chưa biết làm cách nào rồi, không lẽ phá vỡ phiến đá cho rắn hoảng hồn động hang chui ra.

Đạo sĩ áo vàng thấy chàng đứng ì ra một chỗ, không biết làm cách nào thì bỗng phá lên cười hỏi :

- Ông bạn kia ơi, tại sao bạn không bắt rắn đi? Việc gì mà đưa mặt ra đó, hay ông bạn đang niệm phù niệp phép trục rắn ra khỏi hang?

Trác Dật Luân nóng bừng mặt gượng cười nói :

- Ta đang xem trong hang coi có rắn không để tìm cách dẫn dụ nó ra ngoài bắt cho dễ hơn.

Đạo sĩ áo vàng nghe chàng nói liền ôm bụng cười ngặt.

Trác Dật Luân mặt mày càng đỏ hơn, bực mình, tức giận quát lên :

- Tiểu đạo sĩ, ngươi cười ta cái gì?

Đạo sĩ càng ôm bụng cười lớn hơn :

- Không! Ta đâu dám cười ngươi. Ta cười con rắn trog hang nó không biết số mạng nó sắp tàn đấy chứ.

Trác Dật Luân vừa tức vừa thẹn, cứng họng không nói ra lời.

Đạo sĩ áo vàng lại cười khẩy nói :

- Thôi này để ta giúp ngươi lần nữa, trục con “Ngũ Hoàn” xà ra ngoài hang cho ngươi nhé.

Trác Dật Luân hậm hực đáp :

- Ngươi giúp ta cái gì. Việc tìm rắn là của ngươi, ngươi phải đuổi nó ra khỏi hang cho ta bắt. Ta chỉ việc bắt thôi.

Đạo sĩ áo vàng cười hì hì :

- Ngươi hùng biện khéo léo lắm. Vậy ngươi nên coi chừng thứ “Ngũ Hoàn Xà” này cho lắm mới được. Nó không phải loại rắn thường đâu nhé.

Nói rồi Đạo sĩ áo vàng bỗng khẽ chu miệng huýt sáo tiếng nghe rất kỳ lạ.

Tiếng huýt sáo của Đạo sĩ áo vàng nổi lên không bao lâu, trong hang liền có tiếng khè khè phát ra, và sau đó một con rắn dài chừng ba thước, lớn chừng bằng ngón chân cái, mình trắng như tuyết, có năm khoang đen từ từ bò ra khỏi miệng hang.

Trác Dật Luân chưa hề trông thấy loại rắn kỳ dị này lần nào, chàng vội móc ra hai viên linh đơn khử độc bỏ tọt ngay vào mồm nuốt.

Thấy rắn ra khỏi miệng hang, gã đạo sĩ khoái chí cười lớn rồi lại che miệng huýt những tiếng sáo ngăn ngui thánh thót. Lập tức con Ngũ Hoàn Xà chẳng khác gì sợi lụa bạch, bò nhanh về phía Trác Dật Luân.

Tuy chưa thấy và nghe loại “Ngũ Hoàn Xà” này bao giờ nhưng thoáng nhìn qua Trác Dật Luân cũng dư hiểu nó là một loại độc xà vô cùng lợi hại.

Con độc xà cứ nhắm ngay chàng bò tới, đáng lẽ chàng phải nhảy tránh nó, đằng này chàng vẫn đứng yên một chỗ thật gan lì hết chỗ nói. Đợi con độc xà tới sát bên chân, bất thần chàng mới khom người giơ tay chụp lấy nó.

Trác Dật Luân dám ra tay liều lĩnh không phải là chàng không tính trước. Chàng suy tính rất cẩn thận, một vì không muốn mất mặt với Đạo sĩ áo vàng, hai vì chàng đã nuốt trước linh đơn khử độc, không sợ bị hại, ba nữa trước khi xuất thủ chàng đã ngưng tụ chân khí, hóa chỉ cứng như sắt thép, dầu rắn có độc thế mấy đi nữa cũng không dễ gì mổ lủng da thịt chàng, nên chàng mới cương quyết hành động chớp nhoáng như vậy.

Đạo sĩ áo vàng đứng bên cạnh thấy Trác Dật Luân bắt rắn kiểu này bỗng phá lên cười ngặt :

- Hà hà hà! Người dùng tay mà bắt sống được thứ “Ngũ Hoàn Xà” này được sao? Bộ người muốn tự vận...

Chưa cười nói hết lời Đạo sĩ áo vàng bỗng ngạc nhiên sững sốt nhìn Trác Dật Luân cầm con rắn mềm nhũn xụi lơ, không chút cử động, giơ lên cao nhếch mép nhìn gã đạo sĩ cười lạt.

Nên biết loại độc xà này vô cùng hung ác, gặp bất cứ giống vật nào nó cũng chẳng tha, ai mà đến gần nó là nó phùng mang tấn công ngay, chớ đừng nói là bắt nó cầm trên tay dễ dàng như thế này. Chính Trác Dật Luân cũng hết sức làm lạ, chàng cũng không hiểu tại sao con rắn này xụi lơ khi chàng chụp trúng vào mình nó. Tuy nhiên, chàng không đủ thì giờ tìm hiểu nguyên nhân, liền nói với đạo sĩ :

- Ta bồi thường cho người đấy, giữa ta và người giờ không ai thiếu ai gì cả.

Vừa nói chàng vừa giơ cao con rắn định ném vào mặt hắn. Nhưng gã Đạo sĩ áo vàng không muốn bắt lấy, vội khoát tay bảo :

- Không, người cứ việc liệng nó xuống đất, để ta tự bắt lấy nó cũng được.

Trác Dật Luân nghe hẳn bảo như vậy, chàng liền liệng ngay con rắn xuống đất nghe “bịch” một tiếng. Lại thay, con rắn như vừa được hồi sinh, liền ngo ngoe mấy cái rồi bò tuốt vào hốc đá trốn mất. Đạo sĩ hết sức kinh ngạc biến sắc hỏi Trác Dật Luân.

Bàn tay của người nắm rắn vừa rồi không việc gì sao?

Trác Dật Luân thấy tay mình không gì khác lạ, nhưng nghe đạo sĩ hỏi như vậy chàng bất giác giật mình lo sợ. Sực nhớ tới viên “Thiên Ngô châu” của Tư Mã Minh đã tặng cho chàng, vội thò tay vào người lấy viên bảo châu ra để ở giữa lòng bàn tay vừa nắm rắn lặn đi lặn lại hồi lâu.

Đạo sĩ áo vàng đột nhiên mở lớn đôi mắt thất thanh hỏi :

- Có phải người đang cầm viên Thiên Ngô châu đó không?

Trác Dật Luân không quen nói láo, gật đầu đáp :

- Phải! Đúng là viên Thiên Ngô châu rồi có sao không?

Đạo sĩ áo vàng hai mắt bỗng sáng lên cười nói :

- Thảo nào! Lúc này con Ngũ Hoàn Xà không co rúm người sao được. Thiên Ngô châu là một hãn thế dị bảo, người có thể cho ta mượn xem một chút không?

Trác Dật Luân không chút suy nghĩ, lập tức giơ viên bảo châu cho đạo sĩ. Nhưng ngay khi ấy, kịp bắt gặp ánh mắt tham lam nham hiểm của đối phương, chàng lập tức rút tay lại, không đưa viên bảo châu cho gã đạo sĩ mượn xem nữa.

Đạo sĩ biến sắc, mặt liền trở nên hung dữ, gã lớn tiếng quát :

- Người định đưa viên bảo châu cho ta mượn xem sao lại đổi ý đi. Bộ người sợ ta đoạt mất viên bảo châu của người sao?

Trác Dật Luân biết rõ lòng dạ của đối phương, chàng cười chọc tức :

- Hà hà. Viên bảo châu này chuyên trị xà trùng, đưa cho người rui nó giết chết hết rắn của người sao?

Đạo sĩ áo vàng nói :

- Không hề gì, nhờ rắn của ta có chết đi nữa, ta cũng không dám trách người đâu.

Thấy đối phương cứ nhất định mượn cho được viên bảo châu, Trác Dật Luân cau mày nói :

- Người muốn xem để ta giơ lên cho người coi xem được rồi. Việc gì người cầm lấy mới được lận.

Chàng vừa nói vừa cầm viên Thiên Ngô châu giơ gần trước mặt Đạo sĩ áo vàng.

Đạo sĩ áo vàng có ý muốn cướp đoạt viên bảo châu, nên gã đã ngầm tụ công lực, thấy Trác Dật Luân chìa tay đến gần gã liền xuất chưởng nhanh như chớp chụp ngay mạch môn nơi cổ tay của chàng.

Trác Dật Luân để gì để đối phương chụp trúng, chàng vội rút tay lách người tránh khỏi ảo chiêu của đối phương, đồng thời trầm tiếng quát lớn :

- Tiểu đạo sĩ, ngươi đã là kẻ tu hành, tại sao còn tham lam vô sỉ định cướp đoạt bảo vật của ta?

Đạo sĩ áo vàng lờ bộ, dậm liêu :

- Chớ có nhiều lời, hãy mau mau trao viên Thiên Ngô châu cho ta nếu không ngươi sẽ khó lòng sống sót mà rời khỏi chốn này.

Trác Dật Luân thấy gã đạo sĩ ra mặt uy hiếp, bất giác chàng dựng ngược mày, cất ngay viên Thiên Ngô châu vào mình rồi cười gằn một tiếng thách thức.

Đạo sĩ áo vàng hai mắt sáng như điện, không nói gì cả, gã vội tiến lên một bước, bất thần phóng ra ba chưởng tấn công liên tiếp.

Đối với Đạo sĩ áo vàng, Trác Dật Luân chỉ có ý định trừng trị sơ sơ thôi nên chàng vội lách mình tránh khỏi chưởng thứ nhất, chưởng thứ nhì đến chưởng thứ ba, chàng mới ngưng tụ công lực giơ tay phát chưởng nghênh đỡ.

Đạo sĩ áo vàng nghệ xuất danh môn, công lực rất cao, nhưng so sánh với Trác Dật Luân gã vẫn còn kém xa chàng một bậc.

Bởi thế hai chưởng vừa chạm phải nhau, Trác Dật Luân vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, còn Đạo sĩ áo vàng bị đánh bật ra sau nửa bước, cánh tay mặt tê buốt.

Đại hán điên khùng đang ngăn người đứng xem trận đấu trông thấy Đạo sĩ áo vàng bị thất thế bỗng nhe răng cười khúc khích.

Đạo sĩ áo vàng tự cho rằng vừa rồi mình khinh địch không thêm vận dụng toàn lực nên mới bị thất bại, vì vậy hẳn trông mắt nhìn đại hán rồi bất thần hét lớn một tiếng, lại vung chưởng đánh tới.

Uy lực chưởng này khác hẳn với chưởng trước, Đạo sĩ áo vàng đã dùng đủ mười một thành nội lực phát chưởng, nên chưởng phong kêu vù vù mạnh bạo vô cùng.

Bây giờ Trác Dật Luân đã biết rõ Đạo sĩ áo vàng chưa phải là địch thủ của mình, nên chàng chỉ dùng chín phần công lực, giơ tay đỡ thêm chưởng nữa của đối phương.

Dùng có chín thành công lực đối phó với mười một thành công lực, Trác Dật Luân vẫn thừa sức thắng thế, đánh bật Đạo sĩ áo vàng ra sau mấy bước lão đảo muốn té ngựa.

Đại hán khùng lần này như có vẻ thích chí lắm, y vỗ tay cười ha hả.

Đạo sĩ áo vàng liên tiếp bị bại, nghe lồng ngực tức ran khó chịu, tự biết đánh không lại, gã liền nhìn đại hán khùng, trừng mắt quát :

- Thăng khùng kia, người cười gì, có mau mau đánh hộ ta một trận không.

Đại hán khùng lắc đầu cười hề hề :

- Hà hà hà, ta ăn rồi, uống cũng no rồi, ta chỉ muốn đi ngủ cho khỏe thôi, không muốn đánh nhau với ai hết.

Đạo sĩ áo vàng tức giận la lớn :

- Người no bụng hôm nay, ngày mai người nhịn đói được không? Một bữa ăn của người phải mất mười cân thịt, mười cân rượu ngon, ngoài ta ra, còn ai có thể nuôi nổi người? Nếu người không chịu đánh giúp, ta không cho người ăn uống no say nữa đâu.

Đại hán khùng nhăn mặt gãi đầu một hồi rồi bất đắc dĩ nói :

- Thôi được rồi, ta bằng lòng đánh giúp người. Nhưng sau khi đánh đuổi người này xong, người phải để ta ngủ một giấc ngon lành, không được lấy nước xối vào mặt ta nhé.

Y nói rồi liền quay sang Trác Dật Luân nhăn mặt cười hề hề, đoạn giơ cao đôi bàn tay to tướng như hai cái quạt, nhắm Trác Dật Luân đánh tới.

Đổi vào kẻ khác, nhất định đã khinh thường đại hán khùng này rồi. Nhưng Trác Dật Luân tinh ý, biết đại hán này không phải là kẻ vô tài, vì nếu quả y vô tài, gã Đạo sĩ áo vàng đời nào lại phải yêu cầu y đánh hộ. Cho nên chàng vội nghiêng mình né tránh, rồi nhã nhặn hỏi đại hán :

- Đây ông bạn, tên họ của ông bạn...

Nhưng chàng chưa hỏi hết lời, đại hán khùng đã khoác tay cười hề hề nói :

- Người không nghe tiểu đạo sĩ vừa kêu ta là “thăng khùng” ấy sao mà còn hỏi lôi thôi nữa.

Dứt lời đại hán khùng lại giơ cao chưởng mặt đánh vút vào giữa ngực Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân vẫn chưa chịu đón đỡ, chàng vội thi triển khinh linh thân pháp vừa nhẹ nhàng né tránh vừa nói :

- Tại sao ông bạn lại bí mật như thế? “Thằng khùng” đâu phải là tên họ của một người mà ông bạn lại bảo là tên của ông bạn.

Đại hán khùng vừa đuổi theo Trác Dật Luân vừa lớn tiếng la lối :

- Tại sao không phải tên ta? Tên ta là thằng khùng. Ta không có tên họ gì cả. Hà hà, vừa rồi người đánh bể mặt tiểu đạo sĩ, sức lực của người kể không phải vừa tại sao người không dám đánh với ta? Trong đời ta có mấy việc rất khổ tâm là cơm ít khi được no, rượu ít khi được uống đủ, đã đánh nhau ít khi được đánh thỏa thích. Gần hai hôm nay may gặp tiểu đạo sĩ này, hẳn đã cho ta ăn no uống đủ, bây giờ không biết người có gan dạ, đánh thử với ta vài chiêu cho ta được thỏa thích không?

Trác Dật Luân càng nghe càng thấy làm lạ, chàng phát hiện đại hán điên khùng này không như những kẻ điên khùng u mê khác, hình như trong vẻ điên khùng của y có tiềm tàng một thứ linh tú đặc biệt, chỉ tiếc là thứ linh tú ấy chưa được ai khai hóa chỉ dẫn.

Vì hiếu kỳ, Trác Dật Luân có ý muốn xem thử khí lực của đại hán khùng này xem có gì lạ không, nên chàng liền dừng lại gật đầu nói :

- Được rồi, ta bằng lòng tiếp người ba chưởng, người cứ việc dùng toàn lực đánh ta cho đã ghiền đi, ta có đủ sức chống đỡ, người khỏi phải khách sáo làm gì.

- Hừ khách sáo? Tại sao ta phải khách sáo với người? Ta còn nhớ cái câu gì... A... cái câu nghe rất hay là “trận tiền bất thương phụ, cử thủ bất lưu tình”, ta không bao giờ khách sáo với ai cả.

Nói xong đại hán liền phóng hữu chưởng tới trước, giờ chiêu “Lực Sĩ Khai Sơn” của nội gia trọng thủ tấn công ngay.

Trác Dật Luân không dám khinh thường, vội vận dụng mười thành nội lực đón đỡ.

Không ngờ, hai chưởng vừa chạm nhau, Trác Dật Luân kinh hoàng thấy nội lực của đại hán quả thật dũng mãnh vô cùng. Chàng nghe cả cánh tay mặt của mình bị tê liệt hẳn đi, luôn đến mã bộ vững chắc như núi Thái sơn của chàng cũng bị phá hủy, làm chàng lão đảo lui ra sau ba bước.

Trác Dật Luân kinh hãi, trở mắt nhìn sững đối phương. Đại hán thấy vậy cười hi một tiếng, bảo chàng :

- Tiểu tử, người khá lắm, nhưng nếu người là anh hùng thì nên giữ đúng lời hứa vừa rồi, ít nhất người cũng phải đỡ đủ ba chưởng của ta mới được trốn chạy.

Dứt lời nguyên thức không biến, đại hán lại thi triển chiêu “Lực Sĩ Khai Sơn” xô ra lần nữa.

Trác Dật Luân đã biết mùi chưởng lực của đại hán, tự thấy không thể dùng sức đón đỡ nhưng khổ nỗi chàng đã hứa bằng lòng nghênh đỡ đủ ba chưởng nên nghiêng răng cứ thế “Cự Hồ Dương Môn” lên nghênh

đỡ.

Lần này Trác Dật Luân hết sức thận trọng, vận đủ mười hai thành công lực để hết tinh thần ứng phó.

Song âm chưởng vừa chạm nhau, lập tức Trác Dật Luân bị đánh bật ra phía sau thối lui có hơn hai bước. Lần này trông chàng có vẻ khá hơn lần trước, nhưng sự thật chàng đang kinh hãi tột độ. Chàng tự biết vì đã quá tự ái nên đã bị nội ngoại thương rất nặng.

Ngoại thương vì cả cánh tay mặt của chàng đau nhức như muốn gãy lìa, không còn đủ sức giơ lên nổi nữa.

Nội thương vì chàng cảm thấy lồng ngực hiện giờ khí huyết như đảo lộn, hai mắt mờ hẩn đi, hai tai ù ù không còn nghe được gì cả. Chàng nghe cổ họng mình có chất gì mắc mẫn.

Trái lại đại hán khùng hết sức cao hứng, y cất tiếng cười vang rồi giơ ngón tay cái lên gật đầu nói lớn :

- Hảo tiểu tử, người giỏi quá đi mất! Nào hãy đỡ thêm một chưởng thứ ba...

Trác Dật Luân nghe nói, muốn bay hồn bạt vía và chàng tự biết hiện giờ chàng đã bị thương quá nặng, đừng nói chi đến đại hán khùng có một hãn thế thân lực làm gì, nếu đối Đạo sĩ áo vàng chỉ phóng nhẹ một chưởng cũng đủ đưa chàng về cõi tử thành.

Tục ngữ có câu “Thiên võ tuyệt nhân chi lộ” và “Cát nhân tự hữu thiên tương”, nên vừa đúng lúc đại hán khùng từ từ giơ cao bàn tay to tướng chực phóng luôn chưởng thứ ba thì đột nhiên cứu tinh cũng vừa xuất hiện.

Song “cứu tinh” đây không phải là “Thái bạch tinh” hay “Thiên lang tinh” mà là một ánh sao nhỏ như hạt đậu màu tím.

Ánh sao nhỏ màu tím vừa vụt đến như thiểm điện phóng dính vào vách đá cạnh người đại hán, lập tức bốc cháy phừng phừng và tỏa một vùng khói tím mịt mù.

Lạ thay vừa trông thấy ngọn lửa màu tím đại hán bỗng biến sắc mặt, run rẩy quay lại nhìn khắp bốn phía một lượt rồi vụt đầu bỏ chạy mất.

Gã Đạo sĩ áo vàng thấy vậy cũng bay hồn khiếp vía lật đật co giò phóng theo đại hán, không còn tham vọng muốn sang đoạt cho kỳ được viên Thiên Ngô châu của Trác Dật Luân nữa.

Trác Dật Luân vô cùng kinh dị, chàng không biết kẻ vừa phóng viên hỏa tính cứu mình là ai mà đại hán và gã Đạo sĩ áo vàng lại khiếp oai đến thế?

Bị nội thương quá nặng biết không thể còn gượng đứng nổi nữa, chàng cố gắng mở đôi mi nặng trĩu ra

nhìn lần cuối cùng, đột nhiên chàng thấy từ xa dưới chân một ngọn núi nhỏ một mỹ phụ áo tím vừa xuất hiện đang thoăn thoắt chạy nhanh tới. Hình như mỹ phụ áo tím cũng nhận biết Trác Dật Luân đang mang trọng thương thể trầm trọng, nàng cố sức chạy nhanh hơn nhưng nàng chưa chạy tới nơi thì Trác Dật Luân đã sức cùng lực tận, chàng bỗng há miệng hô ra một ngụm máu đỏ bầm, cảm thấy trời quay đất lộn rồi không biết gì nữa cả liền ngã vật ra đất mê man bất tỉnh luôn.

Không biết mình đã bất tỉnh được bao lâu đến chừng tỉnh dậy Trác Dật Luân chỉ hay rằng mình không còn nằm trong dãy hoang sơn đìu hiu cô tịch nữa.

Chàng rất ngạc nhiên thấy mình hiện nằm trên chiếc giường nệm vô cùng êm ái trải bằng thứ gấm thêu thượng hạng trong một căn phòng đầy ngát hương thơm.

Trác Dật Luân lấy làm lạ tự hỏi :

- “Đây là đâu, sao ta lại vào nằm đây. À.. mà không lẽ?”

Không lẽ ta đang nằm trong khuê phòng của một tiểu thư con nhà khuê các?”

Chàng lật đật ngồi dậy, nhưng chợt nghe toàn thân mình vẫn còn mệt mỏi đau nhức, chàng nhẹ thở dài một tiếng đành nằm xuống trở lại.

Trong khi đang để ý quan sát cách trần thiết trong căn phòng này, chợt chàng nghe có tiếng mở cửa phòng nhẹ nhẹ. Vừa nằm ngay lại, chàng liền thấy một thiếu phụ mặc áo tím vừa lách mình bước vào.

Thiếu phụ thấy Trác Dật Luân đã tỉnh dậy, mặt có vẻ vui mừng, thiếu phụ vội bước tới bên giường chàng mỉm cười hỏi :

- Trác huynh thấy trong người như thế nào? Chắc còn nhức mỏi lắm phải không? Tôn huynh cứ yên tâm nằm tại đây tĩnh dưỡng, thiếp đã cho tôn huynh uống thứ Hà thủ ô thượng đẳng, chắc ngọc thể không hề gì đâu.

Thiếu phụ áo tím này độ hăm tám hăm chín tuổi, dung mạo thật diễm tuyệt, chỉ tiếc cặp mắt nàng quá lẳng lơ, dâm đãng thôi.

Hồi tưởng lại việc đã qua, Trác Dật Luân biết thiếu phụ áo tím này đã cứu mạng mình trong tay thần lực quái nhân, trong lòng vô cùng cảm kích, chàng nói :

- Được cô nương cứu mạng, lại còn được uống thứ linh dược quý báu nữa, thật tại hạ không bao giờ dám quên ơn đức của cô nương.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Phong Lưu Tiểu Kiếp

Thấy Trác Dật Luân muốn ngồi nhóm dậy, thiếu phụ lật đặt chụp nhẹ vào vai chàng, nhoẻn miệng cười rất tươi cản lại :

- Tôn huynh cứ nằm yên, chúng ta đều là người võ lâm, cần gì nói tới hai chữ nhân nghĩa. Vậy chớ tôn huynh đại danh gì xin cho tiện thiếp được biết để dễ xưng hô với nhau hơn.

Trác Dật Luân thầm nghĩ không nên giấu diếm tên họ với người đã có ơn sâu với mình, vả lại tên chàng cũng chẳng có gì đáng giấu nên chàng vội nói :

- Tại hạ tên Trác Dật Luân. Còn cô nương, quý tánh đại danh của cô nương là gì?

Thiếu phụ áo tím mỉm cười, đáp :

- Tên thiếp là Thôi Phụng Vân.

Vừa nghe qua ba chữ “Thôi Phụng Vân” Trác Dật Luân bỗng giật mình đánh thót một cái rồi kêu lên :

- Thôi cô nương là “Quý Hoa Tiên Dung Chi cung chủ” sao?

Thiếu phụ áo tím khẽ chau môi “xí” một tiếng rói bật cười khanh khách :

- “Chi Tinh Quý Hỏa” của thiếp tôn huynh đã thấy qua rồi, quá tầm thường chớ có gì lợi hại đâu. Còn hai “Tiên Dung” với danh hiệu “Cung chủ” tiện thiếp không dám nhận đâu.

Thôi Phụng Vân này sinh tánh sáng trực không thích hư danh. Tiện Thiếp dù sao cũng chỉ là ngoại thất của “Tứ Hải Thần Quân” Hồ Ngộ Kỳ là một người đàn bà mà võ lâm giang hồ cho là dâm đảng khét tiếng không một ai ưa được hết.

Trác Dật Luân nghe nói trong bụng hết sức lo nghĩ bởi “Quý Hỏa Tiên Dung, Chi Y cung chủ” Thôi Phụng Vân đang ngồi trước mắt chàng là một dâm đảng phụ yêu cơ khét tiếng, không ngờ hiện giờ chàng lại lọt vào tay nàng và đã được nàng gia ơn cứu mạng.

Trác Dật Luân suy nghĩ chưa hết, Thôi Phụng Vân hình như đã đoán ra được tâm ý chàng, nàng bỗng nhường cao mày liễu cười dòn tiếng :

- Tôn huynh chớ ngại, và cũng đừng nên sợ hãi, Thôi Phụng Vân này tuy đã mang danh dâm đảng nhưng

sinh tính không đến nỗi nào đâu. Kẻ nào không đủ bản ngã kiềm chế nổi lửa dục trong lòng mình trước tư sắc của thiếp, quỳ lạy vạ xin thiếp ban bố cho chút tình yêu mới rã rời thân xác với thiếp, chứ còn tiện thiếp không bao giờ dùng thủ đoạn tà mị gợi tình quyến rũ đâu. Tôn huynh nếu là người xem thường nữ sắc, việc gì phải ngại ngần tiện thiếp. Rất có thể chúng ta còn trở thành đôi bạn tri giao sạch trong nữa là khác.

Trác Dật Luân nghe Thôi Phụng Vân nói như thế chàng mới hơi yên tâm. Chàng hỏi :

- Thôi cô nương, đây là đâu? Và hôm nay là ngày mấy thế rồi?

Thôi Phụng Vân mỉm cười :

- Tôn huynh hỏi để chi vậy?

Bất đắc dĩ Trác Dật Luân đành phải nói rõ sự thật :

- Tại hạ có hẹn gặp một người bạn thân tại bờ sông bên Tiểu Cô sơn đúng ngày cửu trùng dương.

Thôi Phụng Vân liếc chàng rồi cười nói :

- Tôn huynh biện đang bị trọng thương mà vẫn không quên được ngày hẹn thì thật là khả kính! Nhưng không hiểu tôn huynh sắp tương kiến với bạn trai hay bạn gái vậy?

Trác Dật Luân không quen nói láo, hơn nữa cũng có ý muốn cự tuyệt Thôi Phụng Vân một cách khéo léo, nên chàng đáp đúng cheo sự thật :

- Là bạn gái.

Thôi Phụng Vân “ô” to một tiếng, mỉm cười hỏi:.

- Người bạn gái của tôn huynh cô xinh đẹp không? So sánh với thiếp thì thế nào?

Trác Dật Luân đáp không ngần ngại :

- Thôi cô nương là “Phù dung như điện liễu như mi” còn cô bạn gái của tại hạ là “Thu thủy vị thần ngọc vi cốt”.

Thôi Phụng Vân nhướng cao đôi mày, hai mắt rục sáng, nhoẻn miệng hỏi :

- Nếu thế thì nhả tục hữu biệt, cao thấp khác nhau, nàng xinh đẹp hơn thiếp rồi.

Trác Dật Luân còn lạ gì tính nết đàn bà, ai không háo thắng, nhưng dầu sao Thôi Phụng Vân cũng là ân nhân cứu mạng, nữ lòng nào để nàng không vui, nên chàng lập tức cười đáp :

- Thôi cô nương chớ nên tưởng nhầm, tại hạ không có ý phân hạ cao thấp, mà chỉ bảo rằng nhị vị cô

nường như xuân hoa thu nguyệt mỗi người có riêng một vẻ...

Không chờ cho Trác Dật Luân nói hết, Thôi Phụng Vân vội xua tay cười nói :

- Thôi đủ rồi tôn huynh bất tất phải giấu diếm làm gì. Theo hai câu thơ của tôn huynh vừa rồi, thì nàng là thu thủy vị thần ngọc vi cốt, còn tiện thiếp là phù dung như điện liễu như mi. Như vậy nhất định thiếp phải là xuân hoa còn nàng là thu nguyệt rồi.

Trác Dật Luân mỉm cười gật đầu. Thôi Phụng Vân cười hỏi tiếp :

- Một khi thiếp là “xuân hoa” nàng là “thu nguyệt” tại sao không phân biệt được?

“Xuân hoa” là tàn sắc phiêu hương trong nháy mắt đã thành tàn tạ, “thu nguyệt” là vầng trăng sáng đẹp vạn cổ thường tân...

Trác Dật Luân vội đón lời :

- Thôi cô nương đã biết phần hoa chớp mắt điêu tạ vô thường, tại sao cô nương lại không xa lánh phong trần, theo kiêu...

Thôi Phụng Vân vội khoát tay mỉm cười :

- Tôn huynh bất tất phải thuyết giáo với thiếp làm gì, nếu tôn huynh mà biết rõ được hôm nay là ngày gì có lẽ tôn huynh sẽ nóng ruột lắm đó!

Trác Dật Luân giật mình kinh ngạc hỏi :

- Không lẽ hôm nay là mừng chín tháng chín sao cô nương?

Thôi Phụng Vân đưa mắt nhìn cảnh hoàng hôn phía ngoài cửa sổ, cười nói :

- Chưa đến mừng chín tháng chín, hôm nay mới là mừng tám tháng chín, nhưng tịch dương gần khuất bóng, trời đã hoàng hôn, xa cách trùng dương giai tiết chỉ còn lại có đêm nay thôi.

Trác Dật Luân buồn bã, thở dài, tự cho mình đã có hết sức nhưng vẫn thất ước với Hạ Hầu Quyên.

Trong khi ấy, Thôi Phụng Vân bỗng lại cười :

- Tôn huynh chớ nên buồn, thì giờ không còn là bao, nhưng đường không xa mấy, ở đây rất gần Tiểu Cô sơn, tôn huynh còn mệt, vậy để thiếp đi mời hộ cô bạn gái của tôn huynh đến đây tương kiến cho nhé.

Trác Dật Luân nghe nói nửa lo nửa mừng, chàng nhìn Thôi Phụng Vân :

- Thôi cô nương, cô nương có thật lòng không?

Thôi Phụng Vân khẽ lim dim cười tinh :

- Việc này huynh đừng hỏi thiếp, tôn huynh hãy tự mình xem đêm nay tôn huynh có thể giúp vui thiếp được không. Nếu được, sáng mai thiếp đến Tiểu Cô sơn cho tôn huynh.

Trác Dật Luân thấy Thôi Phụng Vân toàn nói những lời trăng gió, muốn dụ mình nhập trận Vu sơn, bất giác chàng dựng ngược kiếm my, hai má đỏ bừng, trống ngực nhảy thình thịch.

Thôi Phụng Vân cười ngật nghèo :

- Tại sao mặt của tôn huynh lại như thế! Không lẽ tôn huynh với cô bạn gái kia còn thanh thanh bạch bạch, chưa độ “Vu sơn Thập Nhị Phong” sao?

Mặt Trác Dật Luân lại càng đỏ thêm, chàng cau mày nói :

- Thôi cô nương không nên nói quấy như vậy, tại hạ với vị cô nương ấy chỉ mới gặp nhau lần đầu, quen nhau chưa được bao lâu.

Thôi Phụng Vân khẽ cắn môi, cười dâm đãng hỏi :

- Tên họ nàng là gì? Lai lịch của nàng như thế nào hả tôn huynh?

Trác Dật Luân chỉ trả lời một nửa, còn giữ bí mật một nửa :

- Nàng họ Hạ Hầu tên Quyên còn lai lịch của nàng ra sao, tại hạ chưa hề hỏi qua, nên không biết rõ.

Thôi Phụng Vân cười tình khẽ gật đầu nói :

- Tiện thiếp hỏi vậy cho vui chứ thiếp cũng đã đoán biết tôn huynh với cô bạn gái ấy chưa có gì thân mật.

Trong khi Thôi Phụng Vân đang mãi nói thì Trác Dật Luân cũng đang suy nghĩ triền miên.

Chàng nghĩ tới mình hiện giờ tứ chi rũ rượi, đang nằm trong khuê phòng của dâm phụ khét tiếng, hơn nữa chàng đang thọ ân cứu tử của nàng, không tiện hành động ngang bướng được, nên chàng buồn rầu vô hạn không biết đêm nay tính sao để được bình an vô sự?

Suy đi nghĩ lại vẫn chưa tìm ra được kế gì hay cả chàng nghĩ chỉ còn cách là dùng phương pháp kéo dài thời giờ thêm được khắc nào hay khắc nấy là tiện hơn hết. Chờ đến khi không còn cách nào kéo dài thời giờ thêm được nữa, khi ấy chàng sẽ dùng tới thủ đoạn khác.

Chủ ý đã định, Trác Dật Luân lập tức cười hỏi :

- Thôi cô nương có quen biết gã đại bán đã động thủ với tại hạ không.

Thôi Phụng Vân lắc đầu mỉm cười :

- Tuy thiếp không biết rõ được tên và lai lịch của y, nhưng chắc y cũng đã được nếm qua mùi vi lợi hại của môn tuyệt kỹ “Chỉ Tinh Quỷ Hỏa” của thiếp rồi, nếu không tại sao y vừa trông thấy lửa đốt vách đá đã lập tức mất vía bỏ chạy?

Trác Dật Luân thở dài nói :

- Tiếc quá, tiếc quá. Tại hạ tuy đã bị y đánh trọng thương nhưng trong bụng sao vẫn cứ yêu mến? Y quả là một nhân vật phi thường, tâm trí chưa khai thông, một viên ngọc vẫn còn nguyên chưa mài dũa.

Thôi Phụng Vân cười nói :

- Tôn huynh hãy yên tâm tuy thiếp không quen biết gã thần lực quái hán nhưng lại nhận được gã đạo sĩ áo vàng. Khi nào tôn huynh khỏi bệnh, thế nào cũng tìm ra được bọn chúng.

Nhưng lần sau tôn huynh nên cẩn thận một chút chớ có thi đua sức lực với tên khờ khạo ấy nữa mà mang khốn.

- Thế gã đạo sĩ áo vàng là ai, cô nương có biết không?

- Hắn tên là Bốc Doãn Văn, đạo hiệu “Thanh Phong” là cháu của “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong.

Trác Dật Luân vỡ lẽ kêu lên :

-Ồ! Thảo nào hắn có nhiều rắc rối cũng phải!

Thôi Phụng Vân ghé đít ngồi nép bên giường Trác Dật Luân mỉm cười nói :

- Gã tiều đạo sĩ ấy thật ra cũng biết được thân phận của tiện thiếp nhưng bởi hắn đã có lần ở chung với tiện thiếp trong một khách điểm được dịp chứng kiến tiện thiếp thi thố chút nghề mọn cảnh cáo gã Thần lực quái hán, hắn mới nhận được môn “Chỉ Tinh Quỷ Hỏa”.

Thấy Thôi Phụng Vân cứ càng ngồi sát vào người mình nghe thoang thoảng có mùi thơm da thịt quyến rũ trong lòng không yên, Trác Dật Luân cố khơi chuyện ra để nói cho kéo dài thêm thời giờ hoãn binh :

- Có phải gã thần lực quái hán là đồ đệ của “Tam Xà Ma Quân” không, cô nương?

Thôi Phụng Vân vô tình không biết, khẽ lắc đầu đáp :

- Liên hệ giữa thần lực quái hán với tiểu đạo sĩ Thanh Phong cũng y như sự liên hệ giữa tôn huynh với cô bạn gái Hạ Hầu Quyên của tôn huynh vậy. Có thể nói hai bên chỉ mới gặp nhau thôi.

Trác Dật Luân ngạc nhiên được dịp chàng hỏi tới luôn :

- Mới quen nhau sao gã thần lực quái hán lại chịu để cho gã tiểu đạo sĩ sai khiến như kẻ hầu người hạ vậy? Gã thần lực quái hán có một nội lực cao cường hơn tên tiểu đạo sĩ nhiều lắm kia mà.

- Câu chuyện này kể ra nghe lý thú lắm, để thiếp thuật lại cho tôn huynh nghe nhé.

Trác Dật Luân khi nào lại không chịu, chàng liền gật đầu lia lịa :

- Thế thì còn gì bằng, Thôi cô nương hãy làm ơn kể lại câu chuyện lý thú này cho tại hạ nghe đi.

Thôi Phụng Vân liếc tình chàng một cái rồi chúm chím cười nói :

- Hôm ấy khi thiếp vừa bước vào một tửu điểm tại một hương thôn, thiếp thấy gã Thanh Phong đạo sĩ đã có mặt trước đấy rồi, nhưng thần lực quái hán thì chưa đến...

- Chuyện này cách ngày tại hạ bị thương được bao lâu?

Trác Dật Luân chân hỏi.

- Xảy ra trước ngày tôn huynh bị thương không lâu nhưng tại sao tôn huynh lại hỏi một cách rành mạch như thế?

- Đã nghe thì phải nghe cho rõ ràng chứ.

Thôi Phụng Vân nguýt chàng :

- Thì để tiện thiếp thuật lại thật rành mạch cho tôn huynh, việc gì mà vội vã dữ thế.

Nhưng muốn nghe tôn huynh hãy uống xong bát sâm thang này đã.

Dứt lời Thôi Phụng Vân liền chồm tới cúi đỡ Trác Dật Luân ngồi cao lên, nàng lấy gối lót vào sau lưng chàng, xong với tay bưng chén sâm thang để sẵn trên chiếc bàn gần đó đưa lên miệng chàng.

Trong khi cúi người đỡ Trác Dật Luân, Thôi Phụng Vân cứ áp sát mặt nàng vào má chàng, ngực thì đè nhẹ lên ngực chàng khiến suýt chút nữa Trác Dật Luân không làm sao kèm lòng ham muốn được.

Biết đêm nay mình không khỏi sa ngã, Trác Dật Luân cứ phập phồng lo sợ nhưng rồi nghĩ có lo sợ cũng chẳng ích gì chàng phó mặc, lập tức uống cạn chén sâm.

Thấy vậy Thôi Phụng Vân đặt ngay cái chén không xuống mặt bàn mỉm cười nói :

- Bây giờ nghe thiếp kể tiếp nhé. A... lúc đó trong khách điếm có đông người lắm. Sau khi ăn uống được một lát, tiện thiếp cũng như mọi người bồng giạt mình nghe ngoài cửa khách điếm có tiếng la om xòm. Đến chừng hiểu ra mới biết người kêu la om xòm là gã thần lực quái hán.

Trác Dật Luân hỏi :

- Hẳn kêu la những gì?

- Có lẽ mùi rượu thịt thơm ngon từ trong khách điếm bay ra làm hẳn không chịu nổi nên lớn tiếng kêu hỏi trong tửu điếm có người nào hảo tâm chịu mời hẳn ăn một chầu không?

Trác Dật Luân bật cười :

- Diên khùng như hẳn kể cũng khôn đấy chứ. Thế có ai mời hẳn không?

- Có! Thiếp vừa định mời hẳn ngồi chung bàn, nhưng bàn của gã Thanh Phong tiểu đạo ở gần sát cửa ra vào, hẳn đã mời trước. Hẳn hỏi gã thần lực quái hán tại sao lại phải bắt người khác mời ăn uống? Mời như thế có ích lợi gì không?

Trác Dật Luân cười vẻ khinh thường :

- Tên tiểu đạo sĩ bần tiện thật. Mời người khác ăn uống là một việc thường tại sao lại phải có điều kiện.

- Tôn huynh không nên bất bình làm gì, trong giang hồ thiếu gì những kẻ như gã Thanh Phong tiểu đạo.

- Thế gã thần lực quái hán đã trả lời như thế nào?

- Gã quái hán trả lời rằng hẳn có hai môn sở trường, thứ nhất là lực lưỡng, thừa sức chịu đòn, thứ nhì là hẳn rất khỏe mạnh chuyên môn đánh đấm không biết mệt. Hẳn bảo nếu như người nào bằng lòng mời hẳn ăn uống một bữa no say, hẳn sẽ biểu diễn cho xem sức chịu đòn, không hề kêu đau nửa tiếng.

- Thế gã Thanh Phong tiểu đạo sĩ có tiếp nhận không?

Thôi Phụng Vân gật đầu :

- Gã đạo sĩ không những bằng lòng, trước sau còn sử dụng luôn ba thủ đoạn độc ác làm khổ gã quái hán. Trước hết hẳn dùng chưởng kích, kế dùng đao chém, sau cùng cho rắn cắn quái hán.

Trác Dật Luân vội hỏi :

- Kết quả thế nào? Gã quái hán hán có việc gì không?

- Kết quả là tên tiểu đạo sĩ bị sưng vù cả cánh tay, làm cong một thanh bảo đao và con rắn độc bị bẻ gãy mất hai cái răng. Còn gã thần lực quái hán thì không hề gì cả.

Nghe Thôi Phụng Vân kể lại câu chuyện thần lực quái hán chịu để cho tên tiểu đạo sĩ thử sức thử tài một cách dã man ác độc như vậy, Trác Dật Luân cảm thấy mến thương hết sức chàng nói :

- Hóa ra thần lực quái hán không những có một sức lực kinh hồn, y còn được cả đủ các thứ công lực hộ thân như Kim Nhung Trác, Thiết Bồ Sam, Thập Tam Thái Bảo Hoàn luyện nữa à?

Thôi Phụng Vân gật đầu và tiếp :

- Thanh Phong tiểu đạo sĩ biết thần lực quái hán quả nhiên có một võ khí khủng khiếp, đồng thời hẳn cũng nhận ra gã quái hán ngu xuẩn vì tâm trí chưa được khai thông, có thể lợi dụng hẳn nên đã không ngần ngại vung tiền ra mời quái hán ăn uống phở phê, mặc tình no say cho thỏa thích.

Trác Dật Luân chợt hỏi :

- Thôi cô nương, bọn họ đã kết giao với nhau rồi, tại sao cô nương còn gây sự với họ làm gì, đến nỗi phải trừng giới thần lực quái hán như vậy.

- Tiệp thiệp thấy hành động thả rảnh căn người của tên tiểu đạo sĩ, thiệp nhận ra hẳn là cháu của Tam Xà Ma Quân Bốc Ngọc Phong, một nhân vật sinh thành cực kỳ âm độc, vả lại tiệp thiệp cũng có ý tiếc rẻ võ công hãn thế của thần lực quái hán, nên tiệp thiệp đã dùng món Mật Ngữ Truyền Âm nói rõ cho y biết thân phận của tên Thanh Phong tiểu đạo, dặn y phải cẩn thận đề phòng, chớ nên vì rượu ngon thịt béo mà mắc lừa ác nhân...

Trác Dật Luân đón lời, vờ khen ngợi và hỏi :

- Thôi cô nương thật là người nghĩa hiệp! Chắc thần lực quái nhân thế nào cũng hết sức cảm kích ơn cô nương đã bí mật đề tỉnh y?

Thôi Phụng Vân bỗng lắc đầu mặt sượng ngắt :

- Y mà nghĩ được như tôn huynh thì nói gì. Đẳng này đã không biết ơn thì chớ, y lại còn lớn tiếng la lối om cả lên. Y đập tay xuống bàn rồi đứng dậy nắm hai tay giơ lên cao y quắc mắt nói lớn, y là một kẻ đỉnh thiên lập địa, mình đồng da sắt, không có vật gì làm y bị thương được hết, y không sợ bị ám toán, tại sao tiệp thiệp lại dám lảm chuyện như thế. Đó tôn huynh bảo có tức điên người không chớ.

Trác Dật Luân thở dài nói :

- Thật gã điên khùng ấy không phân biệt phải trái gì cả, hèn chi cô nương tức giận mới cho y một bài học đó chớ gì?

Thôi Phụng Vân gật đầu cười :

- Khi ấy giận quá sức giận, tiện thiếp mới đứng dậy bước đến trước mặt y, móc ra một viên “Chỉ Tinh Quý Hỏa” và hỏi y có dám nuốt thử không?

- Thế y có nuốt không? Chắc là đang huênh hoang tự đắc, không cần suy nghĩ, y nhận lời ngay chứ gì.

Thôi Phụng Vân gật đầu khúc khích :

- Chớ còn gì nữa. Vừa chộp viên “Chỉ Tinh Quý Hỏa” vào tay, y thét lên, lập tức viên “Chỉ Tinh Quý Hỏa” nổ “bùng” một tiếng.

Bây giờ Trác Dật Luân mới hiểu ra, chàng bật cười nói lớn :

- Thần lực quái hán không sợ chường kích, không sợ đao chém, không sợ răn cấm, nhưng lại ngán lửa!

Thôi Phụng Vân gật đầu cười :

- Đúng là y sợ lửa đấy, nhất là loại “Chỉ Tinh Quý Hỏa” có chứa nhiều chất lưu huỳnh, nước không thể tưới tắt được, nó cứ dính vào da thịt nạn nhân cháy mãi không thôi đến kim thạch cũng còn chịu không nổi nữa là da thịt con người. Như thế bảo y không sợ sao được?

Trác Dật Luân chột giật mình, hỏi :

- À! Thế ra một bàn tay của thần lực quái hán bị đốt cháy rồi sao cô nương?

Thôi Phụng Vân lắc đầu đáp :

- Không! Tôn huynh không biết, y điên khùng vậy chứ đến lúc y cũng khôn đáo để lắm.

Biết gặp thứ dữ khó trị, y lập tức khom người đâm mạnh một quyền lút cả bàn tay xuống đất, dập tắt quý hỏa ngay.

Trác Dật Luân khoái chí cười khanh khách :

- Tuyệt! Quả là một biện pháp hết sức thông minh! Như thế đủ biết tâm linh của thần lực quái hán chưa hoàn toàn u mê, y chỉ cần một mặt được chữa trị bằng thuốc, một mặt được dạy dỗ khuyên bảo dần dần, chắc chắn y sẽ được hồi phục lại ngay.

Thôi Phụng Vân uống thêm ngụm trà xong lại nói tiếp :

- Thần lực quái hán tuy chưa bị thương nặng, nhưng y ngán sợ tiện thiếp lắm rồi. Còn tên tiểu đạo sĩ Thanh Phong, rất có thể hẳn cũng đã nhận ra được lai lịch của tiện thiếp, nên không dám gây sự, cả hai liền

dắt nhau cầm đầu chạy thực mạng. Lúc đó, tiện thiếp cũng đã dùng xong bữa, tiện thiếp thấy vui vui, nên lật đật đuổi theo, không ngờ chạy một hồi, trời...

tiện thiếp lại gặp phải một tên khùng dữ tợn hơn nữa.

Trác Dật Luân ngạc nhiên :

- Sao cô nương gặp nhiều tên khùng như thế? Tên khùng sau này tên gì, là ai vậy?

Thôi Phụng Vân nghe Trác Dật Luân hỏi thế nàng ta bụm miệng cười khúc khích rồi chớp mắt tình tứ đáp :

- Là tiểu huynh đệ chớ còn ai vào đây nữa. Ai đời biết đâu không lại mà vẫn cứ liều mạng cho đến mang trọng thương thế có phải tiểu huynh đệ khùng dữ dội không?

Trác Dật Luân đỏ mặt nói :

- Ờ? Cô nương nói nghe cũng phải nhưng bởi tại hạ trót nhận lời thì phải đỡ đủ ba chương của y nên tại hạ không muốn thất hứa với y.

- Đã hứa phải làm tuy là luật lệ xưa nay của giang hồ, nhưng ngộ biến phải tòng quyền, câu chấp là đại đột.

- Đành vậy. Nhưng...

- Còn nhưng gì nữa tiểu huynh đệ?

Thấy Thôi Phụng Vân đột ngột gọi mình là “tiểu huynh đệ”, hơn nữa trong khi nói giọng này đối khác hẳn đi, nghe tình tứ, ngọt ngào làm sao ấy. Trác Dật Luân biết tai họa sắp tới, chàng giật mình đánh thót một cái trong bụng lại phập phồng lo sợ. Và lại hôm nay đã là mừng tám tháng chín, mai là đến ngày Trùng Dương rồi, nếu cứ như thế này mà nguyên khí chưa khôi phục làm sao chàng không thất hẹn với Hạ Hâu Quyên, người con gái mà chàng yêu quý nhất đời, vắng thì thương xa thì nhớ.

Trông thấy bộ mặt rầu rĩ của Trác Dật Luân, Thôi Phụng Vân phì cười bảo :

- Tiểu huynh đệ chớ có nóng ruột và cũng đừng sợ hãi, trời bưng sáng là tiểu muội lập tức đến bờ sông Tiểu Cô sơn dẫn người đẹp về đây cho. Còn hai ta đêm nay...

Nói đến bốn tiếng “hai ta đêm nay” Thôi Phụng Vân ngừng lại liếc mắt nhìn Trác Dật Luân một cách đa tình phóng đảng.

Trác Dật Luân hoảng hồn, trống ngực càng đập mạnh hơn.

Thôi Phụng Vân vụt cắn môi dưới bật cười khách khách :

- Tiểu muội đã bảo tiểu huynh đệ đừng có sợ hãi, tiểu muội không phải như người khác đâu? Nhất định không bao giờ tiểu muội thêm dùng các thứ xuân dược ép uống người nào cả.

Được hay không là tùy ở bọn đàn ông hết, kẻ nào qua khỏi “ngũ quan” là kể như thắng còn không có vướng vào mê hồn trận là không phải lỗi ở tiểu muội.

Trác Dật Luân nhăn mặt, khổ sở, gượng hỏi :

- “Ngũ quan” là gì, phải qua bằng cách nào mới được?

Thôi Phụng Vân cười khúc khích, rồi vụt đứng dậy xoay mình một cái làm chiếc áo khoác ngoài màu tím bỗng rơi tuột xuống đất.

Trác Dật Luân hoảng kinh cả hồn vía, lật đật nhắm mắt bịt mắt lại, không dám nhìn cả cái tâm thân nõn nà khêu gợi đang trần truồng như nhộng, óng ọo của Thôi Phụng Vân.

Thôi Phụng Vân khoái chí cười khanh khách một hồi, sau cùng nàng ta nghiêm giọng nói :

- Tiểu huynh hãy nghe này, “ngũ quan” tức là “ngũ canh”. Hai ta sẽ trần truồng như thế này nằm chung một giường cho đến hết canh năm, nhưng tiểu muội tuyệt không phá phách gì cả, chỉ cần tiểu huynh đệ làm sao kiềm chế nổi tinh dục, không để con lợn lòng nổi dậy là được. Nghĩa là tiểu huynh đệ đã qua khỏi “ngũ quan”. Được vậy từ này về sau tiểu muội sẽ xem tiểu huynh đệ như một người bạn chí thân đáng kính, mà còn tình nguyện vui lòng đến Tiểu Cô sơn đón Hạ Hầu Quyên giùm cho tiểu huynh đệ nữa.

Trác Dật Luân nghe rõ thế nào là “ngũ quan”, chàng mới hơi yên lòng, liền mở bừng mắt ra, nhìn thẳng vào tấm thân lồ lộ của Thôi Phụng Vân. Chàng gật đầu cười nói, giọng tự tin :

- Hay lắm! Như vậy tại hạ bằng lòng nhận sự thử thách của bà chị.

Nghe giọng nói quả quyết và nhất là thấy cái nhìn thẳng với ánh mắt坦然 nhiên bình tĩnh của Trác Dật Luân, Thôi Phụng Vân kinh ngạc kêu lên :

- À! Thế thì hay lắm! Tiểu huynh đệ ráng nhé, không khéo oằn oại rên rỉ ngay từ đệ nhất quan đấy.

Trác Dật Luân trầm tĩnh nói :

- Bà chị yên lòng. Đã “mục trung hữu sắc, tâm trung vô sắc” và nhất là tại hạ đã xem kính bà chị rồi thì còn lo ngại gì nữa chứ.

Thôi Phụng Vân gật đầu trời nói :

- Giỏi lắm! “Mục trung hữu sắc, tâm trung vô sắc”, để bà chị này xem tiểu huynh đệ có biến thành Liễu Hạ Huệ của đời này không cho biết.

Dứt lời, Thôi Phụng Vân vội mở tung chăn nhảy ngay lên giường chui tọt vào nằm sát bên mình Trác Dật Luân.

Lúc này, Trác Dật Luân cũng bấm gan tuột nhẹ cả áo quần ra rồi, nên lập tức chàng nghe một luồng hơi nóng truyền sang người chàng vô cùng khó chịu.

Trác Dật Luân biết không khéo sẽ nguy mất, chàng lật đật ngưng thần chẳng nói chẳng rằng nằm im thin thít.

Sơ canh đã trôi qua rồi đến canh hai canh ba, thế trận tình cảm lạ đời này vẫn chẳng chút biến chuyển.

Hai tấm thân trần truồng nằm đắp chăn vẫn bất động.

Trống canh tư vừa báo Trác Dật Luân bỗng bất thần quay sang ôm ngay lấy Phụng Vân từ từ siết mạnh nàng vào lòng.

Thôi Phụng Vân ngỡ Trác Dật Luân đã động tình, liền bật cười khanh khách rồi bảo nhỏ vào tai chàng :

- Tiểu huynh đệ đã thua cuộc bà chị này rồi, canh tư đã qua chỉ còn không đầy một canh nữa thôi thế mà không ngờ phải không lang quân. Dù sao, được như vậy, lang quân cũng đã tài lắm rồi.

Trác Dật Luân bỗng lắc đầu cười nói :

- Bà chị lắm lớn rồi bà chị ơi! Bà chị là người thông minh, tại sao lại nói chi những lời không suy xét vậy. Bà chị nghe xem, nó có cử động gì đâu, vẫn ngoan ngoãn lắm đấy chứ.

Nó dễ dạy đến nước này rồi thì còn đâu trở chứng cứng đầu nữa được. Đừng nói là ngu quan, cho dẫu thiên quan vạn quan đi nữa cũng chả ăn thua gì.

Thôi Phụng Vân nghe Trác Dật Luân nói như thế, nàng như bị tạt gáo nước lạnh vào mặt, vội nghe kỹ lại, mới hay rõ ràng sự thật là như vậy. Minh mẫy Trác Dật Luân không nóng cái nóng kích thích, thêm muốn, và vật nọ của chàng cũng chẳng nổi giận, nó vẫn ngoan ngoãn dễ thương nằm yên không cựa cựa, hổ thẹn hay sung sướng. Thôi Phụng Vân bỗng co rút vào lòng Trác Dật Luân khóc nức nở.

Trác Dật Luân biết nàng đã bắt đầu phát sinh đạo âm, nên trong lòng hổ thẹn, chàng liền choàng tay vỗ nhẹ lưng nàng, ngọt ngào khuyên răn an ủi :

- Thôi cô nương hãy nghe lời tại hạ, chữ “dục” chỉ nháy mắt là tiêu tan, còn chữ “tình” có thể vạn cổ lưu phương...

Trác Dật Luân vừa nói đến đây đột nhiên có tiếng chuông vang lên.

Thôi Phụng Vân bỗng giật mình hốt hoảng, mặt biến sắc, nàng vội tung chăn ngồi bật ngay dậy.

Trác Dật Luân không hiểu chuyện gì vội hỏi :

- Thôi cô nương, có chuyện gì thế?

Thôi Phụng Vân xanh mặt đáp :

- Chồng của thiếp đã về tới, đây là tín hiệu của Tứ Nhãn Hầu Quân Hồ Ngô Kỳ báo cho biết y đã hồi cung...

Trác Dật Luân cuống cả lên, mặt biến sắc, chàng run miệng hỏi :

- Cô nương, thế này biết tính sao bây giờ đây.

Không cuống quít cả lên sao được.

Hồ Ngô Kỳ đã trở về cung, nếu không may y bỗng dấm sầm vào phòng này, trông thấy cả hai người mới biết ăn nói làm sao?

Tuy nhiên Thôi Phụng Vân có vẻ điềm tĩnh hơn, nàng vừa mặc lại quần áo, vừa trấn an chàng :

- Tiểu huynh đệ chớ sợ hãi, một kẻ không đủ gan ngủ với vợ người bất tất phải giấu đầu hở đuôi, Hồ Ngô Kỳ tuy đã trở về, nhưng có địch nhân theo y, bây giờ hai bên đang hỗn đấu chí mạng, y đâu còn thì giờ nghĩ tới vợ y đang nằm trong này.

Nói rồi[, nàng khẽ giơ tay, cách không búng ra ba chỉ vào chiếc chuông nhỏ trên vách nghe ba tiếng “keng, keng, keng”. Liền đó, một cánh cửa bí mật mở ra, một nàng nữ tỳ trạc mười sáu mười bảy tuổi vội bước ra cúi chào Thôi Phụng Vân :

- Thưa Cung chủ có gì sai bảo?

Thôi Phụng Vân chỉ Trác Dật Luân bảo với nàng tỳ nữ :

- Tiểu Lâm ngươi hãy dẫn Trác thiếu hiệp đến Bí Các dưỡng bệnh, nếu không có lệnh ta Trác thiếu hiệp không được rời khỏi đây nửa bước đấy nhé.

Tiểu Lâm vội cúi đầu lãnh lệnh, Thôi Phụng Vân quay nhìn Trác Dật Luân nheo mắt cười tình :

- Đây tiểu huynh đệ, duyên nợ của đôi ta chưa dứt nhưng bởi có việc thay đổi bất ngờ, đành chờ đợi vậy, bây giờ tiểu huynh đệ hãy đi theo Tiểu Lâm chờ bà chị này giúp Hồ Ngô Kỳ đánh đuổi xong bọn địch

nhân bà chị này sẽ trở lại ngay.

Trác Dật Luân kêu cuống lên :

- Nhưng bà chị nhớ đến Tiểu Cô sơn dùm chút nhé.

Thôi Phụng Vân gật đầu cười chúm chím :

- Được rồi, ông em của tôi hãy yên tâm, dẫu Hồ Ngô Kỳ có không may trúng phải độc thủ của địch nhân hay tòa cung điện này bị cháy ra tro bà chị này cũng nhất định đến kịp Tiểu Cô sơn mời cô nàng dùm ông em mà.

Vừa nói dứt lời tiếng chuông phía bên ngoài lại vang rền. Thôi Phụng Vân đoán biết tình thế khẩn cấp lắm, nàng lật đật phát tay chào Trác Dật Luân rồi lách mình rời khỏi phòng, phóng vùn vụt ra ngoài cung.

Vừa ra khỏi cửa cung không bao xa, Thôi Phụng Vân đã trông thấy Tứ Hải Thần Quân Hồ Ngô Kỳ đang hỗn đấu ác liệt với một quái nhân.

Hồ Ngô Kỳ mình cao sáu thước có dư nhưng bóng đen đang giao đấu với y còn cao hơn y gần ba thước.

Tại đôi bên cách nhau rất xa, nên Thôi Phụng Vân không thể nhận rõ được, nàng nghĩ bụng, không lẽ địch thủ của chồng mình là Sơn tinh hải quái.

Nhưng sự xét đoán của nàng chỉ nháy mắt là tiêu tan ngay. Đến gần, Thôi Phụng Vân mới biết sở dĩ địch nhân quá cao như thế là vì có đến hai người chứ không phải một, và người này ngồi trên cổ người kia mà giao đấu.

Người đứng dưới bị cụt cả hai tay, chỉ còn lại hai bàn chân, nhưng bay nhảy rất linh hoạt tuyệt vời.

Còn người ngồi trên, hai chân bị cụt tới đầu gối, nhưng hai cánh tay dài lướt thướt, đôi chưởng cũng to lớn đặc biệt nhất là trong lúc vũ lộng chưởng phong kêu vù vù khiến Hồ Ngô Kỳ phải lâm vào thế thủ. Đúng lý ra, người phía dưới một khi đã bị cụt hai tay, tự nhiên không tiện đỡ người đứng trên, còn hai chân của người đứng trên không sao kẹp vững được, do đó tất phải lão đảo muốn ngã khó lòng đứng vững. Nhưng nhưng sự thật trái hẳn, cả hai phối hợp động tác hết sức thuần thuộc, người dưới vô luận né tránh nhảy nhót thế nào, thân hình của y vẫn chắc như bàn thạch còn người ngồi trên cũng vẫn không hề động đậy, thân hình chẳng khác gì tòa Thái Sơn.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Dĩ Trường Bồ Đoàn

Sau khi nhìn rõ hình dạng của đối phương, Thôi Phụng Vân lập tức nhìn ra bọn chúng là tàn thủ Hà Chưởng Thiên và tàn túc Vân Thiên Lý, trong nhóm Vũ Trụ lục tàn, bọn chúng đã rũ nhau đến đây tìm kiếm Tứ Hải Thần Quân để tầm thù báo hận.

Hồ Ngô Kỳ năm xưa đã từng kết thâm thù Vân Thiên Lý và cũng thừa biết đối phương bị cắt cả hai chân nên hai tay rất đặc biệt, y đã luyện thành môn chưởng lực, chỉ lực cực kỳ cao siêu.

Hồ Ngô Kỳ tuy biết đối phương lợi hại nhưng y vẫn cho rằng đối phương một khi đã tàn phế hành động bất tiện, trừ phi đụng đầu nhau bất ngờ giữa đường. Nếu không đối phương không khi nào dám chủ động đến đây tìm mình.

Không ngờ Vân Thiên Lý đã tàn phế, nhưng nhất quyết phải báo được thù mới nghe, nên hẳn đã rũ Hà Chưởng Thiên, cũng có sẵn thù cũ với Hồ Ngô Kỳ, hai người hợp sức cùng nhau lợi dụng sở trường bổ khuyết cho sở đoản, rũ nhau đến đây báo thù.

Khi nhận rõ thân phận của đối phương rồi, Thôi Phụng Vân biết họ quả là một kinh địch đáng sợ, nàng lập tức tăng gia cước lực, định trợ chiến cho chồng.

Không ngờ trong đám rừng rậm tại phía trái cạnh đường bỗng dưng có tiếng cười lạt.

Nàng hơi giật mình, vội đứng dừng lại, song chưởng lập tức che ngực, xong đưa mắt nhìn về phía trái.

Nàng chợt trông thấy cách xa nàng chừng hai trượng, dưới gốc cây to lơ mờ xuất hiện một người áo đen.

Người này đang đứng tựa vào thân cây, trời còn tối, áo màu đen, bóng cây cũng tối, nên nếu không nhờ giọng cười lạt vừa rồi, chưa chắc nàng đã trông thấy đối phương.

Vừa trông thấy Thôi Phụng Vân nhìn mình, người áo đen cười vội giọng âm lạnh :

- Có phải là Chi Y cung chủ Thôi Phụng Vân đấy không. Tại hạ ngưỡng mộ thanh danh từ lâu mãi đến nay mới được hân hạnh gặp mặt tôn giá.

Bởi đối phương đã nói rõ tên mình nên nàng không thể làm thinh liền nhanh nhẹn bước tới trước đối phương xéch ngược mày quát lớn :

- Tôn giá quý tánh đại danh là gì? Đang đêm giáng lâm Chi Y cung một cách bất ngờ khiến Thôi Phụng Vân này thất lễ vì đã tiếp đón hơi chậm trễ.

Bây giờ nàng chỉ còn cách xa đối phương không đầy tám thước và đã nhìn rõ đối phương là một lão nhân gần ốm tuổi trạc ngũ tuần đôi mắt long lanh sáng quắc.

Lão nhân áo đen nhìn đăm đăm vào Thôi Phụng Vân, rồi cười khấn khặc.

- Tại hạ Tư Mã Thông, đâu dám để Thôi cung chủ phải nhọc lòng tiếp đãi, chỉ yêu cầu Cung chủ chỉ giáo vài chiêu Phi Hoa chưởng thôi.

Thôi Phụng Vân nghe nói vụt giật mình cả kinh. Nàng lo thầm trong bụng, vì bọn Vũ Trụ lục tào đâu phải dễ đêm nay gặp một lúc ba mạng biết phải tính sao đây?

Nghĩ vậy Thôi Phụng Vân vụt dậm ra nghi ngờ, nàng nhìn thẳng vào mặt Tư Mã Thông, quắc mắt hỏi :

- Tôn giá vừa nói gì? Tôn giá là Tư Mã đại trang chủ Hồng Diệp sơn trang trong Hoài Ngọc sơn?

Tư Mã Thông liền gật đầu đáp :

- Phải! Chính thật tại hạ là Tư Mã Thông đây.

Thôi Phụng Vân bỗng quát lớn :

- Đang đêm dám lén lút rình rập kẻ khác là hành động thiếu quang minh rồi, nay ngươi lại còn vô liêm sỉ mạo nhận danh hiệu người khác sao.

Tư Mã không ngạc nhiên :

- Thôi cung chủ sao lại bảo tại hạ mạo nhận danh hiệu kẻ khác? Tại hạ có cần mạo nhận danh hiệu của ai đâu.

- Hãy câm miệng nếu ngươi thật là Tư Mã Thông, một nhân vật điếc cả hai tai sao ngươi lại nghe rõ được lời ta nói.

Tư Mã Thông vỡ lẽ phá lên cười khanh khách :

- Ha ha ha... tưởng gì chứ cái đó thì Thôi cung chủ làm to rồi. Tại hạ đâu có nghe được giọng nói của Thôi cung chủ mà “thấy nói” đấy chứ.

- Láo! Người ta chỉ “nghe nói” mới biết được chứ không ai “thấy nói” mà hiểu bao giờ.

Tư Mã Thông cười lớn hơn :

- Thôi cung chủ luận nghe cũng phải, song chưa hoàn toàn đúng hẳn. Người không điếc thì mới nghe nói còn kẻ từ nhỏ tới lớn bị điếc, ít nhất trời cũng ban cho một đặc điểm để bù vào chỗ thiếu hụt ấy chứ. Hà hà... tại hạ là người không may bị điếc hết cả hai tai, nên được trời thương ban cho một sở trường là chỉ cần thấy đôi môi mấp máy tại hạ thừa biết Thôi cung chủ nói gì rồi.

- Hứ! Người nói nghe khó tin quá.

Thôi Phụng Vân nói câu này rất nhỏ, như không nói ra tiếng, cốt để thử xem đối phương có thật tình chỉ thấy đôi môi mấp máy mà biết được nàng nói gì không.

Không ngờ Tư Mã Thông bỗng bật cười hà hà, nói ngay :

- Tin hay không cũng được. Miễn Thôi cung chủ đừng để tại hạ phí công trong chuyến đi này mà không được thưởng thức tuyệt nghệ Phi Hoa chưởng là được.

Thôi Phụng Vân giật mình đánh thót một cái, biết lão nhân áo đen đang đối diện với mình chính thật là Tư Mã Thông trong Vũ Trụ lục tàn nàng lập tức cẩn phòng dựng ngược mày nói lớn :

- Hay lắm! Tư Mã đại trang chủ muốn thế, Thôi Phụng Vân này xin tuân ý. Trang chủ hãy chờ thử một trăm hai mươi lăm thức Phi Hoa chưởng của Thôi Phụng Vân này xem.

Nói dứt lời, Thôi Phụng Vân lập tức vũ lộng song chưởng phóng ra một vùng chưởng ảnh mù trời, trông không khác gì một trận mưa hoa có hàng trăm ngàn đóa, ào ào chụp xuống người Tư Mã Thông. Trong khi ấy, phía bên kia, Tứ Hải Thần Quân Hồ Ngô Kỳ đã dần yếu thế, nguy cơ luôn luôn xuất hiện quanh mình.

Trong các đương thế võ lâm cao thủ, ngoài sư phụ của Bào Hao Hồng Nhân Hạ Hầu Quyên là Bách Nhẫn thần ni Hối đại sư ra, phải kể “Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn” là những nhân vật có võ công cho siêu và lợi hại nhất. Tứ Hải Thần Quân là một trong Nhị đế, võ công và võ hầu của y phải cao hơn hay ít ra cũng ngang hàng với bọn Lục tàn thì mới phải, tại sao vừa mới giao thủ chưa được bao lâu, y đã yếu thế và bắt đầu địch không lại!

Xét cho kỹ, sự kém thế của Tứ Hải Thần Quân trước hai nhân vật lợi hại trong Vũ Trụ lục tàn không phải không có lý.

Thực vậy, Vũ Trụ lục tàn tuy cả bọn tàn tật, song người nào cũng luyện được một thứ võ công đặc biệt lợi hại cả. Nếu đơn độc giao đấu với kẻ đồng sức ngang tài chưa chắc đối phương đã hạ nổi thay, huống hồ bây giờ, Tứ Hải Thần Quân lại giao đấu hai người mà hai người này một bị cụt mất hai tay, một bị cụt hai chân đã liên kết và nhập chung nhau thành một, lợi hại còn hơn một đối thủ còn đủ tay chân thập bội.

Thí dụ như đối với Vân Thiên Lý cụt mất hai chân, y chuyên luyện chưởng lực và chỉ lực nên đôi tay của y rất lợi hại. Hồ Ngô Kỳ bắt buộc phải để hết tinh thần nghênh địch ở phía trên. Còn đối với Hà Chưởng Thiên, bị cụt mất hai tay nhưng y vẫn thi triển tuyệt kỹ bằng đôi chân, Hồ Ngô Kỳ do đó không thể

không canh chừng phần dưới được.

Cho nên, nếu tập trung tinh thần ứng phó môn Liên hoàn Cước của Hà Chưởng Thiên thì Vân Thiên Lý lập tức phát động song chưởng công kích thượng tam lộ và ngược lại Hồ Ngộ Kỳ không khác gì một mình phải đấu với hai còn vẫn bị thua thiệt bởi bất cứ hai người nào liên thủ tấn công cũng không sao lợi hại bằng sự phối hiệp khéo léo giữa Vân Thiên Lý với Hà Chưởng Thiên.

Kỳ diệu hơn nữa là Vân Thiên Lý tuy cỡi trên vai Hà Chưởng Thiên, hợp hai người lại thành một, nhưng có khi họ vẫn có thể một người chia ra làm hai người, nhằm ngay Hồ Ngộ Kỳ hạ sát thủ được như thường. Do đó, bảo sao Hồ Ngộ Kỳ càng đánh càng không núng thế sao được?

Vân Thiên Lý vừa phóng ra một chiêu “Lãng Quyên Lưu Sa”, Chưởng Thiên cũng đồng thời dùng thức “Kim Cương Tảo Địa” trên dưới hợp công, uy lực thật hết sức dũng mãnh, Thiên Hồ Ngộ Kỳ phải thối lui ra sau nhiều bước. Hồ Ngộ Kỳ chưa lập vững được bộ thế thì ngay tức khắc đột nhiên Hà Chưởng Thiên lắc mạnh vai tung người Vân Thiên Lý lên cao ba bốn trượng còn lại một mình nhanh như chớp, Hà Chưởng Thiên thi triển ngay thân pháp nhanh nhẹn vô song đuổi theo Hồ Ngộ Kỳ, cùng lúc ngưng tụ công lực vào đôi chân liên tiếp đá ra một loạt Liên Hoàn Cước mạnh kinh hồn.

Môn cước pháp này là môn tuyệt kỹ của Võ Tông trong lúc say đá Tướng Môn Thần năm xưa, thật thiên biến vạn hóa, uy lực cực kỳ lợi hại.

Tứ Hải Thần Quân Hồ Ngộ Kỳ vừa mới bị bức lui ra sau, lại bị địch nhân đuổi liền theo truy kích, không thể nhất thời phản công, nên đành thi triển thế “Yêu Thanh Thập Bát Thiềm Phiến”, lăn tròn người trên mặt đất né tránh những cái đá liên hoàn sát mệnh của Hà Chưởng Thiên đang công kích túi bụi.

Không ngờ, sự uy hiếp dưới mặt đất chưa xong, thế công phía trên cao cũng vừa đến.

Lập tức chân khi rời khỏi vai Hà Chưởng Thiên bay vọt lên cao ba trượng, Vân Thiên Lý vội đề khí giữa không trung, khoanh tròn hai cánh tay khẽ co mười đầu ngón tay, không khác gì con chim đại bàng, từ trên cao chụp ngay xuống giữa đầu Hồ Ngộ Kỳ.

Đây là một thân pháp trong “Thất Cầm chưởng” hàm chứa ngón sát thủ “Vân Long Tam Hiện” vô cùng độc hại.

Hồ Ngộ Kỳ là một cao thủ khét danh, tự nhiên nhận biết được điều đó vì nếu để mặc mười ngón tay của Vân Thiên Lý phát dương oai lực bao bọc quanh mình thì mạng sống chắc chắn phải thảm vong ngay.

Trong tình thế nguy cấp, bị công kích cả trên lẫn dưới một lượt, Hồ Ngộ Kỳ lập tức phải dùng ngay thức “Ngọa Khán Thiên Tinh” né tránh đôi Liên Hoàn Phi Cước của Hà Chưởng Thiên.

Thức “Ngọa Khán Thiên Tinh” là quỳ hai gối về trước, người ưỡn ngửa ra sau sát với mặt đất, trừ kẻ nào luyện được môn Thiết Bản Kiêu, một công phu thượng thừa mới có thể thi triển nổi.

Những vờ né khỏi chiêu “Uyên Ương Phi Cước” kể thấy thế “Phi Ưng Trọng Thủ” trên không giáng xuống ngay đầu, Hồ Ngô Kỳ bay hồn hoảng vía trong khi lưng vừa sát mặt đất đột nhiên y lăn tròn sang phía trái lập tức dậm gót, chân bình địa nhảy vọt lên cao hơn một trượng.

Thân pháp lăn tròn người trên mặt đất xong nằm sát ngực xuống rồi lao vọt đi như mũi tên bắn kêu là “Kim Ngư Xuyên Ba” là một thân pháp dành riêng cho kẻ nào tự nhận yếu sức cam tâm đào tẩu để được tồn sinh chứ người có chút ít danh dự không ai thềm dùng nó cả.

Hồ Ngô Kỳ đã tự xưng là “Tứ Hải Thần Quân” danh liệt “Nhị đế”, là một đệ nhất cao thủ trong đương kim võ lâm hiện giờ bức phải sử dụng thân pháp trên để bảo tồn sinh mạng trong lòng cảm thấy hổ thẹn nên đâm liều quyết thí mạng với đối phương trận tử sinh.

Môn “Uyên Ương liên hoàn cước” của Hà Chưởng Thiên đã hụt, môn “Phi Ưng Trọng thủ” của Vân Thiên Lý thành vô hiệu nên cả hai vội vàng hợp lại thành một.

Vân Thiên Lý nhẹ nhàng như chiếc lá rơi đáp ngay xuống vai Hà Chưởng Thiên cất giọng cười điên dại :

- Hồ Ngô Kỳ người tranh đấu anh hùng lắm, thân pháp “Kim Ngư Xuyên Ba” của người trông hết sức tài tình đấy.

Mấy câu nói kháy của Vân Thiên Lý làm Hồ Ngô Kỳ vừa thẹn vừa tức, mặt đỏ như huyết, hai mắt đỏ lửa. Hồ Ngô Kỳ không khác gì con hổ đói xông đại vào công kích như điên.

Vân Thiên Lý la lên :

- Hà huynh, lão ma đầu muốn thí mạng đấy, bọn ta đừng thềm đánh liều. Hà huynh hãy chi triển thân pháp đặc biệt của Hà huynh tạm tránh lão ta đi, chờ khi nào lão ta mệt lả, rồi chúng ta sẽ ra tay rửa hận cũng chẳng muộn.

Quả là một chiến lược hết sức cao minh Hà Chưởng Thiên tự nhiên theo kế thi hành lập tức thi triển môn bộ pháp độc đáo “Thân Hành Vô Ảnh”, né tránh thế công mãnh liệt của Hồ Ngô Kỳ.

Vì cốt dùng cặp chân để bổ khuyết cho đôi tay bị tàn phế, nên Hà Chưởng Thiên thường tìm tới những nơi danh sơn hiểm cảnh, gia công khổ luyện, nên cặp chân của y chạy nhanh như gió, không một ai sánh nổi cả.

Hồ Ngô Kỳ một mặt dùng hết sức lực, cố sức đuổi theo, một mặt định thi triển môn ám khí tuyệt kỹ để giết chết đối phương.

Tứ Hải Thần Quân Hồ Ngô Kỳ lừng danh bởi môn ám khí độc hỏa, môn ám khí của Thôi Phụng Vân đã

sử dụng kêu là “Chi Tinh Quỷ Hỏa”, còn môn ám khí của y là “Liệt Diệt Tử Mẫu Thoa”.

Xưa kia chính Hồ Ngộ Kỳ đã sử dụng môn ám khí này ám hại Vân Thiên Lý kết thành thâm thù, bây giờ y lại định dùng nó để chế phục địch nhân một phen nữa.

Ý đã quyết Hồ Ngộ Kỳ liền quát lớn một tiếng như sấm, liền tiếp phóng ra hai luồng chưởng lực mạnh tựa vũ bão rồi nhân lúc Hà Chương Thiên quay lưng định đào tẩu, y bỗng phát mạnh ống tay áo, phun ra hai đạo hỏa quang một to một nhỏ tựa hai móng rồng sáng chói, xạ thẳng vào giữa lưng Hà Chương Thiên.

“Thoa” tức là cái thoi dùng để dệt vải. “Tử Mẫu Kim Thoa” tức là một chiếc thoi lớn và một chiếc thoi nhỏ, trong lúc phóng ra, chiếc thoi mẹ luôn luôn đi trước, còn chiếc thoi con theo sau.

Hồ Ngộ Kỳ đã tính rất chuẩn xác, khi còn cách địch nhân độ ba thước chiếc thoi con đột nhiên gia tăng tốc lực đuổi kịp chiếc thoi mẹ và đồng thời đâm xuyên vào bụng chiếc thoi mẹ. Khi hai chiếc thoi hợp lại thành một, lập tức nổ tung ra tỏa thành một vùng hỏa quang kỳ độc, rộng gần mười trượng phương viên, kẻ địch nào chưa thoát khỏi phạm vi hỏa quang, thế nào cũng bị trọng thương hoặc bỏ mạng ngay.

Tuy thứ ám khí độc môn của Hồ Ngộ Kỳ lợi hại, nhưng cũng có cái khuyết điểm của nó.

Khuyết điểm của nó tức là trong lúc bay ra nó kêu vù vù chứ không yên lặng như những thứ ám khí khác.

Vân Thiên Lý năm xưa đã từng nếm qua mùi vị của “Liệt Diệt Tử Mẫu Thoa” qua rồi, phen này cốt ý đến đây tâm thù tự nhiên hẳn phải hết sức đề phòng.

Vân Thiên Lý cùng với Hà Chương Thiên một mặt bay nhảy né tránh trêu chọc Hồ Ngộ Kỳ một mặt đề tâm đề phòng đối phương định giở trò cũ ám hại.

Bởi thế trong khi thoáng nghe có tiếng kêu vù vù ở sau lưng, Vân Thiên Lý lập tức ra hiệu, thân hình Hà Chương Thiên đột quay trở lại lao vọt về đôi Tử Mẫu Kim Thoa đang vù vù bay đến, không những thân hình của nhị Tàn nghênh đón, còn có thêm một bóng sương mù màu vàng, cùng một lượt với năm sáu thứ kim quang sáng ngời, to nhỏ khác nhau cũng bay vù về phía trước một lượt.

Màn sương mù màu vàng là do Vân Thiên Lý ném một màn lưới bằng tơ màu vàng chụp ngay lấy đôi Tử Mẫu Kim Thoa đang bay về tới.

Còn năm sáu thứ hàn quang sáng chói to nhỏ khác nhau là các loại ám khí độc địa từ hai bàn chân, hai đầu gối của Hà Chương Thiên bay ra như cào cào, tới tấp đâm vào người Hồ Ngộ Kỳ.

Hai thứ khí giới trên được sử dụng một cách rất khéo léo. một thứ dùng để chế ngự môn “Liệt Diệt Tử Mẫu Thoa”, còn một thứ dùng để xuất kỳ bất ý công kích Hồ Ngộ Kỳ.

Hồ Ngô Kỳ vừa phóng ám khí, y đã tính toán kỹ càng khoảng cách biệt phía trước.

Chưa đến khi đuổi gần sát địch quân, chiếc thoi mẹ không đời nào bị chiếc thoi con đuổi kịp nếu không độc hỏa nổ tung, chính y cũng sẽ bị chết lây.

Bây giờ Hà Chương Thiên với Vân Thiên Lý không lui lại tiến, tự nhiên khoảng cách biệt bị rút ngắn lại, nên đã khiến Liệt Diễm Tử Mẫu Thoa không kịp phát huy sức nổ, chỉ loáng một cái, đôi Tử Mẫu Kim Thoa đã bay tọt ngay vào màn lưới óng ánh màu vàng. Vân Thiên Lý hết dám chậm trễ, vội giật mạnh một cái, một vùng kim quang vàng ánh cuốn chặt đôi kim thoa bỗng bay vụt ra xa hơn.

Một tiếng nổ kinh hồn vang dội, đôi Tử Mẫu Kim Thoa đã bị chạm vào đã nổ tung, ngay cả màn lưới kim tơ cũng bị đứt tan tành ra nhiều mảnh, và uy lực của môn ám khí trên đã trở thành vô dụng đối với nhị Tàn.

Hồ Ngô Kỳ trông thấy thế hoảng kinh, mặt biến sắc, chưa kịp tính cách gì thì thân hình của y đã bị sáu thứ ám khí kỳ độc từ chân gối của Hà Chương Thiên phóng ra một loạt, vây chặt vào giữa.

Vừa thất thần, lại sơ ý tự nhiên động tác chậm chạp, chờ khi nhận thấy nguy cơ, dẫu Hồ Ngô Kỳ cố sức né tránh cũng không còn kịp nữa.

Nhưng cũng may Hồ Ngô Kỳ tài nghệ tuyệt cao, nên y chỉ trúng có một mũi “Nghịch Huyệt Độc Trâm” cùng với hai mũi tiêu “Hồn Ngũ Trinh Tâm” thôi.

Hà Chương Thiên trông thấy Hồ Ngô Kỳ đã bị trúng phải ám khí của mình, ngã quay ra đất đoạn biết đối phương vô phương giải cứu, nên vội vàng khoác tay ra hiệu cho Tư Mã Thông đang mãi động thủ với Thôi Phụng Vân, cất tiếng kêu lớn :

- Tư Mã đại huynh, Hồ Ngô Kỳ đã chết rồi đại huynh cứ việc giết chết con ấy để trừ hậu họa và nên nhớ đốt cháy tòa cung viện này luôn đấy nhé.

Dứt lời, Hà Chương Thiên liền công Vân Thiên Lý, chạy thẳng về phía Chi Y cung.

Thôi Phụng Vân nguyên không phải đối thủ của Tư Mã Thông, nên ráng sức giao đấu, đến giờ đã bị nội thương khá nặng. Cũng may Tư Mã Thông e ngại môn ám khí Chi tinh quý hỏa vô cùng bá đạo của nàng không dám đánh vùi, nên nàng có thể miễn cưỡng chống cự.

Bây giờ nghe nói Hồ Ngô Kỳ đã bị giết chết, lại biết Chi Y cung thế nào cũng bị đốt cháy ra tro, nàng chán nản, quyết ý liều mạng, lập tức phóng ra ba viên Chi Tinh Quý Hỏa và định nhảy vào công kích, liều chết luôn một lượt với Tư Mã Thông.

Nhưng Tư Mã Thông đang giữ vững ưu thế đời nào y chịu thí mạng với Thôi Phụng Vân.

Lập tức y dùng thức “Thiên Long Ngự Phong” lao người nhảy ra xa hơn năm trượng né khỏi ba viên “Chỉ Tinh Quý Hỏa”.

Thôi Phụng Vân tức giận, liền hét to một tiếng, phóng đuổi theo. Nhưng thấy thi thể của Tứ Hải Thần Quân Hồ Ngộ Kỳ đang từ từ tan ra thành nước vàng sênh sịch, nàng giật mình sợ thất mồ hôi, rửa thăm mình sao ngu thế, bây giờ đâu có thể thí mạng một cách đại dột được.

Nàng đâu sợ chết, nhưng có mấy nguyên nhân buộc nàng phải sống.

Nguyên nhân thứ nhất là nếu nàng chết ngay lúc này thì còn có ai báo thù cho chồng nàng nữa.

Nguyên nhân thứ hai là nàng đã trót nhận lời Trác Dật Luân đến bờ sông Tiểu Cô sơn tìm Hạ Hầu Quyên dùm chàng, nếu nàng đại dột chết đi có phải nàng còn mang tội thất tín nữa không?

Nghĩ đến đây nàng bỗng thấy tòa Chi Y cung lộng lẫy đang phát cháy rực khói bay mịt trời.

Thôi Phụng Vân lại nghiêng răng nghĩ tiếp :

“Chỉ cần sao mình còn sống sót, thế nào cũng có ngày thanh toán mối thù đêm nay với ba tên tàn phế hung nhân chó má này”.

Phân tách rõ sự lợi hại, Thôi Phụng Vân tự nhiên đứng dừng lại, rồi quay người bỏ chạy mất.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Biến Đổi Bất Ngờ

Giữ đúng lời hứa với Trác Dật Luân sau khi bôn tẩu, Thôi Phụng Vân liền chạy ra bờ sông Tiểu Cô sơn. Chỉ Y cung cách Tiểu Cô sơn không đầy trăm dặm.

Lộ trình trăm dặm nếu đến với người thường ít nhất phải mất một ngày mới tới nơi.

Thôi Phụng Vân chỉ cần hai giờ là đủ rồi.

Trước giờ ngọ Thôi Phụng Vân đã có mặt tại bờ sông Tiểu Cô sơn. Tới nơi nàng vội vàng sửa sơ lại áo quần, cột lại mái tóc cho bớt vẻ bơ phờ mệt nhọc.

Nàng vừa rời thuyền định bước lên Tiểu Cô sơn, Thôi Phụng Vân bỗng phát hiện một việc gì lạ.

Nàng chợt nhận ra cạnh bờ sông đầy đá vụn hình như vừa có ai mới đánh nhau kịch liệt tại đây.

Thôi Phụng Vân hết sức ngạc nhiên đưa mắt nhìn quanh, trông thấy bên bờ sông toàn là quái thạch ngổn ngang chứ không có thấy một nửa bóng người. Như thế, làm gì có Hạ Hầu Quyên nào đang chờ Trác Dật Luân tại đây?

Đang cau mày suy nghĩ, Thôi Phụng Vân bỗng nghe một tiếng “bùng” vang lên, kể thấy bụi bay tung lên vùn vụt.

Biết đó là một tảng đá lớn bị ai đánh bể tan. Thôi Phụng Vân đoán chắc là Hạ Hầu Quyên đang lẫn quần đâu đây, nhưng nàng nghĩ mãi không ra đối phương đã dùng thứ binh khí gì đánh bể tảng đá bằng một sức lực mạnh mẽ như thế?

Lập kế, Thôi Phụng Vân bỗng quát lớn hai tiếng :

- Hay lắm!

Thôi Phụng Vân vừa quát xong, quả đối phương trúng kế nàng. Từ sau một tảng quả thạch to lớn một thiếu nữ áo đỏ xuất hiện.

Thôi Phụng Vân đoán chắc thiếu nữ áo đỏ nhưt định là Hạ Hầu Quyên, người con gái mà Trác Dật Luân tơ tưởng, nàng vội chú mắt nhìn kỹ đối phương.

Không ngờ ngấm một hồi, Thôi Phụng Vân bỗng ngây người ra như khúc gỗ, trong bụng vừa thẹn vừa

kinh hãi.

Nàng thẹn vì Trác Dật Luân đã nhận xét đúng, Hạ Hầu Quyên rõ ràng đẹp hơn nàng xa.

Nàng kinh hãi vì thấy Hạ Hầu Quyên không cầm một thứ khí giới nào trong tay cả.

Hạ Hầu Quyên chỉ có hai tay không, tất nhiên nàng đã dùng chưởng kích thạch. Bất luận Hạ Hầu Quyên huy chưởng lực kích thạch hoặc ngưng vận nội lực cách không đánh tới, môn thần công nội lực của nàng cũng đều quả thực kinh nhân, thừa sức đối phó với tên thần lực quái hán đã từng đả thương Trác Dật Luân. Như thế không khiến Thôi Phụng Vân ngạc nhiên hãi kinh sao được?

Đang lúc Thôi Phụng Vân nửa sợ nửa thẹn, Hạ Hầu Quyên đã bước đến trước mặt nàng.

Hạ Hầu Quyên bỗng dựng ngược đôi mày liễu vênh mặt hỏi :

- Ta đánh bể đá của ta, việc gì người phải kêu “hay lắm”?

Câu hỏi vô lý của Hạ Hầu Quyên khiến Thôi Phụng Vân càng ngây người thêm.

Nhưng Thôi Phụng Vân là một nhân vật tà đạo, nên nàng chỉ hơi ngẩn người giây lát thôi, lập tức nàng cười lạt đáp :

- Ta kêu “hay” cho ta, việc gì người mà người hỏi.

Hạ Hầu Quyên quả nhiên cũng chưng hửng, sau đó nàng bỗng tươi cười nói :

- Người trả lời hay quá ta khen người đấy.

Thôi Phụng Vân vội chỉ tay về phía tảng đá bể nát, cười nói :

- Người đập cũng hay quá, ta khen công lực của người đó.

- Nếu thế thì người chỉ khen ngợi việc đập bể đá của ta chứ gì?

Thôi Phụng Vân đoán biết cơn nóng giận của Hạ Hầu Quyên đã tiêu tan, vội gạt đầu cười :

- Ta cũng như ai, trông thấy người đập bể tảng đá, nên phải cất tiếng khen ngợi có chi là lạ?

- Đây ta mới đập bể đá, nhưng nếu ta đập bể đầu người có lẽ còn lợi hại hơn.

Thôi Phụng Vân vờ hỏi :

- Đầu người mà người nói chắc là thứ đầu người đã đặt sẵn, khác hẳn với những đầu người khác.

Không để cho đối phương nói hết Hạ Hầu Quyên vội ngắt lời :

- Nhứt định là đầu người đặt sẵn rồi, nhưng ta đâu phải âm độc ma nữ, thích giết người, nỡ lòng nào đánh bết đầu người một cách độc ác như thế.

Thôi Phụng Vân cười hỏi :

- Chắc người nào đó có mối thù sâu với người?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu :

- Không, người nói sai rồi, y là bạn của ta.

Thôi Phụng Vân bật cười hỏi :

- Đã là bạn, tại sao người lại muốn đánh bết đầu y như tảng đá vừa rồi?

Hạ Hầu Quyên nhướn mày nói lớn :

- Là bạn thì cần nhứt phải hiểu lòng nhau, tôn kính nhau. Ta có hẹn với y gặp nhau tại đây không ngờ ta đã chờ y từ sáng tinh sương đến giờ mà vẫn chưa thấy bóng y đâu cả. Đó, như thế người bảo ta không hận y sao được?

Thôi Phụng Vân chúm chím cười hỏi :

- Theo lời người chắc có lẽ người đang chờ đợi một người bạn trai.

Không chút hổ thẹn, Hạ Hầu Quyên gật đầu đáp ngay :

- Phải. Ta đang chờ đợi một người bạn trai, con gái làm bạn với con trai có sao đâu, sao người nhìn kỳ cục vậy?

Thôi Phụng Vân vẫn mỉm cười, nhưng lắc đầu bảo :

- Không. Ta chỉ ngạc nhiên thấy người có vẻ nóng ruột vậy thôi. Làm bạn với con trai không có sao hết, nhưng phải chịu khó chờ đợi mới được, ráng đợi tới trưa không được thì đợi tới chiều tối, đợi không được thì sáng mai đợi nữa, đợi tới chừng nào gặp được mới thôi.

Chừng đó bắt anh chàng năn nỉ i ôi hết lời thế mới thú vị chứ.

Hạ Hầu Quyên nghe nói hết sức bội phục, nàng mở to cặp mắt nhưng đen lánh nhìn Thôi Phụng Vân không chớp, rồi khẽ gật đầu nói :

- Người nói đúng lắm! Hay! Ta sẽ cố gắng đợi thêm nữa, nhưng ta đợi đến tối thôi.

Nếu đến tối mà chàng ta vẫn chưa đến, thì Tiểu Cô sơn này thế nào cũng bị ta đánh nát tan tành cho người xem.

Thôi Phụng Vân thấy tội nghiệp Hạ Hầu Quyên nên mở lời :

- Thôi đứng chờ nữa, người có đợi đến sáng mai chàng cũng không có mặt tại đây đâu.

Hạ Hầu Quyên sững sốt ngạc nhiên hỏi luôn một loạt :

- Sao? Sao người lại biết? Người là ai? Người biết ta là ai? Người ta đang đợi người biết là ai không?

Thôi Phụng Vân mỉm cười nói :

- Ta là Thôi Phụng Vân, người là Hạ Hầu Quyên còn chàng là Trác Dật Luân!

Hạ Hầu Quyên vội biến sắc, thối lui nửa bước, hai mắt sắc lạnh như dao nhìn thẳng vào mặt Thôi Phụng Vân hỏi lớn :

- Thôi Phụng Vân hãy nói thật cho ta biết, tại sao Trác huynh ta không đến? Có lẽ anh ấy đã xem thường cuộc hẹn này chăng?

Nếu đối vào một dâm phụ tầm thường khác, gặp một cơ hội tốt để phá hoại cuộc tình tươi đẹp của Trác Dật Luân với Hạ Hầu Quyên, Thôi Phụng Vân chỉ khẽ gạt đầu một cái là đủ khiến cuộc tình duyên thơ mộng kia phút chốc biến thành mây khói ngay.

Nhưng Thôi Phụng Vân tuy xuất thân trong chốn bàng môn tà đạo, song nàng vẫn không đến nỗi tán tận lương tâm, phá hoại hạnh phúc kẻ khác để cầu lợi cho mình, nên nàng vừa nghe hỏi vội lắc đầu đáp :

- Cô em chưa chi đã nghĩ quấy cho người ta rồi. Anh ấy không tệ như vậy đâu. Anh ấy rất trọng lời hẹn với cô em, anh ấy muốn đến đây lắm nhưng không thể đến đây được, mới mượn bà chị này đến dùm đây này.

Là một cô gái thông minh tuyệt đỉnh, Hạ Hầu Quyên chỉ hơi nghĩ qua là hiểu ngay.

Nàng không kinh hoảng, lo lắng hỏi :

- Thôi... cô nương, Trác huynh tôi đã bị trọng thương... hay đang lâm trọng bệnh đấy?

Thôi Phụng Vân khen thầm nàng, liền gạt đầu cười đáp :

- Cô em khỏi phải lo ngại, tuy anh ấy đang bị trọng thương nhưng hiện nay đã lành mạnh rồi, ngặt chưa đi được thôi. Anh ấy đang chờ cô em lắm đó.

Nghe Trác Dật Luân khỏi bệnh, Hạ Hầu Quyên thấy trong người nhẹ nhõm, nàng nhoèn miệng cười nói :

- Anh ấy không việc gì bắt buộc phải đến đây đúng hẹn, chứ nếu không thì không được với tiểu muội đâu. Bây giờ hiểu ra anh ấy lâm trọng bệnh, tiểu muội buộc phải đến thăm vậy.

Nói tới đây, Hạ Hầu Quyên nhìn Thôi Phụng Vân đầu xuống tới chân, rồi chớp cặp mắt đen láy, cười hỏi :

- Thôi cô nương, chẳng hay cô nương... có liên hệ gì đến Trác huynh tôi không?

Thôi Phụng Vân biết tính nết Hạ Hầu Quyên thẳng thừng hào sảng nên nàng càng không chút giấu diếm liền thuật lại vụ nàng may mắn cứu Trác Dật Luân thoát khỏi tay gã Thanh Phong tiểu đạo sĩ với Thần lực quái nhân, đem về Chỉ Y cung chữa bệnh cho chàng, luôn cái việc nàng cời trường năm chung với Trác Dật Luân, quyết dụ cho chàng vào vòng ái ân xa ngã, nàng cũng kể tóat lốt cho Hạ Quyên nghe.

Lúc đầu Hạ Hầu Quyên hơi cở vẻ khó chịu, nhưng chờ Thôi Phụng Vân kể hết, nàng mới vui vẻ, vòng tay nghiêng đầu nói :

- Thôi tỷ tỷ, tiểu muội rất bái phục tỷ tỷ và xin cảm ơn tỷ tỷ đã ra tay cứu sống Trác huynh.

Nghe Hạ Hầu Quyên gọi mình bằng tỷ tỷ một cách chân thành, Thôi Phụng Vân sung sướng bước lại nắm tay Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Hiền muội thật là người khoan dung đại độ, đã không khinh khi, hiền muội còn kiến ngu tỷ là chị, ngu tỷ cũng bái phục hiền muội về võ công. Ngu tỷ xin có lời mừng hiền muội.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên :

- Tiểu muội có gì mà tỷ tỷ lại mừng?

Thôi Phụng Vân vui vẻ nói :

- Không giấu gì hiền muội trước kia ngu tỷ là kẻ trầm luân dục hải gặp không biết bao nhiêu đàn ông nhưng ngu tỷ chưa hề thấy có ai quân tử chân chính như chàng, đứng trước mỹ sắc mà không chút động tình. Hiền muội có diễm phúc được anh ấy yêu thương nên ngu tỷ mới có lời mừng hiền muội như vậy đó..

Nghe nói Trác Dật Luân yêu nàng thắm thiết, Hạ Hầu Quyên sung sướng bưng đò cả hai má, nàng lật đật hối thúc Thôi Phụng Vân trở về Chỉ Y cung.

Nhưng Thôi Phụng Vân thở dài, lắc đầu nói :

- Đừng đến Chỉ Y cung làm gì nữa, nơi đây đã bị cường địch đốt phá tan tành rồi.

Chồng của ngu tử là Tứ Hải Thần Quân Hồ Ngộ Kỳ cũng đã vong mạng chỉ riêng có ngu tử là được may mắn thoát chết đấy thôi.

Hạ Hầu Quyên nghe qua biến sắc, nàng vừa buồn dùm cho Thôi Phụng Vân vừa lo sợ cho tính mạng của Trác Dật Luân.

Thôi Phụng Vân đoán rõ tâm ý nàng, vội trấn an :

- Hiền muội chớ nóng lòng lo ngại, khi ngu tử nghe tiếng chuông báo cảnh đã lập tức sai đưa tỳ nữ tâm phúc tên Liễu Tâm, dẫn ngay anh ấy đến Bí Hương Các dưỡng bệnh. Anh ấy không sao đâu.

Hạ Hầu Quyên nghe xong trong bụng mới bớt lo, vội hỏi Thôi Phụng Vân :

- Thù nhân của Thôi tử tử a ai, tử tử có biết mặt chúng không?

Thôi Phụng Vân lắc đầu đáp :

- Ngu tử không biết hết, chỉ nhận diện một tên thôi

- Tên khốn nạn ấy là ai vậy? Tử tử nói cho em biết đi, gặp hãn em trả thù dùm cho tử tử.

Thôi Phụng Vân nghiêng răng cắn hận đáp :

- Cám ơn lòng tốt của hiền muội. Thù này phải để cho ngu tử trả ngu tử mới hả lòng.

Thôi đi hiền muội.

Hạ Hầu Quyên biết Thôi Phụng Vân đang bi thương đến cực độ nên nàng bước theo Thôi Phụng Vân trở lại Bí Hương Các đặng gặp Trác Dật Luân.

Vừa đi, Hạ Hầu Quyên cố gợi chuyện để biết kẻ thù của Thôi Phụng Vân là ai, nên nàng vội hỏi :

- Tứ Hải Thần Quân Hồ Ngộ kỳ danh liệt “Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn”, là một cao thủ thượng đẳng của võ lâm võ công siêu tuyệt, tại sao mới gặp cường địch lại bị chết một cách dễ dàng như vậy. Thôi tử tử nói cho tiểu muội nghe đi.

Thôi Phụng Vân vô tình không biết thâm ý của Hạ Hầu Quyên liền đáp :

- Tài giỏi thì tài giỏi nhưng Minh thương để tránh ám tiễn nan phòng, một bởi hấp tấp không phòng bị kịp, hai vì đối phương cũng là những đệ nhất cao thủ công lực ngang nhau lấy ít đánh nhiều, dùng thủ ngự công nên phải chuốc thảm bại.

Hạ Hầu Quyên bỗng kêu lớn :

- Thôi, tiểu muội đã hiểu rồi, kẻ thù tập kích Chi Y cung là những tên ma đầu ác sát vô loại không biết tôn trọng luật lệ giang hồ là bọn Tam Xà Ma Quân Bốc Ngọc Phong chứ gì?

Thôi Phụng Vân lắc đầu :

- Hiền muội hiểu sai rồi đâu phải...

Nhưng Thôi Phụng Vân chưa nói hết lời, Hạ Hầu Quyên đã vẫy tay cười nói :

- Thôi tỷ tỷ sơ ý nói rõ cho tiểu muội biết rồi. Những kẻ tài lực ngang với Hồ Thần Quân không ngoài “Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn” nhưng Tam kỳ, Nhất tuyệt đều là những nhân vật chính phái quyết phòng khi nào hành hung như vậy. Như thế chắc những kẻ ban đêm đánh lén Chi Y cung là những tên ác sát hung ma trong nhóm “Vũ Trụ lục tàn” chứ gì?

Thôi Phụng Vân nhìn Hạ Hầu Quyên, rồi lắc đầu gượng cười nói :

- Hiền muội bất tất phải phí tận khổ tâm, tìm cách hỏi vặn ngu tử làm gì. Ngu tử đã thề quyết tự mình báo thù, dẫu đánh không lại bọn chúng, nhất định tỷ tỷ cũng liều mạng, quyết rửa hận cho được.

Hạ Hầu Quyên thấy Thôi Phụng Vân chấp ý không chịu nói ra tên kẻ thù, còn hết sức khéo léo giữ kín miệng, nên nàng tạm bỏ qua không hỏi nữa, nhưng trong bụng nàng quyết thế nào cũng thám rõ được mới nghe.

Đi không bao lâu, Thôi Phụng Vân bỗng đứng dừng lại.

Hạ Hầu Quyên ngược mắt nhìn lên thấy đang đứng trước một cốc khẩu vắng vẻ, nàng tự hỏi :

- Thôi tỷ tỷ đã đến Bí Hương Các rồi sao?

Thôi Phụng Vân chỉ tay vào cốc khẩu gật đầu đáp :

- Bí Hương Các ở phía trong Tiêu Diêu Các là một ngôi lầu kiến tạo rất tỉ mỉ, hiền muội vào trong cốc không xa là trông thấy ngay...

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên nhìn Thôi Phụng Vân!

-Thôi tỷ tỷ, sao tỷ tỷ không vào với tiểu muội, còn kiêng sợ nỗi gì nữa?

Thôi Phụng Vân gượng cười đáp :

- Những việc làm xấu hổ của tỷ tỷ không cho phép tỷ tỷ vào gặp anh ấy. Thôi hiền muội hãy vào trong trước đi đừng để anh ấy đợi, tỷ tỷ đứng ngoài này chờ xem động tĩnh thế nào rồi sẽ vào sau.

Dứt lời nàng vẫy tay bảo Hạ Hầu Quyên đi vào rồi lập tức lách mình nấp vào một đồng đá gần đó.

Hạ Hầu Quyên hồi hộp trong nửa mừng nửa thẹn, tiến sâu vào Tiêu Diêu cốc.

Trong cốc địa thế hiểm hóc quanh co, toàn là những vách đá cao chồm chở.

Sau nhiều lần quẹo qua quẹo lại Hạ Hầu Quyên vào tới một khu đất rộng rãi có nhiều cỏ xanh mơn, quang cảnh tươi đẹp dị thường. Chỗ này sáng hẳn ra, không tối tăm như trong giữa cốc khâu.

Thấy một tòa lâu các xinh xắn ở bên thác nước, mới đi gần tới Hạ Hầu Quyên đã cất tiếng gọi lớn.

- Trác huynh! Trác huynh ơi! Trác huynh đã đỡ hần chưa? Tiểu muội Hạ Hầu Quyên đến thăm Trác huynh đây này.

“Quái lạ sao chẳng nghe ai trả lời thế này?” Hạ Hầu Quyên kinh ngạc tự hỏi.

Bỗng Hạ Hầu Quyên kinh hồn bạt vía lập tức thi triển môn tuyệt thế khinh công “Linh Không Hư Độ”, tung người nhảy ngay vào Bí Hương Các.

Vừa bước vào Bí Hương Các, đúng như nàng vừa phát giác nàng chợt thấy một nàng nữ tỳ áo xanh cỡ mười sáu mười bảy tuổi đang nằm thiêm thiếp trên mặt đất.

Hạ Hầu Quyên càng hốt hoảng thêm nàng không kịp xem nàng nữ tỳ sao lại nằm đó, vội phóng ngay lên trên tìm kiếm Trác Dật Luân.

Nhưng kiếm tìm khắp nơi, nàng vẫn chẳng thấy bóng Trác Dật Luân. Đâu đâu cũng vắng ngắt im lìm, Hạ Hầu Quyên cuống lên, trống ngực đập mạnh lên, nàng vội nhảy trở xuống, dựng nàng nữ tỳ lên hỏi :

- Có phải em là Tiểu Lâm không?

Nàng nữ tỳ áo xanh chỉ nhẹ gật đầu chứ không sao nói ra tiếng, toàn thân oằn oại trên tay Hạ Hầu Quyên. Hạ Hầu Quyên lúng túng gọi đi gọi lại hai ba lần, nhưng nạn nhân vẫn cứ thiêm thiếp nhắm hai mắt. Chừng chụp tay nạn nhân đoán mạch, nàng mới biết Tiểu Lâm đã trúng kỳ độc đã quá lâu, bệnh tình rất trầm trọng.

Không để lỡ một giây phút nào cả, Hạ Hầu Quyên nghiêng răng giơ chỉ gắng công liên tiếp điểm mạnh vào tâm nguyên Đại huyệt của Tiểu Lâm. Phương pháp điểm huyệt này chỉ nhằm cứu nạn nhân lai tinh trong phút chốc, chứ không thể khử độc và thoát khỏi kiếp số được.

Quả nhiên sau một hồi lâu Tiểu Lâm bỗng dần dần tỉnh lại cặp mắt lơ lơ mất thần sáng lên nàng nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên nữa hốt hoảng nữa hoài nghi.

Hạ Hầu Quyên biết thời cơ rất cấp bách không thể chờ đợi được lâu hơn nữa vì nạn nhân chỉ tỉnh dậy

trong giây phút nào đó thôi nên nàng vội hỏi :

- Tiểu Lâm, ta là bạn thân của nữ chủ nhân đây, Trác tướng công đâu em?

Tiểu Lâm khẽ đáp :

- Từ lúc đến đây, Trác tướng công đã khỏe nhiều, có thể đi lại được rồi, tướng công nói có một cuộc hẹn hết sức quan trọng không thể bỏ được nên.

Hạ Hầu Quyên chụm nói :

- Nên sao! Sao em không bảo anh ấy là chủ nhân của em đã đi dùm rồi.

- Em có nói nhưng Trác tướng công bảo nữ chủ nhân đang bị thảm họa làm sao đi được, nên tướng công đã rời khỏi đây rồi.

Hạ Hầu Quyên nghe nói Trác Dật Luân nghĩ nhiều đến mình như vậy, nàng cảm động nghĩ thương Trác Dật Luân đến rơi nước mắt.

Nàng hỏi tiếp :

- Em bảo anh ấy đến Tiểu Cô sơn, sao ta với nữ chủ của em trên đường trở lại không hề gặp?

Tiểu Lâm đáp giọng rõ ràng hơn :

- Em vì được lệnh của nữ chủ nhất định ngăn cản Trác tướng công, trong khi đôi bên đang giằng co nhau thì đột nhiên từ phía ngoài thổi vào một mùi hương thơm...

Hạ Hầu Quyên thất thanh chặn hỏi :

- Có người đánh trộm phải không?

Tiểu Lâm gật đầu :

- Dạ phải! Trác tướng công với em vừa ngửa thấy mùi thơm là cả hai lập tức toàn thân mềm nhũn, ngã lả ra đất, ngay liền đó em thấy có một số người xuất hiện họ bắt sống Trác tướng công mang đi mất.

Hạ Hầu Quyên nghiến răng tức tối, hỏi :

- Bọn chúng tất cả bao nhiêu người? Lai lịch ra sao? Hình dạng ra sao? Em có thể cho ta biết được không?

Tiểu Lâm vội đáp :

- Bọn chúng có tất cả năm người, hai đại hán áo đen, hai lão nhân áo đen, với một người mặt bát quái đạo bào, ngồi trên chiếc xe bốn bánh tay phe phẩy chiếc quạt lông. Lão hình như đã tự xưng là “Lục Tàn bang chủ”...

Nói được bấy nhiêu thần sắc của Tiểu Lâm bỗng biến đổi, hai mắt nàng lờ lờ trở lại, mặt xám ngắt và sau đó ít giây, Tiểu Lâm trút hơi thở cuối cùng.

Hạ Hầu Quyên thở dài, khẽ đặt thi thể Tiểu Lâm xuống đất cau mày suy nghĩ.

Nàng hoang mang không hiểu vì trong đương thế võ lâm chỉ nghe nói có “Vũ Trụ lục tàn” chớ làm gì có cái tên “Lục Tàn bang chủ”! Lục Tàn bang chủ là ai? Tại sao bọn chúng lại bắt sống Trác Dật Luân? Đồi bên có thù oán gì nhau chẳng? Hay vì nguyên nhân nào khác?

Những nghi vấn trên đây không tài nào Hạ Hầu Quyên suy đoán được.

Bất đắc dĩ, Hạ Hầu Quyên chờ gặp lại Thôi Phụng Vân hỏi cho biết rồi sẽ tính sau.

Không ngờ, chờ mãi vẫn không thấy tung tích Thôi Phụng Vân đâu cả, Hạ Hầu Quyên lo sợ bên ngoài có biến, nàng lập tức theo đường cũ chạy trở ra cốc khẩu.

Ra tới nơi, Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên thấy Thốt Phụng Vân đi đâu mất biệt.

Phóng mắt nhìn kiếm khắp bốn phía vẫn không thấy Thôi Phụng Vân, nàng chán nản ngồi xuống một tảng đá nghỉ chân.

Bỗng Hạ Hầu Quyên thấy có mấy miếng vải nhỏ. ai bỏ gần đây, nàng vội nhất lên xem, mới hay Thôi Phụng Vân đã cắn ngón tay lấy máu đề thơ vĩnh biệt. Nàng bảo nàng không còn đủ can đảm gặp lại Trác Dật Luân.

Xem xong Hạ Hầu Quyên bỗng dậm chân thở dài rồi đứng ngăn người trước Tiêu Diêu cốc khẩu.

Hồi lâu, chợt đoán ra bọn bắt cóc Trác Dật Luân dám là bọn Vũ Trụ lục tàn và lão nhân cầm quạt mặt bát quái đạo bào, ngồi trên xe bốn bánh tự xưng là Lục Tàn bang chủ dám là Độc Cô Trí? Hạ Hầu Quyên thất kính vì sau khi đuổi hệt Hà Chưởng Thiên tại “Hoàng sơn Tây Hải môn”, nàng biết rõ bọn Vũ Trụ lục tàn quả danh bất hư truyền. Tên nào cũng có riêng một độc môn kỳ học lợi hại.

Sáu tên tàn phế hung nhân tuy mỗi tên đều bị tật khác nhau nhưng bọn chúng vẫn có sở trường riêng danh trấn võ lâm, giả như bọn chúng liên hợp thành khối Lục Tàn bang và do Độc Cô Trí một kẻ cơ kế xảo quyệt lãnh đạo tụ một thành lâm uy thanh thế tất sẽ hùng mạnh thập bội. Và khi bọn chúng độc bá võ lâm giang hồ đang lúc nhiều nhượng, võ lâm vào vòng tai kiếp vô phương cứu vãn.

Càng nghĩ Hạ Hầu Quyên càng tức vì thế nàng quyết không để bọn chúng tự tung tự tác.

Hạ Hầu Quyên lập tức rời khỏi Tiêu Diêu cốc đi về hướng Hà Bắc. Dọc đường nao nao tắc dạ nàng không tài nào quên nổi Trác Dật Luân.

Một thiếu nữ tư sắc tuyệt đại như nàng, và là một vị hồng trang hiệp nữ, võ học tuyệt luân, hết sức cao ngạo, đối với nhi nữ tình trường nàng đâu dễ động tình nhưng một khi đã động tình rồi, tất nhiên phải hết sức tha thiết.

Hai vì Trác Dật Luân đã quá xem trọng lời hẹn ước. Chàng đã bất chấp hết thấy cốt giữ đúng lời hứa, không ngờ chàng giữa đường gặp nạn.

Bất luận lão Lục Tàn bang chủ có phải Độc Cô Trí hay không, chỉ nhân dò theo vụ Tiểu Lâm bị trúng độc cũng đủ biết lão ta vô cùng độc ác.

Trác Dật Luân bị trọng thương mới lành, công lực chưa phục nay lại bị lọt vào tay bọn ác nhân nhất hiệp vô cùng nguy hiểm.

Nàng đi mãi, sông trời cây đá đối với nàng chỉ là những sầu và sầu. Nàng đâu còn tâm trí nhân tình để thưởng thức cảnh sắc thiên nhiên.

Nhưng đôi mắt của Hạ Hầu Quyên tuy “vô cảnh” nhưng đôi tai của nàng không thể “vô thanh”.

Nhân lúc nàng vừa đi gần tới một hang núi, chợt nghe thấy từ trong động phát ra tiếng nhai lách cách khiến ai nghe thấy ai cũng rùng mình sợ hãi.

Lúc khởi đầu, Hạ Hầu Quyên chưa thềm để ý, nàng chỉ hơi nghiêng đầu thản nhiên nhìn về phía động huyết.

Nhưng vừa lúc nàng đi mau gần sát động huyết, đột nhiên có một bóng đen từ trong động bay ra, rồi rơi bịch xuống mặt đất.

Hạ Hầu Quyên lưu ý nhìn kỹ bất giác cảm thấy kinh kỳ.

Hóa ra bóng đen vừa rồi chỉ là một cái đầu chó sói dính theo hai chân trước.

- “Chó sói chết làm gì biết bay, không lẽ trong động có người ném xác chó sói ra ngoài?”

Nghĩ đến, đây Hạ Hầu Quyên lắc đầu mỉm cười cho rằng nàng đã đoán sai, không lý nào có thể như thế được, bởi vừa rồi trong lúc nàng còn cách xa động huyết, đã nghe tiếng người nhai chóp chếp, nếu trong động đang có người thì người này không lẽ đang ăn thịt chó sói?

Chó sói ăn thịt người chết là việc thường nhưng nếu người ăn thịt chó sói chết là một việc hiếm có trên đời.

Bởi thế nàng cho rằng kẻ đang ăn thịt chó sói trong huyết không phải là người, mà là loài mãnh thú hết sức hung dữ.

Nếu gặp lúc bình thường, Hạ Hầu Quyên nhất định phải vào động xem xét, hay ít nhất cũng phải tìm cách dụ con ác thú ăn xác chó sói ra ngoài động để xem nó là cọp hay đười ươi?

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Hồng Nhan Trí Phục Khùng Tàn Nhân

Bào Hao Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên hiện lòng đang buồn bực đâu còn tâm trí tò mò, nàng cần đi gấp đên Đồng Bách sơn.

Bởi thế nữa xác chết chó sói vừa rơi bịch xuống mặt đất chỉ khiến nàng nhìn qua loa vào phía động huyết với xác chó sói nhưng chân nàng vẫn không ngừng.

Không ngờ một quái sự bỗng hiện theo sau đó khiến Hạ Hầu Quyên hiếu kỳ đứng dừng lại.

Đây là một chuỗi cười ha hả từ trong động truyền ra ngoài.

Hồ làm gì biết cười, báo chỉ biết hú còn đười ươi chỉ biết nhe răng chó không khi nào cười như thế này được.

Nhất định trong động có người, dạ dày của người này hết sức phi thường mới ăn nổi xác chó sói.

Nàng không quát hỏi, cũng không thềm bước vào động, chỉ lấy xác con chó sói, ném vào động.

Quả nhiên động tác trên hết sức công hiệu, trong động có tiếng quát to, lập tức có bóng người nhảy vọt ra ngoài.

Hạ Hầu Quyên vẫn đứng yên, định thần nhìn kỹ, trông thấy kẻ vừa xuất hiện là một đại hán thân hình hết sức hùng vĩ, nhưng dơ dầy đầu tóc rối bù.

Đại hán quét mắt nhìn quanh, thấy trừ Hạ Hầu Quyên ra, không còn ai khác, y liền cất tiếng hỏi nàng :

- Con bé kia tại sao ngươi lại ném nửa con chó sói này vào trong động?

Hạ Hầu Quyên không ngờ kẻ vừa xuất hiện là một quái nhân không khác gì loài sơn tinh hải quái, nàng cau mày rồi phì cười đáp :

- Người có thể liệng xác chó sói ra ngoài này, tại sao ta lại không thể ném nó vào trong ấy?

Đại hán ngăn người rồi phứt chốc gật đầu :

- Đúng, người nói có lý ta không chấp người.

Vừa nói xong, đại hán quay người định bước trở nào động.

Hạ Hầu Quyên không ngờ đối phương lại thừa nhận mình có lý, nàng bất giác hừ một tiếng giơ tay gọi :

- Này, này tại sao người đi nhanh như thế?

Đại hán ngạc nhiên :

- Người muốn ta ở lại đây làm gì? Chẳng lẽ ta không giận người, người lại giận ta?

Trông thấy đại hán cở vẻ điên khùng, Hạ Hầu Quyên bật cười thành tiếng nói lên :

- Ta muốn hỏi người một việc.

Đại hán giơ hai tay, ngập dài nói :

- Muốn hỏi gì hãy hỏi nhanh lên, ta cần trở vào ngủ thêm.

Hạ Hầu Quyên chỉ vào bộ quần áo dính đầy máu cười hỏi :

- Có phải là máu chó sói đấy không?

Đại hán đáp :

- Phải! Máu chó sói cũng có, máu người cũng có.

- Thế máu chó sói và máu người ở đâu ra?

- Ta giết chết người, máu người dính vào quần áo, ăn thịt chó sói, nên quần áo mới dính máu chó sói.

- Đâu có thể giết chết người dễ dàng như vậy, còn thịt chó sói đâu thơm ngon gì? Tại sao người đã giết người lại ăn thịt chó sói?

- Vì có một người hiếp đáp ta quá cỡ, nên ta nổi nóng không sao nhịn được đã giết chết hẳn. Trong khi ta đi đến đây một nơi hoang vắng không có nhà cửa, bụng đói như cào, không có đồ ăn ta đành phải bắt ít con chó sói ăn cho đỡ đói.

Hạ Hầu Quyên dần dần thấy gã đại hán có vẻ gì vui vui, nàng liền mỉm cười hỏi :

- Thịt chó sói có ngon không?

Đại hán cau mày đáp :

- Ta cứ tưởng ta là kẻ ngu đần nhất trên đời không ngờ người còn khờ khạo hơn ta nữa, đáng tức cười

thật.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên :

- Người bảo ta đàn mà đàn ở chỗ nào?

Đại hán nhe răng cười hềnh hệch :

- Người đàn ở chỗ ngồi hỏi ta thịt chó sói có ngon hay không. Đáng lý người không nên nói như vậy, vì nếu ngon đời tào ta lại phải tức tối, ném cả cái đầu chó sói ra ngoài này.

Hạ Hầu Quyên nghe nói cũng phì cười nàng nhìn đại hán hỏi ngang :

- Người tên là gì?

Đột nhiên đại hán vụt trừng mắt nổi giận quát lớn :

- Con nhỏ kia, sao người lăm mồm lăm mép thế. Ta tên gì mặt ta, người hỏi chi vậy?

Thấy đại hán có vẻ điên điên khùng khùng, Hạ Hầu Quyên bỏ qua không chấp. Nàng lấy ra một bình rượu giơ ngay trước mặt đại hán cười bảo :

- Ta biết người khát rượu, nếu người chịu nói tên họ người cho ta nghe, ta biếu người bình rượu này. Người có bằng lòng không?

Đại hán thấy có rượu, hai mắt sáng lên, y liếm môi nuốt ực nước miếng một cái gật đầu lia lịa.

- Nói. Ta nói. Ta tên “đại khùng”! Đại Khùng là tên ta. Ai cũng kêu ta tên ấy.

Nghe đại hán nói tên xong Hạ Hầu Quyên sực nhớ tới câu chuyện Thôi Phụng Vân đã kể lại cho nàng nghe, nàng đoán đại hán khùng này rất có thể là gã thần lực quái hán đã đánh Trác Dật Luân bị trọng thương nên nàng vội hỏi :

- Ngoài cái tên Đại khùng ra người còn tên gì khác ta nữa không?

Đại hán cao hứng búng tay nghe “tróc” một tiếng, lớn tiếng cười :

- Còn, ta còn tên khác nữa, Bộc Dương Dũng. Tên này là tên thật của ta đó.

Hạ Hầu Quyên bỗng giật mình đánh thót một cái, nghĩ bụng :

- Trời ơi! Té ra hần là một nhân vật được biệt danh trong nhóm “Vũ Trụ lực tàn”.

Thảo nào Trác huynh không bị hần đánh trọng thương sao được?

- Con nhỏ kia, ta đã trả lời người rồi, sao người không đưa rượu cho ta? Bộ người định lừa ta sao chứ?

Hạ Hầu Quyên nghe Bộc Dương Dũng nhắc, nàng giật mình lật dật nhoẻn miệng cười rồi liệng ngay bình rượu cho đối phương.

Bộc Dương Dũng lập tức chụp lấy mở nắp đưa lên miệng uống ồng ọc một hơi cạn sạch.

Uống xong y khà một tiếng giơ tay lên quẹt mép như chưa đã thèm, Hạ Hầu Quyên thấy thế lại hỏi :

- Bộc Dương Dũng, người vừa giết chết ai đấy?

Bộc Dương Dũng cười hì hì hỏi lại :

- Người còn rượu nữa không mà hỏi ta? Còn thì ta mới nói, hết thì thôi. Ta đi ngủ đây.

Tưởng Hạ Hầu Quyên hết rượu nên nói xong y quay lưng định đi tìm chỗ ngủ.

Hạ Hầu Quyên thấy y khùng mà còn khôn như vậy nàng bỗng dựng cao đôi mày quát lớn :

- Bộc Dương Dũng, nếu người không chịu trả lời ta thì đừng hòng rời khỏi chốn này.

Bộc Dương Dũng đang gục gặt đầu bước đi chợt nghe Hạ Hầu Quyên quát gọi, y dừng lại trợn mắt hỏi nàng :

- Con nhỏ kia, người dám lớn tiếng với ta thật sao?

Hạ Hầu Quyên gật mạnh đầu nói :

- Phải! Dám chứ sao không. Nếu người chịu trả lời ta sẽ cho người món ngon khác.

Bộc Dương Dũng vội tươi sắc mặt gãi đầu hỏi :

- Thật à? Người còn có món khác ngon nữa à? Rượu phải không?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười đáp :

- Rượu thì hết rồi còn thịt khô thơm ngon lắm.

Bộc Dương Dũng nghe nời có thịt khô, y lại liếm môi nuốt nước dãi nữa.

Y xoa tay cười hỏi :

- Con nhỏ kia sau khi ta nói rõ cho người biết ta đã giết chết ai rồi người biếu hết thịt khô của người cho ta phải không?

Hạ Hầu Quyên biết muốn dụ khi Bộc Dương Dũng thì chỉ có rượu và thịt nên nàng liền gật đầu nói :

- Chỉ cần người trả lời ta đầy đủ ta biểu hết thịt khô của ta cho người ngay.

Bộc Dương Dũng khoái chí hoan hô lớn một tiếng rồi lao người nhảy vọt vào trong thạch động. Thấy Bộc Dương Dũng không những dùng lực cái thế, y còn có một thân pháp kỳ ảo tuyệt diệu. Hạ Hầu Quyên rất lo ngại, vì nếu may mắn y được thông minh một chút, võ lâm tất sẽ điêu đứng chứ chẳng không.

Chạy vào trong động không lâu, Bộc Dương Dũng bỗng trở ra kéo theo một cái xác chết đầu bị bể nát tới trước mặt Hạ Hầu Quyên, y nhìn nàng cười hềnh hếch.

Thấy xác chết mặc áo đạo bào màu vàng, Hạ Hầu Quyên sực nhớ ra liền hỏi Bộc Dương Dũng :

- Có phải đạo sĩ này tên Thanh Phong, hẳn là cháu trai của Tam Xà Ma Quân Bốc Ngọc không không?

Bộc Dương Dũng lắc đầu :

- Ta không hề hỏi tên họ hẳn, cũng không biết hẳn là cháu của ai cả.

- Có phải hẳn biết thả rắn không?

Bộc Dương Dũng ngạc nhiên kêu lớn :

- Ủa bộ người biết bói toán nữa sao? Ủ, hẳn biết thả rắn, bắt rắn, trong mình hẳn còn có rất nhiều rắn nữa.

Biết mình đã đoán đúng, Hạ Hầu Quyên quắt mắt hỏi :

- Theo sự hiểu biết của ta thì gã đạo sĩ này đã cho người ăn uống rất phủ phê thế tại sao người giết chết hẳn?

Bộc Dương Dũng há mồm định trả lời, nhưng y bỗng đỏ mặt nín thinh.

Hạ Hầu Quyên làm bộ sa sầm nét mặt nói :

- Người hãy trả lời cho ta biết nếu không ta không cho người thịt khô đâu.

Bất đắc dĩ Bộc Dương Dũng mới gật đầu đáp :

- Ủ! Hẳn có bao ta ăn uống nhưng hẳn sai khiến ta nhiều quá. Dọc đường hẳn cứ la hét bảo ta đánh nhau hoài...

- Có thể hẳn mới chịu bao người ăn uống chứ. Nhưng sao người lại đến nỗi phải giết hẳn.

Bộc Dương Dũng hết gật đầu lại gãi tai nghe soàn soạt :

- Hắn đã nhận lời nuôi ta, thì cho ta ăn no uống đủ. Đi đến đây ta bảo ta đói, hắn không cho ta ăn lại còn mắng ta bảo đợi đến thị trấn mới được ăn. Người nghĩ coi hắn chơi ngang với ta quá.

- Như thế là người giết hắn phải không?

- Không. Ta bảo hắn không cho ta ăn uống thì ta không cần nghe lệnh hắn nữa. Từ nay hai đứa chia tay là xong.

- Thế hắn bảo sao?

- Còn bảo sao nữa? Hắn không cho ta đi, lại còn trừng mắt quát nạt, thị oai. Hừ, hắn làm như hắn cha ta vậy. Ta tức quá, giơ tay vỗ nhẹ vào đầu định bảo hắn: Đừng la lối nữa.

Ai ngờ, coi vậy mà hắn tệ ghê. Ta vỗ nhẹ có một cái mà đầu hắn ra thế này đây.

Hạ Hầu Quyên liếc nhìn xác chết của gã đạo sĩ, nàng kinh hồn cho chưởng lực của Bộc Dương Dũng.

Trong khi ấy Bộc Dương Dũng bỗng cười khan một tiếng rồi nói tiếp :

- Ta lỡ tay, nhưng dù sao đối với hắn ta cũng chưa đến nỗi tệ bạc lắm.

Hạ Hầu Quyên kêu lên :

- Người đập nát đầu người ta như thế này còn bảo là chưa đến nỗi tệ bạc hả?

Bộc Dương Dũng cười nói :

- Cô bé kia tại sao người không nghĩ kỹ một chút. Thịt người dẫu sao cũng thơm ngon hơn thịt chó sói, trong lúc ta đang đói bụng gần chết, ta vẫn chưa hề đụng chạm tới người hắn như thế ta không tốt với hắn sao.

Hạ Hầu Quyên nghĩ Bộc Dương Dũng nói cũng phải. Trong lúc quá đói bụng mà y không xé xác gã đạo sĩ ăn uống cũng đủ biết y chưa đến nỗi mất hẳn cả nhân tính.

Bộc Dương Dũng bỗng rờ bụng, nhăn mặt kêu :

- Cô bé kia, ta đói nữa rồi đây, người muốn hỏi chờ lát nữa sẽ hỏi, giờ người cho ta ăn trước đi, không ta chịu không thấu đâu.

Hạ Hầu Quyên gật đầu, nhưng nàng chỉ liệng cho Bộc Dương Dũng một nửa phần thịt khô thôi. Nàng cười bảo :

- Người hãy ăn đỡ chút đỉnh trước đã, còn lại một gói to, lát nữa ta sẽ tặng luôn cho người.

Bộc Dương Dũng chụp lấy phần thịt khô Hạ Hầu Quyên liệng cho ăn ngấu ăn nghiến, rồi tươi cười nói :

- Rồi đây, hỏi gì cứ hỏi đi, mau lên. Ta phải ăn thật nhiều mới tạm no.

Sau một hồi đối đáp, Hạ Hầu Quyên đoán biết Bộc Dương Dũng là người ngay thẳng, không chịu nói dối, nàng vội hỏi :

- Có phải người là một nhân vật trong nhóm “Vũ Trụ lục tà” không?

Bộc Dương Dũng bỗng trừng mắt hằm hằm giận dữ nhìn Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên không hiểu đầu đuôi, cau mày quát hỏi :

- Bộc Dương Dũng, sao người vô cớ lại nhìn trừng trừng vào mặt ta như muốn ăn thịt ta vậy?

Bộc Dương Dũng la lớn :

- Nhìn người là ta quý mến người đó. Nếu không, người bị đập nát rồi. Trước đây chưa ai hỏi ta câu người vừa hỏi mà được toàn mạng cả, người hiểu chưa.

Hạ Hầu Quyên bật “ồ” một tiếng hỏi :

- Thế người không chịu nhận là người của Vũ Trụ lục tà à?

- Không, nhất định là không.

- Người có quen biết Độc Cô Trí, Hà Chương Thiên, Vân Thiên Lý, Tư Mã Thông và Tư Mã Minh không?

Bộc Dương Dũng lắc đầu :

- Không quen nhưng có nghe danh tiếng của bọn chúng.

- Bọn chúng có phải là năm người trong Vũ Trụ lục tà không?

Bộc Dương Dũng gật đầu :

- Bọn chúng là năm nhân vật trong Vũ Trụ lục tà nhưng ta không phải.

Hạ Hầu Quyên cau mày khó hiểu. Thấy vậy Bộc Dương Dũng bỗng cười nói :

- Cô bé kia, bộ người lạ lắm sao. Ta có lý do của ta mà.

- Đâu người nói rõ lý do của người cho ta nghe thử xem.

Bộc Dương Dũng cười hà hà nói :

- Ta phải hỏi người trước đã. Có phải ý nghĩa của Vũ Trụ lục tàn là tàn khuyết không?

Hạ Hầu Quyên gật đầu :

- Có thể giảng nghĩa như thế.

Bộc Dương Dũng ha hả cười lớn :

- Hay lắm! Vậy giờ ta nói người nghe nhé. Tư Mã Thông là kẻ điếc vì hai tai của hắn kể như không nghe, Tư Mã Minh là tên mù, hai mắt của hắn cũng kể như vô dụng. Còn Vân Thiên Lý thì hai chân cụt từ đầu gối trở xuống, hai cánh tay Hà Chương Thiên thì hoàn toàn không xài được. Độc Cô Trí trúng phong tẩu hỏa bán thân bất toại, quanh năm sống trên cỗ xe bốn bánh nửa năm nửa ngồi kể như phế nhân luôn. Năm đứa ấy đều bị tàn khuyết rành rành, xưng là “tàn” gì cũng nghe hợp lý. Còn ta, ta có đủ hai mắt, một mũi, hai tai, và mồm, không mù không điếc, hai bàn tay có thể đập tan núi, đôi chân ta có thể chạy nhanh hơn ngựa, ta có gì là tàn khuyết đâu, mà bảo ta phải đứng chung hợp xưng “Vũ Trụ lục tàn”.

Nghe Bộc Dương Dũng nói xong, Hạ Hầu Quyên mới biết đối phương không khác một hòn ngọc quý chưa được mài dũa.

Nàng gật đầu cười bảo :

- Lý do của người kể ra cũng đúng đấy.

Bộc Dương Dũng thấy Hạ Hầu Quyên không phản đối, mà lại còn tán đồng cho lý do của mình rất đúng thì khoái chí cười sáng sặc một hồi, rồi vênh mặt nói :

- Nếu như bọn giang hồ chịu đặt cho ta một ngoại hiệu khác thì hay biết mấy. Thí dụ như... như Vũ trụ Đệ nhất Khuyết nghe có phải chí lý không?

Hạ Hầu Quyên thích thú giương mi hỏi :

- Chỉ gì là “Vũ trụ Nhất Khuyết”, chữ khuyết nghĩa là thế nào?

Bộc Dương Dũng dấm dấm vào lưng, cười đáp :

- Khuyết là khuyết tiền! Bình sanh ta chỉ thiếu hụt tiền không kiếm ra tiền, nhưng ta không muốn ăn cắp, trù phi gặp được ai hảo tâm tự động mời ta ăn. Ta thường phải nhịn đói nhịn khát luôn như thế không phải là “Vũ trụ Đệ nhất khuyết” sao?

Hạ Hầu Quyên phát lên cười khúc khích nói với Bộc Dương Dũng :

- Vận của người không đến nỗi xấu đâu. Hôm nay người đã gặp đặng người tốt rồi đó. Ta đây này. Ta bằng lòng mời người ăn uống, còn biểu thêm người một đỉnh vàng nữa, để khi nào người không gặp người hảo tâm mời người ăn uống khi ấy người có thể tự mua lấy thức ăn, người chịu không?

Nói rồi không đợi Bộc Dương Dũng trả lời, nàng liền móc ra đỉnh vàng và trao luôn gói thịt khô còn lại cho y.

Bộc Dương Dũng thò lò cặp mắt nhìn nàng, nhưng trong ánh mắt y có vẻ rất cảm kích, ngạc nhiên :

- Cô bé kia...

Thấy đối phương sung sướng mừng rỡ, chắc chịu nghe lời mình Hạ Hầu Quyên liền ướm thử, nàng to tiếng chận lời :

- Làm người phải biết lễ phép người không được kêu ta là cô bé, phải kêu ta là cô nương nghe chưa?

Quả nhiên Bộc Dương Dũng cười hềnh hếch, gật đầu lia lịa :

- Phải! Phải! Cô bé... à, cô nương tử tế quá! Cô nương có cần ta đánh nhau hộ không?

Hay là làm hộ cô nương việc gì không?

Hạ Hầu Quyên một vì muốn biết công lực của Bộc Dương Dũng mạnh đến mức nào, cần nhất phải dùng oai thu phục mới được, nên nàng vội lắc đầu mỉm cười nói :

- Ta không cần người đánh nhau hộ ta, ta muốn người đánh với ta.

Bộc Dương Dũng trợn ngược đôi mắt, y kinh ngạc đến đờ người như khúc gỗ.

Hạ Hầu Quyên giả bộ không vui, trách móc :

- Hừ! Ta tưởng người là người thật thà không ngờ người lại giả dối như vậy. Hồi này người hết sức cảm ơn ta, nhưng tại sao bây giờ người không chịu nghe lời ta? Có phải người nhút nhát sợ sệt không đánh nhau với ta chẳng?

Bộc Dương Dũng giật mình vội nổi gân cổ đáp :

- Cô bé... à, mà cô nương, không phải ta không dám đánh nhau với cô nương, bởi sức ta ghê gớm lắm, với bàn tay to tướng này, ta chỉ sợ đánh bẹp đầu cô nương như tên đạo sĩ năm kia lắm.

Bộc Dương Dũng vừa nói vừa chỉ cái đầu nát bét của tiểu đạo sĩ. Hạ Hầu Quyên bật tiếng cười lớn :

- Người cứ việc yên tâm, ta đâu tệ lậu như gã đạo sĩ ấy. Thôi thế này, hai ta không cần đánh nhiều, chỉ cần đối kích ba chưởng là đủ rồi.

Bộc Dương Dũng lật đật nói :

- Cô nương, nếu cô nương chịu nổi ba chưởng của ta, ta thề sẽ nghe lời cô nương suốt đời.

Biết Bộc Dương Dũng là kẻ lỗ mãng, nhưng nói một là một, thế nào cũng giữ đúng lời, trong bụng mừng thầm, Hạ Hầu Quyên lập tức gật đầu ưng chịu.

Bộc Dương Dũng bỗng mấp má môi, hình như muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Hạ Hầu Quyên thấy thế cười hỏi :

- Người còn điều gì muốn nói hãy nhanh lên, không việc gì phải ấp úng, ta đang chờ người xuất thủ để đánh nhau với ta một trận xem sao đây.

Bộc Dương Dũng ngấp ngừng một hồi mới nói được, giọng như bị xúc động mạnh :

- Cô nương, nếu lỡ tôi thân tay không kịp đánh chết cô nương, thế nào tôi cũng lập mộ bia cho cô nương, mỗi năm đến ngày lễ Thanh minh, hay gặp Trung Nguyên Quỷ tiết thế nào tôi cũng tìm chút rượu ngon mua ít nhang nến đến tảo mộ cô nương.

Hạ Hầu Quyên vừa cảm động vừa tức cười, nàng vội vàng ôm quyền nói :

- Ta xin cảm ơn người! Thôi, “Vũ Trụ Đệ nhất Khuyết” hãy xuất thủ ngay đi.

Bộc Dương Dũng nói :

- Cô nương, bàn tay của tôi ghê lắm đấy, cô nương nên cẩn thận nghe chưa.

Hạ Hầu Quyên gật đầu cười bảo :

- Nếu người không yên tâm, thôi để ta xuất thủ trước cũng được!

Dứt lời nàng vụt giơ cao ngọc chưởng giở thức “Pháp Hoa Phi Bổng” xô mạnh tới giữa ngực Bộc Dương Dũng.

Song chưởng vừa chạm nhau bỗng phát ra những tiếng kêu “bình, bình” liên tiếp năm tiếng.

Lập tức Bộc Dương Dũng bị đối phương đánh bật ra sau luôn năm bước lão đảo một hồi mới đứng vững lại được.

Còn Hạ Hầu Quyên?

Lạ lùng thay! Nàng vẫn đứng vững như ngọn núi Thái Sơn mặt tươi tỉnh không một chút biến sắc!

Sự kiện diễn ra hết sức bất ngờ nhưng xét kỹ có nguyên nhân.

Về phía Bộc Dương Dũng trước hết vì y đã quá tự phụ dùng lực của mình, xem thường đối phương là hồng phấn giai nhân, hai là vì cảm nghĩa Hạ Hầu Quyên cho vàng bạc, rượu thịt, sợ đánh nàng bị thương nên y chỉ dùng có một nửa chân lực trong thức “Kim Báo Lộ Trảo”.

Còn về phần Hạ Hầu Quyên, một vì nàng đã biết rõ đối phương danh liệt “Vũ Trụ lục tàn” có một công lực cái thế vô song, hai vì nghe Thôi Phụng Vân thuật lại vụ Trác Dật Luân chỉ đỡ có ba chưởng của Bộc Dương Dũng mà chàng bị đánh hư tạng phủ và bị trọng thương, tự nhiên nàng hết sức đề phòng không dám khinh thường, nên vừa xuất thủ lập tức nàng sử dụng ngay tuyệt học của sư môn “Bàn Nhược Phật chưởng” và đồng thời vận đủ mười một thành công lực.

Nếu nói một cách công bình, tuy Hạ Hầu Quyên đã thi triển “Bàn Nhược Phật chưởng” đánh trọng thương Tư Mã Hào thứ Phật môn tuyệt học có một uy lực vô cùng khủng khiếp nhưng bởi nàng còn quá trẻ, hỏa hầu có hạn, chưa đạt tới mức lữ hỏa thuần thanh, nếu đem so sánh với thần lực cái thế của Bộc Dương Dũng, nàng vẫn còn kém đối phương một bậc.

Nhưng về phương diện nội lực Bộc Dương Dũng tuy mạnh hơn Hạ Hầu Quyên, khổ nỗi y chỉ ngầm vận có năm thành công lực, nên lúc hai chưởng chạm nhau, Bộc Dương Dũng đành phải thất thế.

Lúc khởi đầu, Hạ Hầu Quyên cũng ngạc nhiên không hiểu tại sao đối phương yếu kém như thế. Nhưng nghĩ thêm chút nữa, nàng lập tức hiểu liền vội cười nói :

- Ta đã bảo người là ta không yếu kém như gã đạo sĩ kia đâu, người nên dùng toàn lực ra giao đấu với ta, chớ nên khách sáo làm gì cho khổ thân.

Hạ Hầu Quyên vừa dứt lời Bộc Dương Dũng đã gầm lên như hổ dữ lập tức lao người xông vào.

Phen này vì đã nếm mùi lợi hại, Bộc Dương Dũng không dám ỷ y khách sáo nữa, y vận đủ mười thành nội lực thi triển cùng lượt Hồ Bộc Thức, Song Đòng chưởng công kích đối phương như vũ bão.

Cấp thời ứng kháng ngầm tụ đủ mười một thành nội kình, Hạ Hầu Quyên liền cử ngọc chưởng đón đỡ.

Ầm!...

Một tiếng nổ kinh hồn vang dội!

Đá cát bay mù mịt. Cây cối mọc quanh một trượng phương viên không chịu nổi sức ép của kình khí ngã đổ ầm ầm.

Hai đối thủ vẫn giữ nguyên cước bộ, song cương nhược lập tức được phân định rõ ràng.

Hạ Hầu Quyên vẫn tươi cười đứng yên, mặt hoa không biến sắc tươi như tiên nga giáng thế, tịnh như Tây thiên Cổ phật, oai hùng như Đông nhạc Thái sơn.

Trái lại, Bộc Dương Dũng mặt thoáng nhợt vẫn đứng nguyên một chỗ, song y lão đảo một hồi mới đứng vững lại được.

Hạ Hầu Quyên từ từ dẫn khí quy nguyên, nhìn thẳng vào mặt Bộc Dương Dũng chum chím cười hỏi :

- Người phục ta chưa? Nếu chịu phục rồi khỏi phải thử chưởng thứ ba.

Bộc Dương Dũng vừa thở vừa lắc đầu.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy cười nói :

- Kiểu đánh thí mạng bằng nội lực như thế này khỏi cần dùng tới thân thủ linh hoạt “Hành gia giơ tay là biết ngay giới dở”, rõ ràng người địch không lại ta tại sao người còn cứng cổ chưa chịu phục?

Bộc Dương Dũng cười hì hì nói :

- Ta không tin chưởng lực của ta thua người, có lẽ tại ta đang đói bụng, chưa ăn no đủ.

Người có bằng lòng để ta ăn xong gói thịt khô này rồi sẽ đấu thêm chưởng thứ ba không?

Hạ Hầu Quyên bật cười khúc khích nói :

- Được! Người cứ ăn đi rồi sẽ đấu.

Bộc Dương Dũng lập tức mở gói thịt khô ra bốc cho vào miệng ăn ngấu ăn nghiêng một hơi sạch ráo.

Hạ Hầu Quyên đoán biết Bộc Dương Dũng ăn xong thế nào cũng sẽ dùng toàn lực xuất kích chưởng thứ ba, nên nàng cũng lợi dụng trong khi chờ đợi liên điều hòa chân khí, ngưng vận sự mãn tuyệt học Bàn Nhược Phật chưởng để dự bị ứng phó.

Ăn xong gói thịt khô, Bộc Dương Dũng ưỡn ngực quơ tay thở phào một cái rồi nhanh như chớp, lập tức vung chưởng thứ ba đánh tới.

Bất thành linh bị tấn công, nhưng đã phòng bị sẵn, Hạ Hầu Quyên bình tĩnh giở tuyệt học Bàn Nhược Phật chưởng ra phản kích.

Lại một tiếng nổ vang dội nổi lên, kinh khí chuyển động ì ầm, xô ngã thêm hàng loạt cây rừng bật tung gốc rễ.

Nhưng lần này, kết quả cuộc đấu chưởng thứ ba trong thế “thủ sắc bình phân” bất phân thắng bại.

Thấy mình đã dùng tận lực giao đấu nhưng vẫn không thắng nổi chưởng thứ ba, Bộc Dương Dũng không đợi Hạ Hầu Quyên lên tiếng, hết sức khâm phục lật đật chấp tay cười hèn hếch :

- Cô nương, Bộc Dương Dũng này phục cô sát đất rồi, từ nay chỉ cần gặp mặt cô nương, tôi sẽ vĩnh viễn tuân lệnh cô nương.

Hạ Hầu Quyên tủm tủm cười rồi chỉ tảng đá bên đường bảo Bộc Dương Dũng :

- Người hãy ngồi xuống đi!

Bộc Dương Dũng ngoan ngoãn nghe lời, ngồi ngay xuống tảng đá bằng ấy.

Hạ Hầu Quyên thấy thần lực quái hán có một không hai trong dương thế võ lâm đã xác thật bị mình thâm phục, nàng mừng trong bụng liền hỏi Bộc Dương Dũng :

- Đây, người đã từng tham gia “Lục Tàn bang” chưa?

Bộc Dương Dũng trở mắt lắc đầu :

- Cái gì là Lục Tàn bang? Tôi chưa hề nghe ai nói tới cái bang ấy.

Hạ Hầu Quyên cau mày hỏi tiếp :

- Độc Cô Trí, tên bán thân bất toại, có sai ai đến tìm người không?

Bộc Dương Dũng hết sức kinh dị, vội đứng vụt dậy ngó Hạ Hầu Quyên từ đầu đến chân rồi cười khì hỏi :

- Độc Cô Trí? Tại sao cô nương lại biết lão tàn phế Độc Cô Trí đã phái người kiếm tôi?

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Người hãy thông thả kể lại cho ta nghe Độc Cô Trí đi kiếm người như thế nào và người trả lời ra sao đi đã.

Bộc Dương Dũng lắc đầu :

- Chưa nói qua gì hết vì tên thay mặt Độc Cô Trí vừa gặp tôi là bị đánh bể óc chết ngay.

- Sao người hung dữ như thế?

Bộc Dương Dũng cười hì hì đáp :

- Đâu phải tôi hung dữ, tại tôi ghét nhất kẻ nào dám kêu tôi là “tàn” đó chứ. Tên khốn nạn ấy chết là đáng kiếp, hần dám kêu tôi như thế và còn đưa cho tôi một phong thư nữa, thử hỏi có tức không chớ?

- Bộ người kiêng cả thư nữa sao?

Bộc Dương Dũng gãi đầu đáp :

- Kiêng vì tôi không biết chữ. Ngay đến ba chữ “Bộc Dương Dũng” tôi cũng nhận chưa ra nữa là chữ nghĩa. Ấy thế mà hần dám đưa thư cho tôi. Rõ ràng hần cố ý trêu chọc tôi rồi còn gì. Bởi vậy tôi mới nổi nóng, thuận tay đâm nhẹ một chưởng lên đầu hần. Ai ngờ, hần cũng như tên đạo sĩ... hà hà... yếu quá... yếu quá!

Hạ Hầu Quyên không sao nín cười nổi, nàng hỏi :

- Thế thư ấy đâu người đưa ta xem?

Nàng vừa nói vừa giơ bàn tay trang nỏn như ngà ngọc ra đợi.

Bộc Dương Dũng trước còn ngạc nhiên, nhưng rồi y lập tức sờ soạn khắp trong người, tìm kiếm bức thư.

Nhưng Bộc Dương Dũng cứ xoay quanh, lần hết áo ngoài tới áo trong, chụp tú trên, bóp túi dưới mãi chẳng thôi.

Hạ Hầu Quyên đang cần muốn biết rõ địa chỉ của Độc Cô Trí, trông bộ tịch của Bộc Dương Dũng như thế, nàng cau mày lo ngại vì nếu không may y điên điên khùng khùng lỡ đánh mất bức thư làm sao nàng biết tên ác ma Độc Cô Trí ở đâu mà tìm đến cứu người yêu.

Cũng hên nàng đang sốt ruột lo âu thì Bộc Dương Dũng bỗng giơ tay lên quệt mồ hôi trên mặt, y thở phì một hơi rồi vừa cười hì hì vừa đưa cho nàng một cục giấy nhỏ nhàu nát.

Y mừng rỡ kêu lên :

- Thật may quá! Tôi tưởng đánh mất rồi chứ. Đây là phong thư của hần đây cô nương.

Hạ Hầu Quyên cũng mừng như được của, nàng lật đật chụp lấy thư mở ra xem thấy đúng bút ký của Độc Cô Trí.

Trong thư viết: “Mong nhân huynh có mặt tại Đồng Bách sơn Thiên Huyền cốc để họp bàn đại sự. Hiện Vũ Trụ lục tàn chúng ta ai cũng đã được mời. Nhân huynh hãy đến sớm cho...”

Xem tới đây Hạ Hầu Quyên đã hiểu Độc Cô Trí quả có ý muốn tụ tập Vũ Trụ lục tàn để thành lập Lục Tàn bang và hần sẽ cuồng mãng tự xưng là Lục Tàn bang chủ.

Tức giận, nàng nghiêng răng xem tiếp những hàng chữ dưới Độc Cô Trí đã nguệch ngoạc chua thêm như sau :

“Địa thế Thiên Huyền cốc vô cùng bi hiểm, kẻ lạ mặt chắc hẳn không tài nào tìm ta được. Nhân huynh độc thơ cứ đến Đồng Bách sơn giả tảng ngắm cảnh thưởng tình tức khắc có người hiện ra tiếp đón”.

Dưới chót góc bên mặt là thủ ký của Độc Cô Trí.

Đọc xong thư, Hạ Hầu Quyên dựng ngược mày mặt hiện rõ sát khí.

Bộc Dương Dương không có chuyện gì y gãi đầu cười hỏi :

- Hẳn nói sao đó cô nương? Có phải hẳn mời ăn uống không?

Hạ Hầu Quyên đang giận, Bộc Dương Dũng hỏi thế nàng bỗng cười xoa gật đầu đáp :

- Ờ, hẳn mời người ăn cỗ và còn bảo người ăn uống suốt mấy năm nữa, người có đi không?

Bộc Dương Dũng nhảy dựng lên, khoa tay múa chân la lớn :

- Hí hí! Đi chớ sao không. Lâu ngày không ai mời ăn tôi đói khát hơi bời rồi, nay có cỗ ngon lành như vậy từ chối sao được. Hà hà... lão quái ấy coi vậy mà tốt bụng quá.

Hạ Hầu Quyên nghe Bộc Dương Dũng nói đi như vậy, nàng suy tính trong bụng không biết nàng có nên cùng đi một lượt với Bộc Dương Dũng đến “Đồng Bách sơn Thiên Huyền cốc” để thăm dò hư thực ra sao hầu tìm cách cứu Trác Dật Luân. Hay nàng sẽ đơn thân độc mã hành động một mình, tuy cùng đến đây một lượt, nhưng nàng sẽ không đi chung một đường với Bộc Dương Dũng.

Hạ Hầu Quyên nghĩ mãi, nhưng không biết chọn cách nào.

Thấy Hạ Hầu Quyên cau mày không nói, Bộc Dương Dũng nghĩ nàng giận mình, y vội cười hình hịch :

- Cô nương đừng giận tôi, tôi đã nói là từ nay tôi sẽ vĩnh viễn nghe lời cô nương, nếu cô nương không bằng lòng cho tôi đi Đồng Bách sơn ăn cỗ thì thôi tôi không đi vậy.

Câu nói của Bộc Dương Dũng làm cho Hạ Hầu Quyên sáng trí, nàng bỗng hỏi :

- Bộc Dương Dũng, người nói thật hay nói đùa, nhất định từ nay người vĩnh viễn nghe theo lời ta!

Bộc Dương Dũng gật đầu.

Hạ Hầu Quyên lập tức quyết định ngay, nàng mỉm cười hỏi :

- Nếu như lão Độc Cô Trí cung cấp đầy đủ cơm rượu cho người, người nghe lời lão ta hay nghe lời ta?

Bộc Dương Dũng gãi đầu suy nghĩ một hồi rồi đáp :

- Không có cô nương tôi sẽ nghe lời lão quái ấy, còn nếu có cô nương tôi sẽ nghe lời cô nương.

Hạ Hầu Quyên hỏi giọng như chém đinh chặt sắt :

- Nếu như cả hai đồng thời có mặt tại chỗ ta bảo người đi về phía tây, Độc Cô Trí bảo người đi về phía đông người sẽ quyết định thế nào?

Phen này Bộc Dương Dũng không cần suy nghĩ, y lớn tiếng, vỗ ngực đáp ngay :

- Tôi nghe lời cô nương, đi về phía Đông, ủa phía... phía Tây.

Hạ Hầu Quyên yên dạ, mỉm cười nói :

- Hay lắm! Người đã hứa là phải giữ đúng lời mới đáng mặt anh hùng. Bây giờ người cứ việc tự tiện lên Đồng Bách sơn rồi vào Huyền Thiên Cốc để tìm Độc cô Trí và ngang tàng ăn uống hộ lão ta sáu tháng đi.

Bộc Dương Dũng trợn đôi mắt beo sáng quắc, ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương muốn tôi đi sao?

Hạ Hầu Quyên gật đầu :

- Đúng! Ta bảo người đi người cứ việc yên tâm đi.

Bộc Dương Dũng nhìn nàng giây lát rồi hỏi tiếp :

- Cô nương đi không?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Không chừng đi cũng không chừng không đi. Người khỏi phải lý đến. Chỉ cần sao người đừng quên lời hứa khi nào gặp ta nhất định người phải nghe lời ta là được rồi.

Bộc Dương Dũng trí óc tầm thường làm sao hiểu được dụng ý của Hạ Hầu Quyên, y cũng không thêm nghi ngại lời thôi, chỉ biết hoang mang gật đầu nhe răng cười...

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đồng Bách Phong Vân

Nghĩ được một diệu kế Hạ Hầu Quyên mừng thầm trong bụng và sau khi dặn bảo Bộc Dương Dũng, nàng liền khoát tay từ biệt, lao người chạy đi trước.

Nhưng đi được một quãng Hạ Hầu Quyên vội lách mình vào một nơi kín đáo xem xét hành động của Bộc Dương Dũng.

Vốn biết Độc Cô Trí là tên ác ma cực kỳ lợi hại nguy hiểm nhất bọn Vũ Trụ lục tà, nếu để lão ma đầu ấy thành lập được Lục Tàn bang, thân đứng ra thống lĩnh uy quyền và tự xưng Lục Tàn bang chủ thì chắc chắn rồi đây võ lâm sẽ vướng vào vòng tai họa khủng khiếp chứ chẳng không, vì thế Hạ Hầu Quyên mới không ngần ngại xúi giục Bộc Dương Dũng cấp tốc lên đường tìm đến Đồng Bách sơn Thiên Huyền cốc.

Sở dĩ nàng dám hành độc liều lĩnh như vậy, cả gan để Bộc Dương Dũng, một quái nhân có sức mạnh ngút trần, nhập với bọn Độc Cô Trí là kẻ có lắm kỳ mưu dị kế, vì nàng tự thấy sức mình dù có giỏi đến đâu cũng không thể chống chọi với một lực lượng hùng hậu gồm nhiều cao thủ xuất chúng kết hợp đang nuôi tham vọng độc bá võ lâm, mà cần phải có một kế hoạch, trước hết gây chia rẽ hàng ngũ địch để phân tán lực lượng rồi sau đó mới có thể ra tay diệt trừ đoạt đầu thắng lợi.

Muốn vậy, nàng phải có nội ứng giúp sức. Mà người có thể giúp nàng hiện thời không ai khác hơn thần lực quái hán.

Do lẽ đó Hạ Hầu Quyên mới khéo léo đưa Bộc Dương Dũng vào nằm ngay trong lòng địch làm nội ứng.

Hạ Hầu Quyên không ngại Bộc Dương Dũng rất có thể nổi cơn điên phản nàng mà làm hỏng kế hoạch vì nàng đã dò xét rất kỹ và chắc y đã thực lòng hàng phục nàng.

Cho nên, Hạ Hầu Quyên rất tự tin và âm thầm theo dõi Bộc Dương Dũng một cách rất yên lòng.

Đứng rình trong bóng tối một hồi, quả như ý nghĩ của Hạ Hầu Quyên, nàng thấy một bóng người hùng kiện bỗng tung người lao vụt đi nhanh như bóng quỷ.

Không còn suy nghĩ, Hạ Hầu Quyên cũng biết bóng người kia chính là Bộc Dương Dũng.

Hạ Hầu Quyên mừng rỡ, lập tức bí mật đuổi theo.

Cũng may dọc đường vô sự, nên Hạ Hầu Quyên đã khôn khéo trả giùm cho Bộc Dương Dũng khá nhiều tiền ăn uống.

Bộc Dương Dũng có sẵn nén vàng của Hạ Hầu Quyên đã tặng cho mang theo luôn trong mình, nên y rất vững lòng mỗi lần gặp được tửu lâu, là y ăn uống no say.

Thấy nhiều lần ăn uống xong đều có người trả tiền trước, Bộc Dương Dũng hết sức lấy làm lạ. Y tức mình nghĩ không ra, mới hỏi thăm những chủ tửu lâu, và họ trả lời như nhau là :

Một vị cô nương áo đỏ vô cùng xinh đẹp.

Bộc Dương Dũng có ngu ngốc đến đâu đi nữa cũng đoán rõ “vị cô nương áo đỏ vô cùng xinh đẹp” là ai rồi. Nhưng rất tức cười là tuy hết sức cảm phục Hạ Hầu Quyên, song y chưa hề hỏi qua họ tên nàng cho nên y đành nhớ kỹ hai chữ “cô nương”, với vẻ dung quang tuyệt đại của Hạ Hầu Quyên vào lòng thôi chứ không biết sao hơn.

Đến Đồng Bách sơn, Bộc Dương Dũng bước vào vùng núi non, không bao lâu quả nhiên có thủ hạ của Độc Cô Trí nhận ra y, liền chạy ra nghênh đón.

Hạ Hầu Quyên bí mật theo dõi, nàng cả mừng cho rằng dẫu Độc Cô Trí có giao hoạt thế nào đi nữa lão ta cũng sẽ không tránh khỏi bị nàng tìm ra sào huyệt.

Không ngờ tục ngữ có câu “phải biết mình biết ta mới trăm trận trăm thắng”. Hiện giờ Hạ Hầu Quyên chỉ biết được mình mà không biết rõ kẻ khác, nàng cho rằng kế hoạch của nàng tuyệt diệu, nàng đã xem thường Độc Cô Trí, nàng biết đâu được tên tàn phế ma đầu lừng danh về mưu kế này là một kẻ hùng tài đại lược, quý khốc thần kinh?

Đồng Bách sơn là nơi núi non trùng điệp phạm vi khá rộng lớn nằm ngay cạnh Đồng Bách Huyện tại tỉnh Hà Nam. Thiên Huyền cốc nơi sào huyệt của Độc Cô Trí tự nhiên ở tận trong thanh u bí ẩn.

Hạ Hầu Quyên theo dõi khá lâu, nàng thấy bọn thủ hạ của Độc Cô Trí cứ đi quanh đi quẩn mãi sau cùng dẫn Bộc Dương Dũng vào một nơi sơn cốc u hiểm.

Hạ Hầu Quyên ngỡ rằng đã đến địa điểm rồi tức nơi đây là “Thiên Huyền cốc” sào huyệt chính của Độc Cô Trí.

Không ngờ vừa bước vào phía trong sơn cốc nàng mới nhận ra địa thế không to không nhỏ trong này chỉ là một khu rừng rậm mọc đầy đồng bách cao tận mây xanh...

Tên thủ hạ của Độc Cô Trí với Bộc Dương Dũng cả hai vừa bước vào trong rừng chỉ mới đi được vài ba trượng vụt biến mất vào đám cây to.

Hạ Hầu Quyên trước còn ngạc nhiên nhưng sau nàng tự giải thích ngay lập tức. Nàng đoán nếu sào huyết của Độc Cô Trí không ở giữa rừng, tất nhiên phải ở phía sau khu rừng này.

Một bởi nghệ cao gan lớn, hai vì nàng đã đoán như trên, lại thêm nóng lòng muốn cứu Trác Dật Luân, tuy chàng mới gặp nàng lần đầu nhưng tình yêu giữa đôi bên đã bắt đầu chớm nở, bởi thế Hạ Hầu Quyên chưa hề suy tính kỹ lưỡng, vội vàng theo dõi vào rừng sâu.

Trong rừng không hề có thấy một con thú dữ hoặc mai phục nguy hiểm nên đã khiến Hạ Hầu Quyên một cô gái đỉnh thiên lập địa, cảm thấy hết sức hoang mang.

Thấy khu rừng bí mật phạm vi quá lớn, nên lúc đầu sợ lộ tung tích nàng rón rén theo sau.

Đi một hồi lâu thấy chưa đi hết khu rừng, nàng bắt đầu sốt ruột lập tức thi triển thân pháp phi nhanh như điện.

Đi thêm nửa giờ thấy trước mặt vẫn còn là rừng hoang vô tận.

Hầu Quyên cau mày dừng bước, trong bụng bắt đầu nghi ngại. Nhưng thâm nghĩ nếu tính theo cước trình của nàng thì trong khoảng thời gian ấy ít nhất nàng cũng đi được hơn năm ba mươi dặm nhưng không hiểu tại sao khu rừng này lại có thể rộng lớn như thế?

Từ nghi ngại Hạ Hầu Quyên đâm ra lo sợ. Nàng nghĩ không biết Độc Cô Trí đã bày thứ trận pháp mê tung gì ở trong khu rừng này.

Đối với môn nghệ hành biến hóa kỳ môn sinh trụ Hạ Hầu Quyên đã từng lịch lãm qua ít nhiều nên nàng rất thông thạo. Nàng liền lập tức tịnh khí ngưng thần từ từ tiến tới xem xét cùng coi tình hình cây cối trong này có gì lạ không.

Nàng bước được hơn hai ba trượng không những không thấy tơ hào dị trạng, cây cối mỗi lúc mỗi cao, mỗi lúc mỗi rậm hình như nàng càng vào sâu thêm. Trời càng tối chùng nào nàng cảm thấy như mình chưa hề bước qua được bước nào cả.

Thật không hổ danh là học trò thân yêu của “Bách Nhẫn thần ni” Hối đại sư, giữa lúc không trông ra sự khác lạ gì, nàng phán đoán và biết ngay là nàng đang bị vây hãm trong một vô hình trận pháp cực kỳ lợi hại.

Bị vây khốn giữa một vô hình trận pháp đã khác hẳn với đang đứng trước mặt một địch nhân hữu hình, việc làm trọng yếu nhất hiện thời là phải tỉnh táo tâm thần, đi đến cảnh giới minh tâm kiến tánh.

Hạ Hầu Quyên lập tức ngồi xếp bằng trên mặt đất và tĩnh tọa, lim dim đôi mắt.

Thánh hiền có nói “Phải ngừng rồi mới định định rồi mới tịnh tịnh, rồi mới an an, rồi mới lự và có lự

mới đặc.”

Hạ Hầu Quyên đã chọn phương pháp “định, tịnh, an, lự, đắc”, và nàng đã thành công!

Nàng cho rằng trong khu rừng này đã được địch nhân lợi dụng nhân lực hợp với thiên nhiên lục bày thành một vô hình trận pháp, và hiện đang có người bí mật thao túng, nên khiến nàng bị lạc vào một biển rừng vô tận, bị vây chặt không có lối ra.

Nhưng là đoán như vậy chứ nàng chưa biết giả thuyết này có đúng hay không?

Tuy thế Hạ Hầu Quyên cũng mỉm cười từ từ đứng dậy, theo dõi phương hướng vừa rồi, không hề biến đổi nàng cứ chạy thẳng mãi.

Song lần này đã có sẵn cách đối phó, nên vừa chạy được mười trượng nàng vụt dùng thế “Thái Phượng Phiên Nhi” quay người trở lại, phóng như bay về hướng tương phản..

Chỉ vài ba lần lên xuống Hạ Hầu Quyên đã chạy xa hơn ba mươi trượng, và trước mặt nàng quả nhiên cây cối thưa dần, đã bắt đầu trông thấy ánh sáng.

Hạ Hầu Quyên vô cùng mừng rỡ, nàng tin chắc là nàng ra khỏi khu rừng.

Lập tức thi triển thân pháp “Bách Bộ Đãng Không” chỉ nháy mắt Hạ Hầu Quyên đã ra khỏi rừng.

Nhưng bỗng thấy phía ngoài rừng không giống một nơi nào trong cốc khẩu, hình như đã ra khỏi cốc khẩu đúng hơn, nhất là địa thế núi non trùng điệp trông có vẻ quen thuộc, Hạ Hầu Quyên giật mình, quét mắt nhìn qua một lượt đột nhiên nàng thấy đầu óc choáng váng chút xíu nữa ngã quay ra mặt đất.

Hóa ra Hạ Hầu Quyên thật đã trở ra ngoài cốc khẩu trước khi chưa bước vào rừng.

Nhìn trở vào khu rừng trước mặt, tòng bách mù mịt, xung quanh rừng là những vách núi cao vút cung mây Hạ Hầu Quyên vừa tức vừa giận, đứng ngẩn người như khúc gỗ.

Một lát sau, nàng bỗng nghiêng răng kèn kẹt định mạo hiểm vào rừng lần nữa, nhưng nghĩ lại, nàng cho rằng trước khi chưa biết rõ Độc Cô Trí đã mai phục thế nào, tốt hơn đừng mạo hiểm vào thêm lần nữa cho uổng công nên nàng lại thôi.

Vừa khi Hạ Hầu Quyên đang tức tối xoa tay suy tính thì đột nhiên trong rừng có một lão trượng áo xanh, tướng mạo cực kỳ thanh tú đứng đỉnh bước ra.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy vội nhảy vọt ngay đến trước mặt lão trượng ngăn ngay lối đi của lão ta định để bức hỏi cho ra sự thật.

Không ngờ khi thấy rõ lão trượng áo xanh đầu tóc bạc phơ sắc mặt tròn như cổ nguyệt, vẻ phong thần

siêu tuyệt của lão ta nếu không phải loại tiên hiệp ít ra cũng phải là một cao minh ẩn sĩ. Hạ Hầu Quyên không dám có hành động ngang tàn mà vội lễ phép hỏi :

- Xin lão tiên bối cho biết dùm, cốc này tên gì, khu rừng này được bao sâu ạ?

Chăm chú nhìn Hạ Hầu Quyên một lượt lão trượng mới cười đáp :

- Đây là “Thiên Kỳ hiệp” còn khu rừng là “Thiên Kỳ lâm” sâu hơn trăm trượng.

Hạ Hầu Quyên mặt mày nóng rực, nghĩ thầm không ngờ người ngạo đời như nàng lại có thể bị bại trong “Thiên Kỳ lâm” này, một khu rừng không đầy trăm trượng đã làm khó dễ được nàng.

Nàng vừa thẹn vừa hỏi tiếp :

- Xin đa tạ lão tiên bối, xin lão tiên bối cho biết thêm việc nữa, có phải phía ngoài Thiên Kỳ lâm còn có thêm Thiên Huyền cốc nữa không?

Lão trượng áo xanh lắc đầu mỉm cười :

- Trong Thiên Kỳ hiệp là Thiên Kỳ lâm ra, ngoài Thiên Kỳ lâm là Thiên Kỳ cốc.

Hạ Hầu Quyên lấy làm lạ vội hỏi tiếp :

- Không lẽ trong Đồng Bách sơn này không có Thiên Huyền cốc sao?

Lão trượng cười đáp :

- Có, đi Thiên Kỳ cốc có một cây cầu “Thiên Huyền kiều có Thiên Huyền động, ra khỏi Thiên Huyền động là đến Thiên Huyền cốc”.

Hạ Hầu Quyên nghe nói kinh hoàng, cau mày suy nghĩ.

Lão trượng áo xanh vuốt râu mỉm cười :

- Những thứ hiệp lâm kiều động, thất thành do trời sinh ba phần do người làm đều là những nơi hãn thế kỳ cảnh khó lòng đi qua, sự khó khăn của nó là từ cạn vào sâu, từ dễ đến khó. Nơi dễ qua nhất là “Thiên Kỳ lâm” khi nào đi đến Thiên Huyền động và sắp đến Thiên Huyền cốc, trong động mỗi bước đều gặp nguy hiểm, mỗi tắc đều là quỷ vực...

Nói đến đây, lão trượng áo xanh bỗng ngừng đưa mắt ngắm Hạ Hầu Quyên thêm lần nữa, rồi cười giọng hiền từ :

- Tại sao cô nương lại hỏi thăm lão phu Thiên Huyền cốc! Cô nương có thể cho lão phu biết rõ được

không?

Không chút giấu diếm Hạ Hầu Quyên đáp :

- Tiểu nữ muốn vào Thiên Huyền cốc để tìm một lão nhân tàn phế họ Độc Cô tên Trí.

Lão trưởng mỉm cười :

- Thiên Huyền cốc rất khó vào, Độc Cô Trí không dễ gặp, nếu cô nương không có việc gì đặc biệt, tốt hơn không nên...

Hạ Hầu Quyên vội ngắt lời :

- Xin đa tạ lòng tốt của tiền bối. Tiểu nữ bởi có một bạn thân đang bị nhốt trong Thiên Huyền cốc, nên tiểu nữ bất kể nguy nan, thế nào cũng phải mạo hiểm vào được trong đấy mới được, không hiểu lão tiền bối có quen biết Độc Cô Trí không?

Lão trưởng áo xanh đang vui vẻ, chợt nghe Hạ Hầu Quyên hỏi thế thần sắc lão chợt biến đổi ra vẻ kinh kỳ, lão vội giương mày hỏi :

- Người bạn của cô nương hiện đang mắc nạn trong Thiên Huyền cốc có phải là Trác Dật Luân không?

Hạ Hầu Quyên kinh ngạc đến ngây người, nàng gật đầu :

- Dạ phải! Sao lão tiền bối lại biết đúng như thế?

Lão nhân áo xanh cười nói :

- Lão phu còn biết cô nương là Hạ Hầu Quyên nữa. Lão phu có quen lệnh sư Bàn Nhược am chủ, nhưng chưa được gặp hiền điệt nữ lần nào. Chẳng hay hiền điệt nữ có nghe qua tên lão phu là Diệp Thiên Sĩ không?

Tuy Hạ Hầu Quyên không biết Trác Dật Luân tinh thông y lý là nhờ Diệp Thiên Sĩ truyền thụ, nhưng nàng đã nghe danh Nhất Thiếp Thần Y từ lâu, nên vội chấp tay vái chào :

- Điệt nữ hâm mộ đại danh của sư thúc từ lâu, và thường nghe gia sư khen ngợi môn thần kỳ biến thuật của sư thúc.

Rồi nàng vụt hỏi :

- Làm sao sư thúc biết điệt nữ có quen với Trác huynh, và còn biết rõ anh ấy đang thọ nạn trong Thiên Huyền cốc?

Diệp Thiên Sĩ mỉm cười :

- Chính Trác Dật Luân đã cho lão phu hay biết vùng này.

Hạ Hầu Quyên vừa mừng vừa sợ, lật đặt hỏi tiếp :

- Nếu Diệp sư thúc đã gặp qua anh ấy, thì chắc anh ấy hiện đã bình yên thoát hiểm?

Thần sắc trở nên vô cùng nghiêm trọng, Diệp Thiên Sĩ khoát tay đáp :

- Thiên hạ sự thật hết sức kỳ diệu, nếu lão phu không may mắn vào được Thiên Huyền cốc, ngẫu nhiên gặp được việc này thì Trác Dật Luân nhất định phải chết thảm đến mực rã thân thi. Hiện giờ chàng ta tuy đã thoát hiểm, nhưng bởi thủ đoạn của Độc Cô Trí quá hiểm ác, nên thân thể vẫn còn bị đối phương chế ngự, sinh mạng chưa biết rõ được hung cát ra sao.

Nghe nói, Hạ Hầu Quyên hốt hoảng, thất thanh run giọng hỏi :

- Bộ anh ấy vẫn đang bị Độc Cô Trí giam giữ trong Thiên Huyền cốc sao sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ vội lắc đầu đáp :

- Hiền đệ nữ chớ nên lo sợ! Trác Dật Luân hiện đã rời khỏi đây rồi. Sự tình còn nhiều uẩn khúc, ta không nên nói chuyện ở đây lâu, hãy tìm nơi vắng vẻ, lão phu sẽ thuật lại cho nghe.

Hạ Hầu Quyên cũng biết Thiên Kỳ Hiệp khẩu không phải là nơi yên ổn, nàng lập tức theo Diệp Thiên Sĩ đến một khu rừng hoang vắng để nghe lão hiệp thuật lại tất cả sự tình vụ Trác Dật Luân thọ nạn.

Diệp Thiên Sĩ chăm chú nhìn Hạ Hầu Quyên hồi lâu mới mỉm cười lên tiếng :

- Tại sao hiền đệ nữ lại biết được Trác Dật Luân đang bị nạn trong Thiên Huyền cốc?

Chẳng lẽ Chi Y cung chủ Thôi Phụng Vân sau khi mắc họa, vẫn giữ đúng lời hứa thay mặt chàng, đến bên bờ Tiểu Cô sơn báo tin cho hiền đệ nữ hay?

Hạ Hầu Quyên vừa gật đầu, thì Diệp Thiên Sĩ vội vuốt râu thở dài :

- Thảo nào Trác Dật Luân có nói rằng nàng ta tuy là một nhân vật trong bàng môn tà đạo, nhưng vẫn còn đầy lòng nghĩa hiệp. Như vậy chuyện ấy lão phu khỏi phải kể lại...

Hạ Hầu Quyên vội đón lời :

- Diệp sư thúc hãy bắt đầu từ bọn vô loại đánh phá Chi Y cung giết Tứ Hải Thần Quân là được rồi.

- Đánh phá Chi Y cung, giết chết Hồ Ngộ Kỳ là Tư Mã Thông, Vân Thiên Lý, Hà Chương Thiên trong

nhóm Vũ Trụ lục tàn, kẻ vào Thiên Hương các bắt cóc Trác Dật Luân là Độc Cô Trí.

Hạ Hầu Quyên hoảng hồn kêu lên :

- Bốn tên ma đầu ấy không lẽ đã kết liên với nhau thành “Lục Tàn bang” rồi sao sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ lắc đầu đáp :

- Hệ thống truyền tin của Độc Cô Trí quá nhanh, tuy y bị tê liệt ngồi luôn trong cỗ xe bốn bánh không thể đi đứng gì được nhưng thủ hạ của y có mặt khắp giang hồ. Biết được tin bọn Tư Mã Thông, Vân Thiên Lý, Hà Chưởng Thiên định hợp lực báo thù Hồ Ngộ Kỳ, y lập tức thân hành đến đây với hai ý định.

Hạ Hầu Quyên cau mày nói :

- Điệt nữ chỉ đoán được ý định thứ nhất của y là ý định đến đây để xem thử võ công của ba tên ma đầu hung tàn khét tiếng như y cao siêu đến bậc nào và định đưa thiệp mời hẹn họ tụ tập tại Thiên Huyền cốc chung sức thành lập Lục Tàn bang thôi, còn ý định thứ hai của y, điệt nữ không sao đoán được.

Diệp Thiên Sĩ cười nói :

- Hiền điệt nữ thông minh lắm.

Hạ Hầu Quyên lo lắng hỏi tiếp :

- Bọn Tư Mã Thông đã được mời đến Thiên Huyền cốc chưa Diệp sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ lắc đầu :

- Chưa! Bọn chúng đều bảo phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới trả lời.

Hạ Hầu Quyên hơi mừng trong bụng, nàng hỏi :

- Còn ý định thứ hai của Độc Cô Trí như thế nào vậy sư thúc?

- Là quyết bắt cóc Trác Dật Luân. Độc Cô Trí nhận được tin mật báo biết Thôi Phụng Vân đã cứu Trác Dật Luân đem vào Chỉ Y cung và đang dưỡng bệnh tại đây.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên :

- Anh ấy đâu có tàn tật điên khùng gì, tâm trí anh ấy vẫn còn sáng suốt. Độc Cô Trí định bắt anh ấy làm gì? Không lẽ y muốn bắt anh ấy gia nhập Lục Tàn bang nữa?

Diệp Thiên Sĩ phì cười :

- Lần này hiền diệt nữ đã đoán lầm rồi. Gần đây không hiểu tại sao Trác Dật Luân cứ cố ý khoe khoang, y danh của chàng vang lừng giang hồ cho nên Độc Cô Trí muốn bắt sống chàng đem về Thiên Huyền cốc để chữa bệnh bán thân bất toại cho y.

Hạ Hầu Quyên “ồ” lớn một tiếng la lên :

- Độc Cô Trí định thành lập Lục Tàn bang, tự phong mình là Bang chủ, y còn định cứu chữa làm gì nữa?

Diệp Thiên Sĩ thở dài :

- Một khi đã có ý muốn khuấy động giang hồ, khi nào y lại chịu nằm yên một chỗ, nhất là quanh năm phải ngồi yên trên cỗ xe bốn bánh, tới lui khổ cực, mất hết cả sinh thú.

Hạ Hầu Quyên gật gù rồi hỏi tiếp :

- Nhưng Trác huynh có chịu chữa bệnh cho y không?

Diệp Thiên Sĩ mỉm cười :

- Trác Dật Luân cho rằng hành y hành hiệp phải được phân biệt rõ ràng, nó định chữa khỏi bệnh tê liệt cho Độc Cô Trí trước, rồi mới khuyên y hướng thiện. Nếu y vẫn không quay đầu hối ngộ, khi ấy nói mới ra tay trừng trị.

Hạ Hầu Quyên bồng vỗ tay la lớn :

- Trác huynh luận rất hay, diệt nữ rất tán thành cách xử trí nhân nghĩa hào hùng của anh ấy. Tuy nhiên những kẻ có lòng tốt như vậy thường hay bị thiệt thòi lắm.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu thở dài :

- Hiền diệt nữ nói rất đúng, không những nó bằng lòng xem mạch mà còn kê đơn ngay cho Độc Cô Trí. Nào ngờ nhân từ của nó đã gặp phải dạ cầm thú của tên khốn nạn họ Độc.

Sau khi bốc thuốc xong Độc Cô Trí bồng ấn khê vào đầu quạt của y, phóng ba mũi Tuyệt Mệnh độc đâm ám hại người ân của y tức khắc. Thế có ác độc không chứ.

Hạ Hầu Quyên nghe đến đây nàng biến sắc, trợn mắt nghiêng răng ken két.

Diệp Thiên Sĩ vội cười an ủi :

- Nhưng hiền diệt nữ hãy yên tâm, bệnh tê liệt của tên ác ma Độc Cô Trí đâu có thuốc tiên đi nữa cùng không thể chữa khỏi ngay được đâu. Có lẽ y cũng biết thế nên mới cố ý bắn ba mũi độc đâm để buộc Trác

Dật Luân phải tận sức chữa khỏi bệnh cho y là vậy.

Càng nghe nói, Hạ Hầu Quyên càng cảm hận Độc Cô Trí thấu xương.

Nàng bỗng hỏi :

- Diệp sư thúc, độc dược tẩm trên đầu mấy mũi độc trâm chắc phải có thứ độc môn bí dược mới giải khỏi.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu.

Hạ Hầu Quyên lại hỏi tiếp :

- Nếu đã thế thì Độc Cô Trí tại sao lại dám thả Trác huynh rời khỏi Thiên Huyền cốc, không sợ nếu anh ấy vong mạng thì mạng y cũng khốn đốn à?

- Lúc ấy lão phu vừa vận xuất hiện, lão phu bảo để lão phu thay Trác Dật Luân cứu chữa cho y, nên y mới bằng lòng thả Trác Dật Luân đấy chứ. Y hứa sẽ trao thứ độc môn giải dược cho lão phu khi nào bệnh y được chữa lành hoàn toàn, nghĩa là nếu bệnh y không khỏi Trác Dật Luân phải chết.

Hạ Hầu Quyên cau mày hỏi :

- Thế Trác huynh hiện giờ đâu rồi sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ nhìn nàng rồi mỉm cười đáp :

- Sợ Chỉ Y cung chủ Thôi Phụng Vân không thể báo tin cho hiền điệt nữ, nên vừa rời khỏi Thiên Huyền cốc là nó lập tức đến ngay Tiểu Cô sơn.

Hạ Hầu Quyên hơi nóng má, nàng cười nói :

- Anh ấy hẹn với điệt nữ ở Tiểu Cô sơn ngày Trùng Dương, bây giờ qua rồi, còn đến đấy làm gì nữa?

Diệp Thiên Sĩ cười nói :

- Lão phu nào biết. Phải hỏi nó mới hiểu được. Rất có thể Trác Dật Luân hy vọng hiền điệt nữ còn nán lại Tiểu Cô sơn cũng nên.

Hạ Hầu Quyên vô cùng cảm động, nếu không cố đè nén, có lẽ nước mắt nàng đã tuôn chảy như mưa rồi.

Thấy Hạ Hầu Quyên ươm đỏ hai mắt, Diệp Thiên Sĩ không khỏi cười thầm. Lão chép miệng nói tiếp :

- Đến Tiểu Cô sơn rồi lão phu nghe nói nó sẽ lên Hồng Diệp sơn trang chữa bệnh cho hai anh em Tư Mã Thông và Tư Mã Minh. Sau đó nó sẽ đi khắp giang hồ tìm cho được Bộ Dương Dũng để khai thông trí

tuệ cho hẳn.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên, nàng chớp đôi mắt kêu lên :

- Diệt sư thúc, sao Trác huynh lại có ý định lạ kỳ như thế?

Diệt Thiên Sĩ đáp :

- Nó bảo là áp dụng cách ấy mới đối phó được với tham vọng thành lập Lục Tàn bang của Độc Cô Trí giúp võ lâm khỏi bị bọn ma đầu khuấy rối.

Hạ Hầu Quyên nhăn nhó :

- Làm thế đâu phải để đối phó với Lục Tàn bang? Trái lại còn giúp đỡ bọn Vũ Trụ lục tàn gây thêm nhiều tai ách cho võ lâm nữa đấy chứ.

Diệt Thiên Sĩ cười hỏi :

- Hiền điệt nữ thấy lực lượng của bọn Vũ Trụ lục tàn như thế nào?

- Bọn chúng mỗi đứa đều có một môn sơ trường riêng biệt uy lực rất khủng khiếp.

- Như thế không thể để bọn chúng tổ chức thành Lục Tàn bang có phải không?

- Nhất định là không rồi. Sư thúc nghĩ coi nếu để bốn ác ma kết liên với nhau thì có khác gì hổ mọc thêm cánh đâu.

Diệt Thiên Sĩ gật đầu cười hỏi :

- Thế hiền điệt nữ có phương cách gì ngăn cản không cho bọn chúng tổ chức Lục Tàn bang không?

Hạ Hầu Quyên cắn môi suy nghĩ rồi đáp :

- Điệt nữ nghĩ phải phân tán lực lượng chúng, diệt từng tên một, chứ để cát thụ thành tháp thì khó xô ngã lắm.

- Cách ấy kể cũng khá hay, song hơi có vẻ bá đạo :

- Điệt nữ cũng cảm thấy như thế nhưng trong khi chưa nghĩ được phương cách vương đạo, đành phải tòng quyền, dùng bá đạo để cứu thiên hạ chứ biết sao, phải không sư thúc?

Diệt Thiên Sĩ nhướng mày, nhìn Hạ Hầu Quyên cười hỏi :

- Hiền điệt nữ, nếu như đã có phương cách vương đạo, hiền điệt nữ dùng vương đạo hay bá đạo?

Không chút suy nghĩ, Hạ Hầu Quyên đáp ngay :

- Vương trước bá sau, lý sở đương nhiên. Tại sao Diệp sư thúc lại hỏi điệt nữ như thế?

Diệp Thiên Sĩ cười đáp :

- Vì lão phu đã nghĩ được một phương thức vương đạo, giống như Trác Dật Luân.

Hạ Hầu Quyên ồ lớn một tiếng hai mắt đột xạ hai đạo kỳ quang sáng ngời, nàng giương mi cười khanh khách :

- Điệt nữ rất vui lòng lắng nghe phương thức vương đạo của Diệp sư thúc với Trác huynh, sư thúc nói cho điệt nữ nghe đi.

Diệp Thiên Sĩ cười giọng hiền hòa rồi nói :

- Phương cách vương đạo của lão phu là thế này, là nghĩ ngay đến sự “khuyết hạn” của bọn Vũ Trụ lục tàn. Sở dĩ bọn chúng mỗi tên đều luyện được một môn sở trường độc đáo vô song là vì tên nào cũng có mang một “khuyết hạn” đặc dị...

Hạ Hầu Quyên chột hiếu rồi gật đầu đỡ lời :

- Diệp sư thúc nói cũng có lý, thí dụ tai của người mù hết sức bén nhọn, mắt của người điếc hết sức tinh sáng, có thể bảo là đặc biệt đến dị thường.

Diệp Thiên Sĩ cười hỏi :

- Theo hiền điệt nữ nếu như cặp mắt của người mù được sáng tỏ trở lại, tai của người điếc trở nên nghe được thì hai thứ thị lực và thính lực đặc dị như thế nào? Có thể bị mất dần năng lực phi thường không?

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Theo lý thì đương nhiên phải giảm sức rồi nhưng người mù làm gì có thể được trông thấy trở lại và người điếc làm sao được nghe thấy như hồi chưa bị tật? Diệp sư thúc đã đi quá sự thực....

Diệp Thiên Sĩ lắc đầu chặn lời :

- Lão phu không đi quá sự thật đâu. Cần sao chữa khỏi các tật bệnh của chúng là phương cách vương đạo kể như được thành toàn. Lão phu với Trác Dật Luân may mắn học được môn y thuật kỳ diệu. Lão phu tin rằng sẽ chữa được bệnh “tàn khuyết” cho bọn Vũ Trụ lục tàn.

Hạ Hầu Quyên bỗng kêu lên :

- Thế Diệp sư thúc sẽ quyết định chữa cho chúng khỏi các tật bệnh thật sao?

Diệp Thiên Sĩ cười đáp:.

- Phải! Có vậy phương sách vương đạo của lão phu mới giúp võ lâm tiêu giải bớt oan cừu họa nạn.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Ý định của Diệp sư thúc với Trác huynh thật vừa cao minh vừa vương đạo, nhưng sợ khó đạt được sở nguyện lắm.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu :

- Tự nhiên là khó khăn rồi, với cái tật bệnh này, không những các danh y tầm thường bó tay, mà ngay đến lão phu dù có tận hết khả năng phí tận tâm lực cũng chưa chắc thành công được.

Hạ Hầu Quyên nói tiếp :

- Trong bọn Vũ Trụ lục tàn, sư thúc và Trác huynh có thể chữa khỏi bệnh điếc cho Tư Mã Thông, bệnh mù cho Tư Mã Minh, bệnh khùng cho Bộc Dương Dũng, bệnh tê liệt cho Độc Cô Trí, nhưng còn Hà Chưởng Thiên với Vân Thiên Lý một kẻ bị cụt mất hai tay, một kẻ bị cụt mất hai chân không lẽ Diệp sư thúc với Trác huynh có thể đạt được cả cơ năng của thiên địa tạo hóa, khiến tay chân chúng có thể trùng sinh!

Diệp Thiên Sĩ cười đáp :

- Hiền điệt nữ hỏi rất có lý nhưng lão phu có thể chế tạo được những tay giả chân giả vận dụng giống hệt như tay chân thật, lão phu chỉ tốn một ít tâm lực tức khắc Hà Chưởng Thiên và Vân Thiên Lý được lành lặn tay chân ngay.

Hạ Hầu Quyên vỗ tay la lên :

- Diệp sư thúc tài anh quá, vậy sư thúc và Trác huynh mỗi người chữa bệnh cho ba phế nhân?

Diệp Thiên Sĩ gật đầu đáp :

- Lão phu lo cho Độc Cô Trí, Hà Chưởng Thiên và Vân Thiên Lý, còn Trác Dật Luân trông nom cho Bộc Dương Dũng, Tư Mã Thông và Tư Mã Minh.

Hạ Hầu Quyên lại hỏi :

- Bộ Diệp sư thúc định ở thật lâu trong Thiên Huyền cốc chữa cho Độc Cô Trí khỏi hẳn mới đi tìm Hà Chưởng Thiên với Vân Thiên Lý ráp tay giả chân giả cho họ à?

Diệp Thiên Sĩ cười đáp :

- Chứng tê liệt trầm trọng của Độc Cô Trí không thể nào chữa khỏi trong một thời gian ngắn được. Lão phu một mặt sẽ dùng Ô Phong Đăng của Trác Dật Luân tìm được chế biến thành thuốc viên, một mặt dùng phương pháp Kim Trâm Độ Huyết, từ từ dẫn thông huyết mạch cho y chờ khi nào bệnh y giảm bớt lão phu sẽ cho thêm thuốc để tự y điều trị lấy. Sau đó lão phu sẽ đi tìm Hà Chưởng Thiên với Vân Thiên Lý Hạ Hầu Quyên bằng thất thanh hỏi lớn :

- Thời gian làm như thế những mũi Tuyệt Mệnh độc trâm trong người Trác huynh có làm gì không sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ khoác tay cười bảo :

- Hiền điệt nữ hãy yên tâm, Độc Cô Trí tuy sâu độc nhưng vì muốn độc bá võ lâm bắt buộc y phải giữ chữ tín. Y đã bảo rằng kỳ độc của Tuyệt Mệnh độc trâm trong mình Trác Dật Luân sẽ không phát sinh nội trong thời gian một năm, như thế ta bất tất phải lo ngại.

Hạ Hầu Quyên giương cao mày liễu, mắt xạ thần quang lăm lăm :

- Thật không ngờ lão tàn phế Độc Cô Trí được may mắn sống thêm một năm nữa.

Diệp Thiên Sĩ ngạc nhiên :

- Tại sao hiền điệt nữ lại nói thế?

Hạ Hầu Quyên liền thuật lại việc nàng tìm Thiên Long bát chưởng Quách Thiên Nam để trả thù, không ngờ Quách Thiên Nam đã bị bọn Độc Cô Trí, Hà Chưởng Thiên giết hại cho Diệp Thiên Sĩ nghe, rồi nàng cười lạt nói tiếp :

- Diệp sư thúc thử nghĩ xem, điệt nữ thật tình muốn kiếm Độc Cô Trí với Hà Chưởng Thiên để rửa hận, nay không ngờ hiện giờ Trác huynh không may bị trúng phải Tuyệt Mệnh độc trâm của Độc Cô Trí đành nhịn nhục chờ cho lão độc vật ấy sống thêm năm nữa chớ biết sao bây giờ.

Diệp Thiên Sĩ ồ to một tiếng, cười hỏi :

- Ý của hiền điệt nữ hiện giờ định đi đâu? Hà Chưởng Thiên không...

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Diệp sư thúc với Trác huynh đã tìm ra phương pháp “vương đạo” để đối phó với bọn Vũ Trụ lục tàn rồi thì điệt nữ đành phải chờ xem kết quả thành bại ra sao vậy. Giờ điệt nữ phải đi tìm Trác huynh giúp anh ấy sớm hoàn thành tâm nguyện mới được, luôn tiện xem thử y thuật của anh ấy ra sao, coi được mấy thành

chân truyền của Diệp sư thúc.

Diệp Thiên Sĩ cười nói :

- Thiên phần của nó rất khá, tuy hỏa hầu còn có hạn, chưa thể đạt đến mức tuyệt đỉnh, nhưng nó đã học được chín phần trong thập thành hỏa hầu của lão phu rồi.

Nói đến đây, Diệp Thiên Sĩ bỗng hơi ngập ngừng giây lát rồi lại tiếp :

- Hiền điệt nữ muốn kiếm nó, tốt hơn nên đến thẳng Hồng Diệp sơn trang trong Hoài Ngọc sơn. Dọc đường nếu có gặp nhân vật võ lâm nào điệt nữ cũng nên hỏi thăm họ xem coi họ may ra có tin tức gì bí ẩn khác không?

Nghe lời nói của Diệp Thiên Sĩ có vẻ khác thường Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên hỏi :

- Diệp sư thúc bảo điệt nữ hỏi dò tin tức bí ẩn gì khác là thế nào?

Diệp Thiên Sĩ bỗng nói :

- Những hảo thủ lừng danh trong đương thế võ lâm đành rằng phải nói đến “Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn”. Nhưng nếu luận theo tài nghệ và võ công thì còn nhiều kẻ cao minh hơn mười hai người này nhiều.

- Có phải sư thúc định chỉ ân sư của điệt nữ không?

Diệp Thiên Sĩ gật đầu đập :

- Môn phật môn tuyệt học khoáng cổ tuyệt kim của lệnh sư tự nhiên phải cao hơn rồi, nhưng trong vũ trụ bao la, còn có biết bao chuyện lạ kỳ ngoài sức tưởng tượng cũng như ngoài lệnh sư, còn có hai võ lâm quái nhân, năm xưa khét tiếng ngang hàng với lệnh sư, có lẽ hiền điệt nữ cũng không lạ gì họ!

Hạ Hầu Quyên cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi ngờ vực hỏi :

- Không lẽ Diệp sư thúc định nói đến “Chi Phất Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu và Kim Tiền Túy Ông La đại Cương?

Diệp Thiên Sĩ đáp :

- Hiền điệt nữ đoán trúng lắm, “Thần ni, Chi phất, Kim Quang tiễn, Nhất chính, Nhất tà, Nhất nam luận” đã từng truyền khắp giang hồ cách đây hai mươi năm về trước và so với “Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn” hiện giờ còn lừng lẫy hơn nhiều.

Hạ Hầu Quyên khẽ cau mày nói :

- Điệt nữ tuy đã nghe ân sư nhắc đến Đông Môn Liễu và La Đại Cường lão tiên bối nhưng vẫn chưa biết tường tận, nhất là đối với câu “Nhất chính, Nhất tà, Nhất nam luận” điệt nữ cảm thấy mù mờ không hiểu gì cả.

- Câu “Nhất chính, Nhất tà, Nhất nam luận” là căn cứ theo câu thứ nhất “Thần ni, Chi phất, Kim Quang tiền” mà ra, lệnh sư “Bàn Nhược am chủ Bách Nhãn thần ni Hối đại sư” là “Nhất chính”, Chi Phất Vũ Sĩ Đông Môn Liễu là “Nhất Tà”, còn Kim Tiên Túy Ông La Đại Cường là “Nhất nam luận”.

Hạ Hầu Quyên lại cau mày hỏi :

- “Nhất Nam Luận” là gì thế sư thúc?

- Nghĩa là “Kim Tiên Túy Ông” La Đại Cường bình sinh hành sự chỉ cần ưa hay ghét chứ không cần luận đến chánh tà nên không thể nào liệt vào hạng hỗn thế ma đầu hoặc bậc võ lâm kỳ hiệp!

- Nhưng hai vị tiên bối ấy nghe nói người thì khổ luyện “Thiên Ma Lực Tự Kinh” đã bị tẩu hỏa nhập ma bỏ mạng tại Miêu Cương, người kia thì trong lúc uống rượu ngắm trăng trên đỉnh Thái Thạch Cơ đã sẩy chân ngã xuống Trường Giang biệt tích, cả hai đã ra người thiên cổ rồi sao đột nhiên Diệp sư chúc lại nhắc nhở đến họ?

Diệp Thiên Sĩ thở dài nói :

- Hiền điệt nữ lầm to rồi. Tin ấy chỉ là những lời đồn đãi vô căn cứ. Theo sự hiểu biết của lão phu thì La Đại Cường với Đông Môn Liễu không những chưa chết mà hiện cả hai đang tái xuất giang hồ.

- Có phải Diệp sư thúc định sai điệt nữ thăm dò tin ấy cho xác thực không?

Diệp Thiên Sĩ đáp :

- Đã có người trông thấy bọn họ, nên tin tức ấy không thể nhầm lẫn được. Lão phu muốn hiền điệt nữ dọc đường nên để ý dò xét cho thật kỹ, xem thử mục đích trùng nhập giang hồ của họ ra sao, bởi vì...

Diệp Thiên Sĩ bỗng ngập ngừng, Hạ Hầu Quyên vội hỏi :

- Vì sao thế sư thúc?

- Vì đối với La Đại Cường kể ra không quan trọng gì lắm, nhưng Đông Môn Liễu thì cực kỳ nghiêm trọng. Đông Môn Liễu là một nhân vật rất lợi hại, nếu không có chuyện đại sự, không đời nào đột xuất giang hồ đâu, hiền điệt nữ nên thận trọng luôn tiện báo cáo cho lệnh sư hay biết một thể.

Thấy Diệp Thiên Sĩ còn chưa rõ việc thầy mình, Hạ Hầu Quyên liền nói :

- Thừa sư thúc, ân sư của điệt nữ đã tạ tuyệt thế duyên, tịnh tu từ lâu rồi mọi ân oán người đã phó thác

cho điệt nữ lo liệu.

Diệp Thiên Sĩ cười bảo :

- Hiền điệt nữ không rõ công lực của Đông Môn Liễu cao siêu lắm, nếu y muốn tác họa võ lâm, ngoài sự phụ của cháu ra, có thể ngay cả Thiên Sơn Túy Đầu Đà và Quy Vân bảo chủ Bình Ngũ Tiên Sinh cũng chưa thu phục nổi y. Hơn nữa giữa Chi phát với Thần ni, năm xưa đã từng có mối thù sâu nên rất có thể phen này Đông Môn Liễu đã luyện thành công Thiên Ma Lục Tự kinh, định tâm kiểm lệnh sư để báo thù cũng không chừng. Bởi thế, lão phu không thể không cho lệnh sư biết rõ tin này để có chuẩn bị trước hay hơn.

Hạ Hầu Quyên có vẻ bất phục, nàng giương mày la lớn :

- Diệp sư thúc, điệt nữ không tin Chi phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu là kẻ tài nghệ kinh thiên động địa đến như vậy.

Diệp Thiên Sĩ chỉnh sắc nói :

- Hiền điệt nữ không nên khinh thị y. Diệp sư thúc của cháu đâu phải đề cao địch nhân làm mất uy phong của mình. Thật ra cây Chỉ Sắc Vân Phất của Đông Môn Liễu có một uy lực vô biên ngoài cây Đê Long Bàn Nhược của lệnh sư với mũi Kim Quang Tiễn của Lư Cường ra không ai có thể chế phục y được cả.

Hạ Hầu Quyên nghe nói cau mày, không dám tranh biện thêm nữa nàng mỉm cười hỏi chuyện khác :

- Thế sau khi gặp được Trác huynh rồi bao giờ điệt nữ mới gặp lại sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ suy nghĩ giây lát rồi đáp :

- Trách nhiệm của Trác Dật Luân với lão phu không phải nhỏ, nên không thể hẹn gặp nhau sớm được. Thôi thì sẽ gặp tại Bích Lưu Chương trong Đồng Bách sơn đúng ngày Đoan ngo sang năm.

Hạ Hầu Quyên sực nhớ câu chuyện giữa nàng với Bộc Dương Dũng, nàng liền thuật lại cho Diệp Thiên Sĩ nghe. Nàng vô cùng đắc ý cười nói :

- Diệp sư thúc tên đại khùng ấy là một con cờ của tiểu điệt nữ đặt sát bên cạnh Độc Cô Trí đấy. Nếu Diệp sư thúc gặp hãn trong Thiên Huyền cốc sư thúc điểm hóa cho hãn dùm, khỏi phải chờ đợi Trác huynh cho mất thì giờ thêm.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu :

- Tự nhiên là phải như thế rồi, sự an bài của hiền điệt nữ thật vô cùng cao diệu sau này hãn sẽ giúp ích

cho mình nhiều lắm.

- Gã đại khùng ấy có một chân lực nội kinh khùng khiếp lắm, nhưng đối với diệt nữ, y rất ngoan ngoãn nghe lời. Nhớ gặp khi y cứng đầu, Diệp sư thúc cứ nói tên diệt nữ cho y nghe, xem y thế nào.

Diệp sư thúc bật cười và vội vàng phất tay cáo biệt Hạ Hầu Quyên.

Rời khỏi Đồng Bách sơn chưa bao xa, đang lúc tâm trí mãi nghĩ đến cuộc kỳ duyên giữa mình và Trác Dật Luân, Hạ Hầu Quyên chợt bắt gặp một giọng ngâm khàn khàn từ khu rừng thâm sâu gần đấy vọng lại:

Nương cánh nhạn tung từ vạn dặm.

Hoàng hôn lặng lẽ bước chân về.

Tiếng ngâm nghe hết sức sung mãn, có một nội kinh phi thường chứng tỏ kẻ đang ẩn mặt là một giang hồ hảo thủ, văn thông võ đạt.

Tuy rất nhớ lời Diệp Thiên Sĩ đã căn dặn kỹ đọc đường nên lưu ý thăm dò những gì có liên quan tới Kim Tiền Túy Ông La Đại cuồng và Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu, nhưng vì quá nhớ Trác Dật Luân, nôn nao muốn được gặp mặt chàng nên Hạ Hầu Quyên bỏ qua không cần biết đến người vừa ngâm nga kia là ai, nàng vội vàng tăng cước lực vùn vụt lướt nhanh tới.

Hạ Hầu Quyên thầm đoán chắc trong khu rừng hoang tịch này đang có cuộc võ lâm ước hội, vì nghe ra thì hình như họ sắp sửa giao đấu một trận sinh tử với nhau thì phải.

Nghĩ vậy, nàng vội dừng bước, nhưng chưa quyết định gì, có nên ra tay giúp đỡ kẻ yếu hay không. Ngay khi ấy, nàng bỗng nghe người có giọng khàn khàn nói :

- Lão phu với đạo trưởng chưa quen biết nhau, vả lại hai bên cũng không thù không oán tại sao đạo trưởng lại muốn lấy mạng lão phu?

Người có giọng nói thô lỗ quát lớn :

- Lão già kia, khôn hồn ngươi hãy trao ngay vật ấy cho ta, nếu không, ngươi khó thể sống sót mà rời khỏi chốn này nghe chưa.

Đến đây, Hạ Hầu Quyên đã đoán biết người có giọng nói thô lỗ đang ý mạnh muốn hiếp người kia để đoạt báu vật bất giác lòng hiệp nghĩa nổi dậy, nàng định nhảy vào can thiệp thì bỗng nghe người có giọng nói khàn khàn lên tiếng :

- Nếu lão phu tiếc rẻ không chịu đưa cho ngươi, ngươi làm gì lão phu?

Người có giọng cười thô lỗ đáp :

- Thì người sẽ chết dưới ngọn phát trần này và vật ấy rốt cuộc cũng sẽ lọt vào tay ta.

Đã quyết ý nhúng tay can thiệp nên không chút chần chừ, Hạ Hầu Quyên thi triển ngay thân pháp kinh công tối thượng lãng lạng phi thân vào rừng.

Hai tiếng “phát trần” của người có giọng nói thô lỗ đã khiến Hạ Hầu Quyên thầm nghĩ người kia dám là Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu nên nàng mừng thầm trong bụng.

Không ngờ đi chưa quá mười trượng, Hạ Hầu Quyên lại giật mình nghe như có tiếng ai đang đặng gõ lộp bộp ở trong rừng.

Hạ Hầu Quyên hết sức kinh ngạc, nàng thầm hỏi :

- Rõ ràng là một yên vân ẩn khách sơn trạch ẩn vị tại sao lại nữ đi phá hoại cảnh đẹp thanh u của rừng xanh như thế? Lạ quá.

Đang hoang mang đột nhiên nàng nghe có tiếng thô bạo của một người khác cười nói một cách ngạo mạn :

- Lão già kia, số mạng của người sắp đến nơi mà còn lớn tiếng ngậm nga giống gì đó.

Nhưng sau khi vào tới trong và nhìn rõ sự thật, Hạ Hầu Quyên vô cùng thất vọng, vì nàng vừa nhận ra hai đối thủ đang hiện diện trong rừng chỉ là một lão trượng gầy ốm, mặc bạch bào, tay cầm trúc trượng, và một đạo sĩ áo tím, tuổi khoảng bốn mươi mặt mày gân guốc dữ tợn, chớ không có ai tuổi đến bảy mươi, cùng lứa tuổi với ân sư nàng và cho là Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu.

Khi ấy, lão trượng bào trắng đang nhìn thẳng vào mặt đạo sĩ áo tím hồi lâu rồi lắc đầu cười nói :

- Đây tên đạo trượng, hy vọng cửa người khó thành lắm, lão phu dám cam đoan là số mạng của lão phu còn rất dài và bảo vật của lão phu chắc chắn cũng không bao giờ bị lọt vào tay người.

Đạo sĩ áo tím trợn mắt giận dữ quát lớn :

- Lưu Tế Xuyên, không lẽ người dám tự mệnh bất phàm, cho rằng người là đối thủ của ta!

Vừa nghe qua ba chữ Lưu Tế Xuyên, Hạ Hầu Quyên giật mình, biết lão trượng áo trắng là một vị bạch đạo kỳ hiệp, hiệu danh “Long Trì Tướng Ẩn”.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Diêm Vương Sách Tảo

Không biết võ công của Lưu Tế Xuyên cao thấp ra sao, nhưng với tài tướng số của lão, có thể nói là độc bộ đương kim.

Quả nhiên chờ cho lão đạo sĩ áo tím nói xong, Lưu Tế Xuyên cười khà khà bảo :

- Đạo trưởng người chớ quên rằng Lưu Tế Xuyên này hiệu xưng “Long Trì Tướng Ẩn”, rất tinh thông phong thủy tướng số.

Đạo sĩ áo tím bỗng phát ra một chuỗi cười dòn dã, giọng khinh thị ngắt lời :

- Lưu Tế Xuyên người đừng lộng mồm lộng mép nữa, người nên hiểu rằng một thầy tướng giỏi đến bậc nào đi nữa cũng chỉ có thể đoán được cho người khác, chớ không đời nào tự đoán cho mình được. Người muốn gì?

Lưu Tế Xuyên gật đầu cười đáp :

- Người nói đúng đấy, ta đâu phải coi tướng cho ta, thật ra vừa rồi ta đã xem sơ qua tướng mạo cho người đấy chứ.

Đạo sĩ áo tím nổi giận quát lớn :

- Người xem tướng cho ta thế nào? Không lẽ tướng ta xấu?

Lưu Tế Xuyên cười nói :

- Tướng mạo của người trông rất uy võ nhưng tiếc hai cái mắt sáng một cách quá bộc lộ đó là tướng không được “thiện chung”, giỏi nhất chỉ thọ được năm chín thôi.

Đạo sĩ áo tím ngạo nghễ cười nói :

- Đủ rồi! Đủ rồi! Năm chín tuổi đâu phải chết yếu. Năm nay ta mới bốn mươi lăm tuổi, còn lại những mười bốn năm nữa, như thế cũng đủ cho ta đảo lộn được võ lâm rồi.

Lưu Tế Xuyên lắc đầu thở dài :

- “Nhân chi tướng tử, kỳ ngôn đả thiện, điều chi tướng tử, kỳ minh đả ai”, tại sao trong lúc kiếp số của

người sắp hết người vẫn còn cương hoành bá đạo như thế?

Đạo sĩ áo tím cau mày hỏi :

- Ta thế này mà người bảo kiếp số sắp hết nghĩa là thế nào?

Lưu Tế Xuyên chỉ mặt đối phương lắc đầu nói :

- Ấn đường của người đen xạm sát khí xung tận “Hoa Cái”, rõ ràng nếu không phải ngày nay thì là ngày mai nhất định kiếp số người đã hết.

Đạo sĩ áo tím gất to một tiếng quát lớn :

- Khốn nạn! Vừa rồi người bảo ta chỉ thọ được năm chín sao bây giờ lại bảo kiếp số của ta đã đến? Như thế có phải người nói láo rồi không?

Lưu Tế Xuyên cười hà hà tiếp :

- Ta bảo người giỏi nhất chỉ thọ được năm chín, chớ đâu phải sáu mươi trừ một. Năm chín tức là bốn mươi lăm tuổi, nếu năm nay người vừa đúng bốn mươi lăm thì lão đã đoán đúng rồi, người sẽ chết nội ngày hôm nay.

Đạo sĩ áo tím nghe nói lại càng tức giận la lối om sòm hơn.

Lưu Tế Xuyên vẫn lắc đầu cười bảo :

- Người bất tất phải cuống lên làm gì, đại trượng phu phải xem nhẹ hai chữ sống chết, coi phú quý như phù vân. Có lẽ bây giờ người mới vỡ lẽ là tại sao vừa rồi ta bao rằng người không những không thể cướp đoạt nổi bảo vật của ta và cũng không tài nào lấy nổi mạng ta?

Hạ Hầu Quyên nghe nói thì cười thâm trong bụng, cho rằng Long Trì Tướng Ấn Lưu Tế Xuyên ăn nói quả thật sắc bén, chớ không thô lỗ như đạo sĩ áo tím.

Người đời đến lúc quá thẹn, tất phải nóng giận nên đạo sĩ áo tím bị đối phương dùng lời châm trích bất giác nộ hỏa bùng cháy, lão cười nhạt mấy tiếng nghiêng răng hàm hực nói :

- Lưu Tế Xuyên, khôn hồn hãy rút binh khí ra, đầu tài tướng số của người có thật đúng đi nữa, nghĩa là ta không sao sống đến ngày mai, người cũng phải chết trước mặt ta.

Thấy đối phương hùng hổ quyết sống chết với mình, Lưu Tế Xuyên vội khẽ giơ cao cây trúc nhượng mày mỉm cười nói :

- Hà hà! Không giấu gì đạo trưởng, Lưu Tế Xuyên này chỉ đem theo có cây gậy trúc tùy thân thôi, nó tuy

nhỏ bé, nhưng cũng đã gặp qua không ít những bảo đao danh kiếm khắp tứ hải bát hoang, nếu đạo trưởng ra oai trước khi bị chết, thì cứ viết thi triển cây “Diêm Vương tảo” ra đi.

Đạo sĩ áo tím cười giọng âm lạnh, rồi thò tay rút cây phất trần đang giắt bên lưng giữ mạnh một cái.

Hạ Hầu Quyên đã nhận rõ Đạo sĩ áo tím, bất luận về tuổi tác hoặc vũ khí đều không phải “Chỉ Phất Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, người mà nàng đang định tìm kiếm nhưng đối với món binh khí của lão, nàng vẫn hết sức chú ý.

Đứng nép sau gốc cây cổ thụ lẳng lặng nhìn trộm, nàng trông thấy cây phất trần trên tay đạo sĩ dài gấp đôi những cây phất trần thường, và cũng cùng một màu tím y hệt như màu áo của lão.

Phất trần màu tím tự nhiên kêu là “Chỉ phất”, Hạ Hầu Quyên biết thế nên bỗng nhường mảy suy nghĩ, cho rằng có lẽ đạo sĩ áo tím này rất có thể là đệ tử của “Chỉ Phất Vũ Sĩ” cũng nên.

Nghĩ như vậy, nàng giật mình nhủ thầm :

- Ta hãy chờ thêm chút nữa, xem khi động thủ, đạo sĩ áo tím sẽ dùng tới những chiêu thức gì, nếu lão ta quả thật đáng nghi, khi ấy mình sẽ dạy lão ta một bài học. Người xưa đã có câu: “Đánh đập con nít, người lớn chạy ra”, biết đâu sẽ do đây mà ta tìm ra được manh mối Đông Môn Liễu cũng chưa biết chừng?

Không những chỉ riêng một mình Hạ Hầu Quyên đang hoài nghi nghĩ vậy, ngay đến Long Trì Tướng Ân Lưu Tế Xuyên cũng nghi ngờ không kém.

Nhưng là kẻ lịch duyệt giang hồ kiến thức rộng sâu, nên Lưu Tế Xuyên vừa trông thấy cây phất trần, lập tức giật mình kinh ngạc, hơi thối lui ra sau nửa bước, hỏi lớn :

- Đạo trưởng, cây phất trần của người tên gì?

Đạo sĩ áo tím cười lạt đáp :

- Tại sao người lại chóng quên đến thế? Ta đã bảo người từ hồi nãy nó kêu là “Diêm Vương tảo” kia mà?

Lưu Tế Xuyên lại giương mi hỏi :

- Trừ “Diêm Vương tảo” ra nó còn có tên gì khác nữa không?

Đạo sĩ áo tím cười ngạo nghễ :

- Còn một tên khác nữa nhưng ta chắc người đoán không nổi đâu.

Lưu Tế Xuyên cười hỏi :

- Để ta đoán thử xem có phải nó còn kêu là “Cầu hồn chỉ phát” không?

Đạo sĩ áo tím hơi bất ngờ nhìn Lưu Tế Xuyên ngạc nhiên.

Lưu Tế Xuyên nói luôn :

- Nếu thế thì đạo sĩ là người nhà của Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu?

- Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu là ân sư của ta, lão già kia, nếu đã biết rõ lợi hại sao người không ngoan ngoãn đưa ngay vật báu cho ta?

Hạ Hầu Quyên cảm thấy hết sức bực mình, vì mãi đến giờ nàng vẫn chưa đoán ra được vật báu trong mình Lưu Tế Xuyên là thứ gì!

Ngay khi ấy, Lưu Tế Xuyên bỗng thò tay vào người thông thả móc ra một chiếc túi bẹp bằng da, rồi nhìn Đạo sĩ áo tím cười hỏi :

- Có phải đạo trưởng muốn lấy ba tấm “Kim Sắc Long Lô” này chẳng?

Đạo sĩ áo tím gật đầu :

- Đúng thế! Không hiểu người định ngoan ngoãn trao tận tay cho ta hay người muốn ta phải dùng đến võ lực?

- Đâu phải ta không biết sợ chết, chỉ tại ta không nỡ biếu tặng người ba tấm “Kim Sắc Long Lô” vì nó sẽ đem đại họa đến cho người.

Đạo sĩ áo tím trợn mắt hỏi lớn :

- Người nói sao?

Lưu Tế Xuyên cười đáp :

- Người cũng biết Kỳ trân dị thảo chỉ dành riêng cho kẻ có đức, còn người thiếu đức chẳng những nó không đem lợi mà còn mang họa tới nữa là khác. Người hiện giờ ấn đường bị đen xạm, khí sắc rất...

Đạo sĩ áo tím quát lớn :

- Ta không cần nghe những lời quý quái xuẩn hoặc của người, ta chỉ muốn biết người có bằng lòng trao ba miếng “Kim Sắc Long Lô” cho ta không?

Lưu Tế Xuyên cười bảo :

- Nếu người vẫn còn chấp mê bất ngộ, muốn tự châm lửa vào mình thì Lưu Tế Xuyên này đâu dám tiếc

re món bảo vật này? Lão phu sẽ kính tặng cho người đấy.

Lưu Tế Xuyên vừa nói vừa tươi cười trao chiếc túi da cho đạo sĩ.

Đạo sĩ áo tím chưng hửng không ngờ đối phương lại quá khảng khái với mình như thế.

Cái chưng hửng của Đạo sĩ áo tím đã đem đến cho Hạ Hầu Quyên một cơ hội hiếm có.

Thực vậy, trong lúc đạo sĩ vừa giơ tay đón nhận chiếc túi da thì bỗng một luồng gió thơm thổi vụt đến, liền đó là một bóng hồng lướt qua nhanh như sao xẹt làm Lưu Tế Xuyên với Đạo sĩ áo tím đều giật mình thất kinh. Cả hai vừa lật đật thối lui ra sau ba thước thì Bào Hao Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên đã hiện thân ra ngay tức khắc.

Hạ Hầu Quyên có ý muốn giao đấu với Đạo sĩ áo tím để tìm tòi tung tích của Chỉ Phất Vũ Sĩ Đông Môn Liễu, nên nàng không chờ cho đối phương hỏi trước, cầm lấy chiếc túi da chỉ vào mặt đạo sĩ la lớn :

- Gã kia, tại sao người lại vô lễ quá như thế?

Đạo sĩ áo tím vừa tức giận vừa ngạc nhiên trợn mắt quát hỏi :

- Con tiện tỳ vô lễ hay là ta vô lễ? Ta vô lễ ở chỗ nào?

Hạ Hầu Quyên quát mắt nạt lớn :

- Khốn khiếp. Người vô lễ chứ ta sao được. Ta hỏi người, ta vì lòng tốt đã cứu người thoát khỏi đại nạn sao người không chịu cảm ơn ta?

Đạo sĩ áo tím ngẩn ngơ không hiểu liên cau mày hét lớn :

- Con tiện tỳ kia, bộ người nằm mơ hay sao chứ? Ta có đại nạn gì đâu mà phải cầu ai cứu vớt?

Hạ Hầu Quyên hằm hằm chỉ Lưu Tế Xuyên và đáp :

- Lưu đại hiệp đây đã nói đúng, những kỳ chân dị thảo trong thiên hạ đều dành riêng cho những kẻ có đức, người môn hộ bất chính, tướng mạo bất minh, hiển nhiên đức bạc, người chỉ cần đụng tay vào chiếc túi da là nhất định tai họa đến với người liền. Ta thấy thương tình nên mới đại phát từ bi rộng lòng cứu nạn cho, người không chịu cảm ơn ta, trái lại còn trợn mắt làm dữ, người định nhắm bộ mặt hung tợn ra để dọa nạt ta đấy chắc.

Đạo sĩ áo tím giận muốn nổ lồng ngực, liền trợn mắt hét lớn :

- Con tiện tỳ ranh mãnh, bộ người muốn chết sao?

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách, nhường mà chu mỏ đáp :

- Muốn chết thì sao? Bốn cô nương đã từng đi khắp tứ hải bát hoang rong chơi cùng tam sơn ngũ nhạc và hiện đang định xuống thăm quý vương quan một chuyến đây, nhưng tặc cho Diêm lão ngủ, không dám phá sứ giả mời thỉnh khiến bốn cô nương chưa biết tính sao bây giờ, người có đường lối gì giúp bốn cô nương không?

Đạo sĩ áo tím cười gằn :

- Rất dễ, bản đạo sẽ đại thí pháp lực, dùng tả chưởng thay thế thỉnh thiếp của Diêm Vương mời người.

Dứt lời lão liền xô mạnh hữu chưởng phóng ra một luồng hàn phong vèo vèo thổi tốc ngay vào ngực Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên hừ một tiếng, lập tức dương mi quát lớn :

- Với chút võ học tầm thường như thế, dẫu cho người có cây “Chi phát” đi nữa, bất quá cũng chỉ làm thẹn mặt Đông Môn Liễu mà thôi.

Quát xong, nàng khẽ giơ cao ngọc chưởng, giở Bàn Nhược Phật chưởng, từ từ xòe năm đầu ngón tay ra một lượt.

Tuy ngoài miệng Hạ Hầu Quyên luôn luôn dùng lời chọc ghẹo, nhưng thâm tâm nàng không dám khi thường đối phương, nên đã ngầm vận đủ mười thành công lực vào cả “Bàn Nhược chưởng”, một tuyệt thế thần công hãn hữu trên đời.

Đạo sĩ áo tím đang xuất thủ vô cùng hung dữ, nhưng vẫn để ý xem thường cô gái trẻ tuổi đang đứng trước mặt, nên lão chỉ dùng có năm thành công lực. Nếu nói về hỏa hầu của đôi bên thì Hạ Hầu Quyên đã khổ luyện từ nhỏ, căn cơ và tư chất của nàng thuộc hạng thượng thặng, nay nàng đã học được tám chín thành chân truyền của Bàn Nhược am chủ Bách Nhẫn thần ni Hối đại sư, tự nhiên nàng đã hơn hẳn đạo sĩ áo tím, một giang dương cự khấu, nửa đường đầu sư, chỉ được Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu chỉ điểm qua loa.

Công lực đã kém xa, lại thêm khinh địch trong lúc đối phương cẩn thận giao đấu, nên Đạo sĩ áo tím phen này thế nào cũng bị ném mùi thất bại một cách chua cay.

Quả nhiên, luồng hàn phong vèo vèo vừa chạm luồng kinh lực vô hình, Hạ Hầu Quyên thì gương mày cười đắc ý, thân hình uyển chuyển của nàng không hề nhúc nhích.

Còn Đạo sĩ áo tím toàn thân bay bổng lên cao bị bắn ra xa ngoài tám thước.

Đạo sĩ áo tím vốn tính nết ương ngạnh, không chịu mất mặt với địch nhân nên vừa rớt xuống đất lão vội

nuốt ực ngưng máu tươi vừa trào ra miệng.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy, cười nhạt nói với đạo sĩ :

- Già như ngươi mà tài nghệ chỉ bằng hạt cát, tốt hơn ngươi nên mời thầy ngươi là Đông Môn Liễu đến Hoài Ngọc sơn, ta sẽ chờ đợi tại đây.

Đạo sĩ áo tím cố cười gượng trong lúc lục phủ ngũ tạng bị nội thương trầm trọng, lão cắn răng gật đầu rồi quay người đi mất.

Chờ cho Đạo sĩ áo tím đi xa rồi, Hạ Hầu Quyên mới quay lại chấp tay cung kính vái chào Lưu Tế Xuyên :

- Lưu lão tiên bối tha tội thất lễ vừa rồi cho tiểu nữ.

Lưu Tế Xuyên vội ôm quyền cười nói :

- Sao tiểu cô nương lại nói như thế? Cô nương đã giải vây cứu nạn cho lão phu, lão phu cảm tạ cô nương mới phải lễ đấy chứ.

Tới đây lão bỗng ngắm Hạ Hầu Quyên từ đầu đến chân rồi lại nói tiếp :

- Tư chất của cô nương hiếm có lắm, nhất là thứ chưởng lực tuyệt vời vừa rồi, lão phu thấy chỉ có phật môn tuyệt học Bàn Nhược Phật chưởng của... Bách Nhân thần ni Hối đại sư mới huyền diệu như vậy, chứ ngoài ra không có môn tuyệt học nào khác tuyệt được như thế, có phải cô nương là cao túc của Bàn Nhược am chủ Hối đại sư không?

Hạ Hầu Quyên thăm phục tài nhận xét của Lưu Tế Xuyên, nàng lễ phép đáp :

- Lão tiên bối thật pháp lực vô biên, tiểu nữ chính là Bàn Nhược môn hạ, tên Hạ Hầu Quyên.

Long Trì Tướng Ân Lưu Tế Xuyên bỗng bật cười khà khà, và gục gặt đầu nói :

- Thần ni Chỉ phất Kim Quang tiên, Nhất chính Nhất tà Nhất nam luận! Đã hơn mười năm rồi, không ngờ hôm nay Chỉ phất lần Thần ni đều bỗng tái hiện giang hồ. Nếu thế có lẽ Kim Tiên Túy Ông La Đại Cuồng đã trùng xuất võ lâm rồi chăng?

Thấy chưa tiện hỏi thăm tin Kim Tiên Túy Ông, mặc dù Lưu Tế Xuyên vừa đề cập tới, Hạ Hầu Quyên vội trao túi da nhỏ đựng ba miếng “Kim Sắc Long Lân” cho lão, nàng cười nói :

- Lão tiên bối tha lỗi cho tiểu nữ. Vừa rồi tiểu nữ xuất thủ là cốt ý không muốn để bảo vật chân kỳ lọt vào tay kẻ hung tà...

Lưu Tế Xuyên cười xòa ngắt lời :

- Nếu không nhờ tiểu cô nương ra tay trợ giúp, chắc lão phu khó thoát khỏi bàn tay độc ác của ác đạo Chỉ Pháp, lão phu xin biểu cô nương ba miếng Kim Sắc Long Lô gọi là trả chút ân sâu cứu mạng vậy.

Hạ Hầu Quyên lắc đầu từ chối :

- Sao lão tiên bối nói thế? Kẻ du hiệp giang hồ khi gặp chuyện bất bình là ra tay bênh vực chứ ân nghĩa gì đâu. Lão tiên bối cứ cất nó đi, tiểu nữ thật tình không dám nhận.

Lưu Tế Xuyên nằng nặc không chịu lấy lại, lão nói :

- Xin cô nương chớ có từ chối, lão phu tặng cho nước ba miếng Kim Sắc Long Lô, không những chỉ đền đáp ơn cô nương thôi đâu mà còn có nhiều lý do khác xứng đáng để cô nương cất giữ những di bảo ấy lắm. Để lão phu kể rõ lai lịch ba miếng Kim Sắc Long Lô này cho cô nương nghe.

Hạ Hầu Quyên rất muốn nghe kể chuyện xưa, nàng mừng rỡ kêu lên :

- Hay lắm! Lão tiên bối kể thử cho tiểu nữ nghe đi. Tiểu nữ không biết gì về ba miếng Kim Sắc Long Lô ấy cả.

Lưu Tế Xuyên gật đầu nói :

- Được rồi! Để lão phu kể. Hơn hai năm về trước, tại Nghiệt Long Đàm ở Dân Sơn thuộc Tứ Xuyên, bỗng thường xuất hiện một con nghiệt long, rất hung dữ, nó sát hại dân chúng ở những vùng phụ cận vô kể. Nghe tin ấy, lão phu liền bàn tính với “Tứ Xuyên song hiệp”, đặt tìm cách trừ diệt con nghiệt súc ấy để cứu khổ dân lành. Nhưng nhiều lần giao đấu với nó, bọn này cứ bị thất bại luôn. Một hôm, lúc bọn lão phu sắp bỏ nó giết hại, tình thế thật vô cùng nguy cấp thì bỗng đâu lệnh sư Bàn Nhược am chủ xuất hiện. Thấy vậy, lệnh sư liền trở thần uy, và chỉ một chiêu “Từ Hàng Phổ Độ”, lệnh sư giở tuyệt học Bàn Nhược Phật chưởng đánh nát đầu con nghiệt long tức khắc.

Sau khi thi triển khoáng đại tuyệt nghệ trừ diệt xong con nghiệt long tai quái ấy, lệnh sư còn điều trị thương tích cho Tứ Xuyên song hiệp với lão phu nữa, đồng thời cho bọn này biết trên mình rồng có tất cả chín miếng Kim Sắc Long Lô thuộc loại dị bảo rất hiếm có ty được tất cả các loại bảo đao bảo kiếm, những thứ chưởng lực cường mãnh và các loại ám khí bá đạo. Người còn dạy bọn lão phu nên lột lấy bảo vật ấy chia nhau dùng để phòng thân.

Nghe nói tới đây, Hạ Hầu Quyên chợt cười nói :

- Thế thì còn gì hay cho bằng nữa. Tiên bối với Tứ Xuyên song hiệp tất cả là ba người, mỗi người chia ba miếng thì công bình hết sức phải không tiên bối?

Lưu Tế Xuyên khẽ gật đầu, xong lại nói :

- Tiểu cô nương thử xem ba miếng Kim Sắc Long Lân này chẳng khác gì lệnh sư sở tặng bây giờ đem tặng cô nương tiền nhân hậu quả đúng là một duyên pháp tối hảo rồi.

Hạ Hầu Quyên lật đật xoa tay cả cười :

- Ba miếng Long lân này đã là phòng thân chi bảo của tiền bối, tiểu nữ đâu dám..

Không chờ cho Hạ Hầu Quyên nói hết, Lưu Tế Xuyên vội tươi cười đón lời :

- Hạ Hầu cô nương khỏi phải quan tâm đến lão phu, hiện lão phu khỏi phải dùng tới ba miếng “Kim Sắc Long Lân” này nữa rồi, nếu không tại sao lão phu lại cất nó vào túi da, không đeo trong người.

Hạ Hầu Quyên nhíu mày cười hỏi :

- Tại sao Lưu lão tiền bối lại không dùng nó nữa? Hay lão tiền bối đã luyện thành môn “Vô tướng thần công, Bất Hoại thân pháp”.

Lưu Tế Xuyên lắc đầu cười bảo :

- Cô nương đoán sai mất rồi, đâu phải võ công của lão phu dám đạt đến mức ấy, mà sau bao ngày mai luyện hàm dưỡng, lão phu đã đạt đến hỏa hầu.

Hạ Hầu Quyên nghe lạ vội chận hỏi :

- Lão tiền bối hàm dưỡng mà đạt đến hỏa hầu tối diệu khỏi phải dùng tới Kim Sắc Long Lân là thế nào?

Lưu Tế Xuyên cười đáp :

- “Hàm dưỡng mà đạt đến hỏa hầu tối diệu” nghĩa là có thể nhịn nhục được tất cả mọi tai tiếng thị phi. Lão phu đã từng phong trần lưu chuyển, gặp rất nhiều hạng người, đối với những loại ác sát hung thần, chỉ thoáng cái lão phu nhận ra đối phương được bao nhiêu cân lạng ngay. Thấy đánh được thì đánh, nếu không may gặp phải thú dữ tợn hơn mình thì lão phu nhịn nhục, tươi cười xin lỗi. Như thế có phải lão phu đã luyện được môn “phòng thân chi pháp” hiệu nghiệm hơn Kim Sắc Long Lân nhiều không?

Hạ Hầu Quyên phì cười, nói :

- Thảo nào hồi nãy Lưu lão tiền bối định biếu không mấy miếng “Kim Sắc Long Lân” cho lão ác đạo áo tím là tiền bối áp dụng thuật phòng thân của tiền bối đấy chứ?

Lưu Tế Xuyên gật đầu :

- Lão phu vừa đoán biết hẳn ta là đệ tử của Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu, biết gặp thứ lợi hại, dẫu có miễn cưỡng đánh bại được hẳn, lão phu cũng không thể nào thoát tay thầy hẳn, nên hà hà... nhin cái là yên thân.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Đạo hàm dưỡng minh triết bảo thân của lão tiên bối cực cao thâm, nhưng chắc tiểu nữ không tài nào học tập được đấy, bởi tính nết tiểu nữ quá nóng nảy, đến nỗi có người đã đặt cho tiểu nữ cái danh hiệu là “Bào Hao Hồng Nha” đấy.

Lưu Tế Xuyên cười nói :

- Lão phu còn lạ gì những người trẻ tuổi phần đông hay nóng nảy, bởi thế lão phu mới tặng ba miếng “Kim Sắc Long Lân” cho cô nương.

Hạ Hầu Quyên chớp chớp cặp mắt cười hỏi :

- Lưu lão tiên bối còn nguyên nhân thứ ba ra sao?

Lưu Tế Xuyên đáp :

- Nguyên nhân thứ ba là Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu sinh tính rất nhỏ mọn, có thù ắt phải trả cho kỳ được mới nghe. Vừa rồi Hạ Hầu cô nương không những đã làm khổ tên đạo sĩ áo tím học trò của lão ta, và còn nói rõ cho đối phương biết cô nương sẽ đi đến Hoài Ngọc sơn, thế nên dọc đường rồi đây cô nương sẽ gặp lộn xộn cho mà xem.

Hạ Hầu Quyên xếch ngược mày liễu, nói lớn :

- Tiểu nữ nói rõ cho chúng biết, tức là tiểu nữ không hề sợ chúng.

Lưu Tế Xuyên vội xua tay cười bảo :

- Với tuyệt nghệ thần công của Hạ Hầu cô nương, lão phu thừa biết nếu cô nương chỉ gặp Đạo sĩ áo tím, tự nhiên không gì đáng lo, nhưng nếu không may Đông Môn Liễu thân chinh ra mặt, khi ấy hỏa hầu của đôi bên sẽ có phần cách biệt, và lúc đó ba miếng “Kim Sắc Long Lân” sẽ phát huy tác dụng phòng thân, giúp cô nương một cách hữu hiệu lắm.

Nghe thấy lời nói của Lưu Tế Xuyên có ẩn ý lo cho mình là không phải là địch thủ của Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu, và vì Lưu Tế Xuyên đã nói rất đúng, nên Hạ Hầu Quyên không dám cãi lại, vội vàng giơ tay đón lấy chiếc túi da, tươi cười nói :

- Tiểu nữ xin đa tạ lão tiên bối!

Thấy Hạ Hầu Quyên có vẻ hấp tấp bận rộn, Lưu Tế Xuyên vội nói :

- Hình như cô nương có việc gì cần gấp phải không? Thôi để chúng ta chia tay, khi khác gặp sẽ nói chuyện nhiều hơn.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Là Hung Hay Cát

Hạ Hầu Quyên lắc đầu mỉm cười nói :

- Tuy tiểu nữ đang có việc cần, nhưng cũng không gấp, tiểu nữ muốn thỉnh giáo tiên bối thêm vài câu chuyện nữa được chăng?

- Hạ Hầu cô nương có điều chi thắc mắc cứ việc tự tiện hỏi.

Hạ Hầu Quyên liền nói :

- Bốn chữ “Long Trì Tướng Ẩn” của Lưu lão tiên bối thiên hạ đã nghe danh, hôm nay gặp được tiên bối, tiểu nữ không muốn bỏ qua cơ hội, nhờ tiên bối xem giúp cho một quẻ có được không?

Lưu Tế Xuyên khẽ ồ một tiếng rồi cười ngất :

- Thật không ngờ một nhân vật trí tuệ phi thường như cô nương cũng dám tin trò bịp người của lão phu nữa sao?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Tướng mạng chi học đâu phải chuyện vô căn cứ cũng không phải là một trò lừa thiên hạ. Môn tướng số có thể tùy theo hành vi thiện ác của người đời mà biến đổi. Trước khi từ biệt một cách vội vã, tiểu nữ không dám hỏi tiên bối về vận mạng, chỉ yêu cầu tiên bối cho tiểu nữ biết qua chút đỉnh về khí sắc thôi cũng được rồi.

Lưu Tế Xuyên vừa lắng nghe vừa tia hai luồng nhãn quang sắc bén, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Hầu Quyên mãi không thôi.

Chờ khi nàng dứt lời, Lưu Tế Xuyên mới vội bảo :

- Hạ hầu cô nương, nếu cô nương không hỏi, lão phu không bao giờ dám chủ động cho cô nương hay, bởi thiên hạ sự thường nếu cứ để mập mờ là phúc, nhưng khi có thể biết trước, trái lại nó chỉ tăng thêm sự phiền muộn mà thôi.

Là một cô gái thông minh tuyệt đỉnh, Hạ Hầu Quyên đoán biết ngay ra ý nghĩa câu nói của Lưu Tế Xuyên, nàng lập tức cười hỏi :

- Theo sự xét đoán của tiên bói chắc có lẽ tiểu nữ sẽ gặp tai nạn lớn?

Lưu Tế Xuyên gật đầu đáp :

- Giữa mi tâm của cô nương, sát khí dày đặc, nhưng trong sát khí có sự hoan hỉ nên không hề trọng gì mấy. Hồi này lão phu không muốn tự động nói trước với cô nương là vì thế đấy.

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách hỏi :

- Lão tiên bói pháp nhãn cao minh, tiên bói có thể cho tiểu nữ biết rõ tai nạn này sẽ bắt đầu từ lúc nào? Là “thiên tai” hay là “nhân họa” không?

Lưu Tế Xuyên vội ứng tiếp đáp :

- Sát khí của cô nương đã bắt đầu hiện rõ, chỉ sợ họa biến không còn bao xa, nội trong năm ba bữa nữa là cùng. Còn đó là thiên tai hay là nhân họa, cô nương đã hỏi thật hay, và lão phu cũng cho rằng hết sức kỳ quái hình như trong vụ này có đủ thiên tai lẫn nhân họa, hoặc hai thứ sẽ dung hòa với nhau!

Hạ Hầu Quyên chau mày hỏi :

- Tiểu nữ thật không sao đoán được thiên tai nhân họa lại có thể có đủ trong kiếp số là thế nào?

Lưu Tế Xuyên cười nói :

- Khi số chi học hết sức huyền diệu chưa đến lúc ứng nghiệm ta không tài nào đoán nổi.

Nhưng lão phu đã căn cứ theo kinh nghiệm lâu năm, mong cô nương hãy nhớ kỹ hai việc.

- Lão tiên bói xin chỉ bảo tiểu nữ sẽ nhớ kỹ.

Lưu Tế Xuyên bỗng nghiêm giọng nói :

- Sau khi chia tay rồi, cô nương nên đeo ba tấm “Kim Sắc Long Vân” vào người, nhớ để những nơi huyết đạo có công lực yếu kém nhất trong người cô nương nhé.

Hạ Hầu Quyên cúi mình cảm tạ :

- Tiểu nữ xin tuân lệnh.

Lưu Tế Xuyên lại nói tiếp :

- Việc thứ hai là cô nương nên nhớ kỹ câu “Phùng Đông Tất Cát”, nếu cô nương không may lỡ bị lạc đường, cô nương cứ việc đi thẳng về hướng Đông tất cô nương sẽ luôn luôn được cát lợi hơn ba hướng khác.

Hạ Hầu Quyên không lạ gì môn tướng số thông thần của Lưu Tế Xuyên tuy chỉ vòn vẹn có bốn chữ cũng sẽ đem đến cho nàng bao điều ích lợi, nàng liền tươi cười chấp tay vái tạ.

Cẩn dặn và chỉ bảo đâu đó xong xuôi Lưu Tế Xuyên vội vã từ biệt Hạ Hầu Quyên.

Xưa nay Hạ Hầu Quyên rất bướng bỉnh ngạo mạn kiêu căng chẳng ai bằng nhưng lần này may nhờ phước chi tâm linh nàng bỗng biết nghe lời và nhớ kỹ bốn chữ “Phùng Đông Tất Cát” của Long Trì tướng Ẩn đã tặng cho xem như là kim khoa ngọc luật nên số nàng chưa đến nỗi nào.

Quả nhiên sau khi chia tay Lưu Tế Xuyên, Hạ Hầu Quyên vội tìm đến một sơn động thanh vắng cõi áo ngoài ra rồi cẩn thận đeo ba miếng Kim Sắc Long Lân vào mình.

Trước khi đeo ba miếng bảo vật hộ thân vào mình, nàng hết sức đắn đo suy nghĩ. Tự thấy hỏa hầu của nàng hiện giờ thừa sức đối phó với bất kể kẻ nào công khai gây chiến, chỉ sợ kẻ thù lấy dạ tiểu nhân, tập kích bất ngờ, nên nàng quyết định đeo ba miếng “Kim Sắc Long Lân” ở sau lưng, nhằm bảo hộ ba nơi chí mạng đại huyết.

Đeo xong “Kim Sắc Long Lân” Hạ Hầu Quyên liền theo kế hoạch đã định đi thẳng về hướng Hoài Ngọc sơn.

Hôm đầu an nhiên vô sự.

Hôm thứ nhì cũng không gặp việc đáng tiếc xảy ra.

Nhưng đến hôm thứ ba, khi Hạ Hầu Quyên ngắm cảnh chiều tà còn sót lại vài tia nắng hồng yếu ớt, lòng đang cười thầm tướng thuật của Long Trì Tướng Ẩn sắp sửa bết linh, thì chuyện phải đến đã đến!

Giữa lúc ấy, đột nhiên nàng nghe tiếng vó ngựa “lóc cóc” từ phía sau vọng tới.

Vội ngoảnh đầu nhìn lại, chợt nàng trông thấy phía sau vụt hiện ra một con bạch mã cao lớn, và người ngồi trên mình ngựa toàn thân cũng trắng nốt. Hạ Hầu Quyên còn đang ngạc nhiên nhìn sững người khác lạ, thì nhanh như chớp, con bạch mã đã tung bốn vó thoáng vụt qua người nàng.

Nhưng chạy chưa đầy hai trượng, con bạch mã bỗng dừng khựng lại và trang bạch y thư sinh tuổi hơn tam tuần đang ngồi trên mình ngựa vội ghì cương nhẹ nhàng quăng mình nhảy phóc xuống đất, đứng yên ngắm Hạ Hầu Quyên không chớp mắt.

Hạ Hầu Quyên thật rất tin tưởng ở lời tiên đoán của Long Trì Tướng Ẩn, trong bụng nàng luôn luôn cảnh tỉnh nhưng vì tài cao gan lớn nên nàng vẫn có ý xem thường chàng bạch thư sinh này, chờ Hạ Hầu Quyên bước tới gần, chàng bỗng ôm quyền vái chào rồi tươi cười nói :

- Mong cô nương tha thứ cho sự đường đột của tại hạ.

Bây giờ đôi bên đứng cách nhau chỉ còn chừng hai thước, Hạ Hầu Quyên mới thấy rõ bạch y thư sinh ngoài đôi nhãn thần long lanh bất định ra, tướng mạo của chàng còn trông rất anh tuấn kỳ mỹ.

Hạ Hầu Quyên vừa nhìn đối phương vừa chấp tay vái chào và hỏi :

- Chẳng hay tôn giá có gì chỉ giáo cho chăng?

Bạch Y thư sinh bỗng cười đáp :

- Tại hạ vì trông thấy cô nương mặt đầy sát khí, khí sắc đen tối, hình như cô nương sắp gặp chuyện không may.

Nghe đến đây, Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên khẽ ò một tiếng, nàng vội đóng lời hỏi :

- Tôn giá là một danh gia tướng số đấy à?

Bạch Y thư sinh lắc đầu mỉm cười :

- Hai chữ danh gia, tại hạ thật không dám nhận. Tại hạ chỉ mới học lỏm qua chút nghề này, không hiểu cô nương có vui lòng cho tại hạ biết rõ quý tánh đại danh không?

Hạ Hầu Quyên hơi cau mày, nhưng cũng ứng tiếng đáp không giấu diếm :

- Tiện nữ họ Hạ hầu tên Quyên. Tôn giá có muốn hỏi thêm tịch quán, xuất thân và ngày sanh của tiện nữ nữa không?

Bị xỏ ngọt, bạch Y thư sinh đỏ mặt lắc đầu cười đáp :

- Tại hạ đâu phải có ý định tò mò tìm hiểu cô nương mà phải cặn kẽ đến như vậy. Thật sự danh tánh của một người rất quan hệ đến chung thân vận khí, nên tại hạ mới dám mạo muội thỉnh giáo, để hiến cô nương một vài câu đoán vận cho vui vậy thôi.

Hạ Hầu Quyên giương mày hỏi :

- Thế tên họ của tiện nữ có tốt không?

Bạch Y thư sinh cười đáp :

- Quyên quyên tuyệt tú, thiên thương tiên cơ, danh thực tương phù, lý nào lại không tốt!

Hạ Hầu Quyên cũng bật cười :

- Nếu thế thì sát khí bất thành họa, ám sắc bất sinh tai, đại khái tiện nữ thoát khỏi “kiếp số” gì đấy của tôn giá vừa nói rồi còn gì.

Bạch y thư sinh vẫn tươi cười :

- Cô nương hãy yên tâm, ám sắc của cô nương tuy nặng nhưng trong kiếp có quý nhân, không thể gặp tổn hại nặng nề được.

Cũng bởi nhất thời đoán không ra lai lịch của bạch y thư sinh ra sao nên Hạ Hầu Quyên có ý trêu chọc :

- Tiện nữ một mình đi khắp đó đây, chưa hề có qua bạn bè làm gì có quý nhân.

Không chờ nàng nói hết, bạch y thư sinh vội ngắt lời :

- Hai chữ quý nhân trong tướng số đâu phải để vương tướng quốc, đấy chỉ là một thuật ngữ thường dùng tức là muốn nói có người ngoài cứu trợ.

Hạ Hầu Quyên đẩy đưa làn thu thủy, nhoèn miệng cười :

- Tiện nữ hiểu ý rồi, có lẽ hai chữ quý nhân muốn chỉ vào tôn giá đây phải không?

Bạch y thư sinh cười nói :

- Tại hạ mới gặp gỡ cô nương lần đầu, nhưng đã có ngay hảo cảm với cô nương, nên mới định cống hiến cô nương vài câu đoán vận như thế cũng có thể bảo rằng tại hạ là một trong những kẻ “ngoại lai” cứu trợ của cô nương đây.

Nói đến đây, thư sinh bỗng giương cao đôi mày kiếm, quắc cặp tinh quang xạ thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên cười giọng ôn hòa :

- Hạ Hầu cô nương, tại hạ xin tặng cô nương tám chữ, mong cô nương hãy nhớ kỹ cho.

Hạ Hầu Quyên động tâm nghĩ :

Long trì tướng Ân đã tặng cho ta bốn chữ “Phùng Đông tất cát” bây giờ chàng bạch y thư sinh này lại muốn tặng cho ta tám chữ, không hiểu hai bên có trùng hợp hay không?

Nàng vừa suy nghĩ vừa gật đầu :

- Tôn giá cứ việc nói thẳng, Hạ Hầu Quyên tôi xin nghe cao kiến.

Bây giờ hai mắt của thư sinh hết sức long lanh, mặt đầy chính khí, chàng đồng dục nói :

- Hạ Hầu cô nương hãy nhớ kỹ tám chữ của tại hạ phụng tặng cho cô nương là “Phùng đông tất hung,

phùng bạch tất cát”!

Hạ Hầu Quyên vừa nghe xong tám chữ này, bất giác nàng cau mày nghĩ ngợi.

Bạch y thư sinh thấy vậy cười hỏi :

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại đứng ngăn người ra như vậy? Có phải cô nương đang tham tường hàm nghĩa của tám chữ đó chăng?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu đáp :

- Tiện nữ không lạ gì những câu bóng trong tướng số có một ý nghĩa hết sức thần diệu đừng nói đến kẻ đương sự trước khi thời cơ chưa đến vô phương tham tường ngay khiến kẻ nào đã tự nói hai câu ấy cũng chưa chắc có thể giải thích được rõ ràng nữa là khác.

Bạch y thư sinh gật đầu mỉm cười :

- Cô nương thật minh đạt đã nói rất có lý.

Hạ Hầu Quyên bồng cười lạt :

- Xin thăm hỏi tướng để khỏi phải nghi ngờ, nếu càng hỏi càng nghi thì phải tính sao?

Bạch y thư sinh vội hỏi :

- Hạ Hầu cô nương hãy nói rành rẽ một chút càng hỏi càng nghi là nghĩa thế nào?

- Thí dụ có người bảo đi về phía Nam, có người bảo đi về hướng Bắc, vậy nên nghe lời bên nào?

Bạch y thư sinh rất thông minh vừa nghe nói lập tức nghĩ ra liền. Chàng nhìn Hạ Hầu Quyên không chớp mắt :

- Chắc có lẽ dọc đường Hạ Hầu cô nương đã gặp qua người nào khác cũng thích lắm chuyện như tại hạ?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Có! Một người rất tinh thông thuật tướng số, người ấy cũng đã tặng cho tiểu nữ bốn chữ, nhưng ý nghĩa lại tương phản với tám chữ của tôn giá.

- Tương phản như thế nào?

- Câu của tôn giá là “Phùng Đông tất hung” còn câu của người ấy là “Phùng Đông tất cát”.

Bạch y thư sinh kêu ồ một tiếng, cười nói :

- Trên thế gian này làm gì có chuyện lạ như thế. Nhưng nếu có hai ý kiến tuyệt đối tương phản, thì cô nương nên chọn người nào kinh nghiệm danh tiếng thì tin người ấy.

Hạ Hầu Quyên bật cười :

- Nếu theo kinh nghiệm và danh tiếng, thì bắt buộc tiện nữ phải tin tưởng người kia mà không tin tưởng các hạ rồi.

Bạch y thư sinh không buồn mà lại còn hứng thú nữa, chàng cười hỏi :

- Người ấy là ai thế cô nương?

- Là Long trì Tướng Ẩn Lưu Tế Xuyên, một nhân vật lừng danh về môn tướng số!

Bảy chữ Long trì Tướng Ẩn Lưu Tế Xuyên quả nhiên đã làm Bạch y thư sinh ngạc nhiên, chàng vội cau mày như nghĩ ngợi lung tung.

Nhưng sau khoảnh khắc ngạc nhiên ngỡ ngàng ấy, bỗng thư sinh vội thò tay vào người, móc ra ba đồng tiền vàng, nắm trong lòng bàn tay, khẽ lắc một hồi, rồi bước đến bên một tảng đá bằng phẳng cạnh đường, ném đi ném lại luôn sáu lần.

Hạ Hầu Quyên biết thư sinh đang xem quẻ cho mình, nên nàng lẳng lặng đứng yên chờ đợi.

Sau khi xem xong quẻ, bạch y thư sinh cất tử tế ba đồng tiền vàng vào người, miệng chàng không ngớt lầm bầm :

- Lạ thật! Lạ thật!

Hạ Hầu Quyên thấy kỳ dị liền hỏi :

- Tại sao tôn giá lại nói “lạ thật”? Không hiểu quẻ của tôn giá quái lạ, hay quẻ của người kia quái lạ?

Bạch y thư sinh cười đáp :

- Quẻ của tại hạ không lạ, mà quẻ của người kia cũng không lạ, nhưng lời nói của Long trì Tướng Ẩn rất quái lạ thì đúng hơn.

Hạ Hầu Quyên nghe nói càng quái dị hơn, nàng bật cười hỏi :

- Lời của Lưu lão bối quái lạ ở điểm nào?

- Bất luận chiếu theo khí sắc hay tướng số của cô nương, đều phải “Phùng đông tất hung”, tại sao Lưu

Tế Xuyên lại bảo rằng “Phùng đông tất cát”?

Hạ Hầu Quyên cười hỏi :

- Hay là Lưu tiên bối đã nói lầm?

Bạch y thư sinh lắc đầu :

- Người khác có thể lầm lẫn, chứ Lưu Tế Xuyên tiên bối đâu dám nói liều, bởi danh hiệu của Lưu tiên bối là Long trì Tướng Ân, đã được lòng danh một khi nói lầm chẳng khác gì lão tự đem bồi nhọ báng hiệu của lão sao?

Hạ Hầu Quyên chăm chú nhìn bạch y thư sinh rồi gượng mỉm cười hỏi :

- Tôn giá xưng hô như thế nào?

Bạch y thư sinh ôm quyền đáp :

- Tại hạ họ Bành thảo tự Bạch!

Hạ Hầu Quyên bỗng kêu ô một tiếng rồi lại bỗng cười nói :

Hai câu quẻ của Bành huynh với Lưu lão tiên bối tuy khác nhau nhưng nếu gộp chúng lại với nhau nghiên cứu cho kỹ thì rất có thể mạch lạc tương thông với nhau lắm.

- Mạch lạc và tương thông ở chỗ nào, cô nương thử giải thích xem sao?

Hạ Hầu Quyên chớp chớp dấp mắt mỉm cười hỏi :

- Có phải tặng ngữ của Bạch huynh là “Phùng Đông tất hung, phùng bạch tất cát” chẳng?

- Đúng!

Hạ Hầu Quyên vội chỉ tay vào con bạch mã cao lớn cười nói :

- Bành huynh đã cỡi con ngựa bạch, mặc bạch y, trong đại danh cũng có chữ bạch, nếu căn cứ theo bốn chữ “Phùng bạch tất cát” thì chính Bành huynh là cát tinh của tiểu nữ rồi, một khi đã có cát tinh cho nên tự nhiên nguy hiểm tiêu tan việc hên cũng tới đầu cho “Phùng đông tất hung” cũng sẽ biến thành “Phùng đông tất cát”. Mạch lạc như thế đã tương thông đâu còn tương phản với nhau?

Bành Bạch Y nghe nói, ha hả cười vang :

- Tại hạ bái phục cao luận của cô nương rồi đấy! Cô nương giải thích nghe rất thú vị.

May mắn sát khí của cô nương hiện giờ xung khỏi Hoa Cái vụ kinh nhiễu này tất không còn bao xa nữa, vậy hai ta sẽ gặp lại nhau dọc đường khi ấy sẽ biết sự cách biệt của hai chữ cát hung giữa tại hạ với Long Trì Tướng Ân ai trúng ai sai, rốt cục ai sẽ ứng nghiệm!

Dứt lời, chàng lại ngắm nhìn khuôn mặt kiều diễm tuyệt thế của Hạ Hầu Quyên xong xốc lại quần áo, rồi chấp tay vái chào, nhảy phóc lên lưng ngựa ra roi đi mất.

Hạ Hầu Quyên đắm chiêu nhìn thẳng lên trời, khẽ lẩm bẩm :

- “Hừ! Sát khí xông tận Hoa Cái! Để coi tướng thuật của một trẻ một già, ai linh nghiệm hơn ai cho biết. Và xem thử tên ma đầu nào dám lớn mật to gan chọc giận Hạ Hầu Quyên này...”

Vừa mới lẩm bẩm tới đây, đột nhiên nàng nghe sau lưng ai phóng vật gì kêu “veo” một tiếng xé gió phát rợn người. Nhanh như cắt, Hạ Hầu Quyên đảo người một cái, lẹ làng lướt ra xa hơn hai thước tránh né và liền ngoảnh mắt lại nhìn ngay tức khắc.

Nhưng lạ chưa, phía sau lưng nàng vẫn một bề vắng ngắt, không một tiếng động, cũng không lấy một dấu hiệu nào khả nghi cả. Nàng chỉ thấy một bên là vách đá cao vút trơn tru, một bên là khu rừng dày tĩnh mịch. Cả hai bên đều cách xa chỗ nàng đứng cỡ chừng sáu bảy trượng.

Đang hoang mang kinh ngạc, chợt nhìn xuống dưới chân bắt gặp một cuộn giấy nhỏ nằm trên đất. Bây giờ Hạ Hầu Quyên mới biết là có kẻ vừa mới ném thư cho nàng.

Chưa hiểu đối phương là ai, song nhìn cuộn giấy nhỏ, Hạ Hầu Quyên biết ngay là mình đã gặp phải kình địch lợi hại, vì nàng nhận thấy bất luận đối phương nấp ở sau vách đá hay ở trong khu rừng, có thể ném cuộn giấy nhỏ nhẹ bồng như thế này đi xa sáu bảy trượng, tức phải là hảo thủ thượng đẳng chứ.

Tuy nhiên, Hạ Hầu Quyên không hề sợ hãi, nàng thong thả bước lại cúi nhặt cuộn giấy nhỏ một cách bình tĩnh.

Thật lớn gan cho Hạ Hầu Quyên, giang hồ đầy dẫy xảo trá đáng lẽ nàng không nên mạo thất giơ tay nhặt lấy cuộn giấy như thế mà phải hết sức thận trọng, hoặc là lấy mũi kim châm cài tóc hay vật gì thấy tiện, khều cuộn giấy xem đối phương có gói độc dược hay có mưu toan gì không. Đằng này chẳng những không xem xét cẩn thận, nàng còn đưa ngay trước mặt mở vội ra, thế có phải là nàng to gan không?

Cũng may mảnh giấy kia sự thật chỉ là một mảnh giấy thường thôi nên nàng không bị mang họa vì tính cao ngạo bất cần.

Đọc trong mảnh giấy, thấy viết: “Nguy già đại cát” vốn vẹn chỉ có bốn chữ nét đẹp như rồng bay phượng múa. Hạ Hầu Quyên cau mày lẩm bẩm :

“Lưu tể Xương đã nói ta là “Phùng đông tất cát”, Bàn Bạch Y bảo là “Phùng đông tất hung” còn người

này lại bảo là “Nguy giả đại cát” thế là nghĩa làm sao?

Đã là tai nguy thì đâu còn cát lợi, mà đã là cát lợi tức còn gì mà tai nguy. Vậy làm gì có “nguy giả đại cát”?

Hạ Hầu Quyên càng nghĩ càng lung, và vì u mê tức giận nàng bỗng xé nát mảnh giấy ném bay tứ tung. Mãi cứ đề cao cảnh giác chờ hồi lâu vẫn không thấy địch nhân xuất hiện, Hạ Hầu Quyên nóng ruột tức mình vận khí la lớn :

- Hạ Hầu Quyên đã chờ quá lâu rồi, kẻ nào muốn gặp bốn cô nương hãy lộ mặt ra đi kéo mất thời gian lắm.

Vì tức giận nên nàng la lớn cố ý cho hả bớt hơi. Không ngờ vừa mới la dứt, nàng bỗng nghe có tiếng niệm “Vô lượng thọ Phật” nổi lên và chưa kịp nhận định câu nói đó phát ra từ hướng nào thì liền ngay đó, Hạ Hầu Quyên thấy một đạo sĩ áo tím hiện ra trước mặt nàng, chỗ khúc đường quanh co như sắp đi vào cốc khẩu.

Hạ Hầu Quyên liền nhận ra lão đạo sĩ áo tím không ai khác hơn lão đạo sĩ đã tự xưng là môn hạ của Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu vừa rồi đã bức hỏi Long Trì Tướng Ân Lưu Tế Xuyên để cưỡng đoạt bảo vật “Kim Sắc Long Vân”.

Nhận ra được đối phương, Hạ Hầu Quyên bỗng dựng ngược mày, cười hỏi :

- Đạo trưởng đã có lòng đứng chờ Hạ Hầu Quyên này tại đây đây à? Tại sao đạo trưởng không rủ lệnh sư Đông Môn Vũ Sĩ hoặc bạn đồng môn tới đây luôn thế? Đạo trưởng có một mình thế này không sợ phải cúp đuôi chạy dài lần nữa sao?

Chưa chi đã bị Hạ Hầu Quyên tấn công châm chọc, đạo sĩ vẫn tính nào tạt đấy trợn mắt nổi giận quát lớn :

- Tiện tì, mi chớ quá ngông cuồng như thế nhé. Lần trước vì bận việc riêng nên ta mới vội vã ra đi chưa kịp cho người ném mùi lợi hại của cây “Diêm Vương táo” này chứ không phải là ta thua cho người đâu mà người lên mặt.

Hạ Hầu Quyên cười khinh thị nghe muốn ói máu :

- Hì hì Hóa ra chuyển trước đạo trưởng chưa kịp thi thố sở trường nên bây giờ mới ý trượng món binh khí độc môn của “Chi phát” môn hạ định giao đấu với Hạ Hầu Quyên này à?

Đạo sĩ áo tím gật đầu gằn mạnh :

- Đúng đấy! Nếu người bị bại dưới cây “Diêm Vương táo” này của ta người sẽ theo ta đến cầu xin ân

sư thầy người làm đồ đệ thế nào ta cũng giúp người việc đó còn như...

Hạ Hầu Quyên vừa nghe đạo sĩ nói thế nàng thầm giật mình lo sợ vì căn cứ theo lời của đạo sĩ thì Phất Vũ Sĩ Đông Môn Liễu tuy chưa hiện thân ra đây nhưng chắc chắn lão ta đang có mặt xung quanh vùng này chứ chẳng không.

Đông Môn Liễu đã lừng danh không thua gì ân sư nàng nếu không may đụng đầu lão ta, bắt buộc nàng phải hết sức cẩn thận. Do đó nàng không lo sợ sao được. Tuy nhiên ngoài mặt Hạ Hầu Quyên vẫn bình tĩnh nàng nhận lời hỏi đạo sĩ :

- Còn nếu như ta không bị bại thì sao?

Đạo sĩ đáp :

- Trận đấu hôm nay của ta với người ắt phân thắng bại không thể ngừng ngang xương được, nếu người không bị bại tức là ta bằng lòng giao chiếc đầu này cho người.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Thách đố kiểu này thiệt thòi cho người, không công bình tí nào cả. Theo ý ta cần phải điều chỉnh lại...

Đạo sĩ áo tím cười lạt ngắt lời :

- Khỏi cần, chính ta đã tự nguyện vì ta tin tưởng ta sẽ thắng người.

Hạ Hầu Quyên có biết đâu đạo sĩ có nỗi khổ tâm riêng mà nàng cho là đối phương đã quá ư cuồng mẫn tự phụ nên nàng gật đầu :

- Nếu đạo trưởng tự tin sẽ thắng thì đành phải như thế, nhưng Hạ Hầu Quyên này xin lập lại lần nữa nếu không may kẻ thắng là ta thì đạo trưởng không được...

Đạo sĩ vội cướp lời :

- Hạ Hầu Quyên, người bất tất phải giả vờ từ bi, ta quyết không sai lời. Nếu cây “Diêm Vương táo” của ta bị bại thì ta sẽ tự động giao sanh mạng cho người.

Bị đối phương chọc tức, Hạ Hầu Quyên cũng nổi nóng, nàng cười lạt :

- Nếu người không sợ chết thì cứ việc động thủ!

Đạo sĩ bỗng quắc cặp tinh quang sáng ngời, ngạc nhiên hỏi :

- Động thủ? Binh khí của người đâu?

Hạ Hầu Quyên ngắm đôi tay ngọc trắng muốt của mình, nhướn cao mày liễu, cười khanh khách :

- Võ công đã đủ hóa hầu thì không cần nhờ ngoại vật. Tay không có thể đoạt kiếm báu, không lẽ ta đoạt không nổi cây “Diêm Vương tảo” trên tay người sao?

Nghe Hạ Hầu Quyên định dùng tay không để đối phó với cây “Diêm Vương tảo” của mình, đạo sĩ áo tím bỗng hét lên như sấm :

- Hạ Hầu Quyên nếu người còn vô lễ với ta người chớ trách ta là kẻ thô bạo đấy nhé.

Câu nói trên quả nhiên rất hiệu nghiệm, Hạ Hầu Quyên sợ đạo sĩ mở mồm nói tục, nàng vội bước tới bờ rừng, giơ tay bẻ gãy một cành tùng dài độ ba thước, cầm sẵn trên tay.

Đạo sĩ áo tím nổi giận quát :

- Người muốn gì? Bộ người định dùng cành cây này làm khí giới à?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười bảo :

- Một khi đã luyện được nội gia tuyệt nghệ trích diệp phi hoa cũng có thể đánh người trọng thương, huống chi cành cây có thể huy một uy lực phi thường này thì còn binh khí tùy thân của ta không phải ta không có đâu.

Đạo sĩ áo tím la lên :

- Có binh khí hãy rút ra ngay đi, đừng có lười thôi nữa!

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Xin lỗi, từ khi hành đạo giang hồ đến nay, ta chưa hề gặp đối thủ cao minh nào đáng để ta cần phải dùng đến binh khí cả.

Thấy Hạ Hầu Quyên có ý khinh thị mình, đạo sĩ áo tím trừng mắt hét to :

- Rõ ràng là số mạng của nhà người đã đến. Nếu người còn kiêu ngạo không chịu rút binh khí ra không may...

Hạ Hầu Quyên bật cười khanh khách :

- Người hãy yên tâm, nếu không may ta có bị bỏ mạng dưới cây “Diêm Vương tảo” của người là chính lỗi ở nơi ta tự mua lấy cái chết, không quan hệ gì tới người.

Đạo sĩ áo tím lặng thinh vất ngang cây chỉ phất mã vi lên vai trái nhìn chòng chọc vào Hạ Hầu Quyên,

tay trái giữ ngực đứng yên chờ đợi.

Hạ Hầu Quyên cầm ngang cành cây, không thèm lấy thế, thản nhiên cười nói :

- Ta nghe nói Đông Môn tiên bối môn hạ, một khi chỉ phất cầm tay, thế nào cũng nhường đối phương một chiêu trước, bây giờ người đã có chỉ phất trên vai, thủ thế chờ đợi, đủ chứng minh người đã học được chân truyền của Đông Môn tiên bối. Hạ Hầu Quyên này đành phải động thủ trước.

Đạo sĩ áo tím ngạc nhiên gật đầu :

- Quy luật của tệ sư môn quả thật như thế, nếu người đã biết rõ như thế cứ việc ra tay, nếu không trận quyết đấu này không tài nào diễn ra nổi.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Hay lắm! Hạ Hầu Quyên xin xuất thủ trước để thử xem nhãn lực của người có cao minh không, có thể nhận được chiêu thuật của Hạ Hầu Quyên này tên gì không cho biết.

Vừa dứt lời, nàng vội giơ cành cây rồi từ từ đâm vào ngực tên đạo sĩ áo tím.

Về võ công, một cần lực mãnh chiêu trần, hai cần khinh linh lạnh lẽo nếu có thể tung điểm trên thành một, biến thành xuất chiêu vừa nhanh kinh lực vừa trầm tức đã đạt đến mức tuyệt đỉnh cao thủ.

Hiện giờ Hạ Hầu Quyên không những không như mưa gió nặng như sấm sét, trái lại còn chậm như rùa nhẹ như bấc như trò chơi trẻ con không thấy có gì là võ thuật cả.

Hiện tượng trên tự nhiên không phải chính thường tức là phản thường. Phạm thuộc người phản thường hoặc sự phản thường tất phải có nguyên nhân gì đặc biệt cùng với tác dụng thần kỳ bí ẩn của nó.

Bởi thế, đạo sĩ áo tím vừa trông thấy chiêu đầu vô cùng huyền diệu của Hạ Hầu Quyên y không dám sơ xuất khinh thị, vội hít hơi thóp bụng trườn người sang một bên nhân lúc đầu cành cây chưa gần thì lão vội thối lui ra sau ba thước.

Hạ Hầu Quyên xuất thủ đã chậm chạp nên thu chiêu rất dễ dàng.

Nàng vừa trông thấy đạo sĩ áo tím tháo lui ra sau, lập tức đình thi thế điểm của ngọn tùng ngay.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Sơ Phùng Đại Địch

Hạ Hầu Quyên vùng cười khanh khách hỏi, giọng trêu chọc :

- Chỉ Phất Vũ Sĩ Đông Môn tiền bối năm xưa long danh hoàn vũ, công tham tạo hóa, võ học kinh nhân, là một cao thủ ngạo thị quần luân trong đương đại võ lâm, đạo trưởng là môn hạ của Đông Môn tiền bối kiến thức cao thâm, có lẽ không lạ gì chiêu bắt đầu vừa rồi của Hạ Hầu Quyên này?

Miệng lưỡi đàn bà trời sinh ra lạnh lợi hơn đàn ông. Hạ Hầu Quyên ngoài sự lạnh lợi ra nàng còn sâu sắc chua cay nữa là khác.

Đạo sĩ áo tím mặt mày đỏ gay, ấp úng mãi mới quát to :

- Ta đang dùng võ công để tranh tài với nhà ngươi chứ đâu phải dùng miệng lưỡi để tranh đấu với ngươi? Hãy mau mau động thủ đi.

Hạ Hầu Quyên cười lạt :

- Bây giờ đến lượt ngươi xuất thủ trước, ta không muốn nạt một kẻ chỉ biết tránh né sợ sệt hèn nhát vô tài như ngươi.

Câu nói nhức xương của Hạ Hầu Quyên đã khiến đạo sĩ áo tím lửa giận bùng cháy, y bỗng hét to một tiếng như sấm, lập tức xông tới.

Vì thừa biết Hạ Hầu Quyên không những miệng lưỡi sắc bén chính y đã từng thử qua mùi võ công lợi hại của nàng nên trong khi bắt đầu công kích, y lập tức đem hết sở trường của mình ra thi triển hết mình.

Hạ Hầu Quyên chưa kịp tránh né hay giở tuyệt học ra nghênh đón thì thoáng cái vùng phất ảnh kia đã vây kín lấy người nàng vào giữa rồi.

Đạo sĩ áo tím thấy đã kèm hãm được đối thủ thì trong bụng cả mừng, y liền chụp ngay cơ hội thi triển bốn môn tuyệt học “Ảo Ảnh Mê Vân thất thập nhị thức” tấn công tới tấp không để cho Hạ Hầu Quyên có dịp phản công.

Hình như bị khốn trong vùng phất ảnh, Hạ Hầu Quyên hoàn toàn ở vào thế thụ động chỉ biết chầy nhót né tránh liên miên chớ không sao có thể hoàn thủ được.

Đạo sĩ áo tím thấy thế thì tinh thần càng phấn khởi thêm và uy lực của cây chỉ phất mỗi lúc mỗi gia

tăng.

Nhưng “Đương cuộc giả mê bàng quang giả thanh”, nếu lúc bấy giờ đạo sĩ đặt mình ở địa vị một kẻ bàng quang, y sẽ thấy rõ Hạ Hầu Quyên hiện tuy đang bị vây trong giữa bạch tâm nhưng sắc nàng vẫn tươi tỉnh thân pháp linh diệu nhẹ nhàng. Nàng như thừa sức hoàn thủ, chuyển thành thế công, hay thoát khỏi vòng vây bất cứ lúc nào cũng được. Thế sao trong khi có thể hoàn thủ, Hạ Hầu Quyên không chịu hoàn thủ, thoát thân được lại không chịu thoát thân?

Hay nàng đã có sẵn ý định nào khác?

Quả thật Hạ Hầu Quyên hết sức thông minh lập ý một cách vô cùng khéo léo. Nàng nghĩ với tài lực của đạo sĩ áo tím, nàng tự tin rằng nàng sẽ chiếm phần thắng lợi, còn nếu gặp phải Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu thì phần bại sẽ chắc hẳn về nàng.

Cho nên Hạ Hầu Quyên quyết định đánh với đạo sĩ, nàng chỉ cần thủ cho khéo, cốt chiếm lấy tiền thắng nhân cơ hội xem xét võ công của phái Chi Phát để khi gặp phải Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu nàng không sợ bị tiêu hao quá nhiều khí lực, bớt lúng túng trước những chiến thế quái ác của đối phương và như thế, biết đâu nàng không chuyển bại thành thắng bất ngờ.

Vì vậy, Hạ Hầu Quyên vờ như bị thúc thủ khi đạo sĩ áo tím vây vào giữa vùng phát ảnh vụt vù điên loạn cho đến khi đạo sĩ áo tím thì triển đến chiêu chót của bộ “Áo Ảnh Mê Vân thất thập nhị thức” là vậy.

Vẫn cứ ung dung né tránh lẹ làng bằng một thân pháp tuyệt diệu vô song cho tới lúc đạo sĩ áo tím biết mình không phải là địch thủ của nàng, y muốn chuyên dụng những thế sát thủ để thí mạng, Hạ Hầu Quyên mới biến thế sang thế công, bức đối thủ tới tấp bằng những chiến thuật cực kỳ lợi hại.

Đến hiệp thứ chín, Hạ Hầu Quyên giở tả chưởng bằng thức “Cao Tải Tinh Nguyệt” chụp ngay lấy đuôi phát trần của đối phương, hữu chưởng dùng thế “Hàn Tín Điểm Binh” điểm mạnh đầu cành cây vào giữa trán đạo sĩ vừa nhanh vừa mạnh không thể tưởng tượng được.

Chiêu “Cao Tải Tinh Nguyệt” xuất phát từ tay trái của nàng nhanh đến nỗi đạo sĩ áo tím không kịp thổi lui, nên nàng đã nắm được đuôi ngọn phát trần chặt cứng.

Còn chiêu “Hàn Tín Điểm Binh” bàn tay mặt thì nhanh cũng không kém đến mức khiến đạo sĩ áo tím không kịp tránh né sang bất kỳ bên nào.

Lâm vào một tình thế tấn thối lưỡng nan, đáng lẽ đạo sĩ áo tím phải buông khí giới nhảy lùi ra sau thật lẹ né tránh mới mong toàn mạng, không ngờ y bỗng giữ chặt lấy cây phát trần, quyết thí mạng với Hạ Hầu Quyên.

Sở dĩ đạo sĩ áo tím liều lĩnh như vậy vì y có nỗi khổ tâm riêng. Chuyển này y đã thí mạng tái đấu với kẻ thù không phải tự y rửa hận. Sư phụ y là Đông Môn Liễu cuồng ngạo vô song, lão đã định cho đệ tử một

quy luật đặc biệt là bất cứ kẻ nào bị bại bởi tay địch nhân, đã làm nhục đến thanh danh của sư môn đều phải tức khắc tự vận nếu không thì chính lão hạ thủ thảm vô nhân đạo. Lần trước sau khi bị Hạ Hầu Quyên dùng Bàn Nhược đả thương, y quay về âm thầm thương lượng với đồng môn sư huynh đệ phương sách trả đũa, chớ không dám báo cáo với sư phụ y.

Nhưng không may việc bại lộ, bị Đông Môn Liễu biết rõ y bị bại bởi chưa thi triển hết tài nghệ, nên đã ra lệnh cho y phải sử dụng môn tuyệt học “Áo Ảnh Mê Vân thất thập nhị thức” để tái đấu với Hạ Hầu Quyên.

Đạo sĩ áo tím biết rõ phen này đã do sư phụ bí mật lượm trận, nếu y còn bị bại thêm lần nữa thế nào cũng khó thoát chết, vì thế y dám mới đánh cuộc một cách hào phóng với Hạ Hầu Quyên.

Bây giờ, cây Chi phát đã bị lọt vào trong tay đối phương, đầu cành cây cũng vừa điếm tới giữa trán, đạo sĩ áo tím đoán biết nếu buông tay thôi lui để mất binh khí tất sẽ bị sư phụ đánh chết.

Trước sau cũng chết, tiến thoái lưỡng nan, khiến đạo sĩ áo tím bất đắc dĩ đành phải dùng lối đánh thí mạng là đồng quy y tận với địch nhân.

Nghĩ vậy, y bỗng cười gằn một tiếng, nghiêng răng không thềm thôi lui liều mạng buông cây phát trần khỏi tay, song chưởng đố xô ra một lượt phản kích giữa ngực Hạ Hầu Quyên.

Trước tình thế này, dẫu đạo sĩ áo tím có bị đâm trúng giữa trán chết tốt đi nữa, Hạ Hầu Quyên cũng khó lòng tránh khỏi một chưởng đánh trúng giữa ngực, chết theo địch nhân.

Biết vậy, Hạ Hầu Quyên đại gì thí mạng với đối phương trong khi nàng hoàn toàn thắng thế, nên nàng vụt nhướng cao mày liễu, biến thế đánh, quét mạnh cành cây vào một bên nách của đạo sĩ áo tím.

Chiêu thức đột nhiên biến đổi quá nhanh lại vô cùng kỳ diệu, đạo sĩ áo tím vô phương né tránh, y bỗng kêu “ự” rồi buông cây chi phát, lọt vào tay Hạ Hầu Quyên.

Đến đây, Hạ Hầu Quyên đã đánh xụi hai cánh tay của đạo sĩ áo tím, kể như trận đấu đã phân được thắng bại rõ rệt.

Trong khi đạo sĩ áo tím nhăn mặt đau đớn, muốn giơ tay vỗ một chưởng vào đầu tự vận cũng không được, thì bỗng một chuỗi cười quái dị rợn người nổi lên vang cả trên không.

Chuỗi cười quái dị kia vừa dứt, Hạ Hầu Quyên vừa giật mình kinh ngạc chưa biết nhân vật nào xuất hiện thì thoáng cái, một bóng người từ trên cách đá cao vút gần đó linh không đáp nhẹ xuống đất.

Kẻ vừa xuất hiện cũng là một đạo nhân, nhưng mặc áo đạo bào đen chứ không phải tím, tướng mạo thật thanh kỳ, tuổi trạc ngũ tuần tay không cầm một món khí giới nào cả.

Vừa trông thấy đối phương, Hạ Hầu Quyên vội nhường cao đôi mày, ngậm vận nội lực giữ thế ngay tức khắc, vì căn cứ vào thân pháp “Linh Không Hư Độ” của đối phương vừa thi triển không cần hỏi cũng đủ đánh giá được thân phận của đối phương, rồi nàng đoán trừ Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu ra, không còn ai có thể tài giỏi như thế này được.

Nhưng Đông Môn Liễu đã lừng danh ngang nhau với ân sư nàng đến nay ít nhất lão cũng hơn tám chục tuổi rồi, tại sao đạo nhân này chỉ độ chừng ngoài năm chục là cùng vậy?

Nghĩ thế Hạ Hầu Quyên lại vô cùng kinh dị. Kế nàng lại giựt mình thấy một luồng chỉ quang màu tím bỗng từ trong ống tay áo của đạo nhân bay vụt ra.

Luồng chỉ quang bay thật nhanh nhưng Hạ Hầu Quyên vẫn đứng nguyên một chỗ không hề né tránh, vì nàng đã tinh mắt biết chắc luồng chỉ quang kia không phải định tấn công nàng.

Thật vậy, luồng chỉ quang kia bỗng bay tới ngay đạo sĩ áo tím vừa vận chụp kín lấy đầu y tức khắc.

Luồng chỉ quang vừa xuống đã xoay tròn một vòng thì đột nhiên nghe đạo sĩ áo tím rú lên thê thảm nhưng tiếng rú mới nửa chừng thì tắt nghẹn.

Liền đó, đạo sĩ áo tím rũ người ngã vật xuống đất còn đầu lâu thì văng lên cao theo luồng chỉ quang, kế thấy luồng chỉ quang đảo tròn trên không một vòng nữa rồi bỗng nghe “bộp” một tiếng, thủ cấp của đạo sĩ áo tím bị bể nát máu me tủy óc rơi xuống như mưa xông ra mùi tanh hôi muốn lộn mửa.

Hắc y đạo nhân mặt lạnh như tiền, lão vẫy tay một cái lập tức luồng chỉ quang bay vào ống tay áo của lão.

Trông thấy hắc y đạo nhân thi triển tuyệt nghệ kinh hồn như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, Hạ Hầu Quyên vội lễ phép ôm quyền vái chào :

- Tiện nữ xin ra mắt Đạo trưởng. Đạo trưởng có phải là Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn tiên bối danh trấn hoàn vũ?

Quét mắt nhìn Hạ Hầu Quyên một lượt, hắc y đạo trưởng nghiêm mặt đáp :

- Không dám! Lão phu là Đông Môn Liễu. Đã hơn hai mươi năm chưa bước đến Trung Nguyên, thật lão không ngờ nay gặp được một bậc anh thư tài giỏi như cô nương!

Hạ Hầu Quyên thấy đối phương là kẻ đồng bối ngang hàng với ân sư nàng, nên nàng luôn luôn giữ lễ, tươi cười nói cách khiêm tốn :

- Đông Môn lão tiên bối đã quá khen, trong võ lâm anh thư liệt nữ nổi lên như nấm, Hạ Hầu Quyên này...

Đông Môn Liễu bỗng có vẻ như không vui trầm giọng bảo :

- Với một tư chất hiếm có như thế mà cô nương dám bảo mình là ngu đần, cô nương còn nói trong võ lâm thiếu gì người như cô nương, chẳng khác gì đã gián tiếp sỉ nhục lão phu rồi.

Có phải cô nương cho Đông Môn Liễu này đui mù, đi thu đồ đệ toàn là bị thịt phải không?

Đông Môn Liễu nói rồi bỗng tung chân đá văng thi thể đạo sĩ áo tím bay xuống vực thẳm.

Trông thấy Đông Môn Liễu nổi giận, Hạ Hầu Quyên giật mình nhưng đã bảo nàng là người cuồng ngạo nóng tính xưa nay chưa biết khiếp sợ một ai thì có lý nào chưa so tài nàng lại ngán Đông Môn Liễu?

Bởi vậy, tuy vẫn hết sức lễ phép, nhưng Hạ Hầu Quyên lại thách thức :

- Đông Môn lão tiên bối tức giận như thế, chắc có lẽ tiên bối định chỉ giáo tiện nữ đây chẳng?

Đông Môn Liễu không ngờ đứa con gái mảnh mai như tư liễu này dám đứng trước mặt mình thách thức tình khô, điều mà xưa nay chưa một ai dám đối với lão, nên lão trừng mắt, cười lạt hỏi :

- Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Hạ Hầu Quyên không hiểu lão muốn nói gì, nàng vội cúi đầu hỏi :

- Tại sao Đông Môn lão tiên bối lại bảo là “đáng tiếc”? Đáng tiếc vật gì?

Đông Môn Liễu cười khẩy :

- Lão đáng tiếc là con gái lão không có mặt tại đây. Nếu không, lão sẽ cho nó thử sức với người một trận. Người với nó có vẻ là hai địch thủ lý tưởng lắm đấy.

Bốc sôi hùng tâm cao vạn trượng, Hạ Hầu Quyên dựng ngược mày cười lớn :

- Lệnh ái đã không có mặt ở đây, Hạ Hầu Quyên này đành lòng để tiên bối chỉ giáo vậy.

Đông Môn Liễu hết sức kinh ngạc, lão trợn mắt nhưng rồi lắc đầu đáp :

- Không được! Lão với người tuy có thù, nhưng không đời nào lão đi ăn hiếp kẻ yếu.

Hạ Hầu Quyên đã nghe Nhất Thiếp Thần Y Diệp Thiên Sĩ với Long Trì Tướng Ân Lưu Tế Xuyên cho biết là Đông Môn Liễu tái xuất giang hồ rất có thể lão định tìm kiếm ân sư của nàng để báo mối thù xưa, nên được dịp nàng vội lập trí thăm dò hư thực.

Nàng ngạo nghễ cười hỏi Đông Môn Liễu :

- Đông Môn lão tiên bối khởi sợ thiên hạ bảo là ỷ già hiệp trẻ, lão tiên bối để Hạ Hầu Quyên này dĩ hạ phạm thượng cho được không?

Đông Môn Liễu nghe nói lão ngạc nhiên xếch mày la lớn :

- Con nhỏ này bộ muốn giao đấu với lão phu thật chẳng?

Hạ Hầu Quyên tủm tủm cười :

- Võ lâm tranh tài, cần phải kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài xem mới đẹp mặt.

Tên đạo sĩ gàn bướng vừa rồi chắc mới theo thầy học võ chưa được bao lâu nên khiến tiểu nữ đánh chưa đã tay...

Đông Môn Liễu coi mòi nhịn hết nổi rồi, lão hừ mũi một tiếng, hai mắt bộc phát tinh quang, mặt hiện sát khí đặng đặng trông gớm ghiếc.

Hạ Hầu Quyên vẫn mặc kệ, nàng bật cười khanh khách :

- Hôm nay, may gặp Đông Môn lão tiên bối thật không khác gì tiện nữ đã vào được bảo sơn. Không lẽ lão tiên bối để tiện nữ trở ra với hai tay không sao? Hơn nữa vừa rồi tiểu nữ đã hạ được lệnh đồ, lão tiên bối không sợ phái Chỉ Phất mang tiếng với thiên hạ võ lâm sao?

Hạ Hầu Quyên nói dứt, Đông Môn Liễu đành lắc đầu chịu thua :

- Người ranh mãnh khéo ăn khéo nói lắm, được, lão phu bằng lòng để người dĩ hạ phạm thượng.

Hạ Hầu Quyên cười lớn :

- Đông Môn lão tiên bối, Hạ Hầu Quyên này tuy còn trẻ thật, song hùng tâm ngạo cốt không thua ai đâu và cũng chưa biết nhường nhịn ai cả. Hôm nay, đối với Đông Môn tiên bối, vô luận lão tiên bối muốn bảo sao, tiểu nữ cũng xin nghe vậy, lão tiên bối vui lòng không?

Đông Môn Liễu dụ nét mặt, gật đầu :

- Người tuổi trẻ chớ quá tự kiêu, hãy biết điều đi chút...

- Đông Môn tiên bối định chỉ giáo như thế nào? Và định chấp tiểu nữ bằng cách nào?

Đông Môn Liễu cười đáp :

- Lão phu chấp cô nương với ba điều kiện, nhưng cô nương phải trả lời lão phu một việc trước đã.

- Không hề gì, dầu Đông Môn tiên bối không chấp tiểu nữ đi nữa, tiểu nữ cũng rất vui lòng trả lời tiên

bối.

- Lão phu muốn biết chiêu thức vừa rồi của cô nương đã giao đấu với tặc đồ là chiêu thức gì.

- Đông Môn tiên bối quả thật không biết chiêu thức ấy chăng?

Không chút hồ thẹn, Đông Môn Liễu gật đầu đáp :

- Người xưa có câu học đến già cũng chưa biết hết...Nếu lão phu biết thì lão phu còn hỏi cô nương làm gì.

Hạ Hầu Quyên thăm phục, liền chấp tay thi lễ.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại đa lễ như vậy?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười đáp :

- Đây đâu phải là đa lễ, chỉ là xin lỗi, Đông Môn tiên bối đã bị mắc lừa tiểu nữ rồi.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên hỏi :

- Lão phu đã bị mắc lừa cô nương? Cô nương nói sao?

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Chiêu thức khởi đầu mà tiểu nữ đưa ra để cố ý đùa nghịch lệnh đồ, không thuộc loại chiến thuật võ công nào cả, tiểu nữ đã tùy ý biểu diễn không lễ Đông Môn tiên bối không nhìn ra được sao?

Đông Môn Liễu cau mày cười lạt :

- Thật không ngờ lão phu đã bị cô nương che mắt.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Bây giờ Đông Môn tiên bối hãy nói rõ định chấp tiểu nữ bằng cách nào?

- Lão phu sẽ chấp cô nương ba điều kiện: thứ nhất lão phu không dùng cây “Chi Phất” mà chỉ dùng tay không, còn cô nương có thể sử dụng bất cứ quyền cước chưởng pháp, binh khí, ám khí, tùy theo ý muốn.

Hạ Hầu Quyên mắt sáng như điện, giương mi mỉm cười :

- Tiểu nữ chỉ dùng tay không.

- Tùy ý cô nương, nhưng lão phu cho phép cô nương tự do thi triển, cô nương chớ nên tự kiêu bỏ lỡ dịp may.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười hỏi tiếp :

- Còn điểm thứ nhì?

- Lão phu sẽ hạn chế thêm đôi tay không, tay trái chỉ dùng để phòng thủ không được tấn công, tay mặt thì chỉ tấn công không được phòng thủ, bởi thế trong lúc cô nương đấu, nên chú ý tay trái của lão phu và khi phòng thủ hãy chú ý đến tay mặt của lão phu.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Tiểu nữ cũng...

Đông Môn Liễu vội ngắt lời :

- Hạ Hầu Quyên cô nương còn muốn gì nữa? Lão phu không hiểu cô nương có định chấp nhận ba điểm chấp của lão phu không đã, hay cô nương định đánh ngang nhau với lão phu?

Hạ Hầu Quyên thấy Đông Môn Liễu đã bắt đầu nổi giận, nàng vội mỉm cười không nói gì cả, lẳng lặng chờ nghe Đông Môn Liễu nói tiếp :

- Điểm thứ ba không những chỉ hạn chế tay mặt của lão phu, lão phu chỉ được tấn công ba nơi huyết đạo của cô nương mà thôi.

Hạ Hầu Quyên bất phục Đông Môn Liễu đã dám tự kiêu không xem nàng ra gì cả.

Nàng vừa nghĩ tới đây thì Đông Môn Liễu đã to tiếng nói tiếp :

- Hạ hầu cô nương, ba nơi yếu huyết sẽ do cô nương tự ý chỉ định.

Hạ Hầu Quyên lắc đầu :

- Tiểu nữ tự chỉ lấy sao được, nếu tiền bối bắt buộc tiểu nữ tự ý chỉ định thì tiểu nữ sẽ chỉ định hết tất cả ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo khắp người nơi nào cũng có thể bị đánh trúng.

Đông Môn Liễu bật cười :

- Tính nết cô nương bướng bỉnh không khác gì con gái lão phu. Thôi được rồi, lão phu sẽ chỉ định. Lão phu sẽ công kích tả hữu “Thái Dương huyết” và ở giữa lưng cô nương, ngoài ba nơi yếu huyết đó, nếu lão phu hơi động đến nơi khác, từ đây lão phu sẽ vĩnh tuyệt giang hồ xa lánh trần tục.

Hạ Hầu Quyên đoán biết Đông Môn Liễu có một kỳ học tuyệt luân công lực cao siêu đến mức không thể đoán nổi. Hai bên thái dương và giữa lưng đều là những nơi khó lòng bị đánh trúng, rất dễ phòng thủ.

Nếu thế sẽ có lợi cho nàng, cũng bởi phía sau lưng nàng hiện đang đeo kín ba miếng Kim Sắc Long trì Tướng Ấn Lưu Tế Xuyên đã tặng cho nàng để hộ thân chỉ còn hai bên thái dương huyệt, nhất là đối phương chỉ được phép dùng một tay bên mặt để công kích, chắc chắn nàng sẽ khó lòng bị đối phương đánh trúng.

Trước kia Hạ Hầu Quyên chỉ thăm dò công lực hỏa hầu của Đông Môn Liễu, bây giờ nàng cảm thấy có nhiều cơ hội để nàng thi hết khả năng giao đấu một trận quyết liệt với đối phương.

Hùng tâm đột khởi, Hạ Hầu Quyên thối lui ra sau nửa bước khẽ ôm song quyền, cười nói :

- Xin đa tạ tiền bối, Hạ Hầu Quyên này xin đành phải thất lễ với tiền bối trước, xin tiền bối vui lòng tha thứ và chỉ giáo cho tiểu nữ.

Đông Môn Liễu mỉm cười :

- Cô nương cứ việc tự nhiên, và cũng nên nhớ rằng lão phu không hạn chế cô nương điểm nào cả. Nếu cô nương cho rằng quyền chưởng bất địch, cứ việc sử dụng binh khí, nếu cảm thấy binh khí vẫn bất địch, cô nương có thể tăng cường ám khí.

Hạ Hầu Quyên mắt xạ hào quang, cười khanh khách :

- Tiểu nữ sẽ dùng tay không để thỉnh giáo cùng tiền bối!

Hạ Hầu Quyên nói là đánh liền, nàng khẽ uốn lưng, song chưởng đồng thời xô ra một lượt, hai luồng chưởng phong vù vù phóng ra vào ngay hai bên bả vai Đông Môn Liễu.

Chiêu “Tây Môn Bái Phật” chưởng lực rất mạnh nhưng không phải để công kích vào chỗ hiểm yếu nó còn tiềm ẩn sự tôn kính của kẻ tiểu bối đối với bậc tiền bối đáng kính.

Đông Môn Liễu không lạ gì thứ lễ mạo ấy, lão vừa né người nhảy vọt sang bên vừa gật đầu mỉm cười :

- Cảm ơn cô nương, lão phu đã đón nhận chiêu kính thứ nhất của cô nương rồi, bây giờ cô nương cứ việc đánh thẳng tay đừng e ngại gì cả.

Hạ Hầu Quyên nương cao mảy liễu lập tức vung mạnh song chưởng công kích tới tấp Đông Môn Liễu bằng toàn những thế quái ác mãnh liệt.

Đông Môn Liễu thi triển một thân pháp hết sức ung dung lão lượn lại dưới vùng chưởng ảnh linh diệu của Hạ Hầu Quyên.

Lão đã nói trước rằng tay trái lão chỉ thủ không công, tay mặt chỉ công không thủ, thế mà hiện giờ ngay

đến tay trái của lão cũng không cần vận dụng. Lão chỉ ý trượng thân pháp linh kỳ mặc cho Hạ Hầu Quyên hùng hổ công kích như cuồng phong vũ bão. Song vậy mà Hạ Hầu Quyên cũng không sao đụng được ta áo lão.

Đông Môn Liễu ý trượng tài nghệ cao siêu nên tránh né như thế là lão cố ý trêu chọc Hạ Hầu Quyên và hơn nữa lão muốn nhân lúc Hạ Hầu Quyên xuất chiêu phát thức xét đoán xem nàng là học trò của phái nào.

Nhưng Hạ Hầu Quyên đã có một căn cơ vững chắc, trí óc phi phàm, võ học đã luyện đủ hỏa hầu, bất cứ nàng thi triển thứ chiêu thức nào cũng đều có một uy lực dũng mãnh nên từ này đến giờ nàng chưa cần phải dùng tới Lôi Âm tam thập tam thức hay Bàn Nhược Phật chương hai môn tuyệt học của sư môn nàng.

Do đó, đã ba chục hiệp qua, Đông Môn Liễu vẫn không đoán ra được nàng là đệ tử của ai. Biết nàng khôn khéo muốn giữ kín thân phận và sư môn, lão liền tìm cách bắt buộc nàng phải biểu lộ tuyệt học sở trường ra cho lão xem.

Cho đến đây, nhân lúc Hạ Hầu Quyên vừa giở thức “Tôn Sơn Điền Hải” huy chương lực công kích như điên như cuồng, Đông Môn Liễu bỗng giơ cao tay trái, phất nhẹ một cái dùng chiêu “Phất Liễu Phân Hoa” đón đỡ.

“Ầm”...

Hai chương chạm nhau dữ dội nhưng Đông Môn Liễu vẫn vững vàng như tòa sơn nhạc, còn Hạ Hầu Quyên không khác gì chiếc lá cuốn bay theo gió, nàng bị lão đánh văng ra sau hơn trượng.

Hạ Hầu Quyên tê điếng cả cánh tay mặt, nhìn Chỉ Phất Vũ Sĩ với ánh mắt hãi kinh thán phục. Chỉ Phất Vũ Sĩ quả thật danh bất hư truyền, chỉ một phất tay khe khẽ cũng đủ mang một kinh lực khiếp hồn.

Phần Đông Môn Liễu cũng phải trở mắt ra nhìn Hạ Hầu Quyên rồi chột gật đầu khen ngợi :

- Người chịu nổi chiêu “Phất Liễu Phân Hoa” của lão phu chỉ bị đánh bật ra xa, kể cũng đáng mặt anh thư nữ hiệp, xứng đáng đứng đầu trong khối đệ nhị đại đệ tử trong đương kim võ lâm rồi.

Hạ Hầu Quyên không ngờ Đông Môn Liễu lại lên tiếng khen tặng mình như thế, tuy bị bại nhưng nàng nghe vui vui trong lòng.

Kế, Đông Môn Liễu lại nói :

- Bây giờ người nên cẩn thận, giở hết tài lực ra đi, lão phu biết người còn nương tay chưa chịu đánh hết sức mình, lão phu bắt đầu tấn công đấy nhé. Ráng lên! Chỉ trong ba chiêu nếu không khám phá ra sư môn của người lão phu sẽ vĩnh biệt Trung Nguyên trở về Miêu Cương tức khắc.

Hạ Hầu Quyên thấy đối phương quá tự phụ thì trong bụng có ý không phục, nàng nghĩ công lực của đối

phung tuy cao, nhưng một khi chỉ sử dụng có tay mặt và chỉ được phép công kích nội ba nơi yếu huyết tả hữu thái dương và sau lưng thì không lẽ nàng không tránh nổi hoặc chống cự không lại đến nỗi phải giờ tuyệt chiêu của sư môn.

Nghĩ vậy Hạ Hầu Quyên yên bụng vững lòng tự tin nơi mình. Liền đó nàng nghe Đông Môn Liễu quát lớn :

- Hãy chú ý, chiêu thứ nhất là “Tiên Nhân Chỉ Lộ” lão phu sẽ dùng ngón tay trở bên mặt điểm vào “Tả Thái dương huyết” của ngươi.

Giao thủ mà nói rõ thủ pháp của mình cho đối phương nghe, lại còn khai luôn cả hộ vị tập kích để đối phương biết mà phòng bị cảnh giác trước thì thật là một lối đánh lạ kỳ cao ngạo hiếm thấy.

Nghe nói, Hạ Hầu Quyên vừa ngạc nhiên thì ngón tay trở bên mặt của Đông Môn Liễu đã điểm ngay vào chỗ Tả thái dương huyết của nàng độ vài phân rồi. Chiêu thức lẫn thủ pháp của Đông Môn Liễu đều không ly kỳ nhưng lạ nhất là nhanh không thể tưởng.

Hãi kinh trước khí thế oai hùng chớp nhoáng của Đông Môn Liễu không dám khinh thường, nhanh như cắt, Hạ Hầu Quyên liền theo thế đánh từ phía trái của đối phương vội nghiêng người về một phía, mặt sát xuống mặt đất.

Tuy nhiên lối né tránh này chỉ có thể tạm tránh khỏi luồng chỉ phong hiểm độc của Đông Môn Liễu thôi chứ nếu lão đạo thuận thế công kích thêm lần nữa thì Hạ Hầu Quyên sẽ bị nguy hiểm.

Nhưng ái đồ của Bàn Nhược am chủ đâu phải tầm thường nên thoáng cái Hạ Hầu Quyên điểm mạnh chân xoay người lòn ra sau lưng Đông Môn Liễu thoát khỏi thế đánh hiểm ác của đối phương trong nháy mắt.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Kim Tiền Túy Tiên

Bằng một thân pháp ảo diệu, vừa lạ, Hạ Hầu Quyên hoành thêm ra sau lưng Đông Môn Liễu, vừa định giơ tay phóng mạch một chưởng phản kích thì không ngờ Đông Môn Liễu cũng lạ lùng không kém, lão bỗng cười khẩy một tiếng vụt quay người lại sử dụng chiêu “Tiên Nhân Vấn Lộ” lần nữa, điểm mạnh ngón tay chỗ vừa rời vào ngay chỗ cũ nghĩa là chỗ cách tả Thái Dương huyết của Hạ Hầu Quyên độ vài phân thôi.

Lần này, Đông Môn Liễu thi triển tài nghệ thanh hơn lần trước gấp bội nên dù có tài giỏi đến đâu Hạ Hầu Quyên cũng không thể tránh thoát được.

Bởi vậy bất đắc dĩ, nàng liền dùng tuyệt chiêu “Lôi Âm Đô Kiếp” trong tuyệt học của sư môn Lôi Âm tam thập tam thức, một kỳ chiêu vô cùng tinh diệu có một công lực kinh hồn, chống đỡ với chiêu thức quái ác “Tiên Nhân Vấn Lộ” của Đông Môn Liễu vừa xuất thêm lần thứ nhì.

Với tuyệt chiêu này Hạ Hầu Quyên đã vận đủ thập nhị thành Bàn Nhược Phật lực phóng ra sức mạnh vô cùng ác liệt.

Nhận ra tuyệt học của Bách Nhẫn thần ni Hối đại sư đã hòa giải được đệ nhị chiêu “Thiền Nhân Vân Độ” của mình Đông Môn Liễu đang tươi cười tự thị, đột nhiên biến sắc quắc cặp mắt rừng rực hung quang nhìn Hạ Hầu Quyên và quát lớn :

- Nhỏ kia ngươi là gì của Bách Nhẫn thần ni Hối đại sư.

Hạ Hầu Quyên nghiêm nghị thủ lễ :

- Là đệ tử của Bàn nhược âm chủ thừa lão tiền bối.

Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu gằn giọng :

- Hừ! Hèn gì ngươi cứ cố ý che đậy hành tung, đến khi bất đắc dĩ ngươi mới giở Bàn Nhược Phật chưởng với Lôi Âm tam thập tam thức ra. Hừm! Ngươi khá giáo hoạt đấy!

Hạ Hầu Quyên không chút kinh động trước sự cuồng nộ của đối phương, nàng nhướng cao mày to tiếng đáp :

- Đông Môn tiền bối lầm rồi, tiểu nữ không muốn biểu lộ bốn môn tuyệt học cốt để khảo nghiệm nhãn lực của tiền bối chứ, việc gì phải giấu diếm.

Đông Môn Liễu bồng quắc mắt quát hỏi :

- Sư phụ người hiện giờ ở đâu?!

Hạ Hầu Quyên vừa định trả lời sư phụ nàng hiện ở “Tiểu Tuyết sơn” nhưng kịp nhớ lại ân sư đã tạ tuyệt thế duyên từ lâu, nếu nói ra cho Đông Môn Liễu biết thì ân sư nàng bị quấy rầy vô ích nên nàng liền khẽ lắc đầu đáp :

- Tệ ân sư dân du thiên hạ hành tung vô định, tiểu nữ thật không dám giấu chi hết.

Đông Môn Liễu tinh ý nhìn ra thần sắc bất thường của Hạ Hầu Quyên lão bồng cười nhạt nói :

- Hạ Hầu Quyên, người hãy nói thật cho ta biết nếu không ta sẽ cho người biết mùi tuyết tinh độc thủ của ta chừng đó người đừng oán ta ỷ lớn hiếp nhỏ đấy nhé.

Hạ Hầu Quyên không chút sợ hãi, long lanh cặp thần quang, ngạo nghễ đáp :

- Đông Môn tiên bối hãy tự trọng một chút, nếu không tiên bối cũng chớ trách tiểu nữ sẽ thất lễ với tiên bối đấy.

Đông Môn Liễu cười gằn bảo :

- Hay lắm! Người dám hỗn láo với ta, ta sẽ cho người biết tay, chờ thu thập người rồi, ta sẽ tìm mục vải y sau.

Dứt lời, Đông Môn Liễu lập tức xông vào công kích, chiêu nhanh như gió.

Phen này, Đông Môn Liễu đã nhận ra được Hạ Hầu Quyên là môn đồ của kẻ đại thù, nên lão không chút nương tay, tăng uy lực mạnh hơn hồi nãy gấp bội.

Tuy nhiên Đông Môn Liễu tính tình hung độc, nhưng lão vẫn giữ đúng thân phận của bậc tôn sư, luôn tôn trọng lời hứa, lão chỉ dùng tay mặt công kích vào ba nơi, Tả Hữu Thái Dương Huyệt cùng phần sau lưng của Hạ Hầu Quyên.

Bởi hỏa hầu của đôi bên chênh lệch nhau khá xa, Hạ Hầu Quyên tuy nắm được lợi thế, tự do thi triển môn tuyệt nghệ, nàng không sao đánh lại Đông Môn Liễu.

Nhờ môn Lôi Âm tam thập tam thức tinh diệu tuyệt luân nàng cứ chống cự được mười bảy, mười tám hiệp, hiệp chừ hai mươi nàng bỗng bị Đông Môn Liễu giáng trúng một chiêu “Dư Long Chuyển Phụng” vào ngay giữa lưng.

Tuy sau lưng nàng đã đeo sẵn ba tấm Kim Sắc Long Lân nhưng bởi công lực của Đông Môn Liễu quá cao, lão lại xuất chưởng quá mạnh nên nàng bị đánh văng cao hơn một trượng, văng óc ù tai, lồng ngực

nóng rang, hai mắt đỏ đom đom và không sao chịu đứng được nữa, nàng hé miệng học một búng máu đỏ lôm.

Đông Môn Liễu biết đâu được Hạ Hầu Quyên có đeo ba tấm Kim Sắc Long Lân ở sau lưng nên khi thấy nàng bị đánh bật lên cao, lão cho rằng nàng thế nào cũng chết, nên lão không muốn truy kích mà chỉ cười nhạt một tiếng nói :

- Hạ Hầu Quyên, nếu người có chết xuống cửu tuyền, người đừng trách lão phu độc ác nhé, bởi lão phu đã thề trước là bất cứ gặp kẻ nào có liên quan tới Bách Nhân lão ni, lão phu đều giết chết không tha!

Đến đây thân hình của Hạ Hầu Quyên cũng vừa rơi bịch xuống mặt đất và sau khi ném một cái nhìn căm hờn sang đối phương nàng lão đảo đi về hướng Đông trước sự kinh dị tốt bụng của Đông Môn Liễu.

Hạ Hầu Quyên lật đật mang thương tích đi về hướng Đông như vậy vì nàng nhớ lời Lưu tế Xuyên căn dặn là “Phùng đông tất cát”!

Đông Môn Liễu không ngờ Hạ Hầu Quyên chỉ bị thương chứ không chết, lão hết sức ngạc nhiên và bất giác phùng phùng nổi giận nhất định phải đuổi theo đánh chết cho được Hạ Hầu Quyên mới nghe.

Hạ Hầu Quyên còn khỏe mạnh nếu bị Đông Môn Liễu quyết tâm truy kích nàng vẫn khó lòng chạy thoát được chớ đừng nói là hiện giờ nàng đã bị đánh trọng thương gần chết.

Cho nên chạy xa hơn mười dặm vừa thấy trước mặt hiện ra một vách đá cao vút, nàng nghe Đông Môn Liễu đã đuổi tới ngay.

Thấy trước mặt không có lối đi nữa biết nguy tai đã đến Hạ Hầu Quyên định quay đầu lại tái chiến một mất một còn với Đông Môn Liễu thì đột nhiên nàng nghe cạnh sườn mình tê buốt rồi liền đó mất hết trí giác ngã ngay xuống đám cỏ rậm bất tỉnh luôn.

Khi ấy Đông Môn Liễu cũng vừa đuổi tới thấy vậy vội từ trong tay áo phóng ra một vòng quang ảnh màu tím, chụp vào đầu Hạ Hầu Quyên.

Ngay khi mạng sống của Hạ Hầu Quyên như chỉ treo bằng một chuỗi cười từ trên đỉnh vách đá vang lên ròn rã, tiếp theo liền có một đạo kim quang hình cái kéo bay vụt xuống.

Thấy đạo kim quang hình cái kéo bỗng xuất hiện Đông Môn Liễu giật mình thâu hồi luồng quang ảnh màu tím trở về ống tay áo.

Nhưng bởi trong lúc bất ngờ luồng quang ảnh màu tím đã phát ra rồi thì dù có muốn thâu trở lại cũng đã trễ, vả lại đạo kim quang hình cái kéo đã bay đến nhanh nên Đông Môn Liễu đành chịu bó tay.

Đạo kim quang hình cái kéo vừa bay vào giữa luồng quang ảnh màu tím bỗng nghe một tiếng kêu

“soẹt”, liền thấy vô số những đoạn tơ màu tím bị tung có hơn trăm nghìn mảnh bay xuống tới tấp.

Đến giờ Đông Môn Liễu mới bắt đầu thu được những luồng quang ảnh màu tím còn lại trở về tay áo, xong hai mắt lão chăm chú không rời khỏi cây “kim tiền” to lớn đang rung rinh cắm phập dưới mặt đất. Bỗng Đông Môn Liễu ngẩng đầu quát to :

- Lão say rượu bộ La kia, không ngờ người cũng có mặt tại đây.

Trên đỉnh vách có tiếng cười ha hả, tiếp theo là một bóng người không khác gì một tuyệt thế phi tiên linh không từ trên cao nhẹ nhàng lướt xuống mặt đất không một tiếng động Kê vừa xuất hiện là một vị lão nhân gầy ốm, tóc dài tới vai, lưng đeo hồ lô màu đỏ.

Lão nheo cặp mắt nửa say nửa tỉnh nhìn Đông Môn Liễu, rồi cười khi khi nói :

- Người là ai mà lại quen biết La Đại Cường này...

Trông thấy người bạn cũ của mình là “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cường nữ giả vờ không nhận ra mình, Đông Môn Liễu bất giác phùng giận, la lớn lên :

- Lão họ La kia bộ người say rồi sao, nên mới nhận không ra ta?

La Đại Cường nheo mắt nhìn Đông Môn Liễu lắc đầu cười nói :

- Ta đâu có say, rượu đối với ta tuy rất quý, quý như mạng sống của ta vậy, thiếu nó không thể được nhưng mấy mươi năm nay, ta chưa hề biết say là gì cả.

Đông Môn Liễu cả giận la lớn :

- Người không say, tại sao người không nhận được ta?

La Đại Cường lão đảo, giơ tay mặt quơ qua quơ lại cười hềnh hếch :

- Cách ăn bận của người có vẻ hơi giống Chỉ Phát Vũ Sĩ diện mạo và hình dáng của người cũng hơi giống Đông Môn Liễu, chúng ta biệt chực người không phải lão ấy...

Nghe tới đây, Đông Môn Liễu tức tối định lớn tiếng quát mắng thì La Đại Cường lại cười ngắt nói tiếp :

- Bởi ông bạn già của ta là Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu tuy hung ác tồi tệ, nhưng xét kỹ lão cũng còn chút khí phách anh hùng không đến nỗi vô liêm sỉ không biết nhục là gì, hạ lưu quá mức như người.

Những lời nói nhục mạ của La Đại Cường thoạt nghe có vẻ hài hước, trêu cho vui, nhưng nghĩ kỹ thì rất nặng nề khiến Chỉ Phát Vũ Sĩ giận đỏ mặt trợn mắt hét to :

- La lão quỷ người đừng giả điên giả khùng nữa...

Nhưng Đông Môn Liễu chưa kịp nói hết, La Đại Cường đã cười hà hà ngắt lời :

- Ấy! Sao lại nóng nảy thế! Nếu người không phải Đông Môn Liễu, thì chính ta đã nhìn đúng, còn nếu người là, Đông Môn Liễu thật thì ta chửi người cũng rất hợp lý rồi.

Đông Môn Liễu một hàm hàm cô vẻ ngạc nhiên quát hỏi :

- Hợp lý của người ở chỗ nào người mau nói cho ta nghe. Bằng không ta sẽ không để cho người yên thân đâu.

La Đại Cường gật gù gật gưỡng mở nút bầu rượu ra tu một hơi xong, lão Liếm môi, chỉ vào Hạ Hầu Quyên đang nằm mê man bất tỉnh cười hỏi Đông Môn Liễu :

- Thân phận của con bé này thế nào?

Đông Môn Liễu hậm hực đáp :

- Nó là đệ tử của Bách Nhân lão ni, nếu không đời nào ta lấy mạng nó.

La Đại Cường gật đầu hừ một tiếng đoạn nhìn Đông Môn Liễu nhếch miệng cười giọng khinh bỉ.

Đông Môn Liễu nóng mặt dậm chân quát lớn :

- La lão quỷ bộ người muốn giỡn với ta sao? Người không biết ta với Bách Nhân lão ni có mối thù sâu như biển hay sao chứ?

La Đại Cường bông đùa mặt cười ngất :

- Ta đâu có lạ gì mối thâm thù giữa người với mục ấy. Nhưng nếu người giao đấu long trời lở đất với mục ấy hay đốt cháy tan thành Bàn Nhược am thì ta đâu có còn lý tới làm gì cho nhọc công tốn sức. Đằng này, chẳng những người không dám tìm mục ấy phục thù mà lại còn đi ỷ lớn hiếp nhỏ, bắt nạt học trò của mục ta, nên La Đại Cường này làm sao tin được người là Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu, một cao thủ đệ nhất lưu trong thiên hạ?

Đông Môn Liễu bị bắt bẻ đúng tấy, bất giác lão nhíu chặt đôi mày, mặt bừng đỏ. Lão gượng cười, chống chế :

- Ta đâu có ỷ lớn hiếp nhỏ, trước khi động thủ, ta đã chấp nó rồi kia mà chứ có đâu ngang...

La Đại Cường chặn hỏi :

- Người chấp con bé ấy thế nào? Người nói thử cho ta nghe xem. Nếu người nói nghe hợp lý và ta đã mắng oan người, không những ta lập tức bẻ gãy cây Kim tiên của ta ra làm đôi, mà còn bồi thường cây Chi Phất đã bị ta cắt đứt hồi nãy cho người nữa. Người nói đi.

Đông Môn Liễu bây giờ dịu nét mặt mỉm cười bảo :

- La lão quý chính người đã tự nói ra không được chối cãi đấy nhé.

La Đại Cường ha hả cười đáp. :

- Người yên tâm, dầu sao ta cũng lớn tuổi hơn người ta không thất lời đâu.

Đông Môn Liễu liền nói :

- Ta đã chấp con bé ấy như thế này, nhất là ta chỉ được dùng hai tay không, còn nó thì tùy ý muốn binh khí, quyền cước hay ám khí gì cũng được hết.

La Đại Cường gục gật đầu nói :

- Như chế cũng tạm được, nhưng tại sao ta không trông thấy nó dùng binh khí hay ám khí gì cả vậy?

Đông Môn Liễu la lên :

- Dùng hay không là quyền của nó, không lẽ ta phải đem binh khí trao tận tay nó bảo nó giết ta sao?

La Đại Cường cười ngất, lão nhìn luống Hạ Hầu Quyên bỗng lại gật đầu ngợi khen lia lịa :

- Con bé này rất khí phách lắm! Tuyệt! Tuyệt.

Đông Môn Liễu thấy vậy, liền xéch ngược lông mày nhưng chưa kịp la lên thì La Đại Cường đã cười khanh khách :

- Ta khen nó việc gì người phải trợn mắt tức tối! Bây giờ người hãy nói tiếp cho ta nghe nữa đi.

Đông Môn Liễu quá tức bực nhưng kệt thế nên phải cố nhịn, lão nói tiếp :

- Thứ hai là ta không được sử dụng hai tay tự do, tay mặt chỉ được công còn tay trái thì thủ, chứ luôn tuồng là kể ta bị hại.

La Đại Cường bỗng cười lạt nói :

- Người chấp điều này tầm thường quá bởi hỏa hầu của đôi bên chênh lệch nhau xa, không khác gì con mãnh sư đấu với con thỏ được dùng một trảo phòng thủ, một trảo công địch vậy. Thế thì người dư sức thắng rồi, bại cái chỗ nào được mà chấp với không chấp.

Đông Môn Liễu bị La Đại Cường bắt bẽ quyết liệt, lão cuống lên :

- La lão quỷ, ta còn chấp điểm thứ ba nữa là...

- Nói luôn điểm thứ ba nghe đi.

- Điểm thứ ba là ta chỉ được công kích vào ba nơi do nó chỉ định, chứ không được đánh những chỗ khác.

La Đại Công cười hỏi :

- Nó đã chỉ định cho người định ba nơi nào?

Đông Môn Liễu biết La Đại Cường đã đứng trên cao nghe và thấy rõ cuộc đấu vừa rồi, không thể nói dối được nên lão đánh phải nói thật :

- Con liễu đầu ấy ngạo mạn lắm, nó cho ta muốn đánh vào đâu cũng được toàn thân nó.

La Đại Cường bỗng xoa tay cười ngất :

- Tuyệt! Tuyệt! Con bé ấy có thừa khí phách, oai vũ ngang tàng lắm! Nhưng khi nó chỉ định như thế thì người có lợi lắm rồi còn gì.

Đông Môn Liễu la lên :

- Ta đâu cần nó chỉ định như vậy. Ta đã hứa là ta chỉ công vào “Tả hữu Thái Dương huyết” với đại huyết nơi sau lưng nó thôi.

Đến đây, La Đại Cường bỗng nói :

- Thôi được! Ta hiểu rồi! Nhưng còn việc này ta hoang mang lắm, người chịu nói rõ luôn cho ta nghe không?

Tưởng La Đại Cường thông qua không bắt bẽ nữa Đông Môn Liễu mừng thầm trong bụng, lão mỉm cười hỏi :

- Người còn có gì chưa hiểu nữa?

La Đại Cường cười nói :

- Lão say rượu này tuy đã trọng tuổi, nhưng tai mắt còn linh mẫn lắm. Hạ Hầu Quyên chưa hề báo rõ sự thừa tại sao người biết được nó là học trò của Bách Nhẫn lão ni?

Đông Môn Liễu vỗ ngực đáp :

- Ta đã bức nó nên ta mới biết rõ. Người tự phụ tai mắt người linh mẫn, thế người không thấy khi ta đánh ra chiêu thứ nhì “Tiên Nhân Chỉ Lộ”, nó không né kịp nên đã dùng chiêu thức gì để chống đỡ sao?

La Đại Cuồng nói lớn :

- Sao ta lại không thấy rõ ràng nó đã dùng chiêu “Lôi Âm Độ Kiếp”. Có phải vậy không?

Đông Môn Liễu đắc ý cười đáp :

- Đúng! “Lôi Âm Độ Kiếp” là một trong độc môn kỳ học “Lôi Âm tam thập tam thức” của Bách Nhân lão ni...

La Đại Cuồng bỗng khoác tay ngắt lời :

- Người nói thế sai bét rồi. Biết đâu con bé ấy ngẫu nhiên học trộm được một chiêu nửa thức, chắc gì nó là đệ tử chân truyền của Bách Nhân lão ni!

Đông Môn Liễu xéch ngực mày la lên :

- Không phải như vậy. Người không hiểu. Con bé ấy không những biết sử dụng “Lôi Âm tam thập tam thức” nó còn thông thạo luôn môn “Bàn Nhược Phật chưởng” nữa kìa.

La Đại Cuồng hình như giả bộ ngạc nhiên :

- Tại sao người biết?

- Sao lại không. Trong chiêu “Lôi Âm Độ Kiếp” của nó có pha lẫn tuyệt học bất truyền của Bách Nhân lão ni, trong lúc ta với nó hợp chưởng ta đã xem ra, nếu không, không thể nào nó chịu nổi chiêu “Tiên Nhân Chỉ Lộ” của ta.

Nghe đến đây, La Đại Cuồng bỗng ôm bình rượu to lớn đưa lên miệng uống ừng ực.

Trong lúc uống, La Đại Cuồng tùm tùm cười và đôi mắt sắc bén như dao của lão không rời khỏi bộ mặt Đông Môn Liễu.

Đông Môn Liễu thấy khó chịu, vội cau mày quát hỏi :

- La lão quỷ, người đã nghe rõ cả rồi, việc gì người lại nhìn ta cười mãi vậy?

La Đại Chúng quệt miệng, đẩy nắp bình lại rồi bật cười khanh khách :

- Ta cười người đó, người mau trở về Miêu Cương ngay đi, kéo đứng đây lâu bị ê mặt bây giờ.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên trợn mắt nạt lớn :

- La lão quỷ người nói cái gì kỳ thế?

La Đại Cuồng bấy giờ mới nghiêm giọng đáp :

- Không kỳ! Chính người mời kỳ. Người đã tự phụ võ nghệ cao cường, bằng lòng chấp con bề ấy thế này thế nọ nào là trừ “Tả hữu Thái Dương nhị huyết” và phía sau lưng nó người không được phép đụng vào bất cứ nơi nào khác nếu không người sẽ bị thua, tàn ản Miêu Cương vĩnh biệt Trung Nguyên.v.v... Thế mà người đã dám bội ước trong khi nó dùng Lô Âm Độ Kiếp hóa giải chiêu thứ nhì “Tiên Nhân Chỉ Lộ” của người đáng lý ra người rút tay thối lui ngay ra sau tìm cách phản công mới phải, nào ngờ người lại dám đối chường với nó.

Như thế có phải người thất hứa đánh ra ngoài ba nơi chỉ định là “Tả hữu Thái dương Nhị huyết” với huyết đạo sao lưng nó rồi không? Đó, nếu người muốn giữ thể diện của kẻ bề trên, tốt hơn người nên lập tức trở về Miêu Cương đi.

Mấy lời của La Đại Cuồng vừa nói làm Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu xám mặt như gà cắt tiết, trán đổ mồ hôi hột sượng sùng đứng như trời trồng không còn nói tiếng nào được nữa cả.

Quả thật lão ta không hề để ý tới sự vô tâm sơ thất này, lão lại càng không ngờ Kim Tiền Túy Ông La Đại Cuồng, một quái nhân quỷ quyết lại có thể bắt bề lão một trận tơi bời như vậy!

Cho nên Đông Môn Liễu hổ thẹn quá, lão chỉ muốn động thổ trốn thoát cho rồi chứ không còn muốn đứng lại chút nào nữa hết.

Nhưng La Đại Cuồng đã tha đâu lão ta, được thể tấn công tiếp luôn, lão cười nói :

- Đó chỉ là điểm nhằm lần thứ nhất thôi chớ chưa hết đâu nhé.

Đông Môn Liễu hãi kinh, trợn mắt quát lớn :

- Bao nhiêu đó đủ rồi. Người còn muốn gì nữa? Chẳng lẽ ta còn làm lẫn thêm nữa hay sao chứ?

- Không những có mà còn nghiêm trọng hơn nữa là khác.

Đông Môn Liễu xưa nay hết sức thông minh giao hoạt, hôm nay chắc có lẽ tại nộ hỏa công tâm, thần trí hoang mang nên vừa nghe nói vội cau chặt mày suy nghĩ trông chặt thảm hại.

La Đại Cuồng thấy vậy cười khì nói :

- Người khỏi suy nghĩ đề ta nói luôn. Người đã chấp nó là người chỉ được dùng tay không, nhưng tại

sao hồi này trong lúc nó vừa bị trọng thương người lại phi Chỉ phất ở trong tay áo ra đánh nó?

Lúc này Đông Môn Liễu hoa cả mắt chẳng khác gì lão vừa bị búa thêm một búa sắt nặng ngàn cân vào giữa đầu.

Xấu hổ đến cảm miệng lão ta nhăn mặt cúi đầu quay lưng định bỏ đi. Nhưng liền đó La Đại Cường vội khoác tay gọi lớn :

- Khoan đã, tại sao người đi nhanh như thế?!

Đông Môn Liễu vội dừng bước, quay lại nghiêng răng thở dài :

- La lão quỷ hôm nay ta đã bị chữ “thù” làm mê muội, ta đành chịu thua người.

La Đại Cường bật cười chặn lời :

- Thôi ta hiểu rồi! Người đâu phải trốn, người muốn tôn trọng lời thề. Trở về Miêu Cương vĩnh biệt giang hồ chứ gì?

Đông Môn Liễu mặt xám xanh như tàu lá nhẹ gật đầu nín thính không đáp!

La Đại Cường thấy thế bỗng xoa tay cười bảo :

- Người đừng làm như thế. Ta biết người đã luyện được Thiên Ma Lục Tự kinh nên mới tái nhập Trung Nguyên để tìm Bách Nhân lão ni trả thù rửa hận, và muốn triển khai bá nghiệp, nhưng bây giờ mọi việc không thành, lại còn thiệt một tên đồ đệ lẽ nào người chịu cam tâm nhẫn nhục ở mãi Miêu Cương được sao?

Đông Môn Liễu nghiêng răng nghe kèn kẹt đáp giọng tức tối :

- Nhất định là ta không chịu cam tâm rồi đó, nhưng việc đã như thế này không cam tâm cũng không được, nhịn không được cũng phải nhịn.

La Đại Cường bỗng đón lời :

- Người bất tất phải làm như thế có phải vì bị ta lật tẩy, nên người mới phải giữ đúng lời hứa không. Tã là bạn thân của người, ta sẽ bằng lòng chỉ cách giúp người, người nghĩ thế nào?

Đông Môn Liễu lắc đầu đáp :

- La lão quỷ, người muốn trêu chọc ta nữa sao? Người đã phanh phui ra nông nổi, còn cứu vớt thế nào được nữa.

La Đại Cuồng cười ha hả nói :

- Sao lại không được? Chuyện này chỉ có ta và người biết, nếu ta kín miệng, không lẽ người tự đánh trống khua chuông cho thiên hạ hay sao?

Đông Môn Liễu cười khẩy nói, giọng nghi ngờ :

- La lão quỷ, nhột kẻ xảo quyết như người, chả mấy khi bắt chẹt được ta, có lý nào người lại đi bảo mật cho ta mà người...

La Đại Cuồng vội xua tay chặn lời :

- Đông Môn lão đạo người cứ quên câu “có tiền có thể khiến ma đẩy xe” rồi sao?

Nghe La Đại Cuồng nhắc khéo Đông Môn Liễu sáng rực hai mắt mừng hỏi :

- La lão quỷ người muốn ta hối lộ bao nhiêu cũng được miễn là chuyện này đừng đổ bể thì thôi. Người muốn bao nhiêu cứ nói thẳng ra.

La Đại Cuồng nheo mày cười hì hì :

- Đông Môn lão đạo, sao người dám ăn nói hàm hồ quá vậy, ta đâu cần hối lộ của người.

Ta muốn mượn người một vật mà thôi.

- Người muốn vật gì?

La Đại Cũng giơ tay cười đáp :

- Ta muốn mượn tạm quyển Thiên Ma Lục Tự Kinh của người.

Đông Môn Liễu mặt lộ vẻ không vui, lắc đầu nói :

- Không được đâu. Lúc luyện xong những tinh hoa võ thuật trong quyển kinh ấy, ta đã đốt nó đi rồi, còn đâu mà cho người mượn.

Nói xong thấy La Đại cuồng có ý không tin, Đông Môn Liễu giải thích.

- Người chớ nên hoài nghi, ta không dối gạt người đâu. Ta sợ...

La Đại Cuồng bỗng đỡ lời :

- Người sợ nó lọt vào tay kẻ khác nên người đốt hủy nó đi chớ gì? Thôi được tạm cho là người nói thật đi. Nhưng còn cây Phật Tử Chỉ Vân Chi thì sao? Ta nhứt định người đang cất kỹ nó trong chiếc hộp ngọc

giấu trong mình người có phải vậy không?

Đông Môn Liễu giật nảy người mặt biến sắc trông thấy rõ. Lão vội kêu lên :

- La lão quỷ sao người tọc mạch dữ vậy? Cây Phật Tử Chỉ Vân Chỉ ta đã dành cho con gái ta, người cũng muốn lấy nữa sao?

Thấy Đông Môn Liễu không chịu, La Đại Cường xoa tay nạt lớn :

- Đi! Đi ngay đi! Người đem con gái người trở về Miêu Cương mà tặng cây Phật Tử Chỉ Vân Chỉ cho nó. Người đừng bén mảng tới Trung Nguyên này nữa nhé.

Đông Môn Liễu thẹn đỏ mặt, lão tức giận nhưng không làm gì được La Đại Cường, lão bỗng dậm chân một cái, không ngờ tảng đá dưới chân lão bị bể nát.

La Đại Cường thấy thế cười ngất :

- Việc gì người lại phải nóng giận lên như thế, nếu muốn ở lại Trung nguyên, thì người cứ việc liệng cây Phật Tử Chỉ Vân Chỉ cho ta đi.

Đông Môn Liễu không làm sao thoát được nữa, đành nghiêng răng móc ra một chiếc hộp bằng bạch ngọc dài độ bảy tấc ném thẳng về phía La Đại Cường.

La Đại Cường vội giơ tay bắt ngay lấy chiếc hộp ngọc, lão xuýt xoa :

- Ấy cha! Đẹp lắm! Thế này thì Đông Môn lão đạo nghĩa khí đáo để, lão phu xin đa tạ.

Đông Môn Liễu tức giận như điên, lão trừng mắt lớn :

- La lão quỷ, hôm nay người cứ việc đắc ý đi nhưng người hãy nhớ cho kỹ, nếu sau này còn gặp lại nhau trên giang hồ, người đừng trách ta sẽ độc ác hơn trăm ngàn lần đấy nhé.

La Đại Cường mắt xạ tinh quang, cười lên ha hả :

- Lão tạp chủng, việc gì người phải nổi khùng lên như thế, nếu sau này nghe tin người tái nhập giang hồ ta cũng tìm người để thử xem môn tuyệt học “Thiên Ma Lục Tự Kinh” của người lợi hại đến mức nào cho biết, người khỏi cần phải nói trước.

Đông Môn Liễu rú lên :

- Được! Được lắm! Ta hẹn người nội trong tháng năm tới tại Đồng Bách sơn Thiên Huyền, Cốc, người nhận không?

La Đại Cuồng gật đầu :

- Ta sợ gì người. Được! Ta hẹn sẽ gặp lại người tại đây. A hóa ra người đã cấu kết với tên tàn phế Độc Cô Trí đấy à?

Đông Môn Liễu nạt lớn :

- Độc Cô Trí là tiểu điệt của ta. Người đừng có thối miệng thối mồm như thế.

La Đại Cuồng cười nhạt :

- Người khỏi phải giới thiệu. Bọn người là cha con chú bác gì cũng được không sao.

Người nhớ nói với tên độc vật ấy liệu mà giữ mình coi chừng ta phá nát sào huyết của nó đấy.

Đông Môn Liễu tức muốn hộc máu ra ngoài, nhưng thấy lúc này không tiện sanh sự với La Đại Cuồng nên lão hừ lớn một tiếng rồi quỳ quả đi mất.

Đông Môn Liễu đi xa rồi bỗng La Đại Cuồng quắc mắt nhìn về phía tảng đá lớn cách đó hơn mười trượng, bật cười khanh khách và nói lớn :

- Tiểu Bình Nhi sao không bước ra ngoài này, còn lúp ló chi đó nữa. Bộ người xem chưa sướng mắt sao?

La Đại Cuồng vừa dứt lời từ sau tảng quái thạch quả nhiên có một thư sinh áo trắng bước ra. Thư sinh này không ai khác hơn là Bành Bạch Y mà Hạ Hầu Quyên gặp ở dọc đường.

Bành Bạch Y thong thả bước tới trước mặt La Đại Cuồng cung kính chắp tay làm lễ nói :

- La bá phụ thần mục như điện! Làm thế nào bá phụ phát giác tung tích tiểu điệt vậy?

La Đại Cuồng chỉ tay lên chót vót vách đá cười đáp :

- Khi này ta đứng trên ấy nhìn xuống thấy người lúp ló trông tức cười lắm. Có phải người muốn cứu con bé này nhưng sợ lão đạo tặc ấy mà không dám bước ra không?

Bành Bạch Y bị nói trúng tim đen đỏ mặt gượng cười đáp :

- Tiểu điệt tự biết không phải địch thủ của lão ấy, vả lại tiểu điệt cũng biết qua tiểu điệt đã gặp vị cô nương này dọc đường, phát hiện nàng tuy sẽ gặp đại nạn nhưng sao nhân thọ đặc phúc nên tiểu điệt mới khoan tay đứng ngoài để xem tai nạn của nàng được tiêu giải bằng cách nào cho biết và phước sẽ từ đâu tới đấy chứ.

Tới đây, La Đại Cuồng nhớ lại chiếc hộp bằng bạch ngọc, lão vội mở nắp, một mùi vị hương thơm ngát liền tỏa ra làm cả hai tỉnh người khoan khoái.

Trong hộp quả nhiên có đựng một cành chi thảo màu tím, dài độ ba tấc, trên ngọn có quả đỏ chói.

Bành Bạch Y hai mắt sáng rực lên thất thanh kêu lớn :

- Ô! Chi chi thành quả, quý báu quá bá phụ ơi! Như thế thì Hạ Hầu cô nương không những được lành mạnh mà còn được tăng thêm nội lực nữa rồi!

La Đại Cuồng cầm hộp ngọc bước đến bên cạnh Hạ Hầu Quyên, lão ngồi xuống khẽ nâng đầu nàng dậy, lấy cây Phật Túy Chi Vân Chi ra đút từ từ vào miệng nàng xong lão mở nắp bình rượu cho nàng uống thêm hai ngụm tửu cũng thơm phứt.

Phật Túy Chi Vân Chi là một loại dị thảo rất hiếm có, quý báu còn hơn thứ Thiên Niên Hà Thủ Ô mà hầu hết những nhân vật võ lâm xem như một thứ kỳ chân dị bảo hãn thế vô song.

Loại Phật Túy Chi Vân Chi này hình dáng của nó không khác một cọng cỏ nhỏ hai lá nhưng khác với loại có thường là nó màu tím và trở một quả đỏ chứ không trở hoa trông rất đẹp mắt và lạ lùng.

Thứ hãn thế dị thảo này quý ở chỗ là lá và quả của nó thơm ngát bỏ vào miệng là tan ngay. Những ai may mắn ăn được thứ dị thảo này thì không những công lực tăng tiến đến mức thâm hậu ít ai đương cự nổi mà còn thọ đến trăm tuổi hoặc cao hơn thế nữa.

Cho Hạ Hầu Quyên ăn cây Phật Túy Chi Vân Chi xong La Đại Cuồng ngồi đợi một hồi.

Sau đó lão mới nâng nhẹ tay nàng lên bắt mạch trong khi Bành Bạch Y đang chăm chú theo dõi với một sắc mặt lo lắng.

Xem mạch cho Hạ Hầu Quyên một chập, bỗng La Đại Cuồng đứng dậy vui vẻ nói với Bành Bạch Y.

- Tiểu Bành nhi, thuật tướng số của ngươi khá lắm. Thế này thì con bé kể như thoát nạn rồi đó. Nó đã học được chân truyền của Bạch Nhãn thần ni, giờ lại may mắn ăn được Phật Túy Chi Vân Chi kết quả nữa, thì tài nghệ của nó sau này khủng khiếp lắm đó.

Bành Bạch Y cười đáp :

- La bá phụ khen tặng và mừng cho có ta nghe có phần hữu lý chớ bá phụ khen tiểu điệt thì càng khiến tiểu điệt thêm hổ thẹn thôi. Sự hiểu biết của tiểu điệt quả thiển cận có đáng gì đâu mà bá phụ cho là khá. Bá phụ không thấy tiểu điệt xem cho cô ta trật tuốt tuốt hết cả sao.

La Đại Cuồng vội hỏi :

- Tiểu Bành Nhi, người xem cho con bé này thế nào mà bảo rằng trệt.

- Tiểu điệt nói với cô ta là “Phùng đông tất hung, phùng bạch tất cát”, bá phụ nghĩ coi có chết được không?

La Đại Cường có lạ gì Bành Bạch Y là con trai của Ai Lao sơn Quy Vân bảo chủ Bành Ngũ tiên sinh, nên lão bật cười hênh hếch rồi bỗng hỏi :

- Tiểu Bành Nhi, có phải cha người chưa chịu cưới dâu nên người định tự chọn lấy không?

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hận Không Gặp Gỡ Lúc Ban Đầu

Đang nói vấn đề tướng số, bỗng La Đại Cường hỏi tới việc vợ con khiến Bành Bạch Y ngượng đỏ mặt, anh chàng lúng túng ngập ngừng không đáp.

La Đại Cường thấy tức cười liền nheo mắt nói :

- Ta biết người đã mê say con bé ấy, nên người mới bịa ra nói là “Phùng bạch tất cát” đấy chứ gì?

Bành Bạch Y lắc đầu mỉm cười :

- La bá phụ phá tiểu điệt chơi chữ tiểu điệt đâu có ý nghĩ ấy. Vả lại tiểu điệt nói sai bét cả, có trùng điều nào đâu mà bảo tiểu điệt đi tự quảng cáo.

- Người nói sai nhưng sai ở chỗ nào mới được?

- Sai ở chỗ tiểu điệt nói nàng đi về Đông tất sẽ gặp hung hiểm đấy. Như bá phụ đã biết, sau khi ác đấu với Đông Môn Liễu thọ trọng thương, nếu nàng không nghe theo Long Trì Tướng Ân Lưu Tế Xuyên chạy về hướng Đông mà nghe tiểu điệt bôn tẩu sang hướng khác, thì làm gì nàng gặp được bá phụ. Thế có phải là Lưu lão tiên bối nói với nàng là “Phùng Đông tất cát” trùng rồi không? Và tiểu điệt bảo “Phùng Đông tất hung” là sai bét rồi không?

La Đại Cường kinh ngạc hỏi :

- Lão quái vật họ Lưu chưa chết sao? Cặp mắt thần của lão ta độc địa thật! Nhưng người cũng tài giỏi có thua gì lão tướng thần, người nói với nàng là “Phùng đông tất hung” kia mà? Thì “Phùng đông tất hung”. Vậy là người đã đoán trúng một nửa, lão quái vật ấy đoán trúng một nửa rồi. Hai bên đã như nhau, huề nhau, tài ấy giỏi ngang nhau rồi còn gì.

Bành Bạch Y cau mày kinh dị hỏi :

- La bá phụ! Cháu mà đoán trúng được một nửa, ngang tài với Lưu lão tiên bối sao bá phụ?

La Đại Cường gật đầu :

- Phải! Người đoán trúng nửa phần sau, lão quái vật đoán trúng nửa phần đầu. Hạ Hầu Quyên gặp Đông Môn Liễu và bị đánh trọng thương là “Phùng Đông tất hung”. Sau khi bị thương con bé ấy chạy về phía Đông và gặp ta tức là “Phùng Đông tất cát”. Hà... Hà...

Nghe La Đại Cuồng giải thích như thế, Bành Bạch Y hiểu ra bất giác chàng ta cao hứng dị thường!

- À! Thì ra hai chữ “Đông” của tiểu điệt và Lưu lão tiên bối đều linh ứng. Một chữ linh ứng về “tính thị” một chữ linh ứng về “phương hướng” có phải không La bá phụ?

- Rất phải! Nghĩ kỹ người còn lẩn tòi hơn Lưu lão quý nữa là khác, vì cái câu “phùng bạch tất cát” của người cũng linh ứng luôn chứ có trật đâu.

Lại một phen nữa, Bành Bạch Y hoang mang kinh ngạc :

- La bá phụ thật đại tài, tiểu điệt bái phục bá phụ lắm. Nhưng câu sau của tiểu điệt ứng nghiệm như thế nào vậy bá phụ?

La Đại Cuồng mở bình uống ừng ực một hơi rượu rồi cười khà khà đáp :

- Ta vì có việc cần nên phải đi gấp rồi người sẽ biết. Hạ Hầu Quyên đã ăn được Phật Tỳ Chi Vân Chi, nhưng phải chờ đợi ít nhất trong nửa năm thứ thần dược dị thảo ấy mới phát huy được hiệu lực, tức là chân lực của con bé ấy mới gia tăng đến mức độ tuyệt chúng được. Bây giờ trước hết cần phải có người dùng thủ pháp “Thất Xảo Linh Lung thủ” giúp nàng đả thông huyết mạch cho Linh dược khỏi bị ứ đọng bất cứ ở bộ vị nào để sau này khỏi sanh bất trắc nếu không chẳng những vô ích mà còn có hại.

Bành Bạch Y nghe đến đây anh chàng khấp khởi mừng thầm vội hỏi :

- Bộ bá phụ định truyền môn “Thất Xảo Linh Lung thủ” cho tiểu điệt sao?

La Đại Cuồng gật đầu :

- Chắc có lẽ con bé ấy có mặc một loại bào y nào trong người, chứ nếu không bị Đông Môn Liễu đánh trúng một chưởng thế nào cũng bị mạng vong rồi, hiện giờ tính mạng của cô ta tuy đã được bảo toàn nhưng ít nhất cũng phải ba hôm nữa mới được lành mạnh...

Bành Bạch Y vội hỏi :

- La bá phụ, cây “Phật Tỳ Chi Vân Chi” mà Hạ Hầu cô nương vừa ăn xong chắc có lẽ nó có một công hiệu cải tử hồi sinh?

Không chờ cho Bành bạch Y nói hết La Đại Cuồng đã cười đáp :

- Tiểu Bành Nhi không biết đấy thôi, chứ “Phật Tỳ Chi Vân Chi” này khác hẳn với những loại Linh dược khác, sau khi uống xong có thể khiến các bộ phận trong mình bệnh nhân dần dần thụ ích một cách quân bình nhưng công hiệu phát huy hơi chậm, ít nhất cũng phải chờ nửa năm sau. Do đó lão phu mới định lợi dụng ngoại lực dẫn độ truyền dạy cho người môn “thất xảo Linh Lung thủ” và ích nhất người phải sẵn

sóc nàng nội trong ba hôm.

Bành Bạch Y thăm hiểu môn “Thất Xảo Linh Lung thủ” là một thủ pháp thần kỳ, có một uy lực vô song, nên chàng cả mừng nói :

- Xin đa tạ ơn sâu của bá phụ, đừng nói chi ba hôm, nếu có phải hầu hạ cô ta ba tháng hoặc ba năm tiểu điệt cũng xin tình nguyện nữa đấy bá phụ.

La Đại Cường bật cười thành tiếng :

- Dĩ nhiên là người dám tình nguyện hầu hạ đến suốt đời lắm. Thế thì với con bề ấy, câu đoán “Phùng bạch tất cát” của người đúng quá rồi đó.

Bành Bạch Y nghe nói mới vỡ lẽ mặt đỏ như gấc, chàng ta cứ tùm tùm cười luôn miệng.

La Đại cường cũng bật cười cười khoái chí, sau đó lão lập tức truyền thụ cho Bành Bạch Y môn “Thất Xảo Linh Lung thủ pháp”.

Bành Bạch Y nguyên đã có sẵn một võ công khả cao, nên chàng học rất nhanh chóng.

Dạy cho Bành Y học thuộc rồi La Đại Cường mới cười bảo :

- Tiểu Bành Nhi, người hãy chiếu theo thủ pháp truyền thụ của ta mỗi bữa đả thông toàn thân huyết đạo cho nàng một lần, và nên dùng phương thức “Cách không điểm huyết” hoặc dùng tay xoa bóp cũng được.

Bành Bạch Y gật đầu lãnh mạng nhưng chành lại đáp :

- Nam nữ thọ thọ bất thân, tiểu điệt chẳng thà hao thêm chút ít công lực dùng phương thức “Cách không điểm huyết” có lẽ hay hơn.

La Đại Cường ngửa mặt cười :

- Tiểu Bành Nhi, người chớ bỏ lỡ cơ hội, nếu người cưới được con bé ấy làm vợ chắc cha người hoan hỉ lắm, và lão ta mời ta công hết mấy bình mỹ tửu lận đấy.

Bành Bạch Y ngượng đáp :

- Hạ Hầu cô xương xinh đẹp như tiên, tiểu điệt tự cảm thấy không xứng đáng với nàng chút nào cả. Và lại tình yêu không thể cưỡng ép được mà nên để mặc nó xảy đến hay hơn, nếu lợi dụng ơn đức để cầu xin tình yêu như thế sẽ trái với lòng hiệp nghĩa của kẻ nam nhi đại trượng phu đấy bá phụ ạ.

La Đại Cường nghe nói gật đầu cười lớn :

- Không ngờ Tiểu Bành Nhi có một khí độ quả đáng khen lắm, đủ biết “hổ phụ vô khuyển tử” chắc chắn trong nhóm những nhân vật lãnh tụ võ lâm mười năm sau sẽ có phần người trong đó.

- Cảm ơn bá phụ, vậy xin bá phụ truyền thêm cho cháu một vài thủ pháp khác nữa đi.

- Ta đã truyền thụ “Thất Xảo Linh Lung thủ pháp” cho ngươi rồi, ngươi còn muốn gì nữa?

- Tiểu điệt rất hâm mộ tuyệt học “Kỳ Môn Độn Hình bộ pháp” linh kỳ bách biến cử thể vô song của bá phụ.

- Hừ! Bộ ngươi định học hết những tuyệt nghệ bí mật của ta sao?

Bành Bạch Y cảm thấy tràn trề hy vọng, mừng rỡ nói :

- Ít khi gặp được bá phụ quyền thụ cho tiểu điệt thêm một vài tuyệt kỹ kinh nhân thì còn gì hay bằng.

La Đại Cuồng lắc đầu cười nói :

- Kỳ môn Độn Hình bộ pháp hết sức phức tạp, trong lúc vội vàng không thể dạy kịp.

Chờ khi nào lão phu lên tới Ai Lao sơn Quy Vân bảo nếu cha ngươi bằng lòng để lão phu nốc hết một bình “Mai Hoa Xuân” lão phu sẽ lập tức truyền thụ cho ngươi.

- Bá phụ cứ việc yên tâm. Bao giờ bá phụ lên đến trên ấy tiểu điệt sẽ biểu bá phụ mười bình “Mai Hoa Xuân” để bá phụ tận tình say sưa.

La Đại Cuồng nghe nói vội mở nắp bình rượu nốc ồng ộc một hơi nữa rồi cười bảo :

- Hay lắm, chờ lão phu đấu với lão tạp mao Đông Môn Liễu tại Đồng Bách sơn Thiên Huyền cốc rồi lão phu lập tức đến Ai Lao sơn Quy Vân bảo thời gian không quá tháng bảy.

Dứt lời La Đại Cuồng vội giơ tay từ biệt nhưng mới bước được vài trượng lão bỗng ngoảnh đầu kêu to :

- Tiểu Bành Nhi, lão phu còn quên dặn ngươi một việc.

- La bá phụ cần sai bảo tiểu điệt điều gì thế?

La Đại Cuồng hỏi :

- Không có gì cả, lão phu muốn ngươi nói lại với Hạ Hầu Quyên độ nửa năm sau nếu nàng đột nhiên cảm thấy tứ chi mềm nhũn lồng ngực nóng ran giữa mi tâm hiện ra một đường chỉ đỏ chính là lúc được lực thần kỳ của Phật Tử Chỉ Vân Chi bắt đầu phát huy công hiệu khi ấy phải nhờ bạn thân của nàng ngưng túc

công lực điểm vào “Tam Nguyên đại huyết” của nàng và càng điểm mạnh càng hay, thế thôi.

Bành Bạch Y gật đầu tuân lệnh.

La Đại Cuồng lại chính sắc bảo tiếp :

- Người chớ nên sơ thất việc này nhé, nhớ bảo con bé phải giới bị trước kỳ hạn, và không nên độc hành, phải đi chung với một bạn thân, bởi vạn nhất lúc ấy không có ai điểm hộ “Tam Nguyên đại huyết” cho nó thì dẫu may mắn nó không chết, công lực của nó cũng sẽ bị hoàn toàn tiêu hủy đấy.

Nghe La Đại Cuồng căn dặn trịnh trọng, Bành Bạch Y không dám xem thường, vội lập đi lập lại nhiều lần, rồi cúi đầu cung kính :

- La bá phụ hãy yên tâm tiểu diệt quyết không dám quên, thế nào cũng chuyển lời với Hạ Hầu cô nương, bảo nàng phải hết sức chú ý việc này.

Không ngờ việc đời thật khó đoán trước, thường thường những đại sự tuyệt đối không thể sơ thất được, trái lại thường hay bị sơ thất.

Bành Bạch Y trong lúc quý sai thần khiến, chàng ta đã quên phứt lời dặn dò trọng yếu của La Đại Cuồng, không cho Hạ Hầu Quyên hay, thiếu chút nữa đã đưa hương hồn của “Bào Hao Hồng Nhan” vào “Uống Tử thành” để sanh ra nhiều biến cố bất ngờ.

Dặn dò xong xuôi, La Đại Cuồng vội vã chuyển mình phóng đi mất.

Còn lại một mình, Bành Bạch Y thấy gió thổi mạnh, không thể thi triển “Thất Xảo Lung Linh” thủ pháp để đả thông toàn bộ huyết mạch cho Hạ Hầu Quyên ở nơi này được nên chàng ta lập tức lay tỉnh Hạ Hầu Quyên dạy.

Hạ Hầu Quyên từ từ mở mắt hồi tỉnh, cảm thay toàn thân mình đau nhức, nhất là ở sau lưng, chỗ bị Đông Môn Liễu đánh trúng một chưởng, nàng nhăn mặt, căn môi trông vô cùng thảm bại.

Chợt bắt gặp Bành Bạch Y đang đứng bên cạnh mình, Hạ Hầu Quyên thoáng kinh ngạc nhưng kịp nhớ lại những sự kiện đã xảy ra trước đó, nàng nhoèn miệng gượng cười nói với Bành Bạch Y bằng một giọng yếu ớt :

- Bành huynh, tướng pháp của Bành huynh thật hết sức linh nghiệm. Đông Môn Liễu đã đả thương tiểu muội và Bành huynh lại cứu sống tiểu muội đúng là “Phùng đông tất hung, phùng bạch tất cát” đấy.

Bành Bạch Y sượng sùng lật đật bảo :

- Cô nương khoan nói cho khỏe lại đã, tài nghệ non nớt của tạt hạ không khác gì viên sỏi nhỏ so sánh

với núi Thái Sơn, gặp phải Chỉ Phất Vũ Sĩ Đông Môn Liễu làm gì tại hạ có đủ sức cứu cô nương khỏi tay lão ta.

Hạ Hầu Quyên cứ tưởng là Bành Bạch Y cứu mình thoát nạn nào ngờ sự thật không phải như thế nên ngạc nhiên kêu lên :

- Bành huynh, người cứu sống tiểu muội không phải là Bành huynh sao?

Bành Bạch Y gật đầu gượng cười :

- Kim Tiền Túy Ông La Đại Cuồng, một lão quái đồng bậc lừng danh ngang với Đông Môn Liễu và lệnh sư cứu cô nương đấy.

Hạ Hầu Quyên kêu to :

- La lão tiên bối cũng đã tái hiện võ lâm rồi sao? Thế hiện giờ người...

Bành Bạch Y vội ngăn lại :

- Thương tích của cô nương chưa được khỏi hẳn, cô nương còn phải tiếp tục dưỡng bệnh, để tại hạ thuật sơ lại sự tình khi cô nương bị ngắt đi cho cô nương nghe.

Hạ Hầu Quyên cũng biết mình bị trọng thương khá nặng chưa khỏi nên nằm yên nghe Bành Bạch Y thuật lại chuyện đã xảy ra.

Bành Bạch Y kể rất tường tận, nhưng biết ít nhất Hạ Hầu Quyên cũng phải điều trị thêm ba ngày nữa, nên chàng tạm thời chưa muốn nói đến những lời dạn dò của La Đại Cuồng vì sợ nàng phải quan tâm lo lắng có hại cho sự dưỡng bệnh.

Bởi thế chàng ta mỉm cười bảo :

- Vì cần chữa thương cho cô nương, La lão Tiên bối có truyền thụ tại hạ môn “Thất Xảo Linh Lung thủ pháp” bây giờ phải tìm một nơi động huyết nào kín gió để tại hạ giúp cô nương đả thông toàn chân mạch, cho máu lưu thông khắp tạng phủ như thế cô nương mới hồi phục lại được nội lực..

Hạ Hầu Quyên đáp với giọng vô cùng cảm kích :

- Xin đa tạ Bành huynh, hiện giờ tứ chi tiểu muội uể oải lắm, không thể đứng dậy nổi đâu. Bành huynh làm ơn giúp tiểu muội một tay với.

Bành Bạch Y vội giơ tay nắm nhẹ lên cổ tay ngọc xinh đẹp của Hạ Hầu Quyên kéo nàng từ từ đứng dậy, ái ngại cười hỏi một cách tha thiết :

- Cô nương có thể bước đi nổi không?

Hạ Hầu Quyên là một thiếu nữ tâm tính quang minh, ngoài một mình Trác dật Luân ra, đối với Bành Bạch Y, thật nàng chưa có tình ý gì khác, nên vừa nghe hỏi, nàng không chút nghĩ ngợi vội cười đáp :

- Đề tiểu muội bước thử xem, nếu đi không nổi sẽ nhờ Bạch huynh bế dùm.

Trái lại do câu nói "... nhờ Bạch huynh bế dùm" của Hạ Hầu Quyên bỗng khiến Bành Bạch Y suy nghĩ lung lay và chàng ta ngỡ rằng "Giai nhân đã hữu ý".

Cũng may Hạ Hầu Quyên khập khểnh đi được và đi được không bao xa, cả hai đã tìm gặp một bí động.

Bí động ở cheo leo trên vách đá cao hơn hai trượng, Bành Bạch Y nhảy lên trước xem xét qua một lượt rồi nhảy xuống cho Hạ Hầu Quyên hay là trên động khá sạch có thể tạm ẩn được.

Hạ Hầu Quyên bỗng ngẩng nhìn lên cửa động huyết khẽ mỉm cười rồi giơ hai cánh tay lên sẵn sàng để Bành Bạch Y bế dùm.

Bành Bạch Y trống ngực nhảy thành thịch, nhẹ nhẹ bế bổng Hạ Hầu Quyên phi thân nhảy vọt lên trên động.

Ấm người đẹp trong lòng, ai lại không khoan khoái. Nhưng Bành Bạch Y vốn xuất thân từ danh môn chính phái lại là con trai của Ai Lao sơn Quy Vân bảo bảo chủ Bành Ngũ tiên sinh, một bậc đại hiệp nổi danh, nên tuy trong lòng chớm nở chút tình thân ái Bào Hao Hồng Nhan một trang anh thư phong thần tuyệt thế, nhưng cử chỉ của chàng không hề tỏ chút gì khinh bạc. Những lên đến động huyết, Bành Bạch Y không dám chậm trễ lập tức buông nàng ra rồi thi triển ngay môn Thất Xảo Lung Linh thủ pháp điếm khắp toàn thân đại huyết cho Hạ Hầu Quyên.

Ngày này qua ngày khác, Bành Bạch Y không quản hao phí tâm cơ dùng thủ pháp "Cách Không Điếm Huyết" chữa lành cho Hạ Hầu Quyên và cứ thế hai ngày trôi qua, đôi trai gái luôn luôn nhìn nhau ánh mắt chứa chan tình đằm thắm.

Tuy thiên tình cảm của đôi bên lại hoàn toàn khác nhau.

Thứ tình cảm trong lòng Hạ Hầu Quyên là "ân tình" vì nàng thấy Bành Bạch Y cũng hiền lành dễ thương, nhất là chàng ta đã có ân sâu cứu mạng với nàng.

Còn thứ tình cảm của Bành Bạch Y là "ái tình", là tình yêu thương của trai gái vì chàng ta cảm thấy mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của Hạ Hầu Quyên đều nhu mì khả ái nên trong lòng đâm ra ái mộ si mê như điên như dại. Và chàng đã thầm nuôi ý định ngoài nàng ra, chàng sẽ không đời nào cưới vợ.

Bởi vậy, lúc ban đầu, Hạ Hầu Quyên không để ý đến, nhưng sau đó sự thông minh của một người con

gái giúp Hạ Hầu Quyên thấu rõ lòng chàng trai họ Bành si tình.

Nàng thấy mỗi lần Bành Bạch Y nhìn nàng trong đôi mắt chàng ta với thứ nhiệt tình sôi bỏng làm Hạ Hầu Quyên giật mình lo sợ.

Từ nỗi lo âu ấy, Hạ Hầu Quyên đâm ra bối rối, nàng không biết nếu sự tình quả thật như thế thì nàng phải liệu sao cho ổn đây.

Nàng đã trao trọn tình nàng cho Trác Dật Luân rồi, tuyệt không thể thay lòng đổi dạ được nhưng nếu nàng thẳng tay cự tuyệt Bành Bạch Y thì...

Nghĩ tới đó Hạ Hầu Quyên càng bối rối thêm.

Nhưng rồi với bản tính cương trực sẵn có, Hạ Hầu Quyên đã quyết sau khi chọn lựa được một giải pháp mà nàng tự cho là thỏa đáng.

Nàng nghĩ là dù sao cũng không thể để tình trạng đó kéo dài mãi được chỉ sanh ra lăm chuyen lòi thôi sau này chứ chẳng ích gì, nên Hạ Hầu Quyên can đảm đi thẳng tới sự thật.

Nhân lúc Bành Bạch Y vừa cách không điểm xong toàn thân huyết đạo cho nàng, Hạ Hầu Quyên Liền nhoẻn cười tươi tỉnh mở lời :

- Bành huynh, ân tình của Bành huynh đối với tiểu muội thật như non cao biển rộng, tiểu muội biết sẽ báo đáp thế nào bây giờ. Xin ân huynh cho tiểu muội được...

Bành Bạch Y cho rằng đây là cơ hội hiếm có để chàng được tỏ tấm chân tình nên chàng vội đón lời mặt hơi có sắc bối rối :

- Cô nương chuyen làm này có đáng chi mà cô nương lo nghĩ tới báo đáp. Tại hạ chỉ ước ao sao cô nương đừng quên tại hạ là đủ rồi.

Câu nói đừng quên tại hạ tuy nghe rất tầm thường, nhưng trong trường hợp này, nhất là câu nói ấy đã từ miệng Bành Bạch Y ấp úng thốt ra, ánh mắt chứa chan luyến ái, nó có một giá trị quan trọng, buộc người đối diện phải nghĩ tới.

Hạ Hầu Quyên thấy Bành Bạch Y dám thẳng thắn thổ lộ tình yêu với mình như vậy, nàng hoảng hồn, vội giả vờ tươi cười nói :

- Sao Bành huynh lại nói thế? Tiểu muội đâu dám quên Bành huynh. Chúng ta sẽ kết thành đôi huynh đệ khác họ, và Bành huynh sẽ là đại ca của tiểu muội kia mà.

Bành Bạch Y nghe nàng nói thế, anh chàng điếng người, nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên với giọng

thất thanh :

- Cô nương... Cô nương bảo sao! Cô nương muốn tại hạ sẽ là đại ca cô nương!

Hạ Hầu Quyên chớp cặp mắt ngậy thơ đen láy, gật đầu mỉm cười rồi làm bộ hỏi lại :

- Chớ bộ đại ca khinh em không muốn nhận em làm em sao?

Bành Bạch Y bi kệt vào thế dở khóc dở cười, anh chàng ú ớ ngập ngừng không biết trả lời cách nào cho ổn.

Liếc thấy vẻ mặt bí xị vỡ mộng của Bành Bạch Y, Hạ Hầu Quyên thấy thương hại anh chàng. Nhưng dù sao đã thấy việc đã thế này rồi nàng phải bấm bụng nói :

- Tại sao đại ca không vui, thật ra tiểu muội đã có...

Bành Bạch Y run giọng chận lời :

- Cô nương... cô nương... đã có chồng rồi...

Hạ Hầu Quyên khẽ gật đầu.

Bành Bạch Y cảm lấy lòng mình cơ hồ như đã tan nát.

Tuy nhiên ngoài mặt chàng có giữ vẻ thản nhiên gượng cười hỏi tiếp :

- Cô nương chắc có lẽ anh ấy phải “nhất biểu phi phạm” bất luận về tâm tánh học thức công lực... đều hơn hẳn tại hạ một bậc?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu đáp :

- Phong thái công lực tuổi trẻ của chàng cũng như đại ca, chỉ tại chàng đã quen biết tiểu muội trước đại ca thôi.

Bành Bạch Y bỗng buông tiếng thờ dài rồi lặng thinh cúi nhìn xuống đất.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy vội an ủi :

- Đại ca không nên buồn bã. Có lẽ đã do hai chữ duyên phận!

Bành Bạch Y ảo não mãi hồi lâu, chàng bỗng hỏi Hạ Hầu Quyên :

- Chàng là ai thế cô nương?

- Chàng là...

Hạ Hầu Quyên định nói rõ tên Trác Dật Luân cho Bành Bạch Y nghe, nhưng kịp nghĩ lại, nàng vội nói :

- Tiểu muội chỉ cần đại ca nhận tiểu muội là em gái, chứ tiểu muội Đâu có thỉnh cầu đại ca nhận chàng làm huynh đệ, mà đại ca phải cần biết tên chàng là gì?

Quả là một việc xui khiến bất ngờ, Bành Bạch Y đã nói hết sự tình cho nàng nghe, duy còn lại thân phận và lai lịch, cùng với lời dặn sau cùng của La Đại Cường mà chàng đã quên phứt không nói đến.

Còn Hạ Hầu Quyên vì lo ngại Bành Bạch Y sẽ ghen tương, khiến nàng phải khó nghĩ nên nàng không muốn nói rõ ba chữ “Trác Dật Luân”.

Kỳ thật Trác Dật Luân là đệ tử của Bành Ngũ tiên sinh, cũng là sư huynh của Bành Bạch Y, thoảng như Bành Bạch Y có biết rõ Hạ Hầu Quyên là sư tẩu của mình, chắc chắn chàng ta sẽ biết phận, lạng lẽ thối lui thôi...

Thấy Hạ Hầu Quyên không chịu nói rõ tên họ người yêu của nàng cho mình nghe, Bành Bạch Y không muốn ép buộc chàng đành cười nói :

- Cô nương...

- Đại ca, tại sao đại ca lại gọi tiểu muội là cô nương mãi vậy sao, đại ca không kêu tiểu muội “Quyên muội”?

Nhìn thấy vẻ kiều diễm xinh tuyệt của Hạ Hầu Quyên, Bành Bạch Y lại càng cảm thấy chua xót cõi lòng nhưng vì không muốn làm buồn lòng người mình luyện ái nên chàng khẽ gật đầu thở dài :

- Quyên muội chỉ tại phước duyên của Ngu huynh quá bạc bẽo...

Không chờ cho chàng nói hết, Hạ Hầu Quyên đã nhoén miệng cười :

- Sao đại ca nói thế? “Thiên nhai hà xứ về phương thảo”, tiểu muội sẽ bảo đảm tìm hộ cho đại ca một cô vợ tài sắc vẹn toàn hơn tiểu muội vạn lần.

Bành Bạch Y cười lạt một tiếng, rồi bỗng co chỉ ngưng công cách không điểm ngay vào giữa ngực Hạ Hầu Quyên.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thâm Cốc Lục Quái

Bành Bạch Y đột nhiên thi triển “Thái Xảo Linh Lung thủ pháp” cách không điểm toàn thân huyết đạo, chữa bệnh lần sau cùng cho Hạ Hầu Quyên như thể chỉ vì trong lúc quá tủi phận mình, chàng không muốn kéo dài thời gian gần gũi người đẹp.

Hạ Hầu Quyên cũng biết rõ thương thế của nàng sắp sửa hồi phục nên không chút chần chừ, lập tức nàng nhắm nghiền hai mắt điều dưỡng chân khí, phối hợp với thủ pháp “Cách Không Điểm Huyết” của Bành Bạch Y từ từ chuyển vận toàn bộ huyết đạo.

Bành Bạch Y thản nhiên để hết tâm trí tận lực thi triển thủ pháp “Thái Xảo Linh Lung” khiến Hạ Hầu Quyên cảm thấy toàn thân thư thái dần dần rơi vào cảnh “vô ngã”.

Nhưng khi Hạ Hầu Quyên thần hòa khí vượng, thiên quân thư thái, từ cõi nhập định tỉnh lại, nàng không còn thấy Bành Bạch Y đâu nữa.

Đang khi ngạc nhiên, Hạ Hầu Quyên vừa định cất tiếng kêu gọi bỗng có tiếng ngựa hí vang từ phía vách đá ở ngoài động truyền tới.

Hạ Hầu Quyên nhớ lại khi mới gặp Bành Bạch Y, nàng thấy chàng cỡi con Bạch Long Câu toàn thân sắc trắng như tuyết, giờ nghe tiếng hó ngựa nàng ngờ Bành Bạch Y đang lén nàng ra đi không một lời từ biệt, nên nàng lật đật lao phóng nhanh ra cửa bí động.

Không ngờ, vừa ra đến ngoài Hạ Hầu Quyên chỉ trông thấy có con bạch mã đầy đủ yên cương đang buộc dưới gốc cây gần vách núi thôi, chứ không thấy bóng Bành Bạch Y đâu cả.

Hiện giờ thương thế của Hạ Hầu Quyên đã lành mạnh lại như xưa công lực cũng đã khôi phục hoàn toàn. Nàng lập tức tung người nhẹ nhàng nhảy xuống lưng con bạch mã.

Bỗng Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên thấy cạnh bên yên ngựa có phong thơ ghim sẵn, nàng lật đật lấy thơ mở ra xem, thấy trong có đề một hàng chữ nét đẹp như rồng bay phượng múa :

“Quyên muội mới lành bệnh, nên lấy ngựa này mà đi cho ngu huynh yên lòng!”

Hạ Hầu Quyên biết là thư của Bành Bạch Y gửi cho mình bằng lời lẽ chân tình cảm động, bất giác nàng khẽ lắc đầu thở dài hai mắt rưng rưng ngấn lệ. Và không muốn làm phật lòng Bành Bạch Y, Hạ Hầu Quyên vội mở dây cương cho ngựa phóng tới trước.

Sau khi Hạ Hầu Quyên đi khỏi chừng nửa giờ bỗng một bóng trắng từ phía khác chạy đến như bay.

Và kẻ vừa xuất hiện không ai khác hơn là Bành Bạch Y, chàng trai si tình cô gái họ Hạ Hầu kiều mỹ.

Vừa chạy đến nơi, Bành Bạch Y thấy ngựa đã mất, chàng ta bất giác ngẩn người, rồi lập tức nhảy vọt lên thạch động.

Thì ra, trong khi quá thất vọng buồn khổ, nhân lúc Hạ Hầu Quyên đang mãi nhập định, Bành Bạch Y âm thầm chạy ra cửa động, khẽ gọi con bạch mã đến nơi, rồi viết thư để lại cho nàng.

Nhưng sau khi đi được độ mười dặm, chàng ta sức nhớ lại là đã quên mất lời căn dặn của Kim Tiền Túc Ông La Đại Cường, bảo chàng nói lại với Hạ Hầu Quyên và vì lời dặn dò này rất quan hệ đến sinh tử họa phúc của nàng, nên Bành Bạch Y cảm thấy hối hận mới vội quay trở lại.

Giờ đây, kiếm tìm khắp cả trong ngoài, vẫn không thấy bóng dáng Hạ Hầu Quyên đâu, Bành Bạch Y đâm cuống cả lên.

Chàng trở ra đứng trước cửa thạch động, mặt cứ cau lại suy nghĩ mãi.

Chàng không biết hiện giờ nàng đã đi về phương trời nào.

Trong cảnh huống này, thiên hạ mệnh mông bể sở biết người ra đi không định hướng ở đâu mà tìm? Bành Bạch Y càng nghĩ càng thấy rối trí.

Nhưng cũng may, đang ngẩn ngơ suy nghĩ đột nhiên Bành Bạch Y sáng rỡ hai mắt khi chàng chợt nhìn thấy những dấu chân ngựa in rõ trên mặt đất.

Trong bụng cả mừng, Bành Bạch Y lập tức nhảy theo dấu ngựa đi lần tới.

Song đi được một quãng ngắn độ chừng vài dặm tới một ngã ba đường Bành Bạch Y bỗng giật mình thấy dấu chân ngựa mất hẳn.

Đang lúc Bành Bạch Y suy tính, thấy phía bên mặt là một quan lộ rộng lớn, đường giữa là một con dốc uốn lượn quanh co lên thẳng một ngọn núi cao vút, còn phía bên trái là một con đường nhỏ đi thẳng xuống một tòa sơn cốc khải, chàng chợt phát hiện có một đám khói màu vàng lạ lùng bốc cao mù mịt ở xa xa, nơi tòa sơn cốc ấy.

Nếu đổi người nào khác, chắc họ không thêm chú ý đến đám khói màu ấy nhưng với Bành Bạch Y thì khác hẳn, bởi chàng sinh trưởng tại Tây nam, đối với các loại chướng khí chàng có một kiến thức khá rộng, nên chàng nhận ra ngay đám khói màu vàng nhạt kia đúng là loại “Kim tiền độc chướng” vô cùng lợi hại.

Do đó chàng bỗng lo cho Hạ Hầu Quyên và nếu không may nàng đi về hướng này, ngẫu gặp phải độc

chường chắc những công lực của nàng rất có thể bị hủy diệt mà còn hiểm nguy tới tính mạng nữa là khác.

Sợ vậy nên Bành Bạch Y quyết chí xông vào vùng chường khí ấy.

Chàng là con của Ai Lao sơn Quy Vân bảo chủ Bành Ngũ tiên sinh, thường sống ở vùng Miêu cương nên trong người chàng luôn luôn có mang theo các thứ thần dược chuyên giải các loại chường khí.

Sau khi bôi một thứ thuốc giải vào mũi, bỏ vào miệng hai viên linh đơn, Bành Bạch Y liền giở khinh công chạy thẳng xuống sơn cốc.

Chạy chưa tới nơi, hơn nữa lại chạy ngược gió thế mà chàng đã ngửi thấy một mùi hoa quế.

Mùi thơm này tuy không nồng nhưng khiến Bành Bạch Y giật mình kinh sợ.

Chàng kinh sợ vì hai bên mũi của chàng đã được bôi ngừa một thứ thuốc giải chường khí kỳ độc đáng lý chàng không ngửi thấy mới phải chứ sao lại ngửi thấy sớm khi chàng chưa lọt vào vùng chường khí?

Thoáng suy nghĩ qua Bành Bạch Y cho rằng rất có thể vì hai nguyên do sau đây :

Nguyên do thứ nhất là hương vị hoa quế không phải đã phát khởi từ nơi độc chường, nên không ăn nhằm gì với thứ giải dược được bôi trên mũi chàng.

Thứ hai là thứ chường độc trong cốc không phải loại “Kim tiền chường khí” tầm thường, mà là một thứ độc chường đặc biệt hiểm có rất lợi hại, mạnh hơn thứ dược lực trên mũi chàng.

Bởi vậy, Bành Bạch Y hết sức thận trọng và muốn chắc ý hơn, chàng lập tức bôi thêm vào mũi một thứ thuốc khác, miệng ngậm thêm hai viên linh đơn nữa, xong mới bước vào trong cốc.

Cốc khẩu này rộng chừng một trượng. Khi vừa bước vào tới nơi, Bành Bạch Y bỗng thấy cỏ một khúc lụa hồng có điểm những đốm màu tím trông rất lạ mắt.

Khúc lụa hồng có điểm những đốm màu tím này bề ngang độ hơn ba tấc, trông không giống thứ lụa dùng để cho phái nữ may y phục, cũng không giống bất cứ một thứ khí giới nào cả.

Đang lúc Bành Bạch Y nhìn khúc lụa đầy vẻ kinh dị thì đột nhiên khúc lụa hồng nhúc nhích cử động và như đang có người nào kéo nó từ từ vào một bụi cỏ rậm rạp kế đó.

Đến bây giờ, nhìn kỹ, Bành Bạch Y mới hiểu khúc lụa màu đỏ hồng có chấm tím này không phải là khúc lụa, cũng không phải là một vật gì khác mà là một con quái vật có hình dạng giống như rắn, mình dẹp.

Con quái vật hình rắn bò ngoằn ngoèo một hồi nháy mắt nó đã biến mất vào một đầm cỏ cao hơn đầu người.

Bành Bạch Y hết sức kinh dị, chàng vốn được sinh trưởng tại Ai Lao sống quen vùng Miêu Cương đã từng thấy biết bao nhiêu những cầm dị độc mãng quái trùng nhưng đối với thứ rắn vừa rồi mình mỏng như lụa và đuôi xòe như cánh quạt quả thật chưa hề nghe thấy ai nói đến bao giờ.

Chàng cũng rất lấy làm tiếc chỉ thấy khúc mình và đuôi con quái xà mà chàng tưởng là khúc lụa chứ chưa trông rõ được đầu nó nếu không biết đâu chẳng chẳng đoán ra được chút ít lai lịch của giống rắn quái dị này.

Đúng lúc ấy trong tự cốc nhiên lại phát ra những tiếng kêu “o o” rất quái dị, nhưng sau đó bỗng im bật hoàn toàn không lấy kêu tiếp, hay xuất hiện vật gì khác lạ cả.

Bành Bạch Y kinh hãi chàng đoán biết tòa sơn cốc vô danh này bề ngoài tuy không thấy gì kỳ lạ, nhưng bên trong chắc chắn có ngậm chứa nhiều việc quái dị kinh chấn động địa chứ chẳng không, vì chưa vào sâu trong sơn cốc chàng đã trông thấy yêu quang độc khí là nhất quái, quế hoa hương vị là nhị quái, con quái xà mình xẹp lép là tam quái, tiếng kêu “o,.. o...” là tứ quái rồi.

Tuy nhiên, quái dị càng xuất hiện nhiều, lại càng kích khởi lòng hiếu kỳ của Bành Bạch Y thêm chứ không làm chàng run sợ ngã lòng mà chùn chân lui bước ngay trở ra.

Hơn nửa ngẫm tới người đẹp Hạ Hầu Quyên, Bành Bạch Y lại càng phấn khởi hơn, chàng quên hết cả mọi sự nguy hiểm, liền mạnh dạn bước thẳng vào sơn cốc.

Đường đi mỗi lúc mỗi quanh co, lần theo vách đá queo qua queo lại đến lần thứ năm, Bành Bạch Y bỗng thấy phía trước mặt hiện ra một bộ xương ngựa trắng toát đứng chặn ngang lối đi của chàng.

Thế là là đệ ngũ quái đã xuất hiện.

Nhưng đối với những hào kiệt võ lâm quen sống cuộc đời giang hồ sóng gió ngày đêm gần gũi với đao kiếm thì một bộ xương ngựa trắng toát không có gì đáng kinh hãi cả.

Tuy nhiên bộ xương ngựa này vẫn khiến Bành Bạch Y giật mình kinh dị, hình dáng của nó cao lớn đúng là con Thiên Lý Long Câu trông giống hệt hình giáng con “Ngọc Sư Tử” của chàng đã tặng cho Hạ Hầu Quyên.

Vả lại nó cũng không phải là một bộ xương cũ, mà là một bộ xương ngựa mới chết không lâu, máu thịt còn chưa khô hết, trông rất dễ sợ nên khiến Bành bạch Y càng trông càng sợ thêm.

Chàng thầm lo ngại vì nếu con ngựa mới chết này đúng là con “Ngọc Sư Tử” của chàng thì Hạ Hầu Quyên tất phải đang ở trong thảm cảnh và nàng gặp nhiều hung hiểm chớ chẳng không?

Thế rồi, Bành Bạch Y liền đi vòng qua bộ xương ngựa, tiếp tục bước sâu vào trong thành cốc.

Vào tới trong này rồi chàng không còn trông thấy đám khói vàng mờ ảo khi nãy nữa.

Chàng không cần suy nghĩ thêm liền quét mắt nhìn khắp mọi nơi trên kiểm xem trong này còn bóng người nào không.

Nhưng trong cốc mọi bề vắng ngắt không có lấy một nửa bóng người, chỉ thấy trên vách đá bên trái có mấy tòa động huyệt tối đen bí hiểm.

Bành Bạch Y đếm kỹ thấy có hết thảy bảy cái. Chàng bỗng cau mày suy nghĩ một hồi rồi liền quyết định mạo hiểm một phen thăm thính xem thử trong bảy động huyệt kia có gì lạ không.

Thế là Bành Bạch Y lập tức đề khí đăng thân, bay vọt lên trên vách đá phía bên trái.

Bảy tòa huyệt động này đều cách xa mặt đất không cao lắm, động cao nhất chỉ cao độ ba trượng thôi.

Vừa nhảy lên tới bên trên, Bành Bạch Y vội quét mắt quan sát thấy bảy tòa huyệt động cái nào cũng rất sâu và tối đen như mực không có qua một tiếng động. Bất đắc dĩ, chàng đành mạo hiểm bước đại vào huyệt động thứ nhất.

Lúc mới vào, Bành Bạch Y còn trông rõ được mọi vật, nhưng sau khi quẹo qua quẹo lại hai ba lần, chàng không còn trông thấy gì cả.

Trong túi hành trang của Bành Bạch Y tuy có đem theo sẵn môi lửa nhưng chàng không dám lấy ra dùng vì chàng biết những giống độc vật phần nhiều trông thấy lửa là lập tức chúng tập kích ngay chớ không như những loại xà thú tầm thường thấy lửa là trốn chạy.

Hơn nữa, trong trường hợp này, nếu đốt lửa thì chẳng khác nào tự mình chỉ cho địch nhân biết mà công kích vậy. Cho nên Bành Bạch Y không dám đốt lửa, chàng đành ngậm vận nội gia chân lực tụ vào song chưởng, gìn giữ phía trước ngực, đồng thời vận dụng nhĩ lực lắng nghe mọi động tĩnh đoạn từ từ tiến vào sâu.

Vào tới đáy động huyệt, Bành Bạch Y không gặp qua chuyện gì lạ cả nên đành quay trở ra. Nhưng khi vừa ra đến ngoài cửa động, chàng bỗng giật mình kinh ngạc đến cực độ.

Chàng không hiểu sao, rõ ràng vừa rồi chàng bước vào động huyệt thứ nhất thế mà, bây giờ chàng lại từ tòa động huyệt thứ hai bước ra.

Nghĩ một hồi không tìm ra được nguyên nhân, Bành Bạch Y liền tiếp tục thám mạo sang động huyệt thứ ba.

Lần này chàng quyết ý nhớ từng bước một nên chàng bước đi rất chậm và cũng không quên vận công lực phòng ứng biến. Song cũng như lần trước vào tới đáy động huyệt chàng không gặp một chuyện lạ nào.

Thế là Bành Bạch Y lại quay trở ra, lần này chàng nhớ kỹ đường đi nước bước, nên chàng định ninh thế nào mình bước ra cửa động huyết thứ ba chứ không thể nào lẫn lộn được nữa.

Thế mà thiên hạ sự vẫn có chuyện kỳ lạ ngoài sức tưởng của con người như thường.

Quả vậy khi ra tới cửa động huyết, Bành Bạch Y thở dài thấy đúng là cửa động thứ tư chứ không phải cửa động thứ ba như chàng tưởng.

Bành Bạch Y kinh dị cực độ, trong lòng đâm ra mê hoặc chàng cho rằng những huyết động kỳ dị trên vách đá có thể liệt vào đệ lục quái sự trong vụ thám hiểm sơn cốc này của chàng.

Bành Bạch Y hết dám mạo hiểm liều lĩnh nữa, chàng vội ngồi xuống mặt đất dụng công phu thổ nạp của nội gia, điều khí ngưng thần tịnh tâm dưỡng trí.

Nào hay giữa lúc chàng đang mãi mê tĩnh tọa dưỡng thần một quái sự nữa đột nhiên lại đến, chàng bỗng ngửi thấy mùi thơm của hoa quế.

Bành Bạch Y không dám bỏ lỡ cơ hội, nên vội đứng dậy thuận theo mùi thơm tìm kiếm.

Đi chưa được bao xa chàng phát hiện được mùi thơm hoa quế đã từ trong huyết động thứ năm bay ra.

Bành Bạch Y đoán biết trong động huyết thứ năm này chắc có rất nhiều hiện tượng kỳ quặc, nên chàng quyết tâm xông vào mạo hiểm cho thỏa tính hiếu kỳ mới nghe.

Bởi thế chàng quên hết cả lợi hại và nguy hiểm rất có thể xảy ra, vội thò tay vào mình lấy vật đánh lửa thấp sánh lên và lập tức giơ cao đuốc bước đại vào.

Sau khi quanh qua queo lại đúng ba lần, vì động huyết thứ năm này cũng ngoằn ngoèo sâu thẳm như mấy động huyết kia, Bành Bạch Y tiến vào tới tận trong cùng.

Nơi đây, chàng phát giác được rằng chính chỗ chàng đang đứng là một tòa thạch thất hình tròn và mùi thơm của hoa quế xông ra càng ngào ngạt thêm.

Trong tòa thạch thất hình tròn này, Bành Bạch Y đề ý tìm kiếm nhưng chàng không thấy có vật gì đáng nói cả, chỉ trừ có bức bích họa kỳ dị treo trên vách đá thôi.

Bức bích họa này không phải vẽ hình người hay một thứ hoa mộc nào, mà vẽ hình một quái thú dị dạng, không giống rồng mà cũng chẳng giống rắn.

Sự nhớ lại con quái vật toàn thân màu hồng có điểm những đốm tím trên mình hình dạng cũng có hao hao giống như rắn, mình đẹp mà chàng đã bắt gặp ngoài cốc khẩu lúc nãy và chàng tưởng là khúc lụa, Bành Bạch Y giật mình nhìn sững bức bích họa.

Và không còn nghi ngờ gì nữa, Bàn Bạch Y quả quyết chính con quái thú đầu có một sừng mình dẹp, đuôi xòe như cánh quạt vẽ trên bức bích họa kia là hình của con quái thú mà chàng đã gặp, tuy rằng hình này chẳng được tô màu đỏ tím như sắc con quái thú bằng xương bằng thịt thật.

Bàn Bạch Y ngăn người nhìn sững bức bích họa một hồi, bỗng chàng lại khám phá ra được một chuyện lạ lùng kỳ quặc nữa là mùi thơm nồng quái của hoa quế mà chàng đã ngửi thấy chính được phát ra từ chiếc sừng trên đầu con quái thú vẽ trong bức bích họa.

Ngay khi Bàn Bạch Y đang trở mắt đứng trơ ra như một pho tượng đá thì đột nhiên con quái xà đuôi quạt màu huyết hồng không biết từ ngõ hang nào, lại từ từ bò tới bên chàng không gây một tiếng động nhỏ.

Bàn Bạch Y không hề hay biết, vì vậy hiểm họa mỗi lúc mỗi đến bên chàng, giữa khi công cuộc mạo hiểm của chàng còn đang dang dở vì chàng chưa biết tung tích của Hạ Hầu Quyên ở chốn nào...

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mấy Ai Muốn Giữ Tật Nguyên Làm Chi?

Từ ngày được Trác Dật Luân chữa bệnh, cho toa thuốc chỉ cách điều trị cho màn mây trong con mắt mau tan và được Tư Mã Hào nhiệt tình khuyến khích bằng cách đem “thu hương, thu sắc thu thanh” giải bày cùng nhắc lại câu chuyện tình máu lệ năm xưa, Tư Mã Minh trở lại yêu đời, tự phục được điều trị với niềm phấn khởi và hi vọng vô biên.

Theo đúng lời chỉ dạy của Trác Dật Luân, Tư Mã Minh không uống qua nửa giọt rượu, không ăn đồ có chất kích thích, ngày đêm lo điều dưỡng thiên hòa, quả nhiên, chỉ trăm ngày sau, bệnh tình của chàng đã thuyên giảm thấy rõ ngoài cả sự ước định của Trác Dật Luân và sự tưởng tượng của Tư Mã Hào.

Tư Mã Hào trông thấy hai tấm màn mây mỏng che kín đôi tròng mắt của Tư Mã Minh mỗi ngày mỗi mỏng dần, biết ngay y thuật của Trác Dật Luân quả nhiên thông thần, nhất định có chữa khỏi đôi mắt mù lòa của anh mình xưa nay đã từng khiến vũ trụ quyền y thúc thủ bất lực, anh chàng cũng vui mừng khôn tả.

Hôm ấy, trong khi hai anh em đang cùng nhau ngồi chuyện vãn, Tư Mã Hào bỗng hơi nhíu mày, nhìn Tư Mã Minh với vẻ kinh ngạc :

- Nhị ca, chuyển nay sao đại ca đi lâu quá vậy? Không lẽ...

Tư Mã Minh xua tay cười đáp :

- Tam đệ đừng lo nghĩ làm gì cho mệt, với công lực của anh ấy, cơ cảnh hơn người anh ấy đời nào bị thua thiệt được? Vì nghe tin “Tứ Hải Thần Quân” Hồ Ngộ Kỳ gần đây đã tái xuất giang hồ, anh ấy sức nhớ đến thù xưa nên định tìm kiếm lão ta để rửa hận.

Tư Mã Hào nhướng mày hỏi :

- Hồ Ngộ Kỳ là một nhân vật danh liệt trong nhóm “Nhị đế”, công lực cao, thủ hạ cũng rất đông đảo, đại ca chỉ có một mình không sợ lực lượng đơn bạc hay sao?

Tư Mã Minh gật đầu đáp :

- Khi ấy ngu huynh cũng đã nói như thế, nhưng anh ấy bảo rằng anh ấy cũng sẽ có người giúp sức, anh ấy không chịu để ngu huynh đi theo và còn bảo ngu huynh đừng lo nữa.

Tư Mã Hào cười nói :

- Đại ca bình sinh hành sự là luôn luôn giữ bí mật không được hào sảng, khí lượng hẹp hòi lại hay có tính thù vật nữa. Thật kỳ ghê đi.

Tư Mã Minh thờ dài :

- Hơn nữa tật điếc của anh ấy cũng khác hẳn với cặp mắt thông minh của ngu huynh bởi thế ngu huynh nghĩ dẫu anh ấy có trở về đi nữa anh ấy cũng không chịu để Trác ân nhân chữa bệnh cho đâu.

Tư Mã Hào cười bảo :

- Nhị ca nói rất có lý nhưng giờ tiểu đệ mong đại ca về trễ chứ không mong anh ấy về sớm nữa.

Tư Mã Minh ngạc nhiên hỏi :

- Tam đệ sao nói thế? Có chuyện gì không?

Tư Mã Hào cười đáp :

- Có chứ! Vì nếu đại ca về trễ đột nhiên trông thấy cặp mắt của nhị ca lành mạnh biết đâu anh ấy lại chẳng ngạc nhiên thích thú yêu cầu Trác ân nhân chữa luôn đôi tai điếc của anh ấy.

Tư Mã Minh gật đầu nói :

- Tam đệ nói nghe cũng có lý. Đôi mắt của ngu huynh lúc này tuy có phần thư thái dễ chịu thật, nhưng chưa biết sau này có trông thấy trở lại được không. Và lại, Trác Dật Luân chỉ mới quen biết chúng ta lần đầu, tình chưa có gì thâm hậu, không hiểu anh ấy có chịu lặn lội từ ngàn dặm đến “Hồng Diệp sơn trang” này nữa không đấy.

Tư Mã Hào cười rồi nói :

- Nhị ca, bởi nhị ca không trông thấy rõ nên mới nghi ngờ lời hứa hẹn của Trác Dật Luân chứ kỳ thật nhân phẩm và khí chất của anh ấy quả rất anh tú cao hoa ai trông thấy cũng phải kính mến anh ấy là một người quân tử trung hậu lắm.

Tư Mã Minh cười ngắt vổ vai Tư Mã Hào :

- Tam đệ xưa nay thường hay tự phụ tuổi trẻ tài cao xem người trong thiên hạ không ra gì thế mà hôm nay không ngờ tam đệ lại bỗng khen ngợi nhân phẩm và khí chất của Trác Dật Luân thế cũng đủ biết anh ấy xuất phàm, siêu tục rồi!

Tư Mã Hào cảm động gật đầu đáp :

- Câu “xuất phàm siêu tục” của nhị ca vừa khen tặng cho Trác Dật Luân thật quả xứng đáng nếu đem

tiểu đệ ra so sánh với anh ấy, thật không khác gì hòn đá nhỏ đặt cạnh bên ngọn Thái sơn, như con đom đóm đối với ánh trăng tròn vậy.

Tư Mã Minh không ngờ tam đệ của mình xưa nay tính tình kiêu ngạo, chưa chịu phục ai bao giờ, nay bỗng kính phục Trác Dật Luân như thế bất giác mỉm cười bảo :

- Giờ phục được sáng nay đã đến, nên huynh cần phải ra phía sau vườn tĩnh tọa, còn tam đệ nhớ chịu khó luyện tập môn “Bôn Lôi chưởng pháp” cho thật tinh luyện, lát nữa hai ta sẽ gặp lại.

Nói xong, Tư Mã Minh lập tức bước vào “Thiên Hương hiên” lấy thuốc nước ra rửa mắt, xong uống thêm ba hườn thuốc viên, và bắt đầu tĩnh tọa dưỡng thần.

Chờ khi chân khí điều hòa, đã dẫn được lực phát huy công hiệu, Tư Mã Minh chợt cảm thấy hai mắt mát rượi dễ chịu trong mình khoan khoái vô cùng.

Tư Mã Minh vừa mừng vừa lo vội mở bừng hai mắt ra.

Không ngờ cặp mắt mù lòa hơn hai mươi năm trường nay bỗng dưng trông thấy được lờ mờ cảnh vật, Tư Mã Minh mừng rú lên suýt nữa chàng la om sòm rồi.

Tuy nhiên, Tư Mã Minh vẫn còn chưa nom thấy rõ được sự trần thiết trong Thiên Hương hiên cũng như hòn giả sơn và hồ cá ở phía ngoài Thiên Hương hiên, y chỉ trông thấy một cách mờ lung mờ ảo vậy thôi.

Đang khi mừng rỡ khôn xiết, hai má ướt đầm nước mắt Tư Mã Minh tự nhiên nghe thấy từ ngoài Thiên Hương hiên có tiếng cười lớn :

- Sao nhị đệ cao hứng đến thế? Mới sáng tinh sương đã ngồi một mình nhắm rượu tại đây rồi?

Rõ ràng là giọng của đại ca Tư Mã Thông, Tư Mã Minh biết chắc vậy nên bất giác nhướng cao đôi mày kiếm kinh dị đến tột bực.

Tư Mã Thông vừa từ phương xa về tới, anh em lại gặp nhau đáng lý Tư Mã Minh phải vui mừng mới phải tại sao chàng lại nhướng mày kinh dị?

Tư Mã Minh kinh dị vì chàng nghe giọng nói của Tư Mã Thông rõ ràng đã phát ra từ phía ngoài Thiên Hương hiên, nghĩa là chàng đã phát giác được nhĩ lực phi thường của mình đã bắt đầu thôi hóa.

Cặp mắt của Tư Mã Minh tuy đã bị mù lòa, nhưng được cái nhĩ lực của chàng đã đạt đến mức tuyệt thế vô song. So với những nhân vật võ lâm có nội công tuyệt vời, dám tự phụ có thể nghe rõ tiếng lá rơi nội trong mười trượng thì Tư Mã Minh hơn hẳn về nhĩ lực, chàng có thể nghe xa tới hai mươi trượng mặc dù đó chỉ là tiếng muỗi kêu ve ve đi nữa.

Thế mà giờ đây đại ca của chàng bước vào tới tận bên ngoài Thiên Hương hiên, chàng mới nghe ra, trái với thường khi đại ca của chàng vừa về tới hoa viên là chàng đã biết trước rồi.

Sự kinh hoàng mê hoặc của Tư Mã Minh đã khiến Tư Mã Thông vừa về đến Hồng Diệp sơn trang cũng phải bàng hoàng nghi hoặc lây không biết đầu đuôi là thế nào?

Bởi thế, Tư Mã Thông vừa bước vào Thiên Hương hiên, liền cất tiếng hỏi :

- Nhị đệ chuyện này ngu huynh về hơi trễ có chuyện gì...

Nhưng chỉ nói đến đây, Tư Mã Minh đã vụt đứng ngay dậy, gương mi cười ngất và chặn lời :

- Không có chuyện gì cả đâu đại ca.

Huynh đệ cốt nhục, thủ túc tình thâm, trước thái độ thay đổi kỳ dị của Tư Mã Minh, Tư Mã Thông linh cảm như có chuyện gì đã xảy ra cho Hồng Diệp sơn trang, và sức nhớ tới sự an nguy của Tư Mã Hào, y lập tức nắm chặt ngay lấy vai Tư Mã Minh, to tiếng hỏi :

- Nhị đệ, tam đệ đâu rồi?

Bây giờ Tư Mã Minh tuy đã trở lại bình tĩnh, nhưng hình như không nghe Tư Mã Thông hỏi, nên không đáp mà lại hỏi ngang xương trở lại :

- Tại sao mãi giờ đại ca mới về tới!

Tư Mã Thông điếc tai không nghe thấy rõ nhưng đã khổ tâm luyện thành một môn là có thể xem miệng biết được lời, cho nên trông thấy Tư Mã Minh trả lời sai bét, y bất giác càng nghi hoặc thêm vội hỏi lớn hơn :

- Nhị đệ tại sao nhị đệ không chịu trả lời ngu huynh? Tam đệ có mạnh giỏi không?

Tư Mã Minh phì cười :

- Tại sao tam đệ lại không mạnh giỏi? Hiện giờ chú ấy đang bận khổ luyện môn “Bôn Lôi chưởng pháp” và đã đạt được tới tám chín phần hỏa hầu rồi.

Đến chừng “nhìn” thấy nhị đệ của mình nói thế, Tư Mã Thông mới thở khì khì một hơi khoan khoái hỏi tiếp :

- Nhị đệ, có việc gì nhị đệ lại thương tâm đến nỗi hai bên má nhòe nhoẹt thế này?

Tư Mã Minh ngạc nhiên nói :

- Ô! Đệ khóc thật sao? Tại sao tiểu đệ không biết?

Tư Mã Minh vừa nói vừa giơ tay lên sờ má, mới biết má ướt lệ vội giơ cánh tay áo lên lau.

Tư Mã Thông thêm nghi chắc Tư Mã Minh đang gặp chuyện gì bất an nên vội hỏi :

- Nhị đệ hãy nói mau cho ngu huynh nghe đi, Hồng Diệp sơn trang của chúng ta có chuyện gì xảy ra thế?

Tư Mã Minh chớp lấy tay Tư Mã Thông cảm động nói qua màn lệ :

- Đại ca, cặp mắt thông minh của đệ hiện đã nhìn thấy ánh sáng rồi đại ca à.

Nhìn đôi môi mấp máy của Tư Mã Minh, kể lại ngó ngay vào đôi mắt của người em thân yêu, thấy hai màn mây che lấp đôi con ngươi quả nhiên đã tan gần hết, Tư Mã Thông vui mừng lẫn kinh dị, vụt ôm lấy nhị đệ vồn vã hỏi :

- Ô! sướng quá! Từ lâu anh em ta người bị điếc, kẻ bị mù, không còn trông mong có thể chữa lành được, thế mà giờ đây bỗng dưng nhị đệ lại được sáng mắt, nhị đệ làm cách nào chữa khỏi được vậy?

Tư Mã Minh thừa hiểu đại ca của mình luyện được một tuyệt nghệ phi phàm là có thể nhìn miệng mà biết được lời, nhưng với câu chuyện dài dòng này, nếu nói thì ắt Tư Mã Thông phải tốn công nghĩ ngợi lắm nên Tư Mã Minh vội đi lấy bút nghiên và giấy đã được để sẵn một chỗ trong Thiên Hương hiên, dùng bút viết lại rành mạch mọi sự tình cho đại ca mình xem.

Tư Mã Thông xem xong ngạc nhiên hỏi :

- Thế thì nhị đệ có phước lắm rồi, sao lúc này nhị đệ lại tỏ vẻ không vui, khi đại ca vừa bước vào?

Tư Mã Minh bỗng thở dài, hỏi trở lại Tư Mã Thông với giọng buồn bã :

- Chắc đại ca đã biết nhĩ lực của tiểu đệ như thế nào rồi chứ gì?

Tư Mã Thông cười đáp :

- Thì có ai dám sánh với nhị đệ đâu. Nhị đệ là người duy nhất của võ lâm có một nhĩ lực cực thính kia mà. Cũng như ngu huynh có nhãn lực phi thường như vậy.

- Đại ca nói đúng! Nhưng đại ca có biết hiện giờ tiểu đệ không còn thính tai như trước nữa không?

- Sao lạ vậy?

Tư Mã Thông sững sốt kêu lên.

Tư Mã Minh giọng cười đáp :

- Tiểu đệ cũng không mấy rõ nữa. Thường khi đại ca đi về, đại ca vừa tới cổng sơn trang là tiểu đệ hay rồi. Hôm nay, đại ca vào mãi tới tận Thiên Hương hiên này, mừng rỡ kêu lớn tiểu đệ mới hay đấy.

Tư Mã Thông cũng cảm thấy hoan mang khó hiểu, cúi đầu suy nghĩ giây lát, Tư Mã Thông bỗng nói :

- Hay tại nhị đệ chưa kịp tập trung tinh thần?

Tư Mã Minh vội khoác tay nói :

- Không phải thế đâu đại ca. Tiểu đệ nghĩ là...

- Nhị đệ nghĩ thế nào? Tư Mã Thông chặn hỏi.

Tư Mã Minh đáp :

- Tiểu đệ nghĩ có lẽ tiểu đệ được sáng mắt nên nhĩ lực phải kém đi đó đại ca.

Tư Mã Thông khẽ cắn môi suy nghĩ một hồi rồi gật đầu đáp :

- Nhị đệ nói cũng có lý. Vậy theo ý ngu huynh nhị đệ nên bỏ đi đừng thèm tiếp tục chữa nữa, như thế có phải hơn không?

Tư Mã Minh ngạc nhiên hỏi :

- Sao đại ca nói thế? Bộ đại ca không muốn tiểu đệ được sáng mắt nhìn đời hay sao?

Tư Mã Thông dựng ngược mày lắc đầu đáp :

- Không phải ngu huynh có ý xấu ấy. Ngu huynh nói như thế chỉ tại ngu huynh không muốn nhị đệ bỏ mất danh hiệu lấy lòng của Vũ Trụ lục tòn. Nhị đệ thử nghĩ xem, nếu nhị đệ được sáng mắt mà mất đi nhĩ lực độc đáo liệu sự sáng mắt kia có giúp ích gì cho nhị đệ bằng đôi tai cực thính của nhị đệ không? Bỏ môn sở trường đi lấy sở đoản thử hỏi có đáng không? Nhị đệ hãy nghĩ lại xem.

Tư Mã Minh cảm thấy hết sức nghi ngờ vội hỏi :

- Đại ca quả quyết cho rằng không đáng phải chữa mắt?

Tư Mã Thông đáp :

- Phải? Chừng nào cái điếc của ngu huynh và cái mù của nhị đệ gây trở ngại cho ta, sinh ra nhiều điều bất hạnh, chừng đó mới đáng chữa. Đẳng này ngu huynh tuy bí điếc nhưng vẫn lấy mắt nghe được, cũng như nhị đệ tuy bi mù nhưng vẫn lấy tai quan sát được sự vật kia mà. Như thế tội gì ta phải cam tâm bỏ cái đặc biệt đi nhận cái tầm thường làm mất uy danh của Vũ Trụ lục tòn chứ?

Đoán trước được vị đại ca của mình tất sẽ nói thế, Tư Mã Minh vội mỉm cười rồi nói sang chuyện khác :

- Đại ca hôm nay là ngày mấy rồi nhỉ?

Nghe Tư Mã Minh hỏi ngày giờ Tư Mã Thông bỗng đỏ mặt cười đáp. :

- Ngu huynh bận việc quá xá không kịp trở về Hồng Diệp sơn trang ăn tết với nhị đệ và tam đệ... hà... hà... nhị đệ, tam đệ tha lỗi cho nhé. Hôm nay đã là mừng bày tháng giêng rồi.

Tư Mã Minh lại bỗng chỉ tay về phía cây mai già ở trước Thiên Hương hiên, bên cạnh hồ cá cười hỏi :

- Xuân nồng ấm áp muôn hoa đua nở, cây hoa mai ngoài kia là một giống mai đặc biệt ở La Phù Sơn, cách nay hai chục năm tiểu đệ đã tự tay trồng lấy chắc bây giờ cành lá của nó xum xuê, hoa nở đầy đặc phải không đại ca?

Tư Mã Thông không hiểu tại sao Tư Mã Minh đột nhiên nhắc đến cây “Mực Mai” này nhưng cũng gật đầu đáp :

- Cây “Mực Mai” năm nay nở nhiều lắm nhị đệ ạ.

Tiếp theo Tư Mã Minh lại chỉ lên cây mai hỏi nữa :

- Đại ca, trên những đầu cành mai, có mấy con chim đang hót líu lo, nghe thích quá, nhưng không hiểu là giống chim gì thế đại ca?

Tư Mã Thông nhìn kỹ mấy con chim rồi đáp :

- Một cặp anh vũ và một đôi chim khuyên vàng nhị đệ.

Tư Mã Minh đột nhiên cất tiếng cười vang rồi hỏi tiếp :

- Đại ca còn nhớ năm xưa tiểu đệ đã cùng đại ca mất nhiều công phu tìm cách giăng bẫy thả mồi, khổ sở trong một thời gian hơn ba tháng trường tại cạnh Thủy Liêm động trước núi, mới đánh bẫy được một con vẹt già với đôi chim khuyên ngũ sắc, trông không đẹp mấy không?

Nghe Tư Mã Minh nhắc tới chuyện xưa, Tư Mã Thông vô cùng cảm khái, thở dài nói :

- Chuyện đã qua đi gần bốn chục năm rồi. Ngu huynh còn nhớ khi ấy tam đệ chưa ra đời, ngu huynh chừng mười một, mười hai tuổi, còn nhị đệ chừng năm sáu tuổi gì đó, không ngờ tam đệ đã hơn ba chục tuổi rồi, nhị đệ cũng đã thành nhân, còn ngu huynh thì... đã ngã già!

Tư Mã Thông nói với giọng cảm hoài nghe rất buồn rồi lại tự nhiên cất tiếng thở dài.

Tư Mã Minh chép miệng cười nói :

- Lâu lâu nhớ nhắc lại chuyện xưa kể cũng thú vị lắm phải không đại ca? Tiểu đệ còn nhớ ba con chim ấy...

Tư Mã Thông như cảm thấy hứng thú, vội đỡ lời Tư Mã Minh :

- Ba con chim ấy sống chung với anh em ta quá lâu, vẹt già và đôi chim khuyên sắc lông không còn óng mượt như ngày xưa, nhưng giọng hót líu lo của chúng cũng vẫn còn hay hơn bất cứ thứ âm thanh nào phải không nhị đệ?

Tư Mã Thông đang nói một cách thích thú, bỗng dừng thấy mặt Tư Mã Minh đượm buồn thì lật đật cau mày hỏi :

- Nhị đệ sao vậy?

Tư Mã Minh nhẹ thở dài đáp:.

- Năm xưa ba anh em ta tuy chưa góp mặt với giang hồ, kiến lập bá nghiệp, chúng ta sống rất hồn nhiên vui thú hưởng được hạnh phúc trọn vẹn. Còn bây giờ, anh em ta tuy được liệt danh đệ nhất lưu cao thủ oai trấn thiên hạ, nhưng đại ca thì điếc, còn tiểu đệ thì mù, thỉnh thoảng tiểu đệ có muốn ngắm lại cây hoa mai tuyệt mỹ ngát hương, đại ca có muốn nghe lại tiếng chim hót líu lo cũng không được, thử hỏi cuộc sống còn có nghĩa gì nữa.

Tư Mã Minh nói với giọng đều đều trầm buồn như than thân trách phận làm Tư Mã Thông ngó ngẩn, bất giác mặt cũng hiện rõ buồn lây.

Tư Mã Minh lại nói tiếp :

- Đại ca ngoài cây “Mực mai” có một hương sắc thơm tho kỳ diệu, trên đời có biết bao nhiêu những kỳ hoa dị thảo khác, cũng như cao sơn đại hải suối biếc non sanh hùng vĩ nên thơ vì giọng hót của con vẹt già với đôi chim khuyên làm sao bì được với tiếng suối reo tiếng chuông chùa ngân buồn xa vắng...

Nói đến đây Tư Mã Minh bỗng nhìn Tư Mã Thông bằng ánh mắt nhiệt thành và khê gọi :

- Đại ca!

Không nghe thấy Tư Mã Thông trả lời, Tư Mã Minh vội kéo vạt áo người anh kêu lớn hơn :

- Đại ca!

Lần này vì bị kéo giạt vạt áo Tư Mã Thông không thể đứng yên được nữa, nên giạt mình quay lại hỏi Tư Mã Minh :

- Gì thế nhị đệ!

Tư Mã Minh làm như bực tức, nói lớn :

- Tiểu đệ nói tiểu đệ không ngắm được hoa thơm cỏ lạ, nhìn thấy cao sơn đại hải, suối biếc non xanh đã hơn hai chục năm rồi, còn đại ca không nghe thấy tiếng suối reo, tiếng chuông chùa u trầm đã gần ba chục năm rồi, đại ca có biết không?

Tư Mã Thông thất thanh nhìn Tư Mã Minh rồi lắc đầu im lặng.

Tư Mã Minh thừa cơ tấn công thêm, dịu giọng :

- Đại ca, tiểu đệ có một vấn đề không sao nghĩ ra được, đại ca có thể giải đápùm tiểu đệ được chăng?

Tư Mã Thông khẽ cau mày hỏi :

- Vấn đề gì? Nhị đệ hãy nói cho ngu huynh nghe thử.

Bằng một giọng nói hết sức êm dịu từ tốn, Tư Mã Minh đáp :

- Đại ca cho rằng anh em ta phải là những bậc phi thường danh liệt “Vũ Trụ lục tàn” xưng hùng xưng bá võ lâm là hạnh phước hay tà chịu làm người thường để được nghe tiếng chim hót suối reo, được ngắm thỏa tình những phong cảnh sắc của tạo vật là phước?

Câu hỏi bất ngờ của Tư Mã Minh khiến Tư Mã Thông cảm thấy khó có thể trả lời nên y không đáp mà bỗng hỏi trở lại :

- Nhị đệ chẳng hay y thuật của Trác Dật Luân như thế nào?

Tư Mã Minh nghe đại ca của mình hỏi câu này, bất giác mừng thầm trong bụng, liền cười đáp :

- Quả thật thần diệu tuyệt vời đại ca ạ! Kê toa bốc thuốc và dùng kim châm chữa cho tiểu đệ xong chàng ta bảo sáu tháng sau chàng ta sẽ trở lại cho uống thêm thứ thuốc mạnh hơn là chắc chắn cặp mắt của tiểu đệ sẽ thấy, sáng trở lại, nhưng không ngờ tiểu đệ mới uống chưa đầy một trăm ngày đôi mắt của tiểu đệ đã trông thấy mờ mờ được rồi.

- Nhị đệ có chắc chàng ta sẽ trở lại đây không?

Tư Mã Minh vội đáp :

- Đại ca hãy yên tâm. Trác huynh là người quân tử nhất mực, trọng chữ hứa còn hơn mạng sống, đã hứa anh ấy tất trở lại. Chừng anh ấy có mặt đây rồi, đại ca...

Nhưng Tư Mã Minh mới nói tới đây, bỗng có một tên tráng đinh nói lớn :

- Khải bẩm Nhị trang chủ, Tam trang chủ sai tiểu nhân đến thỉnh Nhị trang chủ gấp, vì có Trác công tử đã từng chữa bệnh cho Nhị trang chủ và Tam trang chủ chuyển trước vừa đến nơi, thỉnh Nhị trang chủ hãy vào ngay để tương hội.

Vì quả hấp tấp không trông thấy Tư Mã Thông, đến chừng nhìn kỹ thấy Đại trang chủ cũng đang có mặt tại đây gã tráng đinh giật mình lật đật cúi người vái chào lia lịa.

Tư Mã Minh nghe báo có cố ân nhân đến, chàng ta mừng rỡ nói với Tư Mã Thông :

- May quá đại ca ơi. Đại ca thấy chưa chàng ta giữ chữ tín lắm. Chưa tới ngày hẹn mà đã tìm đến rồi đấy.

Tư Mã Thông cũng tỏ vẻ mừng rỡ vội bảo :

- Nào, anh em ta hãy vào ngay đại sảnh để gặp chàng ta xem sao.

Biết đại ca của mình đã động tâm Tư Mã Minh hết sức phấn khởi, liền vui vẻ bước theo Tư Mã Thông vào đại sảnh.

Quả như lời tên tráng đinh vừa bẩm, Trác Dật Luân đã tìm đến Hồng Diệp sơn trang và hiện đang nói chuyện với Tư Mã Hào, chợt thấy Tư Mã Thông đã về đến và cùng đi vào với Tư Mã Minh, Tư Mã Hào lật đật đứng lên mừng rỡ rồi cười nói :

- Đại ca, tiểu đệ xin giới thiệu đại ca đây là Trác Dật Luân huynh, một thần y lỗi lạc rất hiếm có.

Nói xong Tư Mã Hào vội quay về phía Trác Dật Luân giới thiệu Tư Mã Thông với chàng :

- Thừa Trác huynh, còn đây là đại ca của tiểu đệ.

Trác Dật Luân vội đứng ngay dậy, mỉm cười vái chào.

Tư Mã Thông lật đật cười nói :

- Xin mời Trác bằng hữu cứ ngồi. Nghe nói nhờ Trác bằng hữu thi triển hồi xuân diệu thủ, mà nhị xá đệ và tam xá đệ được khỏi bệnh, Tư Mã Thông này xin thành thật cảm ơn Trác bằng hữu nhiều lắm.

Dứt lời Tư Mã Thông vội chấp tay vái dài Trác Dật Luân một cái.

Trác Dật Luân lật đật hoàn lễ, ôm quyền cười nói :

- Đại trang chủ dạy quá lời, tại hạ thật tình cũng đã hăng ngưỡng anh danh của nhị Tam trang chủ, nay có cơ duyên được chữa bệnh cho nhị vị, tại hạ cảm thấy hết sức vinh hạnh.

Tư Mã Thông lật đật nghiêng mình mời khách ngồi lần nữa.

Trác Dật Luân thấy anh em họ Tư Mã ngoài Tư Mã Hào ra, Tư Mã Thông, tên thông nhưng tai điếc, Tư Mã Minh tên Minh nhưng mắt lại đui mù, nhưng hiện giờ chàng nói gì Tư Mã Thông đều nghe được hết nên bất giác chàng kinh ngạc tột độ.

Tư Mã Hào đoán hiểu tâm ý của Trác Dật Luân vội lên tiếng cười bảo :

- Trác huynh, đại ca của tiểu đệ tai tuy không nghe rõ nhưng anh ấy đã khổ luyện một môn tuyệt kỹ gần như là một biệt tài thiên phú là chỉ cần trông thấy người nào mấp máy đôi môi là đoán biết được kẻ ấy nói gì ngay.

Trác Dật Luân được Tư Mã Hào cho biết thế, chàng mới rõ được cơ sự. Chàng nhìn Tư Mã Minh lên tiếng hỏi :

- Nhị trang chủ, đôi mắt của Trang chủ hiện thế nào. Thứ thuốc viên và thứ thuốc nước của tại hạ có hiệu nghiệm không.

Tư Mã Minh mừng rỡ đáp :

- Hay lắm Trác huynh ạ. Y đạo của Trác huynh thật không thua gì Hoa Đà Biển Thước ngày xưa..

Trác Dật Luân mới vội đứng dậy bảo Tư Mã Minh chìa tay ra cho mình bắt mạch lại.

Bắt mạch xong Trác Dật Luân lật ngược đôi mi mắt của Tư Mã Minh lên xem rồi bỗng gật đầu cười nói :

- Cảm ơn Nhị trang chủ.

Tư Mã Minh thấy Trác Dật Luân bỗng cảm ơn mình thì ngần ngợ ngạc nhiên :

- Tại sao Trác huynh lại cảm ơn như thế?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Tại hạ cảm ơn Trang chủ là vì nhờ Nhị trang chủ đã chân thành chịu khó tiếp tay tại hạ, nghĩa là Nhị trang chủ tận tâm tận lực bất động nội khí khi ăn ngủ và phục dịch thuốc men đều theo giờ giấc của tại hạ chỉ định cho bệnh tình của Trang chủ được thuyên giảm mau chóng như thế.

Tư Mã Hào nghe Trác Dật Luân nói thế thì giật mình nhưng mày kinh dị hỏi :

- Trác huynh bệnh tình của nhị ca của tại hạ có thật thuyên giảm rồi chăng?

Trác Dật Luân gật đầu đáp :

- Phải! Nếu tại hạ không nhầm thì đôi mắt của Nhị trang chủ hiện giờ trông thấy mờ mờ rồi.

Tư Mã Hào mừng rỡ, liền kêu hỏi Tư Mã Minh :

- Nhị ca, lời của Trác huynh có đúng không? Có thật nhị ca đã trông thấy mờ mờ rồi không?

Tư Mã Minh nhếch môi nói, mở lớn mắt nhìn qua Tư Mã Hào giây lát đoạn cười hỏi :

- Có phải tam đệ đang mặc chiếc áo dài màu thủy ngân không?

Tư Mã Hào kêu “à” một tiếng chụp lấy hai vai của Tư Mã Minh vừa sung sướng vừa cảm động nói :

- Nhị ca hơn hai mươi năm trời nhị ca mới tìm lại được ánh sáng, nhị ca, nhị ca có thấy hình dáng và diện mạo của tiểu đệ không hở nhị ca.

Nghe Tư Mã Hào hỏi Tư Mã Minh xúc động đến rơi lệ, nước mắt từ từ lăn dài xuống hai bên má, Tư Mã Minh khẽ lắc đầu đáp :

- Tam đệ, huynh đoán tiểu đệ khô ngô anh tuấn nhưng ngu huynh vẫn chưa trông thấy rõ mặc dù đã cố sức nhìn kỹ. Ngu huynh trông thấy màu bạc mờ mờ của chiếc áo dài màu thủy ngân của tam đệ thôi.

Tư Mã Hào mừng rơi lệ vội đứng ngay dậy, chấp tay vái dài Trác Dật Luân.

Trác Dật luân hoảng hồn, vội vàng trả lễ cười nói :

- Tại sao Tam trang chủ lại khách sáo như thế?

Tư Mã Hào lau nước mắt, giọng thành khẩn :

- Trác huynh, Trác huynh làm ơn bố đức chữa cho nhị ca của đệ lần nữa đi Trác huynh.

Trác Dật Luân gật đầu cười nói :

- Bệnh tình của Nhị trang chủ đã thuyên giảm mau chóng lắm, bây giờ chỉ cần dùng thêm ít “mạnh” được thì nội trong năm ba bữa nữa, đôi mắt sẽ thấy sáng trở lại ngay, Tam trang chủ chớ lo.

Tư Mã Minh nghe nói cả mừng khôn xiết, liền kêu lớn lên :

- Trác huynh, xin Trác huynh mau tặng thần dược để tại hạ mau được trông thấy diện mạo của Trác huynh đi.

Trúc Dật Luân cười nói :

- Nhị trang chủ hãy chậm chậm một chút, việc đó không khó chỉ cần Nhị trang chủ suy nghĩ lại thật kỹ càng là được.

Tư Mã Minh không biết Trác Dật Luân nói gì vội cau mày hỏi :

- Trác huynh định bảo tại hạ nghĩ việc gì?

Bằng giọng điềm đạm, Trác Dật Luân nói :

- Đại trang chủ với Nhị trang chủ uy trấn thiên hạ, danh liệt “Vũ Trụ lục tàn” đang là hạng cao thủ đệ nhất lưu, nhưng nếu sau này bệnh tình được chữa khỏi, mà tiếng tăm bị mất mát, nhị vị có...

Không cho Trác Dật Luân nói hết, Tư Mã Minh vội ngắt lời :

- Hồng thụ thanh sơn đa ý nị tranh danh đoạt lợi bất tiêu dao. Tư Mã Minh này chẳng thà được làm người thường được thanh thoi thưởng ngoạn đó đây, chứ không ham danh trấn thiên hạ uy liệt “Vũ Trụ lục tàn”.

Tư Mã Minh nói đến đây, sức nhớ tới Tư Mã Thông nãy giờ đứng yên chưa hề phát biểu ý kiến, vội quay nhìn Tư Mã Thông, mỉm cười hỏi :

- Đại ca, sao đại ca không nói gì cả vậy? Hay đại ca không đồng ý kiến với tiểu đệ?

Tư Mã Thông cười nói :

- Ai có lập trường người đó, không thể bắt buộc được...

Tư Mã Minh hơi biến sắc, nhướng cao đôi mày nhắc lời nói lớn :

- Đại ca lầm rồi, anh em chúng mình tình thâm cốt nhục, đồng khí liên chi, cần phải nhất tâm nhất trí mới phải. Bây giờ tiểu đệ xin thỉnh đại huynh lấy thân phận của người anh cả, định lại chủ ý xem chúng ta nên làm người thường, hay người có tên tuổi Võ lâm thiên hạ?

Tư Mã Thông cau mày ra vẻ nghĩ ngợi lung lăm.

Trác Dật Luân thấy vậy cũng không dám nói lên vào. Tuy nhiên trong bụng chàng nghĩ nhiều về anh em họ Tư Mã, chàng thấy họ tuy xuất thân không được quang minh chính đại, nhưng tình thân thiết của họ thật đáng trọng...

Biết rõ Tư Mã Thông đang hoang mang bất định, Tư Mã Minh vội nói :

- Đại ca đừng nghĩ nhiều làm chi, đại ca có việc gì nói thẳng ra đi. Nếu đại ca thấy anh em mình nên từ bỏ mọi cám dỗ lợi danh, trở về sống nhàn cư thanh bạch, thì đại ca nên yêu cầu Trác huynh thi triển hồi xuân diệu thủ, chữa luôn bệnh điếc cho đại ca còn như đại ca đã lưu luyến cuộc đời giang hồ sóng gió, còn mê cái danh hiệu Vũ Trụ lục tàn thì đại ca cứ nói tiểu đệ để luôn đôi mắt thành ra hạt tử đành chịu tàn phế suốt đời đi theo đại ca.

Lời nói chan chứa tình nghĩa của Tư Mã Minh khiến Tư Mã Thông bị xúc động mãnh liệt, y bỗng cất tiếng thở dài, thò tay vào mình rút ra một phong thơ trao cho Tư Mã Hào và Trác Dật Luân xem.

Thì ra đó là một bức thơ của Độc Cô Trí thỉnh mời Vũ Trụ lục tàn đến Đồng Bách sơn Thiên Huyền cốc tương hội thương nghị việc thành lập Lục Tàn bang.

Trong thơ Độc Cô Trí có nói rõ là như Vũ Trụ lục tàn mà tụ họp thành một khối thì bá nghiệp chắc chắn sẽ thành.

Tư Mã Hào xem xong lập tức đọc lại cho Tư Mã Minh nghe.

Sau khi nghe xong, Tư Mã Minh liền hỏi Tư Mã Thông :

- Đối với bức thơ này của Độc Cô Trí, đại ca định trả lời như thế nào?

Tư Mã Thông nhẹ thở dài một tiếng, rồi mỉm cười đáp :

- Nhị đệ, vừa rồi nhị đệ có nói: Hồng thụ thanh sơn đa ý nị tranh danh đoạt lợi bất tiêu dao, bây giờ ngu huynh mới nhận thấy chí lý. Cuộc sống cứ quanh quẩn trong vòng giếng ân oán, đoạt lợi, tranh danh còn có lý thú gì nữa chứ! Bởi vậy ngu huynh nhất định từ khước sự mời mọc của Độc Cô Trí, không tham tham gia Lục Tàn bang nữa.

Nói rồi Tư Mã Thông lấy lại bức thơ trong tay Tư Mã Hào xé ra nát vụn.

Trác Dật Luân thấy Tư Mã Thông đã thuận ý để mình chữa trị bệnh điếc, chàng mừng thầm trong bụng, tin chắc là chàng sẽ nắm được sự thành công trong chuyến đi này.

Xé nát bức thơ, Tư Mã Thông cười bảo Tư Mã Hào :

- Tam đệ, ta với nhị ca của em tuy không tiếp nhận lời mời của Độc cô Trí, nhưng dù sao cũng phải trả lời cho lão ta vài hàng, tam đệ giúp dùm ngu huynh việc ấy.

Tư Mã Hào cười hỏi :

- Đại ca, trong thơ trả lời cho Độc cô Trí, có nên uyển chuyển một chút không?

Tư Mã Thông lắc đầu đáp :

- Không cần quá uyển chuyển, chỉ nói rằng hôm nay Tư Mã Thông đã hết điếc, Tư Mã Minh đã hết mù, nên đã mất hẳn tư cách tham gia Lục Tàn bang là được.

Trác Dật Luân xoa tay cười nói :

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu. Trả lời như thế thật là quan miếng đàng hoàng. Độc Cô Trí xem xong cũng đành phải cười lạt bỏ qua thôi.

Tư Mã Thông xây lại bằng giọng thành khẩn nói với chàng :

- Trác bồng hữu, ơn đức này Tư Mã Thông tôi nguyện ghi nhớ suốt đời mong Trác bồng hữu bỏ lỗi cho.

Trác Dật Luân vội cười bảo :

- Không, không, Đại trang chủ nói quá lời, tại hạ đâu dám. Tại hạ sẽ cố hết sức mình chữa trị cho Đại trang chủ. Có điều muốn được mau bình phục, Đại trang chủ nên chịu khó nghe lời tại hạ.

Tư Mã Thông gật đầu nói :

- Trác bồng hữu chỉ bảo điều gì Tư Mã Thông tôi cũng xin nghe.

Trác Dật Luân liền bảo :

- Bây giờ yêu cầu Đại trang chủ tìm nơi yên tĩnh “diện bích” một trăm ngày.

Tư Mã Thông vâng lời ngay tức khắc vội đáp :

- Đừng nói chi phải diện bích một trăm ngày, dẫu lâu hơn thế nữa, Tư Mã Thông này cũng xin làm y theo lời chỉ bảo của Trác bồng hữu.

Thấy công việc đã thuận chèo mát mái, Trác Dật Luân mừng thầm, lập tức xem tai cho Tư Mã Thông. Sau đó chàng kê toa thuốc và dặn đối phương ở một mình trong tịnh thất, ngày đêm nên ngưng thần nhiếp tâm, tạ tuyệt mọi sự phiền nhiễu, thi hành thổ nạp chi thuật.

Tư Mã Thông nhất nhất đều làm y theo lời Trác Dật Luân, tức khắc dọn vào tịnh thất.

Trác Dật Luân cười bảo Tư Mã Minh :

- Nhị trang chủ, đôi mắt của Nhị trang chủ đã lành rồi đó. Giờ chỉ cần uống thêm thứ thuốc mạnh hơn là có thể thấy sáng trở lại như thường.

Tư Mã Minh sung sướng cười nói :

- Đại ân của Trác huynh thâm sâu như biển, sau này Trác huynh có cần chuyện gì dầu chuyện ấy có gian nan đến đâu Tư Mã Minh này cũng không từ chối.

Trác Dật Luân cảm ơn nhờ người theo đơn thuốc sắc lấy một bá, rồi chàng lấy một viên linh đơn sai rót một ly rượu và bảo Tư Mã Minh :

- Nhị trang chủ...

Nhưng vừa nói tới đó bị Tư Mã Minh chặn lời :

- Trác huynh, nếu Trác huynh không cảm thấy phiền, Trác huynh nên bỏ hẳn hai chữ Trang chủ đi.

Trác Dật Luân mỉm cười nói :

- Tư Mã nhị ca muốn thế cũng được. Bây giờ xin thỉnh. Tư Mã nhị ca hãy uống ngay viên Thất Long đơn này rồi nằm nghỉ giây lát để sẽ thân chinh bồi thuốc cho nhị ca.

Tư Mã Minh liền nhận viên Thất Long đơn bỏ tọt vào mồm rồi hớp một ngụm rượu nuốt ực.

Viên Thất Long đơn vừa vào khỏi cổ Tư Mã Minh bỗng cau :

- Tại sao viên Thất Long đơn lại đắng như thế hử Trác huynh?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Thứ Linh đơn này đã được chế chung với bảy thứ mật rắn kỳ độc, nên tự nhiên nó phải đắng, nhưng đối với bệnh mù lòa nó rất hiệu nghiệm, có thể bảo là một thứ vô thương thần dược.

Sau khi đặt Tư Mã Minh xuống giường xong. Trác Dật Luân lấy ra một cái đĩa bằng bạc nhỏ để cạnh bên Tư Mã Minh, rồi dùng bông thấm thuốc, rửa sạch hai mắt xong chàng tại ngậm vận công xoa bóp đôi tròng cho Tư Mã Minh.

Lúc đầu, Tư Mã Minh cảm thấy hai mắt mát lạnh, sau đó ít lâu chàng lại thấy trong người thư thái dễ chịu, và buồn ngủ hết sức.

Lúc vừa rửa xong đôi mắt Tư Mã Minh, Trác Dật Luân thuận tay điểm vào “Hắc Cam Thùy huyết” của đối phương.

Tư Mã Hào đứng bên cạnh lên tiếng cười hỏi :

- Trác huynh, chắc có lẽ đôi mắt của nhị ca tiêu diệt mau lành hơn đôi tai của đại ca tiêu diệt?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Tư Mã đại huynh mới vừa được chữa bệnh, nhanh nhất là phải trăm ngày mới thấy công hiệu còn, Tư Mã nhị huynh chỉ cần bảy hôm nữa, đôi mắt sẽ nhìn thấy rõ như xưa.

Tư Mã Hào hết sức mừng rỡ, vội hỏi :

- Nhị ca còn bao lâu mới tỉnh lại hở Trác huynh?

- Thất Long đơn cực mạnh, tại hạ đã điểm dùm Thùy huyết của Nhị trang chủ nên ít nhất đến mai Nhị trang chủ mới tỉnh lại.

Tư Mã Hào cười nói :

- Thế thì việc gì chúng ta phải ngồi chờ trong này, đệ xin mời Trác huynh trở ra ngoài uống với đệ ít chung Bách Niên Mỹ tửu nhân thể chúng ta bàn luận cho vui đỡ phải sốt ruột chờ đợi.

Trong chuyện đi Hồng Diệp sơn trang này, thấy mọi sự đều được may mắn thuận như ý, Trác Dật luân khoan khoái trong bụng, liền bằng lòng bước theo Tư Mã Hào rời khỏi tịnh thất, vừa đi chàng vừa cười nói :

- Chuyến đi này tại hạ còn bận rộn nhiều việc lắm, nhưng thế này kể không uống công tại hạ chút nào hết.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Con Tạo Trớ Trêu

Từ ngày được Trác Dật Luân chữa bệnh, cho toa thuốc chỉ cách điều trị cho màn mây trong con mắt mau tan và được Tư Mã Hào nhiệt tình khuyến khích bằng cách đem “thu hương, thu sắc thu thanh” giải bày cùng nhắc lại câu chuyện tình máu lệ năm xưa, Tư Mã Minh trở lại yêu đời, tự phục được điều trị với niềm phấn khởi và hi vọng vô biên.

Theo đúng lời chỉ dạy của Trác Dật Luân, Tư Mã Minh không uống qua nửa giọt rượu, không ăn đồ có chất kích thích, ngày đêm lo điều dưỡng thiên hòa, quả nhiên, chỉ trăm ngày sau, bệnh tình của chàng đã thuyên giảm thấy rõ ngoài cả sự ước định của Trác Dật Luân và sự tưởng tượng của Tư Mã Hào.

Tư Mã Hào trông thấy hai tấm màn mây mỏng che kín đôi tròng mắt của Tư Mã Minh mỗi ngày mỗi mỏng dần, biết ngay y thuật của Trác Dật Luân quả nhiên thông thần, nhất định có chữa khỏi đôi mắt mù lòa của anh mình xưa nay đã từng khiến vũ trụ quyền y thúc thủ bất lực, anh chàng cũng vui mừng khôn tả.

Hôm ấy, trong khi hai anh em đang cùng nhau ngồi chuyện vãn, Tư Mã Hào bỗng hơi nhíu mày, nhìn Tư Mã Minh với vẻ kinh ngạc :

- Nhị ca, chuyển nay sao đại ca đi lâu quá vậy? Không lẽ...

Tư Mã Minh xua tay cười đáp :

- Tam đệ đừng lo nghĩ làm gì cho mệt, với công lực của anh ấy, cơ cảnh hơn người anh ấy đời nào bị thua thiệt được? Vì nghe tin “Tứ Hải Thần Quân” Hồ Ngộ Kỳ gần đây đã tái xuất giang hồ, anh ấy sức nhớ đến thù xưa nên định tìm kiếm lão ta để rửa hận.

Tư Mã Hào nhướng mày hỏi :

- Hồ Ngộ Kỳ là một nhân vật danh liệt trong nhóm “Nhị đế”, công lực cao, thủ hạ cũng rất đông đảo, đại ca chỉ có một mình không sợ lực lượng đơn bạc hay sao?

Tư Mã Minh gật đầu đáp :

- Khi ấy ngu huynh cũng đã nói như thế, nhưng anh ấy bảo rằng anh ấy cũng sẽ có người giúp sức, anh ấy không chịu để ngu huynh đi theo và còn bảo ngu huynh đừng lo nữa.

Tư Mã Hào cười nói :

- Đại ca bình sinh hành sự là luôn luôn giữ bí mật không được hào sảng, khí lượng hẹp hòi lại hay có tính thù vật nữa. Thật kỳ ghê đi.

Tư Mã Minh thờ dài :

- Hơn nữa tật điếc của anh ấy cũng khác hẳn với cặp mắt thông minh của ngu huynh bởi thế ngu huynh nghĩ dẫu anh ấy có trở về đi nữa anh ấy cũng không chịu để Trác ân nhân chữa bệnh cho đâu.

Tư Mã Hào cười bảo :

- Nhị ca nói rất có lý nhưng giờ tiểu đệ mong đại ca về trễ chứ không mong anh ấy về sớm nữa.

Tư Mã Minh ngạc nhiên hỏi :

- Tam đệ sao nói thế? Có chuyện gì không?

Tư Mã Hào cười đáp :

- Có chứ! Vì nếu đại ca về trễ đột nhiên trông thấy cặp mắt của nhị ca lành mạnh biết đâu anh ấy lại chẳng ngạc nhiên thích thú yêu cầu Trác ân nhân chữa luôn đôi tai điếc của anh ấy.

Tư Mã Minh gật đầu nói :

- Tam đệ nói nghe cũng có lý. Đôi mắt của ngu huynh lúc này tuy có phần thư thái dễ chịu thật, nhưng chưa biết sau này có trông thấy trở lại được không. Và lại, Trác Dật Luân chỉ mới quen biết chúng ta lần đầu, tình chưa có gì thâm hậu, không hiểu anh ấy có chịu lặn lội từ ngàn dặm đến “Hồng Diệp sơn trang” này nữa không đấy.

Tư Mã Hào cười rồi nói :

- Nhị ca, bởi nhị ca không trông thấy rõ nên mới nghi ngờ lời hứa hẹn của Trác Dật Luân chứ kỳ thật nhân phẩm và khí chất của anh ấy quả rất anh tú cao hoa ai trông thấy cũng phải kính mến anh ấy là một người quân tử trung hậu lắm.

Tư Mã Minh cười ngắt vổ vai Tư Mã Hào :

- Tam đệ xưa nay thường hay tự phụ tuổi trẻ tài cao xem người trong thiên hạ không ra gì thế mà hôm nay không ngờ tam đệ lại bỗng khen ngợi nhân phẩm và khí chất của Trác Dật Luân thế cũng đủ biết anh ấy xuất phàm, siêu tục rồi!

Tư Mã Hào cảm động gật đầu đáp :

- Câu “xuất phàm siêu tục” của nhị ca vừa khen tặng cho Trác Dật Luân thật quả xứng đáng nếu đem

tiểu đệ ra so sánh với anh ấy, thật không khác gì hòn đá nhỏ đặt cạnh bên ngọn Thái sơn, như con đom đóm đối với ánh trăng tròn vậy.

Tư Mã Minh không ngờ tam đệ của mình xưa nay tính tình kiêu ngạo, chưa chịu phục ai bao giờ, nay bỗng kính phục Trác Dật Luân như thế bất giác mỉm cười bảo :

- Giờ phục được sáng nay đã đến, nên huynh cần phải ra phía sau vườn tĩnh tọa, còn tam đệ nhớ chịu khó luyện tập môn “Bôn Lôi chưởng pháp” cho thật tinh luyện, lát nữa hai ta sẽ gặp lại.

Nói xong, Tư Mã Minh lập tức bước vào “Thiên Hương hiên” lấy thuốc nước ra rửa mắt, xong uống thêm ba hườn thuốc viên, và bắt đầu tĩnh tọa dưỡng thần.

Chờ khi chân khí điều hòa, đã dẫn được lực phát huy công hiệu, Tư Mã Minh chợt cảm thấy hai mắt mát rượi dễ chịu trong mình khoan khoái vô cùng.

Tư Mã Minh vừa mừng vừa lo vội mở bừng hai mắt ra.

Không ngờ cặp mắt mù lòa hơn hai mươi năm trường nay bỗng dưng trông thấy được lờ mờ cảnh vật, Tư Mã Minh mừng rú lên suýt nữa chàng la om sòm rồi.

Tuy nhiên, Tư Mã Minh vẫn còn chưa nom thấy rõ được sự trần thiết trong Thiên Hương hiên cũng như hòn giả sơn và hồ cá ở phía ngoài Thiên Hương hiên, y chỉ trông thấy một cách mờ lung mờ ảo vậy thôi.

Đang khi mừng rỡ khôn xiết, hai má ướt đầm nước mắt Tư Mã Minh tự nhiên nghe thấy từ ngoài Thiên Hương hiên có tiếng cười lớn :

- Sao nhị đệ cao hứng đến thế? Mới sáng tinh sương đã ngồi một mình nhắm rượu tại đây rồi?

Rõ ràng là giọng của đại ca Tư Mã Thông, Tư Mã Minh biết chắc vậy nên bất giác nhướng cao đôi mày kiếm kinh dị đến tột bậc.

Tư Mã Thông vừa từ phương xa về tới, anh em lại gặp nhau đáng lý Tư Mã Minh phải vui mừng mới phải tại sao chàng lại nhướng mày kinh dị?

Tư Mã Minh kinh dị vì chàng nghe giọng nói của Tư Mã Thông rõ ràng đã phát ra từ phía ngoài Thiên Hương hiên, nghĩa là chàng đã phát giác được nhĩ lực phi thường của mình đã bắt đầu thôi hóa.

Cặp mắt của Tư Mã Minh tuy đã bị mù lòa, nhưng được cái nhĩ lực của chàng đã đạt đến mức tuyệt thế vô song. So với những nhân vật võ lâm có nội công tuyệt vời, dám tự phụ có thể nghe rõ tiếng lá rơi nội trong mười trượng thì Tư Mã Minh hơn hẳn về nhĩ lực, chàng có thể nghe xa tới hai mươi trượng mặc dù đó chỉ là tiếng muỗi kêu ve ve đi nữa.

Thế mà giờ đây đại ca của chàng bước vào tới tận bên ngoài Thiên Hương hiên, chàng mới nghe ra, trái với thường khi đại ca của chàng vừa về tới hoa viên là chàng đã biết trước rồi.

Sự kinh hoàng mê hoặc của Tư Mã Minh đã khiến Tư Mã Thông vừa về đến Hồng Diệp sơn trang cũng phải bàng hoàng nghi hoặc lây không biết đầu đuôi là thế nào?

Bởi thế, Tư Mã Thông vừa bước vào Thiên Hương hiên, liền cất tiếng hỏi :

- Nhị đệ chuyện này ngu huynh về hơi trễ có chuyện gì...

Nhưng chỉ nói đến đây, Tư Mã Minh đã vụt đứng ngay dậy, gương mi cười ngất và chặn lời :

- Không có chuyện gì cả đâu đại ca.

Huynh đệ cốt nhục, thủ túc tình thâm, trước thái độ thay đổi kỳ dị của Tư Mã Minh, Tư Mã Thông linh cảm như có chuyện gì đã xảy ra cho Hồng Diệp sơn trang, và sức nhớ tới sự an nguy của Tư Mã Hào, y lập tức nắm chặt ngay lấy vai Tư Mã Minh, to tiếng hỏi :

- Nhị đệ, tam đệ đâu rồi?

Bây giờ Tư Mã Minh tuy đã trở lại bình tĩnh, nhưng hình như không nghe Tư Mã Thông hỏi, nên không đáp mà lại hỏi ngang xương trở lại :

- Tại sao mãi giờ đại ca mới về tới!

Tư Mã Thông điếc tai không nghe thấy rõ nhưng đã khổ tâm luyện thành một môn là có thể xem miệng biết được lời, cho nên trông thấy Tư Mã Minh trả lời sai bét, y bất giác càng nghi hoặc thêm vội hỏi lớn hơn :

- Nhị đệ tại sao nhị đệ không chịu trả lời ngu huynh? Tam đệ có mạnh giỏi không?

Tư Mã Minh phì cười :

- Tại sao tam đệ lại không mạnh giỏi? Hiện giờ chú ấy đang bận khổ luyện môn “Bôn Lôi chưởng pháp” và đã đạt được tới tám chín phần hỏa hầu rồi.

Đến chừng “nhìn” thấy nhị đệ của mình nói thế, Tư Mã Thông mới thở khì khì một hơi khoan khoái hỏi tiếp :

- Nhị đệ, có việc gì nhị đệ lại thương tâm đến nỗi hai bên má nhòe nhoẹt thế này?

Tư Mã Minh ngạc nhiên nói :

- Ô! Đệ khóc thật sao? Tại sao tiểu đệ không biết?

Tư Mã Minh vừa nói vừa giơ tay lên sờ má, mới biết má ướt lệ vội giơ cánh tay áo lên lau.

Tư Mã Thông thêm nghi chắc Tư Mã Minh đang gặp chuyện gì bất an nên vội hỏi :

- Nhị đệ hãy nói mau cho ngu huynh nghe đi, Hồng Diệp sơn trang của chúng ta có chuyện gì xảy ra thế?

Tư Mã Minh chớp lấy tay Tư Mã Thông cảm động nói qua màn lệ :

- Đại ca, cặp mắt thông minh của đệ hiện đã nhìn thấy ánh sáng rồi đại ca à.

Nhìn đôi môi mấp máy của Tư Mã Minh, kể lại ngó ngay vào đôi mắt của người em thân yêu, thấy hai màn mây che lấp đôi con ngươi quả nhiên đã tan gần hết, Tư Mã Thông vui mừng lẫn kinh dị, vụt ôm lấy nhị đệ vồn vã hỏi :

- Ô! sướng quá! Từ lâu anh em ta người bị điếc, kẻ bị mù, không còn trông mong có thể chữa lành được, thế mà giờ đây bỗng dưng nhị đệ lại được sáng mắt, nhị đệ làm cách nào chữa khỏi được vậy?

Tư Mã Minh thừa hiểu đại ca của mình luyện được một tuyệt nghệ phi phàm là có thể nhìn miệng mà biết được lời, nhưng với câu chuyện dài dòng này, nếu nói thì ắt Tư Mã Thông phải tốn công nghĩ ngợi lắm nên Tư Mã Minh vội đi lấy bút nghiên và giấy đã được để sẵn một chỗ trong Thiên Hương hiên, dùng bút viết lại rành mạch mọi sự tình cho đại ca mình xem.

Tư Mã Thông xem xong ngạc nhiên hỏi :

- Thế thì nhị đệ có phước lắm rồi, sao lúc này nhị đệ lại tỏ vẻ không vui, khi đại ca vừa bước vào?

Tư Mã Minh bỗng thở dài, hỏi trở lại Tư Mã Thông với giọng buồn bã :

- Chắc đại ca đã biết nhĩ lực của tiểu đệ như thế nào rồi chứ gì?

Tư Mã Thông cười đáp :

- Thì có ai dám sánh với nhị đệ đâu. Nhị đệ là người duy nhất của võ lâm có một nhĩ lực cực thính kia mà. Cũng như ngu huynh có nhãn lực phi thường như vậy.

- Đại ca nói đúng! Nhưng đại ca có biết hiện giờ tiểu đệ không còn thính tai như trước nữa không?

- Sao lạ vậy?

Tư Mã Thông sững sốt kêu lên.

Tư Mã Minh giọng cười đáp :

- Tiểu đệ cũng không mấy rõ nữa. Thường khi đại ca đi về, đại ca vừa tới cổng Sơn trang là tiểu đệ hay rồi. Hôm nay, đại ca vào mãi tới tận Thiên Hương hiên này, mừng rỡ kêu lớn tiểu đệ mới hay đấy.

Tư Mã Thông cũng cảm thấy hoan mang khó hiểu, cúi đầu suy nghĩ giây lát, Tư Mã Thông bỗng nói :

- Hay tại nhị đệ chưa kịp tập trung tinh thần?

Tư Mã Minh vội khoác tay nói :

- Không phải thế đâu đại ca. Tiểu đệ nghĩ là...

- Nhị đệ nghĩ thế nào? Tư Mã Thông chặn hỏi.

Tư Mã Minh đáp :

- Tiểu đệ nghĩ có lẽ tiểu đệ được sáng mắt nên nhĩ lực phải kém đi đó đại ca.

Tư Mã Thông khẽ cắn môi suy nghĩ một hồi rồi gật đầu đáp :

- Nhị đệ nói cũng có lý. Vậy theo ý ngu huynh nhị đệ nên bỏ đi đừng thèm tiếp tục chữa nữa, như thế có phải hơn không?

Tư Mã Minh ngạc nhiên hỏi :

- Sao đại ca nói thế? Bộ đại ca không muốn tiểu đệ được sáng mắt nhìn đời hay sao?

Tư Mã Thông dựng ngược mày lắc đầu đáp :

- Không phải ngu huynh có ý xấu ấy. Ngu huynh nói như thế chỉ tại ngu huynh không muốn nhị đệ bỏ mất danh hiệu lấy lừng của Vũ Trụ lục tàn. Nhị đệ thử nghĩ xem, nếu nhị đệ được sáng mắt mà mất đi nhĩ lực độc đáo liệu sự sáng mắt kia có giúp ích gì cho nhị đệ bằng đôi tai cực thính của nhị đệ không? Bỏ môn sở trường đi lấy sở đoản thử hỏi có đáng không? Nhị đệ hãy nghĩ lại xem.

Tư Mã Minh cảm thấy hết sức nghi ngờ vội hỏi :

- Đại ca quả quyết cho rằng không đáng phải chữa mắt?

Tư Mã Thông đáp :

- Phải? Chừng nào cái điếc của ngu huynh và cái mù của nhị đệ gây trở ngại cho ta, sinh ra nhiều điều bất hạnh, chừng đó mới đáng chữa. Đẳng này ngu huynh tuy bí điếc nhưng vẫn lấy mắt nghe được, cũng như nhị đệ tuy bi mù nhưng vẫn lấy tai quan sát được sự vật kia mà. Như thế tội gì ta phải cam tâm bỏ cái đặc biệt đi nhận cái tầm thường làm mất uy danh của Vũ Trụ lục tàn chứ?

Đoán trước được vị đại ca của mình tất sẽ nói thế, Tư Mã Minh vội mỉm cười rồi nói sang chuyện khác :

- Đại ca hôm nay là ngày mấy rồi nhỉ?

Nghe Tư Mã Minh hỏi ngày giờ Tư Mã Thông bỗng đỏ mặt cười đáp. :

- Ngu huynh bận việc quá xá không kịp trở về Hồng Diệp sơn trang ăn tết với nhị đệ và tam đệ... hà... hà... nhị đệ, tam đệ tha lỗi cho nhé. Hôm nay đã là mừng bày tháng giêng rồi.

Tư Mã Minh lại bỗng chỉ tay về phía cây mai già ở trước Thiên Hương hiên, bên cạnh hồ cá cười hỏi :

- Xuân nồng ấm áp muôn hoa đua nở, cây hoa mai ngoài kia là một giống mai đặc biệt ở La Phù Sơn, cách nay hai chục năm tiểu đệ đã tự tay trồng lấy chắc bây giờ cành lá của nó xum xuê, hoa nở đầy đặc phải không đại ca?

Tư Mã Thông không hiểu tại sao Tư Mã Minh đột nhiên nhắc đến cây “Mực Mai” này nhưng cũng gật đầu đáp :

- Cây “Mực Mai” năm nay nở nhiều lắm nhị đệ ạ.

Tiếp theo Tư Mã Minh lại chỉ lên cây mai hỏi nữa :

- Đại ca, trên những đầu cành mai, có mấy con chim đang hót líu lo, nghe thích quá, nhưng không hiểu là giống chim gì thế đại ca?

Tư Mã Thông nhìn kỹ mấy con chim rồi đáp :

- Một cặp anh vũ và một đôi chim khuyên vàng nhị đệ.

Tư Mã Minh đột nhiên cất tiếng cười vang rồi hỏi tiếp :

- Đại ca còn nhớ năm xưa tiểu đệ đã cùng đại ca mất nhiều công phu tìm cách giăng bẫy thả mồi, khổ sở trong một thời gian hơn ba tháng trường tại cạnh Thủy Liêm động trước núi, mới đánh bẫy được một con vẹt già với đôi chim khuyên ngũ sắc, trông không đẹp mấy không?

Nghe Tư Mã Minh nhắc tới chuyện xưa, Tư Mã Thông vô cùng cảm khái, thở dài nói :

- Chuyện đã qua đi gần bốn chục năm rồi. Ngu huynh còn nhớ khi ấy tam đệ chưa ra đời, ngu huynh chừng mười một, mười hai tuổi, còn nhị đệ chừng năm sáu tuổi gì đó, không ngờ tam đệ đã hơn ba chục tuổi rồi, nhị đệ cũng đã thành nhân, còn ngu huynh thì... đã ngã già!

Tư Mã Thông nói với giọng cảm hoài nghe rất buồn rồi lại tự nhiên cất tiếng thở dài.

Tư Mã Minh chép miệng cười nói :

- Lâu lâu nhớ nhắc lại chuyện xưa kể cũng thú vị lắm phải không đại ca? Tiểu đệ còn nhớ ba con chim ấy...

Tư Mã Thông như cảm thấy hứng thú, vội đỡ lời Tư Mã Minh :

- Ba con chim ấy sống chung với anh em ta quá lâu, vẹt già và đôi chim khuyên sắc lông không còn óng mượt như ngày xưa, nhưng giọng hót líu lo của chúng cũng vẫn còn hay hơn bất cứ thứ âm thanh nào phải không nhị đệ?

Tư Mã Thông đang nói một cách thích thú, bỗng dưng thấy mặt Tư Mã Minh đượm buồn thì lật đật cau mày hỏi :

- Nhị đệ sao vậy?

Tư Mã Minh nhẹ thở dài đáp:.

- Năm xưa ba anh em ta tuy chưa góp mặt với giang hồ, kiến lập bá nghiệp, chúng ta sống rất hồn nhiên vui thú hưởng được hạnh phúc trọn vẹn. Còn bây giờ, anh em ta tuy được liệt danh đệ nhất lưu cao thủ oai trấn thiên hạ, nhưng đại ca thì điếc, còn tiểu đệ thì mù, thỉnh thoảng tiểu đệ có muốn ngắm lại cây hoa mai tuyệt mỹ ngát hương, đại ca có muốn nghe lại tiếng chim hót líu lo cũng không được, thử hỏi cuộc sống còn có nghĩa gì nữa.

Tư Mã Minh nói với giọng đều đều trầm buồn như than thân trách phận làm Tư Mã Thông ngó ngẩn, bất giác mặt cũng hiện rõ buồn lây.

Tư Mã Minh lại nói tiếp :

- Đại ca ngoài cây “Mực mai” có một hương sắc thơm tho kỳ diệu, trên đời có biết bao nhiêu những kỳ hoa dị thảo khác, cũng như cao sơn đại hải suối biếc non sanh hùng vĩ nên thơ vì giọng hót của con vẹt già với đôi chim khuyên làm sao bì được với tiếng suối reo tiếng chuông chùa ngân buồn xa vắng...

Nói đến đây Tư Mã Minh bỗng nhìn Tư Mã Thông bằng ánh mắt nhiệt thành và khê gọi :

- Đại ca!

Không nghe thấy Tư Mã Thông trả lời, Tư Mã Minh vội kéo vạt áo người anh kêu lớn hơn :

- Đại ca!

Lần này vì bị kéo giạt vạt áo Tư Mã Thông không thể đứng yên được nữa, nên giạt mình quay lại hỏi Tư Mã Minh :

- Gì thế nhị đệ!

Tư Mã Minh làm như bực tức, nói lớn :

- Tiểu đệ nói tiểu đệ không ngắm được hoa thơm cỏ lạ, nhìn thấy cao sơn đại hải, suối biếc non xanh đã hơn hai chục năm rồi, còn đại ca không nghe thấy tiếng suối reo, tiếng chuông chùa u trầm đã gần ba chục năm rồi, đại ca có biết không?

Tư Mã Thông thất thanh nhìn Tư Mã Minh rồi lắc đầu im lặng.

Tư Mã Minh thừa cơ tấn công thêm, dịu giọng :

- Đại ca, tiểu đệ có một vấn đề không sao nghĩ ra được, đại ca có thể giải đápùm tiểu đệ được chăng?

Tư Mã Thông khẽ cau mày hỏi :

- Vấn đề gì? Nhị đệ hãy nói cho ngu huynh nghe thử.

Bằng một giọng nói hết sức êm dịu từ tốn, Tư Mã Minh đáp :

- Đại ca cho rằng anh em ta phải là những bậc phi thường danh liệt “Vũ Trụ lục tàn” xưng hùng xưng bá võ lâm là hạnh phước hay tà chịu làm người thường để được nghe tiếng chim hót suối reo, được ngắm thỏa tình những phong cảnh sắc của tạo vật là phước?

Câu hỏi bất ngờ của Tư Mã Minh khiến Tư Mã Thông cảm thấy khó có thể trả lời nên y không đáp mà bỗng hỏi trở lại :

- Nhị đệ chẳng hay y thuật của Trác Dật Luân như thế nào?

Tư Mã Minh nghe đại ca của mình hỏi câu này, bất giác mừng thầm trong bụng, liền cười đáp :

- Quả thật thần diệu tuyệt vời đại ca ạ! Kê toa bốc thuốc và dùng kim châm chữa cho tiểu đệ xong chàng ta bảo sáu tháng sau chàng ta sẽ trở lại cho uống thêm thứ thuốc mạnh hơn là chắc chắn cặp mắt của tiểu đệ sẽ thấy, sáng trở lại, nhưng không ngờ tiểu đệ mới uống chưa đầy một trăm ngày đôi mắt của tiểu đệ đã trông thấy mờ mờ được rồi.

- Nhị đệ có chắc chàng ta sẽ trở lại đây không?

Tư Mã Minh vội đáp :

- Đại ca hãy yên tâm. Trác huynh là người quân tử nhất mực, trọng chữ hứa còn hơn mạng sống, đã hứa anh ấy tất trở lại. Chừng anh ấy có mặt đây rồi, đại ca...

Nhưng Tư Mã Minh mới nói tới đây, bỗng có một tên tráng đinh nói lớn :

- Khải bẩm Nhị trang chủ, Tam trang chủ sai tiểu nhân đến thỉnh Nhị trang chủ gấp, vì có Trác công tử đã từng chữa bệnh cho Nhị trang chủ và Tam trang chủ chuyển trước vừa đến nơi, thỉnh Nhị trang chủ hãy vào ngay để tương hội.

Vì quá hấp tấp không trông thấy Tư Mã Thông, đến chừng nhìn kỹ thấy Đại trang chủ cũng đang có mặt tại đây gã tráng đinh giật mình lật đật cúi người vái chào lia lịa.

Tư Mã Minh nghe báo có cố ân nhân đến, chàng ta mừng rỡ nói với Tư Mã Thông :

- May quá đại ca ơi. Đại ca thấy chưa chàng ta giữ chữ tín lắm. Chưa tới ngày hẹn mà đã tìm đến rồi đấy.

Tư Mã Thông cũng tỏ vẻ mừng rỡ vội bảo :

- Nào, anh em ta hãy vào ngay đại sảnh để gặp chàng ta xem sao.

Biết đại ca của mình đã động tâm Tư Mã Minh hết sức phấn khởi, liền vui vẻ bước theo Tư Mã Thông vào đại sảnh.

Quả như lời tên tráng đinh vừa bẩm, Trác Dật Luân đã tìm đến Hồng Diệp sơn trang và hiện đang nói chuyện với Tư Mã Hào, chợt thấy Tư Mã Thông đã về đến và cùng đi vào với Tư Mã Minh, Tư Mã Hào lật đật đứng lên mừng rỡ rồi cười nói :

- Đại ca, tiểu đệ xin giới thiệu đại ca đây là Trác Dật Luân huynh, một thần y lỗi lạc rất hiếm có.

Nói xong Tư Mã Hào vội quay về phía Trác Dật Luân giới thiệu Tư Mã Thông với chàng :

- Thừa Trác huynh, còn đây là đại ca của tiểu đệ.

Trác Dật Luân vội đứng ngay dậy, mỉm cười vái chào.

Tư Mã Thông lật đật cười nói :

- Xin mời Trác bằng hữu cứ ngồi. Nghe nói nhờ Trác bằng hữu thi triển hồi xuân diệu thủ, mà nhị xá đệ và tam xá đệ được khỏi bệnh, Tư Mã Thông này xin thành thật cảm ơn Trác bằng hữu nhiều lắm.

Dứt lời Tư Mã Thông vội chấp tay vái dài Trác Dật Luân một cái.

Trác Dật Luân lật đật hoàn lễ, ôm quyền cười nói :

- Đại trang chủ dạy quá lời, tại hạ thật tình cũng đã hăng ngưỡng anh danh của Nhị, Tam trang chủ, nay có cơ duyên được chữa bệnh cho nhị vị, tại hạ cảm thấy hết sức vinh hạnh.

Tư Mã Thông lật đật nghiêng mình mời khách ngồi lần nữa.

Trác Dật Luân thấy anh em họ Tư Mã ngoài Tư Mã Hào ra, Tư Mã Thông, tên thông nhưng tai điếc, Tư Mã Minh tên Minh nhưng mắt lại đui mù, nhưng hiện giờ chàng nói gì Tư Mã Thông đều nghe được hết nên bất giác chàng kinh ngạc tột độ.

Tư Mã Hào đoán hiểu tâm ý của Trác Dật Luân vội lên tiếng cười bảo :

- Trác huynh, đại ca của tiểu đệ tai tuy không nghe rõ nhưng anh ấy đã khổ luyện một môn tuyệt kỹ gần như là một biệt tài thiên phú là chỉ cần trông thấy người nào mấp máy đôi môi là đoán biết được kẻ ấy nói gì ngay.

Trác Dật Luân được Tư Mã Hào cho biết thế, chàng mới rõ được cơ sự. Chàng nhìn Tư Mã Minh lên tiếng hỏi :

- Nhị trang chủ, đôi mắt của Trang chủ hiện thế nào. Thứ thuốc viên và thứ thuốc nước của tại hạ có hiệu nghiệm không.

Tư Mã Minh mừng rỡ đáp :

- Hay lắm Trác huynh ạ. Y đạo của Trác huynh thật không thua gì Hoa Đà Biển Thước ngày xưa..

Trác Dật Luân mới vội đứng dậy bảo Tư Mã Minh chìa tay ra cho mình bắt mạch lại.

Bắt mạch xong Trác Dật Luân lật ngược đôi mi mắt của Tư Mã Minh lên xem rồi bỗng gật đầu cười nói :

- Cảm ơn Nhị trang chủ.

Tư Mã Minh thấy Trác Dật luân bỗng cảm ơn mình thì ngần ngợ ngạc nhiên :

- Tại sao Trác huynh lại cảm ơn như thế?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Tại hạ cảm ơn Trang chủ là vì nhờ Nhị trang chủ đã chân thành chịu khó tiếp tay tại hạ, nghĩa là Nhị trang chủ tận tâm tận lực bất động nội khí khi ăn ngủ và phục dịch thuốc men đều theo giờ giấc của tại hạ chỉ định cho bệnh tình của Trang chủ được thuyên giảm mau chóng như thế.

Tư Mã Hào nghe Trác Dật Luân nói thế thì giật mình nhưng mày kinh dị hỏi :

- Trác huynh bệnh tình của nhị ca của tại hạ có thật thuyên giảm rồi chăng?

Trác Dật Luân gật đầu đáp :

- Phải! Nếu tại hạ không nhầm thì đôi mắt của Nhị trang chủ hiện giờ trông thấy mờ mờ rồi.

Tư Mã Hào mừng rỡ, liền kêu hỏi Tư Mã Minh :

- Nhị ca, lời của Trác huynh có đúng không? Có thật nhị ca đã trông thấy mờ mờ rồi không?

Tư Mã Minh nhếch môi nói, mở lớn mắt nhìn qua Tư Mã Hào giây lát đoạn cười hỏi :

- Có phải tam đệ đang mặc chiếc áo dài màu thủy ngân không?

Tư Mã Hào kêu “à” một tiếng chụp lấy hai vai của Tư Mã Minh vừa sung sướng vừa cảm động nói :

- Nhị ca hơn hai mươi năm trời nhị ca mới tìm lại được ánh sáng, nhị ca, nhị ca có thấy hình dáng và diện mạo của tiểu đệ không hở nhị ca.

Nghe Tư Mã Hào hỏi Tư Mã Minh xúc động đến rơi lệ, nước mắt từ từ lăn dài xuống hai bên má, Tư Mã Minh khẽ lắc đầu đáp :

- Tam đệ, huynh đoán tiểu đệ khô ngô anh tuấn nhưng ngu huynh vẫn chưa trông thấy rõ mặc dù đã cố sức nhìn kỹ. Ngu huynh trông thấy màu bạc mờ mờ của chiếc áo dài màu thủy ngân của tam đệ thôi.

Tư Mã Hào mừng rơi lệ vội đứng ngay dậy, chấp tay vái dài Trác Dật Luân.

Trác Dật luân hoảng hồn, vội vàng trả lễ cười nói :

- Tại sao Tam trang chủ lại khách sáo như thế?

Tư Mã Hào lau nước mắt, giọng thành khẩn :

- Trác huynh, Trác huynh làm ơn bố đức chữa cho nhị ca của đệ lần nữa đi Trác huynh.

Trác Dật Luân gật đầu cười nói :

- Bệnh tình của Nhị trang chủ đã thuyên giảm mau chóng lắm, bây giờ chỉ cần dùng thêm ít “mạnh” được thì nội trong năm ba bữa nữa, đôi mắt sẽ thấy sáng trở lại ngay, Tam trang chủ chớ lo.

Tư Mã Minh nghe nói cả mừng khôn xiết, liền kêu lớn lên :

- Trác huynh, xin Trác huynh mau tặng thần dược để tại hạ mau được trông thấy diện mạo của Trác huynh đi.

Trúc Dật Luân cười nói :

- Nhị trang chủ hãy chậm chậm một chút, việc đó không khó chỉ cần Nhị trang chủ suy nghĩ lại thật kỹ càng là được.

Tư Mã Minh không biết Trúc Dật Luân nói gì vội cau mày hỏi :

- Trác huynh định bảo tại hạ nghĩ việc gì?

Bằng giọng điềm đạm, Trúc Dật Luân nói :

- Đại trang chủ với Nhị trang chủ uy trấn thiên hạ, danh liệt “Vũ Trụ lục tàn” đang là hạng cao thủ đệ nhất lưu, nhưng nếu sau này bệnh tình được chữa khỏi, mà tiếng tăm bị mất mát, nhị vị có...

Không cho Trúc Dật Luân nói hết, Tư Mã Minh vội ngắt lời :

- Hồng thụ thanh sơn đa ý nị tranh danh đoạt lợi bất tiêu dao. Tư Mã Minh này chẳng thà được làm người thường được thanh thoi thưởng ngoạn đó đây, chứ không ham danh trấn thiên hạ uy liệt “Vũ Trụ lục tàn”.

Tư Mã Minh nói đến đây, sức nhớ tới Tư Mã Thông nãy giờ đứng yên chưa hề phát biểu ý kiến, vội quay nhìn Tư Mã Thông, mỉm cười hỏi :

- Đại ca, sao đại ca không nói gì cả vậy? Hay đại ca không đồng ý kiến với tiểu đệ?

Tư Mã Thông cười nói :

- Ai có lập trường người đó, không thể bắt buộc được...

Tư Mã Minh hơi biến sắc, nhướng cao đôi mày nhắc lời nói lớn :

- Đại ca lầm rồi, anh em chúng mình tình thâm cốt nhục, đồng khí liên chi, cần phải nhất tâm nhất trí mới phải. Bây giờ tiểu đệ xin thỉnh đại huynh lấy thân phận của người anh cả, định lại chủ ý xem chúng ta nên làm người thường, hay người có tên tuổi Võ lâm thiên hạ?

Tư Mã Thông cau mày ra vẻ nghĩ ngợi lung lăm.

Trúc Dật Luân thấy vậy cũng không dám nói lên vào. Tuy nhiên trong bụng chàng nghĩ nhiều về anh em họ Tư Mã, chàng thấy họ tuy xuất thân không được quang minh chính đại, nhưng tình thân thiết của họ thật đáng trọng...

Biết rõ Tư Mã Thông đang hoang mang bất định, Tư Mã Minh vội nói :

- Đại ca đừng nghĩ nhiều làm chi, đại ca có việc gì nói thẳng ra đi. Nếu đại ca thấy anh em mình nên từ bỏ mọi cám dỗ lợi danh, trở về sống nhàn cư thanh bạch, thì đại ca nên yêu cầu Trác huynh thi triển hồi xuân diệu thủ, chữa luôn bệnh điếc cho đại ca còn như đại ca đã lưu luyến cuộc đời giang hồ sóng gió, còn mê cái danh hiệu Vũ Trụ lục tàn thì đại ca cứ nói tiểu đệ để luôn đôi mắt thành ra hạt tử đành chịu tàn phế suốt đời đi theo đại ca.

Lời nói chan chứa tình nghĩa của Tư Mã Minh khiến Tư Mã Thông bị xúc động mãnh liệt, y bỗng cất tiếng thở dài, thò tay vào mình rút ra một phong thơ trao cho Tư Mã Hào và Trác Dật Luân xem.

Thì ra đó là một bức thơ của Độc Cô Trí thỉnh mời Vũ Trụ lục tàn đến Đồng Bách sơn Thiên Huyền cốc tương hội thương nghị việc thành lập Lục Tàn bang.

Trong thơ Độc Cô Trí có nói rõ là như Vũ Trụ lục tàn mà tụ họp thành một khối thì bá nghiệp chắc chắn sẽ thành.

Tư Mã Hào xem xong lập tức đọc lại cho Tư Mã Minh nghe.

Sau khi nghe xong, Tư Mã Minh liền hỏi Tư Mã Thông :

- Đối với bức thơ này của Độc Cô Trí, đại ca định trả lời như thế nào?

Tư Mã Thông nhẹ thở dài một tiếng, rồi mỉm cười đáp :

- Nhị đệ, vừa rồi nhị đệ có nói: Hồng thụ thanh sơn đa ý nị tranh danh đoạt lợi bất tiêu dao, bây giờ ngu huynh mới nhận thấy chí lý. Cuộc sống cứ quanh quẩn trong vòng giếng ân oán, đoạt lợi, tranh danh còn có lý thú gì nữa chứ! Bởi vậy ngu huynh nhất định từ khước sự mời mọc của Độc Cô Trí, không tham tham gia Lục Tàn bang nữa.

Nói rồi Tư Mã Thông lấy lại bức thơ trong tay Tư Mã Hào xé ra nát vụn.

Trác Dật Luân thấy Tư Mã Thông đã thuận ý để mình chữa trị bệnh điếc, chàng mừng thầm trong bụng, tin chắc là chàng sẽ nắm được sự thành công trong chuyến đi này.

Xé nát bức thơ, Tư Mã Thông cười bảo Tư Mã Hào :

- Tam đệ, ta với nhị ca của em tuy không tiếp nhận lời mời của Độc Cô Trí, nhưng dù sao cũng phải trả lời cho lão ta vài hàng, tam đệ giúp dùm ngu huynh việc ấy.

Tư Mã Hào cười hỏi :

- Đại ca, trong thơ trả lời cho Độc Cô Trí, có nên uyển chuyển một chút không?

Tư Mã Thông lắc đầu đáp :

- Không cần quá uyển chuyển, chỉ nói rằng hôm nay Tư Mã Thông đã hết điếc, Tư Mã Minh đã hết mù, nên đã mất hẳn tư cách tham gia Lục Tàn bang là được.

Trác Dật Luân xoa tay cười nói :

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu. Trả lời như thế thật là quan miếng đàng hoàng. Độc Cô Trí xem xong cũng đành phải cười lạt bỏ qua thôi.

Tư Mã Thông xây lại bằng giọng thành khẩn nói với chàng :

- Trác bồng hữu, ơn đức này Tư Mã Thông tôi nguyện ghi nhớ suốt đời mong Trác bồng hữu bỏ lỗi cho.

Trác Dật Luân vội cười bảo :

- Không, không, Đại trang chủ nói quá lời, tại hạ đâu dám. Tại hạ sẽ cố hết sức mình chữa trị cho Đại trang chủ. Có điều muốn được mau bình phục, Đại trang chủ nên chịu khó nghe lời tại hạ.

Tư Mã Thông gật đầu nói :

- Trác bồng hữu chỉ bảo điều gì Tư Mã Thông tôi cũng xin nghe.

Trác Dật Luân liền bảo :

- Bây giờ yêu cầu Đại trang chủ tìm nơi yên tĩnh “diện bích” một trăm ngày.

Tư Mã Thông vâng lời ngay tức khắc vội đáp :

- Đừng nói chi phải diện bích một trăm ngày, dẫu lâu hơn thế nữa, Tư Mã Thông này cũng xin làm y theo lời chỉ bảo của Trác bồng hữu.

Thấy công việc đã thuận chèo mát mái, Trác Dật Luân mừng thầm, lập tức xem tai cho Tư Mã Thông. Sau đó chàng kê toa thuốc và dặn đối phương ở một mình trong tịnh thất, ngày đêm nên ngưng thần nhiếp tâm, tạ tuyệt mọi sự phiền nhiễu, thi hành thổ nạp chi thuật.

Tư Mã Thông nhất nhất đều làm y theo lời Trác Dật Luân, tức khắc dọn vào tịnh thất.

Trác Dật Luân cười bảo Tư Mã Minh :

- Nhị trang chủ, đôi mắt của Nhị trang chủ đã lành rồi đó. Giờ chỉ cần uống thêm thứ thuốc mạnh hơn là có thể thấy sáng trở lại như thường.

Tư Mã Minh sung sướng cười nói :

- Đại ân của Trác huynh thâm sâu như biển, sau này Trác huynh có cần chuyện gì dầu chuyện ấy có gian nan đến đâu Tư Mã Minh này cũng không từ chối.

Trác Dật Luân cảm ơn nhờ người theo đơn thuốc sắc lấy một bá, rồi chàng lấy một viên linh đơn sai rót một ly rượu và bảo Tư Mã Minh :

- Nhị trang chủ...

Nhưng vừa nói tới đó bị Tư Mã Minh chặn lời :

- Trác huynh, nếu Trác huynh không cảm thấy phiền, Trác huynh nên bỏ hẳn hai chữ Trang chủ đi.

Trác Dật Luân mỉm cười nói :

- Tư Mã nhị ca muốn thế cũng được. Bây giờ xin thỉnh. Tư Mã nhị ca hãy uống ngay viên Thất Long đơn này rồi nằm nghỉ giây lát để sẽ thân chinh bồi thuốc cho nhị ca.

Tư Mã Minh liền nhận viên Thất Long đơn bỏ tọt vào mồm rồi hớp một ngụm rượu nuốt ực.

Viên Thất Long đơn vừa vào khỏi cổ Tư Mã Minh bỗng cau :

- Tại sao viên Thất Long đơn lại đắng như thế hử Trác huynh?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Thứ Linh đơn này đã được chế chung với bảy thứ mật rắn kỳ độc, nên tự nhiên nó phải đắng, nhưng đối với bệnh mù lòa nó rất hiệu nghiệm, có thể bảo là một thứ vô thương thần dược.

Sau khi đặt Tư Mã Minh xuống giường xong. Trác Dật Luân lấy ra một cái đĩa bằng bạc nhỏ để cạnh bên Tư Mã Minh, rồi dùng bông thấm thuốc, rửa sạch hai mắt xong chàng tại ngậm vận công xoa bóp đôi tròng cho Tư Mã Minh.

Lúc đầu, Tư Mã Minh cảm thấy hai mắt mát lạnh, sau đó ít lâu chàng lại thấy trong người thư thái dễ chịu, và buồn ngủ hết sức.

Lúc vừa rửa xong đôi mắt Tư Mã Minh, Trác Dật Luân thuận tay điểm vào “Hắc Cam Thùy huyết” của đối phương.

Tư Mã Hào đứng bên cạnh lên tiếng cười hỏi :

- Trác huynh, chắc cồ lẽ đôi mắt của nhị ca tiêu diệt mau lành hơn đôi tai của đại ca tiêu diệt?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Tư Mã đại huynh mới vừa được chữa bệnh, nhanh nhất là phải trăm ngày mới thấy công hiệu còn, Tư Mã nhị huynh chỉ cần bảy hôm nữa, đôi mắt sẽ nhìn thấy rõ như xưa.

Tư Mã Hào hết sức mừng rỡ, vội hỏi :

- Nhị ca còn bao lâu mới tỉnh lại hở Trác huynh?

- Thất Long đơn cực mạnh, tại hạ đã điểm dùm Thùy huyết của Nhị trang chủ nên ít nhất đến mai Nhị trang chủ mới tỉnh lại.

Tư Mã Hào cười nói :

- Thế thì việc gì chúng ta phải ngồi chờ trong này, đệ xin mời Trác huynh trở ra ngoài uống với đệ ít chung Bách Niên Mỹ tửu nhân thể chúng ta bàn luận cho vui đỡ phải sốt ruột chờ đợi.

Trong chuyện đi Hồng Diệp sơn trang này, thấy mọi sự đều được may mắn thuận như ý, Trác Dật luân khoan khoái trong bụng, liền bằng lòng bước theo Tư Mã Hào rời khỏi tịnh thất, vừa đi chàng vừa cười nói :

- Chuyến đi này tại hạ còn bận rộn nhiều việc lắm, nhưng thế này kể không uống công tại hạ chút nào hết.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Gặp Vận Xui Trong Hoang Miếu

Đi suốt ngày, hôm đầu cả hai không gặp một sự gì xảy ra cả. Trời trong xanh, nắng đẹp trải chan hòa khiến lòng hai chàng lâng lâng vui sướng.

Qua ngày hôm sau, dọc đường và giữa vùng núi non hoang vắng, Tư Mã Hào với Trác Dật Luân bỗng bị mưa ướt như chuột lột.

Cơn mưa như trút nước, giông gió lại gào thét ào ào, hai chàng phải giở thuật phi hành ra chạy vùn vụt tới chân núi để tìm chỗ trú mưa.

Bất ngờ và may mắn sao, bỗng thấy có một ngôi miếu siêu vẹo hoang lương ẩn hiện qua màn mưa mờ đục nằm sát bên chân núi, cả hai lập tức chạy nhanh tới đó. Đến nơi ngó thấy ngôi cổ miếu này không có lấy một nửa bóng người, bên trong thì bàn thờ và các thứ hầy còn nguyên vẹn, lạ một điều nữa là hai bên bệ có kê hai cỗ quan tài, hai chàng hết sức lấy làm ngạc nhiên.

Tư Mã Hào vốn sống sung sướng đã quen, nên cảm thấy rất khó chịu với bộ quần áo ướt nhẹp, bởi thế vừa vào tới trong miếu là chàng vội gỡ hai cánh cửa xuống đập bể thành nhiều mảnh ngay.

Trác Dật Luân đoán biết Tư Mã Hào muốn nhúm lửa lên hơ quần áo nên chàng vội lấy mồi lửa ra đốt cháy đồng gỗ ấy.

Hai chàng chỉ bị ướt hết quần áo đang mặc trên người, còn quần áo trong bao hành lý được gói bằng thứ vải dầu nên không hề bị thấm ướt.

Đợi Trác Dật Luân đốt lửa xong, Tư Mã Hào ngó chàng mỉm cười một cái rồi tuột ngay quần áo ướt đang mặc trong người ra.

Trác Dật Luân thấy vậy bật cười la lên :

- Sao tam ca lại làm kỳ quá vậy, không sợ thần linh mất vía nổi giận quở phạt chúng ta hay sao?

Tư Mã Hào le lưỡi, vội ôm quần áo chạy tới đứng trước bệ thờ để mình mấy trần truồng như nhộng, lép nhép miệng khấn :

- Tiểu bối mặc quần áo ướt không quen, nên đành phải tòng quyền xin chư vị thần linh rộng tình đại xá cho tiểu bối.

Khấn xong Tư Mã Hào vội thay quần áo ướt, tới bên đồng lửa hơ, chàng vừa trở qua trở lại, vừa quay hỏi Trác Dật Luân :

- Còn hiền đệ sao không chịu thay quần áo đi? Bộ hiền đệ sợ ướt hay sao chứ?

Trác Dật Luân không dám thay quần áo ngay trước bàn thờ nên vội bước vào góc tường lấy quần áo khô ra thay.

Khi ấy ngoài trời tối đen như mực, mưa mỗi lúc mỗi to.

Thay xong quần áo, nhìn thấy trên bàn thờ có ngọn đèn còn cháy leo lét, Trác Dật Luân bước tới nơi vịn cho sáng thêm rồi đến bên Tư Mã Hào hơ bộ quần áo ướt của mình.

Khi áo quần của cả hai đã được khô ráo, Tư Mã Hào bèn bày rượu ngon và đem thứ món nhắm đặc biệt là “chân ngỗng” ra mời Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân vừa cầm miếng chân lên tay thì đột nhiên có tiếng kêu “tách” nổi lên.

Tư Mã Hào và Trác Dật Luân, cả hai đều là hảo thủ, tự nhiên họ đều nghe rõ tiếng kêu ấy.

Và tuy nghe, nhưng cả hai chỉ đưa mắt nhìn nhau gật đầu, rồi cùng quét mắt nhìn quanh, xem xét kỹ lưỡng từng chút trong hoang miếu.

Kết quả bốn đạo quang đều hướng cả về phía cỗ quan tài bằng gỗ kê ngay bên cạnh bàn thờ.

Cỗ quan tài này làm bằng thứ ván trắng mỏng, nắp được đậy kín mít, để thật ngay ngắn, không có dấu hiệu gì khác lạ cả.

Thế sao Trác Dật Luân với Tư Mã Hào đều nhìn cả về phía quan tài.

Thì ra không phải cả hai nhìn thẳng vào cỗ quan tài mà họ đang nhìn vũng nước mưa ở bên cạnh quan tài. Nãy giờ Tư Mã Hào vẫn ngồi yên một chỗ hơ quần áo, còn Trác Dật Luân lúc thay quần áo đã bước về phía khác, nên không thể bảo là hai chàng để nước mưa rơi đọng vũng ngay chỗ đó được.

Vả lại ngôi hoang miếu này tuy đã cũ kỹ nhưng mái ngói vẫn còn hoàn chỉnh, không hề bị hư hại chỗ nào cũng không thể nói là mái ngói bị đột nữa. Trác Dật Luân kinh dị đưa mắt nhìn quanh một lúc sức nghĩ ra một kế, chàng vội bảo nhỏ Tư Mã Hào :

- Tam ca hãy nhìn xem vũng nước này hình như có người làm nhều đến đọng vũng vậy.

Tư Mã Hào khẽ nhướng mày hỏi nhỏ :

- Hiền đệ có tin ma quỷ không? Chắc có lẽ trong cỗ quan tài này có việc lạ lắm.

Trác Dật Luân cười nói :

- Trên đời này việc gì lại chẳng có? Nhất là những chuyện thần linh quỷ quái nhưng mỗi người lại nói một cách khác nhau, hư vô mù mịt nên tiểu đệ cũng không dám quả quyết là có hay không.

Tư Mã Hào khẽ láy mắt ra hiệu rồi cười nói :

- Nếu hiền đệ cao hứng, bọn mình hãy làm kính thỉnh vị u linh trong cỗ áo quan bước ra uống chung với bọn ta một vài ly bồ đào mỹ tửu thử xem.

Trác Dật Luân hội ý xoa tay bảo :

- Người làm chủ nhân, quý làm khách, chuyện này ngộ nghĩnh lắm, tam ca dành cho tiểu đệ được chăng?

Tư Mã Hào cười lớn :

- Phải xem hiền đệ có đủ tư cách mời được vị quý khách trong cỗ áo quan không đã chứ.

Trác Dật Luân vội nói :

- Mời quý ma nhắm rượu thật là chuyện mới lạ, để tiểu đệ ngâm thơ mời thỉnh vị bằng hữu trong cỗ áo quan nghe thử xem sao.

Nói xong Trác Dật Luân liền cất giọng ngâm mấy câu thơ ngụ ý mời khách cùng nâng chung rượu bồ đào cho thỏa tình tri ngộ.

Nhưng Trác Dật Luân đã ngâm dứt mà trong điện vẫn cứ yên lặng như tờ, cỗ quan màu trắng vẫn im lìm bất động.

Tính nết Tư Mã Hào dẫu sao không được thuần lương bằng Trác Dật Luân, nóng nảy như lửa, nên chàng ta vội xếch ngược đôi kiếm mi, cười giọng ngạo nghễ :

- Hiền đệ như thế là hiền đệ chưa đủ tư cách rồi đấy, hiền đệ hãy nhường cho ngu huynh thỉnh lại lần nữa, xem đêm nay ngu huynh có làm được chủ nhân không cho biết.

Trác Dật Luân cười hỏi :

- Tam ca định thỉnh khách bằng cách nào?

Tư Mã Hào cười đáp :

- Hiền đệ là “Văn Vương thỉnh khách”, còn ngu huynh là “Bá Vương thỉnh khách”. Đời này phần nhiều

thiên hạ họ không biết phải quấy, không hiểu cái gì là tử tế, quý cũng như người vậy đó.

Trác Dật Luân bật cười :

- Tại sao tam ca lại đem Văn Vương ra mà so sánh với Bá Vương?

- Hiền đệ ngâm thơ thay thỉnh thiệp tự nhiên là “Văn Vương thỉnh khách”, còn ngu huynh định dùng tay thay thiệp nên gọi là “Bá Vương thỉnh khách” chứ sao?

Trác Dật Luân lại hỏi :

- Thế nào là “dùng tay thay thiệp” hả tam ca?

Tư Mã Hào đáp :

- “Dùng tay thay thiệp” nghĩa là ngu huynh sẽ mở nắp quan tài mời khách, quyết lôi y dậy cho được mới nghe, cho y được biết mùi thứ bồ đào mỹ tửu đặc chế của Hồng Diệp sơn trang mới được.

Trác Dật Luân ồ lớn một tiếng, nhướn mày cười nói :

- Tuyệt quá! Để xem cách thức “Bá Vương thỉnh khách” của tam ca có hiệu lực hơn “Văn Vương thỉnh khách” của tiểu đệ không?

Tư Mã Hào gục gật đầu cười rồi nhìn thẳng vào cổ quan tài trầm giọng nói lớn :

- Ông bạn nào đang nằm trong hòm đó hãy nghe đây, bất luận người hay ma, là quỷ đực hay cái, là ma treo cổ hay ma chết trôi cũng vậy, mời ông bạn hãy tự động bước ra ngoài này nhằm vài chung bồ đào mỹ tửu với anh em tại hạ. Nếu ông bạn cứ khó tính nằm vạ trong ấy thì... hà hà... ông bạn đừng trách Tư Mã Hào này thi triển thủ đoạn Bá Vương khai quan lôi khách dậy đấy nhé.

Tư Mã Hào lớn tiếng nói như vậy thế mà không hiểu tạo sao cổ quan tài vẫn im lìm.

Tư Mã Hào giận sôi gan, chàng ta vụt đứng ngay dậy hằm hằm bước thẳng đến trước quan tài.

Trác Dật Luân thấy vậy vội bước theo sát bên gót Tư Mã Hào đề phòng ứng biến rất có thể xảy ra bất ngờ. Nhìn vũng nước mưa kế bên cạnh cổ quan tài, hai chàng lại càng tin tưởng dữ dội, quả quyết trong cổ quan tài này thế nào cũng có chuyện quái lạ chứ chẳng không.

Tư Mã Hào vội giơ tay xô nhẹ nắp quan tài, phát giác được nắp hòm chỉ dậy hờ thôi chứ chưa bị đóng cứng, chàng liền ngằm vận công lực, chưởng mặt giờ lên che kín trước ngực, chưởng trái chụp lấy nắp hòm đẩy mạnh một cái.

Lập tức nắp quan tài bị bật tung ra.

Và một cảnh tượng hãi hùng hiện ra làm hai chàng giật nảy mình trở mắt nhìn trân trân vào trong hòm.

Thì ra trong cỗ áo quan làm gì có người sống hay xác chết mà là xác một con mãng xà to lớn đang nằm trong đó. Xác con mãng xà này bị chặt cụt đầu, da cũng bị lột luôn, bày da thịt đỏ lôm, nhầy nhựa máu trông rất ghê tởm.

Tư Mã Hào kinh dị quay nhìn Trác Dật Luân :

- Hiền đệ không ngờ trên đời lại có chuyện quá lạ như thế này nhi.

Trác Dật Luân đã bình tĩnh trở lại, cười nhẹ gật đầu :

- Kể lạ thật! Không biết ai chơi cái trò nghịch ngợm này thế?

- Làm sao biết được. Thế mới bực mình đấy. Ngu huynh muốn mở luôn nắp hòm phía bên kia luôn, hiền đệ thấy có được không.

Trác Dật Luân xech cặp kiếm mi, vừa định trả lời thì Tư Mã Hào bỗng nói tiếp :

- Ngu huynh cũng biết tự ý mở nắp quan tài của kẻ khác là không hợp lý, nhưng khổ cái tính hiếu kỳ của ngu huynh quá mạnh nên đành phải làm liều mới được hiền đệ ạ.

Chính Trác Dật Luân cũng đang hiếu kỳ không thua gì Tư Mã Hào, nên chàng vừa bước theo Tư Mã Hào đến trước cỗ quan tài phía bên kia vừa hỏi nhỏ :

- Theo ý tiểu đệ không chừng có ai đang định chế luyện môn ám khí kỳ độc hoặc môn công lực ám tổn gì đó đấy tam ca.

Tư Mã Hào gật đầu :

- Sự suy đoán của hiền đệ đại khái không đến nỗi nhầm lẫn quá xa, chính ngu huynh cũng đang đoán như thế.

Khi ấy hai chàng cũng vừa bước tới trước cỗ quan tài phía bên kia, Trác Dật Luân giơ tay khẽ xô nắp quan tài một cái, rồi nhìn bảo Tư Mã Hào :

- Tam ca lạ thật! Nắp quan tài bên này cũng chỉ đây tạm thôi chứ chưa hề đóng chắc thật sự.

Tư Mã Hào cười ha hả nói :

- Hiền đệ hãy tránh sang một bên đi để ngu huynh tự mở nắp lấy xem thử trong đấy có gì không cho biết.

Dứt lời, Tư Mã Hào liền giơ cao tay mặt hất một cái, nắp quan tài linh không tung bỗng lên cao, rồi rơi xuống mặt đất đánh rầm một tiếng. Lần này cả hai trông thấy trong áo quan không có xác măng xà lột da cụt đầu nữa mà là một đạo sĩ áo vàng tuổi trạc tam tuần đang nằm im trong đấy như đang ngủ say vậy.

Và cũng bởi trông thấy đạo sĩ hình như đang ngủ say, chớ không phải chết, nên Tư Mã Hào nói lớn :

- Đạo trưởng là ai, vậy hãy ngồi dậy đi đừng có giả vờ làm ma làm quỷ nữa.

Nhưng đạo sĩ áo vàng không thèm trả lời, y bỗng “cục tác”, tiếng kêu nghe vô cùng rùng rợn, khiến Trác Dật Luân với Tư Mã Hào rùng mình rợn gáy.

Lạ nhất là tiếng kêu cục tác từ trong bụng đạo sĩ phát ra, chứ không như người thường phải phát âm bằng cuống họng.

Tiếp theo hai tiếng kêu quái dị, chiếc đạo bào đạo sĩ bỗng nhiên phùng to lên như cái trống ở giữa bụng.

Hết chuyện lạ này đến chuyện quái dị khác, Tư Mã Hào và Trác Dật Luân muốn mất cả hồn vía. Hai chàng lập tức ngằm vận công lực vào song chưởng bí mật đề phòng thối lui ra sau nửa bước.

Đạo bào vừa phùng to lập tức bị rách toang và hiện ra một đầu gà rất kỳ dị.

Đầu gà nhỏ bằng hột đào, mỏ gà vừa đẹp không được nhọn lắm, nhưng sắc mào gà thì đỏ tươi như huyết không khác gì màu hoa phù dung.

Đến giờ Trác Dật Luân với Tư Mã Hào mới biết rõ vị đạo sĩ áo vàng nằm trong quan tài kia chỉ là một xác chết không hồn chớ không phải là người sống nhưng hai chàng không hiểu tạo sao trong bụng xác chết lại chui ra một cái đầu gà quái dị như thế.

Trác Dật Luân với Tư Mã Hào đứng cạnh bên cỗ quan tài, lòng cả hai vô cùng kinh dị nhưng kinh dị của họ chỉ nội trong chốc lát là tiêu tan ngay.

Bởi sau khi cái đầu gà từ từ ngóc cao, họ thấy rõ nó là một cái đầu rắn kỳ quái trên mọc một cái mòng giống như mào gà đỏ tươi như huyết.

Trác Dật Luân đã từng sống tại các miền biên cương nhiều năm đối với những loại xà trùng quái dị, chàng có một sự hiểu biết vô cùng phong phú, cho nên vừa nhìn thấy chàng bỗng hết hoảng la lớn :

- Tam ca, hãy coi chừng, đây là thứ “Kê quái xà” có thể phun hơi độc giết người đấy.

Chàng vừa nói vừa kéo Tư Mã Hào lui ra sau nhiều bước đồng thời co chỉ ngưng công búng ra một luồng chỉ phong vào đầu con “Kê quái xà”.

Trác Dật Luân có một nội gia công lực cực cao, thủ pháp lại tuyệt vời, nên chàng đã búng trúng ngay vào giữa đầu con quái xà, làn chỉ phong của chàng vừa bay tới đầu rắn lập tức bị bể nát, con quái xà chết ngay tức khắc.

Tư Mã Hào thấy thế liền thở khi một hơi, lắc đầu cười nói :

- Những quái sự liên tục xảy ra trong miếu hoang, Tư Mã Hào này chưa hề thấy qua, thật là quái dị!

Trác Dật Luân nín thính, cau mày suy nghĩ.

Tư Mã Hào hỏi lớn :

- Hiền đệ đang nghĩ gì đấy?

Trác Dật Luân đáp :

- Tiểu đệ đang định tìm tòi những dấu vết liên quan tới hai cỗ quan tài măng xà xác chết với con độc xà mào gà...

Tư Mã Hào lắc đầu cười nhạt :

- Quái sự đầy dẫy, hình như trí lực của con người khó có thể phân triết giải đáp nổi, chắc có lẽ phải cầu đến thần linh.

- Tam ca nói sao? Tam ca muốn cầu thần linh?

Tư Mã Hào hướng về phía bàn thờ, gật đầu :

- Đúng, ngu huynh phải cầu thần! Nếu như thần không linh thiêng thì làm gì được thiên hạ cúng bái quanh năm? Để ngu huynh xem thử trong hoang miếu này đang thờ vị thần linh nào đã, xong ngu huynh sẽ hỏi vị thần ấy coi tạo sao ông ta lại để nhiều chuyện quái dị phát sinh ngay tại chỗ ông ta trấn giữ có phải ông ta hết linh rồi không?

Câu nói đầy phong phú của Tư Mã Hào khiến Trác Dật Luân bật cười thành tiếng.

Tư Mã Hào vừa nói vừa bước đến trước bàn thờ, giơ tay khẽ vén tấm màn che cửa điện.

Không ngờ Tư Mã Hào vừa vén tấm màn kia lên, thì nhanh như chớp một bóng đen từ trong bỗng bay vụt ra, tát bộp vào má chàng một cái tát mạnh như trời giáng.

Tư Mã Hào không cách nào đỡ kịp, đành hứng trọn một cái tát tai nẩy lửa, ngã lộn ra sau mấy bước liền tiếp.

Bóng đen thoáng cái biến mất ra cửa hoang miếu.

Sau phút hãi kinh Tư Mã Hào lồm cồm bò dậy, ôm mặt ngăn người như pho tượng đá trông rất thảm hại.

Trác Dật Luân cũng vậy, chàng đứng trơ ra nhìn Tư Mã Hào không sao chớp được mắt.

Với nhãn lực cựạ tinh cực nhạy của Trác Dật Luân, chàng cũng chỉ trông thấy thân pháp của bóng đen nhanh như thiểm điện chứ không nhận rõ được diện mạo của đối phương, thế cũng đủ biết bóng đen là một nhân vật lợi hại dường nào rồi.

Tư Mã Hào quá kinh hoàng, chàng nhìn Trác Dật Luân, ngơ ngác :

- Hiền đệ, ai vừa tát ngu huynh đấy?

Trác Dật Luân nhan mặt lắc đầu :

- Không có, chỉ biết đó là một cô gái áo đen thôi tam ca.

Tư Mã Hào nghe nói đối phương là một cô gái bất giác chàng ta lặng thinh giây lát mới cau mày hỏi Trác Dật Luân :

- Cô gái ấy là ai, vậy sao nàng lại... tát ngu huynh.

Nghe Tư Mã Hào hỏi như thế, Trác Dật Luân vui cười muốn lộn ruột. Chàng vội đáp :

- Đối phương rất lạ, nhưng nhìn thân pháp lanh lẹ của nàng từ trong bay ra cũng biết nàng có một võ học cực cao đấy tam ca.

Tư Mã Hào tay cứ xoa lên má bên mặt đã bị tát sưng húp, chàng nhổ một búng máu tươi, rồi như tức giận đến cực độ, chàng bỗng chụp tấm màn trước cửa điện giật tung xuống.

Điện thờ hiện ra trống rỗng, không một bức tượng, không một bài vị nhang đèn, hương khói cũng không, hoàn toàn vắng lặng, tẻ lạnh.

Trác Dật Luân ngạc nhiên, Tư Mã Hào cũng bàng hoàng sửng sốt.

Bỗng Trác Dật Luân kêu lên :

- Tam ca, hình như có ai viết gì trên vách kia kìa.

Tư Mã Hào chăm chú nhìn kỹ theo ngón tay của Trác Dật Luân, quả nhiên thấy trên vách điện lờ mờ có viết tám chữ và hình như đối phương đã dùng cương lực phổ vào đầu ngón tay khắc sâu vào vách đá.

“Hỗn xược bất kính, trọng phạt ba lần.”

Khi ấy Tư Mã Hào vì ghé mắt gần sát vách điện để xem cho kỹ nên chàng người thấy một mùi thơm thoang thoảng y như mùi thơm của chàng người được khi vừa vén tấm màn lên, bị đối phương tát trúng má.

Mùi thơm tuy nhẹ người nhưng Tư Mã Hào sực nhớ tới cái tát nẩy lửa vừa rồi bất giác chàng ta nổi giận đùng đùng nghiêng răng chửi lớn :

- Mẹ kiếp! Con khốn nạn kia thật vô lý, ta với mi có quen biết gì nhau, sao mi hỗn láo với ta như thế này chớ?

Trác Dật Luân cười hề hề an ủi :

- Tam ca không nên nổi nóng, cổ nhân có nói trách người tốt hơn hãy tự trách mình trước, theo ý tiểu đệ thì thiếu nữ áo đen vừa rồi đã nhân nhượng tam ca khá nhiều rồi đấy.

Tư Mã Hào trừng mắt sừng sộ :

- Hiền đệ nói thế nghĩa là cho rằng ngu huynh đã thất lễ với con nhỏ khốn ấy?

Trác Dật Luân cười :

- Nhứt định rồi, tam ca nhớ lại xem, lúc nãy tam ca đã cời trần cời truông biểu diễn trước mặt nàng như thế không phải tam ca đã có lỗi trước hay sao?

Tư Mã Hào nghĩ lại mặt mày đỏ gay lên, chàng ta gượng cười nói :

- Nói thế thì ngu huynh đáng tội!

Rồi chàng ta lại rờ lên má cười nói tiếp :

- Một cái tát như thế này kể ra cũng nhẹ lắm rồi, nếu nàng đâm ngu huynh một đao hay thương cho ngu huynh một nội gia trọng chưởng thì chắc tên đạo sĩ nằm trong hòm kia cũng phải dọn chỗ nhường cho ngu huynh quá.

Trác Dật Luân trông thấy điệu bộ đáng thương của Tư Mã Hào bất giác chàng phì cười :

- Tam ca chớ tưởng như thế đã yên đâu, sau cái tát nẩy lửa vừa rồi, còn nhiều trò chơi lạ đang chờ tam ca đấy.

Tư Mã Hào hoảng kinh la lên :

- Hiền đệ! Còn...

Tư Mã Hào định nói “còn trò chơi nữa”, nhưng vừa nói tới đó sực nhớ tới tám chữ của cô gái áo đen

đã để lại: “Hỗn xược bất kính, trọng phạt ba lần”, chàng đã hiểu ngay nên nín luôn.

Trác Dật Luân biết Tư Mã Hào nghĩ ra rồi, nên chỉ mỉm cười :

- Tam ca phải hết sức cẩn thận, tội chết của tam ca tuy đã được miễn, nhưng tội sống thì lại nan đào, thế nào tam ca cũng phải nhận thêm hai lần phạt nặng của đối phương nữa đó.

Tư Mã Hào đỏ mặt nhưng lòng hiểu thẳng đột khởi, chàng ta cười nói :

- Hiền đệ chớ nên xem thường ngu huynh, cái tát ấy quá bất ngờ nên ngu huynh mới không kịp tránh, chứ còn bây giờ ngu huynh đã đề cao cảnh giác, nàng ta không dễ gì trừng phạt nổi ngu huynh đâu.

Trác Dật Luân chỉ mỉm cười không nói.

Chợt nhìn thấy phía ngoài trời đã thôi u ám quang đảng trở lại, mưa dứt hẳn, chàng liền cười nói :

- Tam ca, mưa đã hết, quần áo đã khô, bọn mình nên tiếp tục lên đường ngay đi.

Tư Mã Hào gật đầu :

- Tự nhiên phải lên đường rồi, ở lại đây làm gì?

Thế là Trác Dật Luân lập tức phóng lửa đốt cháy tấm màn che trước điện thờ với một hai nơi khác.

Tư Mã Hào thấy vậy ngạc nhiên :

- Hiền đệ, ngu huynh đã bị xơi một cái tát, chớ đâu phải hiền đệ, tạo sao hiền đệ lại nổi nóng phóng hỏa đốt chùa?

Thấy la đã cháy lớn, Trác Dật Luân vừa bước ra ngoài vừa mỉm cười đáp :

- Tam ca đã nghĩ lầm rồi, tiểu đệ cốt phóng hỏa cháy hai cỗ quan tài để khỏi làm hại những kẻ đến sau đấy.

Tư Mã Hào thở dài :

- Hiền đệ thực rất xứng danh là “Thành Thủ Nhân Tâm”, lòng thương người của hiền đệ đáng để ngu huynh khâm phục lắm vậy.

Trác Dật Luân cười nói :

- Tam ca đã quá khen ngợi tiểu đệ đấy chứ, trong giới giang hồ đầy hiểm trá này, khó có ai được tiếng là người tốt lắm.

Hai chàng vừa đi vừa nói chuyện huyền thuyên và chẳng mấy chốc thì trời đã gần trưa cả hai dẫn nhau tới một thôn điếm.

Tư Mã Hào vỗ vai Trác Dật Luân cười bảo :

- Hiền đệ, bọn mình đã khổ sở cả đêm tại hoang miếu, sáng sớm lại phải lên đường, bây giờ bọn ta có nên tạm nghỉ tại đây không? Hay lại tiếp tục hành trình đợi đến thị trấn nghỉ luôn một thể?

Trác Dật Luân ngửi thấy mùi thịt nướng thơm ngon bốc lên theo khói từ trong khách điếm bay ra, trong bụng nghe đói dẫn lên, hơn nữa chàng Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội Tư Mã Hào đã sống sung sướng trong Hồng Diệp sơn trang từ nhỏ không quen nhịn đói khát như chàng, nên chàng lật đật cười đáp :

- Nếu tam ca đã đói bụng, bọn mình hãy vào đây ăn uống một châu thật no say, rồi sẽ lên đường cũng chẳng muộn.

Tư Mã Hào mừng rỡ ra mặt, vội lôi Trác Dật Luân bước vào.

Tiệm ăn này cửa ra vào rất hẹp, bên trong không có một bóng thực khách, chỉ có thiếu nữ áo xanh ngồi trong quày hàng ngó ra thôi. Thật là một tiệm ăn lạ đời hết sức!

Trông thấy thiếu nữ áo xanh chừng hăm hai hăm ba tuổi, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, dáng người khỏe mạnh, sắc mặt tuy rất thô sơ, nhưng nàng vẫn có một vẻ đẹp cao quý. Trác Dật Luân bước tới cười hỏi :

- Thưa cô nương, anh em tại hạ từ xa đến đây lần đầu, tìm vào quý điếm, nên không hiểu quý điếm có bán những món ăn gì, xin cô nương vui lòng cho biết, để anh em tại hạ tiện gọi thức ăn?

Thiếu nữ áo xanh nghe nói vừa khẽ nướng mày vừa nghiêm trang hoàn lễ, rồi chỉ tấm bảng hiệu treo ngoài cửa tiệm, tùm tùm cười bảo Trác Dật Luân :

- Tướng công không thấy ngoài cửa tiệm có treo tấm bảng kê khai các món ăn đó sao, đủ cá cơm canh rượu thịt, tướng công khách sáo chi lắm vậy.

Tư Mã Hào cười ha hả rồi nói :

- Xin quý nương thông cảm ho. Ông em của tôi cái gì cũng được hết, tuy có tính khách sáo cố hữu của một nho sĩ gần là không sửa được thôi.

Thiếu nữ áo xanh nhìn qua Tư Mã Hào rồi mỉm cười hỏi Trác Dật Luân :

- Nhị vị tướng công cần dùng món gì?

Trác Dật Luân chưa kịp trả lời Tư Mã Hào lại cười dành nói trước :

- Tùy ý quý nương. Chắc có lẽ tửu điểm của quý nương cũng không có những món sơn hào hải vị độc đáo gì đâu, vậy quý nương chỉ cần đem thứ rượu uống được và vài món ăn nấu chín ra đây là đủ rồi.

Thiếu nữ áo xanh nghe Tư Mã Hào ăn nói như thế, nàng bỗng bĩu môi xí phớt một tiếng rồi lật đật chạy đi bày bát đĩa xong bước thẳng xuống bếp.

Trác Dật Luân thấy thiếu nữ áo xanh đi khuất, chàng liền bảo nhỏ Tư Mã Hào :

- Tam ca, tam ca nên nói khéo một chút, bởi đây là một tửu điểm trong thôn dã, đừng ra vẻ khinh thị người ta quá không tốt.

Tư Mã Hào cười khanh khách :

- Hiền đệ đừng trách ngu huynh sinh tánh thô bạo, thấy gì nói nấy, chớ không như đại ca và nhị ca, làm gì cũng suy nghĩ cẩn thận mất nhiều thời giờ.

Trác Dật Luân thấy Tư Mã Hào trực tính như vậy cũng chỉ cười theo.

Ngay khi ấy thiếu nữ áo xanh cũng vừa bưng ra một mâm rượu và các thức ăn.

Tư Mã Hào liếc qua thấy chỉ vồn vẹn có bốn đĩa thức ăn, một đĩa rau luộc, một đĩa dưa muối, một đĩa trứng chiên, và một đĩa đậu xào liền cau mày hỏi thiếu nữ :

- Cô nương, bộ không còn món nào khác nữa sao?

Thiếu nữ áo xanh chúm chím đáp :

- Tướng công là một thánh nhân nên vừa rồi đã đoán biết trong thôn điểm sơn dã này không có sơn hào hải vị vậy xin tướng công xá lỗi cho.

Tư Mã Hào biết thiếu nữ xỏ ngọt mình nhưng chàng ta vờ không để ý, chọt chỉ vào hai bình rượu trên mặt bàn hỏi tiếp :

- Tại sao chỉ có bốn món ăn lạt lẽo cô nương đem ra tới hai bình rượu lận?

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười :

- Hai bình rượu này đựng hai thứ rượu khác nhau, một bình đựng rượu “Hoa Điêu”, một bình đựng thứ “Cao Lương”. Theo tiểu nữ đoán thì tính tình của nhị vị chắc khác nhau, một vị “thô bạo”, một vị “điềm tĩnh”, biết đâu mỗi vị lại chẳng ưa thích một thứ rượu?

Trác Dật Luân gật đầu nói :

- Cô nương thông minh lắm, bình nhật tại hạ ưa thích rượu “Hoa Điêu” vừa nhẹ vừa dịu, uống rất thú vị.

Tư Mã Hào cầm bình rượu Cao Lương lên tay, rót đầy hai ly, cũng nói :

- Hay lắm, hiền đệ thích uống “Hoa Điêu”, còn ngu huynh thì ưa thứ “Cao Lương” này.

Vậy hai ta cùng nâng ly đi.

Dứt lời chàng liền nốc cạn một hơi.

Không ngờ vừa uống vào khỏi miệng Tư Mã Hào bỗng giật mình đã uống nhầm thứ rượu Cao Lương hết sức mạnh mà bình sinh chàng chưa uống qua lần nào.

Tư Mã Hào biết đã lỡ lời nên không dám nhổ ra, chàng đành nuốt ực một cái lập tức cảm thấy cổ họng mình nóng ran lên và trong bụng đang như bị đốt cháy vậy.

Trác Dật Luân rót đầy một ly rượu “Hoa Điêu” từ từ uống cạn xong cười bảo Tư Mã Hào :

- Tam ca, rượu “Hoa Điêu” thơm quá chắc có lẽ thứ rượu Cao Lương của tam ca cũng thơm ngon tuyệt vời đấy chứ?

- Đúng thế, thứ rượu “Cao Lương” này mùi vị thơm nhất nhân gian.

Nói xong Tư Mã Hào bỗng nhìn thiếu nữ áo xanh gượng hỏi :

- Cô nương, tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương, xin cô nương cho biết thứ rượu “Cao Lương” nhân gian hiếm có này, thật sự là thứ rượu gì và cách nấu ra làm sao thế?

Thiếu nữ áo xanh cười nói :

- Rượu Cao Lương tất nhiên phải nấu bằng cao lương, nên không có tên gì khác hơn.

Nhưng đây là thứ rượu mới nấu xong, vừa mạnh vừa nóng, chắc có lẽ tướng công chịu không thấu?

Ba chữ “chịu không thấu” bỗng khiến Tư Mã Hào kiếm mi dựng ngược, ha hả cười lớn :

- Tại sao cô nương lại dám nói thế? Bình sinh Tư Mã Hào này chưa hề say qua, tại hạ sẽ nốc cạn một hơi cho cô nương xem.

Dứt lời, quả nhiên Tư Mã Hào nốc một hơi cạn bình rượu.

Uống xong, Tư Mã Hào cảm thấy ruột gan như bị luộc chín, báo hại chàng ta đổ mồ hôi trán.

Thiếu nữ áo xanh miệng cười chúm chím, dán chặt hai mắt vào mặt Tư Mã Hào :

- Tướng công quả thật anh hùng, chắc có lẽ tướng công còn muốn uống thêm một bình nữa?

Tư Mã Hào gắng gượng khen ngợi :

- Mùi rượu thơm tuyệt, nhưng tại hạ cảm thấy hình như có mùi ớt pha lẫn trong đấy?

Thiếu nữ áo xanh bụm miệng cười khúc khích :

- Tướng công chỉ thích nói đùa thôi, trong rượu làm gì có ớt. Có chăng là hiện giờ trong bếp đang có một nồi thịt gà tần ớt.

Nàng vừa nói vừa chỉ vào nồi thịt gà đang bốc khói nghi ngút trên lò.

Tư Mã Hào vội bước tới mở nắp vung ra xem thấy trong nồi quả nhiên có một con gà béo, nhưng có đến nửa nồi ớt đỏ, chàng bỗng cau mày hỏi :

- Bộ cô nương từng được sinh trưởng tại Tứ Xuyên hay sao mà ăn nhiều ớt dữ thế.

Thiếu nữ áo xanh cười đáp nghe giọng ngọt xớt :

- Tiểu muội không biết ăn cay, con “Lật tiêu kê” này của một ông khách đặt nấu riêng đấy chứ.

Tư Mã Hào ngửi thấy mùi thịt gà nấu chín thơm phứt thì thèm muốn nhỏ dãi, chàng ta liếm môi cười hề hề với thiếu nữ :

- Cô nương xử sự như thế không công bình chút nào đấy nhé. Tại sao cô nương lại dành riêng con gà hầm ớt này cho người khác mà dành cho bọn tôi ăn toàn là rau luộc dưa muối chịu sao nổi.

Thiếu nữ áo xanh chúm chím cười rất duyên, và đổi luôn cách xưng hô xa lạ, gọi Tư Mã Hào bằng hai tiếng “nhân huynh” êm ái :

- Nhân huynh trách tiểu muội như thế tội nghiệp tiểu muội quá. Con gà trầm ớt này nếu không phải của người ta đặt trước nhân huynh ăn cũng không được. Nó cay xé miệng chín ruột chín gan lận đấy.

Tư Mã Hào bị giai nhân thọc trúng cục tự ái, anh chàng vênh mặt dựng mày kêu lên :

- Chưa chắc.

Nhưng thiếu nữ áo xanh không để Tư Mã Hào nói thêm, vội chặn lời :

- Nhân huynh đừng ý thị mà khổ tâm mệt lắm. Vừa rồi nhân huynh mới uống có một bình Cao Lương mà chẳng có nước mắt, tuôn mồ hôi ướt trán ra rồi, nếu bây giờ nhân huynh ăn gà hầm ớt này nữa, tiểu muội sợ

nhân huynh ngã lăn ra giẫy chết quá.

Tư Mã Hào nổi máu anh hùng, vênh mặt lớn tiếng :

- Cô nương đừng có xem thường tại hạ, tại hạ...

Thiếu nữ áo xanh bật cười nhẹ gật đầu đón lời :

- Nếu như nhân huynh cương quyết không tin lời tiểu muội thì tiểu muội đánh cuộc với nhân huynh, nhân huynh có bằng lòng không?

Tư Mã Hào gật đầu lia lịa :

- Được lắm! Đánh cuộc như thế nào, cô nương hãy nói cho tại hạ nghe thử?

Thiếu nữ áo xanh chỉ vào nồi “Lật tiêu kê” nhoẻn miệng cười đáp :

- Nồi “Lật tiêu kê” này đáng lý không thể bán lại cho ai được nhưng nếu nhân huynh bằng lòng ăn hết con gà này, thì tiểu muội sẽ tặng không luôn cả mâm cơm và hai bình rượu, không lấy nhân huynh một xu nhỏ này.

Tư Mã Hào nghe qua liền cười hề hề bảo :

- Đánh cuộc bằng cách ấy cô nương chắc sẽ bị thiệt thòi nhiều lắm đấy, cô nương tính kỹ lại đi.

Thiếu nữ áo xanh chớp cặp mắt đen lóng lánh, lắc đầu cười nói :

- Tiểu muội tính kỹ rồi, tiểu muội không bị thiệt thòi gì đâu vì tiểu muội tin chắc sẽ thắng cuộc. Và lại, nếu nhân huynh không làm cách gì ăn hết con gà hầm ớt này được, nhân huynh sẽ phải bồi thường cho tiểu muội mười lượng bạc nữa kìa.

Tư Mã Hào tính đi tính lại, bất luận được hay thua chàng cũng sẽ trả cho nàng mười lượng bạc tiền rượu nên chàng không chút do dự gật đầu cười đáp :

- Thế thì hay lắm! Vậy cuộc đố bắt đầu ngay bây giờ được chứ?

Thấy mỹ nhân gật đầu cười chúm chím, Tư Mã Hào khoái chí, liền ngoảnh nhìn Trác Dật Luân đang ngồi nhắm “Hoa Điêu” mỹ tiểu cười nói :

- Hiền đệ, ngu huynh với cô nương đây đã bằng lòng đánh cuộc với nhau, vậy mời hiền đệ làm trọng tài dùm. Hà hà... để ngu huynh sức hết cong à này cho cô nương đây ngán mặt mới được, kể cũng tội nghiệp hiền đệ, hiền đệ cảm phiền nhé.

Trác Dật Luân gật đầu cau mày rồi quay nhìn thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ áo xanh nheo một bên mắt mỉm cười nhìn lại chàng.

Thấy vậy Trác Dật Luân muốn nói với Tư Mã Hào nhưng nghĩ lại, chàng ngồi nâng ly nhắm rượu lấy một mình.

Tư Mã Hào vô tình thân nhiên lật đật bảo thiếu nữ áo xanh vớt nguyên con gà ra.

Chàng cầm lấy con gà vừa xé vừa thổi ăn trông ngon lành.

Thịt gà tuy cay nhưng mùi vị thơm ngon, quả là món ăn độc đáo mà Tư Mã Hào bình sinh chưa hề được nếm qua.

Ăn vài miếng đầu, quả nhiên Tư Mã Hào bị cay không chịu nổi, chàng nhăn mặt hít hà luôn miệng. Nhưng sau khi ăn hết một cái đùi chàng bắt đầu quen dần với vị cay nên cảm thấy ngon trở lại, chỉ trong nháy mắt chàng đã nhai nuốt hết cả con gà quăng xương một đống.

Thiếu nữ áo xanh thấy chàng ăn xong tùm tùm cười nói :

- Nhân huynh thật là anh hùng tài ba, cuộc đố này kể như tiểu muội chịu thua. Tiểu muội xin biếu luôn mâm đồ ăn trên bàn cho nhị vị đấy.

Tư Mã Hào bị cay cứng lưỡi, nhưng cũng gượng cười trả lời :

- Cô nương nói thế chứ làm vậy coi sao được. Để tại hạ trả cho cô nương mười lượng bạc.

Nói xong, Tư Mã Hào liền móc ra mười lượng bạc để trên mặt bàn.

Nhưng liền theo đó thiếu nữ áo xanh chưa kịp khoác tay từ chối thì Tư Mã Hào bỗng trợn mắt, mặt biến sắc kéo tay Trác Dật Luân đứng dậy đi nhanh ra cửa quán không kịp nói với thiếu nữ nửa lời.

Trác Dật Luân ngơ ngác không hiểu đầu đuôi ra sao, nên vừa đi chàng vội hỏi :

- Tam ca, lúc nãy tam ca ăn khỏe lắm, mà sao bây giờ lại cau mày cau mặt, hình như tam ca muốn cất bước không nổi nữa là thế nào?

Tư Mã Hào đỏ mặt lắc đầu, nói không ra hơi :

- Ngu huynh không hiểu sao bị đau bụng quá. Nó muốn bắn cả ra quần lận.

Trác Dật Luân phì cười :

- Trong tửu điểm có sẵn cầu tiêu sao tam ca không đi, lại hấp tấp chạy ra ngoài này làm gì, không sợ

rớt ra quần sao?

Tư Mã Hào cười như muốn khóc, miệng mếu sệt :

- Trong đó bất tiện lắm. Con bé ấy biết được nó cười chết. Ngu huynh ăn nhiều ớt quá nên ruột đau như ai cắt vậy. Bây giờ phải tìm chỗ nào vắng vẻ mới được, không ngu huynh làm bậy ra đây thì có nước độn thổ mất.

Nói tới đây Tư Mã Hào như không còn chịu nổi nữa, chàng ta bỗng buông tay Trác Dật Luân, chạy đại tới sau một bụi cỏ gần đấy tuột quần cái rột, ngồi thụp ngay xuống.

(thiếu một đoạn)

- Tam ca không hận nàng càng hay, nếu tam ca mà hận nàng, chỉ sợ lần thứ ba tam ca còn bị nặng hơn.

Tư Mã Hào sừng sốt nhìn Trác Dật Luân :

- Hiền đệ nói gì lạ vậy! Bộ hiền đệ cho rằng thiếu nữ áo xanh trong tửu điểm ban nãy là thiếu nữ áo đen nấp trong hoang miếu đêm qua sao chớ?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Phải hay không chưa dám chắc, nhưng tiểu đệ nghi là nàng.

Tư Mã Hào bỗng dựng ngược đôi kiếm mi, hai mắt sáng rực lên, hấp tấp đi quay người đi nhanh về tửu điểm.

Trác Dật Luân đoán biết Tư Mã Hào sẽ uống công thôi, nhưng chàng không khuyên can mà lại vội vàng đuổi theo.

Quả nhiên khi hai chàng trở về tới tửu điểm hồi nãy, nôi gà hầm ớt đã biến mất và người trưởng quần cũng không còn là thiếu nữ áo xanh mà đã đổi thành một ông lão có tuổi.

Tư Mã Hào chưa hiểu rõ cơ sự, vội ôm song quyền lễ phép hỏi ông lão trưởng quần :

- Xin hỏi lão nhân gia, vị cô nương áo xanh vừa rồi đứng bán tại đây có phải là lệnh ái...

Nhưng chàng mới hỏi chưa xong thì ông lão đã xua tay chặn lời đáp :

- Không phải, không phải đâu! Lão phu làm gì có đại phước như thế?

Tư Mã Hào hơi ngạc nhiên :

- Thế tửu điểm này của ai vậy?

Ông lão cười đáp :

- Từu điếm này của lão, còn vị cô nương áo xanh là khách hàng. Nàng ta đã tặng cho lão phu mười lượng bạc hỏi thuê từu điếm một buổi sáng và còn nhờ lão phu nấu nhiều ớt bỏ vào bình rượu “Cao Lương” nữa. Sự thật nó là vậy đó.

Trác Dật Luân nghe ông lão nói, chàng ôm bụng cười rũ rượi. Còn Tư Mã Hào nửa khóc nửa cười, nhãn mặt đứng nhìn ông lão như bị trời trồng.

Hồi lâu chàng lắc đầu thở dài lẩm bẩm :

- Nàng này lợi hại thật! Rượu bỏ hột tiêu, thịt gà cũng bỏ hột tiêu không khiến người ta bị cay xé bụng sao được. Đến mãi giờ mà đầu lưỡi vẫn còn tê thì ghê thật.

Tư Mã Hào vừa nói đến đây, đột ngột sau lưng chàng có tiếng gió khác lạ véo tới.

Tư Mã Hào công lực kể cũng khá cao nên chàng vội nhảy sang một bên né tránh được dễ dàng. Quay đầu nhìn lại chàng chợt trông thấy một luồng bạch quang đang bay vù tới và đồng thời tại phía sau một thân cây to lớn cách nơi chàng đứng chừng ngoài một trượng có một thiếu nữ áo đen thân hình uyển chuyển đang lao người trốn chạy vùn vụt.

Trông thấy luồng ánh sáng trắng kia không phải ám khí mà là một cuộn giấy trắng nhỏ, Tư Mã Hào vội giơ tay đón bắt đồng thời gọi Trác Dật Luân :

- Hiền đệ hãy đuổi bắt nàng giùm cho ngu huynh, đừng để nàng chạy thoát. Mau lên đi.

Trác Dật Luân cũng có ý muốn xem rõ mặt thiếu nữ áo đen nghịch ngợm kia ra sao nên lập tức cùng Tư Mã Hào song song thi triển khinh công rượt theo thiếu nữ.

Tư Mã Hào cũng không thèm xem trong mảnh giấy kia đã biên những gì, chàng ta cắm đầu chạy như bay theo Trác Dật Luân bất kể chết sống.

Người đời có câu: “Cường trung canh hữu cường trung thủ”, lại nói “Nhất sơn canh hữu nhất sơn cao”, cho nên võ công của Tư Mã Hào đã kém hơn Trác Dật Luân một bậc, thế mà thiếu nữ áo đen còn bỏ xa Trác Dật Luân, thử hỏi làm sao hai chàng đuổi theo đối phương cho kịp. Do đó càng đuổi thiếu nữ càng bỏ xa, sau cùng thân hình xinh đẹp của nàng đã biến mất.

Tư Mã Hào chạy mệt thở hỗn hển, mồ hôi tuôn ra như tắm. Quá mệt chàng dừng bước, nhìn Trác Dật Luân hổ thẹn lắc đầu.

Trác Dật Luân cũng hổ thẹn không hơn gì Tư Mã Hào, đứng nhìn thân hình thiếu nữ áo đen mất dạng,

chàng khẽ nhượng mày gục gật đầu nói :

- Vị cô nương đó thật là cao minh, có lẽ bọn ta còn kém nàng rất xa, nếu hiện giờ có mặt Hạ Hầu Quyên, may ra mới có thể là đối thủ của nàng.

Nhìn Tư Mã Hào như kẻ mất thần, Trác Dật Luân lại cười phì bảo :

- Tam ca đừng đứng ngây người ra như thế nữa, nên xem lại trong giấy đã viết những gì hay hơn.

Tư Mã Hào nghe nói mới sực nhớ ra trong tay còn nắm chặt cuộn giấy trắng, chàng đỏ mặt vội mở ra xem ngay, thấy có một hàng chữ, nét bút xinh đẹp tuyệt vời :

“Lần thứ nhất, một cái tát tai hỏa lật lật! Lần thứ nhị rượu ngon gà béo hỏa lật lật, còn lần thứ ba... “Tư Mã” nan “Hào” anh hùng ăn cỏ, ha ha ha...” (Hỏa lật lật cay như lửa).

Xem xong mảnh giấy Tư Mã Hào thấy trong lòng có cảm giác kỳ dị không sao nói ra được.

Trác Dật Luân tinh thông y học, đồng thời chàng cũng rất giỏi về khoa tâm lý, chàng hiểu trong lúc Tư Mã Hào hổ thẹn có an ủi chỉ làm chàng thẹn thêm chứ chng ích gì, chỉ có phương cách hay nhất không gì bằng là pha trò chọc vui may ra Tư Mã Hào mới đỡ ngượng bớt hổ thẹn mà thôi.

Nghĩ vậy, nên Trác Dật Luân liền cười ngất và nói đùa :

- Thôi rồi! Rõ ràng là anh hùng nhai cỏ, bộ tịch xơ xác của tam ca lúc này đã bị người đẹp trông thấy tận mắt rồi còn gì!

Người ta nói nợ nhiều hết cả lo là phải?

Tư Mã Hào ở đúng vào tình trạng đó, hổ thẹn quá mức, chàng ta không còn biết thẹn là gì nữa, khi nghe Trác Dật Luân nói thế, và chàng cảm thấy nhẹ người hẳn lên, bỗng dậm chân kêu lớn :

- Ô! Tiếc quá! Tiếc quá đi mất!

Trác Dật Luân ngạc nhiên không hiểu Tư Mã Hào kêu tiếc gì, chàng trở mắt nhìn Tư Mã Hào :

- Tam ca tiếc gì mà tiếc dữ thế?

Tư Mã Hào vỗ vai chàng cười đáp :

- Tiếc hiền đệ đem cái hỗn danh “Bào Hao Hồng Nhan” tặng cho Hạ Hầu cô nương chứ tiếc gì! Phải chi hiền đệ đem nó tặng cho nàng con gái táo tợn này thì hay biết mấy!

Trác Dật Luân vỡ lẽ, chàng phì cười :

- Tam ca tiếc gì cái biệt hiệu ấy. Với nàng này tiểu đệ có khó gì không tìm ra được một biệt hiệu khác. Hình như cô ta để ý nhiều đến tam ca rồi đấy nhé. Coi chừng cẩn thận kéo vướng họa tình trường thì mang khốn vào thân đó.

Tư Mã Hào nghe nói có vẻ khoái chí lắm, chàng ta rồi rít loạn lên :

- Hiền đệ hãy nói mau cho ngu huynh nghe đi xem thử cái biệt hiệu hiền đệ sắp tặng cho nàng ta có hơn biệt hiệu “Bào Hao Hồng Nhan” không? Khổ không khổ gì cũng được!

Trác Dật Luân cười đáp :

- Lần đầu tại hoang miếu nàng ta bất thần tặng cho tam ca một cái tát nẩy lửa, hôm nay nàng lại mời tam ca ăn khá nhiều “lật tiêu” kể thủ đoạn thì như cay lắm rồi còn về võ công và thân pháp nàng thật không khác gì trang tuyệt đại tiên cơ, bởi thế tiểu đệ định tặng cho nàng bốn chữ “Lật Thủ Thần Tiên”, tam ca thấy thế nào?

Tư Mã Hào nghe qua bỗng xoa tay cười ngất tỏ vẻ hài lòng :

- Tuyệt! Tuyệt! “Lật Thủ Thần Tiên” không những nghe oai và có thần, còn liên quan với sự thật hiện tại nữa là khác.

Trác Dật Luân gật đầu nói tiếp theo :

- Nó còn có một dụng ý hi hữu nữa đấy tam ca!

- Dụng ý hi hữu thế nào hiền đệ?

Bỗng Trác Dật Luân làm như việc quan trọng đảo mắt nhìn bốn phía, thấy không có ai chàng ghé miệng vào tai Tư Mã Hào nói nhỏ :

- Dụng ý hi hữu của bốn chữ “Lật Thủ Thần Tiên” là hy vọng tam ca với cô nàng kết thành mối lật tiêu nhân duyên Thần tiên giai ngẫu.

Tư Mã Hào bị Trác Dật Luân trêu chọc chàng hơi đỏ mặt, vội xô nhẹ Trác Dật Luân ra :

- Hiền đệ đừng có nói đùa kiểu này, rui cô ta nghe được thì lần gặp gỡ thứ ba chắc ngu huynh bị tan xác mất.

Trác Dật Luân cười lớn :

- Tan xác hay không chưa biết, chứ còn khổ sở thì chắc chắn tam ca bị hành hạ khổ sở hơn hai lần trước rồi đó. Bây giờ nói chơi tam ca có sợ cũng chẳng ích gì đâu. Trước sau gì anh cũng bị nàng chơi một võ đau điếng nữa.

Tư Mã Hào khẽ nhường mày mỉm cười. Sau đó hai chàng lại tiếp tục lên đường.

Xế chiều hôm ấy, hai chàng đi đến một thị trấn đông đúc nằm bên bờ sông Trường Giang, Tư Mã Hào bỗng nói với Trác Dật Luân :

- Hiền đệ, cuộc hành trình đến Đồng Bách sơn của hai ta không có hạn định, chi bằng hai ta nghỉ lại đây một đêm, sáng mai sẽ lên đường cho khỏe hơn, hiền đệ nghĩ sao?

Trác Dật Luân gật đầu tán thành :

- Như thế cũng hay! Ở trong thị trấn này, tam ca có thể ăn uống hả hê ngủ ngon giấc khỏi phải lo nàng “Lật Thủ Thần Tiên” trêu chọc nữa.

Tư Mã Hào mỉm cười lườm Trác Dật Luân một cái rồi cả hai dắt nhau tìm một tửu lâu sang trọng, gọi rượu thịt ăn uống no nê, xong hai chàng tạm chào nhau từ giã, ai nấy trở về phòng riêng an nghỉ.

Nằm lên giường, Tư Mã Hào cố dỗ giấc ngủ, nhưng không hiểu sao cứ lặn lội mãi không tài nào nhắm mắt được.

Nhắm mắt là hình ảnh xinh đẹp của “Lật Thủ Thần Tiên” cứ lảng vảng trước mặt chàng, nàng chím môi miệng cười với chàng luôn. Nụ cười ranh mãnh, duyên dáng dễ thương lạ.

Trần trọc mãi một hồi không ngủ được, Tư Mã Hào vừa định nhòm dậy đi tới đi lui cho khỏe khoản rồi nằm ng trở lại, nào ngờ ngay khi ấy ngoài phía cửa sổ bỗng có tiếng đàn tì bà vọng vào nghe ai oán buồn thảm vô cùng.

Tiếng đàn trời điệu một hồi bỗng lại có tiếng ai ngâm nghe văng vẳng :

“Quân tại Trương gian đầu Thiếp tại Trương giang vĩ Tương tư bất tương kiến Đồng âm Trương giang thủy.”

Tư Mã Hào là người hào hoa phong nhã nên nghe tiếng là chàng biết ngay là tì bà của một ả đào nương ôm cầm đi hát dạo.

- Hay quá! Hay ta gọi cô nàng này vào đây hát một vài bài cho ta nghe xem may ra ta cố quên được hình dáng của Lật Thủ Thần Tiên không?

Nghĩ như vậy Tư Mã Hào vội mở cửa bước ra ngoài gọi ả đào nương vào phòng.

Thông thường một đào nương hay một kỳ nữ đi đâu hay dắt theo một bà già, nhưng lạ là nàng đào nương này chỉ độc có một mình, người khoác một tấm mền đen vừa dài vừa rộng, chỉ để chừa ra hai bàn tay ngọc trắng như ngà cầm cây tì bà mà thôi.

Dung mạo của nàng này trông rất xinh đẹp, chỉ phải đôi mắt long lanh đượm vẻ dâm đẳng câu hồn lạc phách.

Trông thấy nàng đào nương dung nhan xinh lịch, Tư Mã Hào khẽ gõ tay vào vách tường ngăn ngang phòng chàng với phòng Trác Dật Luân định đánh thức ông bạn thân y của mình dậy, gọi qua phòng mình để nghe nàng đàn hát cho vui.

Không ngờ gõ mãi vẫn không thấy Trác Dật Luân trả lời, chàng ngỡ Trác Dật Luân đã ngủ say, nên không dám gọi nữa, chàng quay lại hỏi nàng đào nương :

- Phương danh quý nương là gì? Có thể cho tại hạ biết được không?

Nàng đào nương khẽ chớp đôi mi, lắc đầu chúm chím cười đáp :

- Đã là kẻ luân lạc hồng trần, gặp nhau hà tất phải quen biết? Nếu tướng công muốn nghe đờn, tiện thiếp xin gảy hầu tướng công vài bài...

Nàng đào nương trả lời như vậy khiến Tư Mã Hào ngẩn người giây lát, chàng mới cười nói :

- Hay lắm! Ở đây tuy không phải bên “Dương tử” nhưng tại hạ lại đúng họ Tư Mã, vậy phiền quý nương hát cho tại hạ nghe khúc “Tì bà hành” có được không?

Nàng đào nương khẽ gạt đầu rồi vội nắm lại phiếm dây đàn, xong cất tiếng hát.

Tiếng hát cung đàn của nàng đào nương nghe trầm buồn ai oán như tiếng nước nở âm thầm của một hoàng phi suốt đời bị giam trong thăm thẳm cung nghiêm không một lần được ớn mưa móc.

Tư Mã Hào bị mê hoặc cứ nhìn say mê đắm đuối người con gái sống kiếp cầm ca. Chợt chàng bỗng giật mình đánh thót một cái mở lớn cặp mắt nghi hoặc nhìn đăm đăm nàng ca kỹ.

Chàng để ý thấy tấm choàng đen trông như chiếc mền khoác ngoài của cô gái có vẻ gì hết sức đặc biệt, nó vừa rộng vừa dài che kín lấy người nàng một cách khéo léo đến nỗi chàng nhìn không ra nàng mặc quần hay mặc váy.

Ngay khi ấy chợt cô gái ca kỹ hát dứt khúc Tì Bà Hành làm Tư Mã Hào lỡ bộ, chàng vội lấy lại sắc mặt bình tĩnh, vỗ tay khen ngợi :

- Cô nương đờn hát thật tuyệt vời, tại hạ xin thân tặng cô nương một hạt minh châu gọi là kỷ niệm.

Dứt lời Tư Mã Hào liền cho tay vào áo móc ra một hạt minh châu to bằng hột nhãn chiếu sáng lóng lánh cầm trong bàn tay mỉm cười đưa ra trước mặt cô gái.

Nàng ca kỹ trông thấy hạt minh châu quý giá như vậy khẽ kêu “á” một tiếng, ngại ngần nói :

- Chỉ với một khúc hát tì bà mà công tử quá đỗi như thế tiện thiếp làm sao dám nhận.

Tư Mã Hào vội cười nói :

- Bảo kiếm tặng liệt sĩ, bảo châu phải biểu tặng giai nhân, cô nương cứ cầm lấy đừng e ngại gì cả.

Nàng ca kỹ ngấp ngừng một lát mới dám giơ tay lấy hạt minh châu, miệng nói đa tạ lòng ưu ái của công tử, mắt long lanh tình tứ.

Nhưng không ngờ hạt minh châu đã mọc rễ trong lòng tay Tư Mã Hào không sao gỡ lấy lên nổi.

Nàng kỳ nữ giật mình ồ khẽ một tiếng, thần sắc hết sức kinh dị vội rút tay về.

Sở dĩ có chuyện lạ lùng này vì Tư Mã Hào đã đắm nghi tưởng nàng ca kỹ này chính thật là nàng “Lật Thủ Thần Tiên” giả trang nên chàng mới dùng nội gia chân khí, hút chặt lấy hạt minh châu để thử nàng.

Bây giờ trông thấy nàng ca kỹ không gỡ nổi minh châu ra khỏi lòng bàn tay chàng, mặt mày lại có vẻ kinh hoàng, Tư Mã Hào cho rằng mình đã đoán nhầm, nên chàng vội vàng thu liền chân khí trao ngay minh châu cho cô gái rồi cười hỏi :

- Khúc “Tỳ bà hành” của cô nương vừa hát hay quá, thế chẳng hay cô nương còn có khúc hát nào khác hay như thế không?

Nàng ca kỹ khép nép gật đầu :

- Nếu công tử thích nghe thì tiện thiếp xin hát khúc “Tam tương phùng” hầu công tử.

Mới hết cả hoài nghi, vừa nghe qua ba chữ “Tam tương phùng”, Tư Mã Hào lại giật mình, chàng vừa định hỏi cô gái ca kỹ thì nàng ta đã nói tiếp luôn :

- Lần tương phùng thứ nhất, mặt mày nóng rát như bỏng lửa...

Nhưng cô gái mới nói tới đó, Tư Mã Hào đã khoác tay lia lịa :

- Thôi cô nương khỏi cần phải hát nữa! Đủ rồi! Đủ lắm rồi!

Nàng ca kỹ ngạc nhiên cười nói :

- Công tử vừa mới bảo thích nghe sao giờ bảo thôi? Khúc hát tuyệt lắm, có tất cả ba lần “nóng rát như bỏng lửa” đấy công tử.

Tư Mã Hào nhăn mặt khổ sở :

- Cô nương tha cho tại hạ, lần thứ nhất tại hạ hoa miếu, Tư Mã Hào này đã biết tội vô ý thất lễ rồi mong

cô nương thứ lỗi cho.

Nói dứt chàng ta vội chắp tay xá dài cô gái một vái.

Nàng ca kỹ hơi nhượng mày coi bộ có vẻ ngạc nhiên :

- Công tử! Công tử làm gì lạ vậy?

Tư Mã Hào đáp :

- Tại hạ muốn...

Rồi chàng ngập ngừng không nói thêm được nữa!

Nàng ca kỹ nghe đến đây có lẽ nàng ta tưởng nhầm Tư Mã Hào muốn đòi nợ kia mà còn ngượng miệng chưa dám nói nên lời, nàng vờ e lệ mắt đầy đưa giọng tình tứ :

- Công tử muốn sao... tiện thiếp cũng xin chiều. Với thần thái tuấn lãng của công tử không cần phải cho ngọc châu quý báu, tiện thiếp cũng vĩnh hạnh lắm rồi! Tiện thiếp tuy cam thân trụ lạc nhưng tấm băng trinh ong bướm còn chưa tỏ dấu công tử sẽ được hài lòng ở tiện thiếp...

Và cứ thế giọng của nàng mỗi lúc một nhỏ dần.

Sau cùng hai má nàng bỗng ửng hồng dường như lửa tình đã bốc cao ngọn ngọn nàng bỗng ngã ngay vào Tư Mã Hào làm Tư Mã Hào đỡ không kịp đành ôm nàng ngã ngửa trên giường.

Tư Mã Hào đoán chắc nàng ca kỹ này chính là nàng “Lật Thủ Thần Tiên” đã hai lần trêu chọc mình chứ không ai, chàng cả kinh vừa đẩy khẽ nàng ra vừa lắp bắp nói :

- Cô nương! Cô nương... phá tại hạ như thế quá đủ rồi cô nương tha cho tại hạ, làm phước tại hạ không dám vô lễ với cô nương nữa đâu.

Song chàng nói cách gì cô gái cứ ôm chàng chặt cứng làm chàng cuống cả lên.

Rồi như quá thẹn quá sợ Tư Mã Hào vùng mạnh và ngồi bật dậy được. Thuận thế bất thần và nhanh như chớp chàng giật phăng tấm choàng người cô gái.

Không ngờ thật là ngoài sức tưởng tượng của Tư Mã Hào, bên trong tấm choàng đen kia không phải là một thiếu nữ mặc võ trang màu đen như chàng đã gặp lần đầu tại ngôi miếu hoang, cũng không phải là một vóc dáng của một nàng thôn nữ mặc bộ áo quần màu xanh, màu hồng như chàng đã tưởng tượng mà là một vóc thân lỏa lồ căng tràn nhựa sống quyến rũ gợi tình phơi bày dưới ánh đèn mờ huyền ảo.

Thấy nàng ta dâm bạo như vậy, Tư Mã Hào không sao chịu nổi chàng tức giận sôi lên, đứng ngay dậy

nhặt lấy tấm choàng quăng lên người cô gái đoạn góp vội lấy hành trang xô cửa bước sang phòng Trác Dật Luân.

Thấy Trác Dật Luân vẫn còn thức đang ngồi hành công tĩnh tọa, Tư Mã Hào cau mày kêu lớn :

- Hiền đệ! Trời ơi... Thôi hãy mau mau thu thập lấy hành lý ngay đi không ở đây nữa, chúng ta đi ngay.

Trác Dật Luân thản nhiên đứng dậy móc túi đặt lên mặt bàn một nén bạc nhỏ trả tiền khách sạn rồi vội lấy gói hành lý đi theo Tư Mã Hào ra khỏi tử điếm.

Tư Mã Hào vừa đi vừa cắn nhả :

- Hiền đệ tệt thật! Hiền đệ báo hại ngu huynh...

Trác Dật Luân phì cười đón lời :

- Sao tam ca lại nói thế? Tam ca bảo tiểu đệ nghỉ trọ, tiểu đệ nghe lời nghỉ trọ, tam ca bảo đi, tiểu đệ đi ngay, có gì tệt với tam ca đâu?

Tư Mã Hào cau mày tức tối :

- Ngu huynh không nói việc đó. Việc hiền đệ còn thức mà ngu huynh gọi muốn bẻ cửa, hiền đệ không chịu trả lời kia.

Trác Dật Luân cười nói :

- Tam ca gọi ca kỹ để tiêu khiển, tiểu đệ không ưa món ấy, nên không muốn phá rối tam ca...

Tư Mã Hào dậm chân la tướng :

- Ngu huynh đang tức óc máu đây này, hiền đệ còn nở lòng chọc ngu huynh nữa sao?

- Tam ca đừng giận, thật sự tiểu đệ không biết rõ nguyên nhân tạo sao tam ca đã vội vàng ra đi, và tức giận sôi gan lên như thế?

Đến giờ Tư Mã Hào mới tin thật Trác Dật Luân không dám nói láo, chàng liền thuật lại câu chuyện phong lưu chiến trận vừa rồi cho Trác Dật Luân nghe với và tức tối giận dữ.

Trác Dật Luân nghe xong cười hỏi :

- Tam ca cho vụ vừa rồi cũng chính do “Lật Thủ Thần Tiên” bày ra?

Tư Mã Hào cau mày nói :

- Còn phải hỏi? Nếu không tạo sao nàng ấy lại hát khúc gì là “Tam tương phùng” toàn là... nóng rát như bóng lửa?

Trác Dật Luân cười nói :

- Đệ xin hỏi tam ca nhé, hai lần trước nàng “Lật Thủ Thần Tiên” cho tam ca nếm mùi đau khổ nhưng phen này thì nàng không hề có chút ác ý. Trái lại nàng còn muốn cho tam ca được hưởng thụ một đêm khoái lạc trong chuyến đi buồn tẻ này là sao vậy?

Tư Mã Hào hoang mang không hiểu, lắc đầu đáp :

- Ngu huynh không biết được ý định của nàng ra làm sao cả.

Trác Dật Luân cười nói :

- Hai lần trước có lẽ thấy đã đối xử tệ bạc với tam ca nên lần thứ ba này nàng ưu đãi tam ca để đền bù đấy. Tam ca không biết nên không đón nhận hảo ý của nàng thật là uổng quá!

Tư Mã Hào đang cười tùm tùm đột ngột chàng nghe ở phía sau có tiếng chân người chạy đến uyển uyển có vẻ hối hả cấp bách lắm. Trác Dật Luân cũng phát giác được chuyện ấy.

Cả hai giật mình kinh ngạc cũng quay đầu nhìn lại lập tức nhận ra kẻ đang chạy tới là tên tiểu nhị của tửu điếm hai chàng vừa ăn ở.

Tư Mã Hào tưởng tên điếm tiểu nhị chạy tới đòi tiền trọ nên lật đật nói lớn :

- Tiểu nhị ngươi làm gì mà chạy mau như thế? Bọn ta đã trả đủ tiền cho tửu điếm ngươi rồi, tiền để trên mặt bàn có cả tiền thưởng cho ngươi nữa đấy.

Điếm tiểu nhị chạy tới vừa thở hồng hộc vừa nói :

- Thưa nhị vị công tử, tiểu nhân không phải đòi thêm tiền, tiểu nhân chạy theo đưa cho hai vị một phong thơ.

Tư Mã Hào sửng sốt :

- Thơ gì? Thơ của ai hả?

Điếm tiểu nhị vội móc một phong thơ trong người ra dâng cho Tư Mã Hào, hần nói :

- Thơ của một vị Đông Môn tướng công ở phòng bên cạnh gửi cho công tử.

Tư Mã Hào bật ồ một tiếng cười hỏi :

- Vị Đông Môn tướng công nào? Có cần thơ trả lời không?

Điểm tiểu nhị lắc đầu :

- Tiểu nhân không biết Đông Môn tướng công bảo không cần trả lời, chỉ dặn cầm trao thơ này cho công tử là được rồi.

Tư Mã Hào liền móc túi lấy một đỉnh bạc vụn, thưởng công cho tiểu nhị cho hẳn trở về tiểu điểm.

Thấy điểm tiểu nhị đã đi xa, Trác Dật Luân mới cười bảo Tư Mã Hào :

- Sao tam ca không bóc thơ ra xem, nhất định phong thơ này của nàng “Lật Thủ Thần Tiên” gửi cho tam ca đấy!

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Phong Đào Bách Trọng Thần Tiên Kiếp

Cầm lấy phong thơ còn ngỡ ngác chưa biết thư ai gửi cho mình, chợt nghe Trác Dật Luân bảo bóc bức thư ra xem, Tư Mã Hào giật mình vội xé thư mở ra, vừa xem vừa thở dài nói :

- Hóa ra nàng ở ngay phòng bên cạnh phòng chúng ta.

Trác Dật Luân phì cười :

- Thế thì vụ “tiên hồn điểm ngộ” của tam ca không qua lọt cặp mắt thánh của nàng “Lật Thủ Thần Tiên” mất rồi! Không biết nàng khen tam ca là người lão thành thị trọng thoát khỏi sắc thiên dục hải hay nàng cười tam ca có phúc không biết hưởng, là kẻ bề ngoài nom khỏe mạnh, nhưng bên trong chỉ là một mũi thương bằng sáp màu bạc?

Trác Dật Luân nói tới đó, Tư Mã Hào cũng vừa xem xong thư, chàng liền trao qua cho Trác Dật Luân, mặt mày méo xẹo :

- Hiền đệ hãy xem coi, tấm lòng tốt của “Lật Thủ Thần Tiên” an ủi ngu huynh lúc đi đường buồn bã như thế đấy.

Trác Dật Luân cầm thư xem, chàng nhận ra nét chữ “Long phi tiền giai” tuyệt kỳ xinh đẹp, chàng đọc lớn :

“Lần gặp gỡ đầu tiên trong hoang miếu bắt đầu bằng lửa thể, bây giờ kết thúc cũng bằng lửa thể, thế là huê! Nhưng ta đâu có hèn hạ như ngươi, ta đã dùng mười lạng vàng mới được nàng thanh lâu ca kỹ đánh đờn cho ngươi nghe và biểu diễn khúc “Thiên ma vũ” cho ngươi thưởng thức. Nàng ca kỹ ấy tuy là kẻ phong trần dầy dạn nhưng tấm thân hãy còn trinh bạch.

Đâu phải nàng là người dị tộc dị chủng mà không biết phong tình, chỉ tại nàng là một cô gái “cùi” đáng thương.

Lần đầu tiên má ngươi bị tát nóng như bỏng lửa, lần thứ nhì thân thể ngươi nóng như lửa đốt cháy, lần thứ ba trông thấy nàng ca kỹ lửa lò thân thể ngươi lại bị lửa lòng thiêu đốt như thế chắc có lẽ nhất độ xuân phong phong cùi nhập cốt cuộc đời ngươi rồi sẽ thiêu đốt tàn rụi cho ngươi xem.

Nhưng cũng khen ngươi đáng một anh hùng, gần bên giai nhân mà kèm hãm được lòng không sa vào bể nguồn ân ái khổ lụy. Tuy nhiên ta cũng phải chê ngươi là con người nhu nhược, dám gọi ca kỹ mà không

dám rải ngựa kéo cung cam chịu gục ngã trước trận tiền ô nhục. Sau này nếu có gặp lại nhau tất sẽ kết thành tri âm. Chúc người với vị hiệp khách trẻ tuổi đồng hành gặp nhiều may mắn.

Đêm mai ta có cuộc quyết đấu với một đại kinh địch lợi hại tại sông Trường Giang gần Đại Độ khẩu, nếu người và vị thiếu hiệp đồng hành không có việc gì gấp rút cứ thuê thuyền đến thẳng nơi ấy dự kiến cho vui. Nhớ chỉ được phép làm kẻ bàn quang chứng kiến thôi nhé.”

Dưới thư không đề tên người gửi. Dù vậy hai chàng vẫn biết đó là thư của nàng “Lật Thủ Thần Tiên”. Xem phong thư, Trác Dật Luân có vẻ tán thưởng, gật gù nói :

- Bức thư này viết khéo quá, như thế đủ biết nàng ta võ đại văn thông, ngọc mạo tiên tài, thiên hạ vô song.

Tư Mã Hào chưa hết vẻ lo lắng, cau mày ngắt lời :

- Vị cô nương ấy tuyệt quá nhưng cũng thật lợi hại. Không ngờ nàng đã tìm đủ cách kiếm cho ngu huynh được một cô vợ cùi.

Trông thấy bộ mặt đáng thương hại của Tư Mã Hào, Trác Dật Luân cười ngặt :

- Tam ca bất tất phải lo sợ làm gì, nếu không may, đêm qua không dẫn nổi lửa tình tam ca có lẽ ngủ dậy, nàng ca kỹ cùi một đêm tiểu đệ vẫn có thể chữa khỏi bệnh cùi cho tam ca kia mà.

Tư Mã Hào nghe nói, đột nhiên kêu lớn :

- Suýt chút nữa ngu huynh đã quên phứt môn y học của Nhất Thiếp Thần Y đã truyền lại cho hiền đệ, hiền đệ đáng mặt Biển Thước đời nay lắm!

Trác Dật Luân cười hỏi :

- Tam ca, thần tiên đã bay lên mây mất rồi, tam ca còn chạy lộn lại làm gì nữa?

Tư Mã Hào đáp :

- Ngu huynh đi tìm ma quỷ chớ đâu phải đi tìm thần tiên!

Hai chữ “ma quỷ” đã làm ngạc nhiên Trác Dật Luân không ít. Chàng định hỏi rõ nhưng Tư Mã Hào đã nói tiếp :

- Hiền đệ là kẻ thông minh tuyệt đỉnh, sao lại ngu ngờ như thế? Nếu nàng ca kỹ ấy cùi, tất nhiên bệnh mỗi ngày một nặng thêm, như thế có phải bộ mặt xinh đẹp của nàng rồi sẽ biến thành xấu xí như ma quỷ không?

Trác Dật Luân hiểu ra, cười nói :

- Tam ca nói thế, chắc có lẽ tam ca định bắt tiểu đệ chữa dùm bệnh cùi cho nàng chẳng?

Tư Mã Hào gật đầu :

- Ngu huynh đang có ý ấy, mong hiền đệ không nên tiếc công, cứu vớt dùm một phen.

Trác Dật Luân nói :

- Bệnh cùi không những tai hại cho mình mà còn hại lây cho kẻ khác biết rõ người nào mắc bệnh chữa dùm cho họ cũng là một việc công đức vĩ đại. Bởi thế sau khi xem xong bức thư của nàng “Lật Thủ Thần Tiên” đệ đã có ý định tìm nàng ca kỹ nọ để chữa dùm bệnh cho nàng nhưng chỉ sợ...

- Hiền đệ sợ gì? Tư Mã Hào ngạc nhiên hỏi.

Trác Dật Luân cười đáp :

- Bọn mình chữa dùm bệnh cho cô gái ấy là do lòng tốt muốn cứu nhân độ thế của mình, nhưng nhờ nàng “Lật Thủ Thần Tiên” hay được lại hiểu lầm rằng mình động tình muốn tìm lại nàng ca kỹ hưởng thú nọ kia, nàng ta giận nổi tam hành lục tặc vì ghen tức chừng ấy tam ca liệu sao?

Tư Mã Hào mạnh dạn đáp :

- Hiền đệ khỏi phải lo sợ điều đó, chỉ cần bọn mình làm đúng theo lương tâm là được rồi, không sợ ai cả.

Trác Dật Luân không khỏi khen thầm lòng hiệp nghĩa của Tư Mã Hào, chàng gật đầu tỏ vẻ bằng lòng.

Tư Mã Hào lại nói tiếp :

- Và lại ngu huynh với nàng “Lật Thủ Thần Tiên” có gặp nhau đâu và cũng chưa hề có tiếng đính giao thì làm gì có việc ghen tương phi lý như vậy được. Hiền đệ yên lòng.

Trác Dật Luân vỗ vai Tư Mã Hào nói lớn :

- Thôi được rồi! Giờ bọn ta mau đi tìm cô gái bạc phước ấy để còn lập tức lên đường cho sớm. Tam ca không nhớ chiều mai bọn ta còn có mặt tại Đại Độ Khẩu theo trong thơ của Lật Thủ Thần Tiên vừa gửi cho anh sao?

Tư Mã Hào nghe nhắc lật lật gật đầu cho là phải liền cùng Trác Dật Luân hối hả đi trở lại tửu điếm.

Hai chàng vừa đi vừa nói chuyện về đến tửu điếm sau khi nhờ tên phố ky chạy đi tìm hộ nàng ca kỹ nọ được một hồi thì nàng ta đến.

Nàng kỹ nữ mang bệnh cùi thấy Tư Mã Hào đã không giận nàng trái lại còn thi ơn nhờ người chữa bệnh cho nàng, nàng ta cảm động đến chảy nước mắt.

Trác Dật Luân và Tư Mã Hào không nói rõ nội tình cho nàng nghe, chỉ lo xem mạch bốc thuốc cho nàng suốt ngày hôm ấy. Qua đến ngày hôm sau, Trác Dật Luân gọi nàng căn dặn đủ điều cách trị bệnh, cam đoan là nàng sẽ hết cả khổ sở, rồi mới từ biệt nàng cùng Tư Mã Hào đi thẳng về phía Đại Độ Khẩu.

Tâm thần Tư Mã Hào hiện giờ đã bị bóng hình kiều diễm của “Lật Thủ Thần Tiên” hoàn toàn chế ngự nhất là khi sực nhớ lại mấy câu trong thư mà người đẹp đã khen tặng chàng là nàng anh hùng đáng phục, không ngã quy trước biển dục nguồn tình, Tư Mã Hào nghe lòng rộn lên niềm vui thầm kín.

Tuy tương tư suông như vậy, Tư Mã Hào vẫn không ngớt chạy sát bên Trác Dật Luân.

Hai chàng phi hành như bay, mới giờ dậu đã đến Đại Đô Khẩu.

Nơi đây, hai chàng tìm đến một túp gia cạnh bờ sông ngòi nhằm rượu ngắm cảnh cho đỡ mỏi.

Chừng ăn uống đâu đó no nê, Trác Dật Luân mới đề nghị là nên thuê thuyền đặng luôn tiện du ngoạn. Tư Mã Hào gật đầu tán thành, trả xong tiền hai chàng liền rời túp gia thuê thuyền chèo ra sông.

Tư Mã Hào biết Trác Dật Luân đã thấu rõ tâm sự của mình nên không cần giấu diếm chàng ta bỗng khẽ thở dài lên tiếng :

- Hiền đệ này, cô nàng có biên rõ trong thư, nói sẽ gặp một đại kinh địch lợi hại thế hiền đệ có biết là nhân vật nào không? Có đoán được không?

Trác Dật Luân lắc đầu đáp :

- Kinh địch có nghĩa là đối phương có một công lực cao, chỉ biết vậy thôi chứ làm sao mà suy đoán cho nổi.

Vừa nghe tới đó Tư Mã Hào đột nhiên chỉ tay về phía trước khẽ giục Trác Dật Luân :

- Hiền đệ, hiền đệ chèo mau một chút, trước mặt ta đang có một chiếc thuyền kia kìa.

Trác Dật Luân đưa mắt nhìn theo tay Tư Mã Hào, chăm chú hồi lâu bỗng chàng bật cười nói :

- Tam ca không nên hấp tấp, đấy chỉ là một chiếc thuyền đánh cá thường thôi, loại thuyền này có vô số trên Trường Giang! Giờ tuy mặt trời đã lặn, song hãy còn sớm, chưa tới giờ nàng hẹn đâu.

Sau đó Tư Mã Hào đã nhận ra được người lái chiếc thuyền ở trước mặt là một trung niên ngư phủ chứ không phải là thiếu nữ phong hoa tuyệt đại như chàng đã tưởng, chàng mới biết là mình lầm.

Bồng Trác Dật Luân ho khẽ một tiếng, hai tay chèo mạnh hơn cho thuyền lướt nhanh vùn vụt trên mặt sóng nhấp nhô.

Tư Mã Hào nhìn chàng :

- Hiền đệ đã bảo còn sáng, sao lại chèo nhanh như thế?

Trác Dật Luân vẫn mắt đăm đăm ngó thẳng tới trước, miệng đáp :

- Đệ vừa nhận được một thiếu nữ ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ trông giống như Hạ Hầu Quyên.

Tư Mã Hào bất giác phì cười bụng nghĩ thầm :

- “Chỉ tình có tác dụng lôi cuốn mạnh thật!”

Trác Dật Luân nghe Tư Mã Hào cười chàng hiểu ra, đỏ mặt kêu :

- Tam ca cười đệ làm gì, đang nóng lòng vì sự nếu thiếu nữ áo đỏ ngồi ở trên thuyền vừa rồi là Hạ Hầu Quyên thì sẽ nguy mất đấy...

Tư Mã Hào nghe nói chưng hửng liền đó, hình như sức nghĩ ra việc gì, chàng ta bỗng thất thanh kêu lên :

- Hiền đệ, không lẽ kinh địch lợi hại của Lật Thủ Thần Tiên lại có thể là Bào Hao Hồng Nhan được sao?

Trác Dật Luân ngần ngại gật đầu :

- Đệ cũng đang sợ việc ấy thành sự thật đấy!

Tư Mã Hào có vẻ cuống quýt khi nghe Trác Dật Luân nói thế. Chàng ta hỏi thúc :

- Thế thì nguy mất rồi! Hiền đệ hãy chèo mau lên!

Trác Dật Luân mỉm cười rồi ngậm tăng nội kinh, khiến con thuyền rẽ sóng lướt vùn vụt như tên bắn.

Tuy nhiên thuyền hai chàng vẫn không tài nào bắt kịp chiếc thuyền ở trước mặt vì thuyền này lướt nhanh không thua gì thuyền họ.

Vì vậy hai bên cứ giữ y lấy khoảng cách nhất định...

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Bóng Người Đâu Tá

Trường Giang là một con sông dài rộng, nổi tiếng như thề lúc nào cũng bủa sóng ì ầm như âm vang gào thét của đoàn quân xuất trận.

Đêm xuống tự bao giờ...

Và trăng đã lên chiếu ánh sáng bằng bạc xuống mặt sông làm muôn đợt sóng nhấp nhô lấp lánh.

Trác Dật Luân cũng như Tư Mã Hào cả hai ra sức cho đuổi theo chiếc thuyền đang lướt nhanh phía trước.

Nhờ có ánh trăng soi sáng Trác Dật Luân nhìn kỹ thấy thiếu nữ ngồi ở thuyền trước giống hệt Hạ Hầu Quyên, chàng vận ngầm nội lực truyền âm gọi hỏi thiếu nữ.

Nhưng đã gọi mấy lần mà thiếu nữ vẫn như không, không hiểu nàng vô tình hay cố ý trước sau vẫn không thấy nàng quay đầu nhìn lại. Trác Dật Luân cuống lên, chàng vừa định truyền âm gọi nữa thì chiếc thuyền trước mặt sắp sửa ra tới giữa lòng sông khi ấy phía bên kia đột nhiên xuất hiện thêm chiếc thuyền thứ nhì. Hình như hai bên có hẹn trước với nhau hay sao đó, nên hai chiếc thuyền cứ cảm mũi đâm thẳng tới càng lúc càng gần hơn.

Tư Mã Hào với Trác Dật Luân cố sức nhìn kỹ họ nhận ra ngay người đang ngồi trên chiếc thuyền thứ nhì là một thiếu nữ áo đen trông giống hệt hình dáng của “Lật Thủ Thần Tiên” và thiếu nữ áo đỏ thì trông thấy giống Bào Hao Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên như đúc.

Hai chàng dần biết vụ này không phải ngẫu nhiên sự suy xét của hai chàng rồi đây sẽ thành sự thật nên cả hai nhìn nhau tim đập mạnh.

Hai chiếc thuyền phía trước mỗi lúc một xấp lại gần nhau và thiếu nữ áo đỏ với thiếu nữ áo đen cũng đã đứng phắt cả dậy đồng bước tới đầu thuyền chờ đối địch.

Tim Tư Mã Hào và Trác Dật Luân lúc này đập càng dữ dội hơn, thiếu điều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hai chàng không ai nói với ai, đều nhìn đăm đăm tới trước, lòng hồi hộp lo âu không thể tưởng.

Chớp mắt, hai thuyền kia đã tới sát bên nhau, chỉ còn cách nhau một hai sải tay là không khéo hai bên va nhau đâm chìm giữa dòng nước xoáy cuộn cuộn.

Thế nhưng, ngay sau đó, một bất ngờ xảy ra khiến Tư Mã Hào bỗng chụp tay Trác Dật Luân và hai chàng không ai bảo ai, cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm!

Thì ra, lúc đầu hai chàng cứ tưởng hai thiếu nữ áo đen áo đỏ kia sẽ tung chường hoặc người nọ nhảy phóc qua thuyền người kia quyết đấu một trận kịch liệt, nào ngờ sự kiện không diễn ra đúng như dự đoán của hai chàng mà hai nàng thiếu nữ vẫn cứ đứng yên trước mũi thuyền không xuất thủ mà để cho thuyền lướt nhanh qua, mỗi thuyền hướng về một ngã riêng biệt. Thuyền của thiếu nữ áo đỏ, rẽ sang hướng đông, còn thuyền của thiếu nữ áo đen chạy sang hướng tây, ngược dòng tiến thẳng tới thuyền hai chàng.

Trác Dật Luân thấy bóng thiếu nữ áo đỏ mà chàng đinh ninh là người yêu của mình mỗi lúc một xa dần, chàng bỗng đâm ra buồn bã không yên. Còn Tư Mã Hào thì trái lại lòng rộn lên nửa mừng nửa hồi hộp vì thuyền của thiếu nữ áo đen, người con gái mà chàng cho rằng chính nàng “Lật thù Thần tiên” tình nghịch đáng yêu, mỗi lúc lại một gần hơn.

Đang khi hai chàng mang mỗi người một tâm trạng riêng tư thì thuyền của thiếu nữ áo đen và thuyền của hai chàng chỉ còn cách nhau độ mười trượng thôi.

Ngay lúc ấy, đột nhiên hai chàng giật mình thấy thiếu nữ áo đen bỗng buông rơi mái chèo, tự nhiên ngã ùm xuống nước trôi phăng phăng trở lại hướng đông với một tốc độ nhanh kinh khủng.

Trác Dật Luân biết có chuyện không xong, chàng gọi Tư Mã Hào cũng đang hoảng kinh lúnh quýnh :

- Tam ca có biết lợi không? Mau nhảy xuống vớt nàng lên.

Tư Mã Hào gật đầu đáp “có” rồi vội cởi phăng áo ngoài ra vớt trên thuyền, giở ngay thức “Ngư Ưng Nhập Thủy” nhảy vút ra xa hơn bảy tám trượng, cắm đầu lao xuống dưới nước không làm bắn một giọt nước Thấy thế nhảy Trác Dật Luân biết Tư Mã Hào rất thạo thủy công, chàng tạm yên lòng, vội nhấn mạnh mái chèo, vùn vụt cho thuyền xuôi theo dòng nước chờ cứu ứng.

Tư Mã Hào không khác gì con giao long vẫy vùng giữa giòng nước cuộn nổi sóng, chàng bơi rất nhanh, không mấy chốc đã theo kịp thiếu nữ áo đen đang thả trôi bênh bồng theo sóng nước.

Tư Mã Hào thật xứng danh là một nhân vật thạo thủy tính, chỉ một cái phóng tay, chàng đã chụp được đuôi tóc nạn nhân, kéo phăng trở lại.

May thay lúc ấy Trác Dật Luân cũng đã kịp thời bơi thuyền tới, chàng vội tiếp tay bế xốc ngang hông cô gái đưa được nàng lên thuyền.

Tư Mã Hào vừa tung mình nhảy lên, Trác Dật Luân liền cười nói :

- Tam ca hay quá! Nước chảy siết vậy mà tam ca cứu được nàng thì quá tài tình thật..

Tư Mã Hào vừa giữ nước, vừa đáp :

- May là nàng ngất liệm trước khi rơi tằm xuống nước chớ nếu không làm gì nàng nổi trôi linh bình cho ngu huynh cứu được.

Trác Dật Luân ngấm kỹ thiếu nữ thấy nàng xinh đẹp tuyệt vời. Chàng còn mang máng nhận ra mặt nàng khi nàng giả trang thành cô chủ quán hôm qua.

Tư Mã Hào hớn hờ vì đã cứu được người đẹp bỗng chàng cau mày nói :

- Lạ thật! Võ công của nàng cao hơn bọn mình một bậc nhưng tại sao tự nhiên nàng lại có thể mê man bất tỉnh ngã lặn xuống nước?

Rồi chàng lại hỏi Trác Dật Luân :

- Hiền đệ đâu hiền đệ hãy trở tài bắt mạch cho nàng thử coi.

Trác Dật Luân cười nói :

- Tam ca chớ có lo sợ, nàng đã được cứu lên khỏi mặt nước thì dẫu Ngũ Điện Diêm La có sai quỷ sứ đến đây bắt nàng đệ cũng có thể giữ nàng sống thêm được năm ba hôm như thường.

Trác Dật Luân vừa trấn an Tư Mã Hào vừa bắt mạch cho thiếu nữ áo đen.

Trác Dật Luân đã biết trước sự tình ắt không phải tầm thường, quả nhiên xem xong mạch cho nàng chàng vụt biến sắc giơ hai ngón tay định điểm ngay vào giữa ngực nàng.

Tư Mã Hào thấy vậy cả kinh lật đặt giơ tay ngăn cản đồng thời run giọng nói :

- Hiền đệ, sao lại phải làm như thế? Không lẽ nàng đã bị trúng độc đến vô phương giải cứu?

Không muốn để mất thời giờ vô ích Trác Dật Luân vội gạt tay Tư Mã Hào sang một bên dùng tay trái điểm vào bảy nơi đại huyệt của thiếu nữ áo đen.

Khi ấy Tư Mã Hào cũng nhận ra Trác Dật Luân không hề có ác ý gì đối với thiếu nữ áo đen nên chàng nín thinh luôn.

Điểm xong bảy đại huyệt của thiếu nữ Trác Dật Luân thở phào một hơi nói với Tư Mã Hào :

- Tam ca, đệ đã bảo nàng không việc gì, sao tam ca lại chẳng tin đệ. Chẳng lẽ đệ đi hủy diệt mạng nàng hay sao mà tam ca nghi ngại Tư Mã hào đỏ mặt, vội vàng xin lỗi rồi nói :

- Hiền đệ, có phải nàng đã bị trúng kỳ độc nên hiền đệ buộc phải dụng thủ pháp vừa rồi ngăn cản huyết

mạch, không để chất độc lan tràn?

Trác Dật Luân gật đầu chận lời :

- Nàng quả thật đã bị trúng độc kỳ dị lắm.

Tư Mã Hào nghe nói thế hoảng hồn, vội hỏi :

- Thế mạng sống nàng có sao không hiền đệ?

Trác Dật Luân lắc đầu :

- Tuy nàng bị trúng kỳ độc, nhưng không đến nỗi phải bỏ mạng. Dụng ý của đối phương chỉ cốt làm nàng mê và ngớ ngẩn thôi.

Tư Mã Hào ngạc nhiên :

- Hiền đệ có nhận ra kẻ nào đã hại nàng không?

Trác Dật Luân nhẹ thở dài đáp :

- Biết thế nào được? Vấn đề này vô cùng phức tạp khó lòng suy đoán lắm. Giờ phải cho nàng uống hai viên linh đơn để ngăn chặn chất độc lan tràn vì nếu bế huyết quá lâu ắt sẽ có hại tới thân thể chứ chẳng chơi đâu.

Dứt lời Trác Dật Luân liền lấy hai viên linh đơn bỏ vào miệng nạn nhân rồi hòa giải ngay huyết đạo cho nàng.

Tư Mã Hào bỗng cau mày :

- Hiền đệ bảo rằng hai viên linh đơn của hiền đệ chỉ có thể ngăn cản chất độc không cho lan tràn thêm chứ không thể hóa giải nói độc tố thật sao?

Trác Dật Luân không trả lời, chàng bắt đầu tịnh tâm ngưng thần xem mạch lại cho thiếu nữ áo đen.

Tư Mã Hào không dám hỏi han làm rộn nữa, nhưng nhìn thấy sắc trầm trọng trên mặt Trác Dật Luân không cũng có thể đoán biết được bệnh tình của cô gái thế nào rồi.

Quả nhiên sau khi xem xong mạch cho nạn nhân Trác Dật Luân bỗng lắc đầu thở dài nói :

- Thứ độc được này đặc biệt và lợi hại lắm, không những không thể hóa giải được, như ngay sự ngăn cản không cho nó lan tràn ra chỗ khác cũng...

Tư Mã Hào kinh hoảng chận nói:.

- Thế thì làm sao bây giờ hiền đệ. Chẳng lẽ để nàng nguy khốn hay sao. Trời ơi, tại ngu huynh hồ đồ không cho hiền đệ bế huyết cho nàng ngay lúc đó nên mới ra nông nỗi này đây.

Không muốn cho Tư Mã Hào phải hối hận lời thôi, Trác Dật Luân liền nói :

- Không phải lỗi ở tam ca đâu. Tại bọn mình giải độc hơi trễ.

Tư Mã Hào đột nhiên quắc cặp mắt nói lớn :

- Thế thì phải rồi, chính thiếu nữ áo đỏ đã lén hạ độc thủ hại nàng chớ không ai vào đó?

Trác Dật Luân lắc đầu bảo :

- Không phải, đây là một thứ độc dược công phạt rất chậm khác những thứ độc dược có sức công phá rất nhanh của Bào Hao Hồng Nhan. Theo đệ nghĩ, nàng này chắc đã bị trúng độc hồi trưa nay.

Tư Mã Hào chắc lưỡi khổ sở như chính chàng ta lâm nạn vậy.

- Không giải cứu được nàng liệu bịnh tình nàng có nguy ngập lắm không hiền đệ?

Trác Dật Luân đáp :

- Thật tình tiểu đệ cũng không sao đoán trước được, chỉ còn cách là chờ nàng tỉnh lại ta sẽ xét hành vi của nàng mà giải quyết sau thôi.

Tư Mã Hào ngăm thiếu nữ áo đen một hồi rồi lắc đầu nói :

- Nàng dám trêu chọc bọn ta như vậy, rõ ràng là nàng thông minh lợi hại ghê lắm, để gì nàng lại bị lừa đến nỗi trúng độc mê man khổ sở như vậy.

Trác Dật Luân gật đầu nói :

- Tiểu đệ cũng nghĩ như thế, nhưng chỉ lạ là tại sao đối phương không lấy mạng nàng mà lại chỉ muốn hại nàng điên loạn thôi?

Tư Mã Hào nghe Trác Dật Luân nói thế anh chàng điếng hồn quay lại nói :

- Hiền đệ nói nghe phải đấy, trong vụ này sợ còn ngấm ngấm âm mưu sâu độc gì khác cũng không biết chừng.

Trác Dật Luân cười đáp :

- Hiện giờ ngay đến thân phận và tên họ của nàng, bọn mình còn chưa hiểu rõ nữa là trông rõ nào là âm

mưu sâu độc, hung phạm hay người hóa giải kỳ độc và khôi phục lại linh từ cho nạn nhân. Nhưng việc đó để e còn khó hơn cả việc lên trời nữa đấy tam ca.

Trác Dật Luân vừa nói dứt lời, thiếu nữ áo đen bỗng trở mình khẽ cửa quây, làm Tư Mã Hào mừng rỡ quỳnh cả lên.

Chàng ta gọi Trác Dật Luân :

- Hiền đệ, nàng đã tỉnh lại rồi kia, hiền đệ mau hỏi rõ tên họ và thân phận của nàng thử xem.

Tư Mã Hào mới nói xong Trác Dật Luân chưa kịp phản ứng thì thiếu nữ áo đen bỗng ngồi nhóm dậy, trừng đôi mắt to đen láy cực kỳ xinh đẹp nhìn hai chàng không hề nhấp nháy.

Là người rất tinh thông y đạo, Trác Dật Luân nhận ngay được cặp nhãn thần của thiếu nữ đã mất hết vẻ tinh anh, nên trong bụng chàng lo lắng vô cùng.

Nhìn trân trân Trác Dật Luân và Tư Mã Hào hồi lâu, thiếu nữ đột nhiên lẩm bẩm :

- Ta muốn đến Đồng Bách sơn!

Câu nói ấy của thiếu nữ đã khiến Trác Dật Luân và Tư Mã Hào đồng ngẩn người đưa mắt nhìn nhau.

Hai chàng muốn đến Đồng Bách sơn, thiếu nữ này cũng muốn đến Đồng Bách sơn, thật là chuyện lạ kỳ rất hiếm thấy trong trường hợp ngộ nghĩnh này!

Tư Mã Hào thấy Trác Dật Luân vẫn đứng yên, liền bước lại dịu giọng hỏi :

- Cô nương tôn tánh phương danh là...

Nhưng Tư Mã Hào chưa kịp hỏi dứt câu thiếu nữ bỗng trợn mắt nạt lớn :

- Tên họ ta mi hỏi để làm gì?

Nạt xong nhanh như chớp nàng vụt tung tay tát Tư Mã Hào một cái bốp.

Tư Mã Hào không ngờ mình ân cần thăm hỏi, lại bị ăn bạt tai tàn nhẫn như vậy, chàng ôm má nóng rát như vừa bị phỏng lửa, nhìn thiếu nữ ngẩn ngơ không nói được một tiếng nào cả.

Trác Dật Luân trông thấy thế thì cười thầm trong bụng, chớ không dám cười ra mặt, chàng cũng nín thinh luôn.

Tát Tư Mã Hào một tát xong thiếu nữ vẫn thản nhiên như thường nàng lại nói khơi khơi.

- Ta muốn đến Đồng Bách sơn!

Đã bị ăn tát nên thân, lại thấy Trác Dật Luân cứ đứng chết trận một chỗ không nói tiếng nào với thiếu nữ, Tư Mã Hào tức lắm, nhưng chàng ta không khác gì thằng câm ngậm phải bồ hòn, đặng ghét không thể mở miệng kêu thưa với ai được nên chàng ta đành nuốt hận.

Đến chùng nghe thiếu nữ nói muốn đến Đồng Bách sơn nữa, chàng mới lấy hết can đảm bụm má cố lấy giọng ôn tồn hỏi :

- Cô nương, cô nương muốn đến “Đồng Bách sơn” để làm gì?

Thiếu nữ áo đen lại bồng quắc mắt, nạt nữa :

- Việc gì tới người?

Tư Mã Hào giật mình lật đặt bước lui nửa bước để phòng tức khắc. Quả nhiên, vừa nạt thiếu nữ vừa vung tay tát thật mạnh. Nhưng lần này Tư Mã Hào đã biết khôn, chàng đã né kịp khiến thiếu nữ tát hụt vào gió nghe vù một tiếng!

Tư Mã Hào không dẫn được cơn giận nữa, chàng vừa định bước lên làm dữ với thiếu nữ, thì Trác Dật Luân thoáng nghĩ ra một ý hay vội kêu to :

- Tam ca dừng lại!

Rồi chàng nói với thiếu nữ :

- Cô nương đừng tát hấn, hấn là Tư Mã Hào đấy.

Thiếu nữ áo đen trừng mắt hỏi :

- Tư Mã Hào thì sao? Hấn là Tư Mã Hào ta vẫn đánh hấn như thường, có sao không?

Dứt lời, nàng lại quắc mắt nhìn Tư Mã Hào sắp sửa muốn giơ tay tát nữa vậy!

Trác Dật Luân vội kêu :

- Cô nương, cô nương đã phạt hấn đủ ba lần rồi, một lần khiến mặt hấn nóng rát, một lần ruột hấn còn cào sôi sục, một lần lòng hấn phát hỏa. Cô nương có hứa rằng từ đó trở đi không đánh hấn nữa và sẽ kết bạn với hấn. Cô nương mau nhớ lại xem. Hấn là Tư Mã Hào đó.

Thiếu nữ áo đen mắt lơ đờ, khẽ nhướng cao mày liễu, lăm bẫm :

- ...thật ta đã hứa như thế sao?

Trác Dật Luân nghe lọt nên gật đầu :

- Thật thế cô nương thử nghĩ kỹ xem.

Thiếu nữ bỗng cúi đầu lắng lắng, hình như đang suy nghĩ vậy.

- Ta nhớ hết nỗi rồi! Nhưng chỉ còn nhớ lời mờ thôi. Ừ! phải, hình như ta có nói thế!

Nói xong, nàng lại chăm chú nhìn Tư Mã Hào, đoạn vẫy tay gọi :

- Hãy lại đây, sao người tránh xa thế. Hãy lại gần đây.

Trông thấy bộ dạng sợ sệt của Tư Mã Hào thiếu nữ bỗng tươi cười, hai bên má lúm đồng tiền, trông rất duyên dáng. Nàng lại nói :

- Người đừng sợ, ta không đánh người nữa đâu, ta muốn kết giao với người.

Ma lực của mỹ nhân thật vô cùng huyền diệu!

Tư Mã Hào nhìn nụ cười và đôi má lúm đồng tiền duyên dáng của cô gái chàng quên hết cả sợ vội tiến lại gần nàng.

Trác Dật Luân mỉm cười đứng xem thấy tính tình ngang ngược của thiếu nữ áo đen bất giác chàng liên tưởng đến Bào Hạo Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên người chàng yêu cũng có một tính nết hao hao như thế.

Tư Mã Hào làm gan bước đến ngồi sát gần nàng tươi cười hỏi :

- Cô nương kêu tại hạ có chuyện gì?

Thiếu nữ áo đen giương to cặp mắt long lanh đen sáng :

- Người... người kêu là Tư Mã Hào?

Tư Mã Hào không dám trả lời ngay cái câu người ta thường nói là “người hỏi ta làm gì”, chàng gật đầu đáp giọng hết sức êm dịu :

- Phải đấy cô nương!

Thiếu nữ áo đen bỗng giơ tay lên cao, đúng y thủ pháp nàng thi triển tát tai Tư Mã Hào hai lần kia, nhưng khí thế lần này có bề chậm hơn hai lần trước nhiều.

Tư Mã Hào giật mình muốn tránh né, nhưng kịp nghĩ lại, lần này thiếu nữ áo đen chưa có vẻ gì trở mặt, chưa chắc nàng nổi giận tát mình, nếu như chàng sợ hãi né tránh có thể khiến nàng nghi lầm chàng là kẻ nhát gan, không phải người anh hùng, nên chàng đứng yên.

Người xưa thường nói: “đừng bảo gió Nam thường thổi hướng Bắc, có khi gió Bắc cũng thổi về Nam”, Tư Mã Hào từ khi gặp gỡ nàng thiếu nữ áo đen đã được Trác Dật Luân kêu nàng là “Lật Thủ Thần Tiên” có thể nói chàng đã bị thụt thòi đủ đường. Nhưng không ngờ lần này không hiểu thời lai vận chuyển thế nào mà tiền oán tiền tao, xui chàng gặp một sự may mắn vô cùng hả dạ.

Nói rõ hơn nghĩa là cái giơ tay của thiếu nữ áo đen lần này quả nhiên không phải để đánh chàng, mà nàng giơ bàn tay xinh xắn xoa nhẹ má lên má sưng vù của chàng, đồng thời nàng không ngớt dịu dàng an ủi.

- Ta đã bảo ta không đánh người nữa, không lẽ bây giờ lại đánh người, như thế coi sao được. Người có giận ta không?

Giọng nói ngọt ngào êm ái và sự vuốt ve an ủi mà nàng làm Tư Mã Hào muốn hồn siêu phách lạc. Tuy nhiên đang đứng trước mặt Trác Dật Luân nên Tư Mã Hào cũng không khỏi đỏ mặt hổ thẹn không sao chịu nổi.

Trác Dật Luân biết thiếu nữ áo đen tâm thần bất định thất thường nhưng hiện giờ nàng đang biểu lộ những gì trong nội tâm một cách chân thành nên chàng lo ngại Tư Mã Hào vì quá thẹn mà làm phật ý nàng khiến tình nhiên sinh chướng, hảo sự nan hài. Do đó chàng lập tức cười nói :

- Cô nương chớ nên câu nệ. Tư Mã tam ca của tại hạ sinh bình rất thích được người khác tát tai như thế lắm nếu cô nương muốn thì cứ việc tát thêm cho anh ấy vài ba cái nữa, cũng không hề gì.

Thiếu nữ áo đen nghe nói nhoèn miệng cười hỏi Tư Mã Hào :

- Bộ người nghiện tát tai lắm sao? Người thích được người khác tát tai lắm hả?

Tư Mã Hào định phủ nhận nhưng chợt trông thấy Trác Dật Luân ngăm ra hiệu, tuy nhất thời không hiểu nổi dụng ý của Trác Dật Luân thế nào, chàng cố gượng cười mà không trả lời.

Cái cười mà không đáp của Tư Mã Hào lúc này chết nỗi gần như chàng đã mặc nhận vì thiếu nữ áo đen bỗng dựng ngược mày giơ thẳng cánh tay ngà ngọc tát thêm vào má Tư Mã Hào một tát nẩy lửa!

Tát xong thiếu nữ áo đen bỗng vứt biến sắc nàng thu ngay tay về hai mắt chợt nhìn về phía xa xăm miệng lại lẩm bẩm :

- Ta... ta muốn đến Đồng Bách sơn.

Tư Mã Hào thấy vậy quên cả đau đớn, trong lòng lo sợ chàng cau mày nói nhỏ với Trác Dật Luân :

- Hiền đệ thần trí của nàng... biến đổi bất thường như vậy biết làm sao bây giờ?

Trác Dật Luân tự thấy không thể nào dùng y thuật của mình chữa khỏi cho thiếu nữ ngay lúc này được nên chàng đáp :

- Giờ thì đem nàng trở về lữ điếm, nàng thay đổi quần áo rồi sẽ tính.

Tư Mã Hào liền dịu ngọt hỏi thiếu nữ :

- Cô nương còn nhớ cô nương đã ở trọ ở lữ quán nào tại Đại Độ Khẩu không?

Thiếu nữ áo đen lắc đầu tỏ dấu không biết gì cả.

Tư Mã Hào chán nản bồng Trác Dật Luân cười bảo :

- Tam ca hãy yên tâm, Đại Độ Khẩu không rộng mấy, lữ điếm cũng không có nhiều, mình cứ việc đưa nàng tới đấy, thế nào cũng tìm ra được lữ điếm nàng trọ chứ chẳng không.

Thế rồi hai chàng liền chèo thuyền vào. Vừa vào tới bờ, bỗng thiếu nữ áo đen như đã nhớ lại chuyện đã qua, nàng ngoe nguẩy đi thẳng về phía trước, không bao lâu tới một lữ điếm.

Trác Dật Luân, Tư Mã Hào theo sau mừng rỡ. Thế là hai chàng cũng thuê ngay phòng tại đấy để nghỉ ngơi, đồng thời tìm cách đoán lần nguyên cơ thiếu nữ bị trúng độc đến loạn trí.

Thiếu nữ áo đen vẫn bước vào phòng, hai mắt nàng lại lơ lơ miệng lẩm bẩm :

- Ta... ta muốn đến Đồng Bách sơn.

Bước theo sau lưng Tư Mã Hào bỗng thấy trên mặt bàn trong phòng nàng có một phong thư ai đã mở sẵn có đề một hàng chữ :

- Ta muốn đến Đồng Bách sơn.

Tư Mã Hào trông thấy bức thư thì hết sức kinh ngạc, định chạy ngay lại cầm lên xem bỗng Trác Dật Luân nhanh miệng la lên :

- Tam ca đừng tay lại.

Tư Mã Hào nghe gọi liền giật mình nhìn lại, Trác Dật Luân thông thả bước tới vội móc ra một cây kim bạc, khẽ khều bức thư rồi mỉm cười bảo với thiếu nữ áo đen.:

- Cô nương hãy đi thay quần áo đi, bọn này sẽ đi chung với cô nương lên Đồng Bách sơn.

Thiếu nữ chợt tươi cười mừng rỡ, gật đầu lia lịa. Nàng chỉ vào hai chàng :

- Hai người chịu đi với ta lên Đồng Bách sơn, thì hay biết mấy. Ta thích nhất người nào chịu để ta tát

tai mà không dám đánh lại! A... hử tên là Tư Mã gì kia?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Tư Mã Hào, tam ca của tị hạ tên là Tư Mã Hào.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đông Môn Khả Nhân

Thiếu nữ nghe Trác Dật Luân lặp lại tên Tư Mã Hào, nàng bỗng kêu lên :

- Đúng rồi! Chính ta cũng nhớ hẳn tên là Tư Mã Hào! Nếu hẳn là “Tư Mã Ý” thì chính là đồ tồi!

Tới đây, trong khí thiếu nữ áo đen đi thay quần áo, Trác Dật Luân vội cùng Tư Mã Hào nhanh chân trở về phòng mình.

Tư Mã Hào ngạc nhiên hỏi Trác Dật Luân :

- Hiền đệ dùng mũi kim bạc khều phong thơ lên làm gì vậy?

Trác Dật Luân đáp :

- Tiểu đệ hoài nghi nguyên nhân làm nàng ta thất thần lạc phách chính do bức thơ này gây ra.

Tư Mã Hào gật đầu nói :

- Bức thơ này quái dị lắm, bởi nàng luôn luôn lăm bắm câu viết trong thơ: “Ta muốn đến Đồng Bách sơn”.

Trác Dật Luân bỗng nhìn mũi kim bạc, rồi nói :

- Tam ca hãy xem, tiểu đệ đã đoán không sai mà, chính trên bức thơ này có bôi thuốc độc.

Tư Mã Hào vội nhìn kỹ cây kim dài hơn năm tấc trên tay Trác Dật Luân, chàng thấy đầu kim bạc đã quá nửa bị đen xám.

Tư Mã Hào cau mày hỏi :

- Hiền đệ là một danh y, chẳng hay hiền đệ có nhận ra được thứ độc được gì chẳng?

Trác Dật Luân lắc đầu đáp :

- Các loại độc vật trong thiên hạ cỡ vô số kè ta không thè nhận hết được. Vả tại thứ độc môn bí được này đã do nhiều thứ kỳ hợp luyện chế thành làm sao mà đoán ra được. Tuy nhiên đệ vẫn có thể biết được sự tác dụng của nó.

Tư Mã Hào vừa đốt cháy bức thư có tẩm thuốc độc vừa nói :

- Tác dụng của nó đã rành rành ra đấy rồi, nàng ta hiện không loạn trí là gì?

Trác Dật Luân gật đầu nói :

- Đành là như thế, nhưng cũng may đối phương chưa hoàn toàn định đoạt được ý nguyện.

Tư Mã Hào ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ bảo sao?

Trác Dật Luân giải thích :

- Tiểu đệ muốn nói là nàng bị ngộ độc không mấy nặng chưa đến nỗi đúng y như ý muốn kẻ ám hại nàng.

Tam ca không nhớ khi ở trên sông, nàng vẫn còn có hảo cảm với tam ca, và khi lên đến bờ rồi nàng còn nhận ra được quán trọ của nàng sao?

Tư Mã Hào gục gặt đầu :

- Ngu huynh đã hiểu rồi có phải thần trí của nàng tuy bị hôn mê nhưng hãy còn nhẹ vẫn còn có thể hy vọng khôi phục lại trí nhớ cho nàng không?

- Phải đấy! Bởi thế đệ mới định khi đi chung với nàng lên Đồng Bách sơn, dọc đường ta sẽ cho tràng uống một ít thuốc định thần đồng thời ta dẫn dụ nàng khôi phục lại trí nhớ. Như thế rất có thể ta thành công lắm.

Tư Mã Hào bỗng cau mày nói :

- Hiền đệ sao ngu huynh nghĩ kẻ hạ độc hại nàng mười phần hết chín phần là Độc cô Trí, kẻ cầm đầu nhóm Lục Tàn bang quá?

Trác Dật Luân nhẹ cười đáp :

- Cũng có thể lắm vì Độc Cô Trí là một danh gia dụng độc nổi tiếng của đương thế võ lâm, nhất là Thiên Huyền cốc lại ở trong Đồng Bách sơn nữa.

Tư Mã Hào lại cười hỏi :

- Ngu huynh cũng không lạ gì tài nghệ dụng độc của Độc Cô Trí có một không hai, nhưng không hiểu tại sao phen này lão ta lại ra tay hại cường địch nhẹ như thế?

Trác Dật Luân đáp :

- Việc này không những đệ đã nghĩ qua, mà còn có thể bảo rằng thấu đáo nữa. Tiểu đệ xét thì có hai nguyên nhân.

Tư Mã Hào chụp hỏi nhanh :

- Hai nguyên nhân gì? Hiền đệ hãy nói rõ cho ngu huynh biết với.

Từ từ hớp xong một ngụm trà, Trác Dật Luân mới nói :

- Nguyên nhân thứ nhất là Độc Cô Trí muốn nàng ta đích thân lên thẳng Đồng Bách sơn, tự động rơi vào lưới bẫy của lão. Vì thế mà lão mới nhẹ tay, chứ nếu lão quyết tâm làm cho nàng bị hoàn toàn điên loạn, thì làm sao lão đạt được kế hoạch lão đã sắp bày.

Tư Mã Hào nhẹ gạt đầu lia lịa :

- Có lý! Có lý lắm! Thế còn nguyên nhân thứ hai?

Trác Dật Luân nói tiếp :

- Còn nguyên nhân thứ hai là vì nàng ta có một nội công thâm hậu tự nhiên bị trúng độc nhẹ hơn người thường.

Nghe Trác Dật Luân nói rõ điểm này, và sức nhớ lại công lực phi thường trước kia của thiếu nữ áo đen. Tư Mã Hào công nhận lời nói của Trác Dật Luân là đúng.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại Tư Mã Hào bỗng hỏi giọng mê hoặc :

- Hiền đệ, nàng ta không mù không câm cũng không điếc và không phải là người tàn phế tại sao Độc cô Trí lại phải tốn công dụ nàng lên Đồng Bách sơn để làm gì?

Trác Dật Luân chính sắc đáp :

- Đây là nghi vấn hết sức nan giải. Đệ nghĩ muốn tìm hiểu được lý do có lẽ cần nhất là phải hiểu rõ thân phận của nàng trước đã.

- Nhưng nàng không nhớ mới khổ đấy chứ.

- Ngay đến tên Tư Mã Hào của tam ca nàng còn nhớ được, huống hồ là tên họ của chính nàng.

- Khó là khó ở chỗ làm sao tìm cách hỏi khéo đó thôi.

Vừa nói đến đây Trác Dật Luân và Tư Mã Hào chợt nghe có tiếng gõ cạch cạch.

Tư Mã Hào vội chạy ra mở cửa không ngờ là thiếu nữ áo đen. Nàng đã thay xong y phục tay xách hành

Lý vừa thấy hai chàng nàng nhìn trân trân, miệng không ngớt lẩm bẩm nói :

- Ta muốn đến Đồng Bách sơn. Ta muốn đến Đồng Bách sơn.

Tư Mã Hào thấy nàng cứ nhìn ngay mình nói vậy vội quay nhìn Trác Dật Luân chớ không dám đáp liền.

Trác Dật Luân hiểu ý liền gật đầu cười nói :

- Bọn ta còn ở lại đây làm gì, bây giờ bắt đầu lên đường là vừa, đi chậm chậm cũng được.

Thế là Tư Mã Hào lập tức kêu điếm tiểu nhi tính tiền, rồi cũng với Trác Dật Luân và thiếu nữ thẳng đường đến Hồ Bắc.

Đọc đường, Trác Dật Luân liền thực hành mưu định. Trước hết chàng chỉ Tư Mã Hào, rồi nhìn thiếu nữ áo đen, vui vẻ cười hỏi :

- Cô nương, cô nương còn nhớ tên họ của anh này là gì không?

Thiếu nữ có vẻ thân thiết nhìn qua Tư Mã Hào, rồi không chút chần chừ đáp ngay :

- Hẳn dám trần truồng tuột áo quần trước mặt ta, nên không đời nào ta quên được hẳn, hẳn là Tư Mã Hào.

Thật là ngoài sức tưởng tượng của Trác Dật Luân, luôn cả Tư Mã Hào!

Hai chàng không ngờ là nàng dám nói tuốt luốt và nói trúng phóc như người tinh trí như vậy!

Tư Mã Hào bỗng đỏ cả mặt thẹn chín người.

Trác Dật Luân có nhin cười gật đầu nói :

- Đúng! Hẳn kêu là Tư Mã Hào! Còn tại hạ Trác Dật Luân nhưng không hiểu phương danh quý tính của cô nương là gì?

Tư Mã Hào biết Trác Dật Luân đang tìm lời khơi lại trí nhớ cho nàng để nàng nói rõ họ tên trong lòng hết sức bái phục.

Thiếu nữ nghe Trác Dật Luân hỏi đến tên họ thì lại bỗng ngẩn người rồi suy nghĩ, nàng chột lắc đầu đáp :

- Ta không sao nhớ ra được! Không biết ta họ gì? Tên gì?

Trác Dật Luân không bỏ lỡ cơ hội vụt hỏi :

- Chắc cô nương họ Trương?

Thiếu nữ lại lắc đầu!

Tư Mã Hào đi bên cạnh vọt miệng hỏi tiếp :

- Hay cô nương họ Ngưu?

Thiếu nữ lại cũng lắc đầu.

Trác Dật Luân không ngã lòng, thoáng nghĩ ra một ý hay chàng liền nói :

- Cô nương hãy lắng nghe để tại hạ bảo Tư Mã tam ca của tại hạ đọc hết các thứ họ cho cô nương nghe khi đọc đến họ của cô nương cô nương sẽ nhớ ra ngay.

Thiếu nữ mở to cặp mắt cực kỳ mỹ lệ nhìn trân trân vào mặt Tư Mã Hào rồi khẽ gật đầu.

Trác Dật Luân vội bảo Tư Mã Hào :

- Tam ca hãy bắt đầu đọc “Bách Gia Tánh” cho cô nương nghe đi nhớ đọc thật chậm từng tiếng một.

Tư Mã Hào suýt tí nữa phải bật cười vì trò gọi trí nhớ bằng cách đọc họ tên này, tuy nhiên chàng cũng cho rằng đây là phương pháp tuyệt diệu nhất! Chàng liền tăng hăng lấy giọng rồi bắt đầu đọc từng họ một.

- Triệu, Tiền, Tôn, Lý, Châu, Ngô, Trịnh, Vương, Phùng, Vệ, Tưởng, Trầm, Hàn, Dương....

Thiếu nữ lắng lắng nghe đến đây nàng vẫn chẳng nói hoặc tỏ vẻ phản ứng..

Trông thấy bộ mặt ngây thơ gần như khờ dại của nàng, Tư Mã Hào vừa yêu vừa thương kể lại đọc tiếp :

- ... Vân, Tô, Phan, Các, Hải, Phạm, Bành, Lành, Lỗ, Vi, Xương, Mã, Miêu, Phượng, Hoa, Phương...

Bỗng thiếu nữ bừng sáng hai mắt cất tiếng kêu lớn :

- Người vừa nói gì đấy?

Tư Mã Hào vừa mừng vừa sợ, đáp :

- Tại hạ vừa đọc Miêu Phượng, Hoa Phương, cô nương có phải họ Miêu? Họ Phượng? Họ Hoa? Hay là họ Phương không?

Thiếu nữ đột nhiên lại lắc đầu, thở dài :

- Không đúng! Hết thấy đều không đúng!

Tư Mã Hào nóng ruột, lại buột miệng đọc tiếp đến lượt họ kép :

- Tư Mã, Thượng Quan, Âu Dương, Hạ Hầu, Gia Cát, Văn Nhân, Đông Phương...

Vừa đi vừa lắng tai nghe, khi Tư Mã Hào đọc tới họ Đông Phương bỗng thiếu nữ dừng lại kêu lên :

- Hãy thông thả một chút.

Rồi nàng lẩm bẩm: “Đông Phương, Đông Phương, Đông Phương...”

Nàng đọc đi đọc lại ba lần hai tiếng Đông Phương với một thần sắc hoang mang bất định!

Trác Dật Luân thấy vậy vội bảo nhỏ Tư Mã Hào :

- Tam ca hãy để ý vừa rồi là “Miêu Phương, Hoa Phương”. bây giờ là “Văn Nhân, Đông Phương” chắc chữ “Phương” có liên hệ mật thiết với nàng ta đấy.

Tư Mã Hào để tâm bắt mạch phản ứng của thiếu nữ. Trác Dật Luân chợt hỏi nàng :

- Phải cô nương họ Đông Phương không?

Thiếu nữ áo đen chớp mắt mấy cái rồi ngật ngừng gật đầu đáp :

- Hình như là phải đấy!

Kế đó nàng bỗng lắc đầu kêu lên :

- À! Mà hình như là không phải nữa! Trời ơi, hai người làm ta điên mất!

Trác Dật Luân sực nghĩ tới trong “Bách Gia Tánh” còn có thêm họ “Đông Môn, Tây Môn” chàng vội hỏi :

- Cô nương, tại hạ xin hỏi cô nương lần nữa, có phải cô nương họ Đông Môn không?

Thiếu nữ áo đen như người vừa tỉnh cơn mê muội, nàng kêu “á” một tiếng, gật đầu nói lia lịa :

- Đúng rồi! Người nói đúng rồi! Họ ta không phải Đông Phương mà là Đông Môn!

Tư Mã Hào sung sướng muốn điên lên, chàng cười nói với Trác Dật Luân :

- Hiền đệ, phương pháp gợi nhớ của hiền đệ hay quá không ngờ có hai tiếng “Đông Môn” mà hiền đệ đã giải quyết được một vấn đề nan giải như thế ngay!

Trác Dật Luân cũng mừng rỡ không kém chàng tiếp hỏi thiếu nữ :

- Đông Môn cô nương, phương danh của cô nương kêu là gì, cô nương có nhớ...

Nhưng chàng chưa hỏi hết ý thì thiếu nữ bỗng trừng con mắt lắc lắc đầu nói :

- Ta quên mất rồi! Tánh thị có liên quan hệ đến tổ tiên không thể tự ý sửa đổi được, còn tên thì có muốn sửa đổi ra sao cũng được, sao người không đặt cho ta một cái tên mà lại dài dòng hỏi lôi thôi vậy.

Tư Mã Hào vội nói xen vào :

- Hiền đệ, Đông Môn cô nương nói đúng đấy, tên thì mung lung khó nhớ khó nghĩ ra lắm ta nên tạm đặt cho nàng một tên khác đi, hiền đệ hãy chịu khó giúp nàng với.

Trác Dật Luân quay nhìn Tư Mã Hào rồi bật cười nói :

- Tam ca, hôm nay tam ca ra công giúp đỡ Đông Môn cô nương sau này...

Thiếu nữ vừa nghe đến đây bỗng nàng dựng ngược mày, chặn ngang lời Trác Dật Luân.

- Hẳn nói có gì không đúng đâu. Hẳn đã tốt với ta, tự nhiên hẳn phải nói giúp ta chứ.

Lời nói của nàng nghe rất ngây thơ, song vì nàng nói thẳng, trúng ý Tư Mã Hào nên chàng then đỏ mặt.

Tư Mã Hào lấy mắt ngầm ra hiệu bảo Trác Dật Luân nên nghe nàng đặt cho nàng một cái tên cho rồi.

Trác Dật Luân hội ý gật đầu, chàng cười nói đùa với Tư Mã Hào :

- Hay lắm, tam ca hãy nhớ kỹ món nợ này nhé khi nào xong việc Đồng Bách sơn rồi chừng ấy đệ sẽ tính sau với tam ca.

Thiếu nữ lại bỗng nhìn Trác Dật Luân chớp mắt với giọng thơ ngây :

- Hẳn gọi người là hiền đệ, người gọi hẳn là tam ca còn ta phải gọi người là gì?

Câu hỏi bất ngờ của thiếu nữ khiến Trác Dật Luân ngẩn người, không biết trả lời ra sao cho hợp ý.

Tư Mã Hào liền cười đáp thay :

- Đại danh của Trác hiền đệ là Dật Luân, Đông Môn cô nương cứ kêu chàng là Trác huynh được rồi.

Thiếu nữ áo đen hơi cau mày rồi hé cười kêu hỏi Luân Dật Luân :

- Trác huynh, Trác huynh đã nghĩ ra chưa? Trác huynh định đặt tên tiểu muội là gì đấy?

Trác Dật Luân thấy nàng gọi ngay mình là Trác huynh và cười nói có duyên thật đáng yêu chàng liền

đáp ngay :

- Đông Môn cô nương thẳng thắn đôn mỹ không cần phải chuốt cũng xinh đẹp tuyệt vời, có thể tặng hai tiếng “Khả Nhân” làm tên cô nương được lắm.

Tư Mã Hào đọc đi đọc lại bốn tiếng “Đông Môn Khả Nhân” nhiều lần thấy âm vần nghe rất kêu lại không mất vẻ tao nhã liền vỗ tay khen ngợi :

- Hiền đệ trí óc thật là mẫn tiệp, đặt tên nghe khéo quá!

Trác Dật Luân vui vẻ nói pha trò :

- Tam ca cứ không ngớt lời khen ngợi coi chừng tiểu đệ đòi thêm tiền thưởng đấy.

Tư Mã Hào cũng đùa lại :

- Sao hiền đệ lại đòi tiền thưởng của ngu huynh? Hiền đệ nên hỏi Đông Môn cô nương mới phải, bởi hiền đệ đã đặt tên giùm nàng chứ có đặt giùm cho ngu huynh đâu.

Trác Dật Luân vội nhìn Đông Môn Khả Nhân rồi lắc đầu nói :

- Tiểu đệ không dám hỏi cô ta, vì nàng “Lật Thủ Thần Tiên” này lật thủ lật cước, nếu cô ta nổi giận đệ e chúng ta có kẻ bị nóng ruột nóng gan nữa lắm.

Tư Mã Hào nghe Trác Dật Luân nói giỡn như thế, chàng suýt phải bật cười thành tiếng.

Đông Môn Khả Nhân bỗng hỏi giọng hoang mang :

- Lật Thủ Thần Tiên? Lật Thủ Thần Tiên là ai?

Tư Mã Hào cười hà hà đáp :

- Đó là đại hiệu của cô nương do Trác hiền đệ đặt dùm cho đấy.

Đông Môn Khả Nhân nghe qua có vẻ vô cùng cao hứng, nàng mỉm miệng cười chúm chím làm hai má lúm đồng tiền rồi dịu dàng nói :

- Đa tạ Trác huynh tiểu muội rất thích danh hiệu Lật Thủ Thần Tiên của Trác huynh đã tặng cho tiểu muội!

Bốn tiếng “Lật Thủ Thần Tiên” bất ngờ khiến Trác Dật Luân liên tưởng tới “Bào Hạo Hồng Nhan”, chàng bỗng hỏi Đông Môn Khả Nhân :

- Đông Môn cô nương có phải có ước hẹn với thiếu nữ áo đỏ và định ác đấu với nhau giữa Trường

Giang gần “Đại Độ Khâu” chẳng?

Đông Môn Khả Nhân hơi cau mày rồi gật đầu :

- Phải. Nàng ta hết sức lợi hại, tiểu muội đã có đấu qua với nàng gần ba trăm hiệp nhưng chẳng phân thắng bại nên mới rủ nhau đến Đại Độ Khâu giải quyết hơn thua.

Tư Mã Hào xen vào hỏi :

- Nhị vị cô nương đã ước hẹn với nhau, nhưng tại sao gặp nhau ngay giữa sông rồi mà hai bên vẫn chưa chịu động thủ?

Đông Môn Khả Nhân đáp:.

- À! Khi ấy không hiểu sao đang mạnh khỏe như thường chùng ra giữa sông, đột nhiên tiểu muội cảm thấy chóng mặt, thần trí hôn mê rồi mơ mơ màng màng không hiểu gì nữa cả.

Vị cô nương áo đỏ ấy thấy lạ liền la lớn hỏi tiểu muội tại sao mặt mày lại khó trông như thế.

- Cô nương đã trả lời như thế nào? Tư Mã Hào chặn hỏi.

Đông Môn Khả Nhân đáp :

- Tiểu muội trả lời là đang chóng mặt, nhưng tiểu muội bằng lòng quyết đấu với nàng.

Song nàng lại lại lắc đầu bảo rằng một vì thật tình nàng cũng đang bận tìm người, hai là không muốn ăn hiếp kẻ đang ngọa bệnh, nên nàng liền chèo thuyền đi mất, và có hẹn lại là sẽ gặp gỡ nhau khi bất cứ lúc nào và tại đâu trên bước giang hồ.

Nghe nói người yêu có bảo “đang bận tìm người” Trác Dật Luân vội hỏi :

- Đông Môn cô nương, cô nương có nhớ vị cô nương áo đỏ ấy có nói định tìm ai không?

Đông Môn Khả Nhân đáp :

- Nàng bảo nàng đã từ....

Vừa nói đến đây, Đông Môn Khả Nhân hình như sức nhớ đến việc gì nàng vội nín bật, đôi mày liễu cau lại thần sắc đầy vẻ hoang mang.

Trác Dật Luân vội nói :

- Đông Môn cô nương cứ việc thông thả suy nghĩ, vị cô nương ấy là ai cô nương có được biết không?

Đông Môn Khả Nhân đáp không suy nghĩ :

- Nàng là... “Lật Thủ Thần Tiên”!

Tư Mã Hào bật cười nói với nàng :

- Đông Môn cô nương nói nhầm rồi “Lật Thủ Thần Tiên” là ngoại hiệu cô nương kia mà.

Đông Môn Khả Nhân hơi sê cau mày rồi gật đầu :

- Đúng! “Lật Thủ Thần Tiên” là ngoại hiệu của ta nhưng ngoại hiệu của nàng hình như cũng nghe tờ tờ như ngoại hiệu của ta vậy.

Tư Mã Hào quay nói với Trác Dật Luân:.

- Hiền đệ hãy nghĩ xem coi có cách gì giúp Đông Môn cô nương nhớ lại chẳng?

Đông Môn Khả Nhân bỗng nhoén miệng cười nói theo :

- Phải đấy. Tam ca với Trác huynh nhắc nhở giùm tiểu muội với, hình như hai anh nhắc nhở chuyện gì là tiểu muội nghĩ ra được vậy đó.

Đông Môn Khả Nhân gọi Tư Mã Hào bằng hai tiếng “tam ca” rất tự nhiên, thế mà Tư Mã Hào lại nghe lòng vui sướng thích thú vô kể!

Trong khi đó Trác Dật Luân đã quyết chắc rằng Đông Môn Khả Nhân may nhờ có nội công xuất kỳ thâm hậu nên thứ thuốc độc mà địch nhân hại nàng không làm cho nàng loạn trí điên cuồng theo như ý chúng muốn, chàng mừng thầm lên tiếng hỏi :

- Đông Môn cô nương, vị cô nương áo đỏ đỏ hẹn với cô nương có phải ngoại hiệu kêu là “Bào Hao Hồng Nhan” không?

Đông Môn Khả Nhân vụt sáng hai mắt, gật đầu chụp đáp :

- Đúng! đúng! Trác huynh vừa nhắc tới là tiểu muội lập tức nhớ ra ngay đó thấy không?

Nàng kêu Bào Hao Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên. Lúc hai bên gặp nhau tiểu muội vì quá yêu ngoại hiệu của nàng đến nỗi suýt nữa tiểu muội bảo nàng nhường lại cho tiểu muội đấy.

Tư Mã Hào phì cười vừa nói có “Đông Môn cô nương...” thì Đông Môn Khả Nhân bỗng trừng mắt kêu lên :

- Người ta đã gọi là “tam ca”, sao không gọi lại người ta là tiểu muội mà cứ cô nương hoài vậy.

Tư Mã Hào thừa hiểu đối với một võ lâm nữ hiệp thẳng thắn ngây thơ như nàng, dùng cách xưng hô khách sáo quá là một điều không phải, nên bởi vậy chàng lập tức cười bảo :

- Tiểu muội, tiểu muội sao ngây thơ quá vậy, làm gì có chuyện nhường lại ngoại hiệu cho người khác mà tiểu muội mong muốn?

Đông Môn Khả Nhân chúm chím đáp :

- Bây giờ người ta nhất định không thèm mong muốn nữa rồi, ngoại hiệu “Lật Thủ Thần Tiên” của Trác huynh tặng cho tiểu muội đâu có thua gì “Bào Hạo Hồng Nhan” của nàng Hạ Hầu Quyên.

Trước đây Trác Dật Luân đã nghi ngờ thiếu nữ áo đỏ là người yêu tha thiết của chàng, nên chàng đã nôn nao trong bụng rồi, giờ được biết chắc thiếu nữ áo đỏ là Hạ Hầu Quyên, Trác Dật Luân càng bồn chồn nôn nóng dữ dội thêm, chàng liền bảo ngay Tư Mã Hào :

- Tam ca hãy theo Đông Môn cô nương đi chậm chậm về phía thượng lưu đến Đồng Bách sơn, còn tiểu đệ giờ phải tạm cáo biệt, nhưng thế nào cũng đuổi theo kịp tam ca.

Tư Mã Hào đang vui vẻ cười nói với người đẹp Đông Môn Khả Nhân, nghe Trác Dật Luân bảo thế chàng ngạc nhiên :

- Bộ hiền đệ định đi tìm Hạ Hầu cô nương bây giờ sao? Khi còn giữa sông Đại Độ Khẩu, hiền đệ không mau lên tiếng để bỏ lỡ một cơ hội bây giờ nàng ta đã biết mờ tăm dạng hiền đệ biết đâu...

Trác Dật Luân vội chân lời :

- Theo ý tiểu đệ, Hạ Hầu Quyên không lẽ nào tự nhiên lại xuất hiện tại Đại Độ Khẩu vô duyên vô cớ, nhất định nàng đã đến đây để tìm hiền đệ và biết đâu nàng lại chẳng đi thẳng đến Hồng Diệp sơn trang! Thế nên tiểu đệ định quay trở lại bảo trang một lần nữa xem thử.

Đông Môn Khả Nhân lắng nghe đến đây, đột nhiên nàng lắc đầu nói lớn :

- Trác huynh, Trác huynh đừng đi làm gì cho mất công.

Trác Dật Luân ngạc nhiên :

- Đông Môn cô nương nói sao?

Đông Môn Khả Nhân đáp :

- Tiểu muội có nghe Hạ Hầu Quyên nói nàng đã từ Hồng Diệp sơn trang đến đây, và nàng đang lùng kiếm Trác huynh khắp nơi.

Trác Dật Luân khẽ dậm chân kêu lên :

- Tam ca, nếu lúc trước chúng ta ở nán lại Hồng Diệp sơn trang vài ba hôm nữa thì gặp được nàng rồi!
Giờ nàng thì đi tìm tiểu đệ còn tiểu đệ thì đi tìm nàng, có khổ không?

Tư Mã Hào vội khuyên bảo :

- Hiền đệ tức tối mà làm gì. Mọi cuộc gặp gỡ trên đời này phần nhiều do tiền duyên cả.

Đệ với Hạ Hầu cô nương biệt nhau chẳng do duyên phận chưa tới? Nếu không đâu có xui xẻo như thế!

- Nhưng dù sao thì cũng may, việc Độc Cô Trí tổ chức thành lập Lục Tàn bang để tranh hùng với thiên hạ biển Đông Bách sơn thành chốn phong vân tụ hội của toàn thể võ lâm, một cơ hội khiến đệ khỏi mất công tìm kiếm nàng, hiền đệ nên chiều theo nguyên kế của bọn ta mà đi tới, chắc thế nào cũng sẽ gặp lại Hạ Hầu cô nương chứ chẳng không.

Trác Dật Luân bất đắc dĩ đành phải gật đầu thở dài nói :

- Tiểu đệ vô duyên không gặp được “Bào Hao” còn tam ca có phước gặp đặng “Thần Tiên”! Nay tam ca...

Vừa nói tới đó đột nhiên Trác Dật Luân rục sáng hai mắt phóng hai đạo quang xạ thẳng vào phía một ngọn núi cách đó chừng hơn mười trượng.

Tư Mã Hào tinh ý vội nhìn theo ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ nhìn gì trên ngọn núi ấy? Không lẽ người đẹp của hiền đệ vừa xuất hiện?

Trác Dật Luân lắc đầu :

- Không tiểu đệ vừa trông thấy một bóng người xuất hiện rồi vụt biến mất. Thân pháp người ấy quá nhanh đã khiến tiểu đệ hoài nghi lắm.

Tư Mã Hào cười hỏi giọng mê hoặc :

- Hiền đệ hoài nghi gì?

Trác Dật Luân đáp :

- Hoài nghi chúng lắm, với thân pháp kỳ nhanh như thế, ngoài Lạt Thủ Thần Tiên Đông Môn cô nương với Bào Hao Hồng Nhan, không phải hãn thì không còn ai khác.

- Hãn là ai thế?

- Là Hà Chưởng Thiên một nhân vật tàn phế cụt hết hai tay trong nhóm Vũ Trụ lục tàn.

Tư Mã Hào cười nói :

- Thế mà ngu huynh cứ tưởng bóng người vừa xuất hiện là Hạ Hầu Quyên.

Trác Dật Luân vội lắc đầu chậm rãi nói :

- Bóng người là đàn ông sao có thể là Hạ Hầu Quyên được. Theo ý tiêu đệ phần nhiều là Hà Chưởng Thiên.

Tư Mã Hào cười nói :

- Hà Chưởng Thiên thì đã có sao? Hiền đệ sao lại đặc biệt chú ý tới Hà Chưởng Thiên như thế?

Trác Dật Luân đáp :

- Tại sao lại không đặc biệt chú ý? Bởi Hà Chưởng Thiên là kẻ hung ác độc hại đầu riêng hai nhân vật hào hiệp khí khái như Tư Mã nhị ca. Tiêu đệ đoán chắc hẳn đã bằng lòng gia nhập Lục Tàn bang để làm tay sai cho Độc Cô Trí rồi.

Tư Mã Hào gật đầu nói :

- Hiền đệ luận nghe có lý lắm.

Trác Dật Luân chép miệng :

- Nếu sự suy luận của tiêu đệ không lầm thì sự xuất hiện của Hà Chưởng Thiên không phải là việc ngẫu nhiên, tiêu đệ cho rằng hẳn đến đây do mệnh lệnh của Độc Cô Trí :

- Thế chắc hiền đệ đã có bằng chứng gì rồi phải không?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Nhất định rồi tam ca có còn nhớ bức thư quái dị đầy ma lực đã dẫn dụ Đông Môn cô nương đến Đồng Bách sơn không?

Đông Môn Khả Nhân nghe nói bỗng giở chứng lẩm bẫm :

- Ta phải đến Đồng Bách sơn! Phải rồi! Ta phải đến Đồng Bách sơn.

Tư Mã Hào nhìn Trác Dật Luân, sẽ cau mày :

- Ngu huynh nhớ rồi nhưng hiền đệ khi không nhắc đến bức thư ấy?

Trác Dật Luân đáp :

- Vì bức thư ấy có một ma lực kinh khiếp nhưng quyết không phải tự nó bay đến, mà là do người nào đó đem tới tận tay Đông Môn cô nương.

- Chắc hiền đệ hoài nghi kẻ đưa thư là Hà Chương Thiên?

- Dẫu không phải hẳn đi nữa, kẻ đó ắt cũng phải có liên quan với hắn. Tóm lại, tiểu đệ cho rằng Hà Chương Thiên xuất hiện chỉ vì Đông Môn cô nương.

Tư Mã Hào lại hơi cao mày rồi lắc đầu nói :

- Ngụ huynh thật chẳng hiểu tí nào cả. Hiền đệ có ý gì hay hãy phân triết cho ngụ huynh nghe thử.

- Theo ý tiểu đệ, Hà Chương Thiên có mặt tại nơi đây là để quan sát ma lực mưu thần của bức thư ấy coi có hiệu nghiệm gì không? Nếu có tức thì hắn sẽ bí mật theo dõi Đông Môn cô nương tự nạp mình lên Đồng Bách sơn còn không hẳn sẽ giở nốt thủ đoạn thứ nhì.

Tư Mã Hào lo lắng hỏi :

- Hiền đệ nói thế có nghĩa là lão ma đầu Độc Cô Trí đã định sẵn một kế hoạch hết sức chu đáo để hãm hại Đông Môn cô nương.

Trác Dật Luân gật đầu đáp gọn :

- Ít nhất cũng phải như thế.

- Nhưng vì nguyên nhân gì mà lão ác tặc Độc Cô Trí lại quyết hãm hại Đông Môn cô nương?

- Ta không thể suy đoán một cách vô bằng chứng được bởi lai lịch và thân thế của Đông Môn cô nương chúng ta có biết được tí gì đâu.

Tư Mã Hào ngẫm nghĩ giây lát rồi lại hỏi :

- Hiền đệ thấy chúng ta có nên theo dõi hành động của Hà Chương Thiên mà phăng ra manh mối vụ bí mật này không?

Trác Dật Luân đáp :

- Tiểu đệ cũng đã có ý ấy. Nhưng tiểu đệ chưa biết phải làm thế nào cho Hà Chương Thiên ra tay trước đây.

Tư Mã Hào chụm nói :

- Hay chúng ta tạm rời xa Đông Môn cô nương, để nàng tự do hành động một mình, trong khi ấy chúng ta vẫn bí mật theo nàng. Như thế biết đâu Hà Chưởng Thiên sẽ không theo sát nàng?

Trác Dật Luân lắc đầu :

- Làm theo kiểu đó không được, bởi như thế Hà Chưởng Thiên sẽ khỏi phải phí sức, hẳn sẽ để yên cho Đông Môn cô nương tự mình sa vào bẫy, hẳn khỏi cần ra mặt để bị lộ hành tích.

Tư Mã Hào chờ Trác Dật Luân nói xong liền cười hỏi :

- Thế hiền đệ có diệu kế gì khác không?

Trác Dật Luân bỗng sáng hai mắt gật đầu đáp :

- Có! Tiểu đệ có một ý kiến khá hay.

- Ý kiến gì thế hiền đệ?

Trác Dật Luân đi sát vào bên Tư Mã Hào nói khẽ hơn :

- Bắt đầu từ giờ này ta hay tạm cho Đông Môn cô nương đi riêng một mình để Hà Chưởng Thiên nghi kỵ mà tự do theo dõi nàng. Chờ chừng vài ba hôm sau, chúng ta sẽ thay hình đổi dạng bất thần xông ra bắt cóc nàng dọc đường và dẫn nàng đi nơi khác, làm thế tiểu đệ tin chắc Hà Chưởng Thiên thế nào cũng lộ diện cứu nàng. Chừng đó ta sẽ biết hết mọi bí ẩn.

Tư Mã Hào hết sức bái phục xoa tay khen ngợi :

- Thật là diệu kế! Hà Chưởng Thiên mà xuất đầu lộ diện ngăn cản không cho bọn mình bắt cóc Đông Môn cô nương là bọn mình biết hiểu được dụng ý của Độc Cô lão ma. Tuyệt, tuyệt lắm!

Trác Dật Luân cười nói :

- Diệu kế đã có sẵn, những điều cần nhất tam ca phải giảng nghĩa thế nào cho Đông Môn cô nương rõ, nàng tuy bị trúng độc không nặng nhưng thần trí còn hôn mê, nếu không nhắc nhở chẳng may đến lúc ấy nàng bỗng xem bọn mình là thù nghịch, thì khốn đốn lắm chứ chẳng phải chơi đâu nhé.

Tư Mã Hào bật cười bảo :

- Đã là mưu kế của hiền đệ, tất nhiên phải do hiền đệ đứng ra giải thích cho nàng rõ mới đúng điệt, chớ giao cho ngu huynh sao tiện.

Trác Dật Luân lắc đầu không nhận :

- Tiểu đệ đã bị mắng nhiều vô rỗi, chuyện này để tam ca nói có lẽ hay hơn, vì hiện giờ “Lật Thủ Thần Tiên” của tam ca đã bắt đầu dịu ngọt với tam ca rồi, lần này chắc chắn không đời nào nàng làm buồn lòng tam ca nữa đâu.

Tư Mã Hào đỏ mặt vì sung sướng, chàng liền nhận lời đi chậm lại và day qua tươi cười nói với Đông Môn Khả Nhân vừa đi trở tới :

- Đông Môn hiền muội này, ngu huynh muốn nói với hiền muội một việc có được không?

Đông Môn Khả Nhân quả nhiên cũng cười chúm chím hỏi giọng ngọt dịu :

- Tam ca muốn gì cứ nói cho tiểu muội nghe đi.

Tư Mã Hào cười và nói :

- Ngu huynh với Trác huynh đã nghi ngờ bức thơ...

Đông Môn Khả Nhân bỗng lắc đầu hỏi giọng hoang mang :

- Bức thơ gì?

Tư Mã Hào nói khẽ :

- Bức thơ bảo hiền muội đến Đồng Bách sơn đó.

Đông Môn Khả Nhân vụt biến sắc, trầm tiếng khẽ gắt :

- Chỉ được nói vậy. Bức thơ ấy có gì lạ đâu. Ta chỉ thấy nét bút trong thơ trông rất đẹp thế thôi.

Nói xong hai mắt lại lơ lơ, nàng lẩm bẫm nói tiếp :

- Ta muốn lên Đồng Bách sơn!

Tư Mã Hào thấy thế thì cau mày, vội cố bình tĩnh giảng giải cho nàng nghe địch tung vừa mới phát hiện, chàng và Trác Dật Luân nghi là Hà Chương Thiên, và Trác Dật Luân vừa nghĩ ra được một diệu kế định thăm dò tình hình của địch nhân cho nàng nghe qua một lượt.

Đông Môn Khả Nhân nghe xong nàng như vẫn còn hoang mang, lẳng lẳng không nói tiếng nào.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Diệu Kế Không Thành

Trác Dật Luân thấy Tư Mã Hào nói một thôi dài mà Đông Môn Khả Nhân có vẻ không lĩnh hội được chàng liền khẽ gọi Tư Mã Hào bảo nhỏ :

- Tam ca thần trí của nàng chưa hoàn toàn tỉnh táo nếu tam ca cứ dài dòng mãi làm sao nàng hiểu rõ được tam ca nên nói chặt ngắn thật rõ thử xem.

Tư Mã Hào nghe theo lời Trác Dật Luân chàng liền cười bảo Đông Môn Khả Nhân :

- Đông Môn hiền muội bắt đầu từ giờ hiền muội hãy tạm đi một mình.

Tư Mã Hào chưa nói hết lời, Đông Môn Khả Nhân bỗng lắc đầu vung văng :

- Không được đâu, tiểu muội đi một mình buồn tẻ lắm!

Tư Mã Hào dò ngọt :

- Đông Môn hiền muội, không phải ngu huynh muốn bỏ hiền muội bơ vơ một mình, ngu huynh định bí mật đi theo sau hiền muội lâu nhất chỉ tạm xa hiền muội chừng một vài hôm là cùng.

Đông Môn Khả Nhân bỗng trợn ngược hai mắt, mặt giận dữ :

- Người muốn đi, ta không cần giữ người. Nhưng ta nói thật điều này, sinh bình hễ ta nói một là một, hai là hai, bắt đầu từ giờ, nếu người chỉ rời xa ta nửa bước, để ta bị cô độc dù là trong giây lát tức là người sẽ phải xa ta suốt đời.

Lời của Đông Môn Khả Nhân vừa nói như chém đinh chặt sắt, tự thấy không còn cách nào năn nỉ được nàng nữa, Tư Mã Hào ngẩn ngơ há hốc miệng, nhất thời không biết phải tính sao!

Trác Dật Luân vội khoát tay lia lịa, cười nói :

- Tam ca không nên làm buồn lòng Đông Môn hiền muội của tam ca nữa, thúng chẳng sẽ tính cách khác cũng không sao.

Tư Mã Hào ngơ ngẩn đến ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Hiền đệ có cách gì hay hơn đâu?

Trác Dật Luân vẫn cười đáp :

- Cách này hết sức đơn giản nghĩa là tam ca hãy đi chung với Đông Môn hiền muội, cả hai cùng lên tường trước còn tiểu đệ sẽ thay hình đổi dạng dọc đường giả vờ bắt cóc nàng, như thế cũng vẫn có thể đánh lừa Hà Chưởng Thiên mắc mưu phải xuất đầu lộ diện được vậy.

Tư Mã Hào lo lắng nên vội nói :

- Làm như thế sợ có hơi nguy hiểm đấy hiền đệ.

Trác Dật Luân liền hỏi :

- Tam ca bảo nguy hiểm ở điểm nào?

Tư Mã Hào liếc nhìn Đông Môn Khả Nhân rồi thì thầm nói :

- Cô nam quả nữ đi chung với nhau...

Trác Dật Luân vừa nghe tới đó liền bật cười ha hả, làm Tư Mã Hào hết hồn :

- Sao tam ca cổ lỗ như thế! Tam ca với Đông Môn hiền muội đã tình đầu ý hiệp, hễ khi nào kỳ ngộ trong người nàng được hóa giải thần trí nàng được tỉnh táo trở lại là đôi bên vinh kết lương duyên, yêu nhan đến bạc đầu, giữa tam ca với Đông Môn hiền muội đâu phải cô nam quả nữ nữa. Tam ca ngại chuyện đó mà lời thôi vô ích.

Trác Dật Luân giải thích rõ ràng đánh tan nỗi nghi ngại trong lòng của Tư Mã Hào khiến anh chàng mạnh dạn lên.

- Ngu huynh có thể tự tin ngu huynh có đủ tiết tháo và nghị lực đi với nàng, Trác Dật Luân giơ cao ngón tay cái tỏ dấu ngợi khen :

- Đúng! Như thế mới phải là Tư Mã Hào anh hùng cái thế hiệp cốt như tình chứ! Bây giờ chúng ta nghiên cứu bàn định thêm một vài chi tiết nữa.

Tư Mã Hào lại ngạc nhiên kêu hỏi :

- Còn chi tiết gì khác nữa thế hiền đệ?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Tiên nhân đã nói: “Việc gì có phòng xa tất thành không phòng xa tất bại” Độc Cô lão ma thì ngày đêm nằm liệt trên cỗ xe bốn bánh chuyên sử dụng trí óc nghĩ ngợi suy tư là một nhân vật cực kỳ lợi hại. Còn Hà Chưởng Thiên tuy không bằng Độc Cô Trí nhưng hãn cũng chẳng phải tầm thường, bọn mình hiện đang phải

đối phó một lúc với hai địch thủ lợi hại như thế, tất phải hết sức cẩn thận, hành sự cho thật kín đáo, để khỏi bị chúng phát hiện mà diệu kế bất thành. Vậy điểm thứ nhất là việc tiểu đệ sẽ thay hình đổi dạng ra mặt chống đối với tam ca, trước tiên tiểu đệ phải đổi tên họ khác mới được.

Tư Mã Hào gật đầu mỉm cười hỏi :

- Quả là một việc cần thiết! Thế hiền đệ tự đổi tên họ hay tạm mượn tên họ của người khác?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Thuận mệnh đặt tên không tốt, hay hơn hết có lẽ tiểu đệ phải tạm mượn tên của tệt sư đệ, một nhân vật được rất nhiều người biết đến.

Tư Mã Hào hỏi :

- Lệnh sư đệ là ai? Không lẽ người ấy còn lừng lẫy hơn “Thánh Thủ Nhân Tâm” trấn thế hiệp danh của hiền đệ nữa sao?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Chàng là Bành Bạch Y con trai của Quy Vân bảo chủ Bành Ngũ tiên sinh của tiểu đệ.

Tư Mã Hào kêu lên :

- Ngu huynh phải nhớ kỹ ba chữ “Bành Bạch Y” mới được.

Trác Dật Luân cười rồi nói tiếp :

- Kế đó là theo sự xét đoán của tiểu đệ thì Hà Chương Thiên thế nào cũng phải theo dõi và bí mật bảo vệ Đông Môn hiền muội bởi thế việc bắt cóc Đông Môn hiền muội không thể quá đột ngột mà phải gởi trước chiến thư nghĩa là đệ sẽ báo cho tam ca biết là sẽ bắt cóc Đông Môn tiểu muội. Hà chương Tiên được trông thấy như thế hẳn mới dám tin và không nghi ngờ bọn mình. Đây là điểm thứ nhì.

Tư Mã Hào cười nói :

- Hiền đệ thật hết sức cẩn thận, chu đáo thế còn điểm thứ ba thì sao.

- Điểm thứ ba tức là điểm sau cùng, tam ca nên nhớ kỹ, tiểu đệ sẽ sai người đem chiến thư cho tam ca đúng sơ canh đêm nay.

Tư Mã Hào không hiểu rõ dụng ý của Trác Dật Luân ra sao nên hỏi :

- Tại sao hiền đệ lại phải định thời gian đưa thư?

Trác Dật Luân đáp :

- Vì tiểu đệ muốn đánh tan sự hoài nghi của Hà Chương Thiên, nên không ở chung cùng một khách sạn với tam ca và Đông Môn hiền muội mới dự định trước thời gian đưa thơ để lúc ấy khởi đột sinh chuyện bất ngờ mà mọi sự tính toán sai bét.

- Hai chữ sai bét của hiền đệ nghĩa là thế nào?

- Ngộ nhờ tam ca ngẫu nhiên gặp phải thù gia hoặc các băng hữu khác trên giang hồ cũng có thơ gởi cho tam ca khi ấy.

Tư Mã Hào lắc đầu cả cười, ngắt lời :

- Hiền đệ đã quá lo xa đẩy thôi, làm gì có lầm lẫn như thế được bởi ngu huynh quá quen thuộc nét bút long phi phụng vũ của hiền đệ. Vả lại người khác làm gì biết rõ được thủ bút bí mật của “Bành Bạch Y”?

Tư Mã Hào thấy Trác Dật Luân đã nhất định thi hành đúng như kế hoạch đã vạch sẵn, chàng liền nghe theo, không dám trái lời.

Trong lúc hai chàng tính mưu kế với, nhau “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Khả Nhân lặng thinh đứng nghe.

Sau đó bỗng nhiên nàng trở lại mất trí, lẩm bẩm nói :

- Ta muốn đến Đồng Bách sơn.

Trác Dật Luân vừa dặn dò Tư Mã Hào đâu đó xong xuôi, kịp nghe Đông Môn Khả Nhân nói nhằm chàng liền nháy mắt nói với Tư Mã Hào :

- Tam ca, tam ca hãy đi theo Đông Môn hiền muội đến Đồng Bách sơn nhé, Bành Bạch Y này xin ở lại đi sau.

Tư Mã Hào sực nhớ lại việc tìm chỗ nghỉ ngơi trong khi đi đường hết sức quan trọng, chàng liền hỏi nhỏ :

- À, rui gặp lúc trời tối nghỉ đêm cách nào tiện, hiền đệ?

Trác Dật Luân đáp :

- Tùy ý tam ca, hễ gặp thị trấn là tam ca có thể tìm khách điểm thuê phòng nghỉ ngơi đường hoàng, còn về phần tiểu đệ đóng vai kẻ thù theo dõi tam ca với Đông Môn cô nương thì tam ca đi đâu tiểu đệ đi theo đó, tam ca dừng lại nơi nào là tiểu đệ cũng phải dừng lại nơi ấy.

Đến đây hai chàng lập tức chia tay nhau. Tư Mã Hào theo Đông Môn Khả Nhân lên đường trước, còn Trác Dật Luân ở nán lại một lúc rồi cũng bí mật đi theo sau.

Đến trưa hôm ấy, Tư Mã Hào tìm đến một khách sạn tại một thị trấn, hỏi thuê được chỗ nghỉ trọ, chàng bảo Đông Môn Khả Nhân về phòng tắm rửa trước còn chàng thì lại bước trở ra ngoài, để ý quan sát tình hình xong trở vào đặt tiểu nhị dọn sẵn một thời thức ăn hảo hạng, rồi cũng vội vã về phòng thay đồ tắm rửa cho sạch sẽ.

Lúc về gần tới phòng, Tư Mã Hào đã trông thấy Đông Môn Khả Nhân..đang đứng ở ngay cửa, ngơ ngác chờ đợi chàng từ hồi nào rồi. Song chàng chưa kịp mừng rỡ thì chàng bỗng ngạc nhiên thấy một người áo vàng lúc ấy vừa bước qua mặt Đông Môn Khả Nhân, hình như người này vừa mới nói chuyện gì với nàng xong vậy.

Tư Mã Hào nhìn theo sau lưng người áo vàng cho đến khi y quẹo sang dãy phòng khác, chàng mới bước đến bên Đông Môn Khả Nhân khẽ hỏi :

- Đông Môn hiền muội gã áo vàng vừa rồi là ai vậy? Hiền muội có quen biết y không?

Đông Môn Khả Nhân lắc đầu, đôi mắt nàng lơ đãng, miệng lẩm bẩm :

- Ta muốn đến Đồng Bách sơn.

Thấy thứ mê hồn kỳ dược trong người nàng lại bắt đầu bộc phát, Tư Mã Hào lắc đầu khổ sở, chàng vội đỡ nàng vào phòng tạm nghỉ.

Một lát sau Đông Môn Khả Nhân tỉnh táo trở lại đúng lúc ấy điểm gia cũng vừa đem thức ăn và rượu vào phòng. Cả hai liền ngồi đối diện với nhau dùng bữa.

Ăn xong Tư Mã Hào vừa ngồi trò chuyện với Đông Môn Khả Nhân vừa thăm tính giờ xem Trác Dật Luân có hẹn hạ chiến thư đúng sơ canh đêm nay như chàng đã hứa không.

Tối đến vừa đúng sơ canh quả nhiên điểm gia bước vào phòng trao cho Tư Mã Hào một phong thơ!

Vừa cầm lấy phong thơ Tư Mã Hào đã nhìn thấy ngoài phong bì đề :

“Kính gửi Hồng Diệp sơn trang Tư Mã Tam trang chủ”, nét chữ như long phi phượng vũ đúng bút tích của Trác Dật Luân.

Chàng liền móc tiền vụn thưởng cho điểm gia xong lật đặt bóc thơ ra xem.

Không ngờ vừa xem xong thơ Tư Mã Hào bỗng trợn mắt há mồm ngồi thừ người ra như tượng gỗ!

Chàng kinh dị thấy trong thơ viết có 4 chữ đại tự: Giết Bành Bạch Y.

Tư Mã Hào không trợn mắt há mồm ngồi thừ ra sao được bởi theo đúng nguyên kế Trác Dật Luân phải mang tên Bành Bạch Y đóng vai kẻ thù của chàng và phải ước hẹn một trận quyết đấu với chàng, không ngờ trong thơ hiện giờ chỉ vồn vện có bốn chữ “Giết Bành Bạch Y”?

Trác Dật Luân sao phải làm thế? Hay có sự biến gì chăng?

Theo tâm lý của con người đối với một sự kiện nào càng khó khăn không hiểu thì lại càng động tính hiếu kỳ quyết xem quyết hiểu cho kỳ được mới nghe.

Tư Mã Hào cũng y như những kẻ khác, tay cầm lá thơ, hai luồng nhãn quang của chàng cứ dán chặt mãi vào bốn chữ tự “Giết Bành Bạch Y”.

Lúc đầu chàng chỉ trông thấy có bốn chữ “Giết Bành Bạch Y” thôi. Nào hay sau đó, càng xem mỗi lúc chàng càng thấy chữ một nhiều toàn là những chữ “Giết Bành Bạch Y”!

Giết Bành Bạch Y!” đầy đặc.

Kế đó bỗng nhiên Tư Mã Hào run rẩy toàn thân, hai mắt hoa lên tâm thần rối loạn quay cuồng.

Ảo giác giờ đây đã biến thành sự thật.

Bốn chữ “Giết Bành Bạch Y” trong thư không còn là chữ nữa mà đã biến thành tiếng nói.

Và tiếng nói ác hại thay lại phát ra từ miệng Tư Mã Hào.

Thực vậy sau khi hai mắt hoa lên đầu óc hôn mê toàn thân run rẩy Tư Mã Hào nghiêng răng mím lợi hét lên :

- Giết Bành Bạch Y!

Đông Môn Khả Nhân đang ngồi trước mặt chàng đột nhiên gật đầu :

- Được rồi ta sẽ giúp ngươi giết chết Bành Bạch Y.

Tư Mã Hào nghe nói ngẩn người, ngừng đầu nhìn sững vào mặt Đông Môn Khả Nhân.

Đông Môn Khả Nhân nói rồi nàng bỗng lăm bắm :

- Ta muốn đến Đồng Bách sơn!

Tư Mã Hào hai mắt rực hung quang gật đầu nói theo :

- Được rồi, ta sẽ đi theo cô nương đến Đồng Bách sơn! Giết Bành Bạch Y!

Gặp tình lỡ này một người muốn giết Bành Bạch Y một kẻ muốn đến Đồng Bách sơn như thế Trác Dật Luân, kẻ đã mạo xưng là Bành Bạch Y sẽ phải làm sao, và Đông Môn Khả Nhân đã loạn trí tại sao Tư Mã Hào bỗng cũng phát điên?

Thì ra sau khi định sẵn mưu kế với Tư Mã Hào, Trác Dật Luân lập tức đơn độc hành động, chàng bắt đầu bí ẩn theo dõi phía sau cách Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân chừng hai ba mươi tượng.

Trác Dật Luân vô cùng đắc ý, tự cho là diệu kế của mình thật cứ thế vô song.

Thứ nhất diệu kế ấy có thể đánh lừa Hà Chương Thiên xuất đầu lộ diện, để chàng có thể thăm dò tại sao Độc Cô Trí đã tổn công đối phó với Đông Môn Khả Nhân.

Thứ nhì, nó còn có thể nhân cơ hội này khiến Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân đôi bên được gần nhau thân mật hơn trước để sau này kết duyên se chỉ thắm.

Thế nhưng chính mắt Trác Dật Luân trông thấy Tư Mã Hào đi với Đông Môn Khả Nhân, trông thấy họ dừng lại, trông thấy họ vào khách điểm, song không hiểu sao tuyệt nhiên chàng vẫn chưa thấy Hà Chương Thiên xuất hiện. Tuy nhiên, Trác Dật Luân không hề chán nản, chàng cho rằng Hà Chương Thiên cũng y như chàng, hẳn đang bí mật nấp trong bóng tối để xem chừng Đông Môn Khả Nhân, trừ khi nào hữu sự, hẳn mới hiển lộ hình tích.

Bởi thế Trác Dật Luân vẫn chiếu theo kế hoạch đã định sẵn, một mình ở riêng nhà trọ khác, và chàng biên một bức thơ, nhờ điểm tiểu nhị đúng sơ canh đem giùm đến cho Tư Mã Hào.

Trong thơ, Trác Dật Luân không viết “Giết Bành Bạch Y” mà chỉ viết “đến chiều mai sẽ quyết đấu một trận với nhau tại dọc đường để kết liễu mối thù xưa”.

Kế hoạch của Trác Dật Luân thật ra rất tuyệt diệu nhưng chàng không ngờ Đông Môn Khả Nhân trong lúc tâm thần bị chế ngự trong khi Tư Mã Hào vừa rời khỏi nàng chỉ trong chót lát nàng đã thổ lộ những gì mà nàng đã nghe được giữa Trác Dật Luân với Tư Mã Hào đã bàn với nhau cho đối phương nghe cả.

Do đó mưu kế của hai chàng mới hoàn toàn biến đổi nghĩa là bức thơ của Trác Dật Luân giao cho điểm tiểu nhị đã bị người khác cho vào phong bí cũ, trong thơ viết lại là chữ “Giết Bành Bạch Y” và kẻ nào vô tình mó vào bức thư ấy sẽ bị trúng độc vì nó đã được bôi một thứ thuốc độc làm mê loạn tâm thần cực kỳ lợi hại.

Tư Mã Hào hiện đã bị trúng độc không khác chi Đông Môn Khả Nhân trong khi Trác Dật Luân cũng đang hy vọng rằng mình đắc kế. Thế mới biết việc đời ai dám đoán trước được chữ ngờ là vậy!

Qua một đêm sáng sớm hôm sau là Tư Mã Hào thanh toán xong tiền trọ giục Đông Môn Khả Nhân lên đường, chàng và nàng vẫn mặt nguyên bộ quần áo cũ nhàu hết đi tới chạy như cặp vợ chồng điên.

Còn phần Trác Dật Luân, chàng bỏ chiếc áo dài màu xanh thay bộ y phục màu trắng và cải trang diện mạo đôi chút.

Tuy vậy muốn nhận ra chàng cũng không phải là chuyện dễ vì tài hóa trang của Trác Dật Luân trước sau cũng đã nổi tiếng được ít nhiều!

Chàng lúc nào cũng vẫn bí mật bám sát theo dõi Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân.

Ngoài việc trông thấy Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân mỗi lúc một khăng khít hơn Trác Dật Luân vẫn chưa thấy qua tung tích của Hà Chương Thiên.

Chàng bồn chồn cho rằng Hà Chương Thiên hết sức giao hoạt chắc có lẽ đợi lúc chàng nhảy ra ngăn đường bọn Tư Mã Hào y mới chịu lộ mặt.

Nghĩ vậy nên sau giờ Ngọ, Trác Dật Luân không thèm theo dõi bọn Tư Mã Hào, Đông Môn Khả Nhân nữa, mà nhân lúc hai người dừng lại nghỉ ngơi ăn uống lương khô lập tức chàng vượt qua mặt họ tìm chỗ kín đáo đứng chờ.

Xoay qua xoay lại mặt trời bắt đầu xoay bóng hoàng hôn, đã đến vạn vật cỏ cây!

Nơi đây một cảnh trí thâm u, hoang tịch đến lạnh lùng không một bóng người qua lại.

Thấy đã hợp cảnh hợp tình, đúng lúc ra tay hành động, Trác Dật Luân lập tức rời chỗ nấp lao người ra giữa lộ, lạnh lùng đứng chặn đầu Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân.

Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân ăn xong đứng dậy phui dít rồi lại bắt đầu lên đường. Chàng và nàng vừa đi vừa chỉ chỗ hai bên đường cười nói huyền thuyên, kẻ hô “Giết Bành Bạch Y” người hét “Ta muốn đến Đồng Bách sơn” cứ thế mà đi trời tới.

Đến chình chợt nhìn thấy trước mặt có người áo trắng đứng đón đường, Tư Mã Hào bỗng ngạc nhiên dừng bước, chỉ mặt Trác Dật Luân trừng mắt quát hỏi :

- Người là ai? Tại sao khi không dám chặn đường bọn ta?

Trác Dật Luân đâu biết được Tư Mã Hào đã bị trúng phải thuốc mê thần của kẻ địch không còn nhận ra được chàng, nên trong bụng vô cùng cao hứng, khen thầm Tư Mã Hào có tài đóng kịch một cách khéo léo.

Chàng vội nhướng mày gằn tiếng cười đáp :

- Tam trang chủ quên kẻ hèn này rồi sao? Tam trang chủ còn nhớ mối thù tết Trung thu năm ngoái tại Hồng Diệp sơn trang chăng?

Tư Mã Hào nghe nói có vẻ bức mình liền cau mày quát lớn :

- Ta không nhớ gì cả! Nếu người muốn gì cứ việc nói thẳng ra đừng làm trễ mất cuộc hành trình của ta, ta đang cần lên gấp Đồng Bách sơn đây.

Đông Môn Khả Nhân này giờ ngờ ngần đứng bên cạnh Tư Mã Hào nghe nói như thế, cũng vội trợn trừng hai mắt nói theo :

- Ta cũng muốn đến Đồng Bách sơn đây.

Trác Dật Luân vẫn cứ nghĩ rằng cặp nhân tình này đã bàn với nhau đóng kịch y như thật, chàng vội lắc đầu cười kháy đáp :

- Muốn đến Đồng Bách sơn không khó, nhưng người phải giải quyết cho xong mối hận thù năm ngoái đã.

Tư Mã Hào bỗng phá lên cười hần hặc :

- Người muốn sao cũng được. Tư Mã Hào này đâu đã khiếp sợ một tên vô danh tiểu tốt như người!

Dứt lời Tư Mã Hào vọt cất cao hữu chưởng phóng chiêu “Lôi Động Vạn Vật” vào giữa mặt Trác Dật Luân, chưởng phong ào ào thổi tốc tới, thế mạnh thật kinh hồn chứa hơn chín thành lực đạo.

Tư Mã Hào đang mê loạn bất định, tại sao chàng ta không dùng toàn lực đối địch với Trác Dật Luân, mà chỉ sử dụng có chín thành công lực? Hay chàng nể sợ Trác Dật Luân?

Thật ra vì Trác Dật Luân chưa kịp báo danh, nên Tư Mã Hào không những không nhận ra được người bạn ân nhân, mà còn không biết rõ Trác Dật Luân đang giả dạng thành Bàn Bạch Y, hiện chàng chỉ biết có giết Bàn Bạch Y, ngoài Bàn Bạch Y ra bất cứ đối với ai, chàng không hề có ý nghĩ sát hại, chứ không phải nể sợ Trác Dật Luân.

Phần Trác Dật Luân, chàng không ngờ Tư Mã Hào nói đánh là đánh liền, không một chút nhân nhượng, lại còn hạ thế sát thủ, nên nếu không nhờ có một công lực cao siêu thâm hậu, một thân phá linh diệu là chàng đã thể trọng thương về tay Tư Mã Hào rồi.

Thế nhưng Trác Dật Luân vừa nhắc bỗng người vọt sang trái tránh khỏi thế chiêu “Lôi Động Vạn Vật”, thì Tư Mã Hào lại liên tiếp phóng theo một lúc ba chiêu “Lôi Trấn Sơn Xuyên”, “Lôi Thiên Kinh Địa”, “Lôi Thiên Đại Ráng”, song chưởng cứ đẩy mạnh tới liên miên, chưởng phong ào ạt bủa chụp Trác Dật Luân khắp ba mặt.

Những chiêu thế quái ác này nằm trong “Bôn Lôi chưởng pháp”, một pho tuyệt học nổi danh xưa nay mà Tư Mã Hào vừa luyện xong, bởi thế công lực của Trác Dật Luân có cao hơn Tư Mã Hào một bậc thật nhưng trong lúc bất ngờ chàng không tránh khỏi cảnh lúng túng.

Đến bây giờ Trác Dật Luân mới để ý thấy ánh mắt khác lạ của Tư Mã Hào sau khi chàng ta xuất thủ đánh mình.

Trác Dật Luân vô cùng kinh ngạc thầm nghĩ lại chàng mới thay đổi cách ăn mặc và hóa trang chút đỉnh Tư Mã Hào đã không nhận được chàng.

Trác Dật Luân lấy làm lạ vừa bay lộn người ra tránh né làn tấn công thứ hai của Tư Mã Hào xong, chàng liền quát lớn :

- Tư Mã Trang chủ, nếu Trang chủ vẫn không biết điều thì chớ trách Bành Bạch Y này đấy.

Trác Dật Luân báo rõ danh là có ý muốn nhắc nhở Tư Mã Hào, nào ngờ đột nhiên nghe tới tên Bành Bạch Y, Tư Mã Hào bỗng trừng cặp mắt lạch thần hét lớn :

- Cái gì ngươi hãy nói lại một lần nữa cho ta nghe tên ngươi là gì?

Trác Dật Luân càng kinh dị hơn, nhưng vẫn chưa biết được nguyên do vì sao Tư Mã Hào lạ lùng như vậy, chàng vội đáp nhanh :

- Ta là Bành Bạch Y!

- Giết Bành Bạch Y!

Tư Mã Hào lập tức hét lớn liền sau khi Trác Dật Luân nói lại tên giả mạo của mình.

Tiếp theo tiếng quát là chiêu “Bôn Lô Trục Điện”, một sát thủ tuyệt học trong Bôn Lô chương pháp, chương phong nổi lên âm âm thổi mạng tới tấn công Trác Dật Luân, Tư Mã Hào đã dùng đủ mười hai thành nội gia chân lực vào chiêu thế khốc liệt này.

Võ công của Trác Dật Luân tuy có cao hơn Tư Mã Hào một bậc thật nhưng đứng trước thế công lợi hại, hung hiểm của Tư Mã Hào, chàng không dám khinh thường vội giở Dược Liễu Tùy Phong một thân pháp kỳ ảo dùng để tránh né lúc tối nguy, ngã người ra theo và lạng sang bên hơn ba trượng thoát hiểm.

Bấy giờ Trác Dật Luân đoán chắc Tư Mã Hào thật tình trở mặt với mình chớ không phải giả vờ đóng trò để đánh lừa Hà Chương Thiên nữa, trong bụng kinh dị đến tột bậc, chàng thất thanh kêu to :

- Tam ca, đệ là Trác Dật Luân đây, tam ca không nhận được ra đệ sao?

Mặc Trác Dật Luân kêu nói Tư Mã Hào hình như không từng quen biết cái tên “Trác Dật Luân” bao giờ, chàng ta càng gầm to lên :

- Giết Bành Bạch Y! Giết Bành Bạch Y!

Tuyệt chiêu của Bôn Lô chưởng pháp lại bắt đầu đánh ra tấn công như bão chớp khiến Trác Dật Luân luống cuống mà không tiện đánh lại liền bị khuyên chặt trong vùng chưởng ảnh mật mờ của Tư Mã Hào.

Kể cũng lạ, Đông Môn Khả Nhân cũng bị trúng độc thể mà khi nghe đến tên họ Trác Dật Luân, Tư Mã Hào lúc còn ở tại lữ điếm thì nàng nhớ ra được chuyện, còn Tư Mã Hào tại sao khi nghe thấy tên Trác Dật Luân chàng ta không một phản ứng gì là sao?

Suy cho kỹ, và hiểu ra tưởng cũng chẳng có gì là lạ cả vì Đông Môn Khả Nhân và Tư Mã Hào mỗi người có một công lực riêng biệt, trong khi Hà Chưởng Thiên bôi thuốc độc vào hai bức thư hoàn toàn như nhau, nghĩa là không lá nào nhiều ít hơn lá nào.

Nội lực hỏa hầu của Đông Môn Khả Nhân cao hơn Tư Mã Hào nên nàng bị trúng độc nhẹ hơn, không đến nỗi mê loạn thần trí đến dữ dội.

Còn công lực của Tư Mã Hào kém sút tự nhiên chàng phải trúng độc nặng hơn đến nỗi hiện giờ dầu Tư Mã Thông hay Tư Mã Minh có mặt tại đây nữa Tư Mã Hào cũng không sao nhận ra hướng hồ là Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân không ngờ sự tình biến đổi đột ngột làm chàng phải khổ sở điều đứng né tránh những chiêu thể hiểm ác hung bạo như vũ bão của Tư Mã Hào, một mặt không ngớt suy nghĩ để tìm hiểu sự thật câu chuyện quái dị này!

Những tưởng như thế đã yên nào hay giữa lúc khốn đốn ấy thì “phước vô đơn chí, họa bất đơn hành” chàng lại gặp thêm nguy cơ đưa tới nữa.

Lật Thủ Thân Tiên Đông Môn Khả Nhân trước còn khoanh tay đứng ngoài chứng kiến giờ nàng bỗng cười hì hì rồi kêu lớn :

- Tam ca để em giúp anh giết chết Bành Bạch Y!

Nói dứt nàng lập tức nhảy vào liên thủ với Tư Mã Hào công kích Trác Dật Luân tới tấp.

Nếu trong tình trạng chính thường, Trác Dật Luân tất thắng Tư Mã Hào một cách dễ dàng, nhưng trong tình trạng chỉ có tình mà không dám hoàn thủ như hiện giờ, Trác Dật Luân chưa chắc đã thắng nổi Tư Mã Hào huống hồ lại có thêm Lật Thủ Thân Tiên đột nhiên nhảy vào trợ chiến.

Cho nên chỉ một lát sau, Trác Dật Luân rơi vào hiểm cảnh, trong lúc mắc lo né tránh độc chiêu “Xảo Triết Hoa Chi” của Đông Môn Khả Nhân, chàng bỗng bị Tư Mã Hào đánh trúng một chưởng vào giữa vai mặt.

Bị trúng thương tuy không mấy gì nặng lắm, chàng vẫn có thể cấp thời vận công trị thương được, nhưng khổ nỗi cánh tay mặt của chàng lại trở nên tê liệt, không còn cử động gì được nữa nên chàng hoảng kinh,

biến sắc mặt khiếp đảm.

Trước tình thế rất nên nguy ngập này, thấy không có cách gì tiện hơn là cách “Dĩ tẩu vi thượng sách” chàng liền lách người, giở thức “Thần Long Xuất Hải”, nhảy vọt ra xa ngoài năm trượng, băng nhanh vào một lùm cây rậm rạp trốn tránh.

Cũng may cho mạng số Trác Dật Luân, lúc ấy Đông Môn Khả Nhân với Tư Mã Hào không thèm đuổi theo, cả hai chỉ phá lên cười sảng sặc một hồi rồi khẽ nói lảm nhảm: “Ta muốn đến Đồng Bách sơn”, kế lẩm bẩm nói “giết Bàn Bạch Y” đoạn dặt nhau lên đường chứ nếu không mạng chàng kể như chấm dứt ngay trong lúc này rồi!

Nấp trong lùm cây rậm rạp cheo dỗi cử chỉ và hành động của Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân, Trác Dật Luân bất giác giật mình tỉnh ngộ, toàn thân chàng ớn lạnh!

Chàng bắt đầu hiểu ra là Hà Chương Thiên đã khám phá ra được mưu kế của chàng hoạch định với Tư Mã Hào mà quật ngược trở lại hại chàng bằng cách làm cho Tư Mã Hào điên loạn.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Dĩ Độc Công Độc

Hiểu được nguyên nhân Tư Mã Hào trở mặt đánh lại mình một cách kỳ lạ như thế Trác Dật Luân lấy làm hối tiếc cái kỳ diệu của mình bị phá hư và hối hận là mình đã thiếu chu đáo.

Chàng ngừng người đứng núp sau lùm cây nhìn đăm đăm theo Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân đang dắt nhau đi thẳng về phía Hồ Bắc trong lòng vừa lo vừa sợ.

Chàng lo sợ, vì chàng không thể bỏ ngang vụ này được và nếu không bỏ ngang được thì chàng cũng không biết phải tính sao?

Đối với chàng hiện giờ có tất cả bốn kẻ thù mà bất cứ kẻ thù nào cũng có thể khiến chàng vất vả khổ sở hết.

Ba kẻ thù hữu hình trong đây có hai đã ngang nhiên công kích chàng mà chàng không dám đánh lại đây là Đông Môn Khả Nhân với Tư Mã Hào.

Còn kẻ thù thứ ba luôn luôn bí mật, tuy chàng có thể công kích hấn nhưng khéo nổi không tài nào tìm ra hấn, kẻ ấy là Hà Chương Thiên.

Riêng kẻ thù thứ tư mới thật vô cùng lợi hại vì nó không màu, không sắc không biết đến từ đâu, ngộ ngộ không may đụng nhằm phải nó thì bản tánh của chàng lập tức bị mê, và chàng sẽ bị chung một số phận như Đông Môn Khả Nhân với Tư Mã Hào ngay. Nó chính là thứ thuốc loạn thần cực độc của tên ác ma Độc Cô Trí!

Suy đi nghĩ lại, sau cùng Trác Dật Luân bỗng nghĩ ra một diệu kế khác là chàng sẽ dùng phương pháp Dĩ Độc Công Độc chế ra được một thứ thuốc mê hạ Đông Môn Khả Nhân với Tư Mã Hào cũng như Độc Cô Trí đã sai Hà Chương Thiên đánh thuốc loạn thần ám hại họ.

Làm như vậy chàng sẽ có hai điều lợi, thứ nhất là Hà Chương Thiên ắt phải xuất đầu lộ diện để tìm cách chữa khỏi bệnh cho Đông Môn Khả Nhân với Tư Mã Hào, thứ nhì là nếu như Hà Chương Thiên vẫn ẩn trốn không chịu xuất hiện, thì tự chàng sẽ đứng ra ngăn cản không cho Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân lên Đồng Bách sơn, để tự sa vào lưới bẫy của địch nhân một cách dễ dàng hơn.

Nghĩ như thế chàng đề khí thi triển hết khinh công bám sát theo cặp tình nhân Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân, cả hai hiện đang rơi vào lưới tình cười nói luôn mồm, vừa đi vừa ngắm sơn quang thủy sắc một cách say đắm.

Phần Tư Mã Hào với Đông Môn Khả thân, sau khi đánh bại được Bành Bạch Y giả là Trác Dật Luân, cả hai liền nghêu ngao đi thẳng về hướng Hồ Bắc.

Trong óc hai người hiện giờ mỗi người chỉ khắc ghi một hình bóng và nhớ chỉ quyết một ván đề thôi, còn thì hoàn toàn không ý thức được một chuyện gì khác đã xảy ra trong quá khứ hoặc hiện tại cả.

Đông Môn Khả Nhân thì chỉ biết có một mình Tư Mã Hào và việc “muốn đi Đồng Bách sơn”.

Còn trong tâm khảm của Tư Mã Hào chàng chỉ biết có một người là Đông Môn Khả Nhân và luôn luôn nhớ việc “giết Bành Bạch Y”.

Cả hai đều mê loạn thần trí, dọc đường hai người hết ca hát, quàng xiên rồi lại vui vẻ chuyện trò, chỉ cho nhau xem phong cảnh hữu tình kỳ thú. Vì vậy mà tình họ mỗi lúc một thêm khấn khít, tuy rằng đó là một mối tình của hai kẻ trong cơn điên loạn.

Sau ba hôm khi họ vừa đi đến trước một tòa núi nhỏ, bỗng nhiên cả hai thấy một vị đạo nhân râu tóc trắng như tuyết xuất hiện, từ bên trong núi đi lần ra, đứng chặn ngang lối đi của Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân.

Tư Mã Hào thấy chỉ còn cách nhau chừng vài ba thước mà đạo sĩ vẫn cứ đứng yên không nhường lối chàng vội đứng lại cười hì hì nói :

- Đạo trưởng làm ơn tránh sang bên một chút hay có cần gì thì cứ việc nói.

Đạo nhân nghiêng đầu lễ phép thưa :

- Bần đạo định hóa duyên.

Đông Môn Khả Nhân chột hỏi :

- Đạo trưởng định hóa duyên để tu bổ kiều lệ hay để kiến tạo chùa chiền miếu điện.

Lão đạo sĩ vẫn chấp tay cúi đầu, niệm lên một câu phật hiệu ôn tồn đáp :

- Bần đạo định hóa duyên để tu kiến trang viện.

Tư Mã Hào liền giương mắt hỏi :

- Đạo trưởng là kẻ tu hành sao lại còn kiến tạo trang viện? Thế chẳng hay bảo trang tọa lạc ở tại đâu và tên là gì?

Lãnh đạo sĩ đáp rất nhanh :

- Hồng Diệp sơn trang trong “Hoài Ngọc sơn”.

À thì ra đạo sĩ tóc bạc này không ai khác hơn là Trác Dật Luân. Chàng đã giả trang cốt để thăm dò Tư Mã Hào bị trúng độc nặng tới mức nào xem có thể quên luôn quê hương xứ sở của chàng không.

Mấy tiếng “Hồng Diệp sơn trang trong Hoài Ngọc sơn” vừa thoát khỏi miệng Trác Dật Luân, Đông Môn Khả Nhân bỗng giật mình thối lui ra sau nửa bước cau mày nói với Tư Mã Hào :

- Tam ca nghe thấy cái tên Hồng Diệp sơn trang, hình như nơi quen quen đấy.

Trác Dật Luân vội để ý quan sát thần sắc biến hóa của Tư Mã Hào ngay lúc ấy.

Không ngờ Tư Mã Hào chỉ cười giọng khô khan lắc đầu nói với Đông Môn Khả Nhân :

- Có lẽ hiền muội đã nghe qua còn ngu huynh chưa nghe trong Hoài Ngọc sơn có Hồng Diệp sơn trang bao giờ.

Trác Dật Luân nghe Tư Mã Hào trả lời như thế chàng vô cùng buồn bã, thương hại cho người anh em không may bị hoạn nạn trên bước lãng phiêu.

Đông Môn Khả Nhân chợt hỏi Trác Dật Luân :

- Tại sao đạo trưởng phải kiến bổ Hồng Diệp sơn trang, bộ nơi ấy bị hư đổ hay sao?

Mưu kế “dĩ độc công độc” của Trác Dật Luân dù sao cũng là phương pháp bất đắc dĩ, nên chàng không thể bỏ lỡ cơ hội liền gượng đáp :

- Trong Hồng Diệp sơn trang có tất cả ba cây cột, tại bần đạo vì đã sơ ý để một đục khoét hư mất một cây nên trang viện sợ sẽ sụp đổ, do đó bần đạo mới thưa với Đại trang chủ và Nhị trang chủ xin được vân du bốn biển, hóa mộ thiện duyên.

Đông Môn Khả Nhân cười nói :

- Một cây cột trụ có sá là bao, cần gì đạo trưởng phải vân du bốn biển một mình tiểu nữ cũng có thể yên đủ số tiền để kiến tạo lại bảo trang nữa là.

Dứt lời nàng liền thò tay vào mình như vừa tìm kiếm vật gì cười hỏi Trác Dật Luân :

- Xin hỏi đạo trưởng nhị vị Trang chủ của đạo trưởng có tên họ là gì?

Trác Dật Luân đáp :

- Đại trang chủ tên Tư Mã Thông, còn Nhị trang chủ tên Tư Mã Minh.

Nghe qua, Đông Môn Khả Nhân bỗng cười bảo Tư Mã Hào :

- Này tam ca, kể ra cũng khéo thật, Đại trang chủ Tư Mã Thông Nhị trang chủ là Tư Mã Minh, nếu Tư Mã Hào có mặt tại “Hồng Diệp sơn trang” thì tam ca sẽ biến thành Tam trang chủ mất.

Trác Dật Luân cả mừng, nghĩ bụng mấy câu Đông Môn Khả Nhân vừa nói thật khéo léo, thế nào cũng khiến Tư Mã Hào sực nhớ tới chuyện cũ.

Nhưng chàng vừa nghĩ đến đó thì Tư Mã Hào bỗng dưng lắc đầu nói :

- Anh đâu có phước như thế.

Giọng nói của Tư Mã Hào rất lạnh nhạt hình như chàng ta đã quên mất Hồng Diệp sơn trang, quên cả Tư Mã Thông, Tư Mã Minh, những người thân tình chung huyết mạch với chàng!

Trác Dật Luân khẽ nghiêng răng, chấp tay miệng niệm “Vô lượng thọ Phật” không thèm lý tới Tư Mã Hào nữa, chàng vội cúi đầu nhìn Đông Môn Khả Nhân :

- Bần đạo muốn cho nữ thí chủ biết thêm một việc hết sức lạ là đôi tai điếc của Tư Mã đại trang chủ hiện giờ đã nghe được rồi, và đôi mắt mù lòa của Tư Mã nhị trang chủ hiện cũng đã trông thấy lại rất rõ ràng.

Đông Môn Khả Nhân bật ồ lớn một tiếng hỏi Trác Dật Luân :

- Chắc họ đã may mắn gặp được thần y phải chăng đạo trưởng?

Trác Dật Luân vừa định trả lời, Tư Mã Hào bỗng nóng ruột cau mày bảo :

- Hiện muội bất tất phải trả lời dài dòng với ông ấy làm gì, bọn ta còn phải lên Đồng Bách sơn nữa.

Tư Mã Hào bỗng khơi lại tâm thức mê loạn khiến Đông Môn Khả Nhân vụt mơ màng đôi mắt gật đầu lảo đảo :

- Đúng! Bọn ta phải đi Đồng Bách sơn ngay.

Trác Dật Luân trong lòng chán nản, tự biết thế nào cũng phải dùng tới thủ đoạn sau cùng, chàng lập tức móc ra một quyển sổ quyền tiên đã dự bị sẵn cùng với bút lông và mực hai tay dâng cho Đông Môn Khả Nhân.

Đông Môn Khả Nhân nhận lấy quyển sổ lật ra xem rồi cầm bút đề vào.

“Tư Mã Hào, Đông Môn Khả Nhân hợp quyền minh châu một hột.”

Biên xong nàng liền móc ra một hột minh châu, trao luôn một lượt với quyền sổ cho Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân giả vờ trao quyền sổ lại cho Tư Mã Hào bảo chàng ta ký tên vào luôn.

Tư Mã Hào tiếp qua đoạn không vui lắc đầu nói :

- Đạo trưởng là kẻ xuất gia sao lại tham lam quá đỗi như thế? Hạt minh châu này là một bảo vật trị giá ngàn vàng, thừa sức cất lại cả một tòa trang viện chứ đừng nói cất chỉ có một cây cột mà thôi, sao đạo trưởng còn định quyền thêm.

Trác Dật Luân vội nói :

- Thí chủ không nên ngộ nhận bản đạo tham lam muốn quyền thêm tiền bạc châu báu, bản đạo muốn thỉnh thí chủ ký tên vào sổ lạc quyền để lưu làm kỷ niệm.

Tư Mã Hào ngạc nhiên kêu lên :

- Rõ ràng vừa rồi Đông Môn hiền muội đã ký giùm ta rồi kia mà?

Trác Dật Luân lắc đầu :

- Bản đạo không trông thấy.

Tư Mã Hào khẽ cau mày giật ngay lấy quyền sổ trên tay Trác Dật Luân lật ra rồi chỉ vào ba chữ “Tư Mã Hào” gất gỏng :

- Lão đạo sĩ này hồ đồ quá đây không phải họ tên của ta là gì?

Trác Dật Luân đột nhiên thay đổi thái độ nghiêm giọng quát :

- Tư Mã Hào! Người không đáng là Tư Mã Hào chút nào cả!

Tư Mã Hào sững sốt rồi nổi giận quát lại :

- Lão đạo sĩ, người nói cái gì ta không đáng chứ?

Trác Dật Luân quắc sáng cặp mắt nhìn thẳng mặt Tư Mã Hào, trầm tiếng :

- Tư Mã Hào! Người là em ruột của Tư Mã Thông và Tư Mã Minh, tại sao tên anh ruột của người người cũng không nhớ, không hiểu là thế nào.

Tư Mã Hào hăn học la lớn :

- Ai bảo chúng nó là anh ruột của ta. Lão đạo sĩ khốn nạn kia người là ai, sao lại dám đặt điều nói bậy

bạ để kiểm chuyện với ta?

- Trác Dật Luân!

Trác Dật Luân bóc ngay bộ râu tóc giả, để hiện ra bộ mặt thật đấp lớn.

Đông Môn Khả Nhân kinh ngạc trong khi Tư Mã Hào hằm hằm tức giận, chàng ta phóng cặp mắt rực lửa nhìn Trác Dật Luân không chớp.

Trác Dật Luân lắc đầu thờ dài, tiếp theo chàng buông thông một câu :

- Ta là Bành Bạch Y!

Chàng vừa dứt lời bỗng Tư Mã Hào phản ứng tức khắc, chàng ta dựng ngược đôi mày hét lớn :

- Giết Bành Bạch Y!

Tiếp theo, Tư Mã Hào vung cao song chưởng phóng mạnh vào ngực Trác Dật Luân nhanh như chớp nhoáng.

Đông Môn Khả Nhân cũng xéch cao mày liễu vội vàng quát theo :

- Tam ca em giúp anh giết chết Bành Bạch Y.

Dứt lời, nàng giơ cao ngọc chưởng nhắm ngay vào giữa lưng Trác Dật Luân tấn công luôn.

Chuyển trước đã từng bị Tư Mã Hào, Đông Môn Khả Nhân liên thủ đánh cho xiểng niểng, lần này đáng lý Trác Dật Luân phải hoảng hồn né tránh mới phải, nào hay chàng vẫn đứng yên một chỗ không né tránh cũng không đánh lại chưởng nào.

Tư Mã Hào xuất thủ trước, nên chưởng của chàng đánh trúng ngay Thất khảm” huyết của Trác Dật Luân “binh” một tiếng.

Nhưng thật hết sức kỳ lạ, chưởng của Tư Mã Hào đánh xuống rất mạnh, nhưng khi trúng người Trác Dật Luân không hề có một chút nội gia kinh lực hào cả!

Bị trúng một chưởng, Trác Dật Luân chỉ hơi lão đảo, mỉm cười nhìn Tư Mã Hào.

Kế đó, ngọc chưởng của Đông Môn Khả Nhân lại đáng trúng vào giữa lưng Trác Dật Luân.

Công lực của Đông Môn Khả Nhân đâu phải tầm thường, vả lại Tinh Thúc Huyết là một đại huyết vô cùng hiểm yếu, thử hỏi Trác Dật Luân có thể nào an nhiên vô sự được?

Thế mà, lại cũng không ngờ ngọc chưởng của nàng vừa đánh trúng Trác Dật Luân bỗng bước lên một

bước, mặt mày chàng vẫn tươi cười không hề biến sắc, hình như môn võ công tinh luyện của Đông Môn Khả Nhân đã mất từ hồi nào vậy.

Một sự biến bất ngờ và ngoài sức tưởng tượng của Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân nên cả hai kinh ngạc đến thất sắc, nhất tề thối lui ra sau hai bước, nhìn trân trân đối phương không nháy mắt.

Trác Dật Luân thấy vậy nên cất tiếng cười vang lên chàng quét mắt nhìn qua hai người một lượt cố ý làm ra vẻ như khinh thường không xem cả hai ra gì cả.

Tư Mã Hào ngạc nhiên một lúc rồi lại nghiêng răng định ngưng công để khi nhảy vào công kích Trác Dật Luân lần nữa, nhưng bỗng chàng ta thất kinh, đứng yên một chỗ, miệng há hốc trông như pho tượng gỗ!

Thì ra Tư Mã Hào không ngờ chàng đề khí hết nổi, vừa đề khí là cảm thấy toàn bộ huyết mạch bị ứ đọng lại một chỗ, không sao có thể đề tụ chân khí nội lực theo ý muốn.

Tư Mã Hào đã như thế, Đông Môn Khả Nhân cũng không hơn gì chàng cho nên cuối cùng chỉ biết kinh ngạc nhìn nhau, không nói được tiếng nào.

Trác Dật Luân lại bật cười ha hả, chàng nhướng cao mày rồi bất thần quay người bỏ đi.

Tư Mã Hào bây giờ mới chợt tỉnh lật đật đuổi theo kêu lớn :

- Lão đạo sĩ hãy đứng lại, ngươi... ngươi định giở gì với bọn ta đây, có nói mau không?

Nhưng lúc ấy Trác Dật Luân đã đi xa ngoài bảy tám trượng nên Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân chỉ còn nghe tiếng cười kinh ngạc của chàng văng vẳng lọt vào tai mà thôi.

Trác Dật Luân ở phía trước đang thi triển tuyệt kỹ “Linh Hư bộ pháp”, còn Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân ở phía sau đuổi theo vì cả hai không còn đề nổi chân khí nữa, bây giờ họ không khác gì người thường không biết võ, nên chạy hì hục được một lát hai người không còn trông thấy bóng Trác Dật Luân đâu cả!

Chàng và nàng ráng chạy cheo thêm một đôi nữa, tới chừng quá mệt, ai cũng ôm ngực thở hổn hển mới cùng nhau tìm chỗ ngồi không đuổi theo nữa.

Đặng này sau khi bỏ Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân rất xa, Trác Dật Luân liền nhanh nhẹ tìm chỗ núp kín, chờ đợi hai người mà theo dõi mọi diễn biến.

Trong ba bữa nay Trác Dật Luân đã chịu khó tìm chế ra một thứ thuốc độc đem bôi nên quyền sở quyền tiền.

Thứ độc dược của chàng chế tạo không có tác dụng mê thần, nhưng nó có thể làm cho nạn nhân tạm thời

vô phương để tự nội lực và cứ cách ba ngày là bị nóng lạnh một lần, trong người rất đổi khó chịu.

Trác Dật Luân cho rằng Độc Cô Trí sở dĩ muốn đánh lừa Đông Môn Khả Nhân lên Đồng Bách sơn là vì thấy nàng có một cường lực kinh nhân, muốn kéo nàng nhập bọn!

Còn Tư Mã Hào thì vì say mê Đông Môn Khả Nhân mà phải bị vạ lây nên bị đối phương bỏ thuốc mê lôi cuốn theo luôn.

Nếu quả thật như thế thì Hà Chưởng Thiên một khi phát hiện được nội gia chân lực của hai người tiêu tan, thế nào y cũng phải ra mặt xem xét và chỉ cần vào cho Hà Chưởng Thiên xuất đầu lộ diện, tự nhiên chàng sẽ có cơ hội quyết đấu với y một trận sống mái, may ra chàng có thể chế phục được hắn ta, hỏi cho ra thứ thuốc giải độc cho Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân.

Trác Dật Luân đoán như thế, nên chàng mới đứng nấp ở một nơi kín đáo để một mặt theo dõi Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân, một mặt chờ xem động tĩnh của Hà Chưởng Thiên ra sao.

Hiện giờ, Trác Dật Luân đã cởi bỏ chiếc đạo bào, biến thành chàng thư sinh rất xinh trai phong nhã.

Nhưng hiện giờ Hà Chưởng Thiên đã rời khỏi đây rồi, hay hắn còn bí mật theo dõi hành động của Trác Dật Luân, sau khi Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân đã mất hết nội gia chân lực nên hắn chưa chịu lộ mặt ra ngoài?

Còn phần Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân, sau khi bị Trác Dật Luân hạ độc, cả hai bức rức khó chịu, nhưng sau đó không lâu họ lại quen dần với cảm giác ấy và bắt đầu du hồn vào nguồn tình bể ái, cứ thế mà dắt tay nhau, hễ gặp đường là đi thẳng tới, không còn phân biệt đi về hướng nào.

Trác Dật Luân vẫn mãi miết theo dõi, thấy đôi võ lâm tình tứ đăm đuối bên nhau như vậy trong bụng chàng cũng mừng thầm, nhưng có điều thỉnh thoảng họ lại buột mồm la lên, kẻ đòi “giết Bành Bạch Y”, người thì kêu hét “Ta muốn đi Đồng Bách sơn” trông không mấy đẹp mắt vậy thôi!

Trong ngày hôm ấy chẳng mấy chốc là trời sầm tối.

Nhẩm tính lại thời gian, đoán biết sơ canh đêm nay Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân thế nào cũng sẽ bị cóng lạnh vì thuốc độc hoành hành, Trác Dật Luân vô cùng áy náy, trong bụng không yên vì chàng không nỡ nhìn đôi bạn thân bị hành hạ khổ sở trong khi Hà Chưởng Thiên vẫn âm thầm bám sát theo dò xét, không chịu xuất đầu lộ diện.

Còn nếu chàng động tình ra mặt săn sóc họ, thì bao nhiêu công trình khó nhọc của chàng kể như tiêu tan trong phút chốc.

Suy đi tính lại vẫn không sao tìm ra được một thượng sách nào lường toàn Trác Dật Luân phó mặc cho chuyện tới đâu hay tới đấy, chàng chỉ chuẩn bị để tùy cơ ứng biến thôi.

Hiện giờ chàng đã hóa trang thành người khác hẳn hỏi đừng nói chi đến bọn Tư Mã Hào đang mê man mất trí, ngay đến Hà Chương Thiên, một tên ác ma gian tà giáo hoạt, cũng chưa chắc có thể nhận ra được bộ mặt thật của chàng.

Chủ ý đã định thế là chàng quyết ý trợ chung với Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân ở một khách điểm đề phòng khi có bất trắc mà giúp đỡ cho bạn.

Nhưng không ngờ chàng tính một đàng đến chừng tới việc chuyện xảy ra một nẻo, nghĩa là đêm nay Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân bỗng du hứng quá nóng cả hai đạp trắng lên đường không nghỉ lại tại khách điểm.

Mưa sự bất thành, Trác Dật Luân tức tối thiểu điều muốn kêu trời to lên cho hả tức!

Cách sau họ chừng mười hai mười ba trượng là Trác Dật Luân, chàng chập chờn như một bóng ma bí mật theo dõi, lòng không ngớt lo nghĩ vì chừng mưa cao bất thành :

Còn theo sau Trác Dật Luân, có kẻ bí mật thứ ba nào không?

Theo sự liệu đoán của chàng thì không những phải có, mà còn chắc chắn kẻ ấy là Hà Chương Thiên, một nhân vật trong nhóm Vũ Trụ lục tàn, cam lòng làm trảo nha cho tên ác ma Độc Cô Trí.

Tuy nhiên sau nhiều lần bí mật quan sát, và nhiều lần ngưng thần nghe ngóng, Trác Dật Luân không thấy và cũng không nghe có động tịnh gì ở phía sau chàng.

Sau cùng đúng thế, chàng cũng phải đành theo riết đôi tình nhân mê loạn.

Đường đi mỗi lúc một đổi khác, bên là núi non trùng điệp bên là dòng Trường Giang cuộn cuộn sóng xô, trên không chiếc trăng lưỡi liềm tỏa sáng huyền ảo vào đôi tình nhân sóng vai đi bên nhau tất cả tạo nên một khung cảnh rất ư xinh đẹp!

Nhưng mưa gió thì bất định họa phước thì không chừng có ai dám ngờ một bức tranh tuyệt mỹ như thế, một phong quan kỳ tú như thế, chỉ trong chốc lát biến thành một cảnh tượng vô cùng thâm bao giờ?

Đi trước là Đông Môn Khả Nhân, nàng có khi hơi tỉnh táo, có khi mơ mơ màng màng còn Tư Mã Hào thì lúc nào cũng ở trong tình trạng mê hoặc ngơ ngác.

Kể ra càng không thể trách được Trác Dật Luân, vì công lực và hỏa hầu của Hà Chương Thiên chỉ có cao hơn chàng, hoặc ít nữa cũng ngang với chàng, nhưng nói về kinh công cước trình, thì chàng không thể nào có thể so sánh nổi với Hà Chương Thiên, bởi thế nếu Hà Chương Thiên đang bí mật theo sau chàng, thì chàng không tài nào trông thấy hẳn được.

Tự cổ hễ tiệc vui là chóng tàn, do hai lạc cực sinh bi, Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân đang lâm

cảnh “đương cuộc giả mê” miệng họ không ngớt đời đời kiếp kiếp, anh anh em em, còn Trác Dật Luân là kẻ “bàng quang giả thanh”, chàng đoán biết “trò chơi” của chàng đã đến lúc sôi nổi hào hứng.

Quả vậy Đông Môn Khả Nhân đang lúc đập trăng ngắm cảnh bỗng nàng lão đảo, thân hình diễm lệ của nàng thiếu chút nữa là không sao đứng vững.

Tư Mã Hào vội giơ cánh tay gân guốc ra ôm ngay lấy chiếc lưng ong của nàng hỏi giọng tha thiết :

- Hiền muội em làm sao thế?

Đông Môn Khả Nhân nhướng cao mày nhoẻn cười :

- Em hơi mệt!

Tư Mã Hào hiện giờ kỳ thật cũng đã bạc đầu mệt mỏi, nhưng đứng trước mặt người yêu kẻ nam nhi đại trượng phu vẫn luôn tự phụ nên chàng vội gương mi nói lớn :

- Hiền muội anh sẽ đỡ em nếu quả thật em đi không nổi nữa, em sẽ ngồi tạm bên đường nghỉ ngơi chốc lát.

Đông Môn Khả Nhân nghe nói liền dựa đầu vào vai Tư Mã Hào, từ từ bước về phía tảng đá mọc bên bờ sông.

Đến nơi, cả hơi đều ngồi xuống bên nhau, một làn gió mát thổi qua khiến họ rùng mình.

Đông Môn Khả Nhân bỗng rên khẽ một tiếng, rồi ngáp dài thì thầm bên tai Tư Mã Hào :

- Tam ca em! em hơi thấy lạnh.

Tư Mã Hào lập tức cởi ngay áo ngoài ra trùm kín vào người nàng. Chàng còn giơ tay ôm chặt nàng vào lòng.

Tưởng đó là hành động của kẻ anh hùng hào hiệp nào hay Tư Mã Hào cũng bắt đầu cảm thấy xương sống ớn lạnh khó chịu vô cùng.

Đông Môn Khả Nhân nhờ khoác thêm chiếc áo ngoài lại được Tư Mã Hào ôm chặt vào lòng nên nàng cảm thấy hơi đỡ lạnh. Nàng cảm động giơ tay chỉ lên mảnh trăng lơ lửng trên không và bóng trăng đang chiếu rọi rung rinh dưới mặt nước nhoẻn miệng cười nói :

- Đây tam ca, tam ca hãy nhìn xem, mảnh trăng trên trời với bóng trăng dưới nước phản chiếu thành một cảnh sắc tuyệt mỹ, chỉ tiếc là hoa đẹp chóng tàn, trăng tròn mau khuyết khiến người ngắm cảnh cảm thấy sự tàn khuyết thương tâm.

Tư Mã Hào mỉm cười :

- Thiên hạ sự làm gì có thập toàn thập mỹ “thiên nhược hữu tình thiên diệc lão, nguyệt như vô hậu nguyệt trường viên”

Đông Môn Khả Nhân mỉm cười định tiếp lời bỗng nàng tự nhiên sợ lạnh vội ôm chặt lấy cổ Tư Mã Hào, thân mình nàng mỗi lúc mỗi rút sát vào lòng chàng nũng nịu :

- Tam ca, anh... có lạnh không?

Tư Mã Hào bây giờ không những lạnh ở phía ngoài, mà còn lạnh cả phía trong, nhưng một vì không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người yêu, hai vì muốn cố làm ra vẻ tỉnh táo, như ta đây là đấng anh hùng hào kiệt, chàng cố gượng, khẽ ngâm nga :

- ...Nhớ xưa kia... Châu Công Cẩn... Tiểu Kiều mới lấy chàng... anh tư anh...

Thương thay cho Tư Mã Hào mới ngâm đến đây, hai hàm răng run động lập cập, không sao còn có thể mở miệng ngâm nổi. Tư Mã Hào đang run lật bật, Đông Môn Khả Nhân cũng không hơn gì chàng.

Thế rồi, cả hai ôm chột lấy nhau một cục.

Chàng hữu, thiếp hữu tình, cả hai đang đắm say trong cảnh sắc tuyệt vời.

Nhưng hiện giờ cái cảnh sắc tuyệt vời ấy bỗng biến thành một cảnh tượng thê lương bởi nhiệt tính trong đáy lòng họ không kháng cự nổi sự xâm nhập của “bệnh ma”, họ đau đớn không sao chịu nổi.

Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân cùng bị đau đớn về thể xác còn Trác Dật Luân đau đớn trong tâm can, vì chàng là người ra tay hạ độc, thâm hiểm được tính hiện đang làm Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân buốt lạnh thấu xương, và rồi lát nữa họ sẽ bị sốt như thiêu như đốt, ít nhất phải trải qua ba lần nóng lạnh, tuần hoàn cả hai mới khỏi bệnh. Nhưng từ đó về sau, cứ ba ngày họ sẽ bị đau khổ một lần.

Thứ thuốc độc của Trác Dật Luân mạnh khôn tả, khiến Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân hết lạnh rồi lại nóng, miệng không ngớt lẩm bẩm kêu “tam ca”, người gọi “hiền muôi”, một bên cứ đòi “giết Bành Bạch Y”, một bên bảo “Ta muốn đi Đông Bách sơn”.

Ánh trăng vẫn xinh đẹp tuyệt trần, nước sông vẫn chảy cuộn cuộn, gió núi vùn thồi vụt vũ, và giữa gióng sông, đột nhiên lại có thêm một cảnh buồn xuất hiện khiến cảnh sắc càng trở nên thanh tuyệt.

Nhưng Trác Dật Luân còn lòng nào để thưởng thức cảnh sắc, chàng đứng núp trong bóng tối, quét mắt nhìn khắp mọi nơi để tìm tòi xem Hà Chương Thiên đã xuất hiện hay chưa.

Cổ nhân có câu “có công mài sắc, có ngày nên kim”, lúc ấy bỗng có một tiếng rú to khuấy động cảnh

khuya thanh vắng và liền đó từ phía sau một tảng đá, đột nhiên xuất hiện một bóng người không khác gì làn sao xẹt lao vọt tới chỗ Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân đang nằm ôm nhau co quắp.

Bóng người vừa xuất hiện, hai tay áo lung lẳng hiển nhiên y đã cụt cả hai tay.

Không ai khác hơn là Hà Chưởng Thiên trong nhóm Vũ Trụ lục tàn.

Trác Dật Luân đoán không ra dụng ý của Hà Chưởng Thiên nên tự nhiên chẳng dám chần chờ lập tức quát to mật tiếng phóng người như bay ra chặn đường.

Trông thấy có người đón đường Hà Chưởng Thiên vội giơ cao chân mặt lập tức có ba bốn đạo thanh quang sáng loáng bay thẳng về phía Trác Dật Luân.

Không dám chậm trễ, Trác Dật Luân một mặt thi triển khinh công bay vọt lên cao hơn năm thước, một mặt ngậm vận nội gia chân khí vào cánh tay mặt xông vào công kích Hà Chưởng Thiên.

Trông thấy thân pháp tuyệt diệu của Trác Dật Luân nhưng Hà Chưởng Thiên vẫn xem thường, hần vội nhảy sang một bên, nhẹ nhàng lướt ra xa hơn năm sáu trượng.

Trác Dật Luân thầm hiểu công kích là phương pháp phòng bị hay nhất nên chàng không chịu bỏ lỡ cơ hội vội nhún người, bằng chiêu “Bàng Bát tam thức” một “Thiên Sơn” tuyệt học đã do ân sư Túy Đầu Đà truyền thụ cho chàng ra tấn công.

Ba thứ chưởng pháp trên thật là thiên biến vạn hóa, có một uy lực vô biên, khiến Hà Chưởng Thiên phải thi triển tận lực môn tuyệt thế khinh công ra để né tránh.

Trác Dật Luân cẩn thận, và có cơ trí thật, nhưng dấu sao chàng cũng là người còn trẻ, trông thấy Hà Chưởng Thiên một nhân vật danh liệt “Vũ Trụ lục tàn” uy trấn hoàn vũ, giờ bỗng bị mình công kích tơi bời bức lui về thế thủ, nên chàng tự đắc và mừng thầm.

Song trong lúc Trác Dật Luân thi triển tuyệt học cố sức đuổi đánh Hà Chưởng Thiên chàng đã quên phức khinh công tuyệt vời của đối phương mà trước kia chàng đã thấy qua tại Hoàng sơn Tây Hải Môn.

Theo kinh nghiệm trước kia Trác Dật Luân phải nên hiểu dấu hiện giờ Hà Chưởng Thiên có đánh không lại chàng, chàng vẫn không nên truy kích, vì không đời nào đuổi kịp mà có thể sanh cầm hay đã thương được y mới phải.

Bởi thế cho nên chỉ độ mười lần lên xuống chàng đã đuổi Hà Chưởng Thiên khá xa, ít nhất cũng đã rời xa nơi Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân hơn bảy tám chục trượng mà vẫn không bắt kịp đối phương.

Thế rồi ngay lúc ấy, Hà Chưởng Thiên đột nhiên đứng dừng lại, chăm chú nhìn Trác Dật Luân đang linh không đuổi tới.

Trác Dật Luân ngớ đối phương lại định thi triển môn ám khí lần nữa, chàng giật mình đề phòng không dám khinh địch vội dừng lại trước mặt cách xa độ ba trượng. Trong khi đó chân mặt của Hà Chưởng Thiên tức thời từ từ giơ lên cao và chớp mắt hơn mười ngọn độc dược phi châm bỗng từ đầu gối bay vèo ra hóa thành một luồng thanh quang, xạ thẳng vào giữa ngực Trác Dật Luân.

Đồng thời y vọt tiền tới, phi thân đá mạnh vào người Trác Dật Luân một đá kinh hồn.

Trác Dật Luân hoảng hốt lật đật trườn người né khỏi mười mũi phi trên bay tới thì chàng chợt nghe một luồng kinh phong tập kích ngay vào giữa “Đơn Điền” đài huyết của mình.

Hóa ra người thường hay luyện môn “Phách Không chưởng” còn Hà Chưởng Thiên thì luyện được “Phách Không cước”.

Môn “Phách Không cước” không giống môn “Phách Không chưởng”, vì trước khi chân chưa đá trúng địch nhân thì một luồng kinh phong đã cách không thối đến trước rồi.

Đây là lần đầu tiên Trác Dật Luân gặp môn “Phách Không cước”, nên chàng hơi giật mình vừa né khỏi mấy mũi độc châm là chàng vội đề chân khí giơ chưởng đánh lại tức khắc.

Vì tính hiếu kỳ muốn thử môn “Phách Không chưởng lực” có mạnh bằng môn “Phách Không cước lực” của Hà Chưởng Thiên không.

Không ngờ chàng đã tận dùng mười thành công lực phóng ra một “Phách Không chưởng” vẫn không thể nào thắng nổi luồng kinh phong của đầu bàn chân của Hà Chưởng Thiên vừa đá tới mà hai bên chỉ là nửa cân tám lượng bất phân thắng phụ.

Hà Chưởng Thiên nhân lúc Trác Dật Luân thoáng giật mình mất bình tĩnh y liền chiếm ngay ưu thế, thi triển môn độc môn tuyệt học cuồng phong “Vô Ảnh cước pháp” công kích tiếp theo.

Trác Dật Luân bị Hà Chưởng Thiên công kích tới bởi nhưng nhờ có bản chất cực tốt, căn cơ thâm hậu nên lâm nguy mà chàng bất loạn thoát khỏi được nguy cơ, Môn cuồng phong “Vô Ảnh cước pháp” của Hà Chưởng Thiên có tất cả một trăm hăm ba thức, Trác Dật Luân ứng phó vừa qua được một nửa, độ chừng hơn mười, hiện tình thế bắt đầu khá trở lại.

Giữa khi ấy chiếc thuyền con thấp thoáng ngoài khơi khi nãy cũng bắt đầu cặp bến.

Vừa vào đến bờ từ trên thuyền bỗng có hai nàng nữ tỳ áo xanh tung người nhảy tới tảng đá cạnh bờ hồ kể ngay Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân đang bị nóng lạnh, mê mang như chết đem thẳng xuống thuyền.

Trác Dật Luân trông thấy thế hoảng kinh, tâm thần chàng trở nên rối loạn.

Phàm là cao thủ võ lâm đang lúc giao đấu kỳ nhất là phân thần. Trong khi giao đấu, Trác Dật Luân vừa giật mình kinh hoàng nên thân pháp hơi chậm lại, chàng liền bị Hà Chương Thiên đá trúng một đá vào ngang hông.

Trác Dật Luân cảm thấy bên hông rất bỏng như lửa thiếu chút nữa chàng bị ngã quay ra đất.

Hà Chương Thiên chưa kịp thừa cơ nhảy vào công kích Trác Dật Luân, đoạt lấy mạng chàng thì giữa lúc ấy dưới ánh trăng vắng vặc từ phía xa dưới chân núi đột nhiên xuất hiện một bóng đỏ tà áo phất phơ bay.

Hà Chương Thiên vụt biến sắc khi thoáng thấy bóng người áo đỏ, y hoảng kinh nhún mạnh hai chân thi triển khinh công tuyệt kỹ bay thẳng về phía chiếc thuyền buồm nhỏ.

Trác Dật Luân tuy đang bị trọng thương nhưng chàng không đành lòng thấy Hà Chương Thiên bắt cóc Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân, chàng cắn răng nhịn đau quát lớn lên một tiếng lập tức lao người đuổi vụt theo.

Lúc bình thường trong người hoàn toàn khỏe mạnh chàng cũng không tài nào đuổi cheo kịp Hà Chương Thiên, huống chi hiện giờ chàng bị thương bên hông đau nhức, vì vậy càng đuổi khoảng cách giữa chàng và đối phương lại càng xa hơn.

Và khi chàng cố sức đuổi tới bờ sông chiếc thuyền buồm nhỏ của Hà Chương Thiên đã rời xa bờ hơn năm trượng.

Trác Dật Luân thất vọng đứng nhìn chiếc thuyền mỗi lúc một ra xa. Đang khi tức giận tột độ vì không đuổi bắt kịp tên hung nhân vô đạo chàng chợt thấy một đường sáng loé lên và từ thuyền địch đang bay về tới giữa cổ chàng...

Trác Dật Luân kinh hãi, không kịp suy nghĩ gì nữa, chàng nghiêng đầu né tránh đồng thời giở nhanh hai ngón tay bên trái lên định kẹp lấy mũi ám tiễn.

Nhưng giữa lúc ấy chàng chưa kịp kẹp được mũi ám tiễn thì bỗng một luồng sáng lại loé lên tiếp theo không biết từ đâu bay ra, một mũi châm cài đầu đánh văng mũi ám tiễn sang một bên rơi xuống mặt đất.

Trác Dật Luân giật mình nhìn vội về hướng mũi châm vừa đánh tới đột nhiên tim trong ngực chàng nhảy mạnh, chàng đứng ngây người ra như tượng gỗ không nói được một tiếng nào!

Hóa ra ngay trước mặt chàng xa chỉ độ ba trượng một mỹ nhân áo đỏ, đã xuất hiện đẹp tuyệt trần!

Mỹ nhân áo đỏ không ai hơn là nàng Bào hao bông nhan Hạ Hầu Quyên, người đẹp mà chàng ngày đêm tưởng nhớ đến ăn ngủ không yên.

Tuy bất ngờ gặp lại được người yêu, nhưng Trác Dật Luân là một trang hiệp sĩ hào hùng lúc nào cũng đặt nặng tình bạn, nhất là bạn đang thọ nạn chưa biết hiểm nguy cho số phận ra sao, nên chàng vẫn cứ ngó mông ra giữa sông hoài.

Khi ấy, chiếc thuyền buồm nhỏ chở theo Hà Chương Thiên, Tư Mã Hào, Đông Môn Khả Nhân đang lướt sóng như bay, dần dần biến mất giữa cảnh trời đất mênh mông xa tít!

Đến chừng đó Trác Dật Luân mới buồn bã thở dài quay lại nói với Hạ Hầu Quyên bằng giọng chán tình :

- Quyên muội... em đã... đến trễ một chút chứ nếu không là chặn bắt được thuyền buồm của bọn khốn nạn ấy rồi.

Hạ Hầu Quyên gặp được tình quân trong lúc này cũng không khác gì, nàng mừng như được ai cho của quý. Thấy Trác Dật Luân mãi ngó mông ra ngoài sông, nàng yên lặng đứng chờ đến chừng chàng quay lại nói, nàng vội vàng lắc đầu đáp miệng chúm chím cười :

- Tiểu muội có đến kịp, tiểu muội cũng để mặt họ, không thêm cứu họ đâu! Đôi nam nữ kỳ hiệp sau bao ngày nhớ thương dài dòng giờ họ không còn e ấp như buổi đầu gặp gỡ nữa mà đã thực sự gọi nhau bằng tiếng nói của tình yêu tha thiết, xem nhau như đã mặn hồng ân nghĩa.

- Quyên muội, sao không muốn cứu người hoạn nạn, là thế nào?

Trác Dật Luân yêu mến hỏi.

Hạ Hầu Quyên nguýt chàng, đáp :

- Một gã thì công cuồng hỗn láo đã bị tiểu muội trừng trị một lần về tội khinh thị, còn một ả thì tự phụ, lúc nào cũng xem mình là thiên hạ vô địch như thế tiểu muội cứu bọn họ có ích lợi gì?

Trác Dật Luân nghe người yêu viện lý, ăn nói có quyền trong bụng lấy làm sung sướng lắm. Nhưng biết người yêu đã ngộ nhận, chàng nhẹ lắc đầu, ngọt ngào nói :

- Quyên muội em chưa nhận xét họ kỹ chứ thực ra họ khá lắm không như em tưởng vậy đâu.

Hạ Hầu Quyên vội cười bảo :

- Trác huynh hãy thông thả nói cho tiểu muội nghe xem, coi có đúng không. À, mà khoan đã để tiểu muội xem qua vết thương cho Trác huynh đã rồi hãy nói chuyện đó.

Trác Dật Luân tự nãy tới giờ vì mãi nghĩ tới bạn mà quên cả sự đau đớn, bây giờ chợt nghe Hạ Hầu Quyên nhắc tới, chàng mới cảm thấy một bên hông đau đớn không sao chịu nổi, chàng nhăn mặt rồi ngồi bệt

xuống tảng đá hồi nãy bọn Tư Mã Hào đã ngồi.

Hạ Hầu Quyên biết Trác Dật Luân đã bị thương rất nặng, nàng hết còn vui tươi nữa ma lo lắng hỏi :

- Trác huynh thấy trong người thế nào? Có đau đớn lắm không Trác huynh? Chuyển trước trong khi tiểu muội giao đấu với Hà Chưởng Thiên tại Hoàng Sơn hẳn đã một đá vào một tảng đá to lớn vỡ tan thành nhiều mảnh, đủ biết công lực của hắn lợi hại là dường nào rồi đó. Trác huynh hãy để tiểu muội xem qua vết thương coi có việc gì không nha?

Trác Dật Luân thấy Hạ Hầu Quyên cứ đòi xem xét vết thương mà cả thẹn đến đỏ mặt bởi vết thương của chàng ở một bên hông làm sao giở ra cho nàng xem được?

Đứng trước tình cảnh khó xử, chàng ngập ngừng mãi mới nói ra lời :

- Ngu huynh đã tránh kịp luồng kinh phong nên thương thế không đến nỗi nặng lắm đâu.

Vả lại ngu huynh có biết qua chút ít y học, trong túi có đem sẵn thuốc trị thương, không sao đâu Quyên muội.

Dứt lời chàng liền móc ra hai gói thuốc bột trút vào miệng đoạn mở bầu rượu chàng mang theo ra ực luôn mấy hớp.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Trẻ Một Nước Cờ

Tưởng cứ uống thuốc là thoát nạn, Hạ Hầu Quyên không đòi xem xét chỗ bị thương ác nghiệt nữa, nào ngờ Trác Dật Luân vẫn chưa yên thân có lẽ vì quá lo lắng cho người yêu nên Hạ Hầu Quyên lại bắt buột :

- Tuy hiện giờ thương thế không nặng, cũng cần phải làm tan máu độc mới mau khỏi bệnh, Trác huynh hãy nằm xấp xuống để tiểu muội xoa bóp dùm cho. Mau lên đi, không tiểu muội bỏ đi bây giờ.

Đâu dễ gì được hưởng ân tình của mỹ nhân, lại càng không nên làm phật lòng người đẹp, nhất là Hạ Hầu Quyên, một cô gái hào sảng không có qua chút gì hổ thẹn, Trác Dật Luân hết cả câu nệ, chàng vội vàng tuân lệnh nằm phục xuống mặt đất.

Hạ Hầu Quyên vừa khẽ đề chân khí, hóa thành một đạo kinh lực xuyên qua lần y phục của Trác Dật Luân truyền thẳng vào chỗ vết thương của chàng giải tan hết máu độc rồi nàng bắt đầu xoa bóp nhẹ nhàng cho chàng đồng thời cười hỏi :

- Trác huynh, vừa rồi Trác huynh bảo tiểu muội đã ngộ nhận nghĩa là thế nào?

Nhờ làn chân khí của nàng đã hóa thành một luồng hơi ấm dịu truyền thẳng vào người, Trác Dật Luân cảm thấy tâm thần trở nên sáng khoái, sự đau đớn thuyên giảm chàng vội cười đáp :

- Tư Mã Hào không phải hạng người tôi như em tưởng vậy đâu, anh ấy đã kết thành bạn thân với ngu huynh rồi.

Vừa nghe đến đây thật rất mẩn phục, Hạ Hầu Quyên liền nói ngay :

- Trước kia anh ấy không được đứng đắn nên bị tiểu muội tặng cho một Bàn Nhược Phật chường, bây giờ anh ấy đã là bạn của Trác huynh, tiểu muội không giận anh ấy nữa.

Sực nhớ tới Đông Môn Khả Nhân Trác Dật Luân liền hỏi :

- Quyên muội có quen tới Đông Môn Khả Nhân không?

Hạ Hầu Quyên ngẩn người, lắc đầu đáp :

- Tiểu muội không quen Đông Môn Khả Nhân là ai?

Trác Dật Luân cũng ngạc nhiên :

- Quyên muội không quen biết với Đông Môn Khả Nhân, tại sao muội lại bảo nàng ta tự phụ?

Hạ Hầu Quyên nhớ ra là ai rồi nàng bật ồ to một tiếng, nhoẻn miệng cười bảo :

- Có phải Trác huynh định nói Đông Môn Phương phải không? Nhưng không hiểu tại sao nàng ta đột nhiên lại đổi thành Đông Môn Khả Nhân thế?

Trác Dật Luân sực tỉnh ngộ nhớ lại tên “Khả Nhân” chỉ là tên tạm thời, còn “Phương” mới là tên thật của Đông Môn Phương, chàng tủm tỉm cười thầm cho sự ngớ ngẩn của mình.

Hạ Hầu Quyên tính nóng nảy trông thấy Trác Dật Luân cứ cười mà không chịu trả lời nàng sốt ruột hỏi :

- Tại sao Trác huynh không trả lời tiểu muội, Đông Môn Phương bỗng biến thành Đông Môn Khả Nhân là nguyên do gì vậy Trác huynh?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Chính ngu huynh đã đặt hai chữ “Khả Nhân” cho nàng.

Hạ Hầu Quyên lại càng khó hiểu, hỏi tiếp :

- Cô ta đã có tên, tại sao Trác huynh còn đặt tên khác cho cô ta nữa làm gì?

Trác Dật Luân sợ nàng ngộ nhận liền kể lại từ đầu câu chuyện cho nàng nghe, vừa kể chàng vừa nắm yên cho nàng xoa bóp, tận hưởng thú vị đê mê sung sướng.

Hạ Hầu Quyên nghe xong cảm thông mối tình thâm thiết của Trác Dật Luân đã đối với mình, nàng bỗng nhoẻn miệng cười âu yếm nói với chàng :

- Luân ca hãy ngồi dậy thử xem em đã dùng “Thái ất thần công” xoa bóp cho anh rồi đó.

Chắc có lẽ giờ anh đã bớt đau nhức.

Trác Dật Luân đã thấy đỡ đau thật nên nghe Hạ Hầu Quyên bảo chàng vội chống tay ngồi dậy. Hạ Hầu Quyên đỡ chàng, cười hỏi :

- Phải đỡ bớt rồi không anh? Anh có thấy khỏe lại không?

Trác Dật Luân gật đầu. Sau khi hai người ngồi tựa vào nhau xong, Trác Dật Luân nắm lấy tay :

- Quyên muội, vừa rồi tại sao Quyên muội không cho anh bắt lấy mũi ám tiêu?

Người yêu hỏi, Hạ Hầu Quyên chớp mắt đáp :

- Nhân lực của em khá tinh, nên từ xa em đã thấy trước khi lấp tên vào ná đối phương đã bôi vào toàn thân mũi tên một thứ thuốc độc gì rồi, bởi thế em mới vội vàng ném chiếc trâm cài tóc ra để cho khỏi mắc phải mưu của đối phương mà bị hại đó.

Trác Dật Luân nghe nói thì giật mình hú vía, chàng vội đứng ngay dậy, lấy cây kim bạc quẹt vào mũi ám tiễn, quả nhiên chàng phát hiện được mũi ám tiễn toàn thân có bôi thứ độc được cực kỳ lợi hại.

Ngoài ra chàng còn thấy trên mũi tên có khắc thêm một hàng chữ nhỏ như sau: “Ta muốn giết Hạ Hầu Quyên”.

Đúng là thứ bùa mê độc môn của Độc Cô Trí đã lén hại Đông Môn Phương với Tư Mã Hào.

Trác Dật Luân sợ toát mồ hôi, chàng quay lại nhìn Hạ Hầu Quyên cảm động nói :

- Nếu không nhờ Quyên muội tinh ý, phóng chiếc trâm cài tóc để cứu huynh, chắc ngu huynh đã bị trúng phải thứ mê thần kỳ độc của đối phương rồi.

Hạ Hầu Quyên cũng kinh khiếp hỏi :

- Độc cô lão ma quả thật hiểm độc không ai bì nếu không may đại ca bị trúng phải thứ mê thần kỳ độc ấy chắc tiểu muội khổ sở nhiều lắm.

Trác Dật Luân thấy thương người yêu nhiều hơn, chàng bóp nhẹ tay nàng mỉm cười nói tiếp :

- Quyên muội, xin hãy thuật rõ lai lịch của Đông Môn Phương cho huynh nghe thử xem để huynh suy đoán coi tại sao Độc Cô Trí không quản tâm cơ bỏ thuốc mê bắt nàng đến Đồng Bách sơn.

Hạ Hầu Quyên hỏi lại, trước khi trả lời :

- Ca ca là môn đệ của Túy Đầu Đà và Bành Ngũ tiên sinh chắc có lẽ ca ca đã từng nghe qua câu “Thần ni Chỉ phát Kim quang tiễn”, “Nhất chính Nhất tà Nhất nam luận” chứ?

Trác Dật Luân gật đầu đáp :

- Huynh có nghe, nhưng tại sao Quyên muội tự nhiên lại hỏi câu ấy?

Hạ Hầu Quyên cắt cổ hỏi nữa :

- Thần ni là ai huynh có biết không?

Trác Dật Luân phải phì cười nhưng phải đáp :

- Thần ni tự nhiên là chỉ lệnh sư Bàn Nhược am chủ Bách Nhẫn thần ni chứ còn ai nữa.

Nghe đến tên sư phụ mình, Hạ Hầu Quyên lập tức cung kính, đứng dậy nghiêm trang bỏ xuôi hai tay chờ cho Trác Dật Luân nói xong, nàng mới hỏi tiếp :

- Còn Kim quang tiên là ai?

Trác Dật Luân ứng tiếng đáp nhanh :

- Là chỉ Kim Tiên Túy Ông La Đại Cường, một nhân vật tính nết quái dị hành sự tùy theo hỷ nộ.

Hạ Hầu Quyên gật đầu cười nói :

- Cả hai ca ca đáp đúng cả nhưng còn “Chỉ phát” là ai?

Trác Dật Luân đáp :

- Huynh còn lạ gì một nhân danh lừng bốn biển nữa. “Chỉ phát” tức là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu chứ còn ai.

Nói đến đây, bởi họ Đông Môn trên đời rất hiếm nên Trác Dật Luân sực tỉnh ngộ, chàng trở mắt thất thanh kêu to :

- Thôi huynh hiểu rồi, Đông Môn Phương là con gái của Đông Môn Liễu. Thảo nào võ công của nàng cao hơn bọn này, và ngang tài đồng sức với Quyên muội là phải lắm.

Hạ Hầu Quyên cười nhẹ một tiếng :

- Ca ca “ngang tài đồng sức”, đại ca vừa nói là nghĩa thế nào? Tiểu muội cho rằng tiểu muội nhất định phải thắng nàng.

Biết mình đã lỡ lời nên đã khiến Hạ Hầu Quyên, một kỳ nữ tính tình cao ngạo nổi tiếng, Trác Dật Luân vội lái khéo câu chuyện bằng cách nhẹ gật đầu rồi nói :

- Quyên muội, Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu mà tái xuất giang hồ thì thật không ngờ.

Hạ Hầu Quyên vừa gật đầu, Trác Dật Luân lại giương mi nói tiếp :

- Nếu thế thì đúng rồi! Hóa ra Độc Cô Trí đã dùng trăm phương nghìn kế phí tâm cơ dụ dỗ Đông Môn Phương lên Đồng Bách sơn cho kỳ được mới nghe là dụng ý như thế đấy!

Hạ Hầu Quyên nói :

- Dụng ý của lão ma đầu ấy thế nào ca ca không nói rõ làm sao tiểu muội biết được.

Trác Dật Luân cười rồi liền đáp :

- Độc Cô Trí đã gửi thiệp mời mấy người còn lại trong Vũ Trụ lục tàn tổ chức Lục Tàn bang, nhưng một vì lo sợ Lục Tàn không đến đủ mặt, hai vì lão muốn tranh bá võ lâm với cứu thế quần hùng thấy về phương diện thực lực lão khó lòng nắm vững thắng lợi, nên lão ta định chiêu dụng Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu dưới trướng để tăng cường thực lực.

Hạ Hầu Quyên hừ to một tiếng có vẻ không tin chận lời :

- Độc Cô Trí là thứ gì, đời nào Đông Môn Liễu chịu làm việc cho hắn?

Trác Dật Luân cười tiếp :

- Bởi thế nên Độc Cô Trí mới lợi dụng Đông Môn Phương, muốn bắt cóc nàng để khống chế Đông Môn Liễu. Đông Môn Liễu sẽ vì phụ tử tình thâm phải cúi đầu thần phục đảm nhiệm chức Hộ pháp cho Lục Tàn bang.

Hạ Hầu Quyên thất kinh :

- Ca ca nói đúng lắm! Nhưng...

Trác Dật Luân cười hỏi :

- Nhưng sao Quyên muội?

- Tiểu muội đã theo sự nhận xét vừa rồi của ca ca, sức nghĩ tới một việc còn đáng sợ hơn.

Trác Dật Luân vội hỏi :

- Quyên muội hãy thử nói ngay cho huynh nghe xem.

- Trước khi nói cho ca ca nghe việc đáng sợ ấy, tiểu muội cần phải hỏi trước ca ca ba vấn đề đã.

- Quyên muội cứ hỏi.

Hạ Hầu Quyên giương mi hỏi liền :

- Độc Cô Trí định sáng lập Lục Tàn bang tự phong mình làm Bang chủ chắc đã làm kinh động giang hồ, ai nấy đều biết hết phải không ca ca.

Trác Dật Luân đáp :

- Đúng như thế Quyên muội ạ!

Hạ Hầu Quyên lại hỏi :

- Còn Tư Mã Thông và Tư Mã Minh có thật hai người ấy đã nghe lời ca ca không gia nhập Lục Tàn bang không?

Trác Dật Luân đắc ý cười đáp :

- Họ đã gửi thư phúc đáp cho Độc Cô Trí, viện lý do hai người đã hết điếc, hết mù, không còn có đủ tư cách của một tàn nhân để gia nhập Lục Tàn bang.

Hạ Hầu Quyên hỏi tiếp :

- Môn độc môn mê thần bí được của Độc Cô Trí có phải có hiệu lực kỳ diệu có thể khiến kẻ bị trúng độc loạn mê tâm trí chịu phục tùng mệnh lệnh của lão ta không ca ca?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Quả là một loại mê thần kỳ được đấy em ạ! Tư Mã Hào với Đông Môn Phương tự nạp mình đến Đồng Bách sơn Thiên Huyền cốc là bị loại thuốc ấy làm cho mờ trí não không còn sáng suốt hiểu biết gì cả đấy.

Tới đây Hạ Hầu Quyên chợt gật đầu nói :

- Xong rồi, tiểu muội đã hỏi xong ba điều và được ca ca giải đáp rành rẽ, giờ tiểu muội cho ca ca biết điều lo sợ của tiểu muội là...

Hạ Hầu Quyên chưa nói hết lời, Trác Dật Luân vụt thất thanh kêu lên :

- Quyên muội có phải em sợ Tư Mã Hào với Đông Môn Phương sau khi lên đến Đồng Bách sơn rồi cả hai sẽ bị chọc thủng tai, khoét mắt không?

Hạ Hầu Quyên gật đầu, chính sắc đáp :

- Đúng thế! Em sợ bọn họ lên đến Đồng Bách sơn sẽ bị lão ma đầu Độc Cô Trí khoét mắt chọc tai, làm cho cả hai tàn tật mà thay thế vào chỗ Tư Mã Minh và Tư Mã Thông bù cho đủ số Lục Tàn đấy anh ạ.

Trác Dật Luân lắc đầu thờ dài :

- Sự suy đoán của Quyên muội làm anh ghê sợ quá!

Rồi chàng hỏi kể Hạ Hầu Quyên :

- Quyên muội, thế em có cách gì đặng đối phó hữu hiệu âm mưu thâm độc của lão ác ma khốn nạn ấy không?

Hạ Hầu Quyên trầm ngâm giây lát rồi chặc lưỡi đáp :

- Khó nghĩ quá! Phải làm sao cho thật nhanh khéo mới được nếu không để Tư Mã Hào bị mù, Đông Môn Phương bị điếc khi ấy dẫu y thuật của ca ca hay của Diệp sư thúc có tài giỏi đến đâu cũng đành bó tay thôi.

Nghe Hạ Hầu Quyên bỗng nhắc tới Nhất Thiếp Thần Y Diệp Thiên Sĩ, Trác Dật Luân lấy làm lạ, liền hỏi cầu may :

- Bộ Quyên muội đã gặp qua Diệp sư thúc rồi sao chứ?

Hạ Hầu Quyên nhoén miệng cười gật đầu đáp :

- Phải! Sau khi biết ca ca bị Độc Cô Trí sanh cầm, tiểu muội nóng lòng lên ngay Đồng Bách sơn, may gặp được Diệp sư thúc, và biết tin ca ca đã thoát hiểm.

Nói xong Hạ Hầu Quyên liền bắt đầu từ cuộc hẹn mà nàng đã đợi chờ chàng tại Tiểu Cô sơn thuật lại một hơi cho người yêu nghe. Nhưng vị Bành Bạch Y gặp nàng và đem lòng yêu nàng Hạ Hầu Quyên e ngại không dám nhắc tới sự người yêu nghĩ quấy mà buồn lòng!

Sau khi được biết Hạ Hầu Quyên đã gặp qua Chi Phất Vũ Sĩ Đông Môn Liễu và đã thiếu chút nữa bỏ mạng vì lão ta, chàng nói với nàng :

- Quyên muội sự tình mỗi lúc một nghiêm trọng, mỗi lúc một khó khăn, chúng ta không thể để yên cho Đông Môn Liễu bị lọt vào tay Độc Cô Trí để hăn lợi dụng mà hoành hành vô lâm mưu đồ đại sự được.

Hạ Hầu Quyên gật đầu nói :

- Ca ca nói trúng ý em lắm! Song mưu kế của Độc Cô Trí thật lợi hại, nếu chúng ta muốn ngăn Đông Môn Liễu để lão khỏi phải lọt vào tay Độc Cô Trí, trước hết chúng ta phải tìm cách cứu thoát Đông Môn Phương đã, ngặt chưa biết dùng bằng cách nào bây giờ đây.

Trác Dật Luân chép miệng thở dài :

- Muốn cứu Đông Môn Phương kể cũng khó khăn nguy hiểm thật. Sào huyết của bọn Độc Cô Trí ở Thiên Huyền cốc khó vào lọt lắm, phải đi qua Thiên Huyền Hiệp, vượt qua Thiên Huyền Lâm, đến Thiên Huyền phải qua Thiên Huyền kiều, vào tới Thiên Huyền động, mới có thể vào đến sào huyết chính của lão ta. Giữa các nơi, Hiệp, Lâm, Kiều, Động còn có nhiều cơ quan mai phục nguy hiểm không sao tưởng tượng nữa. Rất tiếc là...

Nói đến đây Trác Dật Luân bỗng ngừng ngang rồi chắc lưỡi lắc đầu lia lịa.

Hạ Hầu Quyên không hiểu, nàng ngó chàng cười khúc khích và hỏi :

- Có việc gì mà ca ca tiếc dữ vậy?

- Huynh tiếc là khi còn ở tại Hồng Diệp sơn trang, huynh đã khuyên Tư Mã Thông với Tư Mã Minh nên trả lời ngay cho Độc Cô Trí biết rằng không thể tham gia Lục Tàn bang.

Hạ Hầu Quyên sừng sốt chận lời :

- Việc ấy sao lại đáng tiếc? Ca ca khuyên họ làm như thế thật là chính đáng có gì không đúng đâu?

Trác Dật Luân đáp :

- Em không hiểu hai anh em họ Tư Mã không phải hạng cùng hung cực ác đâu, nếu được minh tâm kiến tánh họ tất sẽ thành người hào hiệp và nếu như được họ giả vờ quy thuận Lục Tàn bang làm nội ứng cho mình thì Thiên Huyền cốc có hiểm hóc đến đâu đi nữa mình cũng sẽ phá tan được dễ dàng chứ đâu còn có nghĩ kể như vậy.

Hạ Hầu Quyên kêu á một tiếng, mỉm cười kêu to :

- Bộ ca ca muốn đưa người vào làm nội ứng trong Thiên Huyền cốc hay sao?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Đối với Thiên Huyền cốc ta không thể nào dùng sức được mà phải dùng trí mới xong em à.

Hạ Hầu Quyên bỗng khoái chí cười tùm tùm rồi bất ngờ cho Trác Dật Luân hay :

- Ca ca, ta đã có người làm nội ứng rồi.

Trác Dật Luân ngó nàng rồi cười hà hà có vẻ chưa vội tin, chàng hỏi :

- Em nói chơi hay nói thật với anh đó. Thế nội ứng của em ở đâu?

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách đáp :

- Vừa rồi tiểu muội đã bảo ca ca rằng Bộc Dương Dũng đã chịu quy thuận tiểu muội rồi mà? Tiểu muội có thể sai khiến hẳn một cách dễ dàng...

Trác Dật Luân cau mày :

- Anh quên mất vụ này, nhưng Bộc Dương Dũng tuy dũng lực phi thường nhưng tâm tính ngu ngốc, chỉ sợ hẳn không đem lại ích lợi gì cho ta mà hơi sơ ý một tí là có thể hư hết đại sự.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Ca ca không nên quá lo xa, có sẵn một nhân vật như hắc đế dùng tạm, còn hơn không người làm nội ứng. Và lại trước sau gì bọn mình cũng phải có mặt tại Đồng Bách sơn, dù thiên nan vạn hiểm cũng phải mạo hiểm một phen.

Trác Dật Luân bất đắc dĩ gật đầu rồi đi theo Hạ Hầu Quyên lên Đồng Bách sơn.

“Tình” đối với con người thật kỳ diệu vô cùng! Trong khi Trác Dật Luân với Hạ Hầu Quyên xa nhau mỗi người một nơi, gái nhớ trai đứt từng khúc ruột, trai nhớ gái mất ăn mất ngủ, hình như đôi bên đều có trăm ngàn câu chuyện đang chất trong lòng, chỉ muốn thổ lộ ngay cho nhau hiểu cho hả dạ hài lòng.

Nhưng hiện giờ hai bên đã gặp lại nhau ngoài việc bốn mắt nhìn nhau say đắm, trái lại họ ngậm miệng nín thinh không nói ra lời.

Hạ Hầu Quyên sức nhớ tới “Nhất Nhiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ đã từng kể rõ câu chuyện Trác Dật Luân bị Độc Cô Trí ám toán, nàng bất giác thất sắc run giọng kêu :

- Trác ca ca!...

Trác Dật Luân ngạc nhiên :

- Có việc gì Quyên muội khi không lại khích động như thế?

Hạ Hầu Quyên buồn rầu nói :

- Em nghe Diệp sư thúc bảo rằng anh đã bị Độc Cô Trí chích vào người ba mũi “Tuyệt Mệnh độc tâm” có đúng không anh?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Đúng thế! Đó là một thủ pháp của Độc Cô lão ma sử dụng để chế ngự ngu huynh.

Hạ Hầu Quyên nghiêng răng ken két, hận tiếng nói :

- Độc Cô lão ma hết sức độc ác, thế nào lão ta lọt vào tay tiểu muội sẽ chặt nát lão ta ra cho xem!

Nói đến đây, nàng bỗng khẽ cau mày lo lắng tiếp :

- Tuy thứ “Tuyệt Mệnh độc tâm” là một thứ thuốc có tác dụng rất chậm, nhưng nhờ chẳng may giữa lúc bọn mình đang giao đấu với Độc Cô Trí, biết đâu lão ma đầu ấy không tìm cách khiến chất độc phát sớm hơn thời gian hạn định như thế.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Mưu Cao Chước Lạ

Nghe đến đây Trác Dật Luân cũng bồn chồn lo sợ :

- Sự lo xa của Quyên muội cũng rất có lý, thật ngu huynh chưa hề nghĩ tới việc này.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Ca ca là một đấng thế thần y, Diệp sư thúc lại là Biến Thuật tái sinh, không lẽ cả hai đành khoanh tay chịu thua không tìm ra được biện pháp để thử độc sao?

Trác Dật Luân đáp :

- Tật bệnh có thể tìm từ căn nguồn, chữa theo kinh nghiệm, tự nhiên trị được dễ dàng, còn thứ độc được tùy theo ý người điều chế, có khi họ dùng nhiều thứ độc vật, trộn lộn với nhau để chế thành một thứ thuốc độc đặt biệt nên trừ thứ độc môn giải dược của họ ra các thứ thuốc thường không tài nào chữa khỏi.

Hạ Hầu Quyên hậm hực nói :

- Chuyển đi Đồng Bách sơn này em nhất quyết phải thực hiện hai việc, một là phải cứu khỏi Tư Mã Hào với Đông Môn Phương, hai phải ăn trộm được thứ độc môn giải dược của “Tuyệt Mệnh độc trâm” mới nghe.

Trác Dật Luân bật cười :

- Quyên muội bất tất phải lo quá xa như vậy, cần nhất bây giờ chúng ta hãy thương lượng tìm cách vượt ải thứ nhất đã.

- ải thứ nhất thế nào ca ca?

- Tự nhiên là phải dùng cách nào vượt qua “Thiên kỳ hiệp, Thiên Kỳ lâm, Thiên Kỳ cốc, Thiên Huyền kiêu, Thiên Huyền động” để lọt vào Thiên Huyền cốc. Nếu chúng ta không vào Thiên Huyền cốc thì việc cứu người trộm thuốc đều hoài công.

Hạ Hầu Quyên trầm ngâm rồi nói :

- Không biết Diệp sư thúc đã rời khỏi Thiên Huyền cốc chưa ca ca nhỉ? Nếu như người vẫn còn lưu lại để chữa bệnh cho Độc Cô Trí sẽ có nhiều tiện lợi cho ta lắm.

Trác Dật Luân thở dài :

- Dẫn cho Diệp sư thúc vẫn còn ở tại trong cốc, chúng ta cũng sẽ không biết dùng cách nào để thông tin cho người hay để đôi bên liên lạc với nhau?

Hạ Hầu Quyên nghe nói thì cúi đầu ra vẻ suy nghĩ lung lăm.

Trác Dật Luân cười bảo :

- Quyên muội là bậc thông minh tuyệt đỉnh, hãy thử nghĩ dùm xem biết đâu Quyên muội chẳng tìm ra diệu kế?

Hạ Hầu Quyên lẳng lặng nín thinh, mãi một lúc sau nàng đột nhiên mở lớn mắt, nhìn hỏi Trác Dật Luân :

- Ca ca, em xin hỏi ca ca nhé, tại sao Độc Cô Trí nhất quyết phải sáng lập Lục Tàn bang mà không sáng lập “Ngũ Tàn bang” hoặc “Thất Tàn bang”.

Trác Dật Luân cười đáp :

- Tên Lục Tàn bang đã do Vũ Trụ lục tàn mà ra, nói cách khác, Độc Cô Trí cần phải tụ tập Lục Tàn để nghe theo mệnh lệnh của hắn, thiếu một người sẽ không đủ, còn thừa một người, hắn sẽ tìm kiếm đâu ra?

Hạ Hầu Quyên lại cười hỏi :

- Nhưng nếu lão tìm ra được thì sao? Thí dụ Độc Cô Trí bỗng tìm thêm được một hãn thế tàn nhân, hắn sẽ tìm cách chiêu nạp người ấy và đem Lục Tàn bang biến thành “Thất Tàn bang” hoặc “Bát Tàn bang”.

Trác Dật Luân đáp :

- Nếu Độc Cô Trí định tranh hùng tranh bá với toàn thể võ lâm đối với phương diện thực lực tự nhiên càng mạnh thì càng hay...

Nói đến đây Trác Dật Luân sực hiểu ra liền mỉm cười hỏi :

- Bộ Quyên muội định hóa trang thành tàn nhân làm việc bất ngờ hay sao?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Em nghĩ rằng nếu phải phí vạn tâm cơ, hao tận sinh lực, mạo hiểm vào Thiên Huyền cốc tại sao ta không tìm cách bắt buộc Độc Cô lão ma phải cung kính kính cẩn tay mời ta vào.

- Mưu kế của Quyên muội tuy tuyệt diệu, nhưng chỉ sợ khó lòng thực hiện được.

Hạ Hầu Quyên vội hỏi :

- “Khó lòng thực hiện” mà ca ca vừa nói là sao?

Trác Dật Luân hỏi lại :

- “Tàn nhân” với “thường nhân” khác hẳn nhau, không lẽ bọn ta phải chặt cụt trước một cánh tay, xẻo bớt một tai hay khoét đi một mắt hoặc cắt mũi hay sao?

Hạ Hầu Quyên nghe nói liền chau mày suy nghĩ :

- Bọn ta bắt tất phải hy sinh như thế, bọn ta sẽ tìm cách khéo léo hơn.

Trác Dật Luân kêu ồ một tiếng, nhìn Hạ Hầu Quyên không chớp mắt, rồi hỏi :

- Quyên muội nói sao? “Khéo léo” là phải làm theo cách nào?

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Em mới nghĩ ra được hai ngoại hiệu một là “Tàn Tâm Tú Sĩ” hai là “Thiên Á chân nhân”, ca ca nghĩ xem có được không?

Trác Dật Luân gật đầu khen ngay :

- Tuyệt! Tuyệt diệu! “Tàn Tâm” thì chúng khỏi phải khám thấy, Thiên Á chúng khỏi tung ra, Quyên muội tài tình lắm.

Hạ Hầu Quyên được khen, sung sướng đến đỏ hồng hai má :

- Ca ca cứ khen ngợi nịnh em hoài, ca ca mau quyết định xem anh chọn lấy ngoại hiệu nào, em ngoại hiệu nào có phải hơn không à?

Trác Dật Luân không chút nghĩ ngợi ứng tiếng đáp :

- Anh sẽ giả dạng thành “Thiên Á chân nhân”, vì chuyển trước anh đã từng giả trang thành đạo sĩ có thừa kinh nghiệm lắm rồi, lần này anh biến thành một tên tam thanh đệ tử thì phải chắc ăn hơn.

Hạ Hầu Quyên thích chí cười lớn, nàng nói :

- Nếu ca ca là “Thiên Á chân nhân” thì tiểu muội sẽ giả dạng thành “Tàn Tâm Tú Sĩ”.

Nhưng như thế ca ca chịu thiệt thòi đấy nhé.

Trác Dật Luân ngạc nhiên :

- Sao lại thiệt thòi? Quyên muội muốn nói gì ca ca không hiểu?

Hạ Hầu Quyên phá lên cười khanh khách :

- Ca ca sẽ bị thiệt thòi vì thứ nhất là ca ca giả dạng thành “Thiên Á chân nhân” tự nhiên ca ca không được nói chuyện, ca ca sẽ khó chịu bứt rứt.

Trác Dật Luân cười hỏi :

- Còn thứ hai là sao?

Hạ Hầu Quyên ranh mãnh đáp :

- Còn điều thiệt thòi thứ nhì là ca ca phải mất khá nhiều thì giờ để học tập kéo nước đến chân sẽ nhảy không kịp.

- Anh phải học tập những gì mới được?

Hạ Hầu Quyên giơ tay vừa chỉ chỗ vừa cười đáp :

- Ca ca phải học múa may ra dấu để truyền đạt tâm ý chữ câm thì không nói gì được.

Ca ca phải thông thạo môn này chứ nếu không đến Thiên Huyền cốc ca ca sẽ làm lộ chân tướng mất.

Trác Dật Luân gật đầu có vẻ bái phục sự tính toán chu đáo của Hạ Hầu Quyên chàng cười nói :

- Được rồi anh sẽ nghe theo lời em học kỹ cách thức ra bộ ra dấu của người câm, em yên tâm.

Hạ Hầu Quyên sức nhớ ra bỗng kêu khê :

- Ấy chết! Suýt nữa đã quên mất. Ngoại hiệu Tàn Tâm Tú Sĩ của em và Thiên Á chân nhân của anh chưa đủ đâu, mình còn phải đặt thêm một cái tên nữa chứ. Có phải không anh?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Phải lắm! Như thế thì Quyên muội đặt dùm cho Thiên Á chân nhân một cái tên đi.

Và anh sẽ đặt dùm tên cho Tàn Tâm Tú Sĩ.

Hạ Hầu Quyên tùm tùm cười, suy nghĩ qua giây lát nàng nói :

- Muốn giả dạng thành tàn nhân để lọt vào Thiên Huyền cốc, thì Thiên Á chân nhân của ca ca sẽ có tên là Bảo Tàn Tử. Ca ca thấy có được không?

Trác Dật Luân ồ khẽ một tiếng, gật đầu cười nói :

- Hay quá! Bảo Tàn Tử khéo lắm đó em.

Hạ Hầu Quyên chúm chím cười hỏi lại :

- Ca ca, còn tên họ của em thì thế nào? Anh đã nghĩ ra chưa?

Trác Dật Luân đáp ngay :

- Tào Lãnh Huyết, em có chịu không?

Hạ Hầu Quyên vỗ tay nhảy dựng lên mừng rỡ :

- Ca ca tài thật, ba chữ “Tào Lãnh Huyết” nghe hay quá đi ca ca ơi!

Trác Dật Luân mỉm cười hỏi :

- Hay ở chỗ nào Quyên muội nói anh nghe xem?

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Bộ ca ca tưởng em không hiểu hay ở chỗ nào sao? Đây nè, hai chữ “Lãnh Huyết” rất phù hợp với hai chữ “Tàn Tâm”, còn chữ “Tào” là lấy họ Tào Mạnh Đức tiên sinh vì Tào Mạnh Đức gian hùng nhất thế mà còn là cháu kế nghiệp của dòng họ Hạ Hầu rất có liên quan với họ của em không hay sao được.

Trác Dật Luân bật cười nói :

- Tư lộ của Quyên muội thật là mẫn tiệp. Quyên muội liên tưởng tài quá. Kỳ thật thì anh đâu có nghĩ tới những việc ấy. Ba chữ Tào Lãnh Huyết chỉ là trong lúc ngẫu nhiên, thuận miệng anh nói ra đấy thôi.

Hạ Hầu Quyên vội ôm song quyền, đổi ra giọng đàn ông nghiêm nghị hỏi Trác Dật Luân :

- Tại hạ Tào Lãnh Huyết xin thỉnh giáo chân nhân bao giờ chân nhân mới bắt đầu giả trang?

Trác Dật Luân cũng vội dùng tam thanh lễ tiết, chấp tay cúi đầu niệm ngay Vô lượng thọ Phật cười đáp :

- Bần đạo...

Nhưng chàng mới thốt có hai tiếng bần đạo thì Hạ Hầu Quyên vụt chặn lại cười nói :

- Không được, anh là “Thiên Á chân nhân” Bảo Tàn Tử, anh chỉ được phép dùng tay ra dấu thôi chứ không được mở miệng tự xưng là “bần đạo”, lại cũng không thể niệm “Vô lượng thọ Phật” gì hết. Anh nhớ

chưa.

Trác Dật Luân chưa chi đã bị hố, chàng cũng cười lớn theo.

Sau đó hai người liền bắt đầu cải trang. Hạ Hầu Quyên biến thành một thanh y thư sinh khôi ngô và phong thần tuấn đật, còn Trác Dật Luân thì biến thành một trung niên đạo nhân tiên phong đạo cốt rồi cùng nhau lên đường tiếp tục cuộc hành trình.

Cả hai vừa đi vừa để ý tìm kiếm chiếc thuyền buồm nhỏ của Hà Chương Thiên đã dùng để bắt cóc Tư Mã Hào với Đông Môn Phương, nhưng hai người vẫn không thấy tung tích của đối phương đâu cả.

Khi vừa bước chân vào địa phận tỉnh Hồ Bắc, cả hai người mới nghe tin có kẻ đang mở lời đài tại Túy Bình Phong trên Đồng Bách sơn, đặt tên là “Tàn Nhân Võ Lâm đại hội”.

Đại chủ quy định, bất cứ những tàn nhân nào tự tin về võ học đều có thể được phép tham gia đại hội, nếu môn võ học của kẻ nào quán tuyệt quần hùng, sẽ được biểu tặng một bảo vật chân kỳ hoặc là một ngàn lạng vàng.

Nghe được tin ấy Hạ Hầu Quyên liền cười bảo Trác Dật Luân :

- Thật may mắn quá. Em cho rằng ngày “Tàn nhân võ lâm đại hội” đã do Độc Cô Trí sai bọn thủ hạ thân tín đứng ra tổ chức đấy.

Trác Dật Luân gật đầu :

- Anh cùng đồng ý với Quyên muội, Độc Cô Trí hùng tâm vạn trượng, có lẽ lão ta định tuyển hết những nhân vật tàn phế tài giỏi trong võ lâm để lực dụng tổ chức thành Tàn Nhân bang.

Hạ Hầu Quyên cả cười :

- Thế thì không những “Thất Tàn bang” hoặc “Bát Tàn bang”, Độc Cô Trí dám lập “Bách Tàn bang” cũng chưa biết chừng nữa đấy ca ca.

- Quyên muội khi nào dự “Tàn nhân võ lâm đại hội” em nhớ giữ thật kỹ, đừng để chúng phát giác...

Trác Dật Luân chưa nói hết ý, Hạ Hầu Quyên đã hiểu lòng chàng, nàng chậm nói :

- Ca ca, em đã đoán ra được dụng ý của ca ca rồi, có phải ca ca định trong khi tranh tài, không nên thi thố hết tài năng, giữ lại ít nhiều tài nghệ để thiên hạ khỏi chú ý đến mình không?

Trác Dật Luân gật đầu cười :

- Đúng! Hai ta chỉ cần thi thố qua loa miễn sao đối phương bằng lòng thâm dụng vào Bang của bọn

chúng là đủ rồi.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bách Tàn Đại Hội

Không bao lâu đôi bạn tình họ Trác họ Hạ Hầu đã trông thấy Đồng Bách sơn thấp thoáng, từ phía sau Trác Dật Luân cười bảo người yêu :

- Này Quyên muội, Đồng Bách sơn đang ở trước mặt, chắc có lẽ dọc đường thế nào cũng có bọn tay chân bộ hạ của Độc Cô Trí rình rập, chúng mình, tốt hơn anh và em nên tạm xa nhau, chờ khi nào đến đại hội hai ta vờ như mới gặp gỡ nhau lần đầu như thế có lẽ tiện hơn.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Tào Lãnh Huyết tôi xin tuân theo pháp chỉ, mời đạo trưởng đi trước.

Trác Dật Luân đặt đơn chưởng trước ngực, cúi đầu :

- Bần đạo xin cáo từ, mong Tào thí chủ lưu ý, nếu thí chủ muốn Độc Cô Trí thâm nhận và thăng chức mong hãy nhớ kỹ câu này!

Hạ Hầu Quyên ôm quyền tùm tùm cười :

- Xin đạo trưởng cho biết câu nói bí quyết ấy.

Trác Dật Luân nói :

- “Thà để ta phụ lòng thiên hạ, không nên để thiên hạ phụ ta.”

Hạ Hầu Quyên xá nhẹ một xá lĩnh ý. Trác Dật Luân nói xong liền lao người phóng đi trước.

Khi Trác Dật Luân đến chân “Túy Bình Phong” trong Đồng Bách sơn, chàng đã trông thấy có ba võ đài một cho chủ, một cho khách, một dành riêng cho người thí võ.

Chàng còn được biết hội kỳ được định là ba ngày, hai ngày đầu là sơ khảo, ngày chót hết dành cho các cao thủ được vào chung kết cuộc Bách Tàn đại hội.

Hạ Hầu Quyên đến trễ hơn Trác Dật Luân nửa ngày, tức là Trác Dật Luân đến ngay chiều hôm thứ nhì, còn Hạ Hầu Quyên đến sáng ngày thứ ba nàng mới có mặt.

Trong khi lật sổ định ghi tên Hạ Hầu Quyên liếc mắt trông thấy trong quyển dành cho các thí sinh ghi

tên họ và lai lịch có một hàng chữ ghi trước là “Bảo Tàn Tử” ngoại hiệu “Thiên Á chân nhân” từ Cao Lê Cống Sơn đến, tinh thông kiếm thuật, dưới có khoanh ba khuyên tròn bằng son đỏ chót hiển nhiên nàng biết chàng đã thông qua cuộc khảo thí đầu.

Nàng để ý thêm thì thấy trong quyển sổ tuy có đến hai chục người được khuyên, nhưng phần nhiều chỉ được một khuyên tròn chừng bốn người được ba khuyên và chỉ có một người được bốn khuyên.

Tự nhiên Hạ Hầu Quyên phải đặc biệt chú ý đến tên người được khoanh bốn khuyên, thấy danh hiệu của người ấy cũng rất lạ, kêu là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình.

Người chủ quán việc ghi tên người dự thi nói với Hạ Hầu Quyên :

- Bằng hữu hơi trẻ, chưa qua cuộc thi sơ khảo nên không vào được tứ kết có lẽ bằng hữu không được phép tham dự.

Hạ Hầu Quyên cau mày nói :

- Ông bạn làm ơn thông báo dùm với vị chủ sự rằng tại hạ Tào Lãnh Huyết từ Tây Vực đến đây, yêu cầu được đặt biệt miễn khỏi phải dự vòng sơ kết trực tiếp tham dự chung kết.

Vị chủ quản hình như đã kính nể thần khí hiên ngang của Hạ Hầu Quyên, y đưa mắt ngắm nghía nàng đôi ba lượt rồi tươi cười hỏi :

- Tào bằng hữu đến đây tham gia “Bách Tàn võ lâm đại hội”, nhưng không hiểu bằng hữu bị “tàn” ở nơi nào?

Hạ Hầu Quyên vội cầm bút ghi ngay vào sổ một hàng chữ như rồng bay phượng múa :

“Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết”.

Viết xong nàng bỏ bút xuống bàn, nói :

- Ông bạn đã thấy rồi chứ, Tào mỗi một vì “Lãnh Huyết”, hai vì “Tàn Tâm” nên phải hơn hẳn những vị bị mù một mắt, hoặc bị mất một chân, một tay một bực.

Vị chủ quản vội khẽ cúi đầu nói :

- Đến trưa nay mới bắt đầu cuộc khảo thí, xin mời Tào bằng hữu bước lên khách đài ngồi soi nước đã, tại hạ sẽ đem ý kiến của Tào bằng hữu thưa lại với chủ sự, để chờ sự định đoạt của người.

Hạ Hầu Quyên không nói gì thêm, nàng bỗng nhún một cái đã vọt lên trên đài. Nàng chợt trông thấy Trác Dật Luân đang ngồi một mình, trông có vẻ tiên phong đạo cốt, cạnh chàng còn một chiếc ghế bỏ trống.

Nàng vội bước tới trước mặt chàng, khẽ ôm song quyền vái hỏi :

- Đạo trưởng quý tánh đại danh? Ghế này đã có vị nào ngồi chưa, tại hạ có thể ngồi được chăng?

Trác Dật Luân ú ớ một hơi, giơ tay làm giấu, thị ý mời Hạ Hầu Quyên cứ việc ngồi.

Trông thấy Trác Dật Luân ra bộ y hệt một thằng câm, thiếu chút nữa nàng bật cười thành tiếng. Nàng vừa ngồi xuống ghế chúm chím cười :

- Tại hạ “Tào Lãnh Huyết” biệt hiệu “Tàn Tâm Tu Sĩ” đạo trưởng.

Không chờ cho nàng nói thêm, Trác Dật Luân liền chỉ ngay vào cuống họng mình rồi châm nước trà vào đầu ngón tay chỗ viết lên mặt bàn :

“Thiên Á chân nhân Bảo Tàn Tử”.

Hạ Hầu Quyên nhân lúc Trác Dật Luân viết nàng vội vận dụng môn Mật Ngữ Truyền Âm nói với chàng :

- Ca ca, ca ca giả vờ khéo quá, có người tên “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình hiện đang ngồi trên này, đang ngồi ở đâu ca ca có biết không?

Trác Dật Luân khẽ đưa mắt hướng về góc Tây nam khán đài, Hạ Hầu Quyên kín đáo liếc nhìn theo, nàng thấy một Bạch y lão nhân đang ngồi tại đây.

Lão nhân tuổi trạc ngũ tuần, ba chòm râu đen nhánh dài quá cổ, dung mạo cực kỳ thanh tú, hai đạo nhãn quang long lanh như hai điểm sao sáng.

Khi ấy tấm màn nhung treo trước võ đài vẫn còn bỏ thắp, hiển nhiên chưa đến giờ thí võ.

Trác Dật Luân cũng dùng môn “Mật Ngữ Truyền Âm” khẽ hỏi lại Hạ Hầu Quyên :

- Quyên muội muốn hỏi “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình chi vậy? Chắc Quyên muội có quen biết người ấy?

Hạ Hầu Quyên ngưng công đáp :

- Em không biết người ấy nhưng em thấy tên họ và ngoại hiệu của người ấy nghe đặc biệt lắm.

Trác Dật Luân lại tiếp tục truyền âm bảo :

- “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình không những danh hiệu đặc biệt, ngay đến thân pháp và võ công của y cũng rất lạ và cao siêu tuyệt vời.

Hạ Hầu Quyên khẽ gật đầu đáp :

- Em cũng biết được võ công của y tuyệt cao bởi em vừa trông thấy trong quyển sổ báo danh dưới hàng tên của anh chỉ có ba khuyen đỏ, mà y thì có đến bốn khuyen.

Trác Dật Luân sợ nói chuyện bí mật mãi dễ khiến người ngoài sinh nghi, chàng vội giơ tay ra hiệu mời Hạ Hầu Quyên uống nước trà.

Hạ Hầu Quyên sáng ý vừa khẽ nghiêng đầu cảm tạ vừa nâng ly vừa mỉm cười nói :

- Chân Nhân bị câm vì bệnh tật hay bị câm từ thuở nhỏ trời sinh?

Trác Dật Luân ra dấu trả lời cho biết là chàng bị câm vì ngộ bệnh.

Trong lúc nàng và chàng đang bận hỏi han thì bỗng nghe phía sau tấm màn nhưng trước mặt võ đài nổi lên ba tiếng chuông “bong... bong... bong”!

Hạ Hầu Quyên vội nói :

- Thiên Á chân nhân chắc trên lôi đài sắp sửa có cuộc tranh tài đấy.

Trác Dật Luân vừa gật đầu thì tấm màn nhưng trên võ đài đã từ từ kéo lên.

Hạ Hầu Quyên nhìn thấy võ đài trông rất rộng rãi, tại phía sau giữa võ đài có một chiếc ghế đầu bọc bằng da cạp, trên ghế có một lão tẩu áo đen bị cụt cả hai chân nhưng hai cánh tay của lão ta đặc biệt dài, nhất là đôi bàn tay to hơn bàn tay người thường ngồi trên ghế ấy.

Hạ Hầu Quyên đoán ra ngay người ấy là vị chủ sự của “Bách tàn võ lâm đại hội” tên là Vân Thiên Lý trong nhóm Vũ Trụ lục tàn.

Nàng lại thấy rõ có một cặp nặng bằng sắt để cạnh thành ghế dài hơn bảy thước và có bốn tên đại hán đứng xung quanh Vân Thiên Lý.

Tấm màn nhưng vừa kéo lên xong, Vân Thiên Lý bỗng nói nhỏ với đại hán đứng bên trái ít câu.

Đại hán vội ôm quyền cúi mình vái chào Vân Thiên Lý rồi bước ra trước võ đài ngó vào quần hùng mà nói lớn :

- Vụ bán kết của “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” của bốn chủ Vân đường chủ “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết được ghi tên số hai mươi ba, và được phép miễn tranh vòng sơ kết có quyền trực tiếp tham gia vòng tứ kết.

Trác Dật Luân lại dùng “Truyền âm công lực” cười bảo Hạ Hầu Quyên :

- Quyên muội, em thấy tên em do anh đặt dùm thế nào? Chỉ cần bảy chữ “Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết” cũng đủ khiến đối phương kính nể không dám loại em.

Hạ Hầu Quyên chợt trông thấy trước mặt Vân Thiên Lý bỗng che kín bằng một tấm màn trúc như thế kẻ đứng trong có thể nhìn rõ phía ngoài, kẻ đứng ngoài không trông thấy kẻ đứng ở trong, Hạ Hầu Quyên hơi cau mày truyền âm hỏi Trác Dật Luân :

- Ca ca đây là thứ trò gì đây?

Trác Dật Luân cũng nhìn lên chủ đài môi mấp máy lắc đầu :

- Hôm qua đâu có cái trò chơi mới lạ này! Không chừng nhiều người ra vào trà trộn, Độc Cô Trí định thân hành đến đây xem chừng cũng nên.

Chàng vừa mấp máy nói đến đây lại có một tên đại hán đang cất tiếng nói to trên võ đài :

- Xin mời vị số một “Thiên Đài Phá Tẩu” Hồng Hàn Chương thượng đài để trở tài.

Trên khán đài một lão nhân áo xám què một chân liền ứng tiếng đứng dậy, đề khí phi thân bay vọt lên năm trượng nhẹ nhàng đáp xuống đài như một chiếc lá rơi.

Vân Thiên Lý liền bước tới đón hỏi :

- Hồng bằng hữu định tìm người giao đấu, hay muốn trở tài một mình?

Lão nhân tên “Thiên Đài Phá Tẩu” Hồng Hàn Chương vội ôm quyền đáp :

- Lão phu hơi khá về môn khinh công thôi, nên không muốn giao đấu với ai cả, chỉ muốn biểu diễn chút tài mọn ấy và nhờ đài chủ vui lòng chỉ giáo.

Vân Thiên Lý gật đầu cười nói :

- Hồng bằng hữu cần dùng vật gì? Hãy cho bốn đài biết để sai người chuẩn bị sẵn đem đến.

Hồng Hàn Chương đáp :

- Lão chỉ cần mười mũi kim khâu và một cuộn chỉ là đủ!

Vân Thiên Lý vội vẫy tay ra lệnh cho hai tên đại hán lập tức đem vật dụng cần thiết.

Hồng Hàn Chương bứt đứt mười sợi chỉ dài độ hai thước xâu vào mười mũi kim khâu rồi bước ra trước võ đài.

Hạ Hầu Quyên đoán không ra Hồng Hàn Chương định làm trò gì, hỏi Trác Dật Luân :

- Thiên Á chân nhân có biết Hồng Hàn Chương đang định sử dụng mười sợi kim chỉ để biểu diễn môn khinh công như thế nào không?

Trác Dật Luân khoác tay lắc đầu tỏ dấu không biết.

Hạ Hầu Quyên lại chăm chú nhìn lên võ đài, bỗng giật mình thất kinh. Bây giờ nàng mới hiểu rõ “Thiên Đài Phá Tẩu” Hồng Hàn Chương quả thật có một khinh công phi thường độc đáo.

Thì ra Hồng Hàn Chương bước khập khiễng ra trước đài khẽ vung tay một cái, mười luồng trâm quang bỗng bay vút lên trên không, còn mười mũi kim khâu mười sợi chỉ cắm cả vào cây sà ngang trên nóc võ đài thành một hàng chữ nhất.

Mười mũi kim cắm sâu cả vào gỗ nhưng mấy lỗ kim để lộ ra ngoài đều đặn ngay ngắn và cỡ như nhau buông tòn ten mười vòng thông lọng bằng chỉ cách xa mỗi vòng chừng hai thước.

Mười vòng thông lọng còn đưa qua đưa lại, Hồng Hàn Chương lập tức tung người lên cao, cả một thân hình nặng nề to lớn của lão đã mắc lủng lẳng trên vòng thông lọng thứ nhất bên phía tây.

Lạ và tài tình ở chỗ là lão không phải dùng tay bám vào vòng thông lọng, lại dùng chân mặt móc vào thông lọng đầu dưới chân trên.

Một sợi chỉ có thể chịu nổi một thân hình nặng cả trăm cân thì quả là một việc hy hữu, nên đã khiến quần “tàn” đang có mặt tại đây vỗ tay vang như sấm.

Tiếng vỗ tay hãy còn vang rền thì Hồng Hàn Chương lại thi triển tài nghệ, thân hình của lão đang đánh đu trên vòng thông lọng thứ nhất bỗng bay vút sang vòng thông lọng thứ hai vẫn bằng thân pháp cũ, đầu dưới chân trên.

Chân trái của lão vừa móc vào vòng thông lọng thứ hai thì chân mặt của lão cũng vừa buông khỏi vòng thông lọng thứ nhất, rồi thuận thế lại lẹ làng bay vút qua vòng thông lọng thứ ba và cứ như vậy mà tiếp tục sang vòng thứ tư, thứ năm... v.v...

Toàn thể quần “tàn” đến giờ mới biết rõ Hồng Hàn Chương đang dụng mười vòng thông lọng bằng chỉ để thi triển môn tuyệt học “Linh Không Đảo Bộ”!

Nếu như mười vòng thông lọng kia là mười vòng sắc hoặc được làm bằng một loại dây dẻo dai có đủ sức chịu đựng một sức nặng hơn trăm cân, thì môn tuyệt học “Linh Không Đảo Bộ” này không lấy gì làm lạ cả, chỉ cần cẩn thận gan dạ, chịu khó luyện tập kỹ càng, là có thể thi triển được thành công.

Nhưng đàng này, mười vòng thông lọng đều bằng thứ chỉ may bút đứt rất dễ dàng nên Hồng Hàn Chương được mọi người hoan nghênh tán thưởng tài nghệ là ở chỗ đó, thấy vậy Hạ Hầu Quyên nhìn Trác

Dật Luân cười nói :

- Môn tuyệt học “Linh Không Đảo Bộ” của Hồng bằng hữu thật là tuyệt phải không Chân nhân.

Trác Dật Luân nhớ vai trò mình đang thủ diễn không thể trả lời nên chàng chỉ gật đầu mỉm cười.

Qua khỏi một lúc mười vòng thông lọng Hồng Hàn Chương nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đài, tiếng vỗ tay khen ngợi vang lên dữ dội hơn.

Vân Thiên Lý hết sức cao hứng gật đầu tươi cười nói với họ Hồng :

- Môn khinh công của Hồng bằng hữu quả thật cao minh! Hồng bằng hữu đã được thưởng thí, mời bằng hữu hãy trở về chỗ ngồi chờ lãnh.

Hạ Hầu Quyên hết sức chú ý không mấy ngạc nhiên khi nghe Vân Thiên Lý tuyên bố như vậy vì nàng đã tình mắt ngó thấy sau tấm màn mỏng bằng trúc thấp thoáng một bóng cờ màu đỏ giơ lên giơ xuống trước khi Vân Thiên Lý mở lời.

Nàng khẽ nhướn mày ngẫm vận công lực Mật Ngữ Truyền Âm kêu Trác Dật Luân :

- Ca ca có trông rõ không? Sau tấm màn trúc trên chủ đài đang có người huy động cờ đỏ bí mật ra hiệu cho Vân Thiên Lý đây. Đúng là Độc Cô Trí đang có mặt tại đây đấy ca ca!

Trác Dật Luân vội ngưng công trả lời :

- Em nói đúng lắm! Nhưng sao anh không nhìn thấy Độc Cô Trí đi xe bốn bánh tới đài, không hiểu lão ma đầu lên trên đài bằng cách nào?

Hạ Hầu Quyên nghe nói mới ngẩn người, nàng vừa định đáp thì trên võ đài có tiếng hô lớn :

- Số hai! “Tây Nhạc Thần Thiên” Kim Lương Qua! Xin mời Kim anh hùng lên đài!

Liên theo đó một vị lão tẩu áo xanh đang ngồi bên khách đài vội ứng tiếng đứng dậy lập tức đề khí linh không phi độ lên võ đài.

Hạ Hầu Quyên nhìn kỹ lão tẩu áo xanh rồi quay sang nói tự nhiên với Trác Dật Luân :

- Thiên Á chân nhân, hóa ra vị Kim bằng hữu bị cụt mất một tay nên mới tự xưng là “Thần Thiên” đấy!

Lúc đó có người tới để dò xét thêm trà và rượu nên Trác Dật Luân lại ra tay trả lời Hạ Hầu Quyên.

Khi cùng đi ở dọc đường, Hạ Hầu Quyên luyện tập chung với Trác Dật Luân cách nói chuyện của người câm, nên nàng đã hiểu cách ra dấu của Trác Dật Luân, chàng bảo “Tây Nhạc Thần Tiên” Kim Lương Qua

không chỉ bị tàn mất một cánh tay, mà còn tinh thông môn Kim Tiên tuyệt nghệ nữa.

Quả nhiên trên đài lúc ấy Vân Thiên Lý đã làm đúng theo sự yêu cầu của Kim Lưỡng Qua, sai người đem một pho “Đả Huyệt Đồng Nhân”.

Sau khi pho “Đả Huyệt Đồng Nhân” được đặt ngay ngắn, Kim Lưỡng Qua liền xin phép Vân Thiên Lý cho người dùng vải đen bịt kín hai mắt mình lại.

Kim Lưỡng Qua liền cầm ngay một nắm tiền đồng bên tay trái không bị cụt, rồi thối lui cách xa pho tượng đồng đá huyệt chừng hơn hai trượng, mỉm cười nói với Vân Thiên Lý :

- Xin quý tọa cứ việc tùy ý nói cho biết bất cứ tên huyệt đạo nào cũng được, Kim mỗ sẽ dùng đồng tiền này ném trúng cho quý tọa xem.

Vân Thiên Lý gật đầu, mỉm cười rồi lập tức nói lớn :

- Tướng Đài, Khí Hải, Khúc Trì, Mi Tâm.

Những bộ vị huyệt đạo của Vân Thiên Lý vừa kêu các chỗ trên chỗ dưới, biến hóa không chừng. Nhưng “Tây Nhạc Thần Thiên” Kim Lưỡng Qua không hề tỏ chút gì khó khăn vung tay ném ra không ngừng cứ từng đồng tiền một, trúng ngay vào những nơi đại huyệt mà Vân Thiên Lý vừa nói.

Vân Thiên Lý gục gật đầu mỉm cười rồi hô to :

- Linh Đài, Tinh Thúc, Phượng Vĩ...

Nhưng lần này, bỗng Kim Lưỡng Qua ngừng tay cất tiếng gọi lớn :

- Hãy làm ơn quay dùm pho tượng trở lại.

Hai đại hán vội vàng quay ngược pho tượng đồng trở lại. “Veo, veo, veo, veo” bốn tiếng kêu xé gió nổi lên tức khắc là “Linh Đài, Tinh Thúc, Phượng Vĩ, Tinh Yêu”, bốn nơi đại huyệt trên đều bị Kim Lưỡng Qua ném trúng tất cả.

Sau màn màn trúc trên chủ đài, bóng cờ đỏ lại khẽ động đậy. Vân Thiên Lý vội sai người cởi bỏ tấm vải đen bịt mắt cho Kim Lưỡng Qua cười nói :

- Thủ pháp phóng kim tiên của Kim bằng hữu thật quán tuyệt giang hồ.

Nhưng Vân Thiên Lý vừa nói đến đó thì trước mặt y bỗng loáng và trên võ đài xuất hiện một lão nhân áo trắng.

Lão nhân áo trắng cười lạt chận lời :

- Quý chủ tọa hãy tha thứ cho sự đường đột của lão phu, nếu có thể, xin quý chủ tọa hãy làm ơn thâu về bốn chữ quán tuyệt giang hồ vừa rồi.

Lão nhân áo trắng vừa xuất hiện đã từng thi triển tài nghệ trên đài đã được toàn thể kính phục, ngay đến Hạ Hầu Quyên là kẻ đến sau cũng được trông thấy dưới tên họa của lão ghi trong sổ cũng được khuyên đỏ, lão là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình.

Vân Thiên Lý cũng hết sức kính trọng Bạch Bất Bình, nên y vội ôm quyền cười hỏi :

- Bạch huynh định thi triển “Tiền tiêu thủ pháp” tinh kỹ hơn nữa sao?

Bạch Bất Bình chột khê lắc đầu :

- Không! Lão phu chưa từng dùng qua thứ ám khí ấy.

Kim Lưỡng Qua đứng bên giận quát :

- Người không phải danh gia chuyên sử dụng môn ám khí, vậy thì người sẽ dùng thế gì hay hơn mà dám phê bình tranh tài với môn “Tiền Tiêu”....

Bạch Bất Bình vội cười khi chặn lời :

- Ta không phải phê bình hay tranh tài gì, nhưng thủ pháp “Kim tiền” của người không được tuyệt vời, vì ta cho rằng thứ ám khí của người không công hiệu gì cả.

Kim Lưỡng Qua lại càng giận thêm :

- Người bảo không công hiệu ở chỗ nào. Người mau nói cho ta nghe xem.

Bạch Bất Bình cười nhạt nói :

- Trước khi giải thích rõ ràng cho người nghe, ta muốn hỏi người xưa nay người đã từng giao đấu với người chết lần nào chưa?

Kim Lưỡng Qua trợn mắt la lên :

- Người muốn đùa giỡn với ta sao. Giao đấu thì đấu thủ phải là người sống chứ chết thế nào được?

Bạch Bất Bình lại hỏi :

- Thế người sống có biết động đậy không?

Kim Lưỡng Qua tức ói máu, mắt vụt xạ tinh quang, nhưng không thể không trả lời, lão liền nghiêng răng hậm hực đáp :

- Tự nhiên phải biết động đậy!

Bạch Bất Bình liền chỉ ngay pho “Đả Huyệt Đồng Nhân” nhướng mày nói :

- Một khi người sống biết động đậy thì họ không đời nào lại ngu dốt như pho tượng này chỉ biết đứng yên, chịu đánh, thế nên dù cho thủ pháp phóng kim tiền của Kim băng hữu có hay đến đâu đi nữa cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Kim Lương Qua cười gằn dịu giọng :

- Như thế ta hiểu rồi! Chắc Bạch băng hữu nhất định cho rằng thủ pháp phóng kim tiền của ta chỉ phóng trúng những vật bất động hoặc bằng đồng hoặc bằng gỗ chứ không thể làm gì nổi Bạch băng hữu chứ gì.

Bạch Bất Bình gật đầu mỉm cười.

Kim Lương Qua giương mày hỏi lớn :

- Bạch băng hữu có dám thử chằng?

- Thử thì thử, có gì dám với không dám?

Kim Lương Qua quắc mắt cười lạt :

- Bạch băng hữu tuy biết động đậy khác hẳn pho tượng đồng này, nhưng chưa chắc da thịt của Bạch băng hữu cứng rắn bằng nó?

Bạch Bất Bình thản nhiên cười đáp :

- Kim băng hữu cứ việc tự nhiên, đừng sợ gì cả. Bạch Bất Bình này là kẻ Vạn Cổ Thương Tâm, nếu may mắn được Kim băng hữu dùng ít kim tiền siêu độ dùm thì Kim băng hữu đã làm một việc công đức vô song đấy.

Kim Lương Qua vội thò tay vào người móc ra một nắm kim tiền, cầm giữa trên bàn tay rồi nhướng mày quát lớn :

- Bạch băng hữu hãy chú ý, với mười ba mũi kim tiền tiêu này, ta không ném trúng được người ta thì sẽ không tham dự “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” nữa, và từ đây ta sẽ ẩn tích giang hồ, chôn vùi tên tuổi!

Bạch Bất Bình cũng gật đầu cười nói :

- Hay lắm! Nếu ta để người phóng trúng nửa mũi kim tiền phốt qua tà áo, thì Bạch Bất Bình này cũng sẽ tự hứa như vậy trước mặt quần hùng đang có mặt tại đây.

Kim Lương Qua lập tức nghiêng răng quát lớn :

- Thái Dương Mi Tâm, Tuyền Cơ Hoa Cái, Trung Đình Cự Khuyết!

Liên theo đó những mũi kim tiêu bỗng vèo vèo bay ra, nhanh như thiểm điện, nhắm ngay vào những nơi đại huyết đã được thông báo phóng tới.

Bạch Bất Bình hình như có ý trêu chọc đối phương, lão vẫn đứng yên một chỗ, không hề nhúc nhích.

Nhưng khi sáu mũi kim tiền vừa bay ra, sắp sửa trúng vào mình Bạch Bất Bình bỗng dưng tất cả sáu mũi đều phóng phớt qua áo, chỉ cách nhau chừng nửa ly, và đều bay cả ra ngoài.

Sau khi sáu mũi kim tiền tiêu bay trật cả ra ngoài, Bạch Bất Bình nhìn Kim Lương Qua :

- Kim bằng hữu như thế đã đủ rồi, ta chưa hề nhúc nhích thế mà bằng hữu còn phóng trật tất cả thay...

Kim Lương Qua vừa tức vừa sợ, quát lớn :

- Bạch bằng hữu đừng có ý tài kiêu ngạo, hãy ném thử bảy mũi kim tiền tiêu chót hết của ta cho biết mùi.

Vừa dứt lời, Kim Lương Qua liền phóng ra một lượt bảy mũi kim tiền tiêu còn lại.

Toàn thể quần “tàn” không thiê ếch người nhận ra được đây là thủ pháp “Lưu Hải Sái Kim Tiền” một môn ám khí cực kỳ lợi hại.

Vèo vèo vèo vèo... bảy mũi kim tiền lóng lánh sáng ngời, xoay tròn vây bọc ngay Bạch Bất Bình vào giữa, nhưng không có mũi nào trực tiếp phóng trúng vào người Bạch Bất Bình.

Ngay cả Vân Thiên Lý đang ngồi trên ghế cũng biết rõ môn phóng ám khí độc đáo này lợi hại vô song, khiến địch nhân không tài nào đoán nổi, rõ ràng là tới trước mà lại biến thành đến sau, rõ ràng đang từ bên trái bay tới, đột nhiên lại bay vòng sang bên mặt rồi bay lộn trở lại, lúc khởi đầu không có mũi nào phóng thẳng vào người Bạch Bất Bình cả, nhưng sau cùng tất cả đều đối phương hướng, bay cả về phía Bạch Bất Bình một lượt.

Đang lúc Vân Thiên Lý lo thay cho Bạch Bất Bình thì bỗng dưng trên khán đài có tiếng cười ồ, và đồng thời phía trên võ đài Tây Nhạc Thần Kím Thần Thiên Kim Lương Qua đỏ mặt tía tai.

Thì ra Vạn Cổ Thương Tâm Bạch Bất Bình tuy trông thấy đối phương thi triển thủ pháp kỳ tuyệt Lưu Hải Sái Kim Tiền, nhưng lão vẫn thản nhiên đứng khoanh tay một chỗ, không hề nhúc nhích, hai mắt lão cứ nhìn trừng trừng vào Kim Lương Qua, miệng nở một nụ cười ngạo mạn.

Đúng lý ra, bảy mũi kim tiền tiêu sau khi bay tản ra bốn phần rồi bay trở lại phóng cả vào người Bạch

Bất Bình. Nhưng hiện giờ không hiểu tạo sao bảy mũi kim tiền không theo sự sai khiến của Kim Lưỡng Qua hay tại Kim Lưỡng Qua không đủ sức nên đã khiến bảy mũi kim tiền tiêu đi luôn không trở lại.

Vèo vèo vèo vèo....

Bảy mũi kim tiền tiêu đã phóng trật cả ra ngoài, có một mũi tiêu bay phớt qua mặt Vân Thiên Lý rồi trúng ngay vào cán nạng bằng sắt đang để tựa trên ghế.

Bạch Bất Bình mãi đến giờ mới ngẩng đầu quét mắt nhìn quanh khẽ chau mày, thần sắc hiện đầy vẻ kinh dị.

Quần “tàn” trên khách đài đều cười rộ cả lên một lượt.

“Tây Nhạc Thần Thiên” Kim Lưỡng Qua mặt đỏ như tiết đành buông tiếng thở dài rồi dậm chân phi thân xuống đài lũi mất.

Hạ Hầu Quyên nhướng mày liễu ngẫm vận công lực Truyền Âm Nhập Mật bảo với Trác Dật Luân :

- Ca ca, Vạn Cổ Thương Tâm Bạch Bất Bình đã luyện được môn “Vô Hình chân khí” hết sức cao minh, em muốn giao đấu với lão ta một trận có được không ca ca?

Trác Dật Luân truyền âm trả lời :

- Quyên muội nên nhẫn nại một chút để xem coi còn người nào khác lên đài nữa không?

Và chàng vừa nói đến đây, góc phía Đông trên khách đài đột nhiên có một nữ lang áo tím bỗng nhìn sang bên võ đài nói lớn :

- Thưa quý chủ tọa, có “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La số mười ba này định lĩnh giáo với Bạch bằng hữu ít nhiều tuyệt học.

Hạ Hầu Quyên đến giờ mới chú ý nhìn kỹ nữ lang áo tím, trong lòng hết sức kinh dị.

Nàng thấy “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La độ chừng mười tám mười chín tuổi, dung mạo và uy vũ có thừa, xem ra nàng có một nội gia công lực đã đạt đến mức thượng thừa chớ chẳng chơi.

Vân Thiên Lý nghe nữ lang nói thế liền gật đầu cười đáp :

- Được! Xin mời Vân cô nương thượng đài!

Vân Hương La khẽ dạ một tiếng liền nhẹ nhàng bay lên trên đài, cánh áo quạt gió nghe lạch phạch.

Bạch Bất Bình ngăm qua Vân Hương La một lần rồi vui vẻ hỏi :

- Vân cô nương có gì chỉ giáo lão phu không?

Vân Hương La cười nói :

- Hôm qua tiểu nữ tới trễ nên chỉ mới biểu diễn được môn khinh công sơ qua thôi, hôm nay vì thấy môn “Vô Hình chân khí” của Bạch tiền bối siêu phàm quá nên liệt nữ có ý muốn so tài với Bạch tiền bối bằng những môn khinh công binh khí cùng ám khí mong Bạch tiền bối vui lòng chỉ bảo.

Bạch Bất Bình hơi cau mày cười nhẹ :

- Vân cô nương tôn chỉ “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” do Độc Cô bang chủ tổ chức cốt để thu dụng nhân tài chỉ khảo sát tài nghệ hoặc văn hoặc võ của mỗi cá nhân cho nên việc giao đấu của chúng ta tưởng không cần phải...

Không chờ cho Bạch Bất Bình nói hết Vân Hương La đã ngắt lời :

- Tại sao Bạch tiền bối lại nói thế, vừa rồi Bạch tiền bối không đã giao đấu với “Tây Nhạc Thần Thiên” Kim Lưỡng Qua là gì?

Bạch Bất Bình cười đáp :

- Đấy đâu phải là giao đấu, Kim Lưỡng Qua chỉ phóng tiêu vào mình lão phu chứ lão phu đánh lại bao giờ đâu.

Vân Hương La nói :

- Như thế cũng được, chúng ta sẽ so tài với nhau như kiểu vừa rồi.

Bạch Bất Bình lắc đầu từ chối khéo :

- Chim thường bì sao lại với phụng hoàng, đối với Vân cô nương, Bạch Bất Bình này đâu dám ý tài tự ngạo.

Thấy hai đối thủ nói như vậy Trác Dật Luân vội ngậm vận “Mật ngữ truyền thanh” cười bảo Hạ Hầu Quyên :

- Quyên muội, công lực của Bạch Bất Bình quả thật phi thường, nhãn lực cũng khá cao minh, lão nhìn ra “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La là một nhân vật lợi hại khó chống cự đấy.

Hạ Hầu Quyên xéch ngược mày, mắt xạ thần quang truyền âm bảo :

- Lợi hại, nàg lợi hại đặng em chẳng?

Trác Dật Luân không ngờ Hạ Hầu Quyên bưng giận, chàng nín thinh không dám hở môi nói nữa.

Tuy nhiên ngoài miệng chàng không nói ra, nhưng trong bụng chàng đang nghĩ là những nhân vật trẻ tuổi của đương thế võ lâm hình như đang có vẻ âm thịnh dương suy, nào là “Bào Hao Hồng Nhan” Hạ Hầu Quyên, “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương lại thêm “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La, xem ra cũng không phải tầm thường thành thế “đỉnh túc tam phận”.

Chàng nghĩ tới đây, “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La đã đang cười lạt, gương mi kêu bảo Bạch Bất Bình :

- Bạch tiền bối sao ngoài mặt tiền bối quá khiêm tốn như vậy, bộ tiền bối cho rằng Vân Hương La này có ý định muốn đánh đối phương mà không cho đối phương đánh lại?

Bạch Bất Bình chưng hửng :

- Chính Vân cô nương vừa bảo giao đấu theo kiểu vừa rồi mà?

Vân Hương La cười khẩy :

- Tiện nữ muốn nói đã “theo kiểu cú nhưng chính tiện nữ là kẻ đứng yên chứ không được phép hoàn thủ.

Bạch Bất Bình trừng mắt hỏi :

- Bộ Vân cô nương muốn lão phu động thủ tấn công cô nương chứ cô nương không cần đánh lại?

Vân Hương La gật đầu mỉm cười :

- Đúng! Tiền bối đã có thể dùng phương pháp này đối phó với “Tây Nhạc Thần Thiên” Kim Lưỡng Qua thì tiện nữ cũng có thể dùng cách ấy để đối phó với tiền bối.

Bạch Bất Bình ha hả cười lớn :

- Mong Vân cô nương đừng giận, Bạch Bất Bình này chưa đến nỗi tồi tệ như thế đâu.

Vân Hương La cũng cười nói :

- Chính tiện nữ cũng biết Bạch tiền bối là người như thế, nên mới có ý định giao đấu một cách công bằng, đủ tất cả các thứ khinh công binh khí và ám khí.

Vân Hương La vừa dứt tiếng bỗng lại có thêm một bóng người nhảy vọt lên đài.

Người ấy không ai khác hơn là “Thiên Á chân nhân” Bảo Tàn Tử đích thực là Trác Dật Luân đã giả trang!

Nguyên Trác Dật Luân trông thấy Hạ Hầu Quyên có ý không phục “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La, chàng lo ngại nàng nhảy lên võ đài can thiệp không khéo sẽ bị lộ tẩy hết cả đám nên chàng vội nhảy lên trước, giơ tay ra dấu với Đài chủ Vân Thiên Lý.

Vân Hương La thấy vậy khẽ cau mày ngờ ngạc hỏi Vân Thiên Lý :

- Thưa quý chủ tọa, đạo trưởng đây vừa nhảy lên đài sao lại chỉ chỉ lạ vậy?

Vân Thiên Lý cười nói :

- Đây là “Thiên Á chân nhân” đạo trưởng chống đối nhị vị đấy.

Sở dĩ Vân Thiên Lý biết đạo hiệu giả mạo của Trác Dật Luân là vì lão ta đã để ý xem trong quyển sổ ghi lý lịch những nhân vật dự hội.

Bạch Bất Bình ngạc nhiên kêu lên :

- Chống đối gì mới được chứ?

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Thiên Á chân nhân cho rằng nhị vị không bị tàn tật một bộ phận nào trong châu thân nên không đủ tư cách đến đây tham dự “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội”

Vân Hương La nghe nói liền trừng mắt nhìn Trác Dật Luân, gương mày nói lớn :

- “Thiên Á chân nhân” đạo trưởng sao không nghĩ kỹ, tiện nữ là “Vô Tình Trạch Nữ” thuộc loại “vô tình tàn khuyết” sao lại không dự cuộc được.

Nàng lại nghĩ Bạch Bất Bình nói tiếp :

- Còn lão tiên bối họ Bạch đây vậy “Vạn Cổ Thương Tâm” không đủ tư cách dự cuộc sao?

Trác Dật Luân nghe nói lại nhìn Vân Thiên Lý chỉ chỉ chỗ chỗ.

Vân Hương La hỏi :

- Đạo trưởng ấy lại ra hiệu định nói gì nữa đấy quý chủ tọa?

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Thiên Á chân nhân bảo rằng cô nương nói vô bằng cứ, nghĩa là người ngoài làm thế nào hiểu được Bạch huynh là “Vạn Cổ Thương Tâm” và Vân cô nương là Vô Tình Trạch Nữ?

Vân Hương La hứ lớn :

- Như thế sao được Thương Tâm và Vô Tình mà muốn tìm ra chứng cứ đâu phải là chuyện dễ.

Vân Thiên Lý quay nhìn Trác Dật Luân cười nói :

- Chân nhân bất tất phải kháng nghị làm gì, Thiên Huyền cốc chủ nhân Độc Cô bang chủ trí tuệ rất cao minh. Người đã có sẵn cách khảo nghiệm vô tình tàn khuyết của Bạch huynh và Vân cô nương cùng với vị Tàn Tâm Tu Sĩ Tào Lãnh Huyết, lát nữa tất cả đều được khảo nghiệm qua một lần.

Trác Dật Luân gật đầu lia lịa rồi múa tay nói ú ớ với Vân Thiên Lý một hồi.

Bỗng Vân Thiên Lý cười khà khà nói với Vân Hương La :

- Thiên Á chân nhân đưa kiến nghị với bốn tọa là chỉ cần đánh giá trị môn võ học của từng người là có thể biết ai được tuyển dụng hay không để chừa vị khỏi phải bị thương nếu không may trước khi được thâm nhập vào bốn bang.

Bạch Bất Bình gật đầu lia lịa :

- Kiến nghị của Thiên Á chân nhân rất đúng, lão phu hết sức hoan nghênh!

Vân Thiên Lý cười nói :

- Nếu thế thì xin mời ba vị hãy vui lòng xuống đài để bốn tọa suy nghĩ kỹ sẽ công bố tiêu chuẩn sau.

Thế là cả ba người lập tức rời khỏi võ đài trở về khách đài chờ đợi.

Vừa về chỗ ngồi Trác Dật Luân nghe Hạ Hầu Quyên truyền âm hỏi ngay :

- Không hiểu cuộc khảo nghiệm vô hình tàn khuyết sẽ ra sao hả ca ca.

Trác Dật Luân truyền âm đáp :

- Lão ma đầu toàn thân tê liệt, ngày đêm cứ nằm nghĩ ngợi tính toán trên cỗ xe bốn bánh, trí óc của lão ta thiên biến vạn hóa, không tài nào đoán nổi đâu Quyên muội.

Hạ Hầu Quyên bình sinh rất cuồng ngạo, nghe nói thế liền nhướn mày bĩu môi nói lớn :

- Chưa chắc!

Không ngờ trong lúc bực tức Hạ Hầu Quyên không dùng “Mật Ngữ Truyền Âm”, công lực mà nàng bỗng buộc miệng nói thành tiếng làm Trác Dật Luân hốt hoảng, phải vội vàng giơ tay làm như đang ra dấu nói chuyện với nàng.

Hạ Hầu Quyên biết mình đã sơ ý lỡ miệng, bất giác hai má đỏ ửng khiến bộ mặt hồng tươi xinh xắn của nàng càng đẹp hơn.

Ngay khi ấy Trác Dật Luân thoáng nhìn thấy “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La đang say đắm nhìn về phía Hạ Hầu Quyên.

Chàng giật mình nghĩ thầm Hạ Hầu Quyên với bộ mặt kiều diễm vô song giả dạng thành một thư sinh phong lưu tuấn nhã, rất dễ khiến các thiếu nữ mê say, vạn nhất “Vô Tình Trạch Nữ” động tình biến thành “Ba Tình Trạch Nữ” thì chuyện sẽ lôi thôi rắc rối vô cùng.

Chàng vừa nghĩ đến đây, trên võ đài, Vân Thiên Lý đã bắt đầu tuyên bố tiêu chuẩn cuộc khảo nghiệm môn võ học cho toàn thể quần “tàn” hay.

Những kẻ được liệt vào hạng tiêu chuẩn đệ nhị lưu ngoài việc được tặng thưởng nếu bằng lòng gia nhập Lục Tàn bang sẽ được giữ chức “Đà chủ”.

Những kẻ đạt đến tiêu chuẩn đệ nhất lưu, ngoài việc lãnh phần thưởng nhiều hơn, nếu những kẻ ấy bằng lòng gia nhập Lục Tàn bang thì sẽ được phong chức “Hương chủ”. Còn đến những nhân vật ngoại hạng sẽ được Độc Cô bang chủ đãi yến tại Thiên Huyền cốc và nếu bằng lòng gia nhập Lục Tàn bang thì sẽ được hậu đãi một cách đặc biệt.

Vân Thiên Lý tuyên bố xong bên khách đài quần tàn nhao nhao bàn tán.

Hạ Hầu Quyên ngẫm vận “Mật Ngữ Truyền Thanh” công lực cười lạt bảo Trác Dật Luân :

- Ca ca quả không sai, Độc Cô lão ma lập ngày “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” để gây thêm vây cánh tàn tăng cường thực lực cho Lục Tàn bang.

Trác Dật Luân vì thấy “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La đang liếc nhìn Hạ Hầu Quyên nên chàng hết sức cẩn thận khẽ gật đầu.

Hạ Hầu Quyên cũng bắt đầu để ý, nàng giả vờ nâng ly mời Trác Dật Luân để che kín đôi môi đang mấp máy, tiếp tục truyền thanh :

- Ca ca, bọn mình sắp sửa bị khảo nghiệm đây, không hiểu bọn mình nên làm nhân vật đệ nhất lưu, nhị lưu hay nhân vật ngoại hạng vậy ca ca?

- Trong Thiên Huyền cốc có rất nhiều cao nhân tinh mắt, nếu bọn mình vờ làm những nhân vật đệ nhị lưu sẽ không giống, còn nếu làm những nhân vật ngoại hạng sẽ bị thiên hạ chú ý, làm đệ nhất cao thủ vậy.

Hạ Hầu Quyên lại hỏi :

- Hai ta có nên tham dự “Lục Tàn bang” không?

Trác Dật Luân đáp :

- Ta sẽ tùy cơ ứng biến, nếu bọn mình cự tuyệt quá sớm, sẽ dễ bị lộ hình tích, còn nếu nhận lời sớm chỉ sợ khi định thoát thân sẽ gặp khó khăn.

Hai người thêm bàn với nhau đến đây, phó hội quần “tàn” đã thay phiên nhau trở tài.

Kết quả có tất cả mười hai người phụ hợp với tiêu chuẩn, trong đấ có sáu vị đệ nhị lưu, ba vị đệ nhất lưu, còn lại ba vị thuộc thành phần ngoại hạng.

Gạt bọn đệ nhị lưu sang một bên, trong ba vị đệ nhất lưu trừ Trác Dật Luân với Hạ Hầu Quyên ra, vị thứ ba “Thiên Đài Phá Tẩu” Hồng Hàn Chương.

Còn ba vị ngoại hạng là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình, “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La cùng với một Lãnh Nam cự khấu “Độc Mục Diêm La” Nhâm Nhiệm Việ.

Sau khi tuyển lựa song mười hai vị hảo thủ, Vân Thiên Lý lập tức đả yển quần “tàn” không được tuyển lựa, đem lời an ủi, và tặng cho mỗi người một món tiền đi đường khá hậu, hết thấy đều vui vẻ cảm ơn Vân Thiên Lý.

Chờ cho quần “tàn” đi rồi, Vân Thiên Lý mỉm cười bảo mười hai vị trúng tuyển :

- Trong quý vị, có những vị nào bằng lòng ở lại Thiên Huyền cốc gia nhập Lục Tàn bang để chung lưng cộng đồng mưu đồ võ lâm bá nghiệp không?

Tất cả mười hai vị đều đồng thanh trả lời rằng chờ gặp mặt Độc Cô bang chủ, chiêm ngưỡng phong cảnh Thiên Huyền cốc xong họ sẽ cho biết ý định sau.

Vân Thiên Lý cười nói :

- Hay lắm, bọn ta hãy vào Thiên Huyền lâm trước để cử hành thêm một vụ khảo nghiệm khác xong sẽ vào Thiên Huyền cốc để Độc Cô bang chủ thân hành đả yển.

“Thiên Đài Phá Tẩu” Hồng Hàn Chương ngạc nhiên :

- Còn khảo nghiệm gì nữa quý chủ tọa?

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Vụ khảo nghiệm này không liên hệ gì tới Hồng huynh, ngoại trừ Bạch Bất Bình huynh, Tào Lãnh Huyết huynh cùng với Vân Hương La cô nương mà thôi.

Hồng Hàn Chương gật đầu, Vân Thiên Lý lại cười tiếp :

- Bởi ba vị này tai không điếc, mắt không mù, miệng không câm, toàn thân tứ chi vẫn còn nguyên vẹn, hình như không hợp với điều lệ của “Bách Tàn Vô Lâm Đại Hội”.

Hạ Hầu Quyên nghe đến đây bỗng chặn hỏi :

- Vân chủ tọa quên rằng tại hạ là “Tàn Tâm Tú Sĩ”, Vân cô nương là “Vô Tình Trạch Nữ”, Bạch Bất Bình huynh là Vạn Cổ Thương Tâm sao?

Vân Thiên Lý gật đầu cười đáp :

- Vì Độc Cô bang chủ đã đoán được sẽ rất có thể những vị Vô hình tàn khuyết nên đã thiết lập sẵn những cuộc trắc nghiệm đặc biệt tại Thiên Kỳ lâm, ba vị trên chỉ cần thông qua lần trắc nghiệm.

Vân Hương La chợt hỏi :

- Vụ trắc nghiệm này thế nào...

Vân Thiên Lý khoác tay cười đáp :

- Vân cô nương đừng hỏi bây giờ, đến nơi sẽ biết, chỉ riêng ba vị sẽ thăm gia khảo nghiệm còn chín vị khác đứng ngoài giám thưởng, nào bọn ta đi.

Dứt lời, Vân Thiên Lý chống nạng đi theo mười hai vị cao thủ đến Thiên Huyền lâm.

Trác Dật Luân bí mật trao cho Hạ Hầu Quyên một chiếc hộp nhỏ bằng bạch ngọc, chàng vận dụng thần công truyền âm bảo nàng :

- Quyên muội, trong Thiên Kỳ lâm đầy những trận pháp vô cùng lợi hại, chúng ta đã vào hang cọp phải cẩn thận dự phòng, em hãy dùng thứ thuốc này bôi vào hai tay phòng khi sơ ý bị trúng độc như Tư Mã Hào và Đông Môn Phương.

Hạ Hầu Quyên nhận xong chiếc hộp ngọc, nàng truyền thanh nói :

- Trận pháp lợi hại ở trong rừng em đã vào qua rồi em tự biết giữ mình, ca ca hãy yên tâm, nhưng không hiểu cái cuộc khảo “Vô hình tàn khuyết” của chúng...

Trác Dật Luân vội chặn lời :

- Em đừng lo nghĩ thái quá cho mệt trí, ta sẽ tùy cơ ứng biến.

Hạ Hầu Quyên vừa kín đáo gật đầu vừa bí mật bôi thứ thuốc giải độc của Trác Dật Luân trao vào hai

tay.

Vừa khi ấy “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La bỗng đi theo bên cạnh Hạ Hầu Quyên chúm chím cười làm quen :

- Tào huynh, tên của Tào huynh là “Lãnh Huyết” đứng sau họ Tào phối hợp với ngoại hiệu “Tàn Tâm Tu Sĩ” nghe thật lý thú.

Hạ Hầu Quyên đã tự xưng là “Tàn Tâm Tu Sĩ” nên không thể không làm ra vẻ lãnh đạm vô tình, nàng thản nhiên đáp :

- Vân cô nương bảo “lý thú” là thế nào? Bộ cô nương cho tại hạ là một “lãnh huyết” động vật hay sao?

Vân Hương La khẽ nhướng mày cười nói :

- Tào huynh chớ nên mặc cảm dù có là “lãnh huyết động vật” vẫn còn thanh bạch ngay thẳng và đáng yêu hơn những kẻ bên ngoài khoác áo từ thiện, tự xưng là “nhiệt huyết anh hùng”, thật ra họ chỉ là hạng người lòng lang dạ thú, quý quyết xảo trá.

Hai chữ “đáng yêu” Vân Hương La vừa thốt ra đối với Hạ Hầu Quyên thì rất tầm thường, đối với Trác Dật Luân nó rất có giá trị vì nó minh xác sự dự liệu của chàng là đúng nghĩa, là chắc chắn “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La đã mê say tú sĩ của Hạ Hầu Quyên trong lốt nam trang.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Vô Hình Tàn Khuyết

Thiên Lý :

- Đôi nam nữ ấy họ là vợ chồng hay tình nhân hay đôi bên chưa hề quen biết nhau?

Vân Thiên Lý thoáng suy nghĩ qua rồi đáp :

- Không phải vợ chồng, cũng chưa hề quan biết, rất có thể họ là một đôi nhân tình mới yêu nhau.

Trác Dật Luân khẽ cau mày, lòng càng nghi đôi nhân tình Vân Thiên Lý đề cập tới là Tư Mã Hào với Đông Môn Phương.

Hạ Hầu Quyên bỗng hỏi tiếp :

- Vân chủ tọa định xử trí với họ bằng cách nào? Có phải định giết chết cả hai không?

Vân Thiên Lý lắc đầu cười đáp :

- Họ cũng như chư vị, đều là những nhân vật được Độc Cô bang chủ khẩn thiết trọng dụng không thể làm tổn thương đến tính mạng họ được.

Hạ Hầu Quyên khẽ “ồ” một tiếng, hỏi :

- Độc Cô bang chủ đã định trọng dụng họ, tạo sao...

Vân Thiên Lý không chờ cho Hạ Hầu Quyên nói hết, lão lập tức đón lời :

- Họ đều là người chính thường, chưa hội đủ tư cách để nắm giữ một vai trò trọng yếu trong Lục Tàn bang, vì vậy bốn tọa có cần kiến với Tào lão đệ tìm cách nào làm cho họ chung thân tàn phế nhưng không hề tổn thương tới công lực của họ.

Nghe đến đây Trác Dật Luân quyết chắc hai nhân vật mà Vân Thiên Lý vừa nhắc tới chính là Tư Mã Hào và Đông Môn Phương chứ chẳng ai, nên trong bụng vô cùng lo sợ.

Riêng Hạ Hầu Quyên hình như nàng không hề lo sợ gì cả, nàng bỗng nhướn cao mày mỉm cười nói :

- Việc này rất dễ, tại hạ có ý kiến là đem người con gái ra đâm mù một mắt bên phải và đem gã con trai

ra đăm mù một mắt bên trái. Như thế họ sẽ trở thành một cặp “độc nhãn uyên ương” tàn nhưng không phế.

Vân Thiên Lý xoa tay thích thú :

- Tuyệt! Tuyệt diệu! Bốn tọa hoàn toàn tán đồng biện pháp của Tào lão đệ!

Hạ Hầu Quyên bỗng hỏi lớn :

- Vân chủ tọa, tạo sao cuộc “Tàn tâm khảo nghiệm” của tại hạ chưa khởi sự!

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Ai bảo chưa, chính Tào lão đệ đã được thông qua một nửa cuộc khảo nghiệm rồi!

Hạ Hầu Quyên hiểu ra, nàng cười nói :

- Nãy giờ Vân chủ tọa vấn kế tại hạ cũng là khảo nghiệm đấy à?

Vân Thiên Lý gật đầu đáp :

- Phải, vì trong cuộc “Tàn khuyết khảo nghiệm” bao gồm hai phần “lý luận và thực hành”, phần “lý luận” như vậy lão đệ kể như đã được thông qua, bây giờ đến phần “thực hành”.

Dứt lời, Vân Thiên Lý giơ tay ra hiệu, liền thấy trong “Thiên Kỳ lâm” có một người đẩy ra một cỗ xe hai bánh, không có mui.

Trên cỗ xe đặt ngang một tấm ván dài rộng và dày, rất chắc chắn, trên đó có hai người nằm thẳng đơ.

Trác Dật Luân chú mắt nhìn rất kỹ, trong bụng hết sức hồ nghi vì không tài nào nàng nhận được hai người kia là ai, tướng mạo và tuổi tác ra sao, bởi cả hai đã được cuộn chặt một vải trắng quanh mình từ đầu xuống tới chân, chừa đôi mắt và mũi để thở thôi. Cỗ hết sức chàng chỉ mang máng nhận được người nằm bên trái là trai và kẻ nằm bên mặt là gái.

Trác Dật Luân muốn dùng môn “Mật ngữ truyền thanh” để tình Hạ Hầu Quyên nhưng bởi hiện giờ nàng đang bận đối đáp với Vân Thiên Lý và đứng cách chàng khá xa nên chàng không thể nào làm theo ý muốn.

Vả lại chàng sợ thi triển môn “Truyền Âm Nhập Mật” tất phải động đậy đôi mắt rất dễ bị người khác trông thấy. Vân Thiên Lý có công lực quá cao, nếu không may bị lão ta sinh nghi thì không những chàng mà luôn Hạ Hầu Quyên cũng bị mang họa nốt.

Trác Dật Luân đang bối rối khó nghĩ thì Vân Thiên Lý đã rút một mũi kim dài bảy tấc trao cho Hạ Hầu Quyên, lão cười nói :

- Với danh hiệu “Tàn Tâm Tú Sĩ”, Tào lão đệ rất xứng đáng được giữ chức “Hình đường Hương chủ” cho Lục Tàn bang. Bây giờ xin phiến lão đệ tự chấp hành cuộc chọc mù mắt đôi nam nữ này.

Hạ Hầu Quyên đưa tay nhận lấy mũi kim, cười nói với Vân Thiên Lý :

- Việc chọc mù hai con mắt của hai người này dễ dàng quá, tạo sao Vân chủ tọa phải dùng vải trắng buộc kín họ lại như thế làm gì? Bộ Vân chủ tọa sợ tại hạ không đủ đảm lược hạ thủ sao?

Vân Thiên Lý lắc đầu cười nói :

- Không phải thế đâu. Có nguyên tắc đặc biệt không thể nói ra được, Tào lão đệ đừng nên hỏi nhiều, hãy hạ thủ ngay đi.

Trác Dật Luân không còn bình tâm được nữa, chàng vội giả vờ giơ tay dụi mắt, dùng môn “Truyền Âm Nhập Mật” bảo nhỏ Hạ Hầu Quyên :

- Quyên muội hãy để ý một chút, hai người đó rất có thể là Tư Mã tam ca với Đông Môn cô nương lắm đây!

Không hiểu Hạ Hầu Quyên có nghe hay không nghe, mà nàng làm bộ phớt tình, chỉ thấy nàng ung dung thong thả bước tới trước cỗ xe, bất ngờ giơ cao mũi kim đang cầm trên tay đâm mạnh vào mắt bên ta của người nằm bên mặt. Hạ Hầu Quyên đâm xong người bị cuốn tròn trong lớp vải, toàn thân run bần bật, máu từ bên trong thấm đỏ ra ngoài.

Trác Dật Luân trống ngực nhảy thình thịch, nhưng chàng không dám kêu chỉ biết câm miệng chịu trận thôi.

Hạ Hầu Quyên thì làm ra vẻ mình độc ác không khác gì một “Tàn Tâm Tú Sĩ” đồng hồ “Tàu A Man” chính cống, nàng tuy đã biết rõ kẻ đang bị buộc gọn trong lớp vải trắng đã bị mình chọc mù một mắt, máu tươi chảy thấm ướt nhưng thần sắc nàng vẫn tự nhiên không chút thương hại cả.

Nàng từ từ rút mũi kim dài bảy tấc ra khỏi mắt kẻ bất hạnh rồi thuận thế thọc mạnh thêm một kim vào mắt người nằm bên trái.

Máu tươi lại thấm qua lần vải trắng, toàn thân kẻ bất hạnh lại run rẩy trông thật đáng thương khiến Trác Dật Luân càng sợ hãi, tim chàng muốn nhảy vọt ra ngoài lồng ngực, thiếu chút nữa chàng đã cất tiếng kêu lớn lên rồi.

Trác Dật Luân khẩn thềm trời đất cầu cho đôi nam nữ bị cuốn trong lần vải trắng không phải là Tư Mã Hào và Đông Môn Phương.

Khi ấy Vân Thiên Lý bỗng cười lớn nhìn Hạ Hầu Quyên và chấp tay nói :

- Tào lão đệ quả thật là người lãnh huyết tàn tâm, danh bất hư truyền! Lão đệ hoàn toàn được thắng một cuộc “Tàn tâm khảo nghiệm”, rồi bốn tọa nhất định bầu cử lão đệ giữ chức “Hình đường Hương chủ”, một chức vụ oai quyền to tát trong Lục Tàn bang.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Đa tạ Vân chủ tọa! Chẳng hay hai nạn nhân kia là người như thế nào, quý chủ tọa có thể cho biết được không?

- Nhất định là được! Tào lão đệ muốn biết bốn tọa lẽ nào lại từ chối!

Nói xong Vân Thiên Lý vội ngoảnh nhìn tên thủ hạ đâm mù mỗi người một bên mắt là ai?

Khỏi phải nói Trác Dật Luân là người để ý nhiều nhất.

Tuy nhiên sự biến đổi sắc diện trên mặt Trác Dật Luân chưa đến nỗi hiển hiện rõ rệt, mọi người không mấy ai để ý chỉ trừ “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La và “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình.

Hai kẻ bất hạnh sau khi được mở lớp vải trắng cuốn chặt toàn thân đã hiện thân rõ rệt, khiến quần tàn tro mắt ngạc nhiên, riêng Trác Dật Luân suýt phải hét lên vì kinh động thương tâm.

Thì ra hai nạn nhân trong cuộc tàn tâm khảo nghiệm này là Tư Mã Tam trang chủ Hồng Diệp sơn trang và Lạt Thủ Thần Tiên Đông Môn Phương!

Đông Môn Phương đẹp quá, đẹp không thua gì Hạ Hầu Quyên. Nhưng thương hại thay là hiện giờ mắt bên phải của nàng đầm đề máu đỏ, tuôn ướt cả một bên má, khiến tấm dung nhan tuyệt trần của trang bá mị thiên kiều kém đi tươi thắm rất nhiều.

Trác Dật Luân đang đau đớn vì bạn thân bị hại, chàng tức giận sôi gan, vừa định ra tay trừng trị Vân Thiên Lý để trả thù, thì Vân Thiên Lý bỗng chỉ vào Tư Mã Hào và Đông Môn Phương cười nói với mọi người :

- Lai lịch của đôi nhân vật này bất phàm, bốn tọa xin giới thiệu cùng chư vị!

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Vô Tình Mà “Rạo Rực” Ái Ân

Thấy Hạ Hầu Quyên đã trở về chỗ ngồi, thần sắc tuy vẫn ung dung vô sự nhưng cánh tay mặt cầm mũi kim dài hơn bảy tấc không kèm nổi run rẩy. Trác Dật Luân liền dụng thuật “Mật ngữ truyền thanh” hỏi nàng :

- Quyên muội, vừa rồi anh nói với em, em có nghe thấy chẳng?

Hạ Hầu Quyên không trả lời, chỉ thấy nàng rít chặt hai hàm răng khẽ gật đầu.

Trác Dật Luân lại trách :

- Quyên muội đã nghe rõ, tạo sao em vẫn hạ độc thủ không chút đắn đo? Bây giờ cố sự đã như thế này rồi, Tư Mã tam ca với Đông Môn cô nương đã ra người tàn tật, sau này anh còn biết ăn nói thế nào với Tư Mã Thông và Tư Mã Minh nữa chứ?

Hạ Hầu Quyên hình như đang biết lỗi của mình, nàng không còn dám cứng rắn mà giọng nói bằng “Truyền Âm Nhập Mật” đầy vẻ hối hận :

- Ca ca đừng trách em tội nghiệp. Sở dĩ em dám mạnh tay như vậy vì vừa rồi đã có người truyền âm bảo em cứ vùng hạ thủ, đừng lo sợ gì cả, chứ em đâu có ngờ sự thật lại tàn nhẫn như vậy. Ca ca tha lỗi cho em.

Trác Dật Luân nghe Hạ Hầu Quyên truyền âm bảo như vậy, chàng khẽ cau mày suy nghĩ, nhưng vẫn không hiểu được kẻ bí mật truyền âm nói với Hạ Hầu Quyên là ai?

Và chàng cũng không hiểu người ấy tạo sao lại biết rõ được Hạ Hầu Quyên đã giả dạng thành “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, gia nhập Lục Tàn bang?

Trác Dật Luân còn đang hoang mang thì Vân Thiên Lý đã sơ lược giới thiệu Tư Mã Hào, Đông Môn Phương với mọi người. Xong lão ra hiệu cho thủ hạ đẩy chở hai nạn nhân trở vào rừng.

Hạ Hầu Quyên mắt rục tinh quang truyền âm nói với Trác Dật Luân :

- Luân ca ca, em tức giận không nhịn nổi, để em đại náo một trận quý khốc thần kinh cho bọn này biết mặt.

Trác Dật Luân khẽ lắc đầu bí mật khuyên nàng :

- Quyên muội, cố sự đã như thế này đành phải chịu cố sức nhẫn nại, chờ đợi việc thuận tiện, không nên nóng nảy mà hư cả đại sự.

Hạ Hầu Quyên truyền âm hỏi :

- Giờ ca ca tính sao?

Trác Dật Luân đáp :

- Hiện giờ đã có người biết rõ tầy Quyên muội giả trang thành “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, không định thật tâm gia nhập Lục Tàn bang, tức là chuyện cơ mật của chúng mình đã bị bại lộ rồi, ta không thể nào tự dẫn thân một cách u mê vào Thiên Huyền cốc nữa.

Hạ Hầu Quyên nhẹ gật đầu, Trác Dật Luân lại nói tiếp :

- Hai ta đã mắc mưu bọ ác nhân, ngoài cách báo thù ra, ta cũng không nên quên mục đích đến đây của bọn ta. Bởi thế, Quyên muội cố nhẫn nại chờ gặp được cơ hội tốt, tìm cách chế ngự Vân Thiên Lý để uy hiếp lão Độc Cô Trí, may ra mới có thể cứu thoát được Tư Mã tam ca với Đông Môn cô nương em ạ.

Hạ Hầu Quyên nghe nói vạn bất đắc dĩ đành phải nghiêng răng cố dẫn cơn tức giận đang phừng phừng đốt cháy ruột gan, nàng quắc mắt nhìn trừng trừng về phía Vân Thiên Lý.

Trong khi ấy Vân Thiên Lý sai người đẩy Tư Mã Hào với Đông Môn Phương vào rừng sâu rồi lão nhìn về phía “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La, mỉm cười gọi to :

- Vân cô nương, Bạch Bất Bình huynh với Tào Lãnh Huyết lão đệ đều đã qua cuộc “Thương tâm khảo nghiệm” với cuộc “Tàn tâm khảo nghiệm”, bây giờ đến lượt Vân cô nương.

Vân Hương La cười hỏi :

- Tiện nữ còn cần khảo nghiệm gì nữa Vân chủ tọa.

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Ngoại hiệu của Vân cô nương là “Vô Tình Trạch Nữ”, tự nhiên Vân cô nương phải qua cuộc “Vô tình khảo nghiệm”.

Vân Hương La sẽ cau mày nói :

- “Hữu tình” hay “vô tình” chỉ sợ khó đo lường hơn “tàn bất tàn tâm” hay “thương bất thương tâm”.

Vân Thiên Lý vội chặn lời Vân Hương La, cười nói :

- Vân cô nương khỏi phải lo ngại, cuộc khảo nghiệm “vô tình” này rất khỏe khoản dễ dàng hơn nhiều.

Nói xong Vân Thiên Lý vội thò tay vào người, móc ra một viên thuốc màu đỏ, trao cho Vân Hương La, rồi tươi cười nói tiếp :

- Vân cô nương hãy nuốt viên thuốc đi đã!

Vừa rồi “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình không hề do dự khi uống ly thuốc độc, giờ không lẽ Vân Hương La lại chịu thua? Cho nên lập tức nàng bỏ tọt viên thuốc vào miệng nuốt ực một cái.

Vân Thiên Lý liền chỉ vào căn nhà gỗ nhỏ rồi nhìn Vân Hương La cười bảo :

- Vân cô nương hãy vào trong đấy trước, bốn tọa sẽ phái người điều tra sau, là sẽ hiểu rõ cô nương có thể vượt qua cuộc “vô tình khảo nghiệm” hay không ngay.

Vân Hương La mỉm cười :

- Cuộc “vô tình khảo nghiệm” này khỏe lắm, cảm ơn Vân chủ tọa.

Nàng vừa nói vừa tha thướt bước vào căn nhà nhỏ.

Chờ Vân Hương La bước vào rồi, Vân Thiên Lý liền quay ra cười nói với Hạ Hầu Quyên :

- Mời Tào lão đệ hãy bước lại đây.

Hạ Hầu Quyên đang định đến gần Vân Thiên Lý tìm cách hạ thủ lão ta cho hả tức, bỗng nghe gọi, nàng liền bước lại, miễn cưỡng ôm quyền cười hỏi :

- Vân chủ tọa có gì chỉ giáo thế?

Vân Thiên Lý mỉm cười đáp :

- Mời Tào lão đệ hãy bước vào căn nhà gỗ với Vân...

Chưa nói hết, Hạ Hầu Quyên đã lắc đầu nói :

- Vân chủ tọa đã lầm rồi. Tào Lãnh Huyết này tuy là kẻ Tàn Tâm nhưng lại thuộc loại “hữu tình”, tại hạ lẽ nào lại cũng tham dự “Vô tình khảo nghiệm sao?

Vân Thiên Lý lắc đầu cười hì hì :

- Bốn tọa đâu có bắt buộc lão đệ tham dự vào việc này, chỉ mượn lão đệ quan sát dùm vậy thôi, bởi đệ là một nhiệm tuyến thượng thặng độc nhất vô nhị của bốn bang hiện thời mà.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên hỏi :

- Vân chủ tọa cần tại hạ quan sát giùm việc gì?

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Bốn tọa muốn Tào lão đệ làm đúng theo tôn chỉ số sự của lệnh tổ tôn Tào Ngự võ biến đổi căn nhà gỗ thô sơ này thành tòa “Đồng Tước Đài” mỹ lệ tuyệt luân.

Hạ Hầu Quyên biến sắc kinh hoàng ấp úng :

- Vân chủ tọa... nói sao?

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Vừa rồi bốn tọa có bảo Vân cô nương uống một viên thuốc màu đỏ, một thứ xuân dược có tác dụng cực kỳ mãnh liệt...

Thấy Hạ Hầu Quyên vô cùng ngạc nhiên, Vân Thiên Lý lại mỉm cười nói tiếp :

- Người thường uống phải viên xuân dược ấy tất sẽ xuân tình bừng dậy, dục hỏa bừng cháy, nhưng Vô Tình Trạch Nữ chắc sẽ không đến nỗi nên bốn tọa muốn thỉnh lão đệ vào thử trong đây xem xét giùm.

Hạ Hầu Quyên sẽ cau mày bảo :

- Công việc này ai làm cũng được, tại sao phải cần đến tại hạ?

Vân Thiên Lý quét mắt nhìn quanh rồi cười đáp :

- Toàn thể quần hùng, chỉ riêng có lão đệ là xinh trai nhất, bốn tọa không nhờ lão đệ còn biết nhờ ai nữa. Theo lẽ với phẩm mạo tuyệt trần của lão đệ cũng đủ khiến bất cứ một thiếu nữ nào say mê đắm đuối rồi, mãnh lực thu hút còn mạnh hơn viên xuân dược bội phần nữa là khác.

Hạ Hầu Quyên gượng cười hỏi :

- Chắc Vân chủ sự định nhờ tại hạ vào trong ấy xem thử phản ứng của viên xuân dược ra sao rồi trở ra báo cáo với chủ sự?

Vân Thiên Lý gật đầu :

- Đúng thế!

Hạ Hầu Quyên lại nhíu mày hỏi :

- Vạn nhất viên xuân được của Vân chủ tọa vô cùng linh diệu khiến “Vô Tình Trạch Nữ” biến thành “Du tình trạch nữ” mê hoặc tại hạ thì sao?

Vân Thiên Lý lắc đầu cười đáp :

- Không thể nào như vậy được, nhưng bốn tọa sẽ tặng riêng cho Tào lão đệ một viên linh đơn.

Nói xong Vân Thiên Lý móc ra một viên thuốc trao cho Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên nhận lấy viên linh đơn, đưa mắt trông qua rồi hỏi Vân Thiên Lý :

- Vân chủ tọa, viên linh đơn này có tác dụng như thế nào?

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Đề phòng ngộ nhớ “Vô Tình Trạch Nữ” biến thành “Du Tình Trạch Nữ”, nàng quần quít không buông tha Tào lão đệ, khi ấy lão đệ sẽ uống ngay viên thuốc này lập tức thanh tâm diệt tan hỏa dục.

Hạ Hầu Quyên gật đầu vừa định cất bước, bên tai văng vẳng có tiếng Trác Dật Luân gọi :

- Quyên muội.

Hạ Hầu Quyên giả vờ bảo mình khát nước, bước về chỗ ngồi tự rót nước uống.

Trác Dật Luân nhân đó bí mật truyền thanh bảo nàng :

- Quyên muội, anh đã bỏ vào đáy ly nước của em hai viên “Thanh Tâm đơn”, em nhớ đem theo để phòng khi bất trắc.

Hạ Hầu Quyên kín đáo liếc nhìn Trác Dật Luân, ra hiệu hội ý rồi vờ bưng ly nước, bí mật lấy hai viên thuốc ra nắm gọn vào lòng bàn tay. Uống xong trà, Hạ Hầu Quyên liền bước tới trước căn nhà gỗ.

Cổ nhân có nói “Anh hùng trọng anh hùng” nhưng không những thế, ngay cả đến các trang tuyệt đại hồng phấn, trừ khi nào xung đột vì ghen tương tình ái, họ cũng không thua kém gì những bậc nam nhi.

Thực vậy, Hạ Hầu Quyên có ý vào xem coi nếu Vân Hương La đang gặp nạn trong căn nhà gỗ nàng sẽ ra tay tiếp cứu và luôn thể tìm cách chế ngự Vân Hương La để cùng với Trác Dật Luân thoát thân, đồng thời cứu Tư Mã Hào với Đông Môn Phương luân.

- Tào Lãnh Huyết, giờ ngươi muốn cản ngăn không cho bốn cô nương chết sao?

Hạ Hầu Quyên ôn tồn cười đáp :

- Nhất định...

- Thế người có bằng lòng cưới ta làm vợ người không?

Hạ Hầu Quyên hoảng kinh trố mắt kêu lên :

- Tôi cưới cô nương?

Vân Hương La tức tưởi khóc kể :

- Vậy chớ người đã thấy hết của người ta rồi làm sao người ta còn lấy chồng được nữa.

Nếu người không bằng lòng cưới ta thì người đừng ngăn cản nữa, hãy để ta tìm lấy cái chết cho yên thân, đỡ nhục nhã hơn.

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười nói :

- Xin lỗi cô nương, tôi không thể cưới cô nương làm vợ, cũng không thể để cô nương chết như thế được mong cô nương hiểu cho.

Vân Hương La vội mặc lại quần áo ngay ngắn, quệt nước mắt nói :

- Hiểu cái gì nữa, bộ ta xấu lắm sao mà người không cưới được ta?

Hạ Hầu Quyên phì cười đáp :

- Một tuyệt sắc giai nhân như cô nương mà tôi dám chê xấu thì khi chết chắc bị lão Diêm Vương cắt lưỡi hành phạt quá.

Vân Hương La bỗng há hốc mồm, bất giác kêu lên :

- À! Hay là người đã có vợ rồi?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu mỉm cười :

- Nhầm rồi, cô nương nhầm rồi. Tôi vẫn còn trinh bạch mà.

Câu trả lời của Hạ Hầu Quyên khiến “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La phát dựng ngược mày trợn mắt, ngạc nhiên nhìn sững nàng.

Hạ Hầu Quyên nhoẻn miệng cười tiếp :

- Cô nương hãy bình tĩnh lắng nghe sự thật. Người đang đứng trước mặt cô nương thật ra nào phải “anh hùng hán”. Hai ta đều là thân ngọc nữ. Biết rồi vậy cô nương muốn tự vận, muốn lấy người chị này hay muốn giết thì tùy ý.

Hạ Hầu Quyên vừa nói vừa gỡ chiếc khăn nhò sinh trên đầu ra, xoa mái tóc đen óng ả dài thượt cho Vân Hương La xem tận mắt.

Sau khi biết rõ chân tướng của Hạ Hầu Quyên, Vân Hương La vừa mừng vừa sợ vừa thẹn. Sau đó nàng bỗng ngã đầu vào ngực Hạ Hầu Quyên khóc nức nở.

Hạ Hầu Quyên vỗ về Vân Hương La, thân mật bảo :

- Nào, nào...

Vân Hương La thút thít gật đầu, nghẹn ngào đáp :

- Tào tử, em đã biết tử tử chỉ là một ngọc nữ anh thư nhưng nếu tử tử thương em, em nhất định không chối từ.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Thế thì hay lắm! Vâng, ngu tử không phải họ Tào, hiền muội nên gọi tử là Hạ Hầu tử tử nhé.

Vân Hương La nghe nói thất kinh, ngẩng mặt nhìn Hạ Hầu Quyên :

- Tử tử, tử tử là Bào Hao Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên, đệ nhất cao thủ lừng danh trong dương thế võ lâm sao?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười đáp :

- “Bào Hao Hồng Nhan” là ngu tử, Hạ Hầu Quyên cũng là ngu tử, còn đệ nhất cao thủ thì không, vì tử tử...

- Sao vậy? Sao Quyên tử tử không nhận danh dự ấy?

- Không! Vì khắp tứ hải bát hoang nhân tài còn nhiều lắm, thiếu gì những hảo thủ trẻ tuổi, ngu tử đâu dám tự phụ, khinh thị các nhân vật trong thiên hạ.

Vân Hương La đã hết buồn, nàng tươi vui lên, bật cười dòn tiếng :

- Em từng nghe đồn Quyên tử tử kiên cường tốt bụng nên trước đây thật tình em muốn đấu thử với chị một trận cho biết, bây giờ hiểu rồi em mới biết thiên hạ đồn sai về chị!

Hạ Hầu Quyên chum chím cười, nhìn Vân Hương La với ánh mắt trìu mến vô bờ.

Vân Hương La bỗng nhìn ngay mặt Hạ Hầu Quyên giọng thành thật :

- Tử tử thật tình với tiểu muội, tiểu muội không còn dối tử tử nữa, tiểu muội không phải Vân Hương La

mà là La Hương Vân.

Hạ Hầu Quyên cười xòa :

- La Hương Vân hay Vân Hương La cũng như nhau trước sau gì ngu tử vẫn kêu em là “Vân muội”.
- Như thế em sẽ kêu chị là Quyên tỷ.

Hạ Hầu Quyên lại ôm La Hương Vân vào lòng khẽ gọi :

- Vân muội, lời nói vừa rồi của ngu tử là lời nói chân thành thốt từ đáy lòng, ngu tử sẽ thay mặt một người để cầu hôn với Vân muội.

La Hương Vân vụt ngộ nhận đến đỏ má, ngượng ngùng nàng kêu lên :

- Quyên tỷ! Bộ chị muốn chúng ta cùng lấy chung chồng hay sao?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười bảo :

- Vân muội hiểu lầm ý chị rồi. Không phải như thế đâu! Tình yêu độc chiếm vẫn hơn, không thể chung hưởng mặn nồng được. Người yêu của chị là anh Trác Dật Luân, còn người mà chị muốn thay mặt sẽ cầu hôn với em là anh Bàn Bạch Y. Chắc em chưa biết anh ấy lần nào thì phải.

La Hương Vân hai má cùng đỏ hồng lên, nàng hỏi nhỏ Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tỷ, anh Bàn Bạch Y có liên hệ gì với Quyên tỷ không? Chị có thể cho em biết không?

Hạ Hầu Quyên gật đầu cười đáp :

- Được chứ! Để ngu tử kể rõ câu chuyện này cho Vân muội nghe.

Dứt lời nàng liền thuật lại đoạn vào sinh ra tử trong tay “Chỉ Phất Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu và may gặp được Kim Tiễn Túy Ông La Đại Cuồng cứu nạng cho La Hương Vân nghe qua một lượt.

La Hương Vân bỗng kêu “á” một tiếng vỗ tay reo lên :

- Trời ơi! Tiểu muội đã ra công tìm kiếm La bá phụ khắp nơi cũng không tìm thấy, còn Quyên tỷ tỷ không cần tìm kiếm mà lại gặp, thiệt chi hên quá.

Hạ Hầu Quyên nghe La Hương Vân nói thế, nàng lại chụp lấy vai La Hương Vân mừng rỡ :

- Ồ! Hóa ra Kim Tiễn Túy Ông La lão tiên bối là bá phụ của Vân muội?

La Hương Vân gật đầu :

- Dạ, người là bá phụ của em đó chị! Em nghe nói trong Thiên Huyền cốc có nhiều cao thủ thượng đẳng nên em tham dự cuộc Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội là muốn tìm vào Thiên Huyền cốc xem có bác em trong đấy không đó.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Độc Cô Trí sáng lập Lục Tàn bang giỏi lắm chỉ dung nạp được bọn người tầm thường thôi, chứ như La lão tiên bối là một tuyệt thế cao nhân, đời nào người chịu nhập bọn với lão ta.

La Hương Vân mỉm cười nhìn Hạ Hầu Quyên khẽ lắc đầu :

- Chưa chắc đâu chị ạ! Theo sự hiểu biết của tiểu muội thì lão ác ma Độc Cô Trí là biểu điệt của Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu, biết đâu chẳng có nhiều nhân vật kỳ tài đến giúp lão ta khuấy động võ lâm.

Hạ Hầu Quyên bỗng kêu kêu lên :

- Độc Cô Trí là biểu điệt của Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu sao em? Trời ơi! Không lý lại như vậy? Thật khó tin quá!

La Hương Vân hỏi :

- Sao Quyên tỷ tỷ lại bảo khó tin là sao?

Hạ Hầu Quyên cau mày đáp :

- Khó tin thật em ạ, vì nếu như Độc Cô Trí là biểu điệt của Đông Môn Liễu, thì nàng Đông Môn Phương là con gái của lão ta tất phải là biểu muội của lão ác ma ấy chứ?

La Hương Vân bật cười gục gật đầu :

- Nhất định rồi! Chuyện ấy đúng như vậy. Thế có gì khó tin đâu, bài toán dễ hiểu như vậy, chị còn thắc mắc nữa sao?

Hạ Hầu Quyên nhìn La Hương Vân giương mi hỏi :

- Vân muội có biết cô gái xinh đẹp bị quấn chặt vải trắng đặt nằm trên cỗ xe và đã bị ngu tử đâm mù mất một mắt là ai không, là Lạt Thủ Thần Tiên Đông Môn Phương, là con gái của lão Đông Môn Liễu đấy!

- Lúc đầu tiểu muội không biết, nhưng sau khi nghe Vân Thiên Lý giới thiệu với mọi người, tiểu muội cũng hơi nghi ngờ.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Ngu tử bảo khó tin là ở chỗ ấy đấy. Nếu Độc Cô Trí quả là biểu diệt của lão Đông Môn Liễu, thì lẽ nào lão ta nỡ dùng thủ đoạn độc ác như vừa rồi đối xử với tiểu muội của lão?

La Hương Vân suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu :

- Khó nói quá! Độc Cô lão ma là một kẻ ham danh ham lợi thủ đoạn gì mà lão không dám dùng. Nhưng tiểu muội cho rằng một khi lão đã dám làm một việc động trời nhất định việc ấy phải có chứa một thâm ý gì của lão chớ chẳng không?

Hạ Hầu Quyên ra chiều tư lự, sau đó nàng bỗng cười vỗ vai La Hương Vân :

- Thôi hãy tạm gác vụ này sang một bên đi, hãy nói đến việc Vân muội đã. Giờ Vân muội đã nghe ngu tử kể lại chuyện vừa rồi vậy đối với việc ngu tử thay mặt cầu hôn hộ anh Bàn Bạch Y, muội nghĩ thế nào, có bằng lòng nhận lời không?

La Hương Vân chớp chớp cặp mắt bên lên hỏi trở lại :

- Bộ Quyên tỷ muốn tiểu muội thay Quyên tỷ nâng khăn đỡ túi cho anh ấy thật sao?

Hạ Hầu Quyên gật đầu đáp :

- Cũng có thể nói như thế?

La Hương Vân bỗng căn môi suy nghĩ hồi lâu nàng ngừng giọng còn thèn thẹn :

- Chị muốn thế thì em xin nghe nhưng dù sao em cũng phải gặp anh ta em mới dứt khoát được.

Hạ Hầu Quyên cười rộ lên sung sướng :

- Nhất định phải như thế rồi, nhưng ngu tử dám bảo chắc là anh Bàn Bạch Y xứng đáng là trang phẩm học kiêm ưu, một bậc kỳ tài tuần tú, văn thông võ đạt, không chỗ nào chê được.

La Hương Vân ngáy Hạ Hầu Quyên một cái và vừa định trả lời thì đột ngột hai nàng nghe phía bên ngoài có tiếng ồn ào nổi lên.

La Hương Vân cũng thất thanh kêu Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tỷ, chị em mình nên trở ra ngoài đi kéo “Thiên Á chân nhân” của tỷ tỷ nóng ruột giở chứng thì nguy mất.

Hạ Hầu Quyên lắng tai nghe bên ngoài tiếng ồn ào mỗi lúc một náo động dữ dội, nàng hốt hoảng lập tức đứng dậy, lật đật định bước ra ngoài xem coi chuyện gì thì ngay lúc đó bỗng có tiếng gõ cửa dồn dập.

Hạ Hầu Quyên vội bước lại mở cửa trông thấy Trác Dật Luân, nàng vội kéo chàng bước vào, rồi thuận tay đóng ập cửa ngay lại, lo lắng hỏi chàng :

- Ca ca ở phía ngoài ồn ào việc gì vậy?

Trác Dật Luân biết đâu được hiện giờ Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đã trở thành đôi bạn thân nên chàng vừa định dùng môn Mật Ngữ Truyền Thanh nói với Hạ Hầu Quyên thì La Hương Vân đã khúc khích cười nói :

- Trác đại ca khỏi phải đóng kịch nữa, hãy nói cho Quyên tử biết ngay vụ ồn ào bên ngoài đi!

Trác Dật Luân nghe La Hương Vân gọi người yêu của mình là Quyên tử, chàng lập tức hết dám nghi ngờ liền gật đầu vui vẻ nói với hai người :

- Bên ngoài hiện đang có chuyện rắc rối hai cô... hà...

Hạ Hầu Quyên thúc giục :

- Việc gì anh nói nghe mau đi. Trời ơi! Em với Vân muội cứ tưởng tự anh đã làm lộ tung tích rồi đó.

Trác Dật Luân lắc đầu cười nói :

- Việc gì anh phải để lộ tung tích! “Chi Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu đột ngột tìm đến hiện còn làm dữ ở ngoài ấy đấy chứ.

La Hương Vân đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên, Hạ Hầu Quyên kêu lên :

- Lão ma đầu Đông Môn Liễu đã có mặt tại đây. Nếu lão ta biết được con gái lão bị đâm một mắt thì lão ác ma tàn phế Độc Cô Trí sẽ biết tay lão ta.

Trác Dật Luân gật đầu :

- Tự nhiên là Đông Môn Liễu đã nghe tin đến đây rồi nhưng kẻ bị điều đứng khổ sở nhất là Vân Thiên Lý, chủ tọa “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” chứ chưa phải Độc Cô Trí em à.

Hạ Hầu Quyên trở mắt ngạc nhiên :

- Vân Thiên Lý bị điều đứng như thế nào hả anh?

- Đông Môn Liễu vừa đến nơi là thưởng ngay cho Vân Thiên Lý một tát tai nẩy lửa, lão đánh gãy luôn cây nạng sắt của hắn, và đồng thời còn đả thương luôn ba hảo thủ mới nhập bang. Xong lão cặp Vân Thiên Lý vào nách hùng hổ chạy vào Thiên Huyền cốc để hỏi tội Độc Cô Trí.

La Hương Vân xen vào hỏi :

- Đông Môn Liễu đã thương ba cao thủ nào và thương tích họ ra sao vậy Trác Dật ca?

Trác Dật Luân quay sang đáp :

- Họ là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình, “Thiên Đài Phá Tẩu” Hồng Hàn Chương và “Đồng Mục Diêm La” Nhâm Nhiệm Viễn đẩy Vân muội ạ. Cả ba người muốn bênh vực Vân Thiên Lý nên đã bị Đông Môn Liễu đánh cả ba. Bạch Bất Bình bị trúng một đá, nhưng may nhờ khinh công giỏi nên đã cấp thời hóa giải được sức đá, nhưng cũng bị thương rất nhẹ, còn người bị thương nặng hơn hết là Nhâm Nhiệm Viễn. Độc Mục Diêm La Nhâm Nhiệm Viễn dùng “độc đỉnh” ám toán Đông Môn Liễu nên đã bị lão ta dùng chân lực phóng trở lại, cây độc đỉnh cắm su vào chưởng mặt của y.

Trác Dật Luân nói xong Hạ Hầu Quyên liền hỏi chàng :

- Luân ca ca à! Kể ra chuyện họ cũng không dính dáng gì tới chúng ta, chúng ta tạm dẹp sang bên đi. Giờ ca ca nên nghĩ xem coi chúng ta có nên thừa cơ hội này thoát thân cùng một lúc hay vẫn tiếp tục xâm nhập Thiên Huyền cốc hay không?

Trác Dật Luân nghe người yêu hỏi liền suy nghĩ một hồi rồi đáp :

- Nay Đông Môn Liễu đã có mặt tại đây thì vấn đề an nguy của Đông Môn cô nương với Tư Mã Hào tam ca chắc không hề gì, có lẽ bọn ta không nên quá mạo hiểm vào sâu trong trọng địa của địch.

Hạ Hầu Quyên gật đầu :

- Không đi cũng được chứ, “Hình đường Hương chủ” của Lục Tàn bang em cũng không mê chút nào cả!

Nói rồi nàng nhìn Trác Dật Luân cười ngất.

La Hương Vân cũng cười theo và nói :

- Quyên tỷ có đi thì chúng ta nên đi ngay, đừng chần chờ rủi có nhân vật trọng yếu nào khác của Lục Tàn bang xuất hiện thêm lời thôi phiền phức lắm. Vả lại Thiên Á chân nhân Bảo Tàn Tử, Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết, Vô Tình Trạch Nữ La Hương Vân một khi đột nhiên mất tích, lão ác ma Độc Cô Trí sẽ hoang mang và như thế chúng ta có lợi nhiều hơn, sau này ba cái danh hiệu còn được dùng nữa, mà không sợ lộ hình tích.

Hạ Hầu Quyên rực sáng hai mắt, đột ngột nàng vung mạnh đôi song chưởng, phóng ra những đạo chưởng phong mang một kinh lực ghê hồn, phá tan cửa ra vào và cùng Trác Dật Luân, La Hương Vân thoát vụt ra ngoài.

Trác Dật Luân ngạc nhiên nhìn Hạ Hầu Quyên :

- Quyên muội làm như thế với dụng ý gì vậy?

Hạ Hầu Quyên chúm chím cười, nàng không đáp lại giơ tả hữu chưởng phóng thêm một loạt chưởng phong phá sập luôn căn nhà gỗ rồi mới quay lại trả lời :

- Em để cho bọn chúng hoài nghi, không hiểu việc gì đã xảy ra tại đây!

La Hương Vân nhìn căn nhà bị phá sập, sức nhớ lại cảnh mình bị trúng xuân dược đến đổi chịu không nổi phải lỏa thể bất giác hai má đỏ ửng, càng rùng mình ớn lạnh.

Hạ Hầu Quyên thấy La Hương Vân như vậy nàng phát nhẹ tay lên vai La Hương Vân mỉm cười rồi ra hiệu cho Trác Dật Luân, cả ba lập tức rời khỏi nơi ấy.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nghi Vấn Nan Giải

Ra tới ngoài, nhìn thấy bốn bề vắng lặng, ba người đã biết cơn giận dữ vừa rồi của Đông Môn Liễu làm bọn nhân lực Lục Tàn bang khiếp sợ đến bực nào rồi.

Hạ Hầu Quyên thông thạo đường bước từ đây trở ra, nên nàng dẫn đầu trước. Vừa đi nàng vừa thuật lại câu chuyện của nàng và La Hương Vân cùng nói rõ thân phận của La Hương Vân cho Trác Dật Luân nghe.

Nghe xong Trác Dật Luân đang vui bỗng trở buồn im lặng.

Hạ Hầu Quyên nhìn thần sắc đổi thay đột ngột trên mặt người yêu thì hiểu ý, liền nói giọng hối hận :

- Ca ca em biết anh đang trách phiền về Tư Mã tam ca với Đông Môn cô nương bị đâm mù mắt nhưng...

Trác Dật Luân sợ người yêu buồn khổ, vội xoa tay bảo :

- Quyên muội, em đừng nghĩ vậy, anh không hề có ý oán trách em, nhưng anh không hiểu kẻ đã truyền âm với em là ai? Anh thắc mắc chỉ điểm đó thôi!

Hạ Hầu Quyên nghe chàng nhắc đến cũng hết sức kinh ngạc, nàng đáp :

- Chuyện ấy em cũng không hiểu nữa. Nhưng theo lời y nói thì rõ ràng y đã biết hết sự bí mật của bọn ta anh à.

Trác Dật Luân cau mày nghĩ ngợi một hồi rồi đáp :

- Quyên muội có thể đoán giọng biết người ấy là bạn hay thù của chúng ta không?

Hạ Hầu Quyên khẽ lắc đầu đáp :

- Không anh à! Nếu bảo người ấy là địch nhân, tạo sao y không chịu lộ mặt nạ bọn mình trước mặt mọi người? Còn nếu cho y là bạn hữu tạo sao y không tự tay hạ thủ đâm mù mắt Tư Mã tam ca với Đông Môn cô nương? Nghĩ như vậy nên em cũng hoang mang ghê lắm.

Trác Dật Luân có tiếng là thông minh tinh tế nhưng đối với vấn đề này chàng cũng đành khoanh tay chịu thôi.

Bồng La Hương Vân kêu hỏi Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tỷ tỷ phải vừa rồi có người dùng Truyền Âm Nhập Mật nói chuyện với tỷ tỷ không?

Hạ Hầu Quyên gật đầu :

- Phải! Vân muội có phát hiện điều gì chẳng?

La Hương Vân đáp :

- Tiểu muội thấy những nhân vật tham dự “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” đều rất kỳ lạ, nên tiểu muội đã chú ý với họ. Tiểu muội phát hiện có ba người luôn luôn mặc máy đôi môi dùng “Truyền Âm Nhập Mật” nói chuyện với người khác.

Hạ Hầu Quyên vội hỏi :

- Ba người ấy là ai thế Vân muội?

La Hương Vân liếc nhìn Trác Dật Luân tủm tỉm cười đáp :

- Trác đại ca là một trong ba người.

Trác Dật Luân cười hỏi :

- Ngoài ngu huynh ra còn hai người nữa là ai?

La Hương Vân đáp :

- Một là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình.

Trác Dật Luân vụt chặn nói :

- Sao lại là người này? Công lực của lão ta cực cao, cử chỉ cũng không có chút gì đáng nghi ngờ nữa mà? À, còn việc lão ta dám thản nhiên uống hết ly thuốc độc mãi đến giờ ngu huynh vẫn còn lấy làm lạ đấy.

La Hương Vân mỉm cười nói tiếp :

- Điều đó tiểu muội cũng hơi thắc mắc. Còn người thứ ba dùng “Mật Ngữ Truyền Âm” nữa là một nhân vật ăn bần bán thiu nghe nói y cũng là một gã câm. Trác đại ca có nhớ không?

Trác Dật Luân hơi suy nghĩ rồi gật đầu đáp :

- Ngu huynh nhớ ra rồi, kẻ mà Vân muội vừa nhắc đến là một nhân vật liệt danh đệ nhị lưu là một lão nhân áo tro lúc nào cũng ngủ gật chứ gì?

La Hương Vân cười đáp :

- Dạ đúng như thế! Trác Dật ca có thấy lão nhân ấy rất đáng khả nghi không?

Trác Dật Luân lắc đầu :

- Bảo rằng “khả nghi” thì bất cứ kẻ nào có mặt tại võ trường lúc đó cũng đều khả nghi cả. Tuy có điều ngu huynh không hiểu lão nhân ấy tạo sao lại có thể biết rõ tầy ngu huynh, và cố ý trêu chọc làm gì vậy thôi.

Khi ấy Hạ Hầu Quyên đã dẫn Trác Dật Luân với La Hương Vân ra khỏi Thiên Kỳ lâm.

Nghe tới đây Hạ Hầu Quyên bỗng nhiên quay nói với Trác Dật Luân :

- Ca ca, em không muốn rời khỏi đây nữa ca ca à.

Trác Dật Luân ngạc nhiên đứng lại hỏi :

- Quyên muội có chuyện gì không em? Sao khi không em lại thay đổi ý định vậy?

Hạ Hầu Quyên đột ngột giận dữ giọng tức bực :

- Em không phục, em phải vào được Thiên Huyền cốc dò xét cho biết kẻ đã dùng “Mật Ngữ Truyền Âm” đánh lừa em với dụng ý gì mới nghe.

Trác Dật Luân vội khuyên nàng :

- Quyên muội không nên quá nóng nảy mà bất lợi, chúng ta nên thương lượng kỹ lại xem đã rồi...

Hạ Hầu Quyên không nghe :

- Còn thương lượng gì nữa, bộ ca ca cho rằng em bất tài lắm phải không?

Trác Dật Luân chưa kịp đáp, La Hương Vân xen vào nói :

- Quyên tỷ nói phải đấy ca ca, phải trở lại mạo hiểm thám thính Thiên Huyền cốc mới được, em sẽ theo sát bên Quyên tỷ.

Trác Dật Luân nhìn hai người lắc đầu thở dài :

- Quyên muội, Vân muội sao lại quá hấp tấp như thế. Đừng nói chi đến hai em đều có một võ học siêu tuyệt võ lâm, ngay đến một kẻ võ tầm thường như anh đây cũng chưa đến nỗi phải ngán bợn át sát hung ma trong Lục Tàn bang thay. Có điều anh muốn chúng ta bàn kỹ lại rồi hãy hành động cho được chắc chắn hơn.

Hạ Hầu Quyên được nước liền nói :

- Ca ca không ngần vậ ba đưa mình mạo hiểm vào tận hang cọp một chuyến khỏi bàn nữa nghe ca ca?

Trác Dật Luân lo lắng nói :

- Thiên Huyền cốc có phải sào huyệt của một bang phái tầm thường đâu. Nơi ấy địa thế cực kỳ hiểm thêm Độc Cô Trí bố trí chu toàn quả là chốn thiên la địa võng đầy dẫy hiểm nguy sơ sẩy một chút là vong mạng tức khắc. Quyên muội là kẻ đã từng trải, anh muốn hỏi em, em có tin chắc qua nổi cửa ải Thiên Huyền cốc không đã?

Xưa này Hạ Hầu Quyên chưa hề biết sợ một người nào cả, bình sinh nàng như vậy, ngay như gặp phải “Chi Phất Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, kẻ đã đánh nàng trọng thương thập tử nhất sinh nàng vẫn dám tái đấu với lão ta hơn năm mươi hiệp như thường.

Nhưng nghe Trác Dật Luân nói “Thiên Kỳ lâm”, “Thiên Kỳ cốc”, “Thiên Huyền kiều”, “Thiên Huyền động” được mai phục đầy cơ quan trận pháp hiểm nguy, là những chỗ có chết chứ không có sống, Hạ Hầu Quyên thấy có lý nên nàng nhất thời đâm ra do dự, không biết phải trả lời người yêu ra sao.

Đang khi Hạ Hầu Quyên chưa tiện trả lời, còn đang đắn đo suy nghĩ, Vô Tình Trạch Nữ La Hương Vân đứng cạnh bỗng cười nói :

- Trác đại ca, em thấy muốn qua khỏi khu “Thiên Kỳ lâm” không mấy khó khăn đâu anh.

Trác Dật Luân ngạc nhiên, Hạ Hầu Quyên vội đưa mắt nhìn La Hương Vân khẽ lắc đầu nói :

- Vân muội, trận pháp trong “Thiên Kỳ lâm” là một sự tổng hợp kỳ xảo linh diệu của nhân lực với thiên nhiên biến hóa vô cùng, không tài nào vượt qua được đâu.

La Hương Vân gật đầu nói :

- Phải! Em biết trận pháp trong đó vô cùng lợi hại, nhưng em cho rằng khu “Thiên Kỳ lâm” đã là nơi ra vào thường xuyên của bọn ma đầu Thiên Huyền cốc, chắc khu rừng ấy không đến nỗi quá rộng lớn đâu.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói :

- Sự xét đoán của Vân muội hết sức xác đáng, khu “Thiên Kỳ lâm” không sâu quá một trăm trượng.

La Hương Vân vụt giương mi nói lớn :

- Như thế thì chúng ta còn lo gì, chúng ta cứ đề khí phi hành trên ngọn cây, chạy khỏi hơn trăm trượng là thoát khỏi khu “Thiên Kỳ lâm”.

Hạ Hầu Quyên vọt sáng hai mắt, nàng liền kêu lên mừng rỡ, nói với Trác Dật Luân :

- Phương pháp của Vân muội đề nghị thật là tuyệt diệu, chân đạp trên cây ta giở khinh công ra chạy thật mạnh cho nhanh thì lão ác ma Độc Cô Trí còn làm gì được ta nữa. Phải đấy ca ca.

Trác Dật Luân cũng cho rằng phương pháp trên có thể dùng được, chàng cảm thấy trong lòng vô cùng phấn khởi, liền khẽ gật đầu.

Thế là cả ba quyết định cùng mạo hiểm đi một phen.

Kẻ nhảy vọt trên ngọn cây trước hết là La Hương Vân, nàng đang giận sôi sùng sục hành động chó má của Vân Thiên Lý nhất là võ học của nàng đã được bá phụ “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cường truyền dạy từ hồi còn nhỏ, trừ nội lực chân khí là hơi kém Hạ Hầu Quyên ít nhiều, kỳ dư các phương diện khác nàng đều không thua gì Hạ Hầu Quyên nên nàng có phần háng hái lắm.

La Hương Vân vừa nhảy lên tới ngọn cây quét mắt nhìn quanh xong là Trác Dật Luân với Hạ Hầu Quyên cũng vừa lên tới.

La Hương Vân chỉ xuống biển rừng mênh mong thăm thăm cười nói :

- Quyên tỷ, Trác đại ca, bọn ta hãy phân tán ra thành hình chữ phẩm để nếu lỡ gặp phải nguy hiểm bất ngờ, chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Hạ Hầu Quyên vừa gật đầu thì La Hương Vân đã khẽ uốn lưng cong, đề khí đạp cành dẫn đầu đi trước.

La Hương Vân đi giữa, Trác Dật Luân với Hạ Hầu Quyên đành phải chia nhau một tả một hữu, thụt lui ra sau chừng ba bước, đảm nhiệm hai cánh thành hình chữ phẩm.

Lúc mới đầu, họ còn lo ngại gặp phải hung hiểm, nhưng sau khi đi xa hơn ba mươi trượng thấy bình an vô sự, cả ba dần dần không còn đề cao cảnh giác như trước nữa.

Dưới chân họ giờ là những cành cây xum xuê lá, trước mặt là rừng xanh bát ngát, không thấy qua nửa bóng người, không một tiếng động, tình hình trầm lặng một cách lạ kỳ.

Khi cả ba vào sâu độ năm mươi trượng đột nhiên hung hiểm bắt đầu xuất hiện.

Hung hiểm đã phát sanh cùng một lúc từ ba mặt khiến La Hương Vân, Trác Dật Luân, Hạ Hầu Quyên cùng gặp hiểm nguy y như nhau.

Trong khi cả ba đang đạp cành tiến tới, dưới chân họ bỗng nhiên trống rỗng, những cành lá đều biến thành mùn cửa rơi vãi xuống mặt đất.

Nếu như cành cây bị gãy, họ vẫn có thể mượn sức, với tài nghệ tuyệt luân của ba người, họ có thể chỉ

khẽ điểm đầu ngón chân là lập tức nhảy vọt lên cao được ngay.

Nhưng hiện giờ những cành cây đã biến thành như tro bụi không khác gì chân đạp trên không, dầu họ là những bậc tuyệt đại danh gia cũng khó tránh khỏi bị rơi cả xuống đất.

Vừa lúc cả ba từ trên cao rơi xuống, đột nhiên trên ba cành cây vừa biến thành mùn cưa vọt bắn lên đám lửa xanh lè, chói mắt.

Thế là cả ba bỗng nhiên bị vây khốn trong ba đám độc hỏa.

Không những thế, giữa ba vùng độc hỏa còn bắn ra nhiều đạo thanh quang sáng chói, rất có thể là những mũi độc châm độc tiễn vô cùng lợi hại.

Bọn La Hương Vân đều không dám mạo hiểm, cả ba liền ngậm vận thương thặng huyền công phóng ra một lớp hình chân khí đề mạnh xuống phía dưới.

May thay bị lớp chân khí vô hình đề mạnh, ba đám độc hỏa tự tắt tinh quang bích quang cũng đều bị tan rã, nhờ vậy cả ba người lại bay vọt qua ngọn cây khác, không có chạm bất kỳ độc hỏa và tiếp tục tiến tới.

Khu rừng này sâu hơn cả trăm trượng, cả ba người mới vượt qua được một nửa, nên họ không tài nào ngự khí đạp gió, linh không hư độ mà phải luôn luôn dùng đầu bàn chân, liên tiếp mượn sức.

Đã vậy, vừa thoát khỏi hung hiểm này lại gặp ngay hung hiểm khác xảy tới.

Cả ba gặp phải nạn độc xà.

Trên ngọn cây hiện có nhiều rắn độc đủ màu sắc ẩn dưới những đám lá rậm, chúng vừa thấy hơi người là lập tức thò đầu lên đớp vào cổ chân kẻ địch dám xâm nhập vào vùng chúng.

Loại rắn này dài không đầy hai thước, mình nhỏ như ngón chân cái trẻ con, luôn nằm trốn dưới những đám lá cành kín đáo, mỗi lần thò đầu lên cắn người xong chúng lại chui tọt trở xuống thật khó lòng mà phòng bị được.

Cũng may Hạ Hầu Quyên nhãn lực thật tinh vi, hai chân sắp chạm ngọn cây, nàng trông thấy một bóng xanh lóng lánh liền thất thanh kêu to :

- Ca ca với Vân muội hãy xem chừng, trên cây có rắn đấy!

Nàng vừa la dứt, mắt cá chân nàng đã bị một con rắn xanh biếc cắn trúng.

Còn Trác Dật Luân vì thân pháp hơi chậm hơn, nên bỏ chân hơi trễ, chợt nghe tiếng cảnh cáo của Hạ Hầu Quyên, chàng lập tức bung ra một luồng chỉ phong véo véo giết được ngay hai con rắn khác.

Cả hai người một tuy sợ nhưng vô hiêm, một đã cấp thời phòng ngự nên Hạ Hầu Quyên với Trác Dật Luân đều được bình an vô sự.

Bỗng họ nghe tiếng rên khẽ của La Hương Vân.

Trác Dật Luân giật mình thất kinh kêu bảo La Hương Vân :

- Vân muội hãy mau mau vận công bế huyết, đừng cho máu chạy vào tim, ngu huynh sẽ điều trị cho Vân muội.

La Hương Vân nghe nói, quả nhiên cảm thấy nơi mắt cá chân vừa bị rắn cắn bắt đầu tê buốt rồi từ từ lan lên bắp đùi.

Đàn bà con gái trời sinh hay sợ rắn, nói chi tới loại rắn độc, La Hương Vân tuy là một bậc tuyệt đại hiệp nữ, nhưng trước sau nàng cũng là đàn bà con gái, vì vậy nàng vội một mặt ngưng công bế tử thông tâm huyết mạch bên chân phải, một mạch thất thanh kêu lên :

- Trác đại ca, xung quanh đều đầy rắn cả đấy. Trời ơi, biết tính sao bây giờ đại ca?

Trác Dật Luân biết muốn điều trị cho La Hương Vân cần phải ở dưới mặt đất mới có thể tiện bề xoa bóp, chàng vội kêu bảo Hạ Hầu Quyên :

- Quyên muội, Vân muội đã bị rắn độc cắn, thương tích vô cùng trầm trọng bọn ta phải mau nhảy xuống mặt đất cứu Vân muội đã.

Hạ Hầu Quyên nghe Trác Dật Luân nói có lý, trong trường hợp cấp bách này muốn cứu La Hương Vân thì chỉ có nhảy xuống đất, chứ không thể đứng trên ngọn cây chữa trị thương tích rắn cắn được, nàng gạt đầu, lập tức vận đủ mười thành chân lực quét một luồng “Bàn Nhược Phật chưởng” xuống đám rừng dày mịt phía trước, dọn chỗ nhảy xuống.

Thật kinh hồn cho môn võ học của Phật môn, kinh lực của luồng chưởng phong do Hạ Hầu Quyên vừa phóng ra, phút chốc dọn trống một khoảng rừng phía trước, cây lá bật cả gốc rễ, âm âm bay loạn lên, cùng rắn rết, trùng độc các thứ, ào ào bị luồng chưởng phong cuốn bay ra phía trước thật xa.

Hạ Hầu Quyên nhảy xuống trước đề khí gọi to :

- Ca ca, Vân muội hãy mau xuống đây, có bề gì chúng ta lại nhảy lên ngọn cây tránh họa không sợ gì nữa hết.

Hạ Hầu Quyên nói với giọng cả mừng tin tưởng, nàng ngờ đâu khu “Thiên Kỳ lâm” này còn rất nhiều hung hiểm đang chờ chực bủa vây bọn nàng!

Hạ Hầu Quyên gọi xong, Trác Dật Luân và La Hương Vân đã nhẹ nhàng tung người nhảy xuống bên cạnh nàng.

Và điều mà Hạ Hầu Quyên không ngờ đã có thật, nghĩa là nàng và người yêu Trác Dật Luân, cô em gái kết giao La Hương Vân đã sa vào màn thiên la địa võng của lão ác ma Độc Cô Trí.

* * * * *

Trong khi bộ ba Hạ Hầu Quyên, Trác Dật Luân, La Hương Vân lọt vào lưới rập của bọn Độc Cô Trí tại Thiên Kỳ lâm thì bên trong Thiên Huyền cốc cũng đang xảy ra lắm chuyện lôi thôi.

Nguyên Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu được tin ái nữ là Đông Môn Phương bị Độc Cô Trí bắt cóc giam giữ, lão phùng phùng nổi giận, tức tốc tìm đến phá tan cuộc “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” bắt sống Vân Thiên Lý cặp nách chạy thẳng vào chốn cấm địa của bọn hung ma.

Vừa chạy Đông Môn Liễu vừa hầm hầm quát hỏi Vân Thiên Lý :

- Độc Cô Trí hiện đang ở đâu, người mau chỉ cho ta?

Tuy bị Đông Môn Liễu tát cho một tát nẩy lửa, rưng rưng, lại bị lão ta bẻ gãy cặp nạng sắt và hiện bị cặp nách không cử động gì được, nhưng Vân Thiên Lý vẫn chẳng chút sợ hãi, liền ôn tồn đáp :

- Thưa Độc Cô bang chủ hiện đang ở trong Thiên Huyền cốc!

Đông Môn Liễu lại thét hỏi :

- Còn con gái ta ở đâu?

Vân Thiên Lý đáp :

- Cũng ở trong Thiên Huyền cốc, lệnh ái hiện là thượng khách của Độc Cô bang chủ.

Đông Môn Liễu ngó xuống mặt Vân Thiên Lý trợn mắt nói :

- Thượng khách với quý khách gì, ta nghe nói con ta vừa mới bị bọn bay cho đâm mù một mắt tại Thiên Kỳ lâm có phải không?

Vân Thiên Lý lắc đầu lia lịa :

- Mong lão tiên bối hãy bớt cơn thịnh nộ, chờ khi gặp xong lệnh ái với Độc Cô bang chủ khi ấy lão tiên bối sẽ tự nhiên rõ sự thật!

Đông Môn Liễu hậm hực nói :

- Được rồi, người hãy dẫn ta vào Thiên Huyền cốc, hễ con gái ta được bình yên vô sự thì thôi bằng không cả lũ chúng bây không còn một đứa toàn thân, căn cứ địa này ta cũng san bằng thành bình địa.

Nói rồi lão vội thả Vân Thiên Lý xuống đất.

Cả hai vào tới một trạm canh bí mật, Vân Thiên Lý ra lệnh cho một tên thủ hạ :

- Bọn người hãy mở ngay “Thiên Huyền Địa” chuẩn bị “Địa Hành Xa” để ta đưa Đông Môn lão nhân vào gặp Độc Cô bang chủ! Mau lên!

Đông Môn Liễu nghe qua ngạc nhiên kêu hỏi :

- Thiên Huyền Huyệt? Địa Hành Xa gì? Người muốn giữ quý kế với ta phải không?

Vân Thiên Lý nhẹ lắc đầu cung kính cười đáp :

- Lão tiên bối không hiểu nên nói thế chứ bọn tôi nào dám mạo phạm, bởi Thiên Huyền cốc cách đây khá xa, dọc đường còn có “Thiên Kỳ cốc”, “Thiên Huyền kiều”, “Thiên Huyền động” nữa nên vẫn bối sợ lão tiên bối nóng ruột, dùng xe đi đường tắt dưới địa huyệt cho mau đến.

Đông Môn Liễu trầm giọng :

- Vân Thiên Lý, người nên nói rõ cho ta nghe, đừng có úp mở lôi thôi bức mình lắm!

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Lão tiên bối hãy yên tâm, ngay như lúc bình thường Vân Thiên Lý tôi cũng tự biết phận mình như cục đá nhỏ đâu dám bì với núi cao chớ đừng nói là hiện giờ.

Đông Môn Liễu “hừ” to một tiếng đón lời :

- Người đang ở trong tay ta, sự sống chết không khác gì sợi chỉ mảnh treo chuông có phải không?

Vân Thiên Lý khẽ gật đầu :

- Dạ lão tiên bối nói đúng, đang ở trong tình trạng này, lẽ nào Vân Thiên Lý tôi lại tìm lấy cái chết hay sao?

Đông Môn Liễu cười hà hà bảo :

- Biết thế thì tốt. Vậy người hãy dẫn đường cho ta.

Vân Thiên Lý vâng dạ luôn mồm, liền dẫn Đông Môn Liễu tới trước một địa huyệt ở ngay phía ngoài “Thiên Kỳ lâm”.

Cửa vào địa huyết gồm có hai cánh cửa rất dày vừa mở xong đã thấy phía bên trong có sẵn một cỗ xe cũng bằng sắt trông rất lạ lùng đang đậu ngay đó.

Vân Thiên Lý chỉ cỗ xe cười nói với Đông Môn Liễu :

- Xin mời lão tiên bối lên xe, thứ Địa Hành Xa này nửa đoạn đường sau sẽ được kéo chạy bằng một sợi dây xích bằng thép nội nửa ngày là đến ngay.

Trông thấy cỗ Địa Hành Xa chỉ có thể ngồi một người ở phía trước, một người ở phía sau không thể ngồi chung hai người một chỗ, Đông Môn Liễu bất thần vội điếm ngay huyết mạch Vân Thiên Lý, bế đặt ngồi ở phía trước, còn mình ngồi ở phía sau, xong cười lạt nói :

- Vân Thiên Lý, ngươi là một trong nhóm “Vũ Trụ lục tàn”, võ công lẫn kiến thức của ngươi kể ra cũng không phải tầm thường, vậy ngươi có biết vừa rồi ta đã điếm vào huyết gì của ngươi không?

Vân Thiên Lý đáp giọng tiu nghĩu :

- Tiên bối đã dùng Thác Cốt Phân Cân thủ pháp điếm vào “Ngũ âm tuyệt mệnh huyết” của tôi.

Đông Môn Liễu gục gặc đầu cười :

- Ngươi sành quá, nhưng ngươi có biết mùi vị của thứ thủ pháp ấy như thế nào chẳng?

Vân Thiên Lý nhăn mặt khổ sở :

- Muốn sống cũng không được, chết cũng không xong, chỉ chạm một sợi tóc cũng đủ khiến ba mạch như thiêu như đốt, sống dở chết dở.

Đông Môn Liễu cười gằn bảo :

- Ngươi đã biết rõ mùi vị của nó ra sao rồi, vậy tốt hơn ngươi nên ngoan ngoãn ngồi ở phía trước không được nghĩ bậy nghĩ bạ nhé.

Vân Thiên Lý gật đầu thiếu não :

- Vâng! Vân Thiên Lý này biết thân rồi, lão tiên bối yên tâm. Thưa xe sắp sửa chạy đây tiên bối.

Đông Môn Liễu khẽ gật đầu, Vân Thiên Lý liền khoác tay ra hiệu cho tên thủ hạ đẩy cỗ xe “Địa Hành Xa” vào địa huyết.

Cỗ xe đổ dốc vùn vụt. Chạy được một lúc bỗng Vân Thiên Lý giơ tay trái cho Đông Môn Liễu.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên không hiểu có chuyện gì, liền hỏi :

- Có việc gì thế đấy?

Vân Thiên Lý đáp :

- Phía trước có một đoạn đường tối đen như mực, lão tiền bối hãy khóa chặt lấy mạch môn tại hạ cho khỏi phải hồ nghi tại hạ sinh lòng bất chánh.

Cử chỉ và lời nói của Vân Thiên Lý hết sức anh hùng.

Xét theo nghĩa khí giang hồ và thân phận võ lâm, đáng lý Đông Môn Liễu phải có một thái độ đẹp đẽ hơn những đấng này lão ta lại không chút khách sáo, làm y như lời Vân Thiên Lý. Lão khẽ giơ tay mặt, dùng ba ngón tay khóa chặt ngay lấy “Mạch môn” yếu huyệt của họ Vân tức khắc. Thế mà Vân Thiên Lý vẫn thản nhiên tươi cười không hề kháng cự, thần sắc hết sức bình tĩnh.

Khi ấy “Địa Hành Xa” đã bắt đầu chạy tới khúc đường tối om mà Vân Thiên Lý vừa cho biết.

Vân Thiên Lý liền nói :

- Xe sắp sửa lên dốc đấy, thưa lão tiền bối.

Vân Thiên Lý dứt lời liền có tiếng dây xích móc vào nhau kêu nghe rồn rảng và tốc độ của xe cũng bắt đầu chậm lại. Sau đó không lâu bỗng có ánh sáng hiện ra dần dần...

Đông Môn Liễu để tâm nhìn kỹ trông thấy cỗ xe đang được hai sợi xích to lớn từ từ kéo lên cao.

Bình sanh là một kẻ cao ngạo chưa hề biết phục ai bao giờ, thế mà hiện giờ trông thấy cảnh tượng trước mắt miêng tuy không nói ra nhưng trong bụng Đông Môn Liễu vô cùng kinh dị lẫn thán phục.

Lão không ngờ một kẻ tàn phế toàn thân tê liệt bất động như Độc Cô Trí lại có thể kiến thiết khu Thiên Huyền cốc thành một bí hiểm tuyệt diệu như thế này.

Nháy mắt cỗ Địa Hành Xa đã từ dưới một thung lũng được kéo lên tới một cửa sơn động kỳ bí.

Đông Môn Liễu cau mày hỏi họ Vân :

- Có phải đây là Thiên Huyền cốc không?

Vân Thiên Lý gật đầu đáp :

- Dạ phải! Độc Cô bang chủ đang bày tiệc đợi chờ lão tiền bối ở trong cốc.

Đông Môn Liễu nhếch mép cười lạt một tiếng gằn giọng :

- Hừ! Hắn có như đại yển đái ta đi nữa, mà con ta bị tổn thương tới nửa sợi tóc hẳn cũng sẽ biết tay ta!

Vân Thiên Lý lắc đầu cười nói :

- Lão tiên bối hãy yên tâm, tại hạ dám bảo đảm lệnh ái Đông Môn cô nương quyết không hề hấn gì cả.

Đông Môn Liễu bồng tr. Ôn mắt tỏa hai đạo thần quang long lanh sáng rực quắc nhìn Vân Thiên Lý :

- Người còn cãi bướng nữa à? Vừa rồi rõ ràng ta có nghe nói là người ra lệnh cho Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết gì đó dùng kim đâm mù mắt con ta với tên Tư Mã Hào.

Vân Thiên Lý cười xòa bình tĩnh đỡ lời :

- Tiên bối không biết chuyện này chứ sự thật thì không phải vậy. Tư Mã Hào thì quả có đúng, còn người con gái nạn nhân không phải lệnh ái!

Đông Môn Liễu tròn tròn xoe đôi mắt thẳng thốt :

- Người nói sao? Cô con gái bị đâm đui một mắt không phải con ta?

Vân Thiên Lý gật đầu đáp :

- Dạ, đúng như thế! Độc Cô bang chủ làm vậy là có hai dụng ý.

- Độc Cô Trí dụng ý gì, người nói mau ta xem.

- Dạ, Độc Cô bang chủ nghe đồn lão tiên bối tái xuất giang hồ nên có ý định nghênh đón lão tiên bối vào trong cốc để cung phụng hiếu kính.

Đông Môn Liễu cười lạt, chận lời :

- Hiện giờ hẳn là một tên đại Bang chủ lẽ nào hẳn lại còn nhớ tới tên biểu thức này của hẳn sao?

Vân Thiên Lý nhẹ lắc đầu cười :

- Độc Cô bang chủ lo ngại lão tiên bối cứ mãi rày đây mai đó, sợ khó lòng tìm kiếm, nên mới định nhờ Đông Môn cô nương mời khéo lão tiên bối đến Thiên Huyền cốc.

Đông Môn Liễu hứ một tiếng nói lớn :

- Đó là hẳn dụ ta hay chọc tức ta?

Vân Thiên Lý ôn tồn bình tĩnh :

- Dạ không thể nói là “dự” được mà có thể nói là “dẫn” đối với lão tiên bối, Độc Cô bang chủ hoàn toàn do lòng tôn kính ngưỡng mộ.

Đông Môn Liễu có vẻ dịu bốt cơn giận, lão cười khẩy :

- Người có tài biện luận lắm, thế còn một dụng ý nữa của hẳn thì sao?

Vân Thiên Lý vội đáp :

- Dụng ý thứ hai là... là bởi các phần tử tham gia “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” vô cùng phức tạp khó hiểu, Bang chủ sợ có gian tế lẫn lộn nên muốn thám dò quan sát cho kỹ hơn...

Đông Môn Liễu cau mày chận lời :

- Ta không hiểu người muốn nói gì cả. Tại sao lại phải dò, thám dò việc gì?

Vân Thiên Lý vội thuật lại vụ hai anh em Tư Mã Thông với Tư Mã Minh hiện đã thoát ly khỏi “Vũ Trụ lục tàn” trở thành kẻ đối lập với Độc Cô Trí.

Rồi Vân Thiên Lý tươi cười nói tiếp :

- Lão tiên bối thử nghĩ xem với tình trạng như thế bảo sao Độc Cô bang chủ không dụng kế đặng dò xét cho được. Như trường hợp Tào Lãnh Huyết, Độc Cô bang chủ bí mật theo dõi mọi cử chỉ hành động của y đã biết y quả thực tâm chử nếu không đời nào y lại chịu đâm mù mắt Tư Mã Hào và người con gái nạn nhân kia. Và luôn cả quần hùng cũng không một ai là giang tế hết vì lúc Tư Mã Hào lâm nạn không có người nào nhảy ra giải cứu cả.

Đông Môn Liễu gục gật đầu :

- À! Thế ra là vậy!

Rồi lão lại bỗng hoang mang hỏi :

- Nhưng tin chắc là con gái ta không có việc gì không?

Vân Thiên Lý quả quyết nói :

- Tại hạ sao lại không quyết chắc. Chính tại hạ đã đem một cô gái khác giả trang thành lệnh ái cho nằm chung với Tư Mã Hào kia mà. Làm như thế mọi người mới không nghi kỵ và không thể đoán ra được.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bí Mật Bao Trùm

Đông Môn Liễu nghe nói thiếu nữ bị Tào Lãnh Huyết đâm mù một mắt không phải là ái nữ của mình thì bắt đầu ngóai giận, thần sắc có phần dịu trở lại, lão cười hỏi :

- Tại sao người không kiếm người giả mạo Tư Mã Hào luôn cho vui?

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Đông Môn cô nương là biểu muội của Độc Cô bang chủ, hơn nữa Bang chủ kính nể lão tiên bối nên không khi nào dám mạo phạm tới Đông Môn cô nương còn đối với Tư Mã Hào thì vị tất phải thương hại hẳn. Vả lại...

- Vả lại thế nào?

Vân Thiên Lý cười khi :

- Vả lại đâm mù một mắt hẳn sẽ thay thế được chỗ của hai anh hấn là Tư Mã Thông, Tư Mã Minh giúp cho nhân số của “Lục Tàn” được đầy đủ.

Đông Môn Liễu chột hỏi :

- Chỉ một mình Tư Mã Hào làm sao thay thế chỗ của hai anh hấn mà gọi là đủ số sáu người của Vũ Trụ lục tàn được. Hình như là còn thiếu một người nữa phải không?

Vân Thiên Lý đáp :

- Dạ phải! Tại hạ vừa tìm ra một nhân vật lý tưởng trong “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội”.

- Ai thế?

- Người ấy họ Bạch, tên Bất Bình hiệu “Vạn Cổ Thương Tâm”, khinh công và võ nghệ của y đã đạt đến mức tuyệt vời.

Đông Môn Liễu khẽ ồ một tiếng hỏi :

- Người không sợ hấn là gian tế hay sao?

Vân Thiên Lý cười mỉm đáp :

- Tại hạ đã có khảo nghiệm hẳn nhiều lần, hẳn quả thật là kẻ thương tâm yếm thế.

Dứt lời Vân Thiên Lý liền thuật lại việc y đã khảo nghiệm Bạch Bất Bình bằng cách cho uống thuốc độc, treo cổ rớt xuống bàn đao cho Đông Môn Liễu nghe qua một lượt.

Đông Môn Liễu nghe xuống gật đầu nói :

- Treo cổ, rơi xuống bàn đao không đủ vi bằng, nhưng Bạch Bất Bình dám uống thuốc độc, đủ chứng minh không phải giả vờ đến đây làm gian tế.

Vân Thiên Lý thấy thái độ và lời lẽ của Đông Môn Liễu có vẻ nghiêng hẳn về phía mình, trong bụng y mừng thầm.

Khi ấy cỗ xe leo núi chỉ còn vài ba trượng nữa là lên tới Thiên Huyền cốc nhưng lúc này Đông Môn Liễu đã bắt đầu nghe có tiếng nhạc du dương từ trên cao vọng xuống, lão trầm giọng hỏi :

- Tiếng âm nhạc gì thế họ Vân?

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Lão tiên bối giá lâm Thiên Huyền cốc là một đại hỷ cho Lục Tàn bang nên Độc Cô bang chủ đang thấp hương đèn sáo để nghênh đón lão tiên bối đấy.

Trên đời ai không thích được tâng bốc, nên Đông Môn Liễu vừa nghe Vân Thiên Lý nói thế, mặt mày lão tươi hẳn lên hết cả hờn giận.

Chỉ nháy mắt cỗ xe đã lên tới cửa cốc. Giữa hương trầm nghi ngút Độc Cô Trí mình bặt quát trượng bào, ngồi trên chiếc xe bốn bánh, tươi cười nói lớn :

- Đông Môn thúc phụ hãy tha tội cho tiểu điệt bởi thân tàn tật không thể đứng dậy nghênh tiếp thúc phụ.

Vì nể mặt Độc Cô Trí là vị Bang chủ, nên Đông Môn Liễu không nỡ làm mất mặt lão ta trước mặt quần hùng, lão vội nhảy xuống “Địa Hành Xa” khoác tay hoàn lễ :

- Bang chủ không nên đa lễ, không ngờ Bang chủ còn kính lão phu là “thúc phụ”, lão phu cảm ơn lắm.

Độc Cô Trí hơi đỏ mặt, nhưng luôn luôn tươi cười :

- Xin thúc phụ đừng giận, không lẽ dọc đường Vân đường chủ chưa.

Vân Thiên Lý đã tìm được cây nạng khác vừa chống vừa đi vừa mời Đông Môn Liễu vào đại sảnh, y

vội nói :

- Bang chủ yên tâm, thuộc hạ đã phụng cáo hết cho Đông Môn lão tiên bối nghe cả rồi.

Cỗ xe bốn bánh của Độc Cô Trí tiến thoái rất dễ dàng, máy móc rất tinh vi, lão ta đi theo cạnh Đông Môn Liễu nói giọng vô cùng thành khẩn :

- Đông Môn thúc phụ tiểu điệt với tấm thân tàn tạ sáng lập Lục Tàn bang định tranh nhau hơn thua với cử thế quần hùng nhưng sợ gặp nhiều gian nan trắc trở nên tiểu điệt có ý muốn thỉnh thúc phụ vào Thiên Huyền cốc nhờ oai thúc phụ...

Đông Môn Liễu bỗng nhận lời :

- Ý của người khá hay, nhưng hành động của người không đúng!

Độc Cô Trí tha thiết tỏ bày :

- Thúc phụ quanh năm nhàn du tứ hải, tiểu điệt không biết làm cách nào tìm thấy thúc phụ không ngờ may gặp được Đông Môn biểu muội nên tiểu điệt đành phải ngộ biến tòng quyền. Mong thúc phụ hiểu cho.

Tới đây ba người đã đến đại sảnh, Đông Môn Liễu vừa ngồi xuống ghế vừa hỏi :

- Người đã gặp Phương nhi tại đâu?

Độc Cô Trí có ý định làm lạc hướng sự thật, thở dài đáp :

- Đông Môn biểu muội đang quyết đấu với Hạ Hầu Quyên đồ đệ của “Bách Nhãn thần ni” Hồi đại sư...

Đông Môn Liễu mắt đột xạ tinh quang chận nói :

- Hạ Hầu Quyên à? Tư chất của con liễu đầu ấy khá lắm, nó là một đối thủ xứng đáng của Phương nhi đấy.

Độc Cô Trí gật đầu nói tiếp :

- Không hiểu biểu muội bị trúng phải độc kế gì của đối phương mà thần trí đột nhiên thất thường, tâm thần mê loạn...

Đông Môn Liễu bỗng biến sắc thất thanh kêu lên :

- Người nói sao? Hà? Người bảo sao?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Thúc phụ hãy yên tâm, lúc ấy vừa vận bốn Đường chủ Hà Chương Thiên có việc đi qua “Đại Độ Khẩu” nên đã may mắn cứu khỏi biểu muội trong tay Hạ Hầu Quyên đem nàng lên đây, và tiểu điệt đã tận tâm điều trị, có lẽ độc chùng hơn tháng nữa là biểu muội hồi phục lại như thường.

Đông Môn Liễu nghe đến đây mới bớt lo, vội khẽ gơ tay cách không điểm vào Vân Thiên Lý ba chỉ. Vân Thiên Lý toàn thân trở nên thư thái, lật đật cúi chào tạ ơn.

Độc Cô Trí trước còn kinh dị cử chỉ của Đông Môn Liễu nhưng sau khi thấy Vân Thiên Lý mỉm cười cúi đầu cảm ơn lão ta khi ấy Độc Cô Trí mới chợt hiểu rõ liền cười bảo họ Vân :

- Vân đường chủ hãy sai người đem tấm ván gỗ ấy ra đây để chính Đông Môn thúc phụ xem qua.

Vân Thiên Lý gật đầu tuân lệnh, vội phất tay, lập tức có người khiêng vào đại sảnh một tấm ván đặt trên cỗ xe chở đôi nạn nhân dùng để khảo nghiệm Tào Lãnh Huyết do Hạ Hầu Quyên cải trạng khi còn trong Thiên Kỳ lâm lúc nọ.

Tấm ván được để ngay ngắn và sau khi tháo hết vải trắng ra hai người đang nằm trên giá không ai khác hơn là Tư Mã Hào với Đông Môn Phương. Cả hai đều bị đâm mù mắt máu me còn dính đầy mặt.

Trông thấy nàng thiếu nữ đang nằm im lìm trên tấm ván chính là Đông Môn Phương ái nữ của mình, Đông Môn Liễu đứng phắt dậy trợn tròn mắt nhìn con gái không chớp.

Vân Thiên Lý thấy thế vội vàng cười nói :

- Lão tiên bối đừng lo ngại, lúc nãy tại hạ đã nói rõ với lão tiên bối rằng Tư Mã Hào mới thật còn Đông Môn cô nương là giả, nàng thiếu nữ này chỉ là một người đàn bà đứng tuổi thôi.

Đông Môn Liễu cũng biết chắc là trừ phi Độc Cô Trí định thí mạng với mình thì Đông Môn Phương mới bị hại thật, chứ còn không quyết không dám nói dối lão, cho nên lão lạnh lùng nhìn Vân Thiên Lý mà không nói tiếng nào cả.

Vân Thiên Lý vội cầm khăn có tấm một thứ thuốc, bước đến cạnh nạn nhân lau mặt Đông Môn Phương.

Lau xong, quả nhiên nguyên hình bộc lộ khuôn mặt xinh tuyệt của “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương giờ đã biến thành người đàn bà đứng tuổi tư sắc tầm thường.

Đông Môn Liễu bước tới nhìn kỹ Tư Mã Hào với người đàn bà đứng tuổi giày lâu rồi đột nhiên lão xéch ngược đôi mày nổi giận ngoảnh nhìn Độc Cô Trí :

- Độc Cô bang chủ có chắc Tư Mã Hào là thật, Đông Môn Phương là giả không?

Tuy Độc Cô Trí là kẻ mưu trí sảo quyết phi thường, nhưng hiện giờ lão cũng không hiểu tạo sao Đông

Môn Liễu đột nhiên lại trở mặt. Lão vội ứng tiếng đáp :

- Sự thật thúc phụ đã thấy trước mặt, tạo sao thúc phụ còn...

Độc Cô Trí chưa nói hết Đông Môn Liễu đã trầm tiếng khẽ gắt :

- Người bảo Đông Môn Phương giả sao người không đem ngay con ta ra đây cho ta thấy tận mắt.

Độc Cô Trí vờ lẽ liền tuân lời truyền lệnh cho Vân Thiên Lý sai bọn thủ hạ đem Đông Môn Phương ra.

Một lát sau bỗng có bốn ả nữ tỳ cùng đẩy vào giữa đại sảnh một cỗ hương xa.

Cỗ “hương xa” này tuy gọi là xa nhưng kỳ thật chỉ là một chiếc giường lót gấm đặt trên cỗ xe bốn bánh. Và người đang nằm trên giường hiện giờ rõ ràng là Đông Môn Phương, mình đắp chăn gấm, sắc mặt nàng có vẻ gì là đau ốm, nhưng thần tính ngớ ngẩn hai mắt lạc thần, nàng lạng thình không nói gì cả.

Đông Môn Liễu trông thấy ái nữ, lão mừng mừng tủi tủi, chạy lại ứa nước mắt gọi :

- Phương nhi, con... con không nhận được cha sao?

Đông Môn Liễu đã ngầm vận huyền công nói với Đông Môn Phương, người khác nghe thấy rất tầm thường nhưng đối với Đông Môn Phương câu nói vừa rồi có một hiệu lực mạnh tợ sư tử rống “Thiên Long Tâm Ngữ”.

Nhưng môn nội gia huyền công đâu phải là liều thuốc chữa bệnh nên Đông Môn Liễu hỏi xong, Đông Môn Phương chỉ liếc nhìn cha rồi yên lặng chứ không nói lấy một tiếng.

Đông Môn Liễu quá thương con, lão chăm chú nhìn nàng, lão phát hiện ánh mắt của Đông Môn Phương rất xa lạ đối với lão, lão biết Độc Cô Trí đã nói đúng ái nữ của lão đã bị trúng độc của địch nhân đến nỗi linh trí hôn mê tâm thần thác loạn.

Đông Môn Liễu bình sinh đã vào sanh ra tử từng gặp biết bao nhiêu chuyện sóng gió thương tâm vẫn không hề bị động tâm. Thế mà nay, trước tình cảnh này, lòng thương con khiến lão không cầm được nước mắt. Lão run run cầm lấy tay con gái bắt mạch cho nàng.

Giữa lúc Đông Môn Liễu đang để hết tâm trí bắt mạch cho con gái, Độc Cô Trí với Vân Thiên Lý bỗng liếc nhìn nhau rồi cả hai cùng nhếch mép mỉm cười khó hiểu.

Thì ra vốn tâm cơ thâm độc nhân khi Đông Môn Liễu vừa tìm đến Thiên Huyền cốc, Độc Cô Trí đã cấp thời khử hết thuốc độc dẫn Đông Môn Phương tự dẫn thân đến Thiên Huyền cốc nạp mạng thay vào thứ thuốc độc khác cực kỳ lợi hại khiến nàng thần trí thất thường, không khác gì đã bị trúng phải thứ thuốc mê độc môn kỳ độc.

Độc Cô Trí hành động như thế bởi lão e ngại nhờ may Đông Môn Liễu vừa tới nơi nghe Đông Môn Phương lâm bầm nói câu: “Ta đến Đồng Bách sơn” thì Đông Môn Liễu sẽ hiểu hết mọi chuyện và cơ mưu đồ nghiệp bá, thống trị toàn cõi võ lâm của lão sẽ bị vỡ tan theo mây khói!

Đang khi Độc Cô Trí ngồi trên cỗ xe bốn bánh càng nghĩ càng đặc ý lòng vui phơi phới, Đông Môn Liễu cũng vừa bắt mạch xong cho Đông Môn Phương lão bỗng kêu to :

- Độc Cô hiền điệt, Phương nhi chưa hề bị thương hình như nó chỉ bị trúng phải thứ độc môn kỳ độc thôi?

Thấy Đông Môn Liễu không còn kêu mình là “Độc Cô bang chủ” mà gọi “Độc Cô hiền điệt”, Độc Cô Trí trong bụng cả mừng lẹ miệng cười đáp :

- Thúc phụ hãy yên tâm tiểu điệt đã xem ra Phương muội bị trúng phải loại môn kỳ độc nên đã ra công chế luyện cho nàng một thứ linh dược gọi là “Thanh Tâm Cứu Chuyển đơn” nhiều nhất là nội trong nửa tháng nàng sẽ khỏi bệnh.

Nhưng trong thời gian phục dược Phương muội được nghỉ ngơi tịnh dưỡng ở một nơi riêng biệt yên tĩnh để khỏi bị kích động mới mau bình phục được.

Đông Môn Liễu nghe nói liền gật đầu bảo Độc Cô Trí mau sai thị nữ đẩy Cổ Xa trở về “Thanh Tâm tịnh thất”.

Sau đó Vân Thiên Lý ra lệnh bày tiệc nhưng Đông Môn Liễu vội khoác tay bảo :

- Vân lão đệ hãy thông thả, lão phu có việc gấp muốn hỏi Độc Cô bang chủ.

Độc Cô Trí chợt nghe Đông Môn Liễu lại gọi mình là Độc Cô bang chủ thì sẽ cau mày hỏi :

- Thúc phụ có gì chỉ giáo?

Đông Môn Liễu liề ngó quanh đại sảnh nói :

- Tuy ta chưa được kiến thức qua sự huyền diệu của Thiên Huyền kiều, Thiên Huyền động, nhưng thấy như vậy ta cũng hiểu tòa Thiên Huyền cốc này kiên cố không thua gì thành đồng vách sắt.

Độc Cô Trí tươi cười đón hỏi :

- Tại sao khi không thúc phụ lại tăng bốc tiểu điệt như thế?

- Ta không bốc người, ta muốn nói là ta tiếc cho người đã uống công kiến trúc Thiên Huyền cốc này thành nơi cực kỳ kiên cố mà lại đem gian tế vào nuôi ở trong này không khác gì nuôi ong trong tay áo.

Độc Cô Trí với Vân Thiên Lý nghe nói giật mình thất sắc.

Vân Thiên Lý hỏi trước :

- Đông Môn lão tiên bối sao? Trong bốn Cốc mà lại có gian tế?

Đông Môn Liễu chỉ vào Tư Mã Hào :

- Thân phận của hắn thế nào?

Vân Thiên Lý đáp :

- Tại hạ đã nói rõ cho tiền bối biết rồi, hắn là Tư Mã Hào, em ruột của Tư Mã Thông và Tư Mã Minh, hai nhân vật trong Vũ Trụ lục tàn.

Đông Môn Liễu hỏi :

- Tại sao người phải dùng Tư Mã Hào với Đông Môn Phương giả để khảo nghiệm “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết?

Vân Thiên Lý đáp :

- Đông Môn cô nương là ái nữ của lão tiên bối cũng lại là biểu muội của Độc Cô bang chủ, tại hạ đâu dám đụng đến nàng, nên mới dùng người khác thay thế, còn Tư Mã Hào thì vì hai anh hán không thông thời vụ, không chịu tham gia Lục Tàn bang, nên bốn bang điệt đâm mù hắn trước, xong sẽ từ từ uy bức lợi dụng hắn đảm nhiệm một trong những chức vụ của “Lục Tàn”.

Đông Môn Liễu gật đầu :

- Như thế ta hiểu rồi.

Độc Cô Trí ngồi trên xe gật đầu mỉm cười lên tiếng :

- Thúc phụ cho rằng những việc làm của bốn bang không đúng sao?

Đông Môn Liễu gằn giọng :

- Kế thì đúng, nhưng người không đúng.

Ba chữ “người không đúng” Đông Môn Liễu vừa nói đã khiến Độc Cô Trí với đồng bọn ngẩn người.

Bỗng Đông Môn Liễu khẽ nhướng mày, chỉ vào Tư Mã Hào :

- Đây là Tư Mã Hào giả!

Vân Thiên Lý thất thanh kêu lên :

- Lão tiền bối! Không phải...

Đông Môn Liễu trừng mắt chặn lời :

- Ai bảo không phải! Ta trông thấy rõ mặt hắc có thoa một thứ thuốc dịch dung kia.

Vân Thiên Lý lập tức điểm mạnh đầu cây nạng nhảy vọt tới chỗ mộc giá lấy khăn có nhúng thuốc lau mạnh vào mặt Tư Mã Hào.

Quả nhiên với đôi nhãn lực tinh anh tuyệt vời, Đông Môn Liễu xem đúng không sai, kẻ đang nằm trên cái giá gỗ không phải Tư Mã Hào mà là một chàng thanh niên trẻ tuổi đệ tử của Thiên Huyền cốc.

Độc Cô Trí phùng phùng nổi giận, quát hỏi Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ, kẻ nào lo việc cột Tư Mã Hào vào giá gỗ thế?

Vân Thiên Lý mặt hơi đổi sắc lật đật đáp :

- Thừa Bang chủ, chính là Độc Cô Đạt trong Nội Tam đường Thập Nhị Hồng Y hương chủ!

Độc Cô Trí nghe nói khẽ cau mày bởi Độc Cô Đạt là anh họ thân tín của lão ta nhưng hiện giờ ở trước mặt Đông Môn Liễu, Độc Cô Trí không tiện bênh vực kẻ thân tín của mình đành phải lạnh lùng hạ lệnh :

- Vân đường chủ hãy sai người cầm cây “Chu Hồng trúc lệnh” phi truyền Độc Cô Đạt phải đến đây ngay lập tức.

Vân Thiên Lý cúi đầu lãnh mạng, lập tức thò tay vào phía sau cổ xe bánh của Độc Cô Trí rút ra một cây “Chu Hồng trúc lệnh” trao cho một tên đệ tử trực nhật.

Một lát sau một lão nhân áo đỏ, người sắc mùi rượu lão đảo bước vào đại sảnh ôm quyền ra mắt Độc Cô Trí rồi cúi đầu :

- Độc Cô Đạt xin tham kiến Bang chủ.

Hình như đối với một kẻ say sưa không biết trời đất là gì, Độc Cô Trí không muốn phí lời. Lão chỉ khẽ phe phẩy cây quạt lông vài ba cái như cho Độc Cô Đạt thối lui.

Nhưng Độc Cô Đạt hết sức sợ hãi, toàn thân run lẩy bẩy.

Độc Cô Đạt đứng run bần bật một hồi sau khoảng thời gian uống xong ly trà đột nhiên toàn thân mềm nhũn lão ngã quỵ xuống đất.

Nháy mắt một vị Hồng Y hương chủ không hiểu tạo sao xương thịt bỗng tiêu tan biến thành một vũng máu vàng sền sệt tanh hôi nồng nặc.

Bọn thủ hạ hiện đang có mặt tại đây thấy đều đứng nghiêm cúi đầu yên lặng sợ sệt và hãi hùng.

Vân Thiên Lý khẽ phất tay ra lệnh sai người lau sạch máu trên mặt đất.

Đông Môn Liễu tuy biết rõ Độc Cô Trí khẽ phe phẩy cây quạt lông vài ba cái Độc Cô Đạt lập tức bị thảm tử không chút phản ứng nhưng lão không nói ra, trong bụng bắt đầu có ý đề cao cảnh giác xem chừng Độc Cô Trí.

Chờ bọn thủ hạ Lục Tàn bang quét dọn xong rồi, Đông Môn Liễu đổi hẳn thái độ, tươi cười nói :

- Độc Cô hiền điệt, cháu đã giết bảy người rồi, như thế không chút lợi ích gì cả, cháu nên tra xét kỹ lại xem Tư Mã Hào thật đã bị kẻ nào cứu thoát và hiện giờ hắn đang ở đâu hay hơn.

Độc Cô Trí đáp :

- Thừa thúc phục thủ pháp của người bí mật quá nhanh mới có thể thay đổi Tư Mã Hào trong giá gỗ một cách dễ dàng như thế, do đó thân phận và lai lịch chắc chắn khó lòng tìm ra được, nhưng hẳn Tư Mã Hào hiện giờ tất đang còn trốn tránh xung quanh vùng Thiên Huyền cốc với Thiên Kỳ cốc của bốn bang chớ chẳng đâu xa.

Đông Môn Liễu bật ồ một tiếng hỏi :

- Hiền điệt chắc chắn như thế sao?

Độc Cô Trí gật đầu :

- Tiểu điệt ngày đêm nằm liệt trên xe suy nghĩ mưu kế chỉ huy bọn thủ hạ biến hai tòa hiểm cốc “Thiên Huyền” với “Thiên Kỳ” thành chốn tường đồng vách sắt hổ huyệt long đàm.

Đông Môn Liễu nhìn sững vào mặt Độc Cô Trí rồi giương mi cười nói :

- Nghe nói Thiên Huyền kiêu với Thiên Huyền động còn hết sức linh diệu, chú muốn đến đây thưởng thức qua cho biết có được không?

Độc Cô Trí cười nói :

- Thúc phụ hãy dùng cơm đã, lát nữa tiểu điệt sẽ dẫn thúc phụ đi xem các cơ quan tuyệt xảo tinh kỳ ở hai nơi ấy cũng chẳng muộn.

Độc Cô Trí vừa nói đến đây đột nhiên có tiếng chuông reo vang lên trước sau ba lượt.

Đông Môn Liễu gật mình hỏi :

- Tiếng chuông gì thể hiện diệt?

Độc Cô Trí khẽch mép cười đáp :

- Trong Thiên Kỳ lâm hiện đang có người bị trúng bẫy.

Nói xong Độc Cô Trí quay nhìn Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ hãy sai người dùng “Kim tuyến truyền âm” hỏi rõ thân phận và lai lịch của kẻ bị trúng phục, báo cáo ngay cho bốn tọa biết.

Vân Thiên Lý lãnh mệnh đi ngay. Đông Môn Liễu ngạc nhiên hỏi :

- Hiền điệt vừa nói “Kim tuyến truyền âm” là thứ công lực gì?

Độc Cô Trí đáp :

- Đây không phải là một môn công lực mà là một loại trang trí đặc biệt, tiểu điệt thấy “Thiên Kỳ” với “Thiên Huyền” tiền hậu lưỡng cốc cách nhau khá xa, ở giữa lại còn có rất nhiều kỳ hiểm, dấu dùng “Phi điều truyền tin” đi nửa đường cũng gặp nhiều trở ngại. Vì vậy tiểu điệt phải dùng loại dây kim tuyến kết nối theo xung quanh khu vực Lục Tàn bang, mỗi chỗ móc nối với nhau tiểu điệt có đặt người thay phiên canh gác, chỉ cần khẽ động vào dây kim tuyến sử dụng một loại mật mã của bốn bang có thể nói chuyện với nhau, truyền đạt tin tức được dễ dàng.

Đông Môn Liễu nghe Độc Cô Trí giải thích rõ liền gật đầu tán thưởng :

- Hiền điệt quả là một kỳ tài hãn thế, lối truyền tin của tiểu điệt thật tuyệt diệu quá.

Độc Cô Trí đặc ý nói tiếp :

- Những người có phận sự canh gác khắp nơi cần phải hết sức cẩn thận, cũng như trong Lục Tàn bang hiện có rất nhiều người mù đảm nhiệm việc trên đây thúc phụ.

Đông Môn Liễu gật đầu nói :

- Phải lắm! Người mù tuy không trông thấy nhưng thính giác của họ hết sức bén nhạy, hiền điệt biết sử dụng tài riêng của từng người thật đúng với “cầu tàn vô sở phế”, hiền điệt có một phong độ của một tướng soái. Chú nghĩ rồi đây tương lai của Lục Tàn bang sẽ vô cùng rực rỡ chắc có lẽ tạm dừng bước phong trần ở lại đây với cháu một thời gian.

Độc Cô Trí nghe Đông Môn Liễu nói sẽ tự nguyện ở lại đây với mình thì trong bụng cả mừng.

Giữa lúc ấy trong tịnh thất đột nhiên lại có tiếng chuông reo nhưng hơi khác tiếng chuông lần reo trước.

Đông Môn Liễu kinh ngạc hỏi :

- Trong Thiên Kỳ lâm lại có địch nhân nữa sao?

Độc Cô Trí lắc đầu :

- Lần này không ở Thiên Kỳ lâm mà có người đang bị nhốt trên “Thiên Huyền kiều” thúc phụ ạ.

Độc Cô Trí vừa dứt lời thì Vân Thiên Lý bỗng bước vào đại sảnh cười thưa :

- Bẩm Bang chủ kẻ đang bị nhốt trong “Thiên Kỳ lâm” không phải người ngoài mà là Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết, “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La cùng với “Thiên Á chân nhân” Bảo Tàn Tử. Ba nhân vật đã nhập tuyển trong “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội”.

Độc Cô Trí nổi giận la lớn :

- Tại sao chưa được chỉ thị của ta, họ đã phạm quy điều rồi là làm sao?

Vân Thiên Lý đáp :

- Có lẽ vì họ trông thấy bốn chức bị Đông Môn lão tiên bối bắt sống đại hội không người cầm đầu nên mới tự do hành động, mong Bang chủ tha tội cho họ. Trong ba người này trừ Bảo Tàn Tử hơi kém chút ít chứ còn Tào Lãnh Huyết với Vân Hương La đều là những bậc kỳ tài khó kiếm đáng cho ta trọng lắm.

Độc Cô Trí nghe xong đổi giận làm vui gật đầu nói :

- Vân đường chủ hãy dùng “Kim tuyến truyền âm” ra lệnh cho những kẻ canh gác tại đây cứ việc phát động mai phục trong rừng để bọn họ đờm chiến tâm kinh một phen nếm cho biết mùi lợi hại xong sẽ dẫn vào đây gặp ta. Nhớ đừng làm họ bị thương là được.

Đông Môn Liễu gục gật đầu khen thầm cháu mình quả thật xứng danh một điều anh hùng của thời đại, có thể đủ sức thống ngự thao túng tất cả bốn ngưu quỷ xà thần trong tam sơn ngũ nhạc.

Vân Thiên Lý cúi đầu lãnh mạng vừa định bước ra đại sảnh, Độc Cô Trí bỗng gọi lớn :

- Hãy thông thả đã Vân đường chủ.

Vân Thiên Lý cười hỏi :

- Bang chủ còn cần chỉ dạy chi nữa thế?

Độc Cô Trí nói :

- Vừa rồi có tiếng chuông báo cảnh, trên “Thiên Huyền kiều” lại xuất hiện địch tung, người này một khi đã vào lọt được nhiều ải, tất phải là một kinh địch đáng sợ, Vân Đường chủ hãy sai bọn thủ hạ phát động ngay lập tức loại mai phục lợi hại nhất “phần huyết hóa thi” để tiêu diệt địch nhân.

Vân Thiên Lý nghe nói có thêm địch nhân nữa xuất hiện thì vô cùng kinh dị, vội vã đi ngay.

Chờ Vân Thiên Lý đi rồi, Độc Cô Trí quay bảo tên thị vệ đứng gần đấy :

- Người hãy vào “Tiêu Dao hiên” bảo có khách đến thăm, thỉnh Diệp lão tiên sinh ra đây dâng rượu.

Tên thị vệ lãnh mạng đi liền.

Đông Môn Liễu lấy làm lạ hỏi :

- Diệp lão tiên sinh là ai thế? Chú không muốn...

Độc Cô Trí vội đón lời cười nói :

- Tiểu điệt đâu dám mời tục khách phàm phu ra đây uống rượu với thúc phụ, vị Diệp lão tiên sinh này tức là “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ đương đại đệ nhất thần y đấy.

Đông Môn Liễu kinh ngạc giương mi hỏi :

- Một nhân vật không thích bó buộc, quanh năm nay đây mai đó cũng chịu đầu nhập Lục Tàn bang nữa sao?

Độc Cô Trí lắc đầu mỉm cười :

- Lão ta đâu phải đầu nhập Lục Tàn bang, thật ra chỉ vào đây để chữa bệnh cho tiểu điệt.

Đông Môn Liễu lại càng kinh ngạc thêm, vừa định hỏi thì Độc Cô Trí đã cười nói rõ :

- Lão ta định dùng ngoại khoa châm cứu nội khoa bằng linh dược để chữa bệnh tê liệt cho tiểu điệt, mở mang trí tuệ cho Bộc Dương Dũng, làm đôi chân giả cho Vân Thiên Lý Đường chủ, cặp tay giả cho Hà Chưởng Thiên Đường chủ.

Đông Môn Liễu phì cười đáp :

- Những thứ tàn khuyết như thế ấy thật rất khó điều trị nhưng bản lãnh của Diệp Thiên Sĩ kể cũng có phần tin tưởng.

Nói xong Đông Môn Liễu bỗng chăm chú nhìn Độc Cô Trí rồi nói :

- Nhưng không hiểu Nhất Thiếp Thần Y có chữa bệnh được không? Lão đã chữa đến đâu rồi?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Y thuật của lão ta quả nhiên danh bất hư truyền, sau khi được điều trị trong một thời gian bệnh tê liệt hơn mười năm của tiểu điệt đã bắt đầu có chút khả quan, nghĩa là đã có thể vịn ghế đứng dậy được rồi đấy thúc phụ.

Đông Môn Liễu cười khà khà nói :

- Thế thì là việc đáng mừng, ta chia vui với hiền đệ đấy.

Nói xong Đông Môn Liễu vừa định giơ cao ly rượu lên uống, Độc Cô Trí vội khoác tay cười nói :

- Thúc phụ không nên mừng vội, bây giờ đã có biến đổi.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên không hiểu :

- Hiền điệt nói sao?

Độc Cô Trí đáp :

- Sau khi phát hiện bệnh tê liệt đã đỡ dần, tiểu điệt liền cự tuyệt không để cho Diệp Thần Y tiếp tục điều trị nữa.

Đông Môn Liễu lại càng kinh dị hơn :

- Tại sao lại vậy? Đang chữa trị có kết quả sao hiền điệt lại bỏ ngang đi?

Độc Cô Trí thở dài đáp :

- Thúc phụ không biết khi ấy tiểu điệt đã nhầm lẫn hai việc, nên khiến cho sự bố trí lợi hại nhất trong “Thiên Huyền động” thành khuyết hạm đến nay cũng chưa có cách gì bổ cứu nổi.

Đông Môn Liễu khẽ cau mày :

- Việc ấy đâu có quan hệ đối với bệnh thể của hiền điệt, tạo sao hiền điệt nhắc tới?

Độc Cô Trí khẽ giương mày, đôi mắt ti hí tỏa ra hai đạo nhãn quang ngời sáng, lão ứng tiếng đáp :

- Tiểu điệt không dám cuồng ngạo trước mặt thúc phụ, nhưng về phương diện tâm trí cơ mưu, xưa nay tiểu điệt rất tự phụ...

Đông Môn Liễu gật đầu đỡ lời :

- Chú biết cháu không dám cuồng mạng, chính chú cũng thật tình bái phục cháu.

Độc Cô Trí nở nụ cười sung sướng :

- Thúc phụ quá khen, tiểu điệt đâu dám nhận. Từ ngày kiến thiết “Thiên Huyền”, “Thiên Kỳ” lưỡng cốc, chuẩn bị tổ chức “Lục Tàn bang” đến giờ, cháu dám tự hào rằng nhất nhất đều đâu ra đấy thập phần chu đáo. Bây giờ bỗng dưng làm hư cả công việc, tự nhiên cháu phải moi óc suy nghĩ truy cứu nguyên nhân khiến xui thất bại, và sau một đêm nghĩ ngợi cháu đột nhiên tìm ra được hai điểm sai lầm do bệnh thể của cháu thuyên giảm mà ra cả.

Đông Môn Liễu nghe nói ngẩn người, không sao đoán ra được thâm ý của Độc Cô Trí vừa nói.

Trong khi ấy, Độc Cô Trí bình thản tiếp tục nói :

- Tại sao thiên hạ đều công nhận cháu là một nhân vật cơ trí tuyệt luân? Cố nhiên một phần do thiên tính hơn người, nhưng nguyên nhân chánh đã do cháu ngày đêm không rời khỏi chỗ xe bốn bánh không chút bận rộn, nhất tâm chăm chú suy tính bất cứ việc gì đều hết sức châu mật. Nhưng hiện giờ sau khi bệnh tình được thuyên giảm vì quá vui mừng, ngày đêm chỉ muốn sao cho mau thoát khỏi tật bệnh để có thể tự do hành động nên về phương diện cơ trí, tự nhiên chúng bắt đầu bị thoái hóa do đó mà làm hư việc.

Đông Môn Liễu gật đầu nói :

- Hiền điệt nghĩ rất đúng. Thế hiền điệt tính sao, có cách gì cứu vãn được không?

Độc Cô Trí đáp :

- Kể thì tiểu điệt cũng có cách. Tiểu điệt quyết định sau khi nghĩ lại lần chót và đã đem kinh lịch của mình thuật rõ cho mấy người kia nghe, cho họ tự quyết định lấy. Nếu họ bằng lòng làm người thường thì cứ tiếp tục nhận sự điều trị của Diệp Thần Y, còn như họ bằng lòng làm người phi thường thì tốt hơn nên giữ nguyên tình trạng cũ, chịu tàn khuyết suốt đời.

Đông Môn Liễu hỏi :

- Thế họ đã quyết định ngả nào?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Bộc Dương Dũng là kẻ ngu đần vô trí, nên hẳn không có chủ kiến gì cả, ai bảo sao làm vậy. Còn Vân Thiên Lý với Hà Chương Thiên đều đồng ý với tiểu điệt làm người phi thường vẫn giữ nguyên tấm thân tàn khuyết để tranh nhau hơn thua với cử thế hào hùng.

Đông Môn Liễu cười nói :

- Một khi cháu đã cự tuyệt sự điều trị của “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ sẽ giận bỏ ra đi, thế lão ta còn ở lại trong này làm gì?

Độc Cô Trí cười nói :

- Diệp lão tiên sinh hết sức buồn cười, bởi lão đã tốn nhiều công lao mới tìm đủ thuốc, khi không bọn này cự tuyệt không để cho lão điều trị, khiến lão tức muốn chết...

- Không nên trách lão, nếu đổi là chú, chú cũng phải tức giận như lão.

Độc Cô Trí lắc đầu nói :

- Tiểu điệt nói rằng lão ta hết sức buồn cười, không phải chỉ vụ lão ta giận đổi, tiểu điệt muốn nói là lão ta yêu cầu cháu cho phép lão ở lại Lục Tàn bang thêm một tháng nữa.

- Lão ở lại đây thêm một tháng để làm gì?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Lão định dùng những thứ linh dược định chữa bệnh cho cháu chữa cho một lão bộc hán thân bất toại ở trong vùng này, dùng những chất liệu định để chế tạo một cái chân giả cho Vân Thiên Lý, ráp cho con liên hạc bị cụt một chân, dùng các vật liệu định chế tạo hai tay giả cho Hà Chương Thiên làm hai tay cho con viên hầu bị cụt cả hai tay, sau hết lão chuẩn bị dùng hãn thể linh dược định khai tâm ích trí cho Bộc Dương Dũng để đút cho con chó vàng.

Đông Môn Liễu không sao nhịn cười nổi liền bật cười ha hả :

- Diệp lão nhi thật hết sức nhiều chuyện, lão bỗng đem những vật liệu định dùng cho các người để dùng cho cầm thú quả thật là một việc làm khôi hài đầy thú vị.

Độc Cô Trí cũng phì cười :

- Việc làm của Diệp lão tiên sinh không những khôi hài mà còn có thể khiến bọn này phải hối hận.

- Hối hận gì?

- Bây giờ lão bộc trước kia bán thân bất toại nay có thể chống gậy đi chơi khắp nơi.

Diệp lão tiên sinh còn nói rằng chờ khi nào con hạc què chân có thể bơi dưới nước bắt cá, con viên hầu cụt tay có thể trèo lên cây hái quả, con chó vàng trở nên thông linh khi ấy bọn này sẽ chẳng khỏi gan tỵ và hối hận ngày đêm...

Đông Môn Liễu ha hả cười ngặt :

- Quả thật là một việc làm vô cùng thích thú, ai nghe thấy cũng buồn cười đấy hiền đệ ạ.

Nói xong Đông Môn Liễu uống cạn ly rượu rồi nhìn hỏi Độc Cô Trí :

- Độc Cô hiền điệt không ngờ cháu có đủ độ lượng chịu để mặc cho Diệp Thiên Sĩ thực hiện ý muốn của lão ta!

Độc Cô Trí mỉm cười đáp :

- Thúc phụ thật hiểu rõ lòng cháu, chính ra Diệp Thiên Sĩ đã dám táo bạo châm biếm bọn này như thế tội đáng chết lắm, nhưng sợ dĩ khiến cháu phải vờ vĩnh làm như độ lượng dung nạp lão là vì có hai lý do đấy thúc phụ ạ!

Đông Môn Liễu liền bảo :

- Hiền điệt thử nói rõ hai lý do ấy cho thúc phụ nghe xem.

Độc Cô Trí nhếch miệng nở một nụ cười gian ác :

- Thừa thúc phụ, lý do thứ nhất vì y thuật của Diệp Thiên Sĩ gần đạt đến mức cải tử hoàn sinh, nếu trong bốn bang có một vị thần y cái thế như lão tất sẽ có rất nhiều lợi ích do đó tiểu điệt mới có ý cho hẳn ở lại trong bang...

Đông Môn Liễu gật đầu nói chậm :

- Thế thì tốt lắm! Nhưng Diệp Thiên Sĩ chỉ xin được ở lại thêm một tháng thôi chứ có gia nhập Lục Tàn bang của hiền điệt đâu?

Độc Cô Trí cười hà hà đáp :

- Đó là lý do thứ nhì đó thúc phụ. Chẳng lẽ thúc phụ cũng nghĩ rằng cháu sẽ để yên cho lão ra đi sao?

Đông Môn Liễu cười hỏi :

- Thế cháu định giữ lão ta ở lại bằng cách nào?

Độc Cô Trí rít giọng :

- Chặt đứt xương bả vai, cắt gân nhượng lão ta hết đi ngay! Tuy nhiên, đáp lại tiểu điệt sẽ xuống lệnh mỗi bữa cho lão uống rượu ngon, cận kề gái đẹp mà vuốt ve mơn trớn, được sung sướng mọi bề. Như vậy một thần y vang danh thiên hạ vĩnh viễn và sẽ là vị thần y đặc biệt của Lục Tàn bang. Thế có tuyệt không thúc phụ?

Đông Môn Liễu nghe qua toàn thân hơi chấn động, nhìn chăm chăm vào mặt Độc Cô Trí.

Sau đó lão gục đầu cười nói :

- Độc Cô hiền điệt, cháu thật xứng danh là đệ nhất đại gian hùng! Cháu nghĩ ra cách ấy thật hết sức sâu độc, hung ác, nhưng cũng hết sức tuyệt vời!

Độc Cô Trí đắc ý cười ha hả :

- Thúc phụ nói vậy chứ vạn sự còn cần tới sự chỉ bảo của thúc phụ sau này.

Đông Môn Liễu chột cau mày nói :

- Kế sách của hiền điệt tuyệt khá hay, nhưng khi hạ thủ cần phải hết sức cẩn thận, bởi Diệp Thiên Sĩ không những y thuật tuyệt luân ngay cả võ công của lão cũng đáng liệt vào hàng đệ nhất cao thủ nữa đấy.

Độc Cô Trí gật đầu đáp :

- Dạ tiểu điệt cũng đã nghĩ tới điều đó, nhưng nếu thúc phụ vui lòng giúp sức.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên hỏi :

- Ý hiền điệt muốn ta xuất thủ chế ngự lão ta à?

Độc Cô Trí mỉm cười nói :

- Lát nữa lão ta ra đây cùng nhắm rượu với chúng ta, khi nào thúc phụ trông thấy cháu khẽ lắc đầu thờ dãi xin thúc phụ lập tức thi triển thần công dùng thủ pháp “Cách không điểm huyết” điểm ngã lão ta hộ cháu.

Đông Môn Liễu hơi suy nghĩ rồi gật đầu vui vẻ đáp :

- Thôi được! Cháu đã hết lòng nghĩ đến chú, lẽ nào chú lại đi từ chối. Nhưng cháu phải hứa là mãi mãi phải nể trọng Diệp Thiên Sĩ là một khoáng thế kỳ nhân đức cao vọng trọng của dương thế võ lâm này nhé.

- Thúc phụ khỏi lo, cháu hứa là nguyện sẽ cung phụng và tôn kính lão ta y như thúc phụ.

Độc Cô Trí vừa nói tới đây thì ngay khi ấy đột nhiên phía ngoài đại sảnh có tiếng ồn ào nổi lên.

Độc Cô Trí vội quay ra thoáng thấy tên thị vệ vừa rồi sai đi mời Diệp Thiên Sĩ đến uống rượu máu me đây người đang bước vào lão đảo trông thật thảm hại vô cùng kinh dị, lập tức kêu hỏi :

- Tại sao người lại đến nỗi này? Người đã gặp được Diệp lão tiên sinh chưa?

Tên thị vệ mặt mày nhân nhó đáp giọng xuôi xị :

- Khải bẫm Bang chủ, thuộc hạ vừa đi tới trước cửa “Tiêu Dao hiên” bỗng bị con chó vàng nhảy xổ đến cắn nên thiếu hiệp chưa gặp được Diệp lão tiên sinh.

Độc Cô Trí chững hững quát lớn :

- Đâu phải người là người chưa luyện qua võ công, người đánh không lại một con chó hay sao?

Đông Môn Liễu bỗng phì cười lên tiếng khuyên Độc Cô Trí :

- Hiền điệt không nên trách hãn làm gì, biết đâu hãn đã gặp phải con chó vàng uống được linh dược của Diệp Thiên Sĩ.

Nghe Đông Môn Liễu nói Độc Cô Trí bỗng dờ khóc dờ cười.

Yên lặng giây lát lão ta vụt gọi lớn :

- Hàn hương chủ!

Liền đó một lão nhân áo tro đang chấp tay đứng hầu trong đại sảnh ứng tiếng đáp :

- Hàn Đạo Nguyên xin chờ lệnh Trang chủ.

Độc Cô Trí lạnh lùng nghiêm sắc mặt truyền lệnh :

- Người hãy đi mời ngay Diệp lão tiên sinh đến đây cho ta nếu gặp con chó vàng vừa rồi còn làm dữ, người cứ việc giết chết nó rồi đem xác nó vào đây cho ta.

Hàn Đạo Nguyên vội ôm quyền cúi đầu lãnh mạng đi ngay...

Một lát sau Hàn Đạo Nguyên quay trở vào, tuy không bị thương tích đến máu me dính khắp người, mặt mày xác xơ thảm não như tên thủ hạ vừa rồi bị chó cắn, nhưng cũng như tên thủ hạ nọ, Hàn Đạo Nguyên trở vào một mình, không thấy có bóng Diệp Thiên Sĩ.

Độc Cô Trí lấy làm lạ cau mày hỏi :

- Hàn hương chủ, Diệp lão tiên sinh đâu? Hay Hương chủ lại bị con chó vàng hung dữ cản trở nữa rồi?

Hàn Đạo Nguyên cúi đầu thưa :

- Thuộc hạ chưa hề gặp qua con chó vàng và trong “Tiêu Dao hiên” cũng không thấy có ai cả!

Độc Cô Trí nóng ruột, khẽ gắt :

- Còn Diệp lão tiên sinh? Lão cả ngày một mình luyện thuốc ở trong ấy, ít khi bước ra ngoài sao lại không gặp được?

Hàn Đạo Nguyên vẫn cúi đầu đáp :

- Thuốc hạ không hiểu Diệp lão tiên sinh đã đi đâu, thấy trên kệ đựng thuốc có một phong thơ thôi!

Độc Cô Trí nghe nói có thơ để lại biết ngay có chuyện không xong lắc đầu nói lớn :

- Thôi! Ta đã sơ ý để lão ta trốn mất rồi!

Nói xong Độc Cô Trí quát hỏi Hàn Đạo Nguyên :

- Hàn hương chủ có lấy phong thơ đến đây cho ta không?

Hàn Đạo Nguyên cho tay vào túi móc ra một phong thơ cung kính dâng lên :

- Dạ thơ đây!

Độc Cô Trí nói lớn :

- Hàn hương chủ hãy bóc giùm phong thơ ra xem coi trong thơ đã viết những gì?

Hàn Đạo Nguyên tuân lệnh bóc thơ ra xem qua một lượt rồi cung kính bẩm :

- Kính bẩm Bang chủ, trong thơ có mấy câu khác lạ nghe không giống từ... Bang chủ có cần...

Độc Cô Trí gật đầu chậm nói :

- Hàn hương chủ cứ việc đọc hết cho bốn tọa nghe.

Hàn Đạo Nguyên liền đọc lớn :

- Hạ què đã bay nhảy, chó vàng đã thông minh...

Mới nghe tới đây Đông Môn Liễu vụt cười nói :

- Ta đoán có sai đâu, con chó dữ vừa cắn người lúc nãy chính là con chó vàng thông linh mà.

Độc Cô Trí không nói gì mặt hầm hầm ra hiệu cho Hàn Đạo Nguyên tiếp tục đọc.

Hàn Đạo Nguyên thỉnh ý nhưng đọc lại từ đầu :

- Hạc què đã bay nhảy, chó vàng đã thông linh đủ biết tài ba tuyệt xảo. Ta có thuốc, người thiếu lòng

thành. Độc cô độc cuộc đời, khi anh hùng lụn bại không còn đủ sức vẫy vùng.

Lẳng lẳng nghe Hàn Đạo Nguyên đọc xong, Độc Cô Trí quay nhìn Đông Môn Liễu, nhếch môi mỉm một nụ cười kiêu hãnh ngạo mạn.

Đến đây Vân Thiên Lý cũng vừa về tới đại sảnh.

Lần này thần sắc của Vân Thiên Lý đa khác hẳn với lần trước không những y không tươi cười, trái lại đầy vẻ mê hoặc.

Độc Cô Trí giật mình kêu hỏi :

- Vân hương chủ sao thế. Kẻ nào, kẻ nào đang bị nhốt tại Thiên Huyền kiều?

Vân Thiên Lý gượng cười đáp :

- Bang chủ chắc không thể đoán nổi kẻ bị nhốt trên Thiên Huyền kiều là ai đâu? Lạ lùng lắm!

Độc Cô Trí là người tự cao tự đại, bình sinh rất hay tự phụ nghe Vân Thiên Lý nói thế liền nói :

- Ta đoán ra được rồi, có phải kẻ đang bị nhốt trên Thiên Huyền kiều là Diệp Thiên Sĩ không?

Vân Thiên Lý đâu có ngờ được Độc Cô Trí khi không lại nói như vậy, nên y lại hết sức ngạc nhiên trở mắt kêu lên :

- Bang chủ! Diệp lão tiên sinh hiện đang ở trong “Tiêu Dao hiên” kia mà!

Độc Cô Trí cười lạt nói :

- Lão già gàn ấy hiện đã trốn đi mất rồi.

Rồi quay sang bảo Hàn Đạo Nguyên :

- Hàn hương chủ hãy trao bức thư của lão ta cho Vân hương chủ xem.

Vân Thiên Lý cầm lấy bức thư Hàn Đạo Nguyên trao, xem xong liền cau mày nói :

- Gần đây trong bốn bang thường xảy ra nhiều vụ lôi thôi, Bang chủ nên truyền lệnh cho toàn thể Lục Tàn bang phải tăng gia giới bị mới xong.

Độc Cô Trí hỏi Vân Thiên Lý :

- Vừa rồi Vân đường chủ đi điều tra ra sao? Kẻ đang bị nhốt trên Thiên Huyền kiều là ai?

Vân Thiên Lý hình như cảm thấy khó nói, nên không tiện trả lời bằng miệng. Y vội thò tay móc ra một mảnh giấy, bước đến sát bên cạnh Độc Cô Trí bí mật đưa cho Độc Cô Trí xem qua.

Độc Cô Trí thấy Vân Thiên Lý đã viết sẵn bảy chữ: “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu thì giật mình đánh thót một cái, mặt biến sắc rõ rệt.

Độc Cô Trí lập tức đưa mắt ra hiệu bảo Vân Thiên Lý xé nát mảnh giấy.

Độc Cô Trí gượng cười nói :

- Vân hương chủ, Hương chủ có lầm lộn chẳng? Kẻ đang bị nhốt trên Thiên Huyền kiều có thật là lão ta không?

Vân Thiên Lý gật đầu đáp :

- Bẩm Bang chủ bất luận tướng mạo, hình dáng, cách ăn mặc không khác một tí nào hết.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Nhiều Chuyện Lạ Trên Thiên Huyền Kiêu

Đông Môn Liễu nhìn thấy Độc Cô Trí với Vân Thiên Lý có vẻ gì thần bí khác lạ, vội hỏi :

- Hiền điệt vừa gặp vấn đề gì khó khăn mà cả hai cứ ấp úng không chịu nói như thế?

Độc Cô Trí nghe hỏi nhất thời không biết phải trả lời ra sao bởi lão đã vận dụng đủ trăm phương ngàn kế mới dẫn dụ được Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu lên tới Thiên Huyền cốc và đã được lão ta bằng lòng ở lại giúp đỡ không ngờ nay bỗng dưng lại xuất hiện thêm một Đông Môn Liễu thì thử hỏi Độc Cô Trí không kinh dị sao được. Vậy Đông Môn Liễu trong Thiên Huyền cốc và Đông Môn Liễu đang bị nhốt trên Thiên Huyền kiêu ai thật ai giả.

Đông Môn Liễu tính tình cao ngạo thấy mình chờ mãi mà Độc Cô Trí vẫn chưa trả lời lão bỗng xếch ngược đôi mày gay gắt bảo :

- Độc Cô Trí, người đừng ỷ mình là Bang chủ, nếu ta không vì dĩnh dáng họ hàng với người, ta không thèm nhận danh vị Lục Tàn bang cung phụng của người đâu.

Mấy lời Đông Môn Liễu vừa nói đối với Độc Cô Trí quả có hơi nặng tiếng khiến lão cảm thấy tái người.

Thân là Lục Tàn bang chủ, Độc Cô Trí có một oai quyền vô thượng, đời nào lại để kẻ khác dám nói năng như vậy?

Nhưng đối với Đông Môn Liễu thì khác, một bởi Đông Môn Liễu là biểu thức của lão, hai Đông Môn Liễu là cao thủ cái thế rất có lợi ích cho Lục Tàn bang nên Độc Cô Trí đành phải nuốt giận làm lành, cười hì hì đáp :

- Thúc phụ không nên ngộ nhận, tiểu điệt đâu dám hỗn láo với thúc phụ nhưng bởi kẻ đang bị nhốt trên Thiên Huyền kiêu có một võ công tuyệt cao vô cùng lợi hại.

Đông Môn Liễu cũng cảm thấy mấy lời vừa rồi của mình có hơi quá nặng vì dẫu sao Độc Cô Trí vẫn là cháu lão và hiện là một vị Bang chủ nên Đông Môn Liễu liền đổi giận làm mặt ôn hòa, cười hỏi :

- Kẻ đối đầu lợi hại hiện đang bị nhốt trên Thiên Huyền kiêu là ai?

Độc Cô Trí nghe Đông Môn Liễu hỏi thế thì lại ngậm ngừng khó đáp.

Vân Thiên Lý đứng cạnh vội tìm cách giải vây cho Độc Cô Trí liền nhanh miệng cười thưa :

- Thỉnh thị Bang chủ, địch nhân cũng quá lợi hại, hai vì thân phận không rõ, ta có nên thỉnh Đông Môn lão tiên bối thi triển thần oai đến “Thiên Huyền kiều” bắt sống dùm địch nhân chăng?

Độc Cô Trí mừng thầm khi nghe Vân Thiên Lý vừa nói mấy lời rất khéo léo. Tuy nhiên ngoài mặt lão ác ma họ Độc Cô vẫn vờ như tự nhiên lắc đầu đưa mắt sang Đông Môn Liễu :

- Đông Môn thúc phụ vừa đến nơi còn chân ướt chân ráo chưa kịp nghỉ ngơi...

Không chờ cho Độc Cô Trí nói thêm, Đông Môn Liễu đã vụt đứng phắt dậy xéch ngược mày nhìn Vân Thiên Lý hỏi lớn :

- Vân đường chủ, “Thiên Huyền kiều” ở đâu, lão phu muốn gặp kẻ đang bị nhốt tại đấy xem hẳn là hạn người thế nào cho biết?

Vân Thiên Lý tinh khôn vội cúi đầu thỉnh thị Độc Cô Trí :

- Thưa Bang chủ, nếu Đông Môn lão tiên bối tự nguyện tới “Thiên Huyền kiều” sanh cầm cường địch kính thỉnh Bang chủ phát cho tấm “Chu Hồng trúc lệnh”, Vân Thiên Lý này mới dám.

Độc Cô Trí lắc đầu :

- Khỏi cần “Chu Hồng trúc lệnh”, cả ba chúng ta cũng đến đấy một lượt.

Độc Cô Trí định đoạt như thế là có thâm ý riêng. Lão ác ma muốn được chính mắt trông thấy hai Đông Môn Liễu cùng một lúc để xét đoán ngay tại chỗ ai là thật ai là giả đặng nhân tiện phát động cơ quan máy móc lợi hại trên Thiên Huyền kiều giết chết luôn kẻ giả mạo để tuyệt trừ hậu họa.

Vân Thiên Lý nghe Độc Cô Trí bảo là cả ba người cùng đi tới Thiên Huyền kiều thì lật đật hỏi :

- Còn vụ Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết, Vô Tình Trạch Nữ Vân Hương La, Thiên Á chân nhân Bảo Tàn Tử hiện đang bị khốn trong Thiên Kỳ lâm, Bang chủ định xử trí cách nào?

Độc Cô Trí đáp :

- Họ đã thông qua cuộc trắc nghiệm của bốn bang kỹ càng thì để bốn tọa đích thân phong chức cho họ. Giờ họ có không may bị giam hãm ít ngày trong Thiên Kỳ lâm cũng không quan hệ gì mấy. Vả lại vừa rồi bốn tọa có ra lệnh cho Đường chủ truyền lệnh cho kẻ chấp chương cơ quan tại đấy chỉ được phép phát động máy móc giam giữ họ thôi chứ không được phép làm tổn thương tới họ, như vậy không sao đâu.

Vân Thiên Lý gật đầu đoạn chống nạng đi trước dẫn đường, Đông Môn Liễu vội vã bước theo sau, đi thẳng về phía Thiên Huyền kiều.

Độc Cô Trí cũng sai thị vệ đẩy xe theo bên gót.

Đông Môn Liễu ẩn tích sơn lâm đã lâu năm không gặp Độc Cô Trí nên không hiểu rõ được hoàn cảnh của người hiền điệt, nên vừa đi lão vừa hỏi thăm tình cảnh trong bao năm trời hai người xa cách.

Sau đó Đông Môn Liễu thấy cỗ xe của Độc Cô Trí có vẻ đặc biệt liền hỏi tiếp :

- Cỗ xe của hiền điệt chế tạo thực tinh vi nhưng cần phải có người đẩy mới chạy được sao?

Vân Thiên Lý đi bên cạnh vọt miệng đáp :

- Lão tiên bối không biết chứ cỗ xe bốn bánh này của Độc Cô bang chủ...

Đang nói ngon trớn chợt bắt gặp Độc Cô Trí láy mắt ra hiệu, Vân Thiên Lý sáng ý hiểu ngay vội nói trở đi một cách lẹ làng khéo léo :

- ...Nguyên được chế tạo một cách hết sức tài tình nhưng bởi hiện giờ còn thiếu một vài thứ phụ tùng đặc biệt nên còn cần tới sức người đẩy mới chạy được.

Sở dĩ Độc Cô Trí không muốn cho Đông Môn Liễu biết rõ sự thật về những gì có liên quan đến mình như Lục Tàn bang vì hiện thời thân phận của Đông Môn Liễu còn quá mù mờ, chưa thể xác định là Đông Môn Liễu giả do kẻ nào đã đội lốt xâm nhập vào trọng địa của mình.

Đông Môn Liễu vô tình không hiểu Vân Thiên Lý đã có ý che đậy sự kỳ diệu của cỗ xe nên lão vội cười nói với Độc Cô Trí :

- Hiền điệt châu thân bị tê liệt, phải nhờ đến cỗ xe này để đi đứng nên hiền điệt phải chế tạo nó cho thật tinh vi mới được. Ta muốn bày với hiền điệt một vài ý kiến, hiền điệt nghĩ sao?

- Thúc phụ có cao kiến gì định chỉ dạy cho cháu?

Đông Môn Liễu cười đáp :

- Cỗ xe bốn bánh này ngoài việc chở người, theo ta nó còn cần phải bảo hộ người ngồi trên xe nữa mới được. Vì vậy tốt hơn hiền điệt nên gắn thêm một vài bộ phận phóng ám khí lợi hại chẳng hạn bên tay dựa chỗ để chân... phòng khi địch nhân công kích mà chống đỡ.

Thật tội nghiệp cho Đông Môn Liễu, lão đâu có biết cỗ xe của Độc Cô Trí đã được trang trí đủ các loại ám khí cực kỳ lợi hại từ trước rồi, chỉ cần nhấn nút những bộ phận phóng ám khí bắn ra tua tủa, thậm chí cỗ xe này còn có thể chạy được trên mặt nước, và có thể linh không phi độ trong một khoảng đường ngắn nữa là khác.

Tuy nhiên khi nghe Đông Môn Liễu nói xong, Độc Cô Trí như thích thú, liền cung kính nói :

- Xin cảm ơn sự chỉ điểm của thúc phụ, khi yên xong việc rồi tiêu diệt lập tức sai thợ chuyên môn trang bị thêm tại hai nơi để tay hai ống “Thất Khổng Hoàng Phong trâm” và ở nơi chân nạp một loạt “Thiên Lang Nả” chuyên phá nội gia khí công ngay.

Đông Môn Liễu gật đầu đặc ý nói tiếp :

- Ta còn một ý kiến hay nữa cháu có chịu tiếp nhận không?

- Xin thúc phụ cứ vui lòng chỉ giáo.

Đông Môn Liễu cười hà hà nói :

- Nếu hiền điệt cho gắn thêm tại đầu xe một cái đầu rồng biệt hiệu uy lực của “Long đầu bang chú trong miệng rồng để đầy một thứ độc thủy cực kỳ mãnh liệt nút bấm đặt ở chỗ đầu gối gặp khi nguy cấp hiền điệt chỉ ngậm vận công lực đầu rồng tức khắc há miệng và độc thủy sẽ phun vào đối phương là diệt được địch thủ ngay thì tuyệt diệu vô cùng.

Độc Cô Trí không ngờ ý kiến này quả tuyệt diệu và chính lão ta cũng chưa hề nghĩ tới nên vừa nghe Đông Môn Liễu nói xong Độc Cô Trí vô cùng mừng rỡ, gật đầu nói với Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ hãy nhớ kỹ ý kiến của gia thúc, lát nữa trở về Thiên Huyền cốc, Đường chủ hãy lập tức sai thợ gắn ngay cho bốn tọa nhé.

Độc Cô Trí lại có hảo cảm với vị “Chi Phất Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu hiện đang đứng trước mặt mình và tin rằng lão ta không phải là kẻ địch giả dạng.

Nhưng liền sau đó Độc Cô Trí sực nghĩ lại, cảm thấy lại hoang mang như lúc đầu khi hay tin có đến hai Đông Môn Liễu đột nhập Thiên Huyền cốc, bởi lão ác ma tàn phế tin rằng những tên gian hùng giả mạo thường lấy lòng tin bằng bất cứ thủ đoạn nào.

Vì vậy sự mâu thuẫn của nội tâm đã làm cho Độc Cô Trí đâm ra rối loạn đầu óc.

Vừa đi vừa nói chuyện tới đây, cả ba được vào một địa huyệt tối đen, đường lối bên trong ngoằn ngoèo và hết sức khó đi.

Đông Môn Liễu bỗng cười hỏi :

- Có phải nơi đây là tấm bình phong sau chót của Thiên Huyền cốc chẳng?

Độc Cô Trí gật đầu đáp :

- Thừa đúng đây thúc phụ! Sự bố trí canh phòng trong Thiên Huyền động phải mất năm năm công khó đấy.

Đông Môn Liễu vỗ vai Độc Cô Trí cười bảo mở một lượt tất cả cơ quan cạm bẫy trong Thiên Huyền động cho chú xem thử coi.

Đông Môn Liễu thật tình muốn xem những bí mật trong Thiên Huyền động lại càng khiến Độc Cô Trí nghi ngờ thêm, vì bởi hiện giờ có đến hai Đông Môn Liễu ai thật ai giả còn chưa xét đoán được, Đông Môn Liễu bỗng đòi xem cách phát động các cơ quan trong Thiên Huyền Động thì có khác gì lão ta muốn thám thính các sự cơ mật của Lục Tàn bang?

Cho nên Độc Cô Trí nhất thời đâm ra khó xử, không những sợ nhờ lời làm lộ cơ mật, mà còn sợ mất người vì nếu nhờ chẳng may làm buồn Đông Môn Liễu, lão ta sẽ trở mặt thì Lục Tàn bang sẽ khốn đốn chứ chẳng chơi!

Đông Môn Liễu vẫn không thấy Độc Cô Trí trả lời lão bất giác ngạc nhiên :

- Tại sao thế hiền điệt, có điều gì bí ẩn khó nói chăng? Hay là...

Độc Cô Trí trong bụng thừa hiểu, nếu không trả lời tất sẽ bị mất người nên vội giả bộ tươi cười đáp khéo :

- Hầu hết những cơ quan trong “Thiên Huyền động” đều là những nơi cơ mật tối cao của bốn bang, nhưng với thức phụ, tiêu điệt đâu dám giấu diếm. Ngặt những cơ cấu chánh đều đặt tại Thiên Huyền cốc khổng chế và phát động phải kịp...

Đông Môn Liễu tưởng thật vội xua tay cười nói :

-Ồ! Phiền phức như thế thì khỏi. Đợi có việc thuận tiện chú xem cũng được.

Vân Thiên Lý chợt xen lời :

- Bao giờ vụ “Thiên Huyền kiều” xong rồi trở về Thiên Huyền cốc, Bang chủ sẽ thuật rõ cho lão tiên bối nghe, không những chỉ “Thiên Huyền động” mà luân tất cả các cơ quan máy móc trong Lục Tàn bang nữa.

Độc Cô Trí khen thầm Vân Thiên Lý khéo lanh mồm lanh mép, làm cho Đông Môn Liễu khỏi phải hồ nghi gì trong bụng cả.

Nghe Vân Thiên Lý bảo sẽ cho biết tất cả mọi điều kỳ bí của Thiên Huyền cốc, Đông Môn Liễu ồ một tiếng, cười hỏi :

- Trong Thiên Huyền cốc có thiết lập tổng đồ nữa hay sao?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Dạ phải! Công cuộc thiết lập tổng đồ tuy có tổn hao của khá nhiều nhưng tiêu diệt có thể ngồi một mình ở trong phòng chưởng chấp toàn cục.

Vừa đi quanh co trong đường hầm tăm tối vừa nói chuyện với nhau, chốc lát cả ba đã ra khỏi Thiên Huyền động. Cửa động nằm giữa hai khe núi. Từ trên cửa động nhìn xuống bên dưới là một cây cầu treo được bắt thông qua một vực thẳm sâu hơn trăm trượng.

Cây cầu treo này dài hơn hai mươi trượng, tại đầu cầu bên kia có một đạo nhân mặc thanh y trúng phải mai phục, chân tay bị những vòng sắt to lớn nặng nề khóa chặt.

Xa xa nhìn thấy lờ mờ không rõ, Đông Môn Liễu vội quay hỏi Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ, địch nhân đã bị sanh cầm thì cần gì ta phải có mặt tại đây?

Vân Thiên Lý đáp :

- Thừa lão tiền bối, võ công của lão ta cao cường lắm, lão ta bị “Tứ Tượng Cương Hoàn” khóa chặt tay chân, nhưng không có ai có thể đến gần bắt sống lão ta đem về Thiên Huyền cốc được cả.

Đông Môn Liễu chau mày nói :

- Nếu không bắt sống được thì nên giết quách đi cho xong, hoặc ra lệnh dùng cung nỏ đưa y về châu trời có phải tiện hơn không?

Vân Thiên Lý mỉm miệng cười đáp :

- Lão tiền bối nói cũng phải, nhưng ngặt còn chút ít liên quan tới thân phận của lão ta, nên tại hạ không dám tự tiện hành động quá nóng nảy.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên hỏi :

- Thân phận của lão như thế nào? Y đã báo rõ họ tên chưa?

Vân Thiên Lý ngập ngừng đáp :

- Thừa... lão ta có xưng qua tên họ nhưng tại hạ rất lấy làm lạ nên mới phải đi thỉnh Bang chủ với lão tiền bối đến đây để cùng nhau định đoạt mới tiện.

Đông Môn Liễu vội hỏi :

- Tên họ y là gì?

Vân Thiên Lý đưa mắt liếc nhìn Đông Môn Liễu rồi lại ngập ngừng :

- Lão ta tự xưng là... là... “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu!

Đông Môn Liễu giật mình biến sắc, lão trợn mắt, dựng ngược mày kêu lớn :

- Người nói sao? Hắn cũng kêu là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu à?

Vân Thiên Lý vội gật đầu :

- Thưa vâng! Lão ta cũng mặc áo đạo bào, tay cầm chỉ phát, nên mới dám xưng danh hiệu của lão tiên bối.

Đông Môn Liễu không dẫn được thịnh nộ, lão hét lớn một tiếng, lập tức phát mạnh ống tay áo nhảy xuống một mỏm đá gần cây cầu treo, quắc mắt nhìn đạo nhân thanh y không chớp.

Sau khi nhìn kỹ đạo nhân xong, không ngờ Đông Môn Liễu tức giận sôi gan thêm.

Thì ra tướng mạo hình dáng cử chỉ luôn cả lối ăn mặc của thanh bào đạo nhân đều giống hệt Đông Môn Liễu.

Đông Môn Liễu biến sắc lão vội nhảy lên đứng bên Độc Cô Trí tức tối nói :

- Hiền điệt, địch nhân đã dám hóa trang giả dạng và mạo nhân tên họ của chú, cháu phải cẩn thận đề phòng cho lắm mới được. Cháu ra lệnh cho giết chết tên khốn nạn kia đi.

Độc Cô Trí khẽ cau mày rồi nhìn Đông Môn Liễu mỉm cười không đáp.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên hỏi :

- Hiền điệt tạo sao cháu nhìn chú mỉm cười như thế?

Độc Cô Trí tay phải nắm chặt cán quạt lông chuẩn bị phòng khi đột biến, miệng cười tủm tủm nói :

- Thúc phụ chớ vội nóng, tiểu điệt muốn thỉnh giáo thúc phụ một điều.

- Điều gì hiền điệt cứ nói.

Độc Cô Trí nói ngay :

- Thoảng như vị thanh bào đạo trưởng tự xưng là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu đang bị sanh cầm dưới Thiên Huyền kiều cũng bảo thúc phụ đã mạo dụng danh hiệu và thân phận của lão ta bắt buộc cháu phải hạ thủ thúc phụ thì cháu sẽ phải nghe theo lời bên nào?

Đông Môn Liễu hiểu ra trợn mắt gằn giọng nói :

- Thôi ta hiểu rồi, đúng là người khó lòng phân biệt nổi giữa ta với tên ấy ai là Đông Môn Liễu thật ai là Đông Môn Liễu giả chứ gì?

Độc Cô Trí vô cùng thận trọng cười lạt đáp :

- Tiểu điệt hiện đang hết sức mơ hồ kính thỉnh thúc phụ minh giáo!

Đông Môn Liễu hai mắt sáng như điện quắc mắt nhìn Độc Cô Trí, nói với giọng vẫn còn giận dữ :

- Người đã hỏi ta tất ta phải trả lời ta chỉ là Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu thật, người có cần ta chứng minh cho người thấy không?

Độc Cô Trí lật đật lắc đầu nói :

- Tiểu điệt biết thúc phụ là người thật đâu dám đòi hỏi thúc phụ như vậy. Cháu chỉ muốn lão già kia phải “tâm phục khẩu phục”, mong thúc phụ lộtùm bộ mặt nạ của lão ta cho lão ta nể oai thúc phụ.

Những lời lẽ sắc bén lấy răng chọi răng của Độc Cô Trí làm Đông Môn Liễu có muốn oán trách bắt tội cũng không thể nào có đủ yếu tố lý do để bắt tội oán trách Độc Cô Trí được.

Độc Cô Trí không cần Đông Môn Liễu phải chứng minh người thật nhưng chỉ khôn khéo bắt buộc Đông Môn Liễu gỡ dùm mặt nạ đối phương đủ thấy Đông Môn Liễu lợi hại, nhưng Độc Cô Trí còn lợi hại và giảo hoạt hơn nhiều.

Đông Môn Liễu khẽ nhượng mày chỉ xuống Thiên Huyền kiều hỏi Độc Cô Trí :

- Hiền điệt có thể cắt đứt được đoạn đường qua lại giữa Thiên Huyền kiều với Thiên Huyền cốc được chăng?

Độc Cô Trí vội gật đầu và hỏi lại :

- Dạ được, nhưng có chuyện gì thế thúc phụ?

Đông Môn Liễu nói mau :

- Chờ chú xuống dưới Thiên Huyền kiều rồi cháu hãy lập tức cắt đứt thông lộ giữa Thiên Huyền cốc với Thiên Huyền kiều, để lạng xem chú tội tên khốn nạn ấy bắt hãm phải tự động cung khai rằng hãm đã mạo nhận danh hiệu của chú.

Độc Cô Trí nhẹ cười :

- Thúc phụ khoan hãy hạ thủ, tốt hơn thúc phụ nên sanh cầm lão ta.

Đông Môn Liễu ngắt lời :

- Đương nhiên là chú phải dùng hết cách để sanh cầm hấn ta rồi. Không những chú phải bắt hấn cung khai tội lỗi mà còn bắt hấn khai rõ thân phận một cách rõ ràng minh bạch và đồng thời khai thác luôn mục đích của hấn đã giả mạo chú tới đây nữa.

Dứt lời Đông Môn Liễu lập tức buông mình nhẹ nhàng như chiếc lá khô rớt, nhảy xuống Thiên Huyền kiều vọt sang phía bên kia cầu.

Độc Cô Trí mỉm môi một nụ cười đắc ý đoạn nhẹ gật đầu ra hiệu cho Vân Thiên Lý.

Vân Thiên Lý vội nhảy xuống phía bên đầu cầu bên này, giơ tay ấn cái nút bên trụ cầu, liền có những tiếng kêu lách cách vang lên, Thiên Huyền kiều bỗng cửa ra làm đôi, một bên trục đầu xuống còn bên phía Đông Môn Liễu và lão nhân bị sanh cầm vẫn vững vàng không hề lay động. Vân Thiên Lý ấn nút cơ quan xong liền tung người nhảy vọt trở lên.

Độc Cô Trí thò tay vào túi da treo một bên cổ xe móc ra hai hạt minh châu nhét vào hai bên tay cùng với một ống kính hình dài.

Vân Thiên Lý không lạ gì ống kính nọ là Thiên Lý Kính, và hai hạt minh châu kia là “Thuận Phong Châu”, ba vật linh tâm bí chế của Độc Cô Trí có năng lực tăng cường thị thính linh diệu vô biên, vội cười nói :

- Thừa Bang chủ, bây giờ sự thật đã rành trước mặt, Đông Môn Liễu đang bị nhốt trên cầu là giả còn lão tiền bối đi chung với mình là thật.

Độc Cô Trí vừa dùng ống kính dài quan sát động tịnh trên cầu vừa lên tiếng hỏi nhỏ :

- Vân hương chủ căn cứ vào đâu mà quyết đoán như vậy?

Vân Thiên Lý đáp :

- Thuộc hạ thấy nếu vị Đông Môn Liễu đi chung với bọn mình là giả, thì khi chợt thấy một Đông Môn Liễu khác tất lão sẽ kinh hoàng hoặc sẽ có ngay thái độ bất thường.

Độc Cô Trí gật đầu nói :

- Theo sự quan sát của bốn tọa thì bốn tọa hoàn toàn đồng ý với Vân đường chủ. Bây giờ chúng ta bắt tất phải xét đoán bình luận làm gì, tốt hơn nên xem xét động tịnh trên cầu ra sao đã.

Vân Thiên Lý khẽ gật đầu, rồi cũng móc ra một ống “Thiên Lý kính” khác rồi cùng với Độc Cô Trí, cả hai chú ý quan sát xem hai vị Đông Môn Liễu sẽ đối xử với nhau ra sao ở bên kia cầu.

Trong khi ấy Đông Môn Liễu vừa bước qua bên kia cầu, vị thanh bào đạo nhân đang bị khóa chặt bằng bốn vòng sắt cả hai tay hai chân hình như đã mất hết tự do, không sao cựa quậy nổi đột nhiên nhếch miệng riêng cười, kể đó bỗng có tiếng kêu rồn rảng vang lên.

Thì ra bốn chiếc vòng sắt bị thanh y đạo nhân thi triển nội gia thượng thừa thần công thuộc loại “Vô Hình cương khí” bứt đứt.

Đông Môn Liễu trông thấy nên ngạc nhiên đứng sững lại.

Đông Môn Liễu hiểu ngay nội công hỏa hầu của đối phương không thua gì mình.

Đang lúc Đông Môn Liễu giật mình thất kinh thì vị thanh y đạo nhân bỗng khẽ niệm “Vô lượng thọ Phật” và chỉ tay vào mặt Đông Môn Liễu trừng mắt quát hỏi :

- Lão tạp mao lão đạo kia, ngươi là ai? Sao ngươi dám giả mạo ta?

Đông Môn Liễu nghe nói giận sôi sùng sục nhưng lão cố nén cơn phẫn nộ lạnh lùng nói :

- Sao ngươi vô liêm sỉ như thế. Đã cả gan mạo nhận hiệu của kẻ khác lại còn dám bảo ta là giả sao?

Thanh bào đạo nhân ha hả cười lớn :

- Hay quá! Ta không ngờ trên Thiên Huyền kiêu đột nhiên lại xuất hiện tới hai Đông Môn Liễu một lúc. Người hãy nói rõ cho ta biết, tạo sao ngươi dám giả mạo ta đến đây với mục đích gì? Bộ ngươi muốn tìm kế ly gián hai chú cháu ta sao?

Đứng bên trên, Vân Thiên Lý nghe nói bật cười bảo Độc Cô Trí :

- Bang chủ, việc này tuyệt quá, hai vị Đông Môn Liễu tranh nhau bảo mình là thật, và trách đối phương là giả, tình thế này nếu muốn phân biệt được chân giả rành rẽ chắc phải mất nhiều công phu lắm đấy.

Độc Cô Trí cũng cười đáp :

- Chờ cho hai bên trở mặt động thủ, phân rõ thắng bại rồi, chân giả tự nhiên biết liền.

Vân Thiên Lý chau mày hỏi :

- Đây là vụ tranh chấp về thân phận, đâu phải đoạt báu, cũng không phải đả lôi đài, làm thế nào có thể quyết đoán bằng thắng bại được Bang chủ?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Đông Môn sư thúc của ta võ công quán tuyệt ít có địch thủ, nên ta tin tưởng nếu là Đông Môn Liễu giả

thì không tài nào chịu nổi ba chương “Huyền Môn trọng chương” và một “Chi Sắc Vân Phất” của Đông Môn Liễu thật.

Vân Thiên Lý cười nói :

- Thuộc hạ không ngờ Bang chủ lại nghĩ theo cách này. Kìa! Hai bên sắp sửa động thủ rồi kìa, chúng ta có dịp thưởng thức trận long tranh hổ đấu rồi đó Bang chủ.

Ngay lúc đó Đông Môn Liễu vừa nghe xong lời nói cường từ đoạt lý của đối phương, lão tức giận không sao tả nổi liền hét một tiếng lớn :

- Tên khốn nạn hèn mạt kia, ta chỉ còn cách đấu thí mạng với ngươi một trận hơn thua thôi.

Dứt lời Đông Môn Liễu trợn mắt rực hung quang giơ chưởng phóng tới.

Nhưng thanh bào đạo nhân kịp khoát tay kêu lớn :

- Hãy thông thả một chút, ngươi vừa nói những gì, ta nghe chưa rõ?

Đông Môn Liễu nghiêng răng nói :

- Ta muốn phân cao hạ với ngươi cho biết ai thật ai giả.

Thanh bào đạo nhân tỏ vẻ ngạc nhiên rồi lắc đầu :

- Ta không hiểu ngươi muốn phân rõ cao hạ có quan hệ gì tới thân phận chân giả của ta và ngươi. Không lẽ Đông Môn Liễu giả nhất định phải thắng, còn Đông Môn Liễu thật nhất định phải thua?

Đông Môn Liễu quát lớn :

- Ngươi đừng nói dông dài nữa, thật sẽ đại thắng còn giả sẽ đại bại.

Thanh bào đạo nhân cười ngất :

- Nếu đã như thế thì ngươi làm ơn chờ ta một chút để ta điều nguyên vận khí đã, xong ta sẽ động thủ với ngươi, kéo không may hàng thật biến thành hàng giả oan uổng cho ta lắm.

Đông Môn Liễu trợn mắt quát hỏi :

- Tại sao ngươi lại phải điều vận nguyên khí chứ? Ngươi bắt thường hay sao?

Thanh bào đạo nhân lớn tiếng đáp :

- Ta mà lên tới Thiên Huyền kiều này là đã lần lượt phá hết bảy cơ quan mai phục cực kỳ lợi hại đấy, ta

còn phải vận công bứt bốn cái vòng sắt to tướng nữa, thử hỏi ta không hao phí khá nhiều sinh lực sao được.

Đông Môn Liễu nghe thanh bào lão nhân nói hữu lý liền gật đầu ưng thuận :

- Người nói vậy ta bằng lòng cho người nghỉ ngơi trong khoảng uống xong hai ly trà được không?

Thanh bào lão nhân bật cười ha hả :

- Khỏi cần! Khỏi cần. Người nói xong hai tiếng là ta đã hết mệt mỏi tam hoa tỵ đỉnh, ngũ khí triều nguyên ngay, người cứ việc phát chiêu khỏi cần khách sáo gì nữa.

Đông Môn Liễu đang có ý định muốn xem công hầu của đối phương cao thâm tới bậc nào, lão vừa nghe xong vội cười nói :

- Thị phi khúc trực sẽ được rành rẽ, người hãy đỡ thử chiêu “Huyền Môn cương chưởng” của ta đây.

Dứt lời Đông Môn Liễu lập tức giơ cao hữu chưởng, hư không đẩy nhẹ tới thanh bào đạo nhân.

Võ công đã đạt đến mức độ Đông Môn Liễu thì quả thật tuyệt luân có thể liễm phóng tùy ý không như lối vung kiếm ào ào, bạt cung vùn vụt của hạng võ nhân tầm thường.

Thật vậy, Đông Môn Liễu tuy chỉ khẽ xô chưởng xem nhẹ nhàng nhưng kỳ thật lão đã ngấm vận hết tất cả mười một thành công lực hóa thành một vùng “Vô Hình cương khí”, không khác gì một tòa sơn nhạc đè xuống đầu thanh bào lão nhân.

Tại sao vừa khởi đầu Đông Môn Liễu đã phóng gần hết toàn lực.

Thưa rằng, Đông Môn Liễu xét thấy ngữ thái thần tình vừa rồi của đối phương nhất là vụ thanh bào lão nhân đã trấn gãy quá dễ bốn chiếc thiết hoàn biết đối phương là kẻ bất phàm lợi hại nên lão không dám tự xưng cuồng tự mãn khinh thi địch nhân là thế.

Luôn “Vô Hình cương khí” của Đông Môn Liễu vừa xô tới, thanh bào lão nhân bỗng niệm “Vô lượng thọ Phật” rồi lập tức giơ cao tay mặt hư không phóng ra một chưởng nghênh đón.

Hai bên đều sử dụng thứ vô hình ám khí, hỏa hầu của đôi bên cũng ngang nhau không khác gì áp lực của một trái núi nên vừa đụng vào nhau lập tức bỗng biến tan. Trận đấu khởi đầu này đối với người có võ công thuộc vào hạng khá cũng khó lòng phân biệt nổi ai mạnh ai yếu, nhưng với hai bên đấu thủ hiện giờ cả hai đều biết mình đã gặp phải một địch thủ cao minh lần đầu tiên trong đời mình.

Thế nên hai bên đều thầm giật mình kinh sợ nhưng lại không ai chịu nhường ai, do đó cả hai tiếp tục phóng tiếp thêm chưởng thứ nhì.

Khỏi nói cũng rõ vô luận Thanh bào lão nhân hay Đông Môn Liễu, cả hai đấu thủ đều dùng hết nội lực vào cả chưởng thứ nhì.

Nhưng kết quả của chưởng thứ nhì vẫn y hệt như chưởng thứ nhất, nghĩa là chưởng thứ nhất bất phân thắng phụ, chưởng thứ nhì thì cũng vẫn thắng bại nan phân.

Sự so tài về thần công giữa Đông Môn Liễu với Thanh bào lão nhân thật chưa hề nghe qua một chút tiếng động, hình như đôi bên chỉ khẽ giơ tay chào nhau mà thôi.

Độc Cô Trí và Vân Thiên Lý đứng ngoài do đó cũng đâm ra nghi ngờ khôn xiết bởi ngoài “Thần ni, Chi phất, Kim Quang tiễn” ra, “Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn” đều không ai được xem như những nhân vật đệ nhất lưu nữa cả.

Vân Thiên Lý cau mày khẽ gọi Độc Cô Trí :

- Bang chủ, Đông Môn lão tiên bối phát ra chưởng đầu có vì khinh địch không hạ đối phương đã đành nhưng chưởng thứ nhì tạo sao Huyền Môn cương khí vẫn không thể đánh ngã Thanh bào lão nhân rơi xuống vực thăm làm sao?

Độc Cô Trí chưa kịp trả lời thì trên Thiên Huyền kiều bỗng vang lên giọng cười lạt của Thanh bào lão nhân, Đông Môn Liễu khó chịu cau mày quát hỏi :

- Người cười gì thế tên chó chết?

Thanh bào lão nhân cười đáp :

- Ta cười vì bộ gan gà của ta vẫn đủ sức chịu đựng nỗi tâm quyền, người cũng không phải quá tầm thường như thế, đôi bên vẫn đồng sức đồng tài thật khó lòng phân biệt nổi Đông Môn Liễu thật với Đông Môn Liễu giả. Không lẽ đôi ta phải tới “Giang Tây Long Hồ sơn” mượn tấm “Chiếu Yêu kiếng” của Trương thiên sư để rọi thử xem ai giả ai thật.

Đông Môn Liễu giận dữ la lên :

- Người đừng có hồng viện cố để tránh né, về nội gia công lực không phân được cao thấp, ta với người còn có thể tranh tài với nhau bằng binh khí quyền cước và huyền công.

Thanh bào lão nhân vội khoác tay cười khẩy, bảo Đông Môn Liễu :

- Người khỏi có nhiều lời vô ích, người có nói cả nửa ngày cũng chỉ đưa ra toàn những biện pháp khờ khờ không mà thôi.

Đông Môn Liễu chỉ mặt Thanh bào lão nhân quát to :

- Cái gì là “biện pháp khù khờ”. Ta nói thế không đúng hay sao?

Thanh bào lão nhân gật đầu bình tĩnh, cười nói :

- Phải! Người nói không hợp lý. Phàm là đại hành gia cao thủ, chỉ một cái giơ tay ra biết giỏi hay không. Người định tỷ thí bằng binh khí quyền cước hay huyền công ta đâu có ngăn người, nhưng bất luận tỷ thí bằng môn gì đi nữa ta với người ít nhất cũng phải giao đấu với nhau một hai ngày mới có thể phân rõ hơn thua. Ta xét đoán như thế có đúng không?

Đông Môn Liễu bồng gật đầu :

- Ta nhận người nói đúng, thế người đã nghĩ ra được biện pháp thông minh nào khác chưa?

Thanh bào lão nhân đặc ý cười đáp :

- Đương nhiên ta đã có biện pháp thông minh hơn nếu không ta đời nào dám bảo người là khù khờ.

Đông Môn Liễu biết đang gặp phải tay kinh địch, lão cố nén cơn giận dữ để khỏi ảnh hưởng tới linh tri, liền ung dung cười nói :

- Ta vui lòng muốn biết rõ biện pháp thông minh của người. Nào, người nói đi.

Thanh bào lão nhân đột nhìn thẳng về phía Độc Cô Trí, đề khí kêu lớn :

- Độc Cô hiền điệt.

Bốn chữ “Độc Cô hiền điệt” lập tức khiến Độc Cô Trí Bang chủ ca Lục Tàn bang thường tự phụ tài trí tuyệt luân, ngạo thị toàn vũ bồng dưng cảm thấy khó xử.

Lão ác ma không biết trả lời ra sao bởi nếu trả lời thì Đông Môn Liễu vừa đi chung với mình sẽ không vui, còn nếu làm thinh thì Đông Môn Liễu ở dưới Thiên Huyền kiều cũng sẽ buồn lòng.

Độc Cô Trí biết hiện mình là cháu của hai vị “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, tuy nhiên tình thế còn chưa mấy khả quan nếu không may làm buồn lòng một trong hai vị này, hậu quả sẽ không phải chuyện đùa.

Quả nhiên trong khi Độc Cô Trí đang lưỡng lự, hơi tần ngần chưa kịp trả lời, thanh bào lão nhân bực tức kêu to :

- Độc Cô Trí, không lẽ người nhận kẻ giả mạo kia là chú của người và người xem ta là món hàng giả mạo?

Độc Cô Trí xanh mặt chưa biết trả lời ra sao, bỗng Đông Môn Liễu vội vàng cất tiếng giải vây cho lão :

- Độc Cô hiền điệt, trong khi thật giả chưa phân, hiền điệt hãy tạm yên lặng, xem hẳn có biện pháp gì thông minh hơn không đã!

Ngay khi ấy Thanh bào lão nhân lại cất tiếng kêu lớn lần nữa :

- Độc Cô hiền điệt!

Độc Cô Trí bất đắc dĩ buộc lòng phải mỉm cười ứng tiếng đáp :

- Tiểu điệt ở đây, thúc phụ có gì chỉ dạy?

Thanh bào lão nhân hỏi :

- Căn cứ theo tin tức của ta, được biết Đông Môn tiểu muội của người hiện giờ đang ở trong Thiên Huyền cốc phải không?

Độc Cô Trí gật đầu :

- Thúc phụ đã nói đúng, Đông Môn biểu muội quả thật đang ở trong này.

Thanh bào lão nhân cười nói :

- Như thế thì hay lắm vì đã quá lâu không gặp mặt nên cháu chắt nhận không ra ai là Đông Môn thúc phụ thật của cháu, nhưng Đông Môn Phương là con gái chú, chính chú đã tự tay nuôi nấng nó từ nhỏ đến lớn chắc nó sẽ nhận ra chú là cha nó.

Đông Môn Liễu nghe thanh bào lão nhân nói thế vội xoa tay tán đồng :

- Đúng, đúng, đây là biện pháp đơn giản nhất và thông minh nhất.

Thanh bào lão nhân đề nghị để Đông Môn Phương trước mặt nhận cha, Đông Môn Liễu cũng lập tức tán thành nhưng kẻ khó nghĩ nhất lại là Độc Cô Trí.

Độc Cô Trí còn lạ gì Đông Môn Phương bị trúng mê hồn dược, thần trí hiện đang hôn mê, đâu còn nhận ra được hai vị Đông Môn Liễu ở dưới Thiên Huyền kiêu ai là cha ruột thật của mình?

Đông Môn Liễu nhận thấy Thanh bào lão nhân với mình đã nói xong rồi, Độc Cô Trí vẫn đứng yên không nhúc nhích thì hết sức ngạc nhiên hỏi lớn :

- Độc Cô hiền điệt, tạo sao cháu chưa cho người đem Phương nhi đến đây?

Độc Cô Trí không dám trả lời đành phải lật đật đáp :

- Đông Môn thúc phụ không nên hấp tấp làm gì, tiểu điệt sẽ thỉnh Vân đường chủ đi đón Đông Môn biểu

muội đến đây tức thời.

Vân Thiên Lý nghĩ vậy vội hỏi :

- Thưa Bang chủ, Đông Môn Phương hiện đang mê man chưa khỏi, đón nàng đến đây để làm gì?

Độc Cô Trí nghiêng răng kèn kẹt :

- Sự việc như thế này, trừ phi để nàng nhận mặt cha tại cầu ngoài ra không còn phương pháp nào hay hơn nữa.

Vân Thiên Lý hỏi nhỏ :

- Thưa Bang chủ, hay là ta hãy tạm giải thuốc cho Đông Môn Phương vậy?

Độc Cô Trí gật đầu và nói :

- Đường chủ hãy tạm giải thuốc mê cho nàng và lập tức lo chuẩn bị sẵn sàng môm ám khí Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên tiễn đặt trên Thiên Huyền kiều đợi lệnh.

Vân Thiên Lý tuân lời vừa định quay đi, Độc Cô Trí bỗng thì thầm nói tiếp :

- Theo tình thế này ta không cần dùng Đông Môn Phương làm nhân chứng, Đông Môn Liễu thật cũng sẽ bằng lòng nhập bọn với ta, nhưng còn Đông Môn Liễu giả, võ công của y cũng không thua gì Đông Môn Liễu thật, quả là một địch thủ vô cùng lợi hại, Đường chủ gấp rút theo thi hành, chờ khi vừa phân biệt được ai giả ai thật là xuất kỳ bất ý hạ thủ giết chết ngay Đông Môn Liễu giả để tuyệt trừ hậu họa.

Vân Thiên Lý gật đầu lia lịa đoạn lật đật quày quả trở ra Thiên Huyền cốc.

Trong khi ấy dưới Thiên Huyền kiều thanh bào lão nhân vọt chỉ vào mặt Đông Môn Liễu, cười khẩy một tiếng lớn giọng :

- Tên già khốn khiếp gian xảo kia, người biết thân hãy mau mau rời khỏi đây ngay đi, ta sẽ tha tội cho người bằng không chừng con gái ta ra đây rồi đen trắng đã phân minh khi ấy người có muốn lạy ta tha chết cho người ta không buông tha đâu nhé.

Đông Môn Liễu thấy đối phương rõ ràng đã giả mạo giả hình mình lại còn dám lớn lối phản khách vị chủ xướng cuồng quá lễ, bất giác giận sôi sùng sục giận đến nổi nói không ra lời cứ đứng trợn mắt tóe lửa nhìn chòng chọc vào Thanh bào lão nhân như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương vậy.

Ngồi bên trên chú ý theo dõi hai Đông Môn Liễu đối đáp dành mình là Đông Môn Liễu thật tới đây Độc Cô Trí nhận thấy Thanh bào lão nhân dám đề nghị đem Đông Môn Phương tới trước mặt hai người cho nàng nhận nhìn cha lại, nhất là Thanh bào lão nhân nói năng cứng cỏi dám lớn tiếng chỉ trích thách thức đối

phương thì đâm ra nghi kỵ Đông Môn Liễu đã đi chung với mình tới đây.

Trong lúc Độc Cô Trí bắt đầu hoài nghi Đông Môn Liễu thật, thì Đông Môn Liễu đột nhiên kêu nói :

- Độc Cô hiền điệt, cháu hãy ra lệnh cho Vân đường chủ đừng đem Phương nhi đến đây nữa.

Thanh bào lão nhân cũng nhanh miệng nói :

- Độc Cô hiền điệt, hiền điệt thấy chưa “Vàng thật thì không sợ lửa”, lão khốn nạn này đã dám giả mạo chú, dám cuồng ngạo xâm nhập Thiên Huyền cốc giờ đây sắp bị lộ mặt nạ nên lão ta khiếp không dám cho đem Phương nhi con của chú tới đó.

Đông Môn Liễu nổi giận quay phắt lại nạt lớn :

- Khốn nạn, việc gì ta phải khiếp ai, dám bảo ta là giả mạo chứ?

Thanh bào lão nhân cười ha hả :

- Người không giả mạo ta tạo sao người lại bảo Vân Thiên Lý đừng đem Phương nhi tới Thiên Huyền kiêu này để con ta nhận mặt cha nó?

Đông Môn Liễu la lên :

- Đông Môn Phương là con gái của ta đã bị Hạ Hầu Quyên học trò của Bách Nhân thần ni ám hại hiện giờ thần trí nó đang hôn mê, nó nhận nhìn sao được đem nó đến đây có ích gì?

Thanh bào lão nhân giương mày hỏi :

- Người chớ có tìm cách chống chế Phương nhi con của ta, trừ phi nó loạn trí cuồng tâm thì thôi chứ nếu không quyết không đời nào nó nhận không ra cha ruột của nó.

Đông Môn Liễu cười lạt :

- Người đâu hiểu con gái ta hiện giờ đang như kẻ mất trí.

Thanh bào lão nhân bỗng phùng phùng nổi giận quắc hai mắt sáng như điện nhìn trừng lên phía Độc Cô Trí cất tiếng quát lớn :

- Độc Cô Trí, con ta mà có bề nào ta sẽ băm thây người nát vụn. Thiên Huyền cốc của bọn Lục Tàn bang các người sẽ san bằng ra thành bình địa cho người xem.

Với thần tình và ngữ khí miệng lưỡi thao thao bất tuyệt của thanh bào lão nhân đủ chứng tỏ lão ta là Đông Môn Liễu chính hiệu thật rồi.

Độc Cô Trí thầm nghĩ như vậy nên hết dám có thái độ lãnh đạm với Thanh bào lão nhân, vội ứng tiếng nói xọng xuống :

- Thúc phụ hãy yên tâm, Đông Môn tiểu muội chỉ bị trúng một thứ thuốc mê rất nhẹ nay đã nhờ thứ hãn thể linh dược của tiểu điệt nàng đã sáng suốt rồi.

Đông Môn Liễu thấy Độc Cô Trí khi không lại đi xem trọng đối phương không đếm xỉa gì đến mình thì bất giác quắc mắt hét lớn :

- Độc Cô Trí, thân là Bang chủ của Lục Tàn bang, tạo sao người không tinh tường chút nào cả vậy. Người không nhận ra giữa ta với đối phương ai giả ai thật chẳng?

Độc Cô Trí gượng cười nói :

- Thúc phụ thông cảm dùm tiểu điệt, vì giữa nhị vị, bất luận giọng cười tiếng nói, dáng vóc lẫn y phục đều hoàn toàn giống nhau như hệt, nên khiến tiểu điệt không dám đoán liệu ai giả ai thật cả.

Đông Môn Liễu càng giận dữ hơn :

- Sao người hồ đồ quá như thế. Nếu ta là thứ giả thì khi nãy ở trong Thiên Huyền động giữa cảnh tối tăm ta đã hạ thủ người trước rồi tội gì ta phải đến đây với người để đối chất với tên vô liêm sỉ khiếp nhược này.

Độc Cô Trí thấy Đông Môn Liễu nói cũng có lý, lại lập tức nhướng mắt về phía thanh bào lão nhân cất tiếng gọi :

- Thúc phụ đã nghe rõ chưa? Thúc phụ có chứng cứ gì khác chứng minh không?

Đông Môn Liễu nghe Độc Cô Trí nói với Thanh bào lão nhân như vậy thì giận sôi gan bởi theo giọng nói của Độc Cô Trí vừa rồi bằng chứng tỏ hẳn ta xem mình chẳng khác gì là Đông Môn Liễu giả.

Trong khi ấy Thanh bào lão nhân bỗng cười khanh khách đáp lời Độc Cô Trí :

- Độc Cô hiền điệt, lão ta đích thực là tên giả hiệu rồi, hà tất cháu phải bắt chú mỗi miệng nhiều lời...

Đông Môn Liễu lớn tiếng xen lời :

- Người đừng giao hoạt, chỉ cần người đánh đổ được lý do của ta, ta sẽ...

Nói đến đây Đông Môn Liễu bỗng ngừng, thanh bào lão nhân không chịu bỏ lỡ cơ hội vội cười lạt hỏi ngay :

- Người sẽ sao? Tại sao người cứ phải sợ sệt ấp úng không nói tiếp nữa?

Đông Môn Liễu kêu hừ giọng mũi một tiếng giận dữ nói :

- Người đánh đổ được cái lý của ta vừa rồi ta sẽ lập tức đi ngay để người được tự do mạo nhận ta ở trong Thiên Huyền cốc này.

Thanh bào lão nhân cười ngất :

- Có khó gì đâu, lúc đi vào con đường hầm tối đen trong Thiên Huyền cốc, sợ dĩ người không hạ thủ sát hại Độc Cô hiền điệt của ta vì người hiểu rõ có giết chết cháu ta cũng không ích lợi gì cho người cả, người muốn chiếm trọn lòng tin của cháu ta, tìm hiểu hết các cơ quan bí mật trong Lục Tàn bang hay hơn vì như thế người sẽ có thể mưu đoạt được cái cơ nghiệp to tát của cháu ta đã khó nhọc gây dựng từ bao năm nay.

Nghe Thanh bào lão nhân nói mấy lời, Độc Cô Trí giật mình nghĩ bụng :

- “Thôi đúng rồi! Lão không giết chết ta vì lão nuôi tham vọng ấy mà! Đúng! Đúng lắm.”

Trong lúc Độc Cô Trí thầm rùng mình khiếp đảm thì Đông Môn Liễu đã quá uất hận, lão dậm chân nạt lớn :

- Người chớ có cưỡng từ đoạt lý, nếu ta sợ sệt, đâu dám đến đối chứng với người!

Thanh bào lão nhân rùn vai cười khẩy chỉ mặt Đông Môn Liễu :

- Người thật là đồ mặt dày bộ thực sự người dám tới đây để đối chứng với ta sao. Người tới đây vì người đâu có ngờ Đông Môn Liễu thật này đã tới đây đúng lúc buộc người phải tiến thối lưỡng nan.

Đông Môn Liễu mở miệng nói câu nào bị Thanh bào lão nhân chặn đứng đến đuối lý, lão hét lớn :

- Tên già chó chết! Người...

Thanh bào lão nhân cười ngất chặn nói :

- Người đuối lý đâm ra điên cuồng rồi đó. Đường đường một Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu, một đệ nhất cao thủ trong đương thế võ lâm, đời nào lại thiếu tu dưỡng, đi ăn nói tục tằn như người.

Đông Môn Liễu giận điên người đến nỗi nghệt họng không nói được nữa!

Thanh bào lão nhân tiếp tục tấn công, phá lên cười sảng sặc chỉ mặt Đông Môn Liễu :

- Người hậm hực mà làm gì bây giờ, tốt hơn người nên rời khỏi đây mau đi.

Đông Môn Liễu liếc nhìn thấy Độc Cô Trí đã có vẻ khinh thường và không tin mình nữa, lão nghiêng răng kèn kẹt kêu hỏi Độc Cô Trí :

- Độc Cô hiền điệt, bây giờ hiền điệt có ý kiến sao, mau nói lên đi!

Độc Cô Trí cười tùm tùm đáp :

- Thúc phụ không nên hoảng sợ, đợi Đông Môn biểu muội đến đây sẽ biết rõ ai thật ai giả.

Đông Môn Liễu la lên :

- Độc Cô Trí, người cũng bảo ta hoảng sợ nữa hay sao?

Độc Cô Trí lắc đầu đáp :

- Hiện giờ tiểu điệt vẫn chưa dám quyết định, tốt hơn nên đợi Đông Môn biểu muội đến đây để nàng xác nhận là tiện cả đôi bên.

Đông Môn Liễu chưa kịp trả lời Thanh bào lão nhân đã nhanh miệng nói trước :

- Hiền điệt xử sự như thế khéo léo và hợp lý lắm, lão ta đã hoảng kinh và đang định đào tẩu đấy, hiền điệt coi chừng đừng để lão ta chạy thoát, chú muốn biết bộ mặt thật của tên giả mạo Đông Môn Liễu kia là ai lắm đấy cháu.

Độc Cô Trí gật đầu nói :

- Nhất định như thế rồi, chưa biết rõ ai thật ai giả, nhị vị không ai được quyền rời khỏi Thiên Huyền kiêu, ai trái lời được coi như kẻ đại thù của Lục Tàn bang.

Đông Môn Liễu nhận ra kẻ đang mạo nhận mình quả thật hết sức lạnh lợi, luôn luôn lựa lời hợp đúng với tâm lý của Độc Cô Trí.

Cho nên, nghĩ lại cho kỹ, hiện giờ điều tối cần là phải hết sức điềm tĩnh, quyết không thể để tâm tình khích động, nổi giận mà làm bậy, để chuyện lộng chân thành giả làm trò cười cho kẻ địch. Đông Môn Liễu liền ngồi xếp bằng ngay trên Thiên Huyền kiêu ngưng vận thần công không thèm lý tới ai cả.

Thanh bào lão nhân thấy vậy cũng ngồi xếp bằng ngay trước mặt Đông Môn Liễu cách một khoảng không xa, rồi giơ tay ra hiệu cho Độc Cô Trí.

Độc Cô Trí đoán biết Thanh bào lão nhân ra dấu hỏi mình trên Thiên Huyền kiêu có cơ quan gì không, nếu có thì tốt hơn nên nhất luôn cả hai bên một lượt, chờ Đông Môn Phương tới nơi sẽ hay, nên lắc đầu, ra dấu có biết là khỏi cần làm như thế, chỉ chứng minh xong ai thật ai giả tội nhân dù có chạy lên trời cũng khó thoát khỏi mạng vong ngay.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Một Phát Giác Lạ Lùng

Trong khi dưới Thiên Huyền kiều, hai Đông Môn Liễu một chơn một giả ngồi ngưng thần tịnh tâm được giây lát thì bỗng một đệ tử của Lục Tàn bang chạy tới cúi mình bẩm với Độc Cô Trí :

- Khải bẩm Bang chủ “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La, Thiên Á chân nhân Bảo Tàn Tử chiến đang bị nhốt trong “Thiên Kỳ lâm” họ hết sức phẫn nộ, phá luôn một lượt hết cơ quan, làm cây cối đổ ầm ầm, tình thế cấp bách lắm.

Độc Cô Trí nghe nói cau mày truyền lệnh cho tên thủ hạ nọ :

- Bọn họ đã đầu nhập bốn bang tại sao lại nóng nảy như thế? Người hãy cầm cây “Chu Hồng trúc lệnh” của ta đến ngay Thiên Kỳ lâm, bảo cho họ biết là họ nên bình tâm chờ lệnh, không được làm loạn, nếu không họ chưa thụ bang chức đã phạm trước bang luật họ sẽ hối hận không kịp đấy Tên đệ tử cung kính đón nhận “Chu Hồng trúc lệnh” trên tay Độc Cô Trí vội vã cúi đầu lãnh mạng đi ngay lập tức.

Tiếp theo đó trong Thiên Huyền động bỗng có hai người bước ra...

Hai người này chính là Vân Thiên Lý và người đẹp Đông Môn Phương.

Lúc này Đông Môn Liễu đã trông thấy Đông Môn Phương nằm trên giường không hề nhúc nhích, không khác gì một bệnh nhân lâm trọng bệnh bây giờ thấy nàng đã đi đứng một mình, thì biết Độc Cô Trí đã nói láo với mình là ít ra phải nội trong nửa tháng nàng mới khỏi bệnh. Đông Môn Liễu cười lạt một tiếng đứng dậy nói lớn lên :

- Độc Cô Trí người vừa bảo với ta rằng Phương nói bị trúng kỳ độc ít nhất cũng phải nửa tháng mới lành bệnh phải không?

Độc Cô Trí hiện giờ đã xem Đông Môn Liễu là một món hàng giả mạo nên cũng cười lạt nói không chút nề sợ.

- Đúng như thế ta đã nói vậy rồi sao?

Đông Môn Liễu trợn mắt hét lớn, quên cả điều mình vừa nghĩ là bình tâm tịnh trí trong lúc này :

- Thế tại sao nó đã hồi phục một cách quá thanh chóng như vậy. Tên tặc tử khốn nạn, giờ người định giở trò gì với ta đây?

Độc Cô Trí đã thực sự nghi ngờ Đông Môn Liễu, nên mạnh dạn lớn tiếng đáp :

- Đông Môn Phương hiện giờ chỉ tạm được cứu chữa cho linh trí sáng suốt nhất thời thôi, khi nào nàng nhận được cha nàng, tức khắc nàng sẽ bị mê loạn trở lại.

Trước khi cùng tới Thiên Huyền kiều, Vân Thiên Lý đã từng trao đổi qua ý kiến với Độc Cô Trí cả hai đều nhận định Đông Môn Liễu đi chung với họ tới đây là thật còn thanh bào lão nhân bị sanh cầm trên Thiên Huyền kiều là giả. Bây giờ chợt trông thấy Độc Cô Trí bỗng trở mặt nặng lời với Đông Môn Liễu Vân Thiên Lý bất giác kinh dị nghĩ không ra nguyên nhân tại sao.

Trong khi ấy Thanh bào lão nhân chăm chú nhìn Đông Môn Phương đang từ từ bước tới, bỗng lão mừng rỡ gọi lớn :

- Phương nhi! Cha đến thăm con đây!

Đông Môn Phương vừa trợn tròn đôi mắt kinh dị nhìn Thanh bào lão nhân bỗng Đông Môn Liễu nói lớn :

- Phương nhi, chớ nhìn lão ta, chính cha mới là cha của con đây.

Đông Môn Phương lại nhìn Đông Môn Liễu. Nàng vô cùng ngạc nhiên thấy cùng một lúc nàng ta có tới hai người cha giống hệt với nhau. Nàng bỗng chớp mắt, nhíu chặt mày liễu, hoang mang kêu lên :

- Lạ thật! Tại sao ta có tới hai cha một lượt như thế này?

Vân Thiên Lý cười nhạt nói :

- Đông Môn cô nương cứ việc đi thẳng tới dưới đến gần xem cho thật kỹ, coi trong hai người ai là “Chi Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu cha thật của cô nương?

Đông Môn Phương nghe nói liền tha thướt leo lên Thiên Huyền kiều.

Thiên Huyền kiều lúc này bị tách rời ra làm hai Vân Thiên Lý vội vàng khẽ bám vào đầu nút trên trụ cầu lập tức có ngay một tấm ván mỏng rộng độ năm tấc, từ trong trụ cầu bay ra, dính cứng ngay với thân cầu nổi liền ngay khoảng cách hai đoạn cầu hai bên.

Tấm ván đó vừa hẹp vừa mỏng, Đông Môn Phương bước đi trên ấy làm tấm ván uốn cong thành hình cung, rung rinh theo từng bước chân của nàng. Từ trên nhìn xuống, dưới là vực sâu thăm thẳm chỉ một chút lỡ chân rớt nàng sẽ bị tan xương nát thịt ngay, nhưng nhờ võ công cao cường nên Đông Môn Phương không coi ra gì cả, nàng chỉ hơi điếm chân xuống hai lần đã nhẹ nhàng ra tới giữa cầu.

Đông Môn Liễu nhìn nàng bằng đôi mắt khê động đậy, hình như lão đang định nói gì với con gái lão.

Nhưng lão chưa kịp mở miệng, Đông Môn Phương đã bước ngay đến trước mặt lão.

Nàng giương to cặp mắt lơ lơ nhìn chăm chăm vào mặt Đông Môn Liễu.

Đông Môn Liễu thở dài nghẹn lời :

- Phương nhi, thần trí của con vẫn chưa tỉnh táo, con có nhận ra được cha người đã nâng niu quý trọng con còn hơn sinh mạng của mình chẳng?

Bỗng Đông Môn Phương gật đầu nói :

- Trông giống cha ta quá.

Vân Thiên Lý đang đứng cạnh Độc Cô Trí vội cất tiếng kêu to :

- Đông Môn cô nương hãy bước lại đằng kia, xem thử vị ấy coi ai giống hơn?

Đông Môn Phương nhìn thêm Đông Môn Liễu lần nữa rồi bước về phía thanh bào lão nhân.

Không chờ Đông Môn Phương đến gần, thanh bào lão nhân vội cất giọng bị thương :

- Phương nhi, con đã bị trúng phải ám khí gì khiến con nhận không ra cha là cha ruột của con vậy?

Đông Môn Phương thong thả bước tới gần, nàng đưa mắt ngắm nghía thanh bào lão nhân hai ba lượt chợt khẽ gật đầu nói.

- Ông này cũng rất giống cha ta. Lạ! Lạ thật!

Độc Cô Trí trên này cau mày nói lớn :

- Đông Môn cô nương, cô nương nói “rất giống” chưa đủ, cô nương nên nhận xét cho kỹ lưỡng xem ai thật ai giả mới được.

Vân Thiên Lý đột nhiên ngậm vận công lực, dùng “Truyền Âm Nhập Mật” nói với Độc Cô Trí.

- Bang chủ hãy yên tâm, nàng sẽ có biện pháp nhận ra ai là Đông Môn Liễu thật.

Độc Cô Trí đang hoang mang nghi ngại vừa nghe nói lập tức truyền thanh hỏi lại :

- Vân đường chủ, vị cô nương ấy có phải Đông Môn Phương thật chẳng?

Vân Thiên Lý vội đáp :

- Thừa không, nàng này là nhân vật dự bị thứ nhì nếu thuộc hạ giải độc cho Đông Môn Phương thật đem

nàng đến đây ngộ cha con họ gặp nhau biết đâu họ chẳng dẫn nhau đi luôn khi ấy chúng ta biết tính sao.

Nguyên lai Độc Cô Trí vốn là kẻ túc trí đa mưu tâm cơ thâm hiểm sâu, khi sai Hà Chương Thiên bắt cóc Đông Môn Phương về tới Thiên Huyền cốc rồi lập tức tuyển lựa hai nữ đệ tử hình vóc tựa tựa đối phương hóa trang họ thành hai Đông Môn Phương như đúc để phòng khi cần tới họ, và Độc Cô Trí đã hy sinh mất một bên mắt của nàng Đông Môn Phương giả hiệu thứ nhất trong cuộc Bách Tàn đại hội trong Thiên Huyền lâm.

Bây giờ Vân Thiên Lý mới xài tới nàng giả hiệu thứ nhì, và đem nàng đến Thiên Huyền kiêu.

Nhân vật thứ nhì là một lục lâm đảng phụ công lực khá cao tên gọi là “Ngọc Diện Thiên Hồ” Vưu Quyên, sở trường lợi hại của nàng là môn “Thiên Hồ trảo”.

Do sự nhận định của Vân Thiên Lý cho rằng Thanh bào lão nhân trông có vẻ phần nhiều là Đông Môn Liễu giả, nên y đã bàn tính trước với Vưu Quyên dặn nàng nên đặt hết trọng tâm về phía Thanh bào lão nhân.

Bởi thế, sau khi lên tới Thiên Huyền kiêu, Vưu Quyên đối với Đông Môn Liễu nàng chỉ nói sơ một câu “trông giống cha ta quá” xong nàng liền bước về phía Thanh bào lão nhân.

Chờ nàng vừa nói với thanh bào lão nhân xong câu: “Ông này cũng rất giống cha tay” thì Độc Cô Trí cũng vừa hỏi rõ nguyên do, lão vội truyền thanh nói tiếp :

- Vân đường chủ xử sự vô cùng linh mãnh, Đường chủ đã điều dụng Vưu Quyên một cách thích đáng, nhưng không hiểu món “Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên tiễn” đã được Đường chủ chuẩn bị xong xuôi chưa, bởi lát nữa, sau khi Đông Môn Liễu giả bị lộ tẩy ta phải lập tức hạ ngay độc thủ đấy?

Vân Thiên Lý vội nhìn vào tấm đồ án Bắc đẩu thất tinh được khắc rõ trên trụ cầu, rồi khẽ đáp :

- Bang chủ có thể phát động bất cứ lúc nào, chừng như chứng thật được thanh bào lão nhân là Đông Môn Liễu giả rồi, Bang chủ cứ việc nhắm giữa bộ vị “Thiên Khu tinh” mà khẽ vận chân lực, chỉ cần cách không nhất điểm lập tức đối phương dù là một đại la thần tiên đi nữa cũng sẽ nan đào kiếp số.

Độc Cô Trí khẽ gật đầu, đoạn để hết tinh thần lặng yên xem mọi động tịnh trên Thiên Huyền kiêu.

Thanh bào lão nhân vừa nghe “Ngọc Diện Thiên Hồ” Vưu Quyên đang giả mạo làm Đông Môn Phương nói câu “Ông này cũng rất giống cha ta” liền lắc đầu thở dài :

- Phương nhi, con nên hiểu, cha thân sinh của con không đời nào có đến hai người, giữa chân và giả con nên...

Lão chưa nói dứt lời thì Vưu Quyên đã vô cùng giáo hoạt, kêu lớn :

- Việc này phân biệt rất dễ, cha ta trời sinh có cặp Chu Sa chưởng, chưởng tâm đỏ chói như chu sa, ông hãy chìa tay ra xem thử đi.

Đông Môn Liễu đứng một bên nghe nói bất giác cau mày.

Đông Môn Liễu cau mày bởi vừa rồi trong lúc Vưu Quyên thi triển thân pháp bước qua Thiên Huyền kiều, lão nhận thấy bộ pháp của nàng hơi khác, không giống thứ bộ pháp “Linh Ba Bộ” của con gái lão thường dùng. Bây giờ lại nghe nàng nói tới “Chu Sa chưởng” một chuyện hoàn toàn trái hẳn với sự thực.

Đông Môn Liễu lại càng ngạc nhiên hơn. Lão chợt nghĩ ngay ra chân tướng của vụ này, trong bụng khen thâm cơ trí tinh diệu của Độc Cô Trí với Vân Thiên Lý. Lão không ngờ bọn chúng đã nghĩ ra được kế hoạch lợi dụng Đông Môn Phương giả để đối phó Đông Môn Liễu thật là lão tin chắc Thanh bào lão nhân thế nào cũng bị mắc mưu lộ tẩy.

Đông Môn Liễu đã hiểu rõ mưu cao của Độc Cô Trí, nhưng Thanh bào lão nhân cố ý giả dạng thành Đông Môn Liễu đến đây để phá khuấy vẫn ngây thơ chưa đoán ra được sự huyền hư trong vụ này, lão bỗng ha hả cười vang khi nghe Vưu Quyên nói cha nàng là Đông Môn Liễu có cặp “Chu Sa chưởng”.

- Phương nhi, một khi con đã nhớ ra đặc điểm của cha thì sự phân biệt chân giả dễ dàng lắm!

Vừa nói dứt lời, Thanh bào lão nhân bỗng giơ cao song chưởng giữa hai lòng bàn tay của lão quả nhiên đỏ bừng như chu sa.

Nhưng hiện trạng ấy đã chứng rõ thanh bào lão nhân đã bị mắc lừa, lão đã ngầm vận công lực tụ huyết vào cả hai bàn tay, nên chưởng tâm của lão mới trở thành đỏ như chu sa.

Thanh bào lão nhân bị lừa vì lão ngỡ rằng chưởng tâm của Đông Môn Liễu đúng như lời Vưu Quyên vừa nói, nên lão vội vàng làm y theo lời Vưu Quyên.

Vân Thiên Lý với Độc Cô Trí tự nhiên đã biết rõ Thanh bào lão nhân đã mắc lừa mưu cao của Vưu Quyên rồi. Vân Thiên Lý hết sức cao hứng còn Độc Cô Trí thì vừa cao hứng vừa hối hận.

Sở dĩ Độc Cô Trí hối hận vì sau khi Vân Thiên Lý đi rồi, Độc Cô Trí đã bị hành động quỷ quyệt, lời lẽ hư hư thật thật của Thanh Bào Lão Nhân làm biến đổi sự nhận xét của lão, khiến lão đã hiểu lầm cho thật là giả, cho giả là thật.

Độc Cô Trí xưa nay thường tự phụ trí lực cái thế không ngờ phen này đã bị kẻ khác trêu chọc một cách nhục nhã trước mặt mọi người, nếu không nhờ Vân Thiên Lý xử trí một cách khéo léo lão đã hoàn toàn bị thua thiệt làm trò cười cho thiên hạ nên Độc Cô Trí càng nghĩ càng thẹn càng nghĩ càng tức, quyết thế nào phải giết chết cho được Thanh bào lão nhân trên Thiên Huyền kiều mới cam tâm.

Khi ấy, Ngọc Diện Thiên Hồ Vưu Quyên trông thấy Thanh bào lão nhân giơ hai tay cho mình xem, nàng

lập tức kêu to :

- Cha ơi cha!

Đồng thời nàng dang rộng hai tay, như đang hết sức xúc động định ôm chầm ngay lấy Thanh bào lão nhân.

Đông Môn Liễu bây giờ cười lạt, đứng yên một bên không hề nhúc nhích, hiện giờ lão đã đoán rõ sự thật biết chắc tấn tuồng sắp tới sẽ có nhiều thú vị nên định tâm đóng vai khán giả đứng ngoài chờ xem chơi.

Thanh bào lão nhân thật tình không phải là Đông Môn Liễu bởi vậy vừa lúc Vưu Quyên dang rộng hai tay định ôm lấy lão, lão bỗng giật mình hoảng sợ, vội vàng ngậm vận “Mật Ngữ Truyền Thanh” khẽ gọi :

- Đông Môn cô nương, lão phu không phải cha cô nương đâu, lão phu vì tấm lòng tốt, cốt đến đây để cứu thoát cô nương ra khỏi Thiên Huyền cốc, để bọn Độc Cô Trí không thể lợi dụng cô nương chế ngự cha của cô nương, đồng thời lão phu cũng giúp cô nương đoàn tụ với Tư Mã Hào.

Trông thấy giả tướng của Thanh bào lão nhân đã bắt đầu lộ liễu Vưu Quyên cả mừng, nàng bỗng đứng dừng lại.

Thanh bào lão nhân khẽ giơ tay như vuốt ve con gái, một mặt dùng “Nhập Mật Truyền Âm” nói tiếp :

- Đông Môn cô nương, trên Thiên Huyền kiêu đây cơ quan vô cùng lợi hại, cô nương hãy chuẩn bị chúng ta nắm chặt lấy nhau, nhảy một lượt với lão phu ra khỏi cầu, và chúng mình sẽ an toàn thoát hiểm.

Phía dưới Thiên Huyền kiêu là vực thẳm, dưới đáy đá nhọn lờm chờm, ai rơi xuống đấy tất sẽ bị nát thịt tan xương vô phương thoát hiểm, bởi thế nên Vưu Quyên đời nào lại chịu nhảy chung với Thanh bào lão nhân một lượt, nàng quyết định phải hạ thủ cấp thời không nên làm mất thì giờ.

Một khi đã dám tự xưng là “Thiên Hồ” tất nhiên Vưu Quyên là kẻ giáo hoạt phi thường.

Nàng giả vờ gạt đầu ra hiệu đồng ý với Thanh bào lão nhân, một mặt ngưng tụ môn “Thiên Hồ trảo lực” vào hai bàn tay, bốn chưởng vừa chạm nhau Vưu Quyên bỗng chụp ngay lấy hai nơi Mạch Môn yếu huyết của Thanh bào lão nhân, lập tức thi triển Thiên Hồ trảo lực, khóa chặt ngay cổ tay của đối phương.

Nếu đối với người thường, lập tức bị nàng bóp nát xương tay, và kỳ độc Thiên Hồ trảo sẽ lan khắp mình, nan đào tử địa ngay.

Nhưng Thanh bào lão nhân đã có thể ngang sức đồng tài với Đông Môn Liễu, tự nhiên công lực của lão đâu thể tầm thường như vậy, mười ngón tay của Vưu Quyên vừa xiết chặt, nàng chợt cảm thấy nơi cổ tay của đối phương mềm nhũn như bông, nàng không tài nào dùng sức nổi, môn “Thiên Hồ trảo lực” của nàng đã hoàn toàn bị hóa giải một cách vô hình.

Thanh bào lão nhân cười ha hả :

- Tiểu liễu đầu muốn giở trò với lão phu sao được người nên biết điều mà đi theo lão phu.

Vừa dứt tiếng, thanh bào lão nhân khẽ phất ống tay ra thổi luồng cương khí kỳ mạnh trấn gãy nát một đoạn lang cang cầu rồi thuận thế khóa chặt lấy cổ tay Vuư Quyên, kéo nàng nhảy theo một lượt với mình, lao mình nhảy xuống vực sâu vạn trượng.

Thì ra tới giờ Thanh bào lão nhân vẫn tưởng Vuư Quyên là Đông Môn Phương thật cho nên lão mới định cứu nàng thoát khỏi hổ huyết long đầm trước đã, sau sẽ tìm cách giải cứu cho nàng.

Tới đây, chân giả phân minh, biết ai là Đông Môn Liễu thật ai là Đông Môn Liễu giả, Độc Cô Trí bỗng tụ khí hét lớn :

- Tạp mao lão đạo người chớ có ngông cuồng tự đắc, kẻ người vừa cứu thoát không phải Đông Môn Phương đâu, nàng là “Ngọc Diện Thiên Hồ” Vuư Quyên, một nữ đệ tử của Lục Tàn bang ta đó!

Độc Cô Trí vừa nói lại vừa ngậm vận chân khí cách không búng ra một luồng chỉ không vào đúng giữa bộ vị “Thiên Khu”, “Thiên Tuyền” nhị tinh trong đồ án “Bắt đầu thất tinh” ngay trên trụ cầu.

Sau hai tiếng nổ “bùng bùng” vang lên, mặt ván cầu bỗng lóe lên hai cục lửa đỏ và xanh, nhanh còn hơn thiểm điện, nhắm ngay giữa đầu Thanh bào lão nhân vừa buông mình rơi xuống dưới vực thăm chộp xuống.

Thoáng nhìn, ai cũng tưởng hai cục lửa xanh đỏ sáng chói kia là hai đám lửa đỏ xanh chứ không ngờ hai đám lửa có đến hàng trăm mũi huyết hồng và thâm lục tiểu tiễn, mỗi mũi dài độ một tấc, nhỏ như mũi kim châm.

Thứ tiểu tiễn này gọi là “Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên”. Tiểu môn ám khí cực kỳ lợi hại được bố trí trên “Thiên Huyền kiều” do Độc Cô Trí sáng chế.

Loại tên này có thể xuyên qua bất cứ vật gì, chuyên phá các môn nội gia khí công, hộ thân công lực như “Kim Chung Trạo”, “Thiết Bối Sam” v.v...

Môn ám khí “Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên tiễn” không những cực kỳ lợi hại mà cách chế luyện nó cũng vô cùng cực nhọc khó khăn.

Độc Cô Trí chỉ mới luyện xong hơn ba trăm mũi, một nửa đặt ngậm trên “Thiên Huyền kiều” còn một nửa đặt ngậm trong “Thiên Huyền động”, ít khi dám động tới, vì một khi đã phóng ra là mất luôn chứ không thu hồi được mũi nào cả.

Độc Cô Trí vì quả cảm hận thanh bào lão nhân, chỉ cốt lấy cho được mạng lão mới nghe, y không chút tiếc rẻ nên có bao nhiêu bắn hết bấy nhiêu.

Thanh bào lão nhân vừa linh không bay xuống vực thăm thì hai đám tiên quang cũng vừa bay nhanh tới chụp xuống đầu lão!

Trong tình thế nguy cấp này, dù là một Đại la thiên tiên đi nữa, chắc chắn cũng không sao thoát khỏi hiểm cảnh hóa huyết thăm tử!

Nhưng trên đời thường có nhiều chuyện bất ngờ xảy ra, mà con người không thể nào biết mà lường trước được. Đâu ai có thể ngờ rằng kẻ lập ý giết chết thanh bào lão nhân là Độc Cô Trí, và kẻ cứu tánh mạng của Thanh bào lão nhân cũng là Độc Cô Trí nốt!

Độc Cô Trí đã phát động cơ quan phóng ra hai đám “Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên tiên” để giết chết thanh bào lão nhân, nhưng y đã dùng cách gì mà vô tình y lại cứu thoát kẻ thù?

Chính là một lời nói sau cùng: “Nàng là Ngọc Diện Thiên Hồ Vưu Quyên, nữ đệ tử của Lục Tàn bang” của Độc Cô Trí mà y vì quá tức và đã nói lớn giữa khi thanh bào lão nhân vừa nhảy xuống vực thăm.

Nếu như Thanh bào lão nhân cứ tưởng Vưu Quyên là Đông Môn Phương thật thì lão tất phải bảo hộ mạng sống của nàng rồi nghĩa là cùng lắm cả hai sẽ cùng chết chung một lượt.

Đặng này, may cho Thanh bào lão nhân sau khi biết rõ chân tướng của Vưu Quyên, nàng liền bị làm mộc đờ chết thay cho lão.

Hai tiếng “bùng, bùng” vừa vang lên, Thanh bào lão nhân cười to rồi bỗng nhiên thi triển môn thượng thừa “Xúc Cốt thần công” co rút người lại biến thành đứa con nít một cách tài tình lạnh lẽ!

Khi Vưu Quyên đã bị chế ngự huyết đạo, không thể động đậy gì được nên Thanh bào lão nhân chỉ khẽ luôn mình là nấp xuống phía dưới người Vưu Quyên ngay lập tức.

Lúc đó Vưu Quyên đã biến thành tấm nhuyễn giáp không hơn không kém, cứu mạng Thanh bào lão nhân.

Hai vùng tiên quang xanh và đỏ bủa chụp xuống khiến “Ngọc Diện Thiên Hồ” Vưu Quyên biến thành một mỹ nhân mình đầy máu sắc còn Thanh bào lão nhân nhờ nàng che chở lão được an nhiên vô sự.

Khi đám tiên quang màu đỏ và nhàu xanh vừa tắt, Thanh bào lão nhân đột thâu hồi môn “Xúc Cốt thần công”, thân hình lão lớn to trở lại bình thường tấu thuận thể bay vọt lên cao hơn khi bước khéo bộ tránh khỏi những giọt máu bắn rưới tung toé do toàn thân Vưu Quyên vừa bị trúng “Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên tiên” hóa thành một vũng máu đỏ tanh hôi.

Vừa nhảy vọt lên cao Thanh bào lão nhân nhẹ nhàng như cánh én, cất tiếng cười vang lên, khiến Độc Cô Trí nghe thấy tức giận muốn hóa điên, trong lúc Thanh bào lão nhân bay tà tà xuống vực thăm.

Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu đứng trên Thiên Huyền kiều nghiêng răng nhìn theo.

Trong bụng lão nửa phục nửa bất phục, lão cười xem coi Thanh bào lão nhân sau khi thoát khỏi nguy cơ trúng tiên hóa huyết rồi sẽ còn bản lĩnh gì khác để tránh khỏi kiếp số “thịt nát xương tan nữa”.

Còn Thanh bào lão nhân thì giữa lúc vừa rơi xuống vực độ chừng hơn mười trượng đột nhiên lão nghe trong vách đá một bên vực thẳm có tiếng người kêu lão đồng thời từ đó lại có ai ném ngay ra một tảng đá lớn nặng hơn trăm cân, bay tới trước Thanh bào lão nhân.

Thanh bào lão nhân vội đề chân khí, hai tay vỗ mạnh xuống khoảng không phía trước mặt một cái đột nhiên lão ngừng rơi toàn thân lơ lửng trên không.

Ngay lúc đó tảng đá lớn kia cũng vừa ném tới ngay chân lão, Thanh bào lão nhân bây giờ đã tìm ra nơi điểm chân, lão vội khẽ điểm hai chân một cái người lão lại linh không bay vệt sang một bên, nhẹ nhàng lướt tới nơi vách đá có người vừa gọi mình, còn tảng đá thì vùn vụt bay thẳng cuống dưới đáy vực.

Tiếp theo bỗng hai tràng cười đặc ý nổi lên một lúc và sau đó tắt lịm.

Đông Môn Liễu đứng lịm người trên Thiên Huyền kiều đến cả nửa ngày, đến đây lão thở dài một tiếng, lẩm bẫm nói một mình :

- “Xưa kia cả hai ngang nhau giờ ta đã thoái bộ, còn lão ta thì tiến bộ vượt bậc rồi, không lẽ ta không đành chịu lão?”

Bỗng Độc Cô Trí đứng dưới cầu hỏi lớn :

- Thúc phụ có biết rõ kẻ đã giả mạo thúc phụ là ai không vậy?

Đông Môn Liễu vội nhảy vọt khỏi Thiên Huyền kiều lên đứng cạnh Độc Cô Trí mặt hầm hầm giận dữ, lão gằn giọng :

- Độc Cô Trí ngươi đừng hỏi ta vội ngươi hãy trả lời ta trước đã.

Trông thấy Đông Môn Liễu thần sắc dữ dằn, Độc Cô Trí trong bụng đâm lo, vội nắm chặt cây quạt lông đề phòng, gượng bình tĩnh đáp :

- Đông Môn thúc phụ muốn hỏi cháu điều gì?

Đông Môn Liễu quát lớn :

- Một kẻ bán thân bất toại như ngươi, cả ngày ngồi liệt trên cỗ xe bốn bánh, đáng lý trí óc ngươi phải thông minh hơn người thường mới có thể dùng trí để chỉ huy mọi sự...

Vân Thiên Lý nghe đến đây bỗng xen vào lên tiếng :

- Ngã gia bang chú đã đúng như lời Đông Môn tiên bối người đã vận dụng trí tuệ quán tuyệt giang hồ...

Đông Môn Liễu nạt ngang :

- Người câm miệng lại! Ta còn lạ gì nữa, nhưng tại sao hôm ấy hấn lại thờ dài đến thế chứ?

Người thông minh bất phục nhất là bị kẻ khác chê cười mình ngu dốt tuy nhiên Độc Cô Trí chỉ dám giận để bụng chứ không dám để lộ ra ngoài mặt, vội giả vờ tươi cười hỏi Đông Môn Liễu :

- Mong thúc phụ vui lòng giáo huấn. Tiểu điệt ngu dốt ở điểm nào thế thúc phụ?

Đông Môn Liễu tức tối la lên :

- Người còn chưa biết nữa sao, người đã phát động cơ quan đáng lẽ lấy được mạng tên gian chó chết ấy rồi tại sao việc gì bắt người mà bỗng dừng người lại lăm mồm nói thật ra là “Ngọc Diện Thiên Hồ” Vưu Quyên không phải là Đông Môn Phương con gái của ta chi vậy?

Độc Cô Trí hiểu ra tấm tức trong lòng vô cùng, đưa mắt nhìn Đông Môn Liễu đĩnh mở miệng nói gì rồi lại thôi.

Đông Môn Liễu thấy vậy hỏi ngay :

- Việc gì người phải ngập ngừng sao không nói thẳng cho ta nghe?

Độc Cô Trí dụ giọng đáp :

- Mấy lời của tiểu điệt đã nói đâu phải tiểu điệt lăm mồm, cũng không phải tiểu điệt đặc ý vong tình đâu thúc phụ.

Đông Môn Liễu trợn mắt hỏi :

- Thế người nói những câu ấy có dụng ý gì chớ?

Độc Cô Trí ôn tồn đáp :

- Những lời của tiểu điệt đã nói nào phải để cho đối phương nghe mà thật tình trong tâm của cháu là muốn nói cho...

Không để cho Độc Cô Trí nói tiếp Đông Môn Liễu chặn ngang :

- Không nói cho lão già chó chết ấy nghe không lẽ người định nói cho ta nghe?

Độc Cô Trí nhẹ gật đầu :

- Dạ đúng như vậy. Kỳ thật cháu muốn nói cho thúc phụ nghe đây.

- Người nói cho ta nghe để làm gì?.

- Tiểu điệt nghĩ rằng một khi “Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên tiên” đã phóng ra rồi, “Ngọc Diện Thiên Hồ” Vuư Quyên tất sẽ chết chung với đối phương một lượt nên tiểu điệt lo ngại...

- Thôi ta hiểu rồi! Có phải người lo sợ ta ngờ rằng con gái ta đã bị người hại chết ta sẽ đau lòng bất kể sống chết thí mạng với người chăng?

Độc Cô Trí nhẹ cười nói :

- Bởi tiểu điệt nghĩ như thế nên tiểu điệt đã tâm chuyện làm hư cả đại sự.

Đông Môn Liễu lặng thinh không nói gì, mắt bộc xạ hai đạo nhãn quang ngời lạnh nhìn trừng trừng mãi vào mặt Độc Cô Trí.

Độc Cô Trí bị Đông Môn Liễu trừng mắt nhìn thì hãi kinh đến dựng ngược tóc gáy, trong bụng vô cùng hoảng sợ.

Đông Môn Liễu nhìn Độc Cô Trí hồi lâu, lão khẽ lắc đầu bỗng run giọng gọi :

- Độc Cô hiền điệt!

Độc Cô Trí nghe nhẹ người liền kính cẩn thưa :

- Dạ! Thúc phụ có gì chỉ bảo?

Đông Môn Liễu thần sắc trở nên hòa dịu, chậm rãi nói :

- Hiền điệt hãy nghe lời chú mà nên giao hết công việc cho người khác trông nom dùm, hiền điệt nên nghỉ ngơi một thời gian chừng mười ngày hoặc nửa tháng cho lại sức, chú thấy cháu quá lo lắng chăm sóc cả trăm công việc nên linh trí của cháu mệt mỏi lắm rồi đấy.

Độc Cô Trí thấy Đông Môn Liễu đã hết sức quan tâm đến mình nhưng vẫn không sao đoán ra được tại sao chú mình lại bảo linh trí của mình đã mệt mỏi có nghĩa là u tối, không còn đủ sáng suốt nữa.

Đông Môn Liễu thở dài nói tiếp :

- Hiền điệt vẫn chưa đoán ra được hiền điệt đã lầm lẫn ở điểm nào à? Như thế đủ biết linh trí của hiền điệt đã mệt mỏi nhiều lắm rồi đó. Nếu cháu cứ để tình trạng này kéo dài mãi như thế sẽ khiến một kẻ thông minh tuyệt đỉnh như cháu sẽ biến thành một kẻ ngu đần đáng thương hại cho mà coi.

Độc Cô Trí bị Đông Môn Liễu chỉ điểm và dạy bảo thẳng thẳng đến tối tăm mặt mũi nhưng gượng bình tĩnh hỏi :

- Mong thúc phụ chỉ điểm cho tiểu điệt được rõ ràng hơn, thật quả tiểu điệt cảm thấy mệt mỏi.

Đông Môn Liễu vội nói :

- Có hai điểm có thể khiến hiền điệt biết rõ chú đã đoán biết “Ngọc Diện Thiên Hồ” Vưu Quyên không phải là Đông Môn Phương con gái của chú, bởi thế lời nói sau cùng của hiền điệt không khác gì vẽ rắn thêm chân. Nếu hiền điệt không làm như thế, thì lão quý đáng ghét ấy biết đâu đã bị “Thiên Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên tiễn” giết chết rồi.

Độc Cô Trí hỏi giọng mê hoặc :

- Thúc phụ định nói hai điểm bảo?

Đông Môn Liễu cười bảo :

- Thứ nhất là tấm ván mỏng trên cầu trừ khi phải vận khinh công thượng thừa nếu không thì không thể nào qua nổi. Bởi thế sau khi Vưu Quyên qua khỏi cầu rồi nàng ta bị lộ nguyên hình ngay vì tuy công lực của nàng cũng đã thuộc vào bậc khá nhưng nếu so sánh với con ta nàng vẫn còn kém một bậc, nhất là thân pháp của nàng không phải là thân pháp bí truyền của ta đã dạy cho con ta.

Vân Thiên Lý chợt kêu lên :

- Thảo nào... Thảo nào sau khi Vưu Quyên vừa qua khỏi cầu, lão tiền bối vụt hơi biến sắc, muốn nói lại không nói chứ gì?

Đông Môn Liễu gật đầu :

- Khi ấy ta đã phát giác và muốn nói rõ ra sự thật thương sự nghĩ lại biết bọn người đã dùng kế này để thăm dò thân phận của đối phương và biết đâu bọn người đã có sẵn mưu cao để trị hấn, nên ta sợ làm hư hết công việc, đành giả vờ ngu ngốc chờ xem kết quả ra sao là vậy.

Độc Cô Trí then đỏ mặt vội vàng xin lỗi Đông Môn Liễu :

- Đáng lẽ ra ở điểm này tiểu điệt phải biết với tài nghệ siêu phàm nhập thánh của thúc phụ võ công của Đông Môn biểu muội đã được gia tăng do thúc phụ tự tay dạy bảo, tự nhiên thúc phụ sẽ rất dễ dàng nhận ra được sự chân giả sau khi Vưu Quyên thi triển khinh công bước qua cầu.

Thấy cháu mình thành thật tự giác Đông Môn Liễu không tiện chỉ trích thêm lão cười nói tiếp :

- Điểm thứ nhì lại càng rõ ràng hơn nữa. Những lời láo toét của Vưu Quyên chỉ đánh lừa nổi quý lão

kia thôi khiến lão ta tưởng thật lập tức dùng kinh công bứt huyết, tụ chưởng thành màu chu sa, chớ còn ta không lẽ một Đông Môn Liễu thật lại không nhận rõ được nàng phải hay không phải con gái ta sao?

Độc Cô Trí nghe nói đến đây chỉ muốn chui tọt ngay xuống đất cho đỡ mắc cỡ thôi nhưng y bỗng thở dài ngượng cười :

- Tiểu điệt thật hết sức hối hận, thường tự phụ trí hơn người, hôm nay thật cháu đã biến thành “Độc Cô Bất Trí” mất rồi thúc phụ ạ!

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Độc Cô Bất Trí

Vân Thiên Lý trông thấy một nhân vật thường ngày tự kiêu tự đại như Độc Cô bang chủ của mình nay bỗng dưng chịu thất thế nhận lỗi trước mặt Đông Môn Liễu một cách vô cùng thảm hại trong lòng bất nhẫn vội nhìn Đông Môn Liễu cất tiếng kêu to :

- Thừa lão tiền bối, vãn bối có chút đỉnh nghi vấn mong tiền bối chỉ giáo dùm.

Đông Môn Liễu gật đầu ôn tồn nói :

- Vân đường chủ muốn hỏi gì cứ hỏi, giữa chúng ta cứ thành thật hay hơn không nên giấu gì cả như thế mới có thể cộng sự với nhau được.

Vân Thiên Lý liền hỏi :

- Thừa lão tiền bối với tài nghệ khoái thể tuyệt luân của lão tiền bối trong khi lão tặc dám cả gan mạo nhận tiền bối vừa rời khỏi Thiên Huyền kiều lão tiền bối lại không ra tay mà ngồi yên xem thành bại án binh bất động?

Độc Cô Trí sợ Vân Thiên Lý hỏi quá đậm ra lỡ lời làm mất lòng Đông Môn Liễu vừa định đưa mắt ra hiệu thì Đông Môn Liễu đã vội khoác tay cười nói :

- Sở dĩ lão phu không hạ thủ gây khó dễ vì lão phu đã nhận được thân phận và lai lịch của lão ta.

Vân Thiên Lý gật gù đầu khẽ ồ một tiếng giọng có vẻ trách móc bất mãn :

- Hóa ra lão tiền bối đã vì tình cố cựu của đôi bên mà tha chết cho lão ta!

Đông Môn Liễu lắc đầu sắc mặt thản nhiên, lão nhìn thẳng Vân Thiên Lý hơi trầm giọng :

- Vân đường chủ đã biết “đường trường bất nhược phu, cử thủ bất lưu túc” chứ? Đối với quần chúng trong thiên hạ, lão phu có tánh cử thủ bất lưu tình, nhưng riêng đối với lão già đó, thật tình lão phu không thể nào không nhân nhượng lão ta được.

Vân Thiên Lý cau mày hoang mang hỏi :

- Bộ khi lão tiền bối vừa lên đến Thiên Huyền kiều đã nhận ra được lão ta rồi sao?

Đông Môn Liễu lắc đầu :

- Không! Khi mới lên đến cầu lão phu chưa nhận được, lão phu chỉ biết lão ta to gan lớn mật thôi.
- Vậy chắc mãi tới khi lão tiên bối tặng cho y hai đạo Huyền Môn Cương Chương?

Đông Môn Liễu gật đầu :

- Đúng như thế. Nhân vật võ lâm chỉ giả được diện mạo dễ dàng chứ công lực khó giấu diếm nổi lắm, thế nên lão phu đã nhận ra được lại lịch của lão ta trong khi đôi bên đấu chương với nhau.

Độc Cô Trí chột lên tiếng hỏi :

- Thừa thúc phụ, thế thanh bào lão nhân là ai vậy?

Đông Môn Liễu nhếch mép cười nói :

- Trong dương thế võ lâm có ai có thể trong phút bình tử nghiêm trọng thi triển nổi môn “Xúc Cốt thần công” một cách tài tình như vậy được, có ai ngang tài đồng sức đỡ nổi hai đạo “Huyền Môn Cương Chương” của lão phu nữa chứ?

Độc Cô Trí đã sẵn ý hoài nghi một người, nhưng vẫn để bụng chưa dám nói ra, nay bỗng nghe Đông Môn Liễu nói thế, lật đặt hỏi ngay :

- Có phải lão ta là “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cường, một nhân vật danh vang thiên hạ đồng tài đồng sức với thúc phụ không?

Đông Môn Liễu gật đầu :

- Nhất định là lão ta rồi chứ chẳng lẽ là “Bàn Nhược thần ni”?

Độc Cô Trí sẽ cau mày nói :

- Gã là “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cường tại sao thúc phụ không nhân cơ hội này mà trừ phứt lão ta đi cho rồi?

Đông Môn Liễu nhăn mặt lắc đầu đáp :

- Không được bởi ta đang thiếu lão già ấy món nợ cũ không thể trả ơn cho lão ta.

Độc Cô Trí ngạc nhiên hỏi :

- Lần thứ nhì thúc phụ vừa tái xuất giang hồ đã gặp gỡ Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cường rồi sao?

Đông Môn Liễu liền kể lại vụ mình ngẫu nhiên gặp Hạ Hầu Quyên, mình đã ỷ tài kiêu địch sơ thần bội tén, bị “Kim Tiên Túy Ông” La Đại Cường bắt bẽ rồi phải đoạt hết một cây “Phật Tỳ Chi Vân Chi” v.v... cho Độc Cô Trí với Vân Thiên Lý nghe qua một lượt.

Vân Thiên Lý nghe xong hỏi :

- Tại sao lão tiền bối lại phải thi ân cho lão họ La cây “Phật Tỳ Chi Vân Chi”?

- Người của võ lâm trọng nhất chữ tín, một lời nói ra nặng hơn chín đỉnh, ta vì đã thất ước Hạ Hầu Quyên, không muốn vụ bội tén ấy lọt vào tai thiên hạ nên ta phải ép bụng lo lót cho La lão quý cây quý chi hãn thế, để khóa chặt mồm lão, ta dám quá quyết rằng La lão quá vì tri ân cảm đức ta hôm nay không đời nào dám nhắc lại chuyện cũ.

Độc Cô Trí cau mày nói :

- Thúc phụ nói nghe rất có lý, nhưng đối với câu chuyện hôm nay chỉ sợ “Kim Tiên Túy Ông” La Đại Cường chưa chắc đã tri ân cảm đức thúc phụ.

Đông Môn Liễu trợn mắt ngạc nhiên kêu lên :

- Sao hiền điệt lại nói thế, nếu ta cấp thời xuất thủ, La lão quý dầu có thần thông quảng đại tới đâu đi nữa ít nhất cũng phải bị thương nhẹ chứ đời nào được an thân thoát hiểm như vậy.

Đông Môn Liễu khẽ đặng hăng rồi nói tiếp :

- La lão quý hiểu rõ là ta đã nhân nhượng không muốn thẳng tay giao đấu với lão, như thế lão đã thọ ân ta rồi đấy.

Độc Cô Trí chỉ gật đầu lia lịa, lặng yên không nói gì!

Đông Môn Liễu lại nhướn mày nói với Độc Cô Trí :

- Hiền điệt không nên chán nản làm gì, hôm nay chúng ta tuy bị phá phách rối loạn nhưng đối phương lại là La lão quý, kể chúng ta cũng không đến nỗi phải quá mất mặt. Chú mong cháu nên tỉnh trí bình tâm nghỉ ngơi một thời gian khi nào thật khỏe khoắn tâm tình cháu hãy bắt đầu chinh đồn lại “Thiên Huyền kiêu” và “Thiên Kỳ lâm” bố trí lại cho thật chu đáo. Chừng đó, cháu đánh liều truyền thiệp hội quần kiệt đả yểm thiên hạ võ lâm làm cho Lục Tàn bang oai trấn hoàn vũ.

Độc Cô Trí bỗng sáng mắt chận :

- Nghĩa là thúc phụ đã vui lòng giúp tiểu điệt tranh bá võ lâm?

Đông Môn Liễu cười đáp :

- Không phải giúp mà chỉ là ăn lộc của cháu tất phải làm việc cho cháu! Cháu quên rằng cháu đã mời chú nhận chức Cung phụng của Lục Tàn bang và chú đã nhận bằng lòng tự chức rồi sao?

Độc Cô Trí cả mừng kêu lên :

- Thế thì tuyệt quả phải không thúc phụ!

Đông Môn Liễu chột khoát tay cười nói :

- Hiền điệt đừng cao hứng vội, chú đã quyết tâm tranh tài cao thấp với “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cường và “Bàn Nhược am chủ” Hối đại sư rồi thì thế nào chú cũng phải giúp cháu. Nhưng cháu cũng phải giúp chú một việc nhé?

Độc Cô Trí tươi cười hỏi :

- Thúc phụ cần cháu việc gì cứ việc dạy bảo cháu sẽ nhất nhất vâng lời.

Đông Môn Liễu bỗng nghiêm nét mặt nhìn thẳng vào Độc Cô Trí :

- Chú muốn cháu hãy mau mau giải độc cho con chú, tức Đông Môn Phương biểu muội của cháu.

Độc Cô Trí hơi nóng mặt vội cười đáp :

- Thúc phụ hãy yên tâm tiểu điệt hứa sẽ tận lực làm vui lòng thúc phụ!

Đông Môn Liễu gật đầu nói :

- Không cần phải tận lực chỉ cần cháu tận tâm là đủ rồi. Chú tin Phương nhi không phải bị cháu ếm toán để kiềm chế chú.

Trông thấy Độc Cô Trí có hơi thắc mắc lâm vào tình trạng sượng sùng ngượng ngập, Vân Thiên Lý vội tìm cách giải vây cho Bang chủ của mình liền giả vờ hỏi lớn :

- Thừa Bang chủ ở đây công việc kể cũng tạm xong chúng ta có nên tới ngay “Thiên Kỳ lâm” chẳng?

Độc Cô Trí nghe hỏi thì ngạc nhiên không hiểu vụt hỏi lại :

- Đến Thiên Kỳ lâm làm gì vậy Vân đường chủ?

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Thừa ở đây hiện giờ “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La, “Thiên Á chân nhân” Bảo Tàn Tử, đám nhân vật vừa được bốn bang thân nhận đang mong chờ Bang chủ.

Độc Cô Trí bỗng sững sốt ngạc nhiên hơi cau mày nhìn Vân Thiên Lý, nói :

- Ta đã truyền đem cây “Chu Hồng trúc lệnh” sai Hà đường chủ đến đây thu xếp xong cả rồi mà. Thế chúng ta đến “Thiên Kỳ lâm” làm gì cho mất công.

Đến lượt Vân Thiên Lý ngạc nhiên :

- Bang chủ đã truyền lệnh hồi nào?

Độc Cô Trí đáp :

- Lúc Vân đường chủ đi đón “Ngọc Diện Thiên Hồ” Vưu Quyên chưa kịp trở về Thiên Huyền kiều chợt có một đệ tử của bốn bang chạy đến cấp báo bảo bọn Tàn Tâm Tú Sĩ bị vây khốn tại Thiên Kỳ lâm chúng phần nộ phá hỏng hết bảy tám cơ quan máy móc phá hoại nhiều cây cối ở nơi ấy.

Vân Thiên Lý nhíu chặt đôi mày lại hỏi :

- Thế Bang chủ đã truyền lệnh ra sao?

Độc Cô Trí đáp :

- Ta đã truyền lệnh cho tên đệ tử bốn bang cầm cây “Chu Hồng trúc lệnh” thỉnh Hà đường chủ đến ngay Thiên Kỳ lâm cáo tri cho bọn Tào Lãnh Huyết biết mà yên tâm chờ đợi không được khinh xuất phạm trước bang giới khi chưa có lệnh của bốn bang.

Vận Thiên Lý lại hỏi :

- Bang chủ có nhận diện được tên đệ tử chạy đi báo tin không?

Độc Cô Trí lắc đầu :

- Có đến cả ngàn đệ tử trong bang làm sao ta biết hết được tên họ của chúng. Ta chỉ nhận thấy hẳn rất quen hình như hẳn là một tên chấp đỉnh trong Bách Tàn đại hội của Vân đường chủ thì phải.

Vân Thiên Lý vụt lên tiếng :

- Có phải hẳn là tên có thân hình vừa phải, hơi gầy một chút, cạnh má bên mặt có một nốt ruồi đen có lông không Bang chủ?

Thấy Vân Thiên Lý thần sắc không yên Độc Cô Trí vội hỏi :

- Hình dáng tên đệ tử ấy đúng như lời của Vân đường chủ vừa nói. Vân đường chủ! Có việc gì thế?

Vân Thiên Lý mặt biến sắc rõ rệt, vội đáp :

- Thừa Bang chủ, sợ đã có biến rồi đây bởi khi thuộc hạ đến đây với Vu Quyên thuộc bất chợt phát hiện trong Thiên Huyền động có một tên bộ hạ, hình dáng vừa phải, hơi gầy, cạnh má bên mặt có một nốt ruồi đen có lông đã bị điểm huyết bỏ năm chèo queo trong một góc tối.

Độc Cô Trí vừa biến sắc mặt rục tình quang. Vân Thiên Lý lại nói tiếp :

- Chắc có lẽ tên bộ hạ đến đây báo tin là địch nhân đã giả dạng rồi đó Bang chủ.

Độc Cô Trí nghe nói địch nhân dám giả dạng xâm nhập Thiên Huyền cốc gạt chính mình lấy cây Chu Hồng trúc lệnh thì hầm hầm nổi giận, mặt đỏ bừng lên lộ hẳn sát khí hãi hùng :

- Thế thì quả lộng hành rồi! Nhưng có ai biết bên địch làm thế với dụng ý gì không?

- Nào đã biết được. Nhưng chắc chắn là hắn đã đánh lừa lấy cây “Chu Hồng trúc lệnh” của bốn bang.

Đông Môn Liễu cau mày nói :

- Cây “Chu Hồng trúc lệnh” là tín vật hết sức hệ trọng không thể để lọt vào tay địch nhân một cách dễ dàng như thế được hiên điệt mau truyền lệnh...

Độc Cô Trí cười lạt lớn lời :

- Thúc phục định bảo tiểu điệt truyền lệnh cho toàn bang phí chỉ cây “Chu Hồng trúc lệnh” ngay tức thời và truyền đổi thứ tín vật khác?

Đông Môn Liễu gật đầu :

- Phải như thế chứ! Phải truyền lệnh cho thật gấp mới được.

Độc Cô Trí điếm một nụ cười bí mật :

- Mong thúc phụ tha lỗi cho tiểu điệt, tiểu điệt không thể tuân theo lệnh thúc phụ.

Đông Môn Liễu trước hết ngạc nhiên, nhưng sau đó lão vụt hiểu ra liền cười hỏi :

- Hiên điệt chắc còn có loại cấm nang diệu kế nào khác làm cho địch nhân khiếp phục chứ gì?

Độc Cô Trí mỉm cười gật đầu :

- Thúc phụ quả thật đáng mặt là bậc kỳ tài trong thiên hạ, không ai hiểu được lòng cháu hơn thúc phụ được.

Đông Môn Liễu mát bụng cười hỏi :

- Thế cái kỳ mưu diệu kế của hiền điệt ra sao nói cho chú biết thử coi.

Độc Cô Trí mỉm cười đặc ý vội chỉ vào ống trúc treo bên cho xe nói :

- Những tín vật có uy lực tối cao của Lục Tàn bang là những cây “Điệu Long trúc lệnh” này. Những cây trúc lệnh không phải đều sơn một màu đỏ đâu thúc phụ, có cả thảy sáu màu tất cả là hoàng, hắc, hồng, chi, thanh, bạch thay đổi nhau luôn.

Đông Môn Liễu khen ngợi :

- Tuyệt! Tuyệt! Mưu kế của tiểu điệt vô cùng độc đáo đủ thấy sự cao minh của tiểu điệt phi thường đến bậc nào! Nhưng chẳng hay cách thức luân phiên thay đổi trúc lệnh như thế nào hiền điệt.

Được Đông Môn Liễu khen tặng, Độc Cô Trí sung sướng cười đáp :

- Sự luân phiên thay đổi những cây trúc lệnh màu linh được định trước từng ngày một thiên biến vạn hóa không dễ gì biết trước được. Ngày mai đây tiểu điệt sẽ dùng cây trúc lệnh lập thành màu khác bởi thế việc ta để đối phương đánh cắp mất cây Trúc lệnh màu đỏ không khác gì ta đặt sẵn mồi thơm để câu cá lớn vậy đó thúc phụ.

Đông Môn Liễu vội nói :

- Hiền điệt cũng nên cần phải cẩn mật đề phòng mới được, vừa rồi đệ tử Lục Tàn bang lừa lấy mất cả “Chu Hồng trúc lệnh”, do đấy cũng đủ biết tòa Thiên Huyền cốc như tường đồng vách sắt của hiền điệt vẫn có thể bị địch nhân xâm nhập rồi đó.

Độc Cô Trí nói :

- Cám ơn thúc phụ đã có lòng chỉ bảo! Có điều cháu nghĩ kẻ đã tiếp ứng cho La Đại Cuồng tại Thiên Huyền kiều phần nhiều là “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ, còn kẻ đã giả mạo đệ tử Lục Tàn bang là ai, thật cháu khó đoán quá.

Đông Môn Liễu vội bảo :

- Hiền điệt hãy lập tức điều tra cho ra gian tế đang lẫn lộn trong bang xong mới có thể yên tâm đối ngoại tranh hùng nếu không nhất cử nhất động, của chúng ta sẽ lọt vào mắt đối phương hết, như vậy không phải chuyện chơi đâu.

Nghe đến đây Độc Cô Trí vâng dạ đáp :

- Thúc phụ hãy yên tâm chúng ta hãy trở về ngay Thiên Huyền cốc đã và tiểu điệt sẽ truyền lệnh lột da hăn đem treo ngay trong Thiên Kỳ lâm để làm gương.

Vân Thiên Lý chột lên tiếng :

- Thỉnh thị Bang chủ về vụ bọn Tàn Tâm Tú Sĩ đang bị vây khốn trong Thiên Kỳ lâm sẽ phải xử trí ra sao ạ?

Độc Cô Trí cau mày nói :

- Ta định bế cốc mười hôm truy tầm gian tế, nếu còn lấy thêm người mới nữa, sẽ có nhiều chuyện phiền phức lắm, tốt hơn không nên thu nhận bọn chúng.

Vân Thiên Lý lật đật thưa :

- Thưa Bang chủ, trong ba người này, trừ Thiên Á chân nhân Bảo Tàn Tử là tuy hơi yếu kém hơn, còn Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết với Vô Tình Trạch Nữ Vân Hương La đều là hạng nhân vật có võ công cơ trí đáng liệt vào hạng thượng đẳng cả, nếu ta không dùng họ nữa, sẽ uổng công ta tổ chức cuộc Bách Tàn đại hội lắm.

Độc Cô Trí bỗng trừng mắt nói :

- Ai bảo không thu nhận? Bốn bang đã thu nhận được “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình rồi, cần gì phải tiếc bọn hai trai một gái ấy nữa.

Thấy Độc Cô Trí đã quyết ý, Vân Thiên Lý không dám nhiều lời vội đáp :

- Bang chủ đã quyết định vậy để thuộc hạ lập tức truyền lệnh cho bọn đệ tử canh gác Thiên Kỳ lâm thả ngay bọn Tào Lãnh Huyết khỏi rừng.

Độc Cô Trí vụt chặn lại nói :

- Sao Vân đường chủ lại làm thế, Đường chủ định thả bọn chúng thật sao?

Vân Thiên Lý hơi ngạc nhiên :

- Dạ Bang chủ đã quyết định không dùng họ nữa, thuộc hạ thi hành theo ý Bang chủ.

Độc Cô Trí lắc đầu cười lạt :

- Đường chủ lầm rồi. Ta lệnh “loại bỏ” bọn chúng chứ đâu phải “thả” bọn chúng, “loại bỏ” với “thả” khác nhau Vân đường chủ hiểu ý ta chưa?

Vân Thiên Lý nghe nói ngẩn người, Độc Cô Trí vội bỗng mỉm cười hỏi :

- Vân đường chủ, vừa rồi Đường chủ có bảo rằng Tào Lãnh Huyết với Vân Hương La có võ công cơ trí

rất cao minh phải không?

Vân Thiên Lý ngờ rằng Độc Cô Trí đã hồi tâm chuyển ý vội gật đầu đáp nhanh:

- Dạ ít ra họ cũng là hạng nhân vật trẻ tuổi tài nghệ tuyệt luân trong đương thế võ lâm, thừa Bang chủ.

Độc Cô Trí cười hà hà, tiếp giọng trầm lạnh :

- Nhưng kẻ đa tài đa trí phần nhiều tính tình cao ngạo có phải không?

- Dạ đúng như thế! Đây là thông bệnh của người đời...

Độc Cô Trí chận lời :

- Một khi đã tâm cao khí ngạo, đến đây đầu nhập Lục Tàn bang, lại bị Lục Tàn bang cự tuyệt không dùng, tức nhiên họ thẹn quá hóa giận chứ gì?

Vân Thiên Lý lại gật đầu :

- Lý sở đương nhiên thừa Bang chủ!

Độc Cô Trí đột nhiên phá lên cười khanh khách, đoạn bảo Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ chắc Đường chủ đã hiểu rõ ý bốn tọa rồi chứ. Để lại sẽ gây phiền phức mà lại thả đi tất sinh thù oán, một khi không cần dùng họ nữa diệt đi là xong.

Vân Thiên Lý đến giờ nghĩ ra :

- Thuộc hạ đã hiểu ý bang chủ chứ thuộc hạ...

Độc Cô Trí chợt đỡ lời :

- Nếu đã hiểu Đường chủ hãy lập tức phác động ngay Ất Mộc Thần Lô trong Thiên Kỳ lâm cho họ nát thịt tan thầy là xong.

Đông Môn Liễu nghe tới đây bỗng gật đầu xen lời :

- Hiền điệt, linh trí của hiền điệt đã bắt đầu linh mẫn trở lại rồi đó. Người xưa có nói :

“lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu”, sống trong giang hồ đầy hiểm ác, nếu muốn tài giỏi hơn người để được độc bá quần hùng, điều quan trọng nhất không ngoài bốn chữ “Thiết Tâm Lật Thủ”.

Vân Thiên Lý cũng thầm phục quyết định nhanh chóng của Độc Cô Trí, lập tức cúi đầu lãnh mạng đến ngay Thiên Kỳ lâm, chuẩn bị phát động “Ất Mộc thần lô”, môn ám khí lợi hại có một không hai, ám hại

bọn Hạ Hầu Quyên với danh hiệu và tướng mạo thay đổi là Tào Lãnh Huyết.

Còn Độc Cô Trí thì dẫn Đông Môn Liễu đi xuyên qua “Thiên Huyền động” trở về “Thiên Huyền cốc”.

* * * * *

Tại Thiên Kỳ lâm, sau khi La Hương Vân bị rắn độc cắn trúng ngay khi còn ở trên ngọn cây cao, cả ba định phải bỏ phương pháp phi hành trên đọt cây nhảy xuống mặt đất.

Cũng may Trác Dật Luân là đệ tử của “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ thông thạo về y thuật nên chàng vội chữa khỏi vết rắn độc cho La Hương Vân.

Không ngờ giữa lúc vết thương của La Hương Vân vừa được chữa khỏi các loại ám khí mai phục trong Thiên Kỳ lâm bỗng thay phiên phát động công kích ba người tới tấp như mưa bão.

Hạ Hầu Quyên tức giận sôi mầu lập tức thi triển ngay môn tuyệt kỹ của sư môn là “Bàn Nhược Phật chưởng” một lúc phá tan bốn năm ổ máy mai phục phá hủy khá nhiều cây cối trong khu rừng nguy hiểm ấy.

Giữa khi bọn trực dịch đệ tử Lục Tàn bang phụ trách canh giữ Thiên Kỳ lâm đang kinh hồn bạt vía định báo cánh để cầu cứu thì đột nhiên từ phía sau cánh rừng vụt xuất hiện một người, người này lập tức quát bảo Hạ Hầu Quyên :

- Tào Lãnh Huyết ngươi vừa mới đầu nhập bốn bang tại sao ngươi lại dám to gan hủy hại đồ vật của bốn bang thế hả?

Hạ Hầu Quyên cười lạt một tiếng xéch ngược mày nói lớn :

- Tôn giá đừng có trách tội người ta không lẽ những thứ mai phục có độc trong Thiên Kỳ lâm của Độc Cô bang chủ dùng làm lễ vật kiến diện những kẻ vừa mới gia nhập quý bang sao?

Kẻ vừa xuất biện lớn tiếng đáp :

- Phàm kẻ mới đầu nhập bốn bang theo lệ phải trải qua các cuộc khảo nghiệm kinh địch càng khó càng chứng tỏ kẻ ấy tài nghệ lỗi lạc đáng được bốn bang nể trọng. Đây là một việc hết sức vinh dự nhiều người mong muốn đều không được tại sao Tào bằng hữu lại nỡ oán trách...

Không chờ cho đối phương nói hết Hạ Hầu Quyên vội ngắt lời :

- Tôn giá đã phụng mạng Độc Cô bang chủ đến đây, tôn giá định xử tội bọn này ra sao?

- Độc Cô bang chủ ra lệnh tại hạ dẫn chư vị rời khỏi Thiên Kỳ lâm, chư vị sẽ được gặp mặt Hà đường chủ tại bìa rừng và sẽ do Hà đường chủ an bài chức vị cho chư vị.

Hạ Hầu Quyên nghe nói vội ngấm vận “Mật Ngữ Truyền Âm” kêu Trác Dật Luân :

- Đại ca chúng ta gặp mặt Hà Chưởng Thiên trước cũng nên chỉ cần sao chế ngự được gã hung đồ tàn phế hai tay ấy sợ gì chúng ta không cứu được Tư Mã tam ca với Đông Môn cô nương.

Trác Dật Luân nhẹ gật đầu Hạ Hầu Quyên vội nói với kẻ vừa xuất hiện :

- Được rồi chúng tôi bằng lòng đi theo tôn giá đến gặp Hà đường chủ. Độc Cô bang chủ định làm khó dễ bọn này ấy thì quí bang đừng trách bọn này vô lễ đấy nhé.

Người vừa xuất hiện gật đầu :

- Chư vị hãy yên tâm theo tại hạ.

Ngay khi ấy trong rừng sâu bỗng thấp thoáng có bóng người nhìn kỹ lại thấy cò thêm hai vị Hương chủ Lục Tàn bang phụ trách canh gác Thiên Kỳ lâm xuất hiện.

Hai vị Hương chủ một đạo một tục, đạo nhân tên Thông Diệu bị cụt một tay, còn người thứ nhì là một lão nhân tuổi ngoại ngũ tuần thân hình gầy cao họ Viên tên Chiêu.

Viên Chiêu hỏi ngay người xuất hiện đầu tiên :

- Tôn giá tự xưng phụng pháp nghị của Bang chủ...

Người xuất hiện đầu tiên vội đón lời :

- Viên hương chủ hà tất phải nhiều lời, pháp nghị của Bang chủ giả mạo sao được mà hỏi tới hỏi lui lời thôi vậy.

Vì không nhận được mặt đối phương, Viên Chiêu lại hỏi tiếp :

- Tôn giá có đem theo đại lệnh đó không?

Người xuất hiện đầu tiên mỉm cười, móc ra cây lệnh bài màu đỏ, hai tay cầm đặt ngay trước ngực để mặc Viên Chiêu cùng Thông Diệu đạo nhân nhìn ngắm.

Sau khi thấy đối phương có “Chu Hồng lệnh trúc” của Bang chủ rồi, Viên Chiêu tự nhiên không dám hỏi thêm, lập tức cùng với Thông Diệu đạo nhân song song ôm quyền thi lễ cây trúc lệnh, rồi cả hai vội nghiêng mình đứng tránh sang một bên.

Người cầm cây lệnh bài vội thâu cây “Chu Hồng trúc lệnh” lật đặt dẫn đường đi trước, bọn Hạ Hầu Quyên thấy thế vội bước theo sau. Không bao lâu cả bọn đã ra khỏi Thiên Kỳ lâm.

Nhưng đã ra khỏi Thiên Kỳ lâm rồi người kia vẫn không dừng bước cứ cắm đầu dẫn mãi bọn Hạ Hầu Quyên ra khỏi luôn “Thiên Kỳ Hiệp” khẩu chừng độ mười dặm.

Hạ Hầu Quyên bấy giờ nóng ruột lập tức dựng mào gọi lớn :

- Này, vị kia, Hà Chương Thiên đâu sao không thấy hả?

Người kia dừng lại đáp :

- Đang ở Thiên Huyền cốc.

Tuy nghe giọng nói của đối phương chợt có hơi khác, nhưng Hạ Hầu Quyên không mấy quan tâm ngạc nhiên hỏi :

- Hà Chương Thiên đang ở trong Thiên Huyền cốc tại sao các hạ lại dẫn bọn này ra tới tận nơi đây?

Trác Dật Luân chợt tỉnh ngộ vọt kêu to :

- Quyên muội....

Người kia bỗng kêu ồ một tiếng chăm chú nhìn Trác Dật Luân sắc mặt vô cùng kinh dị :

- Các hạ là “Thiên Á chân nhân” tại sao các hạ lại nói được?

Nói xong người kia lại quay nhìn Hạ Hầu Quyên :

- Còn các hạ là “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết thế tại sao vị chân nhân này lại kêu các hạ là Quyên muội?

Hạ Hầu Quyên không hiểu tại sao Trác Dật Luân bỗng dưng làm lộ hình tích của cả hai, nàng vừa định nhìn chàng thì Trác Dật Luân chợt mừng rỡ cất tiếng kêu lớn :

- Tam ca! Tam ca còn muốn đùa dai với bọn này sao chứ! Tam ca đã bị Quyên muội đâm mù mắt, làm thế nào tam ca lại được lành mạnh dễ dàng nhanh chóng như thế này?

Hạ Hầu Quyên nghe Trác Dật Luân mừng rỡ nói với tên bộ hạ cầm lệnh bài của Độc Cô Trí như vậy mới nhận ra người này chính là Tư Mã Hào đã khéo léo hóa trang một cách tài tình đến nỗi rất khó nhận ra.

Thực vậy sau khi nghe đúng là tiếng Trác Dật Luân, Tư Mã Hào lập tức tháo bỏ những vật hóa trang vui vẻ cười nói :

- Hiền đệ không hiểu vì hiền đệ không chịu nghĩ chứ khi còn ở tại Hồng Diệp sơn trang, ngu huynh đã từng khuyên đại ca với nhị ca của ngu huynh ráo nước miếng là đừng làm kẻ điếc kẻ đui nữa vậy có lẽ nào

ngu huynh lại đi hứng chịu đem một mắt ra tặng không cho bọn Lục Tàn bang sao.

Hạ Hầu Quyên nghe Tư Mã Hào nói thế, nàng cảm thấy nhẹ hẫng người, nhưng cũng xen tiếng hỏi giọng thân mật :

- Tam ca, thế ra kẻ đã bị tiểu muội đâm mù một mắt trong cuộc Bách Tàn đại hội không phải là tam ca?

Tư Mã Hào nghe Hạ Hầu Quyên xưng hô với mình ngọt ngào như vậy, chàng cũng ôn tồn vui vẻ đáp :

- Đúng! Kẻ ấy không phải ngu huynh, nhưng nếu thực sự Quyên muội có đâm mù một mắt của ngu huynh đi nữa, ngu huynh cũng không dám phản kháng đâu, bởi khi ở Hoài Ngọc sơn, ngu huynh đã lầm lỡ thất lễ với Quyên muội, đáng lý ngu huynh phải xin lỗi với Quyên muội mới phải đó.

Hạ Hầu Quyên cười xòa :

- Thôi, tam ca chớ nên nhớ lại chuyện cũ làm gì, tiểu muội muốn hỏi thêm, Tư Mã Hào đã không phải là thật thì Đông Môn Phương nhất định cũng là giả, có phải đúng như thế không tam ca?

Tư Mã Hào gật đầu cười đáp :

- Phải! Nếu như “Lật Thủ Thần Tiên” đã nan đào kiếp số, thì hiện giờ ngu huynh làm gì còn được vui vẻ như thế này nữa!

Trác Dật Luân nghĩ mãi chưa đoán ra nguyên cớ trong vụ này, vội hỏi Tư Mã Hào :

- Đây tam ca, vụ lộng giả thành chân này phải cần có một bản lãnh phi thường mới làm nổi không hiểu vị cao nhân nào đã bí mật giúp đỡ tam ca đấy?

Tư Mã Hào bỗng cười đáp :

- Độc Cô Trí!

Trác Dật Luân kinh ngạc kêu lên :

- Tam ca nói sao? Độc Cô Trí!

Tư Mã Hào đáp :

- Phải! Độc Cô Trí vì muốn nhử biểu thúc của y là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu đến Thiên Huyền cốc để giúp đỡ Lục Tàn bang, nên mới dùng người khác hóa trang thành Đông Môn Phương, như vậy, một là để thử lòng thành thật của đám người đến dự Bách Tàn đại hội, hai là một khi tin Đông Môn Phương bị đâm mù mắt loan đi Đông Môn Liễu hay tin tức sẽ nổi giận tìm đến.

Trác Dật Luân hỏi :

- Còn tam ca thì sao? Độc Cô Trí đâu có họ hàng gì với tam ca không lẽ lão ta lại thương hại tam ca, phải người khác giả mạo tam ca?

Tư Mã Hào đáp :

- Lão ta đâu có phải người giả mạo ngu huynh, hai kẻ bị đặt nằm trên tấm ván gỗ trước tiên là Đông Môn Phương giả và Tư Mã Hào thật đấy chứ.

Trác Dật Luân nói :

- Đã một giả một thật, tại sao đột nhiên lại biến thành giả cả hai là sao?

- Việc đó đâu phải bản lãnh của ngu huynh, mà là pháp lực vô biên của “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp lão tiên bối đấy.

Trác Dật Luân hiểu ra liền kêu lên :

- Diệp sư thúc của sư đệ vẫn còn ở trong Thiên Huyền cốc sao tam ca?

Rồi chàng bỗng nhìn đăm đăm Tư Mã Hào hỏi :

- Tam ca! Tam ca đã bị trúng mê hồn tà dược của Độc Cô Trí, quên cả mọi sự việc, tại sao tam ca bỗng tỉnh táo lại như thường, không lẽ Diệp sư thúc của tiểu đệ có thể...

Tư Mã Hào lắc đầu thở dài vụt đón lời :

- Thứ độc môn bí dược làm khổ tâm Diệp lão tiên bối không ít, nhưng cũng may trong khi chữa bệnh tê liệt cho Độc Cô Trí, người đã khám phá được tính chất đặc vị của loại độc môn tà dược của đối phương, nên người đã bí chế ra một thứ giải dược hữu hiệu, để phòng bị về sau có việc phải dùng tới.

Trác Dật Luân cười hỏi :

- Nếu thế thì thứ độc môn tà dược Đông Môn Phương bị trúng phải nhất định có thể chữa khỏi.

Tư Mã Hào bỗng khoác tay cười nói :

- Không! Thứ thuốc mà nàng bị trúng phải không những chưa thể giải trừ được, trái lại còn có phần nặng hơn là khác.

Trác Dật Luân và Hạ Hầu Quyên đồng cất tiếng hỏi một lượt :

- Tại sao kỳ lạ như vậy hả tam ca?

Tư Mã Hào nhìn hai người mỉm cười rồi nhú mày nói :

- Bởi Đông Môn Phương trước sau cũng chưa thoát khỏi tay Độc Cô Trí, Diệp lão tiên bối vì một mình yếu thế, vô phương cứu nổi chứ tại sao.

Trác Dật Luân thấy Tư Mã Hào trong khi nói chuyện chàng không có vẻ gì lo âu cả nên ngạc nhiên hỏi :

- Tam ca, nàng “Lật Thủ Thần Tiên” đã có một mối nhân duyên “hỏa lật đật” với tam ca, quan hệ giữa đôi bên đâu phải tầm thường, nay nàng đang bị sanh cầm trong hổ huyết, sao tam ca không lo sợ cho nàng là sao vậy?

Tư Mã Hào bật cười :

- Hiền đệ quên rằng cha nàng là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu hiện đã có mặt tại Thiên Huyền cốc sao. Lão ta đã nhận lời ở lại giúp sức Lục Tàn bang, như thế Đông Môn Phương làm gì còn nguy hiểm nữa.

Trác Dật Luân hỏi :

- Diệp sư thúc của tiểu đệ hiện đang ở đâu tam ca có biết không?

Tư Mã Hào cười đáp :

- Diệp lão tiên bối có dặn bọn ta hãy chờ người tại đây. Người còn bận tới “Thiên Huyền kiều” để tiếp ứng cho một người bạn thân đã trọng tuổi.

Hạ Hầu Quyên hỏi nhanh :

- Vị bạn thân của Diệp lão tiên bối là ai thế tam ca?

- Là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu hai?

Tư Mã Hào vừa đáp xong, Trác Dật Luân, Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân ba trang nam nữ kỳ hiệp nhất tề giật nảy người kinh ngạc đến tột độ. Hạ Hầu Quyên nhú mày nhăn mặt lên tiếng hỏi trước liền :

- Trong Thiên Huyền cốc sao lại có lắm chuyện huyền kỳ như thế, làm vì có “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu hai, tam ca. Tư Mã Hào cả cười và đáp :

- Thế mà có mối lạ đấy Quyên muội, Đông Môn Liễu một là thật, hai là giả đàng hoàng.

Nói xong, Tư Mã Hào liền thuật tại câu chuyện xảy ra trên “Thiên Huyền kiều” cho mọi người cùng nghe.

Trác Dật Luân vội hỏi :

- Nhưng ai là người đóng vai Đông Môn Liễu giả tam ca biết không? Vai tuồng ấy đâu phải dễ đóng, theo tiểu đệ nghĩ kẻ đóng vai ấy nếu không có một công lực tương đương với Đông Môn Liễu thật thì thế nào cũng sẽ bị lộ tẩy và còn bị thảm tử trong tay Đông Môn Liễu thật nữa là khác.

Tư Mã Hào đáp :

- Hiền đệ nghĩ rất đúng võ công của vị Đông Môn Liễu giả quyết không thua Đông Môn Liễu thật, người ấy là “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cường, kỳ nhân quán thế uy danh lẫy lừng không kém gì Đông Môn Liễu.

La Hương Vân lắng nghe tới đây vụt mừng rỡ vỗ tay kêu lên :

- A! La bá phụ cũng có mặt...

Nhưng đang kêu chợt thấy Tư Mã Hào sững sốt nhìn mình nàng đâm ngượng, vội nín ngay.

Trác Dật Luân thấy vậy mới sực nhớ ra là nãy giờ mình quên giới thiệu hai người cho quen biết, chàng liền chỉ La Hương Vân cười nói với Tư Mã Hào :

- La cô nương đây lên là Hương Vân là cháu gái của “Kim Tiền Túy Ông” La lão tiền bối.

Tư Mã Hào vội quay lại gật đầu chào La Hương Vân, Trác Dật Luân lại cười nói với La Hương Vân :

- Vân muội còn đây là Tư Mã tam ca tên Hào người mà ngu huynh từng nói với Vân muội, Vân muội xem Tư Mã tam ca như của Vân muội vậy nhé.

La Hương Vân chớp chớp mắt gật đầu mặt thoáng chút e lệ tự nhiên của người con gái.

Nhưng sau đó nàng lấy lại vẻ tự nhiên được ngay, nàng vui vẻ cười hỏi Tư Mã Hào :

- Tam ca, bá phụ của tiểu muội ở đâu tam ca?

Tư Mã Hào cũng tự nhiên vui vẻ đáp :

- Những việc xảy ra trên Thiên Huyền kiêu ngu huynh chỉ biết được có một nửa đoạn trước như ngu huynh đã kể thôi chứ một nửa đoạn sau phải chờ La, Diệp nhị lão tiền bối đến giáp mặt mới biết rõ được Vân muội ạ.

La Hương Vân lại hỏi :

- Việc bác em phải giả mạo “Chi Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, tam ca có biết để làm gì không?

Trác Dật Luân với Hạ Hầu Quyên cũng đang hết sức phân vân về vấn đề này nên cả hai cũng có ý chờ nghe xem Tư Mã Hào trả lời ra sao.

Tư Mã Hào đáp :

- Theo ngu huynh hiểu thì La lão tiên bối giả dạng Đông Môn Liễu trước hết là muốn tìm cách cứu Đông Môn Phương thoát khỏi chốn ma sào hổ huyết vì sợ để lâu sinh ra lắm chuyện không may, sau là nhân đó tìm cách thức tỉnh Đông Môn Liễu để lão ta không dám cuồng ngạo khinh người, xem trời bằng nửa con mắt mà ý tài làm bậy gieo thảm họa cho võ lâm.

Hạ Hầu Quyên trước đây đã có lần suýt chết về tay Đông Môn Liễu, nên biết rõ con người lợi hại ấy, cau mày lo lắng nói :

- Độc Cô Trí là một lão ma đầu ác độc, tài trí rất đáng ngại, lão ta đã nắm được địa lợi tuyệt hiểm của Thiên Huyền cốc, nay lại có thêm Đông Môn Liễu giúp sức trợ oai, khí thế hùng mạnh ngút trời sợ chúng ta khó lòng đương đầu...

Hạ Hầu Quyên đang nói đến đây đột nhiên sau một vách đá gần đó có tiếng cười khanh khách tiếp theo là một giọng nói hiền từ :

- Đúng lắm, chẳng những khó lòng đơn cự mà còn khốn đốn nguy hiểm nữa là khác.

Nguy đến “Kim Tiên Túy Ông” La Đại Cuồng còn suýt chết oan dưới Thiên Huyền kiêu nữa đấy!

Tiếng nói vừa dứt liền theo là một bóng người linh không bay vụt đến đáp nhẹ xuống ngay trước mặt bọn Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân vừa nghe tiếng cười đã đoán ra ngay là “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ. Quả nhiên đúng như vậy.

Và sau khi Diệp Thiên Sĩ tới nơi mọi người cùng bước lên chào hỏi. Trác Dật Luân vội giới thiệu La Hương Vân với lão hiệp.

Tư Mã Hào với Hạ Hầu Quyên thì khỏi phải giới thiệu bởi Diệp Thiên Sĩ là bạn thân của “Bàn Nhược am chủ” vả lại chuyện vừa rồi lão cũng đã gặp qua Hạ Hầu Quyên trong Thiên Kỳ lâm còn Tư Mã Hào thì đã do chính tay lão cứu thoát ra khỏi Thiên Huyền cốc.

La Hương Vân trông thấy chỉ có một mình Diệp Thiên Sĩ tới nơi, nàng hết sức ngạc nhiên vội lễ phép hỏi :

- Thiên Diệp lão tiên bối, bá phụ của cháu sao không thấy đến với lão tiên bối? Hay người có bận việc gì không vậy?

Diệp Thiên Sĩ với cười đáp :

- La cô nương đừng lo sợ, bá phụ của cô nương tuy lần đầu tiên gặp nạn đến nguy hại tính mạng, nhưng nhờ lão thần thông quảng đại nên suýt chết chứ không sao.

Dứt lời, lão liền thuật lại câu chuyện kinh tâm động phách trên Thiên Huyền kiều cho các nam nữ hiệp liệt cùng nghe qua một lượt.

Nghe xong, Hạ Hầu Quyên suýt xoa nói :

- Nguy hiểm quá! Nếu La tiên bối không nhờ có một công lực thông thần, khinh linh già dặn thi triển tuyệt kỹ “Xúc Cốt thần công” một cách thần tình đến như thế là nguy rồi!

La Hương Vân cũng vẫn sợ toát mồ hôi lạnh, run giọng hỏi Diệp Thiên Sĩ :

- Diệp lão tiên bối, bá phụ của cháu đã may mắn thoát hiểm sao người không đến với tiên bối một lượt?

Diệp Thiên Sĩ nghiêm giọng :

- La lão huynh cần phải ngăn chặn một tai kiếp thảm khốc cho võ lâm sắp diễn ra nên không thể đến đây kịp, chẳng những thế lão phải bôn ba khó nhọc và cần đến sự tiếp tay của chúng ta nữa đấy.

Trác Dật Luân ngạc nhiên nói :

- Độc Cô Trí chỉ định sáng lập Lục Tàn bang với ý định nuốt chửng võ lâm quần hùng thôi chứ ngoài ra còn có thảm họa nào khác nữa đâu lão tiên bối?

Diệp Thiên Sĩ nhếch môi cười khẩy, đáp :

- Độc Cô Trí là tên lão ma gian hiểm khôn lường gần đây hẳn nghe có lắm bậc kỳ nhân quái khách kế tiếp nhau tái xuất giang hồ nên hẳn hiện đang tìm cách o bế bọn ấy.

Hạ Hầu Quyên nói :

- Độc Cô Trí lợi hại thật lão ta đã kéo được “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu về giúp lão được một tay rồi cơ mà.

Diệp Thiên Sĩ bật cười :

- Đông Môn Liễu tuy lợi hại, nhưng chỉ một “Chỉ Phát Vũ Sĩ” đối địch sao lại với “Kim Tiền Túy Ông” hợp với “Bàn Nhược am chủ”. Thế nên Độc Cô Trí chưa được hài lòng là vậy.

Trác Dật Luân hỏi :

- Ngoài Đông Môn Liễu không lẽ còn có kẻ lợi hại hơn khiến Độc Cô Trí phải bận tâm lo nghĩ?

Diệp Thiên Sĩ thở dài nói :

- Hiền điệt hãy chịu khó suy nghĩ cho thật kỹ thử xem “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cường với “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu là đôi nhân vật ít khi bén mảng tới giang hồ bây giờ cả hai đều đã xuất hiện như vậy chẳng lẽ lại không có những tên cái thể ma đầu khác tái xuất võ lâm gây giông bão cho thiên hạ sao?

Trác Dật Luân nghe lời Diệp Thiên Sĩ suy nghĩ hồi lâu nhưng chàng lại lắc đầu cười nói :

- Tiểu điệt xin thua thôi, các bang chính tà trong Trung nguyên...

Diệp Thiên Sĩ chợt cười lạt ngắt lời :

- Cháu chỉ nghĩ riêng ở Trung nguyên này thì làm sao xét thấu, cháu nên nghĩ xa hơn nữa mới được Trác Dật Luân chợt lĩnh hội nhưng chưa kịp mở lời thì Hạ Hầu Quyên bỗng kêu “á” một tiếng vội nói :

- Cháu đã nghĩ ra được bọn ma đầu lợi hại rồi, có phải...

Diệp Thiên Sĩ nhìn Hạ Hầu Quyên đỡ lời :

- Rất có thể cháu đã đoán đúng vì mấy tên ma đầu ấy rất có liên hệ với cháu.

Hạ Hầu Quyên thất thanh nói lớn :

- Nếu Diệp sư thúc đã nói như thế thì chắc chắn là bọn “Hải Ngoại tam ma” rồi?

Diệp Thiên Sĩ gật đầu rồi quay sang hỏi Trác Dật Luân với La Hương Vân :

- Hai cháu có nghe qua danh tiếng của bọn “Hải Ngoại tam ma” không?

Trác Dật Luân trầm ngâm rồi gật đầu :

- Cháu có nghe Túy ân sư nói bọn Hải Ngoại tam ma đều có một võ học kỳ tuyệt họ là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa và “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu :

- Đúng rồi, Độc Cô Trí đang định mời thêm bọn chúng vô, cùng với Đông Môn Liễu giúp Lục Tàn bang để độc bá võ lâm.

Hạ Hầu Quyên cau mày nói :

- Thế thì chuyện này kinh khiếp làm chúng ta phải lập tức tìm cách ngăn chặn bọn chúng mới được, chứ

nếu để bọn Hải Ngoại tam ma bằng lòng đầu nhập Lục Tàn bang thật không khác gì thêm cánh cho cọp.

La Hương Vân chột hỏi :

- Bọn “Hải Ngoại tam ma” có bản lĩnh tuyệt vời, tại sao bọn chúng chưa hề hoạt động tại Trung Nguyên này?

Diệp Thiên Sĩ nhìn Hạ Hầu Quyên, rồi mỉm cười đáp :

- Hạ Hầu điệt nữ có thể trả lời nguyên do vụ này cho La hiền điệt nữ nghe.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói :

- Chắc Vân muội đã từng nghe thiên hạ nhắc tới tên tiên sư bá Đại Tuệ thần ni chứ?

La Hương Vân gật đầu cười đáp :

- Dạ có. Đại Tuệ thần ni lão tiền bối trước khi chưa thành chính quả đã được đương thế bâu là “đệ nhất cao thủ”.

Hạ Hầu Quyên tiếp :

- Khi xưa bọn “Hải Ngoại tam ma” là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa, “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc đã bị tiên sư bá “Đại Tuệ thần ni” chế phục nên bọn chúng đã thề độc là ngày nào tiên sư bá còn sống trên đời bọn chúng tuyệt không dám đặt chân tới đất Trung Nguyên vĩnh cửu quốc ngoại.

La Hương Vân hỏi nhanh :

- Chắc hiện giờ lời thề xưa đã mất giá trị rồi phải không? Và cái chết của Đại Tuệ thần ni trong giang hồ ai biết tới “Hải Ngoại tam ma” làm thế nào biết rõ được vụ này?

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách đáp :

- Vân muội, một khi Độc Cô Trí đã định mời bọn “Hải Ngoại tam ma” trở về giúp đỡ gầy dựng “Lục Tàn bang” tự nhiên lão ma đầu ấy phải loan tin này cho bọn Tam ma biết rõ có gì lạ đâu.

La Hương Vân nhíu chặt mày liễu, hỏi Diệp Thiên Sĩ :

- Thừa Diệp lão tiền bối...

Diệp Thiên Sĩ cười hì hì đón lời :

- Ta là bạn thân với bá phụ cháu, cháu cứ gọi ta là Diệp sư thúc cũng đủ rồi!

- Thừa Diệp sư thúc, nay vụ chính quả quy tây của “Đại Tuệ thần ni” đã bị lộ không hiểu bác cháu có ý kiến gì để kịp ngăn chặn không cho bọn “Hải Ngoại tam ma” trở về Trung Nguyên giúp đỡ Lục Tàn bang không?

Diệp Thiên Sĩ cười đáp :

- Lệnh bá phụ đã có sẵn hai ý định, thứ nhất định giả tạo tin vô căn cứ, đồn đại “Đại Tuệ thần ni” vẫn còn sống ở hồng trần khiến bọn “Hải Ngoại tam ma” không dám trái lời thề xưa, nghi ngờ không đáng nhận lời mời mọc của Độc Cô Trí, ý định thứ nhì là phải tìm cách đón đường bọn “Hải Ngoại tam ma” tìm cơ hội bí mật thí nghiệm thử xem công lực của bọn chúng đã cao siêu tới bậc nào, để bọn mình có thể tùy cơ ứng biến.

Hạ Hầu Quyên tính nét cuồng ngạo, nghe nói vội giương mi cười hỏi :

- Cháu cho rằng việc làm của La lão tiền bối đã quá thừa, cổ nhân có câu “binh tới tướng dã, nước tới đất ngăn”, hà tất phải lao tâm hao lực thí nghiệm bọn Hải Ngoại tam ma làm chi cho mất thì giờ.

Diệp Thiên Sĩ mỉm cười nói :

- Việc làm của La lão quý đâu phải thừa, Hạ Hầu điệt nữ có biết rõ được công đức này của Đại Tuệ thần ni đã cao siêu đến bậc nào và nếu đem ra so sánh với lệnh sư Bàn Nhược thần ni sẽ như thế nào không?

Hạ Hầu Quyên nghiêm chỉnh đáp :

- Môn phật gia tuyệt học của tiên sư bá đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa của vô thượng cảnh giới, tự nhiên phải cao siêu hơn sư phụ của cháu một bậc.

Diệp Thiên Sĩ gục gật đầu nói với Hạ Hầu Quyên :

- Hiền điệt nữ nói phải nhưng cháu thử nghĩ xem tuy sư bá của cháu năm xưa đánh bại được “Hải Ngoại tam ma” nhưng thật tình mà xét thì tài nghệ của sư bá cháu chỉ cao hơn kẻ địch một mười một chín thôi. Còn công lực của sư phụ cháu là “Bàn Nhược am chủ” thì ngang hàng với La lão quý và lão độc vật Đông Môn Liễu. Như thế đủ biết bọn “Hải Ngoại tam ma” lợi hại lắm, không phải tầm thường như cháu nghĩ đâu.

Hạ Hầu Quyên nghe Diệp Thiên Sĩ nói có lý, nàng vâng dạ đáp :

- Cám ơn Diệp sư thúc đã chỉ dạy, cháu xin để dạ lưu tâm.

Diệp Thiên Sĩ nhìn nàng tiếp lời :

- Sư phụ của cháu và La lão quỷ xưa kia thì đồng sức ngang tài với bọn Hải Ngoại tam ma, nhưng giờ thì hai bên cách biệt nhau quá lâu biết công lực và tài nghệ của họ thế nào mà dám bảo ai hơn ai kém. Bây giờ chúng ta chỉ có nước ra công thăm dò thực lực đối phương may ra mới tìm cách ứng phó nổi, chứ còn không thì đành bó tay phó mặc cho định mệnh an bài thôi...

Hạ Hầu Quyên vội nói :

- Thừa Diệp sư thúc đã có La lão tiên bối ra đi tìm cách ngăn cản bọn “Hải Ngoại tam ma” không để bọn chúng gia nhập “Lục Tàn bang” đồng thời thăm dò võ công của Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa và Văn Tuyết Ngọc thâm hậu tới mức nào rồi thì cần gì chúng cháu phải đi nữa!

Diệp Thiên Sĩ nghiêm giọng bảo :

- La lão quỷ chỉ đi thám dò hành động và thực lực của địch chớ nếu muốn cứu vãn tai kiếp cho thiên hạ võ lâm thì một mình lão ta làm sao ác đấu cho lại bọn chúng.

Hạ Hầu Quyên, cười khanh khách nói :

- Thì chính cháu cũng tán thành việc đánh mạnh, nếu không quyết một trận đao quang kiếm ảnh thì làm sao diệt được bọn ma đầu ác độc ấy!

Diệp Thiên Sĩ cười lạt nói :

- Chắc chắn là phải có trận giao tranh khùng khiếp rồi đó. Nhưng trước khi giải quyết bằng võ lực, ta cần phải có đủ người mới thừa sức đối phó với địch nhân. Đẳng này nếu chỉ một mình La lão quỷ chúng ta, thử hỏi làm sao chúng ta đủ sức chống cự với bọn “Hải Ngoại tam ma”, lại thêm có Đông Môn Liễu mà đòi phá hủy Thiên Huyền cốc, tiêu diệt bọn Lục Tàn bang được?

Hạ Hầu Quyên bây giờ mới hiểu rõ ý của vị thần y cái thế, nàng kêu lên :

- Thì ra Diệp sư thúc định sai chúng cháu đi tìm thêm viện binh.

Diệp Thiên Sĩ mỉm cười gật đầu :

- Hiền điệt nữ thông minh lắm! Nhưng chẳng hay hiền điệt nữ có vui lòng nhận lấy một trọng trách mà riêng điệt nữ sắp gánh lấy không?

Hạ Hầu Quyên đang hứng chí, nàng không nghĩ ngợi gật mạnh đầu đáp :

- Góp công vào việc vệ đạo giáng ma, dầu phải vào núi lửa, cháu cũng không dám từ chối nữa là chuyện gánh lấy một trọng trách. Xin Diệp sư thúc cứ cho cháu biết trọng trách ấy thế nào để cháu và chư huynh muội đây sớm lên đường cho kịp.

Diệp Thiên Sĩ tỏ vẻ bằng lòng, nghiêm giọng như truyền lệnh :

- Phần điệt nữ rất trọng hệ, điệt nữ hãy cấp tốc thỉnh ân sư của điệt nữ là Bàn Nhược am chủ.

Hạ Hầu Quyên nghe qua bỗng nhú chặt đôi mày, nàng ngáp ngừng đáp :

- Thừa sư thúc... sư phụ của cháu đã căn dặn cháu nhiều lần là người quyết tử bỏ chuyện ân oán của võ lâm... cháu sợ người không...

Diệp Thiên Sĩ vội khoác tay cả cười ngắt lời Hạ Hầu Quyên :

- Hạ Hầu điệt nữ đừng ngại chỉ cần thuật hết mọi sự tình cho lệnh ân sư nghe một khi ân sư của cháu nghe bọn “Hải Ngoại tam ma” sắp tái hiện giang hồ gây loạn Trung Nguyên và nghe tin La lão quỷ với Đông Môn Liễu cũng đã tái xuất võ lâm tất nhiên người sẽ biết thiên hạ võ lâm vào vòng phong vân hiểm ác, chú tin chắc ân sư của cháu thế nào cũng không đành lòng ngồi yên được đâu.

Hạ Hầu Quyên nhìn sang Trác Dật Luân và hỏi Diệp Thiên Sĩ :

- Còn Trác đại ca của cháu thì sao?

Diệp Thiên Sĩ cười đáp :

- Trác Dật Luân sẽ phải lặn lội đường xa hơn cháu. Chàng ta phải đi Thiên Sơn thỉnh ân sư của chàng là Thiên Sơn Túy Đầu Đà và còn đến Ai Lao sơn mời luôn vị ân sư thứ hai là Ai Lao đại hiệp Quy Vân bảo chủ Bàn Ngũ tiên sinh nữa.

La Hương Vân vừa nghe đến tên Ai Lao Đại Hiệp sức nghĩ tới đến cuộc nhân duyên của mình mà Hạ Hầu Quyên đã ra tay mai mối bất giác nàng ửng hồng hai má cúi mặt nhìn xuống đất.

Hạ Hầu Quyên bắt gặp vẻ thẹn thùng của La Hương Vân nàng điểm một nụ cười tinh nghịch bí ẩn nhìn cô bạn gái.

Sau đó nàng quay lưng lại chúm chím cười hỏi Diệp Thiên Sĩ :

- Diệp sư thúc không lẽ sư thúc chỉ phái cháu với Trác đại ca chạy đôn chạy đáo còn sư thúc thì ở yên một chỗ hay sao?

Diệp Thiên Sĩ nghe hỏi thì phá lên cười ngặt, lão lắc đầu nói, sẵn vui cũng có ý pha trò :

- Cháu con mà đi phân bì với chú bác già cả thì còn gì nữa đây! May cho chú không có ý ở không hưởng thụ chứ trái lại thì thân già này còn khổ tới bực nào! Nói vậy chứ quãng đường chú phải lặn lội cũng không gần gì đâu đấy nhé!

Nãy giờ đứng nghe Hạ Hầu Quyên cười nói với Diệp Thiên Sĩ đến đây Trác Dật Luân mới lên tiếng hỏi :

- Thưa chẳng hay Diệp sư thúc định đi mời vị tiền bối nào đấy?

Diệp Thiên Sĩ đáp :

- Ta phải đi “Đông Hải Quang Phục đảo” thỉnh cầu Đảo chủ Vệ Tam Dân.

Trác Dật Luân gật đầu đồng tình, chàng nói :

- Vệ đảo chứ là một đương thế Thái sơn Bắc Đẩu nhất ngôn trọng hơn cử đỉnh, không ai là không kính trọng ông ấy. Nếu Vệ đảo chủ bằng lòng tới Thiên Huyền cốc chắc chắn tai kiếp vô lâm sẽ được tiêu giải ngay.

Diệp Thiên Sĩ nhẹ cười nói :

- Lời của hiền điệt nói cũng hữu lý nhưng Vệ đảo chủ quy ẩn tuyệt hải mai danh trên “Quang Phục đảo” để sinh tụ giáo huấn, ngấm nuôi thế lực đợi chờ đợi cơ duyên hy vọng tái phục cửu quốc, nhiệm vụ của ông ấy vô cùng trọng đại rất có thể ông ấy khó mà phân thân tới đây giúp mình lắm. Do đó mà chú rất lo ngại thế lực của chúng ta kém hơn đối phương. Nhưng dẫu sao đi nữa, chú cũng cố gắng hết sức mình, được phần nào hay phần nấy, không thể không đi được.

Hạ Hầu Quyên bỗng chỉ Hương Vân với Tư Mã Hào rồi cười khúc khích hỏi :

- Còn Vân muội muội với Tư Mã tam ca có nhiệm vụ gì không sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ cười đáp :

- La điệt nữ không có nhiệm vụ gì có thể đi chung với cháu cho chị em có bạn cũng được.

La Hương Vân nghe nói nàng vui mừng nhìn Hạ Hầu Quyên cười. Hạ Hầu Quyên cũng hết sức bằng lòng nàng tươi cười nói Diệp Thiên Sĩ.

- Thưa Diệp sư thúc, hai cháu đi chung một đường, nếu gặp bọn tà ma tặc đạo “Vô Tình Trạch Nữ” hợp sức với “Bào Hao Hồng Nhan” thì còn gì hứng thú bằng phải không sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ gật đầu cười khanh khách...

Tư Mã Hào thấy tự nảy tới giờ không ai nhắc đến mình liền lên tiếng nói Diệp Thiên Sĩ :

- Thưa Diệp lão tiền bối, văn bối muốn yêu cầu tiền bối dành riêng cho văn bối một sứ mạng chẳng hay có tiện không?

Diệp Thiên Sĩ quay sang Tư Mã Hào, cười hỏi trở lại :

- Tư Mã lão đệ định yêu cầu gì hãy nói nghe thử?

Tư Mã Hào ứng tiếng đáp :

- Công cuộc vệ đạo giáng ma là trách nhiệm của tất cả mọi người trong võ lâm, thế nên văn bối có ý định trở về Hồng Diệp sơn trang, mời nhị vị huynh trưởng của văn bối đến giúp sức...

Trác Dật Luân nghe nói chột lên tiếng chặn lời Tư Mã Hào :

- Tam ca như thế không nên đâu. Theo đệ nghĩ thì...

Tư Mã Hào ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ thấy sao lại bảo không nên? Võ công của nhị vị huynh trưởng của ngu huynh không những cao siêu hơn ngu huynh một bậc ngay đến sự lịch duyệt giang hồ cả hai người cũng đã...

Trác Dật Luân đỡ lời Tư Mã Hào :

- Tam ca vì quá quan tâm với đại cuộc võ lâm mà nói vậy chứ đệ nghĩ thì thật tình mà nói thì đệ cũng công nhận võ công của Tư Mã đại ca Tư Mã nhị ca cao siêu vô cùng, kinh nghiệm giang hồ của họ vô tình phong phú, nhưng...

Tư Mã Hào sốt ruột hỏi nhanh :

- Nhưng tại sao họ lại giúp chúng ta không được chứ?

Trác Dật Luân mỉm cười, bình tĩnh đáp :

- Tư Mã đại ca với Tư Mã nhị ca trước kia đã từng xưng bá võ lâm, vì háo danh nên gây khá nhiều nghiệp sát rồi nay họ đã may mắn gột rửa được linh đài trong sạch, tính hưởng lạc thú tiêu dao an tâm điều trị tật bệnh, tam ca nghĩ lại xem, như thế lẽ nào chúng ta lại nỡ đành tâm rủ họ trở lại giang hồ ân oán lẫn nữa chứ.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hải Ngoại Tam Ma

Trước mấy câu lý luận hùng hồn của Trác Dật Luân, Tư Mã Hào nghĩ phải, nên chàng không biết trả lời ra sao, đành gượng cười nói :

- Hiền đệ không cho phép ngu huynh trở về Hồng Diệp sơn trang vậy để ngu huynh theo hiền đệ đến “Bắc Thiên sơn” và “Quy Vân bảo” hiền đệ có vui lòng không?

Trúc Dật Luân bật cười :

- Đó là việc hay, sao tiểu đệ lại không bằng lòng. Được, anh em sẽ đi chung tới nhau.

Hạ Hầu Quyên thấy đã sắp xếp phân công đâu đó xong xuôi, liền cười bảo Trác Dật Luân :

- Bây giờ tiểu muội với Vân muội lên Bàn Nhược am tham kiến ân sư của tiểu muội.

Trác đại ca sẽ cùng với Tư Mã tam ca lên Bắc Thiên sơn và Ai Lao sơn Quy Vân bảo tham kiến nhị vị lệnh sư, còn Diệp sư thúc thì đi Đông Hải, đến Quang Phục đảo hay Quang Phục đảo thỉnh cầu Vệ đảo chủ. Ai nấy đã có nhiệm vụ riêng, vậy chúng ta hay tạm chia tay nhau nghe Trác đại ca.

Diệp Thiên Sĩ thấy Hạ Hầu Quyên có vẻ hứng thú nhiều nhất nên lão không ngớt gật đầu và mỉm cười nhìn nàng.

Nhưng Hạ Hầu Quyên không hiểu tại sao Diệp Thiên Sĩ lại mỉm cười nhìn mình hoài nên bất chợt nàng vụt hỏi :

- Diệp sư thúc sao sư thúc cứ nhìn vào mặt cháu cười lạ lùng như vậy :

Diệp Thiên Sĩ không ngần ngại đáp :

- Chú cười vì nghĩ Trác hiền đệ đã khéo đặt cho cháu cái biệt hiệu ngộ nghĩnh “Bào Hạo Hồng Nhan” đấy.

- Sư thúc khéo nói chứ cháu có lớn tiếng quấy rầy la lối ai nấy giờ đâu!

Diệp Thiên Sĩ cười hà hà đáp :

- Hiền đệ quên rằng “Bào Hạo” còn có nghĩa khác tương tự là... “hấp tấp” sao?

Hạ Hầu Quyên vụt nhướng cao mày, hơi có vẻ sùng sộ hỏi lớn :

- Diệp sư thúc là bậc trưởng bối, sư thúc muốn nói gì cứ việc nói thẳng ra đi hà tất sư thúc phải nói quanh nói quẩn làm gì. Cháu hấp tấp ở chỗ nào đâu?

Diệp Thiên Sĩ vẫn cười hà hà đáp :

- Đến giờ mà hiền đệ nữ vẫn chưa hiểu ra sao? Vậy trước hết chú xin hỏi cháu nhé, nếu cháu gặp mặt ân sư của cháu là “Bàn Nhược am chủ” cháu sẽ nói những gì với người?

Hạ Hầu Quyên không chút do dự ửng tiếng đáp ngay :

- Đương nhiên là cháu cung thỉnh ân sư của cháu đến đây giúp sức phò chính nghĩa diệt quần khấu rồi chứ còn nói gì nữa.

- Cháu định thỉnh lệnh ân sư đến đây nội hôm nay ngày mai hay là bữa nào?

Nghe hỏi câu này Hạ Hầu Quyên mới nghẹn họng sức nghĩ ra là mình đã hấp tấp thật!

Bởi vậy nàng đỏ mặt gượng cười, giọng ôn tồn trở lại :

- Diệp sư thúc lợi hại quá chừng sư thúc đã bắt bẻ cháu đúng lý lắm. Rất mong sư thúc hãy quy định ngày hôm nào ta sẽ gặp lại nhau tại “Đồng Bách sơn” đi...

Diệp Thiên Sĩ cười hỏi :

- Chuyển trước chú có hẹn với cháu ngày nào và chỗ nào rồi kia mà, bộ cháu đã quên rồi sao?

- Cháu còn nhớ rất rõ ngày mừng năm tháng năm, địa điểm dưới “Bích Lưu chướng” trong Đồng Bách sơn.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu, đoạn nói chung tất cả :

- Đúng rồi, bây giờ chúng ta nên giữ nguyên địa điểm ấy còn ngày giờ đổi lại là mừng năm tháng sáu...

Trác Dật Luân vội nói xen vào :

- Sao sư thúc không triển hạn thêm một hôm nữa, để ngày mừng sáu tháng sáu gặp lại nhau có dễ nhớ hơn không Diệp Thiên Sĩ gật đầu lia lịa :

- Phải đấy! Phải đấy! Đúng ngày mừng sáu tháng sáu tất cả sẽ gặp nhau tại Bích Lưu chướng trong Đồng Bách sơn. Bây giờ chúng ta có thể chia tay thau hành sự được rồi.

Tư Mã Hào bỗng nghĩ tới một việc, vội cau mày hỏi :

- Thừa Diệp tiền bối,..

Nhưng chàng chưa nói hết lời, Diệp Thiên Sĩ đã đoán ngay ra tâm ý của chàng lão vội chận nói :

- Tư Mã Hào đệ cứ việc yên tâm, nàng “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương của lão đệ hiện đang được sự bảo hộ của cha nàng, tuyệt không hề hấn gì đâu.

Tư Mã Hào hơi thẹn đỏ mặt, cười nói :

- Thừa Diệp lão tiền bối, ngoài việc ấy ra vẫn bối muốn hỏi xin lão tiền bối chút ít thuốc ngừa độc vì Độc Cô lão ma có rất nhiều trò quỷ quyết, chúng cháu không thể không đề phòng trước.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu nói :

- Thứ độc môn bí dược của Độc Cô Trí, khi muốn liệu trừ thì hết sức khó khăn, nhưng muốn đề phòng lại rất dễ dàng, vừa phát giác dị trạng các cháu hãy uống ngay chứ Ninh Thanh Tái Tạo Hoàn này của chú là an nhiên vô sự.

Diệp Thiên Sĩ nói xong liền móc ra một bầu thuốc nhỏ, chia tặng cho mọi người, mỗi người ba viên.

Tặng xong đơn dược, “Nhất Thiếp Thần Y” lập tức giơ tay từ biệt mọi người, xong lão không khác gì một vệt khói mỏng, mất dần về hướng Đông Hải.

Diệp Thiên Sĩ đi rồi, Hạ Hầu Quyên nhìn Trác Dật Luân vừa thả bước vừa cười hỏi chàng :

- Đại ca định lên “Bắc Thiên sơn” trước hay tới “Quy Vân bảo” trước?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Bắc Thiên sơn quá xa, hơn nữa Túy ân sư thường hay có mặt tại Quy Vân bảo đánh cờ uống rượu với Bàn ân sư, có khi vui thú ở lại đấy cả năm nên ngu huynh đành tới Quy Vân bảo trước nếu may mắn gặp được Túy ân sư ở đấy anh đỡ phải mất một quãng đường dài lặn lội trên sa mạc cát gió.

Hạ Hầu Quyên liếc mắt tình tứ nhìn chàng, đoạn nàng nheo mắt nháy Tư Mã Hào với La Hương Vân đang thả bước song song, rồi nói nhỏ với Trác Dật Luân :

- Đại ca, em có câu chuyện bí mật muốn nói riêng với anh.

Nàng nói tới đó, Vô Tình Trạch Nữ La Hương Vân đã hiểu ý cái nháy mắt vừa rồi của nàng nên khẽ thúc vào cánh tay Tư Mã Hào một cái cười nói :

- Tam ca, anh em ta hãy đi chậm lại vài bước, để Hạ Hầu tỷ tỷ nói chuyện riêng với Trác đại ca.

Tư Mã Hào gật đầu mỉm cười, rồi cùng bước chậm lại.

Hạ Hầu Quyên nguyễn La Hương Vân một cái nữa, đoạn đi sát vào người Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân hơi đỏ mặt, vội nói nhỏ :

- Quyên muội, có việc gì thế?

Hạ Hầu Quyên phì cười :

- Việc gì đại ca lại đỏ mặt như thế, em chỉ muốn hỏi câu chuyện riêng của Vân muội mà.

Trác Dật Luân ngạc nhiên hỏi :

- Vì Vân muội sao đó?

Hạ Hầu Quyên vội hỏi :

- Đại ca, Bành sư đệ của đại ca đã có gia thất chưa?

Trác Dật Luân khẽ lắc đầu, kể sự hiểu ra, chàng cười hà hà hỏi :

- Hào chú ý, bộ Quyên muội định làm mối Bành Bạch Y cho La cô nương đấy à?

- Đại ca thấy họ có xứng đôi không cái đã?

- Uy phụng tường lân, minh châu tiên lộ, thật quả xứng đôi vừa lứa lắm!

- Nếu như đại ca đã tán thành, chuyển đi Quy Vân bảo này, mong đại ca hãy đánh tiếng dùm với Bành Bạch Y sư đệ xem.

Trác Dật Luân vội quay nhìn La Hương Vân đang đi chung với Tư Mã Hào ở phía sau rồi hỏi nhỏ Hạ Hầu Quyên :

- Quyên muội có chắc La cô Nương ưng lấy Bành sư đệ không?

- Về phần Vân muội anh để em lo nếu nhưng còn Bành Bạch Y thì phần anh lo nhé.

- Đương nhiên là anh... phải lo rồi. Khi không đem tặng cho chàng ta một cô vợ xinh đẹp như tiên văn võ song toàn lý tưởng như thế chàng ta không bằng lòng thì còn gì nữa.

Hạ Hầu Quyên lờm chàng rồi trợn mắt cười hỏi :

- Đại ca cũng thích một cô vợ lý tưởng như nàng nữa phải không. Nếu vậy để em...

Tuy chỉ là câu nói chơi nhưng cũng đủ khiến Trác Dật Luân đỏ mặt tía tai chàng vội vàng xoa tay thất sắc phân bua :

- Tại sao Quyên muội lại nói.thế, Trác Dật Luân này đối với em vĩnh viễn là “bất nhị chi thân” rồi, nếu như...

Hạ Hầu Quyên cười duyên nhận lời :

- Thôi được rồi em tin anh. Anh bất tất phải nặng lời thề nguyện...

Hạ Hầu Quyên nói có hơi to tiếng nên đã bị La Hương Vân nghe được, nàng vội mỉm cười nói lớn :

- Quyên tỷ tỷ, chị hãy mặc Trác đại ca thề, càng thề độc càng hay. Nào là lão thiên hoàng, tình yêu bất nhị, biển cạn non mòn gì, cứ để anh ấy thề đi.

Hạ Hầu Quyên nghe đến đây, bỗng nói nhỏ với Trác Dật Luân :

- Đại ca hãy nhớ thật kỹ, chờ khi nào Vân muội với Bành Bạch Y, hảo sự thành song, kết thành giai ngẫu, khi ấy bọn ta sẽ đem mười hai chữ “địa lão thiên hoàng tình yêu bất nhị, biển cạn non mòn” biến thành hồ lệ cho tuyệt diệu nhé.

Tiếp theo thấy chuyện đã xong Hạ Hầu Quyên liền cười bảo Trác Dật Luân :

- Đại ca hãy nhớ kỹ lời dặn dò của tiểu muội đấy.nhé, bây giờ chúng mình bắt đầu chia tay và sẽ tái ngộ đúng ngày mừng sáu tháng sáu tại “Bích Lưu chướng Đồng Bách sơn”.

Theo kế hoạch đã định từng cặp đôi nam đôi nữ ai nấy đều chia nhau lên đường.

Đọc đường Trác Dật Luân chợt hỏi Tư Mã Hào :

- Tam ca, sau khi tam ca đi chung với Đông Môn Phương cô nương rồi tại sao tam ca lại bị trúng độc đến nỗi tam ca không nhận ra được tiểu đệ, miệng tam ca cứ lẩm bẩm “Giết Bành Bạch Y” là sao vậy.

Tư Mã Hào cười nói :

- Khi ấy ngu huynh đã hẹn trước với hiền đệ, đúng với thời khắc, ngu huynh nhận được thơ của hiền đệ ngay, nhưng khi vừa mở thơ ra xem không hiểu sao thấy trong thơ chỉ vốn có bốn chữ “Giết Bành Bạch Y”, trong bụng vừa hết sức kinh dị thì lập tức thần trí loạn mê ngu huynh quên sạch cả chuyện cũ.

Trác Dật Luân gật đầu thở dài :

- Như thế thì quả đúng như lời xét đoán của tiểu đệ rồi.

Tư Mã hào cau mày nói :

- Tuy hiền đệ đã hiểu rõ nhưng ngu huynh vẫn còn hơi mơ hồ, nhân lúc vô sự, bọn ta hãy nghiên cứu kỹ hơn một chút xem.

- Tam ca định nghiên cứu gì đây?

Tư Mã Hào hai mắt sáng rực như điện, gương mi cười hỏi :

- Phong thơ bị bôi thuốc mà chỉ có bốn chữ “Giết Bành Bạch Y” nhất định không phải nguyên thơ của hiền đệ phải không?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Nhất định là như thế rồi, trong bức nguyên thơ, tiểu đệ đã viết đủ những lời của chúng ta đã định trước.

- Nhưng thế thì ai là kẻ đã đánh tráo bức thơ ấy?

- Còn phải hỏi tự nhiên là Hà Chưởng Thiên, tên tráo nha thân tước của Độc Cô Trí chứ còn ai nữa?

Tư Mã Hào suy nghĩ rồi nói :

- Hà Chưởng Thiên đã làm cách nào biết rõ được hiền đệ sẽ giả trang thành Bành Bạch Y, nhất là chỉ trong thời gian đã chỉ định, phần người đưa thơ cho ngu huynh, làm sao có đủ thì giờ chuẩn bị để đổi được bức thơ có bôi thuốc mê của hiền đệ?

Trác Dật Luân cười nói :

- Lý do này hết sức đơn giản, nhất định trong khi bọn mình thương lượng với nhau đã không may bị Hà Chưởng Thiên nghe rõ hết.

Tư Mã Hào lắc đầu :

- Ngu huynh còn nhớ rõ ràng trong khi bọn ta bàn kế với nhau, ngu huynh đã hết sức cẩn thận để ý xung quanh, chưa hề thấy có một kẻ thứ ba. Như vậy chuyện cơ mật của bọn mình làm sao lộ được.

Trác Dật Luân nhìn Tư Mã Hào, cười đáp :

- Tam ca đừng quên người yêu ca tam ca là Đông Môn Phương, chính nàng là kẻ thứ ba đấy tam ca ạ!

Tư Mã Hào cau chặt mày hỏi :

- Không lẽ Đông Môn Phương thông đồng với Hà Chưởng Thiên phản bội bọn ta?

Trác Dật Luân cười lạt :

- Tại sao lại không thể được? Nàng đã trúng phải thứ mê hồn kỳ độc, nàng là kẻ nhất tâm nhất ý muốn đến Đồng Bách sơn, một khi nàng đã nghe rõ được mật nghị của bọn mình, Hà Chương Thiên chỉ cần kiếm cách hỏi nàng là nàng nói hết tất cả cho hắn nghe, có gì lạ đâu.

Tư Mã Hào nghe đến đây mới hiểu ra, chàng kêu lên :

- À! Thì ra là như vậy! Hèn gì hôm ấy tại lữ điếm, quả thật ngu huynh có trông thấy kẻ lạ mặt đứng nói chuyện với nàng.

Trác Dật Luân cười nói :

- Chuyện đó thật ra chính lỗi ở bọn ta đã sơ ý không nghĩ tới việc Đông Môn Phương bị trúng phải thuốc mê bị đối phương lợi dụng.

Tư Mã Hào thở dài nói :

- Thật đúng là “Đương cuộc giả mê, bàng quan giả thanh”! Vì chút sơ thất ấy mà suýt chút nữa ngu huynh với Đông Môn Phương cả hai phải thọ thảm nạn, mỗi người mất một mắt rồi.

Trác Dật Luân cả cười tiếp lời :

- Và cũng may là “cát nhân thiên tướng”, tiếng tăm của Đông Môn cô nương quá lừng lẫy, khiến Độc Cô Trí không dám làm hại nàng. Còn tam ca thì may được tể sư thúc là “Nhất Thiếp Thần Y” hết lòng bảo hộ, dùng diệu kế lấy giả đổi làm thật chứ, nếu không trong cuộc “Bách Tàn đại hội” hai người đã bị Quyên muội đâm mù mắt rồi còn gì.

Tư Mã Hào sực nhớ tới tình cảnh khi cuộc Bách Tàn đại hội khai diễn, bất giác lạnh người, sợ toát mồ hôi lạnh.

Trác Dật Luân đảo đi đảo lại cặp tinh quang sáng rực, cười hỏi Tư Mã Hào :

- Nay tam ca, trong khi Quyên muội giả mạo thành “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, sắp dùng kim đâm vào mắt đôi nạn nhân bị cuốn chặt trong tấm vải trắng, tiểu đệ đã truyền thanh lưu ý nàng, nhưng cùng lúc ấy nàng lại nghe có tiếng truyền âm của kẻ khác bảo nàng cứ yên tâm hạ thủ để Vân Thiên Lý khỏi sinh nghi, căn cứ theo đó vậy chắc có lẽ kẻ đã thi triển môn “Mật Ngữ Truyền Thanh” cho nàng là Diệp sư thúc của tiểu đệ, đúng như thế không tam ca?

Tư Mã Hào gật đầu :

- Phải chính Diệp lão tiên bối đấy! Người vừa lo cứu thoát ngu huynh vừa bất ngờ hay hiền đệ với

Quyên muội hóa trang thay tên đổi họ đến tham dự Bách Tàn đại hội, lại còn lo cho La lão tiên bối với cháu gái là “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân đang cần sự tiếp ứng của người khiến người quýnh quáng cả chân tay, tội hết sức nói!

Trác Dật Luân cũng gật đầu nói theo :

- Trước tình trạng lộn xộn như thế nếu đổi là bọn mình thì chắc bọn mình rối loạn tâm thần không biết đâu mà rờ. Thế mà Diệp sư thúc đã hết sức điềm nhiên ứng phó một cách tài tình thật đáng cho ta kính phục vô cùng!

Tư Mã Hào chợt hỏi qua chuyện khác :

- Này hiền đệ, đối với vụ Độc Cô Trí định sáng lập Lục Tàn bang cốt mời mọc cho được nhóm Hải Ngoại tam ma với Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu tham gia gây tai kiếp cho võ lâm, theo ngu huynh có một cách nhìn khác hẳn mọi người.

- Tam ca có cao kiến gì nói đệ nghe thử?

- Ngu huynh thấy rằng nếu như bọn Hải Ngoại tam ma không đến là đại phước cho Độc Cô Trí, còn bằng ngược lại thì sẽ mang tới cho tên Lục Tàn bang chủ một đại họa không vừa!

- Sự nhận xét của tam ca quả thật phi thường. Vậy tam ca hay nói rõ cho tiểu đệ nghe xem.

- Tiểu đệ thử nghĩ kỹ coi thân phận của bọn Hải Ngoại tam ma như thế nào đã là biết ngay. Nghĩa là một khi họ đã biết rõ lời thề năm xưa không còn hiệu lực, hùng tâm của họ đột khởi ngay, do đó ba cái chức vụ con con của Lục Tàn bang đâu có làm họ vừa lòng được.

- Tam ca nói rất chí lý bọn “Hải Ngoại tam ma” đâu phải tầm thường như lão “Chi Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, một khi họ đã đặt chân vào đất Trung nguyên tất nhiên dã tâm của họ không phải vừa!

Tư Mã Hào đắc ý tiếp lời :

- Đúng! Nhưng có điều này bọn “Hải Ngoại tam ma” vì xa cách lâu năm, khi họ vào tời Trung nguyên trước tiên họ sẽ không dại gì gây thù oán trước mà họ sẽ ngoan ngoãn ít lâu chờ khi nào lợi dụng được bọn Độc Cô Trí rồi họ sẽ biến “Thiên Huyền, Thiên Kỳ” lưỡng cốc thành giang sơn của họ.

Trác Dật Luân vỗ tay khen ngợi :

- Cao minh! Cao minh! Tam ca quả thật cao minh! Lý luận của tam ca thật rất hữu lý, như thế công việc ngăn trở “Hải Ngoại tam ma” sẽ thành vô ích.

Tư Mã Hào cười nói :

- Nếu La tiên bối có thể tìm cách ngăn cản không cho bọn Hải Ngoại tam ma tái nhập Trung Nguyên giải họa trong vô hình được càng hay, nếu không bọn ta sẽ tìm cách ly gián bọn họ với Độc Cô Trí vô hình thù địch như thế cũng đủ giúp chúng ta đại phá “Lục Tàn bang” một cách dễ dàng!

Trác Dật Luân gật đầu :

- Tam ca nói phải đấy, nhưng trong Lục Tàn bang còn có thêm một Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu nữa, không hiểu lão ta có chịu cùng với con gái lão về hòa với bọn Hải Ngoại tam ma hay là...

Không chờ cho Trác Dật Luân nói hết Tư Mã Hào vội ngắt lời :

- Hai cha con Đông Môn Liễu không đời nào chịu về hòa với bọn Hải Ngoại tam ma, nhất định là lão phải giúp đỡ Độc Cô Trí, bởi lão và Độc Cô Trí có dính dấp họ hàng thân thích, hơn nữa bọn Hải Ngoại tam ma ý đồ sinh ra ngạo mạn chưa chắc họ nể sợ Đông Môn Liễu. Còn tính nết của Đông Môn Liễu lại càng kiêu cuồng tự đại, lão ta đời nào chịu sút bọn hải ngoại hung tà, nhưng phải...

Trác Dật Luân thấy Tư Mã Hào bỗng dừng ngừng giọng vội hỏi :

- Nhưng vì sao? Sao tam ca không nói tiếp?

Tư Mã Hào cười :

- Nhưng vì bọn Hà Chương Thiên với Vân Thiên Lý thường ngày trông có vẻ hết sức trung thành với Độc Cô Trí, song nếu một ngày kia bọn Hải Ngoại tam ma một mặt sử dụng oai quyền một mặt đem lợi lộc dẫn dụ biết đâu bọn chúng không phản lại Độc cô Trí cam tâm tình nguyện tận trung với bọn Hải Ngoại tam ma.

Trác Dật Luân gục gật đầu lia lịa :

- Tam ca càng nói càng nghe chí lý lắm nếu thế sau khi các vị sư trưởng của chúng ta có mặt tại Đồng Bách sơn Bích Lưu chưởng, ta sẽ bàn với họ hãy tạm ngưng mọi hành động chống đối trực tiếp với bọn Lục Tàn bang đã mà trước hết chúng ta nên bắt ngay liên lạc với La lão tiên bối lắng nghe ngóng hàn vi của bọn Hải Ngoại tam ma như thế nào rồi sau đó chúng ta sẽ quyết định. Như vậy có lẽ hơn đấy tam ca.

Tư Mã Hào thở dài :

- Vô luận bọn Hải Ngoại tam ma có vào Trung Nguyên hay không hoặc bọn chúng có tranh dành quyền thế với Độc Cô Trí đi nữa, tóm lại địa thế của Thiên Huyền và Thiên Kỳ lưỡng cốc vô cùng hiểm trở lại được Độc Cô Trí ngày đêm để hết tâm trí tu bổ, bố trí đâu đấy cẩn mật, để gì có thể tiêu hủy nổi sào huyệt của bọn chúng trừ phi chúng mình có một tuyệt nghệ thần công như chư vị tiên bối, cùng với trí tuệ vô lượng của họ.

- Bởi thế chuyển đi Ai Lao sơn này của hiền đệ thật vô cùng quan trọng, nhưng chỉ sợ khi ấy Quy Vân bảo chủ Bành lão tiên bối đi vắng thì...

Trác Dật Luân khoác tay cười nói :

- Tam ca đừng lo ngại, vị ân sư của tiểu đệ hiện đang bận lo tịnh tham công phu thượng thừa.

Người không dễ gì rời khỏi Ai Lao, chuyển đi này của bọn mình chắc thế nào cũng thành công nếu may mắn hơn có lẽ gặp luôn được Túy ân sư ở tại đây cũng không biết chừng.

Tư Mã Hào sực nghĩ tới một việc mỉm cười hỏi Trác Dật Luân :

- Hiền đệ, à vừa rồi Hạ Hầu cô nương đã thì thầm to nhỏ với hiền đệ vụ gì xem bộ có liên quan tới La cô nương đó?

Trác Dật Luân liền thuật lại mọi sự việc xảy ra trong cuộc Bách Tàn đại hội và Vân Thiên Lý đã dùng xảo kế định gã nàng cho Hạ Hầu Quyên đang giả trang thành Tàn Tâm Tú Sĩ khiến nàng hồ chẹn muốn hủy mình cho rồi đời, sau Hạ Hầu Quyên muốn an ủi nàng nên đã tự nguyện đứng ra làm mối nàng cho Bành Bạch Y v.v.

- Ô, hóa ra vừa rồi Hạ Hầu cô nương định nhờ hiền đệ nói lại với Bành Bạch Y.

- Tam ca nghĩ sao về vụ nhân duyên này chứ theo ý tiểu đệ thì thật xứng đôi vừa lứa lắm!

Tư Mã Hào cười nói :

- Một bên là con ruột Ai Lao đại hiệp còn một đằng là thiên kim diệt nữ của Kim Tiền Túy Ông, tự nhiên môn đăng hộ đối thế nào cũng sẽ thành công mà.

Đọc đường hai chàng vừa đi vừa cười nói liên miên, nhưng đôi chân của họ vẫn phi hành vùn vụt ngày đêm không dừng lại nghỉ ngơi.

Lộ trình từ Đồng Bách tới Ai Lao tuy xa nhưng đối với cước trình của Trác Dật Luân với Tư Mã Hào mỗi ngày đi xa hơn ngàn dặm, nên họ không xem vào đâu cả.

Họ đi xuyên qua Hồ Bắc, Hồ Nam, vượt khỏi Quý Xuyên là tới Vân Nam.

Đọc đường có vô số thắng cảnh hiện ra trước mắt hai người, đối với Tư Mã Hào, đâu đâu cũng toàn mới lạ, nhưng vì không dám làm hỏng đại sự nên cả hai không tỏ ra lưu luyến đến cảnh vật hữu tình.

Chẳng bao lâu họ đã đi đến Vân Nam rồi tới Ai Lao sơn, rồi sau cùng đến Quy Vân bảo.

Theo trí tưởng tượng của Tư Mã Hào đối với Ai Lao sơn Quy Vân bảo lừng danh võ lâm nhứt đỉnh,

nhà cửa trong Quy Vân bảo phải nguy nga hùng tráng hoặc Bảo chủ Bành Ngũ tiên sinh dù có tính ưa đạm bạc không thích phô trương tới đâu thì ít ra nơi này quang cảnh cũng phải trang nghiêm hơn “Hoài Ngọc sơn Hồng Diệp sơn trang” của ba anh em chàng ngự trị mới đúng, không ngờ chỗ ở của vị đương thế đại hiệp chỉ là một nơi điền trang tầm thường, vài căn nhà lá đơn sơ không chút tư hào sắc thái của kẻ giang hồ.

Rất không may cho hai chàng là khi họ đến nơi thì Bành Ngũ tiên sinh vừa rời khỏi Ai Lao sơn được ba hôm, viễn du Vân Mộng Trác Dật Luân tức tối dậm chân thở dài :

- Bọn mình đã phí mất bao nhiêu thời giờ, không ngờ công việc bất thành, tiếc quá đi mất!

Tư Mã Hào vội cười trấn an :

- Hiền đệ đừng buồn, Bành lão tiến bối đi vắng thì bọn mình hãy tìm lên Bắc Thiên sơn.

Trác Dật Luân không biết tính sao đành gật đầu tán thành nhưng vừa lúc ấy, thì vị phụ lão trong bảo đã cho chàng hay tin Bành Ngũ tiên sinh vắng nhà vội cười nói :

- Bộ hiền điệt định lên Bắc Thiên sơn để tham kiến Túy tiền bối chẳng?

- Dạ phải!...

Vị phụ lão vội bảo :

- Hiền điệt đừng mất công lên đấy nữa, vì Bành bảo chủ đã rủ Túy tiền bối đi chung với nhau rồi.

Tư Mã Hào nghe nói lật đật giục Trác Dật Luân :

- Hiền đệ, thế thì bọn ta hãy mau mau lên đường quay lại nẻo cũ kéo nhờ mất cơ hội nhanh.

Không chờ cho Tư Mã Hào nói hết, Trác Dật Luân vội chắp tay cười hỏi vị phụ lão :

- Thừa Bành tam lão gia, sư phụ của cháu đã xa lánh giang hồ ân oán từ lâu, còn “Bắc Thiên sơn” Túy ân sư cũng ít khi để chân tới hồng trần, khôn ngờ phen này nhị vị ân sư bỗng rủ nhau viễn du chắc là phải có việc gì hệ trọng lắm, không hiểu tam lão gia có biết chuyện gì đã xảy ra không?

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Cát Hung Họa Phước

Nghe Trác Dật Luân hỏi, vị phụ lão kêu Bành tam lão gia cười đáp :

- Lão phu có biết sơ qua, chuyện xảy ra chỉ vì Bành Bạch Y sư đệ của cháu.

Trác Dật Luân giật mình hỏi :

- Bành sư đệ thế nào? Không lẽ...

Bành tam lão gia mỉm cười đáp :

- Bành Bạch Y đã rời khỏi Quy Vân bảo để ra ngoài học hỏi, hành đạo giang hồ.

Trác Dật Luân tâm thần bị kích động mạnh, chàng thất thanh kêu lên :

- Không... Không lẽ Bành sư đệ đang gặp chuyện không may, có tin về...

Bành tam lão gia lắc đầu cười nói :

- Không Phải! Bốn năm bữa trước có mặt vị võ lâm kỳ khách ghé qua...

Trác Dật Luân hỏi nhanh :

- Vị võ lâm kỳ khách ấy là ai thế tam lão gia?

- Họ Lưu, tên Tế Xuyên!

Tư Mã Hào “ồ” một tiếng và nói :

- Văn bối biết ra, Lưu lão tiên bối là người rất giỏi về khoa tướng số, danh trấn giang hồ với danh hiệu Long Trì Tướng Ẩn.

Trác Dật luân lại hỏi :

- Thừa tam lão gia, Lưu lão tiên bối có nói gì không?

- Lưu Tế Xuyên có đem tin lên đây, nói rằng “Kim Tiễn Túy Ông” La đại Cuồng với “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, hai nhân vật đã xa lánh giang hồ từ lâu, nay họ bỗng dưng tái xuất giang hồ, sợ trong võ

lâm sắp có tai kiếp, không tài nào tránh khỏi.

Trác Dật Luân vội hỏi :

- Tin ấy của Lưu lão tiên bối là tin xác thật, nhưng không hiểu có liên quan gì với Bành đệ không vậy?

Bành Tam Lão gia đáp :

- Lúc nhị vị lão gia dùng trà với họ Lưu, lão phu cũng có mặt tại chỗ. Lão phu nghe ba người nói chuyện gì một hồi không biết sau mới nhắc tới Bành thiếu hiệp.

Trác Dật Luân, hỏi ngay :

- Có phải chính Lưu lão tiên bối đã nhắc đến chàng không tam lão gia?

Bành tam lão gia lắc đầu nói :

- Không phải, chính là bảo chủ đã nhắc đến Bành thiếu hiệp trước. Người bảo tại sao mãi tới giờ vẫn chưa thấy chàng trở về Quy Vân bảo. Không ngờ Bắc Thiên sơn Túy Đại Sư nghe nói bỗng cười ha hả, xong lão lập tức đưa đề nghị vô cùng lý thú.

Trác Dật Luân hỏi :

- Túy ân sư của tiểu đệ đã đưa đề nghị gì đấy tam lão gia?

Bành tam lão gia cười đáp :

- Túy Đại sư bảo rằng “Long Trì Tướng Ẩn” Lưu Tế Xuyên ngoài tài xem phong thủy ra, lão còn rất tài giỏi về khoa bói toán, Bành bảo chủ cũng có khoa “Tiên Thiên Dịch Số” hết sức tinh vi, còn Túy đại sư thì thông thạo môn “Tâm Tiên Diệu Đế” của Phật gia, hay là cả ba hãy dùng môn sở trường của mình để đoán đùm hành tung cát hung cho Bành thiếu hiệp, xong sẽ đối chiếu tham chính với nhau để xem thử tài nghệ của cả ba ra sao, xem có điểm nào khác nhau không?

Tư Mã Hào nghe qua vội gật đầu cười nói :

- Đề nghị trên thật hết sức thú vị, nhưng kết quả vụ bói toán của ba người ra sao?

Bành tam lão gia cười đáp :

- Về phương diện hành tung của Bành thiếu hiệp, cả ba đều nói y như nhau. Họ đều cho rằng hành tung của Bành thiếu hiệp đại khái chỉ lẫn quẩn giữa vùng Lưỡng Hồ, nhưng bởi hai tỉnh Hồ Nam với Hồ Bắc, vạn thủy thiên sơn, khó lòng định ra được địa điểm xác thực, nên cả ba đều quyết định lên đường đến Vân Mộng trước nếu không gặp chàng, họ sẽ đến những nơi khác tiếp tục kiếm tìm.

Trác Dật Luân nghe Bành tam lão gia nói xong thì mặt mày buồn xo.

Tư Mã Hào thấy thế vội hỏi :

- Hiền đệ nghĩ gì mà có vẻ âu lo dữ vậy?

Trác Dật Luân vội nói :

- Tam ca thử nghĩ xem, một khi nhị vị ân sư của tiểu đệ phải ra công đích thân tìm kiếm Bành sư đệ như vậy thì làm sao không đang gặp nhiều hung hiểm cho được.

Bành tam lão gia bồng xua tay cười nói :

- Trác hiền điệt đã đoán nhầm rồi! Không có việc gì hệ trọng lắm đâu?

Trác Dật Luân ngạc nhiên nhưng chưa kịp hỏi thì Bành tam lão gia đã vội tiếp lời :

- Sự cát hung của Bành thiếu hiệp nếu nói đại khái thì cả ba đoán y như nhau, nhưng về tiểu tiết, mỗi người lại đoán một khác.

Trác Dật Luân vội hỏi :

- Thừa tam lão gia đại khái là thế nào, còn tiểu tiết là sao, mong tam lão gia nói rõ cho tiểu điệt nghe với.

Bành tam lão gia đưa ống điếu lên miệng kéo một hơi dài rồi nhả khói mù mịt đoạn thủng thỉnh đáp :

- Đại khái là bốn chữ “Tiền hung hậu cát”, tam lão đều đoán giống nhau, còn tiểu tiết theo triệu tượng trong “Tiên Thiên Dịch Số” của Bành bảo chủ “minh châu trầm uyên, hoàng kim mai thổ”.

Trác Dật Luân nghe nói mặt mày bỗng lại buồn so, chàng thở dài hỏi :

- Môn “Tiên Thiên Dịch số” của Bành ân sư vốn hết sức linh nghiệm, hình như câu nói không tốt thì phải?

Tư Mã Hào chợt cười nói :

- Sự xét đoán của ngu huynh không giống với ý hiền đệ. Có gì mà không tốt đâu, minh châu mà chìm sâu dưới đáy bể tức là rọi sáng vùng nước đen tối, còn hoàng kim mà chôn xuống đất cũng sẽ tỏa hào quang sáng chói nơi ấy. Như thế là tuyệt chứ xấu sao được.

Trác Dật Luân nghe Tư Mã Hào giải thích càn, chàng cười lạt nói với Bành tam lão gia :

- Tam lão gia hãy nói tiếp cho cháu nghe đi!

Bành tam lão gia gật đầu :

- Còn môn “Lục Giao Thân Quái” của Lưu Tế Xuyên thì cho biết là “Tiên ngộ bạch hổ, hậu ngộ thanh long”.

Tư Mã Hào lại chọt lên tiếng :

- Hai câu bói này thật rất dễ hiểu.

Trác Dật Luân quay lại bảo :

- Nếu tam ca đã đoán ra được, hãy nói ra cho tiểu đệ nghe thử.

Tư Mã Hào đặc ý nói ngay :

- Tám chữ “Tiên ngộ bạch hổ, hậu ngộ thanh long” là quẻ xảm thượng thượng. Nói về hôn nhân tất sẽ tiên bại hậu hợp, phải trải qua đôi ba phen khốn đốn mới thành công, nếu luận về đắc thất, tất tiên hung hậu kiết, bệnh tật thì sẽ tiêu tan còn nếu tìm người phần nhiều sẽ gặp ở những nơi thâm sơn đại thủy, trong long đàm hổ huyết.

Trác Dật Luân bỗng bật cười xong chàng lại hỏi tiếp Bành tam lão gia :

- Thừa Bành tam lão gia, còn môn “Tâm Quang Diệu Đê” của Túy ân sư như thế nào?

Bành tam lão gia cười đáp :

- Còn vi Phật môn kỳ hiệp, sống quanh năm giữa vùng tuyết trắng giá băng thì đám quẻ lại khác hẳn. Quẻ của lão là “Hồng loan chi hỷ”. Lão bảo là Bành bảo chủ sẽ được một nàng dâu lý tưởng.

Tư Mã Hào sức nghĩ tới vụ Hạ Hầu Quyên định làm mối La Hương Vân cho Bành Bạch Y, bất giác thất thanh kêu lên :

- Tam quang ảo diệu, Phật lực vô biên môn bói toán của Túy lão tiên bối quả thật là cao siêu!

Bành tam lão gia cười nói :

- Tư Mã lão đệ đã nói thế, không lẽ Bành thiếu hiệp đã có tin mừng rồi.

Trác Dật Luân vội nói :

- Hỷ tín thì chưa, nhưng được hay không còn phải gặp mặt Bạch sư đệ đã. Giờ bọn tiểu đệ xin cáo từ tam lão gia, tiểu đệ đang cần gặp nhị vị ân sư gấp.

Nói rồi, Trác Dật Luân vội cúi đầu chào.

Bành tam lão gia không dám lưu khách để Trác Dật Luân và Tư Mã Hào tự tiện rời khỏi Quy Vân bảo quay trở về Trung Nguyên.

Đọc đường, Tư Mã Hào vừa đi vừa khen ngợi môn bói toán “Tâm Quang Diệu Đề” của Túy Đầu Đà không ngớt miệng.

Chợt chàng tươi cười quay hỏi bạn :

- Trác hiền đệ, bốn tánh người đời vốn hiếu kỳ, nhất là những nhân vật trẻ tuổi của võ lâm, một khi vụ Độc Cô Trí mở mang Thiên Huyền cốc, sáng lập “Lục Tàn bang” được công khai tuyên bố, như Bành Bạch Y đã bước chân tới Hồ Bắc, vì tính hiếu kỳ, chàng có thể dám mạo hiểm vào Đồng Bách sơn không?

Trác Dật Luân gật đầu :

- Có thể lắm chứ!...

- Một khi Bành Bạch Y đã có mặt tại Đồng Bách sơn, chàng ta có dám cải dạng đổi tên để tham gia cuộc Bách Tàn đại hội chăng?

Trác Dật Luân chau mày suy nghĩ rồi đáp :

- Rất có thể lắm. Nhưng lúc ấy tiểu đệ hết sức chú ý xem xét rất kỹ hết thấy quần tào đến dự hội, song không thấy ai đáng nghi là Bành sư đệ cả mà.

Tư Mã Hào chợt phì cười hỏi :

- Lúc ấy hiền đệ có dùng danh hiệu “Thánh Thủ Nhân Tâm” và luôn cả tên Trác Dật Luân tham gia Bách Tàn đại hội chăng?

Trác Dật Luân lắc đầu đáp :

- Tam ca đã biết rõ rồi còn vờ hỏi làm gì. Tam ca không rõ muốn được tham dự cuộc Bách Tàn đại hội bắt buộc phải là tàn nhân sao? Lúc ấy tiểu đệ phải giả vờ câm, đổi là Thiên Á chân nhân Bảo Tàn Tử đây chứ.

Tư Mã Hào cười nói.

- Hiền đệ có thể thay dạng đổi tên, không lẽ Bành Bạch Y không dám cải trang thay tên đổi họ y như hiền đệ sao?

Trác Dật Luân hiểu ý Tư Mã Hào, nhưng chàng chưa biểu đồng tình :

- Tuy tam ca nói rất có lý, nhưng Bành sư đệ tay không gãy, chân không què, mắt không mù, tai không điếc thì làm sao...

Tư Mã Hào khoác tay đỡ lời chàng :

- Hà tất phải tay gãy, chân què, mắt mù, tai điếc thuộc loại “hữu hình tàn khuyết” mới tham dự được sao. Bộ hiền đệ không còn nhớ là còn có loại “vô hình tàn khuyết”, chẳng hạn như “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La.

Trác Dật Luân bỗng kêu lên lộ tiếng, chụp hỏi nhanh :

- Bộ tam ca đã hoài nghi Bành sư đệ tức là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình sao?

Tư Mã Hào gật đầu cười hà hà :

- Ngu huynh không dám quả quyết là Bạch Bất Bình, nhưng ngu huynh liệt “Vạn Cổ Thương Tâm” vào nhân vật đáng nghi nhất. Và lại...

Tư Mã Hào đang nói bỗng ngập ngừng. Trác Dật Luân nóng ruột hỏi :

- Và lại thế nào, sao tam ca không nói luôn?

Tư Mã Hào bây giờ mới cười nói :

- Và lại nếu như “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình có chính là Bành Bạch Y giả trang, thì lại càng hợp với điểm khác mà ngu huynh đã suy luận.

- Tam ca nói sao?

Tư Mã Hào chỉ cười không đáp mà hỏi trở lại :

- Hiền đệ à, có phải “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình đã được Độc Cô Trí thâm dụng rồi chăng?

- Không những chỉ được thâm dụng mà xét theo võ công hỏa hầu của Bạch Bất Bình, Độc Cô Trí sẽ phong chức khá cao cho y nữa là khác Tư Mã Hào hai mắt chột sáng lên, chụp vai Trác Dật Luân hỏi nhanh :

- Hiền đệ hiền đệ có thấy câu “Minh châu trầm yên, hoàng kim mai thổ” trong quẻ “Tiên Thiên Dịch số” của Bành đại hiệp như thế nào không?

Trác Dật Luân nghe hỏi, chàng cau mày nghĩ ngợi, hồi lâu bỗng thất thanh kêu lên :

- Tam ca sáng ý thật. “Minh châu trầm yên, hoàng kim mai thổ”! Đúng quá! Đúng quá!

Tư Mã Hào cũng đắc ý cười theo :

- Nghĩa là hiền đệ thấy có lý rồi chứ gì? Bây giờ ta thử nghiên cứu trở lại lai câu “Tiên ngộ bạch hồ, hậu ngộ thanh long” của quẻ “Lục Gia Thần Quái” của “Long Trì Tướng Ẩn” Lưu Tế Xuyên xem sao. Đây này, quẻ ấy nói nếu tìm người đương nhiên phải tìm ở những nơi thâm sơn đại trạch, long đầm hồ huyết đó, hiền đệ thử nghĩ xem “Thiên Huyền cốc” của Độc Cô Trí, mỗi bước đầy dẫy hiểm nguy không đúng là nơi “Long đầm hồ huyết” thì là gì nữa có phải không?

Bây giờ, Trác Dật Luân đã từ chỗ kinh dị đến chỗ bá phục tài suy xét của Tư Mã Hào, chàng gật đầu lia lịa :

- Tam ca tài tình thật! Bây giờ đâu tam ca hãy thử phân triết môn “Tâm Quang Diệu Đề” coi thế nào?

Tư Mã Hào bỗng lắc đầu nói :

- Theo ý ngu huynh thì như thế cũng đủ rồi bởi trong môn quẻ “Tâm Quang Diệu Đề” của Túy ân sư chỉ nhắc tới nhân viên của Bành Bạch Y mà thôi.

Trác Dật Luân đột nhiên nhìn Tư Mã Hào dăm dăm bật cười khan.

Thấy Trác Dật Luân cười hỏi có vẻ bí mật, Tư Mã Hào ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ cười gì ngu huynh đó?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Tiểu đệ cười là cười tam ca đã khéo thối thoái, đến chỗ gút mắc khó khăn tam ca nhức đầu nên mới nói khéo.

Tư Mã Hào ngăn người hỏi :

- Hiền đệ nói gì lạ vậy, chỗ nào khó hiểu làm ngu huynh nhức đầu đâu hiền đệ thử nói ra xem.

- Thế trong môn “Tâm Quang Diệu Đề” của Túy ân sư đã nói những gì?

Trác Dật Luân hỏi lại, Tư Mã Hào đáp ngay :

- Ngoài câu “Hồng Loan chi hỷ” còn có câu “Cổ ý trồng hoa, hoa không mọc, vô tình cảm liễu liễu nên cây”. Chỉ có thế thôi!

Trác Dật Luân dán chặt hai mắt nhìn Tư Mã Hào, rồi thủng thỉnh cười nói :

- Căn cứ theo câu “Tiền bại hậu hợp” của Lưu tiên bối cùng với hai câu “cổ ý trồng hoa hoa không

mọc, vô tình cảm liễu liễu nên cây”, thì vụ Quyên muội định làm mai La Hương Vân cho Bành Bạch Y chưa chắc thành công.

Tư Mã Hào nghe Trác Dật Luân nói thế chàng lặng im không nói gì cả.

Trác Dật Luân nói tiếp :

- Nếu như Bành Bạch Y với La Hương Vân không lấy được nhau, thì Bành Bạch Y phỏng chừng sẽ gặp được kỳ duyên ở trong Thiên Huyền cốc cũng nên.

Tư Mã hào vừa muốn gật đầu nhưng nghĩ sao chàng lại thôi.

Trác Dật Luân nhếch môi mỉm một nụ cười thần bí lại nói tiếp :

- Tam ca thử nghĩ kỹ lại xem, trong “Thiên Huyền cốc” ngoài “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân ra, có lẽ chỉ còn một mình “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương là người có đầy đủ tài đức và tánh hạnh đáng được Bành ân sư thu nhận làm cô dâu quý như Túy ân sư đã gieo quẻ chúc mừng thôi.

Tư Mã Hào nghe nói bất giác tâm thần bị kích động không yên.

Cho nên khi này Tư Mã Hào đã nhanh nhẩu lớn tiếng đưa ra nào giả thuyết, phân triết, quy nạp, suy lý thao thao bất tuyệt bao nhiêu thì bây giờ chàng cũng câm miệng im lặng bấy nhiêu, im lặng đến nỗi chàng đứng trơ ra xem y như người bị trời trồng vậy!

Trác Dật Luân thấy thế mới vỗ vai chàng mỉm cười nói lớn :

- Tam ca đừng có lo nghĩ làm gì cho khổ thân, sự tình chỉ đoán vậy thôi chứ có thật đâu mà ngơ ngác đau khổ sớm vậy. Biết đâu bói toán của nhị vị ân sư và của Lưu lão tiên bối lại chẳng bất linh ứng và biết đâu tam ca với Đông Môn cô nương và Bành Bạch Y với La cô nương lại chẳng như ý nguyện, nghĩa là hiệp nữ ngộ anh hùng, kết tóc xe tơ bền duyên giai ngẫu?

Tư Mã Hào nghe bạn khéo an ủi mình nên mỉm cười rồi lái sang chuyện khác :

- Hiền đệ, chúng mình đã nói cả nửa ngày nhưng giờ không hiểu ta nên đi Vân Mộng Trạch hay tới Đồng Bách sơn vậy?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Nhất định phải đến Đồng Bách sơn rồi. Không những bọn ta phải đến đó để tìm gặp nhị vị ân sư bẩm cáo những việc đã qua, mà còn phải tìm cách thám thính xem “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình có phải là Bành Bạch Y không nữa. Chừng biết chắc là Bạch Bất Bình chính thật là Bành Bạch Y, ta còn phải tìm cách lưu ý chàng ta, cho chàng ta hiểu là hoa kia đã có chủ rồi để chàng khỏi cướp mất “Lật Thủ Thần

Tiên” của tam ca nữa chứ.

Tư Mã Hào nghe nói thì hơi chẹn đỏ mặt, vội liếc mắt nhìn Trác Dật Luân. Trác Dật Luân cũng nheo mắt cười lại vui vẻ...

Rồi hai chàng lại bắt đầu tiếp tục lên đường, từ Vân Nam trở về Hồ Bắc...

* * * * *

Hạ Hầu Quyên cùng La Hương Vân sau khi chia tay với Trác Dật Luân và Tư Mã Hào, hai nàng vội lên đường với một sứ mạng trọng đại là tìm về báỉ kiến, thỉnh Bàn Nhược am chủ Hối đại sư ra oai diệt trừ bọn ác ma cường đạo.

Đọc đường hai nàng nghe thiên hạ đồn là gần xung quanh vùng “Động Đình” tại Nhạc Dương thường hay xảy ra nhiều vụ án mạng thảm khốc, một số khá đông đàn bà mang thai nghén đã bị bọn người ác độc, đang đem lên vào nhà mổ bụng móc thai mang đi.

Hạ Hầu Quyên nghe được tin này nàng không khỏi tức giận sôi gan nàng nói với La Hương Vân :

- Vân muội, những vụ giết người thê thảm vô nhân đạo chắc chắn do bọn hắc đạo hung đồ gây ra vì chúng đang cần dùng thứ “Chỉ Hà Xa” để bào chế loại tà dâm dược vật. Chúng ta không thể nào làm ngơ để chúng tự tác được.

La Hương Vân gật đầu nói :

- Nhất định rồi nhưng nếu chúng ta can thiệp sợ làm trễ nải cả công việc của Quyên tỷ cần tìm gặp lệnh ân sư.

Hạ Hầu Quyên xéch ngược mày nói :

- Việc tìm gặp ân sư tuy là một đại sự nhưng không gấp lắm. Và lại có cần bọn mình chỉ đi vòng thêm một đoạn đường nữa cũng không tốn mấy ngày giờ.

Vì là thân gái La Hương Vân tự nhiên cũng cảm thông nỗi đau khổ của người đàn bà dạ chửa bị mổ bụng lấy thai lên nàng liền gật đầu đồng ý rồi cùng Hạ Hầu Quyên nhắm thẳng hướng Nhạc Dương đi gấp.

Đến Nhạc Dương hai nàng không thể thè không dắt nhau lên “Nhạc Dương lâu” nơi được mệnh danh là “Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu” để ngắm cảnh sắc thanh tao kỳ mỹ của Động Đình hồ.

Bất cứ những danh lam thắng cảnh nào cũng đều được thiên hạ tranh nhau để thơ, bởi thế trên Nhạc Dương Lâu trong tường ngoài tường đều chi chít chữ.

Hạ Hầu Quyên đưa mắt nhìn quanh một lượt bỗng thần sắc biến đổi lạ thường.

La Hương Vân thấy vậy cười hỏi :

- Tại sao thần sắc Quyên tử khác thường vậy bộ Quyên tử vừa trông thấy gì lạ hả?

Hạ Hầu Quyên liền chỉ vào hai câu thơ trên tường mà nét mực còn mới chưa khô hẳn cho La Hương Vân xem.

La Hương Vân vừa xem vừa lẩm bẩm đọc :

“Nhàn hạ càn khôn đa sát khí

Vọng trung Ngô Sỡ hữu yêu phong”

Rồi nàng gật gù nói :

- Tuy chỉ là hai câu cảm khái tùy bút nhưng đã biểu lộ không ít tình hoài bi thiên mẫn nhân!

Hai mắt lóng lánh thần quang Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Chắc Vân muội đoán không ra thủ bút của ai phải không? Câu thơ thất ngôn này chính là thủ bút của ân sư chị đấy.

La Hương Vân hết sức bất ngờ ngạc nhiên kêu lên :

- Quyên tử có thể nhận được đích xác là bút tích của lệnh sư Bàn Nhược am chủ sao?

Hạ Hầu Quyên gật đầu cười đáp :

- Nhất định rồi. Chị đã theo hầu gia sư từ nhỏ nên đã được người tận tâm dạy bảo cho cả văn lẫn võ lễ nào chị nhận không ra bút tích của gia sư?

La Hương Vân nhướn mày mừng rỡ nói lớn :

- Chị hãy xem kìa hai câu thơ nét mực hãy còn mới nguyên rất có thể là Hối lão tiên bối đã rời khỏi “Bàn Nhược am” và đã đến Hồ Nam rồi.

- Vân muội có lý lắm, như thế chuyển đi “Động Đình” này của hai ta đã có một giá trị xứng đáng, nếu không, hai ta còn phải...

Đang nói Hạ Hầu Quyên bỗng nhíu mày, rồi lại tiếp :

- Nhưng không biết tại sao gia sư đang xa lánh hồng trần, đột nhiên lại tái nhập giang hồ?

- Trước tai kiếp của võ lâm sắp bộc phát, người đại trí tuệ, đại từ bi như lệnh sư, lẽ nào còn muốn

nướng nấu mãi trong thâm sơn cùng cốc hay sao? Người cần phải nhập thế độ nguy, phạt giá của người đã rời khỏi Bàn Nhược am, nhân lúc đi qua Nhạc Dương Lâu, nên người đặt bút thành thơ đó.

Hạ Hầu Quyên chột tươi cười nói :

- Vân muội nói nghe hợp tình hợp lý lắm, khiến ngu tử vừa đồng ý lại vừa bái phục nữa!

La Hương Vân tủm tỉm cười :

- Đâu dám. Chị đã quá khen!!

Rồi nàng nói tiếp :

- Hiện giờ phạt giá của lệnh sư đang xuất hiện quanh vùng Tam Tương, thế nào người cũng đang có tại vùng Động Đình, biết đâu người không đang ngắm cảnh đang để ý điều tra vụ án “Chỉ Hà Xa”.

Hạ Hầu Quyên gật đầu khen ngợi :

- Ý kiến của Vân muội hay lắm! Chúng ta mau xuống lầu, thả bộ đi tìm thuê một chiếc thuyền nhỏ, du ngoạn Động Đình hồ trước đi.

Hạ Hầu Quyên vừa nói xong, ngay lúc ấy đột nhiên từ phía dưới “Nhạc Dương lâu” có một người đang hăm hở bước lên trên lầu.

Người này trông chưa đầy bốn chục tuổi, ăn mặc theo kiểu nho sinh, y phục màu vàng, mặt trắng trẻo, tướng mạo trông có vẻ oai nghi, nhưng phải cặp lông mày quá rậm và đôi nhãn thần long lanh nên trông rất ác độc.

Thoạt nhìn qua nho sinh áo vàng, Hạ Hầu Quyên và cả La Hương Vân, hai nàng đều đoán ra ngay đối phương là một nhân vật hiểm độc hung tà.

Nho sinh áo vàng vừa bước lên tới lầu, y cũng để ý ngay Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân. Y không để ý sao được khi hai nàng đều là hạng giai nhân có sắc đẹp mê hồn, đừng nói chi tới đàn ông, ngay đến đàn bà trông thấy cũng phải tấm tắc khen thầm, hai tấm nhan sắc mỹ miều tuyệt diệu ấy!

Bắt gặp ánh mắt ngời sáng âm ác của thư sinh áo vàng khi nhìn thấy nàng và La Hương Vân, Hạ Hầu Quyên bỗng ghét cay ghét đắng tên thư sinh háo sắc.

Nàng nghiêng răng nói thầm với La Hương Vân :

- Tên khốn nạn này ngó mặt thấy khó thương quá! Không chừng hẳn ta chính là tên âm tặc hạ lưu khốn kiếp mà chúng ta đang tìm kiếm đây Vân muội. Em hãy ngồi yên đây để ngu tử tặng cho hẳn một bài học mới được.

La Hương Vân thấy Hạ Hầu Quyên nổi nóng e có điều bất lợi, nên vội lấy mắt ra hiệu, ngăn cản không cho Hạ Hầu Quyên xuất thủ.

Nàng bảo nhỏ :

- Quyên tỷ, biết hẳn có phải là tên ác đồ đã mổ bụng đàn bà chữa lấy trộm “Chỉ Hạ Xa” hay không. Giờ nếu chị cho hẳn ném mùi lợi hại trước, hẳn sẽ rút cổ co đầu thì làm sao chúng ta tìm ra được tung tích bọn sát nhơn. Và lại Nhạc Dương lâu là nơi thanh lịch, dành cho tao nhân mặc khách thưởng ngoạn đề thơ đối cảnh sinh tình, nếu chúng ta bạo động ở đây, không khéo khách nhàn du phải một phen vỡ mặt kinh hồn thì tội nghiệp họ lắm.

Hạ Hầu Quyên nghe La Hương Vân khuyên phải, nàng nhẹ gật đầu nói :

- Vân muội nói rất có lý, nhưng trông thấy bộ mặt khả ố của hẳn ngu tỷ tức quá!

La Hương Vân mỉm cười nói tiếp :

- Quyên tỷ bình tĩnh có lợi hơn. Nếu như Quyên tỷ muốn nện hẳn một trận như tử cho đỡ tức, cũng chẳng khó gì.

Chị hãy liếc thử cặp mắt thâm đặng đáng ghét của hẳn cứ dăm dăm dán chặt vào bọn mình cũng đủ biết hẳn mê mết đến thế nào rồi, chúng ta chỉ cần tìm cách dụ hẳn ra ngoài “Động Đình hồ” khi ấy chúng ta tha hồ dần cho hẳn một trận có sao đâu.

Hạ Hầu Quyên nghe nói liền gật đầu tán đồng, nàng liền phá lên cười lớn, giả bộ nói :

- Vân muội, nghe nói phong cảnh ngoài Động Đình hồ tuyệt mỹ lắm, chị em ta hãy xuống lâu tìm thuê một chiếc thuyền nhỏ ngoạn du cho thỏa thích nghe Vân muội?

La Hương Vân đã hiểu ý, liền nhoẻn miệng cười duyên :

- Ngoạn du Động Đình hồ tự nhiên là thích thú lắm rồi nhưng rất tiếc chị em mình là khách ngoại phương, không thông thạo đường lối phải chi gặp được trang mặc khách tao nhân dẫn dắt thì tuyệt biết mấy phải không tỷ tỷ?

Nói xong, hai nàng liền gọi hầu bàn đến tính tiền rồi cùng nhau tha thướt chuyển gót sen bước xuống Nhạc Dương lâu.

Nho sinh áo vàng quả nhiên đã mắc bẫy, y lập tức bước xuống theo, bám riết theo sau hai nàng ra tới bờ sông.

Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân đều có chủ ý dạy cho tên thâm tặc khốn nạn này một bài học đích đáng

nên cả hai cử giả bộ làm lơ, cùng nhau cười cười nói nói, tha thướt bước thẳng tới, như không hề để ý đến hẳn ta.

Thư sinh áo vàng nào có hiểu rõ điều đó nên y vẫn cứ bám sát theo hai đóa hoa hồng có gai. Đi mãi đi hoài, không thấy hai nàng tỏ vẻ chú ý tới mình, chừng như y đã sốt ruột không chịu nổi, nên sau cùng, y bỗng bước nhanh lên hai bước, mỉm cười bạo dạn làm quen.

- Thưa...Có phải nhị vị quý nương đang con người hướng dẫn du ngoạn Động Đình hồ đấy chăng?

Hạ Hầu Quyên khẽ nhếch mày quay ngang tầm tầm cười hỏi :

- Tại sao tôn gia biết rõ thế? Xin hỏi tôn gia quý tánh đại danh?

- Tại hạ họ Vi tên Phong, nãy ở trên Nhạc Dương lâu tại hạ có nghe nhị vị quý nương nói muốn thả thuyền du Động Đình hồ, nếu quả đúng như vậy thì hà hà... tại hạ xin tự nguyện làm kẻ hướng dẫn không công cho nhị vị quý nương.

La Hương Vân bỗng nhướng cao mày liễu, cười hỏi :

- Vi tướng công sao lại tốt với chị em...thiếp quá vậy?

Ba tiếng “Vi tướng công” ngọt ngào trong trẻo từ miệng hoa của La Hương Vân vừa thoát ra, thiếu chút nữa đã khiến Vi Phong toàn thân mềm nhũn, thần hồn điên đảo tiêu tan!

Tuy nhiên, y vội trấn định được ngay lật đật đáp khéo :

- Thưa nhị vị quý nương, gần đây xung quanh hồ Động Đình thường xuất hiện tặc đồ chuyên môn bắt nạt đàn bà con gái nên... nên...

Hạ Hầu Quyên cười lạt vội chặn lời Vi Phong :

- Nếu bọn ác ôn ấy vô phúc đụng vào hai chị em... thiếp thì chắc có lẽ bọn chúng đã đến ngày tận số rồi đấy tướng công ạ!

Vi Phong gật đầu cười nói :

- Vâng! Tại hạ đã nhận ra ngay nhị vị quý nương là trang nữ kiệt, có luyện qua võ công và hỏa hầu khá cao. Nhưng nhị vị hãy nên hiểu rằng bọn ác đồ ấy cũng không phải tầm thường đâu, công lực của chúng cực cao, chỉ sợ...

La Hương Vân làm ra vẻ kiêu ngạo tự phụ, hừ to giọng mũi một tiếng và hỏi :

- Chúng ta là hạng người thế nào. Vi tướng công có biết không?

Vi Phong cười đáp :

- Khang phải chúng ta mà là... hần. Hần là đồ đệ thân yêu của “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền!

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân nghe nói đều giật mình thất kinh. Hai nàng biết ngay bọn “Hải Ngoại tam ma” đã có mặt tại Trung Nguyên rồi, nếu không tại sao học trò của “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền lại có mặt tại đây.

Tuy trong bụng lo sợ, nhưng ngoài mặt Hạ Hầu Quyên vẫn làm ra vẻ thản nhiên, nhưng nàng đổi ngay cách xưng hô :

- “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền là hạng người gì, bốn cô nương chưa hề nghe thiên hạ nhắc đến tên hần. Những nhân vật thuộc đệ nhất lưu hảo thủ trong đương kim võ lâm phải nói tới Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn...

Vi Phong vội khoác tay cười hì hì :

- Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn chỉ là những tuyệt đỉnh cao thủ dưới mắt kẻ phàm phu tục tử thôi, chứ bọn họ bì sao lại “Hải Ngoại tam ma” được.

Hạ Hầu Quyên vờ không hiểu chuyện, hỏi :

- Hồi nãy tôn huynh nói là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền tại sao bây giờ lại nói là “Hải Ngoại tam ma”?

Vi Phong mỉm cười đáp :

- “Hải Ngoại tam ma” tức là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa, “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc.

Hiện giờ Hạ Hầu Quyên đã biết chắc gã nho sinh áo vàng tự xưng là Vi Phong là học trò của “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, và cũng là tên hung đồ vạn ác, chuyên giết hại đàn bà có chữa đoạt lấy “Chi Hà Xa” khắp xung quanh vùng Động Đình hồ.

Tuy nhiên ngoài mặt Hạ Hầu Quyên vẫn làm ra vẻ không biết gì, nàng lắc đầu nói :

- Bốn cô nương không tin bọn Hải Ngoại tam ma lại có thể lợi hại hơn “Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn” được.

Vi Phong cười nói :

- Cô nương nên hiểu, trong võ lâm hiện tại, chỉ có ba nhân vật có thể ngang hàng với Hải Ngoại tam ma thôi.

La Hương Vân xen lời hỏi :

- Ba vị ấy là ai? Vi tướng công có biết không?

Vi Phong gật đầu đáp :

- Họ là “Chi Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cường và người thứ ba đáng sợ hơn là “Bàn Nhược am chủ” Bách Nhân thần ni Hối đại sư!

La Hương Vân giả bộ mỉm cười nói :

- Ba vị võ lâm tiền bối ấy hình như đang bận tịnh tư thưởng thừa công quả, ít khi có mặt trong giang hồ lắm.

Vi Phong cười đáp :

- Cô nương đã nói đúng, bởi thế nên tên ác đồ đệ tử đặc ý của “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền hiện giờ ít có địch thủ trong Trung Nguyên võ lâm, nhất là hì hì... về xinh đẹp tuyệt trần của nhị vị quý nương đây rất dễ lôi cuốn lòng tà dâm của hần lẫm. Bởi vậy quý nương cần phải có người đi theo bảo hộ mới tiện.

Hạ Hầu Quyên nhìn Vi Phong, tùm tùm cười hỏi :

- Vi bằng hữu đã biết tên hung đồ ấy lợi hại đến thế, nhưng không hiểu Vi bằng hữu có đủ sức bảo hộ bọn này chăng?

Câu hỏi bất ngờ của Hạ Hầu Quyên đã khiến Vi Phong cứng họng, y lúng túng không biết phải trả lời ra sao.

Thấy đối phương cứ ngây người lặng thinh, Hạ Hầu Quyên lại nhếch mép cười lạt, làm ra vẻ rất xem thường đối phương.

Vi Phong đỏ mặt, lúng túng một hồi mới nói đại :

- Nhị vị quý nương cứ việc yên tâm tại hạ rất tự tin...

Nhưng La Hương Vân đã phát lên cười khanh khách, ngắt lời :

- Vi bằng hữu tự tin không chưa đủ, phải làm sao cho chị em bốn cô nương đây tin mới được.

Vi Phong nghe rồi thế, y bỗng xéch ngược đôi mày, ngậm tụ công lực chỉ trong nháy mắt, người y tự nhiên lùn thấp xuống ba phân!

Đây không phải Vi Phong đang thi triển môn “Xúc Cốt thần công” mà đã dùng huyền công khiến hai

chân đột nhiên lún sâu xuống mặt đất ba phân.

Làm lún hai chân sâu xuống mặt đất ba phân chưa phải việc lạ, nhưng Vi Phong đã thi triển huyền công mà không hề trông thấy y có chút động tác nào cả mới thật là việc khó.

Hạ Hầu Quyên xoa tay khen ngợi :

- Vi bằng hữu công phu giỏi quá nhưng không biết bằng hữu đang quy tông môn phái nào trong đương thế võ lâm?

Câu hỏi này lại khiến Vi Phong ngần ngại khó đáp.

Thật không hổ danh “Bào Hao Hồng Nhan”, Hạ Hầu Quyên sau đó lại xéch ngược mày liễu mặt lạnh như băng cười lạt nói :

- Tuy Vi bằng hữu có một công lực hãn thế nhưng không ngờ lại nhất gan không dám nói rõ mình thuộc môn phái nào...

Lúc này Vi Phong mới vội xoa tay cười hì hì :

- Cô nương đã lầm rồi, không phải tại hạ không dám báo rõ môn phái, nhưng vì tại hạ không muốn đem oai danh của sư môn mình nói ra làm kinh động thiên hạ đấy chứ.

Hạ Hầu Quyên gật đầu mỉm cười :

- Theo thế thì Vi bằng hữu nhất định là đệ tử của một danh sư Vi Phong tưng thế đành phải gật đầu nói bừa :

- Tại hạ là y bằng truyền nhân của “Kim Tiễn Túy Ông” La Đại Cường!

La Hương Vân thiếu chút nữa đã bật cười thành tiếng, nàng vội mím chặt đôi môi cố nhịn cười, rồi đưa mắt liếc nhìn Hạ Hầu Quyên.

Nhưng Hạ Hầu Quyên vẫn thản nhiên, làm bộ khoác tay nói lớn :

- Đủ rồi! Đủ rồi! Chỉ cần Vi bằng hữu là đệ tử của “Kim Tiễn Túy Ông” La Đại Cường cũng đủ tư cách đóng vai sứ giả bảo hộ bọn này du ngoạn Động Đình hồ rồi.

Vi Phong không ngờ là hãn đã vô tình làm lộ tẩy, nên hãn mừng rỡ hỏi :

- Nhị vị quý nương bằng lòng cho tại hạ đóng “Hộ hoa sứ giả”?

Hạ Hầu Quyên tươi cười đáp :

- Không những bằng lòng xem vị tướng công là “Hộ hoa sứ giả” bọn này còn có ý định xem vị tướng công là... chủ nhân nữa là khác.

Vi Phong sung sướng đến cực điểm, hãnh cười híp mắt :

- Hay lắm! Vậy nhị vị quý nương hãy làm ơn chờ tại hạ đi thuê thuyền, bảo chủ thuyền dự bị các thức ăn ngon nhất hạng để chúng ta có thể tận ý thưởng ngoạn hết mọi cảnh sắc trên Động Đình hồ.

Hạ Hầu Quyên gật đầu tùm tùm cười, Vi Phong mừng rỡ khôn cùng, hãnh vội đi xuống bờ hồ tìm thuyền, và dặn dò chủ thuyền chuẩn bị tươm tất các thức ăn ngon và mỹ tửu.

Chờ cho Vi Phong đi xa, Hạ Hầu Quyên bỗng cười bảo La Hương Vân :

- Vân muội, chị xin mừng Vân muội đấy!

La Hương Vân ngạc nhiên hỏi :

- Tỷ tỷ mừng cái gì lạ vậy?

Hạ Hầu Quyên cười khúc khích đáp :

- Mừng bá phụ của Vân muội vừa mới thân nhận được một y bảng truyền nhân khiến khi không Vân muội được một vị sư huynh như thế không mừng sao?

La Hương Vân phì cười :

- Hãnh dám cả gan nói láo, tội hãnh đáng chết lắm, Quyên tỷ định xử tội hãnh bằng cách nào thế?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Hãy chậm chậm đã, chờ tới giữa hồ bốn bề vắng lặng khi ấy hãnh có mọc thêm cánh cũng không chạy thoát được, chừng đó chị em ta tha hồ sửa trị hãnh.

La Hương Vân nói nhỏ :

- Hãnh là môn hạ của Hải Ngoại tam ma, hai nữa hãnh vừa mới thi thế môn “Thiên Cân Hóa Thạch” huyền công đó chị không thấy sao, chị nên cẩn thận đừng ỷ lại xem thường hãnh nhé.

Hạ Hầu Quyên nhếch miệng cười gật đầu :

- Vân muội yên tâm, phải đối phó với bọn Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa và luôn cả Văn Tuyết Ngọc trong nhóm Hải Ngoại tam ma chị em ta rất có thể chưa đủ hỏa hầu chứ còn đối phó với bọn hung đồ như tên Vi Phong này chẳng hạn, chị tin chắc là chúng ta thừa sức.

La Hương Vân chột hỏi tiếp :

- Hồi nãy Vi Phong chưa hề hỏi qua tên họ và lai lịch của chị em ta, lát nữa nếu hẳn có hỏi đến chị coi trả lời ra sao.

Không chút nghĩ ngợi Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Lai lịch có thể nói khác đi, chứ còn tên họ thì không cần phải giấu diếm làm gì...

La Hương Vân hiểu ngay nên vội cười hỏi :

- Quyên tử định dùng lại danh hiệu của chị em mình vừa qua là “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La và “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết.

Hạ Hầu Quyên gật đầu :

- Phải đấy, Vân Hương La với Tào Lãnh Huyết là tên họ chắc chắn dùng được rồi, ngoại hiệu “Vô Tình Trạch Nữ” của Vân muội cũng tạm xài được. Duy có bốn chữ “Tàn Tâm Tú Sĩ” của chị là phải thay đổi hai chữ “Tú Sĩ” mới xong.

La Hương Vân chớp chớp đôi nhãn châu, cười nói :

- Quyên tử em sửa dùm cho chị nhé.

- Vân muội đừng kêu chị là “Tàn Tâm Yêu Cơ” được rồi! Đâu Vân muội sửa lại thử xem.

La Hương Vân bỗng trở mắt kêu lên :

- Á! Quyên tử làm sao mà biết trước được tiểu muội định đem “Tàn Tâm Tú Sĩ” chữa thành “Tàn Tâm Yêu Cơ” vậy hả? Quyên tử lợi hại quá, Quyên tử không chịu dùng danh hiệu “Tàn Tâm Yêu Cơ” thì để tiểu muội thử nghĩ lại xem coi còn danh hiệu nào khác hay hơn không nhé.

Hạ Hầu Quyên vội khoác tay cười bảo :

- Thôi được rồi Vân muội, Vân muội đã có lòng tốt với ngu tử như vậy đủ rồi. Bây giờ tạm thời Vân muội hay gọi ngu tử là “Tàn Tâm Yêu Cơ” Tào Lãnh Huyết cũng được.

Hai nàng vừa nói chuyện với nhau tới đây thì Vi Phong cũng vừa về tới hẳn tươi cười nói :

- Thuyền đã thuê xong, xin mời nhị vị quý nương đi theo tại hạ.

Hạ Hầu Quyên lập tức sử dụng ngay diệu bộ của một ả “Tàn Tâm Yêu Cơ”, nàng đẩy đưa sóng mắt nhiệt tình nhìn Vi Phong, cười duyên dáng đáp :

- Chị em tiểu muội xin cảm ơn tấm lòng tốt ân cần đối xử của Vi huynh, Vi huynh thật đáng mặt anh hùng!...

Hai chữ “Vi huynh” cùng với giọng nói ngọt ngào của Hạ Hầu Quyên quả nhiên đã khiến Vi Phong điên đảo cả thần hồn.

La Hương Vân cũng thầm phục miệng lưỡi tống tình khéo léo của Quyên tử mình!

Vi Phong vội bước đến trước mặt hai nàng, ôm quyền cười nói :

- Tại hạ rất hân hạnh được giúp đỡ nhị vị quý nương, nhưng chưa kịp thỉnh giáo nhị vị quý nương phương danh thượng tính?

La Hương Vân nhoẻn miệng tươi như hoa, nàng cười đáp :

- Tiểu muội La Hương Vân, còn tử tử của tiểu muội là Tào Lãnh Huyết.

Cái tên “La Hương Vân” thì nghe rất tầm thường, nhưng với ba tiếng “Tào Lãnh Huyết” vừa nghe qua, Vi Phong bỗng đổi sắc kinh dị.

Hạ Hầu Quyên tinh mắt vội lẹ miệng cười hỏi :

- Vi huynh có gì phải kinh ngạc như thế? Bộ Vi huynh cho rằng tên “Tào Lãnh Huyết” của tiểu muội rất khó nghe hoặc đáng sợ lắm phải không?

Vi Phong giật mình vội khoác tay lia lịa :

- Không! Không phải vậy đâu tại hạ thấy phương danh của Tào cô nương đặt khéo lắm đấy chứ. Hai chữ “Lãnh Huyết” nghe rất hay, tỏ cho mọi người biết có cái gì đặc biệt, không vương chút gì là nhi nữ thường tình ở cô nương.

Hạ Hầu Quyên đưa đẩy cặp thu ba, nhoẻn miệng hết sức tình tứ :

- Vi huynh ăn nói nghe ngọt ngào, êm ái quá! Nhưng xin Vi huynh cho biết chẳng hay mỹ hiệu của Vi huynh trong võ lâm gọi là gì thế!

Vi Phong cười hì hì rồi đáp nhanh :

- Tại hạ đã từng được giới võ lâm kêu là Ngọc Diện Phi Lang.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Thật đúng là một mỹ hiệu. Nhưng có điều hai chữ “Phi Lang” hình như nghe không hay mấy, trùng mấy

Sài lang là giống vật vô cùng ác độc, còn Vi huynh thì trái lại rất hiền hậu dễ thương, Vi huynh dễ yêu như con nai tơ vậy đó.

Vi phong đã bị sắc đẹp của mỹ nhân thu hút, đâu còn trí óc phân biệt câu nói móc họng khéo léo tài tình của Hạ Hầu Quyên, nên hấn khoái chí cười nói :

- Xin cảm ơn Tào cô nương đã quá khen! Chẳng hay Tào cô nương với Vân cô nương có mỹ hiệu gì không?

Hạ Hầu Quyên cười khúc khích đáp :

- Hai chị em tiểu muội có “ác hiệu” thì có, chứ làm gì có “mỹ hiệu”.

Vi Phong ngạc nhiên hỏi :

- Tào cô nương nói sao tại hạ không được hiểu?

Hạ Hầu Quyên vội chỉ La Hương Vân cười :

- Ngoại hiệu của... La muội đây là “Vô Tình Trạch Nữ”.

Vi Phong ngắt lời cười nói :

- Vô tình tức là hữu tình, danh hiệu “Vô Tình Trạch Nữ” nghe hay lắm đấy chứ.

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách hỏi lại :

- Nhưng còn danh hiệu “Tàn Tâm Yêu Cơ” của tiểu muội thì sao?

Vi Phong chột kêu lên :

- Tào cô nương nói sao? Cô nương là “Tàn Tâm Yêu Cơ”?

Hạ Hầu Quyên gật đầu cười đáp :

- Phải! Bộ nghe danh hiệu “Tàn Tâm Yêu Cơ” của tiểu muội Vi huynh đâm hoảng ngán không muốn đi theo bảo hộ bọn tiểu muội?

Vi Phong sợ người đẹp giận thì hồng cả mưu sự nên lật đật đáp :

- Tào cô nương đã nghĩ lầm rồi, tại hạ cảm thấy kỳ lạ vậy thôi mà.

Hạ Hầu Quyên không hiểu liền hỏi :

- Vì huynh bảo lạ ra làm sao hãy nói cho tiểu muội nghe thử.

Vi Phong ngấm nghĩa Hạ Hầu Quyên lần nữa, rồi cười nói :

- Vì tại hạ có một sư muội họ Vũ tên Văn Sương, cũng gọi là Tàn Tâm Yêu Cơ La Hương Vân vọt kêu lên :

- A! “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương là sư muội của Vi huynh à? Mà tại sao tiểu muội chưa nghe nói “Kim Tiễn Túy Ông” La Đại Cường thân nhận qua nữ đồ đệ?

Vi Phong vội nói khéo :

- Vũ Văn sư muội mới được gia sư thân nhận làm đồ đệ không bao lâu nên ngoại giới ít ai biết rõ đấy cô nương.

La Hương Vân phì cười :

- Thế à? Vậy mà tiểu muội cứ ngỡ Vũ Văn Sương là nữ đệ tử riêng của quý sư mẫu chứ.

Câu nói châm chọc của La Hương Vân hết sức hóm hình vì vợ của La Đại Cường đã quy tiên từ lâu rồi!

Nhưng Vi Phong biết sao được việc này. Do đó hẳn còn thừa cơ nói tiếp :

- Chính gia sư mẫu đã truyền thụ không ít võ công độc đáo cho đệ sư muội đấy và người rất yêu quý nàng.

Hạ Hầu Quyên trong lòng cười thầm vừa bước lên thuyền vừa cười nói :

- Ngoại hiệu “Tàn Tâm Yêu Cơ” của tiểu muội đã không may giống ngoại hiệu của lệnh sư muội Vũ Văn Sương, chẳng hay Vi huynh có cần tiểu muội đổi danh hiệu khác không?

Vi Phong lắc đầu cười đáp :

- Không hề gì, danh hiệu của hai người ngẫu nhiên tương đồng sẽ đem đến cho võ lâm một giải thoại tân kỳ chứ có sao cô nương.

Tới đây, họ vừa nói vừa cười bước lên du thuyền. Thuyền mở dây lướt ra giữa hồ, Hạ Hầu Quyên mới hỏi tiếp Vi Phong :

- Vi huynh à, lệnh sư muội “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương hiện đang có mặt quanh Động Đình hồ này không?

Vi Phong gật đầu cười đáp :

- Có? Nhưng Tào cô nương hỏi để chi vậy?

Hạ Hầu Quyên nghe nói Vũ Văn Sương đang có mặt tại đây nàng nghĩ ngay là kẻ giết người lấy trộm “Chỉ Hà Xa” rất có thể là Vũ Văn Sương cũng nên.

Hạ Hầu Quyên vội giả vờ cười đáp :

- Tiểu muội với lệnh sư muội có một ngoại hiệu giống nhau, tự nhiên tiểu muội rất muốn gặp mặt nàng đấy Vi huynh.

Vi Phong cười nói :

- Dễ quá! Tệ sư muội tính thích dạo nơi cảnh đẹp, lát nữa thế nào hai bên cũng sẽ gặp nhau trên mặt hồ này.

La Hương Vân bỗng cười hỏi :

- Hình như lạ đó.

Vi Phong ngơ ngác nhìn Hạ Hầu Quyên :

- Cô nương nói lạ điều gì thế?

Hạ Hầu Quyên cười hỏi :

- Vi huynh nói cái gì trong đám sư huynh sư đệ muội hình như vi huynh có rất đông đồng môn sư huynh đệ phải không?

- Không hiểu công lực hóa hầu của lệnh sư muội có tài giỏi bằng Vi huynh không?

Vi Phong khẽ nhướn đôi mày ứng tiếng đáp :

- Vũ Văn sư muội là một kỳ tài hiếm có trong võ lâm, tư phẩm hơn người, nàng được xem là độc tú quần luân trong đám sư huynh sư đệ muội, tài nghệ của nàng quả thật cao minh hơn tại hạ một bậc.

Hạ Hầu Quyên càng nghe càng thấy chói tai, liền mỉm cười nói ngay :

- Sao lạ quá vậy Vi huynh?

Vi Phong vẫn chưa nghe ra giọng điệu châm chọc của đối phương, hần vội gật đầu :

- Không nhiều lắm, tất cả có bảy mạng, năm trai một gái.

Hạ Hầu Quyên đoán ra ngay con số năm trai một gái là tổng hợp của bọn đệ tử trong nhóm “Hải Ngoại

tam ma” nàng bỗng cười lên khanh khách :

- Theo lời đồn đãi của giới giang hồ thì “Kim Tiền Túy Ông” La lão tiền bối chỉ có một cô cháu gái thôi. Ngoài cô cháu gái của người ra người chưa hề thu nhận thêm người đồ đệ nào cả. Hôm nay ngẫu nhiên gặp Vi huynh bọn này mới được biết La lão tiền bối có tất cả bảy người đồ đệ, như thế không khiến tiểu muội cảm thấy kinh dị sao được.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tuyết Sơn Diễm Nữ Ra Oai

Nghe Hạ Hầu Quyên nói xong, bấy giờ Vi Phong mới biết mình đã nói hờ nhưng đã trót lỡ lời, hăn khôn khéo vội đáp :

- Cô nương không nên quá tin lời đồn bậy của võ lâm.

La Hương Vân chợt hỏi :

- Nay Vi huynh, trước khi bước chân lên thuyền, Vi huynh có nói gần đây xung quanh Động Đình hồ thường xuất hiện bọn côn đồ chuyên hiếp đáp đàn bà con gái, có đúng thật như thế không Vi huynh?

Vi Phong tưởng thoát nạn bắt bẻ của Hạ Hầu Quyên nên trong bụng mừng rỡ, vội đáp lời La Hương Vân :

- Sự thật đúng như thế đấy cô nương. Nếu Vân cô nương không tin, cô nương cứ việc hỏi thẳng thuyền gia là biết ngay. Chỉ nội đêm hôm qua, trong thành Nhạc Dương đã có ba người đàn bà chữa bị mổ bụng, móc lấy “Chi Hà Xa” một cách hết sức tàn nhẫn đấy cô nương ạ.

Hạ Hầu Quyên hai mắt bỗng ngờ lên sáng quắc, nàng nhìn ngay vào mặt Vi Phong trầm giọng hỏi :

- Vi huynh đừng giận Tào Lãnh Huyết này lắm lời, tiểu muội có hai điều nghi vấn định thỉnh giáo với Vi huynh.

Vi Phong cười hì hì nói :

- Cô nương cứ việc hỏi, tại hạ sẽ trả lời ngay!

Hạ Hầu Quyên hỏi ngay :

- Vi huynh là một giang hồ hiệp khách đâu phải là bọn bộ khoái của quan, làm thế nào Vi huynh biết rõ được có ba vụ giết người trộm thai thê thảm đêm qua tại thành Nhạc Dương?

Câu hỏi bắt bẻ của Hạ Hầu Quyên đã khiến Vi Phong nghẹn họng, hăn ú ớ một hồi mới đáp :

- Tại hạ nghe giang hồ đồn đại như thế đấy cô nương.

Hạ Hầu Quyên cười lạt một tiếng, giở lại giọng trêu chọc :

- Vi huynh không nên quá tin lời đồn bậy của võ lâm Vi huynh ạ.

Câu nói này là của Vi Phong vừa nói ra, bây giờ Hạ Hầu Quyên nháy lại biến thành “Di tử chi mao, công tử chi thuận” khiến Vi Phong nhúu chặt mày, sượng sùng không dám nói lên nữa.

Một giây sau, bỗng hắt ngược lên gương cười hỏi Hạ Hầu Quyên :

- Tào cô nương bảo có tất cả hai nghi vấn, bây giờ còn lại một nghi vấn chẳng hay là nghi vấn gì thế?

Thấy đối phương định lái sang chuyện khác, Hạ Hầu Quyên gương mi cười khanh khách :

- Vi huynh có một tài nghệ tuyệt vời, là môn hạ cao của “Kim Tiễn Túy Ông” chắc Vi huynh thường tự phụ là một võ lâm hiệp sĩ?

Vi Phong vô phương chối cãi, đành phải gật đầu.

Hạ Hầu Quyên cười lạt hỏi tiếp :

- Đã là một “võ lâm hiệp sĩ” tất phải nhìn xa thấy rộng đởm lượng hơn người, phải lo trừ gian diệt bạo cứu người cô thế yếu đuối, phải vậy không Vi huynh?

Vi Phong lại gương cười gật đầu.

Hạ Hầu Quyên bỗng trầm giọng :

- Kẻ sát nhân tặc đạo đã dám giết người móc lấy “Chi Hà Xa” để phối chế tà dược luyện tà công, sẽ bị thần nhân công phần, Vi huynh không biết rõ vụ này thì thôi, nhưng đã biết rõ rồi, tào sao Vi huynh không đem tài nghệ và tuyệt học của “Kim Tiễn Túy Ông” ra trừ hung khử bạo tạo phước cho đám lương dân vô tội sống quanh vùng Động Đình hồ này chứ?

Vi Phong bị Hạ Hầu Quyên chất vấn đến nổi mặt đỏ gay, hắt không biết trả lời cách nào cho ổn, đành nói :

- Tào cô nương chỉ trích rất đúng. Vi Phong này thật tình cũng đã có ý định diệt trừ tên ác nhân ấy từ lâu, nhưng chưa gặp dịp, nay bất ngờ gặp được nhị vị cô nương, tại hạ thấy cần phải đi theo bảo vệ nhị vị cô nương trước hay hơn.

Nói xong Vi Phong tự cho là mình đã trả lời khéo, hắt bỗng đắc ý phá lên cười hô hố.

Hạ Hầu Quyên hừ giọng mũi một tiếng, không chút nương tay, lập tức hỏi tiếp theo :

- Vi huynh nghĩ sao mà đi nói hồ đồ như vậy. Việc theo sau lưng bảo hộ nhị nữ so với việc trừ bạo cứu lương dân việc nào cần hơn? Chẳng lẽ sự an nguy của Tào Lãnh Huyết với La Hương Vân này lại được Vi

huynh coi trọng hơn võ lâm chính nghĩa?

Vi Phong lạnh trí, vụt nhướng mày nói ngay :

- Tào cô nương hỏi vặn tại hạ cả nửa ngày rồi bây giờ cô nương cho phép tại hạ hỏi lại cô nương!

Hạ Hầu Quyên gật đầu buông gọn hai tiếng :

- Cứ nói!

Vi Phong liền cười hỏi ngay :

- Đối với họa biến tai nguy, thường có hai cách đối phó, một là “chế ngự địch nhân ngay khi việc đang xảy ra”, hai là “phòng họa trước khi tai biến xảy ra”, xin Tào cô nương cho tại hạ biết giữa hai cách đó, ta nên dùng cách nào để đối phó hay hơn?

Hạ Hầu Quyên vô tình không hay đối phương gài sẵn cái bẫy bắt bí mình, nên nàng đáp ngay :

- Còn phải hỏi làm gì, phương pháp “Chế ngự địch nhân khi việc đang xảy ra” chỉ là vạ bất đắc dĩ thôi, còn phương pháp “Phòng họa trước khi tai biến xảy ra” mới là thượng sách chứ.

Vi Phong khoái chí cười ha hả, rồi gật đầu lia lịa, nói :

- Tào cô nương biết được như thế thì tốt lắm! Vậy tại hạ xin hỏi tiếp, trong khi tại hạ chưa truy tìm được hung thủ tại thành Nhạc Dương, tại hạ tận lực bảo hộ nhị vị cô nương, nhị vị cô nương khỏi bị lọt vào tay ác tặc có phải là thượng sách không?

Hạ Hầu Quyên chợt biết mình bị hố, nàng thầm phục miệng lưỡi khéo léo của đối phương. Nàng vội nhìn Vi Phong mỉm cười và hỏi :

- Theo lời Vi huynh vừa nói chắc chắn trên mặt hồ này sắp có tai biến xảy ra?

Vi Phong nhướng mày cười đáp :

- Bây giờ hãy còn sớm chưa tới hoàng hôn. Tại hạ cho rằng khuya nay, thế nào chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm, không tài nào gió lặng sóng yên như thế này được đâu. Nhưng nhị vị cô nương chớ lo ngại.

La Hương Vân cũng cười hỏi :

- Theo cao kiến Vi huynh thì tên tặc tử vạ ác giết chết đàn bà chữa mỡ bụng mọc lấy “Chỉ Hà Xa” cốt để luyện công hay để chế thuốc?

Vi Phong không chút suy nghĩ, đáp :

- Cả hai thứ. Tại hạ cho rằng để bào chế tà dược “Tử Mẫu Đoạn Hồn đơn” cũng có, để luyện môn tuyệt kỹ “Ngũ Quỷ Huyết Hồn trảo” cũng có.

La Hương Vân thấy Vi Phong trong lúc sơ ý đã tự cung khai sự thật, nàng liền cười lạt một tiếng, đứng ngược mà liểu nói lớn :

- Vân Hương La này rất mong sẽ gặp được tên tặc tử khốn nạn ấy trên Động Đình hồ để trừng trị một phen, chặt cụt cả hai tay hăn xem hăn có dám giết người để luyện môn “Ngũ Quỷ Huyết Hồn trảo” nữa không cho biết.

Nghe La Hương Vân ngiễn rằng nói như thế thì Vi Phong giật mình, biến sắc, quét mắt nhìn quanh như vừa phát giác được chuyện lạ ghê khiếp lắm vậy.

Khi ấy, chiếc du thuyền đã ra tới giữa mặt hồ, mênh mông bát ngát thỉnh thoảng có vài ba chiếc thuyền chài của dân đánh cá, lẹ làng lướt qua. Hạ Hầu Quyên thấy Vi Phong có vẻ sợ hãi liền cười :

- Bộ Vi huynh vừa phát giác tung tích địch nhân hay sao đấy?

Vi Phong vội lắc đầu, hăn vừa nghĩ ra một kế hay mong khắc phục được hai tay nữ kiệt, liền cười đáp :

- Tại hạ có ý định muốn thử môn thủ pháp tân kỳ tại hạ vừa mới luyện xong chứ không có gì cả cô nương.

Đoán biết đối phương có ý khoe khoang tài nghệ La Hương Vân cười khẩy nói :

- Vi huynh, hồi nãy Vi huynh vừa mới biểu diễn xong môn huyền công “Thiên Cân Hóa Thạch” bây giờ Vi huynh định biểu diễn thêm môn tuyệt kỹ gì nữa thế?

Vi Phong nghe La Hương Vân gọi đúng tên môn huyền công của mình vừa thi thố trước khi chịu xuống thuyền thì bất giác giật mình kinh ngạc. Hăn đoán biết chắc hai trang tuyệt thế giai nhân đang đứng trước mặt hăn đều là hai nhân vật võ lâm phi thường, phải làm cách nào phô triển thêm môn tuyệt học khác cao cường hơn, may ra mới có thể khuất phục được hai nàng nên hăn vội xoay ra sau hỏi người lái đò :

- Thuyền gia người có cần câu không làm ơn cho ta mượn tạm một cây.

- Chúng tôi hằng ngày sinh sống trên mặt hồ lúc nào lại chẳng có sẵn cần câu. Nhưng tướng công định câu loại cá gì, để chuẩn bị mồi câu mới được.

Vi Phong cười nói :

- Khởi cần, cách câu của ta không cần mồi, ngay đến lưỡi câu cũng không cần nốt.

Người cứ việc cho ta mượn cây cần câu buộc một sợi nhợ dài độ ba trượng là đủ rồi.

Người lái đò nghe nói bỗng ngạc nhiên lấy làm lạ.

La Hương Vân thấy vậy vội lên tiếng cười bảo :

- Thuyền gia khỏi lo! Vị tướng công đây là một vị võ lâm cao thủ, tài nghệ tuyệt luân, thuyền gia cứ việc làm theo lời Vị tướng công đi.

Người lái đò không dám cãi ý, vội bò vào khoang thuyền lấy cần câu có dây nhưng không có lưỡi và mồi thơm đem ra trao cho Vi Phong.

Cầm cần câu trên tay, Vi Phong mỉm cười tự đắc. Hắn từ từ thả dây câu xuống mặt hồ.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đều chăm chú nhìn Vi Phong xem hắn định thi triển tài nghệ bằng cách nào cho biết.

Không ngờ hai nàng hết sức không ngờ tài nghệ của Vi Phong có thể đạt đến mức này.

Thì ra vừa buông dây câu xuống mặt nước, Vi Phong đã ngấm vận công lực làm cho sợi dây câu chìm lìm ngay tức khắc chứ không nổi nhiều như những sợi dây câu bình thường không có lưỡi có mồi.

La Hương Vân chăm chú nhìn kỹ một hồi, sau đó nàng thấy ngay sợi dây câu quả nhiên động đậy, làm mặt nước chỗ đó rung rinh gợn sóng.

Nàng thâm hiểu đó là cách thức khuấy động nước như cá tới của những tay sống chết quanh năm với nghề đi biển và do đó nàng rất phục tài nghệ của nhóm “Hải Ngoại tam ma” thật danh bất hư truyền, ngay đến tên đệ tử của họ cũng đã tài giỏi đến bậc này!

Một lát sau Vi Phong bỗng nở nụ cười đắc ý và bất thành lình hắn giật sợi dây câu lên cao.

Tiếp theo một con lý ngư dài hơn hai thước, nặng có hơn trăm cân bị đầu dây quấn chặt ngang mình tung lên mặt nước giãy giụa dữ dội.

Hạ Hầu Quyên liền vỗ tay khen ngợi :

- Tuyệt! Tuyệt! Công phu của Vi huynh quả thật tuyệt vời.

Nhưng nàng vừa khen dứt đột nhiên có tiếng “bồm” nổi lên và dưới mặt hồ nước bắn lên tung tóe.

Thì ra con lý ngư to béo vừa rồi được kéo lên khỏi mặt nước thì bỗng sợi dây câu tuột lỏng cá thoát ra rơi trở xuống mặt hồ tức khắc.

La Hương Vân vừa định vỗ tay khen tiếp với Hạ Hầu Quyên bất ngờ thấy vậy nàng lắc đầu suýt xoa tiếc rã :

- Sao vậy Vi huynh! Uống quá đi mất!

Chính Vi Phong cũng không hiểu tạo sao khi không kinh lực của mình bị sút kém như vậy, hấn lấy làm lo ngại, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh mỉm cười nói với La Hương Vân :

- Nếu cô nương thích ăn cá tươi, có gì khó đâu, để tại hạ câu con khác ngay. Vừa rồi vì sơ ý tại hạ để cá vượt mất chứ lần này chắc chắn không phí công như thế đâu.

Dứt lời Vi Phong lại vung cần thả dây xuống mặt hồ.

Quả nhiên chỉ trong nháy mắt sau đó, một con lý ngư to béo khác bị đầu dây câu quấn chặt ngang mình, được Vi Phong kéo lên khỏi mặt nước.

Con cá này dài hơn con cá trước có hơn nửa thước, mình cá óng ánh trông rất đẹp mắt.

Nhưng cũng như lần trước, cá vừa được kéo lên khỏi mặt nước lại tuột dây rơi “bồm” xuống mặt hồ.

Vi Phong đang sượng sùng chưa biết ăn nói cách nào với hai người đẹp, thì Hạ Hầu Quyên mỉm cười nửa miệng nhìn hấn nói ngay :

- Vi huynh, công lực của Vi huynh thì tuy có thâm hậu nhưng sức dẻo dai của Vi huynh suy yếu rồi, nghĩa là Vi huynh khí huyết lưỡng suy, chân khí không còn được sung mãn nữa, với tình trạng này, Vi huynh chỉ có thể làm oai với kẻ yếu, chứ không đủ sức đương đầu với cường địch đâu.

Bị Hạ Hầu Quyên chỉ trách tàn nhẫn không tiếc lời, Vi Phong mặt đỏ gay. Hấn gượng cười chùng nào trông hấn càng thêm khó coi chùng nấy.

Sau hai lần để cá vượt mất, Vi Phong bỗng đâm ra nghi ngờ...

Nhưng nghĩ từ đầu đến cuối, Tào Lãnh Huyết với La Hương Vân cả hai đều vẫn đứng yên nhìn hấn thi thố tài nghệ, hai nàng chưa hề có qua động tác gì đáng nghi cả, làm sao bảo hai nàng nhúng tay phá đám hấn được. Còn trái lại, không lẽ hấn có thể để cá vượt mất sau hai lần kỳ lạ như vậy? Do đó hấn hoang mang. Và từ hoang mang hấn vừa tức vừa sợ và vừa thẹn!

Chợt hấn nghĩ ra một ý hay, vội trao cần câu cho La Hương Vân, mỉm cười nói :

- Vân cô nương, hôm nay tại hạ xui xẻo quá, cô nương hãy thử thời vận xem thế nào.

La Hương Vân vội đưa tay đón lấy cần câu nàng bật cười khanh khách :

- Vi huynh công phu tuy thâm hậu, nhưng không có thời, còn tiểu muội chắc chắn giỏi lắm cũng chỉ câu được một con tôm nhỏ là cùng, mà nếu được như thế, tiểu muội cũng đủ mãn nguyện rồi.

Nói xong La Hương Vân nhìn xuống mặt hồ, bỗng nàng tươi sắc mặt.

Vi Phong kinh ngạc hỏi :

- Có chuyện gì thế La cô nương?

La Hương Vân vừa bỏ dây câu xuống mặt nước, vừa cười đáp :

- Hôm nay thời vận của tiểu muội chắc không đến nỗi tệ. Tiểu muội tin là mình sẽ quần được một con cá lớn, chưa biết chừng nó còn to hơn hai con cá vừa vượt mắt của Vi huynh nữa là khác.

Vi Phong mỉm cười có vẻ không tin. Hắn vừa định mở miệng nói thì Hạ Hầu Quyên kêu lớn :

- Vân muội. Vân muội để ý nhớ thi triển môn tuyệt kỹ “Thủy Trung Hí Tuyến, Manh Mục Xuyên Trâm”, quần chặt đầu dây vào mang cá, cá sẽ không tài nào thoát được đấy.

Vi Phong nghe Hạ Hầu Quyên kêu nói như thế giật mình kinh sợ, nhưng trong bụng hắn vẫn chưa tin “Vô Tình Trạch Nữ” có thể tài giỏi đến thế.

Hạ Hầu Quyên vừa dứt lời La Hương Vân khẽ gật đầu cười đáp :

- Tỷ tỷ dạy đúng lắm đấy, em sẽ làm y như lời tỷ tỷ và thi triển thử môn tuyệt học “Thủy Trung Hí Tuyến, Manh Mục Xuyên Trâm”.

Nàng vừa cười nói vừa khẽ giật cây cần câu lên cao. Quả nhiên một con cá “Cấm Lân” to lớn lập tức bị kéo lên khỏi mặt nước.

Và đúng như lời dặn của Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân đã quần chặt đầu dây vào mang cá.

La Hương Vân kéo cá vào bên mạn thuyền xong, bỗng nàng vung tay một cái, đồng thời nàng khẽ nhấc chân trái lên, lập tức con cá “Cấm Lân” to lớn bị đá văng trở xuống dưới mặt hồ nghe “bùm” một tiếng tung nước trắng xóa.

Đang lúc Vi Phong sợ tái người, La Hương Vân nhìn hắn cười nói :

- Vi huynh, thời vận của tiểu muội đã may mắn hơn Vi huynh, nhưng thời vận của Tào tỷ tỷ chắc có lẽ còn may mắn hơn tiểu muội nhiều, tạo sao Vi huynh không mời tỷ tỷ thi thử thời vận xem sao?

Vi Phong ực chẳng đã phải gượng cười nói :

- Thời vận của Vân cô nương như thế đã quá hên rồi, tại hạ không tin thời vận của Tào cô nương lại có thể hơn Vân cô nương nữa.

Hạ Hầu Quyên giương mi mỉm cười :

- Chưa chắc biết đâu tiểu muội chỉ thả dây xuống là có thể câu được hai con một lúc. Và biết đâu không may cũng giống như Vi huynh phí công một cách vô ích, rốt cục chẳng câu được gì.

Nghe thấy Hạ Hầu Quyên tự khoe rất có thể nàng câu được hai con cá một lúc, Vi Phong giật nảy người, hẳn lại càng hối hận mình đã mù quáng không nhận ra được hai trang tuyệt mỹ hồng nhan lại có thể có một thân thủ tuyệt thế cao minh hơn mình một bậc.

Giữa khi Hạ Hầu Quyên vừa cầm lấy cây cần câu ở tay La Hương Vân, nàng chưa kịp thi thố tuyệt kỹ, thì đột nhiên có một du thuyền khác lướt qua mặt thuyền họ, đôi bên cách xa nhau độ vài ba trượng.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Độ Sức Độ Trí

Vi Phong vừa trông thấy lập tức mặt hấn tươi lên khoan khoái, môi hấn điểm một nụ cười độc ác.

La Hương Vân đoán biết có chuyện không hay sắp xảy ra nàng vội chăm chú nhìn sang thuyền bên kia.

Thuyền kia là một du thuyền rộng lớn hơn thuyền bên này, hình thù khác hẳn với loại du thuyền thường, hình như đã được tạo một cách đặc biệt. Đầu mũi du thuyền có khắc hai trái tim đỏ tươi như máu song song nhau.

Ở thuyền bên kia, ngoài người lái đò ra, chỉ thấy có một trang nho sĩ mặc áo vàng độ hăm bốn hăm lăm tuổi ngồi một mình trong khoang thuyền, thân tình trông cao ngạo không ai bằng.

La Hương Vân vội ngậm vận “Mật Ngữ Truyền Âm” truyền thanh nói với Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tử có cá to kia rồi, chúng ta khỏi cần phải câu cá nhỏ nữa.

Hạ Hầu Quyên hội ý rất nhanh, nàng liền cười hỏi Vi Phong :

- Vi huynh, vị nho sĩ áo vàng ở thuyền bên kia chắc là quý đồng môn phải không, tại sao Vi huynh không giới thiệu cho chị em tiểu muội?

Vi Phong thất kinh khi nghe Hạ Hầu Quyên hỏi, hấn gượng cười cố lấy vẻ tự nhiên :

- Tào cô nương sao biết được vị ấy là đồng môn sư huynh đệ của tại hạ?

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Có gì khó hiểu đâu. Nhìn cách ăn mặc của Vi huynh với vị kia, màu sắc, kiểu áo cái gì cũng đều giống nhau như hệt thì biết ngay chứ sao lại không...

Nàng nói tới đó rồi ngừng, chúm chím cười bí mật nói tiếp :

- Và lại theo sự xét đoán của tiểu muội thì thứ lụa màu vàng Vi huynh hiện đang mặc được đặc chế ở hải ngoại, không phải sản vật tại đất Trung Nguyên...

Vi Phong không để ý câu nói sâu xa của Hạ Hầu Quyên hấn phát lên cười ha hả chặn ngang lời nàng :

- Tào cô nương thật tinh mắt quá đi. Nay cô nương đã nhìn ra, tốt hơn cả ba chúng ta qua luôn thuyền bên kia chuyện trò cho vui luôn một thể, cô nương nghĩ sao?

Hạ Hầu Quyên và cả La Hương Vân còn lạ gì trò dụ địch bỉ ổi của Vi Phong, nhưng trong thâm tâm Hạ Hầu Quyên, nàng rất vững tin tài nghệ của mình nên nàng gật đầu nói ngay :

- Qua thuyền bên kia càng hay chứ có sao đâu. Nhưng Vi huynh hãy trả tiền tử tế cho thuyền chủ đã, kẻo bị mang tiếng quịt tiền của người nghèo khổ lắm.

Bị Hạ Hầu Quyên hạ cho một vô cay điếng, Vi Phong đỏ mắt, lật đặt móc túi lấy mười lượng bạc trả tiền thuê thuyền.

Thấy hăn ta đã trả xong, Hạ Hầu Quyên tùm tùm cười bảo :

- Vi huynh hãy dẫn đường trước đi. Chiếc thuyền “Song Tâm Huyết Châu” có vẽ hai trái tim kia không phải là long đằm hổ huyết đâu. Vi huynh đừng lo cho bọn này.

Vi Phong chỉ nhếch mép mỉm cười rồi bước ra đầu thuyền chờ đợi. Khi thuyền hai bên chỉ còn cánh xa nhau độ hơn ba trượng hăn giơ tay ra hiệu và cả ba nhún mình nhảy vọt sang bên kia thuyền cùng một lúc như ba cánh én.

Vị nho sĩ áo vàng ngồi bên chiếc “Song Tâm Huyết Châu” lúc đầu còn đầy vẻ kiêu căng nhưng khi chợt nhận ra thân pháp khinh công Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân hết sức cao siêu và lạ thường, thần sắc của y bỗng biến đổi ra vẻ kính dị trông thấy rõ.

Vi Phong, Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân nhảy qua thuyền bên này xong và cả ba đã đứng trước cửa mũi thuyền, vị nho sĩ áo vàng vẫn chưa thềm đứng dậy, y chỉ liếc nhìn Vi Phong rồi giương mày nói lớn :

- Vi sư huynh, bản lãnh của sư huynh kể rất khá sau hồi chia tay chưa đầy nửa ngày...

Vi Phong hình như sợ vị nho sĩ áo vàng nói thêm e bất lợi điều gì nên hăn lật đặt chặn lời ngay!

- Vũ Văn sư đệ, sư đệ không nên ngộ nhận, ngu huynh xin giới thiệu với sư đệ.

Nhưng hăn vừa nói đến đây Hạ Hầu Quyên lại mỉm cười ngắt lời hăn :

- Vi huynh bỏ hai tiếng sư đệ phải gọi là Vũ Văn sư muội dễ nghe hơn.

Hạ Hầu Quyên lớn tiếng nói xong nho sĩ áo vàng chợt giật mình ngó thấy.

Còn Vi Phong biết giấu không nổi cặp mắt tinh anh của Hạ Hầu Quyên hăn đành gật đầu cười đáp :

- Tào cô nương lợi hại quá chừng! Nhưng tại sao cô nương lại biết rõ được vị ấy là “Tàn Tâm Yêu

Cơ” Vũ Văn Sương sư muội của tại hạ?

Hạ Hầu Quyên cười nửa miệng đáp :

- Rất dễ! Theo lời Vi huynh đã nói thì trong đám sư huynh đệ sư muội năm trai hai gái của Vi huynh “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương phải kể là người công lực cao cường nhất.

Vừa rồi tiểu muội trông thấy thần tình nàng rất nên cao ngạo, có vẻ không xem vị sư huynh của nàng là Vi huynh ra gì cả bởi thế tiểu muội đã đoán ra được hết chín phần mười chớ có gì đâu.

Câu nói có ý hạ thấp thân phận sư huynh của Vi Phong mà Hạ Hầu Quyên cố tâm chọc tức, làm Vi Phong lại một phen sượng sùng thẹn đỏ mặt!

Hạ Hầu Quyên vẫn không chịu buông tha, được thể nàng tiếp lời :

- Còn một điểm nữa là khi Vũ Văn cô nương vừa chột trông thấy Vi huynh với hai chị em tiểu muội cùng nhảy sang thuyền bên này, hai mắt nàng lộ vẻ ghen tức. Điều này giúp tiểu muội hiểu rõ ràng là gái ngay, chứ nếu nàng là sư đệ của Vi huynh thiệt, thử hỏi, việc gì nàng phải ghen tức. Trái lại nàng còn mừng dùm cho Vi huynh nữa là khác.

Mấy lời của Hạ Hầu Quyên vừa nói tiếp không những khiến Vi Phong phải câm miệng, luôn cả “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân cũng phải thầm phục trong lòng!

Còn “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương đang giả dạng nam trang thì nàng ta vừa tức lại vừa thẹn, nhưng ngoài mặt vẫn cứ một giọng lạnh lùng, nàng ta liếc nhìn Hạ Hầu Quyên rồi lớn tiếng nói với Vi Phong :

- Vi sư huynh, sư huynh vừa nói là sẽ giới thiệu hai vị này với tiểu muội, thế tại sao sư huynh lại đứng trơ ra đó, tiểu muội đang nóng lòng muốn biết rõ lai lịch của hai vị cô nương này.

Bây giờ Vi Phong mới như người say chột tỉnh, vội vã mời Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân vào trong thuyền, đoạn nghiêm nghị ngồi xuống, rồi chỉ La Hương Vân nói với Vũ Văn Sương :

- Vị này là Vân Hương La cô nương, hiệu xưng “Vô Tình Trạch Nữ” đây sư muội.

Vũ Văn Sương đưa mắt nhìn qua La Hương Vân rồi lạnh lùng gật đầu, xong nàng nhìn sang Hạ Hầu Quyên hỏi Vi Phong với một giọng trích thượng :

- Còn vị cô nương này?

Vi Phong nói mau :

- Nàng là Tào Lãnh Huyết...

Chợt Vũ Văn Sương khẽ “ồ” một tiếng làm Vi Phong ngừng ngay.

Vũ Văn Sương tiếp hỏi :

- Còn ngoại hiệu, sao Vi sư huynh không nói luôn?

Vi Phong chợt tủm tỉm cười không nói vội mà hỏi trở lại Vũ Văn Sương :

- Nói tới ngoại hiệu, quả là một chuyện hi hữu vô cùng. Sư muội có đoán được ngoại hiệu của Tào cô nương đây là gì không?

Vũ Văn Sương nhìn Vi Phong không chớp mắt, vẻ ngạc nhiên lấy làm lạ hiện rõ trên nét mặt nghiêm lạnh của nàng.

Sau một hồi suy nghĩ, Vũ Văn Sương nhíu mày nói :

- Không lẽ... Không lẽ ngoại hiệu của Tào cô nương cũng là “Tàn Tâm Yêu Cơ” như tiểu muội?

Vi Phong gật đầu nói ngay :

- Thật đàn bà con gái đời nay thông minh lanh lẹ hơn đàn ông nhiều, Vũ Văn sư muội nói trúng đấy. Tào cô nương đây hiệu xưng “Tàn Tâm Yêu Cơ”. Vừa rồi Tào cô nương cũng đoán trúng phong phúc chiếc thuyền này tên là “Song Tâm Huyết Châu” nữa đấy sư muội.

“Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương không nói gì, nàng lại trầm lạnh như cũ.

Hạ Hầu Quyên phì cười nói :

- Có gì lạ Vi huynh, tiểu muội trông thấy đầu thuyền có khắc hai trái tim đỏ tươi như huyết, nên đã thuận miệng nói chơi cho vui, kỳ thật chính tiểu muội hiện giờ vẫn chưa biết rõ được ý nghĩa của bốn chữ “Song Tâm Huyết Châu” như thế nào nữa đấy.

Nói đến đây, Hạ Hầu Quyên ngừng lại, nàng dán chặt hai mắt vào mặt Vũ Văn Sương hỏi :

- Tiểu muội có nghe Vi huynh bảo rằng Vũ Văn cô nương cũng kêu là “Tàn Tâm Yêu Cơ” chẳng hay có đúng vậy không!

Vũ Văn Sương gật đầu :

- Đúng như thế! Tào cô nương nghĩ sao! Lưỡng Tàn có thể đứng chung với nhau hay phải bớt đi một?

Hạ Hầu Quyên nghe giọng nói kiêu kỳ ngạo mạn của Vũ Văn Sương, nàng biết đối phương mở màn gây hấn nhưng thấy chưa đến lúc nàng bình tĩnh đáp :

- Khỏi cần! “Lưỡng Tàn” có gì mà không thể đứng chung với nhau được, ngay đến “Vũ Trụ lục tàn” họ còn có thể nhất tâm nhất trí hiệp nhau lại tổ chức Lục Tàn bang được kia mà.

Vũ Văn Sương bỗng “hứ” một tiếng hỏi ngay :

- Ai bảo “Vũ Trụ lục tàn” nhất tâm nhất trí...

Nhưng kịp nhận ra cơ hội khai thác để tìm hiểu những bí ẩn có thể có giữa nhóm Hải Ngoại tam ma và Lục Tàn bang của Độc Cô Trí Hạ Hầu Quyên nhanh miệng chận nói, cốt ý dụ Vũ Văn Sương tức giận nói ra những điều bí ẩn mà nàng chưa hiểu :

- Vũ Văn cô nương không nghe Lục Tàn hợp nhau sáng lập Lục Tàn bang, mưu đồ bá nghiệp đặng ngự trị toàn thể võ lâm hay sao? Như thế họ không nhất tâm nhất trí, một lòng một dạ là gì? Không lẽ họ lại bí mật tranh giành quyền lợi?

Thật là kẻ nửa cân, người tám lượng có khác!

Biết Hạ Hầu Quyên dụ mình để tìm hiểu sự thật, Vũ Văn Sương quý quyết không kém nàng ta vội nói lảng sang chuyện khác, không đề cập tới chuyện Lục Tàn bang :

- Thôi hãy gác vụ Lục Tàn bang sang một bên đi, ta với cô nương nói ngay vụ “Lưỡng Tàn” của chúng ta nay hơn.

Hạ Hầu Quyên thấy Vũ Văn Sương khôn lanh đáo để cũng tán phục trong lòng nàng cười nói :

- Có gì phải nói. Người định giải quyết thế nào cứ cho ta biết?

Bây giờ hai nàng đã đổi cách xưng hô sẵn sớm, không còn gọi từng với nhau như lúc đầu.

Nghe hỏi, Vũ Văn Sương hai mắt sáng ngời tia thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên chậm rãi đáp :

- Ta muốn biết ý người trước. Một là hai “Tàn Tâm Yêu Cơ” đứng chung với nhau, hai là không đứng chung với nhau, chỉ có thể, người nghĩ sao?

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Cũng được Nhưng đứng chung thì sao. Không đứng chung thì sao, người cho ta biết ý kiến.

Vũ Văn Sương cười lạt :

- Ta rất thích cái tên “Tào Lãnh Huyết” của người, và ta cũng biết người có một võ công bất tục cho nên nếu người muốn đứng chung với nhau, thì hai Tàn Tâm Yêu Cơ sẽ kết nghĩa chị em cùng nhau cắt máu ăn thề...

Hạ Hầu Quyên bỗng chặn lời Vũ Văn Sương, cười đáp :

- Ta xin đa tạ hảo tâm của người! Còn nếu như không đứng chung với nhau thì sao?

Nàng lại hỏi.

Vũ Văn Sương trầm giọng nghiêm ngay sắc mặt :

- Hừ! Không đứng chung với nhau tức là không phải chị em, mà đã không chị em thì trở thành thù địch, hai ta sẽ quyết chiến với nhau một trận trên “Song Tâm Huyết Châu” này, để hai “Tàn Tâm Yêu Cơ” chết bớt một cho giang hồ nhờ chứ sao.

La Hương Vân đứng một bên lắng nghe hai người nói tới đây nàng bỗng nhú chặt đôi mày, thấy Vũ Văn Sương hết sức hung bạo, quá đúng với danh hiệu “Tàn Tâm Yêu Cơ” không chút sai chạy. Tuy nhiên, La Hương Vân lại đứng yên chứ chưa vội xen vào.

Còn Hạ Hầu Quyên nàng vừa định trả lời nhưng Vũ Văn Sương nói tiếp :

- Người nên suy ngẫm kỹ càng một chút, và người phải trả lời với ta trước khi thuyền tới “Quân Sơn”.

Hạ Hầu Quyên nghe cơn giận sôi lên trong huyết quản, nàng dẫn xuống, cười lạt đáp :

- Việc gì phải chờ tới Quân Sơn, ta có thể trả lời người ngay bây giờ.

Vũ Văn Sương quắc mắt gằn giọng :

- Người phải suy nghĩ kỹ một chút, nên nhớ là ta đã nói không là chị em, tất là thù địch đấy nhé! Lành hay dữ là tùy người, hãy liệu mà trả lời.

Hạ Hầu Quyên giận quá hóa cười nàng cười ngắt một chuỗi dài rồi đáp :

- Nếu được kết nghĩa với một nhân vật như người, ta hết sức bằng lòng.

Vũ Văn Sương chưa nghe hết câu, vội nói mau, và mừng rỡ ra mặt :

- Thế thì hay quá! Vì sư huynh hãy sửa soạn đèn hương án cho tiểu muội mau đi!

Hạ Hầu Quyên vội nhìn Vi Phong thấy hắn đang định đứng dậy, nàng vội khoác tay, cười bảo :

- Hãy thông thả đi! Ta chưa nói hết kia mà!

Vũ Văn Sương đang vui bỗng biến sắc hỏi mau :

- Còn gì nữa sao không nói ra luôn cho ta nghe!

Hạ Hầu Quyên tủm tủm cười nói :

- Ta bằng lòng kết nghĩa chị em với người thật, nhưng ngặt có người không cho phép.

Vũ Văn Sương giật mình, nàng ta quắc mắt gằn giọng hỏi :

- Ai dám không cho phép người? Có phải là nàng “Vô Tình Trạch Nữ” này không?

Vừa nói Vũ Văn Sương vừa hằm hằm nhìn vào mặt La Hương Vân!

La Hương Vân đoán biết Hạ Hầu Quyên sắp trở mặt động thủ với đối phương, nàng liền cười lạt nói lớn :

- Sao người hung dữ quá vậy, việc gì người cứ nhìn chòng chọc vào mặt ta như thế?

Người có biết hiện đang còn rất nhiều người không cho phép chị ta kết nghĩa chị em với người không?

Vũ Văn Sương giận dữ quát hỏi :

- Bọn nào dám hỗn láo như thế chứ? Đâu, chúng đâu người chỉ cho ta xem?

La Hương Vân nghiêm sắc mặt lạnh lùng đáp :

- Họ và chúng dân ở xung quanh vùng Động Đình hồ này!

Vũ Văn Sương vẫn chưa hiểu câu nói hàm ý vừa rồi của La Hương Vân, nàng ta vội hỏi :

- Bọn dân chúng quanh Động Đình hồ này việc gì lại xen vào việc làm của ta và các người chứ?

La Hương Vân dựng cặp mày liễu sắc bén, quắc sáng đôi mắt rực thần quang, chậm rãi đáp :

- Họ vì ngậm hờn các người đã ra tay thăm sát thai nhi bào phụ, ai cũng ngày đêm than khóc, sống trong khủng khiếp, hãi hùng. Vì thế họ không cho phép chúng ta kết giao với bọn người khát máu vô lương các người.

Vũ Văn Sương nghe La Hương Vân lớn tiếng kết tội, nàng ta bỗng phá lên cười như điên dại.

La Hương Vân tức giận quát lớn :

- Người cười gì? Hay người phủ nhận mọi việc làm tội lỗi vô nhân đạo của người?

Vũ Văn Sương nín cười ngay, nàng ta nhướng mày nói lớn :

- Bọn người đúng là hạng người kiến thức thiên cận, tổng cộng không đầy hai chục bộ “Chỉ Hà Xa” mà

các người đã cố gắng quít cả lên làm như nhiều lần vậy thì đâu phải là “Tàn Tâm Huyệt Ám”?

Nói đến đây Vũ Văn Sương bỗng ngừng tiếng giơ tay chỉ vào chiếc bình sứ để trong khoan thuyền ngoạ nghề tiếp lời :

- Vũ Văn Sương này dám làm dám nhận những bộ “Chi Hà Xa” ta cướp lấy ta đều để trong chiếc bình này. Bây giờ ta muốn được xem bọn người dùng bản lãnh để báo thù rửa hận cho đám dân chúng và bọn đàn bà chữa trong đất Tam Tương này đây.

Hạ Hầu Quyên không quen thấy thái độ cuồng ngoạ chướng mắt của đối phương nàng lập tức quát lớn :

- Vũ Văn Sương, người chớ tự mãng kiêu cuồng, trước hết ta phải siêu độ cho những oan hồn của đám đàn bà chữa bị người sát hại rồi ta sẽ cho người được ném mùi báo ứng.

Nói dứt nàng lập tức giơ tay linh không phóng ra một chưởng vào ngay chiếc bình sứ.

Nguyên “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương đã hạ thủ tàn sát bọn đàn bà chữa để lấy trộm Chi Hà Xa là do mệnh lệnh của sư phụ nàng là “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, để dùng bào chế “Tử Mẫu Đoạn Hồn đơn” và để luyện môn tuyệt học “Ngũ Quỷ Huyệt Hồn thảo”.

Nay chợt trông thấy Hạ Hầu Quyên vụt chưởng phát lực, định hủy tan chiếc bình đựng “Chi Hà Xa”, Vũ Văn Sương vội cười khẩy một tiếng, đồng thời cũng nhanh tay phát mạnh ống tay áo một cái.

Hạ Hầu Quyên là truyền đăng đệ tử của Bàn Nhược am chủ Hối đại sư, còn Vũ Văn Sương là đặc ý truyền nhân của “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, hỏa hầu và tư phẩm của đôi bên đáng lẽ phải ngang nhau mới phải, nhưng Vũ Văn Sương không thể ngăn cản nổi luồng chưởng lực của Hạ Hầu Quyên phóng ra định hủy tan chiếc bình sứ là tại sao?

Xét kỹ, chúng ta sẽ thấy có ba nguyên nhân.

Nguyên nhân thứ nhất là Hạ Hầu Quyên đã phát chưởng thẳng tới trước mặt, còn Vũ Văn Sương phải phát tay áo từ trái qua mặt.

Một thẳng một ngang, hai phương hướng khác hẳn nhau, tự nhiên sức mạnh phải khác nhau, và Vũ Văn Sương đã bị thiệt thòi từ bên cạnh phóng ngang là vậy.

Nguyên nhân thứ nhì là Hạ Hầu Quyên đã có ý phóng ra một chưởng, nên nàng đã ngưng tụ thần công với một mức định sẵn còn Vũ Văn Sương trong khi hấp tấp, nàng không định tâm nên phóng ra một chưởng yếu hơn!

Còn nguyên nhân thứ ba là Hạ Hầu Quyên không chút nương tay, nàng có thể dùng tận lực, còn phía Vũ Văn Sương nàng ta lo ngại khi hai đạo kinh lực của đôi bên chạm nhau, uy lực trấn động sẽ quá mạnh, thế

nào cũng trấn bễ chiếc bình sứ trong đưng “Chỉ Hà Xa”.

Bởi thế, Vũ Văn Sương không dám hoàn toàn dụng cương lực, nàng phải thi triển âm nhu nội lực, nên giữa lúc từ cương hóa nhu, vô tình nàng đã bị thiệt thòi mất một thành công lực.

Với ba nguyên nhân trên, nên Vũ Văn Sương không tài nào đỡ nổi chưởng lực của Hạ Hầu Quyên đã phóng ra.

Bị làn chưởng phong của Hạ Hầu Quyên đánh trúng, chiếc bình sứ lập tức bị đánh văng ra phía ngoài thuyền, và khi còn cách mặt nước chừng hơn một trượng, nó nổ tung, máu thịt của mấy bộ “Chỉ Hà Xa” cũng thi nhau văng xuống mặt Động Đình hồ.

Thấy mình đỡ không nổi một chưởng tầm thường của Hạ Hầu Quyên vừa phóng ra, Vũ Văn Sương kinh sợ đến ngẩn người.

Thấy chiếc bình sứ quý báu bị đánh bể nát và nghe chân khí trong người cũng bị chấn động tạng phủ hình thể cũng bị thương nhẹ, bất giác nàng ta tức giận sôi gan.

Trong khi ấy, Hạ Hầu Quyên bỗng ngẩng đầu nhìn đám mây trôi lơ lửng trên không trung, cát tiếng cười khanh khách. Sau đó nàng lẩm bẩm :

- Tàn Tâm Yêu Cơ chỉ có thể thôi. Hải Ngoại tam ma cũng chỉ là bọn hư danh bất tài, bây giờ bình “Chỉ Hà Xa” đã bị bể tan tành, hương hồn của đám đàn bà có chữa đã được an ủi. Hừ! từ nay bọn vô loại các người lẽ vô phương lợi dụng những bào thai trong bụng họ để bào chế “Tử Mẫu Đoạn Hồn đơn”, bí luyện môn “Ngũ Quỷ Huyết Hồn thảo” để gieo rắc tai ác cho thiên hạ võ lâm nữa.

Vũ Văn Sương nghe được mấy lời Hạ Hầu Quyên vừa nghiêng răng kèn kẹt, trợn mắt quát lớn :

- Tào Lãnh Huyết, bản lãnh của người không phải tầm thường tất nhiên thân phận của người cũng khá đặc biệt sao người còn giấu diếm lại lịch của người?

Hạ Hầu Quyên cười lạt đáp :

- Ta chỉ là người vô danh tiểu tốt trong hiện tại võ lâm. Ta không là thứ nhân vật phi thường như các người!

Vũ Văn Sương trầm giọng quát :

- Tào Lãnh Huyết, có phải tên thật người là Tào Lãnh Huyết không?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Nếu người đã như thế, ta đâu thèm giấu diếm người làm gì. Ta là Hạ Hầu Quyên, chớ không phải Tào

Lãnh Huyết.

Vi Phong nãy giờ đứng yên vụt thất thanh kêu to :

- Người... người là “Bào Hao Hồng Nhan” mới lừng danh trong giang hồ?

La Hương Vân cười khúc khích nói :

- Giỏi quá! Giỏi quá! Ta không ngờ người lại có thể biết rõ được mỹ hiệu của Hạ Hầu tử tử của ta!

Vi Phong vụt trừng mắt nhìn La Hương Vân :

- Còn người, chắc người cũng không phải là “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La nữa phải không?

La Hương Vân cười hì hì đáp :

- Người hơi lầm rồi! Danh hiệu của ta là “Vô Tình Trạch Nữ” đấy chứ, nhưng, tên họ ta không phải Vân Hương La, mà là La Hương Vân.

Hạ Hầu Quyên ngồi bên cạnh đột nhiên cất tiếng cười lên sặc sụa.

Vũ Văn Sương tức giận hỏi :

- Người cười gì thế tên khốn?

Hạ Hầu Quyên bình tĩnh chỉ mặt Vi Phong đáp :

- Ta cười là cười gã sư huynh ngu ngốc của người. Hẳn có thể không quen người khác, nhưng với “Vô Tình Trạch Nữ” La muội muội của ta, hẳn phải quen biết mới được, chứ sao lại giận tò te ra như thế.

Vi Phong không hiểu hỏi :

- Tại sao ta lại phải quen biết nàng?

Hạ Hầu Quyên cười rũ rượi một hồi rồi nói :

- Người vừa tự xưng là đệ tử của “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cuồng, mà La lão tiên bối lại là bác ruột của nàng, sao...

Vũ Văn Sương bỗng ngắt lời cười lạt :

- Vi sư huynh, chắc sư huynh muốn làm quen với mỹ nhân, nên mới cả gan mạo nhận môn họ tôn phái, không cần xem trọng sư môn của mình cỡ phải vậy không?

Vi Phong mặt mày đỏ gay, cúi đầu nín thình không đáp.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói với Vũ Văn Sương :

- Nếu người biết tôn trọng môn họ tôn phái của người, sao người không nói rõ cho bọn ta nghe?

Vũ Văn Sương ngạo nghễ đáp :

- Nói ra có hề gì, ta là môn hạ của “Song Tâm Ma Hậ” Văn Tuyết Ngọc, còn Vi sư huynh ta đây là truyền nhân của đại sư bá của ta là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền.

Hạ Hầu Quyên gật đầu mỉm cười :

- Hay lắm! Bây giờ bất tất phải nói nhiều vô ích, bọn người hãy trả lời tội trạng tàn hại sinh linh để chế thuốc và luyện công của bọn người cho ta nghe xem?

Vũ Văn Sương trừng mắt quát lớn :

- Chiếc bình sứ đựng “Chỉ Hà Xa” của ta đã bị người đánh bể tan tành rồi, bây giờ bọn ta đã mất hết hy vọng chế được luyện công thì còn tội lỗi gì nữa?

Hạ Hầu Quyên sa sầm nét mặt nghiêm giọng bảo :

- Thứ tà dược của bọn người có thể không cần chế, độc công của bọn người có thể khỏi luyện nên, nhưng những bào thai của các sản phụ không thể không rửa oan rửa ức được.

Vũ Văn Sương, mắt xạ hung quang, gằn giọng hỏi :

- Người định trả thù cho đám oan hồn ấy có phải không?

Hạ Hầu Quyên cười gằn :

- Oan tình không thể không rửa sạch, chính nghĩa không thể không duy trì, người xưa có nói: “Kẻ trượng phu đã làm thời dám chịu”, người là một nhân vật tài nghệ đứng đầu trong nhóm đệ tử của Hải Ngoại tam ma, không lẽ người không biết người sẽ phải đền tội bằng cách nào sao?

Vũ Văn Sương cười lạt :

- Ta biết rằng giữa ta với người sẽ có một trận giao đấu sinh tử với nhau?

Hạ Hầu Quyên gật đầu :

- Đương nhiên là như thế rồi, và ta cũng đoán biết người không đời nào chịu thúc thủ tội.

Vi Phong vội nói xen vào :

- Vậy thì có hai cách giao đấu.

Hạ Hầu Quyên chận nói :

- Ta không hiểu rõ hai cách giao đấu ấy, người hãy giải thích cho ta nghe thử.

Vi Phong đáp :

- Cách giao đấu thứ nhất là bằng chưởng lực hoặc binh khí để phân rõ sinh tử, còn cách khác là sẽ giao đấu bằng nhiều loại công lực, bên bại sẽ nghe lời bên thắng.

Chờ cho đối phương nói xong, Hạ Hầu Quyên gật đầu bảo :

- Vi Phong, hôm nay hai chị em ta cốt vì thế gian trừ hại, nên bọn ta định nhường sự định đoạt cho hai anh em người. Ta sẽ để bọn người lựa chọn phương thức động thủ.

Vũ Văn Sương có ý không muốn tiếp nhận sự ưu đãi trên, nàng bỗng xéch ngược đôi mày vừa định ngạo nghễ để từ chối nhưng Vi Phong đã vội vàng thì thầm nói với nàng.

Những câu mật ngữ của Vi Phong nói nghe như tiếng muỗi kêu vo ve khiến bọn Hạ Hầu Quyên không tài nào đoán hiểu nổi.

Tuy Hạ Hầu Quyên là kẻ phiêu lưu giang hồ, nàng hiểu biết rất nhiều thứ mật ngữ của các bang phái, nhưng hiện giờ đối với thứ mật ngữ của bọn Vi Phong, nàng đành phải chịu thua chứ không hiểu gì cả.

Vi Phong thầm thì với Vũ Văn Sương giây lâu, đột nhiên thấy Vũ Văn Sương gật đầu tán thành, rồi giương mi cười bảo Hạ Hầu Quyên :

- Nay Hạ Hầu Quyên, hai ta sẽ dùng phương thức thách đố để tranh tài với nhau?

Hạ Hầu Quyên cười hỏi :

- Giao đấu với nhau bằng cách nào, và sẽ đấu cuộc với nhau bằng vật gì?

Vũ Văn Sương có vẻ vô cùng khoái trá, ứng tiếng đáp liền :

- Chúng ta sẽ đánh cuộc với nhau bằng hai mạng người. Nếu bọn người thắng, hai ta sẽ chết, còn trái lại thì bọn người đừng hòng sống sót, người có chịu không?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Đánh cuộc bằng cách ấy kể ra cũng rất công bằng, nhưng không hiểu sẽ giao đấu như thế nào?

Vũ Văn Sương đáp :

- Bọn ta sẽ chia thành hai cặp đối thủ mỗi cặp so tài với nhau bằng ba thứ võ công, để có thể tận dụng sở trường, kẻ bại sẽ không còn gì oán hận.

Hạ Hầu Quyên gật đầu :

- Ta rất đồng ý cách đấu của ngươi.

Vũ Văn Sương vội nhìn bảo Vi Phong :

- Vi huynh làm ơn vào sau khoang thuyền đem dùm ra đây cho tiểu muội bốn cây “Âm Dương trúc lệnh” đi.

La Hương Vân sợ đối phương định giở trò tiểu nhân nàng vội trừng mắt nhìn Vi Phong lưu ý xem xét từng cử chỉ một, đồng thời mỉm cười hỏi :

- Người lấy “Âm Dương trúc lệnh” để làm gì thế?

Vũ Văn Sương mỉm cười không nói gì hết chờ đợi Vi Phong trở ra tới.

Bốn cây “Âm Dương trúc lệnh” chỉ là bốn tấm thẻ bằng tre một nửa sơn đỏ và một nửa sơn đen.

Vi Phong cầm bốn cây “Âm Dương trúc lệnh” đem ra.

Vũ Văn Sương vội cầm trúc lệnh chia thành hai bên mỗi bên một đỏ một đen rồi trao một cặp cho Hạ Hầu Quyên cười giọng hiểm độc :

- Hạ Hầu Quyên, ngươi với La Hương Vân, mỗi người rút một cây còn ta với Vi huynh cũng thế, hai bên sẽ do đỏ đấu với đỏ, đen đấu với đen, và bọn ta sẽ lập tức giao đấu.

Tuy cho rằng Vũ Văn Sương đã phí thời giờ một cách vô ích, nhưng Hạ Hầu Quyên cũng không hề đắn đo suy nghĩ nàng liền gật đầu đồng ý.

Rút thăm kết quả Hạ Hầu Quyên với Vũ Văn Sương đã rút được màu đỏ. La Hương Vân với Vi Phong rút được màu đen.

Vi Phong bỗng điểm một nụ cười xảo trá, nhìn La Hương Vân cười gằn rồi nói lớn :

- La Hương Vân chúng ta đều là người bên Hắc Đạo.

Nhưng hẳn chưa kịp nói hết, La Hương Vân bỗng trợn mắt nạt lớn :

- Người nói cái gì? Ai là người bên Hắc Đạo với người. Ta rút được thẻ đen, người cũng rút được thẻ đen thì cùng nhau giao đấu một trận sống mái chớ ta mà cũng thuộc phe hắc đạo như bọn người sao?

Vi Phong cười hì hì nói :

- Cô nương sao vội nóng tính lắm vậy, thẻ đen hay hắc gì thì La cô nương với tại hạ...

Sợ Vi Phong thối mồm thối miệng nói thêm nữa, La Hương Vân vội chặn ngang :

- Vi Phong người khéo lựa lời mà nói, kéo chọc giận bốn cô nương mà vong mạng đấy.

Vũ Văn Sương thấy Vi Phong cứ lái nhải hoài cũng đâm bực mình ả ta nói lớn :

- Vi sư huynh, sư huynh nói nhiều làm chi cho vô ích, cứ động thủ ngay đi, còn chần chờ gì nữa.

Vi Phong nghe nói vội gật đầu hỏi La Hương Vân :

- La cô nương, bây giờ tại hạ với cô nương so tài cách sao đây?

La Hương Vân đáp mau :

- Tùy người người muốn so tài bằng cách nào cũng được cả. Bất luận về môn võ công gì ta cũng đều làm vui lòng người hết.

Vi Phong cười hà hà nói :

- La cô nương nói thế, vậy để tại hạ biểu diễn trước môn thủ pháp “Phi Bôi Tá Thủy” về sau đó đến lượt cô nương nhé?

La Hương Vân gật mạnh đầu đáp :

- Hay lắm! “Phi Bôi Tá Thủy” là giống gì, người hãy làm cho ta xem thử coi ra sao?

Vi Phong ra vẻ ngạo mạn, hãnh cười hà hà và lấy ra một ly rượu, rồi bước ra đầu thuyền ngưng công lực, liệng ly rượu xuống mặt hồ bằng một thủ pháp tuyệt diệu khiến chiếc ly xoay tròn thành một vòng hình cung rồi lại bay bỗng trở lên đầu thuyền. Và...

Vi Phong đã giơ tay hứng ngay lấy chiếc ly đã đựng đầy nước!

Vũ Văn Sương khoái chí cười khanh khách chột lên tiếng nói lớn :

- Đây là tuyệt kỹ “Phi Bôi Tá Thủy” trong “Thiên Toàn Thủ” của bốn môn giờ đến lượt La cô nương thi thử xem.

La Hương Vân cười lạt ngoảnh nhìn Vũ Văn Sương, rồi thung thình bước ra đầu thuyền.

Nàng cũng dùng chiếc ly vừa rời của Vi Phong ném vụt xuống mặt hồ đồng thời cười nói :

- Xem đây!

La Hương Vân đã biết Vi Phong khi đón bắt chiếc ly hẳn đã ngầm vận nội lực bóp nứt chiếc ly trước rồi mới trao qua nàng. Và nàng trong khi sơ ý, lúc nhận ly không đổi chiếc ly khác, nên mới bị trúng kế một cách oan uổng, tức tối khứ thể.

Bị lừa trận đầu, vừa hứng lấy chiếc ly bể La Hương Vân hừ một tiếng, liệng hai mảnh ly xuống mặt hồ, quay lại cười gằn nói với Vi Phong :

- Trí óc của người quả thật lợi hại, giờ người hãy cho ta biết trận giao đấu thứ nhì thế nào?

Vi Phong tuy nghe La Hương Vân bảo trí óc mình lợi hại, có nghĩa nàng gián tiếp đã cho hẳn bất tài, nhưng hẳn vẫn ung dung cười đáp :

- Sống trong giang hồ đầy chông gai hiểm trá, bộ cô nương quên “võ công lẫn trí óc” đều phải ngang nhau hay sao?

La Hương Vân cười lạt đáp :

- Được rồi! Bay giờ ta muốn người đem trí óc lợi hại của người ra phối hợp với “võ công” cũng lợi hại của người thi thử cho ta xem thử đấy?

Vi Phong nhìn La Hương Vân, ngạc nhiên hỏi :

- La cô nương, trận đầu như thế là cô nương đã bị thua rồi, không lẽ cô nương còn dám nhường tại hạ định đoạt cách thức giao đấu nữa sao?

La Hương Vân cười đáp :

- Không sao cả, người cứ việc đưa cách thức giao trận thứ nhì, ta bằng lòng chấp nhận, vả lại...

Vi Phong vội hỏi :

- Vả lại thế nào, cô nương nói rõ ra đi?

La Hương Vân cười khẩy :

- Hừ, vả lại ta không hề sợ thua, dẫu luôn ba trận ta có bị thua cũng chẳng sao kia mà.

Vi Phong không hiểu, trở mắt hỏi :

- Cô nương nói gì nghe lạ vậy?

La Hương Vân vội chỉ vào Hạ Hầu Quyên, cười khanh khách đáp :

- Không có gì lạ cả, bởi thần công của tỷ tỷ ta cứ thế vô song, trí tuệ của chị ấy cũng cứ thế vô địch, chị của ta chắc chắn sẽ thắng luôn ba trận của chị ấy...

“Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương nghe La Hương Vân dám nói như thế thì bất giác hai mắt rực hung quang, ả ta cười lạt một tiếng, nhìn La Hương Vân không chớp.

La Hương Vân không thèm lý tới Vũ Văn Sương, nàng lại mỉm cười nói tiếp :

- Ha ha, ta nói thế có nghĩa là dù cho ta có bị thua ba trận liên tiếp đi nữa, chúng ta cũng sẽ thủ hòa, còn nếu như ta may mắn thắng được một trận, thì chắc chắn bên ta sẽ toàn thắng, bởi thế tội gì ta không nhân cơ hội này giám thưởng những trò chơi con nít của người cho vui?

Vi Phong bỗng trầm giọng nói :

- Như thế ta khỏi phải khách sáo làm gì cho mất công.

La Hương Vân cười lạt nói :

- Phải! Đừng khách sáo làm gì nữa, ta đang đợi người đây.

Vi Phong vụt cười hề hề nói :

- Lần này ta sẽ thi triển môn tuyệt học “Thần Mạc công” đấy nhé.

La Hương Vân chau mày hỏi :

- Cái gì là Thần Mạc công, sao từ xưa tới nay ta chưa hề nghe nói tới?

Vi Phong cười đáp :

- Thiên hạ mênh mêng, có biết bao nhiêu chuyện người làm sao nghe hết được.

Bị đối phương xỏ ngọt, La Hương Vân đành im lặng nhìn đối phương thi triển tài nghệ.

Vi Phong rút từ trong mình ra một đôi đoản kiếm đều ngắn như nhau, kiếm vừa được tuốt ra khỏi vỏ, lập tức lóe sáng, xanh lè.

La Hương Vân thấy vậy vội xếch mày hỏi lớn :

- Người đem đôi đoản kiếm ấy ra làm gì, bộ người muốn giao đấu với ta chăng?

Vi Phong lắc đầu cười đáp :

- Người không nên hỏi nhiều, chỉ cần người làm được y như ta đủ rồi.

La Hương Vân cười lạt :

- Hừ! Lần này người đừng hòng gian trá với ta nữa vô ích.

Vi Phong bật cười khanh khách, hần liền chỉ cặp đoản kiếm để trên mặt bàn, nói :

- Người cứ yên tâm, vì muốn công bình, nên ta mời người hãy chỉ định một trong hai thanh đoản kiếm này cho ta.

La Hương Vân tuy đã hết sức lưu ý đề cao cảnh giác nhưng nàng không ngờ trong lời nói của đối phương đang tiềm ẩn một quỷ kế nên nàng liền thuận tay chỉ vào thanh đoản kiếm bên mặt.

Vi Phong quả nhiên cầm ngay lấy thanh đoản kiếm La Hương Vân vừa chỉ cười nói :

- Mặc là một tiền cổ thần chú, có thể nhai nát cả sắt đồng rắn chắc bởi vậy môn tuyệt học của ta là ta có thể ăn sống thanh đoản kiếm này.

Vừa nói dứt lời, Vi Phong lập tức dứt từ từ lưỡi đoản kiếm vào mồm, rồi cắn “cách” một cái lưỡi thanh đoản kiếm bị đứt làm đôi, xong hần nhai ngấu nghiến nuốt chửng ngay vào bụng.

Chỉ trong nháy mắt, Vi Phong đã nuốt hết thanh đoản kiếm luôn cả lưỡi lẫn cán, xong hần rờ bụng cười giọng quái gở :

- Mùi vị của thanh đoản kiếm này còn thơm ngon hơn cả Bát Bảo Kê đại ngư, đại...

Đứng trước tình trạng quái dị này, La Hương Vân bất giác há mồm trợn mắt kinh dị tột độ, vì dù cho La Hương Vân có một võ học quán chúng cao siêu tới đâu đi nữa, nếu bảo nàng phải ăn hết thanh đoản kiếm này thật tình không tài nào nàng nuốt nổi cả.

Hạ Hầu Quyên cũng rất ái ngại dùm nàng, nên vội mỉm cười nói :

- Vân muội cứ việc cầm lấy thanh đoản kiếm ấy xem qua một lượt coi ra sao đã, nhưng Vân muội chớ nên miễn cưỡng khoe tài kéo bị thiệt thân đấy.

La Hương Vân biết Hạ Hầu Quyên có ý nhắc nàng hãy quan sát thanh đoản kiếm, xem nó có phải được đúc bằng thép hay không, rồi sẽ tính sau, nên nàng lập tức cầm ngay thanh đoản kiếm lên, giơ tay sờ thử lưỡi kiếm.

Vừa rời lưỡi kiếm La Hương Vân nhận ngay ra thanh đoản kiếm này đã được đúc bằng một loại thuần thép.

La Hương Vân cười lạt kêu bảo Vi Phong :

- Đây Vi Phong, thiên hạ có câu “Nhân thú bất đồng quần” đối với trận tranh tài thứ nhì, ta bằng lòng chịu thua người, nhưng hồi này ta đã bảo với người rằng nếu không may ta bại luôn ba trận một lúc cũng không hề gì, người có nhớ không?

Vi Phong cười gằn đáp :

- Nhớ! Nếu người đã đại lượng như thế thì...

Vi Phong mới nói tới đây “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương đột nhiên ngắt lời hăn nói lớn :

- Vi sư huynh, trong trận thứ ba, sư huynh không nên giở trò che mắt thiên hạ ra nữa, sư huynh nên thi triển công lực chân thật của mình để tranh tài với đối phương, nếu không, bọn mình có thắng cũng không oai gì, trái lại còn làm nhục tới thể diện của sư môn nữa là khác.

Nghe Vũ Văn Sương nói với Vi Phong như thế, La Hương Vân ngăn người, nàng không ngờ đối phương đã dùng mảnh khố xảo quyết để đánh lừa thắng nàng trận nuốt đoản kiếm vừa rồi.

Nhưng La Hương Vân nghĩ mãi vẫn không sao đoán ra được đối phương đã dùng mảnh khố gì!

Khi ấy, Vi Phong vừa nghe Vũ Văn Sương nói như thế, hăn lập tức gọi tên lái thuyền :

- Tổng Tiểu Thất người hãy đem ra ngay cho ta một trăm tờ giấy bản.

Tên lái thuyền Tổng Tiểu Thất y theo lời đem ra một xấp giấy bản để lên mặt bàn.

Vi Phong nhìn La Hương Vân cười nói :

- Phen này ta sẽ dùng “Truy Tâm chưởng lực” để thỉnh giáo người về môn nội lực nhé.

La Hương Vân cười lạt hỏi :

- Người định thi triển như thế nào có phải người đánh xuống một chưởng sẽ khiến xấp giấy trên bàn này bề mặt không hề hấn gì nhưng chín mươi tám tờ ở giữa sẽ rách tan nát không?

Vi Phong lắc đầu cười đáp :

- Như thế chì quá tầm thường, cách đó chỉ dành riêng cho bọn giang hồ tục thủ thôi.

La Hương Vân vội hỏi :

- Người nói như thế tức là người đã tự phụ cho rằng người không phải là hạng giang hồ tục thủ chứ gì, hừ, vậy người thi triển bằng cách nào người nói thử cho ta nghe xem.

Vi Phong ra vẻ đắc ý đáp ngay :

- Sau khi ta đánh xuống một chưởng ta sẽ khiến một trăm tờ giấy bản này, hễ số lẻ là nguyên còn, số chẵn bị rách nát cho xem. Như thế mới gọi là thi thố tài nghệ môn “Truy Tâm chưởng lực” khổng chế theo ý muốn của mình được chứ.

La Hương Vân cười khẩy nói :

- Ta không tin người có một hỏa bầu tinh thâm đến bậc ấy.

Vi Phong ngạo nghễ :

- Không tin cũng không được, đây là việc làm tận mắt nếu như ta không thể làm được như thế ta hứa sẽ hủy bỏ luôn hai trận ta đã thắng người.

La Hương Vân mỉm cười :

- Người chớ nên tự đắc, hai trận trước người đã dùng hết tâm trí xảo quyết mới may thắng ta kia mà.

Vi Phong cười ha hả :

- Người không tin ta sẽ làm cho người tin. Nhưng nếu ta làm cho người thấy rõ ràng rồi, người sẽ tính sao với ta?

La Hương Vân chum chim cười, quay hỏi Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tỷ chuyện này chị có thể giao cho em tự định liệu có được không?

Hạ Hầu Quyên vội gật đầu cười đáp :

- Sao lại không được, Vân muội có việc giải quyết lấy, lời của Vân muội nói ra sẽ là lời của tỷ tỷ, không sao cả.

La Hương Vân được Hạ Hầu Quyên thuận ý thuận tình liền quay nói với Vi Phong :

- Nếu người dùng Thôi Tâm Chưởng Lực vò nát xấp giấy này theo như lời người nói trước, thì ta vui lòng tha hết mọi tội lỗi của bọn người. Được không?

Vi Phong cười hô hố nói :

- Được! Nhưng ngoài ra bọn người cũng phải đầu nhập làm môn hạ Hải Ngoại tam ma nữa chứ?

La Hương Vân gật mạnh đầu :

- Ta bằng lòng thêm điều đó. Nhưng sau đó người phải nói rõ cho ta nghe việc người đánh lừa ta ở trận thứ nhì như thế nào mới công bình chứ. Người nghĩ sao?

Vi Phong tự phụ hỏa hầu của mình có thể dư sức nắm chắc phần thắng, nên hãnh vội gật đầu bằng lòng :

- Được rồi ta sẽ giữ đúng lời hứa, nói cho người nghe sau khi ngã ngũ trận đấu thứ ba này.

La Hương Vân cười lạt liền nhướng cao mày liễu giục Vi Phong :

- Thế thì người hãy mau mau thi triển tài nghệ đi cho rồi, kéo mất cả thì giờ vàng ngọc cuộc đại triển thần công của chị ta.

Vi Phong nghe nói, bỗng ngẩng đầu cười ha hả một tràng dài nghe vô cùng quái gở, vô duyên.

Vừa cười, không ngờ hãnh cũng ngậm tịt công lực vào cánh tay mặt, chừng tiếng cười vừa dứt hãnh bỗng giơ cao tay đâm xuống một chưởng vào xấp giấy bản.

Khi ấy La Hương Vân vẫn đứng bên cạnh bàn nhìn xem một cách nhàn nhã chờ cho chưởng của Vi Phong đánh xuống xấp giấy bản rồi, nàng mới giương đôi mi cười hỏi :

- Như thế đã xong chưa đấy?

Vi Phong gật đầu đặc ý đáp :

- Nhất định là xong rồi, trong xấp một trăm tờ giấy bản này, tờ lẻ còn nguyên, tờ chẵn đã bị tận hủy không tin người hãy xem đây.

Vừa nói hãnh vừa giơ tay lật từng tờ giấy bản một cho La Hương Vân xem.

Và vừa lật hãnh vừa đếm :

- Một, ba, năm, bảy, Quả nhiên, những tờ lẻ đều y nguyên không hề hấn gì cả, còn những tờ chẵn như hai, bốn, sáu, tám, mười... đều bị rách như lời hãnh nói trước.

Vi Phong ha hả cười một cách ngạo nghễ, rồi vênh mặt tự đắc hỏi :

- Thế nào, người đã trông thấy rồi chớ?

Tuy đã nhìn thấy tận mắt Vi Phong lật luôn mười mấy tờ đầu mang số chẵn đều bị rách nát, nhưng không hiểu sao La Hương Vân bỗng cười mỉm nói :

- Ta đã trông thấy rõ nhưng ta cũng nhận thấy “Truy Tâm chưởng lực” của người chưa đủ sức làm theo ý người muốn, nói cách khác, tức là năm chục tờ đầu, cứ số lẻ là còn y nguyên thật còn số chẵn thì hoàn toàn nát bấy, chẳng qua năm chục tờ trở về sau, biết đâu không khác hơn, nghĩa là không như lời người nói trước.

Vi Phong đang hí hửng bỗng giật mình kinh ngạc tột độ khi hẳn nghe giọng nói vừa rồi của La Hương Vân đầy vẻ tự tin.

La Hương Vân vừa dứt lời, Vi Phong vội vàng đếm nhanh tới tờ thứ năm mươi, không ngờ bắt đầu từ tờ thứ năm mươi một, quả nhiên như lời La Hương Vân đã nói bỗng biến thành số lẻ bị rách nát bấy, còn số chẵn trái lại vẫn y nguyên!

Vi Phong há hốc mồm trợn mắt biến sắc, La Hương Vân thích chí cười ngất, rồi nói :

- Vi Phong, thế là người đã bị thua cuộc rồi. Người còn chần chờ gì nữa mà không giải thích mưu mẹo quỷ quyệt người đã gạt được ta ở trận thi tài thứ nhì chứ.

Vi Phong thẹn đến một đỏ như tiết lợn cứ cảm họng đứng đờ người ra như tượng đá một lúc!

La Hương Vân vừa định chọc tức hẳn thêm, chợt Vũ Văn Sương lên tiếng nói lớn :

- La Hương Vân, người khoan hãy tự mãn đã, để ta giải thích dùm cho Vi sư huynh ta.

La Hương Vân cười kháy nói :

- Được lắm! Người hay Vi sư huynh của người cũng được, miễn ta hết thắc mắc thì thôi.

Vũ Văn Sương hậm hực nói ngang :

- Xem thế mà người tối dạ thật! Trong hai thanh đoản kiếm ấy có một thật một giả, thanh đoản kiếm của người chọn được đánh bằng thép thật còn thanh đoản kiếm Vi sư huynh ta nuốt mất vào bụng là nhọt thanh kiếm được chế tạo một cách đặt biệt bằng một chất liệu vừa mềm vừa dòn nhai được dễ dàng và mùi vị hết sức thơm tho dễ nuốt chứ có gì bí mật cho lắm đâu.

La Hương Vân hơi suy nghĩ qua rồi hỏi tiếp :

- Nhưng còn một nghi vấn nữa là giả như ta chọn thanh đoản kiếm bằng thép thật khi ấy Vi huynh người xử trí cách nào?

Vũ Văn Sương mỉm cười đáp :

- Người không nhớ câu nói của Vi huynh ta mời người là “Thỉnh cô nương hãy chọn lựa một thanh”

sao? Chính nhờ câu nói ấy mà gạt được người đấy. Nếu người chỉ đúng thanh kiếm giả, sư huynh ta sẽ bỏ nó vào mồm ăn luôn, còn nếu như người chỉ đúng thanh kiếm thật là Vi huynh ta sẽ nhanh tay trao thanh kiếm thật ấy cho người, xong cầm lấy thanh kiếm giả biểu diễn cho người xem chớ có gì khó hiểu đâu.

La Hương Vân nghe nói mới hiểu ra, nàng đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên, cười lạt nói :

- Quyên tỷ à, có phải hai trận vừa rồi tiểu muội cả bị thua một cách oan uổng không?

Hạ Hầu Quyên bật cười :

- Trước là oan uổng, nhưng giờ không còn oan uổng nữa bởi căn cứ theo cuộc đố, thì hai trận thắng trước của Vi bằng hữu đã được kể như là không có và hiện giờ giữa hai người, có thể bảo rằng chân phân thắng bại, thu sắc bình phân.

Vũ Văn Sương ngắt lời cười nói :

- Bọn họ một khi chưa phân được thắng bại, thì số thắng bại của song phương sẽ do ta với người quyết định phải không?

Hạ Hầu Quyên quay nhìn đối phương gạt mạnh đầu cười đáp :

- Đúng thế! Hạ Hầu Quyên này rất sẵn sàng chờ người.

Vũ Văn Sương khẽ hừ một tiếng, lạnh lùng hỏi :

- Theo giọng nói của người, hình như người cả quyết rằng người sẽ thắng?

Hạ Hầu Quyên cố ý chọc giận đối phương, vội gạt đầu cười đáp :

- Sống ở trên đời, cần nhất phải có lòng tự tin, không những ta chắc rằng ta sẽ thắng người, mà ta còn tin rằng...

- Người tin rằng thế nào?

Hạ Hầu Quyên dựng ngược mày, to giọng đáp :

- Ta tin rằng ta sẽ thắng người luôn ba trận!!

Vũ Văn Sương bỗng tím mặt, mắt xạ hung quang, hằm hằm nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên nhoẻn miệng cười hỏi :

- Tạt sao người lại nhìn ta như thế? Ta đã từng tung hoành khắp bát hoang, du hiệp tứ hải, ta đã trông thấy quá nhiều những bộ mặt kỳ cục như người và ta đã chán chường lắm rồi đấy.

Vũ Văn Sương tự biết về miệng lưỡi của mình không tài gì đấu lại Hạ Hầu Quyên, nên ả ta nổi giận sôi gan, hét lớn :

- Hạ Hầu Quyên, giờ ngươi muốn thi tài với ta bằng cách nào đây? Nói mau đi!

Hạ Hầu Quyên ung dung đáp :

- Tùy ý ngươi, về võ thì bất luận là nội ngoại khinh công binh đao am khí, còn về văn thi từ ca phú, thư họa cầm kỳ, thậm chí đến thuật tướng số phong thủy cũng được, còn nói đến biện thuyết, chỉ cần ngươi nghĩ ra được cách đấu là ta sẽ không ngăn ngươi bất cứ về phương diện gì.

Vũ Văn Sương nhướn mày nói lớn :

- Ngươi dám để ta tùy ý lựa chọn trước, bộ ngươi không sợ ngươi cũng sẽ giống như La Hương Vân sao?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười đáp :

- Không, ta không sợ vì đã cẩn thận lưu tâm. Và lại ngươi là Tàn Tâm Yêu Cơ, một môn hạ trứ danh của Hải Ngoại tam ma, được xem như một chân tài kiệt xuất, độc tú quần luân, dẫu sao ngươi vẫn còn lại đôi chút chí khí, ngươi không đến đổi dê tiện vô sỉ như sư huynh của ngươi?

Vi Phong nghe nói bỗng cả giận, vừa định chửi mắng Hạ Hầu Quyên cho hả dạ, nhưng Vũ Văn Sương vội khoát tay bảo hẳn :

- Vi sư huynh không nên nóng nảy, sư huynh cứ việc đứng yên lược trận, chờ xem tiểu muội lấy lại thể diện cho sư môn mình.

Câu nói kháy trên tuy bao hàm lời lẽ châm biếm nhưng Vi Phong hình như rất sợ sệt vị sư muội của hẳn, hẳn không dám cãi lại, đành ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ.

Vũ Văn Sương bỗng nhìn về phía người lái đò trầm giọng bảo :

- Ngươi hay chuẩn bị dùm ta một lò lửa và một vạc dầu nấu sôi mau lên!

Một lát sau người lái đò đem ra một lò than hồng cùng với một vạc dầu sôi sùng sục.

Vũ Văn Sương liền móc ra một đồng tiền ném vào chảo dầu phát ra một tiếng “sèo” trên mặt dầu liền tỏa ra một đám khói xanh uốn lượn bay lên cao.

Hạ Hầu Quyên cười hỏi :

- Chắc có lẽ Vũ Văn Sương người định thò tay vào vạc dầu vớt đồng tiền ấy ra chăng?

Vũ Văn Sương gật đầu :

- Đúng thế ta sẽ làm thử trước cho người xem qua một lần rồi sau đó sẽ tới lượt người.

La Hương Vân trong bụng cười thầm “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương quả thật kiêu ngạo một cách ngông cuồng.

Nhưng Hạ Hầu Quyên vẫn thản nhiên, gật đầu cười nói :

- Hay lắm để ta xem người sẽ thử trước như thế nào, lát nữa ta sẽ làm y như người.

Vũ Văn Sương khẽ nhướng đôi mày, liền xắn ống tay áo lên cao để lộ ra cánh tay mặt trắng muốt như ngà ngọc.

Vũ Văn Sương vừa xắn ống tay áo vừa ngẫm vận công lực, chờ cho ống tay áo lên tới tận nách, thì làn da trắng muốt của nàng bỗng dưng biến thành màu đỏ tươi như máu.

Hạ Hầu Quyên kêu “ồ” tiếng giương mi cười khanh khách :

- Thảo nào người định trở tài “lấy vật trong dầu sôi” với ta! Hóa ra người đã luyện được môn “Xích Huyết Thủ” trong Lục Dương công!

Vũ Văn Sương thấy chỉ thoáng nhìn qua, Hạ Hầu Quyên đã có thể nhận ra được lai lịch môn tuyệt học bí mật của mình thì trong bụng cả sợ biết đã gặp phải tay kinh địch lợi hại.

Vũ Văn Sương sợ thềm nhưng vẫn phải cho tay vào vạc dầu nóng.

Dầu sôi sùng sục, khói bốc lên nghi ngút, nhưng Vũ Văn Sương không chút sợ hãi, nàng cho tay vào đến tận đáy chảo, vớt đồng tiền đồng lên khỏi mặt dầu.

Vớt xong, Vũ Văn Sương tỏ vẻ đắc ý, vội lấy khăn tay chùi sạch những vết dầu dính trên cổ tay rồi trao đồng tiền đồng đến tận tay Hạ Hầu Quyên!

Hạ Hầu Quyên cầm lấy đồng tiền đồng, định lên tiếng hỏi thì Vũ Văn Sương chột nhún vai, cười nói :

- Cách thức so tài thế này kể cũng tầm thường chưa có gì hay ho lắm. Người thấy có đúng không?

Hạ Hầu Quyên nhếch mép cười nhạt, tỏ ý khinh thường thái độ khoe khoang hàm ẩn trong câu nói vừa rồi của Vũ Văn Sương.

Nàng nhướng mày hỏi :

- Người có thể cho ta mượn tạm đồng tiền này được chớ?

Vũ Văn Sương gật đầu lia lịa :

- Được! Được! Người cứ tự nhiên! Nhưng người nên xem xét lại cho kỹ trước khi trở tài là được. Đồng tiền vẫn còn nguyên vẹn chưa hề bị méo mó hay sút mẻ tí nào đấy nhé?

Hạ Hầu Quyên gật đầu mỉm cười rồi ném ngay đồng tiền đồng xuống vạc dầu.

Nhưng lạ thay đồng tiền vừa rơi bồm xuống mặt dầu bỗng nhiên gãy ra làm đôi ngon ngọt!

La Hương Vân đứng ngoài thấy vậy không khỏi tức thềm cho Hạ Hạ Hầu Quyên sao không xem xét kỹ để mắc hợm đối phương như nàng và nàng cũng rửa thềm Vũ Văn Sương quả là tay gian xảo vô liêm sỉ đáng sợ thật.

Nhưng tội cho La Hương Vân vô tình nàng không để ý tới sắc mặt kinh hãi đột biến của Vũ Văn Sương ngay trong lúc đó.

Thực vậy, lúc La Hương Vân vừa nghĩ bụng và chửi thềm Vũ Văn Sương xong, đột nhiên Vũ Văn Sương kêu lên :

- Hạ Hầu Quyên, tại sao người lại bóp vỡ đồng tiền, người định vu oan cho ta phải không?

La Hương Vân ngần ngừ không hiểu ắt giáp gì nữa cả, nàng không ngờ Vũ Văn Sương lại nói như thế, tỏ ý nàng ta cũng không biết tại sao đồng tiền kia lại bể làm đôi như vậy.

Thật là kỳ quái không sao hiểu nổi.

Trong khi đó, Hạ Hầu Quyên chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Nàng cuộn tay áo lên, định cho tay vào vạc dầu thì Vũ Văn Sương lại khẽ hừ một tiếng, cười lạt hỏi :

- Hạ Hầu Quyên, bộ người định khoe khoang tài nghệ trước mặt ta đấy phải không?

Hạ Hầu Quyên nghe nói vội vàng ngừng tay nhếch mép cười đáp :

- Việc gì ta phải khoe khoang với người. Đồng tiền kia không may bị bể ra làm đôi khi bỏ vào vạc dầu nên ta định làm nó lành lặn lại nguyên vẹn trả cho người trước khi vớt nó lên khỏi mặt dầu đấy chứ.

Vũ Văn Sương mặt biến sắc, kinh hoảng chẹp hỏi :

- Có phải người bảo rằng đồng tiền đồng vừa bể ra làm đôi, người sẽ làm cho nó liền lặn lại được không?

Hạ Hầu Quyên gật đầu vội thọc ngay tay vào vạc dầu quơ qua quơ lại tìm hai nửa đồng tiền đồng một hồi rồi lấy tay lên xòe ra đưa ngay mặt Vũ Văn Sương và cười nói :

- Chính ta đã ném bể tiền này làm đôi, rồi lại cũng chính ta gắn dính nó lại như cũ, đây người xem có phải vậy không? Thế là kể như ta đã hoàn trả nguyên vẹn lại cho người rồi đấy nhé. Và trận đấu giữa ta và người coi như bất phân thắng bại, chúng ta tái đấu trận thứ nhì đi.

Vũ Văn Sương trông thấy đồng tiền bị bóp vỡ làm đôi, bây giờ quả nhiên đã liền lại nguyên vẹn như cũ, biết là Hạ Hầu Quyên quả là tay kinh địch đáng sợ, không những đã cho tay vào vạc dầu lúc sôi nóng dữ dội hơn ban đầu, nàng lại còn phải ngâm tay lâu hơn để mò đến hai miếng đồng tiền, bụng hơi lo ngại, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ can cường bất phục.

- Ta không muốn lãnh tình của người như thế, trận đầu người đã tấn công thi triển nhiều trò chơi dưới đáy vạc dầu, tự nhiên người phải là kẻ chiến thắng.

Hạ Hầu Quyên khen thầm Vũ Văn Sương quả có chút khí phách của con nhà võ, nàng không cần khiêm nhượng vội gật đầu cười nói :

- Hay lắm, người đã thật tình, ta nhận chiến thắng trận đầu. Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu trận đấu thứ nhì, người hãy tự quyết định đi.

Vũ Văn Sương hiện giờ đã biết rõ đối phương quả thật là một kinh địch duy nhất trong đời mình nàng không dám quá liều lĩnh nữa vội dùng ly rượu trên tay múc đầy một dầu sôi rồi từ từ uống hết.

Cách đấu này chứng tỏ cho biết công lực phải cao hơn và vận dụng nhiều hơn cách đấu lấy đồ vật trong vạc dầu nhiều.

Hạ Hầu Quyên trông thấy Vũ Văn Sương từ từ uống hết ly dầu sôi, nàng cũng lập tức múc lấy một ly, uống ực một cái trơn.

Vi Phong xem tới đây không khỏi giật mình kinh sợ, đoán biết trận so tài bằng “Ngũ Hành công” này Vũ Văn Sương lại đại bại mất rồi, bởi số lượng dầu của đôi bên tuy bằng nhau, nhưng Vũ Văn Sương phải uống từ từ, còn Hạ Hầu Quyên chỉ cần một hơi là uống hết.

Trận đấu thứ nhì giữa Hạ Hầu Quyên với Vũ Văn Sương kẻ chiến thắng vẫn là Hạ Hầu Quyên nên tự nhiên nàng tỏ vẻ đắc ý.

Nhưng La Hương Vân bỗng cau mày liễu tỏ vẻ lo ngại dùm cho Hạ Hầu Quyên.

Vì ngay lúc đó, nàng chợt phát hiện một sự thật khác thường.

Tức là nàng vừa lưu ý tới sắc diện của Vi Phong với Vũ Văn Sương không hề có chút vẻ gì lo ngại cả.

Thực vậy về mặt Vũ Văn Sương không những không hề tỏ ra lo lắng!

Nhưng La Hương Vân đã quá lo xa, vì với nàng và Vi Phong đã huề nhau rồi, còn lại ba trận sau này tức Hạ Hầu Quyên đã liên tiếp thắng luôn hai trận rồi, trận thứ ba sắp tới kể như không có cũng được kia mà.

Nghĩ đến đây, La Hương Vân đánh đổ sự quyết đoán của mình.

Nàng cho rằng căn cứ theo sự động thủ vừa rồi của đôi bên, Hạ Hầu Quyên nhất định là nhân vật quán tuyệt quần luân giữa đám bốn người bất luận tỷ thí bằng cách nào đi nữa, Vũ Văn Sương tuyệt đối không thể nào thắng nổi nàng.

Giữa lúc ấy, Vũ Văn Sương đã sai người đem ra hai cái bình bằng sứ, hình thù và chất liệu y hệt như nhau, và sai người đổ dầu đang sôi sùng sục trong vạc dầu vào. Xong nàng chỉ vào đôi bình sứ giương mi bảo Hạ Hầu Quyên :

- Đây, Hạ Hầu Quyên, ngươi hãy tự ý lựa trước một trong hai chiếc bình sứ này đi.

Hạ Hầu Quyên chau mày hỏi :

- Lựa để làm gì! Vừa rồi ta với ngươi đã uống dầu rồi nếu giờ này mà uống hết cả dầu trong bình này nữa thì dầu không bị nóng chết tất cũng chết ngấy đấy chứ làm sao chịu nổi.

Vũ Văn Sương lắc đầu cười lạt đáp :

- Đâu phải lần tỷ thí này là uống thêm dầu nữa. Ta với ngươi thi nhau ngâm vận huyền công xem ai khiến bình dầu nóng lạnh trở lại trước đấy, chứ có phải uống dầu nữa đâu mà ngươi lo sợ.

- Nếu thế thì khỏi cần phải tuyển lựa làm gì và cũng không cần phải tỷ thí thêm lần thứ ba nữa ta cho ngươi thắng trận này đấy.

Vũ Văn Sương biến sắc hỏi mau :

- Tại sao ngươi lại nói như thế chớ?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười đáp :

- Bớt ta đã thắng ngươi liên tiếp hai trận rồi, còn lại trận thứ ba, bất cứ bên nào thắng bại cũng không ảnh hưởng gì với cuộc diện cả kia mà. Ta nhường trước cho ngươi là để ngươi lấy lại thể diện đấy.

La Hương Vân nghe Hạ Hầu Quyên trả lời khéo như vậy thì gật đầu khen thầm trong bụng và đồng thời để ý chờ xem Vũ Văn Sương trả lời ra sao cho biết.

Hạ Hầu Quyên vừa nói dứt, Vũ Văn Sương đã vội lắc đầu đáp :

- Ta không muốn nhận lãnh hảo ý của người, và ta cũng không thích thọ hưởng thể diện một cách vô lý như thế. Ta với người toàn thủy, toàn chung, đấu cho đủ ba trận để quyết định hơn thua là hơn.

Hạ Hầu Quyên ồ nói :

- Còn gì chưa thể quyết định hơn thua nữa ta đã...

Vũ Văn Sương cười chỉ Vi Phong, chận nói :

- Vừa rồi Vi sư huynh ta đã thắng luôn hai trận, kết quả anh ấy đã bị đại bại ở trận thứ ba người không thấy sao?

- Thế có phải người định nói theo cách giao đấu trước, bắt ta phải đánh cuộc to hơn, để phân rõ thắng bại ở cả trận thứ ba không?

Vũ Văn Sương cười lạt đáp :

- Người cứ việc yên tâm, Vũ Văn Sương này bình sinh cao ngạo đã quen, dẫu ta có hy vọng như thế đi nữa, ta cũng không đủ can đảm thỉnh cầu người làm như thế đâu.

Hạ Hầu Quyên bật cười khanh khách :

- Tính nết của ta hết sức đặc biệt, nếu như người muốn thỉnh cầu ta như thế ta nhất định từ chối nhưng hiện giờ người không thèm thỉnh cầu ta thì ta lại bằng lòng nhận lời đánh cuộc trở lại.

Vũ Văn Sương vừa định trả lời Vi Phong đã tia ra hai luồng nhãn quang âm độc xạ thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân rồi cất tiếng cười ha hả nói :

- Vũ Văn sư muội, sư muội bất tất phải làm như thế. Đối với đôi chim trong lồng, cặp cá trong lưới sư muội định đi yêu cầu chúng thì quả là một chuyện hết sức buồn cười đấy.

Câu nói của Vi Phong có một hàm ý vô cùng sâu sắc khiến Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân ngẩn người không hiểu đầu đuôi ra sao!

Vũ Văn Sương bỗng nhìn Hạ Hầu Quyên nhếch miệng cười bảo :

- Hạ Hầu Quyên người không nên nghe lời bậy của sư huynh ta, bọn ta hãy tỷ thí trong trận thứ ba đã.

Hạ Hầu Quyên cười ngạo nghễ :

- Ta bảo rằng, nếu người muốn đấu trận thứ ba nữa, bọn ta sẽ tính luôn hai trận trước để quyết định hơn

thua, hay là thế này này, ta sẽ ưu đãi người, chỉ cần người thắng nổi ta trận thứ ba, ta sẽ kể như đôi bên huề nhau.

Vũ Văn Sương cười lạt gật đầu :

- Thôi được rồi, ta không nỡ chối từ thịnh tình của người, bây giờ chúng ta bắt đầu đấu trận thứ ba.

Nhưng một khi cuộc đố đã thay đổi, thì phương pháp tỉ thí cũng nên thay đổi ít nhiều chứ?

Hạ Hầu Quyên chỉ vào hai chiếc bình, hỏi Vũ Văn Sương :

- Không phải hai ta ai có thể khiến dầu sôi trong bình đông lạnh trước sao?

Vũ Văn Sương đáp :

- Người khỏi cần nghĩ nhiều, chỉ cần sao người làm theo y như ta là đủ rồi.

Hạ Hầu Quyên chán ghét giọng nói âm độc và kiêu cuồng của đối phương, nàng hừ lạt một tiếng giương mày nói lớn :

- Vũ Văn Sương, người cứ việc yên tâm, dầu người có nhảy vào vạc dầu di nữa, ta cũng vui lòng làm y theo như người.

Vũ Văn Sương cười lạt :

- Người đừng lớn lối, chỉ sợ khi bắt đầu vào việc rồi, người sẽ bỏ cuộc nửa chừng đấy.

Dứt lời, Vũ Văn Sương đã cầm ngay lấy bình dầu từ từ rót vào cổ tay mình.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy hết sức kinh ngạc. Nàng thầm nghĩ :

- “Trận thứ nhất thò tay xuống dầu lấy tiền, trận thứ nhì uống dầu nóng sôi nếu đem trình độ của hai môn nội ngoại ngữ hành công lực ra so sánh với trận thứ ba đổ dầu vào cổ tay, tất nhiên phải khó khăn hơn bội phần những tại sao trong trận thứ ba, Vũ Văn Sương lại tỷ thí một cách dễ dàng như thế?”

Và vì nghĩ chưa ra nguyên nhân bí mật, nên Hạ Hầu Quyên vẫn đứng yên một chỗ, chưa hề động đậy.

Nàng cần phải xem kỹ coi trong phương pháp quá dễ dàng của Vũ Văn Sương có điểm gì lạ nữa không, để khỏi phải... nếu không may, nàng không biểu diễn y như đối phương, làm trò cười cho thiên hạ...

Tuy Hạ Hầu Quyên nghĩ vậy, nhưng Vũ Văn Sương đâu chịu bỏ lỡ cơ hội, nàng lập tức nhướng cao mày liếc, cười lạt kêu to :

- Hạ Hầu Quyên, người còn chờ gì nữa? Không lẽ người định chờ cho dầu nóng trong bình nguội lạnh

rồi người mới chịu rút lên cổ tay sao?

Lời nói nghe khá nặng tai khiến Hạ Hầu Quyên dựng ngược mày liễu phùng phùng tức giận.

Nàng “hừ” giọng mũi một tiếng, lập tức làm y hết như Vũ Văn Sương vừa làm, nàng cầm bình dầu nóng, từ từ rót vào cổ tay.

Lúc khởi đầu không thấy Hạ Hầu Quyên có sao cả, nhưng rót được một lúc lâu, La Hương Vân chợt thấy toàn thân Hạ Hầu Quyên bắt đầu run rẩy.

Nhìn kỹ cổ tay Hạ Hầu Quyên, thấy làn da trắng mịn của nàng đã bị dầu sôi làm bỏng trở thành đỏ ửng và từ từ sưng to La Hương Vân giật mình kinh hoàng, biết Hạ Hầu Quyên hiện giờ công lực đã bị mất hết một cách lạ lùng khủng khiếp.

“Hạ Hầu Quyên có một nội gia công lực thượng thừa mà còn có thể đột nhiên bị mất hết, còn ta...?”

Sực nghĩ đến mình, La Hương Vân bất giác sợ toát mồ hôi lạnh, vội vàng ngưng khí hành công vận thử ra xem sao.

Không thử còn đỡ, bây giờ, thử rồi, La Hương Vân toàn thân mồ hôi tuôn ra như xối.

Vô Tình Trạch Nữ vừa phát hiện chính nàng cũng đã bị mất hết công lực một cách bí mật.

Ngay khi ấy, cổ tay của Hạ Hầu Quyên đã bắt đầu bị bỏng nặng vì dầu sôi da thịt phồng lên nước nẻ đáng sợ.

Thấy Hạ Hầu Quyên bị đau nhức tận xương tay, đến toàn thân run bần bật, La Hương Vân chịu không nổi, nàng vội giơ tay giáng một chưởng vào chiếc bình dầu trên tay Hạ Hầu Quyên văng xuống Động Đình hồ.

Sau đó, La Hương Vân nhanh nhẹn móc ra một gói thuốc bột rắc vào vết thương cho Hạ Hầu Quyên, xong nàng quay lại trợn mắt hét lớn :

- Lũ khốn nạn kia, hai chị em ta không may mắn phải mưu độc của bọn người, giờ bọn người muốn làm gì thì làm đi.

Vũ Văn Sương cười khẩy hỏi :

- Trước khi chết, bọn người muốn rõ tại sao bọn người đã mất hết công lực không?

La Hương Vân cười lạt :

- Chắc chắn là chị em ta đã bị trúng độc, ta muốn biết rõ thứ độc được ấy?

Vũ Văn Sương vội chỉ Vi Phong :

- Đây là thủ đoạn của Vi sư huynh ta để sư huynh ta giải đáp cho nghe.

Hạ Hầu Quyên dựng ngược mày trợn mắt nhìn Vi Phong :

- Vi Phong có dám nói rõ quỷ kế vô sỉ của người cho ta biết chẳng?

Vi Phong đắc ý, cười giọng gian xảo :

- Dầu bọn người là chim đại bàng, nhưng đại bàng hiện giờ đã bị gãy cánh thì ta sợ gì không cho biết!

La Hương Vân quát lớn :

- Hãy nói nhanh lên đi tên dâm tặc dê hèn chó chết!

Vi Phong cười ngất :

- Được là vua, thua là giặc, dê hèn dâm tặc không hề gì. Hà hà... quang minh chính đại có đáng giá là bao kia chứ. Ta hãy hỏi bọn người chúng mình có tất cả bốn mạng thì phải động thủ, vừa đúng một đôi một, hà tất...

Vi Phong nói đến đây, Hạ Hầu Quyên đã hiểu ra, bỗng kêu to :

- Có phải độc dược người bôi trước vào bốn cây thẻ bằng tre không?

Vi Phong mỉm cười gật đầu :

- Người đã đoán lược đấy, nhưng rất tiếc đã trễ rồi. Từ khi bắt đầu rút thăm, hai người đã bị trúng độc, nhưng mãi đến giờ độc lực mới phát đấy.

Hạ Hầu Quyên nghe nói liền khẽ cau mày thềm suy tính tìm kế thoát thân.

Chợt Vũ Văn Sương kêu hỏi Vi Phong :

- Vi sư huynh, sư huynh định xử trí với Bào Hao Hồng Nhan, Vô Tình Trạch Nữ như thế nào đấy?

Không chút do dự, Vi Phong ứng tiếng đáp ngay :

- Trảm thảo không trừ căn e gió xuân trời lại mọc. Nay bọn ta đã may mắn nắm cứng đuôi rắn rồi, thế nào bọn ta cũng phải đập nát đầu rắn mới xong.

Vũ Văn Sương cười gằn hỏi :

- Bộ Vi sư huynh định giết chết hai nàng ta à?

Vi Phong gật đầu :

- Ngay hôm nay chúng ta không hạ sát hai nàng, sau này bọn ta cũng không thoát khỏi tay họ.

Vũ Văn Sương hỏi :

- Thế phải giết bằng cách nào?

Vi Phong cười giọng hiểm độc :

- Có nhiều cách giết người, ngu huynh cho rằng cách đơn giản nhất là cho hai nàng uống trước một loại thuốc độc, bắt họ phải đứt hết ruột gan, xong sẽ trói gô họ vào đá, liệng xuống đáy hồ là xong chuyện.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân tức giận nghiêng răng kèn kẹt, oán hận lòng độc ác vô song của Vi Phong khôn tả.

Vũ Văn Sương bỗng cười khanh khách, nói giọng trêu chọc lơ lả với Vi Phong :

- Hai nàng đều là thiên tiên giáng trần, Vi sư huynh lại là một con Quỷ háo sắc, không lẽ Vi sư huynh bỏ qua của ngon vật lạ sao?

Hai câu trên đã khiến Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân mặt mày biến sắc, trống ngực họ nhảy mạnh thành thịch!

Cũng may, trong khi Vũ Văn Sương vừa ngừng giọng, Vi Phong đã không chút chần chừ, lập tức đáp :

- Vũ Văn sư muội, sư muội đừng thử ngu huynh làm gì cho mất công, tuy tư sắc hai nàng bất tục, nhưng ngu huynh đã may được sư muội có lòng thương đến từ trước thì nay dầu cho Hằng Nga giáng thế, Tây Tử phúc sinh đi nữa, ngu huynh cũng không dám nghĩ bậy đâu!

Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân nghe đối phương nói vậy trong lòng cũng tạm yên tâm.

Họ đoán biết Vi Phong với Vũ Văn Sương đã có qua việc mờ ám không được trong sạch.

Một khi quan hệ đôi bên đã đến mức này thì tánh mạng của hai nàng may ra có thể khỏi lo và tấm thân thanh bạch của họ cũng sẽ được bảo đảm.

Quả nhiên sau khi vừa nghe xong lời Vi Phong, Vũ Văn Sương cong môi cười lạt :

- Hừ! Anh môi lưỡi khéo thật nếu không gặp em trên mặt hồ, biết đâu anh đã...

Vi Phong vội phân vân :

- Sư muội chớ nên nghi bậy cho anh nếu không tin anh sẽ giết chết hai nàng lập tức cho sư muội xem.

Dứt lời, Vi Phong liền giơ tay định điểm ngay vào yếu huyệt của Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên vẫn thản nhiên, thần sắc như thường.

Nhưng Vũ Văn Sương đã lập tức khẽ phát ống tay áo phóng ra một luồng kinh phong linh không ngăn cản hữu chưởng của Vi Phong vừa điểm vào giữa ngực Hạ Hầu Quyên.

Vi Phong giật mình kinh ngạc, vội rút tay trở về :

- Tại sao sư muội lại che chở cho đối phương?

Vũ Văn Sương nhìn Vi Phong, gương mi nói lớn :

- Vi sư huynh, em xin hỏi sư huynh một việc, từ ngày chúng ta nghệ thành xuất thế đến nay, thử hỏi trong đám võ lâm đồng đẳng có ai là đáng mặt địch thủ của ta không?

Vi Phong cười hì hì :

- Đừng nói chi đến Vũ Văn sư muội, ngay đến một nhân vật tư chất dần độn như ngu huynh, cũng chưa hề gặp qua địch thủ xứng đáng.

Vũ Văn Sương gật đầu, đưa mắt nhìn qua Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Bởi thế nên tiểu muội mới lưu lại hai nàng, tạm thời không cho sư huynh giết chết họ đấy.

Vi Phong cau mày :

- Nhưng lưu lại họ làm gì?

Vũ Văn Sương mỉm cười :

- Tiểu muội muốn lưu lại họ để dùng làm đối thủ, tiểu muội sẽ tái đấu với họ cho thỏa thích.

Vi Phong nghe nói lắc đầu.

Vũ Văn Sương có vẻ không vui :

- Tại sao sư huynh lại lắc đầu? Không lẽ sư huynh không đồng ý việc làm của tiểu muội?

Vi Phong cười đáp :

- Nhất định là không đồng ý rồi, vì sư muội không những đã đấu qua với Hạ Hầu Quyên và...

Nói đến đây Vi Phong không dám nói tiếp, vì sợ chọc giận Vũ Văn Sương.

Wũ Văn Sương cười nói :

- Tại sao Vi sư huynh không chịu nói tiếp, việc gì phải sợ sệt, nếu không phải tiểu muội đã giao đấu qua với Hạ Hầu Quyên và đã bị nàng đánh bại, thì không đời nào tiểu muội giữ nàng lại làm gì?

Vi Phong ngạc nhiên :

- Ngu huynh không hiểu sư muội nói như thế với ý gì hết!

Wũ Văn Sương cười nói :

- Không có gì lạ cả, tại tiểu muội đã bị thua một cách bất phục tùng, đó thôi!

Vi Phong bật cười :

- Xét theo tài nghệ thì trong hai trận đã qua, võ công của Hạ Hầu Quyên quả thật cao minh, tại sao sư muội chưa chịu phục nàng ta?

Wũ Văn Sương mỉm cười :

- Võ công của nàng tuy cao cường, nhưng tiểu muội chưa thi thố hết tài nghệ ra để tỷ thí với nàng kia mà.

Vi Phong ngạc nhiên đến chừng hửng, Vũ Văn Sương thấy vậy vội mỉm cười nói :

- Là sư huynh của tiểu muội, chắc sư huynh không lạ gì sở trường của tiểu muội?

Vi Phong cười nói :

- Nếu nói về sở trường, chắc có lẽ sư muội định thi triển môn là “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của Văn sư thúc chứ gì?

Wũ Văn Sương gật đầu :

- Đúng, tiểu muội muốn giữ lại tính mạng của “Bào Hao Hồng Nhan” Hạ Hầu Quyên với “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân, và định khôi phục lại công lực cho họ, để tiểu muội được thi triển môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” đây.

Vi Phong “ồ” to một tiếng, cười nói :

- Hóa ra sư muội định lợi dụng hai nàng để chứng minh mình là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi nhất trong dương thế võ lâm?

Vũ Văn Sương bật cười khanh khách :

- Đúng thế, không lẽ sư huynh cho tiểu muội hành động như thế là không hợp lý sao?

Vi Phong nhíu chặt đôi mày cười lạt :

- Hợp lý thì hợp lý thật, nhưng ngộ nhỡ...

Vũ Văn Sương bật cười lớn tiếng :

- Vi sư huynh, sư huynh không nên nhát gan như thế, bộ sư huynh cho rằng tiểu muội sẽ giải trừ được công lực, hồi phục công lực cho họ ở ngay Động Đình hồ này sao?

- Sư muội còn có diệu kế gì khác hơn nữa?

Vũ Văn Sương đắc ý cười ha hả :

- Tiểu muội định giải họ lên Đồi Bách sơn Thiên Huyền cốc.

Vi Phong vỗ tay tán thưởng :

- Vũ Văn sư muội chu đáo quả chừng, một khi đã vào tới Thiên Huyền cốc, dẫu hai nàng có mọc thêm cánh cũng nan đào kiếp số.

Vũ Văn Sương cười giọng hiểm độc :

- Khi ấy tiểu muội sẽ hồi phục lại công lực cho họ, để họ động thủ với tiểu muội, nếu họ bị bại tự nhiên họ sẽ bị giết chết bởi tay tiểu muội. Nhưng nếu họ đại thắng thì...

Nói đến đây, Vũ Văn Sương bỗng nghiêm mặt nhìn Vi Phong, gương mi hỏi :

- Vi sư huynh. Tiểu muội muốn hỏi thêm sư huynh điều này, nếu như hai nàng đã thắng môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của tiểu muội, chúng ta có thể tha chết cho hai nàng không?

Vi Phong nghiêng răng đáp :

- Nhất định là không rồi. Cổ nhân đã nói là cầm hổ thì dễ mà thả hổ thì khó, đến khi ấy sư muội khỏi phải mệt tâm ngu huynh tự nhiên sẽ diệt trừ dùm hai hãn thế kình địch cho sư muội.

Vũ Văn Sương liếc mắt cười duyên :

- Lời của sư huynh thật là hợp ý tiểu muội, quả là tiếng nói của nhất đại kiêu hùng Tào Mạnh Đức năm xưa!

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân nghe đến đây trong bụng bớt lo.

Bởi một khi Vũ Văn Sương định giải hai nàng lên Thiên Huyền cốc, hung hiểm tuy nhiều nhưng cơ hội thoát thân cũng không phải ít. Nhất là giữa Vi Phong với Vũ Văn Sương, cảm tình của sư huynh muội, tự nhiên Vũ Văn Sương sẽ phải đổ kỵ ghen ghét không cho Vi Phong có hành động vô liêm sỉ với hai nàng.

Khi ấy, Vũ Văn Sương đã ra lệnh cho người lái đò chèo thuyền vào bờ hồ, đồng thời nàng cười lạt hỏi Hạ Hầu Quyên :

- Này Hạ Hầu Quyên! Có phải người đã bị bại một cách bất phục chẵng?

Hạ Hầu Quyên hừ một tiếng cười lạt đáp :

- Đừng nói ta không phục người, người cũng chưa chắc đã chịu phục ta. Giữa mặt hồ và trên thuyền nhỏ bé đâu phải là chỗ giao đấu lý tưởng của ta với người.

Vũ Văn Sương gật đầu :

- Bởi thế nên ta mới định đem người lên “Thiên Huyền cốc” để hai bên giao đấu thẳng tay với nhau cho thống khoái đấy.

Hạ Hầu Quyên chưa kịp trả lời, La Hương Vân vội vờ hỏi :

- Nghe nói trong “Thiên Huyền cốc” chính là nơi “Thiên la địa võng” thì phải?

Vũ Văn Sương cười nói :

- Bọn người thường qua lại trong đất Trung Nguyên không biết danh “Vũ Trụ lục tàn” sao?

La Hương Vân đáp :

- Đương nhiên là đã nghe qua rồi, sáu tên ác ma tột nguyên ấy hiện giờ đã được giới võ lâm tôn là sáu nhân vật đệ nhất lưu của đương thế võ lâm, sao chị em ta lại không biết.

Vũ Văn Sương cười nói :

- Trong “Vũ Trụ lục tàn” có một nhân vật lớn tuổi nhất, toàn thân tê liệt...

La Hương Vân vội ngắt lời nói :

- Tên ấy là Độc Cô Trí! À... ta nghĩ ra rồi chắc có lẽ “Thiên Huyền cốc” ở trong Đồng Bách sơn của

Độc Cô Trí hiện đang dùng dùng làm căn cứ cho Lục Tàn bang chứ gì?

Vũ Văn Sương gật đầu cười gằn :

- Đúng thế! Thiên Huyền cốc hiện giờ đã được chinh đồn một cách hết sức chu đáo nghiêm mật, ngầm chứa nguy cơ, mỗi tấc đất đều là uống tử thành, tay đã là một sấm la điện dùng làm nơi đoạt mệnh những nhân vật võ lâm dám cả gan buộc chân vào đấy.

Nghe thấy La Hương Vân đang tìm cách thăm dò tình hình Thiên Huyền cốc một cách khéo léo, Hạ Hầu Quyên cũng không bỏ lỡ cơ hội, vờ cười lạt nói lớn :

- Vũ Văn Sương sao người dám khoác lác như thế? Tuy Độc Cô Trí tâm cơ hơn người nhưng chỉ là một tên thân tàn ma dại...

Vũ Văn Sương nạt ngang :

- Độc Cô Trí tuy tàn nhưng không phế, vả lại sau khi y sáng lập xong “Lục Tàn bang” y đã chịu khó giao du, mời mọc những hảo thủ hãn thế động địa kinh thiên về giúp đỡ y.

Hạ Hầu Quyên cười xòa nói :

- Hừ... gì mà hãn thế hảo thủ? Ta không tin một kẻ tàn tật bất tài như Độc Cô Trí lại có thể khiến vạn chúng quy tâm, cam lòng về hòa với hắn?

Vũ Văn Sương cười nói :

- Trong Lục Tàn bang của Độc Cô Trí biện giờ đã có bốn vị Cung phụng về giúp rồi.

Hạ Hầu Quyên vờ kinh ngạc hỏi :

- Bốn vị Cung phụng lai lịch chắc bất phàm, bởi đối với những hảo thủ khác phần nhiều chỉ được giữ chức “Hộ pháp” là cùng?

Vi Phong vội đỡ lời :

- Quả đúng là bốn vị hãn thế hảo thủ, tài nghệ quý khiếp thần kinh. Người không biết chứ nếu Lục Tàn bang không có gì đặc biệt thì chưa chắc họ đã chịu khuất phục làm việc cho Độc Cô Trí.

La Hương Vân vờ hỏi :

- Thế bốn người ấy là ai?

Vi Phong vội bấm đốt ngón tay đáp :

- Họ là ân sư của ta “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, nhị sư thúc “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa, ân sư của Vũ Văn sư muội ta đây là “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, và với một nhân vật khá trứ danh khác là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu.

Hạ Hầu Quyên nhìn Vi Phong cười lạt :

- Vừa rồi người bảo rằng nếu không vì nguyên nhân nào khác, bốn vị Cung phụng chưa chắc đã chịu về với Độc Cô Trí, thế là thế nào?

Vi Phong vừa định trả lời, Vũ Văn Sương vội cười khanh khách nói :

- Người xưa có câu: “Ngôn đa tất thất”, Vi sư huynh nên kín miệng một chút!

Vi Phong bỗng cười ngất :

- Vũ Văn sư muội hà tất phải cẩn thận như thế, nay Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đã không khác gì “chim lồng cá chậu”, dầu không may ngu huynh có sơ ý, lỡ lời đi nữa, cũng không quan hệ gì cả kia mà.

Nhưng Vũ Văn Sương bỗng sa sầm nét mặt, cười lạt đáp :

- Thôi. Em hiểu rồi, em chỉ là sư muội của anh, em không có quyền can anh, anh muốn nói gì cứ nói, nhưng nếu lỡ có bề nào thì anh sẽ chịu trách nhiệm trước mặt tam vị ân nhân đấy nhé!

Vi Phong giật mình sợ hãi, vội vàng tươi cười xin lỗi :

- Vũ Văn Sư muội đừng giận, ngu huynh không dám làm lộ cơ mật cho hai nàng biết đâu.

Vi Phong vừa nói xong, Hạ Hầu Quyên bỗng phá lên cười sảng sặc...

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tái Nhập Thiên Huyền

Vũ Văn Sương thấy vậy liền quắc mắt nạt Hạ Hầu Quyên :

- Có im miệng lại không? Việc gì ngươi lại cười dữ vậy?

Hạ Hầu Quyên vừa cười vừa đáp :

- Ta cười ngươi may mắn là sư muội của Vi Phong chứ nếu không may ngươi là vợ hắn, mỗi lần ngươi hét lên một tiếng khiến hắn bay hồn mất vía như vậy thì ôi thôi chướng mắt khó coi lắm!

Vi Phong bị chế nhạo thẹn đến đỏ mặt, hắn tức giận giơ tay phóng mạnh một chưởng vào giữa yếu huyệt của Hạ Hầu Quyên.

Nhưng Vũ Văn Sương đã kịp thời giơ tay ngăn cản hỏi Vi Phong với giọng ngạc nhiên :

- Vi sư huynh tại sao sư huynh lại muốn giết nàng ta ngang xương như vậy?

Vi Phong không dám nói là mình tức vì đối phương nói rõ tấy là mình sợ đàn bà nên bối rối đáp trở đi :

- Sư muội không thấy bộ mặt đáng ghét của ả ta sao.

Vũ Văn Sương bật cười nói :

- Em không thấy nàng ta có gì đáng ghét cả, kẻ ghét nàng chính là sư huynh. Nói thật ra sư huynh nể sợ tiểu muội có phải là việc làm tổn hại tới tôn nghiêm hay mất mát danh dự gì...

Vi Phong lật đật nói :

- Sư muội hiểu lầm rồi, ngu huynh đâu có...

Vũ Văn Sương lại xua tay chặn nói :

- Vi sư huynh không nên giải thích nữa, tiểu muội không hiểu sư huynh thì còn ai hiểu được sư huynh phải không.

Mãi đứng cãi lý với nhau, không ai để ý tới lúc đó, trên mặt Động Đình hồ bỗng có một chiếc du thuyền lạ xuất hiện. Tới chừng thuyền hai bên còn cách nhau một khoảng không xa họ mới phát giác ra.

Thấy bên thuyền lạ, người đứng ở đầu thuyền là một vị lão ni thần nghi phiêu dật, Hạ Hầu Quyên bỗng nghe lòng mình rộn lên một cảm giác sung sướng bàng hoàng.

Nàng đã nhận ra lão ni đang đứng tại đầu thuyền bên kia chính là ân sư “Bàn Nhược am chủ” Hồi đại sư.

Hạ Hầu Quyên định dùng công phu “Nhập Mật Truyền Âm” chào hỏi ân sư nhưng kịp nghĩ ra hiện giờ nàng đang bị trúng kỳ độc không thể vận chân khí đặng.

Vả lại, nếu hiện giờ nàng mở miệng kêu lên một tiếng, hoặc có một cử động nào khác thường, lập tức Vi Phong và Vũ Văn Sương hạ độc thủ sát hại nàng và La Hương Vân ngay, cho nên nàng lại thôi bỏ ngay ý định ấy.

Tuy nhiên, Hạ Hầu Quyên tin tưởng là thế nào ân sư cũng tìm cách cứu được nàng và La Hương Vân chớ chẳng không. Trong khi Hạ Hầu Quyên lo lắng nghĩ ngợi như vậy thì La Hương Vân vẫn yên lặng như không hay biết điều gì.

Và thuyền của Bàn Nhược am chủ lúc đó cũng đang lướt tới sát thuyền bên này. Hạ Hầu Quyên mừng thầm liền đưa mắt nhìn La Hương Vân.

Hiện giờ, La Hương Vân cũng thừa nhận ra được lão ni đang đứng trên đầu thuyền bên kia có một thần nghi cao cổ xuất trần, đồng thời bắt gặp Hạ Hầu Quyên vừa lấy mắt ra hiệu...

Nàng đã đoán hiểu ngay hết tám chín phần mười vị lão ni kia là ai.

Về phần Vũ Văn Sương với Vi Phong cả hai tự thị kiêu cường nên tuy trông lão ni đang đứng phía bên kia thuyền có vẻ bất phàm nhưng họ vẫn không thèm để ý tới.

Bỗng ngay khi ấy Hạ Hầu Quyên vội nghe có tiếng với nói nhỏ như tiếng muỗi bên tai :

- Quyên nhi, số phận của con với La điệt nữ ra sao ta đã hiểu cả, lát nữa gặp ta, con cứ giả vờ làm như không biết, tự nhiên ta sẽ có cách cứu hai con.

Nghe xong lời dặn của sư phụ, Hạ Hầu Quyên nhớ kỹ trong lòng, tuy nàng cùng hơi lấy làm nghi hoặc.

Nàng nghi hoặc vì nàng không hiểu tại sao ân sư của nàng nói đã hiểu rõ hết chuyện nàng với La Hương Vân ngộ nạn trên mặt Động Đình hồ, xung quanh hồ bao la bát ngát không có một bóng cây hay một hốc đá trốn nấp, dẫu ân sư của nàng có thần thông quảng đại đến đâu đi nữa, cũng không thể nghe biết được chuyện gì đã xảy ra trên chiếc Song Tâm Huyết Châu này. Thế tại sao sư phụ nàng lại bảo như vậy, Hạ Hầu Quyên càng nghi càng cảm thấy mê hoặc khó hiểu. Khi ấy hai thuyền cũng vừa cặp sát vào nhau. Bàn Nhược am chủ vội chắp tay trước ngực, nhìn Vũ Văn Sương niệm câu phật hiệu rồi nói :

- Thừa nữ thí chủ, bần ni định hóa chút tiểu duyên chẳng hay nữ thí chủ có vui lòng chẳng?

Vũ Văn Sương nhìn sang vị lão ni rồi giương mi cười nói :

- Chẳng hay lão tiên bối định hóa duyên gì? Xin mời lão tiên bối qua bên thuyền tiểu nữ dạy bảo cho.

Bàn Nhược am chủ lập tức khê động thân hình, nhẹ nhàng nhảy qua thuyền bên kia.

Thần ni chấp hai tay trước ngực mỉm cười hỏi :

- Chẳng hay chư vị thí chủ xưng hô như thế nào?

Thần ni vừa hỏi vừa đưa mắt ra hiệu cho Hạ Hầu Quyên ngầm bảo không nên làm lộ thân phận của hai thầy trò.

Trong khi ấy Vũ Văn Sương chẳng hay biết gì vội cười :

- Tiểu nữ là Vũ Văn Sương, còn đây là sư huynh Vi Phong, còn hai vị cô nương là khách đi nhờ thuyền của tiểu nữ.

Nói đến đây hai mắt vụt sáng như điện, Vũ Văn Sương ngắm nhìn Bàn Nhược am chủ từ đầu tới chân, rồi hỏi :

- Tiểu nữ muốn biết pháp hiệu của đại ni?

Bàn Nhược am chủ cười đáp :

- Bần ni đã xa cách hồng trần từ lâu, vật ngã lưỡng vong, Vũ Văn thí chủ cứ gọi bần ni là Vô Danh Lão Ni đủ rồi.

Vũ Văn Sương tiếp hỏi :

- Đại ni bảo “đã vật ngã lưỡng vong” sao còn hóa duyên làm gì?

Bàn Nhược am chủ đáp :

- Bần ni đâu phải vì tu am bồ tát đến đây mộ hóa với Vũ Văn thí chủ.

- Thế Đại ni định mộ hóa việc gì?

- Quanh vùng Tương Tây dân tình hiện đang lâm vòng đói khổ, bần ni không nỡ nhìn cảnh chúng dân ăn thịt lẫn nhau.

Vũ Văn Sương bỗng kêu lên kinh ngạc, chặn lời nói :

- Hóa ra đại ni mang nghĩ đến sự đau khổ của lê dân với lòng từ bi của đại ni tiêu diệt đầu dâm không nghe lời thánh thiện. Vậy đại ni cho tiểu nữ cùng với vị sư huynh đây quyên tặng hai trăm lạng vàng gọi là để góp phần vào nghĩa cử này.

Không ngờ “Tàn Tâm Yêu Cơn” Vũ Văn Sương lại quá rộng rãi như thế chỉ một lời nói là dâm sai thuyền gia vào trong khoang thuyền đem ra hai trăm lạng vàng đặt trên mặt bàn dự bị trao cho mình, Bàn Nhược am chủ chấp tay vái tạ :

- Bần ni xin thay mặt lê dân đoi khổ tạ ơn Vũ Văn thí chủ và Vi thí chủ cầu chúc cho nhị vị thí chủ phúc đức vô biên.

Hạ Hầu Quyên chờ mãi không thấy ân sư của mình ngấm nói lời gì về chuyện nàng với La Hương Vân nên bát giác cau mày, vờ mỉm cười nói :

- Vũ Văn cô nương, tị cát có thể thành tháp, tôi và Vân muội cũng muốn được góp phần vào nghĩa cử này chẳng hay có tiện không ạ!

Vũ Văn Sương cười nói :

- Đây là một cứu nhân thiện cử, càng nhiều càng hay hà tất cô nương phải hỏi Vũ Văn Sương này làm gì?

Hạ Hầu Quyên được thể hỏi luôn :

- Hiện giờ thân phận của hai chị em tôi đã khác hẳn, bọn tôi chỉ là khác, nhất cử nhất động đều cần phải hỏi trước... nhị vị cho phải lẽ vậy mà.

Mấy câu trên tuy nói với Vũ Văn Sương nhưng kỳ thật Hạ Hầu Quyên cốt ý ám thị báo cho ân sư nàng biết là giờ bọn nàng đang bị tai nên mất hết tự do.

Vũ Văn Sương vô tình không biết nên bật cười nói :

- Hạ Hầu cô nương không nên khích sáo như thế, đối với thiện cử này, bọn cô nương có thể tự do làm theo ý muốn, khỏi phải giữ lễ với chúng tôi.

Hạ Hầu Quyên chờ nghe Vũ Văn Sương lập tức móc ra ba hạt minh châu to bằng đốt ngón tay cái, tỏa hào quang lóng lánh sáng ngời.

Vũ Văn Sương vừa thấy ba hạt minh châu thì cau mày khó chịu vì giá trị của ba hạt minh châu này hơn hẳn giá trị của hai trăm lạng vàng của ả ta gấp trăm ngàn lần.

Bàn Nhược am chủ chợt niệm “A Di Đà Phật”, mỉm cười nói :

- Hạ Hầu cô nương khăng khái làm nghĩa, tất sẽ vạn kiếp tiêu tan phúc trạch vô lường.

Bàn Nhược thần ni vừa nói vừa giơ tay cầm lấy ba hạt minh châu.

Hạ Hầu Quyên nghe bốn chữ “vạn kiếp tiêu tan” ngầm chứa ý gì song quan, bất giác lẳng lặng suy nghĩ, không ngờ ngay khi đó nàng bất cảm thần thấy chường tâm hơi đau nhói và một làn hơi lạnh bỗng xuyên qua da thịt truyền khắp thân thể nàng.

Hạ Hầu Quyên giật mình, nhưng sức nghĩ ra ân sư của mình làm thế tất có thâm ý, nên nàng cố nhẫn nại, giữ thần sắc thản nhiên như thường.

Trong khi ấy, La Hương Vân cũng vừa móc ra một miếng thuẫn bích mỹ ngọc hình vuông trao cho Bàn Nhược am chủ miệng điếm một nụ cười xinh tươi duyên dáng :

- Thừa đại ni về phần tiểu nữ, tiểu nữ xin quyên tặng miếng bích ngọc này, thỉnh đại ni đem đến nơi nào có đông cửa hiệu đổi lấy kim ngân, dùng để mua lương thực cứu giúp nạn nhân.

Bàn Nhược am chủ cũng vội vàng giơ tay đón nhận miếng ngọc bích và cười nói :

- Đấng cao cả thế nào cũng phù hộ cho tấm lòng bồ tát của La cô nương và bản ni xin chúc cho La cô nương nhân duyên mỹ mãn, tai qua nạn khỏi vạn sự như ý.

La Hương Vân vừa nghe Thần ni nói thế bỗng nàng cũng cảm thấy chường tâm của mình đau nhói và đồng thời nghe một làn hàn khí xuyên qua tràn lan ra khắp cơ thể.

La Hương Vân đoán ngay ra cố sự khác thường, nhưng nàng vẫn cố giữ kín không nói gì cả trong khi Vũ Văn Sương với Vi Phong cứ u mê không để ý tới những việc vừa xảy ra.

Bản Nhược Am chủ lập tức góp nhặt hoàng kim minh châu với ngọc bích, rồi chấp tay cảm tạ đoạn cất mình nhảy sang thuyền bên kia nhẹ nhàng như cơn gió.

Hạ Hầu Quyên tin tưởng ân sư của mình trước khi rời thế nào cũng sẽ truyền âm dặn bảo lần nữa, nhưng không ngờ thuyền của Bàn Nhược am chủ đã đi thật xa, chờ mãi mà vẫn chưa nghe thấy lời gì, nên trong lòng nàng buồn tủi vô hạn.

Vừa lúc ấy đột nhiên Vi Phong cười lạt nói :

- Tài vận của vị lão ni ấy may mắn thật, nếu bà ta chiếm hữu những bảo vật vừa rồi, cả đời bà ta tiêu xài cũng không hết nữa.

Hạ Hầu Quyên nghe Vi Phong nói xấu cho ân sư mình nàng trừng mắt vừa định quát mắng thì La Hương Vân đã nói :

- Vi Phong, người tiểu nhân đê tiện vừa vừa nhé, vị lão ni vừa rồi rõ ràng là một thế ngoại cao ni, đời nào bà ta lại có bụng tham lam như người mà người tưởng.

Vi Phong cười khẩy lên giọng dạy đời thiên hạ :

- Hừ, nhìn bề ngoài không có ích gì đâu, người không nghe người ta nói “Tri nhân tri diện bất tri tâm, họa hổ họa bì nan họa cốt” sao?

Vũ Văn Sương xen vào lên tiếng nói :

- Vi sư huynh đừng lý lẽ nữa, chúng ta nên bỏ thuyền đổi ngựa để lên thẳng Đồng Bách sơn Thiên Huyền cốc cho yên chuyện khỏi sanh lời thôi.

Thế là sau đó họ cho thuyền ghé ngay vào bờ.

Vi Phong đưa mắt nhìn bọn Hạ Hầu Quyên, ngấp ngừng nói với Vũ Văn Sương :

- Vũ Văn sư muội, hai nàng này sư muội tính sao đây?

Chợt Hạ Hầu Quyên chận đáp giọng giận dữ :

- Người khỏi phải lo cho chị em ta. Bọn người cứ việc giao cho chị em ta mỗi người một con ngựa là được, ta cam đoan với người là chị em ta không thềm trốn chạy nửa bước trước khi chưa lãnh giáo qua môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của Vũ Văn sư muội của người.

Vi Phong vội nhìn Vũ Văn Sương.

Vũ Văn Sương cười nói :

- Sao lại không được nếu như Vi sư huynh không yên tâm hãy để họ cỡi ngựa đi trước tiểu muội xin đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.

Vi Phong bỗng gật đầu “ồ” khẽ một tiếng cười nói :

- Phải đấy, ngu huynh cũng quên phức là hai nàng hiện giờ bị mất hết công lực nữa chứ.

Hạ Hầu Quyên bỗng “hừ” giọng mũi một tiếng kêu nói :

- Vi Phong sao người đê tiện như thế, thật người không đáng xách dép cho sư muội của người nữa đấy.

Vi Phong đỏ mặt giận quát :

- Liễu đầu khốn kiếp! Ta đê tiện ở chỗ nào kia chứ?

Hạ Hầu Quyên cười khẩy :

- Người không đê tiện sao lại lo sợ và uy hiếp ta. Nhân phẩm của ta có phải như người đâu. Và ta cũng đâu phải là kẻ tham sống sợ chết như người.

Thật tình hiện giờ Hạ Hầu Quyên cũng không cần phải tìm cách đào tẩu làm gì cho tốn công vì ân sư của nàng vừa mới xuất hiện tuy chưa ra tay cứu bọn nàng nhưng chắc chắn Người sẽ có thâm ý gì hệ trọng chứ chẳng không.

Hạ Hầu Quyên đoán là ân sư của nàng sợ dĩ không muốn cứu bọn nàng ngay trên mặt Động Đình hồ vì rất có thể người chờ tới Đồng Bách sơn Thiên Huyền cốc mới ra tay giải cứu và cũng rất có thể ân sư của nàng không muốn ra tay vội là để cho nàng thừa cơ trà trộn và Thiên Huyền cốc với một nhiệm vụ vô cùng trọng yếu. Tuy nhiên Hạ Hầu Quyên không thể nào hiểu đích xác được tại sao ân sư nàng lại đột ngột xuất hiện rồi lại âm thầm ra đi không truyền âm nói với nàng lấy nửa lời dặn dò chỉ bảo.

Thuyền cập bến Vi Phong vội ra lệnh cho bọn thủ hạ chờ sẵn trên bờ chuẩn bị ngay bốn con tuấn mã.

Ngựa buộc yên cương xong, Hạ Hầu Quyên leo lên trước. Trong lúc bất ngờ đột nhiên nàng thoáng thấy có bóng một lão nhân tóc dài tận vai lưng đeo hồ lô màu đỏ. Lão nhân đã nhanh như cắt biến vọt vào cụm rừng phía trước mặt.

Hạ Hầu Quyên tuy không nhận ra được lão nhân tóc dài lưng đeo hồ lô màu đỏ là ai nhưng chỉ nom theo thân pháp tuyệt vời và cách ăn mặc của lão nàng cũng đoán biết đối phương chính là “Kim Tiễn Túy Ông” La Đại Cuồng.

Tuy vậy nàng vẫn chưa yên tâm nhân lúc cỡi ngựa song đôi với La Hương Vân nàng liền hỏi nhỏ :

- Vân muội lệnh bá phụ “Kim Tiễn Túy Ông” La lão tiên bối thường ăn bận ra sao Vân muội có nhớ không?

La Hương Vân cười đáp :

- Bá phụ của em tóc dài quá vai trên lưng luôn luôn không rời chiếc hồ lô màu đỏ...

Hạ Hầu Quyên bỗng gật đầu lẩm bẩm :

- Như thế thì đúng rồi!

La Hương Vân không hiểu trố mắt ngạc nhiên hỏi :

- Quyên tỷ nói lẩm bẩm gì đấy?

Hạ Hầu Quyên liếc nhanh ra sau lưng thấy Vi Phong và Vũ Văn Sương đi cách đó hơn tám chín thước,

cả hai đang đi song đôi với nhau vừa nói vừa cười lẫn với tiếng vó ngựa câu nhịp nghe lốc cốc, nàng liền hỏi nhỏ La Hương Vân :

- Vân muội có nhận ra được vị lão ni hồi nãy xuất hiện trên Động Đình hồ và đã hóa duyên giúp lê dân là ân sư của ngu tử chăng?

La Hương Vân mỉm cười đáp khẽ :

- Nhìn thần phi pháp tướng của lệnh sư hết sức cao cổ xuất thân, nên tiểu muội cũng hơi nghi như thế.

Nói đến đây, La Hương Vân đột nhiên cau mày rồi hỏi nhỏ :

- Nhưng tại sao người trông thấy Quyên tử và biết rõ tử tử đang gặp nạn người lại không ra tay giải cứu tử tử?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Điều đó ngu tử hiện cũng đang thắc mắc đấy. Nhưng còn một điều khác càng khó hiểu hơn nữa kia Vân muội ạ.

La Hương Vân vội hỏi :

- Điều gì đến khó hiểu dữ vậy Quyên tử?

Hạ Hầu Quyên nhìn La Hương Vân chúm chím cười rồi nói :

- Vừa rồi trong lúc ngu tử vừa bước lên bờ, bỗng ngu tử thoáng thấy bóng lệnh bá phụ “Kim Tiền Túy Ông” xuất hiện và biến mất vào khu rừng ở trước mặt chúng ta kia.

La Hương Vân nghe nói phát giật mình kinh dị, nàng hỏi mau :

- Có thật thế không Quyên tử? À, mà sao lệnh bá phụ của tiểu muội cũng không chịu giải cứu bọn mình nữa là sao?

Hạ Hầu Quyên lúc đầu cười đáp :

- Làm sao ngu tử biết được chuyện đó. Chắc cò điều gì quan hệ lắm đây Vân muội.

La Hương Vân cau mày suy nghĩ hồi lâu, khẽ thở dài :

- Không hiểu nhị vị lão tiên bối ấy đang định giở trò gì đây nữa! Khó đoán thật!

Hai nàng trao đổi câu chuyện tới đây bỗng Vi Phong đi trờ tới trước, thấy hai nàng đang thì thầm to nhỏ với nhau thì bất giác sinh nghi liền cất tiếng hỏi lớn :

- La cô nương, bọn cô nương đang tính toán chuyện gì thế?

La Hương Vân nguyệt dài nói xỏ :

- Bọn ta đang bàn tính mưu kế ám toán người đấy, người có sợ không?

Câu trả lời chọc tức của La Hương Vân khiến Vi Phong đỏ mặt, hấn tức giận trừng mắt nhìn nàng dăm dăm. Vũ Văn Sương đi bên cạnh chợt bật cười nhìn Vi Phong nói to :

- Vi sư huynh, sao sư huynh hay lo quá vậy? Khi họ còn chưa bị chế ngự, tiểu muội còn không xem họ ra gì, huống gì hiện giờ họ đã bị trúng độc, sư huynh sợ họ trốn chạy hay sao chứ?

Được dịp Hạ Hầu Quyên bỗng cười khanh khách lớn tiếng châm chọc trêu tức Vi Phong :

- Vi Phong người đã nghe rõ chưa? Có phải sư muội của người cao minh hơn người xa không? Thật người đê tiện hơn sư muội người nhiều!

Vi Phong bị hạ nhục, tức muốn điên lên, nhưng không lẽ làm dữ đối phương trong lúc này, nên hấn ta ngậm thình chịu trận.

Không bao lâu hấn đã tới khu rừng phía trước, La Hương Vân lập tức gò cương cho ngựa đứng lại.

Vi Phong thấy lạ hậm hực quát hỏi :

- Tại sao không đi lại ngừng ngang tại đây chứ, bộ vốn người định giở trò gì với bọn ta chẳng?

La Hương Vân thản nhiên nói :

- Người không nghe giang hồ bảo là “gặp rừng đừng vào” sao. Gặp rừng sợ có hiểm nguy, ta mới gò cương dừng ngựa chờ bọn người cùng vào một lượt, với tác phong hiệp sĩ quang minh chính đại của bọn ta, tại sao người lại muốn kiếm chuyện là nghĩa gì chứ.

Vi Phong lại một phen đỏ mặt, câm họng nín thình.

Nghe hai bên đối đáp như vậy, Vũ Văn Sương bật cười khanh khách rồi nói lớn :

- Vi sư huynh nói không lại miệng nàng ta đâu, đừng nói nữa có phải tốt hơn không!

Nghe Vũ Văn Sương chê bai mình, Vi Phong tức thâm trong bụng, mặt hấn cứ hằm hằm luôn.

Sau đó Hạ Hầu Quyên bỗng ra hiệu cho La Hương Vân, cả hai liền giục ngựa đi ngay vào rừng.

Tuy ngoài miệng Vũ Văn Sương không sợ hai nàng đào tẩu, nhưng trong thâm tâm ả ta ngậy ngậy không

yên.

Cho nên thấy hai nàng đi vào rừng ả ta lập tức giục ngựa bám sát một mặt ngầm vận “Mật Ngữ Truyền Thanh” bảo Vi Phong :

- Vi sư huynh chớ nên bực tức làm gì, chờ khi vào đến Thiên Huyền cốc rồi tiểu muội sẽ cho phép sư huynh được tự do lựa chọn một trong hai nàng để hưởng thú ái ân một phen cho thỏa thích.

Vi Phong đang bực tức, nay lại nghe người sư muội nói thế hẳn vội đưa mắt nhìn Vũ Văn Sương có vẻ không tin.

Wũ Văn Sương thấy vậy vội truyền âm nói tiếp :

- Vi sư huynh cứ việc yên tâm, tiểu muội nói thật đấy, tiểu muội không thèm ghen đâu.

Sư huynh nên hiểu rằng tiểu muội là kẻ đã từng trải quá nhiều rồi, tiểu muội cần gì tới những cuộc gió trăng cười cợt nhất thời.

Vi Phong nghe Vũ Văn Sương nói thế, biết nàng không phải nói đùa, nên hẳn cũng vội dùng “Mật Ngữ Truyền Âm” cười đáp :

- Nếu sư muội đã có lòng tốt như thế thì nên cho phép ngu huynh làm ngay.

Wũ Văn Sương hiểu ý Vi Phong nàng vội chận lời, vẫn dùng cách “Mật Ngữ Truyền Âm” nói :

- Vi sư huynh sao háo ăn quá thế. Sư huynh không sợ bức bách làm nhục hai nàng quá, hai nàng đâm ra liều mạng tự vận để bảo toàn trinh tiết sao? Sư huynh nên chờ đến Thiên Huyền cốc đã, chừng giữa chốn thiên la địa võng hai nàng có mọc cánh cũng không sao thoát được chừng đó mặc tình sư huynh bẻ mạn hái đào tha hồ mà vui hoa dập liễu.

Tuy Vũ Văn Sương nói rất khéo nhưng Vi Phong vẫn lắc đầu e ngại :

- Sư muội nói nghe cũng hợp lý nhưng sư muội cũng nên hiểu rằng hai con liễu đầu này ngang ngạnh lắm. Chừng nào tới Thiên Huyền cốc rồi ngu huynh sợ không làm gì được mới khó đó chớ.

Wũ Văn Sương nhìn theo bóng dáng Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đang đi phía trước rồi khẽ nhướn mày cười gằn nói :

- Ai bảo sư huynh ra tay không được, tiểu muội biểu tặng sư huynh một viên “Liệt Nữ Đàng Tâm hoàn” là nàng sẽ tự động lột xiêm y lạy trước mặt sư huynh van xin tình yêu ngay.

Vi Phong cả mừng vội nói :

- Sư muội bằng lòng biểu ngu huynh viên “Liệt Nữ Đảng Tâm hoàn” thật sao?

Vũ Văn Sương gật đầu mỉm cười :

- Ích nhân ích kỷ, tại sao tiểu muội lại không bằng lòng?

Vi Phong bỗng cau mày hỏi :

- Hai chữ “ích nhân” thì ngu huynh hiểu sư muội chỉ ngu huynh nhưng còn hai chữ “ích kỷ” là thế nào?

Vũ Văn Sương cười đáp :

- Tiểu muội nói ra tự nhiên hai chữ “ích kỷ” là dành cho tiểu muội thôi.

Vi Phong càng không hiểu :

- Ngu huynh không hiểu sư muội định nói gì hết, đối với sư muội có ích gì mới được chớ?

Vũ Văn Sương chỉ theo bóng Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân, giương mi cười đáp :

- Vi sư huynh, tiểu muội sẽ để mặc sư huynh tự ý lựa một trong hai nàng để tận tình thỏa cuộc mây mưa.

Nhưng không hiểu sư huynh định lựa chọn nàng nào?

Vi Phong muốn nói nhưng lại thôi mà cười hỏi trở lại Vũ Văn Sương :

- Vũ Văn sư muội hãy đoán thử xem coi có trúng ý ngu huynh không?

Vũ Văn Sương liền đáp :

- Cả hai đều là trang tuyệt đại giai nhân, nhưng nếu phải lựa chọn, chắc chắn sư huynh sẽ lựa “Bào Hạo Hồng Nhan” thí bỏ “Vô Tình Trạch Nữ” có đúng không?

Vi Phong cười hà hà nói :

- Vũ Văn sư muội thật không khác gì như đã thấy rõ tâm can của ngu huynh rồi đấy.

Vũ Văn Sương nhìn Vi Phong bĩu môi nguýt dài :

- Không những tiểu muội đã trông thấy rõ tâm can của sư huynh, mà tiểu muội còn có vài câu tâm sự muốn nói với sư huynh nữa đấy.

Vi Phong ngạc nhiên :

- Tâm sự gì thế sư muội?

Vũ Văn Sương lại nhìn theo bóng Hạ Hầu Quyên đang đi phía trước, rồi bằng một thần sắc khâm phục, khẽ lắc đầu thờ dài :

- Nói nào cho công bằng, Hạ Hầu Quyên quả thật một kinh địch sinh bình hiếm có của tiểu muội tuy tiểu muội định thi triển môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” để quyết thắng bại với nàng tại Thiên Huyền cốc, nhưng thật ra tiểu muội vẫn không dám quả quyết rằng có thắng nổi nàng không.

Cũng là một tên hung gian lừng lẫy Vi Phong lập tức hiểu ngay ý Vũ Văn Sương liền chận nói :

- Ngu huynh đã hiểu rồi bốn chữ “ích kỷ ích nhân” của Vũ Văn sư muội có phải...

Những không chờ cho Vi Phong nói hết Vũ Văn Sương vội mỉm cười tiếp lời :

- Sư huynh nên hiểu rằng sau khi Bào Hao Hồng Nhan uống xong viên “Liệt Nữ Đẳng Tâm hoàn” của tiểu muội nàng sẽ tìm đến với sư huynh, sau “nhất dạ phong lưu” rồi nàng đã nhục tử nhục tiên nguyện âm tận thất...

Vi Phong mỉm cười đón lời :

- Và đến sáng hôm sau Vũ Văn sư muội sẽ cùng với Bào Hao Hồng Nhan quyết đấu một trận sanh tử, sư muội thì đầy đủ sinh lực còn nàng nguyên âm đã suy tán khi ấy sự thắng bại của đôi bên sẽ ăn khớp với diệu kế tuyệt đỉnh “ích nhân ích kỷ” vừa rồi của sư muội chứ gì.

Vũ Văn Sương đắc ý cười khanh khách :

- Sự kỳ diệu của kế trên là sẽ khiến Hạ Hầu Quyên không khác gì thắng cầm ngậm phải hoàng liên vậy. Nghĩa là nàng đã phát giác chân nguyên suy tàn nội lực bất kế, nhưng không dám nói rõ nguyên nhân vì sao trước mặt mọi người.

Vi Phong càng nghe càng thích, vui mừng sung sướng.

Trong khi hai sư huynh muội của Vũ Văn Sương đang bàn tính độc kế với nhau, thì phía trước Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân cũng đang dùng “Mật Ngữ Truyền Âm” luận bàn diệu sách.

Thì ra ngay khi Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân vừa giục ngựa vào rừng trên ngọn cây cao bỗng rụng xuống một chiếc lá kỳ lạ.

Chiếc lá kỳ lạ này không những rơi ngay vào lòng La Hương Vân mà còn ngấm chứa một kinh lực cốt để để tỉnh La Hương Vân biết rõ đây không phải là chiếc lá thường vì gió mà rơi rụng.

La Hương Vân vội ngẩng đầu nhìn lên bất giác giật mình kinh ngạc.

Nàng thoáng trông thấy giữa đám lá rậm của một cây cao có một lão nhân tóc dài quá vai lưng đeo hồ

lô đỏ, đang ngồi chễm chệ trong đây và lão nhân này không ai khác hơn là bá phụ của nàng “Kim Tiễn Túy Ông” La Đại Cuồng.

Nhưng khi ấy La Đại Cuồng vội khoát tay ra dấu cho La Hương Vân không được lên tiếng.

Tiếp theo là một giọng nói nhỏ như tơ thì thầm bên tai nàng với Hạ Hầu Quyên :

- Hạ Hầu diệt nữ với Vân nhi này, Độc được trong người hai người đã được Bàn Nhược am chủ dùng Độ ngu thần công tiêu giải cho cả hai rồi đấy. Nội lực và chân khí của hai người hiện đã khôi phục rồi, nhưng hai người không nên để lộ cho địch nhân biết rõ vụ này.

Hai người cứ giả vờ làm bộ ngẩn ngơ theo bọn chúng vào Thiên Huyền cốc mà kiến cơ hành sự, vì hai người sẽ còn một sứ mạng trọng đại khác nữa.

Mấy câu “Mật Ngữ Truyền Âm” trên tự nhiên đã đem đến cho nàng sự vui mừng khôn xiết.

Hai nàng vội bí mật hành công vận khí quả nhiên phác giác công lực đã hồi phục như xưa.

Tiếp theo, giọng nói nhỏ như tiếng tơ lại nổi lên :

- Mọi chuyện các người không nên hấp tấp, phải cố mà nhẫn nhịn được chừng nào hay chừng nấy. Giờ cho hai người biết rõ độc kế của Vũ Văn Sương và Vi phong vừa bàn tán với nhau để hai người tiện bề tìm cách ứng phó.

Lắng nghe độc kế đê tiện của anh em Vi Phong và Vũ Văn Sương, bất giác Hạ Hầu Quyên nổi sôi sất khí, nàng nghiêng răng muốn nhảy bổ lại đập tan xác anh em kẻ địch ngay lúc ấy.

La Hương Vân cũng oán ghét kẻ thù dữ dội, mắt nàng long lên cơ hồ như tóe lửa.

Ngồi nấp kín trong chòm lá trên cây cao phóng mắt nhìn xuống thấy vậy, La Đại Cuồng mỉm cười truyền âm bảo Hạ Hầu Quyên và cả La Hương Vân :

- Chưa chi sao hai người lại nổi trận lôi đình rồi. Ta đã bảo là phải có nhẫn nhịn, dọc đường ta cấm hai người không được khinh cử manh động đấy nhé. Chờ khi nào đến Thiên Huyền cốc, sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ trọng đại ta sẽ cho phép hai người tự do muốn làm gì thì làm tùy ý. Hai người phải nhớ lời ta dặn.

Nghe xong mấy lời căn dặn của La Đại Cuồng, Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân bình tĩnh trở lại mọi tức bực trong lòng tan đi mất hết.

Còn Vũ Văn Sương với Vi Phong, chúng không ngờ rằng mật ngữ của chúng lại có thể bị người khác nghe trộm hết, và độc kế táo bạo vô liêm sỉ của bọn chúng đã bị Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân hiểu rõ cả

nên bọn chúng cứ tương tương tự đặc luôn.

Khi đã qua khỏi khu rừng nhỏ, Hạ Hầu Quyên nghe lời La Đại Cường chỉ dạy, nàng đổi ngay thái độ, vờ hòa nhã kêu Vi Phong, nói lớn :

- Vi bằng hữu, bây giờ chắc bằng hữu yên lòng, không còn lo ngại bọn này đào tẩu nữa rồi chứ?

Giọng nói của Bào Hao Hồng Nhan hàm ý trêu chọc đối phương nhưng sắc mặt nàng thì tươi xinh ôn hòa, không còn vẻ giận dữ nữa.

Đối với Hạ Hầu Quyên, Vi Phong đang nuôi một tà niệm trong lòng nên mặt hẳn trở nên vui vẻ luôn. Nghe nàng hỏi hẳn cười đáp :

- Hạ Hầu cô nương chớ nên buồn giận tại hạ nữa, vừa rồi tại hạ nói đùa với cô nương cho vui đấy, chứ với oai danh trấn thế của cô nương, đời nào cô nương lại bỏ đi cuộc so tài với tể sư muội tại Thiên Huyền cốc mà tìm cách đào tẩu dọc đường?

Hạ Hầu Quyên còn lạ gì lòng dạ hiểm độc của gã dâm tặc nên tuy lòng đang giận dữ nhưng ngoài mặt nàng vẫn làm bộ tươi cười đưa đẩy cặp mắt liếc tình với hẳn rồi nói :

- Không ngờ Vi bằng hữu khi tức giận trông có vẻ thâm độc đáng sợ, nhưng khi đối giận làm vui, tính bằng hữu như một trang phong lưu nhã thượng, bộ mặt thật đáng yêu làm sao ấy.

Vi Phong nghe qua câu nói sau cùng ngọt ngào tình tứ của Hạ Hầu Quyên hẳn sung sướng đến mê mê, nghe như vừa được rót mật vào lòng.

Là kẻ bàng quan, Vũ Văn Sương thấy vậy vội mấy máy đôi môi thi triển công phu “Truyền Âm Nhập Mật”, thức tỉnh Vi Phong tức khắc :

- Vi sư huynh nên tỉnh táo đôi chút, chớ có mê mẩn tâm thần cẩn thận đề phòng những lời đường mật của nàng ta trong có pha lẫn độc dược đấy.

Vi Phong vội truyền âm trả lời :

- Sư muội hãy yên tâm đi hiện giờ nàng ta đang bị trúng độc, đâu còn đủ sức làm hại nổi sư huynh. Và lại, ngu huynh là kẻ lão luyện trong nhục hải tình trường với một cô gái non nớt thiếu kinh nghiệm như nàng thì đâu đủ sức gây sóng gió với ngu huynh.

Wũ Văn Sương lại mấp máy đôi môi nghiêm giọng nói :

- Vi sư huynh, tiểu muội bảo thật là sư huynh phải coi chừng, già tám mươi còn mắc lừa với một tên nhãi con miệng còn hơi sữa nữa kia, chuyện đời thường có lắm vụ bất ngờ xảy ra chớ có phải không đâu

mà sư huynh dám ý y như vậy.

Vi Phong cười đáp :

- Vũ Văn sư muội khỏi phải lo ngại cho huynh điều đó. Sở dĩ ngu huynh giả vờ vui vẻ với Hạ Hầu Quyên như vậy vì ngu huynh muốn...

Vũ Văn Sương vội đón lời :

- Muốn cho nàng bớt oán giận sư huynh để chinh phục tình nàng hầu có thỏa mãn tình thú trong đêm trộm hoa hái nguyệt với nàng chứ gì?

Vi Phong với giọng sung sướng khoái chí :

- Vũ Văn sư muội thật đúng là kẻ tri tình thích thú.

Vũ Văn Sương cười lạt một tiếng chặn lời nói tiếp :

- Vi sư huynh ơi, kẻ tri tình thích thú là sư huynh, chứ đâu phải tiểu muội. Nhưng sư huynh nên hiểu là tiểu muội chỉ cho phép sư huynh được phong lưu với Hạ Hầu Quyên một lần thôi, nếu như sư huynh để cho nàng xuân hoặc xúc động chân tình, tiểu muội sẽ không biếu tặng cho sư huynh viên Liệt Nữ Đảng Tâm hoàn đâu. Không chừng tiểu muội sẽ đem nàng hiến dâng cho vị sư huynh khác để cho họ tiếp tục cuộc “loan diên phượng đảo” hút tận nguyên âm của nàng cũng chưa biết chừng, sư huynh hãy liệu hồn đấy.

Nghe mấy lời của Vũ Văn Sương vừa nói Vi Phong không dám chuyện trò thân mật với Hạ Hầu Quyên nữa.

Câu chuyện trao đổi bằng cách Truyền Âm Nhập Mật giữa Vũ Văn Sương với Vi phong sau này vì không được “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cường bí mật theo dõi nữa, nên Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đều không nghe thấy gì hết.

Hạ Hầu Quyên chỉ trông thấy sắc mặt của Vi Phong luôn luôn biến đổi, nên nàng lại tìm cách chọc ghẹo hấn :

- Vi huynh, tại sao sắc mặt của Vi huynh đột nhiên bất thường như vậy chắc có lẽ Vi huynh cảm thấy trong người khó chịu?

Cách xưng hô từ “Vi bằng hữu” biến thành “Vi huynh” tuy chỉ bớt đi có một chữ nhưng cũng đủ khiến Vi Phong hồn xiêu phách lạc. Trước bộ mặt “sắc mê mê” của Vi Phong, Vũ Văn Sương đột nhiên phùng phùng phần nộ ghen hờn, cô ta vội lên tiếng :

- Hạ Hầu cô nương lắm rồi, diện sắc của Vi sư huynh biến đổi đi dị thường đâu phải trong người anh

ấy khó ở đâu mà chính thật anh ấy cảm thấy thư thái đấy.

La Hương Vân cũng bất thần lên tiếng xen vào hỏi :

- Đang lúc dọc đường gió bụi, người ngựa mệt nhọc như thế này tại sao Vi huynh lại cảm thấy thư thái?

Vũ Văn Sương lườm Hạ Hầu Quyên một cái rồi hú to một tiếng, trả lời La Hương Vân :

- Vi sư huynh của ta đang ngọt ngào say sưa đấy!

Đoạn biết Vũ Văn Sương đang ghen tương với mình Hạ Hầu Quyên mỉm cười.

Còn La Hương Vân giả vờ không biết vội hỏi nữa :

- Ngọt ngào say sưa là thế nào mới được chứ?

Vũ Văn Sương chua chát đáp :

- Ngọt ngào là do đường mà ra. Sư huynh của ta ăn phải loại đường bọc ngoài viên độc dược nhưng cũng may mới bị say thôi chớ tiếp tục ăn mãi, chắc phải bị bỏ mạng vì loại đường có chất độc đấy.

Hạ Hầu Quyên cười gằn lên tiếng :

- Hừ những thủ đoạn gian hiểm thâm độc chính là ngón nghề độc đáo của hạng “Tàn Tâm Yêu Cơ” như người mới đúng!

Vũ Văn Sương nhếch mép lạnh lùng đáp :

- Phải trước kia ta như vậy đó, nhưng bây giờ thì ta lại chịu thua một người. Và người đó chính là...

Hạ Hầu Quyên chặn hỏi :

- Là ai? Người cứ nói rõ ra xem!

Vũ Văn Sương vừa định nói rõ ra, nhưng bỗng nàng hứ một tiếng nói quanh nói quẩn :

- Là kẻ nào đánh đá, lăm mồm mép, ngạo mạn khinh đời lẳng lơ đã thỏa đấy.

Hạ Hầu Quyên cười ngất. Nàng quay nhìn La Hương Vân nói lớn :

- Vân muội có nghe cô ả nói không. Thế không phải chị em ta rồi đấy Vân muội. Chị em ta kể như được xem là ngoại hạng vậy.

Vũ Văn Sương trầm trọng quát hỏi :

- Tại sao phải xem bọn người là ngoại hạng chứ?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Bởi Vân muội của ta là “Vô Tình Trạch Nữ” còn ta là “Bào Hao Hồng Nhan”, nên vũ khí của chị em ta đâu phải là hạng lăm mồm ngạo mạn, dĩ thỏa lãng loàn, mà lại là lớp người chính khí quán thông nhật nguyệt, biết nói lên những cái gì đạo nghĩa.

Vũ Văn Sương cười lạt :

- Miệng lưỡi của người sắc bén thật, khẩu khí của người càng cuồng ngạo vô cùng.

Hạ Hầu Quyên lắc đầu :

- Đã là người của võ lâm tất phải có khí độ hào sảng chứ đâu phải khẩu khí ngông cuồng ngạo mạn như người tưởng.

Vũ Văn Sương đầu lý không lại, đành câm lặng tức tối.

Hạ Hầu Quyên được thể nàng nhoén miệng cười duyên, âu yếm hỏi Vi Phong :

- Vi huynh tiểu muội nói thế đúng không hả?

Vi Phong đang say mê Hạ Hầu Quyên như điên và cũng đang ngán sợ Vũ Văn Sương đến khiếp hồn cho nên hần lúng lúng, đỏ mặt, hần không biết trả lời ra sao!

Hạ Hầu Quyên ranh mãnh, liền vờ thất thanh nhìn Vi phong, rồi khẽ lắc đầu thờ dài.

- Vi huynh thật đáng thương hại...

Bỗng Vũ Văn Sương chặn lời nàng quát lớn :

- Việc gì đến người mà người phải đáng thương chứ, con tiện tỳ khốn kiếp.

Hạ Hầu Quyên rất tinh ý, khôn ngoan, cho nên bị chửi mà nàng vẫn bình tĩnh mỉm cười đáp :

- Người trông thử bộ tịch của Vi sư huynh người xem, bậc trượng phu mà khúm núm, không đáng thương hại hay sao?

Vừa nói xong, Hạ Hầu Quyên lại tinh nghịch hỏi xỏ Vi Phong :

- Vi huynh cho tiểu muội nói như thế có đúng không chứ?

Vi Phong mặt cứ đỏ như gấc nhưng nghe nói thế chứ khi là bậc đại trượng phu, nên hần then quá hóa

liều, gật đầu đáp đại :

- Đúng! Hạ Hầu cô nương nói rất đúng.

Vũ Văn Sương không ngờ hôm nay Vi Phong lại bỗng có thái độ cứng rắn như vậy, nên bất giác ả ta giận tím người, nhưng ngặt không lẽ hành tội Vi Phong giữa lúc này, nên liền quát Hạ Hầu Quyên :

- Con tiện tỳ khốn nạn người không được dăng kể ly gián huynh muội chúng ta đấy nhé, hãy liệu hồn người đấy.

Hạ Hầu Quyên lại phì cười một lần nữa.

- Vũ Văn Sương người nói thế không sợ người hôm sao? Giữa người với Vi sư huynh người ngoài cái tình sư huynh đó ra, bọn người còn có cái tình nghĩa chi chi khác nữa, còn ta chỉ là một kẻ mới quen biết lần đầu tiên, làm sao ta có thể chia rẽ tình cảm của bọn người được chứ.

Vũ Văn Sương cười gằn nạt lớn :

- Người câm miệng đi. Nếu người còn dám hỗn láo với ta nữa, ta sẽ lấy mạng người ngay đó.

Hạ Hầu Quyên bỗng dựng mày nghiêm giọng nói :

- Có phải người định bắt ta phải chết dưới làn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của người không? Hừ người muốn trở thành một đệ nhất cao thủ trong đương thế võ lâm giữa lớp người trẻ, tại sao người bỗng thay đổi ý định hạ thủ muốn giết chết ta ngay dọc đường này chứ.

Nói đến đây, Hạ Hầu Quyên bỗng dán chặt cặp mắt sáng rực vào mặt Vũ Văn Sương, nàng nhướng mày cười lạt nói tiếp :

- Hừ được rồi! Ta tuy bị bọn người dùng kế ty tiện, thân nhiễm kỳ độc nhưng ngạo cốt cương trường của ta chưa mất đâu. Người muốn vậy để ta tự vận chết trước hay hơn, này người hãy xem.

Nói dứt Hạ Hầu Quyên lập tức giơ tay chỉ điểm vào giữa ngực mình.

Vũ Văn Sương không biết là Hạ Hầu Quyên dùng quỷ kế nên ả ta bỗng lập tức phóng ra luồng chỉ phong âm nhu ngăn cản không cho Hạ Hầu Quyên tự vận.

Hạ Hầu Quyên trong bụng cười thầm, ngoài mặt vờ làm ra vẻ giận dữ, nàng bỗng xéch ngược mày liễu la lớn :

- Vũ Văn Sương người ngăn cản ta làm gì? Người muốn giết chết ta sao người lại ngăn khôn cho ta chết là nghĩa làm sao?

Vũ Văn Sương vội đáp :

- Là vì ta không muốn người chết cách quá dễ dàng như vậy. Ta còn cần mạng người để ta được thành danh chớ.

Hạ Hầu Quyên trừng mắt nhìn về Vũ Văn Sương cười hỏi :

- Với môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của người, người tin tưởng là thắng nổi ta một cách dễ dàng chớ!

Vũ Văn Sương gật đầu nói :

- Nếu ta không chắc chắn mười phần thắng được người cả mười thì đời nào ta chịu tạm tha chết cho người để lên “Thiên Huyền cốc” đấu với ta?

Hạ Hầu Quyên cười lạt hỏi :

- Ngộ nhớ hy vọng của người khi ấy chỉ còn lại ba phần mười, hoặc một phần mười, hay không còn phần nào cả thì sao?

Vũ Văn Sương tự tin đến ngạo mạn, cười khẩy đáp :

- Chắc không khi nào có chuyện ấy được. Với ta người đừng hòng một phần mười cũng không đời nào có thể có được.

Hạ Hầu Quyên nhún vai nói :

- Thiên hạ sợ không sợ nhất vạn nhưng chỉ sợ vạn nhất đấy chứ.

Vũ Văn Sương nhướng mày hỏi :

- Người nói thế chắc người muốn đánh cuộc với ta phải không?

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Trận ác đấu giữa ta và người sắp diễn ra trong Thiên Huyền cốc nếu ta thua ta sẽ dâng mạng tạo danh cho người, nhưng nếu ta thắng liệu ta có lợi ích gì mới được chứ?

Vũ Văn Sương nói giọng chắc nịch như chém đinh chặt sắt :

- Người đừng mơ tưởng làm gì cho vô ích, người sẽ không đời nào có cơ thắng nổi ta đâu.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Người đừng nghĩ tới việc ta có cơ hội thắng người hay không, dẫu sao người cũng nên cho ta có chút ít tin tưởng để khi giao đấu với người ta mới có thể đánh hăng đánh mạnh được chứ.

Vũ Văn Sương định trả lời, kể Hạ Hầu Quyên nói tiếp :

- Và lại một khi người đã chắc chắn mười phần đánh bại ta được tại sao người không dám đánh cuộc với ta.

Hạ Hầu Quyên nói thế khiến “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương vô phương từ khước, nàng ta đành gật đầu nói lớn :

- Hay lắm, ta bằng lòng đánh cuộc với người.

Nghe đối đáp tới đây La Hương Vân trong bụng không khỏi khen thầm miệng lưỡi Hạ Hầu Quyên thật vô cùng lợi hại.

Trong khi ấy Hạ Hầu Quyên bỗng cười khanh khách :

- Vũ Văn Sương người nên chú ý, một khi đã đánh cuộc với nhau phải đánh một cách thật công bình, thật hợp lý, ta sẽ dâng sinh mạng và thịnh danh Bào Hào Hồng Nhan của ta để đánh cuộc với người, còn người, người định tính sao với ta?

Vũ Văn Sương cười đáp :

- Người dùng “Bào Hào hồng Nhan” của người để đặt cuộc với ta, thì ta cũng dùng “Tàn Tâm Yêu Cơ” của ta...

Hạ Hầu Quyên vội ngắt lời xua tay cười nói :

- Xin lỗi, đánh cuộc như thế, giá trị không xứng nhau chút nào cả. Danh hiệu “Bào Hào Hồng Nhan” của ta đã lừng danh hoàn vũ, còn danh biểu “Tàn Tâm Yêu Cơ” của người chưa ai nghe qua hết, như thế sao được.

Vũ Văn Sương tức tối, ả định trừng mắt sừng sộ thì Hạ Hầu Quyên đã nói :

- Người đừng tức giận làm gì, ta đâu có nói bậy, vô luận bản lĩnh của người tài giỏi đến đâu đi nữa, thiên hạ vẫn chưa hề biết đến bốn chữ “Tàn Tâm Yêu Cơ” nên danh hiệu của người không đáng nửa đồng tiền.

Tuy tức giận đến phát run, nhưng Vũ Văn Sương vẫn không cãi lại được ả ta đành hậm hực trợn mắt nói :

- Được rồi ta sẽ đem sinh mạng của ta ra đánh cuộc với người, như thế chắc người đã mãn nguyện rồi

chớ?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Đã là nhi nữ trong võ lâm, khi làm việc gì cũng nên thống thống khoái khoái, gọn gọn gàng gàng mới được.

Vũ Văn Sương nổi giận :

- Ta còn có gì chưa đủ thống khoái, chưa đủ gọn gàng nữa?

La Hương Vân đứng cạnh chọt cả cười xem vào :

- Người chỉ nói người dùng sinh mạng để đánh cuộc nhưng người chưa hề nói rõ phương thức “bỏ mạng” ra sao. Hạ Hầu tử tử của ta muốn hỏi người định chết bằng cách nào đấy?

Vũ Văn Sương bĩu môi ra vẻ khinh miệt :

- Chỉ cần nàng có thể thắng nổi môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của ta, ta sẽ giao hết tính mạng của ta cho nàng, nàng muốn ta chết bằng cách nào cũng được cả.

La Hương Vân mỉm cười bảo Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tử tử, theo ý tiêu mọi như thế cũng đủ rồi. Tử tử bảo được không?

Hạ Hầu Quyên gật đầu, quay nhìn Vũ Văn Sương cười nói :

- Vũ Văn Sương đồ ước của hai ta đã quyết định xong rồi. Hạ Hầu Quyên này xin thành thực khuyên người đấy.

Vũ Văn Sương quát hỏi :

- Tại sao người lại phải khuyên ta?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Ta khuyên người cố đừng để lòng nổi giận tức tối giữa đường mà vong mạng phải bỏ cuộc đấu hi hữu giữa ta với người.

Vũ Văn Sương cũng tự biết tính nết mình quá nóng nảy, nên ả cố nén giận gật đầu :

- Người nói rất đúng, từ này ta sẽ cố không nóng nảy nữa.

La Hương Vân vội nhìn Vi Phong đang lặng thinh từ nãy giờ gương mi cười hỏi :

- Vì bằng hữu, sư muội của bằng hữu vừa hứa là từ nay trở đi không còn nóng giận nữa nhưng tại sao bằng hữu cứ đứng xịu mặt ra như thế?

Vi Phong không trả lời, đột nhiên vung tay linh không phóng ra một chưởng vào La Hương Vân.

La Hương Vân không ngờ Vi Phong đột nhiên hạ thủ, nên không thể tránh đỡ kịp, kháng cự cũng không xong vì trường hợp này nàng với Hạ Hầu Quyên tuy đã được Bàn Nhược thần ni tiêu giải dùm kỳ độc trong người và công lực của nàng cũng đã được hồi phục, nhưng cả hai không thể để lộ bí mật trọng đại mà La Đại Cuồng đã căn dặn, nàng đành nghiêng răng vận ba thành nội lực hứng đỡ nguyên luồng chưởng phong của Vi Phong đánh tới. Nàng kêu “hự” một tiếng lớn văng ngay từ trên lưng ngựa xuống đất, quay luôn mấy vòng liên tiếp.

Ngay khi đó, Vũ Văn Sương vừa ngạc nhiên vừa tức giận hỏi Vi Phong :

- Vi sư huynh, tại sao sư huynh lại làm kỳ vậy?

Vi Phong chưa kịp trả lời, Hạ Hầu Quyên đã chỉ mặt hăn, quắc mắt mắng lớn :

- Tên vô loại hèn mạt. chỉ giỏi tài hô giả hô oai vô liêm sỉ. Trước khi chưa gặp Vũ Văn sư muội của người và khi chị em ta chưa trúng kế dê tiện của lũ này, sao người không giở trò khiếp nhược thế này cho ta xem.

Vi Phong bị mắng chửi thậm tệ, nhưng còn chưa hiểu ý Vũ Văn Sương nên hăn đỏ mặt nín thinh.

Được dịp Hạ Hầu Quyên tiếp luôn :

- Hừ! Đường đường một nam tử hán đại trượng phu, ta không ngờ người lại dê tiện như thế? Thật hổ thẹn cho người quá!

Khi ấy, La Hương Vân đã lồm cồm bò dậy. Nàng lão đảo quắc cặp mắt toé lửa giận dữ nhìn thẳng vào mặt Vi Phong định mắng chửi hăn tiếp theo.

Nhưng Vũ Văn Sương đã chặn trước, ả trầm giọng, gằn từng tiếng :

- Vi sư huynh, tại sao Vi sư huynh lại phải làm vậy với mục đích gì, sư huynh hãy nói rõ ra.

Vi Phong có gan làm liều chứ không can đảm qua mặt sư muội của hăn, nên ngập ngừng đáp :

- Ngu huynh...thấy nàng ta bỗng dưng nói năng hỗn láo nên... nên...ngu huynh nghĩ...

Vi Văn Sương chặn hỏi :

- Sư huynh nghĩ gì? Nghĩ nàng ta muốn mặt sát ngu huynh nặng nề hơn phải không?

Vi Phong lắc đầu đáp :

- Không! Ngu huynh nghĩ chưa biết chừng kỳ độc trong người hai nàng đã tiêu tan và sợ công lực của họ cũng đã khôi phục lại được, bởi vậy ngu huynh sợ dẫn họ lên Thiên Huyền cốc không nên vì như thế thật không khác gì chúng ta đi dẫn sói về nhà vậy.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân nghe Vi Phong nói như thế đều giật mình đánh thót một cái. Tuy nhiên hai nàng cũng khen thầm Vi Phong thật là kẻ tinh ranh hiểm độc và nhủ lòng rằng phải coi chừng hẳn ta mới được.

Trong khi Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân nghĩ bụng như vậy thì Vũ Văn Sương đột nhiên phá lên cười lạnh lạnh một tràng dài.

Vi Phong sửng sốt hỏi :

- Vũ Văn Sương, việc gì sư muội cười khan như thế? Hay sư muội cho rằng sự hồ nghi của ngu huynh không đúng chẳng?

Wũ Văn Sương bật cười ngay, gật đầu, nghiêm giọng đáp :

- Phải! Sư huynh nghĩ chuyện không tưởng thì làm sao đúng được.

Vi Phong trở mắt hỏi :

- Sao lại là chuyện không tưởng được chứ. Sư muội...

Wũ Văn Sương cười lạt đón lời hẳn :

- Sư huynh nghe này, không tưởng là như vậy, thứ nhất là thứ thuốc độc của bọn mình đã ám hại hai nàng là một bí chế độc môn, trừ môn giải dược đặc biệt của chúng ta, còn thứ thuốc nào nữa tiêu giải được mà sư huynh lại nghĩ không nghi kán như thế.

Kế đó, Vũ Văn Sương lại nói tiếp :

- Còn điểm thứ hai là Thiên Huyền cốc là một nơi quảng tụ quần hùng, hảo thủ đông như kiến. Địa thế thì thiên sinh tuyệt hiểm, như thành đồng vách sắt, đừng nói chi đến hai nàng đang lúc còn kỳ độc trong người võ công chưa khôi phục, ngay như hai nàng có may mắn tiêu giải được kỳ độc đúng với nghi ngờ của Vi huynh đi nữa tưởng cũng không thể dùng câu “dẫn sói về nhà” được mà chỉ có thể dùng câu “dẫn sói vào bẫy” nghe phải hơn mà thôi.

Nghe qua Vi Phong đỏ mặt tía tai, cúi đầu lặng yên. Vũ Văn Sương bấy giờ mới tươi cười giả lả với La Hương Vân :

- Thôi, xin mời La cô nương lên ngựa cho, tôi xin hoàn toàn chịu lỗi với cô nương, cô nương đừng giận nữa nhé.

Dứt lời, Vũ Văn Sương hết sức lễ phép, chấp tay cúi đầu.

La Hương Vân cười nhạt nói :

- Người đâu phải là kẻ hạ lưu vô sỉ xuất thủ hành hung, tại sao người phải xin lỗi ta?

Vũ Văn Sương gật đầu mỉm cười :

- Cô nương nói đúng!

Rồi nàng quay bảo Vi Phong :

- Vi sư huynh nên xin lỗi nàng đi.

Vi Phong đang lúng túng cả thẹn, đột nhiên hẳn nghe bên tai văng vẳng giọng truyền âm của Vũ Văn Sương :

- Nếu sư huynh không chịu ngoan ngoãn nghe lời tiểu muội thì những ưu đãi vừa rồi của tiểu muội hứa tặng cho sư huynh kể như không còn đấy. Và tiểu muội không biếu sư huynh viên “Liệt Nữ Đảng Tâm hoàn” nữa đâu.

Mấy lời Vũ Văn Sương vừa nói nhỏ quả có một uy lực vô song, Vi Phong lập tức nghe theo, vội cúi đầu thi lễ với La Hương Vân :

- Xin La cô nương hãy bỏ qua lỗi đa nghi cho tại hạ! Tại hạ thật tình xin nhận lỗi!

La Hương Vân hứ to một tiếng xéch ngược mày liễu nói lớn :

- Vi đại gian hùng nói chi lời đó. Mưu gian của người đã thành công, người là kẻ thắng còn hai chị em ta đã bị người ám toán, hiện chỉ là hai tù nhân của người ta đâu dám bắt lỗi người!

Vi Phong đỏ mặt, chỉ biết nín thinh chịu trận. Hạ Hầu Quyên thấy vậy vội nói với La Hương Vân :

- Thôi, Vân muội, như thế đủ rồi, dầu sao hai ta cũng chỉ là hai tù nhân, hay hơn nên cúi đầu để mặc họ tác oai tác quái, Vân muội nên nhịn nhục cho rồi!

La Hương Vân một mặt vội nhảy lên lưng ngựa một mặt kêu bảo Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tỷ có nghe thấy không. Hai sư huynh muội họ vừa rồi một bên bảo rằng “dẫn sói về nhà”, còn một bên bảo rằng “dẫn sói vào bẫy” không khác gì họ xem bọn ta như hai con chó cái rồi đấy Quyên tỷ.

Hạ Hầu Quyên cười lạt nói :

- Vân muội không nên nóng giận làm gì. Người với cầm thú có khác nhau bao nhiêu, trên thế gian này thiếu chi những kẻ lòng lang dạ sói, đâu đâu cũng có...

La Hương Vân quay sang Vi Phong :

- Được rồi! Dẫu bọn ta là sài lang như thế đi nữa, nhưng ta xin đề tỉnh Vi đại gian hùng một câu là cách phục thù của loài sài lang ghê sợ lắm đấy, khi nào đến Thiên Huyền cốc rồi người sẽ thấy. Đố khỏi người bị sài lang xé xác người ra.

Vũ Văn Sương cười nói :

- La cô nương yên tâm, đến Thiên Huyền cốc rồi ta sẽ dành cho cô nương giao đấu công minh với Vi sư huynh của ta.

Vi Phong vội dùng môn “Truyền Âm Nhập Mật” kêu bảo Vũ Văn Sương :

- Sư muội! Sư muội không nên hồ đồ nói trước như vậy. Sư muội có thể ỷ lại vào môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của sư muội chớ còn huynh...

Vũ Văn Sương vội truyền âm chặn lời :

- Sư huynh đừng sợ, chừng đó tiểu muội sẽ có biện pháp hay giúp sư huynh. Còn vụ giao đấu của tiểu muội và Hạ Hầu Quyên, sư huynh cũng hãy yên lòng đi. Tiểu muội không giao đấu trên mặt đất, và cũng không phải dùng quyền chưởng để phân định hơn thua đâu.

Vi Phong ngạc nhiên :

- Không giao đấu trên mặt đất và cũng không dùng quyền chưởng để phân định hơn thua thì dùng môn gì đấu ở đâu?

Lườm mắt nhìn Vi phong, Vũ Văn Sương mấp máy đôi môi :

- Vi sư huynh, bộ sư huynh quên mất môn tuyệt kỹ độc đáo “Thái dương bổ âm” của sư huynh rồi sao? Rồi sư huynh sẽ được La Hương Vân.

Vi Phong sẽ chau mày :

- Tại sao sư muội đột nhiên thay đổi ý định không cho ngu huynh chọn Hạ Hầu Quyên, lại bắt ngu huynh tuyển La Hương Vân lạ vậy?

Vũ Văn Sương mỉm cười chúm chím :

- Sư huynh đã lầm, tiểu muội đâu có bắt buộc sư huynh thay đổi, tiểu muội bắt sư huynh phải nhất tiễn xạ song điêu đấy.

Vi Phong vừa nghe Vũ Văn Sương nói như thế, hân mừng quýnh trong bụng. Nhưng liền đó, hân bỗng nhìn sững người sư muội với ánh mắt hoài nghi tột độ.

Wũ Văn Sương tiếp tục thi triển môn “Truyền Âm Nhập Mật” nói :

- Vi sư huynh, chắc sư huynh sung sướng lắm phải không? Tiểu muội trông thấy hai nàng cứ trêu chọc sư huynh nên tiểu muội quyết định cho phép sư huynh đến Thiên Huyền cốc đại hưởng diễm phúc đấy.

Vi Phong ngấm nghĩa bóng dáng Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đang đi phía trước bỗng khẽ lắc đầu mấp má môi đáp :

- Không cần phải song điêu làm gì, nhất điêu cũng đủ lắm rồi sư muội ạ!

Wũ Văn Sương với giọng ngạc nhiên :

- Vi sư huynh vốn là một con ma đói khát tình dục, xưa nay đối với việc vui hoa dập liễu, sư huynh vốn là một ma vương sao hôm nay sư huynh lại...

Vi Phong mặt hơi ngượng, ngập ngừng đáp :

- Thường thứ hoa hồng lắm gai, nên với hai đóa hoa nguy hiểm này, chỉ sợ ngu huynh không đủ sức, vả lại ngu huynh cũng muốn chừa một ít sức lực để cùng với sư muội...

Vi Phong định khôn khéo lấy lòng Vũ Văn Sương không ngờ ả “Tàn Tâm Yêu Cơ” vừa nghe nói như thế, ả bỗng nhíu mày không vui :

- Đa tạ! Đa tạ thâm tình của sư huynh, đừng hòng đụng tới người của tiểu muội nữa.

Vi Phong vụt biến sắc hỏi :

- Vũ Văn sư muội, sư muội...

Wũ Văn Sương khẽ nhếch mép, mắt lạnh lùng dễ sợ :

- Sư huynh đừng nhắc đến tiểu muội làm gì nữa, họ là hai đóa hoa hồng tuyệt sắc còn tiểu muội chỉ là một bụi liễu tàn hoa, dâm quả đáng phụ...

Vi Phong biết mình vừa lỡ lời làm Vũ Văn Sương giận xối, hân khổ sở không quên vội phân trần :

- Vũ Văn sư muội đã ngộ nhận tấm lòng chung thủy của ngu huynh mất rồi, ngu huynh chỉ thuận mồm nói

ra chớ thật ngu huynh không có ý bội bạc vậy đâu. Sư muội... sư muội..

Vi Phong vừa mập máy môi vừa kè ngựa đi sát vào bên cạnh Vũ Văn Sương làm như tình tứ yêu thương lắm vậy.

Kế hẳn tiếp nói, giọng như quá hối hận :

- Sư muội, sư muội không hiểu chớ, dẫu cho hai nàng có lá hai đóa hoa xinh đẹp đi nữa thì sư muội cũng là một “diêu trì dị thảo”, luận sắc, luận hương, sư muội quyết không thua gì họ, còn luận về nghệ thì... thì hai cô ả cũng không tài nào so sánh nổi với sư muội được.

Vi Phong khéo nói ngọt đã đành, tăng bốc, nhưng vẫn chưa làm hài lòng Vũ Văn Sương.

Bộ mặt của Vũ Văn Sương càng lạnh lùng hơn, nàng nhìn thẳng vào mặt Vi Phong, truyền âm hỏi giọng âm lạnh :

- Vi sư huynh, sư huynh nói thật hay nói chơi đấy?

Vi Phong truyền âm cười đáp :

- Hì hì, với ai khác thì ngu huynh có thể dùng lời đường mật được, chớ đối với sư muội mỗi câu nói của ngu huynh đều phát ra tự đáy lòng cả, ngu huynh đâu dám nói dối sư muội.

Wũ Văn Sương cười khẩy trở giọng ngay :

- Hừ mãi đến giờ ta mới biết rõ được lòng dạ đàn ông. Thật đúng với câu “miệng tơ đường phèn, bụng tợ gươm đao” mà!

Vi Phong hoảng sợ thật tình hấn lấp bắp :

- Sư muội... tại sao sư muội... lại nói như thế? Ngu huynh có làm điều gì phật lòng sư muội đâu?

Wũ Văn Sương gằn giọng :

- Hừ! Không làm gì à? Nghe giọng điệu người, ta biết rõ cả rồi!

Vi Phong nhăn mặt khổ sở :

- Ngu huynh nói thật mà tại sao sư muội lại cho ngu huynh nói dối?

Wũ Văn Sương cười lạt :

- Muốn người nhận tội đâu phải việc khó. Ta chỉ cần suy luận chút ít cũng đủ khiến người phải lộ nguyên hình ngay.

Vi Phong sợ tái mặt cứ nhìn Vũ Văn Sương ái ngại.

Wũ Văn Sương “hứ” khẽ một tiếng, nói :

- Có phải người vừa bảo rằng, luận sắc, luận hương ta đều không thua gì hai con nhỏ ấy, nhưng nếu luận về nghệ, chúng cũng sẽ không phải là đối thủ của ta không!

Vi Phong vội gật đầu :

- Không lẽ ngu huynh đã nói láo với..

Wũ Văn Sương không để hẳn kịp nói hết, nàng lập tức xéch ngược mày, trợn mắt định quát lớn nhưng kịp nghĩ lại, dùng cách “Truyền Âm Nhập Mật” như trước.

- Hừ! Người đã nói thật! Vậy tại sao người dám thấy mới nói cũ sanh tâm bội bạc với ta muốn hưởng của lạ hương rừng chứ?

Wũ Văn Sương nói trúng ngay tâm địa đều cán bội tình của Vi Phong, khiến anh chàng bất giác đỏ mặt sượng sùng trông phát tức cười.

Wũ Văn Sương thấy thế càng tức giận thêm, ả ta nghiêng răng rít từng tiếng :

- Hừ! Thật đúng là mặt vong tình phản bội mà!

Vi Phong nhớ lại mấy lần trước, Vũ Văn Sương cũng ghen hờn dữ dội, nhưng hẳn chỉ giả lả nói mơn nói trớn dỗ dành một hồi là yên, lần này hẳn tưởng dù sao Vũ Văn Sương cũng không đến nổi hơn mấy lần trước nên hẳn vội cười mơn, lên tiếng :

- Vũ Văn sư muội, tuy là “Gia hoa bất như dã hoa hương”.

Nhưng không ngờ hẳn vừa nói tới đó, Vũ Văn Sương vụt giận dữ, ả không dẫn được nữa, hét lớn ra tiếng :

- Hương cái gì, thằng khốn nạn vong ơn kia.

Dứt lời, lập tức ả giơ cao ngọc chưởng, phóng một luồng chưởng phong đánh mạnh vào vai Vi Phong.

Thật là “hiện thế hiện báo”. Trong lúc bất ngờ, Vi Phong y như La Hương Vân trúng chưởng của hẳn vừa rồi, bị đánh văng từ trên mình ngựa xuống đất bắn ra xa hơn năm sáu thước.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đang dong ngựa đi trước nghe tiếng cả hai vội quay đầu nhìn lại.

Trong thấy bộ dạng ngã ngựa đáng thương của Vi Phong hai nàng bật cười ha hả!

Kế hai nàng nghe Vũ Văn Sương nói lớn với Vi Phong :

- Người liệu mà hành động, ta không bằng lòng đi chung với người đến Thiên Huyền cốc nữa đâu, tốt hơn người nên dẫn hai nàng thông thả đi sau đi, ta cần phải đến Thiên Huyền cốc trước.

Vi Phong vừa lồm cồm đứng dậy mặt mày méo xẹo vừa lật đật kêu :

- Vũ Văn sư muội, ngu huynh không dám rở tới hai con liễu đầu ấy nữa, ngu huynh càng không dám trái lời sư muội. Hay hơn sư muội hãy dẫn họ về trước Thiên Huyền cốc chuẩn bị sẵn sàng mọi sự đi.

Nói xong, hăn hối hả leo lên ngựa, mặt mày bí xị buồn so.

Vũ Văn Sương không lý tới hăn nữa, vội giục ngựa lên trước gượng cười nói với La Hương Vân :

- La cô nương chắc đã trông thấy? Ta đã báo thù giùm cho cô nương rồi đấy.

La Hương Vân cười đáp :

- Cảm ơn! cảm ơn! Người để Vi huynh của người đi một mình, không sợ bày đặt thị phi khi lên tới Thiên Huyền cốc sao?

Vũ Văn Sương cười lật hỏi :

- Bày đặt thị phi chuyện gì? Y bày đặt với ai mới được!

Với thâm ý muốn thám thính sự cơ mật của đối phương, La Hương Vân liền nói :

- Tự nhiên là với ân sư của các người là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa và “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, trong nhóm “Hải Ngoại tam ma” chớ còn ai nữa.

Vũ Văn Sương phì cười :

- Trong nhóm Hải Ngoại tam ma, ân sư của ta là Song Tâm Ma Hậu Văn Tuyết Ngọc luôn luôn là kẻ cầm đầu, còn ta là đệ nhất hồng nhân trong đám môn hạ của ân sư ta, ta còn sợ gì nữa chứ.

Hạ Hầu Quyên đang yên lặng đi một bên, bỗng dừng nàng dựng ngược mày liễu, cười lật nói :

- Hừ hừ! Người tâng bốc nhóm Hải Ngoại tam ma lên tận mây xanh quá, chứ theo ý ta, ta càng nghĩ càng thấy họ không có gì gọi là tài giỏi cả.

Vũ Văn Sương trợn mắt quát :

- Hạ Hầu Quyên, người không được hỗn láo với các sư trưởng của ta, người nghe chưa.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Ta nói thế mà là hồn láo sao. Ta nói có lý đấy chứ.

Vũ Văn Sương gằn mạnh giọng :

- Lý của người thế nào! Khéo mồm một chút không dừng trách ta đấy!

Hạ Hầu Quyên nhướn mày đáp :

- Nếu quả nhóm Hải Ngoại tam ma thật sự tài giỏi đến kinh thiên động địa, lại có thêm bảy người đệ tử đắc lực, năm trái hai gái, một khi đế chân vào đất Trung Nguyên, tại sao họ không tự hành sáng lập một bá nghiệp, hà tất họ phải ỷ lại Độc Cô Trí, môn hạ của bọn tàn phế bất tài, cam lòng đảm nhiệm chức vị Cung phụng trong Lục Tàn bang, ta hỏi người...

Vũ Văn Sương quắc mắt nhìn Hạ Hầu Quyên cười lạt nói :

- Người thật ngu si không biết gì cả. Phải, người biết sao được chí hướng của sư trưởng ta mà nói!

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách :

- Biết rồi! Biết rồi! Nếu thế ta đã biết rồi!

Vũ Văn Sương ngạc nhiên :

- Người biết cái gì!

Hạ Hầu Quyên vọt miệng đáp ngay :

- Ta biết nhóm “Hải Ngoại tam ma” sư trưởng của các người định tọa hưởng kỳ thành để đỡ phải mất công...

Vũ Văn Sương chột rùng mình kinh hãi, trừng mắt hỏi :

- Cái gì là “Tọa hưởng kỳ thành”? Người nói rõ một chút xem!

Hạ Hầu Quyên đắc ý cười đáp :

- Nghĩa là tam sư trưởng các người vờ giúp đỡ lão độc vật tàn phế Độc Cô Trí trước, sau rồi trở tay lấy mạng lão ta. Nói cách khác, tức là sư trưởng của bọn người giả vờ nhận chức Cung phụng của Lục Tàn bang trước, nhưng thật sự định mưu đoạt “Thiên Huyền cốc”, một cơ nghiệp hiếm có trên đời.

Vũ Văn Sương càng nghe càng sợ hãi biến sắc. Nhưng sau đó ả ta vội định thần, lắc đầu vờ chối :

- Hạ Hầu Quyên người chớ có nói năng bậy bạ đem tâm địa của gã tiểu nhân mà xét đoán lòng dạ của các vị sử trưởng của bọn ta.

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách :

- Lời nói của người trước sau nghe vô cùng mâu thuẫn. Theo ý ta người hà tất phải che đậy làm gì?

Vũ Văn Sương nhướn mày hỏi :

- Lời của ta mâu thuẫn thế nào, người nói rõ ra xem?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Người không thấy nữa sao? Vừa rồi người mới nói rằng “ta đừng đem tâm địa của kẻ tiểu nhân mà xét đoán lòng dạ các sử trưởng của người”, thế mà trước kia cũng chính người đã nói với ta rằng “Ta hiểu sao được chí hướng của các sử trưởng của nhà người”, như thế có phải hai câu nói ấy có hai hàm ý khác hẳn nhau không?

Vũ Văn Sương ghen hòng không biện bạch gì được, nên bộ mặt của ả sượng sùng ngay.

La Hương Vân thấy thế nàng đoán biết sự hồ nghi của Hạ Hầu Quyên đã được chứng thật nên nàng vội nói xen vào giọng ôn tồn hơn :

- Vũ Văn cô nương, thật bọn ta với Độc Cô Trí đang đứng trong địa vị đối địch hai bên, đối bên này không đời lại đi giúp đỡ lão ta đâu, Vũ Văn cô nương bắt tất phải giữ kín sự bí mật này làm gì?

Hạ Hầu Quyên cũng không bỏ lỡ cơ hội, vội cười nói tiếp theo :

- Và lại những cuộc tranh hùng đấu thắng trong võ lâm cũng cần phải sao cho kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài, mới có thể tranh đấu với nhau một cách thích thú. Bình tâm mà luận, nên phải bắt buộc phía bên này tuyển chọn đối thủ, chắc chắn hai chị em ta sẽ cùng với các vị sử trưởng cùng bằng hữu chứ bọn ta sẽ quyết không đời nào chọn đấu với lão tàn phế Độc Cô Trí làm gì cho mất công.

Vũ Văn Sương bỗng gật đầu nói :

- Tuy lời nói của người nghe cũng khá hợp lý, nhưng sự thật ngật lại khác hẳn, bởi đại sư bá Tam Thủ Ma Sư và nhị sư bá Lục Phát Ma Quân của ta đều có chút thâm giao với Độc Cô Trí từ nhiều năm qua nên mãi tới giờ họ mới chịu nhận chức Cung phụng để trợ oai cho bằng hữu, đấy do đó họ đâu dám nói đến vụ tranh quyền đoạt lợi.

Hạ Hầu Quyên khen thầm Vũ Văn Sương thật là kẻ hết sức kín đáo, nhưng cốt tâm đưa đối phương vào thế bí nên nàng liền cười hỏi :

- Nếu đã như thế thì câu người nói ta “người hiểu sao được chí hướng của các sư trưởng của ta” sẽ phải giải thích như thế nào mới đúng!

Vũ Văn Sương đuối lý, ả vụt bướng bỉnh.

- Ta có quyền hỏi trả lời những vấn đề của người vừa hỏi.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Đương nhiên là người có quyền ấy rồi nhưng nếu thế thì chắc có lẽ chí hướng của các vị sư trưởng của người cũng không có gì là đặc biệt.

Vũ Văn Sương nổi giận quát :

- Người hãy liệu hồn, kéo tự người đi tìm lấy cái chết cho mình đây.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Võ công của người kể cũng vào hạng khá nhưng tâm tính ta dám chê người quá nóng nảy. Một kẻ không điềm tĩnh vạn sự sẽ bất thành. Chưa chắc môn tuyệt học “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của người làm ta sợ hãi đâu.

Mấy câu Hạ Hầu Quyên vừa nói hàm ý không ít triết lý của võ công khiến Vũ Văn Sương rùng mình, ả vội trấn nhiếp tâm thần thu liền nội khí bình tĩnh trở lại cười đáp :

- Hừ! Từ đây đến Thiên Huyền cốc đường còn rất xa ta không dám chắc rằng môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của ta làm người phải nể sợ nhưng ta cũng khuyên người đừng nên tự phụ, ta tin chắc là thế nào cuộc đấu giữa ta và người sẽ vô cùng thích thú.

Hạ Hầu Quyên đưa mắt nhìn Vũ Văn Sương rồi mỉm cười gật đầu :

- Chỉ trong phút chốc, người đã có thể trấn nhiếp được tâm thần thu liền được nội khí, kể ra môn Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp của người cũng khá đấy. Được rồi ta sẽ xem người như một sinh binh kinh địch, và chờ người so tài ở Thiên Huyền cốc.

Độc đường Bào Hao Hồng Nhan với Tàn Tâm Yêu Cơ ngoài mặt cứ một mực thản nhiên cười cười nói nói, và họ không để lộ một cử chỉ gì bất thường khiến đối phương phải nghi ngờ. Không bao lâu, Đồng Bách sơn cứ địa của bọn đạo Độc Cô Trí đã hiện ra trước mắt họ, lúc này không riêng gì về Vô Tình Trạch Nữ La Hương Vân, ngay cả Hạ Hầu Quyên cũng hết sức nóng ruột đợi chờ.

Hai nàng đình ninh thế nào “Kim Tiền Túy Ông La Đại Cuồng với Bàn Nhược am chủ Hối đại sư” cũng phải có chỉ thị trước cho hai nàng biết để liệu phòng hành động, trước khi hai nàng thừa cơ xâm nhập

Thiên Huyền cốc, nhưng mãi đến giờ, cả hai vẫn chưa phát hiện được một ám hiệu nào cả, nên mới cùng nhau môn nóng như thế.

Càng âm thầm chờ đợi tin tức, hai nàng càng đâm ra lo lắng không yên, vì hiện giờ đã gần đi tới mục tiêu hành sự. Và tuy hai nàng đã được Bàn Nhược thần ni dùng Phật môn thần công tiêu giải kỳ độc trong người, nội công đã được hồi phục, nhưng với sức lực của hai nàng, nếu có đối phó thì chỉ đối phó nổi với Vi Phong và Vũ Văn Sương chớ còn cậy họ phá tan Thiên Huyền cốc, thì thật tình đâu phải chuyện đùa.

Thực vậy, đừng nói chi Thiên Huyền cốc khắp nơi đã được Độc Cô Trí bố phòng chặt chẽ và kỳ diệu, chỉ nói về những nhân vật giúp sức Độc Cô Trí như Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu, cùng với nhóm Hải Ngoại tam ma, bất cứ một trong những nhân vật ấy, cũng đủ gây khó dễ hai nàng trong khi đương đầu địch rồi.

La Hương Vân không có kiên nhẫn chờ được nữa, nàng lập tức ngậm vận công lực truyền âm kêu hỏi Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tỷ, tới bây giờ vẫn chưa thấy ân sư của tỷ tỷ và bá phụ của em, biết liệu sao đây.

Hạ Hầu Quyên nghe hỏi, vội lên quay nhìn Vũ Văn Sương thấy y thị còn đi phía sau xa cách một trượng nàng liền truyền âm trả lời La Hương Vân :

- Vân muội không nên nóng nảy, thế nào nhị lão cũng sẽ có diệu toán dạy bảo bọn mình không sao đâu.

La Hương Vân hé răng nói :

- Chớ chị không thấy Đồng Bách sơn đã ẩn biện từ đằng xa rồi kia sao, nếu nhị lão vẫn chưa chỉ điểm cho bọn mình biết trước sợ bọn mình trở tay không kịp.

Hạ Hầu Quyên cười, mấp máy đáp :

- Thuyền đến đầu cầu tự nhiên phải dừng lại, Vân muội cứ việc yên tâm, không nên tư lự làm gì cho mệt. Vân muội không nhớ chuyển trước bọn mình đã từng tham dự “Bách Tàn đại hội” trên Thiên Huyền cốc sao? Kể ra cũng thập phần nguy hiểm lắm chứ bộ, nhưng kết quả bọn mình cũng đã an nhiên thoát hiểm. Còn phen này, bọn ta có dự bị sẵn sàng, ít nhất cũng không đến nỗi tệ hơn chuyện trước! Và lại ân sư của chị với bá phụ của Vân muội đều là hai bậc thần thông quảng đại, họ đâu có sợ tòa Thiên Huyền cốc này, biết đâu nhị lão có ý định chờ cho vào tới Thiên Huyền cốc rồi họ sẽ tùy cơ ứng biến, chỉ thị cho bọn mình rõ sau cũng nên.

La Hương Vân vội hỏi :

- Quyên tỷ không nên kể chuyện quá dông dài như thế, nên cẩn thận kẻo Vũ Văn Sương nghe thấy thì nguy mất.

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Vân muội khỏi lo, ả ta còn đi sau cùng hơi xa. Và lại ả ta vẫn tưởng bọn mình còn đang trúng độc, không thể thi triển Truyền âm công lực để chuyện bí mật với nhau kia mà.

La Hương Vân vừa định nói tiếp đột nhiên nàng giật mình thoáng thấy bóng “Kim Tiền Túy Ông” vụt biến mất ra sau vách núi phía trước mặt nhanh như ánh điện.

Thân pháp của La Đại Cường quả thật tuyệt vời, trừ phi lão cố ý cho La Hương Vân trông thấy chớ không đừng nói là Vũ Văn Sương đang còn đi cách xa hơn một trượng, ngay đến cả Hạ Hầu Quyên đang đi sóng đôi với La Hương Vân cũng không trông thấy được như thường.

La Đại Cường vừa hiện ra là vụt biến mất ngay, lão không hề dùng Mật Ngữ Truyền Âm chỉ điểm gì cho La Hương Vân cả. Lão chỉ ra lệnh cho La Hương Vân nhìn vào tám chữ viết trong mảnh giấy trên tay lão. Đáng khen La Hương Vân, vừa trông thấy lập tức nàng nhớ được ngay tám chữ ấy!

Sau đó, nàng bình thân quay hỏi Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tỷ có trông thấy bá phụ của em vừa mới xuất viện ở trước vách núi bên mặt kia không?

Hạ Hầu Quyên giật mình đáp :

- Không! Bộ Vân muội vừa mới trông thấy lệnh bá phụ à? Thế lệnh bá phụ có chỉ điểm gì cho chúng ta không?

La Hương Vân thở dài :

- Có! Nhưng bí ẩn khó hiểu lắm. Tiểu muội chỉ thấy có tám chữ “Gan dạ vào cốc, cẩn thận ứng phó” thôi.

La Hương Vân nhíu mày thở ra :

- Tiểu muội thật không đoán ra được tại sao nhị lão lại bí ẩn như thế này!

Chợt Hạ Hầu Quyên mừng rỡ nói :

- Ngu tỷ vừa suy đoán ra được vụ này Vân muội.

- Quyên tỷ nói thử cho em nghe xem.

Hạ Hầu Quyên hơi cau mày, hình như nàng đang cố tìm hiểu ý nghĩa của tám chữ kia.

La Hương Vân thấy vậy cười lạt, nàng bực bội thấy rõ :

- Quyên tử ơi! Gan dạ vào cốc để làm gì, và cẩn thận ứng phó việc gì mới được? Bá phụ của em thật kỳ, thà đừng cho biết có hay không. Sự xuất hiện như con thần long thấy đầu không thấy đuôi của bá phụ em chỉ khiến em rối trí thêm chớ chẳng ích gì hết.

Hạ Hầu Quyên tủm tủm cười bảo :

- Ngu tử đoán chắc nhị lão thế nào cũng bí mật đi theo sau bọn mình vào Thiên Huyền cốc để chuẩn bị chỉ điểm bọn mình đấy.

- Nhị vị lão nhân gia thừa sức làm được những việc gì mà bọn ta có thể làm được, bây giờ họ định mượn tay bọn mình tất nhiên nhị lão phải có liên quan tới thân phận của họ, hoặc họ ngại việc gì khác, nên không tiện thân tự xuất thủ đấy La Hương Vân khẽ gật đầu :

- Quyên tử đoán thế nghe mông lung quá. còn chi tiết thì...

Hạ Hầu Quyên vội mỉm cười ngắt lời :

- Nhị lão tính toán như thần, ngu tử chỉ có thể đoán được một phần nào thôi chứ còn về phương diện chi tiết không thể đoán được đâu.

La Hương Vân lắc đầu thở dài :

- Tiểu muội thấy chán vụ này quá! Làm việc gì cứ đong đong đưa đưa không hiểu đầu đuôi ra sao cả thì làm sao mà làm được.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười an ủi nàng :

- Vân muội đừng nói như thế. Chuyện gì thần bí chừng nào theo ý ngu tử thì càng có thú vị bấy nhiêu đấy Vân muội.

Ngay khi ấy, Vũ Văn Sương đột nhiên giục ngựa chạy tới hỏi giọng nghi hoặc :

- Hai người làm gì mà lắc đầu gật đầu với nhau. Bộ tính kế thoát thân hay sao?

Hạ Hầu Quyên cười lạt đáp :

- Ta có quyền không trả lời người câu hỏi này?

Wũ Văn Sương bị Hạ Hầu Quyên dùng gậy ông đập lưng ông, ả ta nổi giận phóng mạnh một chưởng đánh gãy đôi một gốc cây to ở bên lề đường.

Ngay khi ấy, đột nhiên từ sau vách núi phía trước mặt họ xuất hiện một bóng người và đang chạy đến như bay.

Người vừa xuất hiện không ai khác hơn là Vi Phong kẻ đã bị Vũ Văn Sương nổi giận, đuổi cổ về Thiên Huyền cốc trước ở dọc đường.

Vừa chạy đến trước mặt Vũ Văn Sương, Vi Phong vội mừng rỡ nói lớn :

- Vũ Văn sư muội, tam vị sư tôn nghe tin bọn mình đã bắt sống được nữ đệ tử và diệt nữ của “Bàn Nhược am chủ” và “Kim Tiễn Túy Ông” thì cả Độc Cô bang chủ cũng hết sức cao hứng. Tất cả đều đang chờ đợi sư muội giải hai tội nhân về cốc để trọng thưởng sư muội đấy!

Thì ra, sau khi bị Vũ Văn Sương tống cho một chưởng đuổi đi, Vi Phong đã đến trước Thiên Huyền cốc.

Vũ Văn Sương nghe nói, hai mắt long lanh sáng ngời quắc nhìn Vi Phong, lạnh lùng hỏi :

- Vi sư huynh, chắc sư huynh đã mệt thết tiểu muội với tam vị sư tôn rồi phải không?

Vi Phong lắc đầu lia lịa, cười hì hì đáp :

- Vũ Văn sư muội hãy yên tâm, ngu huynh đời nào lại dám làm thế, Vả lại trong vụ này ngu huynh còn có lợi chớ có thiệt gì đâu.

Vũ Văn Sương lườm Vi Phong giả bộ chu chéo :

- Người... người vẫn không sao quên được việc ấy có phải không?

Vi Phong xi mặt gượng cười nói :

- Chuyện đó thiệt ra do chính Vũ Văn Sư muội có hảo ý tặng cho ngu huynh, chớ ngu huynh đời nào dám nghĩ tới.

Vi Phong vừa nói vừa len lén liếc mắt nhìn Hạ Hầu Quyên trông thật đáng ghét!

Hạ Hầu Quyên giận điên người nàng nghiêng răng tức giận nhưng ngoài mặt nàng vẫn giữ vẻ thản nhiên như thường.

Vũ Văn Sương chột hỏi Vi Phong :

- Vi huynh giờ chúng ta vào sẽ Thiên Huyền cốc bằng cách nào đây? Chúng ta sẽ đi đường đất đi qua “Thiên Kỳ lâm”, “Thiên Kỳ cốc”, “Thiên Huyền kiều” hay ngòi “Địa Hành Xa” tới thẳng “Thiên Huyền cốc”?

Vi Phong cười đáp :

- Chúng ta sẽ đi bằng đường hầm như thế có phần lợi sức hơn. Độc Cô bang chủ đã truyền lệnh cho các nhân viên trực dịch mở sẵn đường hầm và các vị ân sư đi ra lệnh cho ngu huynh đến đây nghênh tiếp sư muội.

Vũ Văn Sương như chợt nghĩ ra chuyện gì, hỏi tiếp :

- Nghe nói cỗ “Đại Hành Xa” chỉ có thể chở mỗi chuyến hai người, mỗi lần vừa đi vừa về mất cả giờ, như thế chắc bọn mình phải chia thành hai toán?

- Phải đấy! Sư muội thật là người chu đáo, chính ngu huynh đã quên phức việc ấy đấy!

Chúng ta chia thành hai tốp đi hai lần...

Bồng Vũ Văn Sương khoác tay bảo :

- Khởi phải đi hai lần, nếu làm như thế, toán thứ hai sẽ phải chờ đợi cả giờ, sốt một lăm!

Vi Phong cười hỏi :

- Thế sư muội có cao kiến gì chẳng!

Vũ Văn Sương cười đáp :

- Còn cao kiến gì nữa. Chúng ta cứ chia thành hai toán đi một lần luôn. Một toán ngồi “Địa Hành Xa” đi bằng đường hầm, còn toán kia phải chịu cực một chút, đi bộ xuyên qua Thiên Kỳ lâm, Thiên Kỳ cốc, Thiên Huyền kiêu, Thiên Huyền động, và hai toán sẽ gặp nhau tại Thiên Huyền cốc là xong.

Vi Phong nghe qua bồng đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân, rồi mỉm cười hỏi Vũ Văn Sương :

- Chúng ta phân chia hai toán bằng cách nào đây, có phải ngu huynh với sư muội mỗi người dẫn theo một nàng không?

Vũ Văn Sương gật đầu cười :

- Nhất định phải như thế rồi. Chỉ còn vấn đề toán nào đi bộ, toán nào ngồi xe mà thôi.

Vi Phong nói :

- Tự nhiên là sư muội ngồi xe còn ngu huynh phải đi bộ. Nhưng còn hai cô ả này, ả nào sẽ đi theo ngu huynh và ả nào sẽ đi theo sư muội đây?

Vũ Văn Sương nhướn mày, mỉm cười :

- Ai dẫn ai cũng không thành vấn đề, nhưng chắc có lẽ tiểu muội dắt La Hương Vân, còn sư huynh dắt Hạ Hầu Quyên thích hợp hơn?

Vi Phong bỗng liếc mắt nhìn Hạ Hầu Quyên, lần nữa sắc của hắn vừa lộ vẻ hứng thú vừa tỏ ra ái ngại.

Vũ Văn Sương thấy thế vội nhoẻn miệng cười bảo :

- Vi sư huynh, tiểu muội đoán ta được đối với Bào Hạo Hồng Nhan sư huynh đang cảm thấy sợ hãi và khó khăn nhưng sư huynh cứ việc yên tâm, nàng ta hiện giờ vẫn còn bị trúng kỳ độc, chân khí nan tụ, nội lực nan đề, nàng không còn gì là “bào hao” cả, chỉ còn là một vị “hồng nhan” tuyệt mỹ mà thôi.

Vi Phong vừa nghe qua, mặt phấn khởi hẳn lên. Hắn gật đầu nói lia lia :

- Ý kiến của sư muội tuyệt quá, ngu huynh sẽ dẫn nàng Hạ Hầu Quyên đi bộ, còn sư muội dẫn nàng La Hương Vân đi “Địa Hành Xa”.

Trong khi hai sư huynh muội Vi Phong thương lượng với nhau như vậy bên này La Hương Vân cũng ngậm vận Mật Ngữ Truyền Âm bảo nhỏ Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tỷ, em biết chị đang sôi gan vì hành vi đê tiện của gã họ Vi khốn nạn ấy, nhưng em mong chị hãy cố nhẫn nhục bỏ qua cho hắn chờ khi nào ân sư của chị với sư bá của em chỉ thị rõ ràng xong đâu đấy chị hãy dạy hắn một bài học hay hơn chứ nếu không em e hỏng hết mọi tính toán của nhị lão đấy.

Hạ Hầu Quyên nhẹ gật đầu truyền âm trả lời :

- Được rồi! Vân muội cứ việc yên tâm, chị sẽ làm theo y như lời nói vừa rồi của Vũ Văn Sương, chị sẽ giả vờ làm hồng nhan và sẽ không làm bào hao. Những còn ả “Tàn Tâm Yêu Cơ” hết sức giáo hoạt, khi ngồi chung xe với ả ta em nhớ phải luôn luôn đề tỉnh chừng để lộ việc kỳ độc đã tiêu và võ công đã được hồi phục đấy nhé!

La Hương Vân tủm tủm cười hội ý.

Khi ấy, họ đã vào tới “Thiên Kỳ lâm”, Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân trước kia đã từng ném qua mùi vị lợi hại của tòa trận pháp trong rừng này rồi. Cho nên hai nàng rất chú ý theo dõi từng bước đi của Vi Phong với Vũ Văn Sương và nhớ kỹ từng ly từng tý.

Khi nào tới cửa hầm “Địa Hành Xa”, họ đã thấy sẵn một cỗ xe chờ họ ngay tại đây.

Hạ Hầu Quyên thấy cỗ “Địa Hành Xa” chỉ vừa vận ngồi độc hai người, nàng vội cười bảo La Hương Vân :

- Vân muội phen này thật hết sức may mắn, em sẽ đi ở dưới đất còn chỉ sẽ phải vượt qua vô số hiểm

trở trên mặt đất, hai ta sẽ lãnh hội được đại khái những gì ở trong Thiên Huyền cốc, nơi mà các nhân vật võ lâm xem là một nơi thần bí nhất trên đời này.

La Hương Vân chưa kịp trả lời, Vũ Văn Sương đã gạt đầu cười lạt :

- Hạ Hầu Quyên, người nói rất đúng, sau cuộc hành trình này, quả thật hai người sẽ thu lượm được một số bài học quý báu của Thiên Huyền cốc nhưng ta rất tiếc nếu không vào sáng mai, thì cũng sáng ngày kia, người chắc chắn phải chết dưới tuyệt kỹ “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của ta rồi chớ còn đâu mà hòng thu lượm, học hỏi.

Hạ Hầu Quyên bật cười khanh khách :

- Vũ Văn Sương người chớ có đắc ý quá sớm như thế, giữa ta với người có đánh cuộc với nhau rồi, người có nhiều cơ hội thắng ta nhưng ta cũng không phải vô hy vọng, ngộ nhờ môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của người chỉ có hư danh và ta may mắn thắng người, chừng ấy người sẽ tính sao. Ta khuyên người không nên khoe khoang, tự đắc quá sớm như thế.

Vũ Văn Sương hừ một tiếng cười giọng châm biếm :

- Rõ ràng người đang mê ngủ giữa ban ngày rồi đó!

Nói đến đây, Vũ Văn Sương quay nhìn Vi phong :

- Sư huynh, tiểu muội không muốn phí lời với ả Bào Hao Hồng Nhan này, hai người hãy đi sớm cho rồi đi.

La Hương Vân nghe nói, không thèm chờ Vũ Văn Sương hối thúc nàng vội vàng leo lên “Địa Hành Xa” ngồi yên.

Vũ Văn Sương cũng vội tung mình nhảy lên xe và chỉ cái khoác tay ra lệnh, lập tức có tiếng động nổi lên, cỗ xe đặc biệt này liền chạy thẳng xuống hầm. Chờ xe đi rồi Vi Phong liền mỉm cười gọi khẽ Hạ Hầu Quyên :

- Hạ Hầu cô nương ơi, bọn họ đi rồi bây giờ đến lượt đôi ta...

Hạ Hầu Quyên bỗng trừng mắt nạt ngang :

- Đôi ta thế nào? Bọn họ xuống đất, không lẽ ta với người lên trời?

Nghe mỹ nhân gắt gỏng, phong vận độc tuyệt, Vi Phong cảm thấy tâm hồn bay bổng, hẩn cười hềnh hếch đáp :

- Hạ Hầu cô nương đã nói rất đúng có lẽ hai ta sẽ lên trời, nhưng hiện giờ chưa phải lúc.

Hạ Hầu Quyên giương mi hỏi :

- Không phải bây giờ thì đợi đến chừng nào?

Vì Phong cười hì hì một cách dâm dăng :

- À, đêm nay, hoặc đêm mai cô nương.

Hạ Hầu Quyên thấy hấn ta giở giọng dâm tà bất giác sát tâm bộc khởi, nàng quắc hai mắt rực hung quang long lanh như luồng điện lạnh toát nhìn hấn không chớp.

Vì Phong ngẫu nhiên ngẩng đầu bắt gặp hai luồng nhãn quang của Hạ Hầu Quyên, hấn bất giác sợ điếng người, lập tức thối lui ra sau nửa bước.

Hạ Hầu Quyên tự biết trong lúc nóng giận, nàng đã sơ ý để lộ hai luồng nhãn quang sáng rực, nàng liền lập tức thu liễm nội hỏa, bình tâm tính khí, đổi ngay vẻ mặt thành kiều mị noãn miệng cười nói :

- Vừa rồi sự muội của người đã nói rất đúng hiện giờ ta đang bị trúng phải kỳ độc, chân khí nan đề, nội lực nan tụ, ta không khác gì rồng thiên mắc cạn, tội gì người còn phải sợ ta.

Vì Phong nghe nàng nói thế vội vàng đánh trống lảng :

- Tại hạ... đâu có sợ...

Hạ Hầu Quyên nhướn mày, lắc đầu cười lạt :

- Trong bộ tịch đáng thương hại của người, mặt mày xanh lét, hai mắt thất thần, ta cũng đủ biết rồi. Thế mà người dám nói người không sợ ta hả?

Vì Phong thẹn đỏ mặt ấp úng :

- Dạ dạ. Hạ Hầu cô nương... nói phải tại hạ thật tình hơi... sợ cô nương.

Hạ Hầu Quyên quắc mắt quát hỏi :

- Lý do gì người phải sợ ta? Ta đâu phải con cọp cái chuyên ăn thịt người, người sợ ta là nghĩa lý gì?

Vì Phong gượng cười đáp:.

- Hì hì... đa tạ Hạ Hầu cô nương khi vui vẻ thì xinh đẹp hiền lành như pho tượng bồ tát, còn khi giận lại trông không khác gì một vị kim cương oai nghiêm lắm liệt, ai trông thấy cũng phải khiếp sợ.

Hạ Hầu Quyên phì cười :

- Miệng lưỡi của người khéo léo lắm! Thôi ta không giận người nữa, giờ ta với người hãy tiếp tục lên đường.

Vi Phong gật đầu lia lịa, vội rút khăn ra lau mồ hôi trên trán.

Hắn cảm thấy nhẹ người khoan khoái, hăng hái tiến lên dẫn đường đi trước.

Đi chưa hết khu Thiên Huyền Lâm, Hạ Hầu Quyên bỗng giật mình thấy có hai tên đại hán xuất hiện bất thành lình nhưng họ lại ôm quyền cúi chào Vi Phong chớ không có cản đường làm khó dễ :

- Kính mừng Vi hộ pháp! Vi hộ pháp định đi đâu?

Trông thấy hai tên phụ trách phòng thủ hỏi mình Vi Phong vội cười đáp :

- Ta phụng mạng Bang chủ tiếp dẫn Hạ Hầu Quyên vào Thiên Huyền cốc!

Hai tên đại hán nghe thấy Vi Phong nói thế, vội hết sức lễ phép, lại cúi đầu hỏi :

- Vi hộ pháp có đem theo cây Long Đầu trúc lệnh trong người không?

Vi Phong gật đầu liền thò tay móc ra một cây trúc bài màu xanh, đưa cho hai tên đại hán xem qua.

Vừa trông thấy cây trúc bài màu xanh hai tên đại hán lại cúi đầu thi lễ rồi lập tức nghiêng mình nhường lối.

Hạ Hầu Quyên vừa đi vừa hỏi Vi Phong :

- Những nhân vật chủ não của các bang hội môn phái hay dùng thứ Long đầu Lệnh bài màu đỏ, tại sao Lục Tàn bang lại thích lập dị đem sơn lệnh bài thành màu xanh là thế nào?

Vi Phong vì muốn lấy lòng Hạ Hầu Quyên, vả lại hắn biết trước sau gì nàng cũng chết, nên hắn không cần giấu diếm vội cười đáp :

- Loại Long Đầu trúc lệnh của Lục Tàn bang đâu phải chỉ có màu xanh, thật ra có tất cả sáu màu được dùng để thay đổi mỗi ngày đấy cô nương.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên :

- Sao lại phải đổi màu mỗi ngày như vậy?

- Đó là cách thay đổi màu sắc theo thứ tự của “Hoàng Đạo” và “Hắc Đạo” đấy thôi.

- Hôm nay là “Bế Nhật” thảo hèn họ đã xử dựng loại màu xanh. Ngày mai là màu đen, rồi màu vàng có đúng thế không?

- Thừa đúng như thế! Nhưng cô nương cứ yên tâm...

Hạ Hầu Quyên phì cười :

- Thôi ta hiểu rồi. Nay Vi đại hộ pháp ơi, Độc Cô bang chủ của Vi hộ pháp thật trăm biến vạn hóa có khác.

Vi Phong bỗng hơi cau mày dạn dò :

- Khi vào đến Thiên Huyền cốc, trước mặt Độc Cô bang chủ, cô nương nhớ phải kín miệng đấy nhé, vì Độc Cô bang chủ không thích người khác đoán rõ được tâm ý của người đấy.

Hạ Hầu Quyên gật đầu cười nói :

- Đây là bản sắc của kẻ điêu hùng, còn đối với những nhân vật anh hùng có cá tính quật cường, thường hay không ưa làm vậy.

Vi Phong cả cười :

- Bởi thế, nếu Độc Cô bang chủ nghe thấy Hạ Hầu cô nương làm lộ sự bí mật của người, rất có thể người sẽ có hai cách để giải quyết vụ này.

Hạ Hầu Quyên chụp hỏi :

- Cách gì người hãy nói cho ta nghe thử xem.

Không muốn làm phật người đẹp Vi Phong liền cười đáp :

- Cách giải quyết thứ nhất của Độc Cô bang chủ là lập tức truyền lệnh phế chỉ thay đổi cách sử dụng màu sắc của những lệnh bài trên, rồi ban hành mật ngữ mới để thay thế vụ này.

Hạ Hầu Quyên gật đầu :

- Cách thức ấy thật là hợp tình hợp lý, nếu ta là một Bang chủ như y, ta cũng phải làm như thế! Còn cách thứ hai?

Vi Phong đáp :

- Còn cách thứ hai là rất có thể người thủ tiêu ngay Hạ Hầu cô nương.

Nghe tới đây, Hạ Hầu Quyên bỗng như ngơ mảy, cười lạt :

- Độc Cô Trí là một lão tàn phè, cả ngày nửa năm nửa ngồi trên cỗ xe bốn bánh... y làm cách nào hạ thủ

nổi ta chớ?

Vi Phong thở dài :

- Hạ Hầu cô nương không biết đó thôi chớ...

Mới nói đến đó, Vi Phong bỗng giật mình có vẻ hoảng sợ không nói nữa.

Hạ Hầu Quyên khéo tìm cách khai khẩu hần :

- Tại sao người cứ ấp úng như thế. Người không giống một nam tử hảo hán tí nào cả.

Sao người nhất gan sợ gì dữ vậy?

Đứng trước mắt người đẹp bất cứ người đàn ông nào cũng không cam thỉ nhược, nhất là kẻ đàn ông tên Vi Phong háo sắc háo dâm này.

Cho nên Vi phong lập tức bị lọt vào bẫy của Hạ Hầu Quyên :

- Nếu Hạ Hầu Cô nương hỏi cho kỳ được, tại hạ cũng xin vui lòng nói hết cho cô nương nghe, Độc Cô bang chủ tuy toàn thân bị tê liệt, nhưng cỗ xe bốn bánh của người nội trong một phạm vi xung quanh hơn một trượng, có thể tự ý giết kẻ địch dễ dàng như trở bàn tay.

Hạ Hầu Quyên nhướn mày hỏi :

- Lão ta dùng võ giết người hay dùng ám khí giết người?

Vi Phong đáp :

- Dùng cả hai thứ, nhất là cây quạt lông của Độc Cô bang thật lợi hại vô song.

Hạ Hầu Quyên kêu khẽ một tiếng kinh ngạc hỏi :

- Tại sao cây quạt lông lại có thể lợi hại đến thế?

Vi Phong cười đáp :

- Đây là điều cơ mật tối hệ trọng của Độc Cô bang chủ, tại hạ chỉ biết phong phanh là cây quạt lông ấy có gài đầy ám khí mà thôi. Tuy nhiên chuyện đó kể ra cũng đã có từ lâu, tại hạ còn nhớ ở đời Tam quốc khi xưa, cây quạt trên tay Gia Cát Võ Hầu cũng là một lợi khí phòng thân của Ngọa Long Tiên sinh.

Hạ Hầu Quyên cười lạt hỏi :

- Lời của người nói có căn cứ không đấy?

Vi Phong khẽ lắc đầu, cười đáp :

- Chuyện đã quá xưa, còn căn cứ làm sao được nhưng nếu ta chịu khó suy đoán một chút là hiểu ra ngay. Một khi Gia Cát Võ Hầu đã có thể chế tạo loại cơ quan máy móc như mộc ngư lưu mã, thì đối với vụ chế tạo một cây quạt lông có giấu ám khí làm lợi khí phòng thân đâu phải việc khó khăn ly kỳ gì.

- Gia Cát Võ Hầu tay cầm quạt lông, Độc Cô Trí cũng tay cầm quạt lông, Gia Cát Võ Hầu mặc áo bát quái, Độc Cô Trí cũng mặc áo bát quái, Gia Cát Võ Hầu ngồi xe, Độc Cô Trí cũng ngồi xe, như thế lão Lục Tàn bang chủ của người đã tự coi mình là Ngọa Long chứ gì?

- Độc Cô bang chủ của tại hạ không thể đứng hoặc ngồi như người thường, nên Bang chủ của tại hạ mới đành phải tự nhận là ngọa như long vậy.

Ha Hầu Quyên cười khẩy :

- Hừ tiếc thật!

Vi Phong ngạc nhiên hỏi :

- Hạ Hầu cô nương tiếc gì?

- Ta tiếc là Độc Cô Trí chỉ có thể cầm quạt mặc áo y như ngoại mạo của Ngọa Long tiên sinh, còn thì phạm cách phong cốt không giống chút nào cả cho nên có thể nói là một đằng là một vị tướng trung thần lưu phương bách thế còn một, bên là một tên giang hồ cự khẩu tiếng thối để lại muôn đời.

Nghe Hạ Hầu Quyên mắng chửi Độc Cô Trí một cách thậm tệ Vi Phong tự nhiên áy náy vô cùng.

Hạ Hầu Quyên tinh ý thấy vậy nàng liền vờ xoay sang chuyện khác cốt ý tiếp tục khai thác thêm những điều cơ mật của bên địch.

Nàng nhoèn miệng cười hỏi giọng ôn hòa :

- Cây quạt lông của Độc Cô bang chủ của người đã có nhiều trò lạ, thì cỗ xe của lão ta chắc cũng có lắm bí ảo tuyệt vời phải không?

Vi Phong gượng cười đáp :

- Tuy tại hạ chưa được chứng kiến tận mắt, nhưng tại hạ nghe nói cỗ xe Độc Cô bang chủ vô cùng tuyệt diệu. Cỗ xe ấy không những dùng làm xe đi trên đất liền, dùng làm thuyền vượt sông vượt suối, còn phi hành trên không trung được và hai bên tay xe ngầm chứa nhiều loại ám khí cực kỳ lợi hại nữa đấy.

Hạ Hầu Quyên lẳng lặng nghe đến đây, nàng bỗng nghiêng đầu khẽ nói :

- Xin đa tạ Vi hộ pháp! Theo lời hộ pháp vừa nói cho biết, ta đã nghĩ ra được hai phương cách.

Vi Phong nhạc nhiên trợn mắt hỏi nhanh :

- Phương cách gì đó cô nương :

Hạ Hầu Quyên đáp tinh khô :

- Phương cách đối phó chứ phương cách gì. Nghĩa là thứ nhất khi nào muốn đối phó với lão tà y, tốt hơn không nên lại gần, phải luôn đứng cách xa lão ta ngoài một trượng rưỡi.

Vi Phong khẽ cau mày trong khi Hạ Hầu Quyên tiếp tục cười nói :

- Còn phương cách thứ hai là màn lưới tử thần của lão ta nhất định uy lực vô biên vậy tốt hơn cũng nên tránh phía chính diện và có hạ thủ lão ta thì cứ từ phía bên cạnh trong khi giao đấu.

Vi Phong nghe nói, hẩn nhìn Hạ Hầu Quyên dăm dăm rồi lắc đầu lia lịa.

Hạ Hầu Quyên thấy lạ vội hỏi :

- Tại sao Vi đại hộ pháp lại lắc đầu bộ lời nói vừa rồi của ta không đúng sao?

Vi Phong hai mắt chan chứa nhiệt tình, khẽ cất tiếng hỏi :

- Hạ Hầu cô nương có hiểu được câu “minh triết bảo thân” chẳng?

Hạ Hầu Quyên phì cười :

- Bốn chữ “minh triết bảo thân” là câu nói rất thông thường của người đời ai mà không biết! Chỉ khi nào câu nói bóng gió mới khó hiểu mà thôi. Có phải vậy không Vi hộ pháp?

Phải vậy Vi hộ pháp cứ nói thẳng ra đi.

Vi Phong vội quét cặp nhãn thần rực sáng nhìn quanh thấy bốn phía không có ai lập tức trầm giọng bảo nhỏ :

- Hạ Hầu cô nương hiện giờ không khác gì đã bị lọt vào hang cọp rồi, dẫu cô nương có muốn ngoan ngoãn cúi đầu, cũng chưa chắc thoát khỏi tai nguy, huống hồ cô nương cứ nhứt mực tự đắc.

Hạ Hầu Quyên cố ý trêu chọc đối phương, nàng khẽ đưa dầy sóng mắt hữu tình, nhìn Vi Phong một cách say đắm thì thầm bảo nhỏ :

- Chắc có lẽ Vi đại hộ pháp rất quan tâm đến sự an nguy của tiểu muội?

Quả nhiên Vi Phong không tài nào kháng cự nổi lời nói êm dịu và những cái liếc tình cùng chữ “tiểu muội” của Hạ Hầu Quyên, hấn có vẻ thất hồn như điên đảo ứng tiếng đáp ngay :

- Không những đã quan tâm, ngay khi ở tại Nhạc Dương lâu lần đầu gặp Hạ Hầu cô nương, tại hạ đã bị say mê ngay lập tức vì vẻ phong thần tuyệt đại của Hạ Hầu Quyên cô nương rồi.

Tuy trong bụng căm hờn, nhưng ngoài mặt Hạ Hầu Quyên vẫn giả vờ hứng thú :

- Một khi Vi huynh đã sớm... thì tại sao Vi huynh nỡ hạ độc thủ hãm hại tiểu muội lúc ở trên thuyền?

Vi Phong cứng họng, đỏ mặt đáp :

- Vụ này... mong Hạ Hầu cô nương rộng lượng tha lỗi cho tại hạ vì... lập trường của hai ta bất đồng...

Hạ Hầu Quyên chận hỏi :

- Vô phẩm cách nhất là những kẻ gian hùng xảo trá tâm địa bất thủy chung như nhất.

Ta hy vọng người cho ta biết rõ ngay lập trường của người sự thật người là địch thù của ta hay là bạn hữu của ta?

Vi Phong đang ngây ngất trước vóc thân tú mỹ tuyệt trần của Hạ Hầu Quyên, hấn nhìn nàng không chớp mắt, rồi không chút do dự, ứng tiếng đáp :

- Nếu nói về cá nhân của tại hạ tự nhiên là tại hạ nguyện là bạn hữu của cô nương.

Hạ Hầu Quyên nhoẻn miệng cười :

- Nếu người bằng lòng là bạn hữu của ta, thì người nên giúp đỡ ta mới đúng.

Vi Phong nhíu chặt đôi mày thận trọng gật đầu :

- Nhất định tại hạ phải giúp đỡ cô nương rồi, nhưng khổ nhất là việc Vũ Văn sư muội của tại hạ đang ghen ghét oai danh cái thế “Bào Hao Hồng Nhan” của cô nương, nàng nhất quyết phải hạ cho được cô nương mới can tâm, hai nữa về phía Độc Cô bang chủ cũng không dễ gì bỏ qua cô nương, bởi thế tại hạ sợ giúp đỡ cô nương không Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Cần gì phải giúp nhiều, ta chỉ cần người thật tình chịu giúp đỡ ta là đủ rồi.

Vi Phong đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi cười giọng dối trá :

- Vụ này quan hệ khá to, mong cô nương cho phép tại hạ suy tính kỹ càng lại. Đến tối nay hoặc tối mai, hai ta sẽ tìm nơi nào vắng vẻ bàn tán mới mới được.

Hạ Hầu Quyên đoán biết Vi Phong đang nuôi tà ý âm thầm bắt giặc dùng dùng nổi giận, nàng vụt sa sầm nét mặt.

Thật tình Vi Phong chưa biết Hạ Hầu Quyên đang tức giận sôi gan chỉ muốn ăn tươi nuốt sống hẳn cho được mới hả dạ nên hết sức trơ trên, giả vờ nịnh nọt :

- Trước khi chưa suy tính kỹ càng, mong Hạ Hầu cô nương nên nhận rõ sự lợi hại, chịu khó nhẫn nhục, không nên nóng nảy làm gì kéo mang họa vào thân.

Hạ Hầu Quyên cười giọng khi thường :

- Người bảo ai chịu khó nhẫn nhục thì còn được chứ đối với Hạ Hầu Quyên này, một kẻ ngạo mạn xem trời còn bằng vung thì chẳng thà...

Vi Phong vội nói :

- Hạ Hầu cô nương không nên quá cương cường như thế. Hạ Hầu cô nương là người thanh minh tuyệt tính, chắc cô nương không lạ gì lấy sức một chọi với hàng trăm ngàn người trong toàn cốc hậu quả sẽ vô cùng thảm bại?

Hạ Hầu Quyên không muốn tranh biện thêm cho mất thì giờ, nàng vội liếc mắt nhìn Vi Phong rồi gật đầu nói :

- Người nói phải lắm, dù sao nhẫn nhục vẫn hơn..

Vi Phong xoa tay mừng rỡ :

- Dạ phải đấy cô nương, Hạ Hầu cô nương nên thương tiếc tấm thân ngà ngọc chịu khó nhẫn nhục nhất thời đã hề gì đâu.

Hai người vừa nói chuyện tới đây thì cũng vừa ra khỏi Thiên Kỳ lâm, tuy họ có gặp thêm vài ba tên đại hán canh gác khu rừng này xét hỏi nhưng mỗi lần Vi Phong đưa cây trúc bài màu xanh ra họ đều hết sức cung kính cúi đầu tránh sang một bên hết.

Ra khỏi Thiên Kỳ lâm, Hạ Hầu Quyên chỉ tay về phía tòa sơn cốc ở trước mặt cười hỏi Vi Phong :

- Vi đại hộ pháp hình thể của tòa “Thiên Huyền cốc” quả thật vô cùng hiểm trở.

Vi Phong vội xoa tay đón lời :

- Hạ Hầu cô nương đoán lầm rồi đây chỉ là Thiên Kỳ cốc không phải Thiên Huyền cốc đâu.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên :

- Đây là Thiên Kỳ cốc? Còn...

Vi Phong đáp nhanh :

- Ra khỏi Thiên Kỳ cốc phải đi qua Thiên Huyền kiều, khỏi Thiên Huyền kiều mới tới Thiên Huyền động và phải qua Thiên Huyền động mới tới Thiên Huyền cốc.

Hạ Hầu Quyên nghe nói mới sực nhớ tới lần đầu tiên tại Thiên Kỳ lâm nàng đã may mắn gặp qua “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ. Chính Diệp sư thúc của nàng cũng đã nói qua, y như thế này nên nàng biết Vi Phong vừa nói thật.

Khi rời khỏi Thiên Kỳ cốc chưa được bao xa, vừa queo sang bên mặt, cả hai chợt trông thấy cách xa trước mặt họ chừng hơn mười trượng có tám tên đệ tử của Lục Tàn bang đang đứng xếp thành hai hàng, mỗi hàng bốn tên, giữa có một chiếc ghế đầu bằng da cạp, và một đại hán cao lớn lực lưỡng, trông rất oai vệ, đang ngồi trên ghế ấy.

Hạ Hầu Quyên nhận ngay ra đại hán này là Bộc Dương Dũng, danh liệt Vũ Trụ lục tàn, trước kia có lần vì quá đói, ăn cả thịt sói sống và gặp được nàng, nhưng nàng vẫn cứ giả vờ làm như không quen biết lần nào.

Nàng vội đứng dừng lại, khẽ hỏi Vi Phong :

- Vi đại hộ pháp, người to lớn thô lỗ đang hách dịch ngồi trên ghế kia là ai đó?

Vi Phong cười đáp :

- Hạ Hầu cô nương chớ có khinh thường, hãn ta có vẻ thô lỗ nhưng kỳ thực hãn ta là Bộc dương Dũng, một nhân vật dũng lực vô song, võ công siêu tuyệt, danh liệt trong Vũ Trụ lục tàn đấy.

Hạ Hầu Quyên cười hỏi.

- Bộc Dương Dũng hiện đang nhận chức vụ gì trong Lục Tàn bang? Có phải hãn đang giữ chức Đường chủ oai quyền chỉ dưới chức Bang chủ đấy không?

Vi Phong lắc đầu :

- Hà Chương Thiên với La vân Thiên Lý là lưỡng vị Đường chủ của Nội Tam đường, nhưng vì Bộc Dương Dũng tính tình khờ khạo, ngu ngốc hãn chỉ chuyên đá đầu thí mạng không biết làm việc bằng trí óc, nên Độc Cô bang chủ không chịu phái hãn xử lý sự vụ, tạm phong cho hãn chức Tổng hộ pháp hữu danh vô thực mà thôi.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Chức vị Tổng hộ pháp cao hơn chức hộ pháp chỉ nhường chức “Tứ đội Cung phụng” mà thôi danh nghĩa đâu phải nhỏ?

Vi Phong gật đầu :

- Nhất định không nhỏ rồi, Bộc Dương Dũng Tổng hộ pháp chỉ phục tùng một mình Long Đầu Bang chủ còn đối với Đường chủ Nội Tam đường y không coi ai ra gì cả.

Hạ Hầu Quyên giương mi hỏi :

- Vi đại hộ pháp, vừa rồi hộ pháp có nói tới vụ Nội Tam đường chủ tiểu muội cần phải hỏi rõ, trừ Hà Chương Thiên và Vân Thiên Lý ra, còn thêm một vị Đường chủ khác nữa là ai thế hộ pháp?

Vi Phong ứng tiếng đáp :

- Ngoài hai vị đường chủ trên ra, còn có thêm một vị mới tham gia Lục Tàn bang tên là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình.

Hạ Hầu Quyên hết sức bất ngờ nàng kêu ồ một tiếng, hỏi tiếp :

- Vị “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình này mới đến tham gia Lục Tàn bang thế tại sao lại có thể giữ được chức trọng quyền cao như thế.

Vi Phong đáp :

- Từ ngày Bạch Bất Bình được đề cử tham gia bốn bang đến giờ, bất luận về phương diện võ công cơ trí, giao tế xử sự đều hơn người một bậc, nên y đã được Độc Cô bang chủ tin cậy mới có được một địa vị như hôm nay.

Nói đến đây, Vi Phong bỗng hạ thấp giọng, bảo nhỏ Hạ Hầu Quyên :

- Hạ Hầu Cô nương, bọn mình nên đi mau qua khỏi đây, không tiện dừng lâu ở chỗ này, kéo Bộc Dương Dũng Tổng hộ pháp nổi giận thì nguy lắm.

Hạ Hầu Quyên cười tủm tỉm, vừa đi vừa nghĩ thầm :

- “Trước kia Bộc Dương Dũng đã bị ta khuất phục bằng võ công và trí lực, hắn đã ngoan ngoãn chịu nghe ta sai khiến nên hắn đã hứa vĩnh viễn trung thành với ta bất cứ mệnh lệnh gì, nhưng nay cách nhau đã khá lâu, không hiểu bộ óc khờ khạo thô lỗ của hắn còn nhớ tới chuyện đã qua chăng nữa?”

Nghĩ đến đây Hạ Hầu Quyên quyết ý thử xem ra sao, nàng liền cười bảo Vi Phong :

- Vi đại hộ pháp, Đại hộ pháp vừa nói rằng Bộc Dương Dũng Tổng hộ pháp tính tình nóng như lửa, có

phải thật thế không Đại hộ pháp?

Vi Phong gật đầu.

Hạ Hầu Quyên Tiếp tục cười nói :

- Vi hại hộ pháp, tiểu muội có một sở trường chuyên biệt Đại hộ pháp có thể đoán ra được chẳng?

Không chút suy nghĩ, Vi Phong vội xua tay cười lạt :

- Hay dữ “sở trường” của Hạ Hầu cô nương có một phạm vi quá rộng, thật tình tại hạ không tài nào đoán nổi.

Hạ Hầu Quyên cười duyên :

- Nếu quả thật Vi đại hộ pháp không đoán nổi, tiểu muội xin nói cho Đại hộ pháp biết nhé. Sở trường chuyên biệt của tiểu muội là “giáng ngư phục mã”.

Vi Phong bỗng phì cười :

- Hạ Hầu cô nương định pha trò đấy chứ. Đâu phải “giáng ngư phục mã” nên nói là “giáng long phục hổ” mới đúng chứ.

Hạ Hầu Quyên gật đầu :

- Câu “giáng long phục hổ” là thần thông của những vị la hán, tiểu muội làm gì giỏi được như thế. Còn nghệ thuật “giáng ngư phục mã” thật sự tiểu muội không dám nói khoác, ngoài tiểu muội ra, trên đời này không ai có thể làm nổi đâu.

Trông thấy vẻ mặt trịnh trọng của Hạ Hầu Quyên, Vi Phong hơi kinh dị, giương mi cười hỏi :

- Ngư với mã chỉ là loại gia thú, tính tình ôn thuận, muốn giáng phục chúng nó lúc nào chẳng được. Hay câu “giáng ngư phục mã” vừa rồi của Hạ Hầu cô nương còn có hàm nghĩa sâu xa gì khác?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Tiểu muội đâu muốn nói tới loài “ngư mã” tầm thường, tiểu muội muốn “giáng man ngư”, “phục liệt mã” bắt chúng nó biểu diễn ngay tại chỗ nữa là khác.

Vi Phong cười ngất :

- Tại hạ rất vui mừng được chiêm ngưỡng tài nghệ của Hạ Hầu cô nương đấy, nhưng chỉ tiếc giữa lúc này tại hạ không thể đi tìm cho Hạ Hầu cô nương hai loại loài “man ngư” và “liệt mã”.

Hạ Hầu Quyên xéch ngược mày liễu, cười nói :

- Liệt mã tuy khó kiếm, nhưng man ngưu đâu phải khó tìm, đây không phải là một con “đại man ngưu” phiêu chuẩn đấy sao?

Vừa nói, Hạ Hầu Quyên vừa quơ tay chỉ ngay vào Bộc Dương Dũng đang ngồi ngạo nghễ trên ghế.

Vi Phong kinh ngạc hỏi nhỏ :

- Bộ Hạ Hầu cô nương muốn chỉ Bộc Dương Dũng Tổng hộ pháp chẳng?

Hạ Hầu Quyên trợn mắt, gật đầu :

- Thân hình của hãn đầu có thua gì con bò rừng? Và lại dáng điệu thô lỗ ngu ngốc của hãn rõ ràng là tính nết của bò rừng, chỉ thoáng trông qua là hiểu liền.

Vi Phong khẽ lắc đầu, nói nhỏ :

- Con bò rừng này trông bộ dữ tợn quá, không dễ gì giáng phục nổi đâu.

Hạ Hầu Quyên cười bảo :

- Tiểu muội không tin hãn lại dám hung dữ với tiểu muội nên tiểu muội có ý định thử xem thủ đoạn “giáng ngưu phục mã” của tiểu muội có công hiệu hay không?

Vi Phong vội khuyên :

- Tốt hơn Hạ Hầu cô nương đừng đụng tới y làm gì, xưa nay y chỉ chịu phục một mình Độc Cô bang chủ thôi chứ không một ai khắc phục được y cả.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Vi huynh là “hộ pháp” nên tự nhiên Vi huynh phải sợ hãn còn tiểu muội việc gì phải sợ.

Nàng vừa nói vừa thong thả bước đến trước mặt Bộc Dương Dũng.

Vi Phong sợ Hạ Hầu Quyên bị nguy bởi tay Bộc Dương Dũng nên lật đật bước theo sau nàng, tiến lên trước ôm quyền tươi cười cúi chào Bộc Dương Dũng :

- Vi Phong xin tham kiến Tổng hộ pháp...

Bộc Dương Dũng vẫn thản nhiên không thèm gật đầu, hãn chỉ trừng mắt dữ dằn, dán thẳng vào bộ mặt kiêu diễm tuyệt vời của Hạ Hầu Quyên chẳng hề chớp mắt.

Vi Phong thấy thế trong bụng vừa hoảng kinh vừa bức tức cho sự gần bướng liều lĩnh của Hạ Hầu Quyên!

Ngay khi ấy, bỗng dưng Hạ Hầu Quyên sa sầm nét mặt, quát bảo Bộc Dương Dũng :

- Bộc Dương Dũng kia, người thật không khác gì con bò rừng to lớn. Rõ ràng người đã trông thấy bốn cô nương, tại sao người không đứng dậy nghênh đón mà lại ngồi thừ người ra như thế? Không lẽ ta cũng y như Vi Phong một thứ, phải xem người như một vị Tổng hộ pháp hay sao?

Vi Phong nghe thấy thế trong bụng càng hoảng kinh hơn, hấn cứ ngỡ rằng sau khi Bộc Dương Dũng nghe xong, thế nào y nổi giận lôi đình, và thế nào cũng có một cuộc động thủ đến trời long đất lở chớ chẳng chơi.

Ai ngờ, sự thật đã khác hẳn, Bộc Dương Dũng vừa bị Hạ Hầu Quyên mắng xong, hấn bỗng ngoan ngoãn đứng ngay dậy, nghiêng mình nhường chỗ cho Hạ Hầu Quyên.

Tuy thái bộ vả cử chỉ của Bộc Dương Dũng vô cùng ngoan ngoãn nhưng thần tình của hấn đầy vẻ kính dị, cứng miệng đến như không nói được câu nào.

Theo bản ý Hạ Hầu Quyên là nàng định sai Bộc Dương Dũng đánh Vi Phong một trận nên thân, nhưng nàng sức nghĩ là Vi Phong còn có thể lợi dụng được không để cho người ngoài biết rõ Bộc Dương Dũng đã hoàn toàn nghe lời sai bảo của mình, và nàng vội thay đổi ngay kế hoạch liền cười lạt :

- Ai thềm ngồi chiếc ghế da cộp này? Người hãy tránh sang một bên, chờ vào đến Thiên Huyền cốc rồi, người hãy nghe theo mệnh lệnh của ta!

Bộc Dương Dũng cũng không khác gì Vi Phong khi nãy, vội vàng ôm quyền cúi đầu, vâng dạ luôn miệng, oai phong sát khí của vị Lục Tàn bang Tổng hộ pháp vừa rồi phút chốc đã tiêu tan như mây khói!

Đang lúc Vi Phong không hiểu đầu đuôi, vô cùng kính dị Hạ Hầu Quyên chột kêu to :

- Vi hộ pháp, Bộc Dương Dũng Tổng hộ pháp của các người nay đã chịu nhường lối rồi, bọn mình còn đứng mãi ở đây làm gì.

Vi Phong dạ to một tiếng rồi cùng với Hạ Hầu Quyên tiến lên phía trước, Bộc Dương Dũng lật đặt دنبộ hạ đứng sang một bên, cung kính đưa chân.

Hạ Hầu Quyên nhìn Bộc Dương Dũng, khẽ gật đầu, rồi vừa đi vừa bảo Vi Phong :

- Vi hộ pháp, công phu “giáng ngư phục mã” của tiểu muội ra sao? Bộc tổng hộ pháp bộ dạng to lớn như con bò rừng, không ngờ đã bị tiểu muội sai bảo và ngoan ngoãn như con nai tơ một thứ có đúng không?

Vi Phong không hiểu đầu đuôi vô cùng kinh ngạc hỏi :

- Không lẽ Hạ Hầu cô nương từng quen biết Bộc Dương Dũng Tổng hộ pháp từ lâu?

Hạ Hầu Quyên tự nhiên không dám thừa nhận, nàng khẽ chớp mắt không đáp mà hỏi trở lại :

- Vi đại hộ pháp cho rằng tiểu muội với Bộc Dương Dũng đã quen biết nhau từ lâu?

Vi Phong hơi suy nghĩ rồi lắc đầu :

- Tại hạ cho rằng nhị vị chưa hề quen biết nhau, bởi thiên hạ có câu: “Hai kẻ tính nết khác nhau, không đời nào đi chung với nhau”.

Hạ Hầu Quyên thừa cơ tiếp lời :

- Đúng rồi! Vi huynh nói rất đúng trước kia quả thật tiểu muội chưa hề quen Bộc Dương Dũng, chưa hề biết được bóng dáng của y ra sao cả.

Vi Phong cười nói :

- Tại hạ không hiểu tại sao Bộc Dương Dũng hộ pháp chưa hề quen biết Hạ Hầu cô nương, thế mà vừa rồi y lại cung cung kính kính, nghe lời cô nương.

Hạ Hầu Quyên thích chí cười nói :

- Đó chỉ là tác dụng của tinh thần, thí dụ như...

Vi Phong cười hỏi :

- Thí dụ như thế nào cô nương?

Hạ Hầu Quyên bỗng liếc mắt tình tứ nhìn Vi Phong nhoèn miệng cười nói :

- Tiểu muội định đem Vi huynh ra làm thí dụ đấy, rõ ràng Vi huynh là kẻ thù địch của tiểu muội?

Vi Phong đột nhiên tâm thần ngây ngất giương mày cười nói :

- Cũng bởi tại hạ...

Nói đến đây Vi Phong bỗng ngừng trong bụng nghĩ thầm :

- Chính vì ta quá yêu nàng nên ta mới luôn luôn quan tâm đến nàng, còn Bộc Dương Dũng không lẽ y cũng...

Vi Phong vừa nghĩ đến đây kể Hạ Hầu Quyên bỗng cười hỏi :

- Sắc mặt của Vi huynh sao khi vui khi buồn? Vi huynh đang nghĩ ngợi điều gì thế?

Vi Phong đỏ bừng mặt không tiện trả lời thẳng đành đánh liêu nịnh nọt Hạ Hầu Quyên :

- Tại hạ đang nghĩ tới nụ cười khuynh quốc khuynh thành thiên kiều bá mị của Hạ Hầu cô nương bất cứ ai cũng không tài nào kháng cự nổi với ma lực của nụ cười ấy.

Hạ Hầu Quyên cười khúc khích :

- Bộ vị Đại hộ pháp định xem ta là “họa thủy”...

Vi Phong sợ làm phật lòng giai nhân vội chận lời cười hì hì nói :

- Tại sao Hạ Hầu cô nương đột nhiên trở nên giận dữ thế? Không lẽ tại hạ đã... nói quấy điều gì chẳng?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười đáp :

- Ta chưa hề bảo Vi đại hộ pháp hỗn láo với ta nhưng ta muốn Vi đại hộ pháp nên thận trọng một chút thôi.

Vi Phong ngần người giương to hai mắt hỏi :

- Thận trọng việc gì thế cô nương?

Hạ Hầu Quyên chưa trả lời vội nàng hỏi trở lại :

- Vi đại hộ pháp, hộ pháp có thể so sánh phạm vi của Thiên Huyền cốc với một thành một nước được chẳng?

Vi Phong cười đáp :

- Tuy phạm vi của Thiên Huyền cốc vô cùng rộng lớn nhưng nếu đem ra so sánh với một thành một nước thật không khác gì hòn đá nhỏ đem đặt cạnh tòa Thái Sơn.

- Nếu thế nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của ta một khi đã giáng lâm Thiên Huyền cốc nhất định phải làm long trời lở đất kể khiến bất an khi ấy Vi đại hộ pháp sẽ biến thành căn nguyên đã gây thành tai họa, mong Vi đại hộ pháp lên cần thận đấy nhé!

Mấy lời của Hạ Hầu Quyên đã khiến Vi Phong ngần người trừng mắt đáp không ra lời, hăn cúi đầu lẳng lặng đi trước dẫn đường vào Thiên Huyền cốc.

Trông thấy bộ dạng nực cười của Vi Phong, Hạ Hầu Quyên bỗng cười khúc khích nói :

- Bây giờ ta mới tin câu châm ngôn “tự cổ mỹ nhân giai họa thủy” là có lý! Hạ Hầu Quyên này tuy chưa vào đến phía bên trong quý Cốc nhưng ta đã làm khuynh đảo được nhân tâm trước rồi, ít nhất ta đã làm cho Bộc Dương Dũng phải cung kính nghe lời ta, ngay đến luôn cả Vi đại hộ pháp nữa hình như tâm thần cũng loạn hồn vía đã bay lên tận chín tầng mây.

Vi Phong đỏ mặt, vờ chỉ tay về phía trước nói :

- Đây Hạ Hầu cô nương, khúc queo phía trước mặt là cửa ra, sáu khi đến ngoài có một...

Hạ Hầu Quyên vụt chặn hỏi :

- Đã đến cửa ra chắc có lẽ chúng mình đã đi hết Thiên Kỳ cốc rồi?

Vi Phong gật đầu kể Hạ Hầu Quyên lại hỏi tiếp :

- Nghe nói Thiên Kỳ cốc là tấm bình phong của Thiên Huyền cốc, đầy đặc mai phục, tại sao từ nãy đến giờ chúng mình vẫn bình an vô sự là thế nào vậy Vi đại hộ pháp?

- Hạ Hầu cô nương đã đi chung với tại hạ tự nhiên bách hiểm đều qua, chớ nếu như cô nương vào đây một mình, chắc chắn mỗi bước sẽ gặp nguy hiểm đây. Trong Thiên Kỳ cốc có tất cả bảy mươi hai ổ mai phục, thiên biến vạn hóa, cô nương không tài nào có thể ứng phó nổi đâu.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười hỏi :

- Vừa rồi Vi đại hộ pháp bảo, tại phía ngoài Thiên Kỳ cốc khẩu có một cái gì thế?

Vi Phong cười đáp :

- Phía ngoài Thiên Kỳ cốc khẩu có một cây cầu đất bắc ngang qua một vực sâu hàng vạn trượng, tại đầu cầu bên này là Thiên Kỳ cốc Khẩu còn đầu cầu phía bên kia thông thẳng tới một tòa sơn động thâm u.

Hạ Hầu Quyên cười hỏi :

- Thôi ta đã hiểu rồi, cầu ấy kêu là Thiên Huyền kiều còn động là Thiên Huyền động?

Vi Phong gật đầu :

- Qua Thiên Huyền kiều, vượt khỏi Thiên Huyền động là đến Thiên Huyền cốc.

Hạ Hầu Quyên hỏi :

- Trên cầu và trong động đều có rất nhiều mai phục?

Vi Phong hạ giọng ứng tiếng đáp :

- Trên Thiên Huyền kiều có tất cả ba mươi sáu ổ mai phục, trong Thiên Huyền động có tất cả mười tám ổ mai phục.

Hạ Hầu Quyên kêu ồ một tiếng, lại giương mày cười hỏi :

- Có thể như thế được chẳng, trong Thiên Huyền cốc có bày mười hai ổ mai phục, trên Thiên Huyền kiều có ba mươi sáu ổ, nhưng tại sao Thiên Huyền động chỉ vón vện có mười tám ổ?

Vi Phong cười đáp :

- Binh gia có nói “tướng tại mưu nhi bất tại dũng, binh tại tinh nhi bất tại đa” thường khi những nơi ít mai phục lại càng lợi hại hơn những nơi có nhiều mai phục đấy cô nương.

Hạ Hầu Quyên hai mắt long lanh sáng ngời, nàng thừa dịp hỏi phăng tới :

- Theo như lời của Vi huynh, trong ba nơi mai phục, Thiên Huyền động là nơi khó qua nhất?

Vi Phong gật đầu :

- Đúng như thế Hạ Hầu cô nương có thể dò theo tên, anh hộ được mức lợi hại của ba nơi mai phục ấy, chẳng hạn như những ổ mai phục trong Thiên Huyền cốc được mệnh danh là Địa Sát Mai Phục Hạ Hầu Quyên tinh ý chận lời hỏi :

- Con số của Địa sát là bảy mươi hai, của Thiên cương là ba mươi sáu, nếu suy tính bằng cách này thì trên Thiên Huyền kiều phải gọi là “Thiên Cương mai phục”?

Vi Phong khen ngợi :

- Hạ Hầu cô nương nghe một biết mười, quả thật thông minh tuyệt đỉnh chẳng ai bằng.

Hạ Hầu Quyên bật cười :

- Rất tiếc là thông minh của ta chỉ đến đó thôi chớ ta không tài nào đoán ra nổi mười tám đạo mai phục trong Thiên Huyền động mệnh danh lạ gì?

Nói đến đây hai mắt Hạ Hầu Quyên tỏa ra hai luồng nhãn quang sáng rực tinh tuệ khác thường.

Vi Phong thấy thế vội mỉm cười hỏi :

- Hạ Hầu cô nương đang suy nghĩ gì đây?

Hạ Hầu Quyên nhướn cao mày, nhìn Vi phong, cười tùm tùm đáp :

- Vi đại hộ pháp, có phải mười tám nơi mai phục trong Thiên Huyền cốc gọi là “Địa Ngục Mai Phục” không? Bởi theo thể tục tương truyền rằng có tất cả là mười tám tầng địa ngục, không chừng đúng với con số mười tám ấy đấy?

Vi Phong vô cùng bại phục trí óc thông minh của Hạ Hầu Quyên, hần mỉm cười gật đầu :

- Hạ Hầu cô nương thật là sành trí, cô nương đã đoán đúng, như thế đủ chứng tỏ câu khen ngợi “tuyệt đỉnh thông minh” của tại hạ không phải quá đáng!

Hạ Hầu Quyên chúm chím cười hỏi :

- Vi đại hộ pháp, tiểu muội muốn thương lượng với Đại hộ pháp một việc.

- Hạ Hầu cô nương cần việc gì, miễn là tại hạ có thể trả lời, tại hạ xin làm vừa lòng cô nương.

Hạ Hầu Quyên hỏi ngay :

- Bảy mươi hai đạo “Địa Sát Mai Phục” trong Thiên Huyền động tiểu muội muốn biết tường tận thêm chút nữa, mong Vi đại hộ pháp thương tình chỉ rõ hơn.

Vi Phong hơi trầm ngâm lắc đầu :

- Mong Hạ Hầu cô nương thứ lỗi cho, tại hạ không thể nào làm vừa lòng cô nương vụ này được.

Hạ Hầu Quyên hơi có v thất vọng chau mày nói :

- Tuy Vi đại hộ pháp không thể trả lời hoàn toàn về vụ này nhưng dù sao Đại hộ pháp cũng có thể cho tiểu muội biết sơ qua đôi chút?

Vi Phong cười hi hi :

- Mong Hạ Hầu cô nương thứ lỗi cho dù chỉ cho cô nương biết sơ qua cũng khó lòng làm được.

Hạ Hầu Quyên trợn tròn đôi mắt, thần quang ánh lên như điện quất :

- Vi Phong người hãy cho ta biết tại sao chỉ biết sơ qua cũng không được tại lý do gì chứ?

Vi Phong đỏ mặt, cố làm ra vẻ tươi cười :

- Hạ Hầu cô nương bớt giận, ba mươi sáu đạo Thiên Cương Mai Phục trên Thiên Huyền kiều với mười tám đạo Địa Ngục Mai Phục trong Thiên Huyền động đều hết sức lợi hại, uy lực tuyệt vời thêm vào việc kỳ độc trong người Hạ Hầu cô nương hiện giờ chưa tan, chân khí nan đề, nội lực nan tụ, cô nương không tài nào có thể đủ sức ứng phó nổi, mong cô nương...

Hạ Hầu Quyên sa sầm nét mặt, nói lớn :

- Ai bảo ta...

Nhưng vừa nói đến đây, nàng bỗng cảnh giác, nhớ lại việc giữ bí mật của mình, nên vội vã dựng ngược mày liễu, quắc mắt la lớn :

- Vi phong ta... ta đã thấu hiểu lòng dạ của người rồi!

Vi Phong ngạc nhiên :

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại bảo thế?.

- Lời nói vừa rồi của người chỉ là lý do cự tuyệt ngoài mặt của người mà thôi, thật người có nguyên nhân khác hơn.

- Hạ Hầu cô nương cho rằng tại hạ còn có nguyên nhân khác nữa sao?

Hạ Hầu Quyên lạnh lùng đáp :

- Ta cho rằng thật ra người không có qua chút quyền lực gì để đụng tới cơ quan chánh, bất cứ ỗ mai phục nào trên Thiên Huyền kiều và Thiên Huyền động cả.

Vi Phong cười nói :

- Tại hạ không phản đối sự suy xét của Hạ Hầu cô nương.

Hạ Hầu Quyên hừ một tiếng, bằng giọng khinh thị :

- Không hiểu tại sao người còn dám cười như thế được, ta không ngờ bọn “Hải Ngoại tam ma” cùng với thất đại đệ tử của họ chỉ là những phường nô lệ để lão tàn phế Độc Cô Trí sai khiến và lợi dụng một cách đáng thương.

Mấy câu nói móc họng của Hạ Hầu Quyên bỗng khiến Vi Phong phùng phùng nổi giận, đến mặt mày nổi gân đỏ từ đầu tới cổ.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy vẫn thản nhiên, gương mi nói tiếp :

- Tại sao bộ mặt của người hung dữ như thế, chắc người đã thẹn quá hóa giận? Người nên hiểu rằng, Hạ Hầu Quyên này đã từng gặp qua nhiều trường hợp hung hiểm vạn bội, ta đâu thêm sợ hãi lũ vô tài hộ pháp như bọn người!

Vi Phong tức giận sôi gan, không sao dẫn nổi, nhưng hấn chợt nghĩ tới vụ “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn

Sương sủi muội của hắc đã tặng cho hắc viên “Liệt Nữ Đảng Tâm hoàn” để lâm mê hoặc Hạ Hầu Quyên nên hắc định cố nhin nhục cười lạt :

- Hạ Hầu cô nương nói đúng. Được lắm! Thôi hãy tiếp tục tiến lên, chúng ta sắp ra khỏi cốc và lên đến Thiên Huyền kiều rồi đấy.

Hạ Hầu Quyên hừ giọng mũi :

- Lên cầu thì lên ta sợ gì một tên vô tài hộ pháp cỡ người dám cả gan phát đến ba mươi sáu đạo Thiên Cương Mai phục để ăn tươi nuốt sống ta?

Vi Phong tức giận trong bụng nghĩ thầm :

- Con liễu đầu khốn nạn này, bây giờ ta hãy để cho người tự do sướng cuồng, chờ khi tới Thiên Huyền cốc người uống xong viên Liệt Nữ Đảng Tâm hoàn rồi, khi ấy ta sẽ cho người cầu sống không được, muốn chết không xong, ta sẽ vui đập thân người như hoa kia tươi tã mới hài lòng.

Bụng đang nuôi ý tưởng âm tà bạo ngược, nhưng ngoài mặt Vi Phong vẫn tươi cười một cách khả ố.

Hạ Hầu Quyên đâu có còn lạ gì lòng dạ hiểm độc của hắc, nàng tức giận nghiến chặt răng cố dẫn sát cơ đang phùng phùng nổi dậy.

Trong chốc lát cả hai đã ra khỏi Thiên Kỳ cốc khẩu.

Trước mắt họ lúc bây giờ chợt hiện ra một vực sâu thăm thẳm và một cây cầu được bắc ngang qua bên kia.

Phía đầu cầu bên kia có một tòa động huyệt sâu hun hút và tối đen như mực.

Ngay lúc ấy Thiên Huyền kiều đã có hai người đang đứng đợi sẵn.

Hạ Hầu Quyên nhận ra hai người này đều quen thuộc cả.

Một người là Hà Chương Thiên, một nhân vật trong Vũ Trụ lục tàn, bị cụt hai tay, đã từng ác đấu qua với nàng tại Hoành Sơn Tây Môn Hải, còn người thứ nhì là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình, kẻ đã được Độc Cô Trí thưởng thức tài nghệ trên Bách Tàn đại hội, có một võ công khá cao siêu.

Vừa trông thấy Hà Chương Thiên với Bạch Bất Bình, Vi Phong giật mình ôm quyền thi lễ :

- Không ngờ Hà đường chủ với Bạch đường chủ có mặt.

Hà Chương Thiên cười khanh khách nói :

- Vũ Văn hộ pháp đã vào tới Thiên Huyền cốc rồi. Bang chủ hết sức vui mừng khi nghe nói đã sanh cầm được “Bào Hao Hồng Nhan” Hạ Hầu Quyên. Người lo sợ ở đoạn đường chót có sự sơ thất, nên vội đặc giáng “Long Đầu trúc lệnh” sai bốn tọa cùng với Bạch đường chủ đến đây hộ tống.

Vi Phong cười nói :

- Bang chủ quá cẩn thận, Thiên Huyền cốc là nơi thành đồng vách sắt. Thiên Huyền kiều lợi hại đến thần tiên cũng khó qua lọt. Và lại Hạ Hầu cô nương đây hiện giờ đang bị trúng phải kỳ độc, chân khí nan đề, nội lực nan tụ, có thể nào sơ thất nổi.

Bạch Bất Bình mỉm cười nói :

- Cẩn thận trước vẫn hơn, xin mời Vi hộ pháp hãy đi trước, vì lệnh sư với Cao lão cung phụng và lệnh sư muội Vũ Văn hộ pháp đang chờ Vi hộ pháp đến nơi để giao phó đại sự, còn vị Hạ Hầu cô nương này sẽ được giao phó cho Hà đường chủ cùng với tại hạ phụ trách hộ tống theo sau.

Vi Phong nghe nói thì tỏ vẻ chưng hửng. Bạch Bất Bình thấy vậy bỗng cười ha hả nói lớn :

- Vi hộ pháp không tin Bạch Bất Bình này với Hà đường chủ sao? Tại hạ sẽ đưa cây Long Đầu trúc lệnh cho Vi hộ pháp xem.

Dứt lời Bạch Bất Bình vừa định thò tay vào người thì Vi Phong vội vàng lắc đầu cười nói :

- Bạch đường chủ chớ nên khách sáo làm gì, Vi Phong này xin tuân lệnh đi trước và xin giao Hạ Hầu cô nương cho nhị vị.

Nói xong, Vi Phong liếc nhìn Hạ Hầu Quyên một cái miệng nở một nụ cười thâm dăng, rồi phi thân nhảy vọt lên Thiên Huyền kiều nhanh như thiểm điện biến mất vào Thiên Huyền động.

Vi Phong đi rồi, Hà Chương Thiên nhìn đăm đăm Hạ Hầu Quyên. Y lợt cười khẩy lên tiếng :

- Hạ Hầu cô nương, thật không ngờ bọn mình còn gặp lại nhau tại đây.

Hạ Hầu Quyên cười lạt :

- Người đã nhanh chân thoát khỏi trong đám mây mù tại Hoàng Sơn Tây Môn Hải, phen này...

Hà Chương Thiên cười gằn chặn lời :

- Lần này ta khỏi còn chạy trốn, kẻ muốn chạy trốn chắc có lẽ là cô nương nhưng rất tiếc dẫu cô nương muốn chạy cũng không khỏi.

Bạch Bất Bình chột bặt cười xin lời :

- Hà đường chủ bất tất phải chuyện trò mất công với vị cô nương này làm gì, bọn ta hãy lên ngay cầu vì Bang chủ đang nóng lòng chờ đợi.

Hạ Hầu Quyên nghe Bạch Bất Bình nói bỗng giật mình kinh ngạc, vì giọng nói của Bạch Bất Bình hơi có vẻ biến đổi, khiến nàng cảm thấy rất quen.

Khi ấy cả ba đã lên đến Thiên Huyền kiều, Hạ Hầu Quyên bắt đầu sinh nghi nên nàng vội giả vờ tìm cách chuyện trò với Bạch Bất Bình. Nàng hỏi :

- Bạch đường chủ, không hiểu danh hiệu “Vạn Cổ Thương Tâm” và tên Bất Bình của Bạch đường chủ đã do tùy ý đặt nên, hay là còn có dụng ý gì khác?

Bạch Bất Bình chỉ mỉm cười. Sau đó y khẽ nói một câu băng quơ nhưng đầy vẻ hàm ý :

- Tại hạ là kẻ giang hồ, nhưng kém may mắn nhất trên đời vì là kẻ đến sau.

Câu nói này bỗng khiến Hạ Hầu Quyên giật mình kinh hoảng, thiếu chút nữa nàng đã sảy chân ngã xuống Thiên Huyền kiều.

Mãi đến giờ nàng mới vỡ lẽ, thảo hèn nàng cảm thấy giọng nói của đối phương rất quen thuộc. Hóa ra vị “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình đang đứng trước mặt nàng chính là Bành Bạch Y, kẻ đã từng cứu mạng nàng đã từng say đắm yêu nàng trước đây.

Khi ấy, ba người đang đi trên Thiên Huyền kiều thành hàng một.

Bạch Bất Bình đi trước Hà Chưởng Thiên đi sau chót, họ để Hạ Hầu Quyên vào giữa.

Nghe Bạch Bất Bình nói thế không những chỉ riêng có Hạ Hầu Quyên giật mình kinh ngạc, ngay cả Hà Chưởng Thiên càng kinh dị, y cười hỏi :

- Tại sao khi không Bạch đường chủ lại than thở như thế?

Bạch Bất Bình thở dài đáp :

- Hà đường chủ không hiểu đấy thôi, câu nói ấy rất quan hệ đến một đại hận sự của tại hạ khi xưa, danh hiệu “Vạn Cổ Thương Tâm” của tại hạ cũng đã do đấy mà có nên, vừa rồi Hạ Hầu cô nương hỏi tới, khiến tại hạ sức nhớ đến việc đã qua mà cảm hoài nhắc lại cho đỡ buồn.

Hạ Hầu Quyên đoán biết Bành Bạch Y chưa quên được nàng, nàng vội ngầm dụng thần công “Mật Ngữ Truyền Âm” không cho Hà Chưởng Thiên nghe thấy, khẽ nói bên tai Bạch Bất Bình :

- Ba chữ Bạch Bất Bình của nhân huynh đặt rất khéo, nhưng rất tiếc nhân huynh đã bất bình một cách oan uổng.

Bạch Bất Bình giật mình trấn động, cũng vội truyền âm hỏi lại Hạ Hầu Quyên :

- Căn cứ theo sự báo cáo của Vũ Văn Sương, hiện Hạ Hầu cô nương bị trúng phải kỳ độc, nội lực nan tạ, chân khí nan đề, tại sao cô nương có thể truyền âm nói chuyện được?

Bởi thấy Hà Chương Thiên đang đi sau mình, không trông thấy rõ được nên Hạ Hầu Quyên không chút lo ngại, vội truyền âm trả lời :

- Trúng độc là sự thật, nhưng hiện giờ tiểu muội với “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân đã được hoàn toàn giải độc, công lực đã phục hồi. Phen này bọn này thừa cơ vào Thiên Huyền cốc định đại náo một phen trời long đất lở cho hả dạ đấng nhân huynh.

Bành Bạch Y truyền âm bảo :

- Hạ Hầu cô nương chớ nên mạo hiểm vì trong Thiên Huyền cốc khắp nơi đều đầy dẫy cơ quan, mỗi bước đều là tử vực. Hơn nữa bọn Hải Ngoại tam ma với Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu đều có một công lực cao siêu tuyệt vời, bọn ta không tại nào đủ sức kháng cự nổi, tốt hơn để tại hạ tìm cách giúp đỡ cô nương thừa cơ đào tẩu là hay hơn hết.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói :

- Tiểu muội nhất định không chạy, Bạch huynh không nên mất công lo ngại dùm cho tiểu muội làm gì, chắc có lẽ tiểu muội không hề hấn gì đâu.

Bành Bạch Y nhíu chặt đôi mày, chưa kịp trả lời, Hạ Hầu uyên lại truyền âm nói tiếp :

- Còn về câu chuyện đã qua tốt hơn Bạch... huynh đừng nghĩ tới nữa làm gì cho mất công, Bạch huynh có biết kẻ đến trước Bạch huynh là ai không?

- Tại hạ tuy chưa biết chàng là ai. Nhưng tại hạ đã biết rõ được chàng là một chàng trai văn võ kiêm toàn, phong thần và phẩm cách của chàng đã hơn hẳn tại hạ thập bội.

Hạ Hầu Quyên hiểu rõ không thể nào giấu nổi sự thật được nữa nàng vội truyền âm :

- Đây chỉ là Bạch huynh khiêm tốn đấy thôi, dẫn cho chàng không bằng Bạch huynh đi nữa Bạch huynh cũng nên tự nhận lấy số mệnh của kẻ không may, vì chàng là Trác Dật Luân sư huynh của Bạch huynh đấy.

Bành Bạch Y bị rung động bàng hoàng, chàng lẳng lẳng cúi đầu không nói.

Khi ấy, cả ba người đã lần lượt đi đến giữa cầu.

Hà Chương Thiên đột nhiên phá lên cười ha hả kêu nói :

- Bạch đường chủ, bọn ta có nên biểu dương một ít ỗ mai phục trong ba mươi sáu ỗ “Thiên cương mai phục” trên Thiên Huyền kiều cho “Bào Hạo Hồng Nhan” Hạ Hầu cô nương, một nhân vật khét tiếng cao ngạo được thấy sự lợi hại không?

Bành Bạch Y thâm giật mình đến thót một cái, nhưng trấn tĩnh lại ngay vội cười đáp :

- Không! Không nên! Bọn mình hà tất đem sự cơ mật trọng yếu của bốn bang ra cho người ngoài xem!

Hạ Hầu Quyên đang nuôi ý muốn thăm dò những bí mật trong cốc này nên vừa nghe Hà Chương Thiên nói phát động máy móc cơ quan thì mừng thầm, nhưng chợt Bành Bạch Y lên tiếng ngăn cản thì nàng cảm thấy thất vọng, nàng vội truyền âm hỏi chàng :

- Bành huynh có quen biết “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương con gái của Đông Môn Liễu chăng?

Bành Bạch Y đáp :

- Không những quen biết, trái lại còn rất thân với nàng nữa là khác. Nhưng Hạ Hầu cô nương đột nhiên hỏi đến việc này làm gì?

Hạ Hầu Quyên truyền âm nói :

- Đông Môn Phương là người yêu của Tư Mã tam ca của bọn này. Bành huynh chớ nên thêm hai chữ “Thương Tâm”, tên “Vạn Cổ Thương Tâm” lần thứ nhì nữa, kéo “Bạch Bất Bình” biến thành “Hắc Bất Bình” thì nguy to đấy.

Bành Bạch Y dùng thần công “Mật Ngữ Truyền Thanh” thất thanh thở dài :

- Tại sao tại hạ lại xui xẻo quá như thế? Tại hạ ngỡ rằng tại hạ đến trước ai ngờ lại có kẻ khác đến trước rồi!

Hạ Hầu Quyên vội truyền thanh cười nói :

- Bành huynh không nên quá buồn hận, Bành huynh hãy yên tâm, tiểu muội xin hứa sẽ tìm cho Bành huynh một tri kỹ hồng trang lý tưởng, không để cho Bành huynh bất bình nữa đâu mà sợ.

Nhưng Bành Bạch Y cũng lại thở dài :

- Tam quân dễ kiếm, nhất tướng khó tìm, nhất là những vị cân quốc hiệp nữ như Hạ Hầu cô nương với Đông Môn cô nương dẫu cho có đốt đuốc đi tìm cũng không biết đâu tìm ra.

Hạ Hầu Quyên truyền âm cười nói :

- Bành huynh sao lại thất vọng sớm thế tiểu muội đã tìm dùm cho Bành huynh được một vị cô nương,

bất luận về võ công dung mạo gia thế phàm cách, bất cứ về phương diện nào cũng không thua sút tiểu muội với Đông Môn cô nương chút nào cả.

Bành Bạch Y lắc đầu :

- Tại hạ không tin tý nào cả, Hạ Hầu cô nương bất tất phải an ủi tại hạ làm gì? Những bậc hồng trang hiệp nữ có thể so sánh được với Hạ Hầu cô nương với Đông Môn cô nương, dẫu có đi khắp gầm trời, cũng khó có thể...

Hạ Hầu Quyên không sao nin được, nàng buột miệng cười thành tiếng trong khi Bành Bạch Y chưa kịp nói hết lời!

Hà Chương Thiên nghe Hạ Hầu Quyên cười, y buột miệng hỏi :

- Tại sao khi không Hạ Hầu cô nương lại cười như thế?

Hạ Hầu Quyên chỉ Bành Bạch Y cười đáp :

- Hãy nhìn chư vị Bành Đường chủ của quý bang, dọc đường không thở dài thì lắc đầu, trông thấy bộ dạng của y như thế, ai nhin cười nổi.

Hà Chương Thiên “ồ” một tiếng, cũng phì cười :

- Nếu không thư thế, đời nào Bạch huynh lại tự xưng là “Vạn Cổ Thương Tâm”!

Khi ấy cả ba đã đi hết Thiên Huyền kiều và bắt đầu tiến vào Thiên Huyền động.

Hạ Hầu Quyên vừa bước theo sau Bành Bạch Y vừa tìm lời ai ủi :

- Bành huynh hãy yên tâm tiểu muội đã hao phí tâm cơ tìm ra cho Bành huynh một vị hồng trang mật hữu rồi đây, chắc có lẽ Bành huynh cũng đã gặp qua nàng rồi, nàng là “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân cháu gái của “Kim Tiễn Túy Ông” La lão tiên bối đấy.

Hạ Hầu vừa trao đổi mật ngữ với Bành Bạch Y đến đây thì trước mặt họ bỗng tối om.

Họ đã bắt đầu tiến vào tới trong Thiên Huyền động!

Hạ Hầu Quyên thấy cảnh tối tăm đến giơ tay không nhận ra năm ngón, và do đó nàng không tài nào nhận rõ được mười tám từng Địa Ngục Mai Phục trong Thiên Huyền động có những cơ quan mai phục lợi hại nào cả.

Nhân đi trong vùng tối đen như mực, Bành Bạch Y đi bên cạnh Hạ Hầu Quyên, chàng khẽ truyền âm bảo nàng :

- Hạ Hầu cô nương, trong Thiên Huyền cốc thập phía hung hiểm không nên mạo thám làm gì, tốt hơn ta nhân lúc tối tăm, điểm ngã Hạ Chương Thiên để cô nương...

Hạ Hầu Quyên vội truyền âm ngắt lời :

- Nếu ta thấy khó mà thối lui, còn lại La tiểu muội đã vào trong hổ huyết rồi biết tính sao bây giờ?

Bành Bạch Y thở dài :

- Đứng trước tình trạng khó lường toàn như thế này, tại hạ muốn tìm cách cứu Hạ Hầu cô nương trước đã, rồi sẽ tính đến việc cứu La cô nương sau.

- Xin đa tạ tấm lòng tốt của Bành huynh. Chuyển đi này của hai chị em tiểu muội có một sứ mạng trọng đại, không thể sợ khó mà thối chí ngã lòng được.

Dứt lời, nàng liền truyền âm thuật lại một cách giản dị cho Bành Bạch Y nghe rõ những việc vừa qua.

Nghe nói hiện đang có mặt Bàn Nhược am chủ Hối đại sư và Kim Tiền Túy Ông La Đại Cường nhị vị đại kỳ hiệp bí mật sách ứng, Bành Bạch Y tự nhiên yên tâm, chàng hỏi nhỏ :

- Nhị vị cô nương đã không quản hiểm nguy vào đến hổ huyết không hiểu nhị vị đã nhận sứ mệnh trọng đại bí mật gì đây?

Hạ Hầu Quyên vội truyền âm đáp :

- Không phải tiểu muội không muốn nói cho Bành huynh biết rõ, thật ra chính ngay tiểu muội cũng không hiểu được gia sư với lão tiền bối đang định tính toán việc gì nữa.

Ngay lúc đó, Bạch Bạch Y bỗng giả tảng kêu to :

- Hà đường chủ hãy coi chừng, trong Thiên Huyền động tối đen như mực coi chừng không khéo Bào Hao Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên sẽ tìm cách hãm hại chúng ta đấy!

Hà Chương Thiên nghe tiếng Bành Bạch Y vội cười đáp :

- Bạch đường chủ hãy yên tâm, tại hạ đã chuẩn bị đủ các loại ám khí trong người, chỉ cần đối phương hơi nhúc nhích nàng sẽ biến thành con vật bị thương ngay!

Hạ Hầu Quyên trong bụng khen thầm Bành Bạch Y nhanh trí không để cho Hà Chương Thiên tự cảm thấy cô độc nên kịp thời giả vờ chuyện trò với hắn. Tiếp theo nàng chợt vắng vắng nghe tiếng Mật Ngữ Truyền Âm của Bành Bạch Y :

- Hạ Hầu cô nương. Trác sư huynh của tại hạ hiện đang ở đâu?

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Hiện giờ chàng đã đi Ai Lao sơn Quy Vân bảo với Bắc Thiên sơn để thỉnh lệnh tôn và Túy Đầu Đà đến đây phá tan Lục Tàn bang, tiêu giải tai kiếp cho đương kim võ lâm rồi.

Bành Bạch Y hỏi bằng một giọng bí ẩn lạ lùng.

- Hạ Hầu cô nương có rõ bọn Vi Phong với Vũ Văn Sương đang định ám hại cô nương một cách vô cùng độc ác chẳng?

Hạ Hầu Quyên khẽ nghiêng răng, truyền âm đáp :

- Không những biết rõ mà còn biết một cách quá rõ ràng nữa là khác.

- Một khi đã biết rõ âm mưu sâu độc của đối phương, Hạ Hầu cô nương định ứng phó với họ bằng cách nào, cô nương đã có sẵn phương sách gì chưa?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu :

- Tiểu muội chưa có phương sách gì cả, nhưng tiểu muội sẽ tùy cơ ứng biến, cũng bởi mãi tới hiện giờ chỉ thị sau cùng của La bá phụ vẫn là “Gan dạ nhập cốc, cẩn thận cẩn chứng”.

Bành Bạch Y nghe nàng nói như thế thì có vẻ không yên cho nên chàng bắt đầu đâm ra lo lắng dùm nàng với La Hương Vân.

Vừa lần mò đi vừa cẩn thận trò chuyện và sau khi quanh đi qua lại thêm hai hai lần cả hai bỗng thấy trước mặt có ánh sáng tỏa ra và họ biết rằng sắp ra tới cửa Thiên Huyền động.

Hạ Hầu Quyên lấy làm tiếc là tuy nàng đã thông hành qua hết Thiên Huyền động, Thiên Huyền kiều nhưng nàng chưa hề biết qua được đôi chút tình hình mai phục của một trăm lẻ tám đạo Thiên Cương Mai Phục với mười tám tầng Địa ngục như thế nào cả!

Nhưng chùng suy nghĩ lại, nàng bắt đầu yên tâm, bởi Bành Bạch Y một khi đã hóa danh “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình và đã được Độc Cô Trí tin dùng, phong cho chàng tới chức một trong Nội Tam đường chủ chắc chắn chàng đã thông hiểu hết tình hình mai phục ở khắp nơi rồi, nàng khỏi phải lo lắng làm gì cho mất công.

Đến đây Hà Chưởng Thiên đang đi phía sau bỗng cười gằn kêu lớn, nói với Bành Bạch Y.

- Này, Bạch đường chủ, Hạ Hầu cô nương kể ra cũng biết thân đây không dám liều lĩnh tìm cách đào tẩu trong đoạn hành trình tối đen như mực vừa qua nếu không nàng không bị bỏ mạng bởi môn ám khí của bọn mình đã chuẩn bị trước, cũng đã bị tan xương nát thịt biến thành con quỷ mới của Thiên Huyền động

mười tám từng địa ngục rồi.

Hà Chương Thiên cười nói :

- Bạch đường chủ không nên quá khiêm nhường làm gì, Bang chủ hết sức tin tưởng tài ba của Đường chủ đấy, nghe tin đến mai sau cuộc “Song Thư Luận Võ” rồi, Bang chủ sẽ có ban thưởng riêng cho Bạch đường chủ nữa kìa.

Bành Bạch Y nghe nói kinh ngạc, vừa định hỏi thêm thì Hạ Hầu Quyên đã to tiếng hỏi :

- Cái gì là “Song Thư Luận Võ”?

Nàng vừa hỏi đến đó, Hà Chương Thiên nhanh miệng đáp :

- “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn hộ pháp là đệ tử yêu quý của “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc cung phụng đã tự nhận môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của nàng cái thế vô song và đã được Bang chủ chuẩn y đến sáng mai sẽ cùng với Hạ Hầu cô nương quyết chiến một trận thư hùng với nhau, xem ai là đệ nhất cao thủ trong đám trẻ tuổi của đương đại võ lâm.

Hạ Hầu Quyên cố nói bằng giọng ngạo thị :

- Ta đâu sợ môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của Vũ Văn Sương, nhưng hiện giờ ta đang bị trúng độc, làm thế nào ta...

Hà Chương Thiên giờ giọng cười khó thương :

- Hì hì! Hạ Hầu cô nương cứ việc yên tâm, đến Thiên Huyền cốc rồi, tự nhiên cô nương sẽ được một đêm nghỉ ngơi thoải mái đến sáng hôm sau cô nương sẽ được tiêu giải hết kỳ độc trong người xong mới bắt đầu so tài với đối thủ. Hì hì... hà hà hà...

Hạ Hầu Quyên biết Hà Chương Thiên đã nói gì nên bất giác nàng nghiêng răng míu lợi hậm hực trong lòng. Nhưng nàng kíp nghĩ thầm nếu không vì ân sư của nàng với La Đại Cuồng đang giao cho nàng một nhiệm vụ trọng đại để làm nên đại cuộc, tạm thời phải im hơi nín tiếng, thì nàng đã giết quách tên tàn thủ hung nhân này khi đang còn ở trong Thiên Huyền động rồi...

Nháy mắt bọn họ đã ra khỏi Thiên Huyền động và đến Thiên Huyền cốc. Họ trông thấy có bốn người đang ngồi uống rượu với nhau tại bên cốc khẩu.

Trong số bốn người, có kẻ tay cầm quạt lông, đang ngồi trên cỗ xe bốn bánh và kẻ đó không ai khác hơn là Độc Cô Trí Bang chủ của Lục Tàn bang.

Người ngồi phía trên Độc Cô Trí là Đông Môn Liễu biểu thúc của họ Độc Cô, và là một trong Tứ đại

cung phụng của Lục Tàn bang.

Ngồi bên cạnh Đông Môn Liễu là Đông Môn Phương, con gái của lão. Nàng có một nhan sắc tuyệt vời!

Còn người thứ tư là tên dâm tặc đáng ghét Vi Phong.

Còn lại bọn “Tam Thủ Ma Sư” cùng với “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương không có mặt tại đây.

Hạ Hầu Quyên không thấy có nhóm Hải Ngoại tam ma hiện diện thì hơi có vẻ thất vọng. Nàng cũng không thấy mặt “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân nên trong bụng thêm phần lo lắng không yên.

Và vì trong bụng không yên, nên Hạ Hầu Quyên liếc mắt nhìn thêm lần nữa, cố tìm kiếm kỹ hơn. Do đó, chợt nàng phát giác một hiện tượng kỳ lạ rất lấy làm nghi hoặc.

Nàng nhìn thấy thần sắc của Đông Môn Liễu hình như có vẻ không vui còn Độc Cô Trí thì đang dụ giọng nịnh nọt Đông Môn Liễu.

Hà Chương Thiên, Bành Bạch Y vội tiến lên hai bước cúi đầu kính bái Độc Cô Trí, Độc Cô Trí lườm mắt nhìn Hạ Hầu Quyên, rồi cười bảo Vi Phong :

- Nay Vi hộ pháp, đến sáng ngày mai, lệnh sư muội Vũ Văn hộ pháp sẽ quyết đấu một trận sinh tử với Hạ Hầu Quyên, tối nay đôi bên nên nghỉ ngơi đầy đủ để chuẩn bị. Vi hộ pháp nên kính Hạ Hầu cô nương một ly rượu, trước khi nàng về phòng an nghỉ nhé.

Vi Phong cúi mình lãnh mạng, tự rót đầy một ly rượu, mỉm cười tình tứ trao cho Hạ Hầu Quyên.

Đã biết rõ trong rượu có pha thứ “Liệt Nữ Đẳng Tâm hoàn”, một thứ dâm dược tà độc, Hạ Hầu Quyên lo ngại chưa biết làm cách nào khéo léo từ chối thì đột nhiên lúc ấy bên tai nàng văng vẳng một giọng nói truyền âm, nghiêm nghị dường như ra lệnh :

- Rượu tuy có độc, cứ uống không hề gì!

Nghe mấy tiếng Truyền Âm Nhập Mật vừa rồi Hạ Hầu Quyên giật mình đánh thót một cái!

Bởi môn Nhập Mật Truyền Âm nói riêng cho người nghe tuy thần diệu tuyệt vời nhưng khó lòng nói được thật xa, nếu kẻ sử dụng cách nói ấy một cách miễn cưỡng, hiệu lực truyền âm vẫn còn những công hiệu nói riêng cho một người nghe không chút bảo đảm gì cả.

Nhất là đang lúc có mặt một tuyệt đại cao thủ như Đông Môn Liễu, chỉ cần hơi sơ ý một chút cũng đủ bại lộ hành thích bí mật ngay lập tức.

Trước mắt Hạ Hầu Quyên hiện giờ trừ Bành Bạch Y, Hà Chương Thiên, còn lại là Đông Môn Liễu, Độc Cô Trí, Đông Môn Phương, Vi Phong cùng với hai tên đệ tử đứng hầu, nội chư vị mấy trợ không

còn ai khác nữa. Nếu thế thì giọng nói Truyền Âm Nhập Mật đã từ đâu vọng đến?

Đang lúc Hạ Hầu Quyên phân vân nghĩ ngợi, thì Vi Phong đã hai ly nâng ly, mỉm cười gọi nàng :

- Hạ Hầu cô nương, Vi Phong này phụng mạng kính tửu mong cô nương hãy uống ngay cho xong lập tức đi nghỉ để chuẩn bị sáng mai quyết chiến một trận sống mái với tề sư muội Vũ Văn Sương.

Hạ Hầu Quyên nghĩ thầm :

- “Nếu ta không uống ly rượu này tất sẽ bị lộ tẩy, như thế sẽ làm hỏng cả đại sự của ân sư với La lão tiên bối đã giao phó cho ta cùng La Hương Vân mạo hiểm vào đây...”

Nghĩ vậy nàng liền đánh liều, giơ tay đón lấy ly rượu trước hết nàng liếc nhìn qua Bạch Bất Bình một lượt, xong mỉm cười nhìn Vi Phong :

- Vi đại hộ pháp, nếu tiểu muội uống xong ly rượu này rồi, thần trí có thất thường, mong Đại hộ pháp nhọc lòng giúp đỡ tiểu muội để khỏi phải thất lễ với quý Bang chủ đây nhé.

Bề ngoài Hạ Hầu Quyên làm như ra vẻ đang khiêm tốn với Vi Phong nhưng thật ra nàng đang bảo ngầm Bàn Bạch Y là một khi nàng bị trúng độc, bản tính trở nên mê loạn, thì chàng phải tìm cách giúp nàng một tay.

Bàn Bạch Y tư nhiên lãnh hội ngay ý của Hạ Hầu Quyên chàng vội gật đầu mỉm cười nói to :

- Hạ Hầu cô nương sao quá cẩn thận như thế, đối với một nhân vật tài giỏi như cô nương một ly rượu này đâu có nghĩa lý gì. Vả lại đây thiếu gì kẻ vui lòng giúp đỡ cô nương.

Vi Phong gục gật đầu tỏ vẻ thích thú, miệng điểm một nụ cười thâm tà giương mi nói :

- Hạ Hầu cô nương cứ việc yên tâm, tại hạ nhất định sẽ giúp đỡ cô nương cô nương chớ ngại!

Hạ Hầu Quyên nghe hẳn nói thế thì tức giận sôi gan, nàng liền giơ ly lên miệng nốc ực một hơi cạn sạch.

Độc Cô Trí trông thấy thế cười ha hả nói :

- Vi hộ pháp hãy dẫn Hạ Hầu cô nương về Thủy Cung Tân Quán an nghỉ đi, sáng mai bốn bang sẽ cử hành cuộc “Song Thư Luận Võ” tại ngay sàn thượng Thủy Tạ Bình Đài.

Vi Phong cúi đầu lãnh mạng, rồi mỉm cười chéo qua mọi người một lượt đoạn quay bảo Hạ Hầu Quyên :

- Hạ Hầu cô nương, chúng ta hãy đi nghỉ đi cô nương.

Hạ Hầu Quyên tuy đã uống rượu, nhưng nàng hết sức cẩn thận, nàng đã ngưng tụ sẵn trước nội gia thần công chuẩn bị một khi phát hiện trong rượu có độc, nàng sẽ lập tức chế ngự độc lực, không cho tan ra khắp người, xong nàng sẽ từ từ tìm cách tiêu giải, hoặc bức hết hơi độc ra ngoài.

Ai ngờ rượu vừa uống xong, chỉ trừ mùi vị hương thơm ngát ra còn thì không thấy gì lạ cả, cho nên Hạ Hầu Quyên vội bước theo sau Vi Phong trong bụng vô cùng kinh dị.

Vừa rồi rõ ràng kẻ đã truyền âm bảo nàng: “Rượu tuy có độc, cứ uống không hề gì cả” nhưng tại sao hiện giờ nàng không thấy trong rượu có qua chút gì là độc cả?

Hạ Hầu Quyên vừa nghi hoặc, vừa trộm liếc xung quanh, xem may ra có trông thấy kẻ bí mật vừa truyền thanh nói chuyện với nàng chăng.

Nhưng nàng đã tốn công vô ích, dọc đường, nàng chưa hề thấy qua tư tác tích tượng gì cả. Đi được một lúc, trước mặt nàng bỗng hiện ra một vùng nước xanh biếc, trên mặt nước có một tòa bình đài, sau tòa bình đài là ba gian thủy tạ nguy nga tráng lệ.

Giữa tòa bình đài với bờ hồ được nối nhau bằng một cây “Cửu Khúc Hồng Kiều”. Vi Phong dừng bước giơ tay mỉm cười bảo nàng :

- Xin mời Hạ Hầu cô nương qua cầu, ba tòa Thủy Nguyệt Tân Quán này là chỗ nghỉ ngơi của cô nương đây, tại đây yên tĩnh lắm, chắc chắn cô nương sẽ hài lòng.

Hạ Hầu Quyên chỉ còn cách thản nhiên bước lên Cửu Khúc Hồng Kiều, bước qua tòa bình đài rộng lớn, bước vào tòa thủy tạ nguy nga tráng lệ.

Phía trong thủy tạ, quả nhiên không có qua chút bụi, mọi thứ trần thiết đều thanh nhã dị thường, nhưng lạ nhất là trong này không có qua một thị nữ hay tên tớ trai nào cả.

Kế đó Vi Phong tự tay rót trà mời Hạ Hầu Quyên, hần mỉm cười nói :

- Xin mời Hạ Hầu cô nương nếm thử thứ trà đặc sản của bốn cốc, nước pha trà cũng là một thứ nước suối độc đáo hiếm có trên đời này đấy cô nương. Hì hì hì!...

Hạ Hầu Quyên giật mình nghĩ thầm :

- Trong rượu đã không có gì cả, biết đâu trong ly trà này chúng có pha độc dược?

Trông thấy Hạ Hầu Quyên tần ngần giơ ly không uống, đoán ra ngay tâm ý của nàng, Vi Phong liền mỉm cười nói :

- Hạ Hầu cô nương là người có kiến thức cao minh, nếu như cô nương nghi ngờ trong trà có độc, tốt

hơn cô nên thử trước...

Hạ Hầu Quyên đỏ mặt vội vàng từ từ uống hết ly trà nóng.

Thật ra, cũng như vừa uống ly rượu hồi nãy, nàng đã tụ trước chân khí, xong mới uống trà vì, nếu nàng phát hiện trúng độc, nàng sẽ bức ngay chất độc ra ngoài.

Kết quả, không như ý tưởng của nàng, hương trà ngọt ngào, trừ phong vị thơm ngát, ngoài ra không thấy gì lạ cả.

Nhưng bất ngờ Vi Phong thấy Hạ Hầu Quyên uống hết xong ly trà hẳn vừa tươi cười vui vẻ nói :

- Hạ Hầu cô nương, thứ trà này rất ngon, sắc hương, vị tam mỹ kim toàn.

Nói đến đây bỗng Hạ Hầu Quyên trừng mắt, dựng ngược mày thân hình run rẩy nàng ngáp dài một hơi ba bốn cái.

Tim nhảy mạnh miệng khát, người mệt, tâm thần mê loạn, mặt mày đỏ ửng, hai mắt long lanh, Hạ Hầu Quyên tự biết hiện giờ không những nàng đã bị trúng độc, mà còn bị trúng một thứ độc được hết sức thâm tà đáng sợ.

Nàng vừa giận vừa sợ, vì hiện giờ tại đây chỉ có một mình nàng với Vi Phong, nàng không biết phải đối phó như thế nào?

Nàng kinh sợ không hiểu tại sao rõ ràng trong ly trà nóng không thấy có mùi vị gì khác cả, nhưng sau khi uống khỏi cổ họng lập tức có ngay tác dụng?

Hạ Hầu Quyên có biết đâu thứ được lực của “Liệt Nữ Đảng Tâm hoàn” đã pha trước trong ly rượu, hồi nãy vì chưa gặp một thứ mùi khác nên chưa hề phát độc ra.

Hạ Hầu Quyên không ngờ là vô tình nàng không biết, phạm hễ ai bị trúng độc mà uống phải bất cứ một thứ nước nóng nào là độc được lập tức bộc phát mãnh liệt, không có thể chế ngự được dễ dàng.

Bởi vậy, trước nàng uống phải viên “Liệt Nữ Đảng Tâm hoàn” mà Vi Phong kín đáo bỏ vào rượu mà nàng không hay sau lại uống vào ly trà nóng, cho nên, lập tức nàng thấy tâm thần bị rối loạn, tứ chi toàn toàn bại oải, mệt mỏi một cách khác thường. Cùng một lúc hai má nàng nóng bừng khó chịu, xuân tình nổi lên khiến nàng thêm khát một cuộc ái ân vô hạn.

Vi Phong biết người đẹp đã sắp sửa vào tay sẵn sàng để hẳn bẻ khóa động đào nhưng hẳn cứ đứng mím cười nhìn hau háu vào Hạ Hầu Quyên, cốt đợi cho đến khi lửa tình của nàng bốc lên cao độ mới hứng thú.

Nhưng khi ấy, Hạ Hầu Quyên bỗng liếc mắt cười tình nói :

- Vi đại bộ pháp, hộ pháp bảo rằng Lục Tàn bang chủ Độc Cô Trí đã hết sức lễ độ với hai vị tôn sư của Đại hộ pháp nhưng thật ra tiểu muội thấy Vi đại hạ pháp đã nói láo với tiểu muội.

Vi phong đang mừng trong bụng bỗng nghe nàng nói như thế thì hết sức kinh dị, bất giác đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên không chớp.

Hắn lấy làm lạ không hiểu sao nàng lại nói câu ấy trong khi lý ra nàng quên hết mọi sự vì xuân tình khởi dậy mới phải?

Hắn hết nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc lại thoáng cau chặt mày.

Hắn có biết đâu, trong khi Hạ Hầu Quyên vừa cảm thấy xuân tình khởi dậy mãnh liệt, đột nhiên nàng nghe văng vẳng có tiếng truyền âm bên tai :

- Hạ Hầu cô nương hãy dịch chân sang bên phải nửa bước! Mau lên!

Hạ Hầu Quyên nghe nói, nàng kín đáo liếc mắt nhìn thấy tòa Thủy Nguyệt Tân Quán được cất trên mặt nước, sàn làm bằng ván, nàng vội lẳng lặng làm y theo tiếng nói bí mật, khẽ nhích bàn chân mặt ra xa bảy tám tấc.

Chân vừa khẽ nhích sang, nàng chợt nghe dưới bàn chân đau nhói hình như có một mũi kim vừa đâm xuyên qua sàn gỗ thấu qua đế giày đâm trúng vào dưới lòng bàn chân nàng một cái.

Chân vừa nghe đau lập tức nàng nghe đục hỏa đang bốc cháy trong người bỗng dừng tan biến mất. Tuy nhiên sắc mặt ửng đỏ của nàng vẫn còn y như trước không hề giảm bớt.

Trong khi đó, tiếng mật ngữ cạnh tai nàng tiếp tục văng lên :

- Hạ Hầu cô nương hãy chịu khó nhẫn nhục, bởi những vụ bí mật trọng đại không dễ gì thám rõ, cần phải thừa lúc Vi Phong đang đắc chí sơ thân mới có thể tìm lời dò hỏi được.

Tiếp theo người nọ còn truyền âm chỉ điểm thêm khá nhiều cơ mật cho Hạ Hầu Quyên nghe. Cho nên sau đó Hạ Hầu Quyên mới đột nhiên nói với Vi Phong câu chưa chắc Lục Tàn bang chủ Độc Cô Trí phải chịu chuộng và lễ phép thực tình đối với Hải Ngoại tam ma là vậy.

Trái lại, chắc chắn Hạ Hầu Quyên quả thật đã bị trúng tà độc của viên “Liệt Nữ Đẳng Tâm hoàn” rồi nên Vi Phong không chút đề phòng giương mày cười hì hì nói :

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại nói như thế? Cô nương đã do điểm nào mà cho rằng Độc Cô bang chủ chưa đủ thật tình trọng đãi và lễ độ đối với ba vị ân sư của tại hạ?

Giờ tuy là độc chưa được hoàn toàn tiêu giải, nhưng Hạ Hầu Quyên đã bắt đầu tươi tỉnh, nàng giả vờ

nhìn Vi Phong một cách tình tứ :

- Chuyện ấy hết sức tầm thường, tiểu muội đã trông thấy rõ ràng Độc Cô Trí đã xem “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu như kẻ đứng đầu trong bốn vị Cung phụng của Lục Tàn bang.

Vi Phong cười lạt một tiếng, gục gật đầu :

- Nhân quan của Hạ Hầu cô nương thật là lợi hại, nhân tiền quả thật là thế.

Hạ Hầu Quyên cười hỏi.

- Hai chữ nhân tiền của Vi đại hộ pháp nghĩa là thế nào?

- Vì Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu là đệ nhất cao thủ trong giải Trung Nguyên này, hai nữa lão ta lại là biểu thức của Độc Cô Trí nên nhân tiền tự nhiên lão ta phải được ưu đãi.

- Tiểu muội đã nghe ra trong lời nói vừa rồi của Vi đại hộ pháp còn chứa đựng một sự bí ẩn gì khác nữa, nhân tiền là như thế nhưng về sau thì sao?

Vi Phong chỉ mỉm cười không nói gì cả!

Đoán biết đối phương còn chưa hết nghi kỵ mình, Hạ Hầu Quyên liền xoay sang câu chuyện khác, nàng giả tảng cau mày khó chịu :

- Không hiểu tại sao trong người tiểu muội bỗng nóng rực như lửa đốt, tiểu muội chỉ muốn uống thứ gì mát lạnh...

Vi Phong nghe nói lại mừng thầm hẳn ngắt lời cười nói :

- Hiện tìm đâu ra thứ lạnh, để tại hạ rót thêm cho cô nương ly trà nữa nhé.

Hạ Hầu Quyên giả vờ liếc nhìn rồi tự mình rót trà vào ly, nũng nịu nói :

- Để tiểu muội rót lấy, chỉ cần Vi đại hộ pháp trả lời câu trên là được rồi.

Vi Phong mỉm cười hỏi :

- Tại hạ đã quên câu hỏi của cô nương rồi không hiểu Hạ Hầu cô nương bảo tại hạ trả lời vấn đề gì?

Hạ Hầu Quyên hỏi ngay :

- Tiểu muội muốn biết, nhân tiền đã vậy, nhưng sau này thì sao?

Vi Phong kêu khê một tiếng, hẳn gằn giọng nói :

- “Chỉ Phất Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu thì chỉ có nhân tiên chứ không có hậu vận.

Hạ Hầu Quyên hớp một hớp trà, làm bộ ngạc nhiên hỏi tới :

- Thế nghĩa là sao, tiểu muội không hiểu?

Vi Phong cười giọng âm hiểm :

- Tại hạ bảo rằng Đông Môn Liễu không sống hơn được ba hôm nữa!

Hạ Hầu Quyên giật mình kinh dị hỏi gấp :

- Bộ Vi đại hộ pháp đang nói mê đấy sao?

Vi Phong vội chỉ vào đám mây ngũ sắc phía ngoài song cửa giương mi cười nói :

- Hạ Hầu cô nương hãy nhìn ra ngoài xem, ánh tà dương chói lọi như vậy mà cô nương lại bảo tại hạ đang nói mơ à?

Hạ Hầu Quyên giả vờ hai tay ôm ngực, nhúu mày làm ra vẻ vô cùng đau khổ.

Vi Phong ngỡ nàng bị độc lực tái phát, liền vờ hết sức ân cần cười nói mơn trớn :

- Hạ Hầu cô nương cảm thấy mệt mỏi lắm sao?

Hạ Hầu Quyên giả vờ giận lẫy, phất ống tay áo quát lớn :

- Để mặc ặc người ta không còn ai phải ân cần săn đón hãy tránh ra!

Vi Phong vội cười nói :

- Hạ Hầu cô nương khoan giận đã, để tại hạ nói hết những điều cơ mật ấy cho cô nương nghe.

Hạ Hầu Quyên được nước càng làm già hơn, nàng bịt hai tai, lắc đầu lia lịa :

- Ngươi... ngươi đừng nói nữa ta... không cần nghe đâu.

Đàn ông mười người hết chín người có tính nịnh gái, hảo ngọt. Cho nên, khi Hạ Hầu Quyên muốn nghe Vi Phong nói nàng cẩn thận luôn luôn đề cao cảnh giác, nhưng lúc nàng giả vờ giận lẫy như hiện thời cứ nhất định không thèm nghe, hãnh lại sợ người đẹp buồn giận lại tự động mắc bẫy nhất định không nói không được!

Vi vậy giữa khi Hạ Hầu Quyên bịt tai lắc đầu, Vi Phong đã vội vàng cười nói nhỏ nhẹ. :

- Hạ Hầu cô nương, tại hạ xin nói cho cô nương nghe Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu thật ra đã bị trúng độc có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Hạ Hầu Quyên lại trừng mắt nhìn Vi Phong rồi giơ tay bịt chặt tai lại lần nữa.

Vi Phong khẽ chau mày rồi cười hi hi :

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại làm như thế?

Hạ Hầu Quyên sa sầm nét mặt, cười lạt :

- Ta đâu phải là đứa bé lên ba không biết gì cả, người chớ có đặt điều hạ cấp như thế để đánh lừa ta.

Vi Phong cười hỏi :

- Bộ Hạ Hầu cô nương cho rằng tại hạ nói láo sao?

Hạ Hầu Quyên trề môi, gật đầu mạnh một cái :

- Chắc chắn như thế rồi. “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu là một nhân vật như thế nào, kiến thức của lão ta đâu phải tầm thường, đời nào lão ta lại có thể bị trúng độc một cách dễ dàng, nhất là sau khi đã bị trúng độc, lão ta không có phản ứng gì cả như vậy?

Vi Phong bật cười :

- Hạ Hầu cô nương hãy hồi tưởng lại khi cô nương bị trúng độc tại Động Đình hồ trên thuyền “Song Tâm Huyết Châu” xem, khi ấy cô nương có thấy gì đáng nghi và sau khi bị trúng độc rồi cô nương có cảm giác gì chẳng?

Kỳ thật, Hạ Hầu Quyên đã tin rằng vụ Đông Môn Liễu bị trúng độc là thật nhưng vì muốn biết một cách rõ rệt và muốn kế tiếp thăm dò thêm nhiều điều bí mật trọng đại khác nữa nên nàng mới cố ý làm ra vẻ không tin như vậy.

Bây giờ, sau khi nghe xong sự giải thích của Vi Phong nàng liền giả vờ như bị hấn thuyết phục, hơi trầm ngâm cau mày nói :

- Vi đại hộ pháp vừa nhắc tới vụ tiểu muội bị trúng độc trên Động Đình hồ khiến tiểu muội không tin không được. Như thế chắc Đông Môn Liễu cũng đã bị y như tiểu muội nội lực nan đề chân khí nan tụ có phải như thế không?

Vi Phong lắc đầu mỉm cười :

- Không phải như thế, đối phó với một nhân vật kinh nghiệm phong phú như Đông Môn Liễu cần phải

khó khăn hơn chứ như cô nương sao được.

Hạ Hầu Quyên vội hỏi tới :

- Có phải là khó khăn thập bội hơn đối phó với con hoàng mao liễu đầu không thạo đời như Hạ Hầu Quyên này không?

Vi Phong cười khi :

- Hạ Hầu cô nương dạy quá lời. Nhưng nếu luận theo sự thật thì đối phó với Đông Môn Liễu quả thật phải khó khăn hơn đối với Hạ Hầu cô nương chút đỉnh.

Hạ Hầu Quyên giương mi hỏi :

- Theo thế thì phải khó khăn như thế nào?

Vi Phong tiếp ứng đáp :

- Cần phải khiến sao cho Đông Môn Liễu khi đã bị trúng độc, không chút gì hoài nghi và sau khi bị trúng độc rồi, cũng quyết không có gì khác thường cả. Nhưng khi thời cơ vừa tới, lại có thể tùy ý khống chế, khiến lão ta lập tức mạng vong.

Hạ Hầu Quyên hừ lạt một tiếng, khẽ lắc đầu.

Vi Phong thấy thế vội hỏi :

- Hạ Hầu cô nương sao lại lắc đầu? Chắc có lẽ cô nương vẫn chưa chịu tin?

- Đông Môn Liễu là một nhân vật đệ nhất đẳng thuộc đệ nhất lưu trong đương kim võ lâm, võ công của lão ta quả cao minh, dẫu cho lão ta có bị trúng độc đến không sao hồ nghi đi nữa, sau khi đã bị trúng độc rồi, không lẽ lão ta không hề có chút cảm giác gì sao?

Vi phong gật đầu :

- Hạ Hầu cô nương đã nói rất hữu lý, nhưng tại hạ muốn hỏi cô nương, cô nương có biết hiện giờ...

Chưa để đối phương nói hết, Hạ Hầu Quyên vội giả tảng then đỏ mặt, nguýt dài ngắt lời :

- Vi đại hộ pháp còn hỏi nữa. Tiểu muội đã cảm thấy trong người khác lạ, hình như tiểu muội đã bị trúng phải một thứ chất độc gì kỳ cục lắm vậy.

Nghe nàng nói như thế Vi Phong khoái bụng cười hì hì nói :

- Hạ Hầu cô nương, cô nương có rõ phen này cô nương đã bị trúng độc trong lúc nào không?

Vấn đề đó chính nàng đang cần biết rõ nên nàng lập tức nói :

- Người xưa có câu một lần bị rắn cắn, mười năm còn sợ dây thừng. Chuyến trước tiểu muội đã bị trúng độc trên Động Đình hồ nên phen này tiểu muội hết sức cẩn thận, vừa rồi trước khi uống trà, bất luận mùi vị sắc nước đều không thấy gì lạ cả, nhưng không ngờ vừa uống khỏi miệng là... điểm này tiểu muội không hiểu, Vi đại hộ pháp đã làm cách nào?

Vi Phong cười hề hề :

- Thật ra không phải do nước trà mà thật sự đã do cô nương uống phải ly rượu.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên hỏi :

- Rượu tai hại sao, khi tiểu muội uống xong, tiểu muội không cảm thấy có gì lạ cả, phải chờ đến khi uống trà mới thấy mình đã bị trúng độc là nghĩa làm sao?

Vi Phong đắc ý cười nói :

- Thế mới tài tình chứ cô nương. Đây là một tài nghệ độc đáo nhất của gia nhị sư thúc “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa đấy.

Hạ Hầu Quyên trở mắt rồi bỗng chớp mi gật đầu nói :

- Tiểu muội hiểu ra rồi. Có phải bọn Vi đại hộ pháp đã kiếm cách cho người ta trúng độc nhưng tạm chưa phát hiện chất độc ngấm vào thân thể xong mới dùng thêm phương cách khác để dụ dẫn được lực không?

Vi phong gật đầu đáp :

- Hạ Hầu có nương thông minh tuyệt đỉnh thật! Cô nương nói không sai chút nào.

Hạ Hầu Quyên hỏi tiếp :

- Nếu thế chắc ly nước trà mà tiểu muội đã uống khi vừa vào đến thủy tạ tức là ly nước dẫn được chứ gì?

Vi Phong lại gật đầu.

Hạ Hầu Quyên khẽ chau mày nhưng rồi mỉm cười hỏi tiếp :

- Vi đại hộ pháp này, có một điểm hơi khó hiểu là không lẽ Đông Môn Liễu trong những ngày gần đây không hề uống cạn qua ly trà nào cả sao?

Vi Phong lắc đầu cười nói :

- Hạ Hầu cô nương lầm rồi, Hạ Hầu Cô nương với Đông Môn Liễu đã bị trúng hai thứ chất độc khác nhau, nên phương thức dự phát tự nhiên phải hoàn toàn không giống nhau chứ.

- Vi đại hộ pháp có thể vui lòng cho tiểu muội biết rõ vụ Đông Môn Liễu đã bị trúng độc bằng cách nào không?

Đứng trước mỹ sắc, Vi Phong đang cảm thấy tâm thần đê mê rối loạn, hần bống hỏi nhỏ Hạ Hầu Quyên giọng run run :

- Hạ Hầu nô nương, cô nương... hiện giờ cảm thấy thế nào, cô nương còn muốn nghe tại hạ kể chuyện nữa không?

Hạ Hầu Quyên đoán biết Vi Phong đang nổi dậy tà tâm. Nàng nghiêng chặt răng trong lòng vô cùng tức giận nhưng sợ chuyện làm vỡ lở nàng vội giả vờ mắng yêu hần :

- Tiểu muội đang nóng lòng cần biết hết các nghi vấn, Vi đại hộ pháp hãy kể tiếp câu chuyện Đông Môn Liễu cho tiểu muội nghe đã mà.

Vi Phong tuy trong lòng lửa tình rạo rực như thiêu như đốt, nhưng sợ giục tốc bất đạt hần cố dẫn lòng cười nói :

- Tại hạ đoán biết Hạ Hầu cô nương đang cần biết rõ nguyên nhân vụ Đông Môn Liễu trúng độc ra sao có phải không?

Hạ Hầu Quyên giật mình vì nàng lo sợ mình đã sơ hở điều gì làm lộ chân tướng nhưng may thay, Vi Phong đã vội cười nói :

- Hạ Hầu Quyên cô nương khỏi phải kinh dị làm gì, bởi tại hạ đã do miệng của Đông Môn Liễu mà biết rõ lão ta đối lập với lệnh sư từ lâu và thiếu chút nữa lão làm tổn thương đến tính mạng của cô nương.

Hạ Hầu Quyên bấy giờ mới yên dạ cười nói :

- Đúng tiểu muội hận thấu gan lão ta đã tự ý lớn ăn hiếp nhỏ không chút liêm sỉ, tiểu muội chỉ cần biết được chút ít tin tức của lão ta là mãn nguyện rồi.

Vi Phong muốn làm vui lòng Hạ Hầu Quyên để lát nữa người đẹp sẽ cho hần thỏa lòng trong một cuộc ái ân nên hần tươi cười đáp :

- Để Hạ Hầu cô nương hả dạ, tại hạ thuật rõ lại cho Hạ Hầu cô nương nghe từ khi Đông Môn Liễu bắt đầu trúng độc nhé.

- Xin cảm tạ... Vi huynh, Vi huynh hãy nói ngay đi!

Vừa nghe người đẹp gọi mình Vi huynh, Vi Phong thiếu điều hồn siêu phách lạc, hần vội ứng tiếng đáp :

- Không giấu gì Hạ Hầu cô nương, tam vị ân sư của tại hạ được mời giữ chức Cung phụng trong Lục Tàn bang đã hơi không vui nhưng bởi đã ở hải ngoại từ lâu, không thông thạo tình hình của đất Trung Nguyên nên bất đắc dĩ phải lợi dụng cơ hội này để chuẩn bị trước hùng tâm bá nghiệp của mình.

Hạ Hầu Quyên giương mi cười nói :

- Thế nào? Có phải tiểu muội đã đoán trước ra được dụng ý của thầy trò Hải Ngoại tam ma khi thụ lãnh chức Cung phụng của Lục Tàn bang rồi không?

Vi Phong gật đầu khen ngợi mỉm cười nói :

- Khi ấy tại hạ không nói ra, vì Vũ Văn sư muội của tại hạ đang đứng bên cạnh nên đành phải phủ nhận nhưng trong bụng tại hạ đã vô cùng khâm phục tài trí và nhân quan của Hạ Hầu cô nương Hạ Hầu Quyên liếc mắt đưa tình hần :

- Thôi đừng nịnh nữa, hãy nói tiếp cho tiểu muội nghe đi.

Vi Phong trúng kế liền nói tiếp :

- Ai ngờ vào đến Thiên Huyền cốc, tam vị ân sư của tại hạ bỗng dưng thấy còn có thêm một vị Cung phụng khác nữa, không nói ra chắc cô nương cũng đủ hiểu lão ấy là Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu..

Hạ Hầu Quyên chột ngắt lời :

- Tiểu muội nói cho Vi huynh biết, không những Đông Môn Liễu đang giữ chức Cung phụng, mà lão ta ý mình là biểu thúc của Bang chủ càng với uy thế một cao thủ tuyệt đỉnh của Trung Nguyên, nên lão ta đã nghiêm nhiên qua mặt nhóm Hải Ngoại tam ma làm ra vẻ ta đây là một “Thủ tịch Cung phụng” đấy.

- Hạ Hầu cô nương đã phân triết hết sức tài tình, tại hạ bái phục, bái phục!

Hạ Hầu Quyên bỗng bật cười :

- Vi huynh bái phục tiểu muội làm gì. Tiểu muội chỉ cách cho Vi huynh nhé. Vi huynh làm sao nói với ba vị ân sư của Vi huynh cho Đông Môn Liễu một trận nếu thắng được lão ta xem lão ta còn dám tự nhận là “Thủ tịch Cung phụng” nữa không cho biết!

Vi Phong cười nói :

- Tam vị ân sư vốn đã có ý ấy rồi, nhưng vì nhị sư thúc “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa xưa nay là

kẻ cơ trí thâm trầm, nên người chủ trương là trước khi giao đấu với Đông Môn Liễu, phải dò xét thử xem hỏa hầu công lực của lão ta đã đến trình độ nào đấy chứ.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tiệc Đầu Người

Đã được danh hiệu là “Bào Hao Hồng Nhan” nhưng trong lúc nhận lấy một trọng trách, Hạ Hầu Quyên không hề nổi nóng bao giờ. Nàng cố nhẫn nhịn trong bụng rất căm giận tên dâm tặc Vi Phong.

Nhân khi tên khốn khiếp đáng chết dâm si mê nhan sắc mình, nàng khôn khéo thăm dò tình hình bên địch, vội khen ngợi đối phương :

- Biết mình biết ta trăm trận trăm thắng, đây là yếu quyết của binh pháp nhưng không hiểu kết quả của cuộc dọ dẫm ra sao hở Vi huynh?

Vi Phong càng nghe Hạ Hầu Quyên gọi mình bằng hai tiếng Vi huynh ngọt sớt, hãn khai tuốt :

- Sau cuộc dọ dẫm, kết quả biết rõ được công lực hỏa hầu của Đông Môn Liễu quả thật thâm hậu, kinh hồn, ân sư của tại hạ cùng với nhị sư thúc đều không thể bì nổi với lão ta, duy có tam sư thúc “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc còn có thể giao đấu ngang ngửa với lão ta thôi nhưng cũng chưa chắc nắm vững được phần thắng.

Hạ Hầu Quyên cố đóng kịch làm ra vẻ thiên hãn về bên Hải Ngoại tam ma và làm như hết sức quan tâm, nàng cau mày hỏi :

- Nếu không chắc thắng nổi thì không xong mất rồi Vi huynh.

Vi Phong cười nói :

- Chính nhị sư thúc của tại hạ cũng đã nghĩ như thế, nên người nhận thay vì “võ đấu” với Đông Môn Liễu, nên thực hành “văn đấu” mới thắng nổi.

Hạ Hầu Quyên nhìn hãn, miệng không quên cười chúm chím. Nàng hỏi :

- Có phải “văn đấu” tức là dùng độc dược hạ lão không Vi huynh?

Vi Phong gật đầu :

- Nhị sư thúc đề nghị dùng độc dược khống chế Đông Môn Liễu, nếu như lão ta quật cường không chịu phục thì sẽ đem hai cha con lão ta trừ luôn một lượt.

Hạ Hầu Quyên nghe nói mới hiểu rõ “Lục Phát Ma Quân” tuy đứng hàng thứ nhì trong nhóm Hải Ngoại

tam ma nhưng chính lão ta là kẻ âm thầm độc ác nhất bọn.

Nàng chưa kịp hỏi thêm, Vi Phong đã nói tiếp :

- Sự phụ của tại hạ cùng với Văn tam sư thúc sau khi đã đồng ý làm theo y như kế của Mao nhị thúc rồi, họ liền khởi sự thăm dò xem Đông Môn Liễu ưa thích nhất món gì đây cô nương.

- Tại sao lại phải thăm dò như thế?

Vi Phong cười nói :

- Đông Môn Liễu đâu phải là kẻ tầm thường, cần phải có sẵn một kế hoạch chu đáo trước, khiến lão ta không dám nghi ngờ mới được nếu không nhị sư thúc cũng không dám mạo muội hành sự, vì nếu không may công việc vỡ lở, tất sẽ gặp nhiều chuyện khó khăn xảy ra và còn bị mất mặt như chơi nữa là khác.

Hạ Hầu Quyên nhoèn miệng, nói có vẻ như đùa giỡn châm biếm :

- Muốn đạt được mục đích thì cần gì phải lựa chọn thủ đoạn.

Vi Phong tưởng Hạ Hầu Quyên vô tình nói trúng tâm địa của mình nên hấn đỏ mặt chứ chẳng chút nghi ngờ.

Hạ Hầu Quyên không muốn hấn bị ê mặt mà sinh nghi nên nàng vội cười hỏi :

- Kết quả sự thăm dò ra sao? Đông Môn Liễu bình sinh ưa thích món gì hả Vi huynh?

Chợt nghe Hạ Hầu Quyên hỏi Vi Phong lập tức cười đáp :

- Đông Môn Liễu thích chơi đồ cổ nhất!

- Lão ta đã có tính ưa chơi đồ cổ, thế nào Mao nhị sư thúc của Vi huynh cũng phải bôi thuốc độc vào món đồ cổ rồi.

Vi Phong gật đầu :

- Có một chiều tối khi đang ngồi nhắm rượu với bốn vị “Cung phụng”, Độc Cô bang chủ có nói bình sinh người rất khát mộ Gia Cát Võ Hầu. Mao nhị sư thúc của tại hạ nghe nói liền cười mà khoe rằng mình còn giữ được một cái ấn của Võ Hầu khi xưa và đang có ý định đem tặng cho Độc Cô bang chủ.

- Mao nhị thúc của Vi huynh biết lợi dụng cơ hội tài tình quá, làm như thế thật không lộ cơ mưu chút nào. Nhưng không biết cái ấn cổ ấy đã làm thế nào và tìm thấy ở đâu thế Vi huynh?

Vi Phong đáp :

- Mao nhị sư thúc của tại hạ rất tinh thông nghề đúc, chiếc ấn ấy được nhị sư thúc của tại hạ dùng thứ đồng cổ mạo chế chứ đâu có tìm thấy ở đâu. Nhân lúc biết được Độc Cô bang chủ thường tự phụ là “Gia Cát ngày xưa” nên chỉ vài ba câu khơi mào là đến ngay đề tài vụ Ngọa Long tiên sinh.

- Thật là cao minh, Vi huynh cứ việc nói tiếp nữa đi, câu chuyện này thế nào cũng còn nhiều điểm lý thú lắm phải không Vi huynh?

Vi Phong gật đầu nói tiếp ngay :

- Đông Môn Liễu vừa nghe nói Mao nhị sư thúc của tại hạ còn giữ được chiếc ấn cổ của Gia Cát Võ Hầu, lão ta khoái chí, liền yêu cầu cho lão mượn xem trước...

- Tất nhiên là Mao nhị sư thúc của Vi huynh móc ngay cái ấn cổ ra, nên chỉ trong lúc Đông Môn Liễu đang ngắm nghía khảo chứng vô tình đã bị trúng phải thứ kỳ độc rất chậm?

Vi Phong gật đầu lia lịa, cười đáp :

- Hạ Hầu cô nương thật là người thông minh sáng suốt nhất trần đời, cô nương đã đoán trúng không sai chút nào cả.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười, được thể nàng hỏi luôn :

- Cái ấn cổ ấy sau đó lại đưa cho Độc Cô Trí, nghĩa là Độc Cô bang chủ trước sau cũng bị trúng độc luôn phải không Vi huynh?

Vi Phong lắc đầu cười đáp :

- Rất tiếc cái ấn cổ giả ấy chưa được đến tay Độc Cô bang chủ cô nương ạ!

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên :

- Tại sao lại không đến được tận tay Độc Cô bang chủ? Không lẽ cái ấn cổ ấy đã bị Đông Môn Liễu hủy hoại rồi sao?

Vi Phong cả cười :

- Cô nương lại đoán trúng thêm lần nữa rồi. Đông Môn Liễu cầm lấy chiếc ấn cổ, lão ta chỉ xem sơ qua một lượt rồi bỗng cười lạt nói: “Cái ấn cổ này tuy được chế tạo hết sức tinh xảo, trông y như thật nhưng rất tiếc là nó chỉ được chế tạo bằng thứ đồng đời Tống, dùng đồng đời Tống để đúc ấn đời Hán, không những không quý mà còn khiến người biết thưởng thức chê cười là khác. Món lễ vật này không thể nhận được, để ta xin thay mặt Độc Cô hiền điệt bóp nát nó cho rồi”. Nói xong lão ta lập tức bóp nát cái ấn giả ấy thành đồng cục thuận tay liệng xuống dưới thâm cốc.

Hạ Hầu Quyên thở dài :

- Đông Môn Liễu có tính thị tài ngạo vật, tự phụ nhãn lực cao minh, cốt ý làm nhục nhị sư thúc của Vi huynh trước mặt Độc Cô Trí. Nhưng lão ta đâu có ngờ là trên đời này có kẻ tài giỏi hơn lão. Mao nhị sư thúc của Vi huynh bôi thứ thuốc độc lợi hại vào cái ấn giả ấy hại lão là phải lắm.

Đến đây Vi Phong cười nói :

- Đó là đầu đuôi nội vụ Đông Môn Liễu bị hạ độc, nếu như Hạ Hầu cô nương còn thắc mắc chuyện gì thì... hà hà, cô nương cứ việc hỏi thêm.

Hạ Hầu Quyên vội nói :

- Tiểu muội đã hiểu rõ, cảm ơn Vi huynh, nhưng còn trạng thái ngộ độc ra sao, mong Vi huynh cho biết thêm.

Vi Phong nghe Hạ Hầu Quyên hỏi tới chuyện Đông Môn Liễu bị phát độc như thế nào bất giác hấn nhứu chặt đôi mày.

Thấy đối phương cau mày có vẻ khó nghĩ như vậy Hạ Hầu Quyên giả vờ thở dài nói :

- Vi huynh, nếu có điều gì khó nói nổi, hoặc Vi huynh còn chưa tin lòng tiểu muội. Vi huynh nên...

Vi Phong sợ nhất là làm phật lòng Hạ Hầu Quyên trong lúc này, nên hấn lật đật nói :

- Với Hạ Hầu cô nương, tại hạ đã thổ lộ hết tất cả cho cô nương nghe rồi, còn có gì đáng giấu diếm cô nương nữa đâu, Đông Môn Liễu hiện giờ đã bị trúng phải kỳ độc, tuy cực kỳ lợi hại, nhưng chất độc chỉ tiềm phục trong cơ thể của lão ta thôi, phải cần có một thứ thuốc dẫn dụ khác mới có thể phát độc được.

Hạ Hầu Quyên giả vờ hết sức ân cần, một mặt cầm lấy bình trà tự tay rót nước mời Vi Phong, một mặt tươi cười nói :

- Lần thứ nhất Mao nhị sư thúc của Vi huynh đã phí tận tâm cơ lừa Đông Môn Liễu trúng độc nhưng còn lần thứ nhì, nếu muốn lừa lão ta uống nhằm thứ thuốc dụ phát chất độc đã uống rồi chắc sẽ vô cùng khó khăn, khó thể làm đúng theo ý muốn của mình.

Vi Phong khoác tay cười bảo :

- Lần thứ nhì dễ dàng hơn lần thứ nhất bởi thứ thuốc dụ độc này không những không sắc, không hương, không mùi vị, còn có thể khiến đệ tử không thể nào phát giác được, kẻ bị trúng độc uống xong, không thấy có dị trạng gì cả. Đông Môn Liễu sau khi uống phải thứ thuốc dụ phát rồi, chất tiềm độc sẽ lập tức bộc phát.

Hạ Hầu Quyên hỏi tiếp :

- Nhị sư thúc của Vi huynh định đến bao giờ mới cho Đông Môn Liễu uống thứ thuốc dụ phát chất độc?

Vi Phong cười đáp :

- Bởi đã chờ đợi khá lâu, nhị sư thúc của tại hạ cảm thấy sốt ruột nên đã quyết định sáng mai, giữa lúc Hạ Hầu cô nương quyết đấu hơn thua với Vũ Văn Sương sư muội của tại hạ, khi ấy sẽ tái hạ độc thủ.

Hạ Hầu Quyên sực nhớ ra, liền nói :

- Thảo nào Vi huynh huynh có bảo với tiểu muội là Đông Môn Liễu khó lòng sống thêm ba hôm nữa.

Vi Phong bỗng chăm chú nhìn vào mặt Hạ Hầu Quyên hỏi giọng quan tâm và nhỏ nhẹ :

- Hạ Hầu cô nương, cô nương có thể tự nhận thua trước Vũ Văn sư muội của tại hạ, thủ tiên cuộc thí võ sáng ngày mai chăng?

Hạ Hầu Quyên nghe nói vội xếch ngược đôi mày hỏi Vi Phong :

- Vi huynh cho rằng “Bào Hao Hồng Nhan” lại có thể chịu thua “Tàn Tâm Yêu Cơ” chăng?

Vốn biết Hạ Hầu Quyên tính nóng như lửa, Vi Phong không dám làm trái ý nàng, vội vàng miễn cưỡng :

- Vũ Văn sư muội của tại hạ có tính ngông cuồng, nàng không những không so tài nổi với Hạ Hầu cô nương, mà rất có thể nàng còn thua luôn cả “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân và “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương nữa là khác.

Hạ Hầu Quyên cười hỏi :

- Tiểu muội một khi tài giỏi hơn nàng tạo sao tiểu muội lại phải tự nhận thua trước nàng?

Vi Phong cười lạt :

- Vì... vì...

Vi Phong ngập ngừng trong câu nói, không sao trả lời được êm xuôi.

Ngay khi ấy trên cầu “Cửu Khúc Hồng Kiều” tại phía ngoài “Thủy Nguyệt Tân Quán” đột nhiên có tiếng chân người.

Vi Phong vụt biến sắc trầm tiếng quát hỏi :

- Ai đang ở ngoài cầu?

Phía ngoài cửa Thủy Tạ vang lên tiếng nói của Bành Bạch Y :

- Vi đại hộ pháp cứ việc yên tâm, không phải người ngoài đâu mà sợ, tiểu đệ đây mà!

Vi Phong nhận ra tiếng của Bành Bạch Y mà hẳn chỉ biết tên là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình bất giác hơi cau mày, nhưng không tiện không lý tới đối phương, y đành bước tới mở cửa mời Bành Bạch Y bước vào thủy tạ, và đồng thời lên tiếng hỏi ngay :

- Tại hạ phụng mạng tiếp đãi Hạ Hầu cô nương tại đây không biết Bạch đường chủ đến đây có việc gì?

Bành Bạch Y cười đáp :

- Chính tại hạ cũng vì phụng mạng đến đây, Độc Cô bang chủ sai tại hạ đến đây xem coi Vi đại hộ pháp đã làm xong đầy đủ trách nhiệm chiêu đãi Hạ Hầu cô nương chưa?

Vi Phong không lạ gì hàm nghĩa hai chữ “chiêu đãi” là gì rồi, nên tự nhiên cảm thấy lòng ngây ngất, và vội vàng nhìn Bành Bạch Y, và gật đầu mỉm cười :

- Bạch đường chủ hãy làm ơn thưa hộ với Bang chủ rằng, Vi mỗ hiện giờ mới “sơ bộ chiêu đãi” xong Hạ Hầu cô nương mà thôi, và còn cần chiêu đãi nàng một cách cao hứng nữa.

Bành Bạch Y thầm liếc Hạ Hầu Quyên, còn Hạ Hầu Quyên bởi hiện giờ chân khí của nàng lại khó lòng ngưng tụ không tài gì có thể thi triển “Mật Ngữ Truyền Âm” nên nàng đành dùng lời nói xa xôi để ám thị với Bành Bạch Y :

- Đúng rồi, lễ tiết chiêu đãi của quý bang thật là chu đáo. Trong tòa Thủy Nguyệt này có sự chiêu đãi đàng hoàng, còn có cả sự chiêu đãi thầm kín, khiến bổn cô nương cảm thấy vô cùng cao hứng.

Lời nói của Hạ Hầu Quyên vô cùng khéo léo, khiến Vi Phong và Bành Bạch Y đều hiểu ngầm ngữ ý xa xôi của nàng, nhưng mỗi người hiểu theo một cách khác.

Vi Phong thì cho rằng nàng có ý châm biếm vụ bỏ thuốc độc vào trong nước trà, nên bất giác hăn đỏ mặt xấu hổ.

Còn Bành Bạch Y lại nghe ra là nàng có ý nói cho nàng đã có người bí mật tương trợ, vấn đề an ninh đã được bảo đảm rồi nên chàng cảm thấy yên tâm hơn.

Sau khi hiểu được ý Hạ Hầu Quyên rồi, Bành Bạch Y yên tâm nhìn Vi Phong cười nói :

- Vi đại hộ pháp đã nhận trọng trách tiếp đãi Hạ Hầu cô nương vậy để tại hạ xin phép kiếu từ, trở về thưa lại với Bang chủ.

Bành Bạch Y vừa nhìn thẳng vào mặt Vi Phong vừa nói, lại vừa bí mật liếc trộm xem thần sắc của Hạ

Hầu Quyên ra sao.

Hạ Hầu Quyên cũng tin chắc là Bành Bạch Y hiện giờ đang lãnh một trọng trách bí mật dò thám tình hình của Lục Tàn bang, và chàng sẽ giúp ích rất nhiều trong vụ đại phá Thiên Huyền cốc sau này, nên nàng không muốn vì bảo hộ nàng để đến nỗi chàng phải bị nghi ngờ làm lộ thân phận, vì thế nàng vội vàng khẽ gật đầu ám thị cho chàng biết là chàng cứ việc rời khỏi nhà thủy tạ.

Vì Phong chỉ muốn sao cho Bành Bạch Y mau mau rời khỏi nơi này miễn đừng làm phiền đến vụ “nhất dạ phong lưu” của mình là được rồi, nên hãnh vội vàng ôm song quyền, mỉm cười nói :

- Bạch đường chủ cứ việc tự tiện, ngày mai hai ta sẽ gặp lại nhau trong tiệc đầu người.

Bành Bạch Y rời khỏi thủy tạ. Vì Phong nhẹ thở ra khoan khoái, lật đặt khóa chặt cửa lại. Hạ Hầu Quyên kinh ngạc hỏi :

- Vi huynh, Vi huynh vừa nói cái gì là tiệc đầu người.

Vì Phong cười đáp :

- Sau trận quyết đấu giữa Hạ Hầu cô nương với Vũ Văn sư muội của tại hạ, Độc Cô bang chủ sẽ bày tiệc khao thưởng người thắng trận, trong tiệc có một món ăn quý nhất tức là món “đầu người chưng” mới đặt tên bữa tiệc ấy là đầu người.

Hạ Hầu Quyên hoảng hốt kêu lên :

- Đầu người chưng? Nhưng chưng đầu ai mới được chứ?

Vì Phong cười đáp :

- Là thủ cấp của một nhân vật đệ nhất lưu, tiếng tăm lừng lẫy trong đương kim võ lâm.

Hạ Hầu Quyên càng nghe càng đâm ra nghi ngờ, nàng quyết hỏi cho ra lẽ :

- Nhưng vị võ lâm đệ nhất lưu ấy là ai?

Vì Phong bỗng mỉm cười lắc đầu :

- Tại hạ không biết.

Hạ Hầu Quyên tức mình, nàng nường cao mày, nhưng kịp nghĩ, nàng vội cười hỏi :

- Chắc có lẽ là thủ cấp của “Bào Hao Hồng Nhan” Hạ Hầu Quyên phải không Vi huynh?

Vì Phong cất tiếng cười vang lên :

- Hạ Hầu cô nương chớ có đa nghi, tạo sao lại có thể là Hạ Hầu cô nương được. Hạ Hầu cô nương mà chịu cúi đầu nhận thua trước Vũ Văn sư muội của tại hạ, biết đâu sư thúc tại hạ vui lòng nhận cô nương là học trò, hơn nữa giữa lúc Hạ Hầu cô nương đồng thủ với sư muội của tại hạ, bát đầu người chứng đã sôi sục nóng hổi khói bốc nghi ngút rồi kia mà.

Hỏi mãi Vi Phong vẫn không chịu tiết lộ, Hạ Hầu Quyên bèn dùng thứ khí giới cố hữu mà rất lợi hại của trời ban cho nữ giới ra chinh phục. Nàng vờ làm mặt hờn dỗi :

- Nếu không phải đầu của tiểu muội thì tạo sao Vi huynh lại đây về bí mật, không chịu nói thẳng cho.

Vi Phong sợ Hạ Hầu Quyên giận hăn liền nói :

- Không phải tại hạ không chịu nói rõ cho Hạ Hầu cô nương hay, thật sự chính tại hạ cũng chưa biết nữa, bởi Độc Cô bang chủ đã đem vụ “đầu lâu của ai” liệt vào vụ cơ mật trọng đại nhất thời. Người đã từng nói rằng...

Nói đến đây, Vi Phong bỗng ngừng hình như không muốn nói thêm.

Không chịu được nữa, Hạ Hầu Quyên chậm tiếng la to :

- Hãy nói tiếp đi, không được giấu tiểu muội, tiểu muội đã tự xưng là “Bào Hao Hồng Nhan”, tức nhiên nóng như lửa, trong bụng không bao giờ còn lại nửa điểm hoài nghi, nếu Vi huynh chọc giận tiểu muội, tiểu muội sẽ gào thét như sấm, khi ấy chắc Vi huynh chịu không nổi đâu.

Vi Phong có vẻ thất đảm kinh hồn vội nói :

- Độc Cô bang chủ chỉ nói rằng trong bốn bang rất có thể có một nhân vật trọng yếu không dám ăn món đầu người chứng, và dụng ý bày bữa tiệc đầu người này ra cũng chỉ vì...

Hạ Hầu Quyên cau mày :

- Dụng ý gì thật là khó hiểu thế?

Vi Phong lắc đầu :

- Chính tại hạ cũng không hiểu được nhưng theo ngữ khí của Độc Cô bang chủ mà chịu khó nhận xét thì hình như đang có gian tế lẫn lộn trong đám nhân vật trọng yếu của bốn bang thì phải.

Hạ Hầu Quyên kinh hoảng, trống ngực nhảy mạnh, nghĩ thầm :

“Không lẽ vụ này có liên quan tới vụ Bành Bạch Y giả dạng “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình không may đã bị bại lộ? Nếu quả thật như thế thì chàng sẽ gặp hung hiểm tính mệnh của chàng...”

- Cô nương cho rằng sự xét đoán vừa rồi của tại hạ có thể thành được chăng?

Hạ Hầu Quyên gật đầu :

- Không những có thể mà còn rất có thể nữa bởi Độc Cô bang chủ của Vi huynh có tánh tự tôn tự đại, độc đoán chuyên hoành nên trong Lục Tàn bang thiếu gì kẻ định phản bội lão ta chớ đâu phải chỉ có một hai người.

Vi Phong mỉm cười không thêm phê bình lời nói châm chọc của Hạ Hầu Quyên chỉ ôn tồn bảo nàng :

- Nếu như Hạ Hầu cô nương có thể chịu thua trước Vũ Văn sư muội của tại hạ thì...

Hạ Hầu Quyên bỗng trừng mắt nhìn Vi Phong tia ra hai luồng nhãn quang cực lạnh.

Vi Phong giật mình kinh hãi vội chữa lời :

- Nếu như Hạ Hầu cô nương có thể thừa sức đối phó môn “Song Tâm Vạn Ảnh” chưởng pháp của tỳ sư muội thì trong bữa tiệc đầu người sắp tới nhất định cô nương sẽ có phần tham gia bữa tiệc bí mật ấy để thưởng thức một món ăn kỳ dị.

Hạ Hầu Quyên dậm chân la lớn :

- Vi huynh bắt tất phải nhiều lời cho mất công, có đời nào tiểu muội lại chịu ném món đầu người chưng của quý bang.

Hạ Hầu Quyên trả lời là giả, còn nàng dậm chân mới là thật. Nàng dậm chân đúng vào chỗ mà kẻ bí mật vừa rồi đã ẩn nấp phía dưới thủy tạ, dùng kim đâm xuyên qua ván sàn, trúng vào giữa bàn chân của nàng cốt để giải trừ chất độc “Liệt Nữ Đẳng Tâm hoàn” dùm nàng bởi hiện giờ nàng đã biết rõ tất cả những bí mật cần biết mà Vi Phong đã vô tình nói hết cho nàng nghe cả rồi, và hẳn sẽ giở trò dâm dăng để hãm hại nàng, nàng cần phải cấp thời xuất thủ chế ngự hẳn mới xong, nếu không, tuy chất độc trong người nàng đã tiêu tan nhưng chân khí nan đề, công lực vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nàng tất sẽ bị tên dâm tặc làm khổ chứ chẳng không.

Nhưng nào ngờ, người bí mật hồi nãy giờ đã biến đi đâu mất, mặc dù nàng đã dậm chân nhiều lần mà không hề thấy có chút dấu hiệu nào.

Vi Phong thấy giờ đã cận, nếu còn khách sáo e dè hẳn sẽ bỏ mất cơ hội ngàn vàng hiếm có, nên hẳn vội mơn trớn cười bảo Hạ Hầu Quyên :

- Hạ Hầu cô nương, cô nương không nên nóng nảy nữa, chúng ta đừng bỏ qua cái cảnh trời sao trăng sáng như tự như vẽ đêm nay...

Hắn nói tới đó, Hạ Hầu Quyên khôn khéo mỉm cười ngắt lời :

- Đúng rồi! Chúng ta không nên bỏ qua dịp may hiếm có khi cảnh đêm đã xinh đẹp như thế này! Vi huynh nên cùng tiểu muội đôi ta đứng tựa bên nhau ngắm cảnh trời đêm và đếm những vì sao sáng nhé.

Vi Phong nghe nói không khỏi rủa thầm Hạ Hầu Quyên tinh nghịch, bướng bỉnh, vì đến lúc này rồi nàng vẫn chưa chịu làm theo ý mình.

Đến đây bỗng Vi Phong rùng mình sợ hãi đến lạnh toát cả xương sống.

Sở dĩ Vi Phong cả sợ như vậy vì hắn vừa sức nghĩ ra thứ “Liệt Nữ Đảng Tâm hoàn” của Tàn Tâm Yêu Cơ Vũ Văn Sương có một sức mạnh cử thế vô song. Hạ Hầu Quyên một khi đã bị trúng độc rồi tất nhiên nàng phải bốc dậy lửa tình, thèm khát ái ân mãnh liệt, và nàng đã tự hiến thân cho hắn rồi, nhưng tạo sao đến mãi giờ nàng vẫn tỉnh táo như thường, lại còn biết dùng lời lẽ khôn ngoan ngăn cản không cho hắn hạ thủ.

Việc này đã vượt khỏi tình lý, không lẽ...

Không lẽ thế nào? Vi Phong không còn đủ can đảm để nghĩ tiếp nữa. Nhưng hắn không nghĩ cũng không được nên hắn nghĩ bụng không lẽ Hạ Hầu Quyên chưa hề bị trúng độc qua biết đâu nàng chỉ xem hắn như thằng khờ khạo háo sắc tìm cách dò thám cho ra những vụ bí mật mà nàng cần biết.

Khi ấy Hạ Hầu Quyên trông thấy Vi Phong luôn luôn biến sắc, nhưng kẻ cứu ứng nàng vừa rời khỏi chưa kịp trở lại, nàng lo sợ đối phương thẹn quá hóa giận nhờ chẳng may làm liều, nàng sẽ không dễ gì đối phó nổi đối phương nên lập tức nàng thay đổi thủ đoạn mềm dẻo khẽ nhếch miệng tươi cười nói :

- Vi huynh, Vi huynh đã bảo rất thương yêu tiểu muội, nhưng tạo sao tiểu muội chỉ yêu cầu Vi huynh là dẫn tiểu muội ra ngoài lan can để thưởng thức dạ cảnh, thế mà Vi huynh nhất định không chịu chiều theo ý tiểu muội?

Đang khi cả kinh trong bụng bỗng nghe Hạ Hầu Quyên nói thế, Vi Phong cảm thấy hơi yên tâm nên một mặt hắn bước tới trước lan can, đứng sánh vai với người đẹp, một mặt mỉm cười nói :

- Tại hạ sao lại không chịu, nhưng Hạ Hầu cô nương cũng nên hiểu rằng nếu chỉ thưởng thức dạ cảnh, đếm những vì sao sáng thì vẫn làm phí mất cảnh đẹp của đêm nay, chúng ta còn nhiều việc tiêu khiển hay ho khác nữa chứ.

Hạ Hầu Quyên nghe nói thì dựng ngược đôi mày liễu, vì nàng đoán biết đối phương hiện giờ lửa tình đã bùng cháy, tình hình đã đến lúc vô cùng quyết liệt không tài nào có thể tránh khỏi.

Vi Phong thấy nàng tuy chưa chịu trả lời cũng chưa hề nổi nóng bất giác lấy ngay lại sự can đảm trở lại.

Vi Phong chăm chú nhìn vào cánh tay ngọc nòn nà đang tựa bên lan can của Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói nhỏ :

- Hạ Hầu cô nương ơi! Cô nương có biết đó là thứ tiêu khiển gì không? Thứ tiêu khiển này khiến cho đôi ta tiêu hồn lạc phách hơn ngắm cảnh đêm so thập bội nữa cô nương à.

Hạ Hầu Quyên lạnh lùng đáp :

- Tiểu muội không biết.

Vi Phong cười giọng dâm dật trắng hoa, thì thào trong hơi thở :

- Nếu quả thật Hạ Hầu cô nương không biết thì tại hạ xin nói rõ với cô nương.

Hắn vừa nói vừa nắm chặt ngay lấy cổ tay Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên lập tức xéch ngược đôi mày, nhìn thẳng vào mặt Vi Phong quát :

- Vi Phong, bộ ngươi muốn làm loạn chăng? Ngươi dám to gan nắm tay ta à?

Vi Phong cười hì hì :

- Tại sao lại không dám, cánh tay của cô nương trắng nõn như ngọc...

Hạ Hầu Quyên trợn mắt đăm đăm gằn giọng :

- Ngươi dám nắm tay ta? Hừ ngươi nên nhớ ta là Bào Hao Hồng Nhan đấy nhé.

Vi Phong vẫn chai lỳ, hãnh cười :

- Biết chứ... tại hạ...

Hạ Hầu Quyên lại hừ một tiếng, ngắt ngang lời hắn :

- Ngươi hẳn đã biết rõ ta là Bào Hao Hồng Nhan vậy ngươi không sợ hãi môn Bàn Nhược Phật chương oai trấn càn khôn của ta sao?

Lúc khởi đầu Vi Phong còn hơi có vẻ sợ sệt, nhưng về sau sự nhớ tới đối phương đã hai lần bị trúng độc, dầu cho có tài giỏi đến đâu đi nữa cũng khó lòng làm gì nổi hắn, nên hắn lập tức cười lên hô hố :

- Hạ Hầu cô nương nên cứng rắn làm gì nữa cho mất công, một khi phượng hoàng đã bị bắt nhốt trong lồng rồi thì thép cứng sẽ biến thành đất mềm. Cô nương bất tất phải mơ tưởng thi triển làm gì môn Bàn Nhược Phật chương. Tốt hơn cô nương nên giữ lại một chút ít sức lực để lát nữa giúp ta nên cuộc mây mưa...

Hiện giờ Vi Phong đang phùng phùng đục hỏa, không sao chịu nổi, miệng thốt ra những lời ô uế khó nghe, đồng thời hấn cứ nắm chặt lấy tay Hạ Hầu Quyên lôi nàng về phía “Dương pho sà”.

Đến lúc này, trừ những ả đảng phụ dâm tà ra, đừng nói chi tới một cô gái tính tình nóng nảy như Hạ Hầu Quyên, ngay đến một cô gái tính nết hiền lành nhu nhược cũng phải phát huy bản năng tự vệ để chống cự với cường bạo như thường.

Bởi thế Vi Phong vừa định kéo lôi Hạ Hầu Quyên tới chiếc giường gần đó toan giở trò bỉ ổi thì lập tức nàng vung tay hất ngay tay hấn ra, xô hấn bật lùi về phía sau hai bước.

Trong khoảnh khắc chớp nhoáng, Hạ Hầu Quyên bỗng cảm thấy công lực của nàng đã được hồi phục một cách bất ngờ. Thảo nào kẻ ẩn thân dưới gầm sàn Thủy tạ đã đi nơi khác, không cần ở lại đây để bảo hộ nàng nữa cũng phải.

Vi Phong đến giờ mới hiểu rõ Hạ Hầu Quyên thật ra chưa hề trúng độc, nàng có thể thi triển bất cứ lúc nào môn tuyệt thế thần công của môn này.

Nhưng rất lạ là Hạ Hầu Quyên hiện giờ tuy đã khôi phục lại anh phong của trang Bào Hạo Hồng Nhan, nhưng nàng vẫn tươi cười kêu lên :

- Vi huynh!

Hai tiếng “Vi huynh” Hạ Hầu Quyên gọi Vi Phong lúc này đã khiến hấn sung sướng đến tiêu hồn lạc phách, còn bây giờ trái lại không hiểu sao khiến hấn phải thất đờm kinh hồn.

Vi Phong chỉ muốn tìm đường đào tẩu, nhưng không may cho hấn là hiện giờ đang đứng bên cạnh chiếc giường, còn Hạ Hầu Quyên đứng chặn ngang trước mặt hấn.

Vả lại, sau khi so sánh lợi hại, Vi Phong nhận rằng dẫu cho hấn có thí mạng tìm đường đào tẩu cũng không sao thoát khỏi môn Bàn Nhược Phật chưởng của Hạ Hầu Quyên, thế nên hấn muốn chạy cũng không dám chạy. Còn như hấn cất tiếng kêu cứu Hạ Hầu Quyên sẽ không chút chần chừ lập tức hạ thủ giết hấn ngay, bởi thế hấn cũng không dám kêu lấy nửa tiếng, đành ôm bụng nhẩn nại chờ đợi một phút may mắn nào đó xảy tới thôi.

Sau khi tính rõ lợi hại, Vi Phong chợt nghe thấy Hạ Hầu Quyên kêu mình là “Vi huynh” tim hấn bỗng đau nhói như vừa bị một mũi tên bắn trúng giữa ngực, khiến hấn toàn thân muốn rụng rời, hấn cúi đầu run giọng ấp úng :

- Hạ... hạ... Hầu cô nương...

Hạ Hầu Quyên vẫn tươi tắn như đóa hoa, nàng ôn tồn cười khanh khách :

- Vi huynh phong thanh nguyệt bạch, tình hà vạn lý, ta không nên bỏ mất cảnh đẹp đêm nay, bây giờ hai ta nên đứng tựa lan can thưởng dạ sắc, đếm những vì sao lấp lánh, hay là hai ta nên làm những việc lý thú hơn, vui sướng hơn.

Mấy câu nói ngọt ngào này nếu người khác nghe thấy thật sung sướng biết bao, nhưng đối với Vi Phong hiện giờ thì trái hẳn, đã khiến hãn toàn thân run rẩy không biết phải trả lời như thế nào.

Mãi lát sau hãn mới đưa mắt nhìn trộm Hạ Hầu Quyên run giọng nói :

- Hạ... Hạ Hầu cô nương, mong... cô nương... cô nương... hãy tha lỗi cho tại hạ, tại hạ chỉ vì quá yêu cô nương nên mới...

Hạ Hầu Quyên gật đầu nhoèn miệng cười bảo :

- Tiểu muội không lạ gì Vi huynh đã quá si tình tiểu muội bởi thế tiểu muội cũng cần phải báo đáp Vi huynh một cách xứng đáng.

Nói đến đây Hạ Hầu Quyên lại chỉ vào chiếc giường “Đông phi sàng” mỉm cười nói tiếp :

- Vi huynh còn khách sáo gì nữa, hãy mau mau lên giường để tiểu muội báo đáp ơn sâu cho.

Hồi nãy Vi Phong định tiêu hồn trên giường, nhưng bây giờ rất có thể sẽ bị phi hồn ở trên ấy, nên bất giác hãn run sợ lấy bấy, lạy lục kêu van :

- Hạ Hầu cô nương ơi.

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách ngắt lời :

- Tốt hơn Vi huynh nên nghe lời tiểu muội, một kẻ nhỏ gan như huynh cũng dám trộm hương ép phấn hái mạn bẻ đào?

Hạ Hầu Quyên vừa nói vừa chậm rãi bước đến sát mặt Vi Phong.

Vi Phong không dám chạy trốn, cũng không dám kêu la, đối phương tiến chừng nào, hãn lại thối lui chừng ấy, sau cùng đã hết chỗ thối lui hãn đành ngồi bẹp xuống mép giường.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đại Yến

Lạ nhất là Hạ Hầu Quyên không hề thi triển thủ đoạn báo thù quả là một việc làm ngoài ý tưởng tượng của Vi Phong, nhất là nàng còn tươi cười ngồi xuống bên cạnh hắn, và đồng thời cất tiếng cười tình :

- Vi huynh ơi, Vi huynh có muốn tiểu muội báo ơn Vi huynh chăng?

Thương hại thay cho Vi Phong, một bầu dục hỏa hiện đã tiêu tan, bây giờ hắn chỉ đang trầm tính phải làm cách nào để đào tẩu thoát khỏi tay Hạ Hầu Quyên.

Trong ba mươi sáu chước, tuy dùng “tẩu vi thượng kế” nhưng hắn biết hiện giờ không tài nào chạy khỏi, bởi hắn đã từng nếm qua sự lợi hại của Bào Hao Hồng Nhan nên hắn trầm hiểu so sánh với Vũ Văn Sương, Hạ Hầu Quyên còn hơn hắn một bậc, nếu hắn dám cả gan định đào tẩu thế nào cũng sẽ bị chết nhanh hơn và thê thảm hơn.

Nhìn thấy cơ hội duy nhất hiện giờ là dùng lời năn nỉ, nên Vi Phong lập tức hít một hơi dài trấn định tâm thần, rồi thông thả đáp :

- Tại hạ hết sức bái phục Hạ Hầu cô nương!

Hạ Hầu Quyên cười lạt :

- Ta đâu cần người bái phục ta, người bái phục ta cái gì, chính ta phải bái phục thủ đoạn độc ác của người với Vũ Văn Sương mới đúng.

Vi Phong gật đầu :

- Tại hạ rất bái phục Hạ Hầu cô nương ở chỗ không biết cô nương đã dùng cách gì mà sau khi bị trúng độc, công lực vẫn không mất đã uống nhâm “Liệt Nữ Đảng Tâm hoàn” rồi mà bản tánh vẫn không mê?

Hạ Hầu Quyên nghe nói trong lòng cảm thấy hồ thẹn nhưng bề ngoài nàng vẫn làm ra vẻ ta đây liền giương mi cười đáp :

- Đây là bản lãnh đặc biệt của ta người đã không hiểu được thì không cần gì phải hỏi.

Vi Phong nói :

- Từ ngày tại hạ gặp gỡ cô nương tại Động Đình hồ đến giờ, bất luận lúc nào cô nương cũng đã chịu rất

hiều phiền phức, về tình về lý tất nhiên cô nương phải báo thù tại hạ một cách tàn nhẫn, có phải đúng như thế không cô nương?

Hạ Hầu Quyên không ngờ Vi Phong lại có thể nói ra những câu nói ấy nàng kêu hừ một tiếng nhượng mà nói :

- Chắc người đã biết ta không báo thù thì thôi, mà hể ta định báo thù thì không đời nào ta biết nhượng tay?

Vi Phong gượng cười :

- Tại hạ rất biết rõ điều đó nên tại hạ xin yêu cầu cô nương một điều.

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Người muốn xin ta tha chết cho chớ gì?

Rồi nàng cười lạt nói :

- Người không có chút khí khái nào hết. Người tin rằng ta sẽ nhận lời tha chết cho người?

Vi Phong cố sức trấn tĩnh nhìn Hạ Hầu Quyên xuống giọng :

- Nhận lời hay không là quyền của cô nương, nhưng tại hạ rất hy vọng cô nương sẽ rộng lượng tha thứ cho tại hạ bởi sự yêu cầu này không những có lợi cho tại hạ mà đối với Hạ Hầu cô nương cũng không phải là vô ích.

Hạ Hầu Quyên bật cười khô khan :

- Người nói kể ra nghe cũng khá hay đấy. Một khi đã tha chết cho người rồi, đối với ta có ích lợi gì đâu?

Vi Phong đáp :

- Cô nương không nghĩ kỹ chớ rất có ích đối với cô nương đấy.

Cô nương nên nhớ là khi cô nương mạo hiểm xâm nhập Thiên Huyền cốc thì rất dễ dàng không lấy gì làm khó, nhưng khi đánh bại được Vũ Văn sư muội của tại hạ rồi thù hận của đôi bên sẽ chất cao hơn, chừng ấy cô nương định rời khỏi Thiên Huyền cốc sẽ không phải là việc dễ dàng nữa đấy.

Hạ Hầu Quyên thoáng cau mày rồi gật đầu cười nói :

- Ta đâu có lạ gì ta sẽ gặp nhiều khó khăn nhưng người cũng nên nhớ rằng, nếu ta không đủ tài, thì

không đời nào ta dám mạo hiểm vào hang cọp.

Tiếp theo nàng hỏi Vi Phong :

- Người bảo việc yêu cầu của người có quan hệ gì với ta?

Vi Phong đáp :

- Bất luận Hạ Hầu cồ nương tài ba đến đâu đi nữa đối với Thiên Huyền cốc, một nơi nguy hiểm đáng sợ hơn cả long đàm hổ huyết nên cô nương muốn an nhiên thoát hiểm, cô nương cần phải có sẵn tấm thuẫn bài hộ thân mới được, chớ không tại hạ rất e ngại cho cô nương.

Hạ Hầu Quyên cười :

- Ô! Hóa ra người định yêu cầu bốn cô nương hãy tạm tha cho người khỏi chết đêm nay để lợi dụng người làm tấm thuẫn bài hộ thân đặng tiện bề thoát hiểm chớ gì?

Vi Phong đáp :

- Tại hạ là một trong Tam đại hộ pháp của Lục Tàn bang và cũng là một trong bảy người đệ tử của Hải Ngoại tam ma, với thân phận trọng yếu của tại hạ, nếu dùng làm thuẫn bài cho cô nương, chắc có lẽ không đến vô ích.

Mấy lời của Vi Phong vừa nói nếu nghĩ kỹ mới thấy hẳn ta quả thật là con người mưu mô xảo quyệt vô cùng.

Thật vậy, Vi Phong có lạ gì Hạ Hầu Quyên tính nóng như lửa, nếu muốn xin nàng tha chết tất sẽ uống công một cách vô ích thôi.

Bởi thế, bất đắc dĩ hẳn phải tìm cách thuyết phục Hạ Hầu Quyên cốt làm thế nào kéo dài mạng sống được đến ngày mai là hẳn có hy vọng thoát chết vì trong đêm nay, ân sư và hai vị sư thúc, ngay đến cả sư muội của hẳn đều cứ ngỡ rằng hẳn đang thụ hưởng ái ân thỏa thích tại Thủy Nguyệt Tân Quán, ai thềm đến đây thăm hỏi hẳn làm gì và nếu Hạ Hầu Quyên định hạ thủ giết hẳn cũng không ai giải cứu hẳn nổi.

Hy vọng thoát chết của hẳn là thứ nhất, đến sáng mai, nếu như trong trận so tài giữa hai nàng may ra “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương có thể nhờ uy lực môn tuyệt học “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” thắng được “Bào Hao Hồng Nhan” Hạ Hầu Quyên thì Hạ Hầu Quyên tất bị bỏ mạng, tự nhiên hẳn sẽ an nhàn thoát hiểm.

Còn thứ nhì là đến sáng mai, nếu không may Hạ Hầu Quyên đại thắng Vũ Văn Sương thì thế nào sư muội của hẳn cũng sẽ hiểu ngay Hạ Hầu Quyên chưa mất nội lực còn sung mãn, đoán biết đêm nay hẳn chưa được hưởng mùi vị khoái lạc ái ân, và đã bị lọt vào tay địch nhân, khi ấy nàng sẽ tìm cách đối phó

Hạ Hầu Quyên và đồng thời sẽ thông tin cho ân sư hãn lễn đến Thúy Nguyệt Tân Quán để cứu thoát hãn.

Vi Phong nghĩ đi nghĩ lại, và đoán chắc chắn trận ác đấu ngày mai tình thế tuyệt không khi nào xảy ra khác hơn được, nên hãn mới tìm cách kéo dài mạng sống đến sáng mai là thế nào hãn tin cũng sẽ được khỏi chết là như vậy.

Hạ Hầu Quyên nghe Vi Phong nói mấy lời khôn khéo thư trên, nhất thời nàng chưa hiểu được dụng tâm của hãn nên đáp :

- Ý kiến của người rất có thể có chút ít giá trị, để ta suy nghĩ kỹ một chút đã.

Vi Phong chỉ cần sao cho đối phương bằng lòng suy nghĩ là có hy vọng, nên sắc mặt hãn bỗng vui mừng trở lại.

Nhưng Hạ Hầu Quyên bỗng lên tiếng :

- Trong đấy có một vấn đề?

Làm Vi Phong giật mình hoảng sợ :

- Vấn đề gì thế cô nương?

Hạ Hầu Quyên lạnh lùng nói :

- Dẫu ta có tha chết cho người đêm nay, đến sáng mai người có chắc rằng người sẽ may mắn thoát chết không?

Nói xong, Hạ Hầu Quyên lạnh lùng quắc cặp mắt rực hàn quang nhìn thẳng vào mặt Vi Phong.

Tuy nhiên Vi Phong vẫn thản nhiên đáp :

- Tại hạ chỉ cần sống đến ngày mai cũng đủ, bởi đêm nay tại hạ mất hết cả cơ hội thoát thân rồi, đến mai tại hạ mới có nhiều hy vọng thoát thân.

Hạ Hầu Quyên bật cười khanh khách :

- Người hy vọng thoát thân bằng cách nào?

Vi Phong chỉ cần câu nói trên của nàng nên lập tức hãn nhượng cao mà ửng tiếng đáp :

- Tại hạ hy vọng tất cả vào tệ sư muội bởi môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của nàng là một tuyệt kỹ vô địch ngạo thị càn khôn.

Hạ Hầu Quyên vừa nghe đến đó nàng vụt nhượng mà ngắt lời :

- Người tin rằng đến sáng mai ta chắc chắn bị bỏ mạng bởi môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” sao?

Vì Phong hết sức gian hùng, hẳn không cần trả lời trực tiếp, mà cố ý làm ra vẻ như muốn nói lại không muốn nói.

Hạ Hầu Quyên đậm câu tiết, nàng gắt giọng :

- Có gì người cứ việc nói thẳng đi, đừng ấp úng ngập ngừng mà mất thì giờ lắm.

Vì Phong vẫn lấp bắp :

- Hạ Hầu cô nương... không nên... không tin, vì... vì môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của tệt tam sư thúc “Song Tâm Ma Hậ” Văn Tuyết Ngọc tuyệt diệu lắm.

Hạ Hầu Quyên cười lạt một tiếng nhìn Vì Phong :

- Vì Phong thật không ngờ người dám âm mưu khích tướng để chọc tức ta.

Thấy tâm kế của mình bị Hạ Hầu Quyên nói đúng phong phóc, Vì Phong hoảng sợ.

Nhưng Hạ Hầu Quyên vẫn cười nói :

- Hạ Hầu Quyên này sinh bình không chịu phục ai cả, dầu biết rõ ràng người đang nói khích ta, ta vẫn vui lòng chịu để trúng kế khích tướng của người đấy.

Vì Phong nghe nói mừng rỡ vội vàng ôm quyền cười nói :

- Hạ Hầu cô nương...

Bỗng Hạ Hầu Quyên chặn lời :

- Đừng có mừng vội ta chỉ ứng thuận cho phép người kéo dài mạng sống đến ngày mai nhưng người phải trả lời những câu hỏi sắp tới của ta.

Vì Phong làm bộ tươi cười đáp :

- Hạ Hầu cô nương cứ việc yên tâm tại hạ xin trả lời tất cả những gì đã biết.

Hạ Hầu Quyên nói :

- Hồi này người bảo rằng “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu đã bị trúng phải môn kỳ độc của Mao Linh Hòa, nhị sư thúc của người và đến ngày mai, trong tiệc đại ai yên chất độc trong người lão sẽ bị dụ phát có

phải thật như thế không?

Vi Phong vội đáp :

- Tại hạ dám thề độc với cô nương là việc đó có thật.

Hạ Hầu Quyên lại hỏi :

- Món ăn chính của bữa tiệc đại yến không hiểu nhân vật đệ nhất lưu nào đã bị bọn người hạ độc thủ?

Vi Phong vừa lắc đầu, Hạ Hầu Quyên bỗng biến sắc quát lớn :

- Người có chịu nói hay không?

Vi Phong gượng cười :

- Hạ Hầu cô nương hiểu cho, không phải tại hạ không nói mà sự thật là tại hạ không biết, do đó tại hạ không muốn nói láo để đánh lừa cô nương.

Nghe Vi Phong trả lời câu này có lẽ thật Hạ Hầu Quyên gật đầu lại nói tiếp :

- Được rồi, cứ cho rằng người không rõ vụ này, nhưng ta muốn hỏi thêm người là “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân, cô bạn gái của ta đã đi chung với Vũ Văn Sương đã đến hiện giờ ở đâu, nàng có được bình yên vô sự không?

Vi Phong cười đáp :

- Trước cuộc so tài sáng mai La Hương Vân vẫn không hề gì cả, nhưng hiện giờ nàng ở đâu, quả thật khó biết, bởi tại hạ từ đầu đến cuối vẫn đi theo Hạ Hầu cô nương, chưa hề rời khỏi cô nương nửa bước, nên tại hạ không tài nào biết rõ được Vũ Văn sư muội đã đem La cô nương đi đâu.

Hạ Hầu Quyên nghe nói mới bắt đầu yên tâm bỗng nàng giơ cao tay ngọc điểm ngay vào Hôn Nguyệt của Vi Phong.

Sờ dĩ Hạ Hầu Quyên xuất thủ chế ngự Vi Phong như vậy vì nàng không muốn nói chuyện phèo với Vi Phong, nữa nàng cần phải lợi dụng thời giờ yên tĩnh suy nghĩ mọi việc trọng yếu ở trong Thủy Nguyệt Tân Quán.

Vi Phong không dám né tránh và có né cũng không kịp, tự nhiên ưng chịu ngã quay ra mặt đất.

Thế rồi Hạ Hầu Quyên tự mình rót đầy một ly hương trà vừa uống vừa cau mày suy nghĩ.

Nàng nghĩ tới ân sư của nàng là “Bàn Nhược am chủ” với “Kim Tiễn Túy Ông” La Đại Cường. Nàng

không hiểu họ vì nguyên nhân gì phải sai khiến nàng với La Hương Vân nhận lấy hiểm nguy nhập Thiên Huyền cốc?

Đáng lý ra với công lực thần thông của hai bậc võ lâm đệ nhân ấy một khi họ đã có mặt trong Đồng Bách sơn rồi tại sao họ không thể tự mình hành động, cứ quanh quẩn mãi cho mất thời giờ và còn sai khiến bọn nàng để làm gì?

Suy đi nghĩ lại, sau cùng Hạ Hầu Quyên mới nghĩ ra nguyên nhân là ân sư của nàng với La đại Cường, vì không tiện thân tự xuất diện nên đành phải âm thầm hành sự.

Căn cứ theo điểm trên, và căn cứ theo những vụ bí mật đã do miệng Vi Phong thốt ra, Hạ Hầu Quyên suy nghĩ liên miên, cốt sao tìm cho ra được một đường lối hợp lý.

Và sau cùng, nàng đã tìm ra được một yếu điểm.

Hạ Hầu Quyên cho rằng ân sư của nàng với La đại Cường rất có thể bí mật vào đây để giải cứu hai cha con Đông Môn Liễu vì Đông Môn Phương vì mối tình sâu đậm giữa Tư Mã Hào với Đông Môn Phương và thương tiếc một nhân vật tài ba như Đông Môn Liễu, không muốn để hai cha con lão ta bị bọn Hải Ngoại tam ma ám toán. Điểm này càng nghĩ nàng càng thấy thật hợp tình hợp lý.

Do đó ân sư của nàng không ra mặt chỉ thị cho nàng, và đã quyết định giao hết trọng trách sanh mạng của hai cha con Đông Môn Liễu cho nàng với La Hương Vân là vậy.

Hạ Hầu Quyên là một cô gái trí dũng tuyệt vời nhưng hiện giờ ngồi một mình trong Thủy Nguyệt Tân Quán thưởng cảnh nước trong gió mát, nàng vẫn không khỏi lăm lăm mồ hôi trán.

Hạ Hầu Quyên suy nghĩ mãi vẫn chưa nghĩ ra được một biện pháp để giải quyết những vấn đề khó khăn ngày mai này.

Chờng nàng ngẩng đầu nhìn lên bỗng nàng không ngờ đêm dài đã tận, vừng đông đã bắt đầu ló dạng.

Hạ Hầu Quyên giật mình lo lắng. Nàng không lạ gì võ công của “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương, nên không dám để hao tổn tâm trí suy nghĩ quá nhiều làm thân thể mệt mỏi, để xuất trận một cách ngu si nhận lấy thảm bại một cách dạn dột.

Hạ Hầu Quyên vội vàng thi triển nội gia diệu khuyết thi nạp hành công tĩnh tọa nhập định.

Sau một châu thiên tĩnh tọa Hạ Hầu Quyên bắt đầu thần quy chi phủ khí nạp đờn điền, nàng mở bừng mắt, mặt nàng tươi tỉnh trở lại. Nàng nở một nụ cười vui tươi thăm cảm thấy trong lòng không còn có chút tơ hào phiền muộn.

Trí óc nàng đã sáng suốt nàng hiểu rõ nếu có thể nghĩ được một biện pháp để phòng bị trước sẽ an toàn

hơn. Nhân sau một lần suy tính nàng đành đứng tĩnh để chờ biến tùy cơ đối phó đi một bước tính một bước.

Tâm thần vừa định, trời đã sáng tỏ. Nàng chợt nghe giọng nói cuồng ngạo của “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương đang từ trên bình đài ngoài Thủy Nguyệt Tân Quán thánh thót vọng vào :

- Hạ Hầu Quyên. Người đã tỉnh ngủ chưa? Hãy mau mau ra đây để quyết đấu với ta nhột trận xem ai mạnh ai yếu giữa “Bào Hạo Hồng Nhan” với “Tàn Tâm Yêu Cơ”.

Hạ Hầu Quyên nghe nói lập tức đứng dậy, chuẩn bị bước ra thủy tạ để ứng chiến.

Nhưng ngay lúc đó, nàng chợt nghĩ tới việc Vi Phong đang bị điểm trúng Hôn Huyết, nằm mê man bất tỉnh trên giường. Trong bụng nàng tính thêm, không biết có nên đem theo hãn ra ngoài Thủy Tạ hay cứ để yên hãn ở trong này.

Sau giây phút suy tính, Hạ Hầu Quyên cho rằng nếu đem theo hãn ra ngoài tất sẽ khiến địch nhân sinh nghi, cho nên nàng nghĩ tốt hơn nên để hãn nằm yên ở trên giường chờ đợi cơ sự biến hóa, rồi sẽ tính sau có lẽ tiện hơn.

Chủ ý đã định, Hạ Hầu Quyên mở cửa bước ra Thủy Tạ.

Ngay khi ấy tòa bình đài khá rộng lớn đã ngồi sẵn một đám người khá đông.

Hạ Hầu Quyên nhận ra ngay trong đấy ngoài Độc Cô Trí Bang chủ Lục Tàn bang còn có bọn Nội Tam đường chủ Hà Chương Thiên, Vân Thiên Lý, Bành Bạch Y, Tổng hộ pháp Bộc Dương Dũng cùng với hai cha con Đông Môn Liễu đều có mặt tại chỗ.

Ngoài ra còn có thêm ba người, một lão tẩu áo đen gầy còm, một lục bào lão nhân, đầu tóc màu lục, phục sức kỳ dị cùng một trung niên mỹ phụ, toàn thân màu trắng trước ngực áo có thêu hai trái hồng tim.

Không hỏi cũng đủ hiểu bọn ba người sau là nhóm Hải Ngoại tam ma, “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa cùng với “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc. Hạ Hầu Quyên chú ý nhất là “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân, quả y như lời Vi Phong, vẫn bình an như thường.

Nàng đang ngồi bên cạnh “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương. Hai nàng có vẻ đang trò chuyện rất tương đắc.

Vừa trông thấy Hạ Hầu Quyên từ trong Thủy Tạ bước ra La Hương Vân khẽ nghiêng đầu nhìn nàng bằng một thần sắc bình thường không chứa đựng qua chút gì và quan tâm đến nàng cả.

Wũ Văn Sương vừa nhận ra Hạ Hầu Quyên tinh thần tỉnh táo, trái hãn với sự tưởng tượng của mình là Hạ Hầu Quyên hiện giờ đã bị trúng phải độc lực “Liệt Nữ Đẳng Tâm hoàn”, môn dâm dược của mình và nàng đã bị nhừ tử sau một đêm mây mưa thỏa thích với sư huynh Vi Phong của mình, tất nhiên nàng phải

hao tổn hết chân âm, toàn thân khô héo, thì trong bụng vô cùng kinh dị vung tay ném ra một viên đơn hườn.

Hạ Hầu Quyên giơ tay đón bắt, giương mi hỏi :

- Vũ Văn cô nương thế này là nghĩa lý gì?

Vũ Văn Sương lạnh lùng đáp :

- Người đã bị trúng phải môn kỳ độc của ta trên thuyền “Song Tâm Huyết Châu” tại Động Đình hồ, nên nội lực nan tỵ, viên thuốc hườn này là thuốc giải độc, người hãy uống ngay lập tức để bọn mình giao đấu với nhau một trận sống mái.

Hạ Hầu Quyên gật đầu mỉm cười, làm bộ nuốt viên thuốc vào mồm nhưng kỳ thực nàng đã bí mật kẹp trong kẽ tay.

Sau đó, Vũ Văn Sương hỏi :

- Vi sư huynh của ta đâu rồi?

Hạ Hầu Quyên hai má đỏ ửng, giả vờ một cách khéo léo làm như nàng đã nuốt mất vào bụng rồi mỉm cười đáp :

- Chàng hiện đang mê mết ở trong thủy tạ.

Vũ Văn Sương thoáng cau mày tỏ vẻ ngạc nhiên lấy làm lạ!

Bành Bạch Y đứng bên cạnh ả ta vội mỉm cười đón lời :

- Vũ Văn hộ pháp khỏi phải kinh dị, để tại hạ vào trong ấy thỉnh Vi hộ pháp ra ngoài này để thưởng thức cuộc tỷ thí võ lâm tuyệt nghệ của Vũ Văn hộ pháp với Hạ Hầu cô nương.

Vũ Văn Sương gật đầu cười nói :

- Xin cảm phiền Bạch đường chủ đi dùm cho.

Bành Bạch Y lập tức nhìn Độc Cô Trí cúi đầu thi lễ rồi bước vào Thủy Nguyệt Tân Quán Hạ Hầu Quyên trong lòng lo ngại không hiểu Bành Bạch Y sẽ dùng cách nào để che đậy dùm nàng vụ bí mật này.

Đang khi áy náy trong bụng không yên Hạ Hầu Quyên bỗng trông thấy ngay Bành Bạch Y đang cùng với Vi Phong hai người đang từ trong Thủy Nguyệt Tân Quán từ từ bước ra.

Hạ Hầu Quyên vừa trông thấy Bành Bạch Y đi với Vi Phong thì tâm thần bị trấn động đến toát mồ hôi.

Nàng kinh sợ bởi thủ pháp nàng đã điểm huyết Vi Phong là một độc môn tuyệt học đã do Bàn Nhược

am chủ ân sư của nàng truyền thụ cho, người ngoài không thể giải được, còn nếu ai dám táo gan giải cứu thì chỉ hơi sơ ý một chút là có thể khiến nạn nhân thân mang trọng bệnh ngay.

Với tài nghệ hiện hữu của Bàn Bạch Y, tuy chàng ta đã được chân truyền của Ai Lao đại hiệp Quy Vân bảo Bảo chủ Bàn Ngũ tiên sinh nhưng võ công và hỏa hầu của chàng thì hình như chưa thể tài giỏi bằng nàng được.

Nếu thế thì Bàn Bạch Y có thể nào chỉ nội trong chốc lát đã hóa giải được độc môn thủ pháp của nàng khai thông huyền đạo cho Vi Phong nổi.

Vả lạt dầu cho Bàn Bạch Y có đủ tài lực đi nữa chàng cũng không nên làm như thế, vì Vi phong sẽ làm lộ tẩy sự bí mật gây bất lợi cho nàng.

Nhưng sự thật đang bày rõ tại trước mắt đã tương phản hẳn với lý luận của nàng. Hạ Hầu Quyên chỉ còn biết kinh dị đợi chờ sự việc sắp tới xảy ra.

Rất may là sau khi ra khỏi Thủy Nguyệt Tân Quán rồi, Vi Phong vẫn yên lặng, chỉ mỉm cười nhìn “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương rồi lập tức bị Bàn Bạch Y kéo ngồi xuống ghế sát bên chàng, hai bên thì thầm nhỏ to với nhau chuyện gì không rõ.

Lúc đầu Vũ Văn Sương còn hơi sinh nghi, nhưng hiện giờ trông thấy Vi Phong đã ra tới ngoài này, vẫn bình yên như thường, mặt mày ả tỉnh táo ngay, ả cứ tưởng Vi sư huynh của ả đã hoàn thành xong nhiệm vụ nhất dạ tiêu bồng rồi.

Hiện giờ Hạ Hầu Quyên thần sắc sáng sủa nhưng Vũ Văn Sương đã không kịp suy xét tính toán, đang nóng lòng thi triển môn tuyệt học “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của sư phụ mình, đánh bại Bào Hao Hồng Nhan trước mặt quần hào, để xứng danh đệ nhất nữ nhân cao thủ trong đương thế võ lâm.

Chờ cho Bàn Bạch Y với Vi Phong ngồi đầu đó tử tế rồi, Vũ Văn Sương lạnh lùng kêu bảo Hạ Hầu Quyên :

- Hạ Hầu Quyên, hai ta hãy động thủ so tài chớ!

Hạ Hầu Quyên mỉm cười hỏi :

- Đấu như thế nào?

Wũ Văn Sương kêu “ồ” một tiếng, cau mày nói :

- Tại sao người lại còn hỏi làm gì nữa, hai ta đã đề nghị cách đấu xong tại Động Đình hồ rồi mà. Hôm nay hai ta sẽ so tài bằng chưởng pháp, cho tới khi nào định rõ xong hơn thua mới thôi.

Bởi trong bụng phập phồng lo sợ, không giữ vững được tinh thần trước cường địch, dưới những cặp mắt hầm hừ của đám đại ma đầu, nên Hạ Hầu Quyên mới cố ý nói chuyện dài dòng để thừa cơ điều khí ngưng thần.

Hạ Hầu Quyên cười hỏi lại :

- Theo ý người hôm nay hai ta dùng chưởng pháp, chớ không so tài bằng các thứ công lực khác?

Vũ Văn Sương gật đầu :

- Hai ta đã từng so tài bằng những thứ công phu khác tại Động Đình hồ rồi, hai bên ngang tài đồng sức, khó định hơn thua, hôm nay bất tất phải đấu lại làm gì.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Tuyệt lắm! Hôm nay hai ta sẽ phân tài cao thấp bằng chưởng pháp, bao giờ phân xong thắng phụ rồi mới thôi.

Vũ Văn Sương cười lạt một tiếng. Tiếp theo đột nhiên nàng hét lớn :

- Hãy đỡ chiêu!

Tiếng nói vừa dứt Vũ Văn Sương xông tới bằng chiêu “Khống Tước Khai Binh”, công kích Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên không chờ cho chưởng thế của đối phương chụp tới nàng vội thụt lùi ra sau hơn bảy bước, khoác tay kêu lớn :

- Hãy thông thả!

Vũ Văn Sương đành phải ngừng tay, mặt ả lộ vẻ không vui, ả nhìn Hạ Hầu Quyên, cười nhạt hỏi :

- Tại sao người chần chờ làm mất hết cả thời giờ, bộ người sợ chết sao?

Vốn tính nóng như lửa, chẳng ngờ hôm nay Hạ Hầu Quyên bỗng hết sức dịu dàng hiền từ, nàng ôn tồn đáp :

- Đâu phải ta sợ chết, ta còn nói với người ít câu. Hạ Hầu Quyên này bình sinh chưa hề nói tới hai tiếng sợ chết bao giờ.

Bất đắc dĩ, Vũ Văn Sương chau mày hỏi :

- Nếu muốn nói gì người cứ việc nói ngay đi!

Hạ Hầu Quyên cười hỏi :

- Người còn nhớ vụ ác đấu hôm nào giữa hai ta từng có đánh cuộc qua với nhau không?

Vũ Văn Sương nói :

- Nhớ lắm chứ sao lại không.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Một khi đã đánh cuộc với nhau, thì phải công khai, bộ người...

Không chờ cho đối phương nói hết, Vũ Văn Sương vội ngắt lời :

- Công khai thì công khai việc gì phải sợ, hai ta đã đánh cuộc với nhau bằng sinh mạng của mỗi người.

Hạ Hầu Quyên quét mắt nhìn khắp tứ phía thần quang như điện, lớn giọng :

- Nếu Hạ Hầu Quyên này bị đánh bại ta sẽ cho người đánh tan xác ta ra thành tro bụi cũng không từ!

Vũ Văn Sương cũng không chịu kém, ngạo nghễ la to :

- Nếu Vũ Văn Sương này bị bại, người bảo ta thắt cổ ta cũng chẳng từ.

“Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc trong nhóm Hải Ngoại tam ma vừa nghe thấy Vũ Văn Xương tuyên bố như thế bất giác hơi cau mày liểu.

Vũ Văn Sương nói xong chăm chú nhìn thẳng vào mắt Hạ Hầu Quyên bằng một thần sắc băng lạnh khê nhếch mép cười lạt :

- Người còn muốn nói thêm gì nữa không?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Khi đã giao hẹn xong rồi hình như còn cần phải tìm một vị trọng tài nữa mới đúng.

Trước lời lẽ hợp tình hợp lý của Hạ Hầu Quyên, Vũ Văn Sương thấy không còn cách gì chối cãi nổi đành gật đầu ưng chịu :

- Người có muốn trọng tài cũng được. Bọn ta có thể lựa bất cứ vị nào đang có mặt tại đây.

Hạ Hầu Quyên lắc đầu mỉm cười :

- Không thể lựa bất cứ vị nào cũng được, bọn ta phải tuyển chọn vị nào có võ công cao nhất, danh vọng

to nhất trong Lục Tàn bang. Ta thấy chỉ có một mình “Thủ tịch Cung phụng” Đông Môn lão tiên bối là đáng mắt làm trọng tài mà thôi.

Bốn chữ “Thủ tịch Cung phụng” từ miệng Hạ Hầu Quyên nói ra đã khiến bọn Hải Ngoại tam ma thần sắc mất vẻ tự nhiên, họ đều cau mày khó chịu.

Hạ Hầu Quyên vừa nói xong, lập tức thung thình bước đến trước mặt Đông Môn Liễu, cúi đầu thi lễ nói :

- Thưa Đông Môn tiên bối, trận so tài hôm nay giữa tiểu nữ với Vũ Văn Sương sẽ đánh cuộc với thau bằng sinh mạng của mình, vừa rồi đã tuyên bố rõ ràng trước mặt đại chúng, nên tiểu nữ kính thỉnh Đông Môn tiên bối làm chứng hộ dùm vụ này để được công bằng minh bạch!

Dứt lời, nhân lúc đang đứng bên Đông Môn Liễu rất gần, không để lộ cơ mật, nàng một mặt lạng chờ Đông Môn Liễu trả lời, một mặt ngăm vận “Mật Ngữ Truyền Âm” nói nhỏ :

- Thưa Đông Môn tiên bối lát nữa trong tiệc “Đại Yến”, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa sẽ cố tình hại tiên bối đấy, muốn rõ nội tình tiên bối cứ hỏi La Hương Vân muội tử.

Đông Môn Liễu vừa gạt đầu bằng lòng đảm nhiệm làm trọng tài bỗng nghe lọt mấy lời Truyền Âm Nhập Mật của Hạ Hầu Quyên lão liền ha hả cười lớn :

- Hạ Hầu cô nương cứ việc yên tâm những cuộc tranh đấu của võ lâm cốt lấy tài riêng của mỗi cá nhân để phân trò thắng bại một khi đã đánh cuộc với nhau rồi lại càng phải tôn trọng lời hứa, đừng nói chi tới vụ lão phu đã bằng lòng làm chứng cho cuộc so tài này dẫu cho vô bằng vô chứng đi nữa đại khái trước mặt Độc Cô bang chủ cùng với các nhân vật đang có mặt tại đây cũng không thể cho phép bất cứ kẻ nào thất tín bội ước hoặc có những cử động gian xảo không được quang minh.

Song Tâm Ma Hậu Văn tuyết Ngọc cũng không muốn để cho một mình Đông Môn Liễu nổi bật trong vụ làm chứng này, nên y thị cũng giương mi nói lớn :

- Hạ Hầu cô nương, cô nương bất tất phải tìm ai cả, chỉ cầu sao cho cô nương có thể thắng nổi ái đồ của ta bằng chưởng pháp, dẫu nàng không muốn chết, ta đây cũng sẽ giết chết nàng tại chỗ trước mặt cô nương.

Nghe Văn Tuyết Ngọc tuyên bố như thế trước mặt quần hùng, Hạ Hầu Quyên trong bụng khoan khoái, bí mật liếc nhìn La Hương Vân.

La Hương Vân mỉm cười, khẽ giơ ống tay áo làm bộ chùi mép và thừa cơ ngăm vận “Mật Ngữ Truyền Âm thần công” bảo Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tử nên để hết tinh thần đánh bại “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương trước đã, rồi tính sau.

Hạ Hầu Quyên nghe La Hương Vân có thể ngằm vận thần công Truyền Âm Nhập Mật để nói chuyện với mình nàng bắt đầu yên tâm hết lo lắng!

Nàng sực nhớ tới viên độc môn kỳ độc dược của Vũ Văn Sương vừa rồi đã tặng nàng uống biết đâu sau này sẽ hữu dụng cũng chưa biết chừng, nàng không dám bỏ mất, lập tức bí mật nhét vào trong mình, rồi quay người bước tới trước mặt Vũ Văn Sương. Đôi bên khi chỉ còn cách xa nhau độ năm thước, nàng liền giương mi cười nói :

- Vũ Văn Sương, bây giờ đã có nhân chứng rồi, hai ta hãy yên lòng tử chiến với nhau một trận.

Vũ Văn Sương cười :

- Hừ! Sang năm đúng ngày hôm nay sẽ là ngày giỗ đầu của ngươi đấy.

Tiếng nói vừa dứt, Vũ Văn Sương giở song chưởng chiêu thức chậm chạp, trông rất yếu ớt, bằng thế “Khống Tước Khai Bình” công kích Hạ Hầu Quyên.

Phương thức động thủ yếu ớt trên đã làm Hạ Hầu Quyên nổi giận.

Hạ Hầu Quyên khẽ nhướng mày liễu nghĩ thầm đối phương, trước sau hai lần đều dùng “Khống Tước Khai Bình” không lẽ trong đây có bí ẩn huyền diệu chăng?

Nhưng Hạ Hầu Quyên bình sinh tính nóng như lửa, trước khi động thủ, nàng luôn luôn tự cảnh giác, quyết ý không nên nổi nóng, không ngờ vừa bắt đầu giao đấu, nàng đã bị ngay Vũ Văn Sương chọc giận bằng lối đánh tầm thường này nàng bỗng tức giận sôi gan làm lu mờ cả linh tri.

Hạ Hầu Quyên bất phục, không thềm né tránh, thân nhiên đứng yên một chỗ, chờ xem cách đánh của Vũ Văn Sương coi sẽ lợi hại như thế nào.

Vũ Văn Sương song chưởng đã đánh ra, thấy Hạ Hầu Quyên không thềm né tránh, trong bụng cả mừng, ả đột nhiên hét to một tiếng rất quái gở!

Giữa tiếng hét to, thân hình của Vũ Văn Sương lập tức bay bổng lên cao và chiêu thức cũng đột biến.

Biến chiêu đâu phải là kỳ lạ, nhưng chiêu thức của Vũ Văn Sương đã biến hóa một cách hết sức kỳ dị.

Y thị bay bổng người lên cao, chưởng trái vừa khuyen vừa từ trên đánh xuống bằng chiêu “Thủ Huy Ngũ Huyền” ngằm vận Tỳ Bà chỉ lực chém mạnh vào vai trái Hạ Hầu Quyên, chưởng bên mặt sắc bén như dao điểm mạnh vào đỉnh đầu Hạ Hầu Quyên, hai chân ả cũng thi triển Uyên Ương cước pháp đá mạnh vào hai bên kỳ môn đại huyệt ở phía dưới bên vú Hạ Hầu Quyên.

Cũng may cho Hạ Hầu Quyên tuy đang lúc phừng phừng nổi giận nhưng nàng còn sáng suốt lạnh lẽ,

nàng vội quỳ xuống đài tránh né song chưởng của Vũ Văn Sương trước, xong sẽ tìm cách ứng phó cặp Uyên Ương Cước của đối phương sau.

Không ngờ sự công kích song chưởng của Vũ Văn Sương vẫn là hư chiêu, vừa trông thấy thân hình của Hạ Hầu Quyên vừa tọa thấp xuống, thân pháp của ả lại đột biến.

Phen này ả hết sức lẹ làng, linh không quay người, biến thành đầu dưới chân trên, dùng thế “Kim Thoa Thủ”, mười ngón tay biến thành mười lưỡi kích ào ào điểm xuống mười nơi yếu huyệt phía trước ngực Hạ Hầu Quyên.

Trong khi hấp tấp, chắc chắn Hạ hầu Quyên khó lòng đỡ nổi, nhưng cũng may thế tọa thân vừa rồi của nàng cũng là một động tác vờ để dụ địch.

Thân hình của Vũ Văn Sương vừa lộn xuống, Hạ Hầu Quyên đột nhiên đứng phất dậy, song chưởng đánh lên một lượt dùng mười nội thành “Bàn Nhược Phật chưởng” mở đường tiếp theo là thế “Tiềm Long Thăng Thiên” linh không nhảy vọt lên cao hơn sáu trượng.

Thân hình của đôi bên bay phớt qua nhau, Bàn Nhược Phật chưởng của Hạ Hầu Quyên không đánh trúng được Vũ Văn Sương, còn “Kim Thoa Thủ” của Vũ Văn Sương cũng không điểm trúng đối phương.

Nhưng phen này, Hạ Hầu Quyên vừa thoát hiểm, nàng không chút nương tay, thừa lúc thân hình đang còn ở trên cao, bỗng quay đầu trở lại thi triển ngay môn “Thiên Long bát chưởng”, tuyệt học của Phật Môn có một uy lực tuyệt luân.

“Kim Thoa Thủ lực” của Vũ Văn Sương vừa hết ra, thân hình kiều diễm của Hạ Hầu Quyên đã bay vọt lên cao, giữa khi chưởng phong chỉ lực của ả chưa kịp đánh tới.

Không những Hạ Hầu Quyên đã thoát hiểm, đồng thời một luồng cuồng phong uy lực vô biên tràn mạnh khiến thân hình của Vũ Văn Sương hơi lảo đảo đứng không vững.

Vũ Văn Sương cũng thông minh tuyệt đỉnh, phản ứng cực nhanh cũng thừa cơ dùng thế “Mật Mãng Đào Ngư” nhảy vọt sang một bên để né tránh.

Bào Hao Hồng Nhan với Tàn Tâm Yêu Cơ hai bên lại bắt đầu ngưng thần đứng rình nhau từng động tác một, cả hai hiện giờ hết dám kiêu ngạo mà lại cẩn thận từng ly từng tý.

Họ hăm hừ nhìn nhau trong khoảng thời gian uống xong ly trà.

Hạ Hầu Quyên dựng ngược mày liễu, hai mắt long lanh sáng ngời.

Đây không phải là động tác tự nhiên mà là động tác hữu ý của Hạ Hầu Quyên cốt để dụ địch.

Đang lúc khẩn trương Vũ Văn Sương không kịp suy đoán giả thật, ả cho rằng Hạ Hầu Quyên vì chờ lâu sốt ruột nóng lòng muốn phát động công kích.

Vũ Văn Sương căn cứ theo nguyên tắc địch bất động mình bất động, địch muốn động mình tiên động, ả liền lập tức vung chưởng đánh trước.

Vũ Văn Xương cười lạt một tiếng lập tức chưởng mặt đánh ngay vào giữa ngực Hạ Hầu Quyên, chưởng trái xoè ra điểm mạnh vào cạnh sườn Hạ Hầu Quyên.

Tả cương hữu nhu, hữu chưởng tả chỉ đồng thời thi triển ra một lượt hai luồng kinh lực cùng với hai thứ chưởng thuật khác nhau quái dị tuyệt luân và khí thế thật kinh người.

Nhưng giữa khi đôi bên dựng thủ thế rình nhau, Hạ Hầu Quyên đã nghĩ ra được diệu sách đối phó môn “Phân Tâm” kỳ học của Vũ Văn Sương rồi.

Theo nàng đối phương dùng hai thứ kinh lực khác, chiêu thuật khác nhau để tập kích mình, nếu mình cũng dùng thủ đoạn y như đối phương để ứng địch không phải không được, nhưng một bên đã luyện tập có phương pháp từ lâu còn mình lâm trận chế biến tự nhiên thủ pháp và sự chịu đựng không thể linh diệu và lâu dài bằng đối phương, như thế ắt sẽ bị hại.

Đánh thì không lại, nếu cứ một mực tránh né như thế cũng yếu kém, nàng nghĩ là chỉ còn cách đánh dung hòa mỗi lần né tránh được một nửa thế công của đối phương nàng sẽ lập tức phát động phản kích nửa thế công khác của đối phương sắp tới.

Chủ ý đã định, lần đầu tiên nàng dùng cách “Ty nhu kích cương”, trườn mình sang một bên bằng thế “Thôi Vị Nhượng Quốc” tránh xa hơn ba thước tránh khỏi chiêu “Thiên Đài Dẫn Lộ” bên tay trái của đối phương, thuận thế dùng chiêu “Phiên Chủ Giáng Ma” với tám thành “Bàn Nhược chưởng Lực” nghiêng đỡ chiêu bên tay mặt của Vũ Văn Sương.

Tự nhận thấy công lực của Hạ Hầu Quyên mạnh hơn mình nhưng đứng trước mặt ân sư, sư bá cùng các nhân vật của Lục Tàn bang, Vũ Văn Sương không chịu thị nhược, ả lập tức ngăm vận đủ thập thành chân lực vào hết cánh tay mặt.

Hai cánh tay ngà ngọc vừa chạm phải nhau Vũ Văn Sương đứng yên không động đậy, còn Hạ Hầu Quyên bị đánh bật ra sau hai bước.

Kết quả trên đã khiến hai đấu thủ nhìn nhận khác nhau, Hạ Hầu Quyên hiểu rõ chính nàng chỉ sử dụng có tám thành công lực còn Vũ Văn Sương rất có thể đã sử dụng toàn lực, tự nhiên nàng phải bị đánh bật ra sau.

Còn Vũ Văn Sương lại nghĩ lầm rằng nguyên nhân Hạ Hầu Quyên đánh không lại mình là do đêm qua, nàng đã bị Vi Phong hút hết âm khí, chân nguyên của nàng đã bị mất quá nhiều.

Thế rồi, “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương lập tức phấn khởi tinh thần xông lên thi triển ngay môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” như gió cuốn mây bay thế mạnh như vũ bão, vây chặt Hạ Hầu Quyên vào giữa vùng chưởng ảnh của mình.

Trông thấy Vũ Văn Sương đã bị mắc lừa, Hạ Hầu Quyên trong bụng mừng thầm, nàng lập tức chiếu theo nguyên kế, hoặc “Tỵ nhu kích cương”, hoặc “Tỵ cương kích nhu”, giả giờ hết sức miễn cưỡng ứng phó giữa vùng chưởng ảnh thiên biến vạn hóa của đối phương.

Mỗi một lần chưởng lực của đôi bên chạm phải nhau, là một lần Hạ Hầu Quyên bị chúi nhủi ra sau. Vũ Văn Sương cảm thấy chân khí và môn nội lực của đối phương bắt đầu suy yếu dần, đang đi gần đến cảnh thảm bại.

Người vẫn là người không phải thần thánh, lúc khởi đầu Vũ Văn Sương dùng mãnh phi thường, nhưng sau một loạt công kích mãnh liệt như vũ bão, thế công của y thị bỗng bắt đầu chậm lại.

Đánh mãi tất nhiên phải mệt mỏi, đáng lý Vũ Văn Sương không nên kinh di mới đúng, nhưng không hiểu tại sao ả bỗng dừng kinh ngạc đến cực độ.

Kinh ngạc bởi ả đã bắt đầu mệt mỏi trong khi đáng lý kẻ đã bị tiêu hao quả nhiều chân nguyên như Hạ Hầu Quyên phải mệt mỏi hơn ả.

Nhưng đến giờ đối phương vẫn tiếp tục chiến đấu không ngừng, còn ả đang cắn răng sắp sửa hết hơi.

Vũ Văn Sương mỗi lúc mỗi mệt lử, còn Hạ Hầu Quyên càng đánh càng hăng, một hiện tượng quái dị tương phản hẳn với sự dự liệu của mọi người, biến Vũ Văn Sương cảm thấy bàng hoàng vô chủ.

Vũ Văn Sương thất kinh đưa mắt nhìn Vi Phong tỏ ý thăm dò vị sư huynh của mình đêm qua đã làm qua những gì. Rồi ả nghi, không lẽ con cá đã luộc chín rồi còn có thể xuống nước, con vịt nấu nhừ rồi lại có thể phi thiên, không lẽ một kẻ háo sắc như sư huynh của mình lại có thể buông tha một cô gái xinh đẹp như tiên, dung quang tuyệt thế như Hạ Hầu Quyên?

Vũ Văn Sương không nhìn còn đỡ, sau khi nhìn kỹ Vi Phong, ả lại càng kinh dị hơn trước bội phần, vì Vi Phong hiện giờ không thèm để ý tới tình hình trong đấu trường hẳn đang ngồi bên cạnh “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình, chuyện trò to nhỏ một cách thân mật không hiểu họ đang nói gì với nhau.

Hạ Hầu Quyên vốn biết rõ đối phương đã mệt, lúc này lại trông thấy đối phương đột nhiên thất thần nàng biết thời cơ đã đến lập tức cười to tiếng giương mi nói lớn :

- Vũ Văn Sương, bây giờ đến lượt ngươi hãy đỡ thử vài chiêu của ta xem sao.

Dứt lời Hạ Hầu Quyên lập tức vùng chưởng công kích Vũ Văn Sương thế mạnh như cuồn phong vũ bão.

Ầm!

Hai cánh tay ngọc vừa chạm phải nhau nhưng lần này lại chính Vũ Văn Sương bị đánh bật lùi ra sau.

Hạ Hầu Quyên không chút nương tay vẫn dùng nguyên thế cũ đánh luôn ra một lượt hai chưởng. Vũ Văn Sương lại càng kinh dị nghiêng răng đỡ thêm hai chưởng nữa.

Ầm! Ầm!

Kết quả của lần thứ nhì cũng không khác gì lần thứ nhất nhưng lần này Vũ Văn Sương bị đánh bật ra sau hơn ba thước xa hơn lần thứ nhất tới hai thước.

Nhưng kết quả của chưởng thứ ba bỗng nhiên khác hẳn, lần này kẻ thối lui không phải Vũ Văn Sương mà là Hạ Hầu Quyên.

Lần thứ ba, hai chưởng vừa đụng nhau, Vũ Văn Sương miệng cười lạt, thân hình ả chỉ hơi lão đảo, nhưng ả vẫn đứng nguyên chỗ cũ, Còn Hạ Hầu Quyên thì đột nhiên hít hơi, lệ làng lui ra sau sáu bước.

Ngay khi ấy, hai bóng người nhanh như gió bỗng từ hai phía bay vụt ra.

Hai bóng người này là “Chi Phất Vũ sĩ” Đông Môn Liễu và “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc.

Đông Môn Liễu nhảy ngay vào giữa Hạ Hầu Quyên với Vũ Văn Sương còn Văn Tuyết Ngọc thì chạy ngay đến sau lưng Vũ Văn Sương.

Văn Tuyết Ngọc vừa hai chân chấm đất, đã giơ cao chưởng mặt dè vào giữa lưng học trò của mình.

Đông Môn Liễu trông thấy chính sắc kêu to :

- Văn cung phụng, Cung phụng nên tự trọng đấy, không nên nuốt lời, quên mất vụ đánh cuộc của hai nàng.

Văn Tuyết Ngọc nghiêm mặt lạnh như băng nhìn Đông Môn Liễu cười lạt :

- Đông Môn cung phụng đã quá xem thường đám nhân vật võ lâm từ hải ngoại đến đây.

Dứt lời miệng bỗng lật mạnh bàn tay mặt của miệng đang để vào giữa lưng “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương.

Vũ Văn Sương đột nhiên kêu hự một tiếng, thân hình của ả bị nội lực của Văn tuyết Ngọc đánh bật lên cao, quay cuồng như chiếc lá bay trong gió, đoạn rơi xuống đất đánh bịch một tiếng. Vũ Văn Sương bị chết không lưu huyết, tắt hơi ngay tại chỗ.

Văn Tuyết Ngọc quắc mắt âm độc nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên, xong mục nhìn sang Đông Môn Liễu gần giọng :

- Đông Môn cung phụng đã thấy rõ chưa, Vũ Văn Sương là đệ tử thân yêu nhất của lão thân, bây giờ lại do chính tay lão thân giết chết như thế tức là lão thân đã giữ đúng lời hứa với thiên hạ rồi đây chứ?

Mấy câu nói sắc bén của Văn Tuyết Ngọc làm Đông Môn Liễu đỏ mặt không nói nên lời. Phần Văn Tuyết Ngọc, bà ta cũng đang cố nuốt hận, dẫn lòng đau đớn đang dày xéo tâm can.

Nguyên lai đâu phải Văn Tuyết Ngọc nở nhả tâm giết chết Vũ Văn Sương. Khi bà ta chạy nhanh lại cốt để cứu viện Vũ Văn Sương, tay vừa chạm vào lưng ả, mục biết ngay tạng phủ của ái đồ mình đã bị đập nát, tâm mạch gần đứt, khó có phương cứu mạng được, nên Văn Tuyết Ngọc mới can rằng đánh liều, bồi thêm cho Vũ Văn Sương một chưởng.

Chưởng ấy là biểu hiện một trí tuệ đương cơ lập đoán, một có thể khỏi bị Đông Môn Liễu chê cười, bảo toàn thanh danh cho Hải Ngoại tam ma, hai là để khiên ái đồ Vũ Văn Sương được mau mau siêu thoát đỡ bị đau đớn trong lúc lâm chung.

Trông thấy Văn Tuyết Ngọc xử sự như thế, Đông Môn Liễu tự nhiên không nói được gì cả, lão liền quay bảo Hạ Hầu Quyên :

- Hạ Hầu cô nương, cô nương đã toàn thắng trận đấu này rồi, nếu như cô nương muốn rời khỏi đây, lão phu đã là nhân chứng, lão phu có thể đưa cô nương rời khỏi đây lập tức. Cô nương nghĩ sao?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười đáp :

- Tiểu nữ tạm thời chưa muốn đi ngay, bởi rõ ở đây còn một món rất ngon có thể ăn được.

Độc Cô Trí đang ngồi trên cỗ xe bốn bánh, bỗng cười ha hả kêu nói :

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại bảo như thế, chắc có lẽ cô nương định tham gia tiệc Đại Yến chứ gì?

Hạ Hầu Quyên giương mi đáp :

- Chỉ cần Độc Cô bang chủ bằng lòng mời khách, tiện nữ thế nào cũng làm phiền Bang chủ bữa tiệc này đấy.

Độc Cô Trí nói :

- Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Hạ Hầu cô nương bất luận về phương diện võ công hoặc đờm lược đều hơn người một bậc, thảo hèn bốn chữ “Bào Hao Hồng Nhan” đã được giới giang hồ suy tôn là đương thế đệ nhất cao thủ trong nhóm trẻ tuổi.

Không ngờ Độc Cô Trí lại có thể dùng lời khen ngợi mình, Hạ Hầu Quyên đỏ ửng hai má cúi đầu lặng yên.

Độc Cô Trí hỷ nộ bất thường, lão ta cười gằn :

- Bây giờ, Độc Cô mỗ xin mời Hạ Hầu cô nương với La cô nương làm hai vị khách quý của bốn bang trong bữa tiệc đại yến này để thử mùi vị kỳ diệu và tán thưởng nhiều tiết mục khác.

Dứt lời, Độc Cô Trí lập tức ra lệnh cho bọn thủ hạ bày tiệc Đại Yến tại ngay trên bình đài của tòa thủy tạ.

“Song Tâm Ma Hậ” Văn Tuyết Ngọc bỗng gượng cười nói với Độc Cô Trí :

- Độc Cô bang chủ, lão thân không muốn tham gia tiệc Đại Yến này, vì lão thân còn bận phải lo liệu hậu sự cho nghiệt đồ, mong Bang chủ tha thứ cho lão thân.

Độc Cô Trí gật đầu cười nói :

- Văn cung phụng cứ việc. Nhưng người đã chết không thể sống trở lại, trong võ lâm quá thủ luận nghệ, mong Văn cung Phụng không nên buồn phiền về vụ Vũ Văn cô nương vong mạng.

Văn Tuyết Ngọc không nói gì cười lạt một tiếng đứng dậy, sai bọn đệ tử trong bang khiên thầy Vũ Văn Sương rời khỏi đó.

Trong nhóm Hải Ngoại tam ma tuy Văn Tuyết Ngọc đã đi rồi vẫn còn lại lưỡng ma là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền và “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa ở lại đấy. Cả hai vẫn cười nói như thường, không hề để ý tới vụ Vũ Văn Sương bị thảm tử là gì cả.

Rượu thịt đã được bày xong xuôi Độc Cô Trí liền mời mọi người nhập tiệc.

Những kẻ tham gia bữa tiệc Đại Yến này có tất cả mười hai vị, Đông Môn Liễu, Đông Môn Phương, Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa, Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân, Hà Chưởng Thiên, Vân Thiên Lý, Bành Bạch Y, Bộc Dương Dũng, Vi Phong và Độc Cô Trí.

Ngay khi ấy Hà Chưởng Thiên đột nhiên cười nói :

- Khải bẩm Bang chủ, bốn bang cao thủ không nên tụ họp hết thấy tại đây, nhiều nơi trọng yếu đang cần có người đi tuần, thuộc hạ...

Độc Cô Trí cười bảo :

- Phải đấy! Hà đường chủ đã nói rất đúng, xin phiền Đường chủ cùng với Bộc Dương Tổng hộ pháp hai người phụ trách đi tuần Thiên Huyền kiều, Thiên Huyền động và xuống đường hầm dành riêng cho xe chạy

bằng xích. Nhớ phải hết sức xem chừng cường địch trà trộn vào đây nhé.

Hà Chương Thiên với Bộc Dương Dũng cúi đầu lãnh mạng đi liền, Độc Cô Trí tập tức mời Đông Môn Liễu ngồi trên cao.

Đông Môn Liễu không cần khiêm nhượng bước thẳng lên chủ tọa.

Hạ Hầu Quyên liếc trộm trông thấy Cao Tùng Tuyền hơi lộ vẻ bất mãn, còn Mao Linh Hòa thì cười hì hì thản nhiên như không hề để ý đến.

Như thế đủ biết nếu không nói tới võ công chỉ nói đến sự thâm trầm của tâm cơ, Mao Linh Hòa được kể như cao hơn hai đồng bọn một bậc.

Đông Môn Liễu ngồi vào thủ tịch rồi đến Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa, tiếp tục ngồi theo sau.

Đoạn, Độc Cô Trí mời Hạ Hầu Quyên ngồi ghế thứ tư, La Hương Vân ngồi ghế thứ năm, Đông Môn Phương ngồi ghế thứ sáu.

Cách chỉ định chỗ ngồi như trên của Độc Cô Trí cũng có một thâm ý, bởi ghế thứ tư với ghế thứ năm, không phải ngồi cạnh nhau.

Do đó Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân phải ngồi cách nhau rất xa vì cách ba chỗ ngồi của Đông Môn Liễu, Cao Tùng Tuyền với Mao Linh Hòa.

Tiếp theo đến Vân Thiên Lý, Bành Bạch Y, Vi phong, tất cả đều lần lượt ngồi xuống ghế. Độc Cô Trí cũng chuyển động chiếc xe bốn bánh ngồi vào chỗ dành cho chủ tịch.

Độc Cô Trí trước hết nhìn Vân Thiên Lý, cười nói :

- Hạ Hầu Cô nương vừa đại thắng, cần được khen tặng, vậy Vân đường chủ hãy thay mặt ta kính nàng một ly.

Vân Thiên Lý nghe nói vội nàng ly rượu trước mặt mình lên cao, nhìn Hạ Hầu Quyên mỉm cười rồi uống ực một hơi cạn ly.

Đứng trước trường hợp này, Hạ Hầu Quyên không đủ thời giờ xem xét trong rượu có độc được hay không, nàng lập tức uống hết ly mỹ tửu của mình, xong giơ đáy ly cho Vân Thiên Lý xem.

Đông Môn Liễu đột nhiên nhìn Hạ Hầu Quyên cười khanh khách hỏi :

- Hạ Hầu cô nương, bộ cô nương không sợ Độc Cô bang chủ là một đệ nhất dụng độc danh gia trong đương thế võ làm sao?

Câu hỏi bất ngờ trên của Đông Môn Liễu đã khiến đại đa số phải ngẩn người không ai nói gì cả.

Nhưng Hạ Hầu Quyên không chút chần chờ lắc đầu đáp liền :

- Không sợ! Tiểu nữ không những đã đắc địa lợi còn chiếm được cả nhân hòa, với hai điều kiện hữu lợi trên tiểu nữ không cần phải lo sợ Độc Cô bang chủ sử dụng thủ đoạn độc dược nữa.

Thường tự phụ là một Gia Cát Võ Hầu đời nay, nhưng đối với ý nghĩa câu nói trên của Hạ Hầu Quyên, Độc Cô Trí không sao đoán ra được, lão cau mày cười hỏi :

- Hạ Hầu cô nương có thể vui lòng giải thích cho lão phu biết ý nghĩa sáu chữ “độc địa lợi chiếm nhân hòa” được chăng?

Hạ Hầu Quyên nhoẻn miệng cười đáp :

- Địa lợi tức là Thiên Huyền cốc, còn nhân hòa ước là chỉ vào thân phận của Độc Cô bang chủ...

Độc Cô Trí cười nhạt:

- Sự giải thích trên hình như cao xa quá khiến lão phu càng nghĩ càng nhưc đầu!

Hạ Hầu Quyên bật cười :

- Rất dễ hiểu, vì đây thuộc Thiên Huyền cốc, nên tiểu nữ không cần sợ hãi Độc Cô bang chủ, hai nửa thủ đoạn nhất người ở nhà mình để trả thù cho bỏ giận chỉ là một việc con nít đâu phải cử chỉ của kẻ anh hùng, lẽ nào Độc Cô bang chủ chỉ vì một tên hậu bối như tiểu nữ, đến nỗi phải làm trò cười cho thiên hạ đâu?

Độc Cô Trí xoa tay cười ngắt :

- Tuyệt! Tuyệt! Sự nhận xét của Hạ Hầu cô nương quả thật cao minh, nào lão phu xin kính cô nương một ly mỹ tửu!!

Hạ Hầu Quyên không dám chối từ, nàng lập tức uống ực một hơi cạn ly mỹ tửu.

Độc Cô Trí nhìn sững Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói lớn :

- Hạ Hầu cô nương, lão phu đã hiểu rõ đắc địa lợi là gì rồi, còn ba chữ “chiếm nhân hòa” thì sao?

Hạ Hầu Quyên khẽ nhướn mày thong thả cười đáp :

- Một khi Bang chủ đã đứng ra tổ chức Lục Tàn bang, thân là Bang chủ tất nhiên những nhân vật đang có mặt trong bữa tiệc đại yến này bất luận họ là Cung phụng, Hộ pháp hoặc là Đường chủ cũng là người

của quý Bang cả. Người xưa có câu làm nghề gì giống nghề đó, tiền bối thân là Bang chủ cần nhứt phải làm thế nào để họ phải kính phục tiền bối, chớ tiền bối tuyệt không đời nào làm những việc mờ ám sẽ bị họ xem thường bất phục?

Độc Cô Trí nghe nói giật mình thất kinh, mặt mày biến sắc.

Hạ Hầu Quyên mắt sáng như điện, thần nhiên quét nhìn qua khắp lượt tiếp tục giương mi cười nói :

- Thật ra, nếu như quý bang đã định hạ độc tiểu nữ, chỉ cần hạ thủ ngay ở ngoài Thiên Huyền cốc cần gì phải hạ thủ tại trong cốc, còn như quý Bang chủ định ám hại tiểu nữ, rất có thể hạ thủ tại một nơi kín đáo không người, tội gì phải hạ thủ ở trước thiên hạ, bởi thế cho nên tiểu nữ đã đắc nhân hòa còn chiếm địa lợi, nên tiểu nữ khỏi lo sợ làm gì cho mất công, đừng nói chi đến quý Bang chủ kính tiểu nữ một ly mỹ tửu, ngay đến một ly mã tiền, tiểu nữ cũng lập tức uống hết, quyết không đời nào phải cau mày nghĩ ngợi.

“Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa ha hả cười to :

- Hạ Hầu cô nương khôn khéo quá lẽ, thảo hèn Vũ Văn Sương sư điệt của lão phu đã bị đại bại, nào lão phu cũng xin kính mừng cô nương một ly chứ!

Giữa Hạ Hầu Quyên với Mao Linh Hòa chỉ cách có Đông Môn Liễu và Cao Tùng Tuyền, nên lão vừa nói xong, lập tức giơ tay cầm lấy bình rượu, rót đầy ly cho Hạ Hầu Quyên.

Rượu vừa rót xong, Mao Linh Hòa bèn từ từ uống cạn ly rượu.

Hạ Hầu Quyên cũng nâng ly, nhưng nàng chưa hề đụng môi, trước hết nàng đưa mắt ngắm nghía đối phương giây lát, xong nàng đưa ly rượu lên mũi người thử đi người lại mãi không thôi.

Mao Linh Hòa không vui, kêu to :

- Hạ Hầu cô nương, vừa rồi Đông Môn cung phụng cùng với Độc Cô bang chủ kính rượu cô nương, cô nương chỉ cần nâng ly là uống cạn, tại sao bây giờ đến lượt lão phu, cô nương lại rụt rè mãi không chịu uống liền?

Hạ Hầu Quyên vội xua tay ngắt lời :

- Mao ma quân, ma quân không nên trách tiểu nữ, vì tiểu nữ có lý do để chối từ không uống ly rượu này của Ma quân.

Mao Linh Hòa hừ lạt một tiếng :

- Có lý do cứ việc nói, nếu không người quả xem thường ta rồi!

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Nhân đồng sự bất dị, nhân dị sự bất đồng, vì Mao ma quân có một thân phận khác hẳn với nhị vị tiên bối trên, hai bên khác nhau, nên không thể trách được.

Mao Linh Hòa vội ngắt ngang lời Hạ Hầu Quyên, quắc mắt kêu to :

- Cái gì là hai bên khác nhau? Khác nhau ở chỗ nào?

Hạ Hầu Quyên chỉ Đông Môn Liễu với Độc Cô Trí, rồi cười hì hì :

- Một vị là “Chi Phất Vũ Sĩ” danh trấn Trung Nguyên, một vị là Lục Tàn bang chủ oai lừng hoàn vũ, họ đều có một thân phận.

Mao Linh Hòa giận quát :

- Bọn họ có thân phận, còn ta không có sao?

Hạ Hầu Quyên vờ hỏi :

- Người có thân phận gì?

Mao Linh Hòa không sao nhin nổi những lời trêu chọc của Hạ Hầu Quyên, lão tức tối cười gằn :

- Ta là một trong Hải Ngoại tam ma?

Hạ Hầu Quyên thán nhiên :

- Hải Ngoại tam ma đáng bao nhiêu tiền chứ?

Tam Thủ Ma Sư ngồi bên cạnh nổi giận hét lớn :

- Hạ Hầu Quyên, người dám khinh thường...

Hạ Hầu Quyên ngắt lời :

- Đây không phải là vấn đề dám hay không dám hoặc khinh thường bởi tiểu nữ nhớ lại việc xảy ra trên Động Đình hồ và trong Thủy Nguyệt Hiên, tiểu nữ đã từng bị Vi Phong với vũ Văn Sương trước sau hai lần hạ độc hãm hại, bọn họ đều là đệ tử của ma quân mà còn lợi hại như thế huống chi Mao đại ma đầu lại là sư thúc của bọn họ, bảo sao không độc ác hơn họ thập bội sao được. Cổ nhân có câu một lần bị răn cấm, mười năm còn sợ dây thừng, đối với ly rượu này trước khi tiểu nữ chưa biếc rõ tình hình ra sao, tiểu nữ uống sao được?

Câu nói móc họng của Hạ Hầu Quyên đã khiến Cao Tùng Tuyền với Mao Linh Hòa cả hai mặt mày biến sắc, cứng họng nói không ra lời.

Nhưng vừa dứt lời Hạ Hầu Quyên đột nhiên không chút do dự, nâng ly uống cạn..

Mao Linh Hòa cau mày nói :

- Tại sao bay giờ người lại dám uống, bộ người không sợ...

Không để đối phương nói hết, Hạ Hầu Quyên cười lạt đáp :

- Tiểu nữ lại vừa mới sức nghĩ ra một nguyên nhân, đoán chắc ma quân ít ra không dám hạ độc tiểu nữ giữa lúc này.

- Người nói sao?

Hạ Hầu Quyên cười mỉm :

- Nguyên nhân ấy là tiểu nữ vừa nghĩ ra vụ “Hạng Trang múa kiếm, trí tại Bái Công”, ma quân quyết không đời nào thêm hạ thủ tiểu nữ trước để làm hư đại sự.

Mao Linh Hòa trong bụng kinh hoàng, lập tức làm ra vẻ khó hiểu nhìn Hạ Hầu Quyên, lắc đầu nói :

- Tuy đờm thức võ công và tài hùng biện của người đều hơn người một bậc, nhưng câu thí dụ “Hạng Trang múa kiếm, trí tại Bái Công” của người thật không đúng chút nào cả, bữa đại yến hôm nay đâu phải Hồng Môn Yến?

Độc Cô Trí chợt cười hỏi Hạ Hầu Quyên :

- Nếu thế thì ai là Bái Công trong bữa tiệc hôm nay?

Hạ Hầu Quyên nhìn Đông Môn Liễu, rồi giương mày đáp :

- Còn phải hỏi Bái Công là kẻ đang ngồi ghế cao nhất đấy.

Độc Cô Trí ồ to một tiếng, hỏi tiếp :

- Hạ Hầu cô nương đã nghĩ lầm rồi, Đông Môn thúc phụ, tài nghệ cao thâm tạo hóa, danh trấn càn khôn, nếu người là Bái Công thì ai là Hạng Trang, dám liều lĩnh cả gan múa kiếm trước mặt vị Bái Công này?

Hạ Hầu Quyên lạnh lùng nhìn qua “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền và “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa, xong cười lạt đáp :

- Trong khắp hết các nhân vật võ lâm Trung Nguyên, ai không nể sợ uy danh của Chỉ Phát Vũ Sĩ? Nhưng vực ngoại...

Hai chữ “vực ngoại” vừa thoát khỏi miệng Hạ Hầu Quyên, Mao Linh Hòa đã vụt ngắt lời kêu lớn :

- Tại sao Hạ Hầu cô nương phải đem hai chữ “Hải Ngoại” sửa thành “Vực ngoại”? Cứ nói ngay là cô nương định nghi ngờ bọn Hải Ngoại tam ma này cho xong chuyện.

Hạ Hầu Quyên gật đầu mỉm cười :

- Nếu ma quân thích nói thẳng, thì tiểu nữ khỏi cần phải phủ nhận làm gì cho mất công.

Cao Tùng Tuyền ngồi canh chột hỏi :

- Bọn ta với Đông Môn cung phụng, đôi bên có thù oán gì đâu, bọn ta cần gì phải hãm hại người?

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Nhất định là có lý do chứ! Đông Môn cung phụng là vũ nội cao nhân, còn quý vị là hải ngoại cao thủ. Người là “Thủ tịch Cung phụng” còn chư vị là Cung phụng tầm thường, chỉ cần do lòng đố kỵ và lòng bất phục cũng đủ khiến chư vị cần phải ám hại Đông Môn cung phụng cho được mới hả dạ.

Độc Cô Trí bỗng bật cười thành tiếng :

- Hạ Hầu cô nương dám thọc gậy bánh xe, ly gián lực lượng của Lục Tàn bang sao?

Nhưng này rất tiếc là năm xưa Trương Tử Phòng chỉ cần thổi lên một điệu sáo Sở ca, đánh tan lòng chiến đấu của những Giang Đông đệ tử của Hạng Võ, nhưng cô nương dùng ba tactic lưỡi sắc bén làm Tứ đại cung phụng của bốn bang phải thất hòa với nhau..

Nói đến đây, bọn đệ tử dài tiệc cũng vừa bừng lên một cái bát to có nắp đậy, hơi nóng trong bát tỏa khói nghi ngút và một hương vị ngào ngạt.

Hạ Hầu Quyên trong bụng phập phồng lo sợ không hiểu trong bát này đang đựng món ăn gì! Lúc đó, Độc Cô Trí bỗng nhìn vào cái bát to có đậy nắp, gương mày kêu lớn :

- Hạ Hầu cô nương hãy đoán thử xem trong bát này đựng món ăn gì?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu đáp :

- Không biết!

Độc Cô Trí hai mắt đột xạ tinh quang âm lạnh cười gằn hỏi :

- Chắc Hạ Hầu cô nương không lạ trong đương kim võ lâm những kẻ được hiểu là “Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn” là những nhân vật nào chứ?

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Việc này không ai không biết “Tam kỳ” tức là “Quang Phục đảo chủ” Vệ Tam Dân, Thiên Sơ Túy Đầu Đà, “Ai Lao sơn Quy Vân bảo chủ” Bành Ngũ tiên sinh, “Nhị đế” là Tứ nhân thần quân Hồ Ngô Kỳ, Tam xà ma quân Bốc Ngọc Phong, “Nhất tuyệt” là Nhất Thiếp Thần Y Diệp Thiên Sĩ, “Lục tàn” là Độc Cô bang chủ, Hà đường chủ, Vân đường chủ, Bộc hộ pháp cùng với hai anh em Tư Mã Thông và Tư Mã Minh, tất cả là mười hai người.

Độc Cô Trí lắng lắng nghe xong, đoạn gật đầu :

- Bây giờ phạm vi sẽ được thu hẹp đến một hạn độ nào đấy, món ăn đựng trong bát này sẽ là một trong mười hai người giữa Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn.

Hạ Hầu Quyên nghe nói, trong bụng lại càng thất kinh, nàng nhú chặt đôi mày lo lắng suy nghĩ.

Bởi trong nhóm Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn, tất cả có đến mười hai người, nhưng phải trừ đi năm chỉ còn lại bảy người.

Năm người phải trừ đi là Tứ Nhân Thần Quân Hồ Ngô Kỳ đã chết, Bộc Dương Dũng và Hà Chương Thiên vừa mới rời khỏi đây cùng với Độc Cô Trí và Vân Thiên Lý hiện đang có mặt trong bữa đại yến tiệc này.

Còn lại trong đám bảy người, “Tam kỳ” là những vị kỳ hiệp hiếm có trên đời, “Nhất tuyệt” là một cái thể thần y, hai nhân vật trong nhóm Vũ Trụ lục tàn là Tư Mã Thông với Tư Mã Minh, nay họ đã trở thành hại vị anh hùng đáng kính, có quan hệ chút ít với nàng cho nên Hạ Hầu Quyên thật không muốn bất cứ một ai trong bảy người này phải thọ thảm tử cả.

Duy chỉ có một mình Tam Xà Ma Quân Bốc Ngọc Phong, lão ta chẳng những không có qua liên quan gì với nàng, lão ta lại còn là một nhân vật tà đạo, gây nên nhiều tội ác, nàng nghĩ là lão có chết cũng không đáng tiếc.

Hạ Hầu Quyên nhận xét thật nhanh về những nhân vật võ lâm thành danh ấy, xong nàng liền nhìn vị Bang chủ Lục Tàn bang chép miệng mở lời :

- Tiểu nữ đoán là.. là...

Độc Cô Trí chợt cười, chặn lời nàng :

- Là ai? Tại sao cô nương không chịu nói ngay, cứ ngập ngừng mãi như thế chứ?

Biết đối phương giở trò khích tướng, Hạ Hầu Quyên vẫn đáp bằng giọng quả quyết :

- Tiểu nữ đoán là Tam Xà Ma Quân Bốc Ngọc Phong!

Nàng vừa trả lời vừa dăm dăm nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Trí để quan sát nhận xét thần sắc của đối phương, xem thử lời đoán của mình có đúng hay không.

Độc Cô Trí bỗng nhếch miệng nở một nụ cười vô cùng bí ẩn rồi gật đầu :

- Hạ Hầu Cô nương thông minh thật! Cô nương đoán trúng lắm đó!

Câu trả lời của Độc Cô Trí không những khiến Hạ Hầu Quyên cảm thấy khoan khoái, ngay đến Bàn Bạch Y và La Hương Vân cũng cảm thấy nhẹ hẫng người, hết cả lo âu cho những nhân vật có liên quan mật thiết với mình.

Độc Cô Trí nói xong, liền quay bảo bọn đệ tử hầu tiệc :

- Các người hãy mở nắp bát ra đi! Xong cả rồi!

Bọn đệ tử cúi đầu tuân theo lệnh, liền khúm núm bước lại giơ tay mở nắp bát ra.

Một làn khói nóng bốc lên tỏa mùi thơm phức.

Ngay lúc ấy, đột nhiên có tiếng người ngã bịch xuống đất.

Tiếng ngã bịch phát ra ngay phía bên mặt Độc Cô Trí cho nên kẻ ấy không ai khác hơn là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình người đang giữ chức vụ trọng hệ là một trong Lục Tàn bang Nội Tam đường chủ.

Độc Cô Trí nghe tiếng quay lại bảo với Vi Phong :

- Vi hộ pháp chắc có lẽ Bạch đường chủ làm việc ngày đêm quá hao lực nên không chịu nổi tửu lực. Vi hộ pháp hãy làm ơn đỡ dùm y về tịnh thất nghỉ ngơi.

Vi Phong mỉm cười gật đầu, lập tức cúi xuống ôm xác Bàn Bạch Y bước xuống bình đài, đi thẳng về phía thủy tạ.

Hạ Hầu Quyên biết rõ Bàn Bạch Y không đời nào vô nguyên vô cố, đến nỗi phải hôn mê bất tỉnh như vậy nàng nghĩ chắc có lẽ Độc Cô Trí cố đưa chàng khỏi nơi này, để sắp sửa giở trò gì đây cũng chưa biết chừng.

Nghĩ thế nên bát thức ăn trên bàn có bốc khói thơm ngon tới đâu bảo nàng ném thử một miếng nàng không dám gắp lấy nửa dĩa.

Không những chỉ riêng Hạ Hầu Quyên mà La Hương Vân, Đông Môn Phương cả ba trang tuyệt đại giai nhân không ai dám hạ dĩa. Ngay đến cả Đông Môn Liễu, Vân Thiên Lý thậm chí đến “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền trong nhóm Hải Ngoại tam ma cũng không muốn nhận lãnh tấm thịnh tình ân cần mời mọc

của chủ nhân.

Chỉ riêng có một mình Lục phát ma quân Mao Linh Hòa là hơi bạo gan một chút, nhưng vừa đưa đĩa định gắp một miếng nếm thử xem lão chợt trông thấy một người đều không chút động tịnh, ngồi im nhìn trên trên bát thức ăn, lão cũng vội bỏ đĩa xuống bàn luôn!

Độc Cô Trí thấy mọi người như vậy thì bật cười ha hả nói :

- Chư vị không thích nếm thử món ăn này để bốn tọa cho chúng đổi món khác nhé.

Nói xong Độc Cô Trí liền sai mấy tên hầu bàn y lệnh đổi thức ăn khác ngay.

Hạ Hầu Quyên trông chấy những người đang ngồi chung bàn với nàng đều là như những tên cái thế ma đầu, công lực tuyệt vời cả, nên tự nàng luôn luôn chú ý đề phòng.

Nàng vừa nghe Độc Cô Trí bảo đổi món ăn khác và chợt thấy cặp mắt sâu hoắm màu Bích lục của “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa ẩn hiện tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ bí vô cùng nham hiểm, bất giác nàng giật mình kinh ngạc.

Đoán biết việc này tất có nhiều bí ẩn, Hạ Hầu Quyên lập tức theo dõi hành động của đối phương, hy vọng tìm ra được nguyên nhân.

Ngay khi ấy, quả nhiên bọn đệ tử vừa bưng ra một bát Hồng Thiên Lục Vĩ, hương thơm ngào ngạt.

Mao Linh Hòa chờ Độc Cô Trí vừa giơ đĩa mời khách xong, lão liền hạ đĩa gắp ngay một mảng thơm béo nhất, bỏ tọt vào mồm.

Mao Linh Hòa vừa nhai vừa nhìn Đông Môn Liễu cười nói :

- Đông Môn cung phụng, món Hồng Thiên Lục Vĩ này vừa thơm vừa ngon, tại sao Lão cung phụng không nếm thử cho biết mùi vị.

Chợt Độc Cô Trí nhìn thẳng ra ngoài bình đài, kêu lớn :

- Vi hộ pháp, hộ pháp đã chuẩn bị xong chưa?

Phía ngoài bình đài có người khẽ dạ, tiếp theo bỗng thấy Vi Phong đang dẫn theo bốn tên đệ tử Lục Tàn bang bước tới.

Hai tên đệ tử thì khiêng ra một cái bao cột bằng vải đen.

Vi Phong khoác tay ra lệnh, sai bốn tên đệ tử đóng một cái cọc bằng gỗ xuống đất, rồi trói kẻ đang bị nhốt trong bao vào cây cọc ấy.

Hạ Hầu Quyên nóng ruột không chịu được, nàng liền hỏi Độc Cô Trí :

- Độc Cô bang chủ kẻ đang bị trói là ai thế?

Độc Cô Trí cười gằn nói :

- Hạ Hầu cô nương chớ nóng, trong bữa tiệc đại yến hôm nay lão phu có bốn vụ tuyệt đại bí mật cần phải phanh phui ra cho chư vị xem.

Bất đắc dĩ Hạ Hầu Quyên cau mày nói :

- Nếu thế Độc Cô bang chủ hãy cho biết người đang bị trói trên cột gỗ là ai, xem như là vụ bí mật thứ nhất được chăng?

Độc Cô Trí gật đầu :

- Như thế cũng được cô nương hãy chờ xem!

Dứt lời lão quay bảo Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ hãy thi triển thử môn độc bộ giang hồ “Tòa Hầu Ngưng Huyết Lương Nghi Khuyên” của Đường chủ lột mặt nạ kẻ đang bị trói trên cột cho chư vị xem.

Vân Thiên Lý dạ lớn một tiếng, vội thò tay vào người rút ra hai cái vòng bán nguyệt bằng thép, hình dạng kỳ lạ, rồi mỗi tay cầm một vòng, ngậm vận kinh lực, một trái một phải, linh không phóng ra.

Nghe nói định lột mặt nạ kẻ đang bị trói trên cột Hạ Hầu Quyên lập tức đề phòng, kéo khi nhận ra có hại tới mình, nàng đủ thời giờ ứng phó.

Hóa ra, hai cái vòng bán nguyệt được gọi là “Tòa Hầu Ngưng Huyết Lương Nghi Khuyên” bỗng quay tròn một vòng trên không trung một trái một phải, rồi lại đột nhiên chụp cứng lại với nhau, xoay quanh yết hầu kẻ đang bị bỏ trong bao vải đen, và đang bị trói chặt vào thân cột.

Một tiếng kêu “keng” vang lên! Rõ ràng là hai cái vòng vừa chạm phải nhau, xương cổ người kia bị tiệt đứt làm đôi, nhưng lạ thay là giữa cổ họng nạn nhân không có qua một giọt máu rỉ ra!

Độc Cô Trì kêu lớn :

- Vi hộ pháp hãy mang cái đầu người đến đây!

Vi Phong gật đầu lãnh mạng, liền giơ tay khẽ giật một cái, quả nhiên đầu người đã rời khỏi cổ. Vi Phong liền đặt đầu người vào một khay bằng đồng, bước tới dâng lên Độc Cô Trí.

Hạ Hầu Quyên chứng kiến cảnh này, nàng nghe trống ngực nháy mạnh. Nhưng bởi giả chân chưa rõ, nên nàng đành phải nhẫn nại đợi chờ.

Độc Cô Trí cười bảo Vi Phong :

- Vi hộ pháp, thi thể không đầu thấy khó xem quá. Vi hộ pháp làm ơn gắn hộ cái đầu người vào tử thi đang bị trói vào cột gỗ cho đỡ chướng mắt đi!

Vi Phong lại cúi đầu lãnh mạng, xách cái đầu người đặt vào cổ tử thi xong dẫn bọn đệ tử trong bang, thối lui khỏi Thủy Tạ Bình Đài.

44))))))

Thấy Độc Cô Trí sai tên hộ Vi làm những khó hiểu như vậy, Hạ Hầu Quyên sốt ruột hỏi Độc Cô Trí :

- Độc Cô bang chủ, Bang chủ làm như thế có dụng ý gì chẳng?

Độc Cô Trí đắc ý cười đáp :

- Đây là kiểu “Phụ Tử Dị Đầu” đấy cô nương!

Hạ Hầu Quyên đoán không ra, lại hỏi :

- “Phụ Tử Dị Đầu” là thế nào hở Bang chủ?

Độc Cô Trí bỗng sa sầm nét mặt, cười gằn :

- “Phụ Tử Dị Đầu” tức là “Xác con đầu cha” hay là “xác thật đầu giả”! Cô nương hiểu rồi chứ?

La Hương Vân chột “ồ” khẽ một tiếng rồi cười nói :

- Tiểu nữ nghĩ ra rồi, hóa ra thi thể trên cột là con trai của “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong?

Độc Cô Trí nói :

- Không phải!

La Hương Vân ngạc nhiên :

- Một khi đã là đầu của “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong thì... thừa... như Độc Cô bang chủ vừa nói là “Tử thi phụ đầu” thi thể trên cột kia phải là...

Độc Cô Trí cười lạt, chận lời :

- Chư vị cho rằng đây là đầu lâu của “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong chăng?

Đông Môn Liễu mỉm cười lên tiếng :

- Lão phu nghĩ Bốc Ngọc Phong là tên khôn lanh mưu trí nên lão phu không tin đã bị lọt vào tay ta?

Đông Môn Phương ngồi bên cạnh cũng xen vào hỏi :

- Độc Cô bang chủ đã nói như thế thì cái đầu kia là của ai?

Đông Môn Liễu cười bảo Độc Cô Trí :

- Độc Cô hiền điệt nói đi nói lại mãi vẫn chưa nói rõ thân phận lai lịch của thi thể và đầu người kia, làm không ai hiểu gì cả. Vậy hiền điệt cứ nói toạc ra đi, còn đợi chờ gì.

Độc Cô Trí vẫn không nghe lão vừa cười vừa đáp :

- Tiểu điệt đã bảo hai vụ bí mật về đầu người và thi thể này lưu lại đến giờ chót, lát nữa thế nào chư vị cũng sẽ rõ, chư vị cứ việc yên tâm.

Đông Môn Liễu sẽ cau mày rồi cười nói :

- Nếu thế hiền điệt hãy tuyên bố hai vụ bí mật thứ tư cho mọi người nghe trước đi.

Độc Cô Trí nghe Đông Môn Liễu nói thế liền quét cặp thần quang sáng rực long lanh nhìn qua khắp nơi rồi lớn tiếng hỏi :

- Chắc chư vị đều biết trong đời Tam quốc có một đoạn cổ sự kêu là “Thanh mai nấu rượu luận anh hùng” chứ?

Mao Linh Hòa chột lên tiếng hỏi :

- Độc Cô bang chủ hôm nay muốn đàm luận về anh hùng à?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Ngày xưa là “Thanh mai nấu rượu luận anh hùng”, còn hôm nay là “Xác người nấu rượu luận anh hùng”. Nhưng dù xưa hay nay vẫn đều được cả chứ?

Hạ Hầu Quyên nhìn sững Độc Cô Trí, trong bụng rất khó chịu, nhưng cũng cố tươi cười hỏi :

- Luận “gian hùng” có lẽ nhiều thú vị hơn luận “anh hùng” đấy Bang chủ. Nhưng không hiểu Độc Cô bang chủ định luận như thế nào?

Độc Cô Trí biết Hạ Hầu Quyên xảo diệu, nhưng vốn thâm hiểm, lão không để lộ sát khí ra mặt, mà cười lạt đáp :

- Lão phu sẽ lật tẩy hai vụ bí mật để chứng minh ai là đại gian hùng của dương thế võ lâm!

Mao Linh Hòa đảo nhanh đôi nhãn quang màu Bích Lục, rồi nâng ly rượu uống hết phân nửa, đoạn cười khanh khách hỏi :

- Độc Cô bang chủ cho rằng trong dương thế võ lâm có hai tên đại gian hùng?

Độc Cô Trí khẽ gật đầu :

- Phải! Lão phu hoàn toàn đồng ý với Tào Mạnh Đức trong khi nấu rượu luận anh hùng.

Mao Linh Hòa ngạc nhiên :

- Thế Bang chủ cho ai là hai tên đại gian hùng trong dương thế võ lâm?

Độc Cô Trí lạnh lùng nhìn Mao Linh Hòa :

- Là Sư Ma với ta chứ còn ai vào đấy nữa!

Mao Linh Hòa nghe nói lại càng ngạc nhiên. Còn Đông Môn Liễu thì hứ to một tiếng, ngoảnh mặt nhanh sang hướng khác.

Vừa ngạc nhiên xong, Mao Linh Hòa bỗng khoác tay lia lịa, ha hả cười lớn :

- Độc Cô bang chủ đã nói quá lời, Bang chủ trí tuệ trác tuyệt thống lãnh quần luân, không bao lâu nữa sẽ thành thiên hạ võ lâm bá chủ như thế mới đáng mặt là đại gian hùng chứ còn Mao Linh Hòa này thì có tài đức gì...

Không để cho họ Mao nói hết, Độc Cô Trí vội ngắt lời cười nửa miệng :

- Mao cung phụng không quá tự khiêm nhường đấy chứ? Được để lão phu nói lên mấy điểm chứng minh Mao cung phụng đáng mặt là một đại gian hùng nhé!

Mao Linh Hòa vụt biến sắc, trong khi Độc Cô Trí vẫn thản nhiên nhìn Đông Môn Liễu mỉm cười nói :

- Đông Môn thúc phụ vừa rồi có ném ra được trong món “Hồng Thiên Lục Vị” có chất độc hay không?

Đông Môn Liễu lắc đầu :

- Không!

Độc Cô Trí cười :

- Đúng như thế, quả thật không có qua tỳ gì là độc cả, nhưng món ăn vô độc ấy những người khác có thể yên trí hưởng thụ, duy chỉ có một mình Đông Môn thúc phụ không thể nào ăn được.

Mao Linh Hòa lại càng biến sắc hơn.

Đông Môn Liễu không hiểu đầu đuôi cau mày hỏi :

- Tại sao Độc Cô hiền điệt lại nói như thế, không lẽ da dầy của ta không tốt bằng người khác?

Độc Cô Trí phì cười :

- Hai môn “Nội Ngũ Hành” với “Ngoại Ngũ Hành” công lực của thúc phụ đều đạt đến mức lư hỏa thuần thanh có thể bảo rằng tạng phủ của thúc phụ còn cứng rắn hơn thép nữa đấy.

Đông Môn Liễu hào tình bộc phát, lão cười lớn :

- Độc Cô hiền điệt này, hiền điệt càng nói càng khiến chú điên đầu thêm, không lẽ tạng phủ cứng như sắt thép của chú không tiêu hóa nổi món “Hồng Thiêu Lục Vĩ”?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Đừng nói là tạng phủ chỉ cứng như thép của thúc phụ ngay như tạng phủ của thúc phụ có bằng thứ gì cứng hơn sắt thép cũng không tiêu hóa thứ độc môn kỳ độc ấy nổi như thường.

Đông Môn Liễu lại càng ngẩn người ra, lão nghe nói thế có ý không vui :

- Tại sao hiền điệt cứ nói quanh nói quẩn mãi như thế, có phải vừa rồi hiền điệt có nói trong món “Hồng Thiêu Lục Vĩ” này không có chất độc không?

Độc Cô Trí gật đầu :

- Món “Hồng Thiêu Lục Vĩ” quả thật không có chất độc nhưng trước khi thúc phụ ăn món này, thúc phụ đã bị trúng độc dược khác.

Khi ấy “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa với “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền bỗng đưa mắt nhìn nhau, cả hai định rời khỏi bàn tiệc ngay lập tức.

Nhưng Độc Cô Trí nào phải tay vừa, lão ma đầu đã nhìn thấu tâm can của Mao Linh Hòa với Cao Tùng Tuyền nên lập tức nói lớn :

- Mao cung phụng và Cao cung phụng hà tất phải rời khỏi bàn tiệc làm gì, bộ nhị vị không định nghe hết

câu chuyện “Nấu rượu luận anh hùng” của bốn tọa sao?

Mao Linh Hòa và Cao Tùng Tuyền nghe nói đến sừng sùng đỏ mặt. Nhưng cả hai đều cho rằng dù sao Đông Môn Liễu cũng đã bị trúng độc thụ chế, nếu không may có gì xảy ra đi nữa, cũng không có ai hiện đang có mặt tại đây đáng phải lo ngại, nên cả hai đều mỉm cười trấn tĩnh cười đáp :

- Bang chủ có tính đa nghi đấy thôi, chứ thực ra hai anh em chúng tôi đang muốn nghe hết câu chuyện “Giang hùng cao luận” của Bang chủ lắm chứ, lẽ nào lại đột nhiên bỏ đi?

Độc Cô Trí bỗng cười lạt một tiếng quay hỏi Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ, “Tu La Thất Tuyệt Mãng” và “Càng Cương Độc Hỏa Lô” ở xung quanh thủy tạ bình đài này đã được bố trí sẵn sàng chưa?

Vân Thiên Lý vội đáp :

- Dạ thưa Bang chủ đã bố trí xong xuôi rồi.

Độc Cô Trí gằn giọng nói lớn :

- Bắt đầu từ giờ phút này, trừ phi có lệnh của bốn tọa, còn tất cả không ai được phép rời khỏi bàn tiệc. Nếu ai vi phạm, Vân đường chủ sẽ dùng “Tu La Thất Tuyệt Mãng” vây khốn người ấy, rồi lập tức phát động “Càng Cương Độc Hỏa Lô” đánh nát tan ra tro bụi cho bốn tọa khỏi cần đợi lệnh nghe chưa?

Vân Thiên Lý ứng tiếng lãnh mạng trong khi Mao Linh Hòa và Cao Tùng Tuyền biến sắc không yên.

Ngay đến Đông Môn Liễu cũng phải cau mày nhìn hỏi Độc Cô Trí :

- Độc Cô hiền điệt, theo lời hiền điệt thì trong người chú đã bị trúng độc từ trước, không thể ăn món “Hồng Thiêu Lục Vĩ”.

Độc Cô Trí mỉm cười gật đầu :

- Thúc phụ đã bị trúng phải thứ “Lưỡng đoạn vô hình độc” vô cùng lợi hại.

Đông Môn Liễu nói :

- Tên “Lưỡng đoạn vô hình độc” sao nghe thật lạ tai, đây là lần đầu chú mới nghe nói tới.

Độc Cô Trí liếc nhanh “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa nhếch miệng nở một nụ cười hiểm độc đoạn gằn giọng nói :

- “Lưỡng đoạn vô hình độc” tức là phải thi triển trước sau hai giai đoạn, giai đoạn thứ nhất vô tình vô

sắc vị, có thể khiến kẻ bị trúng độc u mê không hay biết gì cả, do đó chất độc sẽ tiềm tàng trong nội thể.

Đông Môn Liễu lập tức hỏi nhanh :

- Còn giai đoạn thứ nhì thì sao?

Độc Cô Trí đáp :

- Giai đoạn thứ nhì là tìm cách dụ phát kỳ độc dự tàng ở giai đoạn thứ nhất, mà không cần phải dùng tới thuốc nghĩa là kẻ bị ngộ độc chỉ ăn một thức ăn hoặc uống một thứ thức uống nào có đặc tính dụ độc là được. Thúc phụ công nhận thứ “Lưỡng đoạn vô hình” độc là cao minh không?

Đông Môn Liễu bỗng xéch ngược mày quắc mắt và sa sầm mặt hỏi Độc Cô Trí :

- Người đã biết ta bị trúng kỳ độc, phải kiên cử cẩn thận, tạo sao người còn chuẩn bị môn “Hồng Thiêu Lục Vĩ” này cho bữa đại yến hôm nay chớ?

Tuy thấy Đông Môn Liễu đã nổi giận đùng đùng, nhưng Độc Cô Trí vẫn thản nhiên không chút e ngại, lão ma đầu họ Độc Cô bình tĩnh đáp :

- Thúc phụ hãy bình tâm nghe cháu nói, không phải tự ý cháu bày ra món ăn ấy, mà do Mao cung phụng sắp đặt sẵn cả đấy. Nhân tiện bốn cung có sẵn được con nai tại Đồng Bách sơn, Mao cung phụng bảo rất ưa thích món “Hồng Thiêu Lục Vĩ” nên đã căn dặn nhà bếp trước, cháu là chủ nhân không lẽ lại đi từ chối, không làm vừa sở thích của khách?

Đông Môn Liễu nghe ra, liền quắc mắt nhìn thẳng vào Mao Linh Hòa quát hỏi :

- Tên họ Mao kia người định giở trò gì với ta đây?

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân ngồi yên để ý theo dõi tình thế, đến đây cả hai nàng vừa mừng vừa lo sợ.

Cả hai mừng vì nơi đây sẽ có nhiều trò hay mới lạ diễn ra. Và họ lo sợ bởi họ đang ở trong vòng vây của địch, cục diện khẩn trương trước mắt rồi không hiểu sẽ diễn biến đến đâu?

Đang khi hai nàng hoang mang hồi hộp, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa bỗng cười một tiếng đáp lớn :

- Người dùng chữ “giở trò” với ta có hơi nặng lời đấy. Sự thật ta chỉ muốn thử xem “Chỉ Phát Vũ Sĩ” của Trung Nguyên võ lâm có được bao nhiêu bản lĩnh mà Độc Cô bang chủ phải tôn xưng là “Thủ tịch Cung phụng” thôi!

Mao Linh Hòa thấy chuyện bí mật của mình đã bị Độc Cô Trí biết r, nên lão đánh liều làm ra vẻ quang

mình chính đại, tự nhận việc làm của mình.

Đông Môn Liễu nghe đối phương nói thế trong bụng hết sức giận dữ, nhưng biết giận trong lúc này bất lợi, nên lão cố nhịn nhục, gượng bình tĩnh hỏi :

- Đông Môn Liễu này chỉ là một kẻ hữu danh vô thực, không có qua chút thực học, lại càng kém thủ đoạn ám tiến hại người. Bây giờ ta muốn hỏi người giai đoạn thứ nhất của “Lưỡng đoạn vô hình độc”, người đã thi triển lúc nào và tại đâu, người có thể cho ta biết được không?

Mao Linh Hòa chưa kịp trả lời Độc Cô Trí bồng nói :

- Bộ thúc phụ đã quên mất cái ấn “Hán Võ Hương Hầu” rồi sao?

Đông Môn Liễu sực nhớ ra vụt kêu lên :

- Hừm! Hóa ra chất độc đã bôi trước vào chiếc ấn. Mao Linh Hòa, sao người quý quyết độc ác thật!

Mao Linh Hòa cười khanh khách :

- Bộ vừa rồi Lão cung phụng không nhớ Độc Cô bang chủ có nói câu: “Sư quân với Tháo” sao? Nếu Mao Linh Hòa này không có chút thủ đoạn như thế này thì làm thế nào có thể được Độc Cô bang chủ ngợi khen là một trong hai kẻ gian hùng giữa tiệc đại yến nấu rượu luận anh hùng một cách vinh hạnh như vậy?

Đông Môn Liễu gằn tiếng quát :

- Mao Linh Hòa, người thật là tên ác gian khốn nạn!

Mao Linh Hòa cười lạt :

- Đông Môn Liễu, hiện giờ kỳ độc trong người đang dần dần bộc phát, có lẽ chỉ còn độ một quãng thời gian ngắn chừng uống xong ly trà nóng, ruột gan của người sẽ nát tan! Tại sao người còn không chịu lạy lục cúi đầu chịu phục ta.

Đông Môn Liễu quát lớn :

- Khốn nạn, người là gì để ta phải lạy lục người?

Mao Linh Hòa bồng cười ha hả, rồi nhìn quanh khắp lượt nói lớn :

- Không những chỉ một mình người, ngay cả toàn thể Lục Tàn bang trong Thiên Huyền cốc này cũng phải phục tùng mạng lệnh của ta từ giờ này.

Độc Cô Trí nhìn Mao Linh Hòa, nhưng thản nhiên cười hỏi :

- Mao cung phụng, câu “Lục Tàn bang trong Thiên Huyền cốc”, Cung phụng vừa nói nghĩa là thế nào?

Mao Linh Hòa cười giọng âm lạnh :

- Độc Cô bang chủ là một nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, có lẽ nào Bang chủ không hiểu ý nghĩa câu nói của ta sao?

Độc Cô Trí không nổi giận, trái lại vẫn bình thản như thường :

- Lão phu thân là nhất bang chi chủ, nên phải tôn kính Mao cung phụng, còn nếu bảo rằng lão phu phải phục tùng mệnh lệnh của Mao cung phụng, như thế không sợ thái quá sao?

Mao Linh Hòa cười gằn :

- Độc Cô bang chủ không nghĩ thử xem bọn “Hải Ngoại tam ma” với thất đệ tử, muốn sáng lập một “đại phái” lực lượng hùng hậu có dư, tội gì phải làm mọi cho kẻ khác, giữ chức “Cung phụng” và “Hộ pháp”?...

Độc Cô Trí mặt vẫn lạnh lùng, lão cất tiếng hỏi :

- Bọn người một khi không muốn làm mọi cho kẻ khác, thế bọn người định đến đây làm gì?

Mao Linh Hòa đáp :

- Lý do hết sức dễ hiểu là anh em bọn ta ở hải ngoại quá lâu, đối với Trung Nguyên võ lâm rất xa lạ nên mới định tìm cơ hội tìm hiểu rõ hơn, hai vì sáng nghiệp khó khăn, trừ nhân hòa ra còn cần địa lợi. Thiên Huyền, Thiên Kỳ lưỡng cốc của bọn người đã nhờ thiên nhiên lại thêm nhân lực, biến thành một nơi sở tại hết sức lý tưởng đối với bọn ta.

Độc Cô Trí bật cười khó hiểu :

- Thế ra chính lão phu là kẻ đã đem cướp vào nhà?

Mao Linh Hòa thấy Độc Cô Trí cười nói như vậy trong khi đáng lẽ ra lão không thể cười nổi nên bụng bắt đầu sinh nghi.

Mao Linh Hòa cau mày thầm suy nghĩ giây lát nhưng vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân tạo sao Độc Cô Trí lại cười nên gượng bình tĩnh lựa lời nói :

- Độc Cô bang chủ đang có bệnh Bang chủ nên tĩnh dưỡng không nên quá sức lao lực tranh hùng tranh bá với võ lâm làm gì. Bang chủ nên nhường lại cơ nghiệp cho anh em bọn này chấp chưởng dùm. Mao Linh Hòa này hứa sẽ không được động tới một sợi tóc của Bang chủ và xin tôn Bang chủ chức “Thủ tịch Cung phụng”, Bang chủ nghĩ sao?

Độc Cô Trí nhếch mép cười lạt :

- Mao cung phụng nên hiểu rằng, ngay đến người thường họ cũng không nỡ bỏ mất cơ nghiệp nữa là một kẻ tàn phế này đã phí tận khổ tâm mới dựng nên. Chẳng lẽ chỉ một lời nói tầm thường mà ta cam tâm nhường lại cả một cơ nghiệp vĩ đại sao?

Mao Linh Hòa chưa kịp trả lời, Cao Tùng Tuyền vội cười gằn xen vào :

- Độc Cô bang chủ đã phí tận tâm huyết kinh doanh “Thiên Huyền” “Thiên Kỳ” lưỡng cốc, khai sáng bốn bang, tự nhiên không chịu biếu không cho người khác. Nhưng nếu đem “tính mạng” và “sự nghiệp” ra so sánh, tự nhiên tính mạng vẫn trọng hơn, Bang chủ nghĩ thế nào?

Độc Cô Trí “ồ” to một tiếng, bình tĩnh cười nói :

- Ta đã hiểu rồi, Cao cung phụng muốn nói ta không thể không tuân lệnh đem cơ nghiệp của Lục Tàn bang phụng dâng cho Cung phụng, nếu không ta sẽ bị mạng vong vì môn kỳ độc...

Cao Tùng Tuyền bỗng xếch ngược đôi mày, huênh hoang tự đắc cười to ngắt lời :

- Độc Cô bang chủ nên chừa câu “sẽ bị mạng vong vì môn kỳ độc” thành “đã bị trúng độc và tất sẽ mạng vong” có lẽ đúng hơn!

Toàn thể quần hùng nghe Cao Tùng Tuyền nói thế đều thất kinh, trong khi Độc Cô Trí mắt rực tinh quang xạ thẳng vào mặt Mao Linh Hòa với Cao Tùng Tuyền trầm giọng hỏi :

- Mao cung phụng với Cao cung phụng nói rằng bốn Bang chủ đã bị trúng độc?

Mao Linh Hòa đặc ý, gật đầu :

- Phải, Độc Cô bang chủ còn nhớ khi bọn này vừa vào đến Thiên Huyền cốc, được gặp Độc Cô bang chủ lần đầu không?

- Ta nhớ chứ! Khi ấy ta vì muốn tôn kính các người nên ta mới phá lệ ra tận ngoài “Thiên Kỳ lâm” nghênh đón, và còn đứng trong Thiên Huyền cốc thiết yến tẩy trần cho các người nữa.

Mao Linh Hòa cười ngắt, gương mi nói lớn :

- Không giấu gì Độc Cô bang chủ, khi ấy lão phu có giấu sẵn thuốc độc vào ống tay áo rồi, chỉ cần nhân lúc kính tửu, ngầm vận nội công bí mật bùng độc phẫn bay tan trong không khí, Bang chủ ắt sẽ người phải chất kỳ độc vào lỗ mũi và thuốc độc đã ngấm hết vào bụng Bang chủ ngay. Và bây giờ thì thực sự Độc Cô bang chủ đã ngộ độc rồi đó.

Độc Cô Trí thần sắc trấn động, cau mày hỏi :

- Các người từ hải ngoại xa xôi đến đây, đã được ta cho người mời đến đây một cách chân thành, tạo sao khi vừa gặp mặt các người đã hạ thủ ngay lập tức chứ?

Mao Linh Hòa cười đáp :

- Vì trong buổi sơ kiến của đôi bên, Độc Cô bang chủ không kịp đề phòng, nên bọn này mới thừa cơ hạ độc dễ dàng hơn.

Độc Cô Trí hỏi :

- Môn kỳ độc mà ta đã trúng phải cần vật gì mới có thể dụ phát được?

Mao Linh Hòa nhìn Đông Môn Liễu ngạo nghễ đáp :

- Cũng là môn “Hồng Thiêu Lục Vĩ”. Nói cách khác hai chú cháu của Độc Cô bang chủ cũng cùng một số phận như nhau nếu Bang chủ không chịu ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của bọn này, trong chốc lát Bang chủ sẽ bị đứt ruột đứt gan chết tươi tại chỗ ngay.

Đến đây Đông Môn Liễu không sao nhịn nổi, liền trợn mắt hét lớn :

- Mao Linh Hòa, tên cầu tặc sao ngươi đề tiện vô liêm sỉ như thế?

Dứt lời Đông Môn Liễu phát mạnh ống tay áo, phóng ra một luồng kinh khí tấn công.

Mao Linh Hòa một cú tường Đông Môn Liễu vì độc lực sắp phát bây giờ nội lực nan tụ, hai lão không ngờ đối phương còn dám cường ngạnh nên trong khi bất thần lão chỉ còn cách huy ống tay áo lên đón đỡ.

Thật ra tài nghệ của đôi bên không cách xa nhau mấy. Nhưng một bên trong lúc nổi giận đánh hết sức lực, còn một phía lúc ý y bất ngờ, lật đật đón đỡ, nên sự cách biệt của đôi bên phải chênh lệch nhau.

Bởi vậy, lập tức “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa kêu “hự” một tiếng, cả những lần ghé bị Đông Môn Liễu đánh văng lộn tròn mấy vòng ngã ra mặt đất.

Mao Linh Hòa vội uốn lưng đứng ngay dậy, mớ tóc màu lục rối tung, dựng ngược cả lên trời, mặt lão đỏ như gấc chín, thần thái hung bạo chỉ thẳng vào mặt Đông Môn Liễu quát lớn :

- Đông Môn lão cầu, cái chết đã gần đến trước mắt, ngươi còn dám hung hăng nữa sao.

Lát nữa ta sẽ đem ngươi...

- Ha... ha ha ha....

Mao Linh Hòa chưa dứt lời, trong bàn tiệc bỗng phát ra một chuỗi cười ha hả.

Kẻ vừa cười lạt, không phải Đông Môn Liễu mà là Độc Cô Trí.

Theo tình hình thì hiện giờ thì Độc Cô Trí đáng lý ra phải tức tối phát khóc mới đúng, nhưng lão ta lại cười, cười một cách âm độc khiến Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa và cả Đông Môn Liễu phải ngẩn người kinh ngạc.

Độc Cô Trí cười xong, lão hỏi Hạ Hầu Quyên :

- Hạ Hầu cô nương, cô còn nhớ vừa rồi lão phu có nói bọn mình đang làm gì tại đây không?

Không chút suy nghĩ, Hạ Hầu Quyên đáp ngay :

- Nấu rượu luận anh hùng.

Độc Cô Trí hỏi tiếp :

- Theo ý Hạ Hầu cô nương, dương thế gian hùng phải tôn ai trước nhất?

Hạ Hầu Quyên lại ứng tiếng đáp :

- Câu “Sư quân với Tháo” hồi nãy hình như hơi đúng, nhưng câu “Độc Cô Mạnh Đức” bây giờ đã gần xa sự thật.

Độc Cô Trí cười ha hả :

- Hạ Hầu cô nương biết một mà không biết hai, cô nương đoán lầm rồi, “Mao sư quân” chỉ chiếm được nội một chữ “gian” chứ không đáng xưng “hùng” mà ngay đến cả “gian” cũng còn thua lão phu, bởi thế muốn luận về dương thế võ lâm “đệ nhất gian hùng”, phi Độc Cô Mạnh Đức này mạc thuộc.

Mao Linh Hòa bất phục, đổi cách xưng hô, giận dữ quát :

- Độc Cô Trí, tạo sao ngươi biết ta không bằng ngươi chứ?

Độc Cô Trí lạnh lùng gằn giọng :

- Ngươi chỉ là dụng độc chuyên gia, còn ta là tổ tôn của những kẻ dụng độc, sao ta lại không biết. Hừm! Ngươi cứ ngỡ rằng ta đã bị trúng độc từ lâu rồi phải không? Ngươi lầm!

Ngươi biết đâu được ta đã phòng bị người trước một thứ giải độc đạo của ta trước khi bày tiệc tẩy trần để nghênh tiếp bọn Hải Ngoại tam ma các ngươi.

Mao Linh Hòa với Cao Tùng Tuyền nghe nói vụt biến sắc. Đông Môn Liễu, Đông Môn Phương với bọn Vân Thiên Lý đều cảm thấy yên tâm.

La Hương Vân bỗng hỏi xen vào :

- Độc Cô bang chủ làm thế nào Bang chủ có biết trước mà phòng bị bọn Hải Ngoại tam ma một cách tài tình như vậy?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Dụng thi sự cần phải hiểu rõ rành mạch người và việc mới có thể chỉ huy theo ý muốn của mình chứ.

Một khi lão phu đã sai người đi thỉnh chúng đến đây tham gia Lục Tàn bang, tất nhiên lão phu đã biết trước có tên “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa rất tài giỏi về môn dụng độc, đồng thời cũng là một nhân vật tâm cơ xảo quyệt đáng để ý chứ.

Mao Linh Hòa kêu “hừ” giọng mũi một tiếng lườm Độc Cô Trí không nháy mắt.

Độc Cô Trí mỉm cười nói :

- Mao Linh Hòa, người đừng nóng nảy làm gì, hãy cố nuốt giận để nghe ta nói tiếp, vì người sẽ còn phải tức giận nhiều nữa kìa.

Mao Linh Hòa quát lớn :

- Người cứ việc nói tiếp đi. Ta chờ nghe đó!

Độc Cô Trí cười hì hì nói :

- Thế thì bọn người hãy lắng nghe ta nói. Không những ta không bị trúng độc, mà ta còn bơi lén vào ghế và đưa ly chén của bọn Hải Ngoại tam ma và thất đại đệ tử của bọn người một thứ độc vô hình vô sắc, lợi hại còn hơn thứ độc dược của bọn người thập bội.

Mao Linh Hòa và Cao Tùng Tuyền đã biến sắc càng biến sắc thêm, cả hai vội vận khí hành công bí mật xem xét cơ thể mình có bị trúng độc thật không?

Độc Cô Trí biết thế vội lắc đầu cười nói :

- Bọn người bắt tất phải hành công xem dò làm gì nếu như bọn người có cảm giác trước khi chất độc dụ phát ta đâu dám tự xưng là “Dụng độc tổ tông” nữa?

Cao Tùng Tuyền quát lớn :

- Độc Cô Trí hạ độc bọn ta với dụng ý gì?

Độc Cô Trí đáp :

- Bọn người cứ việc yên tâm ta không muốn giết bọn người, chỉ cốt ý lợi dụng bọn người.

Nếu không đến lúc “Bàn Nhược am chủ”, “Kim Tiền Túy Ông” kéo đến phá nát Lục Tàn bang thử hỏi một vị Bang chủ bán thân bất động như ta, biết đối địch với bọn tuyệt thế cao nhân ấy bằng cách nào chứ?

Nói đến đây Độc Cô Trí ngừng lại rồi cười giọng âm lại nói tiếp :

- Ở đời những kẻ nuôi hổ giữ nhà dễ bị hổ phản phúc cắn lại lắm, dùng tới chút ít cân não, buộc mãnh hổ phải kiên sợ oai chủ và ngoan ngoãn phục tùng chủ nhân.

Mao Linh Hòa lườm Độc Cô Trí cười gằn :

- Độc Cô Trí, người lợi hại, may mắn thoát nạn, nhưng Đông Môn Liễu “Thủ tịch Cung phụng” của người dẫu sao cũng đã bị trúng phải kỳ độc của ta rồi, bây giờ ta muốn đôi bên trao đổi thuốc giải độc xong sẽ tranh hùng với nhau một trận quyết liệt xem ai thua ai được, người nghĩ sao?

Độc Cô Trí lắc đầu cười nói :

- Sao người dám mơ tưởng như vậy, chính Đông Môn thúc phụ của ta cũng chưa bị trúng độc của người kia mà...

Mao Linh Hòa không tin, hét lớn :

- Sao người biết! Rõ ràng lão ta đã cầm lấy chiếc ấn “Hán Võ Vương Hầu” lật qua lật lại xem mãi không thôi, lão ta lại còn dùng sức bóp nát chiếc ấn ra, tạo sao người dám bảo lão ta chưa hề bị trúng độc?

Độc Cô Trí cười khanh khách đột nhiên nhìn sang Vân Thiên Lý, trầm tiếng ra lệnh :

- Hãy nổi trống lên cho ta!

Vân Thiên Lý liền giơ tay ra hiệu. Lập tức phía ngoài “Thủy Tạ Bình Đài” vang lên tiếng trống tung, tung...

Tiếng trống mỗi lúc mỗi nhanh, chừng dứt ba hồi “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyên, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa và “Chi Phất Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương mặt mày đều biến sắc.

Bốn người đều cảm thấy như trong bụng mình có vật gì bò khó chịu vô cùng. Cứ tiếng trống càng thúc nhanh, nó bò càng lẹ hơn, khiến ai nấy đều nhăn mặt khổ sở.

Độc Cô Trí đoán biết bọn họ đã hiểu rõ lợi hại rồi liền ra lệnh ngay cho Vân Thiên Lý ngừng trống.

Độc Cô Trí đắc ý cười vang lên :

- Loại trùng độc này còn lợi hại hơn thứ trùng độc của người Liêu thường hay sử dụng ta đã tốn tiền công phu mới tìm ra được một trăm lẻ tám con “Thiên bài độc khiết” để luyện ra thứ kỳ độc này đây.

Đông Môn Liễu quắc cặp mắt rực lửa, nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Trí, quát lớn :

- Độc Cô Trí, ngươi... ngươi cũng nỡ dùng trùng độc hãm hại ta nữa sao?

Độc Cô Trí cúi đầu tùm tùm cười đáp :

- Cũng may là thúc phụ đã bị trúng trùng độc trước, trong mình tự phát sức đề kháng những chất độc khác, nếu không thúc phụ đã bị bỏ mạng bởi âm mưu sâu độc của Mao cung phụng rồi đây.

Đông Môn Liễu chưa hết giận, chỉ tay điểm vào mặt Độc Cô Trí :

- Độc...

Bằng một thần thái hết sức an nhàn Độc Cô Trí tiếp lời cười nói :

- Đông Môn thúc phụ chớ nên nổi giận. “Thiên Bài Độc Khiển Ác Tùng” một khi đã phát ra thì thần tiên cũng khó chữa khỏi nữa đấy!

Đông Môn Liễu giận quát :

- Ta đâu sợ...

Không chờ cho Đông Môn Liễu nói hết, Độc Cô Trí vội chặn lời nói :

- Dẫu cho công lực của thúc phụ cao siêu và thúc phụ có không sợ trúng độc đi nữa cũng còn Đông Môn Phương biểu muội, biểu muội tuổi còn trẻ, nếu không may bị oan thác, thúc phụ tất sẽ đau đớn ôm hận suốt đời.

Mấy câu nói vừa qua của Độc Cô Trí còn lợi hại hơn bất cứ thứ trùng độc nào trăm ngàn lần. Thật vậy Đông Môn Liễu vội liếc nhìn con gái lão và thất thanh thở dài, nhục khí anh hùng lập tức tiêu tan.

Hạ Hầu Uyên với La Hương Vân đều cảm thấy kinh tâm, động phách khâm phục Lục Tàn bang chủ Độc Cô Trí tâm kế độc ác thủ đoạn xảo quyệt đáng mặt đệ nhất gian hùng trong đương thế võ lâm. Trong khi Đông Môn Liễu lo sợ cho con gái thì Đông Môn Phương bỗng dựng ngược mày liễu nói lớn :

- Gia gia không nên vì con mà sợ sệt chi cả, gia gia cứ việc hạ thủ giết chết tên khốn nạn Độc Cô Trí đi... con... con không cần có một biểu huynh vô tình vô nghĩa như hần.

Đông Môn Liễu đời nào chịu nghe, tuy lão giận tím ruột nhưng phải lắc đầu lia lịa.

Đông Môn Phương tính nóng như lửa nòng vọt la lớn :

- Nếu gia gia không chịu động thủ con sẽ động thủ một mình...

Nàng vừa nói vừa đứng phắt dậy định nhảy xổ vào tấn công Độc Cô Trí.

Nhưng Đông Môn Liễu đã kịp thời ra tay phóng ngay một đạo chỉ phong vào giữa lưng con gái lão.

Đông Môn Phương kêu hự một tiếng ngã vật ngay xuống ghế.

Đông Môn Liễu cố hết sức nén giận, lấy lại thần sắc chính thường thản nhiên hỏi Độc Cô Trí :

- Độc Cô Trí, tạo sao khi không người lại hạ trùng độc chứ, người làm thế với mục đích gì?

Độc Cô Trí đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân lạnh lùng đáp :

- Theo tin tình báo chính xác thì song phương của Hạ Hầu cô nương là “Bàn Nhược am chủ” và bá phụ của La cô nương là “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cường đã cùng với đám cao thủ tài ba nhất của đương thế võ lâm đang có mặt tại xung quanh Đồng Bách sơn định công phá Lục Tàn bang ra tro bụi nên buộc lòng cháu phải ra tay trước cầm chân thúc phụ giúp cho một tay.

Nói tới đó, Độc Cô Trí cười nói tiếp :

- Sau khi hay tin đó, thú thật với thúc phụ là cháu hơi lo và cũng có phần phẫn khởi nữa.

Hạ Hầu Quyên nghe Độc Cô Trí nói đã hay tin ân sư mình đã có mặt tại đây, nàng hết sức phục tài lợi hại của họ Độc Cô.

Nàng nghe Độc Cô Trí nói thêm là lão lo lắng nhưng lại phẫn khởi, ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Bang chủ phẫn khởi khi hay tin ân sư tiện nữ và bá phụ của La cô nương đã tới đây chứ?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Không phẫn khởi sao được, trong khi nguyện vọng duy nhất trong đời lão phu là đem tấm thân tàn phế này ra đánh bại cử thế quần hùng, độc chiếm võ lâm và làm bá chủ, nhưng lão phu lại không thể đi tìm kiếm từng người một để giao đấu. Giờ bọn họ khi không lại kéo nhau đến đây, không khác gì đã tự đem thân vào lưới, như thế có phải là trời đã chiều lòng lão phu rồi không?

Hạ Hầu Quyên cười lạt :

- Bang chủ đừng quá tự phụ như thế biết đâu phen này bát hoang quần hiệp sẽ vì chính nghĩa phá tan sào huyệt.

Độc Cô Trí không quan tâm đến câu nói của Hạ Hầu Quyên, lão bình tĩnh đáp :

- Binh đến tướng đỡ, nước đến đấp đê, lão phu sợ gì việc đó!

La Hương Vân cười lạt lên tiếng :

- Bang chủ thật không biết trời cao đất rộng là gì. Một kẻ tàn phế như Bang chủ làm sao đủ sức để chống đối với bá phụ của tiện nữ là “Kim Tiền Túy Ông” hoặc với “Bàn Nhược am chủ” Hối đại sư?

Độc Cô Trí bật cười ngạo nghễ :

- Lão phu quanh năm ngồi liệt trên xe, luận về sức lực thì đứa trẻ con ba tuổi cũng có thể thừa sức giết chết lão phu. Nhưng nếu so về trí thì dẫu cho Lương Bình Gia Cát có tái sinh đi nữa thì... hà hà... cũng chưa làm gì được lão phu nữa là hai người đó. Hiện giờ trí lực của lão phu đã sẵn có, mà dũng lực thì... cũng đã có rồi, lão phu lo gì không tạo nên bá nghiệp.

Đông Môn Liễu cứ nhìn trừng trừng Độc Cô Trí. Tới đây lão hứ một tiếng nói mau :

- Bởi thế nên người mới phải dụng mưu để chế ngự ta với bọn Hải Ngoại tam ma chứ gì?

Độc Cô Trí cười hà hà :

- Đông Môn thúc phụ đừng giận cháu nữa. Thúc phụ thử nghĩ kỹ xem trong đương thế võ lâm còn có ai có thể đối kháng nổi với La Đại Cuồng và Bàn Nhược am chủ, ngoại trừ thúc phụ với Hải Ngoại tam ma.

Đông Môn Liễu cười lạt :

- Người đã dùng thủ đoạn đê tiện của người để chế ngự bọn này, thế người có chắc bọn này chịu giúp người không?

Độc Cô Trí đột nhiên cười khản khặc, đoạ dựng ngược đôi mày nói lớn :

- Không giúp cũng không được. Vì nếu ai phản lệnh của ta, lập tức Độc Khiết Ác Trùng sẽ khoét nát tim gan kẻ ấy ngay. Còn như...

Nói đến hai chữ “còn như” Độc Cô Trí cố ý ngừng lại rồi đưa mắt nhìn Đông Môn Liễu với bọn Hải Ngoại tam ma thêm lần nữa, mới chậm rãi nói tiếp :

- Còn như ai chịu cam tâm tình nguyện giúp ta hoàn thành đại sự, kẻ ấy sẽ có hy vọng...

Mao Linh Hòa chụp hỏi nhanh :

- Hy vọng thế nào?

Độc Cô Trí đột nhiên làm bộ buồn thảm, lão thở dài lên tiếng đáp :

- Một kẻ bán thân bất toại như không, bởi thế ta chỉ muốn làm “võ lâm bá chủ” một ngày là ta mãn nguyện, sau đó sẽ hủy thế nhường lại cho ai đã giúp ta trọng lập nên đại sự.

Nghe Độc Cô Trí nói thế, Hạ Hầu Quyên nghĩ thầm đúng là khẩu khí của một tên đại gian hùng có một không hai trên thế gian này.

Độc Cô Trí bỗng nói tiếp :

- Sau khi ta chết rồi, ta sẽ phụng tặng giang sơn Lục Tàn bang cho những ai đã giúp ta hoàn thành bá nghiệp, và đồng thời để lại môn giải trùng linh dược cho những kẻ có công.

Ta chỉ nhờ khắc vào mộ bia ta một hàng chữ “Võ lâm bá chủ Độc Cô phế nhân” được vậy là ta ngậm cười dưới chín suối.

Chờ cho Độc Cô Trí dứt lời, Mao Linh Hòa đổi thay thái độ tỏ ra cung kính gật đầu :

- Độc Cô bang chủ hãy yên tâm, Mao Linh Hòa này đã bái phục Bang chủ, sẽ nguyện tận dụng sở năng, giúp Bang chủ hoàn thành bá nghiệp.

Cao Tùng Tuyền cũng gật đầu theo. Chỉ riêng có Đông Môn Liễu vẫn ngồi yên không chút phản ứng.

Độc Cô Trí thấy thế kêu hỏi :

- Thúc phụ, thúc phụ vẫn không thể tha thứ cho tiểu điệt sao?

Đông Môn Liễu lạnh lùng đáp :

- Độc Cô bang chủ...

Độc Cô Trí bỗng cười nói :

- Thúc phụ hà tất phải xưng hô như thế. Thúc phụ cứ gọi tiểu điệt với tình thân ruột thịt được rồi!

Đông Môn Liễu nghiêm sắc mặt, xoa tay cười nhạt :

- Hừ hừ! Ta đã bị trúng trùng độc của ngươi, thân tình từ nay kể như đã hết, giờ chỉ còn lợi và hại, Độc Cô bang chủ nghe vài lời tâm huyết của ta.

Độc Cô Trí nhướng mày nghiêm giọng ngay :

- Đông Môn cung phụng cứ nói!

Đông Môn Liễu mắt xạ thần quang, hừ giọng mũi một tiếng, liền nói :

- Nếu như mình ta, ta thề để cho “Độc Khiết Ác Trùng” cắn đứt ruột gan, nhưng ta cũng phải giết chết người ngay nhưng...

Nói đến đó, Đông Môn Liễu đưa mắt nhìn ái nữ của mình, rồi cất tiếng thờ dài nói tiếp :

- Nhưng vì con gái ta, ta đành để bị người kèm chế! Được, ta sẽ vì con ta, giao đấu một trận sống mái với La Đại Cường và Hối đại sư.

Độc Cô Trí cả mừng kêu lớn :

- Xin đa tạ thúc phụ, Lão cung phụng...

Nhưng Đông Môn Liễu vụt ngắt ngang lời đối phương, nói lớn :

- Người đừng cao hứng vội. Đông Môn Liễu này đâu phải là kẻ dễ bị kèm chế như người đã tưởng, ta còn có điều kiện.

Độc Cô Trí cười hà hà nói :

- Bốn tọa biết rõ điều kiện của Lão cung phụng rồi, chắc có lẽ Lão cung phụng định bắt buộc bốn tọa phải cho Đông Môn cô nương uống giải trùng dược trước đã chứ gì?

Đông Môn Liễu lạnh lùng đáp :

- Không những thế, người còn phải để con gái ta theo Hạ Hầu cô nương và La cô nương an nhiên rời khỏi nơi này!

Độc Cô Trí ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lại phải như thế. Lão cung phụng có thể cho bốn tọa biết lý do không?

Đông Môn Liễu đáp :

- Ta đã tự để lầm lỡ nên ta không nỡ để con gái ta phải lầm lỡ như ta. Ta bắt con ta từ nay phải đi con đường chính, và nó sẽ trở thành một nhân vật đường đường chính chính trong giới võ lâm. Chỉ có vậy thôi!

Độc Cô Trí hơi có vẻ khó nghĩ, cau mày hỏi :

- Giả như bốn tọa để lệnh ái bình yên rời khỏi cốc này rồi, khi ấy Lão cung phụng không còn gì lo ngại, biết đâu Lão cung phụng lại không trở mặt vô tình...

Không để Độc Cô Trí nói hết, Đông Môn Liễu đã trầm tiếng quát :

- Độc Cô Trí người hãy câm miệng lại! Người dám xem ta là kẻ phản phúc vô thường sao?

Thân là Bang chủ của Lục Tàn bang, Độc Cô Trí thường ngày la hét quần hùng, hôm nay lại dùng “Độc Khiết Ác Trùng” chế ngự được Tứ đại cung phụng, lão ta càng dương dương tự đắc.

Không ngờ gặp Đông Môn Liễu trong lúc nổi giận to tiếng quát mắng, Độc Cô Trí có vẻ đờm chiến tâm hàn, lão vội gượng cười giả lả :

- Được rồi! Được rồi! Lão cung phụng không nên nổi nóng, bốn tọa sẽ lập tức sai người đưa Đông Môn cô nương, Hạ Hầu cô nương và La cô nương ra khỏi cốc này, và họ sẽ được bình an vô sự!

Đông Môn Liễu bỗng nghiêm nghị nhìn Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân, trầm giọng cảm động :

- Hạ Hầu cô nương với La cô nương hãy hỏi thăm lệnh sư và lệnh bá dùm lão phu nhé, và mong họ hãy làm ơn dạy dùm Đông Môn Phương ái nữ duy nhất của lão phu.

Nói đến đây Đông Môn Liễu tạm ngưng, lão nhướng mày và sau đó lại nói tiếp :

- Còn lão phu từ này trở đi sẽ tận lực làm việc cho Lục Tàn bang đến chết mới thôi.

Những việc xảy ra đều được nhị vị cô nương trông thấy rõ ràng, lão phu không muốn nhiều lời vô ích.

Độc Cô Trí nghe Đông Môn Liễu nói, nhìn bảo Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ hãy tiến chân ba vị cô nương rời khỏi bốn cốc...

Độc Cô Trí chưa nói hết, Hạ Hầu Quyên bỗng xua tay bảo :

- Hãy thông thả đã, bọn ta bây giờ không muốn đi nữa.

Nghe Hạ Hầu Quyên đột nhiên nói thế, không những Độc Cô Trí ngạc nhiên ngay đến Đông Môn Liễu hết sức bất ngờ.

Trông thấy thần tình kinh ngạc của họ, Hạ Hầu Quyên tủm tủm cười, hai mắt bừng sáng, nàng nhướng mày nói :

- Không phải bọn này không đi mà là bọn này chưa đi được.

Độc Cô Trí hỏi :

- Hạ Hầu cô nương còn muốn nghe thêm gì nữa?

Hạ Hầu Quyên cười :

- Sao Độc Cô bang chủ lại mau quên đến thế, Bang chủ có tuyên bố trước mặt mọi người là Bang chủ sẽ nói cho nghe tứ đại bí mật và bây giờ Bang chủ chỉ mới nói được có một nửa, Bang chủ miến quên sao?

Độc Cô Trí kêu “ồ” một tiếng, cười đáp :

- Hóa ra Hạ Hầu cô nương còn muốn nghe hết hai vụ bí mật còn lại chưa kể được, lão phu đã có lời trước, thế nào cũng phải nói hết cho chư vị nghe.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân liền lẳng lặng chờ nghe Độc Cô Trí thuật tiếp.

Độc Cô Trí nhìn vào chiếc thủ cấp đang đặt trên mâm gỗ tại góc bàn đặc ý cười nói :

- Bây giờ bốn nhân cần phải nói rõ thân phận và lai lịch của cái đầu lâu cho chư vị nghe và đồng thời lột rõ mặt mũi cho chư vị xem.

Nói xong Độc Cô Trí đột nhiên mặt hiện đầy sát khí, mắt long lên sáng rực.

Hạ Hầu Quyên giật mình, nàng lo sợ không lẽ Bành Bạch Y bí mật giả dạng thành “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình đã bị bại lộ và chàng đã bị giết chết? Nếu không, tạo sao chàng?...

Nàng chưa nghĩ hết, Độc Cô Trí đã tiếp tục cười nói :

- Trong “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội”, bởi có Hạ Hầu cô nương giả dạng thành “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, và La cô nương giả dạng thành “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La phá rối bốn bang, nên đã khiến bốn nhân phải đề cao cảnh giác.

Hạ Hầu Quyên trong bụng kêu trời, nàng nghĩ thầm :

“Thảo nào Bành Bạch Y gặp phải bất trắc, ta tuy không giết chết chàng, nhưng chàng đã chết vì ta!”

Độc Cô Trí quét mắt nhìn Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đoạn lạnh lùng nói :

- Sau khi bốn nhân chú ý xem xét, bốn nhân bắt đầu nhận ra “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình, một nhân vật tài cao hơn người và đã được thăng tới chức “Nội Tam đường chủ” rất có thể là Bành Bạch Y, con trai của Ai Lao đại hiệp Quy Vân bảo chủ Bành Ngũ tiên sinh.

Hạ Hầu Quyên sợ điếng trong lòng, nhưng cố trấn tĩnh hỏi :

- Độc Cô bang chủ không nên vì chút nghi ngờ mà... Nhưng Bang chủ... có chứng cứ gì không?

Độc Cô Trí cười ha hả nói :

- Vì ta không tin chắc, nên ta mới bày ra tiệc “đại yến” này để hầu tìm ra chứng cứ.

La Hương Vân sực hiểu ra nàng thất thanh kêu lớn :

- Á! Chiếc đầu lâu ấy là...

Và Độc Cô Trí chận lời :

- Đúng! Do chiếc đầu lâu kia mà ta có thể nhìn ra hay không “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình có phải là Bành Bạch Y đã giả trang để đánh lừa ta. Phụ tử chi tình, xuất y thiên tính, không đời nào con trông thấy đầu cha mà không có chút xúc cảm.

Đông Môn Liễu đột nhiên xen vào hỏi :

- Nay Độc Cô bang chủ, công lực của Bành Ngũ tiên sinh ngang hàng với lão phu, Bang chủ làm thế nào mà chém được đầu lão ta tải về Thiên Huyền cốc?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Thúc... à mà Lão cung phụng không lẽ Lão cung phụng quên mất câu “xác thật đầu giả” bốn nhân đã nói rồi sao?

Đông Môn Liễu nói :

- Thế thì thủ cấp vừa rồi không phải là thủ cấp thật của Bành Ngũ tiên sinh.

Độc Cô Trí nhếch môi cười :

- Phải, đó chỉ thủ cấp bằng gỗ do một người thợ mộc tài giỏi đẻo gọt giống y theo diện mạo của “Bành Ngũ tiên sinh”. Ta đã khéo léo phao tin đồn có một vị đệ nhất cao thủ võ lâm đã bị sát hại thế mới khiến Bành Bạch Y hóa trang thành “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình để lộ chân tướng chứ.

Đã từng thọ ơn cứu mạng của Bành Bạch Y, lại còn hứa sẽ làm mối La Hương Vân cho chàng nên Hạ Hầu Quyên vừa nghe xong hung tin, thiếu chút nữa nàng la hét lên kinh hãi.

Độc Cô Trí quá đau lòng nàng muốn xuất thủ, quyết một trận sống mái với Độc Cô Trí nhưng giữa lúc nàng sát khí bừng bừng nổi dậy thì Đông Môn Liễu đã kêu lớn :

- Hạ Hầu cô nương, Độc Cô bang chủ đã ưng chịu lời lão phu yêu cầu là tha cho con gái lão với Hạ Hầu cô nương và La cô nương an nhiên xuất cốc nên lão phu sẽ phải tận tâm giữ chức Cung phụng cho Lục Tàn bang, tận lực bảo hộ Độc Cô bang chủ, ta khuyên cô nương chớ nên liều lĩnh, sau khi bọn cô nương rời khỏi cốc rồi, có thể lập tức triệu tập quần hùng, đôi bên quyết chiến với nhau, chứ hiện giờ cô nương không được làm liều, hư mất cả đại sự!

Hạ Hầu Quyên nghiêng răng túc tối, nàng vừa định lên tiếng, Độc Cô Trí đã dựng ngược đôi mày ha hả cười lớn :

- Bành Bạch Y không may bị bại lộ chân tướng, khiến bốn nhân bắt được chứng cứ đó là chuyện rủi cho y, thỉnh Vi hộ pháp, với Vân hộ pháp đem hãn ra đây xử quyết trước mặt người để làm gương cho kẻ khác sau này.

Nói đến đây, Độc Cô Trí đưa mắt nhìn về phía Vân Thiên Lý ra lệnh :

- Vân đường chủ hãy đem cái đầu người đến cho Hạ Hầu cô nương, La cô nương được gặp mặt lần chót.

Hồi nãy Hạ Hầu Quyên nổi nóng định liều mạng đại náo Lục Tàn bang một phen cho hả giận, nhưng hiện giờ sau khi nhận rõ chiếc đầu lâu rồi, nàng thích chí bật cười khanh khách.

Thiên hạ thật nhiều chuyện bất ngờ, những kẻ trước khi muốn cười phần nhiều về sau lại muốn khóc là thế.

Hóa ra chiếc đầu lâu của kẻ đã do Vi Phong trói chặt đem ra, và đã do Vân Thiên Lý tự tay chém lìa khỏi cổ đầu phải là thủ cấp của Bành Bạch Y, trái lại chính là thủ cấp của Vi Phong.

Hạ Hầu Quyên cười xong, nàng sực nghĩ ra là tạo sao chính nàng đã sử dụng độc môn thủ pháp điểm trúng ngực Vi Phong ở trong Thủy Tạ mà Bành Bạch Y đã có thể trong chớp nhoáng vào trong ấy giải huyết cứu Vi Phong và dẫn hãn ra ngoài này.

Không nói cũng rõ Vi Phong lúc ấy chỉ là một Vi Phong giả, giờ chỉ riêng có điểm Vi Phong giả hiệu là ai mà thôi.

Bây giờ Độc Cô Trí cũng đã hiểu rõ đầu đuôi, lão vội quét mắt tìm kiếm Vi Phong, nhưng đâu còn thấy hình bóng hãn ta nữa!

Độc Cô Trí quá then hóa giận, mặt đỏ như gấc vội nhìn “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, cười lạt hỏi :

- Cao cung phụng, Vi hộ pháp là học trò của Cung phụng, tạo sao ngồi chung với nhau rất lâu, Cung phụng vẫn không thể nhìn ra được Vi Phong giả chứ.

Cao Tùng Tuyền đang bị trúng phải “Độc Khiết Ác Trùng” lại đau lòng về ái đồ thọ thảm tử, nghe Độc Cô Trí hỏi thế, lão gượng cười lạt đáp.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Nấu Rượu Luận Anh Hùng

Thấy Độc Cô Trí sai tên họ Vi làm những khó hiểu như vậy, Hạ Hầu Quyên sốt ruột hỏi Độc Cô Trí :

- Độc Cô bang chủ, Bang chủ làm như thế có dụng ý gì chẳng?

Độc Cô Trí đắc ý cười đáp :

- Đây là kiểu “Phụ Tử Dị Đầu” đấy cô nương!

Hạ Hầu Quyên đoán không ra, lại hỏi :

- “Phụ Tử Dị Đầu” là thế nào hở Bang chủ?

Độc Cô Trí bỗng sa sầm nét mặt, cười gằn :

- “Phụ Tử Dị Đầu” tức là “Xác con đầu cha” hay là “xác thật đầu giả”! Cô nương hiểu rồi chứ?

La Hương Vân chột “ồ” khẽ một tiếng rồi cười nói :

- Tiểu nữ nghĩ ra rồi, hóa ra thi thể trên cột là con trai của “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong?

Độc Cô Trí nói :

- Không phải!

La Hương Vân ngạc nhiên :

- Một khi đã là đầu của “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong thì... thừa... như Độc Cô bang chủ vừa nói là “Tử thi phụ đầu” thi thể trên cột kia phải là...

Độc Cô Trí cười lạt, chặn lời :

- Chư vị cho rằng đây là đầu lâu của “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong chẳng?

Đông Môn Liễu mỉm cười lên tiếng :

- Lão phu nghĩ Bốc Ngọc Phong là tên khôn lanh mưu trí nên lão phu không tin đã bị lọt vào tay ta?

Đông Môn Phương ngồi bên cạnh cũng xen vào hỏi :

- Độc Cô bang chủ đã nói như thế thì cái đầu kia là của ai?

Đông Môn Liễu cười bảo Độc Cô Trí :

- Độc Cô hiền điệt nói đi nói lại mãi vẫn chưa nói rõ thân phận lai lịch của thi thể và đầu người kia, làm không ai hiểu gì cả. Vậy hiền điệt cứ nói toạc ra đi, còn đợi chờ gì.

Độc Cô Trí vẫn không nghe lão vừa cười vừa đáp :

- Tiểu điệt đã bảo hai vụ bí mật về đầu người và thi thể này lưu lại đến giờ chót, lát nữa thế nào chư vị cũng sẽ rõ, chư vị cứ việc yên tâm.

Đông Môn Liễu sẽ cau mày rồi cười nói :

T - Nếu thế hiền điệt hãy tuyên bố hai vụ bí mật thứ tư cho mọi người nghe trước đi.

Độc Cô Trí nghe Đông Môn Liễu nói thế liền quét cặp thần quang sáng rực long lanh nhìn qua khắp nơi rồi lớn tiếng hỏi :

- Chắc chư vị đều biết trong đời Tam quốc có một đoạn cổ sự kêu là “Thanh mai nấu rượu luận anh hùng” chứ?

Mao Linh Hòa chột lên tiếng hỏi :

- Độc Cô bang chủ hôm nay muốn đàm luận về anh hùng à?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Ngày xưa là “Thanh mai nấu rượu luận anh hùng”, còn hôm nay là “Xác người nấu rượu luận anh hùng”. Nhưng dù xưa hay nay vẫn đều được cả chứ?

Hạ Hầu Uyên nhìn sững Độc Cô Trí, trong bụng rất khó chịu, nhưng cũng cố tươi cười hỏi :

- Luận “gian hùng” có lẽ nhiều thú vị hơn luận “anh hùng” đấy Bang chủ. Nhưng không hiểu Độc Cô bang chủ định luận như thế nào?

Độc Cô Trí biết Hạ Hầu Uyên xỏ xiên khéo, nhưng vốn thâm hiểm, lão không để lộ sát khí ra mặt, mà cười lạt đáp :

- Lão phu sẽ lật tẩy hai vụ bí mật để chứng minh ai là đại gian hùng của đương thế võ lâm!

Mao Linh Hòa đảo nhanh đôi nhãn quang màu Bích lục, rồi nâng ly rượu uống hết phân nửa, đoạn cười

khanh khách hỏi :

- Độc Cô bang chủ cho rằng trong dương thế võ lâm có hai tên đại gian hùng?

Độc Cô Trí khẽ gật đầu :

- Phải! Lão phu hoàn toàn đồng ý với Tào Mạnh Đức trong khi nấu rượu luận anh hùng.

Mao Linh Hòa ngạc nhiên :

- Thế Bang chủ cho ai là hai tên đại gian hùng trong dương thế võ lâm?

Độc Cô Trí lạnh lùng nhìn Mao Linh Hòa :

- Là Sư Ma với ta chứ còn ai vào đấy nữa!

Mao Linh Hòa nghe nói lại càng ngạc nhiên. Còn Đông Môn Liễu thì hứ to một tiếng, ngoảnh mặt nhanh sang hướng khác.

Vừa ngạc nhiên xong, Mao Linh Hòa bỗng khoác tay lia lịa, ha hả cười lớn :

- Độc Cô bang chủ đã nói quá lời, Bang chủ trí tuệ trác tuyệt thống lãnh quần luân, không bao lâu nữa sẽ thành thiên hạ võ lâm bá chủ như thế mới đáng mặt là đại gian hùng chứ còn Mao Linh Hòa này thì có tài đức gì...

Không để cho họ Mao nói hết, Độc Cô Trí vội ngắt lời cười nửa miệng :

- Mao cung phụng không quá tự khiêm nhường đấy chớ? Được để lão phu nói lên mấy điểm chứng minh Mao cung phụng đáng mặt là một đại gian hùng nhé!

Mao Linh Hòa vụt biến sắc, trong khi Độc Cô Trí vẫn thản nhiên nhìn Đông Môn Liễu mỉm cười nói :

- Đông Môn thúc phụ vừa rồi có ném ra được trong món “Hồng Thiên Lục Vị” có chất độc hay không?

Đông Môn Liễu lắc đầu :

- Không!

Độc Cô Trí cười :

- Đúng như thế, quả thật không có qua tý gì là độc cả, nhưng món ăn vô độc ấy những người khác có thể yên trí hưởng thụ, duy chỉ có một mình Đông Môn thúc phụ không thể nào ăn được.

Mao Linh Hòa lại càng biến sắc hơn.

Đông Môn Liễu không hiểu đầu đuôi cau mày hỏi :

- Tại sao Độc Cô hiền điệt lại nói như thế, không lẽ da dầy của ta không tốt bằng người khác?

Độc Cô Trí phì cười :

- Hai môn “Nội Ngũ Hành” với “Ngoại Ngũ Hành” công lực của thúc phụ đều đạt đến mức lư hỏa thuần thanh có thể bảo rằng tạng phủ của thúc phụ còn cứng rắn hơn thép nữa đấy.

Đông Môn Liễu hào tình bộc phát, lão cười lớn :

- Độc Cô hiền điệt này, hiền điệt càng nói càng khiến chú điên đầu thêm, không lẽ tạng phủ cứng như sắt thép của chú không tiêu hóa nổi món “Hồng Thiêu Lục Vĩ”?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Đừng nói là tạng phủ chỉ cứng như thép của thúc phụ ngay như tạng phủ của thúc phụ có bằng thứ gì cứng hơn sắt thép cũng không tiêu hóa thứ độc môn kỳ độc ấy nổi như thường.

Đông Môn Liễu lại càng ngẩn người ra, lão nghe nói thế có ý không vui :

- Tại sao hiền điệt cứ nói quanh nói quẩn mãi như thế, có phải vừa rồi hiền điệt có nói trong món “Hồng Thiêu Lục Vĩ” này không có chất độc không?

Độc Cô Trí gật đầu :

- Món “Hồng Thiêu Lục Vĩ” quả thật không có chất độc nhưng trước khi thúc phụ ăn món này, thúc phụ đã bị trúng độc được khác.

Khi ấy “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa với “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền bỗng đưa mắt nhìn nhau, cả hai định rời khỏi bàn tiệc ngay lập tức.

Nhưng Độc Cô Trí nào phải tay vừa, lão ma đầu đã nhìn thấu tâm can của Mao Linh Hòa với Cao Tùng Tuyền nên lập tức nói lớn :

- Mao cung phụng và Cao cung phụng hà tất phải rời khỏi bàn tiệc làm gì, bộ nhị vị không định nghe hết câu chuyện “Nấu rượu luận anh hùng” của bốn tọa sao?

Mao Linh Hòa và Cao Tùng Tuyền nghe nói đến sượng sùng đỏ mặt. Nhưng cả hai đều cho rằng dù sao Đông Môn Liễu cũng đã bị trúng độc thụ chế, nếu không may có gì xảy ra đi nữa, cũng không có ai hiện đang có mặt tại đây đáng phải lo ngại, nên cả hai đều mỉm cười trấn tĩnh cười đáp :

- Bang chủ có tính đa nghi đấy thôi, chứ thực ra hai anh em chúng tôi đang muốn nghe hết câu chuyện

“Giang hùng cao luận” của Bang chủ lắm chứ, lẽ nào lại đột nhiên bỏ đi?

Độc Cô Trí bỗng cười lạt một tiếng quay hỏi Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ, “Tu La Thất Tuyệt Mãng” và “Càng Cường Độc Hỏa Lô” ở xung quanh thủy tạ bình đài này đã được bố trí sẵn sàng chưa?

Vân Thiên Lý vội đáp :

- Dạ thưa Bang chủ đã bố trí xong xuôi rồi.

Độc Cô Trí gằn giọng nói lớn :

- Bắt đầu từ giờ phút này, trừ phi có lệnh của bốn tọa, còn tất cả không ai được phép rời khỏi bàn tiệc. Nếu ai vi phạm, Vân đường chủ sẽ dùng “Tu La Thất Tuyệt Mãng” vây khốn người ấy, rồi lập tức phát động “Càng Cường Độc Hỏa Lô” đánh nát tan ra tro bụi cho bốn tọa khỏi cần đợi lệnh nghe chưa?

Vân Thiên Lý ứng tiếng lãnh mạng trong khi Mao Linh Hòa và Cao Tùng Tuyền biến sắc không yên.

Ngay đến Đông Môn Liễu cũng phải cau mày nhìn hỏi Độc Cô Trí :

- Độc Cô hiền điệt, theo lời hiền điệt thì trong người chú đã bị trúng độc từ trước, không thể ăn món “Hồng Thiêu Lục Vĩ”.

Độc Cô Trí mỉm cười gật đầu :

- Thúc phụ đã bị trúng phải thứ “Lưỡng đoạn vô hình độc” vô cùng lợi hại.

Đông Môn Liễu nói :

- Tên “Lưỡng đoạn vô hình độc” sao nghe thật lạ tai, đây là lần đầu chú mới nghe nói tới.

Độc Cô Trí liếc nhanh “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa nhếch miệng nở một nụ cười hiểm độc đoạn gằn giọng nói :

- “Lưỡng đoạn vô hình độc” tức là phải thi triển trước sau hai giai đoạn, giai đoạn thứ nhất vô tình vô sắc vị, có thể khiến kẻ bị trúng độc u mê không hay biết gì cả, do đó chất độc sẽ tiềm tàng trong nội thể.

Đông Môn Liễu lập tức hỏi nhanh :

- Còn giai đoạn thứ nhì thì sao?

Độc Cô Trí đáp :

- Giai đoạn thứ nhì là tìm cách dụ phát kỳ độc dự tàng ở giai đoạn thứ nhất, mà không cần phải dùng tới thuốc nghĩa là kẻ bị ngộ độc chỉ ăn một thức ăn hoặc uống một thứ thức uống nào có đặc tính dụ độc là được. Thúc phụ công nhận thứ “Lưỡng đoạn vô hình” độc là cao minh không?

Đông Môn Liễu bỗng xé ngược mày quắc mắt và sa sầm mặt hỏi Độc Cô Trí :

- Người đã biết ta bị trúng kỳ độc, phải kiên cử cẩn thận, tạo sao người còn chuẩn bị môn “Hồng Thiêu Lục Vĩ” này cho bữa đại yến hôm nay chớ?

Tuy thấy Đông Môn Liễu đã nổi giận đùng đùng, nhưng Độc Cô Trí vẫn thản nhiên không chút e ngại, lão ma đầu họ Độc Cô bình tĩnh đáp :

- Thúc phụ hãy bình tâm nghe cháu nói, không phải tự ý cháu bày ra món ăn ấy, mà do Mao cung phụng sắp đặt sẵn cả đấy. Nhân tiện bốn cung có sẵn được con nai tại Đồng Bách sơn, Mao cung phụng bảo rất ưa thích món “Hồng Thiêu Lục Vĩ” nên đã căn dặn nhà bếp trước, cháu là chủ nhân không lẽ lại đi từ chối, không làm vừa sở thích của khách?

Đông Môn Liễu nghe ra, liền quắc mắt nhìn thẳng vào Mao Linh Hòa quát hỏi :

- Tên họ Mao kia người định giở trò gì với ta đây?

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân ngồi yên để ý theo dõi tình thế, đến đây cả hai nàng vừa mừng vừa lo sợ.

Cả hai mừng vì nơi đây sẽ có nhiều trò hay mới lạ diễn ra. Và họ lo sợ bởi họ đang ở trong vòng vây của địch, cục diện khẩn trương trước mắt rồi không hiểu sẽ diễn biến đến đâu?

Đang khi hai nàng hoang mang hồi hộp, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa bỗng cười một tiếng đáp lớn :

- Người dùng chữ “giở trò” với ta có hơi nặng lời đấy. Sự thật ta chỉ muốn thử xem “Chỉ Phát Vũ Sĩ” của Trung Nguyên võ lâm có được bao nhiêu bản lĩnh mà Độc Cô bang chủ phải tôn xưng là “Thủ tịch Cung phụng” thôi!

Mao Linh Hòa thấy chuyện bí mật của mình đã bị Độc Cô Trí biết rõ, nên lão đánh liều làm ra vẻ quang minh chính đại, tự nhận việc làm của mình.

Đông Môn Liễu nghe đối phương nói thế trong bụng hết sức giận dữ, nhưng biết giận trong lúc này bất lợi, nên lão cố nhịn nhục, gượng bình tĩnh hỏi :

- Đông Môn Liễu này chỉ là một kẻ hữu danh vô thực, không có qua chút thực học, lại càng kém thủ đoạn ám tiến hại người. Bây giờ ta muốn hỏi người giai đoạn thứ nhất của “Lưỡng đoạn vô hình độc”,

người đã thi triển lúc nào và tại đâu, người có thể cho ta biết được không?

Mao Linh Hòa chưa kịp trả lời Độc Cô Trí bỗng nói :

- Bộ thức phụ đã quên mất cái ấn “Hán Võ Hương Hầu” rồi sao?

Đông Môn Liễu sực nhớ ra vụt kêu lên :

- Hừm! Hóa ra chất độc đã bôi trước vào chiếc ấn. Mao Linh Hòa, sao người quý quyết độc ác thật!

Mao Linh Hòa cười khanh khách :

- Bộ vừa rồi Lão cung phụng không nhớ Độc Cô bang chủ có nói câu: “Sư quân với Tháo” sao? Nếu Mao Linh Hòa này không có chút thủ đoạn như thế này thì làm thế nào có thể được Độc Cô bang chủ ngợi khen là một trong hai kẻ gian hùng giữa tiệc đại yến nấu rượu luận anh hùng một cách vinh hạnh như vậy?

Đông Môn Liễu gằn tiếng quát :

- Mao Linh Hòa, người thật là tên ác gian khốn nạn!

Mao Linh Hòa cười lạt :

- Đông Môn Liễu, hiện giờ kỳ độc trong người đang dần dần bộc phát, có lẽ chỉ còn độ một quãng thời gian ngắn chừng uống xong ly trà nóng, ruột gan của người sẽ nát tan! Tại sao người còn không chịu lay lục cúi đầu chịu phục ta.

Đông Môn Liễu quát lớn :

- Khốn nạn, người là gì để ta phải lay lục người?

Mao Linh Hòa bỗng cười ha hả, rồi nhìn quanh khắp lượt nói lớn :

- Không những chỉ một mình người, ngay cả toàn thể Lục Tàn bang trong Thiên Huyền cốc này cũng phải phục tùng mạng lệnh của ta từ giờ này.

Độc Cô Trí nhìn Mao Linh Hòa, nhưng thản nhiên cười hỏi :

- Mao cung phụng, câu “Lục Tàn bang trong Thiên Huyền cốc”, cung phụng vừa nói nghĩa là thế nào?

Mao Linh Hòa cười giọng âm lạnh :

- Độc Cô bang chủ là một nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, có lẽ nào Bang chủ không hiểu ý nghĩa câu nói của ta sao?

Độc Cô Trí không nổi giận, trái lại vẫn bình thản như thường :

- Lão phu thân là nhất bang chủ, nên phải tôn kính Mao cung phụng, còn nếu bảo rằng lão phu phải phục tùng mệnh lệnh của Mao cung phụng, như thế không sợ thái quá sao?

Mao Linh Hòa cười gằn :

- Độc Cô bang chủ không nghĩ thử xem bọn “Hải Ngoại tam ma” với thất đệ tử, muốn sáng lập một “đại phái” lực lượng hùng hậu có dư, tội gì phải làm mọi cho kẻ khác, giữ chức “Cung phụng” và “Hộ pháp”?...

Độc Cô Trí mặt vẫn lạnh lùng, lão cất tiếng hỏi :

- Bọn người một khi không muốn làm mọi cho kẻ khác, thế bọn người định đến đây làm gì?

Mao Linh Hòa đáp :

- Lý do hết sức dễ hiểu là anh em bọn ta ở hải ngoại quá lâu, đối với Trung Nguyên võ lâm rất xa lạ nên mới định tìm cơ hội tìm hiểu rõ hơn, hai vì sáng nghiệp khó khăn, trừ nhân hòa ra còn cần địa lợi. Thiên Huyền, Thiên Kỳ lưỡng cốc của bọn người đã nhờ thiên nhiên lại thêm nhân lực, biến thành một nơi sở tại hết sức lý tưởng đối với bọn ta.

Độc Cô Trí bật cười khó hiểu :

- Thế ra chính lão phu là kẻ đã đem cướp vào nhà?

Mao Linh Hòa thấy Độc Cô Trí cười nói như vậy trong khi đáng lẽ ra lão không thể cười nổi nên bụng bắt đầu sinh nghi.

Mao Linh Hòa cau mày thầm suy nghĩ giây lát nhưng vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân tạo sao Độc Cô Trí lại cười nên gượng bình tĩnh lựa lời nói :

- Độc Cô bang chủ đang có bệnh Bang chủ nên tĩnh dưỡng không nên quá sức lao lực tranh hùng tranh bá với võ lâm làm gì. Bang chủ nên nhường lại cơ nghiệp cho anh em bọn này chấp chưởng dùm. Mao Linh Hòa này hứa sẽ không được động tới một sợi tóc của Bang chủ và xin tôn Bang chủ chức “Thủ tịch Cung phụng”, Bang chủ nghĩ sao?

Độc Cô Trí nhếch mép cười lạt :

- Mao cung phụng nên hiểu rằng, ngay đến người thường họ cũng không nỡ bỏ mất cơ nghiệp nữa là một kẻ tàn phế này đã phí tận khổ tâm mới dựng nên. Chẳng lẽ chỉ một lời nói tầm thường mà ta cam tâm nhường lại cả một cơ nghiệp vĩ đại sao?

Mao Linh Hòa chưa kịp trả lời, Cao Tùng Tuyên vội cười gằn xen vào :

- Độc Cô bang chủ đã phí tận tâm huyết kinh doanh “Thiên Huyền” “Thiên Kỳ” lưỡng cốc, khai sáng bốn bang, tự nhiên không chịu biếu không cho người khác. Nhưng nếu đem “tính mạng” và “sự nghiệp” ra so sánh, tự nhiên tính mạng vẫn trọng hơn, Bang chủ nghĩ thế nào?

Độc Cô Trí “ồ” to một tiếng, bình tĩnh cười nói :

- Ta đã hiểu rồi, Cao cung phụng muốn nói ta không thể không tuân lệnh đem cơ nghiệp của Lục Tàn bang phụng dâng cho Cung phụng, nếu không ta sẽ bị mạng vong vì môn kỳ độc...

Cao Tùng Tuyền bỗng xéch ngược đôi mày, huênh hoang tự đắc cười to ngắt lời :

- Độc Cô bang chủ nên chữa câu “sẽ bị mạng vong vì môn kỳ độc” thành “đã bị trúng độc và tất sẽ mạng vong” có lẽ đúng hơn!

Toàn thể quần hùng nghe Cao Tùng Tuyền nói thế đều thất kinh, trong khi Độc Cô Trí mắt rực tinh quang xạ thẳng vào mặt Mao Linh Hòa với Cao Tùng Tuyền trầm giọng hỏi :

- Mao cung phụng với Cao cung phụng nói rằng bốn Bang chủ đã bị trúng độc?

Mao Linh Hòa đặc ý, gật đầu :

- Phải, Độc Cô bang chủ còn nhớ khi bọn này vừa vào đến Thiên Huyền cốc, được gặp Độc Cô bang chủ lần đầu không?

- Ta nhớ chứ! Khi ấy ta vì muốn tôn kính các người nên ta mới phá lệ ra tận ngoài “Thiên Kỳ lâm” nghênh đón, và còn đứng trong Thiên Huyền cốc thiết yến tẩy trần cho các người nữa.

Mao Linh Hòa cười ngắt, giương mi nói lớn :

- Không giấu gì Độc Cô bang chủ, khi ấy lão phu có giấu sẵn thuốc độc vào ống tay áo rồi, chỉ cần nhân lúc kính tửu, ngậm vận nội công bí mật bùng độc phẫn bay tan trong không khí, Bang chủ ắt sẽ ngửi phải chất kỳ độc vào lỗ mũi và thuốc độc đã ngấm hết vào bụng Bang chủ ngay. Và bây giờ thì thực sự Độc Cô bang chủ đã ngộ độc rồi đó.

Độc Cô Trí thần sắc trấn động, cau mày hỏi :

- Các người từ hải ngoại xa xôi đến đây, đã được ta cho người mời đến đây một cách chân thành, tạo sao khi vừa gặp mặt các người đã hạ thủ ngay lập tức chứ?

Mao Linh Hòa cười đáp :

- Vì trong buổi sơ kiến của đôi bên, Độc Cô bang chủ không kịp đề phòng, nên bọn này mới thừa cơ hạ độc dễ dàng hơn.

Độc Cô Trí hỏi :

- Môn kỳ độc mà ta đã trúng phải cần vật gì mới có thể dụ phát được?

Mao Linh Hòa nhìn Đông Môn Liễu ngạo nghễ đáp :

- Cũng là môn “Hồng Thiêu Lục Vĩ”. Nói cách khác hai chú cháu của Độc Cô bang chủ cũng cùng một số phận như nhau nếu Bang chủ không chịu ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của bọn này, trong chốc lát Bang chủ sẽ bị đứt ruột đứt gan chết tươi tại chỗ ngay.

Đến đây Đông Môn Liễu không sao nhịn nổi, liền trợn mắt hét lớn :

- Mao Linh Hòa, tên cầu tặc sao ngươi đê tiện vô liêm sỉ như thế?

Đứt lời Đông Môn Liễu phát mạnh ống tay áo, phóng ra một luồng kinh khí tấn công.

Mao Linh Hòa một cú tường Đông Môn Liễu vì độc lực sắp phát bây giờ nội lực nan tụ, hai lão không ngờ đối phương còn dám cường ngạnh nên trong khi bất thần lão chỉ còn cách huy ống tay áo lên đón đỡ.

Thật ra tài nghệ của đôi bên không cách xa nhau mấy. Nhưng một bên trong lúc nổi giận đánh hết sức lực, còn một phía lúc ý y bất ngờ, lật đật đón đỡ, nên sự cách biệt của đôi bên phải chênh lệch nhau.

Bởi vậy, lập tức “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa kêu “hự” một tiếng, cả những lần ghé bị Đông Môn Liễu đánh văng lộn tròn mấy vòng ngã ra mặt đất.

Mao Linh Hòa vội uốn lưng đứng ngay dậy, mớ tóc màu lục rối tung, dựng ngược cả lên trời, mặt lão đỏ như gấc chín, thần thái hung bạo chỉ thẳng vào mặt Đông Môn Liễu quát lớn :

- Đông Môn lão cầu, cái chết đã gần đến trước mắt, ngươi còn dám hung hăng nữa sao.

Lát nữa ta sẽ đem ngươi...

- Ha... ha ha ha....

Mao Linh Hòa chưa dứt lời, trong bàn tiệc bỗng phát ra một chuỗi cười ha hả.

Kẻ vừa cười lạt, không phải Đông Môn Liễu mà là Độc Cô Trí.

Theo tình hình thì hiện giờ thì Độc Cô Trí đáng lý ra phải tức tối phát khóc mới đúng, nhưng lão ta lại cười, cười một cách âm độc khiến Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa và cả Đông Môn Liễu phải ngẩn người kinh ngạc.

Độc Cô Trí cười xong, lão hỏi Hạ Hầu Quyên :

- Hạ Hầu cô nương, cô còn nhớ vừa rồi lão phu có nói bọn mình đang làm gì tại đây không?

Không chút suy nghĩ, Hạ Hầu Quyên đáp ngay :

- Nấu rượu luận anh hùng.

Độc Cô Trí hỏi tiếp :

- Theo ý Hạ Hầu cô nương, dương thế gian hùng phải tôn ai trước nhất?

Hạ Hầu Quyên lại ứng tiếng đáp :

- Câu “Sư quân với Tháo” hồi nãy hình như hơi đúng, nhưng câu “Độc Cô Mạnh Đức” bây giờ đã gần xa sự thật.

Độc Cô Trí cười ha hả :

- Hạ Hầu cô nương biết một mà không biết hai, cô nương đoán lầm rồi, “Mao sư quân” chỉ chiếm được nội một chữ “gian” chứ không đáng xưng “hùng” mà ngay đến cả “gian” cũng còn thua lão phu, bởi thế muốn luận về dương thế võ lâm “đệ nhất gian hùng”, phi Độc Cô Mạnh Đức này mạc thuộc.

Mao Linh Hòa bất phục, đổi cách xưng hô, giận dữ quát :

- Độc Cô Trí, tạo sao ngươi biết ta không bằng ngươi chứ?

Độc Cô Trí lạnh lùng gằn giọng :

- Ngươi chỉ là dụng độc chuyên gia, còn ta là tổ tôn của những kẻ dụng độc, sao ta lại không biết. Hừm! Ngươi cứ ngỡ rằng ta đã bị trúng độc từ lâu rồi phải không? Ngươi lầm! Ngươi biết đâu được ta đã phòng bị ngửi trước một thứ giải độc đạo của ta trước khi bày tiệc tẩy trần để nghênh tiếp bọn Hải Ngoại tam ma các ngươi.

Mao Linh Hòa với Cao Tùng Tuyền nghe nói vụt biến sắc. Đông Môn Liễu, Đông Môn Phương với bọn Vân Thiên Lý đều cảm thấy yên tâm.

La Hương Vân bỗng hỏi xen vào :

- Độc Cô bang chủ làm thế nào Bang chủ có biết trước mà phòng bị bọn Hải Ngoại tam ma một cách tài tình như vậy?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Dụng thi sự cần phải hiểu rõ rành mạch người và việc mới có thể chỉ huy theo ý muốn của mình chứ.

Một khi lão phu đã sai người đi thỉnh chúng đến đây tham gia Lục Tàn bang, tất nhiên lão phu đã biết trước có tên “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa rất tài giỏi về môn dụng độc, đồng thời cũng là một nhân vật tâm cơ xảo quyệt đáng để ý chứ.

Mao Linh Hòa kêu “hừ” giọng mũi một tiếng lườm Độc Cô Trí không nháy mắt.

Độc Cô Trí mỉm cười nói :

- Mao Linh Hòa, người đừng nóng nảy làm gì, hãy cố nuốt giận để nghe ta nói tiếp, vì người sẽ còn phải tức giận nhiều nữa kìa.

Mao Linh Hòa quát lớn :

- Người cứ việc nói tiếp đi. Ta chờ nghe đó!

Độc Cô Trí cười hì hì nói :

- Thế thì bọn người hãy lắng nghe ta nói. Không những ta không bị trúng độc, mà ta còn bơi lén vào ghế và đưa ly chén của bọn Hải Ngoại tam ma và thất đại đệ tử của bọn người một thứ độc vô hình vô sắc, lợi hại còn hơn thứ độc dược của bọn người thập bội.

Mao Linh Hòa và Cao Tùng Tuyền đã biến sắc càng biến sắc thêm, cả hai vội vận khí hành công bí mật xem xét cơ thể mình có bị trúng độc thật không?

Độc Cô Trí biết thế vội lắc đầu cười nói :

- Bọn người bắt tất phải hành công xem dò làm gì nếu như bọn người có cảm giác trước khi chất độc dụ phát ta đâu dám tự xưng là “Dụng độc tổ tông” nữa?

Cao Tùng Tuyền quát lớn :

- Độc Cô Trí hạ độc bọn ta với dụng ý gì?

Độc Cô Trí đáp :

- Bọn người cứ việc yên tâm ta không muốn giết bọn người, chỉ cốt ý lợi dụng bọn người.

Nếu không đến lúc “Bàn Nhược am chủ”, “Kim Tiền Túy Ông” kéo đến phá nát Lục Tàn bang thử hỏi một vị Bang chủ bán thân bất động như ta, biết đối địch với bọn tuyệt thế cao nhân ấy bằng cách nào chứ?

Nói đến đây Độc Cô Trí ngừng lại rồi cười giọng âm lại nói tiếp :

- Ở đời những kẻ nuôi hổ giữ nhà dễ bị hổ phản phúc cắn lại lắm, dùng tới chút ít cân não, buộc mạnh

hổ phải kiên sợ oai chủ và ngoan ngoãn phục tùng chủ nhân.

Mao Linh Hòa lườm Độc Cô Trí cười gằn :

- Độc Cô Trí, người lợi hại, may mắn thoát nạn, nhưng Đông Môn Liễu “Thủ tịch Cung phụng” của người đầu sao cũng đã bị trúng phải kỳ độc của ta rồi, bây giờ ta muốn đôi bên trao đổi thuốc giải độc xong sẽ tranh hùng với nhau một trận quyết liệt xem ai thua ai được, người nghĩ sao?

Độc Cô Trí lắc đầu cười nói :

- Sao người dám mơ tưởng như vậy, chính Đông Môn thúc phụ của ta cũng chưa bị trúng độc của người kia mà...

Mao Linh Hòa không tin, hét lớn :

- Sao người biết! Rõ ràng lão ta đã cầm lấy chiếc ấn “Hán Võ Vương Hầu” lật qua lật lại xem mãi không thôi, lão ta lại còn dùng sức bóp nát chiếc ấn ra, tạo sao người dám bảo lão ta chưa hề bị trúng độc?

Độc Cô Trí cười khanh khách đột nhiên nhìn sang Vân Thiên Lý, trầm tiếng ra lệnh :

- Hãy nổi trống lên cho ta!

Vân Thiên Lý liền giơ tay ra hiệu. Lập tức phía ngoài “Thủy Tạ Bình Đài” vang lên tiếng trống tung, tung...

Tiếng trống mỗi lúc mỗi nhanh, chừng dứt ba hồi “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyên, “Lục Pháp Ma Quân” Mao Linh Hòa và “Chi Phất Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương mặt mày đều biến sắc.

Bốn người đều cảm thấy như trong bụng mình có vật gì bò khó chịu vô cùng. Cứ tiếng trống càng thúc nhanh, nó bò càng lẹ hơn, khiến ai nấy đều nhăn mặt khổ sở.

Độc Cô Trí đoán biết bọn họ đã hiểu rõ lợi hại rồi liền ra lệnh ngay cho Vân Thiên Lý ngừng trống.

Độc Cô Trí đắc ý cười vang lên :

- Loại trùng độc này còn lợi hại hơn thứ trùng độc của người Liêu thường hay sử dụng ta đã tốn tiền công phu mới tìm ra được một trăm lẻ tám con “Thiên bài độc khiết” để luyện ra thứ kỳ độc này đây.

Đông Môn Liễu quắc cặp mắt rực lửa, nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Trí, quát lớn :

- Độc Cô Trí, người... người cũng nở dùng trùng độc hãm hại ta nữa sao?

Độc Cô Trí cúi đầu tùm tùm cười đáp :

- Cũng may là thúc phụ đã bị trúng trùng độc trước, trong mình tự phát sức đề kháng những chất độc khác, nếu không thúc phụ đã bị bỏ mạng bởi âm mưu sâu độc của Mao cung phụng rồi đấy.

Đông Môn Liễu chưa hết giận, chỉ tay điểm vào mặt Độc Cô Trí :

- Độc...

Bằng một thần thái hết sức an nhàn Độc Cô Trí tiếp lời cười nói :

- Đông Môn thúc phụ chớ nên nổi giận. “Thiên Bài Độc Khiến Ác Tùng” một khi đã phát ra thì thần tiên cũng khó chữa khỏi nữa đấy!

Đông Môn Liễu giận quát :

- Ta đâu sợ...

Không chờ cho Đông Môn Liễu nói hết, Độc Cô Trí vội chặn lời nói :

- Dẫu cho công lực của thúc phụ cao siêu và thúc phụ có không sợ trúng độc đi nữa cũng còn Đông Môn Phương biểu muội, biểu muội tuổi còn trẻ, nếu không may bị oan thác, thúc phụ tất sẽ đau đớn ôm hận suốt đời.

Mấy câu nói vừa qua của Độc Cô Trí còn lợi hại hơn bất cứ thứ trùng độc nào trăm ngàn lần. Thật vậy Đông Môn Liễu vội liếc nhìn con gái lão và thất thanh thở dài, nhuệ khí anh hùng lập tức tiêu tan.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đều cảm thấy kinh tâm, động phách khâm phục Lục Tàn bang chủ Độc Cô Trí tâm kế độc ác thủ đoạn xảo quyết đáng mặt đệ nhất gian hùng trong đương thế võ lâm. Trong khi Đông Môn Liễu lo sợ cho con gái thì Đông Môn Phương bỗng dựng ngược mày liễu nói lớn :

- Gia gia không nên vì con mà sợ sệt chi cả, gia gia cứ việc hạ thủ giết chết tên khốn nạn Độc Cô Trí đi... con... con không cần có một biểu huynh vô tình vô nghĩa như hần.

Đông Môn Liễu đời nào chịu nghe, tuy lão giận tím ruột nhưng phải lắc đầu lia lịa.

Đông Môn Phương tính nóng như lửa nàng vụt la lớn :

- Nếu gia gia không chịu động thủ con sẽ động thủ một mình...

Nàng vừa nói vừa đứng phắt dậy định nhảy xổ vào tấn công Độc Cô Trí.

Nhưng Đông Môn Liễu đã kịp thời ra tay phóng ngay một đạo chỉ phong vào giữa lưng con gái lão.

Đông Môn Phương kêu hự một tiếng ngã vật ngay xuống ghế.

Đông Môn Liễu cố hết sức nén giận, lấy lại thần sắc chính thường thản nhiên hỏi Độc Cô Trí :

- Độc Cô Trí, tạo sao khi không người lại hạ trùng độc chứ, người làm thế với mục đích gì?

Độc Cô Trí đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân lạnh lùng đáp :

- Theo tin tình báo chính xác thì song phương của Hạ Hầu cô nương là “Bàn Nhược am chủ” và bá phụ của La cô nương là “Kim Tiên Túy Ông” La Đại Cuồng đã cùng với đám cao thủ tài ba nhất của đương thế võ lâm đang có mặt tại xung quanh Đồng Bách sơn định công phá Lục Tàn bang ra tro bụi nên buộc lòng cháu phải ra tay trước cầm chân thúc phụ giúp cho một tay.

Nói tới đó, Độc Cô Trí cười nói tiếp :

- Sau khi hay tin đó, thú thật với thúc phụ là cháu hơi lo và cũng có phần phẫn khởi nữa.

Hạ Hầu Quyên nghe Độc Cô Trí nói đã hay tin ân sư mình đã có mặt tại đây, nàng hết sức phục tài lợi hại của họ Độc Cô.

Nàng nghe Độc Cô Trí nói thêm là lão lo lắng nhưng lại phẫn khởi, ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Bang chủ phẫn khởi khi hay tin ân sư tiện nữ và bá phụ của La cô nương đã tới đây chứ?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Không phẫn khởi sao được, trong khi nguyện vọng duy nhất trong đời lão phu là đem tấm thân tàn phế này ra đánh bại cử thế quần hùng, độc chiếm võ lâm và làm bá chủ, nhưng lão phu lại không thể đi tìm kiếm từng người một để giao đấu. Giờ bọn họ khi không lại kéo nhau đến đây, không khác gì đã tự đem thân vào lưới, như thế có phải là trời đã chiều lòng lão phu rồi không?

Hạ Hầu Quyên cười lạt :

- Bang chủ đừng quá tự phụ như thế biết đâu phen này bát hoang quần hiệp sẽ vì chính nghĩa phá tan sào huyệt.

Độc Cô Trí không quan tâm đến câu nói của Hạ Hầu Quyên, lão bình tĩnh đáp :

- Binh đến tướng đỡ, nước đến đắp đê, lão phu sợ gì việc đó!

La Hương Vân cười lạt lên tiếng :

- Bang chủ thật không biết trời cao đất rộng là gì. Một kẻ tàn phế như Bang chủ làm sao đủ sức để

chống đối với bá phụ của tiện nữ là “Kim Tiền Túy Ông” hoặc với “Bàn Nhược am chủ” Hối đại sự?

Độc Cô Trí bật cười ngạo nghễ :

- Lão phu quanh năm ngồi liệt trên xe, luận về sức lực thì đứa trẻ con ba tuổi cũng có thể thừa sức giết chết lão phu. Nhưng nếu so về trí thì dẫu cho Lương Bình Gia Cát có tái sinh đi nữa thì... hà hà... cũng chưa làm gì được lão phu nữa là hai người đó. Hiện giờ trí lực của lão phu đã sẵn có, mà dũng lực thì... cũng đã có rồi, lão phu lo gì không tạo nên bá nghiệp.

Đông Môn Liễu cứ nhìn trừng trừng Độc Cô Trí. Tới đây lão hứ một tiếng nói mau :

- Bởi thế nên người mới phải dụng mưu để chế ngự ta với bọn Hải Ngoại tam ma chớ gì?

Độc Cô Trí cười hà hà :

- Đông Môn thúc phụ đừng giận cháu nữa. Thúc phụ thử nghĩ kỹ xem trong đương thế võ lâm còn có ai có thể đối kháng nổi với La Đại Cuồng và Bàn Nhược am chủ, ngoại trừ thúc phụ với Hải Ngoại tam ma.

Đông Môn Liễu cười lạt :

- Người đã dùng thủ đoạn đê tiện của người để chế ngự bọn này, thế người có chắc bọn này chịu giúp người không?

Độc Cô Trí đột nhiên cười khần khặc, đoạ dựng ngược đôi mày nói lớn :

- Không giúp cũng không được. Vì nếu ai phản lệnh của ta, lập tức Độc Khiết Ác Trùng sẽ khoét nát tim gan kẻ ấy ngay. Còn như...

Nói đến hai chữ “còn như” Độc Cô Trí cố ý ngừng lại rồi đưa mắt nhìn Đông Môn Liễu với bọn Hải Ngoại tam ma thêm lần nữa, mới chậm rãi nói tiếp :

- Còn như ai chịu cam tâm tình nguyện giúp ta hoàn thành đại sự, kẻ ấy sẽ có hy vọng...

Mao Linh Hòa chụp hỏi nhanh :

- Hy vọng thế nào?

Độc Cô Trí đột nhiên làm bộ buồn thảm, lão thở dài lên tiếng đáp :

- Một kẻ bán thân bất toại như không, bởi thế ta chỉ muốn làm “võ lâm bá chủ” một ngày là ta mãn nguyện, sau đó sẽ hủy thế nhường lại cho ai đã giúp ta trọng lập nên đại sự.

Nghe Độc Cô Trí nói thế, Hạ Hầu Quyên nghĩ thầm đúng là khẩu khí của một tên đại gian hùng có một

không hai trên thế gian này.

Độc Cô Trí bỗng nói tiếp :

- Sau khi ta chết rồi, ta sẽ phụng tặng giang sơn Lục Tàn bang cho những ai đã giúp ta hoàn thành bá nghiệp, và đồng thời để lại môn giải trùng linh dược cho những kẻ có công.

Ta chỉ nhờ khắc vào mộ bia ta một hàng chữ “Võ lâm bá chủ Độc Cô phế nhân” được vậy là ta ngậm cười dưới chín suối.

Chờ cho Độc Cô Trí dứt lời, Mao Linh Hòa đổi thay thái độ tỏ ra cung kính gật đầu :

- Độc Cô bang chủ hãy yên tâm, Mao Linh Hòa này đã bái phục Bang chủ, sẽ nguyện tận dụng sở năng, giúp Bang chủ hoàn thành bá nghiệp.

Cao Tùng Tuyền cũng gật đầu theo. Chỉ riêng có Đông Môn Liễu vẫn ngồi yên không chút phản ứng.

Độc Cô Trí thấy thế kêu hỏi :

- Thúc phụ, thúc phụ vẫn không thể tha thứ cho tiểu điệt sao?

Đông Môn Liễu lạnh lùng đáp :

- Độc Cô bang chủ...

Độc Cô Trí bỗng cười nói :

- Thúc phụ hà tất phải xưng hô như thế. Thúc phụ cứ gọi tiểu điệt với tình thân ruột thịt được rồi!

Đông Môn Liễu nghiêm sắc mặt, xua tay cười nhạt :

- Hừ hừ! Ta đã bị trúng trùng độc của ngươi, thân tình từ nay kể như đã hết, giờ chỉ còn lợi và hại, Độc Cô bang chủ nghe vài lời tâm huyết của ta.

Độc Cô Trí nhướng mày nghiêm giọng ngay :

- Đông Môn cung phụng cứ nói!

Đông Môn Liễu mắt xạ thần quang, hừ giọng mũi một tiếng, liền nói :

- Nếu như mình ta, ta thề để cho “Độc Khiết Ác Trùng” cắn đứt ruột gan, nhưng ta cũng phải giết chết ngươi ngay nhưng...

Nói đến đó, Đông Môn Liễu đưa mắt nhìn ái nữ của mình, rồi cất tiếng thờ dài nói tiếp :

- Nhưng vì con gái ta, ta đành để bị người kèm chế! Được, ta sẽ vì con ta, giao đấu một trận sống mái với La Đại Cường và Hối đại sư.

Độc Cô Trí cả mừng kêu lớn :

- Xin đa tạ thúc phụ, Lão cung phụng...

Nhưng Đông Môn Liễu vụt ngắt ngang lời đối phương, nói lớn :

- Người đừng cao hứng vội. Đông Môn Liễu này đâu phải là kẻ dễ bị kèm chế như người đã tưởng, ta còn có điều kiện.

Độc Cô Trí cười hà hà nói :

- Bốn tọa biết rõ điều kiện của Lão cung phụng rồi, chắc có lẽ Lão cung phụng định bắt buộc bốn tọa phải cho Đông Môn cô nương uống giải trùng dược trước đã chứ gì?

Đông Môn Liễu lạnh lùng đáp :

- Không những thế, người còn phải để con gái ta theo Hạ Hầu cô nương và La cô nương an nhiên rời khỏi nơi này!

Độc Cô Trí ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lại phải như thế. Lão cung phụng có thể cho bốn tọa biết lý do không?

Đông Môn Liễu đáp :

- Ta đã tự để lầm lỡ nên ta không nỡ để con gái ta phải lầm lỡ như ta. Ta bắt con ta từ nay phải đi con đường chính, và nó sẽ trở thành một nhân vật đường đường chính chính trong giới võ lâm. Chỉ có vậy thôi!

Độc Cô Trí hơi có vẻ khó nghĩ, cau mày hỏi :

- Giả như bốn tọa để lệnh ái bình yên rời khỏi cốc này rồi, khi ấy Lão cung phụng không còn gì lo ngại, biết đâu Lão cung phụng lại không trở mặt vô tình...

Không để Độc Cô Trí nói hết, Đông Môn Liễu đã trầm tiếng quát :

- Độc Cô Trí người hãy câm miệng lại! Người dám xem ta là kẻ phản phúc vô thường sao?

Thân là Bang chủ của Lục Tàn bang, Độc Cô Trí thường ngày la hét quần hùng, hôm nay lại dùng “Độc Khiết Ác Trùng” chế ngự được Tứ đại cung phụng, lão ta càng dương dương tự đắc.

Không ngờ gặp Đông Môn Liễu trong lúc nổi giận to tiếng quát mắng, Độc Cô Trí có vẻ đờm chiến tâm

hàn, lão vội gượng cười giả lả :

- Được rồi! Được rồi! Lão cung phụng không nên nổi nóng, bốn tọa sẽ lập tức sai người đưa Đông Môn cô nương, Hạ Hầu cô nương và La cô nương ra khỏi cốc này, và họ sẽ được bình an vô sự!

Đông Môn Liễu bỗng nghiêm nghị nhìn Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân, trầm giọng cảm động :

- Hạ Hầu cô nương với La cô nương hãy hỏi thăm lệnh sư và lệnh bá dùm lão phu nhé, và mong họ hãy làm ơn dạy dùm Đông Môn Phương ái nữ duy nhất của lão phu.

Nói đến đây Đông Môn Liễu tạm ngưng, lão nhướng mày và sau đó lại nói tiếp :

- Còn lão phu từ này trở đi sẽ tận lực làm việc cho Lục Tàn bang đến chết mới thôi.

Những việc xảy ra đều được nhị vị cô nương trông thấy rõ ràng, lão phu không muốn nhiều lời vô ích.

Độc Cô Trí nghe Đông Môn Liễu nói, nhìn bảo Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ hãy tiến chân ba vị cô nương rời khỏi bốn cốc...

Độc Cô Trí chưa nói hết, Hạ Hầu Quyên bỗng xua tay bảo :

- Hãy thông thả đã, bọn ta bây giờ không muốn đi nữa.

Nghe Hạ Hầu Quyên đột nhiên nói thế, không những Độc Cô Trí ngạc nhiên ngay đến Đông Môn Liễu hết sức bất ngờ.

Trông thấy thần tình kinh ngạc của họ, Hạ Hầu Quyên tủm tủm cười, hai mắt bừng sáng, nàng nhướng mày nói :

- Không phải bọn này không đi mà là bọn này chưa đi được.

Độc Cô Trí hỏi :

- Hạ Hầu cô nương còn muốn nghe thêm gì nữa?

Hạ Hầu Quyên cười :

- Sao Độc Cô bang chủ lại mau quên đến thế, Bang chủ có tuyên bố trước mặt mọi người là Bang chủ sẽ nói cho nghe tứ đại bí mật và bây giờ Bang chủ chỉ mới nói được có một nửa, Bang chủ miến quên sao?

Độc Cô Trí kêu “ồ” một tiếng, cười đáp :

- Hóa ra Hạ Hầu cô nương còn muốn nghe hết hai vụ bí mật còn lại chưa kể được, lão phu đã có lời trước, thế nào cũng phải nói hết cho chư vị nghe.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân liền lẳng lẳng chờ nghe Độc Cô Trí thuật tiếp.

Độc Cô Trí nhìn vào chiếc thủ cấp đang đặt trên mâm gỗ tại góc bàn đắc ý cười nói :

- Bây giờ bốn nhân cần phải nói rõ thân phận và lai lịch của cái đầu lâu cho chư vị nghe và đồng thời lột rõ mặt mũi cho chư vị xem.

Nói xong Độc Cô Trí đột nhiên mặt hiện đầy sát khí, mắt long lên sáng rực.

Hạ Hầu Quyên giật mình, nàng lo sợ không lẽ Bành Bạch Y bí mật giả dạng thành “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình đã bị bại lộ và chàng đã bị giết chết? Nếu không, tạo sao chàng?...

Nàng chưa nghĩ hết, Độc Cô Trí đã tiếp tục cười nói :

- Trong “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội”, bởi có Hạ Hầu cô nương giả dạng thành “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, và La cô nương giả dạng thành “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La phá rối bốn bang, nên đã khiến bốn nhân phải đề cao cảnh giác.

Hạ Hầu Quyên trong bụng kêu trời, nàng nghĩ thầm :

- “Thảo nào Bành Bạch Y gặp phải bất trắc, ta tuy không giết chết chàng, nhưng chàng đã chết vì ta!”

Độc Cô Trí quét mắt nhìn Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đoạn lạnh lùng nói :

- Sau khi bốn nhân chú ý xem xét, bốn nhân bắt đầu nhận ra “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình, một nhân vật tài cao hơn người và đã được thăng tới chức “Nội Tam đường chủ” rất có thể là Bành Bạch Y, con trai của Ai Lao đại hiệp Quy Vân bảo chủ Bành Ngũ tiên sinh.

Hạ Hầu Quyên sợ điếng trong lòng, nhưng cố trấn tĩnh hỏi :

- Độc Cô bang chủ không nên vì chút nghi ngờ mà... Nhưng Bang chủ... có chứng cứ gì không?

Độc Cô Trí cười ha hả nói :

- Vì ta không tin chắc, nên ta mới bày ra tiệc “đại yến” này để hầu tìm ra chứng cứ.

La Hương Vân sực hiểu ra nàng thất thanh kêu lớn :

- Á! Chiếc đầu lâu ấy là...

Và Độc Cô Trí chặn lời :

- Đúng! Do chiếc đầu lâu kia mà ta có thể nhìn ra hay không “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình có phải là Bành Bạch Y đã giả trang để đánh lừa ta. Phụ tử chi tình, xuất y thiên tính, không đời nào con trông thấy đầu cha mà không có chút xúc cảm.

Đông Môn Liễu đột nhiên xen vào hỏi :

- Này Độc Cô bang chủ, công lực của Bành Ngũ tiên sinh ngang hàng với lão phu, Bang chủ làm thế nào mà chém được đầu lão ta tải về Thiên Huyền cốc?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Thúc... à mà Lão cung phụng không lẽ Lão cung phụng quên mất câu “xác thật đầu giả” bốn nhân đã nói rồi sao?

Đông Môn Liễu nói :

- Thế thì thủ cấp vừa rồi không phải là thủ cấp thật của Bành Ngũ tiên sinh.

Độc Cô Trí nhếch môi cười :

- Phải, đó chỉ thủ cấp bằng gỗ do một người thợ mộc tài giỏi đẻo gọt giống y theo diện mạo của “Bành Ngũ tiên sinh”. Ta đã khéo léo phao tin đồn có một vị đệ nhất cao thủ võ lâm đã bị sát hại thế mới khiến Bành Bạch Y hóa trang thành “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình để lộ chân tướng chứ.

Đã từng thọ ơn cứu mạng của Bành Bạch Y, lại còn hứa sẽ làm mối La Hương Vân cho chàng nên Hạ Hầu Quyên vừa nghe xong hung tin, thiếu chút nữa nàng la hét lên kinh hãi.

Độc Cô Trí quá đau lòng nàng muốn xuất thủ, quyết một trận sống mái với Độc Cô Trí nhưng giữa lúc nàng sát khí bừng bừng nổi dậy thì Đông Môn Liễu đã kêu lớn :

- Hạ Hầu cô nương, Độc Cô bang chủ đã ưng chịu lời lão phu yêu cầu là tha cho con gái lão với Hạ Hầu cô nương và La cô nương an nhiên xuất cốc nên lão phu sẽ phải tận tâm giữ chức Cung phụng cho Lục Tàn bang, tận lực bảo hộ Độc Cô bang chủ, ta khuyên cô nương chớ nên liều lĩnh, sau khi bọn cô nương rời khỏi cốc rồi, có thể lập tức triệu tập quần hùng, đôi bên quyết chiến với nhau, chứ hiện giờ cô nương không được làm liều, hư mất cả đại sự!

Hạ Hầu Quyên nghiêng răng túc tối, nàng vừa định lên tiếng, Độc Cô Trí đã dựng ngược đôi mày ha hả cười lớn :

- Bành Bạch Y không may bị bại lộ chân tướng, khiến bốn nhân bắt được chứng cứ đó là chuyện rủi cho y, thỉnh Vi hộ pháp, với Vân hộ pháp đem hản ra đây xử quyết trước mặt người để làm gương cho kẻ khác

sau này.

Nói đến đây, Độc Cô Trí đưa mắt nhìn về phía Vân Thiên Lý ra lệnh :

- Vân đường chủ hãy đem cái đầu người đến cho Hạ Hầu cô nương, La cô nương được gặp mặt lần chót.

Hồi này Hạ Hầu Quyên nổi nóng định liều mạng đại não Lục Tàn bang một phen cho hả giận, nhưng hiện giờ sau khi nhận rõ chiếc đầu lâu rồi, nàng thích chí bật cười khanh khách.

Thiên hạ thật nhiều chuyện bất ngờ, những kẻ trước khi muốn cười phần nhiều về sau lại muốn khóc là thế.

Hóa ra chiếc đầu lâu của kẻ đã do Vi Phong trói chặt đem ra, và đã do Vân Thiên Lý tự tay chém lìa khỏi cổ đầu phải là thủ cấp của Bàn Bạch Y, trái lại chính là thủ cấp của Vi Phong.

Hạ Hầu Quyên cười xong, nàng sức nghĩ ra là tạo sao chính nàng đã sử dụng độc môn thủ pháp điểm trúng ngực Vi Phong ở trong Thủy Tạ mà Bàn Bạch Y đã có thể trong chớp nhoáng vào trong ấy giải huyết cứu Vi Phong và dẫn hẳn ra ngoài này.

Không nói cũng rõ Vi Phong lúc ấy chỉ là một Vi Phong giả, giờ chỉ riêng có điểm Vi Phong giả hiệu là ai mà thôi.

Bây giờ Độc Cô Trí cũng đã hiểu rõ đầu đuôi, lão vội quét mắt tìm kiếm Vi Phong, nhưng đâu còn thấy hình bóng hẳn ta nữa!

Độc Cô Trí quá then hóa giận, mặt đỏ như gấc vội nhìn “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, cười lạt hỏi :

- Cao cung phụng, Vi hộ pháp là học trò của Cung phụng, tạo sao ngồi chung với nhau rất lâu, Cung phụng vẫn không thể nhìn ra được Vi Phong giả chứ.

Cao Tùng Tuyền đang bị trúng phải “Độc Khiết Ác Trùng” lại đau lòng về ái đồ thọ thảm tử, nghe Độc Cô Trí hỏi thế, lão gượng cười lạt đáp.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tiếng Trống Truy Hồn

Độc Cô bang chủ sao không nghĩ kỹ cho một chút. Đối với người thác sinh ra mình Bành Bạch Y còn phải nhằm lẫn thì Cao Tùng Tuyền này đâu dám ngờ trong một nơi tường đồng vách sắt như Thiên Huyền cốc này, và dưới sự thông minh tài trí tuyệt vời của Độc Cô bang chủ lại có thể phát sinh ra những chuyện đổi lốt thay hình tài tình như thế này?

Mấy câu trả lời lợi hại của Cao Tùng Tuyền đã khiến Độc Cô Trí cảm hòng, sắc mặt từ đỏ bừng biến thành xám ngắt, lão lẩm bẫm :

- Lạ thật... Tại sao hẳn lại có thể giả trang một cách tài tình như thế?

Biết chắc Bành Bạch Y đã an nhiên thoát hiểm, Hạ Hầu Quyên trong lòng khoan khoái, nhoẻn miệng cười nói :

- Độc Cô bang chủ nên học thuộc lòng câu cường trung canh hữu cường trung thủ, năng nhân bối hận hữu năng nhân. Độc Cô bang chủ có thể sai người làm được một thủ cấp bằng gỗ trông như đầu thật không lẽ người khác không thể giả trang một cách tài tình được sao?

Độc Cô Trí giận sôi sùng sục hét lớn :

- Hừ, gì là cường trung canh hữu cường trung thủ, năng nhân bối hận hữu năng nhân.

Người cứ kêu bọn chúng lại đây, cường nhân nào cũng phải cúi đầu trước mặt Độc Cô Trí này, cường nhân nào cũng phải chết trong Thiên Huyền cốc này.

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách :

- Bang chủ hãy yên tâm đi, dẫu Bang chủ có sợ họ đến đây đi nữa họ cũng sẽ đến.

Độc Cô Trí lạnh lùng nhìn Đông Môn Liễu rồi nói lớn :

- Lão cung phụng hãy giải huyết ngay cho lệnh ái. Bốn nhân sẽ cho nàng uống một viên giải dược, xong sẽ đưa nàng ra khỏi cốc.

Đông Môn Liễu bỗng lắc đầu :

- Không được, nếu con gái ta tỉnh lại, đời nào nó chịu cho ta ở lại đây một mình. Hay hơn người nên

đem giải được ra đây, ta sẽ nhờ Hạ Hầu cô nương chờ khi ra khỏi cốc này rồi, Hạ Hầu cô nương sẽ cho nó uống sau.

Độc Cô Trí suy nghĩ qua, thấy Đông Môn Liễu nói có lý nên liền gật đầu ưng chịu. Độc Cô Trí thò tay vào người, móc ra một bình đơn dược trao cho Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên được thế càng làm già hơn, nàng vội giương mi cười nói :

- Thỉnh Độc Cô bang chủ hãy đổ đơn dược lên mặt bàn giùm. Bang chủ tha lỗi cho, tiểu nữ còn tổ tông, nên lo ngại bình thuốc này có bôi sẵn thuốc độc.

Độc Cô Trí bất đắc dĩ đành phải làm theo y lời nàng.

Cất xong đơn dược, Hạ Hầu Quyên liền mỉm cười nhìn Đông Môn Liễu :

- Đông Môn tiên bối cứ việc giao lệnh ái cho tiểu nữ. Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân xin cáo từ tiên bối.

Đông Môn Liễu chỉnh sắc nói :

- Hạ Hầu cô nương hãy hiểu cho hoàn cảnh của lão phu. Đông Môn Liễu này đâu phải là kẻ hèn nhát. Đối với lão phu, việc giết chết Độc Cô Trí đây không khó, nhưng lão phu sợ sau khi giết chết hẳn rồi, hai cha con lão phu đều nan tử kiếp do trùng độc cắn nát ruột gan.

Thế nên lão phu đành phải nhịn nhục cầu sống, cam nguyện thụ chế tận trung, phò trợ Lục Tàn bang, cùng với cử thế quần hùng tranh đoạt võ lâm bá nghiệp. Trước sau cũng vì sự sống còn của con gái lão phu, mong Hạ Hầu cô nương hiểu thấu giùm nỗi khổ tâm của lão phu nhé.

Nói đến đây, Đông Môn Liễu đưa mắt nhìn Đông Môn Phương đang hôn mê bất tỉnh trên ghế, mắt lão chan chứa vẻ từ ái của một người cha.

Hạ Hầu Quyên tỏ vẻ kính phục, cúi đầu đáp :

- Tiểu nữ đã hiểu rõ nỗi khổ của lão tiên bối rồi. Xin tiên bối hãy vững lòng tin nơi tiểu nữ.

Đông Môn Liễu mở lớn cặp thần quang rực sáng, nói tiếp :

- Nhưng rất tiếc trong việc ủy thác của lão phu có điểm trái với nhân tình. Lão phu đã bằng lòng ủy thác tất cả giáo đường trọng trách của con gái lão cho lệnh sư cùng với La đạo hữu, nhưng tới ngày “Hội Chiến Thiên Huyền cốc” sắp đến, lão phu lại một lòng tận trung với Lục Tàn bang biến thành người đối địch với họ, lão phu cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Lão tiên bối không nên để tâm đến việc đó làm gì. Võ lâm hào hiệp, phần đông đều thích làm những việc “vong kỷ vi nhân” chứ nếu không làm sao có phải tan cửa nát nhà, hy sinh tánh mạng vì trả ơn trong khi ai lại chẳng muốn xa rời chốn võ lâm khát máu, trở về ung dung sung sướng trong cảnh rừng núi.

Đông Môn Liễu nghe nói gật đầu tỏ ý khen ngợi Hạ Hầu Quyên là người thông hiểu thế sự nhân tình. La Hương Vân đứng cạnh cũng mỉm cười nói :

- Và tại bá phụ của tiểu nữ cùng với Bàn Nhược am chủ một khi đã nhận lời ủy thác của Đông Môn tiên bối, lại cùng với Đông Môn tiên bối kết thành mối thù bất lưỡng lập, việc này một khi lan truyền khắp võ lâm quả là một giang hồ giai thoại hiếm có trên đời.

Thêm nữa, các nhân vật võ lâm đều ưa thích kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài thân nhược Đông Môn tiên bối cùng với Hải Ngoại tam ma không khứng tận tụy trung thành với Độc Cô bang chủ, Lục Tàn bang đầu là nơi hang long ngọa hổ. Thiên Huyền cốc dẫu như thành đồng vách sắt, bá phụ của tiểu nữ với Bàn Nhược am chủ chắc sẽ xem như chỗ không người.

Đông Môn Liễu hai mắt sáng rực lên nhìn Độc Cô Trí rồi cất tiếng cười vang, sau đó nói lớn :

- Độc Cô bang chủ đã nghe rõ chưa? Hạ Hầu cô nương với La cô nương đã phân tách ân thù lợi hại của đôi bên rồi. Họ đã phân thiết hết sức tường tận, chắc có lẽ Độc Cô bang chủ không còn gì đáng nghi ngờ nữa, có phải như thế không Độc Cô bang chủ?

Độc Cô Trí mỉm cười vừa định trả lời, Đông Môn Liễu đã giương mày cười nói tiếp :

- Nếu như Độc Cô bang chủ đã tin tưởng lão phu từ nay tận tụy trung thành với quý bang thì Bang chủ nên lập tức truyền lệnh phái người đưa Hạ Hầu cô nương, La cô nương với con gái của lão rời khỏi cốc ngay bây giờ đi.

Độc Cô Trí vội chận nói :

- Lão cung phụng đã nói quá lời...

Đông Môn Liễu nhướng cao đôi mày, buồn bã nói tiếp :

- Điểm thứ hai là cha con từ nay phải vĩnh viễn xa nhau. Ta càng nhìn thêm con gái chừng nào, lòng ta càng nặng sầu thương, tốt hơn nên từ biệt trước là hơn.

Độc Cô Trí gục đầu nói :

- Nếu đã như thế, xin thỉnh Vân đường chủ hoặc Hà đường chủ...

Đông Môn Liễu bỗng lắc đầu lia lịa :

- Không thể được, không thể được. Hai tên Đường chủ này đều là những kẻ âm hiểm độc ác, ta không thể yên tâm được.

Hà Chương Thiên đang vắng mặt, chỉ có Vân Thiên Lý hiện có mặt ở đó, nên y dám giận chứ không dám nói.

Độc Cô Trí cười đáp :

- Hà tất phải phải người. Lão cung phụng có thể thân hành đưa chân họ cũng được kia mà! Trước khi chia tay, hai cha con Lão cung phụng cũng cần phải...

Không chờ cho Độc Cô Trí nói hết, Đông Môn Liễu vội xua tay :

- Không! Ta không đưa chân họ đâu!

Độc Cô Trí ngạc nhiên, trong khi Đông Môn Liễu nói tiếp :

- Điều thứ nhất là hiện giờ ái nữ của ta với ta đã trở thành hai kẻ đối địch. Ta không muốn đi chung với nó để nó phải mang tiếng là đã thông đồng với địch nhân.

Độc Cô Trí ra vẻ như suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Bộc Dương Tổng hộ pháp có được không?

Đông Môn Liễu gật đầu :

- Hay lắm. Y là một hán tử đáng kính, một hòn ngọc chưa được mài dũa!... Lão phu bằng lòng.

Vân Thiên Lý bỗng chống nạnh đứng ngay dậy hỏi Độc Cô Trí :

- Bang chủ cho phép thuộc hạ đi thỉnh Bộc Dương Tổng hộ pháp?

Độc Cô Trí gật đầu, Vân Thiên Lý được lệnh đi ngay lập tức.

Sau khi dùng mật ngữ kêu Bộc Dương Dũng lên Thủy Tạ Bình Đài, Vân Thiên Lý lẳng lặng đi đến tịnh thất của Hải Ngoại tam ma hỏi Song Tâm Ma Hậu Văn Tuyết Ngọc đang ngồi buồn trước cái chết thê thảm của ái đồ Vũ Văn Sương :

- Có phải Văn cung phụng đang buồn bực về vụ thảm tử của Vũ Văn cô nương đó không?

Văn Tuyết Ngọc cười lạt đáp :

- Vũ Văn Sương là đệ tử thân yêu nhất của bốn cung phụng. Tuy tài nghệ của nàng yếu kém, nhưng việc thương cảm truy niệm là việc thường của bất cứ người nào.

Không chờ cho đối phương dứt lời, Vân Thiên Lý nói :

- Tại hạ thiết tưởng Văn cung phụng nên báo thù rửa hận cho Vũ Văn cô nương là hơn.

Văn Tuyết Ngọc giương mày hỏi :

- Vân hộ pháp khuyển bốn cung phụng nên báo thù cho ái đồ?

Vân Thiên Lý gật mạnh đầu :

- Giết chết Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân để báo thù cho người đã khuất. Đồng thời cũng trừ môn hậu hoạn cho những kẻ sống còn, vì một khi đôi bên so tài với nhau, tất nhiên đều phải là những nhân vật đồng bối mà trong đám thất đệ tử của Văn cung phụng chỉ có Vũ Văn cô nương đã chết rồi thì những đệ tử khác tất nhiên đâu phải địch thủ của Bào Hao Hồng Nhan và Vô Tình Trạch Nữ. Cho nên nếu không trừ trước được hai nàng, sau này Văn cung phụng sẽ bị hao tổn sinh mạng đệ tử nhiều hơn.

Văn Tuyết Ngọc rục sáng mắt, gật đầu :

- Vân đường chủ nói rất phải, nhưng... nhưng biết phải hạ thủ hai con liễu đầu ấy bằng cách nào?

Vân Thiên Lý cười khặc khặc :

- Văn cung phụng muốn hạ thủ giết chết bọn chúng rất dễ. Nay hiện Độc Cô bang chủ vừa mới sai Bộc Dương Tổng hộ pháp dẫn Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân xuất cốc, Văn cung phụng chỉ cần bí mật mai phục ở phía ngoài Thiên Kỳ Hiệp, đợi khi trông thấy hai con tiện tỳ ấy, Văn cung phụng lập tức hạ độc thủ giết chết chúng là xong. Bởi một khi chúng đã ra khỏi vùng đất thuộc phạm vi của bốn bang rồi, tuy là việc tư thù riêng, nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới uy danh của Lục Tàn bang cả!

Vân Thiên Lý vô cùng xảo hoạt, lão không hề nói rõ vụ Đông Môn Liễu với Hải Ngoại tam ma đều bị trúng phải trùng độc là tất cả đang bị Độc Cô Trí chế ngự cho Văn Tuyết Ngọc nghe.

Nên Văn Tuyết Ngọc nghe nói, lửa thù bỗng sôi dậy sùng sục và sát khí bùng bùng nổi dậy, liền gật mạnh đầu :

- Mưu kế của Vân đường chủ hết sức thần tình, bốn cung phụng phải lập tức mai phục ngay phía ngoài Thiên Kỳ Hiệp, giết chết Hạ Hầu Quyên để trả thù cho Vũ Văn Sương mới được.

Vân Thiên Lý căn dặn thêm :

- Văn cung phụng nên nhớ là phải chờ cho Bộc Dương Tổng hộ pháp đi rồi hãy động thủ mới tiện đấy nhé.

Văn Tuyết Ngọc giương mày hỏi :

- Bộ Vân đường chủ cho bốn cung phụng sợ hãi tên khùng Bộc Dương Dũng sao?

Vân Thiên Lý lắc đầu cười đáp :

- Song Tâm tuyệt nghệ của Văn cung phụng cái thế vô song, lẽ nào phải sợ Bộc Dương Dũng. Nhưng bởi hãn ta ngu xuẩn thật thà, một khi hãn đã phụng mạng Độc Cô bang chủ hộ tống bọn Hạ Hầu Quyên xuất cốc, dọc đường nhờ gặp chướng ngại hãn sẽ tận lực thí mạng để giữ tròn bốn phận của hãn. Tuy trướng không chọi đá, nhưng ta cũng không nên làm thương tổn tới hòa khí của nhau.

Văn Tuyết Ngọc nghe nói phải liền gật đầu :

- Hay lắm, bốn cung phụng sẽ làm theo y lời dặn của Vân đường chủ, chờ cho Bộc Dương Dũng làm xong nhiệm vụ của hãn bốn cung phụng sẽ hạ độc thủ giết chết bọn Hạ Hầu Quyên.

Vân Thiên Lý lại nói :

- Văn cung phụng không nên giết chết một mình Hạ Hầu Quyên, phải giết tất cả đồng bọn đi chung với nàng nữa nhé.

Văn Tuyết Ngọc ngạc nhiên :

- Phải giết chết luôn cả La Hương Vân?

Vân Thiên Lý cười khẩy :

- Không những La Hương Vân, phải giết chết cả Đông Môn Phương, con gái của Đông Môn Liễu nữa.

Văn Tuyết Ngọc chưa hiểu rõ sự thế vừa phát sinh bên ngoài thủy tạ nên hỏi :

- Bộ Đông Môn Phương cũng như Bộc Dương Dũng được lên? Độc Cô bang chủ tiền chân khách nữa sao?

Vân Thiên Lý lắc đầu đáp :

- Không phải, chỉ vì Đông Môn Liễu đột nhiên điên rồ, tuyên bố trước mặt đại chúng là lão thê sẽ tận trung với Lục Tàn bang. Nhưng lão bắt buộc Độc Cô bang chủ phải cho con gái lão theo Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân để nhờ Bàn Nhược am chủ và Kim Tiên Túy Ông dạy dỗ giùm.

Văn Tuyết Ngọc bật cười châm biếm :

- Thế đâu phải lão ta điên rồ, lão ta loạn trí đấy chứ!

Vân Thiên Lý cũng cười theo rồi nghiêm giọng nói :

- Văn cung phụng nhớ kỹ câu “búng cỏ phải búng tận gốc” đấy nhé.

Văn Tuyết Ngọc gật đầu cười :

- Vân đường chủ nói rất đúng, nhưng vụ này cũng cần phải hết sức bí mật không nên để người thứ ba biết rõ mới được.

Vân Thiên Lý đáp :

- Văn cung phụng yên tâm, tại hạ sẽ tìm cách giúp đỡ Cung phụng!

Văn Tuyết Ngọc cả mừng nói :

- Vân đường chủ tốt bụng quá, sau này bốn cung phụng sẽ...

Vân Thiên Lý tươi cười đỡ lời :

- Sau này tại hạ sẽ cần nhiều tới sự giúp đỡ của Văn cung phụng. Hiện giờ chắc có lẽ Bộc Dương Tổng hộ pháp cùng với ba con tiện tỳ ấy đã bắt đầu lên đường rồi đấy. Văn cung phụng hãy đi nhanh lên đi mới kịp.

Văn Tuyết Ngọc gật đầu lia lịa đoạn lập tức lên ra ngoài Thiên Kỳ Hiệp.

Trở về đến Thủy Tạ Bình Đài không thấy Bộc Dương Dũng, Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân, và Đông Môn Phương, Vân Thiên Lý bất giác nở nụ cười ám hiểm rồi ngồi xuống bên cạnh Độc Cô Trí chờ đợi tin mừng...

Hạ Hầu Quyên sợ Đông Môn Phương tỉnh dậy không chịu rời xa cha mình để theo bọn nàng trở về đường chính nên chưa chịu giải huyết cho Đông Môn Phương. Hạ Hầu Quyên lật đật ôm ngang lưng nàng đi thật nhanh.

Hạ Hầu Quyên vừa đi vừa mỉm cười bảo nhỏ La Hương Vân :

- Vân muội có chắc gia sư với lệnh bá phụ hiện đang ở tại trong Thiên Huyền cốc không?

La Hương Vân khẽ đáp :

- Theo ý tiểu muội trong hai người chỉ mới có một đến Thiên Huyền cốc thôi, nhưng tiểu muội không hiểu kẻ đã giả trang ra Vi Phong cứu thoát Bàn Bạch Y là ai.

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Chắc có lẽ là...

- Chắc Quyên tỷ đoán vị ấy là “Thánh Thủ Nhân Tâm” Trác Dật Luân?

Hạ Hầu Quyên đỏ mặt khẽ lắc đầu bật cười :

- Chính lúc đầu ngu tỷ cũng đã nghĩ là chàng nhưng bây giờ mới biết mình đã đoán lầm, vì Trác đại ca với Tư Mã tam ca đã bận lên Ai Lao ra mắt ân sư của chàng xong còn phải lên Bắc Thiên sơn, không thể nào tới kịp.

Lo ngại Hạ Hầu Quyên mới tay bỗng Đông Môn Phương quá lâu La Hương Vân vội giơ tay đỡ lấy Đông Môn Phương, cười nói :

- Khó nói quá phải không Quyên tỷ, chính chị em ta cũng đã định đi xa, nhưng khi đến Động Đình hồ không bao lâu bọn mình lại phải quay trở về.

Nói đến đây, La Hương Vân nhìn thân hình to lớn, vai cạp lưng gấu của Bộc Dương Dũng đang đi ở phía trước rồi dùng Mật Ngữ Truyền Âm bảo nhỏ Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tỷ, Bộc Dương Dũng bây giờ có còn chịu phục chị nữa không? Lời nói của bọn mình nếu không may lọt vào tai y hiện có bề gì không?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu mỉm cười :

- Không hề gì, một người thật thà như y khi đã bị kẻ khác chế phục thường thì suốt đời không bao giờ thay lòng đổi dạ.

La Hương Vân cười nói :

- Lão Độc Cô Trí thật lắm trò, biết đâu lão ta cũng đã tìm cách khác để chế ngự vị anh hùng khờ dại này rồi cũng nên. Tốt hơn Quyên tỷ nên tìm cách dò thử lòng y xem sao, như thế có lẽ chắc bụng hơn.

Hạ Hầu Quyên gật đầu, rồi hỏi Bộc Dương Dũng :

- Bộc Dương Dũng, ngươi còn nhận được ta không?

Bộc Dương Dũng trừng mắt đáp :

- Ngươi là Hạ Hầu Quyên chứ ai!

Hạ Hầu Quyên hỏi :

- Ngươi còn nghe ta không?

Không chút do dự, Bộc Dương Dũng đáp liền :

- Phục! Phục! Ta không đánh với người đâu.

Hạ Hầu Quyên phì cười :

- Người đừng giữ chức Tổng hộ pháp của Lục Tàn bang nữa. Tốt hơn nên đi theo bọn ta rời khỏi Thiên Huyền cốc, người chịu không?

Bộc Dương Dũng vẫn không chút do dự, ứng tiếng đáp liền :

- Không! Ta không đi.

Hạ Hầu Quyên không ngờ hấn lại cãi lời mình, nàng bỗng dựng ngược mày liễu, khẽ quát :

- Tại sao người không chịu đi theo chúng ta?

Bộc Dương Dũng đáp :

- Người làm gì có thứ thuốc viên đen đen mỗi ngày biểu ta chứ.

Hạ Hầu Quyên bỗng giật mình ngạc nhiên giương mi hỏi :

- Thuốc viên màu đen gì? Thứ thuốc viên màu đen ấy là loại thuốc gì người có biết không?

Bộc Dương Dũng đáp :

- Sao không? Thứ thuốc đắng lắm khó ăn lắm, nhưng ngày nào ta không ăn nó ta sinh bệnh. Độc Cô bang chủ bảo trừ Thiên Huyền cốc ra, dẫu có đi khắp thiên hạ cũng không tài nào tìm kiếm được thứ thuốc viên màu đen ấy.

La Hương Vân cười lạt nói với Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên vội chìa tay bảo :

- Hãy đưa cho ta xem thử!

Bộc Dương Dũng lắc đầu không chịu đưa.

Hạ Hầu Quyên làm bộ quát lớn :

- Đưa đây, sao người dám cãi lời ta?

Bộc Dương Dũng nhăn mặt tỏ vẻ khổ sở, và sau đó, bất đắc dĩ hấn trao viên thuốc màu đen cho Hạ Hầu

Quyên.

- Quyên tử, em đoán ra rồi. Nhất định là Độc Cô lão tặc đã cho hẳn uống một loại thuốc độc lâu ngày sanh ra đấy.

Hạ Hầu Quyên cau mày suy nghĩ một hồi thật lâu. Nàng cứ nhìn mãi Bộc Dương Dũng, xong lại thủng thỉnh hỏi :

- Trong mình người hiện giờ có đem theo loại thuốc viên màu đen ấy không?

Bộc Dương Dũng nghe nói vội thò tay vào mình móc ra một viên thuốc màu đen to bằng hạt long nhãn, nhe răng cười đáp :

- Chỉ có một viên này thôi nè! Hì hì...

Hạ Hầu Quyên cầm lấy viên thuốc, nàng ngắt một miếng nhỏ cất vào trong mình, xong lại trao trả viên thuốc cho Bộc Dương Dũng, mỉm cười nói :

- Trông bộ người sợ hãi cuống cuồng, hãy cất viên thuốc này đi!

La Hương Vân hiếu kỳ hỏi :

- Tại sao Quyên tử lại ngắt đi một tí làm gì?

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Ngu tử đồng ý với hiền muội cho rằng viên thuốc này có thể là thứ thuốc bắt kẻ uống phải hóa nghiên. Nó là một loại thuốc độc sức tác dụng chậm, mỗi ngày không uống không được. Ngu tử định ngắt một tí đem về cho “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp sư thúc, may ra có thể chữa khỏi cho vị anh hùng điên khùng này.

- Tuyệt! Tuyệt! Quyên tử tinh quá, thật tiểu muội không nghĩ đến ra Diệp sư thúc chút nào.

Không hiểu hai nàng đang thì thầm nói chuyện với nhau, Bộc Dương Dũng tròn mắt như đôi lục lạc nhìn Hạ Hầu Quyên hỏi lớn :

- Hạ Hầu cô nương không nên quay trở lại, Độc Cô bang chủ lợi hại lắm đấy...

Hạ Hầu Quyên cười lạt :

- Lợi hại? Lão ta lợi hại hơn người nhưng không lợi hại hơn trời. Chỉ cần khi nào bọn này có mặt thêm lần nữa tại Thiên Huyền cốc, khi ấy Lục Tàn bang sẽ ra tro bụi và cũng là ngày Độc Cô Trí quả báo cho người xem.

Bộc Dương Dũng mấp máy đôi môi định nói gì nhưng lại thôi.

Hạ Hầu Quyên hỏi :

- Ta muốn hỏi người nếu như ta sai người giết chết Độc Cô Trí người có dám hạ thủ chẳng?

Bộc Dương Dũng lắc đầu nguầy nguậy :

- Ta không dám.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười hỏi tiếp :

- Nếu như ta bắt buộc người phải giết chết một trong hai người, giữa ta với Độc Cô Trí người sẽ giết ai?

Bộc Dương Dũng suy nghĩ giây lát rồi lớn tiếng trả lời :

- Không giết ai cả, ta giết ta.

Hạ Hầu Quyên thở dài nhìn La Hương Vân :

- Vân muội hãy xem, tự nhiên lão ta lại có thể khiến một kẻ điên điên khùng khùng trung thành sống chết vì lão thì đủ biết lão lợi hại biết là đường nào.

La Hương Vân cười nói :

- Quyên tỷ bất tất phải nghĩ làm gì chuyện đó. Quyên tỷ lấy đức phục người, còn Độc Cô Trí dùng thuật chế ngự người trước sau lão ta cũng bị quả báo cho coi.

Hạ Hầu Quyên lắc đầu thở dài :

- Tuy kết quả thiện ác bất đồng, nhưng hiệu quả khiến Bộc Dương Dũng phục tùng lại y như nhau...

La Hương Vân không đồng ý, giương mi cười nói :

- Tiểu muội cho rằng hiệu quả nhất định không giống nhau. Đối với Quyên tỷ Bộc Dương Dũng sẽ kính phục suốt đời không bao giờ thay đổi. Còn đối với Độc Cô Trí, y chỉ bị thọ chế nhất thời. Một khi nguyên nhân thọ chế đã được tiêu trừ, y sẽ đổi kính thành hận, và y sẽ thù hằn thấu xương.

Bộc Dương Dũng bỗng ngắt người khi nghe La Hương Vân nói thế, hăn đột nhiên lắc đầu :

- Không đúng! Ta không đời nào oán hận Độc Cô bang chủ. Y đã cho ta ăn uống no say, y lại còn phong cho ta chức Tổng hộ pháp, cảm kích y còn không đủ làm sao ta dám hận y?

Hạ Hầu Quyên nhìn Bộc Dương Dũng lòng đầy vẻ nghi hoặc.

Nàng cho rằng Bộc Dương Dũng đã trả lời đàng hoàng, hợp tình hợp lý, chứ đâu phải lời nói của một kẻ ngu đần.

Giữa khi Hạ Hầu Quyên đang nghi ngờ, Bộc Dương Dũng bỗng nhe răng nhìn nàng mỉm cười.

Một nụ cười hiền hậu, hồn nhiên, ngu ngơ, làm tiêu tan ngay nỗi ngờ vực của Hạ Hầu Quyên.

Được Tổng hộ pháp thân chinh hộ tống dọc đường bọn Hạ Hầu Quyên không gặp qua một trở ngại nào, nên không bao lâu họ đã đi đến Thiên Kỳ Hiệp Khẩu.

Vừa ra khỏi hiệp khẩu, Bộc Dương Dũng đứng dừng lại nói lớn :

- Hạ Hầu cô nương, ta không đưa chân cô nương nữa đâu. Độc Cô bang chủ chỉ sai ta đưa chân cô nương đến đây thôi.

Hạ Hầu Quyên vừa tức giận vừa buồn cười :

- Bộ người nhất định nghe lời Độc Cô Trí mãi sao?

Bộc Dương Dũng cười hì hì nói :

- Hạ Hầu cô nương, nếu ta không nghe lời cô nương, cô nương sẽ giận ta. Còn nếu như ta không nghe lời Độc Cô bang chủ, y cũng sẽ giận ta. Có phải đúng như thế không Hạ Hầu cô nương?

Lời nói ngay thật của Bộc Dương Dũng khiến Hạ Hầu Quyên cứng họng.

Thấy Hạ Hầu Quyên đứng yên không nói gì cả, Bộc Dương Dũng vội ôm quyền thi lễ rồi quay người bước vào Thiên Kỳ lâm trở về phục mạng với Độc Cô Trí.

Đứng nhìn Bộc Dương Dũng khuất dạng, Hạ Hầu Quyên cau mày nghĩ ngợi.

La Hương Vân cười hỏi :

- Quyên tỷ đang suy nghĩ gì đấy?

Hạ Hầu Quyên chỉ bóng Bộc Dương Dũng vừa biến mất vào trong rừng, chậm rãi đáp :

- Ngu tỷ thấy gã điên khùng ấy hơi có vẻ thay đổi.

La Hương Vân cười đáp :

- Dương nhiên như thế rồi, có gì lạ. Người ta thường nói “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”.

Hạ Hầu Quyên lật đật xoa tay, ngắt ngang lời La Hương Vân :

- Vân muội đã nghĩ lắm rồi, ngu tử đâu đã muốn nói như vậy?

La Hương Vân hỏi :

- Chứ Quyên tử nghĩ sao?

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Ngu tử muốn...

Ngay lúc đó, đột nhiên trên tuyết bích vọng xuống tiếng cười lạt :

- Người đang muốn chết!

Hạ Hầu Quyên giật mình nhìn lên, nàng chợt trông thấy trên ngọn tuyết bích tám chín trượng cao một trung niên mỹ phụ toàn thân màu trắng, trước ngực áo có thêu hai trái tim người đỏ màu máu, vạt hiện ra.

Và nàng nhận rõ ngay kẻ vừa xuất hiện là “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, nhân vật thứ ba nhưng có công lực cao thâm nhất trong nhóm Hải Ngoại tam ma.

Trong bụng tuy hơi thất kinh nhưng ngoài mặt Hạ Hầu Quyên vẫn tỏ vẻ bình tĩnh lạ thường.

Nàng dựng ngược mày cất giọng :

- Văn tiên bối nói gì thế? Tiểu nữ hiện đang sống nhăn chứ có muốn chết đâu.

Văn Tuyết Ngọc quát :

- Nhưng ta quyết định bắt người phải chết.

Hạ Hầu Quyên nhếch miệng cười gằn :

- Hừ! Bộ dễ lắm sao? Chắc gì kẻ này đã nghe lời bà chứ?

Văn Tuyết Ngọc gằn tiếng :

- Không nghe cũng phải nghe, không chết cũng phải chết! Ta muốn giết người thì đầu người có là đại la thần tiên cũng sẽ nan đào kiếp số.

Vừa dứt tiếng, vạt áo trắng bỗng tung bay không khác gì thể phi tiên. Văn Tuyết Ngọc đã linh không đáp nhẹ xuống mặt đất.

Tự biết không thí mạng không xong, Hạ Hầu Quyên lập tức lấy mắt ra hiệu cho La Hương Vân chuẩn bị, một mặt trấn định tâm thần, nàng nói :

- Người ý già hiệp trẻ, hung ác đến thế bộ người định báo thù cho “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương à?

Văn Tuyết Ngọc gật mạnh đầu :

- Phải! Ta báo thù cho Vũ Văn Sương! Người hãy ngoan ngoãn tự tuyệt cho rồi, nếu không...

Hạ Hầu Quyên cười lạt hỏi :

- Nếu không thì sao, người muốn làm gì ta?

Văn Tuyết Ngọc mắt xạ hung quang, rít giọng :

- Nếu không người sẽ chết một cách đau đớn. Ta dùng cực hình, đâm trăm ngàn mũi dao nhọn nát tim gan người.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Ta có bị trăm ngàn mũi dao nhọn đâm nát tim gan hay không chưa chắc nhưng chắc chắn người sẽ bị trùng độc cắn nát ruột gan chết thê thảm rồi đấy.

Văn Tuyết Ngọc trợn mắt hỏi :

- Ta sẽ bị trùng độc cắn nát ruột gan? Ai có thể sai khiến trùng độc giết hại ta?

- Còn ai vào đây nữa? Tự nhiên là Lục Tàn bang chủ Độc Cô Trí chứ ai?

Văn Tuyết Ngọc cau mày :

- Tại sao Độc Cô Trí lại dám...

Hạ Hầu Quyên giương mi cười nói :

- Hóa ra người vẫn chưa biết người đã bị trúng phải môn “Độc Khiết Ác Trùng” của Độc Cô Trí rồi sao?

Văn Tuyết Ngọc cười lạt :

- Người nói gì? Độc Cô Trí đã bị trúng độc của ta hay ta đã bị trúng độc của hắn?

La Hương Vân xen vào nói :

- Thuốc độc của bọn người định hại Độc Cô Trí không hiệu nghiệm, còn Độc Cô Trí đã khiến bọn Hải Ngoại tam ma và Chỉ Phát Vũ Sĩ hết thảy đều bị trúng độc của lão ta, và hiện giờ bọn người đã bị lão ta chế ngự cả rồi.

Văn Tuyết Ngọc nổi giận quát lớn :

- Khốn kiếp! Người định bịp cả ta nữa à?

La Hương Vân cười nói :

- Nếu người không tin lời ta, người cứ việc hỏi lại hai vị minh huynh của người là rõ liền.

Tốt hơn người quay trở về hỏi kỹ lại Cao Tùng Tuyền với Mao Linh Hòa, xem họ sẽ trả lời với người thế nào.

Văn Tuyết Ngọc hét lớn :

- Bất luận là thật hay giả, bọn người cũng đừng hy vọng thoát chết.

Đoán biết đôi bên không tránh khỏi phải dùng tới võ lực, La Hương Vân vội đặt Đông Môn Phương xuống bãi cỏ xanh trong khi Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Bọn ta có sợ gì người đâu, người đừng ý thị hung tàn quá như thế.

Văn Tuyết Ngọc giận sôi gan, bà ta nghiêng răng trợn mắt nói :

- Hai đứa bây hãy mau chuẩn bị đi, ta sắp sửa xuất thủ giết bọn người đấy.

Hạ Hầu Quyên cười lạt :

- Bà cứ việc xuất thủ, bọn này không cần chuẩn bị làm gì cho mất công.

Không ngờ đối phương lại dám cuồng ngạo như thế, Văn Tuyết Ngọc hừ giọng mũi một tiếng, gằn giọng :

- Được rồi, bây giờ bọn người hãy đỡ thử một chiêu của ta xem sao.

Vừa dứt lời Văn Tuyết Ngọc vung cao song chưởng, tả chưởng công kích La Hương Vân, hữu chưởng phóng ngay vào giữa ngực Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên ngậm vận đủ mười hai thành “Bàn Nhược Phật chưởng” nghênh đỡ chưởng của đối phương vừa phóng tới.

La Hương Vân vẫn không dám xem thường đối phương như Hạ Hầu Quyên, nàng lập tức dùng thế “Cô

Hồng Viễn Dẫn” nhảy vọt ra xa ngoài ba trượng để né tránh.

Hai chưởng vừa đụng phải nhau, Hạ Hầu Quyên bỗng lão đảo thối lui ra sau ba bước mới đứng vững lại được.

Văn Tuyết Ngọc xéch ngược đôi mày, hai mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mắt Hạ Hầu Quyên, gục gật đầu nói :

- Thảo hèn đồ nhi của ta là Vũ Văn Sương không là đối thủ của người cũng phải.

Không ngờ người đỡ nổi một chưởng ngưng đủ mười thành công lực của ta.

Hạ Hầu Quyên nghe nói đoán biết đối phương đã thề quyết phải giết chết được mình nên vừa ra tay là lập tức hạ độc thủ liền.

Văn Tuyết Ngọc nói xong liền quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên nói lớn :

- Hạ Hầu Quyên, nếu người đỡ nổi ba chưởng của ta, ta sẽ quên hết oán thù tha bọn người ra khỏi nơi đây.

Tuy tự biết hỏa hầu của mình còn kém xa đối phương một bậc, nhưng Hạ Hầu Quyên vẫn không chịu cúi đầu thị nhục, vội ứng tiếng đáp liền :

- Nếu người định báo thù cho đồ nhi của người, người cứ việc hạ thủ thẳng tay. Đừng nói chi ba chiêu, ngay đến ba chục chiêu, ba trăm chiêu, Hạ Hầu Quyên cũng không ngán.

Văn Tuyết Ngọc bị Hạ Hầu Quyên chọc tức nổi giận, bà ta nghiêng răng quát lớn :

- Con tiện tỳ tại sao người không chịu van lạy ta tha tội cho người?

Hạ Hầu Quyên hứ một tiếng cười lạt :

- Người đường đường chính chính như ta việc gì phải cúi đầu lạy người?

- Người cúi đầu lạy ta, ta sẽ quên hết những chuyện đã qua, tha chết cho người!

Hạ Hầu Quyên nạt lớn :

- Người câm miệng lại đi! Người quên rằng thánh hiền đã bảo “phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất” sao? Đây chính là đạo lập thức của kẻ chính luân quân tử đấy.

Văn Tuyết Ngọc gằn tiếng :

- Hay lắm, thế thì người phải chết. Người đừng trách ta tàn nhẫn với người nhé.

Y tấn công một mình Hạ Hầu Quyên. Âm, âm.

Hạ Hầu Quyên vận hết công lực, đỡ luôn một lượt hai chưởng liên tiếp của Văn Tuyết Ngọc vừa bổ xuống.

Chưởng phong chạm nhau nổ lớn!

Thật không hổ là đệ nhất cao thủ trong đám nhân vật trẻ tuổi của đương đại võ lâm, Hạ Hầu Quyên đỡ luôn một lúc hai chưởng của Song Tâm Ma Hậu Văn Tuyết Ngọc vẫn không nể nang.

Tuy nhiên, nàng cảm thấy hơi nặng ngực khó thở, tạng phủ cơ hồ như muốn đảo lộn vì hai chưởng quá lợi hại của Văn Tuyết Ngọc.

Văn Tuyết Ngọc không chút nường tay, công kích mạnh tự vũ bão, miệng quát :

- Hạ Hầu Quyên, ngươi to gan thật. Có giỏi ngươi hãy đỡ thử chiêu “Khai Thiên Thác Địa” này!

Miệng nói tay phát chưởng. Tả chưởng của Văn Tuyết Ngọc công kích vào ngực Hạ Hầu Quyên, hữu chưởng của bà ta đánh thốc vào đờn điền của nàng vừa nhanh vừa hiểm.

Biết khó thể chống đỡ lâu, nhưng một liều ba bảy cũng liều, nên Hạ Hầu Quyên nghiêng rặng chuẩn bị nghênh địch. La Hương Vân đứng ngoài lượt trận, trông thấy Hạ Hầu Quyên mồ hôi tuôn đầm đìa, thở hổn hển, đoán biết nàng sắp sửa hết chống đỡ nổi nên cũng định liều mạng nhảy vào trợ giúp. Nhưng giữa khi La Hương Vân định xông vào cứu Hạ Hầu Quyên, bỗng trong Thiên Kỳ Hiệp có tiếng quát như sấm :

- Văn cung phụng không được phá hoại quy củ của Lục Tàn bang, để ta đỡ hộ chiêu này cho!

Người theo tiếng đến, nhanh như gió, một thân hình to lớn đột nhiên xuất hiện giữa đầu đường.

Và kẻ vừa xuất hiện không ai khác hơn là Bộc Dương Dũng, Tổng hộ pháp của Lục Tàn bang...

Bộc Dương Dũng đến rất kịp thời. Thân hình vừa chấm đất y vội vung cao song chưởng, nghênh đón chiêu “Khai Sơn Thác Địa” mạnh như vũ bão của Văn Tuyết Ngọc.

Một bên là cái thế ma đầu, một bên là cái đại dũng phu, hai bên dùng hết nội lực trong một chiêu vũ bão bất phân hơn thua.

Văn Tuyết Ngọc ngạc nhiên quát hỏi :

- Bộc Dương Tổng hộ pháp, tại sao Tổng hộ pháp đi giúp người ngoài như thế, không sợ...

Bộc Dương Dũng trợn mắt quát lớn :

- Ta phụng mạng của Độc Cô bang chủ hộ tống Hạ Hầu cô nương, La cô nương, và Đông Môn cô nương rời khỏi bốn bang, không cho phép bất cứ ai được đụng tới ba nàng hết.

Văn Tuyết Ngọc không muốn gây gổ với các nhân vật thủ hạ của Độc Cô Trí trong lúc này, nên bà ta vội giở giọng cười hòa :

- Ở đây là phía ngoài Thiên Kỳ Hiệp, khỏi phạm vi của Lục Tàn bang rồi kia mà.

Bộc Dương Dũng lắc đầu :

- Cũng không thể được. Một khi ta đã trông thấy ba vị cô nương này bị mục công kích, ta phải bảo hộ họ. Ai bảo mục không chịu chờ cho ta đi thật xa chi, mục ráng chịu lấy chớ.

Văn Tuyết Ngọc khẽ cau mày :

- Đây là tư thù của ta, không quan hệ gì đến Lục Tàn bang cả. Bộc Dương Tổng hộ pháp không nên nhúng tay vào vụ này.

Bộc Dương Dũng vênh mặt hỏi :

- Nếu như ta cứ nhúng tay vào thì sao?

Thấy Bộc Dương Dũng không tha, muốn nhịn cũng không nhịn được, Văn Tuyết Ngọc nổi máu, quát lớn :

- Nếu thế ta không thêm chức vụ “Cung phụng” của Lục Tàn bang làm gì nữa. Ta sẽ giết chết người với ba con liễu đầu này luôn.

Bộc Dương Dũng nghe Văn Tuyết Ngọc giết luôn y, y bỗng cười ha hả. Tiếng cười của Bộc Dương Dũng nghe như tiếng lệnh vỡ oang oang, vang động cả núi rừng. Văn Tuyết Ngọc bỗng sa sầm nét mặt, lạnh lùng hỏi :

- Tại sao người cười như vậy?

Bộc Dương Dũng đáp :

- Ta cười người không biết thiên cao địa hậu, to gan chứ cười gì.

Văn Tuyết Ngọc nạt :

- Ta không liều lĩnh, thầy báo thù cho trò là một việc hết sức công bằng.

Bộc Dương Dũng quát hỏi :

- Ta hỏi người nhé, có phải hiện giờ người đang giữ chức “Cung phụng” cho Lục Tàn bang không?

Văn Tuyết Ngọc gật đầu :

- Đúng thế!

Bộc Dương Dũng nói ngay :

- Nếu người là nhân vật trong Lục Tàn bang thì bất luận thân phận ra sao, người cũng nên tôn trọng bang quy, phục tùng lệnh nghi của Độc Cô bang chủ chứ.

Văn Tuyết Ngọc cười lạt :

- Người đừng nói khoác làm gì. Người đem bang quy, Bang chủ ra để dọa ta sao? Ta dẫu hết thể diện của Lục Tàn bang đi nữa, tên phế nhân Độc Cô Trí của người đã dám làm gì ta!

Bộc Dương Dũng nhăn răng cười lớn :

- Người giỏi quá đi mất! Nhưng người có biết ta đã dùng tín hiệu bí mật thỉnh Độc Cô bang chủ đến đây rồi không? Hiện giờ người đang có mặt trong Thiên Kỳ lâm để nghe khẩu cung người đấy.

Nghe nói Độc Cô Trí hiện đang có mặt trong Thiên Kỳ lâm, Văn Tuyết Ngọc giật mình, chăm chú nhìn vào Thiên Kỳ lâm tìm kiếm.

Nhưng Thiên Kỳ lâm vẫn vắng lặng như tờ, không có qua nửa tiếng động. Bất ngờ, ngay lúc đó, khi Văn Tuyết Ngọc vừa nhìn vào, đột nhiên trong rừng vang lên tiếng trống liên hồi.

Tiếng trống vừa mới nổi lên, Văn Tuyết Ngọc vẫn như thường, nhưng đến khi tiếng trống chuyển sang một âm điệu khác, Văn Tuyết Ngọc đột nhiên ngồi bịch xuống đất.

Văn Tuyết Ngọc không những ngã ngồi xuống đất, sắc mặt của mặt biến hẳn, đồng thời toàn thân run rẩy.

Văn Tuyết Ngọc hiện giờ đang dùng hết công lực ra để kháng cự sự đau đớn kỳ lạ đang hoành hành trong thân thể.

Hạ Hầu Quyên một mặt thừa cơ điều nguyên vận khí, một mặt khen thầm Độc Cô Trí quá lợi hại đáng mặt “nhất đại gian hùng” thống ngự toàn thể quần tà trong Lục Tàn bang.

Chiếu theo tình trạng của Văn Tuyết Ngọc hiện giờ rõ ràng bà ta đã bị trúng phải môn “Độc Khiết Ác Trùng” của Độc Cô Trí và một khi thứ trùng độc này phát sinh tất nhiên vô cùng lợi hại.

Giữa lúc Văn Tuyết Ngọc mặt mày xanh mét, miệng rên xiết không ngừng, sắp hết chống cự không nổi thì trong Thiên Kỳ lâm đột nhiên xuất hiện một đám người.

Dẫn đầu đám đông là một cỗ xe bốn bánh, và Độc Cô Trí tay cầm quạt lông, mặc bát quái trường bào đang nửa nằm nửa ngồi trên xe.

Còn ba người đang đi theo bên cạnh, phía bên trái là Đông Môn Liễu, Cao Tùng Tuyền, và Mao Linh Hòa, ba vị Cung phụng của Lục Tàn bang.

Bên mặt theo hộ giá là Hà Chương Thiên, Vân Thiên Lý cùng với mấy tên bộ hạ của Hải Ngoại tam ma.

Trông thấy Độc Cô Trí đến nơi, Bộc Dương Dũng vội tiến lên mấy bước, ôm quyền cúi mình to tiếng thưa :

- Bốn bang Cung phụng Văn Tuyết Ngọc không tuân lệnh nghị còn vi phạm quy luật của bốn bang. Kính thỉnh Bang chủ phát lạc.

Độc Cô Trí nghe nói vội nghiêng đầu nhìn Vân Thiên Lý, gương mày hỏi :

- Vân đường chủ, sự tình vừa do Bộc Dương Tổng hộ pháp báo cáo phải xử trí như thế nào mới đúng?

Vân Thiên Lý đáp :

- Nếu chiếu theo thường tình tội phải đáng chết, nhưng vì thân phận của Văn cung phụng đặc biệt hơn người, đã được Bang chủ lễ ngộ có thể tìm cách khoan thứ.

Độc Cô Trí liền nhìn Đông Môn Liễu, cười nói :

- Đông Môn lão cung phụng có cao kiến gì chăng?

Đông Môn Liễu thản nhiên đáp :

- Chính đốn bang quy, nghiêm hành thưởng phạt là chức quyền của Bang chủ, Đông Môn Liễu này không muốn phát biểu bất cứ ý kiến gì cả.

Có câu “gừng càng già càng cay”, tuy Đông Môn Liễu ngoài miệng không muốn phát biểu ý kiến, nhưng mấy câu khởi đầu cũng thừa đủ lý lẽ buộc Độc Cô Trí phải giết chết Văn Tuyết Ngọc.

Độc Cô Trí nghe xong lời Đông Môn Liễu chỉ mỉm cười không nói gì cả.

Độc Cô Trí đột nhiên nhìn về Cao Tùng Tuyền với Mao Linh Hòa nhướng mày hỏi :

- Cao cung phụng với Mao cung phụng có cao kiến gì chăng?

Cao Tùng Tuyền làm sao bỏ được Văn Tuyết Ngọc, nên vừa nghe hỏi lão vội nói :

- Nhân phi thánh hiền, ai không lầm lỡ, Độc Cô bang chủ nên tha lỗi cho Văn cung phụng một lần.

Độc Cô Trí gật đầu mỉm cười, quay hỏi Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ, nếu như ta tha tội cho Văn cung phụng tất ta đã làm mất cả bang quy.

Sau này kẻ khác phạm tội, ta phải xử thế nào cho khỏi mất uy tín? Và ta phải dùng cách gì để phục nổi đại chúng?

Nghe Độc Cô Trí hỏi thế Cao Tùng Tuyền với Mao Linh Hòa đều mừng giùm cho Văn Tuyết Ngọc, sợ một khi Văn Tuyết Ngọc bỏ mạng, từ nay Hải Ngoại tam ma sẽ bị gãy cánh.

Ngay khi ấy Vân Thiên Lý bỗng đáp :

- Bang chủ bất phòng dùng cách tình pháp lưỡng toàn.

Độc Cô Trí ồ to một tiếng giương mày hỏi :

- Cái gì là “tình pháp lưỡng toàn”? Vân đường chủ hãy nói ra nghe thử?

Vân Thiên Lý hỏi :

- Đối với Cung phụng ta phải dùng lễ, đối với bang quy ta phải dùng oai. Thuộc hạ xin kiến nghị với Bang chủ chúng ta có thể quyền nghi đạt biến dùng lý thay đao.

Giữa lúc mọi người chưa nghĩ thông tám chữ “quyền nghi đạt biến dùng lý thay đao” của Vân Thiên Lý thì Độc Cô Trí đã gật đầu :

- Vân đường chủ nghĩ khéo quá, kế dùng lý thay đao hay quá. Nhưng hiện giờ “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương đã chết mất rồi, Văn cung phụng còn tìm đâu ra người thân để thay mạng?

Vân Thiên Lý đáp :

- Dư Kỳ Hà, Dư hộ pháp đã từng tìm kiếm “Chỉ Hà Xa” tại Động Đình hồ cũng là đệ tử đích truyền của Văn cung phụng.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân nghe Vân Thiên Lý đề nghị dùng đồ đệ chết thay cho thầy, hai nàng đều cảm thấy thương hại Dư Kỳ Hà. Nhưng họ sức nghĩ tới vụ y thị đã từng ra tay giết chết đàn bà bụng mang dạ chửa, tìm kiếm “Chỉ Hà Xa” nên hai nàng cho rằng ả thị thuộc loại nữ ma đầu độc ác, có chết cũng không đáng thương.

Khi Vân Thiên Lý nói xong, Độc Cô Trí mỉm cười nhìn Cao Tùng Tuyền với Mao Linh Hòa rồi hỏi :

- Cao cung phụng và Mao cung phụng cho rằng lời của Vân đường chủ vừa rồi có lý không?

Mao Linh Hòa đoán biết đây là sinh cơ độc nhất của Văn Tuyết Ngọc, không thể nào bỏ qua được, liền ứng tiếng đáp :

- Được lắm, được lắm, đây là phương sách hay nhất, thưa Bang chủ!

Độc Cô Trí mỉm cười nói :

- Nếu đã thế, thỉnh Mao cung phụng truyền lệnh cho Dư Kỳ Hà hộ pháp chuẩn bị chết thay cho sư phụ nàng. Bởi vụ này bốn nhân không thể chủ động truyền lệnh được.

Hạ Hầu Quyên rửa thầm Độc Cô Trí thật là con người giả nhân giả nghĩa, gian ác vô cùng.

Trong khi đó, nghe Độc Cô Trí nói xong, Mao Linh Hòa lập tức kêu lớn :

- Dư Kỳ Hà!

Dư Kỳ Hà nằm mê cũng không ngờ tự nhiên tai họa khi không bay đến, bắt mình phải chết thay cho thầy, trong lòng đau đớn vô cùng!

Nhưng việc đã đến rồi, không còn cách nào có thể tránh khỏi nàng đành nghiêng răng, ứng tiếng đáp :

- Đệ tử ở đây.

Nàng vừa trả lời vừa thung thình bước ra, và đứng dừng lại khi còn cách xa Độc Cô Trí, Cao Tùng Tuyền, và Mao Linh Hòa chừng bảy tám thước.

Mao Linh Hòa ôn tồn cười bảo :

- Hà nhi, ân sư của con đã phạm phải quy giới của Lục Tàn bang, tội đáng tử hình. Nay Độc Cô bang chủ đã đặc ân cho phép để thân nhân nhục chết thay, con đã thọ ơn người giáo dưỡng nhiều năm, thân như nhục, con có bằng lòng...

Mao Linh Hòa chưa nói hết lời, Dư Kỳ Hà đã ngắt ngang lời lão gật đầu mỉm cười, rồi lạnh lùng nói :

- Tại sao nhị sư bá lại nói thế? Đệ tử đã thọ ơn sâu như trời biển của gia sư đang lo không biết lấy gì để báo đáp người. Nay gặp được cơ hội này, dầu phải tan xương nát thịt đệ tử cũng không dám từ.

La Hương Vân đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên bằng vẻ kinh dị, nàng không ngờ một kẻ hung tà vạn ác như Dư Kỳ Hà lại có thể nói ra được những câu quan miễn đường hoàng như thế!

Nhưng Hạ Hầu Quyên khẽ cong môi, tỏ vẻ khinh bỉ.

La Hương Vân ngạc nhiên, vừa định hỏi Hạ Hầu Quyên tại sao, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa đã

vội tươi cười :

- Nếu Hà nhi trung thành với sư phụ con như thế...

Dư Kỷ Hà cười buồn bã :

- Nhị sư bá không nên ngại khen làm gì, trước khi chết thay cho ân sư đệ tử phải trả lại ít món đồ lại cho sư môn.

Nói xong, nàng lập tức thò tay vào người lấy ra một quyển sách mỏng, xong nàng tháo cái túi da đang đeo cạnh lưng xuống.

Khi ấy toàn thể yên lặng như tờ, hình như tất cả đều tỏ vẻ thương tiếc và kính bái tấm lòng trung nghĩa của Dư Kỷ Hà.

Không ngờ vừa tháo xong cái túi da, nàng bỗng đảo lộn miệng túi vung mạnh ra ngoài.

Một vùng hào quang ngũ sắc tanh hôi chụp ngay vào đầu Độc Cô Trí, Cao Tùng Tuyền, và Mao Linh Hòa.

Dư Kỷ Hà biết trước phen này bất luận thành bại nàng cũng không thoát khỏi cái chết nên nàng lập tức trở tay điểm ngay vào tử huyệt trước ngực của nàng.

Không ngờ Dư Kỷ Hà đã dám trở mặt một cách bất ngờ, Hải Ngoại tam ma vừa định ra tay đối phó, Đông Môn Liễu bỗng mỉm cười, khẽ phất ống tay áo phát ra trăm nghìn đạo chỉ quang bay vụt ra ngoài.

Những đạo chỉ quang đã do cây “tường vĩ chỉ phát” của lão hóa thành, không những đã biến thành một bức tường chỉ quang ngăn chặn ngay lấy vùng ngũ sắc độc sa từ bên kia phóng tới, đồng thời còn dư sức điểm ngay vào huyệt đạo Dư Kỷ Hà không cho phép nàng tự vẫn.

Độc Cô Trí ha hả cười to, gật đầu nhìn Đông Môn Liễu :

- Đa tạ Đông Môn cung phụng, bây giờ ta đã có đủ bằng cứ để chủ động bắt đũa nghịch đồ này chết thay cho Văn cung phụng.

Dứt lời, mắt sáng như điện, Độc Cô Trí quét nhìn Cao Tùng Tuyền vừa thẹn vừa giận, đứng yên thin thít.

Mao Linh Hòa kêu to :

- Độc Cô bang chủ, nghịch đồ đã to gan phạm thượng, xin Bang chủ hãy cho phép Mao mỗ thân chinh xử tội nàng bằng một hình phạt tàn khốc hơn.

Độc Cô Trí lắc đầu, cười gằn :

- Bất tất phải làm phiến Mao cung phụng làm gì, Cung phụng sẽ được chứng kiến hình phạt vạn trùng cắn tim như thế nào.

Dứt lời, Độc Cô Trí lập tức quát to :

- Thay đổi tiếng trống!

Tiếng trống bắt đầu đổi sang điệu khác.

Tiếng trống hồi nãy trầm mạnh “tùng... tùng... tùng... tùng”.

Còn tiếng trống hiện giờ bỗng biến sang thành một nhịp điệu đặc biệt hơn.

Trống vừa đổi nhịp toàn thân run rẩy của “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc đột nhiên đình chỉ, sắc mặt của bà ta bắt đầu tỉnh táo. Nhưng sắc mặt của Dư Kỳ Hà dần dần trắng nhợt, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Độc Cô Trí mặt lạnh như băng, quắc mắt trầm tiếng quát :

- Lục Tàn bang không cho phép bất cứ kẻ nào dám phản bội. Nay Dư Đường chủ tội trạng đã rành rành, tất sẽ bị xử tử để làm gương cho kẻ khác. Hình Đường! Đánh trống truy hồn lên cho ta!

Tiếng trống trong Thiên Kỳ lâm lại đột nhiên biến đổi thành “tung tung tung tung tung”, tiếng trống mỗi lúc mỗi nhanh.

Hết sức kỳ lạ, những người đang có mặt tại đây như hai cha con Đông Môn Phương, Hải Ngoại tam ma cùng với các môn đệ của chúng đều hết thấy đã bị trúng phải môn trùng độc của Độc Cô Trí nhưng hiện giờ chỉ có một mình Dư Kỳ Hà là bị phản ứng của tiếng trống mà thôi.

Do đó đủ thấy Độc Cô Trí quả đáng mặt là một “dụng độc chi vương”. Lão ta có thể khiến nhiều người bị trùng độc nhưng phân biệt khác nhau và có thể lợi dụng nhịp trống để chế ngự từng người một.

Tiếng trống truy hồn đã khiến Dư Kỳ Hà thọ hình một cách đau đớn tàn khốc đến cực độ.

Trừ mắt mũi mồm từ từ nhuộm máu, đồng thời hai bàn tay của nàng cứ thay nhau vỗ vào giữa ngực.

Trong chốc lát áo nàng bị rách toang, làn da trắng nõn trên bộ ngực căng thẳng của nàng hiện giờ đã đầy đặc những vết cào cấu đỏ lôm.

Không những thế, Dư Kỳ Hà còn bị đau đớn lẫn lộn trên mặt đất. Bất cứ nắm được vật gì nàng cùng há miệng ra cắn lấy cắn để.

Độc Cô Trí ha hả cười to nhìn hỏi Mao Linh Hòa :

- Mao cung phụng đã trông thấy rõ chưa? Cách xử tội của bốn Bang chủ so sánh với Cung phụng như thế nào?

Mao Linh Hòa đỏ mặt nín thinh.

Độc Cô Trí đột nhiên mắt xạ hung quang, quét nhìn qua khắp lượt, nghiêm giọng :

- Ta đã bảo rằng với thân hình tàn phế của ta đâu sinh tha gì nữa. Ta chỉ cần làm được một ngày “võ lâm bá chủ” là đủ rồi. Ta sẽ đem hết giang sơn tường đồng vách sắt của ta hiến dâng cho chư vị. Nhưng trước khi ta chưa đạt được mục đích trên, bất cứ vị nào sinh lòng phản bội, cực hình tàn khốc của Dư Kỳ Hà sẽ làm gương cho chư vị đấy.

Nhân lúc Độc Cô Trí đang bận thị oai và đám quần hào đang động dụng lắng nghe, Hạ Hầu Quyên vội ngậm vận thần công, khẽ giơ cao chưởng mặt, nhưng không phải ám toán Độc Cô Trí. Nàng vội linh không búng xa một luồng chỉ lực về phía Dư Kỳ Hà đang bò càng trên mặt đất để giải trừ giùm sự đau đớn cho đối phương về nơi cực lạc.

Luồng chỉ phong phóng trúng ngay giữa tim Dư Kỳ Hà. Nàng chưa kịp kêu một tiếng hự và ngã quy xuống.

Độc Cô Trí còn muốn thi triển thêm những cực hình khốc liệt hơn để lập uy trước mặt đại chúng, thấy thế trong bụng cả giận.

Độc Cô Trí chưa đoán ra được ai đã xuất thủ giết chết Dư Kỳ Hà, nên cười lạt và lạnh lùng hỏi :

- Ai đã giết chết Dư Kỳ Hà? Không lẽ đối với một tên nghịch đồ như thế rất đáng thương hại sao?

Đám quần hào Lục Tàn bang đều đưa mắt nhìn nhau, không ai dám trả lời.

Hạ Hầu Quyên bỗng tiến lên nửa bước, mắt xạ thần quang, gương mi đáp :

- Chính là tiểu nữ đây, vì tiểu nữ nghĩ rằng hiện nay Độc Cô bang chủ đã đầy đủ oai quyền trấn khiếp quần hào, mục đích đã đạt...

Độc Cô Trí mỉm cười :

- Bất cứ ai trong Lục Tàn bang dính vào vụ này Độc Cô Trí dùng quy luật bốn bang trị tội. Nhưng Hạ Hầu cô nương đã nhúng tay vào lão phu đành vui lòng bỏ qua!

Hạ Hầu Quyên nghe nói ngẩn người, không ngờ Độc Cô Trí bỗng dừng lại tử tế với mình như thế!

Độc Cô Trí lại mỉm cười nói tiếp :

- Hạ Hầu cô nương nên kể lại những gì cô nương đã mục kích cho lệnh sư nghe cùng với những nhân vật mệnh danh là hiệp nghĩa. Bảo họ nên đến Thiên Huyền cốc sớm một chút.

Hạ Hầu Quyên nói :

- Độc Cô bang chủ cứ yên tâm, dù Bang chủ không muốn, chúng tôi vẫn đến sớm như thường.

Độc Cô Trí cười lạt :

- Hay lắm, lão phu đã có ý tranh tài cao thấp với quần hùng từ lâu, nhưng họ cứ chần chờ mãi, khiến lão phu hết sức sốt ruột. Nay Hạ Hầu cô nương đã nhận lời, lão phu sẽ kỳ hạn cho cô nương trong vòng mười bữa.

La Hương Vân ngạc nhiên, hỏi xen :

- Tại sao lại phải kỳ hạn mười hôm?

Độc Cô Trí đáp :

- Ý nghĩa rất rõ rệt, tức là kỳ hạn cho bọn người trong vòng mười hôm phải có mặt tại đây để so tài với ta một trận sống mái.

La Hương Vân hỏi :

- Nếu như trong mười hôm bọn này không có mặt tại đây thì sao?

Độc Cô Trí cười gằn :

- Ta sẽ có cách thúc giục bọn người.

Hạ Hầu Quyên giương mi hỏi :

- Bang chủ sẽ thúc giục bằng cách gì? Và có công hiệu không?

Độc Cô Trí cười giọng âm lạnh, mắt xạ thần quang, nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên :

- Nhất định phải có công hiệu. Ta đang định dùng “Âm Hồn Đầu Thiếp” để giải quyết vụ này.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Âm Hồn Đầu Thiếp

Hạ Hầu Quyên nghe nói ngẩn người :

- “Âm Hồn Đầu Thiếp” là gì? Không lẽ ngoài người ra, Bang chủ còn biết điều khiến cả “ma” nữa sao?

Độc Cô Trí cười đáp :

- Ta tuy không thể điều khiển được “ma”, nhưng ta có thể biến người thành quỷ.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên :

- Thế là thế nào?

Độc Cô Trí cười gằn :

- Nếu như trong mười bữa bọn người không có mặt tại Thiên Huyền cốc phó hội tranh hùng thì cứ trễ một ngày ta sẽ giết một người lột da treo ngoài cốc khẩu.

Nói đến đây, lão bỗng quắc mắt nhìn Hạ Hầu Quyên :

- Hạ Hầu cô nương, nếu như cô nương tin rằng phương pháp “Âm Hồn Đầu Thiếp” của lão phu vừa mới mẻ vừa có hiệu lực, cô nương nên mau mau nói lại cho lệnh sư biết rõ vụ này. Hôm nay trời đã tối rồi, kỳ hạn mười hôm sẽ được tính từ ngày mai.

Hạ Hầu Quyên khẽ gật đầu :

- Được rồi, tiểu nữ nhất định chuyển lời của Bang chủ cho gia sư.

Độc Cô Trí bỗng nghiêng răng tức giận :

- Hạ Hầu cô nương, ta cần nhắc thêm với cô nương câu nữa.

Hạ Hầu Quyên vội nói :

- Độc Cô bang chủ muốn nhắc gì? Với ai?

Độc Cô Trí mặt lạnh như băng, gằn tiếng đáp :

- Hạ Hầu cô nương hãy chuyển lời cho một người, bảo hẳn rằng nếu những kẻ khác vào tới Thiên Huyền cốc, trước khi đôi bên chưa tranh tài nhau, nhất luật được coi như thượng khách. Nhưng ngoại trừ một mình hẳn, tốt hơn đừng bước chân tới đây. Nếu không, chỉ cần hẳn vừa đặt chân vào Thiên Huyền cốc, hẳn sẽ lập tức bị thảm tử, không có đất chôn đấy.

Chợt hiểu Hạ Hầu Quyên ở một tiếng, gương mi cười hỏi :

- Tiểu nữ đoán ra rồi, có phải Bang chủ định nhắm Bành Bạch Y chăng?

Độc Cô Trí hừ lạt một tiếng :

- Đúng rồi, Bành Bạch Y còn có thể tha thứ, nhưng Bạch Bất Bình khó tha. Nếu ta không giết được hẳn, ta sẽ biến thành “Vạn Cổ Thương Tâm” mất.

Hạ Hầu Quyên gật đầu :

- Độc Cô bang chủ không nên tức tối làm gì, tiểu nữ sẽ cố gắng giúp.

Độc Cô Trí nói :

- Xin đa tạ Hạ Hầu cô nương! Lão phu đã nói hết rồi. Hẹn gặp lại mười ngày sau.

Dứt lời Độc Cô Trí liền quay xe dẫn bọn Đông Môn Liễu nhất tề quay về Thiên Kỳ lâm.

Chờ cho bọn quần tà đi xa rồi La Hương Vân mỉm cười bảo Hạ Hầu Quyên :

- Quyên tỷ, “tái nhập Thiên Huyền” của bọn mình đến đây đã tạm kết thúc, nhưng nhiệm vụ của chúng ta không hiểu đã thành công? Hay đã thất bại?

Hạ Hầu Quyên buồn bã nói :

- Việc giải cứu “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu đương nhiên bọn ta đã bị thất bại...

Nàng chưa nói hết lời, trong quái thạch gần đó bỗng có tiếng cười nổi lên :

- Hà hà, không thể bảo rằng thất bại được. Vụ Đông Môn Liễu bị trúng trùng độc đã thành sự thực rồi, chuyến đi này của các con khiến lão ta thấy rõ được lòng dạ độc ác của Độc Cô Trí. Các con cứu được Đông Môn Phương, con gái của lão ta, lại còn trừ khử được Vi Phong, Vũ Văn Sương, Dư Kỳ Hà, ba tên đồ đệ đắc lực của bọn Hải Ngoại tam ma. Các con đã chiếm được một thành quả hết sức huy hoàng rồi đấy.

Đoán ra được giọng nói của bá phụ “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cường, La Hương Vân mừng rú lên, nàng kêu to :

- Bá phụ tại sao bá phụ đột nhiên xuất thế tái nhập Trung Nguyên, khiến cháu đi tìm bá phụ mỗi cả chân, mờ cả mắt vậy.

Từ trong đồng quái thạch Kim Tiền Túy Ông La Đại Cường chợt xuất hiện. Lão đang say túy lúy, cười hềnh hếch bảo La Hương Vân :

- Vân nhi đã được kiến thức qua trường diện của “Thiên Kỳ cốc” rồi, nếu như bọn già này không dám lộ mặt ra ngoài, chắc chắn là Độc Cô Trí sẽ độc bá võ lâm sở hướng vô địch.

La Đại Cường nói xong lại lim dim đôi mắt, rồi cười khà khà luôn mấy tiếng và nói tiếp :

- Cũng may đây là lần cuối cùng bọn này nhúng tay vào một việc chướng mắt. Còn trách nhiệm phù thị chánh nghĩa, thuật đạo giáng ma sẽ hoàn toàn giao hết cho bọn trẻ các người.

Hạ Hầu Quyên lật đật bước lên hành lễ tham kiến vị võ lâm tiền bối rồi mỉm cười hỏi :

- La lão bá phụ, sư phụ của con đâu rồi?

La Đại Cường cười đáp :

- Sư phụ của con hiện đang chuẩn bị một môn Phật học thần công để ứng phó trong trận quyết đấu giữa chính tà hai phái chừng mười bữa nữa đây.

Hạ Hầu Quyên nghe nói thì giật mình kinh ngạc. Thấy vậy La Đại Cường vội cười tiếp :

- Hiền điệt nữ nên hiểu “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu đã tề chết trung thành với Độc Cô Trí để đổi lấy sự an toàn cho con gái lão. Như thế, mười hôm nữa, khi bọn mình đại phá Lục Tàn bang, Đông Môn Liễu tất nhiên phải tận lực giúp đỡ Lục Tàn bang.

Hạ Hầu Quyên gật đầu :

- Văn bối đã hiểu rõ việc ấy rồi.

La Đại Cường cười khà nói :

- Với tình thế ấy, nếu chúng mình định cứu Đông Môn Liễu thoát khỏi tai kiếp, chúng mình cần sao phải điểm ngã được lão mới được. Mà muốn được vậy ít nhất về phương diện võ công bọn mình phải cao siêu hơn lão một bậc.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Chắc bá phụ cũng đã dự bị, nghĩ tới việc này rồi phải không?

La Đại Cường lắc đầu lia lịa :

- Ta không lo nghĩ gì việc đó. Bình tâm mà nói, ta với Đông Môn Liễu tài sức ngang nhau, bên tám lạng bên nửa cân. Còn tài nghệ của sư phụ con cao hơn chút ít, tốt hơn nên giao vụ này cho sư phụ con đảm nhiệm, khó nhọc một chút cũng không sao.

Hạ Hầu Quyên lại cười hỏi :

- Không hiểu... hiện giờ sư phụ cháu đang ở đâu hở bá phụ?

La Đại Cường cười đáp :

- Am chủ cần phải tìm nơi thật kín đáo để luyện môn thần công mà ta vừa nói ấy. Cháu đừng nên tới đó vội mà làm gì, chờ đến khi nào bọn mình tiến vào Thiên Huyền cốc, sư phụ của cháu tự nhiên sẽ có mặt tại đấy, không sao đâu.

Bất đắc dĩ Hạ Hầu Quyên đành thôi không hỏi thăm ân sư mình nữa. Nàng chỉ vào “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương đang còn hôn mê bất tỉnh cười hỏi :

- La lão bá phụ, theo như lời bá phụ, chúng ta nên làm gì bây giờ? Có nên cho Đông Môn Phương uống viên thuốc hòa giải trùng độc của Độc Cô Trí đã tặng cho nàng không?

La Đại Cường hơi cau mày, Hạ Hầu Quyên thấy thế hỏi :

- La bá phụ suy nghĩ gì vậy? Bộ bá phụ nghi viên thuốc giải độc của Độc Cô Trí cho không thật chẳng?

La Đại Cường tháo hồ lô rượu ra, nốc ừng ọc hai ba hơi rồi thở khì một cái, quẹt miệng nói :

- Vì muốn lấy lòng Đông Môn Liễu đã dám bán mạng sống cho hắn, Độc Cô Trí thế nào cũng tặng thứ thuốc giải trùng thật cho con gái lão ta. Có điều chúng ta nên để ý Độc Cô Trí là kẻ vô cùng hung bạo, thâm trầm đáng sợ, cần phải cẩn thận một chút mới được.

La Hương Vân hỏi :

- Bá phụ bảo phải cẩn thận như thế nào?

La Đại Cường đáp :

- Bây giờ bọn ta phải tìm người chuyên nghiên cứu y dược mới biết được viên thuốc Độc Cô Trí cho có phải thuốc giải độc thật đã chứ.

Hạ Hầu Quyên cau mày, đảo mắt suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Người có thể biết được các thứ thuốc chỉ có một mình “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp sư thúc thôi, nhưng hiện giờ Diệp sư thúc đang viễn du Đông Hải, thỉnh “Quang Phục đảo chủ” Vệ Tam Dân làm sao...

La Đại Cường bỗng nheo mắt cười hì hì nói :

- Tuy đại hành gia hiện không có mặt tại đây, nhưng bọn ta có thể tìm một vị tiểu hành gia được như thường.

Hạ Hầu Quyên thông minh tuyệt vời, nghe nói là nàng hiểu ngay, nàng hỏi :

- Có phải La bá phụ định tìm...

Không để cho Hạ Hầu Quyên nói hết, La Đại Cường vội đỡ lời :

- Đúng! Không ai khác hơn là “Thánh Thủ Nhân Tâm” Trác Dật Luân của cháu.

Lạ thay, lúc này Hạ Hầu Quyên không chút thẹn thùng khi nghe nhắc tới Trác Dật Luân.

Nàng thân nhiên lắc đầu, cười hỏi :

- Chỉ sợ tiểu hành gia cũng khó lòng tìm được, vì Trác huynh đã cùng với Tư Mã tam ca bạn đi thỉnh Bành Ngũ tiên sinh với Thiên Sơn Túy lão tiên bối đến đây đồng diệt phá quần ma. Bây giờ họ chưa về kịp...

La Đại Cường không trả lời, lão chỉ mỉm cười nhìn về phía đồng quái thạch vừa rồi.

Hạ Hầu Quyên sức hiểu ra, nàng trong bụng nghĩ thầm :

- Bộ Trác huynh cũng như ta dọc đường gặp chuyện bất ngờ nên đã quay trở về rồi sao?

Hạ Hầu Quyên vừa nghĩ vừa nhìn theo La Đại Cường hướng về phía đồng quái thạch.

Quả như nàng đang nghĩ. Ngay lúc đó phía sau đồng quái thạch bỗng xuất hiện một loạt ba thiếu niên, người nào người nấy cũng huy vũ khôi ngô.

Chàng thiếu niên đi bên mặt chính là Trác Dật Luân, chàng đi bên trái là Bành Bạch Y, còn chàng đi giữa đúng là Tư Mã Hào.

Vừa bước ra khỏi đồng quái thạch thấy Hạ Hầu Quyên, Trác Dật Luân mừng rỡ gọi lớn.

Rồi chàng bước nhanh lại bên người đẹp cười nói :

- Quyên muội, ngu huynh với Tư Mã tam ca đi suốt ngày đêm đến Ai Lao sơn Quy Vân bảo thì được tin hai vị ân sư đã rủ nhau du ngoạn lưỡng hồ, nên bọn này không tới Bắc Thiên sơn, vội vàng quay trở lại

tham dự cuộc vui vừa rồi đấy.

Hạ Hầu Quyên mừng rỡ ra mặt, nàng nương mày cười nói :

- Bản lĩnh của đại ca thật đáng nể quá! Tiểu muội không ngờ Vi Phong ngồi chung bàn tiệc với tiểu muội trên Thủy Tạ Bình Đại lại có thể là đại ca!

Trác Dật Luân cười nói :

- Nếu chỉ một mình thì không làm được gì đâu. Ngay cả Thiên Huyền kiều và Thiên Huyền động ngu huynh cũng không lọt vào nổi nữa là tới Thủy Tạ Bình Đài. Vừa vào tới Đồng Bách sơn bọn ngu huynh may mắn gặp được La lão tiên bối, và nhất thiết đều do người an bài định đoạt cho cả đấy.

Hạ Hầu Quyên âu yếm nhìn tình lang, mắt nàng cứ long lanh. Trác Dật Luân lòng vui rộn rã, chàng đáp lại tình nàng bằng ánh mắt nhớ thương tràn ngập.

Thấy vậy, sợ các bạn để ý chế nhạo, nàng vội chớp mắt nói :

- Đại ca này, giữa khi Độc Cô Trí đang hiu hiu tự đắc đột nhiên trông thấy cái đầu người trong tiệc rượu không phải là đầu của Bành huynh mà lại là đầu của Vi Phong, mặt lão ta tái mét trông tức cười ghê. Lúc ấy nếu không dẫn nổi chắc lão ta điên mất.

Nói đến đây nàng bỗng quay sang La Đại Cuồng cười hỏi :

- La bá phụ, tiểu nữ thắc mắc không hiểu tại sao lại biết rõ âm mưu hạ trùng độc ám hại cha con Đông Môn lão tiên bối. Bá phụ bày mưu đạo diễn cái cảnh hoạt kịch hết sức tài tình như thế?

La Đại Cuồng cười hề hề đáp :

- Ta đã biết rõ Độc Cô Trí là kẻ vô cùng độc ác nên mới một mặt ta bảo Diệp lão huynh sai bọn người chia nhau đi thỉnh các vị sư trưởng cùng phá ma sào, một mặt ta định giả vờ loan tin “Đại Tuệ thần ni” hiện đang còn sống. Đồng thời ta cũng định đón đường bọn Hải Ngoại tam ma dọa nạt bọn chúng một mẻ, ngăn cản không cho bọn chúng nhận lời mời gia nhập Lục Tàn bang.

Hạ Hầu Quyên hỏi tiếp :

- Chắc Diệp sư thúc đã thuật rõ sự xếp đặt của La bá phụ cho Trác đại ca, Tư Mã tam ca, Vân muội, và tiểu nữ nghe rồi chứ?

La Đại Cuồng đáp :

- Nhưng ta chưa kịp gặp mặt, bọn Hải Ngoại tam ma đã đến nhận chức Cung phụng tại Thiên Huyền cốc rồi. Ta liền bí mật điều tra và đã biết được khi hai bên vừa gặp nhau, mỗi bên đã tận dụng tâm cơ để hại

lẫn nhau, và hình như Độc Cô Trí đã chiếm được ưu thế rồi và luôn cả biểu thức của tên tàn phế ấy là Đông Môn Liễu và cháu gái của lão là Đông Môn Phương cũng bị lão ta hạ thủ ám toán luôn một lượt với Hải Ngoại tam ma.

La Hương Vân vội xen hỏi :

- Khi ấy bá phụ chỉ biết qua loa, chứ bá phụ chưa hiểu rõ tường tận?

La Đại Cường gật đầu :

- Đúng! Giữa khi ta thấy Độc Cô Trí hết sức lợi hại, dùng mưu sâu để nô dịch quần hùng chiếm đủ địa lợi, nếu muốn phá tan sào huyệt Lục Tàn bang thì thật hết sức khó khăn.

Cũng may ta đột nhiên phát hiện Bàn Nhược am chủ, sư phụ của Hạ Hầu diệt nữ cũng đã có mặt trong Thiên Huyền cốc.

Hạ Hầu Quyên thích chí cười lớn :

- Hóa ra ân sư của cháu với La bá phụ đã gặp nhau ở trong Thiên Huyền cốc rồi, nhưng tại sao gia sư lại xuất hiện trên Động Đình hồ?

La Đại Cường đưa bầu rượu lên miệng nốc một hơi mấy hớp rồi cười khẽ nói :

- Bọn này ở trong Thiên Huyền cốc bỗng nghe tin bọn Hải Ngoại tam ma từng phái các đệ tử đến xung quanh vùng Động Đình giết hại thai phụ, đoạt “Chỉ Hà Xa”, nên bọn này lật đật đến Nhạc Dương tìm cách ngăn chặn, không cho bọn chúng giết hại sanh linh...

Hạ Hầu Quyên nói :

- Nếu thế thì vụ gặp nhau của hai thầy trò cháu tại Động Đình hồ chỉ là ngẫu nhiên?

La Đại Cường cười đáp :

- Phải! Cũng vì sự gặp gỡ ngẫu nhiên ấy, khiến ta với sư phụ cháu nghĩ ra được một kế hay là cố ý để bọn cháu trúng phải độc kế của Vi Phong và Vũ Văn Sương tiến vào Thiên Huyền cốc, để một mặt thăm dò Độc Cô Trí đang định thi triển độc kế gì với bọn Hải Ngoại tam ma cùng hai cha con Đông Môn Liễu. Một mặt tìm cách phá hoại tình đoàn kết giữa bọn quái ma, và bí mật bảo hộ hai cha con Đông Môn Liễu đừng để họ ngã về phe địch.

Bành Bạch Y nghe đến đây vội tiếp lời cười nói :

- Ý nguyện của La lão tiên bối nguyên là như thế nhưng lại cứu khỏi mạng tiểu bối trong một trường hợp hết sức bất ngờ đó.

La Đại Cuồng nheo mắt gật đầu rồi nói tiếp :

- Mưu kế xong xuôi vừa vặn gặp Trác hiền điệt từ Ai Lao trở về tới, lão phu liền thỉnh Bàn Nhược am chủ lập tức chuẩn bị tăng cường thêm môn Phật gia thần công, còn thì để mặc lão phu với Trác hiền điệt bí mật xâm nhập Thiên Huyền cốc tùy cơ ứng biến đối phó địch nhân.

Hạ Hầu Quyên hỏi :

- Làm thế nào bá phụ biết được Bàn huynh đã bị lộ tẩy, và sẽ bị giết chết trong tiệc “Đại Yến”?

La Đại Cuồng đáp :

- Nguyên nhân đã do chiếc thủ cấp ấy...

Trác Dật Luân vội đón lời :

- Khi vừa trông thấy đầu ân sư, tiểu bối mê man bất tỉnh. May nhờ La lão tiên bối tinh ý nhìn ra là đầu giả, nhưng cũng nhờ thế mới biết rõ Bàn Bạch Y sư huynh đã lộ tẩy, nên Độc Cô Trí mới bày ra mưu trên để thăm dò Bàn Bạch Y sư huynh.

Hạ Hầu Quyên liếc nhìn Trác Dật Luân, bĩu môi :

- Tại sao đại ca trước khi giở trò huyền hoặc, trêu ghẹo đối phương không nói trước cho tiểu muội hay? Thiếu chút nữa tiểu muội đã liền mạng, bất kể sống chết định thí mạng với Độc Cô Trí. Đại ca không sợ hư mất đại sự sao?

Trác Dật Luân phì cười :

- Quyên muội đừng trách ngu huynh. Quyên muội hãy nghĩ thử xem, Đông Môn Liễu với bọn Hải Ngoại tam ma đều là những nhân vật tài ba hơn mình thập bội, nên ngu huynh đã cố tránh không dám nói chuyện với Quyên muội, sợ nếu bọn chúng biết được sẽ bị lộ tẩy.

Bởi thế ngu huynh không dám thông tin tức tới Quyên muội.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Đại ca có lý, hiện giờ cần nhất phải mau mau cứu mạng “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương, người yêu của Tư Mã tam ca đã. Đại ca hãy xem thử viên giải trùng linh dược của Độc Cô Trí có thể dùng được không?

Trác Dật Luân cầm viên linh dược, xem đi xem lại gật đầu :

- Đây là viên thuốc giải dược thượng hảo hạng, không có thuốc độc. Cứ việc cho Đông Môn cô nương

uống ngay đi.

Hạ Hầu Quyên nghe nói lập tức trao ngay viên giải trùng linh dược cho Tư Mã Hào, cười giọng duyên dáng :

- Tam ca, tiểu muội xin giao việc này cho tam ca đảm nhiệm đây.

Đang hết sức quan tâm cho Đông Môn Phương, Tư Mã Hào lập tức gạt đầu lia lịa cầm lấy viên giải dược, vừa định dứt ngay vào miệng Đông Môn Phương.

Hạ Hầu Quyên vội xua tay cười nói :

- Tam ca nên nhớ rằng Đông Môn tiểu muội sau khi bị mê thất bản tính đã lâu chưa gặp tam ca, hai bên nên chuyện trò thỏa thích. Tam ca cũng nên lựa lời khuyên giải Đông Môn tiểu muội, một cô gái tính nóng như lửa không thua gì tiểu muội. Nên nói rõ cho nàng biết hết những tiền nhân hậu quả, khuyên nên bình tĩnh, chịu khó hợp tác với bọn mình như thế mới có thể tìm cách giải cứu được cha nàng khỏi bị tai kiếp khi Lục Tàn bang bị tan thành tro bụi.

Tư Mã Hào vội đáp :

- Ngu huynh hiểu rồi, ngu huynh sẽ tìm cách khuyên nàng...

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Phải khuyên nàng bằng cách ôn hòa từ từ, nếu không Đông Môn tử tử vì nhớ cha nàng có thể nổi nóng. Khi ấy, tam ca sẽ nguy đấy.

Trác Dật Luân bật cười :

- Quyên muội hãy yên tâm. Nếu nói về cách êm dịu ngọt ngào, Tư Mã tam ca là tay xuất sắc.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói tiếp :

- Bây giờ cần nhất là tam ca nên bế Đông Môn tử tử vào phía bên kia kín đáo hơn, nếu không...

Tự biết nói không lại Hạ Hầu Quyên, Tư Mã Hào đỏ mặt :

- Xin đa tạ lời chỉ điểm của Quyên muội...

Tư Mã Hào vừa nói vừa bế Đông Môn Phương bước vào phía sau đồng quái thạch.

Hạ Hầu Quyên nhìn theo Tư Mã Hào cười bảo Trác Dật Luân :

- Đại ca đã nói đúng, cách thức hầu hạ đàn bà của Tư Mã tam ca quả thật tài tình, và da mặt của tam ca

cũng dày hơn đại ca nhiều.

Trác Dật Luân mỉm cười. Hạ Hầu Quyên đột nhiên móc ra viên thuốc đen nhỏ xíu của Bộc Dương Dũng trao cho La Hương Vân, mỉm cười bảo :

- Vân muội hãy cùng với Trác đại ca và Bành Bạch Y huynh nghiên cứu với nhau xem thử viên thuốc màu đen uống hằng ngày của Bộc Dương Dũng là loại thuốc gì?

La Hương Vân ngạc nhiên :

- Quyên tỷ, còn Quyên tỷ thì sao? Tại sao Quyên tỷ không tham gia vụ nghiên cứu này?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Ngu tỷ không thạo nghề này, vả lại ngu tỷ còn đang bận việc khác còn quan trọng hơn.

Ngu tỷ đang cần thương lượng với La bá phụ nhiều việc.

La Hương Vân nghe nói lập tức cầm viên thuốc nhỏ đem đến trước mặt Trác Dật Luân và Bành Bạch Y nghiên cứu thử xem tính chất được tánh ra sao.

Hạ Hầu Quyên cười vẻ bí mật, kéo La Đại Cường về một bên, mỉm cười nói nhỏ :

- La bá phụ là tay lão luyện giang hồ, không hiểu bá phụ có đoán ra được cháu đang định thương lượng việc gì với bá phụ không?

La Đại Cường cười đáp :

- Tuy vụ này hơi khó khăn, nhưng chắc sẽ có quan hệ với La nhi. Nếu không, cháu khỏi cần tìm cách kéo nàng ra xa.

Hạ Hầu Quyên gật đầu bái phục, cười khúc khích :

- Thật đúng câu “Gừng càng già càng cay”...

Lại Đại Cường cười hì hì :

- Thôi, đừng khen nữa. Cháu hãy mau mau nói rõ sự thật cho biết, để còn phải thương lượng với nhau.

Hạ Hầu Quyên không chút ngượng nghịu chỉ tay vào Trác Dật Luân đang đứng ở xa, giương mi nói nhỏ :

- Không giấu gì bá phụ, cháu với Trác đại ca tình cảm sâu đậm...

La Đại Cường gật đầu cười nói :

- Ta đã nhìn thấy rồi, khi mới gặp cháu lần đầu thiếu chút nữa ta đã làm mối cho Bành Bạch Y rồi...

Hạ Hầu Quyên cười khúc khích :

- Như thế tuyệt quá!

La Đại Cường ngạc nhiên hỏi :

- Tuyệt, tuyệt ở chỗ nào?

Hạ Hầu Quyên tủm tỉm cười nói :

- Tuyệt bởi trước kia bá phụ định làm mối cháu cho Bành huynh thì bây giờ chính cháu lại định mối lại Bành huynh hộ bá phụ.

La Đại Cường vẫn chưa hiểu, cau mày hỏi :

- Cháu định làm mối Bành Bạch Y hộ bác...

Hạ Hầu Quyên bật cười đón lời :

- Vâng! Bá phụ nghĩ thử xem cháu với Trác đại ca đã trót yêu nhau, còn Đông Môn cô nương cũng đã lỡ thương Tư Mã tam ca rồi. Không lẽ bá phụ lại để Vân muội cô đơn, không cho Vân muội một người chồng xứng đáng sao?

Bấy giờ La Đại Cường mới hiểu ra, lão bật cười sáng sặc :

- Hóa ra hiền điệt nữ định làm mối cho Vân nhi...

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Đúng thế, cháu đang định làm mối đấy. Thật là nữ mạo nam tài, môn đương hộ đối.

Một bên cháu gái yêu quý của “Kim Tiền Túy Ông”, một bên là trai cưng của “Ai Lao đại hiệp”. Cuộc nhân duyên này hình như đã được ông tơ xếp đặt sẵn rồi, khỏi cần cháu làm mối cũng được.

La Đại Cường cười ha hả :

- Bác thế nào cũng được, nhưng hôn nhân đại sự trai gái đôi bên cần phải...

Hạ Hầu Quyên vội nói :

- Bá phụ cứ việc yên tâm, cháu đã nói riêng vụ này với Vân muội rồi. Bây giờ cũng đã gặp mặt Bành huynh, mỹ nhân đã biết rõ mặt anh hùng, không còn chê bai gì nữa.

Nói xong, nàng khẽ kéo vạt áo La Đại Cường, ra dấu cho lão nhìn về phía La Hương Vân đang đứng nói chuyện với Bành Bạch Y.

La Đại Cường nhận thấy Hạ Hầu Quyên nói đúng, lão gật đầu mỉm cười :

- Hai bên đã bằng lòng nhau rồi, bác còn gì nói nữa. Bác xin cảm ơn mỹ ý của cháu.

Trong lúc ấy, Trác Dật Luân, Bành Bạch Y với La Hương Vân ba người đi chung với nhau sang một bên.

Tay cầm viên thuốc đen nhỏ, La Hương Vân nhìn Trác Dật Luân mỉm cười hỏi chàng :

- Trác đại ca là truyền nhân của Nhất Thiếp Thần Y Diệp sư thúc, chắc đại ca thế nào cũng nhìn ra được tính chất của viên thuốc này?

Trác Dật Luân chìa tay, cười nói :

- Vân muội hãy đưa cho ngu huynh coi thử!

La Hương Vân vội trao ngay cho chàng viên thuốc. Trác Dật Luân cầm viên thuốc xem đi xem lại nhiều lần, rồi giơ lên mũi ngửi thử. Đột nhiên chàng cau mày, mặt hiện vẻ kinh dị.

La Hương Vân thấy thế vội hỏi :

- Trác đại ca đã... tìm thấy gì bí mật trong viên thuốc này?

Trác Dật Luân mỉm cười nhưng không trả lời, chàng bỗng hỏi trở lại :

- Vân muội hãy nói rõ ngu huynh biết viên thuốc này...

La Hương Vân nhẹ lắc đầu :

- Đây chưa phải là một viên thuốc mà chỉ là một phần nhỏ của nó.

Trác Dật Luân mỉm cười :

- Một phần nhỏ hay cả viên tính chất vẫn giống nhau, ngu huynh muốn hỏi viên thuốc này đã lấy tại đâu thôi.

La Hương Vân đáp :

- Đây là thứ thuốc cần uống mỗi ngày của Bộc Dương Dũng, tên ngu ngốc nhất mà cũng là Tổng hộ pháp của Lục Tàn bang.

Trác Dật Luân cau mày hỏi :

- Bộc Dương Dũng mắc phải bệnh tật gì mà mỗi ngày phải uống thuốc?

La Hương Vân suy nghĩ đáp :

- Hẳn đâu phải uống thuốc chữa bệnh mà là uống thuốc để phòng bệnh...

Trác Dật Luân không hiểu hỏi :

- “Uống thuốc phòng bệnh” nghĩa là thế nào?

La Hương Vân cười đáp :

- Bộc Dương Dũng mỗi ngày phải uống một viên thuốc này tinh thần mới được tỉnh táo.

Nếu hôm nào thiếu thuốc y sẽ bản thân sinh bệnh đó Trác huynh.

Trác Dật Luân gục gật đầu cười, ngắm đi ngắm lại viên thuốc trên tay đoạn nhú chặt chân mày.

Bành Bạch Y đứng bên cạnh thấy vậy cười nói :

- Nếu Trác huynh muốn biết rõ tính chất của viên thuốc để tiêu đệ nói qua cho Trác huynh.

Trác Dật Luân chưa kịp đáp La Hương Vân vội nói tiếp theo :

- Phải đấy Trác huynh! Bành huynh nguyên là một trong Nội Tam đường chủ với Lục Tàn bang. Khi chưa bị lộ hành tích Bành huynh là người tâm phúc đáng tin cậy nhất của Độc Cô Trí, nên Bành huynh biết khá nhiều điều bí mật của đối phương.

Bành Bạch Y thở dài nói :

- Độc Cô Trí là kẻ thâm độc nham hiểm thật tình lại hay nghi kỵ. Tuy lão ta đã tìm mọi cách thu nạp một nhân vật võ công cái thế như Bộc Dương Dũng vào Lục Tàn bang giữ chức Đại hộ pháp, nhưng lão ta vẫn không yên tâm.

La Hương Vân cười nói :

- Đối với người khác không yên tâm cũng còn có lý, nhưng đối với Bộc Dương Dũng hà tất phải nghi kỵ làm gì cho mất công vì y là một kẻ ngu dại nhưng lại đáng yêu.

Bành Bạch Y gật đầu nói :

- Đây mới là điểm độc hại của Độc Cô Trí đấy!

- Độc Cô Trí đã không tin Bộc Dương Dũng, lão làm cách nào để phòng bị đối phương?

Bành Bạch Y lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ chưa hiểu rõ được phương pháp phòng bị của lão ta, nhưng nếu đoán theo tình lý thì Bộc Dương Dũng phải uống bằng không uống sẽ sinh bệnh, chính là thủ đoạn mà Độc Cô Trí đã dùng để chế ngự Bộc Dương Dũng.

La Hương Vân bỗng nói với Trác Dật Luân :

- Trác huynh! Bây giờ Trác huynh cũng hãy đoán thử xem, coi viên thuốc đen này tính chất thế nào cho biết.

Tuy đang cúi đầu suy nghĩ Trác Dật Luân cũng vội ứng tiếng đáp :

- Căn cứ theo sự thật và suy đoán theo tình lý thì viên thuốc màu đen này có thể là một thứ thuốc độc khiến kẻ uống nó phải nghiền.

Nghe đến đây La Hương Vân vội đón lời nói :

- Thật đúng là “anh hùng sở kiến lược đồng”. Quyên tử với tiểu muội cũng đã nghĩ như thế!

Nhưng Trác Dật Luân bỗng nhìn nàng mỉm cười lắc đầu...

La Hương Vân ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Trác huynh lại lắc đầu?

Trác Dật Luân thở dài đáp :

- Ngu huynh nghĩ Độc Cô Trí đáng mặt anh hùng!

Rồi chàng giơ viên thuốc nhỏ màu đen lên cao, cười lạt nói tiếp :

- Nhìn viên thuốc này cũng đủ biết cơ trí tài hoa của bọn mình còn kém hẳn Độc Cô Trí một bậc!

Dứt lời, Trác Dật Luân vội bỏ tọt viên thuốc đen vào mồm và nuốt ực vào bụng.

La Hương Vân hốt hoảng, kêu lên :

- Trác huynh... ca... tại sao Trác huynh lại dám nuốt viên thuốc độc?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Nó không phải thuốc độc, mà là viên muối vừng trộn với đường cát đấy!

Hạ Hầu Quyên nghe nói chững hững!

La Đại Cường hết sức ngạc nhiên! Lão bật cười nói :

- Thật không ngờ!

Bành Bạch Y cũng phì cười lên tiếng :

- Tiểu đệ nằm trong Lục Tàn bang khá lâu, ngày đêm gần Độc Cô Trí. Thế mà cũng không tài nào biết rõ được thủ đoạn Độc Cô Trí đã dùng để chế ngự Bộc Dương Dũng.

Hạ Hầu Quyên nghe nói bất giác bật cười thành tiếng.

Bành Bạch Y ngạc nhiên hỏi nàng :

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại bật cười? Có phải Bành Bạch Y này đã nói láo rồi không?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Bành huynh đã biết rõ đối với một kẻ ngu si như Bộc Dương Dũng, Độc Cô Trí còn luôn luôn phòng bị huống chi đối với Vạn Cổ Thương Tâm Bạch Bất Bình, một kẻ mới tham gia Lục Tàn bang chưa được bao lâu. Lão ta đời nào dám tin nhiệm Bành huynh.

Bành Bạch Y gật đầu nói :

- Có lý lắm!

Hạ Hầu Quyên nhìn Bành Bạch Y mỉm cười nói tiếp :

- Nếu như Bành huynh biết trước được thì không đến nỗi đã bị Độc Cô Trí dùng kế khám phá được thân phận của Bành huynh ngay trong bữa tiệc “Đại Yến”. Làm thiếu chút nữa Bành huynh bị uống mạng.

Bành Bạch Y ngượng ngừng gượng cười.

La Hương Vân chợt nói :

- Bành huynh, Trác huynh, và tiểu muội hiện giờ chưa hiểu rõ được sự bí mật của viên muối vừng đen trộn với đường cát ra sao cả và đang định yêu cầu Quyên tỷ với La bá phụ giải thích cho bọn này nghe đấy.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Chính bọn này cũng đang mù tịt không thua gì phía bên ấy.

Bành Bạch Y cười nói :

- La lão bá phụ kiến thức sâu rộng còn Hạ Hầu cô nương trí tuệ lại siêu nhân. Nhị vị chỉ chịu khó suy nghĩ một chút, biết đâu chẳng tìm ra được vụ bí mật này?

La Đại Cuồng lắc đầu thở dài :

- Nói tới kiến thức chắc ta phải nhường lại cho Độc Cô Trí mới đúng! Rất tiếc...

Hạ Hầu Quyên vội hỏi :

- La bá phụ rất tiếc việc gì? Có phải bá phụ tiếc cho Độc Cô Trí là kẻ tàn phế, lại có được một khối óc linh mẫn phi thường mà không chịu quy nhập chính nghĩa chẳng?

La Đại Cuồng gạt đầu lia lịa, công nhận Hạ Hầu Quyên đã nói đúng!

La Hương Vân hỏi Hạ Hầu Quyên :

- Làm thế nào Quyên tỷ đoán ra được tâm tư của La bá phụ nhưng đoán không ra ý nghĩ của Độc Cô Trí?

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Chuyện hết sức giản dị, đúng với câu “Lòng quân tử dễ hiểu, dạ tiểu nhân khó đoán”.

Bành Bạch Y gục gật đầu khen ngợi :

- Hạ Hầu cô nương trả lời tuyệt quá!

Hạ Hầu Quyên mỉm cười rồi hỏi La Đại Cuồng :

- La bá phụ có thấy Độc Cô Trí đáng sợ không?

La Đại Cuồng đáp :

- Nhất định là đáng sợ rồi. Cơ trí của hắn vô cùng sâu hiểm, sao lại không đáng sợ?!

Hạ Hầu Quyên lắc đầu khoát tay nói :

- Cháu đâu có nói tới cơ trí của lão ta, cháu chỉ muốn nói là Độc Cô Trí có một ý niệm vô cùng đáng sợ

kia.

La Đại Cuồng không hiểu hỏi :

- Một ý niệm đáng sợ là sao?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Ý niệm của Độc Cô Trí là lão ta toàn thân tê liệt, sinh thú đã hết, nhưng hùng tâm vẫn còn, nên lão ta đã từng nói với bọn Hải Ngoại tam ma và Đông Môn Liễu là lão ta chỉ cần làm võ lâm bá chủ được một hôm xong lão sẽ tự hành giải thoát.

La Hương Vân gật đầu :

- Đúng thế, đây là lời nói hùng hồn của Độc Cô Trí trước mặt đại chúng giữa khi lão ta “nấu rượu luận anh hùng”.

Hạ Hầu Quyên nói :

- La bá phụ hãy nghĩ xem, Độc Cô Trí đã mất hết sinh thú...

- Bởi thế lão ta sẽ tìm đủ cách đối phó với bọn mình mà không chút nương tay, nhất là Đông Môn Liễu với bọn Hải Ngoại tam ma bị trúng phải trùng độc của lão ta, tận tình giúp đỡ lão ta để đối phó với bọn mình. Cho nên những ngày sắp tới rất đáng cho chúng ta lo ngại.

La Đại Cuồng nhíu chặt đôi mày, cúi đầu suy nghĩ.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy vội hỏi :

- La bá phụ đang nghĩ gì thế?

La Đại Cuồng cười lạt đáp :

- Ta cho rằng thủ đoạn dùng trùng độc để chế ngự Đông Môn Liễu với bọn Hải Ngoại tam ma của Độc Cô Trí không những vô cùng đáng sợ mà lại còn hợp tình hợp lý nữa. Còn vụ lão ta dùng viên muối vừng đem trộn đường cát để chế ngự Bộc Dương Dũng, ta cho rằng hết sức tức cười, và cũng hết sức vô lý!

Hạ Hầu Quyên gật đầu nói :

- Đúng! La bá phụ hoài nghi điểm này rất đúng, bởi những kẻ thông minh không đời nào chịu làm những việc đại dột. Trong vụ này có nhiều mâu thuẫn lắm và không do bàn tay của một người làm ra.

La Đại Cuồng cười hà hà nói :

- Hạ Hầu hiền điệt, hiện giờ đầu óc của lão phu đã trống, hãy chờ xem “Bào Hạo Hồng Nhan” trí tuệ siêu nhân còn có cao kiến gì không, chứ lão phu thì kể như đã tịt ngòi rồi đấy.

Hạ Hầu Quyên hai mắt vụt sáng, nàng dựng ngược mày cười hỏi :

- Có phải La bá phụ vừa bảo “những kẻ thông minh không đời nào chịu làm những việc đại dột” không?

La Đại Cường đáp :

- Đương nhiên họ không đời nào chịu làm những việc đại dột. Người xưa có câu “trí giả thiên lư, tất hữu nhất thất”, nhưng một phần nghìn của cơ hội đã quá ít ỏi, hiền điệt nữ có đồng ý với lời nói của lão phu không?

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách :

- Hoàn toàn đồng ý, nhưng tiểu nữ còn định thỉnh giáo với bá phụ một câu nữa là ngu dốt có khi nào làm những việc thông minh không?

La Đại Cường ngăn người cau mày đáp :

- Không phải tuyệt đối không có những cơ hội hết sức hiếm hoi.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Cháu nhận rằng giữa hai thứ “không phải tuyệt đối” đó rất có thể phát sanh kỳ tích.

La Hương Vân thích thú hỏi :

- Kỳ tích là gì hả Quyên tỷ?

Hạ Hầu Quyên đáp :

- Kỳ tích thường là những chuyện khó phát sanh. Thí dụ như chỉ có một phần ngàn “kẻ thông minh làm việc ngu dốt” hoặc một phần ngàn “kẻ ngu dốt làm việc thông minh”.

La Đại Cường nhìn Hạ Hầu Quyên, lão tủm tủm cười hỏi :

- Hình như hiền điệt nữ vừa nghĩ ra ý gì tuyệt diệu thì phải?

- Cháu không có ý nghĩ gì tuyệt diệu cả, thật ra cháu chỉ nghĩ bậy nghĩ bạ thôi. Cháu đang nghĩ tới viên “muối vừng đem trộn đường” rất có thể là Độc Cô Trí đã đánh lừa Bộc Dương Dũng, hoặc Bộc Dương Dũng đã đánh lừa Độc Cô Trí.

La Hương Vân cười nói :

- Tự nhiên là Độc Cô Trí đánh lừa Bộc Dương Dũng rồi!

Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói :

- Nhưng ngu tử chưa hề khẳng định người nào bị mắc lừa người nào cả kia mà. Nhưng dầu sao thì giữa họ, tất...

Hạ Hầu Quyên vừa nói đến đây, La Đại Cường đột nhiên bật cười ha hả và đón lời :

- Hạ Hầu hiền điệt nữ quả thật trí tuệ siêu phàm, thông minh quá chúng có khác! Sự nhận xét của cháu quả cao minh lắm.

Hạ Hầu Quyên cao hứng cười nói :

- Ô! Cháu không ngờ bá phụ lại đồng ý với cháu, và còn ủng hộ sự nhận xét của cháu nữa.

- Bác ủng hộ cháu vì bác sức nhớ tới một việc và một nguyên tắc!

Bành Bạch Y chợt hỏi :

- La lão tiên bối vừa nghĩ tới nguyên tắc gì thế?

- Nguyên tắc ấy là “kẻ thông minh định đánh lừa kẻ thông minh hết sức khó khăn, nhưng kẻ khờ khạo định đánh lừa kẻ thông minh lại hết sức dễ dàng”.

Hạ Hầu Quyên nghe nói liền gật đầu tỏ ý tán đồng. Còn La Hương Vân thì lắc đầu.

Cho nên La Đại Cường nhìn La Hương Vân rồi cười hỏi :

- Tại sao Vân nhi lắc đầu?

La Hương Vân đáp :

- Nguyên tắc mà bá phụ vừa nói có nhiều mâu thuẫn.

- Mâu thuẫn ở điểm nào?

- Nếu như một kẻ có thể dùng mưu kế đánh lừa được người khác nhất là đánh lừa được kẻ thông minh có thể kêu kẻ ấy là khờ khạo được chăng?

La Đại Cường nghe La Hương Vân đặt câu hỏi như thế lão bật cười khanh khách :

- Vân nhi hỏi rất có lý nhưng thường khi kẻ khờ khạo chỉ khờ khạo nhất thời mà thôi.

Nếu một khi kẻ ấy ngẫu nhiên gặp cơ duyên trí tuệ lóe sáng chưa chắc kẻ ấy chịu khờ khạo suốt đời.

La Hương Vân không tin, nàng hỏi :

- Nhưng dễ gì gặp được cơ duyên bá phụ. Và cũng đâu có kẻ nào có sức tái tạo càn khôn như thế?

La Đại Cường chưa kịp nói, Trác Dật Luân đã vội đón lời :

- Có! Kẻ ấy chính là “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp sư thúc.

La Hương Vân cau mày hỏi :

- Nghe nói Diệp lão nhân gia đã từng chữa thử bệnh cho Bộc Dương Dũng, nhưng không có hiệu quả gì cả kia mà.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Tại sao Vân muội lại thật thà đến thế? Diệp sư thúc không thể cố giữ bí mật, cốt ý dành lại nước cờ sát thủ sau cùng để đối phó với Độc Cô Trí sau này hay sao?

Bành Bạch Y gật đầu cho là phải liền cười nói :

- Hiện giờ Bộc Dương Dũng chắc đang giả vờ khờ khạo làm như không biết gì cả thì phải.

Hạ Hầu Quyên gật đầu, nói tiếp theo :

- Có thể lắm, và do đó cũng đủ biết tuy Độc Cô Trí đã cho Bộc Dương Dũng uống thứ thuốc độc sanh nghiên tìm cách chế ngự đối phương, nhưng lão ta vẫn chưa yên tâm luôn luôn vẫn nghi ngờ và xem chừng Bộc Dương Dũng.

La Hương Vân kinh ngạc hỏi :

- Tại sao Quyên tỷ lại biết?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Bộ Vân muội đã quên phức khi Bộc Dương Dũng tiễn chân bọn mình ra Thiên Huyền cốc, y đã nói qua những gì với bọn mình rồi sao? Nếu như Độc Cô Trí không phái kẻ tâm phúc bí mật xem chừng bọn mình đời nào y cứ luôn luôn cố ý bảo rằng y nhất định vĩnh viễn trung thành với Độc Cô Trí?

Đến giờ La Hương Vân mới hiểu ra, nàng vỗ tay đốp một cái nói :

- Đúng rồi! Còn nữa, Bộc Dương Dũng còn giả vờ trở về Thiên Huyền cốc nhưng chính ra y đã ẩn núp trong Thiên Kỳ lâm quan sát tình hình. Văn Tuyết Ngọc ngăn cản bọn mình, một mặt y mật báo ngay cho

Độc Cô Trí và đồng thời Quyên tử đang khi nguy cấp y lập tức xuất thủ giải cứu. Với mưu lược và đảm thức như thế, đừng nói là một kẻ khờ khạo, ngay đến một kẻ có chút thông minh cũng chưa chắc làm được khéo léo như thế.

Chờ cho La Hương Vân nói xong, Trác Dật Luân cười bảo :

- Vân muội hãy nói nhỏ một chút, kéo nhờ chẳng may có những kẻ tai mắt của Độc Cô Trí đang loanh quanh gần đây nghe thấy, chuyển báo lại sự cơ mật của bọn mình cho Độc Cô Trí nghe, chúng ta vô tình phá mất cả tâm huyết của Diệp sư thúc, và biết đâu Bộc Dương Dũng cũng sẽ bị chết oan vì bọn mình nữa đây.

La Hương Vân lắc đầu mỉm cười :

- Ở đây cách Thiên Kỳ Hiệp rất xa, tiểu muội không tin có bọn tai mắt của Độc Cô Trí tại đây.

La Hương Vân nói đến đây, La Đại Cuồng cười bảo :

- Sao cháu dám khinh thị Độc Cô Trí? Hẳn ta không đủ mưu sâu, đời nào hẳn ta dám mưu đồ đại sự, dám nuôi tham vọng làm bá chủ võ lâm với tấm thân tàn tật của hẳn?

La Đại Cuồng nói xong liền nốc thêm ngụm rượu nữa, rồi cười ha hả nói tiếp :

- Cần phải tu chỉnh lời nói của Vân nhi vừa rồi, không phải ta “đồng ý” mà là “quả quyết”.

La Hương Vân giật mình hỏi :

- Bá phụ quả quyết ở xung quanh đây có tai mắt của Độc Cô Trí?

La Đại Cuồng gật đầu cười đáp :

- Không những quả quyết ta còn trông thấy hẳn nấp tại đâu nữa là khác.

Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân, Bàn Bạch Y, Trác Dật Luân không ai bảo ai đều đảo mắt nhìn quanh.

Nhưng họ chỉ trông thấy núi đá, cỏ, cây chứ ngoài ra hoàn toàn không có một nửa bóng người!

La Hương Vân nghi hoặc hỏi La Đại Cuồng :

- Bá phụ nếu xung quanh đây có tai mắt của Độc Cô Trí thì những điều cơ mật mà chúng ta vừa nói đã bị bọn chúng nghe thấy hết rồi sao?

La Đại Cuồng gật đầu :

- Nhất định rồi! Hẳn đã nghe thấy rõ ràng không bỏ sót một tí nào cả!

La Hương Vân hốt hoảng nói :

- Thế tại sao bá phụ không chịu ra tay sanh cầm hãn? Nhờ chẳng may để hãn chạy thoát trở về cáo mật với Độc Cô Trí, có phải chúng ta đã đưa Bộc Dương Dũng vào chỗ chết không?

La Đại Cường mỉm cười nói :

- Vân nhi, đừng vội vã không nên, hãn không tài nào chạy thoát được đâu.

La Hương Vân kêu lên :

- Sao lại không? Bá phụ không sanh cầm hãn sao hãn lại không chạy thoát được? Hay hãn không dám chạy?

La Đại Cường lắc đầu :

- Cả hai đều không đúng. Hãn không tài nào chạy thoát vì... vì thiên hạ sự thường có lợi mà cũng có hại. Hãn đã ẩn nấp một cách tài tình như thế, đến lúc hãn định đào tẩu tự nhiên cũng không phải dễ.

Bành Bạch Y vừa đảo mắt thêm lần nữa, chợt kêu nói :

- La bá phụ, tiêu diệt đã biết được chỗ đối phương hiện đang ẩn nấp rồi. Bá phụ có cần cháu mời hãn ra ngoài này chẳng?

La Đại Cường chưa kịp trả lời, Hạ Hầu Quyên liền nhướng mày nói :

- Bành huynh nên hạ thủ ngay đi, lôi hãn ra đây xem mặt mũi hãn ra sao.

Bành Bạch Y mỉm cười gật đầu. Xong lập tức nhướng cao mày giơ hữu chưởng linh không nhắm vào một thân cây to lớn rậm rạp cách đó hơn một trượng phóng tới.

Luồng chưởng phong của Bành Bạch Y thoát đi nghe u u ghê rợn, đánh gãy cả cành lá cây cổ thụ nọ đổ xuống âm âm.

Nhưng cũng nghe khi ấy giữa thân cây đột nhiên một luồng nước tanh hôi bắn ra tứ tung, chụp ngay vào đầu mọi người.

Đừng nói là Bành Bạch Y, La Hương Vân, Tư Mã Hào, Đông Môn Phương, ngay cả Hạ Hầu Quyên và Trác Dật Luân cũng không ngờ sự đột biến này xảy ra nữa!

Cho nên trong lúc hoảng hốt tất cả đều không sao tránh kịp nếu không nhờ có La Đại Cường.

Nhờ có La Đại Cường lão mưu thâm đoán đã có ý phòng từ trước, lão chỉ khẽ hất ống tay áo một cái

một luồng âm phong bay ra đánh bật luồng nước tanh hôi kỳ độc văng ra xa ngoài bốn thước.

Nước độc vừa bị đánh văng thì đột nhiên giữa thân cây đã hiện một người.

Người này không phải đang ẩn nấp trong thân cây, mà hẳn bị cột chặt tay chân nhốt vào trong đấy.

Nhìn theo cách ăn mặc, người này chỉ là một sơn dân lương thiện, không phải là đệ tử của Lục Tàn bang!

Đáng thương nhất là khi đám nước độc bay tản ra tứ phía, dính cùng mình y nên toàn thân y dần dần tím đen, rồi chết tươi ngay tại chỗ.

Và cũng khốn nạn nhất là trên đầu nạn nhân còn có dán một miếng giấy đề rõ mấy chữ :

“Đệ nhất hiệu oan hồn”.

Sự kiện này xảy ra hết sức đột ngột, khiến bọn lão thiếu quần hiệp đều thẹn đỏ mặt và vừa sợ.

Tức giận không dài được, Hạ Hầu Quyên la lên :

- Độc Cô Trí khốn nạn thật, rõ ràng lão ta đã hẹn với bọn mình nếu nội trong mười hôm không đến phó hội tại Thiên Huyền cốc, lão mới dùng tới cách thức “Oan Hồn Đầu Thiếp”.

Thế mà không ngờ bây giờ lão ta lại dám phản phúc vô thường, hạ thủ trước thời hạn...

Hạ Hầu Quyên vừa nói đến đây, đột nhiên vang lên một chuỗi cười khăng khặc.

Bành Bạch Y biến sắc trước hết, vụt kêu lên :

- Chư vị hãy xem chừng, quả là tiếng cười của Độc Cô Trí đấy.

Mọi người cũng đều nhận ra là giọng cười của Độc Cô Trí không sai, nhưng không ai hiểu được tiếng cười của lão ác ma từ đâu vọng tới.

Thật là quái đản! Thật là lạnh người!

Tiếng cười hình như từ phía vách núi vọng ra, mà cũng hình như là từ dưới đất vọng lên.

Cũng không phải, rõ ràng là từ trên không trung vọng xuống!

La Đại Cường cau mày đề khí, liền dùng công lực truyền âm tối thượng, cất tiếng kêu lớn :

- Độc Cô Trí! Người hiện ở đâu đó?

Liên theo tiếng nói của La Đại Cường, tiếng của Độc Cô Trí vang lên :

- La Túy Ông có gì chỉ giáo chẳng?

La Đại Cường đáp :

- Võ lâm tranh hùng, đấu sức hay đấu trí cũng được. Tại sao người nữ đem sơn dân vô tội ra bày trò con nít như thế hả? Giỏi hãy ra đây thử đòn một phen chơi! Hãy ra đây!

Độc Cô Trí cũng trả lời bằng giọng vừa thấp vừa trầm, nhưng hết sức rõ ràng :

- Sơn dân bị nhốt ở trong thân cây, nước độc để ở trên đầu hãn, nếu như trong bọn người đừng ý mình là kẻ thông minh thì hãn ta đâu có bị chết oan. Hừ, chính bọn hiệp nghĩa anh hùng các người đã nhắm tâm sát hại kẻ vô tội, chứ đâu có phải Độc Cô Trí này?

La Đại Cường đỏ mặt, lại truyền âm hỏi tiếp :

- Người đã nghe rõ hết những lời nói của bọn ta chứ?

Độc Cô Trí đắc chí cười đáp :

- Phải! Ta đã nghe rõ tất cả rồi. Ta cảm ơn bọn người đã cho ta hay những lời bí mật võ lâm, nhờ bọn người ta biết rõ được kẻ thông minh bị kẻ ngu ngốc lừa, viên thuốc “á phù dung” khi không biến thành viên muối vừng đem trộn với đường cát. Bọn người đã cho ta một bài học khá hay đấy!

Hạ Hầu Quyên nghe Độc Cô Trí nói, nàng cau mày lo sợ giùm cho sanh mạng của Bộc Dương Dũng.

Nàng vội truyền âm hỏi :

- Độc Cô Trí, người định xử trí với Bộc Dương Dũng như thế nào?

Độc Cô Trí cười lạnh giọng :

- Hiện giờ kẻ đã thông minh vẫn giả vờ ngu ngốc, hãn biết sao được sự bí mật của hãn đã bị bại lộ do miệng của bọn người. Bọn người đã bán đứng hãn cho ta rồi.

Hạ Hầu Quyên nói lớn :

- Ta đâu có hỏi hãn, ta đang hỏi người, người định...

Độc Cô Trí ngắt lời cười đáp :

- Hiện giờ ta không thèm lật tẩy hãn vội, ta cứ để mặc hãn giả vờ ngu ngốc giữ chức Tổng hộ pháp cho Lục Tàn bang như thường!

Hạ Hầu Quyên cười lạt nói :

- Ta không tin người là kẻ lương thiện khoan dung đại lượng...

Độc Cô Trí cười giọng xảo quyệt :

- Đương nhiên! Lòng khoan dung đại độ của ta chỉ tạm thời thôi. Nói cách khác chức Tổng hộ pháp Bộc Dương Dũng đang giữ lâu lắm cũng không hơn mười hôm. Nếu như bọn người không giữ đúng lời hứa ta sẽ giết chết Bộc Dương Dũng và hẳn sẽ là kẻ thứ nhất bị ta lột da dán ở phía ngoài Thiên Kỳ lâm đấy!

Quần hiệp nghe nói sợ toát mồ hôi lạnh.

Đến đây Độc Cô Trí bắt đầu im tiếng, thấy vậy La Đại Cường vụt kêu :

- Độc Cô Trí!

Độc Cô Trí lại cười khanh khách :

- La Túy Ông chớ lảm lời! Độc Cô Trí này sẽ thống lãnh bốn vị Cung phụng cùng với các nhân vật trong Lục Tàn bang đúng mười hôm sau sẽ cung hầu đại giá, nhất quyết thư hùng với bọn người.

Dứt lời, xung quanh trở nên vắng ngắt, không nghe qua nửa tiếng động.

Hạ Hầu Quyên biết Độc Cô Trí đã đi mất, liền cười lạt nói với La Đại Cường :

- La bá phụ, công việc hiện giờ đã hư cả rồi. Chuyến này bọn mình đã làm hại Bộc Dương Dũng rồi.

La Đại Cường thở dài :

- Độc Cô Trí thâm hiểm ghê gớm. Không ngờ hẳn ta đã bố trí trước ngoài Thiên Kỳ Hiệp, mà còn tính đúng được hành tung của bọn mình sai người bắt sơn dân lương thiện, trói nhốt trong thân cây. Đáng sợ thật!

La Hương Vân hỏi :

- Giọng nói của Độc Cô Trí từ đâu vọng tới thế bá phụ? Tại sao có khi từ trên không phát ra, có khi từ dưới đất, có khi từ trong vách đá, có khi từ trên ngọn cây, không biết đâu mà lường vậy hả bá phụ?

La Đại Cường cười lạt đáp :

- Lúc đầu chính ta cũng kinh dị, nhưng đến giờ mới hiểu rõ đại khái núi này có rất nhiều lỗ hang thiên nhiên, nên Độc Cô Trí đã kiếm cách thao túng được hệ thống truyền tin để tự khoe khoang huyền bí...

Bồng Hạ Hầu Quyên vội khoát tay ra hiệu cho quần hùng nên rời đây lập tức, đồng thời nàng nói nhỏ với La Đại Cuồng :

- La bá phụ, cháu đã nghĩ ra rồi. Sự xét đoán của bá phụ không lầm tí nào cả!

La Đại Cuồng cười hỏi :

- Hiền điệt nữ vừa nghĩ ra việc gì?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu tạm thời không trả lời. Nàng nhìn về phía Tư Mã Hào với Đông Môn Phương đang thì thầm với nhau kêu lớn :

- Tư Mã tam ca đã giải trừ giùm chất độc cho Đông Môn tử tử rồi chứ?

Tư Mã Hào nghe hỏi vội vàng đỡ Đông Môn Phương bước tới.

Hạ Hầu Quyên lật đật nắm lấy tay Đông Môn Phương mỉm cười hỏi nhỏ :

- Đông Môn tử tử, hiện giờ chất độc trong mình tử tử đã được giải trừ, linh tính của tử tử đã tỉnh táo như thường, không hiểu tử tử còn nhớ tới tiểu muội Hạ Hầu Quyên chăng?

Đông Môn Phương gạt đầu ứa nước mắt đáp :

- Cha của tôi...

Hạ Hầu Quyên bỗng khoát tay, vội thi triển môn Truyền Âm Nhập Mật bảo nhỏ Đông Môn Phương :

- Đông Môn tử tử cứ việc yên tâm, ở đây đang có tai mắt của Độc Cô Trí, bọn mình hãy ra xa hơn chút nữa hãy nói chuyện sau.

Đông Môn Phương kinh dị đảo mắt nhìn khắp tứ phía!

Nhân lúc nắm tay Đông Môn Phương cùng phi hành, Hạ Hầu Quyên bắt đầu thuật rõ những chuyện đã qua cho Đông Môn Phương nghe.

Chờ khi vượt qua một hòn núi cao, Hạ Hầu Quyên mới đứng lại nhìn quần hiệp tùm tùm cười nói :

- Xong rồi! Bây giờ chúng ta có thể yên tâm nói chuyện với nhau. Độc Cô Trí quyết không đời nào nghe lọt hoặc trông thấy được nữa.

La Đại Cuồng cười hỏi :

- Bây giờ hiền điệt nữ hãy trả lời cho bác biết vừa rồi cháu vừa nghĩ ra được việc gì mà bảo rằng bác đã đoán đúng?

Hạ Hầu Quyên bỗng nhìn La Hương Vân hỏi :

- Vân muội, Vân muội thử nghĩ xem Bộc Dương Dũng giả vờ tuyên bố trung thành với Độc Cô Trí, có phải lão ta đã cố ý làm ra như thế không?

La Hương Vân gật đầu :

- Đúng! Đại khái Thiên Huyền, Thiên Kỳ lưỡng cốc mạch lộ tương thông, đâu đâu cũng có rất nhiều lỗ nhỏ và được Độc Cô Trí dùng để nghe ngóng bí mật của đối phương.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Tiểu muội cũng nghĩ như thế nhưng hiện giờ bọn mình đã vượt qua một ngọn núi cao rồi dẫn cho Độc Cô Trí bản lĩnh có thông thiên đi nữa lão ta cũng không tài nào biến toàn cõi Đồng Bách sơn thành một hệ thống dò tin được.

Thấy hiện giờ không còn lo ngại chuyện cơ mật bị bại lộ nữa, Đông Môn Phương vội vàng tham kiến La Đại Cường, chấp tay ứa nước mắt nói :

- Thưa La lão tiên bối, tiểu nữ cúi xin lão tiên bối tìm phương cứu giùm cha cháu. Tội nghiệp cha cháu...

Bành Bạch Y đứng cạnh nàng vội nói :

- Độc mưu của Độc Cô Trí đã bị bại lộ rồi, Đông Môn bá phụ lại trong Lục Tàn bang, hình như có lợi chứ không có hại gì cả...

Đông Môn Phương đón lời :

- Bành huynh không biết chứ gia gia của tiểu muội rất trọng lời hứa, không bao giờ chịu nuốt lời.

Bành Bạch Y nghe nói, sức nhớ tới vụ Hạ Hầu Quyên bị Đông Môn Liễu đả thương, chàng nhìn Hạ Hầu Quyên, cả hai mỉm cười.

Đông Môn Phương thông minh thật chẳng kém gì Hạ Hầu Quyên, hiểu ý cái cười của hai người, nàng liền nói :

- Lần trước gia gia của tiểu muội lỡ tay đả thương Quyên muội, thật tình là do lúc sơ suất vô tâm, nên sau khi gia gia của tiểu muội bị La bá phụ đem lời khiển trách, người tự hối hận và vô cùng nhục nhã. Và người đã từng nói với tiểu muội từ này trở đi, chẳng thà để người khác giết chết còn hơn là thất tín với thiên hạ. Người đang hy vọng tìm cách để rửa sạch điểm nhơ nhớp ấy.

La Đại Cường nghe qua, lão gật đầu mỉm cười khen ngợi :

- Tuyệt lắm! Người ta đâu phải thánh hiền, ai không có lỗi? Ta còn lạ gì Đông Môn lão hữu của ta, lão đâu phải là phường vô loại như bọn Hải Ngoại tam ma!

Hạ Hầu Quyên bỗng chau mày suy nghĩ, rồi cười hỏi :

- Theo như lời Phương tử, Đông Môn bá phụ từ nay về sau sẽ thề quyết sống chết trung thành với Độc Cô Trí, làm tròn bốn phận chức “Cung phụng” cho Lục Tàn bang?

Đông Môn Phương gật đầu :

- Phải đấy Quyên muội, bọn Hải Ngoại tam ma còn có thể thay lòng đổi dạ, còn gia gia của ta không đời nào phản bội Độc Cô Trí.

La Đại Cường chợt nốc một hơi rượu cười ha hả nói :

- Như thế cũng hay. Rồi đây ta với Đông Môn lão hữu sẽ thẳng tay so tài cao thấp. Cả hai cũng đều sắp gần kề miệng lỗ rồi, lo gì!

La Hương Vân lườm La Đại Cường, nũng nịu nói :

- Bá phụ lư hỏa thuần thanh, minh tâm kiến tánh, tại sao bá phụ còn háo đấu làm gì nữa.

La Đại Cường cười lớn :

- Vân nhi không biết gì cả! Một khi Đông Môn Liễu sống chết quyết tận trung với Độc Cô Trí, nếu chúng ta định bảo toàn sinh mạng cho lão ta, tất nhiên chúng ta phải tìm cách chế ngự lão ta trước.

La Hương Vân gật đầu :

- Phải đó La bá phụ!

La Đại Cường cười đáp :

- Nhưng, có chắc gì Đông Môn Liễu sẽ bị chúng ta chế ngự không? Chắc chắn ta với Đông Môn Liễu sẽ phải ác đấu một trận quỷ khốc thần kinh, long trời lở đất rồi đấy.

Bành Bạch Y mỉm cười, lên tiếng hỏi :

- Nhưng La lão tiên bối có nắm chắc được thắng lợi trong tay không?

La Đại Cường lắc đầu :

- Không chắc, ta không chắc gì thắng nổi Đông Môn Liễu, và Đông Môn Liễu cũng khó lòng thắng nổi ta.

Đông Môn Phương nghe nói hết sức buồn bã.

Thấy bộ mặt thiếu nǎo đáng thương của Đông Môn Phương, La Đại Cường cảm thấy thương hại cho nàng, lão vội nói :

- Hiền điệt nữ chớ nên buồn bã làm gì. Trong trường hợp chính thường thì ta khó lòng thắng nổi cha cháu đấy, nhưng nếu gặp trường hợp đặc biệt ta có rất nhiều hy vọng, cháu đừng lo.

Đông Môn Phương vẫn còn mặt ủ mày chau, nàng gượng cười nói :

- La lão tiên bối an ủi cháu chứ lời của La lão tiên bối cháu nghe không hiểu.

La Đại Cường cười đáp :

- Trong trạng thái chính thường, bọn ta đều là những kẻ nhiều tuổi, cần đứng dẫn để bảo toàn thân phận. Nhưng trong trạng thái phi thường, khi ấy đành phải thông quyền đạt biến.

Đông Môn Phương không hiểu, hỏi :

- La lão tiên bối xin hãy giải thích rõ ràng thế nào là “thông quyền đạt biến” cho cháu nghe đi.

La Đại Cường nói :

- Thí dụ như ta đánh không lại cha cháu hoặc đôi bên bất phân thắng bại không còn cách nào toàn thắng thì ta sẽ nhờ sự phụ của Hạ Hâu hiền điệt nữ là Bàn Nhược am chủ bí mật đánh giúp. Hai người đánh một làm sao không nắm chắc phần thắng trong tay...

Đông Môn Phương bồng lắc đầu nói :

- La lão tiên bối hà tất phải nhún nhường như thế. Với chiêu Kim Tiền Túy Tiên của lão tiên bối không lẽ nào lão tiên bối lại nỡ làm trò cười cho thiên hạ là lấy hai đánh một sao? Còn Bàn Nhược am chủ là một cao nhân Phật môn, giới luật tinh nghiêm, đời nào người chịu đánh lén để mang tiếng với thiên hạ?

La Đại Cường mắt bừng sáng như điện ha hả cười lớn nói :

- Đông Môn hiền điệt nữ, thông quyền đạt biến là như thế đó. Vì muốn bảo toàn tính mạng của cha cháu đâu phải mang tiếng với thiên hạ ta cũng không sợ kia mà!

Đông Môn Phương cảm động, ôm chầm ngay lấy La Đại Cường khóc ngất!

Xem như con gái mình, La Đại Cường vuốt nhẹ làn tóc mịn màng óng ả của Đông Môn Phương, ôn tồn dỗ dành :

- Hiền điệt nữ chớ quá bi thương, không những chỉ riêng ta nghĩ như thế, ta dám bảo đảm là Bàn Nhược am chủ cũng nghĩ như ta!

Nói đến đây La Đại Cường bỗng nghiêm nghị bảo Hạ Hầu Quyên :

- Ta với Bàn Nhược am chủ thế là phải để hết tâm thần, đem hết sức lực ra để bảo vệ cho lão hữu Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu rồi đó. Còn lại bọn Hải Ngoại tam ma cùng với bọn thủ hạ của Lục Tàn bang bọn ta sẽ giao lại cho bọn cháu tiêu diệt giùm đấy nhé.

Bành Bạch Y chận hỏi :

- La bá phụ, gia gia cháu với Thiên Sơn Túy sư bá đều hạ sơn cả rồi, không biết tới bao giờ họ mới có mặt tại đây?

La Đại Cường lắc đầu cười đáp :

- Ta chưa hề liên lạc được với họ nhưng ta hy vọng họ sẽ có mặt tại đây sớm hơn. Nếu không nhớ quá mười hôm kỳ hạn, Độc Cô Trí thẳng tay giết người, thực hành thủ đoạn Oan Hồn Đầu Thiếp của lão ta thì nguy lắm đó.

Trác Dật Luân lo lắng nói :

- Bọn ta cần phải tìm cách giữ đúng kỳ hạn, bởi Độc Cô Trí đã thanh minh kẻ bị lột da ngoài Thiên Huyền cốc trước tiên là Bộc Dương Dững!

Hạ Hầu Quyên bỗng xéch ngược mày, nói giọng quả quyết :

- Nếu như mấy vị tiền bối đến sớm được càng hay, còn chẳng may họ đến trễ, cháu cũng đã có cách đối phó. Cháu quyết không để Bộc Dương Dững bị lột da đâu.

Trác Dật Luân hỏi :

- Quyên muội đã có kế gì rồi đó?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Độc Cô lão ma chỉ hẹn với bọn mình phải đến phó hội trong mười hôm, nhưng lão ta không giao hẹn nhân số là bao nhiêu.

Trác Dật Luân hội ý cười nói :

- Có phải Quyên muội định bảo rằng đúng kỳ hẹn mười hôm, nếu như chư vị trưởng lão chưa đến kịp, bọn ta sẽ dùng nhân số hiện tại đến phó hội để cứu vãn tính mạng của Bộc Dương Dũng, có phải đúng như thế không Quyên muội?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu :

- Hiện giờ nhân số chưa đủ, La bá phụ còn phải thí mạng giao đấu với Đông Môn Liễu bá phụ, còn lại bọn hậu sinh chúng mình phải hợp thành một khối cũng chưa tất đối địch nổi bọn Hải Ngoại tam ma. Còn lại bọn tay chân của Lục Tàn bang, sẽ lấy ai để đối phó? Như thế bọn mình không khác gì tự đi tìm lấy cái chết?

Trác Dật Luân buồn rầu :

- Ngoài ra, không lẽ Quyên muội nghĩ không ra diệu kế gì khác nữa sao? Không lẽ bọn mình để Độc Cô lão ma lột da Bộc Dương Dũng sao?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười :

- Nếu đến kỳ hạn chư vị trưởng lão chưa đến kịp, sẽ do một mình tiểu muội phó hội.

La Hương Vân thất kinh la to :

- Một người phó hội.

Hạ Hầu Quyên chớp mắt gạt đầu :

- Một người cũng là phó hội, một trăm người cũng là phó hội. Độc Cô Trí thân là Bang chủ Lục Tàn bang, trí ở bá thị giang hồ, ngạo thị võ lâm, nhưng chắc lão ta sẽ phải hối hận về việc đính ước không được chu đáo, và lão ta sẽ không dám trách bọn ta thất ước. Như thế Bộc Dương Dũng sẽ thoát khỏi họa bị lột da.

Trác Dật Luân vừa lắng nghe vừa lắc đầu.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên :

- Tại sao đại ca lại lắc đầu? Bộ đại ca không đồng ý với tiểu muội sao?

Trác Dật Luân cười đáp :

- Nếu theo kế hoạch của Quyên muội thì kế cũng tạm cứu được Bộc Dương Dũng thoát khỏi nạn bị lột da nhưng nguy tai vô cơ sẽ đến với Quyên muội, khiến Độc Cô Trí thêm một con tin làm cho công cuộc giáng ma vệ đạo của chúng ta gặp nhiều trở ngại khó khăn.

Hạ Hầu Quyên thấy Trác Dật Luân có lòng lo lắng cho mình nàng tủm tỉm cười, ửng hồng đôi má.

Trác Dật Luân thấy thế cũng mỉm cười rồi tiếp :

- Nói thế chứ dù sao chúng ta cũng có La lão tiên bối hướng dẫn với cái danh hiệu Kim Tiền Túy Ông của La lão tiên bối, chúng ta còn sợ gì nguy hiểm, phải chăng La lão tiên bối?

La Đại Cường trợn mắt nhìn Trác Dật Luân, bật cười nói :

- Tại sao hôm nay Trác hiền điệt lại mất hết cả trung hậu ngày xưa vậy? Tự nhiên lại đi thối phồng lão phu là nghĩa thế nào?

Trác Dật Luân vội tươi cười đáp :

- Dạ đâu dám lão tiên bối, tiểu điệt thâm hiểu câu “gừng càng già càng cay” và biết La lão tiên bối lão mưu thâm toán, thế nào cũng có sẵn mưu cao để đối phó với Độc Cô lão ma đấy chứ.

La Đại Cường cười nói :

- Ta đã có mưu cao gì đâu! Bất quá là thuận thiên tận nhân, ứng phó thức thời vậy thôi.

Nói thế chứ dầu cho ai đến giúp đỡ bọn ta kịp hay không cũng không sao hết. Có ân sư của Hạ Hầu hiền điệt nữ là Bàn Nhược am chủ là đại cuộc chắc chắn sẽ thành công.

Hạ Hầu Quyên sung sướng mỉm cười, nàng nói :

- Nhờ La bá phụ nhắc tới ân sư của tiểu nữ, tiểu nữ mới an tâm phần nào, chứ không chắc...

La Đại Cường bỗng nghiêm giọng nói :

- Hiền điệt nữ khoan hay mừng vội, đại cuộc thành công hay không ít lắm cũng phải trong mười hôm nữa. Còn bây giờ, hoàn cảnh của bọn ta hết sức nguy hiểm. Và lại ta với Am chủ phải dùng toàn lực ứng chiến lại còn phải bảo hộ Đông Môn lão hữu...

La Đại Cường chưa nói hết lời, Hạ Hầu Quyên bỗng kêu nói :

- La bá phụ, cháu đã nghĩ ra được diệu sách thắng địch rồi!

Đông Môn Phương đứng bên vội hỏi :

- Diệu sách gì thế Quyên muội?

Cố làm ra vẻ thần bí, Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười đáp :

- Chờ đến khi ấy Đông Môn hiền tử sẽ biết rõ. Hiện giờ nếu để lộ cơ mật cho bọn tai mắt của Độc Cô Trí nghe rõ diệu kế của tiểu muội sẽ bất linh ngay.

Mọi người nghe nói đều tỏ vẻ nửa tin nửa không tin, nhưng trông thấy sắc mặt hân hoan vui sướng của Hạ Hầu Quyên, phút chốc mọi người đều đặt tin tưởng ở nàng.

Tiếp theo Hạ Hầu Quyên bỗng nhìn La Đại Cường cười nói :

- La bá phụ, bá phụ và mọi người hãy đợi cháu tại vùng phụ cận. Cháu xin bá phụ cho phép cháu được vắng mặt trong vòng hai hôm nhé?

Trác Dật Luân bỗng chau mày hỏi :

- Quyên muội định vắng mặt hai hôm để làm gì? Bộ Quyên muội định tái nhập Thiên Huyền, xả thân mạo hiểm nữa sao?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười đáp :

- Sao đại ca hay đa nghi quá như thế. Đã nghe rõ những lời giáo huấn của đại ca rồi, tiểu muội đời nào còn dám mạo hiểm một mình nữa. Không lẽ tiểu muội khi không lại tự đi tìm lấy cái chết, ra đi là không trở về nữa hay sao?

La Hương Vân với Đông Môn Phương nghe nàng nói lý thú, bất giác cả hai cười xòa.

Thấy Trác Dật Luân cứ cau mày lo lắng cho mình, Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói tiếp :

- Tiểu muội định đi đặt làm ít món binh khí để phá địch mà ít nhất là hai hôm, nhiều lắm không quá ba ngày. Thế nào tiểu muội cũng sẽ hoàn thành xong sứ mạng trở về. Đại ca yên tâm đi!

Trác Dật Luân không vui nói :

- Trước bao nhiêu kẻ đại địch, Quyên muội bỗng ra đi có một mình như thế làm ngu huynh yên dạ sao được.

Hạ Hầu Quyên cười nói :

- Nếu như đại ca không yên tâm, tiểu muội sẽ mời Vân muội đi theo cho có bạn cũng được. Đại ca bằng lòng nhé?

Trác Dật Luân đành gật đầu đáp :

- Nếu như Quyên muội đã quyết, ngu huynh còn biết nói sao nữa.

Trác Dật Luân vừa nói xong Đông Môn Phương bỗng nói :

- Ba chị em mình làm việc gì cũng nên có nhau, tại sao không cho ngu tử theo với?

Trác Dật Luân thấy mấy cô cứ vui vẻ muốn đi, chàng cười xòa nói :

- Phải đấy! Bào Hao Hồng Nhan, Vô Tình Trạch Nữ, Lật Thủ Thần Tiên mà chịu liên thủ sát cánh bên nhau, ngu huynh với La bá phụ mới yên tâm không còn lo ngại gì nữa hết.

Bỗng Hạ Hầu Quyên xòe tay, tủm tủm cười bảo Trác Dật Luân :

- Hãy đưa đây cho người ta!

Trác Dật Luân ngạc nhiên không hiểu, vội hỏi :

- Quyên muội bảo đưa gì?

Hạ Hầu Quyên cười đáp :

- Đưa tiền chứ còn đưa gì nữa. Bọn này đi đặt làm binh khí thì phải xài tiền chứ bộ!

Hãy gom góp hết tất cả tiền bạc của bọn đàn ông đại ca đưa hết cho tiểu muội.

Trác Dật Luân lắc đầu mỉm cười. Và chàng, Bành Bạch Y, Tư Mã Hào, cả ba vội móc hết tiền bạc trong túi ra trao hết cho ba nàng. Trác Dật Luân nói với Bành Bạch Y :

- Thế là bọn mình đã có đủ cả binh khí rồi đấy!

Hạ Hầu Quyên vội chận nói :

- Tiểu muội cũng biết rõ mọi người đều có binh khí cả nhưng bộ đại ca không nghe rõ tiểu muội nói là đi đặt làm những món binh khí đặc biệt sao?

Bành Bạch Y cười hỏi :

- Binh khí gì mà đặc biệt, Hạ Hầu cô nương hãy cho bọn này biết qua chút ít được không?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười nói :

- Thiên cơ bất khả di lộ, chư vị đều rất sáng suốt, cứ việc suy đoán thử. Âu đây cũng là một chuyện lý thú!

Nói xong, nàng liền giơ tay nhận lấy kim ngân của bọn Trác Dật Luân, Bành Bạch Y, và Tư Mã Hào rồi mỉm cười tỏ vẻ thần bí, nói tiếp :

- Xin lỗi Bành huynh và Tư Mã tam ca nhé, tiểu muội không những đã đem theo tiền bạc của nhị vị, lại còn dẫn người của nhị vị theo luôn nữa. Mong nhị vị hãy chịu khó chờ đợi chừng hai ba hôm, tiểu muội bảo đảm chư vị sẽ được bạc đầu giai lão.

Bị chọc ghẹo La Hương Vân với Đông Môn Phương mặt mày ửng đỏ, cả hai giơ tay chọc vào nách Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên hoảng hồn nhảy vọt lên cao hơn hai trượng xong cười khanh khách đáp trở xuống đất.

La Hương Vân với Đông Môn Phương vẫn chưa chịu buông tha, cả hai băng mình đuổi theo.

La Đại Cường khoái trí cười hênh hếch giơ bầu rượu lên miệng nốc ồng ộc một hơi.

Còn Bành Bạch Y thì cứ nhúu mày suy nghĩ không thôi.

Trác Dật Luân thấy vậy cười hỏi :

- Sư đệ đang nghĩ gì thế?

Bành Bạch Y đáp :

- Tiểu đệ đang nghĩ xem Hạ Hầu cô nương có mưu kế gì mà lại định đi đặt những món binh khí để chế ngự kẻ địch.

Trác Dật Luân hỏi nhỏ :

- Thế sư đệ nghĩ ra chưa?

Bành Bạch Y nhẹ lắc đầu :

- Chưa, chắc có lẽ phải thỉnh giáo La lão tiên bối mới xong.

Dứt lời chàng nhìn ngay về phía La Đại Cường cười hỏi :

- La lão tiên bối có biết mưu kế của Hạ Hầu cô nương ra sao không?

La Đại Cường vội lấy chiếc hồ lô ra khỏi miệng chum chím cười rồi đột nhiên kêu :

- Tung! Tung! Tung!

Bành Bạch Y chờ đợi La Đại Cường phát biểu ý kiến, không ngờ lão chỉ nói có ba tiếng tung tung tung chứ không nói thêm câu nào nữa, và lão chỉ mỉm cười rồi tiếp tục uống rượu.

Chàng lấy làm ngạc nhiên hết sức. Ngay lúc đó bỗng từ xa có tiếng hát vang lên.

Vấn tiên sinh tửu hậu như hà? Liêu đảo mơ hồ.

Tư Mã Hào liền xé ngược mày nói với Trác Dật Luân :

- Hiền đệ nghe thử coi, kẻ đang hát nhất định không phải người thường đấy nhé.

Trác Dật Luân bỗng gật đầu tươi cười đáp :

- Nhất định không phải là người phàm rồi. Người ấy là sư phụ của ngu huynh đó!

Nghe nói có sư phụ Trác Dật Luân giá lâm Tư Mã Hào nửa mừng nửa sợ vội hỏi :

- Có phải Ai Lao sơn Quy Vân bảo chủ Bành bá phụ thật không?

Trác Dật Luân chưa kịp trả lời, Bành Bạch Y đã cười nói :

- Kẻ vừa hát không phải gia phụ mà là Thiên Sơn Túy sư bá. Nhưng Túy sư bá thường đi chung với gia phụ, theo ý tiểu đệ, gia phụ chắc cũng sẽ có mặt tại đây.

Bành Bạch Y vừa dứt tiếng đột nhiên có tiếng hét to, tiếp theo có tiếng hát vừa thanh vừa dài nổi lên. Và chỉ loáng một cái hai bóng người nhanh như điện xạ tức khắc xuất hiện.

Họ chính là Ai Lao sơn Đại Hiệp Bành Ngũ tiên sinh thần thái như thanh tùng cổ nguyệt, hai ống trường bào rộng thênh thang. Thiên Sơn Túy Đầu Đà đang say lướt khướt, hai mắt lim dim nhưng phong thái vô cùng an nhàn nho nhã.

Trác Dật Luân, Bành Bạch Y, Tư Mã Hào vội bước lên nghênh đón cung kính nghiêng đầu chào.

Nhưng vừa trông thấy Kim Tiền Túy Ông La Đại Cuồng cũng đang có mặt tại đây Bành Ngũ tiên sinh vội ôm song quyền cười nói :

- Ôi! Hóa ra La huynh cũng lại tái hiện giang hồ. Thế thì quần ma chắc sẽ bị tiêu diệt.

La Đại Cuồng ha hả cười lớn nói :

- Bành Ngũ huynh chớ nên xem thường đám ác tà của Lục Tàn bang, bọn chúng không phải tay vừa đấy nhé!

Túy Đầu Đà cười ha hả nói :

- Bành Ngũ huynh chớ có nghe lời lão ta. Lão ta là Túy Tiên còn bản tăng là Túy Phật, hai đứa đều có thông minh đến đâu đi nữa hễ rượu vào bụng rồi trí tuệ sẽ bị mất hết trơn.

Lão ta quả là một đối thủ đáng sợ của bản tăng đấy! Uống ba ngày cũng chưa say! Vả lại võ công của

lão ta cũng đáng liệt vào hạng đệ nhất cao thủ của đương thế võ lâm nhưng hà hà... khướt rồi không còn gì đáng kể nữa!

Bành Ngũ tiên sinh nghe nói mỉm cười đoạn đưa mắt nhìn ái đồ Trác Dật Luân và ái tử Bành Bạch Y một cách nghiêm nghị, rồi cao mà nói :

- Y nhi hãy đưa tay mặt cho cha xem thử.

Bành Bạch Y hoang mang không hiểu về việc gì, vội chìa tay trái của mình cho cha xem.

Bành Ngũ tiên sinh lập tức bắt mạch cho Bành Bạch Y trong khi La Đại Cường cười hô hố nói :

- Bành Ngũ huynh khỏi lo, Bành hiền điệt tuy có mạo thám ma huyết, nhưng không hiểu sao Độc Cô Trí không hề hạ độc ám hại.

Bành Ngũ tiên sinh bỗng lắc đầu cười nói :

- Lão phu đâu có nghi ngờ cháu nó bị trúng độc. Cháu nó thiên bẩm vốn kém, về võ công có nhiều khuyết điểm nhưng không hiểu tại sao bây giờ mọi khuyết điểm ấy bỗng tiêu tan. Hai bên thái dương huyết của cháu nó khi không lại bằng phẳng, thần quang hết sức sung mãn cho nên lão phu thấy hết sức kinh dị, định bắt mạch xem thử đấy chứ!

Ai Lao sơn Đại Hiệp vừa bắt mạch vừa cau mày suy nghĩ, xong cười hỏi Bành Bạch Y :

- Y nhi, con có gặp được kỳ ngộ không? Sao hiện giờ nội lực của con đột tăng gấp ba lần vậy?

Bành Bạch Y cười đáp :

- Vì chưa có thời giờ, nên con chưa kịp nhắc đến việc này cho La... bá phụ và mọi người nghe. Hiện giờ nhân dịp gia gia hỏi tới, con xin phép được nói luôn một thể.

Dứt lời chàng liền kể lại khi chia tay với Hạ Hầu Quyên, bởi người thấy mùi quế hương chàng tìm tới một u cốc vào trong cổ động. Bỗng chàng phát hiện trong động có một quái vật đầu mọc một sừng, mình dẹp lép, đuôi xòe như cây quạt, da màu đỏ có chấm đen nhỏ khắp nơi tỏa ra một mùi quế hương thơm ngát, hình thù giống như rắn. Chàng kể rất tỉ mỉ chuyện cho La Đại Cường, Bành Ngũ tiên sinh, Túy Đầu Đà, và bọn Trác Dật Luân, Tư Mã Hào nghe qua một lượt.

La Đại Cường, Bành Ngũ tiên sinh, và Túy Đầu Đà nghe xong, tam lão đưa mắt nhìn nhau, miệng họ cùng nở một nụ cười huyền bí...

Tư Mã Hào vội hỏi Bành Bạch Y :

- Hiền đệ đã may mắn gặp được kỳ duyên, nhưng kỳ duyên ấy giúp ích được gì cho hiền đệ?

Bà Bạch Y không tin La Đại Cường có thể đoán ra vụ này, chàng vội mỉm cười hỏi :

- La bá phụ hãy đoán thử xem coi có biết được tiểu điệt đã tìm được những vật gì kỳ lạ trong sơn động thơm ngát mùi quế hương?

La Đại Cường liền cười hỏi :

- Có phải hiền điệt đã tìm được bảy viên quế tử màu đỏ to như hạt đậu bát, một quyển kỳ thư với thanh bảo kiếm cũng màu đỏ hình thù giống hệt con quái vật ấy không?

Bà Bạch Y thất kinh, chàng vô cùng bái phục La Đại Cường, liền gật đầu đáp :

- La bá phụ kiến thức thật là quảng bác, học cứu thiên nhân, đoán không nhầm chút nào cả. Ba món bảo vật được giấu kín trong một bí huyết tại một vách đá!

Bà Ngũ tiên sinh vui sướng hỏi :

- Ba vật báu ấy hiện còn đang để tại đâu?

Bà Bạch Y đáp :

- Lúc đó vì bị mùi quế hương quyến rũ nên con đã ăn mất hai viên chu hồng quế hương rồi. Còn lại năm viên nữa và thanh kỳ hình bảo kiếm với quyển kỳ thư chữ viết ngoằn ngoèo không tài nào đọc nổi hiện con đang cất kín trong mình con đây.

Túy Đầu Đà nhìn Bà Bạch Y bỗng mỉm cười nói :

- Bà hiền điệt ăn xong hai viên thuốc ấy thế nào cũng bị bệnh hai tháng?

Bà Bạch Y gật đầu cười đáp :

- Sư bá nói rất đúng. Sau khi nuốt khỏi hai viên thuốc, tuy trong miệng thơm phức, mùi vị tuyệt mỹ, nhưng bụng cháu bỗng nhiên chướng lên và cháu cảm thấy bụng đầy hơi khó chịu. Mỗi bữa cháu phải thí mạng hoạt động, mới hơi dễ chịu. Trước sau cháu thọ bệnh đúng năm mươi lăm hôm.

Túy Đầu Đà cười nói :

- Sau khi khỏi bệnh rồi, chắc cháu cảm thấy chân khí sung mãn, nội lực gia tăng?

Bà Bạch Y đáp :

- Dạ phải!

Túy Đầu Đà tươi cười nhìn Bà Ngũ tiên sinh :

- Nay Bành Ngũ huynh, xem đó cũng đủ biết người đời không nên quá tham lam. Nếu như Bành hiền điệt muốn nuốt thêm một viên nữa trái lại đã bị chết oan rồi!

Bành Bạch Y nghe nói giật mình thất sắc, sau đó chàng đỏ mặt cười nói :

- Thật sự, khi ấy cháu chỉ muốn nuốt ít viên nữa, nhưng vì có ý muốn giữ lại để tặng cho Trác sư huynh, Hạ Hầu cô nương, va hiều kính gia gia, sư bá... nên cháu cố nuốt nước miếng không dám nuốt một viên.

Bành Ngũ tiên sinh bật cười :

- Đây là thứ “Thiên Hương Quế Tử” linh không dị chủng hiếm có trong đời này. Uống vô xong một viên có thể tăng nội lực bằng mười năm khổ luyện. Nhưng mỗi người chỉ được phép uống một viên, hai viên sẽ sinh bệnh, ba viên chết tức khắc. Cũng may con chỉ uống có hai viên thôi!

Bành Bạch Y càng nghe nói càng sợ toát mồ hôi, vội thò tay vào túi móc bình linh dược ra cười nói :

- Thứ thuốc “Thiên Hương Quế Tử” này linh hiệu như thế thì mời gia gia với nhị vị bá phụ hãy nếm thử...

Bành Ngũ tiên sinh vội khoát tay cười nói :

- Lòng hiếu thảo của con rất đáng khen, nhưng cha và nhị vị bá bá không cần tới thứ thuốc này. Con nên đem chia cho Trác sư huynh, Tư Mã tam ca, mấy vị cô nương mỗi người một viên đi.

Bành Bạch Y liền gật đầu vâng lời. Nhưng bỗng chàng thò tay vào mình sờ vào hai vật khác, chàng chợt hỏi La Đại Cuồng :

- La bá phụ, ngoài những viên “Thiên Hương Quế Tử”, quyển kỳ thư, và thanh kỳ hình bảo kiếm ra cháu còn được thêm hai vật khác nữa, bác có thể đoán ra không?

La Đại Cuồng lắc đầu cười :

- Ta chỉ biết được đây là động phủ của “Xích Thành Tử”, một bậc tiền bối dị nhân đã tu thành tiên. Trong động có giấu bảy viên “Thiên Hương Quế Tử”, một quyển “Thông Huyền bảo lục” với một thanh “Chu Cầm Giải Độc kiếm” ba món võ lâm dị bảo ấy thôi, còn ngoài ra không biết gì hơn nữa.

Bành Bạch Y lại hỏi :

- Có phải quyển “Thông Huyền bảo lục” mà La bá phụ vừa nói là quyển kỳ thư nét chữ ngoằn ngoèo mà cháu đã nhặt được đấy không?

La Đại Cường đáp :

- Đúng thế! Nhưng quyển sách ấy những người tuổi trẻ không ích gì cả. Bao giờ công việc xong xuôi, nó sẽ là một vật vô giá cho bọn như chúng ta dùng để tham cứu tính mạng...

Không chờ cho La Đại Cường nói hết Bành Bạch Y vội thò tay vào người lấy ra quyển “Thông Huyền bảo lục” hai tay dâng lên, mỉm cười nói :

- Tiểu điệt xin tặng cuốn sách này cho La bá phụ không chối từ!

La Đại Cường không khách sáo, vội đỡ ngay lấy quyển kỳ thư ha hả cả cười lớn :

- Đa tạ hiền điệt. Phải rồi, ta quyết không đời nào hưởng lấy một mình, chờ vụ Thiên Huyền cốc xong xuôi, võ lâm sẽ được thanh bình trở lại trong một thời gian bọn già này sẽ cùng Bàn Nhược am chủ, ân sư của Hạ Hầu hiền điệt nữ, và Chi Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu quy ẩn tham cứu.

Bành Ngũ tiên sinh, Túy Đầu Đà đứng cạnh nghe nói đều tươi cười.

Bành Bạch Y lại đem ra một thanh kiếm nhỏ màu đỏ hình dạng cổ quái, rồi nhìn hỏi La Đại Cường :

- La bá phụ vừa bảo thanh kiếm này tên là “Chu Cầm Giải Độc kiếm”, không lẽ nó còn có công hiệu giải độc nữa sao?

La Đại Cường gật đầu :

- Bất cứ ai bị trúng phải thứ kỳ độc nào chỉ cần dùng thanh kiếm này vạch vào da cho chảy máu là giải tan chất độc, nhưng sẽ làm tiêu mất một điểm tròn màu xanh nhỏ trên lưỡi kiếm...

Bành Bạch Y nghe nói vội nhìn những điểm tròn xanh nhỏ trên thân kiếm.

La Đại Cường mỉm cười nói tiếp :

- Hiền điệt hãy đếm thử xem có phải trên thân kiếm có tất cả là sáu sáu ba mươi sáu điểm đúng với châu thiên chi số không? Sau khi luyện nên thanh kiếm này Xích Thành Tử cũng vừa đắc đạo xong, nên người chưa hề dùng qua nó, nên còn đủ số đấy.

Bành Bạch Y theo lời La Đại Cường nhắm đếm qua những điểm nhỏ xanh tròn một lần đột nhiên hai mắt rực kỳ quang, chàng lắc đầu nói :

- Lần này La bá phụ đoán lầm rồi, những điểm xanh tròn nhỏ trên thanh “Chu Cầm Giải Độc kiếm” này không phải là ba mươi sáu, mà là ba mươi lăm.

La Đại Cường cười nói :

- Hiền điệt hãy đếm lần nữa xem, số điểm tròn không bao giờ có thể thiếu được. Không lẽ hiền điệt đã sử dụng thanh bảo kiếm này một lần rồi?

Bành Bạch Y chợt gạt đầu cười :

- Sự suy xét của La bá phụ quả thật cao minh, quả tiểu điệt đã có sử dụng thanh kiếm này một lần!

Trác Dật Luân cười hỏi :

- Sư đệ dùng kiếm này giải độc cho người khác hay để giải độc cho mình?

Bành Bạch Y đáp :

- Không phải, là trong lúc tiểu đệ thò tay cầm tiểu đệ tự nhiên phát hiện bị tập kích, tiểu đệ thuận tay chém ra sau một kiếm và may mắn chém chết con quái vật nửa giống rắn nửa giống rồng...

La Đại Cường cười nói :

- Con “Cấm Đái Xích Cầm” ấy không những thật lợi hại, khắp người nó còn có kỳ độc.

Nếu không nhờ có thanh “Chu Cầm Giải Độc kiếm” này hiền điệt không tài nào giết chết được nó.

Bành Bạch Y cười nói :

- Thế thì đúng quá rồi. Tiểu điệt đã dùng thanh kiếm này chém chết con “Cấm Đái Xích Cầm”, nên đã mất một điểm xanh tròn nhỏ trên mình kiếm.

La Đại Cường gạt đầu cười nói :

- Nhưng rất tiếc là... là...

Bành Ngũ tiên sinh thấy La Đại Cường ngậm ngừng vội cười hỏi :

- La huynh tiếc cái gì? Tại sao không nói tiếp?

La Đại Cường nhìn Bành Bạch Y nói :

- Rất tiếc hiền điệt không biết rõ trong mình con quái vật “Cấm Đái Xích Cầm” còn có thêm thứ bảo vật hãn thế nữa...

Bành Bạch Y bỗng đón lời :

- Bộ La bá phụ quên không nghe tiểu điệt bảo ngoài “Thiên Hương Quế Tử”, một quyển kỳ thư, một thanh bảo kiếm, trong động còn có hai bảo vật khác nữa sao? Đâu La bá phụ đoán thử xem là hai vật gì

nào?

La Đại Cường nhướng cao đôi mày, cười hỏi :

- Theo như lời của hiền điệt đã bắt gặp được bảo vật gì trên mình con “Cấm Đái Xích Cầm” ấy nữa sao?

Bành Bạch Y cười đáp :

- Nhất kiếm của tiểu điệt đã may mắn chém trúng một làn chỉ trắng ngay giữa đỉnh đầu con “Cấm Đái Xích Cầm” nên mới chém chết được con quái vật ấy. Thi thể con xích cầm quần quại, sừng nó cào nát tan mặt đất đủ biết sắc tới mức nào. Tiểu điệt liền theo đầu làn chỉ trắng từ từ cắt chiếc “độc giác” của nó.

La Đại Cường mừng rỡ kêu lên :

- Đúng rồi, chiếc sừng này nếu đem ngâm vào “dầu trùng” nội trong một tháng nó sẽ mềm như bún, ta có thể tùy theo ý muốn luyện thành một thanh bảo kiếm có thể chém đứt bất cứ vật gì.

Bành Bạch Y lại mỉm cười, chàng nói :

- Sau khi cắt được chiếc sừng ấy rồi tiểu điệt liền dùng bảo kiếm theo làn chỉ trắng rạch đứt hết làn da có vảy thành từng miếng một.

La Đại Cường nói :

- Hiền điệt tốt phúc quá, lại tìm thêm được một món bảo vật nữa rồi. Nhưng không hiểu hiền điệt có nhớ móc đôi nhãn châu của con quái vật ấy không?

Bành Bạch Y lắc đầu :

- Tiểu điệt chưa móc được cặp nhãn châu của nó bởi tiểu điệt không biết thông dụng của cặp nhãn châu ra sao cả!

La Đại Cường thở nhẹ, tỏ ý tiếc rẻ :

- Đây là cặp “Nhật Nguyệt Bảo Châu” đông ảm hạ mát, còn có thể chiếu sáng ở những nơi tối tăm. Những loại rắn rết chỉ nghe hơi nó là chết ngay lập tức, không dám đến gần.

Đối với những kẻ đi đêm hoặc ngủ đêm ngoài rừng, núi, công dụng hết sức to tát.

Bành Bạch Y nghe nói vô cùng hối hận, thầm tự trách mình kiến thức quá thiếu cân, đã bỏ phí mất đôi “Nhật Nguyệt Bảo Châu”!

La Đại Cường hỏi Bành Bạch Y :

- Bành hiền điệt, cháu đã lột được tất cả bao nhiêu miếng da “Cấm Đái Xích Cầm”? Có phải tất cả một trăm lẻ tám miếng không?

Bành Bạch Y hết sức bái phục, liền gật đầu đáp :

- Dạ phải! Đúng 108 miếng tất cả.

La Đại Cường chột xòe tay nói :

- Hiền điệt hãy đưa một miếng da “Cấm Đái Xích Cầm” cho ta xem thử.

Bành Bạch vội thò tay vào trong mình móc ra một miếng da có vảy màu đỏ tươi, to bằng bàn tay người, đưa cho La Đại Cường. Chàng cười nói :

- Miếng da này lúc đầu thấy cũng khá lớn. Cháu đem theo bất tiện ghê nhưng sau khi lột xong được bảy hôm, nó bỗng nhiên khô teo lại như thế này đây.

La Đại Cường vội đặt miếng da có vảy màu đỏ lên mặt một hòn đá to bảo Tư Mã Hào :

- Tư Mã lão đệ, lão đệ hãy dùng đủ mưòi thành công lực chém mạnh một nhát kiếm vào tấm da này xem sao.

Tư Mã Hào vâng lời lập tức tuốt kiếm ngằm vận công lực đủ mưòi thành nhắm ngay miếng da có vảy màu đỏ chém mạnh xuống một nhát.

Lập tức bỗng thấy tóe lửa, bụi đá bay mù, hòn đá to tướng suýt chút nữa đã bị cháy nát tan ra nhiều mảnh nhưng tấm da có vảy màu đỏ nhỏ bé bằng bàn tay người vẫn còn y nguyên không bị sứt mẻ một mảnh nhỏ!

Trác Dật Luân thấy thế kêu to :

- Công dụng của miếng da này tuyệt quá, không thua gì tấm “Hội Huyết Long Lân” của Quyên muội.

La Đại Cường cũng ha hả cười lớn :

- Ta có ý định là chia đều cho các người tất cả sáu đũa mỗi đũa 18 tấm da “Cấm Đái Xích Cầm” này dùng để bảo hộ khắp châu thân yếu huyết vì khi đột phá Thiên Huyền cốc các người sẽ gặp rất nhiều hung hiểm. Các người nghĩ sao?

Trác Dật Luân đứng cạnh nghe nói lắc đầu từ chối.

Bà Ngũ tiên sinh thấy thế mỉm cười hỏi chàng :

- Tại sao Luân nhi lại lắc đầu? Không lẽ con muốn phản đối ý của La bá phụ sao?

Trác Dật Luân đáp :

- Đồ nhi đâu dám phản đối cao kiến của La bá phụ. Đồ nhi chỉ nghĩ rằng...

Thấy chàng muốn nói lại thôi, La Đại Cường vội nốc hai ngụm rượu cười ha hả nói :

- Trác hiền đệ muốn gì cứ nói thẳng ra chớ nên câu nệ như thế! Người xưa có câu “trí giả thiện lưu dục hữu nhất thất”, biết đâu lời nói của ta vừa rồi chưa được phải lắm?

Trác Dật Luân cười nói :

- Tiểu điệt nghĩ những hảo thủ trong Lục Tàn bang phần nhiều là những người có tuổi, thí dụ như Đông Môn Liễu và bọn Hải Ngoại tam ma, v.v... Còn trong đám trẻ tuổi sau khi Tàn Tâm Yêu Cơ Vũ Văn Sương chết rồi có lẽ không còn nhân vật nào đáng sợ nữa. Cho nên cháu thấy bên bá phụ sẽ gặp nhiều đối thủ lợi hại và tài giỏi hơn bọn cháu, nhất là vụ bá phụ cùng với Bàn Nhược am chủ đang định phí tận khổ tâm để bảo vệ Đông Môn lão tiên bối, cứu thoát khỏi ma kiếp. Bá phụ và Bàn Nhược am chủ sẽ gặp nhiều hiểm nguy hơn.

Do đó tuy bá phụ và Bàn Nhược am chủ đều có một võ công vô địch nhưng mỗi người cũng nên giữ lấy vài tấm “Cẩm Đái Xích Cầm” dùng để phòng thân, chuẩn bị chu đáo trước mới có thể yên tâm giao đấu với địch nhân được.

La Đại Cường nghe Trác Dật Luân nói có lý, lão gật đầu.

Thấy vậy Túy Đầu Đà thích chí cười ha hả nói :

- La Túy huynh, đồ nhi của ta nói đúng đấy. Lão huynh nghĩ sao?

La Đại Cường mỉm cười nhìn Trác Dật Luân :

- Lời của hiền điệt thật chí lý. Đứng trước một đám cường địch hậu thế vô song, ta đâu dám xem thường họ. Tuy nhiên bọn hiền điệt mỗi người cũng nên dùng mười lăm tấm da “Cẩm Đái Xích Cầm” để hộ thân, còn lại mười tám tấm cũng thừa đủ cho ta với Bàn Nhược am chủ dùng rồi.

- Còn nhị vị ân sư của tiểu điệt với Nhất Thiếp Thần Y Diệp sư thúc nữa thì theo ý tiểu điệt sáu đứa chúng cháu mỗi người lấy mười tấm là đủ rồi. Còn lại bốn mươi tám tấm xin để lại cho chư vị trưởng bối ứng dụng.

Túy Đầu Đà nghe Trác Dật Luân nói thế lại cười ha hả nói với La Đại Cường :

- La Túy huynh ích kỷ quá, chỉ biết nghĩ có mình thôi. Đồ nhi của ta hết sức công bình, ngay cả lão đầu đà này cũng được một phần trong đó nữa đấy.

La Đại Cuồng cười hề hề rồi bỗng nói :

- Bây giờ còn một việc hết sức quan trọng nữa cần phải bàn gấp mới được.

Túy Đầu Đà nhướng mày hỏi :

- Còn việc gì nữa thế La Túy huynh?

La Đại Cuồng bỗng nhìn Bành Bạch Y, cười hỏi :

- Hiền điệt còn thừa lại năm viên “Thiên Hương Quế Tử” đâu rồi? Hãy đưa ngay cho lão phu hai viên.

Bành Bạch Y tuân lời, lấy ra hai viên thuốc màu đỏ thơm ngát, trao cho La Đại Cuồng.

La Đại Cuồng vội chia cho Trác Dật Luân với Tư Mã Hào, mỗi chàng một viên, rồi cười nói :

- Hai cháu hãy uống ngay mỗi người một viên đi rồi tự ngưng chân khí, sau đó hãy cho lưu chuyển châu thân, xong ta với nhị vị lão huynh đây giúp hai cháu tăng thêm công lực.

Trác Dật Luân, Tư Mã Hào nghe nói, cả hai vội bỏ hai viên linh đơn vào miệng nuốt ực.

Hai viên “Thiên Hương Quế Tử” vừa vào khỏi cuống họng họ lập tức hóa thành hai luồng kỳ hương dị khí xông thẳng vào đan điền.

Trác Dật Luân, Tư Mã Hào không dám chậm trễ, vội vàng ngồi xếp bàn tròn, mắt nhìn mũi, vận dụng bốn thân chân khí, dẫn làn kỳ hương dị khí cho chạy khắp cửu cung lục phủ chuyển khắp thập nhị trùng lâu.

Giữa khi hai chàng đang dụng công, tại hai nơi mệnh môn huyết và dũng tuyền huyết của hai chàng bỗng mỗi nơi được một bàn tay đặt dính vào đấy.

Hai vị ân sư của Trác Dật Luân, Ai Lao đại hiệp Quy Vân bảo chủ Bành Ngũ tiên sinh và Thiên Sơn Túy Đầu Đà đã từ thế ngoại truyền công giúp chàng chuyển vận Thiên Hương Quế Tử một cách linh hiệu tăng chân nguyên, gia cường nội lực.

Còn Kim Tiền Túy Ông La Đại Cuồng thì tự dùng hữu chưởng ấn vào giữa mạng môn huyết của Tư Mã Hào truyền chân khí cho chàng.

Đúng một giờ sau Trác Dật Luân với Tư Mã Hào đều cảm thấy bách hài thư thái, thần hòa khí vượng. Cả hai mỉm cười đứng dậy bái tạ ba vị tiền bối tôn trưởng.

La Đại Cuồng nhìn sang Túy Đầu Đà nói :

- Xong rồi, hiện giờ Trác hiền điệt với Tư Mã lão đệ đã bỗng dưng được tăng thêm mỗi người năm năm công lực rồi. Bây giờ nhân lúc ba con liễu đầu chưa trở về kịp bọn mình dùng từa lượng đấu với nhau một trận được chứ?

Túy Đầu Đà cười hỏi :

- Trong hồ lô của ngươi còn bao nhiêu mỹ tửu?

La Đại Cuồng lắc nhẹ chiếc hồ lô của mình ít cái rồi cười đáp :

- Còn độ chừng hai cân rưỡi, còn ngươi?

Túy Đầu Đà cười đáp :

- Của người ta ít hơn nhiều nhất chỉ được hai cân thôi!

La Đại Cuồng bỗng ha hả cười nói :

- Cộng lại có bốn cân rưỡi, ít quá, ít quá, làm gì cho mất công. Nếu muốn say sưa một trận thỏa thích ít nhất hai bên phải uống độ hai mươi cân rượu mạnh mới đủ.

Túy Đầu Đà gật đầu nói :

- Đúng thế, nhưng mỗi bên hai mươi cân, cộng chung là bốn mươi cân còn phải thêm chút ít nữa dành cho Bành Ngũ lão huynh ngồi bên cạnh làm trọng tài độ chừng hơn mười cân biết tìm đâu ra đủ số rượu như thế chứ?

Bành Bạch Y đứng nghe, chàng xen vào nói :

- La bá phụ với Túy sư bá cứ việc thủng thỉnh uống hết bốn cân rưỡi mỹ tửu hiện có đi đã, xong tiêu điệt tiếp tế thêm năm mươi cân mỹ tửu khác.

Túy Đầu Đà ồ một tiếng hỏi Bành Bạch Y :

- Hiền điệt tìm đâu ra thế. Không lẽ...

La Đại Cuồng đón lời :

- Túy Đầu Đà, ngươi cứ sửa soạn lo say mềm đi, khỏi phải lo giùm cho Bành hiền điệt.

Bành hiền điệt đã từng hóa trang giả làm tên “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình gì đó và được giữ một chức vụ quan trọng một trong Nội Tam đường chủ của Lục Tàn bang thì đối với Đồng Bách sơn này

Bành hiền điệt thông thuộc đường lối hơn bọn mình nhiều.

Túy Đầu Đà cười nói :

- Thế thì hay lắm! Bây giờ bọn mình bắt đầu uống và thỉnh Bành huynh làm trọng tài giùm. Cả hai chỉ được uống rượu thuần túy chứ không được phép dùng tí công lực nào cả đấy nhé!

La Đại Cuồng gật đầu cười nói :

- Nhất định như thế rồi. Hiện giờ chúng mình chỉ là hai tên nhậu, không liên hệ gì tới việc có “võ công” và lão luyện “giang hồ” hết.

Bành Ngũ tiên sinh lúc đó nghe nói, liền quét mắt nhìn quanh tứ phía chợt chỉ tay lên trên một ngọn núi nhỏ bảo :

- Trên đỉnh núi kia, nước suối bắn lên bay mịn mù sương khói huyền diệu, cảnh sắc tuyệt vời. Chúng ta hãy lên trên ấy đối ẩm với nhau thú vị hơn.

Rồi Bành Ngũ tiên sinh quay sang Bành Bạch Y :

- Y nhi, con với Trác hiền điệt và Tư Mã hiền đệ hãy chia nhau đi tìm mỹ tửu. Phải làm thế nào cho nhị vị sư bá được say sưa tận hứng một phen đấy nhé!

Bành Bạch Y mỉm cười dạ một tiếng, chực cùng Trác Dật Luân và Tư Mã Hào ra đi thì Bành Ngũ tiên sinh bỗng dặn tiếp :

- Con nên cẩn thận chớ có mạo hiểm tái nhập Thiên Huyền cốc lần nữa đấy nhé!

Bành Bạch Y gật đầu cười đáp :

- Gia gia hãy yên tâm, bất cứ việc gì con cũng cân nhắc cẩn thận cả. Và lại còn có thêm Trác sư huynh là người lão thành thị trọng và Tư Mã tam ca đồng hành nữa, quyết không bao giờ chúng con để việc gì đáng tiếc xảy ra đâu.

Bành Ngũ tiên sinh gật đầu mỉm cười rồi cùng với La Đại Cuồng và Túy Đầu Đà thùng thẳng đi lên núi nơi có một cảnh sắc tuyệt vời.

Trác Dật Luân xa xa trông thấy hình thể ngọn núi con ấy hết sức mỹ lệ bất giác động tâm chàng gọi lớn :

- Ân sư...

Bành Ngũ tiên sinh nghe tiếng vội đứng dừng lại hỏi :

- Gì thế Luân nhi?

Hình như có gì khó nói, Trác Dật Luân ngập ngừng một hồi sau cùng chàng mới thưa :

- Ân sư cùng với nhị vị sư bá nên cẩn thận để ý phong cảnh trên ấy, đệ tử thấy cảnh trên đỉnh núi hình như... quá linh tú.

Bành Ngũ tiên sinh mỉm cười gật đầu rồi nói :

- Được! Ta sẽ cẩn thận ngắm cảnh, các con hãy đi đi.

Chờ cho ba vị lão nhân đi rồi, Tư Mã Hào trước hết hỏi Trác Dật Luân :

- Hiền đệ, những lời của hiền đệ vừa nói với Bành bá phụ hình như có hàm ý gì thì phải?

Trác Dật Luân cười hỏi trở lại :

- Có phải tam ca cũng cảm thấy cảnh sắc trên đỉnh núi có vẻ quá linh tú không?

Tư Mã Hào nhìn tòa tiểu phong gật đầu đáp :

- Không phải quá linh tú mà còn có thể bảo rằng cái cảnh sắc ấy đã do tay người tạo nên không hoàn toàn là cảnh sắc của thiên nhiên.

Trác Dật Luân cười nói :

- Một nơi cảnh sắc tuyệt vời khiến người thưởng ngoạn phải lưu luyến như thế tiểu đệ nghi ngờ Độc Cô Trí có bố trí sẵn sàng mọi thứ cơ quan hiểm độc hay ít nhất lão ma đầu cũng đã trang bị truyền thanh chiếu ảnh để theo dõi hành động của đối phương.

Tư Mã Hào xoa tay nói :

- Có lý, có lý, ba vị lão nhân đâu phải người thường, lại vừa được hiền đệ đề tỉnh. Độc Cô Trí đầu đã gài bẫy độc ác đến bậc nào đi nữa, lão cũng sẽ uống phí tâm cơ vô ích thôi.

Trác Dật Luân bỗng quay sang Bành Bạch Y, cười nói :

- Sư đệ, bọn mình định đi đâu kiếm rượu bây giờ? Đừng để ba vị chờ đợi thất vọng đấy nhé!

Bành Bạch Y cười đáp :

- Rượu đã có sẵn rồi Trác sư huynh ạ!

Trác Dật Luân ngạc nhiên hỏi :

- Có sẵn ở đâu? Ở đâu mà có tới năm mươi cân rượu ngon một lúc?

Bành Bạch Y nhướng mày cười đáp :

- Tuy khó lòng tìm ra trong nhà của sơn dân, nhưng ở trong Lục Tàn bang thiếu gì rượu ngon.

Tư Mã Hào giật mình nói :

- Bộ hiền đệ đã quên phước lời căn dặn của bá phụ là không nên vào Thiên Huyền cốc sao?

Bành Bạch Y mỉm cười đáp :

- Gia phụ chỉ cấm không được tái nhập Thiên Huyền cốc, nhưng người đâu cấm bọn mình tái nhập Lục Tàn bang?

Trác Dật Luân cười nói :

- Tuy sư đệ thông thạo mọi việc trong Lục Tàn bang, nhưng hiện giờ hiền đệ không nên sinh chuyện làm kinh động Độc Cô lão ma.

Bành Bạch Y cười nói :

- Trác sư huynh yên tâm, tiểu đệ đâu dám vào đây trộm rượu mà tiểu đệ vào lấy rượu.

Thân là nhất bang chi chủ, Độc Cô Trí lễ nào nỡ bỏ qua cơ hội rộng lượng, đến nỗi phải hà tiện năm mươi cân rượu cũ lâu năm hay sao?

Tư Mã Hào gật đầu cười nói :

- Mưu kế “lấy rượu” của Bành hiền đệ quả thật tuyệt diệu. Nếu đổi là ngu huynh, khi có địch nhân đến xin rượu ngu huynh cũng không chối từ.

Thấy Tư Mã Hào đồng ý việc làm của Bành Bạch Y, Trác Dật Luân không dám can ngăn. Thế là cả ba nhất tề thi triển khinh công phi hành thẳng tới Thiên Huyền cốc khải.

Khi họ mới đi đến ngoài Thiên Huyền Hiệp, chưa tới Thiên Huyền Lâm, họ đã gặp ngay ổ canh gác của Lục Tàn bang.

Thật buồn cười là những tên thủ hạ Lục Tàn bang canh gác tại đây vừa trông thấy Bành Bạch Y hết thảy đều lễ phép kêu chàng là “Đường chủ”.

Bành Bạch Y không lạ gì phạm vi của Thiên Huyền và Thiên Kỳ lưỡng cốc đều hết sức rộng lớn có rất nhiều đệ tử rải rác ở khắp nơi và chàng biết chắc có thể bộ mặt thật của chàng sau khi bị Độc Cô Trí lật

tây chưa được truyền rao tới chốn này.

Bành Bạch Y lập tức dùng lại thân phận của Vạn Cổ Thương Tâm Bạch Bất Bình to tiếng ra lệnh cho hai tên đệ tử đang đứng canh gác tại đây :

- Ta đang cần mỹ tửu đãi khách, bọn người hãy đem ra đây giùm ta...

Bành Bạch Y vừa nói tới đây Trác Dật Luân đứng bên cạnh bỗng nhìn hai tên canh gác, chỉ vào Bành Bạch Y, vờ hỏi :

- Bọn người có biết vị này là ai không?

Một tên đệ tử Lục Tàn bang đang đứng bên trái không chút do dự vội ứng tiếng đáp :

- Bạch đường chủ!

Trác Dật Luân lắc đầu cười nói :

- Người lầm rồi, y không phải “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình. Y là Bành Bạch Y, con trai của Ai Lao đại hiệp Quy Vân bảo Bành Ngũ tiên sinh đó.

Hai tên đệ tử Lục Tàn bang nghe nói đều giật mình kinh ngạc. Trác Dật Luân thấy vậy nói tiếp luôn :

- Bọn ta đã đính ước với Độc Cô bang chủ của các người là nội trong mười hôm có mặt trong Thiên Huyền cốc, dùng võ học để quyết định hơn thua. Nhưng vì hiện giờ Kim Tiễn Túy Ông La lão tiên bối và Bắc Thiên sơn Túy đại sư định uống rượu thi với nhau nhưng thiếu mỹ tửu, nên hai vị ấy có sai bọn này đến đây hỏi xin Độc Cô bang chủ năm mươi cân rượu thượng hảo hạng.

Thấy Trác Dật Luân đột nhiên lật mặt nạ của mình cho địch nhân biết rõ, Bành Bạch Y vừa định nói rõ sự thật cho nghe, bỗng dừng một chuỗi cười quái gở không hiểu đã từ đâu vọng tới.

Tư Mã Hào vội hỏi nhỏ Bành Bạch Y :

- Bành hiền đệ, kẻ nào đang cười kia kìa?

Bành Bạch Y hạ giọng khẽ đáp :

- Độc Cô lão ma!

Còn Trác Dật Luân thì vội vận chân khí dùng Truyền Âm Nhập Mật cất tiếng kêu lớn :

- Sao Độc Cô bang chủ lại cười? Chắc Bang chủ tiếc rẻ năm mươi cân mỹ tửu lắm phải không? Hay là...

Tiếng nói của Trác Dật Luân dứt, trên không bỗng truyền xuống giọng nói của Độc Cô Trí :

- Ta cười bọn người đã phí mất thời giờ.

Trác Dật Luân hỏi lớn :

- Tại sao?

Độc Cô Trí cười hà hà đáp :

- Bởi ta đã biết rõ Kim Tiền Túy Ông La Đại Cuồng với Thiên Sơn Đầu Đà đang cần năm mươi cân mỹ tửu để đấu ẩm với nhau, so tài tửu lượng ai hơn ai kém, nên ta đã tận lòng của kẻ làm chủ nhân cho tặng số mỹ tửu lên gấp đôi, sai người đem biếu tại chỗ một trăm cân mỹ tửu cùng ít món nhắm tuyệt ngon rồi. Bởi thế ta mới bảo bọn người đã tốn thời giờ vô ích.

Bành Bạch Y nghe nói chàng không khỏi rùng mình kinh sợ thẳm. May có Trác Dật Luân đã nói rõ sự thật, nếu không chàng đã thay đổi ý kiến đem vụn lấy rượu đổi thành vụn lừa rượu thế nào cũng bị Độc Cô Trí lật tẩy hồ thẹn biết chừng nào rồi.

Lặng chờ Độc Cô Trí nói xong Trác Dật Luân nói lớn :

- Độc Cô bang chủ có lòng tốt đã sai người đem tặng mỹ tửu thì bọn này xin phép kiếu từ.

Độc Cô Trí nói lớn :

- Hãy thông thả, ta muốn nhắn bọn người vài lời.

Trác Dật Luân hỏi :

- Độc Cô bang chủ muốn nhắn gì?

Ngữ âm của Độc Cô Trí vang khắp núi rừng, lão cười giọng quái đản, nói :

- Người bảo giùm với La Đại Cuồng, nếu bọn họ muốn giữ kín bí mật tốt hơn nên rời khỏi Thiên Huyền, Thiên Kỳ lưỡng cốc ngoài hai trăm dặm. Bằng không, nhất động của họ đều khó lòng thoát khỏi vùng tai mắt của ta đó!

Trác Dật Luân đáp :

- Tại hạ đã nhớ!

Độc Cô Trí cười nói tiếp :

- Còn một điều nữa là người bảo giùm họ đừng quên kỳ hạn mười hôm. Nếu họ không giữ đúng hẹn ta

sẽ sai Bộc Dương Dũng chỉ còn lại bộ da người, không máu, không thịt, không xương đến tận Thiên Kỳ lâm thúc giục bọn người. Khi ấy Bộc Dương Dũng đã biến thành “oan hồn đầu thiếp” số một! Người nhớ rõ chứ?

Trác Dật Luân cười lớn :

- Độc Cô bang chủ yên tâm, bọn này sẽ giữ đúng kỳ hạn.

Độc Cô Trí cười ngạo nghễ nói :

- Khi bọn người về đến nơi, nhớ hỏi giùm La Đại Cuồng xem rượu và thức ăn của ta biểu có thơm ngon không nhé!

Bọn Trác Dật Luân sau đó lập tức rời khỏi Thiên Kỳ Hiệp Khẩu!

Bành Bạch Y vừa đi vừa cười nói với Trác Dật Luân :

- Trác sư huynh, vừa rồi hình như bọn đệ tử Lục Tàn bang canh gác tại Thiên Kỳ Hiệp Khẩu chưa nhận ra được thân phận của tiểu đệ nên tiểu đệ định tạm thời biến kế đối vụ lấy rượu thành vụ bịp rượu. Không ngờ tiểu đệ đã nhầm, thiếu chút nữa bị ê mặt. Còn Trác sư huynh, sư huynh làm sao biết rõ được mà ngăn cản tiểu đệ thế?

Trác Dật Luân đáp :

- Ngu huynh thoáng thấy hai tên canh gác lấy mắt nhìn nhau, ngu huynh sực nhớ tới Thiên Kỳ Hiệp là nơi ra vào trọng yếu của Lục Tàn bang. Những kẻ đứng gác nơi ấy phần nhiều là những kẻ tâm phúc đáng tin cậy của Độc Cô lão ma nên ngu huynh quyết không đời nào tin rằng họ không biết được vị “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình Bạch đường chủ của họ hiện giờ bị lộ tẩy và đã biến thành Bành Bạch Y.

Bành Bạch Y cười nói :

- Cũng may nhờ được Trác huynh tinh mắt không sơ thất như tiểu đệ, chớ không...

Trác Dật Luân mỉm cười đón lời :

- Còn nữa, ngu huynh còn phát hiện vách đá xung quanh Thiên Kỳ Hiệp khẩu có rất nhiều lỗ nhỏ, thậm chí ngay ở trên mặt đất cũng có nhiều động huyết nhỏ bí mật nữa, nên ngu huynh hoài nghi Độc Cô Trí đã bố trí đầy đặc những màn lưới “Chiếu Hình Truyền Thanh” để dò thám bọn mình.

Bành Bạch Y gục gật đầu nói :

- Trác sư huynh xét đoán quả cao minh. Nhưng còn vụ Độc Cô Trí biểu rượu thịt cho ba vị lão tiền bối, có phải đây là một âm mưu sâu độc không?

Trác Dật Luân gật đầu nói :

- Ngu huynh hoàn toàn nghĩ như hiền đệ việc này. Bọn ta nên mau mau trở về tòa tiểu phong để bàn lại với tam vị lão tiên bối những việc đã qua.

Giữa khi bọn họ chưa trở về tới tòa tiểu phong, La Đại Cường, Bành Ngũ tiên sinh với Túy Đầu Đà đã gặp phải mấy việc vô cùng quái dị khiến họ càng phải đề cao cảnh giác xem chừng Độc Cô Trí.

Nguyên lai, sau khi bọn Trác Dật Luân đi rồi ba vị lão nhân liền lên thẳng ngọn núi nhỏ vì họ chợt trông thấy trên đấy đã bày sẵn la liệt mười hũ mỹ tửu trên mặt giữa khoảng hai gốc cây tùng rậm mát.

Túy Đầu Đà ngạc nhiên nói :

- Ôi bọn nhỏ không lẽ làm việc một cách nhanh chóng quá như thế này?...

La Đại Cường cười hì hì nói :

- Người say nên người không nghĩ là rượu dẫu có sẵn cũng không thể nào chạy nhanh qua khỏi mặt bọn mình được. Hừ, trên nắp hũ rượu thứ năm có dán một mảnh giấy trắng nữa kia.

Túy Đầu Đà nói :

- Lạ quá, kẻ nào biết trước được bọn mình đang cần rượu và vừa quyết định uống rượu tại trên đỉnh núi này mà cấp thời đem lên cho bọn mình vậy kìa?

La Đại Cường lắc đầu thờ dài :

- Khỏi cần hỏi và cũng đừng đoán làm gì cho mất công. Theo ý ta ngoài Độc Cô lão ma ra, trên thế gian này không còn kẻ nào tài tình hơn hẳn ta nữa đâu.

Bành Ngũ tiên sinh cũng mỉm cười nói :

- La huynh định nói tới Độc Cô Trí, Bang chủ của Lục Tàn bang chẳng?

La Đại Cường gật đầu :

- Phải! Đối với Bành huynh còn chưa biết được nhiều về hẳn ta, hẳn ta thần thông quảng đại lắm!

Khi ấy, Túy Đầu Đà đã bước tới trước hũ rượu thứ năm vừa định giơ tay cầm mảnh giấy trắng lên xem, La Đại Cường vội la lên :

- Túy Đầu Đà hãy tỉnh táo một chút. Người nên tự sẵn công lực, cách không lấy vật hay hơn. Coi chừng trên mặt giấy có bôi thuốc độc đấy!

Túy Đầu Đà bề ngoài túy say túy lúy, mắt lim dim nhưng kỳ thật trong thâm tâm lão còn tỉnh táo hơn ai hết, nên lão đã ngầm vận công lực biến chỉ thành thép cầm lấy mảnh giấy trắng, xem qua một lượt xong liệng mảnh giấy trắng bay thẳng phía La Đại Cuồng ha hả cười lớn :

- Lão ma đầu tài thật. Không hiểu tại sao hãn ta lại biết rõ bọn mình đang cần rượu uống, lại biết được cả số lượng đem biếu gấp đôi số rượu bọn mình cần!

La Đại Cuồng cầm mảnh giấy lên, có ít hàng chữ như sau :

“Năm mươi cân rượu cũ rất có thể chưa làm say nổi Túy Đầu Đà. Nay xin kính tặng gấp đôi số lượng và biếu thêm ba món nhắm độc đáo”.

Sau thơ phụ chú thêm “Hậu học Độc Cô Trí bái tặng”.

Xem xong mảnh giấy trắng, La Đại Cuồng quét cặp thần quang sáng rực nhìn mười hũ rượu.

Túy Đầu Đà vụt hỏi :

- La Túy Tiên người trông thấy gì lạ không?

La Đại Cuồng cau mày nói :

- Độc Cô Trí bảo ngoài trăm cân mỹ tửu hãn còn biếu thêm cho bọn mình ba món ăn tuyệt ngon nữa.

Hiện giờ rượu thì đang ở trước mặt chúng ta, nhưng ba món thức ăn ấy ở đâu?

Khi ấy Bành Ngũ tiên sinh cũng xem xong mảnh giấy, lão đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm các thức ăn mà Độc Cô Trí đã nói biếu trong thư. Bỗng Túy Đầu Đà thấy vậy cười nói :

- Hai người cứ việc tìm kiếm thức ăn đi, ta cần uống trước thử xem phong vị mỹ tửu của Độc Cô lão ma như thế nào đã.

Dứt lời, Túy Đầu Đà cách không búng một đạo chỉ phong cắt đứt miệng hũ rượu, đoạn hai tay ôm lấy đưa ngay lên miệng nốc ồng ộc một hơi.

La Đại Cuồng thấy thế vội xoa tay la lớn :

- Kìa! Bộ người không sợ trong rượu có bỏ thuốc độc sao?

Uống một hơi hết nửa hũ rượu, Túy Đầu Đà thở khi một tiếng cười hề hề nói :

- Rượu ngon tuyệt dầu có độc đi nữa ta cũng cứ uống cho no bụng, ta không sợ.

Bành Ngũ tiên sinh bật cười :

- Túy đại sư ơi, chớ có ý y mà bị khổ đấy. “Chi Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu và bọn Hải Ngoại tam ma cũng chỉ vì sơ ý nên mới bị trúng độc, đành phải phát thệ tình nguyện tận trung tới chết với Độc Cô Trí đó!

Vừa nghe Bành Ngũ tiên sinh nhắc tới Đông Môn Liễu bị trúng trùng độc và thọ chế, Túy Đầu Đà trong bụng hơi hoảng nên mất cả tửu hứng.

Lão vội liếc mắt nhìn thì chợt trông thấy dưới nắp hũ rượu bị văng xuống mặt đất có đề một hàng chữ như sau :

“Yên tâm ăn nhậu, trong rượu không có trùng độc”.

Đoán biết Độc Cô Trí có ý hào phóng, trong rượu tất nhiên không có trùng độc. Túy Đầu Đà lập tức ôm ngay lấy hũ rượu vừa nốc vừa suy nghĩ.

Lão nghĩ tới câu yên tâm ăn nhậu bởi chữ nhậu còn chữ ăn không lẽ tại mắt lão không được tinh nên không tìm ra được ba món ăn sở tặng độc đáo của Độc Cô Trí?

Người xưa có câu thế thượng vô nan sự mà chỉ sợ kẻ hữu tâm thôi nên Túy Đầu Đà đã do chữ ăn mà lưu tâm quan sát. Quả nhiên sau đó lão khám phá ra.

Túy Đầu Đà bỗng thò tay nhặt ngay lấy một miếng đất khô dùng để phong kín miệng hũ rượu vừa bị lão đập tan thành nhiều mảnh bỏ tọt vào miệng nhai ngấu nghiến thật hết sức ngon lành.

La Đại Cuồng không hay biết gì vội cười hỏi :

- Túy Đầu Đà mới có mấy ngày chưa ăn cơm bộ người đói lắm sao mà ăn đất vậy?

Túy Đầu Đà cười hề hề đáp :

- Độc Cô lão ma sành ăn quá. Món ăn này ngon tuyệt, thảo hèn lão ta dám bảo những món ăn tuyệt thơm ngon.

Lão vừa nói vừa cúi nhặt thêm hai mảnh đất khô phong kín miệng hũ ném cho La Đại Cuồng và Bành Ngũ tiên sinh mỗi người một mảnh.

La Đại Cuồng với Bành Ngũ tiên sinh vội giơ tay đón bắt mới hay những mảnh đất khô là những cá khô nhỏ li ti, mùi vị thơm ngon tuyệt vời, nhưng màu sắc trông giống hệt như đất khô.

La Đại Cuồng ném thử, gật đầu cười nói :

- Thức ăn quả nhiên ngon tuyệt. Ta cần phải nhắm thử rượu xem mùi vị ra sao mới được!

Nghe nói Túy Đầu Đà vội đẩy hũ rượu của mình vừa uống về phía La Đại Cuồng :

- Đây, uống nhanh lên, thứ rượu này vừa thơm vừa ngon, ít nhất cũng đã để dành được hơn năm chục năm đấy!

La Đại Cuồng bỗng cười nói :

- Ai thèm uống rượu thừa của người, bộ ta không biết mở hũ khác ra uống sao?

Dứt lời, lão chạy ngay lại lấy hũ rượu thứ nhì đập bể miệng hũ, mùi rượu thơm tuyệt thoát ra ngây ngất.

Bành Ngũ tiên sinh cười bảo :

- La huynh nên xem xét rõ lại một chút, không nên hấp tấp tham ăn. Miệng hũ rượu thứ nhất là món cá khô thơm ngon lạ miệng, không lẽ miệng hũ thứ nhì cũng là món đó nữa?

La Đại Cuồng gật đầu, liền đập bể ngay miệng hũ nhặt lấy mảnh đất bể, xem qua một lượt rồi cười nói :

- Bành Ngũ huynh đoán đúng, đây chỉ là loại đất thường.

Túy Đầu Đà cười ha hả :

- May nhờ Bành Ngũ huynh nhắc nhở, nếu không Kim Tiên Túy Tiên ăn lầm đất thối rồi!

La Đại Cuồng nhìn Túy Đầu Đà. Bởi thấy trên miệng hũ rượu thứ nhì tuy không phải là cá khô nhưng cũng có đề rõ “Cứ việc yên tâm nhậu hết, trong rượu không có trùng độc”. La Đại Cuồng liền giơ cao hũ rượu nốc luôn một hơi gần hết phân nửa, xong liếm môi gật đầu cười nói :

- Rượu ngon tuyệt trần! Được uống hết mùi hũ rượu này, khi đại phá Thiên Huyền cốc thế nào ta cũng cho Độc Cô Trí được chết một cách thống khoái.

Trông thấy Túy Đầu Đà uống hết sạch hũ rượu thứ nhất, La Đại Cuồng cười nói tiếp :

- Túy đại sư là một tay nhậu nên ta muốn hỏi đại sư tất cả mấy hũ rượu vừa uống hết này có bao nhiêu cân lượng?

Túy Đầu Đà khẽ đập vào miệng hũ, cười đáp :

- Hũ rượu này nếu đầy tràn, ít nhất là hai mươi cân, nhưng bởi là thứ rượu cũ lâu năm, giỏi lắm chỉ hơn mười cân là cùng.

Bành Ngũ tiên sinh hỏi tiếp :

- Độc Cô Trí thanh minh biểu bao nhiêu rượu?

Túy Đầu Đà đáp :

- Gấp đôi năm mươi, tức là trăm cân. Nhưng Bành Ngũ huynh hỏi như thế để làm gì?

Bành Ngũ tiên sinh cười nói :

- Độc Cô Trí quá thông minh, đối phó với thứ người thông minh này ta nên sử dụng biện pháp ngu dần nhất. Bây giờ bọn mình hãy tính thử xem đã!

La Đại Cường không hiểu Bành Ngũ tiên sinh định tính gì, lão ngạc nhiên.

Bành Ngũ tiên sinh hiểu ý liền nói :

- Theo như sự tính toán của đại sư thì mỗi hũ rượu còn độ mười hai cân rượu.

Giữa lúc đó La Đại Cường cũng vừa uống cạn hũ rượu thứ nhì, lão đã nhấm tính trong bụng nên gật đầu :

- Số lượng mười hai cân ta thấy đúng đấy!

Bành Ngũ tiên sinh hỏi :

- Một hũ mười hai cân rượu, thế tám hũ có tất cả bao nhiêu?

La Đại Cường chưa kịp trả, Túy Đầu Đà nói :

- Tám hũ có tất cả một trăm cân. Bành lão huynh hỏi thế có ý gì vậy?

Bành Ngũ tiên sinh mỉm cười nói :

- Một khi tám hũ đã đủ số lượng một trăm cân rồi, tại sao Độc Cô lão ma lại biểu bọn mình tới 10 hũ lận?

Câu hỏi này đã khiến Túy Đầu Đà giật mình, ngồi trơ ra như phỗng đá.

La Đại Cường thầm hiểu nhân vật nhiều mưu kế như Độc Cô Trí nhất định vụ gì cũng phải độc đáo bí ẩn nên lão vội cười hỏi :

- Thế Bành lão huynh có cao kiến gì về mười hũ rượu không?

Bành Ngũ tiên sinh đáp :

- Ta cho rằng Độc Cô Trí tuy làm ra vẻ huyền bí, nhưng không đời nào nói dối. Biết đâu trong mười hũ rượu này rất có thể có hai hũ đựng riêng thức ăn.

Túy Đầu Đà vụt kêu lên :

- Đúng rồi, tám hũ rượu vừa đúng một trăm cân, hai hũ thức ăn cộng thêm với món cá khô độc đáo ở trên nắp hũ vừa ăn đúng ba món ăn.

La Đại Cuồng cười nói :

- Tên họ Độc Cô thật lắm chuyện. Hẳn ta vừa muốn tự khoe mình đại lượng mời khách uống rượu, lão lại muốn bày trò huyền hoặc, ngầm đấu tâm cơ bắt bọn mình phải suy nghĩ không thể yên lòng ăn uống một cách thõng thoái!

Túy Đầu Đà nói :

- Đúng rồi, nếu như bọn mình chỉ biết uống rượu, tìm không ra thức ăn sẽ bị hẳn ta chê cười là ngu dốt.

La Đại Cuồng nhìn kỹ hũ rượu còn lại nhiều lần, thấy vậy Túy Đầu Đà hỏi :

- La Túy Tiên đã trông thấy gì chưa? Tại sao không tiếp tục uống nữa? Không lẽ mới uống có một mình đã bắt đầu cụt hứng rồi chẳng?

La Đại Cuồng cười nói :

- Rượu tất nhiên phải uống, nhưng chúng ta nên xét kỹ càng trước đã coi sáu hũ nào là rượu, còn hai hũ nào là thức ăn mới được.

Túy Đầu Đà cười ha hả :

- Sao La Túy Tiên lại mất công như vậy? Tội gì phải xét đoán như vậy? Tốt hơn nên mở tất cả tám miệng hũ ra một lượt như thế không hay hơn sao?

La Đại Cuồng lắc đầu :

- Không được, đời nào bọn ta lại chịu thua trí hăn sao?

Túy Đầu Đà trừng mắt kêu lên :

- Chịu thua?

La Đại Cuồng cười nói :

- Người ta muốn khảo nghiệm, nếu bọn mình không dám nhận sự khảo nghiệm ấy tức là bọn mình cúi đầu chịu thua rồi.

Nghe xong lời của La Đại Cuồng, Túy Đầu Đà liếc mắt nhìn qua tám hũ rượu hai ba lượt rồi cười đáp :

- Nếu như Độc Cô Trí có ý muốn thử tài mình tất nhiên hẳn ta thế nào cũng làm dấu đặc biệt trên nắp hai hũ đựng thức ăn.

Bành Ngũ tiên sinh gật đầu nói :

- Đúng lý phải như thế, nếu không chỉ là hên xui, đâu phải khảo nghiệm trí xét đoán của bọn mình.

Túy Đầu Đà lại chăm chú nhìn tám hũ rượu lần nữa đoạn cau mày nói :

- Bành Ngũ huynh, phen này khó khăn lắm đấy, vì tám hũ rượu này bất luận màu sắc to nhỏ hoàn toàn giống y như nhau đấy.

Bành Ngũ tiên sinh cười nói :

- Đầu óc Túy đại sư không linh mẫn chút nào cả. Bọn mình không nhất định phải xét đoán ở hình thức kia mà.

Túy Đầu Đà hỏi :

- Nếu không xét đoán theo hình thức thì làm thế nào biết được thật chất của nó? Không lẽ bọn mình...

Bành Ngũ tiên sinh bật cười ngắt lời :

- Nhưng bọn mình có thể nói theo sự xếp đặt thứ tự, hoặc để ý tới dấu vết riêng tìm hiểu sự thật!

Túy Đầu Đà nói :

- Không hề có dấu vết đặc biệt gì cả, còn việc xếp hàng theo thứ tự có quan hệ gì đâu?

Từ phía mặt đếm qua phía trái thì từ một tới tám, còn từ phía trái đếm qua cũng một tới tám, có cái gì ám thị hay không ám thị đâu.

Bành Ngũ tiên sinh chột mím cười đầy vẻ bí mật!

Túy Đầu Đà nhìn thấy kêu hỏi :

- Bành lão huynh cười gì vậy? Chẳng lẽ lão huynh vừa nghĩ ra việc lạ?

Bành Ngũ tiên sinh vuốt râu cười nói :

- Quả thật ta vừa mới nghĩ ra một điểm hết sức kỳ lạ.

La Đại Cuồng liền hỏi :

- Điểm gì mà kỳ lạ? Nói thử cho bọn này xem.

Bành Ngũ tiên sinh gục gật đầu cười :

- Không những ta đã đoán biết hai hũ rượu nào đựng thức ăn, ta còn biết luôn được thức ăn gì nữa kìa.

Túy Đầu Đà trở mắt kêu lên :

- Thế thì tài quá. Nhưng này thức ăn nhiều thứ lắm nhé, gà vịt thịt cá, sơn hào hải vị đủ các thứ. Bành Ngũ huynh liệu có nói trúng không đó!

Bành Ngũ tiên sinh cười đáp :

- Đúng hay không chưa biết nhưng ta rất tự tin và cho rằng tên Độc Cô lão ma thế nào cũng có ám thị riêng đặc biệt.

Bành Ngũ tiên sinh trả lời hết sức thận trọng, đoạn cẩn thận nhìn những hũ rượu thêm lần nữa, xong mới bắt đầu chậm rãi đáp :

- Ta dám quả quyết rằng hũ thứ ba và hũ thứ năm vừa rồi khi hai ông chưa ai uống tức là hũ thứ nhất và hũ thứ ba hiện giờ bên trong không phải đựng rượu, mà đựng thức ăn.

La Đại Cuồng không vội khám nghiệm kỹ mà hỏi tiếp :

- Nguyên do nào mà Bành Ngũ huynh lại lập luận như thế?

Bành Ngũ tiên sinh đáp :

- Có gì đâu, mọi an bài của Độc Cô Trí đều được dẫn đo từng ly từng tí một trước. Nếu chịu khó xét là biết ngay. Thí dụ như món cá khô vừa rồi đó, Độc Cô Trí bèn đặt làm miệng hũ coi giống hệt như đất khô đó, nếu chúng ta khai miệng hũ mà không để ý là có phải chúng ta thua trí Độc Cô lão ma rồi không?

La Đại Cuồng thăm ý liền gục gật cười nói :

- Đúng quá, Bành Ngũ huynh phân tích rất hợp lý lắm. Đúng với tâm ý của Độc Cô lão ma quá chừng.

Phần Túy Đầu Đà khi nãy mở nắp hũ rượu thiếu chút nữa đã bị lừa, giờ nghe nói thì đỏ mặt cười lạt nói chữa thẹn :

- Chỉ có một mình Độc Cô Trí ngày đêm nằm liệt một chỗ mới cố nặn óc nghĩ ra được những trò kỳ lạ này, chứ ai mà kỳ khôi như vậy.

Bành Ngũ tiên sinh cười nói :

- Bởi thế ta mới đoán chắc hũ rượu thứ ba tức là hũ rượu thứ nhất hiện giờ đựng món ăn.

Túy Đầu Đà trờng mắt hỏi :

- Tại sao lại chắc mới được?

Bành Ngũ tiên sinh đáp :

- Thì hai hũ đầu vừa uống hết, thứ món cá khô cũng vừa đủ nhắm, theo lẽ hũ thứ ba phải đựng thức ăn chứ sao.

Túy Đầu Đà hiểu ra vỗ tay tán đồng :

- Phải lắm. Hết rượu hết món nhắm, uống thêm phải có món nhắm khác liền đó chứ sao.

- Hay, Bành lão huynh hay lắm.

La Đại Cuồng cũng cho là phải liền gật đầu nhưng nhớ lại Bành Ngũ tiên sinh nói hũ rượu thứ năm cũng đựng thức ăn nốt, lão thắc mắc vội hỏi luôn :

- Còn hũ thứ năm cũng đựng thức ăn là tại sao thế?

Bành Ngũ tiên sinh đáp :

- Hũ thứ ba ta căn cứ theo suy lý, còn hũ thứ năm thì ta căn cứ theo ám thị!

Túy Đầu Đà ngó hũ rượu thứ năm đăm đăm với đầy vẻ hoang mang, lắc đầu cười nói :

- Khó lắm đấy! Coi bộ ta trông nó không khác những hũ kia tí nào cả đấy. Bành Ngũ huynh liệu mà nói cho đúng nghe không.

Bành Ngũ tiên sinh cười nói :

- Thật ra cũng không có gì khác cả, tại đại sư không chịu nghĩ chứ đâu phải đại sư thiếu sáng suốt!

Túy Đầu Đà hỏi lớn :

- Không có gì khác thường tại sao lão huynh lại đoán ra được, biết tên Độc Cô lão ma có ám hiệu trên hũ thứ năm?

Bành Ngũ tiên sinh chép miệng lắc đầu mỉm cười :

- Bộ đại sư đã quên mất rồi sao? Vừa rồi mảnh giấy trắng của Độc Cô Trí dán trên nắp hũ rượu thứ năm là gì, không là một thứ ám thị đó à?

Túy Đầu Đà không nghe lắc đầu cãi :

- Như thế đâu phải là ám thị?

Bành Ngũ tiên sinh nói :

- Thế mà không cho là ám thị thì thôi vậy!

Rồi Bành Ngũ tiên sinh không thềm cãi nữa.

Túy Đầu Đà thấy thế, lật đật chịu thua :

- Ủ, phải! Đúng là ám thị! Bây giờ Bành Ngũ huynh cứ đoán tiếp xem hũ đó thức ăn gì đi. Xong bọn mình hãy mở ra coi.

- Để ta đoán hũ thứ năm trước, rồi đến hũ thứ ba.

Túy Đầu Đà cười khanh khách :

- Tùy ý lão huynh đấy. Tôi không dám tin lão huynh có thể xét đoán rành mạch tâm tư của Độc Cô lão ma từng ly từng tí một được.

Bành Ngũ tiên sinh mỉm cười chậm rãi đáp :

- Căn cứ theo cách suy lý của ta thì trong hũ thứ năm đựng món Nhân Đầu.

Hai chữ Nhân Đầu vừa thoát ra khỏi miệng Bành Ngũ tiên sinh, La Đại Cường giật mình kinh dị hỏi :

- Nhân Đầu, Nhân Đầu của ai?

Bành Ngũ tiên sinh đáp :

- Nhân Đầu của ta.

Túy Đầu Đà cười hỏi :

- Lão huynh căn cứ vào đâu mà đoán như thế?

Bành Ngũ tiên sinh lắc đầu cười đáp :

- Ta đã căn cứ theo chính lý.

Túy Đầu Đà nói :

- Chính lý tà lý gì cũng được, miễn lão huynh mau mau nói rõ cho biết đặng cho mở hũ ra là xong.

Bành Ngũ tiên sinh nhìn La Đại Cường hỏi :

- La Túy huynh, Độc Cô Trí có phải là người Giang Triết không?

La Đại Cường vừa gạt đầu thì Túy Đầu Đà đã la tướng lên :

- Độc Cô Trí có phải là người Giang Triết hay không đối với món ăn trong hũ rượu có liên quan gì đâu.

Bành Ngũ tiên sinh cười nói :

- Nhất định có liên quan lắm chứ, bởi người Triết Giang kêu hũ đựng rượu là “bình”, phát âm nghe gần giống chữ Bành họ của ta.

La Đại Cường cúi đầu ngẫm nghĩ rồi chột gạt đầu nói :

- Đúng rồi, người Giang Triết quả thật có tiếng kêu như vậy!

Bành Ngũ tiên sinh chỉ tay vào hũ rượu thứ năm cười nói :

- Hũ rượu có thể kêu là Bành như thế, hũ rượu thứ năm có phải gọi là Bành Ngũ không?

Túy Đầu Đà lúc đầu còn chưng hửng, nhưng về sau lão bỗng xoa tay cười nói :

- Lão huynh tài tình quá, hóa ra hũ rượu thứ năm đang đựng lão huynh.

Bành Ngũ tiên sinh cười lạt nói :

- Độc Cô Trí đã có thể dùng một chiếc đầu người giả trông y hệt như đầu của ta như thế tất nhiên lão ta cũng có thể giở lại trò cũ lắm.

Túy Đầu Đà vỗ bụng cười ngất, vỗ tay khen ngợi :

- Tuyệt quá! Tuyệt quá, lão huynh tuyệt quá! Lão họ Độc Cô cũng tuyệt nữa.

Lão vừa nói vừa bước tới hũ rượu thứ năm cẩn thận mở nắp.

Nắp hũ rượu vừa mở tung thì một mùi thơm ngào ngạt bốc ra và khói lên nghi ngút.

Chờ cho khói nóng tan rồi, Túy Đầu Đà mới cẩn thận nhìn kỹ, trong bụng lại càng bái phục sự nhận xét tinh tế của Bành Ngũ tiên sinh. Quả nhiên trong hũ rượu có một cái chậu lớn đựng một chiếc thủ cấp trông y hệt như đầu của Bành Ngũ tiên sinh.

Thoáng nhìn qua vẻ mặt Túy Đầu Đà, Bành Ngũ tiên sinh biết mình đã đoán trúng nhưng lão vẫn cười hỏi :

- Túy đại sư, ta đoán có đúng không?

Túy Đầu Đà xem xét thật kỹ lưỡng thêm lần nữa, lão nhận thấy chiếc hũ thứ năm được chế tạo một cách đặc biệt có thể tùy ý gỡ riêng nửa phần trên ra ngoài. Lão liền thuận tay nâng cao nửa phần trên hũ rượu ra, để lộ chiếc chậu đựng đầu người, lão cười :

- Bành Ngũ huynh tài tình quá, đúng lắm, đúng lắm. Giờ lão huynh hãy đoán hũ thứ ba xem.

Chợt Bành Ngũ tiên sinh nói :

- Túy đại sư, trước khi nhận xét hũ thứ ba coi đựng món ăn gì, ta muốn hỏi đại sư một việc.

Túy Đầu Đà gật đầu lia lịa :

- Lão huynh cứ nói, tôi sẽ trả lời những gì tôi biết.

Bành Ngũ tiên sinh liền hỏi :

- Cá khô vừa rồi làm bằng thứ cá gì đây?

Túy Đầu Đà ngẩn người, lão hơi suy nghĩ lắc đầu cười đáp :

- Chắc chưa phải là tên đích xác nhưng có thể gọi “đại đầu ngư”.

Bành Ngũ tiên sinh tỏ vẻ khoái chí, gật đầu cười nói :

- Đúng rồi, tôi cũng cho rằng đây là loại “đại đầu ngư” mới phù hợp với sự xét đoán của tôi.

Túy Đầu Đà bồng lắc đầu thờ dài nói :

- Sự đoán xét của lão huynh còn kỳ ảo hơn thiên lý của Phật môn nữa đấy. Vừa rồi lão huynh đã đoán ra được hương âm của Giang Triết, bây giờ lại còn đoán ra được “đại ngư đầu”.

Bành Ngũ tiên sinh phì cười :

- Túy Đại tiên không nên châm biếm bậy bạ, bây giờ hãy nghe thử lập luận của ta về “đại ngư đầu”.

Túy Đầu Đà gật đầu cười nói :

- Hay lắm, để xem “Đài Đầu Cao Luận” của Ai Lao đại hiệp tinh thông tới bậc nào cho biết!

Bành Ngũ tiên sinh lắc đầu cười nói :

- Không có gì là tinh thông cả, chỉ do ba món ăn và ba chữ đại đầu ngư mà xét đoán thôi.

Túy Đầu Đà cười hỏi :

- Hai thứ đó có liên hệ gì với nhau đâu?

Bành Ngũ tiên sinh đáp giọng quả quyết :

- Có chứ, có thể lắm chứ. Ta nói ra Túy đại sư hiểu ngay lập tức.

Túy Đầu Đà nóng ruột hối thúc :

- Thế thì nói ngay đi, nói mau cho người ta nghe đi chứ.

Bành Ngũ tiên sinh liền chỉ vào những vết cá khô còn dính trên miệng hũ rượu thứ nhất cười hỏi :

- Món ăn của hũ thứ hai có phải là đầu không?

Túy Đầu Đà hơi có vẻ bực mình, cau mày đáp :

- Đúng... Đúng, nhưng tại sao lão huynh lại dài dòng nữa?

Bành Ngũ tiên sinh vội chỉ vào hũ rượu thứ ba còn phong kín miệng, cười nói :

- Được rồi, hũ thứ nhất là “ngư”, hũ thứ năm là “đầu”. Túy đại sư chỉ cần nghĩ xét sự liên quan giữa ba chữ đại đầu ngư tất nhiên sẽ rõ trong hũ thứ 3 đựng món ăn gì ngay. Lão phu không nhiều lời nữa.

Túy Đầu Đà hoang mang, đọc đi đọc lại hai ba lượt mấy tiếng đại đầu ngư rồi đột nhiên thất thanh kêu lên :

- Một là ngư, năm là đầu, không lẽ trong hũ thứ ba là ngư chẳng?

Bành Ngũ tiên sinh xoa tay gật đầu cười nói :

- Tuyệt, tuyệt. Phen này tới lượt ta phải ngợi khen Túy đại sư đã đoán đúng.

Bành Ngũ tiên sinh vừa dứt lời, Trác Dật Luân, Tư Mã Hào, và Bành Bạch Y vừa từ Thiên Huyền Hiệp về tới.

Bởi chính tự mình xung phong hăng hái đi tìm rượu nên Bành Bạch Y vội chấp tay thưa với La Đại Cường :

- Khải bẩm La bá phụ, theo lời của Độc Cô Trí Bang chủ Lục Tàn bang thì lão ta đã tặng mỹ tửu cho bá phụ với Túy sư bá và gia phụ rồi.

La Đại Cường gật đầu cười nói :

- Đúng! Lão ta đã biếu tặng một trăm cân mỹ tửu rồi.

Trác Dật Luân xen lời nói tiếp :

- Độc Cô lão ma còn khoác lác bảo rằng nếu bọn mình muốn giữ kín cơ mật ít nhất cũng phải rời khỏi Thiên Huyền cốc ngoài trăm dặm, nếu không nhất cử nhất động của bọn mình đều không thoát khỏi tai mắt của lão ta.

Bành Ngũ tiên sinh chỉnh sắc nói :

- Luân nhi đã làm rồi. Độc Cô Trí không hề nói láo, lão ta đã nói thật.

Trác Dật Luân nói :

- Độc Cô lão ma còn nhăn với đệ tử hỏi xem ba món nhắm có ngon không nữa đấy.

Bành Ngũ tiên sinh cười đáp :

- Rượu và món ăn của lão ta quả thật thơm ngon đặc biệt.

Trác Dật Luân, Bành Bạch Y, Tư Mã Hào nghe nói đều trở mắt nhìn nhau, cả ba bất giác vô cùng kinh ngạc.

Bành Ngũ tiên sinh biết họ chưa hiểu rõ sự thật, lão liền thuật lại những gì đã xảy ra cho ba chàng nghe.

Trác Dật Luân vừa nghe xong, giật mình kêu lên :

- Ân sư, ân sư nên khuyên La bá phụ với Túy ân sư không nên quá tin Độc Cô Trí, biết đâu trong tám hũ rượu còn lại này lại hoàn toàn không có thuốc độc.

Bành Ngũ tiên sinh lắc đầu cười nói :

- Độc Cô Trí vì thân tàn ma dại, trước tình trạng mất cả sinh thú nên lão ta có ý định, bất luận thành bại, sẽ cùng với bọn mình tranh đấu một trận quyết liệt đầy danh dự để lưu lại cho hậu thế một võ lâm giai thoại, xong lão sẽ yên tâm xuôi tay rời khỏi trần thế. Bởi thế ta cho rằng dẫu Độc Cô lão ma bình nhật là kẻ đê tiện hiểm độc nhưng hôm nay lão không nỡ nào dùng thủ đoạn của kẻ tiểu nhân trước mặt bọn mình.

Trác Dật Luân gật đầu lia lịa cho rằng sự phán xét của ân sư nhập tình nhập lý. Hình như ân sư của

chúng ta trông thấy tận phế phủ của Độc Cô Trí vậy.

Khi ấy Túy Đầu Đà đang bê hũ rượu thứ tư lên miệng nốc lấy nốc để, vừa uống vừa cười hì hì nói :

- Ta đã bảo từ trước những hũ rượu lâu năm thơm phức như thế này, dẫu Độc Cô lão ma có bỏ thuốc độc vào trong ấy đi nữa ta cũng phải uống cạn mới được mà.

Nói đến đây, Túy Đầu Đà đã nốc hết hũ rượu.

Và đúng lúc ấy, bỗng có tiếng kêu cách cách đứt đoạn nổi lên...

Hóa ra đấy chỉ là những tiếng kêu của những trục máy đang từ Thiên Kỳ Hiệp Khẩu vọng lại.

Ba vị lão tiên bối cùng với ba chàng thiếu hiệp đều ngạc nhiên nhất tề nhìn thẳng Thiên Kỳ Hiệp Khẩu.

Dần dần họ bắt đầu nhìn thấy rõ phía trong Thiên Kỳ Hiệp có tiếng bàn trục từ từ chuyển động khiến một cây cột to trên đầu có bánh xe, có dây xích từ từ dựng lên thẳng tắp.

Kế đó tiếng kêu của bàn trục tạm ngừng, lại bắt đầu vang lên tiếng bánh xe quay tròn.

Bánh xe quay tròn làm chuyển động sợi dây xích sắt từ từ kéo lên cao một cái cũi to lớn treo lủng lẳng ngay trên đầu cột trụ.

Trong cũi có nhốt một người, nhưng bởi cách nhau quá xa nên không hiểu người ấy là ai.

La Đại Cuồng khẽ hừ một tiếng, cau mày hỏi :

- Độc Cô Trí hình như muốn thi triển ngay tức khắc thủ đoạn “Oan Hồn Đầu Thiếp”, Bành Hiền điệt cháu hãy đến gần xem coi có phải trong cũi nhốt Bộc Dương Dũng không?

Bành Bạch Y lãnh mạng đi liền.

Một lát sau chàng vội vã trở về, mặt đầy vẻ nghiêm trọng.

Bành Ngũ tiên sinh thấy vậy nói :

- Y nhi không nên hoảng sợ, bất luận việc gì cứ việc thủng thẳng thuật lại cho La bá phụ của con nghe đã.

Bành Bạch Y vội chắp tay nói với La Đại Cuồng :

- Khải bẩm La bá phụ, kẻ đang bị nhốt trong cũi chính là Bộc Dương Dũng. Phía dưới cũi có để nhiều củi khô, than ướt đến sáng mai chúng ta không đến phó hội Độc Cô lão ma sẽ bắn chết Bộc Dương Dũng và đốt cháy y ra tro đấy.

La Đại Cuồng cau mày lăm lăm :

- Hai bên đã hẹn nhau mười bữa tại sao Độc Cô Trí đột nhiên lại biến quái định vào sáng mai? Nhất định hẳn ta phải có lý do đặc biệt gì đây?

Bành Bạch Y nói :

- Độc Cô Trí nói rằng lão ta muốn cử hành gấp. Nếu sáng mai chúng ta không có mặt tại đây lão ta sẽ giết chết Bộc Dương Dũng. Trưa mai không tới lão sẽ giết chết Đông Môn Liễu và nếu đến chiều chúng ta cũng vẫn chưa tới, lão ta sẽ giết luôn bọn Hải Ngoại tam ma để chúng ta vĩnh viễn tìm không ra đối thủ.

La Đại Cuồng bực mình chửi tướng :

- Lão quái vật đáng ghét, tại sao hẳn ta lại vội vã đến thế.

Túy Đầu Đà nhìn Bành Ngũ tiên sinh cười ha hả nói :

- Bành Ngũ huynh đã nghe rõ chưa? Lão huynh là một chuyên gia suy lý, lão huynh hãy xét đoán thử xem bởi nguyên cớ gì Độc Cô lão ma lại phải làm như vậy?

Bành Ngũ tiên sinh lắc đầu nói :

- Chuyện này ta không muốn suy đoán nữa, nhưng ta sẽ giới thiệu một người đảm nhiệm việc này.

La Đại Cuồng nhăn mặt hỏi :

- Lão huynh định giới thiệu ai?

Bành Ngũ tiên sinh cười đáp :

- Ta có thể bảo Trác Dật Luân suy đoán thử vụ này.

La Đại Cuồng liền quay sang Trác Dật Luân cười nói :

- Trác hiền điệt, hiền điệt có biết tại sao Độc Cô lão ma bỗng thay đổi ý kiến rút bớt hạn kỳ không?

Trác Dật Luân hơi trầm ngâm rồi mỉm cười đáp :

- Theo sự xét đoán của tiểu điệt thì rất có thể sức khỏe của Độc Cô lão ma suy kém bệnh nặng sắp chết.

Mấy câu nói của Trác Dật Luân bỗng khiến quần hùng gật đầu đồng ý!

Kế đó, Trác Dật Luân nghiêm nghị lại nói :

- Độc Cô Trí đang đau nặng, có ý muốn được trông thấy tận mắt quần hiệp lạc bạc để hoàn thành tâm nguyện hưng bá võ lâm của lão ta, nên lão ta mới quyết định cử hành hội kỳ gấp rút vào sáng mai. Như thế chúng ta sẽ gặp phải nhiều khó khăn lắm!

Túy Đầu Đà cười hề hề hỏi :

- Luân nhi cứ việc nói tiếp, bọn ta đang gặp chuyện gì khó khăn mới được?

Trác Dật Luân nói :

- Điều khó khăn thứ nhất là môn Phật học thần công của Bàn Nhược am chủ chưa chuẩn bị tinh tế. Thứ hai là hiện giờ Hạ Hầu Quyên, Đông Môn Phương, La Hương Vân, ba vị hiền muội không biết đang ở tại đâu. Chúng ta không thể cho ba nàng hay trở về kịp.

Túy Đầu Đà cười nói :

- Đó là thực lực của bọn mình chỉ hơi sút kém, nhưng cũng chưa phải là vấn đề nan giải.

La Túy Tiên nên đi tìm Bàn Nhược am chủ đến đây ngay lập tức và lưu người lại đây đợi chờ bọn Hạ Hầu Quyên xong sẽ kéo nhau tới Thiên Huyền cốc sau để ứng trận thứ nhì cho bọn ta.

La Đại Cuồng nghe nói thì nhìn Túy Đầu Đà :

- Độc Cô lão ma tâm địa sâu độc lắm, hẳn ta có thể làm bất cứ việc gì. Nhưng chúng ta không thể nào để mặc Bộc Dương Dũng bị chết oan một cách vô lý được.

Túy Đầu Đà gật đầu :

- Thì vậy chớ sao? Nếu không may bọn mình bị thất thủ, toàn thể bị Độc Cô Trí giết chết, bỏ mạng tại Thiên Huyền. Bàn Nhược am chủ sẽ thống lãnh bọn Hạ Hầu Quyên đến đây nhặt xác chôn cất bọn mình. Đồng thời tung kinh siêu độ vong hồn bọn mình sớm được tiêu diêu nơi cõi Phật.

La Đại Cuồng đứng dậy nói :

- Công việc không thể chậm trễ được nữa. Bây giờ ta phải đi gấp để báo tin cho Hối đại sư hay, còn Bành Ngũ huynh nên lợi dụng thời gian còn hoạch định giùm kế hoạch nghênh địch đi là vừa. Dứt lời, La Đại Cuồng khẽ động thân hình, chỉ nháy mắt lão đã biến mất sau chòm cây xanh rậm lá phía trước.

Thấy La Đại Cuồng đi rồi, Túy Đầu Đà nhìn Bành Ngũ tiên sinh mỉm cười :

- Bành Ngũ huynh nên chịu khó suy nghĩ kỹ bởi Đông Môn Liễu sẽ do La Đại Cuồng đối phó, còn lại hai thằng già này chỉ sợ đánh không lại bọn Hải Ngoại tam ma. Còn bọn Luân nhi không đủ sức để đối phó với bọn quân tà của Thiên Huyền cốc.

Trác Dật Luân đón lời, cười nói :

- Ân sư cứ việc yên tâm. Từ ngày uống được Thiên Hương Quế Tử đến giờ công lực của Luân nhi đã được bội tăng, lại nhờ thêm những tấm da Cẩm Đái Chi Bi Luân bảo hộ các yếu huyết con sẽ thừa sức để đối phó với cường địch.

Đây không phải Trác Dật Luân có ý khinh địch thật sự vì chàng trông thấy ân sư của chàng đã quá lo âu nên chàng đành phải nói như thế để làm vui lòng ân sư của chàng.

Bành Ngũ tiên sinh nghe nói, lắc đầu :

- Luân nhi, ý nghĩ của con và của Túy ân sư của con đều nhầm cả.

Túy Đầu Đà ngạc nhiên :

- Nhầm ở điểm nào?

Bành Ngũ tiên sinh nghiêm mặt nói :

- Ta cho rằng chuyến đi Thiên Huyền cốc này trọng hiểm không phải do ở “đấu lực” mà do ở “đấu trí”.

Túy Đầu Đà trừng mắt vừa định hỏi vặn, Bành Ngũ tiên sinh vội khoát tay, mỉm cười chậm rãi đáp :

- Đại sư chớ nên nóng nảy, cũng bởi nếu chúng ta chỉ thắng được đối phương bằng “đấu lực” như thế chúng ta chỉ thắng được bọn Đông Môn Liễu và Hải Ngoại tam ma mà thôi.

Còn nếu như bọn mình duy trì trấn át được Độc Cô Trí thì đó mới là sự thật chiến thắng vẻ vang.

Túy Đầu Đà giương mi nói :

- Bành Ngũ huynh tuy nói rất đúng...

Bành Ngũ tiên sinh vội mỉm cười ngắt lời :

- Vả lại các nhân vật giang hồ trọng nhất lời hứa, hôm nay Độc Cô Trí đột nhiên sai hện bắt bọn mình phải giao đấu trước kỳ hạn tức là những bí mật của lão ta đã bị bọn ta đoán trúng thẹn quá hóa giận nên cuộc so tài ngày mai chắc chắn lão ma sẽ xem đấu trí quan trọng hơn đấu sức.

Túy Đầu Đà hừ to một tiếng :

- Nếu thế chỉ cần Bành Ngũ tiên sinh đi phó hội một mình cũng dư sức đấu trí với Độc Cô Trí rồi. Hà tất phải cần tới bọn này đi theo làm gì cho mất công.

Bành Ngũ tiên sinh phì cười :

- Tại sao đại sư lại nóng tính như thế. Dấu cuộc phó hội ngày mai chỉ chú trọng về đấu trí nhưng vẫn cần có người đi theo để phò trợ. Hơn nữa một mình Bành mỗ trí lực có hạn sẽ cần tới tài trí số đông hỗ trợ tương tham cứu cùng nhau mới đủ sức đối phó với địch nhân.

Túy Đầu Đà cười ha hả :

- Nếu người cần nghiên cứu uống rượu người nên tìm ta. Ngoài ra chắc ta không thể giúp người được việc gì khác cả...

Túy Đầu Đà vừa nói đến đây, đột nhiên có một bóng người từ trên không bay xuống, trầm giọng đón lời :

- Đúng rồi, chắc có lẽ bọn mình sẽ không làm được việc gì cả. Có lẽ kiếp số của bọn mình sắp hết, đại họa đã đến nơi, ngày mai bọn mình sẽ nan đào đại hạn...

Kẻ vừa xuất hiện không ai khác hơn là Kim Tiền Túy Tiên La Đại Cường.

Thần sắc của La Đại Cường trông rất nghiêm trọng, khác hẳn với vẻ mặt vui tươi trước khi ra đi của lão.

Bành Ngũ tiên sinh nghe nói giật mình thất kinh, trở mắt nhìn La Đại Cường rồi cau mày hỏi :

- Tại sao La huynh lại nói thế? Có việc gì lạ bất ngờ chẳng?

La Đại Cường cười lạt đáp :

- Ta vừa đến thăm qua thạch động, nơi bế quan tham thiền của Bàn Nhược am chủ và ta đã trông thấy cửa thạch động mở toang. Am chủ không hề lưu lại nửa chữ cho bọn mình, không biết Am chủ đã đi đâu mất rồi?

Sự biến hóa bất ngờ đã khiến Túy Đầu Đà trừng mắt nhìn La Đại Cường, kêu to :

- Thiếu mất Am chủ là nguy rồi, người hãy mau mau đi tìm Am chủ đi!

La Đại Cường lắc đầu đáp :

- Thiên hạ bao la, biết tìm ở đâu? Kỳ hạn của Độc Cô Trí là sáng ngày mai, nếu ta làm lỡ mất thời khắc sẽ khiến Bộc Dương Dũng phải bỏ mạng một cách đáng thương!

Túy Đầu Đà hớp thêm 1 ngụm mỹ tửu rồi cười ha hả :

- Hay lắm, người xưa có câu “Sinh tử hữu mạng phú quý tại thiên”, là họa hay phước muốn tránh cũng

không xong, tội gì bọn ta phải sợ cuống cuống? Hay hơn bọn ta cứ việc uống rượu để mặc thế sự muốn tới đâu thì tới.

Mọi lần nghe nói tới uống rượu La Đại Cuồng thế nào cũng không chịu thua ai, nhưng lần này lão bỗng xua tay cười nhạt :

- Không nên uống rượu nữa, uống say sẽ làm mất đại sự. Hãy chờ đến mai, sau khi công việc xong xuôi rồi bọn ta sẽ kéo nhau lên Quy Vân bảo thống thống khoái khoái uống luôn mười ngày mười đêm cho đã thèm.

Túy Đầu Đà cười giọng châm biếm :

- Bộ người còn muốn đến Quy Vân bảo nữa sao? Chỉ sợ lần này bọn mình sẽ xuống Quỷ Môn Quan mới đúng.

La Đại Cuồng không thèm ngó Túy Đầu Đà, lão vội quay mặt nhìn Bành Ngũ tiên sinh :

- Bành Ngũ huynh, ta có một việc muốn thương lượng với người đó.

Hình như đã đoán ra trước, Bành Ngũ tiên sinh giương mi cười hỏi :

- Có phải La huynh đang định lưu lại một người ở đây để thông tri cho bọn Hạ Hầu Quyên về vụ này chăng?

La Đại Cuồng gật đầu cười đáp :

- Bành Ngũ huynh đoán trúng. Bây giờ chúng ta nên để ai ở đây, bởi ba nàng rất gan lì.

Nếu họ không thấy bọn mình ở đây họ sẽ tìm tới Thiên Huyền cốc mạo hiểm một cách liều lĩnh không khác gì mang dê vào miệng cọp, nên cần phải có người ở đây nói rõ cho họ biết sự việc đã thay đổi bất ngờ.

Bành Ngũ tiên sinh đang trầm ngâm, Trác Dật Luân đã cười nói :

- Tam vị lão tiên bối chủ thị toàn diện tự nhiên phải có đủ mặt. Hay hơn nên lựa chọn trong đám trẻ tuổi một người tại đây.

Bành Ngũ tiên sinh gật đầu :

- Luân nhi nói rất hợp lý, nhưng ba đứa người biết phải giữ ai lại?

Trác Dật Luân vội nhìn Bành Bạch Y, ứng tiếng đáp :

- Hình như để Bành sư đệ ở lại đây có lẽ hay hơn.

Câu nói trên của chàng bao hàm thâm ý và cũng bao hàm luôn cả chí tình.

Bởi cuộc phó hội ngày mai sẽ vô cùng hung hiểm, tốp đầu vào Thiên Huyền cốc trước thế nào cũng gặp nhiều hung hiểm hơn! Trác Dật Luân muốn lưu lại Bành Bạch Y ở lại đây ngộ nhờ những kẻ ở trong cốc không may bị mạng vong có thể còn lại chút hương hỏa cho giòng họ Bành thị, sư môn của chàng. Bành Bạch Y thông minh tuyệt vời không kém Trác Dật Luân, nhưng chàng vẫn tỏ ý không phục, kêu to :

- Tại sao Trác sư huynh không ở lại đây, hoặc Tư Mã tam ca ở lại đây cũng được. Tiểu đệ nhất định phải tham gia cuộc phó hội ngày mai.

Biết trước thế nào Bành Bạch Y cũng phản đối, Trác Dật Luân mỉm cười nói :

- Lý do hết sức đơn giản, ngu huynh hỏi trước hiền đệ nhé. Khi bọn Hạ Hầu cô nương trở về đây, ba nàng sẽ bằng lòng không đến Thiên Huyền cốc không?

Bành Bạch Y đáp :

- Nhất định họ không chịu rồi. Ba nàng đâu phải những kẻ hèn nhát.

Trác Dật Luân cười nói :

- Được rồi. Một khi ba nàng nhất quyết phải có mặt tại Thiên Huyền cốc, trừ ba vị lão tiên bối ra, có phải chỉ có hiền đệ là kẻ đã từng giữ qua chức Nội Tam đường chủ của Lục Tàn bang là có thể biết rõ hình thế Thiên Huyền Thiên Kỳ lưỡng cốc ra chắc không còn ai thông thạo đường lối bằng hiền đệ nữa, có phải đúng như thế không hiền đệ?

Mấy câu đầy đủ lý do trên của Trác Dật Luân đã khiến Bành Bạch Y câm miệng hết trả lời.

La Đại Cường nhìn Trác Dật Luân khẽ gật đầu tỏ ý khen ngợi chàng rồi cười nói :

- Ta đồng ý sự nhận xét của Trác hiền điệt đấy, Bành hiền điệt sẽ vui lòng lưu lại đây.

Trông thấy vẻ mặt ủ rũ của Bành Bạch Y, Trác Dật Luân vỗ nhẹ vào vai đối phương dùng lời an ủi :

- Hiền đệ chớ nên sầu não làm gì, trách nhiệm của hiền đệ sẽ vô cùng trọng đại.

Bành Bạch Y cười lạt :

- Tiểu đệ có trách nhiệm gì đâu, tiểu đệ chỉ là kẻ tham sanh hủ tử...

Không để Bành Bạch Y cầu nhàu thêm, Trác Dật Luân vội mỉm cười ngắt lời :

- Tại sao lại không có trách nhiệm? Hiền đệ sẽ bảo Hạ Hầu Quyên, Đông Môn Phương, La Hương Vân ba vị cô nương nên uống ngay thứ linh đơn Thiên Hương Quế Tử, có thể giúp cho họ tăng cường công lực. Đồng thời nhờ bảo họ đeo vào trong mình những miếng da Cẩm Đái Tru Cầm để phòng ngự tai biến...

Nghe đến đây Bành Bạch Y sực nhớ tới một việc, chàng bỗng nhìn La Đại Cường cất tiếng kêu to :

- La bá phụ, tại sao tiểu điệt lại hồ đồ đến nỗi thiếu chút nữa đã quên mất một việc hết sức quan trọng...

La Đại Cường vội hỏi :

- Việc gì quan trọng thế hiền điệt?

- Việc Hạ Hầu cô nương đạo nọ bị Đông Môn Liễu đánh trọng thương và đã uống qua linh điệp Phật Tỳ Chi Vân Chi...

La Đại Cường kêu ồ một tiếng, đón lời :

- Thứ dược lực thần kỳ ấy ít nhất phải chờ nửa năm sau mới bắt đầu có công hiệu. Vụ này ta sẽ giao cho Trác Hiền điệt chú ý đề phòng giùm cho nàng là được rồi!

Dứt lời lão căn dặn Trác Dật Luân :

- Chừng độ vài tháng nữa, nếu như Hạ Hầu cô nương đột nhiên cảm thấy tay chân mềm nhũn, ngực nóng như lửa, phía trên sống mũi của nàng hiện ra một đường chỉ đỏ hiền điệt phải lập tức ngồi cạnh nàng ngâm vận công lực điểm ngay vào Tam Nguyên đại huyệt của nàng. Nhớ điểm càng mạnh càng hay.

Nói đến đây, La Đại Cường lại hết sức thận trọng dặn dò thêm lần nữa :

- Hiền điệt nên hết sức thận trọng đối với chuyện này. Phải luôn đề cao cảnh giác đừng để Hạ Hầu Quyên đi một mình. Bởi lẽ khi dược lực vừa phát khởi, không ai điểm giùm vào Tam Nguyên đại huyệt giùm nàng dầu nàng có may mắn thoát chết đi nữa nhưng ít nhất nàng cũng sẽ bị mất hết công lực thượng thừa một cách oan uổng.

Trác Dật Luân nghe xong gật đầu vừa cau mày suy nghĩ.

La Đại Cường ngạc nhiên :

- Trác hiền điệt đang suy nghĩ gì thế?

Trác Dật Luân đáp :

- Tiểu điệt vừa nghĩ tới vụ Phật Tỳ Chi Vân Chi và Thiên Hương Quế Tử đều là hai thứ hãn thế linh dược có thể đại ích chân nguyên, tăng cường nội lực. Nhưng trước khi thứ thuốc trước chưa phát huy hết

dược lực, Hạ Hầu cô nương uống thêm thứ sau, như thế không hiểu sẽ có ích hay có hại?

La Đại Cường gật đầu lia lịa, cười ha hả khen ngợi Trác Dật Luân :

- Trác hiền điệt đã suy nghĩ hết sức chu đáo, thật không hổ là học trò của Bành Ngũ tiên sinh. Sự suy xét của hiền điệt thật hay, chính ta cũng chưa hề nghĩ tới.

Bành Bạch Y đứng cạnh cười nói :

- Trác sư huynh nghĩ rất đúng. Lần trước vì tiêu đệ tham lam ăn luôn hai viên Thiên Hương Quế Tử một lượt, thiếu chút nữa đã bị chết oan.

Trác Dật Luân mỉm cười :

- Nếu như La bá phụ cho rằng nên suy nghĩ kỹ lưỡng và Bành sư đệ cũng có kinh nghiệm trên. Tốt hơn ta nên giữ lại một viên Thiên Hương Quế Tử chờ khi nào dược lực của cành Phật Tỳ Chi Vân phát huy rồi khi ấy hãy trao.

Bành Bạch Y mỉm cười :

- Trác sư huynh hãy giữ lấy viên linh đơn này.

Trác Dật Luân không dám chối từ, vội vàng giơ tay nhận lấy viên Thiên Hương Quế Tử.

Bành Bạch Y bỗng buồn rầu nhìn La Đại Cường :

- La bá phụ, tuy bá phụ không cho phép tiểu điệt đi theo để góp mặt trong vụ vui nhộn...

La Đại Cường vội cười ngắt lời :

- Không phải ta không cho cháu đi, cháu chỉ phải đi sau bọn ta một bước mà thôi.

Bành Bạch Y gật đầu nói :

- Cháu đi chậm một bước cũng được, nhưng có một vật cần phải đi sớm hơn cháu.

La Đại Cường ngạc nhiên :

- Vật gì thế cháu?

- Độc Cô Trí bình sinh có hai môn sở trường. Một là dụng kế, hai là dùng độc. Về việc dụng kế đã có La bá phụ, Túy sư bá cùng với gia phụ thừa sức để đánh bại lão ta, nhưng về việc dùng độc chỉ sợ không sao đề phòng nổi. Tiểu điệt hiện có thanh “Tru Cầm Giải Độc kiếm” may ra rất hữu dụng.

La Đại Cuồng nghe nói gật đầu mỉm cười :

- Hữu dụng lắm chứ. Thanh “Tru Cầm Giải Độc kiếm” của cháu không những có thể phá tan được tất cả gian mưu của Độc Cô Trí, biết đâu sẽ nhờ nó chúng ta sẽ có thể thoát hiểm? Hiền điệt hãy cho ta mượn tạm thanh kiếm ấy, nếu được trời thương diệt xong quần tà, cháu sẽ là đệ nhất công thần đấy.

Nghe La Đại Cuồng nói như thế, Bành Bạch Y lật đặt cỡi thanh kiếm ra và dùng hai tay dâng cho La Đại Cuồng.

Nhận xong bảo kiếm, La Đại Cuồng nhìn Bành Ngũ tiên sinh cười nói :

- Bành Ngũ huynh, một khi bọn ta phải phó hội, tại sao không đi sớm một chút để có thể đến kịp Thiên Kỳ Hiệp Khẩu? Khi trời bắt đầu bừng sáng đúng với giờ hẹn của Độc Cô Trí, như thế may ra có thể cứu sống được Bộc Dường Dũng.

Bành Ngũ tiên sinh hơi suy nghĩ rồi gật đầu mỉm cười :

- Phải đó, bọn ta nên đến sớm một chút xem Độc Cô lão ma định giở trò gì.

Túy Đầu Đà cười hô hố :

- Tuyệt! Tuyệt! Càng đi sớm càng hay, ngộ nhờ tới trễ không gặp được mặt vị nhất đại điều hùng Độc Cô Trí quả là một việc đáng tiếc.

Bành Ngũ tiên sinh dặn dò con trai yêu quý của lão nên ở lại đây đợi chờ bọn Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân, và Đông Môn Phương. Đồng thời kiếm cách thăm dò động tịnh trong Thiên Huyền cốc, cần nhắc tình thế, không nên liều lĩnh một cách vô ích.

Bành Bạch Y cúi đầu lãnh mạng.

La Đại Cuồng, Bành Ngũ tiên sinh, Túy Đầu Đà cùng với Trác Dật Luân, Tư Mã Hào bước xuống tiêu phong đi thẳng tới Thiên Kỳ Hiệp Khẩu.

Trác Dật Luân vừa đi vừa hỏi Túy Đầu Đà :

- Túy ân sư, vừa rồi ân sư có nói ngộ nhờ đi trễ sẽ không gặp được Độc Cô Trí... Không lẽ sau khi bị Bành bá phụ đoán ra được tâm ý của lão ta, lão ta sẽ tức chết rồi?

Túy Đầu Đà cười khi đáp :

- Một khi mưu sâu của mình đã bị kẻ khác đoán rõ được, không hổ thẹn phần nộ sao được? Bởi thế, theo ý ta, dẫu Độc Cô Trí không tức chết được lão ta cũng bị đau nặng một trận nên thân.

Trời đã về khuya, quần hiệp vừa đi vừa cười nói với nhau. Họ định sẽ tới Thiên Kỳ Hiệp Khẩu trước khi trời vừa hừng sáng.

Dọc đường Bành Ngũ tiên sinh luôn luôn cau mày suy nghĩ.

La Đại Cường thấy thế, mỉm cười hỏi :

- Bành Ngũ huynh đang suy nghĩ gì thế?

Bành Ngũ tiên sinh đáp :

- Không hiểu tại sao Bàn Nhược am chủ lại đột nhiên mất tích?

La Đại Cường gật đầu :

- Vụ này quả thật hết sức bí ẩn. Chính La mỗ cũng đang bâng khuâng.

Nói đến đây, La Đại Cường bỗng nhìn Bành Ngũ tiên sinh rồi nói nhỏ :

- Bình tâm mà luận, võ công ta ngang nhau với Đông Môn Liễu. Nhưng với Bàn Nhược am chủ chịu khó chuẩn bị trước một chút, võ công của người sẽ còn cao hơn ta với Đông Môn Liễu chút ít. Bởi thế, vụ chuẩn bị vừa qua của Bàn Nhược am chủ thật vô cùng trọng yếu, nhưng không hiểu tại sao người bỗng dưng mất tích một cách bí mật giữa khi công việc gần xong.

Bành Ngũ tiên sinh cười nói :

- Dầu cho Bàn Nhược am chủ có bận việc đi nữa, người cũng phải để lại cho bọn ta ít chữ hoặc thông tri cho La huynh mới đúng chứ.

La Đại Cường cười lạt :

- Lời của Bành Ngũ huynh thật là chí lý, nhưng hành vi của Bàn Nhược am chủ đã hoàn toàn vô lý, nên đã khiến ta nghĩ nát óc cũng không sao đoán ra được.

Bành Ngũ tiên sinh cau mày suy nghĩ, rồi hỏi :

- Tòa bí động của Bàn Nhược am chủ tọa quan luyện công ở đâu?

- Ở trên một ngọn núi cao chót vót cách Thiên Huyền cốc không bao xa.

Bành Ngũ tiên sinh nghe nói giật mình thất kinh, đảo lia hai mắt, hình như vừa sức nghĩ ra việc gì. La Đại Cường trông thấy vội hỏi :

- Bành Ngũ huynh đang nghĩ gì đấy?

Bành Ngũ tiên sinh trầm ngâm đáp :

- Ta nghĩ rằng rất có thể Bàn Nhược am chủ đã từ trên cao trông xuống và có phát hiện một đại sự gì đây cũng chưa biết chừng.

Không chờ cho Bành Ngũ tiên sinh nói hết, La Đại Cường vội chau mày :

- Còn đại sự gì trọng yếu hơn vụ đại phá Thiên Huyền cốc của bọn mình nữa?

Bành Ngũ tiên sinh nhìn Trác Dật Luân định nói gì lại thôi.

Sự phản ứng của Trác Dật Luân vô cùng bén nhạy, chàng bỗng giật mình hoảng kinh nhú chặt kiếm mi thất thanh hỏi :

- Chắc có lẽ ân sư cho rằng bọn Hạ Hầu Quyên đã cả gan liều lĩnh, bí mật thăm dò Thiên Huyền cốc?

Bành Ngũ tiên sinh cười lạt :

- Hạ Hầu Quyên là đệ tử truyền danh duy nhất của Bàn Nhược am chủ. Trừ việc nàng bị đại nạn, ngoài ra còn có việc gì khác có thể khiến Am chủ phải vội vã rời khỏi “tọa quan bí động” không hề để lại chữ nào cho bọn mình?

Trác Dật Luân nghe nói lại càng kinh sợ, chàng cho rằng lời nói trên của Bành Ngũ tiên sinh rất có lý!

Biết chàng đang lo lắng cho Hạ Hầu Quyên, Bành Ngũ tiên sinh vội mỉm cười trấn an :

- Luân nhi chớ nên nóng nảy mà làm gì. Đây chỉ là lời xét đoán vô căn cứ của ta đó thôi, sự thật chưa chắc gì là đúng cả. Và lại, hiện giờ đôi bên sắp sửa đi tới giai đoạn quyết liệt là phước hay họa đều khó tránh khỏi. Chờ khi đến Thiên Huyền cốc rồi tự nhiên sẽ hiểu rõ sự thật!

Nói đến đây, trời bắt đầu hừng sáng.

Quần hiệp đã tính đúng thời khắc, trời vừa tảng sáng họ cũng vừa tới Thiên Kỳ Hiệp Khẩu.

Thiên Kỳ Hiệp Khẩu đèn đuốc sáng trưng. Vân Thiên Lý đã dẫn theo tám đệ tử Lục Tàn bang đứng đón trước tại ngoài hiệp khẩu. Hình như họ đã dự liệu thế nào bọn La Đại Cường sẽ đến đúng giờ.

Vừa trông thấy La Đại Cường, Vân Thiên Lý đã vội mỉm cười kêu to :

- La đại hiệp đã giữ đúng hẹn, nhưng tại sao không thấy Bàn Nhược am chủ và ba vị cô nương có mặt tại đây?

La Đại Cường ha hả cười to :

- Vân đường chủ hãy yên tâm. Bàn Nhược am chủ cùng với Hạ Hầu Quyên, Đông Môn Phương, và La Hương Vân ba vị cô nương thế nào cũng sẽ có mặt tại đây. Bất quá họ chỉ hơi trễ một chút mà thôi.

Mãi đến giờ Trác Dật Luân mới cảm thấy nhẹ nhõm trở lại.

Cũng bởi một khi Vân Thiên Lý đã hỏi tới bọn Hạ Hầu Quyên, đủ biết ba nàng không dám to gan vào trộm Thiên Huyền cốc và đã thất thủ thọ cầm trong tay đối phương.

Nhưng La Đại Cường bỗng hỏi trở lại :

- Vân đường chủ có biết lão phu tại sao có mặt tại đây?

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Tự nhiên để đối phó hội Thiên Huyền và tranh đoạt võ lâm bá nghiệp.

La Đại Cường lắc đầu :

- Bọn ta chỉ biết giáng ma vệ đạo, trừ bạo an lương, ngoài ra không biết cái gì là võ lâm bá nghiệp cả. Còn về kỳ hạn “phó hội Thiên Huyền” bọn ta đã định ước trước với Độc Cô Trí là mười hôm sau.

Vân Thiên Lý cười nói :

- Độc Cô bang chủ của bọn ta đã thay đổi hạn kỳ, định lại vào ngày hôm nay. Nếu như chư vị hiện giờ vẫn chưa đến, sinh mạng của Bộc Dương Dũng sẽ bị đốt thành tro bụi để thay thế cho “oan hồn đầu thiếp” đấy.

La Đại Cường gật đầu mỉm cười :

- Đúng, bởi bọn ta không muốn tiếp nhận vụ “oan hồn đầu thiếp” nên mới có mặt tại đây. Nhưng tại sao đến giờ vẫn chưa thấy bọn người chịu thả Bộc Dương Dũng?

Vân Thiên Lý hơi tần ngần, La Đại Cường đã có vẻ không vui, lạnh lùng nói :

- Trên đời cần nhất là hai chữ “tín nghĩa”, nhất là các nhân vật võ lâm lại càng phải giữ đúng lời hứa. Nếu người không chịu thả, ta sẽ thả giùm người.

Vừa nói dứt lời, La Đại Cường khẽ phất ống tay áo. Một luồng tiền hình kim quang bỗng từ trong ống tay áo lão bay vụt ra ngoài nhanh như thiểm điện, chặt cụt ngay cây cột trụ cao vút đang treo lủng lẳng cái cũi to lớn bằng gỗ.

Một tiếng kêu xoạt, nửa phía trên cột trụ cùng với cái cũi to nặng đang nhốt Bộc Dương Dũng đã bị gãy

làm đôi rơi xuống mặt đất.

La Đại Cường vội giơ tay mặt nhẹ nhàng đỡ ngay lấy nửa cây cột trụ cùng cái cũi.

Vân Thiên Lý cười nói :

- La đại hiệp chớ nên nóng nảy. Không phải tại hạ không muốn thả người, tại hạ định chờ Bàn Nhược am chủ đến đây để thả giùm cho tại hạ đấy thôi.

La Đại Cường không thèm lý tới Vân Thiên Lý, lão chỉ phất nhẹ năm đầu ngón tay, chiếc cũi nhốt Bộc Dương Dũng bị vỡ tan tành. Lão nhận thấy Bộc Dương Dũng đang mê man bất tỉnh, lão liền cười lạt :

- Ta cứ ngỡ rằng thằng khùng này tại sao lại ngoan ngoãn nằm im trong cũi, hóa ra hẳn đã trúng phải kỳ độc. Hãy mau mau đưa ngay giải dược cho ta!

La Đại Cường vừa nói vừa chìa tay trái về phía Vân Thiên Lý.

Vân Thiên Lý đáp :

- La đại hiệp hãy chờ lát nữa gặp mặt Độc Cô bang chủ, vì thứ giải độc này đã do Bang chủ chưởng quản.

La Đại Cường hỏi :

- Độc Cô Trí hiện giờ ở đâu?

Vân Thiên Lý đáp :

- Bang chủ hiện đang ngọa bệnh, không thể ra tận đây để nghênh tiếp đại giá. Người hiện đang chờ chực vị tại trên Thiên Huyền cốc.

La Đại Cường cười lạt :

- Người hãy dẫn bọn ta vào Thiên Huyền cốc.

Vân Thiên Lý đảo mắt :

- Còn Bàn Nhược am chủ và...

Không chờ cho đối phương nói hết, La Đại Cường lạnh lùng :

- Bọn Am chủ hoặc tới hoặc không, có phải do sự vắng mặt họ sẽ thủ tiêu cuộc hội họp này?

Vân Thiên Lý bất đắc dĩ đành gật đầu mỉm cười :

- Dạ được, nếu như La đại hiệp muốn vào Thiên Huyền cốc trước tại hạ xin đi trước dẫn đường.

La Đại Cường chỉ vào Bộc Dương Dũng đang nằm mê man bất tỉnh, cười lạt bảo Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ nên phái thêm người công giùm Bộc Dương Dũng đi theo bọn ta.

Trông thấy La Đại Cường mặt lạnh như băng, sát khí đặng đặng, Vân Thiên Lý không dám trái lời lập tức làm y theo lời lão.

La Đại Cường khẽ phất tay thân cây kim tiễn đang ở trên đầu nửa cây trụ bị gãy trở về rồi ngằm sử dụng Nhập Mật Truyền Thanh bảo Bành Ngũ tiên sinh :

- Bành Ngũ huynh có trông thấy tình hình hôm nay có vẻ khác thường chẳng?

Bành Ngũ tiên sinh không rõ La Đại Cường đang định nói về vụ gì nên cũng vội vàng truyền âm hỏi lại :

- La huynh định nói về tình hình gì?

La Đại Cường truyền âm đáp :

- Chủ nhân tại sao không ra đón khách?

Bành Ngũ tiên sinh phì cười :

- Vừa rồi Vân Thiên Lý đã giải thích là tại Độc Cô Trí hiện đang ngọa bệnh...

La Đại Cường vừa đi vừa truyền âm ngắt lời :

- Độc Cô Trí tuy bị bản thân bất toại, nhưng cỗ xe bốn bánh của lão ta đã được chế tạo một cách đặc biệt. Gặp khe có thể bay qua, gặp nước có thể lội qua, lẽ nào lão ta lại không thể ra đón bọn mình?

Bành Ngũ tiên sinh hơi suy nghĩ rồi truyền âm hỏi lại :

- Không lẽ tiểu đệ hồi nãy đã đoán trúng? Độc Cô Trí độ lượng hẹp hòi, biết đâu lão ta đã bị tức tối thành bệnh nặng nên lão ta không tiện hành động?

La Đại Cường nhíu chặt đôi mày, lắc đầu :

- Dẫu cho Độc Cô Trí đang bị ốm nặng đi nữa, nhưng không lẽ bọn Đông Môn Liễu, Hải Ngoại tam ma cũng không đi được sao? Một khi đôi bên sắp sửa luận võ tranh hùng, bọn họ không nên ngạo mạn, thất lễ với bọn mình mới hợp lý.

Bành Ngũ tiên sinh đồng ý, gật đầu, và nhập mật truyền âm cười nói :

- La huynh nói rất đúng. Ít nhất Đông Môn Liễu cũng có mặt tại Thiên Kỳ Hiệp để nghênh đón bọn mình.

La Đại Cường cười lạt một tiếng, bảo nhỏ :

- Ta cho rằng đây không phải là điểm sơ thất, nhất định phải có một nguyên nhân nào trọng đại. Bành Ngũ huynh là kẻ sáng suốt, mong Bành huynh hãy xét đoán hộ vụ này.

Bành Ngũ tiên sinh vừa đi vừa suy nghĩ. Một lát sau lão liền truyền âm bảo La Đại Cường :

- Trừ nguyên nhân duy nhất này ra, ta nghĩ không ra lý do nào khác nữa.

La Đại Cường hỏi :

- Bành Ngũ huynh vừa nghĩ ra nguyên nhân gì thế?

Bành Ngũ tiên sinh bảo nhỏ :

- Đông Môn Liễu cùng với bọn Hải Ngoại tam ma hiện đã bị mất hết tự do.

La Đại Cường lắc đầu :

- Nguyên nhân trên chỉ sợ không đúng. Nếu như Độc Cô Trí lập kế giam cầm Đông Môn Liễu với bọn Hải Ngoại tam ma, đoạt mất tự do của họ, lão ta sẽ còn ai để đối địch với bọn mình?

Bành Ngũ tiên sinh gật đầu :

- Chính tiểu đệ cũng cảm thấy việc này hết sức mâu thuẫn, nhưng trừ việc này ra...

Giữa khi hai lão đang sử dụng Truyền Âm Nhập Mật bàn với nhau thì Vân Thiên Lý đột nhiên chỉ tay về phía trước mỉm cười kêu to :

- La đại hiệp hãy trông lên tuyệt đỉnh. Hiện giờ Độc Cô bang chủ đang đứng ở trên ấy nhìn xuống dưới này mong mọi được gặp mặt chư vị đấy.

La Đại Cường, Bành Ngũ tiên sinh, Túy Đầu Đà, Trác Dật Luân, và Tư Mã Hào đều đưa mắt nhìn lên. Quả nhiên trông thấy Độc Cô Trí đầu chít khăn vuông, tay cầm quạt lông đang ung dung ngồi trên cỗ xe bốn bánh xuất hiện ngay trên tuyệt đỉnh cao phong.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Bạch Hồ Điện Đường

Vân Thiên Lý chống gậy đứng dừng lại vận dụng “Truyền Âm Cập Viễn” công lực, đề khí cất tiếng nói lớn :

- Khải bầm Bang chủ, hiệp có La đại hiệp tất cả năm vị đến phó hội trước còn Bàn Nhược am chủ cùng với Hạ Hầu Quyên, ba người sẽ tiếp tục tới sau.

Độc Cô Trí nghe nói liền quay xuống núi.

Bành Ngũ tiên sinh lẳng lặng quan sát tình hình truyền âm bầm báo vừa rồi giữa Vân Thiên Lý với Độc Cô Trí, lão bỗng nhíu chặt đôi mày, dùng Mật Ngữ Truyền Âm gọi La Đại Cường :

- La huynh.

Không để Bành Ngũ tiên sinh nói thêm, La Đại Cường vội truyền âm đón lời :

- Bành Ngũ huynh ơi, tôi cũng vừa tìm ra sự bí mật rồi.

Bành Ngũ tiên sinh hỏi, vẫn dùng môn “Truyền Môn Cập Viễn” :

- La huynh đã tìm ra bí mật gì thế?

La Đại Cường khẽ hừ một tiếng nói nhỏ :

- Độc Cô Trí cơ mưu thâm thúy tuyệt vời, hẳn ta đã giảng đủ các thứ cơ quan máy móc, có chiếu ảnh truyền thanh khắp xung quanh Thiên Huyền, Thiên Kỳ lưỡng cốc. Nhưng mà...

Không lẽ... phía bên trong Lục Tàn bang, trái lại không có thứ gì cả sao?

Bành Ngũ tiên sinh nghe qua gật đầu, La Đại Cường lại nói tiếp :

- Một khi bọn mình đã đến đây phó hội đáng lý hẳn ta đã được báo trước, đâu cần phải lên cao nhìn xuống? Vân Thiên Lý cũng khỏi cần ngưng công trước mặt bọn mình mà truyền âm bầm báo, hẳn ta chỉ cần mở miệng, Độc Cô Trí có thể nghe rõ được tất cả.

Bành Ngũ tiên sinh lại gật đầu, dùng Truyền Âm Cập Viễn cười nói :

- Tôi cũng đồng ý với cao kiến của La huynh lắm!

La Đại Cường nói :

- Bành huynh thử nghĩ xem, trong khi bọn chúng khỏi cần làm như thế chúng lại làm chẳng hay dụng ý của chúng thế nào Bành Ngũ huynh có biết không?

Bành Ngũ tiên sinh cười đáp :

- Tôi cho rằng bọn chúng muốn đùa giỡn với bọn mình một phen vậy thôi!

La Đại Cường nhìn sững Bành Ngũ tiên sinh một chập rồi hỏi :

- Thế mục đích gì Độc Cô Trí lại đùa giỡn với bọn ta mới được?

Bành Ngũ tiên sinh cười lạt đáp :

- Mục đích thật khó đoán, chính tôi cũng đã suy nghĩ nát óc chưa đoán ra được chút nào cả, sợ phải chờ tới khi cuộc võ hội kết thúc may ra mới có thể đoán được.

Ngay khi ấy Trác Dật Luân bước đến bên cạnh Bành Ngũ tiên sinh hỏi nhỏ :

- Ân sư, ân sư có thấy gì lạ về vụ Độc Cô Trí lên trên cao nhìn xuống không?

Bành Ngũ tiên sinh cười đáp :

- Ta với La bá phụ của con vừa rồi có nghĩ tới việc ấy, nhưng không hiểu do mục đích gì.

Luân nhi có ý kiến gì chẳng?

Trác Dật Luân khẽ đáp :

- Đệ tử thấy đó là Độc Cô Trí muốn bỡn cợt với chúng ta đấy ân sư.

Thấy ý kiến ái đồ hoàn toàn giống như ý kiến của mình Bành Ngũ tiên sinh cười nói :

- Luân nhi có đoán ra mục đích của chúng sao không?

Trác Dật Luân lắc đầu :

- Con hoàn toàn u mê, nên mới định thỉnh giáo ân sư.

Bành Ngũ tiên sinh phì cười :

- Chính ta cũng u mê như con. Nhưng dầu sao việc cũng đã đến mức này rồi, chúng ta nên lắng lặng chờ xem sự biến hóa sắp sửa xảy tới là hơn.

Nói đến đây, lão bỗng nhìn Trác Dật Luân rồi lại mỉm cười nói tiếp :

- Luân nhi con cứ việc yên tâm, chắc bọn Hạ Hầu Quyên chưa mạo hiểm vào trong ấy và đang bị thất thủ trong Thiên Huyền cốc đâu.

Trác Dật Luân khẽ cau mày hỏi :

- Lời của ân sư vừa nói có phải ân sư đã căn cứ theo lời Vân Thiên Lý hỏi tới bọn nàng vừa rồi mà phán đoán như vậy không?

Bành Ngũ tiên sinh nhẹ gật đầu.

Trác Dật Luân lại hỏi tiếp :

- Một khi Độc Cô Trí với Vân Thiên Lý đã cố ý bày trò bỡn cợt với chúng ta không lẽ bọn họ lại không bày đặt thêm trò chơi khác được?

Bành Ngũ tiên sinh nghe hỏi thì thất kinh nói :

-Ồ! Chính ta cũng chưa hề nghĩ tới điểm này...

Nói đến đây, lão bỗng đảo mắt, nhìn quanh rồi lắc đầu nói tiếp :

- Luân nhi tuy đã nghi rất hợp lý, nhưng chúng ta không nên lo xa thái quá, bởi nếu như bọn Hạ Hầu Quyên đã thật sự bị thất thủ tại Thiên Huyền cốc, Vân Thiên Lý hà tất phải hỏi tới tên nàng làm gì.

Đến đây bỗng Trác Dật Luân đứng dừng lại.

Vân Thiên Lý tay chống nạng sắt thấy vậy, cười nói :

- Tại sao Trác thiếu hiệp không đi nữa?

Trác Dật Luân xếch ngược kiếm mi, mắt xạ thần quang, nhìn thẳng vào mặt Vân Thiên Lý, lạnh lùng hỏi lớn :

- Vân đường chủ, tại hạ muốn thỉnh giáo Đường chủ một việc.

Vân Thiên Lý cười đáp :

- Không dám, Trác thiếu hiệp muốn gì cứ việc hỏi!

Trác Dật Luân đã từng vào trong này hai lần, chàng thông thuộc khá nhiều đường lối, nên chàng giơ tay chỉ con đường nhỏ đang đi, tách rời khỏi đường chính, đồng dặc hỏi :

- Thứ nhất không ngồi “Địa Đạo Phi Xa”, thứ nhì không đi qua Thiên Huyền kiều và Thiên Huyền động, thì hiện giờ Vân đường chủ định dẫn bọn này đi đâu?

Vân Thiên Lý khẽ ồ một tiếng làm như ngạc nhiên, mỉm cười nói :

- Hóa ra nơi đây đã từng được Trác thiếu hiệp đặt chân tới rồi sao?

Trác Dật Luân lặng thinh không đáp.

Vân Thiên Lý nói tiếp :

- Trác thiếu hiệp khỏi phải nghi ngờ. Độc Cô bang chủ luôn luôn xem trọng cuộc võ hội hôm nay. Người đã cùng với bốn vị Cung phụng đang ngồi chờ chực vị tại Bạch Hồ đường nên tại hạ mới dẫn chực vị bằng con đường tắt tới đó cho nhanh.

Túy Đầu Đà cười ha hả hỏi :

- Bạch Hồ đường? Bạch Hồ đường là nơi nào, sao nghe hơi giống nơi phát hiệu thi lệnh của Dương Lục Lang năm xưa quá vậy?

Vân Thiên Lý gật đầu cười nói :

- Bạch Hồ đường là phòng nghị sự bí mật của Độc Cô bang chủ, nếu như Túy đại sư coi nơi này là chỗ trung quân bảo trưởng cũng được. Thật không giấu gì chực vị, Bạch Hồ đường mới mở cửa lần đầu tiên, ngay Vân mỡ chưa hề có cơ hội được chiêm ngưỡng quang cảnh phía bên trong Bạch Hồ đường.

Lời của Vân Thiên Lý vừa nói đã khiến năm vị võ lâm kỳ hiệp đưa mắt nhìn nhau, bắt đầu đề cao cảnh giác. Cả năm đều cau mày nghĩ ngợi và biết Bạch Hồ đường một khi đã là nơi nghị sự bí mật của Độc Cô Trí ngay đến kẻ tâm phúc của lão như Vân Thiên Lý còn chưa được vào qua, chắc sẽ phải lợi hại vô cùng.

Đi thêm một quãng không xa, họ đến trước một sơn động tối tăm.

Vân Thiên Lý vội đi trước dẫn đường đưa quần hiệp bước vào trong động.

Nhận thấy đường đi ở trong động càng đi sâu vào càng thấp dần Trác Dật Luân vội hỏi :

- Tuy ở đây không có Địa Đạo Phi Xa, nhưng địa thế giống nhau như đúc, chẳng hay...

Vân Thiên Lý nhanh nhẹn tiếp lời :

- Lúc đầu hai nơi giống nhau, nhưng về sau khác hẳn. Địa Đạo Phi Xa đi hết sẽ lập tức lên cao, còn địa đạo của Bạch Hồ đường thì cứ thế thấp xuống mãi.

Tư Mã Hào bỗng thất kinh hỏi :

- Nếu thế thì chắc là Bạch Hồ đường đã được kiến tạo trong tận lòng núi sâu rồi?

Vân Thiên Lý mỉm cười :

- Không những được kiến trúc tận trong lòng đất sâu, mà còn tận dưới đáy lòng đất nữa.

Độc Cô bang chủ đã tuyển lựa một diện đường bí mật nhất trần gian để chư vị cùng với Tứ vị cung phụng bốn bang giao đấu thẳng tay.

Tư Mã Hào nghe nói thì đưa mắt nhìn Trác Dật Luân tỏ ý lo ngại.

Vân Thiên Lý xem sắc đoán người, lão bỗng cười giọng âm lạnh :

- Chư vị cứ việc yên tâm, Độc Cô bang chủ có nói rằng nếu như chư vị khiếp sợ chư vị có quyền không đến Bạch Hồ đường làm gì, chư vị được phép quay trở lại.

La Đại Cường bỗng cười lạt nói với Vân Thiên Lý :

- Người cứ việc đi trước dẫn đường đi, không nên khích tướng làm gì cho mất công. Dẫn người có dẫn bọn này xuống mười tám tầng địa ngục đi nữa bọn này một khi muốn tới là tới, không khi nào khiếp đảm đâu.

Vân Thiên Lý không thêm giải thích nữa, lão vội chống nạng tiếp tục dẫn đường.

Đường hầm mỗi lúc một quanh co, và cứ thế thấp dần, thấp dần...

Đi được một lúc khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, trước mắt họ bỗng hiện ra một cung môn, ngăn giữa lối đi.

Túy Đầu Đà thở khì một hơi, cười khanh khách nói với Vân Thiên Lý :

- Có lẽ đến nơi rồi phải không? Hừ... Ta bái phục Độc Cô bang chủ của người đã tốn công của kiến tạo tòa Bạch Hồ đường ở dưới sâu thăm thẳm như thế này đây.

Bành Ngũ tiên sinh lẳng lặng không nói qua nửa lời, lão luôn luôn nhú chặt đôi mày, hình như đang mãi suy nghĩ lung lăm.

Vân Thiên Lý nhếch miệng cười, đoạn chống nạng bước lên trước, giơ tay cầm cái khoen bằng đồng

móc trên cánh cửa bên trái, nhíp đủ sáu tiếng.

Hai cánh cửa lớn đang im lìm bỗng chuyển động và từ từ mở rộng.

Quần hiệp im lặng đưa mắt nhìn nhau. Kế đó ba già hai trẻ ung dung bước theo Vân Thiên Lý.

Chờ cho hai tên khiêng Bộc Dương Dũng vừa bước vào khỏi ngưỡng cửa, hai cánh cửa lớn lại từ từ khép kín.

Nghe tiếng “lách cách” hồi âm còn mãi vang lên, mọi người có vẻ kinh tâm lấy làm lạ.

Vân Thiên Lý hình như cũng giật mình thất kinh.

Bành Ngũ tiên sinh hai mắt vụt sáng, kêu nói với Vân Thiên Lý :

- Vân đường chủ, như thế này tức là đến được mà đi không được đấy. Nhưng không đi được không phải chỉ có bọn này, sợ ngay cả Vân đường chủ cũng vậy nữa đó.

Vân Thiên Lý ngạc nhiên hỏi :

- Bành đại hiệp nói sao?

Bành Ngũ tiên sinh cười nói :

- Ta nghĩ rằng hai cánh cửa sơn đỏ này bị đóng chết cứng rồi thì vĩnh viễn không thể nào mở ra được nữa, như thế có phải luôn cả người cũng đến được mà đi không được?

La Đại Cường, Túy Đầu Đà, Trác Dật Luân, Tư Mã Hào đều tuy chưa hiểu Bành Ngũ tiên sinh tại sao lại nói thế nhưng tất cả đều biết rõ trong ấy tất có hàm ý chứ chẳng không.

Vân Thiên Lý kêu ồ một tiếng, lắc đầu nói :

- Bành đại hiệp đa nghi quá, chỉ cần biết rõ cách sử dụng ổ máy hai cánh cửa sơn đỏ này mở rộng được ngay.

Bành Ngũ tiên sinh cười lạt :

- Chỉ sợ không phải như thế đâu, nếu như người không chịu tin hãy theo cách mở cũ mở thử xem sao?

Vân Thiên Lý nghe nói vừa định mở thử, nhưng lão đột nhiên rút tay trở về, nhìn sững Bành Ngũ tiên sinh bật cười hỏi :

- Bộ Bành đại hiệp xem tại hạ như đứa con nít lên ba chẳng?

Hóa ra Vân Thiên Lý lại nghĩ Bành Ngũ tiên sinh định đánh lừa để tìm cách thoát thân.

Bởi thế y cười xong lại nói tiếp :

- Chư vị cứ việc yên tâm, chỉ cần khi nào chư vị chiến thắng Tứ đại cung phụng của bốn bang, Độc Cô bang chủ đời nào dám vi phạm quy điều của võ lâm, lợi dụng cơ quan cạm bẫy nhất luôn chư vị trong Bạch Hồ điện đường.

Đôi bên nói chuyện qua lại với nhau, tới đây địa thế bỗng đổi khác, đường đi trở nên bằng phẳng.

Sau đó không lâu, trước mặt họ lại hiện ra hai cánh cửa sơn đỏ y như hai cánh cửa hồi nãy. Nhưng chỉ hơi khác là trên đầu khuôn cửa có thêm một cái đầu hổ màu trắng.

Quần hiệp đều đoán biết họ đã đến nơi.

Quả nhiên, Vân Thiên Lý quay đầu cười nói :

- Bước qua hai cánh cửa Bạch Hồ Môn này sẽ vào tới Bạch Hồ điện đường, mong chư vị hãy trở hết tài năng so tài với Tứ đại cung phụng của bốn bang.

Bành Ngũ tiên sinh cười nói :

- Người cứ mở cửa. Chắc có lẽ trận đấu hôm nay sẽ là một Tử Ước Hội, rất có thể không phân chánh tà, không phân mạnh yếu...

Bành Ngũ tiên sinh vừa nói đến đây bỗng nghe tiếng “koong” một, hai cánh cửa sơn đỏ không ai gõ đột nhiên từ từ mở rộng. Đây cũng là hai cánh cửa được đúc bằng sắt dày, không thua gì hai cánh cửa ở phía ngoài.

Mọi người vừa bước qua ngưỡng cửa, hai cánh cửa bỗng tự động khép chặt, nhưng lần này không nghe qua nửa tiếng động.

Phía bên trong là một tòa cung điện đầy đặc khí tượng của đế vương, sâu hơn mười trượng, rộng hơn bốn trượng. Các cột trụ đều được chạm trổ hình rồng phụng, trông thật nguy nga tráng lệ.

Tận cùng của điện đường có bày một long án. Phía sau, Độc Cô Trí đang ngồi chễm chệ trên cỗ xe bốn bánh như thuở nào!

Hà Chương Thiên, một nhân vật khét tiếng trong đám “Vũ Trụ lục tàn” đang đứng hầu bên cạnh Độc Cô Trí. Đồng thời phía sau cỗ xe bốn bánh còn có thêm tám nàng cung trang mỹ nữ đứng chấp tay hầu kè.

Cách long án xa chừng năm trượng có hai nàng, tất cả mười một chiếc ghế bàn long.

Hàng ghế sáu chiếc bên mặt đang còn bỏ trống còn năm chiếc hàng bên trái, chỉ trừ chiếc ghế sau chót ra, hiện đã ngồi đầy đủ người.

Quần hiệp đưa mắt nhìn thấy bốn người đang ngồi trên ghế là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa, và “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc. Họ là “Tứ đại cung phụng” của “Lục Tàn bang”.

Hà Chưởng Thiên vừa trông thấy Vân Thiên Lý dẫn quần hiệp tiến vào Bạch Hồ điện đường lập tức cúi bầm với Độc Cô Trí :

- Khải bầm Bang chủ hiện có “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cuồng, “Quy Vân bảo chủ” Bành Ngũ tiên sinh, “Hắc Thiên Sơn” Túy Đầu Đà, cùng với Trác Dật Luân và Tư Mã Hào, năm vị quý khách đã đến nơi!

Độc Cô Trí khẽ thì thầm vài câu, không hiểu lão đã nói gì, Hà Chưởng Thiên bỗng quay mặt ra phía ngoài, cất tiếng nói to :

- Bang chủ có lệnh, thỉnh Đông Môn cung phụng nghênh tiếp mời khách ngồi xuống dãy ghế trước mặt Tứ vị cung phụng, và cuộc so tài lập tức cử hành.

Đông Môn Liễu đang ngồi trơ như phỗng đá trên ghế, chờ cho Hà Chưởng Thiên lên tiếng xong lão mới từ từ đứng dậy, nghiêng mình cúi đầu nói :

- Đông Môn Liễu xin tuân lệnh Bang chủ!

Dứt lời lão bỗng quay người, thủng thỉnh bước tới trước mặt La Đại Cuồng.

La Đại Cuồng thấu hiểu, sở dĩ Đông Môn Liễu đối với Độc Cô Trí hiện giờ đã thay đổi hẳn thái độ cuồng ngạo khi xưa thành thái độ cung kính chỉ vì lão muốn thực hiện lời hứa, quyết trung tâm báo đáp đối phương đã bằng lòng tha chết cho con gái lão.

Hành vi và cư xử của lão tuy không chính đáng mấy, nhưng cũng đủ biểu hiện tấm lòng cha thương con, cùng với tinh thần giữ kín lời giao kết của một nhân vật võ lâm, quả thật đáng kính.

Đông Môn Liễu bước đến trước mặt quần hiệp, nhưng lão chưa kịp mở lời La Đại Cuồng nhanh nhẹn ôm quyền cười nói :

- Đông Môn lão độc vật, lâu lắm mới gặp nhau. Hà hà... Bọn này giữ đúng lời phó hội trước kỳ hạn, vậy Độc Cô bang chủ của người giải độc giùm cho Bộc Dương Dũng chứ?

La Đại Cuồng hỏi xong, bỗng thoáng thấy một bóng người nhảy tới, lão vội định thần, thấy là Hà Chưởng Thiên.

Hà Chương Thiên cười nói :

- La đại hiệp hãy yên tâm trở về chỗ ngồi. Thứ giải dược dành riêng cho Bộc Dương Dũng bốn bang đã có sẵn, hiện đang để chỗ chiếc ghế thứ sáu phía bên mặt đấy.

La Đại Cường nghe nói liền cùng với quần hiệp đứng về phía mặt lão lấy thuốc giải ra đổ cho Bộc Dương Dũng.

Chỉ một phút sau Bộc Dương Dũng bắt đầu hồi tỉnh.

Nhưng cũng ngay khi ấy giữa điện đột nhiên rơi xuống một tấm màn đan bằng trân châu quý báu kêu “rẹt” một tiếng, ngăn đôi tòa Bạch Hồ điện đường phân biệt.

Bên trong, Độc Cô Trí, Hà Chương Thiên, và tám nàng thị nữ nhìn ra.

Phía bên ngoài có bọn Tứ đại cung phụng của Lục Tàn bang, một tên Đường chủ với đám quần hùng kéo đến phó hội và tám tên đệ tử trong bang đứng hầu.

Sau khi dâng trà mời xong Đông Môn Liễu ôm quyền nói với La Đại Cường :

- La lão nhi, cuộc so tài giữa chúng ta hôm nay cần phải tới nơi tới chốn, thản nhược chưa phân rõ được cao thấp, không ai được phép bỏ cuộc nửa chừng.

La Đại Cường gật đầu cười nói :

- Ta đã hiểu rõ ý của Đông Môn lão quý rồi. Có phải Đông Môn lão quý muốn nói khi đã giao đấu thì giao đấu đến chết mới thôi không?

Đông Môn Liễu gật đầu đáp :

- Đúng như thế!

La Đại Cường cười hỏi :

- Lão phu còn muốn hỏi Độc Cô Trí ít câu, không biết có...

La Đại Cường chưa nói hết lời, Hà Chương Thiên đứng phía bên trong tấm màn vội đón lời, nói lớn :

- Tệ Bang chủ yêu cầu La đại hiệp không nên nhiều lời nữa. Nhân số đôi bên ngang nhau, vừa vặn mỗi bên năm người, sẽ lấy năm trận để phân biệt hơn thua.

Trác Dật Luân nghe nói trong bụng không khỏi mắng thầm đối phương hết sức xảo trá.

Bởi nếu tính theo năm người, phía bên chàng sẽ là La Đại Cường, Bành Ngũ tiên sinh, Túy Đầu Đà,

chàng, và Tư Mã Hào, thế tức không được tính chung Bộc Dương Dũng trong đấy.

Còn năm người của đối phương sẽ là Đông Môn Liễu, bọn Hải Ngoại tam ma, cùng với Vân Thiên Lý.

So sánh thực lực của đôi bên, đối phương chỉ có một Vân Thiên Lý là yếu kém hơn.

Còn phía bên chàng có tới hai người yếu kém, tức là chàng và Tư Mã Hào.

Dẫu chàng với Tư Mã Hào nhờ có những miếng da “Cấm Đái Tru Cầm” hộ thân và may mắn được uống “Thiên Hương Quế Tử” tăng thêm khá nhiều công lực, họ cũng chỉ có thể chiến thắng được Vân Thiên Lý chứ chưa phải là địch thủ của bốn người kia.

Suy đi tính lại, chàng không biết phải đối phó cách sao. Giữa lúc chàng đang cau mày suy nghĩ, La Đại Cuồng đã nhìn Đông Môn Liễu, gật đầu nói :

- Được rồi, bọn ta sẽ dùng năm trận để phân rõ thắng bại. Đông Môn lão quỷ hãy phái người xuất trận đi.

Đông Môn Liễu nghe nói liền gật đầu, rồi ngoảnh nhìn về phía Vân Thiên Lý gọi lớn :

- Vân đường chủ, Đường chủ đấu trận thứ nhất có được không?

Vân Thiên Lý biết thế nào lão ta cũng phải đánh trận đầu tay, nên liền gật đầu cười lạt đáp :

- Vân Thiên Lý xin tuân lệnh Đông Môn cung phụng!

Dứt lời lão khẽ điểm đầu cây nặng sắt xuống đất, tung người bay xuống chính giữa Bạch Hồ điện đường, vừa vịn tấm màn kéo lên bỏ xuống thật mau. Lão đứng đối diện ngay trước mặt bọn La Đại Cuồng, cất tiếng nói :

- Tại hạ phụng mạng xuất trận, vị nào bằng lòng bước ra chỉ điểm tại hạ ít chiêu đây?

La Đại Cuồng nghe Vân Thiên Lý nói thế liền hơi trầm ngâm suy nghĩ và định nhìn Tư Mã Hào thì Bành Ngũ tiên sinh bỗng thì thầm bên tai lão :

- Huynh hãy phái tiểu đồ Trác Dật Luân đánh trận đầu tiên!

Thật ra, chỉ có thầy mới biết được trò. Bành Ngũ tiên sinh biết rõ Trác Dật Luân thông minh tuyệt vời, với võ công hiện hữu của chàng, thêm vào chàng mới uống được viên “Thiên Hương Quế Tử” nên lão nhận rằng Trác Dật Luân thừa sức giao đấu.

La Đại Cuồng tự nhiên phải tôn trọng ý kiến của Bành Ngũ tiên sinh, lão vội cười bảo Trác Dật Luân :

- Trác hiền điệt hãy chịu phiền đánh trận đầu tay vậy. Các nhân vật trong nhóm “Vũ Trụ lục tàn” đều là những nhân vật lợi hại cả, hiền điệt chớ nên khinh địch.

Trác Dật Luân gật đầu lãnh mạng, đoạn ung dung bước ra đấu trường. Chàng ôm quyền nhìn Vân Thiên Lý, mỉm cười nói :

- Xin Vân đường chủ cho biết chúng ta sẽ giao đấu như thế nào?

Vân Thiên Lý đáp :

- Vân mỗ chỉ là một kẻ tàn phế, cụt mất hai chân. Có lẽ đành phải dùng chút ít võ công để thỉnh giáo với Trác lão đệ vậy.

Trác Dật Luân cười :

- Nếu thế chắc Vân đường chủ định giao đấu với tại hạ bằng chỉ lực và chưởng lực?

Vân Thiên Lý gật đầu :

- So tài với nhau bằng chỉ hay chưởng lực cũng được.

Trác Dật Luân nghe nói trở mắt nhìn Vân Thiên Lý ngạc nhiên hỏi :

- So tài bằng chỉ và chưởng? Không lẽ Vân đường chủ định giao đấu với tại hạ?

Vân Thiên Lý giương mi cười nói :

- Bộ Trác thiếu hiệp có ý khinh thị lão phu sao? Thiếu hiệp cho rằng lão phu đã bị cụt cả hai chân tức là không thể quá chiêu luận thức khác phải không?

Trác Dật Luân lắc đầu :

- Tại hạ bình sinh không dám xem thường ai cả, vả lại Vân đường chủ là một nhân vật lừng danh, có phế nhưng không tàn...

Vân Thiên Lý thấy Trác Dật Luân nói tới đó ngừng lại, lão vội cười hỏi :

- Trác thiếu hiệp định nói gì cứ nói, đừng khách sáo không hay.

Trác Dật Luân xếch ngược kiếm mi nói to :

- Tại hạ nghĩ rằng so tài luận võ cần nhất phải công bình. Dẫu sao Vân đường chủ trong khi nhảy tránh, có nhiều điểm bất tiện...

Vân Thiên Lý không chờ cho đối phương nói hết, lão vội xua tay cười nói :

- Trác thiếu hiệp tâm địa quang minh quả thật đáng kính. Nhưng thiếu hiệp cứ việc yên tâm, lão phu sẽ có biện pháp riêng có thể bù đắp lại sự tàn tật của mình. Chúng ta sẽ giao đấu với nhau một cách công bằng.

Trác Dật Luân kêu ồ một tiếng nói :

- Vân đường chủ hãy nói cách thức công bình cho tại hạ nghe thử.

Vân Thiên Lý nói :

- Hai ta sẽ ngồi đối diện nhau trên mặt đất và sẽ dùng chưởng, chỉ lực so tài. Như thế Trác thiếu hiệp đâu có chân cũng như không còn, lão phu bị cụt cả hai chân cũng như có chân vậy. So tài bằng cách này chắc chắn hết sức công bình, có phải đúng như thế không Trác thiếu hiệp?

Trác Dật Luân nghe nói chàng tự biết mình đã bị mắc lừa đối phương.

Cũng bởi giao đấu bằng phương pháp trên, Vân Thiên Lý thuần thực hơn chàng. Còn chàng chưa hề đấu qua bằng cách này, như thế chàng sẽ bị thiệt thòi nhiều hơn.

Nhưng việc đã rồi, có hối hận cũng trễ, nên Trác Dật Luân cười lạt nói :

- Chủ ý của Vân đường chủ hay lắm, Trác Dật Luân này xin bằng lòng nghe theo. Cách đấu ấy công bằng lắm!

Vân Thiên Lý cười khẩy, đoạn giơ tay nói lớn :

- Một khi Trác thiếu hiệp đã cho là công bình hai ta sẽ bắt đầu cuộc đấu. Hai bên ngồi xếp bằng tròn cách xa nhau ba thước, thân hình không được xô dịch, chỉ được phép sử dụng chỉ và chưởng thôi.

Trác Dật Luân lập tức ngồi xếp bàn tròn trên mặt đất, chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng giữa khi chàng vừa ngồi yên, cạnh tai chàng bỗng văng vẳng tiếng người, nghe nhỏ như tiếng muỗi vo ve và giọng nói xa lạ nhưng rất rõ ràng :

- Nhớ phòng thủ đừng công kích, nghe tiếng trống sẽ thắng.

Trác Dật Luân vô cùng kinh dị, chàng không biết giọng nói kia của ai. Bởi giọng nói Truyền Âm Nhập Mật vừa rồi nghe rất xa lạ, nhất định không phải giọng nói của La Đại Cuồng nữa.

Bạch Hổ điện đường đây vẻ thần bí u tịch. Trong điện trừ bọn Độc Cô Trí, Hà Chương Thiên, và bọn chàng thôi, lẽ nào còn có thêm kẻ lạ mặt đang lẩn khuất xung quanh đại điện?

Vừa khi ấy, Vân Thiên Lý cũng vừa bỏ cặp nặng sắt xuống mặt đất, ngồi xếp bàn tròn cách xa chàng bộ ba thước, xong lão ôm quyền cười khi :

- Trác thiếu hiệp hãy chuẩn bị.

Vừa dứt lời Vân Thiên Lý giơ cao tay mặt che kín phía trước ngực, tả chưởng phóng ra một luồng kinh lực vào mặt Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân nhận thấy khi đối phương xuất chưởng không có qua nửa tiếng động, nhưng luồng vô hình chưởng lực vừa tới gần người chàng đã lạnh buốt như băng. Chàng đoán ra ngay đó là môn nội lực của đối phương chuyên tấu âm nhu, và chàng hết dám coi thường!

Chàng lập tức ngậm tụ chân lực, khẽ lật hữu chưởng, dùng thế Phất Liễu Phân Cao nghênh đón đạo chưởng lực của đối phương vừa phóng tới.

Vân Thiên Lý chờ cho luồng chưởng lực của mình vừa tới đường, lão đột nhiên biến thức thuận thế búng mạnh năm đầu ngón tay ra một lượt, điểm ngay vào giữa ngực Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân đã đề phòng trước, chàng dành riêng một bên chưởng dùng để nghênh chiến, đòn chưởng bên kia dùng để phòng địch.

Chưởng trái của chàng luôn luôn giữ kín phía trước ngực, chưởng mặt của chàng nhân khi vừa phóng ra ngoài đột nhiên thu ngay trở về nhanh như thiểm điện từ trên trời xuống dưới, chặt mạnh vào bộ vị mạch môn của Vân Thiên Lý.

Vân Thiên Lý vội rút tay trở về, nghênh đỡ một chiêu của Trác Dật Luân.

Đồng thời, lão vung mạnh chưởng bên mặt đang phòng thủ trước ngực, phát ra một luồng âm khí lạnh toát, cách không phân kích Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân cười lạt một tiếng. Chưởng trái đang giữ kín trước ngực, chàng cũng phóng ra một làn dương cương chân khí ào ào mạnh tựa vũ bão.

Trác Dật Luân vừa cười vừa nghĩ thầm :

- Vân Thiên Lý đã bị cụt cả hai chân, tất cả công lực tụ cả vào chỉ và chưởng của lão.

Hỏa hầu của lão hết sức tinh thuần, cũng may mình uống được viên Thiên Hương Quế Tử nội lực đại tăng, nếu không vừa rồi mình đã bị núng thế và có thể bị lão ta đánh bại cũng không chừng!

Giữa khi Trác Dật Luân đang mừng thầm, thì Vân Thiên Lý cũng bắt đầu kinh dị đến cực độ. Vân Thiên Lý hết sức tin tưởng chỉ lực và chưởng lực của lão. Không ngờ vừa rồi Trác Dật Luân đã đỡ nổi hai chiêu

của lão một cách dễ dàng, tự nhiên lão cảm thấy kinh ngạc, trong lòng bất phục.

Trong lòng bất phục, Vân Thiên Lý liền dựng ngược mày, sử dụng hết toàn lực, ngưng tụ nội khí vào cả hai tay, thế mạnh như vũ bão, liên tiếp đánh ra mười ba chiêu một lúc.

Nhưng trong mười ba chiêu ấy, có mười chiêu “thực” còn ba chiêu “hư”. Mười chiêu phóng ra bằng đờn chưởng, còn ba chiêu dùng bằng cả hai tay, mỗi chiêu đều quái dị độc hiểm dị thường, và uy lực vô cùng dũng mãnh.

Trác Dật Luân đối thủ là tay lợi hại, chàng nạp khí ngưng thần, bảo nguyên thủ nhất, dạy bí mật vừa rồi là “chỉ thủ không công”, giữ vững thế thủ ngự, không dám chuyển qua thế công.

Kỳ lạ thay, sau khi công kích xong mười ba chiêu, giữa làn mi tâm của Vân Thiên Lý đột nhiên xuất hiện một sợi chỉ đỏ.

Thế nhưng Vân Thiên Lý không biết gì cả, còn Trác Dật Luân thì đã trông thấy một cách rõ ràng. Sợi chỉ đỏ bắt đầu xuất hiện từ giữa đầu sống mũi của lão, dần dần chạy thẳng lên tới mí tóc ở trán.

Và cũng thật ra, Trác Dật Luân không hiểu sợi chỉ đỏ ấy từ đâu tới, và có ý nghĩa gì.

Trong lúc đó, Vân Thiên Lý bỗng cảm thấy ruột nóng, bứt rứt khó chịu. Lão lại lập tức công kích thêm chưởng nữa.

Tám chưởng này đều dùng cả hai tay đánh ra một lượt, chuyên công chớ không thủ.

Kiểu đánh trên chỉ tăng cường cho uy thế, nhưng đã bỏ hẳn thế phòng thủ.

Trác Dật Luân không cần để ý tới sự sơ hở của đối phương để thừa cơ công địch. Chàng luôn luôn tụ hội tinh thần, ứng phó tám chưởng mạnh như vũ bão của đối phương.

Đột nhiên không hiểu từ đâu kêu lên một tiếng “tung” rất lạ.

Toàn thể quần hùng đều nhận ra là tiếng trống và tất cả kinh dị đến cực độ, đưa mắt nhìn quanh, quan sát xem tiếng trống ấy ở đâu.

Nhưng riêng Vân Thiên Lý, lão bỗng rùng mình trấn động, cảm thấy hình như lão vừa bị cảm xúc bởi một sự kiện trọng đại nào đó vậy.

Trác Dật Luân đã được dặn bảo trước, biết thời cơ đã tới, chàng lập tức nắm lấy cơ hội, chuyển thủ thành công, giơ tay phản kích bằng một chiêu chưởng pháp “Thiên Đài Mịch Lộ” cực kỳ tuyệt diệu.

Bình tâm mà nói, sự thật Trác Dật Luân không hề biết rõ tiếng trống vừa rồi có tác dụng trọng đại đối với Vân Thiên Lý như thế nào. Chàng chỉ biết tuân theo lời dặn dò bí mật hồi nãy của ai đó mà thôi.

“Chỉ thủ không công, nghe trống tất thắng”.

Quả nhiên đúng như lời dặn bảo, tiếng trống kỳ lạ vừa có một uy lực vô biên. Vân Thiên Lý đột nhiên bị khủng hoảng tâm thần, trở nên suy yếu, và không còn đủ sức chống đỡ nữa.

Chiêu “Thiên Đài Mịch Lộ” của Trác Dật Luân vừa đánh ra, Vân Thiên Lý không né tránh, đón đỡ hoặc giơ tay hoàn kích.

Nhưng trông thấy ngọn chưởng của mình sắp sửa đập trúng giữa ót Vân Thiên Lý, Trác Dật Luân trong lòng bất nhẫn, vội thu chưởng trở về cười hỏi :

- Vân đường chủ làm sao thế?

Vân Thiên Lý nhướng cao đôi mày, hình như đang cố gượng sức giương to mắt nhìn Trác Dật Luân.

Trong đôi mắt của Vân Thiên Lý rục xạ hai đạo kỳ quang xem chừng như vừa hối hận vừa cảm kích Trác Dật Luân đã thu chưởng không nở hạ sát mình.

Nhưng rất tiếc sự tình ngộ của Vân Thiên Lý quá ngắn ngủi, chỉ một thoáng cặp mí mắt của lão bỗng khép chặt, thân hình lão bỗng từ từ ngã bật ra sau, miệng mũi đều chảy máu tươi chết thật thê thảm.

Trác Dật Luân giật mình thất kinh, ngạc nhiên kêu lớn :

- Vân đường chủ... tại sao Đường chủ lại thế này? Vân đường chủ... Vân...

Ngay khi đó, Hà Chương Thiên đang đứng hầu bên cạnh Độc Cô Trí tại phía sau rèm bỗng nói lớn :

- Vân Thiên Lý đã chết rồi, không sống lại được đâu. Hừ, người cũng không sống được bao lâu nữa đấy.

Trác Dật Luân nghe lạ, chàng nhướng mày hỏi lớn :

- Ta chưa hề bị thương cũng chưa bị trúng độc tại sao có thể chết được?

Hà Chương Thiên cười lạt đáp :

- Đây là do bùa ngải của Độc Cô bang chủ đã dự sẵn từ trước. Bất cứ cặp nào động thủ nhau chỉ cần một kẻ chết, kẻ kia cũng phải chết theo.

Trác Dật Luân bật cười :

- Bùa ngải? Bùa ngải có công hiệu gì? Linh nghiệm đến mức đó sao?

Hà Chương Thiên cười khanh khách, lạnh lùng nói :

- Tự cổ nhân sinh ai cũng chết, chỉ khác nhau là chết trước hoặc chết sau. Thôi nếu người không tin cứ việc chờ thử xem. Theo ý ta, quyết chắc người sẽ không sống lâu hơn khoảng thời gian uống xong ly trà nóng.

Bành Ngũ tiên sinh thấy Hà Chương Thiên nói thế thì không khỏi giật mình kinh hãi, bởi sau cái chết vô cùng bí ẩn của Vân Thiên Lý, cuộc thắng bại đã được phân định rõ ràng rồi. Lão vội kêu bảo Trác Dật Luân :

- Luân nhi hãy trở về chỗ ngồi để ta xem xét lại xem.

Trác Dật Luân nghe lời, vội trở về chỗ ngồi giơ tay trái ra cho Bành Ngũ tiên sinh bắt mạch, chàng mỉm cười hỏi :

- Ân sư không nên lo lắng làm gì. Đệ tử cảm thấy trong người mạnh mẽ như thường, không hề có chút dị trạng nào cả. Tà bất thắng chánh, bùa ngải của Độc Cô lão ma đối với đệ tử sẽ mất hết cả linh nghiệm.

Bắt xong mạch, Bành Ngũ tiên sinh lại xem qua lưỡi chàng, lão kinh hoảng kêu lên :

- Luân nhi hãy mau mau tự vận chân khí bảo hộ lấy tim, đừng để tà độc nhiễm vào, con... con đã bị trúng độc khá nặng rồi, chất độc sắp sửa... phát.

Quả nhiên, Bành Ngũ tiên sinh vừa dứt lời, Trác Dật Luân đã ngã bịch xuống tắt thở liền tại chỗ.

Bao quát luôn La Đại Cuồng trong đó, đều nhất tề thất kinh, bước tới xem xét. Khi ấy Trác Dật Luân tuy miệng không hôc máu tươi nhưng chàng đã nín thở.

Hà Chương Thiên đang đứng phía trong rèm bỗng phát ra một chuỗi cười trầm tiếng, tỏ vẻ huênh hoang tự đắc :

- Sao? Ta nói có đúng không? Tự cổ nhân sinh ai không chết, chỉ có chết sớm hay chết muộn! Tiểu tử Trác Dật Luân vừa rồi cứ một mực can cường, hiện giờ hẳn ta vẫn không khỏi hồn du địa phủ. Thừa Đông Môn cung phụng, Bang chủ có lệnh thỉnh Cung phụng hãy phái người xuất trận đấu trận thứ nhì.

“Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu cúi đầu lãnh mạng, quay lại sai người khiêng tử thi Vân Thiên Lý sang một bên, xong nhìn “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, gượng cười nói :

- Thịnh Cao cung phụng đảm nhiệm trận đấu thứ nhì.

Vừa được chứng kiến cái chết ly kỳ của Vân Thiên Lý, Cao Tùng Tuyền không dám trái lệnh, vội gật đầu đứng dậy đợi La Đại Cuồng phái địch thủ xuất trận.

La Đại Cuồng đưa mắt nhìn Trác Dật Luân vừa bị thảm tử lần nữa rồi khẽ lắc đầu buồn bã thở dài nói :

- Độc Cô lão ma âm độc quá cỡ, khó lòng đề phòng, tốt hơn trận thứ nhì sẽ do La mỗ đảm nhiệm vậy.

Túy Đầu Đà cười ha hả khoát tay nói lớn :

- La huynh là chủ soái của tam quân nên chờ lát nữa giao đấu với Đông Môn Liễu.

Trận thứ hai để kẻ này đảm nhiệm, nếu thắng là để báo thù cho Trác Dật Luân. Còn nếu đánh không lại kẻ này xuống âm ty truyền dạy thêm cho chàng vài ba môn tuyệt kỹ nữa cũng không sao.

Quần hiệp đều nhận thấy một cách rõ rệt. Họ không lạ gì Túy Đầu Đà cười cười nói nói nhưng nụ cười của lão ta còn thê thảm hơn khóc mếu, ngữ ý của lão ta còn cay đắng hơn bồ hòn! Hiển nhiên vị Thiên Sơn không môn kỳ hiệp đáng thương này đang vì cái chết thê thảm của Trác Dật Luân ái đồ thân yêu của lão mà thương tâm đến cực độ.

Bành Ngũ tiên sinh cũng không khỏi đau nhói tim can, nước mắt chực quanh tròng!

Nhưng vì cố tránh không muốn để Túy Đầu Đà đau lòng thêm, nên lão cố nhin, giơ tay nhẹ đập vào vai Túy Đầu Đà, gượng cười nói :

- Người chết không thể sống được. Luân nhi đã vì vệ đạo giáng ma, thảm thọ bất trắc, nhưng dẫu sao Luân nhi đã chết một cách có ý nghĩa. Mong ân sư chớ nên quá buồn rầu...

hãy để hết tâm trí vào việc giết địch.

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Vệ Đạo Giáng Ma

Dẫu cho Bàn Ngũ tiên sinh có một tấm lòng quảng đại đến đâu đi nữa, dẫu lão đã thâm hiểu sự lợi hại, muốn tận lực chế ngự sự đau đớn đang bày xé ruột gan, nhưng vì tình thầy trò quá sâu đậm, vượt qua lý trí của con người, nên sau cùng, lão vẫn ngen ngào ứa lệ nói không ra lời.

Túy Đầu Đà cũng gượng không khóc, lão tươi cười, lập tức chấp tay trước ngực, niệm “A Di Đà Phật,” xong giơ hồ lô lên miệng nốc hết phần mỹ tửu còn lại, rồi ha hả cười to, bước thẳng ra ngoài đấu trường.

“Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền trông thấy Túy Đầu Đà bước ra, liền cười lớn :

- Túy đại sư, hai ta sẽ tỷ thí bằng cách nào? Đấu huyền công? Đấu binh khí? Hay...

Túy Đầu Đà thản nhiên đáp :

- Bọn mình không nên quy định cách thức giao đấu làm cho mất thời giờ. Chỉ cần “đánh nhau” là đủ rồi!

Vừa nghe thấy hai chữ “đánh nhau”, Cao Tùng Tuyền ngẩn người, ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì là “đánh nhau” mới được, đại sư hãy cho biết?

Túy Đầu Đà bỗng trừng mắt, quát :

- Tại sao bọn “Hải Ngoại tam ma” các người lại ngu đần đến thế? Ngay đứa con nít lên ba cũng biết đánh nhau, các người không hiểu là sao?

Cao Tùng Tuyền cố nhịn :

- Đại sư hãy giải thích rõ ràng đi!

- Hết sức đơn giản, tỷ thí với nhau bằng công phu sẽ phải lựa thủ đoạn nói rõ quy củ nhưng còn đánh nhau thì bất cần thủ đoạn, bất cần quy củ, cho phép chụp, cho phép đá, cho phép cắn, cho phép đấm, cho nhổ nước miếng, làm sao cũng được miễn thắng thì thôi không cần bị hạn chế gì cả.

Cao Tùng Tuyền phì cười :

- Đánh nhau như thế này kể ra cũng thú vị đấy.

Túy Đầu Đà miệng sặc mùi rượu, nhìn thẳng vào mặt Cao Tùng Tuyền :

- Người đã hiểu rõ cách thức “đánh nhau” chưa? Người có đồng ý không?

Cao Tùng Tuyền cười đáp :

- Nhất định đồng ý rồi...

Cao Tùng Tuyền vừa nói đến đây, Túy Đầu Đà liền khẽ giơ cao tay mặt phóng ra một chưởng nhanh như thêm điện.

Và miệng lão vẫn cười khanh khách nói :

- Nếu người đã đồng ý, bọn mình sẽ khởi sự đánh nhau.

Cao Tùng Tuyền trong lúc bất ngờ, hoảng hốt giơ chưởng lên đỡ.

Song chưởng vừa chạm phải nhau, kinh phong bay tạt ra bốn phía. Túy Đầu Đà chỉ hơi giật lùi ra sau nửa bước, thân hình hơi động còn Cao Tùng Tuyền bị đánh bật ra sau ba bước lão đảo muốn ngã.

Nếu luận về công lực của đôi bên, phải nói là kẻ nửa cân người tám lạng. Nhưng xét cho kỹ, Túy Đầu Đà có phần yếu kém họ Cao đôi chút.

Thế mà hiện giờ, đôi bên vừa đấu chưởng với nhau, Túy Đầu Đà đã chiếm được ưu thế là tại làm sao?

Thưa rằng, tại vì hai nguyên nhân :

Thứ nhất, tại Túy Đầu Đà đem tất cả sự bi phẫn làm thành một lực lượng đáng sợ, nên công lực lão bỗng dưng đồng mãnh hơn ngày thường.

Thứ nhì, là do ở Cao Tùng Tuyền trong khi bất ngờ chưa kịp ngưng tụ toàn lực.

Cao Tùng Tuyền bị thất thế ngay chiêu đầu, mặt mày liền bừng đỏ nổi giận hét lớn :

- Túy Đầu Đà, người là một nhân vật có thể diện trong đương thế võ lâm, tại sao...

Không để cho đối phương nói hết, Túy Đầu Đà cười ha hả nói :

- Ta đã nói trước với người đánh nhau bất chấp thủ đoạn kia mà. Người đã hiểu và đã đồng ý, bây giờ bị ta đánh bật ra sau, người còn trách mắng ta nổi gì chứ.

Nói xong Túy Đầu Đà quắc cặp mắt rực thần quang nhìn Cao Tùng Tuyền lại cất tiếng cười vang nói tiếp :

- Chưa hết đâu, người còn bị ta đánh, ta cào ta cào ta cắn và phun nước miếng vào mặt người nữa kìa. Rồi người sẽ biết tay ta, liệu mà giữ lấy!

Dứt lời quả nhiên Túy Đầu Đà giơ tay cào ngay vào giữa mặt Cao Tùng Tuyền, tiếp theo lão còn cõ chân tung mạnh một đá.

Đừng tưởng lối đánh nhau cào, đá lung tung của Túy Đầu Đà không thành chiêu pháp, kỳ thật mỗi cái giơ tay giơ chân của lão đều tư hao bất loạn, đúng là một thứ võ học cao thâm và lợi hại vô cùng.

Cao Tùng Tuyền nhận ra ngay đấy là môn “Túy Tiên chưởng pháp” oai trấn bát hoang, nên lão ma không dám khinh địch, vội trườn mình né tránh, mặt còn hiện rõ nét hãi kinh.

Túy Đầu Đà thấy Cao Tùng Tuyền hoảng hốt né tránh liên miên thì quát lớn :

- Tại sao người không đánh chứ. Người nhất định chạy hoài phải không? Ừ, người liệu mà chạy đi đừng để ta chụp được, ta cắn người té đá ra quần đấy. Liệu... liệu mà chạy đi.

Túy Đầu Đà vừa nói vừa giang rộng hai tay nhá bên này, nhử bên kia, chụp bên nọ, quyết bắt cho kỳ được Cao Tùng Tuyền, trong khi lão ma đầu họ Cao như con chuột hoảng kinh, sợ mèo chớp mắt.

Riết rồi liệu không xong Cao Tùng Tuyền cau mày, bụng bảo dạ.

- “Nếu như để mặc thằng trọc này giả bộ điên điên khùng khùng mãi, ta vỡ mặt chứ chẳng không!”

Nghĩ như thế, lão ác ma lập tức xô mạnh hai tay tới trước phát ra một luồng kinh khí mạnh tựa vũ phong nhắm ngay giữa ngực Túy Đầu Đà thổi thốc tới.

Túy Đầu Đà thấy vậy cười ha hả nói :

- Phải như thế mới gọi là “đánh nhau” chứ! Hà hà, được lắm! Ta chịu lắm! Chứ nếu không dám đánh chỉ biết chạy mãi thì người đâu đáng mặt giữ chức “Tứ đại cung phụng” cho tên bại絮 Bang chủ của người!

Túy Đầu Đà vừa nói vừa vung cao song chưởng một lượt, tung ngay một đạo cường phong linh không đón đỡ luồng kinh khí của Cao Tùng Tuyền đang phóng tới.

Ầm! Một tiếng nổ dữ dội vang lên.

Lần này Cao Tùng Tuyền ngưng vận đủ mười thành công lực, nên đôi bên chỉ lão đảo mà bất phân thắng bại.

Sau khi thử biết thế địch không mạnh hơn mình, Cao Tùng Tuyền bắt đầu yên tâm hơn, phấn trấn tinh thần đánh vùi với Túy Đầu Đà đến thạch phá thiên kinh, dường như long tranh hổ đấu.

Cao Tùng Tuyền đột nhiên để ý tới sắc mặt đỏ ửng của Túy Đầu Đà, không hiểu tại sao lão tăng càng đánh càng đỏ, và hiện giờ thì đang bầm như tiết.

Bỗng Túy Đầu Đà cười ha hả và quát to như sấm :

- Cao Tùng Tuyền, giờ chết của ngươi đã tới số, ta sẽ nhổ nước miếng vào mặt ngươi!

Vừa nói xong, Túy Đầu Đà bỗng há miệng phun ra hàng vạn hạt mưa rượu kỳ nhiệt, bao chặt ngay lấy Cao Tùng Tuyền vào giữa.

Trong lúc bất ngờ, trong khi phạm vi của đám mưa rượu quá rộng lớn, khiến Cao Tùng Tuyền hốt hoảng luống cuống không biết tránh né bằng cách nào!

Chừng biết đã hết kịp, Cao Tùng Tuyền vội ngậm vận công lực khắp toàn thân ngạo nghễ đứng yên một chỗ.

Một mặt nghĩ thầm :

- “Về phương diện huyền công chân khí của mình tuy yếu kém hơn tam muội “Song Tâm Ma Hậu” chút ít, nhưng cũng đã đạt đến mức đẳng phong tạo cực, dẫu Túy Đầu Đà có ý ngón Tửu Vũ Phi Tinh do Hội Tam Muội luyện thành cũng chưa chắc đã làm gì nổi ta.”

Nghĩ thế Cao Tùng Tuyền không những ngậm vận chân khí khắp châu thân để đối phó môn “Tửu Vũ Phi Tinh” của đối phương, lão còn ngưng đủ ba thành Bà Hồn Thủ chờ khi Tửu Vũ từ trên bay xuống đầu mình và Túy Đầu Đà đặc ý thất thần, lão sẽ đánh bại đối phương và lấy mạng đối phương bất ngờ nữa.

Nên biết môn Bà Hồn Thủ là một độc bí học bình sinh đặc ý nhất của Cao Tùng Tuyền.

Lão chỉ cần xòe năm đầu ngón tay chụp vào đối phương, thép cũng phải thành tro, chứ đừng nói là xương là thịt con người. Và danh hiệu Tam Thủ Ma Sư của lão đã do môn ác độc âm thủ này mà thành đấy.

Ngay khi vùng mưa rượu của Túy Đầu Đà bao kín lấy Cao Tùng Tuyền sắp sửa đổ xuống đầu và Cao Tùng Tuyền cũng đang ngưng túc Bà Hồn Thủ công lực sắp sửa phóng ra thì...

Bỗng nghe “tung” một tiếng...

Tiếng trống quái ác nổi lên...

Và không hiểu đã từ đâu vọng lại.

Cao Tùng Tuyền bỗng rú lên một tiếng, toàn thân mềm nhũn, loạng choạng không đứng vững nữa.

Liền đó vùng Tửu Vũ Phi Tinh của Túy Đầu Đà vừa nóng vừa thơm cũng vừa vắn từ trên cao chụp khắp

người Cao Tùng Tuyền!

Đột nhiên, đám sương mù bao quanh mình Cao Tùng Tuyền vốn mùi rượu thơm phức.

Đông Môn Liễu vừa trông thấy, giật mình la lên :

- Nguy mất! Nguy mất rồi!

Liền đó Văn Tuyết Ngọc bỗng xua tay cười nói :

- Đông Môn cung phụng hãy yên tâm. Cao đại ca công lực rất cao thâm, môn Tửu Vũ Phi Tinh của lão tăng không làm gì nổi đâu.

Văn Tuyết Ngọc vừa dứt tiếng, vũng sương mịt mù cũng vừa tan cả. Quần hiệp lẫn quần hùng khi thấy rõ cảnh tượng hãi hùng hiện ra, tất cả đều kinh hoảng biến sắc đồng giật nảy người và đứng cả dậy.

Nguyên lai Tam Thủ Ma Sư sau khi bị đám Tửu Vũ Phi Tinh bắn vào người không những thất khống lưu huyết, bị chết trông rất thảm thương, thân hình của lão còn đột nhiên co rút lại, biến thành một thi thể nhỏ xíu như đứa trẻ nít vừa lên ba vậy.

Bành Ngũ tiên sinh vô cùng kinh ngạc bởi lão đã từng quen biết Túy Đầu Đà từ lâu, thừa hiểu môn Tửu Vũ Phi Tinh của Túy Đầu Đà uy lực tuy cao cường nhưng tuyệt không thể có chất độc dược và cũng không đời nào khiến đối phương sau khi chết rồi thì thi thể bị co rút lại như thế này. Bành Ngũ tiên sinh vừa kinh dị vừa cất tiếng kêu hỏi :

- Túy Đại Sư.

Ngay khi ấy, Túy Đầu Đà cũng đang mỉm cười, thủng thỉnh bước tới.

Bành Ngũ tiên sinh vội hỏi :

- Đại sư, tại sao uy lực của môn “Tửu Vũ Phi Tinh” đột tăng ghê gớm vậy, bình thời làm gì lợi hại như hôm nay?

Nhưng Túy Đầu Đà chỉ cười không đáp mà cũng không quay về chỗ ngồi. Lão bỗng ngồi xếp bàn tròn bên cạnh thi thể của Trác Dật Luân.

Bành Ngũ tiên sinh vừa định hỏi nữa, La Đại Cường đột nhiên cau mày thần sắc vô cùng trịnh trọng bảo nhỏ :

- Nay Bành Ngũ huynh, Bành huynh hãy xem thử có phải Túy đại sư có vẻ hơi khác thường chăng?

Bành Ngũ tiên sinh nghe nói liền để ý nhìn thấy Túy Đầu Đà đang ngồi chấp tay trên mặt đất, cúi mặt,

miệng lâm lâm niệm Phật hiệu không ngừng.

Bành Ngũ tiên sinh sức nghĩ tới thảm cảnh của ái đồ Trác Dật Luân bất giác toàn thân ớn lạnh thất thanh kêu to :

- Túy đại sư...

Ngay khi ấy, Hà Chưởng Thiên đang đứng ở phía sau rèm đã lạnh lùng đón lời :

- Bành Ngũ tiên sinh đừng kêu nữa, tốt hơn nên chúc mừng vị không môn tri kỷ của ông sắp thành đại quả đi, sắp cỡi hạc về trời rồi đấy.

Bành Ngũ tiên sinh nghe nói toàn thân bỗng bị trấn động. Hà Chưởng Thiên cười hà hà tiếp :

- Ông nhớ môn bùa ngải của Độc Cô bang chủ của Lục Tàn bang lợi hại chứ. Người bảo cuộc giao đấu hôm nay chỉ cần một bên tử vong, phía bên kia cũng bị thảm tử theo. Độc Cô bang chủ chưa hề nói sai bao giờ cả.

Không thèm tranh luận với đối phương cho mất thời giờ, Bành Ngũ tiên sinh lật đật bước tới cạnh Túy Đầu Đà quan sát xem tình hình có đúng như lời Hà Chưởng Thiên không để liệu lo cách giải cứu Túy Đầu Đà.

Khi ấy, quả nhiên tiếng lẩm nhẩm trong miệng Túy Đầu Đà mỗi lúc một nhỏ dần. Chờ khi Bành Ngũ tiên sinh vừa bước tới bên cạnh, vị đệ nhất đại hiệp tăng đã tắt thở.

Túy Đầu Đà cũng như Trác Dật Luân, cả hai bị chết một cách bất ngờ. Nhưng cái chết của Túy Đầu Đà có phần hơi khác lạ.

Nếu luận theo thường tình, một vị đắc đạo cao tăng như Túy Đầu Đà khi tọa hóa phần nhiều đầu mũi phải xuôi thông, giống như Phật tượng mới phải. Nhưng Túy Đầu Đà hiện giờ không phải thế.

Nhưng không lẽ đạo hạnh tu vi của “Bắc Thiên sơn” hiệp tăng chưa đủ để đắc quả thành đạo hay sao?

Tuy nhiên, bất luận tử trạng của Túy Đầu Đà ra sao, “Ai Lao đại hiệp” Bành Ngũ tiên sinh cũng thương tâm đến cực độ.

Bành Ngũ tiên sinh ngăn người đứng cạnh di thể của Túy Đầu Đà và Trác Dật Luân, nước mắt tuôn như mưa, trông thật thảm hại.

Phần La Đại Cuồng, lão đau lòng đâu có thua gì Bành Ngũ tiên sinh, nhưng bởi công việc trước mắt chưa được kết liễu, nên lão không thể không cố cắn răng, trấn định tâm thần.

Lão gượng lấy giọng bình tĩnh quát bảo Bành Ngũ tiên sinh :

- Bành Ngũ huynh, sự sinh tử của con người thiên cổ nhất lệ, biết bao anh hùng hào kiệt đã có vị nào thoát khỏi bị chôn vùi dưới ba tấc đất? Túy đại sư với Trác hiền điệt đã bỏ thân vì vệ đạo, họ đã chết đặc kỳ sở, Bành huynh chớ quá... thương tâm.

La Đại Cường vừa dứt tiếng một giọng nói lạnh lạnh vang lên :

- Bành Ngũ tiên sinh, bây giờ tới lượt ông đừng trốn tránh nữa. Ông không nên bắt tội đồ đệ thân yêu và người bạn chí thiết của ông phải đứng chờ ông quá lâu tại “Quy Môn Quan”.

Bởi là giọng nói đàn bà, Bành Ngũ tiên sinh không cần nhìn cũng thừa hiểu là giọng nói của “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, một nhân vật trong bọn “Hải Ngoại tam ma”.

Do cái chết của “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, Văn Tuyết Ngọc phần nộ đến cực điểm, y thị vội nhìn Đông Môn Liễu kêu to :

- Đông Môn Liễu lão cung phụng, Văn Tuyết Ngọc này không bao giờ tin “tà”. Văn Tuyết Ngọc này xin được thỉnh lệnh xuất trận.

Đông Môn Liễu gật đầu cười đáp :

- Văn cung phụng thần công tuyệt thế, trận này thế nào cũng nắm chắc sự thắng lợi trong tay, nhưng hôm nay bỗng nhiên có nhiều chuyện lạ, Văn cung phụng nên hết sức cẩn thận, không nên ý y.

Văn Tuyết Ngọc khẽ gật đầu, lập tức đứng dậy bước ra ngoài đấu trường, dùng lời thách đố Bành Ngũ tiên sinh.

Khi ấy, thi thể co rút của Cao Tùng Tuyền đã được các đệ tử phục dịch tạm thời khiêng để tại góc điện.

Vừa nghe xong lời hỗn láo của Văn Tuyết Ngọc, Bành Ngũ tiên sinh bỗng nhường cao mà vừa định bước ra ứng chiến, Tư Mã Hào đột nhiên cúi mình kêu nói :

- Bành bá phụ, tiểu điệt thỉnh lệnh xuất trận lãnh giáo thử với vị “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc này ít chiêu xem sao.

Bành Ngũ tiên sinh nghe nói thì giật mình, vội hạ thấp giọng :

- Tư Mã hiền điệt nên hiểu rằng đây là “Song Tâm Mã Hậu” Văn...

Tư Mã Hào mắt bỗng xạ thần quang, không chờ cho Bành Ngũ tiên sinh nói hết, chàng vội đón lời nói nhỏ :

- Tiểu điệt không lạ gì Văn Tuyết Ngọc là một nhân vật lợi hại nhất trong bọn “Hải Ngoại tam ma”. Tiểu điệt giao đấu với y thị thật không khác gì trứng chọi với đá, nhưng cuộc diện hôm nay hết sức quái dị,

mỗi trận đều ứng nghiệm theo môn bùa ngải của Độc Cô Trí, khiến cả hai đấu thủ đều bị chết cả một lượt! Vì nguyên do đó, nếu như tiểu điệt với Văn Tuyết Ngọc đều bị chết chung một lượt thì đại cuộc sẽ không mấy hệ trọng. Đòi người đố ai tránh khỏi bị chôn vùi với ba tấc đất, tiểu điệt mong bá phụ không nên lo ngại cho sự sống còn của tiểu điệt. Bá phụ nên lưu tâm tới tình thế quái dị, tìm ra nguyên do để chọn cách thức giao đấu ở những trận sau của bá phụ mới là cần thiết.

Nói xong, Tư Mã Hào không cần chờ sự ửng chịu của Bành Ngũ tiên sinh, chàng lập tức khẽ nhún vai nhảy ra giữa Bạch Hồ Diện Đường, nhìn thẳng vào mặt Văn Tuyết Ngọc, cất giọng ngạo nghễ :

- Văn Tuyết Ngọc chớ có diều võ dương oai, Tư Mã Hào sẽ đấu với ngươi một trận sinh tử để phân rõ cao thấp.

Trông thấy cao thủ của mình là Tư Mã Hào chớ không phải Bành Ngũ tiên sinh, Văn Tuyết Ngọc trợn mắt khinh khi :

- Tiểu tử, bộ ngươi đáng mặt giao đấu với ta hay sao mà nhảy ra đó?

Tư Mã Hào xéch ngược mày kiếm, nói to :

- Có gì không đáng? Tình hình vừa rồi của Cao Tùng Tuyền đã cho biết bọn Hải Ngoại tam ma các ngươi chỉ là hữu danh vô thực chớ có tài giỏi gì đâu!

Văn Tuyết Ngọc phùng phùng nổi giận, quát lớn :

- Tiểu tử dám xem thường bọn ta, ta sẽ giết chết ngươi, để ngươi trông thấy sự lợi hại của ta.

Vừa dứt tiếng, Văn Tuyết Ngọc vung tay phóng ra hai chưởng một lượt vào ngực Tư Mã Hào.

Tư Mã Hào vừa huy chưởng nghênh chiến vừa cười lạt :

- Ngươi muốn giết chết ta cũng không khó, nhưng sau khi giết ta rồi, ngươi cũng khó lòng thoát khỏi bàn tay hiểm độc của Độc Cô Trí.

Môn “Song Tâm Vạn Ảnh chưởng pháp” của Văn Tuyết Ngọc quả thật linh diệu tuyệt vời, chưa kịp trông thấy y thị có động tác gì cả thì Tư Mã Hào đã hoảng kinh huy cả song chưởng lên đỡ chiêu đầu của đối, nhưng chàng chỉ đỡ được có một chưởng mặt.

Và trong khi hữu chưởng của mình chưa đụng tới chưởng của Tư Mã Hào, Văn Tuyết Ngọc đã như chớp vung tả chưởng công vào sát bên mình Tư Mã Hào, đập ngay vào giữa “Trường Đài tử huyết” của chàng.

Chưởng này làm Tư Mã Hào luống cuống không biết phải đỡ bằng cách nào, thì đột nhiên Văn Tuyết

Ngọc vội rút ngay tả chưởng trở về.

Sự thật không phải y thị thu chưởng về không nỡ giết chết Tư Mã Hào vì động lòng trắc ẩn. Sở dĩ y thị làm vậy vì nhớ lại cái chết của Túy Đầu Đà và của Trác Dật Luân. Do đó y thị mới chần chừ không dám hạ sát thủ.

Nhưng ngay sau đó, vừa thu tả chưởng, Văn Tuyết Ngọc đã phóng thần công của hữu chưởng ra ào ào.

Ầm!... Một tiếng nổ long trời vang lên.

Chưởng phong vừa chạm phải nhau, Tư Mã Hào lao đảo thối lui ra sau bốn bước.

Cũng may Tư Mã Hào đã may mắn uống được viên “Thiên Hương Quế Tử” công lực đại tăng, nếu không chỉ đỡ một chưởng này chàng cũng đã bị mạng vong rồi.

Văn Tuyết Ngọc hết sức cẩn thận, vừa phóng ra một chưởng trấn lui Tư Mã Hào, y thị không thềm đuổi theo truy kích. Trái lại y thị đứng yên một chỗ hành công quan sát thử xem trong người mình đã bị trúng độc chưa?

Kết quả Văn Tuyết Ngọc biết ngoài môn trùng độc mà y thị đã trúng phải từ trước còn đang tiềm phục bất động, trong người y thị chưa hề có chút dị trạng nào cả.

Sau đó, bỗng một ý hay thoáng đến. Văn Tuyết Ngọc cho rằng không cần phải giết chết Tư Mã Hào, chỉ cần đánh chàng thương tích khắp mình cũng đủ, vậy thì khỏi sợ bùa ngải của Độc Cô Trí nữa.

Với ý nghĩ này, Văn Tuyết Ngọc sẽ làm khổ Tư Mã Hào.

Thực vậy, những miếng da “Cấm Đái Tru Cầm” trong mình Tư Mã Hào hoàn toàn đeo vào những nơi yếu huyết.

Văn Tuyết Ngọc lập ý không định đánh chết Tư Mã Hào, nên y thị buộc phải tìm những nơi không trọng yếu để hạ thủ. Do đó những miếng da “Cấm Đái Tru Cầm” đeo trong người Tư Mã Hào tự nhiên sẽ mất hết công hiệu.

Quả nhiên, với ý định thâm độc ấy, Văn Tuyết Ngọc đông một chưởng, tây một chưởng, tấn công Tư Mã Hào tới tấp, khiến trong chớp mắt, chàng đã bị thương khắp cả mình mẩy.

Văn Tuyết Ngọc thật không khác gì mèo đang vờn chuột, tùy ý huy vũ song chưởng, quấn chặt Tư Mã Hào vào giữa vùng chưởng phong trăm ngàn chưởng ảnh, y thị vừa đánh vừa cất lời châm chọc :

- Tư Mã Hào, người phải hiểu rằng ta đã nhiều lần tha chết cho người rồi đấy. Nếu không mười mạng người cũng đã chết về tay ta rồi đó.

Tư Mã Hào đang lâm bị động, hiểm ngặt chàng vẫn không chút sợ hãi, vội giương mi nói lớn :

- Văn Tuyết Ngọc người chớ có giả nhân giả nghĩa tự phụ ta đây tài giỏi. Một ả đại ma đầu độc ác như người làm gì có nhân có nghĩa chứ. Rõ ràng người đang sợ bùa ngải của lão họ Độc Cô người mới không dám hạ thủ giết chết ta.

Bị đối phương biết rõ tẩy mình, Văn Tuyết Ngọc vừa tức vừa thẹn, mặt sắc trắng nhợt cất tiếng quát to :

- Tư Mã Hào, nếu người chưa chịu cúi đầu thua ta trước, ta sẽ không còn thương hại người nữa đâu. Ta sẽ lấy mạng người đấy.

Tư Mã Hào đã quyết có chết cả hai cùng chết một lượt nên chàng vẫn thản nhiên cất tiếng cười vang lớn :

- Văn Tuyết Ngọc người chớ có mơ tưởng làm gì cho mất công. Nếu muốn lấy mạng ta người cứ lấy đi, còn nếu người cứ bảo ta cúi đầu chịu thua có lẽ người phải chờ đến kiếp sau!

Văn Tuyết Ngọc nghe nói lại càng tức giận thêm. Y thị cười lạt mấy tiếng, mắt xạ hung quang, lập tức phóng ra một chiêu “Xảo Ẩn Âm Dương” vào giữa trán Tư Mã Hào.

Tư Mã Hào lật đặt dùng thế Ngũ Trụ Kinh Thiên, vừa định đón đỡ thì một vùng chường ảnh ở trên cao hơi rung động, chường mặt của Văn Tuyết Ngọc đã đè vào phía dưới vú bên trái của chàng, y thị bỗng lạnh lùng nói :

- Ta không tin bùa ngải gì cả, Tư Mã tiểu cầu hãy nạp mạng cho ta!

Tư Mã Hào đã không sợ chết, lại thêm ngay phía ngoài kỳ môn huyết của chàng vừa vặn có che một miếng da Cẩm Đái Tru Cầm. Chàng liền thừa cơ, không những không thềm né tránh, trái lại chàng còn thuận thế biến thức đổi chiêu “Ngọc Trụ Kinh Thiên” thành chiêu “Huyền Điều Hoạch Sa” quét mạnh một chường vào cổ tay mặt Văn Tuyết Ngọc!

Đánh theo kiểu này, tự nhiên Kỳ Môn huyết của Tư Mã Hào thế nào cũng bị Văn Tuyết Ngọc đánh trúng một chường. Trái lại cổ tay mặt của Văn Tuyết Ngọc cũng bị chỉ lực của Tư Mã Hào quét trúng.

Tư Mã Hào lại bị đánh văng ra sau mấy bước, tạng phủ của chàng bị đảo lộn, nhưng nội thương của chàng kể ra không bị nặng mấy vì chàng đã nhờ tấm da Cẩm Đái Tru Cầm bảo hộ yếu huyết!

Phần Văn Tuyết Ngọc bị Tư Mã Hào đánh thỉ mạng, dốc hết toàn lực, nên y thị bị thương khá nặng. Xương cổ tay bị gãy, thịt da nát nhuyển, máu tuôn dầm dề.

Trong đời Văn Tuyết Ngọc chưa hề bị thất bại lần nào. Nay bỗng bị một địch thủ hậu bối trẻ tuổi hơn mình đánh trúng bị thương nên y thị tức tối, bất kể sự lợi hại nhất quyết phải lấy được mạng đối phương.

Và trong đấu trường trở nên im lặng, hai đấu thủ nhìn chòng chọc vào nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương!

Bồng Văn Tuyết Ngọc dựng ngược mày, nghiêng răng trèo treo.

Tư Mã Hào thấy vậy đoán biết đối phương sắp sửa xông vào quyết tử chiến, dùng một uy lực cực kỳ cường mãnh, chàng sẽ không tài nào chống đỡ nổi nên chàng vội định thân lẹ làng nhảy vọt sang một bên xa hơn một trượng.

Văn Tuyết Ngọc vừa ngậm vận đủ mười hai thành công lực, chuẩn bị một chưởng giết chết đối phương. Đột nhiên thấy đối phương nhảy tránh trước, y thị bất giác nổi giận sôi gan, nghiêng răng quát lớn :

- Tư Mã Hào, sao chưa đánh người lại chạy trốn? Bộ người hoảng sợ chịu thua ta rồi sao?

Tư Mã Hào cốt trêu tức Văn Tuyết Ngọc, chàng nói lớn :

- Hừ! Văn Tuyết Ngọc sao bà không biết hổ thẹn chút nào cả. Mới vừa rồi hai bên trao đổi một chiêu bốn thiếu hiệp vẫn chưa hề hấn gì cả còn bà thiếu chút nữa cổ tay gãy lìa ra làm đôi bộ bà quên rồi sao?

Tư Mã Hào vừa dứt tiếng, Văn Tuyết Ngọc nhanh như chớp nhảy vào công kích tới tấp, thế mạnh như cuồng phong vũ bão không bằng.

Tư Mã Hào cốt kéo dài trận đấu, nên chàng luôn luôn chú ý mọi động tác của đối phương, không dám để sơ hở.

Văn Tuyết Ngọc nhảy chồm tới, chàng đã vội vàng thối lui ra sau nửa bước, rồi lạng người nhảy vọt sang một bên xa hơn một trượng.

Văn Tuyết Ngọc đánh trật một chiêu bất giác vừa thẹn vừa giận. Y thị vừa khẽ điểm chân xuống mặt đất, thân hình lẹ như thiểm điện đuổi theo Tư Mã Hào!

Không hiểu Tư Mã Hào có phải phúc chí tâm linh hay không mà động tác của chàng luôn luôn xảo quyết quỷ quái!

Chàng biết trước Văn Tuyết Ngọc tức giận như điên, quyết không thả lỏng mình, y thị sẽ phải lập tức biến thức đuổi theo, nên chàng đã chuẩn bị sẵn. Giữa khi thân hình của chàng vừa chấm mặt đất, chàng liền đổi thức biến thế, nhảy vọt trở về chỗ cũ.

Đầu óc sáng suốt, thân pháp tuyệt diệu của chàng đã ngoài sự dự liệu của Văn Tuyết Ngọc!

Văn Tuyết Ngọc lại đánh hụt thêm lần nữa!

CÔ GÁI TUYẾT SƠN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Độc Ác Dâm Tà, Thiên Cổ Như Nhau

Thấy Văn Tuyết Ngọc lại bị hố lần nữa, Tư Mã Hào ha hả cười lớn :

- Văn Tuyết Ngọc ta đã bảo rằng chỉ là kẻ hư danh không có chút thật mà. Đây trước sau hai lần bà đánh trật lất hết, không đụng được nửa sợi lông chân của ta, như thế đủ biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên rồi. Bà đừng tự cao tự đại nữa.

Văn Tuyết Ngọc mặt đỏ như gấc chín, đỏ tới tận mang tai.

Nhưng dẫu sao Văn Tuyết Ngọc cũng biết y thị đã phạm phải binh gia đại kỵ, với cách đánh nóng nảy, mất điều tình vừa rồi, ít nhất y thị cũng bị giảm hơn ba thành công lực hiện hữu của mình.

Cũng may đối phương là Tư Mã Hào, công lực còn kém y thị quá xa, nên bị chàng trêu chọc ít câu y thị không sao, nếu đối là người khác như Bàn Ngũ tiên sinh chẳng hạn tài lực ngang nhau, chỉ sợ cuộc diện càng nguy hại cho y thị nhiều.

Tính rõ lợi hại như thế, Văn Tuyết Ngọc bất giác rung mình, y thị vội định thần linh trí bắt đầu sáng suốt trở lại.

Văn Tuyết Ngọc không còn trợn mắt nhướn mày nghiêng răng hung dữ như vừa rồi.

Tư Mã Hào luôn luôn chú ý tới Văn Tuyết Ngọc, chàng không hề bỏ sót một sự biến hóa con con nào ở hiện sắc của đối phương.

Chàng bỗng cười khanh khách :

- Văn Tuyết Ngọc, tại sao ngươi không dám hung hăng nữa? Bộ mặt hung dữ không khác gì con cọp cái của ngươi hiện giờ ở đâu rồi?

Văn Tuyết Ngọc không tức giận, y thị nhướn mày cười đáp :

- Tư Mã Hào, công lực của ngươi tuy tầm thường nhưng tâm kế của ngươi lại hết sức sâu độc, ta cần phải cho ngươi nếm thử chút ít lợi hại. Ta xem ngươi là một địch thủ ngang tài đồng sức, và không dám khinh thường ngươi nữa.

Tư Mã Hào nghe y thị nói thế thì giật mình, đột nhiên chàng cất tiếng cười vang lên.

- Tiểu tử, ngươi cười gì? Bộ ngươi cho lời nói của ta không đúng sao?

Tư Mã Hào vừa cười vừa đáp :

- Ta đâu có cười ngươi, ta cao hứng nên ta cười vậy thôi!

- Cao hứng? Ngươi cao hứng cái gì mới được chứ? Phen này chỉ cần ta xuất thủ ngươi sẽ bị đánh chết ngay lập tức!

Tư Mã Hào hai mắt bỗng rực tỏa thần quang, chàng cười nói :

- Ta cười vì cái chết của ta, bởi hiện giờ ta bắt đầu cảm thấy trong mình ta có vẻ khác thường rồi đây.

Văn Tuyết Ngọc nghe nói thì giật mình đánh thót một cái, kinh dị hỏi :

- Ngươi... ngươi cảm thấy thế nào hả?

Tư Mã Hào chậm rãi đáp :

- Ta cảm thấy lòng trống rỗng, cảm thấy mơ mơ màng màng, cảm thấy như đang ngủ, và thậm chí ta cảm thấy chính ta cũng không còn tồn tại...

Văn Tuyết Ngọc lắp bắp kêu :

- Ngươi... ngươi nói... là... là...

Tư Mã Hào không để cho y thị kịp nói hết, chàng ngắt lời :

- Là thứ cảm giác siêu thoát của con người sắp chết đến nơi, ta không thể không bái phục Độc Cô Trí, ta không hiểu lão độc vật đã dụng phương pháp kỳ diệu gì khiến ta bị trúng độc một cách vô tri vô giác thế này.

Văn Tuyết Ngọc thất kinh kêu lên :

- Ngươi... cảm thấy ngươi đã bị trúng kỳ độc rồi sao?

Tư Mã Hào gật đầu gượng cười, đáp :

- Không những ta bị đã bị kỳ độc, mà độc lực nay đã phát, ta sắp phải bỏ mạng. Còn ngươi, ngươi nên nghĩ thử xem, mưu kế của Độc Cô Trí ác như thế, bùa ngải của lão ta lại vô cùng linh nghiệm. Sau khi ta chết rồi, kẻ chết theo ta có phải là Văn Tuyết Ngọc ngươi không?

Văn Tuyết Ngọc sực nghĩ tới hai trận vừa rồi, sau khi Vân Thiên Lý cùng Cao Tùng Tuyền đều bị tử vong, Trác Dật Luân với Túy Đầu Đà cũng không thoát khỏi uổng mạng, y thị rùng mình, dựng ngược tóc

gáy, toàn thân bắt đầu run lên bầy bầy!

Văn Tuyết Ngọc hết dám đấu khẩu với Tư Mã Hào nữa, y thị vội vận khí hành công, nghe ngóng trong mình, chuẩn bị để nếu nhờ chẳng may y thị cũng bị trúng độc thì còn đủ thời gian tìm phương giải cứu.

Ngay giữa khi Văn Tuyết Ngọc đang vận khí xem thử, Tư Mã Hào bỗng lả người, toàn thân mềm nhũn, sau đó tay chân co quắp lại và ngã quay ra đất!

Bành Ngũ tiên sinh trông thế thì giậm chân, thất thanh kêu lớn :

- Độc Cô Trí, người ác độc lắm. Không ngờ người nữ nhân tâm giết chết tất cả những ai đã đến đây phó hội. Rồi người sẽ đền tội với thiên địa!

Bành Ngũ tiên sinh vừa dứt tiếng, Văn Tuyết Ngọc cười lạt nói lớn :

- Chưa chắc, Văn Tuyết Ngọc này là “kim cương bất hoại chi thần” vạn độc bất xâm...

Văn Tuyết Ngọc sờ dĩ đã dám ngạo nghễ lớn tiếng như thế vì y thị đã thử vận công hành khí xét thấy thể nội của y thị chưa hề có triệu chứng vì ngộ độc.

Nhưng, Văn Tuyết Ngọc vừa mới nghe nói tới đó, đột nhiên có tiếng trống kêu “tung” một tiếng!

Lần này tiếng trống kêu rõ hơn lần trước và mọi người cũng đã nghe biết tiếng trống vừa từ phía sau rèm Bạch Hồ điện đường phát ra.

Đột nhiên Văn Tuyết Ngọc nhảy dựng lên một cái, toàn thân của y thị lập tức giá lạnh như huyền băng.

Y thị nhắm mắt, cắn răng đau đớn, dường như vừa bị hàng trăm mũi tên, hàng ngàn ngọn dao, và hàng vạn cây kim đâm xia vào tim.

Văn Tuyết Ngọc oằn oại rên la một hồi, đột nhiên hét to một tiếng, giơ hai tay cào cấu lấy cổ họng gầm gừ.

Chỉ nháy mắt sau đó cuống họng và ngực của Văn Tuyết Ngọc máu chảy ra lênh láng, trông y thị thật thảm thương.

Chứng kiến tận mắt cảnh này, Đông Môn Liễu, Mao Linh Hòa kinh hãi đến thất sắc.

Bành Ngũ tiên sinh thì bỗng cất tiếng thở dài rồi co chỉ búng ra một cái, phóng một đạo chỉ phong vào giữa tâm mạch Văn Tuyết Ngọc giúp y thị sớm thoát khỏi cực hình thê thảm.

Nhưng giữa khi Bành Ngũ tiên sinh chưa kịp búng chỉ phong, đột nhiên lão cảm thấy bả vai mình đau nhói. Lão đã bị kẻ khác đâm trúng một mũi kiếm.

Bành Ngũ tiên sinh giật mình ngoảnh lại, lão thấy kẻ vừa đâm mình là La Đại Cường.

Trên tay La Đại Cường đang cầm thanh “Chu Cầm Giải Độc kiếm” của Bành Bạch Y.

La Đại Cường nhìn Bành Ngũ tiên sinh, giậm chân thở dài nói :

- Bành Ngũ huynh, hôm nay ta bị ma ám rồi, nên đã quên phức thanh “Chu Cầm Giải Độc kiếm” này, nếu không ta đã cứu được ít mạng người rồi!

Bành Ngũ tiên sinh cả mừng, vội chỉ vào thi thể Trác Dật Luân, Túy Đầu Đà, và Tư Mã Hào hối thúc :

- Hãy mau mau...

La Đại Cường vội chận lời, cười lạt nói :

- Người đã chết rồi, giải độc làm chi nữa vô ích!

Bành Ngũ tiên sinh cãi lại :

- Thì cứ chữa thử cho họ xem sao đã. Sinh tử do lòng trời.

Bành Ngũ tiên sinh vừa nói vừa giật ngay lấy thanh Giải Độc kiếm trên tay La Đại Cường, đâm vào thi thể của bọn Trác Dật Luân mỗi người một kiếm.

Khi ấy “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa râu tóc màu lục bỗng dựng ngược cả lên, hai mắt sáng quắc như điện nhìn thẳng về phía sau rèm cất tiếng hỏi lớn :

- Độc Cô bang chủ, Mao mỗ muốn hỏi Bang chủ. Bọn này hiện đã thế chết lập công với Bang chủ, Bang chủ cũng đã hạ trùng độc vào bọn này Bang chủ còn lo gì không chế ngự được? Thế tại sao phi điều chữa tận lương cung đã bỏ đi thỏ rừng còn đó chó đã bị giết chết?

Bang chủ đã không phân rõ được ai bạn ai thù còn hạ thủ giết chót tất cả là sao?

Độc Cô Trí chưa kịp trả lời Hà Chương Thiên đã vội cười gằn lạnh lùng đáp :

- Mao cung phụng...

Nhưng họ Hà chưa kịp nói Bành Ngũ tiên sinh đã đón lời nói với họ Mao :

- Mao Linh Hòa, người bất tất phải hỏi rõ làm gì, ta có thể thay cho Độc Cô Trí.

Mao Linh Hòa như có vẻ không tin, ngạc nhiên hỏi :

- Bành bảo chủ, ông có thể thay mặt Độc Cô bang chủ trả lời câu hỏi của tôi sao?

Bành Ngũ tiên sinh gật đầu đáp :

- Đối với tình thế đặc biệt này, ta đã hoài nghi từ lâu, nhưng mãi tới giờ ta mới dám quả quyết là mình đã biết rõ sự thật.

- Bành bảo chủ hãy giải thích tại sao Độc Cô bang chủ không phân rõ được ai là địch, ai là bạn, lại nỡ nhẫn tâm hạ thủ giết chết cả hai bên cho tôi nghe thử!

- Kể cũng không có gì bí hiểm cả. Với bọn ta, Độc Cô lão ma tự nhiên oán ghét cực độ, lão xem bọn ta như mũi đinh cắm trong mắt cần phải tìm cách nhổ đi mới được nhẹ người...

Mao Linh Hòa cười lạt :

- Đối với bọn ông như thế, nhưng đối với bọn tôi thì không thể như thế được.

Bành Ngũ tiên sinh lắc đầu :

- Sao lại không. Bọn người hiện giờ đối với Độc Cô lão ma kể như vô dụng.

Mao Linh Hòa sừng sốt, ngạc nhiên hỏi :

- Ông nói sao? Nếu như bọn tôi bị hại, hoặc không còn xài được thì có chết đi cũng đáng, nhưng nếu bọn tôi thắng thì sao?

Bành Ngũ tiên sinh cười xòa :

- Giá trị của thắng bại đặc thất đối với Độc Cô Trí cũng không có gì xứng đáng trong này bởi lão ta hiện giờ đã không cần tới bọn người giúp đỡ để tranh đoạt ngôi võ lâm bá chủ nữa.

“Chi Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu nghe nói cảm thấy hoang mang khó hiểu, lão vội giương mi hỏi lớn :

- Bành huynh hãy giải thích nguyên do tại sao cho lão phu nghe thử!

Bành Ngũ tiên sinh thở dài :

- Ai không nghĩ tới danh lợi? Ai không có tráng trí hùng tâm? Nhưng thiên hạ có câu “Vạn sự do mệnh bất do tâm”, gặp lúc xui xẻo, vạn sự thành công tuy Độc Cô Trí có một trí tuệ thông thiên, siêu việt Tôn Võ Tử qua mặt Võ Hương Hầu, lão ta cũng không tài nào có thể đem theo tên hiệu “võ lâm bá chủ” vào quan tài được.

Bành Ngũ tiên sinh vừa dứt lời, Hà Chương Thiên đang đứng hầu bên cạnh Độc Cô Trí sau bức rèm trên châu, hình như bỗng hừ một tiếng!

Trong khi Đông Môn Liễu kinh ngạc hỏi tiếp :

- Không thể đem tên hiệu “võ lâm bá chủ” vào quan tài? Bành huynh định nói gì, lão phu không hiểu?

Bành Ngũ tiên sinh nói :

- Bành mỗ sẽ thuật lại câu chuyện vừa phát hiện được ngày hôm qua cho Đông Môn huynh và Mao Linh ma quân nghe.

Nói xong, Bành Ngũ tiên sinh liền thuật rõ lại vụ Độc Cô Trí đã cố ý giở trò huyền hoặc trong mười hũ mỹ tửu và không may đã bị mình đoán trúng cho bọn Đông Môn Liễu nghe.

“Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa ngạc nhiên hỏi :

- Việc hôm qua có liên quan tới việc hôm nay đâu.

Bành Ngũ tiên sinh đáp :

- Có liên quan chứ sao không. Độc Cô Trí toàn thân bất động nằm liệt trên cỗ xe bốn bánh cả ngày lẫn đêm. Lão ta chuyên dùng trí óc, và bình sinh thường tự phụ tri kế đứng đầu thiên hạ, nhưng một khi tâm cơ của lão ta đã bị người khác đoán rõ, thử hỏi như thế lão ta có tức không?

Mao Linh Hòa gật đầu :

- Phải! Nếu đổi lại địa vị Linh mỗ, Linh mỗ cũng tức.

Bành Ngũ tiên sinh thở dài :

- Tình dục của con người, sắc dục làm hại xương cốt, tức giận làm tổn thương ngũ tạng.

Nhất là một kẻ lòng dạ hẹp hòi như Độc Cô Trí, quanh năm chỉ nằm liệt một chỗ, sinh thú đã mất hết, lại càng khó mà dẫn cơn phẫn nộ khi bị kẻ khác châm chọc đả kích cay nghiệt.

Đông Môn Liễu bắt đầu lĩnh hội, lão chột kêu lên thất thanh :

- Bành huynh! Bành huynh định nói...

Bành Ngũ tiên sinh gật đầu, chậm rãi đáp :

- Lão phu cho rằng Độc Cô lão ma hiện đã bị tức mà chết rồi.

Mao Linh Hòa lắc đầu, la lớn :

- Láo! Láo! Hoang đường không chịu nổi.

Bành Ngũ tiên sinh bằng giọng lạnh lùng, nói mau :

- Ta nói thật! Chắc chắn Độc Cô Trí đã chết! Cũng không phải hoang đường vì ta tin tưởng ta đoán không sai.

Mao Linh Hòa chỉ vào phía trong rèm, to tiếng quát hỏi :

- Ông tự tin cái quái gì, rõ ràng Độc Cô bang chủ đang ngồi chèm chèm trên cỗ xe bốn bánh trong Bạch Hồ điện đường kia kìa!

Bành Ngũ tiên sinh cười lạt :

- Phải! Đúng là lão ta hiện đang ngồi sờ sờ ra đó chứ sao. Vừa rồi lão ta còn ngồi xe xuất hiện trên đỉnh núi, trước khi bọn ta tới đây phó hội nữa kìa.

Mao Linh Hòa vụt hỏi :

- Thế sao ông dám bảo rằng Độc Cô bang chủ đã tức mà chết rồi?

Bành Ngũ tiên sinh đáp :

- Đúng! Ta bảo hẳn chết vì Độc Cô Trí đang ở trước mặt chúng ta chỉ là một Độc Cô Trí giả, còn Độc Cô Trí thật thì hiện giờ hồn du địa phủ rồi! Hừ, trong “Thiên Huyền cốc” có rất nhiều nhân tài thông thạo thuật hóa trang, bộ Mao Linh Hòa người quên rồi sao cái vụ đầu lâu của Bành mỗ hôm trước đã hai lần bị bỏ vào lồng chưng, thay thế món nhắm đó, không là một chứng cứ rõ ràng sao?

Đông Môn Liễu cũng không tin lời Bành Ngũ tiên sinh, vội cau mày hỏi :

- Bành huynh, nếu quả đúng như lời Bành huynh đã đoán thì Độc Cô trí còn bức chư vị đến trước đây mấy hôm để phó hội là sao?

Bành Ngũ tiên sinh mỉm cười nói :

- Đông Môn huynh có hiểu rõ nghĩa câu “Sinh vi điều hùng, tử vi điều quý” không?

Đông Môn Liễu gật đầu đáp :

- Hiểu thì nhiều nhưng câu ấy có gì liên quan với tình trạng hiện giờ?

Bành Ngũ tiên sinh thở dài hỏi :

- Cổ đại đế vương, sau khi đã lên ngôi hoàng đế, có phải thường xem những hãn thế bảo vật với những cung tần mỹ nữ đáng yêu của mình là những vật sau này sẽ được tuần táng theo mình không?

Đông Môn Liễu vừa định gật đầu. Mao Linh Hòa bỗng kêu “á” một tiếng chụp hỏi :

- Có phải Bành bảo chủ muốn nói Độc Cô bang chủ định xem bọn mình là những vật tuần táng của...

Không để cho Mao Linh Hòa nói hết, Bành Ngũ tiên sinh vội cười lạt ngắt lời :

- Một khi lão ta đã tự xem mình như một võ lâm bá chủ thì tự nhiên lão ta phải xem đám cao thủ bọn mình là những vật tuần táng lý tưởng của lão chứ.

Nói đến đây, Bành Ngũ tiên sinh chỉ vào Túy Đầu Đà, Trác Dật Luân, và Tư Mã Hào rồi buồn rầu thở dài :

- Những người này không khác gì những hãn thế chân bảo của lão ta đó.

Xong lão lại chỉ vào Vân Thiên Lý, Cao Tùng Tuyền, và Văn Tuyết Ngọc nói tiếp :

- Còn bọn Vân đường chủ không khác gì đám cung phi vệ thần của lão ma một thứ!

Đông Môn Liễu rùng mình thất thanh hỏi :

- Theo như lời của Bành huynh, thì ở đây không phải là Bạch Hổ điện đường, là nơi dùng để luận võ tranh hùng mà là một ngôi mộ to tướng?

Bành Ngũ tiên sinh đáp :

- Đúng! Khi lão phu tới đây, lão phu đã hồ nghi địa thế đặc vị ở đây, rồi bây giờ lão phu lại càng tin chắc đây chỉ là một ngôi vĩ đại mà Độc Cô Trí đã phí tận tâm cơ tạo dựng từ lâu.

Hiện giờ chúng ta tuy chưa đến nỗi chết nhưng lối ra đã bị bế tắc, thì kể như chúng ta là những người bị chôn sống.

Vừa rồi Mao Linh Hòa chưa chịu tin, nhưng hiện giờ lão đã công nhận lời của Bành Ngũ tiên sinh phân tích rất có lý, nên lão vội hỏi :

- Bành bảo chủ có thể chứng minh sự thật trong vụ này không?

Bành Ngũ tiên sinh nói :

- Nếu như Mao ma quân muốn biết tốt hơn ma quân nên hỏi rõ người đã được Độc Cô lão ma ủy thác, trước khi lão ta tắt thở là biết liền.

Mao Linh Hòa hỏi :

- Ai là kẻ đã được Độc Cô bang chủ ủy thác trước giờ chết chứ?

Bành Ngũ tiên sinh chưa kịp trả lời, Hà Chương Thiên đang đứng phía sau rèm đã vội lên tiếng :

- Đương nhiên là ta! Còn ai vào đấy nữa?

Hà Chương Thiên vừa dứt lời, tấm rèm đang ngăn cách Bạch Hồ điện đường bỗng tự động từ từ kéo lên cao.

Cảnh tượng phía sau rèm vẫn y nguyên như cũ và Độc Cô Trí vẫn còn ngồi yên trên cỗ xe bốn bánh bên cạnh tám nàng cung trang mỹ nữ vẫn đang đứng hầu.

Mao Linh Hòa thấy thế, vội nhướng mày hỏi :

- Hà đường chủ đã tự mệnh là “thác cô đại thần” của Độc Cô bang chủ vậy hãy cho biết những lời xét đoán của Bành bảo chủ có đúng không?

Hà Chương Thiên nhìn Bành Ngũ tiên sinh với vẻ mặt đầy khâm phục, gật đầu cười đáp :

- Quả Bành đại hiệp nói không sai chút nào cả! Tâm tư của Bành đại hiệp hết sức sáng suốt, trí óc linh mẫn. Nhưng rất tiếc là hiện giờ khi đã vào tới trong này rồi, một kẻ tài hoa khoáng thế cũng phải biến thành một phế vật đáng thương, và không khác gì một kẻ sắp bị chôn vùi dưới mộ huyết.

Đông Môn Liễu chợt hỏi :

- Thi hài của Độc Cô Trí bây giờ ở đâu?

Hà Chương Thiên cười khẩy, đáp :

- Được rồi, ta sẽ cho phép các ông chiêm ngưỡng thi thể của Độc Cô bang chủ.

Dứt lời, Hà Chương Thiên khẽ giậm gót, bỗng có tiếng lách cách vang lên. Sau đó tại phía tả Bạch Hồ điện đường đột nhiên để lộ ra một tấm vách bằng thủy tinh.

Sau tấm vách tường thủy tinh là một cung thất hoa lệ không thua gì chỗ ở của một bậc đế vương và thi thể của Độc Cô Trí đang nằm trên chiếc long sà.

Độc Cô Trí hiện đã chết, nhưng độc kế của lão thì vẫn còn tồn tại trong “Lục Tàn bang”.

Đông Môn Liễu không giấu được vẻ ngạc nhiên xúc động, lão bật hỏi Hà Chương Thiên :

- Hà đường chủ, việc này thật quái lạ. Độc Cô Trí là kẻ hay đa nghi, đối với ai hấn ta cũng không dám tin nhưng tại sao hấn lại dám tin một mình Hà đường chủ?

Hà Chương Thiên cao hứng, vụt cười lên ha hả. Kế đó y vừa định trả lời, chợt Bành Ngũ tiên sinh cất

tiếng nói trước :

- Chuyện đó có gì khó hiểu đâu Đông Môn cung phụng. Độc Cô Trí đã hết cách an bài mọi sự sau khi nhắm mắt, tất nhiên lão ta phải tìm sẵn một kẻ tâm phúc để hoàn thành hộ tâm nguyện của lão ta chứ.

Thấy Đông Môn Liễu gật đầu, Bành Ngũ tiên sinh lại nói tiếp :

- Lão phu cũng chắc chắn trước khi nhắm mắt, Độc Cô Trí đã bằng lòng trọng thưởng cho vị cô thác đại thần của lão ta nữa kìa. Có đúng như thế không Hà đường chủ?

Hà Chương Thiên ngạo nghễ cười nói :

- Bành Ngũ tiên sinh thông minh thật. Vậy luôn tiện tiên sinh hãy đoán giùm luôn những trọng lợi mà Độc Cô bang chủ trước khi chết đã hứa hẹn với Hà mỗ đi!

La Đại Cường bỗng cười lạt ngắt lời :

- Khỏi cần Bành lão huynh đoán ta cũng thừa hiểu là nhất định người sẽ được thừa kế lão ta những kết tinh tâm huyết của lão như “Thiên Huyền”, “Thiên Kỳ” lưỡng cốc.

Hà Chương Thiên cười ha hả :

- Bọn người đều thông minh cả, nhưng rất tiếc các người vẫn không sao bằng trí kế của Độc Cô bang chủ.

Nói đến đây, Hà Chương Thiên nhìn kẻ bù nhìn đang hóa trang thành Độc Cô Trí ngồi trên xe, quát bảo :

- Tống Minh Khuê, sao người không đứng dậy, nhường chỗ cho ta ngồi?

Tống Minh Khuê nghe nói vội vàng đứng dậy, Hà Chương Thiên lại quát :

- Ta không thích ngồi trên cỗ xe bốn bánh này, người hãy đem chiếc long kỷ ra đây cho ta!

Tống Minh Khuê dạ to một tiếng, lập tức đẩy ra một chiếc long kỷ. Hà Chương Thiên ngắt ngưỡng bước tới ngồi lên bảo tọa.

Trông thấy bộ gió nghênh ngang tự đắc khó thương của Hà Chương Thiên, Mao Linh Hòa chường mắt quát lớn :

- Hà Chương Thiên...

Nhưng Mao Linh Hòa vừa mới nói thế, Hà Chương Thiên liền nổi giận quát lại :

- Mao Linh Hòa, bộ ngươi muốn chết sớm sao? Ngươi nên hiểu rằng ngươi chỉ là tên Cung phụng của Độc Cô bang chủ, chớ đâu phải Cung phụng của ta. Bây giờ ta cấm ngươi không được kêu ta là Hà Chưởng Thiên nữa, cũng không được kêu ta là Hà đường chủ nữa, ngươi phải kêu ta là Hà Bang chủ.

Mao Linh Hòa hầm hầm tức giận, to tiếng quát :

- Ngươi là hạng gì dám bảo ta kêu ngươi là Bang chủ?

Mao Linh Hòa vừa quát hỏi vừa lắc đầu, bộ tóc màu lục của lão bỗng dưng đứt hết và biến thành một đám lục sắc trâm quang, bay thẳng về phía Hà Chưởng Thiên.

Tuy đã biết trước môn “Tu La Lục Phát” của họ Mao có một uy lực cực kỳ lợi hại nhưng Hà Chưởng Thiên vẫn thản nhiên coi không ra gì, hãnh cười lạt nói :

- Mao Linh Hòa, “Tu La Lục Phát” của ngươi bình nhật còn có thể dọa nổi ta, nhưng hôm nay đã mất hết hiệu lực rồi, người đừng thi triển làm gì chỉ khiến ngươi chết nhanh hơn mà thôi.

Hà Chưởng Thiên vừa nói chân vừa khẽ đạp vào cái nút bấm ở dưới trường án một cái.

Lập tức trên nóc Bạch Hồ Điện rơi xuống một tấm rèm bằng thủy tinh vừa vạn che ngay lấy chiếc trường án trước mặt Hà Chưởng Thiên và trăm ngàn mũi lục sắc kim trâm bị chặn đứng ngay trước tấm rèm bằng thủy tinh ấy, rơi hết xuống mặt đất.

Tiếp theo Hà Chưởng Thiên lại khẽ giậm chân cái nữa. Một tiếng kêu “tung” bỗng nổi lên.

Đó là tiếng trống thối hồn uy lực vô luân!

Tuy Mao Linh Hòa mặc dù vẫn vận hành công sẵn và cảm thấy trong người không có chút dị trạng nhưng sau khi lão vừa nghe xong tiếng trống thứ độc trùng đang tiềm tàng trong người lão lập tức nổi dậy công phá mãnh liệt.

Đông Môn Liễu chợt trông Mao Linh Hòa rống to một tiếng thê thảm ngã quay ra mặt đất, hai tay cào cấu lấy ngực và bụng, biết Mao Linh Hòa đã sắp chết tới nơi lão vội búng một luồng chỉ lực kết liễu giùm tính mạng cho Lục Phát Ma Quân Mao Linh Hòa.

Hà Chưởng Thiên cười gằn kêu to :

- Đông Môn Liễu ngươi bất tất phải nhân từ làm gì, lát nữa sẽ đến lượt ngươi phải làm oan hồn oán quỷ rồi đó.

Đông Môn Liễu cười lạt một tiếng :

- Hà Chưởng Thiên, ngươi chớ có diệu võ dương oai, ta đâu cần chờ ngươi động thủ giết chết ta.

Vừa dứt lời, Đông Môn Liễu giơ chỉ ngay vào giữa ngực lão.

Những lão vừa mới giơ tay, một luồng kinh phong vèo bay tới, điểm trúng vào cổ tay lão, khiến cánh tay lão tê liệt không sao nhấc lên nổi.

Đông Môn Liễu ngoảnh đầu nhìn lại và nhận ra kẻ vừa điểm trúng mạch mình chính là Kim Tiền Túy Ông La Đại Cường, lão liền cười lạt hỏi :

- La lão nhi, tại sao ngươi lại ngăn cản ta tự vẫn? Ta không may đã bị lọt vào tay Độc Cô Trí, và sắp sửa biến thành kẻ bồi táng của hắn ta, tốt hơn ngươi nên để ta được chết một cách thống khoái.

Hà Chương Thiên ngồi chễm chệ ở phía sau tấm màn bằng thủy tinh, nghe nói, cất tiếng cười vang lên :

- Đông Môn Liễu là kẻ phi thường, đáng mặt là kẻ tuấn kiệt, tốt hơn nên để lão ta được chết một cách thống khoái. Hà mỗ không nỡ hạ độc thủ lão ta đâu.

Bành Ngũ tiên sinh lắc đầu cười nói :

- Hà Chương Thiên, ngươi có bản lĩnh gì cứ việc đem hết ra đây. Con kiến còn muốn sống, huống chi là con người. Tuy bọn này tuổi tác cũng không ít, nhưng vẫn còn muốn sống thêm năm mươi năm nữa.

Hà Chương Thiên ngạc nhiên :

- Sao? Ngươi không muốn chết sao? Bộ ngươi không thấy những kẻ đã bị chết trước ngươi sao?

Bành Ngũ tiên sinh cười đáp :

- Chưa chắc!

Hà Chương Thiên không hiểu hỏi :

- Tại sao thế?

Bành Ngũ tiên sinh cười đáp :

- Họa đem phước thiện, thiên cổ nhất lệ, thí dụ như tiếng trống truy hồn của Độc Cô Trí coi có thể sát hại được những kẻ gian tà như bọn ngươi, còn đối với “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu chưa chắc sẽ hiệu nghiệm.

Hà Chương Thiên cười lạt :

- Tại sao lại không hiệu nghiệm? Đông Môn Liễu cũng như mọi người, đã bị trúng phải môn “Kim Thú Trùng Độc” của Độc Cô Trí, tiền nhiệm Bang chủ của bốn bang rồi kia mà.

Bành Ngũ tiên sinh mắt xạ thần quang, cười đáp :

- Tuy tất cả đều bị trúng độc một lượt, nhưng trong đấy có điểm khác nhau. Bọn “Hải Ngoại tam ma” là những hung tà, tội đáng muốn chết, còn Đông Môn Vũ Sĩ vì tiền đồ của ái nữ, cam lòng xả thân tự dâng mình vào miệng cọp, lão tất nhiên sẽ được đấng tối cao phù hộ không bao giờ chết cả.

Hà Chưởng Thiên cười khanh khách :

- Bộ người đang nằm mê đó sao, làm gì có hai chữ “phù hộ”? Ta không đời nào tin trong đấng tối cao có sự linh ứng ban xuống cho loài người.

Bành Ngũ tiên sinh cười ha hả :

- Nếu không chịu tin, người hãy thử xem!

Nói đến đây, Bành Ngũ tiên sinh bỗng nhìn Đông Môn Liễu, cười nói :

- Đông Môn huynh hãy trấn định tâm thần, tiểu đệ xin bảo đảm hôm nay Đông Môn huynh không hề hấn gì cả.

Đã sớm xem sự sống chết như chơi, nên Đông Môn Liễu nghe nói liền gật đầu ung dung mỉm cười.

Khi ấy, Hà Chưởng Thiên không phục lời nói của La Đại Cường, nên y vội khẽ đạp chân vào cái nút bấm một cái, tiếng trống truy hồn lại bắt đầu trở lên một tiếng “tung”.

Nhưng kỳ lạ thay, Đông Môn Liễu chỉ trừ mặt hơi biến sắc, ngoài ra lão không có dị trạng gì cả.

Bành Ngũ tiên sinh thích trí, nhìn Hà Chưởng Thiên đang ngồi sau tấm rèm bằng thủy tinh, cất tiếng hỏi to :

- Hà Chưởng Thiên, sự xét đoán của ta ra sao? Tiếng trống truy hồn của nhà người có còn hiệu nghiệm đối với Đông Môn Liễu nữa không?

Hà Chưởng Thiên vẫn chưa chịu phục, lại phát thêm hai tiếng truy hồn nghe “tung tung”!

Đông Môn Liễu vẫn thân nhàn khí định, ngồi vững như núi Thái Sơn, lần này mặt lão không hề biến sắc.

Bành Ngũ tiên sinh thở dài :

- Hà Chưởng Thiên, người còn nhớ lời cảm khái vừa rồi của Lục Phát Ma Quân Mao Linh Hòa không? Phi điều chưa hết, cung tốt đã bị cất đi, thổ rùng còn đó, nhưng chó săn đã bị làm thịt. Độc Cô Trí nay đã chết rồi, tại sao người vẫn cam tâm làm cung và chó săn cho kẻ khác?

Hà Chương Thiên quát to :

- Người biết gì? Bây giờ ta đâu còn làm việc cho Độc Cô Trí nữa, ta chỉ làm việc cho ta, bởi ta đã là Bang chủ, chủ của Lục Tàn bang rồi kia mà.

Chợt Bành Ngũ tiên sinh đưa mắt nhìn Hà Chương Thiên rồi lắc đầu đầy ý thương hại, cất tiếng thở dài.

Hà Chương Thiên cười lạt hỏi :

- Tại sao người lắc đầu thở dài như thế?

Bành Ngũ tiên sinh cười đáp :

- Ta rất tiếc cho người cũng là một nhân vật hữu danh trong “Vũ Trụ lục tàn”, người rất chịu khó phấn đấu, với thân hình tàn tật, người đã luyện thành tuyệt nghệ, vang danh thiên hạ, nhưng một khi người đã bị u mê bởi hai chữ danh lợi, khiến người trở thành ngu si hơn heo chó.

Hà Chương Thiên giận sôi sùng sục :

- Bành lão ngũ không được nói bậy, ta hỏi người ta ngu xuẩn ở điểm nào mới được!

Bành Ngũ tiên sinh thở dài :

- Tại người không nghĩ xa một chút. Một kẻ điên khùng cái thế, có một tâm địa hẹp hòi như Độc Cô Trí, ngay cả khi chết rồi mà lão ta còn muốn kéo theo một đám người chết chung với lão, đời nào lão ta có thể để cho kẻ khác tọa hưởng kỳ thành cơ nghiệp vĩ đại và chức Bang chủ Lục Tàn bang của lão ta.

Nghe xong mấy lời của Bành Ngũ tiên sinh, Hà Chương Thiên nín lặng ngẫm nghĩ giây lát xong cười ngất rồi nói :

- Lời của Bành đại hiệp tuy cũng hơi có lý, nhưng có chứng cứ gì để chứng minh sự thật không? Độc Cô Trí là một kẻ cô độc, không con không cháu, nếu lão ta không để lại cơ nghiệp vĩ đại này cho ta còn để cho ai?

Bành Ngũ tiên sinh cười đáp :

- Sự tính của người hoàn toàn sai bét! Độc Cô Trí nếu có con, lão ta sẽ truyền lại cho con, không con thì truyền lại cho cháu và một khi lão ta không con không cháu, lão ta không đời nào đem cơ nghiệp mồ hôi nước mắt của mình truyền lại cho người dưng không máu mủ ruột thịt.

Hà Chương Thiên hỏi :

- Nếu lão ta không truyền cho người dưng lão ta sẽ xử trí bằng cách nào?

Đôi mắt của Bành Ngũ tỏa ra hai luồng nhân quang linh mãnh vội đáp :

- Căn cứ theo tâm tính và độ lượng của Độc Cô Trí, ta dám quả quyết rằng lão ta sẽ tự phá hủy cơ nghiệp vĩ đại của lão ta sau khi chết rồi!

Hà Chương Thiên bất ngờ nghe nói thế thì sợ hãi xanh mặt :

- Bành đại hiệp quả quyết rằng lão ta... có...

Hà Chương Thiên chưa nói hết lời, đột nhiên có nhiều tiếng nổ âm âm long trời lở đất vang lên khiến tòa Bạch Hồ điện đường lung lay muốn sụp đổ.

Hà Chương Thiên biến sắc, Bành Ngũ tiên sinh đã vội khoát tay cười bảo :

- Người khỏi cần hoảng sợ, sự tính toán của Độc Cô Trí đâu phải tầm thường là việc con nít. Bạch Hồ điện đường là nơi an giấc vạn thế thiên thu của lão ta lẽ nào có thể bị phá hủy nổi. Trong này nhất định kiên cố dị thường, không hề gì cả nhưng “Thiên Huyền” “Thiên Kỳ” lưỡng cốc với tất cả những cơ quan máy móc dinh cơ tráng lệ sợ mới biến thành tro tàn cả.

Khi ấy những tiếng rung chuyển âm âm vẫn chưa ngớt. Hà Chương Thiên tức giận càn hông, máu sôi sùng sục, buột miệng chửi lớn :

- Độc Cô lão tặc...

Bành Ngũ tiên sinh bỗng cười nói :

- Đúng rồi, người muốn chửi lão ta, nên rửa mau mau cho sưng miệng đi nếu không lát nữa sợ người muốn rửa cũng không mở mồm rửa được nữa đấy.

Hà Chương Thiên ngạc nhiên hỏi :

- Bành lão ông nói sao? Hà Chương Thiên này chỉ bị tàn khuyết hai tay mà thôi, miệng lưỡi của ta vẫn còn nguyên cơ mà?

Bành Ngũ tiên sinh cười giọng châm biếm :

- Theo ta nghĩ Độc Cô Trí không đời nào tha riêng một mình người, nhất định là người cũng đã bị trúng độc của lão ta rồi!

Hà Chương Thiên lắc đầu :

- Phen này ông đã đoán lầm rồi, trước và sau ta vẫn được sự ủy thác của Độc Cô Trí, ta đã xem xét cẩn thận trong người ta rồi, ta chưa hề bị trúng độc nào cả.

Bành Ngũ tiên sinh cười nói :

- Nhất định là như thế rồi, nếu như người biết trước được người bị trúng độc, đời nào người chịu tận tụy sống chết giúp ích cho lão ta?

Hà Chương Thiên la lên :

- Thế tại sao vừa rồi ông bảo ta đã bị trúng độc?

Bành Ngũ tiên sinh nhếch miệng cười :

- Ta nghĩ rằng Độc Cô Trí thông minh tuyệt đỉnh, cơ trí thâm trầm, lão ta không đời nào hạ độc người trước khi lão ta còn sống, lão ta phải chờ sau khi chết rồi mới hạ độc người.

Lão ta không đời nào hạ độc người giữa khi đang đề cao cảnh giác, lão ta đã hạ độc người giữa lúc người đang đắc trí tự mãn, quên hẳn đề phòng, mới hạ thủ một cách dễ dàng.

Hà Chương Thiên khẽ quát :

- Người chỉ được nói bậy thôi!

Bành Ngũ tiên sinh cười :

- Ta nói đúng đấy! Sau khi suy nghĩ một cách kỹ càng, ta còn đoán biết được Độc Cô Trí đã hạ độc người ở nơi nào nữa kìa!

Hà Chương Thiên không tin :

- Người thử nói rõ cho ta nghe.

Bành Ngũ tiên sinh nói lớn :

- Độc Cô Trí đã hạ độc người khi người quát bảo cái tên Độc Cô Trí giả để người ngồi làm Bang chủ ngay trên chiếc long kỷ. Ngoài ra những cái nút bấm người đã đạp qua cũng đều có bôi sẵn thuốc độc.

Nghe Bành Ngũ tiên sinh trả lời một cách hợp tình hợp lý Hà Chương Thiên mới biến sắc hãi kinh lật đật hành công xem xét tình hình thể nội ra sao.

Không ngờ vừa mới xem xét thử Hà Chương Thiên đã phát giác ra mình quả nhiên đã trúng phải kỳ độc khác người, không sống quá khoảng thời gian uống xong ly trà nóng.

Xét đoán nét mặt thay đổi bất ngờ của Hà Chương Thiên, Đông Môn Liễu mới biết rõ sự xét đoán của Bành Ngũ tiên sinh là trúng, trong lòng hết sức bái phục, cất tiếng khen ngợi :

- Bành Ngũ huynh quả thật thần cơ diệu toán, Đông Môn Liễu này bái phục tài trí của Bành lão huynh rồi đấy!

Bành Ngũ tiên sinh cười nói :

- Đông Môn huynh hãy thông thả một chút, tôi còn hai điều này muốn nói ra.

Đông Môn Liễu hỏi :

- Bành Ngũ huynh còn điều gì nữa?

Bành Ngũ tiên sinh cười đáp :

- Đông Môn huynh có cảm thấy sự việc hôm nay hình như còn có người nữa đang bí mật đang rình rập tại đây không?

Đông Môn Liễu cau mày đáp :

- Lúc đầu tôi cũng đã từng nghĩ như thế, nhưng về sau lại cho rằng không đúng.

Bành Ngũ tiên sinh ngạc nhiên hỏi :

- Có gì không đúng?

Đông Môn Liễu đáp :

- Nếu như còn có người khác, người ấy nhất định phải đứng về phía Bành Ngũ huynh mới phải, nếu thế thì tại sao Thiên Sơn Sư, Trác lão đệ cùng với Tư Mã lão đệ lại có thể bị chết thảm thiết như vậy?

Bành Ngũ tiên sinh lắc đầu cười nói :

- Người đã chết rồi, chúng ta không nên nhắc tới họ làm gì nữa. Bây giờ hãy nói tới Đông Môn huynh hay hơn!

Đông Môn Liễu ngạc nhiên :

- Nói Đông Môn Liễu này?

Ngay khi đó Hà Chương Thiên đang ngồi trên long kỷ mặt mày bắt đầu xám xanh, toàn thân run rẩy. Đông Môn Liễu liếc nhìn Hà Chương Thiên xong tiếp tục hỏi Bành Ngũ tiên sinh một cách thản nhiên :

- Bành Ngũ huynh định nói gì về tôi?

Bành Ngũ tiên sinh cười đáp :

- Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa, Văn Tuyết Ngọc, và Vân Thiên Lý đều vừa nghe thấy tiếng trống lập tức bị chết tươi ngay, không ai thoát khỏi, nhưng Đông Môn huynh vẫn không hề hấn gì là tại sao!

Đông Môn Liễu cười lạt :

- Chính tôi cũng đang nghi ngờ tại sao Độc Cô Trí chỉ thương hại riêng có một mình tôi nữa đây.

Bành Ngũ tiên sinh lắc đầu mỉm cười :

- Độc Cô Trí là một nhân vật tàn nhẫn độc ác, chỉ xem cách lão ta đối phó với Hà Chương Thiên và Vân Thiên Lý, hai kẻ tay chân của lão, cũng thừa biết tâm địa của lão ra sao rồi. Lão ta làm gì có tình với nghĩa, đời nào lão ta lại tha chết cho Đông Môn huynh?

Đông Môn Liễu hoang mang cau mày suy nghĩ...

Bành Ngũ tiên sinh nói tiếp :

- Độ kiếp tiêu tai phải nhờ tới lòng trời và sức người, thiếu một thứ cũng không xong.

Tiểu đệ cho rằng hôm nay Đông Môn huynh được tai qua nạn khỏi, tất phải có người bí mật giúp đỡ giải trừ hộ môn trùng độc đang tiềm tàng trong người lão huynh.

Đông Môn Liễu thở dài :

- Sự nhật xét của Bành Ngũ huynh tuy rất hợp lý, nhưng không hiểu vị ân nhân nào có đủ bản lĩnh giải trừ nỗi thứ trùng độc của Độc Cô Trí đang tiềm tàng trong người tôi?

Bành Ngũ tiên sinh hỏi :

- Ngoài Độc Cô Trí ra còn ai có thể giải trừ nỗi môn trùng độc độc môn của lão ta?

Đông Môn Liễu nghe nói lại càng hoang mang khó hiểu. Thứ nhất, vì Độc Cô Trí đã chết rồi. Thứ hai, căn cứ theo sự suy luận của Bành Ngũ tiên sinh, Độc Cô Trí không bao giờ thương hại kẻ khác nếu quả thật chính Độc Cô Trí đã giải độc trùng giùm thì chuyện thật vô cùng mâu thuẫn.

Trông thấy vẻ mặt ngờ ngác của Đông Môn Liễu, Bành Ngũ tiên sinh lại mỉm cười nói tiếp :

- Đương thế vô lâm, y đạo giỏi nhất không ngoài “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp lão huynh.

Diệp lão huynh đã từng ở trong Thiên Huyền cốc chữa bệnh cho Độc Cô Trí khá lâu, nếu như Diệp lão huynh mà có tâm ý, tìm cách thám dò tính chất môn kỳ độc của Độc Cô Trí, chịu khó bào chế ra thứ thuốc giải độc, cũng không thể không được.

La Đại Cuồng bỗng mỉm cười nói xen vào :

- Bành Ngũ huynh suy nghĩ rất đúng, Diệp lão huynh rất có thể làm được như thế, nhưng Bạch Hồ điện đường được kiến tạo dưới lòng núi, người ngoài đâu dễ gì lọt vào trong này được. Không lẽ...

Nói đến đây cả ba đều chợt tỉnh ngộ, đưa mắt nhìn cả vào Độc Cô Trí giả đang đứng bên cạnh Hà Chương Thiên.

Tống Minh Khuê, kẻ đã hóa trang thành Độc Cô Trí giả bỗng dưng giơ tay lên mặt gỡ hết những vật hóa trang, đồng thời ha hả cười lớn :

- Bành Ngũ huynh suy đoán tài tình lắm, đừng nói chi Độc Cô Trí đã bị huynh chọc chết, ngay đến tiêu đệ đây thiếu chút nữa cũng bị Bành huynh dọa chết rồi.

Nói xong, Tống Minh Khuê đã biến thành “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ.

La Đại Cuồng cười xòa :

- Diệp huynh không tới “Đông Hải Quang Phục đảo” sao?

Diệp Thiên Sĩ lắc đầu :

- Tiêu diệt Lục Tàn bang chỉ là việc nhỏ, cần gì phải làm kinh động tới Quang Phục đảo Chủ? Tiêu đệ bất quá đã bày vẽ ra vụ này để đánh lừa đối phương, thừa cơ tiềm phục xung quanh Thiên Huyền cốc để phối luyện môn thuốc đặc biệt giải trừ môn trùng độc của Độc Cô Trí.

Bành Ngũ tiên sinh cười đáp :

- Diệp huynh đã chế luyện được môn thuốc giải thuốc độc của Độc Cô Trí, lại còn có thể bí mật tiêu giải giùm kỳ độc cho Đông Môn huynh, tất nhiên Diệp huynh cũng đã nghĩ tới tình thế hôm nay không lẽ Diệp huynh nở khoanh tay đứng nhìn Túy đại sư, Trác Dật Luân cùng với Tư Mã Hào bị chết một cách oan uổng như thế này sao?

Diệp Thiên Sĩ cười ha hả, nói :

- Bành Ngũ huynh cứ yên tâm, không việc gì phải lo ngại cả!

Nói đến đây, Diệp Thiên Sĩ bỗng khẽ giơ tay, trong tay áo lão lập tức bay ra ba ngân quang sáng lòa xạ thẳng về phía Túy Đầu Đà, Trác Dật Luân, và Tư Mã Hào.

Lập tức ba cái xác chết không khác gì ngủ mới tỉnh, đều ngồi nhồm cả dậy.

Bành Ngũ tiên sinh vui mừng hỏi Diệp Thiên Sĩ :

- Người xưa có câu một tấm ván không đóng nổi chiếc thuyền, thế không hiểu vị đồng bọn của Diệp huynh là ai?

Diệp Thiên Sĩ nheo mắt cười nói :

- Sao Bành Ngũ huynh không trở tài thần thông đoán luôn thử xem?

Bành Ngũ tiên sinh đáp :

- Kể ra cũng không lấy gì làm khó, đồng bọn của Diệp huynh không ai ngoài Bàn Nhược am chủ, Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân, Đông Môn Phương ba vị cô nương.

- Bành Ngũ huynh tài quá đi mất. Bái phục, bái phục!

Bành Ngũ tiên sinh trông thấy ái đồ và lão hữu của mình đều vô sự, mục đích giáng ma vệ đạo đã hoàn thành, trong lòng vô cùng cao hứng tiếp tục cười nói :

- Lão phu không những đã đoán đúng mà biết được bọn Hạ Hầu Quyên ba vị cô nương hiện đang đứng trong đám tám nàng cung nữ nữa kia. Chỉ kẹt cái là không biết Bàn Nhược am chủ hiện đang ở đâu thôi.

Diệp Thiên Sĩ khẽ khoát tay ra hiệu, Hạ Hầu Quyên, Đông Môn Phương, La Hương Vân đều tháo bỏ vật hóa trang bước ra yết kiến các vị sư tôn.

Diệp Thiên Sĩ cười nói :

- Quả thật hết sức may mắn, động huyết bí mật của Bàn Nhược am chủ định dùng làm nơi bế quan luyện công đúng là chỗ luyện thuốc của lão phu. Sau khi đôi bên gặp nhau, bàn tính với nhau xong và từ trên cao ngó xuống, bọn này đã phát hiện được hai việc lạ.

Bành Ngũ tiên sinh vội đón lời hỏi :

- Trong hai việc ấy nhất định có vụ phát hiện Thiên Huyền cốc có biến cố bất ngờ?

Diệp Thiên Sĩ gật đầu :

- Đúng, còn việc thứ hai trông thấy tung tích của ba vị hiền diệt nữ!

Trác Dật Luân chột hỏi Hạ Hầu Quyên :

- Quyên muội, Quyên muội với Đông Môn cô nương và La cô nương đã định đi đặt một thứ vũ khí bí mật cơ mà?

Hạ Hầu Quyên nhoẻn miệng cười đáp :

- Vâng! Bọn này đi đặt một cái trống lớn, chuẩn bị khi hai bên đối trận, vạn nhất bên mình lâm nguy sẽ lập tức khua trống lên khiến độc lực trong người Hải Ngoại tam ma bộc phát, để bọn mình được thắng trận một cách dễ dàng.

Bành Ngũ tiên sinh gật đầu ra điều khen ngợi câu trả lời của Hạ Hầu Quyên, đồng thời mỉm cười nhìn Diệp Thiên Sĩ :

- Thỉnh Diệp huynh hãy kể tiếp!

Diệp Thiên Sĩ liền nói :

- Sau khi phát hiện hai việc trên, bọn này liền chia nhau hành sự. Tiểu đệ vì đã ở lâu trong Thiên Huyền cốc, thông thuộc hết các đường lối, nên lãnh nhiệm vụ xuống dưới cốc thám thính và biết rõ được Độc Cô Trí đã bị Bành Ngũ huynh chọc tức mạng vong, nhưng trước khi tắt thở, lão ta còn bày sẵn kế độc định chôn sống hết tất cả quần hào bất luận chính tà làm vật tuấn táng cho lão.

Quần hiệp nghe nói đều rùng mình kinh sợ mặc dù là chuyện đã qua.

Diệp Thiên Sĩ lại mỉm cười nói tiếp :

- Còn Bàn Nhược am chủ kêu ba vị hiền điệt nữ tìm cách hóa trang lẫn lộn vào Bạch Hồ điện đường, giữ lại một nửa và phá hoại một nửa kế độc của Độc Cô Trí đã bày sẵn.

Đông Môn Liễu chột thở dài lên tiếng :

- Độc Cô Trí quả thật độc ác, bây giờ sức nhớ tới chuyện đã qua bị hấn lợi dụng trùng độc để sai khiến bọn này thật không khác gì một cơn ác mộng.

Đông Môn Phương bây giờ mới vội chạy đến ôm chầm lấy cha an ủi.

Diệp Thiên Sĩ cười nói :

- Độc Cô Trí tuy tội ác nan dung, nhưng lão ta cứng cổ to. Chính nhờ tay lão ta mới khiến Lục Tàn bang phúc chốc biến thành tro bụi khói tiêu mây tán. Toàn thể bọn Hải Ngoại tam ma cũng bị chung một kiếp số. Bọn Trác Dật Luân, Hạ Hầu Quyên ba cặp anh hùng nữ giờ nghiệp đã đạt thành, từ nay trở đi, trong võ lâm chính nghĩa đại thịnh, hung tà biệt tích may ra có thể thanh bình được một thời gian lâu dài.

Bành Ngũ tiên sinh hỏi :

- Diệp huynh nói cả nửa ngày vẫn chưa cho tiểu đệ biết rõ Phật tung của Bàn Nhược am chủ hiện giờ ở đâu?

Diệp Thiên Sĩ mỉm cười :

- Am chủ vì lo sợ nơi cửa ra duy nhất của Bạch Hồ điện đường nhờ xảy ra biến động bất ngờ toàn thể bọn mình sẽ bị chôn sống tại đây nên người hiện đang cẩn thận phòng vệ...

Diệp Thiên Sĩ chưa nói hết lời đột nhiên giọng nói của Bàn Nhược am chủ từ ngoài truyền vào một cách hấp tấp :

- Diệp thí chủ, bản ni vừa phát hiện Độc Cô Trí còn bố trí thêm một sát thủ sau cùng không ai ngờ tới. Chư vị hãy mau mau thoái lui nếu không sẽ không còn kịp nữa đấy!

Diệp Thiên Sĩ nghe nói vội vàng ấn vào đầu nút bấm phía sau điện hiện ra một động huyết sâu thăm thẳm và tối đen như mực.

Giữa khi quần hiệp vừa bước vào trong động, phía ngoài Bạch Hồ điện đường bỗng bắt đầu rung chuyển âm ầm khiến tòa điện đường thỉnh không động đậy.

Hai vị cao nhân công lực đứng đầu là La Đại Cuồng với Đông Môn Liễu, kẻ đi trước dẫn đường người đi sau đoạn hậu, bảo hộ đám quần hiệp. Tất cả đều thi triển khinh công, chạy bán sống bán chết ra ngoài động huyết.

Bỗng nơi xuất khẩu sáng chói, vừa ngay tầm mắt họ, mấy tiếng nổ to như trời long núi lở vang lên, cát đá từ trên cao rơi xuống như mưa rào.

Mộ huyết điện đường của Độc Cô Trí tuy chưa sập hết, nhưng đã bị chôn kín bởi những tảng đá to tướng. Cũng may chất nổ đã được chôn xung quanh điện đường, nên con đường hầm chỉ bị đổ sập có một góc, nên vẫn còn lối đi.

Quần hiệp tuy đã chạy thật nhanh, nhưng cũng không tránh khỏi những đám mưa đá từ trên cao trút xuống đầu họ.

May mắn họ đều là những cao thủ tuyệt vời cả nên tuy hết sức khó khăn họ vẫn chui được ra tới phía ngoài. Lúc đó phía ngoài còn có sự giúp tận lực của Hối đại sư, Bàn Bạch Y, nên tất cả đều được thoát hiểm, bình yên ra khỏi cốc.

Diệp Thiên Sĩ thở dài một tiếng, lắc đầu nói :

- Độc Cô Trí quả đáng sợ, bọn mình thật không khác gì mối từ trong mộ huyết chui ra.

Trác Dật Luân mặt mày nhem nhuốc mỉm cười nói :

- Từ trong mộ huyết chui ra cũng được! Chúng ta cũng có chết qua một lần rồi vậy từ nay về sau nên quên mình dạng mà phù trợ chính nghĩa, tế thế cứu dân, sống cách xứng đáng với trời đất, đem lại thanh bình thịnh khí cho võ lâm giang hồ.

Trác Dật Luân nói xong quay nhìn Hạ Hầu Quyên mỉm cười.

Bào Hao Hồng Nhan bỗng thẹn đỏ mặt trước ánh mắt tràn ngập yêu thương của Thánh Thủ Nhân Tâm.

Cô Gái Tuyết Sơn rồi sẽ ra sao?

Thưa rằng nàng sẽ theo chồng trên bước đường hành hiệp sau một lễ cưới huy hoàng...

CHỖ ĐÓN

1

ĐOÀN HONKY

NHÀ XUẤT BẢN THANH HÓA

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Càn Khôn Ngũ Tuyệt

Nền trời không một bóng mây nào, nhưng có chim bay để thay thế!

Dưới đất không một ngọn cỏ, nhưng có nhiều thân người nằm ngổn ngang trên mặt cát!

Một màu vàng mênh mông vô cùng tận...

Đây là “Bạch Long Đồi” ở ngoài Ngọc Môn quan, lại cũng có tên gọi: Bãi sa mạc “Khố Mạc Tháp Cách”!

Tuy không thể đem so sánh với bãi sa mạc Đại Qua Bích, nhưng cũng là một bãi sa mạc mênh mông cát trắng, dầu có những lạc đà hay long câu giỏi đến đâu đi chẳng nữa, trong hai ngày lộ trình, đừng có hòng ra khỏi bãi sa mạc này!

Tuốt từ phía chân trời, cả một màu vàng đục, bỗng trong màu ấy xuất hiện hai chấm trắng, mỗi lúc một lớn, dần dần thấy xuất hiện rõ là hai tuấn mã màu trắng, phóng vó chạy tuốt về hướng Đông!

Trên lưng hai ngựa, một già một trẻ, người già ước ngoài ngũ tuần, chiếc áo dài màu xám tro nhạt cuốn khắp toàn thân, mày dài mắt nhỏ, bộ râu năm chòm phất phơ trước ngực, thần sắc trông có vẻ thanh cao tao nhã vô cùng!

Người trẻ chừng 14, 15 tuổi, nhưng tướng mạo sáng sủa linh hoạt, đôi mắt to đen láy, trong những tia chớp nháy ấy cũng có những nét oai phong của nó!

Giữa lúc đang đi ấy, thiếu niên giơ roi roi ngựa chỉ lên trời, nghiêng đầu hỏi người già đi cạnh :

- Thầy xem kìa! Biết bao nhiêu chim ăn xác người đang bay đàng kia, không lẽ những đồng ngổn ngang ở dưới đó là là thân xác người chết sao?

Người già nheo mày nói :

- Nếu quả thật gặp xác chết, chúng ta nên chôn cất tử tế cho họ làm phúc, Linh con, hãy mau đuổi lũ chim đáng ghét kia đi đã!

Thiếu niên giơ roi khê quất, con bạch mã tăng thêm tốc độ, khi gần kề đám thân người nằm dưới đất, thiếu niên vòng tay vái một lúc luôn mười mấy đồng tiền, thế là cả một đám chim đang lượn quanh trên bèn không thất kinh vỗ cánh bay tuốt lên cao và mất dạng dần! Thiếu niên cúi nhìn sơ dưới đất một lượt, vội

ghìm ngựa và quay đầu lại về phía thấy mình, lớn tiếng rằng :

- Dạ thưa thầy, quả nhiên toàn là xác người chết cả, trong những thân mà ấy, có cả hòa thượng, đạo ni, người thường nằm ngổn ngang đến mười mấy người!

Người già nghe xong tỏ vẻ ngạc nhiên, vội thúc ngựa tới gần coi một hồi bỗng kinh lạ nói :

- Ô kìa! Sao lại có cả Chi Cảnh Thiên của phái Thiếu Lâm, Thủ Nhất đạo trưởng của phái Võ Đang, nào Lưu Đường song kiệt, nào Trường Bạch bát hùng, toàn những nhân vật nổi danh của trời Nam đất Bắc, không hiểu sao bỗng nhiên lại cùng nhau chết hết tại Bạch Long Đồi ở Ngọc Môn quan như thế này?

Sự việc quá đổi ly kỳ, người già khẽ tung mình xuống ngựa để cố tìm thử lý do về những cái chết của đám cao thủ trong võ lâm, thiếu niên đột nhiên kêu lên :

- Thầy coi thử kìa! Những xác chết nằm ngổn ngang vô thứ tự này, hình như người ta đã cố ý bày xếp thành một hình là cờ đương tung bay thì phải?

Người già nghe nói càng thất kinh, định thần coi kỹ, quả nhiên những xác chết ấy, thoạt nhìn vào thì ngổn ngang vô thứ tự thật, nhưng để ý nhìn kỹ, đích xác là đã có người cố ý xếp thành hình lá cờ tung bay!

Người già khẽ rùng mình, vừa tỉ mỉ quan sát, vừa nói :

- Linh! Con mau lại đây! Hãy lần theo cổ xác chết mà được chọn làm ngọn cây cờ, tức ngay đỉnh đầu của Thủ Nhất đạo trưởng phái Võ Đang, đi thẳng và đếm đúng chín chín tám mươi một bộ, xong rồi người lại quan sát kỹ xem có vật gì đặc biệt không? Nhớ xem về thể tích lớn nhỏ của nó như thế nào, nhưng tuyệt nhiên không được động chạm rờ mó tới nó, xong rồi về đây báo ngay cho thầy hay!

Thiếu niên nghe vậy, trong bụng nghi hoặc khó hiểu, nhưng cũng tuân lời, hướng về phía Đông Bắc, vừa đi vừa đếm từng bước một!

Người già coi kỹ mười hai cỗ tử thi một lượt, đều không tìm ra mảy may vết tích gì, chỉ thấy trên khoeo miệng mỗi người có chút ít máu ứa ra mà thôi!

Người già cúi mình xuống vạch miệng tử thi, bất giác nín thở, thì ra rong miệng tử thi ngậm đầy một một đồng huyết đã tím thâm, đúng là trước khi chết chưa kịp phun ra!

Coi luôn một hơi máy cỗ xác chết, cỗ nào cũng giống y hệt nhau, trong bụng người đã như hơi hiều, đôi mày nheo chặt lại tự lẩm bẩm một mình :

- Việc này lạ thật! Không lẽ lại chính là hãn ư?!!!

Chưa hết lời, thiếu niên đã hấp tấp chạy về báo cáo với người già :

- Thưa thầy! Sau khi con đi đứng chín chín tám mười một bộ, thì thấy trên bài cát, ngoài ba lá cờ dài hơn bảy tấc bằng đoạn đỏ chói, trên cờ có vẽ một sọ người và hai xương chéo trắng toát ra, không còn thấy vật gì khác hơn nữa!

Người già càng nheo chặt lông mày hơn trước, không nói tiếng nào, đưa tay ra dấu cho thiếu niên lên ngựa, rồi giơ tay quất ngựa lồng như bay đi luôn!

Thiếu niên áy náy trong bụng, mấy lần tính mở miệng hỏi thầy, nhưng đều bị thần sắc nghiêm nghị và ánh mắt u buồn chặc đứng ngay tính tò mò của mình; tám vó tung bụi nhắm thẳng biên giới hai tỉnh Cam Túc và Tân Cương của Ngọc Môn quan tiến lướt đi!

Người già tên gọi Tạ Đông Dương, võ công cực giỏi, có thể nói là siêu quần thoát tục, bởi ẩn dật lâu ngày ở miền Nam Cương, nên biệt hiệu là Nam Cương ẩn hiệp! Thiếu niên tên Thượng Quan Linh, quê chánh ở Triết Giang, xưa kia theo người cha đi nhậm chức ở Nam Cương, nhưng chẳng bao lâu song thân qua đời, Tạ Đông Dương thấy cậu bé có căn cơ về nghiệp võ, nên đã thu làm đệ tử, truyền dạy hết võ học khổ luyện bình sinh của mình!

Võ công của Thượng Quan Linh cũng có ít thành tựu nho nhỏ đáng kể, nên Tạ Đông Dương mới nảy ra ý nghĩ là đem theo cậu ái đồ của mình ngao du miền Trung Nguyên để mở mang kiến thức về các tập tục phong thổ mỗi xứ của Trung Nguyên; đây là lý do chính đã xui khiến hai thần trò rời miền Nam Cương!

Hai người mãi miết rong ruổi, thẳng tiến về hướng Ngọc Môn quan, Tạ Đông Dương quay nhìn quăng đường đã qua, cát vàng mênh mông, không một bóng người hay vật, bất giác buột miệng thở dài rằng :

- Đã hơn mười năm không về Trung Nguyên, ai ngờ mới đến Bạch Long Đồi đã gặp ngay những chuyện kỳ lạ như thế, thật là nguy hiểm!

Thượng Quan Linh thấy thầy mới mở miệng là nói nguy hiểm, lấy làm lạ hỏi rằng :

- Thưa thầy! Ở Bạch Long Đồi, chúng ta chỉ mới thấy sơ đàn chim ăn xác chết, mười hai cỗ tử thi và ba lá cờ đoạn đỏ vẽ sọ người, không hiểu thầy bảo nguy hiểm là có nghĩa gì ạ?

Tạ Đông Dương cười ngượng, còn chưa kịp trả lời, bỗng nhìn thấy phía trước mặt một tuấn mã màu huyền chạy như bay tới, người trên yên ngựa râu bạc phất phơ trước ngọn gió, thân hình vạm vỡ, choàng một chiếc áo bào màu đồng cổ, diện mạo tuy chưa thấy rõ, nhưng những động tác, cử chỉ của người phi ngựa trông rất quen mắt, bất giác đánh tiếng lớn hỏi rằng :

- Phía trước phải chẳng là hiền huynh Ngân Tư kiếm khách Phương Bách Xuyên đấy không? Tiểu đệ là Tạ Đông Dương xin chào ông anh đây!

Người râu trắng nghe tiếng, càng thúc mạnh ngựa, chốc mắt đã đến trước mặt, buông tiếng ha hả cười rằng :

- Tạ hiền đệ vẫn mạnh giỏi luôn đấy chứ? Hơn mười năm không gặp mặt nhau rồi, quả thật khiến cho Phương Bách Xuyên nhớ hiền đệ quá!

Nói xong, đưa mắt ngắm người bạn già và Thượng Quan Linh, thấy mình mấy họ bám đầy bụi cát vàng khè, ngạc nhiên hỏi :

- Tạ hiền đệ có việc gì gấp lắm sao mà trông có vẻ mệt nhọc thế, có thể cho ngu huynh này hay không?

Tạ Đông Dương cười miễn cưỡng rằng :

- Câu chuyện này lạ lắm huynh ạ! Tiểu đệ tuy hơn mười năm chưa về Trung Nguyên, nhưng nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt hình như đã tuyệt tích trên giang hồ hơn hai mươi năm trời và nghe đâu già nửa trong nhóm đã quá cổ qua đời rồi thì phải?

Phương Bách Xuyên hơi ngạc nhiên, tay chỉ về lối đường phía sau mình rằng :

- Cách đây chừng hai mươi dặm, có một thị trấn nhỏ, ngu huynh bận chuyện bên người, nhưng vì đã xa hiền đệ quá lâu, vậy thế nào đêm nay huynh đệ cũng phải ở lại với nhau, mai hãy lên đường, bây giờ chúng ta hãy về quán trọ rồi thả cửa trò chuyện với nhau cho thảo lòng mong nhớ bấy lâu!

Dứt lời, quay ngựa dẫn đường cùng Tạ Đông Dương, Thượng Quan Linh đếm một quán trọ của tiểu trấn!

Quán tuy nhỏ nhưng nhà trọ cũng đầy đủ các thức ăn, đồ nhắm, đôi bên đều nhắm rượu ăn uống trong phòng vui vẻ!

Tạ Đông Dương lúc này mới bảo Thượng Quan Linh qua chào Phương sư bá, Phương Bách Xuyên ngắm nhìn tướng mạo cậu bé xong, khen rằng :

- Kể ra căn cơ cốt cách cũng khá lắm đấy, nhưng cần nhất hiền đệ phải ràng làm sao đào tạo cho nó nên trò, tương lai của nó phải là một đóa kỳ hoa xuất sắc trong giới võ lâm mới được! Nhưng giờ đây chưa phải lúc mà hiền đệ dắt nó đi ngao du như thế, hiền đệ có biết, gần đây các nhân vật võ lâm ở Trung Nguyên, ai ai cũng lo cất kiếm giấu đao, bế môn tỏa động, không dám xuất đầu lộ diện, lý do chính cốt để tránh cái họa sát thân vào mình không?

Tạ Đông Dương lạ lùng hỏi :

- Thế nghĩa là sao?

Phương Bách Xuyên rằng :

- Trong vòng nửa năm nay, có ba câu chuyện sốt dẻo mà được nhắc nhở luôn trên môi lưỡi mọi người,

chấn động hầu hết trong võ lâm! Những kẻ thường hừ hừ tự đắc, coi trời bằng vung, đến cả các anh hùng của hai phe Hắc đạo, Bạch đạo trong lục lâm xưa nay, người người cũng cảm thấy tự nguy, không biết vận xui xẻo sẽ giáng vào người mình một ngày nào đây!

Tạ Đông Dương càng nghe càng lấy làm lạ hỏi rằng :

- Thế ba câu chuyện ấy ra sao mà có một oai lực ghê gớm như thế? Xin Phương huynh hãy kể cho tiểu đệ nghe chút cho biết!

Phương Bách Xuyên gắp miếng thịt bò đưa lên miệng nhai, hớp xong hơi rượu, khà một tiếng rồi nói :

- Hiền đệ khi này chẳng nói đến Càn Khôn ngũ tuyệt là gì? Vậy hiền đệ đối với năm vị kỳ nhân xuất quỷ nhập thần trong võ lâm này có còn nhớ rõ không?

Tạ Đông Dương nhắm một hớp rượu rằng :

- Làm sao ai mà quên cho được năm vị tuyệt thế cao nhân ấy! Này tiểu đệ xin kể nhé! Tây Đạo! Đông Tăng! Nam Bút! Bắc Kiếm và Đoạt Hồn Kỳ! Có đúng tên năm vị ấy không nào?

Phương Bách Xuyên lại hỏi :

- Vậy hiền đệ có nghe nói đến công lực cao thâm giữa Ngũ tuyệt chưa?

Tạ Đông Dương rằng :

- Tường tận thì tiểu đệ không dám nói chắc, nhưng nghe sự truyền tụng trên giang hồ, giữa Ngũ tuyệt, nếu nói về công lực chân thật thì hình như Nam Bút cao hơn một bậc, còn nói về sự biến ảo bất thường, vui giận tùy hứng, quỷ dị vô luân thì phải kể đến Đoạt Hồn Kỳ chiếm giải nhất!

Phương Bách Xuyên cười rằng :

- Hiền đệ quả đã nói đúng, ba câu chuyện mà ngu huynh sắp kể đây, chính đều phát khởi từ con người quái dị, biến ảo bất thường, vui giận tùy cơn hứng, quỷ vi vô luân mà trên giang hồ đã cho hỗn danh Đoạt Hồn Kỳ!

Tạ Đông Dương nghĩ đến vụ án ở Bạch Long Đồi, bất giác lại kinh hoàng trong bụng, nhưng tạm thời không thể thôi thúc Phương Bách Xuyên mau kể ba câu chuyện!

Phương Bách Xuyên lại cạn một ly rượu rồi nói :

- Đây ngu huynh xin kể câu truyện thứ nhất: Hai mươi năm về trước, tại Kim Đỉnh núi Nga Mi, Càn Khôn ngũ tuyệt đã cùng nhau thi thố võ học tuyệt tài của mình để tranh ngôi thứ, cuộc đấu ấy đã kéo dài suốt năm ngày đêm liền, hầu hết cả năm người đã tiêu hao gần hết chân lực của mình, nhưng sự thắng bại

vẫn chưa thuộc về ai cả, cuối cùng mọi người đành phải hiệp nghị với điều kiện là cùng ngang hàng nhau để chấm dứt cuộc đấu phân ngôi thứ ấy! Đồng thời ai nấy bèn vận Thần Công Chi để khắc ký hiệu riêng của mình lên trên một tảng đá khổng lồ làm vật kỷ niệm muôn đời! Sau khi ai nấy khắc xong ký hiệu của mình, chừng ấy người ta mới nhận ra nét khắc của Kinh Thần Bút sâu hẳn hơn những nét bút khác của Ngũ tuyệt đến ba phần! Từ đó trên giang hồ truyền khẩu nhau Càn Khôn ngũ tuyệt tuy khó phân cao thấp, nhưng nội kết về Thần Công Chi thì Nam Bút quả có hơn một bậc! Sau cuộc đấu say so đó, bỗng nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt vắng bóng hẳn trên giang hồ hơn hai mươi năm trời, không những họ không xuất hiện trên giang hồ mà cả hai chữ sống chết ra sao, người đời không ai biết tới! Nhưng cách khoảng nửa năm gần đây, tảng đá mà Ngũ tuyệt từng dùng Thần Công Chi khắc ký hiệu của mình ở trên Kim Đỉnh núi Nga My, bỗng dưng bị người ta xóa hẳn mất những ký hiệu của Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, nghiêm nhiên chỉ còn chứa lại mỗi ký hiệu của Đoạt Hồn Kỳ mà thôi!

Tạ Đông Dương xen vào hỏi rằng :

- Thế kẻ xóa ký hiệu này là ai? Dẫu cho Đoạt Hồn Kỳ còn sống trên thế gian này, cũng không nên ngông cuồng như thế mới phải, vậy xin Phương huynh mau kể tiếp câu truyện thứ hai đi!

Phương Bách Xuyên khề khà một hồi mới nói :

- Nói về tay đầu nậu lục lâm của mấy tỉnh Đông nam, người nào đáng mặt nhất, chắc hiền đệ còn nhớ chứ?

Tạ Đông Dương suy nghĩ một hồi nói :

- Nếu thế thì phải kể đến đại đạo Đông Hải Kim Giao đảo chúa là Bào Trường Hùng, từng khét tiếng về hung tàn độc ác!

Phương Bách Xuyên hừ một tiếng rồi lại nói :

- Bào Trường Hùng oai danh lẫy lừng miền Đông nam, thanh thế lại lớn, nhưng trong một chuyến ra bể để làm ăn, khi về đến đảo, bỗng phát giác trên cột buồm lớn của chiến thuyền hiệu Kim Giao, bị người ta dùng máu tươi vẽ ngay một lá cờ Đoạt Hồn Kỳ ở trên từ hồi nào không hay! Bào Trường Hùng phần thì bỡ ngỡ, phần thì cho là Càn Khôn ngũ tuyệt đã ẩn náu lâu năm, oai danh cũng đã yếu dần, lại nữa ý lại dám thủ hạ đông đúc, nên gã không màng để tâm làm gì, ngờ đâu ngay đêm đó, chính từ bản thân Bào Trường Hùng đến vợ giặc con cướp cùng với những tên thủ hạ hung tàn bạo ác nhất, đều bị giết tiệt hết một lúc! Đám cướp lẫy lừng của đảo Kim Giao từ đấy tan rã luôn!

Tạ Đông Dương nghiêng chén kề miệng nói :

- Bào Trường Hùng xưng bá lâu năm ở Đông Hải, hai tay vấy đầy máu dân lành vô tội, hẳn bị trừ khử đi như thế kể cũng đem lại hạnh phúc cho dân trong vùng không ít! Nếu thế cũng có thể kể là một công đức

lớn lao của Đoạt Hồn Kỳ, việc làm này đáng khen ngợi lắm!

Phương Bách Xuyên cười ngượng rằg :

- Ấy... vị ma quân này là con người khó lường đoán như thế đấy! Sau vụ sào huyệt Kim Giao bị hủy diệt và toàn gia bảo Bào Trưởng Hùng bị giết sạch được truyền ra, trên giang hồ sắp sửa khôi phục lại sự sùng kính xưa kia đối với Đoạt Hồn Kỳ, đột nhiên lại có một chuyện lạ xảy ra tiếp...

Tạ Đông Dương đang nghe cơn hứng, vội hỏi ngay :

- Phương huynh không nói đùa chứ? Đâu lại có thể lắm chuyện lạ mãi thế?

Xin huynh mau kể tiếp đi vậy!

Phương Bách Xuyên thở dài rằg :

- Câu chuyện kỳ lạ mà ngu huynh sắp kể ra đây là câu truyện thứ ba, đồng thời cũng là nguyên do chính là ngu huynh đang phải bôn ba vất vả ngàn dặm đi về miền Tân Cương, nhưng không ngờ lại may mắn được gặp được hiền đệ ở đây!

Tạ Đông Dương càng nghe càng khó hiểu, lại càng hối thúc kể mau.

Phương Bách Xuyên khẽ lắc đầu rằg :

- Nguyên ngu huynh có ông bạn già là Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn ở trên Lã Lương sơn, năm nay đã có trên sáu mươi tư tuổi, đã lâu không màng đến những chuyện ân oán trên giang hồ, nên đã phong đao quy ẩn, an hưởng tuổi già.

Trong làng võ lâm, bất luận Hắc đạo hay Bạch đạo, đều kính nể hành vi hành động xưa nay của lão, trọng bạn quý người, nhân nghĩa như trời, ai ai cũng phục và mến lão! Nhưng trong một tháng trước đây, chuyện lạ đã xảy ra một cách đột ngột, vợ của Thường Tử Tuấn đã mất sớm, để lại ba trai một gái, nội trong hai ngày liên tiếp, người con trưởng và người con thứ đương cơn giấc nồng, tự nhiên trên thiên linh cái, cây cờ Đoạt Hồn Kỳ cắm sâu trên đầu, lẽ đương nhiên là chết một cách rùng rợn! Cha con tình nặng, Thường Tử Tuấn điên người vì ức, lão cũng chẳng sợ danh vọng hay kiêng kỵ Càn Khôn ngũ tuyệt nữa, bởi thủ đoạn của kẻ thù quá độc ác tàn nhẫn, hơn nữa lão cũng không muốn gây họa cho người khác nên không hề mời một bạn thân nào đến trợ lực, chỉ cùng với đứa con trai thứ ba Thường Nghĩa và cô cái út Thường Bích Vân chuẩn bị ngay môn ám khí gia truyền Thái Dương thần châm, còn phần mình cũng lo lấy luôn cây Ngô Câu Kiếm mà đã phong tỏa từ lâu nay ra! Ba cha con ngồi chờ đợi sự thăm viếng của Đoạt Hồn Kỳ, quyết liều mình sống mái để trả mối thù giết con! Nhưng chờ mãi, chỉ đến khi trống điểm canh ba, không thấy một hình bóng gì xuất hiện, trong khi ấy, tự dưng Thường Nghĩa lăn đùng ra mặt đất, ngay trên đỉnh đầu, không biết từ hồi nào, lại bị cây trụ hồn đoạt mệnh Đoạt Hồn Kỳ cắm đúng vào thiên linh cái! Nhưng lần này có hơi khác là cây cờ nhỏ ba tấc ấy lại găm kèm theo mảnh giấy nhỏ, trong lúc này Hạo Thủ Thần

Long Thường Tử Tuấn thấy cả ba người con trai của mình bị chết một cách thảm độc như thế, lão uất khí chết giấc ngay khi đó! Riêng nàng Thường Bích Vân còn đủ bình tĩnh, một mặt lo cứu tình cha, một mặt cố đè nén cơn sầu thảm cắt ruột của mình, vội gỡ mảnh giấy găm trên lá cờ sọ người xuống xem, thì ra Đoạt Hồn Kỳ nói lý do bận việc gấp, tạm thời khoan dung mạng sống cho hai cha con thêm ba tháng nữa, đúng hạn ba tháng sau sẽ trở lại, chừng đó toàn gia họ Thường đừng có hòng sống sót được mạng nào! Nàng Bích Vân coi xong, giấu kín luôn việc này với cha, đồng thời báo tin cấp tốc với những người bạn thân giao của Thường Tử Tuấn, trong số bạn bè ấy, dĩ nhiên đã bao quát cả ngu huynh đây! Sau khi họp mặt tính kế, chỉ còn một cách là nhân trong thời hạn ba tháng chưa tới ấy, nên gấp rút chia tay đi mời các tay cao thủ trên giang hồ đến trợ trận, nhưng đối với những hạng kỳ nhân như Đoạt Hồn Kỳ ấy, những tay võ thuật tầm thường, có mời họ cho đông cũng chẳng khác nào mình đem nhận chìm họ xuống sông để chết đuối cả nút với nhau! Cho nên tuy là chia nhau đi mời khắp nơi, kỳ thực cũng là một chuyện khó giải quyết hết sức! Nay ngu huynh sực nhớ Thiên Si đạo trưởng, tức hiệu Tây Đạo là một trong nhân vật Càn Khôn ngũ tuyệt, xưa kia từng có một chút duyên tri ngộ với ngu huynh, nếu quả Đoạt Hồn Kỳ tái xuất hiện trên giang hồ thật, ngại gì mà mình không tìm đến nơi cũ của Thiên Si đạo trưởng trên A Nhĩ Kim Sơn? Nếu ông còn sống ở trần gian này, mà mình lại mời được ông ta giúp sức, chừng ấy tính mạng ông bạn già Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn và cô gái út Thường Bích Vân, ít nhiều gì cũng còn hy vọng để bảo toàn mạng sống cho họ! Vì thế mà ngu huynh mới phải khởi trình suốt ngày lẫn đêm, nào ngờ đâu lại khéo gặp hiền đệ nơi Ngọc Môn quan này!

Tạ Đông Dương lắc đầu rằng :

- May mà Phương huynh lại gặp tiểu đệ ở đây, nếu không cũng hoài công vất vả mà thôi, thậm chí có thể xảy ra những việc ngoài ý muốn chớ biết chừng!

Sự kinh ngạc chuyển này lại thuộc về Phương Bách Xuyên, lão cau mày rằng :

- Hiền đệ nói sao nghe lạ quá?

Tạ Đông Dương dùng đĩnh đáp :

- Chuyển Đông du này của tiểu đệ, mục đích chính là để cho cháu Thượng Quan Linh kiến thức những tuyệt học của các cao nhân trong giới võ lâm ở Trung Nguyên này! Khi tạt ngang A Nhĩ Kim Sơn, đâu có lý nào lại không ghé thăm Thiên Si đạo trưởng, nào ngờ khi đến nơi thì thấy mạng nhện chi chút, bụi bặm đầy lớp lớp, đâu thấy bóng dấu người ta? Như thế còn chưa đáng kể, cái mà khiến người ta kinh lạ nhất là vụ Bạch Long Đồi, trên bãi sa mạc khô khan ấy đã phát hiện mười hai cỗ tử thi, trong ấy có cả những tay cao thủ trong làng võ lâm, nào Thủ Nhất đạo trưởng của Võ Đang, Chi Cảnh thiên sư của phái Thiếu Lâm, nào Trưởng Bạch bát hùng, Tiền Đường song kiệt, tất cả mười hai cỗ xác chết ấy được xếp thành hình một lá cờ. Trong khi tiểu đệ suy nghĩ lại một lúc mới sực nhớ đến con người bí hiểm Đoạt Hồn Kỳ, bèn sai ngay Thượng Quan Linh chiếu theo những quy lệ xưa kia của Đoạt Hồn Kỳ thường quen sử dụng, quả nhiên đã phát giác ba lá cờ nhỏ Đoạt Hồn Kỳ cắm trên bãi cát thành ba hướng khác nhau!

Phương Bách Xuyên kinh ngạc rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ này quả thật là con người quý dị vô luân! Chẳng hiểu y dùng cách gì để phình gạt mười mấy mạng cừ khôi của làng võ lâm thiên Nam địa Bắc này đến Bạch Long Đồi giết hết cả một lượt như thế?

Tạ Đông Dương cũng không biết nói sao, Thượng Quan Linh theo dõi câu chuyện từ đầu, giờ mới lên tiếng hỏi thầy :

- Thưa thầy! Con không hiểu tại sao Đoạt Hồn Kỳ sau khi giết chết nhiều người như thế, mà lại còn cắm ba ngọn cờ sọ người trên bãi cát như thế để làm gì cơ ạ?

Tạ Đông Dương chưa kịp nói, Phương Bách Xuyên đã cướp lời trước rằng :

- Đó là quy lệ của Đoạt Hồn Kỳ, hễ một khi giết người xong, nếu không thấy để lại cây cờ ác đó, khổ chủ có thể nhặt ngay thân ma về chôn cất ngay hôm đó, còn không, phải theo đúng số cờ của y để lại mà nhặt xác chết về, giả tử như vụ ở Bạch Long Đồi, cháu thấy y cắm ba lá cờ chứ gì? Như vậy là y đã cho biết rõ số phận của mười hai thân ma ấy, nhất định phải ba ngày sau mới được phép thu dọn chôn cất! Nếu trước ngày ấy mà có kẻ nào rờ tới thì...

Vừa lúc Phương Bách Xuyên chưa kể hết lời, bỗng nghe tiếng chủ quán trọ rầy la người làm phía ngoài cửa là đừng nên vẽ bậy bạ lên vách.

Nghe nói thế, Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương đều giật nảy mình, vội ra ngoài xem thử chuyện gì, bỗng nhiên cả hai người biếc sắc hồi hộp vô kể, thì ra trên bức tường phấn trắng ấy, đã có người vẽ một lá cờ, giữa lá cờ lại có một sọ người và hai xương chéo phía dưới!

Phương Bách Xuyên suy nghĩ một lúc, vội căn dặn chủ quán đừng làm kinh động huyền não ra làm gì, tối đến bảo hết những người làm cứ việc ngủ đầu ở yên đấy, bất luận có chuyện gì xảy ra, cấm tuyệt la lối kinh động! Nếu quán trọ chẳng may tổn thất, hoàn toàn đều do mình phụ trách bồi thường hết! Còn bức vẽ trên tường kia cứ tạm để đó, cấm tiệt lau chùi vội.

Nơi miền hoang vắng vô biên này, những bậc dị nhân thường xuất hiện như thế là thường lắm, nên chủ quán thấy tướng mạo Phương Bách Xuyên oai nghi lắm liệt như thế, chỉ còn nước khép nép tuân lệnh cho xong việc.

Khi trở về phòng, Tạ Đông Dương cau mày rầu rĩ với Phương Bách Xuyên rằng :

- Phương huynh thử nghĩ xem thế nghĩa làm sao? Trong quán trọ này đâu có nhiều lữ khách gì đâu, vậy bức vẽ lá cờ Đoạt Hồn Kỳ trên tường ấy, rõ ràng là y cố tình vẽ cho bọn chúng mình đây! Nhưng thầy trò tiểu đệ đối với làng võ lâm Trung Nguyên, đâu hề gây một ân oán gì đâu? Sao...

Thượng Quan Linh thấy thầy buồn rầu lạ lùng, liền xen ngay vào hỏi :

- Thưa thầy, sờ lên lá cờ Đoạt Hồn Kỳ ấy sượng tay lắm, vừa mềm vừa mượt lại vừa nhẹ như bắc đèn, hóa ra chỉ là một miếng đoạn nhỏ xinh xắn buộc trên cây trúc, đẹp như thế thì có vẻ gì là hãi hùng đâu?

Tạ Đông Dương nghe nói vậy thất kinh hồn vía, nét mặt sa sầm ngay xuống hỏi :

- Linh con! Hãy nói thật cho thầy nghe, ở trên Bạch Long Đồi, con có đụng chạm đến lá cờ Đoạt Hồn Kỳ không?

Thấy thầy lộ vẻ giận dữ, Thượng Quan Linh rụt rè trả lời :

- Con thấy lá cờ ấy chết tọ tinh xảo và đẹp, thích quá, nên con rút lấy một cây mang theo bên người để chơi...

Tạ Đông Dương nghiêng rằng giờ luôn chuông phải lên, nhưng thấy khuôn mặt ngây thơ hồn nhiên của đồ đệ mình, lão vội thu ngay chuông lại, thở dài đăm luôn lên mặt bàn rằm một tiếng, nghiêng rằng nói :

- Mới lần đầu tiên đưa mây đi ngao du để rút tủa nhưng kinh nghiệm tinh hoa trên giang hồ, ai ngờ mây đã gây nên một đại họa tây trời này! Mây lấy cây Đoạt Hồn Kỳ này, gây nên cái chết cho thầy trò mình đã đành, mây còn làm liên lụy cho cả Phương sư bá nữa, mây bảo thầy bây giờ phải xử sự sao cho phải đạo?

Theo thầy hơn mười năm nay, Thượng Quan Linh chưa hề bao giờ bị thầy mắng như hôm nay, cậu bé bỗng đỏ ngầu đỏ mắt, nước mắt ràn rụa.

Phương Bách Xuyên thấy chuyện đã chót lờ như vậy, có tức giận hay lo lắng cũng vô ích! Hơn nữa lão lại có duyên hợp với Thượng Quan Linh, bèn vỗ vai cậu bé an ủi rằng :

- Thôi! Hiền điệt đừng sợ hãi! Hãy đưa cây Đoạt Hồn Kỳ ấy ra bác xem thử xem nào!

Thượng Quan Linh từ trong người móc ra lá cờ đỏ chói đưa qua, Phương Bách Xuyên xem xét một hồi rồi nói với Thượng Quan Linh rằng :

- Hiền điệt hãy mau đi mượn bút mực của chủ quán đây cho bác!

Thượng Quan Linh ra khỏi phòng, Phương Bách Xuyên mới cười nói Tạ Đông Dương rằng :

- Tuổi trẻ vốn vô tri, hiền đệ hà tất phải giận làm gì? Anh em bạn gì chùng mình đều đã là người ngoại ngữ tuần cả rồi, nếu thật bị chôn xác nơi biên hoang này, cũng không đáng buồn tui gì đâu! Dù cho oai danh của Đoạt Hồn Kỳ lừng lẫy đến đâu đi nữa, được liệt danh vào nhóm Càn Khôn ngữ tuyệt, nhưng anh em chúng ta tự hỏi trong mấy chục năm chuyên cần rèn luyện như thế, tin chắc không đến nỗi gì tệt mặt ngồi bó tay chịu chết thế!

Tạ Đông Dương người mày hào hùng lớn tiếng nói :

- Tạ Đông Dương này đâu phải hạng người tham sống sợ chết gì đâu! Nhưng vì tiểu đệ đã gây rắc rối cho hiền huynh bằng thằng đồ đệ ngỗ ngược ấy, vô tình đã lôi cuốn Phương huynh vào trận gió bão nguy hiểm này, trong lòng tiểu đệ thật áy náy vô cùng...

Phương Bách Xuyên không chờ cho Tạ Đông Dương nói hết lời, đã tiếp lời cười rằng :

- Anh em mình vốn sinh tử chi giao, hiền đệ đừng nên nói thế làm gì, ngu huynh vời mới nghĩ ra được một kế, nếu rủi thất bại mà cho dầu có tan xương nát thịt, anh em mình cũng ráng liều thân già để quyết đấu một phen với nhân vật thần kỳ lừng danh dưới gầm trời võ lâm này!

Dứt lời cầm luôn cây Đoạt Hồn Kỳ xé toạc ngay ra thành hai mảnh.

Tạ Đông Dương trợn mắt hoảng hồn, đương tính hỏi lý do, Thượng Quan Linh đã mượn được bút mực, lững thững bước vào phòng, Phương Bách Xuyên giơ hai mảnh đoạn đũa bị xé của ngọn Đoạt Hồn Kỳ cười nói với Thượng Quan Linh :

- Hiền điệt hãy theo bác ra ngoài này một chút đã!

Tạ Đông Dương cũng không nghĩ bạn đang tính chuyện gì, cũng lùi thối bước theo sau ra xem.

Lúc này trời đã tối mịt, quán trọ lại ở ngay hướng Đông nam của tiểu thị trấn, dân cư vốn chẳng có mấy, phố xá vắng vẻ buồn tênh.

Phương Bách Xuyên lại ngay bức tường có vẽ dấu Đoạt Hồn Kỳ ấy, tay giơ mảnh cờ bị xé, ngậm vận công lực cắm phập luôn vào tường, xong xoay qua lấy bút mực ngay trên tay Thượng Quan Linh, ngay trên đầu ngọn cờ, lão vẽ luôn hẳn một cây phất trần lớn tướng.

Cây phất trần này vẽ khác hẳn với loại thường vì cán phất trần rất ngắn, đuôi râu phất trần lại rất dài.

Sau khi vẽ xong về phòng, Tạ Đông Dương cau mày hỏi :

- Nay Phương huynh! Liệu cái kế Họa Long Chấn Hồ của hiền huynh có hiệu quả gì chẳng?

Phương Bách Xuyên lắc đầu miễn cưỡng cười rằng :

- Đây chẳng qua cũng như ngựa chết chữa thành ngựa sống mà thôi! Bởi đây gần địa phận A Nhĩ Kim Sơn, cũng là nơi cư ngụ của Thiên Si đạo trưởng, thế mà Đoạt Hồn Kỳ dám ngang nhiên hoành hành tàn sát ở Bạch Long Đồi, nếu Thiên Si đạo trưởng còn ở cõi gian này, đâu có lý nào lại không ra mặt can thiệp? Cho nên ngu huynh đành vẽ ký hiệu của Thiên Si đạo trưởng là Trường Vĩ Vân Phất, dù cho có vô dụng đi nữa, nhưng trước khi Đoạt Hồn Kỳ ra tay hạ độc thủ cũng phải kiêng nể phần nào, như thế vô hại mà còn

có lợi cho anh em mình là khác!

Tạ Đông Dương tuy thấy Phương Bách Xuyên đượm vẻ buồn rầu, nhưng vẫn điềm tĩnh như thường, họ Tạ cũng coi sự chết nhẹ tựa lông hồng, bèn cười ha hả rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ đã từng lừng lẫy tiếng tăm xưa kia, từ ngày tái xuất thế lần thứ hai trở về đây, được nghe thêm mấy câu chuyện của y, thanh thế uy danh càng làm thiên hạ khiếp đảm, thế mà tiểu đồ Thượng Quan Linh và hiền huynh, đối với tín vật nổi tiếng của y để lại, một người đã ngang nhiên dám đoạt, một người lại dám xé toanh hiên ngang như vậy, nếu đêm nay được bình yên vô sự, chùng về đến Trung Nguyên, nội câu chuyện khéo lừa Đoạt Hồn Kỳ ở Ngọc Môn quan này cũng trở thành một giai thoại trong làng võ lâm!

Phương Bách Xuyên khẽ lắc đầu cười ngượng, cả ba người lo sửa soạn binh đao ám khí sẵn sàng trên tay, ngồi im định thần chờ kẻ định đến.

Chờ suốt đến gần canh năm, tấm hơi Đoạt Hồn Kỳ vẫn cứ im lìm, Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương đều biết rõ cá tính trả thù của Đoạt Hồn Kỳ, phần nhiều năm trong khoảng từ canh ba đến canh năm mới hạ thủ, tuyệt chưa bao giờ phá lệ sớm hơn hoặc chậm hơn khoảng thời đã định đó.

Giờ hẹn sắp đến nơi vẫn chưa thấy bóng dáng gì lạ, không lý ký hiệu Trường Vĩ Vân Phát của Tây Đạo do Phương Bách Xuyên vẽ quả đã linh nghiệm rồi sao?

Thời gian một lúc một gay cần hồi hộp, tâm tình Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương càng lúc càng nặng nề! Mỗi thời gian trôi đi càng cảm thấy sự uy hiếp của tử thần càng gần thêm, hơn nữa hành tung của đối thủ lại thần kỳ bí hiểm, cứ xem các lệ xưa nay của y, đến không ai hay, đi không ai biết, dù có muốn liều chết với y một trận cũng không phải chuyện dễ dàng gặp được y.

Thượng Quan Linh cũng như cừu non mới ra đời đâu biết sợ cọp, cậu bé chẳng cần đếm xỉa đến gì là là Càn Khôn ngũ tuyệt hay Đoạt Hồn Kỳ, cứ việc ngồi trên ghế trường kỷ, lưng dựa vào vách tường, đánh ngay một giấc ngủ đầu vào đấy.

Tiếng gà vừa gáy, hướng Đông bắt đầu sáng dần, trong lòng hai người mới hơi yên dạ, biết mình đã thoát khỏi một kỳ đại nạn, đôi bên bắt tay chúc mừng lẫn nhau.

Phương Bách Xuyên vốn phải bôn ba đi Tân Cương cũng chỉ vì muốn cầu thỉnh Thiên Si đạo trưởng, nhưng khi nghe Tạ Đông Dương nói đã ghé thăm mà không gặp ở A Nhĩ Kim Sơn, dĩ nhiên cũng chẳng nên tới đó làm gì cho mất công thêm. Hỏi lại thầy trò Tạ Đông Dương, cũng chưa biết lúc này nhất định đi về đâu, bèn mời luôn hai thầy trò về Lã Lương sơn, xem coi Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn đã mời được bao nhiêu cao thủ lại trợ giúp để định kế đối địch với Đoạt Hồn Kỳ.

Thầy trò Tạ Đông Dương nhận lời ngay, cả ba nhắm thẳng hướng đông cho ngựa phóng đi, mặt trời đã đứng đỉnh đầu thì họ vừa tới Ha La Hồ.

Xuyên vào cánh rừng không bao lâu, thấy ngay một cây to có nhánh lớn xòe hẳn phía trên, trên thân nhánh ấy, một cây cờ đoan đỏ dài hơn bảy tấc cắm ngay trên đó, thỉnh thoảng phất phơ vì ngọn gió. Hình sợ người và hai cái xương chấu màu trắng tinh ở ngay giữa lá cờ đỏ chói, trông vào lạnh người ghê sợ, chính là vụ Đoạt Hồn Kỳ mà đêm qua đã khiến họ nơm nớp hồi hộp suốt đêm, nhưng sau không thấy lại, không hiểu tại sao giờ này bỗng xuất hiện thành linh nơi đây?

Tạ Đông Dương lúc này giật mình kinh hoảng không ít, ghì ngay cương cho ngựa dừng lại, nói với Phương Bách Xuyên :

- Nay Phương huynh, quy luật xưa nay của Đoạt Hồn Kỳ, dù là những mối thù có lớn đến đâu chi chẳng nữa, khi y ra tay để truy hồn đoạt mạng kẻ thù, luôn luôn được y thi hành vào đêm, mà vào giữa khoảng canh ba và canh năm, nhưng không hiểu tại sao giờ này nơi đây, đột nhiên lại có cờ này xuất hiện? Chẳng ra những nhân vật nổi danh như Càn Khôn ngũ tuyệt cũng đi nuốt lời sai hứa, phá lệ hành sự sao?

Phương Bách Xuyên cau mày suy nghĩ một chập nói :

- Từ ngày Đoạt Hồn Kỳ xuất thế lần thứ hai đến nay, hành tung của y càng đậm ra bí hiểm khó lường đoán hơn xưa nhiều! Chúng ta cần nên...

Câu nói chưa dứt, bỗng từ xa, đột nhiên có tiếng nói rất nhỏ truyền lại, từng tiếng một, tuy nhỏ và chậm nhưng rất rõ ràng :

- Lũ chuột vô tri kia! Chắc ăn phải mật gấu gan rồng gì rồi hả? Đã to gan rút lấy ngọn thần kỳ của ta thì chớ, lại còn cả gan dám xé hủy nó, đồng thời lại còn giả mạo, mượn danh thẳng đạo gì Thiên Si để múa rối trò huyền hoặc! Sao không tự nghĩ thử cái đó, cho đầu thẳng ấy có thân hành tới đây, với thứ bản lĩnh của hẳn, chẳng qua cũng chỉ đáng để đọc kinh đuổi ma bắt quỷ mà thôi, dưới con mắt của ta chẳng coi hẳn vào đâu! Hai lần phạm quy lệ cấm của ta, tội chết không dung, hôm qua tại ta bận việc chưa kịp lại, nên hôm nay ta đặc biệt rút ít thì giờ ở đây chờ đợi lũ ngươi! Nhưng thường thì số Diêm Vương chỉ định canh ba thì chết, quyết không thể để sống đến canh năm, nhưng trong mấy đêm nay ta đều bận rộn nên ta đặc biệt thi ân cho lũ ngươi, bản án hành quyết được đổi ra thành ban ngày, như vậy tránh bớt cho vong hồn lũ ngươi bị vất vưởng nơi địa ngục, có biết điều thì đừng có kiêu căng chống cự mà khỗ, cứ ngoan đợi chết thì hay hơn! Đồng thời cũng nên hiểu rằng loại duyên cơ này khó mà gặp được như thế lắm, nhất là những kẻ được chết về dưới tay Đoạt Hồn Kỳ, ít nhiều gì cũng được kẻ là hạng người có may mắn đấy!

Tiếp đó là một giọng cười âm u rợn tóc gáy, tiếng cười giống hệt âm thanh của tiếng nói vừa rồi, vừa trầm vừa nhỏ, tựa hồ như làn tơ nhỏ bay bổng lên không, nhưng lại có một sức nhiếp hồn kẻ nghe, khiến cho tâm tư kẻ nghe phải bồi hồi rối loạn, râu tóc gợn từng hồi! Tiếng cười cứ kéo dài mãi, chừng như không hề đổi hơi, phảng phất vô định, chập ở hướng Đông, lúc lại ở Tây, bỗng lại ngay như trên đỉnh đầu, lúc lại như xa hẳn ngoài mười trượng. Ba người ba ngựa, có thể nói là bị tiếng cười nhiếp hồn bao phủ xung quanh mình.

Từ lúc nghe tiếng nói quái dị ấy, Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương bèn kéo ngay Thượng Quan Linh nhảy xuống ngựa, ai nấy tuốt binh khí lo phòng vệ trước ngực, chặm chú đề phòng một sự biến cố hãi hùng sắp xảy ra.

Sau khi tiếng nói quái lạ vừa ngừng, tiếp theo là tiếng cười được phát ra, tình trạng kéo dài bao nhiêu thì hy vọng của Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương càng tiêu tan bấy nhiêu vì họ thừa hiểu lối cười trứ danh này của Đoạt Hồn Kỳ gọi là Câu Hồn Âm Tiếu, nếu không gặp kẻ thù kinh địch, không mấy khi lại phát khởi loại cười này. Chuyện này bởi Phương Bách Xuyên đã dám xé ký hiệu nổi danh của y, có lẽ vì thế mà y đến, đồng thời coi ba người như có mối thù khá sâu. Cứ theo thường lệ xưa nay của y, hễ khi tiếng cười Câu Hồn Âm Tiếu vừa chấm dứt, lập tức ra tay mở cuộc giết chóc thảm khốc rùng rợn ngay.

Nhưng khi con người ta biết chắc cái chết đã kề gần, tâm cảnh họ bỗng lại trở nên thoải mái lạ lùng. Tạ Đông Dương kéo tay học trò yêu của mình, vừa lên tiếng gọi Phương Bách Xuyên, cả ba đứng dựa hẳn lưng vào cây cổ thụ lớn tương, như thế khỏi phải lo về mặt hậu, tập trung hết toàn lực để phòng ngự phía trước, chú ý sự tấn công chánh diện của địch.

Tiếng cười Câu Hồn Âm Tiếu của Đoạt Hồn Kỳ khi phát ra, càng lúc càng nhỏ dần, dần dần đến một độ có lại như không. Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương biết ngay cuộc tàn sát ghê gớm sắp sửa mở màn tức khắc, họ nín thở lặng thinh chờ đợi, tiếng cười cứ lảng vảng theo gió lướt tới đâu, cả ba trở mắt kinh hoàng nhìn tới đó.

Cũng bởi chuyện Đoạt Hồn Kỳ mà Thượng Quan Linh bị thầy mắng cho mẻ nên thân, trong bụng cậu bé đã hận Đoạt Hồn Kỳ từ lâu. Lúc này thấy người ta không chịu lộ diện mà chỉ phát ra những tiếng cười quái dị rợn người, cho thầy và sư bá càng lúc càng rối loạn tâm trí, cậu bé nào có biết đâu khi tiếng cười chấm dứt thì độc thủ tàn sát sẽ đến ngay, cậu cứ ung dung lớn tiếng gọi nói inh cả lên :

- ... Bớ... ớ... Đoạt Hồn Kỳ!... Người là cái hạng anh hùng gì mà chỉ biết chui rúc trong rừng rồi cười lên những tiếng như ma khóc vậy? Nếu có bản lĩnh giỏi, hãy mau ra đây tỉ thí vài hiệp với tiểu hiệp sĩ này coi!

Vừa dứt lời, bỗng đám rừng phía sau lảng vảng có tiếng người nói lại :

- Nghe được lắm!

Tiếng cười Câu Hồn Âm Tiếu của Đoạt Hồn Kỳ lúc này đã chấm dứt, nhưng vẫn chưa thấy triệu chứng độc thủ gì của địch ra tay, chỉ thấy thình không nhẹ nhàng rụng xuống ba chiếc lá cây khô, trên mỗi chiếc lá đều găm một cây kim châm dài gần ba tấc, đuôi kim cài một miếng đoạn đỏ chói, phất phơ theo chiều gió, những miếng cờ đỏ ấy nghiễm nhiên vẫn là dấu hiệu sọ người và hai xương chéo trắng hếu, khiến kẻ nhìn không ớn mà phải lạnh xương sống.

Đang lúc cả ba ngồi ngờ ngác, bỗng đám rừng phía sau, lại có một giọng cười khác lạ truyền đến tai

mọi người.

Tiếng cười này khác hẳn với tiếng cười Câu Hồn Âm Tiểu của Đoạt Hồn Kỳ!

Loại cười Đoạt Hồn Kỳ càng cười càng nhỏ, càng nhỏ càng yếu, nhưng trận cười sau này lại càng cười càng lớn, càng lớn càng mạnh! Câu Hồn Âm Tiểu âm u thâm lương, hớp tâm hồn kẻ nghe, khiến cho họ bồi hồi trong tâm trí! Tiếng cười đến sau thì lại hùng tráng khí dũng, như có thể nứt đá xuyên mây.

Một âm một dương, một mềm một cứng, trước sau hai tiếng cười đối chọi nhau một cách kịch liệt! Lúc này Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương và Thượng Quan Linh đâm ngớ ngẩn người ra, trong bụng ai nấy nghi hoặc lạ lùng, chẳng hiểu những gì đã xảy ra trong lúc hoang mang này.

Tiếng cười hùng mạnh vừa ngừng, âm thanh nhí nháy của Đoạt Hồn Kỳ lạnh lùng lảng vảng nói :

- Hừ! Không ngờ thằng đạo giả quả thật có nơi đây! Nay tạm nể mặt ngươi, tạm khoan dung tử hình cho ba mạng chuột nhắt kia lại một dịp khác, ta vì bận chuyện phải đi gấp, nếu lão già dọa sĩ có cao hứng, tôi gì không đi nghêu ngao về miền Trung Nguyên tìm kiếm mấy thằng già chưa chết kia, để mở lại một cuộc đấu chia ngôi thứ cho biết cao thấp, thử xem trong hai mươi năm nay, đứa nào là kẻ làm biếng nào?

Tiếng nói vừa dứt, tứ bề bỗng lại im lìm như tờ, Phương Bách Xuyên lúc này mới sực nhớ ra, mình làm giả mà hóa thật, ai ngờ vẽ ra cây Trường Vĩ Vân Phát mà quả nhiên đã khiến Thiên Si đạo trưởng Tây Đạo ra mặt trong lúc nguy cấp này.

Lòng mừng quá đổi, nhưng chờ mãi một hồi, trong rừng vẫn im lìm như cảnh chết. Phương Bách Xuyên khao khát muốn được gặp Thiên Si đạo trưởng để dễ bề mời mọc ông ra tay giúp cứu cho người bạn già Thường Tử Tuấn. Nhưng chờ mãi không thấy xuất hiện, lại sợ những bậc kỳ nhân như họ chuyên thích chơi lối Thần Long Kiến Thủ Bất Kiến Vĩ để tránh mặt không muốn cho gặp những hạng người thường như mình, nghĩ vậy vội hấp tấp đánh tiếng lớn gọi vào rừng :

- Kính Thiên Si đạo trưởng, Phương Bách Xuyên này không quản ngàn dặm xa xôi lặn lội đến đây, có việc muốn cầu xin đạo trưởng, vậy xin ngài cho kẻ ngu này được gặp mặt bẩm rõ mọi sự.

Tứ bề vẫn im lặng, không tiếng trả lời! Phương Bách Xuyên biết mình đoán không sai, người ta đã đi từ lâu, bất giác thở dài buồn bã, bàn quay người cúi nhặt ba chiếc lá khô vừa rụng xuống vừa rời, thấy rõ ba ngọn Đoạt Hồn Kỳ nhỏ cắm trên ba lá cây, đúng ba cây dài ước ba tấc, ba miếng đoạn đỏ nhỏ ấy đều có vẽ hình sọ người và hai xương chéo mà trắng!

Phương Bách Xuyên bất giác lắc đầu than với Tạ Đông Dương rằng :

- Hiền đệ ạ! Công lực của anh em chúng mình như thế cũng đã tưởng là ghê gớm lắm rồi! Nào ngờ đem so với Càn Khôn ngũ tuyệt, quả thật còn thua kém xa!

Nội tiếng cười Câu Hồn Âm Tiêu của Đoạt Hồn Kỳ khi phát ra, tứ phương bát hướng đều như có tiếng cười, cứ tính theo sức lực của chúng ta hiện có, đến nỗi hình dạng của người ta ở đâu còn chưa nhận ra! Ba cây Đoạt Hồn Kỳ nhỏ bé thế này mà cũng không biết người ta phóng ra từ hồi nào! Nếu không có ba chiếc lá khô của Thiên Si đạo trưởng đỡ hộ trong cơn nguy cấp ấy, chẳng hóa ra chúng mình đều chết một cách quá hồ đồ lắm sao?

Tạ Đông Dương từng luyện nghệ lâu năm ở miền Nam Cương, làm gì không khỏi tự phụ trong lòng? Thoạt đầu tuy bị hung danh của Đoạt Hồn Kỳ chấn kinh, nhưng trong bụng vẫn nghĩ, nếu vạn nhất cũng ráng dốc hết toàn lực tuyệt học của mình ra liều một phen, chưa chắc gì đã bị thiệt mạng về tay người ta?

Nhưng chính lúc này, mắt được thấy công lực thần kỳ của đối phương, bất giác lạnh người, nghe thêm lời than vãn của Phương Bách Xuyên, thì chỉ còn có nước gật đầu cười ngượng, lòng tự oán lòng: từng hiên ngang miền Nam Cương, được muôn người tôn kính, những ngày sống thần tiên không muốn, mà đi dặt dứa học trò nông cuống về Trung Nguyên như thế này, Thượng Quan Linh vốn là đứa trẻ bạo gan lớn phổi, không biết chữ sợ là gì, từ nay trở đi, không biết nó có còn gây ra họa lớn gì hay không?

Hai vị lão anh hùng biết rõ sự lợi hại của địch thủ, ai nấy cũng đang lo ngại trong lòng! Riêng phần Thượng Quan Linh lại cảm thấy thú vị về những sự kiện lạ lùng đang xảy ra, cậu bèn quay hỏi thầy :

- Thưa thầy! Vậy những lá cờ Đoạt Hồn Kỳ được chia ra cả thảy mấy loại?

Tại cố sao lúc thì dài, khi lại ngắn, cây mà con rút ở Bạch Long Đồi, cán cờ bằng tre, mà cây trên lá khô này lại bằng cây kim vàng găm đoạn đỏ như thế?

Phương Bách Xuyên cười nói :

- Ấy... Thầy cháu sống ở Nam Cương đã lâu, những chuyện ly kỳ chắc không biết rõ bằng bác đâu! Loại cờ Đoạt Hồn Kỳ chia ra tất cả làm ba loại, thứ mà kim châm vàng cắm trên lá khô, đây là loại dùng để giết người; loại cán cờ bằng tre ấy là thứ ký hiệu của y; còn loại vẽ trên bức tường quán trọ tức là báo trước cho khổ chủ, nếu mà vẽ một lá, thế nào đêm đó cũng lại, còn nếu vẽ loại cờ bằng máu, tức là cho biết mối thù rất lớn, kẻ bị giết sẽ bị tận diệt hết toàn gia, bất luận già trẻ lớn bé, không chừa một mạng nào thoát khỏi!

Nghe xong lời kể của Phương Bách Xuyên, Thượng Quan Linh tỏ vẻ không phục, cậu xoa tròn đôi mắt của mình hỏi :

- Theo cháu thì kẻ quân tử xử thế trên giang hồ, thứ nhất phải kể đến tư cách nhân phẩm, võ công chẳng qua đứng vào hàng thứ yếu mà thôi. Đoạt Hồn Kỳ quá hung ác như thế, tại sao bốn vị Càn Khôn ngũ tuyệt như Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm không trừ khử quách y đi để đến nỗi di hại cho làng võ lâm như thế?

Nói tới đây, cậu bé cảm thấy sau lưng có gì khê động vào mình, nhưng Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương hai người không hay biết gì, tính Thượng Quan Linh vốn đã khôn lanh, cậu không đá động gì, nhẹ đưa tay sờ quanh về phía sau, không ngờ sờ đúng một chiếc lá khô rời ngay gấu áo của mình, cậu len lén gỡ bỏ ngay vào túi!

Hai lão anh hùng thấy Thượng Quan Linh tuổi tuy nhỏ nhưng ăn nói có vẻ chừng chạc đích xác, không bị sức mạnh cường hào uy hiếp tinh thần, trong lòng ngấm ngấm khen phục, Phương Bách Xuyên mỉm cười rằng :

- Năm vị tuyệt thế cao nhân này, ai nấy đều có quái tật riêng của họ, đến như Thiên Si đạo trưởng vừa rồi kia, rõ ràng đã có mặt nơi rừng cây này, thế mà không hiểu tại sao không chịu ra gặp mặt bọn mình? Cả đến Đoạt Hồn Kỳ xưa nay hành sự, thiện ác tùy lòng hứng! Không ai có thể lường biết trước được! từ ngày xuất thế lần thứ hai đến nay, ba đứa con trai của Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn bị giết hại như thế, đã gây nên sự công phần của giới giang hồ, nhưng khi hủy diệt sào huyệt của bọn cướp bể Kim Giao Bào Trưởng Hùng lại khiến nhiều người mến phục vui mừng, nay Đoạt Hồn Kỳ đã phiêu bạt trên giang hồ, Tây Đạo cũng vừa xuất hiện hiệp tích ở đây, nếu quả Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm hãy còn sống ở trần gian này mà họ lại chịu góp phần hào hứng với nhau, chừng đó quả là một sự kiện hiếm thấy trong làng võ lâm ngày nay!

Nam Cương ẩn hiện Tạ Đông Dương nghe Phương Bách Xuyên nói tới đây, sắc mặt buồn thảm này giờ bỗng tiêu tan hẳn, lão bật tiếng cười ha hả rằng :

- Tiểu đệ vốn hối tiếc huyện đưa ái đồ Thượng Quan Linh đi viễn du miền Trung Nguyên để đến nỗi bước vào cuộc sóng gió nguy hiểm này! Nhưng nay nghĩ cho kỹ, đời người có sống được là bao? Đã hai mươi năm nay, bỗng lại lục đục hiện thân ra như thế, tuy đã lôi cuốn cả mình vào trong ấy, biết đâu chẳng nhờ thế mà biết thêm nhiều bậc tuyệt nghệ cao nhân trên đời, vậy thì dầu có bị chết tan xương thành tro bụi đi chẳng nữa thì cũng đáng lắm!

Phương Bách Xuyên đã tưởng Tạ Đông Dương mất hết những hào khí anh hùng xưa kia, nào ngờ lại nghe ông bạn mình thốt ra những câu hùng hồn khí phách như thế, bèn mỉm cười vui mừng rằng :

- Kể ra võ học của hiền đệ cũng chẳng phải tầm thường gì, nhất là hiền đệ đã ẩn tích ở Nam Cương trên mười năm nay, đương nhiên là phải làm tinh...

Lời nói còn chưa dứt, Tạ Đông Dương bỗng đau khổ ngượng cười cắt đứt lời của Phương Bách Xuyên rằng :

- Ba năm trước đây, tiểu đệ từng lo nghiên cứu về Hỗn Nguyên chân lực, trong lúc di cung bí huyệt, tiểu đệ vì bất cẩn nên đã bị xú khí, suýt thì mất các võ công đã học bấy lâu! Tuy đã cố sức luyện chữa lâu nay nhưng vẫn chưa giải hông được huyệt sinh tử huyền quan, nếu không bị xú khí như vậy, quả thật tiểu đệ cũng muốn thử sức với Đoạt Hồn Kỳ một chuyến cho biết mặt!

Phượng Bách Xuyên nghĩ Tạ Đông Dương luyện công lực bị xú khí, bất giác cũng hoài tiếc buồn cho bạn, nhưng cũng thừa biết lối giải huyết sinh tử huyền quan rất khó, cần phải những tay công lực cao cường mới mong giải nổi, sức mình chưa đến mức tuyệt độ ấy để giúp bạn, bèn nói với thầy trò Tạ Đông Dương :

- Nay Thiên Si đạo trưởng đã không muốn ra mặt, chúng ta hà tất phải ở lại đây làm gì? Chi bằng cứ về hẳn Lã Lương sơn tìm đến Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn đăng Lục Trúc sơn trang, thương lượng mưu kế để cùng trả thù luôn thể cho tiện việc!

Thầy trò Tạ Đông Dương phi thân lên ngựa, Thượng Quan Linh cố ý đi đủng đỉnh chậm lại phía sau, nhường cho thầy và sư bá đi ra rừng trước, còn mình thừa cơ móc luôn chiếc lá khô vừa rời ra xem, chỉ thấy trên lá khô khắc nguệch ngoạc bốn chữ: “Đêm nay đừng ngủ”.

Trong lúc đi, Phượng Bách Xuyên mãi lo nghĩ sự an nguy của bạn già Thường Tử Tuấn, nên suốt dọc đường cứ ra roi quất ngựa cho nhanh thêm, mới hơn nửa ngày lộ trình đã chạy hơn hai trăm dặm, luôn luôn bỏ lỡ hẳn mấy trạm lớn, đành phải nghỉ lại một thôn trang nhỏ.

Trước khi ngủ, vì muốn đề phòng sự thần bí của Đoạt Hồn Kỳ đến bất thần, Tạ Phượng nhị lão anh hùng đặc biệt thân hành đi xem xét tất cả xung quanh nhà một lượt, phía sau là một ngọn đồi, cây cối cũng khá nhiều, nhưng vì chưa thấy phát hiện một dấu hiệu gì lạ nào, đồng thời đã biết Đoạt Hồn Kỳ bị Tây Đạo đuổi khéo, trong thời gian ngắn này chưa chắc đã lại ngay được, nhưng mọi người cũng chuẩn bị binh đao ám khí sẵn sàng, để ngay những nơi thuận tay nhất phòng khi hữu sự, ai nấy mặc nguyên quần áo để ngủ.

Suốt một đêm qua đã phải thức trong cảnh hồi hộp hãi hùng, hôm nay trừ cảnh sinh tử hiểm nghèo buổi trưa ra, lại bị vất vả suốt quãng đường dài như thế, lẽ dĩ nhiên ai cũng mệt mỏi lắm, nên hai lão anh hùng còn ngồi tựa thành giường dưỡng thần phòng hờ mọi bất trắc có thể xảy ra, nhưng sau canh một họ đều thi u thi u ngủ say lúc nào không hay.

Thượng Quan Linh cũng đâu thoát khỏi sự mệt nhọc? Nhưng cậu bé biết đêm nay mình còn có việc, trước khi ăn cơm tối cậu đã ngủ được một giấc ngon, giờ này hai mắt cứ thao láo nhìn trần nhà, thỉnh thoảng lại đưa chiếc lá khô lên ngắm bốn chữ: “Đêm nay đừng ngủ”.

Cậu tính nhấm trong bụng, canh ba cũng đã điểm từ lâu rồi, có lẽ sắp điểm canh tư là khác, sao vẫn chưa có chuyện lạ gì xảy ra, đối với vị đệ nhân đã phi điệp truyền thư dặn mình đừng ngủ là có dụng ý gì đây?

Nghĩ đến đây, cậu bất giác thò tay vào túi sờ môn ám khí của thầy truyền cho mình và cây vũ khí thường dùng là cây Văn Xương bút, trong lúc ấy cậu nghĩ: nếu Đoạt Hồn Kỳ đêm nay tới càng hay, với tính kiêu căng tự đại của y, để mình dùng thử môn ám khí Tử Phi Hoa đánh cho y một thể Mãn Diện Phi Hoa, xong tặng thêm mấy nét chăm phá của Văn Xương bút luôn một thể, để sáng ra thầy và sư bá phải kinh ngạc một phen cho thích.

Đang lúc cậu nghĩ đến chỗ khoái chí nhất, bên ngoài phong la bắt đầu điểm canh tư, Thượng Quan Linh vẫn chưa thấy gì lạ xảy ra, lại gần hết một canh nữa, trời sắp gần sáng, cậu bé bắt đầu cau có bực mình. Bỗng trong lúc tịch tịch ấy, hình như có tiếng người gọi nhỏ, âm thanh nhỏ đến nỗi như có lại như không, nhưng vẫn có thể phân biệt rõ ràng về âm ngữ :

- Này cậu nhỏ kia! Hãy đến ngay đôi cây ở phía sau, nhớ đừng có làm thức giấc thầy và sư bá của cậu!

Thượng Quan Linh biết có người lại, tinh thần bắt đầu phấn khởi ngay, nhè nhẹ hai chân bước xuống giường, khẽ mở cửa sổ, tung người phi thân luôn ra ngoài.

Trăng lười niêm xế đỉnh đôi, sao hôm chênh chếch trên đỉnh cây, cả khu rừng đôi còn tối mờ, tứ bề im lặng âm u.

Nhưng Thượng Quan Linh không hề nao trí, hai lần tung thân, cậu đã nghiễm nhiên xuyên vào rừng, bỗng trên cánh trái có tiếng người rằng :

- Kế đảm lượng cậu bé cũng khá thật! Chứ cậu không ngán Đoạt Hồn Kỳ ư?

Thượng Quan Linh ngừng đầu theo phía phát ra tiếng nói, ngay nơi cành cây ngang của cây cổ thụ, thấy một đạo sĩ gầy nhom trạc trên ba mươi tuổi với chiếc áo đạo bào rách tả tơi ngồi ngất ngểu ở trên, tay trái cầm hồ lô rượu thơm ngát, tay phải đương loay hoay thò trong túi đạo bào móc vật gì đó bỏ vào miệng nhai ăn, trông có vẻ thú vị lắm.

Cậu bé ngừng đầu trả lời :

- Đoạt Hồn Kỳ cũng chỉ là người mà thôi, có khác chẳng là y hung tàn bạo ác một cách đáng ghét, như thế thì có gì là đáng sợ? Đạo trưởng ăn gì mà thơm phức vậy? Cho cháu xin chút được không?

Dứt lời, cậu bé tung mình phi lên, cùng ngồi vắt vẻo cạnh bên đạo sĩ.

Đạo sĩ liếc nhìn cậu bé nhí nhảnh ấy, rồi đưa qua một nắm đậu phụng, Thượng Quan Linh vội chìa hai tay hứng nhận, cũng bỏ từng hột đậu vào miệng ăn ngon lành, không một lời cảm ơn mà còn hỏi đạo sĩ rằng :

- Cháu biết đạo trưởng đây nhất định là người mà trưa nay đã cứu nguy cho thầy trò cháu ở khu rừng gần Ha La Hồ, tên gọi Thiên Si đạo trưởng, nay cháu có ít việc muốn nhờ đạo trưởng giúp hộ, nhưng không biết đạo trưởng có vui lòng giúp cháu không?

Thiên Si đạo trưởng hừ một tiếng bằng giọng mũi nói :

- Cậu bé lại muốn học nghề võ với ta chứ gì?...

Chưa dứt lời, Thượng Quan Linh đã lắc đầu lia lại rằng :

- Nghề võ đã có thầy cháu truyền dạy, nhưng cháu nhận thấy con người Đoạt Hồn Kỳ hung ác tàn bạo, cháu có ý muốn thử một trận thư hùng với y, vậy đạo trưởng có cách gì giúp cháu không?

Thiên Si đạo trưởng thấy Thượng Quan Linh nghiêm nhiên không đòi học võ với mình mà lại đòi đấu thử với Đoạt Hồn Kỳ, thật ngoài sự tưởng tượng của đạo sĩ, bèn đưa tay sang nắm rờ hết gân cốt trên người cậu bé rồi lắc đầu cười rằng :

- Cậu có biết Đoạt Hồn Kỳ lợi hại như thế nào không? Đừng nói la với chút bản lĩnh nhỏ nhen của cậu, đến như thầy và sư bá của cậu cũng còn thua kém ra một trời một vực là khác...

Thượng Quan Linh hấp tấp trả lời :

- Cháu có môn ám khí Tử Phi Hoa có thể nói là độc đáo và bá đạo nhất trên giang hồ hiện nay!

Thiên Si đạo trưởng phì cười văng cả đậu phụng trong mồm ra nói :

- Loại Tử Phi Hoa của cậu tuy là luyện bằng thứ vàng tím ở miền Tây Vực, và mỗi khi ra tay bay tung khắp cả một vùng, vật cứng đến đâu cũng phải thủng, nhưng chỉ có thể đem ra đối phó với những nhân vật võ lâm tầm thường mà thôi.

Nếu mà cậu trông cậy vào thứ ám khí này để thu hùng với Đoạt Hồn Kỳ, chẳng khác nào cậu đang bỏ đậu phụng vào miệng mà nhai, nghĩa là có đi không có về!

Cậu bé thấy thầy mình truyền lại loại ám khí vua Tử Phi Hoa này cho mình, tưởng đã liệt vào loại ám khí độc đáo nhất trên giang hồ, nay lại bị Thiên Si đạo trưởng đánh giá không đáng, cậu bé càng bức bối không phục, ngược mày nói thêm rằng :

- Cháu còn biết cả ba mươi sáu đường Văn Xương bút pháp, đồng thời có thể điểm một trăm linh tám huyệt lớn nhỏ trên thân người ta!

Thiên Si đạo trưởng thấy bộ mặt có vẻ đặc trí của Thượng Quan Linh, bộ mặt không biết sợ trời cao đất dày là gì, chỉ mỉm cười với cậu bé, bỗng đạo sĩ nheo mắt, hình như sức nhớ ra gì, quay ngay mặt lại hỏi :

- Úa! Chứ cậu cũng dùng bút à?

Nghe giọng nói có vẻ kinh ngạc của Thiên Si đạo trưởng, cậu bé mừng khắp khởi vội hỏi :

- Thưa đạo trưởng! Đoạt Hồn Kỳ chắc sợ bút lắm hả?

Câu hỏi ngây thơ hồn nhiên của cậu bé khiến Thiên Si đạo trưởng phải bật tiếng cười ha hả rằng :

- Cậu đoán không sai tí nào, quả Đoạt Hồn Kỳ có sự bất thường! Nhưng không phải sự bất thường ba mươi sáu đường Văn Xương bút pháp của cậu đâu, mà chính sự bất thường của cây Kinh Thần bút của Gia Cát Dật, một cây bút số một ở dưới vòm trời gian hồ này!

Thượng Quan Linh lại mỉm cười không phục, Thiên Sư đạo trưởng lại nói :

- Bây giờ ta đã nghĩ ra được một cách, may ra có thể khiến cậu đến chơi với Đoạt Hồn Kỳ được!

Cậu bé mừng quá, vội ríu rít xin đạo trưởng dạy, Thiên Sư đạo trưởng cười nói :

- Nếu trên dọc đường, hễ con thấy ký hiệu của Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện, nhưng cần phải giấu thầy và sư bá của cậu mới được, ngay bên cạnh ký hiệu của Đoạt Hồn Kỳ, cậu hãy vẽ một cây bút nán đen lòng trắng, và đề hai câu thơ lên!

Thượng Quan Linh vội hỏi :

- Dạ loại thơ gì? Hay tùy ý thích của cháu?

Thiên Sư đạo trưởng lại cười rằng :

- Thơ của cậu làm sao mà được! Phải đề như vậy :

Danh bài Tây Đạo Đông Tăng hậu, Gia tại thiên đài Nhai Đãng Gian!

(Nghĩa: Tên được xếp sau Tây Đạo và Đông Tăng, nhà ở đỉnh núi Nhai Đãng Gian), nhưng câu trên bên phải dùng lối chữ thảo viết, câu dưới lại dùng lối chữ lệ, thế cậu có biết lối chữ lệ không nào?

Thượng Quan Linh không rành về hai lối chữ lệ và triện, loại chữ thảo thì còn tạm có căn cứ, vừa tính trả lời câu nói của đạo sĩ, Thiên Sư đạo trưởng ghé gần tai cậu bé nói :

- Thầy và sư bá của cậu đã tìm đến kia kìa, giờ đây ta không muốn gặp mặt họ, vậy cậu đừng nói chuyện đêm nay ra làm gì, cậu hãy uống viên linh đơn này đi!

Đồng thời ta cho cậu mượn tạm quyển sách nhỏ này trong nửa năm, xem coi duyên số tạo hóa của cậu sau này ra sao cho biết!

Dứt lời, dúi ngay vào tay Thượng Quan Linh một quyển sách nhỏ chừng ba tấc vuông và một viên linh đơn, xong xuôi dùng đàng thân pháp vụt bỗng toàn thân biến dạng luôn trong đám rừng âm u, không hề để lại một động tĩnh nào.

Thượng Quan Linh lúc này cũng chợt nghe rõ tiếng Dạ hành Phong phát ra từ phía dưới, cậu hấp tấp từ nhánh cây nhảy tụt mau xuống đất, vội vã đi bách bộ như đang ngoạn cảnh rừng.

Quả nhiên Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương đang song song tiến vào rừng, thấy Thượng Quan Linh đang chấp tay sau lưng, đứng ngược nhìn cảnh trăng lười liềm, Tạ Đông Dương giận la lên :

- Suốt đêm qua đến trưa nay, chúng ta đều sống trong tình trạng kinh hiểm tuyệt luân, tại sao mỗi lần con đi đâu cũng không chịu báo trước cho thầy và sư bá hay?

Thượng Quan Linh làm ra vẻ bị oan ức, cong môi nói :

- Con trần trọc mãi cũng không ngủ được, lại sợ làm thức giấc thầy và Phương sư bá, nên con lén ra đây đi bách bộ, ngắm cảnh trăng cho khuây khỏa, nào đã chắc gì Đoạt Hồn Kỳ đã đoạt nổi hồn của con đâu mà thầy cứ rầy la con hoài!

Tạ Đông Dương cũng đành chịu tính nết ngổ ngáo của đứa học trò cứng mình, cả ba lại lững thững về phòng đi ngủ, hôm sau lại lo khởi trình đi Lã Lương sơn.

Đọc đường, Thượng Quan Linh len lén giờ xem quyển sách mà Thiên Si đạo trưởng đã cho mượn trong vòng nửa năm, khi giờ xem bên trong, không thấy có một chữ nào, và chỉ thấy vón vện mười tám bức vẽ thế tọa công, nhưng mỗi bộ mặt đều khác hẳn nhau.

Còn viên linh đơn to bằng hột nhãn, ngoài bao một lớp sáp đỏ, cách chế tạo xinh đẹp, Thượng Quan Linh tiếc rẻ không nỡ uống mà lại để dành trong túi làm đồ chơi. Cậu bé đối với quyển sách này, không làm sao thấu hiểu sự huyền ảo trong đó của nó, nên đành gấp lại, cất luôn vào trong người, vô tình đã bỏ lỡ mất một dịp kỳ duyên với quyển sách quý mà hầu hết giới võ lâm thềm khát suốt cả một đời người mà không gặp.

Cuộc hành trình vẫn tiến hành hấp tấp, và cũng có thể mà luôn luôn bị lỡ đường trọ, một hôm, tạt ngang Cam Châu, chưa tới Lương Châu, trời đã chập choạng tối dần, lại gặp cơn mưa lớn, cả ba đều ướt như gà bị nhúng nước, Tạ Đông Dương thấy cạnh đường cái ước ba trượng xa, cây cối lưa thưa hiện ra một nóc nhà cũ, bức tường màu đỏ nổi bật hẳn trong đám cây màu xanh, lão bèn gọi Phương Bách Xuyên chớ ngựa dừng lại, cả ba xuống dắt ngựa đi bộ vào.

Thì ra đây là một ngôi miếu không lớn, nhưng cũng không nhỏ. Bởi thất tu đã lâu năm, trông miếu tiêu điều hoang vu, đầy mạng nhện và bụi bặm, cảnh vật im lìm buồn bã.

Cả ba cột ngựa ngoài bên miếu, Phương Bách Xuyên lững thững bước vào trong điện, thành linh khẽ ý lên một tiếng, vì lão thấy cạnh bức tượng Bồ Tát, có một xác người treo cổ tong teng ngay đó! Vội tung thân nhảy tới, khẽ rờ vào người nạn nhân, thấy còn hơi ấm, hai lão anh hùng đối với lối cấp cứu người treo cổ vẫn như thế, đương nhiên là tay thiện nghệ, họ xúm vào xoa bóp sơ các đường huyết mạch trên toàn thân, một chập thấy nạn nhân đã thở. Nhưng lúc Tạ Đông Dương rờ tới phía eo bụng của nạn nhân, bỗng phát giác loại kim khí nhuyễn và ám khí, biết ngay cũng thuộc nhân vật trong võ lâm.

Nạn nhân được cứu sống, tuổi trạc tứ tuần, sau khi mở màng hồi tỉnh, nhìn hết mọi người một lượt, thờ dài nào nề rồi nhắm nghiền mắt lại không nói năng gì. Cả ba người đều trở mắt nhìn nhau, không hiểu nạn nhân vì lý do gì mà lại tự tử trong ngôi miếu hoang vu này?

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Gia Tập Thiên Đài Nhai Đẳng Gian

Tạ Đông Dương cau mày nói với người khách lạ :

- Này ông bạn! Đã là kẻ giang hồ, dù có chuyện oái ăm tày trời đến đâu đi chăng nữa, cũng không đến nỗi phải quyên sinh dễ dàng như thế! Tại hạ đây là Tạ Đông Dương, vì này là Phương Bách Xuyên, đều là người trong võ lâm cả, ông bạn có chuyện gì mà đến nỗi phải tự giận như thế? Có thể kể rõ đầu đuôi câu chuyện người bạn bình thủy chi giao với chúng tôi không?

Người khách nghe tên Tạ Đông Dương, hình như còn hơi lạ, nhưng khi nghe đến ba chữ Phương Bách Xuyên, vội từ bàn án vùng ngay dậy, ngạc nhiên hỏi rằng :

- Thì ra lão anh hùng đây là người lừng danh trên giang hồ với biệt hiệu Ngân Tu Kiếm Khách đấy sao?

Phương Bách Xuyên vừa chực tỏ lời khiêm tốn, người khách lại rầu rĩ lắc đầu thất vọng nói :

- Thôi! Thôi!... Dù có mười vị Ngân Tu Kiếm Khách như lão anh hùng đây đi chăng nữa, cũng không làm sao can thiệp nổi chuyện của tôi được!

Thượng Quan Linh thấy thần sắc của người khách lạ ủ rũ, chẳng khác nào như gà bị đá bại trận, bực mình lên tiếng hỏi xía vào :

- Sự thực ông đã gặp chuyện khó khăn gì? Sao không chịu nói cho vỡ lẽ mà cứ ầm ớ vậy? Ông nên biết rằng ai ghê gớm hơn Đoạt Hồn Kỳ kia? Thế mà chúng tôi đây còn động chạm đến y thì đủ hiểu!

Người lạ nhìn Thượng Quan Linh, nhăn nhó cười nói :

- Tuy hào khí của cậu thấu suốt mây xanh thật, nhưng không phải tôi cố tình tâng bốc chí khí người ta mà đi làm nhục nhuệ khí của bản thân đâu! Nhưng quả thật con người của Đoạt Hồn Kỳ khi vui khi giận khó mà ai có thể đoán lường nổi, càng không dám chuốc họa sát thân vào người!

Dứt lời, gương to đôi mắt đầy ánh sáng, sắc mặt bỗng hồng hào oai phong凛冽, giơ ngay chưởng nhắm ngay bàn thờ chẻ mạnh xuống, góc bàn thờ lập tức bị gãy gọn đi một mảng lớn, rồi ôm quyền thi lễ với Tạ Đông Dương và Phương Bách Xuyên rằng :

- Thừa nhậm vị lão đại hiệp hãy tha tội thất lễ vừa rồi cho Đàm Hiếu này, tiểu đệ nguyện quê ở Thái Nguyên...

Phương Bách Xuyên nghe nói vậy cũng biến sắc mặt, không chờ cho Đàm Hiếu nói hết lời, đã hỏi ngay rằng :

- Thôi tôi đã rõ ngoại hiệu của Đàm huynh đây là Thiết Chương Vô Song, phó tổng tiêu cục Long Phi ở Thái Nguyên, Long tổng tiêu đầu của quý cục vốn là bạn tri giao với Phương Bách Xuyên này, như thế đâu phải là người ngoài gì, giờ đây Đàm huynh đã gặp chuyện khó khăn gì? Cứ nói ra xem, may ra chúng tôi có thể gỡ rối hộ cho chăng?

Thiết Chương Vô Song Đàm Hiếu cau mày một hồi, đứng đĩnh từ trong mình lấy ra một cây Đoạt Hồn Kỳ dài hơn bảy tấc, giữa nền đoan đỏ nổi bật hẳn hình sọ người và hai xương chéo.

Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương đồng thanh kinh ngạc :

- Lại là y nữa?

Thiết Chương Vô Song Đàm Hiếu thần sắc nghiêm trọng gật đầu rằng :

- Vâng chính y! tức Đoạt Hồn Kỳ, con người vui buồn vô thường, chánh tà khó đoán! Tại Tiên Hà lãnh, chính y đã hai lần cứu đại nạn cho Long Phi tổng tiêu đầu chúng tôi, nhưng giờ đây ở giữa hai châu Cam Lương này lại hủy hết cuộc đời của Đàm Hiếu này, khiến cho tôi không biết nên trả ơn hay báo oán đây nữa? Thật là một chuyện hết sức khó khăn, không biết nên định đoạt bằng cách nào cho ổn thỏa, cho nên vừa rồi tiểu đệ mới nói là: dẫu có mưòi vị Ngân Tu kiếm khách đi nữa cũng khó mà giải quyết nổi vấn đề rắc rối của tiểu đệ được!

Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương lại thấy do Đoạt Hồn Kỳ sinh sự nữa, trong bụng không khỏi kinh ngạc, nhưng khi nghe Đoạt Hồn Kỳ đã từng hai lần cứu nguy cho Long Phi tổng tiêu đầu, đến nỗi khiến cho Thiết Chương Vô Song không còn biết nên báo ân hay trả oán nữa? Càng nghe càng o, cả hai hối thúc Đàm Hiếu kể hết câu chuyện đang dở dang về ân thù của Đoạt Hồn Kỳ.

Lúc này Thượng Quan Linh đã nhặt được ít nhánh cây và lá khô gần xun quanh miếu, cậu bé bèn nổi bếp lửa ngay giữa điện, cởi luôn áo ướt ra ngời hơi cho khô, Phương Bách Xuyên móc trong túi ra bình rượu đưa cho Đàm Hiếu.

Đàm Hiếu nhận rượu xong hợp luôn mấy hợp, tinh thần hơi chấn định, suy nghĩ một lúc mới kể :

- Chuyện này phải kể từ Tiên Hà Lãnh tỉnh Triết Giang trở đi, vào tháng chạp năm ngoái, tổng tiêu đầu của tệ cục thân hành đi áp tải mấy vị khách hàng cùng hàng hóa quan trọng, khi tạt ngang Tiên Hà Lãnh, không ngờ gặp ngay đám cướp mới ra đời, mệnh danh Thiên Hà Thất Sát, không chịu giao hảo với tiêu cục, đánh cướp ngang nhiên, võ công cũng cừ lắm, cũng do nhị sát Bàn Chư Huyền ra mặt, cùng với cây Kim Long trượng của tổng tiêu đầu, hai bên hỗn chiến bất phân thắng bại. Trong khi tổng tiêu đầu lo thi triển hết tuyệt nghệ võ học bình sinh của mình ra là Thiên Long Bát Trượng, khi ấy Bàn Chư Huyền mới

chịu thua, thế là anh em Thất Sát xông cả đám vào vây đánh, giữ tình trạng địch đông mình yếu như vậy, chẳng mấy chốc tổng tiêu đầu đã bị ba vết thương trên người. Trong lúc nguy cấp, đột nhiên trên mỗi cánh tay của anh em bọn Thất Sát đều bị một cây kim vàng dài ba tấc găm lên, binh khí trên tay của chúng đều bị rút hết xuống đất, đuôi kim vàng ấy là miếng đoạn màu đỏ chói có vẽ hình sọ người và hai xương chéo! Tiên Hà Thất Sát nhận gây ra đây la loại cờ đã khét tiếng trong gầm trời võ lâm của Đoạt Hồn Kỳ, biết có tay trợ trận cho Long Phi tiêu cục, cả đám hoảng hồn hết vía co chân chạy bán mạng chối chết! Riêng về phần Đoạt Hồn Kỳ, trong thời gian ấy không thấy lộ diện!

Phương Bách Xuyên cau mày rằng :

- Hành động này quả đã giúp cho Long Phi tiêu cục không ít, vừa giải nguy lại vừa không tổn thương nhân mạng, hành hiệp lại không lộ diện, nghĩa cử cao cả như thế, thật không hổ với danh xưng Càn Khôn ngũ tuyệt. Nhưng xét về hành động này của y, không hiểu tại sao lại kiêu căng ngông cuồng đến thế? Thật là một chuyện khó tìm hiểu hết sức!

Thiết Chương Vô Song Đàm Hiếu gượng cười rằng :

- Bởi thế chống giang hồ mới suy trong đám Càn Khôn ngũ tuyệt phải kể Đoạt Hồn Kỳ là con người phiêu bạt thần kỳ, không sao lường đoán trước được! sau vụ Tiên Hà Thất Sát không bao lâu, Long tổng tiêu đầu lại đơn thương độc mã lên đường, bỗng lại gặp kẻ thù là Bạch Phát Tiên Đồng Nhiệm Báo, hăn đòi rửa mối hận Thiên Long thất trượng mười năm về trước. Nhiệm Báo hiện là môn đệ của đệ nhất ma đầu lục lâm vùng La Phù sơn Vạn Mai Cốc hiệu Tiểu Diện Diêm Bà, học được những võ công kỳ dị, chỉ trong vòng năm mươi hiệp, tổng tiêu đầu chịu không nổi. Đang khi nguy kịch, thành linh có ánh kim quang lấp lánh từ đâu bay tới, lại một ký hiệu kim vàng của Đoạt Hồn Kỳ cắm phập dưới mặt đất! Bạch Phát Tiên Đồng ý mình có thầy là Tiểu Diện Diêm Bà đỡ đầu, ngang nhiên không coi Đoạt Hồn Kỳ vào đâu, hăn lên tiếng ngông cuồng, đưa tay chực nhổ cây Đoạt Hồn Kỳ, bỗng trong rừng rậm, một luồng gió lạnh đưa tới, Bạch Phát Tiên Đồng thét lên một tiếng kinh hồn, lăn đùng trên mặt đất chết tươi! Tổng tiêu đầu hai lần thọ ơn cứu tử của Đoạt Hồn Kỳ, nhưng vẫn chưa được gặp mặt để tạ ân, chỉ còn nước đem cây ki vàng Đoạt Hồn Kỳ về tiêu cục dùng hoa thơm thờ phụng để tỏ lòng cung kính với bậc ân nhân!

Phương Bách Xuyên bèn nói với Tạ Đông Dương rằng :

- Hiền đệ thử nghĩ xem, Đoạt Hồn Kỳ lần thứ hai lại cứu người bạn cũ của ngu huynh là Long Tử Đan ở Trung Châu và những hành vi: nghĩa tảo sào huyết Kim Giao Bào Trưởng Hùng cùng vụ tàn sát mười hai mạng cao thủ ở Bạch Long Đồi, như vậy thật là một sự...

Nói tới đây bỗng như sức nhớ chuyện gì, cau mày với ánh mắt sáng ngời, lại nói với Thiết Chương Vô Song Đàm Hiếu rằng :

- Đàm huynh chẳng nói Long tổng tiêu đầu gặp cướp ở trên Tiên Hà Lãnh là vào tháng chạp năm ngoái, vậy thì chuyện Bạch Phát Tiên Đồng bị giết ở Quách Xương phải là vào tháng xuân năm nay mới đúng

chứ?

Đàm Hiếu không hiểu tại sao Phương Bách Xuyên bỗng lại hỏi về ngày tháng giờ giấc như thế, lạ lùng đáp rằng :

- Hôm tổng tiêu đầu gặp kẻ thù ở Quách Xương chính là vào mười một tháng giêng năm nay, Phương đại hiệp hỏi như thế để làm gì?

Phương Bách Xuyên khẽ đấm bàn tay nòi rằng :

- Quái lạ thật! Thật là một chuyện kỳ lạ hết sức! Tạ hiền đệ ạ! Ba đứa con trai của Hạo Thủ Thần Long đều bị hạ thủ vào khoảng mười sáu, mười bảy, mười tám tháng giêng, dù cho Đoạt Hồn Kỳ có chánh tà ra sao đi nữa, với một thời gian ngắn ngủi trong năm ngày, mà y có thể vừa hành hiệp ở miền Triết Đông xong lại vừa đi Lã Lương sơn giở trò quấy phá tàn ác như thế được?

Phương Bách Xuyên nêu câu hỏi này, Tạ Đông Dương, Đàm Hiếu và Thượng Quan Linh, cả ba đều suy nghĩ một hồi, cảm thấy sự việc thật khó giải thích, đành gác chuyện ấy lại và hỏi Đàm Hiếu kể lại vị đại ân nhân của Long Phi tiêu cục, tại sao Đoạt Hồn Kỳ lại có thể dồn ép Đàm Hiếu tự vận thế?

Đàm Hiếu khẽ ho một tiếng rồi tiếp :

- Sau khi Long tổng tiêu đầu trải qua hai cơn sóng gió nguy hiểm, mới nhận thấy rằng những bậc kỳ nhân trong gian hồ xuất hiện nhan nhản, phần vì tuổi tác đã cao, gia cảnh cũng gọi là đủ no ấm, hà tất phải vấy máu trên đao gửi hồn dưới kiếm để hành nghề bảo tiêu cho cực xác bận tri! Bàn lo kết thúc các công việc để chuẩn bị đóng cửa Long Phi tiêu cục rồi về quê hương an hưởng tuổi già. Nào ngờ tổng tiêu đầu vừa ra đi để lo thu xếp mọi việc, bỗng có khách hàng nhờ áp tải món hàng trị giá hàng vạn cân vàng là ít, hàng này phải áp tải đi Tân Cương, lúc này chiêu bài của tiêu cục vẫn còn chưa hạ xuống, có khách lại chiếu cố, theo lệ không thể nào từ khước, nên chuyển hàng được giao phó cho tiểu đệ Đàm Hiếu lo áp giải cho chuyển hàng chót nhất này, cũng vì để cẩn thận hơn nên tiểu đệ cũng không tăng thêm tiêu sư nào khác nữa, chỉ đơn thương độc mã áp tải đi Địch Hóa giao hàng.

Nào ngờ đi đến giao giới Cam Lương đây, vào trọ một lữ quán, sau khi ngủ dậy, món hàng vô giá kia đã không cánh mà bay từ hồi nào rồi, cạnh gối nằm của tiểu đệ lại thấy găm cây Đoạt Hồn Kỳ, và còn để giấy lại rằng: Đoạt Hồn Kỳ xưa nay hành sự, không bao giờ dung tha một ai, nay vì thấy của quý giá khá vừa lòng ta, nên phá lệ đặc biệt ra ơn tha tội chết cho. Xin nhị lão đại hiệp nghĩ xem, đừng nói là Đoạt Hồn Kỳ đã gần như loại người vô địch trong thiên hạ, cho dẫu mình mời các cao thủ kỳ nhân ra tay chống đối y đi chẳng nữa, không lý mình lại quên đi hai lần đại ân của y đối với Long Phi tiêu cục sao? Nhưng ác nỗi món hàng lại trị giá quá sức tưởng tượng, đừng nói với bản thân của tiểu đệ, dẫu cho cả Long Phi tiêu cục cũng không đủ sức để bồi thường cho khách hàng, huống hồ Đoạt Hồn Kỳ lại hai lần cứu nguy cho Long Phi tổng tiêu đầu, bây giờ Đàm Hiếu có thực tình về nói là vị Đoạt Hồn Kỳ cướp đoạt đi nữa, cũng chưa chắc ai tin! Cho nên vụ ân thù rồi rắm này đã khiến tiểu đệ nghĩ gần thối óc mà vẫn chưa tìm được một

kế sách gì để đối phó, chỉ còn nước là treo cổ tự tử là giải quyết xong mọi rắc rối sự đời! Cây Ngân Linh cổ kiếm của Phương đại hiệp, từng lừng danh trên giang hồ từ lâu, và thầy trò Tạ đại hiệp cũng ôm tuyệt nghệ trong người, nhưng đối với việc của Đàm Hiếu này, sợ không còn ai có thể giúp được cho tiểu đệ đâu!

Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương nghe xong quả nhiên cũng khó xử, quả là một việc nan giải hết sức!

Thượng Quan Linh vốn đã chẳng sợ Đoạt Hồn Kỳ, sau khi gặp Thiên Si đạo trưởng, trong bụng lại càng muốn gặp mặt một nhân vật thần kỳ đã từng khét tiếng dưới gầm trời võ lâm, coi tỏ xem là loại người như thế nào cho biết! Thấy thầy và Phương sư bá sau khi nghe câu chuyện của Đàm Hiếu kể, ai nấy đều lặng im không nói gì, cậu bé bèn lên tiếng rằng :

Theo cháu thì chuyện này có khó gì giải quyết đâu? Trước nhất hãy đoạt món hang bị cướp về đã, rồi sau sẽ tìm cách để trả ơn hai lần cứu Long Phi tổng tiêu đầu sau, như vậy không hay sao?

Tạ Đông Dương khẽ la :

- Linh con! Đừng có nhiều chuyện! Đã đành rằng phải nghĩ cách, nhưng đâu phải dễ dàng như cách của con nghĩ đâu! Cũng chẳng nhắc đến chuyện đạo đức sau này, chỉ nội chuyện đoạt lại món đã mất là đã thấy khó khăn quá rồi! Đó chưa kể đến công lực của Đoạt Hồn Kỳ...

Chuyện vừa nói đến đây, thành linh có tiếng cười lạnh lùng từ ngoài miếu đưa vào, tiếp theo sau là một tiếng nói lạnh lạnh rằng :

- Công lực của Đoạt Hồn Kỳ đã đi đến đâu? Trong miếu này, kẻ nào mà lại sợ hấn đến thế?

Lúc này mưa vẫn chưa tạnh, một tia nhoáng điện trời vừa chớp ra thì đồng thời một bóng người áo trắng xóa là là bay vào, lúc thân hình hiện rõ mời nhận ra được là một thư sinh áo trắng, trong đôi mắt chứa đầy ánh sáng sát khí, trong khuôn mặt anh tuấn ấy, phải cộng thêm nửa chữ hung nữa mới đúng. Thư sinh đưa tay phe phui những hạt mưa trên áo, liếc mắt thấy cây Đoạt Hồn Kỳ tên tay Tạ Đông Dương mà do Đàm Hiếu đưa cho xem hồi này, sắc mặt bỗng sa sầm ngay xuống, trợn đôi mắt sáng quắc liếc nhanh mọi người, giọng trầm lặng hỏi rằng :

- Đó là ký hiệu của Đoạt Hồn Kỳ, trong bọn các người đây, ai là Đoạt Hồn Kỳ và ai là dư đảng của hấn?

Từ khi nghe tiếng nói từ ngoài miếu vẳng vào đến giờ, Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương đều cho rằng khẩu khí của thư sinh hơi tự cao! Giờ đây thấy mặt, hóa là một nhân vật còn trẻ mà thái độ lại kiêu căng, Thượng Quan Linh đã hậm hực khó chịu trước nhất, tính lên tiếng nói cho vài câu cho bỏ ghét, nhưng xem ra lời nói của thư sinh cũng bất mãn với Đoạt Hồn Kỳ. Nếu thế thì cộng thù chung với nhau cả,

cậu bé lại cố nhin tức và trả lời rằng :

- Ai thèm là dư đảng của Đoạt Hồn Kỳ? Chính chúng tôi cũng đang tính đi tìm hãn...

Chưa dứt lời, Bạch y thư sinh ôm bụng cười ngất ngưỡng một hồi mới cất tiếng vui vẻ nói :

- Tuy Đoạt Hồn Kỳ không gọi gì là hạng ghê gớm, nhưng đối với đám người như các người đây, chưa có ai xứng đáng đi tìm hãn đâu! Nay ta hỏi các người một điều, thế ký hiệu của hãn đã hiển nhiên ở đây, vậy chắc hẳn đã xuất hiện tung tích trong hai vùng Cam Lương này chứ?

Với lối kiêu căng ngông cuồng của Bạch Y thư sinh như thế, đừng nói là Thượng Quan Linh, đến cả Tạ Đông Dương cũng nổi giận, liếc mắt nhìn Bạch Y thư sinh lạnh lùng rằng :

- Cát hạ có vẻ tự hào hơn người, vậy không hiểu cát hạ thuộc môn phái và nhân vật nào trong võ lâm?

Bạch Y thư sinh lại buông tiếng cười ha hả ngông cuồng một hồi, thật là một khiêu khích tột độ, từ từ móc trong người ra một cây ngọc tiêu cầm chơi trên tay, đưa mắt liếc nhìn mọi người mà không nói một lời.

Thầy trò Thượng Quan Linh bởi sống ở miền Nam Cương đã lâu, đối với làng võ lâm ở Trung Nguyên đậm cách tuyệt hãn, nên không biết lai lịch về cây ngọc tiêu này. Riêng Thiết Chưởng Vô Song Đàm Hiếu khi thấy y rút cây ngọc tiêu ra, thần sắc đã biến hẳn, Phương Bách Xuyên cũng cau mày ngờ ngờ hỏi :

- Cát hạ phải chăng là Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ, tức sư đệ của Tiểu Diện Diêm Bà ở La Phù sơn Vạn Mai Cốc không?

Bạch Y thư sinh thấy Phương Bách Xuyên nghiễm nhiên biết đến danh hiệu của mình, nét mặt của thư sinh cũng không ngạc nhiên gì lắm. Vì thư sinh cũng đoán chừng đây là nhân vật hữu hạng trong giang hồ đấy, lúc này chàng thư sinh bớt vẻ kiêu căng trên mặt, gật đầu rằng :

- Khen thay cho lão già cũng có mắt lịch duyệt về cây Ngọc Tiêu của ta, vậy Phan Ngộ cũng xin được hỏi lại một câu, thế bốn người đây là nhân vật của môn phái nào?

Phương Bách Xuyên đưa tay chỉ ra thầy trò Tạ Đông Dương và Thiết Chưởng Vô Song, mỉm cười rằng :

- Hai vị này là Nam Cương đại hiệp Tạ Đông Dương và cao túc của Tạ đại hiệp Thượng Quan Linh, còn vị này là phó tổng tiêu đầu của Long Phi tiêu cục ở Thái Nguyên hiệu Thiết Chưởng Vô Song Đàm Hiếu. Còn đến danh tánh của lão phu đây, khi lão phu có thể nhận ra cây ngọc tiêu của túc hạ, chắc hẳn túc hạ cũng phải nhận được cây Ngân Linh cổ kiếm này chứ?

Dứt lời, đưa tay lên vai rút luôn kiếm, ánh sáng chói mắt, tiếng thép ngân vang, cây cổ kiếm lúc này

hiện ra những vi vẩy óng ánh kỳ dị.

Ngọc Tiêu Lang Quân nghe xong bốn chữ Ngân Linh cổ kiếm, lại thấy Phương Bách Xuyên cầm kiếm trên tay, râu bạc phất phơ, ánh mắt long lanh, thần sắc quắc thước, bất giác gật gù rằng :

- Thì ra lão là Ngân Tu kiếm khách Phương Bách Xuyên, trên giang hồ kể cũng có danh vị nhỏ đấy! Nhưng lão có biết rằng người bạn họ Tạ của lão đã phạm phải luật cấm kỵ của La Sát môn ta chưa?

Thượng Quan Linh không hiểu thầy mình đã phạm điều cấm kỵ gì của Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ này, nhưng thấy sắc mặt của Phương Bách Xuyên vừa nghiêm nghị, biết ngay người đứng trước mặt đây cũng chẳng phải tay tầm thường gì, hỏi rõ ra, Phương Bách Xuyên mới cho hay là sư tỷ của Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ tức là Tiểu Diện Diêm Bà, không bao giờ dung thứ cho những người dám hỏi tên của những người trong La Sát môn, nếu khi đã lỡ hỏi, thế nào cũng phải đỡ ba hiệp với người ra. Bây giờ Tạ Đông Dương thế nào cũng phải đỡ ba đường tiêu của Ngọc Tiêu Lang Quân.

Thượng Quan Linh nghe xong ngược hẳn mặt về phía Ngọc Tiêu Lang Quân cười ngất ngưỡng rằng :

- Tưởng là chuyện gì chứ... cần gì phải đến thầy tôi tiếp ông ba đường tiêu, thế ông chẳng nói muốn tìm gặp Đoạt Hồn Kỳ là gì? Vậy thì chỉ cần làm sao ông có thể tránh nổi ba thế của thầy tôi, chừng ấy tôi sẽ chỉ cho ông một diệu kế, khiến cho Đoạt Hồn Kỳ phải tức khắc đến tìm ông ngay là khác!

Ngọc Tiêu Lang Quân cười ha hả rằng :

- Trong làng võ lâm Trung Nguyên này, dám ngang nhiên nói chuyện với ta như thế, thật ra chưa có mấy ai. Thôi cũng được, ta thử lãnh giáo vị Nam Cương đại hiệp họ Tạ xem đến đâu cho biết?

Suốt dọc đường, Tạ Đông Dương đã bị Đoạt Hồn Kỳ khiến cho phiền phức bực mình trong người, nay lại biết Ngọc Tiêu Lang Quân là sư đệ của đệ nhất ma đầu nổi tiếng trong lục lâm, sư tỷ y là Tiểu Diện Diêm Bà ở La Phủ Sơn Vạn Mai Cốc, trong lòng cũng hơi nao nao, nghĩ thầm trong bụng: sao không nhân dịp này thử xem võ luyện trong hơn mười năm nay của mình đã tiến tới mức nào? Có thể cùng sánh ngang với các nhân vật khét tiếng trong làng võ lâm Trung Nguyên này không? Nghĩ xong bèn nạp khí định thần, mỉm cười đứng dậy, cũng chẳng cần rút binh khí, sẵn chiếc áo dài bị mưa còn chưa kịp khô ấy, cuốn vắt luôn lại, nhả Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ rằng :

- Tạ Đông Dương này xưa nay vẫn sống biệt lập miền Nam Cương, võ học có hạn, đâu dám cả xướng đại hiệp, nhưng không cố công mài sắt đâu có ngày nên kim được? Vậy xin mời người bạn họ Phan hãy để lão phu đây kiến thức sơ nhưng võ học tuyệt nghệ của quý La Sát môn!

Nói xong bèn tiến bước lên, cánh tay đưa thẳng ra với chiếc áo dài vắt ướt trên, nhắm ngay Ngọc Tiêu Lang Quân điếm tới.

Ngọc Tiêu Lang Quân thấy Tạ Đông Dương dùng công lực nội gia Thấp Ước Thành Côn, dùng luôn áo

dài ướt làm kiếm, thuận thế tạt nhanh tới, một luồng gió khá mạnh tỏa ra, trong lòng bất giác cũng kinh ngạc, biết người họ Tạ này đến từ miền Nam Cương cũng không phải tay vừa gì, võ học quả cao, không thể coi thường được!

Người ta đưa thế chậm chạp vậy, rõ ràng có ý muốn thử ngẫm về công lực, tuy Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ xưa nay vẫn thường tự kiêu tự đại, nhưng nhà nghề biết nghề nhau, vội tập trung công lực vào hết cánh tay phải, truyền sức vào cây ngọc tiêu, chân đã đứng vững như núi, giờ cây tiêu hất ngang vào chiếc áo ướt của Tạ Đông Dương điếm tới.

Tuy là ngọc tiêu và áo dài ướt khê va đụng với nhau, nhưng trong lòng của hai vị đại danh gia biết sức đối thủ của mình ngay, Ngọc Tiêu Lang Quân thầm khen môn truyền lực áo dài ướt của đối phương cũng không thua gì mình, quả thật hiếm có người như thế! Bên này Tạ Đông Dương cũng kinh ngạc về chân lực nội gia của vị ma đầu, ít nhất cũng còn hơn mình một bậc!

Dưới trạng thái biết người biết ra, Tạ Đông Dương nghĩ thầm thôi gì rước khó vào thân để đấu đủ ba hiệp, chẳng thà cứ xem thẳng Linh nó có quỷ kế gì có thể khiến cho Ngọc Tiêu Lang Quân này đối chọi với Đoạt Hồn Kỳ thì hay hơn!

Sắc mặt của Phan Ngộ lúc này cũng thu bớt hẳn vẻ kiêu ngạo, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười hơi kiêu, bèn định thần chờ đợi thế đánh thứ hai của đối phương, Tạ Đông Dương bỗng thu nội lực của mình, chiếc áo dài ướt xòa mềm hẳn, cười ha hả rằng :

- Võ học của La Sát môn quả thật cao minh, Tạ Đông Dương này đã hân hạnh được lãnh giáo và được thấy tận mắt! Vậy Quan Linh! Con có cách gì để khiến cho Đoạt Hồn Kỳ tự động lại tìm kiếm ông bạn Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ đây để ráp nhau? Con nói mau đi!

Tạ Đông Dương hạ đài một cách khôn khéo, ăn nói lại lịch thiệp, phải khiến Phương Bách Xuyên gật gù khen thầm trong bụng, cho đến cả Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ cũng phải cảm nhận vĩ Nam Cương đại hiệp này quả là một tay võ nghệ cơ trí hơn người!

Thượng Quan Linh nghe thầy nói, tròn tròn mắt đứng nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ nói :

- Những người tưởng mình đây ghê gớm lắm! Chẳng qua cũng chỉ vì chữ hư danh sĩ diện như ông mà thôi! Đã đành tung tích Đoạt Hồn Kỳ đã từng xuất hiện vùng Cam Lương này, nhưng chỉ cần một nơi nào đó có vẻ náo nhiệt tương đương, chỗ mà ai ai cũng để mắt tới được, vẽ quách ngay một cây ngọc tiêu đề ngay trên dấu hiệu của Đoạt Hồn Kỳ, dưới chua thêm ngày giờ và địa chỉ, chùng đó lo gì Đoạt Hồn Kỳ lại không nghe gió mà tìm tới nơi tới chốn sao? Nhưng mà trong danh sách Càn Khôn ngũ tuyệt khét tiếng ấy, chưa hề nghe ai nói tới Tiểu Diện Diêm Bà hay cây sáo Ngọc Tiêu Lang Quân gì ráo hết; cũng đừng nên quên rằng tâm địa Đoạt Hồn Kỳ cũng tàn ác lắm đấy nhé, đó là cách thức gặp mặt Đoạt Hồn Kỳ, tôi đã bày hết cho ông rồi, nếu chẳng may ông có mệnh hệ gì bất trắc, bị người ta đoạt mất hồn đi, chùng đó ở dưới chín suối đừng nên oán trách gì tôi mới được!

Nghe xong lời nói của Thượng Quan Linh, Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngo không những không nổi giận, mà còn cười gật đầu rằng :

- Cậu nhỏ quả cũng có vài miếng nhà nghề thật, miệng lưỡi lại đanh đá như những hạng như Càn Khôn ngũ tuyệt, ấy chỉ có thể dọa dẫm nổi những tay giang hồ tầm thường mà thôi, không thể nào dọa nổi bất cứ một nhân vật nào trong La Sát môn chúng tôi! Họ Phan này từ núi Phù Sơn xuống Cam Lương đây, một là cố nhiên để trả mối thù cho sư điệt Bạch Phát Tiên Đồng, hai nữa là nghe năm lão gà mà chưa chết ấy của Càn Khôn ngũ tuyệt lại tái xuất hiện trên giang hồ, nên ta muốn tìm họ để tỷ thí một phen xem cao thấp cho biết sức nhau! Ta vốn là con người khó tính vô cùng, nhưng không hiểu sao khi thấy cậu bé, bỗng lại cảm thấy có duyên với nhau, bị cậu mịa mai này giờ mà ta không hề tức giận! Cách cậu nghĩ vừa rồi quả là hay tuyệt, để thưởng công suy nghĩ của cậu, ta cho cậu một vật này để giữ làm kỷ niệm chơi vậy!

Nói xong, thò tay vào người lấy ra một vật đen thui dài tám tấc đưa cho Thượng Quan Linh, cậu bé vừa cầm vào tay, thấy ánh trắng choáng một cái, Bạch Y thư sinh Phan Ngo đã biến dạng luôn!

Mọi người đều hiểu ngay Bạch Y thư sinh trước khi đi đã cố ý biểu diễn thuật khinh công tuyệt đỉnh Di Hình Hoán Ảnh. Lúc này mưa gió đã tạnh hẳn, nhìn lại vật trên tay Thượng Quan Linh, thì ra là một cây trủy thủ dài tám tấc, có cả vỏ dao, khi tuốt ra ánh thép không sáng lắm, nhưng sắc bén vô cùng, trong con mắt nhà nghề, biết ngay không phải là vật phàm.

Tạ Đông Dương tìm ngay khúc sắt bằng ngón tay, cầm dao khê cắt, đứt gọn thành hai đoạn, xong trả lại cho Thượng Quan Linh dặn cất cho kỹ, quay sang Phương Bách Xuyên than rằng :

- Ngọc Tiêu Lang Quân cũng quả thật một kẻ kỳ nhân, vừa rồi tiểu đệ thử ngẫm nội công với y, hình như cũng không hơn gì tiểu đệ mấy, với sức của y và sư tỷ Tiểu Diện Diêm Bà của y mà muốn thử ăn thua với Càn Khôn ngũ tuyệt, quả thật họ nghĩ hơi ngông cuồng, thế nào rồi cũng tự rước bực mình vào thân chứ được ích gì?

Phương Bách Xuyên lắc đầu nói :

- Hơn mười năm trời hiện đệ không về Trung Nguyên rồi, trong lã võ lâm, lẽ dĩ nhiên đã xa lạ nhiều! Võ công của tên Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngo, cừ nhất phải nói về kinh công và tám tám sáu mươi tư tiêu pháp về Hán Cung Tiêu, bởi xưa kia háo sắc hóa độ nên yếu nhất về mặt chân khí nội lực nên hiện đệ vừa rồi thử sức chân lực với y, nên cảm thấy y không hơn gì hiện đệ! Nếu mà đánh thực sự, cả hai chúng mình hợp lực, may ra còn không sợ y, nếu một đấu một, hiện đệ may ra còn cự nổi chứ còn cây Ngân Linh cổ kiếm của Phương Bách Xuyên này, ngu huynh đã tự biết sức mình quyết không thể nào tiếp nổi sáu mươi bốn ngàn thần kỹ Hán Cung Tiêu tiêu pháp của y được!

Ngừng một chập rồi tiếp :

- Huống hồ Tiểu Diện Diêm Bà, võ học tuyệt thế, không biết còn cao hơn Ngọc Tiêu Lang Quân đến

bao nhiêu lần nữa? Về nội ngoại công lực càng tinh thông tuyệt vời, hình như có thể sánh ngang bằng với Càn Khôn ngũ tuyệt là khác!

Công thêm tính nết kỳ quái của nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, mạnh việc ai nấy lo, tuyệt không bao giờ chịu hợp quần chung sức với nhau, nên nhóm La Sát môn đã nuôi hòng tâm để phân lại ngôi thứ cao thấp với năm vị cái thế kỳ nhân này một phen cho biết sức!

Tạ Đông Dương nghe Phương Bách Xuyên nói xong, mày hơi cau lại, riêng Thượng Quan Linh thì hớn hở vui mừng reo lên :

- Thừa Phương bá bá! Vừa nãy Ngọc Tiêu Lang Quân tuy rút lui với lối khinh công tuyệt đỉnh, nhưng cháu cũng nhận ra y đi về hướng đông, bây giờ trời đã hết mưa, chúng ta cũng nên đến Lương Châu cho rồi, không chừng còn được xem trận Hán Cung Tiêu đại chiến Đoạt Hồn Kỳ cũng chưa biết chừng!

Phương Bách Xuyên thấy Thượng Quan Linh đối với những nhân vật hung tàn mà ai nghe tên cũng phải nhúc nhủ, thế mà cậu bé lại đứng đờ đờ không biết sợ là gì, bất giác khen thầm trong bụng, không những căn cơ tốt, đảm sắc lại hay, cộng thêm một phái thuần túy chân thật trong người, quả thật cậu bé đáng quý vô cùng!

Hèn gì đến Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ, kiêu ngạo hung bạo và nổi danh ma đầu như thế, mà đến khi bị cậu bé mĩa mai mà vẫn vui lòng tặng cho Thượng Quan Linh một con dao quý là khác!

Mưa đã tạnh hẳn, trong ngôi miếu này không còn gì đáng lưu luyến, Tạ Đông Dương bèn nói với Thiết Chương Vô Song Đàm Hiếu rằng :

- Hàng tiêu của Đàm Hiếu huynh đã mất, dù sao cũng phải tính lấy về mới được, Phương Bách Xuyên với Long tổng tiêu đầu vốn là chỗ bạn thâm giao, thế nào chả ra sức giúp hộ huynh, vậy tiện thể xin huynh cùng đi chung với chúng tôi luôn thể để bàn tính kế đối phó sau! Đàm huynh nghĩ sao cho biết ý kiến?

Thiết Chương Vô Song cảm thấy khó xử nhất là hai lần Đoạt Hồn Kỳ cứu Long Phi tổng tiêu đầu, trong tiêu cục đã lập Trường Vi lộc vị để thờ, nhưng Đoạt Hồn Kỳ tại Cam Lương cướp đoạt hàng tiêu của mình, nếu về tiêu cục để kể rõ đầu đuôi, chắc gì người ta tin, nay thấy Phương Bách Xuyên trượng nghĩa anh hùng trợ giúp mình, lại thấy thầy trò Tạ Đông Dương võ học cực giỏi, may ra nhờ họ làm chứng hộ cho mình được, nghĩ thế bèn nhận lời ngay.

Đàm Hiếu không sẵn ngựa, thầy trò Tạ Đông Dương phải ngồi chung một yên. Bốn người cưỡi ba ngựa thẳng hướng Lương Châu rong ruổi.

Lương Châu là một quận lớn thuộc tỉnh Hán Võ, nước non phong phú, đất đai phì nhiêu, thường vẫn được mệnh danh là Trại Bắc Giang Nam. Bốn người tới nơi tìm ngay vào một quán trọ, nghe thiên hạ nhao nhao khác nhau, nghị luận lung tung, hỏi ra mới hay: thì ra Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ, quả nhiên đã

đến trước và làm đúng theo lời của Thượng Quan Linh, tìm ngay đến bảo tháp cao nhất ở Lương Châu, treo ngay một bức vải trắng tinh to tướng trên đỉnh tháp, trên miếng vải trắng vẽ cây Hán Cung Tiêu và ký hiệu Đoạt Hồn Kỳ, đồng thời chua thêm một hàng chữ: “Suốt ba đêm liên tiếp, hễ vào canh ba, sẽ thổi tiêu hầu giáo tại Ngọc Trụ Phong trên Kỳ Liên sơn!”

Tháp đã cao, đỉnh chóp lại càng khó leo trèo, ấy thế mà chỉ nội trong một đêm, các chư tăng trong chùa bỗng dưng phát hiện bức cờ lạ lùng trên chót vót của đỉnh tháp, rồi từ đó một miệng truyền mời, mười truyền trăm, cứ vậy chẳng mấy chốc thành câu truyện thần thoại hóa trên môi mọi người dân bả xứ!

Hồi ấy phong hóa miền Tây Bắc còn chưa được khai hóa cho mấy, dân chúng phần đông còn đầu óc mê tín, nhiều người đã đem đèn nhang lại bảo tháp để cúng cái vụ vợ cầu khẩn thần linh!

Thượng Quan Linh nghe nói ngôi tháp cách quận lỵ không xa, đã tính kéo thầy đi xem náo nhiệt cho vui, trong bụng cậu bé đã tính sẵn kế của riêng mình.

Tạ Đông Dương cũng sợ đưa học trò tinh quái sẽ lén mình lên Ngọc Trụ Phong Kỳ Liên sơn để xem trận đấu kinh hồn giữa Hán Cung Tiêu và Đoạt Hồn Kỳ, nếu mình không bằng lòng, tỏ ra mình sợ chuyện, nhưng quả thật cũng không nên đi mạo hiểm vô ích như thế làm gì, đương lúc suy nghĩ lung tung chưa đầu vào đâu, thì thấy Thượng Quan Linh cử chỉ có vẻ ngoan ngoãn lạ thường, thấy cậu vào phòng đi ngủ ngay, thản nhiên bỏ qua câu truyện xin phép với thầy lên Ngọc Trụ Phong Kỳ Liên sơn, cậu không hề nhắc đến một câu nào!

Tạ Đông Dương thấy Thượng Quan Linh đột nhiên lại thật thà như vậy, trong bụng bỗng đâm nghi hoặc, chon rằng cậu sẽ lén trốn lên Kỳ Liên sơn đây, nên lão anh hùng cứ vờ ngủ say để rình cậu học trò tinh quái của mình, luôn luôn đề phòng hành động của Thượng Quan Linh.

Nào ngờ Thượng Quan Linh còn ma lanh hơn thầy của mình, cậu cứ việc lên giường ngủ thẳng một giấc đến canh tư, đến lúc Tạ Đông Dương mới yên dạ rồi thiu thiu ngủ say lúc nào không hay, Thượng Quan Linh biết thầy đã ngủ say, rón rén xuống giường, lén hẳn ra ngoài tung thân đi luôn!

Bút mực cậu đã mượn từ ban ngày, với thuật khinh công, cậu tung thân phi thẳng lên đỉnh tháp, theo ngay lời Thiên Si đạo trưởng đã dạy, ngay nơi tấm vải trắng ở trên nóc tháp, cậu vẽ thêm vào đó một chiếc bút lông trắng cán đen, cán bút chõng lên, đầu bút lại móc luôn cả hai dấu ký hiệu Hán Cung Tiêu và Đoạt Hồn Kỳ một lúc!

Vẽ xong ký hiệu, sức nhớ còn phải đề hai câu thơ, cậu bé lãi đề sang phía bên phải, dùng lối chữ thảo viết luôn câu :

Danh bài Tây Đạo, Đông Tăng hậu,... nhưng đến lúc sắp viết câu bên trái, cậu không biết lối chữ lệ, do dự một hồi, quên luôn lời dặn của Thiên Si đạo trưởng, cậu bé cái dùng lối chữ thảo viết thêm :

Viết xong hấp tấp về ngay quán trọ vùi đầu ngủ kỹ, hôm sau, nội phủ Lương Xuyên, dân chúng càng nghi thần nghi quỷ bàn tán xôn xao. Tin chẳng mấy chốc được loan truyền ra, cả đến Tạ Đông Dương, Phương Bách Xuyên và Thiết Chương Vô Song Đàm Hiếu, cả ba cũng muốn ở lại, không muốn đi nữa, họ đều cho rằng Nam Bút Gia Cát Dật quả nhiên cũng có mặt tại đây, dù cho có bị mất mạng ở Lương Châu này đi nữa, cũng tuyệt không thể bỏ qua một trận đấu thần công giữa ba nhân vật lừng danh như Nam Bút, Đoạt Hồn Kỳ và Hán Cung Tiêu. Đây quả là một cuộc tranh hùng hiểm hoi trên giang hồ.

Kỳ Liên sơn nằm ngang Nam Lương Châu, Ngọc Trụ Phong là một ngọn núi cao ngất, luôn luôn có mây phủ, nằm vào địa thế rất dễ tìm! Bốn người lên Ngọc Trụ Phong vào ban ngày để quan sát rõ địa thế, thấy giữa lưng núi có một khoảng bình địa khá rộng, không đóng tuyết, bốn bề đều cây cối um tùm, lại dễ ẩn thân, họ bèn tiên đoán Nam Bút, Đoạt Hồn Kỳ, Càn Khôn song tuyết và Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ, rất có thể họ sẽ mở hội tranh hùng tại đây!

Thiết Chương Vô Song Đàm Hiếu phụ trách lương thực nước nôi, bốn người bèn tìm một chỗ vắng vẻ trong khu rừng ăn uống no nê, chờ khi trăng lên, mỗi người lo tìm một nơi kín đáo để nấp thân, Tạ Đông Dương sợ Thượng Quan Linh trong khi hí hứng lại gây thêm họa vào thân nên thầy trò hai người cùng nấp chung một chỗ để dễ bề kiểm chế học trò tinh quái của mình. Phương Bách Xuyên và Đàm Hiếu mỗi người lo ẩn thân một nơi kế gần đó, ai nấy cũng lo mặc sẵn dạ hành phục để nguy trang, họ âm thầm chờ đợi và... chờ đợi...!

Trên ngọn cao phong thì khó lòng nghe được tiếng trống điểm canh, nhưng giới võ lâm phần nhiều đều có thể nhìn sao trên trời mà đoán giờ khắc, có lẽ đã quá canh ha, một làn áo trắng từ phía Đông bay về lại, thì ra chính là Ngọc Bút thư sinh - Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ đã đến!

Tay cầm ngọc tiêu, Ngọc Tiêu Lang Quân ngược mắt nhìn bầu trời, hình như cảm thấy còn sớm, tự lẩm bẩm rằng :

- Đêm qua Đoạt Hồn Kỳ không đến, có lẽ là tại y không ở gần đây, nhưng hôm sau ngẫu nhiên lại có ký hiệu Kinh Thần bút của Gia Cát Dật đã xuất hiện như thế, vậy thì Nam Bút thế nào cũng lại! Trên giang hồ đồn đãi Nam Bút tuy không quý kể đa đoan như Đoạt Hồn Kỳ, nhưng về mặt chân thật công lực, phải kể Nam Bút cao nhất trong Càn Khôn ngũ tuyệt! Nào mình đâu có thù oán gì với người ta đâu, thế mà tấm vải trắng trên đỉnh tháp, ký hiệu Kinh Thần bút đã ngang nhiên móc ngược cả Hán Cung Tiêu lẫn luôn Đoạt Hồn Kỳ, rõ ràng như thế là khiêu khích, nhưng hiểu vì Đoạt Hồn Kỳ hay vì Hán Cung Tiêu của ta không biết?

Tự lẩm bẩm một mình, hình như cảm thấy một mình mà phải chọi với Càn Khôn ngũ tuyệt, trong lòng bỗng trở lên phiền muộn, xoẹt một tiếng, cây ngọc tiêu rung lên, nhưng tia ánh sáng lấp lánh vung lên, trong rừng bỗng như nổi trận thu phong, lá cây rụng ngập cả một vùng.

Phương Bách Xuyên và Đàm Hiếu từng nghe danh của nam đệ trong La Sát môn từ lâu, tuy phục nhưng không sợ, Tạ Đông Dương sau khi thấy Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọ, mới thử sơ sơ một lối tiêu pháp, chừng ấy mới tin lời của Phương Bách Xuyên quả không sai, lúc này lại tự hận mình trong lúc luyện công sơ ý đến nỗi vị xú khí, nay sinh tử huyền quan vẫn chưa có cách đả thông nên Hồn Nguyên chân khí chưa làm sao có thể luyện được, nếu không trong dịp đại hội tranh hùng này, mình cũng có quyền đàng hoàng tham dự một cách hiện ngang như ai.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Kỳ Ảnh Tiêu Thanh

Có lẽ vào khoảng canh ba, Ngọc Tiêu Lang Quân bèn ngồi xếp chân bàn tròn dựa lưng vào thân cây thối sáo, tiếng sáo đáng lý phải liên miên như ai oán náo nùng mới đúng, đằng này Bạch Y thư sinh lại cố thổi ra những tiếng sát khí đặng đặng, càng thổi càng réo rắt hùng mạnh, phảng phất như cố đem hết chân khí nội lực truyền hết vào cây ngọc tiêu, khiến kẻ nghe phải bàng hoàng vất vưởng tâm thần, nhưng tiếng sáo ấy đã thiếu khuyết hẳn những âm luật hòa giai hoàn toàn!

Tiếng sáo véo von khá lâu, khi Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ vừa rời cây sáo trên miệng xuống, bỗng từ trên cây cổ thụ kề gần đó, một giọng âm u lạnh lùng rằng :

- Với tiếng sáo như lửa rống chó tru ấy mà người cũng dám vác mặt đề hện với lão gia tại Ngọc Trụ Phong Kỳ Liên sơn này sao?

Giọng nói đối với Đàm Hiếu thì lạ, nhưng đối với Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương và Thượng Quan Linh thì quen tai rồi, tiếng này trùng với tiếng nói ở khu rừng Ha La Hồ, đều do giọng của một người phát ra; thế là ai nấy hồi hộp im lặng, quả là Đoạt Hồn Kỳ đến không ai biết, đi không ai hay thật!

Mọi người khẽ thở, lén nhìn về phía tiếng nói, chỉ thấy trên một nhánh cây cao ngất, một người bận áo đen ngồi trên, thân hình mảnh khảnh và có vẻ cao, vì bị ánh trăng chiếu phía sau lưng, nên không rõ được mặt mũi người áo đen ra sao.

Ngọc Trụ Phong nằm trong một địa thế cao, gió núi nhiều lúc cũng khá lớn, thế mà nhánh cây của người áo đen ngồi ấy, chỉ vòn vện to bằng ngón tay cái, phất phơ theo chiều gió thổi, nhưng người áo đen vẫn ung dung ngồi trên nhánh mà tay không hề bầu vịu vào đâu, hoàn toàn trong như một chiếc lá mọc dư trên cành cây vậy, có khác là khác chiếc lá này màu đen và hình người ta mà thôi!

Phương Bách Xuyên, Đàm Hiếu và thầy trò Thượng Quan Linh đều phải thầm khen phục sự kỳ diệu của Đoạt Hồn Kỳ và khinh công tuyệt vời của y. cả bọn bốn người, trời chưa tối đã núp sẵn trên cây chờ đợi, nói về sức lực mắt nhìn và tai nghe, cũng thuộc loại nhạy cảm vô cùng, thế mà người ta ngồi trên cành cây từ bao giờ mà không một ai hay biết gì!

Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ hình như cũng nhận ra thân thế của người phát ra tiếng nói, chàng Bạch Y thư sinh không thềm ngừng đầu lên, cất tiếng cười nhạt lạnh lùng rằng :

- Bảo kiếm tặng liệt sĩ, hồng phấn tặng giai nhân, nếu kẻ nghe ta thổi tiêu là Nam Bút Gia Cát Dật thì

Phan Ngọc này đâu có lý tiếc gì những âm thanh cao sơn lưu thủy ấy? Nhưng nếu cát hạ chỉ thuộc vào hạng thất phu kiêu ngạo hung tàn, thì đến những khúc điệu của phàm phu tục tử cũng không đáng được nghe làm gì, thật nực cười cho lời đồn đãi trên giang hồ, nào là Đoạt Hồn Kỳ biến hiện như ma, tăng bốc như một vị hung thần ghê gớm! Nhưng trong mắt của Ngọc Tiêu Lang Quân này, dấu cho người có ẩn hiện như thần linh đi nữa, khó lòng mà độn hình dưới mắt Phan Ngọc này được! Khi gần canh ba, người chẳng từ phía Đông Bắc len lén tới và dùng luôn thế Trầm Long Thăng Thiên ngồi trên nhánh cây là gì?

Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương, mọi người nghe nói lại càng giật mình thất kinh, lúc Đoạt Hồn Kỳ tới, cánh mình chẳng một ai hay biết, nhưng riêng Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc, không những từ thời gian đến phương hướng, mà đến cả thế lên cây của Đoạt Hồn Kỳ đều lọt hết vào nhãn tuyến của chàng Bạch Y thư sinh này. Thế mới biết rằng trên giang hồ này, thật quả nhân ngoại hữu nhân, những thâm uyên bí ảo của ngành võ học, thật vô cùng tận.

Thượng Quan Linh nghe Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc nói khích với Đoạt Hồn Kỳ như thế thì khoái trí lắm! Tưởng thế nào Đoạt Hồn Kỳ cũng nổi giận nhảy xuống ngay, chùng đó mình sẽ được chứng kiến cảnh thư hùng của hai nhân vật kỳ dị lừng danh trên giang hồ cho thỏa lòng hiếu kỳ.

Nhưng chuyện đời luôn luôn nằm ngoài sự tưởng tượng của người, Đoạt Hồn Kỳ nổi tiếng về hung bạo kiêu cuồng, không bao giờ dung tha cho những kẻ dám ngang nhiên xúc phạm đến mình. Nhưng sau khi nghe xong lời nói khích của Ngọc Tiêu Lang Quân, không hề nổi giận mà chỉ phát ra một giọng cười âm u rộn người, dứt tiếng cười, với một giọng điệu khinh khỉnh nói :

- Trên thế gian này lại có những kẻ không biết hai chữ sĩ nhục là gì, cứ thích mạ vàng vào mặt cho hách! Chắc người tưởng rằng cứ vẽ cây tiêu quèn ấy ở tấm vải trắng trên đỉnh bảo tháp đã có hiệu lực rủ được lão gia tới đây sao? Chẳng qua ta vì thấy hai câu thơ :

Danh bài Tây Đạo, Đông Tăng hậu, Gia tại Thiên Đài Nhai Đãng Gian.

Nên mới lại xem thử tên nào đã to gan dám mạo ký hiệu của Nam Bút như vậy?

Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Cây Kinh Thần bút vẽ trên tấm vải trắng ấy, cán đen lòng trắng, hai câu thơ Danh bài Tây Đạo, Đông Tăng hậu, Gia tại Thiên Đài Nhai Đãng Gian không hề sai một chữ nào, tại sao lại nói có kẻ giả mạo ký hiệu của Nam Bút? Mà không phải là thủ bút của Gia Cát Dật?

Đoạt Hồn Kỳ lạnh lùng cười rằng :

- Với những lịch duyệt, kiến thức nông cạn của nhà người như thế, không hiểu sao sư tử Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương của người lại chịu để cho ra chốn giang hồ múa rối thiên hạ như thế? Nếu quả là ký hiệu của Kinh Thần bút của Gia Cát Dật để lại, luôn luôn bao giờ câu thơ trên cùng bằng lối chữ thảo, còn

câu dưới phải lỗi chữ lệ, nhưng câu thơ dưới dằng đĩnh tháp đã dùng lỗi chữ thảo viết, nét bút lại yếu hơn Gia Cát Dật nhiều, nhìn vào thấy lòi ngay chân tướng giả mạo!

Như vậy hiển nhiên đã có kẻ nào mạo danh của Nam Bút!

Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương, Đàm Hiếu, cả ba nghe nói càng đâm kinh lạ trong bụng! Nghĩ thầm trong lòng: ở Cam Lương này đã song song xuất hiện Đoạt Hồn Kỳ, Ngọc Tiêu Lang Quân, nào ngờ lại có người dám mạo danh Nam Bút Gia Cát Dật để tham gia phá rối như thế, nếu vỡ tuồng vỡ lân này cứ tiếp tục diễn ra, nhất định phải tuyệt diệu hấp dẫn lắm!

Nghe xong lời nói của Đoạt Hồn Kỳ, Thượng Quan Linh mới vỡ lẽ ý của Thiên Si đạo trưởng dặn mình viết lỗi chữ thảo và lỗi chữ lệ là như thế đấy, cậu bé lúc này không khỏi cười thầm trong lòng.

Ngay lúc này Đoạt Hồn Kỳ lại lên tiếng với Ngọc Tiêu Lang Quân rằng :

- Kẻ giả mạo Nam Bút bây giờ còn chưa thấy lại, chắc hẳn đã sợ hết vía rồi!

Bây giờ còn phần người đây, đã nhận được phượng hướng của ta đến, kể cũng khá tinh mắt thính tai đấy, hiếm có người như người thật! Nhưng ta hỏi người một câu, bình sinh xưa nay chỉ có Đoạt Hồn Kỳ đi sinh sự với người ta mà thôi, cớ sao người lạ cả gan đếm kiểm chuyện với ta như thế là nghĩa lý gì?

Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ cũng điềm nhiên trả lời rằng :

- Trong La Sát môn xưa nay, ân oán phân minh rõ ràng, có ân phải trả, có thù phải báo! Vậy người đã giết mất sư điệt ta là Bạch Phát Tiên Đồng Nhiệm Báo ở Quách Xương, không lẽ Phan Ngộ này lại không có quyền hỏi ít lý do công bằng ở trên thân người sao?

Đoạt Hồn Kỳ tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại :

- Quách Xương? Bạch Phát Tiên Đồng Nhiệm Báo?

Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ lạnh lùng đáp :

- Kẻ anh hùng trên giang hồ thường phải dám làm dám chịu! Nào ngờ được liệt danh vào Càn Khôn ngũ tuyệt như Đoạt Hồn Kỳ đây mà lại co đầu rút đuôi như thế? Hãy cầm lấy cái ký hiệu mà đã lừng danh nổi như sóng cồn trên giang hồ nhìn cho kỹ đi! Chẳng là mảnh dẻ đoạt hồn kỳ là gì đây?

Dứt lời, đưa tay ném ra một miếng đoạn đỏ tung ra hơn ba trượng, miếng đoạn vù vù phát phới bay ra, công lực của bạch y thư sinh cũng khá mạnh.

Đoạt Hồn Kỳ đưa tay chụp ngay miếng đoạn đỏ ấy, giở ra xem xong, quay hỏi Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ rằng :

- Nếu phải ta thì sao mà không phải ta thì sao?

Phan Ngộ trợn ngược đôi mày nói với vẻ ngạo mạn :

- Giết người thì phải thường mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền! Nếu người tự nhận là thủ phạm, hãy ngoan ngoãn để lại thủ cấp cho ta! Nếu không nhìn nhận thì cuộc hội ngộ Đoạt Hồn Kỳ trên Kỳ Liên sơn này, Phan Ngộ ta cũng muốn lĩnh giáo thử những võ học tuyệt kỹ mà người cho là đoạt hồn người ta một cách dễ dàng ra sao cho biết!

Hình như câu nói này đã khiến Đoạt Hồn Kỳ nổi giận, thình lình một tiếng hét rợn người vang lên, cây cối nghiêng ngả, là rụng rơi bởi cả một khoảng như gập trận cuồng phong, sau tiếng hét kinh người ấy, y lại dùng một giọng nói trứ danh nhí nhí ấy rằng :

- Nay Phan Ngộ, tại sao người không biết tự lượng sức lực của mình đi một chút đã? Phải như Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương có mặt ở đây, may ra nàng ta còn có thể đấu tạm với ta chừng bốn năm trăm hiệp cho vui, nhưng với người thì thua kém xa quá! Đã không biết trời cao đất rộng thì Đoạt Hồn Kỳ này cũng sẵn lòng làm vui ý nhà người vậy!

Nói xong cời dây lưng bên người ra buộc cánh tay phải về phía sau.

Ngọc Tiêu Lang Quân biết ngay Đoạt Hồn Kỳ có ý khinh mạn mình nên mới tự trói một tay vào sau lưng như thế, đồng thời chỉ để cánh tay trái đấu với mình!

Sắc mặt hầm hầm rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ đừng quá vội khinh người như thế! Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ này xưa nay chưa hề...

Phan Ngộ còn chưa nói hết lời, Đoạt Hồn Kỳ đã khẽ nhún mình từ trên cao bay là là xuống, trông như một làn khói đen xẹt nhanh, nháy mắt đã đứng trước mặt Ngọc Tiêu Lang Quân, cắt ngang lời nói của Phan Ngộ rằng :

- Đến các tay cao thủ cừ khôi như Thủ Nhất đạo trưởng của Võ Đàng, Chi Cảnh thiền sư của Thiếu Lâm, Tiền Đường song kiệt, Trường Bạch bát hùng, toàn những hạng nổi tiếng trong võ lâm còn bị ta dụ ra Bạch Long Đồi ngoài Ngạc Môn quan cho về châu tổ hết một lượt với nhau, huống hồ là một chiếc sáo quèn như người đã đi đến đâu? Ta chấp người một cánh tay phải, nếu người có thể đấu nổi đủ một trăm hiệp, lúc ấy ta sẽ tha chết cho!

Với kiểu hiện thân nhanh như chớp của Đoạt Hồn Kỳ ấy, bốn người trong đám Phương Bách Xuyên đang núp trên cây, đều chăm chú theo dõi những hành động đang diễn tiến của những bậc kỳ nhân trong làng võ lâm, chú ý của họ là cố xem về võ học của những nhân vật kỳ dị này lợi hại đến đâu cho biết?

Dưới ánh trăng chỉ thấy một nửa bộ mặt trắng toát không màu máu, biết ngay Đoạt Hồn Kỳ đã đeo mặt nạ bằng da người, thật khó mà biết rõ mặt thật của Đoạt Hồn Kỳ ra sao!

Ngọc Tiêu Lang Quân thấy Đoạt Hồn Kỳ bay xuống với một tốc độ nhanh như thế, lại nghe y kể những tay cao thủ trong làng võ lâm bị y giết vậy, trong lòng đâm khộp đi một phần, những nét kiêu căng trên mặt cũng bớt đi. Lúc này, Bạch Y thư sinh cầm ngang cây ngọc tiêu trước ngực, từ từ đứng dậy hỏi :

- Phan Ngọ này xưa nay chưa đấu với kẻ tay không bao giờ, vậy người dùng về loại binh đao gì nào?

Đoạt Hồn Kỳ cười ngạo nghễ rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ đương nhiên là dùng loại cờ Đoạt Hồn Kỳ rồi, sao còn hỏi vớ vẩn thế? Nhưng trong vụ giết một hơi mười hai mạng võ lâm danh thủ tại Bạch Long Đồi, ta cũng chưa cần phải dùng đến cây Đoạt Hồn Kỳ làm gì, nhưng đặc biệt đêm nay vì nể tiếng sư tỷ người là Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương, kể ra nàng cũng còn có chút danh vọng trong giang hồ, vậy ta cũng vui lòng cho người kiến thức cây Đoạt Hồn Bảo Kỳ của ta!

Dứt lời, thò luôn tay trái vào mình rút luôn một ống đồng to bằng ngón tay cái, dài hơn một thước, vụt thẳng ra phía trước, bỗng ống đồng ấy dài hẳn ra ba thước, mũi cây đồng nhọn hoắt.

Đoạt Hồn Kỳ liền dùng nội lực, ngậm ấn ống đồng xuống mặt đá, cây đồng lập tức cắm lún xuống vững như tròng, xong rút luôn miếng đoạn đỏ có khoen móc, cài luôn vào lỗ nhỏ của cây ống đồng, lập tức thành luôn một ngọn cờ sọ người oai phong dữ tợn.

Sau khi cài xong miếng đoạn đỏ trên ống đồng, Đoạt Hồn Kỳ rút phắt ngay cây cờ cầm trên tay, nói với Ngọc Tiêu Lang Quân rằng :

- Từ trước tới nay, Đoạt Hồn Kỳ ta có một quy lệ nhất định! Hễ mỗi lần ta phải hiện cây Phong Ma Bảo Kỳ này, kẻ đối thủ nhất định phải chịu nổi sức quạt đầu tiên của ngọn gió cờ gậy ra, nếu đứng vững được trong luồng gió đầu tiên ấy, chừng đó mới có thể gọi là đủ tư cách giao đấu với ta!

Chữ ta vừa hết âm, phạt một tiếng, ngọn cờ Đoạt Hồn Kỳ đã quạt mạnh ra, Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọ cảm thấy một ngọn gió như trời long đất lở đang vô hình lấn át mạnh mẽ về phía ngực mình. Bạch Y thư sinh vội lui về nửa bước, dùng luôn thế Đại Lực Kim Cương Thiên Cân Trụ, hai ống chân bấu chặt trên mặt đá như mọc rễ, lúc này mới tạm miễn cưỡng đứng vững thân, không đến nỗi bị ngọn gió cờ cuốn ngã.

Đoạt Hồn Kỳ gật gù cười rằng :

- Kể ra trong La Sát môn cũng còn có nhân vật khá đấy! Người đã đỡ nổi một ngọn quạt của cây Đoạt Hồn Bảo Kỳ của ta, ở trên giang hồ này, ta sẽ ghi trên người là kẻ thứ nhất!... Phan Ngọ! Vậy người hãy ráng dốc hết toàn lực bình sinh đã học để cố đấu sao cho đúng một trăm hiệp, Đoạt Hồn Kỳ sẽ tha chết cho

người, còn không, ta cũng chẳng thêm nể nang gì Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương của người đâu! Nếu không đủ trăm hiệp, ta sẽ đoạt hồn người để làm quý giữ bảo kỳ cho ta!

Khi trưng cờ tại bửu tháp Lương Châu để gọi trận với Đoạt Hồn Kỳ, Ngọc Tiêu Lang Quân đã tỏ ra hùng dũng bao nhiêu, thì trái lại bây giờ lại nhạt hết nhuệ khí bấy nhiêu, bởi sau khi giáp mặt với Đoạt Hồn Kỳ, chàng thư sinh bị ngay những bản sắc khí phách hiên ngang, lời lẽ đanh thép, võ học cao siêu chấn át hẳn. Hùng tâm của Phan Ngộ lập tức bị giảm xuống một nửa.

Nhất là khi ngọn cờ quạt ra luồng gió khốc liệt ấy, Phan Ngộ mới rõ, quả nhiên Càn Khôn ngũ tuyệt danh bất hư truyền. Lúc này chàng Bạch Y thư sinh mới nhận thấy hối hận không nghe lời sư tử Mạnh Tam Nương, ráng thêm bốn năm năm nữa, khổ học thêm môn La Sát âm Công, chỉ cần luyện sao được hai thành thôi, chừng ấy cũng thừa đủ để đấu với Đoạt Hồn Kỳ này.

Nhuệ khí bị nhạt mất một nửa, lại thấy công lực của đối phương lợi hại, Phan Ngộ cũng thuộc vào loại nhân vật chủ não trong La Sát môn, nên chàng thư sinh lập tức thủ thế, ánh mắt nhìn thẳng vào Đoạt Hồn Kỳ nói rằng :

- Với cây ngọc tiêu này, Phan Ngộ xin lãnh giáo một trăm hiệp tuyệt học của Đoạt Hồn Kỳ vậy!

Đoạt Hồn Kỳ gật đầu rằng :

- Được lắm! Ta biết người tự phụ với tiêu pháp thần kì Hán Cung Thu, cộng cả thầy tám tám sáu mươi tư đường, trước hi sáu mươi tư hiệp tiêu pháp của người chưa sử dụng hết, tuyệt nhiên ta không hề trả đòn lại! Nói tóm lại, nội trong một trăm hiệp, ta chỉ mở thế công với ba mươi sáu hiệp sau chót với người mà thôi! Nếu thoát được ba mươi sáu hiệp của ta, người có quyền rút lui gấp để giữ toàn mạng sống!

Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ lạnh lùng nói :

- Dù người có muốn nói sao đi nữa, Phan Ngộ này cũng không chịu nhận lãnh mỗi cảm tình ấy đâu, theo ý ta, người cứ việc bỏ luôn cánh tay phải kia ra luôn cho được chuyện!

Đoạt Hồn Kỳ ha hả cười, giữa tiếng cười ấy, Ngọc Tiêu Lang Quân bước lùi về sau sáu bước, thoáng mắt cây ngọc tiêu bỗng đã như con rắn trắng diễn ra: điểm, quát, phạt, vuốt, đánh túi bụi qua phía Đoạt Hồn Kỳ, khiến người xem không còn nhận rõ đánh vào điểm thượng, trung hay hạ nữa, nhưng trong mắt nhà nghề, đều nhận thấy trong một hiệp như vậy, ít nhất cũng có ba thế nhỏ ẩn tàng bên trong.

Không chờ Ngọc Tiêu Lang Quân biến đổi thế đánh, cây cờ đoan đỏ của Đoạt Hồn Kỳ đã nhẹ phất, thân hình vụt bay ngang xa bảy thước.

Chỉ trong nháy mắt, Hán Cung Thu tiêu pháp của Phan Ngộ đã tỏa ra một vùng ánh sáng màu bạc, ngang nhiên vây kín khắp xung quanh Đoạt Hồn Kỳ, cứ nghe những âm thanh huyền luật vi vu của ngọn tiêu phát ra, quả tiêu pháp đã đến độ tinh thông hẳn hoi!

Đoạt Hồn Kỳ quả nhiên cũng giữ đúng lời hứa, chỉ tránh đòn mà không hề đánh trả. Mặc cho Ngọc Tiêu Lang Quân tha hồ tung hoành những thế đánh thần kỳ ảo diệu, áo đen cứ ung dung phất phơ né tránh và gật gù cười nói :

- Trong tiêu pháp của người nghiêm nhiên kiêm toàn cả văn lẫn võ ở trong, thêm vào tứ chương và luật nhạc, nhưng tiếc cái còn kém nhiều về mặt nội lực, muốn đối phó với Đoạt Hồn Kỳ ta đây, chẳng qua ta chỉ tốn hơi hao sức mà thôi, chứ ăn thua gì?

Ngọc Tiêu Lang Quân giận căm rằng không nói, liên tiếp mở những thế công như cuồng phong bão vũ, đánh dồn tới tấp trên mười hiệp. Nhưng đến hiệp thứ bốn mươi tám, vẫn chưa thấy thu được hiệu lực gì, bỗng thành linh thu ngay thế lại, không mở thế công nữa, lập tức đưa ngay cây sáo lên miệng thổi tấu. Hai chân bắt đầu bước đi theo lối Cửu Cung Bát Quái Phương Vị, đi xung quanh Đoạt Hồn Kỳ.

Lối đánh kỳ dị này bỗng khiến cho Đoạt Hồn Kỳ đâm ra ngơ ngác khó hiểu, vội cầm ngay bảo kỳ xuống mặt đá, im lặng nghe tiếng sáo Hán Cung Thu Oán thổi réo rắt vắt vường liên hồi. Lúc này trong rừng, tiếng gió ào ào kinh động cả một vùng.

Tiếng sáo càng lúc càng thê lương ai oán, lối bước Cửu Cung Bát Quái Phương Vị xung quanh người Đoạt Hồn Kỳ mỗi vòng một nhanh hơn.

Những âm thanh đoạn trường ấy khiến người nghe đắm mê mất tâm thần, không còn cảm giác gì đến thực trạng. Đoạt Hồn Kỳ bỗng cảm thấy đây những ánh tiêu trong mắt mình, thì ra Ngọc Tiêu Lang Quân đã lợi dụng sức quyến rũ của âm nhạc ru hồn người, ngấm ngấm đưa Đoạt Hồn Kỳ vào thế Chuyển Đáo Tử Môn, trong lúc này, cây ngọc tiêu chỉ thẳng với thế Tiên Sử Giáo Tiêu, Lộng Ngọc Dẫn Phụng, Hán Cung Thu Oán. Đây là những thế liên hoàn tam tuyệt trong tiêu pháp Hán Cung Thu Tiêu. Một khi đã ra đến tuyệt kỹ này, không sao đếm rõ được, chỉ thấy những ánh bạc ấy như bao trùm cả vạn cây tiêu, tới tấp như tia điện trời đánh vào thân Đoạt Hồn Kỳ.

Đoạt Hồn Kỳ biết ngay trong lúc sơ ý, đối phương đã dùng ba thế đánh chứa ngầm nhiều huyền bí biến ảo oai lực cùng mạnh nên không dám khinh thường, rút phất cây cờ lên phất nhanh ra ngoài. Nhưng bỗng sức nhớ lúc này đối phương chưa đánh đủ sáu mươi tư hiệp, mình đã chót hứa không trả đòn khi chưa đủ số, bèn rít lên một tiếng rợn người. Ngọn cờ vẫn phất ra nhưng không quạt vào phía Ngọc Tiêu Lang Quân đang tấn công mà nhắm ngay xuống mặt đá đất, mượn sức ấy lấy đà vọt thẳng, thân hình lên cao hơn hai trượng. Muôn vạn ánh tiêu lấp loáng ấy hóa ra thành vô dụng, trên không, Đoạt Hồn Kỳ lên tiếng khen rằng :

- Ta có lời khen cho tiếng sáo ru hồn của Ngọc Tiêu Lang Quân! Thế đánh liên hoàn tam tuyệt của cây ngọc tiêu quả đã đến mức tinh diệu của nó! Từ ngày Đoạt Hồn Kỳ xuất thế lần thứ hai đến nay, những nhân vật ta đã gặp, kể cho đến đêm nay luôn, ngoại trừ lão già Thiên Si đạo trưởng không nói, có lẽ người đây là người thứ nhất được ta khen ngợi!

Tiên Sử Giáo Tiêu, Lộng Ngọc Dẫn Phụng, Hán Cung Thu Oán, cả ba thế liên hoàn tam tuyệt trong tiêu pháp của Ngọc Tiêu Lang Quân. Chàng đã tập trung hết công lực tuyệt học của mình để dồn vào thế đánh tuyệt diệu này! Nhưng sau khi đưa hết toàn lực ra công hãm, không ngờ đã nghiễm nhiên bị Đoạt Hồn Kỳ phát cờ xuống đất, mượn đà vọt lên không nhẹ nhàn tránh thoát. Bạch Y thư sinh biết ngay mình chưa phải là tay đối thủ của y. Biết vậy nên không dám để tiêu hao thêm chân lực nữa, để cố cần thận đề phòng ba mươi sáu thế phản công sắp tới của Đoạt Hồn Kỳ cho ổn thỏa mới hòng thoát về La Phù sơn. Chừng ấy, hoặc khổ luyện thêm La Sát âm công, hoặc thỉnh mời sư tử Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương thân hành xuất Vạn Mai Cốc để cùng quyết phân thắng bại với nhân vật khét tiếng Đoạt Hồn Kỳ một phen!

Trong lúc Ngọc Tiêu Lang Quân vừa đánh vừa lo tính nhẩm trong bụng, Đoạt Hồn Kỳ lại tưởng đầu Phan Ngọc cũng lặn xả vào và sẽ dùng toàn những oai thế cuối cùng để cố mở mấy ngọn sát thủ hòng mưu phần thắng. Nào hay, Ngọc Tiêu Lang Quân lúc này chỉ lo thế thủ hơn thế công! Dần dà công lực chàng thư sinh đã yếu hẳn!

Đoạt Hồn Kỳ quả là tay lão luyện ghê gớm. Chỉ thoáng suy nghĩ đã đoán trúng tâm địa của Phan Ngọc, một mặt ung dung né tránh, mặt khác gật gù cười rằng :

- Này Ngọc Tiêu Lang Quân! Người quả không hổ là sư đệ của Mạnh Tam Nương, đệ nhị cao thủ trong La Sát môn! Võ học quả nhiên không yếu, tâm cũng có cơ mưu, giờ đây trong tám tám sáu mươi tư thế Hán Cung Thu của người chỉ còn có ba thế chót nữa là chấm dứt, vậy nên ráng tập trung hết tinh thần lo chuẩn bị đối phó ba mươi sáu đường quạt của cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ của ta! Khi đỡ đủ hết ba mươi sáu đường ấy, ta sẽ tha cho người về La Phù sơn, nhưng nếu người quả còn sống mà về được thì nói lại với Mạnh Tam Nương, có muốn trả thù cho thằng nhãi con Bạch Phát Tiên Đồng Nhiệm Báo, bảo nàng hãy hạ san tìm ta!

Đoạt Hồn Kỳ vừa nói dứt lời, Ngọc Tiêu Lang Quân cũng vừa đánh hết ba thế sau chót nhất của Hán Cung Thu. Tiếng cười trứ danh của Đoạt Hồn Kỳ đã bắt đầu, cây cờ đoan đỏ chót vừa phát mạnh ra một cái, cả một đám cây trong rừng xao động nghiêng ngả rạp hết các cây non, bụi lá bay ngập trời, những trận cuồng phong cứ liên miên tiếp theo ngọn cờ đỏ trên tay của Đoạt Hồn Kỳ quạt ra, những trận cuồng phong lạnh xương sống ấy tỏa về hướng Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc!

Bạch Y thư sinh không còn do dự, càng không muốn tỏ ra mình yếu kém trước kình địch, một mặt lo đề tụ đan điền để dùng đến La Sát âm công, mặt khác lo dùng đến món khinh công thượng thặng Di Hình Hoán Ảnh cố tránh những thế đùng cứng rắn với Đoạt Hồn Kỳ. Luôn tùy theo luồng gió của cờ để tránh, đồng thời vẫn đưa sáo lên miệng thổi tấu những khúc điệu đoan trường thể lương ai oán để phân tán bớt tinh thần của địch thủ.

Đoạt Hồn Kỳ có lẽ bị sự ương ngạnh bất khuất của Ngọc Tiêu Lang Quân chọc tức, bèn lạnh lùng nói rằng :

- Môn hạ của La Sát môn quả danh bất hư truyền! Ta coi thử xem tiếng sáo của nhà ngươi còn thổi bao lâu nữa cho khỏi rối loạn?

Dứt lời, nội lực của Đoạt Hồn Kỳ tăng dần lên, chớp mắt toàn thân đã biến đâu mất, cả một khu rừng đang giao đấu ấy lúc này chỉ còn thấy toàn những bóng cờ đỏ đang bay lượn khắp nơi. Những trận cuồng phong mỗi lúc một khủng khiếp hơn, cho đến cả bốn mạng người đang ẩn nấp trong rừng cũng phải kinh hồn táng đờm, ai nấy cũng cảm thấy hơi thở ngộp ngạt khó thở!

Dưới cơn dận của Đoạt Hồn Kỳ, Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ quả không còn cách gì để giữ thế chủ động về mình nữa! Mới mười hiệp, tiếng sáo đã bắt đầu rối loạn, sau mười hiệp đã không sao nghe thành tiếng. Cầm cự đến hiệp thứ hai mươi đã bị sức gió của cây Đoạt Hồn Kỳ quạt bay tung người lên trên không, thảm thương cho Ngọc Tiêu Lang Quân lúc này lảo đảo như một con diều gặp bão táp.

Phan Ngộ đành miễn cưỡng dùng La Sát âm công chống đỡ giữ sao cho thân hình khỏi bị gió đánh ngã.

Đoạt Hồn Kỳ cũng không hổ là bậc cái thế kỳ nhân, hèn gì được liệt danh vào Càn Khôn ngũ tuyệt. Y đã hứa trước là chỉ đánh trong ba mươi sáu hiệp, từ hiệp thứ nhất cho đến hiệp thứ ba mươi, sức gió mỗi lúc một mãnh liệt hơn, càng lúc càng kinh khủng. Nhưng khi vừa đủ số ba mươi hiệp, bóng cờ đỏ như máu ấy bỗng thành linh bật hẳn, thân Đoạt Hồn Kỳ nghiêm nhiên đứng ngắt lại, nhẹ gơ cây cờ quạt phất ra phía trước. Thấy sức gió không có vẻ gì lớn lắm, ấy thế mà toàn thân Bạch Y thư sinh hình như bị một sức mạnh vô hình đưa bổng hẳn người lên không. Ngọc Tiêu Lang Quân lúc này vẫn dùng đến chân khí để dùng thế Đại Lực Thiên Cân Truy, cố giữ cho toàn thân nặng trĩu, nhưng hai chân đã loạng choạng muốn đứng không vững!

Miệng Đoạt Hồn Kỳ thoáng hiện một nụ cười mỉm, ngọn cờ đỏ trên tay lại phất luôn liên tiếp ba phát một lúc. Ngọc Tiêu Lang Quân lại bị một sức mạnh ngấm ngấm tung hất ra xa ngoài hơn ba trượng, toàn thân lảo đảo muốn ngã!

Tính ngầm sự giao tranh của đôi bên, ngọn cờ Đoạt Hồn Kỳ đã quạt được ba mươi bốn đường, cộng với sáu mươi bốn hiệp của Ngọc Tiêu Lang Quân, vị chi là chín mươi tám hiệp cả thảy. Chỉ còn căn răng chịu đựng thêm hai hiệp nữa là có hy vọng thoát khỏi đại nạn trước mắt đây!

Thoạt vào trận, Đoạt Hồn Kỳ đã lập kế từ trước để tiêu hao chân lực cả Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ, rồi sẽ thẳng tay đánh ngã Phan Ngộ vào đúng hiệp thứ một trăm cho dứt hậu họa về sau, nên khi đến hiệp thứ chín mươi chín, chân lực của ngọn gió càng mạnh. Trong lúc Phan Ngộ đang bị ngọn gió cuồng của hiệp thứ chín mươi tám đánh ngất ngư muốn ngã, hai chân chưa kịp đứng vững, bóng cờ đỏ lại quạt mạnh ra một luồng gió lạnh!

Ngọn gió của cây cờ Đoạt Hồn Kỳ từ hữu hình trở nên vô hình, giờ lại từ vô hình trở nên hữu hình, nhưng oai lực lúc này tăng lên bội phần! Ào... một tiếng mạnh, ngọn cuồng phong đã tới tấp dồn vào phía địch, Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ hoảng hốt kêu lên: “Nguy mất!”. Không còn cách nào khác hơn, chỉ

còn cách cố lấy thể thủ làm thể công, há mồm ngâm ngay cây ngọc tiêu trên miệng, giơ luôn đôi chưởng phật ra phía trước, biến đổi La Sát âm công thành thể Phách Không Kinh Khí!

Công lực đôi bên vốn đã chênh lệch hẳn, huống hồ lúc này Ngọc Tiêu Lang Quân đã đuối sức, làm sao chịu nổi với sức chín phần mười của ngọn phong Đoạt Hồn Kỳ tỏa ra? Khi sức gió ngọn cờ và sức chưởng phong đùng độ, mắt Phan Ngọ bỗng tối sầm hẳn lại, miệng cảm thấy nóng và ngọt, tuy đã cắn răng ngâm miệng cho máu tươi khỏi phun ra, nhưng đôi chân cơ hồ hết đứng vững được nữa, toàn thân lão đảo ưỡn nghiêng về phía sau!

Đúng với ý nghĩ từ trước của Đoạt Hồn Kỳ, y lạnh lùng cười rằng :

- Sao Phan Ngọ? Những hùng khí oai nghi lúc đầu của ngươi mất đâu hết rồi?

Lúc này cũng chẳng cần phải quạt thêm cây Đoạt Hồn Kỳ của ta làm gì, chỉ nội một cơn gió núi nhẹ nhàng thổi tới cũng đủ làm ngươi ngã lăn ra mặt đất mà không bao giờ còn dậy nổi! Nhưng ta đã hứa, thoát khỏi đúng một trăm hiệp, ta sẽ tha cho ngươi về La Phù sơn, còn không đừng trách Đoạt Hồn Kỳ này tâm độc ác nhé! Nay ta nể ngươi đã chịu nổi chín mươi chín, vậy hiệp thứ một trăm ta sẽ cách xa ngươi ngoài ba trượng để phát cờ, còn chuyện sống hay chết của ngươi để tùy theo duyên tạo hóa của ngươi định đoạt lấy vậy!

Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọ lúc này mới rõ Đoạt Hồn Kỳ quả danh bất hư truyền, nham hiểm khó lường, thoát gặp mặt không hề để lộ chân tướng hung ác, dùng những lời lẽ đàng hoàng thuyết cả một hồi để tiêu bớt nhuệ khí của mình trước, rồi mới dùng đến thủ đoạn thâm hiểm sau! Lúc này Phan Ngọ không những bị ù tai, tím đập, đôi mắt tối sầm, mà đến cả tứ chi và xương cốt toàn thân đều bủn rủn như muốn rời rạc mất hết. Đừng nói là đứng ngoài xa ba trượng phát cờ gây gió, chỉ nội một ngọn gió núi ngư Đoạt Hồn Kỳ nói cũng đủ khiến cho chàng Bạch Y thư sinh nằm lăn đùng ra mặt đất ngay!

Một trận gió không lớn do Đoạt Hồn Kỳ nhẹ quạt ra, Ngọc Tiêu Lang Quân có ý muốn chống cự, nhưng đã kiệt hẳn sức, toàn thân chàng thư sinh ngã ngửa ngay về phía sau!

Nhưng trong lúc ngã ngửa ấy, đột nhiên phía lưng có một luồng hơi ấm áp ngấm truyền tới đỡ ngay eo ếch của Ngọc Tiêu Lang Quân, khiến cho thân hình của Phan Ngọ lão đảo ngược về phía trước, thế là chàng Bạch Y thư sinh như đã thoát khỏi cảnh nhào xuống đất!

Với cảnh ấy, không những Đoạt Hồn Kỳ cảm thấy bất ngờ, mà cả Ngọc Tiêu Lang Quân cũng phải ngạc nhiên! Sau khi định được tâm thần lại, Ngọc Tiêu Lang Quân ực một tiếng, nuốt luôn máu tươi trong miệng, từ từ mở trong túi lấy viên Cổ Nguyên Đơn bỏ vào miệng, một loại linh đơn đặc chế của La Sát môn! Chàng thư sinh vận khí để truyền sức thuốc vào hết các huyết mạch trọng yếu, mắt trừng trừng nhìn qua Đoạt Hồn Kỳ, giọng yếu ớt rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ! Duyên tạo hóa của ta kể cũng còn lớn đấy! Nhờ vậy đã tránh đủ hết một trăm hiệp, nếu

người giữ đúng lời hứa thả ta về La Phù sơn, Phan Ngọ này tất có ngày để người thưởng thức lại cây ngọc tiêu của ta!

Đoạt Hồn Kỳ nhìn Phan Ngọ rồi lạnh lùng mĩa mai :

- Với những bản lĩnh như thế, cho người có luyện thêm mười năm nữa đi, đối với ta đây cũng chưa thấm thía vào đâu! Nay ta đã hứa ta người, vậy không cút nhanh đi còn chờ gì nữa?

Ngọc Tiêu Lang Quân âm thầm không nói gì, đôi mắt chàng thư sinh sáng ngời lên những tia hằn học oán độc! Nhìn một chập, Phan Ngọ quay mình lui thúi bước ra khu rừng, trong khi ấy, mắt đã cố để ý tứ phía, nhìn xem người vừa giúp ngầm là ai?

Quả nhiên không sai, trên một cành cây đầy lá sum suê, chính cậu bé mình đã trao tặng dao găm đang ngời trên ấy giờ tay khẽ vẩy về phía mình, trông Thượng Quan Linh không có vẻ gì sợ sệt cả!

Ngọc Tiêu Lang Quân vừa khuất dạng, Đoạt Hồn Kỳ cũng tính quay thân đi luôn, nhưng đột nhiên trong lúc ấy, một tiếng hét lạnh lạnh vang lên trong khu rừng rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ! Hãy khoan đi vội!

Tiếng hét ấy thoát ra từ cửa miệng cậu bé tinh ranh tác quái Thượng Quan Linh!

Tạ Đông Dương, Phương Bách Xuyên, Đàm Hiếu, cả ba người vừa nãy thấy cậu ra tay ngầm nhưng nào ai có thể ngờ được lúc này Thượng Quan Linh lại cả gan gọi trận Đoạt Hồn Kỳ như thế?

Đang lúc mọi người ngầm kêu khổ trong bụng và cau mày nhìn nhau thì Đoạt Hồn Kỳ cũng giật mình ngạc nhiên, sao còn có người núp trong rừng? Bèn ngừng ngay bước lại, một mặt lo cời dây trói bên tay phải, một mặt đưa mắt nhìn vào những lùm cây xung quanh.

Thượng Quan Linh vừa dứt tiếng, thân hình đã từ từ trên cây bay vèo xuống, tung mình rời khỏi đám cây!

Lúc này Tạ Đông Dương, Phương Bách Xuyên, Đàm Hiếu thấy chuyện đã vờ lờ đến nông nỗi này, dù sao cũng không thể để Thượng Quan Linh độc thân ra đối phó với nhân vật hung ác Đoạt Hồn Kỳ như thế, họ đưa mắt ra dấu cho nhau, ai nấy lo chuẩn bị binh đao ám khí, lập tức đuổi theo sau Thượng Quan Linh.

Khi thấy mặt Thượng Quan Linh, Đoạt Hồn Kỳ cũng ngăn người ra, nhưng thấy mọi người đã hiện thân ra khỏi lùm cây, mới nhận ra toàn những người đã gặp mặt từ trước, bất giác giận dữ cuốn cất xong cây Đoạt Hồn Kỳ rồi ngửa mặt lên trời cười khanh khách không ngừng.

Thượng Quan Linh trợn ngược đôi mày, tay chỉ về phía Đoạt Hồn Kỳ hỏi :

- Này Đoạt Hồn Kỳ! Ông thích chi mà cười thế? Cả một đám người như chúng tôi đây nấp trong rừng xem ông giao đấu với Ngọc Tiêu Lang Quân như thế...

nếu tôi không lên tiếng gọi ông, chắc gì ông đã biết có người núp đây để xem trộm?

Như vậy thì đủ biết ông là loại người tai không đủ tính, mắt không đủ tinh, thử hỏi kém như thế thì làm sao xứng danh trong Càn Khôn ngũ tuyệt được? thế mà ông còn hí mắt cười được ư?

Đoạt Hồn Kỳ đang cười ngất ngưỡng như điên, bỗng bị cậu bé Thượng Quan Linh nói cho một thôi một hồi, tiếng ngưng bật luôn! Bởi y đeo mặt nạ da người nên không thể nhận ra thần sắc vui buồn của y được, không nói một lời gì, từ từ tiến lên hai bước!

Thượng Quan Linh vẫn đứng uy nghi bất động, sắc mặt tươi tỉnh không lộ vẻ sợ! Trong khi ấy, Tạ Đông Dương, Phương Bách Xuyên, Đàm Hiếu chỉ sợ Đoạt Hồn Kỳ hạ độc thủ, cũng vội tiến lên vài bước, sẵn sàng để ứng biến các sự tình linh có thể xảy ra cho Thượng Quan Linh, hầu kịp ra tay cứu cấp!

Đoạt Hồn Kỳ liếc qua phía ba người nói :

- Cả đám các người thật không bằng gan cậu nhỏ này! Trờ Phan Ngọ ra, cậu nhỏ đây là người thứ hai dám tự động tìm ta...

Thượng Quan Linh không chờ Đoạt Hồn Kỳ nói hết lời, vội cong cổ lên cãi :

- Sao ông lại nói là người thứ hai? Chính tôi là người thứ nhất tìm ông mới đúng! Bởi Ngọc Tiêu Lang Quân tìm gặp được ông chính là do mưu kế của tôi bày ra kia mà!

Đoạt Hồn Kỳ ngăm ngía Thượng Quan Linh một hồi, từ từ hỏi rằng :

- Những kẻ được gặp Đoạt Hồn Kỳ, ít khi mà giữ được mạng sống trở về!

Trên Bạch Long Đồi, các người đã dám rút ngọn thần kỳ của ta, nếu không vì nể mặt thẳng già đuổi ma bắt tà Thiên Si đạo trưởng ấy, các người đã thành ma giữ cây bảo kỳ cho ta từ lâu rồi! Đã may mắn thoát chết như thế, sao còn dám to gan lại tìm ta làm gì nữa?

Thượng Quan Linh cũng thẳng thắn trả lời rằng :

- Tôi tìm ông vốn có hai chuyện cần, điều thứ nhất: bởi tôi thấy ông quá hung ác nên tôi không phục! Muốn tìm ông giao đấu thử sức cho biết!

Nghe vậy, Đoạt Hồn Kỳ lại ngược đầu cười ngất.

Thượng Quan Linh dậm chân rầy nẩy lên tức nói :

- Ơ hay! Ông lại cười rồi! Tôi muốn ông im ngay tiếng cười quái gở ấy!

Tay phải cậu bé vung mạnh một cái, những tiếng vèo vèo tỏa ra như một cơn mưa màu tím chòm khắp một vùng!

Đoạt Hồn Kỳ không ngờ lối ra tay của Thượng Quan Linh lại có thể mau thế, cũng giật nảy mình thất kinh vì khoảng cách quá gần, không sao tránh kịp, vội đề khí vận chuyển toàn thân lo trấn giữ trăm huyết lớn trên người, đồng thời giơ luôn hai vạt áo lên phủi trên mặt mình.

Thấy vậy, Thượng Quan Linh thu ngay ống đồng phóng ám khí Tử Phi Hoa của mình, vỗ tay cười hí hửng rằng :

- Ông đừng nên hoảng sợ như thế, tôi không độc ác như ông đâu, tôi chỉ giận ông quá ngông cuồng, nên cố ý ném cách cao đầu ông hơn nửa thước, dọa ông chơi một chút cho vui! Trong ống Tử Phi Hoa này có cả thầy 108 đóa hoa tím nhỏ, toàn chế luyện bằng một thứ vàng màu tím ở Tây Vực. Sức sắc bén của nó có thể xuyên thủng bất cứ vật nào, dù cho nội công luyện đến mức tuyệt hay đến đâu đi nữa, nhưng trong khoảng cách hai trượng, đừng có hòng chịu đựng nổi nó. Nếu vừa rồi tôi cố ý hạ độc thủ với ông, chưa biết chừng cái tên Đoạt Hồn Kỳ của ông đã bị tôi đoạt mất từ lâu rồi cũng nên?

Đoạt Hồn Kỳ tuy cũng biết rõ Công hành bách tuyệt của mình có thể cứng rắn hơn đồng thép, Tử Phi Hoa của thằng nhỏ này tuy là một ám khí hiếm thấy thật, nhưng cũng quyết không hề làm gì nổi mình! Nhưng thấy Thượng Quan Linh có vẻ cho là quan trọng hóa như thế, cũng không biết nói gì hơn, chỉ gượng cười trở mặt nhìn cậu bé. Thượng Quan Linh lại tiếp tục rằng :

- Trong khu rừng Ha La Hồ kỳ trước, ông đã cười ra những tiếng như ma khóc, khiến tôi giận ông hết sức! Lúc ấy kêu ông ra, ông lại sợ Thiên Si đạo trưởng không dám ló mặt! Nếu thầy tôi không bị xú khí, đến nỗi Sinh Tử Huyền Quan bị bế tắc, nên chi môn Hồn Nguyên chân khí chưa thể luyện thành công...

không thì ông cũng bị thầy tôi tìm đến để phân tranh cao thấp xem ai hơn ai thấp cho biết!

Trên khuôn mặt trắng bạch của Đoạt Hồn Kỳ, tuy không thể nhận rõ sắc mặt của y, nhưng trong tia chớp mắt sáng ngời lên ấy, y cất tiếng hỏi cậu bé :

- Ai là thầy cậu?

Thượng Quan Linh chỉ tay về phía Tạ Đông Dương, nhanh như chớp, Đoạt Hồn Kỳ chuyển thân lướt tới ngay trước mặt Tạ Đông Dương, giơ luôn ngón điểm tới.

Tạ Đông Dương không ngờ Đoạt Hồn Kỳ lại tấn công mình trước, vừa thấy tà áo đen lướt tới, biết ngay có sự biến, chưa kịp bờ bộ thủ thế, Phương Bách Xuyên và Đàm Hiếu đã nóng lòng cứu bạn. Cả hai bất kể lợi hại, cây Ngân Linh cổ kiếm và Thiết Sa chưởng lực, cùng một lúc hai tiếng hét vang lên, đánh mạnh sang người áo đen.

Chỉ thấy áo đen nhún nhanh về phía sau, một kiếm một chưởng đều đánh vào thỉnh không. Trong khi ấy, phí dưới nách trước ngực Tạ Đông Dương trúng luôn một lúc ba ngón chỉ khá mạnh của Đoạt Hồn Kỳ!

Cậu bé Thượng Quan Linh mắt đỏ ngầu vì khóc, rút phắt cây Văn Xương bút bên sườn, nhân trong thế rút lui của Đoạt Hồn Kỳ tránh đường kiếm và sức chưởng, cậu bé phóng mình nhắm ngay ngực Đoạt Hồn Kỳ điểm luôn một thế Không Tinh điểm huyết.

Mũi chân Đoạt Hồn Kỳ vừa chạm đất, toàn thân nhẹ nhàng nhún về phía trái mấy thước, tránh khỏi thế đánh Không Tinh điểm huyết của cậu bé xong, cất tiếng cười rằng :

- O hay! Cậu làm gì vậy?

Thượng Quan Linh nghiêng răng rít lên :

- Ông dám hại đến thầy tôi, tôi phải giết ông!

Trong lúc trả lời, Văn Xương bút của cậu bé đã dùng luôn hai thế Thiên Đài Chi Lộ và Hoành Tảo Thiên Quân liên tiếp ra tay, ánh bút tới tấp đánh dồn sang phía địch.

Tà áo đen của Đoạt Hồn Kỳ bay lượn phùn phụt, ung dung nhảy nhót trong làn mưa bút Văn Xương của Thượng Quan Linh, vừa tránh vừa cười nói :

- Ai mà thêm hại thầy cậu? Bộ cậu không biết ta đã giúp ông ấy đó sao?

Thượng Quan Linh nghe nói, đẩy vẻ nghi hoặc trong lòng, đưa mắt nhìn sang phía thầy mình. Tạ Đông Dương tuy bị ba ngón chỉ lực của Đoạt Hồn Kỳ nhưng người cảm thấy thư thái dễ chịu, quả không hề bị thương gì, nhưng không hiểu tại sao mà Đoạt Hồn Kỳ lại nói đã giúp sức mình?

Mọi người trong lúc còn ngạc nhiên, Đoạt Hồn Kỳ bỗng ngừng ngay tiếng cười, đưa mắt nhìn Tạ Đông Dương lạnh lùng rằng :

- Họ Tạ kia! Người chẳng nói là trong lúc luyện công bị cú khí nên đường huyết Sinh Tử huyền quan bị bế tắc, không thì sẽ luyện thành Hồn Nguyên chân khí để đấu thử với ta sao? Nay ta đã giải hộ người Tam Nguyên đại huyết, chỉ cần trong thời gian hai tháng tập về Khổ Nạp Đạo Dẫn, khi ấy sẽ xông phá ngay được huyết Sinh Tử Huyền Quan. Vậy ta hẹn cho người trong thời gian nửa năm, hãy lo luyện cho kỹ cái mà người gọi là Hồn Nguyên Chân Lực của người, rồi đúng ngày mười năm tháng chín năm nay, sẽ họp hội tại Tiểu Thiên Trì trên Lư Sơn. Chừng ấy nếu người có thể thắng nổi ta, Đoạt Hồn Kỳ sẽ chịu mất mạng tại Lư Sơn, bằng ta thắng người, thì thắng nhỏ này, người phải nhường lại cho ta làm đệ tử! Đoạt Hồn Kỳ không phải có ý cuồng ngôn với lũ người, cho dầu bây giờ cả bốn mạng người cùng ra tay đấu với ta một lượt cũng chưa xứng đáng là đối thủ của ta đâu! Hơn nữa đánh như thế ta cảm thấy chán tay lắm...

Tạ Đông Dương quả thật không muốn chịu ơn huệ của Đoạt Hồn Kỳ một chút nào, nhưng huyết đạo của mình đã được người ta giải khai, hơn nữa không phải loại tặng phẩm tầm thường mà mình có thể trả ngay được, đành làm thinh không nói năng gì, nhưng chợt nhớ ra một chuyện, bèn gật đầu nói với Đoạt Hồn Kỳ :

- Rằm tháng chín thì rằm tháng chín vậy! Chừng ấy chúng ta cùng thanh toán luôn một thể mấy vụ rắc rối: mỗi thù giết con của Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn, cũng sẽ kết liễu luôn trên Tiểu Thanh Trì ở Lư Sơn được không?

Đoạt Hồn Kỳ hừ một tiếng :

- À... Ra lũ người đây là những kẻ trợ quyền cưỡng cho Thường Tử Tuấn đấy hả? Thằng già chó chết ấy mười năm trước đây đã hại cho ta... Thôi! Thôi! Ta cũng vì tình thằng nhỏ đây, vì nó đã khiến ta thích mến thật, vậy ta tạm thời khoan dung hạn chết cho cha con thằng già chó chết ấy sống thêm nửa năm nữa...

Nói tới đây, ngoảnh đầu nhìn Thượng Quan Linh rằng :

- Cậu bảo là tìm tôi có hai chuyện, chuyện thứ nhất đã được giải quyết bằng cách gặp mặt nhau trên Tiểu Thanh Trì ở Lư Sơn vào rằm tháng chín năm nay, vậy còn việc thứ hai?

Thượng Quan Linh cất xong cây Văn Xương bút vào mình, đưa tay chỉ qua Thiết Chưởng Vô Song Đàm Hiếu nói rằng :

- Ông đã đánh cướp món hàng quý của Đàm tiêu đầu này, khiến cho người ta phải tự tử trong miếu hoang, hành động của ông như thế thật không nhân đạo chút nào! Việc thứ hai của tôi tìm ông là muốn ông trả lại món hàng ấy cho người ta!

Đoạt Hồn Kỳ cười ngất ngưỡng, từ trong người lấy ra một cái hộp dài sơn son, từ từ mở nắp hộp ra. Bên trong toàn những trân châu thúy ngọc, hào quang sáng ngời!

Thiết Chưởng Vô Song Đàm Hiếu mắt thấy hộp bảo vật của mình trên tay của Đoạt Hồn Kỳ, trong lòng hồi hộp vô kể, nhưng tự lượng sức mình không sao đoạt lại trên tay người ta nổi, nhưng lại không muốn mặt dày mở miệng xin xo lại, đang lúc tiến thối lưỡng nan ấy, Thượng Quan Linh cau mày nói :

- Tôi ghét nhất tiếng cười của ông, thế mà ông cứ cười hoài! Ông có biết tiếng cười của ông khó nghe lắm không? Vỡn không vỡn, cú không cú! Nghe khó chịu quá! Thế hộp báu vật trên tay ông, ông có chịu trả không nào?

Đoạt Hồn Kỳ ngó Thượng Quan Linh lắc đầu :

- Với một đứa bé dễ “ghét” như cậu đây, đừng nói là một hộp báu này, dầu đến mười hộp như thế nữa, ta cũng vui lòng trả lại ngay...nhưng xưa nay Đoạt Hồn Kỳ hành sự, chưa bao giờ chịu về tay không cả! Vậy ta cho cậu tùy ý lấy một vật gì ra đánh đổi với ta cũng được!

Thiết Chương Vô Song Đàm Hiếu nghe Đoạt Hồn Kỳ chịu trả lại hộp bảo vật cho mình, trong lòng thấp thỏm mừng, trong bụng chỉ khẩn thầm sao cho Thượng Quan Linh đừng nói những câu phật lòng vị ma đầu hung tàn này, lỡ ra y lại thay đổi ý kiến thì nguy!

Cậu bé thấy Đoạt Hồn Kỳ chịu trả, mặt cũng tươi tắn, hai tay vội thò vào túi móc tử tung ra những vật linh tinh, cầm đầy trên hai bàn tay, khoe với Đoạt Hồn Kỳ rằng :

- Đây!... Ngoại trừ Tử Phi Hoa và cây Văn Xương bút của thầy tôi cho ra, còn ông thích món gì tùy ý chọn!

Trong lúc cao hứng, cậu bé quên mất, móc luôn cả quyển sách nhỏ của Thiên Si đạo trưởng cho mượn và viên thuốc linh đơn ra hết!

Đoạt Hồn Kỳ khi nhìn thấy viên linh đơn đã lộ vẻ ngạc nhiên, sau lại thấy cậu bé móc ra một quyển sách nhỏ vuông vắn, bèn tiến lại cầm lên giở xem rồi nói với Thượng Quan Linh rằng :

- Vụ đổi chác này không ngờ ta lại được lời to, có thật cậu muốn lấy quyển sách nhỏ này đổi hộp bảo vật của tôi không nào?

Thượng Quan Linh thấy Đoạt Hồn Kỳ lựa trúng ngay quyển sách nhỏ ấy, trong bụng cũng hơi ái ngại, nhưng vì sẵn tính háo thắng, đã nói ra thì không bao giờ lại đi nuốt lời, hơn nữa nghĩ rằng trong quyển sách nhỏ chỉ vồn vện có mười tám bức vẽ tọa công, ngoài ra không có lấy một chữ gì, có xem cũng chẳng hiểu gì, trong lúc chiếc hộp kia lại quan hệ đến tính mạng của Đàm Hiếu và thanh danh của tiêu cục người ta, mắt Thượng Quan Linh chớp lia lịa một hồi như đắn đo rồi mới trả lời rằng :

- Những vật khác, tôi có thể toàn quyền tặng cho ông cũng được, nhưng với quyển sách nhỏ này, người ta chỉ hứa cho tôi mượn trong thời gian nửa năm mà thôi, nếu ông muốn lấy đi thì nửa năm sau phải trả lại cho tôi tại hội Tiểu Thanh Trì ở Lư Sơn! Ông có chịu điều kiện thế không?

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Vô Tự Chân Kinh

Đoạt Hồn Kỳ ha hả cười rằng :

- Đừng nói cho ta mượn trong nửa năm, ta chỉ cốt nghiên ngẫm trong ba ngày, giá trị của nó còn vượt hẳn hộp báu mật trên mười lần là khác! Mỗi giao dịch này, Đoạt Hồn Kỳ ta đã lời to! Vậy ta cũng nghĩ một thứ gì để đền bù cho cậu mới xứng đáng!

Nói xong bèn đưa ngay chiếc hộp báu cho Thượng Quan Linh. Cậu bé tuy lúc này cũng đoán ra quyển sách nhỏ mà Thiên Si đạo trưởng cho mượn ấy, chắc nhất định phải thuộc loại sách quý báu gì trong làng võ lâm này đây? Nhưng đã chót lỡ lời, có hồi cũng không được, đành giả vờ vẻ mặt thản nhiên mỉm cười đưa quyển sách qua cho Đoạt Hồn Kỳ!

Nhận xong quyển sách, Đoạt Hồn Kỳ nhìn ngay vào linh đơn còn bọc sáp đỏ trên tay Thượng Quan Linh, mắt chớp nhanh liên hồi rồi nói :

- Cậu hãy nuốt viên linh đơn này đi đã!

Thượng Quan Linh lúc này đâm hồi hận tại sao mình lại có thể mừng đến nỗi đăng trí như thế? Đến nỗi móc luôn cả quyển sách nhỏ ra, nếu chẳng may Đoạt Hồn Kỳ lại thất tin không trả lại, chừng đó mình làm sao ăn nói với Thiên Si đạo trưởng đây?

Giờ nghe Đoạt Hồn Kỳ bảo mình nuốt viên linh đơn, nghĩ bụng chắc nuốt xong viên thuốc ấy, may ra mình không bị người ta đoạt hồn chăng?

Tạ Đông Dương và Phương Bách Xuyên không ngờ Thượng Quan Linh lại có viên linh đơn và quyển sách nhỏ ấy, một vật mà chính lại do một trong Càn Khôn ngũ tuyệt Thiên Si đạo trưởng cho mượn. Đàm Hiếu thấy hàng của mình mất, nay quả nhiên được Thượng Quan Linh đòi về được, trong lòng mừng khắp khởi không còn nghĩ thêm chuyện gì khác!

Đoạt Hồn Kỳ thấy cậu bé đã nuốt xong viên linh đơn, thành linh tiến sát lên nửa bước, giơ tay chính nhanh như một ngọn gió, đồng thời đưa tay ôm quắp ngay thân hình cậu bé, nhún thân vèo một tiếng nhẹ nhàng rời khỏi khu rừng...

Tạ Đông Dương đã nhân ngay ra dã tâm của Đoạt Hồn Kỳ muốn đoạt ái đồ của mình, Phương Bách Xuyên cũng rất mến thích Thượng Quan Linh, riêng Đàm Hiếu chỉ sợ Đoạt Hồn Kỳ sau khi được quyển sách lại giở trò đoạt lại hộp báu vật, cả ba cùng vội ra tay cấp cứu. Cây Ngân Linh cố kiếm tung lên một

đường kiếm trắng xóa, Tạ Đông Dương và Đàm Hiếu cùng dùng luân thế Phách Không chưởng lực phạt hẳn về phía trước, một ngọn cuồng phong dữ dội đuổi theo lối rút lui của Đoạt Hồn Kỳ!

Mặc cho đường kiếm và sức hưởng nhanh như thế nào đi nữa, nhưng vẫn không làm sao chạm được tà áo của Đoạt Hồn Kỳ mây may tí nào. Chỉ trong nháy mắt, bóng đen đã mất dạng hẳn ngoài khu rừng! Nhưng trong lúc đó, một âm thanh nhí nhí đã rõ ràng truyền lại tai mọi người bằng giọng âm u vất vưởng :

- Này này...! Họ Tạ kia, phải nên biết điều một chút chứ! Trong thời gian nửa năm này, ta tuyệt nhiên không cướp đồ đệ của người đâu, vậy cứ yên trí đi!

Bây giờ các người nên đến đỉnh tháp Lương Châu mà tìm thằng đế về!

Đút lời, toàn khu rừng trở lại về cảnh âm u tịch mịch im lìm của nó!

Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương hai người tuy suốt ruột về Thượng Quan Linh bị người ta cướp đi, nhưng trước khi đi, Đoạt Hồn Kỳ đã cho biết rõ nội dung của mọi việc. người chưa quyết cướp ái đồ của mình, mà còn dặn tới Lương Châu tìm người về là khác. Về phần Đàm Hiếu, thấy báu vật đã trả về tay Thượng Quan Linh nhưng hiện trên thân cậu bé, không biết Đoạt Hồn Kỳ có nuốt lời mà lấy lại không? Càng nghĩ càng rối trí dậm chân than khổ trong lòng!

Dưới tình trạng thúc thủ vô kế ấy, Phương Bách Xuyên còn là người bình tĩnh nói :

- Tôi coi Đoạt Hồn Kỳ tuy hung tàn dữ tợn, nhưng danh được liệt vào Càn Khôn ngũ tuyệt, cho dầu nhúng tay làm việc gì cũng phải nghĩ đến thanh danh của mình, y đã nói láo đâu? Bây giờ chúng ta có đứng đây sốt ruột cũng không ích gì, chi bằng cứ kéo nhau đi Lương Châu một chuyến, xem sự thể ra sao rồi liệu!

Tạ Đông Dương thờ dài rằng :

- Ba yếu huyệt hệ trọng của tiểu đệ bị bế tắc bấy lâu nay không ngờ lại được Đoạt Hồn Kỳ điểm giải hộ cho mình, một ân huệ mà mình không thích nhận tí nào, nhưng ác nỗi không làm sao tránh khỏi, thật khiến cho tiểu đệ phiền não vô cùng!... Còn cái thằng ranh mãnh Linh, nó lắm trò ma thật, gan phổi lì lớn hơn người, quyển sách nhỏ và viên linh đơn không hiểu nó lại lấy ở đâu ra thế? Một vật mà đã phải khiến cho Đoạt Hồn Kỳ chú trọng đến như thế, tất nhiên không phải là một vật phàm, sau này rồi biết ăn nói làm sao vật hữu chủ của quyển sách quý kia đây?... Nhưng cứ thực tình mà nói, căn cốt cơ trí của thằng Linh quả hơn người, làm đồ đệ của mình quả chưa sao phát triển hết được tài năng thiên phú của nó,... nhưng tiểu đệ quyết không thể nào để nó lọt vào tay hạng người như Đoạt Hồn Kỳ thế được! Vậy Phương huynh xem có kế gì hay để chỉ giáo cho tiểu đệ không?

Cả ba người lúc này cùng đứng đỉnh xuống Ngọc Trụ Phong, hướng về Lương Châu, vừa đi vừa nói :

- Vạn sự đều do tiền định cả, khó lòng mà tranh với ý trời, hiền đệ cũng chẳng nên lo phiền nhiều về

thằng nhỏ ấy! Chúng ta đã từng sống trên giang hồ lâu như thế, ít nhiều gì cũng đáng biết sơ về thuật dụng người rồi! Thượng Quan Linh vốn là đứa bé to gan lại thông minh, tướng mạo phúc hậu, ngu huynh thấy thế nào sau này nó cũng gặp được những may mắn tuyệt hảo mà trở nên một đóa kỳ hoa trong làng võ lâm ngày sau. Vậy thì hiền đệ cũng chớ nên buồn phiền về những chuyện khác cho mệt trí, cứ lo sao dạy bảo cho nó thành người chân chính thành tâm! Đối với người và việc, cần luôn luôn nhớ hai chữ khoan dung là đủ lắm rồi!

Tạ Đông Dương nghe Phương Bách Xuyên nói như thế có lý lắm. Khi cả ba người về đến Lương Châu, trời đã xế trưa. Nơi bảo tháp ấy mấy ngày nay liên miên xuất hiện những sự kiện kỳ lạ. Ngày nào cũng có rất đông người háo kỳ lại xem náo nhiệt, nên việc lên đỉnh tháp lúc này không tiện, đành phải chờ đến khi trời nhá nhem tối rồi ai nấy dùng thuật khinh công phi thân thẳng đỉnh ngọn tháp!

Trên ngọn tháp cao ấy, không nơi nào có thể giấu kín người, lúc này miếng vải trắng ấy đã bị Đoạt Hồn Kỳ gỡ đi từ hồi nào rồi. Khi cả ba lên thượng tầng của tháp, thấy Thượng Quan Linh bị người điểm vào huyệt ngủ, đang cơn giấc nồng.

Tạ Đông Dương thấy ái đồ của mình chưa hề gì, trong lòng nhẹ nhõm hẳn, vội lại đánh thức Thượng Quan Linh, hỏi rõ những chuyện xảy ra trong thời gian Đoạt Hồn Kỳ bắt đi.

Khi Thượng Quan Linh tỉnh lại, việc trước tiên là thò tay vào túi móc lấy hộp báu vật trả lại cho Thiết Chương Vô Song Đàm Hiếu, rồi môi cậu bé cong lên, nước mắt vòng quanh, khóc thین thít kể với sư phụ rằng :

-... Thưa thầy... sau này thế nào con cũng giết Đoạt Hồn Kỳ! Y đã hại hết đời con rồi!

Cả ba người nghe nói thất kinh hồn vía, vội hỏi dồn Đoạt Hồn Kỳ đã hại ra làm sao!

Thượng Quan Linh nghiêng răng nói rằng :

- Viên linh đơn mà do Thiên Si đạo trưởng cho con ấy, vốn ra uống nó ó thể tăng thêm sức mạnh cho nội công! Nhưng sau khi con nuốt viên linh đơn xong, Đoạt Hồn Kỳ đã lập tức khóa ngay các đường huyết mạch trong người con rồi mới đem tới đây, vổ hết các huyết ra, khiến cho sức thuốc đi sai vào các đường gân cốt bình thường. Xong xuôi đâu đấy mới nài với con rằng: trải qua hơn nửa ngày trời, năng lực của con đã tăng lên gấp bội phần, nhưng từ nay trở đi, chỉ có thể luyện về môn Thiết Sát Hàn Kinh âm Công, một môn võ học độc môn độc phái nhất của y mà thôi, nếu không nghe lời mà đi tập về những môn nội công khác, thế nào cũng bị thổ huyết mà chết!

Phương Bách Xuyên cũng cảm thấy thủ đoạn này của Đoạt Hồn Kỳ quá độc ác đối với một đứa trẻ chỉ mới mười bốn mười năm tuổi! Nhưng bỗng lão anh hùng sức nhớ đến một chuyện còn quan trọng hơn Thượng Quan Linh bị hại là khác, vội hấp tấp hỏi rằng :

- Này cháu! Thế cháu nói viên linh đơn mà cháu đã nuốt ấy là của Thiên Si đạo trưởng cho, vậy quyển sách nhỏ mà Đoạt Hồn Kỳ đã lấy đi ấy, chắc là của Thiên Si đạo trưởng cho cháu mượn hay sao?

Thượng Quan Linh biết không thể nào giấu được nữa, đành gạt đầu nhận, Phương Bách Xuyên nheo mắt, mắt lộ vẻ lo âu, hỏi tiếp luôn rằng :

- Có phải cháu thấy quyển sách ấy chỉ vón vện mười tám bức vẽ tọa công mà không có thấy một chữ nào trong ấy phải không?

Thượng Quan Linh ngạc nhiên rằng :

- Dạ sư bá nói đúng! Cháu thấy hình như Đoạt Hồn Kỳ thích điên người lên khi cầm quyển sách ấy, nhưng cháu không hiểu trong quyển sách ấy có gì hay ho ở trong đó?

Phương Bách Xuyên dậm chân than khổ, Tạ Đông Dương cũng dậm lo nói :

- Đó là một vật đệ nhất chí bảo trong võ lâm ngày nay, tức Vô Tự chân kinh của Đạt Ma Tôn Giả. Không lý lại ở trong tay của Thiên Si đạo trưởng? Nhưng những vật quan trọng như thế, tại sao Thiên Si đạo trưởng lại cho thằng Linh mượn làm gì? Nếu biết quả là quyển kinh ấy thật, thì trong đêm qua, dù cho chúng ta có chết tan xương thành tro bụi đi nữa cũng tuyệt không thể nào để Đoạt Hồn Kỳ lấy đi một cách dễ dàng như thế! Nếu chẳng may lại bị y nghiên cứu được sự huyền ảo bí quyết trong Vô Tự chân kinh, khi đó Đoạt Hồn Kỳ khác nào như mãnh hổ thêm cánh, và sẽ nên nhân vật vô địch trong gian hồ sai này? Chừng ấy những người anh hùng quân tử chân chính chẳng bị lu mờ hết dưới vòm trời võ lâm này ư?

Phương Bách Xuyên cũng thờ dài nói :

- Ai nói không phải là kinh ấy? Ngu huynh vì có ít nhân duyên với Thiên Si đạo trưởng nên biết cả lý do ẩn dật hai mươi năm nay của ông ta nữa kìa! Chính ông ta vì tình cờ mà được quyển Vô Tự chân kinh của Đạt Ma Tôn Giả, rồi mới ở An Nhĩ Kim Sơn bế động nghiên cứu! Nhưng nay không biết quyển kinh ấy đã được Thiên Si đạo trưởng thấu hiểu chưa mà để đến nỗi lọt vào tay của Đoạt Hồn Kỳ như thế, một con người hung ác nhất trong võ lâm, thật quả từ nay đã khiến nhiều người phải lo ngại! Chuyện đã đến nước này, có lo rầu cũng vô ích! Vậy hiền điệt hãy kể rõ chuyện Thiên Si đạo trưởng cho mượn quyển chân kinh và cho viên linh đơn ra làm sao, rồi lo tìm một diệu kế gì để hầu cứu vớt tình thế ấy lại được không?

Lúc này Thượng Quan Linh mới hay rằng quyển sách nhỏ ấy không ngờ lại quý giá đến thế! Cậu vội thuật lại đầu đuôi việc Thiên Si đạo trưởng ngầm gọi mình cho mượn kinh và tặng linh đơn hết một lượt cho cả ba người nghe.

Phương Bách Xuyên nghe xong, lắc đầu nói rằng :

- Những loại kỳ nhân trong võ lâm như Thiên Si đạo trưởng, tính tình quả thật kỳ quái không thể nào tưởng được! như khi thấy hiền điệt Thượng Quan Linh, thích nó có căn cơ lại tuấn tú, bảo là cho thuốc hay

truyền nghề cũng còn được, tại sao lại có thể cho mượn quyển Vô Tự chân kinh quý báu như thế được? sự tình đến nước này, chỉ còn tìm cách gì báo gấp cho Thiên Si đạo trưởng hay ngay, để lo cách đoạt lại trong tay Đoạt Hồn Kỳ quyển Vô Tự chân kinh. Nhưng tung tích của Đoạt Hồn Kỳ lại biến hiện bất thường như thế, thật quả là chân trời góc bể biết đâu mà tìm?

Cậu bé lúc này thấy quyển Vô Tự chân kinh quan trọng như thế, cũng đâm quên lửng hẳn chuyện mình bị Đoạt Hồn Kỳ hại, cậu tiếp lời rằng :

- Dã thừa sư bá, cháu biết Đoạt Hồn Kỳ hiện ở chỗ nào rồi!

Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương đều hỏi cậu làm sao biết được?

Thượng Quan Linh bèn kể lại :

- Trước khi đi, Đoạt Hồn Kỳ có nói là sẽ đi về vùng Đông nam, vì nơi đó y có một đại kinh địch, và chuyển đi ấy y sẽ thăm hết các tỉnh miền Đông nam, giết xong kẻ đối địch rồi mới đi Tiểu Thanh Trì ở Lưu Sơn để phò hội, đồng thời khi ấy sẽ đánh bại sư phụ để chiếm con làm đồ đệ hẳn!

Tuy đã biết tung tích của Đoạt Hồn Kỳ, nhưng nước cờ thứ nhất là phải đi tìm ngay vị Thần Long Kiến Thủ Bất Kiến Vĩ Thiên Si đạo trưởng đã! Nhưng khổ nỗi Thiên Si đạo trưởng cũng thuộc loại người chim trời cá biển, phiêu bạt khắp nơi, muốn gặp cũng khó. Rút cục mọi người đồng ý: Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương dắt Thượng Quan Linh về Lã Lương sơn báo tin cho Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn hay rằng Đoạt Hồn Kỳ đã hẹn lại cuộc giao đấu tại Lưu Sơn, còn phần Thiết Chưởng Vô Song Đàm Hiếu lo vụ áp hàng đi Địch Hao giao cho xong việc.

Suốt dọc đường, Tạ Đông Dương chỉ nghĩ chuyện bị xú khí trong lúc luyện nên Tam Nguyên đại huyết bị bế tắc, nay được Đoạt Hồn Kỳ thi ân giải huyết, nghĩ tức nên chẳng muốn luyện về Hồn Nguyên chân khí, cả đến Sinh Tử Huyền Quan cũng không màng chăm sóc tới. Trong bụng chỉ lo ngại cho ái đồ Thượng Quan Linh bị Đoạt Hồn Kỳ bắt chẹt khiến cho huyết mạch toàn thân chỉ được luyện về môn Thất Sát Hàn Linh âm công của y mà thôi, ngoài ra nếu luyện môn khác sẽ bị thổ huyết mà chết!

Một kế hoạch Phân kinh thác mạch sao tay như thế, nếu với công lực của mình hay Phương Bách Xuyên đều không thể giải cứu nổi cho Thượng Quan Linh, không biết sau này gặp được Thiên Si đạo trưởng có cách gì không?

Phương Bách Xuyên cũng lo lắng như Tạ Đông Dương, riêng Thượng Quan Linh lại không hề buồn rầu gì trong lúc này, cậu bé chỉ sợ Đoạt Hồn Kỳ sẽ am hiểu và tinh thông về quyển Vô Tự chân kinh của Đạt Ma Tôn Giả, nếu quả thật như vậy thì trong làng võ lâm sẽ không còn ai trị nổi quái vật Đoạt Hồn Kỳ ấy nữa!

Cậu bé chỉ ước mong sao có thể gặp được Thiên Si đạo trưởng để nói rõ đầu đuôi sự việc xảy ra, đồng

thời xin ông mau tìm cho được Đoạt Hồn Kỳ để đoạt lại quyển Vô Tự chân kinh!

Nhưng khi cậu nghĩ tới lúc chưa quen Thiên Si đạo trưởng, bỗng dưng người ta lại tìm mình, sau này quen rồi, bây giờ không biết lại tìm ông ta ở đâu đây?

Thượng Quan Linh sức nhớ trước đây Phương sư bá đã vẽ ký hiệu của Tây Đạo là cây Trường Vi Vân Phật mới vừa được Thiên Si đạo trưởng ra mặt. Thế là cậu bé bắt chước luôn Phương sư bá của mình, đi đến đâu cũng vẽ toạc ngay ra cây phật trần dài đuôi tới đó và thêm luôn cả ký hiệu của Nam Bút là cây bút cán đen lông trắng. Suốt những nơi Thượng Quan Linh đi ngang, đâu đâu cũng nhan nhản những ký hiệu của Tây Đạo và Nam Bút...

Vẽ mãi vẽ mãi, vẽ cho đến khi tới biên giới của tỉnh Thiểm Tây, một chuyện lạ khác bắt đầu xuất hiện.

Lúc này vào giờ nhá nhem của buổi hoàng hôn, ba người cũng vừa tới nơi một quả núi, Phương Bách Xuyên nhìn thấy có vài gian nhà tranh, cửa ngõ đóng kín mít cả, nơi của chính hình như có những vết đỏ thẫm.

Mấy gian nhà tranh ấy nằm bên phía tay phải, thầy trò Tạ Đông Dương vì mãi lo ngắm cảnh đẹp bên trái nên chưa phát giác.

Sau khi nhìn thấy những vết đỏ thẫm của gian nhà tranh ấy, Phương Bách Xuyên đã đắm nghĩ trong bụng, cho ngựa tiến dần lên, đến chùng thấy rõ ràng đâu đó, bất giác thất kinh ghìm ngay cương ngựa lại, giơ roi ngựa chỉ ngay về phía nhà tranh ấy, nói với thầy trò Tạ Đông Dương rằng :

- Nay Tạ hiền đệ! Ngày nay trên giang hồ thật quá lắm chuyện hiểm nghèo, thật khó lòng lường trước được, đến như kẻ lừng danh như Đoạt Hồn Kỳ thế kia mà cũng còn thất tín! Y chẳng nói với Thượng Quan Linh hiền điệt là đi mấy tỉnh miền Đông nam để tìm kẻ thù là gì? Sao giờ này lại có thể vẽ cây cờ máu ở nơi cửa mấy gian nhà tranh đằng kia? Khi loại cờ máu này đã xuất hiện ra, thì tất cả những kẻ sống trong nhà tranh ấy, chỉ nội canh ba đêm nay, không có mống nào có thể thoát khỏi tay tử thần của Đoạt Hồn Kỳ được!

Thầy trò Tạ Đông Dương ghìm cương ngựa nghiêng đầu nhìn theo roi chỉ của Phương Bách Xuyên, quả nhiên thấy cánh cửa chính của mấy gian nhà tranh có người đã dùng máu tươi vẽ ngay lên ký hiệu của Đoạt Hồn Kỳ trên đó!

Tạ Đông Dương cau mày, mắt tỏa hào quang, Thượng Quan Linh cũng tự kêu rằng :

- Thưa thầy, chúng ta đã bị Đoạt Hồn Kỳ làm ức nhiều rồi, vậy đêm nay chúng ta hãy cùng hợp sức với những người trong ngôi nhà tranh kia, liều đấu một phen với Đoạt Hồn Kỳ, thầy nghĩ thử xem có được không?

Tạ Đông Dương không trả lời ngay cậu bé, quay sang Phương Bách Xuyên nói rằng :

- Phương huynh ạ, tiểu đệ muốn đêm nay cùng với hiền huynh lại ngôi nhà tranh ấy, cùng với đôi Phật Thủ Kim Câu của tiểu đệ để liều sống mái một chuyến với Đoạt Hồn Kỳ vậy!

Phương Bách Xuyên vuốt râu cười :

- Đôi Phật Thủ Kim Câu của hiền đệ xưa kia cũng từng là một vật nổi danh trong võ lâm, cộng thêm Ngân Linh cổ kiếm của ngu huynh và cây Văn Xương bút, Tử Phi Hoa của cháu Linh, cả ba cứ liều mạng dốc toàn lực, dù Đoạt Hồn Kỳ có muốn đoạt hồn của ba người chúng ta đi nữa, ít nhiều gì cũng phải trả một giá đắt thượng hạng! Nhưng suốt dọc đường, ở đây mới thấy xuất hiện ký hiệu lá cờ máu, vậy chúng mình sao không dò thử xem những nhân vật gì ở trong ngôi nhà gianh này, mà đến nỗi Đoạt Hồn Kỳ phải coi là một mối thù lớn để quyết định giết tuyệt toàn gia như vậy?

Tạ Đông Dương gật đầu bằng lòng, cả ba xuống ngựa, đem giấu vào một nơi vắng, thả bộ đi quanh lại phía ao nhỏ nhằm hướng đến ngôi nhà gianh.

Khi chỉ còn cách ngôi nhà tranh chừng hơn trượng, Tạ Đông Dương như thấy trong cửa sổ có những ánh bạc lóe ra, lão anh hùng vội đưa tay kéo ngay Thượng Quan Linh và Phương Bách Xuyên ngừng ngay lại.

Quả nhiên sau khi ba người vừa ngừng bước, lách cách một tiếng, từ trong ngôi nhà tranh ấy bay vèo ra năm sáu điểm sáng lóe, tốc độ tuyệt mau.

Phương Bách Xuyên ý lên một tiếng, cùng với Tạ Đông Dương và Thượng Quan Linh giơ luôn sáu chưởng, phạt ra cùng một lúc ra phía trước, năm sáu ánh sáng ấy bị chưởng lực của ba người đánh rớt luôn từ lúc bay đến lưng chừng!

Sau khi một loạt ám khí từ trong nhà phát ra, bốn bề vẫn im lặng không một tiếng người nào nói.

Thượng Quan Linh thấy bên cánh mình tính trợ giúp cho những người trong nhà tranh ấy để chống lại Đoạt Hồn Kỳ, tại sao họ không chịu hỏi rõ trắng đen đã vội dùng ám khí chào nhau như thế? Cậu bé nổi giận trong lòng, vừa chực mở miệng hỏi, bỗng thấy Phương Bách Xuyên đưa mắt ra dấu cho thầy trò lui ngay về nơi giấu ngựa, xong lên yên hấp tấp đi ngay!

Thượng Quan Linh chẳng hiểu đầu đuôi tai nheo ra sao, Tạ Đông Dương biết ngay cử chỉ này của Phương Bách Xuyên tất nhiên phải có nguyên do gì đây, bèn hối thúc Thượng Quan Linh lên ngựa cho phi nhanh. Đi được chừng ba dặm đường, Phương Bách Xuyên mới ngừng lại, xuống ngồi bên lề đường, cười nói với Tạ Đông Dương rằng :

- Nay hiền đệ! Suốt dọc đường, chúng mình gặp nhiều chuyện lạ quá! Vừa rồi hiền đệ có nhận ra lai lịch của những người trong ngôi nhà tranh ấy không?

Tạ Đông Dương lắc đầu cười rằng :

- Tiểu đệ sống lâu ngày ở miền Nam Cương, đối với làng võ lâm Trung Nguyên đã xa lạ nhiều, làm sao mà biết nói những lai lịch của những người trong ngôi nhà tranh ấy? Nhưng về năm sáu điểm sáng bạc của ám khí vừa rồi nhìn như độc lẫm! Uy lực của nó tuy không bằng Tử Phi Hoa của tiểu đệ cho Thượng Quan Linh nhưng cũng có thể liệt vào hạng Ngũ Vân Phụng Nhật Nhiếp Hồn đình và Thất Khổng Hoàng Phong châm, nếu trong lúc ấy không nhờ sức chưởng của ba người cùng đánh ra một lúc, chắc bọn mình bị lỗ ngay!

Phương Bách Xuyên gật đầu rằng :

- Về năm sáu ánh bạc ấy vừa nãy, gọi là Lưu Tinh Phi Vũ, uy lực của nó tuy không bằng Tử Phi Hoa, cũng không đáng được như Hoàng Phong châm hay Nhiếp Hồn đình thật, nhưng đó cũng là một trong nhiều loại ám khí độc của người trong ngôi nhà tranh ấy...

Tạ Đông Dương nghe nói đến Lưu Tinh Phi Vũ bỗng chợt sức nhớ ra hai người, ý xong một tiếng mới hỏi Phương Bách Xuyên rằng :

- Phương huynh đoán thử người trong ngôi nhà ấy phải chăng là Tần Trung song ác? Tức hai anh em Hoạt Vô Thường Ba Huyền và Hộc Thích Vị Ba Hoàng không?

Phương Bách Xuyên cười rằng :

- Quả nhiên hiền đệ còn nhớ được hai người hung ác thành quái tật này! Ngụ huynh cũng nghi là chúng, vì loại ám khí Lưu Tinh Phi Vũ đánh ngấm chúng mình hồi này chính do tên Độc Thích Vị Ba Hoàng ra tay!

Tạ Đông Dương gãi đầu ngạc nhiên cười rằng :

- Tội Tần Trung song ác này, đầy tay độc ác, chúng đã vấy máu nhiều hôi tanh. Tiểu đệ còn nhớ phạm những nhân vật võ lâm chánh phái đều không dung tha, còn kẻ nào kém cỏi, hơi nghe phong phanh đến tên chúng đã lo chuồn trước, kể anh em chúng cũng được liệt vào hạng người hung tàn như Đoạt Hồn Kỳ, nhưng chỉ hơi kém về mặt võ công mà thôi! Thế mà không hiểu tại sao lá cờ máu tươi ấy lại được vẽ trước cửa nhà hai anh em chúng như thế? Không lý Đoạt Hồn Kỳ sau khi được quyền Vô Tự chân kinh, bỗng lại nổi hứng tái diễn vụ tàn sát Kim Giao đảo chúa Bào Trường Hùng để lấy lòng thiên hạ nữa sao?

Phương Bách Xuyên mỉm cười rằng :

- Ấy! Cũng chính vì thế mà ngu huynh mới vội ngăn cản hiền đệ và cháu Thượng Quan Linh! Nhịn tức rút lui, chẳng hơi đâu đi gây rối vào người! Nhưng suốt dọc đường, cháu Linh cứ nằng nặc rủ ngu huynh, khiến cho mình cũng nổi hứng, chúng mình đã được chứng kiến những vụ tàn ác của Đoạt Hồn Kỳ, nhưng về lối hành hiệp trừ gian diệt ác của Đoạt Hồn Kỳ càng nên xem tận mắt cho biết thử xem sao? Ngôi nhà tranh ấy cất sát vách sườn núi, rộng chừng hơn bốn trượng tứ vuông, không cao lắm, chúng ta hãy cõm nước no nên đầu đấy, giấu ngựa vào một nơi xa, rồi đi lên lại phía trên sườn núi ấy, núp ở trên nhìn xuống,

vừa không bị người ta phát giác, lại vừa có thể quan sát toàn cảnh một cách rõ ràng. Cháu Thượng Quan Linh chắc phải là kẻ đầu tiên tán thành ý kiến này của bác chứ?

Phương Bách Xuyên đã đoán sai, vì sau khi nghe xong câu nói, kẻ vỗ tay đồng ý không phải là cậu bé Thượng Quan Linh mà chính là thầy cậu, Tạ Đông Dương. Chính bởi Tạ Đông Dương đang hận Đoạt Hồn Kỳ đã giải Tam Nguyên đại huyết cho mình, và đồng thời còn căn dặn đả thông Sinh Tử huyền quan xong rồi luyện Hồn Nguyên chân khí đầu vào đấy rồi tỷ thí với y! đây là lối thi ân bề ngoài, thực ra là một sự sỉ nhục khinh người vô cùng, thà là mình chịu mấy bạt tai còn hơn là bị sỉ nhục như thế! Đã nuôi ý muốn gặp lại Đoạt Hồn Kỳ từ lâu, để dốc hết những tuyệt học bình sinh bấy lâu của mình liều một phen, quyết không thể nào để bảy chữ Nam Cương ẩn hiệp Tạ Đông Dương lu mờ như mây tan nước chảy như thế được!

Thượng Quan Linh ngạc nhiên hẳn về thái độ thất thường của thầy mình, vì thầy mình xưa nay vốn tính cẩn thận, sao giờ đây đã đả thành một cách mau chóng thế? Cậu bé cau mày, hình như cũng đoán được ý ngầm ngầm của thầy, lúc này cậu thân nhiên không nói một lời gì!

Chớp mắt, trời đã tối hẳn, trăng sáng sao tỏ, cả một cảnh rừng núi nên thơ như tranh vẽ!

Cả ba đã có kinh nghiệm về con người Đoạt Hồn Kỳ, biết vào canh ba Đoạt Hồn Kỳ mới tới, nhưng cũng phải đi sớm. Họ bèn sửa soạn đầu đó, tìm một bờ vắng vẻ cột ngựa lại xong rồi âm thầm lên sườn núi của ngôi nhà tranh kia phục sẵn trên ấy.

Trong ngôi nhà tranh lúc này không lấy một tia sáng nào, cũng chẳng có một tiếng người, phía trước nhà là một ao nước, thỉnh thoảng lại lồm bồm tiếng cá nhảy ăn đêm phá cảnh đêm yên tĩnh.

Thất Lý Sơn là một núi lòng chảo huyết miệng, lại nữa vì đêm tịch mịch nên những tiếng trống canh điểm ở thôn làng xa xa có thể vọng lại rõ ràng. Ba người chờ đến khoảng canh hai, bỗng phát hiện phía dưới có hai bóng đen đang ẩn vào hai nơi bóng tối kín đáo.

Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương không ngờ rằng những kẻ dám lại xem trộm hành động của Đoạt Hồn Kỳ, ngoài cánh mình ra lại còn có thêm kẻ khác nữa? Nhưng trong lòng cậu bé Thượng Quan Linh lại có một cách khác, trong lúc đang mãi suy nghĩ, bỗng phía sau ót mình, không hiểu vật gì khê đánh vào một cái.

Ba người vốn cùng núp chung một bụi cỏ với nhau, phía sau có hai cây cổ thụ cách xa hơn bốn năm trượng, còn lại toàn một khoảng trống trải.

Khi nhận ra vật ném trên mình, thì ra một chiếc lá cây, cậu bé mừng quýnh lên, khê nói với Phương Bách Xuyên rằng :

- Thừa Phương sư bá! Cháu đoán không sai thật, quả Thiên Si đạo trưởng đã đến!

Chiếc lá được phóng ra với một công lực rất cao, không gây nên một tiếng xé gió nào. Phương Bách

Xuyên, Tạ Đông Dương lúc này vì mãi quan sát bên dưới nên không hề nghe ra một động tĩnh gì.

Nghe Thượng Quan Linh nói thế, hai người cùng thất kinh, lên tiếng hỏi rằng :

- Làm sao con biết Thiên Si đạo trưởng đã đến?

Thượng Quan Linh cười híp mắt, đưa chiếc lá cây qua, thấy trên lá có tám chữ ngòong ghèo, có lẽ khắc bằng móng tay: đêm nay đông người, nhớ đừng ra tay!

Tạ Đông Dương thấy lối Phi Diệp truyền thư ấy, biết nay Thiên Si đạo trưởng chỉ quanh quẩn nội hai cây cổ thụ cách xa bốn năm trượng đằng kia, vừa tính sai Thượng Quan Linh lén lại đó để bằm rõ vụ Vô Tự chân kinh đã lọt vào tay Đoạt Hồn Kỳ. Trong lúc này Phương Bách Xuyên lại chỉ tay về phía dưới than với Tạ Đông Dương rằng :

- Nay hiền đệ! Bọn mình cứ tưởng Thiên Si đạo trưởng nấp ở trên cây cổ thụ phía sau, nào ngờ ông ta đã xuống hấn bụi trúc dưới kia rồi, với thân pháp mau chóng như thế, trong võ lâm ngày nay chắc không còn ai hơn được!

thầy trò Tạ Đông Dương nhìn theo chỗ chỉ tay của Phương Bách Xuyên, quả nhiên thấy một đạo sĩ gầy cao, đang giơ tay ngoắc về phía mình rồi biến dạng vào lùm trúc.

Cứ tính nhẩm trong bụng, nơi cây to phía dưới gần sân nhà ấy, đã có một bóng đen núp bên trên, còn phía lùm cỏ tranh gần ao nước, cũng có một bóng đen núp bên trong, còn phía trên đỉnh đây là ba mạng cánh mình, trong lùm trúc lại có Thiên Si đạo trưởng, cộng thêm Tàn Trung song ác trong nhà và kẻ chưa tới Đoạt Hồn Kỳ, cả thảy là chín mạng người, nhưng hiện chỉ có tám.

Ngoại trừ ba người phía mình là kẻ đã đến trước nhất ra, tính theo thứ tự thì kẻ nấp bụi tranh bên gần ao nước đến trước, rồi đến kẻ núp trên cây cổ thụ gần sân nhà đến tiếp và Thiên Si đạo trưởng núp sau chót vào lùm trúc.

Nhưng về khinh công thì kẻ núp trong bụi tranh bờ ao hình như không biết trên cây có người ẩn, và cả hai kẻ ấy hình như cũng không hề phát giác trong lùm trúc lại có Thiên Si đạo trưởng ở trong ấy.

Xa xa, tiếng điểm canh ba đã vẳng lại, ngay khi ấy, giọng cười âm u nhi nhí của Đoạt Hồn Kỳ đã từ bên kia bờ ao đưa lại...

Một bóng đen gầy cao xuất hiện ngay đối diện bờ ao, hình như bóng đen không muốn đi quanh ao cho mất công, chỉ thấy tà áo đen tung thân lướt nhanh trên mặt ao.

Bởi diện tích ao không lớn lắm, thoáng mắt, Đoạt Hồn Kỳ đã đứng ngay bờ ao bên này, chỉ cách người núp trong bụi cỏ tranh gần ao hơn trượng, lúc này Đoạt Hồn Kỳ hướng ngay vào gian nhà tranh, vẫn giọng lí nhí trừ danh lạnh lùng rằng :

- Tần Trung song ác họ Ba kia! Mau mau ra đây gặp ta!

Két một tiếng, cửa gian nhà tranh mở ra, một người gầy ốm bận áo đen bước ra trước, theo sau một người áo vàng mặt thấp, cả hai đứng ngang thành hình chữ nhất, trợn bốn con mắt hung ác của mình nhìn thẳng ra xa ngoài ba trượng, tức nơi đứng của Đoạt Hồn Kỳ, không hề tỏ ra một vẻ gì sợ hãi!

Đoạt Hồn Kỳ thấy cặp Tần Trung song ác Hoạt Vô Thường Ba Huyền và Độc Thích Vị Ha Hoàng, cả hai anh em hình như không có vẻ phục mình, trong mũi hừ lên một tiếng rợn người. Trên khuôn mặt đeo mặt nạ da người ấy, chỉ thấy ánh sáng hung ác tỏa ra đôi mắt, chân bên phải khẽ nhích lên nửa bước!

Lúc này hai anh em họ Ba thấy Đoạt Hồn Kỳ ra oai như thế, trong bụng cũng hoảng lên, bất giác cả hai cùng lùi về sau hai bước.

Đoạt Hồn Kỳ cười nhạt xong, dùng luôn giọng trứ danh của mình nhi nhí nói :

- Hừ ta tưởng hai đứa bây đã ăn gan rồng mặt gấu gì chứ! Cả nhiên dám bày ra bộ mặt hung ác trước mặt ta như thế! Không ngờ chúng bây lại có thể ngu xuẩn đến thế thì thôi! Khi ta tảo thanh càn quét sào huyệt Kim Giao, đã sợ ý để hai anh em bây và Hắc Thủ Thiên Vương Hùng Lục thoát lưới tử thần của ta, nay run rủi trời xui đất khiến chúng bây gặp ta ở đây, chẳng lẽ chúng bây còn muốn trốn thêm lần nữa hay sao?

Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương nãy giờ núp trên đỉnh, lúc này mới vỡ lẽ lá cờ máu của Đoạt Hồn Kỳ vẽ trên cánh cửa nhà tranh kia là quyết giết anh em họ Ba. Thì ra anh em Tần Trung song ác họ Ba từng dựa thế Bào Trưởng Hùng ở đảo Kim Giao làm mưa làm gió một thời, đồng thời là cá sống lưới trong trận càn quét tận diệt đảo Kim Giao của Đoạt Hồn Kỳ!

Đoạt Hồn Kỳ vẫn một giọng lạnh lùng, một thái độ kiêu căng tuyệt đỉnh, một tính tình khó hiểu, nghĩa là không gì thay đổi, sau khi thi hành những chuyện ác ở những nơi khác, bây giờ lại tới đây hành hiệp trượng nghĩa, trừ gian diệt bạo trong gian hồ! Giờ đây, xung quanh người y, những bóng đen đang ẩn phục từ lâu, ngoài Thiên Si đạo trưởng ra, còn hai bóng đen chưa biết tên, khiến cho Phương Bách Xuyên núp trên đỉnh biết đêm nay thế nào cũng lại có một trận ác chiến kinh hồn diễn ra, thế nào cũng sôi nổi hơn trận Đoạt Hồn Kỳ đại chiến Ngọc Tiêu Lang Quân ở Ngọc Trụ Phong trên núi Kỳ Liên sơn nhiều! Cả ba người lúc này đều giữ hơi thở cho thật nhẹ để theo dõi sự việc sắp diễn tiếp theo.

Tần Trung song ác họ Ba nghe Đoạt Hồn Kỳ nói xong, Độc Thích Vị Ba Hoàng bèn trả lời rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ! Tại đảo Kim Giao ngươi đã giở trò hung tàn giết hết toàn gia của chúa đảo Bào Trưởng Hùng và khá nhiều anh hùng hào kiệt đã bị chết về tay ngươi, kể ra ông trời cũng còn có mắt nên mới để cho anh em họ Ba này ở Thất Lý Sơn đây có dịp rửa hận trả thù cho đồng đạo ở đảo Kim Giao!

Đoạt Hồn Kỳ ngừng đầu lên trời cười ngất ngưỡng một hồi, rồi đôi mắt từ từ nhìn thẳng về phía anh em

Tần Trung song ác họ Ba, nhổ toẹt bãi nước bọt rồi mới nói :

- Hừ! Ba Hoàng, thử lấy gương soi xem mặt mày có đáng không? Với vài loại ám khí thuốc độc quèn ấy của mày, nếu không ra tay còn phước, hễ mày ra tay, ta không bóp vụn ra cho cá trong ao đớp mới là chuyện lạ đời!

Ba Hoàng cũng cười nhạt trả lời ngay :

- Đoạt Hồn Kỳ! Người đừng vội kiêu căng! Ba Hoàng này tuy nhiều loại ám khí độc nhưng đêm nay ta tuyệt không hề dùng đến, chỉ cần người chịu nổi Thiết Tỳ Bà Chi của ta búng vào người người, chừng ấy anh em ta sẽ lập tức tự tự ngay trước mặt người ngay!

Đoạt Hồn Kỳ vẫn đứng đờng rờng :

- Với những bản lãnh tâm thường của anh em chúng bay như thế, ta chỉ trở bàn tay, hồn anh em chúng bay sẽ về chín suối ngay! Nhưng ta muốn chúng bay chết một cách tâm phục khẩu phục cho thỏa lòng, không những ta chiều theo ý bây là để bay dùng cái mà gọi là Thiết Tỳ Bà Chi búng trước, mà còn chấp cho lũ chúng bay búng một lúc vào Thất Khâm đại huyệt trên ngực ta, đồng thời cho búng liên tiếp ba lần!

Nghe nói vậy, Độc Thích Vị Ba Hoàng đột nhiên nét mặt tươi hẳn lên rằng :

- Với danh nghĩa trong Càn Khôn ngũ tuyệt, người dám hứa đúng và không hối hận chớ?

Đoạt Hồn Kỳ thần nhiên ưỡn ngực :

- Đừng nói là búng ba lần Thiết Tỳ Bà Chi, cho dầu búng trăm lần hay ngàn lần đi chẳng nữa, nào Đoạt Hồn Kỳ này đâu còn sợ hãi gì? Nhưng sau khi búng xong, anh em bây phải lập tức chết ngay tại trước mặt ta, nhưng ta có một cây hỏi này, vụ ta cần quét ở đảo Kim Giao, có một tên còn hung ác hơn anh em lũ bây là thằng Hắc Thủ Diêm Vương Hùng Lục, hiện nay nó ở đâu?

Độc Thích Vị Ba Hoàng ghé sang tai Hoạt Vô Thường Ha Huyền khẽ lẩm bẩm một hồi, rồi cả hai đứng đĩnh tiến lên một bước, miệng cười nham hiểm rằng :

- Làm gì mà phải gấp thế? Chỉ cần người giết được anh em Tần Trung song ác ta đây, chừng ấy lo gì mà Hắc Thủ Diêm Vương không gặp mặt người?

Đoạt Hồn Kỳ thấy anh em họ Ba từ từ tiến bước lên, bèn ngẫm vận công lực, bụng nghĩ thầm: về công lực cao thấp của mình, đối phương không phải là không rõ, có thật chẳng chúng không dùng đến những loại ám khí có độc mà dùng Thiết Tỳ Bà Chi để đối chọi với mình? Không lẽ chỉ lực của Thiết Tỳ Bà Chi quá có gì độc đáo đặc biệt của nó ư?

Mình không nên tự ý tài mà khinh thường, nhờ bị lật thuyền trong chuyến này thì không đáng chút nào,

nghe vậy nên mắt chăm chú nhìn Ba Hoàng, phòng hờ hẳn giờ âm mưu gì khác, tức khắc vận ngay tám phần mười công lực toàn thân, ngấm ngấm chuyển tụ hết vào những đại huyết Thất Khảm trên ngực.

Lúc này Ba Hoàng bước tới trước mặt Đoạt Hồn Kỳ, tia mắt đôi bên vừa gặp nhau, Ba Hoàng đã phải rùng mình ớn lạnh, trong bụng nghĩ thầm nếu mưu chẳng thành, chứng đó anh em mình có muốn đào tẩu để giữ mạng, họa chẳng là mặt trời mọc từ phía Tây thì mới sống được. Nghĩ tới đây, chưởng bên phải giơ ngay ra, mấy ngón tay cong lại như móc câu, tiến sát gần vào thân Đoạt Hồn Kỳ, nhắm ngay nơi yếu huyết Thất Khảm nhưng vẫn chưa dám ra tay hạ thủ ngay, lại ngừng đầu nhìn ngay vào Đoạt Hồn Kỳ như hỏi đã sẵn sàng chưa?

Đoạt Hồn Kỳ đứng oai nghiêm, mép miệng hơi nhích lên, ra dấu cho đối phương cứ việc thẳng tay.

Độc Thích Vị ngược luôn đôi mày râu róm, hự một tiếng, dùng bốn ngón tay búng mạnh ngay huyết Thất Khảm của Đoạt Hồn Kỳ.

Sức búng ấy đã khiến cho Đoạt Hồn Kỳ hơi nheo mày, y cũng thừa biết hai anh em Tần Trung song ác họ Ba tuy không phải là đối thủ của mình, nhưng trong đám lục lâm cũng kể là loại nhân vật siêu quần! Nhận xét về thần sắc của chúng, coi bộ chắc ăn lắm, thế mà tại sao uy lực của Thiết Tỳ Bà Chi lại yếu quá, với công lực như thế, chỉ có hạng tầm thường mới vậy!

Đoạt Hồn Kỳ quả nhiên thông minh hơn người! Bởi Thiết Tỳ Bà Chi quả địch không mạnh, trong bụng lập tức nghi ngờ ngay, đôi mắt tỏa ra tia sáng ngời nhìn ngay vào mặt Độc Thích Vị Ba Hoàng lạnh lùng nói rằng :

- Này Ba Hoàng, chắc mày đã ăn phải gan rồng hay sao? Dám giở trò ma múa rối trước mắt Đoạt Hồn Kỳ?

Độc Thích Vị Ba Hoàng thấy tia mắt Đoạt Hồn Kỳ quát trừng, giật mình lùi vội vài bước, nhưng cũng cười nhạt rằng :

- Này Đoạt Hồn Kỳ! Nhị lão gia Ba Hoàng đây đã nói tay trong Thiết Tỳ Bà Chi, sao không biết điều chút nào cả? Nếu chỉ lực vừa rồi chưa thấm thía vậy thì người hãy thưởng thức môn này thử coi!

Dứt lời, tay phải vung mạnh ra, toàn thân như nhào tới phía trước, nhưng hai chân lại nhảy tung về phía sau, đứng ngay vào chỗ đứng của Hoạt Vô Thường, rít tiếng lên rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ! Hãy mau đem mạng nộp cho ba nhị lão gia đây!

Đoạt Hồn Kỳ đã đoán trước và biết thế nào Ba Hoàng cũng giở trò quỷ quyệt, thế nào cũng có ngón độc thủ gì đây, khi thấy kẻ địch phô trương thanh thế, người lại nhảy lùi về phía sau, miệng hét đòi mình nạp mạng, biết ngay đối phương sẽ dùng ngay kế tức khắc.

Dang lúc suy nghĩ, phía sau bỗng có mấy tiếng rít nhọn thối tới, Đoạt Hồn Kỳ biết ngay có chuyện lạ xảy ra, nhưng vì quá đột ngột, có tránh cũng không sao kịp, chỉ còn cách vận công lực chuyển đến hết trăm huyết trên toàn thân, tránh sức nặng chịu sức nhẹ, giơ luôn một cánh tay trái ra hứng những vật bay tới từ phía sau.

Một làn ánh sáng xanh bay tới, Đoạt Hồn Kỳ khẽ cắn răng chịu, cánh tay trúng ngay ba mũi Túy Độc phi châm, đây là một loại ám khí bằng sắt quý, nhưng Đoạt Hồn Kỳ tuyệt không hề kêu một tiếng nào, một mặt vận khí trấn ngay những huyết mạch cánh tay trái, đồng thời tay mặt vung ngửa ra về phía Tần Trung song ác, anh em Ba Huyền Ba Hoàng cùng hét lên một tiếng kinh người, trước ngực mỗi người đều bị cây kim châm dài ba tấc có đoạn đỏ xuyên thủng qua luôn!

Giết xong Tần Trung song ác, Đoạt Hồn Kỳ bèn lấy viên linh đơn bỏ vào miệng nuốt, xong mới quay về phía ném Túy Độc phi châm để tìm xem kẻ đánh lên mình núp trong bụi tranh, y nghiêng răng lên tiếng gọi :

- Hừ! Hùng Lục! Để lá gan chó của mày cũng to thật! Với ba mũi Túy Độc phi châm của mày tưởng giết được Đoạt Hồn Kỳ này ư? Ngoại hiệu của mi là Hắc Thủ Diêm Vương, vậy còn chờ gì nữa mà không rút mau ra đây để ta chặt phứt cánh tay Hắc Thủ của mày trước rồi sẽ moi tim đem của mày sau!

Một bóng đen từ trong bụi cỏ tranh nhảy ra, giọng lạnh lùng cười, tay vung nhanh, lại một lượt ánh sáng xang lè bay ra với thể Mãn Thiên Hoa Vũ về phía Đoạt Hồn Kỳ, nhưng toàn thân Hùng Lục lại nhảy ngược chiều với thể ném phi châm để lo tẩu thoát, trong như một làn khói đen xẹt nhanh, khinh công quả đã vào hạng cừ khôi!

Đã đề phòng trước, Đoạt Hồn Kỳ đâu còn phải sợ loại Túy Độc phi châm của địch? Chưởng bên mặt khẽ phất ra, cả đám phi châm đã bị kinh lực vô hình quạt bay đi phía nào cũng không rõ nữa! Lúc này giọng cười trứ danh của Đoạt Hồn Kỳ lại bang lên :

- Hùng Lục! Bộ mày còn muốn trốn nữa ư? Vậy ta cho mày chạy trước mười dặm rồi ta mới bắt về trị tội! Nếu không bắt được, ta sẽ xóa ngay tên Đoạt Hồn Kỳ trong Càn Khôn ngũ tuyệt ngay lập tức!

Tiếng tức sau chót của Đoạt Hồn Kỳ còn chưa dứt, bỗng trên cây to gần nơi nhà tranh kia, thành linh phát ra một tiếng rít của thanh kiếm chém gió, một bóng đen mang theo một làn kiếm sáng tinh, tung vọt lên cao ba trượng, xong chúi đầu bay lượn xuống nhằm ngay lối tẩu thoát của Hắc Thủ Diêm Vương Hùng Lục. Ánh kiếm trắng tinh tung tít lên mấy vòng, trong như một làn mưa hoa tua tủa xoắn xuống, một trận mưa máu tóe khắp một vùng. Tên cự khấu Hắc Thủ Diêm Vương không kêu lên được tiếng nào, đầu lâu đã lìa khỏi cổ bay bổng ra xa hơn trượng.

Đoạt Hồn Kỳ vốn ghét đấng tên Hắc Thủ Diêm Vương Hùng Lục tính dùng ám khí hại mình, trong bụng đã nghĩ cách tàn ác nhất để giết hẳn cho hả giận, nào ngờ bóng đen trên cây hiện ra giết tay trên mình. Bất giác dồn hết cơn tức giận qua bóng đen nọ, tà áo đen của Đoạt Hồn Kỳ nhẹ phất, toàn thân đã vọt nhanh qua, giơ tay phạt luôn một chưởng sang bóng đen.

Bóng đen tay mặt cầm kiếm, tay trái giơ luôn chưởng nghênh địch, hai luồng gió chạm mạnh vào nhau, người cầm kiếm bị sức chưởng đẩy lùi ba bước, nhưng chân trái của Đoạt Hồn Kỳ cũng khễ nhích về phía sau.

Dưới ánh trăng sáng tỏ lúc này, thấy rõ người cầm kiếm là một chàng trai khá anh tuấn, tuổi ước ba mốt ba hai trở lại, bóng đen lên tiếng rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ! Sao ngươi lại vô ý thức đến thế? Ta đã giết giúp hộ ngươi, cứ sao lại trở lại đánh ta vậy?

Nội trong một chưởng vừa rồi, Đoạt Hồn Kỳ nhận ra công lực của người trẻ tuổi cũng khá cao, hai mắt y tỏ hẳn tia sáng nghiêm nhiên rằng :

- Tên Hùng Lục này đáng chết thật, nhưng hãn đã đánh lén ta, phải do ta giết! Ngươi đâu đáng giết hãn! Ngươi là I mà dám cả gan đến đây nhìn lén mà còn xía vào chuyện lôi thôi của Đoạt Hồn Kỳ này???

Nghe Đoạt Hồn Kỳ nói bướng thế, người cầm kiếm trợn đôi mày tức giận mà nói :

- Ta là ai hả? Ta là thiên hạ đệ nhị kiếm!

Năm chữ thiên hạ đệ nhị kiếm quả nhiên đã dọa nổi Đoạt Hồn Kỳ vì xưa nay trên giang hồ chưa hề nghe nói đến ngoại hiệu này bao giờ, phần đông người ta chỉ xưng là Thiên hạ đệ nhất, sao hãn lại xưng là Thiên hạ đệ nhị? Đoạt Hồn Kỳ buột miệng lạ lùng :

- Thiên hạ đệ nhị kiếm?...

Trong lúc Đoạt Hồn Kỳ mãi tự lẩm nhẩm, người bóng đen bèn giơ cao cây kiếm dài trên tay ra, nghiêm nhiên nói :

- Đúng thế! Ta chính là thiên hạ đệ nhị kiếm, ngươi đã được liệt danh vào Càn Khôn ngũ tuyệt, đáng lý cũng phải biết đến cây kiếm của ta chứ?

Đoạt Hồn Kỳ thấy cây bảo kiếm bề rộng ba đốt tay, dài ước ba thước bảy, nghĩa là rộng hơn loại kiếm thường, chợt như sực nhớ ra, cất tiếng hỏi ngay :

- Chắc ngươi là môn hạ của Bắc Kiếm Phổ Cồn?

Bóng đen nhẹ phất cây kiếm rồi đưa lên trước ngực gật đầu rằng :

- Phổ gia kiếm thuật quán thế trong thiên hạ, phụ thân ta là thiên hạ đệ nhất kiếm thì Phổ Kiên ta đây lẽ dĩ nhiên là cây kiếm thứ hai dưới vòng trời này rồi!

Nói tới đây, đôi mày ngược lên, nghiêm nhiên hỏi Đoạt Hồn Kỳ rằng :

- Quân loạn thần tặc tử như Hùng Lục, ai ai cũng có quyền chu diệt, người nói ta không đáng giết hẳn? Nhưng ta cứ giết bừa nó đây! Người dám làm gì ta nào?

Đoạt Hồn Kỳ lớn tiếng cười rằng :

- Nếu là kẻ khác, chắc khó thoát chết về tay ta rồi, nhưng nể người là con của Bắc Kiếm, vậy hãy để cây bảo kiếm mà người cho là thiên hạ đệ nhị lạo cho ta, rồi về nói lại với phụ thân người đem cây thiên hạ đệ nhất kiếm đến chuộc cây đệ nhị này về!

Phổ Kiên giậm dũ lớn tiếng rằng :

- Kiếm trong tay ta, người có giỏi thì cứ việc đến lấy thử xem?

Đoạt Hồn Kỳ mỉm cười :

- Nếu người không tin thì cứ việc thử!

Dứt lời, thân hình lướt vèo qua, giơ tay cố đoạt thanh kiếm kỳ hình trên tay Phổ Kiên.

Phổ Kiên ưỡn ngực ra phía sau lùi bước, nhảy sang bên trái vài thước, khua tay lia lịa rằng :

- Hãy khoan đã! Không phải ta sợ gì người đâu, bởi đêm nay ta thấy tay trái của người bị mấy mũi Túy Độc phi châm. Chẳng người trong lúc này không phải bản sắc của con nhà võ, vậy hẹn đến đêm mai vào canh ba, ta sẽ gặp lại người tại đây!

Đoạt Hồn Kỳ nghe xong cười, thu ngay tay lại rằng :

- Ba mũi độc châm li ti ấy đâu đáng để ta phải bận tâm! Nhưng người là kẻ hậu bối, ta bằng lòng cho người một ngày thời gian để chuẩn bị sẵn sàng, đúng canh ba đêm mai, ta gặp nhau tại đây!

Vừa nói hết câu, toàn thân lướt vèo qua mặt ao, mất dạng luôn trong màn đêm tối.

Phổ Kiên hừ một tiếng rồi lấy đà tung mình qua mặt ao đi biến mất.

Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương và Thượng Quan Linh, cả ba người này giờ đều bị sự việc xảy ra bên dưới thu hút tâm thần một cách hồi hộp. Mãi đến khi Đoạt Hồn Kỳ và Phổ Kiên đi hết xong, bên dưới chỉ còn lại ba cỗ thầy ma là anh em Tần Trung song ác cùng chiếc ác không đầu của Hắc Thủ Diêm Vương, lúc này họ mới sực nhớ, sao quên không gọi Thiên Si đạo trưởng đón ngay Đoạt Hồn Kỳ lại để tước lại quyển Vô Tự chân kinh của Đạt Ma Tôn Giả.

Trong lúc hối tiếc ngấm ngấm trong bụng, bỗng trong bụi trúc, Thiên Si đạo trưởng hiện ngay ra, giơ tay ngoắc lên phía trên. Phương Bách Xuyên và thầy trò Tạ Đông Dương vội phi thân xuống.

Phương Bách Xuyên cúi gằm sát mặt đất thi lễ xong, cười ha hả :

- Hơn hai mươi năm không được sự chỉ giáo hữu ích của Thiên Si đạo trưởng, nhưng công đức của đạo trưởng vẫn như xưa, chỉ riêng Phương Bách Xuyên phải luân lạc trên giang hồ, vất vả với những tháng ngày phong sương phiêu bạt, như thế mới biết tiên phạm quá khác nhau thật!

Thiên Si đạo trưởng mỉm cười rằng :

- Phương huynh hà tất phải khách sáo vậy? Trong đoạn thời gian dài ấy, nói về cứu nhược phò nguy, an lương trừ đạo, phải kể đến là Ngân Tu kiếm khách quả đã giúp ích cho nhân quần hơn là bọn Càn Khôn ngũ tuyệt này, nhưng gần đây một đám thổ trạch long xà muốn ra gây động trong giang hồ, thế nào rồi cũng gây nên một phen long trời lở đất trong võ lâm, rồi sau mới yên...

Nói tới đây, quay sang Tạ Đông Dương cười rằng :

- Còn vị này chắc là Tạ huynh đây! Lệnh đồ có sẵn một căn cơ rất tốt, thiên tư lại thông minh, có được một cậu học trò nổi nghiệp thế, quả thật đáng quý và đáng mừng lắm!

Tạ Đông Dương vội khiêm tốn cảm tạ, đồng thời muốn nhân dịp này xin Thiên Si đạo trưởng chỉ bảo vài điều cho Thượng Quan Linh, nhưng Thiên Si đạo trưởng đã quay sang Phương Bách Xuyên cười rằng :

- Đêm thanh gió vắng thế này, đúng là một dịp để chúng ta chuyện trò thâm đàm, nhưng ba cỗ xác chết này làm chướng mắt ta quá, vậy bên người Phương huynh có mang theo Hóa Cốt Tán đấy không?

Phương Bách Xuyên cười rằng :

- Bên người tôi không có sẵn vật này, nhưng có lẽ trong người tên Tần Trung song ác và Hắc Thủ Diêm Vương thế nào cũng có loại thuốc ấy! Để tôi đi lục soát xem, với thuốc của chúng đem ra tiêu xác của chúng cũng đáng kiếp lắm.

Nói xong Phương Bách Xuyên bèn đi lục ngay trong túi cái xác không đầu của Hắc Thủ Diêm Vương, lấy ra một mình thuốc trắng bằng bột, liền rắc lên những chỗ có máu của ba cỗ tử thi. Chỉ trong nháy mắt, ba cỗ tử thi đã hóa thành ba cùm nước vàng khè!

Thiên Si đạo trưởng hình như rất mến Thượng Quan Linh, kéo ngay cậu bé vào lòng, nhưng khi nhìn rõ trên vầng trán, sắc mặt của đạo sĩ bỗng biến đổi ngay, đưa tay bắt mạch Thượng Quan Linh, còn tay kia sờ khắp toàn thân cậu bé, sau chót, ánh mắt đạo sĩ tỏ vẻ kỳ dị hỏi rằng :

- Nhị lão huynh lại gặp Đoạt Hồn Kỳ rồi sao? Vì loại Phân Kinh Thác Mạch chính là loại độc môn thủ pháp của y!

Tạ Đông Dương cau chặt mày gật đầu nhận, Thiên Si đạo trưởng ồ lên một tiếng xong nói tiếp :

- Thế ra những bức vẽ Trường Vi Vân Phật cùng đường ấy do nhị huynh vẽ đấy sao? Chắc là muốn bần đạo lại giải cứu cho Thượng Quan Linh về...

Thượng Quan Linh vội ngược mắt lên nói với Thiên Si đạo trưởng rằng :

- Tuy cháu bị Đoạt Hồn Kỳ hại, nhưng cũng không đáng ngại cho lắm, nhưng quyền sách mà dọa trưởng cho cháu mượn, cháu vốn không biết là thuộc loại sách quý và là một vật chí bảo trong võ lâm, sau mới hay đó là một quyển Vô Tự chân kinh của Đạt Ma Tôn Giả, nhưng cháu lại lỡ để cho Đoạt Hồn Kỳ mượn mất!

Quyển Vô Tự chân kinh trong võ lâm đều coi là một vật vô giá chi bảo, thế mà không biết giữ gìn để đến nỗi lọt vào tay Đoạt Hồn Kỳ một cách dễ dàng như thế, tuy Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương không hay trước về câu chuyện, nhưng cảm thấy thẹn lòng, bụng nghĩ thế nào Thiên Si đạo trưởng cũng nổi giận trách móc nhiều, bất giác cả hai người đều đỏ mặt cúi gằm xuống.

Nào hay Thiên Si đạo trưởng không lộ vẻ giận, thoát tiên cũng hơi ngạc nhiên, nhưng sau lại điềm nhiên mỉm cười với Thượng Quan Linh :

- Thế cháu hứa cho y mượn trong bao lâu?

Thượng Quan Linh thưa rằng :

- Dạ... Đạo trưởng cho cháu mượn nửa năm nên cháu cũng cho hẳn mượn nửa năm và Đoạt Hồn Kỳ đã hẹn trả lại cho cháu vào rằm tháng chín này trên Tiểu Thanh Trì ở Lư Sơn!

Thiên Si đạo trưởng mỉm cười rằng :

- Cho mượn nửa năm thì nửa năm vậy! Ở trên A Nhĩ Kim Sơn, ta đã ra công hai mươi năm để nghiên cứu nhưng vẫn chưa thấu rõ nổi quyển Vô Tự chân kinh này, với thời gian ngắn ngủi trong nửa năm, chẳng qua cũng lãng phí mất ít nhiều thời gian của Đoạt Hồn Kỳ mà thôi!

Cậu bé nghe xong, trong bụng nghĩ thầm ông già đạo sĩ này cũng chơi khăm thật, mang quyển Vô Tự chân kinh mà đã hai mươi năm trời còn chưa hiểu rõ ấy để cho mình mượn trong vòng nửa năm, không hiểu ông làm ơn làm phúc gì mà lạt như nước lã ấy để làm gì kia?

Thiên Si đạo trưởng hình như đã đọc rõ tâm tư của cậu bé trong mắt, mỉm cười nói :

- Thăng nhỏ ranh mãnh thật! Sao hay đa nghi thế? Thứ mà người ta gọi Tuyệt Thế Kỳ Duyên, chỉ có thể ngẫu nhiên gặp được mà không thể nào cầu xin được, ta thấy cháu căn cơ phi phàm, nên mới cho mượn nửa năm để thử xem duyên tạo hóa của cháu đến đâu, nhưng không may đã bị lọt vào tay Đoạt Hồn Kỳ, vậy cháu cũng đừng nên nghĩ vu vơ nữa. Hãy kể rõ đầu đuôi sự việc này ra làm sao, để ta còn lo cứu cháu về việc Phân Kinh Thác Mạch của Đoạt Hồn Kỳ đã hại cháu!

Cậu bé kể hết mọi sự trên Ngọc Trụ Phong ở Kỳ Liên sơn cho Thiên Si đạo trưởng nghe, kết lời, đạo trưởng thở dài rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ quả là con người tâm độc tay ác! Hắn đã mượn sức thuốc Long Hồ linh đơn của ta cho cháu để thêm vào đó thủ pháp độc đáo Phân Kinh Thác Mạch. Bởi đó nên công lực của cháu được tăng mạnh lên, nhưng từ nay chỉ còn học về phái võ thuật của riêng hắn mà thôi! Nếu muốn hoàn nguyên về kinh mạch của cháu, khi ấy phải cần đến công lực của ta, của Nam Bút Gia Cát Dật hợp sức lại mới được, phải dùng đến Khảm Ly chỉ và Thái Huyền chân khí của ta để hủy hết võ công sẵn có của cháu và đó các đường kinh mạch của cháu mới hoàn nguyên được, từ đó lại phải bắt đầu tập luyện võ công trở lại hết.

Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương nghe vậy bất giác cau mày suy nghĩ, tới đây bỗng Thiên Si đạo trưởng quay sang hỏi Thượng Quan Linh :

- Thế cháu đã học qua về môn Kim Cương chỉ lực chưa?

Thượng Quan Linh khẽ gật đầu, Thiên Si đạo trưởng lại nói tiếp :

- Vậy cháu hãy tập trung hết công lực mười phần mười đi, rồi thử dùng ngón gạch thử một đường lên vách kia xem sao!

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Trên Thất Ly Sơn Nhiều Dị Nhân

Thượng Quan Linh ngơ ngác không hiểu gì, nhưng cũng y lời làm theo.

Trong nét chỉ ấy, không những là riêng mình mà cả đến Phương Bách Xuyên, Tạ Đông Dương đều giật nảy mình, ngón tay đi tới đâu, phấn đá bụi bay tới đó, nghiễm nhiên thấy một đường sâu lổm gần nửa tấc, quả đã vượt hẳn công lực thường ngày của cậu bé đến mấy lần!

Thiên Si đạo trưởng thờ dài rằng :

- Nếu bây giờ phế bỏ hết công lực đã có để luyện lại từ đầu, vừa chậm lại vừa khó khăn, chẳng thà cháu cứ học quách ngay môn Thất Sát Hàn Linh âm công của Đoạt Hồn Kỳ cũng tiện, hơn nữa võ công đâu có gì gọi là chánh tà đâu, ăn thua ở trong lòng dạ mình, sau khi học xong, cháu cứ chuyển hướng sang việc thiện cũng thế!

Thượng Quan Linh lớn tiếng nói :

- Không! Không!... cháu không thèm học loại Thất Sát Hàn Linh âm công của Đoạt Hồn Kỳ đâu! Dù là một môn võ vô địch đi nữa cháu cũng không ham!

Thiên Si đạo trưởng gật đầu cười mỉm :

- Chí khí của cậu bé lớn thật! Thế ta giới thiệu cậu cho Nam Bút Gia Cát Dật để lao tốn thêm mười năm tâm lực hầu đào tạo cho cháu một võ công tuyệt thế nhé!

Tạ Đông Dương và Phương Bách Xuyên không khỏi mừng thầm trong bụng, Thượng Quan Linh lại ngược ý hai người, vẫn lắc đầu nguây nguẩy rằng :

- Nam Bút cháu cũng không học!

Thiên Si đạo trưởng lại mỉm cười hỏi :

- Trong làng võ lâm hiện nay, nói về công lực không còn ai hơn nổi Càn Khôn ngũ tuyệt, cậu không học Đoạt Hồn Kỳ, không học Nam Bút, vậy cậu muốn học ai đây?

Tạ Đông Dương và Phương Bách Xuyên nghe Thượng Quan Linh nói thế, tưởng rằng cậu bé đòi học nghệ với Thiên Si đạo trưởng, nào ngờ Thượng Quan Linh ngược mắt nhìn trắng, miệng lẩm bẩm :

- Cứ theo Càn Khôn ngũ tuyệt mà học nghệ, chắc suốt đời cũng đừng hòng giỏi hơn được: Đông Tăng, Tây Đạo, Nam Bút, Bắc Kiếm và Đoạt Hồn Kỳ!

Tạ Đông Dương chỉ sợ ái đồ mình làm mích lòng Thiên Si đạo trưởng để lỡ mất một dịp tuyệt thế kỳ duyên trước mắt, vờ giận mắng rằng :

- Linh! Sao con ăn nói hồ đồ thế? Trong đời võ lâm này, còn ai hơn được Càn Khôn ngũ tuyệt nữa?

Thượng Quan Linh tròn xoe mắt hỏi :

- Thưa thầy, thế thử hỏi võ công của Càn Khôn ngũ tuyệt lại học từ đâu mà ra?

Tạ Đông Dương quả nhiên bị bí. Thiên Si đạo trưởng ha hả cười rằng :

- Cậu bé càng có chí lớn càng hay! Tạ huynh đừng trách cháu làm gì!

Thiên Si đạo trưởng lại quay đầu nói với Thượng Quan Linh rằng :

- Với lối nghĩ của cậu, không phải là không có hy vọng, chỉ cần sao thấu hiểu được quyển Vô Tự chân kinh ấy, thêm vào mười năm khổ công tập luyện nữa, chừng đó có thể vượt hẳn ngay Càn Khôn ngũ tuyệt là khác!

Nhắc đến Vô Tự chân kinh, Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương, cả hai người cùng mời Thiên Si đạo trưởng vào tối mai đây, sau khi mà Đoạt Hồn Kỳ giao tranh xong với người tự xưng là thiên hạ đệ nhị kiếm Phổ Kiên, cùng ra tay đoạt lại quyển Vô Tự chân kinh nơi Đoạt Hồn Kỳ, họ đều sợ sau này lỡ Đoạt Hồn Kỳ thấu hiểu những ảo diệu trong quyển sách quý ấy, rồi lại gây nhiều sóng gió trong giang hồ, chừng đó khó lòng còn ai có thể trị nổi y!

Thiên Si đạo trưởng tươi cười rằng :

- Chí bần đạo cũng muốn gặp mặt Đoạt Hồn Kỳ, bởi xưa kia chúng tôi được tôn gọi Càn Khôn ngũ tuyệt, mạnh ai người nấy hùng cứ một phương. Ngoại trừ có đấu thử sức trong một hai người ra, mãi đến khi mở cuộc tỷ thí trên kim kinh núi Nga My để phân rõ ngôi thứ, chừng đó năm người mới gặp mặt nhau! Hồi ấy Đoạt Hồn Kỳ cũng đeo mặt nạ da như bây giờ, cũng áo dài đen, tiếng nói lạnh lùng âm u và luôn luôn cười với âm thanh rợn người ấy! Nhưng đã cách biệt hai mươi năm, dù cho công lực ai nấy có giỏi hơn thêm phần nào đi nữa, cho là gìn giữ cho dung nhan được tươi trẻ mãi, nhưng sao trong giọng nói của y lại không cảm thấy già nua mới lạ? Hơn nữa, xem về thân hình, âm thanh và cả mọi cử chỉ nhỏ của hắn, hình như không được tự nhiên cho lắm! Tôi nghi hoặc về con người Đoạt Hồn Kỳ này có vẻ...

Này cháu Linh, lúc ở Ngọc Trụ Phong trên Kỳ Liên sơn, khi cháu xem lén Đoạt Hồn Kỳ đấu với Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ, cháu có thấy y dùng loại binh khí gì không?

Thượng Quan Linh trả lời ngay :

- Dạ có binh khí! Nhưng là một cây Phong Ma Đồng Côn kéo ra xếp vô được, trên cây đồng côn ấy món một lá cờ bằng đoạn gỗ, có vẽ sọ người và hai xương chéo, tay mặt của y thì dùng dây lưng buộc vào phía sau, chỉ nghênh địch với cánh tay trái, khí sắc lúc đó đầy vẻ kiêu ngạo. Nhưng võ công của Ngọc Tiêu Lang Quân cũng thuộc loại cừ khôi thế mà cũng chịu nổi ba mươi sáu thế gió cuốn của cây Phong Ma Bảo Kỳ của Đoạt Hồn Kỳ!

Thiên Si đạo trưởng ngạc nhiên rằng :

- Cây phong ma Đoạt Hồn Kỳ và cây Trường Vi Vân Phật của ta và ngọn Kinh Thần bút của Gia Cát Dật, cùng cây Tam Chỉ kiếm của Bắc Kiếm với đôi Long Hồ cương hoàn của Đông Tăng Túy đầu đà, đều là những vật không bao giờ rời khỏi thân mình! Hẳn đã có cây Phong ma Đoạt Hồn Kỳ này, cũng đủ chứng tỏ sự nghi đoán của ta là sai. Vậy chính hẳn là người xưa kia ta đã từng gặp ở Kim đỉnh trên Nga My!

Nói tới đây, mắt nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Linh :

- Thôi, bây giờ hãy tạm xếp chuyện Đoạt Hồn Kỳ là người cũ hay mới, giả hay thật! Tối mai gặp mặt sẽ biết rõ trắng đen ngay, còn về chuyện quyền Vô Tự chân kinh phải chăng cậu muốn tối mai sẽ đoạt lại bằng thủ đoạn cứng rắn?

Thượng Quan Linh suy nghĩ một hồi rằng :

- Nếu đạo trưởng trong lúc này chưa đòi vội, thì cháu chờ nửa năm tới đây khi cuộc họp mặt trên Tiểu Thanh Trì ở Lư Sơn. Nếu Đoạt Hồn Kỳ không trả, chừng ấy cháu sẽ liều chết để cướp lại cho bằng được trả lại cho đạo trưởng vậy!

Thiên Si đạo trưởng lớn tiếng cười rằng :

- Đúng! Đúng! Đúng... Đừng nói là Vô Tự chân kinh là một vật ngoại thân, dù cho đầu rụng xuống đất, xương thịt tan thành tro đi nữa, cần nhất ở đời đừng nên bao giờ thất tín! Ta đã bằng lòng cho cậu mượn trong nửa năm, trong thời gian này, cậu cũng không nên đòi lại vội, tuổi cậu còn nhỏ thế mà tâm tư đã chính đại quang minh vậy, tương lai có thể là một tinh tú sáng trong võ lâm sau này, thế nào chẳng hơn hẳn Càn Khôn ngũ tuyệt?

Lời khen của Thiên Si đạo trưởng khiến cho Tạ Đông Dương và Phương Bách Xuyên ngượng đỏ cả mặt!

Thiên Si đạo trưởng thấy vậy cười rằng :

- Phương Tạ hai huynh! Hà tất phải bận tâm phiền lòng như thế làm gì? Về ý kiến đoạt lại quyền Vô Tự chân kinh của nhị huynh, chẳng qua cũng chỉ sợ là thêm cánh cho hổ mà thôi! Quả đã có lòng nhân đạo với

giang hồ, nhưng nếu tôi không biết trước quyển Vô Tự chân kinh lại khó hiểu đến thế, đời nào lại không cân nhắc sự nặng nhẹ của nó mà nói vậy với nhị huynh! Vị cao túc của Tạ huynh đối với tôi quả có duyên tiền định thì phải! Đêm mai chia tay nhau đây, phương trời góc biển không biết bao giờ có dịp gặp nhau, nay cậu ta bị Đoạt Hồn Kỳ Phân Kinh Thác Mạch, không thể nào học được các nội công chính tông khác, nhưng về loại binh đao hay chưởng pháp, vẫn có thể học được như thường, vậy nhân dịp dưới trăng thanh gió mát này, tôi truyền một vài ngọn cho cậu ấy, chắc Tạ huynh không phiền trách Si đạo này chứ?

Tạ Đông Dương vội bảo Thượng Quan Linh bái tạ. Thiên Si đạo trưởng mỉm cười nói :

- Cậu muốn đạt tới chí nguyện vạn phu vô địch, quả lúc này còn hơi sớm, giờ cứ lo học trước một vài ngọn tuyệt nghệ để phòng thân trước đã, vì thế ta mới nhất định cậu thích về loại binh đao hay về chưởng pháp nào?

Thượng Quan Linh chớp mắt trả lời :

- Đoạt Hồn Kỳ thì ác, con của Bắc Kiếm Phổ Côn lại kiêu, vậy cháu muốn học cả kiếm lẫn cờ, sau có thể dùng kiếm đánh bại Bắc Kiếm rồi dùng quạt cho Đoạt Hồn Kỳ lộn lắt lông lốc ba mươi sáu thế như y đã quạt Ngọc Tiêu Lang Quân vậy!

Thiên Si đạo trưởng nhe mày nói :

- Ô quái! Cái cậu bé này sao khó tính thế! Trong Càn Khôn ngũ tuyệt, mỗi người chuyên về một loại, nếu phải qui định dùng kiếm hay dùng cờ, đến như ta đây cũng không thể nào thắng nổi Đoạt Hồn Kỳ hay Bắc Kiếm, như thế thì ta làm sách nào truyền dạy cho cậu đây?

Thượng Quan Linh nhe răng cười rằng :

- Dạ thưa không sao! Đạo trưởng cứ việc truyền dạy cháu về môn Trường Vi Vân Phật, đến chừng gặp Túy đầu đà Đông Tăng, cháu sẽ học luôn ngọn tuyệt kỹ Lương Hồ cương hoàn, cầu thêm Gia Cát Dật truyền thêm luôn Kinh Thần bút. Sau này cháu học được ba ngọn tuyệt kỹ ấy, dung hòa khắp cả ba rồi thêm vào sự tìm tòi nghiên cứu của mình, cháu sẽ sáng tạo ra hẳn một bộ môn cờ pháp và bộ kiếm pháp, khi ấy lo gì mà không đấu nổi Đoạt Hồn Kỳ và Bắc Kiếm?

Thiên Si đạo trưởng lớn tiếng cười ha hả rằng :

- Muốn học hết được những võ học tinh túy ấy, để sáng tạo ra một môn biệt lập của mình, đâu phải chuyện dễ? Nhưng cậu nuôi chí như thế, ta đâu tiếc gì chọn Huyền Thiên thất thập nhị phát đã luyện trong năm mươi năm trời? Thôi! Ra đây! Ra đây! Cậu cứ việc dùng cây Văn Xương bút tạm thế cho phát trần dài đuôi, ta sẽ hết lòng chỉ bảo cặn kẽ lối biến ảo vô cùng của bảy mươi hai thế đánh ấy!

Dứt lời, mắt liếc qua Phương Tạ. Phương Bách Xuyên biết ngay ý của Thiên Si đạo trưởng, bèn đứng ngay dậy cười với Tạ Đông Dương rằng :

- Anh em mình ở đây có thể trở ngại cho sự học của cháu Thượng Quan Linh! Vậy hãy tạm lên trên đỉnh ngắm cảnh trăng một lúc cho vui đã!

Tạ Đông Dương vui vẻ tán thành, cùng với Phương Bách Xuyên phi thân lên đỉnh, lúc này Phương Bách Xuyên tươi cười rằng :

- Thiên Si đạo trưởng tuy là võ học tuyệt thế, không gì mà không am hiểu, được liệt danh trong Càn Khôn ngũ tuyệt cũng là nhờ ngọn Thái Huyền chân khí và bảy mươi hai thế Huyền Thiên Phật Pháp đấy! Nay trong lúc vô tình lại gặp Thiên Si đạo trưởng như thế, quả là một phúc lớn cho cháu Thượng Quan Linh thật!

Trong lúc Tạ Đông Dương vui mừng trong bụng và cùng lúc bên dưới đang truyền võ, bên trên hai người đang hưởng nguyệt, đột nhiên Tạ Đông Dương cảm thấy bên tai mình có một tiếng nói rất nhỏ truyền vào tai rằng :

- Lão đạo sĩ mũi trâu ấy chỉ chực mưu tính cướp ái đồ của người khác không kể đến sự phụ người ta! Tạ huynh! Vào tối mai, tôi cũng sẽ giúp sơ Tạ huynh một chuyện, vậy tạm thời xin đừng nói với ai vội!

Tiếng nói rất nhỏ, có thể hầu như là không nhưng lại rót vào tai người nghe một cách rất rõ ràng! Tạ Đông Dương thất kinh quay thân lại, nhưng tứ bề im lìm, cảnh vắng tanh, nào đâu có bóng người lạ nào? Phương Bách Xuyên thấy thần sắc của bạn mình khác thường, ngạc nhiên hỏi rằng :

- Chắc hiền đệ lại phát hiện chuyện lạ gì đó sao?

Tạ Đông Dương thấy Phương Bách Xuyên cách xa mình hơn năm sáu thước, thế mà đối với âm thanh vừa rồi hình như không hề nghe thấy, bất giác trong lòng càng đâm phục ngầm người truyền tiếng vào tai mình! Phương Bách Xuyên vốn là bạn lâu với họ Tạ, đáng lẽ không nên giấu một việc gì, nhưng khi nghĩ lại, trong mấy hôm nay liên tiếp gặp những dị nhân, người truyền tiếng này không biết là ai đây? Nếu mình không nghe lời, đêm mai lại chẳng mất vui lắm sao?

Nghĩ vậy, sắc mặt vội đổi ngay tươi tỉnh nói rằng :

- Gần đây những kỳ nhân dị chuyện ra, liên miên không ngớt khiến cho tâm thần của tiểu đệ cảm thấy cây cỏ như quân binh, một tiếng gió thổi, một ngọn lá rơi cũng ngỡ là Đoạt Hồn Kỳ lại đến!

Phương Bách Xuyên không rõ nguyên nhân, cũng vu vơ mỉm cười. Hai người lại tiếp tục lên đỉnh, thông dong cả hồi, mãi đến khi trời sáng, đồng thời cũng nhờ thông minh sẵn có của Thượng Quan Linh, nên cậu bé mới miễn cưỡng tạm nhớ được bảy mươi hai thế Huyền Thiên Phật Pháp của Thiên Si đạo trưởng truyền cho.

Thiên Si đạo trưởng ra dấu cho hai người Phương Tạ xuống rồi cười nói :

- Phương huynh quả là một người duyệt thế sâu sắc. Bộ Huyền Thiện Phật Phát của bản đạo đã chịu truyền cho Thượng Quan Linh, vậy đâu có lý gì đi giấu nhị huynh đâu? Nhưng tại vì thời gian quá ngắn ngủi, muốn thuộc bảy mươi hai đường thế ấy, cần nhất phải chuyên tâm nhất trí mới được, cho nên bản đạo không thể giữ hai huynh lại đây thôi! Bây giờ thủ pháp của Thượng Quan Linh đã rõ, chỉ cần cậu ra công khổ luyện nữa là toại ý! Thôi bây giờ cũng sắp sáng hẳn rồi, phần tôi với Phương huynh đã cách xa trên hai mươi năm rồi, khó gặp dịp được tương phùng như lúc này, vậy cũng chẳng nên đi đâu xa làm gì cho mất ngày giờ, cứ vào ngay nhà anh em Tần Trung song ác này chuyện vãn một ngày cho thỏa lòng nhau và đồng thời cũng để cho Thượng Quan Linh có thì giờ ôn lại bảy mươi hai thế đánh phát trần của bản đạo đã truyền!

Phương Bách Xuyên và Tạ Đông Dương đương nhiên tỏ vẻ vui mừng, họ Phương bèn kể lại chuyện người bạn già Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn, nào ba đứa con trai bị hại, nào Đoạt Hồn Kỳ lại hẹn rằm tháng chín gặp nhau trên Tiểu Thanh Trì ở Lư Sơn và cố thỉnh Thiên Si đạo trưởng đến lúc đó ra sức tương trợ một tay.

Thiên Si đạo trưởng gật đầu mỉm cười nói với Tạ Đông Dương rằng :

- Tạ huynh đã có cuộc hẹn với Đoạt Hồn Kỳ lại Lư Sơn, hà tất phải bận tâm về việc người ta đã giúp mình? Thôi thế này vậy, chúng mình đây đều có duyên kỳ ngộ, hẳn đã giải hộ Tam Nguyên đại huyệt cho Tạ huynh, vậy thì bản đạo xin giải giúp về Sinh Tử Huyền Quan cho huynh, chừng ấy không còn kể là công sức của Đoạt Hồn Kỳ nữa!

Kẻ anh hùng sợ nhất bị người ta tội nghiệp, Tạ Đông Dương từng hiên ngang miền Nam Cương, cũng tự hào là một cao thủ một cõi trời. Nay phải nhận ân huệ của người ta, muốn từ khước cũng không phải, nhận cũng không xong, nét mặt băng khuôn không biết nói gì cho phải?

Phương Bách Xuyên đoán rõ tâm trạng của Tạ Đông Dương cười khuyên rằng :

- Thoạt tiên là chuyện bất ngờ, không ai có thể biết được Đoạt Hồn Kỳ lại dùng lối như thế! Nhưng hiền đệ cũng không nên buồn phiền về chuyện này làm gì nữa, vậy nhân dịp có Thiên Si đạo trưởng giúp sức để đả thông Sinh Tử Huyền Quan đi đã, như vậy mới có thể cùng đi phó hội trên Lư Sơn phân thắng bại với Đoạt Hồn Kỳ chứ?

Tạ Đông Dương biết Tam Nguyên trọng huyệt của mình tuy đã được giải, nhưng tự mình muốn đả thông về Sinh Tử Huyền Quan thế nào cũng phải mất một thời gian kha khá, lúc này miệng thờ dài cúi đầu không nói gì. Thiên Si đạo trưởng đưa viên Long Hồ linh đơn cho Tạ Đông Dương uống xong, bắt ngồi xếp chân vòng tròn, còn mình ngồi ngay phía sau, đưa tay ra nắm lấy Khí Hải huyệt, lập tức một luồng hơi nóng truyền vào cơ thể của Tạ Đông Dương.

Tạ Đông Dương vốn trong nhà nghề, vội thần thầm định suy, vận hết chân lực của mình để cho tương hợp với sức của Thiên Si đạo trưởng, phù hòa hết nội ngoại, trước tiên cho truyền từ Cửu Công Lô Phủ,

Thập Nhị Trọng Lâm, chờ cho sức thuốc Long Hồ linh đơn điều hòa huyết quản xong đầu đó, rồi lại truyền lên Ngọc Châm, từ từ đưa ra những Công Hành Thổ Nạp nội gia để xông phá vào huyết khó khăn nhất là Sinh Tử Huyền Quan!

Thiên Si đạo trưởng lúc này cũng cố sức thận trọng để lo truyền lực, khí cơ lưu chuyển đến đâu, đạo trưởng đều biết rõ tới đo, mãi đến khi Long Hồ điều nguyên, khí tập hết nơi Ngọc Thâm, Thiên Si đạo trưởng mới mỉm cười tăng thêm chân lực. Tạ Đông Dương rung mình mạnh một cái, xương cốt đều cảm thấy thư thái lạ thường, biết rằng tâm nguyện lo phiền của mình bấy lâu, nay chỉ mất có nửa ngày đã đạt tới mục đích!

Tiu Sinh Tử Huyền Quan đã thông suốt, nhưng Tạ Đông Dương vẫn nhắm mắt định thần, bèn đem hết chân khí của mình tái lưu truyền thêm vào các đại huyết toàn thân.

Thiên Si đạo trưởng mỉm cười rút tay về và đứng dậy, Thượng Quan Linh hấp tấp hỏi :

- Thưa đạo trưởng! Thầy cháu bây giờ có thể đánh thẳng nổi Đoạt Hồn Kỳ chứ?

Thiên Si đạo trưởng cười :

-Ồ... Còn sớm! Còn sớm!... Sinh Tử Huyền Quan của thầy cậu tuy đã thông, nhưng ít nhất cũng mất bốn năm tháng khổ công mới có thể luyện thêm về Hồn Nguyên chân khí của ông ta được!

Thượng Quan Linh ngạc nhiên hỏi :

- Nếu thế thầy cháu phải tìm một nơi yên tĩnh để luyện ư? Như vậy trong nửa năm trời này không thể nào đi đâu được sao?

Thiên Si đạo trưởng chưa kịp trả lời, Tạ Đông Dương vươn mạnh hai vai mỉm cười đứng dậy, trước nhất vái dài đạo trưởng nói :

- Tạ Đông Dương này may nhờ đạo trưởng phí tâm sức ra tay, thật không biết nói gì hơn để cảm tạ cho xứng! Đêm nay, sau khi được chứng kiến cuộc long tranh hổ đấu tại trước Thất Ly sơn này, nguyện sẽ tìm một nơi để trầm tu theo lời dạy của đạo trưởng...

Nói đến đây, ánh mắt liếc qua phía Thượng Quan Linh, thấy cậu bé nheo chặt cặp mày, bất giác buột tiếng cười rằng :

- Linh! Con đừng lo vội, thầy sẽ không bắt con phải ở cạnh thầy đâu! Trong thời gian nửa năm này, con cứ việc đi theo với Phương sư bá ngao du giang hồ, một mặt lo trao dồi thêm, mặt khác thử xem có gặp thêm những ngẫu hợp gì chăng?

Thượng Quan Linh gần như muốn khóc nói :

- Thừa thầy, nào phải con sợ đi với thầy đâu? Con chỉ sợ hết nốt đêm nay, Thiên Si đạo trưởng lại không biết đi vân du nơi đâu đây? Còn Nam Bút không biết chừng nào mới được gặp? Và sợ Phân Kinh Thác Mạch của Đoạt Hồn Kỳ gây hại cho con, không biết đến bao giờ mới được giải cứu?

Thiên Si đạo trưởng cười rằng :

- Nào thầy cậu đâu phải trách gì cậu không ở với ông ta đâu? Vì có cậu gần một bên như thế, đâm ra làm cản trở cho việc luyện công lực của ông ta, như thế chẳng ích gì chao nhau, vậy cậu cứ yên trí theo Phương sư bá của cậu đi chơi đó đây cái đã, chờ ngày tụ hội trên Tiểu Thanh Trì ở Lư Sơn rồi sẽ gặp mặt nhau. Khi cậu đi ngao du giang hồ, trong người lại không thể nào không có võ công, vậy đâu có Nam Bút Gia Cát Dật ở đây đi chẳng nữa, cũng chưa chắc người ta chịu dùng ngay đến Khảm Ly chỉ cùng với Thái Huyền chân khí của ta để mà hoàn nguyên lại kinh mạch cho cậu đâu! Mà như thế tức là phế bỏ hết võ công của cậu đó! Ấy may là cậu còn trẻ, cuộc ước hẹn nửa năm cũng chẳng là bao, chò xong cuộc hội Lư Sơn, ta sẽ đưa cậu đến Thiên Đài Nhai Đẳng Gian tìm gặp Gia Cát Dật để tình ông ta hợp sức trừ mối hại cho cậu!

Thượng Quan Linh nghe Thiên Si đạo trưởng nói vậy đổ bộ mặt buồn thành vui ngay. Bởi hết đêm nay, mình sẽ bị cách biệt nửa năm với thầy, cậu bé cũng chẳng thiết tha gì với Thiên Si đạo trưởng, cũng chẳng màng nghiên cứu thêm về bảy mươi hai thế huyền thiên phát mới học đây. Thượng Quan Linh lúc này cứ lo quần quýt quanh quẩn bên cạnh thầy mình.

Tạ Đông Dương thấy thiện tính của ái đồ mình nhân nhậ như thế trong lòng đầy một niềm an ủi vô hạn, Thiên Si đạo trưởng và Phương Bách Xuyên đều gật gù khen ngần cậu bé đầy lòng hiếu kính với thầy!

Càng tiếc cuộc ly biệt bao nhiêu, thời gian hình như càng bị rút ngắn bấy nhiêu, dần dà trăng mọc lại từ đông rồi. Lúc này, Thiên Si đạo trưởng bèn nói với ba người rằng :

- Mục đích đêm nay của bản đạo chỉ cốt xem rõ trận pháp của Đoạt Hồn Kỳ, có phải chẳng là người mà xưa kia ở Kim Đỉnh trên núi Nga My không? Vậy mỗi người chúng ta nên tìm một chỗ ẩn nấp, đừng tụ họp một đám với nhau, tuy có tôi đây, nhưng tốt hơn là đừng lộ diện là hay hơn hết!

Dặn dò xong, Thiên Si đạo trưởng tung thân vào bụi trúc đêm qua đã núp.

Tạ Đông Dương biết sau khi chia núp mỗi người một nơi, thế nào rồi Thượng Quan Linh cũng lại đến gây học mất, nhưng ý có Thiên Si đạo trưởng có mặt tại trận, hai nữa vì đêm qua có tiếng nói của kẻ bất Tiểu Thanh Trì danh truyền vào tai mình, nói là đêm nay gặp mình và đồng thời dặn không cho ai biết, nghĩ vậy, Tạ Đông Dương bảo ta cứ việc núp trên đỉnh mà nhìn xuống, vừa tiện lại vừa ít nguy hiểm. Phần mình cũng lo núp vào cây cổ thụ. Phương Bách Xuyên cũng chẳng cần đi đâu, chui tọt luôn vào ngôi nhà tranh của Tần Trung song ác từ cửa nhìn ra!

Vào khoảng canh ba, một làn khói đen, một vệt ánh trắng, từ hướng Đông và hướng Tây bay vèo lại. Khi bóng đen và trắng chạm chân xuống mặt đất tại khoảng trống trước ao và ngôi nhà tranh ấy, tốc lực đôi

bên gần bằng nhau, nhưng trong mắt nhà nghề lúc ấy thấy bóng trắng tới chậm hơn nửa bước.

Đoạt Hồn Kỳ vẫn một bộ áo đen hình như không bao giờ thay đổi ấy, nhưng riêng Phổ Kiên đã thay một bộ võ phục màu trắng bạc, dưới ánh trăng càng tăng thêm vẻ anh tuấn lịch thiệp.

Phổ Kiên ngạo mạn đứng giữa bãi trống, hất mặt hỏi ngay Đoạt Hồn Kỳ rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ! Thế đêm nay vết thương về túy độc phi của người đã lành hẳn chưa?

Đoạt Hồn Kỳ cười nhạt :

- Mấy mũi độc phi ấy không làm gì nổi Đoạt Hồn Kỳ này đâu! Trong hết cả một ngày hôm nay, người đã chuẩn bị xong mấy món đồ chơi gia truyền của lão già Phổ Cồn chưa?

Phổ Kiên tức giận rằng :

- Phổ gia nhất kiếm đã từng trấn át giang hồ xưa nay, không cần gì phải dùng thêm võ học khác!

Dứt tiếng, tay đưa lên vai tuốt kiếm ra, một tiếng thép ngân lên, ánh chói loang loáng, đưa mắt liếc qua Đoạt Hồn Kỳ, trông thần sắc chàng trai lúc này kiêu kỳ cực độ.

Đoạt Hồn Kỳ ồ lên một tiếng rồi nói :

- Xưa kia tại Kim đỉnh núi Nga My, cây Tam Chi kiếm của lão già Phổ Cồn cũng chưa thắng được Khôn Tứ Tuyệt kia mà! Ta không tin sau hai mươi năm vắng bóng, về kiếm thuật Phổ gia của nhà người lại có thể trấn át nổi trên giang hồ này!

Tiếng này vừa ra khỏi miệng, áo đen vụt một cái, toàn thân như làn điện xẹt qua, giơ ngay ngón chỉ bên phải nhắm ngay Kỳ Môn trọng huyết của Phổ Kiên điếm tới, nhưng khi ngón chỉ vừa tới ngực, đột nhiên lại giở ngược lên trên, bấm ngay vào tay cầm kiếm của Phổ Kiên.

Phổ Kiên không ngờ đối thủ lại ra tay mạnh và nhanh một cách tài tình như thế, bả vai bên phải khẽ thụt nhanh xuống, chân xoay nhanh một vòng, toàn thân lướt hẳn ra xa hơn bảy thước, nổi giận nói :

- Đoạt Hồn Kỳ nên giữ danh dự chứ? Nếu đấu theo lối ấy, ta không đấu với người đâu!

Đoạt Hồn Kỳ nghe nói ngạc nhiên, ngừng tay hỏi rằng :

- Chẳng lẽ động thủ mà còn phải quy định cách thức nữa sao? Thế người muốn đấu bằng cách nào đây?

Phổ Kiên đưa ngón tay búng vào kiếm rằng :

- Cha con nhà họ Phổ không phải hạng tục khách trên gian hồ, vậy người cứ việc giở cây Đoạt Hồn Kỳ

ra, ta chỉ sợ người khó thoát khỏi trong trăm hiệp!

Đoạt Hồn Kỳ lạnh lùng cười rằng :

- Tay không chọi với kiếm, ta còn tạm có thể mua vui trong chốc lát với người, nhưng nếu giờ cây Đoạt Hồn Kỳ ra, ta chỉ sợ người khó thoát khỏi trong trăm hiệp!

Phổ Kiên ngang nhiên chém ngược một đường kiếm lên không nói rằng :

- Nếu trong trăm hiệp mà Phổ Kiên này bị bại về tay người, không những cây Tam Chỉ kiếm gia truyền này của ta và cả chiếc đầu này của ta cũng đồng thời giao hết luôn cho người luôn thể!

Đoạt Hồn Kỳ thản nhiên nói :

- Bởi ta không ưa tánh quá kiêu căng của người, nên mới ó ý muốn át bớt máu hăng của tuổi trẻ nông cuồng như người. Ta chỉ giữ lại cây Tam Chỉ kiếm mà người đã từng xưng danh là Thiên hạ đệ nhị kiếm, nào ta có đòi lấy đầu của người làm gì?

Phổ Kiên nghiêng răng giơ ngang kiếm, thấy Đoạt Hồn Kỳ rút bên sườn lấy ra một cây ống đồng dài hơn một thước, tay quát ra, cây đồng dài gần gấp hai lần, xong móc luôn miếng đoạn đỏ chói có vẽ sọ người và hai xương chéo trắng tinh móc vào cây đồng. Sau khi thành hình một ngọn cờ, ngược hẳn đôi mày lên rằng :

- Đây là ngọn cờ đoạt mệnh mà người coi rằng ghê gớm lắm sao? Vậy đã sẵn sàng hết chưa nào?

Đoạt Hồn Kỳ lạnh lùng nói :

- Người đừng có tự phụ coi trọng về Phổ gia kiếm thuật như thế, bây giờ không lý ta lại ra tay đánh trước người nữa sao?

Phổ Kiên bị đối phương mĩa mai liên hồi, tức trợn ngược mắt lên, hét lên một tiếng, cây Tam Chỉ kiếm đột nhiên như sấm sét vung ra một thế Ngọc Đới Vi Yêu quát ngay vào bụng nhỏ của Đoạt Hồn Kỳ, luồng kiếm tua tua bịt kín khắp cánh tay!

Lúc ấy trong ngôi nhà tranh ấy, Phương Bách Xuyên đang suy nghĩ về cây Ngân Linh cổ kiếm của mình từng nổi danh trên giang hồ, đối với ngành kiếm thuật lẽ tất nhiên là kẻ nhà nghề, nên khi thấy đường kiếm của Phổ Kiên dám kiêu căng như vậy, nội trong một thế thông thường ấy, đã hơn hẳn mấy mươi năm khổ luyện của mình rồi!

Đoạt Hồn Kỳ không đợi gì để cho đường kiếm tua tua của Phổ Kiên bén sát thân mình, ngọn cờ trên tay nhẹ phất, xoay hẳn sang phía trái sáu thước, buột miệng lên tiếng khen rằng :

- Người kiêu ngạo như thế là phải! Nội một thế đó, công lực ngang hàng với Bắc Kiếm thủa xưa trên

Kim đình ở Nga My đấy!

Phổ Kiên cười nhạt rằng :

- Kể người cũng biết lợi hại đấy nhưng thế Ngọc Đái vì yêu đấy đã đi đến đâu? Hãy thưởng thức thêm ngọn độc sáng của Phổ gia trong thế Phong lôi Tam Chỉ kiếm kiếm đã!

Cây Tam Chỉ kiếm cung lên liên tiếp ba thế: Tiễn Vân Tả Nguyệt, Điện Tảo Đình Bôn, Nhật Nguyệt Kinh Thiên, mỗi thế một ác hiểm, càng lúc càng nhanh, ánh kiếm tủa trắng tít khắp một trượng vuông, khiến cho kẻ nhìn hoa mắt nhức đầu không còn nhận được phương hướng Đông Tây Nam Bắc là đâu nữa!

Đoạt Hồn Kỳ cũng không thể ngờ Phổ Kiên lại có thể tinh thông kiếm pháp gia truyền của Bắc Kiếm đến mức tuyệt luân ấy được! vì trong khi sơ ý khinh địch, đã bị những luồng ánh kiếm bao vây hết bốn bề!

May mà nhờ công lực cao siêu, sau thế Nhật Nguyệt Kinh Thiên của thối thủ đánh ra, Đoạt Hồn Kỳ vội giơ cây cờ đỏ phất luôn từ trên xuống dưới, vọt mình nhảy cách xa hẳn ngoài hai trượng!

Phía trên đình, lúc này Thượng Quan Linh đang núp đứng xem, thấy vậy cũng ngạc nhiên, không lý Đoạt Hồn Kỳ đêm qua bị Túy Độc châm mà công lực thua sút hơn kỳ đánh với Ngọc Tiêu Lang Quân ở Ngọc Trụ Phong trên Kỳ Liên sơn sao?

Phổ Kiên sau khi được lợi về thế Phong Lôi Tam Kiếm, ngừng mặt cười hờn hờ rằng :

- Thì ra Đoạt Hồn Kỳ vang danh khắp giang hồ, chẳng qua cũng chỉ có thể thôi ư? Nếu vậy thì đủ biết kiếm thuật của Phổ gia đây...

Chưa hết lời, từ ngoài hai trượng ấy, Đoạt Hồn Kỳ lại nhún chân tung thân bay vèo vào, đứng cách trước mặt Phổ Kiên chừng sáu thước, mặt lạnh như tiền không nói một câu nào, tay cầm cây cờ đỏ sọ người, nhắm ngay Phổ Kiên quạt mạnh một phát.

Đang lúc Phổ Kiên đắc ý cười, bỗng một luồng gió sức mạnh do cây cờ tỏa đến, cả một vùng cát đá bay tung lên tạt khắp vào toàn thân Phổ Kiên.

Bất giác giật mình với thế gió dũng mãnh của đối phương, quả thật cũng khó mà chống đỡ, Phổ Kiên đành giơ một tay trái đánh luôn một Phách Không chưởng lực để chặn sức gió của Đoạt Hồn Kỳ, đôi chân vội dùng luôn Đại Lực Kim Cương Quái Địa, nhưng vẫn còn nghe tiếng huých huých huých lùi luôn một hơi ba bước về sau.

Lúc này cả đôi bên cũng không dám khinh địch nữa, hai người cù ngậm miệng trao đổi cái nhìn kinh lạ với nhau, đôi bên tiến gần lại với nhau. Thôi thì cây Tam Chỉ kiếm thế thế kinh hồn! Ngọn Đoạt Hồn Kỳ hiệp hiệp tuyệt nguy! Cả một vùng khoảng trống vuông trên bảy tám trượng trước sân ngôi nhà tranh ấy, ánh kiếm nhan nhản khắp vùng, gió cờ phàm phạp tấp tới khiến cho những người núp trên cây, trong nhà, trên

đỉnh núi, mắt xem đến nổi hoa lên, chẳng còn nhận được người ta đánh những thế gì với thế gì nữa!

Sự giao tranh càng đến càng ác, mỗi lúc mỗi hiểm nghèo, chớp nhoáng đã ngoài năm chục hiệp. Đoạt Hồn Kỳ một mặt kinh ngạc về Phổ Kiên đã được Bắc Kiếm chân truyền về kiếm thuật gia bảo đến nước tinh diệu như thế, mặt khác lo nghĩ cứ dùng bảo kỳ mà đánh như vậy, trong vòng trăm hiệp khó lòng mà khiến cho cây kiếm của đối thủ căng khỏi tay.

Xem tuổi của Phổ Kiên chỉ độ ba mươi là cùng, kiếm pháp tuy diệu nhưng về mặt nội gia chân lực, quyết không thể nào bằng nổi mình được, sao mình không thử hấn một chưởng rồi liệu?

Nghĩ xong, ngọn cờ đỏ bỗng quạt tốc ngược lên, cuốn thẳng vào thanh kỳ hình trường kiếm của Phổ Kiên.

Phổ Kiên lúc này thấy kiếm thuật gia truyền của mình cũng không thua gì ngọn Đoạt Hồn Kỳ của đối phương, trong lòng phấn khởi vô cùng, lại càng cố đánh ra các thế hiểm độc, thuận luôn với thế gió cuống của ngọn cờ, chàng buôn luôn kiếm trên tay, đồng thời tung luôn toàn thân bay lướt theo đà kiếm đương bị gió cờ cuống, tay phải giơ ra nắm luôn chuôi kiếm, phát luôn một thế Phán Bối Giáng Long. Tiếng gió rít lên chém búa ngay về phía dưới, nhưng ngọn cờ đoạn đỏ của Đoạt Hồn Kỳ trong lúc vừa cuốn lên ấy, tay trái cũng đồng thời giơ lên trên không đánh mạnh ra một chưởng!

Thanh kiếm trên tay trái của Phổ Kiên vừa dùng thế Phán Bối Giáng Long chực búa tới địch thủ, bỗng một luồng gió lạnh đã áp tới trước ngực mình, đương nhiên không còn dám công hãm người ta, vội vàng rút kiếm về phòng thân, tay phải cũng đồng thời đẩy chưởng ra.

Công lực của Đoạt Hồn Kỳ vốn đã cao siêu, huống hồ Phổ Kiên lại đang lúc đột ngột ứng biến? Lại nữa, toàn thân còn bị lơ lửng trên không, lẽ tự nhiên bị thất thế nhiều, tâm thần chàng giật thót lên một cái, đôi mắt như bị tóa đom đóm, bị ngay một ngọn Hàn Kinh Chưởng Phong của Đoạt Hồn Kỳ đánh bạt hẳn ra xa phía trước.

Được lợi thế, không ai dại gì đi dung tha địch, ngay lúc Phổ Kiên còn chưa đứng vững chân, Đoạt Hồn Kỳ lại bồi thêm một Phách Không chưởng đánh tấp qua Phổ Kiên.

Phổ Kiên bởi không kịp né tránh đành căn răng vung kiếm lên đỡ thêm một chưởng nữa, một tiếng bùng dữ dội vang lên, tim Phổ Kiên lúc này cảm thấy đập liên hồi, thân hình lão đảo, chân đã đứng tấn không vững, toàn thân lại bị lùi ra phía sau mấy bước!

Vốn là con của Bắc Kiếm, đương nhiên về mặt kiến thức phải hơn kẻ khác nhiều, biết ngay nhược điểm của mình bị đối phương phát giác, lúc này Đoạt Hồn Kỳ chỉ cần đuổi theo bồi thêm hai chưởng nữa lập tức mình sẽ bị hủy ngay tại Thất Ly sơn này mất.

Trong lúc chưa nghĩ được cách gì đối phó tình thế trước mắt, tà ào đen của Đoạt Hồn Kỳ lại bay vọt tới

trước mặt, nhưng chuyển này lại ngoài sự dự liệu của Phổ Kiên. Kẻ địch không dùng chưởng đánh tới như vừa nãy, khẽ phát ngọn cờ đỏ trên tay đả đánh lạc hướng nhìn của Phổ Kiên, nhanh như cắt giơ ngay ba ngón tay bên trái cặp chặt ngay vào lưỡi kiếm của đối phương.

Phổ Kiên đang lấy làm lạ tại sao địch thủ lại không nhân cơ hội thắng thế ấy để dùng nội gia trọng thủ dồn mình vào tử địa luôn? Khi mũi kiếm đã bị Đoạt Hồn Kỳ dùng ba ngón tay chỉ cặp chặt, chừng ấy mới hiểu ý định của Đoạt Hồn Kỳ là chỉ muốn cướp cây kiếm gia truyền của mình.

Lưỡi kiếm này vì quan hệ đến thanh danh của Bắc Kiếm, dù có bị mất mạng đi nữa cũng không thể nào đem lột về tay kẻ khác, đành liều bỏ trống nhiều thế hở trên thân, dồn hết chân lực vào tay để giăng co cây Tam Chi kiếm của mình.

Đoạt Hồn Kỳ hừ một tiếng bằng giọng mũi, ba ngón tay cặp chặt mũi kiếm, đứng vững như một trụ đồng, đương nhiên chân lực mỗi lúc một tăng thêm cho ba ngón chỉ.

Cả hai đều thuộc vào hạng nội gia cao thủ hàng thứ nhất trong võ lâm, khi đấu về chân lực, ba ngón chỉ của Đoạt Hồn Kỳ đã hơi bị yếu thế, hơn nữa Phổ Kiên lại bỏ ngỏ hết các sự phòng vệ và dồn hết chân lực có đoạt cây kiếm của mình. Lúc này cả đôi bên đã thành thế quân bình ngang nhau! Chỉ khổ cho thanh Tam Chi kiếm chịu đựng không nổi sức kéo co của hai bên. Cách một tiếng khô khan, cây kiếm bị gãy đôi thành hai, mũi kiếm nằm trong tay Đoạt Hồn Kỳ, phía chuôi kiếm nằm trong tay Phổ Kiên. Vì đôi bên đều dùng toàn lực tranh đoạt, nhưng thành linh kiếm gãy, cả hai đều bị loạng choạng lùi ra phía sau vài bước vì mất thăng bằng.

Đoạt Hồn Kỳ nở nụ cười đắc chí, mặt Phổ Kiên trắng toát nháy ra xa hơn trượng, trong tia nhìn ấy chứa đựng một nỗi giận kinh người, nghiêng răng nói lớn với Đoạt Hồn Kỳ :

- Tam Chi kiếm của nhà họ Phổ, khi kiếm mất thì người cũng mất, Phổ Kiên này đã thất thủ đến nỗi kiếm bị hủy mất! Thôi! Thôi mạng ta cũng đem giao nốt cho người luôn thế!

Nghe vậy, Đoạt Hồn Kỳ tưởng Phổ Kiên lại sắp liều chết để xáp vào đấu nữa, nên vẫn ung dung đứng đợi. Đang tính mĩa mai thêm vài câu cho bõ ghét, nhưng bỗng thần sắc Đoạt Hồn Kỳ biến hẳn, tà áo đen vọt nhanh như cắt, nhắm ngay phía Phổ Kiên lao mình qua.

Thì ra Phổ Kiên ngày thường vẫn tính kiêu căng tự đắc, nay bị thất thủ, thẹn lòng quá, giao hẹn xong lời nói, quay phắt ngay thân đi, dùng nửa thanh kiếm còn lại trên tay nhắm ngay trước ngực mình đâm luôn.

Đoạt Hồn Kỳ không muốn kết thêm mối thâm thù với Bắc Kiếm làm gì nên mới phóng người qua để cứu cấp nhưng lúc tà áo đen còn đang hất phới giữa chừng, thành linh trong bụi tre, đột nhiên có một luồng kinh phong tạt ngang ra, tốc độ còn nhanh hơn Đoạt Hồn Kỳ, tiếp theo luồng gió ấy là một bóng người xuất hiện!

Luồng gió tạt mạnh tới phía Đoạt Hồn Kỳ, nhưng bóng người ấy lại vọt về phía Phổ Kiên. Chỉ nghe

tiếng gió vù vù tới ấy, Đoạt Hồn Kỳ biết ngay không phải tay phàm nhân, bỏ luôn việc cứu Phổ Kiên, vạt áo đen vội vung lên tiếp luôn luồng gió mạnh ấy.

Khi hai luồng gió mạnh giao tiếp, tâm thần Đoạt Hồn Kỳ hơi rung rinh, chân phải khẽ bị nhích, đồng thời cũng nhận ra bóng người đó mặc một áo bào rách rưới, thì ra là một đạo sĩ trung niên mảnh khảnh, chính người này cũng được liệt danh đồng hạng trong Càn Khôn ngũ tuyệt, tức Tây Đạo, Thiên Si đạo trưởng.

Thiên Si đạo trưởng cũng không ngờ rằng Phổ Kiên đột nhiên lại cố ý tìm chết như thế, khi ra tay cứu cấp hơi chậm mất một tí, người chưa kịp tới, nửa thanh kiếm trên tay Phổ Kiên đã đâm vào ngực.

May là cây kiếm đã bị mất mũi, thành ra vết thương chỉ sâu có hai tấc, trong lúc ấy thì chưởng phong của Thiên Si đạo trưởng cũng kịp đánh tới cánh tay cầm kiếm của Phổ Kiên, khiến chàng bật luôn tay ra, áo trắng trên ngực lênh láng máu tươi. Trong khi vừa ngạc nhiên vừa đau buốt ấy, Phổ Kiên mắt tối sầm lại ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự luôn.

Thiên Si đạo trưởng đưa tay vẫy về phía nhà tranh, Phương Bách Xuyên hiện thân ra bỗng luôn Phổ Kiên đưa vào trong nhà để băng thuốc trị thương.

Thấy Thiên Si đạo trưởng thành linh xuất hiện, Đoạt Hồn Kỳ đã cảm thấy kinh ngạc. Lúc này thấy Phương Bách Xuyên trong nhà ra, đôi mắt sáng quắt lạ lùng, bất giác nhìn khắp xung quanh một lượt.

Thiên Si đạo trưởng nghiêm nhiên lạnh lùng lên tiếng :

- Lão già Phổ Côn chỉ được mỗi mống con trai ấy, nếu chuyện gì chẳng may xảy ra tại Thất Ly sơn này, thế nào người ta chẳng thân hành vác kiếm xuống Yến Sơn trả thù cho con? Chừng đó có phải lại gây ra một cuộc sóng gió vô cùng khốc liệt trong võ lâm không?

Đối với một nhân vật cùng được kiệt danh ngang hàng với mình là Thiên Si đạo trưởng, tuy vẻ mặt đã thu bớt sự ngông cuồng trên nét mặt, nhưng vẫn kiêu căng rằng :

Trong lúc ta giết Tần Trung song ác và Hắc Thủ Diêm Vương, ai bảo nó lảm chuyện xía vào làm gì?

Thiên Si đạo trưởng lắc đầu cười rằng :

- Từ ngày Đoạt Hồn Kỳ xuất thế lần thứ hai đến nay, tôi ác đã chõng chất như núi, các tay võ lâm miền Tây Bắc, ai mà chả muốn nhúng tay trị tôi cho cam tâm? Phổ Kiên chẳng qua cũng chỉ muốn giết tên ác tặc Hùng Lục hộ người như vậy đâu có thể nói là hãn nhiều chuyện đâu?

Đoạt Hồn Kỳ hăm hăm trả lời :

- Nay Thiên Si lão đạo! Người không nên ngậm máu phun người như thế!

Đoạt Hồn Kỳ từ ngày xuất thế lần thứ hai đến nay, tôi ác gì mà đã chổng chất như núi, thử hỏi ta đã làm những chuyện xấu xa gì nào?

Thiên Si đạo trưởng giơ bàn tay bẻ cụp từng ngón kể :

- Này nhé: Sự hủy mất ký hiệu của Càn Khôn tứ tuyệt trên đỉnh Nga My mà chỉ chừa lại ký hiệu Đoạt Hồn Kỳ, nào vụ tàn sát Thủ Nhất đạo trưởng Chí Cảnh thiên sư, Trường Bạch bát hùng, Tiên Đường song kiệt tại Bạch Long Đồi, nào ra tay cưỡng bách để Phân Kinh Thác Mạch Thượng Quan Linh, và còn đồ luôn trên tay cậu bé quyền Vô...

Đoạt Hồn Kỳ không chờ cho Thiên Si đạo trưởng nói hết lời, nghiêm nhiên rằng :

- Này Thiên Si lão đạo! Người tin lời đồn nhảm của thiên hạ để mật sát vu khống ta. Trăm miệng của Đoạt Hồn Kỳ này cũng khó mà biện bạch trong lúc này!

Nếu bây giờ muốn động thủ, ta cũng sẵn lòng tiếp ngay, còn không, người chờ cho Phổ Kiên tỉnh lại xong, rủ luôn cha con nó cùng đến Đông Hải Phố Đà Lạc Gia, gần nơi Trường Sinh đảo họp mặt nhau vậy!

Thiên Si đạo trưởng hơi ngạc nhiên hỏi rằng :

- Trường Sinh đảo? Chẳng lý Túy hòa thượng say suốt ngày trong bầu rượu ấy lại đi giúp người ư?

Đoạt Hồn Kỳ cười ngạo nghễ rằng :

- Túy hòa thượng người say mà tâm địa người ta không say, miệng say nhưng mắt không say, không như đám người có đầu mà không có óc, có mắt lại không người, nếu như đồng ý cuộc hẹn này, Đoạt Hồn Kỳ xin cáo biệt ngay, vì ta còn việc bận phải đi ngay bây giờ!

Tà áo đen vừa phất, tính bỏ đi luôn, nhưng Thiên Si đạo trưởng lại hỏi tiếp luôn :

- Đến Trường Sinh đảo để thăm Túy hòa thượng đã hai mươi năm không gặp, như thế kể cũng vui vẻ đấy! Nhưng địa chỉ đã có, còn thời gian thì định vào lúc nào? Nếu ta đi gọi cha con Phổ Kiên thì gặp người vào ngày nào?

Đoạt Hồn Kỳ cũng bất giác mỉm cười, trầm ngâm một hồi mới nói :

- Xưa nay cảnh trăng trên mặt bể vẫn được xem là đẹp tuyệt trần, vậy sau khi ngày tết trung thu một ngày, từ Túy hòa thượng, Si đạo sĩ, cha con họ Phổ và công thêm con người mà ai ai cũng cho là tàn ác như ta đây, mở ngay một cuộc thịnh hội tại Đông Hải cũng vui lắm! Nhưng cùng còn tiếc cái là Nam Bút Gia Cát Dật còn vắng tăm hơi, không biết lão còn sống trên trần gian này không? Kỳ này Càn Khôn ngũ tuyệt mở cuộc phân tranh ngôi thứ, thiếu mất hết cây Kinh Thần bút quả thật cũng kém hào hứng đi mất phần nào!

Nói xong với Thiên Si đạo trưởng, khẽ ôm tay thi lễ rồi tung thân vọt lên trên đỉnh như một làn khói đen.

Thượng Quan Linh vốn đã ghét cay ghét đắng Đoạt Hồn Kỳ, lại biết rõ rằng những hành động tàn ác của y, thế mà y lại không chịu nhìn nhận những việc đã làm, cậu bé càng tức lộn gan trên đầu, thấy bóng đen đang phi về hướng mình núp, bất giác giơ luôn ám khí Tử Phi Hoa cung tay đánh tới, cả một vùng ám khí tua tủa như rào tạt nhanh qua phía bóng đen.

Nhưng khi ám khí vung khỏi tay, cậu bé lại chợt nghĩ rằng: Đoạt Hồn Kỳ tuy tàn nhẫn hung bạo, nhưng ta cũng nên chờ đến sau này học võ công cho thật giỏi để trị y một cách cho anh hùng, mình hạ thủ một cách mờ ám như thế này, quả không được quang minh chính đại một chút nào, nghĩ thế cậu bé lại lớn tiếng la lên :

- Đoạt Hồn Kỳ hãy mau mau né tránh Tử Phi Hoa của ta!

Cậu bé vung ám trước rồi mới lên tiếng sau. Đoạt Hồn Kỳ có năm mộng cũng không thể nào ngờ rằng trên đỉnh này lại núp sẵn một cậu bé chừng mười bốn mười năm tuổi mà ngang nhiên không sợ đến oai danh của mình, lã còn lên tiếng cảnh cáo mình.

Những tiếng rào rào cả một vùng ánh tím Tử Phi Hoa chòm khắp toàn thân Đoạt Hồn Kỳ.

Toàn thân đang lơ lửng trên không, diện tích ám khí lại tỏ ra rộng lớn, Đoạt Hồn Kỳ biết không thể nào trách kíp, vội phất tà áo ra tạo thành một luồng kinh phong che phủ khắp toàn thân, đồng thời vận chuyển công lực phòng ngự khắp châu thân, mặc sức ho toàn bộ áo đen găm đầy hết những ám khí Tử Phi Hoa của cậu bé đánh tới, nghiêng mắt nhìn Thượng Quan Linh một cái rồi bay xuống sườn núi mất dạng luôn.

Thiên Si đạo trưởng chỉ sợ Thượng Quan Linh chọc tức Đoạt Hồn Kỳ nhờ bị độc thủ, nên khi thấy Tử Phi Hoa vung tỏa khắp ra một vùng, cũng vội vàng tung thân phi lên luôn để kịp tiếp ứng cho cậu bé.

Thượng Quan Linh lại không biết rằng loại ám khí độc đáo này của mình lại không thể gây được hiệu lực gì cho Đoạt Hồn Kỳ, khi thấy Thiên Si đạo trưởng lên tới nơi, mặt đỏ như gấc thẹn, nói rằng :

- Thừa đạo trưởng, Đoạt Hồn Kỳ bị trúng nhiều Tử Phi Hoa của cháu như thế, không biết có bị chết không ạ? cháu tuy ghét y lắm nhưng đáng lẽ cháu cũng không nên dùng thủ đoạn đánh lén người ta như thế, từ nay về sau, cháu sẽ quyết không dùng đến loại ám khí mờ ám này nữa!

Vừa nói, cậu vừa quăng luôn cây ống đồng Tử Phi Hoa xuống tuốt dưới sân trước ngôi nhà tranh.

Thiên Si đạo trưởng kéo tay Thượng Quan Linh, cùng nhau phi thân xuống dưới, nhặt cây ống đồng Tử Phi Hoa cất lại vào túi cậu bé rồi vỗ vai cậu ta rằng :

- Tâm địa cháu nhân từ lắm! Nhưng bất luận một loại binh đao ám khí nào đi nữa, phải tùy theo người

xử dụng nó mới biết được chánh hay tà. Người tâm địa chánh thì nó chánh, tâm địa tà thì nó tà, hưởng hồ lại là một tâm huyết trong nửa đời người của thầy cháu đã nghiên cứu ra, sao cháu lại vất đi dễ dàng thế? Còn nói về Đoạt Hồn Kỳ, công lực của người ta cao siêu đến nơi đến chốn, với những Tử Phi Hoa của cháu, chẳng qua cũng chỉ làm hoa cài áo để trang điểm cho chiếc áo đen thêm đẹp mắt mà thôi, chẳng gây được một thương tích gì trên người y đâu, thế cháu không thấy lúc y rút lui vẫn nhanh nhẹn như thường là gì đấy?

Thượng Quan Linh nghe Thiên Si đạo trưởng nhắc đến thầy mình, sức nhớ hỏi rằng :

- Thưa đạo trưởng Đoạt Hồn Kỳ đã đi từ lâu rồi, sao còn chưa thấy thầy cháu ra kia?

Thiên Si đạo trưởng cũng lấy làm lạ, chực quay mình về phía cây cổ thụ gọi Tạ Đông Dương, thành linh trong ngôi nhà tranh, một bóng trắng tung thân phi nhanh vào rừng như một làn điện chớp! Đồng thời Phương Bách Xuyên cũng từ trong đui ra thở dài nói với Thiên Si đạo trưởng rằng :

- Thưa đạo trưởng người bạn họ Phổ này bạc tình quá, tính tình lại ương ngạnh và quá kiêu ngạo, bởi y sợ xấu hổ khi gặp đạo trưởng nên nhờ tôi chuyển lời đức cứu trợ của đạo trưởng, đồng thời y cũng biết cả cuộc hẹn, thời gian và địa điểm của hai bên, đến khi ấy nhất định y sẽ dùng cây Tam Chi kiếm để gỡ lại kiếm pháp lừng lẫy của nhà họ Phổ!

Thiên Si đạo trưởng lắc đầu rằng :

- Ở đời, bất luận một việc gì, hễ cương quá thì sẽ gãy, kể về võ công của Phổ Kiên cũng gọi là tạm được, nhưng tánh y hơi nóng nảy, gặp phải đối thủ hiểm độc như Đoạt Hồn Kỳ, thế nào cũng còn bị nhiều vết cay chua nữa cho mà xem!

Nói xong quay mặt về phía cây cổ thụ lớn tiếng gọi :

- Tạ huynh! Sao còn chưa chịu xuống? Chuyện ở đây đã yên cả rồi, bản đạo sắp sửa cáo biệt đi Thiên Đài Nhai Đãng Gian để rủ Nam Bút Gia Cát Dật cùng đi tham gia cuộc đại họp mặt của Càn Khôn ngũ tuyệt tại Trường Sanh đảo ở Đông Hải!

Thiên Si đạo trưởng nói xong, trên cây vẫn im lìm, Phương Bách Xuyên, Thượng Quan Linh lại nghi ngờ trong bụng chắc là có chuyện gì xảy ra nữa đây, cả hai giật mình thon thót.

Tình thầy trò ơn sâu nghĩa nặng, Thượng Quan Linh vội dùng ngay Long Hành Nhất Thế tung mình xuyên lên lùm cây, nhưng tìm kiếm hầu hết những cây lớn gần đó cũng không phát hiện một dấu tích gì của Tạ Đông Dương.

Cậu bé không hiểu thầy mình có chuyện hung kiết gì chẳng? Đang lúc lo quỳnh lên đến nỗi gân phát khóc, bỗng cậu gạt nước mắt tươi cười lên ngay, đưa tay bẻ gãy luôn một nhánh cây to gần bằng cánh tay, cầm luôn cả cành lẫn lá mang đến chỗ Thiên Si đạo trưởng đứng, gương tròn đôi mắt hỏi rằng :

- Thừa đạo trưởng xem thử ký hiệu này có phải thứ thiệt không? Quả thật thầy cháu đã đi theo người này rồi sao?

Thiên Si đạo trưởng cảm thấy có mặt mình tại trận như thế này, ấy thế mà ngang nhiên có người đem Tạ Đông Dương đi mà mình không hề hay biết, bất giác vừa kinh lại vừa tức. Đôi mày ngược hăn lên, tia nhìn dồn hết vào nhánh cây, bỗng đạo trưởng cũng từ vẻ mặt buồn giận đổi hăn vui vẻ tươi cười nói :

- Chính lão! Chính lão! Lão thiêng thiệt! Mới nhắc đây xong đã đến rồi, đã hai mươi năm xa cách nhau, không ngờ lão tú tài nghèo ấy vẫn tính nào tậ ấy!

Không chịu thay đổi những tính cổ quái ấy! Thầy của cháu nhất định đã bị lão dẫn đi, nhưng gặp bạn cố nhân như ta đây, cũng không nên quá bạc bẽo mới phải?

Thì ra nhánh cây đã bị người ta dùng móng tay khắc lên trên một cây bút, hai bên có hai câu thơ :

Danh bài Tây Đạo Đông Tăng hậu, Gia tại Thiên Đài Nhai Đãng Gian
Câu trên lối chữ thảo, câu dưới lối chữ lệ, tuy dùng móng tay vẽ và viết nhưng nét chữ vẫn sắc nét như rồng bay phượng múa, mạnh bạo khí thế vô ngần.

Thiên Si đạo trưởng giơ tay hái luôn một lá cây, trên lá cây ấy cũng có vài hàng chữ nhỏ li ti :

Anh dạy đồ đệ, tôi giúp sư phụ! Vậy hẹn tái ngộ tại thác nước Thu Đại Long ở Nhai Đãng Gian, sẽ có rượu quý ngâm lâu năm để đãi Si đạo sĩ sau hai mươi năm cách biệt nhau!

Phương Bách Xuyên thấy Tạ Đông Dương nay đã theo Nam Bút Gia Cát Dật đi, biết ngay thế nào cũng có ích cho sự luyện Hồn Nguyên chân khí của bạn, trong lòng cũng mừng vui khắp khởi cười nói với Thiên Si đạo trưởng rằng :

- Chuyển đi Nhai Đãng Gian của đạo trưởng có nên để Phương Bách Xuyên và Thượng Quan Linh này cùng đi theo hầu cận? Một là để chiêm ngưỡng phong nghi của Nam Bút đã vang danh trong võ lâm ngày nay, hai nữa nhờ sự Càn Khôn ngũ tuyệt giữa đạo trưởng cùng với Nam Bút để hợp lực giải quyết cho cháu Thượng Quan Linh luôn thể!

Thiên Si đạo trưởng lắc tay cười rằng :

- Tôi đã nói trước là việc hoàn nguyên kinh mạch và phế bỏ võ công cho cậu bé để bắt đầu tập luyện lại không gấp gì trong lúc này! Huống hồ Gia Cát Dật lại là một người tính tình quái dị hơn người thường. Lão thế nào mà chả biết chuyện này?... Thế mà không ra tay, có lẽ phải có ẩn ý gì bên trong đây! Chờ tôi đến Thu Đại Long Nhai Đãng Gian sẽ rõ chuyện ngay! Hơn nữa cuộc hẹn tại Tiểu Thanh Trì và thịnh nội tại Trường Sinh đảo ở Đông Hải cũng chẳng còn bao lâu nữa, đến lúc ấy chưa chừng tôi cùng rủ luôn Gia Cát Dật đến. Khi lão thấy thẳng bé tinh khôn này, thế nào rồi cũng nổi hứng giúp cho! Vậy giờ đây tôi dặn

cậu điều này trước, hể sau này Gia Cát Dật chịu truyền dạy về Kinh thần bút pháp cho cậu, các môn khác cậu đừng thèm học, cậu làm cách nào đòi lão truyền cho được về lối Hán võ, Đường thi, Nguyên khúc tức gọi là Sinh Hoa Thất Bút.

Bình khí của Thượng Quan Linh vốn là cây Văn Xương bút, đến Nam Bút Gia Cát Dật nghiêm nhiên có thể dùng được hết Hán võ, Đường Thi, Tống từ, Nguyên khúc để cùng dung hòa vào trong võ học mà còn mệnh danh một tên đẹp là Sinh Hoa Thất Bút, cậu bé bèn nhớ kỹ trong bụng và cậu cảm thấy hay hay là lạ.

Thiên Si đạo trưởng lại quay sang Thượng Quan Linh rằng :

- Bây giờ cậu hãy tạm thời nghiền ngẫm cho kỹ lối thế huyền chiêu bảy mươi hai phất, tuy bây giờ cậu đã bị Đoạt Hồn Kỳ Phân Kinh Thác Mạch để luyện tà công của y, nhưng ngoại trừ gặp những bậc cao nhân hiếm thấy ra, đối với đám giang hồ thường, kể cả loại cao thủ, cũng đã dư sức đối phó rồi. Chờ xong cuộc hội tại Lư Sơn và Đông Hải, ta sẽ tìm cách cố trợ giúp cho cậu được toại nguyện.

Dứt lời giơ tay khẽ chào Phương Bách Xuyên, tung bổng hẳn thân mình lên trên sườn đồi mỉm cười đi luôn.

Phương Bách Xuyên đánh mắt đưa bóng Thiên Si đạo trưởng khuất dạng, xong ngần ngợ lúc lâu mới khẽ than với Thượng Quan Linh rằng :

- Với một ngọn núi nhỏ của Thất Ly sơn này, ngang nhiên đã xuất hiện nào Đoạt Hồn Kỳ, Tây Đạo, Nam Bút và cả con trai của Bắc Kiếm. Thế mới hay rằng bên ba trong gian hồ thật lắm sự bất ngờ xảy ra ngoài sự tưởng tượng của chúng mình. Như thế chúng mình cũng vô tình bị lôi cuốn vào vòng luẩn quẩn này! Sau này thế nào cũng còn nhiều việc kỳ lạ xảy ra nữa cho mà coi!

Hai người băng quơ một lúc, Thượng Quan Linh lại nhớ đến ân sư mình, tình như cha con, nay bị chia tay, bất giác lòng buồn ngùi nhớ thương, khiến Phương Bách Xuyên phải dỗ mãi mới chịu đi! Cả hai bác cháu lại theo dự định cũ, về Lã Lương sơn trước xem cha con Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn ra sao!

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Kim Hoàng Di Quả

Nhưng khi cả hai vất vả bụi trần đến được Lã Lương sơn thì Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn đã nằm liệt giường trong cơn bệnh hấp hối.

Thì ra Đoạt Hồn Kỳ giết luôn người con trai thứ ba của Thường Tử Tuấn, rồi hẹn rõ vì bận việc gấp, hẹn ba tháng sau sẽ trở lại thanh toán sau. Vốn thừa biết Đoạt Hồn Kỳ là hạng người hung bạo tàn ác nên Thường Tử Tuấn không muốn liên lụy đến bạn bè. Nhưng cô con gái Thường Bích Vân lo về sự an nguy của cha già, ngấm ngấm lo đi báo tin cho các bậc chú bác trong võ lâm để mời những bậc kỳ nhân đứng lên đến trợ giúp cho cha!

Chắc cũng vì hung danh của Đoạt Hồn Kỳ quá dữ tợn, nên chẳng ai dám nhúng tay vào vũng nước này. Thường Tử Tuấn thấy ba tháng hẹn sắp hết, bèn hối thúc con gái mình hãy lo trốn đi để tỵ nạn, để chừa lại riêng mình cùng liều chết với Đoạt Hồn Kỳ, có như thế họ Thường mới không đến nỗi bị người ta giết sạch toàn gia.

Nhưng Thường Bích Vân nào chịu để cha già ở lại một mình mà trốn đi như thế? Thường Tử Tuấn cũng đành liều theo ý con gái, tạ tuyệt hết những sự giúp sức của bạn bè, gia đình trong nhà giải tán về quê hết, hai cha con thui thủi ở lại nhà để chờ Đoạt Hồn Kỳ đến liều chết một phen!

Dưới tình trạng ấy, một giờ như một ngày, một ngày dài bằng một năm, Thường Tử Tuấn một mặt vì quá thương tâm về cái chết thâm thảm của ba đứa con trai, một mặt lại lo lắng cho đứa con gái út cứng của mình, không biết còn sống được bao lâu nữa đây? Cứ nghĩ thế mà buồn bực trong lòng hoài, nên chẳng mấy lúc bị bệnh nằm liệt giường luôn!

Thường Bích Vân lúc nào quần áo cũng gọn gàng, thân hành thuốc thang trông nom cho cha già, nài tìm mọi cách chạy chữa, nhưng vị lão anh hùng này như số trời đã mẫn nên bệnh tình không hề thấy thuyên giảm mà mỗi ngày cứ nặng dần lên.

Hôm Phương Bách Xuyên và Thượng Quan Linh tới nơi, Thường Tử Tuấn đã hấp hối trên giường bệnh, khiến nàng Thường Bích Vân khóc rồi rít cuống cuống, không còn biết tính sao nữa, chỉ ôm quàng lấy thân cha già khóc thảm thiết.

Phương Bách Xuyên với Thường Tử Tuấn vốn là chỗ bạn hoạn nạn chi giao, thấy tình trạng vậy tưởng đâu Đoạt Hồn Kỳ đã không kể gì tín nghĩa của kẻ giang hồ, nên người bạn già mình đã bị hạ độc thủ rồi!

Râu tóc dựng ngược, hấp tấp chạy ngay vào nhà trong, đến khi thấy khác với sự suy đoán của mình, trong lòng mới yên dạ. Nhưng đến chùng thấy thân hình Thường Tử Tuấn chỉ còn da bọc xương, mặt nhợt nhạt, đôi mắt đã hết thần sắc, mới cách có hai tháng trời ấy, một vị cái thể anh hùng như thế đã bị con ma bệnh hành hạ đến nông nỗi này, trong lòng đau xót vô ngần, nắm đôi tay vàng yếu của bạn già, lệ anh hùng tuôn từ từ trên gò má nhăn nheo.

Thường Tử Tuấn thấy Phương Bách Xuyên đến, đôi mắt lơ lơ ấy nghiêm nhiên cũng còn lóe ra được ít ánh sáng hy vọng, đôi môi mấp máy run run, lồng ngực thở dồn dập từng cơn, như muốn cố gắng gượng dậy để nói chuyện.

Phương Bách Xuyên vội lấy một viên linh đan đưa cho bạn già nuốt, xong mỉm cười rằng :

- Thường đại ca cứ việc an tâm dưỡng bệnh đi, vụ Đoạt Hồn Kỳ không còn gì phải đáng sợ nữa, vì tiểu đệ đã đi tốt qua Tân Cương mời được một trong năm người của nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt là Tây Đạo Thiên Si đạo trưởng tới đúng ngày hẹn, ông ta sẽ ra tay trợ sức giúp chúng mình.

Thường Tử Tuấn lúc này miệng ú ớ, cũng chẳng biết ông ta có nghe rõ hay không lời nói của Phương Bách Xuyên? Nhưng trông ông ta hình như có chuyện gì muốn nói lắm!

Nàng Thường Bích Vân cuống lên ghé sát vào tai cha, mếu máo nói :

- Cha ơi... cha..cha có nghe con nói không?... Phương bá phụ đã mời Tây Đạo trong Càn Khôn ngũ tuyệt lại trợ chiến cho nhà ta, chúng ta không còn phải sợ Đoạt Hồn Kỳ nữa?

Thường Tử Tuấn đưa mắt nhìn ái nữ, khẽ lắc đầu, cuống họng như bị vướng đàm! Phải công nhận Phương Bách Xuyên quả là người rành đời hơn, biết người bạn già của mình đã đến tình trạng dầu cạn bấc hết, sắp lìa trần trong khoảng khắc đây, theo tình trạng này, thế nào cũng có lời di chúc gì nói với mình đây!

Phương Bách Xuyên vội đưa thêm một viên linh đơn cho bạn nuốt, xong từ từ đỡ người bạn già ngồi dậy, tựa vào lòng mình, tay trái rờ vào hậu tâm của Thường Tử Tuấn, khẽ truyền nội công để giúp sức thêm cho bạn, cố đè nén nỗi lòng sầu thảm, nhẹ lên tiếng hỏi rằng :

- Phải chăng Thường huynh có tâm nguyện gì muốn phó thác cho tiểu đệ?

Thường Tử Tuấn sau khi nuốt hai viên linh đơn, lại được Phương Bách Xuyên dùng nội công trợ sức, mới tạm miễn cưỡng ê a thành tiếng :

- Phương hiền... đệ... ngu... huynh không... có gì ký thác,... duy chỉ có... cháu gái... út... Bích... Vân đây... mong hiền đệ... coi nó... như con mình... hầu giữ lại... giọt máu cuối cùng... của họ... Thường ngu huynh!... nhưng mãi... đến lúc ngu huynh... nhắm mắt lìa trần đây... vẫn không rõ là mình đã gây... thù oán gì... với Đoạt Hồn Kỳ đây... sao y lại quá tàn... ác với ngu huynh đến thế được?

Thường Tử Tuấn uể oải nói đến đây, bỗng Thượng Quan Linh sức nhớ đến câu nói của Đoạt Hồn Kỳ trên Ngọc Trụ Phong ở Kỳ Liên Sơn, cậu bé vội hỏi Phương Bách Xuyên :

- Thư Phương sư bá! Khi bác nói với Đoạt Hồn Kỳ là đổi cuộc hẹn từ Lã Lương sơn qua Lư Sơn, Đoạt Hồn Kỳ chẳng nghiến răng nghiến lợi rằng: Mười năm về trước, Thường Tử Tuấn lão anh hùng đã hãm hại y một cách thâm hiểm là gì? Càn Khôn ngũ tuyệt đã vắng bóng trên giang hồ hai mươi năm, như thế thì Thường lão anh hùng trong mười năm trước đây, làm sao mà lại đi kết thù trồng oán với Đoạt Hồn Kỳ được như thế?

Sự nhắc này của Thượng Quan Linh cũng khiến cho Phương Bách Xuyên nhớ ra Đoạt Hồn Kỳ quả thật có nói như thế thật, Hạo Thủ Thần Long nghe xong câu nói, đôi mắt tỏa ra một tia nhìn kinh lạ rằng :

- Mười... năm... trước đây?... À... thôi... tôi nhớ... rồi... hẳn là...

Phương Bách Xuyên, Thượng Quan Linh, Thường Bích Vân cả ba người thấy Thường Tử Tuấn nghiêm nhiên như nghĩ ra chuyện gì bí ẩn của Đoạt Hồn Kỳ, nên mọi người mới lắng tai chú nghe tiếp. Bỗng cuống họng của Thường Tử Tuấn nấc mạnh lên một tiếng, đầu bạc nghèo gục vào cánh tay của bạn, tắt thở lìa trần luôn!

Thường Tử Tuấn vừa tắt thở, không những Thường Bích Vân kêu lên hai tiếng: Cha ơi! Rồi lập tức ngất xỉu ngã luôn xuống đất, mà cả đến Thượng Quan Linh đứng cạnh cũng dậm chân khóc hu hu thành tiếng thảm thiết vô ngần!

Phương Bách Xuyên cũng chung cảnh ngộ! Lão từ từ đặt thi hài của bạn già xấu số xuống giường, rồi lo gọi tỉnh Thường Bích Vân, trong lúc ấy, Thượng Quan Linh vẫn khóc không ngừng.

Ba người anh bị giết, nay cha già lại thọ bệnh từ trần, một gia đình đang ấm cúng như thế bỗng bị Đoạt Hồn Kỳ hại cho tan gia như vậy, trách sao nàng Bích Vân không phủ phục vào xác cha già khóc chết đi sống lại mấy lần?

Nhưng vốn là kẻ căn quốc anh thư, dù sao cũng khắc tính hơn các nữ nhi yếu đuối trong khuê các nhà giàu, nên sau khi được Phương Bách Xuyên khuyên nhủ một hồi, cố cường chế nổi bi ai của mình lại, cố gắng chịu đựng đau khổ để lo việc tống táng cho cha già được mồ yên mả đẹp.

So tuổi tác thì Thượng Quan Linh nhỏ thua Thường Bích Vân nửa tuổi, nên cậu bé cứ mở miệng lại gọi chị, mím miệng xưng em, cả hai đều có vẻ quyến luyến tương đắc với nhau lắm!

Chờ cho linh cữu của Thường Tử Tuấn nhập thổ, Phương Bách Xuyên cũng không muốn để cho Thường Bích Vân ở lại một nơi đau lòng thương tâm này làm gì, nên mới nói rõ với hai trẻ, chuẩn bị hành lý gọn gàng, hôm sau lên đường đi du hiệp miền Đông Hải theo như kế hoạch đã vạch sẵn, sau tết trong thu một hôm, để kịp chứng kiến cuộc phó hội của Đoạt Hồn Kỳ và cha con Bắc Kiếm tại Trường Sinh đảo!

Thượng Quan Linh chờ cho Phương Bách Xuyên đi ngủ xong đâu đó, bèn lên rủ nàng Thường Bích Vân ra sau vườn, nhìn ngôi mộ mới của Thường Tử Tuấn, đôi mắt cậu bé đỏ ngầu, nước mắt đã vòng quanh.

Thường Bích Vân thấy thần sắc Thượng Quan Linh khác thường vậy, ngạc nhiên hỏi rằng :

- Em Linh! Sao em thương tâm thế? Chị quên khuấy mọi chuyện, hôm mà cha của chị tạ thế, tại sao em lại có vẻ khóc thảm thiết hơn chị?

Nước mắt của Thượng Quan Linh rỏ luôn trên ngực, giọng buồn rầu :

- Em đã từng thấy một lúc mười hai xác chết ở Bạch Long Đồi nơi Ngọc Môn Quan, thế mà không cảm thấy khó chịu! Nhưng Thường lão bá bá và chị bị Đoạt Hồn Kỳ hãm hại thê thảm như thế, trong lòng tự dưng khó chịu uất ức vô cùng, nếu em không khóc được to lên trong lúc ấy, chắc em sẽ nghẹn hơi chết mất!

Nói tới đây lại quay nhìn ngôi mộ mới của Thường Tử Tuấn, nói với Bích Vân :

- Nay chị Vân! Chị không muốn trả thù cho những người anh của chị sao?

Thường Bích Vân là cô gái mới mười năm mười sáu tuổi nhưng rất không lạnh, mấy hôm nay đã cố đè nén tình cảm đau khổ của mình, ra vẻ một mặt đầy anh hùng hào khí, nay bị Thượng Quan Linh hỏi trúng thâm thù trong đáy lòng, bất giác nước mắt giòng giòng, rút khăn tay ra chùi mắt, giọng ôn hòa rằng :

- Em Linh! Xin em đừng nhắc đến những chuyện đau lòng này khiến chị tủi lòng thêm! Sao chị lại không muốn trả thù? Mai đây chị cha theo em và bác Phương đi Đông Hải và Lưu Sơn tìm Đoạt Hồn Kỳ liều chết để trả thù cho cha và anh của chị là gì?

Thượng Quan Linh lắc đầu rằng :

- Chị Vân ạ! Trả thù không phải là kiểu mình liều chết như thế! Đẳng này chị chỉ có một mạng sống, mà bản lĩnh của Đoạt Hồn Kỳ lại quá cao, nay chúng mình không làm sao đánh nổi y, nếu chẳng may bị chết về tay y, mỗi thù bốn mạng già trẻ của nhà họ Thường chẳng hóa ra kim chìm dưới đáy biển sao?

Thường Bích Vân hỏi rằng :

- Nếu thế thì làm sao bây giờ đây? Vậy thế ý em muốn chị hãy lo học võ công cho giỏi? Nhưng đến bác Phương kia còn chưa đánh nổi Đoạt Hồn Kỳ, vậy bây giờ tìm ai mà học?

Thượng Quan Linh rằng :

- Thiên hạ đều nói là dương kim trong làng võ lâm hiện nay, không ai có thể hơn được Càn Khôn ngũ tuyệt, mà trong đám Càn Khôn ngũ tuyệt ấy, lại phải kể Nam Bút cao nhất! Nay em được biết Nam Bút và Tây Đạo đều đang ở thác nước lớn Đại Long Thu Nhai Đãng Gian! Thiên Si đạo trưởng còn nói là sau này

Nam Bút Gia Cát Dật có thể truyền dạy cho em về ngọn tinh diệu nhất Sinh Hoa Thất Bút! Vậy em cùng chị len lén đi Nhai Đãng Gian, nói rõ với Nam Bút là em sẽ không học môn Sinh Hoa Thất Bút của ông ta, đồng thời xin ông truyền dạy hết cả cho chị vậy!

Thường Bích Vân thấy Thượng Quan Linh ăn nói chân thật ngây thơ vậy cũng đâm phì cười, nhưng nàng cũng từng nghe danh Tây Đạo và Nam Bút từ lâu, nay lại biết Thiên Si đạo trưởng cùng Gia Cát Dật đều ở Nhai Đãng Gian, trong lòng cũng phấn khởi phần nào, khẽ tiếng rằng :

- Chúng mình trốn đi như thế, Phương bá phụ chẳng quýnh người lo lắng cho tụi mình sao?

Thượng Quan Linh rằng :

- Em sẽ viết thư để lại, nói rõ là chúng mình đi Đông Hải trước. Chừng đến khi em đưa chị đến Nhai Đãng Gian xong, em sẽ về lại Đông Hải tìm gặp Phương sư bá luôn! Chậm lắm cũng chỉ sau ngày Trung thu là em đã có mặt tại Trường Sinh đảo, như thế thì còn gì đáng ngại nữa?

Thường Bích Vân nghe Thượng Quan Linh nói thế, càng tăng thêm lòng phấn khởi trong lòng, bèn len thu xếp hành lý cần dùng, còn Thượng Quan Linh lo viết giấy để lại nói dối với Phương Bách Xuyên là hai người đi ngao du miền Đông Hải trước cho vui. Sau khi xong xuôi mọi việc, hai cô cậu đưa nhau rời khỏi Lã Lương sơn.

Miệng lưỡi Thượng Quan Linh vẫn huênh hoang là đưa Thường Bích Vân lại Nhai Đãng Gian để tìm Nam Bút, nhưng khi ra khỏi địa phận Lã Lương sơn, chính cậu ta cũng chẳng biết đâu là hướng Đông Tây Nam Bắc, phải đi về hướng nào cho đúng. Bởi chuyến đi cùng với thầy Tạ Đông Dương về miền Trung Nguyên đây là lần đầu tiên của cậu, như vậy làm sao mà biết đường lối mà đi?

Thường Bích Vân thấy Thượng Quan Linh cứ ngờ ngác đứng hết gãi đầu lại gãi tai, trong lòng vừa bực vừa buồn cười nói rằng :

- Nhai Đãng Gian ở tỉnh Triết Giang, tỉnh ấy nằm về vùng gần biển, vậy chúng ta cứ nhắm về hướng Đông nam mà đi, chắc không sai đâu! Nhưng chị vẫn hoài nghi không hiểu em Linh, vậy em có chắc chắn Nam Bút và Tây Đạo đều ở cả Nhai Đãng Gian không?

Thượng Quan Linh thẹn đỏ bừng cả mặt rằng :

- Chị Vân! Thú thật với chị là em mới đến Trung Nguyên đây là lần đầu tiên, nên chưa quen thuộc đường lối, sao chị lại vội nghi ngờ em lừa dối chị?

Xong cậu bèn thuật hết mọi sự đã xảy ra cho Bích Vân nghe, nàng tin lời luôn, thế là cả hai lại nhắm thẳng hướng Đông nam đi. Đi được đâu mười hôm, không biết rõ là đã vượt bao nhiêu núi non, khe suối, hay cao phong, cũng chẳng biết hiện đang ở vào địa phận của tỉnh nào?

Hiện giờ chỉ thấy địa thế có vẻ hiểm trở đặc biệt, bốn bề đều là những ngọn cao phong nhọn hoắc chọc trời, giữa là một hồ không lớn lắm, nước hồ có vẻ sâu, nhưng rất trong, khi uống tâm thần cảm thấy sáng khoái lạ lùng hẳn!

Bởi cả hai cô cậu đều không biết đường, chỉ nhắm thẳng hướng Đông nam bước càn, nào ngờ lúc này bị ngọn cao phong chắn ngang. Không còn đường nào khác hơn, cả hai bực mình vượt luôn ngọn cao phong trước mắt để đi, cũng nhờ thế mà mới phát giác hồ nước trong veo, xung quanh cây cối tươi mát, hoa rừng điểm khắp một vùng. Thật là một phong cảnh tuyệt đẹp nên thơ!

Thượng Quan Linh mừng reo lên rằng :

- Ô... chị Vân ơi! Chỗ này đẹp quá đi! Nước hồ lại ngọt mát thế, giờ này mặt trời đã gần khuất núi, vậy ngày mai chúng mình sẽ lên đường, chị chịu không?

Thường Bích Vân cũng ngẫm cảm thấy lời Thượng Quan Linh có lý, hơn nữa cảnh vật bốn bề nên thơ, bèn mỉm cười gật đầu ưng thuận ngay. Hai người giở lương khô ra ăn rồi vục nước hồ uống xong xuôi đâu đấy, Thượng Quan Linh mới rút cây Văn Xương bút của mình ra, dưới ánh trăng, cậu bèn diễn tập luôn bảy mươi hai thế huyền thiên phát cho Thường Bích Vân xem và dặn nàng nhớ cho kỹ.

Thường Bích Vân là con gái cưng của Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn, nhưng về mặt võ công không sao bằng được Thượng Quan Linh, nhưng cũng không phải hạng tầm thường, nên thấy môn Huyền Thiên Phát của là thần diệu vô cùng, trong lòng thầm cảm tạ tấm thịnh tình của cậu Thượng Quan Linh đối với mình, cố để ý nhớ!

Nhưng khi Thượng Quan Linh vừa diễn được hơn hai mươi thế, bèn ngừng tay lại, nhẹ tung thân nhảy sát bên cạnh Thường Bích Vân, ghé sát vào tai khẽ nói thầm rằng :

- Kìa chị Vân! Chị coi xem đằng sườn vách ngọn cao phong đằng kia đang có một vật gì bò xuống thì phải?

Thường Bích Vân nhìn theo lối tay chỉ của Thượng Quan Linh, chỉ thấy cách chỗ mình đứng đâu hơn hai ba chục trượng xa, ngay trên lưng chừng vách sườn ngọn cao phong, một con quái vật trông tựa như đười ươi, lông trên thân vàng ánh, đang thoăn thoắt từ trên sườn vách núi tụt xuống.

Thường Bích Vân biết ngay loại thú này hung dữ vô cùng, rất khó đấu với nó, bèn kéo tay Thượng Quan Linh lẫn ngay vào một lùm cây núp nhìn lên ra ngoài xem!

Động tác con quái vật lanh lẹ vô cùng, với khoảng cách hai ba chục trượng, chớp mắt con vật đã hiện ngay trước mắt. Hình thù nó quả nhiên hao hao con đười ươi, lông tóc phía sau dài lê thê gần chấm mặt đất, toàn một màu vàng óng, hai bàn chưởng trước vừa to vừa béo, đôi mắt vàng sáng như tia điện, trông oai dữ lạ lùng, khiến kẻ nhìn biết ngay nó thuộc loại viên hầu tinh khôn và mạnh ác, không phải loại hầu

phàm thường.

Khi con quái vật tới cạnh hồ nước, hình như nó cảm thấy cao hứng lắm thì phải, hú lên những tiếng rối rít, nhảy lên chồm chồm hơn năm sáu trượng, rồi mới phục cạnh xuống bờ hồ, cúi đầu uống nước.

Thượng Quan Linh thấy thế cũng kinh ngạc, nghĩ thầm về khinh công nhảy nhót của mình cũng chỉ cao đến ba bốn trượng kể cũng đã cừ khôi lắm rồi, đem so với quái vật thì một nửa cũng chưa bằng!

Con quái thú sau khi uống no nước, nó lại lần theo lối cũ đi về, Thượng Quan Linh và Thường Bích Vân đoán không ra tại sao con quái thú lại có thể cao hứng như thế? Cả hai đưa mắt nhìn theo lưng con quái vật, thấy nó leo đến lưng chừng vách núi, ngồi ngay trên một mũi đá nhô ra ngoài, không thấy nó nhúc nhích gì nữa!

Thượng Quan Linh vốn rất to gan, tính lại háo kỳ, ghé sát tai Thường Bích Vân hỏi rằng :

- Chị vân ạ! con khi kỳ quái dài lông này cao hứng như thế, chắc phía trên kia phải có cái gì đặc biệt lắm! Chị dám cùng theo em lên trên ấy xem thử không?

Thường Bích Vân nghe Thượng Quan Linh nói vậy, đâu chịu thua kém gì, cũng gật đầu cười rằng :

- Xem thì xem! Nhưng con quái thú này sức nó vừa mạnh thân hình lại nhanh nhẹn, nếu trông vào võ công, chị quả không thể nào thắng nổi nó đâu? Để chị chuẩn bị ám khí Thái Dương thần châm, vậy em cũng nên sẵn sàng Tử Phi Hoa trên tay để khi hữu sự dùng tới!

Thượng Quan Linh tuy gật đầu vâng dạ, nhưng vì lần trước dùng Tử Phi Hoa mà suýt gây thương tích cho Đoạt Hồn Kỳ, trong lòng ăn năn hối hận, cậu cho rằng loại ám khí quá độc ác, quyết từ nay trở đi, nếu không đến lúc tính mạng quá nguy cấp, quyết không dùng đến nó, nên miệng thì ừ à, kỳ thật vẫn không rút ám khí ra làm gì!

Hai cô cậu len lén lần theo, khi đến vách núi, ngược đầu nhìn, bất giác cũng nhìn mặt nhau cười gượng.

Thì ra chỗ con quái thú ngồi ấy, ở xa trông thấy nó nhô ra ngoài, nhưng khi đến gần ở dưới nhìn lên, mới thấy có nhiều mỏm đá nhô ra, không thể nào nhìn thấy con quái vật ngồi ở mỏm nào!

Hơn nữa chỗ mỏm đá ấy lại cách mặt đất hơn bốn mươi trượng cao, mũi nhọn đâm trời lên trời, trừ bản năng thiên tính của con thú sẵn có, dù cho người nào có giỏi về Bích Hồ Công hay Du Long Thuật đi nữa, cũng không có cách nào tới gần mỏm đá ấy được!

Thượng Quan Linh tính vốn háo kỳ, nếu một khi có việc gì thắc mắc chưa giải quyết được, trong bụng âm ức vô cùng, bèn nói với Thường Bích Vân rằng :

- Chị Vân ạ! Nếu em tìm không ra lý do con khi dài lông kỳ dị ấy tại sao nó cao hứng như thế, lòng em

khó chịu vô cùng! Chị hãy lên với em trên đỉnh phong xem, đứng trên nhìn xuống xem có gì lạ không?

Thường Bích Vân không muốn làm phật lòng Thượng Quan Linh, hai nữa mình cũng có tính hiếu kỳ, bèn gật đầu mỉm cười, ta nắm chắc ám khí Thái Dương thần châm, cùng với Thượng Quan Linh, từ bên vách sườn cánh phải tư từ leo lên đỉnh phong cao hơn bốn năm mươi trượng ấy!

Khi đến đỉnh phong, cả hai nhẹ nhàng lần mò tới một mỏm đá, phủ phục vào bụi cỏ rồi thò đầu ra nhìn hẳn xuống phía dưới.

Lúc này trăng sáng trưng trên đầu, bầu trời quang đãng không một đám mây, mọi cảnh sắc đều thấy rõ như ban ngày.

Bụi cỏ nhỏ ấy màu lục đậm, trông giống như bụi lan, nhưng đặc biệt chỉ có ba lá, giữa mọc một cuống, mũi cuống lại kết một trái dị quá, to bằng trái quýt màu vàng óng!

Nhưng bụi lan ấy chưa lấy gì làm lạ, cái lạ nhất là nơi gần bụi lan đó, không biết ai đã dùng máu vẽ lên trên ấy một bộ mặt Trường Phát nữ quý rùng rợn.

Thường Bích Vân thấy bộ mặt nữ quý tóc dài ấy vẽ bằng máu tươi, hình như phảng phất đã nghe cha mình nói về chuyện này, nhưng thực ra là dụng ý gì, trong lúc này lại nghĩ không ra.

Đối với bức vẽ nữ quý tóc dài bằng máu tươi này, Thượng Quan Linh cũng chẳng thêm để ý làm gì. Cậu chỉ lo chăm chú nơi mỏm đá nhô ra ấy, thấy khoảng cách ước chừng mười năm mười sáu trượng, từ chỗ nấp tới đó lại có dây leo to bằng cổ tay mọc chằng chịt, bèn ghé sát tai Thường Bích Vân cười nói :

- Chị Vân này! Những chuyện này em thường nghe thầy nói, những vật gì mà có những con thú canh giữ như thế, toàn thuộc loại quý hiếm nhất trần đời! Vậy chị hãy ở yên trên đây tiếp ứng, em xuống dưới hái ngay quả màu vàng kỳ dị kia cho chị ăn chơi nhé!

Dứt lời, không chờ Thường Bích Vân trả lời, nhún mình tung vọt nắm một dây leo quăng thân xuống tít ba bốn trượng.

Cô bé nào ngờ Thượng Quan Linh nói đi là đi ngay như thế, đưa tay tính níu ngay Thượng Quan Linh lại, đồng thời lúc này cũng sức nhớ ra lai lịch của bức vẽ nữ quý tóc dài, chực nói rõ cho cậu bé đừng vội dụng vào trái dị quả ấy mà nguy, nhưng mọi dự tính đã chậm mất.

Nàng chỉ còn quỳnh lên thốt được hai tiếng: Trời ơi! Giữa lúc lòng rối như tơ vò ấy, dưới ánh trăng chiếu sau lưng, đột nhiên cô bé phát hiện thêm một bóng đen lù lù lớn tướng.

Cô bé hoảng vía thất kinh quay đầu lại ngó, thấy cách bảy tám thước, lại một con quái thú giống hệt con ngồi dưới mỏm đá phía dưới kia, đang giơ những móng nhọn hoắt, dương oai diễu võ chực vồ tới mình.

Thấy cả một nguy cơ trước mắt, Thường Bích Vân không cần suy nghĩ lâu, bàn tay ngọc lấp tức nắm chắc ống đồng phóng ám khí Thái Dương thần châm vung mạnh sang, cả một mớ tia vàng óng ánh tỏa ra khắp người con quái thú, trên bộ mặt nó lúc này bị găm một lúc mười cây Thái Dương thần châm, một tiếng rú kinh người vang động cả khu núi do con quái thú đã lăn ra đất chết tươi.

Khi con quái thú vừa chết về ám khí của cô bé không lâu, bỗng cô bé lại nghe phía sau nổi lên một cơn cuồng phong khác, chưa kịp quay đầu lại, cổ họng đã bị một bàn tay lông lá sum suê nắm trúng.

Thường Bích Vân biết nguy ngay, tính vận chuyển sức lên chịu đựng, đột nhiên mũi lại ngửi phải một mùi thơm ngạt ngào dễ chịu, trong lúc ấy toàn thân đã bị cánh tay lông lá ấy nhắc bổng lên, đồng thời bay là là xuống phía dưới núi.

Thì ra khi Thượng Quan Linh trong lúc quăng thân tung mình xuống dưới, con quái thú phía dưới đã phát giác ngay, đôi mắt hung tợn của nó chớp lia lịa, đương chực vồ người bay xuống, thành linh nó nghe đồng bạn hét trên đỉnh phong.

Đồng bạn gặp nạn, đương nhiên nó quan tâm hơn, con quái thú buông lỏng ngay ý nghĩ chụp người bay xuống, nó ưỡn dài thân hình lên, chỉ hai lần nhún nhảy, nó đã nghiễm nhiên lên tới đỉnh phong, bắt luôn cô bé Thường Bích Vân để trả thù cho đồng bạn.

Ngay lúc cô bé bị con quái thú tóm trúng cổ họng, thì đồng thời trái dị quả màu vàng vừa tới giờ chín mùi và tiết ra một mùi thơm ngào ngạt dịu dàng! Con quái thú vốn tinh khôn, sức nghĩ còn một kẻ địch ở bên dưới nữa, nên nó chưa hạ độc thủ trên người cô bé, cặp luôn Thường Bích Vân nhảy xuống dưới.

Trong khi ấy, Thượng Quan Linh đã xuống sâu mười hai trượng, nhưng thấy con quái thú ấy lại nhảy phóc lên đỉnh, cậu lo sợ cho Thường Bích Vân ở trên bị nguy, nên tạm thời bỏ ngay ý định hái trái dị quả, hấp tấp leo vội lên đỉnh để hợp sức với Thường Bích Vân cùng đấu chọi với con quái thú.

Vừa lên được đầu sáu bảy trượng, mùi thơm của trái dị quả càng tỏa ra nồng nàn, lúc này con thú đang quắp chặt Thường Bích Vân nhảy xuống.

Thượng Quan Linh nhìn thấy Thường Bích Vân bị con quái thú kẹp ôm dưới nách, tưởng đầu nàng đã bị con quái thú hạ độc thủ rồi, mặt cậu bé lúc này nổi hằn các đường gân máu, hai chân nhún mạnh tung mình lên không đón con ác thú, đồng thời ngậm vận nội gia chân lực, đưa tay phải nhắm thẳng ngay lưng con vật đánh mạnh một chưởng.

Từ khi Thượng Quan Linh bị Đoạt Hồn Kỳ Phân Kinh Thác Mạch, công lực đã tăng lên một bậc, chưởng đánh này lại nằm trong tình thế giận tức, hầu hết chân lực đã được dồn vào hết chưởng đánh đó, sức chưởng đầu phải tầm thường gì?

Nhưng không ngờ con quái thú ấy trừ một hai chỗ yếu điểm trên thân ra, toàn thân đều cứng rắn vô

cùng, chưởng của Thượng Quan Linh sau khi đánh vào con mãnh thú ấy, quả thật chẳng thấm thía gì với nó, cánh tay trái của con quái thú quơ ngược ngay lại quắp trúng luôn cả Thượng Quan Linh vào nách nó.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Vân Đài Song Ác

Thường Bích Vân sau khi bị con quái thú bóp trúng cổ, đã hôn mê bất tỉnh nhân sự, Thượng Quan Linh thì cả một bên cánh trái đầu đã bị con quái thú quắp chặt dưới nách, còn lại mỗi cánh tay phải là cò thể tự do cử động.

Trong tình trạng này, chỉ còn cách liều chết, Thượng Quan Linh thấy con khi khổng lồ này không hề hấn gì trước chưởng lực nội gia của mình, tính thò tay vào mình lấy cây Văn Xương bút, nhưng ác nỗi cây bút ấy lại bị kẹt bên trái, cậu bé chỉ còn lấy ra con dao găm mà Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc tặng mình ngày trước, chẳng kể lợi hại gì, vung ngay tay đâm thực mạng vào lưng con mãnh thú.

Trước kia Tạ Đông Dương đã từng thử sơ về sức sắc bén của con dao này, dù cho con ác thú có cứng rắn đến đâu đi nữa, đâu có ký có thể cứng hơn sắt thép? Sau khi con khi khổng lồ bị mũi dao đâm trúng vào tim, nó không kêu được tiếng nào, ngày từ trên cao năm sáu trượng, rớt thẳng xuống mỏm đá nhô ra ấy.

Con vật tuy đã bị chết từ trên không, nhưng Thượng Quan Linh bị nó buông tay thả lặn lông lốc từ trên xuống mấy vòng, mặt mày tá hỏa tam tinh, biết mình đã bị nội thương khá nặng, rất có thể nguy đến tính mạng lạ khác.

Nhưng may cho Thượng Quan Linh lại ngã trúng ngay gần nơi mọc trái dị quả vàng ối nọ, mũi người thấy một mùi thơm nồng nàn, dần dần cậu cảm thấy nội phủ ngũ tạng hết đau đớn, hình như không hề bị nội thương gì trong mình.

Trong lòng mừng cuống quýt, vùng ngay dậy chạy lại phía xác con ác thú, thấy Thường Bích Vân máu me lênh láng trên đầu, hơi thở đã mất.

Lòng cậu bé đau nhói lên, nước mắt như mưa, nhưng bỗng sức nhớ vừa rồi mình cũng suýt chết, may người phải mùi thơm của trái dị quả kia mới thoát cơn nguy, chắc trái dị quả kia phải có sức khởi tử hoàn sinh chưa biết chừng!

Nghĩ vậy, cậu bé vội nhảy lại ngay đám cỏ lạ kỳ kia, nhưng lúc này mùi thơm đã dịu hẳn hơn trước nhiều.

Trong khi lòng hấp tấp lo cứu người, Thượng Quan Linh đưa tay ra hái trái dị quả, nào ngờ vỏ của trái dị quả ấy quá mỏng manh, tay vừa động tới đã bị bể ngay, một màu nước trắng như sữa bị vãi hết ra ngoài.

Thượng Quan Linh nghĩ ngay thứ dị quả này chắc là một vị thuốc quý hiếm trên trần gian đây, lỡ phí

mắt thì uổng lắm, đành cúi miệng ngậm xuống hút hết nước sữa ngậm luôn vào mồm, cậu cảm thấy miệng thơm mát dịu lạ.

Miệng đầy nước trái dị quả, chạy hấp tấp về ngay chỗ Thường Bích Vân, Thượng Quan Linh từ từ đưa tay khẽ cạy đôi môi anh đào của Bích Vân, rồi cúi xuống kề miệng vào mồm nước sữa trái dị quả vào miệng nàng, đồng thời dùng luôn chân khí của mình giúp cho Bích Vân hô hấp trở lại, nhưng sau khi mồm xong và làm đủ hầu hết các phương pháp hô hấp nhân tạo, Thường Bích Vân vẫn không thấy cử động hay có hơi thở gì! Trong tình trạng nàng không khác gì một cỗ xác chết!

Thượng Quan Linh đã hết kế vô phương, mắt thấy Thường Bích Vân vô phương cứu sống, trong bụng quýnh lên sắp sửa khóc đến nơi, đột nhiên có một am thanh trong trẻo từ trên đỉnh trên vọng xuống hai tiếng: thôi chết! Tiếp theo là ba bóng người từ trên đỉnh là là phi xuống!

Người xuống thứ nhất là một thiếu phụ đẹp, tóc dài ngang lưng, tuổi ước ba mươi trở lại, thân mặc chiếc áo dài đen bó sát thân hình tuyệt mỹ, theo sau là hai thiếu nữ mặc thanh y, hình như là thị tỳ của thiếu phụ đẹp thì phải?

Thiếu phụ đẹp sau khi chân chạm mồm đá nhô ra ấy, việc trước tiên là lại ngay bụi cỏ lạ, thấy trái dị quả óng vàng kia bị hút sạch nước sữa ở trong, miệng cười nhạt một tiếng bằng giọng mũi, đồng thời cúi xuống hái luôn ba chiếc lá cây kỳ lạ nọ bỏ ngay vào túi, từ từ quay mình lại, mắt ngó chăm chăm vào người Thượng Quan Linh, tay chỉ ngay vào bức vẽ nữ quý tóc dài bằng máu trên mồm đá, lạnh lùng hỏi :

- Cậu nhỏ kia! Có biết cái dấu ký hiệu này không?

Thượng Quan Linh đang bực mình phiền muộn không cứu sống được Thường Bích Vân, nghe hắc y thiếu phụ hỏi, bèn lơ đãng trả lời :

- Những ký hiệu trong võ lâm, tôi chỉ thấy qua của những người trong nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, như vậy Trường Vi Vân Phật Tây Đạo Thiên Si đạo trưởng, cây Kinh Thần bút của Nam Bút Gia Cát Dật, nhưng tuyệt chưa hề thấy loại mặt ma tóc dài vẽ bằng máu này bao giờ cả, bất quá cũng giống loại Đoạt Hồn Kỳ vẽ bằng máu tươi là cùng chớ gì? Vậy có gì gọi là ghê gớm đáng sợ đâu?

Hắc y thiếu phụ vừa hỏi vừa mỉm cười lạnh lùng, nhưng khi nghe Thượng Quan Linh trả lời một cách hời hợt như thế, tỏ ra không biết sợ mình, nàng thu ngay nụ cười nhạt, khẽ giọng hỏi rằng :

- Thế nước sữa trong trái dị quả kia, phải chăng cậu đã ăn hết? Nhưng đáng tiếc cậu lại là con trai, không thì cũng gọi là gặp được một ngẫu hợp hiếm hoi trên trần đời đấy!

Thượng Quan Linh lắc đầu trả lời :

- Hiện chị Vân tôi đang cơn nguy cấp đến tính mạng, tôi lại nghĩ loại quả ấy thế nào cũng là một loại linh dược hiếm có trên trần gian, tôi đã đem mồm hết cho chị! Dù thế tôi vẫn chưa cứu sống được chị ấy,

coi vậy thì loại quả ấy đâu kể là loại quả quý báu gì đâu?

Nghe xong, thiếu phụ đẹp mới quay nhìn xuống Thường Bích Vân đang nằm dưới đất, rồi bước rờ mó khắp toàn thân cô gái một hồi và chuẩn mạch một lúc, mặt đột nhiên hiện vẻ vui mừng, nhưng nỗi vui mừng ấy thoáng tan ngay, mặt lại lạnh như tiền đồng nói với Thượng Quan Linh rằng :

- Chị cậu chưa chết đâu, nhưng khi cậu mớm trái Tam Diệp Tiên Lan, không biết cách thức dùng nó, tý nữa thì uống mất loại linh dược hiếm có này! Bây giờ ta phải chịu khó tiêu hao chân lực sẵn có của ta, đồng thời phải mất thêm một thời gian khó nhọc là bảy bảy bốn mươi chín ngày nữa, chừng ấy mới có thể khiến cho nàng, không những khỏi hẳn, mà còn là một đóa kỳ hoa xuất sắc trong làng võ lâm sau này nữa!

Nói tới đây, thiếu phụ đẹp lại liếc nhìn xác chết con quái thú, mày hơi nheo lại hỏi rằng :

- Còn một chuyện nữa là, dù cho hai chị em cậu không rõ ký hiệu Diêm Bà Huyết Lệnh của ta, lại may mắn có duyên phận hội ngộ này, nhưng hai con quái thú Trường Phát Thần Viên do tay ai giết vậy?

Thượng Quan Linh nghe nói Thường Bích Vân sẽ không chết, lòng nhẹ nhõm, nhưng đôi mày vẫn cau có rầu rĩ :

- Cái nhà chị này sao ăn nói lạnh nhạt như vôi vậy? Sao chị không điểm thêm nụ cười cho người ta dễ cảm tình một chút?

Sắc mặt thiếu phụ không hề thay đổi, nhưng hai cô nữ tỳ đứng sau lưng quắc mắt quát rằng :

- Vô Tiểu Thanh Trì tiểu đồng! Đừng có hỗn láo! Nếu một khi Giáo chủ phúng ta mím nụ cười ra, hồn người lập tức phải báo danh ngay xuống âm phủ từ hồi nào rồi! Liệu hồn mà giữ miệng!

Thượng Quan Linh không thèm đếm xỉa đến cô nữ tỳ, cậu bé tiếp tục nói với thiếu phụ đẹp rằng :

- Con quái vật ở trên đỉnh kia, có lẽ do chị Vân tôi giết, còn con dưới này thì chính do tay tôi hạ sát, giết con khi khổng lồ kỳ dị ấy, có gì mà phải kinh lạ ngạc nhiên đến thế?

Thiếu phụ đẹp nghe xong đôi mày lá liễu ngược lên, có vẻ không tin, vẫn lạnh lùng hỏi :

- Loài Trường Phát Thần Viên sức mạnh vô cùng, ta không tin công lực của cậu lại đến mức độ có thể giết nổi con vật như vậy!

Thượng Quan Linh bực mình rằng :

- Tại sao chị lạ không chịu tin? Con khi khổng lồ này chẳng qua da thịt nó hơi cứng rắn một chút, vậy có gì là khó giết?

Cậu bé nói tới đây sức nhớ con dao găm còn dính trên thân con quái thú, bèn hấp tấp chạy lại lấy tra

vào vỏ dao rồi cật vào mình.

Thiếu phụ áo đen thấy Thượng Quan Linh cật con dao găm vào người, đôi mắt phượng tỏ vẻ ngạc nhiên hẳn, hỏi rằng :

- Phải tên của cậu gọi Thượng Quan Linh không? Con dao găm kia ai đã cho cậu?

Thượng Quan Linh cũng sực nhớ ra, cũng cật tiếng nói :

- Chị đã nhận ra tôi, chắc tôi cũng nhận được chị thì phải! Cậu có phải chị là sư tỷ của Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngo, tức Chưởng giáo La Sát môn Tiểu Diện...

Hai thiếu nữ đứng sau thiếu phụ đẹp, không chờ Thượng Quan Linh nói hết lời, đồng thanh quát lớn rằng :

- Tiểu đồng chớ có hỗn xược! Bất luận kẻ nào dám gọi thẳng đến tên Giáo chủ, kể như đã ngang nhiên phạm oai danh Giáo chủ, lập tức giết chết ngay...

Nhưng thiếu phụ đẹp lúc này quay sang hai nữ ty kia nòi :

- Cậu này là người đã ra tay cứu trợ Phan thúc thúc của các con ở Ngọc Trụ Phong trên Kỳ Liên Sơn, vậy chúng ta không nên cố chấp về những tiểu tiết ấy!

Nói xong lại quay sang phía Thượng Quan Linh rằng :

- Quả cậu đã đoán đúng! Ta chính là sư tỷ của Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngo, Chưởng môn của La Sát môn, tức Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương!

Chiến hạ La Phù sơn này của ta đều vì cây Tam Diệp Tiên Lan sắp chín mùi, ta muốn dùng nó để tăng thâm chân lực cho sư đệ, hầu sau này tìm Đoạt Hồn Kỳ rửa hận, đồng thời cũng muốn thu phục hai con Trường Phát Thần Viên đem về La Phù sơn Vạn Mai cốc làm hai con thần thú giữ động! Nào ngờ sự thể lại xui xẻo thế!

Thoạt tiên là ta đến quá sớm, hai con thú ấy lại chưa xuất hiện, mà trái Tiên Lan quả cũng chưa tới giờ chín, chờ mãi sốt ruột nên ta để ký hiệu Diêm Bà Huyết Lệnh lại, đi loanh quanh một lúc rồi về thì thấy thần thú đã bị cậu giết! Tiên Lan quả cũng bị cậu đem mớm cho chị cậu, đừng tưởng trái tiên lan nhỏ bé thế mà không đáng kể, bởi nó do khí trời âm dương huyền linh mà sinh ra. Sức nó có thể ngang bằng với sức hai mươi năm khổ luyện để thành một nội gia công lực của kẻ học võ, chị của cậu đã gặp được kỳ duyên này, vậy ta cũng sẵn lòng giúp luôn cho đến nơi đến chốn cho đẹp việc, cứu nàng sống rồi thu làm môn đệ của ta luôn, đồng thời sẽ truyền luôn các môn tuyệt học của La Sát môn, ta sẽ bảo đảm nội trong bốn năm năm trời, chị cậu khi đó nhất định sẽ trở thành một trang kỳ nữ cân quốc xuất sắc trong võ lâm!

Thượng Quan Linh nghe thế cũng khoái trí, nhưng khi nghe đến Mạnh Tam Nương thu Thường Bích Vân làm đệ tử La Sát môn, vội hấp tấp kêu lên :

- Không thể được! Không thể được! tôi phải đưa chị Vân đi gặp Nhai Đăng Gian để giới thiệu nàng học nghề với Nam Bút Gia Cát Dật, tôi không thể để chị ấy đi học những loại võ công bàng môn tả đạo như La Sát môn tà công của người chi được!

Tiểu Diện Diêm Bà khê liếc mắt bên trái, một tỳ nữ đứng bên phía trái lập tức ôm sốc ngay Thường Bích Vân đang hôn mê bất tỉnh lên tay.

Thượng Quan Linh la hét ầm ĩ lên, thân nhảy nhanh sang, Mạnh Tam Nương đưa tay phải khê đẩy ra, một luồng gió êm dịu ngậm đưa sang khiến Thượng Quan Linh giữa ưng chừng bị ngọn gió ấy hạ hẳn xuống. Mạnh Tam Nương nghiêm giọng nói :

- Này cậu Linh! Sao cậu lại có thể ngớ ngẩn đến thế được? Nam Bút Gia Cát Dật chỉ được chút hã danh mà thôi, trong Càn Khôn ngũ tuyệt thử hỏi có ai thắng nổi La Sát Tam Tuyệt của ta? Hơn nữa Nhai Đăng Gian cách đây xa cả ngàn dặm, phần các kỳ kinh bát mạch của chị cậu lại cần có người giải thông trong nội vòng hai tuần nhật, nếu không kịp, toàn thân huyết quản của nàng sẽ vì ăn phải Tam Diệp Tiên Lan quả bứt mạch máu mà chết! Nếu bây giờ ta phải tay bỏ đi, thử hỏi cậu làm cách nào cứu sống được nàng?

Thượng Quan Linh biết rõ phái La Sát môn là một tà phái, đồng thời Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương lại nổi danh trong lục lâm là đệ nhất ma đầu, quyết không thể nào để Thường Bích Vân lọt vào tay Mạnh Tam Nương! Nhưng phần thì biết rõ lợi hại của Mạnh Tam Nương vừa rồi, công lực của mình lại chênh lệch thua kém người ta quá xá, hai nữa thấy Thường Bích Vân bị tên nữ tỳ ôm vào trong lòng, quả nhiên thấy nàng không khác gì một xác chết, nếu quả lời Mạnh Tam Nương đúng như thế, mình lại vô lực để giải cứu, không lẽ cứ mắt khư khư ngó nàng chịu chết sao?

Thế là ngay lúc đó, những quan niệm: thị phi, chánh tà, nặng nhẹ, lợi hại cứ quay cuồng quay tít trong đầu óc đang rối loạn của cậu bé, khiến cho Thượng Quan Linh không còn biết đối phó ra làm sao nữa!

Ngay lúc ấy, Tiểu Diện Diêm Bà nhân ngay dịp cậu bé còn mải lo do dự, với một động tác rất nhanh, cùng với hai cô nữ tỳ, dùng luôn khinh công tung vọt mình lên trên đỉnh, rồi cúi đầu xuống nói rằng :

- Thượng Quan Linh chớ có thương tâm ủy mị như thế! Bốn năm sau thế nào cũng có một người chị võ công tuyệt thế! Còn việc ngẫu nhiên ngày hôm nay đây, cậu cũng đã gián tiếp có công, vậy ta chia cho cậu một lá tiên lan và đồng thời tặng cậu luôn một kim bài Diêm Bà Huyết Lệnh, trên đường giang hồ của cậu, may ra có khi cậu cũng dùng đến nó chưa biết chừng!

Dứt lời, tay Mạnh Tam Nương khê vung, chỉ thấy hai đường chỉ, một đen, một vàng chói bay nhanh về phía Thượng Quan Linh.

Bởi Thượng Quan Linh thấy Thường Bích Vân hôn mê bất tỉnh, thân lại lọt vào tay người ta, bâng khuâng nghĩ ngợi, tiến thối lưỡng nan, hai vệt chỉ một đen một vàng ấy đã bay tới, cậu bé cũng chẳng buồn né tránh, chỉ cảm thấy phía sau mình có tiếng động nhẹ, trên vai lại hơi bị chấn động, còn nhìn về phía Tiểu Diễm Diễm Bà, ba bóng người đã mang theo Thường Bích Vân ẩn dạng biến đi luôn trong rừng già, không rõ là đã đi về phương hướng nào nữa!

Thượng Quan Linh vừa giận vừa cuống lên, lòng cậu bị xúc động, hai hàng nước mắt đã trào ra! Cậu mím môi để khỏi khóc thành tiếng, giơ tay lên vai sờ trúng ngay tấm kim bài nhỏ là một hình chữ nhật dài hơn nửa tấc, rộng chừng ba phân, bốn mặt xung quanh đều trạm trổ tinh vi đẹp mắt, giữa là một bức vẽ mà đỏ nâu Trường Phát Nữ Quý!

Tay cầm kim bài, quay chân lại cậu nhìn phía sau, thì ra một chỉ đen hồi nãy bay xuống là một chiếc lá Tam Diệp Tiên Lan mềm dẻo lại bị cắm sâu nửa tấc trên mặt đất! Mạnh Tam Nương đã mượn lý do tặng quà để biểu diễn một lối Kinh Lực Kinh Nhu để chế ngự hai loại vật phẩm chất trái ngược nhau như thế, khiến cậu bé phải mê mẩn tâm thần về lối dùng sức kinh lực của Mạnh Tam Nương. Lúc này cậu cũng không biết nên mừng hay nên buồn cho số phận của Thường Bích Vân nữa? Nghĩ mãi rồi cũng đành bình tĩnh lại tâm tư của mình. Cậu cúi xuống rút ngọn lá tiên lan cùng với Kim bài Diễm Bà Huyết Lệnh bỏ chung và túi cất luôn, rồi buồn rầu đứng đỉnh leo lên trên đỉnh.

Khi lên đến đỉnh, thấy con Trường Phát Thần Viên bị môn ám khí gia truyền của họ Thường là Thái Dương thần châm nhắm đánh chết năm đó, bất giác lại tức cảnh nhớ tình, trong lòng không khỏi xúc động bồi hồi, đứng ngay trên ấy ngay những ngọn phong trùng trùng điệp điệp, thở dài một tiếng.

Sau tiếng thở dài nào nề ấy, Thượng Quan Linh cảm thấy đầu óc nhẹ một phần nào, rồi cậu bèn lại bắt đầu nhắm hướng Đông nam tiến bước, vẫn theo dự tính cũ là đến Nhai Đãng Gian thăm thầy Tạ Đông Dương và tham kiến Nam Bút Tây Đạo nhị lão tiên bối để báo rõ những sự việc mình đã gặp.

Nhưng Thượng Quan Linh lại không biết rõ đường lối, nhân Thường Bích Vân lại gặp chuyện bất ngờ như thế, lòng dạ nặng trĩu vô ngần, lại cũng không biết xem trăng sao đoán phương hướng, đến nỗi đi nhầm về hướng chánh Đông mà cứ ngỡ là mình đi về Đông nam, thành thử cậu bé lại gặp nhiều chuyện ly kỳ xảy đến.

Thượng Quan Linh đi luôn suốt mấy ngày liền, nhưng chỉ thấy núi non trùng điệp liên miên, trong lòng cũng bắt đầu bực mình, nghĩ thầm sao mình lại ngớ ngẩn đến thế? Tại sao không hỏi thăm những người tiều phu trong rừng xem đường đi Nhai Đãng Gian là lối nào, cứ nhắm mắt đi càn thế này biết bao giờ mới tới nơi, làm sao cũng đừng để lỡ một dịp thịnh hội ở Trường Sinh đảo tại Đông Hải thì uống lắm!

Chuyện đời bao giờ cũng éo le thế đấy! Khi Thượng Quan Linh buồn, ức, giận, lùi thúi cảm đầu đi, lại gặp nhan nhản những tiều phu đi rừng kiếm củi, nhưng nay muốn gặp được một người để hỏi thăm đường thì lại trở trêu thay, chẳng có một ma nào hiện ra cho cậu!

Đi mãi, đi mãi, Thượng Quan Linh vừa mệt, vừa khát, ngay khi đó cậu thấy một thác nước nhỏ phía trước, vội rảo bước nhanh tới, hai tay bụm ngay lại để hứng nước rồi đưa lên miệng giải khát.

Ngay khi cậu đang bụm nước lên miệng chực uống ấy, bỗng đằng sau có một tiếng người yếu ớt như mắc bệnh nặng lên tiếng hấp tấp nói :

- Cậu bé ơi!... Nước... ấy độc!... Không thể uống được đâu!

Thượng Quan Linh giật mình quay thân lại, thấy cách xa nơi mình đứng hơn trượng, cạnh nơi một phiến đá gồ ghề, một ông già áo vàng, ước ngũ tuần, đang ngồi xếp chân vòng tròn, đôi mày sắc và sắc mặt như đượm vẻ buồn rầu nặng nề.

Vừa nãy tạt ngang qua, vì bị ba phiến đá lớn che khuất nên Thượng Quan Linh không thấy ông già, nay nghe ông ta nói vậy, cậu đành buông tay để đổ hết nước, khẽ lướt thân lại cạnh ông già áo vàng, mỉm cười hỏi :

- Thưa cụ! Nước trong veo như thế, sao lại có độc cơ chứ? Hình như cụ không được khỏe cho lắm, phải chăng cụ mắc bệnh trên người hay tại giao đấu với người ta bị nội thương? Cháu có thể giúp cụ gì không?

Thượng Quan Linh từ nhỏ được Tạ Đông Dương khổ luyện về căn cơ võ học rất khá, sau lại bị Đoạt Hồn Kỳ dùng thủ pháp cao cường để Phân Kinh Thác Mạch, nân công lực càng tăng lên gấp bội! Cộng thêm khi mới Tam Diệp Tiên Lan cho Thường Bích Vân, cậu cũng nhân đó nuốt được chút ít vào bụng, vô tình đã bổ thêm sức cho cậu không ít! Tuy bản thân cậu ta không hề hay biết, nhưng nội trong lướt thân vừa rồi sang phía ông già, huỳnh y lão nhân đã nhận thấy thân pháp cậu bé nhanh nhẹn vô cùng, ông lão miễn cưỡng đề khí lấy hơi nói :

- Thác nước nhỏ đây phát nguồn từ một tiểu trì trên đỉnh gần đây, sáng nay lão đã cùng với kẻ địch giao đấu tại trên đỉnh! Thấy xác một con rắn độc lớn tướng nằm chết trong tiểu trì, hơn nữa kẻ thù của lão trong lúc phóng ám khí ra tính hại lão, đã để lọt hai vật ám khí tuyệt độc xuống nước, như vậy làm sao còn uống được nước có chất độc ấy nữa? Lão vốn chẳng có bệnh gì hết, nhưng bị nội thương về chưởng lực của kẻ thù mà thôi, lão thấy thân pháp vừa rồi của cậu nhanh nhẹn thế, chắc võ học của cậu phải cừ lắm, vậy cậu có thể giúp lão một chưởng vào nơi Quan Nguyên huyết, lão sẽ đội ơn cậu vô ngần!

Thượng Quan Linh cau mày rằng :

- Thưa cụ! Dừng nói cụ đã có công đức chận cháu không uống nhầm nước có độc chất này, dầu không có mối kỳ duyên này đi nữa, cháu cũng sẵn lòng tận lực giúp Cụ! Nhưng bản thân cháu cũng bị người ta ám hại, chưởng lực nay đã bị nhiễm âm Hàn, nếu dùng nó để trị nội thương cho cụ, rất có thể có hại mà vô bổ, hay cháu tặng cụ hai viên linh đơn xem may ra có hiệu lực gì chăng?

Ông già áo vàng cười đau khổ rằng :

- Cám ơn lòng tốt của cậu! Nhưng những viên linh đơn thường ấy, sợ đối với lão không...

Nói tới đây, bỗng hai mắt ông già áo vàng sáng ngời lên nhìn trên tay Thượng Quan Linh, thì ra trong lúc cậu bé loay hoay móc túi lấy linh đơn, cậu móc luôn cả chiếc lá tiên lan của Tiểu Diệm Diêm Bà cho ra cùng một lúc trên tay.

Ông già áo vàng vừa nuốt linh đơn của Thượng Quan Linh vừa kinh lạ hỏi rằng :

- Cậu được chiếc lá tiên lan này từ hồi nào vậy? Phải chăng tổng cộng có cả thầy ba lá, ở giữa lại có một dị quả màu vàng giống hình trái quít phải không?

Thượng Quan Linh nghe ông già nói không sai tí nào, bèn gật đầu cười rằng :

- Dạ kiến thức của cụ quả quá sâu rộng cao siêu, cháu mới được nó vào mấy hôm trước đây! Thưa cụ, tên nó phải gọi là Tam Diệp Tiên Lan không?

Nét mặt ông già có vẻ cầu xin rằng :

- Cậu ơi! Chính đó loại Tam Diệp Tiên Lan cả trăm năm mới có dịp được gặp một lần đấy! Cậu có thể cho lão mượn lá tiên lan ấy gửi một chút được chẳng?

Thượng Quan Linh gật đầu ưng thuận ngay, ông già áo vàng mừng rỡ, vội đưa tay qua nhận chiếc lá tiên lan, đưa lên mũi ngửi cả một hồi, dần dần da mặt lão trở nên hồng hào, lão đứng phắt ngay dậy, trao trả lại chiếc lá tiên lan cho cậu bé, rồi tươi cười rằng :

- Không biết tên cậu xưng hô làm sao nhi? Cậu đã có nhiều ân huệ với lão quá! Lãng Mộ Nông này sẽ cố mang hết những gì có thể làm được để đáp lại duyên tri ngộ muôn một này!

Thượng Quan Linh nghe ông già này tự xưng là Lãng Mộ Nông, xưa nay từng nghe thầy mình nói sơ qua, trong làng võ lâm có một nhân vật đã nổi danh lâu năm trên giang hồ, bèn mỉm cười rằng :

- Cháu tên là Thượng Quan Linh! Dám hỏi cụ phải chăng trong võ lâm thiên hạ đều gọi cụ danh hiệu Diệm Thủ Thần Y và Bách Thảo lão nhân đấy ạ?

Lãng Mộ Nông bật cười rằng :

- Cái tên Diệm Thủ Thần Y của lão đây chỉ có thể chữa được những bệnh nặng cho người khác, nhưng mìa mai thay lại không thể chữa nổi bệnh nội thương cho chính bản thân mình! Nếu rủi mà không được gặp mặt cậu đây để mượn lá tiên lan quý hóa ấy, sợ giờ này hồn lão phu đã qui tiên cảnh từ lâu rồi, chứ đâu còn sống được tại đây để nói chuyện với cậu? Vừa rồi lão nhận thấy thân pháp của cậu nhanh nhẹn lắm, công

lực lại cao, nếu đem so sánh với tuổi của cậu, thì quả thật chưa thể nào đến mức độ ấy được! không lẽ trái dị quả ấy, cậu đã ăn mất nó rồi sao?

Thượng Quan Linh lắc đầu rằng :

- Trái dị quả ấy cháu đã đem mớm hết cho người chị, lá tiên lan bị người ta lấy luôn, họ chỉ chia cho cháu được một lá, chẳng lẽ lá cỏn con này còn dùng được việc gì nữa ư?

Diệu Thủ Thần Y Lăng Mộ Nông than rằng :

- Trái dị quả tiên lan ấy quả thật là một vật báu trên đời, chỉ nội một lá tiên lan này cũng đủ kể là vật trăm năm khó gặp rồi! Vậy cậu em nên cẩn thận cất cho kỹ, để lão giải quyết xong việc đêm nay, lão sẽ mạo hiểm một chuyến đi tìm một vật để khiến lá tiên lan này phát huy tận lực công hiệu của nó, kể như lão báo đáp chút hậu đức của cậu em đối với lão!

Thượng Quan Linh nghe Bách Thảo lão nhân đêm nay còn bận việc, cậu vừa cất là tiên lan vừa hỏi rằng :

- Thế cụ bị người nào đánh trọng thương như thế? Phải chăng đêm nay kẻ thù của cụ lại đây để kiếm chuyện với cụ?

Lăng Mộ Nông gật đầu rằng :

- Thế cậu em có nghe nói đến Vân Đài tứ ác không?

Thượng Quan Linh lắc đầu rằng :

- Cháu ở miền Nam Cương đã lâu, trừ những người đã nổi danh mấy chục năm trước ở Trung Nguyên ra, ngoài ra không còn biết đến ai khác nữa!

Lăng Mộ Nông ồ một tiếng rồi nói :

- Thảo nào cậu không biết thì phải, Vân Đài tứ ác là những tên hung danh mới nổi lên gần đây! Một lần trên núi Hoa Sơn, lão gặp tên thứ thì trong tứ ác là Kim Câu Tiên Võ và tên thứ ba Hắc Sa Thủ Hà Long, chúng bị rắn độc cắn, tính mạng đang lúc nguy cấp! Bản vốn kẻ hành nghề y là nhân đạo, sau khi lão đuổi con rắn độc xong, liền ra tay chữa hộ cho chúng! Nhưng vì bị trúng độc quá nặng, khi chữa xong cho Hà Long rồi mới quay sang chữa cho Tiên Võ thì đã muộn mất! Nào ai có thể ngờ được thứ quân ác tặc này quả là vô nhân tính đến thế? Sáng nay trên đỉnh này, lão gặp hắc Sa Thủ Hà Long cùng với tên chót nhất trong tứ ác là nàng Thiên Thủ Quan Âm Vu Mạng Điệp, tên Hà Long ngang nhiên đổ lỗi cho lão đã giấu nghề để hại chết Tiên Võ! Đôi bên lời qua tiếng lại không xong, bèn giải quyết bằng võ lực, nên ngực lão bị trúng một Hắc Sa chưởng khá nặng của Hà Long.

Trong khi ấy dưới nách bên trái tên Hà Long cũng bị nội gia chưởng lực Tiểu Thiên Tinh của lão đánh trúng! Sức nội công của lão kể cũng còn mạnh, tuy bị nội thương khá nặng, nhưng bề ngoài vẫn không thấy gì, nhưng tên Hà Long ngay lúc đó đã bị thổ huyết ngay tại trận, ngã luôn xuống đất bất tỉnh nhân sự! Còn nàng Thiên Thủ Quan Âm Vu Mộng Điệp, nếu ngay lúc đó, chỉ cần bồi thêm một chưởng, lão đã khó sống đến bây giờ! Nhưng nàng lại không phải là địch thủ của lão, vội ôm quàng thân xác Hà Long và còn nói rõ là đi mời Liên Hoa Tôn Giả hẹn đêm nay lại lấy đầu lão! Vân Đài tứ ác tính tình hung tợn ác độc, hễ có thù oán với ai, nhất định chúng phải trả thù cho bằng được mới nghe! Lão tự nghĩ mình đã bị thương nặng như thế, quyết không phải là địch thủ của Liên Hoa Tôn Giả, cho nên nếu đêm nay có thể thoát khỏi cơn đại nạn này, lão mới có dịp đem ít hiểu biết về thảo mộc của mình, đi mạo hiểm tìm thêm một vật để báo đáp chút lòng đáng mến của cậu em...

Thượng Quan Linh không đợi Lăng Mộ Nông nói hết lời, bèn tức khắc nói rằng :

- Cứ theo lời cụ nòi, chẳng ra Vân Đài tứ ác chỉ còn có nhị ác là Liên Hoa Tôn Giả và Thiên Thủ Quan Âm Vu Mộng Điệp thôi ư? Bên này cháu và cụ hai người, cứ một chọi một, không lẽ còn phải sợ chúng nữa sao?

Lăng Mộ Nông chăm chú nhìn Thượng Quan Linh hỏi rằng :

- Cậu Linh ạ! trong hai tên ác tặc ấy, Thiên Thủ Quan Âm Vu Mộng Điệp có vẻ giỏi hơn, ám khí lại vừa nhiều vừa độc, còn Liên Hoa Tôn Giả, ngoại trừ món binh khí bằng đóa hoa sen và lối đánh kỳ dị ra, về mặt ngoại công chân khí cũng cừ lắm! Gân cốt của cậu em tuy linh hoạt nhưng dù sao tuổi cũng còn quá trẻ, ta e...

Thượng Quan Linh lớn tiếng cười ha hả rằng :

- Cụ tuy đã lo cẩn thận như thế, nhưng Thượng Quan Linh cháu cũng còn có sức tự tin vào những cuộc kỳ phùng trước đây! Vậy bây giờ cháu xin múa rối ít nhiều quyền cước trước mắt cụ, liệu xem có đủ sức để đấu với Liên Hoa Tôn Giả chẳng?

Cậu bé nói xong rút phắt luôn cây Văn Xương bút, cánh tay chuyển lên, lập tức một đường ánh bút tua tua khắp phía. Cậu bé đã diễn ngọn tuyệt học võ lâm bảy mươi hai đường huyền thiên phật của Thiên Si đạo trưởng đã truyền cho mình.

Bách Thảo lão nhân sau khi coi cậu bé diễn đủ ba thế bút, lập tức vui mừng cười ha hả lớn tiếng gọi cậu ngừng ngay tay lại.

Trước khi ngừng tay, Thượng Quan Linh đã cố ý dùng cây Văn Xương bút gạch luôn một đường sâu hóm gần hai tấc trên phiến đá, mặt lập tức như bị bảo đao chặt một đường hõm xuống vậy, trông phẳng đẹp mắt lạ! Ngoài đường chặt ấy, không thấy lấy một vết rạn nứt nào khác, trong mắt nhà nghề, xem vậy cũng đủ biết chân lực của kẻ xử dụng bút đã đến một mức độ nào rồi!

Thượng Quan Linh ngừng tay xong, Lăng Mộ Nông tỏ vẻ hoan hỷ và kính phục nói với cậu bé :

- Lăng Mộ Nông quả đã có mắt mà không người, chỉ ngờ cậu em thân thủ bất phàm, nào ngờ cậu em có những võ học tuyệt học như thế trong người! Đừng nói là hạng Vân Đài Song Ác như Liên Hoa Tôn Giả và Thiên Thủ Quan Âm, cho dầu chúng là những hạng lục lâm khét tiếng đi nữa, cũng chẳng cần phải để tâm làm gì!

Nói tới đây, Diệu Thủ Thần Y ngừng đầu lên trời một lúc, tiếp tục nói :

- Có lẽ song ác chờ trăng lên đỉnh rồi chúng mới đến, trong lúc nhàn rỗi này, cậu em có thể kể rõ câu chuyện bị người hại ra làm sao cho lão nghe không, nhất là về câu chuyện tại sao chưởng lực lại bị âm hàn lạ lùng như thế?

Thượng Quan Linh không muốn thuật lại chuyện Ngọc Trụ Phong trên Kỳ Liên Sơn, nhưng lại nghĩ đến Bách Thảo lão nhân Lăng Mộ Nông là người đã nổi danh Diệu Thủ Thần Y, nên cũng lạ lùng nói :

- Cháu bị người ta dùng thủ pháp Phân Kinh Thác Mạch các gân cốt trong toàn thân, lúc này thuận không ra thuận, nghịch không ra nghịch, tuy công lực đã tăng gia thêm phần nào, nhưng muốn học hỏi tập luyện cho cao sâu thêm, chỉ có mỗi cách là phải tập luyện một môn âm Hàn Tà Độc mà thôi...

Lăng Mộ Nông không chờ cho cậu bé nói hết lời, đưa ngay ba ngón chỉ bên tay phải ra nhấn mạnh cho Thượng Quan Linh, tay trái rờ bóp hết toàn thân cậu, càng xem lại càng kinh ngạc nheo mày, sau cùng với đôi mắt vô cùng kinh ngạc ngăm nhìn thần sắc của Thượng Quan Linh nói rằng :

- Này cậu em! Ai đã tàn nhẫn ra tay hạ thủ như thế? Phải chăng là Đoạt Hồn Kỳ trong nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt hay là đệ nhất ma đầu trong lục lâm Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương?

Thượng Quan Linh ngẫm cảm phục vị Diệu Thủ Thần Y quả danh bất hư truyền, cậu bé liền gật đầu rằng :

- Cụ đã đoán đúng! Chính là Đoạt Hồn Kỳ! Cứ theo lời hai vị tiên bối bực sư của cháu nói, tuy có thể tìm cách để hoàn nguyên kinh mạch cho cháu, nhưng thế nào cũng phải phế bỏ hết mười năm võ công cháu đã khổ học, rồi lại bắt đầu lại từ đầu! Vậy cụ là thầy thuốc đã nổi danh Diệu Thủ Thần Y, chắc cụ có cách gì hoàn nguyên lại kinh mạch cho cháu mà không bị phế bỏ hết võ công học được không?

Lăng Mộ Nông thờ dài rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ quả là một tay độc nhất dưới vòm trời này, ngoài mặt y chỉ Phân Kinh Thác Mạch cho cậu nhưng thực ra y đã ngấm ngấm thêm vào một thủ đoạn vô cùng độc ác với cậu!

Thượng Quan Linh thất kinh hồn vía, Lăng Mộ Nông nói tiếp :

- Bởi tư chất của cậu em đây quả là hiếm tìm được, nhưng Đoạt Hồn Kỳ lại là hạng người vừa mẫn tài lại vừa kỳ tài. Nếu trong thời gian từ nửa năm tới một năm mà cậu vẫn còn chưa chịu luyện về môn võ âm hàn ấy tí nào, chừng ấy tứ chi cậu sẽ tự dừng bị co rúm lại hết, đương nhiên lúc đó cậu sẽ trở thành một phế nhân không hơn không kém! Dù cho bây giờ cậu có may mắn gặp được những bậc dị nhân cao thủ giỏi về chân lực đi nữa, muốn hoàn nguyên lại kinh mạch, họ cũng chưa thể nào hiểu nổi lối an bài độc ác hiểm hóc của Đoạt Hồn Kỳ! Nếu cậu em lại vô tình được cứu giải về kinh mạch theo như cậu nghĩ, nghĩa là chịu phế bỏ võ công để tập lại từ đầu, khi ấy các mạch máu của cậu lập tức sẽ bị căng bứt chết tươi ngay, dù cho Hoa Đà có tái thế cũng không thể nào cứu nổi!

Nghe nói thế mặt mày Thượng Quan Linh ủ rũ buồn rầu, nhưng đôi mắt Lăng Mộ Nông sáng ngời, cười nói rằng :

- Về mặt võ công của bản thân lão đây, so với Đoạt Hồn Kỳ tuy thua kém xa thật, nhưng với chút y học thường thức lão đã khám phá rõ âm mưu hiểm độc của y, nên lão càng phải tìm cách để làm tiêu tan ý nghĩ ngông cuồng của y, nay dun rủi trời xui cậu gặp lão, lại nữa cậu em lại có chiếc lá tiên lan như thế, công dụng của nó rất lớn, đến đêm mai, lão sẽ cùng cậu mở một cuộc mạo hiểm kỳ dị!

Thượng Quan Linh đang tính hỏi rõ mạo hiểm về chuyện gì, lá tiên lan lại có ích lợi như thế nào? Đột nhiên bên tai cậu bé nghe có tiếng tà áo của kẻ dạ hành tạt ngang, cậu vội kéo ngay Lăng Mộ Nông núp nhanh vào sau phiến đá.

Quả nhiên phía Đông Bắc có hai bóng đen lướt thẳng tới trên đỉnh núi, loay hoay một hồi như tìm kiếm gì, nhưng hình như lại không được toại ý nên cả hai lại phi thân xuống đứng cạnh phiến đá cách xa hơn trượng, thì ra là một tên đầu đà tay cầm thiết trượng liên hoa, tóc dài, mặt mũi hung tợn và một người khoác áo bào trắng thêu chữ thọ, cùng mới bộ dạ hành y bó sát thân hình, nếu nhìn kỹ ta có thể nhận ra đó là một cô gái hai bảy hai tám tuổi!

Thấy tướng dạng hai người như thế, Thượng Quan Linh bèn biết ngay đây là Vân Đài Song Ác mà Lăng Mộ Nông đã nói: Liên Hoa Tôn Giả và Thiên Thủ Quan Âm đây!

Chỉ nghe Vu Mộng Điệp nói với Liên Hoa Tôn Giả rằng :

- Sáng nay tam ca đã bỏ mình vì chưởng lực Tiểu Thiên Tinh của lão già họ Lăng, nhưng lão ấy cũng bị trúng Hắc Sa Thủ của tam ca! với công lực của tam ca, hơn nữa lại trong tận mạng, cho rằng lão già có giỏi về khoa y thuật đi nữa, nhất định không thể nào lại chóng chữa khỏi như thế được, mà càng không thể nào trốn đi đâu xa nổi! Vậy đại ca cùng với tiểu muội hãy tìm soát kỹ lại lần chót xem sao?

Trong khi Liên Hoa Tôn Giả ừ một tiếng bằng giọng mũi, Bách Thảo lão nhân Lăng Mộ Nông đã buông tiếng cười lớn, từ sau phiến đá bước ra, tay chỉ ngay Thiên Thủ Quan Âm rằng :

- Năm trước ta ở trên Cửu Hoa Sơn, từ trong miệng rắn độc đã cứu mạng Hà Long, nào ngờ những hạng

ác tặc như lũ chúng bay đều là kẻ táng tận lương tâm, dùng oán để trả ân! Hà Long ý thế tàn ác nên đã mất mạng về chưởng lực của lão phu, vậy lũ bay còn lại đây làm gì nữa?

Từ trong tiếng nói cho đến tiếng cười của Lăng Mộ Nông, Liên Hoa Tôn Giả đã nhận lão già không có vẻ gì bị nội thương cả, đâm ngạc nhiên quay nhìn Thiết Thủ Quan âm rằng :

- Kìa tứ muội, em chẳng nói lão già này đã bị Hắc Sa chưởng của tam đệ đánh trúng rồi ư? Sao...

Chưa dứt lời, sau phiến đá lại nổi lên tràng cười lạnh lạnh của Thượng Quan Linh :

- Thừa cụ! Cụ hà tất phải tổn hơi với họ cho mệt trí! Cứ giữ hai ba ngọn cho họ về châu Diêm Vương cho yên chuyện! Cần gì phải lôi thôi mất thì giờ hứng thú của cụ cháu mình!

- Kẻ nào nấp sau đá? Sao dám cả gan nhúng tay vào chuyện của anh em Vân Đài này?

Thượng Quan Linh ngắt ngừng cười bước ra. Thiên Thủ Quan Âm cho rằng nội thương của Lăng Mộ Nông không thể nào chóng lành như thế được, tưởng đâu có tay cao thủ nào tới giúp sức! Nhưng nay thấy cậu bé mười bốn mười năm tuổi đứng trước mặt, bụng giận ngầm, miệng cười nhạt một tiếng, tay phải vung lên búng ra một lúc ba ánh sáng lạnh lạnh, nhắm ngay mặt Thượng Quan Linh đánh tới!

Thượng Quan Linh thấy Vu Mộng Điệp vừa gặp mặt đã dùng ngay đến thủ đoạn độc ác như thế, đôi mày cậu bé trợn ngược lên. Phách Không Chưởng bên tay mặt mình đánh ra luôn, ba ánh sáng lập tức rớt ngay xuống đất, chỉ thấy cậu bé đôi chân khẽ nhún khỏi mặt đất, mắt trước lối nhảy của Đoạt Hồn Kỳ, nhoáng cái đã ở ngay trước mặt Vu Mộng Điệp, giơ tay tát luôn một bạt tai trên đôi má mịn màng của nàng!

Thượng Quan Linh đã theo học Tạ Đông Dương từ nhỏ, về môn võ học, lại tàn loại võ học chính tông nội gia, công thêm kinh nghiệm tai nghe mắt thấy trong thời gian ngao du về miền Trung Nguyên này, phần lại được Thiên Si đạo trưởng mẫn khích truyền nghệ. Đoạt Hồn Kỳ lại Phân Kinh Thác Mạch trong những trường hợp ra tay như lúc này, đâu còn tầm thường như xưa? Một cái bạt tai ấy đã khiến cho Thiên Thủ Quan Âm phải loạng choạng lùi hẳn về phía sau mấy bước, cả một má bên trái sưng vù lên, nàng cố mím chặt môi cho máu khỏi trào ra.

Thượng Quan Linh cũng bởi thấy đối phương là đàn bà, nên cậu bé chỉ dùng có năm phần mười công lực. Nếu không chắc nội cái tát thẳng tay ấy cũng đủ đưa hồn nàng về chín suối rồi! Thượng Quan Linh chỉ ngay vào mặt Vu Mộng Điệp :

- Cô là phận đàn bà con gái, sao tâm địa lại có thể độc ác đến thế? Tôi với cô xưa nay đâu có thù oán gì nhau, tại sao mới gặp mặt lần đầu mà cô đã ra tay hạ độc thủ như thế? Dám lén hại người bằng ám khí có tẩm độc, vậy ta đáp lễ lại bằng cái tát ấy chắc cũng không đến nỗi quá tay lắm chứ?

Vừa dứt lời, bên tai cậu bé đột nhiên nghe tiếng nói của Diệu Thủ Thần Y Lăng Mộ Nông lớn tiếng rằng :

- Nữ tặc nhiều ám khí kỳ độc lắm, cậu em nên cẩn thận đề phòng!

Trong lúc ấy chỉ thấy một lớp mưa máu phun tới kèm theo tiếng vo vo, sau lớp mưa máu ấy là ba vật sáng xanh lè sáu chấm sao bạc, một vệt hình thoi đi sau chót, đề bay dồn hết về phía Thượng Quan Linh.

Thì ra Thiên Thủ Quan Âm bị Thượng Quan Linh tát ứ máu trong miệng, lúc này nàng cố vận sức phun bắn ra, còn ba vật sáng xanh là Túy Độc Thương Môn Đinh, sáu chấm sao bạc là môn ám khí bá đạo Độc Trấp Ngân Đơn, vệt khói xanh hình thoi là Xà Diện Thoa. Vu Mộng Điệp vừa phun máu miếng cốt để đánh lạc hướng chú ý của Thượng Quan Linh, tiếp theo mới vung một loạt ám khí kỳ độc ra tính áp đảo cường địch trước mắt và cũng để trả thù cái tát nầy nửa vừa rồi!

Thượng Quan Linh vốn muốn ỷ tài khinh địch, chẳng cần phải né tránh!

Nhưng sáu chấm sao bạc Độc Trấp Ngân Đơn ấy bởi được bắn ra bằng ống nỏ, cậu biết ngay là loại ám khí này rất lợi hại, không dám chệnh mảng, vội đề hân khí, toàn thân mình ngửa hẳn sát xuống mặt đất, xong đưa tay trái chống nhanh mặt đất, lấy đà bay vọt ra hơn tám thước, tai nghe một tiếng nổ nhỏ, thì ra những ám khí đã vỡ hết cả vào tảng đá cạnh đó, những chất độc đặc sệt ấy vung ra tứ tán, khói tỏa một vùng nho nhỏ.

Trong cơn thịnh nộ, Thượng Quan Linh vùng thân đứng phắt dậy, rút phắt cây Văn Xương bút cầm trong tay, đôi mày tiểu anh hùng quắt lên sáng ngời, nhảy ngay sang Thiên Thủ Quan Âm Vu Mộng Điệp.

Tên thủ lĩnh của Vân Đài Song Ác là đầu đà Liên Hoa Tôn Giả từ lúc thấy Thượng Quan Linh rút bút ra công hãm Vu Mộng Điệp, cũng vội giơ luôn vây Trường Bình Liên Hoa ra đỡ ngay cây Văn Xương bút của Thượng Quan Linh rằng :

- Xin người bạn nhỏ hãy khoan tay cái đã! Vì thấy lối phi thân của người bạn hơi có vẻ quen quen... xin hỏi người bạn đây thuộc môn phái nào cho biết?

Thượng Quan Linh cười khanh khách rằng :

- Á... thì ra trong lúc các người ra hạ độc thủ để ám hại ta, sao lại không chịu hỏi môn phái ta trước? Bây giờ chắc thấy không hơn được ta, lại muốn dùng cảm tình với ta ư? Nhưng oai danh của sư phụ ta quá lớn, ta nói ra chỉ sợ hai người nghe xong cũng đủ xỉu ngay rồi! Nếu nói về thân pháp, ta đây học nhiều lắm, nào là Sinh Hoa Thất Bút của Nam Bút Gia Cát Dật, nào Huyền Thiên Thất Thập Nhị Phất của Thiên Si đạo trưởng, nào là Thất Sát Hàn Linh âm công của Đoạt Hồn Kỳ...Nếu các người không tin cứ việc tuân tự ném thử từng môn cho biết mùi!

Dứt lời lại chực ra tay, Liên Hoa Tôn Giả lắc đầu nói :

- Oai danh của Càn Khôn ngũ tuyệt tuy lớn thật, nhưng cũng chưa thể nào dọa nổi ta, chỉ vì vừa rồi

người bạn nhỏ trong lúc dùng thể Linh Diệu Triển Dực Khéo Độ Thiên Hà để tránh những ám khí của tứ muội ta bên cạnh sườn người bạn đã để lộ một thẻ kim bài, ta trông quen mắt lắm! Nếu vật ấy quả đúng với sự suy đoán của ta, thì có chuyện thù oán tà trời đi nữa, ta cũng có thể xóa bỏ hết, anh em Vân Đài ta đây có thể lập tức rút lui ngay!

Lúc này Thượng Quan Linh mới sực nhớ đến cái thẻ kim bài Diêm Bà Huyết Lệnh của Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương tặng cho mình, quả mình đã đeo nó bên cạnh sườn. Cậu bé muốn thử xem công dụng của kim bài Diêm Bà Huyết Lệnh có oai lực gì cho biết? Bèn đưa tay gỡ ngay kim bài cầm nơi tay, lạnh lùng nói với Liên Hoa Tôn Giả :

- Người muốn nói lá kim bài của Mạnh Tam Nương đã tặng cho ta đây hả?

Kể cũng lạ lùng, khi chiếc kim bài vẽ hình nữ quý tóc dài vừa hiện ra nơi tay Thượng Quan Linh, cả hai bộ mặt của anh em Vân Đài lập tức tái mét, tỏ vẻ kinh hoảng vô cùng.

Lúc này Liên Hoa Tôn Giả vội khê quát Thiên Thủ Quan Âm Vu Mộng Điệp rằng :

- Từ nay về sau tứ muội nên thận trọng một chút, đừng nên lỗ mãng hành sự như thế, vậy còn chờ gì không mau mau xin tội nơi Huyết Lệnh Kim Bài của Mạnh giáo chủ đi ư?

Thiên Thủ Quan Âm Vu Mộng Điệp mặt cắt không còn hột máu, đôi mắt thâm sâu không nói gì. Liên Hoa Tôn Giả kéo tay nàng tiến lên hai bước, hai người cùng đứng song song, cung kính thi lễ với Thượng Quan Linh rằng :

- Anh em chúng tôi không biết người bạn trẻ đây là bạn thâm giao của Mạnh giáo chủ, nên đã phạm tội mạo muội quấy phiền, kính xin lệnh trừng phạt của người bạn!

Thượng Quan Linh không ngờ rằng thanh danh của Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương ở trong làng lục lâm lại có thể nổi oai đến thế! Chỉ nội một thẻ Kim bài con con đã đủ khiến cho anh em Vân Đài song ác cung kính tuân phục đến thế, trong bụng cậu bé tinh quái cảm thấy hay hay, bèn cố ý đồng dục nói :

- Thiên Thủ Quan Âm Vu Mộng Điệp đã ý ám khí để hạ độc thủ trong lúc chưa rõ đối phương muốn gì, tội đáng chém ngay cánh tay hay ném ám khí, nhưng ta niệm tình vì chưa gây thương tích cho ta, vậy tạm trừng phạt nhẹ bằng cách chặt một ngón tay út cốt răn tính hung bạo của y thị!

Thiên Thủ Quan Âm Vu Mộng Điệp nghe vậy, mặt càng tái mét hơn nữa, ngay khi ấy, Liên Hoa Tôn Giả từ trên vai rút gươm chặt đứt một ngón tay út của Thiên Thủ Quan Âm, rồi đứng cung kính nói với Thượng Quan Linh rằng :

- Nay nhờ sự khoan hồng đại lượng của người bạn trẻ, vậy anh em Vân Đài xin cáo từ đây!

Thượng Quan Linh lắc đầu rằng :

- Hãy khoan! Các người còn chưa thể đi được!

Liên Hoa Tôn Giả và Thiên Thủ Quan Âm lại thất kinh hồn vía, ngừng chân quay thân lại.

Thượng Quan Linh nhìn Liên Hoa Tôn Giả cười rằng :

- Thiên Thủ Quan Âm Vu Mộng Điệp bởi lòng dạ tàn ác hiểm độc, nay chặt một ngón tay để răn tội, còn riêng phần người cũng không thể tha không thể được, vậy ta phạt người làm một việc!

Liên Hoa Tôn Giả hơi nheo mày rằng :

- Anh em Vân Đài xưa nay chưa hề sợ ai bao giờ, nhưng Kim Bài Huyết Lệnh của Mạnh giáo chủ đã nằm trên tay người bạn trẻ, vậy cứ tùy tiện sai bảo, dù cho có muốn lấy đầu của anh em Vân Đài đây đi nữa cũng xin tuân y theo lệnh!

Thượng Quan Linh lớn tiếng cười rằng :

- Nếu anh em người không phục... nhưng đêm nay ta còn bận việc, cho là ta đã nhờ sai của chiếc Kim Bài Huyết Lệnh của Mạnh Tam Nương đi, nhưng nếu kỳ sau còn gặp nhau, ta tuyệt nhiên không thêm dùng đến Kim Bài Huyết Lệnh này làm gì. Khi ấy hai anh em cứ việc tha hồ giở hết những tuyệt học của mình ra mà thẳng tay đánh để trả thù!

Nói tới đây, Thượng Quan Linh lại chăm chú nhìn Liên Hoa Tôn Giả, nghiêm giọng rằng :

- Việc mà ta phạt người là đây không khó khăn gì cả! Vì trên tiểu trì của nguồn nước này, có một xác rắn độc sinh chương trong tiểu trì, đồng thời lại có mấy mũi ám khí độc của Vu Mộng Điệp rớt vào đó, do đó nước suối đã nhiễm độc! Nếu chẳng may có người nào đi ngang khát nước vục uống, chẳng bị chết oan lăm sao? Nên ta muốn người hãy vớt xác rắn và mấy mũi ám khí độc, đồng thời phải rắc thuốc xuống tiểu trì ấy để giải độc!

Diệu Thủ Thần Y Lăng Mộ Nông nghe xong những lời nói của Thượng Quan Linh, không ngớt gật gù. Liên Hoa Tôn Giả cũng đứng nghiêm thoát ra ba tiếng :

- Xin tuân lệnh!

Dứt lời cùng với Thiên Thủ Quan Âm Vu Mộng Điệp tung mình nhảy lên định thác nước.

Thượng Quan Linh chờ hai người đi xong, cười n nói với Lăng Mộ Nông :

- Nếu theo bản tính thường ngày của cháu, không đời nào cháu để chúng đi một cách dễ dàng như thế, nhưng vì cụ nói tối mai còn phải cùng nhau đi mạo hiểm một chuyến đầu đó, nên cháu mới tha cho chúng như vậy! Bây giờ mọi chuyện đã xong, giờ đây đêm thanh gió mát thế này, vậy cụ có thể kể sơ qua vụ mạo

hiếm sắp tới để tìm cách giải cứu sự Phân Kinh Thác Mạch của Đoạt Hồn Kỳ đã hại cháu không? Để cháu lo liệu xem sao?

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Động Huyết Kỳ Nhân

Lăng Mộ Nông rằng :

- Sau khi Đoạt Hồn Kỳ đã Phân Kinh Thác Mạch cho cậu, trong đời này, ngoại trừ có vài vị cao nhân có thể dùng đến tuyệt đỉnh thần công trước hết là để phế bỏ võ công của cậu sau mới khiến cho kinh mạch của cậu hoàn nguyên trở lại!

Nhưng bởi Đoạt Hồn Kỳ đã quá gian manh, y đã ngấm ngầm tặng thêm một lối độc thủ vô hình trên người cậu, nếu không biết mà hấp tấp giải cứu, lập tức cậu bị mất mạng ngay, vì chính y có làm như thế mới có thể bắt cậu học về môn Thất Sát Hàn Linh âm công của y!

Thượng Quan Linh nghe xong cau mày lại, Lăng Mộ Nông thấy vậy cười :

- Cậu em đừng buồn vội, thường nói rằng: người tính đâu bằng trời tính! Quỷ thần xui khiến sao lại để cậu gặp được thứ Tam Diệp Tiên Lan làm cả trăm năm mới có một lần, chỉ nội một chiếc lá tam diệp ấy cũng đủ khiến cho mộng ước của Đoạt Hồn Kỳ tan thành mây khói, trái lại cậu đã vô cùng may mắn được gặp một kỳ ngộ hiếm thấy trên đời này!

Cậu bé này giờ chưa thấy nói tới chánh đề, bèn lập tức hỏi dục :

- Cháu xin cụ hãy nói về cách thức giải cứu cho cháu khỏi đau đớn đi! Cháu thề sẽ không để Đoạt Hồn Kỳ yên thân đâu!

Lăng Mộ Nông bật cười rằng :

- Vật mà tôi sẽ cùng cậu em tìm đây, phải đúng vào ngày rằm mới được, đêm mai mới đúng ngày! Dem nay thì giờ còn nhiều thế này, cậu em vội làm gì cho mệt trí? Chúng ta hãy đứng đình bàn tính kế hoạch cho chu đáo cái đã!

Thượng Quan Linh đành thúc thủ ngồi nghe vị Diệu Thủ Thần Y nài tìm thuốc gì cho biết!

Lăng Mộ Nông rằng :

- Tối mai đây, công việc của chúng ta chia ra làm hai giai đoạn, thứ nhất phải đi bắt một con rắn!

Thượng Quan Linh ngạc nhiên :

- Rắn? Loại rắn gì hả cụ?

Lăng Mộ Nông rằng :

- Cứ rắn là được! Dù là rắn tầm thường rồi lấy ngọn tiên lan cho nó ăn cái đã!

Thượng Quan Linh tròn xoe mắt, ngẩn người :

- Cho nó ăn tiên lan? Sao lại phải làm như thế hả cụ?

Lăng Mộ Nông rằng :

- Cách đây lối trăm dặm, có một hang tên gọi Tuyệt cốc, dưới Tuyệt cốc ấy đã xuất hiện một con quái vật là Tam Mục Thiềm Thử, hơi độc vô kể! Chu vi mùi trượng chỗ nó ở, không có một sinh vật gì có thể sinh tồn được, cho cả loài người cũng không sao bén mảng gần nó được. trong ba con mắt của nó thì có một con mắt giả, con mắt giả này được cấu tạo bằng Đơn Nguyên trong mình nó! Nếu người nào có thể ăn tươi được con mắt ấy, không những huyết mạch gân cốt trong người được thông suốt mà cả đến chân lực cũng tăng bội lên mấy lần! Nay cậu em đã bị Đoạt Hồn Kỳ ám hại như thế, kẻ đã gặp họa mà trở thành phúc đấy! Lão mừng cho cậu lắm!

Thượng Quan Linh nheo mày nói :

- Nếu thế chúng ta chỉ còn cách bắt phút luôn con Tam Mục Thiềm Thử ấy cho rồi! Tội gì phải cho rắn ăn lá tiên lan kia?

Lăng Mộ Nông cười nói :

- Tôi đã nói là con Tam Mục Thiềm Thử hơi nó độc kinh khủng, dù ai có giỏi chân lực nội công đến đâu đi nữa cũng không làm cách gì bén mảng tới gần nó trong vòng mười trượng vuông! Nên phải bắt buộc có loại rắn mà nó thích ăn để làm mồi, khi nó ăn phải con rắn mồi có lá tiên lan, chỉ nội trong chốc lát, trên mình nó sẽ rỉ hần chất độc, lúc đó chúng mình mới có thể ra tay mạo hiểm trừ khử nó, rồi cậu em có thể lập tức ăn tươi ngay con mắt Đơn Nguyên của nó!

Thượng Quan Linh vỗ tay reo mừng :

- Hay quá! Hay quá! Phương pháp của cụ thần diệu lắm! Nhưng sao còn phải chờ đến đúng này rắn mới hạ thủ?

Lăng Mộ Nông rằng :

- Phàm những quái vật trên đời này đều có những quái tật của nó cả, con Tam Mục Thiềm Thử không gặp ngày rắn nó không chịu ăn gì hết, vậy chúng mình có đi sớm cũng vô dụng!

Nói tới đây, Lăng Mộ Nông như sực nhớ đến một điều gì, bỗng sắc nghiêm nghị nói :

- Con Tam Mục Thiềm Thừ ấy lợi hại lắm đấy nhé! Tay lá tiên lan có thể giảm bớt hơi độc trên mình của nó, nhưng chúng mình không thể nào sợ ý được!

Con vật này chỉ có mỗi một đường chỉ màu trắng trên lưng là chỗ chí mạng yếu nhất của nó, khi chúng mình ra tay, cần phải cẩn thận hết sức mới được, cốt sao đánh cho trúng yếu điểm của nó. Nếu không lại hóa ra trộm gà không xong lại lỗ mất năm gạo, uống mất lá tiên lan cũng không đáng! Cậu em tuy võ công giỏi nhưng tuổi trẻ bao giờ cũng bồng bột, nóng tính, thành lão muốn khuyên cậu chú ý một chút, việc này quan hệ đến suốt cả cuộc đời của cậu sao này!

Thượng Quan Linh rất cảm động về lối quan tâm của Bách Thảo lão nhân đối với mình, cậu tươi cười rằng :

- Xin cụ cứ yên tâm! Thượng Quan Linh cháu sẽ nghe theo lời dạy bảo quý báu của cụ!

Lăng Mộ Nông thấy cậu bé nói vậy, trong bụng cũng yên dạ, nhưng ở đời, những việc họa phúc đều khó đoán trước được, ông ta đành chờ sự việc xảy ra xem sao.

Qua hôm sau, Lăng Mộ Nông bèn dắt Thượng Quan Linh đi về hang Tuyệt cốc. Lộ trình hơn một trăm dặm, với sức phi hành của hai người, chẳng mấy chốc họ đã đến miệng hang Tuyệt cốc!

Lăng Mộ Nông ngừng lại rằng :

- Rắn rết trong hang này có lẽ bị con Tam Mục Thiềm Thừ ăn sạch hết rồi, muốn bắt rắn, chúng ta phải tìm ngoài này mới được!

Chỉ thấy Bách Thảo lão nhân đưa mũi lên ngửi theo luồng gió, lão bèn lại ngay một lỗ đá nhỏ, dặt ra một con rắn vàng dài hơn bảy thước.

Tay lão túm chặt cổ rắn, dùng chân lực khế bóp, rắn ta há hốc miệng. Thượng Quan Linh vội lấy lá tiên lan vò nhàu lại thành một viên tròn, nhét ngay vào miệng rắn. Lăng Mộ Nông nhẹ buông tay, chỉ thấy rắn ta lập tức nuốt ăn có vẻ thích thú lắm!

Thượng Quan Linh vốn tính trẻ con, thấy dùng rắn làm mồi như con quái vật như thế lấy làm thích thú lắm, cậu cười nói với Lăng Mộ Nông :

- Thừa cụ! Chuyện rắn như thế đã tạm yên rồi, sao mình còn chưa vào hang cho rồi?

Lăng Mộ Nông cười nói :

- Con Tam Mục Thiềm Thừ có thường chờ cho mặt trời lặn mới ra kiếm ăn, chúng ta vô giờ này cũng

chẳng được gì!

Chưa dứt lời, Thượng Quan Linh thấy ngay cửa hang, trong đám cỏ lô nhô, lại có một chiếc lá đen tuyền, khác hẳn với các loại cỏ xung quanh, bèn chạy ngay lại nhổ lên xem, lạ lùng hỏi ngay Lăng Mộ Nông :

- Thừa cụ, sao lạ lùng thế này, ngọn cỏ này lại là lá bằng sắt kìa?

Lão thấy ngọn cỏ đã hơi giật mình, nay lại nghe Thượng Quan Linh nói vậy, mày cau lại có vẻ rầu rĩ, cầm xem, quả là một ngọn cỏ chế bằng sắt pha thép, rắn và dẻo, rộng bằng lá liễu. Bách Thảo lão nhân bèn dậm chân không nói gì!

Thượng Quan Linh thấy lão cầm lá cỏ sắt trên tay, mặt mày ủ rũ, không hiểu tại duyên cớ gì, suy nghĩ một lúc, rồi như cũng hiểu sơ sự thế, bèn hỏi :

- Sao cụ buồn rầu thế? Phải chăng ngọn cỏ sắt đen này là một ký hiệu trong võ lâm hay sao?

Lăng Mộ Nông giao luôn con rắn trên tay cho Thượng Quan Linh, rồi chạy đi mất thêm hai con nữa, ra dấu cho Thượng Quan Linh cùng đi vào hang rồi nói :

- Cậu em đã đoán đúng, kẻ để lại dấu hiệu thiết thảo này, đã lâu lắm không thấy xuất hiện trong giang hồ rồi, nhưng tên tuổi thì không bằng Càn Khôn ngũ tuyệt hay Tiểu Diện Diêm Bà đâu, tên hẳn là Cửu Trường Thần Ông Đàm Bách Thủy!

Thượng Quan Linh gật đầu rằng :

- Nhận vật Đàm Bách Thủy này cháu được nghe qua sư phụ cháu nói, hình như lão không biết phân biệt gì là thiện hay ác, quái tật đầy mình! Ngọn thiết thảo này là môn ám khí đặc ý nhất của lão, phải chăng lúc ra tay có thể ném ra một lúc đến chín ngọn mà được mệnh danh là Bách Bộ Ô Phong Thảo đấy không cụ?

Lăng Mộ Nông cau mày rằng :

- Hẳn đã để lại ký hiệu Ô Phong Thảo tại cửa hang như thế này, chắc có lẽ vì chuyện con Tam Mục Thiềm Thừ cũng nên. Tên này võ công cũng cừ lắm, e chừng cậu em chưa phải là địch thủ của y, vậy không nên chờ đến hoàng hôn làm gì nữa, bắt thêm ít rắn xem có thể như con quái vật đã đóitừ nửa tháng ra không.

Chúng mình cần phải cướp tay trên của tên Đàm Bách Thủy mới được!

vừa nói Lăng Mộ Nông vừa rảo bước đi nhanh, chốc lát đã thấy trước mắt một động huyệt vừa sâu vừa tối om, là nhất là xung quanh sáu bảy trượng ấy, cây cỏ lá liếc đều úa héo hết một vùng.

Thượng Quan Linh biết đã đến nơi, thấy Lăng Mộ Nông đứng cách ra huyết động ước chừng mười một mười hai trượng, bắt Thượng Quan Linh đứng cạnh mình, khẽ lên tiếng nói :

- Bây giờ mới vào giờ thân, chưa phải lúc hoàng hôn mà con vật này ra tìm mồi. Nhưng từ lúc chúng ta vào đến giờ, chưa hề thấy một con rết nào trong hang, sự kiếm ăn của nó có thể đã khó khăn lắm rồi cũng nên, hãy ném thử hai con rắn vào xem sao, thế nào chúng mình cũng phải cho xong việc trước khi Cửu Trường Thần Ông đến.

Nói xong quăng ngay hai con rắn vào miệng động huyết, bèn lui ngay về chỗ cũ đứng.

Hai rắn bị ném vào sâu hơn ba trượng, lập tức thấy chúng khoanh tròn chặt lại, trông như có vẻ sợ sệt lắm.

Trong huyết động lúc này có tiếng quái gở của con Thiềm Thừ vang lên, đôi rắn nghe tiếng góc đầu bỏ chạy, nhưng rồi lại co rúm lại nằm yên như cũ. Một mùi hôi tanh lập tức được tỏa ra đến ngoài.

Lăng Mộ Nông vội lấy thuốc giải độc trong người ra cho Thượng Quan Linh nuốt rồi cau mày khẽ tiếng nói :

- Con vật này không tời giờ không đời nào chịu ra, nó cứ việc nằm ỳ đó tỏa ra mùi thơm để nhử rắn tự hiến thân vào cho nó mới lạ chứ?

Thượng Quan Linh nghe thế có vẻ không tin nhưng khi cậu bé ngoảnh đầu nhìn vào, quả nhiên thấy đôi rắn đang trườn sâu vào trong, nhưng khi cách cửa động huyết còn chừng hơn một trượng, bỗng hai con rắn như gặp phải một sức hút rất mạnh, chỉ thấy rắn thành hình toàn thân thẳng như hai ngọn roi mây bay vút vào trong huyết luân.

Thượng Quan Linh thấy con Tam Mục Thiềm Thừ không chịu ra động, nhăn trán suy nghĩ tìm kế, bỗng cậu tươi cười rằng :

- Thừa cụ! Cháu đã tìm được kế khiến nó ra!

Nói xong bèn chạy quanh đó tìm ngay một dây leo dài hơn sáu bảy trượng, dùng con dao cầm của Ngọc Tiêu Lang Quân tặng, đâm thủng một lỗ nhỏ vào bụng rắn rồi dùng sợi dây leo rùng xỏ ngang qua cột chặt lại, xong xuôi đầu dây mới quăng con rắn vào.

Loài rắn có tiếng là sống dai, bị thủng bụng không đến nỗi chết ngay, nó cũng khoanh tròn như hai con rắn trước. Con quái vật trong động chờ mãi không thấy con mồi tự động bò vào, nó tiết thêm mùi thơm của mình ra để nhử, đồng thời kêu lên những tiếng quái lạ rợn người.

Thượng Quan Linh thấy kế mình đã thành, thế nào con vật cũng phải bò mình ra, bỗng cậu bé sức nhớ vừa rồi cách miệng huyết động hơn một trượng hình như có một sức hút mạnh lắm, tại sao mình không thử

xem lợi hại thế nào cho biết?

Bèn nổi thêm dây leo rừng cho chắc, từ từ thả thêm vào hơn ba trượng nữa, quả nhiên cảm thấy sức hút mạnh lắm, gần như muốn lôi luôn cả người vào là khác, Thượng Quan Linh không phục con quái vật, cũng ngậm truyền sức lôi co lại phía mình.

Sức lôi co giữa người và vật chẳng bên nào thua bên nào. Tôi nghiệp cho rắn ta, chỉ trong nháy mắt ấy đã bị sức giàng co kéo đứt thành hai đoạn, đoạn đuôi thuộc về Thượng Quan Linh, đoạn đầu bay tọt hẳn vào động. Thượng Quan Linh suýt bị ngã lặn vì sự mất thăng bằng, trong lúc cậu bé nửa cười nửa khóc ấy, trong động bỗng có tiếng rợn người do con vật gầm lên. Lăng Mộ Nông vội cầm ngay con rắn đã ăn tiên lan trên tay rồi kéo nhanh Thượng Quan Linh đứng núp về một phiến đá gần đó khẽ nói :

- Kế của cậu đã thành, chắc con Tam Mục Thiềm Thừ đấy rắn bị đứt đôi ra thế, cho rằng ngoài động này có kình địch tranh môi, thế nào cũng ra! Vậy tỳ nữa cậu em hãy cẩn thận chú ý đến vết trắng trên lưng sống nó mà hạ thủ cho chính xác! Không thì nguy lắm đấy!

Thượng Quan Linh vừa gạt đầu xong thì lập tức trong động có ánh quang sáng xanh chiếu ra, ào một tiếng, nhảy ra một con vật ước chừng năm thước, toàn thân xanh lè phát quang, hình thù có vẻ giống tôm nhưng có ba chân, phục luôn trên một hòn đá to, hai con mắt sáng quắc nhìn lia lịa tứ phía!

Giữa hai con mắt ấy quả nhiên có một con mắt giả màu sữa đục, vết chỉ trắng trên lưng rất nhỏ. Thượng Quan Linh cau mày nghĩ thầm, nếu phải nhắm đúng yếu điểm đấy để hạ thủ, quả thật khó, chỉ còn cách dùng đến ám khí Tử Phi Hoa, nhưng cũng không dám tin tưởng cho lắm.

Lúc này Bách Thảo lão nhân cầm ngay con rắn trên tay quăng về phía quái vật, chỉ thấy một ngọn roi mây bay thẳng đi, con Tam Mục Thiềm Thừ liền nhảy chồm lên đón ngay con rắn ngậm ngay trên miệng rồi nhảy lên hòn đá cũ ngồi ăn ngon lành.

Thượng Quan Linh nhìn một hồi, hỏi Lăng Mộ Nông rằng :

- Thưa cụ tại sao hai con mắt của nó bây giờ lại không sáng như hồi nãy nhỉ?

Lăng Mộ Nông cũng nhận thấy vậy, mặt lộ vẻ mừng tính nói cho cậu bé nghe, bỗng ngoài hang xa, một tiếng hú lớn vang lại. Nghe tiếng hú ấy, sắc mặt Lăng Mộ Nông lại từ vui chuyển sang buồn ngay, lấy nhanh linh đơn trừ độc đưa cho Thượng Quan Linh rằng :

- Sức độc của con Tam Mục Thiềm Thừ đã bị lá tiên lan giảm đi nhiều rồi, vậy cậu em mau ngậm viên linh đơn này đi trừ ngay nó, cố làm thế nào cũng phải nuốt tươi cho bằng được chiếc mắt giả Đơn Nguyên ấy nhé! Sau khi nuốt xong, lập tức vận ngay công lực để giúp cho sức thuốc luân chuyển khắp toàn thân. Chắc vừa rồi cậu có nghe tiếng hú ngoài cửa hang chứ? Đó là tiếng của Cửu Trường Thần Ông Đàm Bách Thủy đấy! Bây giờ không thể nào để hấn lọt vào đây thì hỏng to, lão sẽ tiếp hấn ngoài ấy vậy, nếu may mắn

thoát được Cửu Trường Thần Ông hay Bách Bộ Ô Phong Trúc của hắn, chừng đó lão sẽ quay lại đây tìm gặp cậu sau!

Thượng Quan Linh thấy Lăng Mộ Nông bì mình mà cam chịu mạo hiểm như thế trong lòng cảm động vô cùng, cậu bé tính bỏ luôn vụ lấy mắt con Thiêm Thù, nhưng sợ làm như thế khiến buồn lòng người ta, bèn đưa ống ám khí Tử Phi Hoa nói với Lăng Mộ Nông rằng :

- Cháu sẽ ghi lòng tạc dạ mỗi cảm tình của cụ đối với cháu! Đây là ám khí phòng thân Tử Phi Hoa của cháu, vậy xin cụ hãy cầm lấy, may ra có thể dùng đến nó!

Lúc này tiếng hú ngoài cửa hang mỗi lúc một gần. Lăng Mộ Nông biết trước hễ Cửu Trường Thần Ông Đàm Bách Thủy đến được đây thì bao nhiêu công trình kế hoạch cả chiếc Tam Diệp Tiên Lan sẽ toi công mất, cho nên không ngần ngại gì nhận luôn Tử Phi Hoa rồi tung mình thẳng ra ngoài hang.

Con quái vật lúc này nghe tiếng hú, tiếng động trong hang, nó đã nổi khùng, ngay lúc Lăng Mộ Nông tung thân phi ra ngoài, nó cũng nhún luôn ba chân nhảy bổng lên không hướng ngay cửa hang vọt tới.

Sau khi đưa Tử Phi Hoa cho Lăng Mộ Nông, Thượng Quan Linh cũng đã chuẩn bị cây Văn Xương bút và con dao găm trên tay.

Nên khi Lăng Mộ Nông vừa ra, cậu bé đằng này cũng vội tung thân nghênh hấn con Thiêm Thù. Con vật há miệng nhả ra một hơi độc xám đen, cậu bé chẳng hề nguy hiểm gì, vung luôn Văn Xương bút và con dao găm xông vào đám hơi xám xám ấy hỗn chiến với quái vật! Cây Văn Xương bút đánh ra một thế Độc Long Tầm Huyết nhắm ngay vết trắng trên lưng quái vật điểm xuống. Chính bản thân cậu bé cũng không ngờ thế Độc Long Tầm Huyết lại có thể trúng đích ngay thế nào được?

Chỉ thấy trên không lúc này tỏa ra một đám mưa máu tím bầm phủ khắp một vùng.

Con Tam Mục Thiêm Thù kêu lên một tiếng kinh khủng, cố vẫy vùng phà ra những hơi độc cuối cùng của mình rồi lăn xuống mặt đất chết tốt!

Làm hơi độc trước lúc con quái vật chất hình như độc hơn lúc nó còn sống, Thượng Quan Linh cảm thấy không những có mùi hôi tanh khó ngửi mà toàn thân cậu bé cũng bủn rủn, cảm thấy choáng váng khó chịu vô cùng!

Trong bụng thất kinh, vội nuốt ực ngay viên linh đơn ngậm trong miệng, đồng thời hạ thân xuống chỗ con vật, dùng dao khoét ngay mắt giả Đơn Nguyên nuốt tươi luôn!

Lúc này tiếng hú ngoài hang không còn nghe thấy nữa, trong óc tưởng tượng của cậu bé, có lẽ lúc này vị Bách Thảo lão nhân Lăng Mộ Nông đang lo kịch chiến với Cửu Trường Thần Ông Đàm Bách Thủy cũng chưa biết chừng.

Cậu bé tỉnh ra tiếp ứng một tay, nhưng ác nỗi đầu óc vừa bớt cảnh hôn mê thì trong bụng lại sinh lên đau quặn vô cùng.

Biết ngay nuốt con mắt giả ấy đã gây nên tình trạng thất thường này, phải ngồi yên để vận hành khí lực lo chuyển sức thuốc, còn không sẽ uống thuốc hết, mà chưa chừng còn xảy ra nhiều tai hại khác thì nguy.

Thượng Quan Linh đành nghe theo lời dặn của Diệu Thủ Thần Y, nhảy nhanh vào trong huyết động con Tam Mục Thiềm Thừ ở!

Thoạt trông thấy cậu bé cũng ngẩn người ngạc nhiên vì trong huyết của con vật ở đây sạch sẽ vô cùng, không mùi hôi tanh mới lạ!

Thượng Quan Linh bèn ngồi xếp chân bàn tròn dưới đất vận khí hành công, nhưng bụng dưới nơi đan điền vẫn trương lên, không thấy đỡ, mà trái lại càng lúc càng đau hung, cuối cùng cậu bé không chịu nổi nằm lăn ra đất rên la inh ỏi!

Ngay lúc này, trên bức vách của thạch động, bỗng có một luồng gió lạnh tấp thẳng vào trong huyết Đan Điền của Thượng Quan Linh.

Toàn thân cậu bé cảm thấy ớn lạnh rùng rình, đồng thời bị sức gió vô hình đẩy lăn một vòng qua phía bên phải.

Trong lúc bị xoay mình ấy, nơi huyết Trung Phủ cũng bị một luồng gió buốt điếm trúng, lại bị lấn thêm một vòng thứ hai.

Trong động không có người, không biết gió lạnh ở đâu mà ra khéo nhất là mỗi lần như thế lại điếm trúng những trọng huyết trong mình, cậu bị lăn lộn liên hồi vì ngọn gió lạ.

Thượng Quan Linh lăn lốc cả thảy ba mươi sáu vòng, nghĩa là cậu bé bị ngọn gió lạ điếm trúng cả thảy là ba mươi sáu đại huyết trên cơ thể. Ngọn gió lạnh vừa ngừng, Thượng Quan Linh cảm thấy toàn thân toát hẳn mồ hôi lạnh, tứ chi mỏi nhừ, nhưng dưới bụng nhỏ nơi Đan Điền đã hết sinh trương.

Cậu cảm thấy chuyện xảy ra quá lạ lùng, nhưng một nửa phía thân trên mỗi kinh khủng, đành nằm yên dưới đất, mắt liếc nhìn tứ vách.

Quả nhiên bên vách bên phải, phát giác một lỗ hổng năm tấc vuông, biết ngay vừa rồi có người dùng công lực rất cao để cứu mình, vừa tỉnh nhảy chồm lên xem coi lỗ hổng ấy ăn thông về đâu cho biết, đột nhiên trong lỗ ấy có đôi mắt người từ trong nhìn ra.

Đôi mắt ấy không có vẻ gì là người có võ công tuyệt cao cả, nhìn Thượng Quan Linh bằng ánh mắt rất tầm thường, đồng thời giọng ôn hòa nói rằng :

- Cậu em chớ nên động đậy vội! Có phải cậu đã ăn mất con mắt giả của con Tam Mục Thiềm Thừ không?

Cơn đau nhói đã khiến Thượng Quan Linh hoảng hồn khiếp sợ, nghe hỏi vội vã trả lời :

- Lão tiên bối đã đoán đúng! Tiểu tử tên Thượng Quan Linh, quả đã ăn con mắt giả ấy, vừa rồi bị đau đớn khó chịu, may được lão tiên bối ra tay cứu nguy!

Tiểu tử xin kính cảm tạ sự ra ơn của lão tiên bối!

Đôi mắt trong lỗ hổng ấy đột nhiên tỏa ra một tia sáng ngời ngó về Thượng Quan Linh, từ từ nói rằng :

- Thượng Quan Linh! Duyên số của cậu tốt lắm đấy! Đã giết nổi con Tam Mục Thiềm Thừ, thế nào cậu chả học qua môn Khổ Nạp Nội Gia? Vậy cậu hãy ngồi yên điều độ lại chín đường mạch trong người, thử xem có thể đánh thông suốt được hai đường mạch Đốc và Nhiệm cùng với Sinh Tử Huyền Quan không?

Thượng Quan Linh biết rõ lối giải huyết và lối đánh thông Sinh Tử Huyền Quan này đâu phải ai cũng làm nổi, đến như thầy mình là Tạ Đông Dương mà gần đây được Đoạt Hồn Kỳ mới giải nổi, sức mình đâu dám ước hão như thế?

Trong lòng tuy không tin nhưng cũng thử nghe theo lời của người trong động thử xem sao, nhưng khi vận công, bỗng cảm thấy hai huyết Đốc và Nhâm đã thông suốt hẳn, không bị bế tắc như trước nữa!

Thượng Quan Linh mừng quá đỗi, cậu vội lập tức điều hòa khí lực Cửu Cung Lôi Phủ và Thập Nhị Trọng Lô để sửa soạn đánh thông trọng Sinh Tử Huyền Quan, nhưng bỗng sức nhớ đến một việc, nghe âm cuối của người trong lỗ hổng hình như đã được nghe từ đâu rồi thì phải?

Càng nghĩ càng cảm thấy quen quen, nhưng lại nhớ không ra là ở đâu? Mãi lo nghĩ việc vu vơ nên chân khí không được tập trung đầy đủ, không làm sao tụ nổi chân khí để đánh thông Sinh Tử Huyền Quan!

Càng nóng ruột cậu bé lại càng không thể nào tập trung tinh thần để tụ chân lực, mồ hôi lạnh lại toát ra ướt đẫm mình, bỗng lại một luồng gió lạnh luồn qua nách, sự phiền não trong mình lập tức chấm dứt hẳn.

Thượng Quan Linh vội bình tĩnh lại lý trí, tái vận công lực, chuyện này cậu đã thành công trong việc đánh thông Sinh Tử Huyền Quan!

Trong lòng cậu bé mừng quỳnh lên, xương cốt trong người thư thái hẳn, tiếng nói lỗ hổng lại truyền ra :

- Thượng Quan Linh! Tuổi cậu còn trẻ thế, tại sao tâm thần lại không chuyên chút nào cả? Trong lúc cần chú tâm nhất, sao cậu còn nghĩ vu vơ gì cậu?

Thượng Quan Linh mỉm cười rằng :

- Dạ bởi việc tiểu tử nghe giọng nói của lão tiền bối có vẻ quen quá, hình như đã được nghe ở đâu vậy...

Người trong lỗ hổng không chờ cậu bé dứt lời, bèn cười nói :

- Đã gần hai mươi năm trời, ta chưa hề rời khỏi đây đến nửa bước, cậu chẳng qua mới ra đời được mười bốn mười năm năm nay, như thế thử hỏi làm sao mà gặp được ta? Mỗi kỳ duyên hội ngộ ngày hôm nay quả thật hiếm hoi cho cậu lắm đấy nhé! Vậy cậu nên kể về lai lịch tông phái của cậu, cả về những đại sự trong gian hồ hai mươi năm gần đây có những sự gì đặc biệt cho ta nghe thử xem!

Thượng Quan Linh cảm thấy không có gì phải giấu diếm, hơn nữa mình đã chịu ân huệ của người ta, nghĩ thế bèn thuật rõ lai lịch và những chuyện tai nghe mắt thấy của mình cho người cách động nghe, đồng thời cũng xin hỏi danh hiệu của đối phương!

Người cách động nghe xong trả lời rằng :

- Trong kiếp này ta không muốn trở vào giang hồ làm gì nữa, danh hiệu xưa kia của ta cũng quên hẳn vào dĩ vãng rồi! Cậu đã gặp ta trong động này, vậy cứ việc gọi ta là Động Trung lão nhân cho được việc, những việc vừa rồi cậu mới kể, có một chuyện hơi kỳ lạ, những nhân vật như Tây Đạo, Nam Bút, Bắc Kiếm, Đông Tăng và cả Chưởng giáo La Sát môn Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương chúng ta không cần bàn tới vội, chỉ nói riêng về Đoạt Hồn Kỳ, tên này tâm độc ra tay ác thế, cả đời có lẽ không bao giờ làm chuyện tốt gì, nhưng sao lại có vụ càn quét bọn cướp đảo Kim Giao, hai lần cứu Độc Tượng Chấn Trung Châu Long Tử Đan, cả vụ giết Tần Trung song ác tại Thất Ly Sơn nữa, con người tàn ác quen tính như hẳn không thể nào thực hiện được những việc như thế được! không lý Đoạt Hồn Kỳ lại có người thật kẻ giả sao?

Nói tới đây, ngập ngừng một lúc rồi tiếp tục :

- Nhưng ta có thể còn có cách chế ngự Đoạt Hồn Kỳ được! Giờ đây thời gian không còn nhiều nữa, để ta dạy trước cho cậu hai ngọn tuyệt kỹ, khi đến Trường Sinh đảo ở Đông Hải và Lư Sơn trên Tiểu Thanh Trì, cậu hãy đem ra thi thử với Đoạt Hồn Kỳ sẽ biết ngay Đoạt Hồn Kỳ thật hay giả ngay lập tức! Xong cậu hãy về đây gặp lại ta, ta sẽ truyền hết những gì tuyệt học trong đời ra cho cậu, lẽ đương nhiên ta phải truyền bằng lối cách động trong lúc này, chỉ cần cậu chịu khó trong nửa năm, thế nào cậu cũng được toại nguyện với ước vọng là dùng kiếm đánh Bắc Kiếm, dùng cờ quạt ngã Đoạt Hồn Kỳ ngay!

Thượng Quan Linh nghe Động Trung lão nhân nói huyền hoặc như vậy, bất giác bật cười rằng :

- Thừa lão tiền bối! Theo sự nhận xét của tiểu tử, trong giới võ lâm ngày nay, những cao thủ hạng đệ nhất lưu như Càn Khôn ngũ tuyệt và Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương chia ngôi đối lập, trong sáu người ấy, lại phải kể Nam Bút Gia Cát Dật nổi bật hơn hết! Nhưng theo lão tiền bối nói, chẳng hóa ra lão tiền bối là người giỏi thứ nhất trong thiên hạ này sao? Nếu quá lão tiền bối đã mẫn tiểu tử đâu, xin lão tiền

bối hã cho biết rõ tên thật được không?

Động Trung lão nhân nghe vậy trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Trong võ lâm vạn phái đều đồng nguyên cả, mỗi phái có một sở trường riêng, hà tất lại phải chia ra làm thứ nhất thứ nhì làm gì? Tên tuổi của ta tạm thời không nói ra vội, chờ cậu lại đây lần thứ hai, chừng ấy ta sẽ tặng cho cậu hai món đồ, rồi cậu sẽ giao cho Nam Bút Gia Cát Dật cùng Tây Đạo Thiên Si đạo trưởng xem rõ cố nhân này ngay!

Tới đây, hình như cũng nhận ra vẻ nghi ngờ của Thượng Quan Linh, Động Trung lão nhân mỉm cười nói :

- Cậu nghi ngờ cũng phải, dù ta có giỏi đến bậc nào đi nữa làm gì trong nữa.

Làm gì mà trong nửa năm trời truyền nghệ mà khiến cậu có thể đánh bại được một trong những nhân vật Càn Khôn ngũ tuyệt như thế? Quả thật là một chuyện hoang đường hết sức thật! Nhưng cậu nhờ ăn được mắt con Tam Mục Thiềm Thừ nên công lực đã trở thành vô song trên đời, kinh mạch toàn thân thông suốt, chân lực cũng tăng lên bội phần, chỉ còn học thêm những ngọn tuyệt kỹ tinh kỳ bèn có thể tranh hùng với thiên hạ ngay! Nhưng trước khi ta chưa truyền nghề thật thụ cho cậu, ta có đôi lời chân thành khuyên cậu là trong đạo học võ, trước tiên là trọng cường thân, vạn bất đắc dĩ lắm mới ra tay, chớ đừng nên ỷ mạnh háo thắng, hiếp đáp kẻ yếu hơn mình!

Thượng Quan Linh đứng cung kính nghe lời chỉ giáo của Động Trung lão nhân, trong lòng cảm thấy kính phục vô ngàn!

Động Trung lão nhân lại nói :

- Cậu đã học được bảy mươi hai đường Huyền Thiên Phật của Tây Đạo, sau này không những còn gặp may học luôn Sinh Hoa Thất Bút của Nam Bút Gia Cát Dật, nội hai môn ấy cũng đủ chấn át những tay võ lâm trong giang hồ rồi! Nhưng hôm nay ta chỉ truyền dạy cho cậu hai ngọn, thế thứ nhất gọi là Oan Trần Hải Đề và một thế gọi Hận Mãn Tâm Đầu. Đây là những ngọn tuyệt học gần hai mươi năm trời ta sống trong động đã tìm ra. Trong lòng võ lâm tuyệt không mấy ai được thấy qua!

Cậu bé nghe Động Trung lão nhân chỉ truyền dạy cho mình có hai thế: Oan Trần Hải Đề và Hận Mãn Tâm Đầu! Thoạt nghe hai tên của thế võ kỳ lạ như thế cũng bật cười, nào có vẻ gì gọi là võ học cao siêu đâu? Nhưng bỗng thấy ánh sáng đôi mắt của Động Trung lão nhân lão nhân sáng ngời hẳn lên nhìn về phía mình, trong lòng bất giác thất kinh giật mình, biết ngay người trước mặt mình đây là một con người đã từng đau khổ, mà những người đau khổ phần đông đều có hoài bão trong mình, nên chi đã định nghĩa ra hai thế võ kỳ lạ ấy, rất có thể oai lực của nó ghê lắm cũng chưa biết chừng.

Động Trung lão nhân thu lại ánh mắt của mình, sắc mặt hiền hòa từ tốn dùng lời truyền dạy những cách

thức ảo diệu tinh vi của hai thế Oan Trần Hải Đề và Hận Mãn Tâm Đầu.

Thượng Quan Linh vốn đã có căn cơ thượng thừa về công lực nội gia, trong suốt cuộc Trung du lại gặp toàn những cao thủ hạng đệ nhất lưu, đương nhiên mắt nhà nghề lập biết hay dở ngay, biết hai thế võ này thần diệu vô kể.

Động Trung lão nhân sau khi truyền dạy xong cho Thượng Quan Linh, lại bắt cậu bé diễn lại một lần, thấy không sơ hở gì, mới mừng cười nói rằng :

- Cậu quả thông minh tuyệt đỉnh lắm! Hèn gì Thiên Si đạo trưởng thấy đã mến thích ngay. Sau này nếu cậu gặp Đoạt Hồn Kỳ, hãy dùng thế đánh thứ nhất Oan Trần Hải Đề, khi hấn nhận không ra lối đánh nặng nhẹ thế nào, tất nhiên hấn không dám đỡ, nếu hấn không dùng đến Trích Tinh Hoán Vị bay vèo sang phía trái, thì cũng dùng thế Tuyền Diệp Tùy Phong quay thân đánh phản lại ngay, cậu nhớ là bất luận hấn né tránh bằng cách nào, phải lập tức đổi ngay sang thế Hận Mãn Tâm Đầu, vì thế đánh này bí hiểm vô cùng, không ai có thể phòng hờ được, đồng thời ngay lúc đó, có thể biết ra Đoạt Hồn Kỳ thật hay Đoạt Hồn Kỳ giả ngay!

Thượng Quan Linh ngạc nhiên kinh lạ hỏi :

- Dạ thưa lão tiền bối, làm cách nào mà biết được Đoạt Hồn Kỳ thật hay Đoạt Hồn Kỳ giả?

Động Trung lão nhân rằng :

- Nếu là Đoạt Hồn Kỳ thật, trong tình trạng nguy cấp ấy, tất nhiên y sẽ không miễn cưỡng để né tránh, lập tức hấn sẽ chuyển hóa ra thế đánh Thất Sát Hàn Linh âm công và ngọn Nhiếp Hồn Thủ sẽ bầu ngay vào trọng huyết Bạch Hội trên Thiên Linh Cái của cậu!

Thượng Quan Linh cau mày hỏi nhanh :

- Nếu nguy thế con phải đánh thế nào để gỡ nguy?

Động Trung lão nhân cười rằng :

- Chẳng hề gì đâu! Hễ thấy hấn dùng đến thế Nhiếp Hồn Thủ thì cậu thủ thế rút hấn ra ngoài vòng chiến để Thiên Si đạo trưởng ha Gia Cát Dật vào gỡ rối hộ cho! Chờ lần tới cậu lại đây, ta sẽ truyền lối chuyên phá về môn Thất Sát Hàn Linh âm công của Đoạt Hồn Kỳ!

Thượng Quan Linh nghi một hồi rằng :

- Con xin tuân lệnh truyền dạy của lão tiền bối! Nhưng nếu dùng thế Hận Mãn Tâm Đầu, tên Đoạt Hồn Kỳ thật sẽ xú đến Nhiếp Hồn Thủ trong Thất Sát Hàn Linh âm công để đánh lại, còn Đoạt Hồn Kỳ giả thì...

Động Trung lão nhân không chờ Thượng Quan Linh nói hết lời, bèn nói ngay rằng :

- Riêng về phần Đoạt Hồn Kỳ giả chính ta cũng không biết hẳn sẽ dùng tuyệt học gì để gỡ? Nhưng cứ theo sự phán đoán của ta, thì tâm dạ của Đoạt Hồn Kỳ này không đến nỗi tệ bạc hung ác cho lắm, sau khi cậu giết được mặt nạ da người của y, hãy mời ngay Thiên Si đạo trưởng ha Gia Cát Dật đứng ra can thiệp cho đẹp chuyện!

Thượng Quan Linh nghe xong, cười nói với Động Trung lão nhân rằng :

- Lão tiên bối chờ kỳ sau con đến mới truyền dạy thêm các lối đánh với Đoạt Hồn Kỳ, chắc bây giờ người sắp sửa đuổi con đi đây chẳng?

Động Trung lão nhân mỉm cười rằng :

- Mỗi kỳ duyên hôm nay, quả chỉ có đến thế thôi! Cậu không nên lẻo mép trước mặt ta như thế, còn chuyện gì cần thì hỏi cho mau đi!

Thượng Quan Linh thưa rằng :

- Con mới tới Trung Nguyên lần đầu tiên nên không đường sá cho lắm, có ông bạn là Bách Thảo lão nhân Lăng Mộ Nông lại bị một nhân vật tên gọi Cửu Trường Thần Ông Đàm Bách Thủy rượt đánh không biết lạc vào phương hướng nào? Tỉnh này không biết thuộc về tỉnh gì? Tên núi? Tên huyện? Nếu kỳ sau con lại đây, mới có thể tìm kiếm dễ dàng chứ?

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bắc Kiếm Đông Tăng

Động Trung lão nhân khẽ thở dài nói :

- Đã mười tám mười chín năm sống trong động huyệt này, khiến ta quên hết những chuyện dĩ vãng rồi! Đây hình như là địa phận An Huy phía Nam thì phải?

Tên của sơn cốc ta không biết, khi rời khỏi đây, cậu tìm hỏi thăm mấy người tiều phu thử xem!

Thượng Quan Linh biết rằng bất luận một người thương tâm đến đâu đi nữa, cũng không thể nào quên được chỗ ở của mình, người già trước mắt đây thế nào chả có những chuyện bí ẩn trong người? Cậu lại mỉm cười hỏi rằng :

- Lão tiên bối sống một mình trong huyệt động như thế, vấn đề ăn uống tính ra làm sao? Có cần con giúp ít lương thực đến không?

Động Trung lão nhân mỉm cười rằng :

- Cậu nghĩ chu đáo lắm đấy! Nhưng trong động ta đã tồn trữ nhiều lương thực rồi, hơn nữa ta lại tập nhịn ăn được cả hàng tuần, lại có nước suối linh tuyền để uống, cậu khỏi cần lo về mặt này cho ta! Nếu chuyển sau cậu tới, hãy nhớ đem theo Vô Tự chân kinh cho ta xem thử, may ra có ích lợi gì cho Thiên Si lão đạo cũng nên!

Thượng Quan Linh gật đầu đáp rồi cười tươi nói :

- Ân nghĩa của lão tiên bối với tiểu tử đây như núi Thái Sơn! Vậy lão tiên bối có thể cho tiểu tử chiêm ngưỡng dung nhan và kim thân của ngài được không?

Động Trung lão nhân lắc đầu rằng :

- Ta biết cậu muốn biết rõ về tên hiệu của ta, nhưng bình sinh ta không bao giờ nói lần thứ hai, lần sau cậu tới tự khắc rõ, kỳ này không những ta không cho cậu hay, mà còn bắt cậu triệt để giữ bí mật này, dù cả Thiên Si đạo trưởng hay Gia Cát Dật cũng không được cho họ biết đến!

Động Trung lão nhân càng giấu thân phận, cậu bé càng bị tánh háo kỳ thúc giục, miệng cậu ăm ớ vâng dạ, nhưng thân cậu đã tung nhanh về phía lỗ hổng đằng vách đá để xem trong động ấy có những gì lạ!

Nhưng thân vừa tung lên, một luồng gió lạnh đã từ lỗ hổng tạt mạnh đến chặn ngay Thượng Quan Linh

lại, Động Trung lão nhân nửa cười nửa trách rằng :

- Cậu không được quá nghịch ngợm thế! Hãy đi dự hội ở Đông Hải và Lư Sơn xong rồi về đây gặp lại ta sau!

Dứt lời, tiếng thạch động chuyển động nhẹ, chỉ thấy lỗ hồng bị đóng kín lại ngay!

Thượng Quan Linh gọi thêm mấy tiếng lão tiên bối nhưng vô hiệu quả, đành buồn bã lững thững ra khỏi hang Tuyệt cốc!

Ra khỏi động, Thượng Quan Linh bèn cố nhớ vị trí hang, đồng thời cũng nghĩ ngay đến Bách Thảo lão nhân Lăng Mộ Nông, không hiểu có bị độc thủ của Cửu Trượng Thần Ông chưa?

Đi được một quãng, bỗng Thượng Quan Linh thất kinh hoảng người vì cậu dưới đất có vết máu tươi, những cây gần đó cũng găm tua tủa Tử Phi Hoa của mình đã cho Lăng Mộ Nông mượn!

Thượng Quan Linh vội rảo nhanh bước, nhưng chẳng thấy bóng người đâu hết! Dưới mặt đất, cứ cách chừng hơn trượng lại có vài giọt máu tươi nhỏ trên đất, chứng tỏ có người bị thương đang đào tẩu! Trong lòng Thượng Quan Linh đã nghĩ đến máu dây chắt của ông già Lăng Mộ Nông, người đã đưa mình tới hang động để tìm thuốc chữa bệnh Phân Kinh Thác Mạch, đồng thời đã khiến mình gặp được kỳ nhân trong động, học được hai thế võ kỳ ảo. Càng nghĩ, cậu bé càng lo cho số phận của Bách Thảo lão nhân, thế là cậu dồn hết tâm trí dò theo vết máu, đuổi nhanh theo.

Chẳng biết là đã đi được bao lâu, vết máu dưới đất cũng mất dấu hẳn, hang Tuyệt cốc đã khuất biển, Thượng Quan Linh nghĩ bụng cứ đi thế này, chuyển tới làm sao mà tìm cho ra hang Tuyệt cốc nọ? Nhưng giờ đây kiếm đâu ra người để hỏi thăm, đi hay ở? Quả thật khó quyết định!

Trong khi Thượng Quan Linh ngồi tựa vào một gốc cây thông duy nghĩ, bỗng cách xa ba trượng, có tiếng động nhỏ. Cậu bé ngồi nhổm ngay dậy, chăm chú nhìn vào trong đám lùm cây sẫm uất, cất tiếng hỏi :

- Vị nào trong đó? Xin cho được gặp mặt!

Một tiếng cười lạnh lùng từ trong lùm cây phát ra, tiếp theo là một hoàng y lão nhân tay cầm Cửu Đầu Thiết Trượng từ trong bước ra, tóc râu bạc phơ, đôi mắt sáng ngời oai phong, nhưng đuôi bên phía trái máu me lênh láng ướt cả ống quần.

Thấy cách ăn mặc và cây Cửu Đầu Thiết Trượng, Thượng Quan Linh bèn nghiễm nhiên hỏi rằng :

- Ông đây phải hiệu người xưng là Cửu Trượng Thần Ông, tự đắc với lối phóng ra một hơi chín ngọn Ô Phong Thiết Thảo Đàm Bách Thủy đấy không?

Hoàng y lão nhân ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Linh, rồi cười nhạt rằng :

- Thăng ranh con, nếu không tại tuổi người quá nhỏ, chỉ tội việc dám gọi thăng tên lão phu đây cũng đủ để người chết vô táng địa rồi!

Thượng Quan Linh thấy đối phương quá hống hách thế, trong bụng giận điên người rằng :

- Gọi ông Đàm Bách Thủy, có gì mà không được? ông chê tôi tuổi nhỏ, nhưng ông có biết người ta thường nói hậu sinh khả úy không? Đâu như ông sống già nửa đời sắp chui vào hòm nay mai mà còn lên mặt hống hách như thế? Ông không thích nghe, nhưng tôi cứ thích gọi đấy! Đàm Bách Thủy. Ông có biết Bách Thảo lão nhân diện ở đâu không? Người mà ông giao đấu hồi nãy đó!

Cửu Trọng Thần Ông Đàm Bách Thủy tức điên đầu, tính ra tay nhưng lại thôi, cây thiết trượng động thành thạch xuống mặt đất, râu tóc dựng ngược từng hồi vì cơn tức.

Thượng Quan Linh thấy vậy điềm nhiên rằng :

- Ông đóng bộ tịch hung dữ thế, nào có dọa được ai đâu? Hãy mách cho tôi rõ phải chăng người bạn già Bách Thảo lão nhân của tôi đã bị ông hại rồi?

Cửu Trọng Thần Ông Đàm Bách Thủy tức đến nỗi sắp ra tay, nhưng sau khi nghe Thượng Quan Linh bình tĩnh ăn nói như thế, lão lại đăm ngạc nhiên hẳn, sau cùng lão thu bộ mặt giận giữ của mình lại, mỉm cười rằng :

- Lão thất phu Lãng Mộ Nông đã trúng chín ngọn Ô Phong Thiết Thảo của ta, không biết giờ này lão đang quần quại ở đâu? Nhưng với tài nghệ như lão đâu có gì đáng để theo học? Chẳng thà theo quách ta làm đồ đệ cho rồi, ta sẽ truyền dạy cho những ngọn tuyệt học để người có thể tung hoành và trấn át gian hồ sau này không hơn sao?

Thượng Quan Linh eo ơ một tiếng rồi nói :

- Này Đàm Bách Thủy! Uống cho ông đã nổi tên trong làng võ lâm, ăn nói sao không biết liêm sỉ là gì? Ông nói Bách Thảo lão nhân đã trúng chín ngọn Thiết Thảo của ông, thế tôi coi thử tới ông, đám máu trên đùi trái của ông lại bị ai đánh ra nông nổi như thế?

Cửu Trọng Thần Ông sắc mặt đỏ lên, Thượng Quan Linh lại tiếp tục nói :

- Với những võ học của ông như thế mà cũng tính làm sư phụ tôi? Tôi khuyên ông đừng nên ỷ già mà lên mặt kẻ cả, nếu tôi không vì nể ông tuổi quá cao, lại nữa trên mình mang thương tích, chỉ nội trong hai thế, tôi không bắt ông Hận Mãn Tâm Đầu thì cũng khiến ông Oan Trần Hải Đề mất ngay!

Trong làng võ lâm, danh của Cửu Trọng Thần Ông Đàm Bách Thủy chỉ thua có Càn Khôn ngũ tuyệt và La Sát môn của Mạnh Tam Nương mà thôi, nên xưa nay kiêu ngạo vô cùng! Hôm nay lại gặp phải thăng bé không biết sợ trời sợ đất là gì cả, tính tình có vẻ kiêu ngạo hơn cả mình là khác, mở miệng Đàm Bách

Thủy, mím miệng Đàm Bách Thủy, gọi liên hồi, đôi mày cau lại rằng :

- Thăng nhãi ranh không nể chút mùi vị cũng không biết trời cao đất rộng là gì, vậy hãy nể thử mùi vị Cương Chương của lão phu cho biết!

Tay trái đưa ra, chỉ dùng sáu phần mười công lực, lập tức một luồng gió như sông cuộn cuộn đẩy tới phía Thượng Quan Linh.

Từ khi Đoạt Hồn Kỳ Phân Kinh Thác Mạch, công lực của Thượng Quan Linh đã tăng hẳn, nay lại được nuốt Đơn Nguyên của con Tam Mục Thiềm Thừ, lại nghe Động Trung lão nhân nói chân lực của mình đã tăng lên bội phần, nhưng vì chưa thử qua, trong lòng khó tin, nay thấy Cửu Trọng Thần Ông chưởng lực ra, cũng giơ luôn chưởng bên phải vung lên đỡ.

Trong chưởng này, Thượng Quan Linh cố ý muốn thí nghiệm xem chân khí nội lực của mình đã tăng cường đến mức độ nào, nên cậu bé đã dùng đến chín phần mười đánh ra. Khi hai ngọn kinh phong chạm nhau, ngang nhiên đã khiến cho đại danh Cửu Trọng Thần Ông bị thương tổn hẳn, chỉ thấy lão loạng choạng bị lùi sau hẳn ba thước!

Đàm Bách Thủy nằm mộng cũng không thể ngờ Thượng Quan Linh giỏi đến thế! Trong lòng bắt đầu chột dạ, nghĩ thầm không biết thằng nhỏ này là môn đồ của môn phái nào mà công lực cao thế, nếu so với tuổi tác trái ngược hẳn nhau!

Trong một chưởng đánh lùi được Cửu Trọng Thần Ông, Thượng Quan Linh biết công lực của mình quả nhiên đã tăng hẳn, bèn thân nhiên cười rằng :

- Sao? Đàm Bách Thủy? Với chút võ học hão danh của ông, đã muốn làm sư người ta ư? Chuyện đời tức cười thật! Vậy ông có cần dùng đến Cửu Đầu Thiết Trọng hay loại Bách Bộ Ô Phong Thảo thì xin cứ việc thử đi!

Đàm Bách Thủy tuy kinh hoàng về nội gia chân lực của Thượng Quan Linh nhưng trong bụng vẫn chưa phục, cho rằng vừa rồi mình khinh địch, chỉ dùng có sáu phần mười công lực nên đã thua. Lão bèn cười nhạt và sa sầm ngay nét mặt xuống rằng :

- Nhãi con biết gì? Vừa rồi lão đã nương tay nhường nhịn cho người, nếu đã không biết phải quấy, ta sẵn lòng cho người một bài học cho xứng đáng!

Nói xong, tay phải vận nội lực cắm sâu cây thiết trọng xuống đất, rồi giơ luôn hai tay ra đẩy luôn song trường đánh tới, quả nhiên một luồng gió mạnh ào ào phóng ra, cát bụi nổi cả một vùng, khí thế dũng mãnh vô cùng!

Thượng Quan Linh nhận ngay ra lợi hại, không dám chảnh mắng, vội tụt chân khí vào Đan Điền, dùng hết mười phần công lực, vung chưởng ra nghênh tiếp.

Tuy gặp nhiều may mắn nhưng Thượng Quan Linh chưa có cơ hội khổ luyện thêm về chân lực nội khí của mình, trong tình trạng trước mắt đây, cũng chỉ ngang hàng với Đàm Bách Thủy mà thôi! Riêng phần Đàm Bách Thủy, phần bị thương trong người, nên chân lực trong người bị sút kém một phần nào, cho nên trong chưởng lực lần thứ hai này, Thượng Quan Linh vẫn đứng y nguyên bất động, nhưng râu tóc áo của Đàm Bách Thủy đã bay phấp phới vì ngọn chưởng phong của đối thủ, lão lại lùi về phía sau hai bước nữa.

Đàm Bách Thủy thấy vậy thất kinh hồn vía, trong lòng bỗng nổi ý giết, phập một tiếng rút luôn cây Cửu Đầu Thiết Trượng dưới mặt đất lên.

Thượng Quan Linh biết người ta nổi danh nhờ Thiết Trượng, thế nào chả có lối đánh tuyệt nghệ? Cậu cũng vội rút cây Văn Xương bút của mình ra cầm tay.

Đàm Bách Thủy tay cầm trượng, lão chẳng nhảy nhót gì, cứ lừ lừ tiến tới từng bước một, Thượng Quan Linh tính chê cười lão sao khéo đóng hề như thế, nhưng cậu chưa kịp mở miệng cười, thì Đàm Bách Thủy từ chậm đổi hẳn sang nhanh, như một tia chớp, cây Cửu Đầu Thiết Trượng vụt một tiếng khiếp hồn, từ trên đỉnh đầu bửa mạnh xuống.

Thượng Quan Linh biết cây bút của mình không thể đỡ liều món binh khí trầm nặng của đối thủ được, nên cứ việc né thân nhảy tránh như con chim sâu, chờ dịp địch thủ hớ hênh sẽ ra tay công hãm! Nào ngờ cây Thiết Trượng quả danh bất hư truyền, trước mắt cậu bé chỉ thấy một rừng trượng pháp bao quanh lấy mình, tiếng giò vù vù, mạnh không thể tả.

Trong cảnh hiểm nghèo ấy, Thượng Quan Linh chỉ còn dùng đến thế Linh Điều Triển Dực Khéo Độ Thiên Hà né tránh, đồng thời dùng luôn thế Thiết Bản Kiều Công, toàn thân bấu chặt mặt đất, rồi đưa tay trái khê đẩy mặt đất với lối khinh công tuyệt đỉnh vọt sang bên phải hơn sáu thước, tránh thoát những đường trượng tua tủa như ngọn đồi nhỏ quần quít lây mình từ nãy giờ.

Cậu bé đẩy mình mồ hôi lạnh, đứng thẳng người lên, Đàm Bách Thủy ngửa mặt lên trời cười ngất ngưỡng rằng :

- Nội trong năm mươi hiệp, nếu cây Cửu Đầu Thiết Trượng của lão phu không đánh bật được cây Văn Xương bút của ngươi thì ba chữ Đàm Bách Thủy lập tức được xóa hẳn trong giang hồ ngay!

Thượng Quan Linh ôm bụng cười ha hả.

Cửu Trượng Thần Ông ngược mắt quát tháo :

- Thằng nhãi ranh! Có chuyện gì mà cười hả hê thế?

Thượng Quan Linh nín cười cong môi lên nói :

- Đàm Bách Thủy! Đừng nói là trong năm mươi hiệp ông chưa thắng nổi tôi, cho có thêm năm mươi hiệp nữa cũng chả đi đến đâu!

Đàm Bách Thủy giận điên người! Choang một tiếng, cây thần trượng đánh luôn vào một tảng đá, cát bụi tóe lửa tứ tung, hậm hực nhìn trừng vào Thượng Quan Linh.

Thượng Quan Linh nắm chặt cây Văn Xương bút của mình, ngang nhiên nói :

- Đàm Bách Thủy! Nếu có thua thì nói thẳng cho rồi đi! Đừng ở đó động trò dọa người trông nực cười lắm!

Đàm Bách Thủy giận quá nổi khùng, hét lên một tiếng, dùng hết toàn lực vào cây thiết trượng, vung ra một thế Tam Hoa Tề Đỉnh, những đường trượng tua tủa nhanh như làn điện chụp ập xuống đầu Thượng Quan Linh.

Thượng Quan Linh cũng biết trượng pháp của Đàm Bách Thủy không phải tục phạm gì, đâu dám đỡ liềm bằng cây Văn Xương bút? Nhưng cậu bé cũng nhảy nhót vung bút điếm túi bụi qua địch!

Đàm Bách Thủy vốn là người đã nổi danh trên giang hồ, đánh với một kẻ hậu bối như thế sợ thiên hạ chê cười mình ỷ lớn hiếp nhỏ, nên cũng nường tay trong lúc đánh, nào ngờ thẳng nhãi ranh dám cả gan trả đũa, không chịu nhường nhịn chút nào, dưới cơn thịnh nộ, Đàm Bách Thủy tăng mạnh thêm trượng pháp đối địch!

Cây Văn Xương bút lúc này đánh luôn ra ba mươi sáu đường Văn Xương bút pháp của Tạ Đông Dương đã truyền dạy. Chỉ thấy ánh bút loang loáng một vùng như tia chớp điện trời công, hăm mãnh liệt về phía Đàm Bách Thủy.

Trượng pháp ào ào của Đàm Bách Thủy lúc này cũng tung ra hai thế Cuồng Phong Lạc Diệp, Lãng Quyển Lưu Sa ép hẳn Thượng Quan Linh lùi hẳn hơn ngoài trượng xong, rồi đổi thế thủ thành thế công.

Trong nội mười hiệp đầu, Thượng Quan Linh lại bị vây trong trượng pháp của Đàm Bách Thủy, cậu bé đành cố gắng gỡ hết ba mươi sáu ngọn Văn Xương bút pháp tinh diệu của mình ra chống đỡ mới miễn cưỡng tạm yên!

Vào khoảng bốn mươi hiệp, nguy cơ đã hiện khắp xung quanh người, Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy đã nắm chắc phần thắng trong tay mình, tiếng cười ha hả liên hồi, thành linh cây thiết trượng quét mạnh xuống hai chân Thượng Quan Linh đánh ra một thế Hoàn Tảo Thiên Quân, cướp đánh nhiều nơi trọng yếu trên người cậu bé!

Thượng Quan Linh đã đấu hơn bốn mươi hiệp, mồ hôi trên người dần dần nhễ nhại, khi thế đối thủ đánh thế Hoàn Tảo Thiên Quân một cách dũng mãnh như thế, vôi cong người nhảy vọt ra ngoài hai trượng, thoát khỏi uy lực của thiết trượng đang bao vây.

Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy đắc ý cười ha hả rằng :

- Nhãi ranh kia! Chưa đủ năm mươi hiệp cơ mà...

Thượng Quan Linh đưa vạt áo lên chùi mồ hôi trán, hừ một tiếng rằng :

- Đàm Bách Thủy! Xin ông đừng vội hơn hờ đắc chí! Giờ đây xin ông hãy thử tiếp tôi thêm năm mươi hiệp xem sao?

Vừa nói vừa tung mình vào lại vòng chiến, trong chuyến này, Thượng Quan Linh dùng ngay thế Huyền Thiên Thất Thập Nhị Phất của Thiên Si đạo trưởng đã truyền, thế là một ối đánh oai thế tuyệt luân được cậu bé dùng cây Văn Xương bút diễn đánh!

Đàm Bách Thủy thấy lối đánh mới lạ, giật nảy mình lùi thân.

Nhưng Thượng Quan Linh đã sẵn sàng tới, cả một vùng hoa bút tỏa ra như một dòng sông chong chóng gặp gió, chỉ thấy cậu bé trên thì điểm song mục, giữa thì đâm huyết Chương Đài, dưới lại bẻ huyết Đồng Tuyền! Trong một thế đầu tiên, đã ngang nhiên một lúc chia đánh ba trọng điểm của địch.

Đàm Bách Thủy nhận ngay ra môn võ này chỉ có Tây Đạo Thiên Si đạo trưởng trong nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt mới có lối đánh kinh hồn này!

Đàm Bách Thủy vừa gờ thế đánh vừa tự nhủ thầm: Thăng nhãi này tuổi nhỏ thế, không biết nó học đâu được lối tuyệt học bất truyền của Thiên Si đạo trưởng này! Tuy tay chân nó còn ngượng nghịu chưa quen, nhưng bảy mươi hai thế biến hóa kỳ ảo ấy, mình muốn thắng nó cũng không phải chuyện dễ! Nhưng mình đã chót lớn tiếng khoe khoang mới nó, nội trong một trăm hiệp không thắng nổi nó, chẳng lẽ Đàm Bách Thủy phải xóa tên trong giang hồ thật ư? Nghĩ thế, Đàm Bách Thủy bất giác rung mình thất kinh! Không biết tính sao, đành vội đánh mạnh một trượng, tung mình nhảy ra xa hơn ba trượng.

Thượng Quan Linh trong lúc thử sơ tuyệt học, quả nhiên thấy oai lực lạnh lạ, đặng này cậu bé vừa mừng thầm trong bụng bỗng đổi phương nhảy khỏi vòng chiến, Thượng Quan Linh ngạc nhiên hỏi :

- Đàm Bách Thủy! Đã đầy trăm hiệp đâu? bộ ông sợ rồi hả?

Cửu Trượng Thần Ông trong lòng then thùng, sắc mặt rầu rầu trả lời rằng :

- Trong lúc lão phu hấp tấp lại đây, đã quên phứt một chuyện quan trọng, vậy người hãy ở đây chờ đợi ta trong nửa ngày, còn bốn mươi hiệp nữa chúng ta giải quyết sau vậy!

Thượng Quan Linh nghe vậy cười lên sảng sặc rằng :

- Rõ ràng là ông sợ bị thua, thế mà cũng đi dùng lối đánh lừa trẻ con còn không nổi để đánh lừa tôi!

Chuyện lớn tày trời đến đâu đi nữa cũng phải đánh bốn mươi hiệp rồi muốn đi đâu thì đi!

Nói xong cùng vung bút đánh ra.

Đàm Bách Thủy sa hấn mặt xuống nói :

- Nếu vậy thì người cùng đi với ta vậy!

Dứt lời tung thân vọt nhảy ra xa bốn trượng, Thượng Quan Linh cũng vội tung mình đuổi theo sau, thế là cả hai đều dùng thuật khinh công phi hành của mình ra, dần dà Thượng Quan Linh đã gần kề thêm!

Trong lúc Đàm Bách Thủy quỳnh người, thì trước mặt hiện ra một đám rừng rậm rạp, Đàm Bách Thủy vội đề khí tung mình trong hai cái nhún nhảy đã lẫn biến vào trong rừng!

Thượng Quan Linh không ngờ Đàm Bách Thủy có ý trốn mình thế, khi cậu đuổi tới nơi, tung tích đối phương đã biến vào rừng.

Cậu bé do dự suy nghĩ một hồi, bởi trên giang hồ thường có câu tục ngữ :

Cùng khẩu mạc truy dị lâm mạc nhập, vì mình dễ bị lộ mục tiêu hơn! Kẻ địch dễ ra tay hạ độc thủ, khó mà phòng được! nhưng nghĩ tới người bạn già Bách Thảo lão nhân, trong lòng không cam tâm tỳ nào! Trong cơn tức, cậu bé không sao dẫn nổi, thế là bất kể lợi hại gì, cây Văn Xương bút đưa ra che chắn trước ngực, mạo hiểm xông vào.

Thượng Quan Linh cũng biết mình quá liều, sau khi phi thân tung mình cào sâu hơn trượng, cậu bé nhanh nhẹn xuyên qua trái né qua phải một hồi, rồi tìm ngay đến một gốc cây lớn đứng dựa vào đó, đưa mắt quan sát khắp chung quanh một lượt.

Bỗng trên đỉnh đầu có giọng cười lạnh lùng vang xuống, Thượng Quan Linh giật mình thất kinh, cây Văn Xương bút tức khắc đánh ra một thế Xuyên Vân Nã Nguyệt.

Kình phong đánh lên, cành lá ào ào ngã nghiêng, một bóng áo vàng tung mình qua một cây khác, tiếng cười lạnh lùng lại truyền đến tai cậu bé rằng :

- Lão phu nếu quả không bận chuyện trong người, đời nào để nhãi ranh hỗn láo như thế? Giờ tạm cho người xem chút lợi hại của ta cho biết thân biết phận! Nếu sau còn gặp nhau trên giang hồ, mà vẫn giữ thói ương ngạnh ấy, đừng có trách ta ra tay nhé!

Vừa dứt tiếng nói, Thượng Quan Linh bỗng cảm thấy xung quanh người mình có tiếng gió rít lên đánh tới, cậu bé vội vung bút lên quay tít như một cái dù che mưa để che khắp toàn thân, đồng thời liếc mắt quan sát động tĩnh.

Đàm Bách Thủy xưa nay vốn tự hào với môn ám khí Bách Bộ Ô Phong Thiết Thảo của mình, mỗi lần ra tay là chín ngọn cỏ sắt bách phát bách trúng. Lúc này chỉ thấy chín ngọn cỏ chụm lại làm một nhúm thẳng cay Văn Xương bút choạc tới nhanh như chớp.

Thượng Quan Linh thấy Ô Phong Thiết Thảo, thoát tiên bay ra chín ngọn rõ ràng, sau thành linh lại tụ trung thành một mà nhắm ngay cây bút của mình choạc tới, biết ngay võ nghệ của người xử dụng đã đi đến mức tinh vi tuyệt đỉnh, mình chẳng qua chỉ nhờ được những sự gặp may kỳ lạ mà thôi, nếu nói về võ học của mình trong tình trạng này còn thua địch rất nhiều.

Biết rõ lợi hại như thế, hơn nữa lại nằm trong thế bất lợi là trong rừng tối om, dù Thượng Quan Linh gan có to bằng trời đi nữa cũng không thể nào theo đuổi tới cùng được, thế là cậu bé đành để tiếng cười của Đàm Bách Thủy mỗi lúc một xa dần hẳn.

Thượng Quan Linh đứng đực người suy nghĩ những sự tao ngộ kỳ lạ của mình, nào là công lực tăng dần, nào oai lực môn Huyền Thiên Thất Thập Nhị Phát của Thiên Si đạo trưởng, trong hai trận thử chưởng với Đàm Bách Thủy, không biết đã cách nơi động huyết Tuyệt cốc bao xa rồi? Bây giờ tìm được ai mà hỏi tên đường lối đây? Nếu vạn nhất sau này tìm đến không biết chỗ thì phải làm thế nào?

Trong lòng Thượng Quan Linh lằng lằng, chuyện đã thế, cũng không biết làm cách gì hơn, cậu bé đành đứng đĩnh bước ra khỏi rừng, chuẩn bị hỏi thăm người ta tìm đường đi đến Trường Sinh đảo để kịp tham gia một cuộc võ lâm thịnh hội ở đó.

Vừa ra khỏi cửa rừng, bỗng thấy một bóng người nhanh như cắt nhoáng qua mắt mình.

Một là Thượng Quan Linh nghĩ trong rừng làm gì có người lạ nào khác, hai nữa thân pháp của người ấy lại tuyệt cao, cậu bé tin chắc lại là Đàm Bách Thủy đây.

Thượng Quan Linh hấp tấp núp vào một gốc cây sầm uất gần đó, chờ bóng người đi tới gần, thành linh hét lên một tiếng dữ dội, dùng đến chín phần mười chân lực, vung luôn song chưởng đánh ra, chỉ thấy cây lá rào rào gãy rạp, dồn hết về phía bóng người đang tiến tới.

Người đi đường không ngờ có người dùng chưởng lực đánh lên mình thành linh như thế, vội ngừng chân hít mạnh hơi lên người, hai chân khẽ nhún xuống đất, toàn thân nhẹ vọt như một con chim về phía sau, thật là một khinh công tuyệt đỉnh và đẹp mắt. Trong khi bị đánh lên như thế mà đã ngang nhiên ung dung né tránh được chưởng lực của địch, như thế đủ biết võ nghệ người đi đường ghê gớm bậc nào rồi!

Thượng Quan Linh theo gió chưởng tung mình bay ra, đến khi nhận rõ mặt người đi đường, bất giác mặt đỏ ửng lên, thì ra đâu phải là Đàm Bách Thủy gì đâu?

Hóa ra người này là một ông già mặc áo xám tro, toàn thân cao không đầy năm thước, khổ người mập mạp thấp lùn.

Ông già lùn mập bị đột kích thành lính, sắc mặt vốn đã hầm hầm nổi giận, râu tóc dựng ngược, nhưng sau nhìn ra Thượng Quan Linh chẳng qua là cậu bé con, cơn giận nguôi hẳn đi, nhưng vẫn không vui vẻ lắm, cau có đôi lông mày vừa rậm vừa ngắn của mình hỏi rằng :

- Oắt con kia! Sao cả gan núp trong bụi ra tay độc ác đánh người đi đường thế? Tuy ta không muốn chấp trách gì với người, nhưng ta bắt người phải khai rõ là môn đệ của ai? Thuộc về sư môn tông phái nào? Sau này ta sẽ tìm người lớn của người để hỏi tội sau!

Thượng Quan Linh phát chưởng đánh nhằm người, trong lòng đang hối hận, chực lên tiếng bày tỏ đầu đuôi, nhưng nghe khẩu khí của người già này có vẻ hống hách, thần sắc lại kiêu ngạo không tưởng tượng được, cậu bé tức trí vẹo vồ qua một bên ngang nhiên trả lời rằng :

- Tôi đánh nhằm người, đang tính xin lỗi, nhưng nghe ông nói năng hiên ngang như thế, tôi chẳng phục tỳ nào! Kẻ đánh ông chính là tôi, vậy ông có bản lĩnh gì ghê gớm cứ đem ra đây tỷ thí với tôi, cần gì phải tìm cho được sư phụ tôi?

Mà liệu thầy tôi ông dám trêu tới ư?

Người già áo xám nghe xong cười ngắt ngừng rằng :

- Những việc trên giang hồ này, quả ta đã cách tuyệt trên mười năm nay rồi, chẳng biết những kẻ ngang tàng trong võ lâm ngày nay là thuộc những nhân vật gì?

Người đã ương ngạnh thế, ta hãy bắt người trước đã, rồi tìm sư phụ của người cãi lý sau!

Dứt lời, một bàn tay hộ pháp vừa béo vừa đỏ, xòe hẳn năm ngón chụp nhanh xuống bả vai Thượng Quan Linh.

Từ lúc Thượng Quan Linh phục trong bụi đánh ra một chưởng, biết ngay võ học của ông già áo xám này cao kỳ vô kể, nên tuy miệng lưỡi đánh đá đối chọi, thực ra cậu đã phải đề phòng cẩn thận. Khi thấy ngũ chỉ của địch thủ bầu tới, cậu bé không nhảy về phía sau để tránh mà lại mạo hiểm chui luồn qua dưới nách ông già, tay phải đưa ra một thế Kim Báo Lộ Trảo, nhắm nơi Đan Điền của địch đánh tới, miệng hét lớn rằng :

- Muốn bắt tôi đâu phải dễ dàng thế? Ông ỷ già nói khoác y như một nhân vật đã nổi tiếng tăm trong võ lâm vậy! Hãy ném thử chưởng lực của tôi đã! Xem thử công lực của ông tới mức nào cho biết!

Thượng Quan Linh dám dùng đến thế hiểm nghèo như thế khiến cho ông già áo xám cũng lác mắt ngẩn người. Nghe cậu bé nói thế, quả nhiên lão không né tránh, ỷ mình công lực hơn người, nhẹ xích qua một chút để tránh trọng huyết Đan Điền, dùng xương đùi đỡ luôn chưởng lực của Thượng Quan Linh.

Cả đôi bên không ngờ sự thế trước mắt lạ thế. Phần Thượng Quan Linh tưởng đâu xương hông của ông già thề nào cũng đập nát, neho mắt cau mày tính thu ngay thế đánh lại nhưng đã không kịp.

Phần ông già cũng không thể nào ngờ rằng một thằng bé mười bốn mười năm tuổi mà chân lực nội gia lại cao cường đến thế! Khi phát giác ra, có muốn tránh cũng không kịp, đành cắn răng tụ khí vào đan điền ráng chịu một chưởng.

Nội một chưởng của Thượng Quan Linh đã khiến ông già áo xám phải lùi về phía sau hơn ma bước, xương hông đau nhói vô ngần. Đôi mắt lão trợn tròn, sát khí đằng đằng nhìn sang Thượng Quan Linh.

Thượng Quan Linh thấy lão vậy bật cười nói :

- Kể ra xương đùi của ông cũng khá cứng thật đấy, nếu phải người khác chắc đã bị đập nát từ lâu rồi...

Chưa dứt lời, đôi mắt người già áo xám đã lộ hung quang, tiếng hét vang như sấm rền :

- Oắt con! Sắp chết đến nơi mà còn không biết! Hãy mau đem nạp nửa mạng sống cho ta trước đã!

Tay phải vung ào một tiếng về Thượng Quan Linh.

Cậu bé bị thất thế là không hiểu ông già đang đấu với mình đây là nhân vật nào trong võ lâm? Thấy tướng mạo lão không có gì oai nghi cho lắm, nên cậu bé coi thường hơn Đàm Bách Thủy, nghĩ thầm trong bụng cứ dùng phách không chưởng lực chặn ngã lão cho được việc.

Nào ngờ chuyển này Thượng Quan Linh đã gặp phải thứ dữ! Song chưởng cậu vừa đánh ra, một sức vô hình nặng trĩu đã đè ngược lại, Thượng Quan Linh biết địch không lại, tính dùng lối khinh công né nhay nhưng quá chậm, chỉ đành cắn răng chịu về hai phần chân lực để hộ thân, còn tám phần nội lực tung ra để ngự địch.

Khi hai luồng nội gia chân lực gia tiếp với nhau, đôi tay của Thượng Quan Linh cảm thấy như muốn gãy rời, trống ngực đập mạnh liên hồi, mắt tá hỏa tam tinh.

Ngay trong lúc thập tử nhất sinh đó, dưới nách lại trúng luôn một chỉ lực của người già áo xám.

Nhưng chỉ lực ấy không điểm trúng yếu huyệt của Thượng Quan Linh mà lại khéo léo trúng chiếc thẻ Kim bài của Tiểu Diện Diêm Bà đã cho Thượng Quan Linh. Người già thấy có vật cản trở bèn xoay sang lối dùng chưởng vỗ ngay hôn mê huyệt của Thượng Quan Linh. Thế là cậu bé té lăn ra mặt đất bất tỉnh luôn.

Người già hình như có chuyện gấp rút bên người, chỉ thấy lão lạnh lùng nhìn Thượng Quan Linh một lúc rồi bỏ đi ngay, nhưng lão bỗng nhớ vừa rồi khi mình điểm huyệt đã có gì vướng tay, nên đưa tay vén áo cậu bé xem coi vật gì. Khi lão thấy Kim Bài Huyết Lệnh của cậu bé, sắc mặt bỗng chần chừ ý lên một tiếng ngạc nhiên!

Do dự một lúc, lão bèn cúi xuống lấy thuốc linh đơn nhét ngay vào miệng cậu bé ba viên, xong giải

huyết hôn mê rồi nói rằng :

- Ta không ngờ người lại là đệ tử của Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương.

Không phải ta sợ gì sự phụ của người đâu, nhưng trước đã gặp mặt nàng một lần, dù sao đi nữa cũng không nên đánh thương kẻ hậu bối như người! Hiện giờ thương tích của người phải mỗi ngày uống ba viên linh đơn của ta để điều trị mới mong khỏi bệnh. Hơn nữa ta còn bận việc phải đi Đông Hải, cho nên ta cần đem theo người để trị khỏi bệnh, chờ khi thương tích của người khỏi hẳn đâu đấy, và chuyện ở Đông Hải của ta giải quyết xong, chừng ấy ta sẽ đưa người về La Phù sơn Vạn Mai cốc gặp thầy người để lý lẽ phải quấy sau!

Thượng Quan Linh thấy lão già lùn mập tưởng mình là đệ tử của Mạnh Tam Nương, trong bụng bất giác tức cười, vừa tính cải chính lại nghe lão già nói sẽ đem mình đi Đông Hải, nghĩ bụng cứ giả bộ hồ đồ nhận là đệ tử của Tiểu Diện Diêm Bà để lão đưa mình đến Đông Hải, hơn nữa kinh mạch toàn thân mình đã thông suốt, mình muốn trốn đi lúc nào mà chả được, cứ việc mặc lão già này lên La Phù sơn tha hồ ấ ố lý sự Mạnh Tam Nương cho vui.

Lão già áo xám thấy sắc mặt của Thượng Quan Linh không vui lại nói tiếp :

- Ta biết người chưa chịu phục, nhưng ta là kẻ tiền bối, có đánh ta cũng chỉ tìm thầy người đánh, ta không thể nào đánh với kẻ hậu bối như thế, vậy người có biết ta là ai không?

Thượng Quan Linh chẳng thèm ngó người già trước mặt, cứ hếch cổ lên nhìn trời, đầu lắc nhẹ.

Lão già chỉ còn cách tự báo danh hiệu của mình rằng :

- Thế người đã từng nghe Mạnh Tam Nương nói về Càn Khôn ngũ tuyệt chưa? Ta đây chính là một trong Ngũ tuyệt Bắc Kiếm Phổ Côn đây!

Nghe đến tên Bắc Kiếm Phổ Côn, Thượng Quan Linh giật mình đến thót.

- “Hèn gì chưởng lực của mình bị thua là phải! Thì ra mình lại gặp một trong Ngũ tuyệt của nhóm Càn Khôn!”

Nhưng bỗng nhiên Thượng Quan Linh thấy lão già xưng là Bắc Kiếm tại sao không thấy mang kiếm bên người? Mắt cậu bé cứ nhìn xung quanh người già để tìm.

Phổ Côn như hiểu ý Thượng Quan Linh, bèn mỉm cười rằng :

- Chắc người nghi Bắc Kiếm sao lại không đeo kiếm chứ gì? Bởi cây Tam Chỉ kiếm của ta đã bị thằng con bất hiếu Phổ Kiên đánh cắp mang đi! Theo sự điều tra ngấm ngầm của ta, Phổ Kiên không biết đã bị thua về tay một nhân vật nào đó, nên nó mới ước hẹn với người ta tại đảo Trường Sinh Đông Hải, chính

nơi ở của Đông Tăng Túy Đầu Đà để quyết đấu hơn thua với người ta! Tuy nó đã cố giấu ta, nhưng ta không muốn kiếm nghề của nhà họ Phổ bị mất oai danh, nên đã âm thầm theo dõi! Người theo ta chuyến này đến Đông Hải, thế nào cũng được chứng kiến một cuộc thịnh hội trong võ lâm! Kể ra cũng không uổng công đâu!

Thượng Quan Linh bây giờ mới vỡ lẽ, trong bụng không khỏi cười thầm vì đầu đuôi câu chuyện của Phổ Kiên, Thượng Quan Linh biết rõ hơn ai hết. Nhưng mình đã lỡ vỡ không biết, nay đành làm thỉnh luôn chờ đến Đông Hải rồi tính sau.

Bắc Kiếm Phổ Con cứ tưởng Thượng Quan Linh là đệ tử của Chưởng giáo La Sát môn Mạnh Tam Nương, nãy giờ chẳng thấy hé miệng nói một lời gì, đành dắt luôn đi Đông Hải.

Trường Sinh đảo cách thẳng cánh phật giáo địa Phố Đà Sơn không xa, đây là một đảo rất nhỏ ở Đông Hải, một trong Ngũ tuyệt nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt là Túy Đầu Đà Đông Tăng thường quanh năm cư ngụ ở đây.

Giữa tiết mùa cuối tháng bảy, vị kỳ hiệp Túy Đầu Đà Đông Tăng này ngồi trên một mỏm đá, tay bầu rượu thơm, tay cầm đùi thịt chó, mặc cho sóng bể đánh ướt sũng tà áo bào, cứ tỉnh bơ ngồi gặm đùi thịt chó ngon lành! Đang ngồi ăn thú vị ấy, mặt bể bỗng hiện ra một chiếc lá buồm nhỏ ở đằng xa, chẳng mấy chốc chiếc thuyền nhỏ ấy đã đến gần trước bến. Mũi thuyền, một người gầy cao mặc áo dài đen đứng hiên ngang, lạn lụng và không có màu máu gì trên khuôn mặt trắng bệch ấy, càng không thể nhận ra được vẻ mặt buồn vui của người áo đen đứng trước mũi thuyền. Thì ra đây là nhân vật mà hầu hết trong võ lâm đều cảm thấy nhức đầu, khó biết thiện ác ra sao, Đoạt Hồn Kỳ! Vâng chính người áo đen đứng trên mũi thuyền là Đoạt Hồn Kỳ!

Đoạt Hồn Kỳ xưa nay ít niềm nở với ai bao giờ, nhưng với Túy Đầu Đà Đông Tăng lại khác hẳn. Mặc dù ngược chiều gió, nhưng Đoạt Hồn Kỳ đã dùng chân khí để truyền tiếng nói lên bờ rằng :

- Túy hòa thượng ơi! Nay ta đã trót gây lên một cuộc sóng gió lên Trường Sinh đảo của ngươi rồi!

Túy Đầu Đà vẫn ngồi ăn uống điềm nhiên, chờ cho Đoạt Hồn Kỳ xuống thuyền đến tận nơi, mới liếc đôi mắt ngà ngà ngắm nhìn Đoạt Hồn Kỳ từ đầu đến chân, thỉnh thoảng tay áo bào phật nhẹ một luồng kinh phong đẩy Đoạt Hồn Kỳ lùi hẳn ba bước.

Đoạt Hồn Kỳ ngạc nhiên hỏi rằng :

- Kìa Túy hòa thượng! Chúng mình đã lâu không gặp nhau, sao hòa thượng lại có thể say đến nỗi thế kia? Đây không lý là lỗi tiếp khách của hòa thượng đấy ư?

Túy Đầu Đà vừa đưa bầu rượu lên miệng tu, vừa liếc mắt nhìn Đoạt Hồn Kỳ, mặt không vui rằng :

- Ngươi nói không sai! Trường Sinh đảo vốn nơi yên tĩnh và ta vẫn muốn nó yên tĩnh hoài, hơn nữa ta

càng không muốn tiếp loại người khẩu phật tâm xà như người đâu! Hôm nay là lần cuối cùng ta để người bước bàn chân lên đảo Trường Sinh của ta, lần sau nếu còn bén mảng tới chứng ấy đừng có trách Túy hòa thượng lãng nhục đấy nhé!

Đoạt Hồn Kỳ ngẩn người ngạc nhiên, vì xưa nay Đông Tăng Túy Đầu Đà vẫn thân với mình, sao hôm nay bỗng đột nhiên thay đổi hẳn thái độ lạ lùng như thế?

Nhưng Đoạt Hồn Kỳ cố đè nén bực tức ngồi cạnh xuống phiến đá của hòa thượng, từ tốn nói rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ quả thật gặp vận xui xẻo! Hình như trên giang hồ này ai cũng cho Đoạt Hồn Kỳ hung ác tuyệt luân, vừa đáng sợ lại càng đáng giết, nhưng ác thay ta lại tìm không ra lỗi lầm ác gì trên người ta? Hung ở đâu? Ác ở đâu? Chỗ nào đáng sợ? Tại sao lại đáng giết? Lạ lùng thật...

Túy Đầu Đà ngậm cong miếng thịt chó mới lẩm nhẩm rằng :

- Vụ tận diệt hai mươi ba tăng lữ tại chùa Tịnh Tâm thiền tự cô còn không đủ nữa sao? Tước da lột Phương trượng không để là độc? Khẩu phật tâm xà với hòa thượng không đáng giận? Tội tà trời như thế bộ còn không đáng giết?

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đồng Chung Hoạn Nạn

Đoạt Hồn Kỳ nghe xong nhảy nhồm hăn người lên, hấp tấp hỏi rằng :

- Tịnh Tâm thiên tự, phải chẳng là chi phái của Thiếu Lâm tinh Triết Đông? Mà trụ trì của chùa ấy là Tịnh Tâm lão phương trượng đó không?

Túy Đầu Đà lạnh lùng rằng :

- Đúng thế! Vụ án xảy ra vào khoảng canh ba, hai mươi ba tăng đồ trong thiên tự, hầu hết trên thiên linh cái mỗi người, ở Bách Nhai huyết, đều bị cây châm kim vàng có ngọn cờ đỏ đâm thủng, chết một cách thảm khốc!

Đoạt Hồn Kỳ nghe xong cảm thấy nhẹ nhõm hăn người, tiếp tục hỏi rằng :

- Anh cho rằng vụ án vô nhân đạo này do tôi gây lên đó ư?

Túy Đầu Đà khẽ nhích mép rằng :

- Ngọn cờ sọ người trên cây kim vàng, từ xưa đến nay, ta đã thấy người dùng không biết bao nhiêu lần rồi! Huống hồ miếng da mà người đã tước sống trên thân lão Phương trượng, cũng được làm thành hình cờ Đoạt Hồn Kỳ dán cửa chùa! Không phải người thì còn ai vào đó?

Đoạt Hồn Kỳ hết thức bình thản hỏi rằng :

- Vụ này xảy ra hồi nào?

Túy Đầu Đà cũng chẳng thèm ngó Đoạt Hồn Kỳ, quay mặt sang một bên, rồi trả lời vắn tắt :

- Ba tháng về trước, người tự biết rõ sao còn hỏi vờ làm gì?

Đoạt Hồn Kỳ gật đầu cười xong lại hỏi :

- Thế lần trước tôi lại Trường Sinh đảo của anh đây, cách nay đã được bao lâu rồi nhỉ?

Túy Đầu Đà như bực mình, ực ực uống một hơi vài hớp rượu, giương đôi mắt đỏ ngầu ngó Đoạt Hồn Kỳ rằng :

- Người tưởng ta say mà không biết ngày tháng sao? Kỳ trước người lại đây cách nay vừa đúng trăm ngày, sau khi rời khỏi đây, người bèn thi hành một thủ đoạn dã man vô luân thường ấy tại chùa Tịnh Tâm! Bây giờ còn vắc mặt về đây gặp ta làm gì?

Đoạt Hồn Kỳ ngừng mặt cười ngất, tiếng cười từ cao hạ xuống thấp dần, sắc mặt cũng tùy theo tiếng cười biến đổi, hình như bao hàm nhiều nỗi oan ức trong tiếng cười!

Túy Đầu Đà là một cao thủ tuyệt thế trong võ lâm, dĩ nhiên là một kẻ tri âm, nghe xong hàm ý tiếng cười, nheo mày hỏi rằng :

- Người còn cười một cách điên cuồng như thế làm gì? Không lý đã giết ngần ấy người mà còn vui sướng lắm sao?

Đoạt Hồn Kỳ thở dài một tiếng, nghiêng giọng nói :

- Chuyển trước tôi lại đây, tuy không nói rõ dụng ý, thực ra tôi lại tạ từ với anh! Bởi vì tôi nghe trên giang hồ đã đồn đãi rằng trong mấy tỉnh miền Tây bắc, đương có một Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện thường xuyên, tay độc tâm ác vô kể, nên tôi muốn đến đó điều tra hư thực xem sao...

Chưa hết lời, Túy Đầu Đà hừ một tiếng bằng hơi mũi, lạnh lùng giọng nói :

- Lại khẩu phật tâm xà rồi! Đừng hòng giở trò Di Họa Giang Đông thường dùng của người trước mặt ta!

Đoạt Hồn Kỳ cười nhạt một tiếng rằng :

- Tôi cũng biết chuyện này quá hoang đường, khiến anh khó tin, nhưng nay tôi cũng có khá nhiều nhân chứng!

Túy Đầu Đà thoát nghe Đoạt Hồn Kỳ nói có nhân chứng, lộ vẻ ngạc nhiên hẳn, nhưng cũng còn nghi hỏi rằng :

- Ai đã biết được người sai khiến những người nào ra làm nhân chứng để cốt đánh lặn con đen?

Đoạt Hồn Kỳ cười ngất nói rằng :

- Tây Đạo Thiên Si lão đạo, lão già Phổ Côn Bắc Kiếm với tên Đoạt Hồn Kỳ này, thử hỏi tôi có cách gì xúi cho hai người này nói trắng hóa đen không đã?

Túy Đầu Đà khẽ giật mình, hình như nghe đến tên Tây Đạo, Bắc Kiếm, cơn men tỉnh đi một phần nào, bèn cau mày hỏi rằng :

- Chuyện này sao lại dính líu cả đến đạo sĩ Thiên Si và lão già khó tính Phổ Côn kia?

Đoạt Hồn Kỳ bèn kể lại vụ diệt song hung ở Thất Ly Sơn, nào con của Bắc Kiếm là Phổ Kiên bị gãy kiếm, và Thiên Si đạo trưởng hện cuộc hội...

Nói xong lại cười với Túy Đầu Đà rằng :

- Cũng bởi thế nên tôi mới kết mối thâm thù với Bắc Kiếm và cũng lại có một Đoạt Hồn Kỳ giả xuất hiện, hành vi lại quá hung tợn khiến cho Thiên Si lão đạo cũng đâm bất mãn với tôi, thành ra tôi chỉ còn nghĩ đến anh, một người say mà lòng dạ không say. Tôi hẹn họ sau ngày trung thu họp hội tại Trường Sinh đảo này!

Xưa kia chúng mình đã thâm giao như thế, giờ đây anh có bằng lòng giúp tôi không nào?

Túy Đầu Đà nghe xong cười ha hả rằng :

- Tây Đạo, Đông Tăng, Bắc Kiếm, Đoạt Hồn Kỳ đều tề tựu tại Trường Sinh đảo của ta, nhưng chỉ duy thiếu có mỗi Nam Bút Gia Cát Dật vắng mặt, nếu không lại một lần thứ hai phân tranh ngôi thứ tại đây mất! Nếu những lời nói vừa rồi của ngươi là sự thật, thế nào ta cũng giúp ngươi, nhưng còn một chuyện ta còn chưa hiểu, vụ án máu loang Tịnh Tâm Tự, nếu không phải là hành động của ngươi, không lý tên Đoạt Hồn Kỳ giả miền Tây bắc đã thay đổi phương hướng từ miền Bắc chạy về miền Đông nam này sao?

Đoạt Hồn Kỳ trầm ngâm một hồi, bỗng nháy chồm hồm lên rằng :

- Thôi tôi rõ rồi! Có lẽ những nhân vật trên giang hồ đã đem sự tích của Đoạt Hồn Kỳ miền Đông nam đồn đến miền Tây bắc, rồi lại đem sự tích của Đoạt Hồn Kỳ miền Tây bắc đồn xuống miền Đông nam đây, khi tôi nghe đến chuyện ác của Đoạt Hồn Kỳ giả, bèn thân hành đi Tây bắc, nào hay tên Đoạt Hồn Kỳ giả cũng nghe danh mà đi về miền Đông nam này để hội ngộ với tôi!

Túy Đầu Đà gật đầu cười rằng :

- Chính ta cũng đang ngạc nhiên, vì những vụ càn quét đảng cướp Kim Giao, hai lần cứu Long Tử Đan, một người đã hành thiện như thế, không có lý gì lại một đêm tận diệt hết hai mươi ba mạng người ở Tịnh Tâm tự như thế được! trong này lại có một thủ đoạn dã man nhất là tước sống da người! Tuy trên hung khí để lại đều có ký hiệu Đoạt Hồn Kỳ, nhưng ta cũng còn chưa tin hẳn, nếu không, trong khi ngươi bước chân lên bến, ta đã chẳng nể nang gì dùng đui thịt chó đánh ngã ngươi xuống biển từ lâu rồi! Nhưng danh Đoạt Hồn Kỳ vang lừng giang hồ, không ngờ lại xảy ra vụ án song đôi Đoạt Hồn Kỳ mới lạ đời làm sao?

Đoạt Hồn Kỳ nắm tay tính rằng :

- Nay cách ngày hội còn hai mươi ngày đổ lại, tôi thử đi tìm người giả mạo danh Đoạt Hồn Kỳ trong mấy vùng gần đây xem, nếu tìm ra mình sẽ kết liễu được ngay vụ nghi án Song đôi Đoạt Hồn Kỳ!

Dứt lời bèn cáo biệt luôn Túy Đầu Đà, phi thân lên chiếc thuyền đi tuốt!

Đoạt Hồn Kỳ đã dòng dãi suốt mười mấy ngày, đi khắp hết tỉnh Triết Giang, nhưng tuyệt nhiên không hề thấy tung tích địch thủ, đành buồn bã trở về Trường Sinh đảo hỏi Túy Đầu Đà rằng :

- Mai đây đúng ngày hẹn rồi, không biết anh có được tin gì về Thiên Si lão đạo và lão già Phổ Côn chưa?

Túy Đầu Đà cười ha hả rằng :

- Tây Đạo, Bắc Kiếm tuy chưa thấy tới, nhưng trong mấy hôm qua đây, trên Trường Sinh đảo đã phát hiện một bức Diêm Bà Huyết Giản gửi cho người đây!

Nói xong đưa bức thư qua, cuối thư một bức nữ quý tóc dài được vẽ bằng máu tươi.

Đoạt Hồn Kỳ cau mày cầm bóc ra xem, chỉ thấy viết rằng :

“Vụ giết Bạch Phát Tiên Đồng Nhiệm Báo ở núi Quách Xương, đả thương sư đệ Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ của ta tại Kỳ Liên Sơn, hai lần làm nhục oai danh của bản giáo La Sát môn! Vậy ta hẹn cuối năm sau, Tiểu Diệm Diêm Bà xin thân hành được tiếp Đoạt Hồn Kỳ tại La Phù sơn!”

Đoạt Hồn Kỳ xem xong tức giận điên người kêu lên :

- Không phải tôi sợ gì Mạnh Tam Nương, nhưng chẳng qua chuyện xảy ra rắc rối quá! Bạch Phát Tiên Đồng Nhiệm Báo chính do tôi giết trong lúc cứu nguy cho Long Tử Đan, nhưng nào tôi có đụng chạm gì với sư đệ nàng là Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ đâu?

Túy Đầu Đà cười rằng :

- Anh đừng giận vội, chờ cho xong cuộc hẹn ngày mai, ta sẽ cùng đi với anh tìm tên Đoạt Hồn Kỳ giả, chỉ cần tìm ra được người này, mọi việc tức khắc sẽ đâu vào đó ngay!

Đoạt Hồn Kỳ đành thu cơn giận của mình, đôi bên ngồi thưởng trăng Trung thu thả bụng uống rượu bằng thích!

Sáng hôm sau, cả một cảnh tươi đẹp của bể hiện trước mắt hai người. Cả hai vừa nhắm rượu vừa ngắm cảnh thiên nhiên, bỗng mặt biển hiện ra một chiếc thuyền buồm, mỗi lúc một gần, Túy Đầu Đà và Đoạt Hồn Kỳ đều phóng nhãn tuyến nhìn tới chỉ thấy một thiếu niên anh tuấn hiên ngang đứng trước mũi thuyền, thì ra chính là kẻ đã ở Thất Ly Sơn hẹn ước với Đoạt Hồn Kỳ, tức con Bắc Kiếm, tên Phổ Kiên.

Thuyền buồm chỉ còn cách bờ hơn một trượng, lúc này thấy thiếu niên anh tuấn tung mình phi thẳng như con én vào bờ, hạ thân ngay nơi uống rượu của hai người, đồng dục lớn tiếng rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ! Phổ Kiên ta đây đúng giờ ra phó hội đây! Vậy xin hãy mau rút Đoạt Hồn Kỳ để hội với

Tam Chi kiếm này!

Đoạt Hồn Kỳ lạnh lùng liếc nhìn rằng :

- Thế còn lão đạo Thiên Si đỡ đầu cho người đâu không thấy lại?

Phổ Kiên hàm hàm rằng :

- Con cháu nhà họ Phổ xưa nay đâu cần ai đỡ đầu? Đâu có như người hện gập đây để nhờ vả giúp sức của Đông Tăng Túy Đầu Đà như thế? Nhưng với ngọn Tam Chi kiếm gia truyền này, ta cũng xin đấu thử với Càn Khôn Song Tuyệt cho biết sức!

Đông Tăng Túy Đầu Đà uống hết rượu trên tay, buông tiếng cười ha hả rằng :

- Thằng nhỏ nông cuồng thật! Cây kiếm trên tay người đang cầm, chuôi kiếm lại có viên minh châu, như vậy không phải là cây Tam Chi kiếm tầm thường, nhất định là cây kiếm của cha người, thế chắc ông già của người cũng đến đây chứ?

Phổ Kiên thấy Túy Đầu Đà nhận ra cây kiếm của cha mình, mặt bất giác đỏ ửng, nhưng vẫn ngạo mạn rằng :

- Với những hư danh hảo huyền của một Ác ma, một Túy quý như hai người đây, đâu cần gì phải kinh động đến phụ thân ta xuất mã...

Chưa dứt lời, Đông Tăng Túy Đầu Đà cười lên sảng sặc, quay đầu nhìn về một phiến đá lớn cách đó ba trượng.

Cũng trong cái nhìn ấy, bỗng đằng sau tảng đá bay vọt ra một tà áo vàng nhanh không thể tưởng, đến nỗi không sao nhận diện được người áo vàng, chỉ nghe đến bốp một tiếng! Thì ra hai má của Phổ Kiên đã bị một tát tai, văng luôn máu tươi, thân hình lảo đảo, bật hẳn hơn một trượng! Mặt mày sừng húp lên như người lên quai bị!

Phổ Kiên bị đánh đến tá hỏa tam tinh, chưa kịp nhận rõ kẻ đánh bạt tai mình là ai? Câu Tam Chi kiếm trên tay cũng bị người ta đoạt luôn trong lúc bị tát! Tai nghe tiếng quát như chuông đồng :

- Quân ngu đại không biết trời cao đất rộng là gì? Mày còn dám ương ngạnh nữa hả?

Phổ Kiên nghe tiếng quát ấy bỗng run bắn người, đứng ngây như pho tượng nhìn người cha Bắc Kiếm Phổ Côn một lúc rồi cúi đầu xuống nhìn vào nút áo mình, tuôn luôn mấy giọt lệ!

Đối với đứa con trai độc nhất này, thường này Phổ Côn cứng như trứng mông, giờ đây thấy con buồn thảm vậy, trong lòng bỗng dâm ra bụi ngùi không lờ trách mắng thêm. Quay sang Túy Đầu Đà Đông Tăng

và Đoạt Hồn Kỳ rồi ôm tay thi lễ cười rằng :

- Từ ngày biệt ly ở Kim Đỉnh núi Nga My cho đến nay thấm thoát đã hai mươi năm rồi, không ngờ phong độ nhị huynh vẫn như xưa, nhưng không hiểu vì duyên cớ gì mà hai vị đòi giáo huấn khuyến tử ở đây mà không hề báo cho tiểu đệ một lời? để tiểu đệ nghiệm trị tội phạm thượng của nó?

Đông Tăng Túy Đầu Đà biết ngay lão già Phổ Côn bề ngoài thì hòa dịu bên trong lại cứng rắn, mà Đoạt Hồn Kỳ tính tình ương ngạnh tự cao, chỉ sợ hai bên thất hòa xảy ra xung đột, đương lo tính ngầm tìm kế giải hòa cho đôi bên thì bỗng Phổ Kiên đứng cạnh lớn tiếng khóc nói rằng :

- Thưa cha! Trên Thất Ly Sơn ở Thiểm Tây, chính Đoạt Hồn Kỳ đã đòi cướp lấy cây Tam Chỉ kiếm của con, đồng thời còn bảo con về kêu cha xách kiếm tới mà đòi về là khác!

Bắc Kiếm Phổ Côn quay nhìn con mình trợn mắt hỏi :

- Kiếm trong tay mà cũng bị người ta cướp được à?

Phổ Kiên rằng :

- Cây Tam Chỉ kiếm của con đã bị gãy trong khi dùng chân lực giằng co nhau!

Phổ Côn nét mặt hầm hầm, dậm chân xuống đất mắng rằng :

- Mà còn nhớ những câu gia huấn của Phổ gia không? Kiếm còn thì người còn, kiếm mất thì người phải mất! Ta tuy có mỗi mình mà thật, nhưng ta không muốn mà lại làm nhục ô danh về kiếm thuật của nhà họ Phổ như thế, tại sao mà còn vác mặt sống đến ngày hôm nay?

Phổ Kiên phân trần với cha rằng :

- Thưa cha! Sau khi con bị gãy kiếm, con đã không làm nhục danh nhà họ Phổ, ngay lúc ấy con đã đâm ngược tự sát, nhưng không ngờ lại được Thiên Si đạo trưởng cứu, xin cha hãy nhìn vết sẹo đây của con hãy còn thì rõ!

Tay phải ngấm vận chân lực, soạt một tiếng, xé toang mảnh áo trước ngực, để lộ một vết sẹo dài gần hai tấc!

Phổ Côn bề ngoài tuy nghiêm nghị, nhưng đến khi thấy vết sẹo của con như thế, trong lòng cũng đau xót lắm!

Phổ Kiên cho cha mình xem vết sẹo xong lại lên tiếng nói :

- Vì thế con mới lén lấy kiếm của cha ra dùng, đến đây con cốt liều chết một phen với Đoạt Hồn Kỳ! Vậy xin cha hãy để con quyết chiến một mẻ với Đoạt Hồn Kỳ, nếu thua con xin nhảy xuống ngay bể Đông

Hải, quyết không làm tổn đến thanh danh lừng lẫy của nhà họ Phổ ta đâu!

Phổ Côn thừa biết con mình chưa phải là đối thủ với nhân vật trước mặt, ngấm ngấm ra dấu mắt với con rồi mắng rằng :

- Bản lĩnh của mày đi đến đâu mà dám ngông cuồng như thế? Mày không biết rằng ngọn kỳ phong của Đoạt Hồn Kỳ khi quạt ra đều chấn động khắp giang hồ sao?

Nói xong quay qua Đoạt Hồn Kỳ chậm rãi nói rằng :

- Từ ngày chia tay trên núi Nga My đến nay, đã hai mươi năm rồi, tiểu đệ ẩn cư tại Yến Sơn, chẳng có chuyện gì đáng kể, riêng về kiếm thuật thì tiểu đệ còn có thể tự hào, nay hân hạnh được gặp cố nhân đây, vậy chúng mình xin đùa giỡn vài đường cho vui, xem thử tài nghệ đôi bên đã tiến triển đến mức nào rồi?

Đoạt Hồn Kỳ nghe Phổ Côn khiêu chiến như thế, trong mũi hừ lên một tiếng lạnh lùng, rút phắt cây phong ma đồng côn ra, móc luôn lá cờ sọ người đỏ chói lên trên, lập tức thành một ngọn Đoạt Hồn Kỳ trên tay.

Lúc này đôi bên đều lăm le sắp động thủ khai chiến, Túy Đầu Đà vội nhảy vào giữa hai người, chấp tay trên ngực rằng :

- A Di Đà Phật! Xin nhị huynh hãy khoan tay!

Phổ Côn đang cơn tức giận, thấy Túy Đầu Đà nhảy vào ngang xương như vậy, nghiễm nhiên hỏi rằng :

- Chắc đại sư cũng muốn chỉ giáo gì đây?

Túy hòa thượng thấy Phổ Côn nói thế, cười ha hả rằng :

- Phổ huynh nói không sai, hai mươi năm trước, cuộc thịnh hội ở kim đỉnh Nga My, đôi Long Hồ cương hoàn đã kịch chiến với câu Tam Chỉ kiếm của Phổ huynh, trận cuối cùng ấy vẫn chưa ai hơn ai! Nay trên Trường Sinh đảo, chúng ta lại hân hạnh gặp nhau đây, quả thật bần tăng cũng muốn lĩnh giáo kiếm thuật tuyệt thế của Phổ huynh cho biết!

Bắc Kiếm Phổ Côn nào có biết chỗ khổ tâm của Túy Đầu Đà, còn cho rằng hòa thượng có ý vào hòa với Đoạt Hồn Kỳ, bèn lạnh lùng ngược mặt cười rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ đã hứa hẹn khuyến tự tại Trường Sinh đảo, tất nhiên đại sư cũng không thể khoanh tay đứng ngoài vòng được. Hai mươi năm trôi qua, câu Tam Chỉ kiếm vẫn như ngày nào! Vậy đại sư còn chờ gì không để Phổ Côn này chiêm ngưỡng đôi Long Hồ cương hoàn cho rồi?

Trong lúc này, kẻ đã theo Bắc Kiếm Phổ Côn đến Trường Sinh đảo là tiểu hiệp Thượng Quan Linh, cậu

còn đang núp sau phiến đá, thấy giữa Đông Tăng, Bắc Kiếm, Đoạt Hồn Kỳ đã đứng vào thế sắp choảng nhau kinh hồn trong nháy mắt đây! Nhưng tại sao Thiên Si đạo trưởng và Ngân Tu kiếm khách Phương Bách Xuyên con chưa thấy bóng dáng đây? Cậu bé bèn suy tính trong bụng, không biết nên ẩn sau phiến đá để xem cảnh náo nhiệt hay nên hiện thân ra để dùng hai thế đánh Oan Trần Hải Đề và Hận Mãn Tâm Đầu đấu thử với Đoạt Hồn Kỳ xem coi Đoạt Hồn Kỳ trước mắt mình đây là thứ giả hay thứ thiệt? Nhất là cậu bé chưa biết hai thế ấy của Động Trung lão nhân đã truyền cho mình ấy, kỳ thực oai lực của nó đến mức nào?

Trong lúc Thượng Quan Linh còn chư năm vững chủ ý của mình thì nghe Đoạt Hồn Kỳ đã điềm nhiên nói với Bắc Kiếm Phổ Côn rằng :

- Này lão già Phổ Côn! Ông đừng có mạ vàng cho thẳng con ông như thế, thử hỏi nó mà cũng đáng hẹn hội với ta sao? Cuộc hẹn này chẳng qua ta hẹn với Thiên Si lão đạo mà thôi!

Phổ Kiên đứng cạnh nghe Đoạt Hồn Kỳ khinh mặt mình như thế, sấn ngay tới lớn tiếng rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ chớ có ý già ăn nói ngông cuồng khi người thế! Nếu còn hống hách, dù cho Phổ Kiên này có bị cha già trách mắng, ta cũng phải chém nhà ngươi ba kiếm mới nghe!

Đoạt Hồn Kỳ ngừng mặt cười lên tiếng âm u rợn người!

Tiểu hiệp Thượng Quan Linh ghét nhất tiếng cười của Đoạt Hồn Kỳ, cậu bé bèn từ sau vách đá nhún mình nhảy bổng lên hơn bốn trượng rồi dùng thế Nhạn Lạc Bình Sa nhẹ nhàng bay xuống trước mặt bốn người đứng, đưa tay chỉ Đoạt Hồn Kỳ rằng :

- Không biết ngươi là Đoạt Hồn Kỳ thật hay Đoạt Hồn Kỳ giả mà ngông cuồng đến thế? Nếu quả có bản lĩnh, hãy đấu thử với ta trăm hiệp xem sao?

Đoạt Hồn Kỳ giật mình ngạc nhiên nhưng khi nhìn kỹ Thượng Quan Linh, thì ra là thiếu niên đã dùng Tử Phi Hoa đánh lén mình ở Thất Ly Sơn đạo trước, đang tính lên tiếng hỏi thì đằng này Bắc Kiếm Phổ Côn cũng không ngờ rằng vết thương của Thượng Quan Linh lại chóng lành mạnh như thế. Đã không sợ oai Đoạt Hồn Kỳ mà ngang nhiên nhảy ra gọi hấn như thế! Về thân pháp khinh công lại linh diệu tuyệt, bất giác trong lòng vừa kính mến, chỉ sợ cậu bé nhờ bị độc thủ của Đoạt Hồn Kỳ thì mình làm sao ăn nói với Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương? Phổ Côn vội lên tiếng :

- Các ngươi hãy tạm yên lặng cái đã, chờ cho xong Đơn kiếm hội song hoàn giữa ta và đại sư rồi hãy nói chuyện sau!

Lúc này Đông Tăng thấy kinh địch trước mắt nên không dám chệnh mảng, liền rút đôi vòng Long Hồ của mình ra cầm trên tay, chỉ thấy chi vu miệng của vòng to bằng miệng thố, một chiếc đầu rồng, vi vẩy trạm trở tinh vi đẹp mắt, một chiếc đầu hổ, trong oai nghi lẫm liệt, nhất là hai nanh nhô ra của miệng cạp, có thể

dùng để điểm huyết!

Đôi Long Hồ cương hoàn được Túy Đầu Đà cầm hai tay, hai chiếc vòng va chạm khẽ vào nhau, vang lên tiếng cộp gầm rỗng ngân, lúc này chỉ thấy đôi chân Túy hòa thượng đi với một lối Thất Điền Bát Đảo tiến sát gần thân Phổ Côn.

Trong mắt nhà nghề, Phổ Côn nhận ra ngay đây là thế võ bí hiểm được mệnh danh Long Hình Túy Bộ. Phổ Côn không muốn trong thế đầu đã bị người ta vây hãm trong thế kỳ ảo này, chỉ thấy thân hình Bắc Kiếm vụt một cái bay ngang xa hơn ba trượng, nhân khi gót chân vừa chạm đất, thân hình Phổ Côn bay vèo trở lại rất nhanh nhưng lần này thì từ trên cao là lướt xuống với một thế kiếm Thiên Hoa Cái Đỉnh nhằm ngay Túy Đầu Đà chùm phủ xuống.

Đông Tăng thấy Phổ Côn ngang nhiên tránh nổi thế Long Hình túy bộ của mình, mà đồng thời còn xoay từ thế bị động qua thế chủ động, trong lòng không khỏi thầm phục.

Song nghĩ thầm rằng mình còn thế Vô Lượng Chân Lực là một thế thiện chiến nhất, sao không đem ra thử với cây Tam Chỉ kiếm pháp của họ Phổ xem coi họ đã giỏi đến mức độ nào?

Nghĩ vậy nên khi ánh kiếm tua tủa từ trên trùn xuống, hòa thượng đã không giơ song hoàn lên đỡ mà chỉ lớn tiếng cười nói :

- Mới mở màn mà Phổ huynh đã dùng đến sát thủ rồi, phải chăng đó là đạo đối xử với cố nhân ư?

Vừa nói chân hòa thượng vừa đổi sang thế Thất Tinh Đảo Bộ, tránh ngay đường kiếm của Phổ Côn.

Nhưng nào Phổ Côn đâu để Túy Đầu Đà tránh dễ dàng như thế? Bắc Kiếm hét lên một tiếng, lập tức đánh một thế liên hoàn tam thế Hồng Hình Kinh Thiên, Phong Dao Vạn Diệp và thế Thích Hồ Đồ Long. Ba thế đánh này tuy có trước sau nhưng đều liên miên không dứt quãng, kiếm gió ào ào, đường kiếm tua tủa, khí thế dũng mãnh vô cùng, khiến cho Túy hòa thượng cuống cuống dùng ngay lại thế Long Hình Túy Bộ né tránh hẳn ra ngoài hai trượng.

Trong ba thế ấy, Phổ Côn càng hăng máu đánh tợn, đường kiếm mỗi lúc một nhanh tít, dần dà ánh kiếm càn bóng người đã nhập thành một. Lúc này mọi người xung quanh chỉ thấy màu sắc của ba viên minh châu nơi chuôi kiếm tỏa thành một cầu vồng nhỏ quán tít lấy hai người trong cuộc chiến!

Không những tiểu hiệp Thượng Quan Linh và Phổ Kiên đều le lưỡi kinh hồn về trận đấu trước mắt mà cả đến con người kiêu ngạo như Đoạt Hồn Kỳ cũng phải phục thầm trong bụng về lối đánh của Bắc Kiếm, quả danh bất hư truyền thật! Lúc này Đoạt Hồn Kỳ cũng toát mồ hôi lạnh hộ cho Túy Đầu Đà Đông Tăng không ít.

Dần dần cả hai bên không thấy thẳng nổi nhau bằng lối binh khí, bụng ai cũng nghĩ cách chỉ còn thử đến nội gia chân lực mới phân cao thấp được! thế là hai loại binh của đôi bên thành lình được dính chặt lại với

nhau, trong mắt nhà nghề, Đoạt Hồn Kỳ rõ ngay hai bên đương ngầm giao đấu nội gia chân lực với nhau, chỉ cần bên nào bền hơn là thắng cuộc ngay!

Một bên thì Tam Chi kiếm đề Song hoàn, một bên thì Song hoàn cố vung lên, không bên nào dám sơ xuất chênh mảng trong lúc này!

Vì cuộc đấu này quan hệ đến thanh danh lẫy lừng cả hai người nên không ai chịu nhịn ai, bên nào cũng muốn phần thắng về mình! Chỉ riêng Đoạt Hồn Kỳ đứng ngoài là sốt ruột, vì biết cuộc đấu còn kéo dài thì giờ lắm, mình lại không tiên nhúng tay can thiệp trong trường hợp này, trong lòng phân vân không biết tính sao cho ổn.

Phổ Kiên cũng lo nơm nớp cho cha, từ từ đứng gần bên Phổ Côn để còn phòng hờ mọi bất trắc.

Bắc Kiếm thấy con đến gần, tưởng đâu nó muốn can thiệp, vội la mắng rằng :

- Ta cấm con không được nhúng tay làm mất thanh danh của ta! Mau lui xa ra bảy thước!

Trong lúc quát con, cây Tam Chi kiếm của Phổ Côn bị Vô lượng chân lực nâng hẳn lên vài tấc.

Bắc Kiếm thấy Túy hòa thượng lợi hại như thế, bất giác thất kinh, vội vận nội lực của mình trong mấy mươi năm khổ học ra để giữ lại thế quân bình!

Thượng Quan Linh thấy Bắc Kiếm và Đông Tăng đánh lối câm lặng như thế, tuy có phần nguy hiểm hơn lối đánh trước nhưng kẻ xem thì chán mắt lắm, bèn quay sang người đang nheo mày là Đoạt Hồn Kỳ gọi rằng :

- Này Đoạt Hồn Kỳ! Câu hỏi của ta vừa rồi sao không chịu trả lời? thực ra người là Đoạt Hồn Kỳ thật hay Đoạt Hồn Kỳ giả vậy?

Đoạt Hồn Kỳ thấy Thượng Quan Linh cũng biết có Đoạt Hồn Kỳ thật, Đoạt Hồn Kỳ giả, ngạc nhiên đứng nhìn cậu bé anh tuấn như tìm hiểu.

Thượng Quan Linh cười rằng :

- Kìa Đoạt Hồn Kỳ, đừng có chăm chú nhìn ta mãi thế, ta theo thầy từ miền Tân Cương viễn du về Trung Nguyên, khi tạt ngang Bạch Long Đồi ở ngoài Ngọc Môn Quan, thấy ngay mười hai cao thủ võ lâm bị phơi xác nơi bãi sa mạc, vụ này do chính Đoạt Hồn Kỳ gây nên! Đến sau trên Ngọc Trụ Phong Kỳ Liên Sơn, Đoạt Hồn Kỳ lại mượn mất quyển Vô Tự chân kinh của ta mà còn dùng đến thủ đoạn Phân Kinh Thác Mạch thi hành trên bản thân ta, mục đích là muốn thu ta làm đồ đệ! Nhưng từ trong ánh mắt nhìn của người đây, có vẻ lạ ta lắm, như thế chứng tỏ người không phải là Đoạt Hồn Kỳ mà đã hại ta! Mà ta biết người là Đoạt Hồn Kỳ ở Thất Ly Sơn đã bị trúng ám khí Tử Phi Hoa của ta, thật ra trong hai Đoạt Hồn Kỳ này, ai là thật ai là giả?

Đoạt Hồn Kỳ nghe xong cười ngất răng :

- Hai mươi năm về trước, danh Đoạt Hồn Kỳ đã vang lừng khắp võ lâm, dù cho có ẩn cư lâu năm đi nữa, đâu có thể thay đổi những hành vi lương thiện hào hiệp được? tên Đoạt Hồn Kỳ trên Kỳ Liên Sơn đã hại người lẽ dĩ nhiên là tên Đoạt Hồn Kỳ giả mạo! Người đã từng được gặp y, không lý cách thức ăn mặc, đi đứng cũng giống ta lắm sao? Vậy y có loại Phong Ma Đồng Côn mà treo lá cờ sọ người đoạ đở của ta đây không?

Thượng Quan Linh nghe nói có lý, cũng đăm ngơ ngẩn gãi đầu trả lời :

- Tuy không phải là một người, nhưng từ thân hình khổ người, đến cách ăn mặc và vũ khí đều hoàn toàn giống nhau hết, trên mặt cũng đeo mặt nạ da người như người hiện đeo đây! Nhưng theo sự nhận xét của riêng ta thì y mới chính là Đoạt Hồn Kỳ thật còn người là Đoạt Hồn Kỳ giả!

Đoạt Hồn Kỳ cau mày hỏi rằng :

- Người vin có nào mà nói ta là giả?

Thượng Quan Linh nghĩ một hồi rồi trả lời rằng :

- Trên Kỳ Liên Sơn, ta thấy Đoạt Hồn Kỳ vừa đánh vừa đùa với sự đệ của Tiểu Diệm Diêm Bà Mạnh Tam Nương. Ở Thất Ly Sơn ta được thấy người giết Tần Trung song ác và được thấy người đánh với người xưng thiên hạ đệ nhị kiếm là Phổ Kiên! Kẻ bàng quan bao giờ cũng rõ hơn người trong cuộc, hình như ta thấy công lực của Đoạt Hồn Kỳ nọ có phần hơn hẳn người một bậc! Như thế thì lẽ dĩ nhiên người ta là Đoạt Hồn Kỳ thật, mà người là loại giả đứt mười mười đi rồi!

Những cao thủ trong võ lâm kỳ nhất là sợ người ta chê tài nghệ kém cỏi, nên Đoạt Hồn Kỳ nghe xong Thượng Quan Linh nói, vừa tức vừa phì cười.

Thượng Quan Linh trở mắt ngạc nhiên hỏi :

- Đoạt Hồn Kỳ! Người khoái trí gì mà cười giữ vậy? Nếu không phục thì cứ tiếp thử ba mươi sáu thế Văn Xương bút của ta cái đã. Thử xem cây Phong Ma Bảo Đồng Côn của người lợi hại thế nào cho biết!

Vừa dứt lời, cây Văn Xương bút từ dưới nách vung ra với hai thế Tiên Cô Vấn Lộ và Hàn Tín Điểm Binh, hai thế tuyệt học này đều được Tạ Đông Dương truyền! Thế là một vùng ánh sáng nhoang nhoáng nhắm thẳng Đoạt Hồn Kỳ đánh tới.

Đoạt Hồn Kỳ không thể ngờ cậu bé lại to gan đến thế, nói đánh là đánh ngay.

Miệng cười nhạt, vội từ trong ánh bút của Thượng Quan Linh nhún nhảy ngang ra xa hai trượng. Trước khi chạm chân xuống mặt đất, Đoạt Hồn Kỳ đã gỡ lá cờ đoạ đở và thu ngắn cây Phong Ma Bảo Đồng Côn

cất vào người, khi đứng xuống đất Đoạt Hồn Kỳ bèn xua tay lia lịa rằng :

- Hãy khen cho cậu nhỏ, thế tên cậu là gì? Nếu ta động thủ với một người nhỏ tuổi như cậu mà phải dùng đến bảo kỳ, chẳng hóa ra bắt nạt cậu lắm ư? Hai thế đánh vừa rồi tuy chân lực khá mạnh nhưng biến hóa không được nhanh nhẹn lắm!

Nếu quả muốn đùa cho vui tay, ta sẽ dùng tay không tiếp thử ba mươi sáu thế bút của cậu và ta cũng không ra tay đánh lại đâu!

Thượng Quan Linh ngược mắt nhìn Đoạt Hồn Kỳ rằng :

- Tên ta gọi là Thượng Quan Linh! Người không chịu dùng cây bảo kỳ thì ta cũng chẳng cần đến Văn Xương bút! Cứ đánh tay không với nhau mà hay đấy, chỉ nội trong ba mươi hiệp trở lại, ta có thể rõ ngay danh hiệu trong Càn Khôn ngũ tuyệt của người là thật hay giả!

Đoạt Hồn Kỳ nghe Thượng Quan Linh nói trong vòng ba mươi hiệp sẽ thử ra mình là Đoạt Hồn Kỳ thật hay giả thì cũng tức cười.

Thượng Quan Linh cũng tinh ranh, thấy vậy biết Đoạt Hồn Kỳ đang nghĩ gì!

Cậu bé lại tiến lên rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ! Người đừng hòng dùng danh hiệu Càn Khôn ngũ tuyệt để lòe ta! Trong lúc chưa biết thật giả ra sao, ai mà biết người thuộc thành phần gì?

Vậy người hãy cẩn thận đề phòng, ta sẽ đánh hai thế Hận Mãn Tâm Đầu và Oan Trần Hải Đề ra đây!

Hai thế mà Động Trung lão nhân truyền cho cậu bé, quả đã khiến cho Đoạt Hồn Kỳ ngạc nhiên, đang mãi suy nghĩ về ý nghĩa của hai thế Oan Trần Hải Đề và Hận Mãn Tâm Đầu có dụng ý gì? Thành linh Thượng Quan Linh đã dùng ngay ngọn Kim Báo Lộ Trảo, vận đến tám phần công lực ra tay đánh tới Đoạt Hồn Kỳ.

Nhưng Đoạt Hồn Kỳ cũng là một bậc tôn sư đương thời, khi thấy cậu bé ra tay, trong lòng không khỏi thất kinh, không những đủ can đảm mà nội gia chân lực cũng dũng mãnh vô cùng, công lực không thua gì con của Bắc Kiếm Phổ Kiên!

Đoạt Hồn Kỳ chỉ lo thủ thế, không hề hoàn tay đánh lại!

Từ lâu Thượng Quan Linh muốn đấu thử với Đoạt Hồn Kỳ, nay sư phụ, sư bá và Thiên Si đạo trưởng đều vắng mặt, không còn ai quản thúc mình nữa, cậu bé lúc này phấn khởi vô cùng, vung bừa chưởng đánh luôn hai thế Kim Điều Dịch Dực, Khổng Tước Khai Bình tấn công liên tiếp.

Thế chưởng không lấy gì làm lạ nhưng về chưởng lực thì mạnh kinh người!

Đoạt Hồn Kỳ bởi bị Thượng Quan Linh chê về công lực không bằng Đoạt Hồn Kỳ nọ nên muốn biểu diễn một vài ngọn cho cậu bé biết mặt, thân mình liền vẹo bên Đông nghiêng bên Tây xấn bừa vào chưởng phong của Thượng Quan Linh.

Thượng Quan Linh lập tức thu ngay chưởng lại, đứng sững như trời trồng, giương đôi mắt tròn xoe ngó Đoạt Hồn Kỳ.

Đoạt Hồn Kỳ cũng ngẩn người không hiểu cậu bé tính gì, ngạc nhiên hỏi rằng :

- O hay! Mới đánh có vài thế sao lại ngừng tay không đánh nữa? Phải chăng đã sợ lối thân pháp thần diệu này của ta?

Thượng Quan Linh tức mình rằng :

- Lối thân pháp Thuần Dương Túy Tửu và Xảo Ký Huỳnh Long ấy tôi đây cũng biết dùng, đâu phải loại tuyệt nghệ nội gia quý báu gì mà phải sợ?

Đoạt Hồn Kỳ càng lấy làm lạ :

- Nếu không sợ tại sao không tiếp tục đánh đi?

Thượng Quan Linh bực mình rằng :

- Những hạng người già như các ngươi, chỉ thích đề cao danh phẩm của mình, nào là tiền bối kỳ hiệp, không thì cũng lão anh hùng này, đại hiệp sĩ nọ, chẳng qua chỉ là những hư danh kêu cho đẹp tai, sự thật chưởng tai gai mắt hết sức! Nay ta ra tay đánh ngươi mà ngươi không chịu đánh lại, như vậy thì còn hứng thú đâu mà đánh nữa? Nếu ngươi giỏi, cứ bắt chước như Bắc Kiếm, thẳng cánh một chưởng khiến ta bị thương trong tám chín hôm như thế ta mới thật phục ngươi!

Đoạt Hồn Kỳ nghe Thượng Quan Linh từng bị Bắc Kiếm đánh trọng thương, bất giác liếc mắt nhìn sang phía Phổ Côn, chỉ thấy Đông Tăng và Bắc Kiếm đang ngăm đấu nội lực với nhau, lúc này trên trán hai người đã thấy những hạt mồ hôi to bằng hạt đậu. Bốn chân của hai người cũng lồm hăn xuống mặt đá một tấc.

Cũng vì thanh danh của mình nên cả hai không muốn ai nhúng tay vào giúp sức trong lúc này! Đoạt Hồn Kỳ thấy vậy động lòng, cố ý lớn giọng cười nói với Thượng Quan Linh :

- À! Ra ngươi đã bị lão già Phổ Côn đánh trọng thương, nhưng ta không tin lắm, với oai danh Bắc Kiếm đệ nhất trong thiên hạ ấy, làm sao mà lại đi ăn hiếp kẻ hậu bối đến nỗi ra tay nặng thế?

Đoạt Hồn Kỳ có ý truyền thanh, dù cho Bắc Kiếm có chuyên tâm nhất trí đến đâu đi nữa, không thể nào lại không nghe đến những lời nói khích như thế.

Lúc đầu vì trong cơn thịnh nộ nên lỡ nặng tay khiến Thượng Quan Linh bị thương, Bắc Kiếm đã hối hận về sự lỗ mãng của mình! Nay lại nghe Đoạt Hồn Kỳ chỉ trích mình như thế, tâm thần lập tức bị phân tán đi phần nào, cây Tam Chi kiếm lại bị đôi vòng của Túy hòa thượng đẩy lẫn lên!

Phổ Côn giật mình thất kinh lại vội tụ vận chân khí lo chống Đông Tăng.

Túy Đầu Đà Đông Tăng thấy vậy cười ha hả thu ngay đôi vòng về nói với Phổ Côn rằng :

- Phổ huynh đừng có nên bị ngoại vật phân tâm chứ, nhưng bần tăng cũng tuyệt không nhân cơ hội ấy để chiếm phần thắng về mình đâu. Chúng ta có đấu đến năm sáu trăm hiệp cũng chưa chắc ai thắng ai bại! Bây giờ đấu bằng lối chân lực nội gia thế này cũng hay lắm! Nếu chúng ta chưa phân được cao thấp thì chưa xuống khỏi phiến đá đây, Phổ huynh nghĩ thế nào?

Dứt lời Đông Tăng bèn ngồi phệt ngay xuống phiến đá, giờ luôn đôi Long Hồ song hoàn ngang ngực, chuẩn bị cuộc đấu với Bắc Kiếm.

Phổ Côn mặt hơi đỏ vì nghe Đông Tăng nói mát mình, nhưng cũng không chịu thua kém, cũng ngồi ngay xuống giờ luôn cây Tam Chi kiếm ngang ngực, đặt kiếm lên đôi vòng Long Hồ của Đông Tăng!

Thế là cả đôi bên lại vào vòng đấu, không ai dám sơ xuất chênh mảng. Ai nấy lo vận chuyển chân lực của mình để áp đảo cho được đối thủ.

Phổ Kiên chỉ sợ Đoạt Hồn Kỳ nhân cơ hội hạ thủ với cha mình, nên đứng canh chừng một bên phòng mọi biến cố có thể xảy ra.

Đoạt Hồn Kỳ thấy mình dùng chân lực truyền thanh vào tai Bắc Kiếm để ngăn giúp Đông Tăng thắng cuộc, nhưng không ngờ Túy hòa thượng lại không linh tình mình, bèn quay sang Thượng Quan Linh cười nói :

- Ta không ỷ lớn hiếp nhỏ như lão già Phổ Côn Bắc Kiếm đâu, nhưng ta không đánh, ngươi lại không bằng lòng! Thế này vậy! Trong khi ngươi đánh ta ba thế, ta chỉ đánh trả một chưởng thôi! Ngươi bằng lòng chứ?

Thượng Quan Linh nghe vậy, tuy không được vừa lòng cho lắm, nhưng tâm địa của Đoạt Hồn Kỳ trước mắt đây hình như có vẻ lương thiện hơn Đoạt Hồn Kỳ mình đã gặp ở Kỳ Liên Sơn!

Thiện ác tuy đã rõ còn thật giả khó phân biệt được, Thượng Quan Linh bèn quyết ý dùng hai thế Oan Trần Hải Đề và Hận Mẫn Tâm Đầu của Động Trung lão nhân đã truyền để xem coi Đoạt Hồn Kỳ này sẽ đối phó bằng cách nào?

Nghĩ xong bèn cười rằng :

- Này Đoạt Hồn Kỳ! Theo người nói như vậy trong ba mươi hiệp, ta có thể biết ngay người là thật hay giả tức khắc!

Dứt lời dùng luôn thế Cửu Cung Liên Hoàn Thủ của sư phụ Tạ Đông Dương đã truyền, nhảy vào sang một bên! Rồi phát chưởng như gió bão đánh tới trước ngực Đoạt Hồn Kỳ.

Nhưng Đoạt Hồn Kỳ đâu phải tay vừa gì, chỉ thấy tà áo khẽ phụt một tiếng, thế đánh của Thượng Quan Linh đã đánh vào hư không.

Nhưng thế Cửu Cung Liên Hoàn Thủ của Thượng Quan Linh đang đánh cũng không phải phạm tục, chưởng đầu không trúng đích, lập tức đổi sang thế húc vào trọng huyệt Kỳ Môn của Đoạt Hồn Kỳ ngay.

Đồng thời cậu bé tính trước chưa đủ ba thế, đối phương cũng chưa thế nào đánh lại, càng ung dung lấn sát thêm vào. Chân phải giơ ra với thế Khôi Tinh Thích Đấu, chưởng trái dùng luôn thế Quỷ Vương Phát Phiến, thế là phong tỏa luôn thế rút lui của Đoạt Hồn Kỳ.

Mấy thế ấy được đánh ra nhanh như chớp.

Đoạt Hồn Kỳ cũng bất giác phải lên tiếng khen rằng :

- Hèn gì người nông công như thế! Quả nhiên cũng có một vài ngọn biến hóa tuyệt nhanh! Thêm mười năm nữa, ngoài Càn Khôn ngũ tuyệt ra, có lẽ phải kể đến người là đệ nhất trong thiên hạ!

Đoạt Hồn Kỳ vừa nói đến đây, vừa ưỡn ngực xông lên với thân pháp Thuần Dương Túy Tửu và Xảo Hí Huỳnh Long tránh né khéo lạ, khiến Thượng Quan Linh không cách gì đánh trúng.

Thượng Quan Linh không ngờ thân pháp của Đoạt Hồn Kỳ lại quái dị đến thế! Nên vội chuyển ngay sang thế Tà Quái Vân Kỳ để tránh hai ngọn chỉ của Đoạt Hồn Kỳ đang diểm tới, đồng thời tay mặt cậu bé vận chưởng lực đánh luôn thế Huyền Diệu Họa Sa phản kích vào háng Đoạt Hồn Kỳ.

Đoạt Hồn Kỳ thấy Thượng Quan Linh bị dồn trong thế bí ấy mà cũng còn xoay sở tìm thế tấn công mình nhanh như vậy, trong bụng cũng khen thầm rồi cười ha hả, thu ngay thế lại vọt ngang xa hơn bảy thước.

Nhưng Thượng Quan Linh đã tung mình theo sát lại dùng thế Cửu Cung Liên Hoàn Thủ đánh tui bụi vào Đoạt Hồn Kỳ, chưởng nào chưởng nấy được cậu bé giáng cản thận, khiến cho Đoạt Hồn Kỳ phải né tránh tứ tung! Càng thấy Thượng Quan Linh đánh hăng, Đoạt Hồn Kỳ lại càng không nỡ thẳng tay trả đũa, chỉ sợ lỡ tay mà hủy mất đóa hoa trong làng võ lâm sau này.

Hướng hồ trên Thất Ly Sơn ở Thiểm Tây, thằng bé đã xuất hiện cùng với Thiên Si lão đạo, rất có thể là đệ tử đặc ý của lão cũng nên! Minh lỡ gây rối với Bắc Kiếm Phổ Côn và còn gây thù với Tiểu Diện Diêm

Bà Mạnh Tam Nương, tội gì lại đi gây phiền cời Thiên Si lão đạo làm gì?

Trong bụng Đoạt Hồn Kỳ nghĩ vậy, nên mỗi lần hạ thủ đều nương tay, cứ ba thế của Thượng Quan Linh đánh xong, Đoạt Hồn Kỳ đánh trả một đòn vừa nhẹ vừa nhanh, nhưng cũng để cho đối phương tránh kịp!

Thượng Quan Linh quả thông minh, thấy Đoạt Hồn Kỳ đánh ra những lối thế, biết ngay người ta đã mẫn mộ mình và có ý chỉ điểm cho mình đây, vì đã hơn hai mươi hiệp mà đối phương chưa dùng đến sát thủ hạ mình.

Thượng Quan Linh vừa đánh vừa lạ lùng ngẫm nghĩ trong bụng, tại sao ai cũng có vẻ mẫn mộ mình thế? Nào từ Đoạt Hồn Kỳ thật đến Đoạt Hồn Kỳ giả, Thiên Si đạo trưởng, Tiểu Diện Diêm Bà, thậm chí đến người đã đánh mình trọng thương là Bắc Kiếm Phổ Côn cũng vậy, không ai như ai, đều có hảo cảm với mình lắm!

Nghĩ thế, Thượng Quan Linh bèn lạnh lùng nói ngay với Đoạt Hồn Kỳ rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ! Phải người cố ý làm ra vẻ là kẻ lương thiện không? Nhưng đáng tiếc trên thế gian này đâu phải việc gì cũng đẹp như ý người nghĩ đâu? Người hãy đón xem ngọn tuyết học Oan Trần Hải Đề của ta đây!

Đoạt Hồn Kỳ chỉ thấy cậu bé nhoang nhoáng trước mặt mình, quả là một thân pháp thần diệt vô ngần, đang tính mở miệng khen thì Thượng Quan Linh đã uốn cong mình vọt tung lên không nhanh như chớp!

Những động tác ấy cũng được diễn ra một lúc, nhanh một cách kỳ lạ, Đoạt Hồn Kỳ ngỡ ngàng ngừng đầu lên không, nhưng quái lạ sao không thấy bóng dáng Thượng Quan Linh đâu? Thành linh nơi Đan Điền dưới bụng mình, bỗng một luồng kinh phong cực mạnh úp tới! Đoạt Hồn Kỳ vội bấm mũi chân xuống mặt đất, toàn thân đành để cho chưởng phong của Thượng Quan Linh đánh bật sang ngang hơn năm thước. Trong lúc đó Đoạt Hồn Kỳ đã ngấm vận chân khí hộ toàn thân, thế là cơn nguy trước mắt đã tan theo sức chưởng của Thượng Quan Linh. Cậu bé cũng nhận ra Đoạt Hồn Kỳ đã dùng đến một trong chín đại tuyệt kỹ của môn khinh công là Trích Tinh Hoán Vị, lúc này Thượng Quan Linh mới phục Động Trung lão nhân đoán việc như thần! Biết trước đối thủ sẽ né tránh bằng cách gì, dự liệu quả không sai chút nào!

Trong khi Đoạt Hồn Kỳ dùng thế khinh công Trích Tinh Hoán Vị tránh đòn, Thượng Quan Linh chực đuổi sát dùng luôn tuyệt kỹ Hận Mãn Tâm Đầu để xem người này là Đoạt Hồn Kỳ thật hay giả cho biết?

Vừa tính ra tay, bỗng cậu bé ngạc nhiên hẳn bởi thấy Đoạt Hồn Kỳ sau khi chân chạm mặt đất, không chú ý về phía mình mà lại quay sang bên Bắc Kiếm, Đông Tăng trên phiến đá, sắc mặt tỏ vẻ lo ngại.

Thượng Quan Linh cũng nhìn theo sang, chỉ thấy Đông Tăng và Bắc Kiếm vẫn ngồi như hai pho tượng đồng, không hề nhúc nhích, riêng có hai bộ mặt là khác một chút, Đông Tăng thì đỏ thừ còn Bắc Kiếm lại trắng bệch!

Không những Đoạt Hồn Kỳ bối rối mà cả đến Phổ Kiên đứng cạnh đó cũng lo quynh lên.

Thượng Quan Linh chẳng hiểu ra làm sao, khẽ tung mình sang, Đoạt Hồn Kỳ vội xua tay khẽ lên tiếng :

- Hãy khoan cậu bé! Nếu muốn đánh, tí nữa rồi tính sau! Giờ đây hãy để ta nghĩ cách giải nguy cho hai người, không hẹ sẽ bị hủy tại Trường Sinh đảo này mất!

Thượng Quan Linh lại càng ngỡ ngẩn không hiểu, Đoạt Hồn Kỳ thờ dài lên tiếng rằng :

- Những người mà võ công đã luyện đến mức độ thượng thặng, chuyện gì họ cũng có thể coi nhẹ nhưng duy về chữ danh không ai có thể bỏ qua một cách dễ dàng! Từ cổ chí kim, không biết bao nhiêu cao nhân ẩn sĩ, anh hùng hào kiệt, đâu mấy ai nhảy khỏi được bốn chữ lợi tỏa và danh cương? Họ háo danh đến nỗi bị hy sinh như con thiêu thân cũng không biết! Cho nên trong Đương Kim này, nào là gọi Càn Khôn ngũ tuyệt? Nào là gọi Tiểu Diện Diêm Bà? Hà tất phải lôi thôi tìm đủ mọi cách thức để tranh hơn kém về chữ danh ấy làm gì? Chẳng qua cũng chỉ muốn mình là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ mà thôi!

Thượng Quan Linh thấy bỗng nhiên Đoạt Hồn Kỳ lại khẳng khái như thế, bất giác cau mày hỏi rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ! Cứ theo lối đấu chân lực của Đông Tăng và Bắc Kiếm như thế thì có gì gọi là nguy hiểm đâu? Vậy người nói là tìm cách giải cứu, sao không ra tay mà đứng nói đạo lý gì vậy?

Nào Thượng Quan Linh có biết đâu những lời nói vừa rồi của Đoạt Hồn Kỳ là cốt ý khuyên Bắc Kiếm và Đông Tăng, nhưng hai vị trong Càn Khôn ngũ tuyệt này như tai điếc, mắt vẫn nhắm nghiền, mặt hai người càng lúc càng trở nên trầm trọng. Một người thì đỏ gay, một kẻ thì trắng bệch! Trong lúc này, nếu bên nào rút lui tức bên ấy đã thua, danh vọng bị mờ dần trong võ lâm.

Trong lúc đó, xa xa đằng mặt biển, lại xuất hiện một chiếc buồm nhỏ lướt sóng nhắm về phía Trường Sinh đảo tiến tới!

Đoạt Hồn Kỳ lo lắng thở dài với Thượng Quan Linh rằng :

- Xem trận đấu của đôi bên có vẻ hung dữ đến nơi! Thời gian kéo dài thêm chút nữa, thế nào trong Càn Khôn ngũ tuyệt cũng sẽ bị xóa mất một tên, mà chưa chừng người còn lại cũng mang tật suốt đời nữa là khác! Ta xưa nay vẫn tự hào là đa mưu túc trí hơn người, nhưng tình trạng cấp bách này ta cũng đành bó tay! Ta thấy cậu cũng tinh quái lắm, vậy cậu thử xem có cách gì gỡ rối cho họ không?

Bỗng sóng biển lúc này mỗi lúc một lớn dần, chiếc thuyền bị sóng nhồi lúc ẩn lúc hiện nhưng chẳng ai để ý làm gì.

Thượng Quan Linh thấy Đoạt Hồn Kỳ hỏi kể mình, cậu bé nghiêng đầu suy nghĩ một chặp rồi trên má hiện nụ cười đắc ý. Chẳng nói chẳng rằng, tung mình vọt nhanh đến tám thước, giơ chưởng nhắm luôn kẻ đang đứng sau Bắc Kiếm là Phổ Kiên, dùng chân lực nội gia đánh luôn một chưởng khá mạnh vào người

Phổ Kiên.

Phổ Kiên đứng sau cha là cốt phòng Đoạt Hồn Kỳ khỏi nhân cơ đánh lén!

Nhưng nào ngờ người cùng theo cha mình đến đang đánh với Đoạt Hồn Kỳ lại thành linh trở tay đánh mình! Phổ Kiên cũng vội vàng tung người vèo tránh sang một bên khác.

Thượng Quan Linh nhân lúc Phổ Kiên nhảy tránh, cậu vội sấn ngay tới phiến đá hai người đang ngồi, tay trái thò ra để nhót bầu hồ lô rượu của Đông Tăng, tay phải vận chân lực phát luôn một chưởng vào mặt Bắc Kiếm.

Những hạng cao thủ như Đông Tăng Bắc Kiếm đây, tuy nhắm mắt tĩnh tọa nhưng tai rất thính, mọi động tĩnh xung quanh đều không thể nào thoát khỏi giác thính của họ, Bắc Kiếm cảm thấy ngọn kình phong áp tới mặt, vội thu ngay Tam Chi kiếm của mình lại, nguyên thể bất động vẫn chân xếp bàn tròn như cũ, nhưng toàn thân Bắc Kiếm đã bỗng hẫng lên, bay vèo ra xa vài thước. Túy Đầu Đà Đông Tăng cũng cùng một lúc ngự địch và cùng một lúc vọt tránh rồi đưa mắt ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Linh.

Thoạt đầu Bắc Kiếm tưởng đâu là Đoạt Hồn Kỳ đã ra tay đánh úp mình, nhưng khi nhìn kỹ ra là Thượng Quan Linh, chỉ đành ngượng cười đau khổ.

Cả Đông Tăng lẫn Bắc Kiếm đều vì danh phận kể cả nên không ai buồn trách Thượng Quan Linh làm gì, duy chỉ có Phổ Kiên là không phục, miệng quát lớn lên rằng :

- Tên tiểu tặc vô sỉ, cả gan dám dùng thủ đoạn dê tiện thế! Mau mau nạp mạng cho ta không?

Thượng Quan Linh nhẹ dề chân khí, thân hình thẳng bỗng lên cao hơn hai trượng, từ trên không buông tiếng cười nói rằng :

- Phổ Kiên! Thật hoài cho ngươi là con của Càn Khôn ngũ tuyệt Bắc Kiếm!

Tại sao lại có thể ngốc đến thế thì thôi? Ngươi thử hỏi ông già của ngươi xem ta đây có ác ý gì không?

Phổ Kiên nghe vậy giật mình! Thượng Quan Linh hướng về Túy Đầu Đà hạ mình xuống, nhưng mũi chân vừa chạm mặt đất thì hình như toàn đảo Trường Sinh đảo bị chuyển động. Cậu bé vội đổ bộ để đứng cho vững thân.

Từ Đoạt Hồn Kỳ đến cha con Bắc Kiếm đều cảm thấy đất chuyển động như vậy, đang tính quay sang hỏi Đông Tăng về nguyên do, thành linh đảo lại rung chuyển mạnh, mấy tảng đá nghìn cân lăn lông lốc trước mắt mọi người. Ai nấy vội dùng nội công thượng thặng của mình để tránh né.

Lúc này Túy Đầu Đà biến sắc mặt rằng :

- A Di Đà Phật! Đây chắc là cuộc động đất đây! Xưa kia ở đây có rất nhiều đảo nhỏ, nhưng kể ba mươi năm lại có một cuộc động đất, nên dần hồi những đảo ấy đều biến mất trên mặt bể này, duy chỉ còn lại mỗi một tiểu đảo đây, bàn tăng đã đặt tên cho nó là Trường Sinh, nay xem cuộc động đất dữ dội như thế này, e chúng ta đều bị chôn sống hết tại đây mất.

Đông Tăng vừa nói tới đây thì tiếng rung chuyển càng trở lên kịch liệt, từ Đông Tăng, Bắc Kiếm và Đoạt Hồn Kỳ đều cảm thấy chân khó đứng vững càng khó di chuyển bước đi.

Phổ Kiên co giò chạy trước nhất, Đoạt Hồn Kỳ đưa tay với lại, nói với Bắc Kiếm Phổ Côn rằng :

- Lão già họ Phổ! Trước cảnh thiên tai ghê gớm này, sức người không thể nào chống lại nổi, chúng ta hãy tạm hòa tranh chấp đã, để hợp sức chung nhau thoát khỏi cảnh hiểm nghèo này rồi tính sau. Giờ hãy cố gắng kéo nhau ra đến chiếc thuyền của lệnh lang mau.

Bắc Kiếm Phổ Côn đành lặng thinh không nói, tay phải dắt Phổ Kiên, tay trái dắt Thượng Quan Linh, Đông Tăng cũng dung tay mặt dắt Thượng Quan Linh, thế là Càn Khôn Tam Tuyệt lo hộ về cho hai thiếu niên anh hùng tẩu thoát cảnh thiên tai đang diễn ra trước mắt. Mọi người vận hết công lực lo tránh những hố sâu đang bị chìm đổ nghiêng ngả khắp toàn đảo, khó khăn lắm với ra đến bến đậu thuyền.

Năm người vừa nhảy lên thuyền thì người lái thuyền vội la lớn chỉ có thể chở ba người may ra còn mạo hiểm nổi trong cuộc hành trình về đất liền.

Đông Tăng, Bắc Kiếm, Đoạt Hồn Kỳ, ba người đều vì thế diện mình nên tính tung mình nhảy trở lại trên đảo đang chìm từng khoảng đất một, bỗng Thượng Quan Linh đưa tay chỉ về phía trước rằng :

- Trên mũi thuyền đằng phía trước kia không phải là Thiên Si đạo trưởng đang ngồi đó sao? Chỉ cần cho thuyền lại năm sáu trượng nữa thì chúng ta sẽ thoát nạn hết! Tội gì phải quay thân về trên đảo nguy hiểm ấy làm gì?

Đoạt Hồn Kỳ nhìn cánh tay của Thượng Quan Linh chỉ, quả nhiên thấy một con thuyền buồm nhỏ đang bập bênh với sóng gió, thấy rõ cả Thiên Si đạo trưởng và người già khỏe mạnh đang cầm lái, cách thuyền bên này sáu bảy trượng xa.

Trong trường hợp thập tử nhất sinh này, người lái thuyền cũng đành tuân theo lệnh mọi người mạo hiểm thử, mời luôn Đoạt Hồn Kỳ cùng nội gia thần lực kéo buồm lướt tới phía thuyền nọ.

Cả hai chiếc thuyền lúc này cùng lướt ngược chiều với nhau, trong chớp mắt hai bên chỉ còn cách xa hai trượng. Thượng Quan Linh đột triển khinh công vọt người nhảy bỗng sang thuyền của Thiên Si đạo trưởng.

Đông Tăng, Túy Đầu Đà thấy Thượng Quan Linh nhảy sang như vậy, chỉ sợ cậu bé rớt xuống nước, Bắc Kiếm thì đang lo cho con, Đoạt Hồn Kỳ lo giữ buồm, chỉ có riêng mình tay, bèn cũng tung mình theo sau

Thượng Quan Linh, lưng chừng dùi đỡ cậu bé nhẹ nhàng hạ thân xuống thuyền.

Hai người vừa xuống đến thuyền, Thiên Si đạo trưởng cười Túy Đầu Đà rằng :

- Túy hòa thượng không ngờ hai mươi năm biệt cách, nay chúng mình gặp nhau trong tình trạng thiên tai khinh khủng thế này! Kìa nhìn xem Trường Sinh đảo đã chìm gần hết rồi! Thật là một sự mĩ mai lớn lao cho tên Trường Sinh!

Lúc này chiếc thuyền của cha con Bắc Kiếm và Đoạt Hồn Kỳ không biết đã bị sóng gió đánh tạt vào phương hướng nào? Đông Tăng đành ngậm ngùi trong lòng, đưa mắt nhìn cảnh điêu tàn của đảo Trường Sinh.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chân Giả Đoạt Hồn Kỳ

Thiên Si đạo trưởng biết thuyền muốn đến đất liền cũng còn mất thêm một đoạn thời gian nữa, bèn quay sang Thượng Quan Linh hỏi rằng :

- Thầy cậu và Nam Bút Gia Cát Dật có vẻ đầu duyên với nhau lắm, nên họ không đến Đông Hải, nhưng trong tháng sau họ sẽ cùng đi phò hội Tiểu Thanh Trì ở Lưu Sơn! Cậu đã đến đây bằng cách nào? Còn Thường Bích Vân đâu? Cậu có biết Phương sư bá đã xảy ra chuyện gì chưa?

Nghe thế, Thượng Quan Linh thất kinh vội hỏi cuống lên :

- Phương sư bá cháu đã xảy ra chuyện gì?

Thiên Si đạo trưởng không trả lời thẳng với Thượng Quan Linh, quay sang nói với Túy hòa thượng Đông Tăng rằng :

- Này Túy hòa thượng! Anh còn nhớ lão quái Bát Chỉ Phi Ma ở Bắc Mặc không?

Túy Đầu Đà ngạc nhiên rằng :

- Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu không phải đã bị Kinh Thần bút của Gia Cát Dật điểm phá mất môn Huyền Âm khí công rồi sao? Chẳng những thế mà y đã trở thành một người mang tật nữa là khác!

Thiên Si đạo trưởng gật đầu rằng :

- Ấy! Chính việc đời khó lường đoán trước thế đấy! Lão ma đầu xưa kia đã bại về tay Gia Cát Dật, võ công trên người bị phế hẳn, thế rồi không biết lại gặp được kỳ ngộ gì không biết? Bây giờ lại ngang nhiên khôi phục môn võ công Huyền Âm khí công mới lạ chứ? Hẳn còn rủ cả lão Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy để cùng nhau hợp sáng một loại giáo hội là Huyền Âm Đại Giáo, đồng thời liên minh với La Sát môn của Tiểu Diện Diêm Bà để chống đối với Càn Khôn ngũ tuyệt!

Túy Đầu Đà buột miệng khẽ than rằng :

- Cả một đám ma đầu đã liên thủ với nhau để chống Càn Khôn ngũ tuyệt, thế mà nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt lại nội bộ lung củng vì những chuyện con con không đâu, nào Đoạt Hồn Kỳ đòi đấu Bắc Kiếm, Bắc Kiếm không phục Đoạt Hồn Kỳ, cả đến như an thân thủ phận Túy hòa thượng tôi đây cũng bị lão già Phổ Côn hồ hồ kéo vào vòng nước đục, nếu không gặp thằng bé tinh ranh này, giờ này trong Càn Khôn ngũ tuyệt

chắc đã bị xóa bỏ mất một tên, từ nay quần ma thế nào chẳng múa rối quấy phá, chả gây sóng gió trong làng võ lâm? Xem ra hai mươi năm nhàn rỗi đã qua, giờ lại sắp bàn tay chúng mình đây!

Thiên Si đạo trưởng cũng biểu đồng tình, quay sang Thượng Quan Linh rằng :

- Phương sư bá của cậu không hiểu đã kết thù oán gì với nhân vật trong Huyền Âm Đại Giáo, giữa đường gặp ta, có nói đến cậu cùng Thường Bích Vân lén trốn đi Lã Sơn rồi đến Đông Hải, rồi bị người ta dùng kế kéo mời rồi dùng ám khí thuốc mê bắt cóc đi luôn! Tuy ta có bắt được vài tên tiểu bối của Huyền Âm giáo, hỏi ra mới hay là chính Giáo chủ Huyền Âm giáo đã bắt, nhưng vì ta gặp đến Đông Hải nên chưa đi cứu, nhưng ta cũng truyền lời cho hai tên tiểu bối ấy về nói lại với Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu và Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, cấm tuyệt họ không được ám hại đến Phương Bách Xuyên, đồng thời ta cũng cho họ biết trong ba tháng ta sẽ thân hành lại Huyền Âm giáo đối người. Giờ đây khỏi lo cho sư bá của cậu nữa! Hiện danh của ta cũng phải khiến cho chúng nể phần nào! Vừa rồi ta hỏi cậu về cô bé Thường Bích Vân đâu? Nàng chả trốn chung với cậu là gì? Thế bây giờ đâu rồi?

Thượng Quan Linh lộ nét giận trên mặt rằng :

- Chị Vân cháu khi may mắn ăn được quả tiên lan đã bị Mạnh Tam Nương bắt đem đi làm đồ đệ rồi!

Thiên Si đạo trưởng ngạc nhiên rằng :

- Tam Diệp Tiên Lan quả cộng thêm với những món võ tuyệt học của Tiểu Diệp Diêm Bà, kẻ ra cũng may cho Thường Bích Vân lắm! Nhưng tiếc thay La Sát môn là môn giáo tà, thế nào cũng phải tìm đến La Phù sơn Vạn Mai cốc để cứu nàng về mới được, nhưng chưa nên vội trong lúc này, miễn sao đừng để nàng nhiễm sầu thêm là đủ! Cậu thật lắm trò ranh ma lắm! Thế cậu làm cách nào gặp được Tiên Lan Tam Diệp? Lại đến Đông Hải bằng cách gì?

Thượng Quan Linh cười rằng :

- Cháu bị Bắc Kiếm đánh một chưởng suýt chết! Đồng thời được lão ta đem tới Đông Hải trị bệnh!

Cậu bé nói xong thấy Thiên Si đạo trưởng có vẻ không hiểu, bèn tỉ mỉ thuật hết đầu đuôi câu chuyện cho Thiên Si đạo trưởng nghe, riêng vụ gặp Động Trung lão nhân và học được hai thế võ Oan Trần Hải Đề và Hận Mãn Tâm Đầu thì giấu nhẹm luôn không nói tới!

Khi Thiên Si đạo trưởng nghe Thượng Quan Linh nói đã nuốt tươi chiếc mắt Đơn Nguyên của con Tam Mục Thiềm Thừ, trăm huyết trên toàn thân đã thông suốt, đến cả bệnh Phân Kinh Thác Mạch của cậu cũng đã khỏi hẳn, trong lòng mừng rỡ vô cùng, đưa tay sờ má cậu bé một lúc rồi nói :

- Chân lực của cậu nay quả đã mạnh nhiều, nhưng đem so với những nhân vật như Bắc Kiếm hay Đoạt Hồn Kỳ thì còn thua! Nhưng đối với kẻ đồng bối ngang hàng với cậu thì đã thành vô địch rồi! Cậu đã chịu nhiều ơn của ông già Bách Thảo lão nhân rồi đấy! Ngày sau nếu gặp, phải báo đáp người ta cho thật xứng

đáng!

Cậu bé ngoan ngoãn gật đầu nghe lời dạy của Thiên Si đạo trưởng.

Tây Đạo quay đầu cười nói với Đông Tăng rằng :

- Tôi còn nhớ trong hai mươi năm về trước, con người Đoạt Hồn Kỳ chỉ có tính tình quái dị khác người thường chúng mình, chứ đâu có hung ác như ngày nay vậy?...

Thượng Quan Linh tiếp lời rằng :

- Theo sự nhận xét của cháu vừa rồi giao tranh với y, thì hình như Đoạt Hồn Kỳ này không đến nỗi độc ác! Tất cả những sự kiện xảy ra trước mắt đây đều đã chứng minh có cả thật hai Đoạt Hồn Kỳ, một giả một thật, một thiện một ác, tức là Đoạt Hồn Kỳ mà xuất hiện ở Trường Sinh đảo này là Đoạt Hồn Kỳ thiện, còn Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện ở Ngọc Môn Quan và Kỳ Liên sơn là Đoạt Hồn Kỳ ác! Nhưng cháu vẫn chưa tìm ra trong hai tên ấy, kẻ nào là thiệt kẻ nào là giả!

Thiên Si đạo trưởng nhìn Túy Đầu Đà cười ha hả rằng :

- Trong nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, nếu nói về võ học, mỗi người có một sở trường riêng, khó lòng phân cao thấp, nhưng kể về tên tuổi, quả danh của Đoạt Hồn Kỳ lại có vẻ lừng lẫy hơn trong bọn nhiều! Nay lại xảy ra vụ án song đôi Đoạt Hồn Kỳ, vụ này xem ra chỉ có Túy hòa thượng anh có vẻ là người thâm giao với hẳn hơn hết, chắc anh biết ít nhiều về tung tích của y chứ? Hay là chỉ suốt ngày lo tắm trong hũ rượu?

Nãy giờ Túy hòa thượng quên bẵng mất bầu rượu trên tay, nay Thiên Si đạo trưởng nhắc đến rượu, trong miệng lại ứa rãi thềm thường, kề ngay hồ lô vào miệng uống một hơi, rồi ha hả cười rằng :

- Trong Càn Khôn ngũ tuyệt, Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, bốn người tính tình tuy không hợp nhau nhưng dù sao cũng quen mặt nhau mấy bận rồi! Nhưng riêng về hành tung bí mật của Đoạt Hồn Kỳ, xưa nay vẫn bịt mặt bằng nạ da người, mãi đến ngày so tài tranh ngôi trên Kim đỉnh núi Nga My, cây Phong Ma Đồng Côn của Đoạt Hồn Kỳ đã ngang nhiên chiến bình với Kinh Thần bút, Trường Vi Vân Phật, Long Hồ cương hoàn, Tam Chỉ kiếm, chiếm luôn một ngôi trong Càn Khôn ngũ tuyệt! Nên hai mươi năm về trước, chẳng ai thâm giao với y, gần đây tôi nhận thấy những vụ càn quét đảo Kim Giao, hành thiện miền Đông nam, và hầu hết những kẻ cười đồ ác bá đều đã kinh hồn táng đờm về oai danh của Đoạt Hồn Kỳ, khi ấy tôi mới cảm thấy con người này tuy bề ngoài kiêu ngạo hống hách, nhưng trong lòng tử tế vô cùng.

Nói tới đâu lại tu thêm vài hớp rượu rằng :

- Nhưng ba tháng trước đây, Đoạt Hồn Kỳ lại gây nên một tội ác tày trời khiến thiên hạ ai ai cũng phải công phẫn!

Thiên Si đạo trưởng rằng :

- Y ở miền Đông nam này không phải đang nổi danh về sự hành hiệp trượng nghĩa đấy ư? Sao còn chuyện gì mà khiến thiên hạ phải nổi công phẫn kìa?

Đông Tăng Túy Đầu Đà khẽ thờ dài lắc đầu rằng :

- Nguyên tỉnh Triết Giang có ngôi chùa Tịnh Tâm thiền tự, vốn là chi phái của Thiếu lâm, do Tịnh Tâm lão Phương trượng làm trụ trì, nhưng vào một đêm thanh vắng trước ba tháng trước đây, Đoạt Hồn Kỳ đã đột nhiên xuất hiện ngay tại đại điện. Tịnh Tâm lão Phương trượng đã nghe danh y, nên ân cần tiếp đãi! Nào ngờ Đoạt Hồn Kỳ thấy đối phương không để ý đề phòng, liền cười lên tiếng trứ danh rợn người, lập tức ra tay hạ độc thủ ngay, tất cả hai mươi ba mạng tăng đồ trên đỉnh thiên linh cái mỗi người đều bị cây Kim châm dài ba tấc có lá cờ sọ người trắng cắm xuyên sâu vào sọ chết tươi! Tôi nghiễm nhất là Tịnh Tâm lão Phương trượng, da trên trán bị y tước xuống đem làm thành một lá cờ Đoạt Hồn Kỳ dán ngay tại chùa! Thật quả tàn nhẫn!

Thượng Quan Linh nghe xong vội nói :

- Thế thì vụ án này đâu khác gì vụ ở Bạch Long Đồi? Đoạt Hồn Kỳ cũng tàn sát một lúc Thủ Nhất đạo trưởng, Chi Cảnh thiền sư, Trường Bạch bát hùng, và cả Tiền Đường song kiệt, nghĩa là cả thầy mười hai mạng người, cũng bị kim châm dài ba tấc cắm trên đỉnh linh cái mà chết!

Túy Đầu Đà ngạc nhiên rằng :

- Thủ Nhất của Võ Đang, Chi Cảnh của Thiếu lâm tại sao những cao thủ ấy lại bị Đoạt Hồn Kỳ hạ độc thủ ngay Ngọc Môn Quan kìa?

Thượng Quan Linh bèn vẫn tắt kể sơ mọi chuyện, Túy hòa thượng mới gật gù rằng :

- Hèn gì Đoạt Hồn Kỳ đây, y nói là bị xui xẻo là phải, trong suốt dọc đường y lên miền Tây bắc để tìm kiếm tên Đoạt Hồn Kỳ giả mạo hung ác kia, y đã bị thiên hạ ngộ nhận là tên Đoạt Hồn Kỳ tàn bạo, một hung thần mà ai ai cũng muốn chu diệt!

Thiên Si đạo trưởng lớn tiếng cười rằng :

- Đây quả là một chuyện lý thú hết sức tưởng tượng! Một Đoạt Hồn Kỳ chuyên gây chuyện tàn ác miền Tây bắc, còn một Đoạt Hồn Kỳ khác lại thích gieo sự thiện miền Đông nam. Đoạt Hồn Kỳ thiện miền Đông nam lại chạy tuốt lên Tây bắc để tẩy sạch thanh danh của mình, nào ngờ lại bị người trong võ lâm xem như một hung thần tàn bạo hung ác gây hại cho giang hồ! Còn Đoạt Hồn Kỳ ác của Tây bắc lại chạy về Đông nam, nơi mà ai ai cũng mến nể, thế rồi y giở thủ đoạn dã man để gây nên vụ án hung tợn tại chùa Tịnh Tâm! Đây là một sự việc quan hệ đến họa phúc trong gian hồ, chúng ta không thể nào không nhúng tay can thiệp! Nhưng về chuyện ai thiệt ai giả, đó là chuyện riêng của chúng, chẳng hơi đâu chúng mình phải bận tâm! Nhưng này Túy Đầu Đà, anh có vẻ thân với Đoạt Hồn Kỳ, thế anh có cho rằng Đoạt Hồn Kỳ thiện tức là

Đoạt Hồn Kỳ thật? Đoạt Hồn Kỳ ác tức là thứ giả?

Túy Đầu Đà cười gượng rằng :

- Trong hai mươi năm về trước, bởi chúng mình còn chưa rõ về bản chất thiện ác của Đoạt Hồn Kỳ, nhưng nay thiện ác đã rõ, còn thiệt giả chưa phân biệt được!

tuy tôi có mối giao hảo với Đoạt Hồn Kỳ thiện, nhưng không thể nào quyết định y là người mà xưa kia đã từng so tài năm ngày trên Kim đỉnh núi Nga My! Nhưng tôi cũng có cách thử giữa hai người, mà có thể biết chắc ai thiệt ai giả ngay!

Thiên Si đạo trưởng và Thượng Quan Linh ngạc nhiên, Túy Đầu Đà cười rằng :

- Còn nhớ cuộc so tài kinh thiên động địa ấy trên núi Nga My, Đoạt Hồn Kỳ đã dám ngang nhiên dùng thế đánh Hoàn Trọng Khiên Vân đờ đôi Long Hồ cương hoàn của tôi đang đánh thế Khai Sơn Phá Thạch, thế mà cây Phong Ma Đồng Côn của y không hề suy quyền gì, như thế đủ biết cán cờ của y là thuộc loại đồng hiếm quý! Trên đời này không thể nào lại có cây thứ hai, chúng ta có thể nhân cơ hội nhận xét binh khí này, may ra biết được chân giả Đoạt Hồn Kỳ ngay!

Thiên Si đạo trưởng gật gù như tán thành lời nói của Đông Tăng, còn Thượng Quan Linh tuy không muốn nói về cuộc gặp tình cờ với Động Trung lão nhân, nhưng trong lòng cậu bé lại háo hức muốn rõ thân phận đích xác của ông già trong hang động, bèn tươi cười quay nói với Thiên Si đạo trưởng và Đông Tăng rằng :

- Thừa nhị vị lão tiền bối! Cháu muốn biết trong võ lâm đương kim ngày nay, ngoại trừ những vị Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm và hai thiện ác Đoạt Hồn Kỳ cùng Tiểu Diện Diêm Bà, Bát Chỉ Phi Ma, Cửu Trọng Thần Ông ra, còn nhân vật nào đặc biệt giỏi hơn nữa không ạ?

Túy hòa thượng suy nghĩ chưa đáp, Thiên Si đạo trưởng đã cười rằng :

- Có... có một người nhưng không biết nay họ còn sống trên trần gian này nữa không?

Chưa dứt lời, Đông Tăng đã vội xen vào :

- Này Si đạo sĩ! Có phải anh muốn nói người mà thiên hạ đồn đang ẩn cư trên tuyết đỉnh ở núi Côn Lôn, tức nơi Tiểu Lang Hoàn Tiên Giới, phải danh hiệu người đó gọi là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết đó chăng?

Thiên Si đạo trưởng gật đầu rằng :

- Chính tôi nói người đó! Nhưng Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết trên giang hồ chỉ được nghe danh mà thôi! Xưa nay chưa ai được biết mặt lão bao giờ!

Tới đây như sức nhớ ra gì, Thiên Si đạo trưởng lại tiếp tục nói :

- Nay Túy hòa thượng! Anh còn biết Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết xưa nay chưa hề xuất hiện trên giang hồ, tại sao oai danh lại vang lừng trong thiên hạ như thế không?

Sau khi hớp luôn mấy hơi rượu, Túy Đầu Đà nhìn Thiên Si đạo trưởng cười rằng :

- Si đạo sĩ chắc muốn khảo tôi chứ gì? Chuyện này đâu có thể làm cho tôi bí đâu? Xưa kia trên giang hồ chẳng có một Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, độc hành bá đạo, hung ác vô cùng, nhưng hãn đối với mấy lão quái chúng ta đây cũng còn kiêng nể ít nhiều! Sau vì hãn gây nhiều tội ác quá nên Nam Bút Gia Cát Dật sau khi so tài trên Kim đỉnh mới đề nghị chu diệt tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, nhưng ngay trong lúc đó thì Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết đột nhiên hạ sơn, sau cuộc kịch chiến, Chung Ly Triết đã đánh chạy tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết và cũng từ đó trở đi, tên hung thần số một này tuyệt tích luôn trên giang hồ!

Thiên Si đạo trưởng khẽ thở dài rằng :

- Nay Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu đã luyện lại Huyền Âm khí công, sáng lập Huyền Âm giáo, kết cấu với Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy làm phe cánh, thanh thế không phải nhỏ yếu gì! Phần thì sư tử đệ Mạnh Tam Nương và Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ mỗi ngày một hống hách trên giang hồ, Đoạt Hồn Kỳ lại xảy ra vụ án song đôi; nếu tên hung thần ác ma Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết cũng tái hiện trên giang hồ như Bát Chỉ Phi Ma, tránh sao khỏi trên giang hồ lại nổi lên một cuộc sóng gió tương tàn kinh thiên động địa, trong võ lâm lại phải trải qua một trận mưa máu kinh khủng!

Túy Đầu Đà với vẻ mặt trịnh trọng nghiêm rằng :

- Nên tôi chờ thuyền vào đến đất liền, lo đi tìm ngay Đoạt Hồn Kỳ và cha con Bắc Kiếm để tận lực giải hòa cho đôi bên, khiến cho Càn Khôn ngũ tuyệt khỏi bị lung củng nội bộ, như thế chúng mình mới hòng chống với những phái tà môn dị đạo trong võ lâm được!

Thiên Si đạo trưởng mỉm cười gật đầu rằng :

- Túy hòa thượng tính như vậy được việc lắm! Phần tôi nay còn bận thẳng mãnh Thượng Quan Linh đây, hơn nữa tôi đã định ước với Đoạt Hồn Kỳ ác trên Lư Sơn, khi thuyền vào bến chúng ta phải chia tay ngay! Nhưng nếu anh gặp được Đoạt Hồn Kỳ thiện, tốt hơn nên mời luôn cả y đúng rằm tháng chín tại Tiểu Thanh Trì trên Lư Sơn phó hồi luôn thể cho biết kẻ nào là Đoạt Hồn Kỳ thiện! Còn không đến Thiên Đài của Nam Bút Gia Cát Dật cũng được!

Đông Tăng gật đầu nhận lời, lúc này mọi người đều thấy đảo Trường Sinh biến mất trên mặt biển, mỗi người mang nặng một tâm tư trong lòng. Xa xa đã hiện ra một mảng đất xanh lam, Thiên Si đạo trưởng biết sắp tới đất liền, bèn đưa mắt ra dấu cho Thượng Quan Linh, như ngầm bảo cậu bé đừng nên để mất một dịp

kỳ ngộ trước mắt.

Nào hay Thượng Quan Linh nay đã cảm thấy chân lực của mình mạnh hơn trước nhiều, lại nữa trong hai thế mới học đây, có thể dùng thế Oan Trần Hải Đề cũng đã thấy kỳ ảo vô biên rồi nên trong lòng càng đam kính phục ông già trong hang Tuyệt cốc, nên cậu bé lúc này không muốn học thêm ngọn tuyệt kỳ gì trên người Đông Tăng Túy hòa thượng! Thượng Quan Linh thấy Thiên Si đạo trưởng nháy mắt ra dấu cho mình thì mỉm cười lắc đầu, riêng Đông Tăng Túy Đầu Đà thì nhìn Thượng Quan Linh cười ha hả rằng :

- Cậu bé ranh mãnh này! Xem ra không phải đồ đệ của lão đạo Thiên Si, không biết cậu đã theo học ai mà tinh ranh ma quái thế? Trong khi tôi đang dùng Vô Lượng chân lực đấu với Tam Âm thần công của Bắc Kiếm, thì may được cậu bé ra tay giải nguy, nếu không bây giờ chắc đều bị chôn xác với Trường Sinh đảo xuống đáy bể rồi! Kể cậu cũng có ơn với ta lắm! Thế bây giờ cậu có muốn học một vài tuyệt kỹ trên đôi vòng Long Hồ cương hoàn của ta không? Hay Vô Lượng chân lực? Hay thích La Hán kinh?

Thượng Quan Linh cười ngậm trong bụng, Long Hồ cương hoàn đã chắc gì hơn được Tam Chỉ kiếm của Bắc Kiếm Phổ Côn, La Hán kinh cũng chỉ ngang với Tam Âm thần công! Mình đây đã gặp nhiều kỳ phùng may mắn, sau này đi tìm gặp lại Động Trung lão nhân trong Tuyệt cốc, mình sẽ luyện được những môn võ học tuyệt thế ngay, tôi gì phải đi học mỗi nơi một ngọn như thế kia?

Nên Thượng Quan Linh nghe xong Túy Đầu Đà hỏi, bèn mỉm cười rằng :

- Xin lão tiên bối chớ bận tâm về việc ấy, đó chẳng qua chút quý kế của Thượng Quan Linh, đâu có công lớn gì mà phải khiến lão tiên bối tương truyền những võ học tuyệt thế đâu! Tiểu bối xin lãnh thịnh tình của tiên bối trong lòng là đủ lắm rồi!

Nghe cậu bé nói vậy, không những Túy Đầu Đà cảm thấy ngạc nhiên mà Thiên Si đạo trưởng cũng ngần hăn người!

Túy Đầu Đà đưa mắt nhìn Thượng Quan Linh lắc đầu rằng :

- Quái lạ thật! Xưa nay ta chỉ nghe có người ta không chịu truyền nghề, chứ chưa thấy có người lại cự tuyệt như cậu đây! Kẻ xuất gia sợ nhất là việc thiếu nợ thiên hạ, cậu không bằng lòng để ta trả ơn, từ nay mùi rượu của ta sẽ nhạt như nước lạnh mất!

Thượng Quan Linh thấy Túy Đầu Đà cò vẻ thành thật, bèn mỉm cười giơ hai ngón tay ra.

Đông Tăng quay sang Thiên Si đạo trưởng cười nói :

- Này Si đạo sĩ! Cậu bé này muốn học cả hai môn Long Hồ cương hoàn và La Hán Kinh của bản tăng đấy!

Thiên Si đạo trưởng chưa trả lời, Thượng Quan Linh mỉm cười rằng :

- Dạ lão tiên bối đã hiểu nhầm ý cháu, nay đã được tiên bối miễn yêu, cháu chỉ dám quấy phiền một việc ngay trước mắt và một việc về sau này thôi!

- Gì ta cũng bằng lòng! Vậy hãy nói việc trước mắt là việc gì nào?

Thượng Quan Linh cười khanh khách rằng :

- Cháu chưa được uống rượu lần nào, không biết vị nó ra sao? Lão tiên bối cho phép cháu được nhắm thử một chút chứ?

Túy Đầu Đà bèn đưa ngay hồ lô rượu cho Thượng Quan Linh nhưng sắc mặt không được vui cho lắm.

Thượng Quan Linh vừa hớp được một miếng thì sặc sụa đỏ gay mặt, vội cung kính trả lại cho Túy hòa thượng :

- Việc thứ hai là chị Vân của cháu bị Tiểu Diện Diêm Bà bắt về La Phù sơn thu làm đệ tử của La Sát môn! Nay vẫn bối rối bởi có hẹn với Đoạt Hồn Kỳ ác tại Lư Sơn, phần còn phải lo đi cứu Phương Bách Xuyên sư bá tại Huyền Âm giáo nên không thể nào phân thân một lúc mấy chỗ, nay kính phiền lão tiên bối nhân dịp đi tìm Đoạt Hồn Kỳ thiện, làm sao nhắn lời hộ với chị Vân cháu rằng: chờ xong vụ Lư Sơn và Huyền Âm giáo, cháu sẽ thân hành đến Vạn Mai cốc cứu nàng thoát khỏi tà giáo La Sát môn của Mạnh Tam Nương!

Túy hòa thượng nghe Thượng Quan Linh chỉ nhờ đem tin mà không nhờ mình cứu người, nhất là đối với một nhân vật như đầu Mạnh Tam Nương, ngang nhiên không thấy sợ là gì, trong bụng không khỏi khen thầm đảm lược cậu bé!

Nghe xong, Túy Đầu Đà gật đầu cười nói rằng :

- Ta sẽ đem tin đến La Phù sơn Vạn Mai cốc hộ cậu một chuyến!

Thiên Si đạo trưởng đột nhiên rằng :

- Túy hòa thượng đừng có nói khoác lác như thế! Chủ đàn La Sát môn Mạnh Tam Nương, tính hung dữ đâu khác gì Diêm La dưới địa ngục? La Phù sơn Vạn Mai cốc cũng tựa như một nơi hổ huyết long đàm...

Túy Đầu Đà không chờ cho Thiên Si đạo trưởng hết lời, sắc mặt nổi giận rằng :

- Tôi không biết Si đạo sĩ nói khích tôi hay ám chỉ gì đi nữa, nhưng dù sao chủ đàn La Sát môn Mạnh Tam Nương có thật là Diêm La địa ngục đi nữa, Túy hòa thượng vốn là Phật môn đệ tử lại càng phải đến để siêu độ những oan hồn tử quỷ ấy cho chúng được giải thoát linh hồn lên cực lạc! Còn La Phù sơn dù là nơi hổ huyết long đàm đi nữa, đôi Long Hồ cương hoàn của tôi cũng còn đủ thủ đoạn để phục hổ hàng long kia mà!

Mọi người nghe xong cười ồ lên!

Gió thổi buồm xuôi, chiếc thuyền lướt như tên bay trên mặt nước, chẳng mấy lúc thuyền đã cập bến! Mọi người cảm tạ xong chủ thuyền đầu đẩy bèn tung mình lên bờ. Hai bên lo chia tay, Đông Tăng Túy Đầu Đà lo đi tìm Đoạt Hồn Kỳ thiện và nhắn tin cho Thường Bích Vân bèn nhắm hướng đi La Phù sơn! Thiên Si đạo trưởng cùng với Thượng Quan Linh lo đi phó hội trên Tiểu Thanh Trì Lư Sơn, mong gặp được Đoạt Hồn Kỳ ác để đòi lại quyển Vô Tự chân kinh!

Nhưng bởi ngày hẹn còn những hai mươi ngày, nên suốt dọc đường Thiên Si đạo trưởng bèn kể rõ những nơi danh lam thắng cảnh, phong thổ nhân danh cho Thượng Quan Linh mở mang thêm sự hiểu biết về miền Trung Nguyên.

Thượng Quan Linh cũng vì thấy Thiên Si đạo trưởng là người thứ nhất đã thích mển mình, càng nghĩ càng không muốn giấu diếm chuyện bí mật với đạo sĩ, cậu bé bèn kể những cuộc kỳ phùng trong Tuyệt cốc ra cho Thiên Si đạo trưởng biết, và còn nói Động Trung lão nhân là cố nhân của Nam Bút và Tây Đạo!

Không biết người này là ai?

Thiên Si đạo trưởng nghe nói Động Trung lão nhân chỉ truyền dạy trong nửa năm sẽ đánh bại được Đoạt Hồn Kỳ, trong lòng bất giác kinh ngạc vô cùng, bèn bảo Thượng Quan Linh diễn thử về hai thế Oan Trần Hải Đề và Hận Mãn Tâm Đầu.

Quả nhiên là hai thế tuyệt kỳ biến ảo vô thường, nhưng Tây Đạo cũng không làm sao nhận được hai thế ấy thuộc về môn phái tông nào! Thiên Si đạo trưởng suy nghĩ mãi nhưng vẫn cảm hấy mình không hề quen biết một nhân vật như thế. Theo lời thuật của Thượng Quan Linh thì Động Trung lão nhân này đã dùng lối Cách Không Vận Chỉ điểm liên tiếp một hơi ba mươi sáu đại huyết trên thân Thượng Quan Linh, coi vậy thì cũng đủ biết công lực của người này cao hơn mình không biết bao nhiêu lần, mà cho cả Nam Bút Gia Cát Dật cũng chưa đạt đến đấy!

Chuyện kỳ lạ nhất là Động Trung lão nhân nói sau khi lần thứ hai Thượng Quan Linh đến Tuyệt cốc, lão sẽ giao cho cậu hai đồ vật đem về cho mình và Gia Cát Dật xem, khi đó sẽ biết rõ lai lịch của Động Trung lão nhân ngay! Không biết hai vật này là hai vật gì? Hoặ là binh khí trứ danh của lão? Hay là ký hiệu trên giang hồ của lão?

Những câu nghi vấn ấy không những đã quay cuồng trong đầu óc Thiên Si đạo trưởng mà cũng làm rối loạn tâm hồn cậu bé không ít! Bởi Thượng Quan Linh cũng biết rằng: trừ phi tìm ra được Bách Thảo lão nhân Lăng Mộ Nông, hoặ hỏi Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, may ra mới rõ được địa danh của hang Tuyệt cốc Động Trung lão nhân đang cư ngụ!

Thời gian cứ thế trôi qua, hai người đi đến mừng bảy tháng chín thì đến địa phận Giang Tây, đến đúng vào một nơi thắng cảnh là Thẩm Dương Hồ.

Hai người cơm tối xong, bèn đưa nhau đi ngoạn cảnh hồ, Thiên Si đạo trưởng cười nói với Thượng Quan Linh :

- Chúng ta đã đến quá sớm, cách ngày hội còn những bảy hôm, vậy ta hãy đưa cậu dạo qua khắp các thắng cảnh của miền Giang Tây này đã, đúng ngày rằm chúng mình hãy lên Tiểu Thanh Trì, cậu bằng lòng chứ?

Thượng Quan Linh gật đầu tươi cười nhận lời ngay.

Sau mấy ngày liên miên đi dạo cảnh Giang Tây thắng địa, hai người lại lên đường đi Lư Sơn, trong lúc nghỉ chân tại một quán ăn giữa đường, Thiên Si đạo trưởng đã gặp mấy tên đại hán đang ngồi ăn uống, chúng trò chuyện toàn bằng tiếng lóng giang hồ, chỉ phảng phất nghe được những câu: Đoạt Hồn Kỳ, Bát Chi Phi Ma, Mạnh giáo chủ...

Thượng Quan Linh nghe vậy, lại thấy trong quán vắng khách, bèn đứng dậy bước sang bàn mấy tên đại hán, nhìn vào một tên râu xồm hỏi rằng :

- Các anh đây có phải là đệ tử trong La Sát môn không? Vậy đã nhận được tin tức gì về Đoạt Hồn Kỳ hả?

Tên đại hán râu xồm thấy Thiên Si đạo trưởng gầy đét và một cậu bé thì chẳng coi vào đâu, nhất lại nghĩ Thượng Quan Linh hỏi ngớ ngẩn thế, hãnh bèn hống hách cười ngạo nghễ trả lời :

- Thằng nhãi con bộ không muốn sống nữa hả? Ba chữ La Sát môn đâu phải để cho hạng mày mạo phạm đến!

Thượng Quan Linh cười gằn một tiếng, đưa tay ra ấn luôn ly rượu trước mặt của đại hán lồm hăn xuống mắt sau, xong vạch áo để lộ kim bài Diêm Bà huyết lệnh cho mấy tên đại hán xem!

Đại hán râu xồm thấy chiếc bàn bát tiên này là một loại gỗ quý và rắn vô kể, thế mà Thượng Quan Linh đã vận chân lực ấn được chén rượu lồm xuống mà không bị nứt mẻ, hãnh càn kinh hãi khi thấy Diêm Bà huyết lệnh đeo bên mình Thượng Quan Linh! Mấy đại hán đều thất sắc đứng hết lên, tên có râu xồm cung kính bẩm rằng :

- Thấy lệnh như thấy Giáo chủ! Kính xin tuân lệnh sai khiến của tiểu hiệp!

Thượng Quan Linh mỉm cười rằng :

- Anh hãy bảo họ ngồi xuống ăn uống như thường đi, nhưng phải bồi thường chiếc bàn này cho chủ quán! Xong xuôi hãy qua bàn tôi hỏi vài chuyện!

Đại hán râu xồm thường tiên cho chủ quán xong, vội lại đứng khẹp nép bên cạnh Thượng Quan Linh và

Thiên Si đạo trưởng, thần sắc có vẻ vông cùng cung kính!

Thượng Quan Linh nhìn đại hán rồi nói :

- Vừa rồi các anh bàn tán đến Đoạt Hồn Kỳ, thế có biết hiện giờ tung tích hắn ở đâu không? Và hắn đã có hành động gì đặc biệt?

Đại hán cung kính vòng tay đáp :

- Thừa tiều hiệp, thiên hạ ở đây đồn đãi là Đoạt Hồn Kỳ có ý muốn thoát ly khỏi Càn Khôn ngũ tuyệt rồi mời một nhóm người khác tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt lo chống đối với Nam Bút, Bắc Kiếm, Tây Đạo, Đông Tăng!

Thượng Quan Linh ồ lên một tiếng :

- Nếu thế, đây quả là một việc kinh thiên động địa trong võ lâm, vậy anh có biết Đoạt Hồn Kỳ định mời những nhân vật võ lâm nào không, và họ sẽ thành lập và ngày nào và tại đâu?

Đại hán râu xồm rằng :

- Nghe đâu Đoạt Hồn Kỳ đã mời được Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy và cả bốn giáo La Sát Mạnh giáo chủ!

Thượng Quan Linh cau mày tiếp tục hỏi :

- Đoạt Hồn Kỳ chả muốn tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt là gì? Nếu kể cả luôn Đoạt Hồn Kỳ trong đó mới có bốn mạng, thế còn thiếu một người nữa là ai?

Còn một người nữa, hình như nghe đâu Đoạt Hồn Kỳ đã phí nhiều tâm sức mới mời được, mà còn cử người này làm Minh chủ trong nhóm Tân Càn Khôn là khác, tên người này hình như là Chung Ly...

Thật là bất ngờ hết sức! Thiên Si đạo trưởng nãy giờ chỉ mỉm cười lim dim mắt ngồi nghe đại hán nói, lúc này cũng mở mắt ngạc nhiên hỏi :

- Tin này của anh có chắc không? Không lẽ lại là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết ẩn cư lâu năm trên tuyệt đỉnh núi Côn Lôn?

Đại hán râu xồm gật đầu :

- Sạ thừa đạo trưởng đúng là người này ạ! Mấy ngày trước đây trong bản giáo đã có người được tận mắt chứng kiến cuộc so tài khinh công giữa Đoạt Hồn Kỳ với một ông già râu tóc bạc phơ ở trên Lư Sơn, bắt đầu từ ngọn Đại Hán Dương Phong, một hơi chạy luôn mười ngọn tuyệt đỉnh, nhưng đến vòng về mức ăn thua, Đoạt Hồn Kỳ bị ông già tóc bạc bỏ xa hắn trên năm mươi trượng.

Thiên Si đạo trưởng nghe xong cau mày hỏi :

- Thế những người Đoạt Hồn Kỳ mời đã đến hết chưa? Địa điểm thành lập của họ ở đâu?

Đại hán tiếp lời :

- Ngoại trừ bốn giáo Mạnh giáo chủ ra, vì Phó giáo chủ Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọ đã có xích mích với Đoạt Hồn Kỳ, không biết có chịu tham gia không thì chưa biết nhưng về Bát Chỉ Phi Ma, Cửu Trượng Thần Ông đều đã đến cả! Thời gian định vào ngày mừng mười tháng chín, tức vào mai đây, còn địa điểm thì ngay trên Hán Vương đài trong Đại Hán Dương phong của núi Lư Sơn!

Thượng Quan Linh thấy không có việc gì đáng hỏi nữa, bèn đưa mắt nhìn Thiên Si đạo trưởng, rồi nói với đại hán râu xồm rằng :

- Việc này rất quan hệ! Cần phải giữ bí mật tuyệt đối! Không nên đem ra bàn tính giữa nơi trà đình tửu quán như thế! Từ nay, trừ Mạnh giáo chủ hay Phan phó giáo chủ thân hành đến đây, hoặc là người có Kim bài huyết lệnh ra, cấm tuyệt không được tiết lộ bí mật này! Đồng thời phải căn dặn hết thầy các đệ tử trong La Sát môn, trong những ngày mừng mười tháng chín, tuyệt không được lên lên Lư Sơn, nhất là vùng lân cận Tiểu Thanh Trì. Nếu kẻ nào trái lệnh, nhất định sẽ bị trọng phạt không dung tha!

Đại hán tuân lệnh răm rắp rút lui, Thiên Si đạo trưởng cũng vội trả tiền quán rồi cùng với Thượng Quan Linh lên đường.

Đi đến một khúc đường vắng vẻ, Thượng Quan Linh mới cười với Thiên Si đạo trưởng rằng :

- Cứ theo lời của lão tiên bối thì nhân phẩm và tư cách của Tiêu Diêu lão nhân đứng đắn nhất trong võ lâm! Tại sao đột nhiên lại chiu vào hùa với Đoạt Hồn Kỳ để bị ô danh trên giang hồ? Không lẽ Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết lại ham cái danh phận làm Minh chủ trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt hay sao?

Thiên Si đạo trưởng khẽ thở dài :

- Thế sự vô thường, tình người vạn biến, cố nhiên trong ấy có người sáng suốt, cũng có kẻ u mê ngu muội, có người hôm qua tà nay lại hóa chính, nhưng cũng có kẻ hôm qua chính nay lại hóa tà! Nói tóm lại, trong võ lâm đã hưởng thanh bình từ lâu rồi, nay lại bắt đầu giao loạn đây! Ngoài chuyện chân giả Đoạt Hồn Kỳ ra, lại nghiêm nhiên có cả chuyện Tân Càn Khôn ngũ tuyệt! Rắc rối thật!...

Nói tới đây, Thiên Si đạo trưởng lại thở dài, cau mày tiếp rằng :

- Còn bàn về Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, oai danh vang bốn bể, đức độ tỏa muôn trùng trùng, đáng không nên nhập ngũ với bọn ô hợp Bát Chỉ Phi Ma mới phải! Cứ theo lời người trong La Sát môn thấy tận mắt Đoạt Hồn Kỳ bị thua về khinh công của ông già râu tóc bạc phơ ấy đến năm mươi trượng, trong đương kim võ lâm ngày nay, ngoại trừ Chung Ly Triết lão nhân ra, quả thật không còn có ai có nổi

công lực như thế nữa! Theo ta đoán thì đám Tân Càn Khôn ngũ tuyệt sau khi được chúng thành lập xong tại Hán Vương Đài, rất có thể sẽ kéo ngay lại Tiểu Thanh Trì phó hội, đồng thời cũng để mưu cầu hạ nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt!

Thượng Quan Linh nghe nói thế, tiếp lời rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ ác đã dám đứng ra tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt như thế, thì chư vị lão tiền bối cứ việc cho Đoạt Hồn Kỳ thiện gia nhập luôn vào nhóm mình, như vậy chẳng giữ nguyên được Ngũ tuyệt là gì? Từ nay sẽ có Tân Cưu Càn Khôn ngũ tuyệt ra đời! Thế nào chẳng có một cuộc náo nhiệt hào hứng trong võ lâm! Thật là một chuyện vui hết sức!

Thiên Si đạo trưởng bật cười gật đầu rằng :

- Ý kiến của cậu hay thật! Nhưng giữa Đoạt Hồn Kỳ thiện, Đông Tăng, Bắc Kiếm, họ còn đang hiềm khích nhau, chưa có cách khiến họ đồng tâm nhất trí trong lúc cấp bách này! Nhất là cuộc hội trên Tiểu Thiên Trì ngày mai đây, chỉ có ta và Gia Cát Dật và thầy trò cậu, về phần thanh thế chúng ta đã bị lép vế đối phương, cần phải...

Thiên Si đạo trưởng chưa dứt lời, Thượng Quan Linh đã cười rằng :

- Xin lão tiền bối chớ vội buồn rầu! Theo cháu được biết, giữa Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc và Đoạt Hồn Kỳ ác đã kết thành một mối thù khá nặng, như vậy Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương chưa chắc đã chịu đến tham gia! Chúng ta cứ việc tìm cách lên Hán Vương Đài xem lén cuộc tụ hội tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt hư thật ra sao cái đã! Nhờ tên đại hán râu xồm đánh lừa chúng mình thì sao?

Thiên Si đạo trưởng cười ha hả rằng :

- Không ngờ cậu đã thành một nhà nghề chuyên về xem trộm! Vụ xem trộm Đoạt Hồn Kỳ ác đấu với Ngọc Tiêu Lang Quân trên Kỳ Liên sơn, rồi lại xem lén Đoạt Hồn Kỳ thiện đánh với con của Bắc Kiếm, nay lại muốn xem trận Tân Càn Khôn ngũ tuyệt lập nhóm tại Hán Vương Đài! Cậu nên biết rằng lá Kim Bài Huyết Lệnh của Mạnh Tam Nương tặng cho cậu ấy, những đệ tử trong La Sát môn đâu dám đồn tin nhảm! Nhưng đã có Thiểm Điện Thân Pháp Chung Ly Triết tại trận, chỉ e cuộc nhìn trộm này khó thành!

Thượng Quan Linh ngạc nhiên hỏi rằng :

- Thừa lão tiền bối! Chắc ngài sợ ông già Chung Ly Triết này hả?

Thiên Si đạo trưởng mỉm cười :

- Cậu tinh quái vừa vừa chứ! Đừng có hòng khiêu khích ta vô ích! Danh của Chung Ly Triết tuy kêu vang thật, nhưng kể từ khi đấu với Cửu Đầu Thiết Trượng Cơ Thiên Khuyết một lần đó, rồi không hề thấy hiện tích trên giang hồ này, chính ta cũng muốn chiêm ngưỡng phong độ của bậc dị nhân này xem sao! Nếu

muốn nói về chữ sợ, không phải Si đạo sĩ ta khoác lác cuồng ngôn, trên giang hồ đương kim hiện nay, ta chưa thấy một nhân vật đánh để ta sợ, ngay mà cả việc tà trời trong võ lâm đi nữa!

Thượng Quan Linh thấy việc nói khích của mình có hiệu quả, trong bụng không khỏi vui mừng, bèn tiếp tục nói :

- Nếu lão tiên bối đã nói thế, bây giờ chúng ta hãy lên ngay Đại Hán Dương Phong tìm trước một địa thế thuận tiện cho đêm mai ngồi xem cho khỏi lộ tung tích!

Thiên Si đạo trưởng cũng bị cậu bé gợi sự phấn khởi trong lòng, giơ chân hất luôn vạt áo bào, tung mình phi thân lên đỉnh phong, Thượng Quan Linh cũng đem hết thuật khinh công của mình ra thi triển, nhưng dù cho cậu bé có cố hơi đến đâu, Thiên Si đạo trưởng vẫn bỏ xa cậu đến năm sáu trượng, thỉnh thoảng quay lại nhìn cậu bé như chê cười. Thượng Quan Linh càng tức trong lòng bao nhiêu càng hăng đuổi vội theo bấy nhiêu! Nhưng khoảng cách hai người vẫn cách xa như cũ.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Phong Đình Quần Ma

Đại Hán Dương phong uy nghi sừng sững trong hàng núi Lư Sơn, cũng được mệnh danh là Lư Sơn chủ nhân, từ trên nhìn xuống, tất cả mọi cảnh thiên nhiên tuyệt sắc đều thu gọn vào trong mắt người ta dễ dàng, những kẻ khó tính đến đâu cũng phải tấm tắc khen tạo hóa đã khéo tạo ra cảnh tuyệt mỹ trên trần gian này!

Thì ra nơi được gọi Hán Vương Đài chỉ là một nơi bình địa bằng đá xanh trên ngọn phong, không ai có thể khảo sát về lai lịch tên của nó từ đâu mà có. Sau khi lên đến nơi, Thiên Si đạo trưởng nhìn khắp một lượt, rồi chờ Thượng Quan Linh lên đến nơi, mới cười nói :

- Con mắt nguyên đơn của con Tam Mục Thiềm Thừ và Động Trung lão nhân quả giúp ích cho cậu rất nhiều! Ta đã thi triển hết môn tuyệt học trong võ lâm là Lăng Hư bộ pháp, với công lực mấy chục năm cố luyện của ta, ấy thế mà cũng bỏ cách cậu được có hơn hai mươi trọng! Thật ta cũng không ngờ cậu có thể đến mức độ ấy! Thật là một sự kiện ngoài sức tưởng tượng của ta!

Thượng Quan Linh mặt đỏ bừng, Thiên Si đạo trưởng chỉ tay về phía trước mặt cười nói :

- Địa thế của Đại Hán Dương phong này không phải là nhỏ bé gì, những nơi có thể ẩn thân được cũng không có mấy, đêm mai chúng ta phải đến sớm, núp ngay trên mấy cây thông cách xa hơn ba trọng đằng kia mà xem trộm! Nhưng ta có một điều cần phải căn dặn cậu trước, bởi ta đã bị trong võ lâm tôn lên Tây Đạo, danh được liệt trong hàng Càn Khôn ngũ tuyệt, nên thanh danh càng phải được giữ thận trọng, đêm mai thế địch lại mạnh hơn mình, mà hầu hết những tên hung thần ác ma, cấm cậu không được nổi hứng gây rối, có ngứa tay muốn đấu cũng nên chờ thêm năm sáu hôm nữa, đến Tiểu Thiên Trì tha hồ cho cậu tung hoành!

Thượng Quan Linh nghe xong tùm tùm cười rằng :

- Xin lão tiên bối cứ việc yên trí, cháu đâu phải là người không biết lợi hại là gì đâu? Nào Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, Cửu Trọng Thần Ông Đàm Bách Thủy, lại thêm cả tên Đoạt Hồn Kỳ chưa rõ thật giả trong đó, dù Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương không có mặt trong cuộc này, nhân số của họ đã hơn hẳn mình nhiều! Cháu đâu dám to gan rước nhục vào thân, cháu hứa chỉ dùng tai nghe, mắt nhìn chứ không nhìn miệng chửi, tay đánh như xưa, chắc lão tiên bối yên lòng rồi chứ?

Thiên Si đạo trưởng như nửa tin nửa không tin, cười ha hả!

Loay hoay, một ngày trôi nhanh như thoi đưa khung cửi, lại một màn đêm bắt đầu bao trùm ngọn núi Lư Sơn, Thiên Si đạo trưởng bèn dắt Thượng Quan Linh lên Hán Vương Đài, núp ngay vào mấy cây thông già kín đáo chờ đợi.

Thượng Quan Linh chờ mãi đêm buồn bèn hỏi Thiên Si đạo trưởng rằng :

- Thừa lão tiên bối, rượu của bác hình như ngon hơn rượu của Túy hòa thượng nhiều! Không biết bác có đem theo bên mình đó không? Sao cháu thấy miệng hơi nhàn nhạt làm sao ấy!

Thiên Si đạo trưởng lắc đầu nói :

- Mấy tên ma đầu ấy, tên nào cũng thính mũi lắm, rượu thơm được gió rừng truyền tỏa ra, chẳng hóa ra mình mách cho họ lạy ông tôi ở bụi này sao? Kìa cậu nhìn đằng kia, không phải đang có người tới là gì đấy! Ý cha! Người này là ai mà thân pháp linh diệu đến mức tuyệt đỉnh thế kia?

Thượng Quan Linh thấy vậy, dồn hết nhãn lực của mình nhìn về hướng Đông nam, quả nhiên có một bóng người đang phi là là trên không nhanh như điện chớp, lạ nhất là những lúc gặp hang lớn hố sâu, bóng đen ấy không cần phải tìm đường tránh, chỉ thấy đôi cánh tay của bóng đen tung xòe ra, ngang nhiên vọt qua khỏi những chướng ngại vật trước mắt.

Thượng Quan Linh thất kinh về lối khinh công của bóng đen, khẽ tiếng hỏi Thiên Si đạo trưởng rằng :

- Thừa bác! Bộ người này biết bay hay sao?

Thiên Si đạo trưởng cũng khẽ tiếng rằng :

- Ta đã nhận ra người này rồi, chính là Giáo chủ Huyền Âm Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu đây, hửn...

Thiên Si đạo trưởng bỗng im tiếng ra dấu cho Thượng Quan Linh im lặng, tay nhau chỉ về phía Đông Bắc.

Đang lúc chăm chú để ý nghe, bóng đen phía Đông nam đã đến nơi. Người này mũi sư tử, mặt vuông hàm én, râu quai nón điểm hoa râu, thân hình vừa xuống mặt đất đã ý lên một tiếng, tự lẩm bẩm rằng :

- Lạ chưa? Đoạt Hồn Kỳ là người phát anh hùng thiệp mời ta, tại sao giờ này còn chưa thấy có mặt tại nơi đây?

Vừa hết lời thì nơi có tiếng kỳ lạ vừa rồi ở hướng Đông Bắc đột nhiên nổi lên tiếng cười âm u lí nhí trừ danh, một bóng người tuyền đen vọt bỗng ra, từ trên không bóng đen phát tiếng nói rằng :

- Có Đoạt Hồn Kỳ ta đây! Vị nào đã tới trước như thế?

Cũng chẳng cần phải báo danh, chỉ nội tiếng cười trừ danh âm u lí nhí ấy, Thượng Quan Linh nhận ra

ngay là Đoạt Hồn Kỳ ác ở miền Tây bắc đã đến, chính cũng là Đoạt Hồn Kỳ đã mượn khéo Vô Tự chân kinh và hẹn hội tại Tiểu Thiên Trì với mình.

Tuy Đoạt Hồn Kỳ oai danh chấn át khắp giang hồ, nhưng xưa nay chẳng ai được biết danh tánh thật của y là gì, cho nên khiến thiên hạ khó xưng hô. Người râu quai nón hoa râu sau khi nhìn Đoạt Hồn Kỳ một lượt từ đầu đến chân mới ôm quyền ngang ngực cười rằng :

- Tư Không Diêu này từng nghe oai danh của Đoạt Hồn Kỳ huynh từ lâu, nhưng nay mới hân hạnh được hội ngộ, thật vạn hạnh! Vạn hạnh!

Trong lúc thanh y lão nhân ôm quyền thi lễ ấy, dưới ánh trăng thanh, quả nhiên bên tay trái lão, ngón út và ké út bị mất hẳn, không hiểu bị tật từ nhỏ hay bị thương mà mang tật? Hèn gì có danh hiệu là Bát Chi!

Đoạt Hồn Kỳ lúc này như cần dùng người để kết đảng nên cũng ôn tồn ôm quyền thi lễ lại :

- Chúng mình đều là kẻ giang hồ chi giao, Tư Không giáo chủ hà tất phải khiêm tốn như thế! Sao còn chưa thấy Đàm phó giáo chủ lại kìa?

Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu rằng :

- Đàm nhị đệ tôi có chút việc, tí nữa sẽ đến ngay! Từ ngày tôi luyện lại Huyền Âm khí công tái nhập giang hồ, sáng lập Huyền Âm giáo đến nay, đã dự tính hợp lực với La Sát môn của Mạnh giáo chủ để đấu hết những kẻ tự tôn tự đại như Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, chuyến này nhận được thiệp anh hùng của...

Đoạt Hồn Kỳ không chờ cho Bát Chi Phi Ma hết lời, bè cười nói rằng :

- Danh ta tuy được liệt trong Càn Khôn ngũ tuyệt nhưng kỳ thật đối với Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm tính tình không sao hòa hợp với mấy lão quái già không chết ấy! Ác nỗi mấy mống quái vật ấy, tên nào cũng có một vài ngọn thực học trong mình, không phải loại hư danh hão huyền gì! Nếu muốn chống đối với họ, cần phải có đủ người, nên ta mới phát anh hùng thiệp mời mọi người lên Đại Hán Dương phong cùng thích huyết ăn thề để tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt!

Thượng Quan Linh mắng ngầm trong bụng rằng: Mấy tên ma đầu tác quái này, giỏi nhất các người chỉ thành lập được Càn Khôn Ngũ Độc chứ làm quái gì tổ chức nổi Tân Càn Khôn ngũ tuyệt được?

Trong bụng Thượng Quan Linh tuy tức giận, nhưng cậu cũng không muốn gây thêm rắc rối trong lúc bất lợi này, đành im lặng theo dõi sự diễn tiến của Đoạt Hồn Kỳ.

Bát Chi Phi Ma nghe xong Đoạt Hồn Kỳ nói, bèn xoa hai tay cười :

- Sự đề nghị của huynh quả cao minh vô ngần, nhưng...

Nói tới đây, đột nhiên Bát Chi Phi Ma cười lên rằng :

- Đàm nhị đệ của tôi đã đến kìa! Để Tư Không Diêu này kính dẫn kiến với Đoạt Hồn Kỳ huynh!

Dưới ánh trăng sáng như ban ngày ấy, một lão già áo vàng tay cầm Cửu Đầu Thiết Trượng từ bên dưới nhảy bổng lên, chính là kẻ đã từng bị Thượng Quan Linh đuổi rượt ở phía Nam tỉnh An Huy, tức Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy!

Trong lúc tương kiến, đôi bên hàn huyên một hồi xong, Bát Chi Phi Ma bèn nói với Đoạt Hồn Kỳ :

- Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết đã tuyệt tung tích từ lâu trên giang hồ, tại...

Đoạt Hồn Kỳ tiếp lời cười :

- Giữa tôi và Chung Ly lão nhân xưa nay vốn là chỗ thâm giao với nhau, chuyến này vì muốn tăng cường cho thanh thế trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt nên ta đã đặc biệt lặn lội đến Côn Lôn mời lão xuống núi để làm Minh chủ! Chung Ly lão nhân công lực tuyệt thế, có lão trong nhóm, có thể chống nổi với tên bần nghèo Nam Bút Gia Cát Dật ngay! Nhưng ta với Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc đã có hiềm khích với nhau nên Mạnh Tam Nương không biết có chịu lại tham gia cuộc hội này không thì còn chưa biết được!

Thượng Quan Linh nghe đến Đoạt Hồn Kỳ nói như vậy, trong lòng nghi hoặc lung tung, không hiểu Đoạt Hồn Kỳ mời Chung Ly Triết từ hồi nào mà bây giờ ngang nhiên đứng ra tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt?

Vì suốt trong nửa năm nay, Đoạt Hồn Kỳ ác này đã gây ra biết bao chuyện hung bạo miền Tây bắc, mà còn gây rối loạn miền Đông nam là khác, như thế thì làm sao có thì giờ đi Côn Lôn để thỉnh mời vị kỳ nhân Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết?

Cậu bé vừa nghĩ tới đây thì Đoạt Hồn Kỳ tự nhiên lên tiếng rằng :

- Chung Ly lão nhân đã tới kìa! Trong vòng năm trượng của ông ta hiện thân, chúng ta không hề nghe được một động tĩnh con con nào, công lực tốt bậc đến thế, thử hỏi trong thế gian còn tìm đâu ra?

Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu và Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy đều đỏ gay mặt, bởi Đoạt Hồn Kỳ nói Chung Ly Triết đã ở trong vòng năm trượng, thế mà mình không hề hay biết!

Đoạt Hồn Kỳ quay thân về hướng vừa rồi mình đã đến lên tiếng cười gọi rằng :

- Kính mời Chung Ly lão nhân hiện thân ra cho các tiểu đệ được bái kiến!

Huyền Âm giáo chủ Tư Không Diêu và Đàm Bách Thủy Phó giáo chủ đều có mặt tại đây chờ ngài làm lễ tương kiến!

Một tiếng cười dài khoan thai nổi lên, tiếp sau tiếng cười là một bóng trắng xóa nhoáng hiện trước mắt

mọi người. Thì ra là một ông già râu tóc bạc phơ, thân hình cân đối, tay phải nâng một chum rượu ước hai mươi cân, tay trái xách năm cái bát lớn.

Bát Chỉ Phi Ma và Cửu Trượng Thần Ông thấy vậy đều thất kinh hồn vía trong người, nghĩ thầm trong bụng: ngọn Đại Hán Dương phong được coi là ngọn chủ phong của Lư Sơn, cao hơn các ngọn khác, sự lên đây đã khó khăn, thế mà Chung Ly Triết lão nhân hai tay cầm đồ nặng nhẹ như vậy để lên đỉnh phong, đã thế mà công lực như hạng mình không hề nghe tiếng động tĩnh gì trong lúc người ta đến!

Đủ biết, công lực lão già Chung Ly Triết này quả thật kinh người!

Trong lòng thán phục, sắc mặt tự dưng cũng đậm ra cung kính, Đoạt Hồn Kỳ bèn đứng ra làm lễ tương kiến cho đôi bên, Tiêu Diêu lão nhân cười ha hả rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ lão đệ, bởi ta nghe người sẽ thích huyết ăn thề trên Đại Hán Dương phong này nên ta mới đặc biệt lòng cho được ít rượu ngon lên để góp hứng cho các anh em! Hai vị chánh phó của Huyền Âm giáo đã có mặt tại đây, vậy còn vị nữ ma đầu của La Sát môn Mạnh Tam Nương đâu không thấy mặt tại đây?

Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu và Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy từ lâu đã muốn được chiêm ngưỡng phong nghi của các bậc dị nhân, nay được đối diện, trách sao không khỏi không nhìn cho kỹ lưỡng. Nhưng thấy đối phương cũng chẳng có vẻ gì xuất chúng lắm, trong lòng hơi thất vọng, nhưng cũng biết những nhân vật càng tầm thường như thế lại càng là những hạng tuyệt thế! Nếu không, đâu dễ gì một kẻ kiêu ngạo ngông cuồng như Đoạt Hồn Kỳ lại chịu cung kính với người ta như thế?

Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu vội ôm quyền thi lễ cười :

- Tiểu đệ và Đàm nhị đệ đây đã từng nghe oai danh của Chung Ly lão huynh từ lâu, nay hân hạnh được đồng tâm thích huyết trên Lư Sơn đây, thật quả vinh hạnh vô ngần cho các tiểu đệ đây! Từ nay những kẻ điên cuồng ý tài như đám Tây Đạo, Đông Tăng, Bắc Kiếm, Nam Bút sẽ nghe danh Chung Ly Triết của lão huynh mà hết dám lên mặt ta đây nữa!

Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy cũng mỉm cười rằng :

- Việc cử Chung Ly Triết lão huynh đứng ra làm Minh chủ đêm nay của Đoạt Hồn Kỳ huynh thật là đúng dịp, đúng thời hết sức!...

Chưa hết lời, Chung Ly Triết đã cắt đứt ngang câu chuyện, đưa tay chỉ về phía Nam rằng :

- Đàm lão đệ đừng vội tưởng bực tôi quá thế, hai bóng người đằng kia phải chẳng là người của La Sát môn? Xem thân pháp khinh công không giống Mạnh Tam Nương chút nào, không lý vị hồng phấn ma đầu tính múa trò gì đây chẳng?

Đoạt Hồn Kỳ, Tư Không Diêu, Đàm Bách Thủy, cả ba cùng nhìn theo lối chỉ của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, quả nhiên phía Nam có hai bóng người yếu điệu lướt tới như tên bay, hương thẳng về phía Đại Hán Dương Phong phóng đến, kinh công của hai người này tuy đã vào hạng cực giỏi, nhưng con mắt của mấy tên cái thế ma đầu này còn cho là thiếu sót về mặt lão luyện! Quả nhiên không phải nữ ma đầu Tiểu Diệm Diệm Bà Mạnh Tam Nương!

Trong nháy mắt, hai bóng người đã lên đến ngọn phong, cả hai đều ăn mặc giống nhau, thì ra hai cô là thiếu nữ đẹp trẻ tuổi.

Thượng Quan Linh nhận ra ngay được hai cô thiếu nữ đây trước kia, mình đã được gặp trong vụ hái Tam Diệp Tiên Lan dọa nào, chính là hai cô nữ tỳ hầu cạnh Mạnh Tam Nương!

Hai thiếu nữ sau khi thấy bốn cao nhân tuyệt đỉnh trong võ lâm tỏ vẻ không sợ sệt gì, đưa mắt nhìn mọi người một lượt, hình như thấy cách ăn mặc của Đoạt Hồn Kỳ nổi bật hẳn về điểm quái dị, thanh danh cũng nổi nhất trong đám, nên rất dễ bị người ta nhận được ngay. Cô đứng bên trái có vẻ lớn tuổi hơn bèn lên tiếng hỏi :

- Vị này chắc là Đoạt Hồn Kỳ tiền bối đây, Mạnh giáo chủ của tiện nữ sai Đồng Vân Phi này đến truyền tin cùng ngài!

Đoạt Hồn Kỳ thấy Đồng Phi Vân ăn nói có vẻ lễ độ, bèn gật đầu rằng :

- Chính ta là Đoạt Hồn Kỳ! Dem nay Tân Càn Khôn ngũ tuyệt mở cuộc hội thích huyết định Minh chủ, giờ chỉ còn thiếu có Mạnh Tam Nương, tại sao giờ này nàng còn chưa lại?

Đồng Phi Vân sửa lại điệu đứng, nghiêm giọng rằng :

- Mạnh giáo chủ của tiện nữ tuy không hề phản đối vụ tổ chức việc thành lập Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, nhưng trước khi chưa kịp giải quyết xong ba việc trong nội bộ, nên chưa tiện lại tham gia trong lúc này được!

Đoạt Hồn Kỳ khẽ ngược mày hỏi Đồng Phi Vân rằng :

- Ba việc ấy là gì? Giải quyết bằng cách nào? Người thử nói ta nghe xem!

Đồng Phi Vân giọng oanh nói :

- Chuyện thứ nhất là: xưa nay trong La Sát môn ân oán vẫn phân minh đâu đấy, ngài đây đã có mối hiềm thù chưa giải quyết xong với bản giáo!

Đoạt Hồn Kỳ lớn tiếng cười rằng :

- Đúng! Đúng! Đúng! Ta quả thật có chút xích mích với La Sát môn của các người thật, nhưng ta không ngờ Mạnh Tam Nương lại là người hẹp lượng đến thế, vậy ý nàng muốn giải quyết bằng cách nào?

Đổng Phi Vân từ trong người móc ra một Kim Bài Huyết Lệnh, giương ra cho Đoạt Hồn Kỳ thấy rồi nói :

- Mạnh giáo chủ của tiện nữ đâu phải là người hẹp lượng như ngài nghĩ đâu?

Giáo chủ chỉ cần ngài chịu chấp tay cung kính trước Kim Bài Huyết Lệnh này xin lỗi một tiếng thì vụ giết Bạch Phát Tiên Đồng Nhiệm Báo ở Quách Sơn và vụ đánh thương Ngọc Tiêu Lang Quân tại Kỳ Liên sơn lập tức được xóa bỏ ngay, không bao giờ còn truy hỏi đến làm gì!

Đoạt Hồn Kỳ từ tiếng cười cười mở dần dần thu lại lắc đầu nói :

- Bạch Phát Tiên Đồng Nhiệm Báo không phải do ta giết, còn Ngọc Tiêu Lang Quân là tại y quá ngông cuồng, vậy thì lỗi đâu tại ta? Bắt ta phải xin lỗi thì vô lý hết sức! Câu chuyện thứ nhất này hãy để sau này sẽ hay! Thế người thử nói câu chuyện thứ hai coi xem?

Đổng Phi Vân thấy Đoạt Hồn Kỳ không chịu xin lỗi, bèn cất chiếc thẻ Kim Bài Huyết Lệnh vào trong người, đưa mắt ra dấu cho cô bạn đứng cạnh đề phòng sẵn sàng, xong mới điềm nhiên nói rằng :

- Việc thứ hai thì Mạnh giáo chủ không hài lòng về cuộc nhân tuyển trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, ý Giáo chủ muốn đổi hẳn một người!

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thiên Trì Thịnh Hội

Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết lúc này đang loay hoay bóc nhãn niêm phong trên chum rượu rồi đổ ra lo uống một mình, nghe xong lời Đồng Phi Vân, không chờ cho Đoạt Hồn Kỳ lên tiếng, bèn ha hả cười rằng :

- Ta đã đoán ngay từ trước nàng hồng phấn ma đầu này thế nào cũng tìm cách múa rối! Thế thử xem nàng không bằng lòng ai đây? Và muốn thay thế người nào?

Đồng Phi Vân hít một hơi dài xong, liếc mắt nhìn mọi người một lượt rồi từ từ nói :

- Mạnh giáo chủ muốn trong tân Càn Khôn ngũ tuyệt phải có mặt cả Phan sư thúc của tiện nữ là Ngọc Tiêu Lang Quân trong ấy...

Đoạt Hồn Kỳ cười khẽnh một tiếng rồi nói :

- Nàng quả biết cách làm duyên cho sư đệ nàng lắm! Vậy hãy nói mau, nàng muốn thay ai trong này ra nào?

Trong lúc này thì Thiên Si đạo trưởng và Thượng Quan Linh thấy việc xảy ra có vẻ thú vị lắm, nhưng riêng đám quần ma nơi Hán Vương Đài, mặt người nào cũng có vẻ hồi hộp bởi không muốn mình bị người khác coi rẻ, mấy đôi mắt đều đổ dồn vào ngó Đồng Phi Vân chờ câu trả lời xem sao?

Đồng Phi Vân cùng với đồng bạn đứng cạnh khẽ lùi về phía sau nửa bước, ngược đôi mày lá liễu lên tiếng :

- Túc Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc thay thế cho Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy!

Đàm Bách Thủy nghe râu tóc dựng ngược cả lên, hét lên một tiếng :

- Tiện tỳ chớ có ngông cuồng hỗn láo! Mau nạp mạng cho ta!

Dứt lời, chưởng bên tay phải ào ra một tiếng phạt ra một Phách Không chưởng đánh sang hai thiếu nữ.

Nhưng Đồng Phi Vân trước khi đến đây đã được Mạnh Tam Nương căn dặn cẩn thận nên nàng đã chuẩn bị từ trước.

Trong luồng kinh phong của Đàm Bách Thủy đánh ra, hai thiếu nữ đã giơ luôn bốn ngọc chưởng của

mình ra nghênh địch. Cả hai đã dùng đến La Sát âm công để chọi với sáu phần mười chưởng lực của địch thủ, đồng thời mượn luân thế gió vọt hẳn ra hai trượng, giơ tay chỉ về Đàm Bách Thủy lớn tiếng rằng :

- Này Đàm Bách Thủy! Người chớ nên ý già mà hiệp đáp kẻ hậu bối như thế!

Chị em Đồng Phi Vân và Hồ Phiêu Vân chúng ta nguyên chỉ phụng mạng Giáo chủ đến đưa tin, vậy chúng ta cũng không chấp gì những tính lỗ mãng của người đâu!

Nếu người quả có bản lĩnh thì cứ mời đến La Phù sơn Vạn Mai cốc so tài với Phan sư thúc chúng ta, nếu thắng nổi Phó giáo chủ La Sát môn, chừng ấy tha hồ người tham gia trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt! Lúc đó chẳng ai hơi đâu đi can thiệp chuyện của người làm gì!

Đàm Bách Thủy bị Đồng Phi Vân nói kháy tức điên người, Đoạt Hồn Kỳ đứng ra can rằng :

- Đàm huynh hơi đâu đi giận kẻ hậu bối như thế làm gì? Dù cho La Phù sơn Vạn Mai cốc có là rừng gươm bể kiếm hay hồ huyết long đàm đi chẳng nữa, có việc gì cứ việc tìm Mạnh Tam Nương lý luận, hà tất đi chấp trách những kẻ tiểu bối này cho bức mình!

Tới đây, Đoạt Hồn Kỳ quay sang hai thiếu nữ lạnh lùng thốt :

- ta niệm tình các người là phụng mạng của Giáo chủ, tạm khoan dung tội mực vô tôn trưởng cho các người một chuyến! Vậy hãy mau kể về câu chuyện thứ ba đi cho xong rồi về giao lệnh lại cho Mạnh Tam Nương mau!

Đồng Phi Vân quắc mắt phượng lên rằng :

- Là môn đệ dưới trướng La Sát môn, bức tôn trưởng chỉ có Mạnh, Phan nhị vị Giáo chủ, ngoài ra những đồng đạo trên giang hồ, phàm những người có thể tự tôn trọng tư cách của mình, Đồng Phi Vân đều dùng lễ để đối đãi, còn không dừng hồng tiện nữ tôn kính! Đừng thấy chị em chúng tôi non dại nghệ kém mà khi dễ, trong trường hợp ép chúng tôi phải ra tay, chúng tôi sẽ không để hổ danh của đệ tử La Sát môn đâu! Ai thèm hai chữ khoan dung của ngài trong lúc này?

Đoạt Hồn Kỳ quả nhiên bị đở họng, tức cũng không đúng, không giận cũng không xong, đương lúc tiến thối cảm thấy khó khăn, Đồng Phi Vân lại thao thao nói tiếp :

- Việc thứ ba là xưa nay Mạnh giáo chủ chúng tôi chưa hề phục ai bao giờ, nên đã mệnh cho Đồng Phi Vân đây mang tin lại truyền với các vị lão tiền bối đây, xin thỉnh mời các ngài đến hết La Phù sơn Vạn Mai cốc để so tài, người nào võ công cao nhất người ấy được bầu làm Minh chủ của Tân Càn Khôn ngũ tuyệt!

Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết nghe đến đây, bèn cười ha hả nói với Đoạt Hồn Kỳ :

- Này Đoạt Hồn Kỳ lão đệ, ta đang yên ổn sống thanh nhàn trên núi Côn Lôn, thế mà lão đệ cứ nặng nặc

kéo cho bằng được ta xuống núi để làm Minh chủ Tân Càn Khôn ngũ tuyệt! Nay chẳng còn nói ai xa xôi làm gì, cứ coi vụ hồng phấn ma đầu Mạnh Tam Nương, người ta đã không chịu phục chút hảo danh hư truyền của Chung Ly Triết này rồi, có lẽ chúng mình đến phải tìm một ngày nào đến La Phù sơn Vạn Mai cốc một chuyến mới xong việc!

Đoạt Hồn Kỳ suy nghĩ một hồi rồi mới hỏi Đồng Phi Vân rằng :

- Mạnh Tam Nương chỉ ý có La Sát âm công mà đã ngông cuồng đến thế sao? Mạt thị cả các nhân vật trong thiên hạ? Thôi được rồi! Các người cứ về bẩm lại với Mạnh Tam Nương rằng: Chung Ly Triết Huyền Âm giáo Tư Không Diêu giáo chủ cùng Đàm phó giáo chủ và cả Đoạt Hồn Kỳ ta nữa, đúng mùng chín tháng giêng sẽ đến Vạn Mai cốc của nàng để kết liễu mối xích mích bấy lâu, hai nữa cho cả Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc vào so tài luôn, trong sáu người sẽ tuyển lựa năm người võ công cừ nhất để tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt! Nhưng về chuyện này cần phải tuyệt đối giữ bí mật, nếu để lộ chuyện ra, thế nào mấy lão quái vật già không chết ấy cũng ra tay ngăn cản thì hồng kế hoạch hết, chưa chừa còn xảy ra nhiều chuyện rắc rối là đằng khác!

Đồng Phi Vân lặng yên đứng nghe một hồi xong, đưa làn thu nhìn một lượt mấy lão ma đầu xong vừa tính quay thân cùng với Hồ Phiêu Vân rút lui về thì bỗng Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết gọi giật trở lại :

- Hai cô bé hãy khoan bước đã, để ta tặng hòn đá đặc sản của Đại Hán Dương Phong này cho Mạnh Tam Nương kỷ niệm cho vui!

Dứt lời đứng lên đi lại một vách núi gần đó, nhặt lên một hòn cương thạch xanh bằng nắm tay đưa qua cho hai thiếu nữ.

Hai thiếu nữ nhận xong hòn đá cầm xem, thì ra đây là một hòn đá xanh có vân, chất ứng rắn vô cùng, nhưng trong lúc Chung Ly lão nhân nhặt và đưa sang ấy, hòn đá đã thấy có năm dấu lõm của chỉ tay, bề sâu ước hai ba phân.

Đồng Phi Vân trong bụng không tin Chung Ly lão nhân chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy mà có thể thực thạch như phấn! Nàng cũng ngược mày ngài của mình rồi ngẫm vận La Sát âm công chuyển hết ra chỉ lực, tin chắc thế nào cũng bóp lõm được hòn đá trên tay, nhưng hòn đá quả không hổ tiếng là cương thạch, cứng rắn như thép, không sao suy chuyển nổi!

Đồng Phi Vân bất giác mặt đỏ ửng lên vì thẹn, bèn cất hòn đá vào người rồi nói với Đoạt Hồn Kỳ rằng :

- Đồng Phi Vân và sư muội cáo biệt để về phục lệnh với Giáo chủ, mùng chín tháng giêng xin được kính hầu chừ vị tại La Phù sơn Vạn Mai cốc!

Dứt lời hai chị em quẳng mình tung thân xuống hấn chân núi.

Cửu Trọng Thần Ông Đàm Bách Thủy thấy hai cô gái đi xong, lão vẫn còn tức sùi bọt mép run người lên từng hồi một.

Đoạt Hồn Kỳ thấy vậy cười nói :

- Tính Mạnh Tam Nương xưa nay vẫn ương ngạnh ngông cuồng thế đó, hà tất Đàm huynh lại đi so đo với hạng nữ lưu như thế? May nhờ Chung Ly lão nhân đã biểu diễn sơ một chút Thiên Quái Chỉ Lực và Phủ Thạch Thần Công, như thế cũng đủ khiến cho hồng phấn ma đầu hoảng tinh thần lắm rồi!

Nói tới đây, mắt lộ vẻ hung quang, đột nhiên tiếng cười trứ danh của Đoạt Hồn Kỳ lại nổi lên một tràng dài, tiếng cười như quỷ khóc thần sầu khiến mọi người có mặt tại đó không ớn mà lạnh người.

Cười xong nhếch mép lạnh lùng nói :

- Giờ đây chúng mình cứ để cho Mạnh Tam Nương tính toán cho vừa với lý tưởng của nàng đi, chờ đến cuộc so tài nơi La Phù sơn Vạn Mai cốc, chừng ấy tôi sẽ khích cho tên Ngọc Tiêu Lang Quân ra đấu trận đầu, rồi đoạt luôn hồn nó dưới ngọn Phong Ma Bảo Kỳ của ta, khiến cho Mạnh Tam Nương nằm vào thế bị cô lập hẳn. Nếu nàng vẫn không chịu thành thật hợp tác cho đẹp việc, cứ việc hủy quách nàng cho yên, chừng ấy sát nhập luôn La Sát môn vào Huyền Âm giáo, như thế không những tăng cường được thực lực mà mình có thể trở thành một thanh thế hùng mạnh trong vũ lâm là khác!

Những lời nói của Đoạt Hồn Kỳ đã khiến cho Đàm Bách Thủy quên hẳn cơn giận hờn vừa rồi, cả đến Bát Chỉ Phi Ma cũng khen Đoạt Hồn Kỳ là người cao minh cơ trí hơn người, mặt mày tươi tỉnh hẳn lên.

Chung Ly lão nhân chỉ mỉm cười không nói gì, Đoạt Hồn Kỳ nhìn lão nói rằng :

- Việc lập nhóm Tân Càn Khôn ngũ tuyệt đêm nay trên Đại Hán Dương Phong tuy bị Mạnh Tam Nương phá mất hứng, nhưng nội trong năm hôm sau, trên Tiểu Thiên Trì sẽ còn một cuộc vui náo nhiệt nữa, không biết chư huynh có muốn lại đó dự cho vui không?

Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, Cửu Trọng Thần Ông Đàm Bách Thủy cùng Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết đều cười hỏi cuộc vui gì?

Đoạt Hồn Kỳ rằng :

- Nguyên tiểu đệ có hẹn với một già một trẻ từ miền Tân Cương lại, ngày hẹn là ngày rằm tháng chín tại Tiểu Thiên Trì Lư Sơn để giải quyết một việc riêng tư, nhưng Thiên Si đạo trưởng thế nào cũng nhúng chân vào, Nam Bút Gia Cát Dật và mấy lão quái già ấy nếu nghe tin họ cũng đến! Chuyện như vậy mà không vui sao?

Nói tới đây, lại một chuỗi cười trừ danh nổi lên, rồi lại tiếp tục :

- Nhưng Đoạt Hồn Kỳ có đôi lời cần phải thanh minh trước, chư huynh chỉ có thể xem trận trợ oai cho tiểu đệ đây mà thôi, tuyệt nhiên đừng nhúng tay vào trêu chọc mấy lão quái vật để gây oán làm gì cho bận việc thêm!

Thiên Si đạo trưởng và Thượng Quan Linh nghe đến đây đều không khỏi mắng thầm Đoạt Hồn Kỳ là con người xảo quyệt, chính vì sợ bị cô thế nên mời người để trợ trận cho mình, thế mà lại nói ra một vẻ đàng hoàng đầu vào đấy lắm!

Quý quyết nhất là lại khéo kích thích lòng tự ái của mọi người.

Quả nhiên Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu bị mắc mưu, hãnh cười lớn tiếng rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ huynh sao lại nói như thế? Ý nghĩa tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt của chúng ta cốt là để đối phó với mấy lão quái vật Tây Đạo, Nam Bút, nay may mắn lại gặp cơ duyên như thế, tội gì chúng ta không xem thử coi trong hai mươi năm trời nay, tuyệt nghệ của họ đã đi đến mức độ nào? Huống hồ Tư Không Diêu này cũng còn chút thù riêng với tên bần nghèo Gia Cát Dật! Hay thế này vậy, Đoạt Hồn Kỳ huynh cũng chẳng cần phải kiêng kỵ đến thanh danh làm gì, nếu đối phương không người ra trợ trận thì cánh này cứ việc khoanh tay đứng bàng quan, nếu có mặt mấy lão quái già, chừng đó chừng mình lại liệu tính sau!

Bát Chỉ Phi Ma đã gãi trúng chỗ ngứa của Đoạt Hồn Kỳ, nhưng y vẫn vờ kiêu ngạo khước từ cho oai mặt, sau khi bàn tán thêm một hồi, mấy tên ma đầu bèn giải tán, kéo nhau rời khỏi Đại Hán Dương Phong, khuất dạng trong màn đêm.

Thượng Quan Linh thấy quần ma đi hết mới tung nhảy tới chỗ nhật đá của Chung Ly Triết hồi nãy, cũng lượm một hòn lên bóp thử, dù cậu đã vận hết chân lực nhưng hòn cương thạch vẫn không hề suy quyền, cậu bèn quay sang Thiên Si đạo trưởng :

- Thừa lão tiền bối, loại đá xanh này thật cứng quá đi, ngài bóp thử xem!

Thiên Si đạo trưởng biết Thượng Quan Linh muốn đoán biết công lực của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết sự thật đã đạt đến mức độ nào, bèn vận ngay Thái Huyền Chân Lực bóp vào hòn đá xanh, nhưng cũng chỉ để lại những đường nứt rất cạn, bất giác lắc đầu rằng :

- Nếu ta dùng quá sức, viên đá này sẽ vụn thành phấn mất, bởi vậy không làm sao có những đường sâu như người ta được! Xem vậy thì quả nhiên nhân ngoại hữu nhân thật, nên trong võ học, luôn luôn vô cùng vô tận, không ai có thể vô ngược là đến tuyệt đỉnh của nó!

Suy nghĩ một hồi, Thiên Si đạo trưởng lại tiếp :

- Đêm nay Chung Ly Triết chưa biểu lộ những thần công đặc biệt gì, nhưng nội việc tay mang đồ vật lên được ngọn cao phong một cách thần tình không trống không kèn như thế, và nhất là vụ để lại dấu vết lần trên cương thạch bằng Thiên Quái Chỉ Lực như thế, đã đủ hiểu rõ võ công người ta đã hơn Càn Khôn ngũ tuyệt nhiều! Tây Đạo ta đã phải nói như vậy, Đoạt Hồn Kỳ khác nào như hổ thêm cánh, từ nay lại càng khó trị y, trong võ lâm từ nay sẽ gặp một tai họa nghiêng người đổ đất cho mà xem!

Thượng Quan Linh không hiểu hỏi rằng :

- Chung Ly lão nhân sống tiêu điều ngoài thế tục, ẩn cư Côn Lôn, từ nhân phẩm đến võ công đều được thiên hạ suy tôn ca tụng như thế, một nhân vật như vậy tại sao lại bị Đoạt Hồn Kỳ thỉnh mời được? Mà xem tình trạng trước mắt mà đoán, Chung Ly lão nhân này còn có ý lãnh đạo đám quần ma này để tung hoành dọc ngang trên giang hồ là khác!

Thiên Si đạo trưởng cũng suy nghĩ một hồi, Thượng Quan Linh lại tiếp :

- Nay cuộc hội trên Tiểu Thiên Trì quả là náo nhiệt, đối phương có bốn mạng, bên chúng mình cũng vừa vặn có bốn người, riêng lão tiên bối và Nam Bút lẽ dĩ nhiên là lo đối phó với Chung Ly lão nhân và Đoạt Hồn Kỳ, nhưng phần thân cháu và cháu thì chưa chắc gì đã thắng được Bát Chỉ Phi Ma hay Cửu Trượng Thần Ông?

Thiên Si đạo trưởng cũng thấy phía mình thế yếu hơn, đang cau mày suy nghĩ, bỗng Thượng Quan Linh nhảy lên reo mừng rằng :

- Thôi! Thôi! Cháu đã có cách rồi! Hội Tiểu Thiên Trì này, thế nào chúng mình cũng chuyển yếu thành mạnh, trận thắng này sẽ thuộc về mình!

Thiên Si đạo trưởng nhìn với vẻ mặt không tin, Thượng Quan Linh đặc ý cười nói :

- Cháu còn nhớ câu chuyện đua ngựa giữa Điền Kỳ và Tề Vương xưa kia, nay hội Tiểu Thiên Trì, chúng ta có thể bắt chước lối đó! Lão tiên bối cứ việc lo đối phó với Đoạt Hồn Kỳ, phần Nam Bút vốn đã có thù hằn với Bát Chỉ Phi Ma từ trước, họ đều có thể danh chánh ngôn thuận đánh với nhau, còn sư phụ nay công lực cũng tiến triển mạnh, chắc thế nào cũng đấu nổi Cửu Trượng Thần Ông, còn ông già mà gọi là Chung Ly Triết ấy, cứ việc giao cho cháu liệu cho!

Thiên Si đạo trưởng thấy Thượng Quan Linh nói vậy, cũng phì cười :

- Cuộc đua ngựa này của Điền Kỳ tuy đã dùng kế ấy thắng Tề Vương, nhưng Chung Ly Triết đâu phải nhân vật hư truyền gì, cậu liệu có thể được việc không?

Thượng Quan Linh vỗ tay cười lớn rằng :

- Thế nào cũng liệu được mà! Bởi chính vì tên của lão đã vang lừng khắp trong thiên hạ, đối với một kẻ

vẫn bối như cháu, dù cho lão ta có ghét đến mức độ nào đi nữa cũng không thể nào lại đi hơn thua với một đứa trẻ con như thế! Còn nói về thân phận của quý vị lão tiền bối, thế nào cũng phải lo thấp thỏm về chuyện thắng hay bại, vì đây là quan hệ đến cả thanh danh một đời của mình trong võ lâm, càng cần phải cẩn trọng, riêng cháu thì không những sự kiêng kỵ ấy không thành vấn đề, chưa chừng cháu dùng lời chân chính nhiệt mẫn cho một hội, lão sẽ hối hận về ngay Côn Lôn cũng chưa biết chừng!

Nói tới đây, cậu bé quay đầu sang Thiên Si đạo trưởng hỏi :

- Thưa lão tiền bối! Chúng ta đừng để mắc mưu lừa của Đoạt Hồn Kỳ mới được! Theo cháu nghĩ, không biết ông già Chung Ly Triết ấy có bị người ta mạo danh không?

Thiên Si đạo trưởng lắc đầu rằng :

- Ta đã nghĩ đến vụ này rồi! Tuy hình dạng của Chung Ly Triết xưa nay chưa ai được thấy bao giờ, nhưng nói về võ công siêu việt như thế, làm gì lại có giả mạo được? Thôi chúng mình có nghĩ vớ vẫn cũng không ích gì, hãy chờ Nam Bút Gia Cát Dật và sư phụ cậu tới rồi sẽ thương lượng sau để đến Tiểu Thiên Trì lo đối phó họ!

Bàn xong, hai người về quán trọ, thông dong đi ngao du mọi thắng cảnh cho qua ngày, chờ đúng rằm tháng chín để dự hội Tiểu Thiên Trì.

Trời vừa sáng, hai người đã lo sửa soạn lên Tiểu Thiên Trì. Cả hai lo quanh quẩn nơi vùng phụ cận Tiểu Thiên Trì, khi đến nơi thấy Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, Đoạt Hồn Kỳ, Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, cả bảy bốn người đều đã có mặt tại đây hết. Nhưng riêng về Nam Bút Gia Cát Dật và Nam Cương Ẩn Hiệp Tạ Đông Dương còn vẫn chưa thấy đến!

Cửu Trượng Thần Ông sau khi thấy Thượng Quan Linh, trong bụng e ngại một phần nào, Đoạt Hồn Kỳ sau khi chào hỏi xã giao với Thiên Si đạo trưởng xong, bèn quay sang Thượng Quan Linh cười rằng :

- Sư phụ của cậu đâu? Sao giờ này còn chưa thấy lại?

Từ khi được Diêu Thủ Thần Y Lăng Mộ Nông kể rõ thủ đoạn độc hiểm của Đoạt Hồn Kỳ đã thi hành trên thân mình, Thượng Quan Linh càng ghét cay ghét đắng Đoạt Hồn Kỳ. Nghe hỏi bèn trợn mắt lên rằng :

- Sư phụ ta chưa tới nhưng đồ đệ của người đã có mặt tại đây thì cũng thế!

Có gì gọi là khác nhau? Huống hồ thời gian cuộc hội lại suốt cả một ngày kia mà, bây giờ mới buổi sáng, người vội gì?

Lúc này Đoạt Hồn Kỳ mới đưa mắt lạnh lùng quan sát sắc mặt Thượng Quan Linh, thấy môn Phân Kinh Thác Mạch của mình đã thi hành trên người thằng nhỏ, bây giờ đã được giải, bất giác quay về nhìn Thiên Si đạo trưởng kinh ngạc, hình như không thể tin Tây Đạo lại có nổi công lực ghê gớm ấy được!

Thiên Si đạo trưởng lúc này đang lo bần tính trong bụng về việc Nam Bút Gia Cát Dật và Tạ Đông Dương chưa đến! Với tình hình trước mắt, đừng giở mặt trước với họ là thượng sách, cứ để yên cho Thượng Quan Linh đối phó lằng nhằng với họ, còn phần mình ngồi dựa gốc cây nhắm mắt để dưỡng thần, cũng chẳng thêm để ý gì đến Đoạt Hồn Kỳ đang nhìn mình với cặp mắt ngạc nhiên.

Thượng Quan Linh đã tinh ý đoán ngay ra ý nghĩ của Đoạt Hồn Kỳ, cậu bé bèn có ý nói to :

- Này Đoạt Hồn Kỳ! Người nhìn gì mà chăm chăm không chớp mắt vậy? Thủ đoạn đã man thâm hiểm của người thi hành trên người ta đạo nọ, thủ pháp nhà người tuy độc ác thật, nhưng Thiên Si đạo trưởng chỉ nhắm mắt ra tay đã nghiễm nhiên giải khỏi cho ta ngay! Hôm nay, cuộc thịnh hội trên Tiểu Thiên Trì đây quả thật náo nhiệt vô cùng! Giờ đây Tây Đạo đã có mặt, Nam Bút, Bắc Kiếm, Đông Tăng chút nữa đây cũng đến hết, thế là một cuộc trọng hội Càn Khôn ngũ tuyệt lại được mở trên Lư Sơn này, thật là một chuyện đại sự trong võ lâm! Nhưng không biết người đem mấy lão đầu ma mình quý này đến đây, không biết họ có đáng ngồi xồm ở đây để chầu rìa không?

Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết vốn là người hàm dưỡng cao siêu, nghe Thượng Quan Linh nói vậy chỉ mỉm cười không nói gì, phần Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy thì đã từng biết về miệng lưỡi đánh đá của cậu bé nên cũng nhẫn nhịn luôn, riêng có Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu tự cho mình là kẻ bất phàm trong giang hồ, tự kiêu với địa vị Giáo chủ Huyền Âm giáo, lão nổi khùng tính cho Thượng Quan Linh một bài học đích đáng.

Nhưng Đoạt Hồn Kỳ nghe nói Nam Bút, Đông Tăng, Bắc Kiếm sắp đến, trong lòng không khỏi chột dạ, nhưng cũng cười ha hả nói với vẻ không tin :

- Oắt con như cóc ngồi đáy giếng, làm sao biết được những bậc cao nhân tuyệt thế này? Hai vị đây là chánh Phó giáo chủ Huyền Âm giáo tức Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu và Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, còn vị kia là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết mà oai danh đã vang lừng khắp trong thiên hạ!

Thượng Quan Linh vờ cau mày lẩm bẩm :

- Oai danh vang khắp trong thiên hạ, nghe cũng có vẻ oách lắm! À! Thôi ta đã nghĩ ra rồi!

Nói tới đây bèn quay sang Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết hỏi rằng :

- Thế ông có phải chính là người xưa kia đã từng đánh chạy tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết? Cũng là ông già ẩn cư trên Côn Lôn mà tên gọi Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết đó hẳn?

Chung Ly Triết chỉ ngó Thượng Quan Linh mỉm cười!

Thượng Quan Linh lại nhếch mép :

- Này ông Chung Ly Triết! Ông đừng ngồi cười tự đắc như thế! Ông nên biết rằng: phàm những kẻ ác

tặc cường đồ, ai ai cũng có trách nhiệm để tiêu trừ chúng, nhưng ông mới trừ được một tên Cửu Độc thư sinh như thế đã gọi gì là công đức lớn lao đâu? Trong khi ấy tên Cơ Thiên Khuyết chỉ bị ông đánh chạy, coi vậy thì võ công ông chưa thể gọi là tuyệt thế trong thiên hạ được! Nhưng trên giang hồ đã suy tôn ông với bốn chữ Tiêu Diêu lão nhân, chỉ bởi họ đã thấy ông có thể tự ẩn tung tích một mình trên Côn Lôn, không hề ra tranh đua với thế tục phàm trần làm gì, chỉ thích háo danh, ôm mộng làm bá chủ trong thiên hạ!

Ngừng một chập để nhìn mặt Chung Ly Triết, cậu bé lại tiếp :

- Nhưng ngày nay, xem ra ông không những đã bỏ hết công tu luyện bấy lâu mà còn đi kết cẩu với hạng người vạn ác như Đoạt Hồn Kỳ! Như thế thử hỏi ông còn xứng đáng với danh hiệu Tiêu Diêu nữa không? Đang là một thần tượng oai nghi lẫm liệt trong võ lâm, thế mà bị hủy mất trong giây phút vì ý nghĩ háo danh của ông! Từ nay về sau, tôi xin đổi một danh hiệu khác cho hợp với tình cảnh trước mắt của ông, tôi sẽ gọi ông bằng Hồ Đồ lão nhân Chung Ly Triết, coi bộ xuôi tai đấy!

Thượng Quan Linh nói xong, chưa kịp xem rõ phản ứng Chung Ly Triết và Đoạt Hồn Kỳ ra sao thì thành linh phía sau vách đá lởm chởm gần đấy truyền ra một giọng cười thanh thành tao nhã, có tiếng người khen rằng :

- Măng giỏi và khéo lắm! Hèn gì Si đạo sĩ mến thích cậu là phải! Riêng tú sĩ nghèo ta đây cũng muốn tặng cậu ít ngọn tuyết kỹ trong vài ngọn bút của ta!

Tiếp theo đó là tiếng ngân nga trầm bổng :

- Danh bài Tây Đạo Đông Tăng hậu. Gia tại Thiên Đài Nhai Đãng Gian!...

Hai câu thơ vừa chấm dứt, mọi người đều biết ngay một nhân vật khét tiếng trong Càn Khôn ngũ tuyệt là Nam Bút Gia Cát Dật đã đến!

Sắc mặt mỗi người một vẻ khác nhau trong lúc này. Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết vẫn y nguyên ngồi trên một cành cây mỉm cười, Đoạt Hồn Kỳ mày hơi cau lại, mắt của Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu thì tỏa hung quang, Cửu Trọng Thần Ông Đàm Bách Thủy thì nhìn với đôi mắt háo kỳ về tiếng người nói.

Bên này Thiên Si đạo trưởng mở mắt nhìn bạn cười, Thượng Quan Linh vì nhớ thầy, bèn tung mình nhảy lên tiếp đón, miệng gọi :

- Thưa thầy...

Chưa hết lời, phía sau vách đá lởm chởm từ từ hiện ra một lừa con, tuy nhỏ nhưng trong khỏe mạnh như thường, lông bóng mượt và mịn, cổ lừa đeo lưng lủng lẳng một ống đựng bút, trong ống cắm sáu ngọn bút long lớn nhỏ, dài ngắn khác nhau.

Trên lưng lừa, một người mặt mũi tựa như quân ngọc, mày dài mắt phượng, thần sắc tươi tỉnh, thì ra là

một bạch y thư sinh độ ba mươi tuổi. Chẳng cần hỏi cũng biết đây là vị lừng danh trong võ lâm: Nam Bút Gia Cát Dật!

Sự xuất hiện của Gia Cát Dật như thế lại khiến cho Đoạt Hồn Kỳ thất kinh không ít, bởi đường xá Lư Sơn hồi ấy chưa được tu sửa, nhất là đường lên Tiểu Thiên Trì lại càng gồ ghề khó đi, thế mà đối phương đã ngang nhiên đi bằng lừa đến, quả là một sự việc kinh lạ hết sức!

Nam Bút Gia Cát Dật thấy Thượng Quan Linh chạy đến đón, nhìn sơ cậu bé rồi nói :

- thầy cậu còn chưa tới được vì ông ta còn chưa luyện xong Hồn Nguyên Khí Công nên...

Chưa dứt lời, Đoạt Hồn Kỳ đã hừ lên bằng giọng mũi mắng rằng :

- Quân thất phu đã thất tín...

Thượng Quan Linh cũng không chờ cho Đoạt Hồn Kỳ mắng hết câu, trợn mắt quát :

- Ai là quân thất tín? Ta chẳng nói trước là chính ta đại biểu cho thầy ta là gì?

Người mắng người ta không giữ lời, nhưng bản thân của người cũng nên giữ chữ tín chứ? Thế quyền Vô Tự chân kinh đâu? Sao còn chưa chịu trả lại cho ta?

Chính Đoạt Hồn Kỳ cũng không biết rằng quyền Vô Tự chân kinh là của Thiên Si đạo trưởng nhưng mình đã chú tâm nghiên cứu hết cả nửa năm trời cũng chưa hiểu được tí gì, nếu bây giờ đem trả lại cho nó, lỡ hai tên Tây Đạo và Nam Bút thấu hiểu sự huyền ảo trong Vô Tự chân kinh, hóa ra mình vô tình đi chấp thêm cánh cho mãnh hổ sao?

Nhưng trước mặt những nhân vật từng danh khét tiếng trên võ lâm đây, mình đâu có mặt mũi gì ỳ ra không trả? Bèn quay sang phía Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết khẽ đưa mắt xong, bèn thò tay vào túi lấy quyền Vô Tự chân kinh lạnh lùng cười nói với Thượng Quan Linh :

- Đoạt Hồn Kỳ này đâu thèm đi thất tín với hạng oắt con như người? Huống hồ trong nửa năm đây ta đã thấu hiểu hết những ảo diệu trong Vô Tự chân kinh rồi!

Nay ta trả hẳn cho người vậy! Hãy cố chú ý mà đỡ lấy đây!

Miệng nói, tay lấy quyền Vô Tự chân kinh, vụt một tiếng quăng ra thình không! Quyền kinh vừa rời khỏi tay bay ra thì bỗng một bóng trắng xóa vèo nhanh trước mắt mọi người, thì ra Tiêu Diêu lão nhân đã dùng khinh công tuyệt vời mà khiến mọi người khó tin, từ trên cành cây vèo xuống hót ngay quyền Vô Tự chân kinh trên tay rồi lại y thế lao bổng lên thân cây ngồi nguyên vị trí cũ, miệng ha hả nhìn Thượng Quan Linh :

- Nay cậu bé! Cậu đã cho Đoạt Hồn Kỳ mượn được trong nửa năm, thì cậu cũng nên cho tôi mượn tạm

trong sáu tháng. Nếu tôi thông hiểu được những ý nghĩ của Đạt Ma Tôn Giả để lại trong quyển kinh, thế nào tôi cũng truyền lại nghệ cho cậu!

Đừng nói là Thượng Quan Linh giận người ngạc nhiên mà cả đến Thiên Si đạo trưởng và Nam Bút Gia Cát Dật cũng không thể ngờ rằng với tư cách tiền bối của Chung Ly Triết như thế, cũng ngang nhiên ra cướp giật đồ của bậc tiểu bối như vậy!

Thiên Si đạo trưởng biết quyển kinh ấy mình đã phí hơn mười năm trời mà còn chưa tìm hiểu ý nghĩa trong đó, dù có lọt vào tay đối phương trong thời gian ngắn ấy cũng chẳng có gì đáng lo ngại, nên đạo sĩ vẫn ung dung đứng mỉm cười.

Nhưng Thượng Quan Linh thì giận điên người, tay rời Văn Xương Bút, hàm hàm chực ra tay.

Thiên Si đạo trưởng khẽ kéo Thượng Quan Linh về nói nhỏ :

- Dù cho người nào tài giỏi đến đâu đi nữa, trong một thời gian ngắn không thể nào hiểu thấu nổi quyển sách nhỏ ấy đâu! Cậu đừng lo làm gì! Nhưng nay thầy cậu chưa đến, cái kẻ Điền Kỳ Tái Mã đã không thể dùng được rồi! Nay thế địch mạnh ta yếu, đừng nên lỗ mãng hành sự mà hỏng chuyện hết bây giờ!

Lúc này Gia Cát Dật đứng đỉnh xuống lưng lừa, đưa mắt sang nhìn Tiêu Diêu lão nhân, nheo mày hỏi :

- Ông đây chính là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết trên núi Côn Lôn đấy sao?

Chung Ly Triết chỉ nhìn Nam Bút khẽ mỉm cười, tay cất quyển Vô Tự chân kinh vào túi, chẳng thèm nói năng gì.

Đoạt Hồn Kỳ đứng cạnh lạnh lùng cười nhạt rằng :

- Tú sĩ Gia Cát Dật nghèo kia! Người quả là người có mắt không người thật!

Tên tuổi của Chung Ly lão nhân kêu vang như vậy, bộ còn có người nào dám mạo nhận nữa hay sao?

Nam Bút Gia Cát Dật điềm nhiên trả lời rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ đã có chân giả, Chung Ly Triết há lại chẳng có kẻ độ lốt sao?

Thượng Quan Linh hồi nãy mắng đúng lắm, dù xưa kia đã từng đánh bại Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, nhưng nay Chung Ly Triết lại chịu vào hùa với bọn ô hợp các người đây, từ nay cũng chỉ gọi là Đồ Đồ Chung Ly Triết mà thôi!

Nói tới đây bèn quay sang Thượng Quan Linh rằng :

- Thượng Quan Linh! Cậu hãy lấy hộ ta cây Kinh Thần Bút, ta muốn thỉnh giáo thử những tuyệt học của vị cái thế kỳ nhân Chung Ly Triết đây để học hỏi ít nhiều!

Thượng Quan Linh biết rằng Nam Bút và Chung Ly Triết đây đều là những nhân vật tuyệt vời trong làng võ lâm đương kim, cuộc so tài này thế nào cũng hấp dẫn tột số! Cậu bé vội chạy lại ống bút lung lẳng trên cổ lừa để lấy binh khí cho Gia Cát Dật.

Cậu bé rút cây bút vừa lớn vừa dài, trên cán bút quả nhiên thấy khắc hai chữ Kinh Thần và một dòng năm chữ nhỏ: Thiên Tự Độ Nhất Bút.

Lúc này Chung Ly Triết cũng từ trên cành cây nhảy xuống, từ trong mình rút một cây đoản côn.

Ngoại trừ Thượng Quan Linh mới tới Trung Nguyên ra, không thể biết danh tánh của đoản côn kêu là loại gì, còn thì từ Đoạt Hồn Kỳ, Nam Bút, Tây Đạo, Bát Chỉ Phi Ma, Cửu Trượng Thần Ông, bốn người đều biết đây là loại binh khí có thể tự động thu ngắn hay giơ dài ra, là một môn binh khí nổi danh: Tứ Sát Hàng Ma Bảng, loại gậy trứ danh trong Cùng Gia bang, bang hội ăn mày, nhưng không ai hiểu tại sao Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết lại có thể đi dùng một loại binh khí truyền thống của Cùng Gia bang như thế?

Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết từ từ tiến lại, mặt vẫn mỉm cười ung dung, còn Nam Bút Gia Cát Dật đứng uy nghi bất động, trông hai người đều rất tự nhiên, nhưng trong lòng ai cũng biết sắp sửa có một cuộc tranh đấu kinh thiên động địa trước mắt đây.

Đoạt Hồn Kỳ tuy đeo mặt nạ da người nhưng trong ánh mắt đã để lộ vẻ lo ngại hồi hộp, bỗng quay đầu cười nói với Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu đứng sau rằng :

- Chung Ly lão nhân là một nhân vật thần công cái thế! Nhất là Tứ Sát Hàng Ma Bảng, có thể nói oai lực vô song, chuyện này tên tú sĩ nghèo Gia Cát Dật gặp phải tay kinh địch rồi, mối thù của Tư Không giáo chủ chắc có lẽ không cần phải Giáo chủ thân hành ra tay nữa cơ đấy!

Người trong võ lâm cảm thấy nhục nhã nhất là sự oán thù của mình lại bị người khác hững hờ! Hơn nữa Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu từ ngày tái luyện được Huyền Âm khí công vào lại giang hồ tổ chức Huyền Âm giáo đến nay, mục đích chính yếu nhất cũng chỉ là để trả mối thù Nam Bút xưa kia đã phế võ công của mình! Nên sau khi nghe Đoạt Hồn Kỳ nói vậy, hầm hầm lên tiếng :

- Chung Ly lão huynh, Tư Không Diêu tuy không tài nhưng cung mặt đây kính xin lão huynh hãy nhường tên Gia Cát Dật cho tiểu đệ được lĩnh giáo trước, để tiểu đệ có thể thanh toán mối thù xưa kia!

Chung Ly Triết nhìn xong mỉm cười ngừng bước lại, Tư Không Diêu quả thật không hổ là ác ma, lão đột triển khinh công vai không nhích, thân không nhún, vèo một tiếng đã bỏ ra ngoài hai trượng, đứng ngay trước mặt Nam Bút, giọng lạnh lùng :

- Tú sĩ nghèo kia! Chắc người cũng không thể ngờ được Tư Không Diêu này ngày nay vẫn có thể dùng

được võ công để so lại cuộc cao thấp chứ?

Dứt lời Bát Chỉ Phi Ma bèn từ trong mình soạt một tiếng rút luôn ra một sợi xích liên hoàn, hai đầu của sợi xích, một bên là lưỡi đao hình bán nguyệt, còn một bên là quả trùy đồng có gai.

Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu cầm giữa sợi xích, hai đầu của binh khí kỳ dị để thòng lòng chấm đất, trợn nhìn Nam Bút rằng :

- Tú sĩ nghèo! Còn chờ gì nữa không ra tay cho rồi?

Gia Cát Dật cau mày nhìn một hồi rồi bỗng cười lên sảng sặc, tiếng cười có vẻ khinh khi ngạo mạn vô cùng!

Bát Chỉ Phi Ma thấy đối phương cười ngất ngưỡng như thế, trong bụng cũng nghi hoặc không hiểu tại duyên cớ gì? Bèn lên tiếng nói :

- Này tú sĩ nghèo kia! Không gì người cũng là một trong Càn Khôn ngũ tuyệt kia mà! Sao không biết tự trọng thân phận của mình? Có gì mà đáng để cho người cười ngông cuồng như thế?

Gia Cát Dật lại tụ khí vào giữa Đan điền, tiếng cười lúc này càng nức nở hơn trước, đến cả Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết đứng đằng xa cũng phải giật mình về tiếng cười quái gở ấy!

Nam Bút thấy vậy, bèn nhếch mép nói với Thượng Quan Linh :

- Thượng Quan Linh! Cậu làm ơn hãy đổi hộ ta cây bút khác!

Thượng Quan Linh đã từng nghe trên giang hồ đồn về Nam Bút Gia Cát Dật từ lâu, nay được thấy tận mắt những phong độ đối địch của Nam Bút ung dung khoan thai như thế, trong bụng cậu phục ngầm vô cùng! Cậu vội lập tức chạy đến cười hỏi :

- Kính thưa lão tiền bối! Phải chăng tên Bát Chỉ Phi Ma này không đáng để ngài dùng đến cây bút số một dưới trời là cây Kinh Thần Bút để ra tay?

Gia Cát Dật gật đầu rằng :

- Cậu thật ranh mãnh đấy, nhưng đâu phải chỉ riêng có mỗi Bát Chỉ Phi Ma không đáng đâu?

Câu nói này đã hàm ý nói mát hết đám người của đối phương, Đoạt Hồn Kỳ cười nhạt, Cửu Trượng Thần Ông dựng cây thiết trượng của mình thành thạch xuống mặt đất, sắc mặt tức tối vô ngần, chỉ có riêng mình Tiêu Diêu lão nhân vẫn ung dung như không nghe gì!

Thượng Quan Linh cầm xong cây Kinh Thần Bút, vội chạy lại chỗ con lừa đứng, cố ý lấy cây bút số năm, một cây bút nhỏ nhất, thấy đầu bút lông đã cùn hết phân nửa, mực dính be bét, hình như là cây bút

thường được Gia Cát Dật dùng để vẽ tranh hàng ngày.

Cậu bé tay cầm bút cùn ấy trong bụng nghĩ thầm rằng: Nếu chỉ dùng cây bút cùn này mà thắng nổi Nhật Nguyệt Kim Hoàn của Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma, chừng ấy mới thật gọi là thần công tuyệt thế!

Nghĩ vậy cậu bèn cầm ngay chiếc bút cùn bé lại đưa cho Gia Cát Dật cười rằng :

- Thưa lão tiền bối! Cháu đã đổi hộ cho ngài một chiếc bút nhỏ và cùn nhất trong ống bút của ngài!

Gia Cát Dật cười rồi nhận bút nói :

- Cậu đã học qua câu thơ của tiền nhân rằng: Hỷ niêm thốc bút tảo hoa lưu chưa? Huống hồ đối với những đám no tiện chi tài, đâu xứng bì với hai chữ hoa lưu?

Bát Chỉ Phi Ma nghe đối phương chửi bóng gió mình như vậy, tức không thể nào nhịn nổi, hét lên một tiếng vung luôn một sợi xích Nhật Nguyệt Kim Hoàn tới tấp đánh vào người Gia Cát Dật. Ngoài tiếng leng xeng kinh người ra còn thấy cả một ánh hào quang nhấp nhোáng bao khắp chung quanh người Nam Bút.

Chỉ thấy áo thư sinh của Gia Cát Dật khê phất vài cái, toàn thân Gia Cát Dật đã xa hẳn bảy thước, nhưng bổng trên không có một luồng gió khác đáp xuống giữa hai người, thì ra là Cửu Trượng Thần Ông Đàm phó giáo chủ cười nói với Bát Chỉ Phi Ma :

- Cuộc thịnh hội trên Tiểu Thiên Trì ngày hôm nay, cần phải được kết thúc một cách vui vẻ đẹp việc, vậy xin Giáo chủ hãy tạm gác cơn thần oai đã, để Đàm Bách Thủy này xin học vài ngọn bút pháp của Càn Khôn Nhất Tuyệt đây cho thỏa lòng bấy lâu.

Hóa ra Đàm Bách Thủy thấy Tư Không Diêu bị đối phương dùng lời lẽ chọc tức khiến cho Bát Chỉ Phi Ma không còn đủ bình tĩnh để chuyên thần ngự địch, e phần thắng khó về phe mình! Nghĩ thầm Nam Bút Gia Cát Dật là một nhân vật khó đấu nhất trong Càn Khôn ngũ tuyệt, còn Tư Không Diêu dù sao cũng bậc Giáo chủ chí tôn, nếu chẳng may bị thua, thử hỏi Huyền Âm giáo còn thanh danh gì tồn tại?

Chẳng thà mình ra hứng trận đầu đầu, một là có thể khiến cho Tư Không Diêu đầu óc tỉnh táo lại, hai là có thể khiến cho Đoạt Hồn Kỳ nhận xem rõ thực lực của đối phương để tìm kế an bài cho cuộc thắng về phe mình.

Nên Đàm Bách Thủy mới phi thân ra đưa mắt cho Tư Không Diêu.

Tư Không Diêu thấy thần tình Đàm Bách Thủy như thế, chợt hiểu dụng ý của lão, ra mình đã phạm phải điều tối kỵ trong lúc ra tay đấu với địch thủ, tính nóng nảy đã bị đối phương lợi dụng, vội vàng thu hãn tính nóng nảy của mình lại, thu thế nhảy lui ra ngoài vòng, rồi nói với Nam Bút rằng :

- Đây tú sĩ nghèo kia! Mỗi thù xưa kia của chúng ta, chốc nữa đây rồi sẽ tính sau, vậy người hãy thưởng

thức thử cây Cửu Đầu Thiết Trượng và Bách Ô Long Thảo của Đàm nhị đệ ta cho biết!

Gia Cát Dật đưa mắt nhìn Đàm Bách Thủy một hồi rồi nở nụ cười ngạo mạn quay đầu nói với Thượng Quan Linh :

- Ta nghe cậu hình như cũng dùng bút thì phải?

Thượng Quan Linh gật đầu cười rằng :

- Dạ! Văn bối được thầy truyền dạy ba mươi sáu đường Văn Xương Bút ạ!

Gia Cát Dật lại mỉm cười hỏi :

- Thế thầy cậu dạy cả về hai lối văn lẫn võ chứ?

Thượng Quan Linh cau mày một lúc mới trả lời rằng :

- Dạ thưa, biết tứ chương, cũng tạm thông kinh sử ạ!

Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy thấy mình ra gọi trận từ nãy giờ mà Gia Cát Dật chẳng đếm xỉa đến mình, chỉ lo nói những chuyện vu vơ gì đâu với thằng nhãi con, bất giác nổi khùng ngược mày lớn tiếng rằng :

- Này tú sĩ nghèo kia! Tuy ngươi đã lừa thiên hạ để khoe danh trong Càn Khôn ngũ tuyệt nhưng cũng không nên quá coi rẻ các nhân vật trong võ lâm như thế! Thật ra ngươi có dám đấu thử một trăm hiệp với Đàm Bách Thủy ta không?

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Khởi Điểm Mê Ly

Thượng Quan Linh không chờ Nam Bút Gia Cát Dật lên tiếng, bèn bữu môi nói ngay rằng :

- Này Đàm Bách Thủy! Ông thật không biết xấu hổ là gì! Kỳ trước miệng lưỡi khoác lác, kết quả là không dám đánh đúng trăm hiệp với ta, đã vội vàng bỏ trốn đi mất, nay sao lại dám trướng chọi đá, châu chấu đá xe, lại ngang nhiên múa rìu qua mắt thợ rồi? Sao ông không thử về tìm gương soi thử coi, đến cả Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương cũng chẳng coi ông ra gì mà còn đề nghị tống khứ ông ra khỏi cái tổ chức Tân Càn Khôn ngũ độc của Đoạt Hồn Kỳ là khác! Vậy thì danh vang bốn bể như Nam Bút tiểu bối đây, lẽ đương nhiên là không thềm đánh với hạng người như ông làm gì!

Những câu nói này khiến cho Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy đỏ bừng mặt, Đoạt Hồn Kỳ cả Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu giật nảy mình thất kinh, nghĩ thầm trong bụng: năm ngày trước đây, trên Đại Hán Dương Phong, mình định ước thành lập Tân Càn Khôn ngũ tuyệt và việc Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương ý thế không chịu đến, sao thằng nhỏ Thượng Quan Linh lại có thể biết tường tận đến thế? Hẳn chỉ đổi tên Tân Càn Khôn ngũ tuyệt thành Tân Càn Khôn Ngũ Độc!

Nói xong, Thượng Quan Linh lại quay sang Gia Cát Dật :

- Chắc lão tiền bối nhận thấy hạng người như thế không đủ tư cách để đấu với ngài nên mới hỏi cháu có biết về tứ chương kinh sử, để ngài truyền dạy cho cháu những Hán phú, Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc mà ngài đã dung hòa thành một trong môn võ học tuyệt kỹ gọi là Sinh Hoa Thất Bút, chắc ngài muốn tiểu bối này thế tay hộ ngài chăng?

Gia Cát Dật nghe xong không khỏi mắng thầm cậu bé tinh ranh thật, trong bụng muốn bật cười nhưng lại thôi, nhưng Thượng Quan Linh như cố muốn chọc tức Đàm Bách Thủy, vẻ mặt hiên ngang nói :

- Những loại ông già không biết xấu hổ là gì này, đến ngay như cháu đây cũng còn phải chê! Vậy lão tiền bối đã chịu dạy cháu ngọn võ tuyệt luân Sinh Hoa Thất Bút, cháu nguyện xong cuộc Tiểu Thiên Trì đây sẽ hết tâm cố học, giờ đây cháu xin đuổi hộ ngài ông già hung danh này về cho rảnh mắt tiểu bối vậy!

Gia Cát Dật thấy dáng điệu Thượng Quan Linh hiên ngang như thế, không những đã mĩa mai Đàm Bách Thủy thậm tệ mà cả đến Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, Đoạt Hồn Kỳ, Tư Không Diêu, cậu bé cũng chẳng để ý tới, mà còn khéo dùng lời ép mình phải dậy ngọn Sinh Hoa Thất Bút là khác, Nam Bút bèn lui sau hai bước, đưa mắt ngó Thiên Si đạo trưởng, Tây Đạo chỉ mỉm cười không nói.

Thượng Quan Linh thấy Nam Bút Gia Cát Dật lui xong, lập tức rút luôn cây Văn Xương Bút trong mình ra, khẽ tiếng cười nói với Đàm Bách Thủy :

- Ông quái già kia! Nếu ông chịu trả lời cho đúng câu hỏi của tôi, tôi sẽ để lại chút thể diện cho ông! Trong kỳ trước ông động thủ với Bách Thảo lão nhân Lăng Mộ Nông, chỗ mà ông bị thương về Tử Phi Hoa, núi ấy thuộc về núi gì của tỉnh An Huy? Hang ấy tên là hang gì?

Đàm Bách Thủy nghe Thượng Quan Linh nói là để lại chút thể diện cho mình, thế mà bây giờ lại đem nói tuốt móng heo vụ bị thương Tử Phi Hoa với Lăng Mộ Nông ra trước mặt mọi người, lão giận đỏ mặt, trợn mắt nghiêng lợi :

- Nhãi con đừng có lảm mồm! Lão phu khi tạt qua tỉnh An Huy, vô tình gặp lão tặc Lăng Mộ Nông, nhưng đôi bên không thù oán gì xưa nay nên ta đã tha chết cho y, ai hơi đâu để ý đó là núi gì, hang gì? Còn về lão phu kỳ ấy đối với người đã có tình nương tay khoan dung cho người, chẳng qua là vì mấn tài hiểm có với cỡ tuổi người, bây giờ nếu đã không biết điều, nội trong trăm hiệp, ta sẽ hủy ngay người dưới thiết trượng hay Bách Bộ Ô Long Thảo ngay!

Thượng Quan Linh cũng biết Đàm Bách Thủy không nói láo, trong lòng bất giác thất vọng, bụng nghĩ nếu Bách Thảo lão nhân chẳng may bị trọng thương mà chết thì từ nay tìm ai mà hỏi cho ra nơi Tuyệt cốc ấy để tái gặp lại Động Trung lão nhân để học thêm những tuyệt nghệ trong võ lâm? Mối huy vọng của mình chẳng hóa ra thành mây khói rồi ư?

Trong lúc bực mình thất vọng, Thượng Quan Linh bèn dốc hết cơn giận của mình vào Đàm Bách Thủy trước mặt, nắm chắc Văn Xương Bút, tung vọt toàn thân bổng lên, vung tay đánh ra, khắp xung quanh Đàm Bách Thủy tua tủa những ánh bút bao vây.

Thì ra Thiên Si đạo trưởng sau khi nghe lén được cuộc họp của quần ma trên Đại Hán Dương Phong, biết ngay cuộc hội Tiểu Thiên Trì thế địch có lẽ mạnh hơn, bèn nhân dịp trong năm ngày ngăn ngui ấy, lại truyền dạy thêm kỹ lưỡng Huyền Thiên Bảy Mười Hai Phật Phất cho Thượng Quan Linh.

Trong lúc này cây Văn Xương Bút đã thế cho ngọn phất trần đánh ra những ngọn tuyệt kỹ trong Huyền Thiên Phật Phất, oai lực tuy còn kém nhưng kinh phong ào ào cuốn đảo kinh người, quả là một võ học kỳ ảo!

Cửu Trọng Thần Ông Đàm Bách Thủy cũng thuộc vào loại biết người biết ta, uốn mình tránh thế, vung trượng đánh trả với thế Thần Giao Phiêu Lãng, cây Cửu Đầu Thiết Trượng quất vèo vèo ngang eo cậu bé.

Thượng Quan Linh muốn thử xem công lực trong mấy lúc khổ luyện của mình nay đã tiến triển đến mức nào nên không vội né tránh mà dùng luôn Văn Xương Bút đánh ra thế Loạn Thạch Băng Vân, tiếp luôn với thế Thần Ngao Phiêu Lãng của đối phương.

Một bên là bậc thiếu niên anh tuấn, trời cho gặp nhiều may mắn tao ngộ, một người đã nổi danh trong gian hồ lâu năm, thuộc vào loại hữu hạng trong ma đầu lục lâm. Trong cuộc chiến giữa Văn Xương Bút và Cửu Đầu Thiết Trượng của đôi bên ngang nhiên thành thế nửa cân tám lạng, khó phân cao thấp.

Nét mặt của Tây Đạo và Nam Bút đều lộ vẻ mỉm cười như tán thưởng cậu bé!

Đoạt Hồn Kỳ thì ngấm ngấm thất kinh trong lòng, quả thật thủ đoạn đội hiểm Phân Kinh Thác Mạch của mình đã bị người ta giải tỏa cho hẳn, đã vậy mà công lực của hắn còn có vẻ tấn tới mau chóng lạ thường như thế! Phần Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu thì cho rằng Cửu Trượng Thần Ông chỉ được chút hảo danh mà thôi, về chân lực mà cũng chẳng thắng nổi một gã thiếu niên hậu bối như thế thì còn làm trò trống gì?

Tây Đạo, Nam Bút, Đoạt Hồn Kỳ, Bát Chỉ Phi Ma, ai cũng phải khen ngấm cậu bé, mỗi người có một ý nghĩ khác, chỉ riêng có Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết ung dung ngồi vắt vẻo trên cành cây, tay giữ quyển Vô Tự chân kinh xem có vẻ khoái trá lắm! Hình như không hề hay biết đến cuộc giao đấu bên ngoài đang diễn tiến đến hồi kịch liệt.

Nam Bút liếc mắt qua phía Chung Ly Triết rồi khẽ tiếng nói với Thiên Si đạo trưởng rằng :

- Này Si đạo sĩ! Xem lão già Chung Ly Triết này, thần tình có vẻ quái dị vô cùng, có thể là một nhân vật gay tay lắm đấy nhé! Xem lão đang hí hửng với quyển Vô Tự chân kinh của anh thì đủ hiểu!

Thiên Si đạo trưởng cũng hơi nheo mày rằng :

- Chung Ly Triết là người bí ẩn trên Côn Lôn, xưa nay lại không hề nhúng tay vào bụi trần tục, nhưng không hiểu tại sao lại bị Đoạt Hồn Kỳ kéo vào nước đục như thế? Trước tôi còn ngỡ là có sự mờ ám gì đây, nhưng sau khi thấy lão như có ý lại như vô ý để lộ hai ngọn tuyệt kỹ ra, quả thật tuyệt luân, tí nữa chúng mình ráng kín đáo dò thử xem lão cao thấp đến mức độ nào, làm sao đừng để lộ liễu cho lão biết mới được!

Nam Bút Gia Cát Dật gật đầu mỉm cười, trong khi hai người lo bàn tính kế thì đằng này Thượng Quan Linh và Đàm Bách Thủy đã đánh trên hai mươi hiệp dư.

Về phương diện chân lực của Thượng Quan Linh quả đã không thua kém gì Đàm Bách Thủy, về thế đánh lại được sự bí truyền của Thiên Si đạo trưởng, duy có hơi kém là cây Văn Xương Bút không thể nào thi triển hết những thế uyển chuyển của Huyền Thiên Bảy Mười Hai Phật Phất có nhiều phải dùng đến sức mềm dẻo để uốn lượn, tung ra sức âm nhu thủ pháp, nhưng vì quản bút cứng không thể nào xử dụng như cây phất trần được.

Cửu Trượng Thần Ông không những thấy đối phương chân lực hùng mạnh vô kể, cả đến thế đánh lại thần diệu khó lường, chỉ sợ trước mặt những bậc kỳ nhân trong võ lâm này, mình đến làm trò cười cho thiên hạ mất, thậm chí còn ảnh hưởng đến địa vị tương lai trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt là khác, nghĩ vậy

lão bèn tăng lực đưa hết những công lực khổ luyện đánh tới tấp, thế là muôn ngàn ánh trượng lại vung tới tấp xung quanh Thượng Quan Linh!

Thực ra lão cứ việc ung dung mà nghênh chiến, kéo dài thì giờ ra thế nào Thượng Quan Linh chả thua? Nhưng Đàm Bách Thủy đã ham công, một hơi đánh luôn hai mươi thế Thần Long Náo Hải tủa bụi vào phía cậu bé, bởi thế nên lão mắc bệnh nóng tánh trong lúc này, cây Cửu Đầu Thiết Trượng thành linh vụt... vụt... vụt quay trên không, rồi xoay sang thế Thiên Cổ Tam Qua, khí thế ào ào, ánh trượng nhoang nhoáng, ép hẳn Thượng Quan Linh lùi đến tám bước.

Ngay khi Thượng Quan Linh giật lùi ấy, Đàm Bách Thủy chuyển cây thiết trượng sang tay trái, rồi thò tay vào mình nham hiểm cười rằng :

- Nhãi con vô tri! Ta cho người xem sơ những ngọn tuyệt học trong võ lâm cho biết mặt!

Vừa dứt lời, tay phải tung ra loại ám khí trứ danh Bách Bộ Ô Long Thảo, hóa thành chín đường chỉ đen, nhắm thẳng phía Thượng Quan Linh bay vèo vèo tới.

Thượng Quan Linh trước kia đã từng biết qua sự lợi hại của Bách Bộ Ô Long Thảo, đã ngang nhiên có thể xuyên qua trong ánh bút mình một cách dễ dàng như thế. Huống hồ một lúc ra tay lại đánh đến chín ngọn, chia thành: Thượng, Trung, Hạ, Tả, Hữu năm lộ, bít kín các ngõ, bốn ngọn còn lại theo sau, chuyên chờ cho đối thủ nháy tránh xong năm ngọn trước, thành linh bốn ngọn sau ụp tới, địch thủ hạng giỏi cũng phải lúng túng, đôi khi còn nguy là khác!

Thượng Quan Linh biết lợi hại, nên khi thấy Bách Bộ Ô Long Thảo của Đàm Bách Thủy phóng ra, giựt mình lo nghĩ cách phá, nhưng vật chỉ đen đã tới trước mắt! Trong gấp rút, Thượng Quan Linh đành dùng đến thế lão luyện Linh Điều Triển Dực Khéo Độ Thiên Hà của mình nháy tránh về sau, tai cậu đồng thời cũng nghe tiếng cười gằn của Nam Bút Gia Cát Dật :

- Đàm Bách Thủy! Người quả thật không biết xấu hổ là gì, thứ ám khí cỏ dại ấy cũng đáng xưng là tuyệt nghệ trong giang hồ võ lâm sao?

Dứt tiếng, Gia Cát Dật cầm cây bút cùn vẩy về phía Bách Bộ Ô Long Thảo, mực đen bút lập tức được bắn ra đúng chín giọt mực đen, thành chín điểm huyền tinh, nhắm ngay chín ngọn Bách Bộ Ô Long Thảo đánh sang.

Chín vệt đen bị chín huyền tinh mực của Nam Bút chạm trúng, lúc này chỉ nghe tiếng lách cách rất nhẹ, trên không thấy văng đúng mười tám mảnh thiết thảo.

Thì ra chín ngọn Bách Bộ Ô Long Thảo của Đàm Bách Thủy bị gãy đôi rớt văng xa ngoài bốn thước! Đám Đoạt Hồn Kỳ, ai nấy đều thất kinh về lối vẩy mực của Nam Bút, chân lực quả thực đã đến chỗ tuyệt đỉnh! Chỉ riêng Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết vẫn ngồi ung dung mãi xem quyển Vô Tự chân kinh,

trong khi mọi người hoảng hồn về lối đánh của Gia Cát Dật, thì Chung Ly lão nhân lại vỗ đùi khen tuyệt về Vô Tự chân kinh. Hình như lão không hề để ý cuộc diện đang diễn tiến trước mắt!

Nam Bút Gia Cát Dật thấy Đoạt Hồn Kỳ cả đồng bọn đều lộ vẻ kinh ngạc về lối ra tay của mình, phần Tiêu Diêu lão nhân cũng khẽ vỗ tay khen diệu, bèn thân nhiên mỉm cười nói với Chung Ly Triết :

- Nay Chung Ly Triết! Chuyện hàng phục Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết xưa kia của ông, danh vang khắp trong trong giang hồ, tú sĩ nghèo ta đã hâm mộ từ lâu, nay hân hạnh được gặp ông đây, vậy tôi xin kính dâng ông mấy giọt mực để làm lễ tương kiến hôm nay.

Dứt lời, Nam Bút ngậm vận chân lực, hất vảy luôn mực còn lại trên bút cùn, lập tức một giọt mực đen huyền tinh bay thẳng về phía Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết.

Nam Bút Gia Cát Dật là nhân vật nổi bật nhất trong Ngũ tuyệt từ tuổi tác đến tài nghệ đều đứng nhất, nghĩa là trẻ nhất và cừ nhất! Chung Ly lão nhân cũng là hạng nhân vật vang lừng trong võ lâm, đều được thiên hạ coi như một thái sơn bắc đẩu.

Nhưng với Khảm Ly Khí Công và Sinh Hoa Thất Bút, Nam Bút Gia Cát Dật không biết trừ diệt được bao nhiêu là cường hào ác bá trong lục lâm rồi! Nhưng về Chung Ly Triết, không biết người ta đã cao tới một bậc nào? Xưa nay chưa một ai được thấy tận mắt bao giờ.

Nay cả hai vị tuyệt thế kỳ nhân đều đã tương hội trên Lư Sơn này, mà chính Nam Bút đã chủ động gọi trận với Chung Ly lão nhân, như vậy tránh sao khỏi có một cuộc long tranh hổ đấu kinh thiên động địa sắp sửa diễn ra?

Bây giờ không những Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu và Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy đứng trở mắt ngó, mà cả đến Thiên Si đạo trưởng và Thượng Quan Linh cũng âm thầm để coi ông già Chung Ly Triết từ lúc đến Tiểu Thiên Trì đến giờ chưa hề nói một câu nào, xem người này sẽ ra tay bằng cách nào?

Nào hay Chung Ly Triết rõ ràng thấy giọt mực đen bay nhanh như tia điện, nhưng lão vẫn ung dung coi không biết tới việc huyền tinh của Nam Bút đang đánh về phía mình! Trong khi ấy thì Đoạt Hồn Kỳ đứng bên cạnh lo quýnh lên, vội lên tiếng rằng :

- Nay Gia Cát nghèo kia! Hạng như ngươi thế mà dám đòi đấu với Chung Ly lão nhân ư? Ta chỉ ngại ngươi còn kém xa lắm! Kinh Thần Bút và Khảm Ly Khí Công của ngươi có gì gọi là tuyệt học đâu? Vậy hãy để Đoạt Hồn Kỳ tiếp tay một vài đường hầu giải quyết vụ tranh chấp chưa phân thắng bại hai mươi năm về trước trên Kim Đỉnh núi Nga My cho rồi!

Vừa nói vừa giơ tay áo phất ra một ngọn cuồng phong buốt lạnh nhắm hẳn về điểm huyền tinh của Gia Cát Dật quạt tới, giọt mực lập tức bị tan thành đám mưa phùn đen tỏa ra ba thước vuông.

Nam Bút Gia Cát Dật hừ nhẹ một tiếng, sa sầm nét mặt xuống cười nhạt, tà áo đen của Đoạt Hồn Kỳ

phách một tiếng, tung luôn thân sang phía Nam Bút, hạ thân cách Gia Cát Dật tám thước, từ trong mình rút luôn cây Phong Ma Bảo Đồng Đoạt Hồn Kỳ ra.

Tính tình hàm dưỡng của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết quả đã tu đến một mức độ cao siêu, trước thế cục khẩn trương vô ngần, sắc mặt lão ung dung như thường, không có một vẻ gì hồi hộp như mọi người! Vẫn ngồi ngất ngưỡng trên cành mỉm cười nhìn xuống.

Huyền Âm giáo chủ Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu vì xưa kia đã từng nếm qua mùi vị của Gia Cát Dật về cây Kinh Thần Bút đến nỗi bị phế hẳn về mặt võ công, đến nay vẫn còn như kinh cung chi điếu, lúc này lão chỉ sợ Đoạt Hồn Kỳ lỡ mà thất thủ chuyển này, thì việc tổ chức thành lập Tân Càn Khôn ngũ tuyệt thế nào chả bị giảm mất thanh thế? Nghĩ vậy bèn len lén đến gần Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết khẽ tiếng rằng :

- Này Chung Ly lão huynh! Cây Thiên Tụ Đệ Nhất Quái Bút của tên tú sĩ nghèo quả là danh bất hư truyền, có thể ví được là thần kinh quý khiếp thật đấy! E Đoạt Hồn Kỳ sẽ...

Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết ngược mắt khẽ tiếng rằng :

- Xin Tư Không giáo chủ đừng lo ngại, giữa Đoạt Hồn Kỳ và Nam Bút chưa chắc đã đánh thành! Lại nữa Thiên Si đạo trưởng đã tốn cả đến mười năm trời ở núi A Nhĩ Kim Sơn để nghiên cứu quyển Vô Tụ chân kinh! Theo mắt nhận xét của tôi, tuy danh Nam Bút Gia Cát Dật nổi tiếng thật, nhưng xem ra coi mò còn dễ đấu hơn lão mũi trâu ngồi tằm ngấm tằm ngấm kia cơ đấy!

Bát Chi Phi Ma nghe Chung Ly Triết nói Tây Đạo còn cao hơn Nam Bút, trong lòng đương bán tín bán nghi thì câu nói giữa Đoạt Hồn Kỳ và Nam Bút chưa chắc gì đã đánh thành của Chung Ly Triết đã linh nghiệm.

Thì ra Đoạt Hồn Kỳ rút cây Phong Ma Bảo Đồng Kỳ đang sửa soạn móc lá cờ đoạn đỏ lên cán cờ, đằng này Thượng Quan Linh bước đến cạnh Nam Bút Gia Cát Dật, mỉm cười rằng :

- Kính xin lão tiền bối hãy giữ sức và tinh thần để tí nữa lo đối phó lão quái Chung Ly Triết! Còn Đoạt Hồn Kỳ này hãy để cho tiểu bối này lo, vì chính cháu có việc riêng với y!

Nam Bút Gia Cát Dật lắc đầu rằng :

- Thôi cậu đừng nên quấy nhiễu thế nữa! Đoạt Hồn Kỳ đâu phải Đàm Bách Thủy? Cậu chọc tới y không xong đâu!

Thiên Si đạo trưởng biết Thượng Quan Linh muốn dùng hai thế võ Oan Trầm Hải Đề và Hận Mãn Tâm Đầu kỳ dị của Động Trung lão nhân đã truyền thử xem sự chân giả của Đoạt Hồn Kỳ, Si đạo sĩ bèn lên tiếng rằng :

- Xin mời Gia Cát huynh hãy về chỗ bốn đạo đây! Mặc xác cho thằng ranh ấy lãnh một bài học cho thích đáng, không thối hần đâu biết trời cao bể là chừng nào?

Nam Bút nghe Tây Đạo nói vậy thì biết cậu bé cũng có ngọn gì đây, bèn mỉm cười rút về đứng ngay cạnh Si đạo sĩ.

Chính Đoạt Hồn Kỳ cũng ngao ngán Nam Bút! Võ ngực xuất trận này, chẳng qua là chuyện vụn vặt bất đắc dĩ, nay thấy Gia Cát Dật rút lui, trong bụng nhẹ hẫng, bèn đưa mắt nhìn Thượng Quan Linh với tiếng âm u trứ danh nói rằng :

- Thượng Quan Linh! Cậu cho là cây Văn Xương Bút có thể đỡ nổi cây Đoạt Hồn Kỳ của ta hay sao?

Thượng Quan Linh ngang nhiên trả lời :

- Người ngạo mạn vừa vừa chứ! Thế nào ta cũng có ngày làm một cây cờ quạt ngã người mới nghe! Nhưng ta biết giờ đây công lực ta chưa đến mức đó! Nhưng nay người hãy tạm tiếp với ta năm mươi chưởng đã, để ta thử xem danh hiệu Đoạt Hồn Kỳ của người đây là thứ thiệt hay thứ giả?

Đoạt Hồn Kỳ ngửa mặt lên trời cười :

- Ta cũng biết rằng có kẻ vô liên sỉ đã mạo nhận danh của ta, nhưng mọi trong năm mươi hiệp của cậu có thể biết ngay chân giả Đoạt Hồn Kỳ, lời nói cậu ngây thơ buồn cười đến thế thôi!...

Nói tới đây Đoạt Hồn Kỳ lại quay mặt sang Tây Đạo và Nam Bút :

- Tú sĩ nghèo và Si đạo sĩ hãy nghe cho rõ đây! Cuộc hội Tiểu Thiên Trì trên Lư Sơn hôm nay, vốn là ta hẹn với Tạ Đông Dương, nếu ta thắng, lão phải nhường thằng ranh Thượng Quan Linh này để làm đệ tử của ta, nếu ta thua, ta sẽ lập tức tự sát trên Lư Sơn này, đồng thời cả vụ tên già khốn khiếp Thường Tử Tuấn cũng kết liễu trong cuộc hội Tiểu Thiên Trì này! Nhưng nay chính chủ nhân chưa thấy lại, vậy cuộc hội ngộ này đã mất hết ý nghĩa của nó, nhưng ta cũng lợi dụng cuộc hội này để chính thức tuyên bố ta đã quyết ý ly khai với Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt để gia nhập Tân Càn Khôn ngũ tuyệt mà do Chung Ly lão huynh đây làm Minh chủ!

Vậy bây giờ ta hẹn lại cuộc hội vào tết năm tới, tất cả hãy đến La Phù sơn Vạn Mai cốc của Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương để mở cuộc hội so tài cao thấp giữa Tân và Cựu Càn Khôn. Bên nào thắng sẽ chính thức là Càn Khôn ngũ tuyệt trong võ lâm!

Thiên Si đạo trưởng không khỏi chửi thầm trong bụng về sự xảo quyệt của Đoạt Hồn Kỳ, sự lựa chọn địa điểm La Phù sơn Vạn Mai cốc cũng chỉ để kéo thêm Mạnh Tam Nương vào hùa cho mạnh thanh thế đến nước ấy, Tiểu Diện Diêm Bà cũng không thể nào không tham gia!

Nhưng tình hình trước mắt, thanh thế đôi bên tuy ngang sức nhau, nhưng có vị kỳ nhân Chung Ly Triết

đây, không biết võ học của lão cao thấp đến đâu? Hai là Đoạt Hồn Kỳ ăn nói khôn khéo, đã ngang nhiên dùng đến những chữ đẹp Tân Cự Càn Khôn ngũ tuyệt chánh danh chi chiến khiến người ta không thể nào lại không chịu nhận lời! Thiên Si bèn ha hả cười rằng :

- Lâu năm biệt cách, nay không ngờ võ công của Đoạt Hồn Kỳ huynh lại tinh tiến nhiều hơn xưa! Đến cả tâm tư cũng khác trước nhiều! Vậy chúng ta cứ theo y thế vậy, chờ ngày mừng chín tháng giêng, bên huynh lựa xong người để tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt đầu đây, tôi và tú sĩ nghèo cùng Đông Tăng, Bắc Kiếm và kéo bừa thêm người nào đó để cho đủ số Ngũ tuyệt, chừng ấy sẽ lại La Phù sơn Vạn Mai cốc thỉnh giáo những tuyệt học của Tân Càn Khôn ngũ tuyệt của Đoạt Hồn Kỳ huynh! Nhưng riêng phần thắng tiểu quý Thượng Quan Linh này, bởi nó còn nhớ mối thù Phân Kinh Thác Mạch nên nó muốn dành năm mươi hiệp với người, vậy có tiếp hay không thì cho nó hay?

Đoạt Hồn Kỳ giật mình kinh ngạc về chuyện bí mật của mình trên Đại Hán Dương Phong, không biết tại sao Si đạo trưởng lại biết tường tận đến thế kia? Tuy trong bụng nghĩ vậy, nhưng thần sắc bề ngoài vẫn trầm tĩnh :

- Thắng bé này không những đủ đảm lược mà còn tinh khôn đáo để, chính là mẫu người mà ta thích! Sau này không chừng là kẻ nối nghiệp cho ta! Hôm nay nó muốn đùa thử năm mươi hiệp với ta, có gì là không được?

Tiếng được của Đoạt Hồn Kỳ vừa chấm dứt, Thượng Quan Linh đã dùng ngay thế Kim Long Thẩm Trảo đưa tới trước ngực Đoạt Hồn Kỳ, kinh khí ào ào, oai thế quả phi phàm.

Đoạt Hồn Kỳ khẽ vẹo thân sang một bên, lên tiếng rằng :

- Thượng Quan Linh! Cậu cứ việc tha hồ mà tung hoành, để ta xem thử trong nửa năm trời nay, cậu đã tiến triển đến mức độ nào cho biết?

Kỳ này Thượng Quan Linh đấu với Đoạt Hồn Kỳ ác này, khác hẳn kỳ đấu với Đoạt Hồn Kỳ thiện ở Trường Sinh đảo! Một là cậu đã ghét cay ghét đắng Đoạt Hồn Kỳ ác đã từng thi hành thủ đoạn hiểm độc trên người mình, suýt nữa không những bị mất hết võ công, nếu không khéo lại còn bị thiệt mạng nữa là khác! Hai là tận mắt thấy Đoạt Hồn Kỳ ác ở trên Kỳ Liên sơn đã cột một cành tay phải mà đánh bại Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc, tuy cậu biết đối phương lợi hại, nhưng cậu bé cũng thừa biết tâm lý của Đoạt Hồn Kỳ ác này ưa thích về thể diện kể cả lắm, huống hồ trước mặt đông đủ những nhân vật như Chung Ly Triết, Nam Bút, Tây Đạo, dù có tức mình đến đâu cũng còn vì thể diện mà không dõn mình vào ngõ tử thương!

Nên thoát vào, cậu đã dốc hết toàn lực vào ngọn Cửu Cung Liên Hoàn Thủ, chưởng nào chưởng nấy đều dùng hết mười hai phần mười chân lực, nhắm vào các đại huyết trên toàn thân Đoạt Hồn Kỳ đánh tới tấp, khí thế dũng mãnh vô cùng!

Đoạt Hồn Kỳ đã thấy cây Văn Xương Bút của Thượng Quan Linh đấu với Đàm Bách Thủy vừa rồi, tuy những thế đánh cũng gọi là kỳ diệu nhưng về chân lực thì không lấy làm gì xuất sắc lắm, nhưng bây giờ đánh với mình sao lại có thể cao minh đến vậy kia?

Đúng như ý của Thượng Quan Linh đã đoán, trước mặt các tay cao thủ đệ nhất lưu đây, không lý gì mà không tỏ ra mình là bậc tiền bối, đành không đánh trả lại!

Chỉ thấy tà áo đen phất phới lượn bay trong ánh chường mịn mù của Thượng Quan Linh. Trong tiếng chường phong vu vu ấy, thỉnh thoảng nổi lên những tiếng cười âm u rợn người!

Một bên thì cố thủ không công, một đằng thì cố công không thủ. Giỏi đến như Đoạt Hồn Kỳ cũng phải cảm thấy đương bị một áp lực cực kỳ mạnh dồn ép, túng quá cũng đành phải dùng đến thế thiện nghệ nhất của mình là Bách Biến Quỷ Ảnh mới giữ lại thế quân bình trước mắt, mặc cho Thượng Quan Linh có biến đổi chường lực nhanh đến đâu đi nữa cũng không làm cách nào tở đến gấu áo đen của Đoạt Hồn Kỳ được.

Thượng Quan Linh sau khi công hãm như cuồng phong vũ bão được bốn mươi hiệp, chẳng thế nào có kết quả, cậu bèn thu bộ ngừng tay đứng lại, tức trợn mắt đứng nhìn chòng chọc Đoạt Hồn Kỳ, không nói năng gì.

Đoạt Hồn Kỳ thấy vậy bật cười rằng :

- Sao? Cậu chẳng nói muốn đánh năm mươi hiệp là gì? Sao bây giờ lại ngừng tay sớm thế?

Thượng Quan Linh âm ức :

- Đoạt Hồn Kỳ! Người hèn lắm!

Đoạt Hồn Kỳ ngẩn người ngạc nhiên, Thượng Quan Linh nheo mày nói :

- Người muốn trả đòn thì cứ việc thẳng tay đi! Lại cứ muốn giữ thể diện ta đây bậc tiểu bối, nếu giỏi thì hãy vận công lực lên giữ mình, đứng yên cho ta đánh mười chường! Ai lại cứ nhảy nhót như con khỉ già như thế? Bộ người không sợ các vị Tây Đạo, Nam Bút và những đồng đảng của người cười rụng hết răng sao?

Nam Bút Gia Cát Dật không hiểu ý của Thượng Quan Linh, bèn khẽ tiếng hỏi Thiên Si đạo trưởng :

- Thằng ranh mãnh này kể cũng khá đấy! Nhưng so với Đoạt Hồn Kỳ thì chênh lệch quá xa! Hình như hẳn muốn ép Đoạt Hồn Kỳ phải trả đòn, không biết là dụng ý gì?

Thiên Si đạo trưởng cười :

- Thằng mãnh con này gặp được một may mắn lớn, hẳn gặp được một vị cao nhân tự nhận là bất phàm,

truyền cho hai thế Oan Trầm Hải Đê và Hận Mãn Tâm Đầu, còn nói là có thể thử ra được Đoạt Hồn Kỳ thật hay giả ngay! Chắc thẳng mãnh ranh này muốn...

Chưa dứt lời, cuộc đấu trước mắt đã thay đổi, thì ra Đoạt Hồn Kỳ đã nhận ra chưởng phong của Thượng Quan Linh cũng đáng ngại lắm, chân lực mạnh lạ, nếu mình đứng chịu đòn trong mười chưởng, chưa chắc gì mình có thể chịu đựng nổi!

Nghĩ xong bèn mỉm cười rằng :

- Cậu đã nhất định bắt ta phải trả đòn, ta cũng vui lòng vậy! Nhưng nên cẩn thận đề phòng cho kỹ, nếu có thể thoát khỏi ba hiệp của ta, kể như cậu là đệ nhất cao thủ trong hạng tiểu bối rồi đấy!

Thượng Quan Linh cười nhạt không nói gì, thân hình Đoạt Hồn Kỳ nhanh như một tia chớp, vọt ngay tới trước mặt Thượng Quan Linh giơ ngay chưởng bên hữu nhẹ nhàng ấn về phía ngực Thượng Quan Linh.

Thế chưởng tuy chậm chạp nhưng đây chính là ngọn sát thủ tuyệt học trong thế Thất Sát Hàn Linh Chưởng của Đoạt Hồn Kỳ, được mệnh danh là Ngũ Chỉ Trảo Hồn!

Cứ mỗi thế như vậy lại có bảy thế nhỏ biến hóa theo, phối hợp cùng với thân pháp Bách Biến Quỷ Ảnh, lúc này chỉ thấy tà áo của Đoạt Hồn Kỳ uốn lượn như một con rồng đen, trông vừa đẹp mắt vừa lợi hại!

Đoạt Hồn Kỳ nhẹ nhàng sấn vào Thượng Quan Linh, nhưng cậu bé lúc này lại đứng uy nghi bất động! Cũng chẳng thèm tránh!

Thế Ngũ Chỉ Trảo Hồn của Đoạt Hồn Kỳ vốn là thế biến ảo khó lường, nếu không tránh kịp, lập tức thọ trọng thương ngay!

Nhưng Thượng Quan Linh bỗng đứng đực ra như tượng gỗ khiến cho Đoạt Hồn Kỳ đâm ngẩn người, đồng thời cảm thấy những biến hóa thần diệu của mình hoàn toàn đã bị Tịnh Tụ Quyết của đối phương chế ngự.

Trong lúc Đoạt Hồn Kỳ mò chưa ra sự nông cạn của Thượng Quan Linh, chỉ đành dùng đến khoái tự quyết, thế là ngọn chưởng ấn tới ngực Thượng Quan Linh được biến đổi thành cách đánh nhanh, Thượng Quan Linh cảm thấy một ngọn gió buốt đôn về trước ngực mình!

Cậu bé bắt đầu cau mày, dồn hết khí lực xuống đôi chân, đứng thành một thế quân bình trên mặt đất, thân hình khom khom cúi tới phía trước, trông tựa như cậu đang thi triển thế Thiết Bản Kiêu Công, nhưng sự thực cậu đang dùng lối mà ở Trường Sinh đảo đã đánh với Đoạt Hồn Kỳ thiện, tức thế Oan Trầm Hải Đê.

Quả nhiên Đoạt Hồn Kỳ khê nhếch mép, vội xoay luôn sang thế Hán Cao Trảm Xà, đổi thế ấn thành thế chém, chưởng phong phạt xéo ngay xuống.

Thượng Quan Linh dùng chân phải bấu cứng mặt đất, đồng thời xoay người lộn nhanh một vòng qua bên cánh phải.

Trong thế xoay vòng của Thượng Quan Linh ấy, thân hình cậu bé vẫn ở nguyên vị trí cũ, mà thế Hán Cao Trảm Xà của Đoạt Hồn Kỳ đã bị đánh hụt ra hư không.

Ngay trong lúc Đoạt Hồn Kỳ kinh lạ ngạc nhiên ấy, Thượng Quan Linh đã lợi dụng ưỡn thẳng người như muốn vọt hẳn lên không nhưng cậu đã đánh ra liên tiếp hai thế Thương Ưng Bác Thổ và Vân Long Tam Hiệu qua địch.

Nhưng đôi chân cậu bé vẫn không rời khỏi mặt đất mà dùng luôn Thiên Cân Trụ co ngay người lại đẩy mạnh song chưởng ra, một luồng gió mạnh ập luôn tới ơ yếu huyết đàn điền của Đoạt Hồn Kỳ.

Đoạt Hồn Kỳ thấy Thượng Quan Linh đã khéo léo tránh khỏi thế Hán Cao Trảm Xà của mình, trong bụng bắt đầu cẩn thận ngay.

Nay lại thấy các lối đánh kỳ ảo khó lường, chẳng biết hư thực ra sao, trong lúc hấp tấp, cũng phải ưỡn ngã người về phía sau.

Đoạt Hồn Kỳ vừa ngã người gần sát xuống mặt đất, tay phải khê chống mặt đất, chân phải nhẹ nhấc, chỉ dùng chân trái làm trụ xoay luôn nửa vòng lớn, khiến cho song chưởng của Thượng Quan Linh hụt vào hư không, nhẹ nhàng lướt thân đến gần, đưa chưởng in ngay vào phía sau lưng của cậu bé!

Thượng Quan Linh đã từng được Động Trung lão nhân chỉ điểm, biết ngay thân pháp trước mắt của Đoạt Hồn Kỳ gọi là thế Hoàn Diệp Phiêu Phong, trong bụng ngầm đoán quả không sai, Đoạt Hồn Kỳ thiện khi tránh thế Oan Trầm Hải Đê đã dùng đến thế Trích Tinh Hoán Vị nhảy vèo thân ra ngoài, còn Đoạt Hồn Kỳ ác lại đúng thế Hoàn Diệp Phiêu Phong để phản kích! Công lực giữa một ác một thiện ấy, so sánh ra thì Đoạt Hồn Kỳ ác có phần hơn Đoạt Hồn Kỳ thiện ít nhiều!

Tuy Thượng Quan Linh mãi lo ngẫm nghĩ trong lòng, nhưng phần thân pháp vẫn không bị loạn. Cậu vẫn y theo kế mình thi hành, trong lúc chưởng lực của Đoạt Hồn Kỳ ở sau lưng mình đánh tới, Thượng Quan Linh không còn cách nào khác hơn là vọt người tung về đằng trước để tránh.

Không xa lắm, cậu bé chỉ vọt đúng một trượng, nhưng chân chạm mặt đất, nhanh như điện chớp cậu bé lại tung ngược mình lại nghênh đón luôn Đoạt Hồn Kỳ đang theo sau mình ngay lúc đang bay trên không. Song chưởng của Thượng Quan Linh đã đánh ra thế “Đào Trích Thiên Tinh” nhắm ngay trọng huyết kỳ môn dưới vú phải của Đoạt Hồn Kỳ cắm tới, đồng thời miệng lên tiếng rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ! Người đã tránh nổi thế thứ nhất Oan Trầm Hải Đê của ta, vậy hãy ráng đỡ thêm thế thứ nhì là Hận Mãn Tâm Đầu đây!

Những thế đánh phá của Đoạt Hồn Kỳ, xưa nay đã nổi tiếng là kỳ ảo lạ lùng, quỷ quyết tuyệt luân,

nhưng nay xem ra trong hai thế đánh của Thượng Quan Linh lại càng kỳ ảo bí hiểm hơn, chưa từng thấy và nghe qua những thế quái lạ như thế!

Trong bụng thất kinh hồn vía, đồng thời biết rõ đối thủ tuy tuổi trẻ, nhưng chân lực đâu phải hạng tầm thường gì, nếu trọng huyết kỳ môn trước ngực mình mà bị song chưởng của Thượng Quan Linh cầm trúng, khi ấy chưa chừng lại dám đứng với ý nghĩa thế kỳ dị Oan chìm đáy bể và Ôm hận suốt đời thì còn gì đời Đoạt Hồn Kỳ?

Lúc này đôi bên đều lơ lửng trên không, Thượng Quan Linh thì thành linh đánh ngược lại như thế, Đoạt Hồn Kỳ dù có tài giỏi cách nào đi nữa, trong tình thế cấp bách này cũng đâm ra lúng túng tinh thần.

Trong tình thế bối rối ấy, Đoạt Hồn Kỳ bỗng nổi lên bản tính hung ác của mình, thầm nghĩ trong bụng, thằng nhỏ trước mắt nay công lực đã khá như thế, nếu sau này lại được Nam Bút, Tây Đạo mến thích, thậm chí cả đến những ngọn tuyệt học của Đông Tăng Bắc Kiếm cũng bị nó học luôn chẳng thành một đại họa cho mình ư? Mình tuy có lòng thích nó, nhưng xem tình hình nó khó lòng phục theo mình, vậy trong lúc họa trúng chưa kịp nở này, mình còn chờ gì không hạ độc thủ hủy diệt đi cho rồi?

Hung mưu đã định, Đoạt Hồn Kỳ bèn dùng đến công lực nội gia cực cao của mình là Thôi Huyết Quá Cung, một mặt khiến cho kỳ môn trọng huyết dưới vú hóa thành không huyết và tụt hết chân khí để phòng ngự, mặt khác tụt ngay công lực vào tay phải, cũng không thèm né tránh thế đánh kỳ dị của Thượng Quan Linh, chỉ thấy năm ngón giơ ra chụp ngay về tử huyết bách hồi trên đầu Thượng Quan Linh.

Trong tình trạng ấy, cả đôi bên đều khó tránh, nếu trúng ngũ chỉ của Đoạt Hồn Kỳ, Thượng Quan Linh sẽ mất mạng ngay và Đoạt Hồn Kỳ cũng không tránh khỏi bị trọng thương! Nhưng cậu bé đã được biết Động Trung lão nhân tiên đoán trước về lối đánh của Đoạt Hồn Kỳ, nên cậu đã đề phòng trước. Trong lúc sắc mặt Thiên Si đạo trưởng và Nam Bút Gia Cát Dật đều thất kinh hoảng người thay cho cậu bé thì Thượng Quan Linh thu ngay thế lại, tay trái phất ra một Phách Không chưởng, mượn đà của kinh phong bay vèo sang bên phải. Cậu bé đã nghiễm nhiên bắt chước thế Trích Tinh Hoán Vị của Đoạt Hồn Kỳ thiện, thế là cuộc diện kinh hồn trước mắt được cậu bé nhẹ nhàng giải tỏa hẳn.

Đoạt Hồn Kỳ vừa chạm chân xuống đất thì trong bụng nghi hoặc ngay, bởi thế Trích Tinh Hoán Vị là một thế thường dùng nhất trong lúc cấp bách để giải nguy của mình, cũng là một ngọn tuyệt học thoát thân của mình, không hiểu thằng ranh con này ở đâu mà lại học được ngọn tuyệt kỹ này?

Trong lúc Đoạt Hồn Kỳ ngẩn người ngạc nhiên, Thượng Quan Linh cười ha hả rằng :

- Này Đoạt Hồn Kỳ! Cái thế thụ đỉnh đầu bằng ngũ chỉ của người phải chẳng là Nhiếp Hồn Thủ trong bột Thất Sát Hàn Âm Linh Công đấy không?

Đoạt Hồn Kỳ giật thót mình kinh ngạc hỏi :

- Thế này ta ít khi dùng đến, tại sao người biết là Nhiếp Hồn Thủ? Còn thế Trích Tinh Hoán Vị vừa rồi ai đã truyền dạy cho người?

Thượng Quan Linh không trả lời câu hỏi của Đoạt Hồn Kỳ mà quay sang phía Nam Bút Gia Cát Dật và Thiên Si đạo trưởng cười nói :

- Thừa nhị vị lão tiên bối! Nay cháu đã có thể chứng minh rõ một sự việc bí ẩn trong võ lâm, tức về vụ án song đôi Đoạt Hồn Kỳ! Đoạt Hồn Kỳ thiện mà cháu đã gặp ở đảo Trường Sinh Đông Hải là Đoạt Hồn Kỳ giả, còn Đoạt Hồn Kỳ ác trước mắt đây tức là Đoạt Hồn Kỳ thật, cũng có thể nói là suốt hai mươi năm qua, mãi đến ngày hôm nay mới chứng minh rõ bản tính của Đoạt Hồn Kỳ là con người đại hung đại ác trong võ lâm! Thật quả là một hung thần sát tinh đã giáng thế!

Đoạt Hồn Kỳ bị Thượng Quan Linh nhiếc mắng thậm tệ, giận điên người, giọng cười âm u trứ danh nổi lên rợn người, tay phải vừa tính giờ lên, bỗng tà áo trắng nhoáng nhanh trước mắt, thì ra Nam Bút đã tung mình lướt tới đứng ngay phía trước Thượng Quan Linh, giờ luôn ngón tay chỉ Đoạt Hồn Kỳ, lạnh lùng nói :

- Đoạt Hồn Kỳ muốn giở trò gì thế? Có cần dùng môn Thất Sát Hàn Âm Linh Công của người để thử với Khảm Ly Khí Công của tú sĩ nghèo này không?

Đứng trước mặt Gia Cát Dật đây, trong bụng Đoạt Hồn Kỳ vừa giận lại vừa sợ, trong tia nhìn chỉ thấy toàn hung quang, Nam Bút lại lạnh lùng lên tiếng :

- Ta biết tính người rất kỳ tài, sợ thẳng tiểu quý Thượng Quan Linh quá tinh ranh, lại gặp nhiều may mắn trong đời, sau này lại được chân truyền của ta và Tây Đạo, chừng đó rất có thể trở thành một khắc tinh và đại họa cho người! Nên người không ngần ngại gì hạ độc...

Đoạt Hồn Kỳ không chờ Nam Bút Gia Cát Dật hết lời, gật đầu lạnh lùng :

- Quả người đoán không sai tí nào! Một viên ngọc đẹp mà mình không được cầm trong tay, ta không tiếc gì đập tan nó! Nhưng trước mắt giờ đây, ta đối với thẳng ranh con cũng còn chưa đến nỗi tuyệt vọng gì, ít nhất là từ nay cho đến ngày hội ở La Phù sơn Vạn Mai cốc, nghĩa là trước khi Tân Cựu Càn Khôn chưa tranh xong tài cao thấp, ta hứa là sẽ chưa đoạt hồn nó vội! Sẵn đây Đoạt Hồn Kỳ nhờ người chuyển lời với Tạ Đông Dương đừng có hèn nhát mà thiên hạ chê cười, hãy ráng đến dự hội ở La Phù sơn Vạn Mai cốc!

Nam Bút Gia Cát Dật biết Đoạt Hồn Kỳ đối với Thượng Quan Linh, mến cũng nhiều mà ghét cũng dữ, nhưng hiềm nỗi trước mặt các tay cao nhân trước mắt, đành nói vậy để giữ thể diện cho đẹp, Nam Bút thấy Đoạt Hồn Kỳ đã hứa như thế, biết y không nuốt lời, bèn gật đầu cười rằng :

- Nếu người đã nói thế, chúng ta cứ chờ đến tết năm tới sẽ họp mặt tại La Phù sơn vậy!

Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu cũng vội nhảy ngay lại, lạnh lùng nói với Gia Cát Dật rằng :

- Tú sĩ nghèo kia! Tư Không Diêu này còn mối thù chưa được giải quyết xong với ngươi, trước ngày Hồ Phiêu Vân hội ở La Phù sơn, ngươi có đủ can đảm đến viếng Sơn Lạc Hồn cốc Huyền Âm giáo không?

Nam Bút Gia Cát Dật này giờ đứng khanh tay ngược mặt nhìn trời, thái độ ngạo mạn vô cùng, chờ cho đối phương nói xong, khẽ hừ một tiếng bằng giọng mũi :

- Ngươi tưởng rằng Câu Lậu sơn Lạc Hồn cốc của ngươi là nơi ong đằm hổ huyết đấy sao? Nhưng trong con mắt của tú sĩ nghèo này chỉ là một hang chuột hay ổ chim cú mà thôi! Ta chỉ giơ tay búng cũng đủ nát bấy rồi! Nhưng ta không có thì giờ đâu chạy lảng nhãng về Quảng Đông và Quảng Tây như thế, vậy ngươi cứ việc tập trung hết những đầu trâu mặt ngựa trong Huyền Âm giáo, kéo nhau đến Vạn Mai cốc của Mạnh Tam Nương cùng kết liễu luôn một thể cho tiện!

Đôi bên bàn tính xong xuôi, vừa tính giải tán, Thiên Si đạo trưởng đột nhiên mỉm cười thốt :

- Thừa Chung Ly lão nhân! Si đạo sĩ tôi có việc muốn thỉnh giáo ngài!

Lúc này Đoạt Hồn Kỳ dậm chốt dạ vì y không muốn đôi bên trở mặt trong tình trạng này, nên mới mượn có Tạ Đông Dương không đến để hẹn lại cuộc hội ở La Phù sơn, vừa mới tạm yên dạ về mối thù của Bát Chỉ Phi Ma và Nam Bút được hẹn lại Vạn Mai cốc, Thiên Si lão đạo không biết lại có chuyện rắc rối gì với Chung Ly lão nhân đây?

Đoạt Hồn Kỳ cau mày, nghiêng đầu qua phía Chung Ly lão nhân liếc mắt ra dấu. Chung Ly Triết khẽ gạt đầu mỉm cười, thung thình bước tới gần Thiên Si đạo trưởng cười hỏi :

- Vì Chung Ly Triết này sống lâu năm miền Tây Vực, ít đến Trung Nguyên, nên tính tình đã thành tật lười biếng, không biết đạo trưởng có gì chỉ giáo đây?

Thiên Si đạo trưởng nhạt nhẽo trả lời :

- Quyền Vô Tự chân kinh của Đạt Ma Tôn Giả ấy chính là vật của bản đạo...

Chung Ly Triết không chờ cho Thiên Si đạo trưởng nói hết lời, bèn từ trong túi lấy ra quyển Vô Tự chân kinh cười rằng :

- Lúc Đoạt Hồn Kỳ đem trả quyển sách này cho Thượng Quan Linh, ta nghe nói là Vô Tự chân kinh của Đạt Ma Tôn Giả, tưởng đâu là vật quý báu trong võ lâm nên tính mượn xem thử trong nửa năm xem có ích gì không? Nào hay khi ta mở coi một lượt, thấy dễ hiểu hết sức, đâu có gì là khó hiểu đâu! Nếu đã là vật của đạo trưởng, càng phải trả lại cho chủ nó, nhưng nghe nói đạo trưởng đã nghiên cứu trong mười năm trời về quyển kinh này, vậy chắc đạo trưởng đã bổ ích không ít?

Thiên Si đạo trưởng không ngờ mình chẳng tốn miệng lưỡi mấy mà Chung Ly Triết đã chịu trả ngay

quyển kinh cho mình, lại càng không thể ngờ quyển Vô Tự chân kinh mà mình đã tốn đến mười năm trời còn chưa nghiên cứu ra mà người ta mới xem một lượt đã hiểu hết những ảo diệu trong ấy!

Chung Ly Triết nói đoạn hai tay cầm quyển kinh đưa sang.

Đoạt Hồn Kỳ thấy Chung Ly Triết đem trả lại quyển chân kinh cho Thiên Si đạo trưởng thì quýnh lên, nhưng cũng không biết làm cách nào hơn!

Thiên Si đạo trưởng cầm ngay quyển kinh giở ra xem liền, đột nhiên biến sắc ngó Chung Ly Triết nói rằng :

- Chung Ly lão nhân quả danh bất hư truyền, vậy chúng ta hẹn nhau tái ngộ tại La Phù sơn Vạn Mai cốc vậy!

ĐOẠT HỒN KỲ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Kỳ Nhân Chung Ly Triết

Chung Ly lão nhân chỉ mỉm cười, rồi cùng với Đoạt Hồn Kỳ, Bát Chỉ Phi Ma, Cửu Trượng Thần Ông cáo từ ra về!

Thượng Quan Linh đưa mắt nhìn quần ma đi hết, rồi quay sang Nam Bút Gia Cát Dật hỏi rằng :

- Thưa lão tiên bối! Ngài thử đoán xem liệu Đoạt Hồn Kỳ có thể đưa một người ra giả danh Chung Ly Triết để lòe chúng ta không?

Nam Bút Gia Cát Dật gật đầu rằng :

- Chính vì tiếng tăm của Chung Ly Triết quá lớn nên ta mới muốn thử xem thực lực của lão xem sao? Nhưng hễ mỗi lần Chung Ly Triết định ra tay đều bị Đoạt Hồn Kỳ kiếm cách ngăn cản lại, coi tình hình thế cũng khả nghi lắm! Mà này Si đạo sĩ! Theo anh nghĩ sao?

Thiên Si đạo trưởng cũng tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Thoạt đầu tôi cũng nghĩ như anh vậy, nhưng bây giờ thì sai lạc hẳn! Anh thử xem quyển Vô Tự chân kinh đây thì rõ!

Nam Bút biết có chuyện lạ, bèn cầm quyển Vô Tự chân kinh giở ra coi, sắc mặt cũng kinh ngạc hẳn!

Thì ra quyển Vô Tự chân kinh này, ngoại trừ hai tờ bìa trước và bìa sau ra, cộng cả thầy chín tờ, mỗi tờ được vẽ hai bức tọa công nhân tượng, nhưng những tờ thuộc trang số chẵn đều còn nguyên vẹn, còn những tờ thuộc trang số lẻ đều bị sức nội công ép nát. Nam Bút cầm quyển kinh rũ một cái, chỉ thấy giấy vụn rớt ra tua tủa!

Lối vận dụng chân lực nội khí để cách vật hủ chi cũng không lấy gì làm lạ, nhưng khó nhất là những tờ lẻ dễ bị om thành bụi phấn, mà về những tờ chẵn thì còn y nguyên. Lối tùy ý thích để xử chẵn khí này, quả thật thử thần công võ học này chưa hề được nghe đến bao giờ, đến kẻ lừng danh trong võ lâm như Gia Cát Dật, tự hỏi mình cũng chưa đạt tới cảnh giới tuyệt vời ấy!

Thiên Si đạo trưởng gượng cười với Nam Bút :

- Này tú sĩ nghèo! Trong mấy người chúng ta, về chân khí nội lực, phải kể anh là số một, cuộc hội năm tới ở La Phù sơn Vạn Mai cốc, anh có thể tin tưởng là thắng nổi lão Chung Ly Triết ấy không?

Nam Bút Gia Cát Dật ngược đôi mày nói :

- Thiên Si đạo sĩ xưa nay nào biết sự trời đất gì! Sao hôm nay lại đâm ra rụt rè như thế? Cuộc hẹn La Phù sơn cũng còn nhiều ngày giờ chán, tại sao chúng ta không bỏ ra mấy trăm ngày cùng nhau nghiên cứu sở trường và sở đoản trong Thái Huyền chân khí và Khảm Ly khí công của anh và tôi, hòa hợp hai môn cương nhu thành một tuyệt kỹ? Chừng đó hãy đến tìm lão quái Chung Ly Triết ấy thử một phen! Nói về phương diện binh đao thì hình như cây Tứ Sát Hàng Ma Bảng của lão chưa chắc đã đỡ được Huyền Thiên Bảy Mười Hai Phật Phất của Si đạo sĩ và Sinh Hoa Thất Bút của tôi!

Thiên Si đạo trưởng biết Nam Bút nói không sai, chỉ cần cùng nhau nghiên cứu nội trong trăm ngày, thế nào cũng có thành tích khả quan đáng kể. Nhưng mình vẫn cảm thấy vị Chung Ly lão nhân ấy, ngoài tính tình điềm nhiên, võ công cực giỏi ra, trong lời ăn tiếng nói, hình như có khi còn ngụ ý gì trong đó! Nhưng lão nói quyền Vô Tự chân kinh rất dễ hiểu, chắc phải có duyên cố gì mới nói vậy, nhưng mình suy nghĩ sao cũng không vỡ lẽ ra được?

Nghĩ thế bèn cất luôn quyền Vô Tự chân kinh tàn tạ của mình vào túi, rồi quay sang nói với Nam Bút Gia Cát Dật :

- Này tú sĩ nghèo! Trong trăm ngày luyện công phu, tuy cũng cần lắm, nhưng tuyệt nhiên không nên coi thường lão Chung Ly Triết ấy, vì tôi thấy lão có vẻ huyền bí kỳ diệu gì ấy! Còn việc Túy hòa thượng sau vụ giải hòa giữa Bắc Kiếm Phổ Côn và Đoạt Hồn Kỳ thiện, họ có nói là sẽ đến thiên đài để tương kiến anh, huống hồ ngày hẹn La Phù sơn cũng chóng đến lắm, bây giờ chúng ta lo liệu mọi việc chứ!

Nam Bút nhìn Thượng Quan Linh cười rằng :

- Còn cậu bé tinh quái này, bộ không theo chúng mình đi sao?

Thiên Si đạo trưởng cười rằng :

- Nó còn có việc riêng của nó, vì sau khi nó thử ra sự chân giả của Đoạt Hồn Kỳ, lại muốn đi tìm người quái nhân Động Trung lão nhân để học thêm tuyệt nghệ! Nay cứ xem khí sắc trên mặt nó, cũng chẳng có hung tượng gì đâu, lại nữa Đoạt Hồn Kỳ đã hứa trước ngày hội ở La Phù sơn, không hề ra tay thủ tiêu nó! Còn về Đàm Bách Thủy thì không đáng ngại, cứ để cho nó tự do đi, miễn sao có mặt trong cuộc hội tại La Phù sơn là được rồi!

Thượng Quan Linh trong bụng lại nghĩ khác, cậu bé chỉ sợ Tây Đạo và Nam Bút đòi đem mình đi theo thì hỏng việc hết. Nay nghe Thiên Si đạo trưởng nói thế, lẽ dĩ nhiên mừng cuống lên, bèn quay sang Nam Bút Gia Cát Dật cười rằng :

- Kính thưa lão tiên bối! Ngài đã bằng lòng cho vãn bối ngọn Sinh Hoa Thất Bút, không biết chừng nào ngài mới truyền dạy?

Gia Cát Dật cười :

- Ngọn Sinh Hoa Thất Bút của ta, vốn dung văn hòa võ, biến hóa vô phương, dù cho cậu có thông minh đến đâu đi nữa, trong thời gian mười ngày nửa tháng, quyết không thể nào nhớ được! Vậy không nên gấp gì trong lúc này, chờ xong cuộc đại hội La Phù sơn Vạn Mai cốc rồi nói sau! Nhưng ta cũng biết cậu trong những ngày gần đây thế nào cũng gây rối ít chuyện cho vui để lấy tiếng, vậy ta tạm truyền cho cậu một ngọn mà oai lực cũng không thua gì ngọn Sinh Hoa Thất Bút, nhưng ngọn này dễ nhớ hơn!

Thượng Quan Linh vui mừng bái tạ, Nam Bút lấy luôn cây Văn Xương Bút của Thượng Quan Linh, tưởng tận dạy cho cậu bé ba thế Mộng Bút Sinh Hoa, Huy Hào Khấp Quý và thế Uyển Hiệp Phong Sương trong ngọn Kinh Thần Tam Thức!

Thượng Quan Linh dồn hết tâm trí để học, chẳng mấy chốc cậu đã nhớ không sai một tí nào!

Nam Bút thấy Thượng Quan Linh thông minh tuyệt đỉnh vậy, trong lòng thích lắm, cười nói với Thiên Si đạo trưởng :

- Này Si đạo sĩ! Thăng ranh này chỉ mười năm sau có thể vượt hẳn Càn Khôn ngũ tuyệt chúng mình mà tự thành Nhất Tuyệt đấy nhé!

Nói xong, Nam Bút suýt một tiếng, con lừa bèn lợc cọc chạy tới, Gia Cát Dật nhảy lên lưng lừa, Thiên Si đạo trưởng đưa tay xoa Thượng Quan Linh, tay áo khẽ phất, thân hình đã vùn vụt đi luôn! Chẳng mấy chốc bóng dạng song tuyệt khuất luôn trong tầm mắt của Thượng Quan Linh, bên tai chỉ còn dư âm văng vẳng tiếng ngâm: Danh bài Tây Đạo Đông Tăng hậu, gia tại Thiên Đài Nhai Đẳng Gian của Nam Bút Gia Cát Dật!

Thượng Quan Linh đứng ngẩn người suy tư một lúc, bỗng sức nhớ đến Thiên Si đạo trưởng bỏ quên hẳn vụ nói chuyện với Huyền Âm chánh Phó giáo chủ về việc Ngân Tu kiếm Khách Phương Bách Xuyên sư bá bị giữ tại Huyền Âm giáo.

Nhưng bụng nghĩ hai tỉnh Quảng cũng không cách xa lắm, trước sau gì mình cũng đi La Phù sơn, vậy cứ đến câu lậu hội thử với những nhân vật của Huyền Âm giáo cũng vui.

Nhưng trước khi đi Câu Lậu sơn, mình phải đi gặp vị dị nhân Động Trung lão nhân để cầu học.

Chủ ý đã định, Thượng Quan Linh bèn nhắm hướng Nam đi về An Huy, nhưng suốt cuộc hành trình bốn ba hầu hết các ngọn núi danh tiếng của tỉnh An Huy, rút cục đã không uống công khó nhọc của cậu bé, cũng nhờ trí nhớ mang máng của Thượng Quan Linh, cậu bé đã tìm ra hang Tuyệt cốc ngày nọ nằm trong ngọn núi Cửu Hoa Sơn!

Nổi mừng hồi hộp tràn ngập trong lòng Thượng Quan Linh cách cửa hang không xa, cậu bé còn nhặt được một Tử Phi Hoa xưa kia cho Bách Thảo lão nhân mượn để đánh Đàm Bách Thủy, nhưng nay thấy vật

nhớ người, cậu bé băng khuâng nghĩ đến ông già Lăng Mộ Nông, không biết sống chết thế nào? Buồn bã một lúc, cậu bắt đầu đi vào nơi giết con Tam Mộc Thiềm Thừ ngày nọ!

Tới nơi bất giác sắc mặt Thượng Quan Linh biến hẳn ra vẻ kinh hãi! Thì ra những cảnh trước mắt đây toàn là cảnh hoang tàn sụp đổ, vách lở ngổn ngang, nhiều đường nứt rạn to lớn, có lẽ đã xảy ra một cuộc động đất kinh khủng!

Thượng Quan Linh tiến sâu thêm vào, nhưng đường lối gần như bị bít hẳn, cậu vội hấp tấp dùng đến khinh công nhảy mau qua các đồng đá ngổn ngang trước mặt để vào trong.

Khi vào đến đúng chỗ ngày nọ mình nằm lăn lốc vì đau bụng, bỗng lòng cậu bé càng hoảng hồn kinh vía, đứng sững như người gỗ.

Thì ra trong vòng mười trượng vuông ấy chỉ còn lại một đồng đá ngổn ngang nằm thành một đồng to ở đó. Đã tưởng mình không biết đường để đến được nơi hang Tuyệt cốc này, ai ngờ sao bao nhiêu ngày vất vả, khó nhọc lắm mới tìm được, đến nơi lại bị thiên tai gây nên nông nổi này! Thượng Quan Linh chỉ còn đứng ngẩn người ra!

Thượng Quan Linh không biết mình đã đứng bao lâu, nhưng cậu cảm thấy ngực áo đã ướt sũng một đám vì nước mắt xúc động của mình trước cảnh vật!

Không phải khóc cho mình không học được nghệ với Động Trung lão nhân, nhưng vì cậu đã từng được ân huệ người ta, nay bỗng nhiên lại xảy ra như thế, cậu thương tiếc cho một kiếp kỳ hiệp phải bị vùi sâu dưới lòng đất thảm họa này!

Thượng Quan Linh vẫn còn nuôi hy vọng cuối cùng, cậu vận hết chân khí, gân cổ lên gọi lớn :

- Kính thưa Động Trung lão tiên bối! Vãn bối Thượng Quan Linh đã ước hẹn lại tham kiến ngài đây! Không biết lão tiên bối có bị mắc kẹt trong hang đá không?

Mặc cho Thượng Quan Linh gào thét đến đâu đi nữa, tứ bề vẫn chỉ có tiếng hồi âm của chính giọng cậu, không một người nào trả lời! Kêu mãi khản cả tiếng, cậu bé bèn thất vọng biết Động Trung lão nhân quả đã bị chôn vùi dưới lòng đất rồi, bèn quỳ xuống cộc đầu bái ba vái, mắt khóc sưng húp rời khỏi Cửu Hoa Sơn.

Thượng Quan Linh bắt đầu nhắm hướng đi về Quảng Tây để cứu Phương sư bá bị Huyền Âm giáo giữ tại Câu Lộ sơn!

Ra khỏi ranh giới An Huy, vì không thuộc đường lối, nên Thượng Quan Linh nhờ trạm nghỉ, đến cả cơm chiều cũng chưa ăn, thêm vào trời lại đổ mưa lớn, đành ôm bụng đói rồi tìm vào một ngôi miếu hoang phế để tạm nghỉ.

Trong miếu không có tượng Phật, nhưng lại khá nhiều tượng bụt, hình như là từ đường thì đúng hơn, ở giữa nhà có hai cỗ quan tài đen được kê cao trên bệ gỗ! Chất gỗ thuộc hạng quý, nhưng bụi bặm dính đầy, mạng nhện chằng cùm, coi vậy đủ chứng tỏ con cháu bất hiếu không buồn chăm sóc ngó ngang đến từ đường tổ tông.

Thượng Quan Linh dù sao cũng tuổi trẻ, đối với người sống thì cậu gan đầy mình thật, nhưng bây giờ phải ngủ lại một đêm trong miếu hoang với hai cỗ áo quan đen ngòm này, sợ thì chưa hẳn là sợ nhưng trong bụng cũng hơi ngán ngấm thế nào ấy!

Ngôi từ đường cộng cả thảy ba gian, hai gian phía Đông và phía Tây thì gạch ngói lung tung, máng nhện chi chít, trên nóc nhiều nơi thủng dột không chỗ để nằm, mà nằm trên áo quan thì rợn người ớn lạnh lắm!

Thượng Quan Linh cau mày nhìn quanh quất một hồi, thấy trên trần của gian chính giữa có đà vắt ngang, có thể dung nổi thân của mình nằm, cậu bé bèn khẽ nhún người lên, trước khi đặt mình vào đà ngang, cậu bé khẽ dùng chưởng lực nhẹ quạt bay đám bụi, khi ngã mình xuống cũng cảm thấy thư thái lạ!

Lúc này đã vào giờ tử ngọ của đêm trường, Thượng Quan Linh bởi nhờ đường nên đã đi suốt cả một buổi tối, may mắn lắm mới gặp được một nơi ngủ không được lý tưởng như ngôi từ đường hoang phế này, đã mệt lại đói, cậu kê tay làm gối thiu thiu ngủ thiếp vào giấc lúc nào không hay!

Đang lúc Thượng Quan Linh mơ mơ màng màng thiếp vào giấc mộng, ngoài miếu bỗng có tiếng cười xì xào, tiếng lọt vào tai cậu bé, trước tiên là tiếng cười âm u lí nhí rợn tóc gáy.

Những người nội công đã luyện đến một mức đột vào hạng thượng thặng, dù có ngủ say cách mấy đi nữa, vẫn có thể phân biệt được rõ tiếng kim rớt xuống đất!

Tiếng cười rợn người ấy đã khiến Thượng Quan Linh tỉnh giấc hẳn, cậu bỗng nghĩ đến hai cỗ áo quan đen phía dưới, rợn hãn tóc gáy, da gà nổi lên cùng mình, tỉnh luôn cơn ngủ, vội tụt chân khí lên toàn thân, lắng tai nghe nữa.

Khi nghe rõ tiếng chân người bước ở bên ngoài từ đường, cậu mới sức nhớ tiếng cười âm u ấy nghe quen tai lắm! Thôi chính là giọng cười của gã mà mình dùng đến hai thế quái dị Oan Trầm Hải Đề và Hận Mãn Tâm Đầu thủ ra là Đoạt Hồn Kỳ thật, tức cũng là Đoạt Hồn Kỳ ác!

Tiếng chân hình như có hai người, lúc này trời đã tạnh hẳn, ánh trăng tỏa sáng, chiếu rõ xung quanh, Thượng Quan Linh vẫn nằm yên trên sà ngang, không dám nhúc nhích và thở mạnh.

Tiếng chân đúng có hai người, mà đã đến gần, Thượng Quan Linh biết đây là một cuộc gặp gỡ vô tình, đối phương tuyệt nhiên không thể nào ngờ được trên sà ngang của ngôi từ đường hoang phế này lại có người ẩn núp bên trên, chỉ cần mình bạo gan và cẩn thận một chút, không thể nào bị người ta phát giác được!

Quả nhiên lúc này ngoài từ đường có hai bóng người bước vào! Lúc này trời đã tạnh hẳn, mây trong, trăng sáng chiếu rõ khắp mọi cảnh xung quanh, Thượng Quan Linh nằm nguyên bất động trên đà sàn, không dám nhúc nhích và thở mạnh, chỉ dùng mắt nhìn lên động tĩnh phía dưới, bất giác cậu lại giật mình, thì ra không sai với dự đoán của cậu, người đi trước mặc áo đen dài, thân hình gầy cao, mặt đeo mặt nạ da người, chính là Đoạt Hồn Kỳ ác. Người theo sau chính là kẻ mà Nam Bút, Tây Đạo đều cho là đại kinh địch Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết!

Thượng Quan Linh thấy hai người này, trong bụng vừa kinh vừa mừng, kinh là trong hai nhân vật này, mình không thể trêu chọc đến một mạng nào! Chẳng may bị họ phát giác, tuy Đoạt Hồn Kỳ đã hứa trước ngày đại hội ở La Phù sơn, quyết không hại cậu nhưng làm nhục thì tránh sao khỏi? Mừng là chuyện Chung Ly Triết, một người tuyệt thế cao nhân như thế mà bị Đoạt Hồn Kỳ mời từ trên Côn Lôn xuống dễ dàng như thế, chẳng phải có nguyên do bí ẩn gì ở trong? Tây Đạo và Nam Bút đã từng nát óc để suy đoán nhưng cũng chưa hề tìm ra manh mối gì, đêm nay chưa chừng mình nghe được ít nhiều về bí mật của họ đây!

Tay Đoạt Hồn Kỳ cầm hai chai rượu ngon, Chung Ly Triết cầm gói thịt thú, hai người chia ngồi trên hai cỗ quan tài ăn nhậu!

Vị trí họ ngồi, chính lại ở dưới phía Thượng Quan Linh, mùi rượu và mùi thịt tỏa lên thơm ngát khiến cho Thượng Quan Linh đói bụng thêm dỏ dãi.

Đoạt Hồn Kỳ sau khi uống hai hớp rượu xong, mới nói với Chung Ly Triết :

- Cuộc hội trên Lư Sơn kỳ này, có thể nói là vuông tròn đầy! Chờ đến khi tôi giải quyết xong vụ việc riêng trên Cửu Hoa Sơn, rồi đi La Phù sơn họp hội! Một mặt lo thuyết phục Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương, mặt khác tìm kế để ly gián Đông Tăng, Bắc Kiếm, Tây Đạo, Nam Bút khiến họ nghi kỵ lẫn nhau, đến khi xong cuộc chiến tại La Phù sơn Vạn Mai cốc, dưới gầm trời võ lâm này sẽ là giang sơn của Đoạt Hồn Kỳ ta đây!

Chung Ly Triết cũng đắc trí cười nói :

- Lối đóng trò này của tôi đã giúp ích cho anh không phải là nhỏ, đến cả như nhân lực của Tây Đạo và Nam Bút như thế mà còn bị mắc lừa!

Thượng Quan Linh nghe nói vậy giật mình, nghĩ thầm trong hai vụ Đại Hán Dương Phong và Tiểu Thiên Trì tại Lư Sơn, đối với Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết đây, Đoạt Hồn Kỳ đã cung kính đối xử hết mức, nhưng sao nay lại có vẻ ngông cuồng tự đại hiên ngang trước mặt Chung Ly Triết như thế! Không lý Chung Ly Triết này chính là lá bài giả hay sao? Nhưng về những thần công tuyệt học của lão lại làm sao giải thích kìa?

Đoạt Hồn Kỳ nghe xong Chung Ly Triết nói, mỉm cười :

- Tuy người đã khéo sự thật, nhưng trong cuộc biểu diễn tại Tiểu Thiên Trì, có hai việc không được hợp lý tưởng bằng ở Đại Hán Dương Phong cho lắm!

Nói tới đây, tay nhót miếng thịt thủ bỏ vào miệng ăn rồi tiếp tục nói với Chung Ly Triết :

- Việc thứ nhất, khi Nam Bút Gia Cát Dật cầm cây Kinh Thần Bút để khiêu chiến với người, đáng lý người phải vờ ra bằng hai tay không để tiếp cây Kinh Thần Bút, chùng ấy ta sẽ tìm cách ra ngăn cản ngay, như thế mới hiểu rõ tư cách oai hách của Tiêu Diêu lão nhân chứ? Đàng này người lại hớ hênh hiện cây Tứ Sát Hàng Ma Bảng, suýt nữa thì lộ tẩy ra, vì Tây Đạo, Nam Bút đều biết loại binh khí thiện chiến của Cùng Gia bang này, mãi đến bây giờ, ta cũng còn đang lo ngại cho họ sẽ nghi ngờ về vụ này!

Thượng Quan Linh nghe đến đây mày cau lại, Đoạt Hồn Kỳ lại nói tiếp :

- Việc thứ hai là quyền Vô Tự chân kinh, ta vì lỡ có lời hứa với thằng tiểu quỷ Thượng Quan Linh, nên trong lúc quăng quyền kinh ra, ta đã ra dấu cho người dùng đến ngọn nhà nghề nhất của người là Thiểm Điện thân pháp phi thân nhoáng nhanh như điện chớp để cướp đoạt quyền kinh, nhưng khi giải tán, người lại ra điều ta đây, đem trả cho họ làm gì thế?

Nghe nói tới đây, Thượng Quan Linh đã hiểu ngay rằng: quả nhiên lão Chung Ly Triết này là kẻ giả mạo, nhất là lại nghe Đoạt Hồn Kỳ nói về cây kinh khí truyền thống của Cùng Gia bang và ngọn Thiểm Điện thân pháp, vì từng nghe nói trong bang hội ăn mày, có một vị gọi Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, khinh công tuyệt đỉnh trong võ lâm, không lý người đang giả mạo Chung Ly Triết đây là Thiểm Điện Thần Khất đó sao?

Trong lúc Thượng Quan Linh đang mãi suy nghĩ, ngay cổ áo quan bên phải, Chung Ly Triết cười ha hả rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ huynh đã trách lầm tôi rồi! Cũng bởi sợ Tây Đạo, Nam Bút thẳng tay cướp lại quyền kinh, nên trong lúc giở tung trang của quyền kinh xem, tôi đã ngầm dụng công lực Chước Chỉ Hủ Vật khiến cho những trang lẻ bị nát thành phấn bụi hết, nên quyền kinh trả lại cho họ nay chỉ còn mới giấy vô dụng mà thôi, chứ bộ huynh không thấy sắc mặt của Thiên Si kinh dị lúc nhận quyền kinh đó sao?

Tên Si đạo sĩ ấy còn tưởng đâu tôi đã có thể luyện về chân khí nội lực đến mức tùy ý xử dụng là khác, nào đâu biết rằng lối Cách Chỉ Hủ Vật chỉ là một trò bịp của tôi?

Nói tới đây, Chung Ly Triết như khoái trá lại cười sảng sặc tiếp :

- Này Đoạt Hồn Kỳ huynh! Lối bịp này của tôi lại không khéo hơn lối dùng đao tặc trước vào cương thạch ở Đại Hán Dương Phong, để rồi nói là tôi đã dùng đến Thiên Quái Chỉ Lực để bóp cương thạch của huynh đã bịp họ ư?

Thượng Quan Linh nghe đến đây vừa giận vừa buồn cười, nghĩ bụng: hóa ra mình với Nam Bút, Tây

Đạo đều bị một võ lữa lớn như thế! Suy một mà xét mười, vậy thì đêm mừng chín tháng mười trên Đại Hán Dương Phong, nhất định là Chung Ly Triết giả và Đoạt Hồn Kỳ đã lên núp trước rồi chờ cho Bát Chi Phi Ma đến đâu đấy mới vờ một tay bưng chung rượu, một tay cầm năm chén rượu lớn nhẹ nhàng hiện thân ra để lòn thiên hạ!

Cốt ý của Đoạt Hồn Kỳ là muốn đưa ra một nhân vật khét tiếng trong võ lâm như Chung Ly Triết để làm chiêu bài hiệu triệu các ma đầu thành lập nhóm Tân Càn Khôn ngũ tuyệt để chống chọi với Nam Bút, Tây Đạo, Đông Tăng, Bắc Kiếm! Rồi sẽ tìm một cơ hội nào thuận tiện, thoát hẳn lốt Đoạt Hồn Kỳ rồi khoác luôn danh hiệu của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết cho thỏa chí tang bồng trong võ lâm!

Đoạt Hồn Kỳ nghe xong lời Chung Ly Triết, bèn cười nói rằng :

- Diệu kế của anh như thế, đến tôi cũng không thể ngờ được nữa là hạng hiền hòa như Nam Bút, Tây Đạo, họ càng không hiểu nổi sự ảo diệu bên trong lại có thể như thế được! Nay tôi có một việc cần phải đi Cửu Hoa Sơn, vậy người cứ việc quanh quẩn ở gần đây chờ ta về, rồi lên cùng La Phù sơn dọa luôn Tiêu Diêu lão nhân Mạnh Tam Nương một võ!

Chung Ly Triết cười rằng :

- Mình tôi ở lại đây buồn quá! Sao không để tôi cùng đi với anh lên Cửu Hoa Sơn một chuyến, bộ có gì trở ngại cho anh ư?

Đoạt Hồn Kỳ lắc đầu rằng :

- Việc ở Cửu Hoa Sơn là việc bí mật nhất trong đời ta, bất cứ là ai ta cũng quyết không thể cho biết được, người làm sao có thể đi chung với ta? Mỗi tình mà người đã giúp ta đây, Đoạt Hồn Kỳ này sẽ đền ơn báo đáp sau, nếu chịu khó nghe theo sự chỉ huy của ta, xong vụ đại hội ở La Phù sơn, chừng đó ta sẽ dốc hết toàn lực ra để mưu cướp đoạt ngôi vị Bang chủ Cùng Gia bang của người, còn không, với hung danh nổi tiếng là tâm độc tay ác của Đoạt Hồn Kỳ này, ta sẽ không ngần ngại gì mà trở oán thành thù ngay, đến chừng ấy người có hối cũng muộn rồi!

Dứt lời một giọng đao thép nổi lên, qua tiếng cười âm u rợn người của Đoạt Hồn Kỳ.

Khi Thượng Quan Linh đang ngăm mắng Đoạt Hồn Kỳ là con người xảo quyết đa đoan thì Đoạt Hồn Kỳ lạnh lùng lên tiếng rằng :

- Từ xưa đến nay, hễ ta nói là làm ngay, giờ ta phải đi gấp Cửu Hoa Sơn, chậm nhất là mười ngày, thế nào ta cũng quay về! Vậy cứ mỗi ngày, từ giờ thân đến giờ Dậu, hãy chờ ta trong ngôi từ đường hoang phế này cho tiện!

Chung Ly Triết hình như cũng nể sợ oai danh hung ác của Đoạt Hồn Kỳ?

Miệng cười gương, đầu gật liên hồi, Đoạt Hồn Kỳ thấy vậy cười nhạt một tiếng, tà áo đen nhẹ phất lướt hẳn ra cửa từ đường đi luôn!

Thượng Quan Linh nghĩ thầm trong bụng: sao chuyện đời lại có thể khéo léo đến thế nhỉ? Mình từ Cửu Hoa Sơn về đây, Đoạt Hồn Kỳ ác này lại từ đây đi Cửu Hoa Sơn, nếu không mình làm gì được tình cờ gặp họ trong từ đường hoang vắng này, làm gì mình có thể khám phá vụ giả mạo danh hiệu Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết như thế này?

Nhưng tiếc là mình còn bận chuyện đi Câu Lậu sơn để cứu Phương sư bá, hai là Đoạt Hồn Kỳ ác này tính tình hiểm độc đa đoan, không phải là nhân vật mình dễ chọc tới. Nếu không bị hai sự việc này ràng buộc, thật cũng muốn lén theo y về Cửu Hoa Sơn để xem thử Đoạt Hồn Kỳ có chuyện bí mật gì cho biết!

Giờ đây Đoạt Hồn Kỳ đã đi khỏi, chỉ còn dồn hết cơn tức của mình vào lão già giả mạo Chung Ly Triết này cho hả giận! Nêu sau khi lắng tai nghe biết Đoạt Hồn Kỳ đã vắng hẳn, Thượng Quan Linh từ trên đà ngang khế tung mình xuống như con nhện sa, co luôn hai chân nhẹ ngồi ngay vào cổ quan tài đen của Đoạt Hồn Kỳ vừa ngồi.

Trong khi Thượng Quan Linh vừa nhích mình sa xuống, Chung Ly Triết đã kíp phát giác ngay, ngừng đầu lên lão hỏi :

- Vị anh hùng phương nào mà lại ẩn mình trên đó thế?

Thượng Quan Linh chẳng nói chẳng rằng, bắt chước đúng một ngòi hiên ngang của Đoạt Hồn Kỳ, chêm chệ ngòi trên chiếc quan tài đen, thò tay nhót luôn một miếng thịt thủ lớn nhất bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến!

Chung Ly lão nhân sau khi nhận rõ mặt kẻ ngồi đối diện mình, ồ lên một tiếng cười :

- Thì ra là cậu Thượng Quan Linh đây! Miệng lưỡi cậu khiếp thật! Ở trên Tiểu Thiên Trì Lư Sơn, cậu đã mắng nhiếc tôi không ra thể thống gì! Thật tội nghiệp tôi quá!

Thượng Quan Linh vì ghét Đoạt Hồn Kỳ nên không thèm uống rượu thừa của y, tay cứ vơ nhét các miếng thịt thủ ngon bỏ vào miệng, vừa ăn vừa lạnh lùng hỏi Chung Ly lão nhân :

- Không biết tôi nên coi ông là nhân vật Tiêu Diêu lão nhân chung ở núi Côn Lôn hay nên xem ông là một trong Tam Dị Cái của Cùng Gia bang tức Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh?

Chung Ly Triết hơi ngạc nhiên, nhưng cũng mỉm cười hỏi ngược lại :

- Ô hay! Chung Ly Triết nào có liên can gì với Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh mà đã tuyệt tích trên giang hồ cả mười năm nay rồi! Chắc cậu phải biết ít bí mật gì về vụ này? Thế cậu có thể kể cho tôi nghe với không?

Thượng Quan Linh thấy lão muốn chối quanh, vẻ mặt khinh khỉnh cười nhạt không nói gì.

Chung Ly lão nhân lại tiếp :

- Tôi thật không hiểu cậu vịn vào đâu mà lại nói như thế? Không lẽ vừa rồi đây Đoạt Hồn Kỳ đã gọi tôi là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh?

Thượng Quan Linh nghĩ lại lời nói của Đoạt Hồn Kỳ vừa rồi, quả thật không hề nhắc đến tên thật của Chung Ly Triết giả mạo hồi nào, nhưng có thể suy đoán vào cây khí Tứ Sát Hàng Ma Bảng mà nói Chung Ly Triết giả này nhất định là một nhân vật trong Cùng Gia bang!

Nhất là về mặt võ công của Chung Ly Triết giả, tuy là bị lão ngụy trang để lòe người, nhưng ở Tiểu Thiên Trì Lư Sơn, nội chỗ tung mình từ cành cây xuống để cướp quyển Vô Tự chân kinh rồi lại lượn lên ngồi y nguyên vào vị trí cũ, loại khinh công vừa mau lẹ vừa đẹp mắt ấy, quả thật không thể nào giả mạo được!

Hơn nữa Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lại nổi tiếng về môn khinh công Đề Túng nhanh như điện thoáng, được liệt vào một trong Tam Dị Khất của Cùng Gia bang.

Mọi sự trước mắt đều xảy ra bất ngờ, thêm vào sự suy xét của Thượng Quan Linh, cậu bé càng quả quyết vị Chung Ly Triết giả đây chính là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh. Thấy đối phương cứ chối quanh, cậu bé sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói :

- Tôi cũng chẳng cần biết ông là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết hay là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đi nữa, đêm nay thế nào tôi cũng phải lĩnh giáo một vài ngọn tuyệt kỹ của ông mới chịu!

Chung Ly lão nhân nhăn mặt cau mày nói :

- Nay cậu em! Sao cậu quấy nhiễu tôi quá, với chút tiếng tăm của Chung Ly Triết này trên gian hồ, ai đâu mặt dày mà lại đi nhảy múa quay cuồng với cậu như thế? Thiên hạ cười chết!

Thượng Quan Linh thấy lão vẫn vờ vịt ngây ngô, càng đâm nổi tức trong bụng, tay phải vung ra, nhắm ngay mặt Chung Ly Triết, vù một chưởng đánh quan, miệng hậm hực :

- Ông không muốn đánh nhưng tôi cứ thích đánh!

Chỉ thấy Chung Ly lão nhân khẽ nhích mình, toàn thân nhoáng vèo tránh qua một bên, đưa mắt nhìn Thượng Quan Linh lắc đầu cười rằng :

- Đời các cậu bây giờ, tính tình sao hung thế? Đùng tí đòi đấm đá! Hãy coi chừng chút, gỗ của chiếc quan tài bị mục lâu năm rồi đấy! Ngồi vậy đừng nên dùng bừa chân lực như thế, lỡ bể hòm quan tài ra thì sao?

Thượng Quan Linh giận dữ mắng :

- Ai thừa hơi đâu đi nghe lời vợ vãn của ông? Ông nói là không nên dùng bừa chân lực, nhưng tôi cứ thích ông ném thử một trọng chưởng của Thất Bộ Truy Hồn xem nào?

Quả đúng như lời Chung Ly Triết nói, Thượng Quan Linh vừa phạt chưởng ra thì ván hòm của cậu kêu lên rầm một tiếng, toàn thân cậu bé bị rớt cùng luôn với cỗ quan tài xuống đất, xương người trong quan tài rớt văng ngổn ngang một đồng.

Chung Ly lão nhân thấy vậy cười han hả rằng :

- Cá không ăn muối cá ươn, con cãi cha mẹ trăm đường con hư! Cậu biết đánh, tôi biết chạy, vậy chúng ta hãy để dành đến La Phù sơn Vạn Mai cốc rồi sẽ tha hồ đánh cho thích!

Dứt lời, nhận lúc Thượng Quan Linh còn đang kinh hoàng ngồi với bộ xương khô dưới đất thấy tà áo trắng khê phất, nhoáng vèo ra khỏi cửa đường.

Thượng Quan Linh nào chịu bỏ qua dễ dàng như thế? Cậu vội hấp tấp tung mình đuổi theo, nhưng thân pháp Chung Ly Triết quá nhanh. Thượng Quan Linh vừa ra đến cửa chỉ còn thấy tà áo trắng mờ mờ cách xa trên mười trượng rồi.

Trời đã tạnh mưa, đường vừa ướt lại trơn, bước đi thật khó khăn! Thế mà Thượng Quan Linh thấy Chung Ly Triết vẫn đi ung dung như thường, trong bụng kinh ngạc không ít, mắt cau lại, dốc hết công lực khinh công, cố sức theo đuổi tà áo trắng.

Thượng Quan Linh gia công cố đuổi miết một hồi, dần dà khoảng cách từ mười trượng giảm xuống đến tám trượng rồi lại từ tám trượng đến năm trượng, nhưng khi đôi bên chỉ còn cách nhau có ba trượng, dù cho Thượng Quan Linh cố gắng đến đâu đi nữa cũng không sao rút ngắn được thêm khoảng cách.

Lại mười dặm đường nữa trôi qua, phía trước đã thấy xuất hiện một rừng thông nhỏ, Thượng Quan Linh lo quỳnh lên, chỉ sợ Chung Ly Triết lẩn vào rừng mất. Cậu vội tiếp giở luôn hai thế khinh công tuyệt đỉnh nhất của mình là Long Hình Nhất Thức và Bát Bộ Đẳng Không, công nhận một ngọn Ngự Phong Hư Bộ, để mong nhảy trước phía đầu rừng chặn ngay Chung Ly Triết lão nhân lại đánh cho trận về vụ hủy mất quyển Vô Tự chân kinh của Thiên Si đạo trưởng.

Nhưng Thượng Quan Linh có tận dụng hết tuyệt nghệ võ lâm của mình cũng bằng thừa, chỉ thấy tà áo trắng của Chung Ly Triết vẫn vùn vụt lao vào rừng trước.

Thượng Quan Linh vừa tới cửa rừng thì Chung Ly lão nhân không thấy đâu hết, không biết làm cách nào hơn là đứng dậm chân la mắng om sòm lên :

- Bớ ông già xảo quyết chết toi giả mạo Chung Ly Triết kia...

Chưa dứt lời, trong rừng không có tiếng của Chung Ly Triết truyền ra, giọng không có vẻ gì giận trách mà còn cười nói rằng :

- Còn trẻ tuổi như thế, sao lại mắng người sau lưng vậy? Tôi vẫn ở đây chờ cậu, đâu có trốn đi đâu mà cậu bảo tôi xảo quyệt?

Thượng Quan Linh bị lão già Chung Ly Triết chọc tức điên đầu, chẳng cần kiêng kỵ những điều quy luật gặp rừng chớ vào, cậu đưa hai chưởng xếp xéo trước ngực để phòng hờ xong liền tung mình như con chim sâu vào rừng thông.

Chung Ly Triết đang ngồi trên một cành cây ngang rất nhỏ, cách mặt đất hơn trượng, chỉ thấy cành cây hơi trĩu xuống chứ không lắc lư gì, Chung Ly Triết nhìn Thượng Quan Linh cười nói :

- Này cậu Thượng Quan Linh! Cậu đã ăn thịt thú của tôi, công cũng thử rồi, sao cậu còn lẻo đẻo theo tôi thế làm gì?

Thượng Quan Linh ngược mắt mắng :

- Rõ ràng ông là một kẻ giả mạo! Thế mà cứ nhận bừa danh hiệu Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, thử hỏi bản lĩnh ông đi tới đâu đã? Nếu giỏi xuống đây đánh thử với tôi trăm hiệp cho biết cao thấp hư thực ra sao!

Chung Ly lão nhân cười ha hả rằng :

- Suốt cuộc rượt đuổi vừa rồi, bộ cậu còn không chịu thua về khinh công sao?

Thượng Quan Linh mặt hơi đỏ bừng :

- Bởi tôi vẫn nghi ông là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, ông dùng đến ngọn độc đao nhà nghề của mình là Thiểm Điện thân pháp, nhờ thế mà mau càng nhanh hơn tôi một chút, như thế có gì lạ đâu? Hãy mau xuống đánh thử trăm hiệp và sẽ chia đôi ra làm hai phần để đánh, sau khi đánh chưởng tôi còn phải thỉnh giáo ngọn Tứ Sát Hàng Ma Bàng của Cùng Gia bang của ông, xem coi oai lực của chiếc gậy ăn mày truyền thống này ghê gớm đến mức nào cho biết?

Chung Ly Triết mỉm cười, cũng chẳng thấy lão dùng sức gì, thân hình bỗng buông trũng xuống rồi lại vọt lên, y như cành cây đã bắn vọt lão, toàn thân Chung Ly lão nhân lúc này cũng đã là lướt xuống trước mặt Thượng Quan Linh như chiếc lá rụng.

Tuy Thượng Quan Linh trong lòng vẫn cho vị Chung Ly Triết giả mạo đây là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, khinh công quả đã thần diệu đến mức tuyệt đỉnh, nhưng cậu bé nghĩ bụng cuộc hội trên Tiểu Thiên Trì ở Lư Sơn, đến cả Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy cũng còn chưa ăn được mình, huống hồ mình lại mới học thêm được ngọn Kinh Thần Tam Thức của Nam Bút Gia Cát Dật, tội gì không đánh cho

lão già giả mạo này một võ cho hả giận?

Nên khi thấy Chung Ly Triết vừa hiện thân xuống, cậu cười nhạt một tiếng, mở ngay thể tuyệt học Cửu Cung Liên Hoàn Thủ, chưởng bên phải giơ ra khua ngay trước mặt Chung Ly Triết, tay trái nhanh như chớp vận ngay Thiết Tỳ Bà Chỉ vẽ luôn vào vai của đối phương, dưới chân cũng dùng luôn thể Khôi Tinh Thích Đầu.

Trong hai chưởng một đá ấy, khi phát ra tuy có trước sau, nhưng cậu bé đánh ra một cách nhanh như cùng một lúc, có thể hư, có thể thực, hoàn toàn tùy theo thể tránh né của địch thủ mà tùy cơ biến hóa, thần diệu và oai lực khôn lường trước được!

Nhất là lúc này, Thượng Quan Linh lại đang cơn tức giận, ra tay bất kể nặng nhẹ, nhân lúc thân hình đối phương còn chưa kịp chạm xuống mặt đất, chính lúc này là lúc khó né tránh nhất, mình lại thành linh dùng đến Cửu Cung Liên Hoàn Thủ ra tay nhanh như vậy, bụng nghĩ thầm, đừng nói là ông già giả mạo Chung Ly Triết này, dù cho là giỏi như Đoạt Hồn Kỳ ở đây đi nữa cũng chưa chắc gì hóa giải nổi trong tình trạng thành linh này.

Nào ngờ lão già giả mạo Chung Ly Triết này thân pháp quả là quái dị tuyệt luân, ngón chân vừa động đất, thân hình lại vọt bổng lên như có người ở trên dùng giây giật lên vậy, lại ung dung ngồi vào chỗ cạnh cây vừa rồi, nhìn sắc mặt đánh hụt của Thượng Quan Linh ha hả cười :

- Này cậu em! Có phải cậu muốn ám chỉ về lỗi khinh công tự sáng tạo của tôi là Thiểm Điện thân pháp không?

Thượng Quan Linh sau khi phát ra hai chưởng một đá trong ngọn Cửu Cung Liên Hoàn Thủ, thế mà chẳng hề đụng được đến gấu áo của người ta, cậu lập tức tự cảnh giác ngay, không biết Chung Ly lão nhân đây là thật hay giả? Sao võ công hình như có vẻ cao siêu, thân pháp cũng quái dị chưa bao giờ thấy.

Nhưng nghĩ lại những lời đối đáp trong từ đường hoang vắng ấy của lão với Đoạt Hồn Kỳ và cách cư xử ngạo mạn của Đoạt Hồn Kỳ với lão, thì quả thật lão là một người giả mạo chính cống! Tuy có nghe đồn trong Tam Vi Khất của Cùng Gia bang, võ công giỏi nhất phải kể đến Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, nhưng cũng không đến nỗi giỏi đến độ kinh người như Càn Khôn ngũ tuyệt được.

Chung Ly Triết mặc cho Thượng Quan Linh tha hồ suy nghĩ, chỉ ngồi trên cành mỉm cười nhìn xuống. Thượng Quan Linh nghĩ mãi cũng không vỡ lẽ, chỉ đành ngừng đầu lên gọi nói với Chung Ly lão nhân :

- Này ông già kia! Tôi chẳng cần biết ông có phải Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh hay không? Nhưng trước sau tôi cũng đoán chắc ông không phải là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết! Ông cứ ỷ vào khinh công quái gở nhảy nhót như khi vậy, thử hỏi ra thể thống gì? Nếu quả có bản lĩnh thiệt sự, cứ việc xuống đây đánh đúng trăm hiệp với tôi, còn không để tôi đi ngay vì tôi còn bận chuyện riêng trong mình!

Chung Ly lão nhân ha hả cười :

- Hết ông già kia lại gọi đến ông già này! Kể cậu cũng biết khách sáo mà không gọi tôi là thằng già đấy! Nếu cậu nhất định cho tôi là Thiểm Điện Thần Khất thì để tôi thử xem ngọn Cửu Cung Liên Hoàn Thủ của cậu có thể phá nổi lối Thiểm Tự Diệu Quyết của tôi không?

Dứt lời khẽ nháy xuống, bước tới trước mặt Thượng Quan Linh :

- Bây giờ ông già này sẽ không nhảy nhót như khi già nữa, nghĩa là tôi sẽ luôn ở xung quanh người cậu trong vòng năm thước chu vi để dùng lối chữ Thiểm lĩnh giáo ngọn Cửu Cung Liên Hoàn Thủ của cậu xem sao!

Thượng Quan Linh tuy cảm thấy mình chưa rõ lai lịch của ông già giả danh Chung Ly Triết là ai, nhưng ông nói năng có vẻ vui tính, nhưng lại ghét ông ta hơi ngông cuồng, nghĩ thầm ngọn Cửu Cung Liên Hoàn Thủ của thầy mình truyền đây cũng là một nội gia chưởng pháp thuộc loại tuyệt nghệ trong chín bộ lớn kèm theo chín bộ nhỏ, cộng cả thấy chín chín tám mươi một thế, biến hóa ảo diệu vô cùng, sao đối phương chỉ dùng chữ Thiểm tự quyết, mà lại có thể tung hoành xung quanh người mình trong vòng năm thước chu vi chật hẹp này?

Trong cơn giận, Thượng Quan Linh bèn vung chưởng mở ngay một cuộc công hãm như vũ bão vào thân pháp quý dị tuyệt luân của đối phương, những chưởng phong ào ào quán quýt khắp xung quanh Chung Ly lão nhân.

Nhưng chữ Thiểm tự quyết của Chung Ly lão nhân quả thật kỳ diệu vô cùng, chỉ thấy tà áo trắng lướt lượn như một con rồng trắng trong chưởng phong của cậu bé.

Tính Thượng Quan Linh cũng háo thắng, nào cậu đâu chịu phục? Nhưng sau khi đánh hơn một trăm năm mươi thế vẫn chưa làm sao trúng vạt áo của đối thủ, nhưng cậu biết mình cũng không uống công trận đấu này, vì từ nãy giờ cậu vừa đánh vừa lo tỉ mỉ quan sát lối khinh công tuyệt diệu thần kỳ của đối thủ, từ cách né tránh, vọt, lướt, lượn... khi cậu đã nhớ thuộc trong bụng đâu đấy, cũng tự biết mình không nên quá ỷ sức mà để người ta cười chê!

Đang tính thu thế để nhận thua, bỗng cậu sức nhớ đến hai thế Động Trung lão nhân đã truyền cho là Oan Trầm Hải Đề và Hận Mãn Tâm Đầu! Vì hai thế kỳ diệu tuyệt luân này giỏi như Đoạt Hồn Kỳ còn suýt nữa bị mắc bẫy! Sao mình không đem ra thử với lão già này?

Ý nghĩ đã định, lại nữa Chung Ly lão nhân không đánh trả, nên cậu bé cũng chẳng cần dùng thế Thiết Bản Kiêu Công để xoay lộn thân, chỉ dùng có nửa thế sau của Oan Trầm Hải Đề, thân hình hơi phục về trước, như muốn tung mình lên không với ngọn Thất Cầm thân pháp để thẳng địch, nhưng chân chưa rời khỏi mặt đất bèn dùng ngay đến Thiên Cân Truy Pháp, co hãn thân mình lại phát thẳng hai chưởng ra, nhắm ngay Đan điền nơi bụng dưới của Chung Ly lão nhân đánh mạnh tới.

Nào ngờ Chung Ly Triết lại không bị mắc bẫy như Đoạt Hồn Kỳ, lại càng không thèm để ý đến những điệu bộ tức cười của cậu bé, chờ lúc Thượng Quan Linh dùng đến Thiên Cân Trụ Pháp phạt chưởng ra, mới nhẹ nhàng khẽ nhót mình lướt bỗng hẫng trên ngọn của luồng chưởng phong cậu bé, đồng thời thuận thế giơ hai tay khẽ bạt một tát tai vào mặt Thượng Quan Linh, rồi lại ung dung lượn bay lên cành cây ngang ngời cười ngất ngưỡng.

Thượng Quan Linh dùng đến thế Oan Trầm Hải Đề, trong bụng đã nắm chắc chín phần mười chắc ăn, nào ngờ lại bị hụt đi mà trên mặt lại ăn một cái tát nảy đom đóm. Từ ngày có trí khôn đến nay, lần đầu tiên cậu bị người ta đánh, vừa tủi vừa giận gằn phát khóc lên, tay chỉ Chung Ly Triết, đôi chân nhảy lên dậm dậm :

- Ông già mắc dịch kia! Sao nuốt lời thế? Ông có biết xấu hổ không?

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tam Dij Khất Trong Cùng Gia Bang

Chung Ly lão nhân vỗ tay cười rằng :

- Cậu nói tôi nuốt lời ở chỗ nào?

Thượng Quan Linh giận rằng :

- Chứ ông nói là chỉ dùng chữ Thiểm tự quyết để thử ngọn Cửu Cung Liên Hoàn Thủ của tôi ư? Bây giờ sao lại đi nuốt lời ra tay đánh người ta thế?

Chung Ly Triết cười lớn rằng :

- Cậu chẳng đã đánh một hơi một trăm sáu mươi hai thế Cửu Cung Liên Hoàn Thủ là gì, nhưng trong lúc ấy tôi có đánh trả lại nửa thế nào không? Mãi đến sau cùng cậu dùng đến thế quái dị không biết đã học ở đâu ra, ngựa không ra ngựa, lừa chẳng ra lừa, tôi coi ngứa mắt quá chịu không được mới ra tay cảnh cáo cậu! Tuy cậu bị đòn, nhưng nào đâu có bị lỗi gì? Cậu chẳng vừa học mót được ít nhiều lối Thiểm tự quyết của tôi đấy sao?

Thượng Quan Linh vừa tức vừa mừng khi nghe Chung Ly lão nhân nói vậy, tức là mình bị bạt tai mà còn bị ông già mắng khéo một mẻ! Mừng là quả nhiên mình đã học mót được lối thân pháp khinh công tuyệt luân của người ta.

Đang lúc tâm tư Thượng Quan Linh mãi suy nghĩ, Chung Ly lão nhân lại cười rằng :

- Kìa cậu xem còn suy nghĩ gì thế? Bộ tát tai ấy còn chưa chịu phục sao?

Thượng Quan Linh ngừng đầu lên ấm ức rằng :

- Ông đừng đắc ý vội thế! Vậy ông có dám dùng cây Tứ Sát Hàng Ma Bàng để đấu thêm trăm hiệp nữa với cây Văn Xương Bút của tôi không?

Chung Ly lão nhân cười rằng :

- Cậu cứ việc khuôn hết những gì cậu đã học được ra đi! Tôi cần gì phải dùng đến Tứ Sát Hàng Ma Bàng? Chỉ dùng nội chữ Thiểm cũng đủ chơi với cậu rồi!

Thượng Quan Linh giận không nói gì, rút phắt cây Văn Xương Bút cầm tay, đứng chờ đợi.

Chung Ly lão nhân nhảy ngay xuống, dùng đỉnh bước tới trước Thượng Quan Linh cười tùm tùm :

- Này cậu em! Hãy nhớ kỹ là đánh cho đàng hoàng thì không bị lỗ vốn đâu!

Nếu còn giở thói đánh nhăng vừa rồi, thế nào cũng ăn đòn đấy nhé!

Thượng Quan Linh nghĩ bụng chính bản thân của lão Chung Ly Triết giả còn dùng đến những thân pháp còn quái dị hơn, thế mà lão lại cấm mình dùng thế đánh lạ lùng, thật còn ngang hơn cua bò! Cứ xét về việc lão bị Đoạt Hồn Kỳ thao túng như thế, thì người này võ học đâu có thể cao được? Nhưng sao khi đánh nhau với mình, lão có vẻ không kém gì Tây Đạo hay Nam Bút mới lạ!

Nói tóm lại, mặc dù sao đi nữa, mình cũng quyết tâm vén bức màn bí mật về lai lịch ông già Chung Ly Triết giả này mới chịu! Bây giờ mình sẽ đổi lối đánh theo thế Huyền Thiên Bảy Mười Hai Phật Phất của Thiên Si đạo trưởng và kèm thêm vào đó lối mới học của Nam Bút là Kinh Thần Tam Thức, cộng với lối khinh công vừa học mới được sáu bảy phần mười đây, xem thử tay không lão già ứng phó làm sao?

Ý nghĩ đã định sẵn, vừa lúc Chung Ly lão nhân đã đến trước mặt, Thượng Quan Linh bèn vung bút, thế là ánh bút tua tủa công hãm đối phương, lần này cậu đã thu thập được kinh nghiệm trong trận đánh trước, biết trước Chung Ly lão nhân thế nào cũng lẩn sang phía phải rồi mới lướt qua phía trái, nên ánh bút của Thượng Quan Linh đánh ra chỉ có thế nghi binh, chờ đúng dịp Chung Ly Triết động thân bèn dùng nhanh ngay đến ngọn Diêm La Điểm Quý tuyệt vời của mình công hãm ngay phía trái, đồng thời chưởng bên trái cũng phóng ra một Phích Không chưởng lực.

Quả đúng với sự dự liệu của Thượng Quan Linh, Chung Ly Triết đang né và lướt đúng như cậu nghĩ, cậu bé bụng mừng khắp khởi, lập tức thu ngay ánh bút lại.

Cả trăm nghìn ánh bút lúc này hóa thành một, ngọn tuyệt kỹ trong thế Văn Xương Bút Pháp là ngọn Diêm La Điểm Quý đã tung ra luôn với kinh phong của chưởng lực bên tay trái cùng một lúc.

Nào hay thân pháp của Chung Ly Triết lại đột nhiên biết đổi thành linh, tuy có lẩn về trái rồi tung sang bên phải, nhưng lần này sau khi lần tung ấy lại đứng nguyên vị trí cũ! Cũng bởi vậy nên thế Diêm La Điểm Quý và Phách Không chưởng lại bị hụt hết ra ngoài hư không. Chung Ly lão nhân ha hả cười nói :

- Bởi vậy trong đạo võ học, sự thật đâu có quy lệ nhất định nào đâu, hoàn toàn có thể tùy cơ biến hóa theo sự nhận xét trong tâm cơ trí của mình. Kẻ nào nắm chắc ý đối thủ là kẻ ấy thắng! Tôi đã bảo cậu hãy ráng đánh cho chính tề một chút mà cậu cứ ăm ớ vớ vẫn hoài, cậu thử coi, tay phải vung bút đánh, tay trái phạt chưởng lực ra, nếu tôi nhân cơ hội ấy đột nhập vào hạ độc thủ, thử hỏi mạng nhỏ của cậu liệu có còn giữ nổi không?

Thượng Quan Linh mặt đỏ lên như hơi lửa, nhưng cậu biết Chung Ly lão nhân đã nói đúng nhược điểm của mình, bèn thu ngay tay trái về để giữ trước ngực, tay phải vung ra tua tủa ánh bút đánh ngay sang Chung

Ly Triết, đồng thời cũng chờ xem đối thủ của mình dùng cách gì để tránh rồi mới ra tay truy kích sau.

Chung Ly Triết gật đầu rằng :

- Đó! Chính đánh như thế mới gọi là vững! Bút bên phải công hãm địch, chưởng bên trái lo hộ thân, tất cả oai lực trong này là cốt giữ cho an toàn về bản thân mình, chờ khi nhận được lối phá giải của đối thủ rồi hãy tùy cô mà ứng biến!

Lối đánh này hình như là thủ pháp của Thiên Si đạo trưởng thì phải?Ồ, thôi tôi nhớ ra rồi, có phải cậu đang dùng cây Văn Xương Bút đánh thế Huyền Thiên Bảy Mười Hai Phật Phất đó không?

Vừa nói vừa né sang bên phải rồi lại nhảy vèo qua bên trái, trong khi Thượng Quan Linh chưa kịp nghĩ nên đối phó bằng cách gì thì Chung Ly lão nhân đã lẩn ra khỏi bảy bước xa, khiến cậu bé tức mà không cách gì truy kích được!

Thượng Quan Linh cắn chặt răng, chuyển mình đổi bộ qua thế Hóa Vũ Vạn Phương trong ngọn Huyền Thiên Bảy Mười Hai Phật Phất và thế Mộng Bút Sinh Hoa mới học trong ngọn Kinh Thần Tam Thức, đánh ra theo lối liên hoàn thủ pháp, lúc này chỉ thấy ánh bút vùn vụt, hoa bút nổ tứ tung, bao quanh hết bốn phía của Chung Ly Triết! Trong tựa như một lồng chim lớn đang chụp nhốt Chung Ly Triết bên trong vậy!

Chung Ly Triết khéo nhất là dùng hai lối ẩn và khoái tự quyết, mặc cho Thượng Quan Linh oai lực có mạnh đến đâu đi nữa, lão vẫn không hấp tấp vội vàng gì, chờ khi Văn Xương Bút sắp điểm tới, lúc đó mới vèo tránh như một làn khói nhẹ.

Lão lên tiếng khen :

- Oai lực của hai thế này quả mạnh đấy, nhưng may ta đây là Chung Ly Triết! Nếu Cửu Trượng Thần Ông thì có lẽ khó lòng tránh thoát được lối đánh này!

Thượng Quan Linh sau khi giở tuyệt học ra vẫn không thấy thu được hiệu quả gì đối với ông già Chung Ly Triết trước mắt đây, lòng cậu bé vừa kinh vừa ức, vừa nghi, vừa giận! Nghĩ bụng chắc không thể nào thắng nổi, chẳng thà cứ đánh bừa hết ba mươi sáu thế Văn Xương Bút ra, nhân cơ hội này học thêm lối khinh công Thiểm Điện thân pháp thần diệu rồi ngừng tay!

Thượng Quan Linh lúc này đã không nghĩ đến việc thắng bại, cậu bèn dốc hết tâm trí vào cây Văn Xương Bút, đường bút lúc này như rồng bay hổ nhảy khắp một vùng!

Chung Ly Triết cũng không trêu chọc cậu bé nữa, miệng mỉm cười, tà áo trắng phần phật lượn trong ánh bút của Thượng Quan Linh, bây giờ chỉ còn thấy như con rồng trắng vờn trong mây đen vậy!

Thượng Quan Linh sau khi đánh lại đủ ba lần ngọn Văn Xương Bút, tức đánh đúng ba mươi sáu thế rồi mới thu thế nhảy ra ngoài vòng lên tiếng :

- Thượng Quan Linh đêm nay xin chịu nhận thua vậy! Nhưng tôi cũng xin hẹn ngày tái ngộ với ông tại La Phù sơn Vạn Mai cốc, chừng đó không chừng tôi sẽ cùng ông đánh thêm trăm hiệp nữa, mà còn lột luôn bộ mặt thật của ông là khác!

Chung Ly lão nhân cười lớn tiếng rằng :

- Cậu em hãy còn tính trẻ con có khác! Ba chữ bộ mặt thật có gì là quan trọng lắm đâu? Cậu nói là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết thì tôi từ núi Côn Lôn xuống! Nếu cậu bảo rằng tôi là kẻ giả mạo, thì tôi sẽ hóa thân thành vạn vật! Cuộc đại hội trên La Phù sơn sắp tới đây, đừng nói là hạng như cậu, dù đến cả bực Nam Bút, Tây Đạo, thậm chí đến cả Đoạt Hồn Kỳ đi nữa, chưa ai có thể biết nổi lai lịch thật của ta? Muốn cho là giả thì giả còn thích cho là thật thì thật, mà thật là giả, giả cũng tức thật, nếu bàn về chuyện thi phi thiện ác trong thế gian, thật nhức đầu lắm!

Vậy hà tất cậu lại phí sức đi tìm tòi hai chữ chân và giả là gì cho mệt tinh thần?

Thượng Quan Linh cảm thấy Chung Ly Triết đây mỗi lúc một thần bí lý kỳ thêm, sau khi nghe nói về luận điệu chân giả của Chung Ly Triết, chỉ còn đứng trố mắt nhìn lão!

Chung Ly lão nhân lại cười :

- Cậu em nghĩ gì mà ngẩn người ra như thế? Còn chờ gì nữa không đi lo việc riêng của cậu cho rồi! Đoạt Hồn Kỳ đã đi Cửu Hoa Sơn, còn phần tôi phải ở đây chờ hẵn, mong rằng cái bạt tai vừa rồi sẽ khiến cậu tấn tới hơn để gặp trong cuộc hội ở La Phù sơn sau này!

Thượng Quan Linh được Chung Ly lão nhân nhắc tỉnh, sức nhớ mình còn phải đi Câu Lộ sơn để cứu Phương sư bá, chuyến này Đoạt Hồn Kỳ đã mắc việc đi Cửu Hoa Sơn, nếu chờ y và Chung Ly Triết cùng Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy cùng họp nhau lại một chỗ, chừng ấy mình làm sao còn đại náo Huyền Âm giáo cho được?

Ý nghĩ đã định, Thượng Quan Linh bèn ngừng mắt lên nhìn con người mà trước là mình giật rồi đến sợ, sau cùng là đến phục! Nhưng cậu giật mình đến thót! Thì ra khi cậu đang ngẩn người cúi đầu duy nghĩ ấy, Chung Ly Triết đã biến đi từ hồi nào rồi!

Với công lực nội gia vào hạng cử như Thượng Quan Linh trong lúc này, thế mà nghiêm nhiên để Chung Ly lão nhân rút đi một cách êm nhẹ mà mình không hề nghe lấy một tiếng động tĩnh nào, như vậy bảo sao không sợ được?

Đứng ngẩn ra một hồi, Thượng Quan Linh bèn lững thững ra khỏi khu rừng thông, vừa đi vừa đưa tay sờ lên chỗ má bị tát lần thứ nhất trong đời, một mặt suy nghĩ lại những thân pháp quái dị nhảy nhót của Chung Ly Triết.

Càng nghĩ càng thấy môn khinh công ấy kỳ diệu tuyệt vời, dần dần Thượng Quan Linh nghĩ đến chỗ cao

hứng, đến nỗi cậu vừa đi vừa bắt chước theo lối thân pháp kỳ diệu của Chung Ly Triết, hết lướt bên này rồi lại lướt bên kia, cứ thế tung tăng nhảy đi mãi!

Cũng chẳng biết đi được bao xa, trời đã bắt đầu sáng dần, phía trước lại một đám rừng chắn ngang đường, bỗng một bóng người thành linh từ trong vọt nhanh ra, suýt húc luôn vào Thượng Quan Linh!

Thượng Quan Linh đang lúc cao hứng tung tăng nhảy nhót với thân pháp khinh công của Chung Ly lão nhân, thành linh trong rừng vọt ra một bóng người tông ngay về phía người cậu nhanh không thể tả, suýt tí nữa thì đôi bên đụng nhau, nhưng Thượng Quan Linh đã tự nhiên tự động khẽ né theo lối thân pháp của Chung Ly Triết, quả nhiên chỉ khẽ chạm vào bả vai của bóng người nọ.

Cậu nhìn kỹ người vừa tông ra, một người trạc độ năm mươi, tay chống nạng, hóa ra là một Độc cước hành khất, đối phương cũng nhìn Thượng Quan Linh với đôi mắt ngạc nhiên và kinh phục lối né tránh nhanh nhẹ ấy!

Thượng Quan Linh cũng cảm thấy vị hành khất này có vẻ lạ, bèn mỉm cười rằng :

- Thưa ông! Chắc ông đã nhận ra được lối thân pháp tránh của tôi đây chẳng?

Độc Cước Hành Khất hành khất vốn đang bận chuyện gấp bên người, nhưng mình đã suýt tông đến người ta, hơn nữa thấy cậu bé ăn nói lễ độ, đành đứng lại cười nói :

- Thân pháp của cậu em quả linh diệu tuyệt! Nhưng thật không ra là môn phái nào? Vì Phương Kỳ này trong lúc bận chuyện gấp trong người, tý nữa thì lỗ mãng húc ngay vào người cậu, xin cậu đừng chấp làm gì?

Hai chữ Phương Kỳ vừa vào tai, Thượng Quan Linh bất giác giật mình kinh dị, vì cậu từng nghe sự phụ Tạ Đông Dương nói Phương Kỳ cũng là một nhân vật trong Tam Dị Khất của Cùng Gia bang, trong giang hồ được người ta gọi Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất, cùng được xếp danh với Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh và Âm Dương Thủ Mặc Bình, tức bộ ba trong Tam Dị Khất!

Nay thấy sắc mặt đối phương buồn rầu, động tác lại vội vàng hấp tấp, cậu bé động lòng cười hỏi :

- Ông phải chẳng người cùng nổi danh với Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh và Âm Dương Thủ Mặc Bình, trên giang hồ đã tặng một mỹ hiệu là Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất đấy không? Ông có chuyện khó khăn gì có thể bày tỏ cho Thượng Quan Linh này, may ra giúp được ích gì cho ông không?

Phương Kỳ thấy Thượng Quan Linh anh tuấn khôi ngô, thân pháp bất phàm, khẽ thở dài một tiếng rồi tìm gốc cây ngồi xuống nói :

- Độc Cước Truy Phong chẳng qua các bạn giang hồ thấy chiếc giò què của tôi không đến nỗi chậm lắm nên mới tặng cho một mỹ hiệu như vậy, còn về bốn chữ Nhân Tâm Thần Khất, quả thật tôi không dám nhận! Nhất là càng không dám đi tranh đua với hai vị đàn anh xuất chúng Thiểm Điện Thần Khất và Âm Dương

Thủ được! Còn chuyện gấp bên mình lúc này đây là tôi có mối thù với tên Huyền Phong Ác Đạo trong Huyền Âm giáo, đôi bên đã hẹn đúng đêm nay để thanh toán mối thù xưa, nhưng đối phương mời được một hảo thủ của La Sát môn đến trợ trận, Phương Kỳ đơn thân thế yếu, nên vội thỉnh mời một anh em trong bang đến trợ sức!

Cậu em tuy có lòng hào hiệp, hơn nữa lại xuất thân từ danh sư, xin chớ bận tâm mà nhúng tay vào vụ này, bởi gần đây có cả hai giáo phái La Sát môn và Huyền Âm giáo, khí thế ngày càng hùng mạnh thêm...

Phương Kỳ chưa dứt lời, Thượng Quan Linh đã ha hả cười :

- Phương lão tiên bối cứ việc yên trí, tưởng là chuyện gì chứ, Thượng Quan Linh này không phải ý mạnh hống hách! Đã là chuyện lôi thôi về La Sát môn và Huyền Âm giáo, lại càng phải nhúng tay vào mới được! Dù họ có những tay cao thủ nào đến đi nữa, Thượng Quan Linh này đều có thể ra lệnh cho bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, bảo sao phải làm vậy! Còn về nhân vật trong Huyền Âm giáo, chính là những kẻ xui xẻo mà Thượng Quan Linh này đang truy lùng chúng mà chưa gặp đây! Nếu lão tiên bối tin được kẻ vẫn bối học sau này, thì chẳng cần đi mời thêm người nào cho mất thì giờ, với sức một già một trẻ, đêm nay hãy đánh trước một mẻ cho tên Huyền Phong Ác Đạo kinh hồn hoảng vía cái đã. Nếu lão tiên bối cao hứng, chúng ta truy kích thẳng đến sào huyệt của Huyền Âm giáo Câu Lộ sơn Lạc Hồn cốc, đại náo một trận cho chúng tâng thần luôn!

Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ, tuy cảm thấy Thượng Quan Linh nói năng có vẻ ngông cuồng, nhưng thấy bộ mặt anh phong hào khí của cậu, cũng yên dạ phần nào! Vừa tính mở miệng nói chuyện, bỗng nghe bụng Thượng Quan Linh sôi lên ùng ục, mặt cậu bé nhăn nhó khó chịu!

Thì ra cậu đã bị đói từ lâu, lại nữa từng dùng sức đánh với Chung Ly Triết, rồi bị bạt tai, vừa tức giận vừa vui, chạy một mạch đến đây, bây giờ đứng nói chuyện với Phương Kỳ, tâm tĩnh yên lặng xuống hẳn, cơn đói bắt đầu cào cấu bụng cậu.

Vốn xuất thân trong làng Cùng Gia bang, nên đối với kinh nghiệm no đói, Phương Kỳ là tay nhà nghề, sau khi nhìn thần sắc của Thượng Quan Linh, bèn cười hỏi :

- Nay cậu Thượng Quan Linh, chắc cậu đã đói lắm phải không? Tôi đây có mang theo rượu, nhưng thiếu thức ăn, vậy cậu hãy ở đây chịu khó chờ tôi một tí, để tôi đi tìm chút đồ ăn ngon về nhắm cho vui, no bụng đâu đấy, chúng mình mới tính kế đối phó sau với giáo phái La Sát môn và Huyền Âm giáo!

Dứt lời, cây nạng nhẹ chống xuống mặt đất, vụt một cái vèo hẳn xa trên bốn trượng, giơ tay vẫy chào mỉm cười với Thượng Quan Linh rồi tung thân đi luôn!

Thượng Quan Linh sau khi thấy Phương Kỳ đi, ngồi thẩn thờ một mình, càng cảm thấy nôn nao khó chịu trong bụng, nhưng không bao lâu, trong rừng có bóng vụt ra, thì ra vị Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất đã quay về, trên tay cầm hai gói giấy, cười nói với Thượng Quan Linh :

- Đáng lẽ tôi ăn cắp con gà quay về để cậu ăn cho ngon miệng một bữa! Nào ngờ đi khỏi được bảy tám dặm đường, gặp một nhà hộ phú mới cưới dâu ngày hôm qua, nên thức ăn thừa thừa khá nhiều luôn tiện tôi nhót ngay một ít về để cậu đỡ bụng đói, đến trưa tôi sẽ đãi cậu một bữa thật ngon lành!

Phương Kỳ vừa nói vừa gỡ hai gói giấy ra, một bên là con gà luộc béo, một gói bảy tám chiếc bánh bao.

Thượng Quan Linh đang cơn đói, thấy mùi thơm phức như vậy, bất giác thèm rõ dãi, Phương Kỳ thấy vậy cười đưa tương đưa thịt và bánh bao qua, rồi cười nói với Thượng Quan Linh rằng :

- Cậu em đương cơn đói, chớ nên uống rượu vội làm gì, hãy ăn hết nửa con gà đi đã cho ấm bụng!

Thượng Quan Linh chẳng cần khách sáo gì, ngồi xuống xe luôn chiếc đùi gà chấm tương ăn ngon lành. Hết chiếc đùi gà mới cười nói với Phương Kỳ rằng :

- Lão tiên bối không dùng một tí cho vui? Trong thời gian ngắn mà lão tiên bối đã vượt trên hơn mười dặm đường! Quả thật không hổ danh Truy Phong...

Phương Kỳ ngồi nhìn cậu bé ăn ngấu nghiến như vậy, trong bụng cũng tức cười, nhưng khi nghe đến Thượng Quan Linh khen mình, bèn cắt ngang câu chuyện của cậu :

- Cậu em quá lời khen! Thực ra bốn chữ Độc Cước Truy Phong chỉ là hảo danh mà thôi! Nếu nói về phương diện cước trình, chình trôi còn thua xa lối Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh là khác!

Thượng Quan Linh đang ăn bánh bao, khi nghe đến Thiểm Điện Thần Khất, nuốt vội vàng thức ăn trong miệng hấp tấp hỏi :

- Thừa lão tiên bối, không hiểu vị Thiểm Điện Thần Khất hiện nay ở đâu?

Phương Kỳ lắc đầu rằng :

- Tung tích người này xuất quỷ nhập thần, khi hiện khi biến, những đã mười năm nay, không những người trong Cùng Gia bang không thấy tung tích của y, mà cả trên giang hồ cũng không hề có ai thấy đến bóng dáng y bao giờ! Hình như đã đột nhiên mất tích trên thế gian này! Nhưng xưa nay, y đâu có thù oán gì với ai đâu mà bảo bị người ta hạ độc thủ hay mưu sát bí mật?

Thượng Quan Linh càng cảm thấy Chung Ly Triết chính là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, bèn hỏi :

- Vị Thiểm Điện Thần Khất này, phải đúng là một khổ người trung bình, râu tóc bạc phơ không?

Phương Kỳ nghe nói vậy, cau mày suy nghĩ một lúc mới trả lời :

- Thân hình y hơi gầy và cao hơn người thường một tí, kể từ lúc mất tích trên giang hồ, y cũng chỉ mới

bốn mươi tuổi trở lại! Với sức nội công tinh luyện của y, trong thời gian mười năm trời, cũng chưa chắc gì đến nỗi râu tóc lại mau bạc đến thế! Cậu em hỏi vậy, chắc là đã gặp người nào râu tóc bạc trắng tự xưng là Thiểm Điện Thần Khất hay sao?

Thượng Quan Linh ngẫm nghĩ trong bụng: Nhất dạ chiêu quan, đã có thể khiến Tử Tư bạc đầu, vậy mười năm trời như thế, làm sao lại không thể khiến Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh râu tóc bạc phơ được? Nhưng về thân hình thì không thể nào đúng được, đâu có thể từ thể xác gầy cao mà lại trở thành một người trung bình như thế được? Về điểm này thật khó giải quyết!

Cậu nghĩ một lúc rồi lại hỏi Phương Kỳ rằng :

- Thưa lão tiên bối! Thế còn cây Tứ Sát Hàng Ma Bảng có phải loại binh khí truyền thống của Cùng Gia bang không?

Độc Cước Truy Phong Thần Khất gật đầu rằng :

- Đệ tử của Cùng Gia bang không nhất định phải dùng đến Tứ Sát Hàng Ma Bảng, nhưng người nào sử dụng cây Tứ Sát Hàng Ma Bảng, tất nhiên là nhân vật trong Cùng Gia bang, chính Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh xưa kia cũng từng dùng đến loại binh khí của bang hội này!

Thượng Quan Linh nghe xong có vẻ hớn hờ, suy nghĩ một chập lại tiếp :

- Thưa lão tiên bối! Xin ngài thứ lỗi mạo muội tò mò của tôi! Trong Cùng Gia bang, không nói về danh vị, chỉ bàn riêng về võ công thì người nào kể về hạng nhất?

Phương Kỳ nói ngay :

- Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh được liệt vào hạng nhất! Sau đó là Âm Dương Thủ Mặc Bình và bốn Bang chủ Chu Nhất Kỳ đứng thứ hai, thứ ba mới...

Thượng Quan Linh nhanh miệng rằng :

- Thứ ba chắc phải là Phương lão tiên bối đây?

Phương Kỳ không ngớt khen Thượng Quan Linh thông minh lanh lợi, trong lòng mỉm cười! Cậu bé nghĩ thầm trong lòng, ngoại trừ thân hình không đúng ra, còn các điều kiện khác đều đã chứng minh lão già tự xưng là Chung Ly Triết ấy chính là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đã khéo cải trang! Thế mà lão còn khoác lác rằng đến cả Càn Khôn ngũ tuyệt nếu không đến dự hội ở La Phù sơn, cũng chẳng ai hòng gì biết nổi lai lịch thật của bản thân lão được!

Nghĩ đến đây, đột nhiên lại cười với Độc Cước Truy Phong Thần Khất :

- Thượng Quan Linh này vì muốn chứng minh một sự kiện, nên kính xin lão tiên bối hãy dùng những tuyệt học của Cùng Gia bang công hãm tôi mười hiệp thử xem sao?

Nói xong cậu bé bỏ luôn bánh bao đang ăn dở xuống, đứng phắt ngay dậy.

Phương Kỳ tuy cảm thấy lời nói cậu lạ lùng nhưng biết có nguyên do gì đây, hơn nữa trong lòng nhớ đến bạn cố tri Gia Minh đã trên mười năm trời không gặp nhau rồi, may ra trong dịp này lại biết tung tích của bạn già, chẳng là một chuyện đáng mừng lắm sao?

Nghĩ vậy nên gật đầu cười :

- Vậy Phương Kỳ này đành múa xấu vài đường vậy, nhưng quả thực đệ tử trong Cùng Gia bang chỉ biết sơ về lối Đả Cầu Bổng và lối Tróc Xà Thủ, sợ e không chịu nổi với những thủ pháp cao minh của cậu cơ đấy!

Thượng Quan Linh thấy Độc Cước Truy Phong Thần Khất Phương Kỳ đem ngọn tuyệt kỹ của Cùng Gia bang là Cầm Long Thủ đổi thành tên Tróc Xà Thủ, bất giác bật cười :

- Phương tiểu bối khéo nói đùa thế thì thôi! Thế Đả Cầu Bổng và Cầm Long Thủ đều là những ngọn tuyệt học nổi danh của Cùng Gia bang! Tuyệt diệu vô ngần! Xin lão tiên bối đừng khách sáo làm gì, cứ thẳng tay mà đánh, như thế mới chứng minh nổi những sự kiện tôi đang đoán có đúng không!

Phương Kỳ gật đầu cười, vụt một cái, toàn thân lướt tới trước mặt Thượng Quan Linh như một làn gió nhẹ, một chân đứng vững như trụ cột, năm ngón tay bên trái cong lại như một móc sắt, nhắm bấu ngay vào bả vai bên phải của Thượng Quan Linh. Cây nạng bên tay phải khua vù lên trên không thành đường nạng, chia ra đánh vào các điểm thượng trung hạ, cũng chẳng còn nhận ra nổi nơi nào là thiệt, chỗ nào hư nữa!

Thượng Quan Linh khẽ cau mày, liền dùng ngay đến những thân pháp quái dị mới học của Chung Ly Triết, nhảy bên này, nhoáng bên kia, quả nhiên thoát khỏi những chỉ phong và ánh nạng tua tủa của Độc Cước Truy Phong Thần Khất Phương Kỳ!

Thượng Quan Linh đã khen đúng, vì mấy trăm năm về đây, Cùng Gia bang đều nhớ có hai môn nhà nghề Đả Cầu Bổng và Cầm Long Thủ lừng danh trong giang hồ, ngang hàng với các môn phái qui mô trong võ lâm, đứng biệt lập hẳn một đại tông phái! Nhờ vậy mà thế lực của hội ăn mày trong thiên hạ càng ngày càng mạnh! Phương Kỳ cũng muốn thử xem tiểu hiệp sĩ đây có những tuyệt học gì mà coi có vẻ ngông cuồng đến thế!

Nào hay Thượng Quan Linh chẳng xem vào đâu, chờ cho ánh nạng và chỉ phong của Phương Kỳ vừa đánh tới, thế đánh hình như không thể nào tránh né nổi ấy, lúc ấy cậu mới dùng đến môn thân pháp quái dị chưa bao giờ mình thấy, khẽ nghiêng mình sang trái rồi nhoáng một cái vụt nhanh qua bên phải đến tám thước xa, khiến cho hai thế của Phương Kỳ không làm sao thu được kết quả mong muốn.

Phương Kỳ vừa kinh phục, vội giở hết những ngọn tuyệt kỹ trong Cầm Long Thủ và Đả Cầu Bổng liên tiếp công hãm một hơi năm nạng chưởng lại vây Thượng Quan Linh vào trong vòng!

Thượng Quan Linh vẫn bắt chước lối thiểm tự quyết của Chung Ly Triết, ung dung nhảy nhót đẹp mắt trong các ánh nạng và chưởng lực tua tủa của Độc Cước Truy Phong Thần Khất. Nhưng vì lần đầu tiên cậu bé thí nghiệm lối đánh kỳ diệu này, hai nữa là thế Đả Cầu Bổng và Cầm Long Thủ là hai tuyệt học, vốn là ngón võ an bang trấn hội của Cùng Gia bang xưa nay, lại nữa công lực của Phương Kỳ cũng thuộc hạng cao thủ, nên mấy lần suýt nguy đến tính mạng! Nếu không nhờ tâm trí không nhanh, thân mình khéo léo, Thượng Quan Linh đã bị nguy tử lâu rồi!

Chớp mắt mười hiệp đã qua, Độc Cước Truy Phong Thần Khất thu thế lạ, khễ thở dài :

- Hèn gì cậu đã không coi hai giáo phái La Sát môn và Huyền Âm giáo ra gì!

Quả cậu đã có những thần công tuyệt nghệ hiếm thấy trong võ lâm! Nhưng cậu cũng không nên chê Phương Kỳ này lắm miệng, với võ học tuyệt diệu của cậu như thế, muốn vào phá đám trong Câu Lậu sơn của Huyền Âm giáo, không phải là không được, nhưng Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu cũng là một nhân vật nổi danh trong lục lâm, cần nên thận trọng, nhất là Chưởng giáo của La Sát môn Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương có thể còn lợi hại hơn, khó đấu hơn Bát Chỉ Phi Ma là khác!

Thượng Quan Linh vâng dạ gật đầu, một mặt nghĩ thầm trong bụng, mình tưởng đâu Độc Cước Truy Phong Thần Khất Phương Kỳ đã cùng ngang danh với Thiểm Điện Thần Khất trong Tam Dị Khất, thế đánh và thân pháp ít nhiều gì cũng phải hơi giống nhau chứ? Nhưng sau khi mười hiệp trôi qua, tuy chưởng lực và bản pháp dùng nạng đánh, cũng không thua gì những nhân vật cao thủ trong võ lâm, nhưng đem so sánh với thân pháp Chung Ly Triết, thân pháp của Phương Kỳ đây không thấy có điểm nào giống nhau!

Nên sau khi nghe Phương Kỳ nói xong, Thượng Quan Linh bèn mỉm cười :

- Thừa Phương lão tiên bối! Thế ngài xem thân pháp vừa rồi của tôi có chỗ nào phù hợp giống với lối thân pháp thường dùng của Thiểm Điện thân pháp không?

Phương Kỳ lắc đầu :

- Thiểm Điện thân pháp của Gia Minh tuy cũng được liệt vào hạng khinh công cửu khôi, nhưng không làm sao khéo bằng thân pháp của cậu mới biểu diễn vừa rồi! Cậu em đã cố tình nhắc đến người bạn già của tôi, sao không cho Phương Kỳ này rõ với? Không hơn cậu cứ đoán già đoán non ư?

Thượng Quan Linh nhận thấy những chuyện của mình cũng chẳng cần giấu diếm người ta, nên vừa ăn cậu vừa kể hết đầu đuôi câu chuyện từ khi theo thầy từ miền Nam Cương về Trung Nguyên cho đến lúc đánh với Chung Ly Triết và mình đang nghi ngờ về con người của Chung Ly Triết!

Phương Kỳ nghe xong những câu chuyện hấp dẫn của cậu bé kể, trong lòng thêm cho sự gặp gỡ kỳ ngộ

của Thượng Quan Linh! Mặt khác tự cảm thấy thẹn bởi những chuyện trong gian hồ như có Tân Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt, nào hai lần thịnh hội ở Lư Sơn và vụ ở Trường Sinh đảo và cuộc đại hội sắp tới ở La Phù sơn, những đại sự kinh thiên như thế mà mình không hề hay biết gì, cũng chẳng hề nghe đến các nhân vật trong bang hội nói tới!

Nhất là công lực thần diệu của Chung Ly Triết như thế mà lại bị Đoạt Hồn Kỳ giật dây thao túng, loại binh khí lại thuộc thứ Tứ Sát Hàng Ma Bảng của Cùng Gia bang, hơn nữa chính tai Thượng Quan Linh đã nghe Đoạt Hồn Kỳ nói Chung Ly Triết biết dùng thân pháp Thiểm Điện thân pháp, vậy người này không biết có phải là người bạn già đã mất tích trên giang hồ từ mười năm trước đã đội lốt Chung Ly Triết không?

Thật khó đoán cho ra lẽ!

Suy nghĩ khá lâu mới nói với Thượng Quan Linh :

- Về chuyện bí mật của Chung Ly Triết, bây giờ có đoán già đoán non cũng không làm sao biết đích xác được! Phương Kỳ này, một nhớ bạn lâu năm, hai bởi tính háo kỳ, vậy chờ cho xong vụ chuyện Huyền Phong Ác Đạo đêm nay, sẽ cùng với cậu em đi Lưỡng Quảng, chỉ cần tôi thân hành thấy được con người của Chung Ly Triết, thế nào tôi cũng có cách nhận được ra ngay người bạn già tri kỷ của tôi xưa kia là Thiểm Điện Thần Khất!

Thượng Quan Linh mừng rỡ cảm ơn, Phương Kỳ lại tiếp :

- Chuyện Huyền Phong Ác Đạo và cao thủ của La Sát môn đêm nay đều trông cậy vào thần oai của cậu em trợ lực, còn việc đi lưỡng Quảng, Phương Kỳ này cũng nhờ sự hướng dẫn của cậu luôn thể, như vậy tôi phải cảm ơn cậu em mới đúng chứ sao lại đi khiêm nhường với tôi như thế?

Câu chuyện giữa một già một trẻ cứ thế tiếp tục, đôi bên đều cảm thấy mến nhau thân mật. Đến trưa, Phương Kỳ quả nhiên đi lòng được hai con gà béo, thân hành ra tay quay lên cho Thượng Quan Linh ăn một bữa ngon lành, chờ đến tối mới cùng nhau đi đến một khu rừng vắng để gặp kẻ thù Huyền Phong Ác Đạo.

Khi đến khu rừng vắng, đã thấy Huyền Phong Ác Đạo có mặt tại đó từ hồi nào rồi, nhưng không hề thấy cao thủ gì của La Sát môn!

Thân hình Huyền Phong Ác Đạo cao lớn nghênh ngang, tướng mạo hung tợn, khi thấy Độc Cước Truy Phong Thần Khất Phương Kỳ cùng đi với một thằng bé chừng mười sáu tuổi, liền cười nhạt một tiếng :

- Tên tàn tật Phương Kỳ kia! Người thật là càng già càng lú ruột lú gan đến nỗi làm những chuyện khuyết đức như thế thì thôi! Dem cả thằng nhỏ còn hỉ mũi chưa sạch ấy để nhận xác về chôn hả?

Thượng Quan Linh bây giờ cũng học được luôn tính tình phớt của Chung Ly Triết ít nhiều, nghe vậy chỉ

giương to mắt nhìn Huyền Phong Ác Đạo cười nhạt không nói gì!

Độc Cước Truy Phong Thần Khất cau mày nhìn Huyền Phong Ác Đạo nói :

- Huyền Phong đạo trưởng! Luật lệ so tài trong võ lâm, xưa nay ai giỏi thì thắng, tốt hơn đừng nên dùng những lời lẽ hà khắc ấy nói mát nhau làm gì! Cậu em Thượng Quan Linh đây có thể nói là còn giỏi hơn tôi, kỳ này vì nghe đạo trưởng là người trong Huyền Âm giáo nên mới theo tôi đến đây để tìm người hướng dẫn đến thắng Câu Lộ sơn của Huyền Âm giáo!

Huyền Phong Ác Đạo thu ngay tiếng cười, lạnh lùng nói :

- Trong Câu Lộ sơn Lạc Hồn cốc, Huyền Âm giáo có Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ, người nào cũng có tuyệt học võ lâm trong người, chánh Phó giáo chủ lại càng khỏi phải nói, đừng nói thắng nhãi Thượng Quan Linh này, dù cho là Tây Đạo hay Nam Bút trong Càn Khôn ngũ tuyệt đi nữa, hễ vào được Câu Lộ sơn thì đừng hòng mà ra khỏi được Lạc Hồn cốc!

Phương Kỳ thấy Huyền Phong Ác Đạo nói ngông cuồng như thế, cũng chẳng muốn nói nhiều thêm làm gì, sắc mặt lạnh hỏi ngay :

- Thế còn người trong La Sát môn người mời đến trợ sức đâu? Sao không thấy xuất hiện? Chúng ta cũng chẳng cần phí sức nhiều lời làm gì cho tốn giờ giấc, cứ việc thẳng tay mà giải quyết những chuyện xích mích trước kia cho xong!

Huyền Phong Ác Đạo hiểm hóc cười :

- Mười năm về trước, bởi ta sơ ý nên đã thua về thế Đả Cầu Bồng của người!

Nay tuyệt nghệ đã thành, đấu với hai tên ngu ngốc như các người đây, cần gì phải dùng đến người nào trợ sức?

Vừa dứt lời, Thượng Quan Linh đã lạnh lùng cười nói :

- Lão đạo già thật không biết liên si là gì! Đã sơ oai danh Phương lão tiên bối đây thì chớ, còn mời người giúp sức, mặt khác lại lo khoác lác bôi vàng vào mặt cho đẹp! Kẻ giúp người không là nữ yêu quái béo đang mặc áo vải hoa núp trên thân cây kia sao? Vậy còn trốn làm gì mà không xuống đây cho rồi?

Mặt Huyền Phong Ác Đạo khể đỏ, trên cây một tiếng cười là lướt vọng xuống, quả nhiên một bóng người đàn bà áo bông sỡ từ trên nhảy xuống, chỉ thấy một mặt hình mai cua, mũi hếch, môi dày, mắt lơnh, cổ rụt, thân lùn vì béo phì, sau lưng cõng một cây kiếm chéo ngang.

Người đàn bà xấu mạp vừa xuất hiện, Độc Cước Truy Phong Thần Khất giật mình ngay, bởi lão hành khất thừa biết môn hạ của La Sát môn, ngoại trừ chính Phó giáo chủ, Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương

và Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc ra không kể cộng có cả thầy mười ba tay cao thủ được người ta gọi là Nhị Vân Nhất Quý, Thập Đại Du Hồn. Mụ đàn bà này tức là Nhất Quý, trên gian hồ, thiên hạ đã tặng cho mụ ta một danh hiệu mỉa mai Liễu Mi Hoa Kiều Quý Kiến Sầu!

Nhưng tên thật của mụ là Chử Hồng Đào, về La Sát âm công cũng thuộc loại cừ, thường hay sử dụng một ngọn trường câu và một cây đoản kiếm, thế đánh rất hiểm độc!

Liễu Mi Hoa Kiều Quý Kiến Sầu Chử Hồng Đào lúc này yếu điệu làm dáng đi tới, cười lả lơi với Thượng Quan Linh :

- Cậu em kể cũng tinh mắt đấy!

Trong khi nói, nước bọt văng tứ tung khiến Thượng Quan Linh phát rùng mình vì sự thô bản của mụ, cậu cau mày lạnh lùng lên tiếng :

- Mụ nữ yêu quái có im ngay miệng lại không? Người mà cũng đáng lên tiếng kêu ta là cậu à? Sao không chịu khó lấy gương soi thử bộ mặt ba phần người bảy phần quỷ ấy đi? Người chỉ hơn cổ xác chết xình chướng là có hơi để nói chuyện, hơn trái bí là có thêm hai chân! Con người mà già không cứng, trẻ không thích ấy, người có gọi ta là ông nội con, ta cũng phải mất thì giờ để rửa tai nữa là khác!

Thượng Quan Linh bốc đồng nhểch mắng cho một hơi, khiến cho Liễu Mi Hoa Kiều Quý Kiến Sầu lập tức thu ngay vẻ cười lại, mắt lộ hung quang, mặt sát khí đằng đằng, đôi cánh tay từ từ giơ lên như sẵn sàng chụp qua phía Thượng Quan Linh!

Độc Cước Truy Phong Thần Khất Phương Kỳ biết mụ nhất quả tâm độc tay ác này, chỉ sợ Thượng Quan Linh thấy đối phương tướng mạo xấu xí mà khinh địch, nên muốn tự mình đánh trước ba bốn chục hiệp, thử xem môn hạ của La Sát môn cao đến bậc nào cho biết?

Trong khi Phương Kỳ chưa kịp gọi trận với Chử Hồng Đào, Huyền Phong Ác Đạo đã lên tiếng nói với Liễu Mi Hoa Kiều Quý Kiến Sầu :

- Chử đại muội hà tất phải nội giận làm gì, tên già và tên trẻ đã đến đây, bộ còn sợ chúng có cánh mà bay sao? Nếu có đại muội đòi ra tay trước thì muỗi thù của ngu huynh đây làm sao mà trả cho được nữa?

Dứt lời thò tay vào đạo bào, rút ra một binh khí kì lạ là Cửu Hoàn Tương Tiếp một đầu là trùy có gai nhọn, nhìn Phương Kỳ rằng :

- Phương Kỳ lão tặc chờ gì mà không ra tay thử nếm mũi trùy gai của ta cho biết?

Phương Kỳ thấy môn binh khí kỳ lạ của Huyền Phong Ác Đạo, biết ngay đây cũng là một binh khí lợi hại về lối đánh nhu cương! Nhưng nghĩ thầm trong bụng, hai ngọn tuyệt kỹ trong Cùng Gia bang của mình là Đả Cầu Bổng và Cầm Long Thủ, xưa nay đã lừng danh, hơn nữa mình lại chịu khó nghiên cứu những kỳ

điều trong môn học này bấy lâu, sự biến hóa càng vô cùng đối phó nổi với tên đại sĩ ác tặc này!

Nghĩ xong Phương Kỳ bèn dùng đến Bát Tự Diệu Quyết là dĩ tịnh tư động, dĩ động chế động.

Nếu khi bát tự diệu quyết này được diễn ra, sẽ thành câu châm ngôn là địch bất động ngã bất động, địch nhược động ngã tiên động.

Huyền Phong Ác Đạo cũng là hạng nội gia cao thủ nên cũng đoán ra dụng ý của đối thủ, nhưng gã vẫn tin vào ngọn trùy gai của mình và Huyền Âm Kinh Khí đã luyện được bảy phần mười, lại nữa có Chử Hồng Đào đứng trợ trận, bèn vùng trùy gai nhắm thẳng trung lộ tiếng đánh trước!

Nhưng Phương Kỳ vẫn chủ trương dĩ xảo giả lực dĩ khoái chế mạn, đâu để địch cướp quyền trụ tiên trước? Chỉ thấy Độc Cước Truy Phong Thần Khất chân nhẹ điểm mặt đất, vèo một cái giơ nạng nhắm ngay tim của Huyền Phong Ác Đạo điểm tới!

Tiểu hiệp Thượng Quan Linh lúc này chỉ đứng mỉm cười, còn Quỷ Kiến Sầu Chử Hồng Đào hơi cau mày.

Phần Huyền Phong Ác Đạo lúc này cười lên khanh khách, nhưng mới cười được nửa bỗng thấy gã thành linh ngưng bật, đồng thời nhanh như chớp nhảy ngược về sau hơn trượng!

Thì ra hai môn binh khí chạm dính vào nhau, Phương Kỳ đã khéo không để cho đối phương khóa hết cây nạng của mình, nhân cơ sơ hở ấy, tăng thêm chân lực hãm mạnh, cây nạng vẫn xuyên vòng điểm thẳng tới trọng huyệt kỳ môn dưới vú của Huyền Phong Ác Đạo, ép bức đối thủ phải tự động rút nhảy tránh ra ngoài vòng chiến!

Thượng Quan Linh vỗ tay cười :

- Thừa Phương lão tiên bối! Thế đánh này của ngài khéo quá! Tuy tôi chưa được học về ngọn tuyệt kỳ Đả Cầu Bồng bao giờ nhưng cũng có thể nói tức cảnh sinh tình, xin mạn phép đặt ra hai danh từ cho thế đánh vừa rồi, có thể tạm gọi là Toàn Động Đả Cầu và Cản Cầu Ly Oa!

Huyền Phong Ác Đạo dù sao cũng là một nhân vật có hạng trong Huyền Phong Ác Đạo, xưa nay kiêu ngạo vô cùng! Làm sao nhịn được lối mỉa mai chửi khéo của Thượng Quan Linh như thế? Giận hét lên rằng :

- Thằng nhãi con chó chết!

Cánh tay trái vùng ra ba ngôi sao lạnh bay vọt lại mặt Thượng Quan Linh!

Thượng Quan Linh nhìn cũng chẳng thèm nhìn, chường trái khẽ vùng ra, ba ngôi sao lạnh đã rơi hết từ ngoài năm trượng, tuy cậu nghe có tiếng nổ nhẹ phát ra, nhưng cũng chẳng buồn biết là loại ám khí gì!

Cậu vô ý mới giờ sơ về công lực của mình, nhưng mẹ Quý Kiến Sầu Chủ Hồng Đào đã trợn ngược đôi mắt nhìn trừng trừng qua Thượng Quan Linh!

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tai Vạ Bay Tới

Lúc này Huyền Phong Ác Đạo tức điên người, dồn hết những tuyệt học bình sinh của mình ra đánh ào ào sang Phương Kỳ, tay trái vận chỉ chờ thấy chỗ sơ hở là điểm ngay vào những đại huyết trên thân của Độc Cước Truy Phong Thần Khất!

Thượng Quan Linh thấy vậy lại lớn tiếng nói :

- Thừa Phương lão tiên bối! Chắc một này của y gọi là Cầu Cặp Khiêu Tường, ngài là người đánh chó, cần cẩn thận, đừng để con chó dại cắn trúng thì nguy đấy!

Phương Kỳ chỉ mỉm cười không nói, tung ra những thể thần diệu của Cùng Gia bang nghênh địch, dùng các thể trong ngọn Cầm Long Thủ để giải gỡ hết các lối điểm huyết của đối phương, đôi bên đều tám lạng nửa cân ngang nhau! Cát bụi tung mù mịt một vùng!

Cuộc đấu mỗi lúc một nhanh, ngoại trừ cây lá bay rụng một vùng trong kinh phong gia đấu của hai người ra, đến cả hai thân hình lúc này không còn nhận rõ ai ra ai nữa, chỉ còn thấy hai lồng cầu đen quay tít như chong chóng!

Thượng Quan Linh và Chử Hồng Đào, mỗi người lo cho phe của mình, nhưng vì đôi bên đến vì mỗi thù riêng tư, trước khi chưa phân thắng bại, không ai tiện ra tay giúp vào trong lúc này!

Ước đâu được trăm hiệp trở lại, bỗng có tiếng cười ha hả vang lên, hai thân hình tung về vị trí cũ của mình, nhưng để ý nhìn kỹ thì trên đạo bào của Huyền Phong Ác Đạo đã bị thủng một lỗ nhỏ, lỗ thủng ấy lại vừa vụn bằng đầu cây nạng của Độc Cước Truy Phong Thần Khất, mà lại trúng ngay vị trí của yếu huyết then chốt là Thiên Xa huyết.

Huyền Phong Ác Đạo không ngờ rằng bao năm khổ luyện của mình bây giờ lại vẫn bị bại về ngọn Đả Cầu Bổng của đối phương như thế, đang vừa tức vừa then, Thượng Quan Linh cười ha hả :

- Phương tiểu bối quả không hổ danh là Nhân Tâm Thần Khất! Nếu trong trận này mà đối phương thắng cuộc, sợ cho thiên xu huyết dưới eo của ngài đã bị thủng một lỗ to tương bằng trùy của địch thủ là khác!

Phương Kỳ cười :

- Cậu em nói gì vậy? Đôi bên thử sức nhau về võ học, cũng chỉ điểm nhẹ như thế là cũng đủ lắm rồi! Hơn nữa Phương Kỳ này lại không thù lớn tà trời gì với Huyền Phong đạo trưởng đây, vậy cần gì phải

dùng đến sát thủ?

Nhưng Huyền Phong Ác Đạo đột nhiên dùng Huyền Âm Kinh Khí vung chưởng đánh qua, miệng hét lớn :

- Phương Kỳ hãy khoan rút lui đã, đạo gia tuy đã bị bại về binh khí nhưng ta còn muốn thử về nội gia chân lực của ngươi!

Độc Cước Truy Phong Thần Khất đang lúc tính rút đi, bỗng một luồng kinh phong từ phía sau đánh tới, Phương Kỳ cũng bèn vung luôn chưởng ra đánh luôn một Phách Không chưởng sang nghênh!

Về mặt binh khí, tuy là Đả Cầu Bổng của Cùng Gia bang đã thắng nhưng nói về nội gia chân lực, phải nhường cho ngọn Huyền Âm Kinh Lực của Huyền Phong Ác Đạo chiếm phần hơn!

Hơn nữa lúc này Phương Kỳ đang lúc không phòng hờ, trong người cảm thấy hơi rùng mình, vội lùi nhanh về sau hai bước!

Thượng Quan Linh đứng ngoài nhìn rõ, biết ngay sức mạnh yếu của hai bên từ trước, lúc này thấy vậy bèn vung tay lên cười rằng :

- Lối khinh công nhảy ngược của Phong lão tiên bối trông đập mắt quá! Như vậy đủ biết tám chữ Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất thực quả không hổ danh chút nào!

Kỳ thật cậu bé mượn cơ vung tay này, ngấm ngấm truyền đến một luồng chân khí vô hình, đỡ ngay sao eo của Phương Kỳ, giúp Phương Kỳ nhẹ nhàng nhảy lui về phía sau vô sự!

Quý Kiến Sầu Chử Hồng Đào thấy vậy cười nhẹ :

- Thăng ranh con Thượng Quan Linh! Lối vẽ bùa ám ma ấy của ngươi che mắt được ai? Nếu đã ý giỏi, hãy ném thử La Sát âm công của bản cô nương đây!

Cũng chẳng thấy thân hình mù đầu, tay vung chưởng đánh tới, chỉ nghe một luồng kinh phong đưa tới, ai lực quả hơn hẳn chưởng phong của Huyền Phong Ác Đạo nhiều!

Thượng Quan Linh tuy nghe đồn La Sát môn là một dị phái trên giang hồ, nhưng có một điểm tốt là tối kỵ dâm tà, đến cả Ngọc Tiêu Lang Quân xưa kia từng đam mê sắc dục cũng bị Mạnh Tam Nương khiến trách trừng phạt nghiêm khắc.

Nhưng mục Quý Kiến Sầu Chử Hồng Đào trước mắt đây, hình như có tư tình gì với Huyền Phong Ác Đạo, đôi bên mắt đưa mảy liếc có vẻ tình tứ lắm!

Thượng Quan Linh vì muốn nắm thêm ít chuyện xấu xa của La Sát môn để có dịp chế diễu Mạnh Tam

Nương một mẻ, nên cậu chẳng thèm dùng đến Kim Bài Huyết Lệnh đeo sẵn bên người để dọa mù Chử Hồng Đào làm gì, cũng chẳng dùng đến chân lực nội gia, mà chỉ dùng đến lối thân pháp kỳ dị của Chung Ly Triết, nhảy bên này, nhoáng bên nọ, nhẹ nhàng né tránh khỏi trong chưởng phong của Chử Hồng Đào, miệng lên tiếng :

- Mụ quỷ sứ vội gấp gấp như thế làm gì? Đánh như thế này không đã tay chút nào cả!

Quý Kiến Sầu Chử Hồng Đào khễ cau mày, nhảy tới trước mặt Thượng Quan Linh, trợn cặp mắt lơo của mình rằng :

- Thằng nhãi lại muốn trò trống gì đây? Vậy cứ nói ngay ra đánh theo lối gì mới đã đây? Vì bản cô nương đây còn chuyện riêng với Huyền Phong đạo trưởng, không thì giờ đâu đi lãng nhãng cho mệt trí với người!

Thượng Quan Linh ê một tiếng dài xong nói :

- Đồ đàn bà không biết xấu! Đúng là một đôi tình tứ mèo mù gặp chuột chết, kể ra cũng môn đấng hộ đối đấy! Nhưng tiếc cái Huyền Âm giáo và La Sát môn đến nay không những chưa bắt tay hợp tác với nhau mà còn có vẻ ngấm ngấm cạnh tranh với nhau là khác! Các người tự ý tư không với nhau như thế, có lẽ không coi Mạnh Tam Nương ra thể thống gì nữa sao? Và cả qui môn giáo lệnh của Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu cũng không ngán ư?

Chử Hồng Đào nhoẻn miệng cười tình ỡng ẹo nói với Huyền Phong Ác Đạo :

- Thường nói rằng: quốc pháp cũng không tránh khỏi hai chữ nhân tình, vậy thì giáo lệnh môn quy đâu có thể ngăn trở nổi những lời thề non hẹn biển của sự tương thân tương ái của bản cô nương và Huỳnh Phong huynh đây?

Nhưng lại sức nghĩ Thượng Quan Linh hỏi hơi lạ, có thể có dụng ý gì đây? Chử Hồng Đào đối ngay bộ mặt hung tợn nói :

- Thằng nhãi con đừng có ấm ớ nhiều lời! Ta vừa hỏi người muốn đánh bằng cách nào sao không thấy trả lời?

Thượng Quan Linh phì cười :

- Trong La Sát môn tự cho ngọn La Sát âm công là ghê gớm tột bậc, còn Huyền Âm giáo thì cũng chỉ trong cậy vào Huyền Âm khí công của Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu là cùng! Nhưng bởi ta xưa nay thù ghé những kẻ tàn ác, nên bản tính không được nhân hậu như Phương lão tiên bối! Nếu các người cử lên từng người một mà đấu với ta, e không bị chết cũng bị thương, hơn nữa ta cũng chẳng khác gì mèo vờn chuột, đánh như vậy có gì thú vị đâu? Vậy các người cứ việc thi thố hết những Huyền Âm khí công và La Sát âm công cùng nhau lên hết một lượt, cứ hễ bốn hiệp, Thượng Quan Linh chỉ đánh trả các người một

hiệp!

Huyền Phong Ác Đạo cảm thấy lời nói Thượng Quan Linh có vẻ kiêu ngạo, nhưng Chử Hồng Đào thì có vẻ sành sỏi hơn, thấy thân pháp của Thượng Quan Linh từ nãy đến giờ có nhiều điểm kỳ lạ hết sức! Nay nghe chấp hai người đánh như thế, trong bụng thầm nghĩ, tại gì mình không nghe theo lời hăn? Như vậy càng khỏe thân! Tên nhãi con này tuy có một vài ngọn tuyệt học trong mình, nhưng với hai môn tuyệt học nổi danh trên giang hồ là La Sát âm công và Huyền Âm khí công cùng công hãm một lúc, thử xem hăn dùng cách gì giải phá cho biết?

Chủ ý đã định, cũng không chờ Huyền Phong Ác Đạo lên tiếng, Chử Hồng Đào bèn cười nói :

- Nếu thằng nhãi con đã muốn thế, bản cô nương cũng vui lòng chiều theo ý người!

Nói tới đây, Chử Hồng Đào lại quay sang Huyền Phong Ác Đạo nói :

- Ô kìa! Huyền Phong huynh, sao đứng ngăn người ra vậy? Hãy mau giở ngay Huyền Âm khí công nhà nghề của huynh ra cho tên nhãi con này một trận nên thân trước rồi lo tổng táng luôn tên ăn mày kia luôn thể!

Lời Chử Hồng Đào vừa dứt, ngọn Huyền Âm khí công của Huyền Phong Ác Đạo lập tức được đánh ra với sức chín phần mười công lực, luồng gió vù vù nhắm ngay ngực Thượng Quan Linh đánh sang.

Quý Kiến Sầu Chử Hồng Đào lại càng biết tính toán, mục cố ý chậm chạp ra tay chờ khi nhận rõ Thượng Quan Linh né thân sang bên phải để tránh ngọn Huyền Âm khí công của Huyền Phong Ác Đạo, lúc này mục mới vận La Sát âm công, dốc hết mười phần chân lực chưởng phong quét mạnh tới thân Thượng Quan Linh!

Lối đánh ấy, nếu đứng vào địa vị người khác, quả thật khó gỡ giải, nhưng Thượng Quan Linh nay vì đã thấu hiểu được ít nhiều về lối khinh công đề túng của ông già Chung Ly Triết mà cậu bé vẫn chưa rõ lai lịch thật giả ra sao? Cậu đã áp dụng được những bí quyết nhanh nhẹ của nó, quả nhiên chỉ thấy cậu nhẹ lướt và lượn trong đường chữ chi, ngang nhiên tránh thoát hai luồng chưởng phong kịch liệt của hai địch thủ.

Chử Hồng Đào và Huyền Phong Ác Đạo cùng kinh hồn giật mình. Cả hai người lúc này hung hăng đuổi theo, vung luôn bốn chưởng cùng đánh ra một lúc, chia thành trên dưới tả hữu bốn bề đánh tới, ngọn cuồng phong do bốn chưởng lực tung ra lúc này vây quanh khắp bốn phía Thượng Quan Linh.

Nhưng thân pháp cậu bé quả thật độc đáo, chỉ thấy hình cậu bé như liễu nghiêng phong như cá đùa nước, trong hai cái lướt một cái lượn, lại ung dung thoát khỏi bốn ngọn chưởng lực ào ào của hai địch thủ.

Một chuyện như thế thật quả nói ra khiến người ta khó tin, không những Huyền Phong Ác Đạo không phục mà đến cả Quý Kiến Sầu Chử Hồng Đào cũng chưa từng thấy và nghe nói bao giờ. Cả hai người cùng

hét lên một tiếng vang dội. Chử Hồng Đào bèn tung mình vọt hẳn lên hai trượng, dùng ngay La Sát âm công từ trên không lơ lửng phát chưởng lực ra đánh xuống, còn Huyền Phong Ác Đạo thì cúi mình xuống đất dùng Huyền Âm khí công từ bên dưới phát thốc ngược lên. Lúc này Thượng Quan Linh nằm trong tình trạng trên bị hàn không kinh khí áp đỉnh đầu, phía dưới lại gặp hàn phong chưởng đánh thốc vào bụng dưới! Khiến cho người đứng xem là Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất cũng phải lo sợ cho Thượng Quan Linh bị nguy mất.

Thượng Quan Linh lúc này vốn đã cố ý muốn lợi dụng đến hai tay cao thủ của hai phái này để thử về những ngọn tuyệt kỹ mà mình đã học mót được mấy lúc sao này để tự kiểm xem sự tuyệt diệu của mỗi môn mình đã học đến mức nào cho biết!

Nghĩ vậy cậu bé bèn thu ngay lối khinh công thân pháp của Chung Ly Triết lại, xoay nhanh sang thế Trích Tinh Hoán Vị mà đã học mót của Đoạt Hồn Kỳ thiện, lướt vèo ngang tám thước, tránh khỏi hai luồng chưởng phong của địch thủ, khi chân vừa chạm đất, lại dùng luôn thế Huyền Diệp Phiêu Phong của Đoạt Hồn Kỳ ác, toàn thân vọt ngược lại nhanh như điện, ngậm vận luôn tám phần mười kinh lực vào chưởng bên phải quạt ra, đồng thời cậu bé lên tiếng :

- Thượng Quan Linh đã nhường đủ ba hiệp, giờ kính hoàn một chưởng!

Thượng Quan Linh đã dùng đến tất cả những ngọn lướt ra, lượn về, trả đòn, phát chưởng và cùng với hai thế quái dị khéo léo vừa rồi đã được cậu bé sử dụng một cách khéo léo, tài tình không những khiến cho Huyền Phong Ác Đạo và Chử Hồng Đào phải trở mắt kinh ngạc vô ngần mà đến cả Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ cũng phải thán phục khen thầm trong bụng.

Thượng Quan Linh không những nhảy tránh khéo và nhanh, lúc ngược lại cũng mau vô tả, sức chưởng đánh ra như một ngọn cuồng phong bão táp, hơn nữa trước khi đánh còn cho địch biết là chỉ trả đòn có một hiệp, lẽ dĩ nhiên hai người kia cũng là nhân vật có hạng trong hai giáo phái lừng danh trong lục lâm, nên không thể nào lại không tiếp ngọn đánh của đối phương, huống hồ trong lúc này, tuy họ thấy thân pháp của địch thủ quá mau lẹ, nhưng về phương diện chân lực nội khí vẫn chưa chịu phục nên cả hai vung luôn La Sát âm công và Huyền Âm khí công đánh ra thành bốn chưởng nghênh với Phách Không chưởng của Thượng Quan Linh!

Về chân lực nội khí của Thượng Quan Linh tuy nay đã mạnh hơn ngày trước nhiều, nhưng cậu vẫn phạm những lỗi nhỏ là tuổi trẻ hay khinh địch, nên trong chưởng đó cậu chỉ dùng tám phần mười hai thành công lực đánh ra.

Khi chưởng phong của đôi bên chạm nhau trên không, Chử Hồng Đào và Huyền Phong cùng bị bật ngược lại trên một trượng bảy, nội tạng ngũ phủ cảm thấy đau nhói lên, mặt chóng mắt hoa! Nhưng Thượng Quan Linh cũng bị lùi bảy thước, nhưng trên người không bị thương tổn, chỉ thấy cậu bé bay lướt xuống trên một đám cỏ tranh.

Chân vừa chạm đất, Thượng Quan Linh lại tung ngược trở lại về vị trí cũ, chặn ngang trước mặt lối thoát của Chử Hồng Đào và Huyền Phong Ác Đạo đang nằm ôm bụng rên đau dưới đất, nói :

- Chỉ trong một thời gian ngắn nữa, Càn Khôn ngũ tuyệt sẽ đến sào huyết La Phù sơn và Câu Lậu sơn cán quét hết bọn ác trong hai giáo phái tà hiểm này, đến chừng ấy những kẻ hung ác khó mà hòng thoát mạng! Vậy ta khuyên các người hãy nhân cơ hội này quay ngay về lối thiện, cải tà quy chánh cho mau, nếu không kỳ tới còn lọt vào tay Thượng Quan Linh, dù cho hai người có chấp thêm cánh cũng đừng hòng thoát khỏi cái chết về tay ta!

Lúc này, Chử Hồng Đào và Huyền Phong Ác Đạo đều khiếp hồn về cậu bé trước mắt, cả hai vội lóp ngóp bò dậy đưa mắt kinh hãi nhìn lăm lét Thượng Quan Linh, cậu bé đột nhiên cau mày hét lớn :

- Ta đã nói hết lời! Các người còn không mau cút đi? Bộ còn muốn nếm thêm một chưởng nữa hả?

Dứt lời, vờ giơ chưởng ra thế, Chử Hồng Đào và Huyền Phong Ác Đạo thấy vậy cả sợ, cả hai ôm đầu cắm cổ chạy trốn chết vào rừng luôn.

Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ thấy vậy cười ha hả rồi giơ ngón tay cái tính khen, đột nhiên Thượng Quan Linh cau mày :

- Thừa Phương lão tiên bối! Sao tôi cảm thấy trong người hơi lạnh lạnh thế nào ấy? Hay là bị ngấm ngấm trúng độc của hai tên ấy rồi?

Phương Kỳ nghe nói thất kinh, vội chú ý trên toàn thân cậu bé, thấy bàn chân trái của Thượng Quan Linh, nơi ngay bụng chân có một chấm bằng mẩu sữa dính ngay vào ống quần! Thấy chấm trắng sữa ấy, Phương Kỳ sức nhớ đến một chuyện vội nói với Thượng Quan Linh :

- Cậu em hãy mau mau dùng nội gia chân khí giữ kín các đường máu vào tim, và lập tức điếm ngay vào thông tâm huyết mạch của chân trái, nằm hằn xuống đất không được nhúc nhích!

Thượng Quan Linh thấy Phương Kỳ có vẻ thần sắc lo âu như vậy, biết chuyện đã quan hệ, hơn nữa trong người cậu bé thấy lạnh khác thường, nên vội nghe theo lời của Phương Kỳ nằm yên xuống một chỗ.

Phương Kỳ lục trong mình lấy ra một viên linh đơn màu đen cho Thượng Quan Linh uống rồi đi lại chỗ đám cỏ tranh mà Thượng Quan Linh vừa rồi đã phi thân xuống để xem xét, quả nhiên phát hiện trong đám cỏ tranh ấy có khá nhiều những chấm sữa dính lung tung, đồng thời xung quanh gần đó lại có những vỏ mỏng bề ngổn ngang. Sau khi phát hiện tình trạng vậy, Phương Kỳ càng cau chặt mày, nhảy lại về chỗ Thượng Quan Linh đang nằm, xé toang ngay ống quần cậu bé ra coi, chỉ thấy nơi bụng chân của Thượng Quan Linh đã nổi hằn một nốt đỏ hoen bằng đầu ngón tay trái.

Phương Kỳ từ trong mình lấy ra con dao bằng ngọc, dẫn đao một lúc, nhưng rút cục cũng không dám khai đao vào vết đỏ trên chân Thượng Quan Linh, chỉ lấy thêm hai viên linh đơn màu đen cho uống tiếp, rồi đưa

tay khóa luôn ba yếu huyết nơi đùi và háng của cậu bé.

Thượng Quan Linh bán tín bán nghi lên tiếng hỏi :

- Thưa Phương lão tiên bối! Hình như tôi bị trúng loại ám khí có độc gì của tên khốn ấy phải? Nhưng với công lực kém cỏi của chúng như thế, làm sao mà có thể luyện đến mức vô hình vô thanh như thế được?

Phương Kỳ cười rằng :

- Đây đâu phải gì chuyện công lực công liếc gì? Chẳng qua là một sự việc khéo quá sức khéo mà thôi! Này cậu em! Hình như trong lúc tôi lo đánh vờ Huyền Phong Ác Đạo, cậu em đã dùng Phách Không chưởng hạt bay ba điểm ngân châm của Huyền Phong Ác Đạo thì phải?

Thượng Quan Linh bỗng nhớ vừa rồi quả thật mình có dùng đến Phách Không chưởng đánh bay ám khí của địch, nhưng chỉ nghe ít tiếng nổ nhỏ đặng bụi cỏ tranh, nhưng trong lúc ấy cậu bé không quan tâm đến, chẳng lẽ việc này có liên quan đến sự bị thương của mình đây ư? Nghĩ vậy, Thượng Quan Linh bèn hỏi Phương Kỳ rằng :

- Thưa Phương lão tiên bối! Không lý ba vết ngân tinh bị tôi đánh rớt ấy còn tự dưng biết tác quái nữa hay sao?

Phương Kỳ coi kỹ lại vết hoen đỏ một lần nữa, rồi bắt mạch nói với Thượng Quan Linh :

- Ba điểm ngân châm ấy chính là môn ám khí độc nhất của tên ác ma Huyền Phong, được mệnh danh là Xà Trấp Ngân Hoàn, vỏ bên ngoài chết tạo rất mỏng, nếu sau khi đụng bể ra, chất độc đặc sệt ấy văng tứ tung trong chu vi tám thước vòng, dính vào quần áo cũng có thể truyền độc, nguy hiểm vô cùng. Nhưng cậu em đã xui xẻo trong lúc nhảy lướt vào đám cỏ tranh, rồi vô tình bị dính độc trấp mà chính tay cậu đã tung chưởng phong quạt rớt nó!

Nói tới đây, Phương Kỳ lại chuẩn mạch cho Thượng Quan Linh một hồi rồi nói tiếp :

- Những nhân vật trong Cùng Gia bang, phần đông đều thạo về nghề trị rắn độc, mấy viên thuốc linh đơn mà tôi đã cho cậu em uống, đều có công hiệu giải nọc rắn, nhưng loại Xà Trấp Ngân Hoàn của Huyền Phong Ác Đạo, đều đã sưu tầm trên mười loại rắn độc để luyện thành môn ám khí kỳ độc ấy, nên viên thuốc thường này của tôi không được bao nhiêu công hiệu! Nhưng sau khi tôi bắt mạch cậu em, biết nội công cậu em vào hạng cửu khôi, nên chất độc chưa thể nào hoành hành trong toàn cơ thể trong thời gian ngắn được!

Thượng Quan Linh không chờ Phương Kỳ nói hết lời, bèn cười nói :

- Thưa lão tiên bối khỏi cần bận tâm, vừa rồi quả trong mình hơi khó chịu, nhưng giờ hình như không hề hấn gì rồi!

Phương Kỳ lắc đầu rằng :

- Loại độc trấp này lợi hại vô cùng, cậu em chớ nên coi thường nó, nhất là phải kiêng kỵ vận dụng đến chân lực! Để tôi có sức tương nội một đêm nay, công cậu vượt trên trăm dặm đường, nếu tìm ra được vị Thánh Thủ chuyên y kỳ độc của bản bang Cùng Gia bang, tức Xà Khất Khu Vân, gặp được người này thì khỏi lo sợ gì hết!

Thượng Quan Linh cười lớn rằng :

- Xin lão tiên bối tha lỗi vô lễ cho tôi! Tuy ngài có thành tình muốn giúp tôi, nhưng ngài chỉ còn độc mỗi chân, làm sao công tôi mà vượt trên trăm dặm đường như thế?

Phương Kỳ cười ồ lên rằng :

- Mặc dù sao đi nữa! Cậu cũng không nên dùng thêm sức lực trong lúc này để tránh khỏi chất độc bộc phát nhanh chóng trong cơ thể, thế này vậy, cứ việc ngồi công kênh trên vai của tôi, như thế thì đâu còn ảnh hưởng gì đến cước trình của Phương Kỳ nữa?

Thượng Quan Linh đưa tay khẽ sờ khắp mình, lúc này cũng chẳng cảm thấy có gì khác lạ trong người, nhưng sao Phương Kỳ lại có vẻ lo âu đến thế? Nhưng nghĩ mình không nên quá phụ lòng tốt của người ta, nên đành trả lời :

- Thế Thượng Quan Linh xin mạn phép hỗn hào với lão tiên bối vậy!

Dứt lời, cậu nhẹ nhút lên ngồi trên bả vai của Phương Kỳ, cây nạng bên tay phải của Phương Kỳ nhẹ điểm mặt đất, độc cước gia công, toàn thân vèo như một chim én xuyên luôn vào rừng, quả nhiên không vì có Thượng Quan Linh trên vai mà cước trình bị chậm trễ!

Thượng Quan Linh thấy khu rừng này hoang vắng thê lương, cảnh sắc càng đi càng thấy âm đạm, cây cỏ hiu quạnh, bất giác hỏi Phương Kỳ rằng :

- Thưa lão tiên bối! Sao cảnh vật khu rừng này tiêu điều buồn thảm thế nhỉ? Ở đây gọi là gì không biết?

Phương Kỳ vừa đi vừa trả lời :

- Khu rừng hoang vu này, không lấy gì làm rộng cho lắm, cũng chẳng có tên địa danh, nhưng nếu ra khỏi khu rừng này, sẽ là một nghĩa địa liên miên trên mấy dặm đường, tên gọi Vạn Tính Công Phần, ma trời lập lòe, áo quan mục nát ngổn ngang, cả một cảnh sắc rợn người! Tôi cũng nghe những anh em trong bang ở gần phụ cận đây nói rằng, gần đây trong khu Vạn Tính Công Phần này thường có ma quỷ xuất hiện cơ đấy!

Thượng Quan Linh lớn tiếng cười :

- Những người hung ác đến đâu tôi cũng từng được trông thấy, nhưng riêng về ma quái chưa hề thấy qua bao giờ! Xin lão tiên bối hãy đi cho nhanh đến Vạn Tính Công Phần, biết đâu chẳng gặp một vài con ma quái nhìn cho vui mắt!

Phương Kỳ nghe vậy cười nói :

- Kể gan cậu em cũng bạo thật, nhưng dù sao ta cũng không tin về thuyết ma quái trên thế gian này, nhưng đêm nay vì mình gấp tìm Xà Khất Khu Vân để trị độc cho cậu em, chẳng nên mất thì giờ ở đây làm gì, chờ chữa xong Xà Trấp Ngân Hoàn trên người cậu đâu đấy, tôi sẽ cùng cậu đến nơi Vạn Tính Công Phần bắt ma quái chơi cho vui! Vậy cậu chịu chứ?

Nói tới đây, Phương Kỳ đột nhiên ngược mặt lên cười nói với Thượng Quan Linh :

- Này cậu em! Vạn Tính Công Phần đã hiện ra kia kìa, cậu xem cảnh sắc có vẻ thế lương rợn người chưa?

Phương Kỳ dứt lời thì người đã ra khỏi khu rừng hoang, quả nhiên trước mắt chỉ thấy một vùng nghĩa địa bao la, mồ mả lở nhổ cao thấp không đều, đom đóm ma trời lập lòe, tiếng trùng dế văng vẳng khắp xa gần, cả một không khí thế lương buồn tẻ khiến kẻ sống như bị bơ vơ lạc vào một thế giới u minh rờn rợn!

Thượng Quan Linh lúc này vẫn đang ngồi trên vai Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất cười nói :

- Thừa Phương lão tiên bối! Cảnh sắc này quả thật vui đấy! Trên người tôi lúc này quả thật không thấy gì trở ngại đâu, như vậy chắc không phải là triệu chứng trúng độc gì đâu, vậy xin lão tiên bối hãy tạm nghỉ chân lại đây một chút rồi tí nữa đi cũng chưa muộn gì!

Phương Kỳ vốn muốn đưa Thượng Quan Linh đi càng nhanh càng hay, vì lão từng biết loại độc Xà Trấp Ngân Hoàn của Huyền Phong Ác Đạo lợi hại vô cùng, nếu để chậm trễ e nguy đến tính mạng! Nhưng nay nghe Thượng Quan Linh nói thế, trong bụng cũng ngạc nhiên về nội lực của cậu bé quả mạnh thật, ngang nhiên có thể phong tỏa sức độc một cách hữu hiệu như thế, bèn mỉm cười nói :

- Nội lực của cậu em tuy cừ giỏi đến mức thượng hạng thật, nhưng càng như thế lại nguy hiểm, vì lúc phát độc ra cũng nhanh không thể nào tả được! Nếu chỉ ngồi tạm nghỉ chân một chút không sao, nhưng đừng nên nấn ná ở lại đây làm gì để mất thì giờ vô ích, đằng kia có một ngôi mộ nguy nga tráng lệ, để tôi dẫn cậu lại đó xem cho biết!

Dứt lời, cây nạng nhẹ điểm xuống đất, vọt một cái vèo hẳn ra vài trượng, thì ra lão đã dùng đến ngọn tuyệt kỹ Độc Cước Truy Phong của mình vọt về phía Tây nam.

Khu nghĩa trang Vạn Tính Công Phần này chiếm khá mệnh môn, đứng một chỗ không thể nào nhìn bao quát được hết, trong vòng mười trượng vuông phía Tây nam, có một ngôi mộ lớn, không những địa vị cao

ráo, xây cất nguy nga, đến những tượng người và tượng đá, đề có đầy đủ, hiển nhiên là một lăng tẩm gì của các bậc công hầu vương tước, không thì cũng thuộc về nhân vật bất phàm gì đây!

Phương Kỳ và Thượng Quan Linh tuy là bình thủy chi giao, nhưng hai người một già một trẻ này, tính tình có vẻ tương đắc lắm, lão vì muốn Thượng Quan Linh được vui vẻ, nên lúc còn cách ngôi mộ lớn ấy chừng bốn trượng, bèn chuyển sang thế khinh công Thần Long Nhập Vân vọt nghiêng bóng hẳn lên hơn hai trượng, xong dùng đến Thất Cầm thân pháp nhắm ngay đỉnh ngôi mộ là bay xuống.

Thượng Quan Linh thấy mình ngồi trên vai Phương Kỳ mà lão vẫn có thể dùng đến ngọn khinh công tuyệt vời như thế, trong bụng không khỏi phục thầm! Cũng vì Thượng Quan Linh còn đặc tính trẻ con, nên lúc Phương Kỳ hạ mình là bay xuống ngôi mộ ấy, cậu bé đưa tay lên miệng bắt chước tiếng ma hú, phần thì hai người đang công kên nhau, trong cháng khác nào một bóng ma dài thân đang bay vèo xuống!

Nào hay trên lưng con thạch mã nơi lăng tẩm cũng một bóng người ngồi trên ấy, lưng hướng về phía Phương Kỳ và Thượng Quan Linh. Khi nghe tiếng hú thành linh nổi lên trong đêm canh vắng như thế, giật bản mình quay đầu lại nhìn, bỗng thấy một bóng người dài kinh người, mà lại chỉ có một chân, tiếng hú như khóc, từ trên là xuống, lẽ đương nhiên cũng thất kinh hoảng hồn, vội từ trên lưng thạch mã vọt vèo ra ngang một trượng sâu.

Thượng Quan Linh và Phương Kỳ đã khiến cho người trên lưng ngựa hoảng sợ bỏ chạy, đồng thời hai người cũng vì thấy có bóng người bay vèo ấy mà thất kinh!

Cả đôi bên đều giật mình về sự xuất hiện thành linh của đối phương.

Thì ra bóng người trên lưng thạch mã này cũng cao xấp xỉ với Phương Kỳ và Thượng Quan Linh, hai người công kên nhau, tóc rối bung, trước ngực lưng lảng hai xâu tiền giấy dốt cho người chết, thân mặc một áo dài đen, trên tay một gậy Khốc Thương Bàng, mặt mũi tuy chưa thấy rõ nhưng với lối ăn mặc thế, chả đúng với những lời thường đồn là Hắc Y Vô Thường Câu Hồn Quỷ đấy ư?

Phương Kỳ thấy vậy cũng thất kinh, Thượng Quan Linh ngồi trên vai nói với Phương Kỳ rằng :

- Thừa Phương lão tiên bối! Tôi chỉ nghe nói là người sợ ma chứ đâu có ma lại sợ người? Nếu đã sợ chúng mình thì đủ rõ không phải là ma, vậy ngài hãy để tôi ngồi tạm đây đi bắt người kia hỏi thử xem tại sao y lại giả dạng làm ma quái như thế?

Phương Kỳ chỉ ngại Thượng Quan Linh ỷ tài ra tay gây sự thì hỏng chuyện chữa bệnh độc mất! Đang lúc phân vân suy nghĩ thì bóng vô thường quý kia nghe tiếng Thượng Quan Linh, lập tức nhún chân nhảy ngược trở lại, thân pháp vèo nhanh như một làn gió.

Phương Kỳ vì vướng Thượng Quan Linh trên vai, không tiện hành động, đành đặt Thượng Quan Linh xuống, đứng ngăn ngay thế đến của đối phương, giơ tay hỏi rằng :

- Người bạn hà tất phải giả ma quỷ như thế làm gì? Vậy bạn thuộc nhân vật nào trong giang hồ, chẳng lẽ muốn bá chiếm hết Vạn Tính Công Phần để làm của riêng cho mình sao?

Người hắc y nọ nghe Phương Kỳ hỏi, không trả lời thẳng mà lạnh lùng thốt :

- Bây giờ vào giờ gì rồi?

Phương Kỳ không hiểu dụng ý câu hỏi của đối phương, ngừng mắt nhìn trăng sao một hồi mới trả lời :

- Canh ba vừa hết, nhưng chưa đến canh tư hẳn, người bạn hỏi thế làm gì?

Bóng đen vừa cao vừa gầy gật đầu nói :

- Anh em trong làng U Mịch rất ưa nói đạo lý, Vạn Tính Công Phần đây, mỗi đêm ngoại trừ từ canh ba đến canh năm ra, tha hồ để cho người dương thế tảo mộ hay đến lễ tế tự do!

Phương Kỳ chưa kịp hỏi, Thượng Quan Linh đã lên tiếng nói :

- Thế còn trong canh ba đến canh năm thì sao?

Người áo đen giơ cây Khốc Thương Bàng khua một cái, rồi lạnh lùng nói :

- Trong thời gian ấy, nơi Vạn Tính Công Phần này là quỳ giới của làng U Mịch, kẻ nào đến trong giờ ấy sẽ chết!

Phương Kỳ cũng bật cười, đưa mắt nhìn người áo đen cao tám thước ấy, từ từ hỏi rằng :

- Theo lời ông bạn nói vậy, thì chắc ngài cũng sống chung với loài ma kia?

Vậy chúng tôi quả đã xui xẻo, đã đến Vạn Tính Công Phần đây đúng giờ vào canh ba đến canh năm, chắc ông bạn đây thế nào cũng đoạt vía truy hồn chúng tôi để nhập vào làng U Mịch chứ?

Người áo đen trợn ngược đôi mày sâu róm nhìn Phương Kỳ nói :

- May là giờ này canh tư chưa điểm, U Mịch thần quan còn chưa thẳng điện!

Ta niệm tình các người vô tri sơ phạm, đặt biệt khoan dung tha cho lần thứ nhất này, chỉ cần mau mau rời khỏi Vạn Tính Công Phần này gấp, cấm không được nói với ai về chuyện đem nay ở đây, như thế sẽ tránh khỏi được nạn Đoạt Vía Truy Hồn của U Mịch Thần Quân ta!

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hãy Tới Địa Phủ Bái Thần Quân

Thượng Quan Linh nghe người áo đen nói, hình như còn vị U Mịch Thần Quân mà đến canh tư mới thăng điện, tính háo kỳ cậu bé lại nổi lên, vội vàng hỏi dồn :

- Kể ra lòng dạ ông cũng tốt đấy! Nhưng chúng tôi đã từng thấy những chuyện đơ bản của thế gian này rồi, chán mắt lắm nên chúng tôi muốn giao hảo với một người bạn dưới Địa phủ cho vui! Ông vừa rồi chỉ nói là U Mịch Thần Quân sắp thăng điện? Vậy có thể cho chúng tôi chiêm ngưỡng cảnh sắc thăng điện ấy được không?

Người áo đen lạnh lùng nói :

- Các người bộ không thiết sống nữa? Dễ lắm dễ lắm! Để ta dùng cây Khốc Thương Bàng đưa hồn các người về tham bái U Mịch Thần Quân cho biết vậy!

Dứt lời, vung gậy đưa ma ben tay phải quất tới bả vai Phương Kỳ, chưởng bên trái từ trước ngực đẩy tới, một luồng kinh phong lạnh lùng vung ra.

Võ công của Phương Kỳ tuy không được đến mức xuất thần nhập hóa như Càn Khôn ngũ tuyệt, nhưng trên giang hồ cũng thuộc vào hạng cao thủ đệ nhất lưu!

Lúc này thấy thế đánh của đối phương về binh khí Khốc Thương Bàng rất tầm thường, trong bụng bỗng thất kinh, không trực tiếp tiếp ngọn đánh của đối phương, thân hình nhẹ nhún, lướt hẳn ra xa bảy thước nhưng khi lướt tránh ấy đã vung chưởng quạt ngay một luồng kinh phong để ngăn chặn luồng gió lạnh lạnh của đối phương đánh tới.

Quả nhiên với sự dự đoán của Phương Kỳ, người áo đen khi vung cây Khốc Thương Bàng ra, tuy rất tầm thường nhưng khi gần đến bả vai Phương Kỳ, lập tức tua tua ra muôn ngàn ngọn gậy răng chó đánh nhanh sang, nếu Phương Kỳ không đoán trước mà tránh, thế nào cũng khó thoát khỏi công hãm này của địch!

Dẫu thế chưởng lực của Phương Kỳ khi chạm với chưởng lực âm hàn của người áo đen, lão cũng giật mình thất kinh về công lực của đối thủ cao hơn mình nhiều!

Trong bụng lập tức cẩn thận hơn, quay thân nhanh như làn gió ngược về với cây nặng Đả Cầu Bồng, dùng luôn thế Hảo Môn Trục Khuyển, nhẹ nhàng lướt tới giơ nặng trên điểm yết hầu giữa quất tả hữu Kỳ Môn Huyết, dưới đánh hai thế nhỏ Huyết Hải và Phục Thổ, đồng thời một lúc chia đánh thượng trung hạ ba

đường yếu huyết trọng yếu của đối phương.

Đây là một tuyệt học trong Cùng Gia bang, biến hóa kỳ ảo, khiến cho người áo đen rú lên một tiếng như ma kêu, nhảy tránh ra khỏi ngoài tám thước!

Thượng Quan Linh vỗ tay cười rằng :

- Thừa Phương lão tiên bối, ngọn Đả Cầu Bổng Pháp của ngài thật là tuyệt diệu trong võ lâm! Ngoại trừ đánh chó ra lại còn có thể đánh ma là khác...

Người áo đen sau khi tránh khỏi rồi chực mở thế công khác đánh dồn vào, nhưng khi nghe Thượng Quan Linh nói vậy, đột nhiên ngẩn người, đưa mắt ngạc nhiên nhìn Phương Kỳ một hồi rồi ôn tồn hỏi :

- Ông bạn đã là người biết ngọn tuyệt học của Cùng Gia bang, vậy tôi xin hỏi thăm ông có biết vị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh phải chăng là bạn quen của ông?

Phương Kỳ thấy đối phương không những đột nhiên ngừng đánh, mà còn đổi ra vẻ mặt hiền hòa, bất giác trong lòng ngạc nhiên hết sức, không hiểu tại sao đối phương lại đột ngột hỏi đến Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh như vậy? Không hiểu có chuyện gì trong này?

Trong khi Phương Kỳ ngẩn người ấy, Thượng Quan Linh đã mỉm cười nói :

- Tam Dị Khất trong Cùng Gia bang, vị thứ nhất là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, vị thứ hai là Âm Dương Thủ Mặc Bình, còn vị thứ ba chính là Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương lão tiên bối Phương Kỳ đây!

Người áo đen nghe xong vội cài ngay câu Khốc Thương Bảng vào bên hông, ôm quyền thi lễ cung kính nói :

- Tại hạ không biết có Phương đại hiệp đến viếng thăm, quả thật mắt tục thông manh! U Mịch Thần Quân của tại hạ đã ngưỡng mộ đại hiệp từ lâu, vậy xin mời ngài quá bộ cho Thần quân của tại hạ được bái kiến phong nghi của ngài!

Phương Kỳ thật không ngờ rằng mình lại được U Mịch Thần Quân nào đó mộ danh mình đến thế, hơn nữa trong các cao thủ võ lâm, cũng chưa từng nghe đến một ngoại hiệu rờn rợn có hơi ma này bao giờ!

Nhưng thấy đối phương đã cung kính khách sáo với mình, cũng đành mỉm cười rằng :

- Xin hỏi cát hạ quý tánh đại danh? Và U Mịch Thần Quân là ngoại hiệu của vị cao nhân nào?

Người áo đen cung kính cúi lưng đáp :

- Tại hạ tên Phong Kiệt, hiệu Hầu Phụng Thần Quân tại dưới Cửu U Địa Khuyết, được Thần quân ban

cho danh hiệu là Câu Hồn sứ giả! Còn về Thần quân của tại hạ, vì đã sống lâu trong Cửu U Địa Khuyết, xưa nay chưa hề nhắc đến danh tánh trên dương gian của mình bao giờ cả, vậy xin thứ lỗi cho Phong Kiệt này không biết đáp ra sao cho phải! Nhưng Phương đại hiệp gặp Thần quân của tại hạ may ra biết rõ ngay cũng nên?

Cửu U Địa Khuyết và U Mịch Thần Quân, một địa danh và một ngoại hiệu ấy quả thật chưa hề nghe đến những tên hấp dẫn rộn người như thế bao giờ! Nhưng Phương Kỳ còn đang lo về vết thương độc của Thượng Quan Linh, cần phải được chữa chạy nhanh, bèn cười nói với Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt rằng :

- Phương Kỳ này được Phổ Kiên huynh và U Mịch Thần Quân mời viếng Cửu U Địa Khuyết, đáng ra phải tuân lệnh bái kiến mới phải đạo, nhưng vì Phương Kỳ này còn bận chuyện của cậu em Thượng Quan Linh bị trúng kỳ độc, chỉ trong thời gian ngắn là độc sẽ phát khởi, nên cần phải cố vượt thêm mấy chục dặm đường để tìm người bạn cũ trị bệnh cho xong chuyện, thế nào cũng lại Vạn Tính Công Phần đây để chiêm bái cho biết phong thái của U Mịch Thần Quân!

Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt nghe xong cười lớn tiếng rằng :

- Phương đại hiệp hà tất phải vất vả mấy chục dặm đường làm gì? Chính Thần quân của tại hạ chuyên trị các chứng vạn độc, nghề y của Thần quân có thể nói là cái thế vô song! Chỉ một viên Vạn Diệu Đơn Sa có thể khiến tiểu hiệp Thượng Quan Linh khỏi ngay như cũ!

Phương Kỳ cảm thấy giao một trách nhiệm chữa độc của Thượng Quan Linh cho một người lạ U Mịch Thần Quân mà mình chưa hề quen biết, trong lòng cũng hơi ngại ngại! Nhưng nếu không nhận lời thì tỏ ra mình quá nhất gan, người ta sẽ cười, bèn liếc mắt qua Thượng Quan Linh xem cậu bé có ý kiến gì?

Nào ngờ Thượng Quan Linh tính háo kỳ còn nặng hơn Phương Kỳ thần khát, có ý nói láo rằng :

- Thừa Phương lão tiền bối! Bây giờ tôi cảm thấy trong lòng nôn nao khó chịu, tứ chi bắt đầu mỏi rời, e sợ không kịp đi tìm Xà Khất Khu Vân được nữa, chẳng thà nhờ ngay vị U Mịch Thần Quân này đây thi thố tài y Hoa Đà cho được việc!

Phương Kỳ nào biết Thượng Quan Linh nói láo, thất kinh hoảng hồn, vội vàng móc túi lấy viên linh đơn đưa sang cho Thượng Quan Linh, quay sang phía Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt cười gượng :

- Nếu Phong Kiệt huynh đã có nhã ý nhiệt tâm như vậy, thì cậu em tôi đây đành tuân mệnh đến quý Cửu U Địa Khuyết để tham bái U Mịch Thần Quân, cầu xin một viên Vạn Diệu Đơn Sa! Phiền Phong Kiệt dẫn đường hộ cho!

Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt mỉm cười dắt hai người đến một viên đá vuông trước mặt ngôi mộ lớn nhất trong đó, cả ba người cùng đứng vào viên đá xong, Phong Kiệt bèn tụ khí vào Đan điền, quay mình sang phía trái nhắm ngay một bức tượng người bằng đá, phạt luôn một Phách Không chưởng vào ngực tượng đá,

Thượng Quan Linh và Phương Kỳ cảm thấy dưới chân mình từ từ dần hạ xuống, thì ra viên đá vuông ấy đã tự động đưa ba người xuống sâu dần.

Thượng Quan Linh tính ngằm trong bụng, này giờ xuống ước cũng được chừng sáu trượng sâu, nhưng hình như lúc này viên đá lại đưa ngược ba người lên một chiều khác, một lúc rồi mới ngừng hẳn, nhưng trước mắt tối như mực, không khí ngột thở.

Thượng Quan Linh Câu Hồn sứ giả đưa tay nhẹ đẩy bên cánh phải, kít một tiếng nhỏ nổi lên, xa xa thấy một ánh sáng xanh lè.

Ánh sáng xanh ấy hình như ở suốt mãi đầu cùng, Phong Kiệt nghiêng mình dẫn khách, Phương Kỳ và Thượng Quan Linh quay đầu nhìn lại, cả hai đều ngạc nhiên vừa kinh, vừa thú vị, thì ra con đường đưa xuống là một cỗ quan tài lớn tướng, đầu áo quan có cửa ngằm, vừa rồi cảm thấy ngột thở là lý do thiếu không khí của đường hầm này đây!

Khi ra đến cửa đường hầm, Thượng Quan Linh và Phương Kỳ nhìn ra cảnh vật bên ngoài, tóc gáy hai người bất giác dựng ngược cả lên, da gà nổi đầy mình, nhưng cũng rất phục vị trụ trì của ngôi điện Cửu Hoàn Tương Tiếp là U Mịch Thần Quân, đã có thể xây cất nổi một cung điện quý phủ âm u kỳ dị to lớn như thế.

Thì ra trong cung điện kỳ dị này, cửa sổ là những xương người ráp thành, giữa cửa điện treo lủng lẳng tám chiếc đầu lâu người dùng làm đèn dầu, những ánh sáng xanh ấy đều do trong sọ lủng lẳng ấy tỏa ra.

Trên phía cửa điện, một khuôn biển ngang được dùng xương người xếp thành bốn chữ Cửu U Địa Khuyết.

Hai bên trụ, mỗi bên một bức câu đối viết :

Nhược hương võ lâm cầu tuyệt nghệ Thả lại địa khuyết bá Thần quân Thượng Quan Linh xem xong cau mày, trong lòng cảm thấy không phục, bụng nghĩ thầm vị U Mịch Thần Quân ỷ vào gì mà khí phách của hai câu đối có vẻ ngênh ngang thế không biết?

Ba người vừa ra khỏi đường ngằm, trong Cửu U Địa Khuyết, một ông già lùn mặt đỏ nhằng nhịt từ cung điện đi ra, lên tiếng nói với Phong Kiệt rằng :

- Thần quân đã thăng điện và biết Phong huynh đã đưa khách tới viếng, nên sai Tiêu Khôi đến thăm hỏi xem tân khách lệ này thuộc môn phái nào? Mà đã xui khiến Phong huynh phá mười năm U cấm dưới địa khuyết của U Mịch Thần Quân trước khi chưa luyện thành U Mịch thập tam kinh, tuyệt không bao giờ tiếp gặp người trên dương thế!!! Huynh còn lạ gì lệnh nghiêm cấm này?

Câu Hồn sứ giả cười :

- Xin phiền Tiêu huynh chuyển lời bẩm lại với Thần quân, tân khách mà Phong Kiệt đã mời đến chính là một nhân vật trong Tam Dị Khất cùng ngan với Thiêm Điện Thần Khất Gia Minh, tức ngoại hiệu Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất và cùng với một tiểu hiệp Thượng Quan Linh!

Người già lùn mặt đỏ sau khi vào điện, trong Cửu U Địa Khuyết lấp tức có một âm thanh rất nhỏ nhưng cũng rất rõ, giọng quái dị tuyên ra rằng :

- Nếu đã là quý khách trong Cùng Gia bang, hãy miễn bỏ hết các kiểu cách lễ nghi thường xuyên trong Cửu U Địa Khuyết, Diêm Nguyên Cảnh này thân hành xuất điện ra nghênh tiếp quý khách!

Ba chữ Diêm Nguyên Cảnh vừa lọt vào tai, Phương Kỳ giật mình thất kinh, biết ngay mười năm về trước có một hiệp đạo lừng danh ở Lĩnh Nam, đột nhiên bị mất tích, tên gọi Diêm Nguyên Cảnh! Xưa nay mình với người ta không ân oán gì với nhau, nên trong lòng không muốn nhận trọng lễ tiếp đãi của người ta, bèn dặt tay Thượng Quan Linh, hai người cùng dùng khinh công vọt lẹ về phía cửa điện.

Nhưng lúc hai người vừa chạm chân xuống đất, trước mặt đã có một luồng gió lạnh lướt tới, thì ra một người ước độ gần năm mươi tuổi, thân hình trung bình, mặt gầy, mắt sâu, quần áo ăn mặc theo lối công hầu vương giả, đứng né về một bên ôm quyền thi lễ một cách chu đáo :

- Xin mời quý khách vào nội điện!

Ngôi đại điện vừa rộng vừa dài, chiều dài hơn bảy trượng, thế mà vừa dứt tiếng, Thần quân đã hiện ngay trước cửa điện, như vậy đủ biết công lực của U Mịch Thần Quân như thế nào rồi!

Sau khi đưa khách vào đến đại điện, U Mịch Thần Quân bèn mời ngồi trên một bảo tọa, còn mình ngồi về một bên tiếp khách. Phương Kỳ và Thượng Quan Linh lúc này mới quan sát cảnh sắc xung quanh của đại điện này, chỉ thấy gần ba bốn chục chiếc đèn bằng sọ người chết treo lủng lẳng khắp nơi, ánh sáng xanh xao từ trong những lỗ mắt, mũi, tai, miệng tỏa ra trong rợn hãn người, thật là một không khí ma phủ rùng rợn âm u! xung quanh U Mịch Thần Quân cả thảy bốn người đứng hầu.

Ngoại trừ Phong Kiệt và Tiêu Khôi hai người ra là biết tên, còn hai người, một người mặt mũi tinh anh, thần sắc trông có vẻ quý quyết, thân mặc một áo bào xanh, đúng vẻ một nho sinh, còn người kia đây mình màu đỏ rực với áo bào quan thẩm ác, thân hình cao lớn.

Phương Kỳ, Thượng Quan Linh sau khi an tọa xong, Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt bèn khom người trần báo với U Mịch Thần Quân, nhưng tiếng nói không phải của người phàm thường dùng, mà là một giọng nói như ma khóc!

Phong Kiệt vừa mở miệng, U Mịch Thần Quân đã đưa tay lắc rằng :

- Phong Kiệt! Ta đã mười năm không gặp người dương gian rồi, nay có khách võ lâm ngồi lại đây, vậy hãy miễn những lễ lối cũ đi, người cứ việc dùng tiếng người mà nói, đừng bắt chước tiếng ma để hai vị

khách quý đây cười mình thất lễ!

Câu Hồn sứ giả bèn đổi giọng :

- Kính bẩm Thần quân! Tiểu hiệp Thượng Quan Linh trên người mắc chứng bệnh kỳ độc, có thể sắp bộc phát tức thời đây, kính xin Thần quân hãy tặng trước cho quý khách một viên Vạn Diệu Đơn Sa rồi sẽ chuyện vãn sau cho được việc!

U Mịch Thần Quân ồ lên một tiếng, quay sang Phương Kỳ hỏi :

- Thưa Phương đại hiệp! Thế cậu em Thượng Quan Linh đây bị chứng gì vậy?

Phương Kỳ kể tóm tắt qua loa xong, U Mịch Thần Quân bèn từ trong người lấy ra một lọ bằng ngọc, dốc ra một viên linh đơn to bằng hột dưa để trên bàn tay, rồi gọi Thượng Quan Linh ngồi gần lại, bắt mạch cho cậu bé.

Xem mạch xong, U Mịch Thần Quân giật mình thất kinh, vội vén ngay ống quần Thượng Quan Linh ra xem, nhưng vết hoen đỏ đã tan biến đâu mất. U Mịch Thần Quân cười lớn ngồi về chỗ mình, mắt nhìn Thượng Quan Linh với một vẻ kinh ngạc khen :

- Cậu Thượng Quan Linh chắc đã may mắn ăn được một thứ linh dược gì hiếm có trên đời, nên khi trúng độc mà không đến nỗi nặng, lại được uống những linh đơn của Phương đại hiệp, thật là vô sự hẳn rồi, khỏi bận đến Diêm Nguyên Cảnh ra tay nữa! Nhưng thứ Vạn Diệu Đơn Sa này của tôi, chuyên trị bá độc, linh nghiệm vô cùng, vậy cậu em cứ giữ bên mình, ngộ đi giang hồ có thể giúp ích cho người khác cũng nên!

Dứt lời bèn đưa viên “Vạn Diệu Đơn Sa” cho Thượng Quan Linh, cậu bé cũng chẳng khách sáo gì, cảm ơn nhận bỏ luôn vào túi, rồi quay đầu nhìn Phương Kỳ nở nụ cười tinh quái.

Bây giờ Phương Kỳ mới biết Thượng Quan Linh hồi nãy đã nói dối mình để cốt tới Địa phủ của U Mịch Thần Quân này coi cho biết.

U Mịch Thần Quân đưa xong viên thuốc, lại cười nói rằng :

- Diêm Nguyên Cảnh vừa rồi bắt mạch cho tiểu hiệp Thượng Quan Linh, nhờ vậy mà phát giác được một chuyện lạ! Cậu em tuổi nhỏ như thế, nhưng về nội khí huyết hành trong người thông suốt, thật không chỗ nào gặp trở ngại! Với tuổi như thế mà đã có những công lực thành tựu như vậy, quả thật khiến người ta kinh ngạc!

Diêm Nguyên Cảnh xin mạo muội hỏi một câu, Thượng Quan Linh tiểu hiệp không biết là đệ tử của vị danh môn nào trong võ lâm?

Thượng Quan Linh đỏ mặt về lời khen của U Mịch Thần Quân, Phương Kỳ thấy vậy trả lời hộ :

- Cậu em Thượng Quan Linh đây là cao túc của Nam Cương Ân Hiệp Tạ Đông Dương, nhưng vì gần đây gặp nhiều may mắn kỳ dị, uống được những linh dược hiếm có trên đời, lại nữa được sự tâm truyền của Nam Bút Gia Cát Dật và Tây Đạo Thiên Si đạo trưởng trong nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, nên tuy tuổi còn nhỏ mà võ công đã có thể sánh ngang với hạng đệ nhất danh thủ trên giang hồ!

U Mịch Thần Quân nghe xong không ngớt gật gù, Phương Kỳ lại hỏi rằng :

- Diêm thần quân đã nổi danh từ mười năm trước, sao...

U Mịch Thần Quân nghe vậy cười ha hả, cắt đứt luôn câu hỏi của Phương Kỳ, nói rằng :

- Phương đại hiệp có lẽ muốn hỏi tại sao tôi buông bỏ tên Lục Lâm Hiệp Đạo ở Lĩnh Nam mà chạy đến Vạn Tính Công Phần này để chui xuống Cửu U Địa Khuyết là vị U Mịch Thần Quân chứ gì?

Phương Kỳ mỉm cười gật đầu, U Mịch Thần Quân cau mày một hồi rồi mỉm cười nói :

- Chuyện này nói ra hơi dài, nay Phương đại hiệp và Thượng Quan Linh tiểu hiệp đã xuống Địa phủ làm khách, quả là một chuyện hiếm hoi, vậy hãy để Diêm Nguyên Cảnh này tận hết chút tình địa chủ để tiếp đãi hai vị khách quý, rồi chúng mình thủng thỉnh trò chuyện sau!

Đứt lời giơ tay ngoắc một cái, tức khắc một bàn tiệc linh đình dọn ngay ra đại điện, nhưng tất cả những dụng cụ trên bàn tiệc như: đĩa, chén, bát, đĩa, thìa đều hoàn toàn bằng những xương người và sọ người trắng hếu! Kẻ nhìn chỉ cảm thấy một bầu không khí lạnh lạnh rợn người, càng tăng thêm vẻ thần bí của cung điện Địa phủ của Diêm Nguyên Cảnh lên thành một đại điện Diêm La!

Thượng Quan Linh thấy những chén bát đĩa thìa kinh người như thế, mày cau lại như khó chịu, U Mịch Thần Quân thấy vậy, tay chỉ về một người đứng cạnh mặc áo bào xanh như kẻ nho sinh nói :

- Thượng Quan Linh tiểu hiệp cứ việc yên tâm mà dùng tiệc! Những dụng cụ đây toàn do vị Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế này đã tốn kém đến tận Giang Tây để đặt làm những đồ chén bát đĩa bằng sứ này, vì để phù hợp với cảnh sắc của Cửu U Địa Khuyết nên mới đặc biệt cho nung riêng thành những kỳ hình dĩ trạng này mà thôi!

Nói xong cầm luôn đĩa khế gõ vào các chén bát đĩa trên bàn, quả nhiên có tiếng coong coong của chất sứ vang lên.

Phương Kỳ và Thượng Quan Linh bây giờ mới yên bụng ngồi vào bàn tiệc, U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh hỏi ngay đến người mặc áo đỏ, rồi cùng nói với hai người rằng :

- Trong Cửu U Địa Khuyết này, kể cả Diêm Nguyên Cảnh trong đó, cả thầy có năm người, Trọng Tuyên

Tú Tài Cam Hóa Quế, Đại Đầu Quỷ Tiêu Khôi, Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt, mà nhị vị đã biết đến, còn vị này là Hồng Y Hỏa Phán Lục Lôi, cũng bởi chán chường chuyện thế gian vô vị nên cam chịu xuống Cửu U Địa Khuyết làm dịch sứ!

Hồng Y Hỏa Phán thi lễ xong lại cung kính đứng sau U Mịch Thần Quân, Diêm Nguyên Cảnh giơ chén lên mời khách :

- Diêm Nguyên Cảnh đã có trên mười năm không thấy ánh nắng mặt trời rồi!

Phượng đại hiệp có thể đoán tại sao khi Phong Kiệt nghe đến Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất của huynh mà dám phá lệ mời khách vào Cửu U Địa Khuyết đây chẳng?

Phượng Kỳ ngơ ngác lắc đầu, U Mịch Thần Quân thở dài một tiếng nói :

- Trong khi Diêm Nguyên Cảnh rời khỏi dương thế vào Cửu U Địa Khuyết, giữa lúc ấy tôi đã phải mang một ơn và đồng thời cũng kết luôn một mối thù...

Thượng Quan Linh nghe chuyện có vẻ kỳ lạ, không chờ Diêm Nguyên Cảnh nói hết lời, bèn chen ngay vào hỏi :

- Xin Diêm thần quân cứ nói phức ra! Ân nhân là ai? Kẻ thù là người nào?

Sao người cứ nói quanh vòng tròn như thế làm gì?

U Mịch Thần Quân cảm thấy mến tính tình ngay thẳng của Thượng Quan Linh, nhìn cậu bé rồi mỉm cười nói :

- Kẻ thù là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, còn ân nhân là người trong Cùng Gia bang, tức người cùng ngang danh với Phượng đại hiệp, tên gọi Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh!

Hai tên Cửu Độc thư sinh và Thiểm Điện Thần Khất đều từng gây nên những mối nghi ngờ trong lòng Thượng Quan Linh từ lâu, vì có những mối quan hệ như thế, nên trong lòng cậu bé càng tăng thêm tính tò mò, vội hỏi đục U Mịch Thần Quân mau kể gấp.

U Mịch Thần Quân khẽ hớp hơi rượu xong, từ tốn kể :

- Chính cung điện Cửu U Địa Khuyết này không phải do tay Diêm Nguyên Cảnh đây kiến tạo! Mười năm về trước, bởi tôi có tính háo thắng, muốn hơn hết tất cả những tay cao thủ lừng danh lúc bấy giờ là Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm và Đoạt Hồn Kỳ tức Càn Khôn ngũ tuyệt, nên tôi đã đi hầu hết khắp nơi sơn lâm cùng cốc để tìm xem có những kỳ thư về võ học không? Để cố luyện những tuyệt nghệ kinh đời trên trần gian này! Nhưng sau khi phiêu bạt một thời gian đây đó, nên tôi khám phá đến nơi Vạn Tính Công Phần, dưới này có sẵn một cung điện Cửu U Địa Khuyết. Trong cung điện ma phủ này lại có một quyển kỳ

kinh từ hai trăm năm về trước do một vị dị nhân tuyệt thế trong hồi bấy giờ là Tu La Tôn Giả để lại, mệnh danh của quyển kinh là U Mịch thập tam kinh! Nghe nói tất cả những thế võ học thần kỳ trong kinh đã chép, nếu ai học được hết, có thể nói là đương kim vô địch, mà có thể là đời sau vẫn chưa chắc gì ai tìm cách phá nổi! Sau khi tôi được tin này, bèn cố công ngày đêm lùng soát khu Vạn Tính Công Phần này, nhưng trước khi chưa tìm ra cửa vào Cửu U Địa Khuyết, tôi được quen biết một vị Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết! Sau khi gặp Cơ Thiên Khuyết, tôi cảm thấy mến ngay, bèn đem tất cả thực tình nói rõ cho y nghe, lẽ đương nhiên y cũng ham thích về bộ kỳ thư võ học này, nên cùng hiệp lực chung sức với tôi tìm kiếm. Nếu tìm ra được sẽ ở luôn dưới Cửu U Địa Khuyết cùng nhau nghiên cứu và luyện tập!

Nhưng tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết này tâm dạ xấu xa! Trong lúc tôi quá cực nhọc tìm ra được cửa vào địa khuyết, cả hai cùng nhau từ trong đường huyết áo quan đi ra, và thấy tôi từ trong trụ cột xương trắng này tìm ra được U Mịch thập tam kinh, nhưng chỉ có những chương thứ 5, 7, 9, 11! Sau khi tôi cầm bốn chương kinh văn này vào tay, y bèn ra tay hạ độc thủ, dùng loại độc châm khiến tôi trúng độc nằm hôn mê bất tỉnh nhân sự dưới địa khuyết để chờ chết, y ngang nhiên ung dung đoạt luôn bốn chương văn kinh của bộ U Mịch thập tam kinh rời khỏi địa khuyết đi biệt luôn!

Thượng Quan Linh khi nghe tới đây, trong mũi cậu nhẹ hừ một tiếng, quay sang nói với Phương Kỳ rằng :

- Thừa Phương lão tiền bối! Tên Cửu Độc thư sinh này độc ác tàn nhẫn như thế, không hiểu hẳn bị Chung Ly Triết đánh bại chạy biệt tích luôn trên giang hồ, sự thật hẳn còn sống hay đã chết?

Phương Kỳ xoa tay rồi mỉm cười, Thượng Quan Linh đành im lặng nghe Diêm Nguyên Cảnh tiếp tục nói :

- Thế rồi tôi từ từ tỉnh lại trong địa khuyết, rồi phát hiện một hồ lô nhỏ đựng linh đơn và một bức thơ văn tấu! Thuốc linh đơn ấy chính là viên Vạn Diệu Đơn Sa mà tôi đã tặng tiểu hiệp vừa rồi, bức thơ thì của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đã để lại, trong thơ nói rằng: Gia Minh cũng được người ta chỉ mách đến địa khuyết để tìm quyển kỳ thư U Mịch thập tam kinh của Tu La Tôn Giả để lại, nhưng sau khi đến Cửu U Địa Khuyết, thấy tôi bị trúng độc nằm bất tỉnh, sắp tắt thở đến nơi, nên tính cứu người trước rồi nói sau, ngờ đâu người hiền lương thì gặp may mắn! Ngay gần chỗ tôi nằm bất tỉnh ấy, Gia Minh đã phát giác được những chương văn kinh từ chương thứ 4, 6, 8, 10 của U Mịch thập tam kinh, nhưng ngoài bốn chương kinh văn này ra còn thêm lọ hồ lô đựng thuốc linh đơn Vạn Diệu Đơn Sa!

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh minh giở xem kinh một lượt, quả nhiên thấy toàn là những võ công kỳ dị thần bí, nên không muốn tham thêm, cất xong bốn chương kinh văn rồi lấy Vạn Diệu Đơn Sa bỏ vào miệng tôi một viên, đồng thời cũng lấy theo ít viên, rồi để lại lọ hồ lô và bức thơ nói rõ tự sự, dặn tôi ráng tìm thêm những chương kinh văn còn lại, nếu tìm được ra, thế nào cũng trở thành một danh thủ cái thế trên giang hồ!

Thượng Quan Linh nghe tới đây, tiếp lời nói :

- Nếu vậy, trong mười ba chương kinh văn của U Mịch thập tam kinh ấy, từ chương 5, 7, 9, 11, bốn chương này đã bị Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đoạt cướp, còn bốn chương từ 4, 6, 8, 10 thì được Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lấy đi, một bộ võ lâm kỳ thư quý báu như thế, chẳng hóa ra bị tàn khuyết mất sao? Còn phần Thần quân đã làm trụ trì tại Cửu U Địa Khuyết trong mười năm trời như thế, chắc nhất định đã tìm ra được những chương văn kinh còn lại trong U Mịch thập tam kinh là các chương thứ 1, 2, 3, 12, 13, tất cả năm chương, chắc Thần quân đã tìm được?

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh thở dài một tiếng :

- Nếu tôi tìm ra được hết năm chương kinh văn ấy, tôi đã lên ngay dương gian tìm đến Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết để trả thù rồi! Đồng thời tôi sẽ so tài với hết thầy các tay quần hùng tong võ lâm xem thử ai vô địch cho biết, ai mà còn hơi đâu đi ở một nơi ma phủ quỷ huyết này để xứng U Mịch Thần Quân cho sầu buồn trong lòng?

Nói tới đây, quay sang rót rượu cho Phương Kỳ và Thượng Quan Linh rồi kể tiếp rằng :

- Tôi đã tốn mất mười năm trời tâm lực ở nơi Cửu U Địa Khuyết này, nên đã tìm được bốn chương văn kinh của bộ U Mịch thập tam kinh. Những chương này là chương thứ 1, 2, 3, 12! Loại kinh văn này đặt biệt của nó là chương nào độc lập riêng chương đó, dù bị thiếu khuyết chương nào, chẳng qua chỉ biết ít đi một vài môn công lực mà thôi! Bởi thế bộ kỳ thư U Mịch thập tam kinh tuy bị tàn khuyết thiếu sót, cũng không đến nỗi trở thành vô dụng! Nhưng những võ học trong văn kinh, hễ càng về chương cuối càng cao sâu! Nếu đem những chương văn kinh của cả ba người đã được ra so sánh thì phần của tôi tệ nhất trong ba người. Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đứng giữa, còn về Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết thì có thể nói là thần diệu hơn cả!

Thượng Quan Linh bỗng như sực nhớ đến chuyện gì, nhưng phân vân một lúc rồi lại thôi.

Phương Kỳ cũng quay sang hỏi U Mịch Thần Quân :

- Theo lời Thần quân nói vậy thì chương văn kinh thứ 13 trong bộ U Mịch thập tam kinh và cũng là chương chót nhất ấy, đến nay vẫn chưa bị lọt vào tay người nào chứ?

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh gượng cười :

- Tôi đã chịu tự nhốt mình ở đây chính cũng chỉ vì chương văn kinh cuối cùng thứ 13 ấy! Nếu tìm cho ra được chương chót này, có thể lên dương gian trả thù ngay, đồng thời có thể so hơn kém với Càn Khôn ngũ tuyệt luôn thể!

Thượng Quan Linh thấy vị U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh hình như nếu tìm không ra được tuyệt nghệ võ lâm, chắc sẽ không bao giờ xuất hiện trên thế gian nữa! Trong bụng cậu bé tự nhủ thầm: bộ

ông không chịu ra khỏi địa khuyết, nhưng chắc gì người ta không mò tới đây tìm ông? Nghĩ vậy bèn mỉm cười rằng :

- Xin Thần quân tha lỗi mạo muội cho Thượng Quan Linh hỏi một câu, tỷ dụ Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết hay Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, họ cho rằng trong bốn chương kinh văn mà họ có được đó, vẫn chưa thể vươn lên mức tột đỉnh trong võ lâm ngày nay, rồi họ sẽ quay lại Cửu U Địa Khuyết tìm kiếm thêm những chương kinh văn còn sót! Như thế chả sẽ làm phiền sự yên tịnh thanh tịch của Diêm thần quân đây sao? Hơn nữa Thần quân đã mười năm trời không thấy ánh sáng mặt trời, thế bốn vị: Phong, Tiêu, Cam, Mộc lại sống bằng lối nào để phụng sự bên cạnh ngài?

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh gật đầu cười :

- Thượng Quan Linh tiểu hiệp hỏi rất có lý, nhưng Diêm Nguyên Cảnh này đã sửa chữa hết cả các cửa ngõ vào Cửu U Địa Khuyết, những cửa ấy được biến đổi từng ngày một, chỉ trừ những người có liên hệ với Thiểm Điện Thần Khất lại đây và được người của bản địa khuyết mời vào ra, đừng nói là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, dẫu cho là vị chủ cũ của địa khuyết đây là Tu La Tôn Giả có sống lại trên trần này tới đây đi nữa, cũng chỉ đành vu vơ đứng lang thang trên Vạn Tính Công Phần mà thôi! Đừng hòng tìm được cửa mà vào địa huyệt này!

Nói tới đây cười lên ha hả, tay chỉ sang Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt, Đại Đầu Quỷ Tiêu Khôi, Trọng Tuyền Tú Tài Cam Hóa Quế, Hồng Y Phán Mộc Lôi bốn người rằng :

- Còn về bốn người này, nguyên cũng là các tay hào kiệt của hai phe hắc bạch trong làng võ lâm, hoặc vì bị thua hoặc vì ngậm oan gì đó không biết, trong lúc nghĩ quẩn bèn rủ nhau tập thể tự tử tại nơi Vạn Tính Công Phần này! Cũng bởi mạng họ chưa đến nỗi tuyệt hẳn, nên chỗ họ tự tử lại nhằm trúng ngay cửa địa khuyết, trong khi đó tôi lại tu sửa đường ngầm nên đã nghe rõ, đồng thời mở luôn cửa huyệt khiến họ ngã hết vào trong, rồi tìm hết lời khuyên giải, từ đó họ cam tâm ở lại để phục dịch cho tôi để chờ ngày Diêm Nguyên Cảnh luyện xong U Mịch thập tam kinh, hầu ra dương gian để nở mày nở mặt với thiên hạ võ lâm!

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh sau khi kể hết những chuyện dĩ vãng xưa kia, tự mình rót ba chén rượu uống luôn một hơi, rồi quay sang Phương Kỳ nói :

- Chuyện nhập quỹ tịch của Diêm Nguyên Cảnh này ở Cửu U Địa Khuyết đã kể hết rõ ràng, giờ xin hỏi Phương đại hiệp, người ân nhân xưa kia đã cứu tôi thoát chết khỏi tay Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, tức ân công Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh hiện nay không biết ở phương nào?

Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ cau mày rằng :

- Vị Gia Minh nhân huynh này của tôi gần mười năm trời nay, không những Cùng Gia bang không thấy xuất hiện tung tích, mà hầu hết khắp trên giang hồ cũng chẳng biết được tin tức của Gia Minh! Theo lời kể vừa rồi của Thần quân thì sự mất tích của Thiểm Điện Thần Khất vừa vặn trùng hợp với ngày được kinh,

như vậy thì rất có thể Gia Minh đã tìm một nơi vắng vẻ nào đó để luyện võ công, nhưng Phương Kỳ vẫn không tìm được trong mười năm dài như thế, bộ anh ta còn chưa luyện xong võ công tuyệt nghệ xuất thế ư?

Trong đầu óc của Thượng Quan Linh lúc này ẩn hiện khá nhiều linh cảm trong sự suy nghĩ, nhưng những sự suy nghĩ ấy bỗng ẩn bỗng hiện, không cách gì cho nó tiếp nối rõ ràng hẳn hoi được, rút cục cậu bé vẫn chưa tìm ra một giải đáp nào chính đáng cho sự nghi vấn của mình.

Nghe hết những lời của Diêm Nguyên Cảnh và Phương Kỳ, Thượng Quan Linh lại có linh cảm, buột miệng hỏi ngay :

- Thừa Phương lão tiền bối! Bốn chương kinh văn trong U Mịch thập tam kinh ấy, nếu khổ luyện trong thời gian mười năm trời, thế nào chả thành tựu? Chắc vị Gia Minh tiểu bối này đã xuất thế trên giang hồ rồi chưa biết chừng, nhưng có lẽ ông ta đã từ bỏ danh hiệu xưa của mình là Thiểm Điện Thần Khất cũng nên?

Phương Kỳ cười rằng :

- Chắc cậu em vẫn còn nghi cho người mà xưng Chung Ly Triết tức là Thiểm Điện Thần Khất chứ gì?

Thượng Quan Linh lắc đầu rằng :

- Sự nghi này đã không thể vững được nữa, vì sao tôi đánh với Chung Ly lão nhân, nếu người ta chỉ trong vào bốn chương văn kinh trong U Mịch thập tam kinh ấy, quyết không thể nào lại có nổi những thân pháp thần diệu tuyệt vời ấy được!

Phương Kỳ sợ Thượng Quan Linh nói thế e làm mích lòng Diêm Nguyên Cảnh chẳng, nhưng thấy sắc mặt U Mịch Thần Quân vẫn vui vẻ, bèn quay sang Thượng Quan Linh hỏi :

- Hay là cậu em cho rằng còn có một người thứ hai nào đã hóa danh Thiểm Điện Thần Khất chẳng?

Thượng Quan Linh lắc đầu :

- Khi tôi ở Trường Sinh đảo Đông Hải gặp Đoạt Hồn Kỳ thiện, cũng tức là Đoạt Hồn Kỳ giả, nhưng thủy chung vẫn chưa ai có thể biết lai lịch đích xác của người này ra sao! Nay đem đối chứng tất cả những chi tiết nhỏ nhặt ấy, rất có thể Đoạt Hồn Kỳ thiện này là Thiểm Điện Thần Khất cũng nên!

Ngừng một lúc, cậu bé lại nói tiếp :

- Tôi đoán như thế, ít nhất cũng trùng được đến bảy phần mười, miễn là giữa Chung Ly Triết và Đoạt Hồn Kỳ thiện trong hai người này, ít nhất cũng có một người là Thiểm Điện Thần Khất, nhưng về Đoạt Hồn Kỳ thiện có vẻ giống nhiều hơn về phương diện thân hình, nhưng theo sự nghe lén được cây binh khí truyền thống của Cùng Gia bang không phải là Thiểm Điện Thần Khất đi nữa, nhưng cũng dính líu quan hệ với ba chữ Cùng Gia bang!

Phương Kỳ nghe xong cảm thấy lời đoán của Thượng Quan Linh cũng rất có lý, bất giác nhắm mắt suy nghĩ, nhưng về phần U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh, lúc này lại điên đầu về những Đoạt Hồn Kỳ ác và Đoạt Hồn Kỳ thiện, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, ngạc nhiên hỏi Phương Kỳ rằng :

- Người lừng danh khét tiếng Đoạt Hồn Kỳ trong nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt ấy, không lý đã trở thành một vụ án song đôi Đoạt Hồn Kỳ sao? Nếu không, làm sao lại phân biệt thiện ác chân giả ở trong này?

Phương Kỳ chưa kịp trả lời, Thượng Quan Linh thấy vị U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh này tính tình có vẻ hào phóng ngay thẳng, bèn đem vụ chân giả Đoạt Hồn Kỳ và vụ Tân Cự Càn Khôn ngũ tuyệt thuật lại cặn kẽ cho Diêm Nguyên Cảnh biết.

U Mịch Thần Quân nghe xong thở dài rằng :

- Diêm Nguyên Cảnh này đã cách tuyệt với dương thế lâu năm nên ít biết về tin tức trên võ lâm lại xảy ra nhiều chuyện lạ thế! Nhưng Diêm Nguyên Cảnh xin hỏi thêm một câu nữa, tuy tung tích của Thiểm Điện Thần Khất chưa được rõ đích xác, nhưng tên đại thù của tôi là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, không biết trên giang hồ có ai nghe đồn gì về tung tích của hắn không?

Phương Kỳ lắc đầu nói :

- Người này trước kia tâm độc tay hiểm, từng ngang dọc tung hoành một thời, nhưng nghe nói từ khi bị vị cao nhân Chung Ly Triết đánh bại xong, trên giang hồ cũng không thấy tung tích hắn nữa!

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh gật đầu :

- Cứ theo tính tình của tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết này, hắn là một người không chịu khuất phục thua ai! Ẩn tích lâu năm như thế, nhất định là dương lo luyện võ công tuyệt thế, vậy Diêm Nguyên Cảnh này càng cần phải gấp rút tìm cho ra chương vân U Mịch thập tam kinh, nếu không chắc không bao giờ được thấy ánh nắng trần gian nữa. Khi ấy chẳng hóa thành quỷ dữ dưới Cửu U Địa Khuyết này mất ư?

Thượng Quan Linh nghe rõ hàm ý của Diêm Nguyên Cảnh, nếu không thể áp đảo hết các tay võ lâm đương kim trên giang hồ, chắc không chịu ra khỏi địa khuyết, cậu bé tùm tùm cười nói :

- Thừa Thần quân! Vạn phái trong võ lâm chẳng qua đều đồng nguyên với nhau cả, mỗi phái có một sở trường riêng biệt, mỗi môn có một tinh túy khác hẳn nhau, vậy hà tất...

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh không để Thượng Quan Linh nói hết lời, bèn cười nói ngay :

- Ý của Thượng Quan Linh tiểu hiệp nói, Diêm Nguyên Cảnh này cũng biết rõ thâm ý lắm! Nhưng danh tiếng không cần tranh đua còn được, chứ việc ân thù không thể nào không kết liễu cho vuông tròn được, nếu tôi tìm không ra chương kinh văn thứ 13 ấy, không bao giờ ra dương thế, còn được như ý nguyện, chừng đó tôi sẽ rời khỏi Cửu U Địa Khuyết, đi tìm Thiểm Điện Thần Khất để đền ơn, và tìm luôn tên Cửu Độc thư

sinh trả thù, xong xuôi hai việc này, chừng đó tôi mới lại Càn Khôn ngũ tuyệt xin thỉnh giáo một vài ngọn tuyệt học! Như thế không phải tôi muốn tranh danh lợi gì trên giang hồ, chẳng qua chỉ muốn biết thử Diêm Nguyên Cảnh này mất nhiều năm sống như ma này có bị uống công khổ luyện ấy không?

Giải quyết xong những chuyện tâm nguyện ấy, tức khắc tìm một nơi danh sơn thắng cảnh nào đó quy ẩn, và tôi cũng chẳng buồn hỏi đến thế sự làm gì nữa?

Phương Kỳ và Thượng Quan Linh sau khi nghe xong lời bày tỏ của Diêm Nguyên Cảnh, bất giác trong lòng đâm ra kính phục khí khái của U Mịch Thần Quân, từ chỗ phục đến chỗ thân không mấy chốc, đôi bên tâm chún chún liên miên vui vẻ!

Nhưng cũng trong lúc mọi người lo ấm yển dưới địa khuyết của Diêm Nguyên Cảnh, thì bên trên bãi tha ma Vạn Tính Công Phần ấy, đã phát sinh ra một việc kỳ lạ!

Vừa lúc Phương Kỳ và Thượng Quan Linh được Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt dẫn đưa vào Cửu U Địa Khuyết xong thì một bóng đen cao gầy cũng vừa tới nơi Vạn Tính Công Phần.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ai Thật Ai Giả?

Thân pháp bóng đen nhanh như một tia điện, đang cúi đầu loay hoay lòng xét khắp các nơi của bãi tha ma, nhưng hình như rất nóng lòng tìm không ra gì, miệng lạnh lùng mỉm cười một tiếng, rồi tự lẩm bẫm một mình: Liên tiếp mười đêm nay lại đây tìm xét, ta không tin lại tìm không ra cửa ngõ vào xưa kia?

Dứt lời bẻ luôn mười cành cây, cắm luôn lên xung quanh một ngôi mộ lớn, chu vi có đến bảy tám trượng rộng, sau khi cắm xong một vòng tròn, bèn từ trong mình lấy vật dùng mang treo lên những cành cắm xung quanh ấy, xong xuôi nhìn kỹ một lượt rồi cười lên những tiếng rộn người, quăng mình vút đi luôn trong đêm tối!

Bóng đen này vừa đi không được bao lâu, lại một bóng đen khác lại, thân hình và lối ăn mặc cũng hao hao giống bóng đen trước, sau khi hiện thân ở Vạn Tính Công Phần cũng loay hoay cúi đầu lòng soát khắp bãi tha ma tứ tung, hình như mục đích hai bóng đen đều giống nhau!

Nhưng bóng đen tới sau này lòng soát một hồi thì phát hiện vật để lại của bóng đen trước, thuận tay rút luôn một cây, giơ lên để lợi dụng ánh sao mới xem, thì ra là ngọn cờ đoạn đỏ có vẽ sọ người trắng được bộc trên cành cây.

Bóng đen tới sau thấy là cây cờ sọ người như thế, lại giật mình ngạc nhiên! Rồi thành linh tung mình dùng một thân pháp nhanh không kém gì lối lướt lượn của bóng đen trước, nhoáng mắt đã rút sạch hết những ngọn cờ cắm xung quanh ngôi mộ lớn cầm thành một bó trên tay, ngược mắt nhìn mặt trời, thấy đã gần sáng, lạnh lùng cười một tiếng, cũng quăng mình vùn vụt rời khỏi Vạn Tính Công Phần.

Sau khi trời sáng, Phương Kỳ và Thượng Quan Linh bèn cáo biệt U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh để cùng nhau đi Quảng Tây đến Lạc Hồn cốc của Huyện Âm giáo chủ lo cứu Ngân Tu kiếm Khách Phương Bách Xuyên, đường trình của hai người đương nhiên phải mất một thời gian ngắn, ở đây bút giả xin tạm gác cuộc hành trình của hai người lại để thuật về truyện náo nhiệt đang được xảy ra tại Vạn Tính Công Phần.

Hôn Thượng Quan Linh cùng với Phương Kỳ đi xong, ngay đêm đó, vào khoảng canh hai vừa điểm, trên bãi tha ma của Vạn Tính Công Phần ấy, lại một bóng người gầy cao mặc áo đen, mặt đeo mặt nạ da người xuất hiện, bóng đen nhảy nhót khắp các bia mộ như tìm kiếm một cái gì, thành linh bóng đen ngừng lại, vì sức nhớ đến mấy cây cờ đêm qua mình đã cắm, cốt để cảnh cáo những nhân vật giang hồ, nội trong mười ngày, cấm tuyệt không được động tới một ngọn cây hay một lá cỏ tại bãi tha ma Vạn Tính Công Phần này! Nhưng sao bây giờ không thấy lấy một ngọn cờ nào hết? Sau khi ngạc nhiên một lúc, lập tức đứng lên

một ngôi mộ cao, phát ngay một giọng cười âm u rợn người, hướng ngay về bốn bề lên tiếng ngạo mạn rằng :

- Quân nào đã to gan lớn mật? Dám ngang nhiên rút ký hiệu Đoạt Hồn Kỳ của ta?...

Người áo đen chưa dứt lời thì hướng Tây nam cách hơn mười trượng, trong lùm cây rậm rạp ấy, đột nhiên cũng có một giọng nói và cười lạnh lùng âm u như bóng đen đang đứng trên ngôi mộ đây, tiếng nói ấy lí nhí rằng :

- Hừ! Rõ thật đồ không biết xấu! Tự nhận mình không dám nhận tên thật của mình mà lại đi mạo nhận tên Đoạt Hồn Kỳ của người ta...

Thì ra bóng đen đang đứng trên ngôi mộ đây chính là Đoạt Hồn Kỳ ác mà Thượng Quan Linh đã ghét cay ghét đắng, nghe có người dám cả gan vượt râu hùm mình như thế, đôi mắt lộ vẻ hung tợn, vọt một cái vọt hẳn ra hơn năm trượng tìm một ngôi mộ cao, khẽ nhún thêm một lần chân vèo nhanh về phía cây rậm rạp hướng Tây nam.

Nhưng vừa tới nơi thì phía Tây nam này đã im lìm hẳn, một giọng âm u lí nhí thâm trầm lại vang lên cách bên phải tám trượng, vẫn giọng nói chế diễu rằng :

- Với lối khinh công như thế mà cũng đòi xưng danh trong Càn Khôn ngũ tuyệt à?

Với kiến thức và công lực của Đoạt Hồn Kỳ ác như thế, lẽ dĩ nhiên trong mắt nhà nghề biết ngay gặp tay cao thủ, trong lúc mình thành linh đột nhập như thế mà đối phương vẫn ung dung tránh xa khỏi tám trượng, lối khinh công ấy quả thật không thua kém gì mình!

Trong bụng bắt đầu đề phòng, nhưng vẫn giọng điệu kiêu hùng lên tiếng :

- Người bạn sao cứ phải lẩn trốn như loài chồn chuột như thế? Hay là tại bạn có gì bí ẩn không thể gặp được người ta hay sao?

Cách tám trượng bên tay phải, tiếng cười âm u quái gở nổi lên một hồi, từ từ sau phía mấy ngôi mộ hoang, xuất hiện một thân hình gầy cao, cũng áo đen và đeo mặt nạ da người, thì ra chính là Đoạt Hồn Kỳ thiện mà Thượng Quan Linh đã được gặp tại Trường Sinh đảo Đông Hải đạo họ.

Đoạt Hồn Kỳ ác thấy đối phương từ thân hình đến cách ăn mặc đều hoàn toàn giống mình, bất giác mắt lộ vẻ kinh lạ, bèn buông tiếng rằng :

- À... ra Đoạt Hồn Kỳ giả...

Đoạt Hồn Kỳ thiện lập tức cắt ngang câu nói rằng :

- Tôi nhìn nhận tôi là Đoạt Hồn Kỳ giả, nhưng chính bản thân người cũng đâu phải là Đoạt Hồn Kỳ thật! Chân Đoạt Hồn Kỳ đã hóa thân vạn vật, thần diệu vô biên, lừng lẫy khắp thiên hạ, hành hiệp trượng nghĩa hầu hết tứ hải trong giang hồ, đâu có giống hung tàn ác tâm độc tay hiểm như người đây?

Đoạt Hồn Kỳ ác nghe Đoạt Hồn Kỳ thiện nói mình không phải là Đoạt Hồn Kỳ thật, bèn từ trong mình rút luôn cây Phong Ma Bảo Đồng vụt ra dài hơn ba thước rồi móc luôn ngọn cờ đoạ đỏ sọ người trắng hếu lên trên.

Đoạt Hồn Kỳ thiện cũng bắt chước làm theo, nghĩa là cũng rút binh khí của mình rồi móc cờ lên, nhưng cười lên nói :

- Thứ cờ sọ người Đoạt Hồn Kỳ này, ta có thể tìm cho người cả trăm nghìn cái, như thế đâu có thể chứng minh nổi sự chân giả được? Còn về cây cán cờ, có thật là chất phong ma bảo đồng không? Chuyện ấy trong bụng chúng ta tự biết với nhau là đủ rồi!

Đoạt Hồn Kỳ ác cũng không tức giận gì lời nói của đối phương, vẫn lạnh lùng nói với Đoạt Hồn Kỳ thiện :

- Ba bốn tháng trước đây, ta đã đến Đông nam tìm người...

Đoạt Hồn Kỳ thiện lại cắt ngang câu nói của đối phương :

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Ta cũng cùng trong thời gian ấy, lý do ấy, lên miền Tây bắc tìm người! Nhưng không ngờ ta đã vô tình công hộ trắng đen cho người, khiến cho Đông Tăng Túy hòa thượng cùng với lão già Bắc Kiếm Phổ Côn, đôi bên ác đấu suýt mất mạng! Hơn nữa người lại tước sống sa của Tịnh Tâm lão Phương trượng! Ta không ngờ người có thể nhẫn tâm độc ác đến thế!

Đoạt Hồn Kỳ ác thấy Đoạt Hồn Kỳ thiện không những về lối ăn mặc giống mình mà cả đến tiếng nói giọng cười cũng không khác mình là mấy. Trong lòng cũng cảm thấy lạ lùng nhưng cũng lạnh lùng cười nhạt nói :

- Ấy! Trò đời tức cười thế đấy! Khi chúng mình cố ý để gặp nhau thì Đông Tây nam Bắc, chẳng ai gặp ai, nhưng trong lúc không muốn gặp thì phải đụng độ nhau tại Vạn Tính Công Phần đây! Ba chữ Đoạt Hồn Kỳ vốn ra ai ai cũng có thể dùng được không có gì phải phân biệt chân giả cả, nhưng vì để tránh sự đồn đãi trong võ lâm, chúng ta cứ việc so tài để tranh danh với ngọn cờ Đoạt Hồn Kỳ sẵn có trên tay của nhau. Kẻ nào bại sẽ không bao giờ được dùng đến ngoại hiệu Đoạt Hồn Kỳ và cả về vấn đề ăn mặc trên người!

Đoạt Hồn Kỳ thiện nghe nói bật cười :

- Căn cứ theo hành vi việc làm của ta và người đây, e sợ thế nào cũng có ngày chân Đoạt Hồn Kỳ tái xuất thế, chùng đó việc trước tiên là người sẽ...

Đoạt Hồn Kỳ ác nghe vậy, không chờ cho đối phương nói hết lời, cười lên ha hả nói :

- Có họa chẳng là càn không điên đảo, mặt trời tứ hướng Tây mọc lên, may ra chân Đoạt Hồn Kỳ mới xuất hiện, nhưng trên thế gian này, ta dám bảo đảm không có Đoạt Hồn Kỳ thứ ba xuất hiện nữa!

Đoạt Hồn Kỳ thiện nghe Đoạt Hồn Kỳ ác nói vậy, trong lòng thất kinh hỏi :

- Theo lời người nói vậy, không lẽ chân Đoạt Hồn Kỳ đã bị chính tay người hạ sát rồi sao?

Đoạt Hồn Kỳ ác lạnh lùng cười nhạt :

- Người nhìn nhận là Đoạt Hồn Kỳ giả, nhưng ta đâu có chối ta là Đoạt Hồn Kỳ thật đâu? Hỏi vợ vẫn làm gì cho tốn hơi? Nhưng chuyện vu vợ lăng nhăng như thế, tốt hơn hết là đừng bận tâm làm gì! Thế nào? Người có chịu sự đề nghị của ta là mở cuộc so tài tranh danh hiệu Đoạt Hồn Kỳ không?

Đoạt Hồn Kỳ thiện cười rằng :

- Chỉ căn cứ việc người muốn cùng ta tranh giành danh Đoạt Hồn Kỳ, như thế cũng đủ chứng tỏ người cũng như ta, toàn muốn mượn danh hiệu Đoạt Hồn Kỳ để làm mưa làm gió lèo thiên hạ cho oai hách! Nhưng đôi bên khi đã giao tranh với nhau, nếu chưa phân thắng bại quyết không đời nào ngừng tay, ta đề nghị nếu đêm nay chưa phân cao thấp, đêm mai chúng ta lại tiếp tục cuộc đấu, cứ mỗi đêm từ canh ba đến canh năm, nếu cần, có thể liên tiếp đấu luôn trong mười đêm liền cũng được!

Đoạt Hồn Kỳ ác khẽ vung cây bảo kỳ trên tay, nhảy vào ba trượng, lạnh lùng cười nhạt nói :

- Nay người cần gì phải giở trò mặt bị ong đốt sưng vù mà cứ nói là mặt mình béo tốt như thế? Cần gì phải đến mười đêm? Trước khi trời chưa sáng, ta sẽ biến người thành một tân quý cho Vạn Tính Công Phần đây để trang trí thêm cho bãi tha ma này cho đẹp!

Đoạt Hồn Kỳ thiện cũng nhảy vọt vào ba trượng, đôi bên còn cách nhau có hai trượng, lên tiếng cười quái gở nói :

- Hà sứ hoàng hồ bất mai nhân? Để xem thử nơi nghĩa địa Vạn Tính Công Phần đây sẽ có thêm một cái mả nữa, mà kẻ được chôn dưới ấy là ta hay là người?

Đoạt Hồn Kỳ ác đã giận điên người, trong khoảng cách hai trượng ấy, chỉ cần khẽ vèo một cái cũng đến ngay, cây bảo kỳ trên tay đột nhiên quạt ra một phát, một luồng gió lạnh cuồn cuộn nổi lên, cả một vùng cát bụi cỏ cây bay vung khắp một khoảng nghĩa địa, luồng cuồng phong tới ập về phía Đoạt Hồn Kỳ thiện.

Chẳng cần biết hai vị Đoạt Hồn Kỳ này ai giả ai thật? Hoặc cả hai cùng giả?

Nhưng với những thân pháp siêu phàm của cả hai bên như thế, đã đủ tư cách trở thành một kiêu hùng

cái thế trong võ lâm, kiến thức rộng, suy xét mau, đương nhiên hơn hẳn các đệ nhất cao thủ một bậc.

Đoạt Hồn Kỳ thiện ngẫm quan sát những thân pháp của Đoạt Hồn Kỳ ác, khi thấy ngọn cuồng phong do cây bảo kỳ quạt tới, nhớ ngay lời Thượng Quan Linh kỳ ở Đông Hải nói không sai, về chân khí nội lực của Đoạt Hồn Kỳ ác đây có thể còn cao hơn mình một bậc là ít, nhưng nói về mặt khinh công, hình như mình hơn hẳn đối phương về lối nhanh lẹ?

Dưới điều kiện biết người biết ta, Đoạt Hồn Kỳ thiện đương nhiên không dại gì đi chọi thẳng vào những thế sắc bén của đối phương, bả vai khẽ co, toàn thân như một làn khói đen vọt bỗng hẳn lên trên ngọn cuồng phong của Đoạt Hồn Kỳ ác, rồi bay vèo sang ngang sáu thước.

Nhưng công lực của Đoạt Hồn Kỳ ác nào phải tay vừa? Thấy đối thủ tránh ngọn kỳ phong của mình một cách khéo như thế, lập tức vung bảo kỳ quạt thốc từ bên phải sang trái, kinh phong lần này dữ dội hơn, khiến cho cả một khoảng chu vi của ngọn kỳ phong đang tung hoành đây ào ào tiếng gió, cây lá cát bụi ngợp hết một vùng!

Đoạt Hồn Kỳ thiện sau khi tránh một thế đầu, thế thứ hai này không muốn nhường nữa, lập tức dùng lối đánh nhanh nhẹ của mình, trước lúc kỳ phong của đối phương chưa tới nơi, mũi chân khẽ vận công, vọt bỗng ngược lại trên ba trượng, trên không đề ngay chân khí, thân hình quay phắt ngay lại, miệng hét lên một tiếng trợ oai, dưới ánh trăng sao mờ của đêm bãi tha ma, chỉ thấy một bóng dài đen từ trên không lao nhanh như một làn khói đen, nhắm ngay trên đầu Đoạt Hồn Kỳ ác ập xuống!

Cây bảo kỳ của Đoạt Hồn Kỳ thiện đang cầm trên tay, lúc này cũng phát mạnh ra, nhưng không phải nhằm về đối phương mà cốt để cuốn lá cờ cho gọn lại, dùng luôn cán cờ biến thành mũi kiếm dùng luôn thế “Thiên Thân Đảo Quái” trong Việt Nữ kiếm pháp tuyệt học, như làn điện đâm mạnh xuống.

Vẻ kiêu ngạo của Đoạt Hồn Kỳ ác còn hơn Đoạt Hồn Kỳ thiện, mắt thấy khí thế mãnh ác của đối phương đánh tới như vậy, Đoạt Hồn Kỳ ác vẫn đứng trơ trơ như núi, chẳng thềm nhúc nhích, lạnh lùng cười nói :

- Đến những võ học thô tục như thế mà cũng dám vác mặt dày đem ra sử dụng, như thế thử hỏi người có đáng xưng danh hiệu Đoạt Hồn Kỳ không đã?

Dứt lời ngọn cờ trên tay cầm ngang, ngẫm truyền chân lực, mắt ngược nhìn bóng hình Đoạt Hồn Kỳ thiện đang từ trên lướt xuống.

Đoạt Hồn Kỳ thiện đã có ý định từ trước, dùng toàn lối đánh nhanh nhẹ, nên khi thấy sắp bổ xuống đầu Đoạt Hồn Kỳ ác, lập tức thu thế lại, ngẫm dùng luôn “Thiên Cân Trụ” khiến toàn thân vọt nhanh xuống đất, chân vừa chạm đất, ngọn bảo kỳ trên tay tức khắc từ cuốn lại được bung ra, cờ lá cờ mở xong hét, cũng dùng thế quạt như Đoạt Hồn Kỳ ác, nhắm thẳng đối phương quạt thốc tới, một luồng gió lạnh lao sang vùn vụt.

Đoạt Hồn Kỳ ác thấy đối thủ biến đổi thế đánh nhanh và thần tình như thế, trong lòng giật mình, bót luôn lòng ngạo mạn, vội vung luôn ngọn bảo kỳ trên tay, vèo một cái nhảy lùi về sau sáu bước.

Trong nháy mắt, thiện ác Đoạt Hồn Kỳ đã đánh trên hai mươi hiệp dư, Đoạt Hồn Kỳ ác thì hơn về công lực trầm hùng, Đoạt Hồn Kỳ thiện lại ân về thân pháp linh diệu, cuộc ác chiến cứ vậy tiếp diễn, vô tình trở thành thế giằng co, bên này hơn một miếng, bên kia ăn một đòn, trong tạm thời, cuộc chiến thành bên nửa cân người tám lượng, khó phân thắng bại về bên nào!

Nhưng trong thâm tâm của đôi bên, lúc này đều cũng có một ý nghĩ như nhau, vì cả hai người cùng phát giác những lối đánh và thân pháp của đối phương, từ công lực, ngọn đánh, thế pháp đều có khá nhiều điểm giống nhau.

Thoạt tiên giao đấu còn chưa nhận ra. Nhưng thời gian càng lâu lại càng rõ ràng hơn. Đoạt Hồn Kỳ ác vốn à kẻ đa mưu túc trí, sau khi tính ngầm trong bụng một hồi, ngọn cờ trên tay quạt thốc mạnh vài đường, dồn ép Đoạt Hồn Kỳ thiện lùi hẳn về sau sáu thước, đưa tay lên xoa rằng :

- Chuyện đời thật có những sự khéo léo bất ngờ như thế? Ta đã phát hiện ra một chuyện lạ, nếu chúng ta có thể dung hòa hai môn võ học của nhau thành một, bồi bổ những khuyết điểm của nhau, thế nào cũng trở thành một môn kỳ học trong võ lâm, có thể nói là quán tuyệt đương kim là khác! Chừng ấy e sợ gì Nam Bút Gia Cát Dật và Thiên Si Tây Đạo nữa?

Đoạt Hồn Kỳ thiện thản nhiên lạnh lùng nói :

- Kế hoạch của ngươi quả nhiên đáng khen lắm! Nhưng tiếc rằng ta không có hùng tâm như thế! Mong áp Nam Bút hợp Tây Đạo trong lúc này khoan bàn tới đã!

Ngươi hãy thẳng nổi cây bảo kỳ đỏ sọ người của ta rồi hãy tiện nói chuyện sau!

Đoạt Hồn Kỳ ác quá thẹn đăm giận mắng :

- Đồ quân không biết điều chút nào! Ngươi tưởng ta không thẳng nổi ngươi sao?

Dứt lời ngọn cờ đỏ lại đánh ra những thế liên hoàn tam thức, càng lúc càng nhanh càng mạnh càng ác, lúc này chỉ thấy ánh cờ phấp phới tua tủa bao quanh hết Đoạt Hồn Kỳ thiện!

Đoạt Hồn Kỳ thiện cũng kinh lạ về lối đánh nhanh nhoáng và oai mạnh của đối phương! Nhưng khinh công của Đoạt Hồn Kỳ thiện quá cao, tuy không bằng thân pháp tuyệt diệu của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, nhưng cũng thuộc hạng hiếm thấy trong võ lâm! Toàn thân Đoạt Hồn Kỳ thiện lúc này cứ như liễu chi nghênh phong, nhẹ nhàng lả lướt tránh khỏi thế liên hoàn tam thức của ngọn kỳ phong Đoạt Hồn Kỳ ác.

Đôi bên lại quay quần giao đấu hơn trăm hiệp nữa, cát bụi tung trời, gió lốc từng cơn dồn dập, thật là một kịch chiến kinh thiên động địa, không làm sao phân thắng bại về bên nào! Rút cục Đoạt Hồn Kỳ thiện

phải khua tay nói với Đoạt Hồn Kỳ ác rằng :

- Cuộc phân tranh danh hiệu Đoạt Hồn Kỳ cứ như thế này mãi, khó mà phân nổi thắng bại trong một hai ngày! Tại sao chúng ta không so tài về môn ám khí?

Hơn nữa lại đỡ tốn thì giờ? Thay đổi không khí ấy cũng hay!

Đoạt Hồn Kỳ ác cũng gật đầu nói :

- Tỷ thí về ám khí cũng hay! Chắc loại ám khí của chúng ta lại giống nhau chứ gì? Vậy người có lối chơi mới mẻ nào không?

Đoạt Hồn Kỳ thiện cười :

- Cũng chẳng cần kiểu cách mới gì, chúng ta cứ việc đứng cách xa ngoài ba trượng, mỗi người đều dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ, đánh ra một lúc 13 cây trâm vàng của mình! Đôi bên cùng ra tay một lúc, khiến sao cho cả thảy 26 cây kim châm có dính theo cờ đỏ này, sẽ chọi chúng vào nhau trên không, rớt xuống phải đúng giữa mức lằn đã định, bên nào xâm nhập vào lằn mức đối phương nhiều bên đó thắng, nếu ai rớt nhiều thêm một cây nào người ấy sẽ thua!

Đoạt Hồn Kỳ ác nghe Đoạt Hồn Kỳ thiện nói xong, gật đầu tán thành luôn, đôi bên lấy ám khí ra, đếm đủ 13 cây kim châm vàng có dính theo đoạn cờ đỏ ở đuôi kim, cầm sẵn trong lòng bàn tay và lựa ngay một khoảng cách hơn ba trượng, mỗi người lo đứng trên một ngôi mộ đối diện nhìn nhau.

Đoạt Hồn Kỳ thiện lên tiếng rằng :

- Giữa hai ngôi mộ chúng ta đứng đây, có sẵn bia đá, hãy dùng nó làm ranh giới! Vậy cùng nhau chuẩn bị sẵn sàng đi, đồng thời người hãy huýt ba tiếng sáo làm hiệu lệnh, tiếng sáo thứ ba vừa dứt, mạnh ai nấy dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ của mình mà đánh kim châm ra!

Đoạt Hồn Kỳ ác lạnh lùng cười, lập tức chu miệng huýt lên tiếng sáo thứ nhất.

Một cảnh hoang vu u tịch ở bãi tha ma này, nhất là tiếng cười âm u trứ danh của Đoạt Hồn Kỳ, xưa nay nổi tiếng trên giang hồ, lẽ dĩ nhiên tiếng huýt sáo ấy cũng không kém phần rùng rợn của nó! Khiến kẻ nghe cũng phải ớn lạnh mình!

Đương nhiên những sự kiện trước mắt đây chỉ có thể dọa nổi những tay tầm thường trong võ lâm mà thôi, nay trước mặt Đoạt Hồn Kỳ ác đây lại là Đoạt Hồn Kỳ thiện!

Tuy cả đôi bên đều chưa rõ tên tuổi thật của nhau, nhưng họ đều dùng chung một hõn danh, từ thân hình, cách ăn mặc, binh khí, nguồn gốc võ học, cả đến chiếc mặt nạ đeo trên mặt và luôn giọng nói tiếng cười cũng gần giống nhau hết, chỉ riêng có tính cách khác nhau bằng hai chữ thiện ác mà thôi! Tiếng sáo rít rợn

ấy lẽ đương nhiên là không dọa nổi Đoạt Hồn Kỳ thiện. Tiếng sáo thứ nhất vừa chấm dứt, Đoạt Hồn Kỳ thiện chỉ mỉm cười chờ đợi!

Tiếng sáo thứ hai của Đoạt Hồn Kỳ ác lại bắt đầu rít lên lạnh lùng, Đoạt Hồn Kỳ vẫn ung dung mỉm cười chờ đợi. Ngay khi tiếng sáo thứ hai phát ra ấy, bên cánh trái của hai Đoạt Hồn Kỳ là một nơi bia mộ ngổn ngang không mấy ai để ý ấy đã có thêm một đôi mắt đang rình rập động tĩnh của hai Đoạt Hồn Kỳ!

Đôi mắt bí mật ấy đã từng đưa Phương Kỳ và Thượng Quan Linh xuống Cửu U Địa Khuyết để gặp U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh, tức Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt! Bởi trong mấy đêm gần đây, đều luân phiên đến Phong Kiệt trực gác, bỗng nghe trên Vạn Tính Công Phần có tiếng động, Phong Kiệt lấy làm lạ, bụng nghĩ thầm: Phong Kiệt và Thượng Quan Linh mới đi xong, sao lại có người đến mau thế? Bèn từ trong đường ngầm lên một ngôi mộ trong trống rỗng, lợi dụng kẽ nứt của bia đá, từ trong nhìn lên ra ngoài.

Thấy hai người chia đứng trên hai ngôi mộ với lối ăn mặc và thân hình như thế, phàm là nhân vật trong võ lâm, chẳng ai là không biết danh. Phong Kiệt bất giác giật mình thất kinh, thầm nghĩ mới hôm qua đây, từ cửa miệng Thượng Quan Linh được biết có chân giả Đoạt Hồn Kỳ, ai ngờ giờ này, họ cùng nhau xuất hiện tại nghĩa trang Vạn Tính Công Phần này, không biết họ đến đây để làm gì? Giữa hai người này, không biết ai thật ai giả?

Phong Kiệt tuy hoài nghi đầy mình, nhưng đâu dám lộ đầu ra? Chỉ âm thầm im lặng ngồi xem động tĩnh của hai Đoạt Hồn Kỳ!

Đoạt Hồn Kỳ ác bắt đầu huýt tiếng sáo thứ ba, nhưng tiếng sáo này rất ngắn, vừa phát ra đã lập tức bật tiếng luôn, ngay trong lúc ấy, từ Đoạt Hồn Kỳ ác đến Đoạt Hồn Kỳ thiện đều vung tay đánh ám khí trong tay thành một thế Mãn Thiên Hoa Vũ, 26 kim châm màu óng vàng tỏa khắp một vùng như mưa rào.

Quả là thủ pháp danh gia có khác! Những ngọn kim châm đoạt mệnh ấy, sau khi được đôi bên tung ra một lúc, đã đối chọi đúng vào nhau trên không, tất cả đều rớt đúng mức nơi phân ranh dưới đất!

Đoạt Hồn Kỳ thiện ngạc nhiên lên tiếng hỏi Đoạt Hồn Kỳ ác rằng :

- Người định giở trò gì? Tại sao chỉ phát ra 12 cây kim châm, lên giữ lại một cây trên tay tính chuyện gì đây?

Đoạt Hồn Kỳ ác tức lộn gan lên đầu, xòe ngay hai bàn tay ra, chẳng thấy một vật gì, rồi lên tiếng nói với Đoạt Hồn Kỳ thiện :

- Chính người mới tính giở trò ấm ở! Chắc người muốn giữ lại một kim châm để mưu tính gì với ta đây?

Thì ra cả hai tâm tư của hai Đoạt Hồn Kỳ đều cẩn thận như nhau, cảm thấy mình ra tay phóng ra 13 cây Đoạt Mệnh kim châm, hình như chỉ có 13 cây chọi trúng vào kim châm của đối phương mà thôi.

Với công lực hạng cừ như họ, tuyệt không thể nào lại có thể sai lạc mất đi được! Nên cả đôi bên đều nghi ngờ đối thủ đã bứt đi một cây, không biết là có dụng ý gì?

Sau khi đôi bên cật vấn nhau, cả hai người đều nói mình đã phát đúng 13 cây, cả hai Đoạt Hồn Kỳ chẳng ai nhủ ai, đều nhảy vèo nhanh lại nơi ranh giới bia đá ở giữa, cúi nhìn xét những cây kim châm âm khí của mình và của đối thủ xem sao.

Ai ngờ sau khi quan sát, khiến cho hai vị kỳ khách lừng danh trong võ lâm đều phải ngẩn người ngờ ngác nghĩ thần nghi quỷ! Chuyện xảy ra quá sức tưởng tượng của hai người!

Thì ra hai loại ám khí Đoạt Hồn Kim Châm của hai Đoạt Hồn Kỳ đều khác nhau, loại của Đoạt Hồn Kỳ thiện dùng toàn thân kim đều tròn, còn lại của Đoạt Hồn Kỳ ác thân kim lại là hình lăng tam giác.

Nhưng tất cả những Đoạt Mệnh kim châm rơi nơi ranh giới đó, không phải chỉ có 24 cây như hai Đoạt Hồn Kỳ nghĩ, mà lại đến 27 cây, như vậy đã dư hẳn một cây dưới đất, nghĩa là đúng ra thì có 26 cây!

Cây kim châm dư ra đó, nửa mũi trước kim là hình tròn, còn thân về sau lại hình lăng tam giác, đuôi kim cũng một lá cờ nhỏ bằng đoạn đỏ, cũng vẽ sọ người và xương treó trắng hếu như hai loại kim châm kia, nhưng có hơi khác là lá cờ của ngọn kim châm này hơi cuốn lại, nhìn thì thấy một kim châm của Đoạt Hồn Kỳ ác và một kim châm của Đoạt Hồn Kỳ thiện đều bị cuốn luôn trong lá cờ của chiếc kim châm lạ lùng kia!

Dưới sự kiện này, đương nhiên đã có kẻ thứ ba ra tay! Ngay trong khi hai Đoạt Hồn Kỳ cùng ra tay vung kim châm thành thế Mãn Thiên Hoa Vũ, đồng thời kim châm nửa tròn nửa lăng tam giác ấy cũng được phát ra trong lúc đó và lợi dụng lá cờ phía sau của cây Đoạt Mệnh kim châm cuốn luôn hai kim châm của cả hai Đoạt Hồn Kỳ, bởi vậy cả hai Đoạt Hồn Kỳ trong lúc đã phát ra 26 kim châm ấy, mỗi bên còn có 12 chọi trúng vào nhau!

Trước hai vị võ lâm cao thủ như Đoạt Hồn Kỳ ác và Đoạt Hồn Kỳ thiện, muốn phát ra một cây kim châm mà khiến cho hai người không hay biết gì, đã là chuyện khó khăn, thế mà người ta đã dùng đến thủ pháp “Hồng Đoạn Quyện Châm”, như vậy hỏi sao không khiến hai Đoạt Hồn Kỳ thất kinh trong lòng được?

Đoạt Hồn Kỳ ác cầm ngay cây Đoạt Mệnh kim châm thứ 27 để xem xét, ngay lúc ấy một tiếng cười rờn rợn âm u quái dị từ phía Đông nam theo làn gió truyền tới hai Đoạt Hồn Kỳ đang ngờ ngác vì cây kim trâm bí mật!

Cả hai Đoạt Hồn Kỳ cùng giật mình, quay đầu nhìn về phía có tiếng cười quái dị ấy, chỉ thấy mờ mịt cây cối ngổn ngang, không một bóng người nào!

Đoạt Hồn Kỳ ác khẽ ý lên một tiếng, tính nhảy vèo đi để xem xét tiếng cười rợn người lạ ấy đột nổi lên!

Chuyến này vì đã chú tâm, nên nghe rõ ràng tiếng cười ấy ở về hướng Đông nam, cách khoảng bốn trượng trở lại, trên một thân cây lớn nhất, cả hai Đoạt Hồn Kỳ đều nhìn thấy một bóng người đã phát ra tiếng cười quái dị ấy, khiến cho cả hai vị xưa nay có tiếng là quý dị bí hiểm trong võ lâm, lúc này cũng phải giật bắn người lên!

Thì ra người phát ra tiếng quái dị ấy, đang ngồi xồm trên một nhánh cây, cùng màu với thân cây, nên không nhận rõ được, lúc này từ từ đứng dậy, thân hình dong dỏng gầy cao, một áo dài đen, cũng đeo mặt nạ da người, nghĩa là hoàn toàn với lối ăn mặc của Đoạt Hồn Kỳ!

Đoạt Hồn Kỳ thiện hơi định thần rồi quay sang hỏi Đoạt Hồn Kỳ ác :

- Ta nhớ vừa rồi người đã nói có họa chẳng là càn khôn điên đảo, mặt trời mọc từ hướng Tây lên, may ra chân Đoạt Hồn Kỳ mới xuất hiện và người đã bảo đảm là không thể nào có Đoạt Hồn Kỳ thứ ba xuất hiện được! Nhưng nay lời nói còn văng bên tai, mà đệ tam Đoạt Hồn Kỳ đã xuất hiện như thế, giữa ta và người giải quyết vấn đề trước mắt bằng cách gì đây?

Đoạt Hồn Kỳ ác tiếp lời rằng :

- Việc này xảy ra thật bất ngờ quá! Bây giờ chúng ta hãy hợp lực chặn ngay người này lại, lột luôn mặt thật của hắn xong, nhân dịp mở luôn một cuộc Đoạt Hồn Kỳ chánh danh đại hội cho dứt khoát luôn!

Dứt lời tung mình vọt nhanh về phía Đông nam mà đệ tam Đoạt Hồn Kỳ đã xuất hiện!

Đoạt Hồn Kỳ thiện vì ở nơi Vạn Tính Công Phần này đã xảy ra vụ Đoạt Hồn Kỳ khéo gặp Đoạt Hồn Kỳ và tam hiện Đoạt Hồn Kỳ tình tiết đã quá ly kỳ hấp dẫn như vậy nên muốn sự thể cho được trắng đen, bèn cũng tung mình vọt theo luôn sau Đoạt Hồn Kỳ ác!

Trong lúc cả hai Đoạt Hồn Kỳ còn đang lơ lửng trên không lướt tới, thì đệ tam Đoạt Hồn Kỳ vẫn không nhúc nhích, chờ khi Đoạt Hồn Kỳ ác còn cách khoảng một trượng, thì hình ảnh phát ra tiếng cười rùng mình như một làn khói đen vọt bỗng cả hai thân về sau hơn năm trượng.

Cả hai Đoạt Hồn Kỳ thấy lối khinh công của đệ tam Đoạt Hồn Kỳ cũng hao hao giống thân pháp của mình, trong lòng càng đâm hoang mang bất an, cả hai lại ra sức đối, mỗi cái nhún nhảy của họ, đều xa trên năm trượng, nên chỉ trong nháy mắt, tình hình khẩn trương cực độ trên bãi tha ma Vạn Tính Công Phần này lại lắng dịu hẳn, bởi sự đuổi nhau của ba Đoạt Hồn Kỳ càng lúc càng mất dạng.

Đoạt Hồn Kỳ thiện, Đoạt Hồn Kỳ ác và đệ tam Đoạt Hồn Kỳ vừa xuất hiện đây, liệu cuộc Đoạt Hồn Kỳ chánh danh đại hội có thể mở thành công không? Tên thật của ba người là gì? Kẻ viết xin tạm giữ bí mật trong lúc này! Giờ xin viết tiếp về vụ Vạn Tính Công Phần mà sau khi ba Đoạt Hồn Kỳ đã lo đuổi rượt nhau tít bụi!

Kẻ núp trong ngôi mộ rỗng ở Vạn Tính Công Phần là Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt, sau khi chờ cho ba

Đoạt Hồn Kỳ đi xong, mới từ cửa bí mật đường hầm lên trên mặt đất, nhả hết một lúc 26 cây Đoạt Mệnh kim châm đem về Cửu U Địa Khuyết.

Giờ này đã vào canh tư, U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh đã bắt đầu thăng điện và đương lo giảng giải về võ thuật tinh diệu trong U Mịch thập tam kinh cho Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế, Hồng Y Hỏa Phán Mục Lô, Đại Đầu Quý Vương Tiêu Khôi, đột nhiên thấy Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt hấp tấp vào điện, bất giác cau mày lạ lùng hỏi :

- Kìa Phong Kiệt! Sao chưa đến canh năm đã về thế? Chẳng lẽ sau khi Phương đại hiệp và Thượng Quan Linh đi xong, người lại dắt thêm khách quý vào đến gặp ta sao?

Câu Hồn sứ giả cung kính nói rằng :

- Bẩm thần quan, trên Vạn Tính Công Phần mấy đêm liền đây xảy ra nhiều chuyện lạ, mấy nhân vật xuất hiện trên Vạn Tính Công Phần đêm nay toàn là những tay khét tiếng lừng danh nên Phong Kiệt không dám ra mặt thỉnh mời, hơn nữa lại sợ đưa lại tai họa nguy biến cho Cửu U Địa Khuyết là khác!

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh ngược mày hỏi :

- Những nhân vật đã có thể đưa lại tai họa cho Cửu U Địa Khuyết của ta? Sự thật những nhân vật ấy là ai mà ghê gớm thế?

Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt trịnh trọng và đơn giản trả lời ba chữ mà ai nghe cũng giật nảy mình :

- Đoạt Hồn Kỳ!

Nghe đến đại danh Đoạt Hồn Kỳ, đến cả U Mịch Thần Quân cũng giật mình, thoáng nghĩ một cái lại tiếp tục hỏi :

- Theo lời Thượng Quan Linh nói, hiện nay trên giang hồ có chân giả thiện ác Đoạt Hồn Kỳ, nhưng không biết Đoạt Hồn Kỳ mà đến thăm Vạn Tính Công Phần đây thuộc về thứ thật hay thứ giả, thiện hay ác?

Câu Hồn sứ giả trả lời :

- Hình như để hết chân giả thiện ác Đoạt Hồn Kỳ trong đó, bởi vì trong đêm nay, trên Vạn Tính Công Phần đã xuất hiện một lúc ba người cả thầy, mà cách thức ăn mặc của ba người này đều giống nhau đúng như lời đồn khét tiếng trên giang hồ, nghĩa là cả ba đều là Đoạt Hồn Kỳ!

Mấy câu nói của Phong Kiệt khiến cho mọi người đều kinh ngạc hết sức, U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh vội hối thúc Phong Kiệt kể rõ đầu đuôi sự thể.

Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt bèn thuật lại hết những sự tai nghe mắt thấy trong đêm nay của mình, đồng

thời đem ra luôn 26 cây Đoạt Mệnh kim châm đã nhặt được cho U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh xem!

Diêm Nguyên Cảnh nghe xong cười nói :

- Thượng Quan Linh ở Lư Sơn và Đông Hải đều gặp cả hai Đoạt Hồn Kỳ, nhưng không ngờ bây giờ lại còn đệ tam Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện, không những thế mà lại đồng xuất hiện trong một trường hợp ngay tại Vạn Tính Công Phần như thế này! Xem ra trong võ lâm đương kim ngày nay sắp có nhiều biến cố quan trọng xảy ra, nhưng tiếc cái chưa tìm được tờ kinh văn thứ 13 trong U Mịch chân kinh, không Diêm Nguyên Cảnh cũng thành linh xuất hiện lại trên giang hồ để tranh một chỗ xứng đáng, đồng thời để lại ít giai thoại trong làng võ lâm cùng vui tai!

Dứt lời, từ trên tay Câu Hồn sứ giả cầm luôn một cây Đoạt Mệnh kim châm, chỉ thấy thân kim dài chừng ba tấc, tròn trịa, phía đuôi kim có một cờ đoạn đỏ vẽ sọ người và hai xương chéo!

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh xem xong cây kim châm khẽ than rằng :

- Cây kim nhẹ như thế này, hơn nữa lại thêm một lá cờ nhỏ ở đuôi bị cản gió, thế mà người ta có thể khiến cho địch bị thương trong vòng năm trượng, công lực như thế quả thật mình còn thua xa...

Chưa nói hết lời, Diêm Nguyên Cảnh sực nhớ việc gì, bèn quay sang hỏi Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt rằng :

- Loại Đoạt Mệnh kim châm này, cách chế tạo không phải dễ gì, thế mà ám khí của Đoạt Hồn Kỳ đều giống nhau cả, thật là một chuyện kỳ lạ!

Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt nói :

- Quần áo và cách thức ăn mặc của vị quái khách trong võ lâm này, thậm chí đến cả mặt nạ da người đeo trên mặt, đều hoàn toàn giống nhau như đúc, nhưng chỉ riêng về loại ám khí có hơi khác nhau!

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh mỉm cười hỏi :

- Tại sao người biết không giống nhau? Có những điểm gì khác lạ?

Phong Kiệt thấy Diêm Nguyên Cảnh cầm trên tay ngọn kim châm hình tròn, bèn tìm ngay một mũi kim hình lăng tam giác đưa qua cho U Mịch Thần Quân nói :

- Loại ám khí của đệ tam Đoạt Hồn Kỳ bởi không để lại tại trận nên Phong Kiệt không thể biết rõ là hình thể gì nhưng về hai Đoạt Hồn Kỳ tới trước thì kim châm có hơi khác nhau, xin Thần quân cứ xem đây thì rõ!

U Mịch Thần Quân cầm luôn cây kim châm hình tam giác, xem xong bỗng nhiên biến sắc quay sang Trọng Tuyền Tú Tài Cam Hóa Quế nói :

- Anh hãy vào ngay phòng ngủ của ta, lấy cái hộp bằng vàng của tôi ở dưới gối ra đây!

Sau khi Cam Hóa Quế đem chiếc hộp bằng vàng ra, sắc mặt U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh lập tức lạnh lùng đưa tay mở ngay nắp hộp, rồi lấy ra một cây kim châm hình tam giác, đem so với cây kim hình tam giác trên tay, hình thể nó giống hệt nhau, chỉ khác là một cái trong hộp màu xanh, còn cái trên tay màu vàng và có thêm lá cờ sọ người dưới đuôi kim.

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh nhìn từng hai cây kim khí màu xanh, màu vàng trên tay cau mày suy nghĩ! Bốn người Quế, Mộc, Tiêu, Phong đều im lặng đứng chờ đợi!

Một lúc sau, Diêm Nguyên Cảnh đột nhiên ngược mày lạnh lùng cười một tiếng, dùng tay trái cào mạnh vào cây kim màu vàng, quả nhiên bên trong lộ hẳn ra một màu xanh, thì ra cây Đoạt Mệnh kim châm ấy bên ngoài được mà một lớp vàng. Sau khi phát giác được cây Đoạt Mệnh kim châm đúng với loại ám khí trong hộp mình, U Mịch Thần Quân lạnh lùng cười lên khanh khách, tiếng cười vang động hết trong Cửu U Địa Khuyết, rung chuyển hết những ngọn đèn dầu trong cung điện, ánh sáng lập lòe như muốn tắt, thành linh, U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh hét lên rằng :

- Hồng Y Hóa Phán Mộc Lô! Hãy mau đem quyển Ân Thù Sinh Tử Bộ ra đây mau!

Hồng Y Hóa Phán Mộc Lô vội vàng tuân lệnh lấy ra một quyển Ân Thù Sinh Tử Bộ khá dày, đồng thời mài mực cầm bút sẵn, đợi lời phê phán.

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh lúc này đã nguôi cơn giận, trầm lặng nói rằng :

- Ngay trong trang thứ nhất quyển Ân Thù Sinh Tử Bộ, anh hãy ghi hộ cho ta :

Diêm Nguyên Cảnh khi tìm ra được văn kinh trang thứ 13 của U Mịch thập tam kinh, luyện thành nghệ xong, sẽ xuất hiện lại trong võ lâm, câu chuyện thứ nhất là sẽ quyết đấu Đoạt Hồn Kỳ!

Hy Mộc Lô chép y nguyên văn vào sổ Ân Thù Sinh Tử Bộ, nhưng Trọng Tuyền Tú Tài Cam Hóa Quế, Đại Đầu Quỷ Vương Tiêu Khôi, Câu Hồn sứ giả Phong Kiệt đều ngăn người kinh ngạc!

U Mịch Thần Quân thấy vậy bèn cười nhạt rằng :

- Các anh kinh ngạc là phải! Nhưng ta khám phá ra được một việc, đó là việc trong hai Đoạt Hồn Kỳ ấy, thế nào cũng có một người xưa kia từng dùng ám khí hại lén ta trong Cửu U Địa Khuyết rồi cướp đoạt luôn bống trang kinh văn thứ 5, 7, 9, 11 trong U Mịch thập tam kinh, người đó chính là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết!

Sự thật trong ba vị Đoạt Hồn Kỳ ấy, có người nào là Cửu Độc thư sinh không?

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh có thể tìm ra được tờ văn kinh thứ 13 trong U Mịch thập tam kinh? Và có thể tái xuất hiện trên giang hồ để quyết đấu với Đoạt Hồn Kỳ chăng? Đây là những chuyện thuộc về sau, bây giờ ngòi bút xin quay về nói lại vụ tiểu hiệp Thượng Quan Linh và Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ cùng đi Câu Lậu sơn Lạc Hồn cốc của Huyền Âm giáo để cứu lão hiệp Ngân Tu kiếm Khách Phương Bách Xuyên.

Câu Lậu sơn là một hiểm địa có tiếng, trừ La Phù sơn của Quảng Đông ra là có thể so sánh ngang hàng với nó, các tay võ lâm trong giang hồ đều không thể không kiêng nể đến nó.

Huyền Âm giáo chủ Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu đã thu nạp hầu hết các tay hảo thủ tập trung ở đây, dưới Phó giáo chủ Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy ra, còn chia lập thành Tứ đường như Trần Long, Thiên Long, Phi Hồ, Lưu Vân những người đảm nhiệm chức Đường chủ trong này đều là những nhân vật xuất sắc trong lục lâm võ lâm đương kim.

Chủ đàn của Trần Long đường được thiết lập tại Lạc Hồn cốc, nhưng con đường này rất nguy hiểm, Tư Không Diêu chia hẳn từng đoạn một và đặt tên riêng cho từng đoạn, đoạn thứ nhất Đoạn Hồn cốc, lập Lưu Vân đường, Đường chủ là Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình. Đoạn thứ nhì Kinh Hồn cốc, lập Thiên Phong đường, Đường chủ là Bất Hoại Kim Cương Tiêu Thích. Đoạn thứ ba là Tiêu Hồn cốc, lập Phi Hồ đường, Đường chủ là Chi Phẩm Diêm La Tôn Thúy Thúy. Đoạn chót nhất là Lạc Hồn cốc, lập Trần Long đường, Đường chủ đánh lẽ do Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy kiêm nhiệm, nhưng sau có một vị quái kiệt trong võ lâm Phù Dung kiếm khách Cách Trần Long xin đến đầu Huyền Âm giáo, Bát Chi Phi Ma cũng vì thấy người này có ngọn Phù Dung Kiếm Thuật có cả thảy 128 đường tuyệt kiếm, lại nữa tên cũng trùng hợp với tên đường nên cho làm Trần Long đường luôn!

Thượng Quan Linh khi vào đến Câu Lậu sơn bèn nghĩ ngay đến Chương giáo La Sát môn là Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương đã tặng mình chiếc kim bài Diêm Bà huyết lệnh, cậu bèn lấy cho Phương Kỳ xem, cười nói :

- Thừa Phương lão tiền bối! Chiếc kim bài của Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương cho đôi đây! Tuy tôi không được biết dụng ý của nó, nhưng sau khi xảy ra mấy chuyện, mới nhận ra uy tín của chiếc kim bài này quả thật cao vô kể! Thấy thẻ này cũng tựa như thấy nàng thân hành đến vậy! Gần đây tôi lại được biết giữa hai giáo La Sát môn và Huyền Âm giáo đang có những chuyện xích mích bên trong, bề ngoài tuy họ vẫn hòa, nhưng bên trong giáo hội của họ chí có chánh Phó giáo chủ đã biết mặt tôi tại Lư Sơn ra, nay nhân cơ hội không có mặt hai người này ở đây, tội gì mình không giả mạo là người của La Sát môn đến đại náo tam đường Phi Hồ, Thiên Phong, Lưu Vân cho họ khiếp vía một phen cho vui?

Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất lúc này cũng rõ biết tính tình của cậu bé tinh ranh này, biết có can cũng không ích lợi gì, chỉ đành gật đầu mỉm cười, Thượng Quan Linh lại cười vang :

- Nhân vật trong Huyền Âm giáo tuy không biết tôi, nhưng với tám chữ Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất của lão tiên bối, đã lừng danh trong Cùng Gia bang, chắc khó lòng mạo nhận được nhận vật của La Sát môn!

Nói tới đây, Thượng Quan Linh hơi ngập ngừng một chút, lại cười tiếp nối :

- Thôi thế này vậy! Lão tiên bối cứ nói là giữa đường quen tôi, đừng thềm chuyện vãn gì với họ, mọi việc do tôi đối xử với họ cho yên chuyện! Lão tiên bối tính sao?

Phương Kỳ tuy biết Thượng Quan Linh nghịch gợm, sẵn có tuyệt nghệ trong mình, đảm lược lại lớn, chẳng biết sợ là gì, nhưng với tứ cốc Đoạn Hồn, Kinh Hồn, Tiêu Hồn, Lạc Hồn đều là những nơi căn cứ quan trọng của Huyền Âm giáo, những tay cừu giời đâu phải là ít, mình thế cô sức yếu, nên trong bụng cũng hơi lo ngại.

Thượng Quan Linh cũng đoán rõ tâm địa của vị thần khất Phương Kỳ, thấy lão cau mày lo lắng, bèn cười nói :

- Xin Phương lão tiên bối cứ việc yên trí, tôi chỉ cần họ đem trả ngay tự do cho Ngân Tu kiếm khách Phương Bách Xuyên sư bá của tôi là mọi chuyện sẽ êm thắm đâu vào đấy! Quyết không quấy phá họ lăm đâu mà ngại!

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trong Tiêu Hồn Cốc Diêm La Đẩu

Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ nghĩ thầm trong bụng: Ngân Tu kiếm Khách Phương Bách Xuyên lọt vào tay Huyền Âm giáo, đâu có lý nào để cho Thượng Quan Linh đến phá phách một trận mà người ta chịu thả ngay ra dễ dàng như thế? Nhưng vì không muốn làm buồn lòng cậu bé nên cùng đến Lạc Hồn cốc!

Nhưng nào lão có ngờ đâu chính vị Ngân Tu kiếm Khách Phương Bách Xuyên này mà đã khiến cho Huyền Âm giáo bị đảo điên một phen khinh thiên động địa?

Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu muốn biểu thị mình là kẻ thích chiêu hiền đãi sỹ, nên cho xây cất một Chiêu Hiền Quán ngay tại cửa cốc Đoạn Hồn, cốt để thu nạp hầu hết các tay hảo hán trong thiên hạ để làm vây cánh cho Huyền Âm giáo!

Thượng Quan Linh thấy ngôi Chiêu Hiền Quán, bất giác lại thay đổi chủ ý của mình, lập tức mỉm cười nói với Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất :

- Thưa Phương lão tiên bối! Chúng mình hãy thay đổi thử kế hoạch cái đã!

Đừng vội trưng chiếc thẻ kim bài Diêm Bà huyết lệnh vội ra, cứ lại thử ngôi Chiêu Hiền Quán xem sự tổ chức của họ ra sao? Phương Kỳ cũng đành nghe theo lời cậu bé nghịch ngợm này, nên chỉ mỉm cười gật đầu bằng lòng, thế là cả hai người ung dung bước lại ngôi Chiêu Hồn Quán.

Những người trong coi quán, đều lễ phép tiếp đãi hai người một cách chu đáo, nhưng khi vào đến cửa thứ hai thấy ngay một diễn võ trường qui mô rộng lớn, đủ các môn binh khí trưng bày ở đây.

Phương Kỳ nghiêng mình gạn hỏi người đại hán bên cạnh dắt đường rằng :

- Ngôi Chiêu Hồn Quán này, đáng lẽ là nơi nghênh tiếp quý khách, cơ sao lại lập một diễn võ đường để làm gì vậy?

Bởi khi hai người vào Chiêu Hồn Quán đều đã báo danh tánh thật, lý do là đến thăm viếng giáo hội, tuy Thượng Quan Linh là kẻ chưa có tiếng tăm gì trong võ lâm, nhưng tám chữ Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất là nhân vật hữu danh trong Cùng Gia bang, nên đại hán đưa đường rất mực cung kính tiếp đãi, nên nghe Phương Kỳ hỏi bèn mỉm cười đáp :

- Tư Không giáo chủ của chúng tôi chỉ sợ các anh tài hào kiệt khi muốn đến đây để nhập môn giáo,

không biết tài cán họ đến mức nào? Nên đã cố ý cho cất diễn võ đường vĩ đại này, phần để những khách viếng thăm đến có nơi giải trí, phần tiện cho các tay hảo hán làm nơi tiến thân vào bốn giáo!

Vừa nói vừa dắt hai người đến một cái trống treo lủng lẳng cười nói :

- Tỷ dụ trong những khách viếng thăm, nếu người nào ó thể dùng đến nội gia chân khí, đứng ngoài mười thước dùng chỉ lực đánh cho trống kêu, thì lập tức được Liễu đường chủ thân hành tiếp đón, nếu người nào có thể ngoài mười bước, cử chưởng đánh vỡ trống, thì lập tức được tiến kiến bốn giáo chánh Phó giáo chủ đấy!

Thượng Quan Linh nghe xong trong bụng cảm thấy hay hay, cười nói ngay :

- Nếu có thể đứng ngoài mười bước, dùng chỉ lực búng trống kêu mà mặt trống không hề bể, mặt trống phía sau bị vỡ toang thì chỉ lực ấy tính sao? Không lẽ chức ton ty của Huyền Âm giáo Giáo chủ phải để cho người này đảm nhiệm hay sao?

Mấy câu hỏi oái ăm như sấm nổ thành linh ấy khiến cho đại hán đưa đường đâm lúng túng khắp khựng trả lời :

- Quán chiêu hiền này từ ngày thành lập đến nay, từng tiếp nhiều tân khách, nhưng chưa hề thấy ai lại có nổi thần công kinh người như thế! Cho nên...

Thượng Quan Linh ngẫm tính trong bụng, mình đứng cách cái trống ước 12, 13 thước, nên không chờ cho đại hán hết lời, bỗng cười lên khanh khách, giơ chỉ lên búng một chỉ lực nhắm ngay mặt trống, một tiếng tung vang lên mạnh mẽ!

Đứng xa 13 thước dùng chỉ lực búng cho trống kêu cũng đã đủ khiến người ta kính phục! Nhưng khi đại hán đến gần mặt trống bên nọ để xem, hăn càng thất kinh, thì ra quả đúng với lời Thượng Quan Linh, mặt trống không hề suy quyền gì mà đáy trống bị thủng một lỗ to tướng!

Thượng Quan Linh lạnh lùng cười :

- Đây người bạn tron Huyền Âm giáo! Với công lực nhỏ nhoi như thế, có đáng khiến cho Đường chủ Lưu Vân đường là Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình thân hành ra tiếp chúng tôi không?

Thượng Quan Linh không những công lực thần kỳ giỏi, đến cả những lời nói cũng hiên ngang kinh người. Đại hán nghĩ thầm một già một trẻ này đâu phải kẻ đến thăm Huyền Âm giáo gì, rõ ràng muốn đến gây sự với giáo hội của mình đây!

Hăn vội cho một người trong Chiêu Hiền Quán phi báo ngay với Đường chủ Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình, mặt khác lo mời hai người vào đại sảnh của diễn võ trường ngồi chờ.

Đại hán sau khi mời trà hai người không lâu, bên ngoài bỗng có tiếng cười như chuông rền, thấy bốn tên tiểu đồng cùng đi chung với một người áo dài xám, lão già này đầu hình beo, mắt tròn xoe, ung dung bước vào đại sảnh ôm quyền trước ngực tươi cười nói với Phương Kỳ và Thượng Quan Linh :

- Liễu Đông Bình này quả thật không biết có thượng khách trong Cùng Gia bang, nhất lại là một nhân vật như Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương đại hiệp đây, và cả vị tiểu hiệp Thượng Quan Linh đây mình võ học tuyệt thế trong người, hai thượng khách đột nhiên đến thăm viếng Đoạt Hồn cốc như vậy, khiến cho tôi bị chênh mảng trong cuộc tiếp khách, thật thất lễ quá, mong hai vị lượng thứ cho.

Thượng Quan Linh nghe vị Đường chủ nói vậy, biết ngay người này vẫn coi Phương Kỳ là chủ não trong cuộc viếng thăm này, bèn mỉm cười tiếp lời :

- Xin Liễu đường chủ chớ khách sáo khiêm nhượng vậy! Vị Phương lão tiên bối đây chỉ là người bạn cùng gặp nhau giữa đường nên cùng đi với tôi lại quý giáo đây với tư cách du ngoạn cho vui mà thôi!

Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình vốn là một trong Tứ đại đường chủ của Long Hồ Phong Vân đường, lẽ đương nhiên rất giàu kinh nghiệm giang hồ! Nghe xong lời nói của Thượng Quan Linh, đôi mắt sáng quắc lên, cảm thấy vị nhân vật thiếu niên đây, hào khí凛冽, phong độ bất phàm! Bèn mỉm cười nói :

- Nếu nói vậy thì cậu em đến Đoạt Hồn cốc đây chắc phải có chuyện gì đặc biệt lắm?

Thượng Quan Linh cười rằng :

- Không giấu gì Liễu đường chủ, tôi có một vị sư trưởng tiên bối, hiện đang bị quý giáo giữ...

Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình được giữ một trọng trách lớn nhất của Lưu Vân đường, vì đây là một nơi để chuyên kết nạp các tay giang hồ hào kiệt, nên không chờ cho Thượng Quan Linh hết lời, bèn cười ha hả :

- Xin cậu em cứ nói quý hữu của cậu là ai? Chỉ cần có mặt trong Lưu Vân đường của tệt chức đây, bất luận là vì nể Phương đại hiệp đây hay vì đảm lượng khí phách của Thượng Quan Linh tiểu anh hùng, Liễu Đông Bình lập tức xin mời ngay ra để tương kiến hai vị và đồng thời cũng tra cứu xem trong tệt giáo ai đã lỡ mang trong vụ này để tạ tội với nhị vị!

Thượng Quan Linh thấy vị Lưu Vân đường Liễu Đông Bình ăn nói có vẻ hào phóng như vậy, cũng tươi cười trả lời :

- Vị trưởng bối của tôi đây, không biết đã bị nhân vật nào trong quý giáo dùng thuốc mê bắt cóc lại đây? Tên ông ta là Phương Bách Xuyên, trên giang hồ người ta tặng cho một mỹ hiệu là Ngân Tu kiếm Khách!

Liễu Đông Bình nghe bảy chữ Ngân Tu kiếm Khách Phương Bách Xuyên, sắc mặt bỗng nhiên biến hẳn,

mắt ngó đăm đăm vào người Thượng Quan Linh, miệng khẽ nhếch mép cười nhạt.

Thượng Quan Linh vốn là người tinh lanh, thấy thần tình của Liễu Đông Bình như vậy, tưởng đâu Phương Bách Xuyên sư bá của mình đã bị hạ độc thủ rồi, sắc mặt bỗng sa sầm ngay xuống, lạnh lùng lên tiếng :

- Xin Liễu đừng chủ cứ việc nói thẳng, phải chăng Phương sư bá của tôi đã bị Huyền Âm giáo các ông hạ độc thủ rồi không?

Thượng Quan Linh biết trước thế nào cũng có một câu hỏi như thế, bèn từ trong mình rút luôn chiếc thẻ kim bài Diêm Bà huyết lệnh của Tiểu Diệm Diêm Bà Mạnh Tam Nương ra.

Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình thấy bài Diêm Bà huyết lệnh, sắc mặt bỗng tươi tỉnh trả lời ngay :

- À... ra Thượng Quan tiểu hiệp đây là người thân tín của Chưởng giáo La Sát môn ở La Phù sơn Vạn Mai cốc đây? Vậy chúng mình đâu còn là người ngoài xa lạ gì? Liễu Đông Bình có thể nói ngay, vị Ngân Tu kiếm Khách Phương Bách Xuyên ấy, trước kia quả nhiên có ở đây, nhưng cách đây nửa tháng, ông ta đã thành linh bí mật mất tích.

Thượng Quan Linh nghe vậy giận mắng :

- Chắc các người đã hạ độc thủ Phương sư bá của ta, nên bây giờ dùng bốn chữ bí mật mất tích để che đậy vụ án chứ gì?

Liễu Đông Bình nghe vậy cũng lạnh lùng trả lời :

- Này cậu em! Dù cho cậu có chiếc thẻ kim bài ấy, cũng không nên quá coi rẻ các nhân vật trong thiên hạ như thế! Liễu Đông Bình nguyên chỉ là Đường chủ Lưu Văn Đường, chuyên phụ trách về việc giao du tứ hải để tiếp đãi những tân bằng quý hữu trong thiên hạ, như vậy thì tôi đâu cần gì phải che đậy giấu diếm làm gì?

Thượng Quan Linh nghe vậy, biết Phương Bách Xuyên sư bá của mình chưa đến nỗi bị hại về tay họ, nhưng mình đã vào đến Chiêu Hiền Quán vĩ đại của Huyền Âm giáo đây, đâu chịu rút lui êm thấm một cách dễ dàng như vậy? Huống hồ lúc này lại thấy Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình mặt lộ sắc giận, bèn cố ý cười ha hả nói khích :

- Tôi không biết Liễu đường chủ đây nói thật hay nói láo đi nữa? Nhưng trên giang hồ thường có câu: giết người phải thường mạng, thiếu nợ phải trả tiền...

Liễu Đông Bình tức giận điên người lên, đôi mắt trợn ngược hỏi rằng :

- Chuyện ấy là lẽ đương nhiên, nhưng Ngân Tu kiếm Khách Phương Bách Xuyên đâu có chết tại bản Huyền Âm giáo này đây?

Thượng Quan Linh không chờ cho lão hết lời, bèn nói ngay :

- Nhưng dù sao Phương sư bá của tôi đã mất tích tại ngay trong Huyền Âm giáo của ông, vậy các ông phải chịu trách nhiệm đến một vị Ngân Tu kiếm Khách Phương Bách Xuyên sư bá cho tôi!

Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình cười nhạt một tiếng, đứng dậy phủ áo tính bỏ đi, nhưng lại nghĩ ngay Thượng Quan Linh to gan lớn mật, ăn nói nghênh ngang như thế, đều có thể nói là tuổi trẻ vô tri, nhưng còn vị Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ dù sao cũng là người giàu kinh nghiệm giang hồ, tại sao cứ mỉm cười không nói gì, để cho Thượng Quan Linh thả cửa ngông cuồng như thế?

Mình đây dù sao cũng bậc Đường chủ, xưa nay có tiếng là giải quyết nhiều vấn đề em đẹp, vậy hà tất mình nổi nóng với vị thiếu niên của Mạnh Tam Nương này phách tới cho một xác? Lỡ ra khi động thủ, mình không áp chế được đối phương chẳng mất uy tín Đường chủ của mình lắm sao? Cứ việc để cho một già một trẻ này đi gặp Đường chủ khác ngông cuồng hơn hẳn để xem sao?

Nghĩ xong Liễu Đông Bình đổi hẳn vẻ mặt tươi tỉnh cười nói với Thượng Quan Linh :

- Cậu em nói thế cũng có lý lắm, nhưng Ngân Tu kiếm Khách Phương Bách Xuyên đâu phải mất tích tại Lưu Vân đường trong Đoạn Hồn cốc của tôi đâu? Ông ta vẫn được tiếp tại Phi Hồ đường của Tiêu Hồn cốc kia mà!

Thượng Quan Linh thấy vị Đường chủ đột nhiên thay đổi thái độ như thế, trong bụng cũng phục thầm đối phương quả là người có đủ trình độ hàm dưỡng hơn người.

Sau khi biết Phương Bách Xuyên bị giam cầm tại Phi Hồ đường, Thượng Quan Linh cũng chẳng muốn quấy nhiễu thêm với vị Đường chủ của Lưu Vân đường này làm gì nữa, nên cậu bé cũng đành tươi tỉnh mỉm cười nói :

- Thượng Quan Linh kính hỏi Liễu đường chủ! Vậy vị đường chủ của Phi Hồ đường đó là ai?

Liễu Đông Bình mừng thầm kể mình đã thành, bèn cười nói :

- Phi Hồ đường Đường chủ tên gọi là Tôn Thúc Thúc, trên giang hồ được tặng ngoại hiệu là Chỉ Phấn Diêm La!

Thượng Quan Linh cau mày lạnh lùng nói :

- Mạnh giáo chủ của La Sát môn ngoại hiệu là Tiểu Diện Diêm Bà mà vị Tôn đường chủ đây lại gọi

Chỉ Phấn Diêm La, sao hai tên này lại khéo na ná tựa nhau như thế? Vậy xin hỏi Liễu đường chủ, tôi và vị Phương lão tiên bối đây muốn đến chiêm ngưỡng bản tướng của Diêm La, phải đi bằng lối nào, phải chăng phải giở hết những tuyệt học của mình để qua hết các đường như Lưu Vân, Thiên Phong, và hai cốc Đoạt Hồn, Kinh Hồn hay sao?

Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ cười lớn :

- Trong tứ cốc Lạc Hồn, Tiêu Hồn, Kinh Hồn và Đoạt Hồn này của Huyền Âm giáo, không phải nói ra để lòi thiên hạ, nhưng quả thật là một nơi hiểm trở kinh người! Nhưng Liễu Đông Bình, một là mộ danh của Phương đại hiệp là một trong Tam Dị Khất trong Cùng Gia bang, hai là mền thích tính tình cương trực hào phóng của cậu em, lại nữa cậu em lại có kim bài của Mạnh giáo chủ trong mình, vậy chờ cho Liễu Đông Bình mời xong một chén trà thơm xong, sẽ lập tức truyền ngay Lưu Vân Kỳ Lệnh của tôi để hộ tống nhị vị thẳng đến Tiêu Hồn cốc để gặp Đường chủ Phi Hồ đường!

Nói tới đây, Thượng Quan Linh lại nheo mày cau có, Liễu Đông Bình vội cười nói :

- Chuyện truyền Lưu Vân Kỳ Lệnh này không phải Liễu Đông Bình có ý khinh rẻ nhị vị đâu, chỉ tại Chỉ Phấn Diêm La là người có công lực cao hơn hết, tính tình lại nóng nảy, nên tôi không muốn để nhị vị mất thì giờ vô ích, cứ gặp thẳng luôn Đường chủ của Phi Hồ đường cho được việc!

Dứt lời bèn đứng dậy rót trà mời hai người.

Phương Kỳ tưởng đâu vị Lưu Vân đường chủ muốn dùng danh nghĩa mời trà để so đấu về công lực, vội mỉm cười đứng dậy, hai tay bưng chén, chân đứng ngay như gỗ.

Nào hay Lưu Vân đường chủ chỉ mỉm cười rót trà như thường lệ, xong quay sang Thượng Quan Linh cười nói :

- Liễu Đông Bình này xin mời cậu em một chén trà thơm xong sẽ truyền Lưu Vân Kỳ Lệnh sau!

Thượng Quan Linh muốn diễn thử ít tuyệt nghệ của mình, nên chỉ dùng ba ngón tay trỏ, giữa, cái cầm vào miệng vành chén, mỉm cười đứng dậy, Liễu Đông Bình thấy vậy mày cau lại, cũng một tay cầm bình trà, từ từ rót vào chén của Thượng Quan Linh, lúc này cậu bé cảm thấy mình bị áp lực khá nặng đè nén toàn thân! Biết ngay vị Lưu Vân đường chủ này cũng không phải vừa gì, về nội gia chân khí cũng thuộc hạng cao thủ trong giang hồ, may là mình được ăn nguyên đơn của con thiềm thừ, lại được Động Trung lão nhân giả hết các đường huyết mạch thông suốt, nên về chân lực quả đã tăng tiến hơn xưa rất nhiều, nếu không chắc mình đã bị thua ngay keo đẫy này từ lâu rồi!

Liễu Đông Bình thấy Thượng Quan Linh vẫn ung dung, thần sắc không hề biến đổi, vội lập tức thu tay về, từ trong mình lấy ra một lá cờ tam giác có thêu những đám mây trắng, lên tiếng hét gọi ra ngoài rằng :

- Mạt Vân Điều Nhiệm Lượng đâu?

Ngoài đại sảnh lập tức có một người gầy ốm, trạc độ bốn mươi tuổi đi vào cổng kính cúi mình thi lễ với Liễu Đông Bình đứng đợi lệnh.

Liễu Đông Bình đưa ngay ngọn cờ tam giác cho Mạc Vân Điều Nhiệm Lượng nói :

- Anh hãy cầm Lưu Vân Lệnh Kỳ của ta đưa ngay Phương đại hiệp và tiểu hiệp Thượng Quan Linh đến ngay Phi Hồ đường trong Tiêu Hồn cốc! Nếu trong Tiêu Hồn cốc có ai hỏi lời thôi, cứ việc nói nhị vị đây là thượng khách của Chi Phấn Diêm La Tôn đường chủ là được rồi!

Mạc Vân Điều Nhiệm Lượng lãnh mạng, Liễu Đông Bình bèn quay sang nói với Phương Kỳ và Thượng Quan Linh :

- Xin mời nhị vị cứ lại Tiêu Hồn cốc để gặp bốn giáo Tôn đường chủ, Liễu Đông Bình này sẽ chờ hầu nhị vị tại tổng đàn hay tại Đoạn Hồn cốc!

Phương Kỳ biết thanh thế của Huyền Âm giáo lớn mạnh vô cùng, các tay cao thủ lại đông, chẳng qua người lạ nể vì chiếc thẻ kim bài của Mạnh Tam Nương, và công lực siêu quần của Thượng Quan Linh mà thôi, chứ đối với danh hiệu Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất của mình đây chẳng qua chỉ để tô điểm thêm trong trường hợp này chớ nào có ăn nhằm gì với họ?

Nghĩ vậy bèn mỉm cười đứng dậy với Thượng Quan Linh, Liễu Đông Bình cũng đứng dậy thân hành tiễn đưa đến cổng ngoài của Chiêu Hiền Quân.

Suốt dọc đường, hai người để ý quan sát địa thế, quả thật là một nơi hiểm trở vô cùng, nếu không có người dẫn đường, cứ ý võ công vào bừa, không phải là một việc dễ dàng gì. Đang lúc mãi quan sát ấy, bỗng trên không có tiếng vang lên, ba con chim bồ câu bay thẳng về phía trước.

Phương Kỳ đang lấy làm lạ thì người dẫn đường Mạc Vân Điều Nhiệm Lượng nói :

- Thừa nhị vị! Qua khỏi khúc quanh đằng trước là đến Kinh Hồn cốc, Nhiệm Lượng xin lỗi đi trước vài bước để thông báo các anh em dẫn trước, để tránh sự kinh động nhị vị!

Thượng Quan Linh chực ngăn cản, nhưng Phương Kỳ đã gật đầu mỉm cười để cho người dắt đường họ đi trước.

Mạc Vân Điều Nhiệm Lượng tung mình quăng vút đi, chỉ trong chớp mắt, đã xa hơn ba trượng, ngọn cờ tam giác Lưu Vân Lệnh Kỳ được giở tung ra, khua về ngọn tuyết phong bên trái lớn tiếng gọi :

- Các anh em trên Thiên Phong đường nghe rõ đây! Mạc Vân Điều Nhiệm Lượng nay phụng mạng của Liễu đường chủ đệ hộ tổng nhị vị đây đến...

Chưa dứt lời, những tiếng rầm rầm vang động hết cả bên vách núi, hai bên thành linh hiện ra khá nhiều người trên đỉnh cáo bên trái, một ông già áo vàng, tay cầm lá cờ đen nhỏ, lớn tiếng nói với Mạc Vân Điều Nhiệm Lượng :

- Tiêu Đường chủ đã nhận được thư truyền bằng chim bồ câu của Liễu đường chủ, nên sai lão phu đem Thiên Phong Lệnh Kỳ để thay mặt Tiêu Đường chủ để tiếp khách bởi Đường chủ đã đích thân đến Lạc Hồn cốc nghiêm đón tại đó!

Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ vốn là tay lão luyện trong giang hồ, nên đối với những chi tiết lặt vặt này rõ biết hơn ai hết, ôm quyền thi lễ nói :

- Tiêu Đường chủ đã vắng mặt tại Thiên Phong đường, vậy chúng tôi xin mạn phép không bái kiến mà vượt qua núi Thiên Phong đường, xin ông bạn miễn lỗi cho!

Ông già áo vàng giơ ngay ngọn cờ đen nhỏ phát lên, lập tức mọi người đứng nghiêm chỉnh như chào hai người. Mạc Vân Điều Nhiệm Lượng bèn đưa Phương Kỳ và Thượng Quan Linh rời khỏi Kinh Hồn cốc!

Thượng Quan Linh khẽ tiếng hỏi Phương Kỳ :

- Thưa Phương lão tiền bối! Tại sao họ bày vẽ chuyện lôi thôi kiểu cách như thế kia?

Phương Kỳ cau mày :

- Bởi cậu em có chiếc kim bài Diêm Bà huyết lệnh của Mạnh Tam Nương bên người, mà có chiếc kim bài ấy tức cũng như chính bản thân nàng đến vậy, lẽ dĩ nhiên họ phải dùng trọng lễ tiếp đón để tỏ lòng kính mến! Nhưng theo tôi xem ra vụ Lưu Vân và Thiên Phong hai Đường chủ cũng đến Lạc Hồn cốc, chắc thế nào cũng không tránh khỏi một cuộc long tranh hổ đấu kinh thiên động địa tại đó...

Phương Kỳ chưa hết lời, Thượng Quan Linh đã cười hớn hở nói :

- Thưa lão tiền bối lo lắng làm gì cho mệt? Tôi không tin trong tứ cốc Lạc Hồn, Tiêu Hồn, Kinh Hồn, Đoan Hồn lại có thể giữ nổi được hai người chúng mình ở lại một cách dễ dàng như thế?

Phương Kỳ lắc đầu nói :

- Tuy cậu em có những tuyệt học võ công trong mình, nhưng trong những nhân vật của Huyền Âm giáo, cũng không khinh thường họ được! Huống hồ mình lại bị cô thế yếu sức như vậy? Nhất là từ trong giọng nói của Liễu Đông Bình thì hình như đường chủ của Phi Hồ đường là Chi Phấn Diêm La Tôn Thúy Thúy, nhất định là một nhân vật khó đấu lắm! Vậy cậu em cần phải cẩn thận để giữ thực lực của mình như thế mới hòng giữ nổi phần thắng ở Câu Lậu sơn này!

Thượng Quan Linh cố ý đi chậm lại để người đưa đường đi trước, rồi mới nhẹ tiếng nói với Phương

Kỳ :

- Thưa lão tiên bối! Tôi đã từng đấu với Phó giáo chủ của Huyền Âm giáo là Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy tại Lư Sơn, thế mà còn chưa bị thua về tay lão, không lý Tứ đại đường chủ của cái mang danh Long Hồ Phong Vân lại có thể hơn Phó giáo chủ của họ hay sao? Tuy nghe nói Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu là nhân vật khó đấu nhất, nhưng tôi không những đã học thêm được ngọn Kinh Thần Tam Thức của Nam Bút Gia Cát Dật mà còn học thêm được sáu bảy phần mười về lối khinh công kỳ diệu của Chung Ly lão nhân là khác...

Nói tới đây bỗng như sực nhớ ra chuyện gì, lại hỏi Phương Kỳ :

- Thưa Phương tiểu bối! Không biết hôm nay là ngày mấy rồi nhỉ?

Phương Kỳ không biết dụng ý của Thượng Quan Linh, mỉm cười rằng :

- Hình như là mồng tám hay mồng chín gì thì phải!

Thượng Quan Linh thất thanh nói :

- Nếu vậy thì chánh phó của Huyền Âm giáo nhất định không có mặt tại Câu Lậu sơn này!

Cậu bé cố nói lớn cho người dẫn đường nghe rõ, quả nhiên Mạc Vân Điều Nhiệm Lượng đi trước quay đầu lại cười nói rằng :

- Tiểu hiệp quả đoán không sai, chính bốn chính Phó giáo chủ đã bận việc riêng đi trước đây mười ngày rồi!

Thượng Quan Linh hậm hực với Phương Kỳ :

- Từ khi Vạn Tính Công Phần đến đây, tôi cứ mãi nghĩ về lối thân pháp khinh công của Chung Ly Triết, nên quên hết cả ngày tháng, lỡ dịp mất coi một vụ vui trong võ lâm!

Phương Kỳ ngạc nhiên, Thượng Quan Linh tiếp :

- Hai sư tỷ đệ giữa Mạnh Tam Nương và Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc đã rù Chung Ly lão nhân, Đoạt Hồn Kỳ ác, Tư Không Diêu, Đàm Bách Thủy đúng mồng chín tháng chạp đến La Phù sơn để so tài cao thấp, kẻ nào yếu nhất trong bọn sẽ bị loại trừ, và sẽ tuyển lựa một người nào mạnh nhất để tổ chức cho đủ số tân Càn Khôn ngũ tuyệt! Chúng mình bị bỏ lỡ đi xem một chuyện vui hiếm có trong võ lâm như thế, thật uổng quá!

Phương Kỳ cười nói :

- Vụ định danh cho tân Càn Khôn ngũ tuyệt quả là một chuyện hấp dẫn, nhưng đến nguyên tiêu năm sau,

Tân Càn Khôn ngũ tuyệt sẽ so tài tại La Phù sơn, đó mới chính là chuyện tương bưng hấp dẫn trong võ lâm! Đến chừng đó chúng mình tha hồ xem cho bằng thích! Vậy cậu em hà tất phát buồn rầu như thế làm gì?

Thượng Quan Linh vẫn còn như tiếc rẻ, nhưng ba người lúc này đã đi thêm ba đoạn đường vòng quanh hiểm trở, bỗng Mạc Vân Điều Nhiệm Lượng cười nói với hai người :

- Tiêu Hồn cốc đã tới rồi kìa! Không ngờ Tôn đường chủ của Phi Hồ đường đã thân hành ra đón! Nhiệm Lượng xin dẫn kiến cùng nhị vị vậy!

Thượng Quan Linh để ý quan sát đoạn đường, thì thấy nơi đây càng hiểm trở hơn những đoạn cốc mình đã qua. Đứng trước có cả thầy năm người, đứng ngay giữa lối, bốn nữ tỳ mặc áo thanh y đứng hai bên, giữa là một bà lão mặc áo bào màu hồ thủy, tóc trắng xóa, hai tay khoanh vào nhau, tinh thần có vẻ quắc thước vô cùng!

Mạc Vân Điều Nhiệm Lượng vội bước nhanh chân cúi mình vái chào lão phụ áo bào xanh bầm :

- Lưu Vân đường đệ tử Nhiệm Lượng xin kính bầm với Tôn đường chủ, nay có tiểu hiệp Thượng Quan Linh của La Sát môn tới cùng với một vị khách trong Cùng Gia bang là Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương đại hiệp đặc biệt đến để bái kiến với Tôn đường chủ!

Mặt lão phụ lạnh như băng tuyết nhạt nhẽo nói :

- Ta không thích nghe những tiếng đại hiệp, tiểu hiệp lời thôi ấy làm gì? Và cũng chẳng cần biết lá thẻ Diêm Bà huyết lệnh của Mạnh Tam Nương ấy! Ta chỉ biết rằng phàm những kẻ nào không phải trong Huyền Âm giáo mà muốn vào Tiêu Hồn cốc của ta, trước tiên phải có vài ngọn tuyệt nghệ kinh người để lại cửa cái đã!

Thượng Quan Linh thấy vị Đường chủ Phi Hồ Tôn Thúc Thúc, tuổi tác cũng đến hơn tám mươi, thế mà còn mặc áo bào sắc sỡ, trên mặt trát phấn thoa son y như quý sứ, bất giác trong bụng cười thầm với ngoại hiệu Chỉ Phấn Diêm La, quả thật cũng có lý do của nó một phần nào, có lẽ Diêm La cũng chưa đến nỗi khó coi hơn như bà lão kỳ quái này!

Nay thấy Tôn Thúc Thúc không phải ra tiếp khách mà muốn so tài ngay tại cửa cốc như thế, Thượng Quan Linh bèn ngược mày nói :

- Nay bà chíp bà thử nói thử võ công gì mới được kể là loại kinh người tuyệt nghệ? Bởi tiểu hiệp thì đâu nói đông dài mất hơi vô ích, ta còn bận đi tìm Phương sư bá ta là Ngân Tu kiếm Khách!

Về bản lĩnh công lực của Tôn Thúc Thúc, có thể cùng sánh ngang hàng với Trầm Long đường chủ Phù Dung kiếm khách Liễu Trầm Long, nhưng tánh tình nóng như lửa, có thể nói là trong Huyền Âm giáo không ai hơn nổi.

Nay Thượng Quan Linh lại không xưng hô bà ta Tôn đường chủ mà chỉ gọi ngoại hiệu Chỉ Phấn Diêm La khiến cho Tôn Thúy Thúy tức lộn ruột sau khi nghe mấy câu nói không nề nang của Thượng Quan Linh, nhất là khi nghe đến bốn chữ Ngân Tu kiếm Khách, trên bộ mặt trét đầy phấn càng để lộ rõ những tia hung ác của mình. Sau khi nghe hết lời Thượng Quan Linh nói xong, bèn dùng cánh tay phải chỉ sang một phiến đá to trên năm thước vuông nói :

- Đây là hòn đá thử công lực trong Tiêu Hồn cốc của ta, nhưng các người không được dùng đến binh khí, chỉ có thể dùng tay không để lại chút ít dấu vết cũng đủ rồi!

Thượng Quan Linh lại gần xem hòn đá, chỉ thấy toàn dấu ấn tay để lại chi chút trên mặt đá, nhưng có mỗi một dấu tay gãy dài trên đá là rõ ràng hơn cả, Thượng Quan Linh bèn nhìn nhanh ngay về bàn tay của Tôn Thúy Thúy, thấy không khác dấu tay ấy chút nào, biết ngay về vị Phi Hồ đường chủ Chỉ Phấn Diêm La, không những tính hung bạo, mưu trí cũng sâu hiểm, bề ngoài mượn danh thử công lực nhưng thực sự cốt để xem chân khí đối thủ đến mức độ nào, rồi nhắm theo trường hợp để đối địch bằng sức hay bằng mưu sâu!

Xét rõ thâm ý của đối phương, Thượng Quan Linh bèn đưa tay sờ vào hòn đá, quay đầu nhìn Tôn Thúy Thúy cười :

- Này Tôn Thúy Thúy! Chắc chiếc dấu tay sâu nhất trên hòn đá này là của người để lại chứ gì?

Tôn Thúy Thúy thấy Thượng Quan Linh lần này gọi thẳng danh tánh của mình như vậy, bất giác từ trong mũi hừ một tiếng lạnh lùng, tính lên tiếng, Thượng Quan Linh vội bước lại cạnh Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất mỉm cười :

- Thừa Phương lão tiền bối! Đó là một loại đá xanh rất cứng, e công lực của tôi không đương nổi chăng? Vậy môn Thất Bộ Phách Không chưởng của lão tiền bối đợi gì không đánh tan hòn đá ấy cho được việc đi!

Phương Kỳ biết Thượng Quan Linh lắm trò ma lắm! Hắn nói vậy, nhất định thế nào trong lúc đưa tay sờ hòn đá, đã cố ý để lại gì rồi, nên bây giờ muốn cho mình ra mặt cho oai hách!

Nghĩ xong Phương Kỳ cũng vận tụ công lực lên cánh tay phải, thành linh giơ lên phật luôn về phía hòn đá, một luồng gió đánh sang, quả nhiên hòn đá năm thước vuông ấy vỡ tung thành bảy tám mảnh nhỏ văng xa hai bước trở lại.

Mấy người trong Huyền Âm giáo thấy vậy đều thất kinh về lối phách không chưởng của Phương Kỳ, nhưng riêng chỉ Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúy Thúy cười nhạt một tiếng, chỉ tay sang Thượng Quan Linh nói :

- Này tiểu quỷ Thượng Quan Linh kia! Trước mắt ta người tính múa rối trò gì vậy? Chẳng qua người lợi dụng trong lúc sờ đá để dùng công lực om bể hòn đá, kể ra công lực cũng khá lắm! Nhưng ta xưa nay vốn

không phục Tiểu Diệm Diệm Bà Mạnh Tam Nương, vậy trên mình người đã có thể kim bài của y thì cũng như chính y đã thân hành lại đây, ta quyết đấu với người cũng như đấu với y vậy!

Dứt lời tà áo bào xanh của Tôn Thúc Thúc bay vụt lên, hai bàn tay như quỷ sứ giơ hết ra, chỉ thấy mười móng tay nguyệt cong hết lên phía trên.

Sắc mặt Tôn Thúc Thúc lúc này hung tợn vô cùng, đôi tay tứ trước ngực vươn ra chặm chạp, mười móng tay nguyệt tròn ấy lúc này cũng duỗi thẳng ra dài hơn ba tấc, trong nhọn hoắt như những mũi dao, khiến người nhìn phải ớn lạnh rùng mình.

Thượng Quan Linh mặc sức cho Tôn Thúc Thúc ra oai tác quái, cậu bé đứng uy nghi bất công.

Phương Kỳ lo ngại cho Thượng Quan Linh là không biết rõ công lực của đối phương ra sao, nhờ bị lỗ vốn thì nguy, bèn lớn tiếng nói :

- Cậu em hãy thận trọng! Đây là lối Huyền Âm quỷ thảo, những móng nhọn hoắt đều có độc, thấy máu là cấm hủ ngay, không thể coi thường được...

Chỉ Phấn Diệm La Tôn Thúc Thúc liếc nhìn Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất lạnh lùng nói :

- Mắt lão quỷ già cũng còn tinh đấy! Chính là ngọn Huyền Âm quỷ thảo mà hầu hết trên giang hồ nghe danh đều tán đờm kinh hồn hết!

Dứt lời quay sang phía Thượng Quan Linh cười tiếp :

- Thượng Quan tiểu quỷ kia! Chỉ cần người tiếp nối một trăm hai mươi tám đường Huyền Âm quỷ thảo của ta, khi ấy ta sẽ giao trả người lão quỷ già Phương Bách Xuyên!

Tà áo bào xanh phất phơ, đôi tay giơ thẳng tới trước, từng bước đi như quỷ nhập tràng lại phía Thượng Quan Linh. Mỗi bước đi đều để dấu lồm trên mặt đất, khi đạp trúng những mảnh đá vừa rồi đều vụn thành phần hết!

Thượng Quan Linh thấy vậy, cười lên khanh khách, vung luôn chưởng bên trái nhắm hết những mảnh đá vỡ còn lại, quất luôn một chưởng Vô Hình Phong, thế là một trận mưa đá từ dưới bay thốc lên trên, tứ tán loạn xạ, Thượng Quan Linh nghiêng đầu nhìn Tôn Thúc Thúc nói :

- Lão bà yêu quái chớ có ngông cuồng như thế! Nếu nói Huyền Âm quỷ thảo của người có thể khiến trên giang hồ nghe danh đều tán đờm kinh hồn hết? Thì môn tự học của ta là Thái Huyền chân khí do Tây Đạo Thiên Si đạo trưởng truyền dạy lại càng khiến những nhân vật trên võ lâm nhìn bóng cũng phải kinh hồn hết vía rồi sao?

Nói xong giờ tay phải kẹp chặt hai ngón chỉ, nghiêm nhiên cười nói :

- Lại nữa còn môn Khảm Ly chỉ của Nam Bút Gia Cát Dật, xưa kia oai vang chấn động hết quần ma, danh nổi trong Càn Khôn ngũ tuyệt, như thế thì nên xưng là loại võ học tuyệt thế gì bây giờ?

Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúy Thúy nghe xong bảy chữ Thái Huyền chân khí và Khảm Ly chỉ, trong bụng thất kinh! Nhưng nghĩ thâm đối phương mới mười sáu tuổi, dù cho có may mắn đến đâu đi nữa cũng chưa chắc đã gặp được những cao nhân kỳ bí ấy truyền cho những tuyệt học vô song ấy!

Mình đã chót lỡ lời, thế như nằm trên lưng cọp, đành giở Huyền Âm quý trao từ từ tiến lên, nhưng bước đi không được dũng mãnh như trước, bởi trong lòng cũng hơi bị chột dạ đi phần nào khi nghe danh Tây Đạo và Nam Bút.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tranh Danh Trên La Phù Sơn

Đang lúc tình hình khẩn trương giữa Thượng Quan Linh và Tôn Thúc Thúc sắp bộc phát, đột nhiên trong Tiêu Hồn cốc, một đạo sĩ áo vào đen chạy ra, thì ra chính là đạo sĩ Huyền Phong Ác Đạo mà trước kia đã bị Thượng Quan Linh đánh chạy cùng với Liễu Mi Hoa Kiêu Quý Kiến Sâu Chử Hồng Đào.

Lúc này thấy Huyền Phong Ác Đạo tay cầm một ngọn long kỳ thêu kim tuyến đỏ, tay phải giơ cao Bắc Đẩu Thất Tinh Lệnh Tiễn, đứng nghiêm chỉnh giữa Thượng Quan Linh và Tôn Thúc Thúc lớn tiếng nói :

- Xin Tôn đường chủ hãy khoan tay, Trầm Long đường chủ nay thay mặt chánh Phó giáo chủ truyền Huyền Âm Bắc Đẩu lệnh, thỉnh mời Tôn đường chủ cùng hai vị quý khách đến Trầm Long đường trong Lạc Hồn cốc hội kiến cùng nhau!

Trong Tứ đại đường chủ Long Hồ Phong Vân, tuy bề ngoài ngang nhau, nhưng sự thật kể đến Trầm Long đường cao hơn cả! Hơn nữa Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu cùng với Đàm Bách Thủy, trước khi đi phó hội ở La Phù sơn đã giao quyền tối cao là Huyền Âm Bắc Đẩu lệnh cho Trầm Long đường trông coi mọi việc trong giáo phái Huyền Âm. Nay pháp lệnh đã đến, dù Chỉ Phấn Diêm La có ương ngạnh đến đâu đi nữa cũng không thể nào không tuân lệnh được!

Tôn Thúc Thúc đành thu ngay thế lại, mắt trừng trừng nhìn Thượng Quan Linh lạnh lùng nói :

- Tiểu quý kia! Ta hãy tạm để người sống thêm ít thì giờ nữa, ta sẽ chờ người tại Trầm Long đường trong Lạc Hồn cốc!

Nói xong quay sang nói với Huyền Phong Ác Đạo :

- Tôn Thúc Thúc tính tôn thượng dã của Huyền Âm Bắc Đẩu lệnh, vậy người cùng ta đến Trầm Long đường trước đã, còn hai người ấy giao cho Nhiệm Lượng dẫn họ vào sau!

Nhiệm Lượng cung thân lãnh mạng. Tôn Thúc Thúc trợn mắt một lần nữa nhìn Thượng Quan Linh, tà áo bào xanh vụt hóa thành như một đám mây xanh lướt nhanh về của Tiêu Hồn cốc đi luôn.

Thượng Quan Linh nhìn hai người đi khuất xong, quay nhìn Phương Kỳ, Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất biết ý Thượng Quan Linh, bèn mỉm cười nói :

- Huyền Phong Ác Đạo nay đã về Câu Lậu sơn, thế nào gã chẳng đem những tuyệt nghệ thần công của cậu em để báo cáo lại với Trầm Long đường chủ là Phù Dung kiếm khách? Chắc vị Đường chủ này cũng

ngán về võ học của cậu em quá cao, nhờ ra Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúy Thúy bị thua, có thể làm mất uy vọng thanh danh của Huyền Âm giáo chăng? Nên y mới vội truyền lệnh Huyền Âm Bắc Đẩu lệnh mời hẳn bọn mình vào sâu Lạc Hồn cốc, rồi tập trung hết toàn lực trong Huyền Âm giáo để đối phó cũng nên!

Thượng Quan Linh thần nhiên cười nói :

- Đừng nói là Trầm Long đường của Lạc Hồn cốc! Đầu cho là Ngũ Diêm Quán của thâm la bảo điện đi nữa, Thượng Quan Linh cũng chẳng coi vào đâu! Xin Nhiệm Lượng lão huynh cứ việc đưa đường!

Nhiệm Lượng đã từng thấy thần công của cậu bé, trong bụng thán phục lắm, nay nghe cậu nói vậy, vội vàng đi trước dắt đường đưa hai người vào sâu trọng địa của Lạc Hồn cốc.

Khi tới Lạc Hồn cốc, đất đai tứ phía rộng rãi, những kiến trúc ở đây cũng nguy nga đồ sộ hơn phía trước.

Lúc ba người vào đến cốc, Trầm Long đường có bốn người từ trong đi ra, Thượng Quan Linh nhận ra có Lưu Vân đường Đường chủ là Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình, Phi Hồ đường chủ Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúy Thúy, chẳng cần hỏi cũng đủ biết đây là Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ ra nghênh đón, người đứng sát bên trái nhất định là Thiên Phong đường chủ Bất Hoại Kim Cương Tiên Thích, người đứng giữa ăn vận như nho sinh chắc là dụng kiếm khách Cách Trầm Long.

Khi bốn người ra khỏi Trầm Long đường hơn ba trượng, người trung niên nho sinh ôm quyền cười nói :

- Cách Trầm Long cùng với bản giáo hữu Phi Hồ Thiên Phong Lưu Vân tam vị Đường chủ thân hành đến cung nghinh Phương đại hiệp và Thượng Quan tiểu hiệp đến viếng thăm bản cốc!

Phương Kỳ thấy vị Phù Dung kiếm khách đối đãi lễ phép với mình như vậy, cũng vội vàng ôm quyền lên tiếng thi lễ :

- Phương Kỳ và cậu em Thượng Quan Linh đây vì có việc đặc biệt đến quý cốc để bái kiến, vậy đâu dám phiền quý vị Đường chủ viễn nghinh tiếp đón như thế!

Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long sau khi để ý nhìn Thượng Quan Linh, bèn mỉm cười nghiêng mình dẫn khách vào hậu đường, Bất Hoại Kim Cương Tiên Thích và Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình cũng nghiêng thân nhường lối cho hai người đi, nhưng riêng Tôn Thúy Thúy mặt mày sa sầm hậm hực đây về sát khí đứng im tại chỗ, không hề nhường lối cho hai người.

Phương Kỳ tính khiêm tốn hạ giọng, nhưng Thượng Quan Linh đâu buồn đếm xỉa đến những nghi lễ vớ vẩn trong giang hồ như thế, đưa tay kéo phứt luôn Phương Kỳ đi thẳng ngang qua trước mặt Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúy Thúy.

Không những vậy, Thượng Quan Linh còn ghét về tính ngông cuồng của mục ta, nên khi đi tạt ngang qua

người, bèn cố ý vận ngầm chân khí, mượn thế tạt ngang qua người, khẽ húc vào mặt ta! Tôn Thúc Thúc đang hếch mặt đứng nhìn trời, bỗng cảm thấy một luồng gió ngầm mạnh tạt tới mình.

Trong lúc thành linh không phòng hờ, lẽ tự nhiên là khó đứng vững, nhưng may nhờ công lực khá, chân khí cũng cừ nên chân phải cố duy trì bất động, thân hình khẽ né, chân trái nhẹ lui một bước về sau! Nhưng ngay trong lúc đó, Thượng Quan Linh đã kéo tay Phương Kỳ vượt luôn một hơi qua mặt Trầm Long, Phi Hồ, Thiện Phong, Lưu Vân Tứ đại đường chủ, rồi ung dung bước vào Trầm Long đường.

Thính của Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc vốn nóng như lửa, nay lại gặp Thượng Quan Linh trêu như thế, tóc tai dựng ngược, giơ tay chực túm ngay bả vai Thượng Quan Linh.

Thượng Quan Linh chẳng thèm để ý đến, nhưng vị Trầm Long đường Đường chủ Phù Dung kiểm khách vội đưa tay ra ngăn cản, nhẹ nói để chờ vào Trầm Long đường sẽ hay!

Sau khi vào đến nội đường, Phù Dung kiểm khách mời hai người ngồi xong đầu đó, rót trà ra mời hai người ngồi rồi mỉm cười nói :

- Cách Trầm Long này được nghe Liễu đường chủ cho biết nhị vị đây là vì chuyện của Ngân Tu kiểm Khách Phương Bách Xuyên mà đến tề đường này!

Thượng Quan Linh cũng gật đầu, Cách Trầm Long lại tiếp :

- Vị Ngân Tu kiểm Khách tuy có trong Huyền Âm giáo đây một thời gian khá lâu, nhưng ông ta đã gặp được những chuyện hy hữu trên đời này cơ đấy!

Thượng Quan Linh nghe nói vậy chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, Phù Dung kiểm khách lại cười nói tiếp :

- Sự kiện này, Cách Trầm Long không tiện nói nhiều, nhưng trước khi vị Phương huynh này tới đây, chẳng qua là một tay võ học cỡ trung thượng, nhưng sau khi rời khỏi Câu Lậu sơn đã trở thành một tay kiếm thuật tinh diệu tuyệt vời!

Thượng Quan Linh càng nghe càng đâm hồ đồ, nhưng lại không tiện hỏi thêm!

Ngay lúc này, Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc đã không chịu nổi, sắc mặt giận dữ quay sang hỏi Phù Dung kiểm khách Cách Trầm Long rằng :

- Thừa Cách đường chủ! Những chuyện riêng trong Huyền Âm giáo của chúng ta, cần gì phải nói cho người ngoài nghe làm gì? Tên Thượng Quan Linh chẳng muốn đòi Phương Bách Xuyên với chúng ta là gì? Nay Phương lão già ấy đã trốn khỏi Câu Lậu sơn, chỉ cần đối phương có thể biểu lộ một vài ngọn tuyệt kỹ kinh người, khiến cho chúng ta khâm phục, chừng ấy Tôn Thúc Thúc xin dâng luôn chiếc đầu lâu trắng xóa này làm của bồi thường ngay!

Thượng Quan Linh cao mày hỏi :

- Này mục Tôn Thúc Thúc kia! Người có tự tưởng mình là nhân vật ghê gớm gì? Vậy ta thử hỏi người, trong 128 đường Huyền Âm quý báu của người, cộng có cả thầy được bao nhiêu tuyệt ngon trong đó?

Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc ứng tiếng trả lời :

- Trong 128 đường Huyền Âm quý báu của ta, đều có nhiều thể biến hóa vô cùng tận, nhưng uy lực mạnh nhất trong số đó, phải kể đến Đoạt Hồn và Câu Hồn Liên Hoàn Thập Tam Thức là hơn hết, người hỏi vậy để làm gì?

Mắt Thượng Quan Linh bỗng sáng ngời lên liếc nhanh Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ xong, nói :

- Dám hỏi trong tứ vị Đường chủ đây, vị nào giỏi nhất về nội gia chưởng lực?

Trong Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ đây, nói về võ học mỗi người mỗi ngọn sở trường riêng, thể đánh kỳ dị hiểm độc phải kể đến Phi Hồ đường chủ Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc, về nội gia chưởng lực thì thuộc về Lưu Vân đường chủ Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình, còn Thiên Phong đường chủ Bất Hoại Kim Cương Tiêu Thích có Hồn Nguyên Khí Công, nghĩa là đao thương không thủng da thịt, về phần Trầm Long đường chủ Phù Dung kiếm khách, khỏi phải nói, sử suy ngoại hiệu cũng biết người này giỏi về kiếm thuật!

Nên khi Thượng Quan Linh hỏi đến chưởng lực, Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long tiếp lời cười :

- Lưu Vân đường chủ đây ngoại hiệu được người ta tặng cho là Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ đã luyện về ngọn Tâm Âm Tuyệt Hộ chưởng lực, tuy không dám nói là môn tuyệt thể vô song nhưng trên võ lâm cũng thuộc vào loại hiếm thấy! Không hiểu Thượng Quan Linh tiểu hiệp hỏi vậy có dụng ý gì?

Thượng Quan Linh mỉm cười nói :

- Tôi muốn dùng tay không và không hề trả đòn để lĩnh giáo môn Huyền Âm quý báu và nhất là những ngọn Đoạt Hồn Câu Hồn trong Liên Hoàn Thập Tam Thức của tên Đường chủ Chỉ Phấn Diêm La!

Tôn Thúc Thúc mặt lạnh như tiền nói :

- Người muốn dùng lối khinh công khéo léo để nhảy nhót chứ gì...

Thượng Quan Linh không chờ mục nói hết lời, đã cười lớn tiếng nói :

- Cũng không hẳn như người tưởng! Thực ra ta không sẵn ra khỏi Trầm Long đường này, nghĩa là ta sẽ liên tiếp né tránh mười ba thể tuyệt kỹ của người trong vòng hơn trượng vuông trong Trầm Long đường

này!

Môn Huyền Âm quý trao của Tôn Thúc Thúc thuộc loại Kiến Huyết Phong Hầu, thế đánh lại kỳ dị hiểm ác khó lường! Thế mà Thượng Quan Linh chỉ né tránh trong một khoảng cách chật hẹp như thế mà không hề trả đòn đánh lại, khẩu khí của cậu bé quả nhiên đã khiến cho Tứ đại đường chủ cùng ngạc nhiên ngẩn người.

Thượng Quan Linh nghiêm nhiên cười nói :

- Sau khi lĩnh giáo Tôn đường chủ xong, Thượng Quan Linh còn muốn tiếp thử vài ngọn Tâm Âm Tuyệt Hộ chưởng lực của Liễu đường chủ!

Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long nghe xong lời nói của Thượng Quan Linh, trong bụng nghĩ thầm rằng: thằng bé tuổi nhỏ như vậy không biết võ học đến mức độ nào mà dám nói nghênh ngang như thế?

Thượng Quan Linh thấy mình sau khi nói hết lời, ngoài trừ mục Tôn Thúc Thúc ra là kẻ lộ vẻ hung quang trên nét mặt, còn ba vị Đường chủ kia vẫn trầm mặc im lặng không nói gì, bất giác cậu bé lại cười lên khanh khách nói :

- Nếu Thượng Quan Linh bị thua về hai trận này, thì tội đột nhập tình linh vào quý giáo sẽ do quý vị tùy ý định tội! Nhưng nếu may được nhường nhịn, tôi sẽ có một điều kiện xin quý vị nghĩ tình cho!

Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long nghe xong gật đầu :

- Thượng Quan Linh tiểu hiệp là khách xa đến, có gì cứ việc bày tỏ ra, Cách Trầm Long và ba vị Đường chủ thế nào cũng xin tuân lời!

Thượng Quan Linh thấy vị Trầm Long đường chủ này giờ vẫn lộ vẻ ung dung đối đãi với mình, trong lòng cũng ngầm phục không ít về tính cách chịu đựng của Cách Trầm Long, bèn mỉm cười nói :

- Trong võ lâm thường phải ngôn hành nhất chí! Thượng Quan Linh đã có lời giao trước, vậy xin múa rìu qua mắt thợ vậy!

Nói xong bèn tung mình ra giữa sảnh Trầm Long Đường, chân vừa chạm đất, đằng sau đã có tiếng cười lạnh lùng rợn người nổi lên, tiếp theo là ngọn gió lạnh buốt từ sau đánh tới.

Thượng Quan Linh lướt mình nhẹ tránh nhanh về một bên, Chỉ Phấn Diêm La đối luôn các thế Tả Trao Hồn, Hữu Trao Hồn và luôn thế Chỉ Mị Quắc Nhân đánh tới, những luồng kinh phong âm khí tới tấp ập lại phía người cậu bé. Cả một ngôi Trầm Long đường rầm rầm rung chuyển vang dội.

Tôn Thúc Thúc tưởng đánh ra thành linh trong lúc Thượng Quan Linh chưa kịp đứng vững chân ấy, thế nào đối phương cũng bị lúng túng trong ngọn thập Tam Liên Hoàn Thức như phần thắng sẽ ngã về phía

mình!

Nhưng nào mà ta đâu có ngờ rằng Thượng Quan Linh dám ăn nói ngông cuồng như thế đều ỷ vào ngọn thân pháp vèo nhoáng nhanh như chớp mà cậu đã học mót được của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết! Vị Chung Ly Triết này là thứ thiệt hay thứ giả? Tuy chưa đến thời kỳ vén màn bí mật, nhưng người này quả thật là một bậc cái thế kỳ nhân, thân pháp nhoáng tuyệt luân này của ông ta cao minh hơn cả những nhân vật Càn Khôn ngũ tuyệt là khác!

Cho nên Chỉ Phấn Diêm La sau khi đánh liên tiếp bốn thế trong Huyền Âm quỷ thảo, khắp trong vòng một trượng vuông ấy đầy ánh quỷ thảo tuyệt luân bao bọc xung quanh người Thượng Quan Linh, nhưng chỉ thấy cậu bé dùng lối thân pháp vèo bên trái nhoáng bên phải, nháy nhót linh động như con chim sâu đùa gió, luôn chờ cho những chỉ lực kinh người gần chực chạm sát vào mình mới nhẹ quang mình lướt lượn ung dung tránh né!

Chỉ Phấn Diêm La đâu ngờ rằng đối phương lại có nổi một thân pháp thần diệu đến độ tuyệt luân thế? Mụ ta lúc này càng cắn chặt răng nanh của mình, tóc trắng bay phấp phới, tập trung hết toàn chân lực nội khí của mình múa may điên cuồng với ngọn Huyền Âm quỷ thảo cố áp đánh Thượng Quan Linh.

Thượng Quan Linh tuy có ngọn thân pháp tuyệt luân này trong người, nhưng dù sao cũng nhờ học mót mà được, nên về diệu quyết tinh vi trong ấy còn chưa thấu hiểu tận tường, chẳng mấy chốc cậu cảm thấy trán toát mồ hôi, hơi thở đã có vẻ dồn dập.

Tôn Thúy Thúy ính nhảm chỉ cần cố đánh thêm mười hiệp nữa thế nào phần thắng cũng cầm chắc trong tay, trong lúc mãi suy nghĩ nên quên lửng những hiệp đánh đã đủ số, đang tính tiếp tục từ đầu đánh lại thì Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ và Trầm Long đường chủ Phù Dung kiếm khách cùng cười với nhau, bỗng Cách Trầm Long lớn tiếng nói :

- Xin Tôn đường chủ hãy ngừng tay đi! Vì 13 thế Đoạn Hồn Câu Hồn trong Huyền Âm quỷ thảo của Đường chủ đã mãn! Còn lối thân pháp tuyệt diệu kinh người của Thượng Quan Linh tiểu hiệp quả thật đáng phục lắm! Nhưng Cách Trầm Long này vẫn chưa thể nhận ra được tiểu hiệp thuộc tông ti môn phái nào trên võ lâm này?

Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúy Thúy nghe Cách Trầm Long nói rõ vậy, đương nhiên mặt mũi nào ráng đánh thêm, đành ậm ức thu ngay thế đánh lại!

Thượng Quan Linh cũng lợi dụng ngay giờ phút rảnh tay này để điều hòa lại thần sắc phong độ của mình, xong cười nói với Lưu Vân đường chủ Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình :

- Thưa Liễu đường chủ! Thượng Quan Linh may mắn tránh khỏi được 13 ngọn Đoạn Hồn Câu Hồn của Tôn đường chủ mà không hề trả đòn lại một ngọn nào! Giờ xin luân đến trận thứ nhì, vậy Thượng Quan Linh xin được thỉnh giáo môn Tâm Âm Tuyệt Hộ chưởng lực của Liễu đường chủ, xin ngài vui lòng cho!

Liễu Đông Bình nghe vậy trong lòng hơi ngại ngại, bởi chính bản thân lão cũng biết rõ Thượng Quan Linh đây mình tuyệt nghệ. Người ta đã cả gan tới đây đâu phải thứ hiền gì? Nhất là môn so đấu về nội gia chân lực, đâu giống gì lối đánh khi nãy, chỉ cần một bên nào hơi yếu sức, thắng bại lập tức hiện rõ ngay! Lại nữa bản thân mình dù sao cũng đường đường một Huyền Âm giáo chủ đường, thắng không nói làm gì, nhờ bị thua trước mặt đông đảo như thế này, làm sao gỡ nổi thể diện oai nghi của một vị Đường chủ?

Trong bụng tuy đang lo nghĩ kế đối phó, nhưng đối với việc gọi trận của Thượng Quan Linh lại không thể trả lời dứt khoát, đang lúc ngập ngừng đứng dậy, bỗng thấy trên bàn có chén nước trà thơm đầy tràn, linh cảm lập tức hiện ra trong đầu óc, bèn mỉm cười nói :

- Với tuổi trẻ của cậu như thế mà đã luyện được những võ học cao sâu như vậy, thật ít có mấy ai sánh kịp! Liễu Đông Bình có lời tâm phúc, vậy xin dùng trà thể rượu để chúc tiểu hiệp một chén!

Nói xong, chén trà thơm bên tay phải vụt tung lên trên không, giơ luôn chưởng bên tay trái phất ra một ngọn gió ngầm, đẩy luôn chén trà đầy nhóc lơ lửng trên không vùn vụt sang phía Thượng Quan Linh.

Khoảng cách giữa Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình và Thượng Quan Linh vào khoảng một trượng rưỡi trở lại, thế mà chén trà không hề giổ giọt ra hột nào, lối công lực này quả nhiên đã biểu lộ rõ hẳn kinh lực cương nhu tùy ý phát ra, phối hợp một cách khéo léo với kinh lực của người sử dụng.

Thượng Quan Linh vốn đầu óc thông minh, viết ngay Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình khó thắng nổi mình nên cố ý tìm cách lẩn tránh giao đấu chính diện, cốt dùng lối đánh không để lại dấu tích, để biểu rõ công lực nội gia cho êm việc! Thượng Quan Linh cũng nhẹ nhàng vung tay phải từ ngực đẩy ra, cất giọng ha hả cười nói :

- Kìa Liễu đường chủ, một giáo hội qui mô vĩ đại như Huyền Âm giáo đây, không lý hết rượu ngon rồi sao? Mà ngài lại mời tiểu tử dùng loại trà chán ngấy này? Vậy tiểu tử thất lễ hoàn nguyên lại ngài vậy!

Tiếng nói vừa dứt, cũng chẳng thấy có ngọn kinh phong gì lạ lùng, nhưng chén trà trên không như đã gặp phải một sức bùng ngược lại, thế là chén trà lại vùn vụt bay ngược theo chiều đến của nó, nước trà trong chén không giọt ra nửa hột nào!

Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ mặt hơi ửng hồng, vội lật luôn chưởng bên phải, chén trà trên không tức khắc đứng ngừng hẳn lại, nhưng vì đôi bên đều biết dùng lối thủ pháp cương nhu, nên chén không bị hư tổn, nhưng nước trong chén đã bị ép vọt hẳn lên không, hóa thành đám sương mù từ từ phủ xuống.

Lúc này Trầm Long đường chủ Phù Dung kiểm khách Cách Trầm Long thấy tình hình như vậy, biết ngay nếu cứ đấu từng người như vậy, Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ chưa chắc gì đã thắng được vị khách trẻ tuổi này. Tuy chưa biết rõ về binh đao của Thượng Quan Linh đến mức độ nào, nhưng tự hỏi lòng với ngọn Phù Dung kiểm pháp của mình đã chắc gì chiếm được ưu điểm? Nghĩ vậy liền giơ vạt tay áo bảo của mình phất mạnh lên trên không, chén trà lập tức bị luồng gió quạt văng ra ngoài Trầm Long đường,

xong mỉm cười nói :

- Tuyệt nghệ của tiểu hiệp Thương Quan quả kinh người thật, trong hai trận đấu, tiểu hiệp đã đối phó trôi chảy hết, vậy bây giờ xin tiểu hiệp cứ việc ra điều kiện để Tứ đại đường chủ đây được chính thức lãnh giáo!

Thương Quan Linh nghe nói xong, thầm nghĩ trong bụng không biết oai lực của cây Phù Dung kiếm đến mức độ nào? Nhưng cách ăn nói cở vẻ hắc búa lắm! Nhất là lại xưng Tứ đại đường chủ, như vậy là mình không thể chuyên chỉ định riêng về một người nào, và câu chính thức lãnh giáo vậy là hai trận trước không kể nữa!

Cậu bé sau khi suy nghĩ một hồi, bỗng máu tiểu anh hùng háo thẳng nổi lên ùng ùng, đôi mắt sáng quắc như làn điện nhìn thẳng ngay vào mắt Trầm Long đường chủ Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long cười lớn tiếng nói :

- Điều kiện của Thương Quan Linh đơn giản lắm, nghĩa là tôi muốn lãnh giáo một lúc về những ngọn tuyệt học của Tứ đại đường chủ trong cùng một lúc, nào là Phù Dung Kiếm của Cách đường chủ, nào Huyền Âm quỷ trảo của Tôn Thúc Thúc, nào Đại Lực Kim Cương Bất Hoại thân pháp của Tiên đường chủ và luôn Tâm Âm Tuyệt Hộ chưởng lực của Liễu đường chủ! Xin các ngài cứ việc ra tay cùng một lúc mà công hãm tôi! Thương Quan Linh này chỉ xin tay phải với ngọn Văn Xương Bút và bàn chưởng thịt bên tay trái để lãnh giáo những ngọn cái thể tuyệt học của quý ngài!

Chi Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc nhin không nổi cơn tức, lên tiếng gằn mạnh từng tiếng :

- Đồ nhãi con vô tri! Sao người dám ngạo mạn đến thế mà không ngượng miệng sao?...

Thương Quan Linh không chờ cho mục ta hết lời, tươi tỉnh cười nói :

- Cũng có lẽ người cho ta là điên cuồng? Nhưng Thương Quan Linh này nhận thấy một đấu một như thế không được thoải mái cho lắm! Vậy ta muốn đánh cho thật xứng tay mới chịu!

Tôn Thúc Thúc càng nổi khùng :

- Vậy người dám đánh cuộc không?

Thương Quan Linh nghiêng đầu hỏi lại :

- Muốn đánh cuộc gì? Và đánh cuộc như thế nào?

Tôn Thúc Thúc nghiêng nhiên nói :

- Hãy cuộc ngay chiếc đầu trên bản thân của mình, nghĩa là sự quyết định thắng bại sẽ căn cứ sau bốn

mười hiệp của Tứ đại đường chủ cùng ra tay đánh trong một lúc!

Thượng Quan Linh nghe xong bất giác ngừng mặt lên trời ôm bụng cười ngất!

Tôn Thúc Thúc giận hét lớn :

- Sao? Có dám đánh cuộc không mà đứng cười như điên vậy?

Thượng Quan Linh thấy mục già tóc trắng xóa, mặt mũi trét phấn dày cả tảng, tướng mạo dị kỳ tức cười vô cùng, nhưng cũng cố nhịn cười nói :

- Ta cười là sao dưới vòm trời này lại có người ngốc đến thế không biết? Nếu trong bốn mươi hiệp, chẳng may ta bị thua, chừng đó không bị trúng Phù Dung Kiếm đâm lòi ruột cũng bị Huyền Âm quỷ thảo khiến cho cấm khẩu, nếu tránh khỏi được hai ngọn trên mà lại xui xẻo trúng nội gia trọng thương của nhị vị Tiêu, Liễu đường chủ, lúc đó chiếc đầu lâu của tôi chả cần đánh cuộc mà người vẫn ung dung cắt được là gì? Nhưng trong bốn mươi hiệp ấy ta may mắn thắng, chiếc đầu già của người chẳng hóa ra tự động dọn sang một thế giới khác sao? Ta không hiểu tại sao người lại có thể nghĩ quẩn đến thế?

Mấy câu nói này quả nhiên khiến cho vị Phi Hồ đường chủ Tôn Thúc Thúc đỏ mặt tía tai không biết trả lời sao.

Trầm Long đường chủ Phù Dung kiếm khách bèn đỡ lời nói :

- Tiểu hiệp nói gì lạ vậy? Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ chúng tôi dù có may mắn không bị thua về tay tiểu hiệp, như vậy cũng đủ mất mặt lắm rồi, như vậy còn đánh cuộc làm gì cho lòi thối? Thế này vậy! Sau khi đánh đúng bốn mươi hiệp, bất luận chúng tôi thắng hay bại, chúng tôi xin ngừng tay ngay, chừng ấy, Cách Trầm Long này xin tường thuật rõ ràng về chuyện ly kỳ của vị Ngân Tu kiếm Khách Phương Bách Xuyên với tiểu hiệp, vậy cậu nghĩ sao?

Thượng Quan Linh đang phân vân về chuyện sư bá của mình, nay nghe nói vậy, đương nhiên gật đầu mỉm cười nhận lời ngay, nhưng cậu cũng biết Tứ đại đường chủ này, người nào cũng có tuyệt nghệ trong người, trong bốn mươi hiệp giao đấu ấy, dù sao cũng nguy hiểm vô ngần! Nghĩ xong thò tay vào mình rút phắt luôn cây Văn Xương Bút, cố ý dương thanh thế trước để mọi người gườm mặt, thế là cậu vung bút lên đánh luôn ngọn Huy Hào Quỷ Khấp trong thế Kinh Thần Tam Thức của Nam Bút Gia Cát Dật đã truyền, lập tức những đóa hoa bút nở khắp phía, ánh bút tua tủa chum hết một khoảng Trầm Long đường, kinh phong ngọn bút đánh ra ào ào, khiến mọi người sồn tóc rợn gáy!

Tứ đại đường chủ của Long Hồ Phong Vân trong Huyền Âm giáo chưa hề thấy lối đánh của Thượng Quan Linh này bao giờ, càng không thể nhận ra thuộc môn phái nào trong võ lâm, chỉ cảm thấy biến hóa tuyệt diệu, oai lực cực mạnh, bất giác mọi người đều đưa mắt nhìn nhau như dò ý.

Thiên Phong đường chủ Bất Hoại Kim Cương Tiêu Thích là kẻ trước tiên có vai nhảy phóc sang phía

Đông, Lưu Vân đường chủ Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình, hai chưởng xoa mạnh vào nhau đứng hẳn về phía Tây, Phi Hồ đường chủ Chi Phấn Diêm La Tôn Thúy Thúy dương oai điều võ ngọn Huyền Âm quỹ trao của mình đứng chiếm hẳn hướng Nam, Trầm Long đường chủ Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long sau khi có người mang thanh kiếm thép Phù Dung lại, Cách Trầm Long nhận kiếm xong, đưa ngón tay phải búng luôn vào lưỡi kiếm vang lên một tiếng ngân trong thanh, đùng đình tiếng bước về hướng Bắc rồi mỉm cười nói với Thượng Quan Linh đứng giữa rằng :

- Xin tiểu hiệp Thượng Quan Linh hãy lưu ý! Tứ đại đường chủ sắp sửa ra tay múa xấu đây!

Thượng Quan Linh uy nghi đứng giữa mỉm cười, đôi mắt sáng quắc lướt nhanh về Tứ đại đường chủ của Long Hồ Phong Vân một lượt, thân nhiên tay phải xách ngược cây Văn Xương Bút, chưởng trái đưa lên hộ trước ngực, đứng vững như một trụ đồng.

Lập tức các mặt Đông Tây nam Bắc của Thượng Quan Linh đang đứng đã bị Tứ đại đường chủ Long Hồ Phong Vân của Huyền Âm giáo bao vây kín hết, nhưng Thượng Quan Linh không hề nao núng, ung dung đứng chờ địch, nhưng cậu bé đâu hiểu rằng trong tình trạng khẩn trương cực độ này, đã có kẻ toát mồ hôi lạnh, trống ngực đập thành thạch, đang theo dõi từng cử động hồi hộp của trận ác chiến sắp xảy ra, kẻ đó chính là Độc Cước Hành Khất Phương Kỳ! Lão thầm nghĩ cậu bé quả cuồng hết cỡ nói, thường có câu rằng: Song quyền bất địch tứ thủ, hảo hán hoàn phạ nhân đa, dẫu cho được sự chân truyền của Nam Bút hay Tây Đạo và học mót được lối thân pháp khinh công của Chung Ly Triết đi nữa, với một cây Văn Xương Bút như thế, làm sao mà chống cự với tay cao thủ hạng cừ trước mắt đây?

Trong tình thế nguy cấp ấy, Phương Kỳ tự biết về sức mình, vì trong Tứ đại đường chủ này, bất luận là một người nào mình cũng không đủ sức thắng được! Nếu mình ra tay giúp sức, chẳng hóa ra trở ngại tay chân cho Thượng Quan Linh sao?

Bên này Phương Kỳ nơm nớp lo ngại thì Trầm Long đằng kia, cuộc ác chiến đã bắt đầu, kẻ ra tay trước tiên vẫn không ai khác hơn là mục hung tợn của Phi Hồ đường Đường chủ Chi Phấn Diêm La Tôn Thúy Thúy. Mười móng tay lúc này duỗi thẳng như mười ngọn dao nhọn, với một thân pháp thần tốc, mười luồng âm hàn kinh khí chụp ào vào ngực của đối thủ.

Thượng Quan Linh tính cho ngay mục ta một ngọn đòn đích đáng nên thân nhưng cậu lại e ngại đến ba phía Đông Tây bắc, chỉ sợ ba người này nhân cơ sơ hở đánh dồn vào một lúc thì khó xoay sở, Thượng Quan Linh lại đành phải giở đến ngọn vèo nhoáng của Chung Ly Triết để lướt tránh.

Tuy vừa tránh ngọn Huyền Âm quỹ trao của Tôn Thúy Thúy một cách khéo léo thì ngọn Đại Lực Kim Cương chưởng của Bất Hoại Kim Cương từ phía tây và ngọn Tâm Âm Tuyệt Hộ chưởng của Liễu Đông Bình từ phía Đông ồ ạt ập tới cùng hai cánh trái và phải đánh tới nhanh như chớp.

Thượng Quan Linh vội ngậm vận chân khí, dùng luôn lối thân pháp từ nhoáng sang lướt rồi lại từ lướt sang nhoáng, cậu bé vẫn ung dung tránh khỏi hai thế nội gia chưởng lực của đối thủ, nhưng khi liếc mắt

nhìn qua hướng Bắc, chỉ thấy vị Trầm Long đường chủ Phù Dung kiểm khách vẫn an nhiên đứng ôm kiếm mỉm cười, chưa hề thấy ra tay gì.

Thượng Quan Linh ngạc nhiên nói :

- Cách đường chủ chờ đợi gì mà còn không ra tay?

Phù Dung kiểm khách Cách Trầm Long mỉm cười nói :

- Ngọn Huyền Âm quý trao và hai ngọn nội gia trọng chưởng của Tam vị đường chủ cũng đủ lợi hại vô cùng...

Thượng Quan Linh không chờ hết lời, ngược mày nghiêm nhiên nói :

- Nếu Thượng Quan Linh đã sợ những ngọn võ ấy, đâu còn có lý do nào đấu một lúc cùng với Tứ vị đường chủ của Long Hồ Phong Vân làm gì để rước họa vào thân? Nhưng theo ý tôi đoán, chắc ngài e ngại về thân phận đang được giữ Huyền Âm Bắc Đẩu lệnh, nên không tiện hợp chung sức đi đấu mới một người vô danh như tôi, sự thực đâu có chuyện gì đáng ngại đâu? Nếu ngài không chịu ra tay trước, tiểu tử này xin vô lễ với ngài trước vậy!

Dứt lời, cậu bé dùng đến tuyệt học của mình, vung cây Văn Xương bút thành lối đánh Trường Vĩ Vân Phật của Tây Đạo Thiên Si đạo trưởng đã dạy, đánh luôn thế mạnh nhất trong Huyền Thiên Bảy Mười Hai Phật Phát là ngọn Thiên Long Phát Tu, muôn ngàn ánh bút tỏa ra khắp phía, vùn vụt đánh dồn hết sang phía Phù Dung kiểm khách và Bất Hoại Kim Cương. Chưởng trái vận đầy chân khí đánh luôn ngọn Phách Không chưởng, nhắm ngay sang Tâm Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ và Chỉ Phấn Diêm La quạt thốc sang.

Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ của Huyền Âm giáo đều không ai có thể ngờ rằng Thượng Quan Linh lại có thể đánh ra hai ngọn tuyệt học đầy uy lực như thế, cả bốn người đều bị ánh bút và chưởng phong dồn lùi sau vài bước.

Trong khi Thượng Quan Linh ra oai đánh hăng thế, Tôn Thúy Thúy đã giận điên người, thế là chẳng ai bảo ai, cả bốn vị Đường chủ cùng cố tập trung hết những ngọn tuyệt học của mình công hãm dồn dập vào Thượng Quan Linh, thôi thì chưởng phong ánh kiếm quý trao đều tới tấp áp dồn dần vào Thượng Quan Linh. Mỗi thế một hiểm ác, mỗi ngọn một kinh hồn. Cộng thêm lối tiến thoái đều đặn của Tứ đại đường chủ một cách khéo léo, trong nháy mắt Thượng Quan Linh đã bị bao vây trong chưởng phong kiếm ánh của tứ Đường chủ! Thượng Quan Linh lúc này mới biết bốn hiệp đầu còn thấy tạm yên, nhưng sau khi mười hiệp trôi qua, cậu biết mình không thể nào ngang tàng được nữa, lập tức giở môn thân pháp nhoáng vèo kỳ vị ra để lướt lượn trong cơn nguy kịch trước mắt. Tình trạng mỗi lúc mỗi trở nên kinh nguy kịch liệt, khiến cho kẻ đứng ngoài vòng chiến là Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ đứng kêu trời xoa tay dậm chân quýnh cả lên!

Không biết có cách gì để giải nguy cho Thượng Quan Linh trong tình trạng cấp bách này.

Trong khi ở Lạc Hồn cốc Câu Lộ sơn tỉnh Quảng Tây đương có một trận ác chiến của năm tay võ lâm hảo thủ đang diễn ra từng bừng kịch liệt, thì đồng thời trong một thời gian đó, nơi Vạn Mai cốc trên La Phù sơn của tỉnh Quảng Đông, Chương giáo La Sát môn là Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương đang tịnh tọa để luyện công ở Thiên Hương Ấu, cũng có năm vị cao thủ lừng danh hơn đám Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ, đều thuộc cào loại giang hồ quái kiệt trong võ lâm, họ cũng đang so đấu từng bừng náo nhiệt hơn Thượng Quan Linh đang đại náo ở Huyền Âm giáo đây.

Năm vị giang hồ quái kiệt này, đều tự xưng là Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, mà Thượng Quan Linh đã gọi họ là Càn Khôn Ngũ Độc, tức là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, Đoạt Hồn Kỳ ác, Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, Cửu Trọng Thần Ông Đàm Bách Thủy và Giáo chủ La Sát môn Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ý Kỳ Đấu Thắng

Thì ra Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương bởi mến thích người con cái của Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn là Thường Bích Vân, sau khi đem nàng về La Phù sơn, câu chuyện thứ nhất là cho nàng uống luôn thuốc Mê Tâm dược của La Sát môn, thuốc mê ấy được đặt tên là Mạnh Bà Thang. Tội nghiệp cho Thường Bích Vân, sau khi uống chén thuốc mê Mạnh Bà Thang của La Sát môn, không những quên tất cả những chuyện xưa kia mà đến cả tên họ và lai lịch của mình ra sao cũng không biết đến nữa. Mạnh Tam Nương lúc này đặt riêng cho nàng một cái tên là Mạnh Phù Vân, từ đó nàng chuyên tâm lo học về phái võ La Sát của Mạnh Tam Nương.

Sau khi Đồng Phi Vân và Hồ Phiêu Vân từ Lư Sơn về báo lại cho Mạnh Tam Nương biết nhóm Đoạt Hồn Kỳ ác dã kéo nhau đến Vạn Mai cốc vào mồng chín và định danh hiệu cho Tân Càn Khôn ngũ tuyệt! Mạnh Tam Nương cũng muốn cho sư đệ mình là Ngọc Tiêu Lang Quân trả thù món nợ bị Đoạt Hồn Kỳ tại Kỳ Liên sơn, cốt tranh cho được một ghế trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, bởi vậy nên Mạnh Tam Nương đã luôn luôn đôn thúc Phan Ngọc và Mạnh Phù Vân tích cực lo luyện về môn La Sát âm công, đồng thời còn truyền dạy riêng cho Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc một ngọn võ học kỳ độc là Khống Tước chỉ lực, nhưng môn võ học này cần phải sưu tập được 13 thứ thuốc tuyệt độc để phối hợp tập luyện nên Mạnh Tam Nương đã cho các đệ tử của mình đi tìm kiếm khắp hết các ngọn núi tăm tiếng, nhưng rút cục chỉ tìm được có mười thứ, thiếu hẳn mất ba, nên công việc luyện Khống Tước chỉ lực đành bị ngưng đoạn.

Nhưng cách ba tháng về trước, bỗng nghe đồn trong ba thức thuốc chủ yếu ấy là Thiên Tuyệt Câu Thẳng, từng thấy xuất hiện tại Võ Di Tuyệt Phong ở Phúc Kiến, Phan Ngọc bèn quyết định thân hành đi hái thuốc, mà Mạnh Phù Vân cũng được sự chấp thuận của Mạnh Tam Nương đề cùng đi với sư thúc Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc đi Phúc Kiến tìm thuốc về luyện võ.

Nào ngờ cuộc đi của hai người bất tin luôn từ đó, này mồng chín tháng chạp đã gần kề, cuộc so tài phân ngôi thứ trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt lại sắp đến kỳ hẹn mà Ngọc Tiêu Lang Quân và Mạnh Phù Vân vẫn chưa thấy có tin gì về, khiến cho Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương nóng lòng trông đợi từng giờ một, tuy sốt ruột nhưng nàng lại không làm sao rút bối thì giờ để đi Phúc Kiến xem sự thể ra sao?

Thoáng mắt, cuộc ước hẹn so tài đã đến, đúng sáng sớm ngày mồng chín tháng chạp, Mạnh Tam Nương còn đang ngồi tĩnh tọa để hành công lực trong Thiên Hương Ấu của mình thì Đồng Phi Vân đã vào báo rằng :

- Kính bẩm Giáo chủ! Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, Đoạt Hồn Kỳ, Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu và Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, tất cả bốn người đã đến Vạn Mai cốc!

Tuy Tiểu Diệm Diêm Bà Mạnh Tam Nương là kẻ đầy lòng dã tâm muốn cùng Chung Ly Triết và Đoạt Hồn Kỳ tranh ngôi Minh chủ trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, nhưng nàng vẫn giữ gìn những lễ nghi và qui lệ của kẻ giang hồ, mặt lạnh lùng lớn giọng nói với Đồng Phi Vân :

- Họ đã đến, tại sao không sớm báo cho ta biết? Để ta phải thất lễ giang hồ với họ?

Đồng Phi Vân cúi đầu đáp :

- Dạ bẩm Giáo chủ! Thân pháp những người ấy đến quá nhanh, khi đệ tử vừa phát giác thì họ đã vào Vạn Mai cốc rồi!

Tiểu Diệm Diêm Bà cũng thừa biết những nhân vật lừng danh trên giang hồ này nào đâu phải những tay thường gì, nên cũng khó lòng trách mắng những đệ tử của mình, bèn sửa soạn thân hành ra nghênh đón luôn tại Vạn Mai cốc.

Chung Ly Triết, Đoạt Hồn Kỳ ác, Tư Không Diêu, Đàm Bách Thủy, bốn người đang mài miết ngắm cảnh nên thơ của Vạn Mai cốc, bỗng thấy Mạnh Tam Nương ra tiếp, Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu bèn đứng ra ôm quyền thi lễ nói :

- Tư Không Diêu cùng Chung Ly lão nhân, Đoạt Hồn Kỳ huynh và Đàm nhị đệ của tôi, nay xin tuân theo đúng lời ước hẹn của Mạnh chưởng giáo đến quý La Phù sơn để định ngôi Minh chủ, vậy sao không thấy Phan phó giáo chủ tại đây?

Tiểu Diệm Diêm Bà xưa nay ít bao giờ nở miệng cười, bởi hễ mỗi lần nàng cười, đều đem lại thảm họa ngay cho đối phương, nên lúc này nàng vẫn lạnh lùng nói :

- Thừa Tư Không giáo chủ cùng quý vị cao bằng quý hữu! Xin mời các ngài quá bộ vào trong Thiên Hương Ấu của tôi để dùng chén trà đã, trước sau gì chúng mình chả tổ chức việc Tân Càn Khôn ngũ tuyệt còn Phan sư đệ của tôi, bận đi hái thuốc chưa kịp về, nhưng dù có mặt hay không cũng không thành vấn đề!

Mấy câu nói ấy khiến cho Đàm Bách Thủy phấn khởi mừng thầm trong bụng không ít, bởi lão cũng tự biết thân phận của mình, trong đám người dự định vào chung kết trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, người yếu nhất có lẽ là mình. Nếu quả Ngọc Tiêu Lang Quân đòi so tài để tranh vào, thắng bại chưa biết về phần ai? Nay may Phan Ngọc không có mặt tại La Phù sơn, mình thế nào chả chiếm được một ghế ngồi trong đám Tân Càn Khôn ngũ tuyệt này?

Cả bọn vừa đi vừa chuyện vãn, đi loanh quanh một lúc đến ngay nơi luyện công tịnh tọa của Mạnh Tam Nương là Thiên Hương Ấu.

Nơi Thiên Hương Ấu này là một nơi đầy rẫy hoa mai, cảnh tuyết lạnh đẹp, mùi thơm thảnh thơi tạt theo làn gió, khéo nhất là toàn ngôi kiến trúc này lại bằng tre xanh, xung quanh lại vài ba ngọn thác nước nhỏ, quả là một nơi tuyệt trần.

Sau khi mọi người vào ngồi trong đình tre xanh xong, Đổng Phi Vân bèn bưng ngay loại trà đặc sản trong La Phù sơn ra mời khách. Chung Ly Triết sau khi nhận một chén trên tay, hớp một ngụm rồi đưa mắt nhìn tứ phía khen rằng :

- Nơi Thiên Hương Ấu của Mạnh giáo chủ đây quả thật là một nơi tu luyện võ công lý tưởng lắm! Tất cả những cảnh sắc và kiến tạo tại đây, đều đủ chứng tỏ Giáo chủ là một người tao nhã khác hẳn người thường! Nếu chúng mình ở đây lại giở trò khoa chiêng múa trống rùm beng, chẳng hủy mất những cảnh sắc nên thơ tuyệt vời lắm ư?

Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương thờ ơ nói :

- Ở đây sao bì được với nơi ở trên đỉnh Côn Lôn của lão nhân? Xưa nay đã nổi tiếng là một cảnh giới thần tiên nhất, Thiên Hương Ấu này đâu dám so với nơi tiên cảnh của ngài? Còn về hạng chúng mình đây đều là những tay võ nghệ tuyệt đỉnh, có đem thi triển hết những tuyệt học của mình, chưa đến nỗi gì phải nói là khoa chiêng múa trống, tôi tin chắc không đến nỗi phải khiến cho những đóa hoa mai đây phải chê cười đâu mà ngại!

Chung Ly lão nhân hình như không để ý đến những lời nói mát này của vị Chương giáo La Sát môn, vẫn thản nhiên cười nói :

- Tiếc thay một cuộc thịnh hội như thế này mà lại thiếu mặt lệnh sư đệ ở đây...

Mạnh Tam Nương không chờ Chung Ly lão nhân hết lời, đã lạnh lùng tiếp lời nói :

- Phan sư đệ của tôi không có mặt tại đây càng hay!

Huyền Âm giáo chủ Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu nghe nói thế đâm ngạc nhiên, Mạnh Tam Nương liếc nhìn qua Đoạt Hồn Kỳ rồi lại nói :

- Mặc dù hôm nay chuyện thành lập Tân Càn Khôn ngũ tuyệt có thành hay không, nhưng quý vị đã y đúng hẹn lại, như thế đã là tân khách của Vạn Mai cốc rồi! Sư đệ tôi vốn là một người nhớ thù dai hơn ai hết, nếu có mặt y ở đây, nhỡ xảy ra chuyện lôi thôi với một vị nào trong này, như thế chả đâm ra khiến cho tôi thất lễ với khách lắm sao?

Đoạt Hồn Kỳ ác hiểm ngay Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương muốn ám chỉ vụ Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc bị nhục tại Kỳ Liên sơn, nên cũng không tiện lên tiếng làm gì, đành giả vờ ngó lơ đi một chỗ khác như không biết.

Mạnh Tam Nương thấy Đoạt Hồn Kỳ thần sắc như vậy, cũng không muốn đề người ta quá ngượng, quay ngay sang chuyện khác nói :

- Đoạt Hồn Kỳ huynh nay thoát ly khỏi Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt để tổ chức riêng một Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, ý kiến ấy thật là một cử chỉ khôn ngoan lắm!

Bởi trước đây không bao lâu, tôi đã từng được hội ngộ với những nhân vật trong Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt tại ngay bản doanh La Sát môn này! Tuy họ không phải những nhân vật hư danh hảo huyền gì, nhưng họ cũng không hẳn là những người có đủ những tuyệt nghệ trong võ lâm ngày nay!

Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu hơi cau mày hỏi :

- Chúng tôi đã cùng định ước với Nam Bút Gia Cát Dật và Tây Đạo Thiên Si đạo trưởng, nghĩa là tết sang năm sẽ mượn Vạn Mai cốc của Mạnh giáo chủ đây để mở cuộc so tài phân định ngôi thứ giữa Tân và Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt! Tại sao còn có người lại quấy phiền La Phù sơn kìa? Thế những nhân vật Càn Khôn ấy là Đông Tăng hay Bắc Kiếm vậy?

Mạnh Tam Nương ngược mày từ từ nói :

- Chính là Bắc Kiếm Phổ Côn! Không hiểu lão già này ngớ ngẩn làm sao không biết? Tự dưng chạy lại đây nói là đã vô ý đánh thương môn hạ của tôi, đồng thời còn hỏi tôi có muốn thay mặt đồ đệ để trả thù không? Tuy tôi biết người mà bị lão đánh thương ấy không phải đệ tử của tôi, nhưng vì ghét lão ỷ tài khinh người, nên tôi đã bẻ ngay một ngọn tre đầu luôn trên trăm hiệp với cây Tam Chỉ kiếm của lão!

Chung Ly Triết cười ha hả nói :

- Nếu căn cứ theo lời của Mạnh giáo chủ nói vậy, chẳng lão già Phổ Côn với cây Tam Chỉ kiếm đã thua hẳn ngọn tre của Mạnh giáo chủ rồi sao?

Mạnh Tam Nương cười nhạt lạnh lùng ngược mày nói :

- Tuy tôi chưa thắng trận, nhưng cũng chẳng bị thua đến một ngọn nào! Nếu không có Đông Tăng Túy Đầu Đà đến can, cũng chưa biết ai chết về tay ai?

Mấy lời nói này không những khiến cho Tư Không Diêu, Đàm Bách Thủy nheo mày e ngại, đến cả Đoạt Hồn Kỳ ác cũng hơi chột dạ, thầm nghĩ vị hồng phần ma đầu Mạnh Tam Nương này đã có thể tùy ý bẻ một ngọn trúc mà giao tranh với cây Tam Chỉ kiếm khét tiếng của lão già Bắc Kiếm Phổ Côn, mà lại còn ngang nhiên bất phân thắng bại, võ học của nàng thật quả đã kinh người! Không chừng việc thành lập Tân Càn Khôn ngũ tuyệt hôm nay đây phải nhường ngôi Minh chủ cho nàng cũng nên.

Nhưng ý nghĩ ấy chỉ có riêng một mình Đoạt Hồn Kỳ ác mới có, còn Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu vẫn chưa hề hay biết sự chân giả của Chung Ly Triết, nên mỉm cười nói với Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương :

- Thế đối với việc định minh cho Tân Càn Khôn ngũ tuyệt của chúng ta đây, không biết Mạnh chưởng

giáo có cao kiến gì chăng? Xin cứ việc nói ra, chúng tôi thế nào cũng tán thành!

Tiểu Diện Diêm Bà gật đầu nói :

- Việc này nếu muốn mọi người tâm phục khẩu phục, duy chỉ có vấn đề là phải tuyệt đối công bằng! Tôi còn nhớ nhóm Cự Càn Khôn ngũ tuyệt từng so tài trên kim đỉnh núi Nga My, mỗi người đã dùng ký hiệu riêng của mình để lại trên vách đá để tru niệm! Hôm nay đây, chúng ta cũng có thể bắt chước, trên ngọn thác nước phía Tây kia, có sẵn một tảng đá lớn, vậy chúng mình mạnh ai nấy hãy để lại dấu tích làm kỷ niệm cuộc họp mặt ngày hôm nay, vì đây cũng là lối so tài cả về hai mặt khinh công và nội lực một cách công bằng hết sức! Người nào hay nhất sẽ được bầu làm Minh chủ trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, còn về sau cứ tùy theo sức mà bài hạng theo công lực của mình. Khi nào sư đệ tôi Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc về, chừng đó sẽ so tài sau với người đứng thứ năm và thần công ai yếu sẽ bị khai trừ lập tức trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt ngay!

Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy nghe nói Ngọc Tiêu Lang Quân không có mặt ở đây, nhưng vẫn phải chờ y về mới quyết định hẳn được cuộc tuyển lựa người chót nhất trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt. Mà trong tình trạng trước mắt đây, căn cứ theo tài nghệ mà xếp hạng, có lẽ mình là kẻ bản lĩnh yếu nhất, càng biết Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương là người háo thắng và đây đã tâm! Thế nào chả đưa ra những đề thi khó khăn, nên mặt lão cứ nhăn như bị ăn mày.

Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu sau khi nghe xong lời Tiểu Diện Diêm Bà, bèn mỉm cười nói :

- Tôn kiến của Mạnh giáo chủ quả nhiên cao minh vô cùng! Như vậy có thể biết ngay công lực cao thấp của mọi người, mà lại tránh được sự động thủ chánh diện với nhau, tránh được luôn những sự rũi tay mất hòa khí đôi bên. Nếu muốn đánh thật sự, tội gì mình lại đi can quan cùng trong một nhóm như thế? Hãy dành đến năm sau cố sức đấu với Nam Bút, Tây Đạo, Đông Tăng và Bắc Kiếm cho được chuyện hơn!

Nói xong lại quay sang Chung Ly lão nhân, Đoạt Hồn Kỳ ác và Đàm Bách Thủy cười nói :

- Chúng ta hãy tuân theo ý kiến của Mạnh chưởng giáo để lại ít kỷ niệm trên vách đá vậy! Bây giờ chúng ta hãy giao quyền phê phán cho Chung Ly lão nhân và Mạnh chưởng giáo, chư huynh nghĩ sao?

Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy là kẻ cười trước tiên tỏ ý bằng lòng, còn mấy người khác giữ thái độ im lặng.

Tư Không Diêu thấy không ai phản đối, bèn đứng dậy mỉm cười nói :

- Chư huynh đã đồng ý, vậy để Tư Không Diêu xin múa xấu trước!

Dứt lời ôm tay lên thi lễ cùng mọi người rồi ra ngay khỏi đình trúc, đi về hướng vách đá trên thác nước.

Đoạt Hồn Kỳ ác lúc này lo ngại trò bịp của mình sợ bị lộ tẩy mất, vì ngọn đèn khí để lại dấu vết trên vách đá trên lưng chừng như thế, thế nào cũng phải có bản lãnh chân thật trong người mới được, chỉ sợ Mạnh Tam Nương, Tư Không Diêu và Đàm Bách Thủy sẽ khám phá trò chồn đội lốt cọp của mình, nhân ngay lúc mọi người đang chăm chú để ý động tác của Tư Không Diêu, bèn kéo Tiêu Diêu lão nhân về một phía khẽ nói :

- Tuy khinh công người có thể thắng nổi họ, nhưng còn về nội gia chân lực...

Chung Ly Triết không chờ Đoạt Hồn Kỳ ác nói hết lời, bèn khẽ mỉm cười nói :

- Trong đêm qua tôi đã lén anh để đến Thiên Hương Ấu bố trí sẵn sàng cả rồi!

Đoạt Hồn Kỳ ác mặt tươi tỉnh nhẹ giọng hỏi thêm :

- Vậy đã bố trí những gì?

Chung Ly Triết cười nói :

- Tôi đã để sẵn một cây đinh thép, tí nữa đây tôi sẽ có thể gỡ thủ đoạn cho họ khiếp đảm kinh hồn ngay!

Đoạt Hồn Kỳ ác cũng biết ngay vị dị khất này tâm trí cũng không thua kém gì mình, nên không hỏi thêm, quay người cùng ngó vị Huyền Âm giáo chủ Tư Không Diêu, xem lão để dấu tích lại trên vách bằng thân pháp gì?

Ngoại hiệu của Tư Không Diêu là Bát Chỉ Phi Ma, về mặt khinh công, lẽ đương nhiên có một lối độc đáo riêng biệt hẳn! Cũng chẳng thấy lão phải bày kiêu cách gì, chỉ thấy đôi vai lão nhích nhẹ một cái, toàn thân đã vọt bỗng nhanh như một mũi tên, cách mặt đất trên bốn trượng, nhắm ngay hướng vách đá cheo leo dùng chỉ lực vẽ liên hồi phấn đá đã từ từ bay dần xuống theo ngón tay chỉ đang hoạt động.

Tư Không Diêu vội tăng hẳn chân khí, đôi vai co mạnh lại, toàn thân lại vọt thẳng lên trên hai trượng, nhưng kỳ này lạo lại cắm đầu xuống như một chim én, nhanh như chớp, điểm thêm bốn chữ Bắc Đẩu Thất Tinh vào phía trên mũi tên vẽ, xong xoay chân khẽ điểm vào vách đá tung người bay vèo về phía trúc đình.

Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết chờ cho Tư Không Diêu vèo thân đến trong đình xong, mới mỉm cười nói với Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương rằng :

- Khinh công tuyệt thế của Tư Không giáo chủ thật như rồng bay phượng múa, có thể cho được 92 điểm còn vẽ Kim Cương chỉ lực khắc trên Huyền Âm Bắc Đẩu lệnh cũng có thể cho 90 điểm, không biết ý Mạnh giáo chủ nghĩ sao?

Mạnh Tam Nương khẽ ừ một hồi rồi gật đầu mặc nhận. Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy bèn bỏ

ngay cây Cửu đầu trượng của mình xuống, mỉm cười với Tư Không Diêu nói :

- Tuyệt nghệ của Tư Không giáo chủ quả kinh người, tiểu đệ bất lực cũng xin góp chút nghề mọn cho vui!

Nói xong đứng dậy đi gần đến vách đá, ngâm vận chân khí vào đôi chưởng, từ từ giơ lên, thành hình lại ẩn vụt ngược xuống, cũng nhân thế ẩn mạnh xuống ấy, toàn thân vọt bổng lên như chiếc pháo thăng thiên cao gần ba trượng, dưới mặt đất lúc này đã để lại hai dấu chân sâu hoắm.

Sai khi toàn thân bay lên, Đàm Bách Thủy dùng luôn Phách Không chưởng phạt mạnh luôn hai chưởng xuống phía dưới, thân mình lại vọt cao thêm hơn trượng nữa, rồi từ trong tay áo hất nhẹ ra ngọn ám khí Bách Bộ Ô Long Thảo khắc cùng chỗ với bức vẽ Huyền Âm Bắc Đẩu lệnh của Tư Không Diêu đã dùng Kim Cương chỉ lực để lại.

Bách Bộ Ô Long Thảo sau khi ra tay xong, Đàm Bách Thủy cũng không dám ý tài để mà bay múa như Tư Không Diêu ở trên không vừa rồi, toàn thân đã hạ nhanh ngay xuống mặt đất, nhưng khi hai chân vừa chạm đất lại ăn khớp ngay với hai dấu chân để lại lúc phóng mình lên, không sai một ly nào.

Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết thấy Đàm Bách Thủy vào ngồi yên xong, bỗng cười lên tiếng :

- Ngọn Thuần Dụng Cương Lực của Đàm phó giáo chủ để vọt lên gần năm trượng ấy, tuy không thể tùy cơ biến hóa, nhưng khi vọt lên cũng như lúc tụt xuống, đã ngang nhiên không sai một ly nào, như vậy cũng có thể cho được 90 điểm...

Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương lạnh lùng nói :

- Chuyện quý nhất trong kinh công, toàn nằm trong hai chữ nhẹ và nhanh, nên người ta đều trọng thanh mà không trọng tục! Nếu muốn nói về cương mạnh, chẳng thà đấu về chân lực có hơn không? Cho 90 điểm kể đã quá miễn cưỡng lắm rồi!

Mấy câu nói của Mạnh Tam Nương khiến cho vị Phó giáo chủ của Huyền Âm giáo Đàm Bách Thủy đỏ gay mặt! Nhưng ác nỗi mình quả là người tuyệt nghệ kém nhất trong bọn, không thể hơn ai, đành cầm cây thiết trượng của mình dậm mạnh xuống đất cho hả cơn bực mình.

Chung Ly lão nhân chờ Mạnh Tam Nương nói xong, lại tiếp tục phê phán rằng :

- Còn về chuyện Phi Thảo Khảm Thạch của Đàm phó giáo chủ...

Mạnh Tam Nương không chờ cho Chung Ly Triết hết lời, đã lạnh lùng nói ngay :

- Loại Bách Bộ Ô Long Thảo vốn được chế bằng loại thép cứng. Vậy khắc vào đá đâu có khó gì? Nhưng công lực cũng còn tạm được là toàn thân đang lưng chừng trên không như thế mà đã khảm nổi một

cách khéo tay là không sâu không cạn, nét nào cũng giống nhau, vậy tôi cho một số điểm rộng rãi là 85 điểm!

Tiếng Mạnh Tam Nương vừa dứt thì trong trúc đình bỗng nổi lên một trận cười âm u rợn tóc gáy.

Thì ra Đoạt Hồn Kỳ ác thấy Mạnh Tam Nương cố ý nói xấu Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy như thế, chỉ sợ đôi bên trở mặt mịch lòng nhau, như vậy ảnh hưởng đến sự đồng tâm hợp sức của toàn nhóm trong sang năm để hội đấu với Nam Bút, Tây Đạo, Bắc Kiếm và Đông Tăng mất. Nên phát ra tiếng cười, vừa chực lên tiếng nói, Mạnh Tam Nương lại nghiêm giọng ngó chiếc mặt nạ da người của Đoạt Hồn Kỳ từ từ nói :

- Nay Đoạt Hồn Kỳ! Đừng có tưởng là tôi cố ý chằm hà khắc như thế, nên hiểu rằng năm sau cuộc đại hội Tân Cửu Càn Khôn ngũ tuyệt đây so tài để định danh phận, trong bọn chúng ta không thể nào lại có một kẻ kém cỏi được! Nếu có một kẻ nào hơi yếu, chẳng mất mặt với Nam Bút, Tây Đạo, Đông Tăng và Bắc Kiếm lắm sao?

Mấy lời nói này quả đứng đắn lại đàng hoàng khiến cho Đoạt Hồn Kỳ ác không có lý do gì để phiên trách, đành lạnh lùng cười nhạt nói :

- Mạnh chương giáo đã nói thế, Đoạt Hồn Kỳ cũng xin múa rối vài ngọn thô thiển vậy! Xin Chương giáo cứ việc khảo sát cho kỹ xem có thể sang năm tham gia cuộc thịnh hội ở La Phù sơn và đồng thời để đấu luôn vụ chưa phân thắng bại ở kim đỉnh trên núi Nga My với Đông Tăng, Tây Đạo, Nam Bút và Bắc Kiếm trong 20 năm về trước luôn thế!

Mạnh Tam Nương cũng muốn coi thử con người đã lừng danh trong võ lâm và đã từng làm cho sư đệ mình bị một trận khốn đốn như Đoạt Hồn Kỳ đây, sự thật có những tuyệt học gì trên người?

Nghĩ vậy nên chẳng nói gì, đứng lảng thính nhìn Đoạt Hồn Kỳ.

Đoạt Hồn Kỳ từ từ đi lại phía sườn vách cheo leo ấy, từ trong mình rút ra ngọn cờ Đoạt Hồn Kỳ, sửa soạn móc cờ sọ người vào cán.

Trong trúc đình, từ Chung Ly lão nhân, Mạnh Tam Nương, Tư Không Diêu đến Đàm Bách Thủy bốn người, đều không hiểu dụng ý của Đoạt Hồn Kỳ lấy cờ ra để làm gì? Mọi người chăm chú ngó dôn vào động tác của y.

Sau khi Đoạt Hồn Kỳ treo xong ngọn cờ đoan đỏ sọ người lên cây Phong Ma Bảo Kỳ của mình xong, lập tức giơ ngay mũi cờ dí thẳng ngay vào vách đá, nhẹ dề chân khí, chỉ thấy thân hình từ từ bỗng lên, ngang nhiên cùng lướt vọt song song với cán cờ giơ ngang và dí vào vách đá từng bước một. Không những thế, mà Đoạt Hồn Kỳ còn phát ra những tiếng cười rợn người từng tiếng một, một tiếng cười cả người lẫn cờ lại bỗng vọt lên ba thước.

Lối thẳng không như thế đã khiến mọi người kinh lạ không ít, nhưng công lực của y càng hiện rõ ràng hơn trên ngọn cờ, vì lá cờ đoạn đỏ vẫn luôn ủ rũ xuống dưới, chẳng thấy phát phối một tí nào, mà cả đến những chỗ được mũi cờ dí vào để mượn sức cũng không thấy có dấu tích gì để lại mới lạ?

Hai vị chánh Phó giáo chủ Huyền Âm giáo là Tư Không Diêu và Đàm Bách Thủy, ai nấy đang kinh ngạc thán phục thì Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, với một giọng trầm hòa cười với Mạnh Tam Nương :

- Thưa Mạnh chưởng giáo! Lối thân pháp của Đoạt Hồn Kỳ phải chẳng được mệnh danh là Vân Kỳ Bình Triển Tiết Tiết Lãng Không đấy hả?

Tiểu Diệm Diêm Bà Mạnh Tam Nương vốn đã cảm thấy Đoạt Hồn Kỳ quả danh bất hư truyền, nhưng khi nghe xong gần ba chục tiếng nói của Chung Ly Triết, nàng lại kinh ngạc giật mình không ít.

Thì ra giọng cười và tiếng nói của Chung Ly Triết đã khiến cho Mạnh Tam Nương có một cảm giác như sấm rền ngang tai, tâm thần hồi hộp theo tiếng nói rền vang ấy.

Trong lúc mình có cảm giác như thế, mà riêng Đàm Bách Thủy và Tư Không Diêu ngang nhiên không hề nghe thấy gì, như vậy làm sao không khiến cho Mạnh Tam Nương thất kinh? Tại sao vị Chung Ly Triết này lại có một ngọn tuyệt thế công lực Thiên Long Tâm Ngự, vì đây là một loại võ công của Phật Gia gọi là Hàng Ma Đại Pháp kia mà?

Trong số năm người đây, tuy Mạnh Tam Nương không kém Đoạt Hồn Kỳ về mặt công lực, tuy bị Chung Ly Triết gây hoang mang trong lòng, nhưng cũng vội định thần trấn tĩnh ngay, đương tính lên tiếng trả lời Chung Ly lão nhân, nhưng thấy Tư Không Diêu và Đàm Bách Thủy đều đang chuyên tâm ngừng mặt ngó hết lên trên không, Mạnh Tam Nương cũng ngừng đầu nhìn theo, thì ra Đoạt Hồn Kỳ lại có một động tác khác!

Thì ra Đoạt Hồn Kỳ dùng thân pháp Vân Kỳ Bình Triển Tiết Tiết Lãng Không, cứ ba thước lại vọt lên một bực, chớp mắt đã cao trên bốn trượng, xong đưa chỉ tay ra gạch luôn chiếc đầu lâu và hai xương chéo, rồi vung ngọn cờ Đoạt Hồn Kỳ trên tay nhẹ điểm vào vách sườn, toàn thân lại vọt bổng nghiêng về cánh trái, chờ khi hạ mình xuống đến tầm vừa độ, cây cờ bên tay phải khua nhoáng một cái, mũi cờ của cây Phong Ma Bảo Kỳ lập tức được gạch sâu vào vách đá khoanh ngay chiếc đầu lâu và hai chiếc xương chéo vào giữa, nghiễm nhiên trở thành một lá cờ Đoạt Hồn Kỳ lừng danh khét tiếng trên giang hồ.

Đoạt Hồn Kỳ có ý muốn khoe tài nghệ của mình, nên ngọn cờ đoạn đỏ đại hiệp trên tay lúc này được quạt lên vùn vụt, gió ào ào cuốn thành từng ngọn lốc một. Trong không khác gì một chiếc điều bay lượn trên không, lướt lượn một hồi, sau cùng mới buông mình hạ xuống đứng ngay vào dấu chân của Đàm Bách Thủy đã để lại trên mặt đất vừa rồi, không sai một ly nào.

Tiêu Diêu lão nhân thấy Đoạt Hồn Kỳ vào trúc đình xong mới vỗ tay lên tiếng phê bình rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ huynh! Môn thân pháp khinh công Vân Kỳ Bình Triển Tiết Tiết Lăng Không của huynh đã xử dụng và lối phát cờ gây gió cùng môn chân lực nội gia Cách Không Khắc Thạch quả thật đã đến mức cao minh cực độ! Riêng Chung Ly Triết tôi chấm cho huynh được 95 điểm!

Đoạt Hồn Kỳ lạnh lùng cười nói :

- Này Chung Ly lão nhân! Ngọn tuyệt nghệ thần công của ông mới xứng danh là cái thế vô song, hà tất phải đi tăng bốc tôi quá đáng như vậy?

Chung Ly lão nhân ha hả cười, vừa chực lên tiếng, bỗng ngoài phía Thiên Hương Ấu, một tỳ nữ thanh y hai tay cầm phong thư cung kính dâng lên Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương.

Mạnh Tam Nương chỉ thấy trên bao thư đề bốn chữ: “một trình sư tử”, nhận ngay nét chữ của sư đệ Ngọc Tiêu Lang Quân, vội vàng mở ngay ra xem.

Xem xong, mặt Mạnh Tam Nương hiện ra một thần sắc lạ lùng, liền nhắm mắt lại như đang suy nghĩ chuyện gì.

Chung Ly lão nhân, Đoạt Hồn Kỳ ác cùng Tư Không Diêu và Đàm Bách Thủy, bốn người tuy không biết trong thư nói gì, nhưng thấy thần sắc Mạnh Tam Nương như vậy, biết trong giáo hội nàng đương có chuyện chờ quyết định gì đây, nàng nhắm mắt cả một hồi khá lâu rồi mới mở mắt sáng quắc liếc nhìn mọi người, từ trong mình lấy ra một thẻ kim bài có vẽ Trường Phát Nữ Quý, giao cho nữ tỳ thanh y, rồi trầm giọng nói :

- Hãy truyền Kim Bài Huyết Lệnh của ta, tập hợp hết Nhị Vân Nhất Quý Thập Đại Du Hồn tại ngay La Sát Đường để chờ dụ lệnh của ta.

Sau khi nữ tỳ cung thân nhận lệnh đi xong, Mạnh Tam Nương lại quay về phía sau nói nhỏ với Đồng Phi Vân và Hồ Phiêu Vân, chỉ thấy sắc mặt hai cô gái này lộ vẻ kinh ngạc, nhưng lại không dám hỏi thêm, đành ngoan ngoãn bỏ đi ra ngoài luôn.

Chung Ly lão nhân và Đoạt Hồn Kỳ ác thấy những hành động bí mật của Mạnh Tam Nương như thế cũng chẳng buồn để tâm làm gì, nhưng riêng Bát Chỉ Phi Ma và Cửu Trượng Thần Ông lại sinh nghi trong lòng.

Mạnh Tam Nương đoán ngay ra tâm địa của hai vị chánh Phó giáo chủ của Huyền Âm giáo, bèn lên tiếng :

- Xin nhị vị Giáo chủ cứ an tâm, đây là chuyện riêng tư trong giáo phái của tôi, đối với chư vị không liên can gì hết...

Chung Ly Triết lớn tiếng cười ha hả nói :

- Đã là việc không liên quan gì đến Tân Càn Khôn ngũ tuyệt của chúng ta, vậy Chung Ly Triết này cũng

không muốn ngại gì để lưu lại chút kỷ niệm tại Vạn Mai cốc Thiên Hương Ấu cho vui!

Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương vừa rồi bị Chung Ly Triết dùng ngọn Thiên Long Tâm Ngữ chấn động tâm huyền, đến cả Đoạt Hồn Kỳ ác cũng không hề hay biết, nên bây giờ nghe Chung Ly Triết nói vậy, kẻ hồi hộp lo sợ nhất cho lão lại là Đoạt Hồn Kỳ và kẻ muốn xem võ công của lão đến mức độ nào lại chính là Chưởng giáo La Sát môn Mạnh Tam Nương!

Sau khi lên tiếng, Chung Ly lão nhân lại tươi cười nói với Mạnh Tam Nương :

- Thừa Mạnh chưởng giáo! Trong Thiên Hương Ấu này có sẵn bút mực đấy không? Làm ơn cho tôi mượn cây bút lớn dùng một chút!

Mạnh Tam Nương vốn là kẻ văn võ kiêm toàn, bút mực lẽ dĩ nhiên có sẵn hết, chốc lát đã có người hầu mang tới.

Chung Ly lão nhân cầm cây bút lớn lờn chấm no mực đâu đấy, mới ung dung đồng dục bước ra khỏi trúc đỉnh tiếng tới vách đá.

Mạnh Tam Nương, Đoạt Hồn Kỳ ác, Tư Không Diêu, Đàm Bách Thủy, bốn tay cao thủ hạng đệ nhất lưu trong võ lâm, đều chăm chú nhìn hết vào lối thân pháp quá linh diệu của Chung Ly Triết! Khi lão dùng môn khinh công hạng tối cao vô thượng Lăng Hư Tiếp Không dứt từ từ thẳng hẵn thân hình theo sở thích của mình!

Trông đẹp mắt lạ!

Lối dùng cờ Điểm Bích Đăng Không của Đoạt Hồn Kỳ ác đã là lạ lùng hiếm thấy, nay Chung Ly Triết lại biểu lộ ngọn tuyệt kỹ này, khiến cho chính Đoạt Hồn Kỳ ác cũng không thể tưởng tượng nổi vị thần khát Thiểm Điện này về khinh công lại giỏi đến một độ tuyệt luân như thế được?

Chung Ly lão nhân toàn thân bỗng hẵn lên gần năm trượng, xong mới dùng ngay ngón chỉ bên trái nhẹ tì vào vách để giữ thân hình cho cân đối, rồi vung bút lông lên bên tay phải viết luôn một chữ “tuyệt” của Càn Khôn ngũ tuyệt!

Diện tích của chữ “Tuyệt” này có đến ba thước vuông, trong khi Chung Ly lão nhân vung bút như rồng bay phượng múa lướt viết ấy, ngón chỉ bên trái của lão vẫn dìm vào vách sừng ấy để chịu sự thăng bằng của toàn thân! Hơn nữa lúc này chỉ có Đoạt Hồn Kỳ ác nghi ngờ: có thể Chung Ly Triết đã bố trí sẵn dây đỉnh thép ở trên để mượn làm chỗ treo thân viết chữ ngoài ra, không còn có cách gì hơn. Nhưng Mạnh Tam Nương, Tư Không Diêu, Đàm Bách Thủy thì lại cho rằng đây quả là một công lực ghê gớm tuyệt thế vô song của Chung Ly Triết, vì họ thấy lão sau khi viết xong chữ “tuyệt” mà nơi dìm ngón chỉ ấy vẫn không hề thấy một dấu vết gì để lại.

Trong bốn người này thì Tư Không Diêu và Đàm Bách Thủy chỉ muốn kết giao lo sao cho giáo La Sát

môn và Huyền Âm giáo hợp lại gây thanh thế và bề đảng cho mạnh lớn thêm để tăng cường thực lực, hòng làm bá chủ vĩnh viễn miền Thiên Nam, còn Mạnh Tam Nương và Đoạt Hồn Kỳ lại muốn tài nghệ của mình phải áp đảo hết quần hùng, hầu đứng ra làm nhân vật lãnh đạo trong nhóm Tân Càn Khôn ngũ tuyệt mới chịu vừa ý.

Mà vị Chung Ly Triết không biết thật giả này lại chính do Đoạt Hồn Kỳ ác đưa tới và hình như mỗi mỗi đều nghe sự chỉ huy của Đoạt Hồn Kỳ là khác! Cho nên kẻ kinh ngạc nhất vẫn là Mạnh Tam Nương, nàng nhìn trên vách đá thấy chữ “tuyệt”

to tướng ấy đã được Chung Ly Triết viết xong, tuy mực rất đậm và nhiều, nhưng nét chữ không hề bị hoen ố ra ngoài mấy may nào cả, rõ ràng người ta đã truyền hết chân lực vào ngọn bút, nên đã ngang nhiên khoét thẳng vào vách đá, khiến cho mực không bị lem nhỏ giọt ra ngoài!

Mạnh Tam Nương xưa nay vốn là con người ngạo mạn vô cùng, nhất là trong những năm gần đây, môn La Sát âm công của nàng lại càng tiến triển một cách kinh người, lúc nào nàng cũng muốn có dịp để tranh cao thấp với nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt là Đông Tăng, Nam Bút, Tây Đạo, Bắc Kiếm và Đoạt Hồn Kỳ. Nhưng từ lúc bị Chung Ly Triết dùng Thiên Long Tâm Ngữ khiến cho tâm thần bồi hồi và nhận được thơ của sư đệ cùng ái đồ là Mạnh Phù Vân, tâm tình càng biến đổi mạnh.

Trong lúc Mạnh Tam Nương còn mãi suy nghĩ về thân pháp linh diệu của Chung Ly Triết, bỗng ngoài Thiên Hương Ấu, Đông Phi Vân hấp tấp vào trả lại Kim Bài Huyết Lệnh và cung thân bầm rắng :

- Kính bảm Chưởng giáo! Tất cả những nhân vật chủ yếu của bốn giáo đã tập trung đông đủ hết lại La Sát Đường để chờ dụ lệnh của Chưởng giáo!

Mạnh Tam Nương ngược mày lên nói với Đoạt Hồn Kỳ :

- Chung Ly lão nhân quả danh bất hư truyền! Trong tất cả mọi người đứng đây, chắc không người nào dễ đầu gối thẳng nổi, tôi hiện bận chút việc tại La Sát Đường, tôi xin tạm biệt một chút sẽ lại ngay!

Dứt lời đứng ngay dậy lướt nhoáng ra khỏi Thiên Hương Ấu cùng với nữ tỳ theo hầu.

Đoạt Hồn Kỳ ác lúc này cũng bắt đầu nghi ngờ trong bụng, bởi theo lời Chung Ly lão nhân vừa rồi nói với mình, thì đêm qua lão đã lén bố trí sẵn tại trên vách đá ấy, nhưng lão làm sao lại biết chắc chỗ chỉ định của Mạnh Tam Nương như vậy? Sự ngẫu nhiên sao lại quá khéo léo thế được?

Trong lòng đã nghi ngờ, Đoạt Hồn Kỳ bèn hồi tưởng ngay đến chuyện quen biết con người dị khắt này.

Hồi ấy ngẫu nhiên được gặp vị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, lại phát hiện người này có lối khinh công tuyệt luân, có thể nói là cái thế vô song, trần gian hiếm thấy, nên mới nghĩ tới việc khiến lão giả mạo con người mà được hầu hết các giới võ lâm sùng kính tôn trọng là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết để tăng mạnh thêm thanh thế cho mình để bề tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt.

Nhưng gần đây đứng về phương diện khách quen mà nhận xét, vị Thiêm Điện Thần Khất Gia Minh giả lốt Chung Ly Triết này không những khinh công tuyệt giỏi ngoài sức tưởng tượng của mình, mà cả đến những công lực và mưu kế đều tiến triển một cách đột ngột nhanh chóng là khác.

Nay tại Vạn Mai cốc của La Phù sơn đây, mạnh ai nấy o thi thố thần công tuyệt nghệ của mình để tranh ngôi Minh chủ trong nhóm Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, một chuyện quan trọng như thế mà không ngờ đã khiến con người ngang tàng như Mạnh Tam Nương cũng phải chùn bước trước tài nghệ lòi của Chung Ly Triết mới lạ?

Đang khi Đoạt Hồn Kỳ cao hứng mừng thầm trong bụng về kế chồn đội lốt cạp của mình đã dọa nõi Mạnh Tam Nương thì đặng này Chung Ly Triết đã dùng thân pháp đúng như lúc lên để tụt dần toàn thân xuống đất, vào trúc đình mỉm cười nói với Đoạt Hồn Kỳ :

- Kìa, Mạnh chưởng giáo đâu? Bây giờ đến phiên chúng mình xem những ngọn tuyệt học của La Sát môn chứ?

Huyền Âm giáo chủ Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu lên tiếng trước, khen huyền thiên một hồi về Chung Ly lão nhân, rồi mới cho hay Mạnh Tam Nương bận việc vào La Sát đường, chốc nữa ra ngay, xong lại cười ha hả nói với Đoạt Hồn Kỳ ác và Đàm Bách Thủy rằng :

- Vị hồng phẫn ma đầu này e sau khi thấy tuyệt nghệ của Chung Ly lão nhân, rồi thần công tuyệt thế của Đoạt Hồn Kỳ huynh như vậy, tự nghĩ chắc không thắng nổi, nên muốn tìm cách lẩn tránh đây chằng?

Đoạt Hồn Kỳ do dự chưa nói gì, Chung Ly Triết đã cười ha hả nói :

- Ấy! Sao Tư Không giáo chủ lại nói thế? Ngài không biết Mạnh Tam Nương là một người hùng tâm đầy mình đó ư? Nhất là một nơi trọng địa của La Sát môn như thế thì quyết không thể nào chịu thua! Ở đây trừ Đoạt Hồn Kỳ huynh ra không kể, mấy trò bịp bợm của tôi đây khó lòng mà che mắt Mạnh Tam Nương được!

Đoạt Hồn Kỳ lạnh lùng cười, vừa chực mở miệng nói với Chung Ly Triết, đột nhiên một đệ tử trong La Sát môn hấp tấp chạy đến, hai tay trình một phong thư cho Đoạt Hồn Kỳ.

Mạnh Tam Nương không lại mà lại cho người đem thư tới, Đoạt Hồn Kỳ ác không khỏi sinh nghi trong lòng, nhận xong thư cũng chưa vội mở ngay xem.

Chung Ly lão nhân thấy vậy mỉm cười nói :

- Mạnh Tam Nương tuy là con người kiêu cuồng hung bạo, nhưng tâm địa cũng còn kể là đàng hoàng...

Đoạt Hồn Kỳ ác không chờ cho Chung Ly lão nhân nói xong câu chuyện, bèn bóc thư coi luôn hai lượt,

rồi cười lên những tiếng quái gở nói với Chung Ly Triết :

- Chuyến đi La Phù sơn của chúng mình đây, kể như một nửa thành công một nửa thất bại! Mà thất bại tuy nặng nhưng thành công cũng không phải nhỏ...

Chung Ly Triết, Tư Không Diêu, Đàm Bách Thủy, cả ba người đều ngẩn người không hiểu ý gì, Đoạt Hồn Kỳ lại cất tiếng âm u nói :

- Mạnh Tam Nương kỳ này không tham dự cuộc định Minh chủ Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, phải chăng là một sự thất bại?

Trong ba người, nhất là Tư Không Diêu và Đàm Bách Thủy, nghe câu nói không được lý tưởng cho lắm, nên cả hai hơi thất vọng, Đoạt Hồn Kỳ bèn đưa ngay thơ sang, lạnh lùng cười nói :

- Mạnh Tam Nương tuy không chịu lại tham gia vào Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, nhưng nàng đã vui lòng tặng hết gia tài hiện hữu của La Sát môn cho chúng mình...

Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu nào chịu tin chuyện quái lạ như vậy, nhưng sau khi xem thơ, mới chắc lưỡi kinh lạ liên hồi.

Thì ra Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc từ ngày dắt Mạnh Phù Vân đi hái thuốc Thiên Tuyệt Câu Đằng ở Võ Di Phúc Kiến để luyện môn võ Khổng Tước chỉ lực! Nhưng thuốc chưa tìm ra được thì sư thúc điệt hai người bị rớt vào một Tuyệt cốc sâu thẳm.

Nếu là người thường chắc đã nát xương mà chết, nhưng Phan Ngọc và Mạnh Phù Vân đều có những ngọn khinh công thượng thặng trong người nên chỉ bị thương sơ sài.

Nhưng ác cái nơi Tuyệt cốc này là một tử cốc không có lối ra, độ cao lại chót vót rậm rạp không lối lên, ước lượng sâu đến trăm trượng.

Cả hai người bị nhốt hơn tháng trời dưới Tuyệt cốc, họ đều nhờ ăn trái cây để sống, loay hoay thế nào họ lại vớ trúng được một quyển võ học kỳ thư, mà các môn võ trong ấy lại gần giống như tông phái La Sát, nhưng có phần tinh diệu hơn môn võ hiện hữu của mình. Săn dịp chưa tìm ra lối thoát, cả hai người đều ở luôn trong cốc ấy để nghiên cứu về quyển kinh, mặt khác vừa lo tính kế để thoát thân. Mãi sau, Mạnh Phù Vân thu phục được một con linh điểu, lợi dụng ngay con chim đưa thư về cho Mạnh Tam Nương. Quả nhiên bức thư ấy đã về đến tay Mạnh Tam Nương, và sau khi tường tận sự thể gặp nạn của sư đệ và đệ tử, nàng đã kinh ngạc về vụ rủi may của sư đệ mình.

Khi Mạnh Tam Nương phát giác Chung Ly Triết là một nhân vật tài nghệ phi thường tuyệt đỉnh như thế, biết sức mình lúc này chưa có thể sánh ngang với người ta, nên nàng bèn quyết tâm bỏ hết cơ đồ gây dựng La Sát môn Vạn Mai cốc của mình để đi đến chỗ tử cốc cùng với sư đệ nghiên cứu thêm về những môn tuyệt học trong quyển kỳ kinh Huyền Huyền chân kinh mà Phan Ngọc đã được dưới Tuyệt cốc, chừng hoàn

thành tâm nguyện rồi mới về tranh ngôi bá chủ võ lâm với Tân Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt sau.

Quyết định nhanh chóng xong, nàng bèn viết thư để lại cho Đoạt Hồn Kỳ và chỉ đem theo đồ đệ giỏi là Nhị Vân Nhất Quý Thập Đại Du Hồn, cả thảy 13 người đi về Phúc Kiến.

Mọi người xem thơ của Mạnh Tam Nương, nửa buồn nửa vui, buồn là sự ra đi đột ngột của Mạnh Tam Nương như thế, khiến cho vây cánh bên mình yếu mất một tay đắc lực, nhưng vui là được cả một cơ nghiệp trong Vạn Mai cốc mà chẳng bị tổn hao gì!

Tâm tình của bốn người trong trúc đình lúc này mỗi người một khác. Chung Ly Triết vẫn điềm nhiên như thường, còn hai vị chánh Phó giáo chủ Huyền Âm giáo thì mừng nhiều hơn buồn, chỉ riêng có ánh mắt từ trong mặt nạ da người của Đoạt Hồn Kỳ ác là có vẻ lo nhiều hơn vui!

ĐOẠT HỒN KỲ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Huyền Vụ Nghi Vấn

Duyên có lo âu của Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là bởi sang năm tới, cuộc thịnh hội định danh cho Tân Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt đã sắp đến kỳ hẹn, tuy trong Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt đã thiếu hẳn Đoạt Hồn Kỳ, chỉ còn chừa lại Tây Đạo, Đông Tăng, Bắc Kiếm, Nam Bút, nhưng về phía Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, lại đột nhiên thiếu mất một Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương, với bốn chọi bốn, quả khiến mình đã yếu hẳn, mà cái ác lại không thể tuyển được người nào để tiếp đỡ ngọn Khảm Ly Chi và Sinh Hoa Thất Bút của Nam Bút Gia Cát Dật.

Nhất là mình lại không thể tin vào một Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, một trong Tam Dị Khất của Cùng Gia bang, lại có thể luyện nổi nhưng kinh công tuyệt như thế được? Mưu trí cũng cao, nay mắt thấy lối vọt bay lên không để khám mực vào vách đá như thế, càng khiến cho mình không sao đoán trúng đích xác được võ nghệ cao thấp của người ta?

Nếu người này quả thật là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, thì làm gì có nổi lối võ công cao kinh người như thế? Nếu không phải Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, thì y lại là một nhân vật nào đây? Mà đội lột giả danh người khác để có mục đích gì? Tại sao y lại chịu cung kính vâng thuận theo lời mình như thế?

Đoạt Hồn Kỳ “Ác” hiện rõ sự lo âu của mình trên khóe mắt, bụng đầy nghi ngờ, nhưng Chung Ly Triết vẫn ung dung tươi tỉnh ngồi uống trà, chẳng để ý gì đến ai, chỉ có Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu là đoán trúng tâm địa của Đoạt Hồn Kỳ, mỉm cười nói rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ huynh hà tất phải lo âu về vụ so tài định danh Tân Cựu Càn Khôn sang năm tới đây làm gì cho bận chí, Mạnh Tam Nương đã tặng không cho chúng mình một cơ nghiệp vĩ đại như thế, Tư Không Diêu tôi lập tức truyền Tứ đại đường chủ của bốn giáo đến ngay La Phù đây, để cùng hợp lực đối phó với Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, đồng thời sẽ cho chôn vùi sẵn địa lôi và thuốc nổ khắp hết nơi Thiên Hương Ấu này. Nếu thấy đối phương hùng mạnh, chúng ta sẽ nhân cơ hội rút lui, rồi đốt ngay ngôi nổ, dù cho cánh Nam Bút, Tây Đạo có hung hăng đến đâu đi nữa, cũng sẽ tan thành tro bụi hết, khi ấy trong làng võ lâm đâu còn ai tranh bá với chúng mình nữa?

Tư Không Diêu vừa hết lời, đã vỗ tay cười ha hả rằng :

- Đúng đúng đúng. Thường có câu “Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu.” (nghĩa là phải đủ thủ đoạn cơ mưu mới nên việc được) Ý kiến này của Tư Không giáo chủ mới đúng luận điệu của một kẻ anh hùng hảo hán.

Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu không hiểu Chung Ly Triết đang khen thưởng hay lại mỉa mai mình đây không biết? Chỉ đành cười khan hai tiếng, im lặng luôn.

Trong tia nhìn của Đoạt Hồn Kỳ “Ác” lúc này càng tỏ vẻ lạnh lùng hơn bao giờ hết, sau khi ngó chăm chăm về Chung Ly Triết một lúc, đột nhiên cười lên những tiếng rợn người, cây cờ đoan đỏ trên tay lập tức quạt ra ba phát, từng trận hàn phong nổi lên dồn dập, khiến cho cả một ngôi trúc đình bỗng trở thành một không khí và cảnh tượng rùng rợn kinh khủng.

Tiếng cười trứ danh rợn người của Đoạt Hồn Kỳ và cây cờ đỏ như máu phát lên thành gió như thế, sự thật đã khiến “mọi người” thất kinh hồn vía. Nhưng cái gọi “mọi người” ở đây, không phải là những đang ở trong ngôi trúc đình ở Thiên Hương Ấu như Chung Ly Triết, Tư Không Diêu, và Đàm Bách Thủy, mà lại là những người ở Lạc Hồn cốc Câu Lộ sơn, tức Tứ đại đường chủ của Long Hồ Phong Vân đang vây chiến với Thượng Quan Linh.

Thì ra Thượng Quan Linh đã ỷ tài khiêu chiến một lúc với Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ của Huyền Âm giáo, kết quả là những ngọn tuyệt học của bốn vị Đường chủ này đã dồn ép Thượng Quan Linh vào ngõ nguy hiểm tột độ, khi đến hai mươi hiệp trở đi, cậu bé chỉ còn thể chống đỡ lúng túng, đến hiệp thứ ba mươi, Thượng Quan Linh chỉ còn nước dọn hết những tuyệt nghệ của Thiên Si đạo trưởng đã truyền là ngọn Huyền Thiên bảy mươi hai phát và ngọn Kinh Thần tam thức của Nam Bút Gia Cát Dật và luôn cả lối thân pháp học mót về khinh công “vèo nhoáng” của Chung Ly Triết, dốc hết toàn lực hòa hợp thành một để lo chống đỡ trong trận trao phong kiếm ảnh của bốn vị cao thủ đệ nhất lưu trong võ lâm, thỉnh thoảng lại gặp những ngọn phách không chường âm âm dồn tới, tình hình càng lúc càng hiểm trở thêm lên mãi.

Kẻ trong trận như Thượng Quan Linh lúc này chỉ còn nước hô hấp chờ tử thần đến đoạt mạng, kẻ đứng ngoài trận như Độc Cước Truy Phong Phương Kỳ lúc này mình ướm sững mồ hôi lạnh, tim như ngừng đập luôn về cuộc diện kinh hiểm trước mắt. Tuy Thượng Quan Linh chỉ cần sao cầm cự đến đúng hiệp thứ bốn mươi, thì kẻ như đã thắng cuộc, nhưng cứ theo tình trạng trước mắt đây, dù sao cũng khó mà duy trì đến hiệp thứ ba mươi năm là khác.

Cũng may trong lúc tình trạng nguy cấp thập tử nhất sinh này, đột nhiên một trận cười trứ danh rợn người nổi lên ngay trên đỉnh mái của Trầm Long đường, giữa thỉnh không cũng hiện ra nhấp nhoáng những ánh đỏ vàng. Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ đều cảm thấy có vật gì dính vào trên thân, cả bốn người vội ngừng ngay tay lùi nhanh về phía sau.

Quả nhiên Cách Trầm Long, Tôn Thúc Thúc, Tiêu Thích, Liễu Đông Bình, trên áo bên người đều bị một cây kim vàng hình tròn dài ba tấc ghim vào áo, đuôi kim có dính kèm theo ngọn cờ đoan nhỏ xinh xắn và hai xương chéo.

- Trời ơi. Đoạt Hồn Kỳ.

Thì ra Tam Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình đã phát giác và lên tiếng kinh hô trước.

Đúng thế. Ai mà không nhận ra được một người khét tiếng như Đoạt Hồn Kỳ trong võ lâm? Nhưng Đoạt Hồn Kỳ vốn có một mối cảm tình riêng với chính Phó giáo chủ của Huyền Âm giáo, rồi cùng với Tư Không Diêu và Đàm Bách Thủy đi phó hội La Phù sơn, hôm nay đúng ngày mừng mười tháng chạp, chính là ngày để minh định cho Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, tại sao lại thành linh quay về đây như thế kia? Mà lại còn bênh vực Thượng Quan Linh ra tay sửa trị Tứ đại đường chủ Long Hồ Phong Vân của Huyền Âm giáo như thế?

Không những phái Phù Dung kiếm khách Trầm Long đường chủ khó giải thích, đến cả Thượng Quan Linh và Phương Kỳ cũng ngừng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người toàn thân áo đen ngồi ngay ngắn giữa sàn đà, mặt lạnh lùng như mặt tượng đá, ngó kỹ biết ngay là một mặt nạ, chẳng đúng là Đoạt Hồn Kỳ thì còn ai vào đây nữa?

Người thế quyền cho Huyền Âm Bắc Đẩu lệnh là Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long, ôm quyền ngang ngực thì lễ lên tiếng rằng :

- Thừa Đoạt Hồn Kỳ lão tiền bối...

Giọng lí nhí của Đoạt Hồn Kỳ từ trên vọng xuống rằng :

- Ta tưởng đâu Huyền Âm giáo của Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu là một nơi hang hùm huyết hổ gì chứ? Và Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ cũng thuộc loại dị nhân hào kiệt gì trong võ lâm giang hồ? Nào ngờ chỉ ý sức đông hành hung, tập trung sức bốn người đi bắt nạt một trẻ nhỏ mười lăm, mười sáu tuổi như thế. Hừ. Hừ. Hừ....

Thiếu Lâm đường chủ Phù Dung kiếm khách bị mấy tiếng cười “hừ hừ” của Đoạt Hồn Kỳ làm cho đỏ mặt, ác nổi không có một lý do gì để trả lời cho chính đáng. Bèn ngậm vận công lực vào năm đầu ngón tay, cất tiếng rằng :

- Lão tiền bối trách cũng phải, từ nay Cách Trầm Long không còn mặt mũi gì đi phiêu bạt giang hồ nữa, tôi sẽ chờ Tư Không giáo chủ, Đàm phó giáo chủ về đây, rồi giao trả Huyền Âm Bắc Đẩu lệnh xong lập tức quy ẩn nơi non cao hẻo lánh ngay, tuyệt không mở miệng nói đến hai chữ “võ thuật”.

Dứt lời, chuyển cây kiếm sang tay trái, năm ngón tay bên phải búng đều ngay vào lưỡi kiếm, một tiếng ngân vang ngân ngui vang lên, thế là một cây Phù Dung bảo kiếm thường ngày vẫn được coi như tính mạng thứ hai của Cách Trầm Long đã ngang nhiên gãy gọn thành năm đoạn bằng nhau rớt “leng keng” xuống mặt đất.

Trong khi ấy, Thượng Quan Linh cùng Phương Kỳ đã nắm tay nhau lùi hẳn ra vòng chiến đứng gọn về một phía.

Sau khi Cách Trầm Long búng gãy cây kiếm quý của mình, trên sàn đà, Đoạt Hồn Kỳ lên tiếng khen

rằng :

- Đạo quân tử, chẳng khác gì cuộc nhật thực nguyệt thực của trời đất, Cách Trầm Long đã biết lỗi để sửa mình như thế, quả thật không mất bản sắc của kẻ anh hùng. Đáng khen lắm. Thọ mạng của Huyền Âm giáo, vốn cũng không được trường cửu gì, anh đã kịp thời quy ẩn, thật là một cử chỉ hết sức hợp thời.

Mấy tiếng nói này của Đoạt Hồn Kỳ có vẻ lớn giọng hơn, bỗng Thượng Quan Linh cảm thấy bàn tay mình đang nắm với bàn tay của Phương Kỳ hình như hơi bị chấn động vì tiếng nói lớn ấy của Đoạt Hồn Kỳ.

Nhưng tình thế của Trầm Long đương trong lúc này vẫn chưa hết không khí khẩn trương của nó, Thượng Quan Linh không tiện hỏi gì với Phương Kỳ, vẫn chăm chỉ theo dõi sự động tĩnh của Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ.

Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long sau khi nghe hết lời nói của Đoạt Hồn Kỳ, khẽ thở dài cúi đầu không nói, nhưng Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc, lại nổi tính ngông cuồng hung bạo của mình, thầm nghĩ phía bên mình người đông thế mạnh, dù cho đấu luôn với Đoạt Hồn Kỳ đi nữa, cũng chưa chắc đã thua kém hẳn. Bèn lên giọng cười nhạt rằng :

- Nay Đoạt Hồn Kỳ, người lắm lời lời thôi làm gì vậy? Mấy hôm trước đây, người chẳng ở Lạc Hồn cốc đây một tiếng thừa hai tiếng gửi với bốn Giáo chủ...

Đoạt Hồn Kỳ không chờ Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc nói hết lời, bèn lạnh lùng cười rằng :

- Chuyển lại đây ngày hôm nay đây của ta vốn là muốn đấu với lão quái Tư Không Diêu và cùng với Cửu Trọng Thần Ông, ta mới đến Câu Lậu sơn ngày hôm qua, ai mà thêm...

Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc cũng từng nghe đồn về chuyện Đoạt Hồn Kỳ có “thật” có “giả”, nghe vậy trong lòng đâm nghi ngờ Đoạt Hồn Kỳ trước mặt đây chắc không phải Đoạt Hồn Kỳ đã đến hội đàm với Giáo chủ của mình mấy hôm trước, nghĩ vậy bèn ngừng đầu lớn tiếng rằng :

- À... ra người là Đoạt Hồn Kỳ “giả” đây...

Đoạt Hồn Kỳ ngồi trên chỉ “hừ” một tiếng bằng giọng mũi, Thượng Quan Linh từ trong những câu vấn đáp của họ, biết ngay vị Đoạt Hồn Kỳ đang giai vây cho mình đây, chính là vị Đoạt Hồn Kỳ mình đã gặp ở Đông Hải, bèn lên tiếng rằng :

- Mụ Tôn Thúc Thúc kia biết gì mà thật với giả? Đoạt Hồn Kỳ chỉ có khác nhau là “Thiện” và “Ác” thôi...

Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” ở trên nghiêm nhiên lạnh lùng rằng :

- Nay Thượng Quan Linh, đối với những hạng người này, cần gì phải tổn hơi vô ích, cứ đánh cho chúng phục một trận là đủ.... Nay Tôn Thúc Thúc, bộ người dám ở trước mặt ta hung hăng ư?

Tà áo tay màu đen của Đoạt Hồn Kỳ phát ra nhoáng một cái, ba làn tia vàng óng ánh bay thẳng ngay về ngực của Tôn Thúc Thúc.

Tôn Thúc Thúc cũng từng nghe nói đến loại Truy Hồn Đoạt Mệnh kim châm này của Đoạt Hồn Kỳ, giờ thấy vậy tưởng đâu đối phương đã hạ sát thủ? Bất giác thất kinh dựng hết tóc gáy, vội vã dùng ngay ngọn khinh công thiện nghệ của mình là Thủy Diệu Phù Bình (nổi bênh trên mặt nước) nhảy sang tám thước về phía trái.

Trong đạo võ công, chỉ xê xích sai một ly, cũng đủ vương tay vương cẳng rồi, huống hồ Tôn Thúc Thúc đây lại gặp một đối thủ vang danh khắp thiên hạ như Đoạt Hồn Kỳ. Nên dù mục ta có dùng đến thân pháp nhanh đến đâu đi nữa, phía trước ngực, ba nơi trọng huyết Huyền Cơ, Khí Môn và Thất Khảm đều đã bị Đoạt Hồn kim châm đánh trúng hết.

Nhưng ba cây kim châm ấy được đánh ra một cách rất khéo, chỉ đúng tầm sức xuyên thủng áo mà không đụng tới da thịt trên người, mà những vị trí ấy đều là tử huyết, lúc này chỉ thấy ba ngọn cờ đỏ sọ người nhỏ nhẹ rung rinh trên áo bào xanh của mục ta.

Tôn Thúc Thúc tự cảm thấy mình dù sao cũng là một vị Đường chủ của Phi Hồ đường, thế mà ngang nhiên bị Đoạt Hồn Kỳ hạ oai trước mặt mọi người vậy. Tức quá độ, nên tính hung ác của mục lại nổi lên, giương ngay mười móng tay nhọn như dao găm chỉ về phía Đoạt Hồn Kỳ lớn tiếng rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ nếu quả người có bản lĩnh, hãy xuống ngay đây đấu thử trăm hiệp với Tôn Thúc Thúc. Cứ ngồi dí ở trên đánh lên như thế đâu phải là kẻ anh hùng? Theo ta xem ra người không đáng là nhân vật trong Càn Khôn ngũ tuyệt là khác.

Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long nghe Tôn Thúc Thúc gọi trận như thế, biết sẽ có chuyện không hay ngay, qua nhiên Đoạt Hồn Kỳ nghe xong, giọng cười quái gở lập tức nổi lên, tiếp theo làn áo đen phát phới từ trên sàn đà bay lướt xuống.

Tôn Thúc Thúc đã ngằm vận chân lực vào hết mười đầu ngón tay, nhân lúc Đoạt Hồn Kỳ từ trên vèo xuống, chân chưa kịp chạm mặt đất ấy, mục tung nhanh người qua giơ nanh vuốt chụp sang trước ngực Đoạt Hồn Kỳ.

Mục đã lựa chọn đúng thời cơ mà đối phương rất khó xoay sở đối địch trong tình trạng thành linh như thế, nhưng nào hay Đoạt Hồn Kỳ chẳng thềm đếm xia tới, không tránh không né, mặc sức cho Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc dùng ngọn Huyền Âm Quỷ Trảo chụp thẳng vào ngực.

Sau khi ngọn Huyền Âm Quỷ Trảo của mục ta chụp vào ngực Đoạt Hồn Kỳ, từ Phương Kỳ, Thượng

Quan Linh, và bên phía người của Cách Trầm Long, ai nấy đều nghe những tiếng cười “hờ hờ” rợn mình của Đoạt Hồn Kỳ, tiếng cười liên miên bất tuyệt, đồng thời họ cũng nghe luôn một tiếng thét rú lên của mục Tôn Thúy Thúy.

Thi ra mười ngọn quỷ trảo sắt bén như dao của Tôn Thúy Thúy khi cắm vào áo đen của Đoạt Hồn Kỳ, hình như không có cách gì để rút về được, mồ hôi trên trán cứ chảy dòng dòng theo tiếng cười trứ danh của Đoạt Hồn Kỳ, miệng rên la thảm thiết, toàn thân run lên như gà bị cắt tiết, từ trong mười đầu kẽ móng tay, máu tím bắt đầu rỉ ra dần dần nhỏ xuống mặt đất.

Tiếng cười Đoạt Hồn Kỳ vang lên chừng nào, mục Tôn Thúy Thúy càng đau đớn khổ sở chừng đó, Cách Trầm Long biết ngay Tôn Thúy Thúy bị ngọn Thất Sát Hàn Linh Âm Công nổi tiếng của Đoạt Hồn Kỳ rồi, tính mạng đã đến độ nguy nan nhưng không ai dám mà cũng chẳng có ai đủ sức để lên trợ lực cứu mục ta.

Vẫn là cậu Thượng Quan Linh động lòng, bèn lên tiếng rằng :

- Thừa Đoạt Hồn Kỳ lão tiền bối...

Đoạt Hồn Kỳ ngừng ngay tiếng cười của mình lại, Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúy Thúy thở dài một tiếng, toàn thân mềm như sợi bún, lăn đùng xuống vũng máu tím mà chính đã từ trong mười đầu ngón tay của mục chảy ra.

Đoạt Hồn Kỳ nhìn xuống mặt đất, lạnh lùng rằng :

- Ngọn Huyền Âm Quỷ Trảo này của Tôn Thúy Thúy, không biết đã từng giết bao nhiêu người rồi? Nay thật trời quả báo, như vậy đủ biết thuyết “thiện ác chi báo” không khác gì bóng đi theo hình, ở ác thì gặp dữ, sống hiền gặp lành. Lý trời đã định không sai tơ hào nào.

Nói tới đây, quay mặt sang Phù Dung kiểm khách Cách Trầm Long nói rằng :

- Tư Không Diêu và Đàm Bách Thủy đã không có mặt tại Lạc Hồn cốc, các người không phải địch thủ của ta. Nếu Tôn Thúy Thúy đừng hung hăng như thế, có lẽ ta cũng không phạt mục đâu, nhưng giờ sự thế đã như thế, vậy món nợ này ta sẽ tính với Tư Không lão quái và Cửu Trượng Thần Ông sau này.

Cách Trầm Long, Tiêu Thích, Liễu Đông Bình, cả ba vị Đường chủ mặt lạnh như băng tuyết không nói được câu gì.

Đoạt Hồn Kỳ lúc này lại cười nói với Thượng Quan Linh rằng :

- Còn vị Ngân Tu kiểm khách Phương Bách Xuyên mà cậu muốn cứu ấy, không những đã thoát khỏi nơi đây từ lâu, mà còn được Bắc Kiếm Phổ Côn truyền cho hai mươi bốn đường Hồi Phong kiếm pháp, và đã từng khiến cho Tôn Thúy Thúy bị một mẽ mất mặt là khác, nay chính phó của Huyền Âm giáo chủ không có mặt tại đây, chúng ta cũng chẳng cần phá phách gì thêm về tứ cốc Lạc Hồn, Tiêu Hồn, Kinh Hồn, Đoạn

Hồn của họ làm gì cho mệt, hãy rời khỏi đây, tôi còn thuật lại với cậu về câu chuyện sau khi rời khỏi Trường Sinh đảo ở Đông Hải.

Trong khi chuyện vẫn ấy, ánh mắt của Đoạt Hồn Kỳ luôn luôn nhìn ngó về Độc Cước Truy Phong Thần Khất Phương Kỳ, nhưng lại không hề nói một câu nào với người ta.

Sau vụ lôi thôi ở Trường Sinh đảo Đông Hải, Thượng Quan Linh đã có hảo cảm với Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” này rồi, giờ nghe nói vậy, bèn đưa tay kéo luôn Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ, khẽ tỏ ý cáo biệt với Cách Trầm Long, rồi dùng khinh công cùng với Đoạt Hồn Kỳ rời khỏi ngay ra Lạc Hồn cốc.

Phương Kỳ như bị một chuyện gì kích thích trong người? Suốt thời gian Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện ấy, không hề lên tiếng một câu, nhưng cánh tay bị Thượng Quan Linh nắm kéo ấy lại run lên lạt lừng, khiến cho cậu bé cũng phải ngạc nhiên không ít.

Ba người âm thầm ra khỏi phạm vi của Huyền Âm giáo xong, Đoạt Hồn Kỳ mới tìm một nơi rừng nhỏ dừng bước lại, Thượng Quan Linh bèn dẫn kiến với Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” về Phương Kỳ rằng :

- Thừa Đoạt Hồn Kỳ lão nhân tiên bối, vị này đây là Phương Kỳ lão tiên bối, trên giang hồ người ta tặng cho ngoại hiệu là Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất, danh được liệt cùng hàng với Tam Dị Khất trong Cùng Gia bang.

Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” lúc này thần sắc không tỏ vẻ kiêu ngạo gì, ôn hòa cười nói với Phương Kỳ rằng :

- Tam Dị Khất của Cùng Gia bang danh vang lừng khắp giang hồ, Phương đại hiệp...

Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ, không đợi cho Đoạt Hồn Kỳ hết lời, đột nhiên ngừng mặt lên trời buông tiếng cười như điên.

Trận cười này khiến cho Thượng Quan Linh chẳng hiểu đầu đuôi ra sao? Đoạt Hồn Kỳ cũng phải giật lù hai bước.

Cười đã cơn xong, Phương Kỳ mới dồn tia nhìn của mình chăm chăm nhìn Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” rằng :

- Sao Gia huynh lại còn cố trêu bạn cố tri đến thế. Tuy huynh đã đeo mặt nạ da người, thân mặc áo bào đen, võ công lại luyện từ những chương văn kinh thứ bốn, sáu, tám, mười ở quyển U Mịch thập tam kinh như thế, mà con dùng luôn ngoại hiệu Đoạt Hồn Kỳ. Nhưng những cử chỉ và âm thanh vẫn không thể nào che nổi mắt người bạn già của huynh đây được, huynh và tôi đều là người được liệt danh trong Tam Dị Khất của Cùng Gia bang, chính mắt Phương Kỳ đã nhận được huynh là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh.

Thượng Quan Linh vốn cũng đã điên đầu về sự “chân giả”, “thiện ác” của Đoạt Hồn Kỳ, nay bỗng nghe Phương Kỳ nhận ra Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” này chính là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, nên cậu bé cũng

trợn tròn mắt nhìn xem Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” đối đáp ra sao?

Sau khi lặng thinh nghe xong lời nói của Độc Cước Truy Phong Phương Kỳ, Đoạt Hồn Kỳ cũng cười lên ha hả, đột nhiên đưa tay lên gỡ chiếc mặt nạ da người trên mặt ra.

Thì ra đây là một bộ mặt già nua mà có vẻ lạnh buồn vô cùng. Thượng Quan Linh lẽ dĩ nhiên cảm thấy lạ hoắc, nhưng Phương Kỳ đã không cầm lòng nổi reo mừng lên, mình đã không nhầm, vị Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” này, quả nhiên là người bạn Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh mà đã xa nhau lâu năm.

Sau khi gỡ mặt nạ da người để lộ mặt thật của mình, Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh bèn hàn huyên vui vẻ với Phương Kỳ, đồng thời hỏi ngay rằng :

- Chỗ bạn cố tri lâu năm với nhau, Phương huynh nhận được ra chẳng khó khăn gì, nhưng sao huynh lại rõ chuyện tiểu đệ được U Mịch thập tam kinh như thế? Nhất là lại biết tường tận cả đến số chương bốn, sáu, tám, mười như thế?

Phương Kỳ mừng gặp bạn cố tri, vui tươi cười lớn tiếng rằng :

- Trên mười năm trời xa cách nhau như thế, lẽ tự nhiên chuyện phải dài dòng, vậy Gia huynh hãy tìm một nơi thanh tịnh nào rồi chúng mình mới tha hồ trò chuyện chứ.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đưa mắt lên nhìn tứ phía, thấy khu rừng nhỏ này tuy không rộng, nhưng cây cối lại cao ráo, bèn cười nói với Phương Kỳ và Thượng Quan Linh rằng :

- Chúng mình hãy lên cây trò chuyện vậy, như thế có vẻ thanh nhã hơn.

Ba người cùng tung mình lên một ngọn cây vừa ý, ngồi xuống đầu đó, Thượng Quan Linh muốn đánh tan sự nghi ngờ trong lòng mình, mới mỉm cười hỏi rằng :

- Thưa Gia lão tiền bối, tại sao ngài lại bỏ ngoại hiệu Thiểm Điện Thần Khất của mình để giả danh Đoạt Hồn Kỳ như vậy? Mà còn một người Đoạt Hồn Kỳ “Ác” nữa, phải chăng chính người này mới là người xưa kia từng so tài trên Kim Đỉnh núi Nga Mi để liệt danh trong Càn Khôn ngũ tuyệt?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lắc đầu tức cười rằng :

- Chuyện này đừng nói là Thượng Quan lão đệ không hiểu nổi, đến chính cả bản thân tôi đây cũng bị điên đầu rối óc về vụ thiện ác của Đoạt Hồn Kỳ là khác.

Tuy tôi không phải “Thứ Đoạt Hồn Kỳ thiệt”, nhưng đến chính cả tên Đoạt Hồn Kỳ “Ác” mà chưa rõ lai lịch ấy, cũng chẳng phải thứ “thiệt” gì, thậm chí cả đến đệ tam Đoạt Hồn Kỳ “Ác” đã được thấy trước đây không lâu, không biết người này phải chăng là kẻ đã so tài trên Kim Đỉnh Nga Mi xưa kia với Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm không? Thật là một chuyện rối óc bắt người ta phải suy nghĩ.

Thượng Quan Linh và Phương Kỳ nghe vậy, đồng thất kinh hỏi lên rằng :

- Lại còn có đệ tam Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện nữa ư?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cười rằng :

- Vụ này chính tôi và Đoạt Hồn Kỳ “Ác” đã thân hành trông thấy, không những thế mà cả hai đứa đã tổn hơi đuối rượt theo nửa ngày trời, nhưng vẫn không làm sao bắt kịp được đệ tam Đoạt Hồn Kỳ này, sự thật là như thế đó, giờ Thượng Quan lão đệ và Phương huynh hãy nghe về vụ hóa thân Đoạt Hồn Kỳ của tôi, rồi sẽ rõ đầu đuôi ngọn ngành ngay, may ra nhờ đó chúng mình có thể suy đoán bộ mặt thật của Đoạt Hồn Kỳ “Ác” và Đoạt Hồn Kỳ “thật” là ai cũng nên?

Thượng Quan Linh thầm nghĩ trong bụng, chỉ nội việc “Thiện”, “Ác” Đoạt Hồn Kỳ của các ông, cũng đã khiến cho khắp làng võ lâm trong giang hồ đã điên đầu rối óc rồi, thế mà bây giờ lại ngang nhiên còn có đệ tam Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện nữa thật quả càng lúc càng mê ly bí mật vô cùng tận. Lúc này cậu bé cùng với Phương Kỳ chăm chú nghe câu chuyện sắp kể.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, khẽ thở dài rằng :

- Nhân phi thánh hiền, nên người đời không ai lại không có lỗi lầm. Mười năm về trước, vì một lỗi lầm tôi đã đang tay hạ sát một người với lý do không vững chắc, nên bị Bang chủ của Cùng Gia bang hồi ấy bí mật khiển trách và phạt tội.

Phương Kỳ lạ lùng hỏi ngay rằng :

- Khi ấy, kẻ giữ Chu Hồng trúc trượng để chấp hành hình phạt trên Hình đường của bang hội, chính là Phương Kỳ đây, tại sao việc Gia huynh bị phạt mà tôi không hề biết tí gì?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh điềm nhiên rằng :

- Bởi tiền nhiệm Bang chủ cũng nể tình tiểu đệ từng có thanh danh tốt trong giang hồ, nên chỉ trách mắng riêng tư mà không đưa ra hình đường của bang hội để xử. Nhưng bản tính của tiểu đệ vốn kiêu cuồng như Phương huynh đã từng biết rõ, tuy được Bang chủ che đậy giấu nệm tội ác của mình, nhưng cũng tự cảm thấy hối hận trong lòng, nên để thơ cáo biệt với Bang chủ, rồi lên đường bắt đầu một cuộc phiêu bạt giang hồ tùy theo ý của mình. Nào ngờ run rủi khéo léo làm sao không biết, tiểu đệ đã phát giác được một địa khuyết tại một nghĩa địa hoang vắng miền Tây bắc tỉnh Quảng Đông...

Thượng Quan Linh nghe đến đây, tiếp lời cười nói :

- Thừa lão tiên bối, về vụ này chúng tôi đã biết lão tiên bối từng cứu một người dưới địa khuyết và đồng thời được luôn bốn tờ văn kinh U Mịch thập tam kinh của Tu La Tôn Giả.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nhìn Thượng Quan Linh rồi cười nói rằng :

- Có lẽ Phương huynh và Thượng Quan lão đệ đã được gặp người bị trúng ám khí độc suýt chết dưới địa huyết ấy? Nếu không làm sao biết được chuyện như thế.

Phương Kỳ và Thượng Quan Linh cũng vì nóng lòng muốn nghe về chuyện của đệ tam Đoạt Hồn Kỳ, nên cũng không kể lại vụ gặp gỡ U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh tại dưới Cửu U Địa Khuyết của Vạn Tính Công Phần, cả hai chỉ gật đầu mỉm cười.

Nào ngờ vì sơ xuất không thuật lại vụ chuyện này, mà sau này xảy ra biết bao vụ rắc rối.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh thấy Phương Kỳ và Thượng Quan Linh gật đầu công nhận như thế, cũng chẳng hỏi thêm chi tiết làm gì, tiếp tục nói rằng :

- Sau khi tôi được bốn tờ kinh văn của U Mịch thập tam kinh, bèn tìm một nơi vắng hoang sơ ẩn cư, rồi khổ luyện trên mười năm trời võ công quả đã tiến triển không ít. Trong thời gian ấy lẽ dĩ nhiên cảm thấy cô độc buồn tẻ vô hạn, nên lại muốn tài xuất hiện trên giang hồ. Nhưng danh hiệu Thiểm Điện Thần Khất trước kia đã bị ô uế, không muốn dùng làm gì, nên đã cố nghĩ phải thay mặt đổi dạng cách nào để tương kiến với những thân sĩ trong võ lâm. Nghĩ tới nghĩ lui, bỗng sực nhớ đến xưa kia, cũng vì tính háo kỳ, nên tôi đã từng nhìn đôi nhìn khát núp trên Kim Đỉnh núi Nga Mi xem trộm cuộc so tài của Càn Khôn ngũ tuyệt. Trong này có thân hình của Đoạt Hồn Kỳ là giống hệt tôi, mặt lại đeo mặt nạ da người, tôi bèn bắt chước lối hóa trang dễ dàng của Đoạt Hồn Kỳ. Hơn nữa lại nghe lóm được trong câu chuyện của Càn Khôn ngũ tuyệt, được biết rõ trước khi có cuộc so tài trên Kim Đỉnh ấy, Đoạt Hồn Kỳ chỉ được nghe danh của Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, mà chưa được quen biết tứ tuyệt này. Rồi từ đó nhân vật này bắt đầu tuyệt tích trên giang hồ, tôi bèn quyết định chế tạo hẳn loại ám khí Đoạt Hồn kim châm sấm sủa áo bào đen và mặt nạ, chuẩn bị mượn ngay danh nghĩa Đoạt Hồn Kỳ, để tái xuất hiện trong giang hồ.

Thượng Quan Linh nghe tới đây, bèn cắt ngang ngay câu chuyện của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, nheo mày rằng :

- Thừa Gia lão tiền bối, Đoạt Hồn kim châm dễ chế tạo, áo bào đen và mặt nạ cũng chẳng khó gì. Nhưng cây binh khí Phong Ma Bảo Đồng Đoạt Hồn Kỳ, ở đâu ngài có vậy?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lớn tiếng cười rằng :

- Khéo là khéo ở chỗ đó, cây cờ của Đoạt Hồn Kỳ dùng ấy, lại cũng hao hao với cây Tú Sát Hàng Ma bảng của Cùng Gia bang, chỉ khác có bên thì màu vàng, bên thì màu đen mà thôi, treo thêm ngọn cờ đoan đỏ có vẽ sọ người và hai xương chéo là xong. Thế là tôi sơn ngay cây Tú Sát Hàng Ma bảng và treo thêm ngọn cờ, chả thành ngọn đoạt hồn bảo kỳ là gì? Nhưng thực chất lại không phải loại Phong Ma Bảo Đồng, nếu đem đánh can với cây Tam Chỉ kiếm của Bắc Kiếm hay hứng mạnh với đôi Long Hồ Cương Hoàn của Đông Tăng Túy đầu đà, thế nào cũng bị hiện nguyên hình ngay.

Thượng Quan Linh lúc này mới vỡ lẽ, cùng nhìn Phương Kỳ mỉm cười, tiếp tục nghe Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh kể tiếp.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh sau khi lây hồ lô rượu của Phương Kỳ uống mấy hớp, dùng vạt áo chùi miệng xong tiếp tục cười nói - Bởi nơi ẩn cư của tôi kề gần Đông Hải, nên việc đầu tiên là tôi đơn thân càn quét đám giặc bể do Bào Trường Hùng chặn đóng tại đảo Kim Giao. Cũng để thí nghiệm sự giả mạo Đoạt Hồn Kỳ của tôi có được giống hay không, nên tôi đã đến Trường Sinh đảo bãi hội Đông Tăng Túy đầu đà.

Thượng Quan Linh tươi cười hỏi rằng :

- Thế vị Túy đầu đà ấy, chẳng lẽ lại nhận không ra ngài không phải là người so tài trên Kim Đỉnh Nga Mi sao?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cười rằng :

- Cũng bởi tôi đã được chứng kiến cuộc thịnh hội so tài của Càn Khôn ngũ tuyệt trên Kim Đỉnh, nên tôi đã bắt chước những cử chỉ và giọng nói của Đoạt Hồn Kỳ, là dĩ nhiên Đông Tăng Túy hòa thượng thoát đầu không làm sao phân biệt được sự đánh lừa này của tôi.

Nói tới đây, Thiểm Điện Thần Khất ngừng lại cau mày một lúc rồi mới tiếp tục nói :

- Nhưng từ khi Trường Sinh đảo bị trận động đất chìm xuống biển ấy, vụ án “song đôi Đoạt Hồn Kỳ” từ đó đã đồn truyền ra khắp giang hồ, khiến cho vị Đông Tăng Túy hòa thượng ấy cũng đâm ra nghi ngờ đến tôi, hình như cũng biết tôi không đến nổi tệt như Đoạt Hồn Kỳ “Ác”, nên vẫn giữ một cảm tình tử tết với tôi, còn vấn đề có phải chẳng là người từng gặp trên Kim Đỉnh không, cũng chẳng cần tìm hiểu rõ làm gì. Nhất là không thấy gì trở ngại?

Thượng Quan Linh cười nói rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ “Ác” nổi hung danh tại miền tây bắc và Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” lừng danh thơm ở miền đông nam, rồi đến chuyện cuộc hội ở Trường Sinh đảo xảy ra vụ động đất, chúng tôi đều biết rõ hết, bây giờ chúng tôi nóng lòng muốn biết về chuyện đệ tam Đoạt Hồn Kỳ đã xuất hiện trong một trường hợp như thế nào...?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cười nói :

- Chuyện này phải kể từ đầu trở đi mới rõ ràng phân minh được, nếu không, một sự kiện khúc chiết ly như thế rất dễ bị lầm lẫn mất, nhất lại là vụ Võ Lâm Tam Hiện Đoạt Hồn Kỳ như thế, đến như tôi đây là người trong cuộc, cũng còn có vẻ hồ đồ rối beng cả đầu óc về chuyện phức tạp của nó, huống hồ là người ngoài cuộc làm sao mà rõ khúc chiết được?

Nói tới đây lại tu thêm vài hơi rượu, rồi tiếp tục kể :

- Sau vụ Trường Sinh đảo bị chìm đáy biển, tôi với cha con Bắc Kiếm cùng chung một thuyền để lánh nạn, may thoát được cơn nguy thiên tai rồi cũng chẳng muốn tranh những chuyện vô lý như thế, bèn cáo biệt chia tay nhau, hai cha con họ lo lên La Phù sơn Vạn Mai cốc để gặp Tiểu Điện Diêm Bà Mạnh Tam Nương, còn phần tôi lại tiếp tục công việc đi phiêu bạt giang hồ để tìm tung tích Đoạt Hồn Kỳ “Ác”. Nhưng cũng nhờ sự hội ngộ này, tôi mới tự cảm thấy bốn chương văn kinh bốn, sáu, tám, mười trong U Mịch thập tam kinh ấy, nếu đem ra đánh thực sự với nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt vẫn chưa sao đủ thắng nổi những nhân vật lừng lẫy ấy được. Huống hồ lại nghe Thượng Quan lão đệ nói là Đoạt Hồn Kỳ “Ác” công lực còn có vẻ gấp bội hơn tôi. Nên nghĩ bụng: mình đã tái xuất hiện trên giang hồ, tội gì phải cam chịu cảnh thua sút thiên hạ? Nhưng về đạo võ công, trừ những sự gặp linh dược tuyệt thế trên trần gian, và có phúc được gặp những “bí cấp” (kinh thư võ học đựng trong tráp quý) của những bậc tiên hiền dị nhân ra, hoặc phải diện bích tham thiền khổ luyện trong nhiều năm mới có thể có sự tiến triển khả quan về môn võ học. Nghĩ đi tính lại, chẳng thà cứ đến ngay địa khuyết mà xưa kia đã được bốn chương U Mịch thập tam kinh ấy, thử xem sao, nếu may mắn được thêm chín chương văn kinh trong U Mịch thập tam kinh ấy, lúc bấy giờ lo gì chẳng xưng hùng trong một đời người?

Phương Kỳ nghe từ nãy giờ mới cười rằng :

- Thế Gia huynh chắc lại đến nơi Vạn Tính Công Phần?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh gật đầu rằng :

- Khi tôi đến Vạn Tính Công Phần, chuyện kỳ lạ bắt đầu xảy ra, việc trước tiên lọt vào mắt tôi là mười lá cờ đoạn đỏ Đoạt Hồn Kỳ đã cắm xung quanh một vùng khá rộng, cánh cờ sọ người phất phơ bay trước ngọn gió trông oai hách lạ.

Thượng Quan Linh thất thanh rằng :

- Đoạt Hồn Kỳ “Ác”.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh gật đầu, rồi thuật lại vụ ác đấu với Đoạt Hồn Kỳ “Ác” tại Vạn Tính Công Phần một lượt cho hai người nghe. Đồng thời còn cho Phương Kỳ và Thượng Quan Linh biết thêm, mình cùng với Đoạt Hồn Kỳ “Ác” lo rượt đuổi đệ tam Đoạt Hồn Kỳ hết cả nửa ngày trời cũng không bắt kịp, không những thế mà rút cục Đoạt Hồn Kỳ “Ác” chạy lạc đâu mất mình cũng chẳng hay.

Thượng Quan Linh nghe xong nghiêng đầu suy nghĩ một hồi rồi đột nhiên hỏi rằng :

- Thừa Gia lão tiền bối, thế trong lúc ngài giao đấu cả buổi với Đoạt Hồn Kỳ “Ác”, ngài có cảm thấy võ công người này có vẻ giống với võ công của ngài không?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh thất sắc kinh ngạc hỏi lại rằng :

- Sao Thượng Quan lão đệ lại biết rõ thế? Quả thật tên Đoạt Hồn Kỳ “Ác” không những võ công đã đại đồng tiểu dị gần như giống với võ học của tôi, mà chúng tôi còn phát hiện một điều là nếu hai bên tâm đầu ý hiệp có cảm tình với nhau, cùng nhau thành thật nghiên cứu trong những sở trường sở đoản của nhau, thế nào cũng thu được bổ ích không ít, mà oai lực cũng tăng cường kinh khủng là khác.

Thượng Quan Linh nghiêng mặt qua Phương Kỳ cười rằng :

- Thừa Phương tiền bối, nay chân tướng “Thiện”, “Ác” Đoạt Hồn Kỳ đã rõ, chỉ còn Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” chưa biết là ai? Mà kẻ đệ tam Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện ấy không biết có phải thứ “thiệt” không? Mà Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” không biết hiện nay còn sống trên cõi trần gian này hay đã qua đời rồi?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cười rằng :

- Thôi Thượng Quan lão đệ đừng có hòng bắt nạt tôi nữa. Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là ai? Làm sao lão đệ lại có thể biết võ công của y lại hơi giống võ học của tôi?

Thượng Quan Linh cũng bởi vụ “Thiện”, “Ác”, “Chân”, “Giả” Đoạt Hồn Kỳ khiến cho óc cậu rối bung về vụ án bí hiểm này, nay cũng muốn bắt nạt chơi, nên cũng chẳng thuật lại vụ gặp gỡ U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh, tức người đang chịu ơn của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cho vị thần khất đây biết, mà chỉ mỉm cười rằng :

- Bộ mặt thật của Đoạt Hồn Kỳ “Ác”, không ai khác hơn là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nghe nói ngạc nhiên hỏi rằng :

- Phải chăng là con người hung tàn độc ác từng tung hoành dọc ngang khắp trong võ lâm mà tên gọi Cơ Thiên Khuyết ngoại hiệu Cửu Độc thư sinh mà về sau bị Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết thu phục rồi bỗng băng tin tuyệt tích đi một thời gian đấy không?

Thượng Quan Linh gật đầu rằng :

- Theo chỗ tôi được biết, chương văn kinh thứ mười ba trong U Mịch thập tam kinh ấy, trừ sự khéo léo kết hợp trong toàn bộ văn kinh ra. Oai lực mạnh nhất trong U Mịch thập tam kinh phải kể đến chương thứ mười ba hơn tất cả các chương khác, nhưng chương này hình như đến nay vẫn chưa hề được phát giác ra, còn mười hai chương văn kinh kia, đã bị ba người chia hẳn đi rồi.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh bởi cảm thấy những văn kinh trong U Mịch thập tam kinh này, đối với võ công của mình rất quan hệ, nghe nói đã bị ba người chia đi mất rồi, vội vàng truy hỏi ngay.

Thượng Quan Linh rằng :

- Trong mười hai tờ văn kinh ấy, Gia lão tiền bối đã chiếm được những tờ thứ bốn, sáu, tám, mười, còn một vị kỳ nhân khác đã được những chương thứ một, hai, ba, mười hai cũng bốn chương, còn về những chương thứ năm, bảy, chín, mười một, bốn chương này bị Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đoạt đi mất.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh gật đầu tụ lăm nhắm rằng :

- Chắc người mà được bốn tờ văn kinh thứ một, hai, ba, mười hai trong U Mịch thập tam kinh ấy, nhất định là người mà được tôi cứu nạn trong Cửu U Địa Khuyết ở Vạn Tính Công Phần...

Thượng Quan Linh không chờ Thiểm Điện Thần Khất hết lời, bèn cười rằng :

- Bộ U Mịch thập tam kinh này, ngoại trừ chương chót nhất là chương thứ mười ba, được kể như thần diệu biến hóa vô cùng ra, còn võ công ghi trên các tờ kia, thì càng những tờ về sau chót càng cao hẳn thêm, cho dù trong sự được văn kinh của ba người, nếu đem so sánh, phải kể Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết chiếm ưu thế hơn hết.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nghĩ lại vụ giao tranh với Đoạt Hồn Kỳ “Ác” tại Vạn Tính Công Phần đạo nọ, về khinh công tuy mình có hơn, nhưng công lực lại kém hơn người ta, bất giác gật đầu đồng ý với câu nói của Thượng Quan Linh.

Thượng Quan Linh nhân lúc Thiểm Điện Thần Khất đang mãi suy tư, lại tiếp tục lên tiếng rằng :

- Sau khi Gia lão tiền bối từ biệt ở Trường Sinh đảo cảm thấy công lực mình chưa đủ, nên muốn đến Vạn Tính Công Phần để lòng kiếm về U Mịch thập tam kinh. Mà Đoạt Hồn Kỳ “Ác” cũng sau cuộc hội ở trên Lư Sơn, cũng nghiễm nhiên mò đến Vạn Tính Công Phần để tìm soát quyển kỳ thư đó, võ công của ngài và của Đoạt Hồn Kỳ “Ác” lại na ná giống nhau như thế, như vậy chẳng đủ để chứng minh Đoạt Hồn Kỳ “Ác” cũng muốn lại tìm U Mịch thập tam kinh đó ư? Trong ba người được văn kinh ấy, trừ Gia tiên bối không kể, và một người hiện nay còn ở dưới địa khuyết ra, thì bộ mặt thật của Đoạt Hồn Kỳ “Ác” chẳng cần lộ mặt nạ của y, cũng đoán biết ngay chính y là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, mà cũng là kẻ đã đoạt những tờ văn kinh thứ năm, bảy chín, mười một trong U Mịch thập tam kinh.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thiên Đài Thịnh Hội

Tuy Thượng Quan Linh phân tích vấn đề tỉ mỉ đầu vào đó, khiến cho vị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nghe xong cũng gật đầu, nhưng cậu lại có ý mà cũng như vô ý không từng nhắc đến bảy chữ U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh.

Mà Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, tuy nghe nói đến người mình từng cứu nạn xưa kia hiện còn dưới địa khuyết, lại nữa bộ U Mịch thập tam kinh đã chia năm xẻ bảy như thế, mình cũng không có lòng cố đoạt làm gì, nghĩ vậy nên cũng chẳng buồn hỏi rõ tên họ người dưới địa khuyết ấy là ai.

Nhưng cũng chính vì sự sơ xuất này, mà sau này đệ tử Đoạt Hồn Kỳ thành linh xuất hiện giang hồ, đã suýt gây thiệt mạng cho vị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh.

Nhưng đây là chuyện hồi sau. Kẻ viết xin tiếp tục câu chuyện của ba người.

Ba người đang huyên thuyên vui vẻ, Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh bỗng cau mày nói với Phương Kỳ rằng :

- Từ vụ đuổi rượt hụt hơi với đệ tam Đoạt Hồn Kỳ và chạy lạc mất Đoạt Hồn Kỳ “Ác” tại Vạn Tính Công Phần trở đi, cũng bởi không còn bận việc gì, tình cờ nghĩ đến những chuyện tàn ác do nhóm Huyền Âm giáo gây nên, nên tôi lại bốc đồng chạy tới đây để tìm dịp đấu thử với vị Bát Chỉ Phi Ma và Cửu Trượng Thần Ông, nhưng nào ngờ ai vị lão quái này lại vắng mặt? Nghe đâu hai lão quái này đã đi La Phù sơn Vạn Mai cốc để họp mặt với Tiểu Điện Diêm Bà Mạnh Tam Nương, để tổ chức cái gì như Tân Càn Khôn ngũ tuyệt thì phải...?

Thượng Quan Linh biết Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đối với tình tiết kỳ trong này, cũng chưa được tường tận cho lắm, nên cũng cố gắng thuật lại hết những gì mình đã biết cho Gia Minh hay, nhưng nói tới nói lui, cậu bé lại sức nhớ đến một chuyện khó giải quyết khác, bèn nheo mày hỏi Phương Kỳ rằng :

- Thừa Phương tiên bối, trước kia tôi vẫn nghi ngờ vị Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết biết về ngọn Thiểm Điện thân pháp, tưởng đâu là Gia lão tiên bối đã giả dạng. Nhưng đến nay, chân tướng thực của Gia lão tiên bối đã rõ ràng như thế, chẳng mất công suy đoán, cũng đã rõ hết mọi việc trước mắt. Thế thì ông già kỳ dị Chung Ly Triết kia không biết thứ “thiệt” hay “giả” đây?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh ngạc nhiên hỏi rằng :

- Ủa, chứ bộ Chung Ly lão nhân cũng biết dùng lối thân pháp Thiểm Điện cơ à?

Thượng Quan Linh gật đầu, khẽ tung mình từ trên không “vèo nhoáng” lướt xuống rồi lại lượn lên ngồi ngay vào vị trí cũ của mình xong, mỉm cười nói :

- Tôi học mót chưa được đúng hẳn cho lắm, nhưng đại khái cũng như vậy đó?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cau mày lắc đầu rằng :

- Thượng Quan lão đệ tuy còn chưa luyện đến mức tuyệt độ của nó, nhưng bản chất của thân pháp này, quả thật là kỳ diệu tuyệt luân, so với Thiểm Điện thân pháp của tôi, thật đã vượt bậc nhiều quá. Nếu lão đệ không nhờ có ngọn thân pháp tuyệt học này, làm gì có thể đương đầu nổi với hơn ba hiệp thể đánh thần tốc của Tứ đại đường chủ Long Hồ Phong Vân của Huyền Âm giáo như thế?

Thượng Quan Linh cau mày rằng :

- Cũng chính bởi lối thân pháp quá tuyệt diệu này của Chung Ly lão, nên mới khiến tôi càng đắm nghi ngờ về con người của Tiêu Diêu lão nhân, trong đương kim võ lâm ngày nay, dễ gì tìm được một tay cao thủ tuyệt đỉnh như thế? Nếu bảo vị Chung Ly Triết đây là thứ “thiệt”, thì tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết trước kia từng bị lão thu phục, tại sao y lại nhận diện không ra, mà đến nổi đi mời người ta ra để tha hồ mình thao túng như thế?

Phương Kỳ biết những vụ lung tung beng này càng moi ra càng đậm nhức đầu không hiểu đầu đuôi ra sao nữa, nếu càng nghĩ chỉ càng bấn người thêm, bèn ha hả cười rằng :

- Thôi đi Thượng Quan lão đệ, coi chừng nghĩ mãi đắm loạn óc thì nguy đấy.

Tục ngữ rằng: “nước chảy sẽ thành cống”, cứ đem ngay vụ Đoạt Hồn Kỳ “Thiệt” đã lừng danh trong giang hồ đây mà nói, nếu những cử chỉ và âm thanh của ông bạn già lâu năm không bị tôi nhận ra, đổ ai có thể biết nổi Đoạt Hồn Kỳ “Thiệt” đây chính là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cơ chứ?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nghe Phương Kỳ nói vậy mặt hơi đỏ. Thượng Quan Linh lại vụt nghĩ đến một chuyện hỏi rằng :

- Thừa Gia lão tiên bối, ngài cũng là người vừa đến Câu Lậu sơn đây, tại sao ngài lại biết rõ vị Phương Bách Xuyên sư bá của tôi đã được Bắc Kiếm Phổ Côn truyền cho hai mươi bốn ngọn Hồi Phong kiếm pháp, mà lại còn ngang nhiên thách nổi Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúy Thúy như thế?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cười rằng :

- Tuy tôi có đến sớm hơn hai người thật, nhưng tôi đã ngấm ngấm đến thẳng Lạc Hồn cốc, và biết Tư Không Diêu và Đàm Bách Thủy vắng mặt trong Câu Lậu sơn, đang lúc tính có nên ra tay không thì thấy Lưu Vân đường chủ Liễu Đông Bình, dùng chim truyền thư báo tin rằng Thượng Quan lão đệ nay muốn vào cứu Phương Bách Xuyên, nên đã đặc biệt đến viếng thăm Huyền Âm giáo. Đồng thời, Liễu Đông Bình đã để

các anh thẳng vào Lạc Hồn cốc để Chi Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc tiếp chuyện. Sau khi Phù Dung kiểm khách được tin, Cách Trầm Long nhận thấy rằng: “thiện giả bất lai, lai giả bất thiện” (kẻ đến không phải thứ hiền, kẻ hiền thì không bao giờ dám đến), nên e sợ Chi Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc một mình khó thắng nổi, nên đã lập tức truyền Huyền Âm Bắc Đẩu lệnh để tiếp các anh vào trong Trầm Long đường. Từ trong câu chuyện bàn tán của Cách Trầm Long và Thiên Phong đường Đường chủ Tiêu Thích lo đối phó với hai anh, nên tôi được biết Đông Tăng và Bắc Kiếm đã từng lại Huyền Âm giáo, và cũng vì ghét sự ngông cuồng của Tôn Thúc Thúc, nên đã ngầm truyền cho Phương Bách Xuyên hai mươi bốn ngọn Hồi Phong kiếm pháp, nhờ thế đã đấu bại hẳn Chi Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc, xong trận ấy mới theo Đông Tăng và Bắc Kiếm đi luôn.

Thượng Quan Linh nghe nói sự bá Phương Bách Xuyên của mình đã đi theo Đông Tăng, Bắc Kiếm, trong bụng hết lo lắng hẳn, nhưng Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cau mày nói với Phương Kỳ rằng :

- Tiểu đệ lúc này không muốn dùng danh hiệu bộ mặt thật xưa kia để gặp các bạn cũ trong võ lâm, để chờ cho những vụ án “chân” và “giả” của Đoạt Hồn Kỳ ngã ngũ đâu vào đấy rồi tính sau. Nguyên Tiêu đại hội sang năm tới đây, thế nào chúng tôi cũng đến La Phù sơn dự kiến cho vui, nhưng nay mới mồng chín tháng chạp, trong thời gian này, nếu đi Thiên Đài, lại sợ không gặp Nam Bút, Tây Đạo, mà đi La Phù sơn thì lại hơi sớm. Không biết Phương huynh có ý kiến quý gì chăng?

Phương Kỳ chưa kịp trả lời, Thượng Quan Linh đã cười rằng :

- Cuộc đại hội Nguyên Tiêu tại La Phù sơn, lẽ tự nhiên Gia lão tiên bối phải đi dự cho bằng được. Bởi vì Đoạt Hồn Kỳ “Ác” đã tổ chức nhóm Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, như vậy trong nhóm Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt chỉ còn chừa lại có Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm bốn người, nếu ngài chịu gia nhập vào, chẳng lại đủ số Ngũ tuyệt đấy không?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nghe nói lắc đầu than rằng :

- Dự hội để xem cho vui thì tôi chịu lắm, nhưng nếu chiếu theo lời Thượng Quan lão đệ nhập vào vào nhóm để cùng ngang danh hệt hạng với Càn Khôn ngũ tuyệt, Gia Minh này quả thấy tự hổ thẹn lắm...

Thượng Quan Linh không chờ cho Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh hết lời, lại cười rằng :

- Gia lão tiên bối là một người có nhân tâm và tuyệt nghệ như thế, và những hành động thần xuất quỷ nhập như thế, quả thật không hổ danh chiếm “Nhất tuyệt” trong nhóm. Vậy ngài hà tất còn phải khiêm nhượng làm gì nữa, lại nữa khi mà “Thiện”, “Ác” Đoạt Hồn Kỳ các ông gặp nhau, trong sự chính thức gặp mặt nhau như thế, may ra có thể nhử dẫn luôn đệ tam Đoạt Hồn Kỳ ra cũng nên. Khi đó Tân Cựu Càn Khôn Thập Tuyệt đại hội trên La Phù sơn, thêm vào đó lại có mặt luôn của ba vị Đoạt Hồn Kỳ: “chân”, “Thiện”, “Ác”, lúc ấy câu chuyện thế nào chả vang động khắp trong giang hồ? Cũng là một thịnh hội giai truyền về đời sau này.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cũng như có những cảm nghĩ lâng lâng trong người, Thượng Quan Linh lại càng cười lớn tiếng rằng :

- Nhưng Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là một kẻ hung tàn điêu ác vô cùng, mà còn vị Tiêu Diêu Chung Ly Triết chưa rõ hư thực ra sao ấy, lại là một cò người tinh quái kỳ dị tuyệt luân, không biết rồi họ cùng với Tiêu Diêu Diêm Bà Mạnh Tam Nương sẽ có những kế độc ác gì mai phục không? Chúng ta nên đến trước La Phù sơn để ngầm do thám trước, may ra có ích gì không? Lại nữa tôi cũng muốn ngày rằm tháng giêng sang năm thân hành đến cứu chị Thường Bích Vân tôi ở La Sát môn luôn thể.

Cả hai vị thần khất Thiểm Điện và Độc Cước, đều cho Thượng Quan Linh nói có lý. Cả bọn đồng ý đi La Phù sơn trước, vừa đi Thượng Quan Linh vừa hỏi Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh rằng :

- Thưa lão tiên bối, tôi muốn yêu cầu ngài một việc.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh hỏi rằng :

- Yêu cầu chuyện gì? Phải chăng lại nhận thấy ngọn võ học của tôi, nên...

Thần sắc Thượng Quan Linh trịnh trọng lắc đầu rằng :

- Dạ thưa ngài chớ hiểu lầm vội, tuy tôi được quý vị lão tiên bối thương mến, nên đã truyền cho khá nhiều võ công, mà ngọn nào cũng thuộc loại cao siêu tuyệt đỉnh, trong thời gian ngắn này tôi vẫn chưa kịp “tiêu hóa” hết được, vậy đâu còn dám quấy phiền lão tiên bối tham lam học thêm nữa. Nhưng riêng tôi cảm thấy lão tiên bối dù có cảm mến “chân” Đoạt Hồn Kỳ đến đâu đi nữa, mình có thể bắt chước những võ học linh diệu, những hành tung xuất quỷ nhập thần v. v... Nhưng lối cười ròn rợn mất cảm tình, chẳng khác gì tiếng ma hú hồn, nên tôi muốn lão tiên bối nếu khi muốn cười cứ thẳng thắn phát hơi từ Đan Điền cười cho thoải mái có thích không? Tội gì phải cười với một giọng mất cảm tình của người ta như thế?

Những lời nói của Thượng Quan Linh đã khiến cho vị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh thán phục vô ngần, quả nhiên đưa tay lên vỗ vai cậu bé, rồi dòn hơi từ Đan Điền buông tiếng cười ha hả rằng :

- Tôi xem Thượng Quan lão đệ đây mới là người xứng đáng đứng trong “nhất tuyệt” cơ đấy. Vậy chuyển đi La Phù sơn này, xin bầu lão đệ làm chủ soái, tôi và Phương huynh đây, xin nhận lệnh của lão đệ.

Nói tới đây, đột nhiên thần sắc nghiêm nghị, ngó ngay Thượng Quan Linh chậm rãi nói rằng :

- Lão đệ cũng nên nghe một câu khuyên chân thật của tôi. Phàm những vật gì tinh khéo hay những kẻ thông minh, thế nào cũng gặp trời xanh ghen tài, tư chất lão đệ lại được trời phú cho như thế, quả thật là một thần đồng hiếm có trên trần gian vậy đừng ngại danh không thành tựu, đừng sợ nghệ không thành, nhưng cần phải đặc biệt lưu tâm tu tích phúc đức, mới có thể có thủy có chung để nổi danh trong võ lâm sau này.

Thượng Quan Linh nghe những lời khuyên dạy của vị Thiểm Điện Thần Khất này, bất giác trong mình

toát mồ hôi lạnh, cung kính nghe lời chỉ của vị dị khất.

Ba người thông dong lên đường đi thẳng về hướng La Phù sơn, lẽ dĩ nhiên là không tránh khỏi những tình tiết ly kỳ khi gặp Đoạt Hồn Kỳ “Ác” và Chung Ly Triết trước kỳ Nguyên Tiêu đại hội tại La Phù sơn. Nhưng chuyện thuật này sẽ thuật tiếp vào những hồi sau, nay ngòi bút xin qua sang chuyện phó hội của tứ tuyệt là Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm.

Trong khi La Phù sơn của Quảng Đông đang tấp nập quần hào tụ họp sửa soạn cho cuộc đại hội sắp đến, thì ở tỉnh Triết Giang, trong Thiên Đài, lúc này cũng đang có một cuộc họp mặt hiếm hoi, những tiếng gió lộng khuôn trăng và tiếng cười nói nhộn nhịp tưng bừng của bốn vị tứ tuyệt Đông Tây Nam Bắc ra, còn có thêm vị vừa thoát tại Huyện Âm giáo là Ngân Tu kiếm khách Phương Bách Xuyên và ân sư của Thượng Quan Linh là Tạ Đông Dương, cùng nhau trò chuyện những vụ ly biệt xảy ra trong thời gian cách biệt nhau.

Thì ra từ khi Gia Cát Dật và Tây Đạo Thiên Si đạo trưởng định cuộc hẹn Nguyên Tiêu với Đoạt Hồn Kỳ “Ác” tại Tiểu Thiên Trì Lư Sơn, cùng nhau về luôn Thiên Đài của Nam Bút.

Hai câu thơ luôn luôn được nhắc trên miệng Gia Cát Dật :

Danh bài Tây Đạo Đông Tăng hậu, Gia tại Thiên Đài Nhai Đăng Gian,

Quả nhiên đúng với sự thật, nơi đây cảnh sắc hữu tình, chim hót thánh thót, nước xanh nước biếc, kẻ nhìn không sao chán mắt.

Lúc này Nam Hoang Ân Hiệp Tạ Đông Dương đã ở luôn trên Thiên Đài nay lo khổ luyện về môn Hỗn Nguyên khí công, nay lại được sự tương trợ của hai tuyệt đại nhân như Tây Đạo và Nam Bút, lẽ đương nhiên đã thành công mau chóng trong việc khổ luyện võ học của mình.

Khi thành công về môn Hỗn Nguyên khí công của mình, Tạ Đông Dương lại đâm ra mất hết tính tình háo thắng tranh đua xưa kia hẳn, nên lão anh hùng đã tươi cười nói với song tuyệt Tây Đạo và Nam Bút rằng :

- Tiểu đệ may nhờ được nhậm vị có lòng cất nhắc, nên về đạo võ học đã tiến thành tựu như thế. Nhưng trong những ngày ngồi tĩnh tọa hành công bấy lâu nay, tâm tình tiểu đệ bỗng đổi với hai chữ danh lợi đã thấm đậm hẳn, nên đã nghĩ đến cuộc hội năm tới đây, tiểu đệ sẽ không tham gia, nhưng chỉ dự kiến cho vui mà thôi, càng không chấp trách gì đi tranh cao thấp với Đoạt Hồn Kỳ “Ác” cho phiền? Khi ấy sẽ nhân dịp căn dặn tiện đồ Thượng Quan Linh không nên ỷ tài kiêu căng và ránh tu tâm dưỡng tính cho sao đáng mặt anh hùng tương lại trong võ lâm, xong xuôi mọi việc, chừng đó tiểu đệ lại về luôn miền Nam Cương để quy ẩn, sẽ không bao giờ hỏi đến chuyện đời nữa.

Nam Bút Gia Cát Dật vỗ tay cười rằng :

- Tạ huynh đã nhờ tịnh tọa mà sinh ra được trí tuệ, ấy mà là sự tiến triển lớn lao. Thật quá trần gian có

mấy ai tham hiểu nổi võ học cao siêu như thế? Nhất là bỏ được hai chữ “danh lợi” trong tâm tư nhảy khỏi vòng thị phi của đời người. Một cảnh giới tuyệt vời như thế đâu phải ai ai cũng có thể được. Nếu không trên vũ trụ, lấy ai nêu chính nghĩa, lấy ai diệt tà ma? Ngoài sự bảo chương của quốc pháp ra, những kẻ già yếu thiện lương lấy gì để hộ vệ? Nên suốt đời hành hiệp của chúng ta, chỉ cốt mong sao tiêu diệt những kẻ tàn ác hung bạo, đem lại tất cả những gì an vui thanh bình cho mọi người, và trọng trách nặng nhất là cố đào tạo những kẻ hậu thế cho sau này, khiến sao cho trong võ lâm đi đến một lý tưởng toàn hảo nhất của đạo võ học.

Thiên Si đạo trưởng và Tạ Đông Dương luôn luôn gật gù, Gia Cát Dật mỉm cười rằng :

- Còn về việc cao túc của Tạ huynh Thượng Quan Linh không những trời phú thiên tư thông minh tuyệt vời, nhân duyên lại lắm, trước sau gì cũng thành một nhân vật lãnh tụ trong giới võ lâm sau này, nhờ vậy mà có người khắc chế bọn quần ma hung ác. Nhưng tuổi y còn trẻ, vậy thành tựu không nên gấp rút trong lúc này, những võ học trên thân hiên nay của Thượng Quan Linh, cũng dư đủ dùng lắm rồi, sau cuộc đại hội La Phù sơn, xin chư vị huynh đây hãy tạm đình chỉ sự chân truyền võ cho y nữa, bởi sau khi chúng ta quy ẩn, nhưng tất cả bên mặt Đông, Tây, Nam, Bắc vẫn y nguyên không biến đổi, trong tám năm trời, khó lòng mà tận hết vận duyên, cho nên tôi muốn quy định cho Thượng Quan Linh, cứ mỗi hai năm, gặp một vị trong chúng ta, và đem những việc tích lũy trong hai năm ấy để đánh đổi học lấy một ngọn tuyệt học. Như vậy trong mười năm trời sẽ có hy vọng trở thành một con người chính chắn vững chắc hơn tính trẻ con bây giờ.

Nam Bút Gia Cát Dật phân tách một cách tỉ mỉ như thế, khiến cho lão anh hùng Tạ Đông Dương vừa phục vừa cảm kích. Thế là ba người cứ việc ở luôn Thiên Đài chờ ngày đi phó hồi Nguyên Tiêu ở La Phù sơn. Đồng thời Nam Bút, Tây Đạo nhận thấy trong số Tân Càn Khôn ngũ tuyệt ấy, có lẽ khó đấu nhất là vị Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, bèn tính dung hòa hai ngọn Thái Huyền chân khí của Tây Đạo Thiên Si, ngọn Khảm Ly khí công của Nam Bút Gia Cát Dật thành một lối thống nhất, lấy những sở trường để bổ sung vào những sở đoản của nhau, làm sao cố luyện cho thành một ngọn cương nhu hòa hợp để lo chống với nhân vật tuyệt luân như Chung Ly Triết.

Nhưng sau khi luyện được hai tâm như một, phân hợp tùy theo ý thích, nhưng chính bởi thế mà phát giác được ngọn Thái Huyền chân khí của Tây Đạo Thiên Si đạo trưởng, nếu đem sử dụng đơn độc, oai lực không những không thua kém về ngọn Khảm Ly khí công của Gia Cát Dật mà còn có phần thắng hơn Nam Bút một bậc là khác.

Xưa kia so tài trên Kim Đỉnh Nga Mi, tuy ai nấy đều ngang hàng “nửa cân tám lượng”, nhưng Nam Bút đã nhờ được chân lực mạnh hơn, nên sau cùng vẽ cây Kinh Thần Bút trên vách đã ngang nhiên sâu hấn hơn mọi người đến ba tấc, nên mới được thiên hạ suy tôn cho là Độc Tú Càn Khôn, Nghệ Quán Ngũ Tuyệt (nổi bật trong Càn Khôn ngũ tuyệt).

Nay thấy ngọn Thái Huyền chân khí của Tây Đạo Thiên Si quả nhiên cao minh hơn mình nhiều, bất giác nghĩ ngay đến vụ trên Tiểu Thiên Trì ở Lư Sơn, hình như Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết từng nói một

câu: “Tây Đạo có thể còn khó đấu hơn Nam Bút”, bèn đem những sự nghĩ ngợi của mình ra bàn với Thiên Si đạo trưởng rằng :

- Từ ngày chia tay ở Kim Đỉnh đến nay, không ngờ công lực của Si đảo sĩ lại đột tiến mau chóng đến thế, phải chăng lời nói của Chung Ly Triết đã nói đúng?

Thế thì trong mười năm tham cứu của anh trong Vô Tự chân kinh đã thu hoạch được nhiều ích lợi rồi.

Thoạt tiên, Thiên Si đạo trưởng thật không ngờ rằng Thái Huyền chân khí của mình lại có thể hơn hẳn Khảm Ly khí công của Nam Bút Gia Cát Dật như thế, cúi đầu suy nghĩ một hồi mới rằng :

- Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly ấy quả thật là người cao minh ghê gớm, lão chỉ giở sơ qua quyển Vô Tự chân kinh đã lập tức thấu hiểu ngay thâm ý để kinh lại của vị Đạt Ma tôn giả ngay.

Gia Cát Dật không hiểu dụng ý câu nói của Thiên Si đạo trưởng, bèn hỏi rõ đầu đuôi? Thiên Si đạo trưởng thờ dài rằng :

- Xưa kia Đạt Ma tôn giả, đã diện bích (lối tu luyện quay mặt vào tường) trong suốt chín năm trời, tìm ra vô số thần công để lưu truyền cho hậu thế, và quyển Vô Tự chân kinh này, sự cố ý không để lại một chữ nào trong ấy, cốt để cho người tham cứu sau này, có thể dùng tịnh mà sinh tuệ, rồi từ tuệ mà sinh lực. Đáng tiếc tôi đã mất hơn mười năm trên A Nhị Kim Sơn để khổ luyện tham cứu, thời gian diện bích cũng hơn hẳn Đạt Ma tôn giả gấp hai lần, đã thu được bao nhiêu lợi ích mà mình vẫn chưa tự phát giác ra được, mà mãi đến khi bị Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết nói trắng ra mình mới hiểu sự huyền diệu trong đó, như thế đủ rõ căn cơ võ học của Chung Ly lão nhân đã cao đến mức độ tuyệt luân nào rồi. Bảo sao không khiến cho Tây Đạo ớn mình rợn người lên được?

Nói tới đây, thấy sắc mặt Gia Cát Dật có vẻ hâm mộ về mình, lại ha hả cười rằng :

- Thôi, tú sĩ nghèo cứ yên tâm đi, nay về chân khí nội lực tuy tôi đã nhờ được quyển Vô Tự chân kinh giúp ích không ít thực. Nhưng với những ngọn Hán Phú, Đường Thi, Tống Từ, Nguyên Khúc, văn võ đã dung hòa trong một lò như thế, và cả ngọn tuyệt luân Sinh Hoa Thất Bút của huynh vẫn nghiêm nhiên chiếm được danh vị Độc Tú Càn Khôn, Nghệ Quán Ngũ Tuyệt kia mà.

Gia Cát Dật bật cười rằng :

- Sao Si đạo sĩ lại cho tiểu đệ đây là kẻ hẹp lượng đến thế? Nói trắng ra, trong Càn Khôn ngũ tuyệt, mỗi người có một kỳ tài tuyệt học của riêng mình. Cứ suy trận so tài trên Kim Đỉnh xưa kia, thắng bại chưa phân biệt được ai với ai, như thế đâu có thể ỷ vào một vài ngọn tuyệt học của mình mà tự xưng Độc Tú Càn Khôn, Nghệ Quán Ngũ Tuyệt được.

Gia Cát Dật chưa nói hết lời, trên đỉnh đã có một giọng nói như chuông đồng rền rền truyền xuống rằng :

- Ai là kẻ Độc Tú Càn Khôn, Nghệ Quán Ngũ Tuyệt được? Tú sĩ nghèo dám ngang nhiên thổi phồng thanh danh đến thế ư?

Gia Cát Dật tuy nghe giọng nói quen quen, nhưng vì lâu lắm không gặp những nhân vật trên giang hồ, nên đang suy nghĩ đoán thử người đến là ai? Thiên Si đạo trưởng đã khẽ tiếng ghé tai Nam Bút nói nhỏ rằng :

- Chính vị Túy hòa thượng ở Trường Sinh đảo mà nay đã trở thành kẻ vô gia cư đấy.

Gia Cát Dật nghe xong bèn cười dài lên tiếng ngâm rằng :

- Danh bài Tây Đạo Đông Tăng hậu, Gia tại Thiên Đài Nhai Đãng gian. Gia Cát nghèo này không những bị xếp tên sau Thiên Si mà còn đứng sau luôn cả Túy hòa thượng là khác, coi như thế thì đâu dám vượt bậc để leo trèo đâu?

Vừa dứt lời, lại một tiếng oang oang từ trên vọng xuống cùng với tiếng cười ròn tan rằng :

- Nếu nói vậy thì trên giang hồ người ta gọi Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, Đoạt Hồn Kỳ. Chắc vậy Nam Bút phải đê bẹp được Bắc Kiếm? Vậy cây Kinh Thần Bút của Gia Cát huynh có thể nào thắng nổi cây Tam Chỉ kiếm lão Phổ Côn này không?

Dứt lời, bốn bóng người từ trên sa xuống nhanh như sao, băng lại phía Tây Đạo, Nam Bút, người chạm chân trước tiên là người đeo bầu rượu lớn, mặt cười tươi tỉnh hồng hào, thì ra Túy hòa thượng Đông Tăng và một người thấp béo lưng đeo Tam Chỉ kiếm, tức Bắc Kiếm Phổ Côn, theo sau lưng tuyệt ấy, một là bạn cũ Tạ Đông Dương Ngân Tu kiếm khách Phương Bách Xuyên, một nữa là con trai của Bắc Kiếm Phổ Kiên.

Thiên Si đạo trưởng thấy Đông Tăng và Bắc Kiếm đến cả như thế, biết ngay vụ chuyện của Phổ Kiên ở Thất Lý Sơn đã hòa hảo rồi, nên cất tiếng cười ha hả đề dẫn kiến những người chưa biết nhau, xong ngồi chung hàn huyên những chuyện biệt ly bấy lâu.

Tạ Đông Dương đang lo về chuyện bạn già mình mắc nạn ở Huyền Âm giáo, nay bỗng thấy đã thoát hiểm về đến đây. Bèn đứng dậy thi lễ Bắc Kiếm, Đông Tăng mọi người xong, hỏi chuyện Phương Bách Xuyên làm cách nào mà thoát hiểm?

Phương Bách Xuyên đưa tay lên vuốt sơ bộ râu trắng xóa của mình mỉm cười rằng :

- Từ khi tiểu đệ bị hai tên lưu manh vô danh của Huyền Âm giáo dùng thuốc “hương mê” xông cho bất tỉnh nhân sự xong, chúng bèn bắt giữ luôn tại Phi Hồ đường trong Tiêu Hồn cốc của Huyền Âm giáo chủ, nhưng vì có Thiên Si đạo trưởng can thiệp bằng lời nói nên mới bị cầm tù giam lỏng như thế. Nhưng Phi Hồ đường chủ là Tôn Thúc Thúc là người kiêu cường vô kể, ăn nói hỗn xược, khiến không thể nào ai nhin được. May sau nhờ Đông Tăng Túy đại sư đến Huyền Âm giáo ra tay cứu giúp cho tiểu đệ thoát nạn. Còn

Bắc Kiếm Phổ Côn, một là muốn giúp cho tiểu đệ hãnh diện chút ít với những nhân vật trong Huyền Âm giáo, nghĩa là cũng không ưa thích gì tính tình hung hăng của Tôn Thúc Thúc, nên đã đặc biệt cùng với Đông Tăng Túc đại sư ngấm ngấm truyền lén cho tiểu đệ một ngọn Hồi Phong kiếm pháp mà oai lực cực mạnh, vì cả hai vị không muốn xuất đầu lộ diện, nên đã cố ý để cho tiểu đệ ra mặt đánh bại Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc, và thoát hiểm ra khỏi Tiêu Hồn cốc. Do đó mà Phương Bách Xuyên tuy mắc họa mà lại được phúc cơ đấy.

Bắc Kiếm Phổ Côn nghe vậy, mỉm cười rằng :

- Truyền ngọn kiếm pháp là chuyện nhỏ mọn như thế, hà tất Phương huynh lại để tâm bận trí làm gì. Nhưng theo tôi thấy thì bộ mặt hung ác của mụ Chỉ Phấn Diêm La Tôn Thúc Thúc đã có những nét bất thường hiện lên trên khuôn mặt, tuy chúng mình đã có lời cảnh cáo mụ, nhưng tôi đoán chỉ trong một ngày gần đây, thế nào cũng chuốc họa sát thân vào mình.

Tạ Đông Dương sau khi được Nam Bút và Tây Đạo ở Tiểu Thiên Trì Lư Sơn hẹn hội về kể rõ chuyện Thượng Quan Linh, bèn nghi thế nào cậu học trò tình quái của mình nếu không lên La Phù sơn để cứu Phương Bách Xuyên thì cũng đến Câu Lậu sơn để trợ lực giúp Phương Bách Xuyên thoát nạn. Nhưng nay Phương Bách Xuyên đã về đây, bèn hỏi thăm luôn về Thượng Quan Linh? Ngân Tu kiếm khách lắc đầu rằng :

- Vị cao tước này của Tạ huynh gan to lại tình quái không thể chịu nổi, nhưng với duyên phận may mắn của cậu ta, chắc không đến nỗi gì đáng ngại đâu. Mà La Phù hay Câu Lậu đều không thấy tung tích của y xuất hiện, e chưa chừng lại kỳ phùng gì giữa đường rồi cũng nên? Vì theo lời Đông Tăng và Bắc Kiếm từ nơi Mạnh Tam Nương được biết, thì cuộc hội Tân Cự Càn Khô vào ngày Nguyên Tiêu sắp mở tại La Phù đây, lo gì thầy trò nhà anh lại không gặp mặt nhau tại cuộc đại hội đó?

Tạ Đông Dương đành im lặng, Nam Bút Gia Cát Dật cười rằng :

- Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, Đoạt Hồn Kỳ “Ác”, Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương, Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, và cộng thêm Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, hoặc là Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngo, trong nhóm Tân Càn Khôn ngũ tuyệt của họ, không những về mặt nhân số đã đầy đủ, mà lại còn một người dư ra để chờ bổ sung thêm. Mà nhóm bên mình ngoài Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm bốn người ra, lại còn bị thiếu mất một người, nay Hồn Nguyên chân khí của Tạ huynh đã luyện thành, xin mời vào cho đủ số luôn thể. Tạ huynh nghĩ sao?

Tạ Đông Dương khiêm tốn từ tạ rằng :

- Trên giang hồ đã xuất hiện hai Đoạt Hồn Kỳ, mà Đoạt Hồn Kỳ lại đứng riêng ra để tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt vậy chứ vị đáng lẽ phải mời vị Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” bổ sung vào cho đủ số mới đúng lý hơn. Tiểu đệ tuy được Gia Cát huynh và Thiên Si đạo trưởng cố lòng giúp sức, nên đã may mắn luyện thành Hồn Nguyên chân khí, nhưng phần thì không màng đến danh tiếng, hai nữa công lực cũng còn yếu

non, và sau chuyến dự hội cốt để xem cuộc so tài xong, thế nào tiểu đệ cũng về miền Nam Cương vĩnh ẩn luôn. Chắc không bao giờ tái hiện trên giang hồ nữa.

Thiên Si đạo trưởng xoa tay cười rằng :

- Những nhân vật trên giang hồ, chẳng ai là không háo danh, Tạ huynh đã nghiệm nhiên thoát khỏi được lệ thường này, đủ thấy cao kiến của Tạ huynh đã sâu sắc vô cùng. Tôi cũng cho rằng sự bổ khuyết Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” là thích hợp lắm, nhưng giờ đây người ta phiêu bạt chân trời góc biển, biết đâu mà tìm cho ra được trước ngày đại hội Nguyên Tiêu mở tại La Phù sơn? Thôi thế này, nếu Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” được tin về cuộc đại hội trên La Phù sơn mà mò đến thì càng hay, Tạ huynh không cần phải tham gia, nhưng lỡ không có mặt Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” trong trường hợp đó, thì Tạ huynh thế nào cũng phải có một chân trong này cho đủ số, hãy để cho đám ma đầu nếm thử ngọn Hồn Nguyên chân khí của huynh mới luyện thành cho chúng biết mùi.

Thiên Si đạo trưởng nói thế, lẽ đương nhiên Tạ Đông Dương không còn cách gì từ chối, hơn nữa nơi kỳ hẹn lại sắp đến nơi, thế là lớn bé già trẻ một đoàn bảy người, bắt đầu đi La Phù sơn.

Khi mọi người tiến vào phạm vi của La Phù sơn, thì đúng nhằm mười bốn tháng giêng. Vừa vượt khỏi được hai ngọn tuyết phong, lúc này còn cách Vạn Mai cốc của Mạnh Tam Nương chừng một quãng lộ trình nữa, bỗng cạnh sườn núi một tiếng vang reo mừng gọi “sư phụ” của Thượng Quan Linh vang lên, đồng thời cậu bé chạy như bay về phía Tạ Đông Dương.

Tạ Đông Dương đang nắm chặt tay ái đồ tính hỏi chuyện tử biệt bấy lâu ra sao, Thượng Quan Linh đã hấp tấp bật cười nói rằng :

- Thưa thầy, tí nữa con sẽ bẩm rõ mọi chuyện với thầy sau và bái kiến quý vị tôn trưởng luôn thể, giờ còn có chuyện cần phải nói rõ với Gia Cát tiên bối và Thiên Si đạo trưởng trước.

Nam Bút và Tây Đạo nghe Thượng Quan Linh nói vậy, biết chắc sẽ có chuyện gì đây, bèn vội kéo Thượng Quan Linh về một bên, rồi Gia Cát Dật lên tiếng hỏi rằng :

- Này cậu mãnh con, chắc cậu lại được tin tức bí mật về Mạnh Tam Nương chứ gì?

Thượng Quan Linh lắc đầu cười rằng :

- Dạ thưa Gia Cát lão tiên bối, quẻ bói này quả đã không bằng Gia Cát Khổng Minh trong đời Tam Quốc. Trước kia văn bối chẳng bẩm với các ngài về chuyện Động Trung lão nhân đã truyền cho văn bối nay hai ngọn “Oan Trầm Hải Đê” và “Hận Mãn Tâm” là gì? Nhờ thế mà đã biết được sự “chân” và “giả” của hai Đoạt Hồn Kỳ, không những thế mà Động Trung lão nhân còn nói là tặng cho văn bối hai vật gì không biết, nhưng khi hai ngài thấy vật đó thế nào cũng biết và nhận ra được người bạn cố tri xưa kia ngay.

Thiên Si đạo trưởng bởi không biết Động Trung lão nhân đã bị núi Cửu Hoa sơn sụp lở đè chôn luôn

dưới lòng đất, nên cũng chẳng ngạc nhiên hỏi rằng :

- Thế hai vật ấy phải chẳng bây giờ đã nằm trong tay cậu đấy chứ?

Thượng Quan Linh khẽ gật đầu mỉm cười, từ trong mình móc ra một gói nhỏ đưa lên. Nam Bút, Tây Đạo giở ra xem, trong gói chỉ có hai sợi lông không ra lông, tóc không phải tóc, mỗi sợi một khác, khiến cho cả Thượng Quan Linh cũng chẳng hiểu chuyện gì kỳ cục lạ lùng như thế? Cậu cau mày, bụng nghĩ thầm: “Sao Động Trung lão nhân lại chơi kỳ cục như thế?” Nhưng riêng hai vị Nam Bút Gia Cát Dật và Tây Đạo Thiên Si là nhân vật lừng danh trong càn khôn, thuộc hạng cao nhân tuyệt thế trong võ lâm đương kim ngày nay, thế mà sau khi xem kỹ hai sợi lông chẳng lông, tóc chẳng tóc ấy, mặt đỏ bừng lên vì mắc cỡ.

Thì ra Nam Bút Gia Cát Dật đã nhận được một sợi lông trong ấy, chính là một trong những sợi lông bút số một của cây Kinh Thần Bút của mình, còn Thiên Si đạo trưởng cũng nhận được sợi lông kia, chính là sợi lông đuôi ngựa trong cây Trường Vĩ Vân Phật của mình.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tham Cứu Suy Luận

Với thân phận oai danh lẫy lừng như Tây Đạo và Nam Bút thế mà đã ngang nhiên bị người ta từ trên Kinh Thần Bút bứt mất một sợi lông bút và bứt luôn một sợi lông đuôi ngựa trên cây Trường Vĩ Vân Phật như thế mà không hề hay biết phát giác gì. Hỏi làm sao không khiến cho hai vị cái thế vô địch này mắc cỡ sao được? Sắc mặt họ lúc này khiến người ngoài khó phân biệt được là đang cười hay đang khóc nữa.

Nam Bút Gia Cát Dật lúc này bèn cau đôi mày mà xưa nay ít bao giờ như thế, và cận kề hỏi tỉ mỉ Thượng Quan Linh về con người Động Trung lão nhân, còn Thiên Si đạo trưởng thì nhắm mắt như đang suy nghĩ tìm hiểu.

Thiên Si đạo trưởng sau khi suy nghĩ một hồi, rút cục đã nghĩ ra được một manh mối, bởi mình và Nam Bút đều dùng Trường Vĩ Vân Phật và Kinh Thần Bút mỗi khi ra tay đấu với kình địch, mà những nhân vật ấy thường hiếm có.

Cho nên sau khi nghĩ ra, đột nhiên trong ánh mắt sáng ngời lên, nói với Gia Cát Dật rằng :

- Này tú sĩ nghèo, tôi đã nghĩ ra rồi, sợi lông bút trong cây Kinh Thần Bút của anh, và sợi lông đuôi ngựa trong cây Trường Vĩ Vân Phật của tôi, đều bị người ta bứt mất từ hai mươi năm về trước tại Kim Đỉnh trên Nga Mi.

Gia Cát Dật thở dài gật đầu rằng :

- Quả Si đạo sĩ đoán không sai tí nào, kẻ tự xưng là Động Trung lão nhân mà Thượng Quan Linh đã gặp ấy, chính là Đoạt Hồn Kỳ “chính tông”.

Thiên Si đạo trưởng cũng đồng ý với lối nhận xét của Nam Bút Gia Cát Dật, nhưng Thượng Quan Linh lại xua tay lia lịa rằng :

- Dạ không phải. Không phải. Động Trung lão nhân không phải là “chân” Đoạt Hồn Kỳ. Bởi văn bối từ khi rời khỏi cuộc hội trên Tiểu Thiên Trì Lư Sơn, bèn lập tức đi tìm ngay ông ta, nhưng sau tìm được ra Cửu Hoa sơn và chính nơi cư ngụ của ông già bí mật ấy, không ngờ thiên tai đã làm bằng hết cả thạch động của ông ta, có lẽ ông ta đã nhắm mắt muôn đời tại lòng đất rồi. Mà giờ đây trừ hai vị Đoạt Hồn Kỳ “Ác”, “Thiện” ra, lại có thêm đệ tam Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện nữa là khác.

Gia Cát Dật nghe nói có đệ tam Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện, quả thật không ngờ chuyện kỳ quái có thể lắm thế được, bèn cau mày nói với Thượng Quan Linh rằng :

- Thế cậu nói Động Trung lão nhân có hai gói đồ tặng cho cậu, vậy ông ta đã vùi xác dưới lòng đất, làm sao còn gặp được cậu mà đưa hai gói đồ ấy?

Thượng Quan Linh mỉm cười rằng :

- Hai gói đồ ấy không phải do chính tay Động Trung lão nhân trao lại, mà trong khi núi lở lão bị đè trọng thương, và trước giờ hấp hối ông ta đã nhờ Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, chuyển giao lại cho văn bối này.

Thiên Si đạo trưởng thấy Thượng Quan Linh lại nói đến Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, bất giác càng cau mày, Thượng Quan Linh bèn mời song tuyết Nam Bút và Tây Đạo ngồi lên trên phiến đá để nghe sự tự thuật về câu chuyện của mình về chuyện của Chung Ly Triết trao lại hai gói đồ cho mình.

Thì ra Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất cùng với Thượng Quan Linh ba người, sau khi đến La Phù sơn, Gia Minh vốn tính muốn dò thám thử về tình hình hư thực trong Vạn Mai cốc, nhưng vì Đoạt Hồn Kỳ “Ác” đã ra lệnh cho Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu làm sao sát nhập luôn hai phái Huyền Âm và La Sát thành một, đồng thời tập trung hết những tay cao thủ thuộc hạng đệ nhất lưu trong Huyền Âm giáo của Câu Lậu sơn, đến để canh phòng cẩn mật Vạn Mai cốc, sau khi điều tra rõ những sự bí mật như thế, Gia Minh cố giữ không để lộ tung tích nhờ, làm trò cười cho thiên hạ, hàng ngày cứ lo trò chuyện chén tạc chén thù với ông bạn Phương Kỳ của mình để chờ ngày Nguyên Tiêu vào dự đại hội với quần tà.

Trong lúc hai người bạn già lo vui chén rượu suốt ngày với nhau ấy, thì Thượng Quan Linh đang này buồn bực đi đập tuyết tìm mai, nhưng cậu bé cũng biết những quái vật ở đây lợi hại, chính tà đôi bên lại sắp có một cuộc giải quyết dứt khoát, hà tất mình lại đi gây chuyện trước để rước họa vào thân? Cho nên Thượng Quan Linh cũng cố ý không để hành tung của mình lộ trước cửa cốc Vạn Mai.

Nhưng vào một hôm, Thượng Quan Linh đang loay xoay hí hửng trong một rừng mai cách không xa Vạn Mai cốc để tập dượt lối khinh công thần diệu “nhoáng vèo” ấy, đột nhiên có người cười ha hả rằng :

- Khá lắm. Khá lắm. Kể cũng giống được sáu bảy phần mười đấy, thế thì chiếc bạt tai kỳ trước, đâu đến nỗi uống công.

Thượng Quan Linh ngược đầu nhìn theo nơi phát ra tiếng nói, trên một cành cây mai già, đang có một người vắt vẻo bên trên, chính là người mà mình vừa ghét lại cũng vừa sợ, nhưng càng có vẻ kính phục Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết.

Thượng Quan Linh lại nhớ đến chuyện mình dùng ngọn “Oai Trầm Hải Đế” của Động Trung lão nhân đã truyền để đánh lão kỳ trước, bị lão cho một bạt tai, đồng thời mình cũng học mót được lối thân pháp khinh công tuyệt diệu của người ta, bất giác lúc này cậu bé lại đỏ bừng hai tai, biết ông già kỳ quái này khó đối phó lắm, đàn thì lại, nói cũng không xong, mình cần phải thận trọng đối phó với lão mới được :

Vọt nghĩ nhanh một cái, Thượng Quan Linh bèn tung mình nhảy vọt lên cùng ngòai chung với Chung Ly Triết, mỉm cười nói rằng :

- Này ông già, ông có biết rằng Đoạt Hồn Kỳ “Ác” cùng đi chung với ông là thứ “giả” không? Tên y gọi...

Thượng Quan Linh chưa hết lời, Chung Ly lão nhân đã lạnh lùng tiếp lời rằng :

- Tên y là gì, có phải là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đấy không?

Thượng Quan Linh hơi cau mày, nghĩ thầm trong bụng Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là người thế nào, lẽ đương nhiên là lão phải biết rõ rồi, vậy có gì là lạ? Nhưng Thượng Quan Linh lại không thêm tin vị Chung Ly lão nhân này chuyện gì cũng có thể biết rõ và tiên đoán trước được đích xác như thế, còn đến tên thật của Đoạt Hồn Kỳ và lai lịch chắc gì đã đoán trúng ra được.

Bèn ung dung cười rằng :

- Ông đoán không sai, Đoạt Hồn Kỳ “Ác” ấy quả là Cửu Độc thư sinh hóa trang. Nhưng còn một vị Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” nữa, mà cũng không phải thứ chính tông, thế ông có thể đoán ra danh tính và lai lịch của người này được không?

Chung Ly lão nhân trả lời rằng :

- Tên người này là Gia Minh, ngoại hiệu Thiểm Điện Thần Khất, được liệt danh trong Tam Dị Khất của Cùng Gia bang, hiện nay đang cùng với một lão ăn mày què ở ngay một u cốc bên tay mặt gần đây, dưới một bàn đá uống rượu ngắm hoa đằng kia chứ đâu.

Thượng Quan Linh vốn xưa nay không hề phục ai bao giờ, nhưng đối với ông già kỳ quái trước mắt đây, lại không thể nào không phục cho được.

Cậu bé đành thu gọn hết thảy những tính nết ngổ ngáo kiêu căng của mình lại, thật thà giơ ngón tay cái khen cười rằng :

- Ông quả thật là một người cao minh lắm. Nhưng tôi còn hai vấn đề nữa, muốn hỏi phứt luôn ông cho rồi.

Chung Ly lão đưa bầu rượu của mình sang cho cậu bé hớp vài ngụm, xong mới mỉm cười rằng :

- Tôi thử đoán coi hai vấn đề của cậu hỏi xem có trúng không nhé? Thứ nhất có lẽ trong ba Đoạt Hồn Kỳ, ai là thứ “thiệt” chứ gì? Thứ hai tức là lai lịch và tên hiệu thật của tôi đây.

Thượng Quan Linh giật mình suýt té từ trên cành mai xuống dưới đất, mắt sáng quắc nhìn Chung Ly lão,

thất thanh nói rằng :

- Xưa nay tôi chỉ phục có mỗi mình sư phụ tôi, nhưng riêng đối với ông, có lẽ tôi sẽ phục suốt đời tôi. Đúng. Đúng. Đúng. Ông đã đoán trúng hết cả. Vậy ông làm ơn hãy cho tôi biết mau về hai vấn đề này để tôi khỏi bức mình bận trí, sự thật ai là Đoạt Hồn Kỳ “thiệt”? Mà chính ông đây là ai?

Chung Ly lão nhân đưa mắt nhìn Thượng Quan Linh, sắc mặt đượm vẻ tươi vui từ từ rằng :

- Thứ nhất, Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” là ai? Tôi đoán không ra. Thứ hai, tôi chỉ là tôi. Có thể thôi.

Thượng Quan Linh nghe câu trả lời thế, giận điên người lên được. Bụng nghi những gì mình tưởng lão đoán không ra, thì lão nói trúng phạch phách, không sai một tí nào, còn những điều mình muốn hiểu thấu đáo đến nơi đến chốn, lão lại cố ý khiến cho mình thất vọng. Chuyện thiên hạ đâu có thể khéo đến thế được. Coi lão già này gian ngoan đáo để thật.

Nếu đối với người khác, Thượng Quan Linh đã nổi nóng từ lâu rồi. Nhưng người ở trước mặt mình đây, không những võ công giỏi hơn mình nhiều, nói về kinh nghiệm trường đời cũng hơn mình một trời một vực là khác. Về miệng lưỡi cũng đanh đá hơn. Thử hỏi với lối nổi nóng vô danh này, làm sao mà phát bực với người ta được? Cho nên Thượng Quan Linh cau mày, nhăn trán mấy bận, nhưng rút cục cậu bé cũng đành nhẫn nhịn. Nghĩ thầm trong bụng, có lẽ người ta cũng biết thật Đoạt Hồn Kỳ “thật” cũng nên, mình hãy tạm bỏ qua vấn đề này vậy, hãy làm sao tìm hiểu nổi bản thân Chung Ly Triết trước đã rồi tính sau.

Sau khi uống xong vài hớp rượu để đè nén cơn giận, lai tiếp tục hỏi Chung Ly Triết rằng :

- Vấn đề thứ nhất ông đã đoán không ra, chúng ta hãy tạm gác lại đó đã.

Nhưng ông trả lời tôi về câu hỏi thứ hai là “Tôi chỉ là tôi”, như vậy nghĩa là sao?

Phải chăng ông muốn nói ông không phải là kẻ giả mạo không? Mà chính hiệu là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết?

Chung Ly lão nhân vừa gật đầu. Thượng Quan Linh lại cất tiếng cười ha hả rằng :

- Tôi lại sắp sửa không phục ông rồi. Ông đã mọc phí mất một bộ râu trắng xóa như vậy, thế mà cũng không biết ngưng miệng hay sao?

Chung Ly Triết nghe rõ hàm ý câu nói của Thượng Quan Linh, mặt tỏ vẻ kinh ngạc rằng :

- Bộ cậu không tin tôi là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết ở trên núi Côn Luân sao?

Thượng Quan Linh ngang nhiên hỏi rằng :

- Đương nhiên là tôi không tin rồi. Đoạt Hồn Kỳ “Ác” tức là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, thì tất

nhiên ông tất nhiên ông cũng không phải thứ Chung Ly Triết “thiệt” gì.

Chuyến này Chung Ly Triết hình như không hiểu duyên cớ, nên cau mày hỏi rằng :

- Tại sao thế?

Thượng Quan Linh giương mày rằng :

- Xưa kia vụ Chung Ly lão nhân thu phục Cửu Độc thư sinh, ai ai cũng đều biết chuyện ấy, mà Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, lại càng dễ nhận ra được ông. Nếu quả thật ông là Chung Ly lão, thì có lý nào Cơ Thiên Khuyết lại đem loại “hàng thiệt” đi làm “hàng giả” như thế, để mời một vị khắc tinh của mình ra lòe thiên hạ như thế để dương danh thế. Huống hồ chính tai tôi từng nghe Đoạt Hồn Kỳ “Ác” nói với ông về chuyện cây Tứ Sát Hàng Ma bẻ ở trong ngôi miếu tử đường hoang đạo nọ, suýt nữa chả bị lộ nguyên hình là gì? Nhưng tôi nghĩ đến trong nhóm Cùng Gia bang kể cả Bỉ Tiên (ông tiên què) Chu Nhất Kỳ và Âm Dương Thủ Mạc Bình luôn trong ấy, cũng không làm sao có người nào lại giỏi về võ công như ông đây. Cho nên thoát tiên tôi đã cho ông là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, nhưng nay Gia Minh đã là Đoạt Hồn Kỳ “Thiệt”, vậy vị giả mạo Chung Ly lão như ông đây, tôi không làm sao đoán nổi được.

Chung Ly lão nhân lắng lắng nghe xong, gật đầu cười rằng :

- Sự suy luận của cậu, nghe ra có vẻ hữu lý lắm, nhưng thực ra cậu chẳng hiểu gì ráo hết. Tôi chính là tôi, mà cậu chính là cậu, những tên “Chung Ly Triết” và “Thượng Quan Linh” chẳng qua chỉ để thiên hạ dễ bề xưng hô cho tiện. Chân, Giả, Thệt, Phi, lúc này muốn phân biệt đều là những chuyện viển vông không đâu, chờ Tân Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt mở xong cuộc hội Nguyên Tiêu ở La Phù xong, thế nào cậu cũng rõ hết sự thế ngay.

Thượng Quan Linh thấy mình hỏi tới hỏi lui, mà cũng chẳng ra được manh mối gì. Vừa chực mở miệng mắng “lão quái vật”, nhưng chưa kịp lên tiếng, Chung Ly Triết đã chỉ ngay mặt Thượng Quan Linh rằng :

- Này cậu ranh mãnh. Chắc lại muốn mắng tôi là “lão quái vật” hả? Trẻ con nên ngoan ngoãn lễ phép mới phải chứ? Thôi, hãy lại đây, người bạn của tôi nhờ tôi giao cho cậu hai gói đồ đây.

Nói dứt lời, đưa luôn hai gói giấy nhỏ sang.

Thượng Quan Linh nhận xong, đưa tay bóp nhẹ, nhưng chẳng thấy có gì bên trong? Nhưng lại không tiện giở ra xem, chỉ đành cau mày rằng :

- Vậy ông bạn của ông tên gì? Trong gói này có gì đây?

Chung Ly lão nhân lắc đầu rằng :

- Ông bạn già này của tôi không có tên, người ta chỉ gọi ông ta bằng Động Trung lão nhân...

Thượng Quan Linh nghe đến bốn chữ Động Trung lão nhân bất giác thất kinh rằng :

- Phải chăng Động Trung lão nhân ở trong u cốc Cửu Hoa sơn mà bị thiên tai núi lở rồi chôn vùi dưới lòng đất đấy không?

Chung Ly lão nhân buồn thảm lắc đầu rằng :

- Ông ta không bị vùi trong lòng đất như cậu tưởng, nhưng bị đá đè cho bị thương nặng. Vừa sau khi núi lở, tôi đến Cửu Hoa sơn thăm bạn già, nhưng đáng tiếc mọi sự thiên tai đã xảy ra như thế, người bạn tôi trong lúc hấp hối, tắt thở, chỉ nhờ tôi trao lại hai gói giấy cho cậu, và nói cậu hãy trao lại cho Nam Bút Gia Cát Dật và Thiên Si Tây Đạo, sau khi họ xem xong, sẽ biết ông ta là ai ngay.

Thượng Quan Linh nghĩ đến những ân đức của Động Trung lão nhân đối với mình, và xưa kia cũng đã có lời nói là sẽ có vật đem trao cho Nam Bút, Tây Đạo, mắt cậu bé lúc này rơm rớm nước mắt thê thảm hỏi rằng :

- Thế thi hài của vị Động Trung lão tiên bối này hiện chôn ở đâu? Sau cuộc hội Nguyên Tiêu tại La Phù sơn, tôi muốn lại để thăm mộ khóc với ông ta một trận cho thỏa lòng mong nhớ.

Chung Ly lão gật đầu rằng :

- Kể ra cậu cũng có lương tâm đấy, ngôi mộ của ông bạn già tôi chôn ngay tại dưới ba cây thông phía bên cánh phải của u cốc ở Cửu Hoa sơn, cây thông già ở giữa, có chữ tích khắc bằng tay của tôi để lại, để nhận ra lắm.

Thượng Quan Linh lúc này lễ phép đầu vào đấy để nghe sự chỉ giáo của Tiêu Diêu lão nhân, Chung Ly Triết gật gù không ngớt ngắm nhìn cậu bé, mỉm cười hỏi rằng :

- Nay cậu mãnh con, sau này nếu ta chết đi, cậu có khóc cho ta vài giọt nước mắt không?

Thượng Quan Linh không ngờ Chung Ly lão lại có một câu hỏi như thế? Mắt chớp lia lia một hồi, mới lên tiếng đáp rằng :

- Bản tính tôi không thích nói láo như ông, vậy ông là một ông già võ công cực cao ra, thân hình mạnh khỏe như thế, nếu không bị những thiên tai gì như núi lở chẳng hạn, chắc chưa đến nỗi chết đi một cách đột ngột như người ta đâu? Thành ra có muốn khóc ông hay mắng ông? Chuyện này chưa thể nào trả lời dứt khoát bây giờ được, ít nhất phải nhận ra được ông là người hiền lành hay người độc ác và cách ăn ở của ông ra sao đã mới định được.

Chung Ly lão nghe xong lắc đầu than dài rằng :

- Đạo làm người thật không dễ dàng gì, muốn được người ta khóc cho vài giọt nước mắt sau khi mình

nằm sâu xuống ba tấc đất, đều phải vào công đức khéo tu của bản thân mình mới được. Mấy câu trả lời này của cậu cao lắm. Đáng để cho những quân gian ác trên giang hồ này nghe biết cách ăn ở trên đời để tu thân.

Nói tới đây, câu chuyện lại đột ngột chuyển sang một ngõ khác, lão cất tiếng cười ha hả với Thượng Quan Linh rằng :

- Trong một đời người con người ta, tuy thời sống lo mưu cầu sự nghiệp, chết đi lo để lại thanh danh, nhưng dù cho một đời vương tướng, ba đời công hầu đi nữa, trong sự xoay vần của trời đất, nào khác gì một cơn mộng đâu? Cho nên phàm chuyện gì cũng quá câu nệ. Cổ nhân có câu: Đối tửu tha nha kha, nhân sinh năng kỷ hà? (Có rượu cứ việc khè khà cho bằng thú, đời người sống con người được là mấy?)

) Hôm nay chúng ta lại khéo gặp nhau đây, thôi thì đừng thềm nói đến những ánh đao kiếm ảnh và chuyện thù oán trên giang hồ làm gì cho mất hết không khí đẹp nên thơ trong vườn mai này nữa, tôi mời cậu uống rượu, và chúng ta cùng mua một trận say tại đây vậy.

Thượng Quan Linh nhận thấy Chung Ly Triết đây, lúc đáng sợ, có khi lại kỳ quái hết sức, bây giờ đây lại vẫn nhã hào hoa như thế. Nên cũng gật đầu cười, một già một trẻ, đôi bên vui vẻ đã cơn say rồi mới chia tay.

Từ ngày đó trở đi, Thượng Quan Linh ngày nào cũng chạy đến cửa núi La Phù sơn để đón Nam Bút, Tây Đạo, phần vì nóng lòng muốn biết trong hai gói giấy có những gì ở trong? Không hiểu là vật quý gì mà có trịnh trọng đến thế?

Chờ mãi đến ngày mười bốn tháng giêng, nhóm Tây Đạo, Nam Bút mới lại.

Thượng Quan Linh kể rành mạch hết đầu đuôi ngọn gốc xong, thì hai nhân vật lừng danh trong Càn Khôn là Nam Bút, Tây Đạo lại bị dồn vào cảnh suy nghĩ khổ não, cả hai lại trầm mặc suy tư những sự kiện trước mắt.

Bởi theo lời Thượng Quan Linh đã kể, Động Trung lão nhân bị trọng thương mà chết, nhưng trong vụ Vạn Tính Công Phần, trong hai Đoạt Hồn Kỳ “Thiệt” và “Ác” ra, lại còn phát hiện thêm một đệ tam Đoạt Hồn Kỳ mà võ công còn có phần thượng thặng hơn hai Đoạt Hồn Kỳ nọ là khác. Nếu Động Trung lão nhân là Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” thì đệ tam Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện nơi Vạn Tính Công Phần kia lại là ai? Nếu bảo là Động Trung lão nhân không phải là Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” thì sợi lông bút của cây Kinh Thần Bút và sợi lông đuôi ngựa trong Trường Vĩ Vân Phạt của Tây Đạo tại sao có thể lọt vào tay Động Trung lão nhân như thế được?

Huống hồ đứng trên phương diện Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết mà nói, Chung Ly Triết không thể nào lại là thứ “thiệt” được. Nhưng với bản lãnh huyền diệu cao sâu không biết đâu mà lường ấy, lại không thể bảo người ta là hạng “giả”. Phép tối kỵ trong binh gia là “không rõ địch tình”, mà Tây Đạo, Nam Bút vừa vào đến La Phù đã bị rối beng về sự suy nghĩ như thế, bất giác nhìn nhau

cau mày thêm lên.

Đã không rõ thể địch thì làm sao mà mong cầm chắc được thể thắng trong tay?

Bảo làm sao họ không cau mày suy nghĩ. Mặc dù gặp nhiều trở ngại trong vấn đề, nhưng Nam Bút và Tây Đạo cũng dẫn dắt hết mọi người âm thầm tiến bước vào Vạn Mai cốc.

Trong lúc này cả Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” do Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh giả dạng cùng với Phương Kỳ cũng tới nơi nghênh đón mọi người, sau khi tương kiến xong, Tây Đạo, Nam Bút thấy nhân số đã đủ, bèn do Thiên Si đạo trưởng báo rõ tình hình bên địch và hỏi ý kiến mọi người để lo đối phó, đồng thời bầu ra một chủ soái lâm thời để phát lệnh, xong sẽ kéo thẳng vào Vạn Mai cốc để cùng tương hội với cái mà gọi Tân Càn Khôn ngũ tuyệt.

Mọi người lập tức bầu ngay Nam Bút Gia Cát Dật làm chủ soái để phát lệnh, và ai nấy đều cho rằng vụ Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” và Chung Ly Triết, chẳng qua họ cố tạo ra một lối huyền hoặc để đánh đầu óc mình cho hoang mang tinh thần, tốt hơn hết đừng thèm để ý gì đến chuyện “thiệt”, “giả” ấy, cứ theo võ học bản lĩnh của mình mà phân tài cao thấp cho yên bụng.

Gia Cát Dật thấy Tây Đạo, Đông Tăng, Bắc Kiếm, cùng với Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đều có lòng thành thật, nên cũng chẳng cần khiêm tốn, cau mày suy nghĩ một hồi rồi nói rằng :

- Đám quần ma trong Vạn Mai cốc, ngoại trừ Tiêu Diêu lão nhân ra, mấy người kia đều có thể đối phó dễ dàng hết, nhưng vấn đề cần chú ý nhất là: nếu sau khi họ đã kiệt quệ hết sinh lực chủ yếu, không biết họ có dùng âm mưu thủ đoạn nào để mai phục trước không biết? Hôm nay mới mười bốn, chúng ta cũng đừng nên hấp tấp làm gì vội, hãy cứ tạm ở lại một đêm tại vườn mai này, chờ đến sáng mai vào cốc, rồi ai nấy lo đề cao cảnh giác chú ý động tịnh của những nhân vật đối thủ là thượng sách hơn.

Trong khi Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm và mọi người đang lo tĩnh tọa trong vườn mai để sáng mai vào cốc, thì trong Vạn Mai cốc, kẻ đứng ra lo tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt là Đoạt Hồn Kỳ “Ác” lúc này đang quýnh người lên đi loay hoay như kiến bị phóng lửa.

Bộ mặt thật của Đoạt Hồn Kỳ “Ác” quả đúng như lời đoán của Thượng Quan Linh, tức là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết. Nhưng trong vụ Tân Càn Khôn ngũ tuyệt trước khi mở đại hội tại La Phù sơn, Cơ Thiên Khuyết đã bị mấy chuyện khó khăn gây rối trong lòng.

Bởi theo Cơ Thiên Khuyết được biết? Vị Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết ở trên Côn Luân, và kẻ Đoạt Hồn Kỳ trong hai mươi năm trước đây từng so tài với Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, chính là một người mà ra. Chung Ly Triết là tên được ẩn cư trên Côn Luân, còn ngoại hiệu Đoạt Hồn Kỳ chỉ là một tên ngẫu nhiên để đi du hiệp trong nhân gian trong giang hồ mà thôi.

Cuộc hội trên Kim Đỉnh Nga Mi trong hai mươi năm về trước, Nam Bút Gia Cát Dật từng vì sự tàn ác

hung bạo của mình, nên đã đề xướng với Càn Khôn ngũ tuyệt hợp lực để tiêu diệt Cửu Độc thư sinh, nhưng Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” mà do Chung Ly Triết hóa thân ấy, tính lại hay độ hóa ác nhân, sau khi dự hội so tài trên Kim Đỉnh, lại khôi phục ngay bộ mặt thật Chung Ly Triết của mình, âm thầm tìm đến Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết. Sau một cuộc ác chiến xảy ra xong, thiên hạ bắt đầu đồn đãi rằng: Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã bị Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết thu phục.

Về phần Cơ Thiên Khuyết thì thực lực không đủ, nên đành tạm thời bỏ gác hành vi tội ác của mình, để theo hầu Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, nhưng sau phát giác lão có một quyển “bí cấp” võ học trong võ lâm, tinh huyền cực kỳ, mấy lần xin lão truyền dạy, nhưng Chung Ly lão thấy tính ác của mình vẫn chưa dứt tuyệt, nên đã cự tuyệt không chịu truyền thụ.

Nhưng phần thì đã lén xem “bí cấp” (hộp tráp đựng sách võ học quý) trong lòng nổi tính tham, hai nữa lại chán chường cảnh sống vô vị của non nước cầm thú trong hoang vu, bèn ngấm ngấm an bài một độc kế, lừa cho Chung Ly Triết đến Cửu Hoa sơn vào hang tuyệt cốc mà mình đã phát hiện.

Trong động đã được Cửu Độc thư sinh an bài sẵn một thứ thuốc mê diệu mùi, Chung Ly Triết quả không hổ là một cao nhân, thân vừa vào đến cửa động, đã phát giác có chuyện lạ, quay nhanh thân lại phạt luôn một chưởng, khiến cho toàn thân mình bị bỗng lên hẳn ra hơn một trượng rưỡi.

Sau khi biết kế mình bị bại lộ, phần thì lo bảo toàn sinh mạng của mình, nên bắt buộc Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đành phải bấm nút, thả luôn hòn đá ngăn xuống che lấp ngay cửa động, ngoài một lỗ thông hơi ước năm tấc vuông ở trên đỉnh động ra, hoàn toàn bốn phía trở thành một thạch động kiên cố, cách tuyệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Rồi sau tình cờ gặp được Diêm Nguyên Cảnh, cùng nhau thăm dò Cửu U Địa Khuyết, phát hiện được bốn chương văn kinh của U Mịch thập tam kinh là những chương thứ năm, bảy, chín, mười một, bỗng thành linh dùng độc kế ám hại luôn Diêm Nguyên Cảnh, đoạt luôn văn kinh đi ẩn cư nơi Thái Hành sơn, cố khổ công tập luyện những võ học bí kỹ ghi trong bốn chương của U Mịch thập tam kinh.

Mười năm về trước, khi U Mịch thập tam kinh còn chưa luyện xong, thì lại bị Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn trên Lã Lương Sơn nhận ra được mình là là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết tái hiện trên giang hồ, nên lão đã triệu tập các tay cao thủ võ lâm như Chí Cảnh thiền sư, Tịnh Tâm phương trượng, Võ Đang Thư Nhất, Tiền Đường song kiệt, Trường Bạch bát hùng, cùng ra tay vây đánh mình kịch liệt, đến nỗi trên mình bị luôn mười bảy vết trọng thương của các tay cao thủ rồi mới thoát khỏi vòng vây chạy thẳng lên núi Hạ Lan sơn ẩn tích luôn.

Chín năm nuốt hận, vùi đầu ở xứ biên cương, rút cục đã luyện được bốn chương văn kinh tuyệt học trong U Mịch thập tam kinh. Đồng thời nghĩ đến Đoạt Hồn Kỳ đã bị mình nhốt luôn muôn đời trong tuyệt cốc ở Cửu Hoa sơn, bèn sắm luôn một mặt nạ da người, cây cờ đoạn có vẽ sọ người và xương chéo trắng tinh, giả mạo danh hiệu Đoạt Hồn Kỳ, tái xuất hiện trên giang hồ, và đã trả thù luôn tại Lã Lương Sơn và

Ngọc Môn Quan với những kẻ thù từng gây mười bảy thương tích trên người mình và kể từ đó, ngang nhiên hoành hành bá đạo luôn trong võ lâm.

Nhưng nào ngờ, trừ riêng mình đang tung hoành ở miền tây bắc ra, lại nghe phong thanh miền đông nam cũng có một Đoạt Hồn Kỳ khác xuất hiện, mà chuyên hành việc thiện.

Sau khi được tin này thì Cơ Thiên Khuyết thất kinh không ít, vội vã đi về miền đông nam, trước khi tới miền nam đã ghé qua tuyệt động Cửu Hoa sơn thăm xem Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết tức cũng chính là Đoạt Hồn Kỳ “thiệt”, xem coi còn ở trong động nữa không?

Thấy động vẫn nguyên tình trạng cũ, người còn bị nhốt đó, nên mới yên trí.

Sau khi Đông Hải về gặp được Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, đôi bên tương đầu hiệp ý về lối chơi giả mạo danh hiệu, mình lại biết được bộ mặt chính của Chung Ly Triết mà thiên hạ ít ai được thấy, bèn mời luôn vị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh này giả danh luôn Chung Ly Triết, để đi nhử Mạnh Tam Nương và Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt gây thanh thế cho lớn mạnh thêm. Nhưng đến sau khi gặp Nam Bút Gia Cát Dật và Tây Đạo Thiên Si ở Tiểu Thiên Trì xong, đôi bên tuy chưa chính thức động tay với nhau, nhưng Cơ Thiên Khuyết cũng đã nhận xét ra nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt này, người nào cũng danh bất hư truyền, trừ phi mình có gặp một kỳ phùng tuyệt diệu gì ra, còn không, với võ công hiện có, nếu muốn cùng với nhóm Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm tranh thắng, mình vẫn chưa thể nắm chắc phần thắng được.

Cho nên sau vụ Lư Sơn về, lập tức đi ngay Cửu Hoa sơn chuẩn bị dùng một thủ đoạn tàn ác nhất để uy hiếp Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, bắt lão phải giao quyển bí cấp kỳ thư ra, còn không sẽ cho thuốc nổ bung ngọn núi chôn vùi luôn xuống lòng đất.

Nào ngờ khi đến Cửu Hoa sơn, núi non đã sụp lở hết, nghi ngay Chung Ly Triết đã nhân cơ hội đào tẩu, nên đã không quản công khó nhọc, cố công kiểm soát kỹ lưỡng một lượt, bỗng phát hiện có một ngôi mộ mới nằm ngay dưới gốc ba cây thông già, cây già nhất chính giữa được khoét mấy chữ “Động Trung lão nhân chi mộ”, hiển nhiên như thể chết, mà được người nào không biết lai lịch của lão nên đã đề tên bia mộ như thế.

Dù cho vậy, nhưng mình vẫn không tin, mãi đến khi quật mộ lên, thấy có một bộ xương người và chiếc áo đạo bào cũ rách của Chung Ly Triết trong ấy, chùng đó mới tin đích xác từ nay trong võ lâm không còn tung tích của Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” nữa.

Nhưng chuyện khiến cho người ta khó nghĩ nhất là: từ khi thất bại trong việc uy hiếp Chung Ly lão để đoạt quyển bí cấp ở Cửu Hoa sơn, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết bèn đi Vạn Tính Công Phần, muốn tìm ra lối vào Cửu U Địa Khuyết để lòng kiếm thêm về chín chương văn kinh còn lại của bộ U Mịch thập tam kinh.

Nào hay lại khéo gặp được một vị Đoạt Hồn Kỳ “Thiện”, mà võ công chân lực cũng hao giống hệt với lối võ công của mình, sau trận đấu khó phân thắng bại ấy, đôi bên đã phải đồng ý với nhau để so tài về Đoạt Hồn kim châm, không ngờ trong lúc đó lại nhử ra luôn vị đệ tam Đoạt Hồn Kỳ.

Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” đã chết, mà Đoạt Hồn Kỳ “Ác” lại chính là mình đây còn bộ mặt thật của Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” thì chưa rõ hẳn, nhưng đệ tam Đoạt Hồn Kỳ lại ở đâu mà xuất hiện thành linh như thế? Ngoài thân phá khinh công tuyệt vời mà khiến cho mình và Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” rượt đuổi khướt người mà không làm sao bắt kịp ra không nói, chỉ nội ngọn đèn đuôi cờ của cây Đoạt Hồn kim châm, cuốn luôn một lúc hai ngọn kim châm của Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” và của mình cũng đủ biết thủ pháp tuyệt thế của đệ tam Đoạt Hồn Kỳ đến mức độ tuyệt vời quá sức tưởng tượng, bởi thế đã khiến cho Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết nơm nớp lo ầu bấy lâu nay.

Chuyện xuất hiện của đệ tam Đoạt Hồn Kỳ đã là một việc oái oăm hết sức trong lúc này, mà cả đến vị tự xưng là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lại càng khiến mình lo ngại hơn.

Bởi khi mới gặp người này, chỉ nhận ra được khinh công cừ khá ra, thì không còn gì đặc sắc cho lắm, nhưng nay phát giác ra, không biết tại sao người này từ võ công đến cơ mưu, càng ngày càng có vẻ siêu việt thêm lên, cao giỏi đến nỗi không thể nào một nhân vật xoàng của Cùng Gia bang lại có thể giỏi đến mức độ ấy được?

Mặc dù người này có phải là Thiểm Điện Thần Khất hay không đi nữa, võ công và cơ trí lại cao giỏi như vậy, tại sao lại cam chịu nghe sự thao túng của mình?

Mai đây là ngày Nguyên Tiêu đại hội, theo những mật báo của thủ hạ, thì đã phát hiện nhóm Tây Đạo, Nam Bút, Đông Tăng, Bắc Kiếm đã lục tục kéo đến La Phù, đồng thời tìm nơi nghỉ ngơi để mai vào phó hội. Trong khi kinh dịch đã đến, mà phía Tân Càn Khôn do mình đề xướng tổ chức ấy, giờ đây thành linh Mạnh Tam Nương lại cam tâm bỏ hết cơ nghiệp để tìm sư đệ lo luyện một thần công khác, chờ ngày về tranh hùng xưng minh chủ võ lâm sau. Còn phần Chung Ly Triết giả mạo này lại khiến người ta sinh nghi, quả thật là một hiện tượng bất tường gì đây chẳng?

Nghĩ tới nghĩ lui, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết lại tự an ủi lấy mình, trong cuộc đại hội ngày mai đây, trước tiên hay dùng những ngọn tuyệt trong U Mịch thập tam kinh của mình đã khổ luyện bấy lâu ấy để quyết đấu với nhóm Tây Đạo, Nam Bút, nếu thắng càng hay. Còn không, mình sẽ dùng thủ đoạn bí mật tàn sát hết một lúc tất cả những nhân vật lừng lẫy trong võ lâm đương kim này luôn thể, trong này kể luôn cả Chung Ly lão “giả”, Tư Không Diêu, Đàm Bách Thủy...

nghĩa là giết tuyệt hết luôn.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đang lúc loay hoay đi bách bộ, lang thang ra đến vườn mai lúc nào không hay, đột nhiên dưới một cây mai gần Thiên Hương Ấu, trên một chiếc ghế đá, một ông già áo trắng ngồi ngay đó.

Nhìn sau lưng bóng ông già áo trắng ấy, Cơ Thiên Khuyết bèn nhận ngay ra chính là Chung Ly Triết giả mạo mà chính mình đang nghi ngờ, trong óc vụt nổi lên một ác mưu hiểm độc, ngầm thò tay vào mình lấy Đoạt Hồn kim châm, vụt nhanh tay đánh ra một lúc ba cây kim châm, đều nhắm ngay về cánh bên phải của Chung Ly lão đánh tới, sau khi tung kim châm ra xong, mới cố ý lên tiếng hét lên rằng :

- Kẻ nào to gan mà dám đột nhập vào Thiên Hương Ấu trong Vạn Mai cốc này.

Tiếng nói vừa thoát ra, ba làn ánh vàng đã bay nhanh tới bả vai bên phải của đối phương, trong một tình trạng mắt thấy thế nào cũng trúng ấy, Chung Ly lão nhân đột nhiên nhẹ cúi người về phía trước ung dung đứng dậy quay thân lại cười rằng :

- Kia, Đoạt Hồn Kỳ huynh, trong nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, chỉ trừ có mỗi mình anh ra, còn thì Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm đều đến hết La Phù rồi, thế mà chúng ta không lo thương lượng tìm kế để đối phó với người ta mà lại còn tự mình đi đánh phe mình như thế? Nhất là ngọn Đoạt Hồn kim châm lừng danh trên giang hồ này của anh, quả thật đã khiến tôi ngán lắm cơ đấy.

Đứng trước nhóm người như Đàm Bách Thủy, Chung Ly lão giả mạo, Tư Không Diêu, Cơ Thiên Khuyết vẫn tự coi mình là Đoạt Hồn Kỳ “thiệt”, nay nghe hai câu nói chót nhất của Chung Ly lão, tự cảm thấy mặt mình nóng hãn lên, nhưng may được chiếc mặt nạ che kín mặt nên không để lộ ra ngoài, nhưng cũng miễn cưỡng cười rằng :

- Tôi vừa từ góc đằng kia thành linh đi tới, bỗng thấy có bóng người, tưởng đâu đám lão quỷ Nam Bút, Tây Đạo đã lén đột nhập vào Thiên Hương Ấu để mưu toan quấy phá, nên mới ra tay thủ chào nhau một tí, ai ngờ suýt nữa thì làm tổn hại đến Gia huynh. Nhưng thân pháp của Gia huynh linh diệu sẵn trong mình, mấy ngọn kim châm li ti ấy...

Chung Ly lão nhân không chờ cho Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết nói hết lời, lập tức cười ha hả rằng :

- Ấy ấy. Sao Đoạt Hồn Kỳ huynh cũng từng bốc tôi đến thế, tôi chỉ hơi khá về ngọn khinh công một tí và hơi có lòng tin với cây Tứ Sát Hàng Ma bảng ra, còn về những môn chân khí nội lực, quả thật không dám bàn tới, may chỉ nhờ sự lanh trí để lừa và lòe thiên hạ mà thôi.

Cơ Thiên Khuyết tiếp ngay lời Chung Ly lão rằng :

- Ngọn Đả Cầu Bảng Pháp (lối gậy đánh chó) của Cùng Gia bang, vốn là ngọn võ tuyệt diệu trên giang hồ, nhưng tôi vẫn vô duyên chưa được chiêm ngưỡng lần nào, nếu Gia huynh có hứng...

Chung Ly lão nhân lại tiếp lời cười nói rằng :

- Nếu quả Đoạt Hồn Kỳ huynh muốn được coi về lối bảng pháp Đả Cầu này, lẽ đương nhiên tôi phải múa xấu rồi, nhưng danh pháp của ngọn võ này có hơi thô tục, nên e không hợp với cảnh sắc nên thơ của

vườn mai đây chăng?

Nói xong từ trong người rút ra luôn ngọn binh khí tự động thu xếp được, tức cây Tứ Sát Hàng Ma báng, diễn luôn một đường Đả Cầu Báng tuyệt luân vô cùng.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết vốn là kẻ nhà nghề trong làng võ, thấy Chung Ly lão nhân, đông chỉ một đường, tây nghẻo một néo, trượng pháp trông hình như nhẹ nhàng đến nỗi trông hình như không có sức mạnh, nhưng quả nhiên biến hóa vô cùng tận, cực kỳ thần diệu. Nỗi nghi trong lòng bất giác lại được giảm bớt đi được một phần nào, bụng nghĩ thầm: ngọn Đả Cầu Báng Pháp vốn là một ngọn võ tuyệt học trấn bang của Cùng Gia bang, đối với người ngoài không dễ dẫu gì được truyền ra, vị mạo danh Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết này không những có cây binh khí truyền thống của Cùng Gia bang là Tứ Sát Hàng Ma báng, mà lại còn biết đánh cả gậy pháp Đả Cầu tuyệt diệu như thế, rất có thể chính là một hảo thủ trong Cùng Gia bang là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh thật đây.

Nhưng tính tình khiêm tốn, kín đáo không lộ, quả thật không thua gì những người đã lừng lẫy vang danh trong khắp thiên hạ như nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt.

Tuy đã giảm bớt được ít nhiều sự nghi ngờ, nhưng sự hoài nghi vẫn còn tồn tại trong lòng, nên sau khi vỗ tay khen ngợi lối báng pháp của Chung Ly Triết xong, Cơ Thiên Khuyết bèn từ từ nói rằng :

- Cuộc đại hội ngày mai đây, quyết không thể nào để mất nhục khí trước, tôi muốn rằng Gia huynh hãy lợi dụng mượn danh vọng lẫy lừng của Chung Ly lão nhân, cùng với ngọn khinh công tuyệt thế và lối báng pháp thần diệu của huynh, ra tay hạ ngay oai khí của họ trước. Vậy huynh thủ trong đám Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm ấy, người nào là dễ đấu hơn?

Chung Ly lão nhân cười rằng :

- Trong nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt ai nấy ngang danh với nhau, võ công chắc đều ngang bằng không kém nhau mấy? Mai đây người nào bên họ ra gọi trận đầu tiên, tôi sẽ đấu với người ấy trước, thế nào cũng không để Đoạt Hồn Kỳ huynh phải thất vọng đâu mà lo ngại.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết thấy Chung Ly Triết trả lời như thế, tự cảm thấy mình đã qua đa nghi về người ta, bèn mỉm cười rằng :

- Tôi đã cho chôn ngầm thuốc nổ trong năm nơi của Thiên Hương Ấu sẵn cả rồi, vậy tuyệt đối phải giữ bí mật đừng để đối phương biết về việc này. Ngày mai đây nếu quả thật đấu không lại bọn Tây Đạo, Nam Bút, thì Gia huynh thấy tôi dùng đến ngọn Mãn Thiên Hoa Vũ thủ pháp tung hết những mũi Đoạt Hồn kim châm ra, hãy lập tức lên ngay về phía Thanh Âm Hiên, đốt cháy ngay ngôi nổ, bởi công việc bố trí xếp đặt này, tôi đã cho thi hành trong lúc Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu và Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy quay về Câu Lậu sơn triệu tập những tay hảo thủ trong Huyền Âm giáo để đến điều động đến đây, nên trong lúc chưa thông tri cho hai lão quái này biết, hơn nữa để tránh khỏi bốn người rời khỏi một lúc như

thế sẽ khiến cho đối phương sinh nghi mà hỏng hết mọi dự tính của mình.

Chung Ly lão nhân nghe vậy, gật đầu tán thưởng ngay rằng :

- Đúng. Đúng. Đúng. Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu. Bên cánh mình đã có sẵn người tại hiện trường như thế, dù cho Tây Đạo, Nam Bút có thông mình đến đâu đi nữa, cũng không thể nghĩ ra lại có địa lôi nổ tung lên như thế được.

Nhất là sau tiếng nổ “Ùm” kinh thiên động địa ấy, không những đám Càn Khôn ngũ tuyệt tan xác thành tro bụi, đến cả hai vị Chính Phó giáo chủ của Huyền Âm giáo, cũng đành chung số phận trở thành hai oan hồn khuất quỷ ngay nơi chín suối.

Chùng ấy huynh chiếm La Phù, tôi bá Câu Lộ, hưởng sẵn một cơ nghiệp hiện thành như thế, chùng ấy đời tôi sẽ thoát khỏi cảnh ăn xin suốt đời ngay.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Càn Khôn Cứu Tuyệt Hội La Phù

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết thấy vị Chung Ly lão tâm địa đều giống mình, lại nghĩ đến một sự an bài khác của sự bố trí độc ác thần diệu của mình, bất giác lòng hoài nghi tiêu tan hết hẳn, hùng tâm lại nổi lên đùng đùng, ngừng đầu lên trời cười ngất, tiếng cười như đã khiến cho bầu không khí trở nên nặng nhọc, vườn mai kém tươi. Thời gian cứ thế trôi đi, dần dần vén hẳn màn đêm để nhường cho ngày Nguyên Tiêu thay phiên luân trực, tức cũng là một ngày so tài của Tân Cứu Càn Khôn ngũ tuyệt tại La Phù.

Nam Bút Gia Cát Dật thống đốc Tây Đạo Thiên Si, Đông Tăng Túy hòa thượng, Bắc Kiếm Phổ Côn, Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, Nam Cương Ân Hiệp Tạ Đông Dương, Ngân Tu kiếm khách Phương Bách Xuyên, Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ, con trai Bắc Kiếm Phổ Kiên và cùng với tiểu hiệp Thượng Quan Linh, một đoàn mười người, và gần giờ Ngọ, cả đoàn từ từ tiến vào Vạn Mai cốc.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết và Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, và cả những tay cao thủ của Huyền Âm giáo là Trầm Long đường chủ Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long, Thiên Phong đường chủ Bất Hoại Kim Cương Tiêu Thích, Lưu Vân đường chủ Tam Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Liễu Đông Bình, tất cả tám người lo nghênh tiếp tại cửa cốc.

Đôi bên tương kiến xong về lễ nghi đầu đũa, mọi người bên phía Tây Đạo, Nam Bút, đều đưa mắt nhìn đều hết về phía Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, nhưng Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết lại hết sức chú ý đến người ăn mặc theo lối Đoạt Hồn Kỳ là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh.

Mọi người vào đến Thiên Hương Ấu, chia tân chủ ngồi xong đầu đó, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đưa mắt liếc chúng ta, vì nguyên lão được tôn làm Minh chủ của Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, Chung Ly Triết gật đầu hiểu ý, bèn cười nói với Nam Bút Gia Cát Dật rằng :

- Gia Cát huynh, nguyên chủ của Thiên Hương Ấu là Tiểu Diện Diêm Bà...

Bảy chữ Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương còn chưa nói hết, từ trên không bỗng tiếng chim kêu, khi mọi người ngừng đầu lên nhìn thì một con chim lớn bằng con chim ưng là là lướt xuống.

Khi bay gần đến đỉnh đầu, mọi người nhìn kỹ thì là một loại chim thúy điểu.

Chim ta sau khi liếc nhanh mọi người rồi từ trong cánh của mình rìa ra một thiệp nhỏ thả trước bàn, hót

dài mấy tiếng rồi vụt tung cánh bay thẳng lên không mất dạng trong đám mây luôn.

Thượng Quan Linh nhanh tay lẹ mắt vụt tung mình lên đưa tay ra hứng luôn cánh thiệp đang bay là đà từ trên không, rớt xuống lật ra xem, thấy ngoài phong bì đề rằng :

“Mạnh Phi Yên tự phụng Càn Khôn ngũ tuyệt.”

Cậu biết nhũ danh của Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương Phi Yên, bèn giao thiệp qua cho Nam Bút Gia Cát Dật.

Nhóm Gia Cát Dật bởi không cho người thám thính trước về tình hình hư thực của đám Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, cho nên không hề biết chuyện sư tử đệ Mạnh Tam Nương đã rời bỏ La Phù sơn từ lâu. Nam Bút cũng ngạc nhiên sinh nghi sao không thấy “địa chủ” của Vạn Mai cốc tại đây, chừng khi thấy thúy điều truyền thư, Gia Cát Dật vội bóc ra xem, nét chữ trên thiệp như rồng bay phượng múa thảo rằng :

“Nay biết Càn Khôn ngũ tuyệt đã giáng lâm đến La Phù sơn, nhưng tiếc Mạnh Phi Yên và sư đệ Phan Ngộ cùng với một nhóm đệ tử đã không thân hành tiếp hầu quý ngài để thỉnh giáo, cũng bởi mắc chuyện quan hệ trong mình, nên đành tạm thời bỏ hết cơ nghiệp Vạn Mai cốc, hẹn ba năm sau, khi Mạnh Phi Yên tái thành lập xong La Sát giáo, thế nào cũng có thúy điều truyền thư, thỉnh mời các anh hùng, hào kiệt trong thiên hạ để mở cuộc thịnh hội tại La Phù, chừng ấy mạnh ai nấy thi thố thần công tuyệt nghệ của mình mà tranh ngôi vị Minh chủ võ lâm.

Nay kính truyền thư.

Mạnh Phi Yên”.

Nam Bút Gia Cát Dật xem xong, lạnh lùng cười rằng :

- Mạnh Tam Nương quả là người đầy hùng tâm và kiêu căng thật, nàng không thềm dự cái gọi Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, mà lại đòi ba năm tới, sẽ cùng với chúng ta tranh đoạt cái gọi ngôi vị Minh Chủ võ lâm gì đó.

Dứt lời bèn truyền ngay thiệp cho mọi người coi, khi truyền đến Thượng Quan Linh là người sau chót, cậu bé xem xong bèn qua Chung Ly lão và Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết cười rằng :

- Các ông chả muốn tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt để mở một cuộc thịnh hội lấy tên là Càn Khôn Thập Tuyệt hội La Phù là gì? Nhưng nay sư tử đệ Mạnh Tam Nương và Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ đã rút giò như thế, chẳng những cái gọi Tân Càn Khôn ngũ tuyệt của các ông tổ chức không thành, đến cả Càn Khôn Thập Tuyệt cũng bị thiếu hẳn mất một người là khác, vậy thì cuộc chiến của Càn Khôn Cửu Tuyệt làm sao định đây? Các ông thử nhìn bên phía chúng tôi chẳng những đã ngôi đủ số Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, Đoạt Hồn Kỳ đấy ư...?

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đưa mắt liếc về phía ngòi của Đông Tăng Túy đầu đà và Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, rồi một giọng cười âm u nổi lên rằng :

- Kẻ này mà cũng đáng gọi Đoạt Hồn Kỳ à?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cũng tính cười lên những tiếng cười rợn người để đối lại mấy câu nói của Đoạt Hồn Kỳ “Ác”, nhưng bỗng sực nhớ đến những lời khuyên của Thượng Quan Linh trước đây, bèn cười ha hả cười lớn tiếng rút phắt luôn cây Tứ Sát Hàng Ma bẳng ra cầm trong tay, phất dài thành hơn ba thước, treo ngay ngọn cờ đoạn đỏ có vẽ sọ người trắng hếu, chỉ về phía Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết rằng :

- Ta không phải Đoạt Hồn Kỳ, chẳng lẽ người lại là Đoạt Hồn Kỳ sao?

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết bỗng nổi giận đùng đùng, bởi sau cuộc khéo gặp nhau tại Vạn Tính Công Phần, mình đã nhận ra được thân pháp của đối phương, về kinh công có hơn thật, nhưng về công lực thì thua hẳn mình, nên lúc này không kiêng ngại gì, cũng từ trong mình rút luôn cây Phong Ma Đồng Côn trao ngay lá cờ đoạn đỏ, “soạt” một tiếng, quạt ra một luồng hàn phong về phía Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lạnh lùng rằng :

- Trong Vạn Mai cốc này, là nơi chuyện dùng chân bản lĩnh để giữ tính mạng, chứ không phải là nơi đấu khẩu vu vơ, uốn éo giọng lưỡi như phái nữ lưu. Vậy ta với người hãy phân rõ chân giả Đoạt Hồn Kỳ bằng ngọn binh khí của nhau vậy?

Trong đám quần hùng đứng trước Thiên Hương Ấu này, thấy đôi bên sắp sửa mở cuộc ác đấu trước tiên, không ai tiện ra mặt ngăn cản, ai nấy im lặng chăm chú để chờ đợi một cuộc so tài hấp dẫn của Đoạt Hồn Kỳ ác chiến Đoạt Hồn Kỳ sắp diễn ra trước mắt.

Mọi người đều ngồi trong ngòi đình tranh rộng rãi, Thượng Quan Linh bởi tuổi nhỏ hơn hết, nên vị trí chỗ ngồi lại ngay ngay bên cạnh đình, trong lúc vô ý ngẫu nhiên, đưa mắt nhìn lên phía trên ngọn thác nước, thần sắc đột biến, lập tức đứng ngay dậy xoa tay nói với Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết rằng :

- Ông đừng có hung hăng như thế, chỉ nội phân tích hai tiếng cười vừa rồi, vị Đoạt Hồn Kỳ bên phía này của chúng tôi, đã tỏ ra quang minh chính đại hơn nhiều, tiếng cười có vẻ thanh lịch hấp dẫn hơn nhiều. Nếu muốn nói về phương diện “chân”, “giả”, vị bên này của chúng tôi, quả thật không phải là Đoạt Hồn Kỳ thiệt..

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết nghe nói vậy, một tiếng cười nhạt từ trong chiếc mặt nạ thoát ra.

Thượng Quan Linh thấy vậy lại tiếp tục rằng :

- Ông đừng nên đắc ý như thế vội? Nhưng vị Chân Đoạt Hồn Kỳ chắc giờ đây đã đến Vạn Mai cốc rồi. Ông thử ngược mắt ngó thẳng lên phía đỉnh thác nước trên kia thử xem, chẳng đang cầm một cây Phong Ma

Đồ Bảo Đoạt Hồn Kỳ, mà xưa kia từng so tài với tứ tuyệt Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm trên Kim Đỉnh Nga Mi là gì đấy?

Lời nói này của Thượng Quan Linh vừa hết, khiến cho mười sáu vị quần hùng của hai phe chính tà trong võ lâm đang ngồi trong đình tranh đấu giết mình thất kinh, mọi người vội vã ra khỏi đình tranh ngược mắt nhìn lên phía thác nước.

Chỉ thấy trên một cây mai cách khỏi mặt đất ước chừng bốn trượng rưỡi, nơi mà trước đây đám Tân Càn Khôn ngũ tuyệt đã biểu diễn tuyệt nghệ mình trên vách đá, mà Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết đã dùng cây bút lớn khảm luôn chữ “tuyệt” to tướng ở trên, nơi đây quả nhiên đã có cây đồng côn vàng ánh cảm từ hồi nào rồi, ngọn cờ đoan đỏ cũng đang bay phấp phới trên cây đồng côn.

Tính háo kỳ của Thượng Quan Linh còn mạnh hơn ai hết trong này, sự kiện trước mắt đây hình như không thể nào có thể xảy ra được, ấy thế mà lại nghiêm nhiên xảy ra vụ Chân Đoạt Hồn Kỳ thành linh xuất hiện tại Vạn Mai cốc đây, lập tức dùng ngay khinh công của mình, tung vọt lên hơn bốn trượng, nhắm thẳng ngay hướng cảm cây Đoạt Hồn Kỳ bay tới.

Tạ Đông Dương thấy công lực của ái đồ tinh tiến đến như vậy, trong lòng mừng khôn tả, nhưng thấy tính hay sinh sự, bất giác đôi mày cau lại. Nhưng vì trước mặt đông đủ các quần ma, cũng không tiện lên tiếng trách mắng, chỉ đứng hoài nghi trông đợi.

Thượng Quan Linh sau khi lên đến trên vách đá, dùng vận dụng ngay chân lực, rút ngay cây cờ Đoạt Hồn Kỳ cầm trong tay, coi xong quay thân lướt về xuống, lớn tiếng cười nói với Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết rằng :

- Chân Đoạt Hồn Kỳ người ta quả thật cao minh hơn ông nhiều, chỉ nội bức vẽ sọ người trên lá đoan đỏ, người ta chỉ cốt ngụ ý khuyên răn người đời, chứ đâu như bức vẽ của ông chỉ đại diện cho dấu hiệu hao sát tàn nhẫn như của ông.

Bức vẽ sọ người trắng trên lá cờ Đoạt Hồn Kỳ, tại sao lại biết có thâm ý răn người khuyên thế? Quần hùng trong đình, gồm luôn cả văn võ kiêm toàn như Nam Bút Gia Cát Dật trong ấy, đều không đoán nổi chi tiết trong này.

Thượng Quan Linh thấy tình cảnh ngỡ ngác của mọi người như thế, bật cười rằng :

- Hai xương chéo trắng trên ngọn cờ đoan đỏ của người ta, một cây xương được thêu chữ “vương” nhỏ, và cây kia được thêu một chữ “hầu”, còn hai chữ “hồng phần” lại thêu phía trên sọ người. Như vậy chẳng đã ngầm nói lên rằng: những kiếp đời vương hầu xưa nay, chẳng qua cũng thành đồng bạc cốt, những trang hồng phần khuyh thành nghiêng nước, rút cục cũng là bộ xương khô, kiếp sống con người, cũng chẳng qua giống như một lá cờ, có gió thì phất phới đẹp mắt, trời không gió thì ủ rũ buồn tênh. Đến như những cờ sí oai lừng một thời đại như Tần Hoàng và Hán Võ xưa kia, nay còn đâu nữa? Thôi, thôi, thôi. Để chứng

minh rõ Chân Đoạt Hồn Kỳ xưa kia từng so tài trên Kim Đinh Nga Mi, vậy mời vị lão tiên bối nào hãy ra tay thử cán cây cờ này, phải chăng chính được chế tạo bằng Phong Ma Đồng?

Thượng Quan Linh vừa dứt tiếng, tà áo bào của Đông Tăng Túy hòa thượng bổng vọt bổng lên, toàn thân vọt lơ lửng trên không, cất tiếng cười ha hả rằng :

- Hai mươi năm về trước, cây Phong Ma Đồng bảo kỳ này từng dùng thế “Hoành Trượng Khiêu Vân” (giơ ngang côn vén mây) tiếp đón ngọn “Khai Sơn Phách Thạch” (vỡ núi chém thạch) trên đôi Long Hồ Cương Hoàn. Nay Phong Ma Bảo Kỳ, thần oai vẫn như xưa, nhưng còn về thân phận bạn cũ xưa kia, đến bây giờ chúng ta vẫn chưa rõ biết lai lịch thực sự ra sao? Thôi thế này, vậy bây giờ chúng ta diễn lại trò cũ xưa kia xem sao? Cậu Thượng Quan Linh, cậu hãy vận sức chân lực rồi dùng thế “Hoành Trượng Khiêu Vân”, thử tiếp ngọn “Khai Sơn Phách Thạch” trên đôi Long Hồ Cương Hoàn xem coi.

Đông Tăng Túy đầu đà sau khi tung mình cao vút lên trên, vừa dứt tiếng nói thì toàn thân đã từ trên cao là là vèo xuống, đôi Long Hồ Song Hoàn đã cầm sẵn trong tay, quả nhiên dùng luôn thế “Khai Sơn Phách Thạch”, giơ luôn đôi song hoàn nhắm thẳng đỉnh đầu Thượng Quan Linh bửa mạnh xuống.

Thượng Quan Linh biết ngay thâm ý của vị Đông Tăng Túy đầu đà này, một là cốt để thử cây Phong Ma Bảo Kỳ của Đoạt Hồn Kỳ phải chăng đúng được chế tạo bằng thứ Phong Ma Đồng không? Hai là cũng muốn thử xem công lực của mình tiến triển tới đâu? Nghĩ vậy Thượng Quan Linh đâu dám chệnh mảng, vội ngậm vận chân lực trên hai cánh tay, cầm chắc cây Đoạt Hồn Kỳ, dùng luôn thế Hoành Trượng Khiêu Vân giơ lên nghênh tiếp.

Song hoàn mạnh bửa, ánh cờ phát phới, những tiếng gió rít như long ngân hồ hú vang trên không. Đông Tăng Túy đầu đà nhẹ vèo thân mượn sức tạt nhanh vào trong đình tranh ngồi vào vị trí cũ, gật gù mỉm cười, còn Thượng Quan Linh thì bị bạt hẳn ra sau hơn tám thước, sẵn tay cầm luôn cây cờ Đoạt Hồn Kỳ không hề hư hỏng ấy ngay dưới đất, buông hai tay không đung đỉnh đi vào đình tranh lên tiếng rằng :

- Lão tiên bối sao nở tay đánh mạnh thế? Tuy cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ có thể đỡ nổi đôi Long Hồ Song Hoàn nặng ngàn cân của ngài, nhưng với công lực yếu ớt của Thượng Quan Linh này, thử hỏi làm sao chịu đựng nổi sức La Hán Kinh Lực cơ chứ?

Đông Tăng Túy đầu đà ngồi yên vào vị trí xong, lấy ngay bầu rượu của mình tu uống, nghe Thượng Quan Linh nói thế, bất giác sặc cười lớn tiếng.

Tạ Đông Dương cũng vui mừng hơn hờ cười rằng :

- Dưới vòm trời võ lâm này, dễ có mấy ai tiếp đỡ nổi đôi Long Hồ Song Hoàn nặng nghìn cân của Đông Tăng trong Càn Khôn ngũ tuyệt? Với tuổi trẻ của con như thế, mà đã có những tiến triển khả quan như vậy, càng phải nên cố gắng trau dồi tu luyện thêm, chớ nên tự mãn kiêu ngạo để phụ lòng các vị tiên bối đã và đang kỳ vọng nơi con.

Sau khi cây binh khí chính cổng Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện ra, trên ngọn cờ đoạn đỏ lại thêm ngọn cờ đoạn đỏ lại thêm những chữ “Hồng phấn cô lâu, vương hầu bạch cốt” (người đẹp cũng thành xương khô, bực vương hầu cũng hóa thành năm trắng), lẽ đương nhiên đã khiến tất cả quần hùng chính tà trong Thiên Hương Ấu này kinh lạ không ít.

Nhưng trong đám người kinh lạ này lại có hai người kinh hoảng nhất trong ấy, đó là hai vị “Ác”, “Thiện” và cũng đều là Đoạt Hồn Kỳ “giả”. Riêng phần Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, trong lòng vừa kinh vừa thẹn.

Bởi cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ người ta đã hiện ra thế, chủ của cây cờ không thể không đến, mình đây đi mượn danh hiệu và giả dạng luôn cả hình tướng của người ta, rồi tí nữa đây gặp mặt không biết phải nên ăn nói ra làm sao với người ta đây?

Về phần Đoạt Hồn Kỳ “Ác” và cũng “giả” luôn là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, thì vừa hoảng vừa nghi. Bởi sau khi Đông Tăng Túy đầu đà và Thượng Quan Linh thử về binh khí Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ, thì theo lý ra, cây bảo kỳ này đã bị chôn vùi luôn ở dưới lòng đất tại Cửu Hoa sơn, không hiểu tại sao giờ đây còn phát hiện ở trên trần gian thế này? Lúc này Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết mới hối tiếc trong lúc mình điều tra về cái chết của Chung Ly lão tại Cửu Hoa sơn, đã vô ý không chịu khám kỹ trong mộ của lão ta có còn cây binh khí Phong Ma Đồng này không?

Nay cây bảo kỳ đã hiện ra, rất có thể có hai giả thuyết như vậy: một là bộ xương người dưới mộ ba cây thông già ở Cửu Hoa sơn, chỉ là một kế nghi binh.

Động Trung lão nhân chưa chết, Chân Đoạt Hồn Kỳ có thể tái hiện trên giang hồ.

Một giả thuyết nữa là Động Trung lão nhân đã chết, nhưng cây Phong Ma Đồng bảo kỳ này, đã được kẻ chôn lão chiếm làm sở hữu, và sau khi biết cuộc thịnh hội Tân Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt ở La Phù sơn, nên đã cố đến đây để phá rối mua vui gì đây.

Nhưng mặc dù là thuộc về giả thuyết nào đi nữa, đều không có lợi gì cho mình, bèn âm thầm khẽ tiếng nói với Chung Ly lão nhân rằng :

- Kỳ Nguyên Tiêu đại hội này, mới vào cuộc đã xảy ra nhiều sự kỳ lạ, đến cả Tư Không Diêu và Đàm Bách Thủy, trên hai bộ mặt ấy cũng hiện ra vẻ nghi ngờ, hình như không được ổn cho mấy. Chúng ta cứ chiếu theo kế hoạch đã định đêm qua, hãy mở sớm cuộc so tài, dù cho Càn Khôn Thập Tuyệt chưa đủ số. Càng khởi cần phải hạn chế những người nào ra tay, cứ kể cả thầy mười trận ăn thua với nhau, nếu thấy bên mình khó nắm phần thắng, hãy xem dấu hiệu của tôi mà phát động cuộc mai phục, thẳng tay búa lưỡi đánh cá hết cả bên địch và bên ta luôn.

Chung Ly lão nhân gật đầu mỉm cười, rồi đứng dậy ôm quyền thi lễ với Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm rằng :

- Kỳ đại hội Nguyên Tiêu này, vốn ra là được định rõ so tài cao thấp giữa Tân Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt, nhưng nay Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương đột nhiên thành linh ẩn tích như thế, khiến cho “thập tuyệt” không đủ nguyên số như đã định, thật mất vui nhiều quá....

Nam Bút Gia Cát Dật không chờ cho Chung Ly Triết nói hết, bèn tiếp lời rằng :

- Thừa Chung Ly lão nhân, đôi bên chúng ta đâu phải là những kẻ giang hồ tục lưu gì, hà tất phải nói những lời khách sáo cũ rích ấy? Chúng tôi đã quy ẩn trên hai mươi năm trời trong thâm sơn cùng cốc, đối với hai chữ “danh tiếng”, đã nhòa mờ từ lâu. Kỳ phó hội La Phù này, tuyệt nhiên không phải bì để tranh giành danh vọng Càn Khôn ngũ tuyệt hay đệ nhất kỳ nhân trong thiên hạ, vấn đề chủ yếu vẫn là chuyện hai giáo hội La Sát và Huyền Âm, xưa nay nổi tiếng ô hợp nạp hung, gây hại trong giang hồ không ít. Và cả vụ Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết mạo danh hiệu của Đoạt Hôn Kỳ, để tha hồ trả thù riêng tu, hoành hành ác đạo...

Sau khi Nam Bút Gia Cát Dật vạch luôn mặt thật của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, từ bản thân Cơ Thiên Khuyết, Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu, Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, cả ba đều hết sức ngạc nhiên.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết hơi biến sắc mặt, vừa chực lên tiếng trả lời, nhưng Nam Bút Gia Cát Dật lại tiếp tục nói :

- Vậy thì đôi bên hãy chiếu theo những quy lệ của võ lâm, hãy dùng hết võ học tuyệt kỹ của mình để so tài cao thấp với nhau xem ai thắng ai bại? Bên ngài vắng mặt Mạnh Tam Nương, chúng tôi đây cũng không phải ý đồng người để ép hiếp đâu, đôi bên cứ sòng phẳng phái hẳn ra những nhân vật tương đương với nhau xuất trận, đúng mười trận định hơn thua với nhau. Nếu phía bên tôi bại, không những xin nhường Càn Khôn ngũ tuyệt cho các ngài, và những người đến dự hội đêm nay, tha hồ bên ngài định liệu. Nếu bên đó thua, xin giải tán ngay hai giáo phái La Sát và Huyền Âm, ai lo về danh sơn nấy, giữ thân để hưởng tuổi thanh nhàn. Nhưng riêng phần Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, hai tay đã vấy máu hôi tanh quá nhiều rồi, về việc xử trí định tội ra sao, xin nhường lại công luận trong võ lâm thiên hạ định đoạt...

Nam Bút Gia Cát Dật nói tới đây, vị Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết bỗng nổi lên những tiếng cười rợn người.

Chung Ly lão nhân vì muốn giải tan cuộc diện cương sượng trước mắt, vội tức khắc gật đầu cười rằng :

- Gia Cát huynh quả là người lanh trí nhanh miệng, nhưng vì hai chữ “thị phi”, ai có lập trường nấy, vốn ra khó biện bạch, tốt nhất cứ chiếu lệ quen của làng võ lâm, kẻ thắng được suy tôn. Trong mười trận phân thắng bại, vậy tôi và ngài hãy tuyển phái đối thủ ra là vừa.

Chung Ly lão nhân vừa hết lời, phái Huyền Âm giáo Trầm Long đường chủ Cách Trầm Long, đứng dậy, cười rằng :

- Chung Ly lão tiên bối nếu không chê Cách Trầm Long nghệ thô quèn, xin tình nguyện được thử xem hư thực của đối phương.

Chung Ly lão nhân cũng biết vị Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long là đệ nhất cao thủ của chính phủ Huyền Âm giáo chủ. Nếu y xuất trận, đối phương tuyệt không thể dùng đến nhân vật trong Càn Khôn ngũ tuyệt, kể ra cũng tạm ổn, huống hồ Đoạt Hồn Kỳ “Ác” cùng với Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu lại không tỏ ý ngăn cản gì, bèn lập tức gật đầu ưng thuận ngay.

Sau khi được sự đồng ý của Chung Ly Triết, Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long bèn đứng dậy thi lễ với hai vị chính Phó giáo chủ của mình, rồi từ từ đi thẳng ra khỏi đình tranh, đứng ngay trên một khoảnh đất đá sẫm sùng chờ đợi.

Nam Bút Gia Cát Dật không biết hư thực về vị Trầm Long đường chủ này ra sao, nhưng đối phương trong trận đầu tiên đã phái người này ra, tất nhiên không phải tay vừa gì. Huống hồ trong thế đứng chờ đợi của Phù Dung kiếm khách, uy nghi vững vàng vô cùng, trong mắt nhà võ coi qua đã biết ngay võ học vào bậc thượng thừa.

Nam Bút đưa mắt nhìn về phía Ngân Tu kiếm khách đang cười với Nam Cương Ân Hiệp Tạ Đông Dương, Thượng Quan Linh bèn đến sau lưng Nam Bút khẽ tiếng nói rằng :

- Thưa Gia Cát lão tiên bối, xin ngài chớ vội nghĩ đến sự phụ của tôi, mong ngài cứ phái tôi ra trận đấu thử xem?

Nam Bút Gia Cát Dật liếc nhìn Thượng Quan Linh khẽ trầm ngâm một hồi rằng :

- Trận thứ nhất cần thiết đừng bị mất nhuệ khí, người này xem có vẻ trầm tĩnh lắm...

Thượng Quan Linh tiếp lời cười rằng :

- Xin Gia Cát lão tiên bối yên tâm, vì tại Lạc Hồn cốc ở Câu Lậu sơn, tôi đã từng hân hạnh đấu một lúc với bốn vị Đường chủ của Huyền Âm giáo là Long Hồ Phong Vân Tứ đại đường chủ. Chuyến này ra trận, cũng chẳng cần phải ra tay động thủ, chỉ nội dùng miệng lưỡi, tôi cũng đủ khiến cho vị Phù Dung kiếm khách này xấu hổ mà đào ngay khỏi Vạn Mai cốc là khác.

Gia Cát Dật nghe Thượng Quan Linh nói đã từng đấu với Cách Trầm Long ở Câu Lậu sơn, bèn gật đầu rằng :

- Cậu ra cũng được, nhưng khi thắng bại đã phân rõ, phải liệu bề mà ngừng ngay mới được, đừng nên có những thái độ chanh chua hà khắc với người ta.

Thượng Quan Linh cung kính rằng :

- Dạ thưa trong Huyền Âm giáo, chỉ có người này còn có vẻ quang minh chính đại, nay vẫn bối xin lệnh ngài ra xuất chiến như thế, chẳng qua cũng chỉ muốn khiến cho vị Cách Trầm Long đây được thoát khỏi số nhiều khê của Huyền Âm giáo.

Dứt lời, bèn lên tiếng hỏi về phía Chung Ly lão nhân rằng :

- Thưa ông, xem bề ngoài, thì hình như ông là người phát lệnh cho bên ấy.

Vậy tôi xin thỉnh giáo một điều, nếu sau khi tôi ra trận, nếu vị Cách Trầm Long đường chủ không dám đấu với tôi, như vậy Thượng Quan Linh này có kể được là kẻ thắng trận không?

Chung Ly lão nhân quả nhiên bị câu hỏi đột ngột của Thượng Quan Linh làm cho đờ người một lúc? Nhưng cũng từ tốn rằng :

- Vào trận đấu, lẽ tất nhiên không dung tình. Nếu bên nào tỏ ý khiếp sợ địch, kể như đối thủ đã thắng một trận đầu.

Thượng Quan Linh gật đầu cười, từ từ trong ngôi đình tranh bước ra sân. Phù Dung kiểm khách Cách Trầm Long thấy là vị tiểu anh hùng này xuất trận, biết ngay đây là một tay khó đấu lắm, chân nhẹ lùi về sau nửa bước, thế đứng không ra thế “đình” mà cũng chẳng ra thế “bát”, ôm quyền lên cười rằng :

- Cách Trầm Long xin chỉ dùng đôi bàn tay thịt này, mong lĩnh giáo mấy ngọn tuyệt học kinh thế của tiểu hiệp.

Thượng Quan Linh cũng vội ôm tay thi lễ mỉm cười rằng :

- Đã vào trường đấu như thế này, bất luận là quyền cước kiếm đao gì trong võ học, chỉ cần Cách đường chủ nêu ra, Thượng Quan Linh xin vâng mạng hầu giáo ngay với Đường chủ. Nhưng trước khi ra tay, tôi xin thỉnh giáo một việc với Cách đường chủ.

Phù Dung kiểm khách Cách Trầm Long đã từng biết về tính nết ngộ nghĩnh tình quái của Thượng Quan Linh ít nhiều, nay thấy cậu bé có vẻ lễ phép với mình, bất giác kinh dị mỉm cười trả lời rằng :

- Thượng Quan tiểu hiệp hà tất phải khiêm tốn như thế? Nếu việc của tiểu hiệp mà Cách Trầm Long này có thể biết đến, thế nào cũng xin làm vui lòng tiểu hiệp.

Thượng Quan Linh bỗng nhiên đổi hẳn sắc mặt nghiêm trang hỏi rằng :

- Cách đường chủ từng giữ trọng chức Huyền Âm Bắc Đẩu lệnh trong Huyền Âm giáo, thống lĩnh các quần hùng trong tay. Nhưng với kẻ mạo học như tôi đây là kẻ võ lâm hậu bối, muốn xin thỉnh giáo với Cách đường chủ một lời: trong việc hành đạo trên giang hồ, thực ra trọng nhất và trước nhất cần phải có điều kiện gì?

Cách Trầm Long không rõ dụng ý của Thượng Quan Linh, ứng tiếng trả lời rằng :

- Nhân nghĩa đi trước, trọng nhất lời nguyện.

- Đúng. Đúng. Đúng. Lời nguyện trọng nhất, lời nói trọng hơn ngàn vàng.

Nhưng những tên thất phu nuốt lời bội tín ấy, sự thực ra không đáng là nhân vật trong võ lâm.

Nói tới đây, câu chuyện thành linh được xoay qua chiều khác, lại lên tiếng hỏi Cách Trầm Long rằng :

- Cách đường chủ vốn là một nhân vật hữu danh trong võ lâm, cũng thuộc hạng quần hào trên giang hồ, càng nên có một mỹ hiệu gì cho xứng đáng để tặng cho Đường chủ mới phải?

Cách Trầm Long vẫn chưa rõ dụng ý của Thượng Quan Linh, nên trả lời ngay rằng :

- Cách Trầm Long này chỉ hão được hư danh, nên các bạn trên giang hồ đã tặng một ngoại hiệu Phù Dung kiếm khách.

Thượng Quan Linh nghe xong, ngừng mặt lên trời cười ngất rằng :

- Bốn chữ Phù Dung kiếm khách, quả thật có lấy lừng riêng một phương nào thật. Nhưng tôi lại xin thỉnh giáo Đường chủ thêm một điều nữa, thế vậy cây binh khí lừng danh của Đường chủ là cây Phù Dung kiếm nay ở đâu? Sao không thấy đi đôi với người?

Cách Trầm Long sức nhớ vào một tháng trước đây, ở Trầm Long đường Lạc Hồn cốc Câu Lậu sơn, trong lúc liên thủ hợp lực với Tứ đại đường chủ Long Hồ Phong Vân để đấu với Thượng Quan Linh, Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” đã buông lời chê cười, mình lại không có lý do gì để đính chính lại, nên đã dùng chỉ lực búng gãy cây binh khí của mình thành năm đoạn, và còn lên tiếng là sau khi chờ trả xong Huyền Âm Bắc Đẩu lệnh, bèn tức khắc quy ẩn không màng đến chuyện võ lâm nữa.

Nhưng sau vì hai vị chính, Phó giáo chủ thân hành về Câu Lậu sơn, triệu tập các tay hảo thủ trong giáo, đồng kéo đến La Phù sơn để trợ trận, nên đành phải đến. Nhưng nay lại bị Thượng Quan Linh nói cho một thôi một hồi những lý luận “giang hồ hành đạo, trước nào nhân nghĩa, trọng nào lời nguyện...” , mà cả vị Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” nay cũng có mặt tại đây, vậy làm sao khiến mình tự nuốt lời nguyện được?

Thượng Quan Linh thấy nhân vật kiệt xuất của Huyền Âm giáo này là Cách Trầm Long, bị mình hỏi đờ người ra như thế, bất giác mỉm cười tính tiếp tục nói thêm, nhưng Cách Trầm Long đã đưa tay lên ôm quyền nói rằng :

- Thượng Quan tiểu hiệp tuy có long nhân từ muốn điểm hóa cho Cách Trầm Long này, nhưng quả thật tôi cũng bị những nỗi khổ tâm riêng giày vò, thật là một sự vạ bất đắc dĩ. Nay Tiểu Diễm Diêm Bà Mạnh Tam Nương và Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ lại đột nhiên ẩn tích như thế và đứng trên tình thế vong tồn

của Càn Khôn ngũ tuyệt đây, mà Cách Trầm Long đâu có thể thấy nguy mà lại đi cầu an như thế, chẳng ra phụ nghĩa ư? Còn việc búng gậy kiểm trước kia và nói sẽ không bàn đến việc võ lâm, nhưng giờ này đã hạ dấu trường để thỉnh giáo với Thượng Quan tiểu hiệp như thế lại trở thành kẻ nuốt lời. Những nhân vật trong giang hồ, quả nên nói về nhân nghĩa trước tiên, lời nguyện phải trọng, nhưng trong tình trạng cả hai không thể nào kiêm toàn vẹn, Cách Trầm Long này không thể nào phụ nghĩa thà chịu nuốt lời nguyện vậy.

Thượng Quan Linh im lặng nghe xong, đột nhiên ngừng đầu lên nhìn bầu trời cất tiếng cười như điên cuồng.

Cách Trầm Long thấy cậu bé cười như điên, bèn ngược mắt sáng ngời hỏi Thượng Quan Linh rằng :

- Cách Trầm Long này có sơ ý nói thất lễ câu gì, xin tiểu hiệp cứ việc chỉ trích ngay cho.

Thượng Quan Linh thu ngay tiếng cười lại, nghiêm nhiên trịnh trọng rằng :

- Thừa Cách đường chủ, ngày thường ngài vẫn được mọi người cho là một người văn võ tinh thông, sao ngài lại có thể khúc giải chữ “nghĩa” đến nông nổi thế kia? Bản ý của chữ “nghĩa”, tức là “Hành sự đặc nghi” (làm nên trò chuyện) cũng là “Vi sở đương vi, bất vi sở bất đương vi” (làm việc đáng làm, không việc gì không đáng làm), đại ý của chữ “nghĩa” có thể tạm giải như vậy. Những phần tử tổ chức của Huyền Âm giáo, nếu phần đông là những danh nhân chí sĩ, hào kiệt anh hùng, mà những việc ngôn hành, nếu quả nhằm vào mục đích hành nhân hành nghĩa, dạy trung dạy hiếu, thì Cách đường chủ không những thấy họ lâm nguy mà không ra tay giúp, cho dầu phải mất đầu mình đi nữa, cũng nên theo phò họ cho trọn để tỏ chút lòng tri kỷ, có thủy có chung, như thế mới đáng một hành vi đạp đất đội trời của đấng trượng phu, để danh thơm đời. Nhưng trên thực tế lại hoàn toàn sai lạc hẳn.

Huyền Âm giáo chỉ là một tập đoàn ô hợp đạo cướp so Tư Không Diêu và Đàm Bách Thủy thao túng tung hoành trong võ lâm, phàm những kẻ có chút nhiệt huyết chí sĩ lỡ đã lọt vào cạm bẫy của họ, nên mau mau tỉnh ngộ tự giác. Thế mà không ngờ Cách đường chủ ngài lại coi những kẻ tà giáo miền Nam Hoang này như một bậc quân phụ, tôi thật không hiểu ngài có bị bệnh loạn thần kinh không. Hay vì mến thích danh hiệu Trầm Long đường chủ? Thôi. Thôi. Thôi. Tôi đã từng nghe đồn về văn tài võ học của ngài rồi, nay tôi cũng xin vui lòng để ngài lập được một kỳ công cho Huyền Âm giáo, vậy tha hồ ngài cứ việc nhằm vào những tử huyệt trên toàn thân mà đánh, Thượng Quan Linh này hứa không hề trả một đòn nào cả.

Sắc mặt của vị Trầm Long đường chủ Phù Dung kiểm khách Cách Trầm Long, cứ đỏ dần theo giọng nói của Thượng Quan Linh, sau cùng mặt đỏ hỏn như miếng vải điều, ngậm giậm chân than khổ, quay phắt ngay người về phía đình tranh, ôm tay lên chào Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, Đàm Bách Thủy cùng hai vị Thiên Phong và Lưu Vân đường chủ, chẳng nói một tiếng nào, thành linh dùng luôn thế Long Hình Nhất Thức tuyệt đỉnh khinh công vọt lên, rồi chuyển thân hóa sang thế Yến Tử Phi Vân Tùng bay vèo khỏi ngôi đình tranh của Thiên Hương Ấu đi luôn.

Cách Trầm Long vừa đi xong, Thượng Quan Linh lại bắt đầu tái phát tính tình tình quái quỷ nhiều của

mình quay về cười nói với Chung Ly Triết rằng :

- Thưa ngài Chung Ly lão, vừa rồi chúng ta chả nói trước là kẻ nào khiếp sợ không dám đấu, kẻ ấy kể như thua, cho nên vị Phù Dung kiếm khách Cách Trầm Long tuy bị tôi mắng cú mất, nhưng tôi xin ngài hãy ghi một trận thắng cho bên phía tôi. Rồi tiếp diễn luôn chín trận còn lại.

Nói xong, cố ý đóng ra vẻ đắc trí oai hách đi vào trong đình tranh, khiến cho những người của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết tức điên lên như lửa bị chế thêm dầu, nhưng hiềm nỗi lại không làm gì được.

Nhưng phía Nam Bút, Tây Đạo và Nam Cương Ấn Hiệp Tạ Đông Dương, ai nấy đều gật đầu tấm tức sự thông minh nhanh trí của Thượng Quan Linh, đều công nhận cậu bé sẽ là một nhân vật bất phàm sau này, nay chỉ chờ thêm những kinh nghiệm và thời gian giữa mài dũa nữa mà thôi.

Sau khi Thượng Quan Linh trở về đình tranh xong, vị Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” mà Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đã giả dạng ấy bèn cười nói với Nam Bút Gia Cát Dật rằng :

- Thưa Gia Cát huynh, tiểu đệ muốn xin huynh cho một tướng lệnh, để được hội đấu với Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết.

Nam Bút Gia Cát Dật biết vị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh này tuy không phải thứ Đoạt Hồn Kỳ “thiệt”, nhưng với những võ công tuyệt học từ trong bộ kinh U Mịch thập tam kinh ấy, quả cũng không phàm gì, bèn gật đầu cười rằng :

- Hay lắm. Nay “Thiện”, “Ác” Đoạt Hồn Kỳ đều có mặt trước cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ chính thống này, đôi bên so tài nghệ thần công với nhau, thật là chuyện tuyệt hy hữu trên võ lâm giang hồ? Vậy xin Gia huynh cứ việc tùy tiện thi hành, để tiểu đệ được dịp thưởng lãm những tuyệt học của đôi bên.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh mỉm cười khiêm tạ với Nam Bút, rồi đứng đình bước ra sân, trước tiên là khẽ ôm tay thi lễ với cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ, rồi mới quay thân về phía đình tranh lên tiếng gọi rằng :

- Kẻ giả dạng Đoạt Hồn Kỳ là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đây, nay thân hành kính thỉnh mời một vị cũng giả danh Đoạt Hồn Kỳ là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết ra đấu trường để phân cao thấp định lại danh vị cho chính xác.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết lâu nay vẫn tưởng vị giả mạo Chung Ly Triết mà do mình mời đến đây là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh của bang hội ăn mày, nào ngờ giờ đây Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” lại tự xưng là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, đôi mắt hung ác bất giác từ trong chiếc mặt nạ nhìn ngay về phía lão nhân Chung Ly Triết.

Chung Ly lão nhân thần sắc vẫn thản nhiên, và đồng thời ghé sát vào tai Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết cười nói rằng :

- Vụ án song đôi và song ba của Đoạt Hồn Kỳ đã làm chấn động dư luận khắp trong thiên hạ võ lâm đã đành đi? Tại sao đến cả chút danh hiệu con con Thiểm Điện Thần Khất này, lão cũng nghiêm nhiên có người giả mạo, thật là một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi? Vậy trong trận thứ nhì này huynh hãy để tôi ra đấu với hắn.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đầy bụng hồ nghi, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, đành lạnh lùng “hừ” lên một tiếng bằng giọng mũi, Chung Ly lão nhân bèn từ cạnh người Ngân Tu kiếm khách lướt ra ngoài đình.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh thấy mình thân hành đứng ra gọi trận như thế, mà Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết lại không chịu ra ứng chiến, mà lại nhảy ra vị thân phận lai lịch đều không ai rõ manh mối là Chung Ly lão nhân đây là thứ “thiệt” hay “giả”. Bất giác cau chặt mày suy nghĩ.

Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết lúc này thủng thỉnh bước tới gần Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, tươi cười nói rằng :

- Bộ người không phải Đoạt Hồn Kỳ ư? Tại sao lại đi tự xưng là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh? Mà danh hiệu này đâu có thể xài ầu tả thế được?

Gia Minh nghe vậy, lập tức đưa tay chỉ ngay về cây Phong Ma Đồi Đoạt Hồn Kỳ đang bay phất phới, nghiêm trang nói rằng :

- Bởi tôi đã ngưỡng mộ những tuyệt học của vị Đoạt Hồn Kỳ, thoáng biến thoáng hiện, võ công lại tuyệt luân cái thế vô song, nên mới mượn tạm danh hiệu này để chu du khắp giang hồ trong thiên hạ, nhưng tự hỏi lòng, những hành vi xưa nay của tôi quyết chưa hề làm ô nhục đến thanh danh oai vọng của kỳ nhân đương kim này, nhưng nay đứng trước cây cờ “chính tông” Đoạt Hồn Kỳ đây, đâu còn mặt mũi nào đi giả mạo, nên sẵn dịp đây luôn tiện thanh minh rõ lại bộ mặt thật xưa kia của tôi. Vậy tôi xin thỉnh giáo với ngài, tại sao vừa rồi ngài bảo rằng Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh sáu chữ này không thể xài ầu tả được là nghĩa lý gì?

Chung Ly lão nhân ha hả cười rằng :

- Người là Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” hay “giả”, cái đó tôi không biết làm gì, nhưng vị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh này, thực ra là một người bạn giao hảo với tôi ghê lắm, như vậy...

Gia Minh không đợi cho Chung Ly Triết hết lời, đã tức điên người lên, đưa tay lên kéo phứt luôn chiếc mặt nạ da người, để lộ hẳn ra bộ mặt thiệt của mình nói lớn lên rằng :

- Xin ngài hãy tự tôn trọng thân phận một chút, đừng ăn nói hồ đồ như thế, trước mặt đông đủ những quần hùng ở đây, chỉ có vị Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ mới là người bạn thân thiết nhất của tôi, và có thể nói là tri kỷ...

Chung Ly lão nhân cũng không đợi cho Gia Minh nói hết lời, bèn xua tay cười rằng :

- Hà tất người phải gân cổ ra cãi làm gì? Chuyện thị thị phi phi trong thiên hạ, vốn ra rất khó phân tích, chẳng thà cứ chiếu theo quy lệ hiện hữu trong võ lâm, so hết tài nghệ của mình ra. Nếu người chiếm phần thắng, tha hồ người xưng Thiểm Điện Thần Khất, còn nếu bại thì mong rằng ông cứ trùm chiếc mặt nạ ấy lại như cũ để làm Đoạt Hồn Kỳ “giả” của ông cho êm việc.

Những lời nói này khiến cho Gia Minh vô cùng kinh lạ? Bởi theo khẩu khí của Chung Ly lão nhân nói, hình như bốn chữ Thiểm Điện Thần Khất có vẻ còn cao hơn ba chữ Đoạt Hồn Kỳ là khác? Và vấn đề khó hiểu nhất là không hiểu tại sao đối phương lại không muốn mình được tự xưng hô Thiểm Điện Thần Khất? Mà lại còn so tài cao thấp bằng những tuyệt của nhau để tranh chút danh hiệu “chân”, “giả” này.

Trong lòng tuy cho rằng vị Chung Ly lão này qua ngang tàng quái dị, nhưng hiềm nỗi tôn chỉ của cuộc đại hội La Phù này, đều là tỷ thí tài nghệ với nhau, và mượn dịp này bóp tan hết thế lực của La Sát và Huyền Âm hai giáo, hầu tạo phúc cho giang hồ. Nên cũng buồn dư hơi đâu đi tranh cãi những chuyện không làm sao phân rõ trắng đen chân giả ấy cho phí thì giờ, bèn từ cạnh sườn rút cán cờ Đoạt Hồn Kỳ, nhưng không treo lá cờ đoạn đỏ, ngậm vận ngay công lực vào lòng bàn tay, vượt ngay cán cờ từ gốc tới ngọn, lớp vỏ màu vàng bị tuốt sạch hết, lúc này cây Phong Ma Đồng giả hiện ngay nguyên hình của nó là cây binh khí màu đen truyền thống của Cùng Gia bang là cây Tứ Sát Hàng Ma báng, lúc này Gia Minh hiên ngang tay cầm báng đứng chờ địch.

Chung Ly lão lặng thinh đứng nhìn những cử động của Gia Minh rồi lắc đầu cười rằng :

- Tuy ta sẽ giao tranh với người, nhưng ta tuyệt không cần dùng binh khí gì với người.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lập tức thu ngay cây Tứ Sát Hàng Ma báng, nghiêm nhiên trả lời rằng :

- Nếu ngài muốn chỉ giáo về chưởng pháp hay khinh công, Gia Minh xin sẵn sàng hầu giáo với ngài.

Chung Ly lão vượt hàm râu trắng của mình, lắc đầu cười rằng :

- Từ chưởng pháp, khinh công, đến quyền biến ám khí hình như tôi nghe ra cũng đủ chán ngấy người rồi.

Gia Minh ngạc nhiên rằng :

- Trừ chưởng pháp, binh đao, ám khí và những khinh công chân lực ra, còn có gì để tỷ thí?

Chung Ly lão nhân ha hả cười rằng :

- Vừa rồi ta thấy thẳng ranh mãnh Thượng Quan Linh chỉ nhờ lỗ miệng mà đã ngang nhiên thẳng nổi trận đầu, kể cũng thú vị lắm.

Gia Minh ngược mày rằng :

- Không lẽ ngài lại muốn thi thố về tài chửi mắng nhau? Vậy thì tôi chửi ông trước hay ông chửi tôi trước đây?

Chung Ly lão nhân xoa tay lia lịa cười rằng :

- Nếu mà chửi qua mắng lại làm sao mà nghe cho đẹp tai được? Ta biết rằng phàm những kẻ cao nhân dật sĩ trên giang hồ thông thường đều có tám chữ để hình dung loại người này, bốn chữ ấy là “Học cứu thiên nhân, hung la vạn hữu” (đại ý thấu hiểu thiên nhân, trong lòng phải bác học). Những quần hùng đến dự đại hội tại Vạn Mai cốc hôm nay đây, phần đông đều là những nhân vật xưng tuyệt ở các nơi tứ hải bát hoang, ngay như người đây cũng tự xưng danh hiệu Đoạt Hồn Kỳ, và cũng nổi danh miền đông nam oai trấn khắp thiên hạ. Bây giờ hãy để tôi đưa ra ba vấn đề, chỉ cốt sao người trả lời được trong ba câu hỏi đó, thì kể như người đã thắng cuộc, còn không, xin mời ngay về đình tranh, cho người khác ra tiếp trận.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh thấy vị Chung Ly lão này đòi thi về kiến văn bác học như thế, tuy tự biết mình khó sánh nổi với “Học cứu thiên nhân, hung la vạn hữu”, mà những câu đề hỏi của đối phương thế nào chả hắc búa gay go. Nhưng hiềm nổi, trước mặt toàn những danh gia cao thủ, không thể nào chịu lép vế được, hai nửa lòng nghĩ trong ba vấn đề ấy, chỉ cần trả lời được một, như thế cũng chưa chắc gì gây khó khăn cho mình? Nên sau khi đắn đo một hồi, bèn gật đầu chấp thuận cuộc thi ngay.

Chung Ly lão nhân nhẹ vuốt râu, rồi nghiêng đầu mỉm cười rằng :

- Câu hỏi thú nhất của tôi là Phật gia thường nói: “Cửu giới vô biên, chúng sinh nan độ”. Thế xin hỏi ngài Cửu giới có thật chẳng là vô biên? Mà chúng sinh làm sao độ khỏi?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh không ngờ rằng Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết lại đột ngột hỏi mình về những thiên lý nhà Phật như thế? Chỉ đành cười gượng trả lời rằng :

- Dạ thưa vấn đề này, ngài hỏi hơi quá xa xôi, Gia Minh đây là kẻ phàm tục không thông thiên lý nhà Phật, nên không làm sao trả lời ngài được.

Chung Ly lão nhân liếc nhìn khắp thân Gia Minh một lượt, lắc đầu cười rằng :

- Có gì khó đâu? “Cửu giới vô biên ngộ thì biến, chúng sinh nan độ thành năng độ.” (thấu hiểu thì là biên, và có lòng thành thì có thể độ) đây không phải là thiên lý gì khó giải, chỉ tại người không chịu khó suy nghĩ đó thôi. Vậy người đã chệ câu hỏi thứ nhất của tôi hỏi hơi quá xa, thế thì trong câu hỏi thứ nhì này, tôi sẽ hỏi gần lại vậy. Trong một năm thời gian đây, trong vòm trời võ lâm, không ai là không bàn tán đến chuyện Đoạt Hồn Kỳ? Nào Đoạt Hồn Kỳ “Ác”, nào Đoạt Hồn Kỳ “Thiện”, tây bắc Đoạt Hồn Kỳ, đông

nam Đoạt Hồn Kỳ, Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ, Tứ Sát Hàng Ma bảng Đoạt Hồn Kỳ, “chân”, “giả” Đoạt Hồn Kỳ vụ án khiến cho não động khắp chân trời, khiến thiên hạ hoa mắt nhức đầu không biết đầu vào đâu.

Nay cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ chính cống tuy đã được cắm tại trước mặt chúng ta đây, nhưng tôi muốn thỉnh giáo, người mà sử dụng cây Đoạt Hồn Kỳ chính thống này, xưa kia từng so tài trên Kim Đỉnh núi Nga Mi với Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm ấy, là nhân vật nào trong võ lâm? Tên thật là gì?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh bị vị Chung Ly lão nhân, khiến giở cười giở khóc. Bởi câu thứ nhất của đối phương quá xa, nhưng câu hỏi thứ hai lại quá gần.

Vụ án Đoạt Hồn Kỳ quả thật đang còn rối bung như tơ vò, tuy mình đây cũng là một trong số Đoạt Hồn Kỳ thứ giả, thế mà cũng đành chịu thua về bí mật của Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” chẳng biết một tí gì về lai lịch người ta, lấy gì mà trả lời cho đúng?

Chung Ly lão nhân thấy cử chỉ thần sắc lúng túng của vị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh như thế, bất giác bật tiếng cười lên rằng :

- Câu hỏi thứ hai này người cho là khó giải đáp, hơn nữa chính tôi cũng không biết. Nhưng hiện nay đã có cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ lộ diện tại đây, vậy chắc trước khi cuộc La Phù đại hội này được kết thúc, thế nào chủ của cây cờ lừng danh cũng hiện thân ra, các quần hùng trong thiên hạ sẽ có thể rõ trắng đen vụ án ngay. Trong hai câu hỏi trước, ta cũng biết hơi khó, nhưng câu hỏi chót nhất này, ta sẽ hỏi một câu dễ hơn, câu hỏi này lại có liên quan đến phương diện võ học, chắc thế nào người chắc ngầm mắng ta là lão già tai ác tinh quái?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh thấy mình bị tịt luôn một hơi hai câu hỏi oái oăm của lão Chung Ly Triết, trong lòng thẹn ức vô cùng, bất giác bụng ngầm rủa Chung Ly lão quỷ tai ác tuyệt luân. Bỗng giờ nghe câu hỏi thứ ba của lão hỏi về phương diện liên hệ đến võ học, tinh thần phấn khởi ngay, miệng lập tức mỉm nụ cười hy vọng.

Chung Ly lão nhân suy nghĩ một hồi, tươi cười rằng :

- Câu hỏi thứ ba này ta muốn thỉnh về “Điều hàn linh, Hợp huyền võ, Kinh đồng đình, Xuyên hỏa phủ, Phân độ ngân hà, Tử vi huyền mẫu.” Mấy câu diệu quyết để tu luyện nội công này, đáng phải giải thích ra làm sao mới đúng?

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Thần Kỹ Tuyệt Diệu

Thiểm Điện Thần Khất nghe xong câu hỏi thứ ba của Chung Ly lão nhân, trong lòng càng đâm thất kinh hoảng hồn. Bởi trong mấy câu nói: “Điều hàn linh, Hợp huyền võ, Kinh đồng đình, Xuyên hỏa phủ, Phân độ ngân hà, Tử vi huyền mẫu”, toàn là những thế cực khó uyên thâm của diệu quyết nội công mà mình đã được trong bốn chương văn kinh U Mịch thập tam kinh, thế mà không hiểu tại sao lão già Chung Ly Triết này lại lên tiếng hỏi mình như thế?

Suy nghĩ kỹ lại, ngoại trừ câu hỏi thứ hai là lão tạm thời nghĩ ra, hình như vị Chung Ly lão nhân này còn có một dụng ý gì để ngắm ngắm chỉ điểm thêm cho mình thì phải.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh trong bụng nghĩ vậy, nên tự đứng tan biến hết những sự hổ thẹn trong lòng, bèn cung kính thi lễ cùng Chung Ly lão nhân rằng :

- Gia Minh u muội này xin chịu nhận thua. Để chờ kết liễu xong cuộc La Phù đại hội này, kính xin ngài chỉ giáo cho những điều hữu ích.

Chung Ly lão nhân mỉm cười đáp lễ, nhưng không nói gì, quay sang phía Nam Bút Gia Cát Dật rằng :

- Xin Gia Cát nhân huynh hãy ghi rõ cho trong mười trận, hai trận đầu, chúng ta đã ngang sức cân nhau. Như thế chưa bên nào chiếm phần thắng đấy nhé.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cau mày từ từ bước vào trong ngôi đình tranh, đưa mắt nhìn Nam Bút, Tây Đạo mọi người, lắc đầu khẽ than rằng :

- Tiểu đệ thật quả vô tài quá, xin chư huynh thứ cho nhưng vị Chung Ly lão nhân ấy, xem những cử chỉ và lời nói của ông ta quả thật thần kỳ bí hiểm lắm...

Thượng Quan Linh lên tiếng nói xía ngay vào rằng :

- Gia lão tiên bối hà tất phải u sầu ảo não như thế? Chẳng qua người ta dùng lời nói gây khó đấy thôi. Dù cho một kẻ bác học nào có tinh thông đến đâu đi nữa, cũng không thể nào bao quát hết những sự hiểu biết trên dưới mấy ngàn năm được, dọc ngang mấy ngàn dặm, kẻ hỏi có thể tùy hứng mở miệng thành sông ngòi, người đáp lễ dĩ nhiên là bị thiệt thòi nhiều, nếu tôi mà cũng hỏi lại lão ba vấn đề, chưa chắc gì lão đã có thể trả lời đích xác được?

Thượng Quan Linh vừa hết lời, Chung Ly lão từ phía ngoài đình lên tiếng cười rằng :

- Thượng Quan ranh mãnh kia, nếu quả thật cậu còn chưa phục, xin cứ mời ra đây hỏi thử tôi ba vấn đề nào cũng được?

Thượng Quan Linh lên tiếng cười rằng :

- Nay ông già, tục ngữ có câu rằng: “đã được thì chớ có tham”, ông đã già tuổi tác như thế, nếu nhờ bị tôi hỏi cho đớ khẩu ra, chừng ấy biết giấu bộ mặt đi đâu cho khỏi thẹn? Tôi cũng chẳng cần phải hỏi về thiên lý cao siêu gì, chỉ nội việc hỏi nơi ông ở trên núi Côn Luân, thực ra cao bao nhiêu, và bộ râu dưới hàm ông có cả thảy bao nhiêu sợi, trong Vạn Mai cốc này được bao nhiêu cành mai? Đó. Chỉ nội ba câu hỏi dễ dàng ấy, ông có thể trả lời dứt khoát được nửa câu nào không, chứ đừng bảo là một câu nguyên vẹn?

Mấy câu hỏi này, quả thật đã khiến cho Chung Ly lão gần như ngộp thở luôn?

Thượng Quan Linh bỗng lại cười lên rằng :

- Còn nói về vụ Càn Khôn Cửu Tuyệt đại hội trên La Phù này, chính là một cuộc chiến lừng danh mà những tay hảo thủ quần hùng đang dự đều được mục kiến, như vậy càng không nên chỉ lo khua môi múa mép cho oai hách hão huyền như thế.

Hai trận thi về lối văn đã diễn rồi, bây giờ cũng nên thay đổi bầu không khí mà diễn một tấn tuồng võ chử, xin ông già hãy mau về chỗ phái người ra cho rồi, bên phía chúng tôi, nếu không phải Đông Tăng thì cũng phải là Bắc Kiếm ra nghênh trận.

Bắc Kiếm Phổ Côn cười nói với Nam Bút Gia Cát Dật rằng :

- Mấy câu nói của thằng ranh Thượng Quan Linh, vừa được thể diện, lại vừa cay chua đánh đá thật. Hẳn đã chỉ danh điểm tướng như thế, tiểu đệ đành phải dùng cây Tam Chi kiếm để gặp gỡ nhân vật của đối phương vậy?

Nam Bút Gia Cát Dật gật đầu mỉm cười, Phổ Côn đứng đỉnh bước ra khỏi đình tranh, tay cầm cây Tam Chi kiếm mà chuôi kiếm có dính ba hột minh châu, cất tiếng rằng :

- Vốn được liệt danh trong Cửu Càn Khôn ngũ tuyệt là Bắc Kiếm Phổ Côn đây, vậy xin có lời thỉnh mời bất luận là một vị danh gia cao thủ nào trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, xin cứ việc ra chỉ giáo cho.

Tục ngữ rằng: “danh của người như bóng với cây”, kiếm thuật của nhà họ Phổ, oai trấn bát hoang, nên khi Phổ Côn xách kiếm ra đấu trường, hầu hết trong khu vực Thiên Hương Ấu đều im thin thít, chỉ nghe tiếng gió thỉnh thoảng đưa lại những mùi thơm dịu dàng của hoa mai.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, đưa mắt liếc nhanh mọi người trong đình tranh, thấy vị Huyền Âm Phó giáo chủ là Cửu Trọng Thần Ông Đàm Bách Thủy đứng dậy cười rằng :

- Vị Tư Không Giáo chủ của tiểu đệ, vì tí nữa đây còn phải hầu tiếp với Nam Bút Gia Cát Dật bên quý vị để liệu kết mối duyên nợ xưa kia. Còn Đoạt Hồn Kỳ huynh và Chung Ly lão nhân xin chuẩn bị để đối phó với Tây Đạo và Đông Tăng, thành ra này Đàm Bách Thủy xin mạn phép được đón tiếp vị khách khét tiếng trong giang hồ của Bắc Kiếm Phổ Côn vậy.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết trong bụng cũng cho rằng, với Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy ra quân chuyến này, kể ra cũng tạm ổn. Bèn cùng với Chung Ly lão nhân gật đầu chấp thuận đồng ý ngay, nhưng cũng không quên nói nhỏ với Đàm Bách Thủy hãy thận trọng, vì võ công của Bắc Kiếm Phổ Côn không phải hạng tầm thường gì, quả là một nhân vật siêu tuyệt, danh bất hư truyền, phải tùy cơ ứng biến mới được.

Đàm Bách Thủy tay cầm Cửu Đầu Thiết Trượng, đứng đỉnh bước và sân đấu, Bắc Kiếm Phổ Côn thấy là vị Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy ra sân, bỗng cười ngất ngưỡng lên rằng :

- Kia Đàm Bách Thủy, ta nghe Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương từng gạt tên người ra khỏi nhóm Tân Càn Khôn ngũ tuyệt kia mà. Nhưng nay sư tỷ đệ người ta không có mặt tại đây, nên chiếc ghế ngồi trong Tân Càn Khôn ngũ tuyệt của người kẻ cũng tạm vững đấy chứ?

Đàm Bách Thủy mặt đỏ bừng lên ầm ức nói rằng :

- Nay lão già Phổ Côn, những chuyện so tài cao thấp trong võ lâm, kẻ thắng được suy tôn. Nay Tân Càn Khôn ngũ tuyệt và Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt, thắng bại chưa rõ về bên nào? Phải chờ sau cuộc đại hội của La Phù này mới rõ được.

Nay Đàm Bách Thủy đặc biệt xin lĩnh báu ngọn Tam Chỉ kiếm khét tiếng của họ Phổ xem oai thế ra sao? Vậy xin đừng nhiều lời, hãy mau ra tay cho rồi.

Đôi mắt sáng như sao của Bắc Kiếm Phổ Côn nhìn ngay xuống cây Tam Chỉ kiếm trên tay mình, thành linh phát ra những tiếng cười như long trời lở đất, chấn động tâm huyền hầu hết thấy những tay quần hùng ngồi trong ngôi đình tranh.

Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy bị tiếng cười của Bắc Kiếm Phổ Côn khiến cho ngạc nhiên ngẩn người, lão ngơ ngác hỏi rằng :

- Kia lão già Phổ Côn, Đàm Bách Thủy này có lời gì nói sai mà khiến người cười như điên vậy?

Bắc Kiếm Phổ Côn thu ngay tiếng cười lại lạnh lùng rằng :

- Xưa kia trên đỉnh Nga Mi, Phổ Côn này đã liên tiếp hỗn chiến với Kinh Thần Bút, Trường Vĩ Vân Phật, Long Hồ Cương Hoàn và Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ với bốn hạng binh khí áp cái thiên hạ, oai lực vô biên tuyệt kỳ như thế, ta đây chưa hề dùng Tam Chỉ kiếm cướp đánh trước tiên, không ngờ nay người lại dám nói những lời nói như thế này với ta. Phổ Côn nào phải kẻ ỷ tài mà kiêu cuồng, nếu ta ra tay

phạt kiếm ra trước, cây Cửu Đầu Thiết Trượng của người, khó lòng mà cầm cự nổi trên ba chục hiệp với tay.

Đàm Bách Thủy lòng nóng như lửa, hăn học lên tiếng rằng :

- Trong hai người mà không ai chịu ra tay trước, vậy thì làm sao mà choảng nhau cho được? Vậy thì Đàm Bách Thủy đành mạn phép thử trước về cây Tam Chi kiếm, xem sự thực oai lực của nó đã vô biên đến mức độ nào, mà dám xưng áp cái trong thiên hạ?

Hai chữ “thiên hạ” còn phẳng chứa âm thanh trên không, cây Cửu Đầu Thiết Trượng đã vung ra với thế Hải Lăng Bài Sơn (ngọn sóng kinh đánh ập vào núi), vận hết đúng mười phần mười nội gia công lực, trượng phong quét thẳng vào trung bàn (khoảng ngang bụng) thăm dò thử vị danh vang trong Càn Khôn ngũ tuyệt Bắc Kiếm này ứng phó ra làm sao?

Phổ Côn cũng chẳng thềm né tránh gì, cây Tam Chi kiếm lập tức dựng đứng ngay mũi kiếm lên, phạt luôn một thế Chi Trụ Trung Lưu (Mài trụ cây trong lòng sông), ngang nhiên nghênh cây Cửu Đầu Thiết Trượng của Đàm Bách Thủy quét tới như vũ bão.

Lối đánh này, quả thật đã khiến cho Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy thất kinh hãi hùng giật mình, bởi cây Tam Chi kiếm của Phổ Côn tuy bề rộng chỉ bằng ba ngón tay, nặng hơn kiếm thường một chút, nhưng cây Cửu Đầu Thiết Trượng của mình cũng nặng có đến trăm cân, cộng thêm sức luân chuyển càn quét như vũ bão của mình, oai thế tuyệt luân thế mà đối phương sao dám dùng cây kiếm mỏng manh như thế đỡ càn với cây binh khí của mình?

Trong tâm tâm đã không phục, lão lại tăng thêm hai phần chân lực nữa thành mười hai phần công lực, thế mà một luồng cuồng phong dữ dội do cây thiết trượng gây ra “ào ào” quét mạnh tới ngang eo của đối phương.

Bắc Kiếm Phổ Côn đưa kiếm tới trước hai thước, rồi nhẹ co rút về hai tấc, nhưng tầm thời gian đã đúng như ước muốn lý tưởng của Phổ Côn, ngay lúc ấy cây thiết trượng của Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy chạm với cây Tam Chi kiếm, chưa kịp nghe tiếng kim khí chạm nhau, thành linh cây kiếm đã rút lại. Nên khoảng cách ngắn ngủi hai tấc ấy, không những đã hóa giải hăn cây binh khí nặng trăm cân của cây thiết trượng, mà cả đến thân hình của Đàm Bách Thủy cũng bị hút ngay vào hơn nửa bước.

Đàm Bách Thủy tuy đã không phục từ trước, nhưng cũng đã ngầm chú ý đề phòng. Nay thấy Bắc Kiếm Phổ Côn ngang nhiên dùng đến hai lối đánh “Niêm” tự và “Xà” quyết (thế đánh như dấn dích với địch và trút bỏ địch tùy ý thích), người ta đã dùng đến mức tuyệt vời như thế, đương nhiên trong lòng càng kinh hãi vô ngần.

Nhân cơ hội bị địch hút tới ấy, đành mượn sức tung thân về trước cánh phải ba thước, đuôi thiết trượng bỗng thành linh thúc mạnh về phía sau, nhằm ngay Tinh Túc trọng huyết của Bắc Kiếm Phổ Côn phóng tới.

Bắc Kiếm Phổ Côn thấy đối phương dùng lối đánh biến hóa kỳ diệu khó đoán này, bèn mỉm cười đổi thế “dẫn” thành ra thế “đẩy” và kỳ này dùng chân lực nội công hẳn hoi, đẩy luôn cây Cửu Đầu Thiết Trượng ra hẳn hơn thước, nhưng vẫn chưa hề trả đòn, cây Tam Chỉ kiếm lập tức thu ngay về, đưa mũi kiếm ngang trước ngực, đứng uy nghi như núi Thái Sơn lạnh lùng chờ địch.

Đàm Bách Thủy không hiểu tại sao đối phương lại không ra tay phản kích mình? Tuy cau mày suy nghĩ, nhưng cây thiết trượng cũng nhắm tới ngực địch thủ điểm nhanh tới với một thế Độc Long Tâm Huyết (Rồng độc tìm hang), đồng thời ngầm dùng luôn ba thế nhỏ đánh một lúc thành Tiên Áp Thiên Linh Cái, dưới khua thọc Đan Điền, giữa hoành tảo ngang lưng, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Bắc Kiếm Phổ Côn chuyển này càng khéo và tuyệt diệu hơn trước nhiều, thực ra đó với thế Độc Long Tâm Huyết này của Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, Bắc Kiếm chẳng coi vào đâu, mãi đến khi Đàm Bách Thủy thấy mình không tiếp, mà cũng không né tránh, nên lão chẳng cần biến đổi những thế đánh khác làm gì cho mất thì giờ, chờ cây thiết trượng vừa điểm đến trước ngực của đối phương, chân phải đứng y nguyên, chân trái khẽ nhích về phải sau nửa bước, thủ pháp vừa nhanh lại vừa chuẩn đích, dùng luôn mũi của cây Tam Chỉ kiếm điểm ngay đầu của thiết trượng, rồi đột ngột phát khởi nội gia trầm lực, vừa giật vừa hất, khiến cho cánh tay phải của Đàm Bách Thủy tê hẳn, lúc này lão chỉ sợ bị Bắc Kiếm dồn ép cướp đánh thì nguy, bèn thu ngay Cửu Đầu Thiết Trượng, nhảy lùi hẳn về phía sau hơn tám thước đứng ngẩn người ra nhìn.

Bắc Kiếm Phổ Côn quắc mắt lên lẫm liệt lạnh lùng rằng :

- Nay Đàm Bách Thủy, tôi đã nhường ông đủ ba hiệp chưa hề trả đòn đẩy nhé, nếu biết điều hãy nhận thua rút lui và đổi người khác ra tiếp với ta, nếu không...

Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, dù sao cũng là một vị ma đầu có tiếng trong võ lâm, hơn nữa lại kiêm chức Phó giáo chủ của Huyền Âm giáo, đứng trước mặt những quần hùng đông đủ đây, làm sao chịu nổi lối chê bai tột cùng của đối phương? Râu tóc lúc này dựng ngược lên tua tủa, cây Cửu Đầu Thiết Trượng múa lên quay tít như chong chóng, ánh sắt lóe lên cả một vùng, lão giở hết những tuyệt học bình sinh của mình là chín chín tám mười một thủ pháp trong ngọn Thiên Long Trượng Pháp của mình, nhắm thẳng về phía Bắc Kiếm Phổ Côn “ào ào” đánh tới tấp sang đối phương.

Bắc Kiếm Phổ Côn lúc này như hổ thêm cánh, vụt một cái tung mình thẳng vọt lên hơn bốn trượng, rồi từ trên không quay lộn đầu trở xuống, cây Tam Chỉ kiếm lúc này hóa thành muôn ngàn mũi kiếm, tỏa hẳn ra như vô số đóa hoa kiếm, phủ trùm khắp trên đỉnh đầu Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy.

Đàm Bách Thủy công hãm nhanh bao nhiêu thì lúc biến đổi cũng chóng bấy nhiêu, khi thấy Bắc Kiếm Phổ Côn bắt đầu trả đòn đánh như thế, nhận ngay ra đây là lối Phổ Gia kiếm pháp nổi danh của Phổ Côn, mệnh danh là ngọn Trạch Cập Vạn Phương (nước trạch rút muôn phương ngàn nẻo), đây quả là một ngọn tuyệt kỹ, nếu mình vô ý không biết, lập tức bị những mũi kiếm tua tủa khiến cho hoa mắt rối trí ngay. Đoán

trước được thể đánh của địch, nên lão vội mượn luôn đà tốc lực của cây thiết trượng, toàn thân vọt nhanh theo luôn hơn trượng, tính khỏi những ngọn kiếm ác liệt của Bắc Kiếm từ trên phủ xuống, rồi tung thân sang phía trái hơn hai trượng.

Tuy thế Trạch Cập Vạn Phương oai mạnh ấy bị lão tránh khỏi, nhưng khi Đàm Bách Thủy chân vừa hạ xuống đất, tiếng cười như long ngân của Phổ Côn đã vang lên, đồng thời những luồng kiếm đã kề sát tai, khiến cho Đàm Bách Thủy vội vàng dùng luôn ngọn tuyệt kỹ Hàn Sơn Quyện Tuyết (núi lạnh cuốn băng tuyết), bả vai bên phải quay ngay lại, vung luôn cây Cửu Đầu Thiết Trượng quất ngược về phía sau, cuốn lên một ngọn cuồng phong ác liệt, chặn ngay thế kiếm phong của cây Tam Chỉ kiếm đang từ trên bủa xuống.

Bắc Kiếm Phổ Côn bất giác buột miệng khen nhẹ một tiếng “hay”, thu ngay thế kiếm lại, đề khí lên ngực, toàn thân bay vèo ngang qua đầu Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, rồi thành linh dùng luôn lối Thiên Cân Truy (khiến toàn thân nặng trĩu), cả người lẫn kiếm, dùng luôn thế Phản Bối Hàng Long, gió kiếm lúc này lại chuyển lên vù vù cả một vùng đánh xuống.

- Đàm Bách Thủy cắn chặt răng, rút cây thiết trượng về, rồi giơ lên với thế Hoàn Giá Kim Lương (cây đũa vang đỡ ngang) đỡ thế kiếm từ trên đánh xuống.

Nhưng Phổ Côn lúc này không còn dung tình nữa, trong nháy mắt, cả một làn ánh kiếm tua tủa như gió bão. Tội nghiệp cho vị Huyền Âm Phó giáo chủ Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, chỉ cảm thấy tứ diện bát hướng đâu đâu cũng thấy chỉ toàn là thân hình béo lùn của lão già Bắc Kiếm Phổ Côn, sắc mặt lạnh lùng, và cây Tam Chỉ kiếm lóe mắt với ba hột minh châu dưới chuôi kiếm.

Đông Tăng Túy đầu đà cau mày đứng nhìn một lúc, khẽ tiếng hỏi Tây Đạo Thiên Si rằng :

- Này Si đạo sĩ, trong cái nhóm tự gọi là Tân Càn Khôn ngũ tuyệt ấy, tôi đã được đấu sơ với Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương, võ nghệ của vị nữ ma đầu này quả thật cũng cừ khôi lắm. Tại sao tên Cửu Trượng Thần Ông này lại kém cỏi đến thế kia.

Tây Đạo Thiên Si mỉm cười rằng :

- Túy hòa thượng đừng vội chê bai người ta sớm thế, vị Đàm Bách Thủy chẳng qua là một kẻ yếu kém nhất trong bọn Tân Càn Khôn ngũ tuyệt, còn ngoài ra mấy vị ma đầu kia, nhất là lão quái vật Chung Ly Triết, có vẻ khó đấu lắm đấy nhé.

Đông Tăng Túy đầu đà tu vài hơi rượu trong hồ lô của mình, rồi ha hả cười rằng :

- Si đạo sĩ đã nói thế, tí nữa tôi sẽ dùng đôi Long Hồ Cương Hoàn thử gặp với lão Chung Ly Triết xem sao. Giờ chúng mình thử thi thố về tài nhận xét của nhau coi, theo Si đạo sĩ, thì cây Tam Chỉ kiếm của lão Phổ Côn, còn đánh chừng bao nhiêu thế nữa mới thắng nổi cây Cửu Đầu Thiết Trượng của Đàm Bách Thủy?

Thiên Si đạo trưởng ha hả cười rằng :

- Nay Thượng Quan Linh, ta mượn ngay đề thi này thi thử tâm cơ của cậu xem sao. Vậy cậu đoán thử vị Bắc Kiếm lão tiền bối của cậu lối chùng bao nhiêu thế nữa thì thắng nổi Cửu Trượng Thần Ông?

Thượng Quan Linh nghiêng đầu suy nghĩ nhanh, mỉm cười rằng :

- Đúng vào thế ba mươi hai.

Thiên Si đạo trưởng và Túy đầu đà nhìn nhau cười, Thượng Quan Linh lại tiếp tục rằng :

- Bởi Phổ lão tiền bối đã quá khoắc lác nói rằng đối phương sẽ khó thoát khỏi trong vòng ba mươi hiệp. Nay thấy đã chiếm phần ưu thế, làm chủ động cuộc chiến, nên vẫn chưa hạ sát thủ vội, chắc sẽ chờ đến hiệp thứ hai mươi chín chót mới ra tay đánh bại Cửu Trượng Thần Ông, chùng ấy mới khiến cho địch thủ tâm phục khẩu phục sát đất. Theo tôi đoán, từ hiệp thứ hai mươi chín trở đi, rồi bắt đầu phát khởi ba thế khiêm nhượng là không hề trả đòn, như thế chẳng là ba mươi hai hiệp đúng đó sao?

Thiên Si đạo trưởng để ý trong trận đấu, mỉm cười rằng :

- Nay Hòa thượng say, có lẽ bị thắng mãnh con đoán trúng thật, xem bây giờ chẳng đã đến thế hai mươi bảy rồi ư? Phổ Côn đã dùng đến thế “Quang Đăng Ngưu Đầu” (ánh sáng bay quanh sừng bò) dồn hẳn Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy lui hẳn về góc chết phía tây bắc, rất có thể tiếp theo sau là thế “Điện Thiểm Lôi Bôn” (điện chớp sấm nổi), và sau cùng dùng thế nhà nghề nhất là thế “Lục Long Hành Vũ” (sáu rồng đi mưa) để khắc chế địch.

Đông Tăng Túy đầu đà cười ha hả lắc đầu rằng :

- Thế thứ hai mươi chín, thế nào cũng là ngọn “Lục Long Hành Vũ”. Nhưng thế thứ hai mươi tám chưa nhất định là thế “Điện Thiểm Lôi Bôn”? Bởi tôi xem Đàm Bách Thủy hình như chân tay đã lúng túng rối loạn, e lão sẽ chẳng nghĩ đến danh dự con nhà võ học mà lại đi sử dụng đến môn ám khí mà lão tự cho là ghê gớm tuyệt luân là “Bách Bộ Ô Phong Thảo” mất.

Tình thế trong trận đấu lúc này quả nhiên như lời đoán, Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy đã bị cây Tam Chỉ kiếm của Phổ Côn dùng những lối đánh nhanh nhẹ trầm hùng, kiếm ảnh cứ tua tủa bủa vây khắp xung quanh Đàm Bách Thủy, lúc này Cửu Trượng Thần Ông đã gần như muốn ngộp thở về hơi kiếm của địch. Giờ này trong bụng mới nghĩ thầm đến danh Càn Khôn ngũ tuyệt quả không phải dễ dầu gì mà được. Mình đã không tự lượng sức, trước mặt đông đủ quần hùng đứng đây, chưa chứng minh lại tự chuốc lấy họa sát thân vào người, không thì cũng tự rước lấy nhục vào thân mất.

Vẫn biết mình không phải tay địch thủ của đối phương, chỉ đành còn cách liều mạng dùng hết mọi thủ đoạn. Đàm Bách Thủy khó khăn lắm mới tập trung được hết mười phần công lực của mình, dùng cây Cửu Đầu Thiết Trượng của mình hất mạnh luôn thế “Quang Đăng Ngưu Đầu” của Bắc Kiếm Phổ Côn, tay trái

thò nhanh vào mình móc ra tung đến vọt một cái, chín ngọn Thiết Thảo (cỏ sắt) Bách Bộ Ô Phong Thảo, “soạt” một tiếng tung mạnh hết về phía Bắc Kiếm Phổ Côn.

Đàm Bách Thủy cũng thừa hiểu đây là môn ám giữ nhà của họ Đàm, đều trông cậy vào hết ngọn Bách Bộ Ô Phong Thảo này, Bắc Kiếm bèn ôm kiếm ngừng bước, đưa mắt chăm chú nhìn xem loại ám khí nổi danh của địch này đi đến mức độ nào cho biết?

Bách Bộ Ô Phong Thảo, thoát tiên được đánh ra với thể chín ngọn thành một, nhưng khi bay khỏi được bảy thước, đột nhiên thành linh tỏa hắt ra, từ một hóa thành chín. Thủ pháp quả thật rất thần diệu, chín ngọn Ô Phong Thảo, đã ngang nhiên chia hắt ra thành hai tốc độ khác nhau, bốn đi trước chia thành: trên, dưới, phải, trái bốn mặt đánh tới phía người Bắc Kiếm Phổ Côn, còn năm ngọn phía sau, lại cũng chia thành thượng, hạ, tả, hữu, trung đánh thành một hình trạng như đóa hoa mai, nhưng tốc độ bay kém hắt hơn bốn ngọn trước.

Trong đạo võ học, điểm tối cần nhất phải là Biến Trung Hữu Biến (có biến phải biến thêm nữa), như thế mới có thể khiến kẻ địch khó phòng hờ được. Ngọn Bách Bộ Ô Phong Thảo của Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, quả đã đạt tới cảnh giới tuyệt vời này. Từ một hóa thành chín, rồi chia ra trước sau nhanh chậm đánh về địch, thành linh năm ngọn Thiết Thảo hình hoa mai phía sau vượt hắt lên trước, nhắm thẳng phía đối phương lao nhanh tới. Lúc này diện tích đánh ra của những ngọn Bách Bộ Ô Phong Thảo đã tỏa lớn lên thêm.

Trong tình trạng này, cũng như đã nói rõ những ngọn Bách Bộ Ô Phong Thảo của Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy đã phong tỏa hết khắp tứ phía của Bắc Kiếm Phổ Côn, cả đường rút lui của đối phương cũng bị phong kín hết.

Đây cũng là môn tuyệt học của Đàm Bách Thủy, lối đánh không những tinh mà lối biến hóa cũng diệu kỳ kể cũng thuộc vào loại tuyệt thế vô song. Nhưng đáng tiếc đối thủ lại là kẻ được lừng danh trong nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt Bắc Kiếm Phổ Côn, lúc này Bắc Kiếm Phổ Côn vừa lớn tiếng khen “hay” vừa tung mình lên như tia điện nhoáng, ánh kiếm loang loáng tua tủa, thiên hạ chỉ còn thấy những làn kiếm quang và bóng người từ phía sau một hồi bay lượn khắp phía, chín ngọn Bách Bộ Ô Phong Thảo của Đàm Bách Thủy, đã bị thanh Tam Chi kiếm của Phổ Côn phạt gãy đôi hết thành mười tám ngọn Thiết Thảo rớt như lá rụng xuống đất.

Đàm Bách Thủy có nằm mộng cũng không thể nào ngờ lối đánh ám khí tuyệt kỹ này của mình lại hóa thành trò biểu diễn tuyệt vời đẹp mắt cho đối phương.

Trong lúc vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên ấy, từ trên không, tiếng cười và tiếng rít của cây kiếm vang lên, không hiểu từ hồi nào. Bắc Kiếm đã tung mình vọt cao hắt lên cao hơn năm trượng, dùng đúng thế đánh mà Thiên Si đạo trưởng đã nói là thể Lục Long Hành Vũ đan dệt thành những đường kiếm như một lưới cá to rộng từ trên chụp xuống.

Cửu Trọng Thần Ông Đàm Bách Thủy tuy võ nghệ không địch nổi Bắc Kiếm, nhưng nhân lực của lão đầu phải hạng xoàng xĩnh tầm thường, nhận thấy chín ngọn Ô Phong Thiết Thảo của mình đã đem lại cơ hội cho đối thủ biểu diễn tài nghệ tuyệt vời của người ta, biết ngay rằng rất có thể mất mạng trong nháy mắt đây, không còn cách nào hơn, chỉ đành dùng cây Cửu Đầu Thiết Trọng giơ lên với một thế tuyệt vọng là thế Độc Trụ Kích Thiên (cột trụ chống thẳng trời) đỡ đòn của đối thủ từ trên áp xuống.

Nào ngờ lão giơ cây Cửu Đầu Thiết Trọng lên tiếp địch như thế, lại ngang nhiên bạt hẳn những luồng kiếm quang tua tủa của Bắc Kiếm Phổ Côn ra, chỉ thấy Phổ Côn thu ngay cây Tam Chi kiếm của mình lại, vèo thân lướt xuống cười rằng :

- Hồi nãy tôi đã từng nói muốn xin thỉnh giáo với Đàm huynh chừng 34 hiệp.

Nhưng giờ còn thiếu một hiệp chưa đánh, đôi bên đồng cân đồng lượng, hay là trong trận này kể như chúng ta đã hòa nhau vậy.

Đàm Bách Thủy nghe Bắc Kiếm nói thế, biết ngay rằng có lẽ vì ngọn đánh Bách Bộ Ô Phong Thảo của mình đã khiến cho đối phương cảm thấy mến tài, nên không nỡ ra tay hủy diệt mình. Trong lòng bất giác đem hết những tước vị Huyền Âm Phó giáo chủ, Tân Càn Khôn ngũ tuyệt so sánh với chiếc đầu bạc phơ của mình. Sau khi cân nhắc nặng nhẹ sự tương quan trong ba vấn đề ấy, bao nhiêu hùng tâm đều tiêu tan hết, đôi mắt như tỏ vẻ biết ơn nhìn Bắc Kiếm Phổ Côn không nói một lời gì, âm thầm lui thủ bước vào ngôi đình tranh.

Bắc Kiếm cũng lưỡng lự đi về đình, Nam Bút Gia Cát Dật giơ ngón tay cái khen Bắc Kiếm rồi mỉm cười rằng :

- Hai mươi năm cách biệt với Phổ huynh, không những kiếm thuật của huynh đã tiến triển kinh người đến thế, mà cả đến tâm tính khoan hồng đại lượng của huynh cũng khiến cho Gia Cát Dật này tâm phục khẩu phục vô ngần. Vừa rồi sự mến tài của huynh đã thành linh thu ngay đường kiếm tuyệt diệu từ trên không, quả thật hay hơn lối lấy đầu kẻ địch không biết bao nhiêu vạn lần.

Bắc Kiếm Phổ Côn mỉm cười khiêm tốn, Nam Bút Gia Cát Dật quay sang phía Chung Ly Triết mỉm cười rằng :

- Thừa Chung Ly lão nhân, trong số mười trận, trong ba trận đầu đã thành hòa cục, vậy trận thứ tư này, Gia Cát Dật tuy bất tài, nhưng cũng muốn xin được thỉnh giáo với ngài vài ngọn tuyệt học.

Chung Ly lão nhân xua tay cười rằng :

- Hôm nay quả là một ngày các quần hào tụ họp tại La Phù, giữa đôi bên thế nào cũng không tránh khỏi một cuộc so tài hơn kém với nhau. Nhưng Gia Cát huynh chọn đến tôi, quả thật đã chọn lầm người rồi, vì vị Huyền Âm giáo chủ đây, còn có món nợ cũ chưa thanh toán xong với huynh kia mà?

Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, thấy Nam Bút Gia Cát Dật gọi trận với Chung Ly lão nhân như thế, trong bụng đang mừng thầm sắp được xem tài nghệ của vị kinh địch xưa kia, nay đã đến mức độ nào? Nhưng bỗng nghe Chung Ly Triết lại khéo léo từ khước để đẩy mình ra hứng trận, bất giác thần sắc cười khóc dở dang. Ác nổi lại không có lý gì để thối thác, đành đứng dậy lên tiếng rằng :

- Nay tú sĩ nghèo, Tư Không Diêu này từng cách xa lâu năm với người, vậy nay gặp dịp đây, chúng ta hãy ra sân làm lễ hội ngộ với nhau là vừa.

Quả thật lại không hổ với danh hiệu Bát Chỉ Phi Ma, tiếng vừa dứt thì người đã bỗng hẫng, nhưng không vọt cao lên, mà dùng một thế đẹp mắt tuyệt luân nhất lướt trên mặt đất, nhoáng mắt xa hẳn ba trượng, đứng sững ngay giữa đấu trường, nghiêm nhiên đợi chờ địch.

Nam Bút Gia Cát Dật thì chẳng muốn khoe tài gì, tà áo nho sinh đùng đỉnh phát phơ đi đến đấu trường, miệng mỉm cười nói với Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu rằng :

- Nay Tư Không lão quái, người đã có lòng nhớ đến ta lâu năm như thế, vậy nay Gia Cát Dật đã đứng trước mặt đây, thế chúng ta bây giờ thân mật với nhau bằng cách nào đây?

Tư Không Diêu chớp nhanh đôi mắt của mình, vẻ mặt thâm trầm lạnh lùng rằng :

- Xưa kia Tư Không Diêu này đã từng được lãnh hội dưới cây Kinh Thần Bút của người, nay ta vẫn muốn được xem cây binh khí nổi danh này đã đi đến mức tuyệt đỉnh nào rồi?

Gia Cát Dật kỳ này bởi đi chung với nhiều người như thế, nên đã không tiện cười con lừa của mình, nhưng ống đựng bút vẫn luôn mang cạnh người. Nghe xong đưa mắt nhìn Tư Không Diêu một hồi, rồi quay đầu gọi lên rằng :

- Thượng Quan Linh, hãy lấy hộ ta cây Kinh Thần Bút lại đây.

Thượng Quan Linh đối với vị Nam Bút lầy lừng tiếng tăm này, cực kỳ ngưỡng mộ, nay dễ dãi lắm mới được thấy người ta ra tay thi thố tài nghệ, lẽ đương nhiên cậu bé thích sượng cả người lên chạy đi lấy cây bút số một là Thiên Tụ Đệ Nhất Hiệu Kinh Thần Bút, hấp tấp chạy ra sân đấu hai tay dâng lên cho Gia Cát Dật.

Xưa kia, chính môn Huyền Âm khí công của vị Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, đã từng bị hủy về ngọn Kinh Thần Bút của Nam Bút Gia Cát Dật. Nay tuy gặp được kỳ được chữa khỏi, lại luyện được môn Huyền Âm khí công, công lực có phần nào còn cừ hơn xưa kia nhiều, nhưng khi thấy ngọn Kinh Thần Bút mà quần tà ai thấy cũng phải khiếp đảm ấy, râu tóc bất giác cũng rờn rợn nổi da gà, lúc này Tư Không Diêu vội vàng rút luôn ngọn binh khí độc đáo của mình ra là Liên Hoàn Kim Tố Nhật Nguyệt song luân, đứng im lặng chăm chú chờ đợi.

Nhưng ngoài dự liệu của các tay quần hùng trong Thiên Hương Ấu, sau khi Nam Bút Gia Cát Dật nhận

lấy cây Kinh Thần Bút từ trên tay Thượng Quan Linh xong, chẳng thấy đả động gì với Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu, nghiêm nhiên hai tay ép mạnh và bóp nát cây bút thành phấn, rồi vung tay ra tỏa hẳn một đám bụi bay tung ra tứ tán.

Cử chỉ kỳ quái lạ lùng này của Nam Bút Gia Cát Dật, không những khiến cho Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu đang đứng chờ địch phải ngẩn người ra không biết duyên cớ tại sao?

Thượng Quan Linh càng ngạc nhiên lạ lùng lên tiếng hỏi :

- Thưa Gia Cát lão tiên bối...

Nam Bút Gia Cát Dật ngừng đầu lên trời cười như điên, phảng phất như trong lòng có một chuyện u buồn gì khó nói ra, cười xong lập tức đổi ngay vẻ mặt nghiêm nghị, lên tiếng với hết thảy các tay quần hùng có mặt tại chỗ rằng :

- Cây Kinh Thần Bút này của Gia Cát Dật, xưa kia từng so tài để định danh vị trên Kim Đỉnh núi Nga Mi, từng bị mất một sợi lông bút về tay Đoạt Hồn Kỳ “thiệt”. Nhưng mắc cỡ thay, mãi đến đêm qua mới phát giác ra chuyện này, nên còn mặt mũi nào dùng ngọn binh khí này nữa? Nay lại có cây Phong Ma Đổng Đoạt Hồn Bảo Kỳ hiện diện tại đấu trường đây, vậy Gia Cát Dật xin có lời thỉnh mời vị “chân” Đoạt Hồn Kỳ, chờ cho Gia Cát này lĩnh giáo xong với vị Huyền Âm giáo chủ Tư Không Diêu, xin người bạn xưa kia hiện thân ra để gặp mặt bạn cũ.

Thượng Quan Linh thấy Nam Bút Gia Cát Dật không hề che giấu về chuyện cây Kinh Thần Bút bị người ta ta bứt mất lông, mà còn công khai nói trắng ra trước mặt các tay quần hùng như vậy, lại không tiếc gì hủy luôn cây bút quý. Bất giác trong lòng càng đăm kính phục, thầm nghĩ rằng :

“Thế mới đúng tác phong của một nhân vật lãnh tụ trong võ lâm, vừa đại lượng, vừa chính đại quang minh.”

Thượng Quan Linh còn mãi suy nghĩ, Nam Bút Gia Cát Dật đã mỉm cười hỏi rằng :

- Nay Thượng Quan Linh, kỳ ở trên Tiểu Thiên Trì trên Lư Sơn tôi đã dùng cây bút nào để tiếp với vị Tư Không Giáo chủ này nhỉ?

Thượng Quan Linh trả lời ngay :

- Thưa Gia Cát lão tiên bối, đó là cây bút nhỏ nhất và cùn nhất, tức cây bút số năm ạ.

Gia Cát Dật cười lớn tiếng rằng :

- À.... Đúng vậy... tôi cũng nhớ là tôi từng dùng câu thơ của Đỗ Công Bộ là câu: “Ngã niên thóc bút tảo hoa lưu” (ta cầm bút cùn quét ngựa hoa lưu). Vậy cậu hãy mời Huyền Âm giáo chủ giả làm ngựa hoa lưu,

thử xem có tránh nổi ngọn bút cùn cùn quét của ta không?

Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu tức đến nỗi gần như có cảm tưởng sắp bốc cháy cùng người đến nơi, nhưng lòng tự biết đối thủ không phải tay vừa gì, nếu mình nổi tức thế nào cũng bị thiệt thòi về mặt mất bình tĩnh, nếu một khi bị mất bình tĩnh, rút cục lại bại về tay địch như xưa kia mất.

Nên Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu cố sức đè nén cơn tức của mình, lão đứng uy nghi bất động như pho tượng thạch, không hề đếm xỉa đến lời nói tức của Nam Bút Gia Cát Dật.

Thượng Quan Linh biết sắp có pha hào hứng diễn ra ngay, liền chạy nhanh chân ra ngoài để đứng xem cho thích, đang lúc cậu bé hí hửng chạy đi ấy, Nam Bút Gia Cát Dật bỗng kêu giật trở lại rằng :

- Thượng Quan Linh hãy đem nghiên mài mực của ta ra, rồi đứng cạnh đây mài mực hộ để ta sử dụng một chút.

Thượng Quan Linh vội vâng dạ tíu tít, chạy đi lấy nghiên và thoi mực ra, lại đứng cạnh ngay cạnh cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ vừa chăm chú để quan sát trận đánh vừa lia lịa mài mực.

Sau khi dùng ba ngón tay cầm cây bút vừa cùn vừa khô mực ấy - một cây bút vẽ tranh rất tầm thường - nhìn kỹ một chập rồi cất tiếng cười rằng :

- Này Thượng Quan Linh ngọn Sinh Hoa Thất Bút của ta, cậu chẳng muốn học từ lâu rồi là gì? Vậy bây giờ đứng cạnh hãy chịu khó xem ngó cho kỹ một chút. Ta sẽ liên tục diễn hết từng môn một như: Hán phú, Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc trước, sau sẽ tiếp tục phát huy những uy lực vô cùng tận của nó, và sẽ do cậu đứng làm kẻ điểm tướng. Cậu thích chứ?

Thượng Quan Linh quynh cả lên reo mừng rằng :

- Dạ thưa Đường thi... Đường thi... loại này vẫn bối ưa thích nhất. Xin Gia Cát lão tiên bối hãy dùng lối thất luật của Lý Nghĩa Sơn trước nhé?

Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu thấy Nam Bút và Thượng Quan Linh hai người đối đáp với nhau như thế, đâu còn coi mình là người vang danh trong giang hồ với chức Giáo chủ của Huyền Âm giáo nữa? Rõ ràng họ đã đem mình ra làm trò hề cho vui. Dù cho có tính hàm dưỡng đến độ nào đi nữa, cũng không thể nào chịu đựng nổi, cây binh khí Liên Hoàn Kim Tố vung ra đến “cheng cheng” một tiếng, lạnh lùng rằng :

- Này Gia Cát nghèo kia, hà tất người phải tự kiêu như thế làm gì? Chính ta cũng xem thử lối mượn Đường thi của người có thể nào thi triển ra nổi những “Nhị bộ cổ phong, thanh liên tuyệt cú” không?

Vừa dứt tiếng, ngọn binh khí Liên Hoàn Kim Tố đã vung lên “ào ào” trên không, đan thành những đường ánh sáng lóa mắt khiếp hồn người “ùn ùn” đánh úp tới phía Nam Bút Gia Cát Dật.

Lối đánh ấy của Bát Chỉ Phi Ma không những thần tốc nhanh chóng, mà còn biến hóa lanh lẹ vô kể, nhưng Nam Bút Gia Cát Dật hình như chẳng cảm thấy gì xảy ra trước mắt, cũng chẳng giơ bút lên nghênh địch, càng không nhảy mình né thân tránh đòn.

Mắt thấy những ánh sáng muôn ngàn của ngọn binh khí Liên Hoàn Kim Tố trùm phủ khắp toàn thân Nam Bút nhưng trong lồng cầu ánh sáng lấp lóe kinh người ấy, nào thấy có người? Vẫn thấy Nam Bút Gia Cát Dật đứng ung dung bên cạnh Thượng Quan Linh, tay cầm bút chấm mực như chưa hề xảy ra cuộc chiến, nhưng mắt đã liếc nhẹ sang Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu thản nhiên cười rằng :

- Vì Thượng Quan Linh ranh mãnh này muốn coi về thất luật của Lý Nghĩa Sơn, nên tôi làm sao đi tìm cú pháp trong Công Bộ Thanh Liên? Nhưng thật con nhà văn, khó nhất là tìm hứng trong lúc đầu, không ngờ người đã giúp ta trong lúc này, vậy người có biết câu này là câu gì trong Ngọc Kê Sinh không?

Bát Chỉ Phi Ma tức đến điên người lên, không trả lời gì.

Thượng Quan Linh đắc ý cười rằng :

- Thừa Gia Cát lão tiên bối, tuy lão đoán không ra, nhưng văn bối đã đoán ra.

Lão quái vật này không biết xấu hổ là gì, đã ra tay đánh lén như thế mà chả thu hoạch được gì, đến nỗi tung tích của người ta ở đâu cũng không nhận được rõ ràng, như thế không phải đã hợp với câu “Lai thị không ngôn khứ tuyệt tung” (lúc đến không tiếng nói, khi đi lại tuyệt tích) là gì?

Gia Cát Dật lớn tiếng cười rằng :

- Thượng Quan tiểu quý không những tinh quái, mà lại còn kiêm thông văn võ, bụng đầy thi thơ. Cậu đã đoán trúng, nhưng câu tiếp theo của câu “Lai thị không ngôn khứ tuyệt tung” là câu “Nguyệt tà lâu thượng ngũ canh chung” (Trăng xế đỉnh lâu giữa canh năm), danh vang lầy lừng như Huyền Âm giáo chủ, và cả những kẻ tranh danh đoạt lợi, phải sống trong những cảnh giới này, mới hòng dễ tỉnh ngộ, cậu có thể hiểu nổi không?

Những nhân vật cao giỏi của nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt giỏi là giỏi ở chỗ này, cũng chẳng thấy thân hình Nam Bút tung nhả như thế nào, nhưng sau tiếng nói cuối cùng: “Cậu có thể hiểu nổi không?” vừa chấm dứt, toàn thân đã không biết từ bao giờ, tiến ngay đến trước mặt Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, cây bút cùn trong tay nhanh đến nỗi không ai nhận ra đánh bằng lối pháp nào, tay bút vung lên tua tủa, miệng lên tiếng ngâm nga rằng :

- Mộng vi viễn biệt đề nan hoán, Thơ bị thôi thành mặc mạt hồng. (cảnh ly biệt trong mộng có khóc cũng khó thành tiếng, thơ bị thúc giục viết, nhưng mực lại chưa kịp mài xong). Vậy tôi đành dùng những chấm mực hầy còn loang loáng này, để lại ít kỷ niệm cho người vậy. Vừa rồi đây, câu nói của Chung Ly lão “Cửu giới vô biên ngộ thị biên, chúng sinh nan độ thành năng độ”, vậy tấm thành tâm của Gia Cát này

muốn độ hóa cho vị cái thể ma đầu như người đây, nhưng còn phải xem thử người có thể “Ngộ” được không đã.

Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu nghe nói thế, biết ngay vị Nam Bút Gia Cát Dật này có lẽ đã thi hành những thủ đoạn ma mãnh gì trên người mình rồi đây chẳng? Bất giác trong lòng càng thêm kinh hãi. Thăm nghĩ vừa rồi, trong lúc Gia Cát Dật tiến sát đến cạnh thân, mình đã từng dùng đến thể tuyệt học độc sáng của mình là thể Cung Tường Vạn Kiếp, đây là một thể phòng thân tuyệt kỹ của mình sáng tạo ra, khi được ngọn binh khí Liên Hoàn Kim Tố múa tít lên, dù cho cơn mưa to gió táp cũng không thể nào xuyên vào được, như thế thì đối phương làm sao mà thi hành thủ đoạn âm ố trên người mình được? Mà thế nào mình chả hay khi đụng tới trên người mình?

Giờ đây người ta đã thu tay rút ra khỏi sân đấu, lại lên tiếng “nhân nghĩa hóa độ” mình. Nhưng soát hết cùng mình, vẫn không hề phát giác một dấu tích gì khả nghi.

Đang lúc vị Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu bán tín bán nghi trong bụng, thì kẻ đứng bên cạnh cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ là Thượng Quan Linh đã cất tiếng cười rằng :

- Thừa Gia Cát lão tiên bối, thủ pháp này của ngài quả thật đã đến độ thần kỳ tuyệt diệu, không những vẫn bối chưa từng được thấy như thế, mà cả cho đến nghe cũng chưa nghe ai nói đến bao giờ. Nhưng tuy Sinh Công đã thành tâm nói như thế, đã chưa chắc gì ngoan thạch chịu điểm đầu cho? Vị tác oai tác phúc, chuyên quen ăn hiếp những kẻ lương thiện như Huyền Âm giáo chủ đây chắc gì đã thật sự hiểu thấu nổi ý nghĩa của ngài?

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tà Dương Minh Nhật

Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu bất giác lại cẩn thận kiểm soát một lần chót nữa, nhưng lần này lão thành linh run bắn người lên, bộ mặt già nua của lão đỏ ửng lên vì thẹn.

Thì ra, tuy trên thân Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu không thấy dị trạng gì lạ lùng, nhưng ngọn binh khí độc đáo nhất của lão là Liên Hoàn Kim Tố Nhật Nguyệt song luân, trong hai đầu bánh Nhật Nguyệt ấy, đã bị Nam Bút Gia Cát Dật thi triển thủ pháp lên ngọn binh khí quái dị này từ hồi nào rồi.

Giữa trung tâm của đầu bánh Nhật Luân ấy, đã bị Nam Bút Gia Cát Dật dùng lối chữ thảo viết lên một chữ Thành, còn trung tâm của bánh Nguyệt Luân, cũng bị Nam Bút viết lên một chữ Ngộ, cũng lối chữ thảo.

Ngọn Nhật Nguyệt song luân này của Tư Không Diêu, nguyên là một loại binh khí chế tạo bằng thép tinh, cứng rắn vô ngần, thực ra khó mà ăn mực, nhất lại là thứ mực loãng như nước. Nhưng trong lúc Gia Cát Dật vung tay lia lịa ấy, nghiêm nhiên đã đưa ngậm kinh lực của mình vào ngọn bút, viết vào đôi Nhật Nguyệt song luân, lại khiến cho đường nét mực ăn lõm hẳn sâu vào bề mặt của đôi Nhật Nguyệt Kim Luân, mà hai chữ “Thành Ngộ” lại sắc sảo như thế rồng bay phượng múa, nhìn rất bắt mắt.

Trong lúc bình khí của đối phương múa tít như một chong chóng gặp bão, thế mà Nam Bút đã nghiêm nhiên có thể đề chữ lên binh khí của đối phương theo lối tùy thích của mình, không những thế mà còn khiến cho binh khí của địch, nơi chỗ nét chữ lại bị lõm sâu này, chẳng những đã khiến Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu đã thất kinh trong lòng, Thượng Quan Linh tâm phục, mà cả đến Tây Đạo Thiên Si, Đông Tăng Túy đầu đà, Bắc Kiếm Phổ Côn, Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh và luôn cả bên đối phương là Chung Ly lão nhân, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, không một ai là không phục. Quả đúng như lời Thượng Quan Linh đã hình dung, thật là đúng với bốn chữ thần, kỳ, tuyệt, diệu.

Bát Chỉ Phi Ma dù sao cũng là một tôn sư của một giáo phái, trước mặt đông đủ quần hùng hai phe chính tà như thế mặt có dày đến đâu đi nữa cũng phải đỏ bừng lên, đành thở dài một tiếng, rồi tụt hết Huyền Âm khí công vào mười đầu ngón tay, bứt đứt hết sợi Kim Tố Liên Hoàn (sợi xích sắt), chỉ giữ lại hai bánh xe gai Nhật Nguyệt song luân, đưa mắt nhìn Nam Bút Gia Cát Dật lạnh lùng rằng :

- Nay Gia Cát nghèo, lối bút pháp của người quả thật là cử thế vô song. Tư Không Diêu nay tự hủy binh khí độc môn của mình, chỉ giữ lại đôi Nhật Nguyệt song luân để làm kỷ niệm muôn đời. Nhưng chúng ta xa nhau lâu năm đến thế, chẳng lẽ lại chia tay bằng lối này sao? E...

Gia Cát Dật tươi cười rằng :

- Thừa Tư Không giáo chủ, ngài hà tất bận tâm vì một chuyện nhỏ mọn xưa kia làm gì? Chỉ cần ngài từ nay thật tình không màng đến chuyện tranh danh đoạt lợi, buông hẳn đao vấy máu trên tay xuống, Gia Cát Dật này xin quăng bút cùn, và kính tiếp luôn ba ngọn Huyền Âm chưởng của ngài ngay.

Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu ngược mày, nghiêm nghị rằng :

- Nay tú sĩ nghèo, bất luận là một nhân vật nào trong nhóm người bên người đến dự hội La Phù hôm nay, nếu có thể đỡ nổi ba Huyền Âm chưởng lực của Tư Không Diêu này, ta lập tức sẽ giải tán ngay giáo hội Huyền Âm, ẩn cư luôn một nơi hoang vắng không bao giờ bước chân vào làng võ lâm nữa.

Gia Cát Dật cất tiếng cười xong, thuận tay quăng luôn cây bút cùn đúng vào nghiên mực của Thượng Quan Linh đang bưng, khoanh hai tay đứng ngừng đầu nhìn mây trên trời một cách tự nhiên, hình như Nam Bút có ý đứng chờ thế đánh Huyền Âm chưởng lực của Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu.

Trong ngôi đình tranh, Chung Ly lão nhân thấy vậy, bèn khẽ tiếng nói với Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết rằng :

- Trên thế gian này, mặc dù nhân vật cao đến đâu đi nữa, cũng khó mà tự hiểu lấy mình được. Trong nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, nói về thủ pháp tinh diệu, phải kể về phần Nam Bút Gia Cát Dật. Nhưng muốn nói bản lĩnh “chịu đấm ăn xôi”, quả y không phải tay địch thủ. Ngọn Huyền Âm chưởng lực tàn ác của Tư Không giáo chủ sắp đánh ra đây, e rằng kẻ lừng danh trong võ lâm như Nam Bút đây, chắc không thể nào giữ nổi thanh danh của mình nữa đâu.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, tưởng đâu Chung Ly lão nhân chỉ buột miệng vô tình than tiếc, nên cũng khẽ cau mày mỉm cười. Nhưng lúc này ngay trong ngôi đình tranh ấy đột nhiên sắc mặt Thiên Si đạo trưởng biến hẳn vội đứng ngay dậy.

Thì ra trong mấy câu than vãn của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết với Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết ấy, đã ngang nhiên truyền rõ ràng từng tiếng một vào tâm huyền của Thiên Si đạo trưởng, tiếng dư âm ấy chẳng khác nào như những búa nhỏ đang nhịp gõ vào trái tim hồi hộp của Tây Đạo.

Vì chính đây là những ngọn nội công cực cao như của thích gia Thiên Long Tâm Ngữ, và đạo gia Tử Phủ Thanh Âm, đều thuộc những ngọn nội công cái thế tuyệt vời, Chung Ly lão nhân đã có nổi một ngọn nội công như thế, hỏi làm sao Tây Đạo Thiên Si không kinh hoàng sao được? Huống hồ lại được người ta nhắc cho mình tình ngộ như thế? Mình đã từng mất mười năm diện bích khổ tu trên A Nhị Kim Sơn để tham thiền quyển Vô Tự chân kinh, từ tịnh sinh tuệ, rồi từ tuệ sinh lực, luyện toàn những Thái Huyền chân khí đã đến mức độ thuần thuộc tùy theo ý muốn, đặc biệt là có thể “tiêu kình hóa kình” (dùng sức mạnh hóa sức mạnh) chính một môn phòng thân linh nghiệm nhất của võ học. Nếu do mình ra mặt, chịu ba ngọn Huyền Âm chưởng của Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, quả thật có vẻ hay hơn Nam Bút dùng môn Khảm Ly khí công nhiều.

Cho nên Thiên Si đạo trưởng, một mặt vừa kinh hãi về công lực của vị Chung Ly lão, một mặt lại cảm thấy vị quái này, từ cử chỉ đến ngôn ngữ kỳ dị của lão, sao cứ như vô ý hữu ý, ngấm ngấm như trợ giúp cho bên phía mình vậy.

Nhưng những ý niệm ấy của Thiên Si đạo trưởng không được lâu, bởi lúc này Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu đã đề tụ hết Huyền Âm kinh lực, những thớ da trên toàn thân đã hóa thành màu trắng nhợt, tình trạng đã khẩn trương đến mức cao độ. Trong lúc mọi người nín thở để theo dõi cuộc diện kinh người, trước mắt ấy, khiến cho Thiên Si đạo trưởng không thì giờ nghĩ ngợi gì nhiều, đứng phắt dậy lớn tiếng cười ha hả rằng :

- Tư Không giáo chủ nói hay lắm. Bất luận là những nhân vật nào đi dự hội La Phù ngày hôm nay, nếu có thể tiếp nối một hơi ba ngọn Huyền Âm chưởng lực của ngài, lập tức sẽ Huyền Âm giáo giải tán ngay, không bao giờ màng tới danh lợi trong võ lâm nữa. Vậy Si đạo sĩ tôi vẫn nổi tiếng về “si” mà những võ công xưa nay đều thuộc vào thứ “si” hết cả, nếu đánh thiên hạ thì chẳng thấm thía gì, nhưng một chịu đòn thì quả cũng còn tạm gọi được vì tôi cũng tự tin nổi những trò ma tị của tôi không đến nỗi khiến các vị bật cười. Nay cây bút cùn của Tú sĩ nghèo trấn kinh khắp cử tọa đây, kể cũng oai hách quá rồi. Vậy trận công đức này, xin hãy nhường lại cho tôi được hiển chút trò mọn, để mong chuộc lại những lúc chênh mảng kinh kệ đối với Tam Thanh giáo tổ cho đẹp lòng của đạo sĩ này vậy.

Gia Cát Dật quả là nhân vật không hổ danh Càn Khôn Nhất Tuyệt, nghe lời Tây Đạo xong, biết ngay Thiên Si đạo trưởng sợ mình có điều trắc rủi ro gì, tổn hại đến thanh danh bấy lâu, nên đã đặc biệt kiểm lời giải vây. Hơn nữa ngọn Thái Huyền chân khí lại có lối phòng thân tuyệt kỹ là ngọn Vô Hình Khí Vồng (lưỡi hơi vô hình), ngọn này quả thật hơn hẳn ngọn Khảm Ly khí công của mình, nghĩ vậy bèn gật đầu mỉm cười, cùng với Thượng Quan Linh quay vào trong ngôi đình tranh, khiến cho vị Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu đứng trơ ngoài sân đấu.

Trong lúc đầu óc Tư Không Diêu đang điên lên về những hận xưa nhục mới như lúc này, nên trong bụng đã quyết lập ý dung Huyền Âm chưởng lực, với ba chưởng kịch liệt để hạ Nam Bút, mong sao sẽ rửa hận xưa xóa nhục mới. Nhưng tự mình lại chót lờ lờ từ trước, không có cách gì để cự tuyệt lối thay thế của Tây Đạo cho Nam Bút, đành ngậm miệng nín thinh không nói lời nào, bèn ngấm vận hết Huyền Âm khí công vào chưởng bên cánh phải, lúc này chỉ thấy móng vuốt như một quỷ trảo, vừa co quắp vừa trắng bệch ra, kẻ nhìn không ớn cũng lạnh người.

Thiên Si đạo trưởng từ từ bước vào đấu trường, cười ha hả với Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, không nói một lời gì, nhưng trong lúc này, ngọn quỷ trảo của Huyền Âm giáo chủ đã từ từ giơ lên trước ngực, một luồng hơi buốt lạnh đã tỏa ra cùng với một mùi tanh tanh của Huyền Âm chưởng, hóa thành một luồng kinh khí vô hình ập tới.

Sau khi Tư Không Diêu phát chưởng lực ra trước, rồi mới lên tiếng hét lên :

- Thiên Si lão tặc lưu ý, hãy ráng mà chịu đựng thứ Huyền Âm chưởng lực của Tư Không Diêu đây.

Trước khi vào sân đấu, Thiên Si đã nhận ngay ra bộ mặt tức hận của vị Giáo chủ Tư Không Diêu, nên đã sẵn sàng hóa ngay môn Thái Huyền chân khí thành ngọn Vô Hình Khí Vững bao trùm phủ hết toàn thân, cho nên Tây Đạo vẫn ung dung như không để ý gì, đứng nhìn đối phương mỉm cười.

Luồng gió tanh lạnh vừa lướt qua mặt Thiên Si, nhưng Tây Đạo không hề tỏ vẻ hãi hùng, Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu lập tức cắn chặt hàm răng, đem hết ngọn Huyền Âm khí công, đã khổ luyện trên hơn mười năm trời tái luyện của mình dồn hết song chưởng dùng thế đánh âm nhu vừa rồi, đổi thành lối dương cương, như trời long đất lở, gió thét bể gào, nhắm ngay trước ngực Thiên Si đạo trưởng “ào ào” đánh sang.

Từ trong ngọn gió âm như lạnh buốt của chưởng phong thứ nhất của vị Huyền Âm giáo chủ Bát Chi Phi Ma này, Thiên Si đạo trưởng đã nhận ra công lực của Tư Không Diêu này quả thật đã vào hạng cừ khôi. Nhưng trên nét mặt Tây Đạo, ngoài mặt vẫn thản nhiên như không, thực ra Thiên Si đã dồn hết những tuyệt học trên mười năm trời diện bích khổ học về quyển Vô Tự chân kinh của mình, từ Thái Huyền chân khí đổi hóa thành Khí Vững, trùm kín hết toàn thân đứng im như một pho tượng đá, với đôi mắt hiền từ nhìn về phía râu tóc bay phất phơ của vị Huyền Âm giáo chủ Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu, đợi chờ các biến cố sắp tiếp diễn.

Quả nhiên ngọn cuồng phong tanh, lạnh buốt không thể nào hơn thêm được nữa đã ập tới, khiến nổi cả đám đất đá bị quạt sâu đến gần một tấc, hóa thành một vùng như sa mù. Cả đến mấy cây mai già đằng xa cũng bị gãy cành rụng lá bay tung lên tua tủa.

Thân Thiên Si đạo trưởng tuy không nhúc nhích nửa bước nào, nhưng bởi đã tận lực vận hết sức để chống đối với áp lực kỳ mạnh ấy, nên trong ngực cũng cảm thấy máu huyết dội hẳn lên, đầu óc hơi bị căng thẳng. Bất giác trong lòng cũng hoảng kinh, thừa biết lối chịu đấm ăn xôi thế này phần lỗ lớn, vẫn là về phần mình, nếu chẳng may trong chưởng lực thứ ba của Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu, oai lực vẫn còn hùng mạnh khiếp người thế, hoặc giả còn tăng mạnh lên thêm nữa, e rằng danh hiệu Tây Đạo lừng danh trong Càn Khôn ngũ tuyệt của mình, từ nay sẽ bị chôn vùi nơi Thiên Hương Ấu của Vạn Mai cốc trong La Phù sơn này mất.

Trong khi kẻ bó tay chịu đòn như Tây Đạo Thiên Si đang lo nghĩ về thanh danh một đời của mình chưa biết sẽ ra sao, thì kẻ được ra tay tha hồ đánh người ấy là Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu, lúc này tâm thần cũng hồi hộp không kém gì Tây Đạo?

Lão thầm nghĩ với toàn lực dồn hết vào ngọn chưởng thứ hai như thế, mà vẫn chưa hề đánh ngã nổi đối phương, hoặc khiến cho người ta bật lùi về sau đến một ly nào, chắc gì oai lực của ngọn chưởng lực thứ ba lại mạnh hơn ngọn thứ hai? Mà đã yếu thì làm sao thu được hiệu lực? Dưới tình trạng nan giải như này, không những đã bị những thủ pháp tuyệt diệu của Nam Bút Gia Cát Dật làm nhục từ hồi nãy, giờ đây sau ba chưởng lực được thi thố ra hết mà lại không được kết quả gì, như thế mặt mũi sẽ đem giấu vào đâu đây?

Đang lúc hai kỳ nhân, một chính một tà của trong võ lâm nay, trống ngực ai nấy hồi hộp đánh thành thịch, không biết nên tính kế gì để giải nan trước mắt, thì đấng này Chung Ly lão đã từ trong ngôi đình tranh đánh tiếng lên cười ha hả rằng :

- Thiên Si đạo trưởng quả đã tham thấu hiểu rõ “tịnh” tự quyết trong quyển Vô Tự chân kinh thật là “Tâm tự thù ty bích lạc, thân như điêu giáp hóa chi khô” (lòng mẹ như tơ nhện sa, thân khô héo như vỏ xác ve sầu), đã khổ luyện đến mức độ tuyệt cảnh này, quả thật khiến cho Chung Ly này cảm phục vô ngàn.

Nói xong quay sang bên Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu cười rằng :

- Chung Ly Triết này thấy quý vị chư huynh hiển hách biểu diễn những thần công tuyệt kỹ hào hứng như thế, tay cũng tạm thấy ngứa ngáy khó chịu, vậy xin Tư Không Diêu Giáo chủ hãy tạm nhường cho tôi một trận, giữa ngài với Thiên Si đạo trưởng hà tất phải ai đi đường cực đoan của mình như thế làm gì, thà cứ để lại một chưởng thứ ba làm duyên nợ, sau này cũng dễ gặp nhau cho khỏi ngỡ ngàng.

Mấy câu nói này của Chung Ly lão, quả đã khiến cho Bát Chỉ Phi Ma ngầm cảm kích khôn cùng, tưởng đâu Chung Ly lão nhân đã nhận rõ về yếu điểm của mình, nên đặc biệt tìm cách để giải vây, nên lập tức ngừng vận ngay Huyền Âm khí công, đưa mắt nhìn xem Thiên Si đạo trưởng phản ứng ra sao?

Thiên Si đạo trưởng quay sang phía Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết cúi đầu đưa tay phải làm dấu lễ vô lượng Phật hiệu nói :

- Thừa Chung Ly lão nhân, bình sinh Si đạo sĩ tôi không hề biết nói láo là gì, Huyền Âm chưởng lực của vị Tư Không giáo chủ đây, quả thực cao minh vô cùng.

Nếu trong ngọn chưởng thứ ba mà oai thế vẫn mạnh ngang như ngọn chưởng thứ hai, Si đạo sĩ này thế nào cũng bị lòi đuôi chồn ra mất. Nay tuy chưởng thứ ba chưa đánh ra, riêng phần tôi cũng đành nhận thua vậy, nhưng hai chữ Thành Ngộ đã viết trên Nhật Nguyệt song luân ấy, không thể nào chối cãi được là bạn Gia Cát Dật của tôi đã chiếm phần thắng. Vậy trong năm trận, đôi bên vẫn hòa cục nhé. Giờ đây lão nhân ra sân đấu như thế, không lý muốn chỉ giáo gì cho Si đạo sĩ này sao?

Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết vừa đứng đình bước ra đấu trường để thay thế Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, vừa cười ha hả rằng :

- Thiên Si đạo trưởng hà tất phải khiêm tốn như vậy? Chung Ly Triết tự thấu hiểu về tài nghệ của mình lắm, đâu dám đi lĩnh giáo những ngọn Thái Huyền chân khí và ngọn Huyền Thiên Bảy Mười Hai Phất. Tôi chỉ muốn một vị nào khác trong số các người đã đến dự hội hôm nay đây ra đấu thử cho vui.

Thiên Si đạo trưởng mỉm cười gật đầu, thung thỉnh bước vào đình tranh, Chung Ly lão nhân bèn chỉ đích ngay Thượng Quan Linh gọi :

- Thượng Quan tiểu quý. Chính ta muốn tìm cậu đấy.

Hai câu nói này khiến cả đôi bên đều ngẩn người ngạc nhiên, không ai có thể ngờ rằng sự thế lại xảy ra thế được. Bởi vì với tư cách và thanh danh lừng lẫy của Chung Ly Triết như thế, khi tìm đối thủ, đáng lẽ phải là những nhân vật như Càn Khôn ngũ tuyệt mới phải. Thế mà giờ đây lại nghiêm nhiên đi gọi trận với một cậu bé như Thượng Quan Linh như thế, chẳng là một sự kiện khác thường lắm ư?

Nhưng Thượng Quan Linh vốn trù non không biết sợ oai cộ, thấy Nam Bút, Tây Đạo đều đã xuất trận hết thầy, cậu chỉ lo ngại mình không có cơ hội ra múa máy cho vui. Nay thấy Chung Ly Triết lão nhân chỉ đích danh mình gọi trận như thế, bèn quay sang phía người phát lệnh là Nam Bút Gia Cát Dật nhìn như thăm dò ý kiến.

Nam Bút Gia Cát Dật tuy hơi cau mày, nhưng cũng gật đầu. Thượng Quan Linh hớn hở tung mình vọt luôn hơn bốn trượng là lướt xuống trước mặt Chung Ly Triết tươi cười rằng :

- Ông đã gọi tôi đến như thế, vậy bây giờ muốn thi về văn, hoặc võ, đấu bằng tay hay đấu bằng khẩu đây?

Chung Ly lão nhân lắc đầu cười rằng :

- Tôi ngán miệng lưỡi chanh chua của cậu lắm, nhất là những vấn đề hỏi hóc búa của cậu, vậy tôi không thi lối văn với cậu, phần thì tôi cũng nhiều tuổi tác, ai mà lại đi nhảy múa quay cuồng với trẻ nhỏ như thế ngó sao cho được?

Thượng Quan Linh đâm ngẩn người ngạc nhiên về những lời nói kỳ dị của Chung Ly lão nhân, lạ lùng hỏi rằng :

- Nếu ông đã không muốn thi văn thí võ với tôi, lại không thích đấu khẩu đấu tay chân, vậy ông gọi tôi ra đây làm gì?

Chung Ly lão nhân cười rằng :

- Ở đời vốn nhiều cuộc thì rộng rãi lắm, tại sao cứ phải câu nệ trong phạm vi chật hẹp như thế? Vậy bây giờ tôi với cậu thi thử về nhãn lực, và trí nhớ xem sao?

Thượng Quan Linh cảm thấy hay hay, nên liền gật đầu chấp thuận hỏi ngay rằng :

- Hay lắm, hay lắm. Vậy xin ông nói thử cách thi nhãn lực và trí nhớ này ra sao nào.

Chung Ly lão nhân ngừng đầu lên nhìn trời, đang lúc ánh tà dương sắp hết để nhường lại cảnh trăng nhú ấy, rồi lão cười nói với Thượng Quan Linh rằng :

- Bắt đầu từ bây giờ trở đi, tôi khởi sự diễn tập một lối thân pháp gọi là “Vân Phiêu Thiểm Điện” (mây

bay điện nhoáng), đến chừng ánh tà dương vừa tắt cảnh, tức cũng là lúc trăng lên. Cậu cứ việc đứng cạnh hãy dùng nhãn lực và trí nhớ cố quan sát cho cẩn thận, nếu có thể nhớ nổi một phần ba về lối thân pháp này của tôi, chừng đó thì cậu đã thắng cuộc, còn nếu không...

Thượng Quan Linh không chờ cho Chung Ly Triết nói hết, lập tức xua tay kêu rằng :

- Không. Không. Không. Lối thi như thế tôi thấy làm sao...

Nói chưa hết lời, đột nhiên Thượng Quan Linh bật hẳn tiếng nói, vì Chung Ly lão nhân đang đứng đối diện miệng hơi khê nhúc nhích, một âm thanh rất nhỏ đã đưa đến tai mình, âm thanh nhỏ ấy rằng :

- Thượng Quan tiểu quý hãy nghe rõ đây, bởi ta không thích lũ ma đầu này rồi, không muốn ở đây rườm rà với chúng nữa, nên mới mượn trận này để từ khước quay về núi Côn Luân. Sau có thể không bước chân đến trên thế này nữa, nếu người không nhân dịp may hiếm có này, ráng công học thêm thân pháp “vèo nhoáng” của ta đây, chắc suốt đời không tìm được ai để học cho trọn bộ nữa đâu.

Nói tới đây, tiếng nói nhỏ ấy vụt tắt hẳn để thanh âm biến sang tiếng cười lớn ha hả rằng :

- Thượng Quan tiểu quý, cậu đừng có tưởng bỏ nhé, tôi sẽ bớt hẳn mười tám thế động tác cơ bản của lối thân pháp Vân Phiêu Điện Thiểm trong quảng đầu, nghĩa là sẽ khởi đầu thế thứ mười chín trở đi, cậu cho thể ghi nhớ hết vào óc, nhưng không biết biến hóa thì cũng vô dụng? Nếu cậu thắng cuộc, tôi sẽ lập tức về Côn Luân, còn tôi thắng, cậu sẽ là đồ đệ của tôi đấy nhé.

Thượng Quan Linh lúc này như sức tỉnh cơn mộng, thì ra những lối thân pháp “vèo nhoáng” mà mình đã học mót bấy lâu chỉ là những thế căn bản động tác trong mười tám thế đầu của Chung Ly Triết. Nay bắt đầu từ thế mười chín trở đi, rõ ràng vị kỳ nhân này muốn truyền hết ngọn tuyệt học cái thế vô song đó cho mình, trong lòng tránh sao khỏi mừng thầm và ngậm cảm tạ vị kỳ nhân trước mắt, bèn cung kính gật đầu lĩnh giáo.

Trong cảnh ánh tà dương chiếu khắp khu vườn mai đẹp mắt ấy, lối thân pháp “vèo nhoáng” tùy theo ý thích, bộ râu tóc trắng phau của Chung Ly Triết lúc này đã tạo nên một cảnh: “giải lụa tiên ông trong mây”. Trông thật thần tiên, khiến cho Nam Bút Gia Cát Dật và toàn nhóm trong Càn Khôn ngũ tuyệt ai nấy trong lòng kính phục vô ngần.

Nhưng riêng Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, trong lòng lúc này nghi hoặc thêm, không sao đoán nổi vị lão nhân kỳ dị mà chính do mình kéo đến đây để lợi dụng dùng kế “chồn đội lốt cọp” dọa đám quần hùng trước mắt. Lại thật. Sự thật lão nhân kỳ dị này không biết là nhân vật nào trong võ lâm?

Trong lúc tâm tư mọi người đều suy nghĩ miên man ấy, bỗng một tiếng cười dài giòn tan vang lên trên không, Chung Ly lão nhân bỗng nhiên vèo thân nhoáng hẳn ra sân đấu, tung thân vào vườn mai, hai vạt áo vung bổng lên. Ngay trong cảnh tuyết trắng mai đỏ đẹp mắt ấy, Chung Ly Triết đã khởi diễn hết ngọn thân pháp “vèo nhoáng” của mình.

Thượng Quan Linh vội tung mình đến gần, chăm chú đứng xem, Thượng Quan Linh quả nhiên cũng là người có duyên cơ may mắn, cậu tâm tư cho rằng những thế mình học mót bấy lâu nay đều là mười tám thế căn bản về động tác. Quả nhiên Thượng Quan Linh đã đoán trúng, trong cuộc biểu diễn “nhoáng vèo” của Chung Ly Triết đã tạo hẳn lên một kỳ cảnh cho Thiên Hương Ấu, nhưng làn gió của hai vạt tay áo của Chung Ly lão nhân vung tới đâu, những bụi tuyết trên cành và những đóa hoa mai bay tung đến đó, khéo nhất là bụi tuyết và hoa mai ấy không làm sao đụng tới thân mình của Chung Ly lão nhân được, tròng thân pháp của Chung Ly lão nhân trong lúc này, không khác nào như rỗng vờn mây, khéo, nhẹ, nhanh, đẹp như một chim én bắt mồi trên không. Nhưng người đứng nhìn bên ngoài, đều phải ngẩn người tấm tắc khen thầm trong bụng về lối khinh công tuyệt trần của Chung Ly Triết, hơn nữa đều cảm thấy khó nhớ vô cùng, nhưng riêng Thượng Quan Linh thì nhận ra hầu hết những thân pháp kỳ ảo này đều biến thể từ trong những thế căn bản động tác của mười tám thế đầu tiên mà ra, lẽ đương nhiên cậu chăm chú theo dõi và ngầm thông hiểu những bí quyết trong ngọn khinh công có một không hai này. Sắc mặt cậu mỗi lúc một tươi tỉnh vì đã thấu hiểu những cái tuyệt diệu trong môn khinh công này.

Chung Ly lão nhân diễn mãi đến khi ánh triều dương gần tàn, khi khuôn trăng lạnh lẽo từ từ nhú lên phía đông, đến lúc này, mới thấy mép miệng Chung Ly Triết lẩm bẩm, phát ra giọng nói mà kẻ ngoài không làm sao nghe được, một giọng nói lí nhí nhưng rất rõ ràng, truyền hẳn vào tai Thượng Quan Linh rằng :

- Nay cậu mãnh con, chắc cậu đã nhớ được khá lắm rồi chứ?

Thượng Quan Linh chưa hề luyện về môn Luyện Khí Thành Tơ (luyện hơi nhỏ như tơ), đây là lối công lực “truyền âm nhập bí” (gửi tiếng nói bí mật vào người mình muốn nói) nên cậu không tiện lên tiếng trả lời, đành gật đầu ra dấu trả lời cho đối phương. Chung Ly lão nhân lại truyền âm tới tai cậu bé và mỉm cười rằng :

- Tí nữa cậu đừng nên ỷ tài huênh hoang làm gì, chỉ cốt sao cậu cứ việc diễn luyện tới trên bốn mươi thế là đủ. Bởi vì Chân Đoạt Hồn Kỳ sắp hiện ra, mà ta không muốn gặp Đoạt Hồn Kỳ trong lúc này, nên luôn tiện dịp này mượn cơ về núi Côn Luân cho yên việc.

Tiếng nói lí nhí vừa chấm dứt, thân pháp lão cũng đột nhiên ngừng hẳn luôn, ha hả cất tiếng cười lớn rằng :

- Thượng Quan tiểu quý, giờ đã hết buổi chiều tà, mà cũng đúng lúc ta vừa luyện xong lối thân pháp Vân Phiêu Điện Thiểm, trong một trăm hai mươi tám thế ấy, ngoại trừ trong mười tám thế căn bản ra, còn đúng một trăm mười thế ấy, ta chỉ cần cậu làm sao nhớ nổi ba mươi bảy thế trong một trăm mười thế này, Chung Ly Triết này từ nay sẽ không còn ở đây để tranh danh lợi với các người làm gì, ta sẽ lập tức quay ngay về Côn Luân, còn chẳng may cậu không thể diễn đủ ba mươi bảy thế như tôi đã nói, vậy cậu chịu khó ngoan ngoãn theo làm đồ đệ với tôi.

Thượng Quan Linh cũng cất tiếng cười ha hả, cậu bé tung luôn thân, quả như lối Vân Phiêu Điện Thiểm

cậu bé cũng bắt chước y hệt lối thân pháp của Chung Ly lão nhân, nghĩa là cũng những thế tuyệt diệu siêu quần như Chung Ly lão, toàn thân cậu bé lúc này bỗng lướt trên không với những thế “nhoáng vèo” khéo mắt lạ.

Trông chẳng khác nào như một chim sâu bay lượn tìm mồi.

Cậu bé múa may quay cuồng cũng được đây ba mươi bảy, ba mươi tám thế gì đó, thì... thành linh, những tiếng ca thán phê bình ồn ào của đám quần hung trong ngôi Thiên Hương Ấu bỗng im bật như tờ. Cậu ngạc nhiên ngừng hẳn những thế diễn khinh công của mình, đưa mắt nhìn, chỉ thấy Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, đang ung dung nhấc chân bước từng bước lên ngọn vách đá cao chót vót ấy, mọi người đều le lưỡi về lối khinh công tuyệt độ của Chung Ly lão, khi gần đến đỉnh ngọn, một âm thanh trầm hùng của Chung Ly lão vọng xuống ngâm nga hát rằng:

Hùng tâm từ nay từ hẳn...

Danh là vô biên, lợi cũng vô biên.

Mai, Tuyết say mắt nhưng cũng tàn.

Hương thoảng trên cảnh, hồn đắm say...

Hà tất điên cuồng tranh danh vọng?

Chẳng thà theo ta về non cảnh,

Đến thì tiêu diêu. Đi cũng tiêu diêu.

Trên tuyệt đỉnh ngọn vách đá, thân hình Chung Ly lão nhân đã mờ và biến mất hẳn, nhưng tiếng ca văng vẳng của Chung Ly lão vẫn con dư âm vọng lại đến tai trong hai nhóm nhân vật của Tân Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt.

Khi tiếng hát dứt hẳn, Nam Bút Gia Cát Dật bỗng thành linh đứng dậy quay sang kẻ đang đội lốt Đoạt Hồn Kỳ là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, khẽ tiếng than rằng :

- Vị Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết này, quả nhiên đã thấu hiểu triệt để về ý nghĩa hai chữ “Tiêu Diêu”. Nội hai câu hát: “Hà tất điên cuồng tranh danh vọng? Chẳng thà theo ta về non cảnh...”. quả thật cũng là một chí lý danh ngôn.

Chúng mình chỉ coi cảnh đẹp mắt nên thơ trong chiều tà vừa rồi đây, bây giờ chả đã tàn lụi hết rồi đấy ư? Luật trời đất đã như vậy, hưởng hồ là luật làm người? Dẫu cho kẻ nào có hào hùng cái thế đến đâu đi nữa, đến chót cũng một năm xương khô nằm dưới mộ. Bởi vậy theo ngu kiến của tôi, cuộc La Phù thịnh hội này, chẳng thà...

Nam Bút Gia Cát Dật chưa hết lời, thì Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã nổi lên những tiếng cười rợn người, tiếp lời rằng :

- Nay tú sĩ nghèo, ta hiểu ý nói của người lắm. Nhưng muốn tụ họp tất cả quần hùng như cuộc La Phù thịnh hội đâu phải một việc dễ thực hiện gì? Nếu không tỷ thí nốt trận cuối cùng do tôi đã chuẩn bị sẵn, thế nào tôi cũng không cam tâm. Và giờ đây chúng ta cũng chẳng cần phải đấu đi đấu lại như thế cho mất ngày giờ, mở hẳn ngay một trận sau chót quyết định sự thắng bại ngay tức khắc. Vậy người tính sao?

Gia Cát Dật nghe nói vậy, đành gật đầu nhận lời, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết bèn đứng ngay dậy đi về phía sau Thiên Hương Ấu, lấy ngay ra một quả Đồng cầu (bóng tròn bằng đồng) đường kính ước hơn thước, thân hành ra tay đem gắn ngay lên đỉnh chóp của ngôi trúc đình mà quần hùng ngồi phía dưới, xong xuôi mới mời Nam Bút Gia Cát Dật ra, tay trở bốn phía, phát ra những tiếng cười trứ danh của mình lạnh lùng chậm rãi rằng :

- Nay Tú sĩ nghèo, người thử nhìn xem ngôi đình tranh này, nằm ngay vị trí trung ương của Thiên Hương Ấu, khoảng cách từ vách đá bốn phía đến ngôi trúc đình đều bằng nhau. Bên người và ta, đôi bên tuyển hẳn ra hai người, chia đứng hết trên các đỉnh vách đông, tây, nam, bắc bốn phía, nghe hiệu lệnh nổi lên, mạnh ai nấy dùng binh khinh công tuyệt đỉnh của mình phi xuống cướp quả Đồng cầu trên đỉnh chóp trúc đình kia, đồng thời trong lúc thi triển khinh công phi hành xuống ấy, mọi người có thể dùng hết các chưởng lực, ám khí, binh đao để chặn đánh đối phương hong ngăn cản tốc độ địch thủ, và sau chót, kẻ nào đoạt được Đồng cầu, tức phe đó thắng trận trong cuộc La Phù đại hội này, đồng thời bên phe thua phải chịu phân xử của bên thắng.

Gia Cát Dật thầm nghĩ trong bụng, đây là một lối thi thố về tất cả mọi mặt như: thân pháp khinh công, binh đao, ám khí, chưởng lực... kể cũng là một một so tài tân kỳ và công bằng, bèn gật đầu mỉm cười rằng :

- Người đã muốn mở một trận đấu mới này để kết thúc cuộc La Phù đại hội như thế, Gia Cát Dật cũng xin vui lòng chấp thuận, vậy hãy tuyển người xuất trận là vừa.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, lạnh lùng cười xong bước vào đình tranh, khẽ tiếng nói với Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu :

- Nay Tư Không giáo chủ, đây là một trận thắng bại tối quan trọng đây, nay Chung Ly Triết thấy tình hình bất ổn, nên đã co giò chuồn trước như thế, vậy tôi với huynh hãy cùng nhau hợp sức liều đấu với chúng một phen này xem sao.

Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu thấy Đoạt Hồn Kỳ “Ác” đề nghị một trận đấu như thế quả là cao minh vô cùng, bởi ngoại hiệu của mình đây là Phi Ma, về phần khinh công có thể tự tin lắm, còn hai môn ám khí Huyền Âm Tử Ngộ đình và Bạch Cốt Đoạn Hồn Sa của mình thì khỏi chê, đều thuộc về những loại độc đao trong giang hồ có thể nói là uy lực và lợi hại tuyệt luân. Cộng thêm lối thân pháp biến ảo như quỷ của Đoạt Hồn Kỳ “Ác” và cả ngọn Đoạt Hồn kim châm bách phát bách trúng ấy, dù cho đối phương có tuyển đến

hạng cửu giỏi như Nam Bút, Tây Đạo, bên mình cũng đủ sức để so đấu thư hùng một chuyên.

Bên này Bát Chỉ Phi Ma gật đầu mỉm cười, thì bên kia Nam Bút Gia Cát Dật cũng vừa tuyển xong người, đó là song tuyệt trong Càn Khôn, Tây Đạo Thiên Si và Tây Đạo Túy đầu đà xuất trận.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết bèn lấy bút mực giấy ra viết luôn bốn chữ “đông”, “tây”, “nam”, “bắc”, vò viên tròn lại, rồi mới nói với Nam Bút Gia Cát Dật rằng :

- Tuy khoảng cách từ bốn vách đá đến ngôi trúc đình đó cũng tương đương bằng nhau, nhưng thế nào cũng sẽ sinh sự nhiều, giờ muốn cho công bằng phân minh, vậy cả bốn người ra để bắt thăm lấy phương hướng của mình.

Nam Bút Gia Cát Dật thấy thần sắc của Đoạt Hồn Kỳ “Ác” có vẻ như nắm chắc phần thắng trong tay lắm, bất giác trong bụng đâm hồ nghi, không hiểu đối phương có mưu kế gì đây?

Sau khi suy nghĩ và quan sát âm thầm, vẫn không phát hiện gì lạ lùng, đành chịu ẩm ỨC trong bụng quay thân lại mời Tây Đạo Thiên Si và Đông Tăng Túy đầu đà để ra rút thăm phương hướng với Đoạt Hồn Kỳ “Ác” và Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu.

Thiên Si đạo trưởng rút thăm nhắm chữ “đông”, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết bắt được chữ “nam”, Túy đầu đà lượm được chữ “tây”, còn chữ “bắc” lọt vào tay Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu.

Thiên Si đạo trưởng liếc nhanh mắt ngắm hết bốn phía vách đá một lượt, rồi kéo Túy đầu đà về một bên khẽ tiếng nói :

- Nay Túy hòa thượng, hai phương hướng mà chúng ta bắt thăm trúng ấy, không được lợi cho lắm. Bởi địa hình của nơi Thiên Hương Ấu này, là một hình bầu dục, hai hướng đông tây có vẻ xa hơn hai hướng nam bắc một chút, hơn nữa ở hướng bắc, chỉ cần dám mạo hiểm một chút, nhất định thế nào cũng nhanh hơn ba mặt kia. Lại nữa Bát Chỉ Phi Ma lại chiếm đúng vị trí thuận lợi này, xưa nay y lại nổi tiếng về khinh công “Triển Dực Phi Vân” (xòe cánh bay trên mây) trong võ lâm, nếu trong trận chót này bị y chiếm phần thắng, mà tước mất quả Đồng cầu lóng bóng trên chóp đỉnh ngọn trúc đình kia, chúng ta chắc không còn mặt mũi nào ra khỏi vườn Vạn Mai cốc này nữa.

Túy đầu đà cười lên sảng sặc, chẳng nói tiếng gì, dốc ngay bầu hồ lô rượu của mình tu “ừng ực”.

Thiên Si đạo trưởng thấy vậy cười rằng :

- Đúng lắm. Đúng lắm. Huynh cũng nên giở ngay ngọn tuyệt kỹ độc đáo là “Tửu Vũ Phi Tinh” (rượu mưa như sao bay) của mình trong lúc này. Khoảng cách giữa phía đông và phía bắc có một đường khe núi nhỏ chắn ngang, vậy tôi sẽ chuyên tâm đối phó với tên Đoạt Hồn Kỳ “Ác” tức Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, vì tính hăn xưa nay vốn nổi danh về nham hiểm, mưu kế thâm độc, không ai có thể ngừa nổi âm mưu của hăn, còn về Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, xin hoàn toàn giao hết trách

nhệm cho huynh. Ngoài trừ thân pháp khinh công tuyệt diệu của lão quái ấy ra, huynh cũng nên thận trọng môn ám khí về Bạch Cốt Âm Luân vô cùng độc đấy nhé.

Túy đầu đà ha hả cười rằng :

- Si đạo sĩ sao dạo này lắm trò đề phòng đến thế? Dù cho Tư Không lão quái có ngọn khinh công Triển Dực Phi Vân nhanh đến mức nào đi nữa, tôi cũng phải bắt lão phải lọt về đằng sau tôi cho mà coi.

Thiên Si đạo trưởng hơi cau mày cười rằng :

- Xưa nay Túy hòa thượng đâu thấy khá về môn khinh công đâu, nay gặp kình địch trước mắt đây, sao lại nói có vẻ vững chắc như thế?

Túy hòa thượng híp cả mắt lại nhìn Thiên Si đạo trưởng mà chả nói một câu gì, rồi với dáng đi siêu vẹo ra hần sân đấu, trong miệng lè nhè ngâm nga rằng :

Túy lý càn khôn đại, Hồ trung nhật nguyệt trường, Tranh tiên ngộ bất thắng, Mạc tái phi tư lượng...

(tạm dịch nghĩa: trong túy càn khôn lớn, ngày tháng bị nuốt trong bầu rượu, tranh tài mình sẽ thắng, may đừng phí sức nghĩ ngợi nhiều...)

Trong những sự sắp đặt và giọng nói của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, hình như nắm chắc phần thắng về mình lắm? Nhưng Túy đầu đà cũng vờ say với điệu cũng ngông cuồng không kém gì Đoạt Hồn Kỳ “Ác”, khiến cho Thiên Si đạo trưởng là người xưa nay tự hào từng đoán trước những sự sắp xảy ra như thần ấy, lúc này cũng phải nghi ngờ đầy mình, chẳng hiểu đôi bên đã có mưu kế mứa rồi gì đây?

Cả bốn người dự cuộc, đều bước ra sân đấu, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết liếc nhìn quả Đồng cầu mà chính do tay mình gắn lên trên đỉnh trúc đình, miệng nở một nụ cười nham hiểm đặc ý, rồi quay sang Cửu Trọng Thần Ông Đàm Bách Thủy rằng :

- Nay Đàm huynh, chờ chúng tôi lên xông các ngọn đỉnh đông, tây, nam, bắc xong xuôi đâu đó rồi hãy giơ tay làm hiệu, lúc ấy sẽ do Tú sĩ nghèo phát hiệu lệnh để mở màn cho cuộc đấu tranh đoạt Đồng cầu trên chóp trúc đình.

Cửu Trọng Thần Ông lúc này như gà bị đá bại, hùng khí tuy đã tiêu tan hết, nhưng vẫn không tiệt từ chối, bèn gật đầu nhận lời, Cửu Độc thư sinh cùng với Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu, Thiên Si đạo trưởng, Túy đầu đà, ai nấy lo dùng thuật khinh công của mình leo lên phía đỉnh vách đá cheo leo.

Những bức vách cao gần cả trăm trượng, từ trên phi xuống thì nhanh, nhưng muốn leo lên tuốt trên đỉnh ấy, cũng phải mất một quãng thời gian tương đối.

Thượng Quan Linh bước gần tới cạnh Nam Bút Gia Cát Dật, đưa tay chỉ cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn

Kỳ khê cau mà hỏi :

- Thừa Gia Cát lão tiên bối, cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ của Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” đã xuất hiện lâu như vậy, sao giờ còn chưa thấy người ta xuất hiện kìa?

Sau cuộc tranh đoạt Đồng cầu này chấm dứt, cuộc La Phù đại hội này chẳng kết thúc là gì?

Nam Bút Gia Cát Dật cũng cho rằng cây binh khí của Chân Đoạt Hồn Kỳ đã xuất hiện như thế, không lý gì người ta lại không xuất hiện? Nhưng tại sao mãi giờ này vẫn chưa thấy người đâu? Thật khó hiểu nguyên do tại sao?

Đang lúc Nam Bút suy tính trong đầu óc, mắt cũng chăm chú theo dõi hành động leo vách của Đoạt Hồn Kỳ “Ác” ở hướng nam, nhưng Gia Cát Dật đã nhanh mắt nhận ra một chuyện lạ, bèn nhẹ tiếng nói với Thượng Quan Linh :

- Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” đã đến, giờ đang ẩn thân ngay trên đỉnh phía nam. Thế nào Cửu Độc thư sinh lên tới đỉnh vách sẽ đụng độ ngay, vậy tấn tuồng “chân”, “giả” Đoạt Hồn Kỳ lập tức được diễn trước tiên cũng chưa biết chừng?

ĐOẠT HỒN KỲ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thiên Hương Ấu Triển Chân Kỳ

Thượng Quan Linh nghe Nam Bút Gia Cát Dật nói vậy, cổ ngược mắt nhìn lên phía đỉnh hướng Nam, tuy bóng trăng khá sáng, nhưng chẳng thấy gì, nhưng cậu biết những người cao thủ như Nam Bút, tuyệt nhiên không thể nào nhìn nhầm lẫn được. Bèn tự lẩm bẩm rằng :

- Vị Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” này, tuy thuộc hạng thần xuất quỷ nhập như thế, nhưng theo ý văn bối nghĩ, rất có thể còn không bằng Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết đâu.

Nam Bút Gia Cát Dật mỉm cười hỏi nguyên do, Thượng Quan Linh trả lời :

- Vừa rồi đây, trước khi Chung Ly lão nhân đi, ông ta đã dùng đến thần công Luyện Khí Phát Tơ Truyền Âm Nhập Mật, đưa tiếng nói vào tai văn bối, và nói rằng tí nữa đây Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” sẽ xuất hiện, bởi ông ta không muốn gặp người này, nên đã mượn cơ rút đi êm nhẹ như vậy về Côn Luân, nay quả nhiên Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” đã đến, như thế thì sự thần xuất quỷ nhập của Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” chẳng cũng bị Chung Ly lão nhân biết trước cả đấy sao? Nội chuyện tiên đoán này cũng đủ khiến chúng mình phục rồi.

Nam Bút Gia Cát Dật ngoại trừ võ công ra, thường còn tự phụ về cơ trí xét đoán của mình. Nhưng nay thấy mình đã tổn hao nhiều tâm tư suy nghĩ, vẫn chưa thể nào khám phá rõ về sự bí ẩn của hai nhân vật thần bí như Chung Ly Triết và Đoạt Hồn Kỳ “thiệt”. Bất giác trong lòng lại nghĩ rằng: “thật là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên” (mình giỏi còn có kẻ giỏi hơn), trong bụng lập tức quyết định nhanh, chờ xong cuộc đại hội La Phù, mình sẽ đi tu ẩn một nơi kín đáo, cũng chẳng màng gì đến tranh kỳ đấu thắng với thiên hạ, vui với cảnh nuôi hạc nhìn mây, mình tâm dưỡng tính, bảo giữ và tu luyện những diệu quyết thượng thặng của nguyên chân cho rồi.

Trong lúc ấy trên bức vách cheo leo của các hướng đông, tây, nam, bắc, từ Thiên Si đạo trưởng, Túy đầu đà, Cửu Độc thư sinh, Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, ai nấy đều lo giữ về khí lực tinh nhuệ của mình để tí nữa tranh Đồng cầu, nên họ cứ việc ung dung đứng đỉnh leo, mà không một ai muốn phí sức đề khí vọt nhanh trong lúc này.

Còn phần Nam Bút Gia Cát Dật và Thượng Quan Linh, chẳng ai bảo ai, cả hai đều chăm chú dồn hết nhãn tuyến của mình về đỉnh hướng nam, cốt xem Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết sau khi lên đỉnh núi đá, Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” có chịu xuất hiện và ra tay bằng cách nào?

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết nào đâu có ngờ trên đỉnh núi hướng nam mình đang leo đây lại có người ẩn núp sẵn bên trên chính là Đoạt Hồn Kỳ thiệt mà mình vẫn hoảng vía kinh hồn nơm nớp bấy lâu

nay. Chỉ thấy Cơ Thiên Khuyết vẫn ung dung cử bước chân thoản thoắt leo lên. Sau khi đến đỉnh ngoảnh mặt nhìn hết ba phía đông, tây, bắc một lượt, thấy chưa đủ mặt bèn đứng khoan thai hà hít không khí u nhã của Thiên Hương Ấu một hồi.

Trông bề ngoài Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết như thanh nhàn lắm, nhưng sự thật trong lòng lúc này đang lo lắng về kế hoạch âm mưu trong cuộc đại hội Thiên Hương Ấu, vì bề ngoài của cuộc so tài đều nhằm vào thi thố khinh công, ám khí, binh đao, và chưởng lực để tranh đoạt quả Đồng cầu trên chóp trúc đình, đồng thời đây cũng là một trận so tài hồi hộp và gay cấn tuyệt độ. Lúc này dưới ngói trúc đình của Thiên Hương Ấu, toàn đám quần hùng cả hai phe tà chính đều im lặng, chờ đợi cuộc đấu sắp diễn ra, khiến cho toàn cảnh tuyết mai của vùng Thiên Hương Ấu im lặng phất.

Ngay trong cảnh giới im tịch như tờ ấy, bỗng Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết nghe có một giọng nói rất nhẹ nhàng truyền vào tai mình, âm giọng này rất kỳ dị, để ý nghe kỹ, nhưng nhận không ra tiếng nói từ đâu truyền đến, nhưng vẫn có thể nghe rõ ràng tiếng ngâm nga phảng phất rằng :

- Cửu giới vô biên thị biên, chúng sinh nan độ thành năng độ.

Cửu Độc thư sinh tin tưởng về thính giác của mình không thể nào sai lạc được, nhưng cố ý làm ngơ như không nghe, đưa mắt lên nhìn khắp tứ phía, chỉ thấy một khoảng trống trên đỉnh núi này, chu vi bề rộng ước ba trượng vuông, không có cây cao, mà chẳng có đá lớn gì, riêng phía tây là một vườn vách nhỏ mọc đầy rêu xanh ra, đâu còn chỗ nào có thể ẩn nấp được một bóng người, vậy thì tiếng nói kia bộ mình bị ảo tưởng gì ám ảnh ư?

Cửu Độc thư sinh vừa nghĩ đến đây, bỗng giọng ngâm thình lình biến đổi sang bài hát Chung Ly lão đã ngheu ngao hát trước khi rời khỏi Thiên Hương Ấu Vạn Mai cốc này, chỉ nghe âm điệu lạnh lạnh rằng :

... Hà tất điên cuồng trao danh vọng?

Chẳng thà theo ta về non cảnh, Đến thì Tiêu diêu, đi cũng Tiêu diêu.

Giọng ngâm thình lình này, đã khiến cho Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết nhận ngay phương hướng nơi phát ra âm thanh, thì ra ngay nơi men sườn của ngọn đỉnh mình đang đứng đây có người ẩn nấp, đôi vai khẽ nhích, vạt triển luôn ngọn khinh công tuyệt đỉnh của mình là Di Hình Hoán Ảnh, nhoáng vèo ngay sang hơn hai trượng, nhìn thẳng luôn khe sâu vô tận tối om ấy một hồi, thình lình tụt hết chân lực vào đôi song chưởng dùng ngay ngọn Thất Sát Hàn Linh Âm Côn, một luồng gió buốt lạnh được quạt mạnh ngay xuống hang khe sâu tối mù.

Những rêu xanh cạnh sườn vách đá phía tây cũng bị ảnh hưởng của ngọn gió Thất Sát Hàn Linh Âm Côn khiến cho bị bạt mất một tảng lớn bay tung khắp phía, chỉ nghe những tiếng gãy rãng rãc của nhánh cây thông phía dưới, nhưng nào đâu hề thấy bóng dáng của ai đâu.

Trong lúc Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết còn ngẩn ngờ ngạc nhiên không hiểu vì sao, thì bên tai lại có tiếng rằng :

- Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết ở đâu?

Nhưng giọng nói kỳ này không giống hai lần trước, đâu là giọng nói dùng chân khí hần hoi, thì ra đây là giọng nói của một trong Càn Khôn ngũ tuyệt là Nam Bút Gia Cát Dật phát ra.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết không ngờ rằng đối phương lại biết đích xác đến bộ mặt thật của mình như thế được, vội ngừng nhìn bốn phía, thì ra Thiên Si đạo trưởng, Túy đầu đà và Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, đều đã đứng hết trên ngọn đỉnh của ba hướng đông, tây, bắc ai nấy đang sửa soạn chuẩn bị nhắm tia nhìn xuống phía trúc đình đợi chờ hiệu lệnh của Nam Bút Gia Cát Dật và hiệu phát tay của Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy.

Cơ Thiên Khuyết liếc nhanh xuống đám quần hùng đứng tụ họp nơi trúc đình ở phía dưới xong, miệng nở một nụ cười đắc ý bí hiểm, giờ này đâu còn nhớ gì những tiếng nói quái lạ vừa rồi như: “Cửu giới vô biên ngộ thị biên, chúng sinh nan độ thành năng độ” và cả những câu: “Hà tất điên cuồng tranh danh vọng?... Đến thì Tiêu diêu, đi cũng Tiêu diêu...?” Rút trong mình ra ngay lá cờ đoạn đỏ sọ người trắng, đồng thời chuẩn bị sẵn một mớ Đoạt Hồn kim châm nắm hết bên tay phải.

Nam Bút Gia Cát Dật và Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, thấy các hướng đông, tây, nam, bắc, ai nấy đều đã sẵn sàng hết, đôi bên bèn ra dấu cho nhau, phát luôn hai tiếng sáo như long ngân xé không gian.

Hiệu lệnh vừa nổi lên, thì bốn vị cái thế cao thủ trong võ lâm như Tây Đạo Thiên Si, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, Đông Tăng Túy đầu đà, Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, đều đã dùng hết những tuyệt học về thân pháp khinh công của mình. Lúc này mọi người phía dưới chỉ thấy bốn bóng người từ trên bay nhanh xuống như bốn sao băng.

Thiên Si đạo trưởng phía đông cùng với Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết từ phía tây, khi cả hai gặp mặt nhau tại lưng chừng đường, cả đôi bên đã ra tay giao tranh ngay.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết tuy đã sắp sẵn kế độc đầu vào đấy, nhưng chưa đến nỗi sơn cùng thủy tận thì vẫn chưa chịu thì hành độc kế của mình, bởi Cơ Thiên Khuyết vẫn muốn ý những võ công trong U Mịch thập tam kinh mà đã luyện xưa nay, để cùng chọi sống mái một phen với nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, nên khi tung mình bay xuống đến lưng chừng đường, thấy Thiên Si đạo trưởng cách bốn trượng về bên cánh trái của mình, cũng đang là bay xuống, có phần còn nhanh hơn mình, bèn cắn chặt răng hàm, thành linh vèo thân sang phía trái ba bước, vung tay phạt luôn hơn mười cây Đoạt Hồn kim châm, nhắm thẳng các yếu huyệt của Thiên Si đạo trưởng đánh tới.

Sau khi đánh Đoạt Hồn kim châm ra, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết mới lên tiếng lạnh lùng rằng :

- Lão già Thiên Si kia. Hãy rán nếm thử mùi vị Đoạt Hồn kim châm của ta xem sao?

Tiếng vừa chấm dứt, mùi ngọn ánh óng vàng vùn vụt bay nhanh tới sau ót của Thiên Si đạo trưởng, khoảng cách đã gần kề lối năm thước.

Thiên Si như đã dự phòng từ trước, đến đâu cũng chẳng buồn ngoảnh lại, bèn bứt luôn hết những sợi lông ngựa còn lại trên Trường Vĩ Vân Phật của mình, từ dưới nách tung luôn các sợi lông đuôi ngựa ra, bên dưới mọi người chỉ thấy toàn những chỉ bạc óng ánh đánh ra, đồng thời giọng cười ha hả của Thiên Si rằng :

- Xưa kia, Tú sĩ nghèo của tôi đã bị mất một sợi lông trên cây Kinh Thần Bút, còn Si đạo sĩ cũng bị mất luôn một sợi lông đuôi ngựa trên cây Trường Vĩ Vân Phật.

Nay Gia Cát Dật đã hủy cây bút Thiên Tự Đệ Nhất Hiệu ấy, tôi có lý nào còn giữ lại những sợi đuôi lông đuôi ngựa này làm gì? Vậy xin tặng hết toàn bộ cho huynh vậy.

Cả một đám chỉ bạc ấy, cũng có trên mấy trăm sợi, không những đã đánh rớt hết những ám khí Đoạt Hồn kim châm của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, mà còn hóa thành như một cơn mưa chỉ bạc bao trùm hết toàn cả Cơ Thiên Khuyết là khác.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết không thể nào ngờ rằng Thiên Si lão đạo lại có thể đi bứt hết lông của cây binh khí nổi danh của mình đi làm ám khí như thế.

Cửu Độc thư sinh biết ngay mình đòn đánh lúc này đã bị thất lợi hẳn, nếu giờ lại né mình để tránh “cơn mưa bạc” của Thiên Si ấy, mình càng bị lọt về sau xa thêm, như thế hòng gì đuổi kịp đối phương.

Nghĩ vậy nên lập tức dồn hết Thất Sát Hàn Linh Âm Công, phong tỏa hết trăm huyết yếu trong mình, hét lên một tiếng lớn, cây cờ đoạn đỏ sọ người trắng trên tay vung quạt mạnh ra, một luồng cuồng phong buốt lạnh tạt ngay sang đám “mưa chỉ bạc”, đám quần hùng phía dưới chỉ thấy một đám chỉ ủ rũ lá lướt như đuôi diều bay dần xuống, còn toàn thân của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết nhân ngay luồng gió do mình quạt thốc ra ấy, vọt bỗng mình theo sát nút ngay sau Thiên Si đạo trưởng.

Tuy ngọn gió Đoạt Hồn Kỳ xưa kia từng đã thổi Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ tại Kỳ Liên sơn, nhưng này đối thủ đâu phải tay vừa gì. Nhất là trong những sợi chỉ bạc ấy, sợi nào cũng ngầm chứa Thái Huyền chân khí ở trong, uy lực đâu phải vừa gì?

Tuy ngọn gió kỳ phong Đoạt Hồn Kỳ của Cửu Độc thư sinh đã phá hẳn được đám “mưa chỉ bạc” của đối phương, đồng thời người cũng tung bỗng lên tránh thoát vòng vây, nhưng góc mũi cờ Đoạt Hồn Kỳ, và dưới gấu áo bào đen, mỗi nơi bị một sợi lông đuôi ngựa dính găm vào.

Khi bỗng vọt người lên ấy, cây cờ Đoạt Hồn Kỳ lập tức phát mạnh ra phía sau để mượn sức phản lực ấy lao thân cấp tốc đuổi sát Thiên Si đạo trưởng, tay trái lại rút ra bầy, tám cây Đoạt Hồn kim châm, tay

phải cây Đoạt Hồn Kỳ quật thốc về với một thế Long Xà Kỳ Ảnh (bóng cờ như rồng như rắn), chụp thẳng vào sau ót đối phương, trong bụng nghĩ thầm xem người còn dám lông đuôi ngựa nào nữa thôi cho biết? Chỉ cần mình lo bám chặt lấy Tây Đạo Thiên Si, thì Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, với lối khinh công tuyệt đỉnh của thế Triển Dực Phi Vân, và hai môn ám khí rất độc là Huyền Âm Tử Ngọ đinh cùng Bạch Cốt Đoạt Hồn Sa, thế nào cũng có mỗi thẳng nổi Đông Tăng Túy đầu đà để đến đỉnh trúc đình trước tiên.

Sự tính toán của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết kể đâu vào đấy lắm.

Nhưng gã đã quên hẳn là cây Trường Vĩ Vân Phật, tuy đã mất hết lông đuôi ngựa, nhưng cây cán vẫn còn cầm trên tay, trước cảnh kỳ ảnh ánh kim đánh tới sau ót ấy, Thiên Si đạo trưởng thành linh bả vai bên phải trĩu xuống, thân mình quay vụt lại phía sau nửa vòng, tay trái từ ngực phật ra luồng kinh phong ngầm chứa Thái Huyền chân khí, chấn văng hết những mũi Đoạt Hồn kim châm óng ánh của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, cán Trường Vĩ Vân Phật bên tay phải phát lên đánh bạt hẳn cán cờ Đoạt Hồn Kỳ.

Thiên Si đạo trưởng sau khi gỡ xong hai thế kỳ ảnh và kim châm ấy, chờ cho đúng lúc Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết vừa hạ thân xuống, nghĩa là trong lúc không dễ gì tung mình lên kịp ấy, mới ra tay trả đòn, nhưng khi nhìn thấy trên góc cờ và dưới gấu áo bào đen của Cơ Thiên Khuyết, đều bị lông đuôi ngựa của mình cắm dính, bất giác Tây Đạo quăng luôn cán Trường Vĩ Vân Phật đi, cất tiếng cười ha hả.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết thấy Tây Đạo Thiên Si đột nhiên cười như thế, bất giác ngẩn người ngơ ngác. Vội liếc nhanh mắt nhìn vào trên thân mình và cây cờ của mình, bất giác bộ mặt cảm thấy nóng bừng trong chiếc mặt nạ da người.

Nhưng sự bừng nóng ấy đã không ảnh hưởng gì đến độc kế thâm hiểm của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, càng không giảm bớt nổi dã tâm tham vọng của y, đột nhiên y cũng lạnh lùng lên tiếng rằng :

- Lão già Thiên Si kia, người đừng vội đắc chí như vậy? Trong trận đấu này, hễ ai cướp đoạt được Đồng cầu trên chóp đỉnh trúc đình, kẻ đó mới kể là kẻ thắng trận. Vậy người hãy tiếp thử vài ngọn kỳ phong và ngọn Hàn Linh Quý Thủ của ta đã.

Tiếng vừa dứt thì thế đánh cũng được tung ra luôn, giơ ngay năm ngón tay bên trái thành ngon trảo, nhắm ngay bả vai của Thiên Si đạo trưởng bầu tới, lá cờ đoan đỏ như máu tươi bên tay phải, phát hẳn ra ngoài rồi quyen nhanh vào trong, lúc này trên tay Cửu Độc thư sinh nghiễm nhiên đã có một cán đồng côn có mũi nhọn, cây Đoạt Hồn Kỳ biến thành ngọn thương đồng, nhắm ngay bụng dưới Đan Điền của đối phương đâm mạnh sang nhanh như một tia điện.

Trong hai thế đánh này, tuy tốc độ khác nhau chỗ đi trước nơi đến sau, nhưng đã chia đồng hai đường trên và dưới công hãm tới một lúc, hơn nữa Quý Trảo ngầm chứa hơi hàn độc, cán cờ lại lao tới một thế dũng mãnh như thế, oai lực quá dữ dội phi thường.

Thiên Si đạo trưởng cũng thừa biết Đoạt Hồn Kỳ “Ác” đây là loại giả mạo do Cửu Độc thư sinh đội

lối, nhưng cũng là một nhân vật hơi khó đấu, nay người ta đã dùng đến ngọn Hàn Linh Quỷ Trảo cùng phối hợp thể độc ác của cán cờ Đoạt Hồn Kỳ, tiến sát đánh ác như thế, cũng đâu dám chệnh mảng, lập tức vận Thái Huyền chân khí giữ kín toàn thân, đồng thời giở hết ngọn bảy mươi hai thể Huyền Thiên Chưởng Pháp và lối thân pháp Du Tiên của mình sáng tạo ra nghênh đánh.

Giờ xin tạm gác trận đấu của Thiên Si và Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đang diễn ra như cảnh nước sôi trào ngọn lửa ấy lại. Cây bút cùn xin quay sang hướng tây và bắc, nơi mà hai vị cao thủ võ lâm cũng đang trở tài từ trên đỉnh vách cao hơn trăm trượng ấy đâm bổ xuống trúc đình, hai vị ấy không ai xa lạ hơn là Tây Đạo Túy đầu đà và Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu.

Lối thân pháp khinh công Triển Dực Phi Vân của Tư Không Diêu, ngoại trừ công lực ra, lại còn thêm chút đầu óc tính toán bên trong nữa là khác. Thì ra chiếc áo bào mà Bát Chỉ Phi Ma mặc ấy, đã được chế tạo bằng một thứ hàng đặc biệt, khi tụ độn những chân khí nội gia ngấm truyền vào hai ống tay áo ấy, lập tức có thể phồng lên thành như đôi cánh chim đại bàng để chiều theo thế gió, kẻ thường khinh công có giỏi đến mức độ nào đi nữa, cũng không mạo hiểm từ trên đỉnh hiểm trở phía bắc ấy quăng mình xuống.

Bởi vậy nên Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu đối với lối so tài tranh đua này, trong đã nắm chắc phần thắng về mình, cho rằng người khác đều phải vèo nhoáng từng chặng một để phi xuống, còn phần mình thì có thể ỷ lại vào bộ áo đặc biệt đây bay thẳng xuống, lo gì mà mình không tới đích trước hơn mọi người mà khi cướp được quả Đồng cầu, chừng ấy bao nhiêu hận nhục đều rửa sạch hết trước mắt quần hùng đại hội hôm nay đây.

Khi hiệu lệnh của Nam Bút Gia Cát Dật và Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy vừa phát ra, Tư Không Diêu bèn lập tức giở ngay ngọn khinh công tuyệt thế của mình, tung mình vọt hẳn ra trước hơn năm trượng, rồi dồn hết Huyền Âm kinh lực vào hai ống tay áo phồng hẳn lên như đôi cánh chim đại bàng, từ trên cao hơn năm trượng ấy quăng mình lướt xuống.

Ngay trong khi Tư Không Diêu tung mình bay xuống ấy, lão đưa mắt nhìn hướng tây, thấy ngay lối thân pháp của Đông Tăng Túy đầu đà, bỗng trong lòng mất hết sự tin tưởng năm phần thắng về mình.

Thì ra Đông Tăng Túy đầu đà đã nhận rõ từ trước về các phương hướng đông, tây, nam, bắc, chỉ có hướng bắc là gần hơn hết, ác nỗi lại bị kẻ giỏi về khinh công Triển Dực Phi Vân như Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu bắt thăm trúng nên nghĩ ngay rằng mình phải xuất kỳ binh mới hòng chiếm phần thắng về mình.

Hiệu lệnh dưới trúc đình vừa nổi lên, Đông Tăng Túy đầu đà chạy ngay ra men sườn, nhưng bởi hướng tây này địa thế dốc dài thoải, không sâu hoắm như hướng bắc cao trên trăm trượng ấy, nên khi Đông Tăng Túy đầu đà vừa chạy đến men sườn để lấy đà tung mình ra, thì đằng kia Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu đã quăng mình xa hẳn vị trí đến bốn trượng.

Túy đầu đà đã sẵn định kế trong lòng, nên chẳng coi sự chậm trễ về khoảng cách trên bốn trượng ấy vào đâu, bỗng nổi lên một chuỗi cười lớn, ngược mặt lên trên trời, phun hẳn ra một vòng “tửu tuyến” (rượu

thành vôi) mượn sức phản động lực của “tửu tuyến” mình đang phun lên ấy, toàn thân bèn như một sao băng vùn vụt lao hẳn xuống.

Với lối phi thân lạ lùng như thế, khiến Bát Chi Phi Ma đã phải nửa khóc nửa cười, vừa giận vừa kinh.

Ngôi trúc đình bên dưới, Bắc Kiếm Phổ Côn cười ha hả với Nam Bút Gia Cát Dật rằng :

- Này Gia Cát huynh, Túy hòa thượng kể cũng lắm trò ma tịt thật, không ngờ trước khi lâm trận, hòa thượng lại uống hết hồ lô rượu đến thế là để dùng trong lúc này. Tuyệt diệu lắm. Tuyệt diệu lắm.

Đôi mắt sáng ngời Nam Bút nhìn về phía nam, rồi mỉm cười rằng :

- Diệu kế này của Túy hòa thượng, quả thật ngoài sự tưởng tượng của Gia Cát Dật. Nhưng có một chuyện tôi đã trong thấy Chân Đoạt Hồn Kỳ hiện thân ngay trên đỉnh cách hướng nam, nhưng sao từ lúc Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết giao tranh với Tây Đạo Thiên Si từ nãy đến giờ mà vẫn chưa thấy bóng dáng Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” xuất hiện kìa...?

Thượng Quan Linh đứng cạnh lên tiếng rằng :

- Thừa Gia Cát lão tiên bối, hướng nam cách đây cũng không gần gì, ngài chỉ thoáng thấy có bóng người hiện mập mờ như thế làm sao có thể quả quyết là Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” được?

Gia Cát Dật cười rằng :

- Với lối ăn mặc quái dị của Đoạt Hồn Kỳ ấy, có xa mấy cũng có thể nhận ngay ra được, đồng thời hai Đoạt Hồn Kỳ “Ác” và “Thiện” ấy đều có mặt tại Thiên Hương Ấu này đây, thì Đoạt Hồn Kỳ nhoáng hiện trên đỉnh núi phía nam ấy, không phải Đoạt Hồn Kỳ “thật”, chẳng lẽ lại còn có đệ tử Đoạt Hồn Kỳ nữa sao?

Kẻ ngồi bên cạnh là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh mặt đỏ gay lên, chực lên tiếng, nhưng vì trước mắt đang theo dõi cuộc tranh gay go đầy tính chất căng thẳng tột độ giữa Đông Tăng Túy đầu đà và Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu, khiến cho đám quần hùng hai bên đều hồi hộp lo ngại cho phe mình, ai nấy nín thở im phăng phắc chờ đợi.

Thì ra Đông Tăng Túy hòa thượng, ngừng đầu phun vôi rượu để mượn sức phản lực thả nhanh thân hình xuống ấy, chỉ trong nháy mắt, khoảng cách bốn trượng ấy, đã bị Đông Tăng Túy đầu đà bắt kịp ngay.

Nhưng lối giáng thân như sao băng ấy dù khinh công có giỏi đến đâu, cũng khó tránh khỏi cảnh tan xương nát thịt mất. Cho nên Túy đầu đà trên trăm trượng lao mình xuống ấy, rõ ràng đã vượt hẳn Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu, và đã sắp sửa gần đến đích, thế nào cũng cần phải hãm bớt tốc độ lao xuống kinh người ấy, Đông Tăng bèn hét lên một tiếng thần oai, hai tay phạt luôn hai chưởng xuống đất, đồng thay luôn thể phun rượu bằng cách cúi đầu xuống phía dưới đất, thế là tốc độ giáng người xuống của Đông Tăng Túy

hòa thượng khởi sự chậm hẳn lại trông không khác nào như con rồng đang phun nước xuống.

Hai ngọn phách không chường nhanh và mạnh tuyệt luân cộng thêm ngòi rượu thơm đều nhắm hẳn phía dưới phạt ra, quả đã nhờ sức phản chấn kinh lực ấy mà Đông Tăng Túy đầu đà đã lấy được thăng bằng của tốc độ phi hành thuật khi cách mặt đất còn lối hơn trượng thành linh giảm hẳn tốc độ xong nhẹ nhàng lướt thân vèo xuống mặt đất.

Nhưng khi Túy đầu đà chân vừa chạm mặt đất, bên tai đã nghe tiếng cười gằn của Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu, trước mắt trước mắt tức thì đã bị bảy chấm xanh đậm của hàn tinh lạnh buốt đang ùn ùn bao chụp tới.

Thì ra trong lúc Túy đầu đà phạt phách không không chường lực và phun vòi rượu để hãm bớt tốc lực ấy, Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu cũng đã gần chạm mặt đất.

Tư Không Diêu đã ngầm tính kế độc từ trước, nhưng trong lúc phi thân xuống còn phải lo chế ngự hai cánh áo đặc biệt của mình, nên không thể nào ra tay đánh lén đối phương.

Nay chân vừa chạm mặt đất, lập tức thi hành độc thủ ngay. Tay áo cánh trái phạt ra một cái, bảy mũi Huyền Âm Tử Ngọ đình màu xanh xám lập tức bay vụt ra như bảy ngôi sao sáng xanh đánh sang Đông Tăng Túy đầu đà.

Tay phải bồi thêm một Huyền Âm chường, khiến cho tốc độ của bảy mũi Huyền Âm Tử Ngọ đình tăng nhanh và gây thêm oai lực vô biên lúc cấp bách này.

Đông Tăng Túy đầu đà trong lúc từ trên cao phi thân xuống vừa thu xong thế, đã bị đối phương tập kích thành linh như vậy, quả thật cũng hơi xoay sở để đối phó.

Nhưng nhân vật trong Càn Khôn ngũ tuyệt đâu phải tay tầm thường gì? Trước cảnh nguy cơ thập tử nhất sinh đó, tinh thần vẫn không hề nao núng chút nào, vội ưỡn ngay ngực ra, tay phải lập tức từ trong tầng bào rút nhanh ra, và dùng luôn ngọn Đại Ứng Trảo (móng vuốt chim ưng), bấu đứt luôn sợi dây thắt lưng bằng tơ nơi ngang bụng của mình, thế là cả một cánh áo tầng bào tụt hẳn ra và bay bổng lên theo sức quay thân của Đông Tăng Túy đầu đà, trong lúc này cánh áo bào của Đông Tăng Túy đã hóa thành như một đám mây màu tro, trùm cuốn rớt hết những ngọn Huyền Âm Tử Ngọ đình của Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu xuống đất.

Đông Tăng Túy đầu đà sẵn đà quay thêm một vòng nữa, tụt phứt hẳn chiếc áo bào bên ngoài, rút luôn đôi Long Hồ Cương Hoàn chuyển luôn kinh lực phách không vào đôi vòng, nhắm ngay bả vai của Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu bừa xuống.

Ngọn binh khí độc đáo Liên Hoàn Kim Tố Nhật Nguyệt song luân của Tư Không Diêu đã hủy mất, nay đâu dám tay không hứng tiếp đôi Long Hồ Cương Hoàn nặng cả nghìn cân ấy của Túy đầu đà, bả vai khê

nhích với một thể Nhược Liễu Tà Phong (liễu yếu chiều theo gió xiên), nhoáng thân nhanh ra hẳn ba bước, tay phải quay ngược lại đánh ra một Huyền Âm Công về phía Đông Tăng Túy đầu đà.

Lúc này trong bụng Túy đầu đà nghĩ rằng đây là một trận so tài để tranh đoạt quả Đồng Cầu trên chóp đỉnh trúc đình, trận quyết liệt này cũng là trận then chốt để phân chia thắng bại của đôi bên, không thể nào sơ ý được. Hai nữa lại thấy Thiên Si đạo trưởng cũng tự nhận là không thể nào chịu đựng nổi ba chưởng liên tiếp của ngọn Huyền Âm chưởng lực, nên lúc này thấy đối phương dùng Huyền Âm chưởng lực mãnh liệt quá tới, lập tức dồn luôn đôi Long Hồ Cương Hoàn qua tay trái hết, tay phải từ trước ngực đẩy ngăm ra ngọn La Hán Kinh Khí hóa thành một ngọn gió ồ ạt lên không nghênh tiếp.

Lỗi của Thiên Si là bó tay chịu đòn, nhưng nay Đông Tăng Túy đầu đà vung La Hán Kinh lại dương cương tuyệt luân, hai ngọn thần công hiểm thấy trong võ lâm này, ngang nhiên đụng chạm với nhau như thế, một tiếng “bùng” dữ dội phát ra thình không, những cát bụi cây lá xung quanh ngọn gió kinh lực ấy đã bay tứ tung khắp một vùng. Đông Tăng Túy đầu đà và Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu, cả hai đều bị chấn giật lùi ba bước.

Kẻ oai trấn Nam Hoang như Huyền Âm giáo chủ lòng không phục, mà cả đến lừng danh nhất tuyệt trong Càn Khôn lại càng không phục, trong tình trạng tâm lý của đôi bên đều giống nhau như thế, một bên như hổ gầm, một bên như long ngâm, cuồn phong đôi bên lại tiếp tục giao đấu.

Nhưng liên tiếp một hơi bốn năm ngọn chưởng phong như di sơn đảo hải đánh ra của đôi bên ấy, khiến cho cả hai vị kỳ nhân cái thế trong võ lâm này, máu huyết nóng ran lên cùng mình, nội tạng ngũ phủ quay lộn hồi hồi, tuy vậy mà đôi bên vẫn chưa thể nào phân rõ thắng bại về ai.

Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu vốn là kẻ lòng dạ đa mưu, ngầm nghĩ nếu cứ đánh thế này với đối phương, thì quả Đồng Cầu trên chóp đỉnh ngôi đình tranh kia, thế nào cũng bị Thiên Si đạo trưởng từ hướng đông hoặc là Đoạt Hồn Kỳ “Ác” từ hướng nam phi xuống cướp hốt tay trên mình mất, vậy thì mỗi hận nhục của mình làm sao mà mong thực hiện được theo ý muốn?

Dưới sự nghĩ ngợi để lộ tung tích ấy, và sau khi hứng tiếp một hơi năm chưởng kịch liệt ấy, bèn ngấm ngầm chuyển mình quay lưng về hướng trúc đình, trong khi đó lại vừa gặp lúc Đông Tăng Túy đầu đà thu cất đôi Long Hồ Cương Hoàn, song chưởng lại đẩy luôn một ngọn La Hán Kinh Phong ra nhắm ngay ngực địch thủ đánh tới.

Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu mừng thầm kể mình đã thành, cũng giơ hẳn tay lên, nhưng không phải để tiếp hứng chưởng phong của đối phương, mà lại lợi dụng ngay hai vạt áo như cánh chim của mình, quạt mạnh xuống đất, giở luôn ngọn khinh công tuyệt đỉnh của mình và đồng thời mượn luôn sức gió La Hán Kinh của Đông Tăng Túy hòa thượng đánh tới đó, tung mình vọt bổng lên bốn trượng, nhắm ngay đỉnh chóp trúc đình lao thân lên.

Thấy hành động biến đổi thành linh của Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu như thế, Đông Tăng Túy đầu đà

biết mình đã mắc mưu, hiện chỗ mình đứng lại cách đỉnh chóp ngôi trúc đình lối mười trượng, Bát Chỉ Phi Ma lúc này lại cướp mất quyền ưu tiên như thế ắt khó lòng mà đuổi kịp được.

Trong bụng Đông Tăng chỉ lo ngại về oai danh Càn Khôn ngũ tuyệt sẽ vì lỗi sơ xuất của mình mà mất thanh danh chẳng? Đông Tăng Túy đầu đà hét lên một tiếng như long ngân, vội giơ ngay ngọn khinh công thượng thặng của Phật môn là Thiên Long Ngự Phong (rồng trời cưỡi gió), toàn thân vọt bổng hẳn lên thỉnh không.

Bát Chỉ Phi Ma cũng đoán trước thế nào Đông Tăng Túy hòa thượng cũng liều mạng đuổi theo sau mình, nên khi thấy Đông Tăng vọt bổng người lên hơn hai trượng chiều cao và chiều khoảng cách có hơn trượng ấy, hai tay hai nắm Bạch Cốt Đoạn Hồn Sa cực kỳ độc liền tung mình ra thành một trận mưa cát đánh bạt vào mặt Đông Tăng đang đuổi tới.

Đông Tăng Túy đầu đà làm cách nào để thoát khỏi lối đánh Bạch Cốt Đoạn Hồn Sa vô cùng độc của Tư Không Diêu? Và có thể cướp đoạt nổi quả Đồng Cầu trên chóp đỉnh trúc đình không? Xin cho bút giả tạm ngừng kể sau, vì nãy giờ chúng mình hình như đã bỏ lửng hơi lâu về hướng đông và nam, nơi mà lưỡng chùng đường đã xảy ra trận giao tranh vô cùng nguy hiểm giữa Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết và Tây Đạo Thiên Si đạo trưởng.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết và Tây Đạo Thiên Si suốt từ hồi giao tranh đến giờ, vẫn chưa hề phân rõ thắng bại, nhưng riêng phần Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, càng đánh càng cảm thấy hoảng người thêm. Bởi cây binh khí nổi danh của Thiên Si đạo trưởng là cây Trường Vĩ Vân Phật đã bị đối phương hủy bỏ, bây giờ người ta chỉ dùng đôi tay bằng da bằng thịt như thế để dùng lối Huyền Thiên Chưởng Pháp liều đấu với cây Đoạn Hồn Đồng Côn, và ngọn Thất Sát Hàn Linh Quỷ Trảo vô cùng độc của mình, mà vẫn ngang nhiên ung dung tiến đánh mãnh liệt như thế.

Không những mình có binh đao sẵn trên tay mà không thắng nổi bàn tay không của đối thủ, mà cả đến những khi vận dụng đến nội lực chân khí để dùng đến ngọn Thất Sát Hàn Linh Âm Công trong U Mịch thập tam kinh của mình cũng không bằng ngọn Thái Huyền chân khí của Tây Đạo Thiên Si là khác.

Nên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết không cần phải do dự gì lâu, một mặt chăm chú đối địch, một mặt quyết định bỏ ngay ý định dùng những tuyệt học của mình để chiến thắng với nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, thế là phải dùng đến thủ đoạn âm mưu vô cùng độc hiểm mà mình đã sắp đặt từ trước.

Khi Cửu Độc thư sinh liếc nhanh mắt về hướng Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, thấy Tư Không Diêu không những đang dùng Bạch Cốt Đoạn Hồn Sa ngăn cản thế truy cản của Đông Tăng, mà còn cố sức vọt nhanh về phía chóp đỉnh trúc đình, biết thời cơ đã đúng lúc dự tính kế hoạch của mình, Đoạn Hồn Kỳ “Ác” bèn tụ hết công lực vào cây đoạn cờ đỏ chói của mình, liên tiếp quạt luôn ba phát từ trái sang phải, tay trái cũng liên tiếp giương luôn hai ngọn Hàn Linh Quỷ Thủ, ép dồn ngay Tây Đạo Thiên Si về một phía, xong lên tiếng lạnh lùng rằng :

- Nay Thiên Si lão đạo kia, mục đích của cuộc so tài này là đoạt quả Đồng Cầu trên chóp ngôi trúc đình kia mà? Sao chúng ta lại mãi đánh nhau bặt mạng ở đây cho mất thì giờ? Người thử nhìn Huyền Âm giáo chủ đằng kia xem, người ta đã nhờ ngọn khinh công tuyệt đỉnh đã chiếm phần ưu tiên hơn cánh chúng ta, vậy còn chờ đợi gì mà người và ta không giở hết tất cả những chiêu tuyệt học của mình đi thi thử tài nghệ với người ta một chuyến cho biết cao thấp, và ai mới là kẻ đoạt được quả Đồng Cầu trên chóp trúc đình.

Dứt lời cũng chẳng chờ đợi câu trả lời của Tây Đạo Thiên Si, bèn nghiêng mình, nhoáng hóa thành một làn khói đen bay vút ngay sà xuống ngọn tuyệt vách hướng nam.

Cửu Độc thư sinh tình linh tung mình bay đi như thế, khiến cho Tây Đạo Thiên Si cũng đành thi triển khinh công tuyệt nghệ của mình lướt nhanh xuống luôn.

Nhưng trong nhoáng mắt, tà áo đen của Cửu Độc thư sinh đã biến đâu mất hẳn. Thiên Si đạo trưởng bất giác lạ lùng ngạc nhiên, vì nhân vật kỳ dị này, bỗng hiện bỗng biến ấy, không biết tính múa rối trò trống gì đây. Không lẽ dưới vách phía nam này lại có đường ngầm ăn thông lối khác sao? Nhất là những hạng nhân vật như Đoạt Hồn Kỳ “Ác” đây thân pháp nhanh như điện nhoáng Thiên Si nghi trong lòng vậy nên cũng tung mình theo hút xuống luôn, quả nhiên thấy vách bên hướng nam có một con đường khe núi chật hẹp ngoằn ngoèo.

Nhưng phương hướng của con đường khe núi này lại ngược chiều hẳn với ngôi trúc đình, Tây Đạo Thiên Si vội chăm chú nhìn, chỉ thấy tà áo đen của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết và ngọn cờ đỏ chói Đoạt Hồn Kỳ đang phát phơ tung bay mập mờ quanh co khúc khuỷu trong con đường núi hướng nam, khi hiện khi mất.

Chính cuộc thi này là do Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đề xướng ra, sao đến lúc lâm trận như lúc này lại tình linh bỏ cuộc rút lui như thế? Hành động có vẻ kỳ dị bí ẩn lắm... Nhưng một ý nghĩ kinh người đã đến kịp trong bộ óc nhanh trí của Tây Đạo Thiên Si, giật mình thất sắc, vội tụ hết Thái Huyền chân khí, cất tiếng hấp tấp la lớn lên về phía trúc đình rằng :

- Gia Cát huynh... hãy mau mau tụ họp hết các tay anh hùng hảo hán của đôi bên lập tức rời ngay khỏi ngôi trúc đình cho gấp, đồng thời Túy hòa thượng và Huyền Âm giáo chủ, trong hai nhân huynh, bất luận là người nào lên đến chóp trúc đình trước tiên, nhưng xin chớ có đụng tới quả Đồng Cầu trên ấy làm gì?

Mấy câu nói này của Thiên Si đạo trưởng đã chứng tỏ thấu hiểu âm mưu thâm độc của Đoạt Hồn Kỳ “Ác”. Vì chính Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã chôn địa lôi và thuốc nổ ngầm hết các xung quanh ngôi trúc đình, tức ngay trong quả Đồng Cầu bóng loáng mà đã được chính tay Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết gắn lên trên chóp ngôi trúc đình, hễ kẻ nào động tới quả Đồng Cầu, kẻ ấy sẽ bị tan xác trước tiên, rồi mới đến lượt các quần hùng trong trúc đình bị những địa lôi và thuốc nổ khiến cho toàn đám quần hùng đến họp đại hội bị hóa thành tro bụi cho mỗi thuốc nổ hết.

Nhưng tiếng thay Thiên Si đạo trưởng phát giác hơi chậm mất một tí, lời cảnh cáo của Tây Đạo vừa dứt tiếng, thì Đông Tăng Túy đầu đà và Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, giữa hai người này, đã có một người thí mạng tung mình lên đến đỉnh chóp trúc đình bê giật luôn quả Đồng Cầu, thành linh một tiếng nổ kinh hồn vang lên, khiến cho mọi người long cả đầu cổ, trên không một trận mưa máu tủa khắp xuống một vùng.

Trong đạo võ học, quý nhất là ung dung trầm tĩnh, tình cảnh, biến cố, đạo xử thế cũng vậy, đối với những tình hình càng khẩn trương căng thẳng, lại càng cần phải thật điềm tĩnh hơn. Cho nên muốn biết Đông Tăng Túy hòa thượng hay Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, trong hai người này, sự thật ra, ai đã lên đến chóp đỉnh trước nhất để tước đoạt quả Đồng Cầu, để đến nỗi trúng quỷ kế thâm độc của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, gây nên một thảm họa tày trời như thế. Và sau tiếng nổ long trời lở đất ấy, sự thực tử thần đã chiếu cố đến bao nhiêu mạng sống trong số quần hùng đến dự đại hội La Phù này? Muốn rõ ràng sự kiện, bút giả phải nhắc lại từ hồi Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu khởi sự tung đánh môn ám khí là Bạch Cốt Đoạn Hồn Sa trở đi mới rõ được.

Thì ra Đông Tăng Túy hòa thượng bởi mãi lo truy cản Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, nên đã thi triển đến môn khinh công thượng thặng của Phật môn là ngọn Thiên Long Ngự Phong Thân Pháp, vừa cất bồng toàn thân rời khỏi mặt đất hơn hai trượng cao và khoảng xa cách hơn trượng ấy, thì bỗng nhiên trước mặt một mùi hôi tanh đi cùng với ngọn gió lạnh lạnh đánh ập tới.

Đông Tăng Túy đầu đà biết ngay đây là một loại ám khí độc sa vô cùng khốc liệt về chất độc của nó, phạm vi đánh ra không những vừa rộng mà lại oai lực cũng không thể tả nổi, đừng nói để cho độc sa chạm dính vào thân, chỉ nội những mùi tanh khó chịu ấy xông vào mũi, cũng khiến cho người người phải nó khó chịu vô cùng rồi.

Tuy mình chẳng sợ gì loại ám khí độc sa ấy, nhưng bởi đã bị Bát Chỉ Phi Ma cướp quyền ưu tiên tung mình lên chóp trúc đình trước, chỉ thêm một nháong một vèo nữa là lão quái thế nào cũng đoạt được quả Đồng Cầu, như thế thì cuộc Càn Khôn Cửu Tuyệt hội La Phù trong ngày Nguyên Tiêu đại hội này, bên phe mình chẳng bị thảm bại mất hết sao?

Nên chi Đông Tăng Túy đầu đà quyết định không dùng đến những lối thông thường để ứng phó tình hình, trước mắt dùng ngay một lối “tinh thể chắn mê” (kinh đời tinh mê) từ Đan Điền phát lên một tiếng hét Sử Tử Hống (tiếng hét của sư tử)

và đồng thời tiêu hết các chân khí trong mình lập tức ngọn La Hán Kinh Lực trong tứ chi và trong bách huyết thành linh bung hết ra ngoài.

Nhờ lối ấy, nên toàn xung quanh Túy đầu đà, trong vòng bốn năm tấc, đã vô tình có một Vô Hình Khí Mạc (màn hơi vô hình) che phủ kín hết, khi những ngọn Bạch Cốt Đoạn Hồn Sa đến gần làn hơi vô hình ấy đều rút tua tủa hết. Trong khi đó thân hình Túy đầu đà vẫn không ngừng lại chút nào, thân mình vẫn vùn vụt bồng hần lên.

Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu cũng thừa biết rằng ngọn Bạch Cốt Đoạn Hồn Sa của mình tuy lợi hại, nhưng cũng chẳng làm gì nổi một nhân vật trong Càn Khôn ngũ tuyệt là Đông Tăng Túy đầu đà được. Bởi vậy nên cũng chẳng cần quay đầu nhìn xem ám khí của mình có sinh hiệu lực gì không? Chỉ lo cắm đầu cắm cổ tận dụng hết khinh công tuyệt đỉnh của mình vọt hẳn lên chóp trúc đình.

Đông Tăng Túy đầu đà không quản ngại sự tiêu hao chân nguyên của mình, để đánh bại những Bạch Cốt Đoạn Hồn Sa nhưng khi kịp thấy vị Huyền Âm giáo chủ Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu đã bỏ xa hẳn mình, chỉ còn cách đỉnh chóp trúc đình lối bốn trượng, chỉ một cái vèo nữa là tới đích.

Tình thế khẩn trương căng thẳng tột độ như thế, không những Đông Tăng Túy đầu đà lo quỳnh lên như kiến phỏng lửa, cổ hấp tấp rượt theo, mà cả đến đám người trong đình như Nam Bút Gia Cát Dật, Bắc Kiếm Phổ Côn, Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, Nam Hoang Ẩn Hiệp Tạ Đông Dương, Ngân Tu kiếm khách Phương Bách Xuyên, Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ, con trai Bắc Kiếm Phổ Kiên và Thượng Quan Linh mọi người chẳng ai bảo ai đều đứng hẳn người lên hồi hộp chờ đợi sự biến chuyển trước mắt.

Nhưng về phía Huyền Âm giáo là Lưu Vân đường chủ sắc mặt hớn hở tươi tỉnh. Chỉ riêng vị Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy thần sắc lúc này cứ lạnh như đồng, hình như cuộc tranh tài giữa đôi bên trong lúc khẩn trương tột độ này đối với lão không liên can gì tới vậy.

Túy đầu đà xưa nay vốn không thích dùng ám khí nhưng nay dưới tình hình khẩn cấp trước mắt, bèn dùng đôi bình khí Long Hồ Cương Hoàn nổi danh của mình “vút” một tiếng xé không gian quăng khỏi tay ra phía trước.

Đôi Long Hồ Cương Hoàn của Túy đầu đà sau khi quăng ra, khí thế dũng mãnh vô lường, nhưng Tư Không Diêu đã không thèm để ý cho lắm, chỉ thấy thân hình nhẹ khom về trước rồi quay một vòng, đôi vòng Long Hồ Song Hoàn ấy, riêng chiếc vòng Hồ Đầu đã bay lướt qua đỉnh trán, và chiếc răng nanh của “đầu cọp” trên chiếc vòng Hồ Đầu Cương Hoàn ấy, nghiễm nhiên đã tước trúng ngay da đầu của Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu, khiến cho không những đứt rụng một mớ tóc trên đầu mà còn một giòng máu ứa ra là khác.

Túy đầu đà đã ra tay phóng đôi vòng Long Hồ Cương Hoàn như thế, nhưng vẫn không thể nào cản nổi đà tiến như ngọn cuồng phong của Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu, trong lòng biết ngay cuộc so tài La Phù Nguyên Tiêu đại hội này, mình đã bị thảm bại trước mắt rồi. Lỗi này hoàn toàn do mình chịu hết trách nhiệm.

Bại cục đã hiển nhiên thấy rõ trước mắt như thế, nhưng vẫn không thể nao ngừng bước không đuổi theo địch. Ngay trong khi Bát Chi Phi Ma Tư Không Diêu chỉ còn cách quả Đồng Cầu lối hai trượng ấy, và Đông Tăng Túy đầu đà cách khoảng bốn trượng, thì thành linh xuất hiện một con người mà đã vang danh trong võ lâm, kinh động trên giang hồ, biến ảo khôn lường, đó chính là vị Đoạt Hồn Kỳ “thiệt”.

Thì ra trong lúc các quần hùng trong Thiên Hương Ấu đang mãi miết theo dõi tình hình khẩn trương tuyệt độ của bốn nhân vật Tây Đạo Thiên Si, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, và Đông Tăng Túy đầu đà, Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, chẳng ai để ý đến vị Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” đã âm thầm bước tới đứng ngay dưới cây Phong Ma Bảo Đồi Đoạt Hồn Kỳ mà trên có thêu hai hàng chữ nhỏ “Vương hầu bạch cốt, hồng phấn cô lâu” (dù bậc vương hầu cũng nắm xương trắng, du cho tuyệt sắc giai nhân cũng bộ xương khô).

Nay, dưới ngọn cờ Phong Ma Bảo Đồi Đoạt Hồn Kỳ đang phất phơ theo chiều gió ấy, đã nghiêm nhiên hiện ra một vị thân mặc áo bào đen, chiếc mặt nạ trên che mặt chỉ chừa lại đôi mắt sáng long lanh, thân hình gầy cao, vung tay ra, một đám ánh hồng óng ánh của trên mười cây Đoạt Hồn kim châm đã tung đi đón chặn thế tiến của Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu về hướng quả Đồi Cầu, xong rồi cả người lẫn cờ vụt bỗng lên thình không bay thẳng lại trước mặt Đông Tăng Túy đầu đà cười rằng :

- Xin Túy hòa thượng đừng đuổi nữa, vì quả Đồi Cầu ấy có chứa ngấm độc châm, không thể nào đụng tới được.

Đang lúc Túy đầu đà ngăn người ngạc nhiên ấy, Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” đã hấp tấp vọt lên tiếng kêu lên :

- Sao Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu lại liều bướng đến thế? Lão có chết cũng không đáng tiếc, nhưng chẳng lý nào còn muốn hại hết đám quần hùng phải tan xương nát thịt, và khiến cho Vạn Mai cốc của Thiên Hương Ấu đây hóa thành một lò sát sinh tàn khốc hay sao...?

Chưa dứt hết lời, bèn kéo tay Đông Tăng Túy hòa thượng, tung mình về hướng trúc đình, tụ tập hết chân lực vào cây cờ Phong Ma Bảo Đồi Đoạt Hồn Kỳ từ dưới quạt thốc ngược lên trên, đồng thời khẩn trương lên tiếng thúc giục :

- Gia Cát huynh hãy mau mau cùng với mọi người trong trúc đình, dùng ngay phách không chường lực tiếp sức hủy ngay mau mau ngôi trúc đình ấy, không thì sẽ tan xác thành ma dưới quỷ phủ mất bây giờ....

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Xin Biết Lư San Chân Diện Mục

Thì ra tuy Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” đã phát ra những ngọn Đoạt Hồn kim châm ấy, vẫn không sao ngăn cản nổi con người tận số của Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu.

Ánh hồng loang loáng của những ngọn Đoạt Hồn kim châm bay vùn vụt tới ấy, Bát Chỉ Phi Ma cũng đành cắn chặt răng để hứng chịu, vì không muốn né tránh để mất thời gian tính mà khiến cho Đông Tăng Túy đầu đà đuổi kịp mình. Nên đã ngậm tịt hết Huyền Âm Kinh Khí vào hết bả vai bên trái, chỉ khê hơi nhích mình để hứng chịu ám khí đối phương, toàn thân vẫn bay thẳng lại chóp ngôi trúc đình.

Nhưng Đoạt Hồn Kỳ “Thiệt” là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh và Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, trong lối dùng ám khí về Đoạt Hồn kim châm của Đoạt Hồn Kỳ “giả” này, oai lực đã kinh khủng vô ngần.

Vị Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” đây, lẽ đương nhiên công lực còn cao hơn hai vị giả kia nhiều, sau ngọn ánh hồng loáng ấy, cả một bả vai cánh trái của Bát Chỉ Phi Ma đã bị trúng bảy cây Đoạt Hồn kim châm của đối phương, thế là ngọn Huyền Âm Kinh Khí của Tư Không Diêu lập tức bị phá hẳn, lão hét lên một tiếng đau đớn, thân hình từ trên không bị lão đảo hẳn vài thước.

Nhưng tâm tính Tư Không Diêu lúc này đã đến độ liều kinh khủng, tuy Huyền Âm Kinh Khí đã bị phá, nhưng những công lực khác vẫn còn tồn tại, lão bèn cắn chặt răng dùng ngay một thế “Hải Hạc Toàn Vân” (con hạc biển bay thủng mây), chân phải đạp ngay sang đầu gối bên trái mượn sức nhún thân lên, nên cũng tạm miễn cưỡng vọt được thân hình lên trên chóp đình trúc, đưa tay đoạt lấy quả Đồng Cầu mà tự mình vẫn cho là quan hệ đến thanh danh rửa hận nhục trong cuộc so tài tại La Phù Nguyên Tiêu đại hội này.

Trong lúc Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu bị trúng ám khí của Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” loạng choạng trên không ấy, đằng này Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” và Đông Tăng Túy đầu đà đã vèo thân vào đến bên trong ngôi trúc đình.

Trong lúc này, từ Nam Bút Gia Cát Dật, Bắc Kiếm Phổ Côn cho đến Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, mọi người thấy cử chỉ vô cùng khẩn cấp của Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” như thế, đồng thời lại còn giơ ngọn Phong Ma Bảo Đồng Đoạt Hồn Kỳ từ phía dưới quạt thốc lên đỉnh nóc đình, biết đây không phải chuyện bỡn đùa gì, bèn mạnh ai lo giở hết thần công tuyệt học của mình, thế là những luồng gió phách không chướng của quần hùng “âm âm” đánh bật lên hết nóc trúc đình.

Thôi thì đủ các ngọn tuyệt học như Khảm Ly chân khí của Nam Bút Gia Cát Dật, Tam Âm thần công của

Bắc Kiếm Phổ Côn, Thất Sát Hàn Linh Âm Công của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh và cả ngọn Hỗ Nguyên khí công của Nam Cương Ấn Hiệp Tạ Đông Dương, cùng với những ngọn phách không chường nặng nhẹ không đều của Phương Bách Xuyên, Phương Kỳ, Phổ Kiên, Thượng Quan Linh, và Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, Liễu Đông Bình, Tiêu Thích, chẳng ngọn nào mà lại không phải những ngọn võ học tuyệt kỹ đương kim trong võ lâm giang hồ? Đừng nói là một nóc đình được làm bằng trúc tranh ấy, dầu cho nóc đình ấy được chế tạo bằng cả một khối đồng vững chắc đi nữa, cũng bị những tuyệt kỹ này của đám quần hùng nổi tiếng võ lâm đánh bay bổng lên thình không là khác.

Thế là cả một đình nóc của ngôi trúc đình đã bị những luồng cuồng phong khốc liệt đánh bật tung lên trên cao hơn một trượng. Nhưng riêng quả Đồng Cầu trên chóp đình ấy đã bị Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu đoạt ôm trên tay.

Một tiếng nổ long trời lở đất đã vang lên, quả Đồng Cầu đã tung tóe ra những ngọn Kim Tinh Hỏa Vũ, một trận mưa xương thịt be bét vung khắp một vùng trên thình không rồi rớt xuống. Tội nghiệp cho vị Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma, đã vô tình bỏ mạng cho âm mưu độc kế của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết một cách oan uổng như thế.

Sau tiếng nổ dữ dội trên thình không ấy, máu me thịt xương của Bát Chỉ Phi Ma bay tung tóe trên khắp bốn phía, đám quần hùng bên dưới ai nấy kinh người hoảng hồn vận ngầm nội công lực để hộ thân, đề phòng những mảnh kim tinh của Đồng Cầu bay đến và những gỗ sần của ngôi đình rớt xuống.

Nhưng họ đâu có hiểu rõ cặn kẽ những giây ngòi thuốc nổ được Cửu Độc thư sinh chôn ngầm trong bốn cột trụ của ngôi trúc đình, cả một mớ dây ngòi chỉ cần một chấm nhỏ sao lửa lửa của quả Đồng Cầu trên không rớt trúng, lập tức sẽ có thêm những trận nổ long trời của địa lôi gây nên ngay. Và lúc này, biết bao nhiêu là đóm lửa đang thi nhau bay múa trên không.

Nên chi Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” đã dồn hết tâm trí dùng ngọn Phong Ma Bảo Kỳ của mình, quạt lia lịa trên những đám đóm lửa đang thi nhau rớt xuống ấy, để tránh cho dây ngòi bên dưới khỏi bị cháy.

Cột trụ được chia bốn góc đồng đều, đóm lửa bên trên lại quá nhiều, khi các quần hùng dùng chân khí và phách không chường lực đánh bật nóc ngôi trúc đình ấy, vô tình đã làm bứt hết những sợi ngòi nổ và khiến cho những ngòi nổ tua hẳn ra tứ phía đến nỗi cây cờ của Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” có quạt nhanh đến đâu đi nữa, nhưng bên phía nam cũng đã bị vài đám tàn rớt trúng xuống dây ngòi.

Nam Bút Gia Cát Dật nào tránh khỏi cuộc biến kinh thiên ấy mà trong lòng không hoảng thần, nhất là sau khi tiếng nổ dữ dội và đã phá tan xác của vị ma đầu Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, dù trước cảnh kinh khủng ấy, Nam Bút cũng kịp trấn tĩnh ngay tinh thần mình để còn lo liệu các biến cố sắp đến.

Nay thấy những dây ngòi bên cốt trụ phía nam đã bắt lửa và “xì xì” tua lên những bông lửa của ngòi thuốc, biết ngay nếu không kịp dập tắt, thì tất cả một khoảng chu vi của nơi Thiên Hương Ấu này sẽ lập tức biến thành một biển lửa mất.

Chợt nghĩ đến cảnh kinh khủng rừng mình ấy, Nam Bút Gia Cát Dật liền lập tức vung luôn đôi chưởng của mình, dùng luôn ngọn Khảm Ly chân khí tung ra với một thế như bài sơn đảo hải, “ùn ùn” đánh bật sang, khiến cho cả một cột trụ và những mảnh trúc siêu vẹo ấy bật tung tứ tán, lẽ dĩ nhiên dây ngòi thuốc nổ cũng bị nghiền luôn.

Bắc Kiếm Phổ Côn lại còn gọn gàng hơn, chỉ thấy ngọn Tam Chỉ kiếm ánh sáng nhoáng nhanh một làn trắng bóng, sau làn kiếm quang ấy, ba cây cột trụ phía đông, tây, nam, bắc tuy chưa gãy đứt hẳn ra, nhưng ba cột trụ đình ấy cũng đã bị ba lần vết kiếm của Phổ Côn phạt gục nghiêng hẳn xuống, dẫu cho tàn lửa có dính vào đi nữa cũng đủ thì giờ cứu chữa kịp.

Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” sau khi thấy cơn mưa máu thịt đã tan hẳn và những đóm lửa tung tóe biến dần mất hết, mới thu ngay ngọn Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ của mình, ngược đầu lên thở ra một hơi khoan thai nhẹ nhõm, rồi lên tiếng than rằng :

- Thế là một trận số kiếp kinh khủng trong võ lâm kể như đã tạm yên, chỉ tiếc Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu không chịu nghe lời khuyên cáo, cố liều thân độc hành, khiến đến nỗi tan xương nát thịt thảm hại như thế, thật là một việc đáng tiếc duy nhất cho cuộc La Phù Nguyên Tiêu đại hội hôm nay.

Hai nhân vật Nam Bút và Bắc Kiếm trong Càn Khôn ngũ tuyệt dần dần định thần lại, nhưng Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, Bất Toại Kim Cương Tiêu Thích, Tam Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình, trong lòng ai nấy đều nổi công phần tức giận, cho Đoạt Hồn Kỳ “Ác”, là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết không nên quá độc ác, tàn nhẫn như thế không đếm xỉa gì đến đạo nghĩa trong giang hồ, ai lại đến cả phe đồng minh của mình mà cũng muốn thủ tiêu sạch ráo như thế.

Trong lòng dạ suy nghĩ của các nhân vật đôi bên tuy không giống nhau, nhưng trên động tác đã vô tình cùng hợp nhất với nhau nhìn về phía Đoạt Hồn Kỳ “thiệt”, tay cầm cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ thân mặc áo dài đen, đeo mặt nạ da người.

Bởi ba chữ Đoạt Hồn Kỳ, vốn đã nổi tiếng về sự bí ẩn, đến không ai hay, đi không ai biết, biến hiện tuyệt luân, oai trấn khắp trong giang hồ võ lâm, thanh danh có thể còn cao hơn nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt là khác. Chẳng những thế mà còn cộng thêm những vụ án rắc rối như: nào là Đoạt Hồn Kỳ “Ác”, Đoạt Hồn Kỳ “Thiện”, Đoạt Hồn Kỳ “giả”, Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” vân vân... khiến cho vụ án cứ rối tung lên hết trong những đầu óc các nhân vật lừng danh khét tiếng trong võ lâm đương kim. Nay khó khăn lắm mới có dịp được mục kích được mục đích vị Đoạt Hồn Kỳ chính thống, thử hỏi sao không khiến cho đám quần hung chăm chú quan sát con người kỳ nhân thuộc hạng bí mật tuyệt độ trong giang hồ như thế?

Trong lúc này, kẻ đằng xa lên tiếng cảnh cáo mọi người là Tây Đạo Thiên Si cũng đã đến nơi, và nhận kỹ ra sau tiếng nổ kinh thiên động địa ấy, chỉ chết có mỗi mình Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, trong bụng cũng tạm yên, nên bèn mỉm cười nói với Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” rằng :

- Đã hai mươi năm qua, không ngờ người bạn xưa kia vẫn còn thích lối đóng trò bí mật thần kỳ như thế? Huynh đã biết trước bí mật về quả Đồng Cầu trên nóc trúc đình như thế, nếu chịu hiệ thân ra sớm thêm một chút, chẳng đã kịp cứu được mạng sống của Tư Không Diêu rồi ư? Và đồng thời cũng tránh khỏi sự thoát thân của tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết. Chuyến này kết thúc xong cuộc La Phù Nguyên Tiêu đại hội đây, chúng mình chẳng đều phải quy ẩn hết là gì, vậy còn thì đâu mà đi tìm cho ra vị hung thần tai ác số một này đang phiêu bạt tung hoành như một chim trời cá biển ấy, như thế không những đã để y gây mầm họa cho giới võ lâm, mà còn liên lụy cả đến thanh danh lừng lẫy trong ba chữ Đoạt Hồn Kỳ của huynh là khác?

Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” nhìn ngay Tây Đạo Thiên Si mỉm cười rằng :

- Si đạo sĩ quả đã trách nhầm tôi rồi, tôi chỉ được biết Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã chôn khá nhiều địa lôi và thuốc nổ dưới ngói trúc đình, còn về đầu dây ngòi lại được y chôn đằng sau Thiên Hương Ấu, tức nơi Thanh Âm Hiên, ai ngờ đó lại là loại dây ngòi nguy trang mà thôi. Còn ngòi thực sự thì y đã ngầm chôn trong các cột trụ của trúc đình như thế, nên tôi đã bị mắc mưu là trong lúc huynh và y đang kịch chiến giữa lung chừng ấy, tôi đã lén chạy đi để cắt đứt những ngòi dẫn hỏa ấy trong Thanh Âm Hiên, rồi sau mới chạy lại đây. Nhưng sau phát giác được âm mưu hiểm độc ấy, thì thời gian ấy đã bị chậm, không thì tôi đâu dễ dẫu gì vung tay đánh ra những ngọn ám khí Đoạt Hồn kim châm để ngăn cản con người đã đến lúc tận số như Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu như thế?

Nói tới đây, cúi đầu nhìn cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ trên tay, với giọng bình thản nói :

- Còn việc sau vụ thịnh hội này, tâm nguyện quy ẩn của tôi cũng không khác gì chư huynh đây, nếu tôi không vì đi kiếm một tân chủ cho cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ này, có lẽ cuộc nguyên tiêu đại hội đây, chưa chắc gì tôi đã chịu tham gia như thế...?

Trong lúc Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” bộc lộ tâm sự của mình, đôi mắt sáng long lanh đã không ngừng nhìn quay quắt hầu hết các quần hùng có mặt trong lúc này.

Từ khi Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” xuất hiện đến giờ, Thượng Quan Linh đã muốn biết ngay xem người này là ai? Nhưng sau khi tỉ mỉ nhận xét, từ giọng nói cho đến thân hình, đều không phù hợp với những nhân vật như mình đã đoán, cả đến vị Động Trung lão nhân ở Cửu Hoa sơn cũng không giống nốt.

Nay nghe Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” muốn tìm một chủ mới cho cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ như thế, biết ngay vị Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” này có lòng quy ẩn thiệt thọ, nên mới có ý tặng cây cờ lừng danh này cho người khác.

Vừa nghĩ đến đó thì đúng lúc mắt cậu bé cũng vừa bắt trúng tia nhìn của Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” nhìn mình, Thượng Quan Linh giật mình trống ngực đập thành thịch, mặt đỏ như gấc, nhưng Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” đã giơ tay xoa cười nói với Thượng Quan Linh rằng :

- Nay Thượng Quan tiểu quý, đừng vội giật mình mặt đỏ như thế, vì cậu còn chưa đủ tư cách để tiếp nhận cây Phong Ma Đông Đoạt Hồn Kỳ này của tôi đâu.

Hôm nay không những tôi tặng cờ, mà đồng thời còn tặng luôn cả danh hiệu là khác, người nào được nhận cây cờ của tôi, người ấy từ đây được kể như là Đoạt Hồn Kỳ “thiệt”, nhưng phải lập nguyện tam độ Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết (tam độ tức là ba lần khuyến cáo) nếu sau tam độ và vẫn chưa chịu tỉnh ngộ xám hối, chừng đó có quyền loại trừ thẳng tay, không thể khiến ba chữ Đoạt Hồn Kỳ bị mang một vết nhơ nhớp nào được.

Tiếng nói vừa tới đây, cây Phong Ma Đông Đoạt Hồn Kỳ cũng phồng trương lên, thì ra cây cờ lừng danh Đoạt Hồn Kỳ thứ “thiệt” này đã tuốt hẳn trên tay vị kỳ nhân Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” mà bay thẳng lại phía Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” và “giả” là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh vì đã lỡ mượn danh hiệu của người ta như thế, lẽ đương nhiên trong lòng càng đăm cảm phục vị võ lâm kỳ nhân trước mắt mình đây. Đang lúc chăm chú chuyên tâm nghe những lời nói của vị kỳ nhân bỗng thành linh bóng hào quang nhoáng một cái, ánh cờ đỏ đã bùng hẳn trước mắt mình, chẳng cần suy nghĩ gì, cánh tay bên phải đã tự động đưa tay lên chụp ngay cây Phong Ma Đông Đoạt Hồn Kỳ vào tay.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh khi chụp xong cây Phong Ma Đông Đoạt Hồn Kỳ trên tay, thì tiếng vỗ tay của Nam Bút Gia Cát Dật nổi lên trước tiên, lập tức những tràng pháo tay vang lên một lúc với tiếng hoan hô tương bừng của các quần hùng. Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lúc này mới chợt hiểu dụng ý của mọi người, bất giác trong lòng thất kinh hoảng người lên, toàn thân toát mồ hôi, vội vã hai tay cầm ngay cây Phong Ma Đông Đoạt Hồn Kỳ tung mình nhảy gần đến bên cạnh Đoạt Hồn Kỳ “thiệt”, thần sắc nghiêm nghị như muốn phân trần.

Chân Đoạt Hồn Kỳ cũng không đợi cho Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh mở miệng, bèn mỉm cười lên tiếng ngay :

- Ba chữ Đoạt Hồn Kỳ này của tôi, vốn là một danh hiệu tôi dùng để du hí trong giang hồ mà thôi, hai mươi năm trước, tuy vì cuộc so tài trên Kim Đỉnh, được các giới võ lâm suy tôn vào Càn Khôn ngũ tuyệt, nhưng chẳng qua cũng chỉ được những lời bình phẩm đại khái như: đi không ai biết, đến chẳng ai hay, tung tích bí mật tuyệt luôn mà thôi. Trong khi ấy Gia huynh đã dùng danh hiệu này tích được bao nhiêu công đức, đã được cả miền đông nam tặng cho danh hiệu Phật sống, như thế cả đến tôi đây cũng được danh thơm lây này. Cho nên tôi đem cây Phong Ma Đông Đoạt Hồn Kỳ tặng cho Gia huynh, đúng là danh chính ngôn thuận, không còn gì khéo cho bằng nữa. Mong rằng Gia huynh, sau khi chờ cho tôi và chư huynh đây quy ẩn nơi thâm sơn cùng cốc, hãy dùng ngọn cờ này để lãnh đạo một nhóm người hậu bối, chịu khó bôn ba thêm vài năm trên giang hồ, chủ trì và nêu cao thêm chính nghĩa lên, rồi sau đó tìm lấy một người nối nghiệp truyền lại cho họ, chừng ấy hãy tìm nơi non cao núi biếc tự quy ẩn theo chí khí của mình.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đang do dự tính tìm lời khước từ, nhưng lại bị những tràng pháo tay và hoan hô vang lừng của nhóm người Nam Bút, Tây Đạo cổ vũ tinh thần chỉ còn còn nước đổ mặt cung kính lĩnh tạ với Đoạt Hồn Kỳ “thiệt”, thu ngay cây cờ Phong Ma Đông Đoạt Hồn Kỳ bỏ vào trong mình, lên tiếng nghiêm trang rằng :

- Gia Minh này tuy được lòng hậu ái như thế, đâu dám chối từ, nhưng riêng về con người của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, không những công lực cao hơn tôi nhiều, mà còn có một vị cao nhân trong võ lâm đang cắm đầu lo khổ luyện những tuyệt học, chuẩn bị cho một cuộc so tài kinh thiên vang động võ lâm sau này, mà người ấy không ai khác hơn là Tiểu Điện Diêm Bà Mạnh Tam Nương và cả sư đệ là Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ, hẹn ba năm sau tái gậy thanh thế cho La Sát môn, chừng đó sẽ hội đấu tất cả quần hùng trong thiên hạ. Nên Gia Minh này tự thấy sức còn yếu kém...

Gia Minh chưa hết lời, Nam Bút Gia Cát Dật đã tiếp lời cười rằng :

- Gia huynh từ này cứ việc yên tâm mà giữ ngoại hiệu lừng danh Đoạt Hồn Kỳ ấy đi. Vì hiện nay không còn ai xứng hơn Gia huynh đây, bọn chúng tôi từ đây sẽ ẩn dật nơi thâm sơn, không màng hỏi đến những chuyện phiến toái trong thế gian nữa, nếu quả sau này Tiểu Điện Diêm Bà Mạnh Tam Nương và sư đệ Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ luyện thành những võ công kỳ dị, tái lập La Sát môn, khi ấy họ sẽ dùng thúy điều truyền thư, mời hết các anh hùng hào kiệt trong thiên hạ họp đại hội so tài, như thế thì Gia huynh lo gì sức mình bị cô đơn độc hành đâu?

Tây Đạo Thiên Si cùng Bắc Kiếm, Đông Tăng, ai nấy mỗi người một lời phụ họa thêm trong câu chuyện, nhờ vậy nên tâm trạng nặng trĩu của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh được nhẹ hẳn đi.

Ngay khi ấy, Thượng Quan Linh đột nhiên quay sang nói với Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” :

- Thừa... Ngài đã có nhã ý đem tặng danh hiệu và cây Phong Ma Đông Đoạt Hồn Kỳ cho vị Thiểm Điện Thần Khất Gia lão tiền bối như thế, thì từ nay trở đi, ngài đâu còn cần phải mặc chiếc áo bào đen rợn người này, và chiếc mặt nạ kinh dị kia làm gì. Nhân dịp trước mặt đông đủ quần hào tại đây, vãn bối kính xin ngài vui lòng cho thiên hạ được biết “Lư Sơn chân diện mục” mà suốt hai chục năm nay thiên hạ chỉ được nghe tên. Nhất là khuôn mặt chính thống của Đoạt Hồn Kỳ “thiệt thọ” (Lư Sơn là một ngọn núi có nhiều thác nước và quanh năm bị mây che phủ, rất khó lòng mà thấy cảnh thiệt ở đó, nên thiên hạ dùng câu nói Lư Sơn chân diện mục để hình dung những sự vật khó thấy).

Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” liếc mắt nhìn Thượng Quan Linh một hồi rồi mỉm cười rằng :

- “Bất thức Lư Sơn chân diện mục, Chí duyên thân tại thủ sơn trung” (Không biết mặt thật của núi Lư Sơn, chỉ vì mình đang đứng trong lòng núi này). Hai câu thơ này của cư sĩ Tô Đông Pha, quả là hữu lý vô cùng... Nay Thượng Quan tiểu quý.

Tôi và cậu đã mấy độ gặp nhau, không lý cậu mau quên tôi đến thế sao?

Thượng Quan Linh lại một lần nữa quan sát cẩn thận về vị Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” trước mắt mình đây, nhưng vẫn cảm thấy từ giọng nói đến thân hình đều lạ hoắc, càng không thể nào nghĩ ra mình đã được gặp vị kỳ nhân bí mật quý dị số một này ở đâu và hồi nào?

Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” thấy Thượng Quan Linh quả nhiên không đoán nổi mình là ai, bất giác cất tiếng cười lên ha hả. Tiếng cười này bởi không được che đậy, nên Thượng Quan Linh đã chợt nghe quen tai, thất kinh nhảy bổng lên rằng :

- Ngài là vị vừa rồi truyền dạy cho vãn bối về thân pháp Vân Phiêu Điện Thiểm... thế ngài chính là vị Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết sao...?

Nhưng chưa hết lời, Thượng Quan Linh bỗng lại lắc đầu rằng :

- Không đúng. Không thể được? Thân hình của Chung Ly lão nhân là loại thân hình trung bình, nhưng ngài đây lại gầy cao như vậy...

Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” vừa nói vừa cười ha hả vừa lo cời bỏ chiếc áo dài thâm đen thân, rồi nói :

- Này Thượng Quan tiểu quý, cậu đã chê tôi gầy cao thì cũng chẳng khó khăn gì? Vậy cậu thử coi kỹ lại lần nữa xem, bây giờ tôi chẳng thành một thân hình phì mập của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết là gì đây?

Tất cả quần hùng có mặt tại Thiên Hương Ấu hôm nay đều bị sự kiện kỳ lạ tột độ trước mắt khiến cho ngạc nhiên ngẩn ngơ. Thì ra sau khi Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” cởi chiếc áo dài đen bên ngoài ra, bên trong là áo bào trắng xóa mà chính Tiêu Diêu lão nhân thường mặc, mà trong nháy mắt ấy, cả đến thân hình gầy cao cũng tự dưng thấp hẳn xuống hơn tấc.

Sau khi thân hình co thấp rút lại, trên người đậm ra phì béo, Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” lại đưa tay gỡ luôn chiếc mặt nạ, lập tức một bộ mặt râu trắng bạc rất quen thuộc đối với các quần hùng đã hiện ra trước mắt mọi người, chính là khuôn mặt hòa nhã, sáng hùng của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, và đồng thời liếc nhìn Nam Bút Gia Cát Dật, Tây Đạo Thiên Si, Đông Tăng Túy đầu đà, Bắc Kiếm Phổ Côn, rồi mỉm cười lên tiếng :

- Cùng chư vị cố hữu, mong chư vị đừng trách Chung Ly Triết này là kẻ quý quyết xảo mưu, sau cuộc so tài ở Kim Đỉnh Nga Mi đến nay, đã trên hai mươi năm trời, không ngờ phong nghi cố nhân vẫn y như xưa kia. Đời người như thế thử hỏi được mấy ai trong trần? Chúng ta nên ẩn danh vào thâm sơn cùng cốc là vừa rồi, còn những chuyện phiến toái trên giang hồ ngày nay, xin hãy giao phó cho những hào kiệt anh tuấn bọn trẻ đương kim lo liệu cũng được lắm đấy.

Nam Bút Gia Cát Dật trừ những chi tiết tỉ mỉ phải cần đến sự giải thích của Tiêu Diêu lão nhân Cách Trầm Long ra mới hiểu nổi, nhưng đại khái cũng biết được ít nhiều trong vụ bí mật này.

Nhưng Thượng Quan Linh đã cau mày hỏi rằng :

- Nếu ngài là vị Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” trên Kim Đỉnh xưa kia ở Nga Mi, thế thì vị Động Trung lão nhân ở Cửu Hoa sơn mà đã từng truyền cho văn bối hai ngọn võ kỳ dị là “Oan Trầm Đại Hải” và “Hận Mãn Tâm Đầu” lại là vị kỳ nhân cái thế nào kia?

Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết mỉm cười rằng :

- Động Trung lão nhân nếu không phải tôi, thì làm sao trong lúc gặp mặt đầu tiên, cậu dùng thế kỳ dị tuyệt luân là ngọn “Oan Trầm Hải Đế” mà tôi lại gỡ giải được một cách dễ dàng như vậy? Không những thế mà cậu bị một bạt tai của tôi là khác?

Thượng Quan Linh nghe nhắc đến chuyện mình bị đánh mặt đỏ gay lên, ngạc nhiên hỏi rằng :

- Thế ngài chẳng nói với văn bối tại vườn mai kỳ trước là Động Trung lão nhân đã bị chôn vùi dưới gốc ba cây thông già ở Cửu Hoa sơn là gì?

Chung Ly lão nhân thần sắc hơi buồn lắc đầu nói :

- Dưới gốc cây thông ấy, quả thật có chôn một ông già nhưng người ấy không phải là Chung Ly lão nhân mà đã bị Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết giam cầm trong suốt gần hai mươi năm trên tuyệt cốc Cửu Hoa sơn, mà ông già dưới mộ đó tên gọi là Lăng Mộ Nông, ngoại hiệu trên giang hồ gọi Bách Thảo lão nhân Diệu Thủ Thần Y.

Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, bởi liên tiếp gặp những sự biến cố trước mắt, nên những ý nghĩ tranh danh đoạt lợi hầu như đã mất hết trong lòng, nay nghe chuyện như vậy, trong bụng không khỏi hối hận ăn năn vội bất an hỏi ngay rằng :

- Ngày đó bởi lo tranh cướp con Tam Mục Thiềm Thừ ấy, nên trong cuộc giao đấu, Bách Thảo lão nhân đã liên tiếp trúng hết chín ngọn Ô Phong Thiết Thảo của tôi, riêng phần tôi cũng bị thương về ám khí Tử Phi Hoa, nếu chẳng may vì thế mà thiệt mạng, thật Đàm Bách Thủy ăn năn suốt đời, tất phải tìm một giải pháp gì để chuộc tội.

Chung Ly lão nhân quay nhìn vị Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, lắc đầu nói :

- Xin Đàm huynh yên tâm, tuy Bách Thảo lão nhân Lăng Mộ Nông trúng chín ngọn Ô Phong Thiết Thảo của huynh nhưng lại không trúng nhằm những yếu điểm trí mạng, lại nữa người ta nổi danh là Diệu Thủ Thần Y, chẳng bao lâu đã chữa lành. Sau khi vết thương lành, vì nhớ và lo lắng Thượng Quan Linh không biết có đoạt được con Tam Mục Thiềm Thừ không, nên lại lần mò đến tuyệt cốc Cửu Hoa sơn thăm dò tin tức, ai ngờ vận số ông ta đã mãn phần, đến ngay lúc đúng ngay vào giờ động đất thiên tai ghê gớm như thế, trong khi tôi nhờ cuộc động đất ấy để thoát thân, thì ông ta lại bị những tảng đá lớn sụp xuống đánh bể đầu thiệt mạng, nên tôi đã lượm thi hài ông ta chôn cất tử tế ngay dưới gốc ba cây thông già.

Thượng Quan Linh nghe Bách Thảo lão nhân Lăng Mộ Nông vì quan tâm đến mình đến nỗi thiệt mạng như thế, bất giác cầm lòng không nổi, nước mắt từ trong hai khóe mắt đầm đề chảy xuống trước ngực.

Chung Ly lão nhân đưa tay vuốt bả vai Thượng Quan Linh cười an ủi rằng :

- Thôi... cậu cũng đừng nên tiếc thương làm gì nữa, con người của Bách Thảo lão nhân Lăng Mộ Nông, suốt đời hành hiệp cứu nguy, mất đi còn để lại danh thơm... mong sao cậu đừng tự kiêu tự đại, đem hết sở học tuyệt kỹ của mình đã biết, tạo hạnh phúc cho dân lành, phò trì chính nghĩa. Nếu cậu có thể thực hiện được như thế, tôi tin rằng nơi chín suối, vị Diệu Thủ Thần Y sẽ mỉm cười ghi nhận mỗi tình tri kỷ của cậu.

Chung Ly lão nhân nói tới đây, quay sang Tây Đạo, Nam Bút cười nói thêm :

- Nếu chư huynh không chê là rờm rà nhàm tai, Chung Ly Triết này xin thuật lại vụ sau khi thoát khỏi mật động ở Cửu Hoa sơn đến nay.

Vấn đề khó hiểu nhất trong đầu óc các quần hùng lúc này là chuyện: Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết xưa kia từng bị Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết thu phục, sao đến nỗi nhận không ra diện mạo người ta, mà còn đi mời vị đại khắc tinh tối kỵ của mình đến làm thanh thế trang điểm cho phe cánh mình như thế.

Nên sau khi nghe Chung Ly lão nhân nói vậy, mọi người đồng ý tán thành và hối thúc vị Tiêu Diêu lão nhân mau kể tiếp câu chuyện hấp dẫn ấy. Chung Ly lão nhân mỉm cười xong từ từ rằng :

- Vị sau khi tôi nghe Thượng Quan Linh nói, nên mới biết trên giang hồ đã có vụ án song hiện Đoạt Hồn Kỳ, từ lối ăn mặc cho đến những võ công trên người, đều không khác nhau mấy, nhưng về phương diện hành vi, thì lại có một “Ác” một “Thiện” khác nhau. Về kẻ “Ác”, chẳng cần hỏi cũng biết nhất định là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, đã giả mượn danh hiệu của tôi, tác yêu tác quái. Còn về người “Thiện”, sau khi tôi suy đoán, mới biết tạm phán quyết rất có thể là một trong ba vị Tam Dị Khất đã thành linh mất tích trong giang hồ là Thiểm Điện Thần Khất?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nghe nói đến đây, mặt đỏ gay lên, Chung Ly lão nhân khẽ mỉm cười nhìn Gia Minh xong lại tiếp tục rằng :

- Xưa kia, tôi ở trên núi Côn Luân để nhập đỉnh tham thiên về nội gia công quả với bản danh là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, nhưng thỉnh thoảng cũng hạ san vân du trên giang hồ, những trường hợp vân du ấy tôi đã dùng danh hiệu Đoạt Hồn Kỳ để hành sự. Cũng bởi tôi biết về thuật Túc Cốt Di Hình (co xương đối hình), cho nên không những danh hiệu khác nhau mà cả đến thân hình và lối ăn mặc cũng xa lạ hẳn hoi. Thân hình Chung Ly Triết thì suốt năm phì béo, râu tóc bạc phơ, còn Đoạt Hồn Kỳ thì thân hình mảnh khảnh, mặc áo dài đen, mặt chụp mặt nạ da người. Chuyện đời nhiều lúc cũng hết sức khéo léo lạ, khi tôi thoát khỏi Cửu Hoa sơn không lâu, thì gặp ngay Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, và ngay lúc này tôi đã khôi phục lại bản sắc chính tông Chung Ly Triết của tôi, nên y không nhận ra tôi đây chính là vị Đoạt

Hồn Kỳ “thiệt” mà bị chính tay y giam cầm gần hai mươi năm trời trong một động ở Cửu Hoa sơn. Thấy lối khinh công của tôi cừ giỏi tuyệt diệu, nên lên tiếng hỏi về họ tên, và cũng muốn kéo tôi vào bè làm hình nộm múa rối, giả lốt Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết như thế mới mong hiệu triệu các vị Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, Đàm huynh, và Tiểu Điện Diêm Bà Mạnh Phi Yên, để tổ chức Tân Càn Khôn ngũ tuyệt.

Sự đề nghị lúc đó của Cơ Thiên Khuyết, tôi lập tức tán thành ngay, bởi vì có thể kiêm nhiệm một nhân vật đi hàng hai trong cuộc thịnh hội của Tân Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt, lại vừa có thể quan sát âm mưu của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, một sự kiện hấp dẫn lý thú như thế, quả thật tôi không nỡ từ chối được.

Đồng thời cũng có thể nhân cơ duyên kỳ ngộ này tìm cách ngấm ngầm độ hóa cho hỗn thế ma vương này luôn thế, càng muốn xem thử hai vị Đoạt Hồn Kỳ đều giả là một “Thiện” một “Ác” ấy, đứng trước mặt Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” chính cống như tôi, họ sẽ xử trí ra sao? Nên sau khi Đoạt Hồn Kỳ “Ác” hỏi về tên họ tôi, linh cảm bỗng tôi sực nhớ đến vị Thiểm Điện Thần Khất mà đang đội lốt Đoạt Hồn Kỳ “Thiện”, nên vô tình đã trao đổi danh hiệu ngấm ngầm giữa đôi bên, tôi đành mượn tạm ngoại hiệu Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh huynh để dùng. Sau kỳ hội ở Lư Sơn, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã tinh ý nhận ra thần công của Thiên Si đạo trưởng và Gia Cát huynh khó lòng mà hòng thắng được, nên đã đơn thân độc mã chạy về Cửu Hoa sơn, muốn dùng áp lực tàn bạo để bắt ép tôi đưa ra một quyển kỳ thư về võ học, nhưng khi thấy cửa cốc bị tắc vì trận động đất, và sau khi quật mồ tại ba cây thông ấy, nên trong lòng đã định ninh chắc chắn rằng Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” đã thực sự vĩnh biệt trên thế gian này rồi.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nghe tới đây, bèn lên tiếng hỏi rằng :

- Dạ thưa, trong khi Gia Minh cùng Cửu Độc thư sinh cùng sơ hội trên bãi tha ma ở Vạn Tính Công Phần ấy, đã từng có một vị Đoạt Hồn Kỳ thành linh xuất hiện, vậy phải chăng chính ngài đã hiện thân để cốt cảnh cáo hai vị Đoạt Hồn Kỳ “giả” chúng tôi chăng?

Chung Ly lão nhân gật đầu cười rằng :

- Bởi tôi thấy Cửu Độc thư sinh sau khi từ Cửu Hoa sơn về, cho rằng vị Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” từ nay đã tuyệt tích hẳn trên đời, nên khí phách càng đâm ra ngạo nghễ kiêu căng, nên nhân cơ hội y rời lén tôi để đến Vạn Tính Công Phần, tôi vội đổi lại dạng lốt Đoạt Hồn Kỳ, cố tình hiện thân, cốt sao khiến cho Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết chồn lòng chột dạ, không dám quá quắt hung bạo bừa bãi như thế. Nào hay y đã không tinh ngộ thì chớ, tất cả hành vi lại càng biến chứng một cách khốc liệt hơn trước. Nhưng riêng có Tiểu Điện Diêm Bà là kẻ biết trước thời cơ, trong lúc tôi ngấm thị oai về công lực của mình cho nàng biết xong, Mạnh Phi Yên đã lập tức bỏ hết cơ nghiệp dinh doanh mà khó nhọc lắm mới gây dựng nổi tại Vạn Mai cốc như thế, và đem theo một đám đồ đảng trọng yếu, cầm đầu đi lo tìm một tuyệt nghệ để ra công khổ luyện, nhưng chính vì vậy mà đã để lại một đại họa sau này.

Thượng Quan Linh nhìn mọi người đứng trước cảnh tan tành siêu vẹo của ngôi trúc đình này, chợt lên tiếng hỏi rằng :

- Thế ngài đã được Cửu Độc thư sinh coi như một người tâm phúc đồng lòng sát cánh bên nhau như thế, tại sao lại không rõ vụ Cơ Thiên Khuyết chôn ngầm ngài dẫn hỏa trong cột trụ đưa lên trúc đình như thế?

Chung Ly lão nhân khẽ thở dài một tiếng, nhìn chăm chú trên người Thiêm Điện Thần Khất Gia Minh, cau mày nói rằng :

- Con người của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết cũng đa mưu túc trí lắm.

Những thuốc nổ và địa lôi mà y chôn ngầm ở dưới trúc đình này, chính là nhân cơ hội Tư Không giáo chủ và Đàm Phó giáo chủ, quay về Câu Lậu sơn để thu xếp các việc trong Huyền Âm giáo, y đã cùng với tôi, hai người chung sức thân hành làm công việc này và ngài dẫn hỏa quả thật đã được truyền ra đấng Thanh Âm Hiên ở phía sau Thiên Hương Ấu. Nào ngờ lại còn có thêm bốn bó ngài nổ được y bí mật chôn vùi từ hồi nào trong bốn trụ trúc đình như thế? Vậy nên sau khi Gia Minh huynh tiếp nhận cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ, phải lập nguyện là tam độ Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, chừng nếu y vẫn ngoan cố không chịu phục thiện, khi đó huynh cứ việc thẳng tay loại trừ. Trách nhiệm ấy tuy khó khăn thật. Nếu nói về phương diện võ công, đôi bên đều tương đương, nhưng về tính tình của Cơ Thiên Khuyết đã hung bạo thành tật, cần phải đặc biệt để ý về những âm mưu hiểm độc của y mới được.

Thiêm Điện Thần Khất Gia Minh cung kính nghe lời chỉ giáo, Chung Ly lão nhân bèn quay sang Nam Bút Gia Cát Dật cười rằng :

- Còn cuộc La Phù Nguyên Tiêu đại hội đến đây đã kể như kết thúc, không biết có nên xin ba bị Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy, cùng Tiêu Thích với Liễu Đông Bình, sau khi về Câu Lậu sơn, hiểu dụ và giải tán hết các môn đồ Huyền Âm giáo...

Chung Ly lão nhân chưa dứt lời, thì kẻ đã chán ngán danh vọng là Đàm Bách Thủy, Bất Hoại Kim Cương Tiêu Thích, Tam Âm Tuyệt Hộ Sinh Tử Thủ Liễu Đông Bình, mắt thấy Giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu chết thảm thiết như thế, thấy rõ những sự thủ đoạn độc ác tàn nhẫn của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, biết ngay những lợi hại phong ba trong giang hồ lắm hiểm nghèo, bèn đứng nghiêm trang hết ôm quyền làm lễ và do Cửu Trượng Thần Ông Đàm Bách Thủy đáp lời rằng :

- Chúng tôi đã ăn năn những lỗi lầm trước kia, nay nguyện tuân theo lệnh của Chung Ly lão nhân, lo phụ trách vấn đề giải tán Huyền Âm tà giáo, vậy xin cáo biệt quý vị ở đây.

Nói xong bèn hướng sang nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, ôm quyền đưa ngang luôn một vòng hình bán nguyệt, xong ra ngoài lo lượm lật thi hài tan bẩy của Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu rớt xung quanh, xong xuôi mới rời khỏi Thiên Hương Ấu đi luôn.

Chung Ly lão nhân đưa mắt nhìn mọi người đi xong đâu đấy, lại qua sang Nam Bút, Tây Đạo rằng :

- Chư huynh đã tính bắt đầu từ đây ẩn cư, và không màng đến những phiền phức thế sự chứ?

Nam Bút Gia Cát Dật cười rằng :

- Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương, võ công siêu tuyệt, mưu trí cao sâu, chỉ nội việc nàng đem theo những đồ đảng đắc lực đi như thế, dám hy sinh một cơ nghiệp lớn lao như thế, đủ biết sau này sự tử độ họ tái sáng lập La Sát giáo, thanh thế tất nhiên không nhỏ bé gì. Cho nên chúng ta chỉ có thể nói là tạm nghỉ dưỡng sức, e phải chờ đến khi Mạnh Tam Nương truyền thư bằng thúy điều để so thêm một trận thư hùng, khi đó họa may trong võ lâm giang hồ mới có những ngày thanh bình an cư trở lại cũng chưa biết chừng?

Chung Ly lão nhân cười rằng :

- Kỳ hẹn chim thúy điều của Mạnh Tam Nương còn những ba năm kia mà, trong ba năm này, chúng ta có thể tạm hưởng một ít không khí “tiêu diêu” của trần gian. Còn việc độ hóa hay tiêu trừ tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã phiên đến Gia Minh huynh rồi, nay ý Chung Ly Triết tôi muốn mời chư huynh lên núi Côn Luân nơi Tiểu Lang Hoàn, tụ họp ít ngày cho vui vẻ tình bạn ao ước bấy lâu.

Thiên Si đạo trưởng quay về A Nhĩ Kim Sơn, Nam Cương Ẩn Hiệp Tạ Đông Dương lo về Nam Cương, xong mới lên Côn Luân, vì đường đi lại. Còn phần Nam Bút Gia Cát Dật, cha con Bắc Kiếm Phổ Côn, Đông Tăng Túy đầu đà, Phương Bách Xuyên, Phương Kỳ, vì không ai bận việc trên mình, lẽ dĩ nhiên mỉm cười gật đầu.

Chỉ riêng có Thượng Quan Linh lo sợ sự phụ mình là Tạ Đông Dương đem mình về Nam Cương khó mà có dịp đến lại miền Trung Nguyên, hai là nhớ đến chị Thường Bích Vân của mình, không biết bị Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương đem đi một phương hướng nào? Ba nữa là trong lòng ghét đảng vị Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, muốn tận thấy tận mắt về những sự quả báo trước mắt về con người hung ác số một này mới hả dạ. Nên khi Tiêu Diêu lão nhân mời các quần hùng đến Tiểu Lang Hoàn ở núi Côn Luân, và thấy mọi người nhận lời hết như thế, cậu bé bất giác đưa mắt lên nhìn về phía sự phụ mình là Tạ Đông Dương, trên khuôn mặt tỏ hẳn một thần sắc do dự.

Chung Ly lão nhân thấy vậy cười rằng :

- Cậu Thượng Quan chẳng nên lo lắng như vậy làm gì, vị Thiểm Điện Thần Khất Gia lão tiên bối của cậu còn phụ trách đối phó Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, như vậy không thể nào không có kẻ trợ lực giúp tay. Tôi sẽ không mời cậu lên chơi núi Côn Luân đâu mà ngại.

Tạ Đông Dương cũng thừa biết ái đồ của mình thông mình tuyệt đỉnh, duyên cơ lại tốt, nếu chịu kho cố công mài luyện trau dồi thêm, tương lai thật không thể lường nổi được, nghĩ vậy bèn mỉm cười truyền lời cho Thượng Quan Linh theo phò Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh để thâm hái thêm kinh nghiệm hành hiệp

trên giang hồ, còn phần mình cùng với Càn Khôn ngũ tuyệt đi Tiểu Lang Hoàn Côn Luân.

Toàn nhóm võ lâm kỳ hiệp này, đề tưởng đâu xong cuộc Nguyên Tiêu thịnh hội, sẽ không còn sóng gió gì xảy ra nữa, nhưng chuyện thế gian luôn luôn khiến người ta bất ngờ và... bất ngờ. Càn Khôn ngũ tuyệt vừa rời khỏi, trong La Phù sơn lại xuất hiện một thân hình gầy cao, mình mặc áo dài đen, mặt đeo mặt nạ da người, tay cầm cờ đoạn đỏ cũng vẽ sọ người trắng và hai xương chéo, thì ra lại một đệ tử Đoạt Hồn Kỳ. Khiến đến nỗi vị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh mới nhận danh hiệu Chân Đoạt Hồn Kỳ của Chung Ly lão nương cho đây suýt nữa thiệt mạng.

Sự xuất hiện của đệ tử Đoạt Hồn Kỳ, bút giả phải bắt đầu thuật lại từ trên thân vị Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết mới rõ manh mối được.

Thì ra, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, từ lúc giao đấu với Tây Đạo Thiên Si giữa lưng chừng đồi ấy được một đổi, và liếc mắt thấy vị Huyền Âm giáo chủ Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu, lúc này đã tung mình vọt về phía nóc trúc đình để tranh đoạt quả Đồng Cầu để chấm dứt cuộc so tài của đôi bên, thì một ý nghĩ thoáng nhanh trong bộ óc hiểm độc của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết. Trong chớp mắt đây, hầu toàn những nhân vật kỳ tài đương kim trong võ lâm, sẽ tiêu tan thành tro bụi hết với những kế hoạch độc mưu của mình, nghĩ vậy y vờ mượn cố cướp đường ưu tiên để tranh đoạt Đồng Cầu, tung thân như làn điện trời, nhoáng thẳng luôn lên như một làn khói đen vọt biến hẳn trong một đường bí mật quanh co để rời khỏi Thiên Hương Ấu.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết vốn cũng là người có môn khinh công thượng thặng trong mình, chỉ vài cái quãng mình vèo nhảy, đã nghiệm nhiên từ đường bí mật khe triền núi luồn hẳn ra cửa cốc Vạn Mai.

Thình lình một tiếng nổ kinh hồn vang dội, khiến cả đến Đoạt Hồn Kỳ “Ác” Cơ Thiên Khuyết cũng giật mình bồi hồi trong giây lát, chim kinh thú hoảng cả một vùng.

Nhưng Cơ Thiên Khuyết vội trấn tĩnh ngay tinh thần lại quay đầu nhìn về hướng có tiếng nổ, chỉ thấy thình không đây một vùng khói lửa, cây ván tung tóe tơi bời, thế là một cảnh xương tan thịt nát vung vãi được thể hiện ngay trong bộ óc nhạy cảm của hung thần Đoạt Hồn Kỳ “Ác” Cơ Thiên Khuyết. Cho dù những đối thủ kình địch như Nam Bút, Tây Đạo và cả đến đồng minh Tư Không Diêu, Đàm Bách Thủy v. v... nếu không bị chết tan xác, chắc giờ này cũng bị què quặt bò lê la thảm thiết.

Trong trường hợp cực kỳ khoái trí về sự âm mưu của mình được thực hiện như thế, Cơ Thiên Khuyết bèn ngừng đầu lên trời cười ngất một hồi, khi tiếng cười dứt quay đầu nhìn lại tính đến Thiên Hương Ấu để xem cảnh thảm trạng của đám nhân vật võ lâm đã biến thành như thế nào, thì đột nhiên nơi cửa cốc Vạn Mai, ngay phía gốc quanh, hình như có tiếng lạ lùng truyền ra.

Cơ Thiên Khuyết vốn là người nhanh trí khôn, khinh công lại cừ, bèn vờ như không nghe, hai ống tay áo phát mạnh ra, người đã vọt hẳn về phía trước.

Nhưng khi người bồng lên hơn ba trượng ấy, thành linh uốn hẳn ngửa người về phía sau, đôi tay áo quạt mạnh từ thế “Xảo Yên Phiên Nghi” (chim én khéo bay ngược) rồi chuyển hóa sang thế “Linh Uyên Triển Dực” (chim uyên xòe cánh), vèo ngược về trên triền núi, lên tiếng trầm hùng rằng :

- Quân nào to gan lớn mật mà dám vất vương ở đây? Bộ không biết Vạn Mai cốc của La Phù sơn này là thâm la quý phủ của trần gian sao?

Ba chữ “trần gian sao” vừa buột khỏi miệng, thì thân hình Cơ Thiên Khuyết cũng vừa hạ chân xuống triền núi, nhưng ngay phía sau bỗng có một giọng nói lạnh lùng tiếp lời rằng :

- Ta đã hơn mười năm sống âm thầm dưới địa khuyết, dễ dãi lắm mới có một cuộc du hành dương thế này. Không ngờ giữa ban ngày ban mặt thế này mà La Phù sơn đây lại nghiêm nhiên có thâm la quý phủ? Là thật...?

Dứt tiếng nói, từ trong những mỏm đá xiên xẹo bỗng vọt hẳn ra một người, khi đôi bên thấy mặt nhau, bất giác đều ngẩn người ngạc nhiên vô cùng.

Thì ra, lối ăn mặc của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, ai thoạt trông cũng nhận ra ngay được vị lừng danh trong nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt là Đoạt Hồn Kỳ.

Mà kẻ hiện thân sau vách đá lổm nhổm, thân hình có mùi còn gầy hơn Cơ Thiên Khuyết, tay phải xách cây Khốc Thương Lang Nha bồng (cây gậy đưa ma có răng nanh chó), tay trái cầm một miếng Câu Hồn lệnh bài, áo dài đen, mũ nhọn hình tam giác đội trên đầu, sắc mặt khô héo, mày rậm trán cao, hai mang tai phất phơ lung lẳng hai râu giấy tiền, (loại giấy tiền đốt cho người chết) hoàn toàn giống hệt với loại vô thường ác quỷ trong truyền thuyết.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đệ Tứ Đoạt Hồn Kỳ Từ Đâu Đến?

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết cũng chẳng nghĩ được ra trong giang hồ từ đâu mà có một nhân vật như thế này? “Hừ” lên một tiếng bằng giọng mũi rằng :

- Những nơi mà có gót chân của Đoạt Hồn Kỳ này giẫm tới, đều được biến thành thâm la quỷ vực hết. Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm đều là những nhân vật nổi danh Càn Khôn ngũ tuyệt và cùng với vô số cao thủ trong võ lâm, đều đã bị ta dùng một kế mọn, khiến cho tan xương nát thịt hết thảy tại Vạn Mai cốc Thiên Hương Ấu này cả rồi. Người dám lảng vảng nơi đây, bộ muốn tìm chết sao?

Người hình thù tựa như Vô Thường Ác Quỷ ấy, thoạt nghe cũng ngăn người, nhưng lập tức đưa mảnh Câu Hồn lệnh bài khua một vòng, lên tiếng cười quái gở rằng :

- Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, những nhân vật lừng danh cái thế trong Càn Khôn ngũ tuyệt ấy, công lực của họ đâu phải hạng tầm thường gì?

Làm sao có thể giết chết về những âm mưu độc kế của Đoạt Hồn Kỳ “giả” như người?

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết ngạc nhiên hỏi rằng :

- Xin người bạn hãy báo tử hiệu (ngoại hiệu) và vin vào cớ nào mà người bạn dám bảo tôi là thứ Đoạt Hồn Kỳ “giả”?

Người coi hình dáng như Quỷ Vô Thường ấy không trả lời thẳng câu hỏi của Cơ Thiên Khuyết, lạnh lùng rằng :

- Không những ta biết người là thứ Đoạt Hồn Kỳ “giả”, mà còn biết rõ người là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết là khác.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, xưa nay vốn vẫn tự hào là người bí hiểm quỷ quyết tuyệt luân, nhưng ngay bỗng một người ăn mặc quái gở theo lối ma này, mở miệng đã nói trúng phóc tên hiệu của mình, hỏi làm sao không khiến cho Cơ Thiên Khuyết ngăn người được? Người gầy cao mặc áo đen lại giơ mảnh Câu Hồn lệnh bài khua lên một cái, đưa tay chỉ về hướng bắc cười rằng :

- Hà tất người phải kinh ngạc như thế? Đẳng kia bộ không phải là vị Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” mà thiên hạ đều mộ danh đó ư?

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết theo ngay phía tay chỉ của người áo đen nhìn đi, quả nhiên cách mười trượng về phía bắc, trên một đỉnh phong nhỏ, đã xuất hiện một người mặt đeo mặt nạ da người thân người mặc áo đen, tay cầm một cờ đoạn đỏ có vẽ sọ người và hai xương chéo, đang nhìn về phía mình đứng và phát ra những tiếng cười nham hiểm lạnh lùng.

Cơ Thiên Khuyết tuy đã ở Cửu Hoa sơn quật mồ để xem cốt, nhưng bởi cây cờ Đoạt Hồn Kỳ trứ danh có thêu chữ “Vương hầu bạch cốt, hồng phấn cô lâu” ấy xuất hiện, không khỏi khiến cho Cơ Thiên Khuyết trống ngực đập mạnh về việc cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ này. Không hiểu Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” còn ở trên thế gian này hay đã chết thực sự rồi?

Nay rõ ràng vị Đoạt Hồn Kỳ “Thiệt” là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đã chết về độc kế của mình là tiếng nổ kinh hồn vừa rồi, vậy người đứng đối diện đằng kia, cũng mặt nạ da người, cũng áo dài đen, cũng tay cầm cờ Đoạt Hồn Kỳ, đúng một lối ăn mặc của Đoạt Hồn Kỳ, chẳng biết thứ “thiệt” hay thứ “mạo bài”, nhưng Cơ Thiên Khuyết cũng đã giật mình chột dạ không ít.

Vốn là người đa mưu túc trí sẵn, sau khi kinh ngạc, Cơ Thiên Khuyết lập tức lại có kế hiện ngay ra trong óc của mình, ngầm nghĩ ngay về Càn Khôn ngũ tuyệt là Nam Bút, Tây Đạo, Đông Tăng, Bắc Kiếm, ai nấy công lực tuyệt thế. Tuy đã nghe tiếng nổ kinh hồn vừa rồi, nhưng chắc cũng còn có người chưa bị chôn thân trong biển lửa ấy cũng nên? Sao không như vị Đoạt Hồn Kỳ chưa rõ hư thực này vào Thiên Hương Ấu, khiến cho họ ngỡ là mình, do đó tránh sao khỏi một trận ác chiến từng bừng diễn ra trong lúc hỗn loạn này, còn về hậu quả trong Thiên Hương Ấu ra sao cũng chẳng cần biết vội, nhân ngay dịp này cơ giở tấu trước cho yên thân.

Thế là Cơ Thiên Khuyết vội thực hiện ngay cơ mưu xếp đặt của mình, lập tức tụ ngầm chân khí vào ngọn cờ đoạn đỏ trên tay, thành linh quạt bung ra phía trước, một luồng gió buốt lạnh lùng như bài sơn đảo hải cuộn cuộn thốc tới kẻ đứng bên cạnh là người áo đen tay cầm Khốc Thương Lang Nha báng và Câu Hồn lệnh bài, ngọn kinh phong vừa quạt ra, miệng đồng thời lên tiếng với Đoạt Hồn Kỳ chẳng hiểu hư thực trên đỉnh phong cách mười trượng ấy rằng :

- Hầu hết những võ lâm cao thủ, đều đã bỏ mạng vùi xác hết tại Thiên Hương Ấu Vạn Mai cốc đây của ta rồi, người đã mạo danh Đoạt Hồn Kỳ lại đây, vậy hãy theo ta vào trong xem thử cho biết.

Chưa dứt tiếng, thân hình đã vọt bỗng lên, bề ngoài trong ra như vọt vào Vạn Mai cốc, nhưng thực ra khi đến khúc rẽ, để lên ngay thân vào con đường bí mật mà hồi nãy mình đã chuẩn đến.

Vị áo đen gầy cao mà lối ăn mặc theo lối Vô Thường Quý tay cầm Khốc Thương Lang Nha báng, và Câu Hồn lệnh bài, không thể nào ngờ rằng Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết lừng lẫy với danh hiệu Đoạt Hồn Kỳ “Ác” này, lại thành linh ra tay đối với mình như thế?

Trong tình trạng không phòng bị ấy, thân hình lập tức bị ngọn kinh phong của lá cờ đoạn đỏ quạt thốc vào người, lập tức khí huyết toàn thân đều cảm thấy một áp lực ngộp thở, thân hình bị đưa khỏi mặt đất và

lao về giữa một hang tối âm u của triền núi.

Người ăn mặc áo đen theo lối Đoạt Hồn Kỳ đang đứng trên đỉnh phong hướng bắc, bỗng thấy Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết dựng kỳ phong quạt thốc vào người như Vô Thường Quỷ ấy, thế nào cũng bị thương nặng mất, hét lên một tiếng xé không gian, tay trái vung mạnh phát ra một lúc ba ngọn Bạch Cốt đoạn tiễn (tên ngắn làm bằng xương người).

Những mũi tên Bạch Cốt ấy được đánh ra thình không, chứ không nhắm hẳn vào người, nhưng tốc độ bay của từng mũi tên lại khác nhau, khoảng cách của mỗi mũi ước chừng trượng rưỡi, mũi tên gần nhất này cũng cách xa trên năm trượng rưỡi.

Người mặc áo đen theo lối Đoạt Hồn Kỳ ấy, sau khi đánh ra ba ngọn Bạch Cốt đoạn tiễn liền tung mình nhảy theo ba mũi tên, hai chân vèo lướt lên trên ba mũi tên đang bay ấy để mượn sức nhún mình đến, trông nhẹ nhàng như một “thanh đình điểm thủy” (con chuồn chuồn chấm lướt trên mặt nước) vèo ngang hơn mười ba trượng, vượt qua hẳn tuyệt vách, lướt ngay xuống hang tối âm u của triền núi, đưa tay ra hứng ngay lấy người ăn mặc theo lối Vô Thường Quỷ, đỡ lên sườn vách.

Người ăn mặc theo lối Vô Thường Quỷ ấy bị ngộp thở, nên đã hôn mê bất tỉnh nhân sự, kẻ ăn mặc theo lối Đoạt Hồn Kỳ chỉ còn cách nắn bóp cho y, khi nghe thở ra một tiếng dài xong, mới cúi đầu xuống nói bên tai y rằng :

- Bọn họ sẽ tới sau, vậy người truyền dụ lệnh của ta, tất cả mọi người hãy chờ đợi ta tại ngoài cửa cốc Vạn Mai, nếu không có lệnh gọi của ta, cấm tuyệt không ai được tự tiện đột nhập vào cốc.

Bởi Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã nhoáng thân vào lại Vạn Mai cốc, bóng dáng đã biến bay vào rồi, nên người ăn mặc lối Đoạt Hồn Kỳ sau khi cấp tốc căn dặn mấy lời, cũng tung mình như một làn khói đen vào trong cốc.

Làn khói đen vừa vút vào trong cốc không bao xa, bỗng một bóng đen nhoáng nhanh như điện, từ trong phía Thiên Hương Ấu xuyên vèo thẳng ra.

Thật khéo hết chỗ nói. Một bên vọt tung mình nhoáng từ bên ngoài vào, một lại từ bên trong bay vèo ra, thân pháp đều hấp tấp nhanh bằng nhau, suýt thì cả hai đều chạm trán, nhưng vì ai nấy đều có môn khinh công thượng thặng trong mình, cộng thêm nhãn lực (sức nhìn) tinh tuyệt, cả đôi bên, trong nháy mắt đã nhận ra kẻ đối phương và đang tung thân vào ngược chiều với mình, về lối phục sức cũng như lối thân pháp đều hoàn toàn y hệt như mình.

Người ăn mặc theo lối Đoạt Hồn Kỳ từ bên ngoài vèo thân nhoáng vào trong cốc, bắt gặp Đoạt Hồn Kỳ từ trong cốc tung mình vèo ra, tưởng đâu là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã chạy ngược về, còn phần Đoạt Hồn Kỳ từ trong cốc tung mình ra ấy, cũng ngỡ rằng Đoạt Hồn Kỳ đang tung mình nhoáng vèo đây là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết. Thế là cả đôi bên đương sự, đồng hét lên một tiếng kinh người,

rồi cùng một động tác và tốc độ như nhau, nghĩa là ai nấy chuyển cờ qua tay trái, tay phải cùng vung chưởng, hai ngọn cuồng phong cuồn cuộn tìm nhau đụng độ trên thình không.

Thì ra người ăn mặc theo lối Đoạt Hồn Kỳ mà từ trong cốc tung mình ra ấy, lại là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh vừa từ trong Thiên Hương Ấu vọt ra, trong lúc ấy thì Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết chợt thấy Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh chưa chết, biết ngay nhóm Nam Bút, Tây Đạo chưa bị hại, giật mình thất kinh vội lên ngay vào một đường mật đạo (đường ngầm bí mật), chăm chú theo dõi động tĩnh bên ngoài.

Thiểm Điện Thần Khất thành linh tung mình ra lúc này, là bởi vì sau khi Thượng Quan Linh lo tiền đưa Chung Ly lão nhân và Càn Khôn ngũ tuyệt rời khỏi xong, rồi hai người đứng ngắm nhìn cảnh tiêu tàn của Thiên Hương Ấu trước mắt, trong lúc đang buồn man mát, bỗng thành linh nghe tiếng cười âm u rợn người từ bên ngoài cốc vang vào.

Thượng Quan Linh nghe rõ tiếng cười quái dị ấy, nhận ngay là tiếng cười của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, vội lên tiếng nói với Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh rằng :

- Thưa Gia tiên bối, ngài thử nghe coi, hình như Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết còn chưa đi xa thì phải? Rất có thể là sau khi y nghe tiếng nổ của Đồng Cầu tưởng đâu cảnh bọn mình đã bị tan thành tro bụi hết cả rồi, nên hí hửng quay lại để xem sự thế ra sao chứ gì? Vậy ngài có thể từ Thiên Hương Ấu này nghênh thẳng ra ngoài cửa cốc để đón đường y, còn vẫn bối sẽ lo ngược theo vách triền này bao hậu sau lưng. Theo thiển kiến của vẫn bối, lòng dạ của Cơ Thiên Khuyết này tàn ác độc hiểm tuyệt luân, việc cảm hóa không thể nào thực hiện nổi trên người như y đâu, nếu có thể nhân cơ ra tay trừ khử, cứ việc thẳng tay cho rồi?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lắc đầu cười rằng :

- Ấy, Thượng Quan lão đệ nói như thế đâu được, cứ xem vụ Cửu Độc thư sinh giam cầm Chung Ly lão nhân gần hai mươi năm trời ở tuyệt cốc Cửu Hoa sơn như vậy, thế mà người ta trước khi tặng cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ, đã ân cần dặn đi dặn lại: phải ráng làm sao độ hóa ba lần với Cơ Thiên Khuyết, nếu sau ba lần vẫn chưa chịu cải ác quy thiện, chừng đó hãy thi hành diệt trừ. Một đức tính nhân hậu tuyệt độ như thế, thật đáng quý hóa biết bao? Lão đệ đây mới bước chân tập tễnh vào giang hồ, nên noi gương ấy để làm kim chỉ nam hành sự, chớ nên thấy mà ngại việc, thường nói “Quân tử cần đại lượng”. Vậy chúng ta đối với tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết cứ việc tuân theo lời dặn của Chung Ly lão nhân, nghĩa là hành sự đúng theo lời khuyên của người ta có vẻ ổn thỏa hơn.

Thượng Quan Linh sau khi nghe Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nói những lời lẽ chính nghĩa như thế, mặt đỏ gay lên, thẹn không biết nói năng gì, thành linh vọt bỗng người quăng mình lên trên triền đồi vách đi luôn.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nhìn theo bóng Thượng Quan Linh, nở nụ cười mỉm xong cũng tung

mình nhắm thẳng cửa cốc Vạn Mai.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh vừa ra đến cửa cốc Vạn Mai, thì gặp luôn một nhân vật chưa rõ thân phận lai lịch ra sao, thân mặc áo dài đen, mặt đeo mặt nạ da người, tay cũng cầm cờ đoạn đỏ sọ người trắng, từ ngoài cốc tung mình nhoáng bay vào ngược chiều với mình.

Bộ mặt thật của hai Đoạt Hồn Kỳ “Thiện” và “Ác” vốn đã rõ ràng hết, và sau khi Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” là Chung Ly lão nhân truyền cờ tặng hiệu cho mình xong, Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nào đâu có ngờ lại còn có đệ tam Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện lúc này? Đương nhiên cho người trước mặt phóng tới đây là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết. Thế là đôi bên chẳng cần hỏi phải quấy gì, cờ trao sang tay trái, cùng vung phách không chưởng lực ra đánh một lúc.

Còn người ăn mặc theo lối Đoạt Hồn Kỳ từ ngoài của cốc tung mình vào để đuổi theo Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, cũng tưởng lầm Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh là Cơ Thiên Khuyết đang mai phục cửa cốc, hòng ngấm ngầm đối phó với mình đây. Bởi vậy cũng không do dự gì vung tay đánh luôn một phách không chung cùng một lúc với đối phương.

Hai luồng cuồng phong của chưởng lực gặp chạm nhau trên thình không, cả đôi bên càng đâm ra tin tưởng thêm nhân vật đối diện mình đây là Cửu Độc thư sinh, bởi trong hai ngọn cuồng phong vung ra gặp rút đó, cùng ngấm chứa hơi buốt lạnh, mà cũng chính là lối đánh Thất Sát Hàn Linh Âm Công trong quyển kinh U Mịch thập tam kinh của mình đã học.

Từ khi Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh tiếp nhận sự truyền cờ tặng hiệu của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, trong lòng tuy đã lập nguyện để độ hết Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, nhưng bởi cũng rõ biết người này bản tính hung ác thành tật, cần phải khôn khéo dung thiện kế mới hòng được việc, chứ không dễ dãi gì dùng lời nói thuyết phục y được. Sau khi nghĩ vậy xong, việc trước tiên là mình hãy thử hết tài nghệ với y trước đã, chờ cho Thượng Quan Linh từ phía sau bọc hậu tới nơi, chừng ấy sẽ cùng với cậu nhỏ tinh ranh khôn tuyệt vời này tính kế lo đối phó sau.

Còn vị đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ ấy, cũng nín thình lướt đánh từng búng, chưởng nào chưởng ấy kinh hồn, thế nào, thế nấy hoảng vía, có thể nói là một cuộc giao tranh ác liệt như cố trả thù để hạ được địch thủ mới nghe, thế là tất cả những ngọn tuyệt học được tung ra đánh như điên cuồng. Bạt mạng. Hiểm hóc.

Trong chớp mắt, những ngọn gió kinh người cuồn cuộn nổi lên khắp từ hướng của cốc Vạn Mai, cát mịt mù, cây cỏ rạp hết một vùng, trên không những ánh cờ đoạn đỏ biến thành những hồng quang quán quít lấy hai bóng đen lúc vọt lên khi nhào xuống, trong không khác gì như đôi quạ đen đùa rờn trong mây đỏ.

Hai vị kỳ khách này trong võ lâm đều ăn mặc theo lối Đoạt Hồn Kỳ này, đang hăng say giao tranh quyết liệt tại cửa cốc, thì kẻ nấp trong mật đạo là Đoạt Hồn Kỳ “Ác” tức Cửu Độc thư sinh đang im lặng ngấm ngầm theo dõi tỉ mỉ cuộc chiến của hai vị Đoạt Hồn Kỳ bên ngoài. Sau khi tỉ mỉ nhận xét, kể cả mình, là ba người đã ăn mặc theo đúng lối Đoạt Hồn Kỳ, không những võ học có nhiều chỗ giống nhau, mà cả đến công

lực cũng sắp xỉ tương đương là khác, ít nhất cũng phải đấu mấy ngày mấy đêm, khi đó may ra mới phân rẽ được thư hùng cao thấp.

Cơ Thiên Khuyết cũng đâu có biết Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” tức là hiện thân của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết mà mình đã mời đến làm vây cánh cho mình, nên khi vừa thấy đệ tử Đoạt Hồn Kỳ xuất hiện, thoạt tiên là giật mình kinh hồn hoảng vía trước. Nhưng sau khi thấy những lối võ công của đối phương, cũng chẳng hơn gì mình mấy, biết ngay không phải kẻ đã bị mình giam cầm suốt hai mươi năm trong hang tuyệt cốc ở núi Cửu Hoa sơn mà đã bị thiên tai động đất đá đè chết, hơn nữa đã được mình quật mồ lên để khám nghiệm hãn hoi. Đâu có lý nào Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” lại có phép hoàn hồn sống lại sao?

Cơ Thiên Khuyết sau khi định thần, và bắt đầu nghi ngờ ấy, nghiễm nhiên lại nảy ra một ý niệm độc ác khác ngay. Và cũng vì ý niệm này mà ngày sau gây nên không biết bao nhiêu chuyện rắc rối, chuyện đó sẽ thuật tiếp trong các hồi sau. Nay bút giả xin tiếp tục kể tiếp về tiểu hiệp Thượng Quan Linh.

Trong khi ý niệm độc ác của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết dần dần “chín mùi” trong đầu óc ấy, thì kẻ đi vòng trên triền núi để bao hậu về phía nam là tiểu hiệp Thượng Quan Linh, không hiểu giữa đường đã gặp chuyện rắc rối gì mà mãi đến lúc này vẫn chưa thấy đến?

Sở dĩ Chân Đoạt Hồn Kỳ là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết được liệt là nhân vật thứ nhất trong Càn Khôn ngũ tuyệt, hơn hẳn Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, đó là hoàn toàn nhờ ở chỗ người ta có thể coi nhẹ được bốn chữ “tranh danh háo thắng”.

Nhưng cửa cốc Vạn Mai lúc này, Đoạt Hồn Kỳ ác chiến Đoạt Hồn Kỳ. Thất Sát Hàn Linh Âm Công kịch đấu với Thất Sát Hàn Linh Âm Công, cuộc giao tranh đã lên đến trên hai trăm hiệp, coi vậy thì đủ rõ cả hai vị kỳ khách trong võ lâm này, vẫn chưa thoát được những ý niệm về “háo thắng” hay “tranh danh”, cuộc long tranh hổ đấu càng mãnh liệt bao nhiêu, cơn lửa giận trong bụng phải “bửa thùng đáy thuyền” (đánh cho đến phút chót nhất) để phân rõ thắng bại hơn thua mới chịu.

Trong cảnh cờ phát qua cờ vụt lại, chưởng nghênh đòn chưởng chịu đòn ấy chớp nhoáng lại ba trăm hiệp. Nhưng cả đôi bên vẫn nằm trong cảnh “chiêng trống tương đương”.

Dần dà, cả đôi bên đều cảm thấy trong ngọn cờ phong và chưởng pháp, không thể nào thắng nổi đối phương. Cả đôi bên đều nghĩ ngay đến môn ám khí. Thế là đệ tử Đoạt Hồn Kỳ bắt đầu ra tay trước, ngọn cờ đỏ sọ trắng quạt thốc lên một đường nhanh, toàn thân đã nhoáng vào hãn về phía sau năm trượng, quay thân vụt hãn ống tay áo ra, ba đường ánh vàng vừa vụt bay nhanh thành ba đường chỉ thẳng vút, nhắm ngay ba huyết trọng yếu của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh là huyết Khúc Sai trên mí mắt, Trung Trụ nơi trước ngực, và huyết Khí Hải dưới bụng nhỏ của đối phương đánh tới.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, cười lên một tiếng lạnh lùng vung tay lên, sáu mũi Đoạt Hồn kim châm óng ánh vàng từ trong ống tay áo rộng bay vụt ra, chia thành hai đợt trước sau đánh ra, ba cây trước chọi hãn với ba vệt chỉ vàng của đệ tử Đoạt Hồn Kỳ ở trên thình không rớt hết xuống mặt đất, ba mũi sau

bay nhanh thành hình chữ “phẩm”, nhắm thẳng đến tả hữu của huyệt Kỳ Môn, huyệt Linh Hư trên đỉnh đánh tới.

Đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ liền vung cờ quạt thốc lên một luồng kinh phong, ba ngọn ánh vàng lập tức chuyển hẳn hướng bay, vèo về phía dốc triền đồi, biến hẳn luôn trong bụi rậm, trong số đó có một mũi suýt đánh trúng kẻ Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đang nấp rình xem lén cuộc chiến của hai bên.

Đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ thấy lối thủ pháp đánh Đoạt Hồn kim châm của đối phương lại cũng giống mình nốt, bất giác trong lòng càng đâm bứt rứt khó chịu, vung tay áo phạt ra một lúc tám làn ánh sáng vàng óng ánh bay lên thình không chia thành “bát quái phương vị”, nhưng khi đến lưng chừng thình lình các mũi kim châm lại xoay nghiêng hẳn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải biến thành Diên Đảo Càn Khôn, Âm Dương Hoán Vị (thay đổi vị trí một cách hỗn độn), khiến kẻ nhìn hoa cả tinh thần mờ cả mắt, khó mà nhận biết cây kim châm nào thực hư, và cây nào sẽ đánh vào những điểm trọng huyệt nào trên thân mình?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh ngấm ngấm khen thầm trong bụng :

“Thật là một ngọn Bát Quái Kim Châm ngấm chứa những biến ảo Âm Dương Diên Đảo tuyệt diệu.”

Nhưng trong lòng không khỏi sinh nghi, bởi Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nhận ngay ra lối đánh này là một lối đánh hiểm thấy tuyệt thế, trong văn kinh U Mịch thập tam kinh tờ thứ mười của mình có nhắc sơ đến lối thủ pháp này.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, tuy không biết đánh lối Bát Quái Kim Châm, nhưng lại biết cách phá giải lối đánh này. Thế là Gia Minh chẳng cần để ý đến những mũi Đoạt Hồn kim châm đang quay cuồng trên đầu mình với lối Càn Khôn Diên Đảo, Âm Dương Hoán Vị ly kỳ huyền ảo ấy, Gia Minh đành đứng uy nghi như núi Thái Sơn, thản nhiên từ từ vận công lực vào hết cánh tay bên phải, dồn ngấm công lực đến suốt các đầu ngón tay, giơ hẳn cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ trên có thêu hai hàng chữ “Vương hầu bạch cốt, Hồng phấn cô lâu”, vọt hẳn lên thình không, lượn mình múa hẳn một vòng tròn, vẽ hẳn một Thái Cực Đồ Hình, thế là tám mũi Đoạt Hồn kim châm đánh ra thế Bát Quái Âm Dương Diên Đảo bị biến tích luôn trong lối vẽ Thái Cực Đồ Hình hư vô huyền diệu này.

Sau khi phạt ra lối đánh Bát Quái Kim Châm, đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ tưởng đâu lối thủ pháp mà mình đã tốn nhiều năm khổ luyện, tuyệt thế vô song, đối phương khó lòng mà tránh khỏi. Nhưng đến lúc thấy thần sắc và cử chỉ ung dung của đối phương, rõ ràng cả người lẫn cờ của đối thủ, nghiêm nhiên tạo thành một bức Tiên Thân Vô Cực Đồ, với lối “tịnh” để chế ngự lối động, và với “không” để chế ngự “có”, ngang nhiên khắc chế hẳn các lối biến hóa âm dương và lưỡng nghi, tam tài, tứ tượng, ngũ hành của lối Diên Đảo Càn Khôn, biết ngay lối đánh Bát Quái Kim Châm của mình lại vô công hiệu.

Quả nhiên dưới sức chuyển động của cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, tám mũi kim châm không khác nào như bùn chìm biển cả, vô tung vô tích, thực ra đều bị

ngọn Tiên Thiên Vô Cực Thần Công của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh vận chuyển trên mũi cờ hút dính hết tám mũi Đoạt Hồn kim châm của đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ.

Sau khi Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh dùng ngọn Tiên Thiên Vô Cực Thần Công, hút dính những mũi kim châm, lập tức ánh cờ đoan đỏ lại nhẹ bay vụt ra, những mũi kim châm bị hút dính trên mũi cờ thành linh bay bung hết một lượt, thế là “vật quy cố chủ” (vật cũ trả lại chủ cũ), hóa thành tám đường chỉ vàng óng ánh, hướng hẳn về đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ lao đi nhanh như điện chớp.

Đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ vội đề khí ngậm chuyển Vô Hình Chưởng Khí đưa tay quạt thốc lên tám mũi chỉ vàng, thế là tám mũi kim châm bay tung tứ tán hết. Sau đó lên giọng trầm hùng rằng :

- Hèn gì người dám giả mạo danh hiệu Đoạt Hồn Kỳ để tác ác hành hại trên giang hồ như thế, thì ra quả cũng có ít chân tài thực học thật. Nay Cơ Thiên Khuyết.

Vậy ta cũng rất muốn dung đến Đoạt Hồn kim châm để quyết sống chết với người trong ám khí khó khăn nhất là ngọn Mãn Thiên Hoa Vũ Xảo Tương Phùng (những hạt mưa hoa khéo đụng nhau), xem coi tài nghệ ai cao thấp cho biết.

Đôi bên giao tranh suốt từ lúc gặp mặt đến giờ, đây mới là câu nói đầu tiên, Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nghe giọng nói đối phương có vẻ lạ tai, hơn nữa lại gọi mình là Cơ Thiên Khuyết, biết ngay cả đôi bên đã lầm nhau, trận đánh này chẳng oan uổng lắm sao, nhưng đã không kịp giải thích, bởi đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ sau khi vừa dứt tiếng: “Xem coi tài nghệ của ai cao thấp cho biết”, đã lập tức vung một trận mưa hoa bằng Đoạt Hồn kim châm của mình.

Lối đánh được mệnh danh “Mãn Thiên Hoa Vũ Xảo Tương Phùng”, nghĩa là đôi bên ai nấy dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ (đầy trời mưa hoa), tung ra một số lượng ám khí khá nhiều để đối chọi với số ám khí của đối phương. Đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ đã đề nghị một lối đánh khó khăn ấy, lẽ đương nhiên Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đâu chịu kém thua, cũng vội thò tay vào trong mình, vung ra một đám mưa hoa vàng óng ánh lên thình không.

Lối đánh tuy khó, nhưng hình như không thể làm khó được với hai vị kỳ khách trong võ lâm này. Bởi trong trận trước tại Vạn Tính Công Phần, Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cũng từng dùng đến mười ba ngọn Đoạt Hồn kim châm để cùng đánh với Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết. Kết quả là bị Đoạt Hồn Kỳ “thiệt” là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết ngậm dùng lá cờ nhỏ của Đoạt Hồn Kỳ cuốn luôn đôi bên mỗi người một ngọn, còn lại mỗi bên mười hai cây vẫn đụng độ đúng với ám khí đối thủ rớt trên mặt đất bãi tha ma nơi Vạn Tính Công Phần.

Nhưng hôm nay không biết tại cơ gì, thủ pháp đánh ám khí Đoạt Hồn kim châm của hai vị kỳ khách trong võ lâm này lại bỗng dưng thất linh (đánh trật hết ráo). Sau khi hai đám mưa vàng đụng độ nhau, đôi bên chỉ có chừng đâu mười bảy, mười tám mũi khéo léo chạm đụng với nhau, số còn lại không những đã trật hẳn đường bay, mà còn nhằm ngay hai bên đối thủ là đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ và Thiểm Điện Thần Khất Gia

Minh đánh tới nhanh như chớp.

Mỗi người trúng đầu năm sáu mũi Đoạt Hồn kim châm, lập tức cả đôi bên đương sự ngã lăn quay một lượt xuống mặt đất. Kẻ nấp nhìn trộm là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, thấy vậy lòng mừng khắp khởi, vừa chực tung mình ra nhân cơ hạ độc thủ để tiêu trừ hai vị Đoạt Hồn Kỳ, thành linh bên tai nghe có tiếng chân người từ ngoài Vạn Mai cốc hấp tấp lại gần, ước chừng bốn năm người là ít, bất giác kinh hồn hoảng vía, tưởng đầu đám Càn Khôn ngũ tuyệt Nam Bút, Tây Đạo, Đông Tăng, Bắc Kiếm đã thoát chết đang đi lưng mình đây. Thế là cuộc hạ sát hai vị Đoạt Hồn Kỳ đang nằm mê man dưới mặt đất của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đành bỏ dở. Áo dài đen nhoáng lên một vệt khói đen lúi ngay trong đường mật đó biến dạng luôn.

Cửu Độc thư sinh đang này vừa biến dạng tuyệt tích, thì từ ngoài cửa cốc Vạn Mai, năm mạng chạy xăm xăm vào cốc, kẻ đi trước chính là tiểu hiệp Thượng Quan Linh, bốn người theo sau đều ăn mặc theo lối lạ lùng kỳ dị. Một người tay trái cầm miếng Câu Hồn lệnh bài, tay phải cầm chặt cây gậy Khốc Thương Lang Nha bằng, áo dài đen, mũ nhọn hoắt, thân hình cực cao, hai mang tai lưng lẳng hai râu giấy tiền (loại để cúng cho người chết). Một người đầu lớn thân lùn, mặt đỏ nhẵn nhụi kinh dị, một người tay cầm Sinh Tử Thiết Bút, toàn thân mặc một áo bào đỏ chói, râu xồm miệng rộng, mày rậm mắt lồi, lối ăn mặc như một phán quan, một người nữa mặt đây tướng mạo quý quý, đôi mắt tinh anh, cả một vẻ tú sĩ nho sinh với chiếc áo bào xanh lục.

Sau khi bốn nhân vật kỳ hình dị trạng xuất hiện, quý vị độc giả chắc đã có thể đoán ngay ra vị Đoạt Hồn Kỳ vừa bị trúng kim châm bất tỉnh cùng với số phận của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh dưới mặt đất này là ai rồi? Chính là nhân vật chủ trì Cửu U Địa Khuyết dưới lòng đất Vạn Tính Công Phần, tức là U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh.

Thì ra sau khi Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ và tiểu hiệp Thượng Quan Linh rời khỏi địa khuyết đi xong, U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh bởi nghe tin có chân giả Đoạt Hồn Kỳ và Tân Cự Càn Khôn ngũ tuyệt sẽ mở trận so tài não nhiệt trong giang hồ võ lâm, trong lòng bỗng nhiên cũng nao nức, muốn sau mau mau luyện thành tuyệt nghệ, tái xuất trên dương gian, cùng thúc lĩnh thuộc hạ của mình là Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế, Hồng Y Hỏa Phán Mục Lô, Đại Đầu Quỷ Vương Tiêu Khôi, Câu Hồn Sứ Giả Kiệt Phong, cốt sao đi tìm cho ra vị ân nhân là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, để lo đền đáp ân cứu mạng xưa kia, xong sẽ đi lùng tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết để trả mỗi hận đã dùng kim châm tẩm độc ám hại mình xưa kia.

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh sau khi động lòng về chuyện ân oán của mình, bèn cảm thấy sống trong địa khuyết như thế này, thật không có một giờ phút nào yên tĩnh được, thế là hết ngày này qua đêm khác, cứ việc thúc lĩnh Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế bí mật đi tìm ra tờ văn kinh thứ mười ba của bộ U Mịch thập tam kinh để chóng luyện thành tuyệt nghệ.

Tìm kiếm mãi, rút cục cũng tìm ra được chút manh mối. Thì ra ngay nơi chôn cất của người chủ cũ Cửu

U Địa Khuyết là Tu La Tôn Giả ấy, đã có một bức thư để lại nói rõ trong mười ba tờ văn kinh của bộ U Mịch thập tam kinh ấy, vốn ra chỉ có từ chương một đến chương mười hai là chôn cất tại Cửu U Địa Khuyết, còn về tờ văn kinh thứ mười ba kia, từ hai trăm năm về trước, đã bị Tu La Tôn Giả đem tặng cho một người bạn ngoại quốc.

Diêm Nguyên Cảnh xem đến đây, mới biết rằng trong bộ kỳ thư U Mịch thập tam kinh, những tờ thứ bốn, sáu, tám, mười, bị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lấy đi, còn bốn tờ thứ năm, bảy, chín, mười một thì bị Cửu Độc thư sinh cướp đoạt đi, riêng mình chỉ được bốn tờ thứ một, hai, ba, mười hai. Nay tờ thứ mười ba đã không có, cũng chẳng cần tìm kiếm làm gì cho mất công.

Nhưng đến khi xem tiếp lá thư để lại ấy, thì Tu La Tôn Giả ngoài sự để lại quyển kỳ thư vốn vẹn mười hai tờ văn kinh U Mịch thập tam kinh ấy ra, còn để lại một thứ bùa môn lợi hại là Tu La Tam Bảo chôn cất phía dưới hài cốt của mình, có ghi rõ cách sử dụng về nó, người cũng ít hàng căn dặn người nào được bảo vật ấy, nếu không dùng vào việc chính đáng mà làm việc tà ám, sẽ lập tức rước ngay thảm họa tai ách ghê gớm vào thân ngay.

Xem xong thư, U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh đổi hẳn nét mặt tươi tỉnh hy vọng ngay, dù sao cũng là một sự an ủi lớn trong lúc này. Lập tức cùng với thủ hạ của mình, cung kính dời hẳn hài cốt của vị Tu La Tôn Giả đi một nơi, quả nhiên tìm được ngay Tu La Bạch Cốt Thôi, Tu La Cửu Hàn Sa, và Lãnh Diễm Tu La Vững (lưới kỳ hỏa), ba bảo vật này được mệnh danh là Tu La Tam Bảo.

Sau khi được Tu La Tam Bảo, Diêm Nguyên Cảnh lại bắt đầu thúc lĩnh thủ hạ của mình, ráo riết khổ công ôn tập lại những tờ văn kinh U Mịch thập tam kinh trong thời gian ngắn nhất là ba tháng, xong xuôi mới nghiêm nhiên phát lệnh rời khỏi Cửu U Địa Khuyết, nơi mà mình đã treo hai câu liễn: “Nhược hưởng võ lâm cầu tuyệt nghệ, thả lai địa phủ bá thần quân” (muốn học được những võ nghệ tuyệt luân trong võ lâm, hãy lại địa phủ bá kiến tìm thần quân) và cũng là nơi mình đã tự giam trên mười năm ở đây.

Trận giao tranh của hai Đoạt Hồn Kỳ ở Vạn Tính Công Phần, tức giữa Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết và Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, đều đã lọt vào đôi mắt nhìn trộm của Câu Hồn Sứ Giả Phong Kiệt. Sau khi ba Đoạt Hồn Kỳ lo đuổi nhau tít bụi ấy, Phong Kiệt đã lượm nhặt hết hai mươi sáu cây Đoạt Hồn kim châm, một nửa số hình tròn, còn nửa nọ hình lăng tam giác. Do đó U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh đã nhận được, kẻ sử dụng kim châm hình lăng tam giác tức là kẻ thù số một của mình là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết.

Nên sau khi Diêm Nguyên Cảnh tái hiện trên giang hồ, cũng nghiêm nhiên sắm sửa theo lối ăn mặc của Đoạt Hồn Kỳ, cùng với bốn thuộc hạ kéo nhau lại La Phù sơn Vạn Mai cốc để xem cuộc đại hội Nguyên Tiêu, nhất là cuộc so tài cao thấp của Tân Cự Càn Khôn ngũ tuyệt, đồng thời cũng để tìm gặp tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết để báo thù luôn.

Nào ngờ khi đến cửa cốc Vạn Mai, đã xảy ra chuyện nhảm lẫn tây trời, phần thì U Mịch Thần Quân

Diêm Nguyên Cảnh xưa nay chưa hề quen mặt Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lần nào, dưới sự ác đấu kịch liệt như thế, đâu còn dịp nhận ra hình thù của những ngọn Đoạt Hồn kim châm là hình lăng tam giác, hay hình tròn?

Vô tình lại để cho kẻ đại thù của mình nấp lén nhìn trộm là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết chạy thoát luôn, còn mình lại cùng với ân nhân là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh bị trọng thương nằm hôn mê bất tỉnh nhân sự trên hai vũng máu.

May nhờ Thượng Quan Linh đến đúng lúc. Sau khi ở Thiên Hương Ấu nghe những lời giải thích chính đáng của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, then quá nên tung mình đi lo bọc hậu sau lưng Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết.

Nào ngờ khi lên đến đỉnh triền núi, bỗng thấy đằng xa có ba bóng người lao mình như sao băng về phía cửa cốc Vạn Mai, mắt Thượng Quan Linh vốn tinh, hơn nữa cách thức ăn mặc của mấy người này lạ lùng kỳ dị, khác hẳn với người thường, nên cậu đã tinh ý nhận ra ngay là những thủ hạ của U Mịch Thần Quân, Trọng Tuyền Tú Tài Cam Hóa Quế, Hồng Y Hỏa Phán Mục Lô, và Đại Đầu Quỷ Vương Tiêu Khôi, mà cả ba người này mình đã quen họ tại Cửu U Địa Khuyết dưới Vạn Tính Công Phần kỳ trước.

Thấy rõ vậy, Thượng Quan Linh bèn vội tung mình quăng luôn xuống nghênh đón ba người. Bên phía người Cam Hóa Quế lẽ đương nhiên cũng nhận ra ngay vị từng làm thượng khách với U Mịch Thần Quân của mình tại Cửu U Địa Khuyết là Thượng Quan tiểu hiệp.

Cộng thêm kẻ đang đứng gác cửa cốc Vạn Mai là Câu Hồn Sứ Giả Phong Kiệt, sau khi năm người làm lễ tương kiến xong, Thượng Quan Linh mới lên tiếng hỏi sao không thấy U Mịch Thần Quân đâu? Câu Hồn Sứ Giả Phong Kiệt trả lời :

- Diêm thần quân cùng với tôi đã bắt gặp được Đoạt Hồn Kỳ “Ác” là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết tại đây, nhưng Cửu Độc thư sinh không giao đấu mà bỏ đi, nên Diêm thần quân đã đuổi theo vào trong cốc, đồng thời ra lệnh cho tôi, nếu không có lệnh gọi, cấm tuyệt đối không được tự tiện vào cốc.

Thượng Quan Linh nghe nói quả nhiên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết hãy còn lảng vảng gần đây, bất giác hơi cau mày rằng :

- Về đạo xử sự, có lúc lâm biến cũng phải tòng quyền. Diêm thần quân tuy cấm chư huynh vào cốc, nhưng Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết là con người hung mưu tuyệt đỉnh, đã ở đây nhiều, địa thế lại thuộc, y đã nhử Diêm thần quân vào cốc như thế, e không khỏi có gian gì đây chẳng? Chẳng thà chúng mình cứ theo sau tiếp ứng cho chắc bụng có hay không?

Trọng Tuyền Tú Tài Cam Hóa Quế sau khi cân nhắc về sự lợi hại, trong trường hợp quyền biến, bèn gật đầu tán thành ngay lời đề nghị của Thượng Quan Linh, cả năm người đều dùng thuật khinh công của mình tung mình vào Vạn Mai cốc, nhưng kẻ cầm đầu vẫn là Thượng Quan Linh.

Bắt đầu vào được một quãng đường, xa xa đã trông thấy hai vị Đoạt Hồn Kỳ đang cùng nhau đánh về môn ám khí với thủ pháp tuyệt diệu của ngọn Mãn Thiên Hoa Vũ Xảo Tương Phùng, cả một vùng mưa kim châm tua tủa óng ánh màu vàng.

Nhưng không một ai có thể ngờ rằng, trong hai vị kỳ nhân cái thế như thế, thủ pháp sử dụng ám khí lại bỗng dưng mất linh nghiệm đến thế được. Cả đôi bên đương sự, mỗi người bị năm sáu cây kim châm của đối thủ, khiến cho năm lặn bất tỉnh trên vũng máu rỉ ra của mình.

Mọi người phía Thượng Quan Linh, ruột gan bồi hồi hấp tấp chạy tới, chỉ thấy hai người, mỗi người trúng sáu ngọn Đoạt Hồn kim châm, hai ngọn trúng nơi mặt, bốn ngọn găm trước ngực, may mà không trúng nhằm hai mắt và các huyết trọng yếu trên ngực.

Trên mình Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế, có đem theo sẵn những thuốc khử độc là thánh dược Vạn Diệu Đơn Sa nhưng trong lúc này, hai vị Đoạt Hồn Kỳ nằm bất tỉnh dưới đất, lối ăn mặc lại giống nhau, sợ cứu nhầm người, nên công việc đầu tiên là rút hết những ngọn Đoạt Hồn kim châm trên thân người trước, rồi mới gỡ mặt nạ da người ra sau.

Cũng bởi cây binh khí Phong Ma Đổng Đoạt Hồn Kỳ của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đã thu cất vào mình, nên khiến cho Thượng Quan Linh cũng tưởng đâu trong hai Đoạt Hồn Kỳ nằm bất tỉnh nhân sự dưới đất đây, một kẻ lẽ dĩ nhiên là U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh, còn người kia nhất định là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết không sai.

Khi gỡ mặt nạ da người ra, thì một trong hai Đoạt Hồn Kỳ bất tỉnh ấy lại là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, Thượng Quan Linh giật thót người “ý” lên một tiếng, cũng trong tiếng “ý” kinh ngạc của Thượng Quan Linh vừa vang lên đó, Câu Hồn Sứ Giả Phong Kiệt tướng đầu vị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh này là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, chẳng nói ất giáp gì, giơ ngay cây Khốc Thương Lang Nha báng quất ngay xuống Thiểm Điện Thần Khất.

Thượng Quan Linh cau ngay đôi mày, đẩy nhanh ra một chưởng, cây Khốc Thương Lang Nha báng bị bật văng khỏi tay bay tít gần trượng, rồi trầm giọng nói :

- Xưa kia ở Cửu U Địa Khuyết, U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh từng nói với tôi rằng: “Danh vọng mình có thể không màng đến, nhưng ân thù không thể nào không minh bạch được”, và ngày nào tái xuất hiện trên thế gian, thế nào cũng tìm Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh để báo ân, và Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết để trả oán. Nhưng nay Thượng Quan Linh xin hỏi quý vị một điều, thế quý vị đây có ai biết được hai nhân vật võ lâm mà một người là ân nhân, một người là thù địch ra sao không đã?

Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế nghe xong lời nói của Thượng Quan Linh, ngạc nhiên chỉ ngay Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh rằng :

- Theo lời Thượng Quan tiểu hiệp nói vậy, thì vị này đây không phải là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên

Khuyết sao...?

Thượng Quan Linh lạnh lùng cười rằng :

- Không những đây không phải là Cửu Độc thư sinh, mà vị này chính là Đoạt Hồn Kỳ chính tông đương kim là khác, mà cũng là người đại ân nhân cứu mạng của Diêm thần quân tức Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh.

Cam Hóa Quế, Mục Lôi, Tiêu Khôi, Phong Kiệt, cả bốn người đều biết rằng Thượng Quan Linh không bao giờ nói đùa những chuyện như thế, bất giác mồ hôi lạnh toát đầy mình.

Bèn vội vàng lấy thuốc Vạn Diệu Đơn Sa đổ vào miệng cho Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, thứ linh dược này là thuốc quý của cựu chủ nhân Cửu U Địa Khuyết là Tu La Tôn Giả đã để lại từ hai trăm năm về trước, công hiệu rất linh nghiệm.

Thời gian vào khoảng dốt được một phần ba cây nhang, U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh và Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, cả hai bắt đầu dần dần hồi tỉnh lại.

Bởi trên mặt Diêm Nguyên Cảnh vẫn còn đeo mặt nạ da người, bị thương lại không nặng, vết thương trên ngực được rịt thuốc Vạn Diệu Đơn Sa, hết hẳn đau đớn, mở mắt ra đã tung mình vùng dậy, tay chỉ ngay Thiểm Điện Thần Khất mắng rằng :

- Tên Cơ Thiên Khuyết khốn kiếp kia, không ngờ ngươi đã dám dùng thủ đoạn trong lối đánh Mãn Thiên Hoa Vũ Xảo Tương Phùng để thi hành độc kế của mình...

Diêm Nguyên Cảnh chưa nói xong, kẻ đứng bên cạnh là Trọng Tuyền Tú Tài Cam Hóa Quế vội kéo giạt áo Diêm thần quân của mình khẽ tiếng nói :

- Khải bầm thần quân, vị này đây không phải là Cửu Độc thư sinh đâu, mà chính là người ngài đang tìm để đền ơn xưa kia là Thiểm Điện Thần Khất đấy.

Diêm Nguyên Cảnh giật nảy mình kinh ngạc, vội vàng cung kính vái sát người xuống chào, mặt nóng bừng lên tiếng rằng :

- Diêm Nguyên Cảnh này đã thọ ơn sâu như trời cao bể rộng của Gia đại hiệp, không ngờ nay lại hồ đồ đến nông nổi này, suýt nữa thì ân hận ngàn đời... Xin đại hiệp rộng tình thứ lỗi cho.

Lúc này Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cũng đã được Thượng Quan Linh kể sơ sự thể, nên cũng vội khom người đỡ thân Diêm Nguyên Cảnh, tươi cười rằng :

- Tuy xưa kia trong Cửu U Địa Khuyết, Diêm thần quân từng có duyên nợ tao ngộ với Gia Minh này, nhưng lúc ấy Diêm thần quân bị trúng độc nằm mê man bất tỉnh, nên chưa quen mặt tôi. Huống hồ, hôm nay

cả đôi bên đều đeo mặt nạ da người, như thế tránh sao khỏi một sự lầm lẫn tai hại. Nhưng hình như tôi cảm thấy trong khi chúng mình cùng ra tay đánh lối ám khí Mãn Thiên Hoa Vũ Xảo Tương Phùng ấy, thành linh dưới nách bị tê hẳn, không lý đã có kẻ thứ ba nào ra tay đánh lén tôi? Nếu không Đoạt Hồn kim châm của tôi không đời nào lại mất linh nghiệm như thế được?

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh nghe xong lời nói của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, bỗng cũng sực tỉnh người, vì chính dưới nách mình cũng cảm thấy bị tê thành linh trong lúc vung Đoạt Hồn kim châm, thế là cả hai vội cởi áo ra kiểm soát thử, quả nhiên dưới nách mỗi người bị một kim châm màu huyền nhỏ bằng tóc găm dính vào da dài hơn tấc, thân kim châm bằng hình lăng tam giác.

Với những võ công thuộc hạng cừ giỏi tuyệt vời của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh và U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh như thế, tại sao bị người ta đánh lén mà không hề hay biết gì? Nhưng kẻ thành linh ra tay ngầm hạ độc thủ ấy là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, quả thật là một người đã biết lợi dụng thời cơ, ngay trong lúc hai bên vung ra gần ba chục mũi Đoạt Hồn kim châm để so tài về lối đánh Mãn Thiên Hoa Vũ Xảo Tương Phùng, y bèn ngấm ngấm búng mạnh ra hai ngọn kim châm đen nhỏ có tẩm độc, để khiến cho hai vị cái thế kỳ nhân này đều bị thiệt mạng hết về Đoạt Hồn kim châm của đối phương, như vậy có kẻ nào muốn điều tra, cũng không thể nào nghi ngờ đến mình đã dùng thủ đoạn độc đáo như thế.

Nhưng may thay hai vị cái thế kỳ nhân trong võ lâm này, công lực đâu phải hạng xoàng xĩnh gì? Tuy đôi bên đều tưởng đối phương là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, nên đã vô tình tạo nên một thời cơ quá khéo cho Cửu Độc thư sinh chính cống đang nấp gần đó, đến nỗi dưới nách mỗi người bị trúng một kim châm tẩm độc để rồi tức khắc thần trí bị hôn mê bất tỉnh, nhưng cũng trong thời gian nhoáng mắt ấy, đôi bên cũng kịp thời đề khí phong tỏa hẳn các huyết mạch trọng yếu trên toàn thân.

Bởi có sự biến cố thành linh xảy ra như thế, nên về sự chuẩn xác của những ngọn Đoạt Hồn kim châm đã bay sai lạc đi một phần như chúng mình đã biết là mỗi người bị trúng sáu ngọn Đoạt Hồn kim châm của đối phương, nhưng nhờ cả hai đều là kẻ tướng mạo kiệt nhân, nên sự kiện xảy ra đã không phù hợp đúng như ý nghĩ thâm độc của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết. Những nơi bị thương lại không phải những huyết trọng yếu trong mình.

Khi đám Thượng Quan Linh đến nơi, và được Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế lấy thánh dược Vạn Diệu Linh Sa ra cứu tỉnh hai người xong, rồi đôi bên đều kinh ngạc về thân phận lai lịch của nhau, nên đã không để ý gì đến chuyện dưới nách bị tê trong lúc phóng ám khí.

Giờ do Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nhắc đến, hai người vội khám xét trên mình tức khắc phát giác ngay dưới nách mình bị trúng kim châm tẩm độc nhỏ dài gần tấc, U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh đối với loại kim châm tẩm độc hình lăng tam giác này, nhận rõ hơn ai hết, bởi hình dạng của nó giống hệt loại xưa kia mà Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết dùng để đánh lén mình trong Cửu U Địa Khuyết.

Sau khi rõ như vậy và làm lễ tương kiến đôi bên xong, bèn hỏi về các vụ Tân Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt

trong Thiên Hương Ấu đầu đây, mới lên tiếng phẫn hận rằng :

- Tên Cơ Thiên Khuyết này, quả là một tên táng tận thiên lương, hắn vừa thi hành độc kế tính thủ tiêu hết các tay quần hùng trong Thiên Hương Ấu, bây giờ lại giở độc mưu khiến tôi ngộ đả thương vị ân nhân tà trời Gia đại hiệp đây, suýt nữa Diêm Nguyên Cảnh này phải mang hận nghìn đời...

Thiêm Điện Thần Khất Gia Minh tiếp lời tươi cười rằng :

- May mà đôi bên chúng mình chỉ bị thương xoàng về da thịt bên ngoài thôi. Còn chuyện hiểu nhầm nhau trong lúc cấp bách như thế, làm sao tránh cho khỏi. Xin Diêm thần quân đừng bận tâm đến chuyện ấy làm gì nữa. Còn việc Cửu Độc thư sinh kia, hành tung bí mật khó lường đoán trước được, quý quyết lại đã đoán, nếu không nhân dịp y chưa kịp trốn khỏi xa đây mà mở cuộc lùng soát tìm kiếm, e sau này phải mất biết bao nhiêu thì giờ đi tìm con người chim trời cá biển ấy ở đâu.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thâm La Dạ Thảm

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh gật đầu lia lịa rằng :

- Sau khi Cừu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết trốn khỏi La Phù sơn, nếu không đi Phúc Kiến Giang Tây, thì cũng đi Hồ Nam Quảng Tây hai đường này, nói tóm lại, y đã rời khỏi địa phận Quảng Đông, ất khó mà tìm cho ra. Vậy Diêm Nguyên Cảnh nay muốn mời Gia đại hiệp cùng Thượng Quan tiểu hiệp đuổi ngay về hướng tây bắc, còn phần tôi sẽ dắt theo Cam, Mộc, Tiêu, Phong bốn vị, đuổi về hướng đông bắc, thế nào cũng nguyện bắt cho kỳ được vị ma đầu võ lâm ghê gớm này mới được.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nghe xong, bèn mỉm cười nói với U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh rằng :

- Việc truy tìm tên Cừu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết cứ chiếu theo phương hướng của Diêm thần quân nêu ra vậy, mạnh ai nấy lo cho tròn việc. Tục ngữ có câu: “Có công mài sắt có ngày nên kim”, ở đời không có việc gì khó, chỉ sợ những kẻ không có lòng mà thôi. Dù cho Cơ Thiên Khuyết có quý quyết thiên biến ngàn hóa đến đâu đi nữa, thế nào y cũng có ngày lọt vào tay bọn mình để cúi đầu chịu tội. Nhưng Gia Minh có một điều xin khuyên với Thần quân là: “Oan gia không nên kết làm gì, nếu có thể dung thứ được cho đối phương thì nên tha”, nếu sau này Cừu Độc thư sinh có thể bỏ được tính hung bạo tàn ác, xin mong Diêm thần quân hãy cố cho y một lối thoát để tự cải hối.

Nỗi hận xưa kia và mối thù ngày nay của Diêm Nguyên Cảnh đều đang rối beng trong lòng, Diêm Nguyên Cảnh không thể nào không nguôi cơn oán hờn của mình được. Nhưng khi nghe xong những lời nói của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, thoát tiên cũng bắt đầu kinh ngạc, nhưng khi nghe đến Gia Minh, nói đến mấy câu chót, và đồng thời thấy đưa tay lên sờ những vết thương bị Đoạt Hồn Kỳ, đánh vừa rồi, đôi mắt tỏ ra hẳn một thần sắc nhân đức ôn hậu, bất giác mặt đỏ cúi đầu tuân lời ngay.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh bèn nhìn sang Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế mỉm cười, xong cùng với Thượng Quan Linh khởi hành đi về miền tây bắc luôn.

Diêm Nguyên Cảnh lập tức đứng nghiêm nghị ôm quyền thi lễ cáo biệt với vị Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, chờ cho họ khuất bóng hẳn triền núi, lúc này mới sực nhớ đến, sao mình lại có thể hẹp lượng đến thế? Tại sao cứ muốn trả thù ích kỷ như thế, mà vô tình hờ hững hẳn với vị đại ân nhân của mình, đến nỗi quên tặng cho người ta vài viên thuốc Vạn Diệu Đơn Sa.

Chuyện đời đều khó ngờ đến hết chỗ nói, nếu tại Vạn Mai cốc mà Diêm Nguyên Cảnh tặng thêm ít thuốc

Vạn Diệp Đơn Sa, thì sau này đâu có chuyện thảm khốc xảy ra cho “Nguyệt dạ hoang phần, tam hại nhị tuyệt”, đại hiệp bị phân thân, khiến cho ai nấy phải mũi lòng trong những hồi sau.

Những chuyện hồi hộp gay cấn không ngờ được ấy đều thuộc về hồi sau, bút giả xin tiếp tục kể về vị U Mịch Thần Quân. Sau khi Diêm Nguyên Cảnh hối tiếc về cách cư xử của mình quá vụng trộm, bực mình quá giơ tay đập lên má bên trái của mình.

Nhưng cái tát ấy lại khéo nhằm trúng ngay vết thương do Đoạt Hồn kim châm đã gây nên, cơn tức tam bành của U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh lại lập tức bùng nổi dậy, quay đầu lại nhìn Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế, Hồng Y Hỏa Phán Mục Lô, Đại Đầu Quỷ Vương Tiêu Khôi, Câu Hồn Sứ Giả Phong Kiệt, rồi cất tiếng rằng :

- Kẻ đại trượng phu đáng nhẽ phải trả ơn trước rồi mới nghĩ đến việc báo thù sau, nhưng Diêm Nguyên Cảnh ta đã bị mê muội tâm trí trong lúc mãi lo nghĩ kế trả thù, quên hẳn hãn vị đại ân nhân cứu mạng của ta trong mười năm trước. Thôi thì ta cũng chịu đành làm kẻ tiểu nhân trước, chờ lấy xong đầu của tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, rồi sẽ tìm cho ra Gia đại hiệp xin theo hầu để trả ơn muôn một.

Nói tới đây, đôi mắt sáng ngời hẳn lên, lớn tiếng gọi ngay rằng :

- Phong Kiệt, Mục Lô, hai anh hãy lấy ngay Tu La Bạch Cốt Thôi trong Tu La Tam Bảo của tôi, lập tức đi trước về phía đông bắc, nếu một khi được tung tích gì về Cửu Độc thư sinh lập tức dùng ngay đến thuật truyền âm Quỷ Khốc Truyền Âm để báo tin cho nhau.

Câu Hồn Sứ Giả Phong Kiệt và Hồng Y Hỏa Phán Mục Lô bèn cung thân kính cẩn tiếp nhận bộ xương khô mà được mệnh danh là Tu La Bạch Cốt Thôi, cả hai thi lễ nhận xong, lập tức khom người lại. “Soạt. Soạt”, sau ba tiếng tung mình vọt đi ấy, cả hai đã vọt xa hẳn mười hai trượng. Phong, Mục hai người đang tính tung mình vọt lần thứ tư ấy, thì đằng sau U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh đột nhiên gọi lên rằng :

- Phong Kiệt và Mục Lô hãy mau về, có lẽ ta lại đoán sai việc rồi cũng nên?

Hai người ngạc nhiên quay ngay thân trở về, chỉ thấy U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh nhíu chặt đôi mày, từ từ rằng :

- Bởi hồi nãy ta bàn đến chuyện đại trượng phu và kẻ tiểu nhân, bỗng chợt nghĩ đến đối với những hạng người nham hiểm xảo trá tiểu nhân như Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, đâu có thể suy đoán một cách dễ dàng vậy.

Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế vốn là kẻ nhanh trí hơn người, nghe nói vậy đoán biết ngay dụng ý của Diêm Nguyên Cảnh, bèn mỉm cười rằng :

- Chắc có lẽ Thần quân cho rằng kẻ phạm thường sau khi gây nên mầm tai họa tày trời ở Thiên Hương

Ấu như thế, tất nhiên thế nào cũng cao chạy xa bay rồi, nhưng riêng Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết là con người quý kể đầy mình, rất có thể đến giờ này đây hãy còn ẩn nấp đâu đây và chưa trốn khỏi hủ núi La Phù này?

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh sau khi cười ngất ngưỡng một hồi, rồi như rất hài lòng vỗ nhẹ vào vai Cam Hóa Quế rằng :

- Cam Hóa Quế, anh quả không hổ danh là Trọng Tuyền Tú Tài, đoán thật không sai ý ta tí nào cả. Nhưng ta không những quả quyết đoán là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết còn chưa rời khỏi La Phù sơn này, mà ta còn tiên đoán trước rằng thế nào đêm nay y cũng mò lại Vạn Mai cốc cho mà coi để xem kế “Mượn đao giết người” của mình đã thành tựu ra sao là khác?

Trọng Tuyền Tú Tài Cam Hóa Quế ngược mày rằng :

- Thần quân đã biết chắc như thế, tội gì mình không lập ngay ra một kế “Thâm la điện dạ thắm Đoạt Hồn Kỳ”, (tựa như vụ Bao Công dạ thắm Quách Hòe) khiến cho tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết mà từng nổi danh dưới vòm trời này phải khiếp đảm và kinh hồn lạc phách, tưởng đâu mình đã chết xuống âm phủ.

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh gật đầu mỉm cười chấp thuận ngay mưu kế do Trọng Tuyền Tú Tài Cam Hóa Quế đưa ra. Mọi người bèn chia lo phân công hợp tác, phần thì họ đã từng sống quen nếp sống dưới Cửu U Địa Khuyết, về kỹ thuật hóa trang làm ma làm quỷ thì lại càng không chê, vì họ là nhà nghề trong lối hóa trang này. Rồi khi hoàng hôn vừa buông xuống, nơi Vạn Mai cốc, ngay chỗ địa điểm của hai Đoạt Hồn Kỳ là U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh và Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh bị Đoạt Hồn kim châm nằm lẩn ra bất tỉnh ấy, lúc này một ngôi mộ lớn tướng được đắp ngay tại chỗ, trước mộ là một bia mộ mới khắc, chữ rằng: “Đệ tam và đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ chi mộ”.

Trăng mười sáu thường tròn hơn đêm trăng rằm, vào lối canh hai Vạn Mai cốc đã chìm lặng trong cảnh tịch mịch như tờ.

Quả nhiên trúng hẵn với lời đoán của U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh và Trọng Tuyền Tú Tài Cam Hóa Quế, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết không những chưa rời khỏi La Phù sơn, mà còn thân hành quay trở lại Vạn Mai cốc, và lúc này đang nấp thân trên một triền vách núi, mắt chăm chăm ngó ngay xuống phía dưới, hình như đang suy tư đến một vấn đề gì.

Bởi lúc này lòng dạ của Cơ Thiên Khuyết không khác nào như “kinh cung chi điểu” (chim bị bắn hụt). Trong khi Diêm Nguyên Cảnh và Gia Minh cả đôi bên song song lẩn nhào xuống mặt đất ấy, không khỏi tưởng lầm rằng Nam Bút, Tây Đạo trong Càn Khôn ngũ tuyệt đã đến, mới hoảng hồn vía bỏ chạy luôn. Nếu Cơ Thiên Khuyết biết được là đám Thượng Quan Linh, thì chỉ việc hiện thân ra hạ độc thủ, hai vị cái thế kỳ nhân đây không chừng cũng phải báo danh xuống địa phủ mất, làm gì còn có thể hoàn hồn lại như thế? Nhưng sau khi Cơ Thiên Khuyết đi xong, nghĩ về thủ đoạn của mình quá độc ác, nhất là đã tính thủ tiêu hết

các quần hùng trong võ lâm, mình đã phạm lỗi lầm lớn là gây công phẫn trong lòng mọi người, khiến cho cả một đám người đối địch với mình đây đang mở cuộc lùng soát từ đông nam và tây bắc để tìm mình, dù mình có núp trốn đâu, cũng khó mà không bị họ phát giác ra được, chẳng thà cứ ẩn yên ngay đây không nhúc nhích gì, may ra đám quần hùng không ngờ được ấy, rồi mình sẽ tìm cách thoát thân sau.

Sau khi nghĩ như vậy, bèn lập tức tìm ngay một huyết động bí mật ngồi tịnh tọa hành công, nhưng mãi đến khi trăng lên đỉnh đầu, trong lòng dạ không làm sao yên trí được với ba vấn đề. Vấn đề thứ nhất là đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ này là ai? Vấn đề thứ hai là sau khi hai người vung ám khí kim châm đánh thề Mãn Thiên Hoa Vũ ấy, mình đã dùng ám khí đánh lén thành linh, giờ đây không biết sống chết ra sao? Vấn đề thứ ba những tiếng chân chạy từ ngoài cửa cốc vào là những nhân vật gì?

Ba vấn đề đã đua nhau quay cuồng nhảy múa ẩn hiện trong đầu óc của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, khiến y không có giờ phút nào yên tịnh được, nên vào khoảng hơn canh một y đã lén quay về Vạn Mai cốc để xem sự thể ra sao cho biết.

Nhưng khi Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết định quan sát, trong lòng kinh lạ không ít. Bởi cách Vạn Mai cốc không xa ấy, bỗng dưng có thêm một ngôi mộ lớn tướng, trước mộ lại những vật lễ tế và giấy vàng bạc đốt cho người chết, nhưng vì ánh trăng còn chiếu phía sau bia mộ, dù cho nhãn lực của Cơ Thiên Khuyết có giỏi đến đâu đi nữa cũng không làm sao nhận rõ được trên bia đã đề những chữ gì?

Ngôi mộ này chôn ai kia? Lại một vấn đề thứ tư được xen thêm vào bộ óc đang rối tơ bời của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết. Đương nhiên y cũng nghĩ rằng rất có thể sau khi trúng ám khí đánh lén của mình, một là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, hai nữa là đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ, nhưng Cơ Thiên Khuyết vốn là người quý quyết đa nghi, cũng nghĩ ngay đến chuyện là rất có thể người ta đã cố ý dùng mưu kế gì đây. Đắp một ngôi mộ mới để như mình hiện thân ra và cuối cùng mắc vào cạm bẫy của họ.

Vì đa nghi nên Cơ Thiên Khuyết đã cố ngồi đợi từ canh hai đến suốt canh ba, nhưng trong Vạn Mai cốc đây vẫn không một động tịnh gì thay đổi. Thịnh thoảng tiếng gió đùa cây cỏ như ngậm mách với Cơ Thiên Khuyết rằng “yên trí, chẳng có ai đâu”.

Vừa quá canh ba một lúc, phần thì không thấy có dấu tích gì là có kẻ mai phục, phần sự nghi ngờ đã tiêu tan hẳn, lại nữa cũng tự mình cũng chịu không nổi việc sự kiện trước mắt như thế, bèn tung ngay mình xuống như một làn khói đen lướt xuống triền vách, lượn qua phía trước mộ bia, thế là mấy chữ “Đệ tam và đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ chi mộ” bắt mắt Cơ Thiên Khuyết ngay.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết tuy đã ngờ vực trúng nhưng không ngờ lại cả hai mạng như thế? Nên sau khi coi rõ chữ khắc trên trên bia mộ, bất giác cũng ngẩn người ngạc nhiên, nhưng cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi tự lẩm bẫm một mình :

- Cả hai đều đã trúng loại kim châm có tẩm độc của mình, vốn ra cũng đủ mất mạng rồi, lại còn cộng thêm một mớ Đoạt Hồn kim châm trong lối đánh Mãn Thiên Hoa Vũ bị mất hết linh nghiệm ấy làm cách gì

mà hồn không quy địa phủ được? Dù cho những tiếng chân người về sau chạy vào đó là Tây Đạo Thiên Si hay Nam Bút tú sĩ nghèo đi nữa, họ làm gì lại mang sẵn thuốc giải độc bên mình? Đã không chuẩn bị thì chỉ còn nước đứng bó tay chịu chết mà thôi.

Trong lúc tự lẫm bẫm đến chỗ đặc chí, vô tình Cơ Thiên Khuyết lại nổi lên những giọng cười lí nhí trữ danh của mình trong vai Đoạt Hồn Kỳ “Ác” xưa nay.

Sau tiếng cười ấy, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đứng đình bước ra phía Vạn Mai cốc, nhưng chưa đi được ba bước, bỗng quay phắt người lại, đưa mắt nhìn về ngôi mộ cao hơn ba thước ấy, lên tiếng nham hiểm rằng :

- Xưa kia trên núi Cửu Hoa, khi ta thấy ngôi mộ của Động Trung lão nhân, đã từng quật mồ lên khám cốt, nhưng không hiểu vì lý do nào, trong Thiên Hương Ấu kia lại thành linh xuất hiện cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ, khiến cho ta nơm nớp lo sợ, ăn ngũ mất ngon. Nay trước mắt lại một ngôi mộ mới, tuy lần này ta đã thân hành đánh ám khí tẩm độc ra, và thấy luôn đám ánh vàng về kim châm trong thế Mãn Thiên Hoa Vũ của hai người... rồi cả hai đều lăn đùng ra mặt đất, nhưng nếu ta không quật mồ, Cơ Thiên Khuyết này quả thật không yên dạ được.

Nói tới đây, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết bèn sửa soạn lại áo sống cho tề chỉnh, rồi vái dài xuống, miệng lẫm bẫm rằng :

- Ngoại trừ “chân”, “giả”, “Thiện”, “Ác” không nói, ba người chúng ta kể cũng duyên phận với nhau thật, vì chúng mình đều xuất hiện trên giang hồ với danh hiệu Đoạt Hồn Kỳ. Các người đã là đệ tam và đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ, thì lẽ đương nhiên ta là đệ nhị Đoạt Hồn Kỳ, hai người đã chết về kim châm độc của ta như thế, giờ đây chúng mình có thể tạm kết mối quý duyên một chút cho vui vẻ? Vậy ta xin tạm quật mồ lên để thăm và chiêm ngưỡng xem oai nghi của hai người là ai cho biết.

Dứt lời, chân nhẹ bước lùi về phía sau hai bước, ngậm tụ công lực, song chưởng cũng đánh bật ra một lúc. Một ngọn cuồng phong buốt lạnh lùng bùng nổi lên, ầm một tiếng, cả một ngôi mộ to tướng trước mắt đã bật hẳn sang một bên.

Sau khi nóc mộ bị tróc qua một một bên, quả nhiên đã thấy hai nắp ván của quan tài hiện ra, nắp hòm bên trái đề rõ: “Đệ tam Đoạt Hồn Kỳ chi cửu”, nắp hòm bên tay phải đề rõ: “Đệ tứ Đoạt Hồn Kỳ chi cửu”, chữ tích đôi bên giống nhau.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết lúc này vẫn chưa chịu tin hẳn, hai tay lại phát thêm hai phách không chưởng bừa ngay hai nắp quan tài hai bên, gỗ ván bay tứ tung khắp phía.

Trong hai áo quan, mỗi bên nằm một xác chết, áo dài vải đen cuốn sát thân, mặt nạ da người đập trên mặt, đúng là kiểu ăn mặc của nhân vật lừng tiếng trong giang hồ võ lâm là vị Đoạt Hồn Kỳ.

Cơ Thiên Khuyết hơi cau mày suy nghĩ một lúc, bộ mặt thật của Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh vốn mình đã được thấy rõ tại Thiên Hương Ấu, chẳng thà mình thử coi trước kẻ đến nạp mạng là đệ tử Đoạt Hồn Kỳ là nhân vật nào trên giang hồ?

Lúc này Cơ Thiên Khuyết càng cẩn thận hơn bao giờ hết tuy biết trong cổ quan tài là người chết hẳn hoi, nhưng vẫn sợ có người nhân lúc mình đang mãi xem xác chết này ra tay đánh lén mình chẳng, lập tức liếc mắt nhìn nhanh tứ phía một lượt, thấy không gì khả nghi, bèn dùng thân pháp hết sức nhanh nhẹn, chụp nhanh cổ xác trong quan tài bên phải, rồi tung mình vọt xa hẳn trên ba trượng.

Khi nhắc khỏi thi hài của đệ tử Đoạt Hồn Kỳ ra xong, lắng tai nghe động tịnh bốn phía, thấy không gì khả nghi, lúc đó mới yên tâm đưa tay lên lột chiếc mặt nạ da người.

Khi tước mặt nạ ra, Cơ Thiên Khuyết bất giác muốn nôn mửa, thì ra khuôn mặt trong mặt nạ da người ấy, chỉ còn lại đầu phân nửa đầu, còn thì máu me be bét, óc tủy văng một đồng, đầu còn nhận mặt mũi gì.

Cơ Thiên Khuyết xem xét kỹ thi hài một lượt, bất giác trong lòng giật mình thất kinh, thầm nghĩ mình tuy thân trên mặt đệ tử Đoạt Hồn Kỳ bị trúng Đoạt Hồn kim châm, nhưng tại sao lại có thể bị mất hẳn phân nửa đầu đến nỗi thịt óc bét be như thế?

Đã có ý nghi ngờ, Cơ Thiên Khuyết lại quay ngay đầu lại nhìn về phía hai cổ quan tài.

Lại một lần nữa khiến Cơ Thiên Khuyết thất kinh hoảng người, vì sau khi nhìn lại ấy, giữa hai khoảng quan tài ấy, không biết ai đã cắm một ngọn thiết bài từ bao giờ, trên có bốn chữ “Câu Hồn Đoạt Phách”.

Cơ Thiên Khuyết đã đoán không sai, có kẻ nào đã khăm mình đây, sau khi yên trí, y bèn quăng phứt ngay cổ xác chết trên tay đi, cười gằn lên một tiếng rợn người, thân nhoáng nhanh như một tia điện, vọt khỏi cây thiết bài, tính xem trong cổ áo quan còn có thêm trò gì nữa cho biết?

Nào ngờ ngay trong nháy mắt ấy, cổ thi hài trong áo quan đã biến đâu mất tiêu. Cửu Độc thư sinh bị chọc tức đến điên đầu óc, mắt lộ vẻ hung dữ nhìn thiết bài, chỉ thấy dưới hàng chữ nhỏ bên dưới viết rằng :

“Nay Thâm La Diêm Quân sẽ ngự tại Tử Ngọ cốc trong sơn thần miếu, cho bắt đòi Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết để lại đổi chất với Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu bị chết oan tan xác tại Thiên Hương Ấu.”

Lúc này Cơ Thiên Khuyết mới hiểu rằng, tiếng nổ kinh hồn ngày hôm qua, quả có người bị tử thương, nhưng lại không phải là đám Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, mà lại là kẻ kết phe tử đảng với mình là Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Diêu.

Sự kiện xảy ra trước mắt đây, trong một ngôi mộ có hai quan tài, một cổ xác chết thật, còn một cổ xác sống thì đã thì đã cắm cây thiết bài Câu Hồn Đoạt Phách để gọi trận với mình. Sau khi nhận xét sự việc trước mắt, Cơ Thiên Khuyết biết ngay đây là những sự an bài cố ý của những kẻ giang hồ nào đây, nhưng

vì vụ án Bát Chỉ Phi Ma Tư Không Điều thật quả đã do mình gây nên, mỗi lần nhắc lại không khỏi rùng mình kinh hoảng rợn da gà.

Nhưng dù sao Cơ Thiên Khuyết cũng là kẻ tuyệt thế ác nhân, thiên lương chỉ được phát hiện trong nháy mắt lại tắt ngay, sau khi y khôi phục lại điềm tĩnh của mình, tiếng cười trứ danh của mình lại nổi lên, phá hẳn bầu không khí im lặng của đêm trường, hai vạt áo bào vụt bổng lên, một luồng gió cuồn cuộn quạt bay ngay cây thiết bài Câu Hồn Đoạt Phách xa hơn hai trượng, rồi quay thân nhoáng về ra khỏi ngoài cốc.

Cơ Thiên Khuyết từng sống quen địa thế của La Phù sơn, biết Tử Ngọ cốc chỉ cách Vạn Mai cốc một ngọn núi mà thôi, mà ngôi Sơn thần miếu ở đây lại nhỏ, là một ngôi miếu chỉ có ba gian điện.

Với thân pháp lạnh lẽo của Cơ Thiên Khuyết như thế, chả mấy chốc đã đến nơi của cốc Tử Ngọ mà chưa đầy canh tư.

Dưới ánh trăng trông như nước ấy, ngôi Sơn thần tử miếu chỉ còn cách bảy, tám thước. Một cặp Vô Thường ác quỷ đứng gác ngay tại cửa, kẻ đứng bên trái, áo đen mũ đen, trên tay lại giơ cao một thiết bài Câu Hồn Thiết Lệnh, kẻ bên tay phải, mặc toàn trắng, lưỡi đỏ le dài ra đến vài tấc.

Cơ Thiên Khuyết đã bị lừa một võ, lẽ dĩ nhiên không còn đại gì nữa, lạnh lùng cười lên một tiếng, vung luôn hai tay đánh ra một phách không chưởng mãnh liệt.

Nhưng lúc kinh phong của chưởng lực đánh nhằm hai Vô Thường Quỷ đứng gác hai bên đó, chỉ nghe một tiếng “bục” nhẹ nhàng, lập tức hai Vô Thường Quỷ một trắng một đen ấy nát tan thân bay tứ tán. Thì ra đây chỉ là hai hình nhân làm bằng tre phết giấy bõn, nhưng kẻ chế tạo đã khéo tay, trông linh động như người thật.

Nhưng sau khi hai hình nhân bể tung ra ấy, đã có một làn khói màu vàng bốc tỏa ra trên không một chập thì tắt luôn, đồng thời trong Sơn thần miếu truyền ra một tiếng nói quái dị lạnh lùng rằng :

- Kính bẫm Diêm quân, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết vốn là kẻ tính tình hung bạo thành tật, sắp chết đến nơi mà vẫn còn hung hăng, dám ngang nhiên đánh tung nát hai người nộm ngoài cửa miếu, nội tội phạm oai linh đó cũng bị kéo hồn xuống địa ngục rồi.

Lại một giọng không chút cảm tình tiếp lời rằng :

- Người này tội ác chồng chất như núi, vậy hãy cho tuyên gọi vào đây cái đã.

Cơ Thiên Khuyết cũng nực cười thầm trong bụng, không hiểu là nhân vật nào trong giang hồ mà lại đi đóng trò ma quỷ yêu quái như thế này? Thành linh trong Sơn thần miếu, ba tiếng hét của quỷ sứ vang lên, khiến cho Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết cũng đâm bay hồn tạc phách, tâm thần bồi hồi khó chịu.

Nào Cơ Thiên Khuyết đâu có ngờ rằng U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh, bởi biết đấu thủ thuộc

loại khó đầu, nên đã động dụng đến Tu La Cửu Hàn Sa và Tu La Bạch Cốt Thôi của vị Tu La Tôn Giả, lẽ dĩ nhiên Cơ Thiên Khuyết đã thất kinh hồn vía, vội dùng đến nội gia định lực để trấn tĩnh tâm thần, không dám khi thường các nhân vật trong Sơn thần miếu nữa.

Ngay cửa miếu lúc này có một thân hình cao lớn, toàn thân mặc áo bào đỏ, trông như một phán quan, dùng cây bút lông chu sa, chỉ ngay sang Cơ Thiên Khuyết, giọng lạnh lùng rằng :

- Chuyện thiện ác ở đời thế nào cũng có ngày quả báo, chỉ khác không chóng thì chầy thế thôi. Cơ Thiên Khuyết, có thể nói là suốt đời người đã làm nhiều tội ác, hai tay máu hôi tanh, vậy hãy mau mau vào miếu đây mà soi thử Nghiệp Kính Đài của Thâm La Diêm Quân để biết đường mà xám hối.

Dứt lời trên không lại nổi lên một một màu khói vàng lớn rộng, thân hình của Hồng Y Phán Quan biến mất hẳn trong màu khói vàng ấy.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết lúc này cũng tự cảnh giác, những kẻ giả dạng ma quỷ trong miếu này nhất định không phải là những tay giang hồ tầm thường gì đâu. Với thanh danh lừng lẫy của mình, lẽ đương nhiên không thể vì sợ người ta để rồi rút lui, nhưng đối phương hình như đã định sẵn mưu kế từ trước, mình cần phải thận trọng mới được, nghĩa là phải nhận rõ hết tình hình, rồi mới ra tay sau.

Sau khi quyết định như thế, Cơ Thiên Khuyết bèn ngấm tịt Thất Sát Hàn Linh Âm Công vào chưởng bên tay phải, đưa lên giữ bộ ngực, tay trái cầm luôn một nắm Đoạt Hồn kim châm có tấm độc, giấu hẳn trong tay áo rộng của mình, rồi ung dung bước thẳng vào trong Sơn thần miếu đây hơi ma tử khí.

Vừa vào khỏi cửa miếu, Cửu Độc thư sinh đã cảm thấy toàn thân lạnh lạnh rùng mình.

Thì ra những bức tượng thần trong miếu đều đã dọn sạch bách đầu hết, trong mấy thềm vuông của thềm đại điện ấy, ở giữa kê ngay một hương án, sau hương án một người gầy xanh ngồi ngay giữa bàn, mắt sáng như sao, đầu đội mũ vua Diêm vương, thân mặc áo bào vương giả, bên phía trái đằng sau vương giả, là kẻ vừa rồi từng lên tiếng nói với mình tại ngoài cửa miếu là Hồng Y Phán Quan, bên tay phải là một người ăn mặc theo lối Câu Hồn Ác Quỷ, toàn thân đen ngòm.

Bên trái của bàn hương án, một vị tú sĩ mặc áo bào màu lục, tay bưng một mâm đồng có song long bám xung quanh đứng nghiêm chỉnh một bên.

Trên mâm đồng ấy, được ghi rõ ràng ba chữ Nghiệp Kính Đài, hai bên có hai hàng câu đối nhỏ viết rằng :

Nhược tri lai thế,

Thả khán kim sinh.

(nếu muốn biết về kiếp sau, hãy coi rõ kiếp này.)

Bên phải của hương án, nơi đà ngang, cũng phất phơ hai câu đối bằng giấy, chữ rằng :

Tác đa liễu khô tâm sự, mặc lai kiên ngã,

Tích thiếu hứa công đức quả, hảo khứ vị nhân.

(nếu đã gây nhiều chuyện tội lỗi, đừng có lại gặp mặt ta, nếu đã tích được chút công đức gì, liệu cách mà đi làm người.)

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết vốn là người tai ác hung tợn đã thành tật, giết người như ngóe, vừa rồi bị ớn lạnh trong mình khi vào cửa miếu, cũng không phải là sợ gì mấy người ở Sơn thần miếu này, chẳng qua đã bị Nghiệp Kính Đài và mấy câu đối khiến cho lòng y tự dưng đâm ra chột dạ.

Hồng Y Phán Quan thấy Cơ Thiên Khuyết vừa vào đến cửa miếu, đã lập tức dừng chân đứng khựng lại, đưa mắt liếc nhìn tứ phía một lượt như thế, bèn cung kính cúi mình nói với vị ăn mặc vương giả rằng :

- Kính bẩm Diêm quân, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã đến kia, vậy có nên để cho y soi thử trong Nghiệp Kính Đài để tự biết kiếp người hiện nay của y không?

Cơ Thiên Khuyết âm thầm đứng quan sát vị ăn mặc theo lối vương giả này, cảm thấy trong sự xa lạ này cũng hình như đã gặp ở đâu? Nghe xong lời Hồng Y Phán Quan nói xong, bèn đứng ý ra xem thử mấy người tính múa rối trò trống gì đây, rồi liệu kế định đoạt sau, nhất là để xem thử chiếc gương được mệnh danh là Nghiệp Kính Đài làm cách gì để điều tra về những tội ác của mình đã làm?

Người ăn mặc vương giả khẽ gật đầu, Hồng Y Phán Quan đi lại phải người mặc áo bào lục đang ôm chiếc mâm đồng ấy lớn tiếng rằng :

- Xin Nghiệp Kính Đài mau mau hãy hiện rõ tất cả những tội ác của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết cho y được biết.

Chuyện lạ lùng bắt đầu xảy ra khi tiếng nói của Hồng Y Phán Quan vừa dứt, thì ra chiếc mâm đồng ấy đã chuyển động, một làn ánh sáng rực chiếu thẳng về Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đang đứng nơi cửa miếu.

Kẻ tú sĩ mặc áo bào xanh chờ cho kính ngừng hẳn đâu đó, rồi quay đầu nhìn Hồng Y Phán Quan lên tiếng lạnh lùng rằng :

- Cơ Thiên Khuyết xưa kia từng tác ác nhiều trên giang hồ với danh hiệu Cửu Độc thư sinh.

Tú sĩ mặc áo bào xanh đọc đến đâu, Hồng Y Phán Quan lo ghi chép đến đó, còn Cơ Thiên Khuyết đứng cười thầm trong bụng, đối với những trò ma mãnh này, thật chỉ có thể dọa nổi trẻ con, các quần hào trong thiên hạ, ai chẳng biết những chuyện xưa kia của Cửu Độc thư sinh?

Cây bút ghi chép của Hồng Y Phán Quan vừa ngừng, mâm đồng lại bắt đầu chuyển động. Tú sĩ áo xanh nhìn xong một hồi lại lên tiếng báo cáo rằng :

- ... sau bị Tiêu Diêu lão nhân trên núi Côn Luân là Chung Ly lão nhân độ hóa, nhưng tính ác Cơ Thiên Khuyết vẫn chưa chịu sửa đổi, ngang nhiên đã lừa Chung Ly Triết đến tuyệt cốc núi Cửu Hoa sơn để giam cầm tại đó gần hai mươi năm trời đặng đặng, tội phụ ơn bạc nghĩa đến thế....

Mấy câu nói ấy đã khiến cho kẻ hung tàn độc ác Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết phải toát mồ hôi lạnh rùng mình.

Bởi câu chuyện vong ân bội nghĩa ở núi Cửu Hoa sơn với Tiêu Diêu lão nhân ấy, chỉ có trời biết, đất biết, và đôi bên đương sự biết, nhất là Chân Đoạt Hồn Kỳ là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, ngoài mình biết ra, sao tú sĩ áo xanh này cũng biết kia? Không lý chiếc mâm đồng kia có thể biết rõ những chuyện đã man bí mật xưa kia của mình thế sao?

Sau khi Cơ Thiên Khuyết ớn lạnh rùng mình về sự kiện trước mắt, đang bán tín bán nghi ấy, bỗng chiếc mâm đồng lại chuyển động. Tú sĩ áo xanh nhìn xong lại lên tiếng báo cáo rằng :

- Tội ác Cơ Thiên Khuyết đã chồng chất quá nhiều, sau khi rời khỏi Cửu Hoa sơn, lại xuống Cửu U Địa Khuyết nơi Vạn Tính Công Phần, dùng kim châm tẩm độc hình lăng tam giác, để ám hại vị Lãnh Nam Hiệp Đạo là Diêm Nguyên Cảnh, rồi tước đoạt bốn tờ văn kinh trong bộ kỳ thư U Mịch thập tam kinh...

Tú sĩ áo xanh khi nói tới đây, càng khiến cho Cơ Thiên Khuyết đăm hoảng hồn thất kinh, bởi vì ngọn binh khí Phong Ma Đổng Đoạt Hồn Bảo Kỳ từng xuất hiện thành linh ngay tại Thiên Hương Ấu ấy, như vậy có thể chứng minh rằng Tiêu Diêu lão nhân Cách Trầm Long rất có thể chưa chết cũng chưa biết chừng, nên tin tức đã lậu ra ngoài, nhưng vụ dưới Cửu U Địa Khuyết ở Vạn Tính Công Phần dù sao cũng không thể nào có người biết được về chuyện này được?

Cơ Thiên Khuyết không thể nào hiểu nổi sự huyền ảo trong này, bất giác trong lòng càng hồi hộp hoảng sợ, toàn thân gần như đã không còn cách gì trấn tĩnh nổi nữa.

Bây giờ Cơ Thiên Khuyết phát giác hiện tượng này, không phải là chuyện hoàn toàn thuộc về tâm linh cảm ứng gì, nên vội vàng ngầm vận công lực vô hình lên khắp toàn thân. Thì ra không biết từ bao giờ, đã bị một thứ âm hàn độc lực xâm nhập vào cơ thể.

Cơ Thiên Khuyết vốn là một người rất thâm trầm, nên khi phát hiện có chuyện lạ, vẫn vờ như không biết, nghiêm nhiên đứng yên nơi cửa điện, phẳng phất như lắng nghe những tiếng báo cáo, kỳ thực đáng dùng ngọn tuyệt đỉnh nội công, vận ngay Thuần Dương chân khí, vận chuyển vào Cửu Cung Lôi Phủ và Thập Nhị Trọng Lô, để bức ép hết các hơi độc lạnh trong người ra.

Mâm đồng lại chuyển động, tú sĩ áo xanh lại lên tiếng đọc rằng :

- ... Cơ Thiên Khuyết sau khi mưu hại Diêm Nguyên Cảnh rồi, đoạt tước bốn tờ văn kinh U Mịch thập tam kinh ẩn cư tại Thái Hành sơn, rồi sau lại rời đi Hạ Lan sơn luyện thành tuyệt nghệ, rồi mượn luôn danh nghĩa của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết là Đoạt Hồn Kỳ để ra khuấy phá tứ tung, việc đầu tiên là phá hủy ám hiệu ký danh của nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, rồi giết chết ba cha con Hạo Thủ Thần Long Thường Tử Tuấn, tàn sát mười hai mạng võ lâm cao thủ ở Bạch Long Đồi, tận diệt hai mươi ba mạng tăng lữ v. v...

Người ngồi giữa hương án được gọi là Diêm quân mà ăn mặc theo lối vương giả ấy, nghe báo cáo đến đây, tay áo phất một cái chiếc mâm đồng lập tức ngừng chuyển động luôn, rồi lạnh lùng lên tiếng hỏi rằng :

- Người hãy tra xét xem thử bộ Âm Tào Luật Lệnh, Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã từng phạm nhiều trọng tội như thế, phải dùng hình phạt gì để trừng trị?

Cơ Thiên Khuyết một mặt ngẫm vận nội lực để ép hơi hàn độc trong người ra, một mặt lại cảm thấy người ăn mặc vương giả, không những thấy hơi quen quen ở đâu, mà đến giọng nói hình như mình cũng được nghe qua ở đâu vậy? Cơ Thiên Khuyết đành cố nặn trí nhớ của mình nghĩ xem những nhân vật nào trên giang hồ mình đã biết, xem có ai giống người này chăng?

Sau khi Hồng Y Phán Quan ghi chép những câu báo cáo tội trạng về Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết bằng lối xem Nghiệp Kính Đài, rồi lấy sổ bộ Âm Tào Luật Lệnh, giở ra coi xét, lên tiếng tuyên đọc rằng :

- Theo như tội trạng hung ác của Cơ Thiên Khuyết, luận theo luật Âm Tào, có thể xử bằng Đào Sơn hay Lăng Trì, hoặc “vạc dầu sôi” hay lên “cối xay thịt”, xử xong một trong những thảm hình sẽ tống xuống địa ngục, không bao giờ cho lên đầu thai làm kiếp người nữa.

Cơ Thiên Khuyết, nghe xong bất giác lại rùng mình ớn lạnh về những câu nói này, cũng trong sự ớn lạnh này bỗng sực nhớ ra người ngồi giữa hương án, hình như mình đã nhận ra được lai lịch của con người này một phần nào. Bèn lạnh lùng lên tiếng rằng :

- Diêm Nguyên Cảnh, không ngờ người đã không bị chết về những mũi kim châm tẩm độc của ta dưới Địa Khuyết, bây giờ lại còn cả gan đến đây vờ ma vờ quỷ để dọa nạt ta...?

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh trợn ngược đôi mắt đầy vẻ hờn giận lạnh lùng rằng :

- Cơ Thiên Khuyết, kể mắt nhận xét của người cũng khá lắm đấy. Nhưng tiếc thay mũi độc châm của người đã không làm gì nổi ta, mà cả đến cây kim châm hồi hôm qua cũng chưa đến nỗi khiến Diêm Nguyên Cảnh này về chầu diêm phủ kia mà. Thôi được, nay vật cũ xin hoàn trả cố chủ, vậy xin người hãy nhận trước cho xong, rồi chúng ta cùng kết liễu mối thù xưa kia.

Dứt lời vung tay áo, hai làn ánh đen bay vèo lại phía mặt của Cơ Thiên Khuyết :

Cơ Thiên Khuyết cũng nhận ra đúng là thứ ám khí của mình, đưa tay ra chụp lấy, nhưng đột nhiên gã

cảm thấy một sức buốt lạnh xâm nhập vào người mình, vội vung quăng vút ngay, lên tiếng hét ngay rằng :

- Diêm Nguyên Cảnh, thì ra người chính là kẻ giả dạng đệ tử Đoạt Hồn Kỳ.

Thế tại sao người không chịu hành sự quang minh chính đại một chút, mà lại đi vờ ma giả quỷ như thế này?

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh nghe xong ngừng mặt lên trần cười ngất một hồi, rồi đưa mắt nhìn Cơ Thiên Khuyết rằng :

- Không ngờ trong miệng người hung ác như người mà cũng biết nói đến bốn chữ “quang minh chính đại” như thế đấy, người đã từng tặng cho ta hai lần về mũi độc kim châm, vậy nay ta cũng mời mi nếm thử một món Tu La Cửu Hàn Sa một trong những Tu La Tam Bảo của vị võ lâm quái kiệt trong thời hai mươi năm về trước, tức vị Tu La Tôn Giả.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Huyết Lệnh Thần Đàn

Cơ Thiên Khuyết nghe vậy, mới vỡ lẽ ra hai hình nộm trắng đen ngoài cửa miếu vừa rồi, mình đã dùng phách không chưởng đánh tan ra, tỏa ra một đám khói vàng, chính thứ khói vàng này là một loại ám khí thất truyền từ lâu đời, tức là một loại ám khí khi đánh ra, kẻ bị trúng phải không hề có thương tích, nhưng sự thật đã bị thương nặng. Hèn gì Cơ Thiên Khuyết vừa rồi đã cảm thấy toàn thân ớn lạnh rùng mình khó chịu.

Mặt nạ da người khẽ khích động, lạnh lùng nói với U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh rằng :

- Tuy môn ám khí Tu La Cửu Hàn Sa có thể nói là bá đạo trong giang hồ, nhưng Cơ Thiên Khuyết này nay công lực đã thành tựu như: Ngũ Khí Triều Nguyên, Tam Hoa Tụ Đỉnh, trong nội phủ ngũ tạng có thể nói là cứng như sắt đồng tùy ý.

Vậy ám khí của người đã làm gì được ta?

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh hừ lên một tiếng lạnh lùng rằng :

- Rất có thể hai hình nộm có chứa chất ám khí Tu La Cửu Hàn Sa không thể nào làm cho một nhân vật như người bị thương được. Nhưng trong hai mũi kim châm tẩm độc của người, ta trả vừa rồi, chính ta đã...

Cơ Thiên Khuyết nghe Diêm Nguyên Cảnh nói, tuy chưa hết lời, nhưng chợt nghĩ vừa rồi mình đưa tay ra, tiếp nhận hai mũi ám khí của mình ấy, tay bỗng cảm thấy tê lạnh buôn buốt, biết ngay đối phương đã đem tẩm vào chất Tu La Cửu Hàn Sa.

Quả nhiên sau khi vận ngầm công lực, thì phát hiện các điểm yếu huyết, đều đã bị một thứ kỳ hàn tê buốt ngấm ngấm ở trong, dần dần trở nên tê hẳn.

Cơ Thiên Khuyết xưa nay là kẻ chuyên môn dùng mưu kế để ám hại người ta, chưa bao giờ bị người ta đánh bại như trường hợp này? Thế là cơn tức tam bành nổi lên ùng ùng, miệng hét lên một tiếng, những mũi Đoạt Hồn kim châm có tẩm độc sẵn ấy vung ra như mưa rào nhằm ngay phía U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh đánh tới tấp. Và cũng tung toàn thân vọt theo các mũi kim châm của mình.

Nhưng Diêm Nguyên Cảnh đã an bài sẵn tất cả mọi kế hoạch, nên sau tiếng hét của Cơ Thiên Khuyết, thì một tiếng hét kinh khủng khác cũng vang lên, tiếng hét này do Đại Đầu Quỷ Vương Tiêu Khôi phát ra.

Sau tiếng hét của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã đem đến một trận mưa kim châm, thì tiếng hét của Đại Đầu Quỷ Vương Tiêu Khôi cũng đem lại những hột mưa dầu sôi đầy cả một vùng trong điện.

Thì ra Đại Đầu Quỷ Vương Tiêu Khôi, một mặt lo đốt lửa cho vạc dầu sôi, mặt khác lại chăm chú theo dõi từng cử động một của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết.

Sau tiếng hét và trận mưa kim châm của Cơ Thiên Khuyết đánh ra, thì ra y cũng vận hết nội gia chân lực, song chưởng nhắm ngay vạc dầu đang sôi sùng sục ấy đánh mạnh lên một phách không chưởng, thế là cả đám mưa dầu bay khắp về phía Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết.

Cơ Thiên Khuyết có năm mơ cũng không thể nào ngờ được rằng đối phương lại có những thủ đoạn như thế? Trong lúc hấp tấp, chỉ còn nước vung hai tay áo lên, vận kinh phong quạt lia lịa, nhưng cả đám mưa dầu sôi ấy, đâu phải thứ ám khí bình thường gì, không những mũi Đoạt Hồn kim châm của mình bị đung đến, mất sự đích xác về hướng bay, mà từ trước ngực đến bả vai đều đã bị dầu sôi dính lên rồi không ít.

Dù cho nội gia công lực giỏi đến mức như Kim Chung Tráo hay Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện cũng không thể nào chịu nổi sức nóng kinh khủng của loạt dầu sôi này. Thế là một kẻ hung ác bạo tàn nổi danh như Cơ Thiên Khuyết đành phải hét lên một tiếng, vung tay dùng kinh lực đánh bật cửa sổ, tung nhanh mình ra trên hơn trượng xa để chạy.

Cơ Thiên Khuyết vừa ra khỏi cửa miếu, cách xa hai trượng chỗ y đứng, đã có Diêm Nguyên Cảnh đứng đó từ hồi nào rồi, trên tay cầm một chiếc lưới óng ánh lạ kỳ.

Bên phía trái của Diêm Nguyên Cảnh, là tú sĩ áo xanh, trên tay không còn cầm Nghiệp Kính Đài mà là một bộ xương người khô héo kinh người, bên tay phải là Hồng Y Phán Quan, một tay cầm một ống tròn vàng óng, và một tay mang bao tay bằng da nai, nhận không ra trong bàn tay đó đang nắm vật gì?

Phía sau một tiếng cười quái gở nổi lên, thì ra Đại Đầu Quỷ Vương hai tay cầm hai gáo gỗ đầy dầu sôi đứng phía U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh, sẵn sàng để tạt.

Nhưng Cơ Thiên Khuyết là một kẻ tuyệt thế hung nhân đâu dễ dầu gì chịu bó tay trước tình thế bị vây khốn đến như lúc này? Nên đôi mắt hung tợn đã chớp nhanh tứ phía để tìm một hướng nào yếu nhất để đột vây, có tệ lắm cũng phải khiến hai mạng của đối phương cùng chết với mình mới được.

Diêm Nguyên Cảnh cũng đoán rõ hết tâm ý của Cơ Thiên Khuyết, khẽ động dậy chiếc lưới kỳ lạ trên tay mình rồi lạnh lùng lên tiếng rằng :

- Nay Cơ Thiên Khuyết, nếu ngươi muốn liều mạng quyết sống mái một phen với ta, chẳng qua cũng đến tổn hơi uống sức chết mà thôi? Chiếc lưới trên tay ta đây được mệnh danh là Lãnh Diệm Tu La Vồng, nếu chụp vào da thịt, sẽ bị tê cóng mà chết mất, cũng là một trong Tam Bảo của Tu La Tôn Giả để lại trên trần gian này.

Nhìn xong chiếc lưới trên tay của Diêm Nguyên Cảnh, Cơ Thiên Khuyết biết ngay lời đối phương không ngoa chút nào. Trong lòng không khỏi lo lắng.

Trong lúc đó Diêm Nguyên Cảnh lại chĩa qua phía trái của Cơ Thiên Khuyết tức bộ xương khô mà Trọng Tuyền Tú Tài Cam Hóa Quế đang cầm, từ từ nói rằng :

- Và đây cũng là một trong Tam Bảo, mệnh danh là Tu La Bạch Cốt Thôi và hình như người đã từng nếm mùi tại cửa miếu vừa rồi.

Dứt lời nói của U Mịch Thần Quân, Trọng Tuyền Tú Tài bèn giơ bộ xương kho lên, nhắm ngay phía sau của chiếc sọ người thối khề một cái, lập tức một tiếng như ma tru nổi lên rợn người, Cơ Thiên Khuyết lại như kinh hoàng hồn vía bồi hồi trong tâm trí.

Diêm Nguyên Cảnh đưa tay xua Trọng Tuyền Tú Tài ra dấu dừng thối nữa, rồi lại chỉ sang bên Hồng Y Hỏa Phán nói với Cơ Thiên Khuyết rằng :

- Trong bao tay da nai kia tức là Tu La Cửu Hàn Sa mà người đã từng nếm mùi vị, còn ống tròn màu vàng kia, chắc người cũng nhận được ra đó là môn ám khí lợi hại nhất trong giang hồ mà được mệnh danh là Kim Quang Liệt Hỏa Đồng, khi được sử dụng, trong vòng ba trượng vuông, sẽ đầy khắp hết những lửa lưu hoàng và hơi độc.

Cơ Thiên Khuyết càng nghĩ càng đâm lo lắng, xưa nay vốn là kẻ túc trí đa mưu, nhưng giờ đây bao nhiêu trí khôn lanh của mình không biết đã biến đi đâu hết? Nghĩ mãi mà vẫn chưa tìm được một giải pháp nào ổn thỏa để hòng thoát thân với kẻ kinh địch đại thù trước mắt đây.

Diêm Nguyên Cảnh thì càng lúc càng vui tươi, tiếp tục cười rằng :

- Còn hai gáo dầu sôi đang sau lưng người, không biết có đáng sợ không, chắc khỏi cần tay giải thích làm gì. Nay Diêm Nguyên Cảnh này muốn thỉnh giáo với các hạ một điều tức là tất cả những tội ác của các hạ vừa được tuyên đọc trong Sơn thần miếu ấy, có chuyện nào không đúng sự thực không? Trông ân được quả, báo ứng tuần hoàn, vậy với cái xác xương thịt của các hạ để đền trả những món nợ ác do các hạ gây nên, người có vui lòng chịu phục không?

Cơ Thiên Khuyết lúc này trước ngực bị phỏng, cánh tay bên phải nhức nhối khó chịu với cái hơi lạnh tê buốt, nhưng những vết thương này vẫn không sao cải được tính hung tợn thành tật của y, đôi mắt long lên sòng sọc rằng :

- Diêm Nguyên Cảnh, người đừng nên quá tự đắc ý vội như thế, tục ngữ có câu rằng: “Rồng gặp nước cạn hết vẩy vừng, Hồ lạc bình nguyên cũng bị chó khi.”

Chiếc đầu lâu của Cơ Thiên Khuyết này vẫn còn dính liền trên cổ đây, người giỏi cứ việc ra tay mà hái để trả thù xưa kia. Ta cũng chẳng cần phủ nhận tội ác của ta làm gì, nhưng trong tình trạng này dù ta có bị tan xương nát thịt ta cũng không chịu phục.

Diêm Nguyên Cảnh cũng đoán trước thế nào Cơ Thiên Khuyết cũng có những câu nói này, bèn cười

nhặt rằng :

- Ta cũng thừa biết người không chịu phục. Tuy người đã có mối thù lớn đối với ta, khiến ta phải ngậm ngùi suốt gần hai mươi năm trời, nhưng ta không đời nào đi giết một kẻ đã bị thương như người trong lúc này.

Cơ Thiên Khuyết nghe âm ngọc nhiên ngân người hỏi :

- Diêm Nguyên Cảnh, thế trong đêm nay người đã cố công bày quỷ kế để dụ ta vào đây, bây giờ lại nỡ buông tay thả ta ư?

Diêm Nguyên Cảnh nghiêng nhiên rằng :

- Nếu cứ chiếu tội cướp đoạt bốn tờ U Mịch thập tam kinh và dùng kim châm ám hại ta và những tội ác chồng chất bấy lâu, quả thật tội chết của người không làm sao tha được. Nhưng vì đại ân nhân cứu ta xưa kia là Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lại là một người nhân đức rộng lượng, đã từng căn dặn gắng sao độ hóa con người như người, nên Diêm Nguyên Cảnh ta cũng nể tình tha cho người một con đường sống dưới Tu La Tam Bảo trong tay ta đây.

Nhưng Cơ Thiên Khuyết nghe xong lời nói của Diêm Nguyên Cảnh, cất tiếng cười nham hiểm rằng :

- Thôi Diêm Nguyên Cảnh. Ta khuyên người hãy cứ việc ra tay mà trừ khử ta trong lúc ta bị mắc thế kẹt cho rồi, như thế người có thể tạ tội trả được mối thù xưa kia. Nếu để ta thoát thân khỏi đây, ta thề sau này sẽ tước sống hết da những người có mặt trong đêm nay tại đây, đồng thời sẽ giết luôn Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh và luôn cả nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt là khác.

Diêm Nguyên Cảnh lắc đầu khẽ thở dài, lạnh lùng rằng :

- Thật là giang sơn dễ cái, bản tính nan di. (núi sông dễ biến đổi, lòng người khó thay) Diêm Nguyên Cảnh đã tiếc cho tấm lòng nhân hậu của Gia đại hiệp đã đặt sai vào những người độc ác như rắn rết sài lang như thế.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết rán cần rằng chịu các vết bồng hành hạ, lên tiếng lạnh lùng rằng :

- Diêm Nguyên Cảnh không được dùng lời mỉa mai ta như thế. Nay Cơ Thiên Khuyết ta lỡ lọt vào trong vòng vây của người, vậy còn chờ đợi gì mà...

Diêm Nguyên Cảnh không đợi Cơ Thiên Khuyết hết lời, nghiêng nhiên lên tiếng lạnh lùng rằng :

- Nay Cơ Thiên Khuyết, người đừng dùng một kích tướng như thế, tục ngữ có câu: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy”, ta đã nói tha người, nếu đêm nay ta còn đụng đến sợi lông chân nào của người, kể như ta không phải nhân vật trong giang hồ.

Nói tới đây, quay sang Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế, Hồng Y Hỏa Phán Mục Lô, Đại Đầu Quỷ Vương Tiêu Khôi khẽ đưa tay lên ngoắt một cái, trầm giọng nói :

- Các người hãy thu hết Tu La Bạch Cốt Thôi và Tu La Cửu Hàn Sa về một bên, thả cho Cửu Độc thư sinh tự do ra đi, cấm tuyệt đối không ai được ngăn cản.

Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế hơi cau mày lại giao Tu La Bạch Cốt Thôi cho Diêm Nguyên Cảnh vừa thì thầm bên tai rằng :

- Kính bẩm Thần quân, như vậy chúng mình chả đang thả cọp về rừng đó ư?

Tuy nói rất nhỏ, nhưng Cơ Thiên Khuyết vẫn nghe rõ, bèn lớn tiếng cười ngất rằng :

- Này Diêm Nguyên Cảnh, hănh nói đúng đấy, nếu chẳng may ngày sau người bị lọt vào tay ta, Cơ Thiên Khuyết này tuyệt không thể có những khoan hồng đại lượng như ngày hôm nay của người đâu.

Diêm Nguyên Cảnh ra lệnh cho Cam Hóa Quế không được nói thêm gì nữa, rồi quay sang Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, cười nhạt rằng :

- Diêm Nguyên Cảnh vì tôn trọng lời ước nguyện của Thiểm Điện Thần Khất Gia đại hiệp nên hôm nay đặc biệt chịu tha cọp dữ về rừng, nếu sau này rủi ro có bị sa cơ vào miệng cọp đi nữa, cũng đành cam tâm với số phận của mình. Vậy người còn chần chờ gì mà không đi cho rồi, bộ còn muốn rước thêm nhục vào thân nữa sao.

Cơ Thiên Khuyết thấy đối phương quả đã chịu tha cho mình, bề ngoài tuy không hiện rõ nỗi vui mừng gì, nhưng trên thân cũng đã toát đầy mồ hôi lạnh, đưa mắt nhìn U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh rồi mới nhích vai tung mình ra khỏi Tử Ngọ cốc.

Từ chỗ đứng mà ra đến cửa cốc, chỉ ước độ đâu hơn năm trượng xa, nếu vào ngày thường, chỉ khẽ nhích mình cũng đã đến, nhưng nay Cơ Thiên Khuyết sau hai lần nhảy, vẫn còn cách đến sáu, bảy thước xa, như thế đủ biết trong người Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã bị thương như thế nào rồi?

Chân Cơ Thiên Khuyết vừa chạm đến cửa cốc, giọng nói của Diêm Nguyên Cảnh từ phía sau lại vọng tới :

- Cửu Độc thư sinh hãy tạm dừng bước cái đã.

Cơ Thiên Khuyết tưởng đâu đối phương lại biến đổi ý nghĩ trong lòng không khỏi giật mình, ngậm cầm sẵn một mớ Đoạt Hồn kim châm có tấm độc sẵn rồi mới ngừng bước quay đầu lại lạnh lùng rằng :

- Này Diêm Nguyên Cảnh, những nhân vật trong giang hồ chỉ có thể giết, chứ không có quyền làm nhục, vậy người muốn gì mà lời thôi rắc rối mãi thế?

Diêm Nguyên Cảnh cười gắt rằng :

- Người cứ việc yên tâm. Diêm Nguyên Cảnh tuyệt không đời nào đi nuốt lời đâu. Bởi vì ta thấy người là con người phiêu bạt đây đó, muốn tìm người cũng khó, vậy cuộc gặp mặt lần sau, người hãy cho ta một địa chỉ rõ ràng cho khỏi tốn ngày giờ của đôi bên.

Suốt đêm nay Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã gặp quá nhiều xui xẻo, trong lòng cũng muốn chóng có ngày trả mối thù đêm nay, nên khi nghe xong câu hỏi của U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh bèn đáp rằng :

- Chừng nửa tháng sau, ta sẽ quyết đấu người tại tuyệt đỉnh Võ Di ở Phúc Kiến. Nghĩa là trong hai chúng ta phải có một chết.

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh nhìn Cơ Thiên Khuyết cười rằng :

- Những vết thương bồng và chất độc Tu La Cửu Hàn Sa hiện đang hoành hành trên thể xác người, nếu ở trường hợp người khác có thể nói là bất trị. Còn hạng nội gia chân lực cừ giỏi như người e ít ra cũng phải mất trên mười ngày mới có thể khỏi hẳn. Nên cuộc hẹn nửa tháng chắc có lẽ hơi gấp rút đối với người, hơn nữa đây lại là cuộc tranh hùng sinh tử, Diêm Nguyên Cảnh này không muốn tới khi đó người lại mượn cớ này nọ, thà để đúng chiều mười sáu, vào khoảng hoàng hôn, chúng ta sẽ đụng độ tại đỉnh Võ Di Phúc Kiến.

Cơ Thiên Khuyết lúc này quả là bị vết thương đã hành hạ khó chịu trong mình vô kể, cũng muốn sớm được rút lui để đi lo thuốc men, nên “hừ” một tiếng bằng giọng mũi tà áo đen nhẹ vụt một cái, thân hình đã ra khỏi Tử Ngọ cốc.

Thì ra Cơ Thiên Khuyết hẹn cuộc đụng độ tại Võ Di Phúc Kiến lại ngầm chứa một thâm ý khác, bởi Cơ Thiên Khuyết từ ngày được biết Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương thành linh phế bỏ hẳn cơ nghiệp tại La Phù, cùng đem theo những đồ đảng đắc lực là Nhị Vân, Nhất Quý, Thập Đại Du Hồ, mười ba cao thủ, sau khi họ ẩn tích không thấy xuất hiện, trong lòng Cơ Thiên Khuyết bèn cảm thấy cử chỉ hành động của vị hồng phấn ma đầu Mạnh Tam Nương rất khả nghi, bèn âm thầm dò la những đồ đảng trong La Sát môn, quả nhiên là Mạnh Tam Nương đã nhận một bức thư của Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ truyền bằng chim thúy điều, nên mới bỏ hẳn cơ nghiệp tại La Phù, đem theo đồ đảng đi ẩn tích luôn. Còn phần Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ thì đem theo Mạnh Phù Vân (tức Thường Bích Vân) đi luôn núi Võ Di Phúc Kiến. Và chuyến đi này không thấy trở về.

Cơ Thiên Khuyết căn cứ theo những tính nết hành động và tiền ân hậu quả của Mạnh Tam Nương, sau khi phân tích tỉ mỉ, cho rằng nàng và Ngọc Tiêu Lang Quân rất có thể hai người đã gặp được sự kỳ dị gì đây? Không chừng còn ở trên núi Võ Di ấy ra công khổ luyện môn võ thần bí gì để sau này tranh hùng với các quần hùng trong thiên hạ cũng nên đây. Nay mình đơn thân độc mã, lại không bè cánh gì, nên mới nghĩ đến việc hẹn U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh tại núi Võ Di Phúc Kiến, may ra có thể khéo gặp

được Mạnh Tam Nương? Chưa chừng có thể trợ giúp mình một tay cũng nên.

Nhưng tục ngữ thường nói: “có tính gì cũng không bằng trời tính”. Mà cũng vì sự tính toán chu đáo của Cơ Thiên Khuyết mà gây ra không biết bao nhiêu chuyện gây chấn kinh thiên động địa sau này.

Lời nói của U Mịch Thần Quân quả không sai tí nào, sau khi Cơ Thiên Khuyết rời khỏi Tử Ngọ cốc, vết thương ấy đã chữa mất gần mười hai ngày trời mới tạm kể lành bệnh.

Suốt dọc đường đến núi Võ Di Phúc Kiến, Cơ Thiên Khuyết chỉ sợ Diêm Nguyên Cảnh đuổi theo mình hạ độc thủ trong lúc bệnh mình chưa khỏi hẳn thì nguy, vừa đi vừa lo nơm nớp trong bụng, chẳng bao lâu đã tới địa giới Võ Di Phúc Kiến.

Càng nghĩ về đêm ở Sơn thần miếu đạo nọ càng sôi gan tức giận, óc luôn luôn suy nghĩ tìm một cách gì để trong cuộc hẹn ở Võ Di có thể khiến cho đối phương cũng chịu những chuyện cực hình như mình đã bị, rồi mới từ từ khiến cho họ chết dần chết mòn. Nhưng y nghĩ mãi vẫn không được một kế ổn thỏa gì. Cơ Thiên Khuyết bèn đi thẳng lên tuyết đỉnh Võ Di Phúc Kiến xem coi tình hình thế núi non ở đây ra sao cho biết, may ra linh cảm tới mà nghĩ được kế gì hay chẳng.

Vì Cơ Thiên Khuyết xưa nay đã quen về lợi bất chước hành sự của Đoạt Hồn Kỳ, nên vào khoảng canh hai mới lên đỉnh phong.

Địa thế trên đỉnh phong này không đến nỗi rộng cho lắm, chỉ ước lượng ba, bốn trượng vuông tròn, nhưng rất nhiều những ngọn đá lởm chởm, nằm la liệt khắp nơi, tìm một chỗ bằng phẳng để giao tranh cũng khó lòng có.

Nay mình đã có mặt tại tốt đỉnh núi Võ Di, chỉ còn mười tám ngày nữa là đến ngày hẹn với Diêm Nguyên Cảnh, mình sẽ dùng cách gì để lo đối phó với kinh địch ghê gớm này? Nhất là người ta lại có các tay bộ hạ chuyên đóng ma quỷ ấy cùng với Tu La Tam Bảo lợi hại trong tay.

Cơ Thiên Khuyết nổi danh với ngoại hiệu Cửu Độc thư sinh, nhưng giờ đây moi mãi trong óc cũng chẳng có một kế độc nào cả mới bực mình làm sao. Bất giác y ưỡn ngực ra hét lên một tiếng dài như để trút bớt nỗi bực tức của mình.

Không ngờ trong tiếng “xả hơi” ấy lại gây ra những chuyện lạ. Bởi phía dưới tuyết phong cũng có những tiếng hú vang lên như đáp lại với tiếng hét của mình.

Tiếng lại không khác gì tiếng quỷ khóc.

Cơ Thiên Khuyết đã từng bị Diêm Nguyên Cảnh dùng lối Thâm La Dạ Thảm khiến cho mình bị một mẻ nhục nhã ê chề bị thương phỏng nặng, nay lại bỗng nghe tiếng quái gở này, không lẽ địch thủ quỷ xuất thần nhập này lại tới trước mình để mai phục sẵn đây sao?

Dưới tuyệt hang phía đen tối ấy, thoát tiên vang lên những tiếng như ma khóc, mỗi lúc một nhiều thêm, càng lúc càng gần, thành linh như có một hồng quang tù dưới dần dần thẳng bóng lên.

Khi còn cách miệng hang chừng lối hơn mười trượng, nhưng chịu khó vận chuyển nhãn lực, cũng có thể thấy rõ, đó là một hình thù huyết hồng lệnh tiễn, giữa huyết lệnh, lại một hàng chữ đỏ chói viết rằng “Cửu Độc thư sinh, hãy trả nợ cũ”.

Cơ Thiên Khuyết bỗng giật mình, thất kinh hồn vía, thầm nghĩ chắc Diêm Nguyên Cảnh lại đến trước mình để bố trí rồi đây.

Chưa hết kinh ngạc, tiếng quỷ khóc đã nín bật, huyết lệnh cũng biến mất, mọi cảnh vật lại đâu vào đấy.

Cơ Thiên Khuyết vận chuyển công lực lên khắp trăm huyết, song chưởng tụ luôn ngọn Thất Sát Hàn Linh Âm Công, che đỡ trước ngực, vụt bỗng người lên nhìn về phía hồng quang bên dưới.

Ánh hồng ấy ở ngay dưới đám đá lởm chởm tứ tung ấy tỏa ra, Cơ Thiên Khuyết thân hình khẽ nhoáng nhanh xuống tính lướt thân vào trong những tảng đá ngổn ngang ấy, để xem người nào đã trêu chọc mình đây? Đột nhiên phát hiện những đống đá lởm chởm ấy hình như người ta đã cố ý bày sẵn, bề ngoài trông như la liệt ngổn ngang, nhưng kỳ thực ở trong hòa hợp bát quái cửu cung, âm dương sinh khắc hẳn hoi.

Cơ Thiên Khuyết với lối âm dương sinh khắc này, vốn là kẻ nhà nghề, bèn cười gằn một tiếng dừng ngay chân lại nhận kỹ phương hướng, rồi từ hướng tây bắc, cửa sinh môn nhoáng thân vào thạch trận.

Đây là một lối thạch trận bắt chước của Gia Cát Võ Hầu ngày xưa, nhưng những cửa tiến thoái của loại Bát Quái Thạch trận này, tuy không thể gây nổi khó dễ với Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, nhưng cũng chứa chất nhiều huyền ảo của nó trong đó. Bởi tất cả diện tích nơi đây chẳng qua chỉ vón vẹn có bốn, năm trượng vuông tròn, thế mà với thân pháp lanh lẹ của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, cũng mất một thời gian khá lâu mà vẫn chưa vào hẳn đến trung tâm của tiểu thạch trận.

Ngay lúc tà áo đen của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đang nhoáng bên này vèo bên kia, khi tiến tới, lúc giật lùi, cú mãi quanh quẩn trong thạch trận theo lối Âm Dương Môn Hộ, thì phía ngoài thạch trận, thành linh ở đâu xuất hiện mười bóng người mặc toàn màu đỏ tươi như máu, mặt trắng như vôi, gầy đét, tóc xõa dài, thì ra toàn là thiếu nữ, tay cầm những ngọn trường phiến (ngọn cờ dài ở chóp cổ tua) giống như loại cờ của Đoạt Hồn Kỳ, nghĩa là cũng đỏ tươi và vẽ sọ người giữa lá cờ. Thành linh tất cả đều nhảy cùng một lượt lên trên các mỏm đá bên ngoài, mặt hướng hẳn vào trung tâm thạch trận, không một tiếng nói gì, cũng như không thêm một động tác gì, hoàn toàn như những người gỗ đứng yên sừng sững.

Phần là những khinh công của mười vị thiếu nữ gầy đét này quá khéo, nhảy nhót không để lộ một tiếng động nào, hai nữa là bị sự cách trở của các cửa âm dương sinh khắc làm trở ngại, đến nỗi phía ngoài trận thành linh có mười người đến như thế, mà kẻ khét tiếng như Cửu Độc thư sinh ở bên trong không hề hay biết gì.

Cơ Thiên Khuyết sau ba lần tiến thối quanh quần, đã lọt đến trung tâm của thạch trận, nhưng chẳng hề thấy một bóng người nào, mà chỉ vón vện có một mòm đá sừng sững ngay trước mặt, trên có bốn chữ to tướng được viết dọc xuống rằng :

“Đoạt Hồn Thần Đàn”, thì ra ánh hồng quang khi nãy mình thấy, chính là do bốn chữ to tướng này phản chiếu ra.

Một thế trận mình không mấy rõ đầu đuôi như thế này khiến cho Cửu Độc thư sinh tự cảm thấy hình như có một điều gì bất thường không hay cho mình. Tâm trạng của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết lúc này chẳng khác gì người bị rấn cản một lần, thì mười lần thấy dây thừng cũng hoảng hốt thất kinh, những công lực đang ngậm tụ để phòng thân vẫn không dám chệnh mảng, nên ý đã đề khí hét lên rằng :

- Quân nào to gan lớn mật dám trêu đến Cơ mỗ ta? Có giỏi, xin cứ hiện thân ra.

Tuy Cơ Thiên Khuyết không thấy người, nhưng cũng lên tiếng hét hỏi, bởi khi y phi thân lên đỉnh phong, đưa mắt nhìn tứ bề ấy chẳng thấy gì khả nghi. Sau khi thấy huyết lệnh xuất hiện, nơi thạch trận trung ương này mới thấy màu ánh hồng tỏa lên, như vậy chứng minh rằng bốn chữ đỏ chói Đoạt Hồn Thần Đàn đã được người ta dùng vải che từ trước, rồi khi huyết lệnh xuất hiện xong mới giở miếng vải đi.

Nếu suy đoán theo tình hình như vậy, chẳng hóa ra đã có người trốn trong thạch trận này sao? Nhưng Cơ Thiên Khuyết cũng không dám đột ngột vượt lên trên mòm đá to có bốn chữ Đoạt Hồn Thần Đàn ấy để xem xét, bởi nói về chân khí nội lực, khinh công mềm dẻo, hoặc binh đao, ám khí v. v... Cơ Thiên Khuyết có thể đương đầu với bất cứ một nhân vật cao tay nào trong võ lâm đương kim, dầu có giao tranh đến ba, bốn trăm hiệp, cũng chưa chắc gì bị thua, hơn nữa khi thấy cơ mưu có mồi không chắc ăn, cũng có thể ỷ vào thân pháp lạnh lẽ rồi ung dung rút lui. Nhưng vì Cơ Thiên Khuyết ngán ngán, lờ trên mòm đá ấy lại được bố trí một vạc dầu đun sôi như ở Sơn thần miếu kỳ trước thì nguy to.

Cơ Thiên Khuyết đâu ngờ phía sau mình lại có người trong lúc này.

Quả nhiên sau tiếng hét hỏi của Cơ Thiên Khuyết đã vô tình chuốc lại giọng cười khinh mạn, tiếng cười lạnh lùng không phải phát xuất tại trên mòm đá trước mặt, mà lại phát ra từ sau lưng Cơ Thiên Khuyết.

Cơ Thiên Khuyết không ngờ rằng đằng sau mình lại có người như thế. Trong khi hoảng hồn, vội tung chưởng đánh ngược về phía sau, ngọn Thất Sát Hàn Linh Âm Công đã đánh tung bể toang một mảnh đá cách xa sáu, bảy thước ở phía đằng sau, cả một đám cát bụi tung bay mịt mù như mưa rào.

Sau khi Thất Sát Hàn Linh Âm Công phát ra, Cơ Thiên Khuyết mới quay mình lại nhìn, lúc này thân y đứng giữa trung tâm, địa thế lại cao, nhìn thấy đâu chỉ một người. Trên những mũi đá cách xa ngoài hai trượng ấy, ngang nhiên có đứng mười cô thiếu nữ gầy đét tay cầm cờ dài đỏ có vẽ sọ người, mặt nhìn về phía mình lạnh lùng như băng tuyết.

Thì ra tiếng cười khinh mạn vừa rồi, là do một thiếu nữ bên trái nhất phát ra thì phải? Bởi khi Cơ Thiên Khuyết trong lúc quay thân lại thấy miệng thiếu nữ có hơi nhích động.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Ân Thù Biến Áo

Cơ Thiên Khuyết sau khi định thân, ngẫm nghĩ trong bụng rằng :

“Từ ngày đại bại ở La Phù sơn đến nay, tên Cửu Độc thư sinh của mình, hình như ở đâu cũng gặp sự xui xẻo. Quả thật không còn cách gì để xoay sở. Dù cho mắt tinh tai thính đến đâu đi nữa, hay về sức tu luyện nội công trong vòng mười trượng chu vi, dù là một cây kim rớt xuống đất, cũng có thể lập tức phát giác ngay, thế mà sao mười cô thiếu nữ thành linh xuất hiện trên các mỏm đá như thế, mà mình không hề hay biết tí gì”.

Nhưng Cơ Thiên Khuyết vốn là kẻ có võ học tuyệt vời trong minh, càng nằm trong những tình trạng bất lợi này, y càng bình tĩnh trầm lặng hơn, tay mặt rút luôn cay Phong Ma Đồng giả từ trong mình ra, treo ngay lá cờ đoạn đỏ sọ người để chuẩn bị nghênh cự với những ám khí của địch, xong đưa tay chỉ về thiếu nữ mặc áo bào đỏ đứng phái trái nhất lớn tiếng rằng :

- Nữ oa kia hãy thông báo danh tính....

Thiếu nữ cũng chẳng chờ cho Cơ Thiên Khuyết nói hết lời, lên tiếng trả lời với ba chữ rất gọn gàng :

- Mạnh Nhất Hồn.

Thế là cũng chẳng cần Cơ Thiên Khuyết phải lên tiếng hỏi thêm, cả đám thiếu nữ tóc dài gầy đét ấy đều nhao nhao lên tự động báo danh của mình, nhưng người nào cũng họ “Mạnh” và tên “Hồn” cả, chỉ khác chữ lót ở giữa là từ “Nhị” cho đến “Thập” mà thôi, tức là những đệ tử cao thủ của Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương trong số Thập Đại Du Hồn.

Khéo lạ nhất là người nào người ấy, không một chút cảm tình gì, đôi mắt trắng bệch khẽ nhếch lên, một tiếng bình thân như kẻ ngớ ngẩn phun ra ba tiếng :

- Mạnh... X... Hồn.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết sau khi nghe bọn thiếu nữ gầy đét ấy báo danh xong, đưa mắt nhìn kỹ những bộ mặt như xác chết trôi ấy, bỗng như sực biết đến chuyện gì, lên tiếng ôn hòa tiếp tục hỏi rằng :

- Các người phải chẳng là môn đệ của Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương và được gọi chung là Thập Đại Du Hồn đó không?

Mười thiếu nữ khi nghe Cửu Độc thư sinh nói đến Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương, lập tức nghiêm hẳn người lại như để tỏ lòng cung kính.

Cơ Thiên Khuyết thấy vậy, biết mình đã đoán không sai, trong lòng bắt đầu yên trí hẳn, lại lên tiếng nói với mười thiếu nữ rằng :

- Chuyến đi Võ Di của Cơ Thiên Khuyết này nguyên vì được tin Mạnh giáo chủ và Phan phó giáo chủ đang bế quan tại đây, nên nay đặc biệt xin lại yết kiến Mạnh giáo chủ. Vậy phiền chư cô nương làm ơn thông báo hộ...

Chưa dứt lời, mười thiếu nữ cùng một động tác, nghĩa là tay phải cầm cờ đứng uy nghi, tay trái giơ đều hẳn một lượt chỉ ngay về phía sau lưng Cơ Thiên Khuyết.

Trong cái chỉ tay ấy, đã khiến cho toàn thân Cơ Thiên Khuyết giật nảy mình thất kinh, cây Đoạt Hồn Kỳ trên tay cũng hơi bị rung rinh, khi quay mình lại, bất giác càng hoảng loạn hơn, trống ngực đánh thành thịch.

Thì ra trên đỉnh mỏm đá lớn có ghi bốn chữ Đoạt Hồn Thần Đàn ấy, một vị Bạch y thư sinh ngồi xếp bằng tròn ngay giữa, lưng quay ngược về hướng mình.

Người này tuy chưa quay thân lại, nhưng Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết đã đoán ngay ra đây là sư đệ của Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương, tức Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngo.

Vừa rồi cuộc hiện thân của Thập Đại Du Hồn phía ngoài thạch trận, có thể nói là tại mình mãi lo quan sát để đi vào Bát Quái Thạch Trận nên không để ý đến những gì xảy ra chung quanh mình. Nhưng giờ trong vòng hơn thước xa này, mà Ngọc Tiêu Lang Quân hiện thân ra như thế, mình vẫn không hề hay biết gì ráo. Nếu Ngọc Tiêu Lang Quân lại nhân lúc mình đang chuyện vãn với mười thiếu nữ áo đỏ kia mà ra tay đánh lén, mình còn gì là mạng nữa?

Cơ Thiên Khuyết đâu có biết trên mỏm đá lớn ấy, mặt đá bốc hẳn về phía sau, Ngọc Tiêu Lang Quân đã nấp trên ấy từ hồi nào rồi, bây giờ mới hiện thân ra. Nên Cửu Độc thư sinh cứ tưởng đâu rằng tai mắt mình bỗng nhiên kém hẳn đi, hay công lực của đối phương đã tiến triển kinh khủng?

Trong lòng tuy ngán ngán, nhưng bề ngoài vẫn ung dung ôm quyền hỏi rằng :

- Phan phó giáo chủ vẫn được mạnh giỏi đấy chứ?

Ngọc Tiêu Lang Quân quay thân lại, trên bộ mặt anh tuấn điểm thêm một sát khí lạnh lùng, với giọng ngạo mạn liếc nhìn Cơ Thiên Khuyết rằng :

- May nhờ không bị bỏ xác tại Kỳ Liên sơn nơi Ngọc Trụ Phong, nhưng ta không ngờ người lại chỉ là một Đoạt Hồn Kỳ giả cơ đấy.

Cơ Thiên Khuyết biết ngay chí của sư tử đệ Mạnh Tam Nương vẫn còn muốn vùng vẫy trong giang hồ sau này, tuy đã chịu bỏ hết cơ nghiệp La Phù sơn như thế để đến Võ Di đây ẩn cư, nhưng vẫn để lại kẻ tâm phúc tại Thiên Hương Ấu ở Vạn Mai cốc để luôn luôn có tin báo lại đây.

Trong tình trạng hai chị em sư tử đệ vẫn còn há danh lợi này, đối với mình quả thật có lợi, nhưng mối thù Kỳ Liên sơn đạo nọ, hình như Ngọc Tiêu Lang Quân vẫn không chịu bỏ qua, không biết có dùng ba tấc lưỡi để giải thích cho xong không?

Cơ Thiên Khuyết vốn là người kiêu căng số một không hề chịu cúi đầu chịu ai bao giờ, nhưng vì lúc này bị cô thế, cần phải tìm người để kết giao bè phái, nên không muốn gây thêm ác cảm làm gì, vờ như không nghe rõ lời nói của Phan Ngo, cất tiếng cười ha hả rằng :

- Trên Ngọc Trụ Phong ở Kỳ Liên sơn trước kia, chỉ do sự hiểu lầm mà ra nông nổi, cũng chỉ vì chúng ta chưa được quen biết nhau bao giờ, nhưng nay chúng mình đều đứng về một phe đồng minh với nhau, vậy Phan phó giáo chủ còn trách chấp gì những lỗi nhỏ nhặt xưa kia làm gì?

Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngo liếc ngược cặp lông mày lạnh lùng lên tiếng rằng :

- Dù cho nói đúng theo người đi nữa, nhưng kẻ đại trượng phu ở đời, cần phải ân oán phân minh, nên Phan Ngo này muốn mau kết thúc vụ Ngọc Trụ Phong trên Kỳ Liên sơn trước cái đã.

Cơ Thiên Khuyết thấy thần sắc quá ngạo mạn của Ngọc Tiêu Lang Quân như thế, trong lòng cũng sôi gan luôn, cười gằn hai tiếng xong nói :

- Phan phó giáo chủ nên biết rằng Cơ Thiên Khuyết này xưa nay chưa từng ngán sợ một nhân vật nào trong giang hồ nhé. Nhưng vì tôi với chỗ Mạnh giáo chủ là bạn quen, hơn nữa cũng có việc muốn thương lượng mới Mạnh giáo chủ, vậy có thể để tôi sau khi gặp mặt lệnh sư tử xong, tôi sẽ vui lòng kết thúc vụ rắc rối với Phó giáo chủ.

Ngọc Tiêu Lang Quân mắt sáng ngời, nghiễm nhiên rằng :

- Nếu người không thể nào qua khỏi cửa ải của Phan Ngo đây, làm sao mà được gặp mặt Mạnh giáo chủ đang khổ công tu luyện thần công?

Cơ Thiên Khuyết đã bị Phan Ngo dồn hẳn vào thế phải đánh, thế là mắt lộ hung quang, giọng nói cũng biến đổi ngay, lạnh lùng “hừ” lên một tiếng hỏi rằng :

- Vậy thì Phó giáo chủ muốn sao đây?

Ngọc Tiêu Lang Quân gật đầu rằng :

- Với bộ tịch của người hiện giờ đây, tuy nhiên là một Đoạt Hồn Kỳ giả hiệu, nhưng trông cũng còn có

vẻ, nếu đem so với thái độ vừa rồi trông chẳng khác gì anh hùng ngổ ngáo...

Đằng này chưa dứt lời thì Cơ Thiên Khuyết đã lên tiếng gắt rằng :

- Xin Phan phó giáo chủ hãy tự tôn trọng một chút, nay Cơ Thiên Khuyết đã vào trong Bát Quái Thạch Trận của người, vậy cứ việc dùng hết các ngọn tuyệt kỹ ra mà chào hỏi nhau, hà tất miệng lưỡi như kẻ nữ lưu làm gì?

Ngọc Tiêu Lang Quân cũng nghiêm nghị rằng :

- Xưa kia, ta còn nhớ người từng bắt ta đấu đống trăm hiệp dưới ngọn cờ giả hiệu Đoạt Hồn Kỳ của người, như nay ta chỉ muốn người hãy tiếp thử ba chương lực về La Sát Âm Công và nghe luôn một khúc về Thất Tình Tiêu Thanh (bảy thường tình của con người ta là: Hỷ, Nộ, Ai, Lạc, Ái, Ố, Dục) mà được diễn tả bằng tiếng tiêu, và xem luôn một cuộc múa Thập Hồn Diệu Vũ do môn đệ của ta biểu diễn.

Cơ Thiên Khuyết nghe xong biết ngay Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ sau khi đại bại ở Kinh Châu, đã quyết tâm khổ luyện lại môn La Sát Âm Công. Còn trong Tiêu Thanh Diệu Hồn kia, chắc về oai lực của Thất Tình Tiêu Thanh có lẽ cao hơn môn Thập Hồn Diệu Vũ.

Người ta đã đề nghị ra như thế, chẳng lẽ mình lại chịu lép vế sao? Nhưng trong lòng lại phân vân, bất an, bởi nếu trận đấu này mình bị thua, cố nhiên là bị mất mặt với thiên hạ, mà thắng thì chỉ tổ kết thêm oán thù với Ngọc Tiêu Lang Quân, cũng như lửa đổ thêm dầu, rất có thể vì thế mà ảnh hưởng đến mối liên minh của mình với Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương để lo chống cự với nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, như vậy thì kế hoạch lớn của mình hỏng hết còn gì?

Trong cuộc so đo khó khăn ấy, Cơ Thiên Khuyết đâm ra đứng ngẩn người suy tư, khiến cho Ngọc Tiêu Lang Quân cười lên sảng sặc rằng :

- Kìa Cơ Thiên Khuyết? Nhưng oai phong lẫm liệt của ngày trước nay biến đâu hết rồi? Tại sao không dám trả lời những câu đề nghị của ta? Phan Ngộ này tuyệt không ý tài ăn hiếp người đâu, nếu quả người sợ về La Sát Âm Công của ta, ta se miễn ngay ba chương lực này, nếu người sợ nghe tiếng sáo về Thất Tình Tiêu Thanh ấy, và cũng không dám xem môn vũ của Thập Hồn Diệu Vũ ấy, ta cũng sẵn sàng miễn hết cho. Chỉ cần sao người chịu tự động trình hiện cây cờ đỏ của người ra, ta lập tức xóa bỏ các mối hiềm thù trước kia ngay tức khắc.

Vì Cơ Thiên Khuyết mới bị những trận chua cay vừa qua, nên bây giờ mặc sức cho Ngọc Tiêu Lang Quân tha hồ mĩa mai đến đâu đi nữa, y vẫn bình tĩnh coi như chưa nghe rõ, mà còn ngậm tụ hết chân lực lên toàn thân để sẵn sàng đọit địch.

Sau khi Ngọc Tiêu Lang Quân vừa hết lời, Cơ Thiên Khuyết bèn lạnh lùng rằng :

- Xin Phan phó giáo chủ đừng quá kiêu cường thế. Nếu trong ba chương La Sát Âm Công và tiêu khúc

Thất Tình Tiêu Thanh cùng với cuộc múa Thập Hồn Diệu Vũ không thể nào khiến cho Cơ Thiên Khuyết này bị tan xương nát thịt, hoặc thần trí bị mê loạn, thì mong Phan phó giáo chủ hãy để ta được gặp mặt Mạnh Tam Nương.

Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ ngừng mặt lên trời cười ha hả rằng :

- Chỉ cần sao người có chịu nổi tất cả những điều kiện của ta đưa ra, chuyện vạn nan đến đâu cũng có cách thu xếp hẳn hoi. Vậy thôi đừng nhiều lời mất ngày giờ, đã lâu ngày không hân hạnh gặp nhau, vậy Phan Ngộ xin kính chào người một chương thứ nhất đã.

Dứt lời, ngọn kinh phong lạnh lạnh áp ngay trên đỉnh đầu của Cơ Thiên Khuyết.

Cơ Thiên Khuyết tuy biết về võ học của Ngọc Tiêu Lang Quân quả có tiến triển thật, nhưng kể từ ngày gặp ở Kỳ Liên sơn đến nay chẳng qua cũng mới hơn một năm trời mà thôi, dù cho công lực có tiến triển đến đâu, cũng chưa đến nước khiến người kinh ngạc hẳn được.

Phần thì Cửu Độc thư sinh không muốn gây thêm thù oán trong lúc tình trạng mình đang bị bấp bênh như lúc này, nên không vung cờ lên để nghênh tiếp, chỉ dùng tám phần mười công lực đánh ra trong ngọn Thất Sát Hàn Linh Âm Công.

Nào ngờ sau trận đại bại Kỳ Liên sơn, Ngọc Tiêu Lang Quân nếu không được Thượng Quan Linh ngầm trợ sức, thì đã bị thiệt mạng là khác. Sau khi mối thù thoáng lướt nhanh trong đầu óc Phan Ngộ, chàng đã quyết tâm ngày đêm có công lo luyện tập về môn võ kỳ học La Sát Âm Công, nay tình cờ lại được quyển kỳ thư Huyền Huyền chân kinh tại núi Võ Di, công lực càng tiến triển cực độ, thật là ngoài sức tưởng tượng của thiên hạ.

Sau khi chưởng lực và luồng kỳ phong đụng độ với nhau, Cửu Độc thư sinh lập tức bị giật lùi luôn một hơi ba bước về sau, mà Ngọc Tiêu Lang Quân thì vẫn nghiêm nhiên ngồi yên uy nghi bất động trên ngọn đá có ghi bốn chữ Đoạt Hồn Thần Đàn, trông oai phong lẫm liệt lạ.

Miệng Cơ Thiên Khuyết “ý” khẽ lên một tiếng như ngạc nhiên, Ngọc Tiêu Lang Quân lại cười lên ha hả rồi ngạo mạn lên tiếng rằng :

- Kìa Cơ Thiên Khuyết, không ngờ chúng ta mới xa nhau có lỗi ba trăm ngày như thế, mà những oai phong của cây cờ Đoạt Hồn Kỳ giả của người lại tẻ như thế ư?

Tiếng “ư” vừa chấm dứt thì ngọn cuồng phong phách không chương thứ hai của Ngọc Tiêu Lang Quân lại được đánh ra, không những đã mạnh mà còn lạnh hơn là khác.

Cơ Thiên Khuyết sau khi thấy võ công của Ngọc Tiêu Lang Quân mạnh tiến kinh người như thế, lẽ đương nhiên không dại gì liều mình vào bừa, cây cờ đoạn đỏ trên tay bèn vung lên với mười phần công lực.

Kỳ này thì đôi bên ngang hàng cân sức, khó phân hơn kém về ai, Cơ Thiên Khuyết cười rằng :

- Quả nhiên ngọn La Sát Âm Công của Phan phó giáo chủ đã tiến triển một cách thần tốc, khiến Cơ Thiên Khuyết này phục vô cùng. Hay chúng ta hòa với nhau tại đây cho rồi?

Phan Ngọ chẳng thèm trả lời gì với Cửu Độc thư sinh lừng danh trong võ lâm này, chỉ lo ngấm vận thần công, đẩy ngay song chưởng ra, dồn hết tất cả toàn lực của La Sát Âm Công, cuộn cuộn đẩy xuống với một thế bài sơn đảo hải.

Cơ Thiên Khuyết thấy đối phương có dồn ép mình như vậy, thầm nghĩ rằng :

“Anh hùng không nhắc chuyện dũng mãnh đã qua, hảo hán không nhân những việc thiệt thòi trước mắt trông thấy, giờ đây Phan Ngọ đã cố tình muốn báo thù rửa nhục vụ Kỳ Liên sơn trước kia, mình chỉ còn cách làm sao ứng phó cho chuyện này được vuông tròn xong đầu đuôi, rồi hãy đến tìm Tiểu Điện Diêm Bà Mạnh Tam Nương để giải thích sau, nếu không việc thiệt thòi trước đây chẳng quá lớn lao lắm sao?”

Nghĩ xong vậy bèn ngấm tụ hết luôn mười hai phần công lực, dồn hết vào Thất Sát Hàn Linh Âm Công rồi chuyển hẳn sang ngọn cờ đoạn đỏ, quạt lên một đường mãnh liệt thốc hẳn lên trên.

Cả hai ngọn tề đạo kỳ công xuất chúng sau lần thứ ba đụng độ này, một bên thì mong rửa nhục xưa, một bên thì lo cố giữ thanh danh của mình, đôi bên đều toàn lực đánh ra, sau một tiếng “bùng” vang lên, không những Cơ Thiên Khuyết tâm thần bồi hồi, lùi hẳn về phía đằng sau đến năm, sáu thước, mà cả đến Phan Ngọ cũng cảm thấy lòng dạ cũng nóng bừng, không sao ngồi nổi trên mỏm đá và đã vèo thân nhoáng ngay xuống, cả một vùng đá vụn bay tứ tán khắp phía.

Ngọc Tiêu Lang Quân bây giờ mới biết rằng tuy võ học của mình đã tiến triển nhiều, nhưng so với Cửu Độc thư sinh đây, quả là danh bất truyền, trong mình cũng đầy tuyệt học như ai, với ba chưởng La Sát Âm Công đã không áp đảo đối phương.

Sau khi thân hình vèo xuống tới mặt đất, vội vận khí khắp toàn thân, xem trong nội phủ mình có bị tổn thương gì chẳng, rồi thu ngay những nét tự đắc trên khuôn mặt của mình, từ trong mình rút luôn cây sáo ngọc ra, cười nói với Cơ Thiên Khuyết :

- Cửu Độc thư sinh quả danh bất hư truyền, ba chưởng La Sát Âm Công của Phan Ngọ đã không làm gì nổi người, vậy ta xin mời người lắng nghe một khúc Thất Tình Tiêu Thanh và xem một cuộc múa Thập Hồn Diệu Vũ xem sao?

Cơ Thiên Khuyết thấy Phan Ngọ ra ba cuộc tỷ thí như vậy, nay cuộc thứ nhất kể như đã xong, chỉ còn lo đối phó hai kỳ sau nữa là rảnh nợ. Bèn thu ngay ngọn cờ Đoạt Hồn Kỳ của mình lại, ôm quyền nói với Ngọc Tiêu Lang Quân rằng :

- Xin Phan phó giáo chủ cứ việc tự tiện, tuy đây không phải là nơi thế ngoại đào viên hay yến tử đáng tiền gì, nhưng Cơ Thiên Khuyết vẫn cung nghe tiêu âm điệu vũ của Phan phó giáo chủ.

Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọ thấy vị Cửu Độc thư sinh này giờ đây làm khiêm nhượng hòa nhã với mình như thế, cũng chỉ mỉm cười rồi đưa cây sáo lên miệng bắt đầu thổi ra những âm thanh réo rắt.

Tiếng sáo vừa trỗi lên, lập tức mười mấy đám mây đỏ thành linh ùn ùn kéo tới nơi, thì ra thủ hạ của Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương là Thập Đại Du Hồn sau khi nghe tiếng sáo trỗi khúc bèn cầm cờ vọt hết lại đây quanh người Ngọc Tiêu Lang Quân đứng cung kính chờ lệnh.

Ngọc Tiêu Lang Quân cất sáo xuống, nghiêm nghị nói :

- Đây là vị Cửu Độc thư sinh đã vang danh lừng lẫy trong thiên hạ, cũng là một nhân vật đầy tuyệt học trong đương kim võ lâm, nay may mắn lắm người ta mới tự động lại đây thăm núi Võ Di này, vậy các người hãy mau cởi áo ra hiến cho khách một cuộc vũ để mua vui.

Mười thiếu nữ gầy đét tay cầm Dẫn Hồn Trường Phiên, thân mặc áo bào đỏ ấy, sau khi cung nghe lệnh của Ngọc Tiêu Lang Quân, rồi bỗng một tiếng huýt sáo nổi lên, cây trường phiên khẽ phất, tất cả áo bào đỏ trên thân mười thiếu nữ đều bung tụt ra hết, và cùng như một động tác, ai nấy vận ngay nội gia công lực phóng ngay cây cờ trường phiên sâu hẳn xuống mặt đá ba tấc.

Thời tiết lúc này nhằm tháng giêng, không khí về đêm của núi Võ Di càng buốt lạnh, nhưng trên thân mười thiếu nữ mỗi người chỉ khoác có một Khinh sa mỏng (hàng the rất mỏng) trên thân.

Đoạn trên từng nói những cô thiếu nữ đây mặt mũi gầy đét kỳ dị. Nhưng trường hợp trước mắt đây lại khiến Cơ Thiên Khuyết kinh ngạc vô cùng. Thì ra trên mười khuôn mặt gầy đét ấy lại không cân xứng với những thân hình nở nang ấy chút nào cả.

Cơ Thiên Khuyết thấy Thập Đại Du Hồn bày ra một trận thế như vậy, trong lòng vừa tức cười vừa nghi ngại.

Tức cười là với mười thân hình quái dị như thế, không thể nào khiến mình bị mê hoặc được.

Còn chuyện nghi ngại là Phan Ngọ thừa biết mình đâu phải kẻ có thể dùng sắc đẹp quyến rũ nổi, như thế mà sao lại cố bày trò khi này. Hay là trong này có mưu kế thâm độc gì khác nữa chẳng?

Trong lúc Cơ Thiên Khuyết đang suy nghĩ ấy, tiếng sáo Ngọc Tiêu Lang Quân đã bắt đầu trỗi dậy, thế là Thập Đại Du Hồn cứ việc quay cuồng múa nhảy theo những tiếng sáo kỳ lạ, chập chờn khắp chung quanh Cửu Độc thư sinh.

Cơ Thiên Khuyết thấy đối phương như vậy, trong lòng càng dâm nghi ngại, vội ngậm tịt hết chân khí toàn thân, lo phòng bị mọi sự bất trắc có thể xảy ra.

Tiếng sáo Thất Tình Tiêu Thanh của Phan Ngọ quả thật lợi hại vô cùng, khi tiếng sáo đi đến chỗ khiến người nghe phải mê mẩn tinh thần ấy, trong lúc đó thì Thập Hồn Diệu Vũ sẽ tìm đúng nhược điểm hạ sát kẻ thù ngay tức khắc.

Còn phần mười thiếu nữ mặt gầy đét mà thân hình nảy nở tột độ đó, hai tay không những móng dài nhọn hoắt, mà còn luyện sẵn một chất kỳ độc về Âm Công, sức mạnh có thể xuyên đồng thủng đá, loại này chuyên để phá những môn võ Kim Chung Chảo, cùng Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện, hễ thấy máu hiện là cấm khẩu ú ớ ngay.

Trong khi Thập Đại Du Hồn, càng múa càng hấp dẫn càng nhanh, và những nguy cơ đang bao khắp xung quanh Cơ Thiên Khuyết ấy, đột nhiên một con chim thúy điều lớn, mỏ ngậm bức thư thành linh bay đậu lên vai Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọ.

Phan Ngọ khẽ rụt vai lại, tiếng sáo ngừng thổi hẳn, Thập Đại Du Hồn cũng biết ngay Giáo chủ Mạnh Tam Nương cho thúy điều đến truyền thư, thế là mọi người êm lặng đứng chờ lệnh của Phó giáo chủ Phan Ngọ.

Phan Ngọ từ nơi mỏ chim lấy xuống hai bức thư, giở ngay bức thư gởi cho mình thấy chỉ vòn vẹn có tám chữ :

“Cộng đồ đại sự, tạm thích tiền thù” (Mưu đồ chuyện lớn, tạm gác những hiềm thù xưa kia).

Ngọc Tiêu Lang Quân tuy cũng là loại người hung bạo kiêu ngạo vô ngần, nhưng y đối với vị sư tỷ Tiểu Diễm Diễm Bà này lại vô cùng kính sợ. Sau khi xem thư xong, giở ngay cây sáo bằng ngọc lên ngoắc một cái, Thập Đại Du Hồn lập tức rút luôn những ngọn cờ trường phiên của mình, ai nấy lại lo mặc áo bào đỏ vào người.

Xong Ngọc Tiêu Lang Quân dùng ngón tay búng phong thư của Tiểu Diễm Diễm Bà gởi cho Cửu Độc thư sinh, phong thư bay thẳng như một lá vùn vụt bay đến Cửu Độc thư sinh. Cơ Thiên Khuyết liền đưa tay ra bắt và giở ra xem, thư viết rằng :

“Nay vài hàng gởi Cửu Độc thư sinh, tất cả những tình hình xảy ra trong đại hội Nguyên Tiêu ở Thiên Hương Ấu, Mạnh Phi Yên này đều nhận được hết báo cáo tỉ mỉ. Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, Đoạt Hồn Kỳ trong nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, ai nấy đều có tuyệt nghệ trong mình không phải phờng “giá áo túi cơm” như chúng ta nghĩ đâu, nhất là Chân Đoạt Hồn Kỳ là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, tâm cơ tinh thông, võ công lại cực giỏi, khiến người ta không thể nào lường đoán nổi. Nếu Mạnh Phi Yên này chưa luyện thành thần công tuyệt kỹ, và còn chưa đủ sức thắng nổi Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, quyết không đời nào chịu xuất hiện trên giang hồ, nhưng có nhiều lắm cũng chỉ trong ba năm trời nữa, chừng ấy ta sẽ cho thúy điều truyền thư, thỉnh mời hết thầy các tay anh hùng trong thiên hạ, để dự cuộc đại hội La Phù sau này, và cùng so tài cao thấp luôn với nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt. Mối thù của sư đệ ta và Cơ huynh, Mạnh Phi Vân đã giải quyết xong rồi, nay Mạnh Phi Yên muốn phiến Cơ huynh, nhân lúc nhàn rồi

bây giờ, hãy đi thỉnh mời vài vị kỳ nhân đã ẩn tích lâu năm trên non cao núi biếc, để gây thêm thanh thế lừng lẫy cho cánh mình rồi sẽ tái lập La Sát giáo sau này”.

Cơ Thiên Khuyết xem xong bất giác trong lòng thất kinh, thì ra vị Tiêu Diêu lão nhân mà mình kéo đến ấy lại là thứ “chính cống”, hèn gì càng lúc càng ly kỳ bất phàm. Nhưng lão này thế nào chẳng coi mình là một kẻ đại tử thù, sao lão không nhân lúc mình chưa phát giác ấy mà hạ độc thủ để trả mối thù mười năm bị giam cầm nơi Cửu Hoa sơn, mà lại ngêu ngao hát bài Tiêu Diêu bỏ đi như thế.

Càng bởi vì Cửu Độc thư sinh tích ác quá nhiều, tâm trí đã mê mờ hẳn, đâu hiểu nổi dụng ý của khoan dung đại lượng của Chung Ly Triết, trong lúc phân vân ấy miệng bỗng dừng lại nhìn ngay vào thân Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ khẽ gọi “Phan phó giáo chủ” vừa chực mở miệng nói lớn, thì Ngọc Tiêu Lang Quân không chờ cho Cơ Thiên Khuyết mở miệng, lập tức lạnh lùng lên tiếng trước rằng :

- May là bức thư của sư tỷ ta đến kịp thời, không thì giờ này đây hồn người đã biến thành quỷ sứ xuống Diêm vương tại âm tù lâu rồi. Sao còn không chịu đi cho khuất mắt, đứng đây lảng vảng làm gì nữa?

Nếu vào ngày thường xưa kia, nội giọng điệu ngông cuồng cũng đủ điên tiết lộn ruột khiến Cửu Độc thư sinh ra tay trừng trị rồi. Nhưng nay vì, một là mình đang bị sa cơ thất thế khốn đốn trong những ngày gần đây, hai là mình đang bị vây trong thạch trận, ba nữa muốn trông vào thế lực của chị em Mạnh Tam Nương để gây thanh thế riêng cho mình, nên Cơ Thiên Khuyết cố nhịn tức, cất tiếng cười lên ha hả rằng :

- Cơ Thiên Khuyết này đã từng thanh minh với Phó giáo chủ từ trước, nghĩa là sự hiểu lầm trên Kỳ Liên sơn đạo nọ xin Phan phó giáo chủ đừng nên để tâm làm gì, nay Cơ Thiên Khuyết xin tạ tội với Phan phó giáo chủ tại đây vậy.

Dứt lời, Cơ Thiên Khuyết ôm tay lên vái dài với Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ.

Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ, dù sao cũng không phải là nham hiểm như Cửu Độc thư sinh, nay thấy người đã chịu xuống nước nhỏ với mình như vậy, trong lòng cũng không nở quá quắt thêm, cũng buông tiếng cười ha hả ôm quyền thi lễ lại rằng :

- Cơ huynh đã nói như thế, Phan Ngộ lẽ nào còn chấp trách làm gì nữa, như thế chẳng hóa ra mình hẹp lượng lắm sao? Vậy từ nay chúng mình không còn ai nhắc đến chuyện này nữa.

Cơ Thiên Khuyết vui vẻ hòa nhã cười nói với Ngọc Tiêu Lang Quân rằng :

- Cơ Thiên Khuyết nay được sự rộng lượng hải hà của Phan phó giáo chủ, nhưng vì hiện nay tôi còn bận hện với một kẻ địch tại Võ Di, đáng lẽ nên lập tức cáo từ rút lui, nhưng nay vì nhận được lệnh sư tỷ có chuyện ủy thác, nên cũng không ngần ngại gì muốn thỉnh giáo với Phan phó giáo chủ một điều.

Dứt lời, trao luôn bức thư của mình sang cho Ngọc Tiêu Lang Quân. Phan Ngộ sau khi xem xong, Phan Ngộ “ồ” lên một tiếng nhẹ, mỉm cười rằng :

- Phan Ngọ đã khéo được một quyển kỳ thư võ học trong ngọn núi Võ Di này, quyển kỳ thư đó mệnh danh là Huyền Huyền chân kinh, và hai bảo vật trong võ lâm, nhờ đó được biết ở trong Huyền Băng Lũng trên bắc Thiên Sơn, có một vị kỳ nhân đang ẩn cư đó danh hiệu là Huyền Băng Tiên Tử, và Bách Bàn Sơn trên núi tây Nộ Sơn, cũng có một vị ẩn cư là Vạn Tướng tiên sinh, cả hai người này tuổi đã trên trăm, võ học kỳ cao, bởi xưa kia từng bị thương tâm một vết thương lòng gì đó, nên đã cố đi tìm nơi hoang vắng để ẩn tung tuyệt tích trong giang hồ luôn, Cơ huynh chỉ cần làm cách nào gặp được một trong hai người cái thế kỳ nhân này, nói rõ cho họ biết hai vật kỳ bảo là Song Tâm Bích Ngọc và Cửu Kết Kim Hoàn, hiện đều nằm trong tay sư tỷ tôi, nếu họ bằng lòng hạ sơn xuống giúp sức để cộng diệt Càn Khôn ngũ tuyệt, để khiên cho La Sát giáo lừng lẫy thanh danh từ đây, thì chừng ấy sư tỷ tôi sẽ lập tức tặng hai bảo vật này cho họ ngay. Bởi vì cả hai vật này đối với hai kỳ nhân Huyền Băng Tiên Tử và Vạn Tướng tiên sinh đều có một liên quan mật thiết bí mật, khi họ nghe được tin này, thế nào cũng chịu ra sức ngay, thêm đó, nếu công lực của sư tỷ của tôi luyện thành công, đừng nói là đám Tây Đạo, Nam Bút không đáng kể, mà còn cho cả vị Chân Đoạt Hồn Kỳ là Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết đi nữa, cũng không có gì phải e ngại.

Cơ Thiên Khuyết im lặng đứng nghe, trong lòng đang tư lự nghĩ, Ngọc Tiêu Lang Quân thành linh chuyển sang câu chuyện khác hỏi rằng :

- Cơ huynh vừa rồi nói có một kẻ thù địch nào đó hẹn tại đây với huynh, vậy có thể thổ lộ với Phan Ngọ này được không?

Cơ Thiên Khuyết nghe hỏi vậy, nhân đà nói với Phan Ngọ rằng :

- Sau cuộc đại hội Tân Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt mở tại Vạn Mai cốc La Phù sơn xong, trong lúc Cơ Thiên Khuyết tôi vừa tính rút lui, thì bỗng có một người tự xưng là U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh, dắt theo bốn thủ hạ ăn mặc như ma quái, xông thẳng vào cốc, lên tiếng đòi tảo thanh tiêu diệt sạch hết dư đảng tà giáo La Sát, và đòi truy hồn Tiểu Diệm Diêm Bà cùng đoạt mạng Ngọc Tiêu Lang Quân...

Ngọc Tiêu Lang Quân nghe nói như vậy, cau mày suy nghĩ một lúc rồi mới tiếp lời rằng :

- Tên hiệu người này hơi xa lạ, mà ngang nhiên dám ngông cuồng như thế?

Chẳng biết hẳn có ý muốn tảo thanh bốn giáo hay không? Nhưng ngoại hiệu của sư tỷ tôi đã gọi là Tiểu Diệm Diêm Bà thì hẳn không thể nào xưng danh trong bốn chữ U Mịch Thần Quân được.

Cửu Độc thư sinh thấy Ngọc Tiêu Lang Quân có vẻ chưa chịu tin những lời mình nói, vội hấp tấp nói rằng :

- Người này cũng ăn mặc đúng hệt như một Đoạt Hồn Kỳ, nê cũng đã chỉ danh tôi đòi đấu với tiểu đệ. Thế là một cuộc ác chiến đã xảy ra tại Vạn Mai cốc, nhưng y sẵn thủ hạ trợ lực, đôi bên đánh hoài vẫn chưa phân thắng bại, sau mới hẹn lại vào ngày mười sáu tháng hai tại Võ Di tuyệt đỉnh quyết mở cuộc đấu

thư hùng sống chết.

Ngọc Tiêu Lang Quân “ồ” lên một tiếng, Cơ Thiên Khuyết lại nghiêm nhiên lên tiếng tiếp :

- Nay lệnh sư tử bận bề quan luyện công, và đồng thời lại có việc nhờ Cơ Thiên Khuyết như thế, nhưng hãy để cho tiểu đệ giải quyết xong vụ tranh chấp với tên U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh xong đã, rồi xin thân hành đi tìm kiếm hai vị tuyệt thế kỳ nhân là Huyền Băng Tiên Tử và Vạn Tượng tiên sinh xuất sơn để giúp sức cho quý La Sát giáo cùng đấu thư hùng một phen với đám Càn Khôn ngũ tuyệt cho biết mặt.

Ngoại hiệu chưởng giáo La Sát Mạnh Tam Nương là Tiểu Diện Diêm Bà vậy thì đã bị ngoại hiệu U Mịch Thần Quân của người ta át thế mất, nên sau khi Phan Ngộ nghe nói đến bốn chữ đó, lạnh lùng cười tiếp lời rằng :

- Cơ huynh nay đã nguyện bôn ba ngàn dặm về miền tây cùng lo thù chung mưu đại sự như thế, Phan Ngộ này cũng chẳng cần phải khách sáo cảm tạ gì huynh.

Nhưng nay tôi có một việc muốn xin với huynh là, cuộc hẹn ngày mười sáu tháng hai này tại núi Võ Di, Cơ huynh cứ việc yên trí giao vụ tranh chấp U Mịch Thần Quân để Phan Ngộ này lo liệu hộ cho.

Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết thấy Ngọc Tiêu Lang Quân đã bị mình khích động trúng tim đen, trong bụng vui mừng vô ngần, nhưng bề ngoài vẫn không hề để lộ vẻ hớn hờ của mình, cũng chẳng lên tiếng ngay, cố ra vẻ trầm ngâm một hồi rồi mới nghiêm trang nói :

- Vốn ra Cơ Thiên Khuyết tôi cũng đâu có hay biết gì về chuyện lệnh sư tử lại ẩn cư tại đây, nên đã vô tình định ước hẹn với U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh tại đây. Nay chúng mình đã coi nhau như người trong một nhà như thế, ai ra đối phó cuộc hội cũng thế cả, nhưng trước khi chưa trừ khử được nhóm đại kinh địch Càn Khôn ngũ tuyệt là Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm và Tiêu Diêu lão nhân Đoạt Hồn Kỳ, chúng mình cũng nên tránh bớt việc oán thù, mong trong cuộc hẹn ngày mười sáu tháng hai tới đây, nếu Phan phó giáo chủ thấy có điểm nào tha được người ta thì cứ việc rộng lượng nói tay...

Ngọc Tiêu Lang Quân không đợi cho Cơ Thiên Khuyết hết lời, bèn lên tiếng rằng :

- Vốn ra tôi cũng chẳng có oán thù gì với người ta cả, huống hồ trong lúc thần công của sư tử tôi chưa luyện thành, quả thật tôi sẽ tuân theo lời khuyên của Cơ huynh hành sự, chỉ cần sao tên Diêm Nguyên Cảnh chịu tự động bỏ hẳn ngoại hiệu U Mịch Thần Quân, ta sẽ tha hẳn khỏi chết trong chưởng lực La Sát Âm Công hoặc Thất Tình Tiêu Thanh, hay Thập Hồn Diệu Vũ.

Cơ Thiên Khuyết thừa biết U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh thuộc loại người ương ngạnh kiêu ngạo, như thế thì kế “Giá họa Giang Đông”, “Trục lang cự hổ” của mình chuyển này thế nào chả khiến cho họ mở một cuộc long tranh hổ đấu tương bưng?

Sau khi hai người thương lượng xong đầu đũa, Ngọc Tiêu Lang Quân bèn dẫn luôn Thập Đại Du Hồn lên đỉnh phong để chờ đợi U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh, còn Cửu Độc thư sinh lo bốn ba phong trần lên đường đi về miền tây để tìm hai vị kỳ khách trong võ lâm là Huyền Băng Tiên Tử và Vạn Tướng tiên sinh.

Nhưng trong suốt cuộc hành trình này, Cơ Thiên Khuyết không những không giấu giếm về chuyện ẩn cư của Mạnh Tam Nương, mà còn tận lực nói hết rõ các dự tính bí mật của La Sát giáo, nào hiện đang ẩn náu tại núi Võ Di để khổ luyện những công lực kỳ độc, và nay mai sắp sửa tái xuất trên giang hồ để mở một cuộc thi thố với các tay quần hùng trong thiên hạ để tranh chức minh chủ trong võ lâm.

Dụng ý của Cơ Thiên Khuyết là muốn bản tin ẩn cư của Mạnh Tam Nương đến tai nhóm Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm và Đoạt Hồn Kỳ trong Càn Khôn ngũ tuyệt, khiến cho đám họ lần tới núi Võ Di nay quyết đấu với vị Hồng phẫn ma đầu này, như thế có thể tiêu hao thực lực của đôi bên khá nhiều, còn mình chỉ cần tìm được hai vị Huyền Băng Tiên Tử và Vạn Tướng tiên sinh, sẽ nói láo là mình đã được Song Tâm Bích Ngọc và Cửu Kết Kim Hoàn, đang tính mang lại biểu họ, thì giữa đường bị Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết và Tiểu Diệm Diêm Bà Mạnh Tam Nương hợp sức cướp mất.

Như thế, Huyền Băng Tiên Tử và Vạn Tướng tiên sinh thế nào cũng chịu xuất sơn để đối địch với Tiêu Diêu lão nhân và Tiểu Diệm Diêm Bà ngay, khi ấy mình cứ việc đòn sóc thọc bên này thịch bên kia, tiện dịp là mình ra tay trừ khử dần những tay đối thủ lợi hại, rồi vu oan giá họa sang cho người khác, khiến cho họ cứ việc trả thù báo oán, nghĩa là không một ngày nào được yên tĩnh. Cuối cùng thế nào mình chả mãn nguyện với chí nguyện làm bá chủ võ lâm trong thiên hạ.

Lộ trình của Cơ Thiên Khuyết thoát tiên là đi Huyền Băng Lũng bắc Thiên Sơn, sau mới đi Bách Bàn Lãnh tây Nộ Sơn. Vậy chuyến đi này liệu có thành công đúng như những ý niệm độc của Cửu Độc thư sinh không? Bút giả tạm ngưng ở đây để quay sang kể về cuộc hẹn hội kinh hồn lạc phách tại đỉnh phong Võ Di.

Vào giữa đêm mười sáu tháng hai, trăng thanh gió lặng, trên bầu trời không một đám mây, nơi thạch trận ngồn ngang của đỉnh núi Tam Ngưỡng Phong ấy, đã được những môn đồ của La Sát giáo dọn sạch bằng hết, để lại một khoảng trống có trên năm, sáu trượng vuông tròn, những nhân vật giang hồ đang đứng đối lập với nhau ấy cả thảy là mười sáu vị.

Ngọc Tiêu Lang Quân vẫn ăn mặc như một nho sinh, toàn thân trắng xóa.

Đứng phía sau Phan Ngộ là mười thiếu nữ mặt gầy đét mà được xưng hiệu trong La Sát giáo là Nhị Vân, Nhất Quý, Thập Đại Du Hồn.

Còn năm khác, đương nhiên là U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh và bốn thủ hạ đem theo là Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế, Hồng Y Hỏa Phán Mục Lô, Đại Đầu Quý Vương Tiêu Khôi, Câu Hồn Sứ Giả Phong Kiệt.

Diêm Nguyên Cảnh thấy Cửu Độc thư sinh đã lột hẳn mặt nạ giả, thay đổi lối ăn mặc như vậy bèn cũng cười bỏ luôn lối Đoạt Hồn Kỳ của mình để phục sức theo lối vương giả U Mịch Thần Quân.

Diêm Nguyên Cảnh không thể nào ngờ rằng kẻ chờ mình trên đỉnh núi Tam Ngưỡng Phong này lại không phải là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết, mà là một vị thư sinh xa lạ khác đem theo mười thiếu nữ liệt trận ra đón chờ mình.

Tuy U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh từng sống trong địa khuyết gần hai mươi năm trời, lại nữa xưa kia cũng là một hiệp đạo khét tiếng ở Lĩnh Nam. Sau khi thấy lối ăn mặc đẹp mắt của Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ, và Thập Đại Du Hồn như thế, biết ngay nhân vật trước mắt mình đây cũng không phải tay phàm tục gì? Bất giác cau mày lên tiếng hỏi rằng :

- Túc hạ đây là ai, và chờ ai trên đỉnh phong trong đêm khuya này?

Bởi Ngọc Tiêu Lang Quân đã nghe lời tiếm ngôn của Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết nên sau khi thấy mặt U Mịch Thần Quân và người ta lên tiếng hỏi mình trước vô lối như thế, “hừ” một tiếng nhẹ rồi lạnh lùng rằng :

- Câu hỏi này đáng lý ta phải hỏi người mới đúng... thế người dắt theo mấy người trông ma không ra ma, người không ra người này đến nơi ẩn cư của ta đây để làm gì?

Diêm Nguyên Cảnh thấy đây là nơi ẩn cư của người ta, biết ngay đã hỏi lờ lời với người ta, bèn quay về phía Trọng Tuyên Tú Tài rằng :

- Không ngờ nhân vật lừng danh như Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết như thế mà cũng nuốt lời, sợ không dám lại đây để phó hội.

Phan Ngộ cũng phục ngầm lối trả lời khéo của đối thủ, bèn lạnh lùng rằng :

- Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết vốn là chỗ bạn thân của Phan Ngộ ta, bởi bạn việc nên chưa có mặt tại đây, nên tôi đã hộ thay mặt bạn đến phó hội cũng thế.

Diêm Nguyên Cảnh nghe vậy, lùi ngay nửa bước về phía sau, đưa mắt nhìn khắp một lượt toàn thân của Phan Ngộ, trầm giọng rằng :

- À, ra túc hạ đây là Ngọc Tiêu Lang Quân trong La Sát giáo, và cũng là Phan phó giáo chủ đấy?

Phan Ngộ gật gù, cười ngạo mạn lên tiếng rằng :

- Chắc người đây là kẻ không biết trời cao đất rộng Diêm Nguyên Cảnh đây?

Nghe nói các người ý chút nghề mọn ma quái quý môn quý đạo gì đó mà dám ngang nhiên đòi đối địch

với bản giáo La Sát, mà còn dám sục xạo trong Vạn Mai cốc?

Nghe vậy Diêm Nguyên Cảnh biết ngay Cửu Độc thư sinh đã dùng kế “di họa Giang Đông”, đảo lộn thị phi, nhưng cũng không ưa gì khẩu khí kiêu căng của Ngọc Tiêu Lang Quân, bèn nghiêng nhiên rằng :

- Vạn Mai cốc đâu phải nơi cấm địa ở trần gian này, vậy thì người nào lại không có quyền vào cốc? Lại nữa La Sát giáo của các người là một tà giáo, làm nhiều điều khuyết đức trái nhân tình, đồng thời các người lại chịu rời bỏ cơ nghiệp để tránh cuộc chạm trán nảy lửa với nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt trong cuộc đại hội Nguyên Tiêu, vậy thì đâu có lý do gì để cấm ta vào Vạn Mai cốc?

Phan Ngọ cười ngất ngưỡng một hồi rằng :

- La Sát giáo bởi có việc riêng nên tạm cho giải tán môn đồ, nhưng trong ba năm sau, nhất định thế nào cũng về lại Vạn Mai cốc gây dựng khuếch trương lại cơ nghiệp của La Sát môn, thế sẽ tước đoạt những đầu lâu của Càn Khôn ngũ tuyệt để làm lễ tế đàn.

U Mịch Thần Quân nghe vậy bất giác cũng ngẩn người mỉm cười nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọ lại rằng :

- Người đừng nên cười vậy, nếu trong ba năm trời mà nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt còn sống, trong thời gian này, chưa chừng người lại phải bỏ xác trên đỉnh phong này đây là khác.

Trong bốn người thủ hạ của Diêm Nguyên Cảnh, kẻ nóng tính nhất là Đại Đầu Quỷ Vương Tiêu Khôi, khi y thấy Phan Ngọ ăn nói ngạo mạn như thế, đang tính hăm hở xấn tới, nhưng Diêm Nguyên Cảnh đã vụt ngay tay áo chặn ngay lại, rồi nhìn Phan Ngọ rằng :

- Nay Phan phó giáo chủ, Diêm Nguyên Cảnh này đâu có thù oán gì với người đâu? Chẳng lẽ tôn chỉ trong La Sát giáo các người chỉ nhắm vào chuyện chết chóc thôi ư?

Phan Ngọ lạnh lùng :

- Hừ. La Sát giáo đâu phải chỉ háo sát sinh như người nghĩ. Nhưng không thể nào dung tha những kẻ dám mạo phạm đến oai danh của bốn giáo. Nếu người muốn được thoát khỏi đỉnh phong trong đêm nay về để mà sống, ít nhất người nên tự động xóa bỏ hẳn bốn chữ ngoại hiệu U Mịch Thần Quân của người mới được.

Diêm Nguyên Cảnh nghe vậy thì ngạc nhiên vô cùng, bèn lên tiếng hỏi :

- Vậy ngoại hiệu U Mịch Thần Quân có gì mạo phạm đến La Sát giáo sao?

Phan Ngọ bởi nhận thấy giữa hai ngoại hiệu U Mịch Thần Quân và Tiểu Diện Diêm Bà đã có sự xung đột khó nói, nên cau ngay mày hầm hầm rằng :

- Ta muốn người bỏ thì người cứ việc nghe lời cho ổn thỏa, hà tất hỏi lồi thoi làm gì? Còn không, hãy đem mạng nọp ngay dưới La Sát Âm Công hay Thất Tình Tiêu Thanh, Thập Hồn Diệt Vũ của ta đây.

U Mịch Thần Quân thấy Ngọc Tiêu Lang Quân không chịu bỏ qua bốn chữ ngoại hiệu của mình, cũng chẳng hiểu duyên cớ tại sao, sau khi trầm ngâm suy nghĩ một hồi, mới chợt hiểu bất giác phì cười lên.

Tiếng cười này khiến cho Phan Ngọ đỏ bừng cả mặt, thế là mắt trợn tròn lên quát tiếng hỏi rằng :

- Người cười gì vậy?

Dứt lời tay áo thụng thư sinh vụt ngược lên, trong ngọn chướng vung lên ấy, một luồng kinh phong của La Sát Âm Công đã bửa thẳng tới phía Diêm Nguyên Cảnh.

U Mịch Thần Quân từ lúc rõ thân phận của Phan Ngọ, càng dễ có cảnh giác của mình. Bởi xưa nay trong La Sát giáo thu môn đệ rất nghiêm nghị, như vậy không đời nào có những tay tầm thường. Hai nữa là võ học của Mạnh Tam Nương lại cực kỳ tinh giỏi, đến cả Càn Khôn ngũ tuyệt cũng còn e ngại sau này sẽ thành đại họa trong võ lâm. Bây giờ mình đột nhập vào sào huyệt của người ta như thế, đâu dám sơ ý chênh mảng?

Nên sau khi Phan Ngọ phát ra luồng La Sát Âm Công, Diêm Nguyên Cảnh cũng vội lật chướng bên phải ra, lẽ đương nhiên cũng tụ ngầm công lực, nhưng vì đôi bên còn chưa biết sức nhau như thế nào, nên Diêm Nguyên Cảnh cũng phải dùng chín phần mười công lực để nghênh địch.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tu La Tam Bảo Và Diệu Vũ Tiêu Thanh

Một ngọn phách không kinh khí và một luồng âm hàn phong sau khi tiếp hợp với nhau, đôi bên đồng cân ngang sức. Ngọc Tiêu Lang Quân không khỏi kinh ngạc về võ học của đối thủ không những không giống nhau, mà còn kinh ngạc hơn về lối chưởng phong của Diêm Nguyên Cảnh, thành linh ngừng ngay tay lại lạ lùng hỏi rằng :

- Người với Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết cùng đồng một môn phái với nhau sao?

Diêm Nguyên Cảnh lắc đầu cười rằng :

- Trong số sư huynh đệ của Diêm Nguyên Cảnh, tuyệt không có người nào tính lang sói như Cơ Thiên Khuyết vậy. Chẳng qua chúng tôi mỗi người được bốn chương về quyển kỳ thư võ lâm của Tu La Tôn Giả là U Mịch thập tam kinh, nên về lối võ học có nhiều chỗ giống hệt nhau.

Ngọc Tiêu Lang Quân từ từ lấy cây sáo ngọc trong mình ra cầm nhịp trên tay, rồi nhìn Diêm Nguyên Cảnh rằng :

- Cuộc hội đêm nay đây, một là Phan Ngộ ta thay bạn đến phó hội, hai nữa là muốn người bỏ hẳn bốn chữ ngoại hiệu U Mịch Thần Quân, chúng ta đều là những nhân vật trong võ lâm, tốt nhất cứ hành sự theo như quy tắc của giang hồ, chẳng cần khách sáo gì cho nhiều lời vô ích, cũng chẳng cần bàn đến nhân nghĩa đạo đức gì cả. Phan Ngộ chỉ muốn dùng La Sát Âm Công và cây ngọc tiêu trong khúc nhạc Thất Tình Tiêu Thanh cùng với môn vũ của môn đệ Thập Hồn Diệu Vũ để thỉnh giáo với người. Còn người nếu có bản lĩnh gì đem hết ra mà thi thố tận lực, kẻ thắng sẽ được quyền sai khiến hay ra lệnh cho đối phương phải phục tùng.

U Mịch Thần Quân cười ha hả rồi nhìn từ Phan Ngộ cho đến khắp Thập Đại Du Hồn một lượt gật đầu rằng :

- Diêm Nguyên Cảnh kính xin tuân mệnh. Vậy ta sẽ dùng ngọn binh khí từ lâu đã không dùng đến là cay Diêm La Phán (cây bút phê tội của Diêm vương) để thỉnh giáo trước với những tuyệt thế ngọc tiêu của Phan phó giáo chủ trước.

Dứt lời từ trong người rút ra một cây bút không ra bút, đao không ra đao ấy, dài trên hai thước hai, trông thật một binh khí kỳ lạ vô ngần.

Ngọc Tiêu Lang Quân thấy cây binh khí lạ lùng cũng không dám khinh địch biết ngay đối thủ chắc giỏi

về môn đánh huyết hay điểm huyết, nên cây sao ngọc được khẽ vọt về sau, đôi mắt song song U Mịch Thần Quân, bắt đầu cất bước đi về hướng trái.

Sau khi hai vị cái thế kỳ nhân đi xung quanh mấy vòng, tình hình cả hai thân hình hợp nhất vào nhau, thế là Ngọc Tiêu Lang Quân bắt đầu ra tay trước để tiên chế nhân. Chỉ thấy tà áo trắng phất phơ đẹp mắt lướt nhảy quất sang Diêm Nguyên Cảnh U Mịch Thần Quân không những võ công tuyệt vời, mưu kế cũng cừ giỏi, đâu để cho Ngọc Tiêu Lang Quân cướp quyền ưu tiên như thế. Trong lúc Phan Ngộ đưa tay ra đánh ấy, Diêm Nguyên Cảnh cũng tự hết thần công, vung tay ra một chưởng Lực Đạo Nguyên Sương (sức ngoáy sương mù), cây Diêm La Phán mũi bên tay phải cũng đánh ra thế Tà Chi Tam Tinh (xéo chỉ ba sao) hóa thành một đám ánh sáng lóe mắt điểm ngay về các đại huyết Thần Phong, U Môn, Tử Cách, trước ngực của Ngọc Tiêu Lang Quân.

Phan Ngộ đã thừa biết rằng cây sao ngọc của mình ra tay đánh, thế nào đối thủ cũng trả đòn cướp đánh ngay, nên không hề nao núng tinh thần, thu ngay thế công, nhượng bộ nhoáng vèo thân ra để tránh ngọn chưởng lực Lực Đạo Nguyên Sương của đối phương và những ánh tua tủa của Diêm La Phán tìm chỗ trống đột nhập, thế là cây sao ngọc lại được vung đánh ra những thế rất đẹp mắt như con rắn bạc đang đùa vờn với U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh.

Diêm Nguyên Cảnh thấy đối thủ cũng không phải tay vừa gì, nhất là những ngọn tuyệt kỳ về cây sao ngọc được đánh ra trong lúc này, nên bất giác cũng dùng luôn một thế Mạnh Thoát Thiên La (cổ vung vẩy khỏi thiên la) vèo thân ra ra hơn sáu thước xa, miệng cười rằng :

- Phan phó giáo chủ quả là cao minh, ngoài võ học cao siêu ra còn giỏi cả về từ chương, thế này hình như là giống trong Cao Hồn Thuần Hậu trong đường thi thì phải?

Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ thấy U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh quả nhiên cũng biết những thế đánh tinh tuyệt của mình như vậy, trong lòng cũng phục lắm, nên gật đầu cười nói :

- Trong thế này của ta, nguyên được hóa từ trong Bình Sa Vạn Mạc trong thơ xuất trại của Đỗ Nhị Bộ. Người đã biết được như thế, vậy ta cũng vui lòng cho người xem nốt hai thế tuyệt học là Tinh Thủy Bình Dã Khoát (sao nằm dưới khoảng mệnh môn) Nguyệt Dũng Đại Giang Lưu (trăng chảy cuộn cuộn theo sông ngòi)

xem coi oai lực của nó có hơn Cao Hồn Thuần Hậu không?

Vừa dứt lời, Ngọc Tiêu Lang Quân đã ngậm tụ công lực, vạt tay áo bên tay trái, từ trên quạt lên trên, một luồng kinh phong bay vọt lên theo với một đám đá vụn nhằm hướng Diêm Nguyên Cảnh cuộn cuộn ập tới.

Rồi hét lên một tiếng tung bồng toàn thân lên cao năm trượng, hít hơi thu thế, quay ngược đầu xuống, cây ngọc tiêu trên tay vung tua tủa xuống, quả nhiên hóa thành trăm ngàn hành tinh tới tấp ập xuống.

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh nào để cho ánh tiêu loang loáng của Phan Ngộ vây bủa mình, vội dùng ngay một thế thoát hiểm trong tuyệt học của U Mịch thập tam kinh là Tán Ảnh Ly Hồn (tan hình rời hồn) áo bào phùng phụt tiếng gió, dưới chân đổi bộ ra thế Đảo Thái Tam Tinh (ngược bước theo hình ba sao) nhoáng qua cánh trái vào sang cánh phải, thực ra đây chỉ là những động tác hư không của nửa thân hình phía trên, còn nửa phía dưới thì vững như Thái Sơn, chân dụng lực nhanh nhẹ như tia điện nhoáng, nhún một cái lui hẳn hơn tám thước, tránh ngay ngọn La Sát Âm Công mà Phan Ngộ vẫn đặc ý xưa nay cùng sự phối hợp của hai thế Tinh Thủy Bình Dã Khoát, Nguyệt Dừng Đại Giang Lưu của đối thủ.

Phan Ngộ khi thấy tà áo bay phùng phụt của Diêm Nguyên Cảnh như vậy, đoán ngay người ta chắc có biến đổi gì đây, nên từ trên cao cố đề khí ngưng thần, không phật thế đánh vội.

Nhưng khi thấy thân hình đối phương vừa nhoáng qua bên trái, Phan Ngộ đã đoán lầm, tưởng đầu địch thủ thế nào cũng thoát thân bên cánh phải, nên cười lên một tiếng ha hả, cây ngọc tiêu trên tay vung tua tua kèm theo những kinh phong từ trên bao trùm xuống cánh phải của địch thủ.

Nào hay khi ánh sáng tới tấp chụp xuống lại đều bị lọt vào bẫy không hết, tình hình thấy Diêm Nguyên Cảnh với cây binh khí Diêm La Phán đánh sang với thế Họa Long Điểm Tinh (vẽ rồng điểm mắt) nhắm ngay bả vai của Phan Ngộ điểm tới.

Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ thấy đối phương thoát thân nhanh nhẹ và trả đòn mau chóng như thế, trong bụng cũng ngầm cảm phục vô cùng, thầm nghĩ nếu mình không bị nhục về tay Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết tại Kỳ Liên sơn đạo nọ, để rồi cố chí khổ luyện thêm, và gần đây lại được quyển kỳ thư võ lâm Huyền Huyền chân kinh chắc có lẽ đêm này bị bại về tay vị U Mịch Thần Quân này mất?

Trong lúc mãi suy nghĩ ấy, cây Diêm La Phán đã thấy đến sát bả vai mình, Phan Ngộ vốn là kẻ nghệ cao bạo phổi né đầu nhoáng tránh sang bên phải, chưởng bên trái lật ngược lên thò ngay ba ngón tay, nhót về phía Diêm La Phán của địch.

U Mịch Thần Quân thấy vậy, dờ cười dờ khóc, nhưng cây Diêm La Phán đã lờ trốn quá đà, thu lại không kịp.

Cả đôi bên trong cuộc sơ dụng này, đều đã nhìn nhận sự trí dũng kiêm toàn của đối thủ, quả thật cũng khó đấu lắm. Nên Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ trong lòng đã sinh nghi, cho rằng Diêm Nguyên Cảnh không chịu thu ngay thế về ấy, chắc có ẩn ý gì đây, nghĩ vậy nên liếc nhanh mắt lại cây Diêm La Phán.

Không ngờ trong cái nhìn chớp nhoáng ấy, khiến cho Ngọc Tiêu Lang Quân ngẩn người cau mày.

Thì ra trong cây binh khí kỳ lạ ấy, tình hình trên mũi đã có thêm ba lưỡi móc nhọn từ hồi nào rồi. Loại Diêm La Phán có thể ngấm ngầm chứa đựng móc nhọn như thế, tất không phải loại binh khí thường gì, Phan Ngộ thấy thế nên lập tức vội thu ngay thế nhót của mình lại.

Nhưng Diêm Nguyên Cảnh nào có chịu để yên. Cây Diêm La Phán đẩy thẳng tới rồi ngoáy ngược lên, dù cho Phan Ngộ có lạnh tay đến đâu đi nữa, ngón tay giữa cũng đã bị lưỡi móc cửa trúng một đường, sâu thấy xương, máu chảy lênh láng, cau mày vì bị sốt, may mà còn nhanh tay, không mất một ngón tay là khác.

Không để lỡ cơ hội tốt, lập tức Diêm Nguyên Cảnh dùng luôn các thế Chỉ Độc Vi Mã (chỉ mai thành ngựa), Thọ Dương Điểm Tráng, Hàn Tín Điểm Bình, liên miên đánh ra ba thế. Cả một vùng ánh sáng ảo ảnh, oai thế vô biên, khiến cho vị La Sát Phó giáo chủ, kẻ lừng danh như Ngọc Tiêu Lang Quân phải giữ luôn ngọn Yển Thanh Thập Bát Thiểm Phiên khinh công ra né tránh, thối lui cuống quýt.

Cả hai quần thảo trên ba mươi mấy hiệp, thành linh U Mịch Thần Quân vọt bổng lên như một con hạc và Ngọc Tiêu Lang Quân cũng vèo thân ra cùng một lúc, Diêm Nguyên Cảnh đưa tay chỉ Phan Ngộ rằng :

- Phan phó giáo chủ, nếu chúng ta cứ đánh như thế này đến ba trăm hiệp cũng chưa chắc gì phân thắng bại được? Vậy Diêm Nguyên Cảnh bây giờ xin lĩnh giáo về những môn tuyệt học Thất Tình Tiêu Thanh và Thập Hồn Diệu Vũ để làm cuộc kết thúc cuộc gặp gỡ đêm nay vậy.

Ngọc Tiêu Lang Quân lạnh lùng cười rằng :

- Nếu vậy thì người sẽ được chết sớm thêm một chút.

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh cười rằng :

- Ta cũng biết thứ Tiêu Thanh, Diệu Vũ của người không phải thứ tầm thường gì, oai lực chắc phải kỳ mạnh. Nhưng Tu La Tam Bảo trên thân ta, tin chắc cũng không phải loại báu vật thường phàm. Vậy xin dừng ngại, cứ việc thẳng tay, ai bị thua, chừng ấy mới chịu tâm phục khẩu phục được.

Dứt lời, bèn từ trong mình lấy ra Tu La Bạch Cốt Thôi, Lãnh Diệm Tu La Vồng, và ngấm ngấm chuẩn bị luôn Tu La Cửu Hàn Sa.

Thế là Thập Đại Du Hồn bắt đầu tụt hết khăn đỏ trên thân, múa lên những vũ điệu kỳ lạ theo tiếng sáo của Ngọc Tiêu Lang Quân diễn tiến.

Đối với loại trận như thế này, không những Diêm Nguyên Cảnh coi không ra gì, mà cả đến Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế cũng phải nực cười, nhưng họ đâu có ngờ rằng những da thịt nảy nở của Thập Đại Du Hồn đều chế bằng da người già, trong đó lại chứa nhiều thuốc kỳ độc như phấn và nước?

Tuy nguy cơ đã bao trùm hết phía người của Diêm Nguyên Cảnh. Tính mạng có thể mất ngay trong nháy mắt. Nhưng Ngọc Tiêu Lang Quân cũng chưa từng nếm qua mùi vị của Tu La Tam Bảo ra sao, đâu có thể biết được Tu La Bạch Cốt Thôi, khi thổi lên có thể khiến tâm thần kẻ nghe vất vưởng, Tu La Cửu Hàn Sa tung ra, có thể khiến cho người ta lạnh buốt thấu xương tủy, nhất là chiếc lưới Lãnh Diệm Tu La Vồng, có thể nói là bá đạo trong giang hồ, khi tung ra, chu vi có thể có thể bao phủ trong hai trượng vuông tròn, nếu người nào bị chụp vào trong đó, trong chớp mắt có thể chỉ còn lại bộ xương trắng.

Giữa lúc đôi bên chưa biết tính cách gì để mò trúng yếu điểm của nhau ấy, thì tiếng sáo Thất Tình Tiêu Thanh của Ngọc Tiêu Lang Quân đã tấu đến chỗ Hỷ, Nộ, Ai, Bi, Ái, Ố, Dục và Thập Đại Du Hồn cũng nhịp nhàng theo hiệu lệnh, múa những vũ điệu quay cuồng, nhưng chỉ trong nháy mắt, các chất độc từ phấn cho đến thứ nước, bùng tỏa ra về khắp phía đám U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh. Sự đột kích này hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của phía Diêm Nguyên Cảnh.

U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh thấy đối phương bắt đầu hạ sát thủ như thế, liền phát luôn Tu La Tam Bảo rồi sau tiếng hú của Tu La Bạch Cốt Thôi vang lên, trên Tam Ngưỡng Phong, lập tức một đám đông kỳ khách võ lâm đều bị các chất phấn độc nước độc cùng với Lãnh Diệm Hàn Sa đánh trúng, thét lên những tiếng thê thảm rồi lăn đùng ra mặt đất.

Những tiếng thê thảm và những nhân vật ngã ra mặt đất ấy là những ai. Tính mạng của Ngọc Tiêu Lang Quân và U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh ra sao?

Bút giả xin tạm ngừng tại đây, để kể tiếp về Thiểm Điện Thần Khất và tiểu hiệp Thượng Quan Linh.

Sau khi Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh và Thượng Quan Linh ở Vạn Mai cốc từ biệt U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh ra đi, họ bèn chiếu theo lời hẹn ước, nhắm về hướng Hồ Nam, Quảng Tây để truy tìm Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết.

Nhưng Cơ Thiên Khuyết sau khi lừa đảo Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngộ tại Võ Di, bèn đi ngay bắc Thiên Sơn và tây Nộ Sơn để tìm kiếm Huyền Băng Tiên Tử và Vạn Tướng tiên sinh, vì thế Gia Minh và Thượng Quan Linh lùng khắp hai tỉnh Hồ Nam và Quảng Tây đều không thấy tung tích Cơ Thiên Khuyết đâu hết, mà cả cho đến U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh cũng mất liên lạc luôn.

Thời gian cứ vậy thoăn thoắt trôi mau, chớp mắt đã hơn năm qua, Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh vẫn dắt theo Thượng Quan Linh đi lùng kiếm Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết khắp nơi, họ ước sao độ hóa nổi con người hung bạo số một này theo đúng lời căn dặn của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết. Nhờ cuộc phiêu bạt nay đây mai đó, mà cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Bảo Kỳ đã trừ không biết bao nhiêu kẻ tàn bạo trong mấy tỉnh đông nam. Còn tiểu hiệp Thượng Quan Linh cũng càng ngày càng lớn thêm, thân hình bắt đầu nảy nở cao lớn thành một thanh niên anh phong lâm liệt.

Hôm ấy, Thượng Quan Linh theo Gia Minh đi du hiệp về miền Triết Đông, luôn tiện tạt ngang vào Thiên Đài Nhai Đãng Gian thăm luôn Nam Bút Gia Cát Dật, nhưng cửa động đóng kín buồn tênh, vị Gia Cát tiên sinh không biết đã đi về đâu?

Thượng Quan Linh bèn cười nói với Gia Minh rằng :

- Nam Bút Gia Cát Dật lão tiền bối thường ngâm câu thơ “Danh bài Tây Đạo Đông Tăng hậu, Gia tại Thiên Đài Nhai Đãng Gian”. Tại sao cả hai lần đến đều không được gặp vị Nam Bút Gia lão tiền bối này

kia.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cũng ngạc nhiên rằng :

- Theo đồn, những hạng cao nhân tuyệt thế như Càn Khôn ngũ tuyệt này, rất ít khi rời khỏi sơn cốc của mình đi đâu, huống hồ trong cuộc đại hội Nguyên Tiêu năm ngoái tại Thiên Hương Ấu ở Vạn Mai cốc La Phù sơn, từ Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm, và Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, họ chẳng đã tỏ ý không muốn can thiệp đến chuyện rắc rối trên giang hồ đấy sao? Gần đây trong võ lâm có chuyện gì xảy ra đâu, tại sao chúng mình lại không gặp được Gia Cát đại hiệp ở đây?

Thượng Quan Linh cười rằng :

- Những bậc lão tiền bối này, họ đến như rồng bay, đi như báo ẩn, cử chỉ hành động của họ luôn luôn khiến cho người ta khó lường đoán nổi, không chừng Gia Cát lão tiền bối vẫn còn ở trên núi Côn Luân với Chung Ly lão nhân cũng nên.... Nhắc đến vị kỳ nhân Chung Ly lão này, tiểu bối lại nhớ đến ngọn Vân Phiêu Điện Thiểm thân pháp của lão đã truyền dạy quả thật tuyệt diệu vô cùng, ông ta đối với tiểu bối đây thật tốt quá. Không biết ngài có nhớ đến ông ta không, riêng tiểu bối thì nhớ ông ta vô kể.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cười rằng :

- Đừng nói là Chung Ly lão nhân đã tặng cờ và truyền hiệu, ân cao, nghĩa hậu đối với tôi, chỉ nội tính tình và tấm lòng rộng lượng khoan dung vô bờ bến ấy, cũng có thể khiến người ta ghi nhớ đời đời rồi.

Thượng Quan Linh nghe vậy mừng lắm cười rằng :

- Nếu ngài cũng mong nhớ vị Tiêu Diêu lão nhân ấy, thì mọi sự dễ dàng ngay tức khắc. Hơn nữa bây giờ mình đi đâu mà tìm cho ra vị hung thần Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết ấy, chuyện này thật còn khó hơn xuống đáy biển mò kim. Mà những kẻ hung ác bại hoại ở miền đông nam hầu như đã bị chúng mình tận diệt sạch hết, nhân dịp này, tội gì mình không cất bước giang hồ lên miền tây bắc một chuyến để du hiệp miền tay. Một có thể luôn tiện đi thăm Chung Ly lão tại Côn Luân, hai lại tiện đường về miền Nam Cương, cũng có thể gặp sư phụ của văn bối và Thiên Si đạo trưởng vấn kế xem sao. Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cũng tự nhận thấy mình đã làm được nhiều việc thiện tại miền đông nam này, theo lý cũng có thể đem hết những sở học của mình lên miền tây bắc hành hiệp phò cứu lương dân để tăng thêm công đức. Huống hồ lại có dịp thăm viếng vị Chân Đoạt Hồn Kỳ là Chung Ly lão nhân, Tây Đạo Thiên Si, cùng Nam Cương Ẩn Hiệp Tạ Đông Dương, nên bằng lòng ngay sự đề nghị của Thượng Quan Linh.

Nhưng họ vừa ra khỏi tỉnh Triết Giang và bắt đầu vào biên giới An Huy, thì chuyện lạ đã xảy ra, khi Thượng Quan Linh vừa đến một khu rừng nọ, chợt thấy trong rừng có một cây cờ đoạn đỏ cũng vẽ sọ người và hai xương chéo bị xé toạc thành hai mảnh, mà trên lá cờ ấy cũng có những chữ thêu Hồng Phấn Vương Hầu giống hệt cây cờ Phong Ma Đoạt Hồn Kỳ như cây của Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết đã tặng cho Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh dạo nọ.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh thấy vậy nhủ cặp lông mày lại suy nghĩ, còn Thượng Quan Linh đưa tay rút luôn cây cờ bị xé lên cầm trên tay, bèn phát hiện thêm một tờ giấy trắng cuốn trên cán cờ, bèn giở ra xem, thấy đề rằng :

“Với cây cờ này làm tiêu chuẩn, hãy đi về hướng đông, nam, tây, bắc mỗi hướng hãy đi đúng chín chín tám mươi một bộ.”

Thượng Quan Linh xem xong, nhảy hẫng người lên nói :

- Không lẽ chuyện kỳ lạ giống vụ Bạch Long Đồi xưa kia đã từng xảy ra ở đây? Tôi không tin trong rừng này lại có một số nhân vật lừng danh trong võ lâm bị thiệt mạng như vụ Bạch Long Đồi trước kia?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cười nhạt xong, lạnh lùng rằng :

- Từ ngày Tân Cựu Càn Khôn ngũ tuyệt mở cuộc hội Nguyên Tiêu tại Vạn Mai cốc La Phù sơn xong, cả một năm trời nay quả đã thanh nhàn vô sự, này nghiêm nhiên lại có ông bạn nào trong giang hồ dám khiêu chiến với Đoạt Hồn Kỳ, vậy Thượng Quan hiền điệt hãy lo đề khí hộ thân, đừng để quân gian manh lúc mình chệnh mảng ra tay đánh úp thành linh. Hiền điệt hãy đi lòng phía tây bắc, còn phía đông nam hãy để tôi lo, chín chín tám mươi một bộ ngoài đó có chuyện gì lạ xảy ra?

Thượng Quan Linh đương nhiên tính háo kỳ còn hăng hơn Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, lại càng không ngán sợ chuyện, nghe nói vậy liền nhoáng thân đánh vèo một cái, lướt hẫng qua mấy cây cổ thụ, tung mình về hướng tây, chẳng bao lâu, từ hướng bắc quay về, thấy Gia Minh cũng từ hướng đông qua về, bèn lên tiếng cười gọi lớn rằng :

- Kính thưa Gia lão tiền bối, tiểu bối có thể đoán biết ngài đã xem thấy một đôi Long Hồ Cương Hoàn bị móp bẹp nằm ở mạn rừng phía đông, còn ở phía nam thì chắc ngài đã thấy một cây bút lớn bị bửa làm đôi.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh hơi kinh ngạc, đang tính hỏi Thượng Quan Linh làm sao lại đoán trúng được như thế, thì Thượng Quan Linh đã đem những đồ vật nhặt được lại phía tây bắc vớt ngay xuống đất, thì ra là một cây Vân Phật bị trụi nhánh lông ngựa, và một cây Tam Chi kiếm bị gãy.

Thượng Quan Linh chỉ cây kiếm gãy và cây phất trần trụi dưới đất, cười lên rằng :

- Thưa Gia lão tiền bối, đây không biết là tên vô liêm sĩ nào lại cả gan dám chơi trò trẻ con như thế này với chúng mình, không biết chừng có dụng ý gì trong này không biết?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh trên tay cầm ngọn kiếm gãy và cây cán phất trần ấy, mắt có vẻ dâm chiêu nghĩ ngợi, chứ không được vui vẻ tươi tỉnh như Thượng Quan Linh, rồi từ từ Gia Minh lên giọng trịnh trọng nghiêm trang rằng :

- Thượng Quan hiền điệt chớ nên coi thường sự kiện trước mắt này, theo tôi đoán thì sau cuộc trầm lắng trong giang hồ bấy lâu, có lẽ trong võ lâm lại có kỳ nhân nào xuất hiện và đang gọi trận với Càn Khôn ngũ tuyệt.

ĐOẠT HỒN KỶ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Ngũ Tuyệt Nhân Bì

Thượng Quan Linh nghe vậy, cũng ngược mày hỏi rằng :

- Ngài đã nói vậy, thì vị kỳ nhân này là ai? Phải chăng là kẻ ẩn náu biệt tằm biệt tích là sư tử đệ Tiểu Diện Diêm Bà Mạnh Tam Nương và Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọc? Hoặc là tên độ không hóa, giết không xong, chạy thì nhanh, trốn lại khéo, tức là tên Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết lại tái xuất giang hồ để gây rối loạn nữa đây chăng?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh trầm tư một lúc rồi cau mày rằng :

- Trong hai nhân vật này, đều rất có thể họ lằm, hoặc là những nhân vật khác cũng chưa biết chừng? Nói tóm lại, bất luận họ thuộc loại nhân vật nào đi nữa, mà đã dám ngang nhiên khiêu chiến với cánh mình thế, chúng mình không thể nào không chuẩn bị phòng hờ, sự mưu tính ngấm ngầm của chúng, nhất là trong cuộc hành trình đi miền tây này, phải đặc biệt để ý tất cả mọi sự kiện khả nghi có thể đưa đến những mưu hại của đối phương.

Dứt lời hai người vẫn tiếp tục lên đường, nhưng khi đến giao giới của ba tỉnh An Huy, Hồ Bắc, Giang Tây, thì lại có kẻ lạ kiếm chuyện khiêu khích.

Địa điểm vẫn là nơi rừng rậm âm u, thời gian cũng thuộc về thói quen của những người giang hồ hành sự, nghĩa là vào khoảng canh hai.

Một khu rừng hiểm ác, cảnh sắc thê lương, tứ bề trập trùng những ngôi hoang trũng (những mồ mả lớn lộng lầy) vô chủ, cộng thêm trăng mờ bị mây che, càng hiểu rõ cảnh âm u thâm đạm, khiến kẻ nhìn hơi khó chịu.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nghiêng đầu nói với Thượng Quan Linh rằng :

- Nay Thượng Quan hiền đệ, tôi đã lâu ngày không đi ngang đây rồi, vậy cậu xem thử coi những ngôi mộ hoang trũng trũng điệp đây phải chăng chúng mình đã đến gần nơi Cửu U Địa Khuyết của vị U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh đó không?

Thượng Quan Linh lắc đầu rằng :

- Dạ thưa Cửu U Địa Khuyết nằm dưới Vạn Tính Công Phần cơ ạ, cách đây còn khoảng bảy, tám chục dặm xa. Xưa kia Gia lão tiên bối chẳng đã từng cứu vị U Mịch Thần Quân tại đó, sao ngài còn nhận không

ra? Vạn Tính Công Phần nhiều mờ mả hơn đây, cảnh sắc cũng có phần âm u rùng rợn hơn đây nhiều.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh gật đầu cười, vừa chực lên tiếng, đột nhiên phía đằng sau một tiếng kỳ lạ nổi lên và một ngọn gió nổi lên và một ngọn gió đánh tới.

Thượng Quan Linh vốn đã được Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết truyền cho ngọn tuyệt kỹ Vân Phiêu Điện Thiểm, còn Gia Minh lại tự có ngọn Thiểm Điện thân pháp trong người, đều là những ngọn khinh công thượng thặng có thể ngạo thị trong giang hồ đương kim, nên khi nghe có tiếng động lạ, chỉ thấy cả hai nhoáng về một cái chia hăn hai bên tả hữu vọt ra xa trên bảy thước.

Nhưng sau khi chân hai người vừa chạm mặt đất, bất giác cả hai cùng bật cười với nhau, thì ra một con dạ điểu lớn bay ngang qua đầu hai người.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh vừa lên tiếng được bốn chữ “Thượng Quan hiền điệt”, thì đằng này Thượng Quan Linh đã vô cùng ngạc nhiên đưa tay chỉ về hướng trước, nơi cách xa chừng hai, ba trượng ấy nói với Gia Minh :

- Ngài xem kia, hình như bộ xương khô đằng kia biết nhúc nhích thì phải.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nhìn theo lối chỉ của Thượng Quan Linh, thì ra trên bãi cỏ hơi cao, bộ xương người đầy đủ chân tay nằm trên bãi cỏ.

Xương khô mà Thượng Quan Linh nói mới trông thấy động đậy, thật là một việc lạ lùng.

Trong lúc Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh chăm chú nhìn bộ xương khô ấy, quả nhiên thấy nhảy lên hai tấc, rồi lại rớt vào trong đám cỏ gần đấy.

Thượng Quan Linh chuyển này thấy càng rõ hơn, vừa nghiêng đầu ghé vào tai Gia Minh buột được tiếng: “Gia tiền bối”, đột nhiên “coong” một tiếng, cả cỗ xương khô ấy, thành linh ưỡn thẳng lên vọt hăn lên bảy thước cao, đứng ngay vào trong lùm cỏ.

Thoạt tiên cả hai người tưởng đâu là những nhân vật nào trên giang hồ cố ý làm trò ma quái như thế, để thi hành âm mưu thủ đoạn gì chẳng? Nhưng khi thấy bộ xương khô còn dính những miếng thịt chưa rửa hết, máu me thịt nát tươi bời, khiến cho kẻ nhìn muốn lợm giọng nôn mửa, không ớn mà nổi da gà lạnh người.

Sau khi bộ xương khô ấy đứng sững một một hồi, trái hăn với ý nghĩ của Gia Minh là không nhảy tới để dọa nạt hay cào cấu, mà hai tay xuôi lơ xuống, nhót từng bước một về phía sau rút lui, trông ghê rợn lạ lùng.

Gia Minh và Thượng Quan Linh thấy vậy đều sinh nghi, bởi nếu bộ xương khô này là do nhân vật nào trên giang hồ giả dạng, thì một là không xâm phạm đến mình, hai lại tuyệt đối không thể nào đến tuyệt độ thần diệu như thế, giống hệt như quỷ nhập tràng.

Ngay trong lúc Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh và tiểu hiệp Thượng Quan Linh chưa phân tích rõ được đó là người hay ma ấy, thì bộ xương đó nhót xa hẳn trên bốn trượng, thành linh quay nhanh mình, lưng đưa về phía Gia Minh, bộc phát một tiếng cười quái dị ghê người.

Sau lưng ấy, ngang nhiên đã hiện mấy chữ có lân tinh (chất sáng về đêm), tuy cách trên bảy trượng xa, nhưng nhờ tứ bề đều tối mờ, nên những chữ viết bằng lân tinh ấy hiện rõ ràng :

“Nhược kiến Càn Khôn ngũ tuyệt, thỉnh lai Vạn Tính Công Phần”. (nếu muốn gặp nhóm Càn Khôn ngũ tuyệt, xin mời lại bãi tha ma tại Vạn họ nghĩa địa), sau chót thêm một hàng tám chữ nhỏ là “Cửu U Địa Khuyết chủ nhân kính bạch”.

Sau khi tình trạng biến hiện như thế, hai người mới vỡ lẽ đây quả do nhân vật giang hồ nào đã bày trò, chắc nhiệm vụ họ chỉ cốt báo tin, nên mới chưa xâm phạm đến cánh mình.

Nhưng thân pháp của người xương khô quả nhanh thật, trong chớp mắt đã biến mất tăm dạng, khiến cho Gia Minh và Thượng Quan Linh không sao đuổi bắt kịp.

Thượng Quan Linh cau mày một lúc lại ngạc nhiên hỏi Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh rằng :

- Thừa tiền bối, “Cửu U Địa Khuyết chủ nhân”, bộ không phải là U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh đó ư. Văn bối còn nhớ trong cung điện như quỷ phủ đầy rẫy những hơi ma tử khí ấy, toàn là một cung điện treo lủng lẳng những đầu lâu xuống người, và còn hai câu đối: “Nhượng hưởng võ lâm cầu tuyệt nghệ, Thả lai địa khuyết bá thần quân”, đến cả những loại chén bát đĩa, đều được Trọng Tuyên Tú Tài Cam Hóa Quế đi Giang Tây đặt làm thành những xương người đầu lâu rùng rợn, thật là một nơi hơi ma tử khí âm u, vậy các tiền bối trong Càn Khôn, họ đâu chịu lại đây để tụ họp? Còn nói về phần chúng mình đây, tuy mới cách xa với U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh tại La Phù sơn hơn năm nay, dù cho muốn gặp chúng mình đi nữa, tại sao không thân hành đích thân xuất hiện, hoặc phái các tay thủ hạ đưa thư đến, khi không lại đi giở trò huyền hoặc như vậy để làm gì? Ngài thử suy nghĩ kỹ xem, theo văn bối thì thế nào cũng có chuyện bí ẩn gì trong này đây.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh suy nghĩ một chặp mới gật đầu rằng :

- Thượng Quan hiền đệ nghĩ thế cũng phải. Diêm Nguyên Cảnh tuy ngoại hiệu U Mịch Thần Quân, sống lâu năm tại Cửu U Địa Khuyết, tất cả những lễ lối hành động không tránh khỏi có tính chất ma quái kỳ dị. Nhưng đối với mình không nên dùng đến trò này mới phải. Nay Vạn Tính Công Phần lại cách đây chừng bảy, tám chục dặm đường, với sức tài nghệ trên người chúng mình đây, dù có gặp những mưu kế gian tà gì đi nữa, mạo danh để lừa bẫy cũng chẳng có gì đáng ngại, vậy chẳng thà mình cứ y theo lời hẹn tới, bá hội thử xem kẻ xưng “Cửu U Địa Khuyết chủ nhân” là ai? Nhưng chúng ta đừng nên quá ỷ vào tài mà cần phải thận trọng mới được.

Thượng Quan Linh mỉm cười gật đầu nhận lời ngay, thế là một già một trẻ lo cấp tốc rảo bước lên

đường. Trong cuộc trình của nhân vật nổi danh trong giang hồ này, lễ đương nhiên cũng chẳng mất bao nhiêu thời giờ, nhưng Gia Minh vì sợ trong đêm tối, dễ bị kẻ địch lợi dụng ra ta, nên cuộc hành trình bị chậm hẳn với công cuộc đề phong, mãi khi trời sáng bạch, mới nhận thấy bãi tha ma của Vạn Tính Công Phần hiện rõ hoàn toàn trước mắt.

Thượng Quan Linh đoán ngay ra dụng ý của Gia Minh, bèn mỉm cười rằng :

- Thừa Gia tiên bối, trong cung điện dưới Cửu U Địa Khuyết ấy, luôn luôn có những ngọn đèn sọ người được thắp sáng trưng, suốt năm không hề có ánh nắng rọi vào. Chúng mình đã đến đây, thế mà Địa Khuyết chủ nhân chưa thấy ra tiếp đón, không lý lại muốn thử tài chúng mình xem có cách gì vào cung điện quý phủ đó sao?

Xưa kia, Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh từng giải cứu cho U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh dưới Cửu U Địa Khuyết tại Vạn Tính Công Phần, đồng thời được luân bốn tờ văn kinh trong bộ U Mịch thập tam kinh, và chút ít Vạn Diệu Đơn Sa, chuyện cách nay đã hơn hai mươi năm, những võ công tuyệt học trong U Mịch thập tam kinh ấy, tuy mình đã thuộc như hết, còn Vạn Diệu Đơn Sa thì đem cứu nhân độ thế, đối với ngôi Vạn Tính Công Phần từ đó trở đi đậm xa lạ hẳn.

Hơn nữa Diêm Nguyên Cảnh lại sửa chữa lại những lối ra vào của ngôi quý phủ này, nên càng khiến cho Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nhận không ra lối vào, bất giác cau mày hỏi Thượng Quan Linh rằng :

- Thượng Quan hiền điệt, tôi xem cảnh sắc đây đều đã mơ hồ xa lạ như một giấc mơ cũ từ thừa nào rồi. Thế năm kia hiền điệt cùng đi chung với Độc Cước Truy Phong Nhân Tâm Thần Khất Phương Kỳ tới Cửu U Địa Khuyết chắc lối vào quý phủ còn nhớ rõ chứ?

Thượng Quan Linh gật đầu cười, bỗng nhớ ngay đến lời nói xưa kia của U Mịch Thần Quân là từng tu sửa hết các cửa ngõ, mỗi ngày theo thời khắc, dù cho chủ củ của ngôi Cửu U Địa Khuyết sống lại là Tu La Tôn Giả có đến đi nữa, cũng không sao tìm được lối vào địa khuyết dễ dàng được.

Thượng Quan Linh nghĩ đến đây, cũng bất giác cau mày nghĩ lại cảnh cùng đi với Độc Cước Truy Phong đạo nọ, và cách thức mở cửa bí mật của Phong Kiệt để đưa hai người vào địa khuyết bằng cách dùng phách không chường đánh ngay vào bức thạch tượng thứ hai trong đỉnh mả cao lớn.

Công lực Thượng Quan Linh giờ đây đâu còn yếu kém như xưa kia nữa, “ào” một tiếng phách không chường cuồn mạnh được tiểu hiệp đánh thẳng vào ngực bức thạch tượng thứ hai “bình” một tiếng, đá vụn bay tứ tung, bức tượng muốn đổ hẳn luôn, nhưng sao quái lạ, chẳng thấy cửa ngõ nào mở cả?

Thượng Quan Linh vừa buông hơi thở dài, đột nhiên một tiếng người kỳ lạ, phảng phất như từ dưới gầm của Vạn Tính Công Phần đưa lên, tuy mơ hồ lí nhí, nhưng tai cũng nghe rõ ràng rằng :

- Thượng Quan Linh. Bộ người quên hết những giấc thông lệ của Cửu U Địa Khuyết này rồi sao? Mỗi đêm chỉ có thể gặp khách vào khoảng từ canh ba đến canh năm, còn ngoài giờ ấy là dành riêng cho khách thập phương đi thăm mộ cúng diếu cơ mà?

Sau khi lắng tai nghe, Thượng Quan Linh nhận thấy tiếng nói kỳ dị này được truyền ra trong vong chu vi mười trượng vuông, nhưng lại nhận không ra phương hướng nhất định của nó, Thượng Quan Linh cũng bèn lên tiếng rằng :

- Vị nào đã lên tiếng, nay Thượng Quan Linh và Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đã y hẹn đến viếng, sao không chịu hiện thân ra gặp mặt nhau?

Vừa dứt lời, tiếng nói kỳ lạ lại nổi lên rằng :

- Thượng Quan Linh, người hà tất phải đề khí truyền thanh làm gì để đến nỗi hao hơi tổn sức như thế? Vì lối kiến trúc đặc biệt của Cửu U Địa Khuyết đây, người chỉ việc nói nhỏ tiếng đến đâu đi nữa, cũng có thể nghe rõ ràng từng chi tiết nhỏ được...

Thượng Quan Linh cảm thấy người này có vẻ khoác lác, nên cố ý cắt ngang tiếng nói của đối phương, tiếp lời rằng :

- Người bạn nào hà tất phải ngông cuồng như thế, ta muốn biết danh tính của các hạ, tại sao không chịu ra gặp mặt?

Trong tiếng nói không đề tụ đến chân khí để truyền tiếng ấy, quả nhiên đối phương đã nghe rõ, lại nghe tiếng quái lạ trả lời rằng :

- Ta đây là Cửu U Địa Khuyết chủ nhân, vậy vào canh ba đêm nay, trên bãi tha ma Vạn Tính Công Phần, ta sẽ dùng bạch cốt tiếp tân, thanh linh nghênh khách.

Dứt lời, không còn một tiếng động gì khác.

Thượng Quan Linh ngẩn người ngạc nhiên, vừa tính quay thân hỏi Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đã nhẹ xoa tay ra dấu, đột nhiên dùng ngay khinh công tuyệt thế của mình, chiếc áo dài đen đã vụt một tiếng. Nhấp nhoáng hai lần, người đã vọt ra xa khỏi trên mười trượng.

Thượng Quan Linh lại càng ngẩn người thêm, chỉ còn nước cũng tung mình đuổi theo sau đuôi, hai người lại đi khoảng chừng hơn mười trượng nữa, Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh mới ngừng bước lại rằng :

- Cứ theo vừa rồi hiền điệt nói nhỏ như vậy, đối phương đã nghe rõ như thế, chắc họ đã bố trí sẵn dẫu vào đây, vậy tốt hơn hết chúng mình không nên đứng đó nói chuyện để họ biết trước hết những ý định dự tính của mình thì hỏng việc mất.

Thượng Quan Linh nghe vậy khâm phục Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh nghĩ chu đáo, nhưng cũng cau mày rằng :

- Văn bối từng phân tích kỹ càng giọng nói vừa rồi không thể nhận ra người ta đã phát tiếng từ phương hướng nào, mà đến cả âm điệu cũng lạ hẳn, dám nói có thể từ trước đến nay chưa bao giờ nghe đến bao giờ. Họ đã tự xưng U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh, sau khi chia tay ở La Phù sơn họ không về Cửu U Địa Khuyết nữa sao?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cũng không biết giải đáp sao cho trúng, Thượng Quan Linh lại với một thần sắc nghi ngờ chính đáng nói :

- Nếu bảo rằng người ta đã nhân lúc U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh vắng mặt để bá chiếm ngôi Cửu U Địa Khuyết này, vậy thử hỏi, sao họ có thể thuộc lòng các đường lối bí mật trong đó? Huống hồ đối phương hình như lại còn biết rõ hành tung lai lịch của chúng mình, giọng nói thì hoàn toàn xa lạ hẳn, quả thật là một vấn đề nghĩ nát óc tìm không ra giải đáp... Thừa lão tiên bối, suốt trong một năm nay chúng mình đã hành đạo ở miền đông nam, e chừng trong canh ba đêm nay, không chừng lại bắt gặp Tiểu Điện Diêm Bà Mạnh Tam Nương và Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết tại đây cũng nên.

Thiểm Điện Thần Khất rằng :

- Thượng Quan hiền điệt cũng chẳng cần phải nói khích tôi làm gì. Tôi nào phải kẻ sợ chuyện đâu. Hơn nữa trong suốt gần năm nay chúng mình đã không gặp những địch thủ tương đối cho mình vừa lòng mấy, kể cũng kém vui thật, nay kẻ tự xưng là Cửu U Địa Khuyết chủ nhân, tuy chưa thấy mặt, nhưng cứ theo những lối hành sự và bố trí như mình đã được biết, chưa chừng cũng thuộc loại một nhân vật giang hồ xuất sắc gì đây. Tôi đã được Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết tặng hiệu truyền cờ, còn hiền điệt tuy nhỏ, nhưng danh cũng đã vang lừng trong giang hồ, cuộc hẹn trong canh ba đêm nay tại Cửu U Địa Khuyết thế nào cũng nguy hiểm, chúng mình càng không nên sơ ý chệnh mảng, nên xem coi người tự xưng là tân chủ Cửu U Địa Khuyết có những cách hành động gì đối xử với chúng mình và hội kiến Càn Khôn ngũ tuyệt ra sao?

Thượng Quan Linh cũng biết cuộc hội kiến đêm nay chắc kinh hiểm vô ngần, nên cũng không dám quá ý y, đành nghe theo lời của Gia Minh, hai người đi tìm một nhánh cây vừa ý, ngả lưng để nhập định dưỡng sức.

Vào khoảng canh ba, khắp một vùng hoang vu của bãi tha ma Vạn Tính Công Phần, tiếng dế tiếng côn trùng kêu gáy inh ỏi, cảnh sắc thê lương lạnh lùng... Thành linh, chất ánh sáng lân tinh bắt đầu léo lên như ma trời, trong đám ánh sáng lân tinh ấy bỗng hiện rõ bốn chữ: “Thỉnh nhập cửu khuyết” (xin mời vào cửu khuyết), bốn chữ ấy cứ lập lòe ẩn hiện như đom đóm.

Trong lúc hai người đang lần mò tới, Thiểm Điện Thần Khất thấy vậy, mới đưa mắt nhìn sang Thượng Quan Linh, thành linh những chữ ấy quay lên như chong chóng, rồi chậm dần lại giữa hai chữ “Nhập” và “Cửu” của bốn chữ “Thỉnh nhập cửu khuyết bắt đầu để lộ ra một cửa tròn ước hai thước, tối và sâu thẳm

thăm.

Trong hàm ý này, chẳng cần đoán cũng biết người tự xưng Cửu U Địa Khuyết chủ nhân, đang mời Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh và Thượng Quan Linh vào hang động Cửu U Địa Khuyết đây.

Hai người lần mò đi vào, nhưng vừa vào khỏi cửa động, thành linh cửa hang đóng kín lại. Cả hai biết mình đã bị mắc bẫy. Thượng Quan Linh vừa lần đi vừa nói với Gia Minh rằng :

- Thừa lão tiên bối, tiểu bối cứ rờ trên vách này, hể cách ba bước, lại có bốn, năm cái lỗ nhỏ, không biết dùng để làm lỗ thông hơi hay có ngấm mai phục gì đây chẳng?

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh trả lời :

- Đường hầm này không nghiêng hẳn về phía dưới như thế, mà mình không cảm thấy ngột thở, rất có thể đó là những lỗ dùng để thông hơi.

Nhưng Thiểm Điện Thần Khất đã đoán sai, trong đường hầm này, hể cứ cách năm thước, lại có năm lỗ nhỏ xếp thành hình hoa mai, trong có ngấm chứa độc châm, độc phấn, độc kinh, độc trấp, và độc thích hiệu xưng là Ngũ Độc Phong Sào (õ ong năm độc), khi được phát động ra, không khác gì đàn ong vỡ tổ, bắn tứ tung khắp phía, phần thì đường hầm ngấm này lại chật hẹp, nên được mệnh danh Diêm Vương Lộ, mà cũng chính là con đường ra vào độc nhất của Cửu U Địa Khuyết này.

Trừ phi Cửu U Địa Khuyết chủ nhân có ý mời khách hay tiễn khách về, quả thật không ai có thể vào dễ dàng, càng khó mà thoát rằng, bước nguy cơ, hiểm ác vô cùng.

Cũng chẳng biết được bao lâu nữa, trước mắt dần dần hiện ra một cung điện :

Quý Phủ.

Ngay nơi hai trụ của cửa điện và tấm hoành phiến ngang bên trên, Thượng Quan Linh còn nhớ rõ hai câu đối là :

Nhược hưởng võ lâm cầu tuyệt nghệ, Thả lại địa khuyết bá thần quân.

Và tấm hoành phiến với bốn chữ Cửu U Địa Khuyết, nhưng nay câu đối bị thay đổi hẳn mười bốn chữ lớn, viết bằng máu người, trông rợn hãn người. Câu đối thứ nhất được sửa lại rằng :

“Cửu U Địa Khuyết quy tân chủ”. (Địa khuyết nay thuộc về chủ mới).

Thượng Quan Linh xem xong nhìn Gia Minh mỉm cười, quả thật Cửu U Địa Khuyết này không còn do U Mịch Thần Quân Diêm Nguyên Cảnh làm chủ nữa.

Xem xong câu thứ nhất rồi mới quay sang xem câu thứ nhì, bảy chữ này càng tỏ rõ khẩu khí ngang tàng

tột bậc, nét chữ vừa mạnh vừa đậm máu tươi, viết rằng :

“Ngũ tuyệt thanh danh hóa dã yên” (thanh danh của Càn Khôn ngũ tuyệt nay đã hóa thành mây khói).

Như vậy lẽ đương nhiên là ám chỉ nhóm Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm và Đoạt Hồn Kỳ. Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh sực nhớ đến mấy chữ lân tinh đêm trước được thấy trên lưng người già dạng xương khô viết rằng: “Nhược kiến Càn Khôn ngũ tuyệt, Thịnh lai Vạn Tính Công Phần”, không lý trong hơn năm trời không gặp Càn Khôn ngũ tuyệt, mấy vị tuyệt thế cao nhân này đã xảy ra chuyện gì rồi chẳng?

Đặng Thiểm Điện Thần Khất thì liên miên suy nghĩ về nhân vật Càn Khôn, còn bên Thượng Quan Linh lại nhận rằng vị tân chủ nhân của Cửu U Địa Khuyết, quả là một nhân vật thâm trầm bí hiểm chưa từng thấy.

Đồng thời Thượng Quan Linh thấy đối phương vẫn cứ ẩn nấp trong bóng tối không chịu xuất đầu lộ diện, như thế bên mình hơi bị thất thế, bèn nghĩ một kế khích tướng với đối phương, mắt ngược nhìn luôn hai câu đối treo nơi cột trụ, bỗng phát tiếng cười lên rằng :

- Thừa lão tiên bối, trong hai câu đối này của đối phương rõ ràng là ăn cắp tại trong Hưng Bát Thủ Đồ Công Bộ: “Vương hầu đệ trạnh giai tân chủ, Văn võ y quan di tích thời” (lầu các bậc vương hầu đều thay chủ mới, những quan văn võ khác xưa kia), vậy chúng mình cũng có quyền thay mặt U Mịch Thần Quân sửa chữa mấy chữ trên hai câu đối ngông cuồng của vị Cửu U Địa Khuyết tân chủ nhân.

Nói dứt lời, bước tới trước, dùng chưởng lực xóa hẳn chữ “tân” và ba chữ “hóa dã yên” trong câu đối Cửu U Địa Khuyết quy tân chủ, Ngũ tuyệt thanh danh hóa dã yên”, xong truyền ngay chân lực vào đầu ngón tay, khảm ngay vào bức đối thành :

“Cửu U Địa Khuyết quy nguyên chủ, Ngũ tuyệt thanh danh thẳng tích thời.”

(Cửu U Địa Khuyết thuộc về chủ cũ, thanh danh Ngũ tuyệt vẫn hơn xưa).

Quả nhiên lối khích tướng củ Thượng Quan Linh đã sinh hiệu lực, nhưng vị tự xưng tân chủ của ngôi cung điện địa khuyết, vẫn chưa xuất diện, bỗng một giọng nói không cảm tình vang lên oang oang từ tứ phía rằng :

- Nay Thượng Quan tiểu quý đã không biết trời cao đất rộng thì thôi đừng có vội vàng hớ hửng ngông cuồng điên khùng như thế vội, sự tao kiếp của Diêm Nguyên Cảnh ở núi Võ Di đã chết lạnh xác từ lâu rồi, nay Cửu U Địa Khuyết vĩnh viễn thuộc về tân chủ. Còn về số phận Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm và Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết, hiện đều ở trong đại điện này hết, các người cứ việc đẩy cửa vào mà xem, thì biết ngay thanh danh của Càn Khôn ngũ tuyệt còn được như xưa kia không thì biết, hay đã “Hóa dã yên” (thành mây khói)

cả rồi? Nhưng ta truyền cho biết là phải cẩn thận hết sức, vì sự đến của các người đây chính là do ta

mời đến, trong khi ta chưa phát Truy Hồn Luật Lệnh ra, tuy xung quanh mình các người nguy cơ luôn luôn rình rập có thể xảy ra bất cứ giờ phút nào khi ta thích, nhưng các người muốn ra khỏi nơi đây... hừ... có chấp cánh cũng đừng hòng thoát. Vậy các người hãy chuẩn bị để lại hai bộ da người trên thân các người lại cho ta làm vật trang hoàng cho ngôi cung điện Địa Khuyết này gọi là chút kỷ niệm mừng cho tân cơ nghiệp của ta.

Mấy lời nói của vị tân chủ nhân Cửu U Địa Khuyết về chuyện Diêm Nguyên Cảnh bị chết khiến cho Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cau mày suy nghĩ, nhưng chuyện đã đến nông nỗi này, có muốn dừng chân cũng không xong? Phần sợ Thượng Quan Linh lại gây rối hỏng việc, bèn lên tiếng ngay :

- Người bạn cứ ẩn trốn như thế đâu phải hành vi của kẻ anh hùng hào kiệt?

Vậy cái gọi Truy Hồn Luật Lệnh xin người bạn cứ việc ban sớm ra cho rồi, chúng ta đây đã có gan vào được Cửu U Địa Khuyết lẽ nào lại không có năng lực ra khỏi ngôi Vạn Tính Công Phần này ư? Nếu không chịu ra mặt biểu diễn một vài ngọn tuyệt học trong võ lâm, mà lại muốn tước không hai bộ da của Gia Minh và tiểu hiệp Thượng Quan đây, bỗng hóa ra là nghĩ chuyện mơ hồ lắm sao?

Gia Minh ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng lòng dạ lúc này cẩn thận vô cùng, không thấy đối phương trả lời, bèn bước đến cửa ngõ, rút luôn cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ nhắm ngay cửa điện quạt thốc một đường vào.

Cánh cửa trong như đóng chặt, nhưng sau ngọn gió của cây Đoạt Hồn Kỳ tạt tới thì cửa mở tung hẳn, bên trong không có gì mai phục.

Nào hay trong cửa điện bên trong ấy lại còn thêm một cửa nhỏ nữa, trên có mười hai chữ viết bằng máu tươi rằng :

“Phụng khuyên tri cơ chỉ bộ, nhập thủ tức truy cửu u” (khuyên ai hãy biết mà ngừng bước, vào đây cũng như đi xuống địa ngục).

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh cười lạnh lùng, lại vung cây Đoạt Hồn Kỳ quạt mạnh một luồng gió thứ hai, “két” một tiếng, cánh cửa nhỏ lập tức mở toan ra, nhưng kỳ này sau bức cửa thứ hai đã có mai phục, thì ra một trăm linh tám ngọn phi đao tủy độc được được cắm thành một vòng trống khoảng hơn thước tròn, phía trên có nút bấm, chỉ cần khẽ đụng tới một cái, lập tức một trăm linh tám mũi đao sẽ bay vọt ra như cơn mưa rào ngay.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh biết ngay đối phương cố ý thị oai và khảo nghiệm về công lực mình đây, bất giác mặt lạnh lùng mím một nụ cười nhạt, giơ thẳng luôn cây Phong Ma Đồng Đoạt Hồn Kỳ thẳng băng về phía trước, thành linh dùng này ngọn Túc Cốt Thần Công (thuật co xương lại) vọt bay qua trong khoen phi đao ấy vào tuốt luôn Cửu U Địa Khuyết, tức trong đại điện.

Thượng Quan Linh cũng cất bước theo Gia Minh, cũng dùng Túc Cốt Thần Công bay vèo qua luôn. Sau khi hai người vào đến bên trong, đưa mắt nhìn xung quanh, bất giác thần sắc biến đổi hẳn, trong lòng hồi hộp nghi ngờ.

Thì ra trong ngôi cung điện lớn này, chẳng có bàn ghế gì, trên trần chỉ treo lủng lẳng hai, ba chục ngọn đèn đầu lâu ghê rợn chiếu khắp ngôi điện.

Tuy giữa không bày biện gì, nhưng trên vách của hướng tây, đông, nam, mỗi mặt đều dính găm lên một bộ da người, còn phía bắc, tức phía sau của cánh cửa thứ hai, mà đằng trước có đề chữ cảnh cáo không nên vào ấy, cũng lại có một tấm da người dính găm lên trên, còn giữa thềm đại điện, một ngọn cờ lớn Đoạt Hồn Kỳ bằng đoạn đỏ có vẽ sọ người trắng, ủ rũ cắm ngay trung ương, phía sau ngọn cờ không biết còn vật gì?

Bốn bộ da người bị dính trên vách điện ấy, mỗi vách như thế đều có treo thêm những binh khí kỳ dị, hướng đông là đôi vòng Long Hồ Cương Hoàn, hướng tây là cây Trường Vĩ Vân Phật, hướng nam là cây bút cán đen lông trắng lớn, còn hướng bắc là thanh kiếm Tam Chỉ có dính kèm ba hạt minh châu.

Thượng Quan Linh đang cười ngầm trong bụng về lối trò chơi của đối phương sao lại có vẻ ngớ ngẩn thế, thì thình lình mũi người phải một mùi thơm khó chịu, thần trí lập tức say xẩm hẳn.

May nhờ Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đã đề phòng từ trước là nhét thuốc vào mũi, nay thấy Thượng Quan Linh lão đảo, vội nhét luôn hai viên thuốc đen vào mũi tiểu hiệp.

Thần trí Thượng Quan Linh lập tức tỉnh lại ngay với thuốc nhét mũi của Gia Minh, cậu ngầm chửi thầm “Cẩu tặc vô sỉ”, vai khẽ rùng một cái, toàn thân đã vèo hấn vào giữa đại điện đưa tay vén hấn lá cờ đỏ ủ rũ dưới đất lên, miệng bất giác thốt lên một tiếng “ý” toàn thân đứng ngẩn người ra.

Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh, thấy thần sắc Thượng Quan Linh biến sắc như vậy, cũng vội vàng nhún mình lại xem, thế là cũng chung một số phận với Thượng Quan Linh, nghĩa là cũng đờ hấn người ra như bị trúng gió. Thì ra là cổ thi hài của vị Tiêu Diêu lão nhân Chung Ly Triết.

Nhưng vị kỳ nhân cơ trí tuyệt luân, võ công cái thế như thế, nay tại sao lại bị thiệt mạng mà ngồi trên một chiếc ghế như vậy.

Nhìn kỹ các phía đông nam, tây bắc của chiếc ghế gỗ ấy, mỗi hướng nằm, lẩn trên mặt đất một người. Gia Minh và Thượng Quan Linh đều hoảng hốt thất kinh, vội tung mình đến đỡ, may bốn người này chưa đến nỗi đứt hơi tuyệt khí, hình như bị trúng độc hôn mê thì phải. Trong lúc hai người loay hoay để lo cứu tỉnh mấy người nằm dưới đất, thì... bên hướng tây trên treo lủng lẳng tám chiếc đầu người.

Năm chiếc là của Diêm Nguyên Cảnh và bốn người thủ hạ của U Mịch Thần Quân, một chiếc chính là đầu Phương Bách Xuyên, một nữa là ân sư của Thượng Quan Linh Tạ Đông Dương, còn một chiếc đầu nữa

là đầu của Thường Bích Vân mà Thượng Quan Linh đã mẩn như một người chị. Thấy trên khóe miệng của Bích Vân, cắn chặt một sợi chỉ đỏ bằng tơ. Trong trường hợp vừa kinh vừa đau lòng ấy, Thượng Quan Linh lập tức tối tăm mặt mũi ngất xỉu luôn xuống đất, bất tỉnh nhân sự luôn. Thời gian cũng chẳng biết trôi qua được bao lâu, nhưng sau khi tỉnh lại, chỉ thấy đứng trước mặt mình là vị Nam Bút Gia Cát Dật, nhìn kỹ lại thấy Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh đã nằm chết bên cạnh, đầu rơi khỏi cổ, kỳ lạ nhất là nơi cổ không thấy một giọt máu.

Gia Cát Dật thấy Thượng Quan Linh ngơ ngác như mất trí bèn lên tiếng rằng :

- À được rồi, cậu đã tỉnh lại đây.

Nói lập tức đưa tay nắm ngay tay Thượng Quan Linh, phi thẳng ra Cửu U Địa Khuyết, đẩy ngay mấy tảng đá lớn chèn ngay vào cửa mộ, chôn luôn hẳn các nhân vật từng lừng danh một thời trong võ lâm là: Diêm Nguyên Cảnh, Phương Bách Xuyên, Thường Bích Vân, Gia Minh, Chung Ly Triết v. v...

Thượng Quan Linh quỳ mọp xuống đất khóc rống lên, ngất xỉu đi mấy trận, Nam Bút Gia Cát Dật vẫn không nói một lời gì thêm trong tình cảnh bi ai này. Một lúc khá lâu, Thượng Quan Linh mới hỏi về sự thể xảy ra làm sao?

Gia Cát Dật nói :

- Bốn người chúng ta rơi vào cạm bẫy trúng hơi độc bất tỉnh nhân sự luôn, nhưng may Tây Đạo, Đông Tăng, Nam Bút, Bắc Kiếm đều nằm la liệt dưới đất, cậu cũng bị ngất luôn, người ấy tưởng năm chúng ta đều tắt thở hết, nên không cần hạ thêm độc thủ cuối cùng, nhưng riêng Thiểm Điện Thần Khất Gia Minh lại bị thiệt mạng. Giờ đây Thiên Si, Phổ Côn, Túy đầu đà ba người đã yên ổn rời đi trước rồi.

Thượng Quan Linh vẫn mếu máo rằng :

- Thừa lão tiền bối, kẻ thù không biết là người nào?

Gia Cát Dật thở dài rằng :

- Bây giờ cậu cũng đừng nên nóng lòng hỏi làm gì vội để rối loạn thêm thần trí.

Thượng Quan Linh nghiêng răng cắn lợi, hỏi rằng :

- Phải chăng là Cửu Độc thư sinh Cơ Thiên Khuyết? Hay Tiểu Điện Diêm Bà Mạnh Tam Nương? Hoặc là Ngọc Tiêu Lang Quân Phan Ngọ?

Mỗi một câu hỏi của Thượng Quan Linh, Nam Bút Gia Cát Dật đều lắc đầu phủ nhận, sau cùng mới nói rằng :

- Có thể nói là chúng, nhưng cũng có thể nói không phải là chúng.

Thượng Quan Linh ngạc nhiên, bụng nghĩ thầm :

“Với những thân pháp tuyệt thế như Chung Ly Triết và Diêm Nguyên Cảnh như thế, tại sao lại có thể mất mạng một lượt với nhau như thế? Không lý kể thù ấy còn ghê gớm hơn mấy lần Cơ Thiên Khuyết hay Mạnh Tam Nương sao?”

Gia Cát Dật rằng :

- Sư phụ cậu nay đã quy tiên về trời, chúng ta chỉ có thể mưu kế phục thù sau vậy, và kể từ nay trở đi, ta sẽ thu người làm đệ tử luôn. Còn vụ thảm án rùng rợn trong ngôi Địa Khuyết, chớ bao giờ nhắc tới làm gì nữa. Thời cơ chưa đến mà nếu tin nay bị lộ ra, mình sẽ mất uống mạng lúc nào không biết. Vậy cậu có thể tuân theo lời ta không?

Thượng Quan Linh đành ngoan ngoãn vâng lệnh, rồi quỳ xuống làm lễ bái sư, miệng xưng hô với Nam Bút rằng :

- Kính thưa sư phụ, nay không biết Thiên Si đạo trưởng đã đi về đâu?

Gia Cát Dật rằng :

- Thời cơ chưa đến, mọi chuyện không thể nói nhiều trong lúc này. Phải nên biết rằng bản lĩnh của kẻ thù, còn giỏi hơn ta gấp mấy lần. Bây giờ mình chỉ còn cách tìm nơi ẩn dật. Việc báo thù không thể hấp tấp hành sự thiếu suy xét được. Và câu thơ “Gia tại Thiên Đài nhai đặng gian” của ta, từ đây cũng không được nhắc tới nữa. Thầy trò chúng ta phải đưa nhau đi một nơi nào thật xa xăm hẻo lánh, nghĩa là càng xa càng hay. Nhưng ác nỗi giờ đây đi đâu?

Sau khi bóp trán suy nghĩ một lúc, lại rằng :

- Về hẳn Lạc Dương, miền Trung Nguyên ẩn nấu tại đó chắc được việc hơn, dù cho tên ma đầu ấy lợi hại đến đâu đi nữa, cũng không thể nào ngờ rằng chúng mình lại có thể ẩn dật tại cố đô Lạc Dương.

Thế là thầy trò, len lén đưa nhau bí mật về Trung Nguyên.

天舞經

by

天舞經

by

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lâm Chung Di Mệnh

Thái Hành sơn vào tháng chín, lá vàng rơi rụng cảnh vật tiêu điều.

Mưa thu rơi lê thê suốt cả ngày, khí núi lạnh buốt. Ngày thường, con đường bao người qua lại mà giờ đây chỉ những có ai gặp chuyện cần kíp vô cùng mới dám dấn thân.

Cảnh vật đêm nay vào khoảng canh hai, dưới chân núi, đột nhiên có một lão già mặc áo màu đen, đầu đội mũ che mưa, men theo triền núi đi vào trong.

Thình lình, dưới chân núi phát ra tiếng huýt sáo, xuất hiện một đám hiệp khách giang hồ tay cầm binh khí, chặn ngang lối đi, lão áo đen giật mình, lo lắng hỏi :

- Chư vị là bằng hữu ở nơi nào? Ngăn đường tại hạ có điều chi chỉ giáo?

Mặc cho lão già nói, đối phương vẫn triển khai trận thế vây chặt, lão già áo đen không nén được giận nên cao giọng hỏi?

- Tại hạ Lục Tử Tuấn đã từ lâu không đi lại trên giang hồ, phải chăng chư vị đã tìm lầm người?

Chỉ nghe một giọng nói lạnh lùng cất lên :

- Không thể lầm.

Rồi một tiếng “hừ” cất lên, thanh đại đao được vung lên rồi chém xuống phát ra một luồng gió rít.

Ngoại hiệu của lão già áo đen là “Thiết Chưởng Chấn Tam Tương”, bao lâu nay đi lại trên giang hồ, có kinh nghiệm, vừa thấy đối phương ra tay liền nhận biết đã gặp phải cường địch. Lão nghiêng nhẹ người sang một bên, rút nhanh đao, trước sau chân vẫn không di động. Đơn đao đánh ra “Vù, vù” hai tiếng. Lục Tử Tuấn xuất chiêu cực kỳ dũng mãnh, rồi lẹ làng chuyển ra sau chém mạnh vào hai tên côn đồ khiến người người lẫn đao của hai tên ấy bay ra xa hơn một trượng.

Không hổ danh được giang hồ nể phục, uy thế đôi tay thiết của Lục Tử Tuấn khiến người kinh hồn bạt vía. Chỉ một chiêu đã làm trọng thương hai tên nhưng cũng chính vì lẽ đó đã khiến bọn côn đồ càng thêm nổi giận, bọn chúng đồng loạt hô to một tiếng nhất tề tấn công mãnh liệt. Đây là một trận chiến sống chết ác liệt. Chỉ thấy bóng đao kiếm loang loáng, sát khí ngút trời. Cả một vùng rừng núi bị chấn động.

Lượn trong bóng đao, thân thủ Lục Tử Tuấn mạnh mẽ và nhanh nhẹn uyển chuyển lạ thường. Chưởng

chiều xuất ra cứng rắn như thép. Một đao chém ra như bạt núi nên người vây đánh tuy đông nhưng Lục Tử Tuấn vẫn chiếm thế thượng phong, chỉ trong chớp mắt đã đánh ngã sáu, bảy tên liên tiếp vang lên những tiếng la đau đớn.

Nhưng, bỗng nhiên xuất hiện một kẻ giang hồ không rõ lai lịch, đánh với Lục Tử Tuấn như đối phó với kẻ đại thù, quên cả sống chết. Trước đánh sau đỡ không coi sinh mạng là chi.

Hai bên đánh với nhau hơn một canh giờ, những kẻ vây đánh đã chết hơn mười mấy người và Lục Tử Tuấn toàn thân đầy máu, bước chân chậm chạp nhưng ông ta vẫn cố cử đại đao chém ngã đối phương rồi té lăn xuống núi.

Gió vẫn rít từng cơn, mưa rơi ào ạt như tiếng ngàn quân vạn mã. Nước mưa từ trên núi cuộn cuộn chảy xuống. Lục Tử Tuấn đã bất tỉnh khi rơi xuống chân núi giờ nước mưa dội vào người nên hồi tỉnh. Dựa vào võ công siêu việt hơn người, ông đã vùng vẫy trong giòng nước, cuối cùng nắm được một bụi dây rừng, mượn sức bò lên trên triền núi, chầm chậm lê người vào một cửa động. Động này vô cùng yên tĩnh. Trong động, dựa vào núi có một gian nhà tranh. Trong nhà, chỉ có một ngọn đèn, ánh sáng phát ra vàng vọt, leo lét khiến cảnh vật trong phòng thêm thê lương ảm đạm. Có một cái giường gỗ dựa sát tường, đang nằm trên đó một người tóc đã hoa râu, thân hình ốm yếu, rõ ràng là một người đàn bà.

Một người thiếu niên mặt ngọc đang ngồi cạnh đó. Gương mặt đậm nét bi thương.

Chỉ nghe người đàn bà than dài một tiếng rồi nói :

- Con ơi! Mẫu thân... sợ rằng... không... không được rồi....

Chàng thiếu niên phục xuống, giọng nhỏ nhẹ khuyên lơn :

- Mẫu thân đừng đau lòng, hôm nay nhất định phụ thân sẽ về.

Người đàn bà lại thở dài nói :

- Ta biết thần dược của Dược vương có thể cải tử hồi sinh nhưng mà theo ta cho dù có thần dược cũng không thể dùng được.

Chàng thiếu niên nghe mưa rơi gió rít bên ngoài, núi rừng như đang nổi giận, mà thầm nghĩ “Với thời tiết như vậy, tính đến việc đi tìm thần dược, sợ rằng cũng không cách nào lên núi”. Nghĩ đến chuyện này, bất giác lắc đầu.

Người đàn bà cảm thấy đau thương, cất tiếng khóc thê lương. Thiếu niên vội vàng đưa tay đỡ sau lưng của bà. Một hồi lâu, người đàn bà bệnh hoạn lại nói :

- Con có thể trước khi ta chết kịp trở về để ta nhìn mặt lần cuối, ta đã mãn nguyện lắm rồi. Máy hôm

nay ta thấy tim nhói từng hồi, thịt giật từng cơn, xem ra có điều không lành hay là sắp gặp phải đại nạn, lẽ nào gia phụ con gặp chuyện rồi chẳng?

Nói xong bà lại than khóc một hồi.

Thiếu niên chau mày nói :

- Mẫu thân, người đừng nghĩ nhiều như vậy. Hãy an dưỡng tinh thần. Gia phụ con võ công đầy người không dễ gì bị hại đâu.

Người đàn bà trầm ngâm một hồi, đưa bàn tay xương xẩu nắm chặt lấy tay của thiếu niên, nước mắt đột nhiên chan hòa.

Ngoài cửa có tiếng “Huych”, dường như có vật gì nặng lăm ngã nhào, thiếu niên giật nảy người, nhẹ nhẹ bước về phía cửa hỏi :

- Phía ngoài là ai vậy?

Người đàn bà đang nhắm chặt đôi mắt, đột nhiên mở to, vội vàng la lớn :

- Mau mau ra cửa xem, nhất định gia phụ con trở về.

Thiếu niên âm thầm phòng bị, càng lúc đi càng gần phía sau cửa, nghiêng tai lắng nghe. Ngoài cửa, có tiếng rên “hừ, hừ” gấp gáp. Có một người đang nằm phía ngoài. Một luồng gió thổi qua mang theo những giọt mưa phủ đầy lên mặt khiến chàng ta phải vuốt nước xuống, giương to đôi mắt nhìn ra ngoài cửa, thì ra đó là ông lão áo đen ngã nằm dài trong vũng nước mưa. Chàng thiếu niên giật mình kinh ngạc chạy vội ra ngoài mưa, hai tay nâng ông lão lên nhìn thật kỹ. Quả nhiên, đó chính là Lục Tử Tuấn “Thiết Chương Chấn Tam Tương” mà thân mẫu chàng ngày đêm mong đợi, không biết gặp phải phục kích của ai mà giờ đây bị trọng thương, hơi thở yếu ớt.

Từ trong nhà tranh vọng ra tiếng nói yếu ớt của người đàn bà bệnh hoạn :

- Phi nhi, ngoài cửa đã xảy ra chuyện gì? Có phải gia phụ con đã trở về đó chẳng?

Chàng thiếu niên vội vàng ôm Lục Tử Tuấn vào lòng nháy vào trong cửa, tiện tay đóng cửa lại, miệng nói “Phụ thân bị thương rồi”.

Chàng ta nhẹ nhàng đặt Lục Tử Tuấn nằm lên giường trúc, vội vàng cởi chiếc áo ướt của Lục Tử Tuấn ra chỉ thấy trên người đầy thương tích, máu thịt bầy nhầy.

Người đàn bà nằm trên giường bệnh, kinh hồn lạc phách “ái da” một tiếng ngã nhào xuống đất khiến chàng thiếu niên càng thêm luống cuống, vội vàng dùng áo bông đắp lên người bị thương rồi chạy nhanh

đến đỡ người đàn bà lay gọi hồi lâu mới từ từ tỉnh lại.

Thiếu niên thấy thân mẫu đã tỉnh không kịp nói với bà lời nào quay người chạy đến bên giường trức xem xét vết thương của thân phụ, chỉ thấy người ông còn thoi thóp thở. Các vết thương ngấm nước lâu trở nên trắng bệch. Vết chém sau lưng ăn sâu vào tới phổi máu tươi tuôn ra đầm đề.

Thiếu niên là đứa con trai độc nhất của Lục Tử Tuấn, tên gọi Lục Văn Phi. Từ nhỏ đã theo một người bạn thân của Lục Tử Tuấn học võ nghệ. Gần đây, vì mẫu thân bệnh nặng nên từ phương xa vội trở về thăm, nhìn thấy thương thế của gia phụ trầm trọng như vậy trong lòng rất đau đớn. Lục Văn Phi đến bàn rót ra chung rượu nóng đem đến đỡ cho gia phụ từng ngụm. Lục Tử Tuấn nhờ công lực thâm hậu, võ công cái thế, qua một hồi Lục Văn Phi lay gọi đã từ từ tỉnh lại, mở miệng phun ra một ngụm máu đen đặc, thều thào nói :

- Phi nhi, bệnh tình của thân mẫu con ra sao rồi?

Dù đang trong tình trạng nguy kịch nhưng vẫn lo cho người vợ bệnh hoạn đang nằm trên giường bệnh kia, thật là tình nghĩa thâm trọng, rất đổi bi thương.

Lục Văn Phi nén nỗi thống thiết trong lòng nói :

- Bệnh của mẫu thân con vẫn chưa thuyên giảm.

Nhìn về phía mẫu thân một lát, rồi chàng quay sang hỏi phụ thân :

- Phụ thân đã gặp phải chuyện gì, tại sao lại bị thương như vậy?

Từ trong đáy mắt của Lục Tử Tuấn đột nhiên phát ra hai tia sáng căm hờn, lớn tiếng nói :

- Ta đã gặp phải đại địch, những người này không phải là những kẻ giang hồ bình thường, chí ít cũng có người của năm môn phái vây đánh ta...

Vì bị kích động nên vết thương của ông lại tuôn máu tươi.

Lục Văn Phi vội vàng dùng tay bịt miệng vết thương của thân phụ, muốn ngăn dòng máu chảy và không muốn hỏi thêm nữa. Lục Tử Tuấn thở dài một tiếng rồi lại nói :

- Gần đây, ta có nghe giang hồ truyền rằng có rất nhiều nhân vật võ lâm lũ lượt kéo về Thái Hành sơn, vì vậy ta cả đêm nhanh chóng trở về nhưng không ngờ lại gặp bọn địch nhân...

Lục Văn Phi không nhịn được hỏi chen vào :

- Họ là những kẻ đến tìm thân phụ trả thù đó sao?

Lục Tử Tuấn lắc đầu than thở :

- Mấy năm gần đây, ta ẩn cư nơi này không đi lại giang hồ làm sao có thể gieo thù chuốc oán với ai, bọn họ lần này phục kích ta, chỉ sợ có nguyên nhân khác.

Lục Văn Phi mở to mắt nhìn thân phụ, trong lòng cảm thấy nghi hoặc. Lục Tử Tuấn chậm rãi nói :

- Ta ẩn cư nơi chốn thâm sơn cùng cốc này không phải chốn tránh địch nhân mà là ta vì tâm nguyện của cố chủ.

Đột nhiên, như chợt nhớ ra điều gì hệ trọng, Lục Tử Tuấn hối thúc Lục Văn Phi :

- Mau đến tìm trong túi áo của ta, ta đã đem thần dược về, chỉ sợ không thể dùng được.

Lục Văn Phi tìm trong túi áo ướt một hời, chiếc áo ướt sũng và thấm đầy bùn đất và máu, cuối cùng tìm chẳng thấy. Lục Tử Tuấn than thở :

- Thân mẫu con bị bệnh như vậy cũng là do ta hại. Nếu như ta không đưa mẫu thân con đến nơi hoang sơn này làm sao có thể bị bệnh nặng như vậy. Ôi!...

Người đàn bà đang nằm trên giường bệnh tuy rất nguy kịch, nhưng vẫn nghe rõ những lời nói của trượng phu, một mặt cảm động về tình nghĩa của phu quân, một mặt vì thương thế trầm trọng của ông mà bi ai, bà uất nghẹn nói :

- Tử Tuấn! Phu quân đừng lo lắng cho thiếp, thiếp như đèn đã cạn dầu, dù cho có thần dược cũng không thể nào cứu nổi, chỉ cần phu quân không thể chết...không thể chết.

Nói đến đây, bà khóc nức thành tiếng.

Lục Văn Phi từ thuở ấu thơ đã xa nhà, học võ nghệ bên ngoài, không ngờ khi thành tài trở về nhà lại gặp cảnh song thân sắp mệnh chung trong lòng như dao cắt, vội chạy đến khóc trước giường bệnh.

- Mẫu thân, xin người đừng bi lụy, bệnh tình của người nhất định sẽ khỏi. Nhất định sẽ khỏi, nhất định sẽ....

Người đàn bà bệnh hoạn sau khi gắng sức nói những lời vừa rồi thì cũng sức tàn lực kiệt, há miệng, thở dốc một hời.

Lục Văn Phi nhìn vào trong mắt mẫu thân thấy cả nỗi thống khổ, bất giác những giọt nước mắt nóng hổi ràn rụa tuôn trào.

Thình lình, Lục Tử Tuấn lớn tiếng gọi :

- Phi nhi, đây không phải là lúc con than khóc, mau đến đây ta có lời căn dặn với con.

Lục Văn Phi nén đau thương, chạy đến bên giường trúc, Lục Tử Tuấn giương to đôi mắt, thều thào nói :

- Phía trong thanh kiếm của ta có một bức mật đồ, lúc Tấn vương gặp nạn, người đã chia bức đồ ra làm ba giao cho ba người ở ba nơi giữ, khi nào chúng hợp lại với nhau mới biết được bí mật ở trong đó.

Lục Văn Phi chen vào hỏi :

- Phụ thân hãy an lòng dưỡng thương, đó đâu phải là kim châu bảo ngọc gì mà phụ thân cứ phải bận tâm đến lời ký thác làm chi.

Lục Tử Tuấn lắc đầu nói :

- Con đừng xem thường việc này, nhớ lại ngày trước Tấn vương võ công hơn người, trí tuệ tuyệt luân, bị gian thần hãm hại phải vâng chỉ chịu chết, nên việc ký thác này mười phần trọng yếu.

Lục Văn Phi từ trước đến nay chưa qua lại giang hồ cũng chưa nghe qua chuyện Tấn vương. Lục Tử Tuấn tuy đang bị trong thương nhưng vẫn đem chuyện bức mật đồ bao lâu nay vẫn ôm ấp trong lòng mà dặn dò Văn Phi. Văn Phi nhẹ giọng an ủi :

- Phụ thân hãy an dưỡng tinh thần. Phi nhi sẽ xem xét vết thương của người để lo cách trị liệu.

Lục Tử Tuấn gượng sức tàn, cao giọng nói :

- Không cần nữa rồi, thừa lúc ta còn chút hơi sức con hãy nghe ta nói.

Đoạn ông ho một trận dài rồi tiếp :

- Rất nhiều người võ lâm tìm đến Thái Hành sơn không phải là việc ngẫu nhiên. Ta thành linh gặp người phục kích càng không phải không có nguyên nhân. Tình hình như vậy, con tuyệt đối không được sơ xuất. Sau khi ta chết, con đưa mẫu thân con đến chỗ sư phụ tạm thời ẩn nấp...

Lục Văn Phi nhẹ giọng nói :

- Bệnh tình của mẫu thân như vậy làm sao có thể đi xa cho được?

Lục Tử Tuấn than thở :

- Tình thế nguy cấp, đây chính là biện pháp duy nhất, khi đã gặp sư phụ, con đem những lời dặn dò của ta về bức mật đồ mà nói với ông ấy. Ông ta nhất định sẽ...

Lục Tử Tuấn nấc nghẹn mấy tiếng, miệng vết thương lại tét ra trào một dòng máu tươi, hai chân duỗi thẳng, một vị anh hùng, hảo hán, đành phải ôm hận lìa đời.

Lục Văn Phi không nén nổi đau thương, mắt hoa lên cất tiếng khóc lớn. Lục phu nhân đang nằm trên giường bệnh thở gấp một tiếng cũng xuôi tay nhắm mắt lìa đời. Lục Văn Phi ôm thi thể phụ thân khóc thảm thiết hồi lâu quay lại mới hay mẫu thân của mình cũng đã chết từ lâu, chàng chỉ la lên một tiếng “mẫu thân” rồi ngã nhào xuống đất bất tỉnh.

Không biết trải qua bao lâu Lục Văn Phi mới hồi tỉnh. Chàng chuệnh choạng đứng lên định thần một lát rồi lạng lẽ đi ra ngoài cửa.

Ngoài trời mưa đã tạnh, gió lớn cũng đã ngừng, ánh sáng ban mai xuyên qua màn sương dày đặc chiếu những tia sáng lấp lánh. Lục Văn Phi ngược mặt nhìn bầu trời buổi sớm, hít một hơi dài. Chàng vốn là con người chí tình chí nghĩa, đột ngột gặp biến đổi to lớn như vậy tâm tình thống thiết vô cùng, đâm ra ngơ ngẩn, mọi ý niệm không tồn tại chỉ còn thấy tiếng đập trong lồng ngực.

Bồi hồi đứng trước cửa giây lâu, mới nghĩ đến chuyện mai táng người đã khuất, chàng tìm thấy một gò đất tạm thời chôn phụ mẫu ở đó, trong lòng thầm nghĩ “Phụ thân nhiều lần dặn dò ta đến chỗ của sư phụ, chắc là bức mật đồ vô cùng trọng yếu, ta phải tuân theo di mệnh của lão nhân gia, nếu không lão nhân gia sẽ không an lòng nơi chín suối”.

Qua một hồi suy nghĩ, Lục Văn Phi đứng dậy, vội vàng thu dọn hành lý và cầm theo thanh trường kiếm, đóng chặt cửa nhà mà xuống núi.

Đi mấy khắc giờ, đã đến một thị trấn nhỏ dưới chân núi. Chàng đã đi qua thị trấn này, so với ngày thường, hôm nay rất đông khách giang hồ mình giắt binh khí qua lại náo nhiệt, trong lòng chàng hết sức kinh ngạc.

Đột nhiên, mùi thức ăn thơm ngào ngạt phát ngang mũi, Lục Văn Phi ngừng đầu xem, trong trấn không biết từ lúc nào đã mở một tiệm rượu. Bên trong vang ra những tiếng ồn ào, việc làm ăn dường như rất là hưng thịnh. Chàng vốn không biết uống rượu nhưng lấy làm lạ nên cũng muốn vào xem.

Vừa bước vào tửu quán, bên trong rất rộng rãi. Sau quầy thu ngân một nữ nhân mặt đen nhìn thấy chàng bước vào thì đứng dậy mỉm cười nói :

- Khách quan đến tìm người hay uống rượu?

Lục Văn Phi chậm rãi nói :

- Tại hạ tìm một chỗ ngồi là được rồi.

Người nữ nhân mặt đen nhìn chàng một lát, rồi nói :

- Khách quan muốn đi vào trong núi thì tiệm của tiện nhân còn một phòng sạch sẽ có thể ở tạm được.

Lục Văn Phi trong lòng thấy làm lạ tự hỏi: “Người nữ nhân này tại sao lại hỏi ta như vậy. Ta phải hỏi cho rõ ràng”. Nghĩ xong thì nói :

- Làm sao cô biết ta muốn đi vào trong núi?

Người nữ nhân mặt đen cười cười nói :

- Mấy hôm nay, rất nhiều nhân vật giang hồ tới đây đều đi vào trong núi. Tiệp nữ nhìn thấy khách quan lưỡng mang bảo kiếm thì nghĩ chắc cũng vào trong ấy.

Lục Văn Phi thừa cơ nói theo :

- Thế thì cô hãy giữ cho tại hạ một phòng Trong lúc đó, tiểu nhị đã tìm cho chàng một chỗ ngồi và chỉ :

- Khách quan hãy ngồi ở nơi đây Lục Văn Phi đi xuyên qua mấy cái bàn thì thấy một vị thư sinh áo lam đang ngồi một mình. Tiểu nhị đến bàn đó và nói với thư sinh áo lam :

- Khách quan xin cho vị tướng công này ngồi nơi chỗ trống.

Thư sinh áo lam nhăn mày, ngẩng đầu nhìn tiểu nhị một cái rồi lại cúi ăn tiếp.

Lục Văn Phi gật đầu chào thư sinh áo lam, chàng dặn dò tiểu nhị đem thức ăn rồi mới ngồi xuống. Bấy giờ, chàng nghĩ mãi không ra, tiểu trấn ngày thường vắng vẻ, hôm nay tại sao náo nhiệt như vậy.

Một người rèn luyện võ công, tuy chưa lịch duyệt giang hồ, nhưng đối với nhân vật võ lâm chỉ nhìn qua là biết ngay. Lục Văn Phi âm thầm quan sát đã phát giác trong đám thực khách ngồi đây ở đây, đa số là nhân vật giang hồ.

Người thư sinh tuấn tú phía đối diện tuy gọi rất nhiều thức ăn nhưng chỉ nhắm nháp qua loa dường như đang chờ đợi một ai đó. Tay cầm đũa nhưng mắt nhìn quanh quất. Thành linh ánh mắt ngừng trên mặt của Lục Văn Phi, từ tốn nói :

- Ẩn đường của huynh đài đen tối, gương mặt mang đầy sầu khổ, chắc rằng gần đây đã gặp biến cố trọng đại.

Lục Văn Phi kinh ngạc, gật đầu nói :

- Gia môn bất hạnh, phụ mẫu cùng lúc qua đời.

Thư sinh nghe nói xúc động, nhẹ giọng nói :

- Người ta ở đời họa phúc vô thường, huynh đài bất tất phải mang sầu khổ.

Lục Văn Phi cảm thấy áy náy vì chuyện của mình làm cho người không vui nên thở dài nén nỗi bi thương, chậm rãi nói :

- Lời huynh đài nói thật là chí phải.

Thư sinh lại hỏi :

- Huynh đài chắc là từ trong núi đến đây. Phải chăng tôn phủ ở Thái Hành sơn?

Lục Văn Phi ngạc nhiên, nghĩ thầm “Chàng ta làm sao có thể biết ta ở trong núi, hay là người này có quan hệ đến việc phục kích thân phụ ta”. Thư sinh nhìn thấy vẻ hoài nghi trên mặt Lục Văn Phi, nên cười nói :

- Huynh đài bất tất đa nghi, mấy hôm nay trong núi có mưa to, tiểu đệ vì thấy giày của huynh đài lấm lem bùn đất cho nên mới đoán như vậy.

Lục Văn Phi cúi đầu nhìn xem, quả là thế, chàng không thể không mỉm cười. Chàng chợt nhận ra thư sinh chỉ khoảng tuổi mình mà lại có sự nhận xét tinh vi, so với mình tài giỏi hơn nhiều, bất giác ngẩng đầu ngắm nghía chàng ta, cũng chính là lúc thư sinh chăm chú nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, Văn Phi chỉ thấy đôi mắt đối phương trong như nước hồ thu, thế là chàng nhoén miệng cười nói :

- Xin hỏi tôn danh quý tánh của huynh đài là chi?

Thư sinh thiếu niên vui vẻ đáp :

- Tiểu đệ là Vương Tôn, người ở Yên Kinh.

Lục Văn Phi lại nói :

- Huynh đài là thư sinh nho nhã, xem ra không giống người đi lại trên chốn giang hồ.

Vương Tôn cười nói :

- Huynh đài hỏi mới thật là lạ, lẽ nào chỉ có người giang hồ mới đến Thái Hành sơn mà du sơn ngoạn thủy được sao?

Lục Văn Phi ngần người vì câu hỏi của Vương Tôn, nhất thời không nghĩ ra được câu đáp. Vương Tôn lại cười nói :

- Tiểu đệ quả nhiên không phải người giang hồ nhưng bản tính thích chu du thiên hạ, cố nhiên thường đi lại trong giang hồ. Lúc này Lục Văn Phi đã ăn uống xong, lấy ra nén bạc đặt trên bàn, rồi nói với tiểu nhị :

- Hãy tính luôn tiền rượu của Vương tướng công, tiền dư thưởng cho người.

Tiểu nhị luôn miệng cảm ơn, Vương Tôn thân nhiên đứng dậy nói :

- Tiểu đệ ngụ tại quán này, huynh đài nếu như rảnh rỗi, mời huynh đài vào phòng đàm đạo.

Lục Văn Phi thoáng nghĩ, rồi nói :

- Tiểu đệ cũng ngụ tại quán này, huynh đài đã có nhã hứng, tiểu đệ phải tuân mệnh.

Vương Tôn quay người đi vào sau viện. Bên trong có mấy khoảnh sân. Vương Tôn ngụ phòng hướng trên, độc chiếm cả một khoảng sân rộng rãi yên tĩnh và sạch sẽ.

Vương Tôn nghiêng người mời khách, Lục Văn Phi bước vào nói :

- Thật không nghĩ ra, nơi tiểu sơn điểm này, lại có thể có cuộc gặp gỡ kỳ thú như vậy.

Vương Tôn lại cười :

- Những chuyện chưa từng nghĩ qua thì còn nhiều lắm.

Lục Văn Phi biết lời nói của đối phương có ẩn ý, nên thừa cơ nói :

- Lời của huynh đài ám chỉ điều gì?

Vương Tôn rót cho Văn Phi một chén trà thơm rồi nói :

- Nhà của huynh đài ở Thái Hành đáng lẽ phải nghĩ đến điều này. Có nhiều người vào núi đông hơn dân trong làng, họ phải tốn nhiều tiền để ăn ở. Xem ra họ chỉ đến đây lần đầu.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Vương huynh có biết duyên cớ gì không?

Vương Tôn cười nói :

- Lời của huynh phải chẳng có ý hỏi cho rõ, nhưng mà lời tại hạ nói lại không phải vì chuyện này.

Uống một hớp trà, Vương Tô hạ giọng nói :

- Lời của tại hạ đã nói là chỉ chủ nhân khách điểm này. Ông ta tốn rất nhiều tiền bạc mà lại đến một sơn thôn hẻo lánh mở tửu điểm to như vậy há chỉ mong kiếm chút lời qua việc ăn uống của đám giang hồ hiệp khách.

Lục Văn Phi chợt tỉnh ngộ :

- Đúng đấy! Bình thường, dân thôn dã chỉ có vài kẻ đi chợ, tại sao chỉ trong đôi ba tháng lại mở một tiệm rượu lớn như vậy.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Tiểu đệ liệu định ông ta có mưu kế chi mới đến đây.

Không chờ Văn Phi tiếp lời, lại nói :

- Nơi này và nhà trong hang núi, kiểu dáng giống nhau.

Lục Văn Phi biến sắc đứng dậy, lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai?

Vương Tôn ngồi bất động, mỉm cười nói :

- Sao huynh lại có thái độ giận dữ như vậy?

Văn Phi cảm thấy mình có hơi quá đáng, từ từ ngồi xuống trầm giọng hỏi :

- Tiểu đệ là người võ lâm không thích ăn nói quanh co, huynh mời đệ đến nơi này là để nghe ngóng chuyện gì?

Vương Tôn khoát tay :

- Chuyện đâu còn có đó. Huynh hãy bớt giận mà nghe đệ nói.

Ngẩng đầu lên, thấy Văn Phi vẫn còn đầy nét giận dữ, Vương Tôn không nhịn được, cười lớn nói :

- Tiểu đệ vừa nhìn thì biết ngay huynh vừa mới bước chân vào chốn giang hồ cho nên mới hẹn đến đây để đàm đạo. Không cần nhiều lời, tiểu đệ tuyệt đối không có ác ý.

Lục Văn Phi chỉ cảm thấy mặt nóng bừng bừng, muốn nói mà thốt chẳng nên lời. Vương Tôn lại nói :

- Tên họ của huynh đài, lệnh tôn là ai, tiểu đệ đều không biết. Những tình lý đã nói ra hết rồi, nếu huynh đài vẫn không tin thì đệ đành chịu.

Lục Văn Phi nói :

- Tiểu đệ họ Lục tên Văn Phi, tên húy của tiên phụ tạm thời không thể nói ra được.

Lúc này Văn Phi phần nào lấy lại bình tĩnh, nghiêng người nói :

- Chỉ vì tiên phụ bị người phục kích trọng thương mà chết. Tiểu đệ trong lúc bất ý vừa mới mạo phạm xin Vương huynh thứ lỗi.

Vương Tôn cười nói :

- Tiểu đệ không câu nệ những điều nhỏ nhặt Rồi nghiêm nét mặt nói :

- Theo tiểu đệ phán đoán, bất luận lệnh tôn là người ở đây lâu hay mới đến đều có liên quan đến tung tích của bức mật đồ vì vậy mới bị người truy kích. Ngoài ra, sẽ có một cuộc xung đột nữa, từ đây về sau, huynh nên đề phòng cẩn thận.

Lục Văn Phi nói :

- Lời Vương huynh nói rất chí phải, tiểu đệ xuống núi là muốn rời khỏi nơi đây.

Vương Tôn suy nghĩ rồi nói :

- Lẽ nào lệnh tôn không có di ngôn lại cho huynh.

Lục Văn Phi trầm ngâm hồi lâu, tuyệt nhiên không lên tiếng.

Vương Tôn lại nói :

- Mấy hôm nay, khắp giang hồ truyền rằng “Hôm nay, những người trong võ lâm thiên hạ đều đến Thái Hành sơn”, huynh đài chắc đã nghe qua điều này.

Lục Văn Phi nói :

- Lúc tiểu đệ mới đến trấn này, mới phát hiện sự tình có nhiều điều khác lạ, nhưng không biết là tại sao?

Vương Tôn nói :

- Chính là việc đã chấn động võ lâm, chỉ sợ không quá mấy ngày tới đây sẽ có một cuộc náo nhiệt để xem. Huynh và đệ nếu không tham gia há chẳng phải lỡ một dịp tốt sao.

Lục Văn Phi trầm nghĩ “Chắc không ngoài việc bức mật đồ mà đến đây”.

Vương Tôn thấy Văn Phi trầm ngâm, lại nói :

- Đối với người chủ quán này mà nói, thật cũng không đơn giản.

Lục Văn Phi nghĩ tới người nữ nhân mặt đen, quả nhiên, có điều rất đáng nghi.

Vào lúc này, một tên tiểu nhị đẩy cửa bước vào, cúi người nói với Lục Văn Phi :

- Phòng của khách quan đã dọn dẹp xong, có cần phải đi xem thử không ạ?

Lục Văn Phi đứng dậy chấp tay nói :

- Tiểu đệ phải đi xem phòng, khi rảnh rồi sẽ đến xin thọ giáo.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Lục huynh xin cứ tự tiện, lát sau tiểu đệ sẽ đến đáp lễ.

Lục Văn Phi nói :

- Thật không dám!

Theo chân tiểu nhị vào trong phòng. Đây là một phòng đơn nằm cạnh đường đi, bên trong cũng rất sạch sẽ. Văn Phi từ lâu sống ở trong núi, cuộc sống thật đơn giản vì vậy gật đầu lia lịa và nói :

- Rất tốt! Rất tốt.

Tiểu nhị khom người lui ra, Lục Văn Phi ngả người trên giường nằm. Trong đầu, nổi lên một dòng suy nghĩ “Ta muốn đi đỉnh Ngũ Lão, núi Lư Sơn để gặp lão nhân gia sư phụ, vừa đi về ít nhất cũng hai, ba tháng. Lỡ như vì giữ bức mật đồ đến đây, chẳng phải lỡ cơ hội gặp mặt sao...”.

Văn Phi hít một hơi dài lại nghĩ thầm: “Thân phụ ta đột nhiên gặp người phục kích, có thể chứng minh chuyện bức mật đồ đã bị lộ. Nếu như ta còn ở lại nơi này chính là chờ người ta đến đoạt lấy. Đi hay ở thật là khó nghĩ”.

Văn Phi lại tính toán hồi lâu, cuối cùng cũng chẳng nghĩ ra biện pháp nào hay. Khoảnh khắc thì trời đã tối, nhưng mà từ quán phía trước lại càng náo nhiệt, tiếng người ăn uống cười nói ồn ào vọng đến khiến Văn Phi khó bình tâm suy nghĩ, đành đứng dậy đi ra khỏi cửa phòng.

Lục Văn Phi bước vào đại sảnh đã thấy ánh sáng đèn rực rỡ. Chỉ ít có hơn bảy mươi, tám mươi người, trong đó đa số đã chén choáng say. Trong lòng Văn Phi lo lắng không dám xem kỹ, vội vàng ra khỏi tửu điếm.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thần Mật Mang Tẩu

Ở thị trấn này có không quá một trăm nhà, có khoảng ba mươi, bốn mươi tiệm quán, trừ “Bất Túy cư” tửu quán, tất cả các tiệm khác đều đã đóng cửa. Trên đường phố gió rét căm căm, chẳng còn bóng người lai vãng. Lục Văn Phi thơ thẩn đi mãi không mục đích. Thành linh thấy một bóng người từ trên núi chạy xuống và chạy thẳng đến tiểu trấn. trong chớp mắt, đã khuất dạng. Thân pháp của kẻ mới đến cực kỳ nhanh, thoáng cái đã vào trong trấn. Kẻ đó đã đến tiểu điểm nhưng không theo cửa trước mà leo cửa sau vào. Lục Văn Phi thoáng nghĩ: “Có lẽ hẳn ở trong bọn phục kích phụ thân ta”.

Thấy không thể bỏ qua. Lục Văn Phi cũng trèo tường mà vào, đảo mắt tìm kiếm khắp nơi, phát giác bóng người đó đã vào trong lâu các.

Trong khách điếm, nơi nào cũng có người ở trọ, chỉ còn tiểu lâu chính là nơi trú ngụ của chủ nhân. Lục Văn Phi trong lòng hoài nghi, nên cũng phi thân vào, đưa mắt lên nhìn vào trong phòng.

Thì thấy trong phòng có một ngọn đèn đỏ treo ở trên cao. Một lão già áo vàng tay cầm gậy trúc, một hán tử áo đen đang quỳ trước mặt lão già mà nói.

Lục Văn Phi nghiêng tai lắng nghe, chỉ nghe thấy hán tử áo đen nói thật nhỏ “Hôm nay đệ tử đến sơn cốc, phát hiện phu phụ Chấn Tam Tương đã chết...”.

Lão già áo vàng đang ngồi trầm ngâm, đôi mắt vụt mở lớn, tròn mắt trắng dã, vội hỏi :

- Nói mau chết như thế nào?

Lục Văn Phi nghe ông ta đề cập đến cái chết của phụ mẫu mình trong lòng khẩn trương, chăm chú nhìn lão già, thì ra đó là một lão già mù. Hán tử áo đen nói :

- Đệ tử đã đến lều tranh của ông ta mà xem trước giường máu đổ rất nhiều, thiết nghĩ chắc bị người tập kích mà chết.

Lão già áo vàng hỏi gấp :

- Ai có thể đến đó trước mi chứ?

Hán tử áo đen nói :

- Phu thê ông ta đã được chôn cất, trước mộ chỉ cắm một bia mộ đơn sơ, xem ra chính là hài tử của ông

ta đã làm việc này.

Lão già áo vàng thở dài một tiếng nhắm đôi mắt lại. Lục Văn Phi thầm nghĩ “Đám người này tuy không phải giết phụ mẫu ta nhưng rất quan tâm đến thân phụ ta nhất định là vì bức mật đồ”. Hán tử áo đen lại nói :

- Hôm nay trong núi người ta đã tìm đến rất đông.....

Lão già mù hỏi :

- Ai đó?

Lục Văn Phi giật mình, một luồng gió thoáng qua một bóng người từ cửa sổ bay vào phòng. Giọng nữ nhân cất lên :

- Chính là con.

Người vừa vào phòng chính là nữ nhân mặt đen ở quây lúc sáng :

Lão già mù nói :

- Vân Nương, trong quán hôm nay có ai đến?

Vân Nương nói :

- Người đến hôm nay đông hơn mọi hôm. Dịch Hiếu Thiên của “Hắc Long bang”, Trương Tam của “Xuyên Tây Trương môn”, Tạ Nhất Phi của “Kim Lăng Tạ gia”. Dường như Bạch Cốt giáo cũng có người đến.

Lão già mù nghe qua, thập phần kích động “hừ” một tiếng nói :

- Xem ra chắc chúng ta khó đối địch. “Hắc Long bang”, “Bạch Cốt giáo” còn có “Tạ gia”, “Trương gia”. Chúng ta thua rồi! Ai da!

Vân Nương nói :

- Thế thì chưa chắc, chúng ta có thể mượn sức người làm lực lượng cho mình. Người chúng ta không nhiều nhưng người đông không hẳn có tác dụng.

Lão mù chau mày nói :

- Nghĩ lại xem hãy còn có ai đang trợ nữa không?

Vân Nương nghĩ một lát rồi nói :

- Còn có một thư sinh trẻ tuổi thần thái tiêu dao, lại thêm một thiếu niên trẻ tuổi có vẻ ngơ ngẩn cũng đều đang trọ ở quán ta.

Lão già mù ngừng một lát, cất tiếng nói :

- Bọn trẻ chẳng đáng quan tâm. Điều ta muốn hỏi chính là những kẻ cao niên.

Vân Nương lắc đầu :

- Vậy thì hết rồi.

Lão mù lại hỏi tiếp :

- Ở tại quán của ta có những người nào ở trọ lại đêm nay?

Vân Nương nói :

- Đều là những khách đơn độc giang hồ, còn các bang phái “Hắc Long bang”, “Bạch Cốt giáo” đều đã đi vào núi rồi.

Lão già mù chống tay, đứng dậy, gõ đầu trúc xuống đất nói :

- Xem ra, chúng ta cũng không thể chờ lâu được nữa, phải mau vào núi.

Vân Nương nói :

- Vì sao phụ thân phải vội vã? Nếu như bọn họ đều đã vào đó rồi thì có chuyện gì?

Lão già mù kích động nói :

- Ta chờ ở đây tám, chín năm rồi, không thấy ai đến tìm mới nghĩ ra biện pháp “Giữ ngọc đợi thỏ” nên mở khách điểm này. Mấy ngày này tình hình Thái Hành sơn trở nên khẩn cấp, ta định chờ người đến bàn chuyện này, nhưng tin tức này lại truyền ra giang hồ. Nếu nhiều người đi đến nơi đó ta làm sao phải đạo với cố chủ.

Lục Văn Phi trong lòng kinh ngạc nghĩ thầm “Tất cả những lời mà lão tiên bối này nói rất giống với lời của phụ thân ta đã nói, đây chắc là người đang giữ một phần của tấm mật đồ”.

Chàng nghĩ tới đó thì nghe tiếng bước chân, ba người cùng ra khỏi phòng. Văn Phi định lên tiếng chào hỏi, chợt nghĩ hành động nghe trộm của mình thật không phải nên tự thấy không tiện ra mặt.

Lúc này nơi đây thật tĩnh lặng, bất ngờ nổi lên một trận cười lớn, cùng lúc xuất hiện một người, cung tay chào lão mù :

- Đã lâu không gặp thì ra Công Tôn huynh đã phát tài ở chốn này.

Lão già mù chuyển động đôi mắt, nửa như nhìn người vừa đến, nửa như nhìn Vân Nương :

- Nói cho ta biết đây là vị bằng hữu nào?

Vân Nương nói :

- Người đội mào lông chồn, áo lông đen, mặt trắng, mày nhỏ.

Lão già mù tiếp lời :

- Thì ra là Ngọc Diện Thần Phán Dịch đương gia ngọn gió nào đã đưa huynh đến chốn hoang dã này?

Người mới đến lạnh lùng nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu danh bất hư truyền, chỉ dựa vào mấy câu ngẩn ngủi của lệnh ái mà đoán đúng, Dịch Hiểu Thiên này xin bái phục.

Lão già mù cười lạnh nói :

- Nói hay! Nói hay! Tiểu đệ từ lâu không nói đến chuyện giang không, không biết Dịch huynh nửa đêm đến đây có điều chi chỉ giáo?

Dịch Hiểu Thiên bước lên hai bước từ từ nói :

- Có một việc mua bán muốn mời Công Tôn huynh hợp tác nếu như Công Tôn huynh đồng ý, chúng ta cả đôi bên đều có lợi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thoáng nghĩ rồi cố ý không hiểu hỏi :

- “Hắc Long bang” cao thủ hăng hà lẽ nào còn dùng đến một người tàn tật như ta?

Dịch Hiểu Thiên cười bí mật nói :

- Nói về người thì bốn Bang đủ ứng phó. Nhưng nếu như không có Công Tôn huynh thì việc sẽ không thành.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nhướng cặp mắt trắng dã cười nói :

- Dịch huynh đừng có quá lời, tiểu đệ từ già giang hồ đã gần mười năm, hào khí chẳng còn.

Dịch Hiểu Thiên cười âm thầm :

- Bằng lòng hay không chỉ cần một lời nói của Công Tôn huynh?

Tuyết Sơn Mang Tẩu vừa cười vừa dịch chuyển thân mình :

- Lời gì?

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Lời Công Tôn huynh nói chúng ta cùng hợp tác.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chợt mở miệng nhìn ra ngoài hỏi lớn :

- Ai đó? Đừng ẩn ẩn hiện hiện ngoài cửa sổ.

Lục Văn Phi giật mình, Dịch Hiểu Thiên đã tung một chưởng về phía cửa sổ. Chàng bị chưởng phong quét ngang bất đắc dĩ phải lộ hình, đường hoàng bước vào trong phòng. Lục Văn Phi gượng cười, đỏ mặt trả lời :

- Tại hạ là khách trọ.

- Là khách trọ tại sao lại nấp ở đây nghe lén?

Lục Văn Phi nhất thời không nói nên lời :

Dịch Hiểu Thiên thấy chàng mặc nhiên không đáp, không giấu được vẻ giận dữ :

- Lão phu hỏi người một câu, người đã nghe thấy những gì?

Nghe những lời kẻ cả, Lục Văn Phi bị kích động nên cũng lớn tiếng :

- Nửa đêm, canh ba các người to nhỏ khiến ta thức giấc đi ra xem chuyện chi, lẽ nào có điều không phải?

Dịch Hiểu Thiên ở vào địa vị chí cao của Hắc Long bang, thường ngày quen lối bề trên, cười lạnh nói :

- Tiểu tử người dám nói với lão phu vậy sao?

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Các hạ xuất ngôn hại người, niên kỷ đã cao sao nói những lời hồ đồ như vậy?

Dịch Hiểu Thiên nổi giận :

- Người dám....

Liên dùng toàn lực tung ra một chưởng.

Lục Văn Phi né người nửa bước trường kiếm rút ra khỏi vỏ vẽ lên một đường kiếm quang bảo vệ thân mình.

Dịch Hiểu Thiên cười nhạt nói :

- Hảo thân pháp.

Công lực ông ta thâm hậu. Chưởng thứ nhất vừa ngừng chưởng thứ hai đã tung ra càng mãnh liệt hơn trước.

Lục Văn Phi mã bộ trầm ổn trường kiếm loang loáng, kiếm quang như ánh cầu vồng bạc, chống đỡ chưởng phong, người và kiếm chẳng thấy đâu, chưởng phong khó mà chạm đến.

Dịch Hiểu Thiên nổi giận đùng đùng, mấy lần giơ chưởng tấn công. Thành linh, ông ta chú mục nhìn vào mũi kiếm, đột nhiên ông ta nghĩ đến một người, lòng bất giác kinh ngạc buông lời hỏi :

- Lệnh sư đã từng đến Thái Hành sơn phải không?

Văn Phi nói :

- Tại hạ chưa gặp lão nhân gia sư phụ.

Dịch Hiểu Thiên bất chợt thu chưởng về rồi nói :

- Xét theo thân phận của lệnh sư thì lão phu và tiểu huynh đệ có chút quen biết. Đi thôi.

Lục Văn Phi đối với chuyện giang hồ không hiểu biết nhiều, cho rằng đối phương quen biết với sư phụ, tuy lòng đầy giận dữ nhưng không tiện phát tác, thu kiếm về, định quay trở về phòng.

Chỉ nghe Dịch Hiểu Thiên “ha, ha” cười nói :

- Chốn này không tiện bàn bạc. Cảm phiền Công Tôn huynh dời gót ngọc tìm nơi khác luận đàm.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp cặp mắt trắng dã nói :

- Ở tề xá không được sao?

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Chỗ tiểu đệ còn mấy vị bằng hữu đang chờ Công Tôn huynh.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lãnh đạm nói :

- Mọi người coi trọng ta như vậy khiến ta kinh ngạc vô cùng.

Hàng loạt tiếng chân người nổi lên. Có mấy người đi về phía Dịch Hiếu Thiên. Vân Nương vô tình hay hữu ý quay đầu nhìn Lục Văn Phi rồi chạy về phía Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Lục Văn Phi đứng tần ngần giữa phòng. Chợt cảm thương cho thân phận đơn cô của mình. Nhớ cảnh phụ thân bị thương mà chết, mẫu thân bệnh hoạn phải mệnh vong còn sự phụ tụy là đại hiệp đương thời nhưng đã trở thành một phế nhân. Nghĩ trời đất bao la, con người đông đúc, thế mà chẳng tìm thấy được một người gần gũi, thương yêu.

Trở vào phòng đã nghe trống điểm canh ba, chợt nghĩ đến lời dặn dò của thân phụ nên lấy thanh kiếm ra, qua ánh đèn tù mù mà tỉ mỉ xem xét. Vỏ kiếm tuy đúc bằng đồng cổ nhưng màu sắc còn sáng ngời, chàng dùng lực rút ra, bên trong có một vách ngăn chứa một tấm kim bài rộng một tấc dài khoảng nửa thước. Trên mặt kim bài trang trí văn hoa và câu thơ: “Tiền bất kiến cổ nhân”. Chỉ vì Lục Tử Tuấn bị trọng thương mà chết nên không kịp nói rõ, bây giờ chàng nhìn thấy tấm kim bài tựa như bản mật đồ mà không phải, lòng hoang mang chẳng biết thế nào. Văn Phi cứ lẩm nhẩm đọc câu thơ mấy lượt, chợt bừng tỉnh :

- Đúng rồi, Tấn vương là một người tuyệt đại tài hoa, kim cổ khó tìm, chỉ vì gian thần hãm hại, không được triều đình trọng dụng nên viết ra những câu thơ này để tỏ rõ khí tiết của mình.

Nghĩ thầm một lát rồi lại lắc đầu lẩm bẫm nói :

- Nghĩ như vậy cũng không đúng. Nhớ đến Tấn vương, địa vị là một Thân vương trong môn hạ thiếu gì kỳ nhân dị sĩ, có gì mà chỉ chọn ba người ký thác việc này?

Suy đi tính lại một hồi, chợt tỉnh ngộ :

- Chắc là chuyện này vô cùng trọng yếu, nếu như nhiều người biết chuyện hoặc giao phó lầm người thì ảnh hưởng thật lớn lao. Cho nên chỉ chọn có ba người đáng tin cậy mà gửi gắm.

Chàng lại nhìn tình hình Thái Hành sơn đặng đặng sát khí mà đây vẻ bí mật, ắt hẳn có một trận đối đầu dữ dội. Nghĩ đến việc làm chưa đến đâu của mình, Lục Văn Phi buông tiếng thở dài rồi đem cất thanh kiếm.

Lúc này, Văn Phi cảm thấy trong lòng trầm trọng, sự tình đã bức bách trước mắt, lờ như bức mật đồ bị phát giác hay bị người chiếm đoạt thì thật có lỗi với phụ thân và cố chủ của người.

Liên tiếp mấy ngày nay, biến cố xảy ra liên miên, tuy là mấy ngày ngắn ngủi mà Văn Phi đã như từng trải qua cả đời người. Tâm tình cảm thấy như đã trưởng thành lên nhiều. Chàng nhắm mắt ngồi trên giường, chỉ vì không có cách làm giảm bớt đi nỗi lo toan trong lòng nên chỉ biết ngồi yên tĩnh điều tức.

Quả nhiên, không được một khắc công phu, chàng đã quên đi hết mọi vật và đi vào cõi hư vô. Tuy hóa

hầu chưa cao, nhưng nhờ luyện nội công Huyền môn chính tông nên mới đạt kết quả nhanh chóng. Thời gian luyện tập rất lâu, khi Văn Phi giật mình tỉnh giấc thì trời đã sáng, vội nhảy ra khỏi giường. Chỉ thấy chung quanh vắng lặng không một bóng người, Văn Phi đi ra từ quán phía trước cũng chẳng thấy ai, ngẫm nghĩ một lát chợt tỉnh ngộ la thầm :

- “Hồng rồi, bọn họ đều đã đi vào trong núi”.

Chàng chẳng kịp rửa mặt, vội mang trường kiếm, chạy ra cửa. Văn Phi chạy nhanh lên núi mà chẳng mục đích gì, bỗng nhiên dừng chân nghĩ: “Ta chạy chẳng có phương hướng cuối cùng sẽ đi đến đâu?”

Trong lúc đang suy nghĩ, bỗng nghe một thanh điệu bi thương, theo chiều gió vắng đến. Dường như có người đang cao giọng đọc :

- “...Niệm thiên địa chỉ du du. Độc thương nhiên nhi lệ hạ”.

Lục Văn Phi nhất thời xúc động chạy về phía tiếng hát thì thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu tay cầm gậy trúc, đứng trên một tảng đá núi. Vân Nương mái tóc dài mượt mà bay trong gió đang đứng kề bên Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Thính lực Tuyết Sơn Mang Tẩu cực kỳ nhạy bén, Văn Phi cách ông ta hơn mười mấy trượng, mà ông đã phát giác ra ngay, trầm giọng nói :

- Vân Nương, người nào đến đó?

Vân Nương quay đầu nhìn thấy Lục Văn Phi thì nói :

- Là thiếu niên đã trọ ở quán ta.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chẳng thèm quay đầu lại nói :

- Là người đã giao đấu với Dịch Hiểu Thiên phải không?

Vân Nương nói :

- Chính là hã.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh một tiếng :

- Lúc ẩn lúc hiện tuyệt không phải ý tốt, không cần phải để ý đến hã.

Im lặng một hồi ông lại tiếp :

- Hắc Long bang đến chưa?

Vân Nương nhìn xung quanh rồi nói :

- Còn chưa đến, bọn họ có thể nào thất hẹn chẳng?

Lúc này, Lục Văn Phi cách Tuyết Sơn Mang Tẩu chưa xa, nên những lời nói của ông ta chàng nghe rất rõ, bần thần chàng dừng chân lại, trong nhất thời không nghĩ ra phải nói gì. Trong khi chàng đang suy nghĩ. Trên đường thành linh xuất hiện hai người: một lão già dáng cao cao mình mặc áo lông bào, trên dưới năm mươi tuổi, một người là nữ lang áo hồng vai mang trường kiếm. Bước chân thoăn thoắt, chớp mắt đã đến tảng đá núi. Lão già cười khô khan nói :

- Công Tôn huynh còn nhớ tại hạ chẳng?

Tuyết Sơn Mang Tẩu chẳng nhúc nhích lạnh lùng nói :

- Người mới đến phải chẳng Xuyên Tây Trương môn Trương ngũ gia?

Lão già cười ha hả đáp :

- Thính lực của Công Tôn huynh thật hơn người. Quả nhiên khiến người khâm phục. Tại hạ chính là Trương Nam.

Tuyết Sơn Mang Tẩu vẫn không quay đầu lại mà lạnh lùng nói :

- Quý Môn rất ít đến Trung Nguyên. Lần này từ Xuyên Tây xa xôi mà đến Thái Hành sơn nhất định là có chuyện chi khẩn cấp?

Trương Nam bước đến cười to rồi âm trầm nói :

- Công tôn huynh hà tất tìm hiểu chi nguyên do. Lão huynh đã đến Thái Hành sơn từ lâu, đệ nghĩ huynh tất có kế hoạch đối phó với chuyện này.

Tuyết Sơn Mang Tẩu quay người lại hỏi :

- Người nói gì?

Trương Nam ngược mặt lên cười lớn :

- Công Tôn huynh hợp tác với Hắc Long bang lẽ nào không chia cho Trương môn của đệ một chút gì sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Chuyện này đã lan truyền trên khắp giang hồ. Một người mù như ta không biết chút gì. Người bảo ta

không hợp tác sao cho được.

Trương Nam nói nhỏ với nữ lang áo hồng đứng cạnh bên rồi thân hình di động đột ngột đánh xuống Vân Nương đang đứng cạnh Mang Tẩu. Vân Nương giật mình, tránh sang bên dùng tay xuất chưởng. Nhưng thân pháp Trương Nam như điện xẹt, Vân Nương song chưởng chưa kịp đánh ra đã bị Trương Nam đánh vào huyệt “Tuyền Khôn”, thuận thế Trương Nam phi thân theo bắt giữ Vân Nương. Tuyết Sơn Mang Tẩu “hừ” lớn một tiếng, gậy trúc đưa ra nhanh như chớp đánh vào huyệt “Ngọc Châm” sau lưng của Trương Nam. Chỉ nghe phía sau tiếng một thiếu nữ vang lên, Hồng y nữ lang, vung tay lên, một luồng gió lạnh cùng với tiếng vù vù đánh vào đầu của Tuyết Sơn Mang Tẩu. Đồng thời ném ra một nắm ám khí. Hai bên đứng rất gần nhau, ám khí của nữ lang lại cực độc, Tuyết Sơn Mang Tẩu không thể tấn công Trương Nam, chiếc gậy trúc quay ngang gạt đám mưa ám khí.

Biệt hiệu của Trương Nam là “Truy Mệnh Diêm Vương”, vì là cao thủ kiệt xuất của Trương môn lại muốn thu thập Vân Nương nên khi phối hợp cùng Hồng y nữ lang thì vừa ra tay đã thành công. Tuyết Sơn Mang Tẩu gằn giọng nói :

- Trương Nam, nếu như người làm đứt một sợi tóc của nó, thằng mù này sẽ cùng Trương môn chúng bây không đội trời chung.

Trương Nam cười ha hả :

- Người dám, người dám...ta hành động như vậy nếu chưa đạt mục đích thì không dừng tay.

Rồi hần lại trở giọng nói :

- Chỉ cần Công Tôn huynh gạt đầu, tiểu đệ lập tức thả ngay.

Tuyết Sơn Mang Tẩu là một lão giang hồ, nén cơn giận bưng bưng từ tốn nói :

- Người muốn ta làm gì?

Trương Nam lạnh lùng nói :

- Đệ nghe rằng Công Tôn huynh đang giữ bên mình bức mật đồ của Tấn vương, nếu chịu hợp tác với Trương môn ta, tiểu đệ không chỉ toàn lực bảo hộ cha con huynh an toàn mà bất luận bảo vật gì cũng chia làm hai - năm.

Lục Văn Phi nghe nói kinh động trong lòng nghĩ thầm: “Thì ra là bọn họ đều là thừa nước đục thả câu”. Nhất thời nổi giận với đám cừu địch. Lục Văn Phi cách Tuyết Sơn Mang Tẩu hai, ba trượng nhưng chỉ cách Trương Nam trên dưới một trượng. Vừa nghĩ thoáng qua chàng rút thanh trường kiếm chém về phía trước, thân pháp lanh lẹ, thế kiếm như cuồng phong bão tuyết.

Trương Nam chuyên tâm nói chuyện cùng Mang Tấu, không phòng bị đến lúc phát giác ra thì kiếm khí trùng trùng đã bao vây khắp nơi. Vừa gấp, vừa giận, hấn né người sang bên đưa Vân Nương ra đỡ.

Nhưng thế kiếm đối phương thần tốc dị thường chỉ thấy ánh sáng kiếm chớp lên, thế kiếm lách khỏi Vân Nương chém vào tay Trương Nam. Trương Nam một thân võ nghệ biết rằng lúc này không buông Vân Nương ra sẽ bị kiếm chém mất tay nên vội vàng rút tay lại. Vân Nương thừa thế nhảy ra phía trước về hướng Tuyết Sơn Mang Tấu.

Trương Nam thấy chuyện của mình sắp sửa thành công không ngờ Vân Nương thoát ra ngoài, hấn nường mắt nhìn lên kẻ tập kích chỉ là một thiếu niên tuần tú trong lòng thêm tức giận quát to :

- Tiểu tử người thật to gan!

Lục Văn Phi hoành kiếm ngang ngực nói :

- Người dùng thủ đoạn đê hèn đối phó với một người mù và một nữ nhân yếu ớt, đó phải chăng là hành vi của đại trượng phu?

Trương Nam chỉ thấy luồng giận dữ bốc lên trong đầu, hấn ngậm vận công lực nói :

- Tiểu tử, người là môn hạ của ai?

Lục Văn Phi nói :

- Không cần hỏi ta là môn hạ của ai, chỉ biết người làm như vậy là đúng hay sai?

Trương Nam ngửa mặt cười lớn ha ha :

- Hay lắm! Người dám giáo huấn ta sao?

Chỉ nghe Hồng y nữ lang cất giọng oanh vàng :

- Đứng lại, chuyện của chúng ta còn chưa bàn xong. Các người làm sao đi được.

Trương Nam đảo mắt thì nhìn thấy Tuyết Sơn Mang Tấu dìu Vân Nương đi từ từ vào trong sơn cốc. Hồng y nữ lang một tay cầm kiếm, một tay tung ra một nắm ám khí tung ra xa. Trương Nam cũng đồng thời phi thân hạ xuống chặn ngang trước mặt Tuyết Sơn Mang Tấu, không thèm để ý đến Lục Văn Phi.

Tuyết Sơn Mang Tấu nghiêng cây gậy trúc trầm giọng nói :

- Trương ngũ gia việc gì cũng không thể ép người quá đáng. Ta tuy mù cũng không dễ hiếp đáp đâu.

Trương Nam từng biết Tuyết Sơn Mang Tấu không phải tay vừa, nếu như xuất thủ thì Trương Nam chưa

chắc đã dành phần thắng, nên mỉm cười nói :

- Tiểu đệ không phải có ý ép Công Tôn huynh chỉ là muốn thành tâm hợp tác với huynh thôi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười khẩy :

- Lão mù này đã được lãnh giáo rồi, không còn gì để nói.

Trương Nam biến sắc nói :

- Công Tôn huynh rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt chăng?

Tuyết Sơn Mang Tẩu vận nội công, lạnh lùng nói :

- Mạng của lão già mù này không đáng giá mấy đồng tiền, ta xem người muốn xử sao nào?

Trương Nam tuy đã ra tay trước, tưởng chừng đã chiếm thế thượng phong nhưng bất ngờ xuất hiện một tên thiếu niên ra tay ngăn trở. Nhìn thực lực đối phương biết khó lòng thắng thế, cười nhẹ nói :

- Công Tôn huynh đã tính toán kỹ chưa? Hắc Long bang có thể bảo vệ chu toàn được sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu “hừ” một tiếng còn chưa trả lời. Bỗng nhiên, trên dốc núi xuất hiện một lão già mặc áo huyền, lưng mang trường kiếm, nói lớn :

- Trương huynh nói thật không sai, những nhân vật võ lâm phân lớn đã đến Thái Hành sơn, Hắc Long bang tuy thế lực cường mạnh, nhưng sợ rằng cũng khó đối đầu.

Trương Nam quay đầu lại thấy đó chính là Tạ Nhất Phi của Tạ gia bảo, thì trong lòng khó chịu nhưng cố gượng cười nói :

- Xem ra tình thế hôm nay khó mà thành công, nếu cùng hợp tác ắt đôi bên cùng có lợi. Công Tôn huynh có nghĩ qua điều này chưa?

Tuyết Sơn Mang Tẩu điềm nhiên nói :

- Cuối cùng các huynh nghe được từ đâu tin tức này mà lão mù ta chẳng biết chút gì. Chư huynh bảo là phải hợp tác làm chuyện gì?

Tạ Nhất Phi cười nói :

- Tối hôm qua, Công Tôn huynh cùng Dịch Hiếu Thiên bàn luận chuyện gì lẽ nào đã quên rồi sao?

Đoạn Tạ Nhất Phi hướng ánh mắt về Trương Nam mà nói :

- Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia, nhân tài vô số, lực lượng hùng hậu, mặt nào cũng không kém Hắc Long bang. Công Tôn huynh vì sao còn phải cân nhắc so đo?

Trương Nam tiếp lời :

- Nếu như gặp chuyện chẳng lành thì đừng trách chúng ta không nghĩ đến tình bằng hữu.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hán Đại Cổ Lăng

Tuyết Sơn Mang Tẩu bằng lòng mượn sức Hắc Long bang để đối phó với các phái, ai ngờ không cần thận để tin này tràn lan khắp nơi khiến bọn người này ra mặt tranh chấp, ông ta khó tranh biện, đành thờ dài mà nói :

- Lão mù ta tự biết một tay khó vỗ thành tiếng thế thì chỉ cần lưu lại cho ta một phần thì hợp tác với ai cũng được.

Tạ Nhất Phi và Trương Nam bốn mắt nhìn nhau, cười thỏa mãn.

Lục Văn Phi đứng yên lặng một bên thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu đã chịu hợp tác với người, trong lòng thấy khẩn trương bước lên một bước, lớn tiếng nói :

- Tiểu bối chẳng biết trước kia tiền bối ra sao nhưng nếu giờ chịu đi cùng bọn lang sói này e rằng lỡ mất việc.

Tuyết Sơn Mang Tẩu không biết tâm ý của Văn Phi chỉ nghĩ rằng chàng là kẻ cũng quan tâm đến bức mật đồ nên lạnh lùng nói :

- Tiểu huynh đệ cũng muốn chia phần hay sao?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ không có ý như vậy. Công Tôn lão tiền bối nếu có thời gian, chúng ta tìm nơi khác để bàn tính.

Trương Nam vừa mới bị Văn Phi làm hỏng việc đã căm giận trong lòng, bây giờ có Tạ Nhất Phi ở đây, không sợ cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu chạy trốn nên có ý giết người. Hắn bước lên một bước đến trước mặt Văn Phi, giơ tay tung ra một chưởng.

Lục Văn Phi không phòng bị giật mình thối lui ba bước. Trương Nam “hừ” lớn một tiếng, hai tay nhất tề xuất chưởng. Tay phải đánh ở phía trước, tay trái chém mạnh xuống cổ tay Văn Phi nhanh như điện xẹt.

Văn Phi thất cơ, không kịp rút kiếm, tay trái đỡ chưởng trước mặt. Ngón trỏ tay phải cứng như sắt thép đâm vào cổ tay đối phương. Song chưởng chạm nhau nổ ra một tiếng lớn, Văn Phi thối lui năm bước, cảm thấy khí huyết nhộn nhạo trước lồng ngực, lục phủ ngũ tạng chấn động.

Trương Nam lão đảo một chút lại xông lên phía trước dùng toàn lực đưa hữu chưởng điểm vào lồng

ngực Văn Phi. Vân Nương đứng cạnh Tuyết Sơn Mang Tẩu luôn chăm chú theo dõi trận đấu của hai người, vừa thấy Văn Phi bị thương dưới chưởng của Trương Nam vội nói to :

- Không được đả thương hẳn.

Lục Văn Phi tự biết công lực của mình không bằng đối phương nên đưa nhanh tay ra phía sau rút kiếm hoa lên, tạo thành một vòng kiếm như bông hoa lớn bảo vệ quanh người.

Trương Nam nhìn thấy kiếm hoa tua tủa, tai nghe Vân Nương la lớn, hẳn vội dừng tay, phóng người ra ngoài rồi nói :

- Lão phu không phải là người câu nệ tiểu tiết, tha cho người lần này.

Thật ra đối với chiêu kiếm Mai Khai Ngũ Phúc của Lục Văn Phi vừa rồi chàng đem ra sử dụng đã mười năm biệt tích giang hồ thật vô cùng ác hiểm, ông ta đã biết xuất xứ của chiêu kiếm này nên không lý gì phải rước thêm phiền hà. Trong lúc Trương Nam giao đấu cùng Văn Phi, Tuyết Sơn Mang Tẩu suy nghĩ thật nhanh, lão biết Hắc Long bang người nhiều thế mạnh, Dịch Hiếu Thiên hện lão đến đây, tuyệt đối không lờ hện, cho nên đứng âm thầm một bên xem bọn họ đối địch để chờ xem biến đổi của sự tình.

Trương Nam một chưởng đả thương Lục Văn Phi tự thấy mình uy vũ vô cùng, bước dài đến bên Tuyết Sơn Mang Tẩu, mắt nhìn Tạ Nhất Phi nói :

- Công Tôn huynh nếu bằng lòng hợp tác, chúng ta nên tìm nơi thảo luận có được chăng?

Tạ Nhất Phi nói :

- Việc này không thể chậm trễ. Phía trước không xa có một tòa miếu hoang, chúng ta đến đó bàn luận.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Ta đã nói rồi, mọi việc đều do hai vị an bày, xin mời Tạ huynh dẫn đường.

Lục Văn Phi thấy những lời chí tình của mình của mình mà Tuyết Sơn Mang Tẩu không thêm quan tâm đến, trong lòng thấy bối rối. Chỉ vì mình thân cô độc mã không cách chống đối lại hai tay cao thủ nên cũng đành đi theo họ, lại cảm thấy khí huyết rạo rực muốn tìm nơi điều thương nhưng không cam tâm bỏ qua chuyện này. Thật hết sức khó xử! Ngay lúc đó thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu dừng chân lại nói :

- Không xong rồi! Chỉ sợ lão mù này sẽ gặp người của Hắc Long bang.

Trương Nam hỏi gấp :

- Làm sao mà gặp được?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Dịch Hiếu Thiên hẹn ta đến đây gặp mặt, đến giờ vẫn chưa đến, điều đó chứng tỏ hẳn ta đã có mưu kế khác.

Trương Nam tiếp lời :

- Người của Hắc Long bang rất đông, nếu như hẳn thực sự không đến thì cũng phải cho người đến báo tin.

Tạ Nhất Phi đưa mắt nhìn xung quanh nói :

- Nói như thế trước khi trời sáng, chúng ta cần tìm cho ra tung tích Hắc Long bang, không thể để hẳn lên núi trước.

Vừa lúc đó, có hai bóng người từ hai phía đi lại, thân pháp nhanh nhẹn, chớp mắt đã đến trước mặt, thì ra đó là hai trung niên tráng đinh. Tạ Nhất Phi dặn dò hai tên này, mỗi người đi một hướng để tìm hành tung của Hắc Long bang, trước khi trời tối phải về đây báo tin, hai tên tráng đinh “ạ” một tiếng quay người phi thân đi mất.

Lục Văn Phi nhìn tình hình trước mắt nghĩ thầm :

“Bọn họ chỉ đoán mò chứ chưa phát hiện điều gì, ta thừa dịp này tìm một nơi điều trị nội thương”.

Chủ ý đã định, lập tức quay người đi nhanh về phía trước ước khoảng ba, bốn dặm, nhìn thấy một sơn miếu cũ nằm trước một động nhỏ liền đi vào trong miếu. Chỉ thấy tư nhện giăng đầy, bụi phủ mờ mịt khắp nơi. Có hai tượng thần ngồi trên cao. Trên tượng còn có hai mào rách đội trên đầu. Văn Phi ra phía sau tượng, ẩn mình trị thương. Văn Phi ngồi điều tức ước khoảng hai canh giờ, cảm thấy người khoan khoái, nội thương đã lành. Chàng mở mắt ra, nháy khỏi bụi tượng. Thành linh từ ngoài miếu đi vào hai quái nhân, đầu đội mũ trắng, mình mặc áo trắng, lưng dắt dây thừng, nét mặt trắng bệch dường như không còn sắc máu.

Ở nơi thâm sơn cùng cốc, chốn miếu hoang lạnh lẽo lại xuất hiện hai quái nhân khiến cảnh vật càng âm u. Lục Văn Phi tuy là tay hảo hán cũng cảm thấy rợn người. Hai người này tuyệt nhiên không nói một lời mà chắc cũng chẳng có ý rời khỏi nơi này, khiến Lục Văn Phi đành núp lại sau lưng tượng thần.

Có tiếng chân người vọng đến, một hảo hán áo đen chợt từ ngoài cửa miếu bước vào. Quái nhân trong miếu vừa thấy người áo đen, cả hai cùng phóng chưởng đánh tới. Người áo đen võ công cũng chẳng vừa, “hừ” một tiếng đẩy một chưởng ra phía trước, thân mình chuyển động nhanh lẹ tránh sang một bên, nhưng mà thân hình chưa đụng mặt đất thì luồng hàn phong đã đánh xuống đầu chỉ “ư” một tiếng mà rơi xuống đất gãy chết.

Quái nhân lật xác gã áo đen lên. Trong tay của gã rơi ra một vật. Quái nhân “ồ” lên kinh ngạc. Cả hai chạy quanh về hướng tây, thân pháp như quỷ khốc thần sầu, loáng mắt đã mất dạng.

Lục Văn Phi tung mình ra ngoài miếu, lắc đầu nghĩ thầm :

“Trên giang hồ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Hai tên như quỷ sống này không biết ở nơi nào?”

Lúc này trăng đã lên cao, cỏ khô khắp núi đều phủ một lớp sương dày.

Văn Phi nhớ đến chuyện Tuyết Sơn Mang Tẩu, chàng cũng vội đi về hướng Tây nam, ước chừng ba, bốn dặm. Xa xa nhìn thấy giữa một thảo nguyên có một tòa cổ mộ to lớn, bóng người trước mộ chập chờn dường như tập trung ở đây rất đông.

Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Không xong, bọn họ đã ra tay rồi”.

Thân hình chàng như tên bắn, tung người chạy nhanh vào thảo nguyên. Cách cổ mộ ước chừng vài trượng mới chậm lại, rồi từng bước từng bước đi tới. Văn Phi thấy tình thế trước mắt thì biết di vật của Tấn vương chắc đã xuất hiện. Dựa vào sức lực của mình, Văn Phi biết không thể ngăn quần hùng ra tay tranh đoạt.

Nhưng mà trong lòng không cam tâm nhìn quần hùng rơi vào quỷ kế của bọn tà ma. Lòng đầy mâu thuẫn mà tiến lên về phía cổ mộ, âm thầm quan sát những nhân vật ở hiện trường, cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu đã đứng trước lăng mộ, bên cạnh Tuyết Sơn Mang Tẩu là Kim Lăng Tạ gia bảo Tạ Nhất Phi, Xuyên Tây Trương môn Truy Mệnh Diêm Vương Trương Nam, hãy còn có một võ sĩ giang hồ đầu đội mào lông chồn, áo lông đen mặt trắng, mày nhỏ, lưng mang binh khí đó là Ngọc Diện Thần Phán Dịch Hiếu Thiên đang đứng đối diện với Tạ Nhất Phi. Đôi bên dường như muốn ăn tươi nuốt sống nhau.

Tòa lăng mộ này rất cổ xưa, kiến trúc to lớn. Tuy đã trải qua nhiều năm tháng nhưng nhờ tu sửa thường xuyên nên vẫn còn nguy nga, đẹp đẽ. Xem ra người trong mộ khi còn sống rất được người ta tôn sùng. Lục Văn Phi nhanh nhẹn chạy đến. Nhất thời tuy không hiểu rõ dụng ý của những người đến lăng mộ này nhưng trông thần thái của bọn họ có thể thấy được sự việc đã phát sinh nghiêm trọng. Vân Nương nhìn thấy Lục Văn Phi đến đây, tình hình nàng đến bên chàng hỏi :

- Mi là con người thật kỳ quái, tại sao cứ theo cha con ta như bóng ma?

Lục Văn Phi nói :

- Có rất nhiều người tại sao cô nương không hỏi mà lại hỏi ta?

Vân Nương thần thái khẩn trương nhìn quanh bốn phía hạ giọng nói :

- Người xem tình hình trước mắt cũng đủ hiểu, sớm muộn cũng không tránh khỏi một trận kịch chiến.

Lục Văn Phi nói :

- Điều này tại hạ hiểu rõ.

Vân Nương nói :

- Người đuổi theo cha con ta, nếu xảy ra chuyện gì, người có lực lượng nào làm hậu thuẫn không?

Vân Nương cơ trí tuyệt luân, nghĩ tới lời thiếu niên trách mắng cha mình hồi trưa biết người này ắt có lai lịch, có lẽ là đồ đệ của một vị đại hiệp giang hồ nên định lợi dụng Văn Phi làm cánh tay đắc lực cho mình.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Đối với việc đã phát sinh trước mắt, tại hạ dường như không biết chút gì, chỉ đoán là việc này phải mười phần trọng yếu. Việc trọng đại như vậy, tại sao lệnh tôn khinh ngôn mà hợp tác với người?

Văn Phi là người chưa từng trải nên nào biết được tâm địa của kẻ giang hồ thật là độc ác, vì hoài nghi Tuyết Sơn Mang Tẩu là người đang giữ một mảnh của bức mật đồ lại cam lòng hợp tác với bọn người không tốt nên lòng chàng bất mãn vô cùng.

Vân Nương nghe lời nói của Văn Phi sinh lòng cảm động. Nàng từ lâu theo phụ thân vào chốn giang hồ gặp kẻ xấu rất nhiều, nay gặp thanh niên này rõ là người chính phái nên thờ dài nói :

- Phụ tử tiểu nữ định cư nơi sơn dã ý muốn lui khỏi giang hồ, vô ý rơi vào mưu kế của người, thực sự chúng tôi đều vô cùng khó nói.

Lục Văn Phi nói :

- Lệnh tôn không muốn tái xuất giang hồ, tại sao lại vào nơi hoang dã, ngày nay lại ước hẹn nhiều người đến cỗ mộ này là vì có gì?

Vân Nương thình lình nghiêm sắc mặt lạnh lùng nói :

- Tốt nhất người đừng quan tâm đến chuyện người khác mới mong bảo toàn tính mạng.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Người ta sớm muộn cũng không tránh khỏi cái chết, từ lâu tại hạ không xem sống chết là điều quan trọng.

Ánh mắt của chàng nhìn về Tuyết Sơn Mang Tẩu khẩn trương nói :

- Người ta ở đời lấy tín nghĩa làm trọng. Người mà thấy lợi quên nghĩa dù sống trăm tuổi cũng chỉ như một lão già vô dụng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tuy mắt đã mù nhưng thính lực vô cùng nhạy bén, Vân Nương và Lục Văn Phi tuy nói nhỏ với nhau nhưng ông ta nghe rất rõ ràng. Đột nhiên, chấn động trong lòng dường như có sức nặng ngàn cân đè lên lồng ngực.

Ông vội cất bước đến bên Văn Phi nói :

- Tiểu ca nhi ngươi vừa nói gì?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ kích động trong lòng buột miệng mà nói. Xin tiên bối lượng thứ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm giọng “hừ” một tiếng :

- Vân Nương, con qua đây. Những kẻ ngông cuồng như hãn, bận tâm làm gì?

Vân Nương cúi đầu đi về đứng cạnh Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Quần hùng đều tập trung chú ý đến hành động của đối phương. Chỉ nghe Trương Nam nói với Tạ Nhất Phi :

- Nơi này còn phải giữ gìn chờ đợi bao lâu nữa?

Tạ Nhất Phi cũng biết, bây giờ mỗi khắc thời gian là một tấc vàng nhưng ông ta vốn người thâm trầm, tuy biết trước mắt mình liên thủ với Trương Nam còn có lực lượng của cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu, đối phó Hắc Long bang, tự thấy có thể chiến thắng nhưng Trương Nam mang theo Trương Ngọc Phong, cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu ai cũng có hai người, chỉ riêng mình đơn thân cô thế, nếu đi vào lãng mộ thuận lợi thì cũng khó chiếm phần tiện nghi cho nên còn đứng tần ngần mong kéo dài thời gian.

Nhìn thấy Trương Nam không còn nhẫn nại được nữa, trong lòng thoáng nghĩ thấp giọng nói :

- Bây giờ nếu động thủ với bọn Hắc Long bang lúc này thì những người đang đứng chung quanh thừa cơ chúng ta mệt mỏi mà hành động thì làm sao ứng phó?

Trương Nam cũng là tay lão luyện giang hồ, cơ mưu cũng chẳng thua gì đối phương đã sớm nhìn ra tâm địa của Nhất Phi, liền nói :

- Giờ đây thời cơ đã đến, nếu đợi bọn Hắc Long bang đến đây thật là bất tiện. Ý của tiểu đệ không cần

chờ nữa. Tạ huynh nếu không an tâm những người đứng quanh đây, Mai Vũ kim mang của đệ cũng đủ đối phó toàn cục.

Tạ Nhất Phi lộ vẻ khó xử, ngẩng đầu nhìn Tuyết Sơn Mang Tẩu hỏi :

- Công Tôn huynh, huynh là người chủ trì toàn cục, bây giờ chúng ta sẽ làm sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp cặp mắt trắng dã :

- Nghe nói Bạch Cốt giáo Kỳ Liên song thi cũng đã đến Thái Hành, chúng ta không thể không đề phòng.

- Công Tôn huynh nói chí phải, thừa lúc bọn họ còn chưa đến chúng ta càng nhanh càng tốt.

Trương Nam thừa biết Tuyết Sơn Mang Tẩu đang muốn kéo dài thời gian cố ý nói quanh co, hẳn không muốn hai người nói nữa mới lẹ làng đi vào cổ mộ. Trong suy tính của Trương Nam, chỉ cần một người đi vào cổ mộ thì Hắc Long bang sẽ ra tay ngăn cản. Lúc đó, nếu Tuyết Sơn Mang Tẩu và Tạ Nhất Phi không biểu lộ thành ý hợp tác thì sẽ tách rời khỏi nhóm này, nghĩ vậy hẳn càng bước mau hơn về phía cổ mộ.

Nhưng sự việc thật ra ngoài liệu định, Dịch Hiểu Thiên ngay cả ánh mắt cũng chẳng thèm để ý đến Trương Nam. Dịch Hiểu Thiên vốn là người xảo quyết đã sớm nhìn thấy sự liên minh của đối phương đang đứng trên bờ chia rẽ nên lão án binh bất động.

Trương Nam bước mấy bước, còn cách cổ mộ không xa, đột nhiên dừng chân nghĩ thầm :

“Tấn vương tài hoa tuyệt thế, nếu như chôn bảo vật trong lăng mộ này tất nhiên phải bố trí cơ quan để ngăn chặn kẻ xâm nhập vào, mình vào lúc này thật là mạo hiểm”.

Nghĩ xong hẳn không đi vào phía trước nữa mà quay đầu lại nhìn Tạ Nhất Phi.

Tạ Nhất Phi truyền âm nhập mật nói :

- Trương huynh vào trong cẩn thận xem xét, tiểu đệ sẽ trông chừng cho huynh.

Trương Ngọc Phong tay cầm một nắm Mai Vũ kim mang bước gấp hai bước ra sau Trương Nam để bảo vệ. Trương Nam chợt nghĩ ra một việc, cười lạnh một tiếng, quay người bước đi nhanh đến trước Tuyết Sơn Mang Tẩu :

- Công Tôn lão huynh cho đệ mượn bức mật đồ xem thử.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lấy ra từ trong ngực áo một miếng da thuộc. Trương Nam xòe tay đón lấy, Tuyết Sơn Mang Tẩu thu tay về nói :

- Hãy khoan, chẳng phải lão mù này không tin nhiệm Trương huynh nhưng việc này phải có Tạ huynh

chứng kiến mới được.

Tạ Nhất Phi nói :

- Tấn vương đã bố trí ngũ hành sinh khắc cơ quan. Tại hạ đã học qua Thổ Mộc kiến trúc, nếu như bảo vật chôn giấu trong cổ mộ này thì tất nhiên đã bố trí cơ quan cực kỳ lợi hại. Chúng ta phải vô cùng cẩn thận.

Trương Nam tiếp lời :

- Đúng rồi, nếu tiến bừa vào giống như kẻ mù cưỡi ngựa thì chỉ đem bán mạng mà thôi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lạnh lùng nói :

- Tạ huynh nếu đồng ý giao bức mật đồ cho Trương gia, lão mù này không có gì phải nói nhưng Trương gia chưa từng biết qua Thổ Mộc kiến trúc, chỉ sợ nhìn xem mà chẳng hiểu gì. Theo ta.

Thình lình, chớp một bóng người, Dịch Hiểu Thiên xông đến, đưa tay cướp lấy miếng da. Nãy giờ, lão đứng yên chờ đợi phát động, thật tình động tác của ông ta quá sức nhanh nhẹn.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nghe tiếng gió, gậy trúc cất lên quét một vòng sáng xanh, phòng bị toàn thân, thân hình như điện bước ra xa năm thước.

Dịch Hiểu Thiên chộp vào khoảng không, xoay người nhanh nhẹn chụp tay Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Tạ Nhất Phi la lớn một tiếng, giơ chưởng đánh mạnh vào lưng Dịch Hiểu Thiên. Trương Nam cười lạnh, đột nhiên vung tay chụp vào mặt Dịch Hiểu Thiên.

Bốn bề nhất tề động thủ, nói thì chậm nhưng thật ra sự việc xảy ra rất nhanh. Khai Bi chưởng của Tạ gia, Nhiếp Quy chưởng của Trương môn đều là tuyệt chiêu cực độc trên chốn giang hồ. Dịch Hiểu Thiên chuyển động tay vung trảo đánh ngược về phía sau đỡ chưởng của Tạ Nhất Phi đồng thời mượn thế phi thân tránh Nhiếp Quy chưởng của Trương Nam.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tính toán thật sâu xa, dùng bức mật đồ khơi động quần hùng khai chiến. Quả nhiên, Dịch Hiểu Thiên đã ra tay động thủ thật hợp ý liệu. Tuyết Sơn Mang Tẩu vốn là người hiểu biết thâm sâu, không dễ sơ xuất nên giả vờ lớn tiếng hỏi :

- Vị bằng hữu nào đã chiếu cổ lão mù này?

Tạ Nhất Phi cười “ha hả” nói :

- Điều này không cần phải hỏi, đương nhiên là Dịch đương gia.

Dịch Hiếu Thiên vận công lực, lãnh đạm nói :

- Nhị vị vô cố tập kích tiểu đệ, phải chăng có ý muốn gây hấn với Hắc Long bang?

Trương Nam cười lạnh tiếp lời :

- Dịch huynh hiểu rõ Công Tôn huynh cùng đi một đường với đệ, sao còn thừa cơ xuất thủ cướp đoạt. Thì ra trong mắt Dịch huynh không còn có Xuyên Tây Trương môn ta sao?

Dịch Hiếu Thiên hất mặt nói :

- Vốn là Công Tôn huynh có ước hẹn với tiểu đệ, hôm nay lão xuất ngôn phản ngữ cùng hợp tác với các huynh, tiểu đệ cảm thấy khó hiểu muốn hỏi lão cho rõ ràng.

Tạ Nhất Phi cười lạt :

- Hay lắm, hay lắm. Tâm ý của nhị vị cũng giống nhau. Có câu “Tư Mã Chiêu chi tâm, lộ nhân lai trí”. Tâm của Tư Mã Chiêu, người đi đường ai cũng biết.

Trương Nam “hừ” một tiếng :

- Dịch huynh đã tự nhận hợp tác với Công Tôn huynh là điều giả dối, đủ để chứng minh Công Tôn huynh không làm điều gì sai trái.

Dịch Hiếu Thiên trầm mặt :

- Di vật của Tấn vương, ngoài Công Tôn Long ra, ai ai cũng đều muốn đoạt lấy.

Tạ Nhất Phi nói :

- Không sai. Vật vô chủ tự nhiên ai cũng muốn đoạt lấy nhưng mà bức mật đồ đang ở trong tay của Công Tôn huynh thế thì không cần phải tranh luận nữa.

Dịch Hiếu Thiên lạnh lùng nói :

- Trừ phi Công Tôn huynh là hậu nhân kế thừa của Tấn vương.

Tạ Nhất Phi nói :

- Tấn vương vốn là hoạn quan dĩ nhiên chẳng có con kế tự.

Dịch Hiếu Thiên “hừ” một tiếng :

- Ta không cần biết các người nói gì. Công Tôn Long không được vào lấy bảo vật trong lăng mộ.

Trương Nam cười lạt :

- Theo cách nói của Dịch dương gia chỉ có Hắc Long bang mới được quyền lấy sao?

Dịch Hiếu Thiên biến sắc nói :

- Tiểu đệ nói lại cho rõ. Bảo vật trong lăng mộ ai cũng có thể lấy được, Hắc Long bang không có ý đồ chiếm.

Trương Nam cười lạnh :

- Trước mắt không có người ngăn được Dịch huynh vào trong, Dịch huynh có thể dẫn thuộc hạ vào lăng mà lấy bảo vật.

Chủ ý của Dịch Hiếu Thiên là cầm chân của Trương Nam chờ cho lực lượng của mình đến đông đủ nên mới nói lời châm chọc.

Mang Tẩu nhìn thấy quần hùng trúng kế của mình nhưng lại không có ý động thủ bây giờ, trong lòng thất vọng nên mở miệng nói :

- Trương ngũ gia đã trẻ rồi, huynh có thể đi vào.

Trương Nam nghĩ thầm: “Không cần biết thế nào, ta phải chiếm bức mật đồ trước đã”.

Thế là hần đến gần Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tiểu đệ đã nói vào trong xem xét nhất định sẽ vào.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đưa tay vào ngực áo lại lấy bức mật đồ đưa ra.

Lúc này một bóng người từ sau lăng mộ đột ngột xuất hiện, phi thân thẳng về phía Tuyết Sơn Mang Tẩu đưa tay cướp lấy bức mật đồ còn tay kia vung chưởng thừa thế tấn công Tuyết Sơn Mang Tẩu. Tuyết Sơn Mang Tẩu nộ khí hừ lên một tiếng, gậy trúc vung lên, đầu gậy đánh lại người mới tới nhưng thân pháp hần nhanh như gió, mật đồ nắm chặt trong tay đã uốn người bay lên không, hai chân đạp không khí mà đi như rồng uốn khúc xẹt về phía sau lăng mộ.

Trước tình hình đột biến như vậy, Tạ Nhất Phi, Trương Nam đồng thanh la lớn, từng người rượt theo nhưng lúc ấy nghe Dịch Hiếu Thiên la lên một tiếng :

- Đứng lại!

Cùng lúc với tiếng quát, song chưởng nhất tề tung ra, một chụp vào vai Tạ Nhất Phi, một tấn công vào vai của Trương Nam. Từ lâu Dịch Hiếu Thiên đã thành danh, chiêu thế xuất ra vừa nhanh vừa hiểm.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi vừa giơ song chưởng ra đỡ lấy đã thấy chưởng lực của Dịch Hiểu Thiên đến nơi, sức nặng ngàn cân đè lên hai người. Đây là thế sát thủ buộc hai người tách rời ra rồi hạ thân xuống.

Thời gian hai người chạy rượt rồi đánh nhau đã đủ để người bí mật biến mất.

Trương Nam giận dữ hỏi :

- Dịch huynh có ý gì?

Dịch Hiểu Thiên cười lạt :

- Nhị vị ngăn cản tiểu đệ trước, tiểu đệ tự nhiên cũng có thể ngăn cản nhị vị.

Tạ Nhất Phi “hừ” một tiếng :

- Xem ra Dịch huynh sớm có diệu kế.

Dịch Hiểu Thiên cười :

- Không dám. Tiểu đệ đã nói qua rồi. Người nào cũng có thể chiếm được bảo tàng của Tấn vương.

Tạ Nhất Phi nổi giận, vận công vào song chưởng định xuất chiêu. Trương Ngọc Phong ngậm năm một nắm Mai Vũ kim mang từ từ tiến về phía trước.

Dịch Hiểu Thiên cười lạnh, rút từ trong áo ra một cây Thiết Cốt phiến, người của Hắc Long bang có mặt hôm nay đều là tay cao thủ, vừa nhìn thấy đối phương đôi bên gườm gườm động thủ, đã nhanh nhẹn bao vây chung quanh tạo thành hình cánh quạt.

Trương Nam trầm nghĩ :

“Mật đồ đã bị người ta đoạt rồi, bây giờ dù có đánh một trận với Hắc Long bang cũng chẳng còn ý nghĩa”.

Trương Nam là người xem xét thấu đáo, lúc này dụi sắc mặt xuống nói với Tạ Nhất Phi :

- Mật đồ đã bị đoạt rồi, chúng ta có đánh với bọn họ cũng nào có ích chi. Trước mắt phải tìm kiếm bức mật đồ là cần thiết. Đi thôi.

Tạ Nhất Phi nhìn quét qua Dịch Hiểu Thiên một cách lạnh lùng :

- Tối nay tiểu đệ không được tiếp chiêu với huynh, hẹn lần sau tái ngộ.

Dịch Hiểu Thiên không muốn vô cớ gây nên một trận kịch chiến nên cười lạt nói :

- Nói hay, nhị vị nếu có nhã hứng tiểu đệ xin đợi thọ giáo bất cứ lúc nào.

Tạ Nhất Phi và Trương Nam không thèm quan tâm đến kẻ tạt nguyên Tuyết Sơn Mang Tẩu, đem theo Trương Ngọc Phong quay người chạy nhanh vào rừng thông phía sau lăng mộ.

Dịch Hiểu Thiên cười lạnh một hồi, lãnh đạo thuộc hạ rút lui từ từ. Quần hùng nhốn nháo bốn phía, một phần truy đuổi kẻ cướp mật đồ, phần khác tự thấy võ công còn yếu kém cũng tản đi.

Thoáng mắt, trước cổ mộ chỉ còn lại cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Lục Văn Phi từ trước đến nay xem Tuyết Sơn Mang Tẩu là một người hồ đồ nên chẳng còn hảo cảm, chàng lạnh lùng nhìn lão một cái, chỉ cảm thấy lão ta vô cùng phức tạp, dường như lão không có một chút khí chất của người quân tử, chàng càng nhìn lão với ánh mắt lạnh lùng hơn, trong lòng mang nỗi hoài nghi chưa được giải tỏa nên đứng lại để xem diễn biến. Xem chừng Tuyết Sơn Mang Tẩu bị thương.

Nghĩ tới kẻ đến đột ngột cướp đi bức mật đồ của Tuyết Sơn Mang Tẩu, Văn Phi bất giác nổi lòng thù hận, cười lên một tiếng, vươn người rút kiếm bước lên vài bước. Văn Phi chỉ cách Tuyết Sơn Mang Tẩu trong gang tấc. Vân Nương thấy vậy lật đật chạy ra đứng chắn trước Tuyết Sơn Mang Tẩu để bảo vệ và la lớn :

- Người muốn làm gì?

Lục Văn Phi biết cô ta ngộ nhận, thu kiếm lại nói :

- Tại hạ chỉ muốn giúp lão một tay kiếm lại bức mật đồ.

Vân Nương cười nhạt :

- Cám ơn lòng tốt của người, nếu người đuổi kịp thì làm được gì?

Trong nhất thời bị kích động vì kẻ cướp mật đồ, muốn chạy theo lấy lại, giờ đã bình tĩnh lại nghe Vân Nương nói, tự biết mình võ công kém cỏi, ngay cả Tuyết Sơn Mang Tẩu còn không làm gì được, nếu mình đuổi kịp cũng không có ích gì. Nghe Vân Nương châm chọc, bất giác đỏ mặt, dừng chân đứng lại không nói nên lời.

Văn Phi thấy quần hùng đã lần lượt đi hết chợt như tỉnh giấc mộng, quay người cất bước.

Ngay lúc này....

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Huynh Đệ Kết Giao

Thình lình, Tuyết Sơn Mang Tẩu đang ngồi điều tức bật dậy cao giọng :

- Tiểu ca nhi, xin tạm dừng chân, lão phu có vài lời muốn hỏi.

Lục Văn Phi dừng chân nói :

- Tiên bối có điều chi chỉ giáo?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nhăn nhó có vẻ khó nói :

- Lão muốn hỏi tiểu ca nhi một chuyện.

Văn Phi không phải là người có tâm cơ, tính toán thâm trầm nên mặc dù chẳng mấy gì ưa lão nhưng cũng hỏi :

- Tiên bối muốn hỏi gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu chậm rãi xòe tay, chợt đột ngột như điện xẹt chụp vào cổ tay Văn Phi đồng thời nói :

- Cuối cùng, trong lòng ngươi tính toán điều gì mà theo dõi cha con ta?

Lục Văn Phi không ngờ lão trở mặt, chàng chẳng phòng bị, giật mình kinh ngạc vội vã rút tay về, nhưng không còn kịp nữa.

Tuyết Sơn Mang Tẩu ra tay đắc thủ, lão trầm giọng nói :

- Lão phu là người gì mà ngươi dám theo dõi. Ngươi chỉ là hạng hậu bối sao có thể múa rìu qua mắt thợ?

Văn Phi cảm thấy như có một thanh sắt nguội đè nặng lên tay mình đau đớn, cả người tê dại. Chàng là người hết sức kiên cường, nén đau nói :

- Lão làm vậy là có ý gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu giương cặp mắt trắng nói :

- Nhà người vâng lệnh của ai theo dõi lão phu là muốn gì?

Lục Văn Phi nổi giận :

- Vừa rồi, vài trăm người ở Thái Hành sơn, tại sao lão không hỏi, mà đi đối phó với ta? Cứ cho rằng tại hạ là kẻ có ý xấu, thế tiền bối tính sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh :

- Ý của người đến đây không giống bọn họ. Phải nói thật với lão phu đi.

Bình sinh, Lục Văn Phi chẳng phải người xảo quyệt, trầm ngâm, một mặt vận công đối kháng, một mặt nhượng mảy nói :

- Tại hạ không quen biết lão, không thể nói có dụng tâm gì.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Người có quan hệ với Thiết Chương Chấn Tam Tương Lục Tử Tuấn?

Lục Văn Phi xúc động nói :

- Là tiên phụ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu giật mình :

- Lệnh tôn chết dưới tay ai?

Lục Văn Phi nói :

- Đến nay tại hạ cũng chưa tìm ra kẻ sát nhân.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nghỉ một lúc rồi nói :

- Lúc lệnh tôn chết có lưu lại di ngôn gì không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Vì nhà nghèo nên chẳng có gì đáng nói.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đang nắm chặt tay Văn Phi lại tăng thêm hai phần công lực nói :

- Hay là do người không nói?

Lục Văn Phi bị áp chế dưới tay Tuyết Sơn Mang Tẩu cảm thấy một luồng khí giận bốc lên, tay trái vận công dùng toàn lực để thoát ra, tay phải giơ cao đánh vào trước ngực của Tuyết Sơn Mang Tẩu, chỉ nghe lão cười lạnh :

- Chính là người đi tìm cái chết.

Gậy trúc cắm xuống, lật chưởng đánh gấp lại. Văn Phi biết công lực mình còn thua lão, cánh tay hạ thấp chưởng phong biến thành chỉ phong dường như điện xẹt điểm vào mạch môn của đối phương.

Tuyết Sơn Mang Tẩu bay lên, tung một cước về phía Văn Phi. Chiêu này thật đột ngột, trong lúc hai kẻ tay còn đang nắm tay, mặt kẻ mặt thì cú đá này quá ư hiểm độc. Lục Văn Phi cấp tốc dùng hết sức nghiêng người về một bên tay xuất chưởng vẽ một vòng tròn, dừng lại tăng thêm công lực xia thẳng tới, nguyên thức bất động, năm chỉ chia thẳng vào năm đại huyệt của đối phương.

Tuyết Sơn Mang Tẩu giật mình không biết đối phương sử dụng chưởng pháp gì. Nguyên là Lục Văn Phi trong lúc khẩn cấp đem kiếm chiêu biến thành chưởng pháp. Hai người đang đứng gần nhau nên thế võ hung hiểm vô cùng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tuy công lực thâm hậu, võ công cao cường nhưng bất hạnh đôi mắt đã mù nên Văn Phi xuất chiêu đối thế ra ngoài ý liệu của lão, tai nghe chưởng thế của đối phương chém tới vừa mạnh mẽ vừa sắc bén, đành phải chùn tay, mượn thế nhổ cây gậy trúc lên quét ngang một vòng mà biến chiêu thức.

Lục Văn Phi lúc nguy hiểm dùng tay thay kiếm phát ra một chiêu kiếm thức Vạn Hoa Nghinh Xuân, cuối cùng rút được tay ra. Lòng đầy phẫn nộ đưa tay ra sau rút nhanh thanh trường kiếm, vung tay phát chiêu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đưa ngang cây gậy trúc nói :

- Võ công của người không phải do Lục Tử Tuấn dạy.

Lục Văn Phi nhướng mày vừa định trả lời, chợt thấy hai bóng trắng từ trong rừng bỗng băng ra như sao xẹt, phân ra hai bên mà vây Vân Nương.

Văn Phi là người chính phái, suy nghĩ phân minh nên lập tức trầm giọng nói :

- Nhị vị cẩn thận.

Nói vừa dứt, hai bóng người đã thấy đến trước mặt. Đó chính là hai quái nhân, Văn Phi đã gặp trong thần miếu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thính lực nhạy bén, dạn dày kinh nghiệm giang hồ. Tai nghe tiếng gió đã biết gặp phải cường địch. Gậy trúc chuyển động loang loáng tạo thành một vòng ánh sáng xanh bảo vệ thân mình.

Vân Nương tập trung chú ý việc phụ thân mình đấu với Lục Văn Phi nên khi Văn Phi lên tiếng báo động, Vân Nương cho rằng Lục Văn Phi bày kế phân tâm để thừa lúc giết phụ thân mình, nên không cảnh giác. Đợi đến khi phát hiện tiếng gió lạ thì một luồng âm phong lạnh buốt đã phủ trên đầu.

Lục Văn Phi la to một tiếng, trường kiếm như ánh chớp, xuất ra một đạo tinh quang đỡ chưởng của quái nhân, nhưng chưởng phong của quái nhân nhanh như gió lốc, một chưởng đánh phủ lên đầu Vân Nương, một chưởng tấn công trước ngực, bỗng hắt lên một tiếng quái dị, thân người bay lên không bắn ra xa mấy bước. Khi Lục Văn Phi xông đến hắt đã hạ xuống như sao băng, búng người bay mất.

Còn quái nhân kia tập kích Mang Tẩu, mục đích muốn khống chế lão già mù. Vừa nghe đồng bọn phát ra tiếng kêu kỳ quái, hắt cũng kêu lên một tiếng kỳ dị, văng ra ngoài phi thân bay mất.

Lục Văn Phi dừng chân than khổ :

- Vân cô nương đã bị bắt đi rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tức trong lòng, trợn tròn đôi mắt hỏi :

- Hình dáng của bọn hắt ra sao?

Lục Văn Phi nói :

- Mặt mũi và hình dạng giống như một thầy quý sống.

Tuyết Sơn Mang Tẩu giận bưng bưng :

- Chính là Kỳ Liên song thi.

Lục Văn Phi nói :

- Lão đã biết bọn họ là tốt rồi. Chúng ta đến Bạch Cốt giáo để đòi người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Nói thì nghe dễ lắm.

Trong mắt lão rơi ra những giọt nước mắt già nua.

Lục Văn Phi mang bầu nhiệt huyết của tuổi thanh niên nên dễ bị kích động, nhìn thấy cha con một lão già mù bị người áp bức, lòng thấy bất bình buột miệng nói :

- Bọn hắt hạ thủ đối với một nữ nhân quyết không phải hành động của đại trượng phu. Nếu như tiên bối có chỗ dùng tại hạ, tại hạ nguyện cùng lão đến Bạch Cốt giáo đòi người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm giây lát thờ dài nói :

- Không cần, lão mù ta tuy là kẻ tàn tật nhưng cũng không bao giờ mượn sức người khác.

Lục Văn Phi tràn đầy nhiệt huyết, nghe lời như một gáo nước lạnh, nhất thời không nói nên lời, đứng nhìn Tuyết Sơn Mang Tẩu tay chống gậy trúc, đi nhanh xuống núi trong lòng vô cùng cảm khái, nghĩ thầm :

“Tuyết Sơn Mang Tẩu ẩn tích giang hồ nhiều năm, lão lại là người tàn tật, sao lại kết nên thù oán khiến cho Kỳ Liên song thi bắt con gái lão, ắt hẳn có mưu kế gì khác”.

Lúc này, mặt trăng đã treo lên cao. Bốn bề vắng lặng như tờ. Nơi cổ mộ vừa mới đây còn sát khí đặng đặng giờ không một bóng người. Văn Phi lặng chiêm ngưỡng kiến trúc hùng vĩ của ngôi cổ mộ trong lòng nghi vấn trùng trùng, nghĩ thầm :

“Nếu như trong ngôi cổ mộ này quả có chôn giấu bảo vật của Tấn vương tất phải dùng đến bức mật đồ. Xây dựng một tòa cổ mộ to lớn thế này chẳng lẽ không phải nhờ người làm. Vậy thì những người ấy đâu?”

Văn Phi vừa vào chốn giang hồ, thiếu phần lịch duyệt, làm sao biết sự tình bên trong của việc này. Sự việc phức tạp. Đây có lẽ là âm mưu to lớn. Anh hào bốn phương đã tụ tập ở Thái Hành sơn, xem ra sắp đến sẽ có một trận mưa tanh máu tươi.

Đang đứng xuất thần, đột nhiên từ trong cổ mộ phát ra một tiếng kêu kỳ dị. Trời đêm yên tĩnh, vạn vật im lìm, tuy tiếng kêu không lớn nhưng nghe rất rõ ràng. Văn Phi giật mình, như điện xẹt, phi thân vào phía sau bia mộ, thì nghe tiếng kêu càng lúc càng lớn như xoáy vào màng nhĩ. Chỉ vì kiến thức của Văn Phi còn hạn hẹp không thể biết đó là tiếng kêu của vật gì. Nhưng mà Văn Phi cũng nghe được, đó không phải là tiếng kêu của con người nên cẩn thận đi vào xem xét.

Khoảng độ uống xong một tách trà, đột nhiên nghe tiếng gió như là tiếng giũ áo. Hai người cực kỳ quái dị, mỗi người trên lưng vác sọt trúc không biết bên trong chứa vật gì, phi thân đến trước lăng đá dác nhìn xung quanh, từ từ đi vào lăng mộ.

Tòa lăng mộ này phía trước có một đài tế lễ thật lớn, qua khỏi đài tế lễ là bia mộ có nhiều bóng cây che mát. Trước lăng có một khách đình, phía trong tối đen không thể nhìn ra vật gì, chỉ một chớp mắt, hai kẻ mới đến đã không thấy tung tích.

Trong lòng Văn Phi giật mình lo sợ nghĩ thầm :

“Hay là ta đã gặp quỷ”.

Trong chớp mắt thời gian đó, tiếng kêu kỳ dị lại phát lớn hơn lúc trước.

Mắt nhìn thấy những điều kỳ dị, lòng chàng kinh ngạc thoáng nghĩ :

“Tuyệt Sơn Mang Tẩu biết rõ cổ lãng này, nếu muốn biết tại sao ta không đi tìm hỏi lão”.

Lòng đã định bèn phi thân ra ngoài, đi lần xuống núi. Một lát sau đã đến lữ điếm, tạm thời không về phòng mà tìm đến tiểu lâu của Tuyệt Sơn Mang Tẩu. Đến nơi thì nghe Tuyệt Sơn Mang Tẩu hỏi vọng ra :

- Vị bằng hữu nào đã đến?

Lục Văn Phi nói :

- Chính tại hạ.

Rồi bước vào phòng. Chỉ thấy Tuyệt Sơn Mang Tẩu vẫn bình thường nên hỏi :

- Tiên bối tại sao trấn tĩnh như vậy, hay là lệnh ái đã bình an rồi?

Tuyệt Sơn Mang Tẩu cười lạnh :

- Bọn chúng chỉ muốn bức lão phu. Chắc rằng sẽ không làm hại tiểu nữ.

Lục Văn Phi nói :

- Lời nói này tuy không sai, nếu như bọn họ không đạt được mục đích thì hại lệnh ái làm sao?

Tuyệt Sơn Mang Tẩu nhẹ giọng :

- Bạch Cốt giáo người đông thế mạnh, trước nay không nói đến chuyện đạo nghĩa giang hồ, dù cho lão có khẩn trương cũng không có tác dụng. Nếu như lão không ra khỏi cửa để tìm thì nhất định họ sẽ phái người đến đây đàm phán.

Lục Văn Phi nói :

- Bọn họ chỉ mong đoạt lấy mật đồ. Hiện giờ, mật đồ bị người đoạt mất, lão lấy gì mà trao đổi lệnh ái?

Tuyệt Sơn Mang Tẩu thở dài thê lương :

- Đoạt bức mật đồ chính là Hắc Long bang. Bạch Cốt giáo nguyên có ý muốn có bức mật đồ cho nên lão phu định mượn sức bọn họ cùng đi lấy lại mật đồ.

- Bức mật đồ kia có đúng là bức mật đồ của ngôi cổ mộ?

Tuyệt Sơn Mang Tẩu gằn giọng :

- Đương nhiên không phải đồ giả.

Lục Văn Phi cười lạnh rồi nói :

- Kẻ nào tự dối mình, tự dối người muốn thu lợi cá nhân, tất sẽ hại đến thân.

- Người nói vậy có ý gì?

Lục Văn Phi cười nói :

- Lão đã ở đây nhiều năm, trong tay có bức mật đồ sao không vào lảng mộ mà lấy bảo vật? Còn chuyện bảo vật giấu trong cỗ mộ, tại sao không sớm, không trễ truyền ra giang hồ mà lại ngay lúc này? Việc kỳ quái hơn nữa là nhiều khách giang hồ ngay lúc này đều lũ lượt kéo đến Thái Hành sơn. Lão có cảm thấy trên thiên hạ có chuyện kỳ quái như vậy chẳng?

Tuyết Sơn Mang Tẩu đột nhiên đứng dậy nói :

- Lời nói này của người rất là có lý. Ta bất chợt sáng tỏ.

Văn Phi hỏi tiếp :

- Từ đâu tiền bối có bức mật đồ?

Tuyết Sơn Mang Tẩu suy nghĩ :

“Chuyện này tạm thời không thể nói ra”.

Lục Văn Phi biết lão chưa tin tưởng mình, chậm rãi hỏi :

- Tiền bối đã từng đi vào cỗ mộ xem xét chưa?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu :

- Lão hủ ta là kẻ tật nguyền đi vào phỏng có lợi ích gì?

- Nói như thế, từ trước đến nay tiền bối chưa đi vào cỗ mộ sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu gật nhẹ đầu.

Lục Văn Phi đột nhiên nghĩ đến Tuyết Sơn Mang Tẩu là người có liên quan đến việc phụ thân mình bị ám sát, bất giác cười lạnh, nói :

- Lão không cần gạt ta. Lão âm thầm sai người giết gia phụ là có ý gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lạnh mặt cười nói :

- Thế thì đi hỏi phụ thân người, tại sao lại đi ẩn cư tại nơi thâm sơn cùng cốc?

- Trong võ lâm không ai không tránh khỏi có kẻ thù. Tiên phụ vì muốn lánh mặt kẻ thù mới phải vào nơi thâm sơn vậy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm giây lát, thờ dài nói :

- Người hãy đi đi. Lão phu không muốn nói nhiều với người.

Lục Văn Phi nói :

- Trong lòng tiền bối tất có việc khó nói ra. Chỉ vì lão và tại hạ vốn không quen biết. Là bạn, là thù, thật là khó nói, tại hạ không dám phiền lão, xin cáo biệt.

Chàng trở về phòng, trời đã tối, chỉ cảm thấy việc này rất phức tạp mơ hồ. Tin truyền trong mộ cổ có bảo vật nhưng dường như không có liên quan đến bức mật đồ trong người của mình. Đồng thời, từ việc quan sát các sự việc thì Tuyết Sơn Mang Tẩu là người giữ một phần của bức mật đồ của Tấn vương. Nhưng sự việc trọng đại, lão khó mà thổ lộ.

Văn Phi bên ba cả ngày nên vô cùng mệt mỏi, vừa lên giường nằm đã ngủ say cho đến giờ Ngọ hôm sau mới giật mình tỉnh giấc, mở to đôi mắt nhìn thấy bóng nắng, chàng giật mình hối tiếc tại sao mình lại ngủ say như vậy, vội vã rửa mặt rồi đi ra trước tửu quán, nhìn xem bốn bề. Tuy là có không ít khách nhưng so với những ngày trước kém hơn nhiều, chàng một mình kêu rượu thịt, ăn uống no nê. Chợt nghĩ đến, mấy ngày hôm trước đã gặp Vương Tôn, kinh nghiệm giang hồ của người này vô cùng phong phú hay là đi tìm hãn ta để đàm đạo.

Tính tiền xong, bèn đi đến phòng sau viện, giơ tay gõ hai tiếng lên cửa. Từ bên trong vang ra một giọng nói già nua :

- Phía ngoài là ai vậy?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ họ Lục, cầu kiến Vương công tử ở nơi này.

Kẹt một tiếng cửa mở ra, một lão già áo xanh tóc bạc hiện ra quan sát Văn Phi một hồi rồi nói :

- Gia chủ thỉnh công tử vào trong.

Văn Phi gật đầu bước vào thì thấy Vương công tử đang tươi cười đứng ở hoa đình, nói :

- Lục huynh đêm qua cực khổ quá nhiều.

Lục Văn Phi giật mình :

- Vương huynh làm sao biết được?

Vương Tôn cười nói :

- Thái Hành sơn, mưa gió đầy trời, huynh đài quen chốn cao sang, không chê nơi này nhỏ hẹp quá chứ?

Lục Văn Phi cảm thấy đỏ bừng cả mặt.

Vương Tôn lại nói :

- Việc của Công Tôn Vân Nương, huynh đài đã tận mắt trông thấy. Nói đúng ra, cô ta chỉ là một cô gái giang hồ liễu yếu.

Lục Văn Phi nói :

- Tin tức của Vương huynh thật là nhạy bén.

Vương Tôn cười :

- Những điều tiểu đệ đã nghe, bất quá chỉ là lời đồn bên đường, huynh đài tự mình trải qua những việc này tất nhiên phải biết rõ hơn đệ.

Văn Phi cười khở, lắc đầu :

- Tiểu đệ thật ngu tối, càng lúc càng hồ đồ, đang muốn thỉnh giáo huynh đài.

Vương Tôn mời Văn Phi vào ngồi trong Ngọc Hoa đình rồi nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu võ công thâm hậu, tự quyết tự đoán, huynh đài bất tất vì chuyện của lão ta mà đem phiến hà vào người.

Lục Văn Phi nhướng đôi mày kiếm nói :

- Tại hạ đi lại trên giang hồ, giữa đường thấy chuyện bất bình không ra tay không được.

Vương Tôn ha ha cười nói :

- Huynh đài tính đại nghĩa hiệp, tiểu đệ mười phần khâm phục nhưng trong chuyện này đệ khuyên huynh đừng có quan tâm.

Lục Văn Phi làm lạ hỏi :

- Tại sao không thể quan tâm?

Vương Tôn cười lạnh nói :

- Xem tình hình trước mặt, Tuyết Sơn Mang Tẩu không phải tay vừa, hơn nữa lão lại không phải là người tốt còn nói đến Vân Nương tuy bị Kỳ Liên song thi bắt đi nhưng cũng chưa có gì nguy hiểm. Nếu như huynh đài tham dự vào, vô ý gây ra tội với Bạch Cốt giáo thì thật là hệ trọng.

Lục Văn Phi trầm ngâm suy nghĩ lại hỏi :

- Lời huynh nói tuy không sai nhưng tiểu đệ cảm thấy cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu nhất định còn có âm mưu khác.

Vương Tôn cười thần bí :

- Huynh đài dựa vào đâu mà đoán như vậy. Nếu dựa vào những điều huynh đài đã thấy thì cẩn thận là hơn. Nơi Thái Hành sơn này đầy không khí hận thù, đã chia ra nhiều phe phái. Huynh đài giữ thái độ bàng quan là tốt nhất. Vạn nhất gặp điều sơ xuất khó tránh khỏi nguy hiểm vào thân.

Lục Văn Phi cảm thấy lời nói Vương Tôn chứa đựng huyền cơ thì lấy làm lạ trong lòng rồi cười nói :

- Tiểu đệ vốn không có ý đồ tranh đoạt bảo vật cổ mộ như thế sẽ gặp phiền hà gì?

Vương Tôn gật đầu :

- Trên giang hồ phong hiểm rất nhiều, huynh đài dựa vào lòng vô tư của mình mà vào chốn phong tranh thì việc phiền não khó lòng tránh khỏi. Có nhiều việc tiểu đệ không tiện nói ra, huynh nên tự mình cân nhắc cẩn kẽ.

Lục Văn Phi tạ lời đáp :

- Thế thì không cần, tiểu đệ bất quá tiện miệng nói ra thôi.

Vương Tôn nói :

- Đêm nay dưới chân núi phía bắc Thái Hành, Hiên Viên miếu sẽ có một trận long tranh hổ đấu. Thừa lúc bây giờ trời hãy còn sớm, chúng ta hãy uống vài chung rượu nhạt để tăng thêm nhã hứng.

Lục Văn Phi đứng dậy nói :

- Tiểu đệ chưa từng uống rượu xin huynh đài cứ tự tiện.

Vương Tôn đứng dậy nhướng mày nói với Văn Phi :

- Xin đừng khách khí. Uống vài chung rượu thì có hề chi.

Lục Văn Phi khó lòng từ chối đành phải ngồi xuống. Ngoài cửa bước vào hai nàng hầu áo xanh xinh đẹp, bày biện thức ăn. Vương Tôn nâng ly mỉm cười :

- Xin hỏi Lục huynh năm nay niên kỷ bao nhiêu?

Văn Phi nói :

- Qua tháng mười, đệ mười chín tuổi.

Vương Tôn cười :

- Tháng ba chính là sinh nhật đệ, vậy đệ lớn hơn huynh nửa tuổi.

Văn Phi cung kính nói :

- Huynh dài tuổi chỉ hơn nửa tuổi nhưng tài trí lịch duyệt thì lớn hơn đệ gấp mười lần.

Vương Tôn uống cạn chung rượu nói :

- Lục huynh bất tất khiêm nhường, tiểu đệ chẳng qua đi lại giang hồ nhiều làm sao bì kịp khí chất tài hoa sẵn có của Lục huynh.

Lục Văn Phi bưng ly rượu lên, chỉ nghe một làn hương thơm bát ngát xông vào mũi, tâm thần khoan khoái, cúi đầu nhìn xem, thấy sắc rượu xanh bích như ngọc, nhấp môi một tí, cảm thấy ấm áp bất giác uống cạn một chung. Vương Tôn rót đầy cho Văn Phi một chung nữa rồi hỏi :

- Đệ mạo muội muốn biết Lục huynh có huynh đệ không?

Văn Phi thở dài :

- Trên không huynh trưởng, dưới không đệ muội, chỉ riêng ta cô độc một mình.

Vương Tôn chớp đôi mắt to đen, đột nhiên hỏi :

- Nếu Lục huynh không phật lòng vì lời nói của tiểu đệ, đệ xin bàn bạc cùng huynh một chuyện.

Lục Văn Phi vì lời nói của Vương Tôn khiến cho xúc động vì thân thế cô linh, liên tưởng đến phụ mẫu vừa qua đời, trong lòng chua chát, không cầm được nước mắt.

Vương Tôn đang chờ Văn Phi trả lời, chợt thấy chàng rơi nước mắt kinh ngạc hỏi :

- Vì sao huynh khóc?

Văn Phi như sức tình giắc mộng, đưa tay áo lau nước mắt rồi nghĩ thầm :

“Đại trượng phu không dễ rơi lệ trước mặt người lạ, tại sao hôm nay ta có thái độ như vậy?”

Nên miễn cưỡng cười nói :

- Tiểu đệ vì nghĩ đến phụ mẫu quá cố khó nén nỗi đau thương xin huynh đài đừng cười.

Vương Tôn nghiêm mặt nói :

- Lục huynh chí tình chí nghĩa, một dạ hiếu thảo, tiểu đệ cảm phục vô cùng sao mà dám cười chứ.

Rồi lại tiếp :

- Hiện giờ Lục huynh không được vui lần sau tiểu đệ sẽ bàn đến việc vừa rồi, được chăng?

Văn Phi nói :

- Chuyện chi huynh đài cứ nói.

Vương Tôn ngần ngừ giây lát rồi nói :

- Đệ muốn cùng huynh kết nghĩa kim lang.

Lục Văn Phi trầm ngâm một lát, rồi đứng lên vòng tay nói với Vương Tôn.

- Đại ca ở trên xin nhận tiểu đệ một lễ.

Vương Tôn cười lớn nói :

- Chúng ta là bằng hữu chi giao, không cần đa lễ mau ngồi xuống đi.

Vương Tôn dường như vô cùng sáng khoái đưa tay về phía hai nàng hầu xinh đẹp gọi đến trước mặt, chỉ vào một nàng cao cao rồi nói :

- Đây tên là Mai Hương.

Lại chỉ vào nàng hầu có hai bím tóc :

- Đây tên là Tiểu Liên.

Từ đây về sau, nếu có chuyện chi Lục đệ cứ dặn dò bọn chúng làm.

Nhìn thấy hai nàng hầu cười tươi như hoa, đôi mắt long lanh nhìn Văn Phi, Vương Tôn bèn mắng :

- Sao ngăn người ra đó, mau bái kiến nhị gia.

Mai Hương và Tiểu Liên vội nghiêm mặt, cả hai đến cung lễ trước mặt Văn Phi :

- Tham kiến nhị gia.

Lục Văn Phi đứng dậy cười nói :

- Không dám. Tại hạ không dám nhận.

Mai Hương và Tiểu Liên thối lui ra sau. Trong lòng của Lục Văn Phi cảm thấy ít nhiều vui vẻ. Hai người cùng nhau đàm đạo võ công của các môn phái.

Vương Tôn mỉm cười lộ đôi hàm răng ngọc :

- Hôm nay chúng ta cùng đàm đạo võ công các môn phái. Lục đệ cho môn phái nào là xuất sắc?

Lục Văn Phi nghĩ một lúc nói :

- Tiểu đệ ít nghe, ít thấy hiểu biết nông cạn. Tuy thường ngày có nghe gia sư bàn luận qua nhưng chỉ tai nghe, chưa từng mắt thấy, không dám khoa trương trước mặt Vương huynh.

Vương Tôn gật đầu :

- Thế thì cũng lạ, dựa vào kiếm thuật mà nói thì lệnh sư được tôn xưng là Kiếm Tổ.

Lục Văn Phi ngạc nhiên nói :

- Đệ chưa từng nói qua danh tánh gia sư, đại ca làm sao mà biết được?

Vương Tôn cười nói :

- Đệ cùng người ta động thủ nhiều lần, làm sao có thể qua được tai mắt của huynh.

Lúc này, Lục Văn Phi đã cảm thấy người đại ca vừa kết nghĩa không những kiến thức quảng bác mà võ học cũng thâm hiểm vô cùng khó lòng đoán biết.

Vương Tôn lại nói :

- Kiếm có thể xem là đứng đầu binh khí nhưng muốn điều khiển kiếm phải dùng khí. Muốn trở thành tay kiếm tuyệt luân, tất phải luyện khí trước tiên.

Lục Văn Phi không nhịn được nói chen vào :

- Điều này gia sư cũng từng nói qua chỉ vì hành công luyện khí cần phải khổ luyện, hơn mười năm mới có thể thu thập kết quả. Nếu với bước đầu tập luyện thì tiểu đệ cũng đã đạt được một chút công phu, còn chính gia sư khổ luyện lâu nay cũng chưa đạt ý nguyện.

Vương Tôn gật đầu :

- Không sai, bất luận là thần môn hay đạo gia đều lấy hành công làm đầu.

Trước tiên điều tức hơi thở, luyện bách cốt, đến khi “Khí chuyển hồi thiên, thần vu bản ngoại”. Đến ngày thành công, trong chớp mắt thời gian khai thông hai mạch Nhâm Đốc, khí thân đồng nhất. Bình thường đi như giông như gió, nếu muốn có thể như làn chớp xẹt chẳng thấy bóng người...

Vương Tôn hít một làn hơi nhẹ nói tiếp :

- Chỉ vì con người hỉ, nộ, ái, ố khó chuyên tâm luyện tập. Nếu không là người có hùng tâm thì không sao thành đạt. Nay đệ nên dựa vào tuổi còn thanh xuân rảnh mà khổ luyện thì rất có ích cho mình.

Lục Văn Phi lại nghe đại ca thao thao bất tuyệt, bàn về đạo luyện khí hành công, bất giác thần thái tiêu dao như nghe mà chẳng nghe, trước sau không lên tiếng nghị luận, một lúc mới chen vào :

- Lời đại ca rất hữu lý, nếu như không gắng công luyện tập sao có thể hy vọng thành công.

Vương Tôn cười nói :

- Chúng ta đã đi quá xa rồi, tạm thời không bàn luận đến nó nữa.

Văn Phi nhìn thấy trời sắp hoàng hôn nên nói :

- Tiểu đệ từ lượng không cao xin cáo lỗi với huynh.

Vương Tôn cũng đứng dậy nói :

- Bây giờ cũng hãy còn sớm, biểu huynh có một món quà nhỏ, xin đệ hãy chờ cho một lát.

Nói xong nhẹ nhàng nắm tay áo Lục Văn Phi đi vào trong nội thất. Văn Phi theo Vương Tôn vào phòng ngủ. Bất giác mở to đôi mắt, chỉ thấy đồ vật bày biện trong phòng đều là kỳ trân dị bảo trong thiên hạ, lại giống như một khuê phòng của nữ nhi, đồng thời thoang thoảng một mùi như hoa lan mà không phải hoa lan, như xạ hương mà không phải xạ hương.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sơ Lộ Tranh Vành

Vương Tôn nhìn thấy Văn Phi sắc mặt đầy nét kinh ngạc, không nhìn được cười, vẫy tay nói :

- Đệ đến đây ta nói nhỏ một chút.

Lục Văn Phi nghe lời đến gần bên cạnh Vương Tôn. Vương Tôn lẩm bẩm vào tai chàng và bảo chàng nhắc lại.

Lục Văn Phi thiên chất thông minh nghe qua một lần đều thuộc hết cả.

Vương Tôn đột ngột nghiêm giọng nói :

- Việc này nhất thiết không cho người thứ ba biết.

Văn Phi gật đầu :

- Tất nhiên rồi.

Vương Tôn lại dặn :

- Cách này để dùng khi cực kỳ mệt mỏi hoặc chiến đấu lâu dài, chân lực suy giảm nhất định sẽ mau chóng hồi phục.

Sư phụ của Văn Phi là kỳ nhân đương thời và hết lòng dạy dỗ Văn Phi, nhờ chân truyền của sư phụ nên Văn Phi có một căn bản võ công vững chắc vì vậy nghe khẩu quyết của Vương Tôn truyền cho tuy chỉ là phương pháp bổ túc nội công nhưng ý nghĩa thâm sâu và khó hiểu.

Lúc này đã có chút rượu, cho nên chàng cũng không để trong tâm, Vương Tôn lại nói :

- Những anh hùng nổi tiếng trên võ lâm thiên hạ đều đã đi vào Thái Hành có lẽ sư phụ đệ cũng đã đến rồi.

Lục Văn Phi trầm mặc nói :

- Sư phụ của đệ không thể đến được.

- Biểu huynh tuy không biết lệnh tôn đã bị ai ám sát nhưng đoán chắc việc này đã có mưu tính trước.

Nhất định có liên quan đến kẻ xung đột hơn nữa có liên quan đến núi Thái Hành. Sư phụ của đệ là tri kỷ của lệnh tôn sao có thể nhắm mắt làm ngơ.

Lục Văn Phi than dài nói :

- Phán đoán của đại ca thật chẳng sai. Sư phụ lão nhân gia...

Nói đến đây chợt nín bật, Vương Tôn nghe nói vừa quan sát sắc mặt lòng nghi ngờ hỏi :

- Hay là lệnh sư đã gác kiếm không còn nói chuyện giang hồ nữa chẳng?

Lục Văn Phi muốn nói nhưng rồi ngừng lại, một lát nhẹ giọng :

- Bây giờ không còn sớm nữa, tiểu đệ tạm thời cáo biệt.

Vương Tôn không lưu lại từ tốn nói :

- Huynh biết đệ đang nhớ đến việc Hiên Viên miếu, biểu huynh nghĩ rằng không đi xem không được.

Lục Văn Phi đã bước ra cửa đi gấp ra đến hoa đình. Chỉ thấy lão già áo xanh tóc bạc đang đứng nghiêm cung ở giữa vườn thấy Văn Phi đi đến bất chợt vòng tay thi lễ. Văn Phi rất tôn kính bậc trưởng lão vội vàng vòng tay nói :

- Lão trượng là bậc trưởng lão đừng nên đa lễ như vậy.

Lão già áo xanh khom người nói :

- Công tử đã cùng gia chủ kết nghĩa huynh đệ, lão hủ là thuộc hạ không giữ lễ sao được.

Lục Văn Phi cười nhẹ :

- Lời tuy không sai nhưng tại hạ không dám nhận. Nếu như lão trượng không chê chúng ta kết nghĩa vong niên chi giao được chẳng?

Lão già áo xanh cười ha hả nói :

- Công tử quả có ý muốn kết giao, lão hủ đâu dám không tuân mệnh.

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Tứ hải giai huynh đệ, tại hạ chỉ là kẻ vũ phu đâu dám dưới mắt không người.

Thanh y lão nhân cười cười lắc mái đầu bạc từ tốn nói :

- Lão hủ với công tử dường như có duyên phận đặc biệt. Đêm nay không dùng lời giả dối thì ngày sau sẽ trở nên thân thiết.

Văn Phi nói :

- Tại hạ tuổi trẻ nông cạn, kính thỉnh lão trượng chỉ điểm.

Thanh y lão nhân nói :

- Công tử đừng quá khiêm nhường. Lão hủ cùng với công tử kết giao chẳng qua vì có quan hệ với gia chủ mà thôi.

Lục Văn Phi nói :

- Xin hỏi tôn tính đại danh của lão trượng là gì?

Thanh y lão nhân nhẹ giọng :

- Lão mai danh ẩn tích đã lâu, đã quên đi danh tính.

Rồi đưa tay vuốt chòm râu bạc cười nói :

- Nếu như muốn xưng hô cứ gọi lão là Bạch Hồ Tử (râu bạc) là được rồi.

Lục Văn Phi là người không câu nệ tiểu tiết, ha hả cười nói :

- Lão trượng thật khác người, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh. Sau này ngoài ba chữ Bạch Hồ Tử tại hạ thêm hai chữ đại thúc được chăng?

Thanh y lão nhân cũng cười nói :

- Tùy công tử.

Lục Văn Phi bước ra ngoài. Trong lúc ngang qua con đường đột nhiên thấy hai bóng người từ trên lầu các phi thân ngang. Một người trong đó là Tuyết Sơn Mang Tẩu. Chàng vốn không có ý nhúng tay vào chuyện của người, chỉ vì cảm thấy nghi ngờ Tuyết Sơn Mang Tẩu cho nên men theo họ phi thân ra ngoài tường.

Dưới ánh trăng chỉ thấy người cùng đi với Tuyết Sơn Mang Tẩu là một kẻ vừa ốm vừa cao mình mặc áo bào trắng đôi mắt quét ra tia sáng xanh cử động thật nhanh nhẹn khiến người ta cảm thấy quỷ khí trùng trùng. Chỉ nghe người đó lạnh băng nói :

- Bốn Giáo không có ý làm khó lão, bắt lệnh ái đi chỉ là bất đắc dĩ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu than thở :

- Lão mù ta là người tàn phế nếu nghe lời người cũng ví như người mù cười ngựa mù.

Lão bạch y lạnh lùng nói :

- Không cần chối từ ta không ngại nói rõ cho lão biết, lão là người truyền tin tức, nay đã rơi vào tay ta nếu không biết bí mật trong đó thì hèn người đến có tác dụng gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu toàn thân chấn động nhưng ông ta là người thâm trầm sâu sắc cho nên thần sắc vẫn không đổi nói :

- Lão mù ta không hề bội ước. Quả thật vô tình ta có được bức mật đồ nhưng đáng tiếc đã bị Hắc Long bang đoạt lấy.

Người áo trắng cười gằn :

- Đó chỉ là bức mật đồ giả mạo.

Mang Tẩu nói :

- Không cần biết là giả hay thật lão hủ chỉ có bức đồ đó mà thôi.

Người áo bào trắng cười nhạt :

- Việc này làm sao có thể che được mắt ta. Lão đã dùng kế một tên bắn hai chim. Ý muốn dùng bức mật đồ giả làm mồi tạo nên trận chiến giữa Hắc Long bang, Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài :

- Không cần biết người nói thế nào lão mù ta chỉ có thể thôi.

Lão áo trắng khô khan nói :

- Người đôi mắt đã mù, nếu như có được toàn bộ di vật Tấn vương thì dùng được gì? Suy đi tính lại người chỉ có Vân Nương...

Mang Tẩu khích động cao giọng nói :

- Lão mù này bình sinh chỉ có một gái. Nó là sinh mệnh của ta. Dầu mạng già này có chết hai ba lần cũng chẳng tiếc, chỉ lo có một Vân Nương.

Lão áo trắng nói :

- Xin Công Tôn huynh bớt nóng. Bốn Giáo không hề có ý hại Vân Nương, cũng không phải đến đây thương lượng với huynh.

Hai người vừa đi vừa nói. Văn Phi âm thầm theo dõi phía sau nhưng vẫn chưa bị phát giác.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trấn tĩnh một chút nói :

- Lão mù này quyết không nói hoang đường. Bức mật đồ là thật là giả ta cũng không thể phân biệt nhưng chỉ có ta có bức mật đồ ấy mà thôi. Thật ra quý Giáo không cần phải tra hỏi nữa.

Người áo trắng dường như bị lời nói này lay chuyển dừng chân :

- Lời của Công Tôn huynh là sự thật sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Vân Nương hiện đã nằm trong tay quý Giáo. Nếu như đem toàn bộ bảo tàng ra nói với ta cũng không làm ta động lòng nói chỉ một bức mật đồ.

Người áo trắng thấy ông ta nói chân thành cười lạnh :

- Nếu nói như vậy chúng ta không cần đi cố mộ nữa rồi, Hắc Long bang hiện đang ở Hiên Viên miếu, bây giờ đi nhanh đến đó hãy còn kịp.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Nếu như quý Giáo lấy lại bức mật đồ, lão mù tình nguyện dâng tặng nhưng xin hãy tha cho tiểu nữ.

Người áo trắng nói :

- Lệnh ái hiện giờ ở nơi bốn Giáo. Mật đồ khi đã đoạt về lập tức sẽ được tự do.

Nói rồi quay lưng gấp rút mà đi, thân pháp nhanh như gió cuốn.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đột nhiên dừng chân trầm giọng hỏi :

- Kẻ nào ẩn hiện sau lưng ta?

Vốn thính lực lão cao cường, đã từ lâu phát giác ra người theo dõi, Lục Văn Phi nói nhỏ :

- Tại hạ Lục Văn Phi.

Mang Tẩu cười lạnh :

- Lại là người! Theo tông tích của ta là ý gì?

Văn Phi nói :

- Người của Bạch Cốt giáo tất nhiên đều đã đến Hiên Viên miếu. Tiền bối nếu muốn cứu lệnh ái bây giờ chính là thời cơ. Tuyết Sơn Mang Tẩu được lời nói thức tỉnh, nghĩ thầm :

“Đúng vậy Bạch Cốt giáo tà môn chi đạo, phản phúc vô thường, ta đi cứu Vân Nương ra mới là thượng sách”.

Nhưng ngoài mặt vẫn lạnh băng :

- Việc của lão phu không cần người nói vào.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ chỉ vì thấy tiền bối đôi mắt đã mù, hành động bất tiện nên mới có lòng muốn giúp đỡ chứ không hề có ý khác.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trong lòng lo lắng an nguy ái nữ tuy là còn nghi ngờ Văn Phi nhưng chuyện cứu người là khẩn cấp nên không còn nhẫn nại đành nhún mình. Lúc này thở dài nói :

- Cả đời lão hủ chưa từng nhờ ai, nếu người có lòng giúp ta, bất luận thành hay bại sau này nhất định ân đền nghĩa trả.

Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ không có tâm cầu báo đáp tiền bối chớ nên hiểu lầm. Việc không thể chần chừ chúng ta đi mau.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão hủ đã nghe rõ ràng, Bạch Cốt giáo mời ta vào trong Quan Đế miếu dưới chân núi Đông Phong.

Lão nói xong điếm gậy trúc xuống cả người đã bay lên không trung tuy đôi mắt đã mù mà hành động thần tốc dị thường. Lục Văn Phi cũng vội vã phi thân theo sau, trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Hai người chạy nhanh ước khoảng một khắc đã đến chân núi Đông Phong. Mang Tẩu dừng chân nói nhỏ :

- Phía trước là miếu Quan Đế, lão hủ không thể quan sát phiên người thay ta thám thính một phen xem thử tiểu nữ có bị giam ở đấy không?

Văn Phi nói :

- Tại hạ đã biết hành động như thế nào rồi.

Nói rồi phóng mình phi thân về phía trước. Trên đường phát giác có người. Trong lòng biết tất nhiên những người này đi Hiên Viên miếu cho nên an tâm mà chạy thẳng đến Quan Đế miếu.

Tòa miếu tự này ở nơi thâm sơn khói hương không nhiều. Tường viện có nơi đã bị đổ nát, cửa miếu nứt nẻ, hình như đã lâu không được sửa chữa. Lúc này Văn Phi nhón người phi thân lên đầu tường, giương mắt xem xét. Trên đại điện chỉ có ánh đèn lập lòe giống như lửa quỳ. Ở nơi bái đài có hai người áo trắng mặt chẳng còn chút máu nếu như không thấy trước ngực hô hấp thì thật giống xác chết. Văn Phi đã sớm biết đây là thuộc hạ của Bạch Cốt giáo nên trong lòng không sợ hãi phi thân vào đại điện. Hai kẻ áo trắng giật mình cùng phóng người đến nhìn thấy kẻ mới đến là một thiếu niên trẻ tuổi lạ mặt chúng không khỏi giật mình.

Văn Phi cười lạnh :

- Tiểu cô nương có phải bị giam ở đây không?

Hai kẻ áo trắng không nói không rằng phân ra hai phía giữ chặt cửa miếu, Văn Phi dụi sắc mặt từ tốn nói :

- Lời tại hạ nhị vị có nghe chẳng? Cô nương đó là con gái của Tuyết Sơn Mang Tẩu?

Kẻ áo trắng đứng trước mặt Văn Phi cười lạnh :

- Không sai. Chính xác là có một con nhỏ mặt đen bị giam ở nơi này.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ đến đưa cô ấy trở về.

Bạch y nhân cười the thé :

- Nói nghe hay lắm. Ta hỏi người có Bạch Cốt lệnh của bản Giáo chẳng?

Văn Phi :

- Không có.

Bạch y nhân gầm vậ song chưởng :

- Người đường đột xông vào Phân đàn bản Giáo chỉ có một con đường có thể đi.

Văn Phi xem xét cẩn thận đôi tay giơ lên của đối thủ giống như hai chân của ác điểu, trong lòng kích động gầm vậ công lực phòng bị, ngoài miệng thì nói :

- Không biết đó là con đường gì?

Bạch y nhân cất giọng âm thầm như quý thét :

- Chết...

Rồi đưa song thủ lên chụp nhanh xuống đầu Văn Phi, một làn hàn khí nặng nề bao phủ.

Lục Văn Phi cười lạnh một tiếng, trường kiếm rút ra đạo hào quang như nghinh tiếp song trảo.

Chiêu thế như chớp. Bạch y nhân không ngờ chàng ra tay mau lẹ như vậy rúng động toàn thân, song trảo vội vã rút về, dựa vào thế kiếm phi thân ra ngoài năm bước, trông thật nhẹ nhàng không lưu một chút tiếng động.

Văn Phi la thầm :

“Ngay cả một tên đệ tử của Phân đàn Bạch Cốt giáo ta cũng không thu thập được, còn đủ bản lĩnh chen chân vào chốn giang hồ sao?”

Lúc chàng thu kiếm về, phía sau lưng có một tên áo trắng nhẹ nhàng tung chưởng đánh lén, Văn Phi ít có kinh nghiệm đối địch nên không phòng bị kỹ càng. Bất chợt thấy phía sau một trận hàn phong đánh tới, thân hình bay bổng lên trường kiếm quét ngang ngăn cản chưởng phong.

Bạch y nhân phía sau có lẽ biết kiếm của Văn Phi cực kỳ lợi hại thân hình nhích lên, cánh tay giơ dài ra chụp xuống đầu Văn Phi. Văn phi lúc này đã nhận ra Bạch Cốt nhân có tà môn âm công tuyệt hảo mà khinh công cũng chẳng vừa, chàng la to một tiếng kiếm thức phát động tấn công hai người. Đây là lần thứ nhất Văn Phi thật sự đánh với người nên không biết võ công của mình thâm sâu hay nông cạn, vì thấy đối phương hai người đánh một, võ công lại cao cường nên dùng toàn lực xuất thủ thấy kiếm quang của mình loang loáng trong lòng tự tin hơn. Chợt bên tai nghe một tiếng thét kỳ quái, liền nhích động thân kiếm, máu tanh bắn ra. Bạch y nhân phía trong đại diện đã bị đâm một kiếm ngã nhào xuống đất. Bạch y giữ cửa cũng bị chặt đứt một cánh tay la một tiếng đau đớn liền chạy ra khỏi cửa.

Lúc này ngoài cửa chỉ thấy ánh sáng xanh lấp lánh, một cây gậy trúc chặn đường gã cụt tay, gã không hề phòng bị thì trên đầu đã bị một gậy đánh xuống như búa bổ bể làm hai ngã nhào xuống đất. Tuyết Sơn Mang Tẩu chạy lại khẩn trương hỏi :

- Tiểu ca đã tìm thấy con gái của lão chưa?

Lục Văn Phi không ngờ toàn lực xuất một chiêu lại thu kết quả như vậy nên còn đứng đó ngẩn ngơ. Khi Tuyết Sơn Mang Tẩu hỏi mới sực tỉnh lên tiếng :

- Hãy đợi tại hạ xem xét một lát coi có giấu nơi này chăng?

Văn Phi nghiêng người bước vào trong để xem thấy có một căn phòng, nghĩ là nơi ở của miếu chủ liền

đẩy cửa bước vào. Quả nhiên thấy trên giường có một người con gái đang ngồi, liền cao giọng nói :

- Tiên bối Vân cô nương ở đây nè.

Mang Tẩu chạy vội vào trong cao giọng gọi :

- Vân nhi!

Lúc này Lục Văn Phi đã cắt sợi dây trói trên người của nàng rồi lấy miếng vải nhét trong miệng ra.

Nàng con gái nhồm người ngồi dậy quả thật là Vân Nương. Tuyết Sơn Mang Tẩu bước lên hai bước, quệt nước mắt uất nghẹn hỏi :

- Con ơi! Khổ cho con rồi...Bọn chúng có làm hại con chăng?

Lục Văn Phi thấy cha con đoàn tụ, tình thâm biểu lộ trong lòng cảm động, thở dài một tiếng, dứt kiếm vào vỏ, bước ra ngoài điệt. Chàng biết bây giờ nơi Hiên Viên miếu vô cùng khẩn cấp, chắc rằng có một trận tranh đấu kịch liệt. Chàng tuy không có ý tranh đoạt bức mật đồ mà chỉ muốn từ việc đoạt bức mật đồ đó tìm hiểu rõ bí mật đã giấu trong bao kiếm nên ra khỏi Quan Đế miếu chạy về hướng Bắc.

Gió rét căm căm phả vào mặt lạnh lẽo, tuy là người tập luyện nội công nhưng chạy trong trời đêm buốt giá nhiều trận hàn phong quất vào mặt rát da. Văn Phi hít một hơi chân khí chạy nhanh đến chân núi.

Quả nhiên thấy ở lưng chừng núi ẩn hiện một tòa miếu tự, chàng men theo triền núi từng bước leo lên, một mặt định thần quan sát bốn bên, chỉ thấy trước tòa miếu cổ một cây bách rậm rạp cao vút tới trời chiếm một khoảng đất rộng lớn.

Lúc này chàng đang đi trên con đường được lót bằng đá xanh. Đột nhiên từ trong bóng tối vang lên giọng con gái :

- Ai đó? Đứng lại!

Một luồng ánh sáng vàng tỏa ra từ trước mặt bay đến vừa nhanh vừa gấp. Con đường Văn Phi đang đi, bên trái là vách núi cao vôi vọi, bên phải là vực sâu muôn trượng, không còn cách nào tránh chàng không dám vung tay tiếp đón đám ám khí kia, vội dừng chân đứng lại thuận tay rút kiếm chiêu “Loạn Thạch Xuyên Tập” chống đỡ trận mưa ám khí.

Xong chàng hoành kiếm ngang ngực giương mắt quan sát. Chỉ thấy Trương Ngọc Phong của Tây Xuyên Tây Trương môn đang ngồi trên một nhánh cổ bách. Văn Phi tức giận giương mày kiếm mà nói :

- Người ra tay như vậy là có ý gì?

Trương Ngọc Phong đã gặp qua Văn Phi một lần, nhìn thấy chàng đến dường như ngoài ý liệu, lãnh đạm

nói :

- Canh khuya đêm vắng người đến đây làm gì?

Văn Phi tra kiếm vào vỏ nói :

- Miếu đình là nơi bốn phương cúng bái sao tại hạ lại đến không được?

Văn Phi cười cười chân vẫn không dừng bước nhanh về phía trước. Trương Ngọc Phong nói :

- Tình thế lúc này không giống trước đây, không thể cho người ngoài đột nhập.

Lục Văn Phi vận dụng mục lực cố gắng nhìn vào bóng đêm chỉ thấy một tòa miếu đình không một bóng đèn, tuyệt vô âm thanh, chung quanh miếu bóng người trùng trùng, rất nhiều nhân vật võ lâm hàng hàng lớp lớp. Tình thế cực kỳ khẩn trương.

Chẳng thềm quay đầu lại Văn Phi cười lạnh :

- Chỉ vì cô nương là phận nữ lưu, tại hạ không tranh hơn thua với cô nương.

Văn Phi tính tình sáng khoái, nghĩ sao nói vậy, lời nói ra tuy không ác ý nhưng làm Ngọc Phong đau lòng.

Trương Ngọc Phong phi thân trước mặt chàng nói :

- Thân phận nữ lưu lẽ nào không phải người sao? Hừ quả thật người chẳng biết sống chết là gì.

Lục Văn Phi nhíu đôi mày :

- Tại hạ đã nhiều lần nhường nhịn. Cô nương đừng quá đáng.

Trương Ngọc Phong nhíu mày nói :

- Ép người thì thế nào?

Lục Văn Phi chỉ thấy một luồng nộ khí xung lên, ngậm vận song chưởng, đôi mắt quét một vòng thần quang nhìn thẳng vào đối phương có ý muốn ra tay xuất thủ.

Trương Ngọc Phong thấy khí thế của chàng nên thối lui hai bước. Vừa rồi chính mắt thấy chỉ một chiêu Văn Phi đã phá tan ám khí của mình, công phu hơn mình rất nhiều, nên trong lòng đã có kế sách. Văn Phi thấy tình hình trước mắt bất chợt nghĩ rằng :

“Ngọc Phong bất quá chỉ là một nữ lưu trẻ tuổi, có gì phải cùng nàng tranh hơn thua”.

Nên thở nhẹ một hơi nén cơn giận trong lòng, nét mặt không còn khó chịu, ánh mắt lại chăm chú nhìn về cục diện phía trên. Chàng dường như không có chút lịch duyệt giang hồ, nếu như lúc này đối phương đột ngột phản kích thì sẽ không tránh được điều bất hạnh.

Trương Ngọc Phong xuất thân từ Xuyên Tây Trương môn, từ nhỏ đã vào chốn giang hồ, đa số kẻ võ lâm gặp nàng nhiều phần kiêng nể nên tánh tình cực kỳ kiêu ngạo, một chút không hài lòng liền ra tay giết người.

Lúc này Văn Phi khí thế hào hùng không thêm quan tâm để ý đến nàng thì cho rằng có ý khinh miệt, sát tâm bùng bùng trỗi dậy thò tay vào áo bốt một nắm Mai Vũ kim mang định tung ám khí, bất chợt thấy thần sắc đối phương ôn hòa, chú tâm nhìn nơi quần hùng tụ tập xem ra như đã quên chuyện vừa rồi, bất giác dừng tay lại chửi thầm.

“Người là thằng ngu đần, ngớ ngẩn. Ngay cả sự sống chết cũng không biết. Nếu ta giết hẳn cũng không phải anh hùng”.

Đột nhiên vắng lại từ hiện trường tiếng của Truy Mệnh Diêm Vương Trương Nam :

- Ngọc Phong con đang nói chuyện với ai?

- Con cũng không biết hẳn là ai.

Trương Nam chậm bước đến gần, mắt thấy Văn Phi bất chợt trong lòng nghĩ ngợi. Hẳn là người thâm trầm xảo quyệt, tâm cơ ác độc, ra tay tàn ác.

Lúc này hẳn lãnh đạm nói :

- Tôn tính của tiểu ca là gì?

Lục Văn Phi tuy không có hảo cảm đối với hẳn nhưng đối phương đã có lời hỏi han đành hoàng không thể không lên tiếng đáp lại :

- Tại hạ họ Lục tên Văn Phi.

Trương Nam hỏi :

- Lần này đến Thái Hành chỉ có mình ngươi sao?

Văn Phi không phải là người gian xảo nên gật đầu :

- Đúng vậy.

Trương Nam nghĩ thầm mà cười lạnh trong lòng :

“Hào tiểu tử, đơn thân mà dám trước mặt ta khoa trương. Hừ...”

Nhưng ngoài mặt vẫn không biến đổi, nói :

- Người võ lâm thiên hạ vì bảo tàng của Tấn vương đều đã đến Thái Hành, nghĩ rằng tiểu ca cũng vì việc này chẳng?

Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ tuyệt không có ý này.

Trương Ngọc Phong cười lạnh chen giọng vào :

- Người là kẻ giả dối, nếu không vì di vật Tấn vương thì chen chân đến Thái Hành này làm gì?

Văn Phi nhìn Ngọc Phong nửa mắt, cất tiếng nói không chút hảo ý :

- Tại hạ không thích có người vặn hỏi.

Trương Nam trừng mắt nhìn Ngọc Phong rồi nói :

- Hãn đơn thân độc mã nếu có ý đồ muốn chiếm đoạt cũng không thể thành công.

Hắn lại mỉm cười rồi nói với Văn Phi :

- Nếu như lệnh sư có tâm ý này thì đó lại là chuyện khác.

Lục Văn Phi không thừa nhận cũng không phủ nhận. Chàng biết đối phương đang chú ý dò xét hành động sư phụ chàng. Nếu nói sư phụ không đến bọn họ cũng không tin. Câu nói này của Trương Ngọc Phong khiến chàng thấy bất bình.

Trương Ngọc Phong là người vô cùng thông minh biết ngũ thức mình tánh tình lạnh lùng ác hiểm đột nhiên ăn nói nhỏ nhẹ với một thiếu niên trẻ tuổi ắt có dụng ý.

Văn Phi không nhịn được chen vào nói :

- Mật đồ ta còn chưa thấy làm sao nói đến việc tìm bảo tàng. Quần hùng tụ tập nơi đây nguy hiểm khắp nơi chắc chắn dữ nhiều lành ít.

Trương Nam cười lạnh nói :

- Người đột kích bốn bên quả thật không ít nhưng một trăm người một trăm ý. Lực lượng phân tán sao bằng Hắc Long bang đồng tâm đồng sức, trên dưới một lòng.

Lục Văn Phi mắt nhìn hiện trường gật đầu nói :

- Lời tiên bói quả không sai. Nếu như duy trì tình trạng này cũng không phải là biện pháp.

Trương Nam nhìn thấy Văn Phi từ từ đi vào lão cảm khái nói :

- Tiểu đệ tuy có tâm cứu thế không ngại lực lượng mình quá mỏng nhưng ở hiện trường ai cũng vì mình mà lo riêng mưu kế khó gặp người cùng chí hướng, xem ra Hắc Long bang tọa thị đứng nhìn cũng đạt được bảo vật.

Văn Phi là người hào khí buột miệng nói :

- Chỉ sợ không dễ như vậy.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cổ Lăng Giao Phong

Trương Nam nói :

- Nếu như lệnh sư xuất viện, chỉ cần hiệu triệu một tiếng, quần hùng tức khắc sẽ hưởng ứng, sá gì một Hắc Long bang.

Văn Phi nói :

- Gia sư gió núi mây ngàn, chuyện giang hồ từ lâu đã gác bỏ ngoài tai.

Trương Nam cười nói :

- Năm xưa Hoàng Sơn luận kiếm, sở học của lệnh sư khiến cho Mạc Bắc tam hung cho đến Lãnh Hải Ngoại Mạc biết rằng khó thắng mà phải rút lui, giải trừ kiếp nạn cho võ lâm, đức độ quang bá. Giờ đây Lục huynh chỉ cần nêu tên sư phụ, đồng đạo các phái sẽ vui vẻ phục tùng.

Văn Phi lắc đầu nói :

- Việc này tại hạ khó có thể vâng mệnh.

Trương Nam thoáng nghĩ rồi nói :

- Lục huynh cho rằng có chỗ bất tiện, thế thì cũng được. Chỉ vì bây giờ tình thế đã quá khẩn cấp, vạn nhất Hắc Long bang đem lực lượng người đông thế mạnh mà tiến vào lăng đoạt bảo vật, đó chẳng phải là chuyện phiến hà sao?

Lục Văn Phi nói :

- Lẽ nào Kim Lăng Tạ gia, Bạch Cốt giáo và quý phủ đều không có biện pháp đòi kháng sao?

Trương Nam nói :

- Thật thì không phải như vậy. Chỉ vì trước đây không có chuẩn bị kỹ, thủ hạ mang theo rất ít, hơn nữa các nhà đều không muốn liên thủ.

Văn Phi thở dài nói :

- Nói đi nói lại, mọi người đều vì mưu lợi cá nhân, không ai chân thành vì võ lâm tạo phúc.

Trương Nam tiếp lời :

- Đúng vậy, nếu như Lục huynh có dạ vì giang hồ mà ra tay, ta có một biện pháp.

Trương Nam thực ra là con người xấu xa tính toán, vì muốn tìm hiểu nhân vật nào đứng sau Văn Phi, nên mới hết lời khua môi múa mép. Lục Văn Phi kinh nghiệm giang hồ còn non kém, nghĩ sao làm vậy, nghĩ một lúc rồi nói :

- Quả như việc này có thể tạo phúc cho võ lâm, tại hạ sẽ hết sức giúp.

Trương Nam nén nỗi vui mừng nói :

- Tiểu huynh chỉ cần tuyên bố giữa quần hùng nói rằng bức mật đồ của Tuyết Sơn Mang Tẩu là giả, trong cổ lăng không hề có bảo tàng của Tấn vương, khuyên mọi người không nên đến đó, nếu được như vậy, ngay cả lòng tin của Hắc Long bang cũng bị dao động.

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Việc này không thể nói càn, hơn nữa tại hạ là hàng hậu bối, tài sơ trí thiên không thể dựa vào lời nói hoang đường mà dối gạt đồng đạo võ lâm.

Trương Nam nói :

- Lục huynh không muốn gạt người thật là đúng lắm nhưng mà tình thế bức bách, chỉ có thể làm như thế mới khiến Hắc Long bang ra khỏi Hiên Viên miếu.

Lục Văn Phi vẫn lắc đầu :

- Việc này vẫn mười phần bất tiện. Hay là tiền bối hãy nghĩ cách khác chu toàn hơn.

Trương Nam cười cuồng ngạo đi về phía hiện trường cao giọng nói lớn :

- Tiểu đệ Xuyên Tây Trương môn lão ngũ hiện có một việc hệ trọng nói cùng võ lâm đồng đạo...

Hắn nội công thâm hậu nên tiếng nói vang vọng như xoáy vào màng nhĩ mọi người, hơn nữa trời đêm yên tĩnh, thanh âm càng chói tai hơn. Những người có mặt bốn bên hiện trường đều nghe rõ thanh âm chói tai của Trương Nam, giật mình hướng về lão ta. Trương Nam lại nói lớn :

- Hiện giờ có đồ đệ của Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu đại hiệp tên gọi Lục Văn Phi vâng mệnh của Hồ đại hiệp chuyển cáo đến quần hùng nơi đây, bức mật đồ của Tuyết Sơn Mang Tẩu đó là giả.

Trương Nam quét mắt nhìn bốn phía thấy quần hùng lưu ý lắng nghe nên nói tiếp :

- Có người giả dối, ý muốn dùng mật đồ giả dẫn đến việc các phái tranh đoạt tàn sát lẫn nhau. Còn như đối với tòa cổ lăng đó mà nói có một màn đen tối, vô cùng độc hại che đậy bên trong, nếu người nào đi vào lăng mộ tất gặp cái chết...

Lục Văn Phi thấy Trương Nam không cần sự đồng ý của mình mà xuất ngôn bừa bãi, trong lòng vô cùng phẫn nộ vừa muốn lên tiếng phản bác, đột nhiên nhớ đến thanh âm kỳ quái nơi cổ lăng, thấy lời ông ta nói cũng có lý, trong cổ lăng quả nhiên mười phần dị kỳ.

Trương Nam lại cao giọng :

- Tiểu đệ cho rằng Hồ đại hiệp võ công cao cường từ lâu đã được đồng đạo võ lâm ngưỡng vọng, quyết không vô cớ nói ra những lời trên lừa gạt mọi người. Chư vị ở đây nếu còn nghi ngờ có thể cùng với tiểu đệ đi đến cổ lăng xem xét thì sẽ biết lời trên thật hay giả.

Chỉ nghe trong bóng đêm hàng loạt tiếng người đồng thanh nói :

- Những lời nói trên vô cùng hữu lý, bất luận mật đồ là thật, là giả, chúng ta cùng đi đến đó xem thử.

Trương Nam thấy người ở hiện trường đa số đã tin lời của mình, trong lòng hoan hỉ quay người nói với Trương Ngọc Phong :

- Đi, chúng ta đi đến cổ lăng xem sao?

Trương Ngọc Phong trở mắt hỏi :

- Đi cổ lăng thật sao?

Trương Nam “hừ” một tiếng :

- Đừng có nhiều lời.

Lục Văn Phi không nhịn được xen vào :

- Tại sao tiến bối vô cớ nói ra danh hiệu của gia sư, hưởng hồ...

Trương Nam có ý không nghe, phi thân về hướng núi. Lục Văn Phi phát cơn thịnh nộ không nhịn được “hừ” gằn một tiếng :

- Đây là đạo lý gì vậy?

Trương Ngọc Phong nhìn Văn Phi lạnh lùng :

- Gia thúc đã đề cử người, người đừng nên náo loạn.

Trương Nam không biết tính cách của Văn Phi, tưởng rằng Văn Phi nổi giận vì bị lừa gạt nên cố ý cảm khái nói :

- Nếu chẳng may bảo vật vào tay bọn người phi nhân ác độc, tất giang hồ sau này khó tránh khỏi kiếp nạn.

Nhìn thấy Văn Phi có vẻ như bị thuyết phục, hắn gấp rút tiếp :

- Hắc Long bang mấy năm gần đây áp bức giang hồ, hùng tâm trùng trùng, lần này đoạt được mật đồ, có khác nào hổ mọc thêm cánh, các phái ắt khó thoát khỏi áp lực nặng nề.

Lục Văn Phi lạnh lùng :

- Nói vậy là có dụng ý khác. Tại hạ không muốn nghe lời dối trá.

Lúc này, ở hiện trường bóng người loạn động, hầu hết đã chạy nhanh về dưới chân núi. Mục đích Văn Phi muốn biết bảo tàng cổ lăng là thật hay giả nên cũng chạy theo họ.

Trương Ngọc Phong không hiểu rõ dụng ý của Trương Nam nhưng cũng cho rằng hắn ta có mưu kế chi đây cho nên cũng chạy sau lưng hắn.

Văn Phi tính nhanh nhẹn, vừa tới chân núi đã thi triển thân pháp cực nhanh. Thân hình như gió cuốn phóng đi, Trương Ngọc Phong võ công còn kém, dùng hết sức cũng chỉ đuổi kịp phía sau Văn Phi. Vì nàng là nữ lưu công lực thua xa Văn Phi, chạy ước khoảng một tuần trà thì cảm thấy đã hết sức lực không nhận được gọi lớn :

- Chậm một chút không được sao? Chạy nhanh như vậy để làm gì?

Văn Phi chậm bước nói :

- Nếu cô nương không thích chạy nhanh, có lẽ tự mình chậm chậm mà đi.

Trương Ngọc Phong lạnh lùng đáp :

- Người đừng tự cao tự đại. Nếu như cùng chạy một lượt, ta chưa chắc đã thua người.

Nói rồi hít một hơi chân khí như tên xạ phi thân về phía trước.

Lục Văn Phi vẫn không tăng công lực, không chậm không nhanh chạy sau lưng nàng ta. Trương Ngọc Phong chạy nhanh một lát, bất giác chạy chậm lại, Văn Phi tuy lòng khẩn trương nhưng cũng không tranh đường chạy trước.

Ngọc Phong từ bé đã được yêu chiều quá mức nên đã trở nên một cô nương hách dịch kiêu kỳ, nhìn thấy Văn Phi không tranh đường chạy trước cũng không để ý đến mình vì vậy tức tối, cố ý càng đi càng chậm, cuối cùng nhờn như một khách nhàn du đang thưởng ngoạn cảnh đẹp, từng bước từng bước mà đi.

Lục Văn Phi mình mang mặt đồ, từ sớm đã đoán ra bức đồ của Tuyết Sơn Mang Tẩu là giả cho nên trong lòng dường như không còn vội vã. Trương Ngọc Phong cố ý đi chậm cũng không gây sự chú ý cho Văn Phi, bởi vì Văn Phi chợt nghĩ đến một chương khẩu quyết mà nghĩa huynh Vương Tôn đã truyền cho, trong đó có nhiều chỗ phức tạp.

Trương Ngọc Phong nghĩ rằng Văn Phi nhất định sẽ lên tiếng nào ngờ chờ đã lâu mà chàng dường như chẳng quan tâm đến chuyện này, trong lòng không dẫn được cơn nóng giận, gằn giọng nói :

- Tại sao người chẳng một chút vội vàng, đi cứ như rùa bò thì chừng nào mới đến nơi kia chứ?

Lục Văn Phi ngừng đầu nhìn xem dùng ngón tay chỉ về phía trước nói :

- Dưới sườn núi, trước mặt kia là cổ lũng, ước khoảng nửa nén hương thì chúng ta tới nơi.

Chàng vừa dứt lời đã triển khai khinh công bay về phía trước, Trương Ngọc Phong vừa tức tối, vừa buồn cười nhưng vì sự tình thạm cấp nên dù mệt mỏi cũng phải vận công chạy nhanh về phía trước.

Hai người đến cổ lũng, tròn mắt nhìn xem không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Vốn là hiện tại phía trước cổ lũng, bóng gươm đao tua tủa. Chỉ thấy bốn bên cổ lũng, thậm chí dưới bóng cây ẩn nấp rất nhiều hắc y võ sĩ. Người nào muốn tiến gần đến tới cổ lũng đều bị đám võ sĩ ẩn nấp trong bóng tối dùng ám khí ngăn chặn lại.

Trương Nam mặt giận bưng bưng, đứng trên một tảng đá núi, cách lũng mộ khoảng chừng nửa lẩn tên, nhìn thấy hai người loạng choạng đi tới giận dữ trừng mắt nhìn một cái rồi nói :

- Tại sao giờ này mới đến?

Trương Ngọc Phong dường như rất sợ vị thúc phụ này, cúi đầu không dám lên tiếng. Lục Văn Phi quan sát cổ lũng rồi hỏi :

- Đám người mai phục kia từ đâu đến vậy?

Trương Nam nói :

- Tất nhiên là người của Hắc Long bang.

Lục Văn Phi lộ vẻ lo lắng :

- Phân đàn của chúng không phải ở Hiên Viên miếu sao?

Trương Nam hừ một tiếng nói :

- Kế của hãn dùng là Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương, mọi người đều đã mắc lừa kế độc của hãn rồi.

Lục Văn Phi mỉm cười :

- Bọn họ tiến vào cố lãng không phải điều lành đâu.

Trương Nam trong tâm kích động, hãn là người cực kỳ tâm cơ, nghe lời nói của Lục Văn Phi có nhiều ẩn ý, thoáng nghĩ ngờ chàng nhưng ngoài mặt tỏ vẻ như không có việc gì nói :

- Hắc Long bang nhân tài cực thịnh, Bang chủ Hạ Long Tường tinh thông kỳ học, Thổ Mộc kiến trúc, sẽ tính toán ra trong lãng mộ có mai phục cơ quan gì, chỉ sợ không có gì ngăn cản được Hắc Long bang.

Lục Văn Phi định nói rõ tiếng kêu kỳ dị phát ra từ cố lãng, thình lình từ trong bóng tối bước nhanh ra một người chính là Kim Lãng Tạ gia Tạ Nhất Phi đối diện với Trương Nam nói :

- Lời Trương huynh nói vừa nãy đúng là sự thật sao?

Trương Nam chẳng nói chẳng rằng chỉ về lãng mộ :

- Hắc Long bang ngăn cản mọi người tiến vào, lẽ nào điều ta tính toán bất thành sao?

Tạ Nhất Phi cười nhảu nhó :

- Khắp nơi đều có ám khí, nếu như miễn cưỡng xâm nhập vào nhất định sẽ bị bọn họ tấn công. Tiểu đệ ân hận đã không mang theo nhiều thủ hạ.

Trương Nam tiếp lời :

- Tiểu đệ cũng giống như huynh.

Trương Nam ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Trước mắt tình thế đã khẩn trương, nước xa khó cứu lửa gần, ý của tiểu đệ..

Tạ Nhất Phi cười nhạt :

- Tệ Trang và quý Phủ cũng còn có chút tình nghĩa, vì kể hôm nay chỉ còn cách dùng toàn lực mà đánh.

Trương Nam đột nhiên truyền âm nhập mật nói :

- Không lâu trước đây, Bạch Cốt giáo đã phát xuất tín hiệu khẩn cấp. Nếu có thể khiến họ cùng nhau gây nên trận chiến, chúng ta có thể thừa cơ hành sự.

Tạ Nhất Phi âm thầm gật đầu :

- Hồ Văn Chiêu lão quý có thể đến đây không?

Trương Nam cười :

- Đồ đệ đã đến đây rồi, lẽ nào sư phụ không đến?

Tạ Nhất Phi lại nói :

- Khi chúng ta tiến vào, nếu như làm cho chàng thiếu hiệp họ Lục kia chịu gia nhập phía chúng ta thì sợ gì lão quý đó không xuất viện.

Trương Nam nói :

- Cố nhiên khi lão quý gia nhập thì lực lượng tăng cường, vạn nhất chúng ta đoạt được bảo tàng hóa ra phải chia thêm phần cho người nữa ư?

Tạ Nhất Phi vốn không có thành tâm hợp tác, chỉ vì người của mình quá ít không thể không hợp tác với người để tranh đoạt bảo vật, khi Trương Nam đề cập đến Kiếm Tổ, trong lòng đã tính toán rồi, cảm thấy việc này tuy là khó xử, trái lại ở phương diện khác cũng tốt, lão chậm chạp nói :

- Lão quý tự coi mình thanh cao, đến lúc đó, chúng ta dùng lời gì để chiêu dụ lão?

Trương Nam nghĩ một lát rồi nói :

- Thế thì chỉ có cách này thôi.

Hai người họ dùng cách truyền âm nhập mật, Lục Văn Phi và Trương Ngọc Phong chỉ thấy miệng họ khẽ động đập nhưng không biết họ nói những gì.

- Lúc này người giang hồ tụ tập rất đông, chỉ vì lực lượng hùng hậu của Hắc Long bang nên không ai dám xông lên.

Đột nhiên bay đến ba bóng người, vượt ngang qua Lục Văn Phi bay thẳng về phía cổ lẳng, loáng mắt đã tiến vào bóng tối của cây. Võ sĩ Hắc Long bang không hề ra tay cản trở.

Trương Nam hừ một tiếng nói :

- Ba tên này chắc là nhân vật đầu não của Hắc Long bang.

Lục Văn Phi không nén được chen vào :

- Xem ra mọi người đều sợ Hắc Long bang.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi có mối đồng cảm, mặt đỏ bừng bừng. Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia đều là thế gia võ học nổi tiếng giang hồ. Danh tiếng cao hơn Hắc Long bang. Lời nói của Lục Văn Phi không sợ đố kỵ, nghĩ sao nói vậy, khiến trong lòng hai người mười phần nộ khí, nhất thời nói chẳng nên lời.

Trương Ngọc Phong giận nói :

- Hắc Long bang là cái gì? Chúng lấy tư cách gì so sánh với Trương gia, Tạ gia chứ?

Lục Văn Phi không biết nhiều về tình thế giang hồ, chỉ dựa vào việc trước mắt mà bàn luận, cố nhận định lời nói của Trương Ngọc Phong rồi cười lạnh rồi không lên tiếng.

Trương Nam, Tạ Nhất Phi là kẻ xảo quyết, nham hiểm, rõ ràng thấy chuyện trước mặt nhưng giả vờ không biết. Trương Ngọc Phong như lửa đổ thêm dầu, cười lạnh :

- Người nói mọi người đều sợ Hắc Long bang, thế thì rõ là người không sợ, tại sao không vào cổ lẳng đi?

Lục Văn Phi cười nói :

- Đi thì đi. Bọn họ có muốn ăn thịt ta cũng không được.

Nói xong chàng đi nhanh về phía cổ lẳng.

Trương Ngọc Phong không biết phải làm sao, trong lòng khẩn trương, cao giọng gọi :

- Người một mình đi sao được, mau trở lại đây.

Trương Nam trừng mắt nói nhỏ :

- Đừng có nhiều chuyện.

Lục Văn Phi đi nhanh về phía trước, tai nghe Trương Ngọc Phong gọi to nhất thời tỉnh ngộ biết đi tiếp là không nên nhưng không muốn trở lại nên vẫn còn lưỡng lự. Đột nhiên, một trận âm thanh xé gió đi tới, hàng loạt mũi tên bắn về phía Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi thuận tay rút kiếm khoa lên một đạo hào quang, tên rơi lả tả, chỉ nghe một thanh âm trầm trầm từ bóng đêm chuyển đến :

- Còn không lui mau, người tìm cái chết à?

Lục Văn Phi nổi giận :

- Vị tất thấy được thần chết?

Thình lình, Văn Phi vươn người, cả người lẫn kiếm xông về phía trước ba, bốn trượng.

Một trận âm thanh vù vù xé gió nổi lên, một trận mưa bạc từ trên đầu phủ xuống. Lục Văn Phi lại vung kiếm bao quanh người, gạt ám khí leng keng rơi xuống đất. Lúc này chàng đã đến khu vực cấm của Hắc Long Bang. Tức thời, một tiếng hô lớn, ám khí vung lên rào rào như bầy ong bao vây lấy Văn Phi, bức bách chàng không thể triển khai kiếm pháp hộ thân nên phải lui lại mấy bước, không cách gì tiến lên được.

Trương Nam lặng nhìn Lục Văn Phi xông về phía trước, lúc này thấy chàng đang bị thất thế, tâm thần chấn động, mắt nhìn Tạ Nhất Phi nói :

- Tạ huynh, chúng ta cũng xông lên thôi.

Tạ Nhất Phi gật đầu, xòe tay rút cây Thiết Cốt phiến cùng Trương Nam sát cánh đi vào khu cấm địa của Hắc Long bang, còn Trương Ngọc Phong sau khi khiêu khích Lục Văn Phi đi rồi, lòng không biết tại sao lại hồi hộp, bồn chồn không yên nên khi nghe lời nói của Trương Nam, vội nắm một nắm Mai Vũ kim mang khẩn trương đi phía sau của Trương Nam.

Lục Văn Phi dừng cảm xông về phía trước không chỉ ảnh hưởng đến Trương, Tạ hai người mà cũng gây phần chấn cho quần hùng ở hiện trường lũ lượt xông vào cổ mộ.

Rồi tai nghe hàng loạt âm thanh gãy chết, làm chấn động cả một vùng sơn lâm. Thanh thế mười phần kinh người.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi đi gần đến khu vực cấm. Trương Ngọc Phong hét to, song thủ nhất tề tung ra hai nắm Mai Vũ kim mang của Trương gia là một loại ám khí tàn độc trong võ lâm nên khi vô số ám khí xuất phát thì trong bóng tối hàng loạt tiếng kêu đau đớn vang lên.

Lục Văn Phi thừa cơ tình hình đang xao động, phóng lên phía trước còn cách cổ mộ không xa, Trương Ngọc Phong phi thân đến bên chàng hỏi :

- Người có bị thương không?

- Đa tạ sự trợ lực của cô nương, tại hạ vô sự.

Lúc này quần hùng đã lũ lượt xông lên nhưng tạm thời phải dừng bước ở vòng dây ám khí.

Đột nhiên nghe những tiếng tập kích bí mật nổi lên. Trong bóng cây rậm rạp ở trên cao, hàng loạt đá núi

từ bốn phía cổ lẳng đều do người Hắc Long bang ẩn nấp nhất tề phát động như sao xa trên trời mà chụp xuống quần hùng.

Trong quần hùng lại nổi lên nhiều tiếng la đầu đống. Địch đang trong tối, ta ở ngoài sáng, tình thế cấp chí nguy.

Trương Nam nhìn thấy Lục Văn Phi và Trương Ngọc Phong chen vai xông lên, chỉ sợ có điều sơ xuất, lớn tiếng gọi :

- Mau tìm nơi ẩn nấp, không thể dùng dũng khí mà xông bừa lên được.

Lục Văn Phi lớn tiếng :

- Không thể được.

Trương kiếm trong tay chàng triển khai, phát ra nhiều luồng quang ảnh, nhất tề bao bọc thân người. Trương Ngọc Phong cũng là một tay võ kiếm, một tay kiếm bảo vệ thân, một tay liên tiếp tung ra ám khí.

Hai bên đánh nhau ước khoảng một khắc, thành linh trước lẳng đưa lại tiếng sáo trúc. Ám khí trong bóng tối lập tức dừng lại, tiếp theo đó truyền đến một trận cười lớn :

- Thật khó gặp được tất cả anh hùng tụ tập nơi đây, vì có gì phải đánh nhau kẻ chết người sống. Chư vị mau dừng tay.

Lục Văn Phi đứng gần phía trước nhất đưa mắt nhìn xem, chỉ thấy một vị thư sinh trung niên trên dưới bốn mươi đang đứng trước tế đài.

Trương Ngọc Phong nói nhỏ :

- Hẳn chính là Trịnh Trọng Hồ, Phó bang chủ Hắc Long bang.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi bước lên vài bước cung tay thủ lễ nói :

- Trịnh phó bang chủ thân chinh giá lâm, hèn gì khắp nơi đều đồng tâm tuân phục.

Trịnh Trọng Hồ nhẹ cười lạt, lạnh lẽo nói :

- Nói hay, nói hay. Chư vị nhân trí đông đủ nơi đây, tất cả đều có tâm cường đoạt bảo vật.

Trương Nam cười ha hả :

- Quý Bang đoạt mật đồ trong tay Tuyết Sơn Mang Tấu, lẽ nào không nghĩ đến cướp đoạt bảo vật hay sao?

Trịnh Trọng Hồ cao giọng :

- Việc này tiểu đệ không phủ nhận nhưng Công Tôn Long là người tàn tật dưới sự uy hiếp của chư vị, nếu tiểu đệ không đoạt lấy, lão cũng khó bề giữ được, huống hồ bản Giáo đã đồng ý nếu lấy được bảo tàng nhất định sẽ chia phần cho cha con lão.

Tạ Nhất Phi hừ một tiếng chen lời vào :

- Di vật của Tấn vương là vật vô chủ, bất cứ người nào có đủ sức đều có thể đoạt lấy. Quý Bang đã đoạt được mật đồ nhưng cũng không có quyền ngăn cản người khác vào trong cổ lăng.

Trịnh Trọng Hồ ngửa mặt cười lạnh :

- Lời Tạ huynh rất hữu lý nhưng trên giang hồ có một quy tắc bất di bất dịch nhị vị đã từng nghĩ đến chưa?

Tạ Nhất Phi nói :

- Tiểu đệ không biết Trịnh huynh ám chỉ điều gì?

Trịnh Trọng Hồ chậm rãi từng chữ, từng chữ nói :

- Nhược tử cường tồn, mạnh được yếu thua, kẻ sa cơ tất chẳng toàn mạng.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi cùng lúc nổi giận, tuyệt không ngờ Trịnh Trọng Hồ nói ra những lời vô lý ương ngạnh như vậy nhưng mà hai người hiểu rõ trước mặt đơn thân cô thế, thủ hạ vẫn còn chưa đến, vạn nhất động thủ nhất định làm lỡ, kế sách duy nhất có thể hành động là tìm cách kéo dài thời gian.

Nhưng mọi người đều hiểu rằng Hắc Long bang huy động toàn bang, hơn nữa dựa vào thiên thời, địa lợi nên họ tự tin chống lại liên thủ của quần hùng. Trịnh Trọng Hồ nhìn thấy Trương, Tạ hai nhà trầm ngâm không nói thì lên tiếng :

- Phía trong cổ lăng, bảo tàng có hay không chưa thể xác định. Đệ cho rằng không nên làm thương tổn tới hòa khí của đồng đạo. Nếu chư vị muốn phân cao thấp, người của Hắc Long bang sẵn sàng nghênh tiếp. Đệ chỉ dùng hai bàn tay không để nghênh đón cao chiêu của chư vị.

Mười năm trở lại đây, Hắc Long bang đã lập nên một lực lượng thần bí uy hiếp giang hồ. Tuy thường có người của Hắc Long bang đi lại trên chốn giang hồ nhưng thực lực như thế nào không ai rõ. Nay Phó bang chủ Trịnh Trọng Hồ dáng dấp hòa nhã, tiêu sái, không ai biết rõ xuất thân và lai lịch của ông ta. Nghe nói họ Trịnh thân mang tuyệt kỹ chưa có ai được mục kích qua.

Đêm nay, đứng trước mặt Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia lẫn quần hùng thiên hạ dám ngang

nhiên khiêu chiến thì đủ biết, lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.

Trương Nam âm thầm nghĩ sau khi trận quyết đấu xảy ra, bất luận là thắng hay bại đều mất đi cơ hội tranh đoạt bảo vật cổ lăng. Tạ Nhất Phi cũng nghĩ như Trương Nam vì thế hai người đều đứng đó chờ xem đối phương hành động.

Quần hùng đang có mặt tại chốn hiện trường đều vì có Trương, Tạ hai phái võ học thế gia đang ở phía trước nên cũng không ai muốn ra tay, nhất thời nơi đây mường phần lặng lẽ.

Trịnh Trọng Hồ cười lạnh :

- Các vị đến đây khí thế hào hùng, hôm nay nếu chẳng ai cùng đệ chỉ giáo thì sau này ai còn bàn đến việc này, đệ thật chẳng bằng lòng.

Lục Văn Phi đến đây không có mục đích tranh đoạt, trước sau đứng một bên không hề lên tiếng. Mắt thấy trước sau quần hùng trước sự khiêu chiến của Trịnh Trọng Hồ đều trầm ngâm không nói, trong lòng bất mãn cực kỳ, nên bước ra ôm quyền nói :

- Võ lâm mạng học Lục Văn Phi kính thỉnh cao chiêu của Phó bang chủ.

Trịnh Trọng Hồ thấy ai cũng lấm lét có vẻ sợ sệt, không ai chịu ra tay trước, cảm thấy buồn cười. Chợt thấy trong đám đông đi ra một thiếu niên cường tráng, không khỏi lạ lùng, giương mắt quan sát tỉ mỉ. Chỉ thấy chàng dung mạo đường hoàng, gương mặt tuấn mỹ mà cương nghị trong lòng có chút cảm mến, mỉm cười nói :

- Lục huynh là đệ tử của môn phái nào?

- Gia sư không lập phái, xin đừng tra vấn.

Trịnh Trọng Hồ chợt tỉnh ngộ nói :

- Huynh chính là Lục thế huynh đã thay Hồ Văn Chiêu chuyển lời dận dò đến quần hùng có phải không?

Lục Văn Phi nói :

- Không sai, nhưng gia sư không có nói những điều đó với tại hạ.

Trịnh Trọng Hồ cười ha hả :

- Thế thì thật quái lạ.

Lục Văn Phi tuy phủ nhận việc truyền ngôn của sư phụ nhưng cũng không muốn Trương Nam gặp chuyện khó xử nên chậm rãi nói :

- Nếu như quý Bang muốn vào cố lãg thì phải đề phòng vài việc.

Trịnh Trọng Hồ hai mắt chăm chú nhìn chàng hỏi :

- Tại sao?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ không nói lời hoang đường, tại hạ đã từng thấy trong cố lãg có điều quái lạ.

Trịnh Trọng Hồ cười ha hả :

- Rất cám ơn.

Rồi nghiêm nét mặt nói :

- Lục huynh con người đảm lược, đệ mười phần bái phục. Chỉ là huynh không cầu mà đến, sao chịu khó thay người mà ra gánh vác?

Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Đúng rồi, thật ra trận chiến này là vô nghĩa”.

Rồi gật đầu nói :

- Lời Phó bang chủ vô cùng hữu lý, chỉ vì tại hạ có lời thì phải nói ra.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Phong Nhiễu Xà Truyền

Trịnh Trọng Hồ cười nhạt :

- Huynh và ta có thể hẹn ước lại sau này. Bất tất phải tranh thua đêm nay.

Văn Phi cung tay nói :

- Tại hạ tuân mệnh, hẹn ngày này năm sau vẫn ở cổ lăng cung nghênh đại giá.

Trịnh Trọng Hồ cười lớn :

- Hùng tráng thay! Dưới tay tướng mạnh không có binh yếu, thật đúng vậy.

Trịnh Trọng Hồ thư sinh nho nhã, ăn nói ôn tồn, con người phóng khoáng không phân biệt kẻ thấp người cao, nghe Văn Phi nói đã sinh hảo cảm, có phần xem trọng hơn Trương, Tạ hai người vì vậy vòng tay từ tạ.

Lúc này ở góc Đông nam thành linh cất lên một tiếng kêu kỳ quái thê lương, từ phía trên xuyên không trung mà đáp xuống ba bóng người áo trắng. Trịnh Trọng Hồ chợt ngưng cười, mục quang lạnh lẽo nhìn bốn phía “hừ” một tiếng, phát ra một tiếng lệnh. Từ trong bóng tối xuất hiện bốn lão già áo hồng phân ra đứng hai bên Trịnh Trọng Hồ.

Trong khoảnh khắc ba người kia đã đến trước mặt, đi phía trước là Kỳ Liên song thi, người đi phía sau là bạch bào lão nhân, người đã bức Tuyết Sơn Mang Tẩu. Người này hình dạng lạ kỳ, thân thể vừa cao vừa đen, gầy ốm khẳng khiu, mặc áo bào trắng vừa rộng vừa dài, thoát nhìn như một thây ma khiến người gặp như đụng phải một lớp hàn khí trùng trùng.

Ba người đến trước lẳng mộ, lẳng tai nghe ngóng một hồi, bạch bào lão nhân trầm giọng nói :

- Ba Long Tường chắc đã đến đây rồi? Bảo lão đến gặp ta.

Người này khẩu khí cao ngạo, vừa mở miệng đã gọi đích danh Bang chủ Hắc Long bang, thần thái cuồng ngạo khiến người ta thấy mà phát sợ.

Trịnh Trọng Hồ lạnh lùng đáp :

- Bang chủ tệt Bang hiện giờ không rảnh, Đào giáo chủ có điều chi xin cứ nói với tại hạ?

Bạch bào lão nhân chính là Đào Hàn Sinh Giáo chủ Bạch Cốt giáo. Người này tính khí thất thường, người đầy tà công, tâm địa ác độc, không nói đến đạo lý giang hồ, thân pháp như gió không hề dao động, chân bước về phía trước năm sáu bước nói :

- Người giữ chức gì ở Hắc Long bang?

Trịnh Trọng Hồ ngậm vận nội công, thần sắc không đổi từ tốn nói :

- Đệ là Trịnh Trọng Hồ hiện thời giữ chức Phó bang chủ bản Bang.

Đào Hàn Sinh trầm giọng quát :

- Bắt lấy nó cũng được.

Kỳ Liên song thi thừa lệnh xông lên, thân pháp như hai làn điện chớp. Bên tả bên hữu cùng nhau xuất chiêu, bốn điều trảo nhất tề vươn ra từ trên đỉnh đầu Trịnh Trọng Hồ chụp xuống.

Trịnh Trọng Hồ nghiêng người sang bên, xuất chưởng nghênh tiếp. Một luồng âm công vừa mới vận lên đánh về Kỳ Liên song thi.

Kỳ Liên song thi đối mặt với chưởng phong hùng mạnh đó lại không đón chưởng thân hình đột nhiên bay lên lộn ngược người lên không trung rồi từ trên bổ nhào thật nhanh xuống, đây là thuật “Không Trung Bổ Kích”, nếu như khinh công không đạt hỏa hầu thâm hậu thì không cách gì thi triển được, mà Kỳ Liên song thi trái lại sử dụng rất thành thục.

Trịnh Trọng Hồ thân là Phó bang chủ Hắc Long bang, võ công độc đáo vô song, la to một tiếng thân hình di động, tay trái một chiêu “Bạt Vân Kiến Nhật” chống lại công kích bên phải, hữu chưởng lật ngang xòe ra năm ngón ngửa trảo mãnh liệt đánh về bên trái một chiêu hai thức nhanh như điện xẹt.

Kỳ Liên song thi thân hình chột hạ thấp xuống, thân hình song phương gần như chạm vào nhau.

Trịnh Trọng Hồ đoạt lấy tiên cơ, ngón chân vừa chạm đất, thân hình chuyển động như măng xà, trầm giọng hét :

- Hãy đỡ chưởng của Trịnh mỗ.

Đồng thời chưởng công ra, công lực vô cùng thâm hậu, trên bình địa nổi lên một trận cuồng phong.

Kỳ Liên song thi hừ lên một tiếng kỳ quái, hai tay nhất tề vung lên đẩy lui luồng cuồng phong rồi tiếp luôn một chưởng của Trịnh Trọng Hồ. Đôi bên cùng chấn động, thoái lui một bước.

Kỳ Liên song thi lấy hai đánh một hiển nhiên là chiếm phần lợi thế hơn. Trịnh Trọng Hồ vừa chạm chưởng với đối phương cảm thấy mình có phần hơn nên đứng yên, lập tức song chưởng đồng loạt xuất phát,

triển khai nháy mắt chưởng phong nổi dậy trước lãng mộ, bóng ảnh phiêu diêu, Song thi bật kêu lên kỳ quái.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi bàng hoàng nhìn xem thì thấy Trịnh Trọng Hồ chưởng chiêu thần kỳ mà công lực lại vô cùng thâm hậu, bèn đem lòng bội phục. Bọn họ nhìn hiện trường như vậy khê than thâm. Lục Văn Phi âm thầm quan sát chưởng thức của Trịnh Trọng Hồ thì thấy chưởng lực của ông ta quá thâm hậu, chưởng chiêu xuất ra như thần búa khai sơn mười phàn uy mãnh, ép Song thi cả hai phải loạng choạng, lòng thấy sáng khoái. Lão nhị của Kỳ Liên song thi hừ to một tiếng đã bị Trịnh Trọng Hồ một chưởng đánh bay lên không trung, vắng xa hơn mười trượng. Lão đại bất giác ngẩn người, trong chớp mắt sơ suất đó, cổ tay đã bị Trịnh Trọng Hồ chụp lấy dùng sức vận công ném lão đại vào không trung.

Lão đại Kỳ Liên song thi khinh công tuyệt đỉnh bị ném lên không trung nhưng chân đạp không khí từ từ hạ nhẹ nhàng hạ xuống đất. Lúc này lão nhị cũng đã gượng đứng dậy, chưởng vừa rời dường như khiến hắn bị thương trầm trọng trong miệng búng ra mấy ngụm máu tươi. Lão đại lật đật chạy nhanh đến phong tỏa ba huyết đạo của lão nhị rồi xốc lên vai chạy nhanh về nơi xuất hiện lúc đầu.

Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh sắc diện đượm màu u tối, chớp nhanh mắt rồi mở to ra phát hai luồng sát khí đặng đặng lạnh lẽo nói :

- Võ công của tôn giá quả nhiên bất phàm.

Trịnh Trọng Hồ âm thầm vận công điều tức chân khí nên không lên tiếng, Kỳ Liên song thi tuy nổi tiếng hung ác từ lâu nhưng khó đem ra mà so sánh với nhân vật đầu não của các phái.

Đào Hàn Sinh là tà giáo chi đạo, Trịnh Trọng Hồ võ công tuy cao nhưng vừa qua một trận ác đấu, cũng cảm thấy cực kỳ khẩn trương.

Quần hùng nơi hiện trường đã âm thầm nhận ra trận chiến tàn khốc này chết sống khó lường, đã động thủ nhất định hung hiểm dị thường nên toàn trường im lặng như tờ.

Trương Nam đột nhiên dùng truyền âm nói với Tạ Nhất Phi :

- Khi bọn họ đánh nhau, chúng ta thừa cơ chạy vào bên trong xem thử trong ấy hình dạng ra sao?

Tạ Nhất Phi cũng truyền âm trả lời :

- Bốn lão hồng bào kia, huynh có nhận biết chăng? Chỉ sợ không đơn giản đâu.

- Để Trương Ngọc Phong dùng ám khí đối phó chúng ta không thể chần chờ nữa. - Trương Nam nói.

Tạ Nhất Phi nói :

- Trương huynh đã có ý như vậy, đệ nguyện sẽ theo sau.

Nhìn về phía Văn Phi rồi lại nói :

- Tên thiếu niên họ Lục chúng ta có dùng được không?

Trương Nam nói :

- Người này tâm ý khó dò nhưng kinh nghiệm giang hồ qua ít, đệ nhất thời còn chưa đoán ra.

Tạ Nhất Phi nói :

- Hiện giờ hãn và lệnh nữ đi chung với nhau, bảo hãn cùng xông pha với lệnh nữ, có thêm một người cũng đỡ một người.

Văn Phi đã có hảo cảm với Trịnh Trọng Hồ, vô hình trung cũng quan tâm đến tình thế lúc này thì thấy thân hình cao ốm của Đào Hàn Sinh bước lên nửa thước toàn thân bao phủ một vầng khí xanh, càng lúc càng phát ra quý khí nặng nề.

Những người trên hiện trường tất cả đều chú mục vào hai người. Đột ngột trong cổ lẳng phát ra tiếng chân đi, một người mặt trắng tóc dài, lão mặc áo bông vải dệt hoa (miên bào) từng bước chậm rãi đi ra trầm giọng nói :

- Trọng Hồ, đệ chờ một lát để biểu huynh tương hội với cao minh bằng hữu.

Trịnh Trọng Hồ quay đầu thấy Bang chủ đã đến liền “dạ” dài một tiếng, tán công thoái lui một bên.

Miên bào lão nhân cười với Đào Hàn Sinh :

- Chúng ta trời Nam biển Bắc rất khó có cơ hội gặp nhau, lẽ nào vừa gặp nhau đã trợn mắt nhìn nhau như vậy?

Đào Hàn Sinh “hừ” một tiếng :

- Hạ Long Tường người không cần dùng lời trao chuốc ngọt ngào, bản Giáo chủ không ưa những lời này.

Hạ Long Tường ha hả cười nói :

- Xin Đào huynh bớt giận hãy nghe đệ nói: đệ không phủ nhận, mật đồ đã vào tay bản Giáo đồng thời đệ nói lại cho rõ, lúc Dịch Hiếu Thiên gạt mọi người đến Hiên Viên miếu, đệ và Trọng Hồ đã phái người tiến vào cổ lẳng...

Lúc này ánh mắt toàn cục đều tập trung vào lão nhưng lão lại cố tình không lên tiếng, ánh mắt nhìn về Lục Văn Phi đưa tay vẫy gọi :

- Lục thế huynh, mời người đến đây lão hủ có điều muốn hỏi.

Lục Văn Phi bước lên phía trước vòng tay hỏi :

- Bang chủ có điều chi dặn dò tại hạ?

Hạ Long Tường nói :

- Thật ra lệnh sư có truyền lời với huynh không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Gia sư từ lâu đã không nói đến chuyện giang hồ.

Hạ Long Tường nói :

- Thế thì kỳ lắm, lẽ nào Trương môn lão ngũ, trước mặt mọi người nói chuyện hoang đường?

Lục Văn Phi thiên tính thuần hậu không muốn cho người khó xử nên nói :

- Thế thì cũng không phải, chỉ vì Trương đại hiệp nhìn thấy sự việc khả nghi, lại sợ lời nói của mình không được đồng đạo võ lâm tin tưởng nên mới mượn danh của gia sư mà thôi.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Đệ tuy không nói rõ dụng ý của Trương môn lão ngũ, nhưng lời nói chứa điều không hay, quả nhiên bên trong cổ lẳng có ẩn chứa một âm mưu cực lớn.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Lời Bang chủ thật hữu lý. Tại hạ đã từng thấy qua có hai hắc y nhân vào trong cổ lẳng.

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Trung Nguyên võ lâm từ mười năm trước đây sau khi Hoàng Sơn luận kiếm, anh tài hao hụt, tuy lúc đó may mắn có Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu đại hiệp dùng chiêu thức bức bách Mạc Bắc tam hùng, người của hai phái Mạc Bắc, Hải ngoại kinh sợ bỏ đi nhưng gốc tai vạ vẫn còn...

Thở dài một hơi rồi nói :

- Trước đây không lâu giang hồ đột nhiên truyền ngôn bảo tàng của Tấn vương đang ở Thái Hành sơn,

mật đồ rơi vào tay người giang hồ dẫn đến việc người giang hồ đồng đạo lũ lượt kéo đến Thái Hành, bản Giáo đi trước một bước, đoạt được mật đồ, tuy chưa lấy được dị bảo nhưng đã phát hiện một âm mưu.

Lục Văn Phi chen lời :

- Bang chủ dựa vào đâu đoán định đây là một âm mưu cực lớn?

Hạ Long Tường cười nhạt :

- Lúc này ta nói ra chắc thiên hạ khó tin. Các vị nếu có nhã hứng thì có thể theo ta cùng vào cổ lãng xem thử.

Hạ Long Thương là anh hùng hảo hán đương thời và toàn bộ tinh anh của Hắc Long bang đều đã đến Thái Hành, thanh thế mạnh mẽ, quần hùng đều đã chứng kiến, không ai dám mạo phạm lên tiếng.

Lục Văn Phi thấy mọi người yên lặng chợt nói :

- Nếu Bang chủ chịu dẫn đường, tại hạ nguyện cùng đi vào xem.

Hạ Long Tường cười ha hả :

- Khó gặp, khó gặp. Dựa vào dũng khí của người khiến cho những người thành danh có mặt nơi đây phải hổ thẹn.

Trương Nam cảm thấy khó chịu, mặt nóng bừng bừng cao giọng nói :

- Tính ta một phần.

Tạ Nhất Phi bước nhanh lên nói :

- Tạ mỗ cũng có phần.

Hạ Long Tường nói :

- Còn ai không? Ta không thể chờ lâu.

Đào Hàn Sinh trầm giọng :

- Cái tòa mộ đường bé nhỏ này dù cho có chôn giấu cơ quan, bất quá chỉ là vật vô dụng, bản Giáo chủ cũng muốn vào xem Vạn hoa do ai chế tác?

Hạ Long Tường mỉm cười :

- Đệ xin dẫn đường đi trước.

Lão cử bộ tiến đến trước mộ rồi lại quay đầu nói với Trịnh Trọng Hồ :

- Nghĩa đệ, hãy ở trước lăng tiếp ứng các người muốn vào trong.

Trịnh Trọng Hồ khom người nói :

- Tiểu đệ xin tuân lệnh.

Hạ Long Tường chìa tay mời người cùng đi rồi cử bộ tiến vào. Lục Văn Phi cũng theo sau. Trương Ngọc Phong bước lên đi trước. Trương Nam trầm giọng nói :

- Ngọc Phong, con đi với ta.

Lão là người tính toán cùng với Tạ Nhất Phi, nên muốn đợi cho Hạ Long Tường đi trước một đoạn mới nổi gót theo sau.

Lục Văn Phi chợt nhớ có tiếng âm thanh kỳ dị nổi lên nên nói :

- Bang chủ đã có kế sách đề kháng với xà trùng chưa? Tại hạ đoán định trong cổ lăng có loại độc vật này.

Hạ Long Tường dừng chân hỏi :

- Quả có chuyện này sao?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ từng đã nghe thấy, tưởng rằng không thể sai lầm.

Hạ Long Tường trầm tư suy nghĩ :

- Trong lăng âm u, quả có loại độc vật này, thật là đáng ngại.

Bạch Cốt giáo chủ cười lạnh :

- Chỉ là mấy con xà trùng, sợ chúng cái gì chứ. Đừng làm trò rung cây nhát khi, thấy bóng mà sợ quý.

Hạ Long Tường tâm ý thâm trầm, buồn vui không lộ sắc nghĩ thầm :

“Bọn họ đều không sợ, ta sợ gì chứ?”

Cho nên không nói lời nào nữa, cất bước vào trong, những người đi theo trừ Trương, Tạ, Lục Văn Phi ra còn có mười nhân vật giang hồ.

Đoàn người đi xuyên qua một con đường đá đến bên trong linh đường rộng rãi khoáng khoáng. Bên trong bày biện bàn hương án, lư hương, tròng đài... hai bên còn có rất nhiều tượng, bình khí, cờ xí, con người.

Hạ Long Tường dừng chân lấy từ trong ngực ra bức mật đồ từ từ nói :

- Chiếu theo mật đồ chỉ bảo thì đi qua một con đường thì đến cửa đình hai bên có tượng người bằng gốm, xuyên qua linh cửu, bên trong là một thạch thất chính là nơi chôn cất di vật của người đã chết.

Cất bức mật đồ vào rồi nói tiếp :

- Chỉ vì đệ chiếu theo nguyên lý kiến trúc phán đoán. Kiến tạo của tòa lăng mộ này tuyệt đối không thể đơn giản như vậy.

Nhất định có điều ảo mật khác.

Trầm ngâm một lát Hạ Long Tường lại nói :

- Tấn vương là người của triều đình mà tòa kiến trúc này tuy đã cổ xưa rồi...

Đào Hàn Sinh chen vào :

- Tấn vương thiên tính thông minh xuất chúng, nhất định đã phát hiện kiến trúc của tòa lăng mộ này vô cùng tinh xảo nên mới chọn nơi này để chôn bảo vật.

Hạ Long Tường gật đầu :

- Suy nghĩ vậy cũng có lý, lúc đệ thám thính lại phát hiện có dấu tích xây cất mới, điều này chứng minh cách đây không lâu có người đã trùng tu nơi này.

Đào Hàn Sinh âm trầm cười lạnh :

- Đại để là vì lý do như vậy Hạ huynh mới thoái bộ muốn ra khỏi lăng nhờ bọn ta tạo thêm hùng tâm cho huynh?

Hạ Long Tường nói :

- Đệ không phủ nhận điều này, Đào huynh nếu như không muốn vào trong, lúc này ra khỏi cũng không trễ.

Lẽ nào mắt sắp nhìn thấy bí mật được vén lên, tuy tiền đồ trước mặt vô cùng hung hiểm nhưng không ai cam tâm rút lui.

Hạ Long Tường lại nói :

- Bảo tàng lăng mộ có hay không giờ này hãy còn khó dự liệu. Nếu như có bảo tàng những người có mặt ở đây mỗi người đều được một phần.

Lục Văn Phi cười :

- Tại hạ lên tiếng nói rõ trước, tại hạ không cần chia phần.

Trương Ngọc Phong không nhịn được chen lời :

- Tại sao? Những bảo vật lấy được như vậy thì chẳng cần khách khí.

Lục Văn Phi thở nhẹ :

- Đường đi trước mặt nguy cơ trùng trùng. Không nên vọng tưởng chuyện có bảo tàng mà chúng ta có thể hợp lực vạch trần âm mưu độc kế này đó mới chính là chuyện đại sự của võ lâm.

Trương Nam ha hả cười nói :

- Những lời Lục huynh đệ nói cực kỳ thông minh. Nghĩ đến bốn phía nơi cổ lăng đều là thế lực Hắc Long bang. Nếu mỗi chúng ta đều được chia phần cũng không có cách gì mang nó ra khỏi lăng.

Một lời nói ra có thể vạch trần bí mật trong lòng Hạ Long Tường khiến hãn nôi giận vạn phần, chỉ vì hãn là kẻ thâm trầm nên mặt không biến sắc ha hả cười nói :

- Trương huynh sao quá đa nghi, xem Hạ mỗ là nhân vật gì vậy?

Tạ Nhất Phi tiếp lời :

- Lời Trương huynh nói là thật tình, chuyện trước mắt bảo đệ không nghĩ vậy sao được?

Đào Hàn Sinh cười lạnh nói :

- Điều ta đã nghĩ không phải là khi ra khỏi lăng, Hạ huynh tinh thông Thổ Mộc kiến trúc, lại có bức mật đồ trong tay, nếu như sau khi bảo vật xuất hiện, âm thầm ra lăng phong tỏa chúng tôi trong lăng há chẳng phải không có ngày về sao?

Hạ Long Tường nhích nhẹ đôi mày dài, lắc đầu nói :

- Trong lòng chư vị nghĩ như vậy khiến đệ có miệng cũng khó giải bày Lục Văn Phi nhìn thấy quần hùng bàn ra tán vào, tâm ý bất nhất. Chàng vốn là người thẳng thắn, vô tư chưa từng nghĩ đến chuyện hại người, những tính toán trong lòng người nên không nhịn được mà nói :

- Chư vị nếu đã nhìn xuyên suốt âm mưu của bức mật đồ thì võ lâm không cần nhắc nhở đến bảo tàng

đó nữa.

Hạ Long Tường cười lớn :

- Cuối cùng các vị đều là cao đệ danh môn, kiến thức thâm sâu hơn người, Hạ mỗi nếu trong tâm có điều toan tính riêng thì không thể dẫn đường chư vị tiến vào cổ lãng.

Trương Nam dùng truyền âm nói với Tạ Nhất Phi :

- Việc đã thế huynh đệ ta tất phải hợp tác chân thành, cẩn thận đối phó lão hồ ly này.

Tạ Nhất Phi cũng truyền âm nói :

- Đào Hàn Sinh cũng là kẻ tư lợi, chờ cơ hội phát hiện bảo tàng, hẳn và Hạ Long Tường tất xảy ra xung đột, lúc đó huynh đệ ta thừa cơ trừ Hạ Long Tường đi, rồi hợp lực đối phó Đào Hàn Sinh.

Trương Nam nói :

- Chủ ý của Tạ huynh rất đúng, hai người họ nếu có thể trừ được những người còn lại không cần phải suy nghĩ nhiều.

Hạ Long Tường mục quang sắc bén đã sớm thấy hai người họ truyền âm đàm luận, trong lòng cười nhạt nhưng thần sắc không đổi từ tốn nói :

- Chư vị muốn đi vào lãng thuận tiện xin mời theo ta.

Nói xong lão đưa tay ấn vào tường phải, một hồi tiếng kẹt kẹt vang lên, hiện ra một thạch môn, lão cất bước đi vào trước.

Lục Văn Phi ngậm đề khí bước theo sau lưng lão. Trong tay Trương Ngọc Phong cũng thủ sẵn một nắm Mai Vũ kim mang rồi bước theo sau Lục Văn Phi.

Trương Nam nhíu mày nhưng chẳng lên tiếng ngăn cản. Đoàn người đi qua một con đường quanh co khúc khuỷu lại đến trước cửa một thạch môn. Trên cửa sơn son thiếp vàng, nét vẫn còn mới dường như vừa được sơn lại.

Hạ Long Tường đưa tay gõ gõ lên cửa thì biết là bằng sắt nên quan sát phía trên cửa một cách tỉ mỉ thì thấy trên cửa một chữ “Phúc” mạ vàng nên ấn tay vào nơi đó, hai cánh cửa từ từ mở ra.

Hạ Long Tường nhìn qua một hồi lại bước tiếp vào trong, quần hùng cũng nối đuôi theo. Trong phòng rất rộng rãi, bốn bức tường liền nhau như đúc từ một khối đá, nổi lên ở giữa là ba cỗ quan tài đặt song song, Hạ Long Tường gõ tay qua một lượt nghe tiếng “tung tung” như bên trong rỗng ruột.

Đào Hàn Sinh nói :

- Bất luận bên trong che giấu cái gì, đầu tiên chúng ta phải mở ra xem thử cho biết.

Hạ Long Tường định lên tiếng ngăn cản nhưng Đào Hàn Sinh đã vận công đẩy bật nắp quan tài chính giữa. Chỉ nghe một hồi tiếng kẹt kẹt hai cánh cửa hình cánh của thạch thất đóng lại, mọi người giật mình.

Hạ Long Tường không quan tâm đến cánh cửa sơn son đóng chặt, mục quang khẩn trương nhìn vào quan tài đó. Lão thông hiểu thành thạo môn Thổ Mộc kiến trúc, đối với những cấu tạo cơ quan thâm hiểm sâu sắc, biết rằng quan tài này có điều bí mật.

Quả nhiên đúng lúc cánh cửa mở phong tỏa, quan tài cũng từ từ hạ xuống.

Cùng lúc đó tiếng kêu kỳ quái từ bên trong phát ra.

Lục Văn Phi lớn tiếng :

- Chư vị cẩn thận, đềm đó tại hạ đã nghe chính là âm thanh này.

Lời nói chưa dứt, Hạ Long Tường đột nhiên la lớn, giơ tay vận công, đánh một chưởng thật dũng mãnh vào trong lòng quan tài ở chính giữa. Nghe tiếng kêu nghèn nghẹn, hai con măng xà bắn lên cao, đập đầu vào vách đá rồi rơi xuống.

Ngay lúc đó, từ trong lòng quan tài rỗng bò ra hăng hà quái xà, hình dạng như ống sáo, lắc lư tiến lên đồng thời hàng loạt tiếng khè khè vang lên.

Trương Ngọc Phong la lên một tiếng, tung ra một nắm ám khí. Loại ám khí cực nhỏ này đúng là khắc tinh của xà trùng. Lập tức hơn mười mấy con giầy chết, nhưng vì chúng đông vô số, trước vây sau phục, chớp mắt đã có hơn một trăm con bò ngổn ngang. Trương Ngọc Phong lại bóc ra một nắm Kim mang để bảo hộ Trương Nam nhưng nàng nhìn xa trông rộng, biết bày răn rất nhiều dù tung nắm ám khí ra cũng không phải là điều tốt. Vạn nhất Kim mang dùng hết, mình là người đầu tiên mất đi lợi khí trừ độc.

Lúc này bày răn như nước lũ, đầy phòng đều là tiếng khè khè của rắn độc, bức bách quần hùng phải dùng bích hồ du tường bám vào tường đá.

Hạ Long Tường sau khi bám vào tường, trầm giọng nói :

- Mời chư vị hãy rút binh khí ra, tại hạ đoán là hai quan tài còn lại, nhất định có loại khác càng nguy hiểm hơn.

Quần hùng biết là lời ông ta là thật nên tất cả đều thủ binh khí.

Lục Văn Phi tay trái vận công, bám chặt vào tường đá, còn tay phải vận kiếm. Trương Ngọc Phong cũng

hành động như chàng, cách nhau có gần một thước. Những người tại hiện trường, công lực ai cũng cao hơn Ngọc Phong, nên khi Ngọc Phong mắt nhìn thấy đám rắn bò đầy thạch thất bất giác nhăn mày nói :

- Nếu cứ tiếp tục thế này thì không chết vì mệt cũng chết vì mùi khí tanh tươi.

Lục Văn Phi nói :

- Sống chết có số, việc đã đến như vậy khẩn trương thì có ích gì?

Chợt nghe Hạ Long Tường la lớn :

- Chư vị cẩn thận phòng bị, hai quan tài kia cũng đang bắt đầu phát động cơ quan đó.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn xem quả nhiên thấy quan tài đang từ từ tụt xuống, bất giác thở dài :

- Từ đây mà xem, cơ quan trong cổ lãng có người đang vận dụng.

Hạ Long Tường nói :

- Lời Lục huynh đệ nói phải. Bọn rắn này con nào cũng mập mạp không giống như đã ở lâu trong địa thất, rõ ràng là có người nuôi dưỡng.

Đột nhiên, hai quan tài hai bên hạ xuống đất, hàng loạt tiếng vù vù nổi lên thật lớn, một màn đen từ trong đó vút lên, thoáng nhìn như một con rồng đen đang bay lượn... Bay lên cao thì tóa ra, thì ra không biết cơ man nào là những con ong đen cực lớn ùn ùn xung kích quần hùng.

Tạ Nhất Phi thầm hận nói :

- Thật là thủ đoạn tàn độc.

Thiết Cốt phiến xòe ra, quạt liền hai cái. Nội lực của lão thâm hậu, một quạt đã khiến hàng loạt con ong rơi xuống, những con đang bay phải dạt ra hỗn loạn.

Khổ thay chúng đông quá kể, vừa dạt ra đã có lớp khác bay đến xung kích. Lúc này quần hùng đều sử dụng binh khí bảo hộ thân người. Chỉ có Bạch Cốt giáo chủ dùng âm khí hộ thân. Chung quanh lão bao phủ một làn khí âm độc. Ong đen đụng phải đều rơi lả tả.

Hắc Long bang chỉ chuyên luyện Hồn Nguyên khí công cũng xuất ra chân khí bao lấy toàn thân. Tầm áo bào phồng lên tiếng reo như tiếng châu ngọc chạm nhau. Lũ ong cũng không cách nào xâm nhập.

Khổ nhất là Lục Văn Phi và Trương Ngọc Phong hai người, tay tả bám vào tường, tay hữu vận kiếm, nội công lại yếu kém. Thời gian ngắn thì chưa sao nhưng nếu kéo dài thời gian thì vô phương duy trì.

Trương Ngọc Phong vuốt mồ hôi rên hừ hừ nói :

- Lục huynh chúng ta phải mau nghĩ cách đi thôi. Như vậy ta khó bề chịu nổi.

Lục Văn Phi mắt thấy ong đen trên tường không giảm, dưới đất đầy quái xà hơn nửa bốn bề cửa đóng chặt, có cánh cũng khó mà bay lợt, bất giác thở dài :

- Chúng ta chỉ còn cách giữ được lúc nào hay lúc ấy.

Trương Ngọc Phong xuất thân võ học thế gia, từ nhỏ đã thích tranh cường cùng nam tử nhưng dù gì cũng là thân nữ nhi tình cảm yếu đuối cho nên đau khổ nói :

- Chúng ta ắt khó tránh điều bất hạnh.

Lát sau lại nói :

- Trong nhà người còn có ai?

Văn Phi nói :

- Phụ mẫu cùng lúc qua đời, không tử không đệ chỉ có một thân một mình.

Trương Ngọc Phong nói :

- Xem ra ta còn có phúc hơn người nhiều, không chỉ phụ mẫu còn tráng kiện, lại có ca ca, tiểu đệ và tiểu muội.

Nàng nghĩ một lát lại nói :

- Nếu như trước mắt có thể nghĩ ra phương pháp, ta nguyện ý giúp người ra khỏi chốn này. Tránh cho Lục gia nhà người ngay cả một người nối dõi tông đường cũng không có.

Lục Văn Phi cười thê lương :

- Cô nương nói sai rồi, tại hạ cô thân độc thế, không quê, không quán chết cũng xong rồi. Còn như cô nương còn có bao người, không biết sẽ thương tâm thế nào. Mọi người sẽ đau lòng đứt từng đoạn ruột.

Trương Ngọc Phong nghĩ đến chuyện bi thương như vậy, từng giọt lệ nóng trào ra.

Chợt nghe Lục Văn Phi la lớn :

- Cô nương cẩn thận.

Rồi xuất ra một chưởng đánh rơi mấy con ong lớn.

Chỉ vì trong lúc nàng đau thương, quên mất phòng bị, kiếm trên tay chậm lại, vì vậy chúng mới thừa cơ bay vào. May nhờ Văn Phi giúp đỡ.

Công phu Bích Hồ du tường phải nhờ tay bám vào, Văn Phi tay phải cầm kiếm, tay trái du tường, giờ vì lo phát chưởng nên quên là mình đang bám tường, chân khí di chuyển thân mình rơi xuống, Trương Ngọc Phong hoảng hốt thét lên :

- Ôi!

Trong lúc rơi xuống, Văn Phi tâm thần không rối loạn, đề khí Đan Điền, tay cầm kiếm chống mũi xuống đất, mượn thế vọt người lên rồi bám chặt vào tường như cũ, nhưng chỗ này không phải là nơi Văn Phi bám người trước kia, mà khi tay chạm vào nơi này cảm thấy như đụng phải một vật cứng hằn vào.

Thình lình trên tường có hàng loạt tiếng kêu kẹt kẹt. Đột nhiên hiện ra một cánh cửa đá, thì ra vô tình chàng đã ấn nhầm nút mở cửa, để lộ sinh môn.

Đào Hàn Sinh phản ứng cực kỳ nhạy bén, cất tiếng cười quái gở, song thủ bám trên tường, thân hình như đi trên đất bằng mà thoát ra. Quần hùng cũng lũ lượt theo sau lão ta.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Truy Giản Thoát Hiểm

Trái lại, Lục Văn Phi và Trương Ngọc Phong là những người ra sau cùng lại gặp một con đường rất chật hẹp chỉ vừa lọt hai người chen vai, phía sau lại nổi lên tiếng vù vù. Bầy ong đen chui theo lỗ cửa đó mà truy kích phía sau.

Hạ Long Tường song chưởng nhất tề phát ra hai luồng kinh phong cực mạnh, bầy ong gặp phải rơi lả tả xuống đất nhưng ngay lập tức chúng lại ào ào đuổi theo. Hạ Long Tường liên tiếp xuất chưởng ngăn cản chúng miệng nói :

- Quý vị hãy chạy mau.

Lão không hổ danh là một đại anh hùng. Tuy trong lúc khẩn cấp nhưng đã ra sức chống đỡ, không giống như Bạch Cốt giáo chủ, âm công của lão chính là khắc tinh của ong đen nhưng vì sợ hao tổn chân khí không chịu vì mọi người mà ra tay.

Hạ Long Tường là người chủ xưởng, thân mang mật đồ, nếu để ông ta đoạn hậu thì những người đi trước không có cách nào định hướng.

Lục Văn Phi bước đến bên Hạ Long Tường nói :

- Xin Bang chủ đi trước dẫn đường, việc đối phó với bầy ong xin giao cho tại hạ.

Hạ Long Tường nhìn chàng bằng đôi mắt khâm phục nói :

- Hắc phong kỳ độc vô chừng, người nhớ cẩn thận.

Rồi quay người lên trước dẫn đoàn người đi. Chưởng lực của Lục Văn Phi không thâm hậu bằng Hắc Long bang chủ nhưng đối phó với bầy ong cũng không khó khăn cho lắm.

Đoàn người đi ước chừng năm mươi bước, bất ngờ xuất hiện một thạch thất, cửa động đang mở. Đào Hàn Sinh đi trước bước vào. Quần hùng cũng theo sau, Trương Ngọc Phong khẩn trương quay đầu gọi lớn :

- Lục huynh chạy mau!

Trương Nam trừng mắt :

- Gọi cái gì, hãn không tự đến đây được sao?

Trương Ngọc Phong cúi đầu không dám lên tiếng.

Hạ Long Tường bước về phía nội thất, quan sát bốn phía một lượt rồi nói :

- Tốt nhất chúng ta phải tìm ra cơ quan để đóng của thạch môn để cho bầy ong đen không có cách nào xâm nhập rồi mới nghĩ đến nước cờ sau.

Ngay lúc lời nói chưa dứt “bình” một tiếng, thạch thất tự nhiên đóng lại. Trương Ngọc Phong dừng chân nói :

- Không xong! Lục Văn Phi vẫn còn trong thông đạo không vào được đây.

Hạ Long Tường vuốt râu than thở :

- Chúng ta ở trong thạch thất này cũng không phải là chuyện may đâu.

Thình lình từ đâu chuyển đến một trận cười kỳ quái :

- Các người thân đã rơi vào tuyệt địa, dù sống dù chết cũng đừng hy vọng rời khỏi cổ lãng này.

Hạ Long Tường trầm giọng :

- Tôn giá là ai?

Tiếng cười kỳ quái, chói tai vang lên :

- Bản tòa chính là Câu Mệnh phán quan chuyên thay quyền thế gian mà câu hồn phách những kẻ mê danh tham lợi. Ha ha....

Sau một tràng cười cuồng ngạo, âm thanh chợt tắt, có lẽ người đó đã đi xa.

Lại nói Lục Văn Phi đơn thân chống lại bầy ong độc vừa đánh vừa lui, nào ngờ bầy ong trong nội thất cũng lũ lượt đuổi tới, đến nỗi tập trung tất cả tinh lực để đối phó, cho nên bọn người kia đi cả vào thạch môn rồi mà chàng vẫn chưa hay biết.

Thật kỳ quái thạch môn hình cánh quạt kia đã đóng chặt. Từ trong thạch thất trước mặt vang lên một hồi sáo trúc tiết tấu du dương, bầy ong độc và đám quái xà vừa nghe tiếng sáo trúc đột nhiên lui mất như chìm xuống lặn mất. Rồi tiếng sáo thổi cũng im bật.

Lục Văn Phi thở dài :

- Từ đây mà thấy trong cổ lãng quả nhiên có người thao túng trong bóng tối, nhưng không biết họ dụng tâm như vậy là vì có gì?

Lúc này thạch môn đã đóng, trên thông đạo đã vắng lặng ngay cả những vết tích trên cửa cũng mất hút, muốn đi ra khỏi lǎng nhưng tòa thạch thất chứa đựng quan tài cũng đã bị phong tỏa. Chàng chỉ thấy một con đường trước mặt bèn men theo đó mà đi. Lục Văn Phi đã có căn bản nội công, trong bóng đêm đã có thể phân biệt được cảnh vật nên vẫn lặng lẽ đi. Một lát phát giác ra con đường này giống như một dốc núi, đi ước chừng một lǎn tên, trước mặt đã là con đường cùng, Văn Phi bất giác thở dài :

- Xem ra ta đã hết cách ra khỏi cổ lǎng này.

Trong lúc đưa mắt nhìn quanh, thành linh thấy một đốm sáng, chàng lần hồi đi tới thấy có một đốm nhỏ phát sáng trên dốc núi, nghĩ ngợi một lát bèn dùng đốc kiếm gõ lên đó. Vật đó dường như có linh tính chợt dờ đi chỗ khác. Đột ngột dưới chân chuyển động, chỗ chàng đang đứng từ từ rơi xuống, chớp mắt như sao băng thân mình rơi xuống. Chàng vốn là người có khinh công thượng thừa khi lâm nguy vẫn không hoảng loạn, nhanh chóng ngưng thần đề khí từ từ nhẹ nhàng rơi xuống, đưa mắt xem xét chung quanh đều là một màn đen tối. Đúng là một khe núi sâu ngàn trượng, nếu rơi xuống dưới tất phải tan xương nát thịt.

Con người giữa sự sống và sự chết cũng nảy ý sinh tồn muốn sống. Vì vậy, khi đang rơi, Lục Văn Phi đã sờ soạng bầu vú vào, bất giác thấy trước mắt một vật đen thẫm nên đưa tay chụp lấy thì ra đó là rễ cây cổ tùng chàng lập tức nắm chặt, dùng thế Bích hồ du tường đeo vào rễ đó bò lên, bất ngờ chạm vào một chạng cây đưa ra nên đu người ngồi lên, hít dài một hơi chân khí để định thần.

Đưa mắt xem xét, thấy trời đã sáng phát giác ra chỗ mình đang ngồi thật cheo leo trên vách núi, trên không đụng trời dưới không đụng đất, cách đáy cốc khoảng mười trượng.

Nghĩ đến việc đã trải qua đêm rồi, hoang đường như một cơn ác mộng. Chàng dựa lưng vào gốc cây điều tức một hồi rồi mới vận dụng khinh công Bích hồ du tường bò một hồi lên triền núi. Gặp một con đường núi đi xuống, trên đường Văn Phi vừa đi vừa cúi đầu ngẫm nghĩ nhưng nghĩ mãi cũng không sao hiểu nổi vì lẽ nào mình rơi vào thâm cốc đó.

Đi một đoạn đường chợt thấy lão già áo xanh râu trắng men theo triền núi chậm chậm đi qua. Vừa gặp nhau lão đã thất kinh :

- Sao trông công tử bơ phờ vậy?

Lục Văn Phi nhận ra lão là gia nhân của nghĩa huynh Vương Tôn, bất giác than dài: Một lời khó thể nói hết chuyện.

Lão già râu bạc như chợt tỉnh nói :

- Công tử gặp chuyện đêm qua tuy có kinh sợ nhưng không nguy hiểm, lão hủ thành tâm chúc mừng.

Lục Văn Phi lấy làm lạ :

- Việc đêm qua đại thúc đã biết rồi sao?

Lão già gật đầu nói :

- Không cần phải hỏi, công tử đã rơi vào trong cổ lãng.

Lão mỉm cười nói tiếp :

- Tòa cổ lãng này rõ là một hang hùm, đáng cười là những người tâm đen tối, sống vụ lợi cứ đi bừa vào trong đó, lão hủ đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay.

Lục Văn Phi đỏ mặt nói :

- Sao đại thúc biết, cổ lãng này là một cạm bẫy?

Lão già vuốt chòm râu bạc, chậm rãi nói :

- Tòa cổ lãng này là di vật đời Hán, bia mộ đã ghi rành mà Tấn vương là người của bản triều, tất nhiên là không phải là lãng mộ của ông ta. Hơn nữa, trong lãng có rất nhiều nơi hiện ra nhiều vết tích sửa chữa cũng đủ nói lên có người đã ra tay trong đó. Với lại, Tấn vương đã gặp nạn trên mười năm, tại sao không sớm không muộn mà chính ngay lúc này lại lan truyền tin tức bảo tàng của ông ta. Chỉ cần những điểm trên đây cũng đủ để người ta nghi ngờ.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ :

- Theo đại thúc thấy đây chỉ là chuyện lừa gạt?

Lão râu trắng mắt nhìn xuống đáy cốc, trầm ngâm như đang nghĩ ngợi gì, hồi lâu mới nói :

- Tai nghe không bằng mắt thấy.

Lục Văn Phi vốn là người trọng nghĩa khí, thành linh thất thanh la lên :

- Không xong, tại hại phải đi thông báo với Hắc Long bang.

Lão già bị tiếng kêu của chàng kinh động, ngẩng đầu hỏi :

- Có việc gì công tử khẩn cấp như vậy?

Bởi vì, trong lúc nói chuyện với Hạ Long Tường khi cùng nhau ở cổ lãng nên chàng biết rõ người của Hắc Long bang đang trấn thủ ngoài lãng. Mình đã may mắn thoát hiểm nên vì đạo nghĩa phải đi báo cho họ biết.

Lão già râu bạc gật đầu nói :

- Không cần đi, Hạ Long Tường đã được cao nhân chỉ điểm, an toàn ra khỏi lăng mộ rồi.

Lục Văn Phi kinh ngạc nghĩ thầm :

- Nghe lời nói, dường như lão cũng đã đi vào trong lăng.

Lão râu bạc nhìn thấy chàng đầy vẻ hồ nghi, ngăn người suy nghĩ nên nhẹ giọng nói :

- Công tử không có ý tranh đoạt di vật của Tấn vương mà vẫn cố đi vào trong đó, lỡ thất cơ thì là chuyện không nên.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Đại thúc nói rất phải.

Lão già nhìn chàng một hồi rồi nói :

- Công tử thân mang trọng trách, về sau phải gắng mà thận trọng.

Lục Văn Phi chấn động trong lòng, theo lời lão nói dường như có ẩn ý, lại hiểu rõ uẩn khúc của mình, chợt nổi lên mấy phần nghi ngờ.

Lão râu bạc nhìn sắc diện đã biết trong lòng chàng nghĩ gì nên chuyển qua đề tài khác mà nói :

- Lão hủ theo phò chủ nhân qua Thái Hành sơn đã gần một tháng chỉ thấy một dãy Thái Hành sơn điệp điệp trùng trùng khắp nơi đều ẩn chứa nguy cơ, một chút lơ là tánh mạng sẽ không còn.

Lục Văn Phi nghĩ đến chuyện phụ thân mình bị phục kích, biết lời lão nói không thể giả dối nhưng nghĩ mãi không ra dụng ý của Vương Tôn đến Thái Hành sơn để làm gì nên chàng thăm dò mà hỏi :

- Đại thúc đã phát giác ra ở núi này sát khí bốn bề vậ mau khuyên đại ca tại hạ mau rời khỏi chốn này.

Lão râu bạc mỉm cười nói :

- Chủ nhân đến đây để thưởng ngoạn cảnh sắc, không cùng người tranh lợi thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Lục Văn Phi bán tín bán nghi :

- Đại ca ta quả thật chỉ đến du sơn thôi sao?

Bạch Hồ Tử (lão râu bạc) gật đầu :

- Có thể nói như vậy, nhưng mà chủ nhân cũng thích nhúng tay vào chuyện của người.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát ngẩng đầu nói :

- Việc tối qua đại thúc đã chứng kiến, có thể biết kết cục thế nào không?

Bạch Hồ Tử nhẹ giọng :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu tự nhận đa mưu, đâu ngờ rằng đã dẫn đến nguy cơ to lớn cho mình.

Lục Văn Phi chấn động :

- Lễ nào cạm bẫy đó là do Mang Tẩu bày ra sao?

Bạch Hồ Tử lắc đầu nói :

- Lão không có kiên nhẫn như vậy đâu.

Lục Văn Phi vội hỏi :

- Vậy thì có người khác sao?

Bạch Hồ Tử gật đầu :

- Không sai, đây là một âm mưu vô cùng to lớn. Người chủ mưu âm thầm trong bóng tối là một nhân vật cực kỳ tàn độc.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Đại thúc nhất định đã biết người này là ai rồi?

Bạch Hồ Tử cười nhạt :

- Công tử cả đêm không ngủ nên trở về phòng mà nghỉ ngơi, hà cố gì cứ hỏi dẫn dai?

Lục Văn Phi không tiện hỏi nữa, cười lớn :

- Tại hạ đã quá nhiều lời. Đoạn chàng vòng tay thủ lễ, cất bước đi xuống chân núi.

Trở về Bất Túy lâu, vào phòng của mình mà an dưỡng, không biết trải qua bao lâu, thành linh nghe nhiều tiếng chân hỗn loạn đánh thức, chàng vội vàng nhóm dậy, đến khe cửa nhìn ra ngoài chỉ thấy Hắc Long bang Bang chủ Hạ Long Tường đi trước theo sau là Dịch Hiểu Thiên đi về phía tiểu lâu nơi Tuyết Sơn Mang Tẩu đang ở.

Hạ Long Tường đích thân đến ra mắt Tuyết Sơn Mang Tẩu chàng tự biết là chuyện trọng đại, phong vân khẩn cấp nên cũng mở cửa đi ra, nhìn thấy Hạ Long Tường sắp đến tiểu lâu thì dừng chân lại dặn dò mấy lời với Dịch Hiếu Thiên.

Dịch Hiếu Thiên vội vã đi nhanh về phía tiểu lâu. Lục Văn Phi không muốn tham dự vào những điều náo nhiệt nên đến hành lang thì dừng lại. Lúc đó Hạ Long Tường quay lại, chợt thấy Lục Văn Phi đứng đó có hơi giật mình vì ngoài ý liệu của mình, lão lớn tiếng gọi :

- Tiểu huynh đệ, mời đến đây, lão hủ có điều muốn hỏi ngươi.

Lục Văn Phi lúc này muốn tránh đi nhưng không kịp nên miễn cưỡng đến thi lễ :

- Bang chủ có điều chi dặn dò.

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Phúc mệnh của ngươi không nhỏ. Làm cách nào mà thoát khỏi cổ lăng đó vậy?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ vừa đánh vừa lui. Cuối cùng rơi vào một sơn cốc, chỉ vô tình hồ đồ mà ra khỏi. Bang chủ tinh thông Thổ Mộc kiến trúc, chắc đã biết qua bí mật để ra khỏi lăng mộ.

Hạ Long Tường nhẹ nhàng nói :

- Nói ra thật xấu hổ, lão hủ nếu không gặp được cao nhân chỉ điểm thì có lẽ giờ này vẫn còn bị khốn trong cổ lăng.

Trong lúc đang nói chuyện, Tuyết Sơn Mang Tẩu đã dẫn Vân Nương xuống tiểu lâu, từ xa đã cười ha hả nói :

- Hạ bang chủ giá lâm tiểu điểm là việc hiếm có nhưng không biết cơ sự gì?

Hạ Long Tường cười tiếp lời :

- Công Tôn huynh nói thật không sai. Đệ quả nhiên có một chuyện không rõ muốn đến xin thỉnh giáo. Muốn nghe lời nói chân thật của huynh.

Mang Tẩu trầm mặt nói :

- Mật đồ đã bị quý Bang lấy đi, bây giờ lại tìm đến chất vấn thật là ép người thái quá.

Hạ Long Tường cũng cười, vòng tay đáp :

- Không dám, không dám. Bản Giáo lấy đi mật đồ của Công Tôn huynh đã có ước hẹn trước. Thật giả sau này mới nói. Hôm nay đệ dâng môn cầu giáo muốn biết, cuối cùng bức mật đồ đó từ đâu huynh có?

Mang Tẩu cười lạnh :

- Việc này lão mù không có cách gì nói rõ được.

Hạ Long Tường trịnh trọng nói :

- Việc này quan hệ trọng đại hy vọng Công Tôn huynh không nên giấu diếm.

Mang Tẩu lạnh lùng nói :

- Huynh đài nhất định bảo lão nói, lão chỉ có thể nói là do lão mù này bịa đặt ra.

Hạ Long Tường lắc đầu :

- Công Tôn huynh đã nói sai rồi, bức mật đồ đó huynh quyết không phải hư cấu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu hừ một tiếng nói :

- Tại sao không thể?

Hạ Long Tường bước lên hai bước, thấp giọng :

- Tiểu đệ cho huynh biết, những chi tiết trên bức mật đồ đó thật chính xác, nếu không phải người tinh thông Thổ Mộc kiến trúc quyết không thể bịa đặt ra được. - Ngừng một lát, Hạ Long Tường lại nói - Bức đồ đó và nguyên bản khác nhau. Chỗ khác nhau đó là nơi cơ quan trọng yếu trong đó đã bị biến đổi đi, người không rõ nội tình nếu căn cứ vào bức mật đồ đó mà đi vào thì nguy hiểm vạn phần, vì thế đệ hoài nghi đó là người có dụng tâm cố ý bố trí cạm bẫy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chấn động cả người, một lát trấn tĩnh nói :

- Có việc như vậy sao?

Hạ Long Tường tiếp lời nói :

- Mấy ngày gần đây, đệ đã âm thầm phát giác việc này thật bất thường, có liên hệ đến sinh mạng hàng ngàn đồng đạo võ lâm mong Công Tôn huynh lấy đại cuộc làm trọng.

Lúc này Mang Tẩu sắc mặt tỏ ra vô cùng nghiêm trọng, trầm ngâm hồi lâu thở dài nghiêm giọng nói :

- Bức mật đồ này lão có được từ trong tay của một tiểu phu.

Hạ Long Tường là người sáng suốt, nghe lời nói và quan sát nét mặt, thì biết lão có điều bí mật khó nói, nên mỉm cười :

- Công Tôn huynh có điều khó nói đệ thật đã hơi quá nhiều lời, xin cáo từ.

Lão vòng tay thi lễ rồi cùng với Dịch Hiếu Thiên ra khỏi đi mất. Lục Văn Phi đứng cạnh một bên, mọi việc đã lọt vào mắt, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Chỉ thấy nhất cử nhất động của Tuyết Sơn Mang Tẩu dường như chịu áp lực của người trói buộc, ắt hẳn có ẩn chứa việc to lớn.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại nghe tiếng chân của Hắc Long bang chủ đã xa, chột thờ dài một tiếng, một lúc nói với Vân Nương :

- Đứng dưới lầu phải chẳng là Lục gia?

Vân Nương đáp :

- Chính hẳn, phụ thân có việc gì cần nói?

Mang Tẩu nói :

- Con hãy mời hẳn vào phòng khách nói chuyện.

Vân Nương chìa tay nói với Văn Phi :

- Thân phụ tiểu nữ mời người đến phòng khách luận bàn.

Lục Văn Phi tiến lên nói :

- Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Mang Tẩu dùng gậy chỉ về phía khách lầu, cất bước đi vào. Lúc này, lão không chờ Vân Nương phò trợ mà nhanh chân bước vào trong. Văn Phi cũng bước vào theo. Mang Tẩu ngồi xuống ghế dài rồi đưa tay nói :

- Lục huynh đệ mời ngồi.

Lục Văn Phi đột nhiên thấy lão thay đổi thái độ ngoài sự suy nghĩ của mình nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

Mang Tẩu hừ nhẹ một tiếng nói :

- Lão mù ta quá đa nghi, dường như đã lỡ đại sự rồi.

Văn Phi lấy làm lạ nhưng vẫn ngồi yên không lên tiếng.

Mang Tẩu lại nói :

- Thì ra Lục huynh đệ là cao đệ danh môn, lão hủ thật là thất kính.

Văn Phi khom người :

- Không dám, tiên bối đã quá lời rồi.

Mang Tẩu thở dài nói :

- Lục huynh đệ lần này đến Thái Hành sơn là theo lời sư phụ hay phụ thân?

Văn Phi trả lời :

- Có thể nói, chỉ vì tiên mẫu bệnh tình nguy cấp nên gia sư cho về thăm viếng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu hừ một tiếng :

- Quả như vậy sao? Tại hạ chưa từng nói điều hoang đường.

Mang Tẩu trầm mặt, một hồi cất giọng nói :

- Lệnh tôn, lệnh đường nay đã về trời. Theo lẽ thường mà nói, Lục huynh đệ không ở trước mộ cư tang thì phải trở về thăm sư phụ mà chăm lo phụng dưỡng, đồng thời cùng nhau tính kế tìm kẻ tử thù, hà có gì lại ở Thái Hành? Nếu không đi chắc rằng phải có sự lo tính chi?

Lục Văn Phi kích động nói :

- Phụ mẫu chi thù bất động cái thiên. Nỗi hận này không thể không trả, sẽ có ngày tại hạ tìm ra chúng mà tể trước mồ phụ mẫu.

Mang Tẩu cười lạnh :

- Hiếu hạnh của Lục huynh đệ đáng kính nhưng đây không phải chuyện đùa, khó có khả năng làm được.

Lục Văn Phi bi thương nói :

- Vĩ đại thù phụ mẫu, tuy chết cũng không tiếc thân.

Mang Tẩu thở dài một tiếng :

- Lệnh tôn đại nhân là một đấng anh hào, hôm nay chết dưới tay thù nhân dựa vào sức lực của một mình Lục huynh đệ, nếu tìm kiếm đại thù thì làm sao được. Theo ý lão hủ, huynh đệ nên sớm trở về sư môn bẩm báo qua lệnh sư, người làm chủ cho huynh đệ.

Văn Phi đứng dậy vòng tay nói :

- Đa tạ sự quan tâm của tiền bối, tại hạ cảm kích vô cùng. Nếu như chỉ có bấy nhiêu văn bối xin cáo từ.

Mang Tẩu vội khoát tay :

- Xin hãy ngồi thêm giây lát, lão hủ có điều muốn nói. Lão lại thở dài một tiếng :

- Mấy ngày gần đây, những điều lão hủ đã gặp qua chính Lục huynh đệ cũng thấy rồi, kết cục thế nào, hiện giờ cũng khó dự liệu.

Lục Văn Phi muốn nói với lão ít câu, nhìn thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu ra vẻ lo lắng nghiêm trọng, chàng phát sinh đồng tình với lão, lời nói mới đến môi đã nuốt vào lặng thinh.

Mang Tẩu có mưu đồ khác nghe thấy đối phương trầm mặc không nói nên lời, lão tiếp tục lên tiếng :

- Việc Thái Hành sơn hào khách giang hồ gần xa đều đến, lệnh sư không thể không đến, có thể người đã sớm đến núi Thái Hành rồi, lão hủ tự biết đã ước hẹn với người ta rồi, sớm tối khó tránh.

Lão buồn bã, lắc đầu thở dài :

- Lão hủ năm tháng sắp tàn, chết cũng không tiếc chỉ vì Vân Nương hãy còn nhỏ. Than ôi...

Lục Văn Phi tánh trung hậu, nghĩa khí, khẳng khái nói :

- Điểm này, tiền bối cứ an tâm, nếu như có ai muốn gia hại phụ tử hai người, tại hạ quyết không buông tha.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu nói :

- Tai nạn này, lão hủ khó lòng giải quyết mà cũng thật khó tránh, sao dám liên lụy Lục huynh đệ. Nếu Lục huynh đệ quả có lòng tương trợ, lão xin đem Vân Nương phó thác với Lục huynh đệ cất đi nỗi bận lòng, có vậy mới an tâm đối địch.

Văn Phi ngẩn người :

- Như thế thì sao được, tại hạ thân mang huyết thù, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phục kích, lệnh ái cùng đi với tại hạ nhất định sẽ gặp điều không hay.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tiếp lời :

- Lệnh sư đã nổi danh đại hiệp từ lâu, giang hồ đồng đạo ai lại không ngưỡng mộ. Tiểu nữ đi cùng với Lục huynh đệ, bọn họ thấy thân phận của huynh đệ là đồ đệ của lệnh sư ít nhiều cũng có phần kính nể, thật tốt hơn nhiều khi ở bên lão hủ.

Lục Văn Phi tuy có ý giúp đỡ nhưng để một cô gái trẻ tuổi ngày đêm ở bên mình thì vô cùng khó xử cho nên lần lựa, muốn kéo dài thời gian :

- Tại hạ chưa có ý muốn rời Thái Hành sơn. Việc này sau này hãy nói.

Mang Tẩu gật đầu :

- Thế cũng tốt.

Đoạn lão gọi lớn :

- Vân Nương mau đến đây bái kiến Lục đại ca.

Vân Nương nghe lời đi đến Văn Phi khom người làm lễ :

- Bái kiến Lục đại ca.

Lục Văn Phi hoang mang, bật dậy ôm quyền nói :

- Không dám, cô nương mau đứng dậy.

Lục Văn Phi nhìn kỹ Vân Nương, tuy mặt đen nhưng thân mình uyển chuyển, miệng cười để lộ hai đồng tiền khiến người ta nhìn phát sinh lòng yêu mến.

Chàng là người trọng nghĩa khí, nghĩ đến cha con nàng một người tàn tật, một người là nữ nhi yếu đuối mà khắp nơi đều là chông gai, vì vậy khảng khái nói :

- Tại hạ tuy là kẻ bất tài, lực lượng không có nhưng quyết không coi nhẹ lòng tin tưởng của người. Phụ tử hai người nếu gặp chuyện khẩn cấp, tại hạ quyết không ngoảnh mặt làm ngơ.

Được lời vàng ngọc thiên kim của Lục huynh đệ, lão hủ an tâm rồi Rồi Mang Tẩu ngoảnh mặt lại bảo :

- Vân Nương, con mau xuống bếp bảo bọn chúng lập tức chuẩn bị một bàn rượu thịt để cho ta cùng Lục huynh uống vài chung.

Lục Văn Phi vội vã đứng dậy nói :

- Không dám, không dám, tại hạ vẫn còn nhiều việc phải làm, tại hạ xin tiếp nhận thịnh tình của tiền

bối. Chàng ôm quyền thi lễ rồi cất bước mà đi.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Quần Hùng Tự Hội

Tuyết Sơn Mang Tẩu có ý định khác nên đầu để để Văn Phi ra đi vội nói :

- Dù gì Lục huynh đệ cũng ở trong quán này, hà tất phải gấp rút như vậy.

Ngay lúc đó, một tráng sĩ áo xanh đi nhanh đến bên Tuyết Sơn Mang Tẩu nói nhỏ mấy câu. Sắc mặt Tuyết Sơn Mang Tẩu biến đổi trở nên kinh ngạc, trầm giọng :

- Biết rồi, cùng với ta tiếp đãi tử tế.

Lục Văn Phi thấy có phát sinh biến cố, mượn cớ ra khỏi khách lâu trở về phòng mình, trong lòng suy nghĩ về dụng tâm của cha con Mang Tẩu khi mở Bất Túy cư ở nơi tiểu trấn hoang sơ này tuyệt không phải vì để kiếm lời càng không phải vì làm nghề nghiệp chính đáng, đương nhiên là có tính toán khác. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, nhận thấy việc mưu đồ không ngoài hai điều: thứ nhất, ông ta là một trong ba người giữ mật đồ, mở tửu quán này vì để chờ hai người kia đến đây hội họp. Điều thứ hai có thể Tuyết Sơn Mang Tẩu tổ chức một bang phái bí mật, hay tham gia một bang phái nào đó cho nên chịu phụ trách sách lược, kế hoạch của một âm mưu nào đó nơi hoang sơ này.

Lục Văn Phi tuy mới ra giang hồ nhưng vì phụ thân và sư phụ đều là người trong võ lâm nên chàng mắt chưa thấy nhưng tai nghe đã nhiều, đối với những hung hiểm trên giang hồ ít nhiều cũng có chút hiểu biết. Sau khi cân nhắc vấn đề kỹ lưỡng cảm thấy cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu rất đáng khả nghi cần phải gia tăng sự đề phòng không thể sơ suất thổ lộ sự tình để tránh lỡ lầm đại sự.

Chàng bình tâm suy nghĩ một hồi, mục quang nhìn quét chung quanh, đột nhiên phát giác dường như có người lục soát phòng mình, chàng vội vã chụp lấy cái bao nhỏ thường mang trong người quả thật đồ đạc trong đó bị xáo trộn may mà bức mật đồ giấu trong hốc của bao kiếm nên đối phương chỉ phí thời gian chẳng thu thập được gì, nhưng mà sau khi chuyện này xảy ra, Lục Văn Phi cảm thấy lo lắng, chuyện này xảy ra đã chứng minh có người nghi ngờ chàng.

Lục Tử Tuấn chết vốn đã không phải là chuyện bình thường. Lục Văn Phi lại là con trai độc nhất. Hôm nay có người đến tìm kiếm, sự tình thật không phải đơn giản. Kẻ này đến tìm hiểu hành vi, cử động của chàng, có thể nói hẳn không phải đến đây tầm thù mà là tìm kiếm đồ vật, vật này chẵn chẵn là bức mật đồ, đồng thời cũng có thể nghĩ đến phụ thân chàng chết cũng chỉ vì bức mật đồ.

Văn Phi là người có ý chí, cực kỳ kiên cường. Sau khi đã thông hiểu nguyên nhân và hậu quả, chàng

chợt nổi lên một tràng cười lạnh trong lòng, rồi nghĩ thầm :

- Thế thì tốt rồi, ta đang sầu vì không tìm gặp cừu nhân, hănh lại đến đây tìm ta, ta phải xem hănh là ai.

Một người khách ở trọ nơi tửu quán, trong phòng bị người ta lục soát bất luận là có hay không có mất đồ đều phải đi tìm chủ quán để hỏi cho ra lẽ. Lục Văn Phi không làm như vậy, chàng làm như người không có xảy ra chuyện gì, ngay cả tiểu nhị cũng không một lời hỏi han, trong lòng âm thầm nghĩ cách đối phó.

Ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ, Lục Văn Phi đứng dậy ra mở cửa rồi hỏi :

- Xin hỏi vị nào?

Vân Nương gương mặt như muốn cười, Văn Phi có chút giật mình hỏi :

- Cô nương đến đây có chuyện chi?

Vân Nương mỉm cười :

- Thân phụ mời Lục huynh đến nhà khách uống rượu. Tại hạ vốn không biết uống rượu, xin đa tạ.

Vân Nương vẫn không buông tha :

- Việc này phụ thân tiểu muội đặc biệt cho người lo liệu cả rồi, nếu như huynh không đi...

Lục Văn Phi không còn cách nào nói :

- Như vậy không đi không được rồi.

Vân Nương kéo tay áo chàng nói :

- Không cần nhiều lời. Đi thôi.

Lục Văn Phi đành phải đóng cửa phòng đi theo Vân Nương đến nơi khách phòng. Chỉ thấy trong phòng đã bày một bàn cơm rượu thịnh soạn, đồng thời đã ngồi sẵn một văn sĩ trên dưới ngũ tuần, thân hình ốm yếu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nghe tiếng chân vọng lại biết rằng Lục Văn Phi đã đến, liền cười ha hả :

- Lại đây, lại đây. Lão hủ sẽ giới thiệu một vị cao nhân, đây chính là Bích Trần trang Tư Mã tổng quản.

Lục Văn Phi vòng tay thi lễ nói :

- Đã lâu ngưỡng mộ.

Trung niên văn sĩ đáp lễ :

- Tại hạ Tư Mã Ôn.

Từ khi Lục Văn Phi qua lại giang hồ, chưa từng biết Bích Trần trang ở đâu, cũng không biết Tư Mã Ôn là ai nên có vẻ dè dặt, giữ ý.

Tư Mã Ôn chờ cho Lục Văn Phi ngồi xuống mới nâng cốc rồi nói :

- Đã lâu ngưỡng mộ đại danh của sư đồ hai vị, hôm nay may mắn được gặp, tại hạ xin uống trước một ly. Nói xong uống cạn một hơi.

Lục Văn Phi cũng nâng lên uống cạn nửa chung.

Tư Mã Ôn mỉm cười nói :

- Lệnh sư Hồ đại hiệp đã lâu không đi lại giang hồ, lần này Thái Hành sơn quần hùng hội họp, lão nhân gia nhất định cũng sẽ đến.

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Gia sư hành sự trước nay chưa hề cho tại hạ biết. Đến hay không đến, tại hạ chưa rõ.

Tư Mã Ôn cười ha hả nói :

- Nguyên là như vậy à?

Cười vừa dứt, Tư Mã Ôn lại nói :

- Nghe nói lệnh tôn đại nhân mấy ngày trước gặp phục kích, đã điều tra người ở nơi nào gây ra chưa?

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Còn chưa có tung tích.

Tư Mã Ôn trầm ngâm nói :

- Lệnh tôn ẩn tích hoang sơn, chắc là lánh mặt thù nhân, Lục huynh nên nghĩ lúc sinh tiền, lệnh tôn có người nào thù hận thì theo đó truy xét chắc cũng có manh mối.

Lục Văn Phi nhẹ giọng nói :

- Tại hạ từ nhỏ đã theo sư phụ học võ nghệ nên việc của tiên phụ không biết chút gì.

Tư Mã Ôn đồng tình thờ dài nói :

- Lúc lệnh tôn gần đất xa trời, chắc cũng phải dặn dò lại vài câu?

Lục Văn Phi thống khổ lắc đầu. Cái đêm bi thương hãi hùng đó như hiện rõ trước mặt chàng mồn mọt.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chột chen lời :

- Lục huynh đệ cũng không nên bi khổ, Bích Trần sơn trang giao du rộng rãi, cứ nhờ Tư Mã tổng quản phí một chút sức điều tra nhất định sẽ rõ.

Tư Mã Ôn gật đầu :

- Việc này bản Trang vì việc nghĩa mà không từ chối nhưng phải có chút manh mối mới tiện ra tay.

Lục Văn Phi ôm quyền cảm tạ nói :

- Xin nhận tấm lòng hiệp nghĩa của Tổng quản hết lòng tương trợ, tại hạ cảm kích vô cùng, chỉ vì tư thù của tệt xá làm sao dám lụy đến người. Thực chẳng dám phiền đại giá.

Tư Mã Ôn cười ha hả nói :

- Tứ hải giai huynh đệ, Lục huynh đệ hà tất phải xem nhau như người ngoài. Đợi đến lúc có thể viếng tệt Trang gặp mặt tệt Trang chủ người có điều muốn thương lượng.

Mang Tẩu tiếp lời :

- Lục huynh đệ mau cảm tạ Tổng quản, nếu như Trang chủ bằng lòng, việc lớn hơn trời cũng có thể giải quyết được.

Lục Văn Phi ngoài mặt tuy không lộ vẻ phản đối nhưng trong lòng không được vui nên trầm mặt không lên tiếng, nhất thời trong phòng không khí lặng lẽ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đưa ly rượu lên cao, đang muốn phá tan bầu không khí tĩnh lặng này, đột nhiên hai tròng mắt trắng đã chớp liên hồi, hừ lạnh một tiếng.

Tư Mã Ôn cười ha hả nói :

- Cao minh ở phương nào giá lâm, huynh sao không mời vào đây uống một chung?

Chỉ nghe tiếng nói lạnh lùng làm buốt óc :

- Công Tôn Long, người thật tự tại an nhàn quá mức. Lập tức có một trận gió thổi vào, hạ xuống một người.

Mang Tẩu nghe giọng nói đã biết Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh đã đến, lão ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Thì ra là Đào huynh giá lâm. Chậm nghinh tiếp xin thứ lỗi.

Đào Hàn Sinh hừ một tiếng :

- Ta hỏi ngươi, ngươi kêu gọi lên trận phong ba ở Thái Hành sơn là có dụng tâm gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cố ý không hiểu hỏi lại :

- Những lời của Bang chủ là có ý gì?

Đào Hàn Sinh đưa tay vào ngực lấy ra một vật đặt trước mặt Mang Tẩu :

- Đây là bức mật đồ lấy trên người của một vị cao đồ. So với bức của Hắc Long bang thì giống hệt nhau, thì ra ngươi cố tâm muốn đưa mọi người vào cổ lãng.

Mang Tẩu đang ngồi bật đứng dậy, chớp đôi mắt trắng dã nói :

- Các ngươi nói thật vô lý, đã cưỡng đoạt mật đồ này lại sát thương đồ đệ của ta, hôm nay trái lại đến đây nói lão mù này có dụng tâm khác có phải là quá đáng chẳng?

Đào Hàn Sinh ngẫm nghĩ một lát sắc diện dịu đi một phần :

- Ta hỏi ngươi, bức mật đồ này từ đâu ngươi có?

Mang Tẩu là người đa mưu, tự biết võ nghệ mình không bằng đối phương, thế là tìm cách trả lời vòng vo :

- Thật không giấu diếm, mật đồ này là của một tiểu đồ đã chết, hãn lấy từ trong tay của một tiều phu.

Đào Hàn Sinh mục quang lạnh lùng nhìn những người chung quanh, chỉ vào Tư Mã Ôn hỏi :

- Vị này là ai?

Mang Tẩu vội vàng giới thiệu :

- Vị này là Bích Trần trang Tư Mã tổng quản.

Đào Hàn Sinh suy nghĩ một lát, chưa từng nghe qua Bích Trần sơn trang, vì vậy có chút phòng bị. Lão thay đổi sắc diện nói :

- Nếu như mật đồ do lệnh đồ lấy được từ tay tiều phu tất nhiên phải có một nguyên bản, ta thật muốn nhìn thấy nguyên bản.

Mang Tẩu nói :

- Đào huynh đoán thật không sai. Mật đồ này quả nhiên có hai bản, bản mà tiều đồ giữ là bức phó bản còn trong lòng lão mù này cất giấu là bức nguyên bản đã bị Hắc Long bang cướp đoạt đi rồi. Giáo chủ muốn xem bản gốc thì hãy đi tìm Hắc Long bang.

Đào Hàn Sinh cười lạnh :

- Người đừng đem Hắc Long bang dọa ta, bản Giáo chủ đoán định, bản của Hắc Long bang cũng là phó bản mà thôi.

Mang Tẩu thở dài :

- Đào huynh nói như vậy khiến lão mù này có miệng mà khó giải thích.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt lên trời nói :

- Bạch Cốt giáo từng gây sóng gió, Công Tôn huynh không phải không biết. Ta nghĩ rằng huynh nên giao cho ta bức mật đồ là tốt nhất.

Mang Tẩu tuy biết Đào Hàn Sinh hành sự thủ đoạn ác độc, nếu lấy một chọi một thì mình chưa chắc dưới tay nhưng mà lão có tính toán khác nên cần phải cố gắng dàn xếp. Vì vậy, chớp cặp mắt trắng nói :

- Như vậy là Đào huynh ép lão vào chuyện khó xử rồi.

Lục Văn Phi thiên tính nghĩa hiệp nhìn thấy Mang Tẩu bị áp bức, trong lòng thật bất bình nên chen lời nói :

- Đừng nói Công Tôn lão trượng không có nguyên bản, dù cho có thật đi nữa người ngoài cũng không được cưỡng ép như vậy.

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nhìn chàng nửa mắt, ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Sự việc đêm nay vốn không có nhiều người tham dự vào, bây giờ ngay cả người cũng muốn có phần sao?

Lục Văn Phi thấy một luồng hỏa nộ xông lên, chàng gằn giọng :

- Tại hạ vốn đặt mình ngoài chuyện này.

Đào Hàn Sinh dường như không coi chàng có trong mắt mình, cho nên quay mặt nói với Mang Tẩu :

- Xin Công Tôn huynh sớm cho quyết định, đệ không thể chờ lâu được nữa.

Mang Tẩu hai tay thủ lễ nói :

- Lão quả thật là không có, huynh bảo lão phải giao cái gì đây?

Chỉ nghe bên ngoài một giọng nói âm u :

- Không có thì hãy giao cái mạng người đấy.

Vút, vút Kỳ Liên song thi như bóng quỷ bay vào trong phòng khách. Song thi luyện âm công bạch cốt tuy chưa thi triển mà trong phòng bao bọc hàn khí lạnh người.

Lục Văn Phi đang ngồi bật đứng dậy. Vân Nương cũng chạy nép sau lưng Mang Tẩu, chỉ có Tư Mã Ôn thần sắc không đổi ngồi yên.

Đào Hàn Sinh mặt phủ đầy sương giá, gằn giọng từng chữ nói :

- Thời gian đã không còn nhiều nữa rồi.

Mang Tẩu hoành ngang gậy trúc nói :

- Đào huynh không phải là bức người thái quá sao?

Đào Hàn Sinh cười lạnh :

- Xem ra Công Tôn huynh đã chuẩn bị một trận quyết đấu rồi.

Mang Tẩu hừ lạnh :

- Không sai, một lần nữa Đào huynh đến đây, bắt buộc lão mù chỉ còn cách là xả mạng mình thôi.

Đào Hàn Sinh mặt lộ sắc xanh, chú mục nhìn Mang Tẩu không nói không rằng, Kỳ Liên song thi mắt chiếu lục quang phát ra ánh sáng xanh biếc, từ từ bày trận.

Hai bên đang đằng đẵng sát khí, đột nhiên, nghe một tiếng cười chói tai, từ bên ngoài bay vào một người cao giọng nói :

- Đào huynh hãy chậm tay động thủ nghe đệ nói một lời.

Đào Hàn Sinh quay đầu nhìn xem thì thấy Hắc Long bang Bang chủ Hạ Long Tường đang chậm rãi bước lên nên hít một hơi dài rồi cười lạnh :

- Hạ huynh đang đêm đến đây là có cơ sự gì?

Hạ Long Tường âm thầm quan sát Tư Mã Ôn rồi từ từ nói :

- Đệ đã sớm biết Đào huynh sẽ đến Bất Túy cư, cho nên tự mình đến đây mong tránh được cho hai người một trận long tranh hổ đấu.

Đào Hàn Sinh cười lạnh :

- Nói như vậy thì ra Hạ huynh đến đây là vì ý tốt đó sao?

Hạ Long Tường nghiêm mặt :

- Nếu như ba ngày trước đây bất luận là phái nào đánh với phái nào đệ cũng bàng quan tọa thị không một tiếng hỏi han. Bây giờ tình hình có thay đổi, đệ thực không muốn đồng đạo võ lâm tàn sát lẫn nhau.

Đào Hàn Sinh trợn mắt hỏi :

- Những lời nói này là gì?

Hạ Long Tường hạ giọng :

- Chốn này không phải là nơi đàm đạo. Nếu Đào huynh tin tưởng đệ xin mời đến tậ Bang thảo luận.

Đào Hàn Sinh thấy lão mườì phần thành khẩn nên có chút tin tưởng, gật đầu nói :

- Hạ huynh quả có việc muốn thương lượng đệ có lý nào không dám tin sao?

Hạ Long Tường chìa tay ra nói với Lục Văn Phi :

- Xin mời Lục huynh đệ cùng đến đàm đạo.

Lục Văn Phi vốn có hảo cảm với Hạ Long Tường cho nên chàng gật đầu đồng ý. Vân Nương khẩn trương nói :

- Lục đại ca, huynh...

Nàng muốn nói: “Huynh quả thật theo họ đi sao?” nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng ác hiểm của Hạ Long Tường nên không nói được thành lời.

Lục Văn Phi giả ý không nghe, bước đến bên Hạ Long Tường nói :

- Bang chủ gọi tại hạ có việc gì?

Hạ Long Tường nói :

- Mời huynh đệ cùng đi với Đào bang chủ đến tậ Bang ta bàn chuyện phiếm cho vui.

Nói xong lão quay người ra khỏi phòng trước.

Lục Văn Phi xét đoán sơ lược sự việc lại càng nghi ngờ, cũng bước ra khỏi phòng. Đào Hàn Sinh dẫn bọn Kỳ Liên song thi đi theo. Đoàn người ra khỏi Bất Túy cư.

Hạ Long Tường chợt dừng chân nói với Đào Hàn Sinh :

- Xin Đào huynh cho quý thuộc hạ tập trung một nơi để chờ nghe tin tức.

Đào Hàn Sinh trầm ngâm một lúc cuối cùng gật đầu dặn dò Kỳ Liên song thi mấy câu, bọn chúng vâng lời phi thân đi mất. Hạ Long Tường lại đưa tay làm ám hiệu, trong bóng đêm cũng có một người phi thân đến, đó chính là Dịch Hiếu Thiên khom mình trước Hạ Long Tường thủ lễ :

- Bang chủ có điều chi dạy bảo?

Hạ Long Tường trầm giọng nói :

- Bản tòa mời Đào giáo chủ và Lục thế huynh về bang nghị sự cho nên mới dặn dò người trong phạm vi Phân đàn không được cho bất kỳ người nào lưu lại hoặc dò xét.

Dịch Hiếu Thiên khom người đáp lời :

- Thuộc hạ tuân mệnh. Rồi quay người phi thân đi mất.

Đào Hàn Sinh bản tính đa nghi không nhịn được nói :

- Hạ huynh có việc gì sao lại làm ra vẻ thần bí như vậy?

Hạ Long Tường từ tốn nói :

- Đào huynh xin chờ vội, chờ một lát sau sẽ rõ. Chúng ta đi thôi.

Dứt lời phóng mình chạy trước.

Ba người toàn thân đầy võ công, nên không đến nửa canh đã đến Hiên Viên miếu. Miếu này Lục Văn Phi đã từng đến chỉ vì trong phòng đêm đó đen tối nhìn không rõ cách bài trí.

Hạ Long Tường dẫn đầu hai người đi sau vào đại điện thì thấy trong phòng đèn đuốc sáng choang đã ngồi nhiều người.

Xuyên Tây Trương môn Diêm Vương Truy Mệnh Trương Nam, Trương Ngọc Phong, Kim Lăng Tạ gia Tạ Nhất Phi cũng có mặt. Hạ Long Tường ôm quyền nói :

- Đệ vì đến Bất Túy cư để cung thỉnh Đào giáo chủ cho nên chư vị phải chờ lâu xin thứ lỗi.

Nói xong nghiêng người một cái.

Đào Hàn Sinh không khách khí ngang nhiên bước vào ngồi trên một tràng kỷ. Bạch Cốt giáo tuy là danh tiếng trên giang hồ nhưng chỉ vì là bàng môn tà đạo nên không biết Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia là danh môn chính phái nổi tiếng, vì vậy Đào Hàn Sinh thân là Giáo chủ nhưng người đến chào hỏi lão ta không nhiều.

Lục Văn Phi tính tình khiêm nhường nên không cùng Đào Hàn Sinh đi vào trước chờ cho Hạ Long Tường lên tiếng mời mới từ từ bước vào.

Tạ Nhất Phi, Trương Nam thấy Lục Văn Phi bước đến trên mặt biến sắc kinh dị. Trương Ngọc Phong vừa kinh ngạc vừa vui mừng chạy đến trước mặt hỏi :

- Lục huynh thì ra huynh cũng vô sự.

Lục Văn Phi mỉm cười :

- Nếu như không thoát được nơi đó làm sao đến được nơi này?

Trong nhất thời Trương Ngọc Phong không có gì để nói nên cúi mặt mỉm cười.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Chúng ta vào thôi. Chắc rằng Hắc Long bang chủ có việc trọng yếu muốn tuyên bố.

Nói dứt lời thì ngồi xuống, Trương Ngọc Phong đi chung với đám người kia lại không trở về chỗ ngồi cũ mà ngồi bên cạnh Lục Văn Phi, Trương Nam nhìn thấy hừ một tiếng.

Lúc này, quần hùng tập trung mục quang nhìn chăm chú về Hạ Long Tường. Hạ Long Tường mắt nhìn chung quanh một lượt từ tốn nói :

- Tối nay đệ mời chư vị đồng đạo đến đây không phải bàn luận về việc di vật của Tấn vương, mà là một tin tức kinh người đang lưu truyền.

Có vẻ khẩn trương, Bang chủ Hắc Long bang nói tiếp :

- Có liên quan đến chuyện lan truyền tin tức của Tấn vương ở Thái Hành, lão xin hỏi chư vị một tiếng, các vị từ đâu mà có được tin tức này. Chư huynh đệ nghĩ xem nếu như có việc này, người đầu tiên biết

thông tin này cũng không ngu dần đến nỗi mà nói lan ra để mình chuốc lấy phiền não.

Những người ngồi ở đây đều lão luyện giang hồ, đồng thanh gật đầu :

- Quả nhiên việc này có rất nhiều việc nghi hoặc.

Hạ Long Tường nhìn thấy mọi người lặng yên không nói, nên vội tiếp tục :

- Vì thế, đệ nhận định chuyện này, tất có âm mưu to lớn.

Đào Hàn Sinh tuy cũng thấy nghi hoặc nhưng không muốn Hắc Long bang chủ một mình thao thao bất tuyệt nên cười lạnh chen vào :

- Hạ huynh nhận định đây là một âm mưu đệ cũng đồng tình nhưng không biết người tuyên bố việc này dụng ý ở chỗ nào? Nếu hãn muốn điều cốt đồng đạo để mọi người đi không một chuyến thì đối với hãn có ích lợi gì?

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Đối với việc này đệ cũng từng suy nghĩ kỹ lưỡng. Chỉ thấy việc này không có một điểm nào đúng.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt cười lạnh :

- Những điều Hạ huynh nghĩ qua chí phải. Theo đệ, tốt nhất quý Bang rời khỏi Thái Hành sơn để tránh rơi vào quỷ kế.

Hạ Long Tường biến sắc nói :

- Đây là hảo ý của đệ hà cố gì Đào huynh dùng lời mai mỉa?

Đào Hàn Sinh gằn giọng cười :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu trong lúc vô tình có được mật đồ tự biết người đơn thể cô cho nên mới ước hẹn cùng người nơi đây. Không ngờ cố sự đã lộ ra ngoài khiến cho khắp nơi tụ tập tại Thái Hành sơn. Đây là việc quá rõ ràng. Hạ huynh dùng lời nói khác không biết có ý gì?

Hạ Long Tường vốn thật có hảo ý nhưng lại bị Đào Hàn Sinh dùng một câu đảo lộn khiến trở thành người mang ý khác trong lòng bất giác hừ một tiếng định đối đáp lại.

Truy Mệnh Diêm Vương Trương Nam thấy tình thế trước mắt thì lão không muốn phật ý Hắc Long bang cũng không muốn mất lòng Bạch Cốt giáo, nên tư thái hòa nhã đứng dậy từ từ nói :

- Đệ cho rằng lời Hạ bang chủ thật hữu lý. Chư vị nếu không quên, hãn còn nhớ rõ chúng ta bị khốn ở

mộ lãng có người nào đó cất tiếng hăm dọa chúng ta. Người này là ai đến giờ cũng chưa biết, vì vậy Hạ bang chủ nhận định có người trong bóng tối hành sự bất lợi với võ lâm đồng đạo không phải là không có duyên cớ.

Vừa dứt lời thấy mọi người không ai lên tiếng, Trương Nam tiếp :

- Đào giáo chủ đã từng nói Tuyết Sơn Mang Tẩu muốn dựa vào bức mật đồ giả khơi dậy cho đồng đạo tàn sát lẫn nhau, ý kiến này cũng cần để chúng ta suy ngẫm. Chúng ta cần phải chia nhau hành sự, một mặt điều tra người trong cốc lãng, một mặt tìm Tuyết Sơn Mang Tẩu hỏi lão ẩn tích Thái Hành sơn mở tiệm rượu là có dụng ý gì?

Tạ Nhất Phi đồng tình nói :

- Những lời này không sai. Tuyết Sơn Mang Tẩu nổi danh giang hồ, lão ẩn tích Thái Hành sơn tất có ý đồ.

Đào Hàn Sinh cười một tràng âm u :

- Chư vị chỉ nghĩ đến Tuyết Sơn Mang Tẩu mà quên đi một người khác.

Thanh âm lão sắc bén, lời nói ra như kiếm đâm vào tai, khắp nơi đều ồ lên một tiếng, quần hùng nhất tề hướng mắt về lão. Đào Hàn Sinh nói tiếp :

- Đó là Thiết Chưởng Chấn Tam Tương Lục Tử Tuấn ẩn tích tại Thái Hành sơn đã lâu, gần đây đột nhiên bị phục kích mà chết, xem ra bên ngoài dường như là bị trả thù nhưng theo ta đoán định chắc là có quan hệ mật thiết với di vật Tấn vương.

Lục Văn Phi nghe lời nói kinh ngạc trong lòng, đứng bật dậy định nói nhưng ý niệm thoáng qua, nghĩ rằng việc này không nên tranh luận với lão ta nên từ từ ngồi xuống mặc nhiên không nói.

Trương Ngọc Phong không nhịn được nghiêng đầu hỏi nhỏ :

- Lục huynh, Đào giáo chủ nói đó có phải là lệnh tôn?

Lục Văn Phi gật gật đầu nhưng không nói, những người có mặt chỉ xem Văn Phi là một trong những người yếu kém nên không quan tâm. Lời Đào Hàn Sinh vừa dứt, Hạ Long Tường lập tức lắc đầu nói :

- Đào huynh không nên đưa vấn đề đi quá xa. Lục Tử Tuấn ẩn tích thâm sơn, chỉ để tránh thù mà thôi, đến nay thù nhân truy kích mà chết có thể thấy ông ta rõ ràng trốn kẻ địch.

Đào Hàn Sinh cười hắc hắc hai tiếng nhưng không mở miệng, người này không thích liên minh cùng ai chỉ hành xử một mình. Bạch Cốt giáo lại thuộc tà ma ngoại đạo, những việc đã làm đều không theo quy củ

trên giang hồ nên không ai biết lão đang nghĩ gì.

Hạ Long Tường cũng biết rằng đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu, mình cùng lão chẳng cùng chung ý tưởng. Thấy Đào Hàn Sinh không nói nữa bèn cất tiếng :

- Việc này chúng ta chỉ có thể điều tra từ từ rồi cũng sẽ có manh mối.

Ý của lão là các phái hợp lực tiến hành mới phá tan được những nguy hiểm của việc này. Các môn phái ở hiện trường đều biết Hắc Long bang người đông thế mạnh mà Hạ Long Tường lại nói đến chuyện liên thủ thì có thể thấy sự việc rất nghiêm trọng.

Quần hùng trầm mặc hồi lâu rồi Trương Nam lên tiếng :

- Ý của Hạ huynh là mọi người hợp lực đối phó với người của cổ lăng. Điểm này đệ rất tán đồng, chỉ vì địch trong tối còn ta ngoài sáng, đối phó như thế nào hy vọng các vị đưa ra cao kiến.

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nói :

- Một tòa cổ lăng nhỏ như vậy ta không tin không có cách trị chúng. Ví như các người ở đây đến trước lăng nổi lửa đốt chết cả ông bà nó xem chúng chạy đi đâu cho biết.

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Cách này không ổn. Thạch môn trong đó mười phần nghiêm mật, dù cho có nổi lửa đốt cũng không tới.

Trương Nam nói :

- Theo lời nói như vậy, thế thì không có biện pháp khả thi sao? Đệ đường đột có một phương pháp ngu muội. Chúng ta phái người ngày đêm bốn mặt canh giữ cổ lăng cùng hẹn định ám hiệu vừa có động tĩnh gì lập tức chuyển báo thì sớm muộn gì cũng tìm ra chút tung tích.

Tạ Nhất Phi lên tiếng phụ họa :

- Cách này thật tuyệt. Chúng ta cứ thế mà làm.

Đào Hàn Sinh đứng dậy bước ra khỏi ghế nói :

- Bản Giáo chủ không có hứng thú với việc này xin cáo biệt. Rồi lão cất bước ra khỏi điện.

Trương Nam cùng bọn với Tạ Nhất Phi lạnh lùng cười :

- Đệ không tin không có mặt Bạch Cốt giáo, chúng ta không làm nên chuyện.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chân Giả Kiểm Chủ

Hạ Long Tường thấy Đào Hàn Sinh đi khỏi, mặt không biến sắc từ từ nói :

- Nếu các vị cho rằng việc này đáng làm thì không nên chần chừ. Chúng ta lập tức cử người hành sự.

Trương Nam, Tạ Nhất Phi đồng thanh nói :

- Phía Đông và phía Nam do hai chúng tôi đảm trách.

Hai người họ trong lòng đã có tính toán, trước tiên tạm thời hợp tác với Hắc Long bang, vạn nhất có gì xảy ra sẽ tùy cơ mà ứng biến.

Hạ Long Tường ha hả cười :

- Rất tốt, Tây và Bắc hai phía giao cho bản Bang.

Việc đã thương lượng xong, quần hùng lũ lượt đứng dậy cáo từ. Lục Văn Phi cũng định nói lời cáo biệt thì thấy Phó bang chủ Trịnh Trọng Hồ chậm rãi bước đến nói nhỏ :

- Lục thế huynh xin nán lại một lát.

Lục Văn Phi dừng chân đứng lại. Trương Ngọc Phong đang định cùng chàng bước ra, thấy vậy kỳ là hỏi :

- Sao Lục huynh ngơ ngẩn vậy?

Lục Văn Phi nói :

- Xin cô nương đi trước, tại hạ còn có việc phải làm.

Trương Ngọc Phong thất vọng buồn bã nói :

- Lòng người khó đoán không thể không phòng bị.

Ý của nàng chính là chỉ Hắc Long bang.

Lục Văn Phi vòng tay nói :

- Lời vàng ngọc của cô nương tại hạ ghi khắc trong lòng.

Lúc này quần hùng đã mất dạng. Hạ Long Tường nhất nhất tiễn ra khỏi cửa, cuối cùng quay người nói với Lục Văn Phi :

- Bạch Cốt giáo hành sự không kể đạo nghĩa, thế huynh có thân cần nên cẩn thận đề phòng.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ với họ chưa từng xảy ra xung đột, chắc cũng không đến nỗi đối xử với tại hạ như thế.

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Họ đã có chủ ý đối với việc lệnh tôn bị sát hại, có thể thấy trong lòng họ có điều không tốt.

Lục Văn Phi trầm ngâm một lát cười khổ nói :

- Quả thật họ muốn làm khó tại hạ, thế thì cũng chính do tại hạ thôi.

Chàng là người tính tình dễ bị kích động, nghĩ đến phụ thân chết thảm, trong ngực nóng như lửa đốt.

Trịnh Trọng Hồ đứng bên chen lời nói :

- Việc nhỏ không nhịn không thể làm nên đại sự. Trước mắt thế huynh nên nhịn họ một bước, chờ gặp lệnh sư để người định đoạt.

Nghĩ đến ân sư, trong lòng Lục Văn Phi cảm khái vô hạn nhưng chàng không thể đem điều này thổ lộ chỉ gật gật đầu :

- Lời của Phó bang chủ rất phải. Về sau tại hạ cố tránh xung đột với Bạch Cốt giáo.

Nói xong chàng đứng dậy cáo từ :

- Tại hạ cũng phải đi rồi!

Hạ Long Tường không ngăn lại, khẩn thiết dặn dò :

- Người của bốn Giáo trấn giữ phía Tây và phía Bắc, nếu có việc khẩn cấp thì dùng ám hiệu truyền tin. Xin Lục huynh đệ chớ nên tọa thị.

Lục Văn Phi ra khỏi Hắc Long bang, trong lòng không ngừng tính toán, chỉ thấy tình thế trước mắt càng lúc càng phức tạp không biết bắt đầu từ đâu mà hành động. Việc của cố lãng tuy thật khả nghi nhưng cũng không can hệ đến việc của mình. Mặc dù cố lãng này đã bày binh bố trận, chàng liền không đi về phía cố lãng mà hướng về con đường phía dưới núi mà đi.

Lúc đó trong bóng đêm một người phi thân ra lạnh lùng nói :

- Đứng lại!

Lục Văn Phi dừng chân đưa mắt nhìn ra thì thấy Bạch Cốt giáo chủ đang chắn ngang đường, mặt đầy sát khí, chàng kinh ngạc giật mình, tay cầm đốc kiếm hỏi :

- Giáo chủ gọi tại hạ có việc gì?

Đào Hàn Sinh hai mắt nhìn chàng chăm chặp :

- Bản Giáo chủ hỏi ngươi, phụ thân ngươi ẩn tích Thái Hành là vì sao?

Lục Văn Phi trong lòng chần động, biết lão đã nghi ngờ chàng nên từ tốn nói :

- Tại hạ từ nhỏ ở nơi xa học võ cùng sư phụ không biết vì cớ gì tiên phụ đến đây ẩn náu.

Đào Hàn Sinh cười lạnh :

- Ngươi thật không biết hay giả bộ ngốc nghếch?

Lục Văn Phi cảm thấy một luồng khí giận xông lên, cười lạnh :

- Đây là việc của tại hạ, không muốn nói với người ngoài. Giáo chủ năm lần bảy lượt truy đuổi không biết là có dụng ý gì?

Đào Hàn Sinh bước một bước dài lên trước, gằn giọng :

- Lão vì di vật của Tấn vương mà đến đây.

Lục Văn Phi không chịu yếu kém cũng giận dữ nói :

- Những người vì di vật của Tấn vương mà đến đây không dưới một ngàn người, lão không thử hỏi họ xem, sao cứ phải phụ thân ta mà hỏi?

Đào Hàn Sinh cười âm u :

- Lão ta không giống những người khác.

Rồi xòe tay ra :

- Đưa cho ta!

Lục Văn Phi giật mình hỏi :

- Đưa cái gì?

Đào Hàn Sinh gằn từng tiếng :

- Tàng bảo đồ.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ không biết cái gì là tàng bảo đồ.

Đào Hàn Sinh cười gằn :

- Lục Tử Tuấn đến thâm sơn ẩn cư nhất định có nguyên nhân, nếu lão ta không nắm chút manh mối thì quyết không đem sinh mệnh vào nơi nguy hiểm. Nếu như người biết điều hãy sớm đưa ra bảo đồ cùng bản Giáo hợp tác, lúc đó người cũng được một phần.

Lục Văn Phi biết Bạch Cốt giáo tâm tàn độc, trong lòng toan tính một hồi rồi từ tốn nói :

- Tại hạ không biết cái gì là tàng bảo đồ sao có thể cùng quý Giáo hợp tác?

Đào Hàn Sinh hừ lớn một tiếng :

- Người rượu mời không uống muốn uống rượu phạt chẳng? Bản Giáo hành sự không từ thủ đoạn nào lúc đó hối hận cũng không còn kịp nữa.

Lục Văn Phi cũng nổi giận :

- Giáo chủ đừng ép người quá đáng.

Nói dứt chàng rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt lên trời cười cuồng ngạo :

- Người muốn động thủ chẳng, đó là tìm tử lộ.

Trận cười này chính là ám hiệu, từ trong bóng đêm xuất hiện hai người là Kỳ Liên song thi, một tả một hữu cùng bao vây phía sau Văn Phi. Chưởng lực chưa phát mà hàn khí trùng trùng.

Lục Văn Phi bị ba cao thủ vây khốn, chàng âm thầm đề tụ chân lực, chuẩn bị tìm cách thoát ra. Nhưng trong lòng Đào Hàn Sinh đã có tính toán, không muốn bức tử thiếu niên này chỉ muốn ép chàng đưa ra mật đồ.

Song thi vừa mới xuất hiện, lão đã vận công từng bước tiến lên và nói :

- Bản Giáo chủ không muốn lấy mạng của ngươi, ngươi hãy nên nghĩ kỹ đi.

Không vì lời hăm dọa của Đào Hàn Sinh mà tỏ vẻ yếu nhược nên Lục Văn Phi không nói không rằng rút thanh trường kiếm loang loáng kiếm hoa mà đánh vào mặt Đào Hàn Sinh đồng thời hét lớn :

- Ta sống chết với ngươi.

Đây là một độc môn kiếm pháp uy lực dũng mãnh vô song.

Đào Hàn Sinh không dám coi thường, nương theo thế kiếm nhảy về một bên nhưng cảm thấy phía sau dường như có người ngăn chặn, bất giác phải lui năm bước.

Lục Văn Phi vốn không muốn đả thương lão kiếm thế biến chuyển một chiêu “Hỏa Thụ Ngân Hoa” trường kiếm vẽ lên một vòng ánh sáng xanh tắn công sau lưng Kỳ Liên song thi. Chiêu thức này không chỉ vô cùng dũng mãnh mà còn biến hóa khôn lường. Kỳ Liên song thi không kịp phòng bị, cả hai cất lên hai tiếng kỳ quái. Thế kiếm vừa cất lên đã khiến hai gã kinh hồn bạt vía.

Lục Văn Phi không ngờ chỉ hai chiêu kiếm pháp đã dễ dàng ép cường địch lui bước, trong lòng đã có chủ ý, ba mươi sáu kế đi là hay hơn cả, mới mượn thế “Hỏa Thụ Ngân Hoa” hai chân điểm xuống mặt đất cả người lẫn kiếm phi về phía trước, không ngờ đôi chân vừa chạm đất một trận hàn phong đã phủ mặt. Đào Hàn Sinh đã chặn ngang giữa lộ, cười âm u :

- Ngươi đi được sao?

Lục Văn Phi biết rằng đi lúc này cũng không xong chỉ còn cách đánh mà thôi, chàng không nhịn được nguyền rủa nói :

- Bạch Cốt giáo với Lục mỗ không thù oán, hà cớ gì bức bách như vậy?

Đào Hàn Sinh gằn giọng :

- Việc trên giang hồ đều không qua được mắt bốn Giáo chủ. Ta tin lần này cũng không ra khỏi lệ đó.

Chợt nghe trong bóng đêm một giọng cười lạnh lùng chen vào nói :

- Các hạ dựa vào sức lực của toàn giáo truy bức một hậu sinh, không sợ mỗ gà phải dùng dao phay, mang tiếng người trên hiệp kẻ dưới?

Đào Hàn Sinh cũng không quay đầu lại chăm chú nhìn Văn Phi trầm giọng quát :

- Ngươi là ai?

Có tiếng đáp :

- Ta là Tư Mã Ôn.

Đào Hàn Sinh cười thâm độc :

- Thì ra là bạn tốt mới đến. Sao không để ta đàng hoàng nghinh tiếp?

Kỳ Liên song thi đã ngấm vận công lực, vang lên hai tiếng vù vù, cả hai phi thân bao vây người mới đến. Người mới đến chính là khách của Tuyết Sơn Mang Tẩu tự xưng Bích Trần trang Tổng quản Tư Mã Ôn, ông ta chưa từng nghĩ đến Đào Hàn Sinh ác độc như vậy nên nhướng đôi mày dài ha hả cười nói :

- Trong giang hồ truyền ngôn quả không sai. Đào giáo chủ tâm địa chẳng khác lang sói.

Lúc này, Song thi đã vận ra một trận hàn phong từ trên đầu bổ xuống thế như điện xẹt. Tư Mã Ôn rùng người thấp xuống, tay áo phất lên một đờ một tiếp. Kỳ Liên song thi cùng với hai luồng hàn phong bị tung thẳng lên không rơi xuống đất.

Đào Hàn Sinh tuy mục quang chăm chú nhìn Lục Văn Phi nhưng cũng sớm nghe ra Song thi đã gặp phải cường địch nên mới quay người sang lạnh lùng nói :

- Tôn giá một chiêu đánh hạ Song thi dưới trướng bốn tòa, đủ thấy là bậc cao minh.

Tư Mã Ôn vòng tay cười nói :

- Không dám, không dám. Quý Giáo chủ tiếp đãi khách nhân như vậy thật khiến cho đệ mở rộng tầm mắt.

Đào Hàn Sinh trầm mặt cười lạnh :

- Tôn giá đêm khuya đến đây có ý muốn điều gì?

Tư Mã Ôn thông thả nói :

- Đệ nhận sự ký thác của người tiếp ứng Lục tiểu hiệp đưa về tửu quán.

Đào Hàn Sinh nghĩ thầm :

- Tiểu tử này có quan hệ gì với bọn họ?

Lão từ từ hỏi :

- Tôn giá đã cùng hãn cấu kết sao?

Đào Hàn Sinh âm độc vô chừng vì thấy đã lâu Song thi không có động tĩnh thì biết chúng đang điều tức dưỡng thương nên cố ý dùng lời kéo dài thời gian. Tư Mã Ôn không trả lời thẳng mà cao giọng nói :

- Lục tiểu hiệp mời đến đây. Ta nhận lời ký thác của Tuyết Sơn Mang Tẩu đến đưa thiếu hiệp trở về.

Lời nói của Tư Mã Ôn thật là lời ngay lý thẳng nhưng vào tai của Lục Văn Phi, chàng lại cảm thấy không được hài lòng, chẳng qua người ta có hảo ý, chàng không thể không nghĩ đến tình cảm này nên mới bước qua mà nói :

- Thật cực nhọc cho Tư Mã tổng quản.

Đào Hàn Sinh chớp mắt “hắc hắc” cười nói :

- Dù cho trước mặt bản Giáo chủ chính Tuyết Sơn Mang Tẩu đến ta cũng không thể để cho hấn đi đâu.

- Thiếu gia muốn đến thì đến muốn đi thì đi, ai có thể ngăn cản được ta?

Nói dứt chàng bước nhanh về phía trước. Đào Hàn Sinh hừ một tiếng phi thân lên chặn lại, chỉ nghe trong bóng đêm một thanh âm vọng lại trầm trầm :

- Hà có gì áp bức một kẻ hậu bối. Có gan hãy đến gặp lão phu.

Đào Hàn Sinh dừng chân hỏi :

- Tôn giá là ai?

Trong bóng đêm vang lên tiếng trả lời :

- Lão hủ, Hồ Văn Chiêu.

Âm thanh vừa dứt chỉ thấy Đào Hàn Sinh thân sắc biến đổi đi nhanh về phía tiếng nói. Lục Văn Phi cũng giật mình nhưng nghĩ đến giọng nói không giống, biết là có người giả mạo.

Tư Mã Ôn hỏi :

- Người vừa rồi phải chăng là lệnh sư?

Lục Văn Phi ra vẻ hoang mang nói :

- Tại hạ cũng không rõ lắm.

Tư Mã Ôn thấy chàng không chịu nói thật nên nói tiếp :

- Chúng ta trở về tẩu quán thôi, kéo cha con Công Tôn lo lắng.

Hai người triển khai khinh công đến canh ba thì trở về Bất Túy cư. Chỉ thấy trên lầu đèn đuốc sáng choang, cha con Mang Tầu vẫn còn chưa ngủ. Tư Mã Ôn lên tiếng :

- Đệ đã đưa Lục thế huynh trở về.

Tuyết Sơn Mang Tầu đứng dậy cảm tạ :

- Bạch Cốt giáo tâm địa ám muội, nếu không phải Tư Mã tổng quản lo liệu chỉ sợ rằng phiền phức hãy còn nhiều.

Tư Mã Ôn cười nói :

- Việc nhỏ không phải cảm tạ. Thực tế, nếu đệ không đi, Bạch Cốt giáo cũng không dám hại đến Lục thế huynh.

Mang Tầu thở dài :

- Bạch Cốt giáo tà ma ngoại đạo, hành sự khôn lường thật là khó nói.

Tư Mã Ôn thông thả ngồi xuống nói :

- Lệnh sư Hồ đại hiệp của Lục thế huynh đã đến rồi nên Đào Hàn Sinh mới không dám làm khó.

Tuyết Sơn Mang Tầu như chạm phải kiến, nhồm dậy nói :

- Tư Mã huynh đã nhìn thấy Hồ đại hiệp rồi sao?

Tư Mã Ôn nói :

- Vừa rồi Bạch Cốt giáo Đào giáo chủ đang làm khó dễ Lục thế huynh, Hồ đại hiệp tự dưng xuất hiện đã dẫn dắt Đào giáo chủ đi nơi khác rồi.

Mang Tầu trong lòng trầm ngâm lưỡng lự, lúc sau mới từ tốn nói với Lục Văn Phi :

- Thế thì tốt rồi. Lệnh sư đã đến đây, bọn họ sẽ không dám làm hại Lục thiếu hiệp.

Lục Văn Phi cũng hàm hồ gật gật đầu mà trong lòng nghĩ không ra ai đã mạo xưng danh hiệu ân sư. Tư Mã Ôn trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói :

- Tình thế càng lúc càng phức tạp. Theo ta, phụ tử hai vị hãy tạm thời đến tậ Trang mà trú ẩn.

Mang Tầu cảm thấy khó xử :

- Điều này....

Tư Mã Ôn nét mặt không đổi nói :

- Xin đừng hoài nghi, Trang chủ đang chờ ta trở về.

Mang Tẩu nói :

- Lục thế huynh có thể cùng đi chăng?

Lục Văn Phi thầm nghĩ :

“Việc của ta đâu cần các người quan tâm”.

Chàng không muốn Tư Mã Ôn mở lời nên nói :

- Tại hạ thấy không cần, vẫn có thể tiếp tục ở đây.

Tư Mã Ôn từ tốn nói :

- Thế cũng được nhưng nếu có việc cần kíp có thể báo tiểu nhị đến tậ Trang chuyển báo.

Rồi lão dường như rất khẩn cấp đứng dậy nói :

- Việc không thể chậm trễ, chúng ta nên đi ngay.

Bèn bước ra ngoài đi trước.

Mang Tẩu cũng đứng dậy dựa vai vào Vân Nương nói :

- Lục thế huynh nếu muốn tìm chỗ ở của phụ tử lão có thể đến Bích Trần trang mà tìm.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Cám ơn sự quan tâm của tiền bối, tại hạ không cần đâu.

Vân Nương dường như có thâm tình, nàng nhìn Lục Văn Phi một lát muốn nói lại thôi. Lục Văn Phi lại không hề lưu ý điều này cũng đứng dậy xuống lầu mà trở về phòng.

Mấy ngày nay chàng thường gặp nguy hiểm nên để ý phát giác ra bốn bề đều là nguy cơ, sức chú ý của quần hùng đều tập trung ở cổ lãng nhưng không ít người có suy nghĩ đã quan tâm đến mình. Qua giây lâu nghĩ ngợi, chàng đem các việc ra xem xét cảm thấy mình ở nơi này hại nhiều lợi ít, không bằng trở về nơi sư phụ gặp ân sư để báo cáo mọi việc. Chàng hiểu rõ sư phụ, thân tàn tật không thể dùng công lực nhưng có thể dựa vào kinh nghiệm giang hồ mấy mươi năm mà phân biệt được đúng sai.

Một mình ngồi suy tính chợt cửa phòng mở ra, Trương Ngọc Phong bước vào mặt tươi như hoa. Chàng

giật mình lấy làm kỳ dị nói lớn :

- Cô nương đến đây có việc gì?

Trương Ngọc Phong uyển chuyển ngồi xuống ghế trước mặt rồi cười nói :

- Thật ngoài ý liệu phải không? Gia thúc cảm thấy huynh một mình cô thân ở đây sợ rằng gặp người ám toán cho nên bảo muội đến thăm.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Tại hạ tuy bất tài mạt học, nhưng tự nghĩ có thể bảo vệ được mình.

Trương Ngọc Phong không buông nói :

- Nói vậy chúng tôi là kẻ nhiều chuyện rồi.

Lục Văn Phi nói :

- Lệnh thúc cao nghĩa như vậy, tại hạ đâu dám buông lời không tình lý, lòng thành của các vị tại hạ xin cảm ơn.

Trương Ngọc Phong nhẹ giọng nói :

- Bất luận gia thúc thật hay giả quan tâm đến huynh, lần này muội đến đây chỉ là thành ý.

Lục Văn Phi thoáng chút rung động nên nói :

- Điều này tại hạ hiểu rõ.

Trương Ngọc Phong lại tiếp lời :

- Mấy ngày gần đây dường như huynh có quan hệ thân mật với cha con Mang Tẩu?

Văn Phi cười nói :

- Ngoài mặt xem ra đúng như vậy, chỉ là....

Lời nói chưa dứt thì cảm thấy không ổn cho nên ngừng miệng không nói.

Trương Ngọc Phong từ nhỏ đi lại giang hồ, nên rất cơ trí biết chàng lời đến miệng nhưng không muốn thốt ra, nàng nhẹ nhàng nói :

- Phụ tử họ cũng thật đáng thương. Bảo tàng còn chưa tìm thấy trái lại phải chuốc vào người phiền não.

Lục Văn Phi không biết nàng dựa vào đâu mà nói vậy nên mới lên tiếng :

- Còn may là có người ra tay trợ giúp, tất nhiên không còn phiền hà nữa rồi.

Trương Ngọc Phong khẩn trương hỏi :

- Ai đã ra tay giúp đỡ họ?

Lục Văn Phi tự biết đã lỡ lời, nhưng lời đã thốt thì đành phải nói luôn :

- Tư Mã Ôn Tổng quản của Bích Trần trang.

Trương Ngọc Phong nghĩ một lát không biết Bích Trần trang là nhân vật ở phương nào bèn không hỏi nữa, rồi từ tốn nói :

- Lục huynh luôn miệng nói không lưu ý đến bảo tàng Tấn vương, hà cớ gì Lục huynh lưu lại Thái Hành?

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Cô nương nói rất phải. Tại hạ ở lại Thái Hành này thật là vô ích, tại hạ định sớm mai sẽ rời khỏi đây.

Trương Ngọc Phong thấy chàng nói ngoài ý liệu của mình, nên tròn tròn mắt hỏi :

- Quả có tính toán như vậy sao?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ bất tất phải gạt cô nương.

Trương Ngọc Phong đến đây vì vâng lời xem xét động tĩnh của Lục Văn Phi, bây giờ nghe chàng sắp đi không biết thật hay giả nhưng nhìn thái độ của chàng dường như là thật thì chần chừ một lát lại cất tiếng hỏi :

- Tiểu muội có vài câu không biết có nên hỏi hay không?

Lục Văn Phi cười nói :

- Cô nương có điều muốn nói, tại hạ nếu biết thì xin vâng.

Trương Ngọc Phong hỏi :

- Đào Hàn Sinh nói lệnh tôn bị hại chính vì di vật của Tấn vương, chuyện này xác thực hay không?

Lục Văn Phi trong lòng chấn động, mấy hôm nay chàng gặp nhiều biến cố cho nên cũng có đôi phần cảnh giác, thở dài nói :

- Tiên phụ vì tránh thù mới ẩn tích thâm sơn, vô ý gây cho nhiều người hiểu lầm, thật là lòng người khó đoán.

Trương Ngọc Phong tiếp lời hỏi :

- Nhưng không biết thù gia của lệnh tôn là những nhân vật nào?

Văn Phi nói :

- Điều này ngay cả tại hạ cũng chẳng được biết.

Trương Ngọc Phong lại hỏi :

- Nói như vậy việc lệnh tôn gặp hại đã trở thành ẩn án không thể tìm được thủ phạm sao?

Nhắc đến phụ thù, tâm tình Lục Văn Phi bị kích động, chàng phần hận nói :

- Sở dĩ tại hạ lưu lại Thái Hành chính vì điều tra tung tích cừu nhân. Trước mắt, người võ lâm đến Thái Hành rất nhiều, tại hạ nghĩ kẻ giết hại phụ thân nhất định cũng đến đây.

Trương Ngọc Phong nói như châm thêm vào :

- Đúng vậy, nếu lỗ dịp này thì khó mà điều tra ra được.

Lục Văn Phi vốn không nhất định phải rời khỏi Thái Hành nên qua lời nói của nàng, trong lòng băn khoăn, chưa dứt khoát.

Trương Ngọc Phong lại nói tiếp :

- Tối qua Giáo chủ bản Giáo truyền lệnh đến, ngài cho rằng sự việc bảo vật Tấn vương rất trọng yếu nên sẽ đích thân đến đây.

Lục Văn Phi cười lạnh :

- Tây Phương Trương môn giàu có nhất phương mà hãy còn thèm muốn những tài vật này, chẳng trách nào đồng đạo giang hồ lũ lượt đến đây.

Trương Ngọc Phong biết lời chàng mai mỉa nhưng quả thật bốn Môn đã cùng giang hồ chen chân đến Thái Hành sơn, chuyện không nói ai cũng biết, nhưng cũng dùng miệng lưỡi mà nói :

- Huynh biết gì mà nói, nếu bảo tàng Tấn vương chỉ là kim châu tài vật thì có dâng tặng không cho bốn

Môn, chúng tôi cũng không thèm đến đây tìm lấy.

Lục Văn Phi cười lớn nói :

- Đó chính là ăn cái lại nghĩ đến chuyện vớt trăng nói ra thật tức cười.

Trương Ngọc Phong giận dữ đến nổi trắng bệch mặt nói :

- Thì ra cái gì người cũng không biết, trong mơ hồ mà hành sự. Ngũ thức của ta đã để người ngoài mắt từ lâu rồi.

Lục Văn Phi cố ý kinh ngạc :

- Lẽ nào, bảo tàng của Tấn vương còn có gì sao?

Trương Ngọc Phong xuất kỳ bất ý nói :

- Nếu như tài vật bình thường lẽ nào lại chấn động giang hồ. Tự nhiên là bảo vật mọi người muốn có.

Lục Văn Phi mất đi nụ cười hỏi :

- Cô nương có thể nào nói rõ cho tại hạ mở rộng tầm mắt?

Trương Ngọc Phong nói :

- Dù sao bí mật cũng có ngày sáng tỏ, nói cho người nghe cũng không sao. Lúc đó Tấn vương thu nhận cất giữ cống vật bốn phương không vật nào không giá trị liên thành nhưng ở đây không phải nói đến những bảo vật đó mà quan trọng nhất là bí kíp “Bao La Vạn Tượng” do ông viết ra, tinh hoa võ lâm thiên hạ đều nằm trong đó, bất cứ người nào đoạt được đều có thể trở thành cao thủ đệ nhất võ lâm.

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Thì ra như vậy.

Chàng âm thầm kinh ngạc, chàng cảm thấy sứ mệnh của mình thật là trọng đại.

Trương Ngọc Phong thấy chàng hồi lâu không nói cho rằng đã bị lời nói của mình kích động nên tiếp lời :

- Lệnh tôn vì bảo tàng mà đến, khi sắp lìa cõi đời không biết có dặn dò huynh gì không?

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Tiên phụ trọng thương cực điểm chưa kịp nói gì thì đã quy tiên.

Trương Ngọc Phong tỏ vẻ thất vọng đứng dậy nói :

- Tiểu muội đến đây đã lâu, không biết cổ lãng có chuyện gì không nên phải đi ngay!

Lục Văn Phi cũng đứng lên nói :

- Mọi người còn đang trấn giữ cổ lãng sao?

Trương Ngọc Phong nói :

- Đúng vậy. Lục huynh không biết có hứng thú đi xem không?

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Tại hạ không muốn vào chốn náo nhiệt!

Trương Ngọc Phong úp mở nói :

- Hay là sợ Bạch Cốt giáo uy bức huynh? Không cần phải sợ, có ngũ thúc ở đó họ không dám đâu.

Những lời này khiến chạm đến lòng tự ái của Lục Văn Phi, chàng chau mày nói :

- Tại sao ta phải sợ họ. Sớm muộn gì ta cũng cùng bọn tà ma đó huyết đấu.

Trương Ngọc Phong mỉm cười, ra khỏi phòng. Lục Văn Phi cho rằng nàng cười có ý diễu cợt bèn bước ra :

- Đi. Tại hạ cùng đi với cô nương để xem cục diện này lúc nào bắt đầu.

Trương Ngọc Phong thích thú thấp giọng nói :

- Bản Giáo đã quyết định dùng toàn lực để lo việc này. Sau này việc náo nhiệt hãy còn nhiều.

Hai người cùng đi vào trong núi, đi thẳng về phía nam của cổ lãng, còn cách cổ lãng một lần tên thì đã nghe nhiều tiếng ồn ào nổi lên. Trương Ngọc Phong khẩn trương nói :

- Không xong. Nơi đó dường như đã xảy ra chuyện rồi.

Hai người cùng chạy nhanh ra phía trước.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tài Sơ Mạt Học

Phía Nam do Tây Xuyên Trương môn trấn giữ bây giờ xảy ra việc đương nhiên là Trương Nam đang động thủ với người. Trương Ngọc Phong lẽ nào không khẩn trương. Hai người chạy vòng qua vách núi đã thấy Trương Nam đấu với một hán tử. Lục Văn Phi xem kỹ thì thấy hán tử ước khoảng ba mươi sáu tuổi, thân thể cường tráng, khinh công nhanh nhẹn.

Trương Nam trong lúc khẩn thiết không cách nào mà chạm vào người hán tử này được. Đột nhiên người đó nhú mày, một cánh tay dường như chuyển động không linh hoạt. Võ công Trương Nam trên hán tử đó một bậc nhưng chỉ vì Trương Nam muốn bắt được nhân chứng, nên mới để cho hắn ta hoạt động như vậy. Trong lúc hán tử đó xuất thủ định đâm vào huyết đạo của Trương Nam bỗng hự lên một tiếng ngã nhào.

Lúc Lục Văn Phi và Trương Ngọc Phong chạy đến, Văn Phi thấy cánh tay Ngọc Phong chuyển động rồi hán tử ngã xuống mới nghĩ rằng nàng đã dùng “Mai Vũ kim mang” ám toán, chàng cảm thấy bất bình nên quay lại nói :

- Người này vốn không phải địch thủ của lệnh thúc, cô nương lại dùng ám khí đã thương thật không quang minh chính đại.

Trương Ngọc Phong cười lạnh :

- Tại sao phải tốn nhiều thời gian với hắn. Chúng ta bắt người là cần kíp. Người này chắc từ lảng mộ ra đây.

Lúc này, Trương Ngọc Phong đến đỡ hán tử đứng dậy, chỉ nghe nàng la lên một tiếng kinh ngạc, thì ra trong ngực hán tử rơi ra hơn mười mấy đồ vật phát sáng lấp lánh đầy trên mặt đất. Trương Ngọc Phong chạy đến trước cầm một miếng lên xem thì ra đó là một viên minh châu trông giống như những viên mắt rồng, ánh sáng chói mắt, nàng không dừng được phải buông tiếng khen :

- Hảo minh châu!

Lục Văn Phi cũng cầm lên một viên minh châu mà xem. Chàng từ nhỏ luyện tập võ nghệ, rất nhiều sự vật chưa biết nên không biết viên minh châu nho nhỏ này giá trị liên thành. Lúc này sắc mặt Trương Nam vô cùng khẩn trương, trầm giọng nói :

- Mau gom hết lại!

Trương Ngọc Phong vội vã khom người thâu thập tất cả những viên minh châu rơi vãi trên mặt đất. Trương Nam muốn lấy lại viên minh châu đang ở trong tay Lục Văn Phi, hăn mở miệng định nói, bất chợt bên sườn núi đi lên một vị thiếu niên công tử, tay phe phẩy quạt cao giọng nói :

- Trương ngũ thúc, tài vật không ít chứ?

Trương Nam sắc mặt biến đổi, lạnh lùng nói :

- Ít thấy thì lấy làm lạ, chứ việc này cũng chẳng đáng nói.

Thiếu niên chậm rãi đến trước hán tử, cúi người xem xét trên mình của gã, cuối cùng lấy ra một viên bạch bích để trong lòng bàn tay cười ha hả nói :

- Minh châu bạch bích mỗi viên đều là vật giá trị liên thành. Tên này không biết từ đâu mà có được.

Thiếu niên ngửa mặt cười rồi nói tiếp :

- Hắc Long bang dám hợp tác cùng Trương, Tạ hai nhà, đó chính là rước lấy sự diệt vong. Thần thái của thiếu niên này vô cùng ngạo mạn dường như trước mắt không người.

Trương Nam hầu như không có cách nào đối đáp với thiếu niên công tử nên nói :

- Mau mời lệnh thúc đến đây, lão phu có việc muốn thương lượng.

Chỉ nghe từ xa truyền đến giọng nói âm trầm của Tạ Nhất Phi :

- Không cần mời đệ cũng đã đến đây.

Lời chưa dứt, người đã đến nhanh nhẹn đáp xuống hiện trường. Trương Nam chỉ vào hán tử nằm dưới đất nói :

- Người này từ cổ lảng chạy ra, đệ đã khống chế được gã.

Tạ Nhất Phi tiếp lời :

- Chúng ta mau hỏi cung.

Lão cúi người giải khai huyết đạo, đột nhiên thất kinh la lớn :

- Gã đã bị chất độc phát tác chết rồi.

Trương Nam nhìn Trương Ngọc Phong dường như muốn chất vấn nàng. Ngọc Phong nói :

- Diệt nữ vừa rồi dùng “Mai Vũ kim mang” không có độc.

Lục Văn Phi ở trong hiện trường, từ đầu đến giờ chỉ tọa thị bàng quan, lúc này mới bước đến xem kỹ xác chết, thấy da mặt hán tử ám đen, thất khiếu đã rịn máu bầm rõ ràng đã trúng độc mà chết, chàng chậm rãi nói :

- Người này đã tự phục độc mà chết.

Trương Nam chột tỉnh ngộ :

- Đúng rồi. Gã nhất định là người của bang phái bí mật, chỉ vì sợ rơi vào tay đối phương bị bức cung, nên đã mang theo chất kịch độc rồi tự kết liễu.

Tạ Nhất Phi cẩn thận xem xét :

- Lời Trương huynh có lý.

Lão ngẩng đầu đưa mắt nhìn Lục Văn Phi rồi không nói. Trương Nam lúc này mới nhớ đến Văn Phi đứng bên cạnh, hẳn có nhiều điều muốn nói, nhưng không tiện nói ra. Sự tình này Văn Phi đã chứng kiến từ đầu, đang lúc chần chừ không quyết thì thiếu niên công tử bước lên chỉ vào Lục Văn Phi rồi hỏi :

- Trương ngũ thúc, người này là ai?

Trương Nam trả lời hàm hồ :

- Gã họ Lục.

Âm điệu của Trương Nam lạnh lẽo như không muốn giới thiệu hai người biết nhau. Thiếu niên công tử lại nói :

- Phải chăng là người của quý phái?

Trương Nam lắc đầu :

- Thế thì không phải.

Lão ta tính tính ác độc giao quyết, trong lòng đã có dạ giết người diệt khẩu nên cũng có điều khó xử cho nên còn chưa quyết, bây giờ thấy thiếu niên công tử hỏi đến, chột nổi lên ý niệm mượn đao giết người.

Thiếu niên công tử chính là con của lão đại nhà Tạ gia tên gọi Tạ Bảo Thụ. Bình nhật được cưng chiều quá mức nên rất cuồng ngạo, bất cứ người nào y cũng không coi vào đâu. Nhìn thấy Văn Phi cùng Ngọc Phong sát vai đồng hành, lòng đã đổ kị. Vừa rồi nghĩ Văn Phi là môn đệ của Trương môn cho nên nén giận không phát tác. Bây giờ Trương Nam đã nói rõ, lòng nổi sát khí, y bước dài đến trước mặt Văn Phi gằn giọng :

- Ai cho người đến đây?

Lục Văn Phi cười lạnh :

- Tại hạ cao hứng mới đến đây, có can dự gì đến người?

Tạ Bảo Thụ trầm mặt nói :

- Trước mặt bản công tử người ăn nói như vậy thì cũng đủ biết người không phải là đồ tốt đẹp gì.

Lục Văn Phi chưa từng thấy qua loại người chưa biết tình lý là gì này, cho nên bốc giận bùng bùng, nhưng rồi lại nghĩ thầm :

- Mình đến nơi này vốn không có sở cầu chi thì cùng hãn tranh đua làm gì?

Thế là chàng nén giận vào lòng xem như chưa từng nghe thấy, điều này càng khiến cho cơn giận của Tạ Bảo Thụ thêm phát tác, tay y đưa lên ngang ngực đẩy ra một chưởng, y xuất thủ hiểm độc như đang đối đầu với cừu nhân đại địch.

Lục Văn Phi tại nghe tiếng gió bất chợt đổ vào người, vội vã bước ngang năm bước hừ một tiếng nói :

- Tôn giá có gì tùy tiện ra đánh người?

Tạ Bảo Thụ đã động sát cơ, rút nhanh trường kiếm khỏi vỏ quất :

- Hãy rút kiếm ra mau, hôm nay thiếu gia sẽ cho người chết mà không phải ôm hận.

Ngọc Phong nhìn thấy chuyện không xong, khẩn trương gọi :

- Tạ gia huynh không nên như vậy.

Tạ Bảo Thụ chớp mắt nói :

- Không cần người lo.

Ngọc Phong nổi giận, trầm mặt định lên tiếng thì tai nghe Trương Nam truyền âm nói :

- Ngọc Phong không cần lo chuyện phiếm, cứ để bọn chúng đánh nhau.

Nàng vốn sợ vị thúc thúc này, lòng tuy không muốn nhưng cũng không dám nói.

Tạ Bảo Thụ trường kiếm rút ra khoa một vòng như một đợt sóng trào, làn sóng kiếm lũ lượt đâm vào ngực Văn Phi. Vội né người một bên, Văn Phi rút nhanh trường kiếm, Tạ Bảo Thụ trường kiếm lại cất lên, cười ngạo :

- Nhà người muốn chống đối ta sao, đừng có năm mơ.

“Vút, vút, vút” liên tiếp những đường kiếm khẩn cấp tấn công Văn Phi. Tà gia nổi tiếng là võ học danh môn, Bảo Thụ từ nhỏ luyện võ nghệ, thoáng chốc vung tay tấn công uy thế thật kinh người. Văn Phi muốn nhịn cũng không xong, may kiếm nương lên giận dữ nói :

- Thật là không biết tiến thoái. Người cho rằng ta sợ người sao?

Trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ, một thế Mai Khai Ngũ Phúc. Vù vù, vù liên tiếp đỡ thế kiếm tấn công của Bảo Thụ. Nội công chàng hùng hậu cho nên lúc này song phương mấy thế chạm nhau chấn động cánh tay của Bảo Thụ đến tê chồn phải thối lui hai bước.

Kiểm thức của Lục Văn Phi triển khai lập tức trùng trùng không dứt, nhằm thẳng phía trước bao phủ Bảo Thụ trong bóng kiếm. Tà Bảo Thụ dựa vào thúc thúc đứng cạnh cho nên đã cố tình phát tác, y ra vừa công vừa kích, không ngờ võ công không bằng người. Qua lại mấy chiêu, nguy cơ thất bại đã lộ ra trước mắt, trong lòng vừa lo vừa giận, nghiêng răng kèn kẹt đem hết sức chống đỡ, có lúc gần như không cầm cự nổi mới nghĩ ra cách cả hai cùng chết nên mới liều mạng đánh tới.

Lục Văn Phi không muốn cùng gã chiến đấu nên giải tỏ chiêu thức nói :

- Dừng tay!

Tà Bảo Thụ hung tính đã phát, không thềm để tâm đến lời kêu gọi của Văn Phi, thừa cơ xông lên phía trước, cả người lẫn kiếm lao vào. Lục Văn Phi không ngờ gã làm như vậy. Trong lúc cấp bách chàng vận toàn thân công lực hét lớn một tiếng, mũi kiếm phong tỏa bên ngoài “vù” một tiếng, trường kiếm của Tà Bảo Thụ chấn động sút tay bay vọt lên không, tay trái cũng bị ánh kiếm quét ngang một đường dài, máu tươi chảy dài theo tay.

Tà Nhất Phi đứng bên cạnh, nhìn thấy Bảo Thụ bị thương thần sắc biến đổi, gằn giọng nói :

- Loài chuột thú, người dám hỗn láo à?

Lời chưa dứt, Thiết Cốt phiến xòe ra như một vòng thái dương, đánh mạnh về phía Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi một kiếm đã thương Tà Bảo Thụ, trong lòng đang cảm thấy bồi hồi, đang định tiến lên xem xét thương thế của Bảo Thụ. Tà Nhất Phi đã ào ạt tấn công, chàng đành phải khoa kiếm chống đỡ. Tà Nhất Phi nguyên là cao thủ nổi tiếng của Tà gia, lần này ngậm hờn mà xuất thủ thế công hiểm độc, chỉ ra tay mấy chiêu đã bức bách Lục Văn Phi chân tay rối loạn, trong lòng chàng vừa giận cao giọng nói :

- Các người có biết lí lẽ hay không?

Tà Nhất Phi sát cơ đã động chỉ đánh chứ không nghe, Thiết Cốt phiến đánh lên, điểm vào những huyệt

chí mạng. Lục Văn Phi lúc này rối loạn vì bị đối phương đoạt mất thượng phong phải lui chân mấy bước, ngay cả một cơ hội cũng không có.

Lúc này thấy Tạ Nhất Phi cố ý muốn giết mình, chàng vô cùng giận dữ nói :

- Tiên bối đừng ép người quá đáng.

Trường kiếm trong tay ra chiêu “Mai Khai Ngũ Phúc”, phong tỏa Thiết Cốt phiến rồi triển khai liên tục kiếm thế của sư môn, một chiêu Mai Lâm kiếm pháp tuyệt thế võ lâm chỉ thấy bông hoa mai lấp loáng, trên đánh dưới điểm, nhất tề phong tỏa huyết đạo đối phương.

Tạ Nhất Phi tấn công liên tiếp mười mấy chiêu nhưng không cách nào áp sát được, lại bị đối phương đoạt lại thế thượng phong, lòng khẩn trương thầm nghĩ: “Ngay cả một tên hậu sinh văn bối ta cũng không thu thập được, vậy thì làm trò cười cho Trương Nam rồi”.

Nghĩ rồi lại vận toàn công lực vào Thiết Cốt phiến nghênh tiếp thế kiếm trùng trùng của Văn Phi. Điều này quả nhiên kiến hiệu, chỉ nghe hàng loạt tiếng kêu leng keng, trường kiếm trong tay Lục Văn Phi đã bị Thiết Cốt phiến chấn động đến nỗi tuột tay văng ra. Thiết Cốt phiến trên đà bay thẳng tới điểm vào năm đại huyết của Văn Phi. Lục Văn Phi rơi kiếm, hồ khẩu tay bị tét, biết mình đã bị thương dưới tay của Thiết Cốt phiến.

Bỗng một giọng trầm trầm cất lên :

- Họ Tạ kia không nên bức người thái quá.

Rồi một luồng chưởng phong cực mạnh đánh tới, Tạ Nhất Phi chưa kịp phòng bị vội vã thối lui năm bước, xòe quạt ra che trước mặt bảo hộ, xong đưa mắt xem thì thấy Phó bang chủ Trịnh Trọng Hồ của Hắc Long bang mặt đầy uy vũ đã đứng cạnh bên, bất giác nổi giận :

- Trịnh huynh vì hấn mà ra tay sao?

Trịnh Trọng Hồ cười lạnh :

- Đúng vậy. Thanh thiên bạch nhật lại muốn giết người diệt khẩu, đó là hành vi của trượng phu sao?

Tạ Nhất Phi đỏ mặt miễn cưỡng nói :

- Tiểu tử này đã thương Bảo Thụ nhà ta, đệ quyết bắt hấn chịu tội!

Trịnh Trọng Hồ nhếch mép cười nói :

- Sự tình vừa qua đệ thấy rất rõ, không cần phải nói.

Đoạn cười gằn một tiếng lại nói tiếp :

- Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu tối qua đã đến Thái Hành sơn. Tạ huynh muốn nói lí lẽ thì hãy tìm Hồ đại hiệp. Lúc này muốn giết người diệt khẩu thì không được đâu.

Tạ Nhất Phi vừa nghe Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu đã đến, tâm tình có hơi bồn loạn, tim đập thình thịch. May mắn vừa rồi có Trịnh Trọng Hồ ra tay ngăn trở, nếu không chuyện bé đã xé ra to rồi. Nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra phớt lờ nói :

- Lão quý đó đến đây thật đúng lúc, ta phải đi tìm lão để phân rõ đúng sai việc này.

Trịnh Trọng Hồ biết lão ta ngoài mặt làm tỉnh nhưng trong lòng đã bồn loạn nên mỉm cười nói :

- Tạ huynh nếu nể mặt tiểu đệ, việc này xin hãy bỏ qua. Chúng ta hãy bàn việc trước mắt.

Lúc này, Tạ Bảo Thụ đã băng bó xong vết thương, gã cao giọng :

- Nhị thúc, đừng tha cho tiểu tử đó.

Tạ Nhất Phi trầm giọng nói :

- Không cần người chen vào. Đi đi!

Bảo Thụ không dám nhiều lời, căm hận trợn mắt nhìn Lục Văn Phi rồi mới bỏ đi.

Lục Văn Phi lúc này vô cùng buồn bã, chàng tự cảm thấy võ nghệ thấp kém, đến đâu cũng bị người áp bức nên đứng dậy vội vã ra đi.

Trịnh Trọng Hồ ở phía sau bước đến từ từ nói :

- Vừa rồi một người áo đen ở trong cổ lảng chạy ra, nhị vị có ngăn cản không?

Tạ Nhất Phi nén giọng làm hòa chỉ tay xuống đất :

- Gã kia. Trịnh huynh có thể tự mình xem xét.

Trịnh Trọng Hồ xòe tay ra nói :

- Đệ hy vọng được nhìn thấy đồ vật mà gã mang ra.

Tạ Nhất Phi hừ một tiếng chẳng thèm nói một lời. Trương Nam đặt mình bên ngoài sự việc, bàng quan đứng nhìn nhưng lúc này lão không thể không nói, bèn bước lên trước tiếp lời :

- Trên mình người này chẳng mang một thứ gì.

Trịnh Trọng Hồ ha hả cười nói :

- Đệ từ xa đã thấy nơi đây ánh châu ngọc lấp lánh, sáng lóa cả mắt. Trương huynh sao lại bảo rằng không có.

Trương Nam che giấu không được, biến sắc mặt nói :

- Người do đệ hạ thủ, lẽ nào quý Bang muốn có phần sao?

Trịnh Trọng Hồ lắc đầu :

- Đệ không có ý này.

Rồi cao giọng :

- Huynh và đệ đã liên minh phòng thủ. Lý ra phải để cho chúng tôi xem thử.

Trương Nam lắc đầu :

- Lão và huynh đã phân nơi trấn giữ. Quý Bang không có cơ để lấy vật?

Trọng Hồ cười lạnh :

- Đệ chỉ muốn xem đồ thật hay giả, để phán đoán dụng ý khác của đối phương. Trương huynh sao lại có ý nhỏ mọn như vậy?

Tạ Nhất Phi đứng bên cạnh có ý trợ giúp nói :

- Quý Bang nếu muốn tình tường sự tình có thể vào lãng mà điều tra. Sao nhất định muốn ngồi không hưởng thụ?

Trịnh Trọng Hồ cười hắc hắc hai tiếng gật đầu nói :

- Được, hai vị không có thành ý hợp tác, đệ cũng không nhiều lời. Cáo từ.

Họ Trịnh chấp hai tay thủ lễ rồi chậm rãi đi mất.

Trương Nam chờ Trọng Hồ đi xa, lòng phẫn hận nói :

- Hắc Long bang dựa vào người động lực mạnh chỗ nào cũng cuồng ngạo tự đại, sớm muộn đệ cũng sẽ đánh với họ.

Tạ Nhất Phi tiếp lời :

- Trương huynh nói đúng, chờ cho người chúng ta đến đủ, đệ tin rằng hai nhà hợp lực nhất định sẽ chiếm phần hơn.

Trương Nam trầm ngâm một hồi chợt ngẩng đầu nói :

- Hắc Long bang luôn giúp đỡ tiểu tử họ Lục rõ ràng có ý lấy lòng lão quý. Chúng ta không thể không đề phòng.

Tạ Nhất Phi cười lạnh một tiếng nói :

- Lão quý đâu có tài ba đến đâu cũng chỉ là một người, sợ gì chứ. Trái lại việc của cổ lãng chúng ta phải tính toán cẩn thận.

Trương Nam gật đầu nói :

- Vừa rồi những vật trên người của hán tử, mỗi cái đều là vật chí bảo quý giá, từ đó mà xem di vật của Tấn vương quả thật có trong nội lãng.

Tạ Nhất Phi tiếp lời :

- Việc không thể chậm trễ chúng ta hãy mau động thủ, phải đi trước Hắc Long bang một bước mới được.

Trương Nam nhìn bốn bề thấp giọng nói :

- Chốn này không phải là nơi bàn bạc. Chúng ta tìm nơi khác mà thương lượng.

Tạ Nhất Phi gật đầu :

- Đệ cũng có ý này.

Hai người vừa đi vừa cười, thân hình cất lên phi thân như làn khói.

Lại nói Lục Văn Phi lòng đầy phẫn hận, cầm đầu chạy bất kể trên đường, ước khoảng năm, sáu dặm thì đến một bìa rừng. Thành linh dừng chân đứng lại nghĩ thầm :

- Ta chạy không mục đích như vậy cuối cùng đến đâu?

Nghĩ một hồi cảm thấy trở về Bất Túy cư là tốt nhất. Vừa mới cất bước lên thì thấy trong rừng bước ra một vị công tử tuấn tú nhìn chàng mỉm cười nói :

- Biểu đệ có việc gì cần kíp tại sao lại đến nơi này?

Lục Văn Phi ngẩng đầu thì thấy người mới đến chính là Vương Tôn, nghĩa huynh vừa mới kết giao,

chàng không giấu vẻ kỳ lạ hỏi :

- Đại ca tại sao lại đến nơi này?

Vương Tôn cười nói :

- Đệ hãy chưa trả lời câu hỏi của huynh.

Lục Văn Phi thở dài một tiếng nói :

- Hôm nay đệ mới biết võ nghệ của mình thấp kém, không muốn đi lại trên giang hồ nữa mà muốn trở về sư môn luyện lại tuyệt kỹ.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Việc học vô hạn, đệ nghĩ học đến đâu mới gọi là thành đạt?

Lục Văn Phi nói :

- Điều này... điều này...

Vương Tôn nói lại :

- Không cần điều này điều kia nữa, người học võ muốn đạt đến trình độ như thế nào mới không bị người áp bức, thực tại thật khó nói. Thí dụ lấy Trương Nam mà nói, trên giang hồ có thể xem đó một cao thủ tuyệt luân nhưng nếu gặp phải một cao thủ chân chính sợ rằng y không chịu nổi một chiêu.

Lục Văn Phi nói :

- Lời huynh nói vậy cuối cùng chỉ vì muốn khích lệ tiểu đệ mà thôi.

Vương Tôn khoa chân bước lên tì vào vai chàng nói :

- Đừng nên tự ti mặc cảm như vậy. Họ không mạnh hơn đệ bao nhiêu đâu.

Lục Văn Phi nghĩ đó chỉ là lời khuyên giải của nghĩa huynh nên trầm mặt không nói. Vương Tôn chợt hỏi :

- Huynh nhớ đã từng truyền khẩu quyết hành công cho đệ, đệ có luyện qua chưa?

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Cả ngày bận việc cho nên đệ chưa luyện đến.

Vương Tôn nghiêm mặt nói :

- Lúc mới luyện, tuy chưa thấy được sự vi diệu, nhưng không sao chỉ cần thời gian ắt nội lực sẽ tinh tiến.

Lục Văn Phi hàm hồ gật đầu.

Vương Tôn nhẹ giọng lại rồi nói :

- Mấy hôm nay dường như đệ có chút thân mật với Tuyết Sơn Mang Tẩu?

Lục Văn Phi thở nhẹ nói :

- Người này tâm địa bất trắc, ngoài mặt lại muốn lôi kéo đệ, tiểu đệ vì thấy lão là người tàn phế nên không tiện chống đối.

Vương Tôn gật đầu :

- Lão này vốn không phải người tốt. Lúc này tình thế thay đổi bất thường đệ phải phòng bị lão đôi chút.

Lục Văn Phi thấy nghĩ huynh là một nhân vật thần bí nên chậm rãi hỏi :

- Đại ca có biết Bích Trần sơn trang là người ở đâu không?

Vương Tôn ngửa mặt lên trời nói :

- Bây giờ hãy còn khó phán đoán.

Lục Văn Phi làm lạ hỏi :

- Lời này là ý gì?

Vương Tôn nói :

- Việc ở Thái Hành sơn tình thế phức tạp khiến người ta mơ hồ chẳng biết chân giả, không chỉ vài lời có thể nói rõ ràng được.

Lục Văn Phi càng nghe càng hồ đồ lại hỏi :

- Lời của đại ca ám chỉ điều gì?

Vương Tôn nhẹ giọng nói :

- Mỗi một người võ lâm đến Thái Hành sơn đều có tính toán riêng của họ, như đệ đây nhiều hay ít cũng

không cho huynh biết ẩn tình.

Rồi lại cao giọng nói tiếp :

- Gặp người chỉ nói ba phần là đúng lắm, huynh thật không có ý trách đệ.

Lục Văn Phi hơi chần động, cảm thấy quả thật vị nghĩa huynh này không điều gì là không biết, chẳng hiểu lai lịch chàng ta ra sao. Vương Tôn dường như thấu hiểu tâm ý của chàng nên mỉm cười nói :

- Lời của huynh khiến hiền đệ kinh ngạc phải không? Kỳ thật nói tận cùng cũng không có gì làm lạ chẳng qua huynh lấy việc luận việc mà thôi. Đem những việc tai nghe mắt thấy, tổng hợp rồi lại phân tích.

Văn Phi gật đầu :

- Đại ca liệu việc như thần, tiểu đệ mười phần bái phục, nhưng không biết việc này về sau kết cục sẽ như thế nào?

Vương Tôn trầm ngâm một lát rồi cất tiếng nói :

- Huynh đang suy nghĩ cân nhắc việc này. Thứ nhất, việc di bảo Tấn vương do ai truyền ra ngoài. Thứ hai, tại sao không nói Tần sơn, Phục Ngưu sơn, Côn Lôn sơn mà lại chỉ định Thái Hành sơn. Thứ ba, người này lan truyền tin tức có dụng ý gì, hẳn dẫn dắt các phái võ lâm lũ lượt đến Thái Hành sơn có mưu đồ chi?

Lục Văn Phi nói :

- Đúng rồi. Hạ bang chủ của Hắc Long bang cũng từng nói qua như vậy. Lão với ca ca có thể nói là những tay anh hùng hiểu biết nhau.

Vương Tôn mở miệng cười lớn một hơi rồi từ từ nói :

- Trong đám quần hùng tại đây, Hạ Long Tường xem ra là người có kiến thức, tiếc rằng lực lượng quá mỏng không đủ chống cự với kẻ trong bóng tối.

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Hắc Long bang ở trong giang hồ thanh uy khét tiếng, sao lại không đủ đối phó với người trong bóng tối. Cuối cùng, người này là nhân vật nào có thể tạo nên một thế lực to lớn như vậy?

Vương Tôn nhẹ giọng có vẻ thần bí nói :

- Người đến không hiền, người hiền không đến. Nếu như người này không cho rằng mình đã đủ lực lượng thì sao dám khinh xuất khiêu chiến quần hùng như vậy?

Lục Văn Phi trợn tròn mắt nói :

- Theo cách nói của đại ca, huynh đã biết người này là ai rồi, nhưng không hiểu dụng tâm của họ là ở đâu?

Vương Tôn lắc lắc đầu nói :

- Lúc này nói với đệ điều này còn quá sớm. Thôi đừng hỏi nữa, hãy làm những điều mình cần làm, đừng tốn thời gian nữa.

Vương Tôn khẽ chớp mắt ánh mắt lướt qua nhìn Lục Văn Phi đầy vẻ thâm thiết nói :

- Lời của biểu huynh vừa nói là lời thẳng thắn, hiền đệ nên ghi nhớ.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thí Luyện Huyền Công

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Những lời đại ca đã dặn không cần nói huynh là huynh trưởng, nếu chỉ dựa vào võ công kiến thức mà nói, bất cứ mặt nào cũng đều có thể làm thầy của đệ.

Vương Tôn cười khách khí, nói :

- Đừng có nói như vậy, còn nhiều mặt huynh chưa bằng đệ. Còn nói về kiến thức huynh có hơn đệ một chút, bởi vì huynh ra giang hồ sớm hơn đệ. Nếu nói về võ công thì công phu luyện công hãy còn thua đệ một bậc nên mới có thời gian để tăng trưởng kiến thức, vì vậy huynh mới nói cho đệ biết một số việc.

Lời của Vương Tôn bên ngoài có vẻ khiêm tốn đúng ra cũng là sự thật. Còn thân của Lục Văn Phi tuy mang tiếng là cao đồ của Kiếm Tổ nhưng vì sự phụ tàn tật nên không thể đem thân giúp ích cho đời cho nên bao nhiêu sở học đều muốn đem truyền hết cho ái đồ vì vậy thời gian biểu có hơi nghiêm ngặt lại thêm Văn Phi muốn hoàn thành tâm nguyện của sự phụ nên gắng sức luyện công đêm ngày thì còn đâu thời gian thu thập kiến thức giang hồ. Việc này Hồ Văn Chiêu không phải không biết, lão vì muốn nhanh chóng truyền dạy hết tâm đắc của mình rồi sau khi Văn Phi thành đạt sẽ cho chàng theo phụ thân (cũng là một tay hiệp khách) vào chốn giang hồ mà trau dồi kinh nghiệm thì không uổng phí thời gian ông dạy dỗ.

Lại nói Lục Văn Phi sau khi nghe lời của nghĩa huynh tuy cảm thấy có lý nhưng trong lòng vẫn có phần xấu hổ vì mình không được như vậy. Nhìn sắc diện của Văn Phi, Vương Tôn đoán biết chàng đang nghĩ gì nên nói :

- Những lời huynh nói không phải vì khiêm nhường mà toàn là lời thật, thành tựu tương lai của đệ trên cả những điều ngu huynh đã nói, một chút áp bức trước mắt thì tính toán làm gì.

Rồi chàng cao giọng nói tiếp :

- Thái Hành sơn không lâu sẽ có biến cố phi thường, mấy ngày này nếu như đệ không có việc hãy ở trong tửu quán chuyên cần tập luyện khẩu quyết, bớt quan tâm đến chuyện phiếm bên ngoài, tránh cho ngu huynh chiếu cố không tới.

Nói đến đây Vương Tôn đột ngột nín lặng. Lục Văn Phi hiểu được ý trong lời nói của Vương Tôn, lòng thấy vô cùng buồn rầu nghĩ thầm :

“Ta tấm thân bảy thước mà phải có người âm thầm giúp đỡ lo lắng, bao nhiêu năm học võ cũng chỉ là công không, càng nghĩ càng thêm chua xót”.

Chàng là người cực kỳ hiếu thắng, nhưng lúc này lại vòng tay đáp lễ :

- Một lời đại ca như mở mắt cho tiểu đệ. Về sau, phàm làm việc gì đệ sẽ gắng sức không để nhục lòng huynh trưởng.

Dứt lời, chàng quay người đi thẳng. Vương Tôn tự biết đã thất ngôn vội vã gọi to :

- Hiền đệ chờ một lát.

Lục Văn Phi chân bước cực nhanh, tai nghe tiếng gió núi vang vọng lời gọi của Vương Tôn nhưng giả vờ không nghe, cất bước đi thẳng.

Wương Tôn mắt ngưng thần chăm chú nhìn theo bóng Văn Phi, lắc đầu rồi thở dài nhẹ nhõm. Chợt thân hình cất lên phi thân vào trong rừng, chớp mắt cũng đã mất dạng.

Lục Văn Phi chạy một mạch trở về tửu quán rồi vào phòng của mình. Vì nghĩa huynh năm lần bảy lượt đề cập đến khẩu quyết hành công, chàng sinh ra hiếu kỳ cho nên tạm thời dẹp bỏ tạp niệm, dựa vào khẩu quyết tâm pháp từ từ luyện công.

Không luyện tập thì không biết ra sao lần này dựa theo khẩu quyết mà luyện khí chỉ thấy tâm pháp hành công với sở học thường ngày đại để giống nhau nên có lúc không muốn luyện nữa. Một, hai canh đầu thì chưa cảm thấy ra sao nhưng đến canh giờ thứ ba thì kinh mạch khai thông dường như có một luồng chân khí chạy khắp châu thân, thấy khoan khoái dị thường.

Mấy giờ qua đi, chàng cảm thấy toàn thân mồ hôi tuôn như suối ý niệm dần dần hòa nhập thành một, từ từ đi vào cảnh giới thình không cũng không biết trải qua thời gian bao lâu hốt nhiên tỉnh giấc ngẩng đầu nhìn xem thì thấy trời đã tối rồi, chàng bất giác giật mình nghĩ thầm :

“Chẳng lẽ, lối hành công này đã khiến ta nhập định qua mấy canh giờ rồi sao?”.

Lúc này, Bất Túy cư thật là náo nhiệt, không chỉ tửu quán ngồi đầy thực khách mà khách trọ cũng đầy người ở.

Lục Văn Phi đến đây nhiều ngày rồi, việc này cũng đã quen thuộc với chàng nên không lấy gì làm kinh ngạc, chàng bèn ra trước tửu quán gọi chút rượu thịt, một mình ăn uống xong rồi trở về phòng. Đưa tay định đóng cửa thì thấy một bóng người nhoáng lên tiến bước vào.

Lục Văn Phi định lên tiếng hỏi thì người mới tới đã nói trước :

- Tiểu ca bất tất kinh ngạc, lão hủ đến đây tuyệt không ác ý.

Giờ đây Lục Văn Phi mới nhìn thấy rõ đó là Hắc Long bang chủ Hạ Long Tường, chàng vội thủ lễ mời ngồi :

- Bang chủ nửa đêm giá lâm, nhất định có sự cố khác thường.

Hạ Long Tường vuốt chòm râu bạc nói :

- Người có biết Tuyết Sơn Mang Tẩu hiện giờ ở đâu không?

Văn Phi trầm ngâm nói :

- Xin thứ lỗi, tại hạ không tiện nói rõ.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Tiểu ca chớ nên làm khó, lão hủ không có ý hại cha con lão đâu. Vậy xin chớ đề phòng.

Lục Văn Phi đành phải nói sự thật :

- Cha con lão đều đã đến Bích Trần trang.

Hạ Long Tường lại hỏi :

- Tiểu ca có biết Bích Trần trang ở đâu không?

Văn Phi lắc đầu nói :

- Điều này thì tại hạ cũng không được biết.

Hạ Long Tường trầm ngâm một lát rồi đột nhiên gật đầu :

- Có thể thấy rằng, sự tình quả thật có điều kỳ quặc.

Văn Phi tiếp lời :

- Bang chủ ám chỉ điều gì?

Hạ Long Tường hớp một hơi không khí, rồi nói :

- Lão biết tiểu ca là cao đồ danh môn cho nên không xem như người ngoài từ khi tiểu ca đến đây không vì kim châu bảo vật mà động tâm, chẳng lẽ nào không nghĩ đến cuốn bí kíp tuyệt luân của Tấn vương sao?

Lục Văn Phi cười nói :

- Lời Bang chủ đoán định cũng có lý thực tế, mấy ngày gần đây tại hạ mới biết có cuốn bí kíp như vậy.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Lời tiểu ca có thể là thật tình. Theo lão hủ suy nghĩ nhiều ngày xác định di bảo Tấn vương quả ở Thái Hành sơn.

Lục Văn Phi vừa nghe chấn động hỏi gấp :

- Bang chủ sao biết như vậy?

Hạ Long Tường nói từng tiếng :

- Lão hủ vừa nói qua, người đến Thái Hành, tâm nguyện là muốn tìm gặp di vật của Tấn vương mà di vật lại ẩn tàng trong cổ lăng cho nên việc có thể xảy ra, vì đã có chút manh mối, ai mà không muốn vào trong cổ lăng đoạt bảo vậy?

Lục Văn Phi cười nói :

- Đã có quý Bang và Kim Lăng Tạ gia, Xuyên Tây Trương môn cùng nhau theo dõi cẩn mật bên cạnh ai mà dám ra tay.

Hạ Long Tường nói :

- Trên giang hồ người tài giỏi rất nhiều, lợi ở trước mắt, sao lại chờ các môn phái, lão hủ nghĩ chắc hẳn bên trong còn có nguyên nhân khác.

Lục Văn Phi chấn động nói :

- Nguyên nghe lời chỉ giáo.

Hạ Long Tường ho khan hai tiếng, từ từ nói :

- Chính vì bọn họ đã biết chính xác, bảo tàng không có ở cổ lăng.

Lão âm thầm dò xét kỹ lưỡng Lục Văn Phi một lát rồi tiếp tục nói :

- Những người đi đến cổ lăng đều là những tên ngốc nghếch, người không đi cổ lăng mới là người cao minh sáng suốt.

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Nói như vậy là Bang chủ hoài nghi tại hạ rồi.

Hạ Long Tường nói :

- Lão hủ không có ý như vậy, nhưng tiểu ca giống như một văn sinh công tử đang chăm nom, săn sóc cho chính bản quán thay cho cha con Tuyết Sơn Mang Tấu, điều này khiến người ta không thể hoài nghi.

Lục Văn Phi thở dài một tiếng :

- Bang chủ tâm cơ linh mẫn suy đoán sự vật vô cùng tinh vi, khiến tại hạ rất bái phục nhưng chỉ dựa vào suy nghĩ của riêng mình mà xét đoán thật cũng khó vững chắc.

Hạ Long Tường mỉm cười :

- Tuyết Sơn Mang Tấu đến tiểu trấn hoang sơn mở một tiểu lâu to lớn, người sáng suốt vừa nhìn đã biết, lão có dụng tâm khác, hôm nay đột nhiên biến mất thì sự tình càng rõ hơn.

Rồi lão lại chỉ về tòa lạc viện nơi ở của Vương Tôn nhỏ giọng nói :

- Người này hành tung bí mật giả vờ mượn tiếng du sơn rồi đi khắp nơi dò xét Thái Hành sơn dụng ý của hắn là gì?

Lúc này, Văn Phi mới biết Hạ Long Tường là lão già lợi hại, hèn gì chỉ trong thời gian mấy năm gần gũi mà đã đưa Hắc Long bang vượt lên các phái nổi tiếng khắp nơi.

Hạ Long Tường thấy Lục Văn Phi trầm ngâm không nói. Lão là người âm mưu thâm độc lại thấy xa hiểu rộng, phàm làm việc gì cũng xét đoán cẩn thận, quan sát chu đáo, không khinh suất ra tay, làm sao đạt đến mục đích thôi nên lão hạ giọng :

- Sáng nay, từ trong cổ lũng có người lấy ra một nắm minh châu bạch bích, đối với việc này tiểu ca có cao kiến gì không?

Lục Văn Phi đáp :

- Người này tất là đồng đảng của kẻ chủ trì ẩn trong bóng tối nơi cổ lũng, có lẽ thấy tài vật sinh lòng tham lam muốn lấy đi mà cao chạy xa bay.

Hạ Long Tường gật đầu :

- Bên ngoài xem ra đúng là như vậy nhưng theo suy nghĩ của lão gia thì không phải như vậy. Nếu như trong mộ lũng quả có bảo tàng, người trong nội lũng đã sớm vận chuyển đi rồi sao còn chờ đến bây giờ. Còn kẻ lấy bảo vật rồi đào tẩu đó tại sao không chờ đêm tối mà lại thanh thiên bạch nhật chạy ra. Lẽ nào hắn không biết bên ngoài có nhiều người trấn thủ.

Lục Văn Phi ngẫm nghĩ một lát nói :

- Ý của Bang chủ là người ở nội lãng, cố ý dùng các viên minh châu bạch bích giá trị liên thành để dẫn dắt quần hùng vào lãng sao?

Hạ Long Tường thở dài một tiếng :

- Việc này tiểu ca đã có chút minh bạch rồi đó, so với bọn họ thật thông tình đạt lý hơn. Đáng cười Trương, Tạ mấy người mê muội, không tinh có ý đồ liên hiệp hai phái qua mặt bản Bang để vào lãng cướp bảo.

Lục Văn Phi đối với hai phái Trương, Tạ có ấn tượng không tốt đẹp nên cười nói :

- Việc đòi được mất chỉ là sự thoáng qua, đó là bọn họ tự tạo sai lầm cho mình, Bang chủ bất tất lo lắng.

Hạ Long Tường thở dài, đứng dậy nói :

- Lời tuy không sai, nhưng lúc này tình thế bất đồng, chẳng thể tiên liệu, các phái như không thể cùng nhau hợp tác, làm sao vượt qua khó khăn này, tiền đồ thật bi đát.

Lục Văn Phi trên mặt lộ vẻ lo lắng nói :

- Bang chủ đã biết, núi này nguy cơ bốn phía, sao không rời xa nơi đây để tránh rơi vào cạm bẫy?

- Tiểu ca xem Hạ mỗ là người gì, đừng nói chỉ có những đợt sóng ngầm trong bóng đêm mà có thiên quân vạn mã đi nữa. Hạ mỗ cũng chẳng nao lòng.

Nói vừa dứt, cảm thấy mình hơi quá xung động, khẽ than nhẹ nói :

- Ý đồ của đối phương không phải muốn đạt được châu ngọc của Tấn vương, nếu bí kíp rơi vào tay bọn chúng, võ lâm Trung Nguyên sẽ rơi vào nơi ngàn đao vạn kiếm, lão hủ sao lại có thể dung tha cho chúng.

Lão nói đi nói lại cũng vì quyền bí kíp, sau khi Lục Văn Phi nghe xong, cảm thấy không thể nhẫn nại nữa, cung tay làm lễ từ tốn nói :

- Nhận được sự chỉ điểm của Bang chủ vạch rõ ra những điều mê muội, tại hạ vô cùng cảm kích. Chỉ vì tại hạ tuổi trẻ nông cạn không thể trợ lực với Bang chủ, kính mong Bang chủ lượng thứ.

Hạ Long Tường mỉm cười :

- Tiểu ca bất tất khiêm cung như thế. Lão hủ vốn có điều muốn mong nhờ tiểu ca nên đến đây, hy vọng tiểu ca sẽ không chối từ.

Lục Văn Phi không rõ lão ta ám chỉ việc gì tùy miệng trả lời :

- Bang chủ nếu có việc cần dùng tại hạ, tại hạ sẽ cố gắng đem hết khả năng ra mà làm.

Hạ Long Tường nhoẻn miệng cười :

- Coi như đây là lời hứa xin cáo từ.

Rồi khoa chân bước ra ngoài, thân hình nhấc lên phi thân bay đi. Lục Văn Phi trở vào phòng suy đi nghĩ lại, nghĩ không ra Hạ Long Tường lần này đến đây có dụng ý gì nhưng qua lời phân tích của ông ta đối với việc bảo tàng, chàng mới cảm thấy Tuyết Sơn Mang Tấu và nghĩa huynh Vương Tôn đều khả nghi, cũng có thể là người đang giữ một phần mật đồ. Chỉ vì việc này trọng đại không thể khinh xuất một lời nói sai lầm không chỉ sự việc bất thành mà còn trở thành mục tiêu cho mọi người nhắm đến.

Một mình đang ngồi ngẩn ngơ xuất thần, đột nhiên tiểu nhị đẩy cửa bước vào thưa :

- Lục tướng công có vị cô nương muốn gặp.

Lục Văn Phi kinh ngạc, nhanh miệng hỏi :

- Phải chăng là Công Tôn cô nương?

Tiểu Nhị thưa :

- Cô nương hiện đang ngoài cửa, tướng công bước ra sẽ rõ.

Lục Văn Phi hoài nghi bước ra khỏi phòng, chỉ thấy một vị cô nương trẻ tuổi mặc áo tím lưng mang kiếm, nét mặt nặng nề đang đứng ở hành lang, chàng chấp tay chào hỏi :

- Cô nương tìm tại hạ phải chăng?

Tử y cô nương trợn mắt nhìn chàng lạnh lùng nói :

- Không sai, người với cha con Mang Tấu có giao tình gì?

Lục Văn Phi sực tỉnh nghĩ thầm :

“Thì ra lại là người đến tìm cha con họ”.

Chàng nói :

- Bình thủy tương phùng, chỉ là quen biết mà thôi.

Tử y cô nương “hừ” một tiếng :

- Lời này thật sao?

Lục Văn Phi mắt nhìn Tử y cô nương thái độ ngạo mạn khinh người, khó dẫn cơn giận, chàng cười nhạt nói :

- Tại hạ sao lại nói giả dối với cô nương.

Tử y cô nương bước dài lên hai bước :

- Nếu như cha con họ rơi vào cảnh nguy hiểm người có quan tâm không?

Lục Văn Phi vốn là người trọng nghĩa khí, nghe dứt lời giật mình hỏi :

- Cha con họ xảy ra chuyện gì?

Tử y cô nương lạnh lùng nói :

- Thân đã rơi vào hang hùm bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết.

Lục Văn Phi kinh ngạc, khẩn trương nói :

- Cha con họ rơi vào tay ai?

Tử y cô nương cất đi bộ mặt nặng nề cười nói :

- Người vốn cùng phụ tử họ quen biết sơ giao hà tất khẩn trương như vậy.

Lục Văn Phi bị nàng ta mấy lần châm chọc, trong lòng cảm thấy hổ thẹn, nộ khí xung thiên mà chẳng nói nhưng nghĩ đến Mang Tẩu năm lần bảy lượt thành khẩn phó thác con gái cho mình nên không đành nhẫn tâm bỏ qua, chàng chậm rãi hỏi lại :

- Xin hỏi tôn tính cô nương? Sao biết được cha con họ rơi vào nguy cơ?

Tử y cô nương dời chân bước vào trong phòng ngồi xuống, chậm rãi nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu tàn tật, tất nhiên sẽ chết, chết rồi cũng không có chuyện gì, chỉ đáng tiếc Công Tôn cô nương trẻ tuổi lại khả ái mà gặp phải cái chết, ta cũng thương thay cho nàng.

Lục Văn Phi truy hỏi :

- Đối với chuyện không may của người, cô nương sao vô tâm đến vậy?

Tử y cô nương cười khanh khách :

- Người bảo ta nói như thế nào mới phải đây. Mang Tẩu vô thân vô thích, dù bản cô nương có lòng cứu vớt cũng không có người để thương lượng?

Lục Văn Phi biết cô ta dùng lời khích tướng nhưng không tiện phát tác, chàng tiếp lời nói :

- Giữa lộ gặp bất bình, ra sức tương trợ đó chính là bản sắc của đồng đạo võ lâm. Tại hạ nếu thật có khả năng giúp cha con họ thoát nạn nguyện ý thử một phen.

Tử y cô nương trợn mắt nhìn chàng, rồi chậm rãi nói :

- Người có ý tương trợ cha con Mang Tẩu hay chỉ vì Vân Nương?

Lục Văn Phi giận đỏ cả mặt, sáng giọng nói :

- Có thể nói như vậy.

Tử y cô nương lập tức đứng dậy vội vã bước ra khỏi phòng nói với lại :

- Cha con họ bị vây khốn ở Bích Trần trang có thể thoát được hay không chỉ trông cậy vào người.

Lục Văn Phi vội vã gọi :

- Cô nương xin chờ một lát.

Chàng cử bộ bước ra, hành lang đã lặng như tờ bóng hình của tử y đã không còn thấy đâu nữa.

Tử y cô nương này đến quá đột ngột lời nói lại không đầu không đuôi, khiến cho lòng Văn Phi cảm thấy bồi hồi lo lắng, chàng trầm ngâm một lát, nghĩ thầm :

“Mặc họ, việc của mình còn chưa có chút manh mối còn có thời gian đâu mà lo lắng cho người”.

Lục Văn Phi tuy nghĩ như vậy nhưng lại thấy lời của Tử y cô nương không phải vô lý, mình lại là người nghĩa hiệp lẽ nào thấy chết mà không cứu. Chần chờ một hồi, quyết tâm đi Bích Trần trang một chuyến tìm hiểu sự tình.

Lục Văn Phi tính tình thẳng thắn nên không ngờ sức chú ý của các nơi đã dần dần chuyển từ cổ lã sang Vương Tôn và Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Lúc này, cất bước ra khỏi Bất Túy cư. Chàng vội vã chạy ra khỏi tiểu trấn.

Chợt chậm chân dừng lại la thầm :

“Ta thật hồ đồ, ngay cả Bích Trần trang ở nơi nào cũng không biết. Trong đêm tối như vậy đi đâu mà tìm chứ?”.

Vốn là trước khi lên đường, chàng đã không nghĩ qua phải làm như thế nào, bây giờ dừng chân đứng lại thành linh phát giác có điều lạ lùng, đầu đó trong bóng tối như có người đi sau theo dõi, lòng không khỏi cười thầm :

“Mấy người này tất đang ngờ ta giữ mật đồ vì vậy mới âm thầm theo dõi, ta đã không biết Bích Trần trang ở đâu, cứ chạy loạn trong núi thế này chẳng phải làm trò cười cho người sao”.

Đang trầm ngâm suy nghĩ, thành linh có một bóng người từ phía trước chạy vội đến.

Mục quang của người luyện võ công minh mẫn hơn người thường rất nhiều, vừa nhìn đã nhận ra đó là Vân Nương, nhưng chàng cũng thấp giọng hỏi :

- Phải chăng là Công Tôn cô nương?

Người mới đến chợt dừng chân lại kinh ngạc :

- Lục đại ca nửa đêm ra ngoài có việc gì?

Lục Văn Phi không đáp lời của nàng mà ngắm kỹ nàng một lát chỉ thấy nàng trong bộ quần áo chần, lưng mang trường kiếm có vẻ linh lợi mười phần không giống người đang gặp phải biến cố nên từ tốn hỏi :

- Lệnh tôn sao không thấy đến?

Vân Nương chợt nhíu mày thở dài nói :

- Lão nhân gia đã bị người ta ngăn cản trở về không được.

Lục Văn Phi giật mình :

- Quả có việc này sao?

Vân Nương cũng giật mình hỏi :

- Huynh cũng biết việc này à?

Văn Phi nói :

- Thật không thể giấu, tại hạ giờ này đến đây chính vì phụ tử nàng. Ý muốn đi một chuyến đến Bích Trần trang để tìm cách cứu các vị.

Vân Nương thở nhẹ một tiếng nói :

- Nói như vậy thì người bạn của cha con tiểu muội đã chuyển lời đến huynh là đúng, chỉ vì....

Nói đến đây đột nhiên nàng nín bật. Lục Văn Phi lại không hiểu rõ ý tứ trong câu nói của nàng cho nên hỏi lại :

- Bích Trần trang tại sao lại ngăn cản lệnh tôn trong đó chắc có duyên cớ.

Vân Nương “hừ” một tiếng muốn nói lại thôi chột cúi đầu đi nhanh về phía trước. Lục Văn Phi từ sau chạy nhanh lên hỏi :

- Vì sao cô nương lại không nói?

Vân Nương quan sát bốn bề thấp giọng nói :

- Việc của cha con muội, huynh lo không nổi đâu. Nghĩ đến sự an nguy của huynh, muội khuyên huynh tức tốc đi ngay khỏi chỗ này, chậm trễ sẽ không còn kịp nữa.

Lục Văn Phi lạ lùng hỏi :

- Sao phải như vậy?

Vân Nương vội nói :

- Huynh đừng hỏi nữa. Lời của tiểu muội đã nói tuyệt không hoang đường.

Văn Phi thấy nàng mặt đầy lo lắng, biết lời nàng không phải không có căn cứ nhưng chàng là người trọng nghĩa, người ta đã thành thực tương kiến với mình, chàng cảm thấy mình không thể nhắm mắt làm ngơ nên nghiêm sắc mặt khẳng khái nói :

- Tại hạ và cô nương tuy chỗ sơ giao nhưng lệnh tôn đã một lần ký thác, nay nghe việc khốn ở bên tai, tại hạ không thể chỉ lo liệu cho thân mình, bất luận thế nào cũng nghĩ ra biện pháp cứu lệnh tôn ra khỏi Bích Trần trang.

Vân Nương lắc đầu thở dài :

- Huynh không thể đi, đi không chỉ hỏng việc mà còn chuốc hại vào thân. Tạm thời bọn họ còn chưa hại đến gia phụ, theo muội chúng ta nên trở về tâu quán thương lượng.

Lục Văn Phi nói :

- Vậy cũng tốt.

Hai người trở về lâu các nơi ở của Tuyết Sơn Mang Tẩu. Vân Nương chột nhứ mày thấp giọng nói :

- Huynh đến Thái Hành, cuối cùng là ý muốn làm chuyện gì? Muội hy vọng huynh thật lòng nói rõ.

Lục Văn Phi hỏi lại :

- Lễ nào tại hạ với lệnh tôn có chỗ giống nhau sao?

Vân Nương nói :

- Nghe nói lệnh sư đã đến Thái Hành rồi. Việc này thật hay giả cũng xin huynh nói thật.

Lục Văn Phi hơi lạ lùng, hỏi :

- Vì sao cô nương cứ lo truy vấn tại hạ?

Vân Nương nhẹ giọng nói :

- Đồng đạo các nơi cho rằng lệnh tôn ẩn tích thâm sơn tất có ý đồ, bây giờ huynh lại lưu luyến Thái Hành cũng đủ cho người ta nghi ngờ.

Lục Văn Phi cười lạnh :

- Ở Thái Hành sơn không dưới một ngàn người sao không nghi ngờ người khác lại cứ hoài nghi tại hạ?

Vân Nương nghe rồi cố ý không buông găng giọng nói :

- Muội không phải nhiều chuyện gì, thật hay giả tự tâm huynh tất hiểu rõ. Nếu như bọn họ đã tính toán thì sẽ sớm ra tay.

Lục Văn Phi trong lòng biến động nhưng ngoài mặt không đổi sắc nói :

- Việc này tạm thời chúng ta không nên nói nữa. Tốt nhất là lo nghĩ cách cứu lệnh tôn.

Vân Nương trầm ngâm lắc đầu, ngẩng lên nói :

- Việc của cha con muội đừng nhọc sức lo lắng nữa. Huynh đi mau đi. Muội không muốn vì việc nhà mình mà khiến huynh phải lo lắng trong lòng.

Lục Văn Phi nói :

- Những lời thế này, nếu như tại hạ sợ liên lụy thì không nên hỏi nữa.

Vân Nương hừ một tiếng :

- Thế gian lại có người ương ngạnh như huynh sao. Nói huynh lo không được là không được.

Hảo ý của mình lại bị người cho là ương ngạnh nên cảm thấy bất bình nhưng chàng hiểu rõ nỗi khổ của

đối phương, chắc cho rằng chàng không đủ lực lượng giúp đỡ nếu nhúng tay vào cũng tự nổi lửa thiêu thân mà thôi, thế nên một hồi lâu cũng không còn lời mà nói.

Vân Nương cảm thấy chàng ngẩn người không lên tiếng, bất chợt rơi lệ, nghẹn ngào nói :

- Tánh tiểu muội không phải thuộc nữ nhi, không hề xem nhẹ hảo ý của Lục đại ca chỉ vì nội tình việc này phức tạp nếu huynh đến Bích Trần trang giống như tự mình lao vào bẫy rập, tiểu muội lẽ nào đành lòng để vậy sao?

Nàng thở dài một tiếng lại nói :

- Lời của tiểu muội đến đây đã cạn, huynh hãy đi đi. Nếu như lệnh sư đã đến hãy mau đi tìm người.

Lục Văn Phi đã từng thấy qua võ công của Tư Mã Ôn, võ công của một Tổng quản đã như vậy thì Trang chủ càng không dám nói tới. Còn mình lực đơn thế cô, một thân một mình quả thực không cách nào dùng sức lực được, chàng trầm ngâm hồi lâu từ tốn nói :

- Cô nương năm lần bảy lượt không để tại hạ nhúng tay vào, tại hạ đành không hỏi nữa.

Vân Nương cực kỳ cảm kích, nói một cách đầy ý nghĩa :

- Bích Trần trang ở Tàng Long cốc, nơi này đầy hiểm trở, bố trí trong Trang càng không giống cổ lãng, tuyệt đối không thể khinh xuất mà mạo hiểm.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Nếu nơi đó hiểm ác như vậy, sao cô nương thoát ra được nơi chốn tà ma quỷ quái đó.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Vết Tỳ Trên Châu Bích

Vân Nương thở dài nói :

- Bọn họ nếu không có ý cho muội ra ngoài thì tiểu muội dù có chấp thêm đôi cánh cũng khó bay qua. Bên trong chắc họ có dụng tâm khác.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Tại hạ đã rõ rồi.

Vân Nương chớp mắt thoáng nhìn chàng :

- Mỗi khổ ải này, đại ca có thể lượng giải thông cảm cho tiểu muội thì cũng đừng nên gánh vác thay.

Lục Văn Phi không tiện ở lâu, cất bước ra ngoài lầu các rồi nói :

- Bất luận tình thế ác hiểm ra sao, tại hạ có thể giúp đỡ được thì quyết không tọa thị.

Chàng vừa ra giang hồ nào biết giang hồ hiểm ác là gì. Công Tôn Vân Nương lần này trở về chắc có nhận lấy một sứ mạng trọng đại, còn may lòng nàng hiền lương nhiều lần dùng lời nói để thức tỉnh không muốn cho chàng vào chốn hiểm ác, cay độc.

Văn Phi lòng cảm khái, nghĩ sao làm vậy, trở vào phòng, luôn tưởng nhớ đến chuyện Tuyết Sơn Mang Tẩu, lòng nghĩ thầm :

“Có thể Tuyết Sơn Mang Tẩu là một trong những người giữ bức mật đồ, nếu quả như vậy ta không thể không quan tâm”.

Lúc này trời vừa hừng sáng, sự vật trong phòng đã dần dần nhìn thấy rõ. Chàng chợt thấy trên bàn trà có một bức thư bàn đưa tay cầm lấy xem thử, chỉ thấy viết mấy hàng ngắn ngủi “Tình thế hiểm ác. Bớt lo chuyện phiếm, khổ luyện công phu”. Những lời này tuy là kỳ quặc nhưng trong lời nói không ẩn giấu sự ác ý, chàng biết tất có nguyên nhân. Suy nghĩ một hồi trong lòng tỉnh ngộ la thầm: “A ta đã hiểu rồi. Những chữ này chính là của nghĩa huynh Vương Tôn lưu lại”.

Lúc này, trời đã sáng tỏ, chàng vội vàng sửa soạn khăn áo chỉnh tề rồi đi đến Lạc viện nơi ở của Vương Tôn. Chỉ thấy hai cửa trong viện đóng chặt dường như người bên trong còn chưa ngủ dậy. Chàng nhẹ nhàng gõ vào cửa hai tiếng. Cửa viện mở ra, Đông Mai hiện ra trước cửa nhìn chàng mỉm cười, nói :

- Kính chào nhị gia.

Lục Văn Phi mỉm cười gật đầu :

- Công tử đã dậy chưa?

Đông Mai lắc đầu nói nhỏ :

- Công tử suốt đêm qua không về. Chỉ lưu lại tiểu tỳ và Đông Cúc.

Lục Văn Phi vừa nghe giật mình nói :

- Bọn họ đi đến đó phải không?

Đông Mai trầm ngâm rồi nói :

- Tiểu tỳ cũng không rõ lắm. Tám phần là đi cổ lãng nhưng công tử cũng có đề cập đến Bích Trần trang.

Lục Văn Phi biết nàng không giấu giếm nên chậm rãi nói :

- Thế thì tại hạ phải mau đến cổ lãng xem thử.

Lời vừa dứt, chàng đã cất bước ra khỏi viện môn. Lúc này ở Thái Hành sơn có thể nói ở khắp nơi đều có ẩn giấu nguy cơ hơn nữa có rất nhiều người đã hoài nghi thân phận của Vương Tôn. Hôm nay suốt đêm chàng không về hiển nhiên đã xảy ra việc gì rồi.

Lục Văn Phi là người trọng nghĩa khí quyết tâm đi cổ lãng để điều tra cho rõ. Lục Văn Phi lòng mang nặng nỗi lo lắng sự an nguy cho nghĩa huynh. Trên đường vội vã chạy như bay. Trong màn sương sáng mờ mịt, thấp thoáng thấy chung quanh cổ lãng rất nhiều người, lòng càng khẩn trương, chân càng gấp rút bước. Quả nhiên thấy Vương Tôn đang đối mặt nói chuyện với Trương Nam, Trịnh Trọng Hồ, Tạ Nhất Phi cũng đứng cạnh bên. Vương Tôn mục quang linh lợi đã sớm nhìn ra người mới đến là Lục Văn Phi, chàng mỉm cười nói :

- Hiền đệ sáng sớm đến cổ lãng này có việc gì?

Lục Văn Phi đáp lời :

- Sáng nay nghe Đông Mai nói đại ca suốt đêm không về cho nên đệ đến đây tìm.

Wương Tôn nét mặt rạng rỡ gật đầu. Rồi mục quang hướng về Trương Nam nói :

- Tại hạ đã nói qua chỉ cần xem mấy viên bạch bích minh châu kia để có thể từ đó đoán định xem có hay không bảo tàng của Tấn vương. Tôn giá không nên hẹp hòi như vậy.

Trương Nam cười lạnh :

- Việc yêu cầu của tại hạ, huynh đệ cũng chưa đáp ứng.

Vương Tôn cười nhẹ nói :

- Tốt lắm, tại hạ sẽ trả lời, nhưng mà sau khi nói xong, lão không chịu đưa ra minh châu bạch bích thì ta phải làm sao?

Trương Nam hừ một tiếng :

- Ta là người gì mà thất tín với người?

Vương Tôn chỉ về phía Tạ Nhất Phi và Trịnh Trọng Hồ nói :

- Hai vị chịu làm chứng chẳng?

Tạ Nhất Phi ho khan hai tiếng ngập ngừng :

- Điều này... điều này....

Trịnh Trọng Hồ nhanh chóng trả lời :

- Hắc Long bang chịu bảo chứng. Nếu Trương huynh nuốt lời Trịnh mỗ quyết định sẽ lấy lại công đạo.

Vương Tôn cười lạnh :

- Đó là lời tự các vị nói ra, tại hạ nghĩ lão cũng không hối hận đến nỗi nuốt lời, vì nhân sĩ võ lâm các phái đến Thái Hành sơn dóm ngó bảo tàng rất đông.

Nếu tại hạ không vạch ra màn bí mật này thì người bị hại không biết là bao nhiêu.

Trương Nam gằn giọng :

- Nói như vậy, tôn giá là người cao minh đạo nghĩa à?

Vương Tôn nhìn Trương Nam nửa mắt, nói :

- Lão không nên vội, đến một lúc nào đó tự nhiên lão sẽ rõ. Tấn vương cơ trí tuyệt luân, được Hoàng đế lúc đó vô cùng kỳ trọng nên trong phủ chứa cống vật rất nhiều. Tại hạ có nghe đến năm bạch bích minh châu của Qui Tư quốc vương ban cho Tấn vương, lúc này nghe nói có người từ trong cỗ mộ lấy ra năm châu ngọc đó, tại hạ muốn xem có đúng thật là cống vật đó chẳng.

Trịnh Trọng Hồ đứng bên cạnh chen lời :

- Những lời này thật hữu lý, nếu đúng cống vật ấy điều này chứng minh bảo tàng Tấn vương quả thật trong lăng mộ.

Vương Tôn dường như không để ý đến lời Trịnh Trọng Hồ, xòe tay nói với Trương Nam :

- Tại hạ đã nói xong. Lão hãy mau lấy ra đồ vật.

Trương Nam đã sớm nhìn ra minh châu bạch bích kia là thượng phẩm giá trị liên thành, bây giờ nghe Vương Tôn nói rõ càng xác định thêm giá trị bảo tàng trong lăng nội, nếu khinh xuất đưa ra thì... hấn nháy mắt ra hiệu thầm với Tạ Nhất Phi.

Tạ Nhất Phi và Xuyên Trương môn đã âm thầm cấu kết nên lão âm thầm gạt đầu, lập tức chen vào :

- Khoan đã Trương huynh đã nói những món này là số bảo tàng của Tấn vương, tôn giá chỉ dùng mấy lời vu vơ, ai không biết trong phủ cất giấu rất nhiều bảo vật.

Ngay một cái liếc nhìn cũng chẳng có với Tạ Nhất Phi, Vương Tôn vẫn đối mặt với Trương Nam :

- Người lấy ra hay không?

Trương Nam thấy hai mắt của chàng tròn xoe như hai giọt nước hồ thu trong suốt thấy tận tâm can người ta, hấn bất giác lui hai bước. Tạ Nhất Phi thấy Trương Nam mặt có chút biến sắc trầm giọng nói :

- Trương huynh không cần để ý đến gã.

Trương Nam nhất thời bị khí thế của Vương Tôn áp đảo, lúc này mới sực thấy mình hèn yếu như vậy thật là làm mất đi khí thế đại trượng phu nên cười lạnh nói :

- Chỉ dựa vào mấy câu nói không căn cứ của huynh đệ mà bản tọa phải lấy ra đồ vật, thế gian này sao lại có chuyện dễ dàng như vậy?

Vương Tôn cười lạnh hai tiếng :

- Xem ra lão đã nuốt lời rồi.

Trương Nam hừ một tiếng :

- Cho là như vậy.

Vương Tôn xòe tay đưa ra phía trước chụp vào cổ tay Trương Nam, Trương Nam là người giang hồ khó kiếm người đối địch, mắt nhìn thấy Vương Tôn xông về phía mình, hai tay hấn vung lên đẩy ra một chưởng nhưng mà chiêu thế của Vương Tôn nhanh như điện chớp. Thu chưởng của lão vừa mới giơ lên đã bị đối phương chụp phải cổ tay khiến công lực hoàn toàn mất đi.

Tạ Nhất Phi thấy Trương Nam bị khống chế, hai tay lão giơ lên đánh ra một chưởng tuyệt không gây chút tiếng động vào phía sau lưng Vương Tôn, không ngờ lúc này, có một luồng ám kinh tung ra chặn lại chưởng lực của Tạ Nhất Phi.

Mắt lão nhìn thấy Trọng Hồ mặt như băng giá bước qua lạnh lùng nói :

- Tạ huynh sao làm vậy?

Tạ Nhất Phi đỏ bừng mặt ương ngạnh nói :

- Gã này ra tay âm độc, ám kích khống chế Trương huynh, đệ lẽ nào buông tay đứng nhìn.

Trịnh Trọng Hồ hừ một tiếng nói :

- Mặt đối mặt ra tay xuất thủ sao gọi là đánh lén?

Tạ Nhất Phi tự biết đuối lý, nín miệng không nói. Trương Ngọc Phong mắt thấy ngũ thúc đã bị khống chế, hét to một tiếng mũi kiếm đâm thẳng về vai phải của Vương Tôn. Vương Tôn chẳng thèm quay lại, đưa tay về phía sau búng ra một chỉ, xoèng một tiếng trường kiếm của Trương Ngọc Phong bị gãy đôi, nàng bị chấn động đến nỗi thối lui hai bước.

Trong lúc Trương Ngọc Phong phát kiếm, Văn Phi la thềm một tiếng chạy nhanh đến trước nhưng mà cũng đã bị chậm rồi, kiếm của Ngọc Phong cũng đã phát ra, lòng chàng lo lắng thay cho nghĩa huynh không ngờ đơn chỉ của nghĩa huynh công lực hùng hậu như vậy, chàng ngăn người một lát lẩm bẩm :

- Không thể như vậy.

Trương Ngọc Phong trường kiếm gãy đôi, vội bốc ra một nắm ám khí, mặt lộ sát khí cao giọng nói :

- Việc này người lo không được đâu.

Lục Văn Phi nổi giận :

- Nếu như người hồ đồ sanh chuyện, bảo kiếm của tại hạ vốn không có mắt.

Trương Ngọc Phong vừa giận vừa tức, thất vọng nói :

- Hay lắm. Người cũng giúp hấn chống lại chúng ta sao?

Lục Văn Phi cười lạnh hai tiếng :

- Đại ca ta không có ý làm khó lệnh thúc đâu.

Dứt lời, chàng cất bước đi đến bên cạnh Trương Nam nói :

- Trương tiền bối cũng là người có thân phận không nên thất tín như vậy.

Cổ tay Trương Nam bị Vương Tôn nắm chặt, công lực không cách nào thi triển mà tình thế ở hiện trường lại bất lợi cho mình, hẳn cảm thấy hơi giận bốc lên đầu, trầm giọng :

- Ngọc Phong, không cần nói nữa, hãy đưa đồ vật cho họ.

Ngọc Phong cũng biết tình thế không ổn, nhịn nhục lấy trên lưng xuống một cái túi da đưa cho Vương Tôn nói :

- Cầm đi.

Vương Tôn buông tay Trương Nam đồng thời cầm lấy túi da lấy ra một đôi bạch bích đưa lên ánh mặt trời tỉ mỉ xem xét một lúc rồi lại lấy ra một viên minh châu xem kỹ, rồi lại cho vào túi da trả lại cho Ngọc Phong nói :

- Tại hạ đã nói là chỉ xem qua thôi. Bây giờ các vị đã tin chưa? Trương Nam lòng vừa giận vừa thẹn nhưng trong lòng đang có mưu tính nên không đổi sắc diện, lặng thinh không nói. Tạ Nhất Phi có ý tứ thấy Vương Tôn đã xem qua minh châu nên vội vàng hỏi :

- Tôn giá là người học rộng hiểu nhiều, minh châu là thật hay giả?

Vương Tôn cười nhạt :

- Nếu tại hạ không nói rõ nghĩ rằng các người cũng không tâm phục khẩu phục.

Rồi chàng cao giọng nói :

- Những minh châu và bạch bích này có thể nói là thượng phẩm nhưng mà so sánh với cống vật của Tấn vương thật là một trời một vực.

Tạ Nhất Phi cười nói :

- Những lời nói vô căn cứ như vậy ai mà không nói được. Tôn giá nói cho rõ lý lẽ khiến người ta tâm phục mới được.

Vương Tôn ngửa mặt lên trời dường như đang hồi ức một chuyện gì đó, giây lâu lên tiếng :

- Các vị chắc đã xem xét cẩn thận các châu ngọc này, trên mặt hoặc nhiều hoặc ít đều có vết tì, mà các cống vật của Tấn vương mỗi viên đều rất hoàn mỹ không hề có chút khuyết tật, đó mới gọi là chỗ trân quý của chúng vì thế tại hạ đoán định, đây không phải là di bảo của Tấn vương.

Tạ Nhất Phi thở dài một hơi rồi nói :

- Theo lời này, trong bóng tối có người dụng ý đem các bảo vật này ra để hấp dẫn mọi người tiến vào cổ lãng.

Vương Tôn lạnh lùng nói :

- Phải hay không phải như vậy, nhất thời tại hạ cũng chưa đoán ra, các vị tùy theo cách nghĩ mà làm.

Rồi chàng ngoảnh mặt nói với Văn Phi :

- Nhị đệ đi thôi.

Lục Văn Phi thấy đại ca uy chấn quần hùng trong lòng rất bái phục, nghe tiếng kêu nên bước qua, hai người sánh vai đi hơn trăm bước. Vương Tôn mở miệng nói trước :

- Công Tôn Vân Nương về rồi, nàng đã nói với nhị đệ những gì?

Lục Văn Phi trả lời :

- Nàng nói Tuyết Sơn Mang Tẩu đã bị Bích Trần trang cầm giữ.

Vương Tôn gật đầu :

- Hoàn cảnh của cha con nàng thật đáng thương nhưng mà ngu huynh chưa có xác định được cha con nàng có phải là....

Nói đến đây đột nhiên ngừng lại không nói nữa. Lục Văn Phi nhất thời không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Vương Tôn, lại hỏi nữa :

- Đã có thể điều tra ra Bích Trần trang là nhân vật nào không?

Vương Tôn trầm ngâm lại nói :

- Trước mắt hãy còn khó nói, đệ nên biết người chủ mưu chính của việc này đến giờ hãy còn chưa lộ diện.

Lục Văn Phi như tỉnh ngộ nói :

- Tiểu đệ hoài nghi người chủ mưu trong bóng tối này cũng là người đã phục kích tiên phụ.

Vương Tôn cũng chẳng tỏ ý kiến, đột ngột dừng chân đứng lại nói :

- Có người đuổi theo.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn quanh quả nhiên thấy một người đang phi thân đến. Chàng là người dễ bị kích động không dẫn cơn giận dữ nói :

- Tên Trương Nam này quả thật là người không biết lý lẽ.

Vương Tôn thần sắc tự nhiên từ tốn nói :

- Đệ hãy bớt đi sự nóng giận. Hãy xem bọn họ làm gì đã.

Nói về Trương Nam, sau khi mắt thấy Vương Tôn đi rồi. Tạ Nhất Phi bất chợt mở miệng nói :

- Lời gã thiếu niên họ Vương đã nói nghĩ kỹ cũng thấy mấy phần hữu lý.

Trương Nam là người đã từng sưu tập đồ cổ, tuy không phải là người có kiến thức sâu rộng, nhưng cũng hiểu biết đôi điều bèn lấy bạch bích từ trong túi da ra tỉ mỉ xem xét một hồi thất thanh la :

- Viên bạch bích này quả có từ vết.

Tạ Nhất Phi nói tiếp :

- Nhưng mà tên thiếu niên kia hãy còn trẻ tuổi làm sao biết được việc này. Hay là trong đó có một nguyên nhân khác.

Trương Nam nghĩ đến mối nhục vừa rồi cảm thấy phần nộ bùng bùng hừ một tiếng lớn :

- Bất kể lời của hã nói có lý hay không, việc này đệ với hã còn chưa tính xong.

Tạ Nhất Phi ngẩng mạnh đầu nói :

- Bên kia có người đến kìa.

Trương Nam đưa mắt nhìn qua thì thấy Bạch Cốt giáo chủ chậm rãi bước đến cất giọng oang oang nói :

- Cổ lăng đã có xảy ra gì sao?

Tạ Nhất Phi không muốn phiền phức nên hàm hồ đáp :

- Cũng không có tiến triển gì mới.

Đào Hàn Sinh cười âm u nói :

- Hôm trước có người từ trong cổ lăng chạy ra với một nắm bạch bích minh châu, nghe nói đã bị Xuyên Tây Trương môn đoạt lấy, vừa rồi bản Giáo chủ lại nghe người truyền giáo rằng có một tiểu tử họ Vương dùng cường lực uy bức Trương huynh để có thể xem xét bạch bích minh châu là thật hay giả, có việc này

chăng?

Trương Nam ghét người ta nói đến việc này nên âm ừ cho qua :

- Đã biết rồi không cần hỏi nữa.

Đào Hàn Sinh lạnh mặt nói :

- Lão phu vô ý nhắc đến việc minh châu, chỉ vì gã thiếu niên họ Vương đó lai lịch rất đáng nghi nên mới đến đây cho biết.

Trương Nam cười lạnh :

- Không nhọc lòng lo lắng của tôn giá, trước sau gì đệ cũng làm cho ra lẽ.

Đào Hàn Sinh cười khì khì nói :

- Trương huynh hiểu lầm ý rồi, điều lão phu nói không phải là việc này.

Lão cười lớn một hồi lại nói tiếp :

- Chư vị nếu như chưa quên thì nên nhớ rằng nội phủ Tấn vương năm đó có rất nhiều người võ lâm trú ngụ. Khi trong cung của Tấn vương gặp sự cố, tuy ông ta là con người thanh bạch, trong sạch không làm chuyện gì sai trái nhưng mà ông ấy không thể không phân phối hậu sự sau này.

Trương Nam hồ nghi nói :

- Lão đừng đưa ra những lời phiếm càng lúc càng xa với như vậy.

Đào Hàn Sinh cười lạnh :

- Nếu bản Giáo chủ không đem những lời này ra nói rõ thì nghĩ rằng các vị cũng không minh bạch.

Tạ Nhất Phi yên lặng đứng một bên, chợt có chút tình ngộ nói :

- A! Lão hiểu rồi.

Đào Hàn Sinh liếc nhìn lão một cái rồi nói :

- Bản Giáo chủ có thể biết Tạ huynh đã rõ điều gì chẳng?

Tạ Nhất Phi từ tốn nói :

- Tấn vương là người cực kỳ sáng suốt, lúc đó, gặp chuyện khổ nạn đối với hậu sự tất phải an bài. Hơn

nữa, trong phủ của ngài có rất nhiều người nghĩa hiệp. Người nào cũng có thể ký thác giữ gìn bảo vật. Việc này tất có kế hoạch chu toàn.

Đào Hàn Sinh cười ha hả nói :

- Huynh có thể nghĩ đến những việc này thật là cao minh nhưng mà chúng ta phải suy nghĩ thêm một bước nữa.

Tạ Nhất Phi suy nghĩ một lát lắc đầu nói :

- Xin tha đệ ngu muội, nhất thời thực nghĩ không ra.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt cười ngạo nghễ rồi chậm rãi nói :

- Tấn vương vốn là người bản triều chết chỉ hơn mười năm, các vị cũng đã xuất sơn hành đạo, lẽ nào lại không biết những người nào thường đi lại trong Tấn vương phủ.

Tạ Nhất Phi tỉnh ngộ thất thanh nói :

- Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu, Thiết Chưởng Chấn Tam Tương Lục Tử Tuấn, Tuyết Sơn Mang Tẩu Công Tôn Long năm đó đang làm thượng khách nơi phủ Tấn vương.

Đào Hàn Sinh cười lạnh nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu đã vô cớ đến thanh sơn mở quán. Lục Tử Tuấn ẩn tích Thái Hành đột nhiên bị người ta giết chết. Hơn nữa Hồ Văn Chiêu lại sai môn đồ đến đây đó không phải là việc bình thường. Nếu như chư vị liên hệ những sự tình trước sau thì không khó hiểu được bọn họ vì có gì đến đây.

Trương Nam tính tình nóng nảy cất bước lên nói :

- Đi. Chúng ta mau tìm Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Đào Hàn Sinh cười hắc hắc :

- Trễ rồi. Cha con họ đã sớm tìm được chỗ dựa có thể lực.

Trương Nam hừ một tiếng :

- Ta không tin có người bảo hộ được lão.

Đào Hàn Sinh cười lạnh nói :

- Huynh chớ xem nhẹ người ta. Phái này sợ còn khó đánh hơn cả Hắc Long bang.

Trương Nam nghe lão ta đề cập đến Hắc Long bang, chợt nghĩ đến Trịnh Trọng Hồ cũng có mặt ở hiện trường, đưa mắt nhìn quanh thì ra Trịnh Trọng Hồ đã sớm đi rồi mới chậm rãi hỏi :

- Cuối cùng Giáo chủ nói đó là phái nào?

Đào Hàn Sinh lần này đến đây là có mục đích, vì lão biết mình ít người cô thế ý muốn mượn lực lượng của hai phái nên mới không tiếc đem những việc bí mật trong lòng nói ra. Giờ đây nhìn thấy hai người đã bị kích động nên chậm rãi nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu đã nương nhờ Bích Trần trang.

Trương Nam vốn chưa từng nghe qua có một môn phái như vậy, không dẫn được cười lớn nói :

- Nho nhỏ một cái sơn trang lẻ nào cũng có thể gây nên sóng gió.

Đào Hàn Sinh là người từ thất cơ, chịu khổ dưới tay của Tổng quản Tần sơn trang, trong lòng cười nhạt nghĩ thầm :

“Không cho bọn họ nếm mùi đau khổ thì không biết thế nào là lợi hại”.

Ngoài mặt lại làm ra vẻ không có việc gì, lão nói :

- Người đến không hiền, người hiền không đến. Chúng ta không thể đối đầu với bọn họ.

Tạ Nhất Phi đứng bên cạnh chen lời :

- Việc của Tuyết Sơn Mang Tẩu sau này hãy bàn, hiện giờ có một người tại đây sao không đi tìm hãn.

Đào Hàn Sinh thấy lời nói ngoài ý liệu, vội hỏi :

- Tạ huynh nói đó là ai?

Tạ Nhất Phi nói :

- Lục Văn Phi con của Lục Tử Tuấn. Còn có một thiếu niên họ Vương lai lịch người này cũng lắm khả nghi.

Trương Nam nghĩ đến chuyện thọ nhục vừa rồi, tiếp liền :

- Đúng rồi, người này hiểu rõ tỉ mỉ nội tình bên trong của Tấn vương phủ, hay có lẽ hãn là người Tấn vương phó thác?

Đào Hàn Sinh lưu tâm hỏi lại :

- Tên này khoảng bao nhiêu tuổi?

Trương Nam đáp lời :

- Ước khoảng trên dưới hai mươi.

Đào Hàn Sinh gật đầu nói :

- Không chừng hẳn vâng lệnh sư phụ đến đây. Chúng ta mau bắt hai tên nhãi ranh này, dùng khổ hình truy cung sợ gì bọn chúng không nói ra sự thật.

Lão này từ lâu đã có ý muốn kết thúc Lục Văn Phi chỉ vì tai nghe Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu đã đến, tự biết mình đánh không lại nên muốn lôi kéo Trương, Tạ hai nhà.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi tuy đều là lão giang hồ, nhưng vì lợi to trước mắt quên hại sau này, đồng thanh nói :

- Lời của Giáo chủ rất đúng. Chúng ta mau đuổi theo.

Đào Hàn Sinh âm thầm cười rồi cất mình phi thân trước.

Trương Nam vội vã dặn dò Ngọc Phong :

- Ngọc Phong, con hãy giữ gìn nơi này, nếu có nguy hiểm dùng tín hiệu thông báo cho người của Tạ gia.

Trương Ngọc Phong tuy trong lòng không muốn nhưng không dám lên tiếng nói gì. Đào Hàn Sinh cùng Trương, Tạ hai người cấp tốc truy đuổi, quả thấy Lục Văn Phi và Vương Tôn sát vai chậm rãi đi ở phía trước, Tạ Nhất Phi hừ lạnh một tiếng gọi lớn :

- Xin hai người lưu lại ta có điều muốn nói.

Trương Nam bị cái nhục khổng chế vừa rồi vội vã bước lên trước, gằn giọng nói :

- Đứng lại lão phu có điều muốn hỏi ngươi.

Vương Tôn chậm rãi quay người lại từ tốn, nói :

- Các vị đến đây khí thế hùng hổ, ý muốn làm gì?

Trương Nam biết đối phương chẳng phải tay vừa ngậm vận chân khí trầm giọng nói :

- Nếu như tôn giá không đem lai lịch ra nói rõ ta nghĩ rằng ngươi không đi được khỏi nơi đây.

Vương Tôn mỉm cười :

- Thật sao?

Trương Nam nổi nóng nói :

- Lẽ nào lão phu rảnh rỗi để đùa bỡn với người sao.

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Dựa vào những điều lo liệu của các vị sợ khó mà làm được.

Trương Nam mặt đầy sát khí, từng bước từng bước tiến lên gần giọng :

- Không tin người thử xem.

Lúc lão bước lên các Vương Tôn khoảng một trượng, thành linh dừng bước. Lão vốn là người đã có kinh nghiệm chiến đấu, mười năm trở lại đây những trận đánh ác liệt không biết là bao nhiêu, không biết tại sao giờ lại đột nhiên khiếm nhược chỉ thấy đối phương đứng bình thản mà ẩn giấu một khí thế kinh người. Tuy mình đã đề công vận khí nhưng không biết phải phát chiêu thế nào.

Tạ Nhất Phi vốn cùng với Trương Nam đồng hành. Lão vốn tính giao hoạt, vừa rồi Vương Tôn một chiêu khống chế Trương Nam thì biết Vương Tôn là người khó đối đầu. Thấy Trương Nam đã giành đối đáp trước nên lão quay người đến bên Lục Văn Phi, lòng thầm nghĩ :

“Dù sao Tạ gia với đệ tử Hồ Văn Chiêu đã từng kết oán thù nếu gây chuyện lão Đại chưởng môn chắc cũng không đến nỗi trách mắng”.

Cho nên lão ngẩng đầu nói lớn :

- Người đã thương người rồi định chạy sao?

Lục Văn Phi đã biết khó tránh khỏi trường ác đấu, nên giương mày kiếm mà nói :

- Lệnh diệt dựa thế bức người, tại hạ bất dĩ phải động thủ. Việc này tôn giá cũng đã mắt thấy, sao lại trách mắng tại hạ.

Tạ Nhất Phi lạnh lùng nói :

- Nó là con yêu quý của lão Đại chưởng môn, người có lý lẽ hãy nói với Chưởng môn.

Lời nói này thật rõ ràng lão muốn thu thập Văn Phi giao nạp lão đại. Lục Văn Phi thiếu niên cương cường không giấu giếm dữ nói :

- Đúng sai tự đã có công luận, tại hạ đâu có dư thời gian như vậy.

Tạ Nhất Phi cười nham hiểm :

- Nói vậy không ép thì người không đi.

Lão đề ngưng công lực bước nhanh đến. Văn Phi cũng nổi giận lớn tiếng :

- Các người có biết lý lẽ không?

Nói dứt, chàng giơ tay đẩy ra một luồng chưởng lực thật hùng mạnh. Tạ Nhất Phi nào có coi chàng ra gì, lão lật chưởng phong tỏa bên ngoài hét :

- Người đi tìm cái chết?

Chưởng lực phát ra, Văn Phi cảm thấy chưởng lực đối phương ẩn giấu một kinh lực kinh người, trong lòng chấn động nên vận công tăng thêm hai phần công lực.

Hai luồng công lực gặp nhau, song phương cùng cảm thấy chấn động. Lục Văn Phi không tự chủ lui một bước. Tạ Nhất Phi lắc lư mấy cái trong lòng quá kinh ngạc :

“Tên thiếu niên này chỉ qua mấy ngày không gặp, võ công đã tăng lên rất nhiều, không dễ gì thu thập hẳn”.

Tả chưởng của lão đưa lên vận tám thành chân lực đẩy đi một chưởng. Lục Văn Phi tiếp một chưởng dũng mãnh của Tạ Nhất Phi tuy có bị chưởng phong mạnh mẽ đẩy đi một bước nhưng dường như không chút tổn hại, kết quả này thật ra ngoài ý niệm khiến chàng ngỡ người.

Trong chớp mắt ngăn người đó, chưởng lực của Tạ Nhất Phi như một cơn lốc cuốn bủa thẳng đến người chàng. Trong lúc chàng đang suy nghĩ nhưng song chưởng cũng theo bản năng giơ lên nghinh tiếp.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hỏa Vân Song Hùng

Bình một tiếng, hai luồng kinh lực chạm nhau, mặt đất bốc lên một trận cát vàng. Lục Văn Phi thân hình lắc lư mấy cái gượng đứng yên bất động. Tạ Nhất Phi cảm thấy lồng ngực chấn động vội vã đề công trụ lại một chỗ. Sau khi hai chiêu chạm nhau dữ dội theo bên ngoài mà xét. Lục Văn Phi dường như thất cơ đôi chút, thực tế thì Tạ Nhất Phi không chiếm được một chút tiện nghi. Lão vốn là người thành danh nhiều năm trong lòng cảm thấy bất an nên không dám mạo muội ra tay tiếp.

Bạch Cốt giáo Đào Hàn Sinh lặng lẽ bàng quang đứng nhìn thấy Trương Nam và Vương Tôn giống như hai con gà đá đang gườm gườm nhau.

Vương Tôn thần thái ung dung nhàn nhã như người đang thành thơi đi uống rượu, trái lại trên trán Trương Nam đã rơi nhiều mồ hôi vừa nhìn đã biết ngay Trương Nam đang thất thế.

Lại nói về phía của Tạ Nhất Phi, Lục Văn Phi đã chống đỡ kiên cường hai chưởng của lão mà vẫn bình yên, trong lòng bất giác cười nhạo thầm :

“Thì ra Trương môn với Tạ gia chỉ là giang hồ hư danh mà ta lại quá xem trọng họ”.

Tạ Nhất Phi thiên tính độc ác, biết sau khi Văn Phi liên tiếp đỡ chưởng của mình đã bị tổn hại đến chân khí nên không lên tiếng mà giơ chân đá nhanh về phía Văn Phi như điện xẹt.

Lúc này, quả thật Lục Văn Phi đã tổn hao nguyên khí đang âm thầm điều tức, thành linh thấy một bóng người mang theo một trận hàn phong bay xẹt xuống, chàng giật mình kinh ngạc, vận hết thần uy hét to một tiếng ra chiêu “Lan Môn Cự Hồ”, song chưởng dùng hết mười thành công lực xuất kích, một luồng chưởng lực sáng đỏ như ánh mặt trời đưa thẳng tới đỡ.

Đào Hàn Sinh vốn có ý tranh công, trong lúc xuất kỳ bất ý ra tay thu thập đối phương, dùng năm chỉ chĩa thẳng tới nào ngờ bị một luồng chưởng lực sáng đỏ đẩy đến trước mặt nên giật mình kinh ngạc, cấp tốc đổi thế chụp thành thế đỡ, rồi mượn sức chưởng đánh tới của Lục Văn Phi, chuyển thân hình về chỗ cũ. Tiến thoái của lão như gió không khác nào bóng quỷ hình ma.

Tạ Nhất Phi trong lúc Đào Hàn Sinh ra tay giúp đỡ, đã rút từ trong tay áo ra Thiết Cốt phiến hướng về phía trước kích thẳng vào sườn trái của Lục Văn Phi.

Sau khi Lục Văn Phi xuất ba chưởng để ngăn chặn hai địch thủ. Lòng tin càng thêm mạnh mẽ, chàng tin rằng mình sẽ chống đỡ được đại địch. Thì mắt thấy bóng quạ vừa điểm tới trùng điệp, chân rùn xuống một

chút, lạng người sang bên năm bước mượn thể rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Một chiêu “Mai Khai Ngũ Phúc” xuất ra, từng đóa hoa kiếm như trận mưa rào tuôn ra phong tỏa phía trước.

Tạ Nhất Phi đánh một chiêu không trúng bèn thu chiêu thức lại lui về phía sau.

Chiêu thức “Mai Khai Ngũ Phúc” này đối với Tạ Nhất Phi và Đào Hàn Sinh, cả hai đều vô cùng kinh ngạc, họ thấy rằng uy thế của chiêu này so với mấy ngày trước đây thật vượt xa hơn nhiều. Lòng cảm thấy thất kinh la thảm :

“Gã tiểu tử này trước kia còn có chút nương tay”.

Trong lúc Tạ Nhất Phi và Đào Hàn Sinh kinh ngạc ngẩn người thì trong rừng đi ra một lão già râu dài, lưng mang trường kiếm ha hả cười nói :

Không thấy mặt vàng thì thấy mặt Phật, hà cớ gì hai vị cứ mãi liên thủ ra tay bức bách một kẻ hậu sinh văn bối.

Đào Hàn Sinh ngẩng đầu nhìn, sắc mặt lập tức biến đổi. Tạ Nhất Phi thì cảm thấy lão già này có vẻ quen mặt nên cao giọng hỏi :

- Tôn giá là ai?

Lão già tay vuốt râu dài, từ tốn nói :

- Lão hủ Hồ Văn Chiêu, tiểu đồ có điều gì không phải xin nể mặt lão hủ tha thứ cho nó đôi phần.

Lục Văn Phi kinh ngạc ngẩn người, trăm ngàn lần chàng không nghĩ đến lão này là quái kiệt kiếm thủ Hồ Văn Chiêu. Lục Văn Phi thấy người vừa đến quả là sư phụ của mình không khỏi giật mình thất thanh gọi :

- Sư phụ, lão nhân gia....

Lão già mỉm cười, gật gù đầu rồi lại quay qua Trương Nam, cao giọng hỏi :

- Trương đại hiệp có điều chi muốn nói sao lại trợn mắt ra vẻ đau khổ nhìn ta như vậy?

Trương Nam đối phó với Vương Tôn đã lâm vào tình cảnh muốn công không được muốn thoái cũng không xong. Nếu như tiếp tục tình trạng thế này mãi tất sẽ mệt mỏi mà chết. Nhờ lão già lên tiếng, Trương Nam thừa cơ thu thể lại thối lui mấy bước.

Lúc này, song phương trên hiện trường thắng bại đã phân rõ. Tạ Nhất Phi định nói ra chuyện Văn Phi đã thương Tạ Bảo Thụ để mượn cớ cáo lui. Đào Hàn Sinh đã cười một tràng sắc lạnh, lạnh lùng nói :

- Họ Hồ kia, lão đừng nên đắc ý. Lão đến Thái Hành sơn này vì chuyện gì, không che mặt được những kẻ sáng suốt đâu. Chúng ta đã thấu hiểu tận tường tâm can lão.

Nói rồi thân hình cất lên vọt vĩa phi thân về phía trước, chớp mắt đã không thấy hình dạng. Tạ Nhất Phi và Trương Nam bốn mắt nhìn cũng không lên tiếng nói mà cùng nhau ra đi.

Lão già râu dài cười to một trận, đột ngột quay người cất lên như phi điều bay lên không trung rồi đáp vào trong rừng thoáng đãm hút.

Lục Văn Phi vừa la to “Sư phụ” thì lão già đã không thấy đâu nên không giấu được vẻ thất vọng.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Hiền đệ đừng buồn bã. Lệnh sư đã đến, sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau.

Lục Văn Phi thở dài âm thầm nghĩ :

“Đại ca nào đâu có biết sư phụ lão nhân gia không thể đến đây được....”

Vương Tôn vọt vĩa khoát tay nói :

- Điều này ngu huynh đã biết, không cần nhiều lời. Hôm nay, chúng ta đã làm mất mặt bọn họ, sau này hiền đệ nhất nhất phải cẩn trọng.

Vừa rồi Lục Văn Phi liên tiếp đỡ hai chưởng kinh dũng mãnh của Tạ Nhất Phi mà không thất bại nên cảm thấy vô cùng kỳ dị vì vậy hỏi tiếp :

- Võ công của họ Tạ kia dường như giảm sút hoặc giả lão có ý ẩn giấu không muốn đệ biết nên không để lộ toàn bộ công phu của mình.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Không phải lão giấu đâu, mà hiền đệ võ công tiến bộ vượt bậc.

- Đại ca đừng có đùa, mấy hôm nay tiểu đệ tâm thần bất an thời gian luyện công thật ít hơn trước rất nhiều sao có thể tiến bộ được.

Vương Tôn nghiêm mặt nói :

- Ngu huynh có thể nhìn ra, đệ đã một lần tập luyện hành công khẩu quyết mà ngu huynh đã nói.

Lục Văn Phi hốt nhiên tỉnh ngộ nhưng vẫn bán tín bán nghi :

- Khẩu quyết đó là bí truyền tâm pháp nhưng mà thời gian luyện tập quá ngắn, tiểu đệ không tin lại có

thể công hiệu vượt bậc như vậy?

Vương Tôn cười nói :

- Nếu không phải là kỳ diệu, sao được gọi là Vô Thượng tâm pháp.

Lục Văn Phi nửa tin nửa ngờ, nhưng chàng nghĩ rằng trước sau gì mình cũng tìm ra được bí mật trong đó.

Vương Tôn biết chàng vẫn còn hoài nghi chậm rãi nói :

- Khẩu quyết hành công này là đường tắt duy nhất để sớm luyện thành võ công, nếu chuyên cần rèn luyện vài năm thì có thể đả thông “Sanh tử huyền quan”.

Lục Văn Phi từ nhỏ đã theo kiếm thủ Hồ Văn Chiêu luyện võ, đối với con đường võ học đã từng trải qua nên có chút hiểu biết. Nghe lời bất giác cười nói :

- Đây là việc nghịch thường, cho dù có mau thành đạt cũng thuộc bàng môn tả đạo, nếu biết trước như vậy tiểu đệ đã không học rồi.

Chàng là người chí tình, đối với nghĩa huynh tuy tôn kính nhưng đối với việc này, chàng cũng phải buột miệng thốt ra.

Vương Tôn gật đầu nói :

- Hiền đệ không hồ là cao đồ danh môn, kiến thức quả nhiên khác thường thật không thể che mắt được. Võ công này tuy có chút dị thường, tự nghĩ không học là tốt nhưng vì tình thế bức bách trước mắt nên phải tạm thời sử dụng mà thôi.

Lục Văn Phi tự biết mình người đơn thế cô, trên vai lại gánh vác nhiệm vụ trọng đại nếu võ công không hơn người, không chỉ đại thù không thể báo, mà tánh mạng cũng khó bảo toàn, nên cảm khái nói :

- Lời của đại ca, rất hữu lý vì để báo phụ thù, đệ cũng không thể câu chấp tiểu tiết.

Vương Tôn thấy mặt chàng đầy nét cương nghị cho nên cảm động trả lời :

- Tình thế trước mắt khẩn cấp, chúng ta phải sớm chuẩn bị. Trước tiên trở về tửu điểm là tốt nhất.

Hai người về đến Bất Túy cư, Vương Tôn liền bảo Đông Mai :

- Người hãy đi mời Công Tôn cô nương.

Đông Mai “dạ” một tiếng cất bước ra ngoài. Vương Tôn lại dặn :

- Khoan đã, nàng là một cô nương, nếu nói một nam tử lạ mặt xin tương kiến nhất định là nàng không dễ nhận lời, người hãy nói cũng có nhị gia ở đây có chuyện cần kíp mời nàng đến thương lượng.

Sau khi Đông Mai đi rồi, Lục Văn Phi không hiểu nên hỏi :

- Đại ca mời nàng đến đây có việc gì?

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Nàng vốn là tai mắt của địch phương bố trí, nếu việc này ta không làm rõ sớm muộn gì đệ cũng mắc lừa.

Những lời này đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của Văn Phi nên chàng cười lạnh nói :

Thế thì bất tất phải lo như vậy, Tuyết Sơn Mang Tẩu lòng dạ khó lường còn lão Tư Mã tổng quản kia đệ cũng biết vì việc này mà đến.

Vương Tôn ôm quyền nói :

- Xin thứ lỗi ngu huynh đã thất lời, phạm làm việc gì thì trong tối ngoài sáng, hiền đệ tuy có phòng bị với cha con họ nhưng chỉ do đoán mò mà thôi, lại không nghĩ đến cha con họ đôi khi vì bất đắc dĩ mà phải làm.

Một lúc sau, Công Tôn Vân Nương thong thả bước vào. Vương Tôn vội đứng lên tiếp :

- Rất may cô nương hãy còn ở trong quán, mời ngồi, mời ngồi.

Vân Nương lạnh lùng nhìn chàng một lát rồi nhìn Văn Phi nói :

- Lục đại ca gọi muội đến đây có việc gì?

Lục Văn Phi vội vàng giới thiệu :

- Vị này là Vương đại ca đã cùng tại hạ kết giao. Ý muốn thỉnh giáo cô nương vài điều.

Vân Nương lạnh lùng nói :

- Thân nữ nơi sơn dã hiểu biết được gì, về sau huynh hãy bớt đem phiến hà đến cho muội.

Lục Văn Phi ngăn người :

- Cô nương sao lại nói những lời như vậy.

Vương Tôn dặn dò hai nữ tử ra ngoài trông chừng.

Sau đó quay lại đối mặt với Vân Nương nói :

- Nếu như không có việc cấp bách, tại hạ cũng không dám mạo muội mời cô nương đến đây. Lệnh tôn giờ này tuy là người khách được trọng vọng không chừng ngày mai trở thành thuộc hạ của họ. Lợi hại trong đó chắc rằng cô nương cũng đã nghĩ đến.

Vân Nương giật mình nhưng ngoài mặt không đổi sắc, lãnh đạm nói :

- Việc của cha con ta không bận đến tôn giá lo lắng.

Lục Văn Phi nghe nàng nói, cười lạnh :

- Thì ra những lời cô nương nói với tại hạ chỉ là những lời đưa đẩy. Tại hạ thật phí công lo lắng những chuyện không đâu.

Vân Nương thở dài nói :

- Lục đại ca chớ hiểu lầm, lời của tiểu muội không phải là hoàn toàn giả dối đâu.

Lục Văn Phi chợt nhớ đến Tử Y cô nương, chàng chậm rãi nói :

- Tử Y cô nương đó là ai? Hay là do lệnh tôn phái đến?

Vân Nương dường như không muốn nhắc đến nàng ta, lắc đầu :

- Cô ta không phải là người khéo ăn nói, huynh đừng để ý đến.

Lời nói này không muốn đi thẳng vào vấn đề mà hoàn toàn muốn trả lời khác đi. Lục Văn Phi không hài lòng hỏi lại :

- Cuối cùng tại hạ muốn rõ ràng nàng ta là ai? Tại hạ chưa hề quen biết tại sao lại đối với tại hạ một cách khiêu khích?

Vân Nương cười lạnh :

- Huynh là người thông minh đáng lẽ phải nghĩ ra ý của nàng ta là muốn huynh tự vào bẫy rập ở Bích Trần trang.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Bích Trần trang không phải là long đàm hổ huyết dù ta có đến đó thì nàng ta làm được gì?

Vương Tôn đứng cạnh khoát tay nói :

- Hai vị tạm thời đừng nhắc đến chuyện vô can đó nữa mà chúng ta nên khẩn trương thương lượng sự tình.

Lúc này, hai nữ tử đi vào đốt đèn rồi nói nhỏ bên tai Vương Tôn mấy câu. Trên mặt Vương Tôn lộ rõ nét giận dữ nhưng lập tức bình thản nhìn Vân Nương nói :

- Căn cứ vào những điều tại hạ đã biết thì lệnh tôn từng là khách của Tấn vương phủ. Đối với việc của Tấn vương chắc là hiểu rõ.

Vân Nương lắc đầu nói :

- Việc này phải hỏi phụ thân ta mới biết, tiểu nữ không có cách nào trả lời.

Vương Tôn gật đầu :

- Đây cũng là lời thật tình nhưng mà tại hạ thấy một người có quá nhiều tâm kế cũng có thể bị lừa việc. Thí dụ đem lệnh tôn ra nói, người đã đến Thái Hành sơn mở khách sạn này là có mưu đồ mới đến đây, chỉ vì vội vàng một chút, thật ra lão không nên dùng một bức mật đồ giả để lừa đảo đồng đạo như vậy không chỉ vô bổ đối với tính toán của mình mà còn chuốc lấy phiền não vào thân.

Vân Nương biến sắc nói :

- Người nói gì?

Vương Tôn cười nhạt nói :

- Lẽ nào nàng không cảm thấy hoàn cảnh của cha con nàng mười phần nguy khốn?

Vân Nương gương mặt lạnh lùng, nói :

- Đây là việc nhà của ta, không cần người quan tâm.

Vương Tôn không chút giận dữ, thông thả nói :

- Lệnh tôn định cư quá lâu nơi Thái Hành, đối với tình hình ở đây vô cùng quen thuộc, lão phát hiện có một thế lực tiềm tàng đang hình thành thế lực ở trong núi Thái Hành, lại biết Thiết Chưởng Chấn Tam Tương ẩn tích ở đây, những việc này đều bất lợi đối với mưu đồ của lão vì vậy lão mới bày ra độc kế này ý muốn mượn cơ hội này để trừ đi chướng ngại.

Lúc này sắc diện của Vân Nương biến đổi thật khó coi, nàng lập tức đứng dậy giận dữ nói :

- Người là ai? Có thù oán gì với phụ thân ta, sao lại dùng những lời nói này mà ngậm máu phun người?

Vương Tôn giơ tay ngăn lại nói :

- Nàng hãy bớt giận dữ nghe ta nói xong đã.

Đoạn chàng cất cao giọng nói tiếp :

- Dù cho bậc tài trí đến đâu mưu sự tất cũng có một chỗ sơ sót. Lệnh tôn chưa từng nghĩ đến mình lập tửu quán ở nơi này đã khiến người ta nghi ngờ cho nên khi sự việc phát sinh mọi điều nghi ngờ đều trút lên người của thân phụ nàng, đến nỗi ngày nay có nhà mà cũng không thể về. Sợ rằng những mưu sự ban đầu giờ đây đã không được như ý.

Vân Nương gặp phải người cơ mưu tức trí, những lời giải bày tỉ mỉ của Vương Tôn thật giống như chính chàng ta nhìn thấy, nên nàng vô cùng kinh dị, liếc về phía Lục Văn Phi thấy chàng đang chăm chú nghe một cách xuất thần, nàng thoáng có ý niệm, đột nhiên mở miệng nói :

- Bất luận là người nói đúng hay sai, tiểu nữ đều không muốn tranh luận nhưng mà có một việc rất hy vọng được lời chân thật.

Vương Tôn lộ vẻ mỉm cười nói :

- Cô nương cứ nói không cần khách sáo.

Vân Nương nói :

- Tiểu nữ hy vọng được biết lai lịch của người.

Vương Tôn không trả lời câu hỏi thẳng của nàng mà hỏi lại :

- Lẽ nào lai lịch của tại hạ có liên quan đến việc trước mắt sao?

Vân Nương cười lạnh, nói :

- Nếu không phải là kẻ giang hồ biết chuyện bảo tàng ai lại ngốc mà đi đến chốn này. Kể từ ngày người đến đây ta đã lưu tâm đến người rồi. Người mượn cớ du sơn mà đi khắp Thái Hành, thật ra là có ý gì?

Vương Tôn cười nhạt, nói :

- Nói như vậy thì ra cô nương là người hữu tâm rồi.

Vân Nương sầm mặt quay người nhìn chăm chăm Lục Văn Phi nói :

- Hay là huynh cũng giống như vậy? Rõ ràng là đang tìm thù nhân giết thân phụ mình nhưng trên thực tế là cũng có ý đồ khác thôi. Bây giờ, mọi người đã không ngại mà đem tất cả sự tình để nói ra.

Lục Văn Phi không ngờ rằng nàng một mình lại có thể nói thẳng, những điều lợi hại nhất thời không biết trả lời thế nào cho đúng. Vương Tôn định liệu trước chủ động không chậm không nhanh, nói :

- Tốt lắm, chúng ta nên có một cuộc giao dịch công bằng. Những điều nên nói thì cần nói rõ ra tránh sự hiểu lầm lẫn nhau có thể làm hỏng đại sự.

Vân Nương lãnh đạm nói :

- Phận nữ nhân như ta không có điều gì đáng nói, hai vị nói đi.

Vương Tôn lắc đầu :

- Như thế sao gọi là giao dịch công bằng chứ?

Vân Nương liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nói :

- Bây giờ không nói sự thật thì sợ trễ rồi.

Lục Văn Phi lộ vẻ giận dữ tiếp lời :

- Đây là lời nói gì ngoại trừ nàng muốn dùng sức chằng?

Vân Nương chỉ ra ngoài cửa sổ, nói :

- Các người có từng nghĩ đến Bất Túy cư này. Nói thật với các người chung quanh của tòa viện này, ta đã sớm bố trí thiên la địa võng, các người dù có chấp cánh cũng khó bay khỏi.

Lục Văn Phi giận dữ, bước thẳng lên trước, trầm giọng nói :

- Lục mỗ thật chưa từng nghĩ đến, thì ra cha con người đều là người âm hiểm tiểu nhân.

Vân Nương khoa chân bước đến bên cửa sổ, lạnh lùng nói :

- Tình thế trước mắt không phải là bạn tức là thù, nếu như nhị vị nói rõ ích lợi của việc tương kiến hôm nay thì không có gì xảy ra, nếu không ta đành đắc tội.

Lục Văn Phi vốn tính thẳng thắn ngay thật không dằn cơn giận nói :

- Nàng dùng thủ đoạn dê hèn như vậy thì còn nói chi là bằng hữu, có bản lãnh gì cứ đem ra sử dụng hết đi.

Vân Nương lộ vẻ ưu sầu nhẹ giọng nói :

- Tiểu muội cũng chỉ vì tình thế bức bách xin Lục huynh nghĩ lại, thù giết cha huynh còn chưa báo, chưa

hoàn thành di mệnh, trong nhất thời nóng giận làm thiệt đi tính mệnh thì có lỗi với phụ thân dưới suối vàng.

Lục Văn Phi nộ khí bừng bừng cười lạnh :

- Nàng đừng giả cách lo lắng cho ta mà vờ bi thương. Dựa vào lực lượng của cha con nàng thì không thể lấy mạng Lục mỗ được đâu.

Vân Nương trầm ngâm một lúc, mặt từ từ hiện lên sát khí, nàng “hừ” một tiếng nói :

- Lời tiểu muội cảnh báo trước, huynh bức muội đến mức chẳng đặng đừng thì cũng không phải là biện pháp tốt đâu.

Vương Tôn trước sau đứng cạnh bên nàng quan tọa thì lúc này mới thông thả nói :

- Công Tôn cô nương, ta xin hỏi nàng nếu như ta đem lai lịch và ý đồ đến núi Thái Hành này tất cả đều nói ra thì nàng làm gì?

Dường như Vân Nương không ngờ Vương Tôn hỏi câu này, nàng ngẩn người ra nói :

- Căn cứ vào những điều truyền miệng, Tấn vương năm đó đã đem hậu sự phó thác cho những người đáng tin cậy, bọn họ đều biết bảo tàng ở đâu thì chắc rằng môn đồ của mấy vị võ lâm này nhất định cũng biết nơi giấu bảo tàng chỉ cần đem những bí mật của mình mà nói ra, ta quyết sẽ mở ra sinh lộ.

Vương Tôn trước sau vẫn thông thả nói :

- Nếu tại hạ không đáp ứng yêu cầu thì như thế nào?

Vân Nương hừ một tiếng :

- Bằng không nói tòa lạc viện sẽ là mồ chôn xác hai người.

Vương Tôn cười nhạt nói :

- Cô nương tự hỏi xem có đủ lực lượng như vậy sao?

Vân Nương nói :

- Luận võ công ta không phải là đối thủ của hai người, nhưng các người đừng quên, tòa Bất Túy cư này là do cha ta kiến tạo nên, ta tự có cách biến nó thành mồ chôn hai người.

Vương Tôn gật đầu nói :

- Điều này thì tại hạ tin, chỉ vì bọ ngựa bắt ve đã có hoàng tước rình phía sau. Trước mắt Thái Hành sơn tụ hội anh hùng, cha con nàng dù có lấy được bảo tàng cũng khó qua khỏi tai mắt giang hồ.

Vân Nương thở dài thê lương :

- Cha con ta một người tàn tật già lão, một người nữ nhi yếu đuối, muốn bảo tàng kia thì dùng vào việc gì chứ?

Lục Văn Phi cười lạnh :

- Nếu không ham muốn bảo tàng sao lại phí tâm cơ?

Vân Nương chợt rơi hai giọt nước mắt, buồn bã nói :

- Tiểu muội cũng vì tình thế bất đắc dĩ mà thôi.

Vương Tôn thừa dịp trong lúc nàng tinh thần giao động phóng nhanh người lên xòe tay chụp lấy cổ tay nàng, trầm giọng :

- Nghĩ tình nàng bị người ta sai khiến, ta tạm thời không lấy mạng nàng. Mau ra lệnh cho những người phục kích chung quanh lui ra.

Vân Nương một chút sơ tâm đã rơi vào tay đối phương, giật mình vùng vẫy nhưng không sao thoát được, nàng không thể dẫn nỗi thê lương nói :

- Dù người có giết chết ta cũng khó ra khỏi phòng này.

Lục Văn Phi này giờ nhẫn nại đứng một bên tai nghe lời nói, đôi mày kiếm chuyển động :

- Ta không tin chỉ dựa vào mấy người của Bất Túy cư này lại có thể vây khốn Lục mỗ.

Rồi chàng tay cầm đốc kiếm đi nhanh ra cửa. Vân Nương nhìn thấy khẩn trương vội vã gọi :

- Lục huynh không nên sơ suất mau trở vào đây.

Lục Văn Phi dừng chân hỏi :

- Nàng gọi ta lại có việc gì?

Lời nói chưa dứt đã thấy nhiều đốm lửa nhỏ bao vây trùng trùng khắp nơi. Vân Nương chợt biến sắc thấp giọng nói :

- Mau bỏ tay ra, người phải biết rằng bọn họ tuyệt không vì có ta ở đây mà không dám ra tay.

Vương Tôn nhìn thấy sắc mặt nàng đầy vẻ khẩn trương, nên cảm thấy bất nhẫn buông tay nàng ra mà nói :

- Xem ra nàng cũng khó chạy khỏi tay ta.

Lúc này từ bên ngoài cửa sổ đưa vào một giọng cười đắc ý rồi quát chúa nói :

- Trong trận hỏa khí muôn trùng này dù các người có luyện được “Kim cương bất hoại” đi nữa cũng đừng hòng chống lại mười khẩu đại pháo nhất tề khai hỏa. Tốt nhất các người đừng tính đến chuyện đào tẩu.

Lục Văn Phi mặt giận bừng bừng chụp mạnh vào cánh tay của Vân Nương, tay kia rút trường kiếm ra khỏi vỏ, sầm mặt nói với Vương Tôn :

- Đại ca, chúng ta xông ra bên ngoài. Nếu như bọn chúng khai hỏa thì sẽ đưa Vân Nương ra chống đỡ thay ta.

Wương Tôn vội vã khoát tay nói :

- Nhị đệ không nên mạo hiểm, người ẩn nấp chung quanh không thuộc người của Bất Túy cư.

Rồi chàng quay mặt nói với Vân Nương :

- Người ở bên ngoài phải chăng do nàng ước hẹn mà đến?

Vân Nương lắc đầu nói :

- Ý của tiểu nữ vốn không phải như vậy.

Lục Văn Phi nộ khí nói :

- Vừa rồi không phải người uy bức chúng ta sao? Còn nói đã có độc kế phục kích, sao giờ lại không dám thừa nhận?

Vân Nương than thở :

- Nguyên ý của tiểu nữ là muốn mượn sức....

Wương Tôn vội vã dùng mắt ngăn lại nói :

- Không cần nhiều lời, tại hạ hiểu rõ ý của nàng.

Nói rồi đưa tay quạt nhẹ hai cái, lập tức hai ngọn nến trong phòng tắt ngấm. Lục Văn Phi lấy làm lạ ngạc nhiên nói :

- Đại ca, có gì lại tắt đèn đi?

Vân Nương lộ vẻ lo âu nhìn ra ngoài cửa sổ định lên tiếng nói. Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng rờn rợn hăm dọa :

- Vân Nương không cần người nhiều lời.

Vân Nương mặt biến sắc không dám lên tiếng. Vương Tôn một tay nắm cổ tay Vân Nương, mắt nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, chợt cảm thấy toàn thân Vân Nương run rẩy hiển nhiên tâm tình rất kích động.

Văn Phi nghe kỹ người ngoài cửa sổ nói chuyện thanh âm sắc bén, cảm thấy rất quen thuộc nên trầm giọng hỏi :

- Ngoài cửa là ai?

Chỉ nghe người ngoài cửa sổ cười lạnh nói :

- Các người đừng có tìm cách ra khỏi vòng vây. Bốn bên của tòa lạc viện này đã bố trí rất nhiều hỏa khí dù bản lĩnh các người có cao cường cũng khó tránh lại Vô tình liệt hỏa.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Vượt Qua Biển Lửa

Lục Văn Phi giật dữ nói :

- Các người cố tình vây khốn Lục mỗ ở đây là vì có gì?

Ba người ngoài cửa chậm rãi nói :

- Người và gã họ Vương kia tất có một người thân mang mật đồ. Nếu các người chịu giao ra, thì không chỉ bảo toàn tánh mạng hơn nữa còn được chia một phần tưởng thưởng.

Wương Tôn vốn có phân chia bốn nữ tì bảo hộ ngoài cửa giờ đây bọn chúng không giữ được bình tĩnh, chạy vào :

- Xin công tử hạ lệnh, bọn tiểu nô xin khai sát giới.

Wương Tôn trầm giọng nói :

- Không cần các người lo lắng, bản công tử tự có cách.

Chỉ nghe ngoài cửa vọng vào tiếng cười khanh khách :

- Không cho các người xem một chút màu sắc chắc rằng các người sẽ không biết lợi hại.

Dứt lời, từ ngoài bay vào một hỏa đạn màu lam chạm vào nền đất vỡ tung ra lửa văng tung tóe. Lục Văn Phi tập trung nhìn ra phía ngoài thì thấy bốn bề bóng người hàng hàng lớp lớp rõ là người mai phục không biết cơ man nào. Vương Tôn dùng truyền âm nói với Vân Nương :

- Ý của cô nương lúc đầu là muốn dùng cơ quan trong phòng để uy hiếp chúng ta phải không?

Vân Nương gật đầu nhưng không lên tiếng. Vương Tôn lại hỏi :

- Người ở bên ngoài nhất định là người của Bích Trần trang, bọn họ có biết việc bố trí cơ quan ở đây không?

Vân Nương lắc đầu, nhưng vẫn không lên tiếng.

Nguyên tòa lạc viện này chỉ là một tòa lạc viện nho nhỏ ở trong Bất Túy cư, bây giờ bốn bề bị người

vây khốn, nhất cử nhất động bên trong dù chỉ một tiếng động nhỏ cũng nghe thấy rõ ràng.

Vương Tôn dùng công phu truyền âm nhập mật nói với Vân Nương người ngoài không cách gì nghe được. Còn Vân Nương công lực kém cõi nàng không có cách gì dùng truyền âm nhập mật đối đáp chỉ còn cách lắc đầu hoặc gật đầu.

Vương Tôn biết nàng không thể dùng truyền âm nên nghĩ một lúc nói :

- Địch phương dùng độc kế này quyết không chờ đến trời sáng, vì an nguy của mình cô nương nên nghĩ cách thoát thân, ra khỏi hỏa trận có gì hãy nói sau.

Vân Nương cúi đầu một lát, rõ ràng nội tâm nàng vô cùng mâu thuẫn. Vương Tôn dùng truyền âm mà nói, người bên cạnh không thể nghe được, Văn Phi sau khi tắt đèn xong hồi lâu không lên tiếng, chàng nhin không được mở miệng nói :

- Đại ca, chúng ta không thể ẩn nấp ở đây hay là chúng ta cùng họ đánh một trận?

Vương Tôn khoát tay thấp giọng nói :

- Đệ đừng có nóng để cho ngu huynh suy nghĩ một lát.

Ngoài cửa lại vang lên giọng nói sắc bén khi nãy :

- Các người khỏi cần nghĩ cách đột phá vòng vây mà nên suy nghĩ lại thà sống còn hơn chết đại. Trước khi trời sáng nếu không trả lời, hàng ngàn hỏa đạn nhất tề khai hỏa, cái lạc viện nho nhỏ này sẽ biến thành biển lửa.

Lục Văn Phi giận dữ :

- Ta nhắc nhở các người, Vân Nương hiện giờ đã rơi vào tay chúng ta.

Phía ngoài lại cất lên tiếng cười khanh khách :

- Vân Nương lưu luyến tình riêng, chút nữa đã làm hư đại sự, ả phải chịu sự trừng phạt. Nếu hôm nay cho ả cùng chôn với tình lang trong biển lửa kể như đã thỏa tâm nguyện.

Lục Văn Phi là người coi trọng tình cảm, nguyên đã nhận định ra tâm địa bất trắc của Tuyết Sơn Mang Tẩu ý muốn thu thập mình, bây giờ chàng mới biết cha con lão bị người trong bóng tối kèm chế, bất đắc dĩ phải làm như vậy. Hơn nữa vì thế mà phạm tội thì có thể thấy cha con nàng không phải là người ác chàng trầm giọng lên tiếng :

- Người nói chuyện bên ngoài là ai? Có thể gọi Tư Mã tổng quản đến được chăng?

Phía ngoài lại vang lên một trận cười khanh khách :

- Chúng ta không phải đã biết nhau rồi sao? Bốn cô nương ngoại hiệu Tử Y Long Nữ tâm địa ác độc xảo quyệt chứ không phải có tấm lòng Bồ Tát như Vân Nương.

Cắt đứt tràng cười người bên ngoài cao giọng nói tiếp :

- Sự việc đêm nay chính là chủ ý của bản cô nương. Tư Mã Ôn không lo được đâu, có gì cứ nói với ta.

Lục Văn Phi biết đây chính là Tử Y cô nương, chàng gằn một tiếng nói :

- Tiện nhân đừng nên đắc ý. Có ngày sẽ gặp lại ta, Lục mỗ nhất định sẽ lột da ngươi.

Tử Y Long Nữ lại cười khanh khách :

- Đừng nên nổi giận vô ích chỉ sợ người vĩnh viễn không có cơ hội này.

Đột nhiên vọng lại tiếng cười chát tai, rồi có tiếng thở dài nói :

- Một người tốt như vậy, đang vui vẻ thế đó mà đốt chết thật là đáng tiếc. Sao các người còn mê muội chưa tỉnh ngộ?

Lục Văn Phi phần nộ, vội rùn người cởi áo khoác ngoài ném ra ngoài cửa sổ, áo khoác từ trong phòng bay ra tựa một bóng người. Áo khoác vừa ném ra thì trên mái nhà lập tức nổi lên nhiều tiếng lao xao, hơn mười mấy đạn lửa sáng lấp lánh nhất tề bắn thẳng vào áo khoác, bùng lên cháy đỏ, áo bị đốt cháy tức khắc bay lá tả. Lục Văn Phi thừa lúc lửa đạn cùng tập trung vào áo khoác hai chân nhún xuống đất, tay vũ động trường kiếm như cầu vồng bắn về phía trên mái nhà, ý của chàng là mượn áo khoác để phân tán lực lượng chú ý chung quanh, xuất kỳ bất ý bay lên để trừ đi những kẻ vây khốn. Như vậy Vương Tôn có thể an nhiên thoát hiểm. Văn Phi thân hình cất lên, đạn lưu huỳnh chung quanh nhất tề bắn vào như mưa. Lục Văn Phi thân hình đang ở trong không trung không nơi ẩn nấp chỉ còn cách sử dụng trường kiếm vũ động vẽ nên một đạo kiếm hoa bảo hộ thân người. Thân pháp chàng không đổi mà đáp lên mái nhà, tai chỉ nghe một tiếng nói âm u :

- Tốt lắm! Xuống!

Rồi một luồng kinh phong cực mạnh đẩy vào trước mặt, trên người Văn Phi có chỗ đã bị lửa đốt, ngón chân vừa chạm tới mái nhà thì đã bị chưởng phong đánh vào, bức bách chàng phải rơi vào vùng lửa cháy nếu không thoát ra tất bị đốt chết cho nên chàng đề khí hét lớn một tiếng dùng hết sức đẩy ra một chưởng nghênh đón ám kinh đó.

Chưởng này chàng đã dùng công lực toàn thân, sức mạnh khó có người đương cự. “Bình” một tiếng khiến người phát chưởng trong bóng đêm thoái lui mấy bước, còn ngồi trên mái nhà vỡ ra một mảng lớn.

Lục Văn Phi thân hình lắc lư nghiêng rãng xông lên phía trước, vừa mới ổn định thân hình thì trong chớp mắt đã có vô số binh khí hàn khí sáng lòa tấn công vào mặt chàng.

Trên người chàng có vài chỗ đang cháy từ từ đốt vào da thịt. Trong lúc nguy cấp, chàng không còn cảm thấy đau đớn, không còn nghĩ đến thân mình, một chiêu Mai Khai Ngũ Phúc, bóng kiếm trùng trùng chống ngăn lại binh khí bốn bên, mượn thế phi người về phía trước thì đến một hậu phòng. Bởi vì thân người đang bị lửa đốt nên không dám chần chừ, chàng chỉ muốn vội vã ra khỏi vòng vây, nào ngờ vừa đến hậu thất thì từ trong bóng đêm xông ra một người, người này không nói không rằng đánh một chưởng cực mạnh vào sau lưng chàng. Lục Văn Phi trong lúc bất phòng, bị một chưởng khiến thân hình bay bổng rơi đùng vào cây đòn ngang trên mái nhà.

Lúc này tòa lạc viện nơi Vương Tôn đang ở rơi vào trong biển lửa chiếu đỏ rực cả một góc trời, Lục Văn Phi toàn thân rực lửa, dưới ánh lửa cháy, người nằm trên mái nhà ai cũng thấy rõ.

Liên tiếp nhiều tiếng ầm ầm nổi lên, hơn mười mấy quả đạn bắn ra tập trung vào thân người đang rơi xuống của chàng. Lục Văn Phi thân trong biển lửa lại bị một chưởng của người trong bóng tối, huyết khí nhộn nhạo, hai mắt như ngàn đóa hoa, bay chấp chới, nhất thời khó có thể bò được đi đâu.

Trong tình thế ngàn nguy vạn hiểm đó, một bóng người bay xuống, tay hữu phát ra một luồng chưởng lực đánh về phía những hỏa đạn, tay tả với chụp lấy thân hình Lục Văn Phi. Đôi tay của Văn Phi chống xuống thân hình ngang bằng bay xa bảy, tám bước lăn tròn một vòng, uốn người đứng dậy, cấp tốc lướt vào trong bóng đêm.

Chỗ Văn Phi té nằm lên đều là đất hoàng sa, chàng lăn một cái này không chỉ tránh được trảo chụp của kẻ mới đến mà lửa trên người cũng bị dập tắt. Kẻ mới đến dường như không ngờ sự việc như vậy không dám lưu lại mà phi thân theo bóng hình của Văn Phi truy đuổi.

Lại nhắc về Vương Tôn đột nhiên thấy Lục Văn Phi mạo hiểm xông ra, giật mình khẩn trương gọi :

- Nhị đệ, không được bạo động.

Nhưng mà Lục Văn Phi thân hình đã bay ra nhanh đến nỗi Vương Tôn nhón chân cất người định đuổi theo thì Vân Nương trong bóng đêm kéo tay áo chàng mà nói :

- Mau theo ta.

Rồi cả hai vội vã chạy đến bức tường, cuốn bức tranh sơn thủy lên, lần mò trên vách tường ẩn một cái, trên tường lập tức hiện ra một khung cửa, Vân Nương chui vào trước nói :

- Đây là một địa đạo, có thể đi đến dưới lầu của muội.

Wang Tôn cũng chui vào hỏi :

- Đây là cơ quan mai phục mà nàng đã nói sao?

Vân Nương nói :

- Hãy còn cái khác nữa, nơi khách đình chỗ ở của huynh trên có lưới sắt, chỉ cần nhấn nút trên tường, lưới sắt rơi xuống người trong khách đình sẽ bị giam vào trong đó.

Vương Tôn tỉnh ngộ nói :

- Thì ra như vậy.

Vân Nương lại nói :

- Thật không thể che mắt được, ngày mà huynh đến đây phụ thân muội thấy khả nghi nên mới an bày cho huynh ở lạc viện này.

Vương Tôn âm thầm gật đầu, cảm thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu quả nhiên tâm cơ thâm trầm đáng sợ, nhưng tình thế bây giờ không thể hỏi nhiều, vừa ra khỏi địa đạo bèn dẫn bốn nô tì đi về phía trước.

Vân Nương ngẫm nghĩ đến Vương Tôn với ngôn ngữ, cử chỉ mà lòng cảm thấy lạ lùng chột nghĩ :

“Vương Tôn này dường như không phải là nam tử, phải chăng là kiều nữ cải trang?”.

Người con gái thường có sự quan sát cẩn thận tỉ mỉ, hơn nữa đối với sự việc giữa nam và nữ thường có mẫn cảm hơn, lại nghĩ đến bốn nữ tì mà Vương Tôn mang theo thì càng hoài nghi hơn, bởi vì nói chung các công tử đi ra ngoài đều mang theo thư đồng tuyệt không dẫn theo nữ tì đi du sơn ngoạn thủy như vậy. Nàng tựa hồ đã hiểu thấu ẩn mật này, lại liên tưởng đến Lục Văn Phi thì phát giác Vương Tôn thân thiết với chàng như vậy tất có nguyên nhân khác, lòng lại khởi lên một niềm thương cảm vô hạn. Sau một hồi lâu, tạp niệm trong lòng Vân Nương dần dần lắng xuống, nàng ngẩng đầu lên nhìn thì Vương Tôn đã đi mất hút, chột tỉnh ngộ nghĩ :

“Hôm nay như thế nào, gặp chuyện kinh hoàng như vậy mà ta lại cứ mãi lo nghĩ chuyện đâu đâu”.

Giờ này, đột nhiên một trận gió núi ào ào thổi vào biển lửa, không chỉ tòa lạc viện bị cháy mà luồng lưới lửa nóng kinh người đó còn phủ sang cả tiểu lầu nơi ở của Vân Nương. Lúc này, nàng mới nghĩ đến cả tòa Bất Túy cư này đã bị hoàn toàn thiêu hủy, điều càng lo lắng hơn là trong nội quán có rất nhiều người mà lại chẳng thấy một ai ra chữa lửa, hiển nhiên lớp nào chạy thì đã chạy rồi còn lớp nào chết thì cũng đã chết rồi.

Vân Nương tuy từ nhỏ theo phụ thân xông xáo giang hồ. Sóng to gió lớn trải qua không ít nhưng giờ này thấy cơ nghiệp cả đời phụ thân xây dựng trong phút chốc tan tành, bất giác hai dòng lệ tuôn rơi than thầm :

“Mình giờ đây thật chẳng khác nào con chó vô chủ không nơi nương nhờ”.

Nàng lại nghĩ đến gia phụ đang ở Bích Trần trang, nếu mình không có cách lấy được mật đồ thì gia phụ không thể nào thoát được miệng hổ. Lòng nghĩ ngợi lung tung rồi nghiêng rặng phi thân ra ngoài. Lại nói Lục Văn Phi, trong người có hỏa độc, khẩn trương chạy một mạch, lần lần cảm thấy kiệt sức nên dừng chân nghĩ thầm.

“Ta tuy mạo hiểm, không ngại chết xông ra nhưng sao không thấy đại ca và các người chạy ra hay là đã chôn thân nơi biển lửa?”.

Chàng là người nghĩa khí, thấy trận lửa kịch liệt nay là do mình tự gây nên, nếu mình không vội vàng xông ra, thì địch phương có thể chưa phát đạn lửa, cũng có thể nghĩa huynh có kỳ mưu khác mà thoát được chẳng. Hiện giờ không thấy nghĩa huynh, hay là người đã bất hạnh chôn thân nơi biển lửa, đó chính là mình không tự tay giết họ nhưng hai người vì ta mà chết thật là đắc tội với nghĩa huynh nơi tuổi vàng, nghĩ xong không kể gì đến những vết thương đau đớn trên người mà quay lại chạy về phía ánh lửa. Nguyên là sau khi Lục Văn Phi xông xáo thoát ra, những người vây khốn chung quanh đều lũ lượt bỏ đi, truy đuổi về phía trước đâu ai có thể ngờ chàng lại lộn về Bất Túy cư.

Lục Văn Phi nén đau, vội vã trở về Bất Túy cư, chỉ thấy một tòa Bất Túy cư to lớn đã bị thiêu hủy không còn lại gì ngoài những tàn tích gãy đổ nám đen vài nơi chưa cháy hết đang còn âm ỉ nghi ngút khói.

Lục Văn Phi cứ xông bừa vào nơi lửa cháy đang nghi ngút khói biển cổ này chàng chưa nghĩ đến nên ngăn người một lát rồi thất thanh la lên :

- Theo như vậy Vương đại ca của ta đã bỏ thân trong biển lửa...

Chàng là người nghĩa tình, nghĩ đến Vương Tôn đối đãi với mình giống như cốt nhục thân tình, nghĩa trọng như non nay chỉ vì mình bốc đồng khiến nghĩa huynh phải chết oan ức, chàng không cầm được hai dòng lệ nóng tuôn trào, giơ tay đập vào ngực bi cảm than thở :

- Đại ca, là đệ hại huynh, là đệ hại huynh...

Vào lúc này, một bóng người thất thểu đi về hướng chàng chính là kẻ sống sót trong trận đại họa kia.

Lục Văn Phi thân mang trọng thương lại vì nghĩa huynh chết thảm trong lòng bi thương nên tai mắt không còn linh mẫn chẳng nghe thấy gì. Vân Nương đi đến phía sau người chàng như vô giác không nhận ra. Tay đang siết chặt với nhau cảm phần nói :

- Đây đều do cha con Mang Tấu hại người hại mình. Vân Nương dù có chết cũng không giải được mối hận trong lòng ta.

Than khóc một hồi rồi lại nói :

- Tội ác tày trời này cũng là do Bích Trần trang, sẽ có ngày Lục mỗ đến đó san bằng bình địa.

Trên người Lục Văn Phi nhiều nơi bị lửa đốt, vì tâm thần kích động bi thảm nên quên đi đau đớn nhưng đến lúc định cất bước đi vào nơi lửa đốt để tìm thi thể nghĩa huynh thì cảm thấy thân người run rẩy dường như muốn ngã nhào. Mới nghĩ đến mình đang mang trọng thương, bất giác sầu khổ thở dài.

Vân Nương vốn đang truy đuổi Vương Tôn chạy một lúc cảm thấy bất an nghĩ thầm :

“Ta rượt theo như vậy nếu đúng lúc gặp người của Bích Trần trang thì là chuyện không lành, không khéo lại lỡ hết việc”.

Suy nghĩ một lát, đưa chân dừng bước quay đầu trở lại, ý muốn tìm xem còn có người nào sống sót sau trận hỏa thiêu Bất Túy cư. Lúc nàng về đến cũng vừa lúc gặp Văn Phi đang chạy nhanh trên đường, trong lòng chấn động. Nàng lịch duyệt giang hồ vừa nhìn đã nhận ra Văn Phi đang trọng thương, lòng nghĩ thừa lúc này có thể thực hiện ý đồ của mình.

Thân chàng trọng thương nếu như thu phục được mà đem đổi sự tự do cho phụ thân. Sau này sẽ cùng phụ thân cao chạy xa bay rời bỏ chốn thị phi. Thế là nhẹ nhàng đến phía sau Văn Phi giơ tay định trong lúc xuất kỳ bất ý, khống chế chàng nhưng không biết tại sao cuối cùng nàng không đành lòng hạ độc thủ. Năm lần bảy lượt chần chừ, tình hình thấy thân hình Lục Văn Phi lão đảo, nàng không đành lòng đứng nhìn vội đưa tay ra đỡ rồi cười lạnh nói :

- Vương Tôn chưa chết đâu sao lại khóc lóc như đứa trẻ vậy?

Lục Văn Phi giật mình quay lại nhìn thì ra là Công Tôn Vân Nương, không nén kinh dị, hỏi :

- Nàng làm sao thoát được, còn đại ca ta thì sao?

Vân Nương lãnh đạm nói :

- Gã đã đi rồi, như vậy yên tâm chưa?

Lục Văn Phi vẫn chưa tin, hỏi lại :

- Thật sao?

Vân Nương bĩu môi nói :

- Lẽ nào ta gạt huynh sao?

Văn Phi thở dài một hơi, rồi ngồi xuống một tảng đá bên đường. Vân Nương vội vã đưa tay đỡ lấy chàng nói :

- Thương thế của huynh trầm trọng, muội đưa huynh tìm nơi điều trị. Nếu chờ đến hỏa độc công tâm thì khó lo liệu.

Lục Văn Phi bị lửa đốt nhiều nơi, có nơi vào sâu trong xương thịt, bây giờ chất độc đồng loạt phát tác. Chàng cảm thấy toàn thân nóng như thiêu đốt, thống khổ dị thường, nội phủ cũng đã bị chấn thương nên chàng không thể vận công chống đau. Chỉ vì chàng là kẻ kiên cường, nghiến răng đứng dậy đẩy tay Vân Nương mà nói :

- Không cần đỡ. Tại hạ còn có thể đứng được.

Vân Nương xem thấy trên người chàng chẳng chỗ nào là không bị thương, không nén được, nàng thở dài nói :

- Cách đây không xa có nhà một người thợ săn, muội biết gã. Chúng ta đến đó đi.

Rồi nàng lại đưa tay đỡ lấy Văn Phi, Lục Văn Phi né người sang bên đi lên phía trước nói :

- Xin cô nương đi trước dẫn đường. Tại hạ có thể tự mình miễn cưỡng đi được.

Vân Nương biết chàng không muốn cho mình giúp đỡ, đành phải lên trước dẫn đường, nói :

- Đi theo muội.

Nàng biết lúc này Bích Trần trang đã phái người lục soát bốn bề nên vừa đi vừa liên tiếp ngoái đầu nhìn lại.

Hai người đi ước ba bốn dặm dừng, nương theo ánh đèn chấp chới phía trước phát hiện trong núi có một mái nhà tranh. Vân Nương nói nhỏ :

- Ở đây nè!

Lục Văn Phi gắng hóp một hơi chân khí ráng sức bước lên. Trên trán mồ hôi lạnh toát không ngừng chạy xuống. Vân Nương bước trước hai bước gõ mấy tiếng vào cánh cửa gỗ, bên trong phát ra tiếng một lão phụ nhân :

- Ai đó?

Vân Nương thấp giọng :

- Đại nương xin mở cửa. Tiểu nữ là Vân Nương.

Nghe tiếng cửa gỗ mở ra, một lão phụ nhân mái tóc hoa râm nhìn thấy Vân Nương kinh hoàng nói :

- Là Công Tôn Vân Nương đây sao? Vừa rồi trên trần phát hỏa hay là tửu quán cũng đã cháy rồi.

Vân Nương thở dài một tiếng đỡ Văn Phi bước vào trong. Lão phụ nhân thấy nàng mặt mày ảm đạm, cảm thấy hồi hộp, đóng chặt cửa lại, đem ra cây đèn dầu nhỏ đặt ở trong phòng, nhỏ giọng nói :

- Vừa rồi trên trần phát hỏa, lão lo lắng trên quán xảy ra chuyện mới bảo Tiêu nhi mau đi xem thử.

Chợt nhìn thấy Lục Văn Phi toàn thân thương tích, phụ nhân thất kinh nói :

- Sao bị lửa đốt đến ra nông nỗi vậy?

Vân Nương vì tâm sự trùng trùng hàm hồ đáp :

- Đại nương đi ngủ đi.

Lão phụ nhân lắc đầu nói :

- Vậy sao được. Chờ lão thân đem đến ít thuốc để điều trị cho công tử đây.

Thương tích bên người Lục Văn Phi rất nặng, nếu chỉ là ngoại thương thì người luyện võ tự nhiên có thể ngăn chặn được, nhưng nội thương của chàng cũng trầm trọng nên nhất thời không cách nào để khí vận tức nên càng lúc càng thêm đau đớn. Chàng bèn ngồi xuống một ghế trúc rồi nói :

- Đại nương đừng nên phí tâm, tại hạ nghỉ ngơi một lát rồi sẽ đi ngay.

Lão phụ nhân không để ý chàng nói gì, quay bước vào trong. Vân Nương chậm rãi bước đến trước mặt chàng nói :

- Hình như huynh đang bị nội thương trầm trọng?

Lục Văn Phi gắng nhướn mắt lên :

- Nếu được hai canh vận tức, nội thương sẽ được lành lại.

Vân Nương hơi giật mình nói :

- Thế thì nặng rồi.

Lục Văn Phi từ từ nhắm mắt âm thầm đề khí vận công nên không đáp lời nàng. Vân Nương biết địch phương sớm muộn cũng sẽ đến đây, nàng âm thầm tính toán lúc này nếu như ra tay thì một chiêu đã bắt được Văn Phi, chỉ vì sau khi bắt chàng giao cho Bích Trần trang, phụ tử mình có thể thoát thân được hay không, thực tế cũng chưa biết chắc nên còn lưỡng lự chưa định đoạt được. Hiện giờ lão phụ nhân từ trong phòng đem ra một cái chén sành, bước đến trước mặt Văn Phi nói :

- Đây là thuốc của lão thân tổ truyền, bất luận hỏa thương hay thủy nạn đều có kỳ diệu. Công tử mau thử xem.

Lục Văn Phi tuy nhắm mắt vận tức, một phần lo lắng địch phưng truy đuổi đến đây, một phần lo lắng nơi này không được ẩn mật cho nên lòng bồn loạn không thể định tâm nên đề tức mấy lần mà cũng vô phương đề tụ được chân khí, tai nghe lời nói nên mở mắt ra :

- Cảm tạ. Thật là phiền đại nương.

Rồi chìa tay tiếp lấy chén sành. Vân Nương bước lên giành lấy chén sành trước nói :

- Để tiểu nữ thay đại nương thoa thuốc.

Lão phụ nhân nói :

- Thế cũng tốt. Cô nương thoa thuốc cho công tử, để lão thân xuống bếp làm ít món thức ăn.

Nói xong bèn đi vào trong.

Vân Nương mở nắp chén ra nhìn vào, bên trong có một chất nước màu xanh đen, rồi vén tay áo chấm một chút nước đổ để từ từ nhều xuống vết thương.

Lục Văn Phi cảm thấy những giọt nước này thấm mát đến xương thịt, thuốc thoa đến đâu sự đau đớn giảm đi rất nhiều, chàng chậm rãi nói :

- Loại thuốc này quả nhiên thần hiệu.

Vân Nương thoa thuốc cho chàng, còn miệng thì đáp :

- Thuốc này thần hiệu. Thoa hết thuốc chúng ta phải đi mau.

Lục Văn Phi trầm ngâm rồi nói :

- Bất Túy cư gặp phải đại nạn, lệnh tôn nhất định đang mong ngóng nàng, theo tại hạ, nàng nên trở về thăm lão.

Vân Nương thở dài nói :

- Huynh có thể cho rằng tiểu muội còn có cơ hội về thăm phụ thân hay sao?

Lục Văn Phi kỳ lạ hỏi :

- Tại sao không được?

Vân Nương đau khổ nói :

- Nếu muốn phụ tử trùng phùng, trừ phi là...

Nói đến đây, nàng nín lặng. Lục Văn Phi suy nghĩ rồi nói :

- Bọn chúng dùng sinh mệnh của lệnh tôn ép nàng tìm cho ra mật đồ bảo tàng phải không?

Vân Nương thở dài, không thể mở lời.

Lục Văn Phi nói :

- Thái Hành sơn quần hùng tụ hội, dựa vào sức lực một mình nàng, làm sao lấy được mật đồ. Vậy không phải là ép người vào tuyệt lộ sao?

Vân Nương thở dài :

- Họ cho rằng nhị vị đang giữ mật đồ, mà cả hai đều trọ ở Bất Túy cư nên hạ lệnh cho muội lo liệu việc này.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Nếu vậy phụ tử nàng có ý muốn kết giao với tại hạ là có mục đích khác sao?

Vân Nương lườm chàng một cái rồi nói :

- Phụ thân trên giang hồ tuy nổi tiếng là thần cơ diệu toán nhưng cũng không đến nỗi tổn công phu với một kẻ hậu sinh văn bối. Huynh không nên nghĩ chuyện này như vậy.

Lục Văn Phi cười lạnh :

- Sự thật trước mắt, không thể không nghi ngờ lệnh tôn.

Vân Nương nói :

- Phụ tử muội quả có tâm hại huynh thì đã sớm hạ thủ rồi, đâu chờ đến bây giờ, nếu muội có mang dị tâm...

Lục Văn Phi ngắt lời nàng nói :

- Đúng rồi, lúc này tại hạ đang bị trọng thương nàng chỉ cần một cái nhắc tay đã bắt được rồi giải đến Bích Trần trang lĩnh thưởng nhưng mà nếu chẳng tìm thấy mật đồ trên người tại hạ thì có phải là hoang phí tâm cơ không?

Vân Nương đặt chén sành xuống, thở dài nói :

- Lẽ nào đến nước này huynh còn chưa tín nhiệm muội?

Lục Văn Phi lạnh lùng nói :

- Lòng người khó dò, trước mắt người ở Thái Hành sơn ai cũng không thể tin được.

Vân Nương phẫn nộ trợn mắt nhìn chàng nói :

- Bất luận huynh tin hay không tin nơi này không thể ở lâu, muội nhất định hộ tống huynh tìm một nơi ẩn mật trị thương.

Lục Văn Phi sau khi thoa thuốc xong đau nhức trên người gần như dứt hẳn, miễn cưỡng đứng dậy nói :

- Tại hạ đã nói qua với cô nương không cần phải tận tình như vậy, tại hạ tự mình có thể tìm chỗ trị thương được.

Vân Nương nắm chặt tay chàng, nhu hòa nói :

- Đừng nên khách sáo, trước mắt nguy cơ bốn bề tiểu muội sao yên tâm để huynh một mình.

Lục Văn Phi nhẹ nhàng đẩy tay ngọc nàng ra :

- Nàng hãy đi đi, tại hạ không muốn phải chịu ơn cứu giúp của nàng.

Vân Nương chau mày nói :

- Lục huynh sao lại nói ra những lời như vậy?

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Người võ lâm đến Thái Hành, người người đều muốn nắm giữ lấy tại hạ mới cam tâm, nếu như họ thấy mật đồ trên người ta mà cô nương lại cùng đi với tại hạ như vậy có phải gặp liên lụy không?

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Song Kiều Cứu Trợ

Vân Nương chân thành nói :

- Lục huynh đừng quá lo xa, nếu tiểu muội sợ liên lụy đã không đưa huynh đến đây.

Lục Văn Phi bước ra ngoài cửa nói :

- Đi thôi. Trước khi trời sáng nếu không đi khỏi chờ đến sáng rõ thì khó thoát thân.

Thình lình ngoài cửa một giọng nói lạnh lùng tiếp lời :

- Đáng tiếc các người đã chậm một bước.

Lục Văn Phi vội vã đưa mắt nhìn thì thấy người đứng ngoài cửa là Tử Y Long Nữ, trên tay còn túm lấy một hán tử chàng biến sắc mặt nói :

- Người muốn gì?

Tử Y Long Nữ nói :

- Tôn giá thân mang trọng thương nên ta đặc biệt đến đây, đưa tôn giá đến Bích Trần trang dưỡng thương.

Nàng cười cười rồi chỉ vào hán tử nói :

- Nếu như không có gã đi trước dẫn đường ta làm sao tìm được nơi này kia chứ?

Rồi tiện tay ném hán tử xuống đất. Vân Nương nhìn ra biết hán tử là Long Tiêu con của lão phụ nhân nàng nghĩ rằng gã đến Bất Túy cư xem xét, lúc trở về gặp phải Tử Y Long Nữ, nàng vội chạy đến bảo hộ phía trước Lục Văn Phi rồi nói :

- Không cần người lo, tiểu muội tự có thể bắt gã trở về Trang.

Tử Y Long Nữ cười khanh khách :

- Thật sao, một chút ta cũng chẳng thể tin người.

Vân Nương nói :

- Người không tin cũng không có cách nào khác.

Tử Y Long Nữ thẳng người nói :

- Thế thì đi mau. Bốn nương quyết không tranh công với người nhưng mà ta phải theo làm hộ pháp.

Vân Nương sắc mặt nhăn nhó không nói nên lời, Lục Văn Phi nghe bọn họ đối đáp với nhau giống như tính mạng của mình đã nằm trong tay họ nên nổi giận bưng bưng nói :

- Đi hay không đi Bích Trần trang đều là do ta, công gì mà các người tranh.

Tử Y Long Nữ nói :

- Đừng nói người đang trọng thương, dù công lực của người còn nguyên vẹn thì người không muốn đi cũng không được.

Lục Văn Phi tính kiên cường bất khuất, không nén được giận nói :

- Tại hạ không đi bọn người làm gì được ta?

Tử Y Long Nữ ngửa mặt lên trời cười nói :

- Nói lời mời người đi là tử tế với người rồi, người dựa vào lý do gì mà không đi?

Lục Văn Phi chỉ thấy một luồng nộ hỏa xông lên đầu, chàng âm thầm đề tụ chân khí giơ tay xuất chưởng nhưng mà nội phủ đang bị thương còn chưa điều trị, nhất thời làm sao có thể đề tụ chân khí được, bất giác thở dài một tiếng.

Vân Nương rất rõ võ công của Tử Y Long Nữ, dựa vào tài lực của mình thì không thể nào thắng được, huống hồ trong bóng tối đối phương ắt còn có trợ thủ, lưỡng lự hồi lâu cảm thấy bất luận thế nào cũng không thể cùng nàng ta trở mặt động thủ. Nếu bây giờ ra tay sẽ không còn chỗ nào để giải thích, vì sự an nguy của phụ thân nàng không thể nào không lo được, còn sự hiểu lầm của Văn Phi đối với nàng thì nàng sẽ tính sao? Nên nàng từ từ nói :

- Tiểu nữ đã nói rồi, tự mình đã có cách đưa gã về sơn trang cô nương hà tất phải đa nghi như vậy.

Tử Y Long Nữ lắc đầu nói :

- Lời của người thật khó làm ta tin, ta hỏi người, gã họ Vương kia đi đâu?

Vân Nương dẫn cơn nóng giận mà nói :

- Trong cơn hỗn loạn, tiểu nữ cũng không biết chủ tớ họ có thoát được không?

Tử Y Long Nữ cười lạnh nói :

- Người đừng có xảo ngôn trước mặt cô nương. Trong lúc phát lửa chỉ trừ gã họ Lục này còn lại các người đều không có chạy ra. Rõ ràng trong đó có một cửa bí mật đi thông ra ngoài, nếu không các người dù có cánh cũng khó qua.

Vân Nương giật mình, cảm thấy Tử Y Long Nữ danh bất hư truyền, thật là một nhân vật khó đối phó. May mà Bất Túy cư đã trở thành một đám gạch vụn cũng khó mà tìm ra dấu vết nên ra vẻ an nhiên, nhẹ giọng nói :

- Những lời tiểu nữ nói đều là sự thật, cô nương không tin cũng không còn biện pháp.

Tử Y Long Nữ mục quang chăm chú nhìn Lục Văn Phi rồi nói :

- May mà hắn đã bị bắt, cũng không lo họ Vương kia không gặp được.

Rồi nàng ta bước lên phía trước trầm giọng nói :

- Tránh ra, cô nương muốn thử xem tiểu tử này nhẫn nại được bao lâu?

Vân Nương không nghe lời, cố ý đứng đó mà nói :

- Hãy khoan, gã đang nằm trong tay ta, không ai có thể mang gã đi.

Tử Y Long Nữ nổi giận hừ một tiếng :

- Xem ra người thật là muốn bảo vệ cho hắn. Lẽ nào người không nghĩ đến người của bốn Trang đã bố trí chung quanh. Các người muốn lo cho hắn thật là cách tốt à.

Vân Nương cũng sầm mặt nói :

- Ta cũng đang muốn thỉnh giáo cô nương, tiểu nữ có việc gì phạm tội với bản Trang.

Vân Nương đã dám đưa ra lời chống đối mà không chịu nhún nhường thật ra ngoài ý liệu của Tử Y Long Nữ, trầm giọng nói :

- Người ngăn cản ta bắt tên họ Lục, đây có khác gì hành vi phạm tội?

Vân Nương thẳng người bất động, nàng có y ra tay động thủ chống lại Tử Y Long Nữ. Tử Y Long Nữ thấy sắc mặt nàng mườì phần khó coi, biết rằng nếu bức bách nàng tất nhiên sẽ xảy ra chuyện, trong khi lực lượng của mình chưa đến cần phải nhịn một bước nên chậm rãi nói :

- Nói đi, tại sao người ngăn trở bốn cô nương bắt người?

Lúc này, Lục Văn Phi hóa nộ khó dẫn, dùng tay đẩy Vân Nương ra, đứng thẳng người đi lên phía trước nói :

- Lục mỗ và Bích Trần trang có thù oán gì mà dùng thủ đoạn đê hèn đối phó?

Tử Y Long Nữ không ngờ chàng hỏi câu này, nhất thời nghĩ không ra lời để đối đáp, Lục Văn Phi lại phân nộ nói :

- Nàng là người gì của Bích Trần trang mà chủ trì việc này. Các người dựa vào sinh mệnh của Mang Tẩu uy bức một cô nương yếu nhược mà bán mạng cho các người, vì các người mà phải lòng sục mật đồ, không sợ thiên hạ võ lâm chê cười sao?

Tử Y Long Nữ lạnh lùng nói :

- Nếu như nàng ta có thể lấy được mật đồ thì việc này chỉ có người và nàng ta hai người biết mà thôi, nhưng hiện tại hai người không có cơ hội lan truyền ra ngoài.

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Ý của người là muốn giết người diệt khẩu?

Tử Y Long Nữ bình thản nói :

- Bốn cô nương nghĩ đi nghĩ lại chỉ có biện pháp này mới giấu nhẹm được việc này, chỉ còn cách giết oan hai mạng.

Lục Văn Phi càng giận dữ, giơ tay đẩy một chưởng, một luồng tiềm lực to lớn đẩy mạnh ra, này giờ chàng ngồi đó âm thầm luyện khẩu quyết hành công do nghĩa huynh Vương Tôn truyền thụ nên công lực đã khôi phục.

Tử Y Long Nữ không ngờ chưởng lực chàng hùng hậu như vậy, nàng không tự chủ, bất giác thoái lui mấy bước để tránh luồng chưởng phong đánh tới.

Lục Văn Phi trong cơn giận dữ đẩy ra một chưởng hết sức bình sinh nên đã kinh động đến thương thế đau đến nổi mồ hôi nhỏ giọt, thân hình lão đảo mấy cái. Tử Y Long Nữ phi thân lên phía trước cười khảnh khách :

- Chưởng lực hùng hậu, bản cô nương muốn lãnh giáo với người vài chiêu.

Vân Nương vội vã lên trước ngăn cản Văn Phi :

- Huynh hãy còn bị thương không thể tận dụng chân lực e tổn hại thêm hãy mau vận tức một lát.

Tử Y Long Nữ nhìn thấy cười nói :

- Ha... ha...Ta thấy người đã đổi tánh rồi.

Vân Nương nghiêng răng rút trường kiếm trên lưng xuống, mày liễu nhướng lên nói :

- Tử Y Long Nữ người đừng ép người quá đáng.

Tử Y Long Nữ chậm chậm bước lên hai bước đứng trước mặt Vân Nương nói :

- Đây chính là người tự tìm tử lộ đừng trách cứ chi ta.

Vân Nương biết Long Nữ võ công cao cường hơn mình rất xa, nàng âm thầm ngưng tụ công lực, chống kiếm đứng yên không dám sơ xuất tấn công. Lúc này, một bóng người bay ngang trước mắt, đáp xuống bên cạnh Văn Phi, Vân Nương không biết người đến là bạn hay thù, kiếm nhắc lên quát hỏi :

- Kẻ nào, đứng lại.

Lục Văn Phi nội phủ tuy bị thương nhưng thính lực vẫn còn linh lợi đã nhận ra ngay người đến chính là Trương Ngọc Phong, chàng gắng gượng nói :

- Nàng chính là Trương Ngọc Phong.

Trương Ngọc Phong nhìn lướt qua tình hình trước mặt, thì biết ngay chuyện gì xảy ra, thế là cao giọng nói :

- Lục huynh đừng lo lắng, Bích Trần trang hành vi cường đạo như vậy. Các môn phái võ lâm quyết không tọa thị.

Tử Y Long Nữ lườm nàng rồi mỉm cười nói :

- Xem ra Xuyên Tây Trương môn đã chuẩn bị nhúng tay vào rồi.

Lục Văn Phi nộ khí bừng bừng đang muốn trả lời lại, Vân Nương vội vã nói nhỏ bên tai chàng :

- Không cần biết Xuyên Tây Trương môn đến đây với ý định gì. Lúc này huynh tuyệt đối không được nổi nóng mà thừa cơ vận tức điều thương. Sự việc đã có muội đối phó.

Lục Văn Phi cũng biết lúc này tự mình cũng khó động thủ ứng chiến. Lợi dụng một chút thời gian này để điều thương thế nên dẫn cơn nóng giận, nhắm mắt không lên tiếng. Trương Ngọc Phong bước đến bên cạnh Văn Phi nói :

- Xuyên Tây Trương môn là một danh môn chính phái võ lâm, làm sao dễ dàng để cho quý đảng hoành

hành.

Tử Y Long Nữ cười lạnh nói :

- Người tự hỏi xem có lo được chăng.

Trương Ngọc Phong tay cầm một nắm ám khí giận nói :

- Việc này bản cô nương lo được tay không, người có bản lĩnh gì cứ trở hết ra đây thì biết.

Tử Y Long Nữ tuy xem thường Trương Ngọc Phong nhưng đoán rằng phía sau nàng tất có hậu thuẫn cho nên muốn kéo dài thời gian cười khanh khách nói :

- Điều người nói chẳng phải vì đạo nghĩa võ lâm, kỳ thực chỉ vì hãn mà thôi.

Rồi nghiêm sắc mặt nói :

- Bản Trang không làm khó hãn, chỉ muốn hãn đi một chuyến mà thôi nhưng nếu có người ra tay cản trở, thế thì công nhiên ra mặt chống đối bản Trang.

Trương Ngọc Phong chưa từng nghe nói trên giang hồ có Bích Trần trang này nên nàng xem Long Nữ có ra gì, cười lạnh nói :

- Giả như bốn cô nương với Bích Trần trang các người trở thành địch nhân lẽ nào có thể ăn thịt được ta sao?

Tử Y Long Nữ lạnh lùng nói :

- Người nên nghĩ kỹ một chút, đến lúc đó sợ rằng Xuyên Tây Trương môn cũng có điều bất tiện.

Rồi lại nghe trong bóng tối tiếng chân thong thả của một người bước ra, sáng khoái cười lớn nói :

- Gần đây lão phu ít đi lại giang hồ, không ngờ xuất hiện nhiều cao nhân như vậy. Đường đường một Xuyên Tây Trương môn cũng bị xem thường.

Người mới đến nội công sung mãn, tiếng cười làm chấn động màng nhĩ khiến những người ở hiện trường cảm thấy đầu óc quay cuồng, đưa mắt nhìn xem thì chỉ thấy một lão nhân tóc bạc lưng ngang trường kiếm ngoài khoác áo bào, chậm rãi bước lên nhưng không biết người đó là ai.

Tử Y Long Nữ đôi mày thanh thanh nhíu lại lạnh lùng hỏi :

- Người là người gì của Trương môn?

Lão nhân mỉm cười nói :

- Lão phu Hồ Văn Chiêu ngoại hiệu Kiếm Chủ, Lục Văn Phi là tiểu đồ. Cô nương muốn đưa nó đi thì cũng dễ thôi, chỉ cần hạ được thanh kiếm của lão phu.

Âm điệu tuy nhu hòa nhưng ẩn chứa uy phong kinh người. Tử Y Long Nữ chấn động toàn thân, nàng từ lâu đã nghe trên giang hồ có một vị quái kiệt sở trường về kiếm thuật là đệ nhất kiếm thủ ở Trung Nguyên, nhưng nàng chưa từng sa cơ dưới tay ai. Hơn nữa tính tình lại cao ngạo, sao lại cam tâm khuất phục vì đôi lời nói của người bèn rút trường kiếm ra khỏi vỏ hét lớn :

- Những lời này thật chẳng?

Lão nhân ngửa mặt cười lớn :

- Lão phu là người gì sao nói ra có thể nuốt lời.

Rồi chỉ về Vân Nương và Ngọc Phong nói tiếp :

- Hiện có hai vị cô nương này ở đây, có thể nhờ họ làm nhân chứng.

Vân Nương và Ngọc Phong tự tai nghe danh hiệu của lão nhân, những nỗi giận dữ tiêu tan đồng thanh nói :

- Tiểu nữ nguyện làm nhân chứng.

Tử Y cô nương giơ kiếm bước lên hai bước chỉ lão nhân nói :

- Lão mau ra đây, bản cô nương xin nghinh tiếp.

Lão nhân hai mắt bắn ra hai tia quang chớp sáng, thành linh nhẹ giọng nói :

- Dựa vào thân phận của lão phu, nếu như sơ xuất đã thương người thì không tránh mang tiếng ý lớn hiếp nhỏ, nhưng sự kiện hôm nay ta xem chắc không tránh được.

Ngọc Phong bước lên phía trước nói :

- Hay là việc này để tiểu bối lo liệu.

Lão nhân nhìn nàng, Tử Y Long Nữ đột nhiên cười khanh khách nói :

- Ta không biết Trương môn các người và họ Lục có thân thiết gì với nhau mà người muốn chết thay cho hắn.

Trương Ngọc Phong tức giận đỏ mặt, nói :

- Đừng nói nhảm xem kiếm đây.

Một kiếm của nàng đâm thẳng vào người đối phương. Lão nhân khoát tay áo một cái chặn thanh kiếm của Ngọc Phong từ tốn nói :

- Cô nương khoan động thủ, lão phu có lời muốn nói với nàng ta.

Trương Ngọc Phong đành phải thu kiếm về, giận dữ đứng qua một bên. Chợt bên tai nghe thấp thoáng truyền âm của Trương Nam :

- Ngọc Phong người không được hồ đồ náo loạn. Đi mau.

Trương Ngọc Phong biết ngũ thức đã đến phải tra kiếm vào vỏ, chỉ vào Long Nữ nói :

- Việc tối nay đã có Hồ lão tiên bối tính sổ với người. Sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Rồi quay người phi thân vào bóng đêm.

Lão nhân tóc bạc đã minh bạch nhưng không nói gì cả. Đại địch trước mắt, Tử Y Long Nữ không đâu để ý đến những lời nói thừa của Ngọc Phong nên đối mặt với Hồ Văn Chiêu nói :

- Tôn giá tự cao thân phận không chịu động thủ với tiểu nữ. Vậy có thể định ước có ngày đến Bích Trần trang để kết thúc việc này không?

Lão nhân cười khanh khách :

- Người đừng dùng lời nói khích lão phu, khi thời cơ đến sớm tối gì lão cũng đến Bích Trần trang một chuyến để được chiêm ngưỡng phong thái của quý Trang chủ.

Tử Y Long Nữ chờ đã lâu mà lực lượng hậu thuẫn của mình vẫn chưa đến, lòng nóng như lửa đốt đang chần chừ khó quyết, thì nghe Lục Văn Phi thất thanh la lớn :

- Sư phụ, người...

Lão nhân đang lo lắng cho Lục Văn Phi đang vận công điều tức, tiếng nói của chàng vừa dứt, lão đã đến bên chàng nắm lấy cánh tay rồi nói :

- Đừng có nhiều lời, mau theo lão phu.

Nói dứt lão khoát bộ bước lên phía trước mà đi. Vân Nương cũng không tự chủ chạy vội theo. Lão nhân đột nhiên quay đầu lại nói nhỏ :

- Lệnh tôn đã rời khỏi Bích Trần trang. Hiện giờ đang ở nơi mộ của thân mẫu nàng. Hãy mau đi.

Vân Nương vừa nghe dứt lời ngăn người ra rồi quay người chạy mất. Tử Y Long Nữ tự biết mình cô thế không dám truy kích lắm bẫm :

- Bọn người trốn được hôm nay chứ không trốn được ngày mai. Sớm muộn gì cũng không chạy thoát.

Thân hình nàng cất lên phi thân vào bóng đêm.

Lục Văn Phi bị lão già kéo đi chạy lên dốc núi càng lúc càng cao, thân pháp cực nhanh. Loáng mắt đã hơn mười dặm, đến phía trong một cái cốc hết sức kín đáo ẩn mật. Trọng thương của chàng chưa khỏi vốn không có sức chạy nhưng được lão nhân dìu đi nên cảm thấy không phí chút sức lực. Lão nhân dừng chân chỉ vào sơn động nói :

- Tình thế trước mắt hiểm ác, nơi này có thể dung thân. Thương tích của người chưa khỏi, trước tiên phải điều công dưỡng tức điều trị thương thế cho bình phục mới tính đại sự.

Rồi đưa cho chàng một bọc thuốc và nói :

- Thuốc này có thể trị lành hỏa độc.

Lục Văn Phi cảm động nói :

- Sư phụ, công lực của lão nhân gia đã hồi phục rồi sao?

Lão nhân khoát tay, nói :

- Lão phu có việc cần kíp bên người, không thời gian nói rõ.

Thân hình của lão cất lên phi thân mất hút. Lục Văn Phi cùng sống với Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu hơn mười năm. Đối với từng lời ăn tiếng nói, nhất cử nhất động của sư phụ chàng đều hiểu tận tường. Lần tương kiến trước, trong lúc tình hình không có lưu tâm, lần này chàng suy nghĩ tỉ mỉ cảm thấy có nhiều điều không giống, nên nghĩ thầm :

“Lão này diện mạo hình dung tuy rất giống sư phụ nhưng quyết không phải là người”.

Sau một hồi suy nghĩ, lập tức phát hiện ra nhiều chỗ sơ hở, càng đoán định người đó không phải là sư phụ của mình. Chàng ngồi thất thần một hồi mới từ từ đi vào trong thạch động. Tiến vào trong động quan sát bốn phía đúng là một thạch động thiên nhiên, tuy không lớn lắm nhưng đủ để tránh mưa gió. Phía trong lại có dụng cụ, y phục, thực phẩm đầy đủ có thể sinh hoạt thoải mái, nghĩ rằng đây là do lão nhân chuẩn bị. Lục Văn Phi thiên tánh thông minh lại được Vương Tôn truyền cho khẩu quyết tâm pháp tốc hành, nội công lại sẵn có căn bản hùng hậu nên chỉ qua một lần vận tức điều thương hôm trước, nội thương đã thuyên giảm rất nhiều. Thế rồi, trước tiên chàng dùng thuốc của lão nhân để lại mà thoa vào những chỗ bị hỏa độc rồi mới dùng những khẩu quyết đó thông thả vận tức trị thương, không biết trải qua bao nhiêu thời gian, tình

lình lình lại, chợt thấy trước mắt một màn tối đen, thương tích các chỗ đã gần như lành hẳn thì biết rằng linh dược của lão nhân thật là thần hiệu, rồi mới cởi bỏ áo rách trên người ra, thay đổi y phục mà lão nhân để lại, hít dài một hơi chân khí cất bước ra ngoài cửa động.

Tối nay ánh trăng sáng tỏ, tỏa ánh sáng vàng bàng bạc lên khắp nơi, những cảnh vật trong cốc dường như hiện rõ trong mắt. Lại thấy hai bóng người một cao một thấp phi thân vào trong cốc. Lục Văn Phi mục quang nhạy bén vừa nhìn đã nhận ra đó là phụ tử Mang Tẩu chàng bèn lách người một cái ẩn mình phía sau thạch sơn thì nghe Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Nếu tiểu tử đó trị thương thì cốc này là nơi thích hợp nhất.

Vân Nương kỳ lạ hỏi :

- Phụ thân làm sao biết được hẳn nhất định đến đây trị thương?

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài một tiếng nói :

- Mấy năm gần đây, khắp nơi ở Thái Hành này, ta đều đã đi qua. Chỉ có cốc này là nơi ẩn mật nhất.

Ngẩng đầu nhìn trong thạch động một chút lão lại nói :

- Phía trên lại có một sơn động, nếu như hẳn đến đây tất phải vào trong động. Vân Nương mau đi xem thử.

Vân Nương có chút nghi ngại nói :

- Trong động tối như vậy, con cũng hơi sợ hãi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nhẹ giọng nói :

- Sợ cái gì? Uổng cho con đã lớn như vậy mà một việc nhỏ cũng không thể làm.

Vân Nương đành phải rút kiếm ra khỏi vỏ nói :

- Thôi được, nữ nhi sẽ lên xem.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chợt gọi to :

- Hãy khoan, ngoài cốc đã có người đến.

Rồi nghe ngoài cốc có một trận cười âm u vang lên :

- Công Tôn huynh, thật không ngờ nhân sinh hà xứ diệc tương phùng, chúng ta lại gặp nhau nơi đây.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chậm rãi quay người trầm giọng nói :

- Lão hủ và Bạch Cốt giáo vốn không là bằng hữu, Đào huynh hà cớ gì đến đây tương ngộ.

Lão đôi mắt tuy mù nhưng thính lực cao hơn người một bậc, vừa nghe đã biết đó là Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh.

Đào Hàn Sinh thấy phụ tử lão người đơn thế cô, hẩn từng bước tiến lên nói :

- Tại hạ tuyệt không có ý làm khó Công Tôn huynh xin chớ hiểu lầm.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Không có ý làm khó, cớ gì cứ theo dõi phụ tử ta?

Đào Hàn Sinh ra vẻ đồng tình nói :

- Tại hạ chỉ lo lắng cho tình cảnh trước mắt của Công Tôn huynh. Nếu có chỗ nào cần dùng Bạch Cốt giáo, tại hạ quyết không nhắm mắt làm ngơ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Lão mù này đã nhà tan người mất còn có gì đáng nói?

Đào Hàn Sinh gật đầu :

- Việc này tại hạ cũng đã biết rồi, nhưng không biết vì sao Bích Trần trang đột nhiên trở mặt.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Chắc cũng chỉ vì việc liên quan đến mật đồ.

Đào Hàn Sinh lại nói :

- Bọn họ hà cớ gì vây đánh thiếu niên họ Lục và họ Vương?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại thở dài :

- Đó cũng vì việc bức mật đồ thôi.

Đào Hàn Sinh âm thầm đồng ý, hỏi thăm dò :

- Công Tôn huynh cho rằng có khả năng này không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh :

- Người đến Thái Hành sơn đều vì Tấn vương bảo tàng, đâu chỉ hai người họ.

Đào Hàn Sinh lại dò nói :

- Bích Trần trang chủ đối phó Công Tôn huynh và hai gã thiếu niên kia, tại hạ đoán rằng chắc có nguyên nhân.

Tuyết Sơn Mang Tẩu hừ một tiếng trong lòng nghĩ thầm :

“Lão tà ma này muốn hỏi cung ta đây, người đã nhận lầm người rồi”.

Nên cố ý bi phẫn nói :

- Đây chính là bọn họ cố tình để nhiều loạn cách phán đoán của các phái.

Đào Hàn Sinh cười âm u nói :

- Đừng có qua mắt tại hạ, theo tại hạ thấy trong ba người của lão tất có một người giấu bức mật đồ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng hỏi :

- Đào huynh cứ nói như vậy, đệ dù có phân biện huynh cũng không tin.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Ta đây nhớ rõ, Công Tôn huynh, Lục Tử Tuấn và Hồ Văn Chiêu lão quý đều là môn hạ của Tấn vương phủ năm đó, chắc rằng trước khi xảy ra biến cố, Tấn vương đã đem hậu sự phó thác cho ba người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chần động một lúc rồi cười ha hả nói :

- Không sai. Lão quả từng có ở mấy ngày trong phủ Tấn vương nhưng không đủ giao tình để nhận sự phó thác hậu sự. Lại nói Tấn vương là người thông minh tuyệt luân sao có thể đem đại sự phó thác cho một lão mù.

Đào Hàn Sinh gật đầu :

- Lời này cũng hữu lý nhưng mà Lục Tử Tuấn và Hồ Văn Chiêu thì không giống lão.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu :

- Cũng không có thể.

Đào Hàn Sinh kỳ lạ hỏi :

- Tại hạ muốn nghe lời thỉnh giáo, có nguyên nhân nào mà không thể phó thác.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đáp lời :

- Huynh hãy nghe lão nói. Lục Tử Tuấn ngoại hiệu là Thiết Chương Chấn Tam Tương võ công cao cường nhưng chưa đáng để liệt vào hàng cao thủ thượng thừa hưởng hồ lai vô môn vô phái lực lượng quá nhỏ. Lại nói về Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu lão tuy là một nhân vật lừng danh, nhưng thân như gió núi mây ngàn, phiêu bạt giang hồ ai dám phó thác đại sự cho lão.

Đào Hàn Sinh bán tính bán nghi hỏi :

- Theo Công Tôn huynh nói như vậy thì không có thể rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cố ý cười nhẹ có vẻ vô tư nói :

- Năm đó những nhân vật nổi tiếng võ lâm có thâm giao với Tấn vương không dưới ngàn người, nếu Tấn vương muốn phó thác hậu sự cũng phải chọn một người thế lực hùng hậu, người này chí ít cũng phải đứng đầu một môn phái mới đủ thân phận mà gánh vác. Nếu chọn lấy lão mù ta thế thì cũng mù giống ta rồi.

Đào Hàn Sinh cười ha hả nói :

- Công Tôn huynh mưu kế sâu xa, việc nào cũng hơn hẳn ta hà cứ gì phải khiêm cung như vậy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu phí nhiều lời nói định để trừ đi mối nghi ngờ trong lòng Đào Hàn Sinh. Lão biết khó lòng qua mắt người này nên âm thầm tính toán tìm cách để thoát khỏi lão này mới được. Đào Hàn Sinh ngoài mặt dường như tin lời Tuyết Sơn Mang Tẩu thực ra mối nghi ngờ trong lòng càng sâu, bởi vì Tuyết Sơn Mang Tẩu không biết vì chuyện mật đồ do lão bày kế khỏi đây hay vì chuyện gì nhưng mỗi khi quần hùng tiến đến tranh đoạt bảo tàng thì lão đã không có hiện diện.

Trong khi hai bên còn đang mang tâm sự chưa giải tỏa được đột nhiên Tuyết Sơn Mang Tẩu ngẩng mặt nói :

- Nấp sau thạch sơn là vị bằng hữu nào mà sao không đến đây đàm đạo.

Lục Văn Phi đang đứng trong bóng tối chăm chú xuất thần bất ngờ nghe Mang Tẩu cao giọng gọi giật mình kinh ngạc đứng dậy định bước ra, thì nghe sau một thạch sơn vang lên một trận cười ha hả cuồn cuộn, tiếp theo hai bóng người như cánh chim bay xuống chính là Tạ Nhất Phi và Trương Nam.

Đào Hàn Sinh nhíu mày nhìn hai người cười nói :

- Nhị vị theo dõi chặt chẽ quá!

Tạ Nhất Phi cướp lời nói trước :

- Không dám, không dám. Đệ đến đây tìm Công Tôn huynh có mấy lời muốn nói.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng nói :

- Việc gì lại tìm lão mù này?

Tạ Nhất Phi lại cười ha hả nói :

- Chỉ vì mấy hôm nay không gặp mặt Công Tôn huynh trong lòng nhớ thương quá đỗi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Kể ra lão mù trường mệnh không thể dứt được mạng già, nhưng hiện giờ tửu quán coi như đã hết rồi cho nên định tìm một sơn động để tránh gió mưa.

Trương Nam tiếp lời :

- Một gian tửu quán mà tính làm gì nếu như lấy được bảo tàng. Tấn vương muốn xây mấy tòa cũng không phải là việc khó.

Tuyết Sơn Mang Tẩu hừ một tiếng nói :

- Trương ngũ gia đừng đùa, ta biết đi đâu để tìm bảo tàng chứ?

Trương nam cười lạnh nói :

- Việc đã đến nước này, lẽ nào Công Tôn huynh vẫn muốn độc chiếm?

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Quần Hùng Uy Hiếp

Tuyệt Sơn Mang Tẩu nói :

- Các vị luôn miệng bảo lão mù ta thâm tàng giấu mật đồ. Dựa vào đâu mà xét đoán như vậy?

Tạ Nhất Phi nói :

- Công Tôn huynh dù không có mật đồ, ắt cũng biết mật đồ hiện ở đâu. Chúng ta cùng hợp tác đôi bên cùng có lợi. Nếu như cố cưỡng, tất lỡ người lỡ ta chẳng có ích chi cho cả đôi bên.

Tuyệt Sơn Mang Tẩu nói :

- Lời của Tạ huynh khiến lão không lời giải thích, dù bị các người bức tử, lão cũng không có mật đồ mà đưa ra.

Trương Nam nói :

- Bích Trần trang đã cho người truy tìm bốn phía, vạn nhất Công Tôn huynh lại rơi vào tay kẻ địch lúc đó phải tính làm sao?

Tuyệt Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão mù này một thân một mạng, họ dù có ngang ngược cũng không thể vô cớ lấy mạng lão.

Trương Nam nói :

- Công Tôn huynh luôn miệng nói không biết mật đồ ở đâu hà cứ gì đêm khuya lại đến mật cốc này?

Tuyệt Sơn Mang Tẩu nói :

- Tửu quán của lão đã bị thiêu hủy, đành phải tìm một cốc động sống qua ngày. Lẽ nào điều này lại trở ngại việc làm các chư vị?

Trương Nam nói :

- Lời nói mơ hồ chỉ che mắt đứa trẻ lên ba.

Tạ Nhất Phi lại nói :

- Công Tôn huynh cùng Bạch Cốt giáo hợp tác có sao lại gạt ta ra ngoài?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Nhị vị nói như vậy thực khiến cho lão có miệng cũng khó giải thích.

Ngừng một lát lại nói :

- Thực không gian dối, lão đối với mật đồ bảo tàng chưa từng có hứng thú nhưng mà lão có thể lược sự việc để đem ra chút ánh sáng.

Tạ Nhất Phi nói :

- Tại hạ rửa tai chờ nghe.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Vừa rồi lão cũng nói qua với Đào giáo chủ, quần hùng đến Thái Hành tuy đông nhưng người đáng khả nghi cũng không quá mấy người thôi. Thứ nhất là lão mù ta, vì ta đã từng giữ một phần mật đồ giả. Thứ hai là Thiết Chưởng Chấn Tam Tương Lục Tử Tuần đáng tiếc lão đã bị thù nhân giết chết, chỉ để lại một cô nhi không hiểu việc là Lục Văn Phi, tên này hồ đồ, việc trên giang hồ một chút cũng không biết không giống một người đang giữ mật đồ.

Trương Nam nói :

- Lão nói đã nửa ngày cũng không nói ra được gì hay là muốn khua môi múa mép?

Mang Tẩu chậm rãi nói :

- Người khả nghi thứ ba là thiếu niên họ Vương trọ tại bản quán, người này lai lịch bất lộ, hành tung ẩn mật, đến Thái Hành sơn đã hơn một tháng vì có gì cũng không biết được.

Trương Nam nói :

- Không sai. Người này quả thật đáng nghi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Ngoài ra còn có một thế lực to lớn ẩn giấu ở Thái Hành cũng là người có thế lực mạnh nhất trong việc tìm kiếm bảo tàng. Lão mù này tuy có chút sơ giao với bọn họ, trước sau cũng không biết nhân vật chủ xưởng là ai, bất luận phái nào đoạt được bảo tàng đều phải đề phòng bọn người này.

Tạ Nhất Phi nói :

- Công Tôn huynh nói phải chăng là Bích Trần trang?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Không sai. Thế lực này ta không nên xem nhẹ. Việc ở cổ lăng cũng có thể là do bọn họ làm ra huyền hoặc.

Đào Hàn Sinh nói :

- Công Tôn huynh là khách ở Bích Trần trang, huynh nói hết bí mật trong đó ra không sợ bọn họ dùng môn quy mà trừng trị sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão chẳng qua là một lão hủ tật nguyên vì sự an nguy của đồng đạo, dù có bị mất mạng già cũng là đáng.

Đào Hàn Sinh nói :

- Chuyện của Bích Trần trang tạm thời đừng nói đến. Lão có biết tên thiếu niên họ Vương hiện giờ ở đâu không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lúc Bất Túy cư bị thiêu hủy, lão đang bị cầm chân ở Bích Trần trang nên không biết bọn họ đi đâu.

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nói :

- Công Tôn huynh muốn dựa vào ba tấc lưỡi để đào sinh không phải là chuyện dễ đâu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Thật không giả dối, lần này lão toàn mạng sống, thực ra trong bóng tối có một vị cao nhân ra tay tương trợ.

Đào Hàn Sinh nghĩ đến lúc mình bị vây khốn ở cổ lăng cũng do người trong bóng tối chỉ điểm mới thoát thân, bất giác hoang mang. Trương Nam nói :

- Thái Hành này quả là nơi long tàng hổ ngọa, bao nhiêu tay anh hùng ẩn mặt nơi đây.

Rồi chợt nhớ đến chuyện cổ lăng cũng hoang mang như Đào Hàn Sinh.

Đào Hàn Sinh nói tiếp :

- Bích Trần trang hỏa thiêu Bất Túy cư là vì vây đánh hai gã Vương, Lục. Chúng ta phải mau tìm ra hai tên này mới xong.

Tạ Nhất Phi nói :

- Lời của Giáo chủ đúng lắm.

Đào Hàn Sinh lại nói :

- Tình thế này “hợp tác lực cường, phân tắc thế cô”, các phái chúng ta nếu không hợp tác thì không có cách gì đối kháng lại Bích Trần trang và Hắc Long bang. Nếu như ra sức cả đêm nay bắt được Vương, Lục hai gã, sáng sớm mai hội hợp cổ lãng cùng thương lượng đại sự.

Tạ Nhất Phi mắt nhìn Trương Nam nói :

- Ý của Trương huynh thế nào?

Trương Nam nói :

- Việc này cũng có thể tiến hành. Chỉ vì thiếu niên họ Vương đó võ công cao cường. Chế phục không dễ.

Đào Hàn Sinh hừ một tiếng :

- Hậu sinh văn bối, bản Giáo tự có cách khắc phục. Tại hạ xin đi trước một bước.

Tạ Nhất Phi và Trương Nam không nghĩ đến lão đã có sở đồ khác. Cả hai cùng đứng dậy nói :

- Ngày mai không gặp không về.

Hai người họ nhất tề phi thân ra khỏi sơn cốc.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Mấy người này nếu như phát cuồng lên thì phụ thân không biết phải làm sao với bọn họ. Trước mắt phụ thân tuy đã khiến họ đi nhưng sớm tối gì họ cũng đến kiếm phụ tử ta. Chẳng có một người nào tốt cả, dựa vào ba tấc lưỡi của phụ thân trước sau cũng khiến họ nhảy vào biển lửa.

Vân Nương chợt nghĩ đến một việc, vội vã hỏi :

- Phụ thân, sư phụ của Lục đại ca quả nhiên đã đến đây phải không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Mấy năm nay lão như người đã chết chỉ sợ rằng không có cách nào mà đến đây.

Đoạn lão thở dài một tiếng, chột ngẩng mặt lên nói :

- Trong huyết động là vị nào? Mau mời ra đây.

Lục Văn Phi ẩn núp sau sơn động đã nghe rõ các việc. Lúc này, nghe Mang Tẩu lớn tiếng gọi biết che giấu không được, đứng dậy bước ra, chậm rãi nói :

- Tại hạ là Lục Văn Phi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười ha hả hai tiếng nói :

- Lão đã biết trước tiểu tử ngươi sẽ đến nơi đây.

Lục Văn Phi bước đến gần nói :

- Tiền bối ẩn tích hoang sơn, người người khắp nơi đều nghi ngờ là vì có gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu hừ một tiếng nói :

- Tiểu ca nên hỏi câu này từ sớm, nhưng mà trước khi hỏi lão hủ thì phải đem ý đồ tại sao đến đây mà nói cho rõ.

Lục Văn Phi mặt mày nhăn nhó ngập ngừng nói :

- Việc này... việc này...

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh :

- Hiện giờ nguy cơ bốn bề, nếu ngươi không thành thực nói rõ lão nghĩ rằng sẽ lỡ đại sự.

Lục Văn Phi liên tiếp mấy ngày gặp nạn nên từ sớm đã có phòng bị đối với phụ tử Mang Tẩu. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi cuối cùng cũng không dám nói ra sự thật, nên từ tốn nói :

- Ý của vãn bối là tìm báo phụ cừu, những việc bên ngoài không để trong lòng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh, nói :

- Quả như vậy sao?

Lục Văn Phi nói :

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, biết người nhưng sao biết được lòng, tại hạ có ân tình cũng không dám

thổ lộ cùng phụ tử hai người.

Vân Nương nói :

- Trừ phi Lục huynh không tin tưởng phụ tử ta.

Lục Văn Phi nói :

- Sự thật khiến người khó tin nhiệm.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài một tiếng nói :

- Vậy cũng khó tránh, chờ Vương tướng công đến hãy nói tiếp.

Lục Văn Phi kinh ngạc nói :

- Lão ước hẹn Vương đại ca đến đây sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tình thế bức bách, lão hủ không thể không vào nơi nguy hiểm.

Lục Văn Phi nói :

- Tiền bối ước hẹn Vương đại ca đến nơi này đàm luận việc gì hoặc giả có liên quan đến việc bảo tàng?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Đúng vậy, việc này quan hệ đến sinh mạng hàng ngàn người võ lâm. Lão hủ không thể khoanh tay đứng nhìn.

Lục Văn Phi giật mình nghĩ thầm :

“Lẽ nào Tuyết Sơn Mang Tẩu đúng là một người đang giữ mật đồ?”.

Hai bên trầm ngâm hồi lâu, bất chợt Tuyết Sơn Mang Tẩu mở miệng nói :

- Người đến phải chẳng là Vương công tử?

Trong bóng đêm một bóng người ha hả cười nói :

- Quả danh bất hư truyền, thánh giác của Công Tôn đại hiệp minh mẫn hơn người.

Lục Văn Phi nghe ra thanh âm của nghĩa huynh vội nói :

- Đại ca mấy hôm qua ẩn trú nơi nào? Tiểu đệ thật có lỗi đã không đến thăm viếng.

Vương Tôn chậm rãi bước đến nói :

- Không sao, không sao. Ngụ huynh cũng vì có việc nên không đến thăm hiền đệ. Thương thế của đệ giờ ra sao?

Lục Văn Phi nói :

- Đã tốt cả rồi.

Vương Tôn nói với Mang Tẩu :

- Công Tôn đại hiệp chỉ dùng vào mấy lời nói để thay trắng đổi đen biến mây thành mưa muốn Thái Hành thành một trường huyết vũ là dụng ý gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu ngẩn người nói :

- Lời của huynh đệ nói là có ý gì?

Vương Tôn lãnh đạm nói :

- Lão vì thế lực của Bích Trần trang cường mạnh, giả mượn tiếng mật đồ bảo tàng để dẫn dắt người võ lâm thiên hạ lũ lượt đến Thái Hành để phát sinh xung đột với Bích Trần trang, lại dựa vào bức mật đồ giả khiến Hắc Long bang và Tạ Trương hai nhà phát sinh mâu thuẫn. Như vậy còn chưa đủ lại cố chỉ tại hạ và Lục hiền đệ thân mang mật đồ khiến quần hùng theo dõi để bố trí chỗ chết cho hai chúng ta?

Tuyết Sơn Mang Tẩu mời hai người đến đây ý muốn thành thật thổ lộ bí mật trong lòng mình ra, không ngờ Vương Tôn vừa gặp mặt đã vạch ra những điều sai trái của lão, nhất thời khiến lão cảm thấy hồ đồ, giây lâu mới lên tiếng :

- Vương công tử dựa vào đâu mà nói như vậy?

Vương Tôn cười lạnh :

- Lão muốn cho quần hùng càng thêm nghi ngờ nên hẹn ước tại hạ cùng Lục hiền đệ đến sơn cốc này khiến quần hùng nhận định tại hạ và Lục hiền đệ nhất định có mang mật đồ trên mình, phải chăng là ý này?

Tuyết Sơn Mang Tẩu là người gian xảo, kỳ công tâm kế, bỏ công sức để thực hiện kế mưu, nhưng mà lời nói không đầu không đuôi này khiến lão không hiểu được. Vương Tôn không để lão mở miệng, kéo Lục Văn Phi nói :

- Hiền đệ, thâm thù chưa trả, nhiều việc cần phải làm, chúng ta cần đi thôi.

Rồi kéo chàng đi ra ngoài cốc. Tuyết Sơn Mang Tẩu vội vã gọi lớn :

- Nhị vị đã đến đây, xin nghe lão hủ một lời rồi đi không muộn.

Vương Tôn cũng lớn tiếng trả lời :

- Dựa vào lời nói của lão thật khó làm ta tin tưởng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu dường như lòng mang nhiều tâm sự, ngửa mặt lên trời thở dài nói :

- Tiền bất kiến cổ nhân hậu bất tri lai giả, nghĩ đến trời đất bao la ta một mình thân cô độc, tương lai mù mịt không cầm được lệ rơi...

Lục Văn Phi tai nghe mà thấy cảm động nên dừng chân ngừng bước, Vương Tôn nói nhỏ :

- Người này tính tình xảo trá, lắm mưu nhiều kế. Chúng ta mau rời khỏi trấn thị phi.

Lục Văn Phi vẫn đứng yên không chịu nói. Vương Tôn đã hiểu chàng nghĩ gì, đổi giọng truyền âm nói :

- Nơi này nguy cơ bốn bề, nếu không đi mau sẽ xảy ra chuyện.

Lục Văn Phi lúc này mới hiểu rõ ý của nghĩa huynh hỏi :

- Phải chăng Trương Nam trở lại đây?

Vương Tôn nói :

- Không phải chỉ Trương Nam đâu.

Thình lình chàng kéo Văn Phi ẩn nấp vào trong rừng cây. Lục Văn Phi ngẩng đầu nhìn xem, thì thấy bóng người vô số bay vào trong cốc. Thấp thoáng dưới bóng trăng là người của Bạch Cốt giáo. Chỉ nghe Tuyết Sơn Mang Tẩu cao giọng nói :

- Phải chăng là Đào giáo chủ?

Kẻ đến cười âm u nói :

- Công Tôn huynh, ngoài ý liệu của huynh phải không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài, nói :

- Đào huynh đến chậm một bước rồi.

Đào Hàn Sinh nói :

- Công Tôn huynh ám chỉ điều gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Thật không giả dối, đêm nay lão có ước hẹn với họ Vương và họ Lục đến đây nhưng giờ này cũng không thấy. chắc là trên đường họ đã rơi vào tay Bích Trần trang.

Đào Hàn Sinh nói :

- Sao Công Tôn huynh biết họ đã rơi vào tay Bích Trần trang?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Bích Trần trang từ lâu muốn bắt hai người này mới cam tâm, đã sớm phái người bốn bề lùng sục. Bây giờ chờ đến lúc này vẫn chưa thấy tới chắc hẳn đã rơi vào tay họ.

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nói :

- Công Tôn huynh biết vì sao tại hạ trở lại đây không?

- Chắc vì không tin lời của lão mù này?

Đào Hàn Sinh cướp lời nói :

- Huynh đã sớm nhận ra ý tại hạ. Vừa rồi tại hạ cùng Trương Tạ hai nhà ước định truy đuổi tung tích hai tên. Công Tôn huynh sao không nói đã hẹn ước với họ nơi đây?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười ha hả mấy tiếng nói :

- Đào huynh có ý đuổi Trương Tạ hai người, nếu lão nói ra họ có chịu đi không?

Một lời thấu suốt tâm sự của Đào Hàn Sinh khiến lão ấp úng một hồi rồi hừ một tiếng :

- Công Tôn huynh ước hẹn hai người đến đây vì chuyện gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Chỉ vì một việc nhỏ của gia đình, lẽ nào cũng phải báo với huynh sao?

Đào Hàn Sinh nói :

- Công Tôn huynh nếu không nói ra, sao có thể trừ đi mối nghi ngờ của tại hạ?

- Lời của lão mù tuy toàn là sự thật cũng sợ rằng khó giải trừ nghi ngờ của Đào huynh. Thôi, thôi Đào huynh muốn nghi gì thì cứ nghi đi.

Đào Hàn Sinh bước lên hai bước nói :

- Đó là Công Tôn huynh tự tìm phiền não.

Tuyết Sơn Mang Tẩu ngậm vận công lực cười hắc hắc nói :

- Phiền não của lão hủ cũng đã nhiều rồi, thêm một, hai việc cũng chẳng có sao.

Đào Hàn Sinh bản chất đa nghi, tối nay thấy Mang Tẩu đột nhiên ương ngạnh nghĩ thầm :

“Lẽ nào lão ta cấu kết với Bích Trần trang, nếu không cũng phải có một chỗ dựa khác”.

Thế nên âm thầm nén giận nói :

- Công Tôn huynh nhất định không chịu thối lộ, tại hạ cũng không cưỡng ép nhưng mà tại hạ sẽ đem việc này truyền cáo các phái. Lúc đó Công Tôn huynh dù có mặt đồ sợ rằng cũng khó như ý.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nói :

- Lão cũng đem việc Đào huynh trở lại đây mà báo với hai người. Sau này Đào huynh muốn mượn sức hai nhà chắc cũng không được.

Đào Hàn Sinh cười một tiếng nói :

- Bạch Cốt giáo cao thủ hàng hàng sao cần phải mượn sức của người ta chứ?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Các phái võ lâm đều hoài nghi lão mù ta có mặt đồ, nếu lão có thể lợi dụng sự hiểu lầm đó mà làm điều kiện trao đổi, khiến họ trở mặt trừ đi Đào huynh, thử hỏi Đào huynh sẽ lâm vào hoàn cảnh bi đát thế nào?

Đào Hàn Sinh tức giận nói :

- Người dám?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh :

- Có gì mà không dám. Lão đã nhà tan người nát, trong lúc bức bách việc gì lão cũng làm.

Đào Hàn Sinh giận tức điên lên, song chưởng ngậm vận công lực đẩy ra trước nói :

- Nếu nói như vậy thì không thể tha cho người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu hoành ngang gậy trúc nói :

- Đào huynh, nếu muốn chôn thân ở cốc này thì cứ ra tay.

Đào Hàn Sinh suy nghĩ một lát, cảm thấy nơi này không yên cho nên thu chưởng bước lui một bước âm thầm cười nói :

- Lão đừng có đắc ý, có ngày chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Lời nói vừa dứt, mục quang quét nhìn bốn bên đã nhận thấy hàng lớp người đến cho nên vội vã cất người phi thân đi, nhưng mà trong lúc lão định bỏ đi thì hai bóng người đã phi thân vào trong cốc, chính là Trương, Tạ hai lão.

Đào Hàn Sinh nói :

- Hai người cũng đến đây à?

Tạ Nhất Phi cười lạnh nói :

- Vì nghe truyền báo hai gã Vương, Lục đã đến sơn cốc này cho nên bọn tại hạ dẫn mấy tên thuộc hạ đến đây khẩn trương bao vây.

Trương Nam tiếp lời :

- Hai tên đó có đến đây chăng?

Hàn Sinh lắc đầu nói :

- Chưa từng thấy.

Tạ Nhất Phi cười lạnh nói :

- Theo tại hạ thấy, Giáo chủ không phải vì tìm hai gã Vương, Lục đó chỉ vì muốn tránh né hai chúng ta mà âm thầm thương lượng với Công Tôn huynh.

Đào Hàn Sinh nói :

- Tạ huynh nói như vậy là không hoàn toàn tín nhiệm tại hạ rồi.

Tạ Nhất Phi nói :

- Sự thực khiến tại hạ khó lòng tin tưởng.

Đào Hàn Sinh vốn xem thường hai người, cho nên những lời nói lạnh lùng mà có vẻ xúc phạm như vậy khiến lão nổi giận, nói :

- Bản Giáo chủ không dư lời để tranh hơn thua với các người. Nếu ta cùng Công Tôn huynh mật ước, các người tính sao?

Trương Nam cũng giận dữ nói :

- Đào huynh đã nói như vậy thì việc hợp tác của chúng ta đến đây chấm dứt, tại hạ không muốn bị người ta lường gạt.

Đào Hàn Sinh nét mặt sa sầm, khó chịu. Tạ Nhất Phi quay qua nhìn Mang Tẩu, nói :

- Việc này hỏi lão thì biết.

Rồi đến trước mặt Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Công Tôn huynh quý quý ma ma mà đến sơn cốc này tất là có ý đồ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Lão mù ta thích đi đâu thì đi chẳng có ai có quyền hỏi han theo dõi.

Tạ Nhất Phi biến sắc :

- Công Tôn huynh nói như vậy là không để Trương, Tạ hai nhà chúng ta vào mắt?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Đêm nay có bao nhiêu quần hùng ở đây hay còn có người nào xin mời hết ra nói chuyện.

Chỉ nghe tiếng áo bay phần phật, trên dốc núi quả nhiên phi thân xuống mấy người: Hắc Long bang chủ Hạ Long Tường, Phó bang chủ Trịnh Trọng Hồ cũng có mặt. Tuyết Sơn Mang Tẩu cao giọng nói :

- Lục thế huynh, Vương công tử xin mời đến đây. Lão mù này sẽ đem bí mật bảo tàng mà nói ra đây.

Lục Văn Phi và Vương Tôn đành phải lộ người. Hạ Long Tường ôm quyền nói với Mang Tẩu :

- Công Tôn huynh năm đó là thượng khách nơi Tấn vương phủ đối với việc bảo tàng chắc đã tai nghe mắt thấy? Tại hạ nguyện lắng nghe.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Không sai. Lão phu quả thật có ở Tấn vương phủ mấy ngày cho nên bí mật của bảo tàng cũng có nghe

qua.

Hạ Long Tường lúc này tỉnh ngộ hiểu rằng Mang Tẩu đã hẹn nhiều người đến đây nếu mình sơ suất động thủ, quần hùng tất ra mặt can dự vào, mới đưa ra vấn đề mà hỏi Tuyết Sơn Mang Tẩu.

- Công Tôn huynh đến Thái Hành mở Bất Túy cư có thể là vì việc của bảo tàng mà đem mật đồ ra công khai nhưng không biết bắt đầu nói từ đâu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu ho khan một tiếng chậm rãi nói :

- Tại hạ đến Thái Hành quả thật chính vì bảo tàng mà đến nhưng chờ bao năm nay, công phu coi như mất không rồi. Sau khi Tấn vương gặp nạn, tại hạ có nghe qua bảo tàng của nội phủ và một cuốn bí kíp đang chôn giấu ở một nơi ẩn mật. Còn bức mật đồ được chia làm ba phần giao cho môn khách chờ di cô sau khi lớn lên thành người, vật sẽ hồi nguyên chủ.

Tạ Nhất Phi chen lời nói :

- Việc này thì tại hạ biết rồi. Còn Công Tôn huynh sao lại biết bảo tàng chôn ở Thái Hành?

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Kim Bài Đối Chủ

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Vốn tại hạ không biết có bảo tàng tại Thái Hành. Có một lần trên đường đi qua đây gặp một tay thợ làm đồ gốm sắp chết, bởi vì nghe lời người xúi giục đến đây đào bảo vật, tại hạ có hỏi, gã nói hình như là bảo vật của Tấn vương, tại hạ tiếp tục truy hỏi nhưng thất khiếu gã đã rịn máu mà chết nên tại hạ hoài nghi rồi đến ở Thái Hành này.

Trương Nam không nhịn được chen lời nói :

- Theo Công Tôn huynh nói như vậy, bảo tàng đã bị người ta đào lấy rồi sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tại hạ mở Bất Túy cư này vì muốn tiếp đãi người giang hồ qua lại hòng dò thám tin tức. Trước đây nửa năm có một người giang hồ đến đây, người này biệt hiệu Thiết Chưởng Chấn Tam Tương họ Lục tên Tử Tuấn, lúc ở nội phủ Tấn vương đã từng gặp qua nên tại hạ lúc đó trong lòng biến động nên ẩn nấp mà không xuất đầu lộ diện.

Người ở hiện trường tất cả đều biết rõ Lục Tử Tuấn chính là phụ thân của Lục Văn Phi nên mọi người đều chú ý lắng nghe lời kể của Mang Tẩu.

Mang Tẩu ho khan một tiếng rồi nói tiếp :

- Lục Tử Tuấn đột nhiên đến hoang sơn lại mang theo một người vợ bệnh hoạn đương nhiên không phải là chuyện bình thường khiến tại hạ vô cùng lưu tâm, luôn luôn phái người âm thầm điều tra quan sát động tĩnh, thì ra Lục Tử Tuấn quả nhiên vì bảo tàng mới đến đây. Mỗi ngày một thân một mình đi khắp Thái Hành dường như đang tìm kiếm cái gì.

Hạ Long Tường một mặt quan sát âm thầm động tĩnh của Lục Văn Phi, một mặt chậm rãi nói :

- Việc này tại hạ có thể giải thích như vậy: Lục Tử Tuấn vì tránh cường địch, bất đắc dĩ phải mang người vợ đau yếu ẩn tích thâm sơn và vì tìm kiếm thảo dược cho nên phải lùng sục khắp nơi.

Mang Tẩu thở dài một tiếng nói :

- Lời của Hạ bang chủ hợp tình hợp lý nhưng không lâu trước đây Lục Tử Tuấn bị người phục kích mà

chết.

Đào Hàn Sinh vốn nghĩ rằng Mang Tẩu có bí mật gì thổ lộ, nào ngờ chỉ toàn những lời vô can như vậy, không giấu được thất vọng cười lạnh chen lời :

- Những lời nói lan man này ai mà không biết đâu cần lão nói.

Mang Tẩu dường như không phản nộ đối với lời của lão mà tiếp lời :

- Đào huynh đừng có ngắt lời để cho tại hạ chậm chậm mà nói. Chỉ có tại hạ mới biết cái chết của Lục Tử Tuấn không liên quan đến sự truy đuổi của thù nhân mà là trong lúc vô ý họ Lục phát hiện một điều bí mật, điều này nếu truyền ra giang hồ, đối với người chủ mưu thật nguy hiểm nên mới đưa đến dã tâm giết người diệt khẩu.

Lục Văn Phi hốt nhiên tỉnh ngộ cảm thấy những lời này hữu lý, mở miệng định chen vào. Vương Tôn nắm nhẹ tay áo chàng mà nói :

- Chờ nghe lão nói trước đã.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chậm chạp tiếp lời :

- Tại hạ khai mở tửu quán này cực kỳ lưu ý đến người trong trấn, không lâu đã phát hiện có một số người thường ra vào trong núi, hình tích mười phần khả nghi. Sau đó mới biết là người của Bích Trần trang, và người của trang không lâu sau cũng nhận ra tại hạ hơn nữa thường mời tại hạ vào trong núi làm khách. Tại hạ vì có dụng ý thăm dò nơi cư trú của bọn họ trong núi nên nhiều lần cúi mình làm khách của họ nhờ thế đã nhiều lần vào xem xét cảm thấy bọn người này không nên kết giao vì họ thật chẳng thực tâm.

Hạ Long Tường lưu tâm lắng nghe, lúc này mở miệng nói :

- Hay Công Tôn huynh đã nhìn thấy họ đã làm điều gì bất pháp không hợp nghĩa?

Mang Tẩu lắc đầu nói :

- Người trong hắc đạo khai sơn lập đảng là chuyện thường xảy ra cũng như việc này không lấy gì làm lạ nhưng bọn họ cửa gỗ trong núi không biết để xây dựng kiến tạo cái gì. Vì thế tại hạ đoán định bọn chúng đến Thái Hành tất có liên quan đến mật đồ của Tấn vương.

Hạ Long Tường nói ra suy nghĩ riêng :

- Theo vậy mà nói, cổ lãng là cạm bẫy của Bích Trần trang dựng lên?

Tuyết Sơn Mang Tẩu gật đầu nói :

- Tại hạ suy nghĩ tỉ mỉ, sợ rằng ngay cả bức mật đồ kia cũng do Bích Trần trang dựng nên.

Tạ Nhất Phi cười nói :

- Xem ra cổ lãng là chốn bẫy rập, chúng ta đều không tiến vào mới không phí mất tâm cơ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Người trên giang hồ không sợ hiểm nguy, có người giờ đã đến Thái Hành mà không tiến vào trừ phi người này có mang mật đồ đã biết rõ nội tình.

Người đến Thái Hành trừ Vương Tôn ra, chưa từng đi vào cổ lãng nên ánh mắt của quần hùng đều nhìn về hướng Vương Tôn.

Đào Hàn Sinh âm trầm cười nói :

- Tại hạ hiểu rồi, có người mượn danh du sơn ngoạn thủy thật ra chỉ vì đi tìm bảo tàng.

Wương Tôn tuy nghe lời nói như vậy nhưng thần sắc vẫn nhu hòa, tuyệt không lên tiếng biện minh. Trương Nam là người nóng nảy, lỗ mãng, cười gằn :

- Công Tôn huynh nửa ngày nói chuyện phiếm toàn là những lời suy đoán của mình thôi thật khiến tại hạ vô cùng thất vọng.

Tạ Nhất Phi nói :

- Cũng không vị tất như vậy, nếu người ta có đi vào cũng chỉ thất cơ thôi.

Nói xong nhếch mép nhìn Vương Tôn. Trương Nam hiểu ý cười hăng hắc. Tuyết Sơn Mang Tẩu thương cảm thở dài :

- Bích Trần trang không chỉ kiếm bảo tàng, sợ rằng dã tâm không nhỏ.

Hạ Long Tường nói :

- Điều này nếu Công Tôn huynh không nói, tại hạ cũng thấy được. Mấy năm gần đây, những đại hiệp giang hồ dần dần suy kiệt, tà ma hoành hành, tại hạ lo lắng vô chừng.

Đào Hàn Sinh ha hả cười nói :

- Hạ huynh một lòng phiến não vì thiên hạ, lần này đến đây chắc vì muốn lo toan đẩy lui nỗi gian giải của võ lâm?

Hạ Long Tường biết lão ta châm chọc, giả ý không nghe, quay mặt nói với Trịnh Trọng Hồ :

- Hiền đệ, chúng ta đi thôi.

Lão đang định cất bước, mắt nhìn thấy Văn Phi ở hiện trường lại nói :

- Việc Bích Trần trang hỏa thiêu Bất Túy cư, lão hủ đã biết, nếu Lục huynh đệ chưa tìm được nơi trú ẩn xin đến chỗ bản Giáo tạm nghỉ.

Lục Văn Phi nghe lời nói vòng tay đáp lễ :

- Đa tạ sự ưu ái của Bang chủ, tại hạ nghĩ không cần đâu.

Hạ Long Tường cười ha hả, dẫn theo Trịnh Trọng Hồ ra khỏi cốc. Trương Nam với Tạ Nhất Phi nhìn nhau một cái. Mấy ngày gần đây hai người họ thường đi chung với nhau, tâm ý thông hiểu, nên cái nhìn này cũng đã quyết định một việc đại sự.

Đang lúc này, một hán tử giống như trang khách phi thân đến trước mặt Trương Nam nhỏ giọng :

- Ngũ gia, đại sự không hay rồi.

Trương Nam chớp mắt trầm giọng nói :

- Xảy ra chuyện gì nói mau.

Hán tử thở hồng hộc nói :

- Ngọc Phong cô nương bị người ta bắt rồi.

Trương Nam giật mình :

- Có biết người nào không?

Hán tử khẩn trương nói :

- Thuộc hạ không rõ.

Trương Nam giận dữ nói :

- Đồ vô dụng, quả là lũ ăn hại.

Lão vôi vãi thấp giọng nói mấy câu với Tạ Nhất Phi rồi phi thân ra ngoài cốc. Tạ Nhất Phi một tay không thể làm nên chuyện, thêm trong lòng lo lắng cho Tạ Bảo Thụ nên cũng vôi bỏ đi.

Đào Hàn Sinh hắc hắc cười nói :

- Công Tôn huynh xem bây giờ chúng ta nói gì đây?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Đào huynh nhất định tìm lão mù này, tại hạ xin chờ sự an bài của huynh.

Vương Tôn kéo tay Lục Văn Phi nói :

- Thôi đừng để ý đến họ nữa, chúng ta nên rời khỏi đây.

Lục Văn Phi tính tình nghĩa hiệp, chỉ về Đào Hàn Sinh nói :

- Người này ép người thái quá, chúng ta không thể tọa thủ bàng quan để lão uy hiếp một kẻ tàn tật.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Đệ cho rằng Tuyết Sơn Mang Tẩu là người dễ khuất phục sao?

Văn Phi không nghĩ vậy nên nói :

- Đôi mắt lão đã mù, dù võ công có cao cường cũng khó bằng người bình thường.

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Không nhất định như vậy đâu, chưa tin đệ hãy chờ xem.

Đào Hàn Sinh thấy Mang Tẩu có vẻ ương ngạnh, sát cơ nổi lên, lão sai khiến mấy gã đứng phía sau :

- Các người thu thập xú nữ kia, còn lão già để bản Giáo chủ đối phó.

Nói xong bước lên trầm trọng. Văn Phi thấy Đào Hàn Sinh dưới mắt không người, lòng vô cùng phẫn nộ, chàng vọt lên phía trước hét lớn :

- Họ Đào kia, đừng áp bức người tàn tật, hãy tiếp mấy chiêu của ta.

Dứt lời, chàng đẩy ra một chưởng. Đào Hàn Sinh nào có xem chàng ra gì, cười lạnh một tiếng, đẩy ra một chưởng nghênh tiếp chưởng lực của chàng, hai luồng ám kinh gặp nhau, mặt đất nổi lên một trận cuồng phong, thân hình Văn Phi lắc lư hai cái. Đào Hàn Sinh tâm thần chấn động, chỉ cảm thấy chưởng lực của mình phát ra như đánh vào một bức tường khí cực kỳ rắn chắc, bị sức dội của chưởng phong chấn động, kinh ngạc vô cùng.

Lục Văn Phi ngậm đờ chân khí vận chuyển một hồi, cảm thấy tuyệt vô trở ngại, hào khí bừng bừng lớn tiếng nói :

- Mau tiếp chiêu.

Đào Hàn Sinh thấy chưởng lực của chàng phát ra mười phần dũng mãnh, không dám xem thường, giờ tay vận mười thành công lực đẩy ra một chưởng tiếp chiêu của chàng.

Lục Văn Phi biết lão công lực hùng hậu, sau khi tiếp hai chiêu cường mạnh nên không dám làm hao tổn công lực, thân hình chuyển động xông thẳng về phía trước, chưởng kinh đánh ra liên tiếp, trong chớp mắt đã xuất bảy chưởng.

Đôi tay Đào Hàn Sinh dường như dài hơn người thường rất nhiều. Song chưởng uyển chuyển, thân hình đứng yên bất động, liên tiếp đỡ bảy chưởng tấn công của Văn Phi.

Lục Văn Phi hớp một hơi chân khí nhắc người tiến lên phía trước. Đột nhiên thân hình Vương Tôn nhích động xông lên chặn thế đánh của chàng, từ tốn nói :

- Hiền đệ trọng thương vừa mới khỏi, để đó cho huynh.

Lục Văn Phi vô cùng kính trọng nghĩa huynh, chàng vâng lời thối lui mấy bước. Vương Tôn chấp hai tay sau lưng thông thả đến trước mặt Đào Hàn Sinh nói :

- Hà cố gì Giáo chủ lại làm khó Công Tôn đại hiệp?

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nhìn chàng bằng một mắt nói :

- Việc này ngươi lo không được đâu.

Vương Tôn lại nói :

- Giáo chủ tin rằng nhất định thắng được Công Tôn đại hiệp không?

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nói :

- Không quá năm, bảy chiêu mà thôi.

Vương Tôn cười lạnh :

- Nếu như thêm tại hạ và Văn Phi thì sao?

Đào Hàn Sinh sớm đã biết thiếu niên này thân mang tuyệt kỹ, nếu cùng Tuyết Sơn Mang Tẩu liên thủ, tự biết mình khó lòng thủ thắng, chậm rãi nói :

- Hậu sinh vẫn bối đủ để xưng danh sao?

Vương Tôn đột nhiên xòe năm ngón đưa về phía trước cười nói :

- Giáo chủ thử xem.

Đào Hàn Sinh chỉ cảm thấy năm luồng thiết phong nhanh như tên bắn đưa thẳng trước mặt, lão hừ một tiếng giơ tay đẩy ra một luồng chưởng kinh nghênh đón thiết phong. Võ công của lão luyện tập là loại võ công âm nhu, chưởng kinh chất chứa âm phong giá rét, nào ngờ chưởng kinh vừa gặp phải thiết phong thì năm luồng thiết phong đó cứng như sắt thép xuyên suốt chưởng kinh. Đào Hàn Sinh mấy mươi năm khổ luyện hành công, chân khí và tâm thần tương hợp, vừa gặp một chút cảm ứng đã cấp tốc xẹt sang bên năm thước, không giấu vẻ kinh ngạc.

Sắc diện Vương Tôn vẫn bình thường, chậm rãi nói :

- Đêm đã khuya rồi, Giáo chủ sao chịu khổ ở đây tranh sống chết, xin nể mặt tại hạ mà rút lui cho.

Đào Hàn Sinh âm thầm quan sát tình thế, tự biết không thể chiếm thượng phong, thế nên hừ lạnh một tiếng nói :

- Đêm nay ta tạm tha cho lão một lần.

Rồi lão ta quay người phi thân đi mất. Đồ đệ Bạch Cốt giáo đang vây phụ tử Mang Tẩu cũng chạy theo.

Mang Tẩu thở dài nói :

- Nhị vị trượng nghĩa giải vây, tại hạ mười phần cảm kích nhưng chỉ sợ về sau hai vị gặp phiền phức càng nhiều.

Vương Tôn cười nói :

- Chỉ một Bạch Cốt giáo, tại hạ chưa từng để họ trong mắt, lão trượng không phải lo lắng cho văn bối.

Tuyệt Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão hủ cũng biết công tử thân đầy tuyệt kỹ nhưng song quyền khó địch quần hùng. Những người này chưa từng nói qua đạo nghĩa, chỉ biết nói lợi lộc, việc gì cũng dám làm.

Vương Tôn gật đầu nói :

- Những lời vàng ngọc của lão trượng văn bối xin ghi nhớ.

Trầm ngâm giây lát chàng lại nói :

- Lão trượng dẫn dắt những người này đến trong cốc chỉ vì muốn nói những lời đó với bọn họ sao?

Mang Tẩu nói :

- Nếu như không phá tan lòng nghi ngờ của bọn họ, lão hủ sao được an thân?

Vương Tôn cười lạnh :

- Lão trượng nếu muốn yên tĩnh, chỉ còn cách rời xa Thái Hành, nếu không vĩnh viễn sẽ không an thân.

Lục Văn Phi cũng nói :

- Lời này nói đúng lắm. Tiên bối nếu không có chuyện gì khổ tâm bên mình hãy sớm rời xa Thái Hành mới phải.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười ha hả mở miệng định nói, đột nhiên biến sắc mặt ngậm miệng không lên tiếng.

Vương Tôn thấy thần sắc lão biến đổi, chàng ra vẻ không biết, vòng tay nói :

- Đêm đã khuya rồi, ngày mai hãy nói tiếp, văn bối cũng cần phải đi.

Lục Văn Phi vốn muốn hỏi Mang Tẩu mấy điều nữa, thấy nghĩa huynh đã cất bước đi trước nên cũng vội vã theo sau. Công Tôn Vân Nương đột ngột nói to :

- Lục đại ca, huynh trợ nơi nào xin cho muội biết về sau cũng dễ tìm kiếm?

Vương Tôn cướp lời nói :

Sau khi Bất Túy cư bị cháy cả ngày đều là ăn sương năm gió, làm gì có nơi ở nhất định.

Hai người bước đi ước hơn một trăm thước, vương Tôn thành linh quay người lại nói :

- Không xong, huynh đã thất sách rồi.

Lời chưa dứt chàng đã cất người phi thân trở lại. Văn Phi thấy sự việc ngoài ý liệu, vội quay đầu lại xem thì thấy một hắc y nhân toàn thân đều một màu huyền, trên đầu che mặt bằng một bao đen như điện xẹt từ trên sườn núi bay xuống bờ nhào về Tuyết Sơn Mang Tẩu. Mang Tẩu nghe tiếng gió khác lạ hét lên một tiếng giơ cao gậy trúc điểm về hướng đó.

Vì lão nội lực thâm hậu, một thức đưa ra dũng mãnh dị thường. Người mới đến thân thủ diệu kỳ không thối lui mà tiến thẳng lên nương theo thế trượng mà xâm nhập sát người Mang Tẩu, xòe tay ra chụp lấy đầu trượng trúc.

Trượng trúc của Tuyết Sơn Mang Tẩu bị người chụp trúng thì biết hỏng rồi, lão liền hừ lớn một tiếng, tả chưởng như điện xẹt đánh ra. “Bình” một tiếng đánh trúng trên vai hắc y nhân nhưng tay tả lão vận công

xuất kích, nội lực của tay hữu vô hình chung đã bị giảm sút, bị hắc y nhân dùng sức đoạt lấy gậy trúc.

“Rắc, rắc” hai tiếng gậy trúc gãy đôi. Bên trong trượng đột ngột rơi ra một miếng kim bài, kim quang lấp lánh. Hắc y nhân uốn người chộp lấy cười ha hả rồi bay cao hai trượng đầu trước chân sau bay như đại bàng vào trong núi, chỉ chớp mắt đã mất dạng. Vương Tôn tuy cấp tốc trở lại nhưng vì khoảng cách quá xa nên khi chạy đến, hắc y nhân đã cao chạy xa bay, chàng bất giác thở dài một tiếng.

Lúc này Lục Văn Phi cũng chạy đến nhìn thấy Vương Tôn đang hỏi Mang Tẩu :

- Tiền bối có biết người đó là ai không?

Mang Tẩu thở dài :

- Người này chín phần là người của Bích Trần trang.

Lục Văn Phi kinh ngạc hỏi :

- Làm sao hắn biết được bên trong trượng trúc tiền bối tàng trữ kim bài?

Vương Tôn lạnh lùng tiếp lời :

- Dựa vào Bất Túy cư của Công Tôn đại hiệp, đồ vật gì cũng có thể cất giấu. Người bên cạnh khó đoán đồ vật của tiền bối cất giấu nơi đâu. Hiện Bất Túy cư đã bị hủy, đồ vật chỉ còn cách mang theo bên người. Hơn nữa, võ lâm hầu hết đều có thói quen đem đồ vật giấu vào trong binh khí nên bọn học đoán ra ngay.

Lục Văn Phi nói :

- Điều này...

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Lão phu suốt ngày lo chuyện bắt nạt, không ngờ đêm nay mới bị con nạt làm cho mù mắt.

Vân Nương thê thảm tiếp lời :

- Chỉ vì nữ nhi tồi tệ, trong lúc lão ta tập kích lại không biết ra tay ngăn cản.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nhẹ giọng nói :

- Nếu con có ra tay thì lo được việc gì chứ. Ai da...

Lục Văn Phi đã đoán được mấy phần, cảm thấy miếng kim bài đã mất đó thật giống với miếng kim bài mình đang giữ nhưng cũng lên tiếng an ủi :

- Tiên bối bất tất buồn bã, một miếng kim bài giá trị bao nhiêu, mất đi coi như xong rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trợn đôi mắt trắng, trợn mắt nhìn chàng muốn nói lại thôi.

Vương Tôn nói :

- Sở dĩ Công Tôn đại hiệp ân tích Thái Hành thì ra là vì có miếng kim bài này.

Tuyết Sơn Mang Tẩu biết chàng là người biết cách phá cơ quan nên cười lạnh nói :

- Tôn giá trú tại bản quán chắc cũng vì miếng kim bài này?

Vương Tôn cười nhạt nói :

- Nếu tại hạ quả có ý này, kim bài đã vào tay từ lâu rồi.

Lục Văn Phi hơi chấn động, cảm thấy vị nghĩa huynh thực không phải là một nhân vật đơn giản, về sau cần phải một chút đề phòng. Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm giọng nói với Vân Nương :

- Đi thôi, ta tạm thời thất cơ nhưng thật không cam tâm.

Nói xong cất bước tiến về phía trước, trên tay lão tuy đã mất trúc trượng nhưng bước đi cực nhanh.

Vương Tôn nói :

- Hiền đệ, lúc này đệ đã hiểu Tuyết Sơn Mang Tẩu tuyệt không thay đổi tính tính, từ đây về sau Thái Hành tuyệt không yên tĩnh.

Lục Văn Phi trầm ngâm không nói, chỉ thấy tình thế trước mắt ngàn vạn lần nguy hiểm, khó phân định rõ ràng, nếu không còn trấn tĩnh được sẽ rơi vào bẫy rập.

Vương Tôn dường như biết được tâm ý của chàng, nhẹ giọng nói :

- Hiền đệ, chúng ta cũng phải đi thôi. Tuyết Sơn Mang Tẩu mất đi mật đồ nhất định sẽ khơi dậy một trận phong ba, rồi lão sẽ đứng bình thân bên ngoài để xem sự việc.

Lục Văn Phi nhất thời cũng không nghĩ ra kế sách bèn theo Vương Tôn chậm rãi ra khỏi mật cốc, đi một hồi lâu, hai người đến trước một ni am nhỏ, chàng âm thầm chau mày nghĩ :

“Đại ca sao lại trú tạm ở trong am ni cô?”

Vương Tôn thấy chàng chần chừ không quyết nói :

- Kiểm chỗ trọ trong núi không phải là chuyện dễ dàng, ni am tuy bất tiện nhưng cũng phải chịu vậy.

Rồi đưa tay lên gõ cửa hai tiếng. Cửa am mở ra, người ra mở cửa chính là Đông Mai. Hai người đi vào trong am thì thấy am đường tuy nhỏ, nhưng bên trong không dính chút bụi trần, tinh khiết dị thường. Vương Tôn vừa đi vào cửa đã dặn dò Đông Mai chuẩn bị thức ăn rồi mới ngồi xuống cười nói :

- Đối với năm chữ đầu đoạn ca của Trần Tử Ngang “Tiền bất kiến cổ nhân”, hiền đệ có tìm hiểu chưa?

Lục Văn Phi gật mình nói :

- Đại ca hỏi điều này để làm gì?

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Ngẫu nhiên ngu huynh nghĩ đến thuận miệng hỏi thôi, không có ý khác.

Lục Văn Phi nói :

- Tiểu đệ từ nhỏ học võ, đọc sách không nhiều, đối với thơ ca chỉ như kẻ đứng ngoài cửa mà thôi.

Vương Tôn cũng không buông, hỏi tiếp :

- Từ đây về sau hiền đệ tính toán làm gì?

Lục Văn Phi phần hận nói :

- Đương nhiên trước tiên là báo phụ thù.

Đột nhiên chàng nghĩ đến việc sư phụ, đến đây lại hỏi :

- Đại ca đã thấy qua gia sư chưa?

Vương Tôn gật đầu cười nói :

- Đại hiệp từng bảo cho ngu huynh biết đã cứu hiền đệ đem đến mật cốc này thì sao không gặp được?

Lục Văn Phi nhìn quanh quất bốn bề, không thấy lão nhân tóc bạc liền hỏi :

- Bạch Hồ Tử đại thúc đi đâu rồi? Sao này giờ không thấy?

Vương Tôn biết lòng chàng có chút nghi ngờ nên nói :

- Ngu huynh đã phân phối cho lão đi làm một số chuyện rồi. Người này tự cam tâm làm hạ nhân, hầu hạ ngu huynh nhưng ngu huynh vẫn đối đãi với lão như bậc trưởng bối.

Lục Văn Phi đột nhiên đứng dậy nói :

- Đại ca bên ba cả đêm cũng cần phải nghỉ ngơi, tiểu đệ tạm thời xin cáo biệt.

Vương Tôn trầm tư một lát rồi nói :

- Hay là hiền đệ lo âu chuyện Ngọc Phong cô nương bị bắt giữ?

Lục Văn Phi nghĩ ngợi một lát rồi nói :

- Cô nương này tuy đã cùng đệ nhiều lần đồng hành nhưng Xuyên Tây Trương môn cùng đệ thật chẳng có một chút giao tình nên đệ không lo chuyện phiếm này.

Vương Tôn lại nói :

- Tuy là như vậy, Trương Nam dù không phải với hiền đệ nhưng Ngọc Phong đối với đệ là một tấm chân tình. Nàng bị bắt ít nhiều đệ cũng phải quan tâm chứ?

Lục Văn Phi nói :

- Nàng bị bắt thì có liên quan chi đến đệ?

Vương Tôn nói :

- Tình thế Thái Hành trước mắt rối rắm, phức tạp. Bích Trần trang chiếm thiên thời, địa lợi chắc chắn sẽ đoạt được bảo tàng Tấn vương. Ngoài ra sợ rằng có thêm ý đồ khác.

Lục Văn Phi cười nói :

- Bất kể thế nào cũng không thể nói nàng và tiểu đệ có quan hệ.

Vương Tôn nói :

- Lệnh tôn ẩn tích Thái Hành quyết không thể không có ý đồ, sau đó gặp nạn cũng không phải ngẫu nhiên. Hiền đệ muốn báo thù cừu chỉ trông vào sức lực một người e rằng không dễ.

Lục Văn Phi nói :

- Lời của đại ca thật là hữu lý, nhưng nếu như nói Bích Trần trang bắt đi Ngọc Phong cô nương và đệ có quan hệ thì thật không hợp.

Vương Tôn cười mà không nói nữa. Lúc này bốn nữ tỳ đã bày biện cơm nước, thân thiết mời thỉnh :

- Nhị gia suốt đêm cực nhọc, xin dùng chút thức ăn.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mất Tích Vì Đâu?

Lục Văn Phi nhìn thấy những thức ăn trên bàn tuy đơn sơ nhưng tinh mỹ dị thường cho nên không khách khí ăn ngẫu nhiên rồi đứng dậy nói :

- Tiểu đệ phải đi rồi, về sau sẽ thường đến đây.

Lời dứt, vòng tay thủ lễ, bước ra khỏi am. Chàng vốn nghi ngờ Mang Tẩu là một vị được Tấn vương phó thác gìn giữ mật đồ. Mắt nhìn thấy đêm qua Mang Tẩu mất đi kim bài, chàng biết không có cách gì lấy đi bảo vật được, nhưng Tuyết Sơn Mang Tẩu chính là người giữ mật đồ, có cùng kẻ thù địch với mình, bất luận thế nào cũng phải giúp lão một tay. Nhưng chàng cũng thừa biết đây là vô đầu công án, trong nhất thời không có cách nào tìm được chỉ còn cách từ từ tìm ra biện pháp mà thôi.

Lòng đang lưỡng lự thì thấy lão nhân tóc trắng chậm chậm đi đến nên buông tiếng kêu lớn :

- Bạch Hồ đại thúc đã lâu không gặp, đại thúc vẫn bình an chứ?

Lão râu trắng cười ha hả :

- Nhờ trời bình an vô sự.

Lục Văn Phi đột nhiên nghĩ đến chuyện sư phụ nên hỏi :

- Đại thúc có biết gia sư chăng?

Lão râu trắng cười nói :

- Lệnh sư danh vang bốn bể sao lại không biết?

Lục Văn Phi thở dài một hơi cảm thán. Bạch Hồ Tử dường như biết tâm sự của chàng nên vịn vai chàng mà nói :

- Trời đất xoay vần, sớm tối qua nhanh, đời người ngắn ngủi ví như trăng thu, hoa xuân chớp mắt không còn, đó là lẽ tự nhiên, công tử cũng không nên buồn bã.

Lục Văn Phi mở to mắt, kinh ngạc nói :

- Nói như vậy việc của gia sư, đại thúc thập phần hiểu rõ?

Bạch Hồ Tử gật đầu nói :

- Đừng nên đa nghi, chủ tớ lão hủ lần này đến Thái Hành hữu lợi vô hại.

Lục Văn Phi nghĩ đến tấm tình của nghĩa huynh ưu ái mình, chàng gật đầu :

- Điều này tại hạ thật tâm hiểu rõ.

Bạch Hồ Tử cười khanh khách nói :

- Nhị gia hiểu như vậy là tốt rồi. Hiện tình thế Thái Hành trước mắt thật rối rắm, nhị gia phải hết sức cẩn trọng.

Lục Văn Phi cũng biết tính trạng hiện nay quả nguy hiểm, dựa vào sức lực một mình báo phụ thù, hoàn thành di mệnh, thật khó khăn nan giải. Bạch Hồ Tử dường như có việc gấp bèn nói vài câu thủ lễ, cáo biệt. Lục Văn Phi tâm sự trùng trùng, men theo đường đá đi dần về phía trước thì thấy Trương Nam đang đi ngược lại phía mình, chàng giật mình nghĩ thầm :

“Lão dường như bị nội thương trầm trọng, việc này do kẻ nào gây nên?”

Trong lúc nghĩ ngợi, Trương Nam đã đến trước mặt. Chàng là người đường đường chính chính, tuy trước kia Trương Nam có điều không phải nhưng lúc này lão bị trọng thương nên sinh lòng thương cảm đưa tay đỡ Trương Nam nói :

- Có lẽ tiên bối đã bị thương?

Trương Nam đứng thẳng người, dùng chân cười ha hả nói :

- Một chút thương thế này không lấy được mạng ngu gia đâu.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Tập kích tiên bối là người ở phương nào?

Trương Nam hừ một tiếng :

- Còn phải hỏi, đương nhiên là người của Bích Trần trang.

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Bích Trần trang này không biết là nhân vật gì, quả thực không coi đồng đạo võ lâm ra gì.

Trương Nam cười nhạt :

- Lần này lão trở về Xuyên Tây Trương môn, bọn ta không dễ dàng buông tha việc này đâu.

Lục Văn Phi nghĩ đến Ngọc Phong nên hỏi :

- Ngọc Phong cô nương phải chăng cũng bị rơi vào tay bọn họ?

Trương Nam chấn động trong lòng, lão nhất thời không nghĩ đến chuyện chàng thiếu niên trước mắt tuy bản lãnh bình thường nhưng có Kiếm Chủ hậu thuẫn phía sau, thật ra lão không nên làm mất một cánh tay hỗ trợ đắc lực của Văn Phi, chỉ nghe lão phẫn nộ nói :

- Lão phu phải trở về phi báo việc này với Môn chủ chắc rằng bọn họ cũng chưa dám hạ thủ với Ngọc Phong.

Lục Văn Phi không tiện hỏi nhiều, trầm ngâm không nói, Trương Nam lại tiếp lời :

- Nơi này không tiện chuyện trò, nếu tiểu ca rảnh rỗi, xin mời theo lão.

Lục Văn Phi vốn không định kế hoạch đi đâu nên thuận miệng nói :

- Xin tiên bối đi trước dẫn đường.

Nơi tọa lạc của Xuyên Tây Trương môn là một căn nhà tranh, lão tạm thời đặt làm một phân đà cách cổ lảng không xa. Trong phòng ước có mười người đều là thuộc hạ của Trương Nam. Thấy Trương Nam bị thương trở về, mọi người lo lắng kinh sợ.

Trương Nam ngồi xuống uống hai viên dược hoàn rồi mở miệng nói :

- Mời tiểu ca ngồi, tại hạ cần phải vận công một lát.

Lục Văn Phi vội đáp lời :

- Tiên bối xin tự tiện.

Trương Nam quay người vào trong, Tạ Nhất Phi từ bên ngoài khẩn trương bước vào, bất ngờ nhìn thấy Lục Văn Phi liền hống hách hỏi :

- Xuyên Tây Ngũ gia đâu?

Lục Văn Phi thấy người của Xuyên Tây Trương môn đều châu đầu mật đàm nên miễn cưỡng đáp lời :

- Trương ngũ gia vừa gặp phục kích, hiện giờ ở nội thất vận tức. Đại gia xin chờ một lát.

Mặt Tạ Nhất Phi lộ vẻ khẩn trương nói :

- Ngọc Phong cô nương có về được chăng?

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Ất hẳn chưa về.

Tạ Nhất Phi hừ một tiếng nói :

- Bảo Thụ nhà ta cũng mất tích rồi. Nhất định là Bích Trần trang làm ra.

Lục Văn Phi biết Bảo Thụ là lão nói chính là ngọc diện thiếu niên đã động thủ với mình trước cổ lẳng, chàng nghĩ thầm :

“Hay lắm, đã có nhiệt náo để xem rồi”.

Tạ Nhất Phi thấy Văn Phi không nói gì nên lại hỏi :

- Ngũ gia vận tức đã lâu chưa?

Văn Phi đáp :

- Trước lúc đại gia đến đây không quá một khắc.

Tạ Nhất Phi nóng nảy bước tới bước lui mấy bước, hiển nhiên trong lòng vô cùng phức tạp. Cũng ngay lúc này, Trương Nam từ nội thất bước ra vòng tay cười nói :

- Tiểu đệ ngẫu nhiên không phòng bị nên bị bọn ăn đêm ám toán.

Tạ Nhất Phi dừng chân hỏi :

- Trương huynh có nhìn ra nhân vật nào không?

Trương Nam nói :

- Toàn là đồ đen nên tiểu đệ không nhận ra người nào, nghĩ rằng đây là Bích Trần trang.

Tạ Nhất Phi hừ một tiếng nói :

- Chúng ta không đi Bích Trần trang một chuyến là không xong.

Trương Nam biết Tạ Nhất Phi chỉ vì Tạ Bảo Thụ nhưng cố ý ra vẻ không biết nói :

- Thế thì không cần, đệ đã phi báo Môn chủ, chờ Môn chủ đến sẽ bàn định.

Tạ Nhất Phi lắc đầu nói :

- Cứu nhân như cứu hỏa, Xuyên Tây cách xa ngàn dặm sao chờ được?

Trương Nam cười lạnh nói :

- Tại hạ không tin bọn họ dám làm gì Ngọc Phong.

Tạ Nhất Phi nói :

- Trương huynh có điều không biết, Bảo Thụ là mệnh căn của đại ca đệ, nếu xảy ra chuyện gì thất thổ, đệ biết nói sao với đại ca?

Trương Nam làm ra vẻ bưng tỉnh nói :

- Thì ra là như vậy, ý của Tạ huynh là muốn đến Bích Trần trang?

Tạ Nhất Phi thở một hơi dài nói :

- Ngoài cách này ra, đệ chẳng còn cách nào nữa.

Trương Nam suy nghĩ một lát rồi nói :

- Chỉ vì người của chúng ta quá ít.

Lục Văn Phi chen lời nói :

- Nhị vị nếu không hiềm khích nghi ngại thì có thể tính thêm tại hạ một phần.

Tạ Nhất Phi nhìn chàng nói :

- Lục huynh nguyện ý đi cùng đương nhiên là tốt rồi nhưng cũng chỉ có ba người.

Lục Văn Phi lại nói :

- Bích Trần trang làm càn như vậy, người nào cũng khó mà nhẫn nhịn được, chúng ta nên báo Hắc Long bang một tiếng.

Trương Nam như tìm được chỗ dựa vững chắc nên mừng rỡ :

- Đúng rồi, nếu có Hắc Long bang tương trợ, lực lượng chúng ta sẽ mạnh hơn.

Tạ Nhất Phi cười lạnh nói :

- Chúng ta cùng Hắc Long bang xung đột nhiều lần, Hạ Long Tường sẽ lấy làm thích thú đứng bàng quan mà xem lửa cháy, lão chẳng đi đâu.

Lục Văn Phi nói :

- Hạ bang chủ có thể lo liệu toàn cục. Tại hạ bảo đảm rằng Hạ bang chủ sẽ không chối từ.

Tạ Nhất Phi suy nghĩ một hồi cảm thấy Bích Trần trang thực lực hùng hậu, mình và Trương Nam tuy danh nghĩa là đại võ học thế gia thực tế chỉ có hai người, chỉ còn cách mượn sự trợ giúp của Hắc Long bang nên gật đầu nói :

- Tình thế khẩn bách đành phải thử xem.

Thế rồi ba người một lượt ra khỏi Phân đàn của Xuyên Tây Trương môn, vội vã đi đến Hắc Long bang diện kiến Hạ Long Tường.

Giờ này đang là giờ thìn, khí trời trong xanh, thoáng đãng. Ba người đi ước khoảng năm, sáu dặm đã đến trước Hiên Viên Miếu. Tạ Nhất Phi tranh bước lên trên nói với bang đồ đứng trước miếu :

- Phiền người thông báo một tiếng nói rằng có Tạ mỗ cùng Trương ngũ gia với Lục thiếu hiệp đồ đệ của Kiếm Chủ đại hiệp xin cầu kiến Bang chủ.

Trương, Tạ hai nhà danh tiếng lừng lẫy còn tên tuổi của Lục Văn Phi người của Hắc Long bang cũng không xa lạ, bang đồ đang trấn cửa vừa nghe thấy lập tức vào trong thông báo. Không lâu Hạ Long Tường cười ha hả bước ra ngoài nói :

- Hôm nay ngọn gió nào đưa các vị tới đây?

Trương Nam cười nói :

- Vô sự bất đẳng tam bảo điện, nếu chẳng có việc gì thì đâu dám đến phiền Bang chủ. Hôm nay có đại sự cần đến thỉnh giáo Bang chủ.

Hạ Long Tường nghiêng người nói :

- Xin mời vào trong đàm đạo.

Ba người vào khách đình ngồi xuống rồi Hạ Long Tường hỏi :

- Hai vị đến đây phải chăng vì việc Ngọc Phong cô nương và Tạ gia Bảo Thụ mất tích?

Trương Nam giật mình nghĩ thầm :

“Tin tức của bọn họ thật lợi hại vô cùng”.

Tạ Nhất Phi tranh lời nói trước :

- Hắc Long bang danh bất hư truyền, tin tức thực nhanh chóng, việc gì cũng đều biết trước.

Hạ Long Tường cười nói :

- Thái Hành sơn là nơi nhỏ hẹp, chuyện thế này sao mà không rõ được.

Rồi nghiêm sắc mặt nói :

- Có một tin tức khác không biết nhị vị đã hay chưa?

Tạ Nhất Phi nói :

- Là việc của Bích Trần trang?

Hạ Long Tường cười nói :

- Vẫn là việc liên quan đến mật đồ.

Trương Nam vội hỏi :

- Lẽ nào Bang chủ đã biết mật đồ ở đâu?

Hạ Long Tường nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu tự nhận mình thông minh, chỉ vì sai một nước cờ nên lỡ cả đại sự.

Tạ Nhất Phi nói :

- Người này thần cơ diệu toán, trên giang hồ nổi tiếng là lão hồ ly, không ngờ lần này cũng bị thất cơ.

Hạ Long Tường tiếp lời :

- Nói đúng ra lão cũng đáng thương, thân nhận sự ký thác của Tấn vương, lão không thể đem sự tình ra bộc bạch, không ngờ rằng có người thổ lộ tin tức này ra, đến ngày nay lão không chỉ không có cách lấy được bảo tàng mà ngay cả mật đồ cũng bị mất.

Đứt lời, đem chuyện Mang Tẩu bị cướp mật đồ kể ra một lượt. Trương Nam và Tạ Nhất Phi cả đời tham lam, nghe nói đã động tâm, bốn mắt nhìn nhau. Hạ Long Tường lại nói :

- Thực không nói dối, lần này tại hạ đem toàn bộ tinh nhuệ của Hắc Long bang cùng đến Thái Hành có ý

muốn lấy được bảo tàng của Tấn vương nhưng tình thế trước mắt đã khiến tại hạ mất đi hùng tâm không còn muốn tranh đoạt bảo tàng.

Tạ Nhất Phi âm thầm mừng vui nói :

- Đã vào bảo sơn không thể về không. Bang chủ không nên thoái chí.

Hạ Long Tường nói :

- Từ khi tại hạ thống lĩnh Hắc Long bang đến nay phạm việc gì cũng tiến không lùi nhưng lần này có thể nói là không còn hứng thú tranh đoạt bảo ngọc nhưng chẳng phải là bỏ cuộc mà còn có việc trọng yếu hơn bảo tàng.

Trương Nam thấy lời có nhiều ẩn ý không nhin được chen vào :

- Không biết có việc gì quan trọng hơn bảo tàng?

Hạ Long Tường nói :

- Mấy ngày gần đây, tại hạ nhận ra những người võ lâm đem lực lượng đến không phải để yên cho chúng ta tranh đoạt mà chẳng qua chờ cho chúng ta tự tàn sát lẫn nhau.

Tạ Nhất Phi nghe đến đây cười thầm trong lòng :

“Tên này nói khoác không biết ngượng mồm, đem việc tranh đoạt thiên hạ của võ lâm làm trách nhiệm của mình thực không biết lượng sức”.

Nhưng ngoài mặt thân nhiên nói :

- Bang chủ vì cái lo của thiên hạ gánh làm cái lo của mình thật khiến cho đệ bái phục vô cùng nhưng không biết những lời nói đó ám chỉ việc gì?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Những lời nói này không phải chỉ vào lúc này, về sau sợ rằng phải cần mượn sức của Trương môn, Tạ gia hai vị cùng chống cường địch.

Tạ Nhất Phi vội nói :

- Việc này có ẩn tình gì xin nói mau.

Hạ Long Tường cười cười nói qua việc khác :

- Tại hạ vô tình cứ lo nói quên cả hỏi ba vị đến đây, không biết có việc gì mà khẩn trương bái kiến bốn

Bang chủ?

Tạ Nhất Phi ho khan hai tiếng nói :

- Tại hạ cùng Trương huynh với Lục thiếu hiệp nhận thấy các việc làm gần đây của Bích Trần trang như một thể lực đen tối ngày càng bao trùm khắp nơi khiến người muốn nhin cũng không nhin được. Ý muốn mời các môn phái đến Bích Trần trang vấn tội. Người lãnh đạo toàn cục chỉ có Bang chủ là thích hợp nhất.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Các vị đã quá đề cao Hạ mỡ rồi. Hắc Long bang sao bì kịp Trương, Tạ hai nhà?

Trương Nam nói :

- Bang chủ sao lại nói vậy? Trương, Tạ hai nhà tuy có chút danh tiếng trên giang hồ nhưng mà Môn chủ phiêu bạt giang hồ vị tất đã đến đây. Chúng tôi sao dám mạo xưng danh nghĩa đó?

Hạ Long Tường nói :

- Đi Bích Trần trang không phải không được nhưng chúng ta ra đi một cách vô lý, đến đó phải nói ra sao?

Tạ Nhất Phi nói :

- Bắt người, đốt quán, cướp đoạt bảo vật người khác, bao nhiêu hành vi đó đều là hành động vô nghĩa bất nhân, đương nhiên chúng ta có thể nói công luận với bọn chúng.

Hạ Long Tường nói :

- Thiêu hủy Bất Túy cư là việc nội bộ của họ không chạm đến kẻ lân cận, đến như việc bắt người nhục bảg bọn họ không nhận biết phải tính sao? Hay chúng ta từ từ nghĩ kế?

Trương Nam nói :

- Bắt đi Ngọc Phong là người của bản Môn chính mắt nhìn thấy, chúng chối được chẳng?

Hạ Long Tường cười lạnh nói :

- Mấy ngày nay Thái Hành sơn ngư long hỗn tạp, người nào cũng có, lẽ nào không do người khác làm được sao?

Tạ Nhất Phi nói :

- Theo ý của Bang chủ, chúng ta phải nên làm gì?

Hạ Long Tường nói :

- Chúng ta không biết người nào bắt đi Ngọc Phong và Bảo Thụ thì cứu cách nào?

Hạ Long Tường trầm ngâm một lát nói :

- Hai người họ bị bắt trước, mật đồ bị cướp sau theo lý không thể đoán định là do một bang phái nào làm nhưng theo việc trước mắt mà nói, dường như lại do một bang phái làm nên.

Lục Văn Phi chen lời :

- Cướp đi mật đồ về lý có thể nói là được, vì đó là đồ vật mà mọi người mong ước, còn bắt đi Trương cô nương và Tạ thiếu hiệp, dụng ý ở đâu? Phải chăng khiến người ta hoang mang mất thời gian suy nghĩ?

Hạ Long Tường nói :

- Đúng rồi, ai không biết uy danh của Xuyên Tây Trương môn và Kim Lăng Tạ gia, nếu như có dụng tâm khác, bọn họ không thể làm như vậy.

Trương Nam hừ một tiếng nói :

- Tại hạ đã rõ rồi. Chắc vì bốn Môn đã lấy đi của họ một năm bạch bích minh châu nên mới ôm hận trong lòng.

Tạ Nhất Phi cũng nói :

- Những lời này thật hữu lý, nếu quả như vậy sao chúng ta không đưa ra điều kiện trao đổi?

Hạ Long Tường đưa mắt nhìn Lục Văn Phi hỏi :

- Lệnh sư quả đã đến Thái Hành rồi chẳng?

Lục Văn Phi đáp :

- Tại hạ từng gặp gia sư hai lần nhưng nói thật là lão nhân gia có chuyện khó nói.

Trương Nam cười lạnh :

- Nói như thế là ý gì?

Hạ Long Tường tin tưởng lời của Văn Phi nên nói :

- Lúc đó tại hạ có thể xác định người đoạt mật đồ của Mang Tẩu không phải Bích Trần trang mà là một

vị kỳ nhân khác.

Tạ Nhất Phi là người linh mẫn tâm cơ, lập tức hiểu rõ nói :

- Bang chủ nói đó phải chăng là Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu?

Trương Nam hừ một tiếng nói :

- Các vị có thể chứng minh lão không phải là Hồ Văn Chiêu?

Hạ Long Tường liếc nhìn Lục Văn Phi rồi nói :

- Hồ đại hiệp tính tình khoáng đạt, chí hướng thanh cao nếu có tâm đoạt bảo vật cũng không sử dụng thủ đoạn dê hèn.

Dừng một chút, lão lại nói :

- Sư đồ tình thâm như phụ tử, lẽ nào không để Lục thiếu hiệp đi cùng với lão?

Trương Nam nửa tin nửa ngờ khó quyết nên mắt nhìn Lục Văn Phi hỏi :

- Việc này Lục huynh đệ có gì giải thích?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Vô khả phụng cáo, thật tình tại hạ không có gì để nói.

Trương Nam không nén được nên lại nói :

- Người thật không biết hay có ý giả khờ?

Lục Văn Phi cũng giận nói :

- Tại hạ không muốn nói gì cả.

Trương Nam cười lạnh :

- Nói như vậy, mặc nhiên người đã thừa nhận?

Hạ Long Tường khoát tay chen lời :

- Trương huynh không nên nói như vậy. Lục huynh đệ có thể chưa đoán định được việc này.

Lúc này một bang đồ Hắc Long bang vội vã đi vào khom người nói :

- Ngoài cửa có người tự xưng Bích Trần trang xin cầu kiến Bang chủ.

Hạ Long Tường nói :

- Mời vào.

Bang đồ đi ra không lâu, đưa vào một người trung niên thân mặc áo bào, cung tay thi lễ với Hạ Long Tường rồi nói :

- Tại hạ là Tư Mã Ôn là Tổng quản của Bích Trần trang thừa lệnh Trang chủ đến bái kiến Bang chủ.

Hạ Long Tường đứng dậy cười ha hả nói :

- Thì ra là quý khách giá lâm, xin thứ tại hạ thất nghinh.

Tư Mã Ôn cười ha hả tiếp lời :

- Không dám, Bang chủ quá khách sáo.

Hạ Long Tường đưa tay chỉ Trương, Tạ hai người :

- Tại hạ xin giới thiệu với Tư Mã huynh, hai vị này là...

Tư Mã Ôn ngắt lời :

- Không dám nhọc Bang chủ, nhị vị này tại hạ biết từ lâu.

Hạ Long Tường chỉ Lục Văn Phi nói :

- Đây là cao đồ của Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu, họ Lục tên Văn Phi.

Tư Mã Ôn nói :

- Tại hạ cùng Lục huynh đệ vốn cũng đã biết nhau.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Xin thứ cho tính vô tâm của tại hạ, việc này mà cũng quên.

Tư Mã Ôn ôm quyền nói :

- Các vị từ xa đến đây thì tệt Trang chủ mang danh là người nơi đây, thực là quá thất lễ.

Hạ Long Tường nói :

- Lão phu đến Thái Hành cũng vì muốn bái kiến quý Trang chủ xin thỉnh Tổng quản đàm đương.

Trương Nam nói :

- Tư Mã huynh đến thật đúng lúc, tại hạ có một việc cần phải thỉnh giáo Tư Mã huynh.

Tư Mã Ôn nói :

- Trương đại hiệp có việc gì xin cứ nói :

Trương Nam nói :

- Đệ có một điệt nữ tên gọi Ngọc Phong, trên đường gặp phục kích nên bị người bắt đi, không biết có phải người của quý Bang không?

Tạ Nhất Phi cũng chen lời :

- Còn điệt nhi của tại hạ bị người trong bóng tối bắt đi. Bích Trần trang là chủ của đất này không thể không biết.

Tư Mã Ôn trên mặt thoáng nét cười nham hiểm, kinh ngạc nói :

- Vậy thì lạ lắm. Trương môn, Tạ gia uy danh lừng lẫy, người nào dám to gan như vậy, sao dám chạm đến Bắc đầu?

Tạ Nhất Phi mặt mày nhăn nhó đáp :

- Huynh đài biết hay không biết, sao lại dùng lời châm chọc mỉa mai như vậy?

Tư Mã Ôn vội đáp :

- Tạ huynh hiểu nhầm rồi. Lời tại hạ nói là sự thật tuyệt không có ý mỉa mai.

Trương Nam hỏi :

- Nếu nói như vậy, Bích Trần trang quả thật không biết sao?

Tư Mã Ôn nói :

- Bích Trần trang không can dự đến việc này. Tại hạ đến đây vì phụng mệnh tể Trang chủ kính thỉnh các vị đến tể Trang tụ hội, xin đừng từ chối.

Hạ Long Tường nói :

- Gần đây sự tình cực nhiều chỉ sợ không thể vâng mệnh theo các hạ, hay là đổi lại ngày khác?

Tạ Nhất Phi cũng nói :

- Tệ điệt còn chưa tìm được, lòng nào đi dự yến, xin cảm tạ.

Tư Mã Ôn đứng dậy nói :

- Các vị đều có việc, tại hạ đành trở về phục mệnh, xin cáo biệt.

Dứt lời cất bước ra đi, Hạ Long Tường cũng đứng dậy vội vàng nói :

- Xin phiền Tư Mã huynh báo lại sự việc, khi đã lo toan xong xin sẽ đến quý Trang bái kiến.

Sau khi Tư Mã Ôn cáo từ đi ra, Tạ Nhất Phi hừ một tiếng nói :

- Ai biết được họ có dã tâm gì, Bang chủ từ chối thật đúng lắm.

Hạ Long Tường trầm ngâm một lát nói :

- Bích Trần trang công khai ước hẹn các phái vào trong trang, dụng tâm không ngoài hai việc. Thứ nhất thế lực bọn họ đã từ từ bành trướng, giang hồ đồng đạo không ai không biết, ý muốn mượn dịp này để khoe khoang. Thứ hai ý muốn xem thế lực các phái đến Thái Hành như thế nào có thể cũng có dụng tâm khác, điều này thật khó nói.

Trương Nam nói :

- Bất luận như thế nào, không đi là tốt nhất.

Lục Văn Phi nói :

- Thấy thần thái Tư Mã Ôn vừa rồi nói chuyện, sợ rằng y đến đây không chỉ vì mời các vị dự yến.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Lão hủ cũng nghĩ như vậy nên mới không nhận lời.

Rồi lại nói với Trương, Tạ hai người :

- Việc của quý Môn, tại hạ quyết không buông tay, tại hạ sẽ dẫn người giúp đỡ cùng nhau truy tìm.

Tạ Nhất Phi cũng biết việc này chưa có chứng cứ rõ ràng, trong giây lát muốn điều tra cho sáng tỏ không phải là chuyện dễ dàng nên sau khi nghe lời nói đứng dậy cảm tạ :

- Quý Bang chủ vui lòng tương trợ, tại hạ xin cảm tạ trước. Cáo từ.

Nói dứt lời, lão cùng Trương Nam đi khỏi, Lục Văn Phi cũng vì việc này mà đến nên cũng cáo biệt ra về. Hạ Long Tường không lưu lại, tiễn khách đến bậc tam cấp rồi quay người vào trong.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mạo Sư Truyền Nghệ

Tạ Nhất Phi và Trương Nam sau khi đi khỏi Hắc Long bang thì thấy một hán tử chạy đến nói nhỏ mấy câu với Tạ Nhất Phi. Tạ Nhất Phi mặt mày biến sắc kéo tay Trương Nam nói :

- Trương huynh xin mời theo đệ.

Hai người vội vã đi theo hán tử. Lục Văn Phi không tiện đi theo nên chậm rãi đi lên trước. Lúc chàng đi gần đến một bìa rừng, Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu đột nhiên từ trong rừng phi thân ra vẫy tay gọi :

- Phi nhi đến đây. Gần đây sư phụ nghĩ ra mấy chiêu kiếm pháp thừa dịp này mà dạy cho con.

Lục Văn Phi nửa tin nửa ngờ, theo sư phụ mà vào trong rừng. Hồ Văn Chiêu lượm dưới đất lên một nhánh cây khô dùng để thay kiếm, khoa lên thủ thế sử dụng liên tiếp mấy chiêu kiếm pháp. Đối với kiếm đạo Văn Phi cũng đã thấu hiểu tường tận sâu sắc nên vừa nhìn thấy mấy chiêu thức đã giật mình kinh ngạc. Mấy chiêu thức này tinh ảo vô cùng. Xem dường như chỉ có mấy chiêu nhưng ẩn hàm sự biến hóa vô cùng.

Hồ Văn Chiêu thi triển hai lần mỉm cười nói :

- Con có thể dựa vào hai chiêu sư phụ vừa thi triển lúc này tập luyện thử xem.

Văn Phi nghe lời rút kiếm khỏi vỏ, chiếu theo đó mà diễn tập. Hồ Văn Chiêu tiếp lấy bao kiếm từ trong tay chàng, đứng cạnh bên mà chỉ điểm.

Lục Văn Phi thiên tính thông minh không lâu đã lĩnh ngộ sư tinh ảo của kiếm thức, bất giác cảm thấy càng luyện càng thấy hứng thú, tự thấy đã rất thành thực.

Lúc này chàng mới dừng tay ngẩng đầu lên nhìn, không biết sư phụ đã đi từ lúc nào, còn vỏ kiếm thì nằm dưới đất không xa, cảm thấy quá đổi hồ nghi đối với việc sư phụ đã đến Thái Hành. Chàng có nhiều điều không tin chỉ vì chưa có cơ hội tầm hỏi, lúc này càng suy nghĩ mới thấy rằng lão ta tuyệt không phải sư phụ cho nên vội vã nhặt bao kiếm từ dưới đất lên nhìn vào trong khe hở bao kiếm, thì ra kim bài đã bị mất rồi, chàng mới biết rơi vào bẫy rập của người ta, không giấu được vẻ vô cùng phẫn nộ nhưng người đã đi xa, đuổi theo cũng không kịp chỉ còn biết tự giận mình.

Nhưng Văn Phi chẳng phải người thâm độc, giận dữ chẳng để lâu trong tâm, một lúc bình tĩnh lại chợt nghĩ đến nghĩa huynh Vương Tôn và Bạch Hồ Tử đại thúc, phát giác ra người giả mạo sư phụ có thể là Bạch Hồ Tử. Văn Phi hoài nghi vậy nên vội vã đi đến ni am thì thấy song cửa đóng chặt, gõ vào hồi lâu thì

không thấy tiếng trả lời, trong lòng khẩn trương vội nhón chân phi thân lên tường viện bốn bề tìm kiếm một hồi, trong am ngay cả một ni cô cũng không thấy, trong lòng tỉnh ngộ nghĩ thầm :

“Phải rồi, chắc rằng mục đích của bọn họ đã đạt, hẳn đã rời khỏi Thái Hành”.

Chàng vốn tính kính nghĩa huynh và Bạch Hồ Tử, lúc này suy nghĩ kỹ lưỡng, bất giác cảm thán thở dài, cảm thấy lòng người khó dò không ai có thể tin được. Chàng đi ra khỏi ni am, dựa theo đường núi mà đi, chợt thấy trong khoảng rừng không xa dường như có bóng người thoáng qua. Mục quang của người luyện võ đặc biệt linh mãnh, vừa nhìn đã biết bóng người đó là nữ. Trong thâm sơn cũng có thôn nữ nhưng cách phục sức và đi đứng không phải như vậy, vừa thoáng nghĩ lập tức vươn mình đuổi theo, chạy đến bìa rừng quả nhiên thấy hai nữ tỳ sánh vai tiến bước. Một người rất giống Đông Mai, chàng vội vã chạy lại gọi lớn :

- Đứng lại.

Hai nữ tỳ chậm rãi dừng lại, nhìn thấy một thiếu niên lạ mặt, nét mặt rất giận dữ. Lục Văn Phi nhìn thấy thì ra không phải là những nữ tỳ của Vương Tôn, bất giác giật mình tự biết mình đã thô lỗ gọi lầm người, vội vã ôm quyền thi lễ :

- Tại hạ đã nhận lầm người, xin cô nương thứ lỗi.

Nữ tỳ lớn tuổi cười lạnh nói :

- Lẽ nào mà tìm lầm người, rõ ràng là người có ý muốn nói tránh sang chuyện khác.

Lục Văn Phi không tiện tranh cãi với nàng, lại ôm quyền nói :

- Quả thật tại hạ gọi lầm người, cô nương xin chớ hiểu lầm.

Nàng nữ tỳ trẻ tuổi liếc nhìn chàng nửa mắt rồi nói :

- Tỷ tỷ, tên này rõ ràng truy đuổi tung tích bọn ta, không cần biết hắn là ai, cứ bắt hắn về cho Công chúa phát lạc.

Lục Văn Phi hai lần nhận lỗi mà đối phương chẳng chịu nghe nên bắt đầu nổi nóng nhưng chỉ vì đối phương là nữ lưu nên không tiện ra tay đối phó, hơn nữa thật là mình cũng có lỗi nên dần cơn giận quay người bỏ đi. Nhưng chợt nghe một trận gió, hai nữ tỳ đã chặn phía trước.

Đại nữ tỳ thanh âm sắc lạnh :

- Người là ai? Theo dõi chúng ta có dụng ý gì?

Lục Văn Phi chau đôi mày kiếm nói :

- Tại hạ họ Lục tên Văn Phi, đuổi theo nhị vị quả thật chỉ vì nhận lầm người.

Nữ tỳ nghĩ ngợi rồi hỏi :

- Người là người của Kim Lăng Tạ gia phải không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tuyệt vô liên can.

Nữ tỳ lại hỏi :

- Thế thì là người của Xuyên Tây Trương môn?

- Không phải, gia sư của tại hạ là Hồ Văn Chiêu, ngoại hiệu Kiếm Tổ.

Nữ tỳ suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Hào khẩu khí, dám lấy tên là Kiếm Tổ à?

Lục Văn Phi nói :

- Đây cũng chỉ là đồng đạo giang hồ vì cảm mến mà cất nhắc gia sư chứ không phải người tự xưng ngoại hiệu.

Nữ tỳ cười lạnh :

- Người là đệ tử nhập môn của lão, kiếm thuật nhất định bất phàm. Bản cô nương muốn thọ lãnh vài chiêu.

Lục Văn Phi nói :

- Dao kiếm vô tình, không phải là chuyện đùa, huống hồ sở học của tại hạ không bằng một hai phần của gia sư.

Nữ tỳ rút kiếm khỏi vỏ :

- Đừng khách sáo, người có thể dùng hết sức mình để thi triển. Ta sẽ không đa thương người đâu.

Khẩu khí cao ngạo, giống như nhân vật trường thượng đang nói với hàng hậu bối. Lục Văn Phi cảm thấy một luồng nộ hỏa bốc lên đầu, mà kiếm nương cao đang muốn phát tác, chợt nghĩ đến đối phương chỉ là nữ nhi, hà cớ gì phải bận tâm tranh giành kiến thức với nàng nên nén giận nói :

- Tại hạ có việc cần kíp không thể phụng mệnh, xin cáo từ.

Nữ tỳ nói :

- Không được, lời ta đã nói ra người phải cùng ta tử thí mấy chiêu, không được khinh người quá đáng.

Lục Văn Phi nhẫn nại nói :

- Tại hạ vừa ra giang hồ, việc gì cũng chưa hiểu, nào dám ngạo mạn khinh người, cô nương đừng nên hiểu lầm.

Nữ tỳ hứ một tiếng nói :

- Ta không cần biết, người không động thủ, ta sẽ ra tay trước.

Lời nói chưa dứt, kiếm đã đâm tới. Lục Văn Phi thấy kiếm thế của nàng thập phần lợi hại, kỳ ảo vô cùng không dám coi thường, vội rút thanh trường kiếm thi triển thế chiêu “Mai Hoa Ngũ Phúc” phong tỏa khắp châu thân. Nữ tỳ gật đầu nói :

Một chiêu xuất thủ quả thật bất phàm, mạnh mẽ hơn cả một võ sư giang hồ.

Kiếm thức triển khai “keng, keng, keng”, liên tục ba kiếm đều là chiêu thức tấn công, thế công dũng mãnh lạ thường, không thể cho đối phương có cơ hội nghỉ ngơi.

Lục Văn Phi thấy kiếm thế của nàng với người mạo danh sư phụ vừa dạy cho mình rất giống nhau, trong lòng hoài nghi. Thì ra chàng đã học qua những chiêu thế đó rồi, giờ muốn đối phó lại thật rất dễ. Nữ tỳ liên tiếp tấn công bảy, tám kiếm, Lục Văn Phi chỉ một mực tránh né chưa hề đánh lại kiếm nào.

Nữ tỳ dựa vào kiếm thuật tinh ảo muốn bức Văn Phi ra tay hầu có cơ hội nhận ra lai lịch của chàng. Lục Văn Phi chỉ thủ không công khiến đối phương nghĩ đã bị khinh thị hừ một tiếng đang định thi triển cầm nã thủ đột nhiên từ xa vọng lại một giọng nói trong trẻo :

- Hà hà hãy dừng tay. Người định chuốc khổ vào thân sao?

Nữ tỳ dung mạo biến sắc, vội vã thu kiếm vào vỏ. Lục Văn Phi vốn không muốn động thủ cũng tra kiếm vào vỏ, quay người bỏ đi. Đi khoảng mười bước, thỉnh thoảng nghe nữ tỳ phía sau gọi lớn :

- Lục tướng công xin trở lại, Công chúa của chúng tôi có lời xin hỏi ngài.

Lục Văn Phi ngại nàng ta gây rắc rối nhưng người ta đã có lời tương thỉnh không tiện cự tuyệt đành phải quay người trở lại hỏi :

- Công chúa gọi tại hạ có việc gì?

Nữ tỳ nói :

- Công chúa đang ngự bên kia, mời công tử đến sẽ biết.

Lục Văn Phi đã nghĩ ra mượn cớ này mà thăm dò kiếm thuật của nữ tỳ và kẻ mạo xưng sư phụ là một cho nên nói :

- Xin nhờ cô nương dẫn đường.

Nô tỳ cùng Lục Văn Phi đi khoảng hai ba trăm bước thì thấy một thiếu nữ vận cung trang che mặt bằng một tấm mạng trắng thần thái tiêu dao dường như cực kỳ mỹ lệ đang đứng dưới gốc thông già.

Nữ tỳ bước lên hai bước nghiêng người nói :

- Khấu kiến Công chúa, kẻ theo dõi nữ tỳ vừa rồi chính là hãn.

Lục Văn Phi ôm quyền nói :

- Tại hạ Lục Văn Phi, vừa rồi tại hạ có sự hiểu lầm.

Thiếu nữ che mặt lạnh lùng nói :

- Người võ lâm đến Thái Hành cực nhiều nhưng rất ít thanh y nữ, người nói nhận lầm thì người người truy tìm là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Là nghĩa huynh Vương Tôn của tại hạ có mang theo bốn nữ tỳ.

Nữ lang che mặt hừ một tiếng nói :

- Có lý lẽ vậy sao. Lẽ nào đường đường nam tử hán lại đem theo nữ tỳ vào giang hồ?

Lục Văn Phi nói :

- Nghĩa huynh của tại hạ chỉ là người nhàn rỗi, du sơn ngoạn thủy, chứ không phải người giang hồ.

Nữ lang che mặt nói :

- Ta hiểu rồi.

Rồi nàng nói qua chuyện khác :

- Hãn là nghĩa huynh của ngươi, lẽ ra phải rất thân thiết, cố sao lại không hòa thuận?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Vốn trước đây quả thật là thân thiết, giờ này mới biết là mình bị lừa.

Nữ lang che mặt nói :

- Người bị lừa việc gì?

Lục Văn Phi nói :

- Xin tha lỗi tại hạ không tiện nói.

- Người không nói cô nương cũng biết. Có lẽ mật đồ của người đã bị gã lừa lấy?

Lục Văn Phi giật mình cười ha hả nói :

- Công chúa đoán sai rồi. Tại hạ chẳng có bản mật đồ nào cả.

Nữ lang che mặt dường như mỉm cười :

- Thế thì cho rằng ta đã đoán sai. Vậy người đến Thái Hành có việc gì?

- Tại hạ với Công chúa lần đầu gặp gỡ, sao lại hỏi nhiều như vậy?

Nữ lang che mặt hừ một tiếng nói :

- Người không nói ta cũng rõ. Báo cho người hay, lúc này người như cá mắc lưới, tạm thời xem ra chẳng có việc gì, chờ đến lúc người ta kéo lưới, chắp cánh bay cũng không khỏi.

Lục Văn Phi biến sắc nói :

- Điều này tại hạ thật không tin.

Nữ lang che mặt nói :

- Ta biết người không tin, nhưng mà sự thật vẫn là sự thật.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Tại hạ muốn biết nhân vật nào đang giăng lưới bắt cá.

Nữ lang che mặt nói :

- Lẽ nào người không biết cổ lãng chi nội ẩn tàng rất nhiều bí mật?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ với học mỗi người một việc, chẳng liên quan đụng chạm gì thì lý do nào lại xung đột với nhau?

Nữ lang che mặt cười lạnh :

- Phi cầm tâu thú, chim bay cá lội tự do có động chạm gì đến người đi săn mà sao khắp nơi tìm cách giương bẫy rập để bắt cho được chúng?

Lục Văn Phi ngẩn người nói :

- Thế chẳng lẽ ý bọn họ muốn xẻ thịt, lột da.

Nữ lang che mặt nói :

- Đúng vậy, bọn họ muốn đạt được bất cứ việc gì cũng không ra ngoài làm cách này.

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Nói như vậy, bọn họ nhận định tại hạ có mang vật họ cần?

Nữ lang che mặt nói :

- Người rất thông minh, vừa nói đã hiểu ngay nhưng mà lúc này tình hình bất đồng, nhờ vậy người đã giảm bớt nguy cơ rất nhiều. Chỉ cần tự mình cẩn thận, đừng can dự vào chuyện người làm càn quấy thì chẳng việc gì xảy ra.

Lục Văn Phi thật kinh ngạc nói :

- Nói như vậy, tại hạ càng tìm hiểu càng hồ đồ sao?

Nữ lang che mặt nói :

- Ta kể cho người nghe một việc thì sẽ rõ. Có một loài xạ lộc mang trên người một túi chứa loại hương thơm là nguyên liệu quý giá để chế biến xạ hương danh tiếng, trong lúc đó nó bị người thợ săn truy đuổi khẩn cấp nên cần bế túi hương của mình đi. Cách này không phải là kế sách lâu dài.

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Công chúa không cần cố gắng khai tâm cho tại hạ, tại hạ vốn dĩ ngu muội nên chưa hiểu ý.

Nữ lang che mặt gật đầu nói :

- Mất ngựa biết đâu đây chẳng phải là điều phúc. Người nói bị nghĩa huynh lường gạt không chừng nghĩa huynh người vì người mà làm vậy chẳng?

Lục Văn Phi biết nàng ám chỉ kim bài, không nhin được hỏi lớn :

- Nàng là ai? Hà cứ gì cứ tra vấn tại hạ?

Nữ lang che mặt ngửa mặt nhìn lên đường dường như đang có điều gì suy nghĩ, không lý gì đến câu hỏi của chàng.

Lúc này trong rừng vang lên những tiếng bước chân đi đến hai người. Người đi đầu là một võ sinh công tử, sắc diện lãnh đạm, thân khoác áo choàng. Người đi sau chính là Bích Trần trang Tổng quản Tư Mã Ôn.

Thái độ của võ sinh công tử thập phần cao ngạo, bước nhanh lên hai bước chỉ nữ lang che mặt cười lạnh nói :

- Bản công tử tìm kiếm nàng đã nhiều, nay không ngờ lại ẩn nấp nơi này để hẹn hò với người ta.

Dứt lời chiếu ra tia hung quang lờm lờm Lục Văn Phi. Nữ lang che mặt còn chưa trả lời, hai nữ tỳ phía sau đã bước lên phía trước gằn giọng nói :

- Cuồng đồ, người thật to gan! Dám khua môi múa mép trước mặt Công chúa ta.

Võ sinh công tử ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Đừng nói là Công chúa giả đang bên ba, nếu là Công chúa thật của bản triều, bản công tử muốn nói là nói, nàng dám làm gì ta?

Hai nữ tỳ nổi giận song song rút kiếm khỏi vỏ có ý xuất thủ. Nữ lang che mặt nhẹ giọng nói :

- Đừng nên lổmăng, mau đưa ta đi.

Hai nữ tỳ không còn cách nào đành phần hận thu gươm, thoái lui mấy bước đứng cạnh Công chúa. Võ sinh công tử thấy nữ lang không nổi giận, dương dương đắc ý cười ha hả nói :

- Bây giờ ở Thái Hành sơn là lúc phong vũ khẩn cấp, cô nương dám đơn thân đến trước để tham dự vào cuộc này, đảm lược quả thật bất phàm so với những nữ tử bình thường, hùng khí quá cao.

Nữ lang cười nói :

- Các người theo đuổi ta vì muốn nói mấy lời tán dương này sao?

Võ sinh công tử bước gần hai bước, cả mặt tươi cười nói :

- Tại hạ rất muốn cô nương dỡ khăn che mặt để được tận mắt chiêm ngưỡng hoa dung nguyệt mạo.

Nữ lang cười lạnh :

- Vậy cũng không phải việc khó.

Võ sinh công tử vui mừng nói :

- Nói như vậy cô nương bằng lòng?

Nữ lang che mặt đột nhiên sắc diện trầm trọng, lạnh lùng nói :

- Trên giang hồ hiếm có mấy người nhìn thấy chân diện của bản Công chúa, vì vừa thấy được cơ hội sinh tồn đã không còn nữa.

Võ sinh công tử ngửa mặt cười lớn :

- Quả có việc này sao? Tại hạ không tin có chuyện này.

Đột nhiên bước đến giơ tay muốn gạt phăng khăn che mặt của nữ lang. Vừa lúc gã ra tay, trước mặt kiếm quang lấp loáng. Hai nữ tỳ một tả một hữu, hai bên cùng đánh về phía gã một cách thần tốc khiến người ta kinh ngạc.

Võ sinh công tử tai nghe tiếng gió có điều khác lạ, không dám sơ xuất, vội vã thu tay trở về, trên mặt đầy nét giận dữ. Tư Mã Ôn chau mày bước lên trước nói :

- Ô công tử, đừng đem nàng ta ra làm trò cười. Chúng ta còn phải theo kế hoạch mà hành sự.

Ô công tử gạt đầu nói :

- Vậy cũng được, nhưng phải nghe ta một việc.

Dường như việc này ra ngoài ý liệu của Tư Mã Ôn, lão nói :

- Chỉ cần đừng khiến tại hạ khó xử, đương nhiên sẽ tuân mệnh.

Ô công tử cười gian xảo nói :

- Nàng này tuy không nhìn thấy dung mạo, chỉ dựa vào vóc dáng và lời nói cũng khiến người ta mất hồn. Nếu như bắt được nghĩa là tiên phụ sẽ cho tại hạ vui chơi một bữa.

Hắn cười vang một hồi rồi không nói nữa. Tư Mã Ôn lợm lự nói :

- Điều này tại hạ phải bẩm cáo với Trang chủ định đoạt.

Ô công tử nói :

- Việc nhỏ mọn như vậy cũng phải báo cáo với Trang chủ sao? Theo ta việc hợp tác này không cần nói nữa.

Tư Mã Ôn vội nói :

- Công tử bất tất nóng nảy. Sự tình đã đến nước này, Bích Trần trang kết thâm thù với người ta cũng không đáng tiếc.

Ô công tử sắc diện tiêu tan giận dữ :

- Theo những lời nói này thì chúng ta cùng động thủ thôi.

Những lời nói của họ Lục Văn Phi nghe rất rõ ràng. Chàng là người hiệp nghĩa, hoành người chặn ngang trước mặt nữ lang, trầm giọng nói :

- Các người muốn làm gì?

Ô công tử đâu xem chàng ra gì, hừ một tiếng trên mặt đặng đặng sát khí. Tư Mã Ôn vội vã bước lên hỏi :

- Lục huynh đệ sao biết bọn họ?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Chưa hề quen biết.

Tư Mã Ôn nói :

- Bản Trang chủ thích thú nàng ta. Lục huynh đệ với nàng không can hệ gì nhau, tốt nhất đặt mình bên ngoài đi.

Lục Văn Phi nhướng cao mày kiếm nói :

- Tại hạ vốn không muốn xen vào chuyện phiếm, chỉ vì vừa rồi nghe những lời nói của hai vị không thể lọt tai, nghĩ rằng những lời này không đáng từ miệng của một người thuộc thân phận Tổng quản nói ra.

Tư Mã Ôn nóng mặt, trầm giọng nói :

- Một người làm việc gì cũng phải tự biết sức của mình, Lục huynh đệ muốn bảo vệ giai nhân chỉ e lực bất tòng tâm.

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Tại hạ tự không lượng sức nhưng chỉ biết rằng gặp việc bất bình phải ra tay chưa từng nghĩ đến hậu

quả.

Tư Mã Ôn cười nói :

- Chỉ vì một người chưa từng quen biết mà dang mạng của mình, vậy có đáng không?

Nữ lang che mặt biết bọn Tư Mã Ôn không có hảo ý nhưng cũng không tiếp một lời nào của Lục Văn Phi, chỉ lẳng lẳng đứng một bên như đang xem một trận náo nhiệt.

Lục Văn Phi biết người đơn thế cô, hơn nữa việc này cũng không liên quan gì đến mình nhưng bản tính chàng quang minh lỗi lạc, thấy chuyện bất bình không thể không can thiệp :

- Tại hạ có dang mạng hay không vẫn còn khó nói.

Ô công tử không thể nhẫn nại, khoát bộ lên nói :

- Tư Mã huynh sao phải phí lời với gã, hãy để bản công tử thu thập.

Nữ lang che mặt đột nhiên nói :

- Ta thấy người dừng nên đặc ý, người tìm kiếm người đã đến rồi.

Ô công tử ngẩng đầu nói :

- Ta không tin có kẻ to gan tìm đến bản công tử.

Nữ lang chỉ tay nói :

- Người xem coi có phải chẳng?

Lục Văn Phi theo tay nàng chỉ mà nhìn thì thấy Tạ Nhất Phi và Trương Nam cùng sánh vai vệt đi tới. Ô công tử thấy những người kia chưa từng quen biết bèn hỏi :

- Bọn họ là ai? Sao lại tìm ta?

Nữ lang cổ ý cao giọng nói :

- Người bắt đi cô nương của Xuyên Tây Trương môn, bọn họ sao có thể tha cho người?

Ô công tử ngơ ngác hỏi :

- Người đang nói hồ đồ gì vậy?

Trương, Tạ hai người từ xa đã nhận ra tình thế căng thẳng ở hiện trường lại nghe nữ lang che mặt nhắc

đền chuyện của Trương môn, lập tức tăng tốc đi nhanh lên phía trước.

Trương Nam mở miệng nói trước :

- Lục huynh đệ đây là việc gì vậy?

Lục Văn Phi cười nói :

- Tại hạ xem không quen hành vi bất thiu của họ.

Trương Nam chỉ Ô công tử hỏi :

- Người này đã bắt đi Ngọc Phong phải không?

Lục Văn Phi nói :

- Tiên bối hỏi hăn đi, tại hạ không rõ.

Trương Nam phi thân đến trước Ô công tử trầm giọng hỏi :

- Người đã bắt Ngọc Phong nhà ta phải không?

Ô công tử vốn tính cao ngạo, ngẩng mặt nói :

- Vậy thì sao?

Trương Nam giận nói :

- Người là người của Bích Trần trang à?

Ô công tử lạnh lùng nói :

- Bốn công tử ở môn phái khác đến đây, chỉ là làm khách mà thôi.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đêm Trăng Sóng Nước

Trương Nam giận dữ nói :

- Bắt người trước, nói sau.

Nói rồi xòe tay chụp tay vào Mạch môn của gã. Ô công tử ngửa mặt cười nói :

- Ta xem người sắp hết phiền não rồi.

Dứt lời lật bàn tay lại chụp vào khuỷu tay của Trương Nam, gã xuất thủ như điện, lợi hại dị thường. Trương Nam giật mình giảm bớt lòng khinh địch, thủ chưởng xuất công từ trên chém xuống chặt vào huyết Kiên Tinh của Ô công tử.

Ô công tử lách người sang bên, hữu chưởng xuất công một luồng chưởng kinh mãnh liệt vung lên đỡ lấy thế chém của Trương Nam.

Trương Nam đã khổ luyện hơn mười năm, lòng muốn cho đối phương phải chịu khổ nhục một hồi nên để cho chưởng lực xuất ra, liền tăng thêm mấy thành công lực ứng chiến cả hai chiêu đều là dương cương, chiêu thế cực mạnh. Hai luồng chưởng lực mãnh liệt gặp nhau, mặt đất bốc lên một trận bụi vàng. Trương Nam cảm thấy cánh tay nhức nhối phải lui một bước, Ô công tử cũng không hơn gì, thân người lắc lư mấy cái, bất giác bước lui hai bước mới dừng lại.

Hắn từ nhỏ đã thừa hưởng tuyệt nghệ của gia môn, được phụ thân tận tâm chỉ điểm gặp địch thủ trên giang hồ chưa từng bị sa cơ, lần đối chưởng này nhất thời đã khơi dậy hung khí ẩn tiềm trong con người gã, la to một tiếng búng người lên phía trước, trong chớp mắt xuất ra chín chưởng, đá liền ngũ cước liên hoàn.

Trương Nam bị bức bách thoái lui liên tiếp năm, sáu bước mới tránh kịp, nhưng đã đánh mất thế thượng phong. Lục Văn Phi quan sát kỹ lưỡng thế đánh của Ô công tử thì thấy chưởng lực của gã hùng hậu, chiêu thức dị thường.

Đối với võ công các môn phái trên võ lâm hiện nay rất khác nhau, trong lòng chàng bất giác thập phần kinh dị. Cùng lúc với Ô công tử tấn công Trương Nam, trong rừng thình lình đi ra một hán tử mắt áo màu xám, bảo vệ một cái kiệu màu tím đi thẳng đến nữ lang che mặt. Khiêng kiệu là hai phụ nhân khỏe mạnh. Đến trước mặt nữ lang, bèn vén rèm của kiệu lên. Nữ lang nhẹ nhàng cất bước vào bên trong kiệu. Phụ nhân khiêng kiệu lập tức khởi kiệu mà đi như bay.

Tư Mã Ôn không lên tiếng ngăn cản bọn họ. Lúc đó Trương Nam và Ô công tử đánh nhau, hơn hai mươi chiêu. Có thể nói Ô công tử đang trên thế thượng phong. Đột nhiên, Tư Mã Ôn lên tiếng gọi :

- Xin hai vị dừng tay.

Ô công tử thu chưởng lại cười ha hả :

- Võ học thế gia chẳng qua chỉ có vậy sao, bản công tử đã thấy rồi.

Trương Nam hăm hăm giận dữ hừ giọng nói :

- Có một ngày, lão phu sẽ cho người biết lợi hại của võ học thế gia.

Tư Mã Ôn từ tốn nói :

- Trương huynh xin đừng quá lời, việc này đều là hiểu lầm.

Trương Nam nổi giận nói :

- Nếu hãn không giao trả diệt nữ, hãn sẽ không xong với ta.

Tư Mã Ôn vội nói :

- Vị này là Ô công tử, vốn từ Quan ngoại đến đây. Hiện là khách của bản Trang. Vốn chưa từng gặp qua Trương cô nương của quý Môn. Vừa rồi vị cô nương kia dùng lời giả ngôn bừa bãi.

Trương Nam phẫn nộ nói :

- Điều này chính hãn thừa nhận quyết không thể lầm.

Tư Mã Ôn quay mặt nhìn Ô công tử nói :

- Ô công tử, việc này thật sao?

Ô công tử cười lạnh :

- Ta có gặp qua Trương cô nương nào đâu. Chỉ vì muốn lão gặp Diêm vương mà thôi.

Tạ Nhất Phi phe phẩy cây quạt chen lời :

- Việc này tại hạ có thể tin được mấy phần?

Rồi hỏi tiếp Tư Mã Ôn :

- Nữ lang che mặt vừa rồi lai lịch ra sao?

Tư Mã Ôn nói :

- Đến hôm nay bản Trang cũng chưa biết được lai lịch của nàng ta. Theo tại hạ phán đoán, hết tám phần là đồng bọn của gã thiếu niên họ Vương.

Tạ Nhất Phi bán tín bán nghi nói :

- Tư Mã huynh vốn không rõ lai lịch sao lại cùng nàng xung đột?

Tư Mã Ôn giấu nét giận dữ nói :

- Nữ tử này hành động ẩn mật. Nội trong hai ngày nay, đã thương nhiều người của bản Trang nên tại hạ mới cùng Ô công tử truy tìm.

Lục Văn Phi cười lạnh, chen lời nói :

- Rõ ràng có người khởi tâm bất lương, hồ đồ mà gán tội cho người.

Ô công tử có tật giật mình, bước lên hai bước mắt lộ hung quang, hỏi :

- Người nói người nào khởi tâm bất lương?

Lục Văn Phi lạnh lùng nói :

- Lòng người tự biết, sao còn cố tình hỏi lại?

Ô công tử giận dữ xòe tay tổng ta một chưởng. Một luồng đại kinh phóng thẳng ra. Lục Văn Phi vội vã né người, mắt chàng tinh quang chớp sáng rõ ràng đã thực sự giận dữ.

Tư Mã Ôn vội vã bước lên ngăn cản Ôn công tử lại, nhẹ giọng nói :

- Tình thế trước mắt cực kỳ phức tạp. Ô công tử đừng vì những lời nói thị phi này mà nổi giận.

Lão nhìn thấy Ô công tử có ý không muốn động thủ nữa, bèn cung tay nói với Lục Văn Phi và Trương, Tạ hai người :

- Bích Trần trang tuyệt không có ý làm khó các vị, chỉ vì tệt Trang không muốn các vị rơi vào bẫy rập của người.

Trương Nam còn giận dữ, nói :

- Bích Trần trang có bắt điệt nữ hay không?

Tư Mã Ôn thở dài một tiếng, nói :

- Việc này tại hạ sẽ sớm báo rõ với Trương huynh, hơn nữa tậ Trang và quý Môn vốn không thù oán, có gì lại dùng hạ sách như vậy?

Trương Nam cảm thấy những lời này cũng có lý, sắc mặt dịu lại :

- Quý Trang minh bạch điều này thì tốt. Bốn Môn lập phái đã gần một trăm năm cũng không dễ dàng để người ta áp bức đâu.

Tư Mã Ôn mỉm cười nói :

- Uy danh của Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia võ lâm không ai là không biết. Nếu như không có dụng tâm khác bọn họ không thể sử dụng cách này?

Tạ Nhất Phi nghe trong lời nói có hàm chứa điều gì nên chậm rãi chen lời :

- Trừ phi Tư Mã huynh đã có manh mối này rồi.

Tư Mã Ôn gật đầu nói :

- Nơi đây không phải là chốn đàm luận. Tậ Trang cách đây không xa, kính thỉnh các vị vui lòng dời gót đến tậ Trang một chuyến.

Tạ Nhất Phi vì khẩn trương muốn tìm được Tạ Bạo Thụ, vội hỏi Trương Nam :

- Ý Trương huynh thế nào?

Trương Nam cũng đồng tâm với lão nên gật đầu nói :

- Tư Mã huynh đã có manh mối. Chúng ta cũng nên đi một chuyến xem sao.

Tư Mã Ôn chìa tay nói :

- Tại hạ xin đi trước dẫn đường các vị.

Lục Văn Phi thấy mình cùng đi có vẻ bất tiện vòng tay cáo từ nói :

- Tại hạ trên người có việc không tiện đi cùng các vị.

Dứt lời quay người bỏ đi. Tư Mã Ôn vội vã gọi :

- Xin mời Lục huynh cùng đi đến tậ Trang.

Trương Nam nói :

- Gã không muốn đi cũng được thôi.

Lục Văn Phi nghe rất rõ, nhưng chàng cố ý không biết, đi nhanh trên đường. Đột nhiên, bên đường xuất hiện một thôn nữ, vẫy gọi chàng :

- Lục đại ca, xin mời qua đây.

Lục Văn Phi chớp mắt nhìn xem thì thấy người thôn nữ kia có gương mặt sáng sủa, nụ cười tươi tắn thập phần kiều mỹ nhưng chưa hề quen biết, lạ lùng hỏi :

- Sao cô nương lại biết tên tại hạ?

Thôn nữ mỉm cười bí mật nói :

- Tiểu muội Vân Nương, Lục đại ca sao lại quên rồi?

Lục Văn Phi nghe rõ giọng nói của nàng quả chính là Vân Nương nhưng không rõ vì sao một cô nương đen đúa, đột nhiên có thể biến thành mỹ lệ như vậy. Vân Nương nhìn thấy sắc mặt kinh ngạc của chàng không nhịn được cười khúc khích :

- Đừng có ngẩn người kinh ngạc như vậy.

- Lúc ở Túy Bất cư, tiểu muội đã dùng thuật dịch dung mà biến đổi dung mạo.

Lục Văn Phi lúc này mới tỉnh ngộ :

- Thì ra là vậy.

Mục quang chàng quét bốn bề, không thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu nên hỏi :

- Công Tôn tiên bối không cùng đi với cô nương sao?

Vân Nương nói :

- Phụ thân muội đang ở phía trước không xa. Muội dẫn huynh đi.

Vân Nương đưa Lục Văn Phi đi đến một sơn thôn rồi nói :

- Gần đây phụ tử muội trú ngụ nơi này, thật vô cùng yên tĩnh.

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Nếu như là một nông trang thì thật an toàn tự tại biết bao, thật hơn hẳn người võ lâm trên giang hồ phải xuôi ngược tranh đoạt cùng nhau.

Phụ tử Mang Tẩu sống trong ba gian nhà tranh dựa vào chân núi.

Văn Phi và Vân Nương vừa đến trước cửa nhà, bên trong đã vang ra giọng nói của Tuyết Sơn Mang Tẩu :

- Vân Nương, ai đến đó?

Vân Nương phẫn chấn nói :

- Phụ thân, Lục đại ca đến đây.

Tuyết Sơn Mang Tẩu vội nói :

- Làm sao hử đến đây, mau mời vào.

Vân Nương vui vẻ kéo tay Lục Văn Phi vào rồi nói :

- Phụ thân muội ngày ngày đều nhớ đến huynh. Quả nhiên hôm nay huynh đã đến đây rồi.

Lục Văn Phi khoát bộ bước vào thì thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu trên người khoát bộ nông y, thành thoi ngồi ở thảo đường nên ôm quyền thi lễ nói :

- Gần đây tiền bối khỏe chứ?

Tuyết Sơn Mang Tẩu thông thả nói :

- Lão hủ bất quá là người gia phá thân vong nhà tan cửa nát phải thân lưu lạc ngay cả vật thiết yếu cũng bị đoạt mất, tâm tình sao có thể tốt được.

Lục Văn Phi cảm thấy lòng kích động thấp giọng nói :

- Tiền bối kiến cố nhân...

Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng tiếp lời :

- Hậu bất kiến lai giả...

Lục Văn Phi lại nói :

- Niệm thiên địa, chi du du...

Tuyết Sơn Mang Tẩu vội đọc tiếp :

- Độc thương nhiên nhi lệ hạ...

Vân Nương xòe tay làm dấu :

- Đây là đoạn thứ mấy?

(Đây nguyên là bài thơ của Trần Tử Ngang :

“Tiền bất kiến cổ nhân

Hậu bất kiến lai giả

Niệm thiên địa chi du du

Độc thương nhiên nhi lệ hạ”.

Tạm dịch :

“Ai người trước đã qua

Ai người sau chưa lại

Nghĩ trời đất vô cùng

Một mình tuôn giọt lệ”)

Lục Văn Phi cũng đưa tay làm dấu đáp :

- Đoạn thứ ba.

Tuyết Sơn Man Tẩu trầm giọng nói :

- Đoạn của lão hũ thứ hai.

Nói dứt, thở một hơi dài nói :

- Việc này, sao hiền điệt không nói sớm?

Lục Văn Phi nói :

- Văn bối từ lâu đã có ý thổ lộ nhưng vì nhân tâm khó lường nên không dám nói ra.

Tuyết Sơn Mang Tẩu xòe tay ra nói :

- Đồ vật có mang bên người chẳng cho lão xem qua.

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Mật đồ của văn bối cũng bị mất rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu giật mình nói :

- Là ai đã đoạt mất?

Lục Văn Phi phẫn nộ nói :

- Người này quá độc ác, mạo nhận gia sư gạt văn bối.

Vân Nương chột hỏi :

- Chính là người đã giải vây cho chúng ta chẳng?

Lục Văn Phi nói :

- Chính lão ấy. Lão đã dựa vào mấy chiêu kiếm thuật truyền thụ cho tại hạ, thừa lúc tại hạ toàn tâm luyện kiếm mà lấy đi mật đồ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chăm chú lắng nghe kể, hồi lâu mới nói :

- Sư đồ tình thâm như phụ tử, hẳn làm sao gạt được hiền điệt. Nói không chừng hẳn chính là lệnh sư.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Điều này không thể được.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Sao lại không được? Có lẽ lệnh sư biết hiền điệt kinh nghiệm giang hồ còn non kém, tạm thời lấy đi để bảo quản thay cho hiền điệt.

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Thực không dám che giấu, mười năm trước gia sư đã mất đi công lực. Lúc này không có thể hồi phục được.

Vân Nương cười lạnh nói :

- Huynh đã biết sư phụ không thể đến đây vì sao lại bị người ta lừa gạt.

Lục Văn Phi trầm ngâm một lát, hồi lâu mới nói :

- Lúc đó tại hạ đã đem ý nghi ngờ, chỉ vì đối phương không có lòng ám hại lại có ý chỉ điểm, không ngờ rằng cuối cùng lại rơi vào bẫy rập của người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm tư một lát rồi nói :

- Tuy mật đồ thứ hai và thứ ba của chúng ta đã mất đi nhưng bọn chúng không có phần mật đồ thứ nhất cũng không có cách gì lấy được bảo tàng. Cho nên chúng ta còn có cơ hội đoạt lại mật đồ, chỉ cần một chút manh mối không khó khăn gì cũng tìm được.

Vân Nương tiếp lời :

- Nhưng mà ngay cả kẻ cướp mật đồ chúng ta cũng không biết, đi đâu mà tìm đây?

Lục Văn Phi từ tốn nói :

- Tại hạ đã thấy có chút tia sáng, nếu như bọn chúng vẫn còn lưu lại Thái Hành thì sẽ dễ dàng tìm thấy.

Vân Nương vội hỏi :

- Người mà huynh nói là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ đoán là nghĩa huynh Vương Tôn đã làm việc này.

Vân Nương lắc đầu nói :

- Hoàn toàn là “Ngưu đầu bắt đỉ mã chủ” không thể râu ông nọ cắm cằm bà kia. Quyết không phải là hắn.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ nói người chủ sự là hắn, thực tế người động thủ chính là vị Bạch Hồ Tư đại thúc.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tỉnh ngộ sai một bước dài nói :

- Không sai, chính là hắn. Lão hủ từ lâu đã hoài nghi người này có dụng tâm lợi dụng hiền điệt.

Vân Nương ngẫm nghĩ một lát nói :

- Bức mật đồ thứ hai của phụ thân chắc cũng do lão Bạch Hồ Tư này cướp đi?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Có thể như vậy lắm.

Lão thở dài một hơi, lại tiếp :

- Tình thế Thái Hành mấy hôm nay so với những ngày trước không biết đã phức tạp lên bao nhiêu lần.

Lão hủ không biết phải làm gì cho tốt.

Lục Văn Phi vẫn nghĩ đến việc nữ lang che mặt và võ sinh công tử, chàng tiếp lời :

- Phải rồi, chỉ hai ngày đã đến thêm hai bang phái, dường như mang thủ hạ theo không ít.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài :

- Hắc Long bang và Xuyên Tây Trương môn, chúng ta có thể biết lai lịch, còn như Vương Tôn, nữ lang che mặt, và gã thiếu niên họ Ô từ Quan ngoại đến, ngay cả bang phái chúng ta đều không biết, quả thực rất khó hành động.

Vân Nương nói :

- Chúng ta chỉ theo mật đồ mà lấy bảo tàng chứ không phải cùng người ta gây chuyện, quan tâm làm chi đến những người này.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh :

- Con cho rằng đây là chuyện đùa sao? Tìm bảo tàng cũng phải phòng ngừa người đến cướp. Đến lúc đó e rằng con không ra tay không được.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Lúc này, nói đến việc lấy bảo tàng thực quá sớm. Trước tiên chúng ta phải tìm cho ra nghĩa huynh Vương Tôn mới đúng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm nói :

- Lão hủ sợ rằng bọn họ đoạt được mật đồ đã cao bay xa chạy, nếu thế thì thật là phiền phức.

Vân Nương nói :

- Con không nghĩ như vậy.

Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Sao con biết bọn họ không làm như vậy?

Vân Nương nói :

- Vương Tôn không giống kẻ xấu, hơn nữa, chàng đối với Lục đại ca tình ý thâm sâu không lý gì hại đại ca.

Lục Văn Phi cảm khái nói :

- Quả thật nghĩa huynh đối với tại hạ không tệ nhưng họa hổ họa bì nan họa cốt, lòng người khó dò, sao có thể chỉ nhìn được bề ngoài. Thật khó đoán.

Vân Nương bí mật cười nói :

- Dựa vào tình nghĩa của Vương Tôn đối với huynh, hẳn nhất định không hại huynh đâu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng, cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên ngẩng lên nói :

- Mật đồ lão hủ có được tuy là phần thứ hai nhưng theo lão hủ nhiều năm suy đoán, huyết chôn giấu bảo tàng phải nằm trong mật cốc nơi mật đồ đã bị mất đó. Đêm nay trăng tròn, hai con nên đi thám thính một phen.

Vân Nương mừng rỡ nói :

- Đêm nay là là mười bốn, nữ nhi cùng Lục đại ca đồng hành thì hay quá.

Tuyết Sơn Mang Tẩu gật đầu nói :

- Được rồi, nhưng con phải ghi nhớ mấy câu dặn dò của phụ thân, đến lúc đó sẽ tránh được nhiều phiền phức.

Vân Nương nói :

- Có gì xin phụ thân dặn dò.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Gã thiếu niên họ Vương kia phong thái tao nhã, tâm tình không lộ, e rằng lai lịch bất phàm, tuy gã lừa gạt lấy đi mật đồ Lục hiền điệt nhưng gã không đoạt mật đồ bằng phương sách hèn mạt, hay vì muốn giảm bớt nguy cơ cho Lục hiền điệt nên làm như vậy. Cho nên cần phải khách khí với gã, sau này có thể thêm được cánh tay trợ lực.

Lục Văn Phi nói :

- Lời tiên bói dạy rất đúng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại nói :

- Thế lực chủ yếu ở Thái Hành hiện nay có Bích Trần trang, Hắc Long bang, Trương Tạ hai phái còn có Bạch Cốt giáo lại thêm nữ lang che mặt và thiếu niên họ Ô vừa mới đến. Trong này, có Hắc Long bang, Trương Tạ hai nhà đều là chính tông môn phái, không gặp chuyện vạn bất đắc dĩ thì không được cùng họ gây hấn. Còn nữ lang che mặt cũng giống như Vương Tôn cũng cần giao hảo, ngoài ra lão tà ma Đào Hàn Sinh và Bích Trần trang không chỉ muốn đoạt bảo vật mà còn ẩn giấu dã tâm độc bá võ lâm cần phải nên tránh xa mới được.

Mang Tẩu tuy đôi mắt đã mù nhưng phân tích tình thế Thái Hành thập phần thông suốt. Lục Văn Phi vô cùng kính phục gật đầu nói :

- Văn bói nhớ rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chột thờ dài mà nói :

- Lão hủ và lệnh tôn nhận sự ký thác của cố chủ bảo tồn mật đồ, chỉ vì sự cẩn thận quá đáng đến nỗi lỡ cả đại sự. Nếu như lúc đó cùng lệnh tôn trao đổi mật hiệu thì có lẽ lệnh tôn đã tránh được tai nạn.

Dứt lời từ trong khóe mắt rơi xuống mấy giọt lệ già nua càng khiến Lục Văn Phi xúc động bi thương khiến cho nước mắt cũng tuôn trào ràn rụa, phẫn hận nói :

- Lục mỗ nếu không tự tay giết chết kẻ thù quyết không làm người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thờ dài :

- Hiền điệt bi thương vô ích, việc cần kíp trước mắt là đi thám thính. Các con đi đi.

Vân Nương vào trong thu xếp hành trang. Vai mang binh khí đi ra nói :

- Lục đại ca, chúng ta đi thôi.

Lục Văn Phi gật đầu cùng sánh vai Vân Nương cất bước ra ngoài. Lúc này tuy đã gần canh hai, bầu trời trong trẻo ánh trăng kỳ ảo, chiếu những tia sáng vàng dịu lấp lánh bàng bạc sáng khắp đường núi.

Vân Nương ngược mặt nhìn trăng mỉm cười nói :

- Chuyến đi này dù không gặp Vương Tôn thì cũng đáng.

Lục Văn Phi cũng cười nói :

- Vô cớ chạy trên đường núi khúc khuỷu như vậy thì đáng cái gì?

Vân Nương cười thật tươi nói :

- Cổ nhân độc dạ vì mỹ đàm, người xưa xem chuyện đạo trăng là hay, chúng ta đêm nay đi dưới bóng trăng cũng là tao nhân nhĩ sự.

Lục Văn Phi cố ý ngắt lời nàng :

- Nếu như trên đường gặp cường địch thì sao?

Vân Nương giơ cao thanh kiếm nói :

- Thế thì sẽ có một trường quyết đấu.

Hai người vừa đi vừa nói không lâu đã đến cốc khâu. Văn Phi đột ngột dừng chân nói nhỏ :

- Trong cốc dường như có người.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Kim Bài Lấp Lánh Ánh Trăng

Vân Nương đảo mắt nhìn quanh, quả nhiên thấy lối nhỏ bóng người trong cốc đường như đang tìm kiếm vật gì, nàng chậm rãi nói :

- Chúng ta đến đó xem thử.

Hai người triển khai khinh công, men theo bóng cây, tiến thẳng vào trong cốc. Từ xa đã thấy nữ lang che mặt cùng đi có hai nữ tỳ trong tay đang cầm một miếng kim bài sáng bóng lấp lánh dưới ánh trăng. Lục Văn Phi giật mình kinh ngạc nói nhỏ với Vân Nương :

- Mật đồ bảo tàng chỉ có ba miếng, phụ thân nàng và phụ thân tại hạ mỗi người giữ một phần, còn phần kia lẽ nào ở trong tay của công nương này?

Vân Nương xem xét kỹ lưỡng lắc đầu nói :

- Không phải, nàng ta cầm đường như một mảnh rất lớn phải chăng là nguyên tấm mật đồ.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Quả nhiên là hơi lớn một chút, chúng ta đi hỏi nàng ta xem.

Vân Nương vội nói :

- Không được, như vậy có thể bị nàng hiểu lầm.

Lục Văn Phi đang lúc do dự không quyết. Nữ lang che mặt đã cất kim bài vào ngực quay mặt nói với hai cô nữ tỳ :

- Ta nghĩ là chính nơi này. Chúng ta mau động thủ thôi.

Nữ tỳ lớn tiếp lời :

- Theo nô tỳ thấy hay là chờ người của ta đến nhất tề động thủ sẽ tránh sơ suất.

Nữ lang che mặt cười lạnh nói :

- Người sợ có người tranh đoạt sao?

Nữ tỳ nói :

- Người giang hồ đến Thái Hành rất đông. Công chúa tuy võ công cao cường nhưng người đông cũng khó bề chống cự.

Nữ lang che mặt hừ một tiếng :

- Bọn chúng dám. Trừ phi bọn chúng không muốn còn mạng sống.

Chợt nghe trên vách núi một giọng nói âm u :

- Nếu cô nương muốn cùng bản Giáo hợp tác thì có thể vạn phần không sơ suất một.

“Vù” một tiếng, một người toàn thân áo trắng phi thân đáp xuống vách núi. Lục Văn Phi nhận ra chính là Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh, chàng không nhịn được “hừ” lên một tiếng. Nữ lang che mặt quay lại dặn dò nữ tỳ lớn :

- Hạ Hà, người đến nói với lão, bản Công chúa không quen nhìn hạng người quý khí âm u như lão, bảo lão đi đi.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt cười lớn nói :

- Đây là Thái Hành sơn, người đừng ra giọng Công chúa.

Lão cười lớn một hồi rồi lại nói :

- Bản Giáo chủ đưa ra chuyện hợp tác là quá khách khí với người rồi, nếu người không biết điều đừng trách oán bản Giáo chủ.

Nữ lang che mặt đột nhiên quay người lại nói :

- Ta hỏi lão, Bạch Cốt giáo có bao nhiêu thế lực?

Đào Hàn Sinh hừ một tiếng :

- Lực lượng có bao nhiêu bây giờ khó nói rõ nhưng bản Giáo chủ đưa ra việc hợp tác với người, tự nhiên chắc chắn có lợi cho người.

Nữ lang che mặt cười lạnh nói :

- Người với Trương, Tạ hai nhà ai mạnh hơn?

Đào Hàn Sinh ngửa mặt cười nói :

- Bọn họ chỉ là hư danh, tính mà làm chi.

Nữ lang che mặt xoay người không thèm đếm xỉa đến lão.

Đào Hàn Sinh nhìn thấy kim bài lấp lánh trong áo của nàng, khinh thị nàng chỉ có ba nữ nhi nhỏ tuổi, bất giác trong lòng nảy sinh ý muốn đoạt kim bài, cũng nảy ra ý giết người diệt khẩu. Cho nên lão, âm thầm đưa ra một luồng âm công cực mạnh.

Nữ lang che mặt quay lại nói :

- Lúc này, bản Công chúa cũng có một chút tin tưởng lời của lão, bởi vì sau khi lão lộ diện những người ẩn núp trong bóng tối không một người dám đi ra, có thể thấy bọn họ đều sợ lão. Bây giờ, ta cho lão trong thời gian một tuần trà, nếu trong thời gian này quả thật bọn họ không dám xuất hiện bản Công chúa sẽ hợp tác.

Đào Hàn Sinh tự nghĩ :

“Mình đến đây thần bất tri, quỷ bất giác”.

Nào ngờ sau khi nghe lời nói, lão nhanh chóng phát giác có người bên cạnh. Tâm vừa nghĩ sát cơ đã nổi dậy, lão quay người lại xông vào nữ lang che mặt, lão thân pháp tuy nhanh nhưng nữ lang che mặt cùng hai nữ tỳ càng nhanh hơn lão, hét lên một tiếng song kiếm nhất tề xuất ra nghênh diện ứng chiến.

Đào Hàn Sinh thân hình cất lên, bất ngờ cảm thấy một màn kiếm thế lạnh lẽo từ trên đầu chụp xuống. Thế kiếm đến vừa nhanh vừa mạnh, rõ ràng kiếm thuật của người xuất chiêu cực kỳ thâm hậu, bất giác giật mình, không dám mạo xuất ra chiêu chống đỡ lão hít một hơi chân khí vào đờn điền thoái lui như điện xẹt.

Một chiêu của hai nữ tỳ khiến Đào Hàn Sinh kinh sợ tháo lui, nhưng cả hai không truy kích mà một tả một hữu chống kiếm đứng hai bên nữ lang che mặt mà bảo vệ, nữ lang che mặt mỉm cười nói.

- Thì ra người ta không sợ lão cho nên đều đến cả đây.

Đào Hàn Sinh quay đầu lại nhìn thì thấy Trương Nam và Tạ Nhất Phi sóng vai bước đến, lão chau mày mở miệng nói :

- Nhị vị đến thật đúng lúc, xin nhờ đối phó với hai nữ tỳ nia. Tại hạ đến đoạt lấy đồ vật trong người của nàng kia.

Tạ Nhất Phi mỉm cười nói :

- Ta chỉ có hư danh sao dám cùng Giáo chủ hợp tác?

Đào Hàn Sinh khẩn trương nói :

- Lúc này, thời gian như vàng. Tạ huynh hà tất vắn hỏi. Đồ vật vào tay, tam phái ta sẽ chia ba.

Tạ Nhất Phi cười ha hả nói :

- Giáo chủ muốn ta vì người đẩy lui quân địch còn người thì chiếm lấy mật đồ. Chú ý này thật tuyệt vời.

Đào Hàn Sinh trong lòng thầm hận vô cùng, ngoài mặt vẫn nhẫn nhục cầu toàn nói :

- Nếu hai vị đa nghi như vậy tất sẽ lỡ cả đại sự.

Tạ Nhất Phi lắc đầu nói :

- Điều này chưa chắc như vậy. Tại hạ có thể cùng Trương huynh phân ra một người đương cự Giáo chủ, một người đối phó với hai nữ tỳ rồi sẽ cướp lấy mật đồ, tin rằng sẽ không lỡ việc.

Đào Hàn Sinh nổi giận nói :

- Nói như vậy, nhị vị muốn công nhiên đối địch với tại hạ?

Tạ Nhất Phi sầm mặt nói :

- Tình thế bức bách đành phải đắc tội.

Đào Hàn Sinh đôi mắt quét ra hai luồng lục quang, trên mặt sát cơ đã hiện, công lực đã vận đến mười thành. Trương Nam giành bước lên trước nói :

- Tạ huynh bất tất nhiều lời, tên này giao cho đệ.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt cười nói :

- Trương huynh tự hỏi có thể đỡ được hai mươi bốn chiêu Bạch Cốt Âm Phong trảo của ta chăng?

Trương Nam ngậm vận công lực, cười lạnh không nói. Đối phương, hai bên đang trong thế đối địch kiếm đã rút, cung đã trương. Bỗng trên vách núi phi thân xuống ba người chính là Hắc Long bang chủ Hạ Long Tường, Phó bang chủ Trịnh Trọng Hồ, Đường chủ Dịch Hiếu Thiên.

Hạ Long Tường sải bước lên trước, trầm giọng nói :

- Nhị vị khoan động thủ. Nghe tại hạ một lời.

Trương Nam thở ra một hơi, tản mạn công lực, từ tốn nói :

- Hạ bang chủ có điều chi dặn dò?

Hạ Long Tương liếc nhìn nữ lang che mặt rồi nói :

- Trương huynh và Đào huynh vì sao lại muốn ra tay?

Đào Hàn Sinh cướp lời nói trước :

- Trương Nam có ý đồ cùng với Tạ Nhất Phi hợp lực đoạt lấy mật đồ bảo tàng trong người cô nương kia.

Hạ Long Tường cười lạnh nói :

- Nếu hai vị đoạt được mật đồ bảo tàng, tự hỏi có thể đương cự với việc vây công của các bang phái chăng?

Tạ Nhất Phi nói :

- Có thể hay không có thể chống cự được là việc sau này. Ta tin rằng, hợp lực của hai phái thì còn sợ ai nữa?

Hạ Long Tường thờ dài nói :

- Các vị huynh đài đều là lão giang hồ. Đối với tình thế Thái Hành trước mắt chắc cũng đã thập phần minh bạch. Chúng ta không thể tàn sát lẫn nhau, sợ rằng khi gặp chuyện nguy nan, một thân khó thoát.

Đào Hàn Sinh cười lạnh chen lời nói :

- Hạ huynh bất tất nhiều lời, Đào mỗ hành sự trước nay chưa từng tính đến hậu quả.

Hạ Long Tương ngửa mặt cười nói :

- Xem ra những lời này của tại hạ quá dư thừa.

Ngừng một lát lại nói :

- Nếu như cô nương này thân mang mật đồ, các vị cứ ra sức tranh giành, Hắc Long bang bàng quang tọa thị, tuyệt không nhúng tay vào.

Dứt lời, lão bèn lui ra đứng một bên, Đào Hàn Sinh nói với Trương, Tạ hai người :

- Các người đã thấy rõ rồi chứ, ai ai trên miệng cũng nói đạo lý, thực tế là đều chờ tiện lợi cho riêng mình.

Tạ Nhất Phi dùng truyền âm nói với Trương Nam :

- Lúc này chúng ta phải làm gì?

Trương Nam cũng dùng truyền âm để nói :

- Có thể hợp tác với lão tà ma này, để lão động thủ trước :

Tạ Nhất Phi lắc đầu nói :

- Đạo Hàn Sinh là tên giáo quyệt, tham lam, lão không dành cho mình cơ hội chia phần đâu.

Trương Nam nói :

- Thế thì chúng ta ra tay trước để lão đương cự Hắc Long bang.

Tạ Nhất Phi nói :

- Cũng không được, nếu hợp lực Bách Cốt giáo đối kháng Hắc Long bang có thể nắm chắc phần thắng nhưng có còn sức đối phó với nữ lang che mặt không?

Trương Nam nói :

- Theo huynh nói như vậy, lẽ nào không còn cách sao?

Tạ Nhất Phi nói :

- Tình thế trước mắt chỉ còn cách nghe theo Hắc Long bang hợp lực ba phái đại sự mới thành.

Trương Nam vốn biết Tạ Nhất Phi tâm cơ thâm trầm nên nói chậm rãi :

- Thế thì huynh thử xem.

Tạ Nhất Phi lẳng lặng đi về phía Hạ Long Tường. Đào Hàn Sinh thấy hai người khóe miệng di động nên hiểu rõ. Thấy Tạ Nhất Phi đi về phía Hạ Long Tường lão không dẫn được lạnh lùng cười nói :

- Các vị có ý đồ hợp tác với Hắc Long bang chẳng khác mưu chuyện cấp thời với hai kẻ có dã tâm.

Nữ lang che mặt đối diện với cường địch trước mặt như không hề úy sợ, dường như lúc này đã hết hứng thú ngoảnh mặt nói với hai nữ tỳ :

- Các người dặn dò bọn chúng chừng nào đến đây đón ta. Sao bây giờ vẫn chưa thấy đến?

Hai nữ tỳ đồng thanh đáp lời :

- Nô tì đã theo lời Công chúa dặn dò, lúc này chắc đã lên đường rồi.

Nữ lang che mặt dường như có vẻ khó chịu nghiêm khắc nói :

- Ta đang mệt mỏi đây. Người bảo Ngọc nô đến hối thúc bọn chúng nhanh lên.

Nữ tỳ lớn tuổi vâng lời lấy xuống hai miếng lụa trắng phủ trên lưng, lộ ra một lồng chim tinh xảo, bên trong là một đôi anh vũ, lông trắng mỏ đỏ. Nữ tỳ lẹ làng mở lồng chim ra dặn dò Ngọc nô :

- Người mau đi thông báo cho bọn họ mau đến rước Công chúa.

Con chim anh vũ lông trắng mỏ đỏ kia không chỉ hiểu được ý người mà còn có thể nói được, nó liên tục nói :

- Biết rồi, biết rồi.

Đôi cánh của nó xòe ra vút lên trời bay mất.

Đào Hàn Sinh tự biết, một tay khó võ nên tiếng, không dám sơ suất động thủ nhưng cũng không cam tâm đi khỏi. Lão như hổ đói rình mồi, lẳng lặng chờ đợi cơ hội.

Đột nhiên, thấy nữ tỳ thả chim anh vũ, bất giác thất thanh la lớn :

- Không xong, bọn chúng cầu viện binh.

Lời vừa dứt lão nhón chân phi thân vút lên, xòe tay chụp lấy anh vũ. Thế phóng người này của lão cao đến bốn năm trượng, vút lên như mũi tên nhưng mà chim anh vũ đã được huấn luyện kỹ lưỡng nên vô cùng linh hoạt. Vừa ra khỏi lồng đã như mũi tên xẹt lên giữa lưng trời tung cánh lượn một vòng chớp mắt bóng trắng đã mất hút.

Đào Hàn Sinh dù khinh công cao hơn nữa cũng không bì kịp phi điều. Lão phi thân lên xuất trao cực kỳ nhanh nhưng chỉ chụp vào khoảng không, mắt đà phải đáp xuống mặt đất.

Nữ lang che mặt cười khúc khích nói :

- Lão đó làm gì vậy? Hay là muốn so tài phi với Ngọc nô của chúng ta?

Nữ tỳ đứng bên cạnh phẫn nộ nói :

- Người này xấu xa đê hèn, lão muốn bắt Ngọc nô.

nữ lang che mặt hừ một tiếng nói :

- Lão dám, chỉ cần lão đụng phải Ngọc nô của ta một chút thì ta sẽ nhổ sạch râu mép của lão đi.

Đào Hàn Sinh tuy động một chút là giết người nhưng tính tình gian xảo vô cùng, rõ ràng nghe được lời

nói của nữ lang che mặt nhưng cố ý không nghe, Trương Nam đứng cách xa lão không bao nhiêu, phản ứng không linh mãnh bằng Đào Hàn Sinh. Chờ cho đến lúc Đào Hàn Sinh nhón người phi thân lão mới nghĩ đến phải làm gì, vội vã cho tay vào ngực áo năm Mai Vũ kim mang nhưng Anh vũ đã mất hút từ lâu rồi đành phải âm thầm cất Mai Vũ kim mang vào ngực áo.

Đào Hàn Sinh muốn lấy lại thể diện cố ý châm chọc Trương Nam :

- Âm khí của Trương môn vang danh bốn biển, vừa rồi nếu Trương huynh ra tay, phi điều ắt không thoát khỏi.

Trương Nam nói :

- Tại hạ rất ít dùng âm khí, đáng tiếc là điệt nữ Ngọc Phong không có ở đây, nếu có tất không lỡ việc.

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nói :

- Bọn chúng đã thả tín hiệu, hậu binh không lâu sẽ đến. Giờ này, chúng ta không ra tay sẽ mất đi thời cơ.

Bất ngờ, lúc này Hạ Long Tường sải bước đến trước mặt nữ lang che mặt ôm quyền nói :

- Lão hủ Hạ Long Tường là Hắc Long bang chủ có vài lời xin thỉnh giáo cô nương. Nữ lang che mặt, ngẩng lên nhìn mây trắng trôi trên trời cao, chẳng thềm quay lại lạnh lùng nói :

- Lão nói đi.

Hạ Long Tường hỏi :

- Cô nương phải chăng là hậu nhân của Tấn vương?

Nữ lang che mặt nói :

- Trước nay bản cô nương không thích đem thân thể của mình nói với kẻ vô can.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Như vậy cô nương đã mặc nhiên thừa nhận rồi.

Nữ lang che mặt nói :

- Ta đã nói qua không thích đem thân thể của mình ra nói với kẻ vô can.

Hạ Long Tường mất đi vẻ mặt tươi cười nói :

- Các môn phái đến Thái Hành hiện nay, hạng người nào cũng có, cô nương một thân cô độc, riêng lẻ,

một mình lại thám thính bảo tàng, không cảm thấy quá mạo hiểm sao?

Nữ lang che mặt cười lạnh :

- Đó là việc của ta không cần người quan tâm.

Hạ Long Tường nói :

- Theo lão hủ biết, trừ những người ở đây ra những lực lượng trong bóng tối không biết có bao nhiêu.

Nếu cô nương muốn an nhiên ra khỏi cốc này chỉ sợ sẽ không dễ dàng đâu.

Nữ lang che mặt diễm nhiên cười nói :

- Ta không tin có kẻ ngăn được bước ta đi.

Hạ Long Tường nói :

- Bí mật của cô nương đã bị lộ. Tuy võ công cao cường, muốn ra khỏi trùng vây nơi đây thật là một việc rất ư mạo hiểm gian nan.

Nữ lang che mặt không nhẫn nại được nữa nói :

- Nếu đúng như vậy, lão tính như thế nào?

Hạ Long Tường nói :

- Lão hủ cùng Xuyên Tây Trương môn, Trương ngũ gia, Kim Lăng Tạ gia nhị gia thương lượng đã có kết quả. Ý muốn hợp lực tam phái đưa cô nương về bốn Bang, không biết ý cô nương như thế nào?

Nữ lang cười khanh khách nói :

- Hay lắm, có người đưa đón ta đương nhiên là tốt rồi, nhưng mà đây là ý muốn của các vị. ta thật chẳng dám nhận lãnh thâm tình đó.

Tạ Nhất Phi thấy nữ lang che mặt lời nói mỉa mai, châm chọc lão nén giận chen lời :

- Điều này là tự nhiên, chúng ta vốn thi ân bất cầu báo.

Nữ lang gật đầu nói :

- Quả thật, ta đã không nhẫn nại được nữa. Bây giờ muốn đi thì như thế nào?

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Đường nhiên là càng nhanh, càng tốt, lão hủ nguyện dẫn đường cho cô nương.

Lão khoát bộ lên trước mà đi. Trịnh Trọng Hồ và Dịch Hiểu Thiên cũng bước theo sau. Nữ lang che mặt dựa vào một nữ tỳ chậm rãi theo sau.

Tạ Nhất Phi đưa tay sau lưng, rút ra Vân xương bút nắm chặt trong tay. Trương Nam cũng nắm một nắm ám khí bảo hộ phía sau. Đào Hàn Sinh tự biết thế cô, không lên tiếng cản trở, lão cất một tràng cười kỳ quái, vội vã mà đi.

Hạ Long Tường một mặt đi trước cản đường, một mặt âm thầm quan sát động tĩnh của nữ lang. Thấy nàng thông thả cất bước dường như du sơn ngoạn thủy, vô hỷ vô sự chẳng bận tâm điều gì.

Lão đột ngột gia tăng công lực cất bước đi nhanh chớp mắt đã đến cốc khẩu, quay đầu lại xem thì thấy khoảng cách giữa hai người trước sau vẫn không thay đổi, trong lòng hết sức ngạc nhiên.

Nữ lang đi đến chỗ ẩn mình của Văn Phi và Vân Nương thành linh mở miệng nói :

- Hai người muốn xem náo nhiệt có thể cùng đi.

Lục Văn Phi giật mình nói nhỏ với Vân Nương :

- Dường như nàng ta nói với bọn mình đó.

Vân Nương hỏi :

- Mọii cảm thấy thật kỳ lạ. Nàng ta sao lại dễ dàng chịu đi với bọn họ.

Lục Văn Phi nói :

- Mặc họ, chúng ta đi xem thử.

Vân Nương vội nói :

- Không, mau về thôi. Phụ thân mọii hiểu biết sự việc nhiều hơn chúng ta, nhất định sẽ đoán ra sự việc.

Lục Văn Phi nói :

- Thời gian như vậy sao còn kịp nữa?

Vân Nương ngẩng đầu đã nhìn thấy Hạ Long Tường từng bước đi ra khỏi cốc, nàng thông thả đứng thẳng người lên nói :

- Huynh yên tâm, họ nhất định đi đến Hắc Long bang. Chúng ta sẽ đuổi kịp mà.

Lục Văn Phi ngẩng đầu nhìn nhìn thấy bóng người chung quanh trùng điệp đều là người giang hồ, ẩn nấp trong bóng đêm nhất tề đuổi theo Hạ Long Tường, chàng bất giác thở dài nói :

- Lần này, Hắc Long bang tự chuốc lấy phiền não rồi.

Vân Nương cười nói :

- Hạ Long Tường lão mưu thâm kế hiểm tất có nguyên nhân. Chúng ta mau đi tìm nguyên nhân.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát, sau cùng thì đồng ý. Hai người men theo đường cũ trở về sơn thôn nơi ở của Mang Tấu.

Bước vào trong nhà thì thấy Mang Tấu vẫn điềm nhiên ngồi trên tràng kỷ. Vân Nương đi trước bước lên hai bước nói :

- Phụ thân, chúng con đã về rồi.

Mang Tấu xòe tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, rồi nói :

- Ở đó xảy ra việc gì, mau nói cho phụ thân nghe Vân Nương lộ vẻ kinh ngạc nói :

- Phụ thân sao biết đã xảy ra việc?

Tuyết Sơn Mang Tấu mỉm cười nói :

- Từ đây đến mật cốc đi về chỉ cần nửa canh giờ, mà các con đi đã hơn hai canh. Nếu không vì sự tình đột biến sao đến giờ này mới về?

Vân Nương nói :

- Quả nhiên đã xảy ra việc rồi.

Bèn đem những chuyện tai nghe mắt thấy trong cốc, tỉ mỉ kể lại một hồi. Tuyết Sơn Mang Tấu chăm chú lắng nghe đến lúc Vân Nương dứt lời. Lúc này, lão mới thở dài nói :

- Từ đây mà thấy tình thế trước mắt ngày thêm phức tạp.

Lục Văn Phi nói :

- Văn bối cảm thấy có rất nhiều sự việc thật khó giải thích, tiền bối có thể chỉ điểm được chăng?

Tuyết Sơn Mang Tấu nói :

- Gần đây, lão hủ cũng có nhiều việc hồ đồ, tiểu điệt cứ nói thử xem. Nếu lão hủ có biết việc gì sẽ ráng

sức phân tử cho hiền điệt mình bạch.

Lục Văn Phi nói :

- Việc thứ nhất, văn bối nghĩ rằng mật đồ bảo tàng của Tấn vương cuối cùng là có mấy phần?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu thờ dài nói :

- Việc này lão hủ thật ra cũng không sáng tỏ, đúng ra thì chỉ có ba phần mà thôi.

Lục Văn Phi nói :

- Không biết Tấn vương có hậu nhân không? Năm đó đem mật đồ ký thác cho tiền bối có dặn dò gì không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm tưởng nhớ lại sự việc đã qua hồi lâu mới nói :

- Lúc Tấn vương gặp nạn, người chính trực anh niên, không thể không có hậu nhân. Nhớ lúc người giao mật đồ cho lão hủ đã từng căn dặn lão hủ phải hết lòng bảo quản, sau mười năm đem bảo vật giao cho hậu nhân của người, tính ra năm nay là đúng mười năm.

Lục Văn Phi nói :

- Theo như vậy thì Tấn vương có hậu nhân rồi. Nhưng người có nói rõ bằng cách nào giao bảo vật cho hậu nhân của người không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tình thế lúc đó khẩn cấp, Tấn vương quá vội vã, còn lão hủ trong nhất thời mà quên hỏi việc này.

Lục Văn Phi nói :

- Theo tình thế trước mắt mà nói, nữ lang che mặt kia và nghĩa huynh Vương tôn của tại hạ, trong hai người tất có một người là hậu nhân của Tấn vương.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lời nói này thật là hữu lý.

Trầm ngâm một lát lão lại nói :

- Nếu như Vương Tôn quả là thế tử, thì có thể đến nơi chúng ta mà lấy mật đồ hà cố gì phí tâm cơ, bày cách lường gạt để lấy mật đồ.

Lục Văn Phi nói :

- Hoặc giả là vì tình thế trước mắt bất lợi nếu trực tiếp gặp chúng ta nên phải dùng hạ sách đó để thu giữ mật đồ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Nói như vậy cũng phải, nhưng người giữ phần thứ nhất của mật đồ là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Có lẽ là nghĩa huynh Vương Tôn?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu nói :

- Chắc không phải vậy. Nếu như chàng quả là hậu nhân của Tấn vương ắt có toàn phần mật đồ không thể chỉ có một phần thứ nhất mà thôi.

Lục Văn Phi sải bước nói :

- Nữ lang che mặt đang giữ toàn phần mật đồ lẽ nào chính là nàng ta sao?

Vân Nương chen lời nói :

- Nữ tỳ bên người của nàng lúc nào cũng gọi là Công chúa, thế thì không thể sai rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm một hồi rồi lên tiếng :

- Việc này có thể lắm, môn hạ của Tấn vương kỳ năng dị sĩ cực nhiều, người mà Tấn vương phó thác nuôi dưỡng cô nhi tất là một nhân vật phi thường. Hôm nay đến Thái Hành lấy báu vật quyết không để Công chúa đơn thân vào nơi nguy hiểm, càng không thể khinh xuất đem mật đồ để lộ ra bên ngoài.

Lục Văn Phi vội vã nói :

- Bất kể thế nào, hiện nàng ta đã rơi vào tay của Hắc Long bang chúng ta không thể không quan tâm.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh lùng nói :

- Tiểu điệt không cần lo lắng, việc này chẳng qua là nàng muốn lớn tiếng đánh trống khua mõ cho mọi người cùng biết, quyết không đơn giản như vậy.

Vân Nương đứng bên cạnh cũng vội vã nói :

- Phụ thân nói mau lên. Cuối cùng có việc gì đáng để thôi phòng như vậy?

Tuyết Sơn Mang Tẩu vuốt chòm râu bạc thông thả nói :

- Giả định như nữ lang che mặt là Công chúa, nàng tất đã luyện thành công phu kinh người, nếu không như vậy, sao dám đi cùng Hạ Long Tường chỉ sợ không có cách gì dễ dàng khuất phục nàng, lại nói rằng nàng đã thả đi tín điều sớm muộn gì cũng có hậu thuẫn đến tiếp ứng. Cho nên lão hủ chắc chắn rằng nàng hành động như vậy tất có dụng tâm.

Lục Văn Phi hỏi :

- Hay nàng muốn mượn lực lượng của Hắc Long bang đối phó quần hùng?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nói :

- Hạ Long Tường là người gì, mà chịu để người ta lợi dụng sao. Lão ta chắc cũng có dụng tâm khác.

Lục Văn Phi trầm tư một hồi rồi nói :

- Tiền bối nói như vậy, văn bối càng thêm hồ đồ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm tư một hồi rồi nói :

- Tiểu điệt hãy nhớ lại những người ẩn nấp ở Thái Hành có người Bích Trần trang hay không hoặc giả Hạ Long Tường muốn dùng nữ lang che mặt làm tai mắt dẫn dắt Bích Trần trang lộ diện. Nếu Bích Trần trang quả như chưa đoạt được mặt đồ, họ sẽ không cam tâm để Hắc Long bang giữ lấy nữ lang che mặt.

Vân Nương tỉnh ngộ nói :

- Phụ thân phân tích điều này, nữ nhi đã minh bạch rồi.

Lục Văn Phi đứng dậy nói :

- Bất kể thế nào, văn bối cũng phải đi Hắc Long bang thám thính một phen, luôn tiện nghe ngóng kim bài thất lạc nơi nào.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cảm khái nói :

- Bất luận kim bài bị ai đoạt lấy, nếu chúng ta không đem về được thì thật có lỗi với cố chủ. Vân nhi con cũng theo Lục đại ca đi.

Vân Nương không nhịn được reo lên vui vẻ nói :

- Hải nhi tuân mệnh phụ thân.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Cục diện trước mắt phức tạp vô ngần, chúng ta tất phải phân ra hành sự. Phụ thân cũng không thể ngồi yên.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nữ Lang Che Mặt

Lục Văn Phi lo lắng nói :

- Bích Trần trang đang tìm kiếm tiền bối, sao tiền bối có thể mạo hiểm như vậy?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nói :

- Mật đồ lão cát giấu trong gậy trúc đã mất rồi, bọn họ tìm kiếm lão hủ nữa để làm gì?

Vân Nương không yên tâm nói :

- Tuy là nói như vậy nhưng phụ thân cũng phải cẩn thận mới được.

Mang Tẩu khoát tay :

- Thôi đi mau đi. Sự việc không nên chậm trễ, không cần lo cho phụ thân.

Lục Văn Phi cũng biết tình thế gấp rút cùng Vân Nương vội vã đi ra ngoài. Trên đường hai người không thấy có động tĩnh gì. Họ đi một mạch đến Tổng đàn của Hắc Long bang. Một bang đồ giữ cửa nhận biết chàng là truyền nhân của Kiếm Tổ, bèn bước lên nghinh đón :

- Lục thiếu hiệp diện kiến Bang chủ phải không?

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Phiền huynh đài đi thông báo một tiếng.

Bang đồ bước vào trong không lâu, vội vã bước ra thì lễ :

- Bang chủ mời thiếu hiệp vào trong.

Lục Văn Phi gật đầu, khoát bộ bước vào thì thấy Dịch Hiếu Thiên từ trong sảnh đường bước ra, cười ha hả nói :

- Lục thiếu hiệp đến thật đúng lúc, hiện giờ bản Bang đang có quý khách thăm viếng, Bang chủ đang thù tiếp người ấy nên cử lão phu đến đây nghinh đón.

Lục Văn Phi đã biết quý khách đó là ai, chàng ha hả cười nói :

- Nếu nói là bồi tiếp khách, thì Công Tôn cô nương đây là thích hợp nhất.

Dịch Hiếu Thiên ngẩn người nói :

- Lục thiếu hiệp sao biết việc này?

Lục Văn Phi cười cười :

- Tại hạ vì nàng mà đến đây.

Dịch Hiếu Thiên trên mặt có hơi biến sắc, nghiêng người mời vào. Lục Văn Phi cũng không khiêm nhường cùng Vân Nương cất bước vào đại sảnh thì thấy trong điện đèn đuốc sáng choang, bày biện năm bàn rượu thịt ê hề. Nữ lang che mặt ngồi một bàn ở trên cao. Bên phải là Trương Nam và Tạ Nhất Phi. Bàn bên trái là Hạ Long Tường và Phó bang chủ Trịnh Trọng Hồ.

Hạ Long Tường thấy Lục Văn Phi bước vào đứng dậy cười nói :

- Nhị vị xin mời vào.

Lục Văn Phi và Vân Nương bước vào cùng ngồi chung bàn với Hạ Long Tường.

Nữ lang che mặt thấy Lục Văn Phi đến, nàng lạnh lùng nói :

- Chúng ta đang thương lượng việc lấy bảo tàng hay là người cũng muốn giành một phần chằng?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Mỗi một vật đều có chủ của nó, tại hạ vốn không có ý đồ phân chia tài vật.

Nữ lang che mặt mỉm cười nói :

- Những lời này phải chằng xuất phát từ đáy lòng.

Lục Văn Phi lạnh lùng cười nói :

- Đương nhiên là từ tâm xuất phát.

Nữ lang che mặt mỉm cười không lên tiếng nữa.

Hạ Long Tường thông thả lên tiếng nói :

- Hạ mỗ tuyệt bất ngụy ngôn, không hề gian dối, lần này bốn Bang đến Thái Hành cũng giống như các đồng đạo khác, có ý tìm kiếm bảo tàng...

Lão ho khan vài tiếng rồi nói tiếp :

- Chỉ vì tình thế có thay đổi, cho nên lão cũng thay đổi chủ ý của mình.

Nữ lang che mặt lấy làm lạ nói :

- Hay là các hạ cảm thấy lực lượng yếu kém biết khó mà lui chẳng?

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Hạ mỗi cả đời hành sự chưa hề biết đến chữ khó, tình thế có biến đổi mà lão nói là vì phát giác ra hậu nhân của Tấn vương đã xuất hiện ở Thái Hành sơn. Hạ mỗi là người gì mà dám tranh đoạt tài sản riêng của người.

Nữ lang che mặt mỉm cười nói :

- Nói như vậy lão nhận định ta là hậu nhân của Tiên vương sao?

Hạ Long Tường chậm rãi nói :

- Lúc này còn chưa có chứng cứ xác thực. Hạ mỗi không dám đoán bừa nhưng nếu cô nương chịu thành thật nhận là hậu nhân của Tấn vương, báo cho mọi người biết điều này chỉ có lợi vô hại.

Nữ lang mỉm cười nói :

- Quả thật đáng tiếc nếu ta là hậu nhân của Tiên vương thì tốt quá rồi.

Tạ Nhất Phi không nhịn được chen lời :

- Cô nương bất tất nói những việc ngoài lề như vậy, nếu quả thật vật cô nương đang giữ trong người là Mật đồ bảo tàng, Kim Lăng Tạ gia, Xuyên Tây Trương môn và cả Hắc Long bang đều hết sức dùng toàn lực giúp cô nương lấy bảo vật.

Lão bưng lên ly rượu uống cạn một hơi nói tiếp :

- Tất cả kim châu bảo ngọc, chúng ta đều không lấy một viên, chỉ muốn cô nương đem bí kíp giao cho chúng ta cũng đủ đền đáp công lao rồi.

Nữ lang che mặt gật đầu nói :

- Những lời này cũng công bình lắm, kỳ thực đồ vật đó đối với ta chẳng chút hữu dụng.

Trương Nam cũng mở miệng góp lời :

- Cô nương nếu như tin tưởng tại hạ, chúng ta có thể bắt đầu thương lượng.

Nữ lang che mặt lắc đầu nói :

- Khoan đã, Trương Tạ hai nhà thực cũng có danh tiếng trên giang hồ, nhưng mà danh tiếng không lờ được người đâu. Thực hư thì có bao nhiêu.

Trương Nam phần nộ nói :

- Cô nương sai rồi. Trương Tạ hai nhà không phải chỉ có hư danh như bọt nước.

Nữ lang nói :

- Nếu như Môn chủ các người đến đây thì còn có điều để nói. Trước mắt nước xa khó cứu được lửa gần.

Ý tứ trong lời nói của nàng rõ ràng là khinh thị hai người võ công yếu kém. Tạ Nhất Phi tuy trong lòng phần hận, nhưng ngoài mặt vẫn không biến sắc từ tốn nói :

- Điều này cô nương không cần lo lắng. Tại hạ đã phi báo và Môn chủ vài ngày nữa nhất định sẽ đến.

Nữ lang dương dương tự đắc nói :

- Cơ mật đã bị lộ ta không có cách nào chờ đợi được.

Trương Nam tức giận nói :

- Hà tất gì phải nhất định chờ đợi Môn chủ. Ta không tin dựa vào các vị ở đây lại làm không nên chuyện.

Nữ lang lạnh lùng cười nói :

- Kẻ ăn to nói lớn, nửa lời đã quá sự thật. Muốn cho ta tin thật không phải dễ.

Trương Nam bị nàng ta mỉa mai, khiến hỏa khí đốt tim gan, lập tức đứng dậy nói :

- Có lẽ cô nương muốn thử võ công với tại hạ?

Nữ lang mỉm cười nói :

- Điều này thì không cần. Lão có thể đứng qua một bên.

Trương Nam đẩy ngã ly rượu, sải bước đến bên bậc tam cấp. Nữ lang che mặt vẫn ngồi yên bất động, thông thả nói :

- Lão chuẩn bị tốt lắm. Theo ta không cần động thủ mà bản cô nương nói ra một chiêu thức, lão có thể nói ra chiêu hóa giải, hoặc hoàn công, dựa vào đó mà phân tài cao thấp.

Đây quả thật là cách đánh khác thường, vô cùng đặc biệt.

Trương Nam lời đã nói ra, tự biết không có cách nào thay đổi cho nên chậm rãi nói :

- Được rồi. Người cứ tiến công đi.

Nữ lang che mặt cao giọng nói :

- Bây giờ ta dùng chiêu “Chi Thiên Thệ Nhất” điểm vào Huyền Cơ, Chương Môn hai huyệt.

Trương Nam nghiêng người triển khai chiêu thức, tay hữu điểm tối xuất ra một luồng chưởng kinh, nữ lang lại nói :

- Chiêu “Chi Thiên Thệ Nhất” đó chỉ là hư chiêu, vừa xuất ra đã thu về đổi thành chiêu thức “Lan Hoa Phát Thủ” lướt về phía thủ chưởng tấn công của lão.

Trương Nam giật mình lui người một bước, song chưởng nhất tề xuất ra. Nữ lang lại nói tiếp :

- Thủ chưởng của ta lướt nhẹ ra sau, thân theo chưởng mà tiến, tay áo bên tả phất lên đánh thẳng vào diện môn...

Trương Nam kinh sợ vội thu song chưởng đang xuất kích về khẩn trương bước sang bên hai bước. Nữ lang nói tiếp :

- Tay áo tả của ta phát ra đoán chắc rằng lão sẽ né người sang phải, lập tức thế biến thành thức, kiếm thức quét ngang như ngàn quân đánh thẳng vào yết hầu, hữu chưởng cất lên, một luồng chỉ phong ngăn lão không đường né tránh. Lúc lão còn đang phân vân chưa biết lại né về bên hữu nhưng mà tay áo cứng như thép của ta lại kích tới...

Nữ lang miệng thao thao bất tuyệt, Trương Nam giống như người rối phối hợp với lời nói của nàng, lúc công lúc thủ, chuyển động, không ngừng, chỉ hơn mười chiêu tay chân đã luống cuống mặt ướm đầm mồ hôi, những người tại hiện trường đều có võ công, tai nghe tiếng nói lạnh lốt của nàng vang vang trong không trung, tâm thần cũng khẩn trương hoảng loạn như Trương Nam.

Thình lình, thanh âm của nữ lang ngừng lại. Thở nhẹ một hơi, tai Trương Nam không nghe giọng nói của nàng ta như cất được gánh nặng trên người, lão vội hít một hơi chân khí.

Tạ Nhất Phí muốn lấy thể diện cho Trương Nam từ tốn nói :

- Chiêu thức của cô nương quả thật thần kỳ cách đánh như vậy là không công bình. Nếu như hai bên

cùng động thủ, Trương Ngũ gia có thể dựa vào công lực thâm hậu của mình sẽ nhanh chóng chiếm được thượng phong.

Nữ lang mỉm cười nói :

- Người có thể hỏi lão, cục diện lúc này lão ta có cơ hội để thở không?

Lúc này, Trương Nam như chim công xếp cánh lẳng lẳng đi về chỗ ngồi. Hạ Long Tường biết nữ lang muốn mượn cơ hội để thị uy, trước đây lão cứ nghĩ nàng ta là người tự kiêu thái quá, bây giờ thật không ngờ, lão mới thấy được một cô nương nhỏ tuổi lại có bản lĩnh võ học kinh người. Còn may là lúc ở mật cốc, tự mình chưa mạo muội ra tay nếu không còn chưa biết kết cục thế nào.

Hạ Long Tường vốn là người thâm trầm vừa muốn cứu vớt danh thế của Trương nam, vừa không muốn đắc tội với nữ lang nên cười ha hả nói :

- Cuộc thi đấu vừa rồi cô nương đã chiếm lợi thế về chiêu thức tinh xảo xem như đã chiếm tiên cơ nhưng mà công lực thâm hậu của Ngũ gia cũng khó ai bì, nếu thời gian kéo dài một chút mà công lực không đủ để đối địch thì hậu quả hãy còn khó nói.

Nữ lang che mặt biết lão che chở cho Trương Nam, đồng thời sự phân tích minh bạch đến nơi đến chốn của lão cũng tán dương mình nên mỉm cười thừa nhận cũng không phủ nhận.

Phó bang chủ Trịnh Trọng Hồ là người tinh minh, cơ trí, biết rằng sau khi nữ lang che mặt đến đây thì về sau bốn Bang không còn an định như xưa, cho nên luôn luôn lưu ý ở bên ngoài. Bất ngờ y ngoảnh đầu trầm giọng nói :

- Là vị bằng hữu nào đến đây? Sao không đường đường chính chính mà bước vào?

Chỉ nghe một trận cười cuồn ngạo đình tai, đáp xuống một vị công tử khoáng miên y, cất bước đến bàn chủ tọa ngồi xuống rồi nói :

- Bản công tử muốn đến bái kiến đồng thời xem qua trận long tranh hổ đấu này.

Trương Nam nhận ra người này chính là gã thiếu niên họ Ô, hôm đó gã cùng đồng hành với Tư Mã Ôn, bất giác tâm thù cừ hận, thù mới hận cũ trong lòng nhất thời xông lên, lập tức đứng dậy nói :

- Đây là nơi nào mà người dám tự tiện đi lại?

Ô công tử lờm lờm một cái rồi cười nói :

- Đêm nay, Hắc Long ban quần hùng tụ hội, bản công tử đến đây làm khách một lúc thì có gì mà không được, sao lại trợn mắt vênh râu như vậy?

Hạ Long Tường chỉ sợ hai người họ xảy ra xung đột vội nói :

- Trương huynh bớt nóng, vị thiếu hiệp này đến đây đương nhiên là khách rồi, sao bản Bang chủ lại không tiếp đãi được.

Ô công tử cười ha hả nói :

- Bang chủ quả là Bang chủ. Khí độ bất phàm, tại hạ họ Ô tên Văn Hoa, xin nhận một lễ.

Nói dứt, gã ôm quyền thi lễ, Hạ Long Tường khom người đáp lễ nói :

- Ô huynh đệ bất tất đa lễ. Mời ngồi.

Ô Văn Hoa ngồi xuống nhìn Hạ Long Tường nói :

- Tại hạ nghe nói, Bang chủ mời được một vị quý khách cho nên không ngại mạo muội đến đây bái kiến.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Không sai, chính là vị cô nương ngồi ở phía trên kia.

Ô Văn Hoa lạnh lùng nhìn nữ lang rồi nói :

- Người này hung hãn, độc ác đã thương không ít thuộc hạ của tại hạ. Bang chủ mời nàng đến đây quả thực là chuyện không nên làm.

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Tại hạ đối với người trước tiên là dùng lễ, người không chạm ta, ta cũng không chạm người. Nàng đến làm khách ở bốn Bang, chưa có điều gì thất thổ.

Ô Văn Hoa cười nhạt nói :

- Nếu như có người tìm nàng, Bang chủ lo được không?

Hạ Long Tường sầm mặt nói :

- Phạm là khách bốn Bang, tại hạ không dễ dàng để cho bất kỳ người nào xâm phạm nàng ta.

Ô Văn Hoa cười lạnh hai tiếng nói :

- Điều này tại hạ chưa nghĩ đến.

Hạ Long Tường giữa mặt cười nói :

- Hạ Long Tường ta không phải là người gặp việc thì sợ hãi. Nếu tôn giá muốn đến đây tìm người thì thật không dễ rồi.

Ô Văn Hoa đứng bật dậy nói :

- Lời của tại hạ đến đây là hết, về sau nếu đắc tội đừng trách tại hạ sao không báo trước.

Trịnh Trọng Hồ nổi giận, hùng hổ đứng dậy nói :

- Không cần về sau, đêm nay, Trịnh mỗ ta giáo huấn cho người một phen.

Hạ Long Tường trầm giọng :

- Trịnh hiền đệ, bất tất hàm hồ như gã, cứ để gã đi đi.

Trịnh Trọng Hồ dẫn cơn tức giận mà ngồi xuống. Ô Văn Hoa còn chưa đi, mục quang nhìn quét bốn bề, thấy Lục Văn Phi đang ngồi, bất giác cười gằn :

- Thì ra người cũng là người của Hắc Long bang. Thế thì cũng không trách được.

Lục Văn Phi đứng dậy nói :

- Tại hạ không phải là môn hạ của Hắc Long bang, nếu người có hứng thú, tại hạ xin lãnh giáo.

Ô Văn Hoa biết đã làm quần hùng nổi giận, gã giữa mặt cười nói :

- Không kể đêm nay, ngày nào gặp lại thì sẽ thanh toán cho xong.

Dứt lời gã đẩy chiếc ghế đang ngồi sải bước ra ngoài. Người của Hắc Long bang đã nhận được chỉ thị của Bang chủ không ai dám ngăn trở, để gã nghênh ngang đi khỏi.

Tạ Nhất Phi còn ấm ức nói :

- Tên này cuồng vọng như vậy, Hạ bang chủ sao không giáo huấn hấn một phen?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Việc nhỏ không nhin ắt hư đại sự, người này lai lịch còn mơ hồ. Trước khi tìm ra thân thế của hấn không nên mạo phạm đắc tội.

Tạ Nhất Phi hừ một tiếng nói :

- Có ngày Tạ mỗ gặp được, ta nhất định không tha cho gã.

Từ lúc Ô Văn Hoa đến rồi đi, nữ lang che mặt tuyệt không lên tiếng. Hạ Long Tường dò hỏi :

- Người này lai lịch ra sao? Cô nương sao lại kết thù với gã?

Nữ lang hừ một tiếng nói :

- Người này cấu kết với Bích Trần trang, có ý muốn tính toán với ta. Nên bản Công chúa cho bọn chúng biết được sự lợi hại của bản Công chúa.

Tạ Nhất Phi quan tâm nhất là việc tìm kiếm bảo tàng, vội vã hỏi :

- Bọn họ hy vọng thu được mật đồ bảo tàng của cô nương chẳng?

Nữ lang che mặt lạnh lùng nói :

- Đúng vậy.

Nàng dường như đã hết ngẫu hứng, đứng dậy nói :

- Xin đa tạ sự tiếp đãi của Bang chủ ta phải đi đây.

Hạ Long Tường vội nói :

- Thế sao được. Người giang hồ tập hợp bên ngoài không biết là bao nhiêu, nếu cô nương đi ra cũng như tự chui đầu vào lưới.

Nữ lang mỉm cười nói :

- Quả có như vậy sao, sao ta không biết?

Hạ Long Tường nghiêm mặt nói :

- Tại hạ quyết không dùng lời khoa trương để đe dọa, hơn nữa cô nương từ trong bản Giáo đi ra, nếu có điều sơ xuất, thể diện của bốn Bang cũng không còn.

Nữ lang quay sang Lục Văn Phi nói :

- Thì ra là vậy. Phiền hai người đưa ta một quãng đường thì như thế nào?

Lục Văn Phi nói :

- Đêm đã khuya rồi, cô nương sao không lưu lại qua đêm?

Nữ lang nói :

- Ta không sợ, còn người sợ cái gì?
- Lục Văn Phi không phải sợ hãi, chỉ là không muốn cô nương mạo hiểm đi ra mà thôi.

Lúc này Trương nam và Tạ Nhất Phi cùng bước đến nói :

- Cô nương tất phải lưu lại một đêm. Hãy còn nhiều việc chúng ta chưa nói xong.

Nữ lang cười lạnh :

- Con chồn với con gà gặp nhau có việc gì đáng để nói đâu.

Tạ Nhất Phi lắc đầu nói :

- Cô nương nói lời này thật là không đúng.

Nữ lang cố ý không nghe ngoảnh mặt nói với Văn Phi :

- Quả thật người không muốn đưa một quãng đường sao?

Lục Văn Phi lưỡng lự một hồi rồi nói :

- Nếu cố nương nhất định đi, tại hạ đương nhiên sẽ gắng sức.

Nữ lang lại nói với Vân Nương :

- Nàng đồng ý không?

Vân Nương nói :

- Chỉ cần Lục đại ca đáp lời, tiểu nữ tự nhiên phải vâng.

Nữ lang bước lên nắm lấy tay nàng nói :

- Chúng ta đi thôi.

Vân Nương cảm thấy bàn tay nàng mịn màng như lụa, vạm phần ấm áp, đồng thời cũng cảm thấy có một vật gì đó rơi vào tay mình. Nàng từ nhỏ đã theo thân phụ lưu lạc giang hồ, kinh nghiệm phong phú, gặp việc bất ngờ, mặt không biến sắc, lẳng lặng cất trong tay áo.

Tạ Nhất Phi thấy nữ lang quyết chí ra đi, lòng khẩn trương mắt nhìn Hạ Long Tường nói :

- Thái Hành sơn nguy cơ bốn bề, nàng ta đi như vậy không khác gì cừu vào miệng sói. Bang chủ sao không lưu nàng lại?

Hạ Long Tường là người sáng suốt họ Tạ có tính toán trong lòng lão giả dạng miễn cưỡng nói :

- Cô nương nhất định đi, nếu Hạ mỗ miễn cưỡng lưu lại thì ra chúng ta có dụng tâm khác sao?

Nữ lang cười nói :

- Bang chủ hiểu điều này thì tốt rồi. Nói đúng ra, nếu bản Công chúa không có khả năng tự bảo vệ thì chẳng đơn thân độc mã đến nơi này, Bang chủ nghĩ xem có đúng không?

Hạ Long Tường liên tiếp nói :

- Rất đúng, rất đúng. Thứ cho Hạ mỗ không tiễn xa.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi nhất tề nói :

- Quả thật cô nương muốn đi sao?

Nữ lang không thèm để ý mà nói :

- Bản Công chúa có việc cần làm, không thể lưu lại lâu.

Trương Nam nghiêng người nói :

- Cô nương muốn đi, tại hạ không tiện tiễn xa.

Nữ lang đưa mục quang nhìn khắp mọi người ở hiện trường rồi cũng nghiêng người nói :

- Cáo từ.

Nữ lang thong thả bước lên trước mà đi. Hai tỳ nữ phò tả hữu. Lục Văn Phi và Vân Nương cùng đi phía sau.

Nữ lang ngoảnh đầu lại cười nói với Văn Phi :

- Ta với người mới gặp nhau lần đầu, tại sao lại nhận lời mạo hiểm tiễn đưa ta, xem ra người không phải là người xấu.

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Giúp đỡ người cô thế yếu đuối là chí hướng của ta. Tại hạ tuy biết cô nương đủ sức bảo vệ mình nhưng có thêm một, hai người thì sẽ tốt hơn.

Nữ lang lại nói :

- Lẽ nào người không sợ chuốc lấy phiền hà sao?

Lục Văn Phi nói :

- Làm việc nghĩa dù có phiền hà cũng không vướng bận.

Nữ lang cười nói :

- Ta báo cho người biết, mật đồ của ta là mật đồ giả, người không cảm thấy thất vọng sao?

Lục Văn Phi từ tốn nói :

- Cô nương nhận lầm người rồi. Tạ hạ vốn không hề nghĩ qua chuyện này.

Vân Nương chen lời :

- Lục đại ca đường đường nam tử không hề nghĩ đến tài vật không phải của mình.

Nữ lang cười lạnh nói :

- Nếu không vì bảo tàng mà đến Thái Hành thì vì lẽ gì?

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Tại hạ vâng theo di mệnh của tiên phụ, thay lão nhân gia hành sự cho cố chủ, chỉ mong sao không phụ sự ký thác của cố chủ ngoài ra không có sơ cầu gì.

- Cố chủ của phụ thân huynh là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Xin thứ lỗi, tại hạ không tiện nói rõ.

Nữ lang nhìn Văn Phi và Vân Nương một lượt rồi nói :

- Nhị vị là sư huynh muội chăng?

Vân Nương nói :

- Lục huynh và phụ tử của tiểu nữ đến Thái Hành mới quen biết, không phải cùng sư môn.

Nữ lang lại hỏi :

- Nhị vị đều không phải vì bảo tàng, cực nhọc đến ẩn nấp ở mật cốc vì lý do gì?

Lục Văn Phi cười nói :

- Phàm những người đến Thái Hành sơn đều có lý do riêng của họ, cô nương hà tất nói nhiều.

Nữ lang gật đầu nói :

- Quả thật ta hỏi hơi nhiều, chỉ vì khắp nơi ở Thái Hành sơn đều ẩn nấp nguy cơ, nhị vị đi cùng với ta chỉ hại chứ không có lợi.

Rõ ràng là nàng ta muốn ta đưa đi bây giờ lại biến thành người ta muốn đi cùng nàng. Lục Văn Phi cảm thấy bất bình nhưng không tiện lên tiếng.

Vân Nương, nghe lời nói như vậy cũng cảm thấy phật ý nên tiếp lời :

- Lời của cô nương nói đúng lắm, xin thứ chúng tôi không tiện đưa xa.

Những lời này ra ngoài ý liệu của Lục Văn Phi nên chàng vội nói :

- Như thế sao được. Chúng ta đã đồng ý hộ tống, thì phải đưa đến nơi mới được.

Vân Nương cười lạnh :

- Mọi người đã hoài nghi chúng ta, sao đại ca lại không thức thời?

Lục Văn Phi mắt nhìn nữ lang, nhẹ giọng hỏi :

- Ý cô nương là vậy sao?

Nữ lang dừng chân đứng lại nói :

- Công Tôn cô nương đang muốn từ biệt mà lúc này dù chúng ta có muốn chia tay đã không còn kịp nữa.

Lục Văn Phi nhướng đôi mày kiếm nói :

- Những lời cô nương nói ra là có ý gì?

Nữ lang đưa tay chỉ chung quanh rồi nói :

- Chúng ta đã rơi vào trùng vây rồi.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn bốn bề, thì thấy bóng người trong màn đêm trùng trùng điệp điệp, chàng bất giác hừ một tiếng.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ngô Phục Trùng Vi

Vân Nương đột ngột thoái lui hai bước run giọng nói :

- Huynh xem họ là ai.

Lục Văn Phi quay đầu lại xem thì thấy những bóng người mai phục trong màn đêm đều đã đứng cả dậy. Tất cả đều mặc bạch y, đầu đội bạch mào, đều là những quái nhân sắc diện không giống người. Đêm tối nơi hoang sơn xuất hiện những con người hình dáng kỳ lạ như quái vật, thảo nào khiến Vân Nương thất kinh mặt không còn chút máu.

Nữ lang che mặt cùng hai nữ tùy tùng đều có võ công tuyệt thế nhưng cũng đều là nữ lưu nên thất kinh thoái lui mấy bước.

Lục Văn Phi tay để trên đốc kiếm, vận mục quang xem xét tỉ mỉ, thì cảm thấy bọn bạch y này, đôi chân dường như không thể co duỗi được, nhưng chỉ trong chớp mắt đã tiến đến gần bên. Trong bóng tối vô hình, một luồng hàn khí trùng điệp phủ đầy lên mặt. Chàng cảm thấy chấn động nhưng dù gì chàng cũng là nam nhân duy nhất trong đám người này, dù bọn người này là cương thi hoạt quỷ chàng cũng phải cứng rắn ngẩng cao đầu, cho nên ngậm vận chân khí lớn tiếng hỏi :

- Các người là người hay quỷ?

Trong đám bạch y nhân không có tiếng trả lời nhưng thoáng chốc cự lý giữa hai bên không hơn ba trượng.

Lục Văn Phi mở to mắt định thần nhìn kỹ, đột nhiên trong lòng sáng tỏ lớn tiếng nói :

- Ta nghĩ ra rồi, thì bọn người là người của Bạch Cốt giáo.

Vân Nương thất kinh đến nỗi hoa dung thất sắc, qua lời nói của Văn Phi nàng đã phần nào lấy lại bình tĩnh, lệ làng rút trường kiếm ra khỏi vỏ, hét lớn :

- Không sai, bọn chúng là Bạch Cốt giáo chúng ta không cần phải sợ.

Chỉ nghe trong bóng đêm một giọng cười âm u cất lên :

- Bạch Cốt giáo không đáng sợ nhưng mà đêm nay các người muốn bình yên trở về thì không phải là chuyện dễ.

Lục Văn Phi nghe rõ thanh âm của người đó chính là Đào Hàn Sinh, chàng nổi giận nói :

- Dựa vào đám người chẳng ra người, quý chẳng ra quý này thì e rằng không đủ để ngăn cản chúng ta đâu.

Người trong bóng tối đó quả là Đào Hàn Sinh chậm rãi bước ra nói :

- Bách Quỷ Âm Phong trận của bản Giáo độc chiếm Trung Nguyên, dù công lực của người thâm hậu đến đâu chỉ cần một khắc bị vây trong trận, nếu không bị binh đao đả thương thì cũng bị khí âm độc lạnh mà chết.

Lục Văn Phi hừ một tiếng nói :

- Lão có thể dựa vào mấy câu khoa trương đó, có thể dọa được Lục mỗ sao?

Đào Hàn Sinh cười rùng rợn nói :

- Bản Giáo chủ có nói khoa trương hay không một lát sẽ rõ. Đào mỗ vốn không dựa vào miệng lưỡi để tranh anh hùng.

Nữ lang che mặt sầm mặt nói với Lục Văn Phi :

- Bất tất đấu khẩu với lão. Hỏi xem lão đến đây là vì ý gì?

Tuy nàng nói với Lục Văn Phi nhưng Đào Hàn Sinh nghe rất rõ ràng, lão cất giọng âm u nói :

- Bản Giáo chủ đến đây không có ác ý, chỉ muốn cùng cô nương hợp tác.

Nữ lang nói :

- Lão muốn hợp tác cách nào?

Đào Hàn Sinh cười ha hả nói :

- Đương nhiên là việc lấy bảo tàng, lão có thể bày trí Bách Quỷ Âm Phong trận ở cốc nội, sau đó chúng ta sẽ dễ dàng đi lấy bảo tàng.

Nữ lang mỉm cười nói :

- Như vậy có thể bảo đảm không có người xâm nhập sao?

Đào Hàn Sinh ngửa mặt lên trời cười nói :

- Từ trước đến nay, bản Giáo chủ chưa từng thấy qua có người thoát được Bách Quỷ Âm Phong trận

này.

Nữ lang cố ý lưỡng lự, suy nghĩ một lát :

- Những kẻ khoa trương hầu hết đều nói quá sự thật, lại nữa bản Công chúa là người có thân phận như thế nào mà cùng bọn tà ma người chẳng người, quý chẳng quý giao hảo. Ta thấy việc này đừng đề cập đến nữa.

Đào Hàn Sinh chậm rãi bước lên hai bước nói :

- Hiện giờ cô nương có nghĩ tới đã bị vây trong trận rồi không.

Nữ lang nói :

- Thuộc hạ của lão rõ ràng đều là người, người lại cố ý nói bọn họ là quý, nghĩ qua cũng đã biết kết cục đêm nay rồi.

Đào Hàn Sinh vừa nghe đã biết ý mỉa mai trong lời nói của nàng nên bực tức nói :

- Nói như vậy thì chúng ta không thể hợp tác được rồi.

Nữ lang nói :

- Đúng vậy. Việc này phải thành ý tình nguyện, nói qua nói lại cũng chỉ là đầu môi chót lưỡi mà thôi.

Đào Hàn Sinh trên mặt đã hiện sát khí, cười kỳ quái :

- Xem ra, cô nương chờ đợi sau khi bản Giáo chủ ra tay thì mới quyết định.

Nữ lang không nhẫn nại được nữa mà nói :

- Lão đã sớm an bày trận thế, lúc nào cũng có thể động thủ. Nhưng mà ta muốn thức tỉnh lão, bất luận lão bắt được ta hay không đều khơi lên một trận đại sát giới.

Đào Hàn Sinh vốn là người đa nghi vừa nghe nói đã khẩn trương hỏi :

- Người muốn nói điều gì?

Nữ lang chỉ vào nữ tỳ bên cạnh nói :

- Người hãy nói rõ với lão, bản Công chúa đã hao phí tinh thần ra sao.

Nữ tỳ vâng lời, bước lên hai bước nói :

- Lão là người thông minh, Công chúa của chúng ta là thượng khách của Hắc Long bang. Bọn họ dễ dàng nửa đêm để chúng ta ra đi à. Đương nhiên, bên trong đã sớm an bày rồi, nay lão cùng chúng ta giao đấu, thất bại thì không nói gì rồi, bằng có thắng thì quần hùng mai phục bốn bề có thể tha cho lão sao? Một Hắc Long bang đâu đáng để lão quan tâm nhưng còn những lực lượng khác thì sao?

Đào Hàn Sinh không phải là người không biết suy nghĩ, đương nhiên hiểu rõ điều này, trong lòng thấy do dự nhưng ngoài mặt vẫn cứng rắn nói :

- Nếu bản Giáo chủ không có kế sách vạn toàn thì đã không ngăn cản các người. Cuộc đàm thoại đêm nay chỉ cần một lời thôi, người đồng ý hay không đồng ý?

Đúng lúc đó, một bóng trắng chớp ngang, con chim anh vũ mỏ đỏ đã đậu trên vai. Nữ tỳ một mặt mở lòng chìm, một mặt hỏi :

- Bọn họ đến chưa? Công chúa đang muốn trở về nghỉ ngơi.

Anh vũ liên tiếp nói :

- Đến rồi, đến rồi.

Đào Hàn Sinh biết sắp mất thời cơ lập tức chuyển người phi thân lên công thẳng vào mặt nữ lang. Nữ lang dùng tay xoa loạn xạ trước mặt không theo chiêu thế nào để ứng phó lại Đạo Hàn Sinh, Đào Hàn Sinh lúc này lao đến như một trận hàn phong trên không phủ xuống. Nữ lang ngay cả thân người cũng không nhích động, ngũ trảo như đạn bắn xuất kinh phong nghinh đón thân hình Đào Hàn Sinh phủ xuống.

Đào Hàn Sinh thân còn lơ lửng trên không nghe trong tiếng gió có điều khác lạ vội vã đưa tay đánh ra một chiêu, đồng thời hớp một hơi chân khí, thân hình vội vàng đáp xuống. Dù là như vậy cũng không thoát được chỉ phong quét một đường trên vai. Người lão lắc lư mấy cái mới đứng vững được.

Lão là kẻ hung tàn, sau khi trúng một đòn, sát khí phát lên, hét lên một tiếng, thân hình lại bay lên trước nhưng mà hai nữ tỳ bên cạnh của nữ lang không dễ dàng để lão xuất thủ. Song kiếm phát ra trùng trùng kiếm khí phủ trên đầu lão.

Đào Hàn Sinh là kẻ thức thời biết không thể tấn công quân địch, song chưởng vội biến chuyển bay lướt xuất ra ba chưởng liên tục mới tạm thời phong tỏa kiếm khí của hai nữ tỳ. Hai nữ tỳ này dường như chỉ chuyên việc bảo hộ nữ lang nên mới phát kiếm, chỉ cần quân địch vừa lui đã không truy đuổi. Cả hai thu kiếm về, cùng đứng bên cạnh nữ lang.

Lục Văn Phi đứng cạnh một bên, mấy lần định ra tay cứu viện đều bị Vân Nương âm thầm kéo lại, nói nhỏ :

- Vạn bất đắc dĩ chúng ta mới đối đầu với cường địch này.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ thật không biết, nàng ta dùng loại huyền công gì?

Vân Nương nói :

- Nàng này tất nhiên có lai lịch bất phàm. Nàng không giống kẻ hồ đồ. Chắc là có thâm ý khác.

Đào Hàn Sinh hai lần bị kiếm thế bức bách thoái lui, thập phần phẫn nộ, song chưởng giơ lên định ra tay lần nữa. Chợt bên tai nghe lời nói của Vân Nương trong lòng đột nhiên tỉnh ngộ, nén lửa giận, trầm giọng nói :

- Quả thật cô nương không muốn cùng bản Giáo hợp tác phải không?

Nữ lang che mặt nói :

- Lúc này nếu ta đồng ý chẳng hóa ra vì sợ lực lượng của lão mà phải thỏa hiệp sao, nếu muốn bàn việc này, theo ta nên chờ cơ hội khác.

Đào Hàn Sinh nói :

- Nói như vậy thì cô nương đã đồng ý rồi.

Nữ lang hỏi lại :

- Ai đồng ý? Nhưng mà bản Công chúa có thể suy nghĩ lúc mà có thể cùng người hợp tác ta sẽ phái người đến thông báo.

Đào Hàn Sinh tự biết có miễn cưỡng cũng vô vọng, lão thừa cơ xuống nước :

- Chúng ta dùng lời này để ước định. Đêm nay bảo Giáo chủ tự nguyện cho các người một cơ hội.

Nữ lang cười lạnh nói :

- Sao người không nói bản Công chúa đã vén lưới tha cho người một lần.

Nàng này thật cuồng ngạo không chỗ nào chịu lép vế, dường như hoàn toàn không để Bạch Cốt giáo vào mắt.

Đào Hàn Sinh bình nhật vốn là hung ma, giết người không gớm tay, đêm nay lại khác với bình thường, trước sau lão không nổi nóng, tay áo phất ra, đám người kỳ quái kia rút lui, còn lão cũng phi thân vào bóng đêm.

Hung đồ của Bạch Cốt giáo tản đi, thì một đám hán tử rầm rộ phi thân đến rồi cùng dừng bước trước

mặt nữ lang che mặt. Nữ lang hừ lên một tiếng nói :

- Các người đã đi đâu? Các người thật đáng bị trừng phạt.

Hán tử dẫn đầu khom lưng nói :

- Bọn thuộc hạ đều chờ đợi ở gần đây, chỉ vì không nghe tiếng gọi nên không dám mạo muội đến đây nghinh tiếp.

Nữ lang che mặt khoan thai bước vào trong kiệu, vẫy tay chào Lục Văn Phi và Vân Nương :

- Nhọc lòng nhị vị hộ tống, hiện giờ quý vị có thể về được rồi.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Cô nương bảo trọng, thứ lỗi tại hạ không tiễn xa.

Vân Nương nhìn chiếc kiệu đi như bay thì nói :

- Người này không muốn chúng ta đi đến nơi của nàng.

Lục Văn Phi nói :

- Thế cũng không nên trách chúng ta cùng nàng vốn không thâm giao, tất nhiên phải phòng bị chứ.

Vân Nương nói :

- Muội lo lắng cho nàng ta, sớm muộn gì nàng cũng gặp phải rắc rối.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Điều này có thể nói xem binh thư đã rơi lệ, thay người mà lo toan.

Vân Nương không phục nói :

- Những điều muội nói có điều gì không phải?

Lục Văn Phi cười nói :

- Cô nương thay người ta lo âu như vậy thật phí sức. Nàng ta nếu không có chỗ dựa vững chắc sao dám kiêu căng như vậy?

Vân Nương trầm tư một lát nói :

- Tiểu muội cũng cảm thấy hành động của nàng thập phần khả nghi. Nếu như trên người nàng có giữ mật đồ không thể dễ dàng lộ diện như vậy.

Lục Văn Phi gật đầu, chợt trong bóng đêm vang lên một giọng già nua :

- Các người đêm nay thật là gặp chuyện cực kỳ nguy hiểm. Về sau không được như vậy nữa.

Vân Nương nghe ra thanh âm của Mang Tẩu, nàng cao giọng nói :

- Phụ thân sao cũng có mặt ở đây?

Chỉ thấy bóng người loáng lên, Tuyết Sơn Mang Tẩu đã xuất hiện trước mặt. Lục Văn Phi vô cùng kinh dị cảm thấy lão mù này thật là người phi thường, mù cả hai mắt nhưng còn hơn kẻ sáng mắt.

Sau khi Tuyết Sơn Mang Tẩu xuất hiện, lão trách mắng hai người :

- Hai con thật là quá sơ suất, sao lại có thể dễ dàng đồng ý việc hộ tống?

Lục Văn Phi nói :

- Nàng là một nữ nhi yếu đuối, đêm tối đi đường nên đưa tiễn nàng một đoạn có điều gì trở ngại?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Tiểu điệt có biết bao nhiêu những đôi mắt hổ dữ rình mò nàng trong bóng tối không? Các con khinh xuất đáp lời hộ tống, vạn nhất quần hùng phát động tấn công, hai con sẽ ứng phó thế nào?

Lục Văn Phi nhớ lại việc vừa rồi, cũng cảm thấy vô cùng nguy hiểm, hối hận lẽ ra lúc đó mình không nên nhận lời như vậy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại nói :

- Hạ Long Tường là người sáng suốt, nếu như lão không cảm thấy sự tình gay góc thì cũng là đoán định trên người nàng ta không có mật đồ, cho nên không khinh xuất ra tay mới tỏ vẻ đường đường chính chính như vậy.

Vân Nương nói :

- Phụ thân, mật đồ trên người của nàng cuối cùng là giả hay thật?

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm nói :

- Tám phần là giả.

Vân Nương nói :

- Sao phụ thân biết được mật đồ của nàng là giả?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu, cảm khái nói :

- Trên giang hồ không việc gì là không có. Nàng này nếu thật là hậu nhân của Tấn vương, nàng ta không thể đến Thái Hành đúng lúc quần hùng nơi đây tụ hội. Không chừng nàng giả mạo Công chúa hậu nhân của Tấn vương.

Lục Văn Phi nói :

- Nàng dựa vào mật đồ giả mà khuấy động võ lâm không chỉ vô bổ đối với thực tế, còn có thể dẫn dắt mọi người hiểu lầm nàng. Người thông minh tuyệt đối không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu gật đầu :

- Hiền điệt nói như vậy cũng đúng, chỉ vì lúc này chính là lúc quần hùng đấu tranh cắn xé nhau. Hưởng đi của nàng tất có thêm nguy hiểm. Chúng ta chờ để xem không quá vài ngày ắt có biến cố.

Lục Văn Phi nhẹ giọng nói :

- Lúc này, vân bối thật không biết làm gì mới tốt. Nếu vân bối không có cách lấy lại báu vật đã mất thì phải đắc tội với phụ mẫu dưới cửu tuyền.

Tuyết Sơn Mang Tẩu không phải trong lòng không khẩn trương chỉ vì lão là người lão luyện thông đạt, biết rằng có khẩn trương cũng vô ích, cho nên ôn hòa an ủi :

- Đồ vật đã mất đi, gấp cũng không tác dụng. Lão tin rằng có một ngày sẽ lấy về được.

Trầm ngâm một lát lão lại nói :

- Trời sắp sáng rồi hay là chúng ta trở về tính kế lâu dài. Đứng giữa nơi hoang dã không phải là biện pháp.

Ba người trở về sơn thôn cùng nhau luyện tức dưỡng thần. Lúc sau trời đã sáng rõ. Lục Văn Phi lòng mang tâm sự, sao có thể nằm yên cho được, vận tức một lúc, lập tức ngồi dậy, một mình ra khỏi thôn ngoại. Trong lòng không ngừng tính toán cảm thấy việc này chỉ còn cách tìm được nghĩa huynh Vương Tôn mới có thể hỏi cho ra những uẩn khúc trong lòng.

Trong lúc đang lưỡng lự thì thấy một bóng người từ trong rừng phi thân đến chính là nữ tỳ Đông Mai của Vương Tôn. Đông Mai bước đến mỉm cười với chàng :

- Kính chào nhị gia.

Lục Văn Phi như bắt được vàng, bước vội lên hai bước hỏi :

- Chủ nhân của người hiện ở nơi đâu?

Đông Mai đáp :

- Tiểu tỳ phụng mệnh chủ nhân đến thỉnh nhị gia. Mau theo tiểu tỳ.

Lục Văn Phi nói :

- Nàng chậm chậm bước để tại hạ đi thông báo với Công Tôn tiên bối một tiếng.

Đông Mai nói :

- Không cần đâu. Sự tình rất là khẩn cấp.

Lục Văn Phi còn đang chần chừ, suy nghĩ một lát, cuối cùng theo Đông Mai đi lên phía trước. Đi ước khoảng một dặm đường đến một khoảng rừng thanh tịnh hoang vắng. Nhìn thấy Vương Tôn đang ngồi dưới gốc một cổ tùng, vội vã bước lên hai bước cao giọng nói :

- Đại ca, người vẫn bình an chứ?

Wương Tôn thông thả quay đầu lại nói :

- Hiền đệ mấy hôm nay nhất định là thăm mắng ngu huynh là người có tâm xấu xa, đã gạt đi mật đồ của đệ lại không thềm lộ diện.

Lục Văn Phi đỏ mặt ngượng ngùng nói :

- Tiểu đệ từng hoài nghi người giả mạo sư phụ chính là Bạch Hồ đại thúc.

Wương Tôn mỉm cười nói :

- Đệ đoán thật không sai. Chỉ có lão mới đủ tài mạo danh lệnh sư, những người khác không cách gì giả mạo được.

Lục Văn Phi nói :

- Như vậy, mật đồ chính là do lão lấy đi?

Wương Tôn gật đầu nói :

- Đệ đệ đừng nên lo lắng, lão chính là người đang giữ bản mật đồ thứ nhất. Bởi vì hành tích của Tuyết Sơn Mang Tẩu đã lộ, đệ cũng sắp rơi vào nguy hiểm nên mới dùng hạ sách như vậy.

Lục Văn Phi tuy thập phần tôn kính nghĩa huynh nhưng vì sự việc trọng đại, chàng không thể khinh xuất tin tưởng, chậm rãi nói :

- Bạch Hồ đại thúc chính là người đang giữ mật đồ thứ nhất thì có thể nói ra sự thật, hà tất phải dùng thủ đoạn như vậy.

Vương Tôn thở dài nói :

- Nếu như âm thầm giao lại bức mật đồ sao khiến được quần hùng không còn nghi ngờ Mang Tẩu, chỉ còn cách công khai cướp đoạt mới khiến tin tức truyền ra khiến quần hùng tin là sự thật.

Lục Văn Phi nói :

- Đại ca tìm đệ phải chăng vì việc đi lấy bảo tàng?

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Nói thì nghe dễ nhưng nếu lấy bảo tàng cũng không phải lúc này.

Lục Văn Phi hỏi :

- Không phải thương lượng việc tìm bảo tàng phải chăng là chuẩn bị trả mật đồ cho đệ?

Vương Tôn hỏi lại :

- Chưa đúng lúc đi tìm bảo tàng, đệ cần mật đồ làm gì?

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Tiên phụ nhận sự ký thác của cố chủ, lúc lâm chung tha thiết dặn dò đệ hết lòng hoàn thành di mệnh của cố chủ. Tuy đại ca không phải người ngoài, tiểu đệ cũng cảm thấy không yên tâm. Theo đệ, mật đồ phải luôn ở bên mình mới đúng.

Vương Tôn ngẩn người nói :

- Nói như vậy hiền đệ nghi ngờ huynh?

Lục Văn Phi nói :

- Không phải tiểu đệ chí khí hẹp hòi, chỉ vì đây là di vật của Tấn vương, không thể không cẩn thận.

Vương Tôn nói :

- Thế cũng không trách hiền đệ, nhưng mà huynh muốn hỏi đệ một điều, năm đó lúc lệnh sư nhận di mệnh của Tấn vương, Tấn vương có từng nói qua sau này đem di bảo giao cho người nào không?

Lục Văn Phi ngẩn người :

- Điều này chưa từng nói qua. Nhưng chiếu theo tình lý đương nhiên là hậu nhân của người.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Tấn vương thế thiếp rất nhiều thì cuối cùng đệ sẽ giao cho ai?

Lục Văn Phi nói :

- Đương nhiên giao cho thế tử, nếu không có thế tử thì dựa vào trưởng ấu mà phân biệt.

Vương Tôn nói :

- Tạm thời chúng ta khoan hãy nhắc đến chuyện này. Ngu huynh mời đệ đến đây là để báo cho đệ biết việc kinh người, bảo tàng đã bị người ta lấy mất rồi.

Lục Văn Phi nghe nói như sét đánh, hồi lâu mới cất giọng :

- Lời này có thật chẳng?

Vương Tôn gật đầu nói :

- Ngu huynh sao dám gạt đệ, nhưng lúc này đệ phải bảo mật không được tiết lộ với Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Lục Văn Phi lấy làm lạ hỏi :

- Sao vậy?

Vương Tôn thở dài nói :

- Sự tình bên trong vô cùng phức tạp, trong nhất thời khó giải thích rõ ràng. Mấy ngày nay ngu huynh đang truy tìm việc này. Nếu đệ đem chuyện mất bảo tàng lan truyền ra ngoài đối phương tất sẽ cảnh giác, như thế rất khó cho việc điều tra.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Đã như vậy, tiểu đệ quyết không tiết lộ đến người thứ ba.

Vương Tôn lấy kim bài từ trong người đưa cho Lục Văn Phi nói :

- Bảo tàng đã mất, vật này không còn tác dụng, nếu đệ nhất định muốn lấy về thì cứ cầm đi.

Lục Văn Phi xòe tay nhận lấy kim bài cho vào trong bao kiếm từ tốn nói :

- Năm đó, Tấn vương phân mật đồ thành ba miếng, phó thác cho ba người, theo lý không thể có một bản đồ toàn phần khác. Người cướp đi bảo tàng không biết lấy được mật đồ ở đâu?

Vương Tôn nói :

- Đây là việc mười năm về trước, lúc đó huynh đệ ta đều là hài đồng, bây giờ chỉ dựa vào những việc mộng lung đó để truy tìm thì thật tốn nhiều tâm huyết.

Lục Văn Phi nói :

- Trong ba người, tuy tiên phụ mất sớm nhưng Bạch Hồ Tử đại thúc và Tuyết Sơn Mang Tẩu đều kiện an, hai người họ phải biết chứ?

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Họ tuy là môn hạ thân tình của Tấn vương nhưng không được tự tiện đi vào nội cung sao có thể biết được bí mật trong phủ?

Lục Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Đại ca cho rằng vấn đề xuất phát từ đám phi tần chăng?

Vương Tôn nói :

- Chúng ta không thể không điều tra từ phía này.

Lục Văn Phi nói :

- Gần đây ở Thái Hành, một vị tự xưng là Công chúa, dường như nàng ta cũng có một phần mật đồ không biết là thật hay giả?

Vương Tôn nói :

- Nàng tự xưng là Công chúa đương nhiên phải có lai lịch, còn mật đồ giả hay thật không ai minh bạch.

Lục Văn Phi nói :

- Tự nàng ta phải rõ.

Vương Tôn mắt sáng long lanh, từ tốn nói :

- Theo ngu huynh đoán định tự nàng cũng cho mật đồ đó là thật.

Vương Tôn cầm một viên đá, ném vào dòng nước trước mặt, cảm khái nói :

- Đừng nên xem Đào Hàn Sinh là người cùng hung cực hiểm có hại cho võ lâm, thực tế cũng giống như hòn đá vừa rồi bị ném vào dòng suối chỉ có thể gợn lên vài sóng nhỏ đâu thể tạo nên phong ba. Cái đáng sợ nhất chính là những đợt sóng ngầm ẩn phục trong lòng nước kia.

Lục Văn Phi biết Vương Tôn đang có một kích động về những chuyện khác mà nói lời này, nhưng chàng không tiện truy vấn, vòng tay cáo từ :

- Tiểu đệ ra ngoài đã lâu, sợ rằng phụ tử Tuyết Sơn Mang Tẩu lo lắng, để phải về thôi.

Vương Tôn nói :

- Nhớ kỹ, trước mặt phụ tử của lão nhất thiết không được đề cập đến việc gặp ngu huynh. Lão này thường tự cho mình thông minh nhưng đôi lúc cũng lỡ việc.

Lục Văn Phi nói :

- Tiểu đệ không nhắc đến là được rồi.

Chàng về đến nơi trú ngụ thấy Mang Tẩu và Vân Nương đang chờ đợi trong thảo đường. Vân Nương vừa gặp mặt chàng đã trách :

- Vừa sáng sớm đại ca đã đi đâu vậy cũng không cho hay một tiếng khiến người ta lo muốn chết.

Lục Văn Phi mỉm cười :

- Tại hạ đâu phải đứa bé, sao phải lo sợ như vậy?

Mang Tẩu nói :

- Tình hình lúc này hiểm ác cũng không trách Lục hiền điệt lo lắng.

Lục Văn Phi không tiện nói nữa, mỉm cười ngồi xuống cạnh bên Mang Tẩu, nhấp trà không nói gì đến nghĩa huynh.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão hủ nhiều lần suy nghĩ, cảm thấy mật đồ trong người của nữ lang che mặt hết tám phần là thật.

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Tiên bối dựa vào đâu để mà đoán định đó là mật đồ thật?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tấn vương là thân vương không thể không có phi tần, càng không thể không có nữ nhi.

Lục Văn Phi nói :

- Sao tiên bối lại nói đến chuyện thâm thiếp của Tấn vương, e rằng đã đi xa vấn đề.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu :

- Không, không đây chính là việc chúng ta cần hiểu rõ, sao lại cho rằng lạc đề?

Lục Văn Phi trước sau cũng ngơ ngác không hiểu vì sao lão đề cập đến chuyện này.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Vậy cũng không trách được, các con tuổi trẻ nông cạn tự nhiên khó hiểu được đạo lý bên trong.

Lão cao giọng nói :

- Năm đó, Tấn vương không đem hậu sự phó thác cho gia nhân mà giao cho môn hạ chúng ta, chính vì sợ rằng bọn con cháu phi tần sinh lòng tranh chấp.

Lục Văn Phi cười nói :

- Lẽ nào Tấn vương muốn các vị tiên bối đứng ra chia phần cho bọn họ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Đương nhiên là muốn chúng ta thay người an bày. Về sau tránh đi một trường tranh đoạt.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tái Thám Cổ Lăng

Tuyệt Sơn Mang Tẩu lại nói :

- Nữ lang che mặt không biết có phải là hậu nhân của Tấn vương không, nếu quả thật là hậu nhân của Tấn vương thì việc này không đáng kể.

Lục Văn Phi không nghĩ như vậy nói :

- Bằng như nàng nhờ sức mạnh của thể lực khác mà cưỡng đoạt thì phải làm sao?

Tuyệt Sơn Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng nói :

- Nếu chúng ta biết nàng cưỡng đoạt mà có được thì lập tức giết ngay.

Lục Văn Phi nói :

- Việc này vẫn bối không thể làm được, ý của văn bối chỉ cần bảo tàng không rơi vào tay của người ngoài, vô luận thế nào cũng không thể buông tay đứng nhìn.

Vân Nương đứng một bên cười nhạt nói :

- Huynh cùng nàng ta mới gặp mặt, sao phải bênh vực nàng ta như vậy?

Lục Văn Phi biết Vân Nương đã hiểu lầm ý của mình, vội nói :

- Tại hạ không phải vì nàng ta. Tại hạ cho rằng chỉ cần đồ vật vào tay của hậu nhân Tấn vương xem như chúng ta đã hoàn thành tâm ý.

Tuyệt Sơn Mang Tẩu không tiện tranh luận với chàng chỉ thờ dài một tiếng nói :

- Lúc này bàn đến việc lấy bảo tàng là quá sớm. Chúng ta đoạt được mật đồ đem về hay không hãy còn khó nói.

Văn Phi trong lòng có tính toán khác nên đứng dậy nói :

- Văn bối cần đi ra ngoài, tạm thời xin cáo lui.

Vân Nương nói :

- Mọii cùng đi với Lục đại ca.

Lục Văn Phi nói :

- Không cần đâu. Tại hạ ra ngoài bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, cô nương cùng đi chỉ chuốc khổ vào thân.

Vân Nương không vui nói :

- Đừng đem chuyện đó ra hù dọa, người ta. Cứ nói không tiện là được rồi.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ không cố ý hù dọa cô nương, những lời này đều là sự thật.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chen lời :

- Vân Nương, con không được giận dữ như vậy, Lục đại ca thấy không tiện thì con chớ đi.

Lục Văn Phi cất bộ cất bước ra khỏi thảo hương. Sau khi chàng nghe những lời nói của nghĩa huynh cứ nghĩ đến cổ lăng, cảm thấy trong tòa cổ lăng này nhất định có điều khác lạ, chàng quyết tâm nhờ bóng đêm vào quan sát một lần.

Những người võ lâm đến Thái Hành hiện nay đối với việc cổ lăng đã chìm vào quên lãng, đã mất đi sự cảnh giới đối với cổ lăng.

Chàng đã đến cổ lăng một lần, ấn tượng về cổ lăng hãy còn sâu đậm. Việc cổ lăng nuôi dưỡng độc xà, độc phong chàng không thể quên được, cảm thấy sự tình nảy sinh rất nhiều hầu như đều có liên quan đến cổ lăng. Ngoài ra chàng còn nhớ đến chuyện những việc bạch bích minh châu, bất luận người trong cổ lăng có ý dựa vào đó mà làm mỗi câu, hoặc giả là hán tử đã chết lấy trộm minh châu thì tất cả những việc trên đều không phải bình thường. Nhưng minh châu thạch bích kia tuy không phải là thượng phẩm hiếm lạ nhưng mỗi viên cũng đáng giá ngàn vàng huống hồ số lượng lại nhiều như vậy. Lục Văn Phi trên đường vừa đi vừa suy nghĩ, bất giác đã đi đến cổ lăng thì thấy một bóng người từ phía trước phi thân đến, trong sương sớm mờ mịt từ xa xem không rõ, cho đến chỉ còn cách hai ba trượng mới nhìn ra đó là người từng cùng đi với Tư Mã Ôn gã là Ô Văn Hoa, trong lòng chàng cảm thấy kích động. Ô Văn Hoa dường như đã bị thương, bước đi loạng choạng vừa thấy chàng đến, Văn Hoa vội nói :

- Tiểu đệ bị độc phong đả thương, mau tìm miệng vết thương giùm đệ rồi đắp thuốc lên.

Gã dường như đã hết sức lực lão đảo té nhào xuống đất, Lục Văn Phi vốn không thân thiện với gã này, chỉ vì tính chàng nghĩa hiệp, lúc này sao có thể buông tay không cứu, thế là chàng vạch áo tìm những vết thương trên người của gã.

Ô Văn Hoa nằm trên mặt đất, dần dần hồi tỉnh giọng phần hận nói :

- Độc phong quá lợi hại, nếu như không phát giác sớm, uống một viên thuốc giải độc thì giờ này độc phát e tính mạng không còn.

Lục Văn Phi cau mày hỏi :

- Không biết miệng vết thương của huynh đài ở đâu?

Ô Văn Hoa nói :

- Trên vai ở sau lưng. Huynh dùng mũi kiếm khoét bỏ rồi đắp thuốc lên là được rồi.

Lục Văn Phi y lời, xé áo trên vai của gã ra, quả thấy trên vai có một vết thương nhiều chấm lổm đổm màu thịt đã biến thành tím đen. Chung quanh miệng vết thương nổi lên những lằn ngang dọc màu đen dường như đã bị thúi thịt, chàng không dám chạm trể vội vã rút kiếm rạch chung quanh miệng vết thương, cắt ra một miếng thịt tím bầm.

Thật kỳ lạ, chỗ vết thương không thấy máu chảy mà chỉ nhỏ ra từng giọt nước vàng vọt tanh hôi. Ô Văn Hoa đau đến nổi mồ hôi trên trán nhỏ ròng ròng, gắng gượng rút trong người ra một ống sậy đưa cho Lục Văn Phi nói :

- Nhờ huynh lấy thuốc bên trong thoa giùm cho đệ.

Lục Văn Phi mở ống sậy ra, bên trong có chứa một thứ thuốc bột màu vàng, mùi hăng hắc. Chàng bèn nhẹ nhàng trát vào miệng vết thương rồi xé một mảnh áo băng bó lại. Sau cùng, khoác áo lên người gã.

Ô Văn Hoa thở hồng hộc, mắt nhắm nghiền không nói nên lời, hồi lâu từ từ thở lên nhẹ nhàng. Lục Văn Phi biết gã đang dùng chân khí mà tổng độc ra ngoài nên yên lặng một bên mà bảo hộ, ước khoảng một khắc, Ô Văn Hoa mới đứng dậy cười ha ha nói :

- Tiểu đệ trong lúc bất ý đã rơi vào kế của kẻ tiểu nhân.

Lục Văn Phi thấy công lực của gã thâm hậu nên vô cùng kinh ngạc, tiếp lời nói :

- Còn may, trên người huynh đài có mang theo phục dược, nếu không, thật tình đệ cũng không có cách tương trợ.

Đối với việc giúp đỡ của chàng, Văn Hoa không một lời cảm tạ, gã lãnh đạm nói :

- Huynh có gan cùng ta vào cổ lãng không?

Lục Văn Phi nói :

- Sao lại không dám, nhưng huynh đài thương thế vừa khỏi, không tiện vào chốn nguy hiểm.

Ô Văn Hoa cười nhạt :

- Một chút đau đớn có nghĩa gì đâu, huynh đài có ý muốn đi, chúng ta cùng lên đường.

Dứt lời, gã quay người cất bước đi về phía cổ lãng.

Lục Văn Phi thấy gã thân mang thương thế nhưng bước đi nhanh lẹ dị thường, bất giác kích khởi hào tình cũng phóng người vọt theo.

Hai người đến trước cổ lãng, chỉ thấy trước lãng tĩnh lặng như tờ, không thấy nửa bóng người. Văn Hoa vẫy tay cùng chàng núp vào sâu tế đài rồi nói nhỏ :

- Đệ đã tính toán kỹ, sáng sớm mỗi ngày, tất có người từ cổ lãng đi ra, chúng ta cùng hợp lực bắt sống một hai tên.

Lục Văn Phi gật đầu ngầm vận công lực, Ô Văn Hoa nói :

- Đệ, Ô Văn Hoa từ Quan ngoại đến đây. Xin hỏi tôn tính đại danh của huynh đài. Đệ cảm thấy huynh không phải là người xấu.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ Lục Văn Phi.

Văn Hoa nói :

- Vì bảo tàng mà đến Thái Hành phải không?

Lục Văn Phi đáp :

- Tại hạ đến đây vì muốn báo phụ thù.

Văn Hoa nói :

- Thật đáng cười cho những kẻ có lòng dạ đen tối muốn lấy được bảo tàng.

Văn Phi nói :

- Bọn họ không biết cổ lãng là nơi hiểm địa và đây đây bẫy rập.

Văn Hoa nói :

- Sao Lục huynh biết cổ lăng là bẫy rập?

Văn Phi nói :

- Không dám giấu huynh đài, tại hạ đã từng đi vào cổ lăng và đã bị xà trùng vây khốn.

Văn Hoa nói :

- Huynh mới vào cổ lăng một lần thôi sao?

Văn Phi nói :

- Đúng vậy, mà cũng chỉ cùng vào với mọi người.

Văn Hoa nói :

- Lần này đệ đã vào lần thứ ba.

Lục Văn Phi ngạc nhiên :

- Lần thứ ba à?

Văn Hoa nói :

- Cổ lăng này giống như một cạm bẫy. Những vật chôn giấu bên trong không biết bao nhiêu mà kể.

Không biết chủ nhân là nhân vật gì?

Văn Phi nói :

- Nói như vậy thì ra Ô huynh vì bảo vật trong cổ lăng chăng?

Văn Hoa chửi thầm :

- Tiểu tử ngươi quá xem thường bản công tử.

Ngoài mặt, gã mỉm cười nói :

- Bảo vật sao lại không thích, tại hạ tự biết khó tránh được ham muốn, nhưng Lục huynh yên tâm, tại hạ quyết không có ý độc chiếm riêng mình.

Lục Văn Phi cười nói :

- Bảo vật bên trong nói chung tại hạ không muốn lấy, chỉ hy vọng biết được chủ nhân ở nơi đây là ai.

Văn Hoa lặng thinh không nói. Có lẽ điều này gã cũng không biết được, Lục Văn Phi lại nói :

- Giao tình của Ô huynh và Bích Trần trang không phải là thường. Bọn họ không nói bí mật bên trong cho huynh nghe?

Văn Hoa lắc đầu :

- Bích Trần trang và Cổ Lăng tuyệt đối không đi chung đường. Điều này, tại hạ nghe được thật rõ ràng.

Dường như gã cảm thấy mình thối lộ quá nhiều nên ngừng bật. Lục Văn Phi thấy kỳ lạ nói :

- Tại hạ cứ luôn cho rằng Bích Trần trang và Cổ Lăng có quan hệ với nhau, quả không ngờ rằng bọn họ lại không cùng chí hướng.

Văn Hoa làm ra vẻ chú mục động tĩnh ở cổ lăng làm thinh không trả lời câu nói của Văn Phi. Song phương trầm mặt hồi lâu, mặt Văn Hoa lộ vẻ khẩn trương gã chỉ tay về trong lăng. Thực ra Văn Phi cũng đã sớm phát giác động tĩnh chậm rãi gật đầu. Chỉ nghe hàng loạt tiếng kèn kẹt, phía dưới cung đài đột nhiên xuất hiện một động môn. Tử trong bay ra một luồng gió tanh hôi khiến người ta muốn nôn mửa.

Ô Văn Hoa nhảy bén dị thường, vờn người phi thân vào một góc cổ tùng. Lục Văn Phi cảm thấy tình hình có điều khác lạ cũng phóng người về phía cổ tùng. Hai người vội vàng ẩn nấp kín đáo, vừa xong thì phía dưới cung đài đã bò ra một đám quái xà từng con từng con ngóc đầu thở khè khè bò về phía trước.

Trong chớp mắt, trên thảo nguyên đã phủ thành một con đường dài ngoằn ngoèo, lấp lánh ngũ sắc, rộng hai thước, Lục Văn Phi kinh ngạc nghĩ thầm :

“Người này là ai sao có thể điều khiển đám quái xà nhiều như vậy?”

Đoàn quái xà ước khoảng vài ba trượng, phương hướng của chúng đi dường như là một thâm cốc. Sau khi đám quái xà đi qua, tiếp theo loáng lên một lão bà tóc bạc lưng còng, tay chống gậy đầu rần.

Lục Văn Phi thấy lão bà khăng khiu, đen đúa, mặt mày xấu xí, đôi tay gầy gộc nhăn nheo giống như điều traỏ, trông thấy lão bà có vẻ gớm ghiếc chàng sinh lòng úy kỵ.

Lão bà đi ra khoảng một lẩn tên, Văn Hoa ra dấu với Văn Phi. Cả hai nhảy xuống gốc cây. Văn Phi hỏi :

- Lão bà là ai vậy?

Văn Hoa nói :

- Xem hình dạng dường như là người ở Miêu Cương, tạm thời hãy khoan quan tâm tới lão bà, chúng ta thừa dịp vào cổ lăng mau.

Cả hai chạy đến trước cung đài, động khẩu đó vẫn chưa đóng lại. Văn Hoa nghiêng tai nghe ngóng một hồi, thân hình nhoáng lên vội phi thân vào trong. Văn Phi cũng theo gã mà tiến vào. Trước mặt là một con đường nhỏ rất dài. Văn Hoa dường như rất quen đường lối nên giành đường đi trước. Đi ước khoảng bốn, năm dặm thì đến trước một tòa nguyệt động môn, Văn Hoa dừng chân lại nói :

- Bên trong là chỗ nuôi dưỡng bọn răn Lục huynh cẩn thận.

Lục Văn Phi quan sát tỉ mỉ, chính là nơi trước đây chàng cùng Hạ Long Tường và quần hùng lâm nạn. Ba quan tài bên trong vẫn còn đó. Ô Văn Hoa khoát bộ bước lên trước nhấn vào chữ phúc màu đỏ, đặt phía trước quan tài cười lạnh nói :

- Ba cái quan tài này có một cái sẽ không còn làm hại chúng ta được vì đệ đã đóng chặt nó lại rồi.

Hai người cẩn thận bước vào thạch thất, rồi lại bước qua một thạch thất khác. Ô Văn Hoa chỉ vào thạch thất kế bên nói :

- Tiến vào bên trong là chỗ che giấu bảo tàng. Lục huynh cẩn thận nhìn dấu hiệu của đệ mà hành sự.

Gã cẩn thận xem xét trên vách một hồi, đột nhiên xòe tay, ấn vào đôi mắt mãnh hổ của tượng khắc trên tường, thì nghe một tràng tiếng kèn kẹt, trên tường lộ ra một cửa bí mật. Văn Phi khoát bộ bước vào, Văn Hoa dùng tay ngăn lại nói :

- Cẩn thận!

Lời vừa dứt “vù, vù, vù” một trận phi châm từ bên trong phóng ra như mưa bão Văn Phi giật mình la thảm :

- Thật nguy hiểm!

Văn Hoa chờ phi châm bắn ra hết rồi mới tiến vào, Văn Phi nối gót theo sau thì thấy nội thất ánh châu ngọc sáng lòa, lung linh ngợp mắt, tất cả những chiếc rương đều sơn son đỏ chói. Trên mỗi chiếc rương đều có dán nhãn ghi rõ những bảo vật bên trong là gì.

Lục Văn Phi nhìn liên tiếp mấy rương đều là những tài vật châu bảo, trong lòng không ngớt kinh ngạc. Ô Văn Hoa tiện tay mở một nắp rương, chỉ vào bảo vật, ánh sáng chói mắt mà cười nói :

- Chỉ cần một rương này cả đời hưởng thụ cũng không hết. Nếu Lục huynh có ý thì có thể lấy về.

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Những vật này đối với tại hạ thật không có chỗ dùng.

Văn Hoa nói :

- Nói như vậy, chỗ của Lục huynh là ở bí kíp sao?

Lục Văn Phi nói :

- Nơi này chưa hẳn là bảo tàng của Tấn vương sao lại có bí kíp?

Văn Hoa thoáng chút kinh ngạc, đột nhiên cuốn bức tranh sơn thủy treo ở trên tường mà nói :

- Tiếp theo chúng ta sẽ từng bước gặp nguy cơ. Lục huynh phải càng cẩn thận.

Dứt lời bèn vịn mấy cái vào chốt cửa nằm phía sau tranh sơn thủy, lại mở ra một cửa bí mật.

Vừa rồi Văn Phi đã gặp phải một trận phi châm nên bây giờ lách người sang bên để tránh né, nhưng sự tình rất kỳ lạ. Bên trong chẳng có chút gì khác thường. Văn Hoa nói :

- Lục huynh tiến vào phải cẩn thận lắm mới được.

Những lời này ngầm bảo Lục Văn Phi tiến vào trước. Lục Văn Phi ngưng thần cất bước vào trong thì cảm thấy dưới chân chuyển động. Trong lúc khẩn trương chàng cất mình phóng lên. Dưới chân đã là một khoảng không, thân như sao băng rơi xuống. Một người khinh công thượng thừa lúc gặp nguy hiểm tất sẽ phản ứng theo bản năng sinh tồn cho nên chàng vận hơi điều khí giảm bớt tốc độ rơi xuống. Chỉ thấy trước mắt có ánh sáng thì ra chàng đã rơi vào một gian Phật đường cực kỳ thanh tịnh. Lục Văn Phi định thần đưa mắt quan sát bốn bề, gian Phật đường này không lớn lắm nhưng bốn bề tinh khiết chẳng vương chút bụi, lại trưng bày đầy tượng Phật hơn nửa trên tường còn cẩn rất nhiều kinh văn phạn ngữ tất cả đều làm bằng minh châu, ánh quang lấp lánh chiếu sáng khắp cả Phật đường, chữ tương đối lớn.

Lục Văn Phi tỉ mỉ quan sát trong lòng hết sức kinh ngạc nghĩ thầm :

“Cuối cùng có những ai trong lăng này? Sao lại cực kỳ giàu có như vậy?”

Chàng vốn từng học qua những môn học về cấu tạo sắp xếp cơ quan máy móc, nên tìm kiếm hồi lâu vẫn không ra chút vết tích lòng nghĩ thầm :

“Gian Phật đường này tinh khiết như vậy nhất định có người thường xuyên đến đây”.

Lại nghĩ đến người trong cổ lăng đã an bày cho người rơi vào trong Phật đường này nhất định là có dụng ý, là phúc họa giờ này chàng khó dự liệu. Tìm kiếm hồi lâu đã vô vọng nên đành hành công tọa tức không tìm kiếm nữa. Đột nhiên nghe một giọng nói chói tai truyền đến “Hai kẻ cuồng ngạo như bọn người xâm nhập bản lăng thám thính tìm bí kíp chính là tự mình tìm vào tử lộ”.

Lục Văn Phi ngẩng lên, phát giác ra giọng nói từ bên trong Phật đường vọng đến, chàng chậm rãi hỏi :

- Lão là ai?

Người đó hừ một tiếng nói :

- Người không cần hỏi lão phu là ai. Ta hỏi người muốn vào cổ lãng là có ý gì?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ vào cổ lãng không vì tài vật cũng không vì thù hận, chỉ vì tính hiếu kỳ.

Kẻ đó cười âm u nói :

- Phàm là người đến Thái Hành kẻ nào cũng có tham vọng. Bang phái của Ô Văn Hoa cuồng vọng cấu kết với Bích Trần trang đối phó bốn lãng. Quả thật đáng ghét.

Lục Văn Phi tai nghe trong lòng chấn động nói :

- Ô Văn Hoa là nhân vật gì?

Kẻ đó nói :

- Phái này từ lâu đã có ý dựa vào thế lực mà xâm nhập Trung Nguyên. Người cần phải đề phòng bọn chúng.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ hành động tự đã có chủ trương tuyệt đối không để người ta mê hoặc hơn nữa tại hạ với gã chẳng qua là ngẫu nhiên tương ngộ.

Kẻ kia nói :

- Điều này lão phu hiểu rõ, nếu không đã không cho người rơi vào trong này.

Lục Văn Phi hừ một tiếng nói :

- Lão khiến ta rơi vào trong này là có ý gì?

Lão già đó nói :

- Việc này lão phu đặc biệt dễ dãi với người. Hiện có mấy câu muốn hỏi, hy vọng người sẽ nói thật.

Lão ho khan một tiếng rồi nói tiếp :

- Họa phúc vô môn tự mình chuốc lấy, sự đời còn chưa hiểu, không nên khinh xuất mà xem rẻ mạng sống của mình.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Ta rõ rồi, lão có ý dùng châu bảo địch quốc dẫn dắt người vào cổ lãng, sau đó mượn cơ quan mai phục ở bên trong cổ lãng mà giết họ, dụng tâm của lão thật quá tàn độc.

Lão đó nói :

- Người đừng có đoán càn, hãy nghe lão phu nói. Người đến Thái Hành không có sơ đồ hy vọng nghe lời khuyên của lão phu, mau sớm đi khỏi Thái Hành tránh đi chuyện bất lợi.

Lục Văn Phi lãnh đạm nói :

- Nếu ta không rời Thái Hành thì hậu quả sẽ như thế nào?

Lão già lạnh lùng nói :

- Lão phu có ý muốn mở một sinh lộ cho người, người cố cưỡng không nghe khuyến cáo là tự chuốc hại vào thân.

Lục Văn Phi nộ khí bừng bừng nói :

- Lão muốn đối địch với các phái võ lâm, là tự mình chuốc lấy ác quả ta không tin lão sẽ thành công.

Lão già cười lớn một trận nói :

- Thành công hay không, không lâu người sẽ hiểu rõ. Hiện lão phu lưu lại cái mạng của người để xem lời nói của lão phu có phải là phóng đại hay không.

Lục Văn Phi phẫn nộ, nhưng cũng không có cách nào khác. Lão già cười nhạt một hồi rồi nói tiếp :

- Một lần nữa lão phu đã đối đãi dễ dàng với người, chỉ vì thấy người không phải là người xấu, người đừng vì vậy mà không phân biệt tốt xấu.

Sau khi lão dứt lời, thì chung quanh vắng lặng không nghe tiếng nói, chắc lão đã đi xa rồi. Lục Văn Phi trầm tư một hồi nghĩ không ra lão này là người của phái nào chỉ cảm thấy không phải mình vô cớ mà rơi vào nơi này, tự nghĩ :

“Nơi đây là Phật đường, tất có lối ra, phải mau nghĩ cách rời khỏi nơi này”.

* * * * *

Lại nói Ô Văn Hoa đột nhiên thấy Văn Phi rơi vào trong cơ quan bất giác kinh hoàng. Gã là người thâm độc, trong lòng ngoài ác tâm, tuyệt không có chút nhân tình. Chỉ vì hiện giờ Văn Phi đi cùng đường với gã.

Sau khi chàng rơi vào cơ quan, gã trở nên cô thân cô thế, lực lượng đương nhiên yếu kém đi nhiều.

Lúc này, gã chỉ còn cách tiến không lui nên quay người lại đỡ lên một rương vàng bạc ném mạnh vào trong cửa đó. Cái rương này làm bằng sắt, lại thêm vàng ngọc bên trong nặng ước hơn trăm cân, nặng hơn trọng lượng một con người rất nhiều nhưng khi rơi xuống mặt đất nó nằm yên bất động. Ô Văn Hoa cũng có vài phần sở học căn bản về thô mộc kiến trúc nghĩ đến vừa rồi Lục Văn Phi vừa bước vào lập tức đã bị rơi xuống, bây giờ ném cái rương vào lại không thấy rơi thì biết bên trong có người khởi động cơ quan cho nên ngằm vận chân khí phóng người vào nội thất. Bên trong là một khách đình cực lớn, trần thiết đẹp đẽ, bất luận là bàn viết hay ngọ án đều không vương chút bụi, gã âm thầm gạt đầu nghĩ thầm :

“Xem dáng vẻ như vậy thì khách đình này thường có người lui tới nếu không sao có thể ngăn nắp sạch sẽ như vậy?”

Gã là người tinh tế, khắp nơi đều quan sát tỉ mỉ một lượt thì thấy phía trên hai quai của một cổ bình ẩn hiện một vết tích nhỏ, lập tức như một kẻ bắt được vàng hai tay chụp vào hai quai đó thì nghe hàng loạt tiếng ầm ầm vang lên. Một bức tường treo đầy quốc họa thụt sâu vào trong tường, lộ ra một bậc cấp bằng đá.

Ô Văn Hoa phát hiện trong lúc vô tình khiến gã mừng rỡ vô cùng men theo bậc cấp xuống, đột nhiên, thấy ánh sáng từ kẻ tường phát ra, dựa vào kẻ tường đó, nhìn vào trong. Bên trong chính là tòa Phật đường, thấy Lục Văn Phi đang lần dò ở bên trong nên nhỏ giọng nói :

- Lục huynh có cách nào ra khỏi không?

Lục Văn Phi đang ở Phật đường còn tìm lối ra, chợt nghe tiếng gọi của Văn Hoa, giật mình, nghe ngóng kỹ thanh âm từ trên một tượng Phật vọng ra mới từ tốn trả lời :

- Tại hạ tìm không ra lối thoát, Ô huynh ở đâu vậy?

Ô Văn Hoa đang đứng ở thạch cấp, chỉ có thể đưa mắt nhìn vào chứ không thể cứu chàng ra, nên cẩn thận quan sát phía trên tường một lượt, như phát giác điều gì đột nhiên cất tiếng nói :

- Lục huynh mau phi thân lên tượng Phật mà xem.

Lục Văn Phi nghe lời phi thân lên cánh tay phải của tượng Phật lớn, xem xét tỉ mỉ một hồi thì thấy đôi mắt của tượng Phật là khoảng trống. Lục Văn Phi từ hai khoang trống đó nhìn ra ngoài nói nhỏ :

- Tượng Phật này quả là thông ra bên ngoài nhưng không biết cách ra như thế nào?

Văn Hoa nói :

- Huynh hãy tìm trên thân lưng Phật xem sao?

Lục Văn Phi chăm chú tìm một hồi, phát hiện chuỗi niệ̣m châu trên cổ tượng Phật hoạt động được, bèn nắm niệ̣m châu kéo xuống chỉ nghe một tiếng kẹt, đầu tượng Phật nhấc bổng lên, lộ ra một cái cửa tròn vừa một thân người vội ðề khí chui ra, nhẹ nhàng ðáp xuống.

Văn Hoa thấy chàng thoát hiểm, mừng rỡ cất bước đi lên thạch cấp ðồng thời nói nhỏ :

- Chuyến đi này của chúng ta có gian nguy nhưng cũng chưa ðến nỗi quá hiểm ác.

Lục Văn Phi nói nhỏ :

- Cổ lạ̃ng dưới mặt ðất, hiện chúng ta ðang leo lên, chắc là sẽ ra khỏi nơi này.

Văn Hoa nói :

- Cũng khó nói lắm, tại hạ cảm thấy người ậ̉n nấp trong cổ lạ̃ng thật không ðơn giản.

Hai người đi lên ước khoảng năm sáu mươi bậc ðột nhiên trước mặt có ánh sáng phát ra ðã ðến phía trong một tòa lạc việ̣n.

Nơi này, chỉ có hình thức giống lạc việ̣n mà thôi, thực tế vẫn ðang nằm dưới mặt ðất. Ô Văn Hoa ðùng chân ước ðoán một hồi :

- Xem ra, chúng ta ðã xâm nhập vào phục ðịa, phải ðặc biệt cẩn thận mới ðược.

Lục Văn Phi nói :

- Nơi rộng lớn như vậy, không thể không có người, sao chúng ta không gặp họ.

Dứt lời hai người cẩn thận xem xét bốn bề lạc việ̣n.

Ô Văn Hoa nói :

- Tại hạ ðã nghĩ ra rồi, trong cổ lạ̃ng mai phục nhiều cơ quan. Thực lực bọn họ không phải là ít nhưng cơ quan nơi này trùng trùng bọn họ không cần dùng nhiều người ðể trấn giữ.

Văn Phi gật ðầu, ðột nhiên bên tai nghe một giọng truyền âm văng vẳng nói :

- Lạ̃ng này khắp nơi ðều có nguy cơ, người có thể ðến chỗ này chính là người ta có ý cho bọn người ðễ ðàng. Nếu muốn thoát hiểm cứ đi theo thông ðạo phía sau tất có người ðến ðẫn ðường.

Lục Văn Phi nghe nói kinh ngạc không biết người này là thù hay là bạn. Văn Hoa nói :

- Lục huynh ðã phát hiện ðiều gì chạ̃ng?

Văn Phi không che giấu, đem sự việc có người truyền âm mà nói qua một lượt. Văn Hoa nói :

- Người này chắc là có ý chỉ điểm chúng ta, hay chúng ta theo lời đó mà thử xem.

Văn Phi nói :

- Tại hạ cũng nghĩ vậy.

Hai người cùng cất bước theo thông đạo mà đi, thoáng chốc trước mặt là một mật môn. Hai người vừa đến gần, cửa đã tự động mở, bên tai lại có người truyền âm :

“Người trong lăng lúc này đã đi khỏi. Sau khi ta dẫn đường nhị vị ra ngoài, nên mau rời xa cổ lăng”.

Văn Phi trong lòng nghi vấn trùng trùng lại đem những lời truyền âm mà nói rõ cho Văn Hoa. Văn Hoa trên mặt không ngừng biến sắc hồi lâu không lên tiếng.

Trên đường hai người được người ta chỉ dẫn mà ra khỏi lăng quay đầu lại xem, nơi đây vốn không phải chỗ đi vào lúc trước mà là trên một gò đất trong rừng tùng phía sau cổ lăng, có một ngôi đình nghi mát cổ xưa. Đường ra chính phía dưới đình này.

Lục Văn Phi thở một hơi dài nói :

- Quy mô của tòa cổ lăng này rộng lớn như vậy, thực ngoài sức tưởng tượng.

Văn Hoa trầm giọng hừ một tiếng nói :

- Tại hạ nhất thời sơ ý, phải theo chỉ dẫn của họ, tạm thời cho họ đặc ý, về sau sẽ cho chúng biết mặt.

Nói dứt lời gã đột ngột vọt đi. Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Kẻ này cuồng ngạo, tự đại như vậy, tất có một thế lực cực mạnh để dựa vào”.

Chàng đến cổ lăng chẳng qua vì tính hiếu kỳ, ý muốn thám thính ra một chút đầu mối. Bất ý bản thân rơi vào cổ lăng nên lúc này đã nhìn cổ lăng bằng một đôi mắt khác, cảm thấy Thái Hành trước mắt quả thực muôn màu, muôn vẻ khiến người ta hoa mắt, thị phi thiện ác nhất thời khó phân biệt.

Chàng đứng trên gò đất ngăm nhìn cẩn thận hồi lâu cảm thấy lăng này là chốn long đàm hổ huyết, khí thế khoáng dã uy nghiêm. Tuy là người không biết thuật phong thủy nhưng cũng nhận ra đây là cát địa.

Từ cổ lăng này chàng lại liên tưởng đến phụ mẫu đã chết thảm. Lúc đó chỉ mai táng sơ sài, trong lòng không giấu nổi cảm hoài, thở dài một tiếng. Đang định cất bước ra đi, thành linh cảm thấy có một người áo đen đứng sau lưng, chàng quay lại người thì thấy sư phụ Hồ Văn Chiêu đang chấp tay sau lưng, đứng phía sau lưng chàng.

Lục Văn Phi ngăn người lãnh đạm hỏi :

- Lão là Bạch Hồ Từ đại thúc.

Hồ Văn Chiêu giả xòe tay nói :

- Nơi này không phải chỗ đàm đạo xin mới theo lão phu.

Rồi lão đi trước dẫn đường. Đi thẳng đến một gò đất cao khác dừng chân cười nói :

- Nơi này tầm nhìn khoáng khoáng, trong vòng mười trượng không có một loại thảo mộc làm chỗ ẩn thân.

Chúng ta có thể yên tâm mà bàn bạc.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Anh Vũ Truyền Triệu

Lục Văn Phi nói :

- Việc gì cơ mật như vậy?

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Thái Hành sơn lúc này đã là chiến vân mật bố, sát cơ mờ mịt, một lần thất toán sai lầm, cả bọn đều thua. Phàm việc gì cũng phải nghĩ kỹ.

Lục Văn Phi liếc nhìn lão :

- Sao đại thúc lại phải mạo danh sư phụ?

Hồ Văn Chiêu giả mỉm cười nói :

- Sở dĩ lão hủ mạo danh lệnh sư vì việc bất đắc dĩ. Lão cùng lệnh sư là bạn vong niên thân thiết bao năm, chắc rằng lệnh sư cũng không phiền trách.

Lục Văn Phi nói :

- Điều này vẫn bối đã minh bạch. Nếu đại thúc không có thâm giao với gia sư, sao có thể hóa trang cực giống như vậy nhưng lại không có cách bắt chước võ công tuyệt chiêu của bản Môn.

Hồ Văn Chiêu giả không muốn nhắc nhiều đến việc giả mạo nên nói qua chuyện khác :

- Tòa cổ lăng này thực tế không nên khinh suất tiến vào, còn may là hai người gặp được lão hủ nếu không sao rời khỏi tòa cổ lăng này một cách an nhiên như vậy.

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Đại thúc nói thế phải chăng đã nhận ra người của Cổ Lăng?

Hồ Văn Chiêu giả lắc đầu nói :

- Lão hủ chỉ là dựa vào một chút sở học Thổ Mộc kiến trúc lần dò thám thính vài nơi cho đến hôm nay vẫn không dám mạo muội tiến vào phúc địa.

Lục Văn Phi nói :

- Người này hà cớ gì cải tạo thâm sơn này thành một cổ lǎng không biết dụng ý ở đâu?

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Kẻ này tồn tâm ác độc có ý dùng một mẻ lưới mà gom hết tinh anh trong võ lâm thiên hạ, lão hủ đã phát giác dường như họ đang giăng một mẻ lưới lớn ở Thái Hành sơn chờ đến ngày họ cất lưới cũng là lúc quần hùng gặp đại nạn ở núi này.

Lục Văn Phi nói :

- Văn bối không tin bọn họ có thực lượng to lớn như vậy.

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Đây chỉ là điều lão hủ suy nghĩ qua.

Ngừng một lát lão lại nói :

- Gã Ô Văn Hoa từ Quan ngoại đến cũng không nên giao du thân mật. Lão hủ vốn không muốn cứu gã thoát hiểm nhưng nghĩ đến dùng thực lực của bang phái gã mà đối phó với Cổ Lǎng cũng không đến nỗi thất sách chính là lấy độc trị độc.

Lục Văn Phi nghĩ đến lời của nghĩa huynh bèn nói :

- Nghe nói bảo tàng Tấn vương đã bị người ta lấy mất, nếu đem tin tức này truyền lan ra ngoài thì những người đến Thái Hành sẽ lũ lượt ra về, lúc đó tâm cơ của người trong cổ lǎng đã hoang phí rồi.

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Bảo tàng có bị người ta lấy hay chưa, lúc này hãy còn hai khả năng, người đến Thái Hành “Bất đao Hoàng Hà tâm bất tử” sao chịu đến nơi này lại về không.

Lục Văn Phi nói :

- Phải đại thúc là người giữ mật đồ thứ nhất không?

Hồ Văn Chiêu giả giật mình hỏi :

- Đột nhiên nhị gia hỏi đến việc này để làm gì?

Lục Văn Phi nói :

- Không giấu đại thúc, văn bối đã phát giác ra nghĩa huynh Vương Tôn, dường như là hậu nhân của Tấn vương.

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Sự tình trước khi chưa đến lúc thủy lục thạch xuất (nước cạn đá nổi) tốt nhất đừng nên đoán bừa.

Lục Văn Phi nói :

- Các người không nói, văn bối không được đoán sai. Còn nữ lang che mặt, e rằng cũng là hậu nhân của Tấn vương. Theo văn bối, họ đều vì tranh chấp di bảo mà đến đây?

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Đây là việc riêng của người ta, tốt nhất, nhị gia đừng nên xen vào.

Lục Văn Phi cười nói :

- Văn bối là người gì dẫu có ra lệnh văn bối nhúng tay vào nghĩ rằng cũng không có khả năng đó đâu.

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Vậy thì được rồi, lão hủ đã phát giác ra nội trong mấy ngày này trong núi sẽ xảy ra đại biến, nếu công tử không có sở cầu mà đến đây thì tốt nhất là đừng có tham dự vào.

Lục Văn Phi lập tức đứng dậy nói :

- Tiên phụ nhận di mạng của Tấn vương, đảm bảo bảo tàng giao cho hậu nhân của người, văn bối vô luận thế nào cũng phải xem kết cuộc của việc này, chỉ cần bảo tàng đã rơi vào tay của hậu nhân Tấn vương, bất luận người đó là trưởng ấu, thân sơ, văn bối sẽ không quan tâm đến nữa. Nếu như bị người ngoài đoạt mất tuy võ công văn bối không ra gì cũng không thể đưa mắt mà nhìn bảo tàng thất lạc?

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Những lời nói thực tâm hết lòng như vậy thật có lý nhưng nhị gia yên tâm. Chỉ dựa vào mấy tên giang hồ thảo khấu muốn chạm đến một mảy may của bảo tàng quả thật nằm mơ.

Lục Văn Phi tai nghe trầm tư một hồi gật đầu nói :

- Chỉ nguyện được như vậy.

Hồ Văn Chiêu giả cũng đứng dậy nói :

- Lão hủ cũng cần phải đi. Tối mười lăm, trăng tròn nội cốc có một trường long tranh hổ đấu, nhị gia là

người ngoài cuộc nên bàng quang tọa thị xin chớ nhúng tay.

Lục Văn Phi cất bước xuống gò đất, chợt thấy hai bóng người, một trước một sau đi nhanh về phía mình.

Ô Văn Hoa đi trước gã đường như đã bị thương bước đi xiêu vẹo, phía sau lại là một lão già dáng dấp văn sinh, chàng không khỏi giật mình nghĩ thầm :

“Có lẽ lão già này là người Cổ Lăng”.

Chàng vốn tánh tình nghĩa hiệp, tuy biết Ô Văn Hoa hành động bất chính nhưng chàng không nỡ giương mắt đứng nhìn chạy vội lên trước, cao giọng gọi :

- Ô Huynh, đừng sợ, tại hạ đến đây.

Ô Văn Hoa dừng chân thở hổn hển nói :

- Lão này võ công cao cường, chỉ vì tại hạ thân đã bị thương không thể đối địch. Lục huynh nên cẩn thận.

Vừa nói dứt câu, lão già đến trước mặt.

Lục Văn Phi chặn người phía trước Ô Văn Hoa vòng tay nói :

- Xin hỏi lão tiên sinh và Ô huynh này có thù gì? Sao lại muốn lấy mạng của người.

Lão già ngăm nghĩa chàng qua một lượt nói :

- Xem dáng vẻ người không phải là người cùng phái với gã, hà cớ nào lại nhúng tay vào chuyện phiếm.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ tuy không cùng phái, nhưng cũng không muốn, lúc gã thân mang thương tích lại bị người truy kích!

Lão già văn sinh nhướng đôi mày dài nói :

- Người là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ Lục Văn Phi cũng là người trong kiếm phái.

Lão già trầm mặt nói :

- Người cũng không phải là một người tốt.

Dứt lời, lão dùng song chưởng đẩy mạnh ra phía trước.

Lục Văn Phi thấy lão không hỏi căn do đã vội cử thủ mà đánh, trong lòng phẫn nộ, giơ tay phong tỏa bên ngoài và nói :

- Lão biết nói lý lẽ không?

Chưởng lực phát xuất cảm thấy chưởng kinh của đối phương trong nhu có cương, thập phần cương mãnh, “bùng” lên một tiếng trước ngực Văn Phi như bị ngàn cân đè nặng chấn động đến nỗi thối lui ba bước mới đứng lại được.

Lão già cười cao ngạo nói :

- Người chỉ là kẻ vô dụng mà muốn lấy tay che ánh mặt trời, quả không tự lượng sức mình! Đến đây tiếp thêm một chiêu của lão phu.

Hai tay lão cất lên xuất ra một chưởng nữa. Lục Văn Phi bản tánh quật cường, đè nén huyết khí đang nhộn nhạo trong lồng ngực, song thủ giơ lên đỡ chưởng của lão già. Lão già không ngờ chàng dám tiếp chưởng, giật mình vận thêm hai thành công lực, gió mạnh nổi lên cuộn một đám bụi vàng.

Lục Văn Phi lại lao đảo thối lui hai bước. Lão già cũng cảm thấy tâm thần hơi chấn động, bất giác kinh dị. Lục Văn Phi thừa lúc bụi vàng mù trời vội vã đề khí ngưng thần, lúc đó tai lại nghe thanh âm Ô Văn Hoa truyền đến :

- Đừng nên tổn sức. Chúng ta có thể liên thủ khắc phục được lão.

Lục Văn Phi vung tay rút kiếm ra. Ô Văn Hoa cũng tuốt kiếm khỏi vỏ cùng chàng đứng dàn ngang. Tiếc rằng tay phải bị thương, đành phải sử dụng tay trái.

Lão già thấy Ô Văn Hoa đứng cùng Văn Phi thì biết hai người muốn liên kiếm kháng cự, không giấu được vẻ khẩn trương. Lão tuy là chủ một phái nhưng đối phó với hai chàng thiếu niên trước mắt cũng chưa tuyệt đối là nắm chắc phần thắng.

Vừa rồi Ô Văn Hoa đã điều tức một lát, tinh thần đã khôi phục, trường kiếm cầm tay, lãnh đạm nói :

- Lão tặc, đừng cho rằng bản công tử thân mang thương tích mà sợ lão. Lúc này kẻ sống kẻ chết cũng chưa nhất định.

Văn Hoa vừa nói vậy vừa đâm một kiếm. Lão già hự một tiếng đã hai ngón tay lên điểm về mũi kiếm.

Ô Văn Hoa vừa xuất thủ, Văn Phi cũng không chậm trễ cao giọng nói :

- Tiếp chiêu!

Trường kiếm loáng lên một đạo tinh quang phủ một vòng tròn lên lưng lão già.

Lão già không dám khinh thị hai thiếu niên này vội vã lách người sang bên thối lui năm bước.

Ô Văn Hoa cười một tiếng chói ta như bóng đuổi theo hình, chỉ thấy kiếm quang liên tiếp nhoảnh lên, liên tiếp đã phát công bảy đường kiếm. Lục Văn Phi triển khai kiếm thức cũng không thua kém Văn Hoa, trường kiếm như một đạo cầu vồng cắt ngang trời phủ phía sau người lão già.

Lão già bất ngờ có chút hoang mang không biết công kích hướng nào lại bị rơi vào kiếm ảnh nặng như non. Tuy võ công cao cường cũng cảm thấy chân tay luống cuống. Ô Văn Hoa đắc chí thừa thế tấn công, cất giọng quát chúa mắng :

- Lão tặc vô cớ cùng bản công tử đối địch chính là tự tìm tử lộ. Ngày nay lão phải nhận số mệnh của mình.

Lão già bị khốn vì nhất thời sơ ý, bị Văn Hoa mắng một hồi, kích động nộ hỏa hét to một tiếng song thủ nhất tề cất lên đánh ra một luồng chưởng kinh khủng khiếp vệt kiếm ảnh phi người thoát khỏi bóng kiếm trùng trùng.

Ngay lúc này, một người trung niên văn sinh thân khoát đại bào chậm rãi bước lên cười nhạt nói :

- Thì ra là Tạ môn chủ. Đại giá đến Thái Hành lúc nào? Xin thứ tại hạ thất nghinh.

Lão già liếc nhìn trung niên văn sinh hỏi :

- Thứ lỗi lão hủ mắt kém, tôn giá là ai?

Trung niên văn sinh vòng tay nói :

- Tại hạ họ Tư Mã tên Ôn là người sơn dã chỉ là vô danh tiểu tốt của giang hồ.

Lão già văn sinh trầm ngâm một lát tỉnh ngộ nói :

- Thì ra là Tư Mã tổng quản. Lão hủ cửu ngưỡng đại danh.

Lục Văn Phi lúc này mới biết lão già là Tạ gia Môn chủ, nghĩ thầm :

“Quả nhiên, danh bất hư truyền, thật hơn hẳn Tạ Nhất Phi”.

Ô Văn Hoa thấy Tư Mã Ôn đến, “hừ” một tiếng nói :

- Ta tưởng là ai thì ra chỉ là người của Kim Lăng Tạ gia.

Tư Mã Ôn cười nói với Văn Hoa :

- Hà có gì Ô công tử xung đột với Tạ gia Môn chủ?

Ô Văn Hoa nói :

- Lão này vô cớ chỉ quyết rằng tại hạ đả đi nhi tử bảo bối của lão. Thật vô lý!

Tư Mã Ôn vội vã nói với lão già :

- Thực ra việc này đã bị hiểu lầm rồi. Ô công tử không có lý do gì bắt giữ lệnh lang.

Lão già nói :

- Việc này không có lửa sao có khói nhưng lão phu sẽ truy cứu lại.

Rồi lại chỉ Lục Văn Phi nói :

- Tên này đã từng giao đấu với tiểu nhi lại còn đả thương nó, chắc rằng cũng có quan hệ.

Tư Mã Ôn cười nói :

- Môn chủ quả thật đa nghi, ắt hẳn bao người đều bị Môn chủ nghi ngờ?

Lão già giận dữ nói :

- Dẫu có giết ngàn người cũng không bù được một mạng của tiểu nhi.

Tư Mã Ôn nói :

- Môn chủ thật độc đoán, theo tại hạ thấy dường như có người ở trong bóng tối kêu gọi thị phi.

Lão già kích động nói :

- Nếu Tổng quản biết người đó là ai, lão phu lập tức đi tìm hắn liền.

Tư Mã Ôn lắc đầu :

- Chỉ là tại hạ đoán định. Không biết rõ là ai?

Lão già hừ một tiếng nói :

- Quả là lời hoang đường.

Tư Mã Ôn nghiêm mặt nói :

- Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia thanh uy lừng lẫy giang hồ, ngày nay có người bắt đi hai nhân vật trọng yếu của hai phái nếu không có dụng tâm sao dám làm như vậy?

Lão già trầm mặc không lên tiếng rõ ràng đang suy ngẫm về lời nói của Tư Mã Ôn.

Tư Mã Ôn lại nói :

- Sự việc rất minh bạch. Nhị vị bị bắt đi nếu có điều gì sơ thất, nhất định dẫn đến việc nhị phái dùng toàn lực báo phục. Việc này lợi hại thế nào, chẳng ai không biết. Nếu không phải thâm thù đại hận, tất có dụng tâm khác. Nếu chẳng như vậy ai dám mạo hiểm làm ra việc trọng đại này.

Lão già thông thả nói :

- Quý Trang từ lâu đã ở Thái Hành, tình hình đương địa rất quen thuộc, hy vọng sẽ vì lão mà lưu ý, Tạ mỗ ân oán phân minh, ơn này lão nhất định không quên.

Tư Mã Ôn liên tiếp nói :

- Điều này tự nhiên tặc Trang sẽ dùng toàn lực mà thám thính.

Ô Văn Hoa hừ lạnh một tiếng nói :

- Họ Tạ kia, lão nghe đây. Ô mỗ không dễ để người ức hiếp đâu. Sau khi thương thế lành lặn, lão hãy chờ xem.

Lão già không thèm quan tâm :

- Nhất thiết tùy người.

Rồi lão nói với Tư Mã Ôn :

- Sự việc hôm nay, lão phụ tạm thời không truy cứu nhưng không phải lão phụ sẽ bỏ qua chuyện này.

Dứt lời, lão quay người bỏ đi. Ô Văn Hoa nói :

- Nếu ta không khiến được Tạ môn bọn họ chúng huyết lưu như hải, thì đừng kể đến hậu nhân của Ô môn nhà ta.

Lục Văn Phi khuyên ngăn :

- Người này nhất tâm ái tử, một lòng yêu con, người cũng không hoàn toàn đáng trách.

Ô Văn Hoa cười nói :

- Người có thể nhẫn nại, còn ta thì không được. Ngày nay nếu không phải ta biết tình hình mà thối lui tất chết dưới chưởng của lão.

Gã không hề nhắc đến việc Văn Phi đứng ra tương trợ mà lại nói nhờ mình biết tình hình mà lui bước. Gã thật là người không biết nhân tình thế cố, đạo lý con người.

Lục Văn Phi không muốn tranh luận với gã, cử bộ lên nói :

- Tư Mã tổng quản đã đến. Ô huynh có thể yên tâm cùng về sơn trang nghỉ ngơi, tựa hạ xin cáo từ.

Tư Mã Ôn vội nói :

- Lục công tử không thể đến tậ Trang một chuyến sao?

Lục Văn Phi nói :

- Không cần đâu, để ngày khác tại hại đặng môn bái kiến.

Chàng chậm rãi đi lên phía trước trong lòng cảm khái vô vàn, nghĩ rằng trên giang hồ đa số là tranh cùng đấu tận, lấy sức mạnh làm đầu, nếu mình không học được ít võ công vừa rồi đã chết dưới chưởng của Tậ môn chủ rồi. Đối với việc Tậ môn chủ đến đây khiến chàng lại nghĩ đến tình thế Thái Hành trước mặt, cảm thấy lão đến lần này vô hình trung tình thế đã tăng thêm mấy phần khẩn trương, nghĩ mãi, nghĩ mãi.

Đột nhiên, một điểm bóng trắng bay thẳng vào người khiến chàng khẩn cấp né người sang bên thì thấy bóng trắng đã đậu trên cành cây ở ven đường hóa ra đó là chim Anh Vũ mà nữ lang che mặt đã nuôi dưỡng bèn hỏi :

- Sao ngươi lại đến đây?

Anh Vũ không ngừng gật đầu nói :

- Công chúa có lời mời, Công chúa có lời mời.

Lục Văn Phi cảm thấy rất hứng thú bèn nói :

- Công chúa ở đâu? Người dẫn đường được chăng?

Anh Vũ xòe cánh bay về phía trước. Lục Văn Phi cũng theo đó mà đi. Thật kỳ lạ, Anh Vũ đó giống hệt kẻ dẫn đường trước sau cứ bay phía trước. Đi ước khoảng bốn năm dặm chợt nghe trong rừng có người hỏi :

- Ngọc nô, đã mời khách nhân đến chưa?

Anh Vũ lãnh lót đáp :

- Đến rồi, đến rồi!

Thì thấy trong rừng chớp một bóng người xuất hiện một nữ tỳ :

- Công tử khá lắm. Có thể hiểu được Ngọc nô nói gì.

Lục Văn Phi cười nói :

- Nó nói là Công chúa có lời mời, tại hạ nghĩ chắc không sai.

Rồi cùng thanh y nữ tỳ đi vào trong rừng thì thấy nữ lang che mặt đang ngồi thành thoir trong kiệu nên ôm quyền thi lễ nói :

- Có việc gì Công chúa gọi tại hạ?

Nữ lang che mặt nói :

- Ta biết rằng người rất quan tâm đến chuyện bảo tàng, mới bảo Ngọc nô mời người đến đây trò chuyện.

Thật là ngoài ý liệu của mình nên Lục Văn Phi nói :

- Phải chăng Công chúa đã có điều sở đắc?

Nữ lang nói :

- Không phải ta đã nói qua, đêm mười lăm trăng tròn sẽ đi mật cốc lấy bảo tàng sao?

Lục Văn Phi nói :

- Mật đồ Công chúa đang giữ là thật sao?

Nữ lang nói :

- Lẽ nào ta lại tự gạt mình? Ta nghĩ rằng các người nhận di mệnh của Tấn vương không phải có ý tranh đoạt bảo vật, chờ đến sau khi lấy được bảo tàng, ta sẽ ban thưởng cho các người một phần.

Lục Văn Phi chậm rãi nói :

- Thế thì cũng chưa cần. Tại hạ chỉ muốn biết chính xác, nếu là hậu nhân của cố chủ thì sẽ không can dự

vào coi như đã tận một phần tâm lực.

Nữ lang cười nói :

- Ta biết người muốn minh bạch lai lịch của bốn Công chúa nhưng lúc này ta không tiện thổ lộ, sau cùng người khắc biết.

Lục Văn Phi nói :

- Việc lấy bảo tàng Công chúa xem như một trò chơi, nghĩ là đã an bày hoàn hảo.

Nữ lang che mặt nói :

- Ta không tin, bọn giang hồ thảo khấu này có thể ngăn cản được bốn Công chúa.

Lục Văn Phi nói :

- Trên giang hồ kỳ năng dị sĩ rất nhiều không thể không đề phòng.

Nữ lang nói :

- Nếu người sợ hãi đêm mười lăm có thể không đi, bản Công chúa lấy được bảo vật cũng sẽ thưởng cho người một phần.

Lục Văn Phi nói :

- Ta không cần ban thưởng, đến ngày đó nếu không có cách chứng minh nàng là hậu nhân của Tấn vương, tại hạ chỉ sợ không thể nói những lời tốt đẹp như vậy được.

Đột nhiên, nữ lang quay ra bìa rừng cười lớn :

- Phụ tử Mang Tẩu đã đến chưa?

Ngoài rừng có giọng người cười nói :

- Có người đến rồi nhưng không phải là Tuyết Sơn Mang Tẩu mà chỉ có Hắc Long bang chủ.

Nữ lang “hừ” một tiếng nói :

- Lão là người hiểu biết cứ mời lão đến gặp ta.

Một giọng rồn rảng cất lên :

- Xin thứ tại hạ mạo muội, quả thật có việc thương lượng.

Rồi thấy Hạ Long Tường sai bước đi vào trong rừng, chào nữ lang che mặt, lão thấy Lục Văn Phi cũng có ở hiện trường, sắc mặt cảm thấy lạ lùng.

Nữ lang che mặt nói :

- Người đến để làm gì?

Hạ Long Tường nói :

- Có việc khẩn cấp cần thỉnh giáo Công chúa, hy vọng Công chúa sẽ chân thành tương cáo.

Nữ lang nói :

- Có điều gì lão cứ nói.

Hạ Long Tường nói :

- Cái đêm mà Công chúa giá lâm tệt Bang ngôn đàm từng lời từng tiếng đều gọi Tiên vương. Hạ mỗ ngẫm nghĩ hai tiếng Tiên vương, trừ hậu nhân của Tấn vương, ngoài ngoài không thể nói như vậy mới đoán định Công chúa là hậu nhân của Tấn vương.

Nữ lang nói :

- Lão có thể nhìn thấu đáo việc nhỏ nhặt như vậy, đủ thấy tâm cơ linh mãnh, tinh tế. Bản Công chúa phải là hậu nhân của Tấn vương không, không liên quan đến lão, lão hỏi để làm gì?

Hạ Long Tường nói :

- Hạ mỗ là kẻ võ phu, nhưng đối với việc phân biệt thị phi thiện ác cũng không đến nỗi cầu thả. Không sai, bản Bang đến đây chính là vì bảo tàng, nếu như ngày nay có hậu nhân Tấn vương ở đây tức là vật đã có chủ, bốn Bang quyết không thể tham gia tranh đoạt.

Nữ lang nói :

- Nghe những lời này của lão khiến ta thêm nhiều kiến thức. Cổ nhân có câu “đạo diệt hữu đạo” kẻ cướp cũng có lý lẽ của họ nghĩ rằng để chỉ sự việc này mà có lời này chẳng?

Hạ Long Tường nói :

- Công chúa không cần tả tữ hữu cổ nói quanh có mà hãy nói vào trọng tâm. Công chúa đã tương ngôn đêm mười lăm trăng tròn sẽ đi trước vào mật cốc lấy bảo tàng. Theo lão không nên truyền ngôn ra như vậy.

Nữ lang mỉm cười nói :

- Lão không ngại nói những điều lão hoài nghi chứ?

Hạ Long Tường nói :

- Hạ mỗi tuy là kẻ võ phu nếu có lời thẳng mà đắ tội xin đừng phiến trách.

Nữ lang nói :

- Lão nói đi, nói sai ta tuyệt đối không trách mắng lão là đượ rồi.

Hạ Long Tường mở miệng định nói, chợt nghe nữ tỳ ngoài bìa rừng cao giọng bắm :

- Phụ tử Tuyết Sơn Mang Tẩu đến rồi. Có cần đưạ vào gặp Công chúa không?

Nữ lang nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu nổi danh cơ trí để xem lão có những lời gì. Mau đưạ lão về đây.

Một lát sau, Vân Nương đờ Mang Tẩu chậm rãi bước vào.

Nữ lang che mặt nói :

- Lão cứ tự tiện. Bản Công chúa muốn nghe cao luận của Hạ bang chủ.

Hạ Long Tường họ khan hai tiếng nói :

- Ai ai cũng đều biết lúc này Thái Hành sơn vạn phái tụ tập, nếu Công chúa lấy đượ bảo tàng, tất dẫn đến một trường tranh đoạt. Lúc đó Công chúa có người bảo vệ nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ.

Nữ lang nói :

- Không sai. Điều nay ta có nghĩ qua, chỉ một đám giang hồ thảo khấu không đủ để bản Công chúa lo lắng.

Hạ Long Tường cười lạnh :

- Trên giang hồ anh hùng không ít, Công chúa không phải là không biết, theo lão hủ nghĩ Công chúa đã phát hiện bảo tàng đã bị người ta lấy đi, lại điều tra ra kẻ cắp bảo tàng vẫn ở Thái Hành sơn vì muốn chứng thực việc này nên mới âm thầm trong bóng tối đem việc này loan truyền ra, nếu như môn phái đáng nghi không động tĩnh có thể chứng thực chính là bọn họ đã lấy đi.

Nữ lang nói với Mang Tẩu :

- Công Tôn tiên sinh thấy những lời này đúng không?

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Truy Hồn Lệnh Phù

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Bất ổn! Lão phu có thể nghĩ đến điều này thì người khác cũng không thể không nghĩ đến. Như vậy, một phái khả nghi đó không nằm yên mà phải nhiều người đến đây, Công chúa chẳng phải phí uổng tâm cơ sao?

- Quả nhiên danh bất hư truyền, lão đã thay bản Công chúa giải thích điều nghi hoặc trong lòng Hạ bang chủ. Lão có thể nghĩ ra một việc không tầm thường như vậy thật là cao kiến hơn người khác.

Hạ Long Tường nhất thời vô ngôn đối đáp. Nữ lang lại hỏi :

- Lão vội vã đến đây gặp ta ngoài việc này ra còn việc gì nữa không?

Hạ Long Tường nói :

- Còn có một việc.

Nữ lang hỏi :

- Còn có việc gì?

Hạ Long Tường hỏi :

- Gần đây tại hạ quan sát thấy ngoài Công chúa thì có thiếu niên họ Vương cùng Bích Trần trang dường như đều có nguồn gốc với Tấn vương. Công chúa có thể vì tại hạ mà chỉ điểm được chăng?

Nữ lang nói :

- Ngày xưa, trong phủ Tấn vương thực khách cực đông, ngư long hỗn tạp, người có liên quan rất nhiều, bản Công chúa cũng như lão chẳng mấy tỏ tường.

Hạ Long Tường không còn lời để nói nên cáo từ :

- Nếu Công chúa không có ý dặn dò, tại hạ xin cáo biệt.

Nữ lang nói :

- Lão có việc, xin cứ tự tiện. Đêm mười lăm, bản Công chúa muốn nhờ quý Bang giúp một lần.

Hạ Long Tường nói :

- Nhưng không biết việc gì?

Nữ lang nói :

- Việc này quan hệ sinh mạng ngàn người đến lúc đó thiết nghĩ lão tuyệt không thể chối từ.

Hạ Long Tường cảm khái đáp :

- Nếu vì tạo phúc cho đồng đạo võ lâm bốn Bang nghĩa bất dung từ, vì nghĩa không thể từ nan!

Nữ lang nói :

- Nếu vì tư oán không đến làm phiền quý Bang.

Hạ Long Tường sắc mặt trầm trọng lưỡng lự một hồi ngừng mặt lên trời cười ngạo :

- Khó được Công chúa coi trọng bốn Bang nhưng việc hung hiểm này lão không vào địa ngục thì ai vào? Chúng ta dùng lời này định ước. Xem nha Hạ mỗ đã đáp lời rồi.

Nữ lang nói :

- Lời bàng chủ đáng giá thiên kim quả không mất bản sắc anh hùng.

Hạ Long Tường nghe lời mỉm cười, ôm quyền thi lễ, sải bước tiến ra bìa rừng. Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Đến giờ này lão hủ mới biết, dụng ý chân chính của Công chúa khi đến Thái Hành.

Nữ lang nói :

- Ta đang muốn nghe cao luận trí đa tình của lão.

Mang Tẩu nói :

- Bảo tàng Tấn vương tự thủy chí chung là một, công án có nhiều dư luận, đến hôm nay đột nhiên lan truyền xa gần như vậy. Nhược phi có người có dụng tâm khác mới làm ra như vậy.

Nữ lang nói :

- Vốn tin tức của người giang hồ thập phần nhanh chóng như vậy cũng không lấy gì làm đặc biệt.

Mang Tẩu lại nói :

- Lão hủ nghĩ rằng đây là một âm mưu trọng đại, nhưng nghĩ không ra người này vì cái gì?

Nữ lang nói :

- Những lời nói không có căn cứ không đủ làm chỗ dựa, phải có căn cứ thực tế mới có thể khiến người ta tin phục.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Hạ Long Tường nhất đại kiêu hùng, ngày nay cam tâm làm chỗ sở dụng cho Công chúa, nghĩ rằng Công chúa có tin tức gì thổ lộ với lão.

Nữ lang lắc đầu nói :

- Người thâm minh đại nghĩa, mục quang viễn đại, nhìn xa thấy rộng. Lão đã nhìn ra nguy cơ mai phục nên mới chịu làm chỗ sở dụng cho ta.

Ngừng một lát, lại nói :

- Đương nhiên lão cũng nhìn qua, bản Công chúa có năng lực hành động lão mới dễ dàng đáp lời như vậy?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Công chúa tài trí hơn người khiến lão phu bái phục.

Nữ lang cười nói :

- Chỉ là ngẫu nhiên ta nhúng tay vào. Lão nói như vậy chẳng hóa ra ta đang tự mình phô trương tài hoa, trí tuệ của mình.

Lục Văn Phi, này giờ yên lặng bây giờ cũng chen lời :

- Nói như vậy Công chúa đã biết người nào nhanh chân lấy được bảo tàng sao?

Nữ lang nói :

- Lời này rõ ràng hình như người cũng biết người nào đã nhanh tay chiếm lấy bảo tàng phải không?

Lục Văn Phi không ngờ nàng ta hỏi câu này, nhất thời ấp úng không lời đối đáp.

Nữ lang lại nói :

- Những lời này chắc là của Vương Tôn, nhưng mà sự tình chưa hẳn là vậy, bởi vì nếu như người đã

đoạt bảo tàng toàn bộ thì từ lâu đã cao chạy xa bay, không thể lưu lại nơi cùng sơn tận thủy này?

Lục Văn Phi khâm phục nói :

- Như vậy có lẽ bọn họ chỉ mới lấy được một phần.

Nữ lang che mặt nói :

- Tấn vương trí tuệ tuyệt luân, việc mà người an bày thì những kẻ phàm phu tục tử sao có thể dự liệu được.

Lục Văn Phi nói :

- Nói như vậy, việc đêm rằm Công chúa đi lấy bảo tàng cũng có mấy phần hy vọng.

Nữ lang che mặt nói :

- Bản Công chúa không muốn đàm luận việc này, ta muốn đi trước một bước, các người theo đó mà làm.

Nàng vẫy tay một cái, hai phụ nhân trắng kiện lập tức khởi kiện chạy nhanh ra khỏi rừng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Hồ phụ vô khuyến tử, cha hồ không thể sanh con hèn kém, lão phu tin tưởng, thiếu nữ này là hậu nhân Tấn vương.

Lục Văn Phi nói :

- Tấn vương luôn luôn lễ hiền đãi sĩ, thiếu nữ này cao ngạo khôn lường sao giống người xuất thân từ Tấn phủ. Còn như vị thiếu niên họ Vương khiêm cung hữu lễ rõ ràng là truyền thống giáo dục của Tấn vương.

Vân Nương cười lạnh nói :

- Trong mắt, trong tim của huynh chỉ có một đại ca Vương Tôn. Theo muội, huynh đã bị gã ta mê hoặc rồi.

Lục Văn Phi nói :

- Đời người ta chỉ có một tri kỷ coi như tại hạ đã bị sự mê hoặc như vậy cũng là sự hiếm lạ sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm thấy hai người đều có ý ôm hận cho nên cố phân giải :

- Trời không còn sớm nữa, không nên tranh luận làm gì chúng ta đi thôi.

Lục Văn Phi lưỡng lự nói :

- Xin tiên bối đi trước, tại hạ muốn đi Hắc Long bang một chuyến.

Vân Nương không chịu buông tha nói :

- Muội biết, huynh không muốn cùng phụ tử muội đi một đường, chắc rằng lại đi tìm Vương đại ca rồi.

Lục Văn Phi cười nói :

- Vương đại ca ví như thần long lúc ẩn, lúc hiện, tại hạ biết tìm ở đâu?

Vân Nương đẩy vế oán nộ mà không biểu hiện ra ngoài tức khí mà chẳng biết nói sao.

Lục Văn Phi dứt lời, sai bước ra khỏi rừng vôi vãi đi đến Hắc Long bang, Hạ Long Tường đang đàm đạo với Trình Trọng Hồ. Thấy chàng bước vào gương mặt Hạ Long Tường thoát nét mừng rỡ nói :

- Lục huynh đệ có việc gì mà đến đây?

Lục Văn Phi cười nói :

- Tại hạ nghe được một điều bí mật muốn cùng mọi người thương lượng.

Hạ Long Tường nói :

- Lục huynh đệ có việc cứ nói thẳng, nếu cần sự tương trợ của bốn Bang, lão phu xin sẵn sàng.

Lục Văn Phi đem những việc đã nghe đã thấy khi vào cổ lãng vừa rồi kể qua một lượt. Rồi chàng lại nói :

- Đối với sự việc gì, Bang chủ cũng quan sát cân nhắc cẩn trọng tất nhiên khả dĩ có thể minh bạch một số vấn đề.

Hạ Long Tường trầm tư nói :

- Phái Cổ Lãng mưu ma chước quỷ, nhất thời lão phu không rõ dụng ý của bọn họ nhưng có thể đoán định quyết không chỉ vì bảo tàng.

Trong lúc hai người bàn luận, Dịch Hiếu Thiên vôi vãi đi vào, nhìn thấy Lục Văn Phi nên lão định nói lại thôi. Hạ Long Tường vôi nói :

- Lục huynh đệ không phải người ngoài. Dịch đường chủ đừng ngại cứ nói.

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Căn cứ vào báo cáo của huynh đệ trong bang, mấy ngày, gần đây bên đường xuống núi luôn có người giang hồ ngộ hại?

Hạ Long Tường biến sắc nói :

- Có biết những kẻ bị hại là ai?

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Đại đa số là những người mấy hôm trước vào trong núi đoạt bảo.

Hạ Long Tường nói :

- Những người này tự biết không đủ lực lượng thấy khó mà lui cùng nhau trở về, tính hình như vậy hà cớ gì gặp người sát hại?

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Hay là bọn họ đã lấy được bảo tàng đến giữa đường gặp người phục kích?

Lục Văn Phi nói :

- Theo tại hạ, bên trong tất có nguyên nhân khác, không nhất định là việc đoạt bảo tàng.

Hạ Long Tường tỉnh ngộ :

- Xem ra phàm những người đã đến đây không còn cách rời khỏi Thái Hành sơn.

Dịch Hiểu Thiên nghe nói như vậy có vẻ không rõ nên hỏi :

- Người nào mà có thể lực to lớn như vậy?

Hạ Long Tường trầm tư hồi lâu nói :

- Lão phu đoán định bảo tàng tất ở Thái Hành sơn, đồng thời cũng có người sợ rằng có người khác lấy được bảo tàng mà ra khỏi núi cho nên mới ngầm phái người trấn thủ các con đường xuống núi. Những người bị hại lại không biết sự tình hồ đồ đâm đầu vào chỗ chết.

Lục Văn Phi nghĩ đến lời nói của Bạch Hồ Tử đại thúc tỉnh ngộ nói :

- Đúng rồi, bọn người này nhất định là người trong cốc lãng. Bọn họ giăng ra một mẻ lưới lớn khiến những người ở Thái Hành lần lượt chui vào lưới. Lúc này là lúc từ từ họ cất lưới đây.

Dịch Hiếu Thiên hừ một tiếng nói :

- Lão phu không tin trong võ lâm lại có người có thể lực vĩ đại như vậy. Bọn họ dám đối địch với toàn thế võ lâm đồng đạo sao?

Hạ Long Tường nói :

- Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, nếu bọn họ không tự thấy có đủ lực lượng như vậy quyết không dám phát động chiến dịch này.

Lục Văn Phi nói :

- Lời Bang chủ rất đúng nhưng tại hạ đã có biện pháp. Tại hạ cảm thấy những người vào trong núi săn bắn thường thường là muốn thu hoạch thật đầy mới về. Đây không phải người đi săn có tài cán gì cao mà chỉ vì bọn súc vật vô tri không biết liên hợp phản kháng mới lần lượt rơi vào tay thợ săn. Nếu như loài lang hổ gấu trĩ kia toàn bộ hợp quần chống lại thợ săn thì dù ba đầu sáu tay người thợ săn cũng không chống lại được.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Lời của Lục huynh đệ thật là đi vào đúng vấn đề nhưng đáng tiếc các phái trong võ lâm đều cho mình là chính phái, không ai phục ai, nếu muốn liên minh việc khó hơn lên trời.

Lục Văn Phi nói :

- Vì an nguy của võ lâm các phái không nên có ý kiến khác. Như Xuyên Tây Trương môn gặp nạn Kim Lăng Tạ gia lập tức cứu nguy nếu như quý Môn xảy ra chuyện các phái khác lập tức tương trợ chỉ cần làm được việc này, lực lượng các phái vô hình trung đã gia tăng mấy phần.

Hạ Long Tường nói :

- Biện pháp hay lắm. Chỉ vì các phái đều có tính toán riêng của mình, dù có bàn bạc việc liên minh cũng không thể thành sự thật. Nói không chừng trong thâm tâm đen tối của mỗi phái đều muốn phái khác bị tiêu diệt.

Lục Văn Phi quá thất vọng :

- Nói vậy thật khó có thể liên minh.

Hạ Long Tường nói :

- Không phải nhất định là không được chỉ vì thời cơ chưa đến.

Dứt lời lão trầm giọng lớn tiếng quát :

- Kẻ nào?

Các người ở hiện trường đều chú ý đàm thoại của hai người không lưu ý đến mọi việc chung quanh, Hạ Long Tường vừa cất tiếng nói. Trịnh Trọng Hồ đứng dậy trước tiên phi thân lên mái nhà, thân hình Trịnh Trọng Hồ vừa mới cất lên thì bóng người từ trên rơi xuống. Lão là kẻ nhiều lần gặp đại địch, lập tức tán khí nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Chỉ nghe “bình” một tiếng, bóng kẻ mới đến rơi xuống bậc cấp, thì ra là một tử thi.

Dịch Hiểu Thiên nhận ra đó là môn hạ trong bốn Bang, tranh bước lên trước xem xét. Sau gáy tử thi có một lá cờ đen ba góc, chính giữa có một cái đầu lâu màu trắng nằm trên hai khúc xương bắt chéo, còn có thêm hình năm loại độc như: độc xà, nhện nhện.

Dịch Hiểu Thiên vừa thấy lá cờ, sắc mặt biến đổi không ngừng. Hạ Long Tường bước lên cầm lấy hắc kỳ nói :

- Đây chính là Ngũ Độc Truy Hồn lệnh nhưng không biết là tín vật của phái nào?

Lục Văn Phi nhìn thấy trên cờ quả có Ngũ Độc Truy Hồn nên nói :

- Phải chăng là người trong cổ lãng truyền đến?

Hạ Long Tường kinh ngạc nói :

- Sao Lục huynh đệ biết?

Lục Văn Phi nói :

- Vì tại hạ đã thấy người trong cổ lãng thường dựa vào các loại độc vật như trùng, xà mà công kích.

Hạ Long Tường phần nộ nói :

- Tám phần là bọn chúng làm, xem ra bọn họ muốn hạ thủ với bốn phái.

Người đến truyền tín vật lại giết hại bang đồ, dụng ý ở đâu khó mà biết được, trong lòng Trịnh Trọng Hồ vừa tức vừa giận, khom người nói với Hạ Long Tường :

- Đệ phòng bị không chu đáo, tự thấy xấu hổ. Thịnh Bang chủ theo bang qui xử phạt.

Hạ Long Tường trầm giọng nói :

- Hiền đệ đừng tự trách, mau truyền lệnh xuống từ phút này phải gia tăng giới bị bất cứ người nào chưa

được ta chấp thuận, không được tự ý rời bang.

Trịnh Trọng Hồ vâng lời rồi cùng Dịch Hiểu Thiên vội vã đi khỏi đại sảnh, Hạ Long Tường đột nhiên cười nhạt nói :

- Bọn chúng xem trọng bốn Bang như vậy, Hạ mỗ ta cảm kích khôn cùng. Lão phu nhất định cho bọn họ thấy Hắc Long bang không chỉ là hư danh.

Lục Văn Phi nói :

- Vô cớ đối phương đưa Ngũ Độc Truy Hồn lệnh đến quý Bang chỉ là công nhiên khiêu chiến nhưng dụng ý ở đây chưa rõ.

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Bốn Bang ở trên giang hồ đã nổi danh hiệp nghĩa, chúng dùng gió mà lay đại thụ cũng là việc tất nhiên.

Lục Văn Phi cảm thấy ở lâu nơi đây không tiện, chàng đứng dậy cáo từ :

- Quý Bang đang có nhiều việc tại hạ không tiện lưu lại xin từ biệt.

Hạ Long Tường ngăn lại nói :

- Lục huynh đệ có hứng thú cùng lão phu đi đến một nơi này.

Lục Văn Phi trầm ngâm nói :

- Như có việc khẩn yếu, tại hạ đương nhiên phụng mệnh.

Hạ Long Tường nói :

- Chính là Bích Trần trang, từ lâu đã nghe đại danh.

Lục Văn Phi nói :

- Bang chủ dám mang tại hạ cùng đi, sao tại hạ lại không dám đi.

Hạ Long Tường nghiêm mặt nói :

- Đi lần này không phải là bái kiến mà âm thầm quan sát động tĩnh.

Thấy Lục Văn Phi không lên tiếng lão lại nói :

- Lão phu từ lâu đã hoài nghi sơn trang này có liên quan mật thiết với sự việc ở Thái Hành. Chỉ vì sự việc chưa liên quan đến bốn Bang nên chưa truy cứu, nay có việc Ngũ Độc Truy Hồn lệnh nên phải đi một chuyến xem sao.

Lục Văn Phi nói :

- Lúc này khởi hành sao?

Hạ Long Tường gật đầu đứng dậy dặn dò Trình Hồ mấy câu rồi ra khỏi Tổng đàn.

Hai người triển khai khinh công tuyệt diệu, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Khi đến cốc khẩu, Hạ Long Tường đột nhiên dừng chân lại nói :

- Phía trước là Bích Trần trang, chúng ta cẩn thận quan sát động tĩnh, đừng nên đá thảo kinh xà.

Lục Văn Phi quan sát tình thế bốn bề rồi nói :

- Lần này đi phải ngang qua cốc khẩu, nếu bọn chúng đặt trạm gác nơi đó thật khó thông qua.

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Điều này không cần lo lắng, tại hạ đã có cách.

Dứt lời, chỉ tay vào đường núi bên cạnh, lão như ngựa quen đường cũ, loáng mắt đã đứng trên một mỏm đá treo nhìn vào toàn cốc.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn xem, Bích Trần trang đã hiện ra trước mặt, đó là trang viện phòng ốc san sát chỉnh tề chiếm khoảng đất rộng lớn, chàng bất giác gật đầu nghĩ thầm :

“Xem ra nhân thủ Bích Trần trang đông biết bao!”

Hạ Long Tường đi trước dẫn đường, chậm chân bò xuống lại gặp phải bức vách quá trơn trượt phải vận dụng Bích hổ du tường. Hai người toàn thân công phu nhưng cũng phải phí rất nhiều công sức.

Lúc này bầu trời đã một màn đen tối rất có lợi cho hai người. Một lát sau đã đến được ngoài trang. Hạ Long Tường phi thân lên đầu tường. Lục Văn Phi cũng làm theo. Phát giác ra, phòng ốc Bích Trần trang tuy nhiều, nhưng người ở lại chẳng có bao nhiêu. Đa số phòng ốc đều tắt tối chẳng có ánh đèn.

Hai người thám thính khắp nơi. Thành linh, Hạ Long Tường gọi nhỏ :

- Có người đến!

Họ vội phi thân lên mái nhà nằm phủ phục trên ấy. Lục Văn Phi ngưng thần, nghe tiếng chân đang đến

ngẩng đầu nhìn xem thì thấy Tư Mã Ôn cùng với Tạ Nhất Phi sóng vai đi ngang, trong lòng cảm thấy kinh dị nghĩ thầm :

“Lão đến đây làm gì?”

Chỉ nghe tiếng Tạ Nhất Phi nói :

- Chỉ cần có tin tức của tặc điệt, việc gì cũng đều có thể thương lượng.

Tư Mã Ôn nói :

- Lệnh điệt mất tích ở Thái Hành sơn, tặc Trang thật xấu hổ với quý Môn, nếu không truy tìm ra tặc Trang còn mặt mũi nào?

Tạ Nhất Phi nói :

- Gần đây Thái Hành sơn, tụ tập rất nhiều, quý Trang dù là chủ nơi này cũng khó mà chu toàn mọi mặt, Tổng quản đừng nên tự trách.

Tư Mã Ôn thở dài nói :

- Lời tuy như vậy, tại hạ trong lòng không yên. Tại hạ đã báo cáo cùng Trang chủ triển khai toàn lực truy tìm, tin rằng nội trong năm ba ngày tất có tin tức.

Tạ Nhất Phi vòng tay cảm tạ nói :

- Quý Trang thâm tình cao nghĩa, tại hạ xin tạ ơn trước.

Tư Mã Ôn sáng khoái nói :

- Tạ huynh đã quá lời. Việc này là trách nhiệm của bọn Trang hà tất dùng lời cảm tạ.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện thoáng chốc đã vào phía trong.

Hạ Long Tường chỉ tay theo bọn họ rồi khẩn trương truy đuổi phía sau. Lục Văn Phi vừa đi vừa âm thầm quan sát, phát hiện trong trang vắng lặng không một bóng người. Tư Mã Ôn đưa Tạ Nhất Phi vào ngồi trong khách đình. Một thanh y đồng tử đưa đến hai chung trà thơm. Tư Mã Ôn cười nói :

- Ngoài việc Tạ huynh nghe ngóng tin tức lệnh điệt ra còn có việc gì nữa chăng?

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Trương Môn Ngộ Đại Địch

Tạ Nhất Phi hừ một tiếng nói :

- Từ khi tệt diệt thất tung đến nay, lão phu hầu như ăn không ngon, ngủ không yên. Tệt Môn chủ hôm qua đã đến đây lão phu thật không còn mặt mũi nào mà nhìn Trang chủ.

Tư Mã Ôn nói :

- Việc này sao lại trách Tạ huynh, hưởng hồ lệnh diệt vẫn còn sống, huynh không nên lúc nào cũng nhớ đến gã.

Tạ Nhất Phi nói :

- Tệt Môn chủ chưa hề trách mắng tại hạ chỉ vì tại hạ tự hổ với Môn chủ mới đến đây cầu cứu quý Trang.

Tư Mã Ôn trầm tư hồi lâu rồi nghiêm sắc mặt nói :

- Việc của lệnh tôn cùng Xuyên Tây Trương Ngọc Phong cô nương thật cũng mờ mịt chẳng có chút manh mối. Theo tại hạ đoán định bọn họ cùng rơi vào tay Cổ Lăng.

Tạ Nhất Phi đứng dậy nói :

- Tại hạ thật là hồ đồ, sao lại không nghĩ ra điều này.

Dứt lời, lão muốn cáo từ, Tư Mã Ôn lại nói :

- Tạ huynh xin chờ giây lát, tại hạ còn có điều muốn nói.

Tạ Nhất Phi lại ngồi xuống nói :

- Vì tại hạ muốn gấp rút báo cáo việc này với Môn chủ, Tổng quản Tư Mã huynh có điều dặn dò xin nói mau.

Tư Mã Ôn ho khan hai tiếng nói :

- Trừ việc lệnh diệt mất tích ra thì ở quý Môn có xảy ra việc gì không?

Tạ Nhất Phi nói :

- Điều này..

Tư Mã Ôn thở dài nói :

- Các lộ anh hùng đều tụ tập ở Thái Hành, ngoài mặt dường như vì bảo tàng nhưng trên thực tế đại sự đang trong thời kỳ chuẩn bị, hơn nữa, mấy ngày gần đây sự kiện hung sát xảy ra đã bất dung cho chúng ta khoanh tay đứng nhìn. Tại hạ đã phát giác ra. Thái Hành cơ hồ đang có một thế lực tuyệt đại lại hung tàn độc hiểm, có ý gom các môn phái ở Thái Hành vào làm một mẻ lưới.

Tạ Nhất Phi cũng là lão giang hồ, dĩ nhiên lão hiểu rõ dụng ý của đối phương, cố ý kinh ngạc nói :

- Quả có việc này sao?

Tư Mã Ôn nghiêm mặt nói :

- Tại hạ sao lại có thể hý ngôn.

Lão bèn lấy ra từ trong tay áo một cái hắc kỳ ba góc nhỏ phát phát nói :

- Tạ huynh thấy qua vật này chưa?

Tạ Nhất Phi hơi biến sắc cố ý không hiểu hỏi :

- Ở đâu Tư Mã tổng quản có được Ngũ Độc lệnh này?

Tư Mã Ôn thở dài nói :

- Tạ huynh biết được lá cờ này nghĩ rằng quý Môn cũng đã nhận được một lá?

Tạ Nhất Phi gật đầu :

- Không sai, chỉ vì tệt Môn chủ cười trừ cho qua chuyện không thêm lý gì đến.

Tư Mã Ôn nói :

- Quý Môn uy danh lừng lẫy nhưng vì lúc đó thân cư các địa nên không thể thác ngôn?

Tạ Nhất Phi đến đây mục đích nghe ngóng tin tức Bảo Thụ nhưng thực tế chỉ là muốn tra việc Ngũ Độc lệnh nên cố ý thản nhiên liên tiếp gật đầu nói :

- Tư Mã tổng quản nói thật đúng!

Tư Mã Ôn lại nói :

- Bốn Trang cư trú đất này đã hơn mười năm lại không biết có thể lực như vậy ẩn nấp ở Thái Hành nói ra thật là hổ thẹn.

Tạ Nhất Phi thăm dò nói :

- Không biết đối với việc này bốn Bang tính toán thế nào?

Tư Mã Ôn thở dài nói :

- Tệ Trang chủ là người thoái ẩn từ lâu đã không hỏi đến việc hồng trần giang hồ. Lần này đối phương vô cớ gây chuyện cũng đành phải toàn lực đối kháng.

Tạ Nhất Phi nghĩ thầm :

“Môn chủ cứ hoài nghi Ngũ Độc lệnh xuất phát từ Bích Trần trang”.

Lúc này thấy Tư Mã Ôn lấy ra Ngũ Độc lệnh càng thêm sự nghi ngờ nên đứng dậy cáo từ :

- Tại hạ đang có việc bên mình không tiện ở lâu, xin cáo từ.

Tư Mã Ôn đang định lên tiếng đột nhiên nghe một giọng cười nói :

- Bằng hữu phương nào giá lâm, hà có gì không xuống đây?

Lục Văn Phi và Hạ Long Tường đang ẩn nấp trên mái ngói, tai nghe lời nói giật mình đang định lộ diện thì lại nghe một trận cười âm u. Một người trên cao, phi thân xuống chính là Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh. Tư Mã Ôn miễn cưỡng mỉm cười nói :

- Đào huynh bán dạ quang lâm tệ Trang có gì chỉ giáo?

Đào Hàn Sinh lấy từ trong người ra một lá hắc kỳ ba góc, lạnh lùng nói :

- Lệnh này là vật của quý Bang?

Tư Mã Ôn lắc đầu nói :

- Đào huynh lầm rồi, tệ Trang chủ đã quy ẩn từ lâu không hỏi đến chuyện giang hồ.

Đào Hàn Sinh cười hăng hắc :

- Lời này chỉ có thể lừa gạt đứa trẻ ba tuổi chứ không lừa được Đào mỗ. Ta hỏi người hỏa thiêu Bất Túy cư là ai làm vậy?

Tư Mã Ôn trầm mặt nói :

- Đó là việc của bốn Trang không cần người ngoài quan tâm. Đào huynh đừng nói hồ đồ như vậy.

Đào Hàn Sinh hừ một tiếng nói :

- Đào mỗ hỏi người. Bích Trần trang của người bắt Bảo Thụ của Tạ gia và Ngọc Phong của Trương môn là dụng ý gì nói mau?

Tư Mã Ôn phẫn nộ nói :

- Đào huynh không được ngậm máu phun người.

Đào Hàn Sinh giữa mặt cười ha hả nói :

- Người che mắt được thiên hạ nhưng không che mắt được ta. Bọn người vốn muốn sát thủ Trương Nam, dẫn khởi Hắc Long bang và Trương môn rơi vào hỏa nạn chưa chắc chắn thành công nên bắt giữ hai đứa nhỏ ấy ý muốn bức hai phái, chỉ vì thời cơ chưa đến nên mới viện vào lời huyền hoặc mà che mắt bọn họ.

Tư Mã Ôn lặng thinh không đáp. Tạ Nhất Phi đã đứng lên nổi giận ùng ùng nói :

- Tư Mã huynh, lời nói của Đào giáo chủ thật chẳng?

Tư Mã Ôn nói :

- Việc này vô chứng vô cứ hà cứ gì Tạ huynh lại tin lời lão?

Tạ Nhất Phi nói với Hàn Sinh :

- Lời nói của Giáo chủ vừa rồi tất có chứng cứ, có thể chứng minh được không?

Đào Hàn Sinh cười lạnh nói :

- Tin hay không là chuyện của các hạ, bản Giáo chủ không muốn nói rõ.

Tư Mã Ôn lãnh đạm nói :

- Lời nói này đã làm tổn hại đến thanh danh bốn Trang, lão có thể loạn ngôn được sao.

Đào Hàn Sinh nói :

- Trước nay lão phu hành sự bất cần thiên hạ hiểu biết hay thông cảm, ta nói có việc này tất là có việc này.

Tư Mã Ôn sầm mặt nói :

- Thì ra lão có ý đồ đổ tội lỗi cho bốn Bang.

Đào Hàn Sinh nói :

- Nói vậy cũng được.

Tư Mã Ôn dẫn sát cơ trong lòng “hừ” một tiếng nói :

- Đào huynh dùng những lời ngoa ngôn, xảo ngữ dẫn đến ngộ nhận như vậy. Tại hạ không lời giải thích nhưng tin rằng có ngày sự thật cuối cùng vẫn là sự thật.

Lục Văn Phi truyền âm nói với Long Tường :

- Bang chủ, lời Đào Hàn Sinh đáng tin không?

Hạ Long Tường trầm ngâm một lát nói :

- Rất khó nói, nếu có tin cũng khó tin hoàn toàn.

Chợt nghe tiếng bước chân vọng đến, từ hậu đình đi ra ba người. Người đi trước chính là Ô Văn Hoa, đi phía sau là hai nữ tử lưng mang kiếm, một người áo tím, Văn Phi đã từng thấy qua, người còn lại thì khoác áo hồng.

Ô Văn Hoa vừa bước ra, chỉ Tạ Nhất Phi hỏi :

- Bọn họ đến đây có việc gì?

Tư Mã Ôn đáp :

- Bọn họ nói bốn Trang bắt đi người của Tạ gia?

Ô Văn Hoa hừ một tiếng nói :

- Hay lắm! Bốn công tử muốn tìm người của Tạ gia họ mà tính sổ, không ngờ rằng đêm nay lão lại đến đây.

Tư Mã Ôn lại nói :

- Xin Ô công tử đừng hiểu lầm. Lần này Tạ huynh đến đây cùng bốn Trang đàm phán việc công không phải để tầm thù.

Ô Văn Hoa giận dữ nói :

- Không liên quan đến ta, từ lâu ta đã muốn thử sức cùng võ lâm Trung Nguyên.

Tạ Nhất Phi đã biết qua võ công của Văn Hoa, bất giác khẩn trương, một ý niệm chợt thoáng qua, lão ha ha cười nói :

- Ô công tử muốn thưởng thức võ học Trung Nguyên điều này rất dễ. Chúng ta nên hẹn ước một ngày để cùng nhau tranh cao thấp.

Ô Văn Hoa nói :

- Ý của bản công tử là muốn ngay đêm nay thì thế nào?

Tạ Nhất Phi lắc đầu, khô khan nói :

- Đêm nay, lão phu phụng mệnh bá kiến Bích Trần trang không muốn thấy chuyện binh đao. Trừ hôm nay ra ngày sau cũng được.

Nữ tử mặc áo chèn màu hồng chợt cất bước đến cạnh Ô Văn Hoa, rồi nói với Tạ Nhất Phi :

- Lấy đâu ra nhiều lời phiếm như vậy. Nếu người không dám động thủ cũng dễ thôi. Có thể cởi kiếm ra và đi khỏi Bích Trần trang.

Tạ Nhất Phi cảm thấy đơn thân độc mã nên một lần nữa lại nhẫn nhịn dù bị đối phương sỉ nhục nhưng ngoại trừ cố nhẫn nhịn ra thì không có cách chọn lựa khác. Mắt nhìn Đào Hàn Sinh chợt nghĩ ra một chủ ý, cố làm ra vẻ phần nộ nói :

- Tạ mỗ mấy lần nhường nhịn chỉ vì kính trọng chủ nhân. Đừng nghĩ Tạ mỗ sợ người.

Lão lại cao giọng nói :

- Cô nương tung hoành như vậy, có phải Ngũ Độc Truy Hồn lệnh là do các người đưa đến không?

Đào Hàn Sinh biết lão miệng hùm gan sứa, ý muốn kéo mình vào làm hậu thuẫn, trong bụng âm thầm cười lạnh cố ý không lên tiếng. Hồng y nữ tử cười nói :

- Lão không cần phải sợ, giao ước cùng người động thủ chỉ một mình bản cô nước. Bích Trần trang tuyệt không được nhúng tay vào.

Tạ Nhất Phi nhìn thấy Đào Hàn Sinh không lộ vẻ đồng tình nên có vẻ khẩn trương nhưng cũng mạnh bạo nói :

- Một Ngũ Độc môn nho nhỏ mà dám đối địch cùng toàn thể võ lâm Trung Nguyên. Người cũng đừng nên khinh thị quá đáng.

Hồng y nữ tử phần nộ nói :

- Người nói những điều hồ đồ gì vậy? Bản cô nương không phải là Ngũ Độc môn. Nếu như người không xuất kiếm động thủ, ta không khách khí.

Tạ Nhất Phi có ý kéo dài thời gian nên nói :

- Người lai lịch ra sao mà dám cuồng ngôn vậy?

Hồng y nữ tử lạnh lùng nói :

- Bản cô nương là Đơn Du Quỳnh Châu từ Quan ngoại đến như vậy đủ chưa?

Ô Văn Hoa cao giọng nói :

- Hôm đó, lão quỷ này không nói với ngu huynh nhiều lời như vậy. Quỳnh Châu sao còn chưa ra tay?

Quỳnh Châu hừ một tiếng trường kiếm xuất ra, chỉ Tạ Nhất Phi nói :

- Mau tốt kiếm ra, đến lúc cô nương ra tay người không còn cơ hội đâu.

Tạ Nhất Phi không dám coi thường rút Thiết Cốt phiến ra ngay. Đào Hàn Sinh là tên giáo hoạt tuy xem thường Tạ Nhất Phi nhưng lúc này phần nào cũng có ý bên vực họ Tạ cho nên trong lòng không ngừng tính toán, bước lên cười một tràng dài nói :

- Đêm nay Bích Trần trang quần hiền tụ tập chính là lúc mở rộng kiến thức võ học Trung Nguyên.

Lục Văn Phi truyền âm nói với Hạ Long Tường :

- Đào Hàn Sinh phát hiện chúng ta rồi.

Hạ Long Tường nói :

- Chúng ta không muốn lộ diện thì tốt nhất đừng nên lộ diện.

Rồi lão chỉ tay nói :

- Có người đến kìa.

Lục Văn Phi ngẩng đầu nhìn xem thì thấy Trương Nam cùng một lão bà chống gậy đi nhanh đến nên nói :

- Nghe nói Bích Trần trang cơ quan mật bố xem ra không phải như vậy rồi.

- Nơi đây chỉ là chốn Bích Trần trang tiếp đãi khách không phải là cấm địa nên không có cơ quan?

Lục Văn Phi biết lão am hiểu Thổ Mộc kiến trúc nên không truy vấn nữa.

Lúc này, Quỳnh Châu cùng với Tạ Nhất Phi đang động thủ chỉ thấy thế kiếm như rồng xuất thủ, chỉ qua mấy chiêu đã thấy kiếm chiêu dị thường. Lục Văn Phi chăm chú quan sát kiếm pháp của Quỳnh Châu cảm thấy kiếm pháp này đã từng gặp qua nhưng không biết kiếm pháp này thuộc môn phái nào.

Hạ Long Tường hiểu biết võ công các môn phái tường tận nhưng đối với kiếm pháp của Quỳnh Châu cũng không thể nhận ra, lão hoang mang nói với Lục Văn Phi :

- Lệnh sư là Kiếm Tổ đại gia, công tử có biết đây là kiếm pháp gì không?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ đã thấy qua nhưng nhất thời không thể nhớ được.

Tạ Nhất Phi vốn xem thường Quỳnh Châu lại thấy nàng đơn thân động thủ với lão nên lão không dùng toàn lực thi triển, vừa rồi không cần thủ thế, nào ngờ song phương vừa giao thủ, thắng bại đã rõ ràng. Chỉ mấy chiêu, sức lực của cánh tay lão không còn. Tạ Nhất Phi bị tấn công liên tiếp, tay chân luống cuống. Đột nhiên kiếm thức không còn nặng nề thì ra đối phương đã thu kiếm vào vỏ.

Lão không giấu vẻ ngỡ ngàng hồi lâu không lên tiếng, Quỳnh Châu bước đến nói với Đào Hàn Sinh :

- Các hạ dường như cao cường hơn lão ta nhiều, bản cô nương muốn cùng các hạ giao đấu.

Đào Hàn Sinh lãnh đạm nói :

- Lão phu là hàng trưởng thượng, lý nào cùng cô nương động thủ.

Quỳnh Châu đang định lên tiếng nói thì có hai bóng người đáp xuống chính là Trương Nam và một lão bà.

Trương Nam nhìn lướt qua tình hình khách đĩnh, trên mặt lộ vẻ hoang mang không biết đang xảy ra việc gì, Tư Mã Ôn bước lên hai bước thủ lễ nói :

- Trương huynh đang đêm quang lâm tệt Trang chắc có điều chỉ giáo?

Trương Nam dẫn kiến lão bà nói :

- Vị này là Nhị tẩu ở Trương gia, chính là mẫu thân của Ngọc Phong. Vì lo lắng an nguy cho nữ nhi nên mới mạo muội đến quý Bang tham vấn tin tức.

Tư Mã Ôn vội vòng tay nói :

- Xin đừng khách khí, không biết quý Trang đã có chút tin tức nào của tiểu nữ không?

Tư Mã Ôn nói :

- Việc này, tại hạ cũng rất lo lắng nhưng đến nay hoàn toàn chưa có tin tức.

Trương nhị nương miễn cưỡng cười nói :

- Vì việc của Trương môn phái khiến Tổng quản phí tâm?

Tư Mã Ôn khiêm tốn nói :

- Chúng ta đều thuộc giới võ lâm, đừng phân biệt việc người việc ta.

Quỳnh Châu thấy hai người họ chỉ toàn nói chuyện lễ, nghĩa cảm thấy bực bội nói :

- Ấy, bọn người không hẹn mà cùng đến Bích Trần trang hay là đi tìm não nhiệt?

Trương nhị nương trợn mắt nhìn nàng nói với Tư Mã Ôn :

- Vị cô nương là người gì của quý Bang? Sao lời nói lại ngang ngạnh như vậy?

Tư Mã Ôn vội giới thiệu :

- Vị này là Đơn Du Quỳnh Châu từ Quan ngoại đến.

Trương nhị nương chẳng thèm nhìn nàng mai mỉa nói :

- Thì ra dân của vùng Quan ngoại chẳng trách chẳng có chút giáo dục. Hừ!

Quỳnh Châu nguyên là người thích gây sự, sao có thể chấp nhận những lời nói như vậy. Mà liễu nhíu lại, nói lớn :

- Lão hủ bà, lão nói người nào không có giáo dục?

Trương nhị nương nói :

- Ta nói người đấy!

Quỳnh Châu thân hình cất lên phi thân ra giữa vẩy tay nói :

- Lão hủ bà đến đây, đêm nay cô nương không giáo huấn mụ, thì mụ không biết sự lợi hại của bản cô

nương.

Trương nhị tẩu phần nộ, giơ ngang châu trượng đi nhanh đến.

Trương Nam truyền âm nói :

- Võ công phái này, kỳ môn dị tuyệt, Nhị tẩu đừng nên khinh suất.

Trương nhị nương nhìn cô bé trước mặt chưa đến tuổi thành niên, hãy còn măng sữa nên đầu để vào mắt. Lão bà giơ tay cao châu trượng từ trên cao bổ xuống.

Quỳnh Châu phát giác ra tiếng gió trong thế trượng của lão bà thập phần mãnh liệt không dám đưa kiếm chống đỡ. Nghiêng người một chút, trường kiếm trong tay thuận theo thế trượng mà kích tới. Châu trượng đánh đi của Nhị tẩu chỉ là hư trượng nên trường kiếm chỉ đâm vào khoảng không. Thực trượng của Nhị tẩu là chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân” quét mạnh dưới chân Quỳnh Châu.

Nhị tẩu nội lực hùng hậu xuất chiêu vừa nhanh vừa hiểm, uy thế thập phần kinh người.

Quỳnh Châu thầm giật mình vội lui về sau mấy bước. Châu trượng lại lướt mạnh ngang trước ngực. Nhưng thân hình của Quỳnh Châu như có mang đao pháo vừa lui đã bắn vọt lên trước kích thẳng vào ngực đối phương. Trương nhị tẩu chiêu thức đã lão luyện mà đối với chiêu kiếm này cũng không kịp chống đỡ, bất giác phải né sang trái.

Quỳnh Châu một chiêu đã chiếm được tiên cơ, lập tức triển khai kiếm thức chỉ thấy kiếm quang lấp loáng như giao long cuồn cuộn vẫy vùng trong sóng nước trùng trùng bao phủ Nhị tẩu.

Trương nhị tẩu một đời nổi danh nữ kiệt, một chút cũng không dám khinh suất, lập tức thi triển Thập tam trượng cả đời khổ luyện, trông thế trượng thật kinh hồn bạt vía.

Song phương lập tức triển khai một trường quyết đấu khốc liệt. Lục Văn Phi mắt thấy hai người đang ở thế tranh giành sinh tử, nhận định Tư Mã Ôn tất xuất viện ngăn trở. Nào ngờ, Tư Mã Ôn vẫn bàng quang, không một tiếng khuyên can, cảm thấy kỳ dị, chàng truyền âm với Hạ Long Tường :

- Xem ra Bích Trần trang có ý để cho Xuyên Tây Trương gia mất mặt.

Hạ Long Tường nói :

- Việc này chưa hẳn như vậy khó có thể nói Bích Trần trang cùng một phái với Quan ngoại. Nói không chừng họ mượn tài sức của sư huynh muội Văn Hoa mà thôi.

Lúc này, Trương nhị tẩu đã giao thủ với Quỳnh Châu, gần hai mươi chiêu. Kỳ trượng của Nhị tẩu, sức lực hùng hậu, mấy lần đều tìm cơ hội đấu nội lực với đối phương.

Quỳnh Châu đột ngột cười lạnh nói :

- Đừng cho rằng chỉ có mấy phần võ học thì bảo bốn cô nương sợ mù. Ta chưa từng xem trọng những nhân vật Trung Nguyên bao giờ.

Dứt lời mũi kiếm lật ngang, áp chế châu trượng. Trương nhị tẩu đại nộ, vận mãnh lực vung lên, hồng hất kiếm của Quỳnh Châu ra, nhưng ai cũng không ngờ châu trượng không mấy may nhúc nhích. Những người ở hiện trường đều là người hành hiệp giang hồ vừa nhìn đã phát giác ra nội lực của Quỳnh Châu không chỉ hơn hẳn Nhị tẩu mà còn có thể nói là kinh thiên động địa.

Muốn biết võ công của một người, tuy sư môn truyền thụ không giống nhau, có phân biệt cao thấp nhưng đối với môn nội công muốn gấp cũng không được, phải tuần tự mà tiến. Quỳnh Châu niên kỷ không tới hai mươi mà có thể dùng nội lực áp chế Trương nhị nương với hơn mấy mươi năm tinh luyện thật là kỳ tích.

Trương Nam chỉ sợ Nhị tẩu gặp chuyện không may vội vã bước lên. Ô Văn Hoa “hừ” một tiếng cũng sai chân bước theo.

Trương nhị nương nộ hỏa bừng bừng nổi giận trợn tròn đôi mắt, đờ khí đờn điền hét to một tiếng, ráng sức hất mạnh lên, lần này tuy châu trượng có nhích lên một chút nhưng thủ kiếm của Quỳnh Châu nhẹ nhàng như chuồn chuồn đậu trên mặt nước lơ lửng trên không. Còn Trương nhị nương hai tay giữ chặt châu trượng, xoay một vòng tròn, ý muốn rút ra khỏi mũi kiếm đè trên châu trượng, nhưng thấy bóng người nhoáng lên, bàn tay giữ kiếm của Quỳnh Châu gần như bất động mà song cước nhoáng lên đá mạnh về phía trước “Bình” một tiếng trước ngực của Nhị tẩu hứng trọn một cước. Nhị nương “Hự” lên một tiếng thối lui năm bước mới đứng vững được.

Lúc đó, Quỳnh Châu mượn thế xoay tròn một vòng, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất đứng yên bất động. Trương nhị nương nộ xung đến nổi trợn tròn hai mắt, run bắn cả người giờ châu trượng muốn đâm thẳng về phía trước, thì bị Trương Nam dùng tay ngăn lại nói :

- Việc nhỏ không nhịn tất loạn đại sự. Đêm nay chúng ta không nên liều mạng.

Trương nhị tẩu giận dữ trợn mắt nói :

- Ta với ả kia thế không đội trời chung.

Trương Nam “Hừ” một tiếng nói :

- Việc chúng ta cần làm còn nhiều, hiện giờ đừng nên tìm rắc rối.

Trương nhị nương cũng biết đánh bại đối phương không phải chuyện dễ, huống hồ lại đang ở Bích Trần trang thế nên phần nộ nói :

- Sẽ có ngày ta lột từng miếng da của ả.

Dứt lời Nhị tẩu động mạnh châu trượng xuống đất gần giọng nói :

- Chúng ta đi!

Nói xong Nhị tẩu nhón người lên mái ngói phi thân đi. Trương Nam cảm thấy ở lại không còn ý nghĩa nhưng cũng không thể bỏ đi như vậy nên vòng tay nói với Tư Mã Ôn :

- Huynh tẩu vì ái nữ mất tích, tâm tình bấn loạn, Tư Mã tổng quản xin rộng lòng tha thứ.

Tư Mã Ôn cười ha hả nói :

- Không dám, không dám. Đơn Du cô nương không phải người ngoài, chỉ muốn ẩn chứng vài chiêu võ công cũng chẳng phải là việc lạ của võ lâm. Trương huynh bất tất để trong lòng.

Trương Nam lại nói :

- Việc của tể điệt nữ hy vọng vào Tư Mã tổng quản, một hai ngày sau lão phu lại đến đây nghe tin tức.

Tư Mã Ôn vòng tay nói :

- Thứ lỗi, tại hạ không tiễn xa.

Trương Nam trả lễ rồi phi người đi mất. Thúc, tẩu của Xuyên Tây Trương môn đến đây vô tình đã giải vây cho Tạ Nhất Phi. Lão gian giáo vô cùng, biết rằng thúc tẩu Trương môn vừa đi, Quỳnh Châu tất sẽ tìm đến mình. Vừa rồi, lão đã bị xấu mặt lúc này phải mau thừa cơ mà đi. Thế là, cũng phi thân theo Trương Nam.

Ô Văn Hoa đột nhiên trầm giọng nói :

- Hai người đứng lại cho ta.

Lời vừa dứt, thân người cất lên bay về phía trước chặn đường đi của hai người.

Trương Nam giận dữ gay gắt nói :

- Người làm gì vậy?

Ô Văn Hoa cười cuồng ngạo nói :

- Các người mượn tiếng tìm người, không hẹn cùng đến Bích Trần trang tất có dụng tâm khác, nếu không nói ra mình bạch ta nghĩ khó ra khỏi nơi này.

Tạ Nhất Phi phần nộ nói :

- Xem người có ý muốn gây sự.

Ô Văn Hoa cười một tiếng nói :

- Coi như thiếu gia gây sự, bọn người có bản lĩnh cứ đồng loạt ra tay.

Trương Nam có ngoại hiệu “Truy Mệnh Diêm Vương” đâu phải vô danh tiểu tốt, lập tức ngưng khí đề công “Hừ” một tiếng :

- Người đừng khi người ta thái thậm, nếu lão phu không kính trọng chủ nhân thì chẳng nói lời tốt đẹp vậy đâu.

Hạ Long Tường đang ẩn phục trong bóng tối, cảm thấy bất bình, bèn vươn người đứng dậy. Lục Văn Phi cũng đứng lên theo, từ tốn nói :

- Trương tiên bối hãy khoan động thủ. Chúng ta đến đây đều là khách, trước nói cho rõ ràng muốn đánh cũng không muộn.

Trương Nam quay đầu lại thì ra là Hắc Long bang chủ cùng Lục Văn Phi đứng trên mái ngói, thì đàm lược gia tăng nên nói :

- Nếu tại hạ không ra tay, tên này mở miệng khi người không ai chịu nổi.

Ô Văn Hoa cười lạnh nói :

- Quả thật không ngoài sở liệu của thiếu gia, tất cả thật đã đến đây.

Đào Hàn Sinh chen lời :

- Bọn người, cả gan dám truyền Ngũ Độc Truy Hồn lệnh ra khắp nơi, tức là khi thị người võ lâm Trung Nguyên, sao chúng ta lại không thể truy vấn.

Ô Văn Hoa ngăn người nói :

- Lời này là ý gì. Bốn phái nào có Ngũ Độc Truy Hồn lệnh.

Bởi vì thân phận Hạ Long Tường không tầm thường, Tư Mã Ôn vừa thấy lão hiện thân, lập tức phi thân lên mái ngói vòng tay thi lễ cười ha hả nói :

- Ngọn gió nào đã đưa Bang chủ đến đây xin thứ tại hạ thất nghinh.

Hạ Long Tường vòng tay đáp lễ :

- Tại hạ đến đây quá ư lỗ mãng cũng mong Tổng quản hải hà.

Tư Mã Ôn lại nói :

- Trên này không tiện luận bàn, xin mời xuống dưới cho tại hạ tiếp nghinh.

Tư Mã Ôn lại nói với Văn Hoa và Trương Nam :

- Cũng xin nhị vị nể mặt tại hạ việc này cũng nên bỏ qua. Chúng ta nói vào chính sự là chủ yếu.

Dứt lời, phi thân xuống đi vào trong khách đình. Hạ Long Tường cũng vội theo sau đến ngồi hàng ghế trên. Những người còn lại cũng lũ lượt ngồi xuống.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Lời Nhắc Nhở Của Người Ngọc

Tư Mã Ôn mở miệng nói :

- Chư vị đến đây thật đúng lúc, bốn Trang cũng cảm thấy Ngũ Độc Truy Hồn lệnh quá ư kỳ hoặc, ý muốn nghe ngóng xem chư vị có đối sách gì với Ngũ Độc lệnh này.

Hạ Long Tường nói :

- Quý Trang từ lâu cư trú Thái Hành sơn không thể không biết lai lịch của lệnh này.

Tư Mã Ôn lắc đầu nói :

- Trước nay tại hạ chưa từng nghe nói đến Ngũ Độc bang hoặc giả bang phái lấy cờ độc làm kỳ hiệu.

Đào Hàn Sinh cười khô khan nói :

- Quý trang giao lưu rộng rãi, không biết trong khách nhân có ai lấy Ngũ Độc làm hiệu không?

Lời này vô hình chung là nói huynh muội Ô Văn Hoa. Tư Mã Ôn nhìn Ô Văn Hoa nói :

- Ngoài Ô công tử ra, bốn Trang không còn người khách nào khác mà sư môn của Ô công tử dường như không chút quan hệ đến Ngũ Độc.

Tư Mã Ôn có vẻ không hài lòng nói :

- Lẽ nào Đào giáo chủ không tin lời tại hạ sao?

Ô Văn Hoa cũng bất bình nói :

- Xem ra bọn người có tâm ý muốn tìm sư huynh muội ta gây sự.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt cười ha hả nói :

- Sự thật khiến thiên hạ không thể không hoài nghi.

Quỳnh Châu giận dữ nói :

- Nếu cho là bọn ta thì các người muốn làm gì?

Đào Hàn Sinh nói :

- Nếu là quý Bang thì Đào mỗ ta chỉ muốn hỏi dụng tâm các người truyền xuất Truy Hồn lệnh là gì?

Quỳnh Châu trợn mắt nhìn lão lãnh đạm nói :

- Việc này không cần lão lo.

Hạ Long Tường nói :

- Việc này, có lẽ với họ vô can. Theo tại hạ, đoán định hết tám phần là phát xuất từ trong Cổ Lăng.

Tư Mã Ôn dường như tỉnh ngộ nói :

- Quả đúng như vậy. Ý họ muốn lấy uy lực ra lệnh các phái không được dòm ngó bảo vật.

Đào Hàn Sinh cười hắc hắc một trận, nói :

- Quả đúng như vậy, họ đã hoang phí tâm cơ. Bạch Cốt giáo là người thứ nhất không đáp ứng.

Tạ Nhất Phi nói :

- Kim Lăng Tạ gia cũng không phải là kẻ sợ việc, sao có thể để cho một lệnh kỳ nhỏ nhỏ hăm dọa.

Tư Mã Ôn nói :

- Dụng ý trong lời nói của nhị vị phải chăng muốn mượn tiếng của bốn Trang mà chuyển lời nhưng bốn Trang lại không biết chủ nhân của Ngũ Độc Truy Hồn lệnh là ai?

Hạ Long Tường nhìn sắc diện Tư Mã Ôn biết chủ nhân Ngũ Độc lệnh không phải là Bích Trần trang nên chậm rãi nói :

- Quả thật quý Trang không biết lệnh phù này lai lịch ra sao. Tại hạ không tiện hỏi nữa.

Tư Mã Ôn đứng dậy nói :

- Hạ bang chủ đại giá quang lâm, lý ra tại hạ phải bẩm rõ với tề chủ nhân thân đến tiếp đãi, chỉ vì lúc này nhiều việc đa đoan không tiện thỉnh an đành hẹn ngày khác.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Hạ mỗ không báo mà đến coi như đã có lỗi nào dám kinh động đến quý Trang chủ.

Đào Hàn Sinh cũng là chủ một phái, nhìn thấy Tư Mã Ôn không dùng lễ mà đãi, trong lòng cảm thấy bất

bình, bất giác nhú mày hừ một tiếng. Tư Mã Ôn cố ý không nói, tự mình đưa Hạ Long Tường cùng Lục Văn Phi ra đến môn đạo. Song phương thủ lễ cáo từ.

Chuyến đi này của Hạ Long Tường chưa dò thám ra chủ nhân của Ngũ Độc Truy Hồn lệnh là ai nhưng cũng biết các phái đều đã có nhận Ngũ Độc lệnh.

Trên đường đi, Lục Văn Phi chợt nói :

- Ngày mai, chính là ngày nữ lang che mặt lấy bảo tàng, Ngũ Độc lệnh xuất hiện có thể là truyền lệnh các phái không được tham gia vào chuyện này.

Hạ Long Tường tỉnh ngộ nói :

- Lời này thật hữu lý.

Lão trầm ngâm một tí rồi nói :

- Bất luận dụng ý ở đâu, người này đã phát ra Ngũ Độc lệnh tất chưa xong việc, chúng ta phải tùy cơ ứng biến.

Lục Văn Phi nói :

- Xem cử động của Ô Văn Hoa, lệnh này không giống như phái của gã truyền ra, tiền bối nhận định thế nào?

Hạ Long Tường nói :

- Thiếu niên đó tuy cuồng ngạo, nhưng vẫn không có gì hoài nghi. Truy Hồn lệnh không phải của gã truyền ra.

Trong lúc hai người trò chuyện, đột nhiên một lão già mặc áo vàng che mặt đứng bên đường cười lạnh lùng nói :

- Người đến phải là Hạ bang chủ không?

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Tôn giá là cao nhân phương nào, sao lại biết Hạ mỗ?

Lão giả hoàng y che mặt nói :

- Hắc Long bang uy danh lừng lẫy không ai mà không biết.

Hạ Long Tường lại nói :

- Tôn giá đến đây có điều chi chi giáo?

Hoàng y lão giả nói :

- Kẻ thức thời là tuần kiệt. Việc Thái Hành sơn nội tình phức tạp. Tốt nhất quý Bang đặt mình bên ngoài sự việc.

Hạ Long Tường chấn động cười nhạt, nói :

- Tôn giá phụng lệnh truyền ngữ hay là bằng hữu thiện ngôn tương khuyến vì ý tốt mà khuyên nhủ.

Hoàng y lão giả lãnh đạm nói :

- Tại hạ là người gì mà lại dám cao ngôn cùng Hạ bang chủ. Đến đây là do phụng lệnh truyền ngôn.

Lục Văn Phi nói :

- Nói vậy, tôn giá là người Ngũ Độc Truy Hồn lệnh chủ phái đến sao?

Lão giả không phủ nhận, liếc nhìn chàng, lạnh lùng nói :

- Cho là như vậy.

Hạ Long Tường nói :

- Lệnh này bất luận là do ai truyền ra cũng phải nói rõ. Nếu không truyền một lời một tiếng với đối phương người ta dù có ý tiếp nhận cũng không biết làm sao.

Lão giả hừ một tiếng nói :

- Lệnh này là cảnh cáo, kẻ thức thời không nên làm càng, nếu miễn cưỡng kiếp nạn sẽ đến bên người.

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Thì ra như vậy, Hạ mỗ đã minh bạch, thâm tạ tôn giá truyền lời.

Lão giả lạnh lùng nói :

- Xem ra quý Bang không chịu tiếp nhận lời cảnh cáo này.

Hạ Long Tường trầm mặt nói :

- Không sai. Hạ mỗ một đời hành sự, nghĩ sao làm vậy, chưa hề tính đến hậu quả.

Lão già cười hắc hắc nói :

- Có được cơ nghiệp như quý Bang không phải dễ, tại hạ lấy làm nuôi tiếc.

Lục Văn Phi nhanh người bước lên phía trước, xòe tay chụp vào khăn che mặt của lão già, miệng nói :

- Thanh âm tôn giá rất quen thuộc. Tại hạ muốn xem lão là ai.

Lần động thủ này chàng ra tay thần tốc nhưng lão già đã sớm phòng bị nhẹ nhàng thối lui nửa bước, hữu chưởng như đao chém thẳng vào cổ tay đang xòe ra của Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi trầm tay xuống, rồi lẹ làng từ dưới hất ngược lên, nhắm vào cổ tay của đối phương. Lão già giật dữ hừ một tiếng, hữu chưởng như điện xẹt kích thẳng vào vai hữu của Lục Văn Phi, chưởng phong như bão táp, biểu hiện nội lực thập phần hùng hậu.

Lúc này, Lục Văn Phi ngoài việc trực tiếp nghinh tiếp ra không còn cách nào khác, muốn lui cũng không còn có đất mà lui.

Thế là, chàng dẫn tất cả nội lực vào cánh tay phản chưởng nghinh tiếp, “Bùng” một tiếng. Hai chưởng gặp nhau, chàng cảm thấy trong chưởng kinh của đối phương hàm chứa một sức mạnh chấn thiên, thân không làm chủ được phải lui hai bước.

Từ khi Lục Văn Phi chuyên cần luyện khẩu quyết nội công của Vương Tôn đến nay, công lực đại tiến, lão già tuy đánh lui chàng hai bước nhưng tự mình cũng cảm thấy tâm thần chấn động không giấu vẻ kinh ngạc, lão cao giọng nói :

- Đến đây lão phu đã tận ngôn, nghe hay không mặc các người.

Thân hình lão già cất lên phi thân vào rừng. Chợt nghe trong rừng một giọng trầm trầm nói :

- Tôn giá sao lại không dám trực diện đối mặt với người?

Rồi thấy một bóng người phi thân đến. Hoàng y lão già không nói một tiếng liền tay kích đến, một luồng nội gia chưởng lực vừa nhanh vừa mạnh đâm thẳng đến đối phương.

Lúc này Lục Văn Phi đã nhận ra người mới đến là Dịch Hiếu Thiên không biết ẩn nấp trong rừng từ lúc nào. Dịch Hiếu Thiên muốn ngăn chặn Hoàng y lão già nên không tránh né. Song chưởng xuất ra ứng tiếp chiêu của lão già.

Hoàng y lão già không muốn động thủ với người, chưởng lực vừa phát đã thu, phóng mình phi thân vào rừng khinh công tuyệt diệu, nhanh như điện chớp lóe lên hai lần đã không thấy bóng hình.

Hạ Long Tường mục quang sắc bén, song phương chưa giao thủ, lão đã nhìn ra võ công của Hoàng y

lão giả cao hơn Lục Văn Phi và Dịch Hiểu Thiên một bậc, bất giác “A” một tiếng.

Dịch Hiểu Thiên không ngăn được Hoàng y lão giả trên mặt còn lộ vẻ bức bối khom người hành lễ với Hạ Long Tường :

- Thuộc hạ vô năng không giữ được lão ta.

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Lão này võ công cao cường không trách được lão đệ.

Lục Văn Phi sắc mặt giận dữ nói :

- Xem ra, lão này là người của Cổ Lăng.

Hạ Long Tường nghe thấy ngạc nhiên hỏi :

- Lục huynh đệ sao biết lão từ Cổ Lăng đến?

Lục Văn Phi nói :

- Văn bối vừa nghe đã phác giác ra khẩu âm của lão này quen thuộc, giờ nhớ lại thì ra đã nghe qua ở cổ lăng.

Hạ Long Tường nói :

- Lão truyền ngôn với bốn tọa trước tiên thấy rõ quyết tâm hạ thủ bốn Bang trước.

Dịch Hiểu Thiên phản hận nói :

- Ngũ Độc môn xem trọng bốn Bang như vậy chúng ta phải chuẩn bị tiếp đãi đàng hoàng mới được.

Hạ Long Tường đúng là chủ một bang, chỉ gạt đầu mấy cái không biểu lộ thái độ. Dịch Hiểu Thiên lại nói :

- Nếu quả thật Ngũ Độc lệnh từ Cổ Lăng truyền ra, sao ta không tiên hạ thủ vi cường. Lúc này chính là lúc tấn công Cổ Lăng.

Hạ Long Tường nói :

- Nơi đây không phải là chỗ nghị sự về bang hãy nói.

Lục Văn Phi không tiện đi cùng nên thi lễ nói :

- Hiện giờ quý Bang có việc, tại hạ không tiện cùng đường, xin cáo từ.

Hạ Long Tường nói :

- Thế cũng được, Lục huynh đệ cứ tự tiện.

Lục Văn Phi đi khỏi, vừa đi vừa nghĩ thầm :

- Cổ Lãng ra mặt đối địch với toàn thể người trong võ lâm ở Thái Hành đủ thấy lực lượng không nhỏ. Nhưng bọn họ làm như vậy không biết có dụng ý thế nào?

Lục Văn Phi thấy rằng người võ lâm trong Thái Hành đang đối mặt với sự tử vong, tâm tình của mọi người khẩn trương không biết chủ nhân của Ngũ Độc lệnh sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó mọi người.

Trong lúc nguồn suy tư của chàng như sóng trào, tai chợt nghe một giọng truyền âm :

- Ấy, trong núi có bầy cá rơi vào núi, tình thế thập phần hiểm ác, huynh đệ mau đi cứu bọn họ.

Lục Văn Phi nghe nói ngẩn người, ngẩng đầu nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng người nào. Đang ngỡ ngàng thì giọng truyền âm lại đưa đến :

- Đi mau lên đừng sợ. Nếu gặp cường địch tất có người ám trợ.

Lần này chàng nghe ra đó là thanh âm của một nữ tử. Giọng nói lại cất lên :

- Sao huynh đệ còn ngờ ngẩn đứng đó. Ta muốn huynh đệ lộ diện hoàn thành công đức này, về sau đối với việc đi lại trong giang hồ, huynh sẽ được nhiều người đền đáp, giúp đỡ.

Lục Văn Phi chạy vội vào trong núi. Từ xa đã thấy ven bìa rừng tùng đang xảy ra một trường ác đấu, nên vội đề công vận khí chạy nhanh về phí đấu trường.

Nơi này vốn là yếu đạo ra vào trong núi. Bên đường có một tòa lưọng đình dành cho người nghỉ mát. Đường đi do đá xanh lát thành, trên đường lát đá đang xảy ra một trường huyết chiến.

Một bên là đám hắc y nhân bịt mặt nhân số bốn người, còn có một người thân mặc hắc bào mặt che lụa xanh dường như là đầu não, lão đang ngồi ở lưọng đình không cùng tham gia động thủ.

Một bên là các giang hồ hán tử mặt áo khác nhau nhân số ước hơn mười người dường như không cùng môn phái. Xem tình hình giống như muốn ra khỏi núi nhưng gặp phải bọn hắc y nhân ngăn cản.

Nhìn dưới đất, ước chừng bảy, tám tử thi nằm ngổn ngang đều là người giang hồ sắc phục bất đồng máu tươi tuôn chảy nhuộm đỏ cả thạch lộ.

Chàng là người dễ kích động, nhìn qua sự tình cảm thấy một luồng nộ hỏa xông lên đầu. Chàng xòe tay rút kiếm đang định gia nhập thì thoáng một ý niệm nghĩ thầm :

“Ta hỏi cho rõ lý do để tránh sự hiểu lầm động thủ”.

Thế là chàng làm ra vẻ người muốn ra khỏi núi đi thẳng vào thạch lộ thông thả đi về phía chân núi. Chợt nghe một giọng trầm đục của Hắc bào lão giả trong nội đình hét lớn :

- Trở lại. Đường này không được đi qua.

Lục Văn Phi ngừng chân nhìn lão nói :

- Sao lại không được đi?

Hắc bào lão giả âm trầm nói :

- Không cho đi là không cho đi, không cần hỏi tại sao.

Lục Văn Phi cố ý không biết nói :

- Tôn giá phụng ý chỉ của Hoàng thượng hay là công lệnh của quan phủ?

Hắc bào lão giả biết chàng có ý gây chuyện cười hắc hắc, nói :

- Xem ra người có mấy phần công phu mà dám ương ngạnh xen vào chuyện người.

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Không dám, không dám. Không cho đi tại hạ trở lại là được rồi.

Dứt lời, chàng quay trở lại. Hắc bào lão nhân phi thân ra đứng trước mặt chàng, lạnh lùng nói :

- Trở lại cũng chẳng dễ dàng như vậy đâu.

Lục Văn Phi ra vẻ ngạc nhiên nói :

- Đi không được, về không cho vậy là sao?

Hắc bào lão giả chỉ về phía những tử thi cạnh đường nói :

- Đều giống như vậy cả.

Lục Văn Phi biết lão muốn sát nhân diệt khẩu vội tung người bay thẳng vào trong đám người lớn tiếng nói :

- Chư vị bất tất hoang mang, tại hạ đến giúp các vị đây.

Trường kiếm rút ra quét một luồng ngân quang về phía bốn hắc y nhân. Tình hình đấu trường hơn mười người đang đối phó với bốn người nhưng số đông lại đang thất thế. Lục Văn Phi vừa gia nhập vào tình huống lập tức biến đổi.

Bốn hắc y nhân bị kiếm thức kỳ dị của chàng công đến nỗi tay chân luống cuống lui về sau mấy bước. Hắc bào lão nhân không ngờ chàng một mình dám tấn công bốn thuộc hạ của lão, lập tức nộ khí xông lên, vội phi thân vào gia nhập trận đấu.

Lục Văn Phi vừa vào trận đã quyết tâm quyết chiến quyết thắng vì thể triển khai kiếm pháp sư môn. Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu dựa vào kiếm thuật này mà uy chấn giang hồ. Lục Văn Phi nhận được chân truyền, kiếm pháp lại cực kỳ bất phàm hơn nữa, mấy ngày gần đây công lực tinh tiến, uy thế tăng mấy lần nên hắc bào lão nhân tham gia cũng không ngăn cản được uy lực.

Hắc bào lão nhân cũng biết dựa vào võ công không cách gì chiến thắng, nên trầm giọng nói :

- Mọi người lui ra.

Bốn hắc y nhân biết lão muốn thi triển kế độc, vừa nghe lời liền thoái lui mấy bước cùng vào trong lương đình.

Lục Văn Phi biết rằng Hắc bào lão giả không dễ buông tay, sở dĩ hạ lệnh thuộc hạ thoái lui tất có âm mưu, cho nên chàng toàn thần vận kiếm tấn công. Hắc bào lão giả một mặt tránh né, một mặt thoái lui liên tiếp sáu, bảy chiêu. Đột ngột né người sang bên “Hừ” một tiếng nói :

- Các người đi cả đi. Hôm nay, coi như lão phu dễ dãi cho các người.

Lục Văn Phi thu kiếm, ngoảnh đầu lại nói với đám đông :

- Chư vị nếu muốn hạ sơn thì mau đi đi.

Đám người giang hồ nhất tề ôm quyền hành lễ nói :

- May mắn hôm nay thiếu hiệp ra tay cứu trợ, hy vọng lưu lại tính danh.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Tại hạ Lục Văn Phi cũng là môn hạ kiếm phái giang hồ.

Đám người giang hồ nhất tề nói :

- Thì ra là cao đồ của Kiếm Tổ Hồ đại hiệp. Thất kính, thất kính!

Họ dứt lời cùng nhau xuống núi. Hắc bào lão giả cười hắc hắc nói :

- Sao ngươi còn chưa đi. Lão phu đã hứa cho họ đi thì quyết không nuốt lời.

Lục Văn Phi hừ một tiếng nói :

- Đi hay không là việc của ta, không cần lão bận tâm.

Rồi chàng cao giọng hỏi :

- Tôn giá là người của Ngũ Độc lệnh?

Hắc bào lão giả ngửa mặt cười dài không đáp. Lục Văn Phi suy nghĩ nếu bắt được lão này chắc sẽ hiểu được nhiều việc có thể có liên quan đến Ngũ Độc bang.

Đang lúc chàng trầm tư, chợt nghe con đường trước mặt chuyển đến những tiếng rên la thảm khóc, chàng khẩn trương ngẩn đầu nhìn xem thì thấy đám người giang hồ vừa xuống núi khi nãy tất cả đều lão đảo té nhào xuống đất.

Văn Phi hét to một tiếng kinh ngạc, kinh hoàng chạy đến cúi đầu xem xét, thì thấy hơn mười mấy người bị chết và đôi mắt đều lồi ra. Người nào trên ngực cũng bị cắm hắc kỳ tam giác Ngũ Độc, chàng biết việc này do Ngũ Độc bang làm ra, bất giác nộ hỏa ngàn trượng quay người phóng đến hắc bạch lão giả trầm giọng nói :

- Thủ đoạn của bọn người tàn độc như vậy không sợ thiên lý báo ứng sao?

Hắc bào lão nhân cười hắc hắc nói :

- Nhược tử cường tồn, mạnh được yếu thua đó là việc thường thấy ở giang hồ. Người nói gì là thiên lý báo ứng?

Lục Văn Phi giơ kiếm chỉ vào mặt Hắc bào lão giả nói :

- Hôm nay, chúng ta phải phân biệt được sự mạnh được yếu thua.

Hắc bào lão giả nào xem chàng có ra gì hừ một tiếng :

- Việc đáng sợ nhất thế gian là ngay sinh tử của mình mà cũng không biết.

Lục Văn Phi phẫn nộ, trường kiếm trong tay triển khai kiếm thức. Hắc bào lão nhân mắt thấy thế kiếm của chàng bất giác chấn động, biết võ công của thiếu niên này cao siêu không thể xem thường.

Trong lúc song phương đang ở thế giỡm tuốt trần cung giương sẵn, con đường trước mặt thình lình

vọng đến một giọng phẫn nộ. Một vị đại hán khoảng ba mươi, tay nhổ lên một lá hắc kỳ tam giác, mặt đầy tức giận, sải bước đi đến. Nhìn thấy hai người đang trong thế gườm nhau, lập tức bước đến đứng giữa hai người trầm giọng nói :

- Khoan động thủ. Ngũ Độc Truy Hồn lệnh này là của ai phát ra?

Lục Văn Phi thấy đại hán này tuy thô kệch nhưng không giống kẻ xấu nên hỏi :

- Xin hỏi tôn tính huynh đài là cao đồ của môn phái nào?

Đại hán đó nói :

- Tại hạ Ngô An Quốc là đồ đệ của Xuyên Tây Trương môn.

Lục Văn Phi “O” một tiếng nói :

- Thì ra là cao đồ của Xuyên Tây Trương môn. Nhưng huynh đài đến đây để làm gì?

Ngô An Quốc không đáp mà hỏi lại :

- Huynh đài là môn hạ của phái nào?

Lục Văn Phi thông báo tính danh của mình, lại tiếp :

- Truy Mệnh Diêm Vương Trương Nam quan hệ gì với huynh đài?

Ngô An Quốc nói :

- Đó là tệt sư thúc.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Nói như vậy Ngọc Phong cô nương là sư muội của huynh đài?

Nhắc đến Ngọc Phong, Ngô An Quốc hơi thảng thốt, khẩn trương hỏi :

- Huynh đài quen biết với Ngọc Phong sao?

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Có duyên vài lần gặp gỡ, chỉ vì gần đây nàng đã mất tích rồi

Ngô An Quốc tai nghe lời nói rất kinh ngạc. Nắm chặt cườm tay của Văn Phi mà hỏi :

- Ngọc Phong sao lại mất tích?

Bởi vì An Quốc chưa biết việc Ngọc Phong thất tung nên nhất thời tâm tình hoảng sợ, thủ chương dùng lực quá mạnh. Lục Văn Phi một mặt vận công kháng cự, một mặt đẩy tay An Quốc ra mà nói :

- Nàng trên đường đi bị người ta bắt mất. Lệnh sư thúc đang tìm kiếm nàng khắp nơi.

Ngô An Quốc thấy mình lỗ mãng nên vội thu hồi thủ chương rồi thi lễ tạ lỗi :

- Xin thứ tại hạ nhất thời nóng nảy quá nhiều mạo phạm.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Lúc này không phải lúc chuyện trò. Chờ cho tại hạ hỏi rõ bọn này, ta lại tiếp tục đàm luận sau.

Ngô An Quốc chỉ Hắc bào lão giả hỏi :

- Những người này từ đâu đến đây?

Lục Văn Phi nói :

- Đây đều là đồng đạo võ lâm, vô cớ bị người của lão hạ sát. Nếu tại hạ thân không mang tuyệt kỹ không chừng Truy Hồn lệnh kỳ này đã cắm vào ngực của tại hạ rồi.

Ngô An Quốc cười nhạt nói :

- Thì ra là vậy.

Dứt lời, nhón chân phi thân về bốn gã hắc y nhân, song chương nhất tề tung ra. Những người ở hiện trường chỉ nghe tiếng gió “vù vù” tức thời có mấy tiếng la hét thảm thiết vang lên, lập tức có hai hắc y nhân ngã nhào xuống đất.

Hắc y lão giả hết sức phẫn nộ, định phi thân đến ngăn cản. Lục Văn Phi đã biết trước ý định của lão nên cười nhạt một tiếng giơ kiếm kích đến. Chàng thủ thế đã lâu, nên lực ra kiếm này quả là hùng mãnh thần tốc thập phần.

Hắc bào lão giả không thể cứu được bọn thuộc hạ mà phải nhanh lẹ nghiêng người né tránh.

Lục Văn Phi thâm hận lão ra tay ác độc, tàn nhẫn vừa phát động thế công đã dùng toàn lực mà đánh ra, không được mấy chiêu đã khiến lão giả rơi vào một màn kiếm quang sắc lạnh.

Ngô An Quốc là cao đồ thứ nhất của Xuyên Tây Trương môn, là người nóng nảy cương liệt, thành tựu võ học còn cao hơn Trương Nam một bậc phần hận đối phương thủ đoạn bất nhân, vừa nghe nói sư muội

thất tung, nộ khí càng bùng lên nên xuất chiêu hiểm ác không chút lưu tình, vừa chớp mắt đã giết sạch bốn hắc y nhân.

Hắc bào lão giả đang bị Văn Phi toàn lực tiến công. Tuy lão đầy người võ công mà chẳng có cơ hội thi triển. Mắt nhìn thấy bốn thuộc hạ bị người ta giết chết, vội vã dùng hết sức liên tiếp phản công ba chưởng rồi mượn thế lui khỏi kiếm quang phóng người chạy mất.

Lục Văn Phi tra kiếm vào vỏ nói :

- Kẻ trong bóng tối phát ra Ngũ Độc Truy Hồn lệnh không phải lão này, có thể chung quanh tòa lương đình này có người mai phục mà bắn ra độc lệnh này.

Ngô An Quốc nói :

- Vậy chúng ta lòng sục xem sao?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Rừng cây rậm rạp ẩn nấp rất dễ, truy tìm sự rằng phí công phu.

Ngô Quốc An tức giận nói :

- Tại hạ tuy giết bọn họ mấy người nhưng cũng khó giải được hận tâm.

Lục Văn Phi nói :

- Huynh đài đã đến Thái Hành, sớm tối có cơ hội gặp lại bọn chúng, hà tất phải khẩn trương.

Rồi chuyển sang chuyện khác hỏi :

- Lần này huynh đài đến Thái Hành sơn đi một mình hay có đồng bạn tương hành?

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Bàn Định Mưu Kế

Ngô An Quốc không giấu diếm đáp lời :

- Tại hạ sẽ đi nhanh đến trước những người còn lại sẽ lần lượt đến đây.

Đột nhiên từ nơi xa phóng lên một đạo hoa lửa bay thẳng lên trời. An Quốc giật mình nói :

- Đó là tín hiệu khẩn cấp của bốn Môn. Chắc là đã phát sinh biến cố khác thường.

Dứt lời chàng phi thân về hướng hoa lửa vừa bắn lên. Còn Văn Phi không cứu được những người giang hồ này tâm tư vụn phần ảo não. Thấy Ngô An Quốc đã đi rồi cũng chậm rãi đi vào trong núi. Bất ngờ nghe giọng truyền âm trong trẻo của một thiếu nữ :

- Tự trách ta nhất thời sơ ý không nghĩ đến có người mai phục nên không cứu được những người này.

Lục Văn Phi dừng chân nói :

- Tôn giá là ai, sao không lộ diện tương kiến?

Truyền âm lại vang lên :

- Tình thế càng lúc càng gấp ta không có thời giờ nói chuyện. Xuyên Tây Trương môn đã nhận được tín hiệu cảnh cáo. Người mau đi xem thử.

Lục Văn Phi đang định hỏi lại, bên tai đã vẳng thanh âm. Nàng này muốn chàng đi cứu trợ Xuyên Tây Trương môn chắc có nguyên nhân, nên vội vã phi thân về phía Phân đàn của Xuyên Tây Trương môn. Ước khoảng một dặm đường, chợt thấy Vương Tôn đang lao đảo đi nhanh đến, chàng giật mình kinh ngạc, vội chạy lên trước đỡ Vương tôn nói :

- Đại ca sao vậy?

Wương Tôn né người sang bên nói :

- Đừng chạm vào người huynh. Huynh đang trúng loại độc vô hình, cực kỳ lợi hại.

Văn Phi thấy nét mặt đại ca trắng bệch không còn chút huyết sắc, vừa khẩn trương vừa phẫn nộ nói :

- Đại ca bị độc ở chỗ nào?

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Hiện giờ không nên nói nhiều, trước mặt có một tòa sơn thần miếu, huynh muốn đến đó tổng độc ra.

Lục Văn Phi bẻ một nhánh cây, đưa một đầu cho Vương tôn nói :

- Đại ca mau cầm lấy.

Vương Tôn xòe tay tiếp nhận. Lục Văn Phi vận dụng công lực dồn sức vào nhánh cây dìu Vương Tôn chậm chậm đi lên phía trước.

Đi khoảng ba bốn dặm thì thấy có một tòa cổ miếu cực kỳ đồ sộ. Đi vào bên trong, phía trước là chỗ thờ sơn thần, phía sau có một gian phòng nhỏ nhỏ, có lẽ đây là chỗ ở của người giữ miếu.

Lục Văn Phi tìm về một ít cỏ khô, quét đi lớp bụi trên giường rồi dìu Vương Tôn ngồi xuống.

Vương Tôn lấy từ trong người ra một cái bình nhỏ, dốc ra hai hoàn đơn được uống vào, rồi chậm rãi nói :

- Ngu huynh cần phải điều tức trong hai canh giờ để tổng chất độc khỏi người, phiên hiền đệ bảo hộ giùm huynh.

Lục Văn Phi nói :

- Đây là phận sự của tiểu đệ, đại ca cứ yên tâm.

Vương Tôn lại nói :

- Nếu như trong lúc gặp cường địch không thể ngăn trở, có thể sử dụng mấy chiêu kiếm pháp mà Hồ đại thúc đã truyền cho. Tuy chỉ có mấy chiêu nhưng cũng đủ cứu nguy nhất thời. Nhớ kỹ một canh giờ sau là giai đoạn quan trọng khẩn yếu nhất, lúc đó càng phải lưu ý quyết không cho người khác kinh động.

Lục Văn Phi thấy Vương Tôn trân trọng dặn dò lần nữa, tâm tình chàng bất giác cũng cảm thấy trầm trọng nghĩ thầm :

“Nếu có Bạch Hồ Tử đại thúc ở đây thì vạn sự ắt chẳng sơ suất điểm nào”.

Lúc này Vương Tôn đã bắt đầu nhập định, Lục Văn Phi nhẹ nhàng đóng chặt cửa miếu, còn mình ngồi ôm lấy một tảng đá lớn đặt cạnh cửa ngồi xuống.

Trong thời gian trống trải, chàng âm thầm nhớ lại kiếm pháp mà Hồ đại thúc đã dạy cho, lần lượt ôn

luyện trong tâm tưởng mấy lần để có thể ứng dụng trong lúc đối địch. Trong lúc tâm tình nôn nóng của Văn Phi thì thời gian cứ chậm chạp trôi qua, hồi lâu đã được một canh giờ. Thành linh, ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên. Một giọng nói già lão vang lên :

- Miếu này thập phần vắng vẻ. Chúng ta vào trong nói chuyện.

Lại nghe một giọng cười ha hả nói :

- Môn chủ có hứng, tại hạ vâng lời.

Lục Văn Phi nghe ra giọng nói đó rất là quen thuộc. Nhìn ra khe cửa thì thấy chính là đương gia lão đại Tạ Thanh Văn của Kim Lăng Tạ gia cùng đồng hành là Tư Mã Ôn, chàng giật mình nghĩ thầm :

“Ta phải nấp mau mới được”.

Tòa miếu này quá nhỏ không có chỗ giấu mình, tình thế khẩn cấp, chàng vội chụp lấy một cái khóa đồng cũ vốn có trên cửa mà khóa chặt phía trong gian phòng Vương Tôn đang ngồi, còn chàng vội phi thân nấp sau tấm biển đề chữ “Uy linh hiển thánh”.

Tạ Thanh Văn cùng Tư Mã Ôn sánh vai đi vào. Tư Mã Ôn dùng tay phủ bụi trên Phật đài cùng Tạ Thanh Văn ngồi xuống nói :

- Việc Môn chủ dặn dò, bốn Bang tìm kiếm lệnh lang, tại hạ đã tìm ra một chút manh mối nên lập tức phụng cáo.

Tạ Thanh Văn nghe có tin tức ái nữ vội nói :

- Có manh mối gì, xin nói mau với lão phu.

Tư Mã Ôn nói :

- Không phải tại hạ dối gạt Môn chủ. Việc này trước khi điều tra sự thật không tiện nói rõ.

Tạ Thanh Văn ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao không tiện?

Tư Mã Ôn nói :

- Chỉ vì việc này quan hệ rất lớn. Vạn nhất điều nghi ngờ không phải là sự thật, bốn Bang sẽ trở thành tội nhân.

Tạ Thanh Văn tâm tình lo lắng, nhưng ngoài mặt miễn cưỡng nói :

- Quý Trang có điều khó xử không nói cũng được.

Tư Mã Ôn nói qua chuyện khác :

- Đối với việc đêm nay Môn chủ có tính toán gì không?

Tạ Thanh Văn cố ý không hiểu hỏi :

- Lời của Tư Mã huynh phải chăng là việc Ngũ Độc Truy Hồn lệnh?

Tư Mã Ôn nói :

- Ngũ Độc Truy Hồn lệnh tuy không biết người nào phát ra nhưng bọn chúng cũng không dám khinh suất lỗ mãng với quý Môn, tại hạ nói là việc khác.

Tạ Thanh Văn đã sớm đoán được mấy phần nhưng lão không nói rõ, cố ý cười ha hả nói :

- Tại hạ quá ngu muội xin Tư Mã huynh cứ nói thẳng ra.

Tư Mã Ôn nghiêm giọng nói :

- Tại hạ nói chính là chỉ việc bảo tàng mật cốc. Căn cứ vào việc đàm luận của Hắc Long bang và nữ lang che mặt, song phương đã chịu hợp tác đi lấy ngọc.

Tạ Thanh Văn cười lạnh nói :

- Hắc Long bang có bao nhiêu lực lượng mà dám đơn độc hành sự, Hạ Long Tường quá cuồng vọng.

Tư Mã Ôn nói :

- Theo tình thế Thái Hành hiện nay mà nói, lực lượng Hắc Long bang quả thật cường mạnh hơn những phái khác.

Tạ Thanh Văn hừ một tiếng nói :

- Theo tại hạ thấy chưa chắc đã như vậy.

Tư Mã Ôn vội nói tiếp :

- Môn chủ đến đây, dĩ nhiên tình hình có khác đi.

Tạ Thanh Văn ha hả cười nói :

- Tư Mã huynh bất tất ca ngợi tại hạ. “Cường long nan đấu địa đầu xà”, dù tại hạ có cường mạnh đến

đâu cũng khó tranh thua với anh hùng bản địa. Tại hạ thấy một môn phái có lực lượng chân chính khả dĩ bao quát đại cục chính là quý Trang.

Tư Mã Ôn cười thầm nhưng ngoài mặt khiêm tốn nói :

- Môn chủ khách khí rồi. Việc của mật cốc không có lửa sao có khói. Ý của tại hạ không thể để Hắc Long bang độc thu kỳ lợi.

Tạ Thanh Văn nói :

- Lời này nói đúng lắm. Nữ lang che mặt nếu quả là hậu nhân của Tấn vương, chúng ta ra tay thật chẳng danh chánh ngôn thuận.

Tư Mã Ôn nói :

- Tấn vương từ lúc cung vi ngộ nạn, tất cả gia sản đã bị phân tán, dù có hậu nhân cũng không thể xác nhận được ai là hậu nhân Tấn vương.

Tạ Thanh Văn nói :

- Ý của Tư Mã huynh muốn cùng tại hạ hợp tác để đối phó với Hắc Long bang?

Tư Mã Ôn gật đầu nói :

- Theo tình thế như vậy, không có phái nào đủ lực lượng như vậy để đoạt được bảo tàng.

Tạ Thanh Văn trầm ngâm một lát nói :

- Quý Trang có hợp tác, tại hạ đương nhiên tuân mệnh. Chỉ vì nghe rằng trong bảo tàng có một cuốn bí kiếp không biết đúng sai?

Tư Mã Ôn âm thầm tính toán :

“Nếu ta không khởi động lòng tham của lão thì rất khó thuyết phục lão hồ ly này”.

Thế là ra vẻ nghiêm sắc mặt nói :

- Thực không dám giấu, tặc Trang gần đây lương hết người đông, kỳ vọng có một chút tài vật để mở mang cơ sở cho nên mới có tâm đoạt bảo còn đối với bí kiếp tuyệt vô tạp ý.

Tạ Thanh Văn nói :

- Lời này phải chăng chỉ là những lời ai thán bề ngoài để che lấp thực ý bên trong.

Tư Mã Ôn nói :

- Tệ Trang chủ là người qui ẩn thì bí kiếp kia có tác dụng gì.

Tạ Thanh Văn cười nhạt nói :

- Việc này coi như tính xong, nếu thành sự tại hạ chỉ lấy bí kíp còn tất cả ngọc trân châu thuộc về quý Trang.

Tư Mã Ôn đứng dậy nói :

- Môn chủ đã khẳng khái như vậy, tại hạ thay mặt mấy trăm trang khách của Bích Trần trang cảm tạ Môn chủ.

Tạ Thanh Văn cười lớn nói :

- Nói hay, nói hay. Sản vật của Kim Lăng Tạ gia hăng hà, bốn Môn chưa hề ước vọng đến tài sản không phải của mình. Tư Mã huynh bất chấp cảm tạ.

Tư Mã Ôn âm thầm cười lạnh nghĩ :

“Ta chẳng qua một câu khiêm tốn, lão ta lại quá cuồng ngông. Hừ...”.

Ngoài mặt Tư Mã Ôn vẫn bình thản nói :

- Sự tình đã quá khẩn bách, chúng ta dựa vào những lời này làm ước định.

Tạ Thanh Văn đột nhiên nói :

- Khoan đã, đối phó với Hắc Long bang lực lượng chúng ta đương nhiên là đủ rồi, nhưng Xuyên Tây Trương môn cùng Bạch Cốt giáo phải làm sao?

Tư Mã Ôn không chút suy nghĩ nói :

- Lão tà ma Đào Hàn Sinh khó thể cộng sự, đó là địch chứ không thể là bạn. Xuyên Tây Trương môn cùng quý Trang vốn có qua lại có thể ước hẹn làm minh hữu.

Tạ Thanh Văn suy nghĩ một chút rồi nói :

- Xuyên Tây Trương môn sẽ do tại hạ thỉnh ước là xong.

Tư Mã Ôn gật đầu đột nhiên như tỉnh ngộ việc gì ngẩng đầu xem xét. Tạ Thanh Văn vốn là lão giang hồ cũng đã sớm nhìn thấy có chỗ sơ hở, cười lạnh nói :

- Tư Mã huynh đã phát giác sau tấm bảng “Uy linh hiển thánh” có điều đáng ngờ phải không?

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Phá Miếu Hộ Pháp

Tư Mã Ôn hừ một tiếng nói :

- Không chỉ sau tấm bảng, phía sau đơn phòng kia cũng có người.

Lục Văn Phi ẩn thân trên tấm biển, chợt nghe Tư Mã Ôn cho rằng trong đơn phòng kia có người bỗng chợt giật mình. Chàng bất đắc dĩ phải lộ mình phi thân xuống dưới vòng tay nói :

- Tại hạ tưởng ai, thì ra là Tư Mã tổng quản.

Tư Mã Ôn thần sắc thoáng biến đổi, chỉ vì lão là con người thâm trầm, hi vọng bắt lộ ra sắc diện, cũng vòng tay ra thi lễ nói :

- Thì ra là Lục thiếu hiệp.

Lúc này, Tạ Thanh Văn đã đổi lại sắc diện bình thường, chớp mắt hỏi :

- Người giả quý quý ma ma ẩn thân trên tấm biển có ý gì?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ ẩn thân trên tấm biển ý muốn là âm thầm theo dõi động tĩnh của Ngũ Độc bang chứ không có ý nghe lén sự mật đàm của nhị vị.

Tư Mã Ôn chợt nghĩ đến chàng cùng Hắc Long bang có mối giao tình vội truyền âm nói với Tạ Thanh Văn :

- Tiểu tử này là đồ đệ của Kiếm Tổ lại cùng Hạ Long Tường có giao hảo. Những lời chúng ta nói bị gã nghe được thật bất lợi.

Tư Mã Ôn thâm trầm nham hiểm ý muốn mượn sức của Tạ Thanh Văn hạ sát Văn Phi diệt khẩu.

Tạ Văn Thanh đã ngầm vận công lực chuẩn bị nhất cử sát Văn Phi. Tư Mã Ôn vừa truyền âm đã thức tỉnh lão. Phàm là người Chưởng môn đương gia hành sự phải nghĩ trước làm sau suy nghĩ kỹ càng mới ra tay.

Lão vừa biết đối phương là đồ đệ của Kiếm Tổ trong lòng có chút lưỡng lự không muốn vô cớ đối đầu

với cường địch. Đêm qua Tư Mã Ôn chính mắt thấy chàng đi cùng Hạ Long Tường lên chỉ vào đơn phòng hỏi :

- Lục huynh phải chăng người ở trong phòng là Hạ bang chủ?

Lục Văn Phi lắc đầu đáp :

- Hạ bang chủ không có ở đây.

Tư Mã Ôn có ý kích động sát tâm của Tạ Thanh Văn nên mỉm cười nói :

- Tại hạ nghĩ ra rồi thì ra Lục huynh để giấu cô nương Ngọc Phong ở trong phòng.

Lục Văn Phi giật mình đáp :

- Tư Mã tổng quản sao đoán bừa thế? Những lời như vậy cũng thốt ra được sao?

Tạ Thanh Văn do Tư Mã Ôn nhắc tới Ngọc Phong liên tưởng đến Tạ Bảo Thụ lập tức trầm giọng nói :

- Kẻ nào ẩn nấp trong phòng phải mở cửa cho ta xem?

Lục Văn Phi khẩn trương đứng trước cửa nói :

- Bên trong là bằng hữu của tại hạ. Lúc này đang vận tức liệu thương không thể kinh động.

Tạ Thanh Văn thấy chàng trấn giữ trước cửa không chịu nhường bước, trên mặt sát khí đã hiện hừ một tiếng nói :

- Người không chịu tránh ra đừng trách lão phu dùng cường lực.

Lục Văn Phi nói :

- Tệ hữu cùng người vô thù vô oán lẽ nào Môn chủ không biết người đang tĩnh tức không được kinh động sao?

Tư Mã Ôn từ từ nói :

- Môn chủ nhất định phải xem đó là ai. Không chừng đó là Tạ công tử?

Lời này rõ ràng là lời khiêu khích. Lục Văn Phi thiên tính ngay thẳng. Lời nói quyết không thay đổi nên nói :

- Nhị vị là võ công tiền bối không biết người bị thương đang tĩnh tức bị kinh động sẽ ra sao ư? Các vị có thể đợi tệ hữu điều tức xong.

Tạ Thanh Văn lãnh đạm nói :

- Lão phu không có thời gian chờ đợi! Mau tránh ra.

Lục Văn Phi cũng giận dữ nói :

- Lão không màng lý lẽ dùng cường lực không được đâu.

Tạ Thanh Văn đại nộ cự thủ ngang ngực nói :

- Người tránh ra hay không tránh ra?

Lục Văn Phi cảm thấy tiếng gió trong thủ chưởng của lão khá nặng nề nếu tránh ra cửa gỗ nhất định sẽ bị nát. Chàng đành phải nghiêng răng vận đủ mười thành công lực để nghênh tiếp thủ chưởng của Tạ Thanh Văn.

Hai luồng kinh lực gặp nhau “Bùng” một tiếng thật lớn bụi mù bốc đầy lên miếu đường Lục Văn Phi cảm thấy nội phủ toàn thân chấn động, khí huyết nhộn nhạo.

Hai mắt hoa lên, hai tai nghe thấy “U, u”.

Công lực của nhất đại danh gia quả nhiên uy mãnh tuyệt luân. Lục Văn Phi cảm thấy tình huống bất lợi vội vàng vận dụng khẩu quyết của Vương Tôn sơ truyền mà điều tức chân khí, đồng thời giơ tay rút kiếm khỏi vỏ ngưng thần chờ đợi.

Thủ chưởng này của Tạ Thanh Văn cũng đã dành đến tám thành công lực. Sau khi tiếp chưởng tâm thần chấn động nên lão vô cùng kinh ngạc ra vẻ như đang tránh bụi mù lùi lại hai bước.

Tư Mã Ôn nói :

- Công phu chưởng lực của Lục huynh đệ quả nhiên bất phàm ngang nhiên tiếp đón năm thành công lực của Tạ môn chủ.

Lão giáo quyết vô cùng bên ngoài ra vẻ tán tụng võ công của Văn Phi nhưng bên trong lại khích Tạ Thanh Văn động sát cơ.

Tạ Thanh Văn mắng thầm :

- Người đừng có ở bên ngoài mà đổ thêm dầu vào lửa. Sau này Hồ Văn Chiêu lão quỷ tìm đến người cũng không thoát khỏi sự liên can.

Tư Mã Ôn biết lão muốn mình xuất thủ viện trợ để sau này không thoát khỏi liên can, lão bước chân lên trước nói :

- Lục huynh đệ sao lại cố chấp như vậy? Nếu không muốn kinh động người trong nội thất thì chúng ta ở ngoài nhìn qua khe cửa cũng được.

Lục Văn Phi chống kiếm đứng thẳng, mặt hiện lên vẻ giận dữ nói :

- Tại hạ đã nói rồi, người này cùng nhị vị vô thù vô oán, sao nhị vị phải nhất thiết đòi xem mặt cho bằng được? Tại hạ thật khó vâng mệnh.

Tư Mã Ôn nhẹ giọng nói :

- Tuy ta tin lời nói của Lục huynh nhưng Tạ môn chủ không xem rõ ràng thì không yên tâm.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Nhị vị nhẫn nại chờ nửa canh giờ nữa tại hạ quyết để người trong nội thất lộ mặt kiến diện.

Tư Mã Ôn cố ý không còn cách nào thoái lui, liền nói :

- Chỉ cần người trong nội thất không phải là Tạ công tử, theo lão phu không cần xem nữa.

Tạ Thanh Văn yêu con quá mức lại lại vừa động thủ với Văn Phi trong lòng khó tính toán, ngẫm nghĩ hồi lâu :

“Chỉ cần ta không giết nó, rủi ro sau này đánh gã bị thương cũng dễ ăn nói với Hồ Văn Chiêu”.

Chủ ý đã định, công lực ngấm vận lên song thủ, mục quang nhìn thẳng vào đối phương, mặt hiện lên sát khí. Lục Văn Phi lo lắng trong lòng, biết đối phương công lực thâm hậu. Một chưởng đánh ra uy lực khôn lường, nên chàng vội vã ngưng thần đề khí chuẩn bị nghênh tiếp.

Tư Mã Ôn đã thấy song phương đang trong tình trạng song hổ đối đầu chuẩn bị xuất kích âm thầm vui mừng vì ngọn lửa đã bùng lên. Không nói không rằng bước qua một bên buông tay đứng nhìn.

Tạ Thanh Văn đã nổi cơn thịnh nộ, quyết tâm không tính đến hậu quả muốn đả thương Văn Phi dưới chưởng lực của mình nên thủ chưởng của lão từ từ dâng cao. Thành linh bên tai nghe một giọng truyền âm nho nhỏ :

- Quý phái cùng Xuyên Tây Trương môn chủ đã bị tập kích bởi Ngũ Độc bang, tình thế nguy cấp. Lão đã trúng phải kế “Ly sơn điệu hổ” của người ta rồi.

Tạ Thanh Văn chấn động không biết lời này là thiệt hay giả. Lão từ lâu đi lại trên giang hồ thâm hiểu những chuyện gian trá mây che song bạt không chuyện gì là không có. Ngũ Độc bang truyền xuất Ngũ Độc lệnh, triển khai công kích việc này cũng không phải là không có. Trong lúc lão lưỡng lự giọng truyền âm lại cất lên vội vã :

- Hảo ý truyền tin của ta mà lão lại nghi ngờ không tin, sau này lão hối hận cũng không kịp.

Tạ Thanh Văn cũng thờ dài nói :

- Lão phu kính trọng thân phận Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu tạm thời không chấp nhận với người.

Tư Mã Ôn thấy lão tự dưng cười ngửa buông cương, không tiếp tục đối đầu với Văn Phi nữa nên lấy làm ngạc nhiên. Tạ Thanh Văn từ tốn nói :

- Tại hạ cảm thấy bất định, sợ bản Môn xảy ra biến cố.

Tư Mã Ôn cười nói :

- Môn chủ ông lo lắng việc Ngũ Độc bang tấn công môn phái phải không?

Tạ Thanh Văn cười lạnh nói :

- Ngũ Độc bang đã truyền xuất Truy Hồn lệnh. Chúng ta không lên khinh suất thái quá.

Dứt lời không kịp cho Tư Mã Ôn mở miệng đã cất bước ra khỏi miếu. Tư Mã Ôn vội vã bước lên ngăn lại nói :

- Việc ước định của chúng ta thì như thế nào?

Tạ Văn Thanh lên tiếng trả lời :

- Đương nhiên là hữu hiệu. Quý Môn cứ tiếp tục hành sự.

Tư Mã Ôn chờ lão đi ra khỏi cửa ngoảnh mặt nói với Văn Phi :

- Lục huynh đệ cuối cùng trong nội phòng đó là ai?

Lục Văn Phi đáp :

- Quả thật là một vị bằng hữu của tại hạ.

Tư Mã Ôn “Ồ” lên một tiếng nói :

- Kim Lăng Tạ gia trên giang hồ uy danh lừng lẫy không ngờ lại bất cận nhân tình cư xử quá đáng như vậy.

Lục Văn Phi nói :

- Lão cho rằng tại hạ che giấu Tạ Bảo Thụ nên mới cố công xem người trong nội phòng là ai, đó cũng

là điều thường tình. Tại hạ không thể trách lão.

Tư Mã Ôn nói :

- Lục huynh đệ hào sảng như vậy thật hiếm thấy.

Lục Văn Phi vòng tay nói :

- Tư Mã tổng quản quá khách khí.

Tư Mã Ôn ngẫm nghĩ một lúc :

- Gần đây Lục huynh đệ có gặp nữ lang che mặt không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Nữ lang này hành tung ẩn mật, thực tế rất khó gặp mặt.

Tư Mã Ôn nói :

- Phải chăng mấy ngày gần đây Lục huynh ở chung với Vương Tôn?

Lục Văn Phi nói :

- Hành tung của tại hạ trước nay vô định nên cũng không biết Vương đại ca ở nơi nào.

Đối với hành động của Lục Văn Phi, Tư Mã Ôn thập phần lưu ý sớm muốn xem người trong nội thất là ai. Thấy những lời đáp của Văn Phi mơ mơ hồ hồ bất giác cười thầm.

Lục Văn Phi tính nhẩm thời gian trị thương của Vương Tôn đã xong trong lòng cất đi được một gánh nặng chậm rãi hỏi :

- Quý Trang cũng đã nhận được Ngũ Độc Truy Hồn lệnh. Không biết tín vật cảnh cáo này có dọa được người không?

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Mật Cốc Quật Bảo

Tư Mã Ôn nói :

- Tệ Trang chủ là người đã quy ẩn. Chỉ vì gần đây có ý muốn tìm bảo vật nên mới tiếp xúc với người ngoài nhưng chưa hề kết thù oán với ai, nghĩ rằng không đến nỗi bị xâm phạm.

Lục Văn Phi mỉm cười không hỏi nữa. Tư Mã Ôn vì muốn xem người trong mật thất cho nên mới nhẫn nại mà chờ đợi, dường như lúc này không thể chờ đợi được nữa, cho nên chậm rãi đi về phía Văn Phi nói :

- Lục huynh đệ cũng có ý muốn lấy bảo tàng sao?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ...

Nào ngờ, Tư Mã Ôn cố ý cho chàng lên tiếng để phân tán đi sức chú ý, rồi lão âm thầm đẩy một chưởng về phía trước. Một luồng chưởng kinh cực mạnh đánh thẳng vào cửa sổ. Cánh cửa này từ lâu đã khô khan mục nát, tuy đã khóa bên trong nhưng cũng không kham nổi kích này, chỉ nghe mấy âm thanh khô khốc lập tức tấm cửa bể thành bốn năm mảnh.

Lục Văn Phi giật mình trường kiếm trong tay kích ra. Trong lúc tâm tình khẩn trương đã thi triển kiếm pháp sở truyền của Bạch Hồ Tử đại thúc.

Tư Mã Ôn thấy thế kiếm này kỳ dị khôn tả, lão không dám ương ngạnh đối đầu mà phải thoái lui năm thước. Lục Văn Phi thầm hận lão âm hiểm độc ác, vận kiếm như bay, lại tấn công tiếp hai kiếm vừa hung hiểm vừa lạnh lẽo vô cùng bức bách Tư Mã Ôn liên tiếp lui hai bước thì nghe một giọng nói yếu ớt vang lên từ nội thất :

- Hiền đệ mau dừng tay, ngu huynh có điều muốn nói với Tổng quản.

Lục Văn Phi nghe tiếng kêu của đại ca, quay đầu lại xem thì thấy thần sắc Vương Tôn đã hồng hào, chậm rãi bước ra. Biết Vương Tôn đã vô sự nên chàng nhanh nhẹn thu kiếm lại.

Tư Mã Ôn bị Văn Phi liên công tam kiếm, tuy không bị thương nhưng trong lòng rất đổi kinh sợ, thấy rằng chàng không chỉ kiếm thức thần kỳ mà nội lực tiềm ẩn trong kiếm thập phần hùng hậu so với đương đại kiếm thuật vương gia không chút thua kém, khiến lão càng cảnh giới với chàng thiếu niên này.

Vương Tôn chậm rãi bước lên trước, vòng tay nói với Tư Mã Ôn :

- Lúc này quý Trang đang có nhiều việc phiền toái, bận rộn, sao Tổng quản rảnh rỗi đến đây?

Tư Mã Ôn biết trong lời chàng có ẩn ý, lắc đầu nói :

- Những việc trong nhà của tệt Trang không cần đến sự có mặt của lão phu lo lắng.

Vương Tôn cười nói :

- Tổng quản bày mưu tính kế, quyết thắng thiên lý. Đây chính là lúc điều binh khiển tướng sao lại nói không cần Tổng quản lo lắng.

Tư Mã Ôn nói :

- Lão phu cũng không giấu giếm đối với việc bảo tàng quả thật bốn Bang có ý muốn tìm tài vật, chỉ vì người tìm kiếm quá nhiều bảo tàng về tay ai giờ này hãy còn khó nói.

Vương Tôn nói :

- Trong võ lâm, trừ những người nhìn xa trông rộng, những người còn lại nếu có dụng tâm khác, tương lai tất nhận ác quả.

Tư Mã Ôn nghe nói sầm mặt :

- Lời này của tôn giá có ý gì?

Vương Tôn cười nhạt nói :

- Tại hạ chỉ là hữu tâm mà nói ra. Tổng quản bất tất quan tâm.

Tư Mã Ôn vòng tay nói :

- Nhị vị đàm luận, lão phu xin cáo từ đi trước.

Nói xong lão xoay người đi ngay, chờ lão đi khỏi, Lục Văn Phi nói với Vương Tôn :

- Ý của đại ca dường như nghi ngờ Bích Trần trang có hành động bất lợi với người võ lâm.

Vương Tôn lãnh đạm cười nói :

- Đệ cảm thấy Bích Trần trang chịu an phận thủ thường sao?

Lục Văn Phi nói :

- Ước muốn đoạt ngọc không chỉ Bích Trần trang. Chúng ta không nên dựa vào điều này mà phán đoán họ có dụng tâm khác.

Vương Tôn nói :

- Trong võ lâm nếu có nhiều người như đệ thì trên giang hồ không có xảy ra trường tranh đoạt như vậy.

Lục Văn Phi mỉm cười. Vương Tôn lại nói :

- Thái Hành đêm nay nguy cơ bốn bề, cuồng phong bão vũ trên Thái Hành sắp đến rồi. Kết cuộc thế nào thực cũng khiến người ta khó mà đoán đúng.

Lục Văn Phi nói :

- Đại ca suy nghĩ phải chăng là việc bảo tàng nơi mật cốc. Theo đệ đoán định, nơi đó nhất định không có bảo tàng.

Vương Tôn nói :

- Lúc này một vài lời ngắn ngủi không thể nói hết. Việc ngu huynh lo âu không phải bảo tàng gặp người cướp mà là làm cách nào tiêu trừ được kiếp nạn này.

Lục Văn Phi chợt nghĩ đến một việc, chậm rãi nói :

- Chết độc trên người đại ca là do ai gây ra?

Vương Tôn cười lạnh nói :

- Hừ, điều này không cần nói, đương nhiên là người trong cổ lãng. Ngu huynh vì việc điều tra Ngũ Độc Truy Hồn lệnh mà xâm nhập cổ lãng. Bất ngờ, một chút sơ suất vào trong thạch thất gặp phải chất độc vô hình mà họ đã gài từ trước.

Lục Văn Phi lại nói :

- Đại ca mấy lần vào cổ lãng chắc đã thu hoạch được một vài manh mối.

Vương Tôn nói :

- Ngu huynh đến Thái Hành đã mười ngày tìm không ra một chút manh mối, quả thật vô năng.

Chàng ngẩng đầu nhìn sắc trời nói tiếp :

- Hôm nay vạn phần nguy hiểm, nếu như ngu huynh không thoát khỏi cổ lãng, hậu quả còn chưa biết ra sao?

Lục Văn Phi nói :

- Không cần nói cổ lẳng, lúc vận tức vừa rồi nếu Tạ Thanh Văn không tự động đi khỏi, sự tình cũng khó đoán lắm.

Vương Tôn nói :

- Không phải lão tự động bỏ đi mà là có người âm thầm trong bóng tối truyền âm báo tin lão mới vội vàng ra về như vậy.

Lục Văn Phi âm thầm hổ thẹn :

“Mình cùng Tạ Thanh Văn đối diện vậy mà không nhìn ra được kẻ hở này”.

Chàng chậm rãi hỏi :

- Người truyền âm trong bóng tối có thể là ai?

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Ngu huynh chỉ đoán thôi chứ không biết là ai?

Vương Tôn trầm ngâm một lát lại nói :

- Sự tình thập phần khẩn cấp huynh không thể kéo dài thời gian, chúng ta đi thôi.

Dứt lời đi ra khỏi cửa. Lục Văn Phi nghĩ đến tín hiệu khẩn cấp của Xuyên Tây Trương môn, chàng chậm rãi nói :

- Tiểu đệ muốn đến Xuyên Tây Trương môn xem thử. Nghe nói nơi đó gặp phải tập kích của Ngũ Độc bang.

Vương Tôn lãnh đạm nói :

- Đệ không cần ưu sầu giùm cho người ta. Gặp phải tập kích của Ngũ Độc bang đâu phải chỉ có Xuyên Tây Trương môn. Chỉ sợ là các môn phái đến Thái Hành đều đã nhận được tín hiệu cảnh cáo.

Dứt lời, Vương Tôn cao giọng nói tiếp :

- Huynh biết đêm nay đệ sẽ đi đến mật cốc, phàm việc gì cũng vậy, phải năm lần bảy lượt suy nghĩ cẩn kẽ mới nên hành sự không nên vội vã xuất đầu lộ diện. Nên biết giờ này thù, bạn khó phân.

Lục Văn Phi cảm thán nói :

- Tiên phụ nhận sự kỳ thác của Tấn vương lấy làm trọng đại nếu hậu nhân Tấn vương không lấy được bảo tàng, tiểu đệ thật khó yên lòng.

Vương Tôn nói :

- Tiểu đệ không cần phải quá câu nệ như vậy. Việc của mật cốt kết cục thế nào huynh còn khó đoán được.

Khẩu khí chàng thập phần cứng rắn, nếu người khác lên tiếng, Lục Văn Phi nhất định không phục nhưng chính do Vương Tôn nói ra chàng không thể không ngấm ngấm, một lát sau, gật đầu nói :

- Tiểu đệ nghe lời đại ca là được rồi.

Vì Vương Tôn có việc gấp nên đột nhiên phóng bước chạy nhanh. Lục Văn Phi chậm rãi đi ra khỏi miếu, thình lình thấy một bóng người. Một vị lục y nữ lang chạy về hướng chàng, nàng này là người chàng đã từng gặp qua ở Bích Trần trang chính là Quỳnh Châu, sư muội của Ô Văn Hoa. Chàng bất giác nhíu đôi mày.

Quỳnh Châu đến trước mặt chàng, mắt nhìn bốn phía hỏi :

- Chỉ có mình người sao?

Lục Văn Phi nói không thân thiện :

- Tại hạ vốn chỉ một người thì còn có ai nữa.

Quỳnh Châu nói :

- Nghe Tư Mã tổng quản nói người thường cùng đi với nữ ma đầu che mặt. Việc này đúng không?

Lục Văn Phi ngờ ngác hỏi?

- Ai là nữ ma đầu?

Quỳnh Châu nhếch mép nói :

- Không cần phải hỏi. Đương nhiên là con nữ ma đầu tự xưng là Công chúa.

Lục Văn Phi lúc này mới hiểu, cười lớn nói :

- Tại hạ không thấy nàng có chút gì giống nữ ma đầu.

Quỳnh Châu nói :

- Vậy cũng không đáng trách, người cùng ả biết nhau không lâu, chưa nhìn thấy bộ mặt hung hiểm gian trá của ả.

Lục Văn Phi không còn nhẫn nại được nữa, nói :

- Cô nương nếu không có việc, tại hạ xin cáo từ.

Quỳnh Châu nói :

- Hà tất phải khẩn trương như vậy. Bản cô nương có việc còn chưa nói ra.

Lục Văn Phi hồi thúc :

- Vậy thì mau nói đi. Quả thật tại hạ có việc gấp.

Quỳnh Châu đột nhiên hỏi :

- Theo ta biết, người là người duy nhất trong đám đông không phải vì bảo tàng mà đến.

Lục Văn Phi không biết dụng ý của nàng ở đâu nhưng cũng đáp :

- Chưa hẳn như vậy.

Quỳnh Châu lại nói :

- Người không cần giấu ta, e rằng người đến đây cũng cùng tâm ý như sư huynh muội của ta.

Lục Văn Phi ngạc nhiên nói :

- Nói như vậy, cô nương đến Thái Hành là có sở đồ khác?

Quỳnh Châu cười lạnh nói :

- Bốn Bang nơi Quan ngoại, tài vật hùng cứ nhất phương ai thềm đếm xỉa đến bảo tàng Tấn vương của võ lâm Trung Nguyên. Ta chỉ vì nghe những lời truyền tụng mà đến đây xem thử.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát cười nói :

- Thì ra cô nương đến đây để xem náo nhiệt.

Quỳnh Châu gật đầu nói :

- Cho là như vậy.

Rồi nàng lại cao giọng :

- Trước khi vào Trung Nguyên, ta cảm thấy mỗi một người võ lâm Trung Nguyên đều là những nghĩa hiệp hào khí nhất trời, nghĩa dũng hơn người. Nào ngờ, mấy ngày nay gặp gỡ khiến ta quá thất vọng.

Lục Văn Phi bị kích động :

- Cô nương nói vậy chẳng qua đã gặp phải những kẻ thất phu, một con sâu làm rầu nồi canh.

Quỳnh Châu nói :

- Đương nhiên có lửa mới có khói, có lý do ta mới nói ra. Lấy Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia ra mà nói, ở Quan ngoại nghe danh tiếng đã lâu nào ngờ nghe danh không bằng thấy mặt khiến người ta thất vọng vô cùng không chỉ mỗi kẻ đều đáng ghét mà còn toàn là bọn gian trá, phản trắc.

Lục Văn Phi là người chất phác nghe nàng ta nói như vậy, bất giác cũng gật đầu. Quỳnh Châu lại nói tiếp :

- Hôm trước Ô sư huynh trúng độc ở cổ lũng, thâm cảm ơn nghĩa của Lục huynh ra tay tương trợ.

Lục Văn Phi cười nói :

- Đó là việc nhỏ đừng nên để trong lòng.

Quỳnh Châu nói :

- Tính tình Ô sư huynh tuy có chút kiêu ngạo nhưng đối với việc thị phi cực kỳ phân minh. Cảm thấy võ lâm ở Thái Hành tuy không dưới ngàn người, nhưng người có thể coi là chính đạo chỉ có Lục huynh.

Lục Văn Phi cười nói :

- Ô huynh quá đề cao tại hạ, thật tình tại hạ chẳng dám nhận.

Quỳnh Châu lại nói :

- Bốn phái cùng Bích Trần trang vốn không phải thâm giao. Lần này, ở nhờ trong trang chỉ vì một bằng hữu của gia sư dẫn kiến đến đó. Những việc nghe thấy trong mấy hôm nay, nhận thấy trang này hành tung ẩn mật, không phải nơi giao lưu.

Đến đây nàng dứt lời không nói nữa. Lục Văn Phi nghe nói đã biết có ẩn ý trong lời của đối phương nhưng không dám khinh suất cùng nàng nghị luận.

Quỳnh Châu nhìn quét bốn bề thấp giọng nói :

- Ô huynh đã phát giác ra chỉ trong vài ngày Thái Hành sơn tất có đại biến. Chỉ sợ huynh thân đơn thể cô gặp người ám toán nên mới cho tiểu muội âm thầm chuyển lời. Nếu như huynh không có sở cầu mà đến hãy mau rời khỏi chốn này.

Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Lời nói của nàng ta lộ vẻ chân thật, vì sao Ô Văn Hoa không nói với ta mà bảo nàng ta đến?”.

Quỳnh Châu dường như đã nhìn suốt tâm can của chàng :

- Ô sư huynh hiện có việc gấp không tiện đến đây mới bảo tiểu muội đến chuyển lời cùng lục huynh.

Lục Văn Phi vòng tay nói :

- Xin chuyển cáo cùng Ô huynh đã quan tâm đến tại hạ. Nghĩa tình này không quên.

Quỳnh Châu nói :

- Thế thì không cần.

Nàng cất đi gương mặt tươi cười, thấp giọng nói :

- Ngũ Độc Truy Hồn lệnh đến Thái Hành thật là khả nghi. Bốn phái cũng đang truy xét.

Lục Văn Phi đang định dò hỏi thì Quỳnh Châu đã tiếp :

- Xuyên Tây Trương môn cùng Kim Lăng Tạ gia sớm tối tất cũng bị người ta sử dụng. Về sau Lục huynh có cùng họ qua lại mỗi chút đều cần phải đề phòng. Tiểu muội đã tận ngôn. Xin cáo biệt.

Dứt lời, nàng cấp tốc chạy đi. Lục Văn Phi thở dài một hơi, cảm thấy khó phân biệt ai là bạn ai là thù. Định thần một lát, quyết tâm đi mật cốc một chuyến điều tra xem bảo tàng người nào sẽ có được, đồng thời nhất tâm nhất ý tìm kiếm thù nhân đã sát hại tiên phụ. Bấy giờ đã gần đến hoàng hôn, trong rừng không ngừng vang lên những tiếng chim kêu xao xác về tổ. Lục Văn Phi theo đường đá thông thả đi lên phía trước xa xa, trông thấy Bạch Hồ Tử đại thúc một tay cầm hồ rượu, một tay cầm một con chim rừng nướng thơm phức, vừa ăn vừa hát nghêu ngao, bất giác chàng bật cười, nói :

- Đại thúc sao an nhàn quá vậy.

Bạch Hồ Tử cười ha ha, đưa hồ rượu vào tay chàng nói :

- Thiếu gia cũng uống vài hớp cho vui.

Lục Văn Phi tiếp lấy, uống hai hớp, giơ tay xé lấy một miếng thịt chim rừng bỏ vào miệng, rồi chậm rãi

hỏi :

- Từ sáng đến tối đại thúc bận việc gì vậy?

Bạch Hồ Tử cười nhạt nói :

- Người ta như Quan Thế Âm Bồ Tát cả ngày bận lo cứu khổ, cứu nạn.

Lục Văn Phi biết lão không muốn nói thật nên không tùy tiện truy vấn. Bạch Hồ Tử cất đi vẻ mặt tươi cười giơ tay đấm lưng lắc đầu than dài :

- Mấy hôm nay ăn không ngon ngủ không yên thực là việc gì cũng có đủ.

Lục Văn Phi cảm thán nói :

- Tiền tài vốn thuộc vật ngoại thân, đáng tiếc thế nhân không thấu suốt.

Bạch Hồ Tử hừ lạnh nói :

- Có người vì bảo tàng nhưng cũng có người không phải vì bảo tàng.

Lục Văn Phi kinh ngạc nói :

- Quan sơn dã lĩnh, chốn núi non thâm sâu ngoài trừ chôn giấu một số bảo vật hấp dẫn người ta chẳng lẽ nào còn có sự tình trọng yếu hơn bảo tàng sao?

Bạch Hồ Tử gật đầu nói :

- Đối với nhị gia, lão cũng không giấu giếm. Việc ở Thái Hành sơn bên ngoài tỏ ra là các phái vì muốn lấy bảo tàng Tấn vương nhất thời tề tựu ở đây, thực tế phía sau của việc này thì lại là một đại gian mưu sẽ khiến võ lâm Trung Nguyên rơi vào hãm địa.

Lục Văn Phi vừa nghe, giật mình kinh ngạc nói :

- Những lời đại thúc nói liên hệ đến việc gì?

Bạch Hồ Tử thở dài nói :

- Vốn trước đây đại gia cho rằng chỉ đơn thuần là việc bảo tàng. Cho đến hôm nay mới phát giác sự tình càng lúc càng phức tạp. Tuy hiện nay lão hủ chưa thấy có điều gì kỳ hoặc nhưng cuối cùng đối phương sẽ dùng thủ đoạn gì cũng không thể đoán ra được. Đại ca của nhị gia vì việc này mà khổ tâm.

Lục Văn Phi cảm thán nói :

- Đáng tiếc, văn bói xuất đạo chưa lâu, đối với việc hiểu biết giang hồ không nhiều. Không thể vì đại ca mà gánh vác âu lo.

Bạch Hồ Tử mỉm cười nói :

- Việc mà nhị gia làm mấy ngày nay cũng không phải là điều nhỏ. Sau này, nếu có nhiều việc chắc phải nhờ đến nhị gia.

Lục Văn Phi nói :

- Nếu văn bói có thể vì đồng đạo mà phí một phần tâm lực, văn bói quyết không thoái thác.

Bạch Hồ Tử gật đầu nói :

- Có kỳ sư tất có kỳ đồ. Nhớ năm xưa, nếu không có lệnh sư kiểm bức Tam hung văn hồi cục diện không biết hôm nay sẽ như thế nào.

Lục Văn Phi nghe nhắc đến sư phụ, bất giác đau lòng, Bạch Hồ Tử tiếc nuối nói :

- Nhưng lão đã thành người phế nhân ai cũng không thể biết cái khổ nạn của lão.

Lục Văn Phi nghĩ đến ân sư tàn tật đang cô khổ sống ở thâm sơn, hận mình không thể lập tức trở về để phụng dưỡng. Bạch Hồ Tử thấy chàng sắc mặt bi thương biết đã xúc động đến tâm sự của chàng nên vội tiếp lời :

- Hiệp nghĩa của lệnh sư kiểm bức Tam hung đã in sâu vào lòng người, danh lưu thiên cổ. Lão tuy rơi vào cảnh tàn tật nhưng cũng không ân hận.

Lục Văn Phi thống khổ lắc đầu nói :

- Đại thúc đừng nhắc nữa, văn bói quá đau lòng.

Bạch Hồ Tử chép miệng mấy cái cảm khái nói :

- Danh lợi cùng quyền lực là thứ người sở cầu, bao nhiêu võ lâm đồng đạo vì bảo tàng Tấn vương mà mình tranh ám đấu, mà thế lực ẩn nấp trong bóng tối này trái lại muốn đoạt được quyền thế trên thân phận của đám đồng đạo kia, nhưng nhân quả tuần hoàn thật không biết kết cục ra sao.

Lục Văn Phi nói :

- Đêm nay, đại thúc cũng muốn đi mật cốc một chuyến sao?

Bạch Hồ Tử nói :

- Đi là lẽ đương nhiên, nhưng không phải lúc này.

Lục Văn Phi nói :

- Văn bối đi trước một bước. Lần sau tái kiến. Cáo từ.

Bạch Hồ Tử khoát tay không nói gì cả. Lục Văn Phi theo đường tiến về mật cốc mà đi.

Bởi vì gần đây các nơi lưu truyền là tình thế khẩn cấp cho nên trên đường chàng cực kỳ lưu ý. Tiến vào mật cốc chỉ thấy bốn bề yên lặng như tờ không một bóng người, cũng chẳng phát hiện một chút dấu hiệu, chàng cảm thấy kỳ dị âm thầm suy nghĩ: “Xem ra lời đồn chỉ là hư ngôn mà ta lại lên đây”.

Đêm nay chính là đêm mười lăm. Trăng trên trời vắng vặc, chiếu vào mật cốc sáng rõ.

Lục Văn Phi ngấm nhìn cảnh sắc trong cốc rồi bước lên một móm đá ngồi xuống.

Chàng vừa ngồi xuống lập tức phát hiện ngoài cốc thấp thoáng mấy bóng người, mỗi người tìm một địa hình mà ẩn nấp, chỉ có ít người chạy vào trong cốc.

Lục Văn Phi nhìn thấy nghĩ thầm: “Đây là việc quá kỳ lạ. Người lấy bảo tàng biết rõ có người ẩn phục trong bóng tối để tước đoạt, lại công nhiên thông báo khắp nơi là đêm nay khai quật, hiển nhiên người đoạt bảo đã có chuẩn bị trước. Việc đêm nay có thể thật náo nhiệt”.

Tiếng ve sầu kêu ve ve. Đêm đi vào trong tĩnh lặng, vầng trăng tròn từ trên đỉnh núi đã chậm chậm lên trời cao, chiếu nội cốc khắp nơi sáng rõ.

Chợt nghe nhiều tiếng chân người vọng đến. Xuất hiện tám hán tử mặc áo bông vai khiêng một chiếc kiệu, chạy như bay vào trong cốc đến bên ghềnh đá thì dừng lại. Hai thiếu nữ lưng mang kiếm đi về phía trước khom người vén rèm. Một vị nữ lang che mặt từ trong kiệu nhẹ nhàng bước ra. Nàng xem xét tứ phía, sau đó từ trong người lấy ra một miếng kim bài dựa vào ánh trăng chiếu vào kim bài mà dò xét một chân vách núi, cuối cùng nàng dặn dò :

- Từ chỗ này mà đào.

Những đại hán đi theo cùng nhau dùng cuốc xẻng khẩn trương ra tay đào bới. Không bao lâu đã đào được một hố sâu bốn thước. Nữ lang che mặt lại nói :

- Đào theo chiều ngang.

Mỗi một đại hán sức lực hơn người, vận khí đào như bay, loáng mắt đã đào thành một đường lộ ra một cánh cửa.

Nữ lang che mặt lộ vẻ hoan hỉ, buông một tiếng cười :

- Quả nhiên không sai, chính là nơi này.

Từ trong túi gấm nàng lấy ra một ngọc bình đổ ra mấy hoàn thuốc cho mỗi người một viên uống vào. Tự mình cũng uống một viên rồi nói :

- Đi vào trong cửa, bên trong sẽ là một địa đạo. Qua khỏi địa đạo là đến nơi chôn giấu bảo tàng. Cứ theo dẫn dò của bốn Công chúa mà hành sự.

Đám người đồng thanh vâng lời. Đám đại hán mở cửa thạch môn. Hai nữ tỳ một tả một hữu, chống kiếm giữ ngoài cửa.

Tình thế lúc này đã dần lộ vẻ khẩn trương. Người võ lâm bốn bề ẩn phục ngoài cốc, đa số đã từ từ đi vào cốc. Lục Văn Phi phi thân đến cạnh nữ lang che mặt vòng tay nói :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương. Hy vọng người nói thật.

Nữ lang che mặt nhìn chàng ra vẻ bức bối nói :

- Nói đi.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ hy vọng biết rõ thân phận thật của cô nương để tránh phát sinh sự cố đáng tiếc.

Nữ lang lãnh đạm nói :

- Ta thấy không cần. Vạn nhất xảy ra chuyện, người cứ vui vẻ đứng một bên mà xem náo nhiệt.

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Tiên phụ nhận lời ký thác của cố chủ, tại hạ đâu dễ buông tay.

Nữ lang mỉm cười :

- Nếu người cảm thấy hứng thú muốn gia nhập hướng nào cũng được.

Lục Văn Phi giận nói :

- Lúc này là lúc gì, cô nương hãy còn thích đùa bỡn.

Nữ lang cười nói :

- Ta không lo lắng, người sao lại khẩn trương?

Lục Văn Phi cảm thấy tức giận, mày kiếm giường cao đang muốn phát tác, chợt suy nghĩ lại: “Đúng rồi, nàng ta không lo lắng, hà cớ gì ta lại khẩn trương?”.

Thế nên, chàng trút cơn giận dữ không thềm lên tiếng nữa.

Lúc này, hơn mười tên đầu đội bạch mạo, thân khoác bạch y sắc diện khô khan như quỷ vừa xuất hiện. Bọn quái nhân này đã bao vây nữ lang tạo thành hình bán nguyệt.

Lục Văn Phi hét lớn :

- Dừng lại. Nếu còn tiến lên đừng trách tại hạ xuất thủ vô tình.

Bạch y quái nhân vừa nghe tiếng hét đã dừng chân đứng lại. Đào Hàn Sinh từ trong đám người phi thân đến, lạnh lùng nói với Văn Phi :

- Sự việc đêm nay ngươi lo không được đâu, nếu thức thời hãy mau lui ra.

Lúc này ngoài cốc khẩu một trận cười ha ha vang đến. Tạ Nhất Phi cùng Trương Nam song song chạy vào. Trương Nam lên tiếng trước :

- Đào huynh ý muốn hưởng riêng một mình không dễ vậy đâu.

Đào Hàn Sinh nào có xem hai người này ra gì, cười hắc hắc hai tiếng, đang định mở miệng. Thành linh thấy Tạ Thanh Văn dẫn đầu một số người sai bước tiến đến lập tức lời nói nuốt vào trong.

Tạ Thanh Văn vừa mới đứng yên. Nhị tẩu của Trương môn cũng vừa mới bước đến.

Đào Hàn Sinh là người thâm trầm giáo hoạt, đa mưu túc kế. Thấy Xuyên Tây, Kim Lăng người của hai môn đã đến, lão âm thầm tính toán, lập tức khoát tay ra hiệu cho bạch y quái nhân thoái lui. Lão cũng lui chân đứng qua một bên.

Tạ Thanh Văn là người cao ngạo. Thấy Đào Hàn Sinh gặp lão vừa đến, biết khó mà lui nên lão đặc ý cười dài. Hiện giờ bọn người đại hán đã tiến vào thạch môn khiêng ra một cái rương sắt, đưa đến trước mặt nữ lang. Một người khom mình mở nắp rương ra, bên trong tràn đầy bạch bích minh châu.

Nữ lang cầm lên một viên minh châu ngắm nghía rồi nói :

- Không sai, đây chính là bảo vật. Mau mang hết ra ngoài.

Lục Văn Phi thấy minh châu trong rương, một viên ước bằng con mắt rồng lấp lánh sáng lòa, biết rằng mỗi một bảo vật đáng giá liên thành, chàng bất giác hoành tay nắm chặt đốc kiếm.

Bất ngờ, một giọng truyền âm cực nhỏ vang lên :

- Khuyên người đừng khinh suất cường độ việc này không cần người lo.

Lục Văn Phi biết đó là lời của nữ lang bất giác ngăn người, biết nàng ta tất có dụng ý nên ẩn nhẫn buông tay.

Tạ Thanh Văn nhìn thấy một số bảo vật đã lộ ra, lão chậm rãi nói với Tạ Nhất Phi :

- Các minh châu bạch bích này có giống một loại với thứ đã thấy ở cổ lăng không?

Tạ Nhất Phi nói :

- Dường như còn trân quý hơn nhiều so với loại ở cổ lăng.

Tạ Thanh Văn chớp mắt mấy cái, lộ vẻ tham lam nói :

- Nói vậy là không sai rồi.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Vây Khốn Quần Hùng

Trương nhị tẩu chen lời :

- Bất luận là giả hay thật, cứ vào bảo môn sẽ biết sự thật!

Tạ Thanh Văn dù gì cũng là một Chưởng môn nhân, mặc dù rất tham lam nhưng nghĩ đến nữ lang che mặt trong tình thế phong vân khẩn cấp dám công nhiên đem người đến đào bảo vật, trừ phi thân đầy tuyệt kỹ hoặc là có dụng tâm khác. Nếu mình ra tay trước, bất luận thắng bại đều là thất sách. Bằng như đoạt được bảo vật thì sức lực cũng mệt mỏi, vì vậy lão không chịu ra tay. Bọn hán tử sau khi đem ra số bảo vật này, thì những người giang hồ mai phục tứ bề, nhìn vào bảo vật như hổ đói nhìn mồi, lũ lượt hiện thân đi về con đường đào khi này.

Trương nhị tẩu chống gậy xuống đất hét lớn :

- Mau đứng lại!

Xuyên Tây Trương môn trên giang hồ uy danh hiển hách, Trương nhị tẩu là nhân vật nổi tiếng nóng nảy. Quần hùng nghe tiếng hét giật mình đồng thời đứng lại.

Trương Nam cười đắc ý nói :

- Chư vị muốn xông vào trước tiên tại hạ sẽ cho mỗi người nếm thử mùi vị của Mai Vũ kim mang.

Chợt nghe một trận cười cao ngạo vang lên :

- Xem dáng vẻ của Trương môn và Tạ gia là muốn bao biện chuyện này.

Trương nhị tẩu biến sắc nói :

- Kẻ nào còn chưa xuất đầu lộ diện?

Nhìn thấy một bóng người nhoáng lên thì ra Hắc Long bang chủ Hạ Long Tường, Phó bang chủ Trịnh Trọng Hồ từ trong đám đông sánh vai bước ra.

Trương nhị tẩu ngăn người. Trương Nam bước lên chào hỏi :

- Thì ra là Hạ bang chủ giá lâm.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Không dám! Không dám! Tại hạ chỉ đến xem náo nhiệt chẳng có ý gì khác.

Lục Văn Phi đang yên lặng đứng một bên, đột nhiên nghe thấy một luồng gió thơm phất vào trong mũi, không biết từ lúc nào, nữ lang che mặt đã đứng cạnh chàng, xòe tay đưa cho chàng một hoàn đơn dược, thấp giọng nói :

- Đêm nay thật nhiều hung hiểm, không nên miễn cưỡng lộ diện. Hoàn thuốc này giải được bách độc, mau uống vào đi.

Lục Văn Phi đang định hỏi thì nữ lang che mặt đã phi người trở lại đạo khẩu, nghe nàng cao giọng hỏi :

- Bên trong còn có mấy rương?

Đám đại hán đáp lời :

- Tất cả có tám rương, ngoài ra còn có một hộp bằng gấm.

Nữ lang che mặt gật đầu nói :

- Đúng rồi! Dem hộp gấm lên đây.

Lúc này, các rương sắt đều đã đem ra. Một đại hán ôm hộp gấm cùng đi theo. Một nữ tỳ bước lên tiếp nhận.

Truyền thuyết nói rằng bảo tàng Tấn vương ngoài những cống vật giá đáng liên thành ra còn có một quyển bí kíp, cho nên quần hùng ở hiện trường đều chú mục vào hộp gấm.

Không gian im lặng như tờ nghe rõ cả tiếng tim đập. Đào Hàn Sinh đứng lặng một bên chờ cơ hội, lạnh lùng nhìn nữ tỳ ôm hộp gấm, tức tốc thân hình lão bốc lên, bay về phía nữ tỳ. Lão khinh công tuyệt kỹ, thân pháp như quỷ ma, loang lên đồng thời chụp vào hộp gấm trên tay của nữ tỳ.

Nữ tỳ cảm thấy có người chụp đến, trường kiếm như rồng kích ngược ra sau. Đào Hàn Sinh biết nàng kiếm thuật tinh kỳ, thân người vút lên, tay trái vẫn nguyên thức không biến cố chụp về phía hộp gấm.

Nữ tỳ thân hình nhấc lên khỏi khu chưởng của Đào Hàn Sinh, không ngờ rằng có một bong đen khác lặng lẽ xuất hiện sau tảng đá từ phía sau nữ tỳ mà chụp đến.

Nữ tỳ cảm thấy có một luồng gió mạnh chụp đến thì hộp gấm đã vào tay đối phương, hoảng hốt la “Á” lên một tiếng.

Đào Hàn Sinh thấy hộp gấm đã bị kẻ mới đến đoạt mất tức giận hét lớn :

- Đưa cho ta!

Bạch y quái nhân từ bốn phía vây chặt bóng đen. Chỉ thấy ánh đao và bóng người lóe lên, mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, đã có hai bạch y nhân ngã nhào xuống đất.

Lúc này những người ở hiện trường đã nhìn rõ diện mạo của người mới đến, thì ra là một hắc y nhân tuổi ước ba mươi. Trên tay nắm chặt một thanh Loan đao dị hình.

Đào Hàn Sinh thấy thuộc hạ liên tiếp bị thương, vừa giận vừa sợ, lão hét lên một tiếng phóng người về phía hắc y nhân.

Hắc y nhân ngang nhiên đứng đó chờ cho song chưởng của Đào Hàn Sinh từ trên đầu chụp xuống mang theo một luồng hàn phong nặng nề gã mới cử Loan đao nghênh tiếp hàn phong, thế đao như điện xẹt.

Thình lình nghe Đào Hàn Sinh thét lên một tiếng, cánh tay buông rũ xuống, máu từ kẽ ngón tay nhỏ giọt xuống đất.

Người ở hiện trường đều biết Đào Hàn Sinh võ công rất cao cường, thế mà hắc y nhân dùng đao pháp gì một chiêu đã đả thương lão, có thể nói trên giang hồ chưa từng thấy qua.

Trương nhị tẩu tiên liệu trong hộp gấm là vật quý trọng, không chừng đó chính là bí kíp của Tấn vương lưu lại. Mắt thấy đã lọt vào tay hắc y nhân, mụ hét lớn một tiếng, múa trượng xông thẳng vào.

Hắc y nhân đứng yên bất động chờ cho cây trượng cách đỉnh đầu không xa, rùn người xuống, thét to một tiếng, cử đao vung lên.

Trương nhị tẩu còn chưa thấy rõ đao thức của đối phương, lấp loáng hàn quang đã cách đầu mình không xa giạt mình thét lớn một tiếng, né người sang bên, tay áo rộng phất ngang trước mặt, lập tức tay áo bị chặt rơi xuống một mảnh lớn.

Trương Nam vội bước lên hai bước hỏi :

- Nhị tẩu có bị thương không?

Trương nhị tẩu thất sắc vội vã điều tức chân khí, lại cử trượng xông thẳng vào hắc y nhân. Trương Nam vội ngăn lại nói :

- Nhị tẩu bớt nóng để tiểu đệ tiếp gã mấy chiêu.

Trương nhị tẩu phản hận nói :

- Ta phải sống chết với hắn!

Trương Nam thấp giọng nói :

- Chúng ta vì bảo tàng mà đến, nếu bất cẩn mà cùng sống chết với hãn thì kẻ khác sẽ toại hưởng kỳ thành.

Trương nhị tẩu vốn tính hiếu thắng, nghe Trương Nam nhắc đến điều này dè nén nộ hỏa, dừng chân lại.

Hắc y nhân tuy liên tiếp đánh bại hai cao thủ nhưng quần hùng đã vây chặt hãn vào giữa.

Tạ Thanh Văn khoát bộ đi lên đứng trước mặt hắc y nhân hỏi :

- Tôn giá là ai?

Hắc y nhân cuồng ngạo, mặc nhiên không đếm xỉa gì đến. Tạ Thanh Văn đã thấy đao pháp của gã này kỳ dị, tự nghĩ mình là chí tôn một phái, nếu xuất thủ thắng là tốt rồi, còn bại là tổn hại uy danh Kim Lăng Tạ gia. Vì vậy trừ trừ không dám ra tay.

Hai nữ tì song song rút kiếm khỏi vỏ nhưng bị nữ lang che mặt ngăn lại :

- Không cần bọn người động thủ. Hãn chạy cũng không khỏi.

Hạ Long Tường thấy Tạ Thanh Văn dụ dụ không quyết bèn nói :

- Vật mà gã này lấy không phải bí kíp thì cũng là vật khẩn yếu. Tạ huynh không có ý ra tay thì hãy nhường cho bốn Bang.

Tạ Thanh Văn nép miệng ra hiệu cho Tạ Nhất Phi, đồng thời rút kiếm ra, hoa lên một vòng kiếm hoa rộng lớn. Tạ Nhất Phi biết Môn chủ sai khiến ra tay, lão truyền âm nói với Trương Nam :

- Trương huynh chú ý, tậ Môn chủ đặc thắng, chúng ta lập tức đoạt lấy hộp gấm.

Trương Nam gật đầu đồng ý, lại dùng khước mắt ra ám hiệu với Trương nhị tẩu.

Lúc này gã hắc y nhân đã từ từ cử Loan đao lên, đôi mắt nhìn xuống không nói một lời.

Hạ Long Tường quan sát tỉ mỉ thế cử đao của gã, trong lòng âm thầm kinh hãi. Đối với võ công lão có kiến thức quảng bác nhưng nhìn mãi vẫn không biết được võ công này thuộc phái nào, cũng không biết được thế cử đao này là chiêu thức gì, chỉ biết rằng thế đao này uy mãnh tuyệt luân.

Lục Văn Phi thấy hộp gấm bị đoạt, lo lắng vô cùng, đến trước mặt nữ lang nói :

- Cô nương bị cướp mất hộp gấm sao cô nương chẳng chút lo lắng?

Nữ lang che mặt nói :

- Dù sao gã cũng không đem ra khỏi được nơi này. Cứ để bọn họ được sanh sự với nhau, xem phái nào võ công cao nhất.

Lục Văn Phi trong lòng bất mãn thái độ xảo quyệt của nàng ta, “Hừ” một tiếng nói :

- Cô nương hãy chứng minh mình là hậu nhân Tấn vương, tại hạ sẽ lập tức buông tay bàng quang.

Nữ lang mỉm cười nói :

- Bản Công chúa hy vọng người ít chuyện một chút.

Lục Văn Phi giận nói :

- Cô nương đừng đắc ý, sự tình chưa rõ ràng, tại hạ quyết chưa buông tay.

Nữ lang che mặt cười khanh khách hai tiếng, rồi chỉ về phía Tạ Thanh Văn. Tạ Thanh Văn khó tiếp nổi trận lôi đình Loan đao này.

Chỉ thấy Tạ Thanh Văn cùng hắc y nhân giống như đôi gà trống đang gặm ghè với nhau. Hắc y nhân thế đứng như núi, thế đao bất động mà Tạ Thanh Văn đã đổi chỗ mấy lần. Lão dường như không có cách nào thoát khỏi đao lực của hắc y nhân. Trên trán mồ hôi nhỏ giọt, lòng kinh hãi.

Nữ lang che mặt lãnh đạm nói :

- Kiếm chiêu của người đủ để hóa giải đao pháp này, sao không giúp Tạ Thanh Văn một tay?

Lục Văn Phi chợt nghĩ đến mấy chiêu kiếm thức mà Bạch Hồ Từ sơ truyền, quả thật xung khắc với đao pháp này. Thế là chàng sải bước tiến lên, rút thanh trường kiếm, triển khai thế kiếm vít vào mặt hắc y.

Đao thế của hắc y nhân giống như một quả khí cầu. Mỗi người đều nhận thấy thế đao vừa rồi của hắc y nhân nhất định thập phần uy mãnh cho nên mới khiến Tạ Thanh Văn trán đổ mồ hôi.

Hắc y nhân đôi mắt đột nhiên tròn xoe, nhìn Lục Văn Phi một thoáng, tinh quang chớp lòe dường như dờn đi nửa bước, thế cử đao đổi thành thế công đao.

Tạ Thanh Văn hợp một ngụm không khí, lão xuất thân võ học, nhìn xa trông rộng, đã biết ngay kiếm thức của Văn Phi đủ để đối địch với loạn đao, cũng có thể nói Lục Văn Phi đã thay thế lão mà tiếp đao cường địch. Nếu là bình nhật, lão có thể rút lui, nhưng hiện giờ quần hùng vây quanh chứng kiến, lão không thể làm mất thanh danh nên cũng vội vàng bày khai một chiêu thức.

Song phương đang tìm sơ hở lẫn nhau, ước khoảng một tuần trà, bất ngờ hắc y nhân hét to một tiếng, phóng người chạy về phía cốc khẩu.

Tạ Thanh Văn đầu dễ dàng buông tha như vậy, hét to một tiếng, cả người lẫn kiếm cùng phóng theo.

Hắc y nhân cười nhạt một tiếng, quay phắt người lại phất ra một đao. Một tiếng “ù” cực lớn vang lên, trường kiếm trong tay Tạ Thanh Văn gãy đôi, lão bị chấn động thối lui hai bước. Một đao “Thạch Phá Thiên Kinh” của hắc y nhân tuy đẩy lui được Tạ lão nhưng vì dùng lực quá mạnh, sắc mặt hắc trắng bệch, thân hình lắc lư mấy cái chạy nhanh về phía cốc khẩu.

Tạ Nhất Phi chạy nhanh lên đỡ Thanh Văn dậy thấp giọng hỏi :

- Đại ca thấy ra sao?

Tạ Thanh Văn lắc đầu nói :

- Không cần khẩn trương. Gã cũng bị chấn thương, mau đuổi theo.

Trương nhị tẩu vì tay áo đứt một đoạn nên tức giận hoành tống đi trước.

Trương Nam vì muốn đoạt hộp gấm cũng khẩn cấp theo sau, cùng nhau đi đến cốc khẩu. Đột nhiên “vù” một tiếng, một lá hắc kỳ tam giác nhỏ phóng ngang trước mặt mọi người cắm lên một phiến đá.

Trương nhị tẩu giật mình vội dừng bước. Trương Nam nhìn thấy lá hắc kỳ đó đã cắm sâu vào đá, lòng không khỏi kinh dị. Năm đó, Lý Quang xạ tiễn xuyên thạch mà nổi danh, mũi tên tận lực đã cắm sâu vào đá đó cũng nhờ lực của thần cung. Hôm nay người này dựa vào thủ pháp phóng ám khí cắm hắc kỳ như thế quả thật xưa nay hiếm thấy.

Chỉ nghe một trận cười âm u kỳ quái cất lên :

- Đêm nay những kẻ trong mật cốc đừng đến ngày mơ sống sót trở về.

Bóng người lóe lên. Gã hắc y nhân vừa rồi chạy vào giờ lại xuất hiện, theo sau có năm hắc y nhân tay đều cầm Loan đao.

Đang lúc hắc y nhân chạy đến, Lục Văn Phi phóng người đến trước mặt nữ lang hỏi :

- Bên trong hộp gấm là vật gì? Sao cô nương không lo lắng?

Nữ lang che mặt nói :

- Ta cũng không biết vật gì trong đó.

Quần hùng tứ bề mắt cộp lờm lờm, chàng dù lo lắng cũng chẳng có ích gì.

Lục Văn Phi thấy quần hùng đã chạy đến cốc khẩu cũng vội vàng chạy theo.

Hiện giờ song phương đã ở thế ghìm nhau. Hạ Long Tường quay đầu thấy Lục Văn Phi nên nói :

- Lục huynh đệ biết đây là võ công của phái nào chẳng?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Văn bối hiểu biết thô thiển, nông cạn, xem không ra là võ công phái nào.

Lục Văn Phi nghĩ đến Đào Hàn Sinh, Trương nhị tẩu, Tạ Thanh Văn đều bại dưới Loan đao, cảm thấy hy vọng chiến thắng thật là mong manh, bèn nói :

- Đối phương chỉ có năm người, bất luận thắng, bại chúng ta đều phải liều mạng, hơn nữa, hộp gấm đã vào tay bọn chúng, vạn nhất là bí kíp của Tấn vương thì quyết không để bọn chúng lấy đi.

Hạ Long Tường gật đầu chậm rãi bước đến cạnh Thanh Văn nói :

- Tình thế trước mắt thật là bất lợi với chúng ta, nếu cùng nhau hợp lực thì thắng bại có thể chưa định. Còn tự mình hành động, sự tình thật khó nói.

Tạ Thanh Văn thở dài :

- Tại hạ nhất thời sơ ý, chỉ vì một chút nóng nảy, nói ra thực xấu hổ.

Ngẫm nghĩ một lát, lão nói tiếp :

- Võ công phái này biệt dị, trên giang hồ chưa từng thấy qua. Như Hạ huynh có cách phá giải, tại hạ tình nguyện làm chỗ sai khiến cho Hạ huynh.

Đào Hàn Sinh băng bó xong vết thương cũng đi đến chen lời vào :

- Tạ huynh ước định với Bích Trần trang hợp tác sao chưa thấy người của Bích Trần trang đến vậy?

Tạ Thanh Văn chợt nghĩ: “Đúng rồi! Tư Mã Ôn giờ này sao còn chưa thấy mặt?”. Ngoài mặt ra vẻ tự nhiên nói :

- Từ đâu Đào huynh biết được việc tại hạ cùng Bích Trần trang hợp tác?

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nói :

- Tình thế này, không dùng cho kẻ tư tâm tư lợi. Đêm nay chúng ta muốn an nhiên rời khỏi cốc này, sợ rằng không phải là chuyện dễ dàng.

Hạ Long Tường nói :

- Lời Đào huynh quả là sự thật. Kế sách hôm nay chỉ còn cách liều mạng.

Tạ Thanh Văn tiếp lời :

- Việc không dễ trễ, chúng ta cùng nhau hợp tác đủ lực lượng để đối phó.

Mục đích của quần hùng vốn là muôn đoạt bảo nhưng biến chuyển trước mắt phải lấy an nguy bản thân làm trọng. Quả thật tình thế biến hóa quá nhanh.

Hắc y nhân thấy quần hùng tụ tập với nhau nghị luận cũng chẳng nói gì, chờ đến khi bọn họ thương lượng tình thế xong mới cao giọng cười nói :

- Các người thương lượng xong chưa?

Hạ Long Tường cũng cao giọng đáp :

- Tôn giá cường đoạt bảo vật Tấn vương lại uy bức giới đồng đạo đến chốn này, rõ ràng mục thị vô nhân với võ lâm Trung Nguyên.

Hắc y nhân giơ cao hộp gấm trong tay nói :

- Người cho rằng trong hộp gấm này là bảo vật gì đó chẳng? Nói cho người biết, đây là một cái có lường gạt người võ lâm.

Hạ Long Tường ngăn người nói :

- Lời này từ đâu mà có? Tại hạ quyết không tin.

Hắc y nhân lại nói :

- Bảo tàng của Tấn vương trừ một số châu bảo ra, không có bí kíp gì cả.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Sao tôn giá biết được trong hộp gấm không có bí kíp?

Hắc y nhân mở nắp hộp gấm ra nói :

- Bên trong chỉ là trống rỗng.

Rồi thuận tay ném cái nắp, xong nói :

- Chư vị đêm nay đến cốc này coi như thân rơi vào tuyệt địa. Muốn an nhiên lui ra chỉ có một con đường hợp tác với bốn Bang.

Tạ Thanh Văn hừ một tiếng nói :

- Nhược bằng chúng ta không thuận ý hợp tác thì sẽ ra sao?

Hắc y nhân kiêu ngạo nói :

- Tình thế không cho phép các người chọn lựa, hợp tác có lợi vô hại. Nhược bằng cưỡng cầu là tự chuốc lấy phiền não.

Dứt lời, gã liếc nhìn về phía nữ lang che mặt.

Hạ Long Tường nói :

- Bọn ta nguyện ý hợp tác, lúc đó sẽ như thế nào?

Hắc y nhân đáp :

- Các người nguyện ý hợp tác, tất cả bảo tàng ở Thái Hành mỗi phái đều được chia phần.

Hạ Long Tường nói :

- Như vậy sẽ có điều kiện như thế nào?

Hắc y nhân lãnh đạm nói :

- Nhất thiết do bản phái an bày cùng nhau đối phó với cường địch.

Hạ Long Tường lại hỏi :

- Cường địch mà tôn giá nói là chỉ người nào?

Hắc y nhân bực dọc nói :

- Không cần lão đa ngôn, các người có chịu đáp ứng hay không?

Tạ Thanh Văn giận dữ nói :

- Người đừng có nằm mộng. Chúng ta đường đường đại phái, sao cùng sánh vai với tà ma ngoại đạo.

Hắc y nhân ngừng mặt lên trời cười nói :

- Ta đã sớm biết các người không chịu đáp ứng.

Dứt lời giơ cao song thủ, kích ra hai chưởng. Trương nhị tẩu hét lớn :

- Cần thận quý chưởng của gã.

Dứt lời tay cầm châu trượng quét tròn xông đến.

Hắc y nhân cùng đồng bọn lui người ra sau hơn trượng rồi cùng bọn họ tách ra chừa một đường trống khoảng ba bốn trượng.

Hai tiếng huýt sáo nổi lên, hai hàng rắn ngẩng đầu thè lưỡi bò ra chiếm đầy cả mặt cốc khâu. Hạ Long Tường lạnh lùng nói.

- Đám quần xà này là vật của cổ lãng.

Trương nhị tẩu lấy ra một nắm Kim mang ném về phía đám rắn đi đầu. Lập tức có mấy con giãy chết, nhưng quái xà quá đông, chết đi không có nghĩa lý gì, trái lại còn kích nộ đám quái xà như sóng biển tràn tới.

Trương nhị tẩu đang muốn ra tay, Hạ Long Tường vội vã ngăn lại nói :

- Chúng ta mau lui vào trong cốc, không nên lãng phí chân lực.

Quần hùng nhiều người thân mang đầy công phu, có thể đối phó với đám quái xà này nhưng chỉ trong nhất thời, hiện tại không còn biện pháp, chỉ còn lần lượt chui vào trong cốc. Hạ Long Tường cao giọng nói tiếp :

- Các vị đồng đạo mau lên vách núi tìm đường. Âm mưu của địch phương quyết không dừng lại ở đây.

Nào ngờ, quần hùng vừa nhìn lên vách đá, đột nhiên trên đó vang lên mấy tiếng kêu thảm khốc, có mấy người từ vách đá rơi xuống.

Hạ Long Tường cao giọng thét :

- Cần thận ám khí! Mọi người phân ra mà đi.

Chỉ nghe một trận cười hăng hắc lạnh lùng vang lên :

- Thông đạo trên vách núi đều bị rải chất kịch độc, chạm phải người tất tử.

Hạ Long Tường lúc này mới biết đồng đạo trúng độc mà chết, ngậm hờn nói :

- Kẻ nói chuyện trên vách núi là ai?

Người trên vách núi cao giọng nói :

- Bốn tòa là ai người không cần biết. Hiện có hai con đường cho người chọn lựa: một là nghe khuyến

cáo của bốn tòa, theo con đường ta vạch sẵn mà đi, còn đường khác là tử lộ.

Hạ Long Tường nhìn mọi người trong cốc, âm thầm tính toán đối sách, không dám sơ ý đáp lời.

Tạ Thanh Văn phẫn nộ hừ một tiếng nói :

- Bằng hữu khoan đặc ý, chỉ mấy con rắn nhỏ nhỏ có thể vây khốn chúng ta sao?

Người trên vách núi cười lạnh :

- Mấy con độc xà đương nhiên không làm khó các người, nhưng nếu trên đầu có hàng vạn độc phong thì sao? Thế có đủ ứng phó hay không?

Đào Hàn Sinh đột nhiên gọi thuộc hạ đến một chỗ, thấp giọng dặn dò bọn họ chuyện gì không ai biết.

Hạ Long Tường ở trong cốc lảng đã gặp qua độc phong và quái xà một lần, trong lòng không giấu vẻ lo lắng. Tạ Thanh Văn và Tạ Nhất Phi dùng truyền âm nhập mật giao đàm và cùng với Trương Nam thương lượng. Tất cả lộ vẻ khẩn trương sau khi quái xà xuất hiện.

Lục Văn Phi nghe giọng truyền âm của nữ lang che mặt :

- Lục Văn Phi, người đừng đứng cùng bọn họ, mau qua đây.

Lục Văn Phi nghe lời nói chạy đến trước mặt nữ lang hỏi :

- Cô nương có điều gì dặn dò?

Nữ lang che mặt thông thả nói :

- Đối phương đã tính toán chu toàn mọi mặt, bố trí thập phần châu mật. Người từ nội cốc dù có thể xông ra, chỉ sợ khó thoát khỏi tập kích ven đường.

Lục Văn Phi nói :

- Nhưng dù có ra sao, chúng ta cũng đâu thể ngồi yên chờ chết?

Nữ lang gật đầu nói :

- Người tạm thời đừng nên nóng vội. Chúng ta xem thử ngoài quái xà, độc phong ra, đối phương còn thủ đoạn thâm độc nào hơn nữa?

Nhìn thấy Lục Văn Phi không lộ ý kiến, nàng tiếp lời nói :

- Người võ lâm Trung Nguyên đêm nay đối mặt với thử thách. Ta muốn xem cốt khí của bọn chúng như

thế nào.

Lục Văn Phi thấy nàng giống như kẻ đứng ngoài cuộc, thần thái an nhàn, biết nàng tất có chỗ dựa, bèn hỏi :

- Cô nương cũng đang ở trong cốc, lẽ nào không sợ quái xà, độc phong sao?

Nữ lang che mặt mỉm cười nói :

- Đừng nói là chỉ có mấy con ong, con rắn nhỏ nhoi đó, dù có loại độc hại hơn đi nữa, bản cô nương chưa hề để chúng vào mắt.

Lục Văn Phi ngẩn người nghĩ thầm :

“Khẩu khí của nàng ta thác đại như vậy, ta cũng muốn xem tài năng của nàng thế nào?”.

Lần này, những người trên vách núi, trừ những kẻ bị trúng độc chết, còn lại đều lui vào cốc nội, trừ một số chặn giữ cốc khẩu, còn lại lũ lượt tràn vào nội cốc.

Người trên vách núi nhìn thấy nội cốc có mấy người thuộc phái lớn đều đang chụm đầu bàn tán, thế là cao giọng nói :

- Các người thương lượng xong chưa? Chỉ còn thời gian một tuần trà, bốn tòa sẽ hạ lệnh tấn công.

Đào Hàn Sinh đột nhiên cao giọng nói :

- Đào mỗi một lần nữa muốn biết, con đường thứ nhất mà bọn người đã nói.

Người trên vách núi đáp lời :

- Nếu tôn giá muốn cùng bản tòa hợp tác, có thể theo chỉ thị của ngọn đèn hồng mà đi, tự nhiên có người tiếp ứng.

Lời kẻ đó vừa dứt, lưng chừng núi quả có một ngọn đèn hồng chiếu xuống, Đào Hàn Sinh không nói một lời, vẫy tay một cái rồi phi thân về phía đèn hồng. Đám bạch y thuộc hạ cũng chạy theo.

Đào Hàn Sinh dựa vào thân phận Giáo chủ một phái, mặc nhiên tiếp nhận điều kiện của đối phương ít nhiều cũng có tác dụng khơi mào. Quần hùng trong nội cốc phần đông cũng chạy theo.

Trương nhị tẩu hừ một tiếng nặng nề nói :

- Toàn là một lũ rúc đầu.

Hạ Long Tường trầm giọng nói :

- Chờ đến lúc địch phương phát động thế công tất hung mãnh thập phần. Ai nguyện ý liều mạng xin theo Hạ mỗ.

Thanh danh của Hạ Long Tường trên giang hồ lừng lẫy. Hạ Long Tường vừa mới mở lời, mọi người đồng thanh đáp ứng. :

- Chúng tôi đều thuận theo sự chỉ huy của Bang chủ.

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Chư vị đã xem trọng Hạ mỗ như vậy, tại hạ cũng không khách khí.

Lão lại trầm giọng tiếp :

- Cuộc chiến đêm nay không phải bình thường, đối phương đem tâm độc ác ý muốn một mẻ lưới bắt hết người đến núi này. Chúng ta cùng hội cùng thuyền chỉ còn cách đoàn kết mới có hy vọng sinh tồn.

Tạ Thanh Văn không muốn Hạ Long Tường nhận lãnh sự tôn kính của mọi người nên tiếp lời Hạ Long Tường :

- Dựa vào thân thủ của chúng ta đủ liều một trận. Đối với bọn cuồng ngông bá đạo này thì chúng ta đường đường là đại hán nam tử, sai lại chịu khuất phục?

Đám người này nội công tinh thông, khảng khái hơn người, thanh âm của lời nói vọng xa. Người trên vách núi đương nhiên nghe thấy rõ ràng, chỉ nghe một trận cười “Hắc, hắc” nổi lên, tiếp theo là một trận thanh âm “Vù, vù” dấy lên. Bầu trời bỗng kéo đến một màn mây đen, nội cốc nhất thời u ám.

Hạ Long Tường cao giọng :

- Chư vị lưu ý, đây là độc phong.

Độc phong từ trên vách núi đã được thả ra, loáng chốc đã cách đầu quần hùng không xa, nhưng vẫn chưa có ai tìm được đối sách thì quái xà từ cốc khẩu nghe hiệu lệnh thúc giục lũ lượt bò vào nội cốc.

Lục Văn Phi thấy quái xà, độc phong tấn công mà nữ lang che mặt không chút động tĩnh. Chàng không nhận được, thúc giục :

- Ê! Cô nương thấy hay không vậy? Xà phong đến kìa!

Nữ lang cười nhạt nói :

- Người đừng lo! Hãy yên tâm mà xem đi.

Chỉ thấy mấy đại hán mà nữ lang che mặt dẫn đến, mỗi người lấy ra một cái khẩu trang nhỏ đứng vây quanh tứ bề nữ lang che mặt tạo thành một vòng tròn. Bọn họ rắc chung quanh một loại phấn bột màu vàng đồng thời rải một loại lá khô giống như lá trà. Sau khi rải xong, một luồng dược vị nồng nực bay lên thật kỳ lạ. Độc ong lưng trời vừa bay đến người được mùi này lập tức quay đầu trở lại không dám xung động. Quái xà dưới mặt đất cũng tránh ra xa xa, không có con nào dám lai vãng đến.

Lục Văn Phi lúc này mới rõ thì ra nàng đã dự bị từ sớm. Chàng vội vã đưa mắt nhìn về phía đám người Hạ Long Tường. Lúc này, độc phong quái xà người phải dược vị nồng nặc tức thì quay lại tấn công vào quần hùng.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Hỏa Ngưu Giải Vây

Hạ Long Tường phần nộ nói :

- Mau, đấu lưng thành một vòng tròn. Một số cởi trường bào đuổi độc phong, một số dùng bích không chưởng lực chặn đứng quái xà.

Lão vừa nói, hữu chưởng không ngừng nghỉ. Song chưởng liên tiếp đánh ra những luồng cuồng phong quật chết một số rắn, còn một số gặp chưởng kinh như gió cuốn lá khô cong mình lên một cái rồi quật người xuống tiếp tục bò tới.

Tạ Thanh Văn cũng không chậm trễ, song thủ cất lên mấy lần phát xuất chưởng lực.

Quần hào mau chóng vây thành một vòng tròn, một số khoác y bào xua đuổi độc phong. Độc phong bay đến tập kích thật đông, nhưng quần hùng dùng y bào phát lên hàng loạt, lực đạo thập phần dũng mãnh, không có con nào vào được.

Hạ Long Tường lại lớn tiếng nói :

- Đồng đạo nào có ám khí màu dùng ám khí đối phó với bọn quái xà. Quái xà này cực độc, một con cũng không thể để cho vào.

Một trận cười quái lạ vang lên :

- Ta muốn xem bọn ngươi kéo dài được bao lâu. Chờ đến trời sáng, nếu không bị độc trùng đả thương thì mệt mỏi cũng chết.

Quần hùng tạm thời vô sự nhưng có điều ai cũng biết rõ sức người có hạn. Kéo dài thời gian khó có thể cầm cự.

Hạ Long Tường vừa nghe tiếng đã cao giọng khuyến khích :

- Chư vị đừng nên nao núng, không bao lâu bốn Bang sẽ có người đến, tại hạ tự nhiên có cách hóa giải.

Lục Văn Phi thấy quần hùng bị bại, tự mình không có cách giúp đã càng lúc càng thêm lo lắng. Nữ lang che mặt thấy chàng khẩn trương, chân tay bứt rứt không yên, mỉm cười nói :

- Ngươi đừng lo lắng, sự tình chỉ mới bắt đầu thôi.

Lục Văn Phi cũng biết việc này chỉ dựa vào võ công không có chút sở dụng đành phải đứng yên bất động, xem sự tình biến đổi.

Quần hùng gặp phải tập kích trên trời lẫn dưới đất. Tuy dựa vào nội lực của từng người và thân thủ nhanh nhẹn tạm thời vô sự. Nhưng chỉ vì độc trùng quá nhiều, thời gian kéo dài, không tránh khỏi có vài con chui vào.

Công lực thâm hậu, kinh phong mãnh liệt, độc trùng chưa có cách xâm kích. Công lực vừa yếu đi một chút là sẽ bị kích liền. Trong đám người liên tiếp vang lên tiếng kêu đau đớn, hơn ba mươi người đã có năm sáu người bị độc trùng đá thương té nhào xuống đất. Những người còn lại cũng không ngừng triển khai Bích Không chưởng lực mà công lực dần hao mòn.

Lục Văn Phi thấy tình hình không thể nhẫn nại được nữa thất thanh nói với nữ lang :

- Việc này do một tay cô nương tạo thành. Nàng phải nghĩ ra biện pháp mới được.

Nữ lang cười lạnh nói :

- Đám người này chỉ vì tâm địa phản trắc ý muốn đoạt lấy bảo tàng mới gặp phải họa sát thân. Chiếu lý không cần phải quan tâm cho họ, nhưng hoàng thiên còn có đức hiếu sinh, bản Công chúa lần này cứu chúng một phen.

Lục Văn Phi nói :

- Đã có nhiều người trọng thương, đã có biện pháp cứu khổ xin mau ra tay.

Nữ lang che mặt gạt đầu dặn dò nữ tỳ bên cạnh, bảo bọn họ đưa châu ngọc vào trong động, rồi chuẩn bị tiếp ứng họ.

Nữ tỳ vâng lời. Bọn đại hán đưa mấy rương châu ngọc vào trong động, một mặt cầm ra mấy lẵng hoa tươi, bên trong lẵng hoa chứa đầy dược vật.

Thủ pháp của hai nữ tỳ cực kỳ nhanh lẹ, vội đốt những dược vật trong lẵng hoa, lập tức một luồng khói nồng nặc mang mùi hăng hắc xông ra. Cùng lúc với nữ tỳ đốt những lẵng hoa, ngoài cốc đột nhiên hàng loạt tiếng chân chạy rầm rập, một bày trâu mạnh mẽ, trên mình mang đầy khói lửa cuồn cuộn tiến vào cốc. Trên sừng của đám hùng ngưu này quấn toàn bông vải chính giữa còn kẹp thêm ngải thảo và hùng hoàng. Sau đuôi hùng ngưu bó đầy chất dẫn lửa, tấm ướt nhựa thông nhất tề đốt lên như trận hào ngưu của thời cổ, rầm rập xông vào nội cốc.

Quái trùng trong nội cốc bị bọn cuồng ngưu này chà đạp thoáng chốc tử vong gần hết chạy trốn từ bề. Độc phong bị khói thuốc hăng hắc bốc lên cũng bị rơi rụng tứ phía không còn dám tấn công người ta nữa.

Hai nữ tỳ của nữ lang đưa hai lẵng hoa vào tay Văn Phi rồi nói :

- Cứ vũ động thủ pháp cho lưu tinh bốc lên đủ để ngăn chặn độc phong.

Lục Văn Phi nghe lời vũ động tay áo, tức thời tứ bề khói thuốc mịn mờ, một luồng dược vị mãnh liệt xông vào mũi. Nữ lang che mặt vội nói :

- Mau tiếp dẫn bọn họ đến đây.

Lục Văn Phi nhón cao người gọi lớn về phía Hạ Long Tường :

- Chư vị mau theo tại hạ.

Sau khi đám cuồng ngu xông vào trong cốc, tình thế đại loạn. Quần hùng tuy đã thoát khỏi tập kích của phong xà, nhưng chung quanh khói thuốc mịn mờ. Tai vừa nghe Lục Văn Phi gọi liền lũ lượt chạy về phía chàng, thoáng chốc chàng đã đưa được quần hùng đến chỗ của nữ lang.

Nữ lang lạnh lùng nói :

- Các người tuy mang tạp niệm tham lam, nhưng không mất đi khí tiết hảo hán, bản Công chúa phá lệ giúp các người một lần. Tất cả đi theo ta.

Dứt lời, nàng cất bước đi nhanh vào trong đường ngầm đào lúc nãy. Nữ tỳ và đám hảo hán tử vội vã đi theo, còn quần hùng lúc này lại đứng yên bất động. Nữ lang che mặt ngoảnh đầu lại nói :

- Lục Văn Phi mau bảo bọn họ theo ta, nếu không sẽ không còn kịp nữa.

Lục Văn Phi nói với Hạ Long Tường :

- Bang chủ, con đường ngầm có thể có đường ra, mau theo tại hạ.

Hạ Long Tường lộ sắc mặt lưỡng lự cuối cùng cũng gật đầu cất bước đi vào. Còn Tạ Thanh Văn và những người kia tuy không muốn nhưng vì tình thế quá bức bách cũng đành phải cất bước theo sau.

Trong đường ngầm tối đen không nhìn rõ vật, toàn một mùi ẩm thấp xông lên mũi. Lục Văn Phi giành bước lên hai bước hỏi :

- Cuối cùng con đường ngầm này sẽ thông ra đâu?

Nữ lang che mặt lãnh đạm nói :

- Có ta đi trước dẫn đường các người còn sợ cái gì?

Lục Văn Phi vẫn tiếp tục hỏi :

- Ô! Lẽ nào hỏi một chút cũng không được?

Nữ lang che mặt hừ một tiếng nói :

- Con đường này thông với cổ lãng. Ngay cả người Cổ Lãng cũng không biết.

Lục Văn Phi kinh ngạc :

- Vậy thì chúng ta đang đi vào cổ lãng sao?

Nữ lang che mặt cười lạnh :

- Dựa vào một số các người ở đây không có cách phá giải cổ lãng sao?

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Cổ lãng không có cách nào phá giải được sao chúng ta lại đi vào?

Nữ lang che mặt hòa hoãn nói :

- Đừng có hoài nghi, bản Công chúa dẫn các người ra khỏi cốc, sao có thể để các người vào cổ lãng mà tìm cái chết.

Lục Văn Phi thiên tánh kiêu ngạo, tụ khí không thềm lên tiếng. Đoàn người dưới sự dẫn dắt của nữ lang, đi trên con đường khúc khuỷu, ngoằn ngoèo có hơn năm sáu dặm. Trước mặt bất ngờ có vài tia sáng xuyên vào, mọi người nghĩ là đã đến miệng còn đường đi ra.

Nữ lang che mặt phi thân ra trước, quần hùng cũng nối gót theo sau. Hạ Long Tường thở dài nói :

- Đêm nay không có Công chúa thần cơ diệu toán hậu quả không thể tưởng tượng.

Nữ lang che mặt khoát tay nói :

- Không cần nói nhiều, các vị mau trở về. Đối phương đã phát động thì không chỉ dừng ở đây. Mau về chuẩn bị đối phó mới là thượng sách.

Hạ Long Tường vòng tay thi lễ nói :

- Tại hạ cáo biệt, Công chúa có sử dụng bản Giáo xin cứ tùy tiện.

Quần hùng thấy Hạ bang chủ đi rồi cũng lần lượt bỏ đi. Còn Lục Văn Phi nghiêm nhiên bất động.

Chàng ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ thật không hiểu dụng ý của đêm nay là ở đâu?

Nữ lang nghiêm mặt nói :

- Người cho rằng bản Công chúa có ý đùa vui sao?

Lục Văn Phi nói :

- Không phải là đùa vui, nhưng vì cô nương có giúp đỡ cho địch nhân.

Nữ lang che mặt nói :

- Người Cổ Lăng từ lâu có ý quét sạch người đến núi này, chỉ vì thời cơ chưa tới, bản Công chúa thấy các phái tồn tâm tìm kiếm bảo tàng không biết nguy hiểm ẩn phục cho nên mới cố ý đem chuyện bảo tàng mà lộ ra dẫn dắt quần hùng đến cốc tranh đoạt.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Nói như vậy phái Cổ Lăng đã thừa cơ hội mà giăng lưới những người trong cốc nội.

Nữ lang che mặt nói :

- Không sai. Quả thật bản Công chúa có tính toán cho các phái chịu khổ một lần. Sau khi trải qua kiếp nạn này, mới có thể tỉnh thức mê muội của họ.

Lục Văn Phi nói :

- Nói như vậy, châu bảo trong đường ngầm là của cô nương an bày sao.

Nữ lang che mặt nói :

- Cũng có thể nói như vậy.

Rồi nàng chỉ vào đường ngầm nói :

- Trong cốc lũng này đường ngầm thông suốt bốn bề, khiến người của cốc lũng cũng khó biết hết. Bản Công chúa vì biết trong mật cốc có đường ngầm chằng chịt mới giả vờ kiếm bảo tàng, đến cốc này. Thực tế, những hương dược vừa rồi chỉ là lấy từ trong cốc lũng.

Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Nói như vậy, bên trong hộp gấm đó quả là không có gì.

Nữ lang che mặt nói :

- Cũng không phải hoàn toàn là như vậy, bên trong còn có một quyển sách ý ta là muốn giao cho nhân vật đầu não phái Cổ Lăng.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Không cần phải nói, quyển sách đó nhất định là lời cảnh cáo.

Nữ lang che mặt nói :

- Cũng không phải, chỉ là một chiêu thức phá hoại Loan đao, tin rằng có thể khiến bọn chúng kiêng dè mà không dám làm càn.

Lục Văn Phi nói :

- Cũng chưa hẳn, bọn chúng thấy được chiêu kiếm đó, sẽ nhắm đúng vào kẻ hở này mà mưu cầu đối sách.

Nữ lang che mặt nói :

- Con đường võ học mệnh mông như biển, chỉ được một phần như nửa bàn tay sao có thể dòm ngó toàn bộ, dựa vào một chiêu kiếm pháp để đưa ra đối sách, ta nghĩ chắc chúng khó thực hiện.

Lục Văn Phi biết nàng thân đầy tuyệt kỹ, những lời đã nói ắt có căn cứ nên hỏi tiếp :

- Hỏa Ngưu trận đêm nay là do cô nương đã an bày?

Nữ lang lắc đầu nói :

- Việc này ta cũng không biết, hình như là người khác đã làm.

Lục Văn Phi nghĩ đến nghĩa huynh và Hồ đại thúc trong lòng thoáng chút nghi ngờ nên không hỏi tiếp.

Nữ lang chậm rãi nói :

- Sự việc đêm nay đều đã nằm trong dự liệu của ta. Bộ mặt hung ác của đối phương đã lộ. Chúng ngờ đủ sức thâm tóm một lần nhưng đâu phải là chuyện dễ.

Lục Văn Phi hỏi :

- Cô nương có biết nước cờ sắp tới của bọn chúng sẽ dùng thủ đoạn gì?

Nữ lang nói :

- Mặc chúng. Chắc chúng cũng không làm nên được trò gì.

Nàng ngoảnh đầu hỏi nữ tỳ :

- Bọn họ đã đến chưa? Ta muốn về nghỉ ngơi.

Hai nữ tỳ đồng thanh đáp :

- Đã đến lâu rồi.

Lập tức có một chiếc kiệu đưa đến ngừng trước mặt nữ lang. Nữ lang thông thả bước vào kiệu, một mặt thông thả nói :

- Người vì việc tiên vương mà tận tâm như vậy. Chỉ vì việc này lắm điều rắc rối, nội tình thật phần phức tạp, người ngoài cuộc không thể hiểu rõ, tốt nhất là người đừng nhúng tay vào.

Lục Văn Phi nói :

- Việc này tại hạ cũng có chút minh bạch, nếu không vì tiên phụ nhận phó thác của cố chủ, thì tại hạ quyết không hỏi đến.

Lúc này bọn đại hán tùy hành đã vác những rương châu ngọc cùng lần lượt theo sau chiếc kiệu. Trong kiệu lại vang lên giọng hơi lạnh lốt :

- Lục Văn Phi, người cũng nên theo bản Công chúa. Ta có sự việc muốn giao cho người làm.

Lục Văn Phi nghe nàng gọi thẳng danh tánh của mình, chàng không hài lòng nhưng cũng không cự tuyệt, chậm rãi đi theo phía sau.

Đoàn người đi ra cốc khẩu. Thành linh, hai bóng người nhoáng lên, một đôi nam nữ đứng chặn giữa đường nói :

- Đứng lại!

Lục Văn Phi thấy họ chính là Ô Văn Hoa và Đơn Du Quỳnh Châu, chàng sải bước lên trước hỏi :

- Nhị vị đến đây có việc gì?

Quỳnh Châu ngạc nhiên, ngẩn mặt, cười lạnh hỏi :

- Người làm Hộ pháp cho người ta lúc nào vậy?

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Đừng dùng lời mỉa mai. Nhị vị ngăn cản bọn ta có ý gì?

Ô Văn Hoa lạnh lùng nói :

- Lần này, bọn họ thu thập quá nhiều. Phải để lại cho huynh muội ta một phần.

Nữ lang từ trong kiệu chen lời :

- Phân một phần cũng được nhưng các người dựa vào cái gì để đòi chia phần?

Quỳnh Châu tốt kiếm nói :

- Dựa vào trường kiếm trong tay huynh muội ta.

Nữ lang cười mỉa hỏi :

- Lúc các người xuất quan, sư phụ người dặn dò điều gì?

Ô Văn Hoa kinh ngạc hỏi :

- Nàng là ai?

Nữ lang che mặt nói :

- “Tiền bất kiến cố nhân, hậu bất tri lai giả”. Người nghĩ xem ta là ai?

Ô Văn Hoa vội vã ôm quyền, khom người nói :

- Xin thứ tội tại hạ không biết.

Quỳnh Châu cũng khẩn trương thu kiếm vào vỏ, đứng nép một bên. Nữ lang che mặt nói :

- Bích Trần sơn trang không phải là nơi các người lưu lại. Mau sớm rời khỏi nơi đó.

Ô Văn Hoa khom người đáp :

- Tại hạ tuân mệnh. Chậm nhất ngày mai đến yết kiến.

Nữ lang che mặt nói :

- Đi thôi. Việc này tạm thời không để cho Bích Trần sơn trang biết.

Ô Văn Hoa cùng Quỳnh Châu song song khom người thi lễ rồi vội vã quay người trở lại chạy mất. Lục Văn Phi cảm thấy quá kỳ dị, không biết thân phận của nữ lang này là gì.

Chiếc kiệu đi như bay không lâu đã đến trước một tòa cổ tự nhưng không ngừng lại mà đi thẳng vào

trong. Đến trước một tịnh xá của tòa thiền viện thì ngừng lại.

Lục Văn Phi thấy tòa cổ tự này không chỉ kiến trúc hùng vĩ mà quy mô bên trong cũng thật to lớn.

Từ trong đại điện văng vẳng vang lên tiếng tụng kinh của chư tăng. Nữ lang che mặt tiến vào tịnh xá. Nữ tỳ bước ra cười nói với Lục Văn Phi :

- Công chúa thỉnh thiếu hiệp nhập nội đàm đạo.

Lục Văn Phi lên tiếng bước vào thì thấy nữ lang che mặt đã bỏ đi miếng khăn che mặt đang ngồi nghiêm trang ở khách đình, mỉm cười nói với chàng :

- Đối với lai lịch của bản Công chúa, người nhất định có nhiều mối nghi ngờ?

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Không sai. Từ trước đến nay, quả thật tại hạ có hoài nghi nhưng lúc này tại hạ đã minh bạch rồi.

Nữ lang cười hỏi :

- Hay là vì hai câu thơ đó.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Tại hạ biết lai lịch những câu thơ đó.

Nữ lang mất đi vẻ mặt tươi cười, nói :

- Chỉ dựa vào hai câu thơ đó mà đoán định thân phận bản Công chúa, quả không thích đáng. Không phải Công Tôn Vân Nương cũng biết sao?

Lục Văn Phi ngăn người nghĩ thầm: “Đúng rồi. Lời này thật hữu lý”.

Nữ lang lại tiếp lời :

- Bất luận ai là hậu nhân của tiên vương đối với tình thế trước mắt đều phát sinh ảnh hưởng. Việc khẩn yếu nhất là khiến các phái hiểu rõ cảnh ngộ trước mắt.

Lục Văn Phi nói :

- Sau khi trải qua kiếp nạn vừa rồi, tại hạ tin bọn họ chắc chắn đã tỉnh ngộ.

Nữ lang nhẹ giọng nói :

- Ngày mai, bạn địch khó phân. Bọn họ đã có lòng cảnh giác nhưng cũng khó phân được địch nhân là ai.

Lục Văn Phi trầm tư một lát nói :

- Các môn phái khác không nói đến, còn Hắc Long bang, Trương môn và Tạ gia tất đã biết họ là người ra sao rồi.

Nữ lang lắc đầu nói :

- Chưa hẳn như vậy. Ngoài Hạ Long Tường hiên ngang khí phách ra, Trương môn và Tạ gia không thể tin được.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát hỏi :

- Cô nương vì bảo tàng mà đến đây, ngoài ra còn việc gì không?

Nữ lang thở dài nói :

- Ta không phải vì bảo tàng mà đến.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương không vì bảo tàng mà đến vậy thì vì bản bí kíp của Tấn vương di lưu, phải chăng?

Nữ lang gật đầu nói :

- Có thể nói như vậy. Tiên vương tư chất thông minh nên “Hung la vạn trượng, dị thuật kỳ năng” của những kẻ danh chấn đương thời tất cả đều ghi chép lại, lần hồi trở thành bảo điển quý giá vô song.

Lục Văn Phi vội hỏi :

- Nói như vậy, trong bảo tàng quả thật có bí kíp!

Nữ lang lắc đầu nói :

- Tiên vương lễ hiền đãi sĩ, vốn là thiên tính của lão nhân gia, chưa hề có dụng ý khác. Bất kỳ vì gặp kiếp nạn, triều đình ngộ nhận tiên vương có dị tâm mới dẫn đến cảnh nhà tan cửa nát.

Mắt nàng chớp mấy cái, từng giọt lệ tuôn trào. Lục Văn Phi không tiện lời an ủi, nhìn đối phương quá đổi bi thương, luống cuống không biết nói lời gì.

Nữ lang nén bi thương nói tiếp :

- Trong lúc biến loạn, đối với việc an bày hậu sự tiên vương rất khổ tâm. Người biết trong đám môn hạ thực khách, thiện ác bất đồng, rất nhiều phần tử phức tạp thừa cơ Tấn phủ biến động mà phát khởi bạo loạn không chỉ làm tổn hại đến thanh danh của lão nhân gia mà còn dẫn đến một trường huyết lưu, nên mới gọi một số tân khách đến nghiêm khắc nhắc nhở một lần, còn âm thầm bố trí mấy nhân vật hữu lực, nếu không may có ngày loạn khởi kịp thời có ngay biện pháp dập tắt.

Lục Văn Phi cảm khái nói :

- Nhất đại hiền vương, quả có khác với thường tình. Đáng tiếc, tại hạ ra đời quá muộn không được gặp mặt. Thật đáng tiếc! Nữ lang lại nói :

- Nhưng đáng tiếc, bậc trí gia suy tính ngàn phương tất có điều sơ suất, tuy cuốn bí kíp đó đã được tiên vương an bày chu đáo nhưng mà một đoạn bản thảo độc hại lại bị thất lạc. Lúc đó tình thế khẩn cấp không thể truy xét, không ngờ hôm nay sau mười năm phần bản thảo tàn độc này lại trở thành căn nguyên của trận cướp đoạt mưa tanh máu biển.

Lục Văn Phi nói :

- Phải chăng cô nương đã phát giác ra có người lấy được phần bí kíp bị thất lạc đó.

Nữ lang “Hừ” một tiếng nói :

- Người đầu tiên phát hiện ra việc này không phải là bản Công chúa mà là Lục Tử Tuấn. Lục Văn Phi giật mình hỏi :

- Cô nương biết tiên phụ sao?

Nữ lang gật đầu nói :

- Lệnh tôn của người võ lâm nghĩa hiệp, kiến thức cao siêu. Lão là người đầu tiên phát giác ra rồi cố ý truyền rao tin tức bảo tàng xuất hiện ở Thái Hành sơn, ý muốn lúc các phái võ lâm đến Thái Hành đoạt bảo sẽ bóc trần sự kiện kinh người này.

Nàng ngừng một lát, cặp mắt vô hồn nói :

- Bất hạnh thay, lão vì việc này mà ngộ nạn.

Lục Văn Phi lúc này mới minh bạch, phần hận nói :

- Nói như vậy, kẻ hại tiên phụ là người của phái Cổ Lăng.

Nữ lang chậm rãi nói :

- Kẻ sát nhân lệnh tôn người tất là người cộng sự cùng lệnh tôn năm đó ở vương phủ, sớm tối ắt ta sẽ điều tra ra. Việc làm cần thiết trước mắt là cách nào tiêu trừ được kiếp nạn này.

Lục Văn Phi nói :

- Cô nương tài trí hơn người, tại hạ chẳng bằng, nếu có điều sai khiến tại hạ xin tuân mệnh.

Nữ lang đứng dậy nói :

- Đao pháp đêm nay hắc y nhân sử dụng là một loại đao pháp thượng thừa trong võ thuật, phá giải không phải dễ. Nhưng chúng ta phải khiến cho mỗi một vị giang hồ đều có thể phá giải loại đao pháp này.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Nói thì dễ nhưng làm rất khó.

Nữ lang nói :

- Chỉ cần có thể phá giải thức thứ nhất của bọn họ là được rồi. Hiện nay chúng ta còn chưa thử xem.

Dứt lời, nàng cất bước đi vào trang viện. Lục Văn Phi cũng bước theo thì thấy hai nữ tỳ một người cầm trong tay một Loan đao, một người đang giữ một thanh bảo kiếm nhưng tất cả đều bằng gỗ.

Nữ lang cầm lấy Loan đao nói :

- Đao pháp này là loại bá đao, có thể dùng kinh lực toàn thân tập trung trong thế kích, hơn nữa chiêu thức thập phần kỳ ảo khiến địch phương khó lòng chống đỡ.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Yên Sơn Công Chúa

Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Xem ra nàng ta cũng biết loại đao pháp này”.

Nữ tỳ lại nói :

- Nhưng mà nó cũng có khuyết điểm, nếu như thế kích không tập trung thì hình lực toàn thân tiêu hao phân nửa, địch phương thừa thế phản kích thì vô phương chống đỡ.

Lục Văn Phi xuất thân danh môn, đối với loại kiếm thuật, đao pháp chàng rất thông hiểu. Biết rằng ưu điểm của kiếm thuật là có thể mượn cách vận dụng kiếm thức mà khiến người dùng kiếm càng đánh càng mạnh, nội lực từ từ tăng trưởng, có thể chiến đấu lâu dài, nghe nữ lang bình luận đao pháp, chàng không nhận được chen lời vào :

- Đao pháp này thuộc bá đạo. Chung (...) chính đao ti khởi kiếm thuật. Cuối cùng không phải chính đao thì không thể xem là kiếm thuật. So với kiếm thuật chân chính thì kém xa.

Nữ lang lắc đầu nói :

- Người biết một mà không biết hai, đao pháp này tuy có khuyết điểm, nhưng dùng để khắc phục địch nhân có thể nói là vô cùng hiệu quả. Nếu gặp phải đối phương cao hơn mình một bậc, thì cũng khó đỡ được một kích Thạch Phá Thiên Kinh này.

Lục Văn Phi nghĩ đến việc Tạ Thanh Vân vụng về, bây giờ mới rõ Tạ Thanh Vân cùng Đào Hàn Sinh mấy người không chịu nổi một kích bởi vì đao pháp hắc y nhân quá ư bá đạo, bất giác chàng âm thầm gật đầu.

Nữ lang huy động Loan đao trong tay nói :

- Vận dụng đao pháp này kích thứ nhất xuất một chiêu, kích thứ hai nhanh lẹ tiếp theo, dù đối thủ võ công cao cường cũng khó chống đỡ đao thứ ba liên tiếp công ra.

Ngừng một lát, nàng lại nói tiếp :

- Một kích của Loan đao này, lập tức phán đoán được sinh tử. Thực ra, ta không muốn đao pháp này lưu nhập giang hồ. Hiện nay vì giải cứu nguy hiểm Thái Hành đành phải đem nó mà truyền cho người. Sau

khi lãnh hội thông suốt, cứu nguy cho người, coi trọng đức hiếu sinh.

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Tại hạ không phải là kẻ ma đầu bá đạo, cô nương cứ an tâm.

Nữ lang nói :

- Bản Công chúa hiệu Yên Sơn, về sau người cứ gọi ta là Yên Sơn. Bản Giáo rất tin tưởng người, nên quyết tâm truyền cho người đao pháp này.

Dứt lời, nàng đem đao thức và khẩu quyết vận dụng tích tụ công lực, một mặt giải thích, một mặt chậm rãi diễn qua một lần.

Lục Văn Phi ngộ tánh cực cao, dựa theo chiêu thức diễn luyện. Hai, ba lần tập luyện còn chưa thấy gì, luyện đến lần thứ mười, chiêu thức đã tinh thực. Huyệt Đan Điền khởi lên một luồng nhiệt lưu tập trung vào hai cánh tay, mạnh mẽ và sắc bén như hai thanh đao, ngay cả Thái Sơn cũng có thể xẻ đôi.

Yên Sơn công chúa thấy giữa chân mày của chàng ẩn hiện một điểm tinh quang, biết nội lực Loan đao luyện đến mức thượng thừa, bất giác gật đầu nói :

- Hay lắm, người lãnh hội thật nhanh chóng.

Lục Văn Phi hít một hơi chân khí, kinh ngạc nghĩ thầm :

“Đây là loại công phu gì chỉ qua một lát sử dụng, khí chất của người đã biến đổi”.

Yên Sơn công chúa biết chàng đang nghĩ gì, nàng thông thả nói :

- Bây giờ, người phải biết đao pháp này lưu nhập giang hồ đáng sợ như thế nào.

Lục Văn Phi dường như không còn hoài nghi thân phận của nữ lang, chậm rãi nói :

- Đao pháp bá đạo như vậy muốn phá giải nhất định không phải dễ. Công chúa muốn trong thời gian ngắn ngủi có thể truyền dạy cho võ lâm đồng đạo đao pháp này, sợ rằng chỉ là một chuyện khó khăn.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Quả thực không phải là chuyện dễ dàng, tạm thời bản Công chúa không muốn lộ diện nên phải nhờ tay người truyền thụ đao pháp này cho Hắc Long bang, Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia, Tam đại phái nhưng không được nói ra do bản Công chúa truyền thụ.

Lục Văn Phi kính nể nói :

- Tại hạ tuân mệnh.

Yên Sơn công chúa tiếp lấy mộc đao của chàng đưa qua cho nữ tỳ nói :

- Bây giờ, Lộng Ngọc sử dụng đao, Thái Phồn sử dụng kiếm, người lưu thần nhìn kỹ.

Lúc này, Lục Văn Phi mới biết hai nữ tỳ một gọi Lộng Ngọc, một gọi Thái Phồn.

Lộng Ngọc tiếp lấy, bày khai tư thế mộc đao vung lên thủ pháp cực kỳ thuần thực, Thái Phồn không lo không vội thong thả cử kiếm ngang mày. Đao thức của Lộng Ngọc đã thành thế công. Cánh tay Thái Phồn trầm xuống, trường kiếm hoa thành thế Triều Thiên Nhất Trụ Hương.

Lục Văn Phi là người thâm hiểu kiếm đao, phát giác ra tư thế này rất giống chiêu Triều Thiên Nhất Trụ Hương thực tế có chỗ khác biệt rất lớn, không chỉ nội lực ẩn tàng trong kiếm cực mạnh mà còn có thể ứng phó bất kỳ một thế công nào.

Thình lình, Yên Sơn công chúa cất giọng yêu kiều nói :

- Chú ý chiêu thức của chúng.

Lục Văn Phi định thần nhìn chăm chú thì nghe Lộng Ngọc thét lên một tiếng “Loan đao nhất khởi”, một đao đột ngột xuất ra. Đao này nòng tập trung công lực toàn thân, sức mạnh của đường đao vô cùng mãnh liệt, chiêu xuất ra gió nổi vù vù.

Thái Phồn nhích động trường kiếm phóng ra tua lua kiếm hoa, nghênh đón đao phong nhất điểm nhất phạt, kiếm quang loang loáng trường kiếm đã kích thẳng vào hai tử huyệt của đối phương.

Chiêu thức linh hoạt nhanh như điện xẹt, Lộng Ngọc một đao lôi đình sấm sét, lại bị chiêu này áp chế, bức bách khiến nàng khẩn trương chuyển dịch mũi đao, thuận thế bước ngang hai bước. Lục Văn Phi tuy thấy rõ kiếm thức này của Thái Phồn thập phần kỳ ảo nhưng vị tất hóa giải được đao pháp của đối phương.

Quả nhiên Lộng Ngọc trong chớp mắt bước ngang hai bước đã hết to một tiếng, Loan đao trong tay lại cử lên. Vù một tiếng chém thẳng vào lưng đối phương, lực đao dũng mãnh, so với chiêu thứ nhất còn hiểm ác hơn. Trường kiếm của Thái Phồn vừa xuất ra đã rơi vào khoảng không nhưng nàng đã sớm phòng ngừa chiêu thức này, mượn thế vọt người ra trước bốn năm bước người đã thoát cao, trường kiếm hóa thành một đạo cầu vồng từ trên đầu dè xuống. Lộng Ngọc công liền hai chiêu khí thế đã giảm, thoáng thấy trường kiếm đối phương như điện xẹt bổ xuống vội vã cử đao lên đỡ. Đao kiếm song phương tương giao, mộc kiếm trong tay Thái Phồn bổ xuống khiến Loan đao của Lộng Ngọc bị cú bổ này thoát khỏi tay văng ra xa. Lộng Ngọc cũng bị chấn động thối lui hai bước.

Yên Sơn công chúa nghiêng nghiêng người sang hỏi Văn Phi :

- Người xem rõ không?

Lục Văn Phi tuy có xem ra được một số điểm nhưng không thể lĩnh hội hoàn toàn, chậm rãi nói :

- Tại hạ ngu muội, nhất thời khó lĩnh ngộ được ảo mật trong này.

Yên Sơn công chúa cầm lấy Loan đao trong tay Lộng Ngọc nói :

- Đao pháp này là loại bá đao nhất trọng đao kiếm, nếu có thể luyện đến tuyệt đỉnh không những thần công quái dị mà khí chất của người luyện cũng biến thành cực kỳ hung tàn, bạo ác. Tuy ta đã dùng biện pháp lấy nhu khắc cương mà hóa giải, nhưng cũng chỉ tạm thời cứu nguy trong lúc khẩn cấp. Gặp phải người sử dụng đao pháp có hỏa hầu thì không có cách nào hóa giải.

Lục Văn Phi đầy vẻ hoài nghi nói :

- Cô nương võ học kỳ ảo, đối với loại đao pháp này chắc đã luyện thành hỏa hầu.

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Võ học mênh mông như biển, võ công các phái đều có sở trường, người có khí chất nào thích hợp luyện công phu đó, đó chính là đạo lý. Hàng nhi nữ, khí chất yếu đuối không thích hợp sử dụng đao pháp này.

Nàng tăng hăng hai tiếng lại nói tiếp :

- Thời cơ thậm bức, bản Công chúa không có thời giờ nói chuyện với người, đêm nay người nên cùng Lộng Ngọc, Thái Phồn nữ tỳ luyện tập kiếm pháp này, chỉ sợ ngày mai sẽ có biến cố trọng đại phát sinh.

Lục Văn Phi biết điều nàng nói chính là phái của Hắc y nhân, nên chậm rãi nói :

- Sau khi tại hạ luyện xong có thể truyền lại cho Hắc Long bang phải không?

Yên Sơn công chúa đáp :

- Đúng vậy.

Dứt lời, nàng ngẩng mặt trầm tư một lát, lại nói :

- Người có thể đem mấy chiêu kiếm pháp này vẽ thành họa đồ truyền cho Xuyên Tây Trương môn và Kim Lăng Tạ gia. Lúc này, nhị phái cực kỳ bất ổn, quyết không thể để bọn họ trở thành chỗ sử dụng của địch nhân.

Lục Văn Phi hỏi qua chuyện khác :

- Phái của Ô Văn Hoa phải chăng năm đó cũng là môn hạ của Tấn vương?

Yên Sơn công chúa thờ dài nói :

- Hào khách của Tấn vương năm đó cùng với thực khách môn hạ cực đông, trong đó thiện ác bất phân, loại người nào cũng có. Lão nhân gia cũng biết sớm tối tất khởi nội loạn cho nên mới âm thầm phân thân an bày. Sư phụ của Ô Văn Hoa là một tiền bối võ lâm ở Quan ngoại rất trung thành với tiên vương. Lần này, Văn Hoa đến Thái Hành ắt có dụng ý, thế nên bốn Công chúa mới dùng lời nói mà thức tỉnh gã.

Lục Văn Phi nói :

- Gã hiện dừng chân ở Bích Trần sơn trang, phái này hành tung bí mật, chỉ sợ không phải là chính phái.

Yên Sơn công chúa cười nhạt :

- Người có biết Trang chủ là ai không?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ chỉ thấy qua Tổng quản của Trang này nhưng Bang chủ thật chẳng biết là ai.

Yên Sơn công chúa nói :

- Người không biết thì đừng nên nhắc tới.

Dứt lời, nàng cất bước thong thả đi vào nội thất, Thái Phồn kéo tay áo Lục Văn Phi nói :

- Lục công tử, chúng ta bắt đầu luyện tập thôi, thời gian không còn sớm nữa.

Lục Văn Phi biết thời gian thập phần khẩn bách nên gạt bỏ tạp niệm, chuyên tâm nhất ý cùng hai nữ tỳ luyện tập kiếm pháp hóa giải Loan đao.

* * * * *

Lại nói đến bọn Hạ Long Tường may mắn gặp trận hỏa ngục giải cứu khỏi trận bao vây của độc phong và quái xà. Đoàn người dưới sự dẫn dắt của nữ lang che mặt ra khỏi mật cốc. Tạ Thanh Văn thờ dài một tiếng :

- Nữ lang che mặt này không biết là người phái nào mà dễ dàng biết được mật đạo của cổ lăng!

Trương Nam tiếp lời :

- Theo phán đoán của tại hạ, nhất định nàng ta là hậu nhân của Tấn vương!

Tạ Thanh Văn lại nói :

- Lời này cũng hữu lý nhưng không biết trong cổ lãng lại có những người nào?

Hạ Long Tường nói :

- Thủ thuật Khiển Xà Dưỡng Phong này chỉ có ở các bang hội ở Miêu Cương. Người võ lâm Trung Nguyên hầu hết không biết cách dùng.

Tạ Thanh Văn lại tiếp lời :

- Xuyên Tây Trương môn cách Miêu Cương không xa, các hạ có biết ở Miêu Cương có nhân vật nào lợi hại không?

Trương Nam trầm tư một lát nói :

- Theo tại hạ biết Miêu Cương chỉ có một người là Ngũ Độc Quái Bà Liêu Vãng Hương, phải chăng bà ta đã từ Miêu Cương đến đây?

Tạ Thanh Văn tỉnh ngộ nói :

- Mỗi một phái của chúng ta không phải là đều đã từng nhận được một lá hắc kỳ Ngũ Độc Truy Hồn lệnh sao, phải chăng là của bà ta?

Hạ Long Tường tiếp lời :

- Có lẽ như vậy. Tại hạ cho rằng phái Cổ Lãng âm trầm hiểm độc, hành sự rất có kế hoạch. Ngũ Độc Bà Liêu Vãng Hương này không có khả năng làm được.

Tạ Thanh Văn không đồng ý nói :

- Hạ huynh đoán định không phải Ngũ Độc Bà đã làm thì nhất định đã nghe ngóng được điều gì khác.

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Gần đây, tại hạ quan sát cục thế Thái Hành, phát giác phái Bích Trần trang tuyệt không giống người thoái ẩn. Không chừng phái Cổ Lãng chính là người Bích Trần trang.

Tạ Thanh Văn từng có mật ước với Tư Mã Ôn, nghe Hạ Long Tường nhắc đến, có hơi thảng thốt khẩn trương nói :

- Lời của Hạ huynh có căn cứ không?

Hạ Long Tường tăng hăng hai tiếng nói :

- Đối với sở học Thổ Mộc kiến trúc, tại hạ cũng có chút công phu, tuy không dám tự nhận đã có thành tựu, nhưng những cơ quan kiến trúc bình thường cũng hiểu biết được đôi điều. Tại hạ âm thầm quan sát thấy kiến trúc của Bích Trần trang cùng với Cổ Lăng đường như chỉ do một người tạo nên. Hơn nữa, hai bên đều có mật đạo thông hành qua lại dễ dàng.

Lời nói vừa dứt, quần hùng đều ngẩn người. Họ đều là lão giang hồ, mục quang sắc bén, thoáng nghĩ đã nhận thấy sự đoán định của Hạ Long Tường hợp tình hợp lý, bởi vì Bích Trần trang ở cạnh bên cổ lăng, hai bên lập thành địa đạo tương liên qua thực tốn phí rất ít công phu.

Hạ Long Tường lại nói :

- Lần này, chúng ta từ ngàn dặm đến Thái Hành, đương nhiên đều vì bảo tàng nhưng theo tại hạ đoán định, bảo tàng sợ rằng đã rơi vào tay Bích Trần trang, đồng thời tại hạ còn cho rằng nhân vật đầu não của Bích Trần trang là môn hạ thực khách của Tấn vương lúc đó.

Tạ Nhất Phi cùng Trương Nam đến Thái Hành khá lâu đem những việc trải qua mấy ngày gần đây lần lượt xét qua thấy đoán định này rất hữu lý, nên bốn mắt nhìn nhau. Tạ Nhất Phi nói :

- Bích Trần trang chiếm thiên thời địa lợi cũng có khả năng lấy được bảo tàng, nhưng họ đã lấy được bảo tàng sao còn đến mật cốc tranh đoạt?

Trương Nam nói :

- Đúng rồi. Bọn họ không cần xuất hiện tranh đoạt. Càng không cần đối địch với toàn thể người trên võ lâm dùng độc vật đó mà đột kích chúng ta.

Hạ Long Tường thở dài :

- Dục niệm của con người vô tận. Bọn chúng lấy được tài bảo thiên vạn lại có một thế lực không phải nhỏ, đương nhiên không chịu cam tâm ở nơi hoang vắng. Bọn chúng cuồng vọng độc bá giang hồ.

Tạ Thanh Văn càng không đồng ý, cười lạnh nói :

- Những lời đoán định riêng tư này, tại hạ khó chấp nhận. Tại hạ thấy người Bích Trần trang vị tất là người Cổ Lăng.

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Cũng mong rằng lời của tại hạ không phải là sự thật.

Nói dứt, lão vòng tay nói :

- Tại hạ cần đi trước một bước xin cáo biệt tại đây.

Dứt lời, lão cùng với Trịnh Trọng Hồ đi mất. Tạ Thanh Văn cười hắc hắc nói :

- Hạ Long Tường cuồng vọng lãnh đạo giang hồ mới có ý nói những lời khinh người, kỳ thực lời nói này chỉ lừa được đứa trẻ lên ba, sao có thể gạt được lão phu.

Trương nhị tâu tiếp lời :

- Vô cớ chúng ta gặp phải độc vật tập kích ở mật cốc. Việc này quyết không phải không có nguyên nhân, chúng ta không thể không đề phòng.

Tạ Thanh Văn cười nhạt nói :

- Lão phu nhất thời sơ ý mới lâm phải tiểu mưu. Ta không tin chỉ một Ngũ Độc bang nhỏ bé có thể làm gì được chúng ta?

Trong lúc mấy người đang đàm luận thì thấy Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh chậm rãi bước đến. Xa xa đã thấy lão vòng tay cười nói :

- Cung hỉ nhị vị đã thoát hiểm. Xin chúc mừng.

Lúc ở mật cốc, Tạ Thanh Văn thấy lão yếu hèn, mới gặp chuyện nguy đã đầu hàng địch phương trong lòng cảm tức lạnh lùng hừ một tiếng không thèm trả lời.

Đào Hàn Sinh không thèm để ý cười lạnh nói :

- Tư Mã Ôn đã truyền ngôn cùng tại hạ hỏi xem việc Tạ huynh đã ước định còn tiếp tục hữu hiệu không?

Tạ Thanh Văn miễn cưỡng nói :

- Sự tình đã thành quá khứ, tại hạ không muốn nhắc đến việc này nữa.

Đào Hàn Sinh cười bí mật nói :

- Sự tình chưa trở thành quá khứ, hy vọng sau khi Tạ huynh suy nghĩ cẩn thận sẽ tiếp tục mưu định.

Tạ Thanh Văn vốn là kẻ tham lam vì bảo tàng mà sinh tạp niệm nên cố ý hỏi :

- Bích Trần trang có ý hợp tác, vừa rồi sao không đến?

Đào Hàn Sinh là người gian xảo đã sớm đoán ra tâm ý của đối phương nên theo miệng mà trả lời :

- Lúc đó Bích Trần trang còn lo chưa xong, sao có thời gian mà lo việc khác.

Tạ Thanh Văn theo chiều gió nói lớn lên :

- Nói như vậy, Tư Mã Ôn không có ý thất hẹn sao?

Đào Hàn Sinh gật đầu nói :

- Thật không dám giấu. Tại hạ thoát được mật cốc là nhờ Bích Trần trang.

Trương nhị tẩu cười lạnh nói :

- Lúc đó người theo chỉ dẫn của đèn hồng mới thoát ly được mật cốc, sao lại nói là nhờ lực của Bích Trần trang?

Đào Hàn Sinh nói :

- Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt. Lúc đó, tại hạ thấy đối đầu với kẻ thất phu thì có hại không lợi, nên mới cố ý theo lời bọn chúng mà làm. May mắn vừa ra khỏi cửa động được sự tiếp dẫn của Bích Trần trang mới bình yên vô sự. Thật là trong rủi ro còn gặp may mắn.

Trương nhị tẩu mặt đầy vẻ hoài nghi hỏi :

- Nói như vậy, Cổ Lăng cùng Bích Trần trang là hai phái khác nhau sao?

Đào Hàn Sinh cười nhạt nói :

- Vốn gà, phượng không chung chuồng. Mã, ngựa thật không cùng giống.

Tạ Thanh Văn trầm tư một lát nói :

- Lần này Đào huynh đến đây là nhận ký thác của Tư Mã Ôn?

Đào Hàn Sinh gật đầu nói :

- Tư Mã huynh ký thác tại hạ truyền ngôn, quý phái cùng Trương môn đã giao cho tổng quan biện lý sự tình, ngày nay đã có kết quả.

Tạ Thanh Văn nghe có tin tức của ái nữ, khẩn trương hỏi :

- Đào huynh nói thật chẳng?

Đào Hàn Sinh cười lạnh nói :

- Tại hạ nhận sự kỳ thác của người. Tổng quản nói sao ta nói vậy. Việc này có hay không, chư vị hỏi Tổng quản sẽ rõ.

Tạ Thanh Văn sầm mặt nói với Trương nhị tẩu :

- Đi! Chúng ta mau đi đến Bích Trần trang.

Trương nhị tẩu vừa nghe có tin tức ái nữ không chờ đợi lâu được nữa. Vừa nghe Thanh Văn dứt lời đã bước lên trước nói :

- Đến Bích Trần trang không xa, liệu rằng chúng cũng không dám lừa gạt chúng ta.

Đào Hàn Sinh vòng tay nói :

- Tại hạ đã truyền ngôn xong. Cáo từ!

Lão quay người phóng đi. Đoàn người vừa đi mấy bước, chợt Tạ Thanh Văn dừng chân nói :

- Khoan đã, chúng ta cùng Bích Trần trang vốn không thâm giao, đi lần này không thể không đề phòng, chi bằng trở về tính kế lâu dài.

Trương Nam phụ họa nói :

- Lời Tạ môn chủ có lý. Vô luận thế nào chúng ta phải chuẩn bị trước một bước, đề phòng bất trắc.

Trương nhị tẩu tuy khẩn trương muốn gặp ái nữ nhưng suy nghĩ một lát cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, cho nên không thể không đồng ý.

Đoàn người quay đầu trở lại, cùng nhau trở về Phân đàn của Kim Lăng Tạ gia.

* * * * *

Lại nói Lục Văn Phi và Lộng Ngọc, Thái Phồn, hai nữ tỳ luyện tập mấy chiêu kiếm thức để phá giải Loạn đao, Văn Phi khi mới bắt đầu luyện thì chưa có gì lạ, sau khi luyện qua mười mấy lần, lồng ngực đột nhiên xuất hiện linh quang, lập tức đại ngộ, thì ra mấy chiêu kiếm pháp này giống như mấy chiêu kiếm pháp Bạch Hồ Tử truyền dạy.

Trong lúc chàng đại ngộ, bất tri bất giác sự việc chung quanh, kiếm thức đã bắt đầu biến hóa, tinh vi của kiếm chiêu, hiển lộ kỳ ảo. Hai nữ tỳ nhìn thấy cũng ngạc nhiên kinh dị, trên mặt đều lộ nét bàng hoàng.

Lục Văn Phi thu kiếm lại nói :

- Cảm tạ nhị vị đã chỉ điểm, tại hạ đã lĩnh hội được rồi.

Hai nữ tỳ vốn phụng mệnh, suốt đêm chỉ điếm kiểm thức cho Lục Văn Phi, không ngờ chàng chỉ trải qua nửa canh giờ đã lĩnh hội trọn vẹn, thật là ngoài sức tưởng tượng.

Lộng Ngọc đi vào nội phóng báo cáo. Bên trong cửa vang ra tiếng nói lạnh lót của Yên Sơn công chúa nói :

- Hãy cho chàng ta vào đây.

Thái Phồn truyền lại với Lục Văn Phi, rồi bước lên trước vén bức màn trúc qua bên, Lục Văn Phi khoát bộ bước vào, thì thấy Yên Sơn công chúa ngồi nghiêm trang trên trường kỷ, bên cạnh là một lão già cổ quái mặc áo bào. Yên Sơn công chúa mỉm cười nói với chàng :

- Thật khổ cực cho ngươi.

Rồi tiện tay chỉ vào lão già cổ quái nói :

- Đây là Đinh lão tiên bối.

Lục Văn Phi ôm quyền thi lễ :

- Bái kiến Đinh lão tiên bối.

Cổ quái lão già mỉm cười nói :

- Bất tất đa lễ.

Thần thái của lão thật là ngạo mạn. Lục Văn Phi không để tâm, chàng nhìn sang Yên Sơn công chúa nói :

- Sự tình nguy cấp tại hạ cáo từ.

Lão già đột nhiên nói :

- Khoan đã, lão hỏi ngươi kiếm chiêu đó ngươi học của ai?

Lục Văn Phi ngần người hỏi :

- Tiên bối hỏi đó là hỏi kiếm thức nào?

Lão già lạnh lùng nói :

- Đừng có giả vờ, lão phu hỏi chính là mấy chiêu mà ngươi vừa mới sử dụng.

Lục Văn Phi biết lão nói về chiêu thức mà Bạch Hồ Tử đã bày cho, chàng chậm rãi nói :

- Chính là của một vị bằng hữu của gia sư sở truyền.

Lão giả cổ quái nói :

- Người đó là ai?

Lục Văn Phi từ tốn đáp :

- Tại hạ không tiện nói rõ.

Lão giả biến sắc hừ một tiếng. Yên Sơn công chúa khoát tay nói :

- Không cần truy vấn. Lai lịch của (...) bản Công chúa (...).

Lão giả nói :

- Lúc này địch bạn khó phân. Công chúa không thể không đề phòng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bản Công chúa tự có đạo lý không cần lão lo lắng.

Ngừng một lát, nàng lại nói tiếp :

- Thời gian không còn sớm nữa, mau làm việc của lão đi.

Lão giả không dám nhiều lời, mục quang lạnh lùng nhìn lướt qua mặt Lục Văn Phi rồi chậm rãi đi khỏi.

Lục Văn Phi cảm thấy không hài lòng nói :

- Người này hoài nghi tại hạ, thật khiến tại hạ cảm thấy nan giải.

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Việc Thái Hành lần này có thể nói là tai họa âm ỉ từ năm đó của phủ Tấn vương đã lưu lại. Thù bạn khó phân biệt, cũng khó trách lão đa nghi.

Lục Văn Phi cũng biết việc Thái Hành nội tình cực thể phức tạp vô vàn nên không tiện đa ngôn. Yên Sơn công chúa lại tiếp :

- Còn may sự tình đã dần minh bạch, không lâu thì có thể phân biệt bạn thù, đến lúc đó không thể tránh khỏi một trường đấu sinh tử.

Lục Văn Phi âm thầm suy nghĩ, thấy cực thể Thái Hành sơn đường như đã hình thành tam đại thế lực:

một là Cổ Lăng, một là Yên Sơn công chúa, còn lại là nghĩa huynh Vương Tôn. Còn Hắc Long bang, Trương môn, Tạ gia... bất quá chỉ là thừa cơ tỵ hội Thái Hành, trừ mục đích chiếm đoạt bảo vật ra thì không còn dụng ý khác.

Yên Sơn công chúa lại tiếp lời :

- Bản Công chúa vốn không biết Thái Hành sơn lại ẩn tàng một thế lực to lớn như vậy. Còn may, gia phụ người đã sớm phát hiện nếu không bọn chúng âm thầm bành trướng thế lực, võ lâm khó tránh khỏi sự khống chế của bọn chúng.

Lục Văn Phi nói :

- Công chúa đã đoán định người Cổ Lăng là đại họa của giang hồ sao không truyền ngôn cho các phái giang hồ cùng hợp sức tiêu diệt.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Người trong võ lâm, ai nguyện đi lo chuyện phiếm. Nếu như bọn họ không bị hại vào thân, dù có biết cũng không chịu chuốc lấy phiền hà.

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Hiện giờ, bộ mặt danh ác của chúng đã lộ, chỉ mong các phái đồng tâm hiệp lực tiêu trừ bọn tà ma ngoại đạo này.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bản Công chúa chỉ mong giảm bớt được vài phần tử vong chứ không hy vọng đám người này làm được như vậy.

Lục Văn Phi thắc mắc hỏi :

- Hay là cô nương muốn độc lực gánh vác?

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Chỉ mong đám người này đứng ra khỏi công đạo.

Lục Văn Phi trầm tư một lát rồi nói :

- Công chúa không có gì dặn dò, tại hạ xin cáo từ.

Yên Sơn công chúa hỏi :

- Người có thể đi được rồi. Mai sớm khuyên bảo nhóm người Hạ Long Tường cùng Trương Tạ hai nhà đừng vì tài vật mà mê muội để tránh khỏi nguy cơ trước mắt.

Lục Văn Phi vừa định đứng lên đi ra thì thấy Lộng Ngọc đi vào thi lễ :

- Khải bẩm Công chúa, huynh muội Ô Văn Hoa cầu kiến.

Lục Văn Phi lấy làm lạ nên dừng chân đứng lại. Yên Sơn công chúa nói :

- Cho họ vào.

Không lâu, Ô Văn Hoa cùng Đơn Du Quỳnh Châu tiến vào, song song thi lễ.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Sự Tình Càng Khó Phân Biệt

Ô Văn Hoa nói :

- Hay là chúng ta tìm sai chỗ?

Quỳnh Châu nói với Yên Sơn :

- Gia sư dặn dò huynh muội tiểu nữ tìm kiếm Bích Vân công chúa. Còn Công chúa hiệu là Yên Sơn chắc rằng bọn tại hạ đã lầm người. Tiểu nữ xin cáo từ.

Yên Sơn công chúa “hừ” một tiếng khoát tay :

- Đi đi!

Ô Văn Hoa lại khom người thi lễ, rồi cùng Quỳnh Châu chậm rãi bước ra khỏi nội thất, đang định phi thân lên mái nhà đột nhiên thấy trên mái hiện có bốn tên hắc y nhân đang đứng. Mỗi một tên trong tay đang cầm một thanh cương đao sáng lấp lánh, bất giác ngăn người.

Hắc y nhân cười âm u nói :

- Đêm nay đến kỳ anh em người gặp tử thần, mau lên đây gặp ta mà nhận số mạng.

Ô Văn Hoa phần nộ, trường kiếm rút ra. “Vù” một tiếng phi thân lên mái nhà. Quỳnh Châu cũng phi thân theo.

Yên Sơn công chúa trong nội thất nường đôi mày ngài dặn dò :

- Mấy tên này truy đuổi Ô Văn Hoa, không thể để bọn chúng sống sót trở về.

Hai nữ tỳ đồng thanh vâng lời. Song song từ phía cửa sổ sau bay ra. Lục Văn Phi cũng phi thân lên mái ngói. Chàng biết huynh đệ Văn Hoa võ công kỳ ảo, muốn xem bọn họ cách nào đối phó với Loan đao.

Song phương đang ở thế “kiếm bạt cung trương”. Huynh đệ Văn Hoa lấy hai chống bốn. Lục Văn Phi thấy thức cử đao của Hắc y nhân giống hệt như hai nữ tỳ đã truyền dạy cho mình, bất giác chấn động, lại nhìn kiếm thức của huynh muội Văn Hoa khác lạ.

Chàng đã nhìn thấy thủ thế của hai người tuy nghiêm ngặt nhưng không đủ để ứng phó một kích lôi đình,

nhưng chàng không dám lên tiếng chỉ điểm bọn họ vì sợ làm phân tán lực chú ý của Văn Hoa.

Thình lình, Hắc y nhân hét lên một tiếng. Một người bên tay phải xông lên trước. Loan đao cử lên lượn vòng trên đầu Văn Hoa bổ xuống.

Ô Văn Hoa cũng hét to một tiếng, huy động trường kiếm nghênh đón, chỉ nghe mấy tiếng chan chát của binh khí va chạm nổi lên rồi hai người phân ra. Ô Văn Hoa lão đảo thối lui ba bước. Một mảnh khăn trên đầu đã bị cắt đứt, cánh tay cũng bị nhuộm đỏ.

Sau khi Hắc y nhân xuất kích một đao, nhanh nhẹn lui về. Tên Hắc y nhân thứ hai lại cử đao lên tấn công về phía Quỳnh Châu.

Lúc Quỳnh Châu thấy Văn Hoa gặp phải thế công kích tới, kiếm thức của nàng vội thay đổi từ thủ trở thành công. Trường kiếm vẽ lên một đạo hào quang bổ về phía Hắc y nhân thứ hai, hầu như song phương đồng thời xuất thủ, chỉ thấy đao quang chập chùng, một tiếng “vù” nổi lên, trường kiếm trong tay Quỳnh Châu chấn động rơi xuống. Còn may thân thủ nàng uyển chuyển uốn người theo thế đao từ trong bóng đao quang trùng trùng phi người trở ra.

Hắc y nhân thứ ba và thứ tư đã đứng trước mặt hai Hắc y nhân vừa thoái hồi, song đao nhất cử, đồng lượt tấn công Ô Văn Hoa.

Lục Văn Phi biết huynh muội gã đã bị thương, khó bề chống đỡ một kích của song đao. Lập tức trường kiếm tuốt ra, bay người đến hắc y nhân thứ ba mà nghênh chiến, đồng thời với lúc Văn Phi gia nhập vào trận chiến cũng có hai bóng người đáp xuống mái ngói, chính thức vội thay đổi từ thủ trở thành công.

Trường kiếm vẽ lên một đạo là Lộng Ngọc và Thái Phồn.

Thái Phồn lăm lăm trường kiếm trong tay đỡ đao của Hắc y nhân thứ tư. Còn Lộng Ngọc tấn công về phía hắc y nhân thứ nhất và thứ hai.

Chỉ nghe một tiếng la thảm thiết, Hắc y nhân thứ nhất đã bị một kiếm của Lộng Ngọc đâm ngã. Tên thứ hai phần nộ hét to một tiếng, song đao cử lên, dũng mãnh lao về Lộng Ngọc.

Thân pháp Lộng Ngọc uyển chuyển như liễu, uốn người theo thế tấn công của đối phương mà nhập nội.

Hắc y nhân đâm vào khoảng trống đã bị mất đà, sao đỡ được một kích nhập nội của Lộng Ngọc, một tiếng kêu thê thảm lại vang lên, gã đã bị trường kiếm đâm sâu vào ngực.

Cạnh bên, Lục Văn Phi ứng thí với Hắc y nhân thứ ba. Tên này tự kiêu Loan đao vô địch có xem Lục Văn Phi ra chi, hấn hét to một tiếng cử đao đâm thẳng.

Lục Văn Phi thấy lực đạo của gã thập phần dũng mãnh, chàng vội cử kiếm điểm tới đồng thời hét lên.

Một kích lôi đình vạn quân của đối phương đã bị kiếm này hóa giải. Mũi đao lệch sang bên để lộ sơ hở.

Lục Văn Phi lần đầu thử kiếm pháp đã thu được kết quả, tinh thần phấn chấn, hét to một tiếng, một chiêu thức phóng thẳng phía trước. Một tiếng thét vang lên, trường kiếm đã đâm thẳng vào ngực Hắc y nhân. Tả chưởng của chàng nhẹ nhàng phất lên, Hắc y nhân văng ra, rơi nhào xuống đất.

Ba Hắc y nhân gần như đồng thời chết cùng một lúc. Tên thứ tư Loạn đao vừa cử định tấn công Thái Phồn, đột nhiên nghe phía sau mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, quay đầu lại xem thấy ba tên đồng bọn đã nằm sóng sượt dưới đất, không giấu vẻ kinh hoàng, run rẩy thu đao lại, quay đầu chạy mất.

Thái Phồn trường kiếm rượt theo. Từ nội thất truyền ra giọng nói của Yên Sơn công chúa :

- Tha cho hắn, không cần truy đuổi.

Lúc này, huynh đệ Văn Hoa song song chạy đến, nét mặt kích động nói :

- Tại hạ nhất thời bất cẩn bị chúng đả thương, thật hồ thẹn quá mức.

Lục Văn Phi an ủi :

- Thắng bại là lẽ thường tình, Ô huynh bất tất để trong lòng.

Ô Văn Hoa ra vẻ chưa phục hừ một tiếng nói :

- Đao pháp bọn này tà khí, sớm tối tại hạ cũng nghĩ ra cách phá giải chúng.

Dứt lời cùng Quỳnh Châu phi thân vào bóng tối.

Lục Văn Phi biết gã nhất định vô cùng buồn bã, chàng không nén được thở dài một tiếng.

Lúc này, Yên Sơn công chúa chậm rãi bước ra thong thả nói :

- Các người tuy đã giải được đao pháp của bọn chúng, nhưng chẳng qua đây chỉ là nhân vật hạng ba, hạng tư. Những tay cao thủ vẫn còn chưa lộ diện.

Thái Phồn còn chưa hạ được một Hắc y nhân trong lòng bất phục nói :

- Sao Công chúa không cho tiểu tỳ truy đuổi gã?

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Lưu lại một tên sống sót để truyền tin cũng tốt, cho chúng biết chúng ta có cách phá giải Loạn đao. Chút cũng thâm được chút hiệu quả khiến bọn chúng phải nể sợ.

Lục Văn Phi nhìn sắc trời, cáo từ nói :

- Tại hạ phải đi đây.

Yên Sơn công chúa nghiêm mặt nói :

- Hiện thời, thù bạn chưa phân. Địch nhân có thể bất ngờ ra tay. Hành động sau này càng nên chú ý.

Lục Văn Phi nghiêng người nói :

- Chẳng dám phiền Công chúa dặn dò, tại hạ tự biết cẩn thận.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Về sau không cần đa lễ như vậy. Chúng ta nên giảm đi điều lễ nghĩa để có thêm chút tình thân mật.

Lục Văn Phi nói :

- Công chúa là kim chi ngọc diệp, tại hạ vốn là kẻ sơn dã thô nhân, sao dám như vậy.

Yên Sơn công chúa nét mặt hiện vẻ thất vọng cảm khái nói :

- Từ nhỏ, những người tôn xưng ta là Công chúa, nhưng ta tự cảm thấy cũng giống như những người xung quanh đâu có gì khác nhau, sao cứ cố phân biệt cao quý với thấp hèn thật không công bằng.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Chỉ vì trời đã sắp đặt thân phận cô nương đã là Công chúa.

Yên Sơn công chúa thờ dài một tiếng nói :

- Một người sinh trưởng thuộc vương hầu khanh tướng không nhất định là vận phúc. Người thấy có đúng không?

Lục Văn Phi không muốn đàm luận với nàng những điều này nên gật đầu :

- Lời Công chúa cũng có lý.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Phụ thân người vì chuyện của bản cung mà gặp hại, ta nhất định nghĩ cách phục thù.

Lục Văn Phi cảm kích nói :

- Đa tạ tâm ý của Công chúa. Nhưng báo phụ thù chính là việc của nhi tử đâu dám phiền đến người khác.

Yên Sơn công chúa nói :

- Cũng được nhưng ta sẽ giúp người vang danh lập nghiệp trên giang hồ.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ bình sinh không ham danh lợi. Có thể báo được phụ thù thì đã lấy làm mãn nguyện, nào dám cuồng tưởng xưng bá xưng tôn.

Yên Sơn công chúa khoát tay nói :

- Việc này sau hãy bàn tiếp, người đi đi.

Lục Văn Phi khom người nói :

- Cáo từ.

Chàng vội quay người chạy nhanh ra ngoài, bên tai còn thoáng nghe tiếng thở dài của Yên Sơn, trong lòng cảm thấy không hiểu nghĩ thầm :

“Nàng từ nhỏ được nuôi nấng yêu chiều, tính tình cao ngạo cực kỳ, vì sao hôm nay đột nhiên lại thay đổi, biến thành đa sầu đa cảm như vậy?”

Lục Văn Phi ra khỏi cố tự, phi thân về phía Hắc Long bang.

Hắc Long bang Hạ Long Tường đang cùng Trịnh Trọng Hồ, Dịch Hiểu Thiên nghị sự, nhìn thấy chàng đến vội vã mời ngồi, rồi hỏi :

- Lục huynh đệ khẩn trương đến tộ Trang tất có sự cố?

Lục Văn Phi vòng tay thi lễ ngồi xuống rồi nói :

- Quả thật, tại hạ có việc mới đến quý Bang.

Hạ Long Tường cũng ngồi xuống :

- Lục huynh đệ có việc gì cứ nói thẳng đừng ngại.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Tại hạ đến đây là phụng mệnh Yên Sơn công chúa.

Hạ Long Tường lộ vẻ hoài nghi hỏi :

- Yên Sơn công chúa mà Lục huynh đệ nói là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Chính là nữ lang che mặt.

Hạ Long Tường trầm tư một lát nói :

- Nàng cử chỉ cao quý, thông minh trí tuệ hơn người tất có lai lịch, không ngờ rằng là hậu nhân Tấn vương.

Lục Văn Phi nói :

- Nàng tự xưng là Công chúa, nghĩ rằng không thể sai.

Hạ Long Tường suy nghĩ một lát, bỗng đứng dậy nói :

- Khoan đã, việc này có chỗ kỳ quặc. Chúng ta không nên khinh suất tin bừa.

Lục Văn Phi nghe nói, tròn xoe đôi mắt, ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Hạ Long Tường thông thả nói :

- Nghĩ đến Tấn vương, tuy địa vị thuộc hàng thân vương, nhưng từ lúc cung vi khởi biến, triều đình đã coi là phản thần, dù có hậu nhân cũng mai danh ẩn tích, tránh phải vạ lây. Ngày nay nữ lang này công nhiên tự xưng là Công chúa, muốn cho mọi người biết rõ đương nhiên là việc khác thường, ai chẳng sinh lòng nghi ngờ.

Lục Văn Phi suy nghĩ hồi lâu thấy lời này cũng có lý nhưng nghĩ đến việc nàng truyền thụ võ công lại không phải là giả nên đem hết những chuyện truyền thụ đạo pháp mà nói ra một lượt.

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Chỉ sợ, Lục huynh đệ lịch duyệt giang hồ còn ít, dễ dàng bị người lợi dụng.

Lục Văn Phi không phục nói :

- Quả thực, tại hạ đã học được cách phá giải Loan đao, nếu nàng có dụng tâm khác đã không cho tại hạ truyền thụ đến người khác.

Hạ Long Tường hồi lâu mới thở dài nói :

- Tại hạ từ lâu đã nghe Tấn vương là nhất đại hiền vương nhưng chỉ là tai nghe chưa từng mắt thấy.

Môn hạ thực khách của người trùng trùng như mây, kỳ năng dị sĩ cực nhiều, tất cả đều là thượng khách. Từ mặt chính diện mà nói, người lễ hiền đãi sĩ có phong cách Mạnh Thường Quân nhưng từ mặt phản diện mà nói có thể đang có dụng tâm khác.

Lục Văn Phi vì phụ thân là môn hạ của Tấn vương, đương nhiên tâm lý nghiêng về phía Tấn vương cho nên lắc đầu nói :

- Việc này có liên quan gì đến Tấn vương, Bang chủ nói quá xa rồi.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Tại hạ nhận định như vậy tự biết là việc không nên, chỉ vì lão và huynh đệ chưa từng thấy qua Tấn vương những người khác cũng vậy nên rất khó bình luận, nhưng có một việc tuyệt đối không phải giả là Tấn vương thiên tính thông minh, người nhiều mưu kế lại đã từng thu thập rất nhiều võ công các phái, sau đó vận dụng tài trí bổ sung, sửa đổi thành một cuốn bí kíp kinh người.

Lục Văn Phi nói :

- Việc này tại hạ đã nghe qua rồi, đây chỉ có thể chứng minh Tấn vương yêu chuộng võ công, việc này không có hại đến nhân cách.

Hạ Long Tường thở nhẹ một tiếng nói :

- Đế vương đa nghi từ cổ đến nay đó là điều tự nhiên. Tấn vương gặp họa này là lẽ tự nhiên, nhưng từ sau ông ta chết cũng không có một người nào giải oan hay phục thù, xét ra thật đáng nghi ngờ.

Lục Văn Phi nói :

- Bang chủ càng nói càng xa vời, quả thật tại hạ càng nghe càng hồ đồ.

Hạ Long Tường nói :

- Việc này chúng ta có hai cách giải thích: một chánh diện mà nói, đó là vì Tấn vương muốn bảo toàn thanh danh, trước khi lâm chung đã nghiêm khắc cảnh cáo thuộc hạ không được cuồng động. Theo mặt phản diện mà thấy, người đã âm thầm an bày trong bóng tối ra lệnh thuộc hạ một mặt nuôi dưỡng cô nhi, một mặt chiêu binh mãi mã, bồi dưỡng thực lực. Sau khi đã lo liệu chu toàn, lực lượng hùng mạnh nổi dậy một lần dựng lên đại nghiệp.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Đây cũng là thường tình con người, Bang chủ không nên dị nghị.

Hạ Long Tường nói :

- Nhưng trở lại lời nói vừa rồi, chúng ta không thể không cho rằng việc ngộ nạn của Tấn vương là do người mang dị tâm, nhưng đột biến Thái Hành ngày nay cũng là người của phủ Tấn vương, ý muốn Đông Sơn tái khởi, đầu tiên tạo thành một thế lực vững mạnh trong võ lâm.

Lục Văn Phi có chút tỉnh ngộ hỏi :

- Hay là Bang chủ hoài nghi Yên Sơn công chúa là giả mạo?

Hạ Long Tường nói :

- Không chỉ là giả mạo mà còn là đồng đảng với người trong cổ lãng. Bọn chúng muốn mượn nữ lang này làm tai mắt, dò xét xem lòng tôn kính trung thành của võ lâm đối với Tấn vương như thế nào. Như các phái võ lâm còn có lòng hoài niệm Tấn vương, nhất định đối với hậu nhân của người thập phần tôn kính. Vì vậy, nàng ta mới dùng thủ đoạn này khiến người trong võ lâm trở thành chỗ sở dụng của nàng ta.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát nói :

- Bang phái võ lâm như rừng, dù nàng ta được sự đồng tình của một số người nhưng không thể chiếm được toàn bộ.

Hạ Long Tường nói :

- “Nhược tử cường tồn” vốn là chân lý bất di bất dịch trên giang hồ. Ngoài chuyện nàng mượn danh hiệu của Tấn vương ra có thể có một thế lực hùng hậu thuận, chờ đến lúc mọi người phát giác ra thì đã không còn cách nào cứu vãn.

Lục Văn Phi cảm thấy giận dữ nói :

- Nói như vậy tại hạ đã bị nàng ta lợi dụng?

Hạ Long Tường vội vã khoát tay nói :

- Chẳng qua, tại hạ xét đoán như vậy, Lục huynh đệ đừng quá kích động, chỉ cần chúng ta âm thầm lưu tâm quan sát nhất cử nhất động của nàng ta là được rồi.

Lục Văn Phi bớt giận, suy nghĩ một lát cảm thấy lời nói của Hạ Long Tường đã có sự cân nhắc cẩn thận, chàng nhất thời hạ giọng nói :

- Bất luận Bang chủ tính toán như thế nào, nàng ta đã dấn dò tại hạ đem cách phá giải Loan đao truyền

cáo với Bang chủ. Tại hạ phải theo lời nàng mà hành sự.

Dứt lời, chàng bước tới lấy một tấm giấy và một quản bút vẽ lại mấy chiêu kiếm pháp. Vừa xong, đưa cho Hạ Long Tường rồi nói :

- Bang chủ xem xem.

Hạ Long Tường tiếp lấy, vừa xem qua sắc mặt biến đổi nói :

- Nữ lang này người cả sở học, kiến thức võ học thâm sâu quả nhiên khác thường. Nếu đem những chiêu kiếm pháp này ra mà nghị luận thì phải thừa nhận là loại kiếm pháp thượng thừa.

Lục Văn Phi nói :

- Nếu là kiếm pháp thông thường, sao phá giải được Loan đao bá đạo kia.

Hạ Long Tường trầm ngâm một lát thở dài nói :

- Tại hạ càng lúc càng cảm thấy việc này khả nghi. Xem ra trường tranh đoạt của võ lâm không thể nào tránh khỏi.

Lục Văn Phi tròn mắt hỏi :

- Phải chăng Bang chủ không được yên tâm với nàng ta.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Nữ lang này không chỉ võ công siêu quần, trí tuệ cũng cao siêu hơn người. Nếu là một đồng đảng của Cổ Lăng, quả thật chúng ta không có cách kháng cự lại nàng ta.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Hiện giờ, nàng cùng chúng ta chung một địch nhân, sao lại nói là đồng đảng của Cổ Lăng?

Hạ Long Tường nói :

- Chỉ mong điều nghi ngờ của tại hạ không phải là sự thật.

Lão trầm tư một lát, ngoảnh đầu qua dặn dò Trịnh Trọng Hồ :

- Hiền đệ mau tập trung bang chúng đến Phân đàn nghe nghị sự.

Trịnh Trọng Hồ khom người vâng lời, vội vã ra khỏi khách đình. Hạ Long Tường dặn dò Dịch Hiểu Thiên :

- Dịch Đường chủ cùng bốn tòa đến cổ tự. Bốn tòa muốn cùng nàng ta nghị luận, đồng thời thừa cơ thăm dò nàng ta.

Lục Văn Phi đột nhiên thấy lão quyết định như vậy, giật mình kinh ngạc, khẩn trương hỏi :

- Bang chủ định vậy là có ý gì?

Hạ Long Tường lãnh đạm cười nói :

- Đến lúc đó tự biết giờ này không tiện nói rõ.

Trịnh Trọng Hồ đã cùng mấy người chủ yếu và mấy Đường chủ trong bang nội cùng nhau đi vào đại sảnh. Hạ Long Tường lại dặn dò :

- Hiền đệ thống lãnh mấy người này mai phục bốn bề cổ tự, nghe ám hiệu của ta mà hành sự.

Lão lại nói với Lục Văn Phi :

- Lần này lão phu đến cổ tự, Lục huynh đệ cùng đi chẳng?

Lục Văn Phi không biết lão muốn sanh sự gì, lưỡng lự nói :

- Nếu tiện tại hạ xin đi trước xem thử.

Hạ Long Tường mỉm cười :

- Sao lại không tiện. Việc không thể chậm trễ. Ta đi mau.

Dịch Hiếu Thiên khom người nói :

- Lục huynh đệ, mời!

Lục Văn Phi cũng vội vã khom người nói :

- Dịch Đường chủ là tiền bối, sao lại khách khí quá vậy!

Dịch Hiếu Thiên mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp là quý khách của bốn Bang, không cần khiêm nhường.

Ba người đều là cao thủ võ lâm, hành động nhanh nhẹn như gió, chỉ thấy ba bóng người nhoáng lên phi thân theo triền núi, chớp mắt đã đi bốn, năm dặm. Thời gian không quá một tuần trà đã đi đến cổ tự, nơi cư ngụ của Yên Sơn công chúa.

Hạ Long Tường đột nhiên thấp giọng nói :

- Không xong, chỉ sợ chúng ta đến trễ.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn xung quanh chỉ thấy bốn bề cổ tự bóng người trùng điệp, hiển nhiên cổ tự đã bị vây chặt mà trong cổ tự toàn một màu tối đen, tịnh không có một chút động tĩnh, trong lòng chấn động nói :

- Hay là Bang chủ đã dự biết, có người tấn công cổ tự.

Hạ Long Tường nói :

- Đây là chuyện đương nhiên. Chúng ta mau qua đó xem thử.

Ba người cùng nhau bước đến cổ tự, không có một người lộ diện ngăn cản. Hạ Long Tường giơ tay gõ vào cửa cũng không có chút tiếng động nhưng bên trong dường như thấp thoáng bóng người. Hạ Long Tường nói :

- Chúng ta theo tường mà vào.

Dứt lời, lão nhón người vọt qua khỏi bức tường. Lục Văn Phi và Dịch Hiếu Thiên cũng phi thân theo.

Lục Văn Phi đối với cổ tự này đã thông thuộc đường lối nên giành bước lên trước, đi về phía lạc viện của Yên Sơn công chúa. Xa xa đã thấy bóng người thoáng động, mà ngọ phòng của Yên Sơn công chúa không chút sáng đèn.

Chàng là người vốn dễ bị kích động nên nói :

- Không xong, chắc là bọn Ngũ Độc bang đã phát động thế công.

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Đừng gấp, xem bọn này là ai.

Lúc ba người vào đến Lạc viện, chỉ thấy đứng trong viện là nhóm người Xuyên Tây Trương môn và Kim Lăng Tạ gia nên vô cùng kinh ngạc...

Nhóm người này cũng đã nhìn thấy mấy người của chàng. Trương Nam bước lên trước nói :

- Tin tức của Hạ bang chủ nhanh thật.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Nói hay, nói hay. Không phải quý Môn càng nhanh hơn tại hạ sao?

Trương Nam nhất thời không đáp lời, chỉ cười sang sảng. Lúc này, Lục Văn Phi đã xem qua một lượt nhóm người ở hiện trường, trừ người của Trương, Tạ hai nhà ra còn có rất nhiều người chàng không biết.

Mỗi người đều căng thẳng đứng trong viện không biết đang chờ đợi điều gì. Hạ Long Tường chậm rãi bước đến trước mặt Tạ Thanh Văn vòng tay nói :

- Tạ huynh, nữ lang này có ở nội thất không?

Tạ Thanh Văn lạnh lùng nói :

- Hạ huynh đến đây phải chăng là để cứu giá?

Hạ Long Tường biết lão nói châm biếm, ha hả cười nói :

- Tạ huynh nghĩ như thế nào cứ nói như thế ấy, tại hạ không có gì để nói.

Tạ Thanh Văn “hừ” một tiếng :

- Nàng ta hiện ở nội phòng, Hạ huynh cứ tự tiện.

Hạ Long Tường đã sớm nhìn ra tình thế có vẻ sóng yên gió lặng nhưng thật ra đang ẩn chứa bão ngầm nên mỉm cười nói :

- Lúc này không vội. Chờ đến lúc cùng nhau đi vào, đương nhiên tại hạ sẽ có chuyện nói với nàng ta.

Tạ Thanh Văn cười, nghĩ thầm trong lòng :

- Họ Hạ này đã sớm cấu kết cùng yêu nữ, hôm nay cố ý giả vờ không biết, để ta xem cử động của lão thế nào.

Bọn người này không hẹn mà cùng nhau đến tất có mục đích nhưng không ai nói rõ ra.

Hạ Long Tường với Tạ Thanh Văn vốn xung khắc với nhau, qua lại vài câu đã lui ra. Trương nhị tẩu tính nóng, nhìn thấy đồng bọn đứng yên bất động, không còn nhẫn nại được nữa châu trượng hoành ngang, cười lạnh nói :

- Ả ẩn nấp không chịu xuất hiện, lẽ nào chúng ta chờ mãi nơi này.

Trương nhị tẩu nộ khí bùng bùng xông thẳng vào tự xá. Trương Nam thầm sợ Nhị tẩu gặp rủi ro vội vã nắm đầy ám khí Mai Vũ kim mang đuổi theo nói :

- Nhị tẩu cẩn thận, bọn chúng ám toán.

Trương nhị tẩu cười lạnh một tiếng, giơ cao châu trượng đập mạnh vào hai cánh cửa chạm khắc hoa văn đang đóng chặt. Sức lực của hai tay Nhị tẩu rất hùng hậu, một cú đập trượng không dưới ngàn cân, dù cho thiết môn cũng không chịu nổi kích này, cánh cửa đã được mở rộng. Từ trong cuốn ra một luồng ám kình, châu trượng như sấm sét của Nhị tẩu chạm phải ám kình giống như chạm phải tường sắt bị đẩy vội lại. Trương Nam, Nhị tẩu cũng không dừng được phải thối lui hai bước.

Trương Nam chỉ sợ đối phương thừa thế tấn công, nắm Kim mang trong tay vôi vàng ném đi, chỉ nghe bên trong cửa vang lên một giọng cười ha hả, đồng thời lại kích ra một luồng chưởng phong cuốn Mai Vũ kim mang bay loạn xạ trên không trung rồi từ từ rơi xuống đất. Cùng một lúc một bóng người nhoáng lên, bước ra một lão già cao lớn kỳ quái, hai tay chấp sau lưng, lạnh lùng “hừ” nói :

- Bọn hoang dã phương nào đến đây phá giấc ngủ của người ta?

Trương Nam ngăn người, mặt hơi chút biến sắc. Trương nhị tẩu hoành ngang châu trượng tiến lên hai bước nói :

- Người là người gì của yêu nữ?

Lão già liếc nhìn Nhị tẩu, cười nhạt nói :

- Xuyên Tây Trương môn tự xưng võ lâm tứ đại thế gia. Danh uy lực trọng. Ngày nay vừa gặp gỡ qua khiến lão phu vô cùng thất vọng.

Trương nhị tẩu vừa rồi đụng phải một chưởng của lão đã biết võ công đối phương cực cao, bà ta tuy tính tình nóng nảy cũng không dám đơn độc đối địch, nên tuy đối phương xuất ngôn bất kính cũng không dám ra tay.

Trương Nam nói :

- Tôn giá biết được Xuyên Tây Trương môn, liệu rằng không phải kẻ vô danh, xin thỉnh vấn tôn tính đại danh.

Lão già lãnh đạm nói :

- Lão phu từ lâu đã không đi lại trên giang hồ, danh tánh đã không còn nhớ nữa, đừng nhắc đến làm gì!

Hạ Long Tường sải bước đi lên, vòng tay cười ha ha :

- Thì ra là Đinh đại hiệp, thất kính, thất kính!

Lão già liếc Hạ Long Tường hỏi :

- Tôn giá là ai sao biết được Đinh mỗ?

Hạ Long Tường nói :

- Tại hạ, Hạ Long Tường, hai mươi năm trước Đình đại hiệp một thời hành hiệp Quan Đông, tại hạ từ lâu ngưỡng vọng.

Lão già suy nghĩ một chút chợt tỉnh ngộ nói :

- Thì ra là Hạ bang chủ, đã lâu không gặp.

Lúc này, quần hùng mới nghĩ đến một người, thì ra lão già này chính là người hai mươi năm trước nổi tiếng một thời ở Quan Đông, ngoại hiệu là Cửu Hiệ Thần Long danh táng Đình Long, không biết vì sao hôm nay trở thành hộ vệ của nữ lang che mặt.

Hạ Long Tường ha hả cười nói :

- Đình đại hiệp đến Thái Hành từ lúc nào? Tại hạ một chút cũng không biết, thật là thần long thấy đầu không thấy đuôi!

Đình Long đôi mắt lạnh lùng nhìn chung quanh lãnh đạm nói :

- Chư vị đang đem đến đây ý muốn làm gì?

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Quần Hùng Cường Ép

Hạ Long Tường nói :

- Tại hạ hy vọng gặp được Yên Sơn công chúa, hỏi nàng vài điều, thật không có ý khác.

Đình Long không đáp lại, lão đối mặt với quần hùng, lạnh lùng nói :

- Ý bọn người đến đây có giống Hạ bang chủ không?

Tạ Thanh Văn tuy chưa từng gặp qua Đình Long nhưng cũng đã nghe danh từ lâu, chậm rãi đáp :

- Có thể nói như vậy.

Đình Long lộ vẻ bức dọc, “Hừ” một tiếng nói :

- Công chúa đã nghỉ ngơi rồi. Đêm nay không tiếp khách. Mời chư vị trở về.

Trương nhị tẩu lạnh lùng nói :

- Ngủ rồi cũng phải gọi ả dậy. Ta không thể chờ lâu thêm được nữa.

Đình Long lãnh đạm đáp :

- Nói không tiếp khách là không tiếp khách. Tốt nhất chư vị nên thức thời để tránh tự chuốc phiền hà.

Trương nhị tẩu đại nộ nói :

- Không gặp thì không đi. Mau nhường đường cho ta.

Châu trượng liền điếm tới đâm thẳng vào ngực lão già. Đình Long cười lạnh một tiếng, hữu thủ đã nắm chặt lấy châu trượng. Thức này thần tốc tuyệt luân, những người ở hiện trường đều là võ lâm cao thủ mà không một người nào thấy rõ lão ra tay thế nào.

Châu trượng bị người nắm chặt, Trương nhị tẩu hét to một tiếng dùng hết sức giật nhưng mà châu trượng chẳng mấy may nhúc nhích.

Trương Nam vội vã ngậm tung một nắm Kim mang. Một luồng Kim mang phủ về phía mặt của Đình Long. Tay của Đình Long đang thi thố nội lực với Trương nhị tẩu, đột nhiên thấy Trương Nam thi triển ám

khí vội nghiêng mặt qua bên, Kim mang đã xẹt ngang tai nhưng trong tích tắc lão phân tán tinh thần, Trương nhị tẩu đã giật mạnh châu trượng thâu về.

Từ khi Trương nhị tẩu đến Thái Hành đến nay mấy lần bị nhục, tính khí hung tàn nổi dậy, châu trượng vừa đoạt về đã dồn toàn lực công đến. Đột nhiên bóng người loang loáng đã xuất hiện thêm hai người bên cạnh Đinh Long, bên trái là Ô Văn Hoa, bên phải là Đơn Du Quỳnh Châu. Hai người ôm trường kiếm. Quỳnh Châu xòe tay chỉ ra nói :

- Người muốn động thủ với sư phụ ta, bản cô nương sẽ bồi tiếp người.

Trương nhị tẩu ngăn người. Bà ta ngạc nhiên không ngờ rằng Đinh Long là sư phụ của Quỳnh Châu. Càng không ngờ rằng bọn họ là người cùng đường với Yên Sơn công chúa. Trương Nam truyền âm nói với Nhị tẩu :

- Nhị tẩu, không nên nóng vội, dù cho có khuất phục được họ cũng bất quá là tìm cơ hội cho kẻ khác. Chúng ta không nên phạm sai lầm.

Trương nhị tẩu cũng là lão giang hồ, việc này sao lại không biết, chỉ vì tính tình quật cường không thể nhịn nhục. Tai nghe truyền âm của Trần Nam, trong lòng biết là có lý nhưng đã không còn cách rút lui nên chớp mắt hai ba lần, rồi nói :

- Hay lắm, thì ra bọn người cùng phái.

Bà giơ trượng định tấn công thì nghe từ nội phòng vang ra một giọng nói ngân nga, lạnh lót :

- Người nào ồn ào bên ngoài vậy?

Đinh Long vội vã bước qua bên hai bước, khom người tiếp nghinh, Văn Hoa và Quỳnh Châu đã vội lui về bên sư phụ, không lý đến Trương tẩu.

Trương nhị tẩu thâu châu trượng, giương mắt nhìn xem từ trong nội phòng ba người khoan thai đi ra. Người đi đầu chính là Yên Sơn công chúa mà mọi người đang muốn gặp, phía sau là hai nữ tỳ Lộng Ngọc và Thái Phần.

Yên Sơn công chúa nhãn quang nhìn quét xung quanh nói :

- Các người nửa đêm đến đây tìm ta muốn hỏi điều gì?

Hạ Long Tường ho khan hai tiếng nói :

- Bọn lão hủ mong muốn minh bạch được thân phận của cô nương.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Bản Công chúa có phải là hậu nhân của Tiên vương hay không, dường như cùng chức vị vô can. Theo ta không cần phải hỏi.

- Tình thế trước mắt vô cùng hỗn tạp, cô nương đừng nên ngộ nhận.

Yên Sơn công chúa nói :

- Ta biết rồi, sau khi các người hiểu rõ thân phận bốn cung sẽ đoạt đi cuốn bí kíp đó, có phải vậy không?

Tạ Thanh Văn bước lên hai bước nói :

- Cuối cùng nàng có phải là hậu nhân của Tấn vương hay không? Đến Thái Hành vì lý do gì?

Yên Sơn công chúa cười nhạt :

- Bản Công chúa là ai bắt tất các người tra hỏi. Vì sao đến Thái Hành các người cũng không có quyền xen vào.

Tạ Thanh Văn nổi giận nói :

- Tấn vương là nhất đại hiền vương, bọn ta không thể đứng nhìn di vật của người rơi vào tay kẻ gian. Nhất định phải điều tra cho rõ.

Yên Sơn lãnh đạm nói :

- Theo như vậy thì các người đến đây là có hảo ý.

Hạ Long Tường nói :

- Theo lão phu biết, di vật đã rơi vào tay kẻ gian, hy vọng cô nương nói rõ thân phận.

Yên Sơn công chúa nói :

- Ta thừa nhận là hậu nhân của Tấn vương, các người còn muốn gì.

Hạ Long Tường lại hỏi :

- Xin hỏi cô nương là nữ nhi của thứ phi hay là vương phi?

Yên Sơn nói :

- Chỉ cần không phải giả mạo là được rồi, sao còn hỏi những điều như vậy?

Quần hùng vốn có ý bắt nàng rồi bức nàng giao ra bí kíp. Mọi người đều âm thầm suy tính không thể đơn độc mà bắt được nàng, định cùng nhau liên minh. Giờ đây Yên Sơn công chúa tự nhận là hậu nhân của Tấn vương, quần hùng không dám mạo phạm ra tay.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Vừa rồi, khí thế các người hùng hực, sao giờ không ai lên tiếng?

Tạ Thanh Văn sầm mặt nói :

- Xin hỏi cô nương, người có quan hệ gì với Bích Trần trang?

Yên Sơn thông thả nói :

- Bản Công chúa không biết Bích Trần trang là ai. Người hỏi để làm gì?

Tạ Thanh Văn nói :

- Lão hủ cảm thấy bọn này ẩn cư nơi thâm sơn không phải là nơi cày bừa sinh sống, tất có dụng ý.

Yên Sơn công chúa nói :

- Người thấy sơn trang chúng khả nghi vì sao lại cùng chúng hợp tác, phải chăng trọng lợi trước mắt mà quên đi tất cả.

Tạ Thanh Văn đỏ mặt nhất thời không lời giải đáp. Lục Văn Phi đứng lặng yên hồi lâu, lúc này mới nhận thấy thì ra quần hùng đến đây muốn áp bức Yên Sơn công chúa, chàng thấy quá bất mãn bước lên nói :

- Quả cô nương là hậu nhân Tấn vương?

Yên Sơn mỉm cười đáp :

- Vì sao người cũng hoài nghi?

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Tại hạ không phải hoài nghi mà vì thấy rằng nhóm người này không đi tìm người tập kích họ ở mật cốc mà đến đây tìm cô nương, thật khiến người ta khó hiểu.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Việc này quá rõ ràng. Bọn họ tìm ta chỉ vì quyển bí kíp mà thôi.

Lục Văn Phi nói :

- Nàng chưa có được bí kíp, dù cho lấy được cũng là vật quy nguyên chủ, người khác không được tồn tâm chiếm đoạt.

Yên Sơn công chúa khoát tay nói :

- Việc này không cần ngươi lo. Ta còn có lời hỏi bọn chúng.

Mục quang nàng quét bốn bề rồi nói :

- Tiên vương thông minh trí tuệ mưu trí hơn người, quả thật lão nhân gia từng lưu lại bí kíp, đáng tiếc quyển bí kíp này đến nay thất lạc nơi nào không rõ, ngay cả ta cũng không biết đã rơi vào tay ai.

Tạ Thanh Văn nói :

- Lời này thật sao?

- Bản Công chúa chưa từng nói dối, nhưng bản cung đã có chút manh mối, tin rằng không lâu sẽ tìm thấy.

Tạ Thanh Văn lại hỏi :

- Không phải cô nương đang giữ mật đồ bảo tàng sao? Lẽ nào, đã khai quật lại không thấy bí kíp?

Yên Sơn lắc đầu nói :

- Bản cung chưa phát hiện bảo tàng, cũng chưa thấy bí kíp nghĩ rằng bảo tàng đã bị người nhanh chân đoạt trước.

Hạ Long Tường nói :

- Từ mật cốc không phải cô nương đã mang ra tám rương bảo vật sao?

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Đó là những thứ bản cung đã lấy từ trong cổ lăng ra, không phải là bảo tàng thật.

Tạ Thanh Văn nói :

- Cô nương có thể từ trong cổ lăng lấy ra bảo vật, vậy nhất định quen biết người Cổ Lăng?

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Trong cổ lăng là những người gì đến nay bản cung còn chưa biết. Những bảo vật này chỉ là thừa cơ bọn chúng canh giữ sơ suất, ta âm thầm lấy được.

Tạ Thanh Văn lại hỏi :

- Nói như vậy, di bảo Tấn vương nhất định ở trong cổ lăng.

Yên Sơn công chúa thông thả nói :

- Việc này bản Công chúa đang điều tra sẽ có một ngày tìm ra manh mối. Người trong cổ lăng nhất định không phải là nhân vật có hảo tính. Ta biết các người vì bảo tàng mà đến, vào nơi hiểm địa, đương nhiên không muốn về không. Chỉ vì người Cổ Lăng cũng có mục đích của chúng, các người cũng sớm nên chuẩn bị.

Trương Nam chen lời nói :

- Tại hạ là người thô lỗ không quen ăn nói quanh co, xin hỏi cô nương, năm đó Tấn vương chôn giấu những bảo vật này đã đem bản đồ giao phó cho ai?

Yên Sơn công chúa thờ dài nói :

- Tiên vương trí tuệ siêu nhân, đối với việc hậu sự đã sớm an bài chu tất. Mật đồ của bốn cung cũng chính là gia sư giao cho.

Lục Văn Phi không nhịn được chen lời nói :

- Như thế thì thật kỳ lạ, theo tại hạ được biết Tấn vương đã chia mật đồ làm ba phần, giao cho ba người bảo quản, phải có ba người này đối chiếu mới tìm ra nơi chôn giấu bảo tàng?

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Người đã biết ít nhiều, không cần người nói chen vào.

Lời nói này chạm vào lòng tự ái của Lục Văn Phi khiến chàng biến sắc.

Trương Nam hỏi tiếp :

- Vậy xin hỏi cô nương, lệnh sư là cao nhân phương nào?

Yên Sơn thông thả nói :

- Gia sư trước nay cư trú ở Yên Sơn.

Hạ Long Tường chợt nghĩ đến một người, tâm thần chấn động.

Lúc này phía ngoài cô tự rầm rập bước chân vang đến, kéo đến một đoàn nhân mã bày khai tả hữu hai bên trước Công chúa. Một vị đại hán mặc áo bào, cùng đi có một lão giả mặc áo bào chậm rãi bước vào đi thẳng đến trước mặt Yên Sơn công chúa khom người nói :

- Phụng mệnh chủ nhân đến đây nghênh tiếp Công chúa. Thịnh Công chúa lập tức khởi hành.

Yên Sơn lạnh lùng nói :

- Chủ nhân các người là ai?

Đại hán áo bào cung kính đáp :

- Thịnh Công chúa kiến diện sẽ rõ, giờ này không tiện phụng cáo.

Yên Sơn công chúa nói :

- Chủ nhân các người hồ đồ đón tiếp người như vậy, liệu rằng bản Công chúa sẽ đi sao?

Đại hán áo bào khom người nói :

- Chủ nhân tin tưởng Công chúa sẽ đi.

Yên Sơn cười nhạt nói :

- Coi như lão ta đoán đúng, bản Công chúa sẽ đi.

Đại hán áo bào nói :

- Tiểu nhân ở ngoài chờ đợi.

Rồi cùng Hắc bào lão giả quay người bước ra khỏi chùa.

Yên Sơn công chúa dặn dò Đinh Long :

- Đinh lão tiên bối cùng lệnh đồ ở lại. Bản cung đã có Lộng Ngọc, Thái Phồn hộ tống.

Đinh lão kinh ngạc nói :

- Công chúa đơn thân khởi hành thật quá mạo hiểm.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bọn chúng không dám làm gì bản cung đâu?

Đình Long lại nói :

- Công chúa là thiên kim chi thể, sao tùy tiện mạo tiến hồ tụyệt. Chờ lão đi trước truyền ngôn khiến hẳn đến đây kiến diện.

Yên Sơn công chúa khoát tay nói :

- Bản cung chủ ý đã định, không cần nhiều lời.

Đình Long tai nghe Công chúa nói như vậy, bất đắc dĩ phải lui ra mà nét mặt còn đầy vẻ khó xử. Lục Văn Phi lại chen lời :

- Đến nghênh đón Công chúa phải chăng là người của phái Cổ Lăng?

Yên Sơn công chúa nói :

- Không sai. Từ lâu bản cung đã có chủ ý xem chúng là ai, nay có người trực diện nghênh tiếp, bản cung không thể không đi.

Lục Văn Phi nói :

- Cổ lăng cơ quan trùng trùng, Công chúa không sợ rơi vào bẫy sập sao?

Yên Sơn công chúa nói :

- Ta không cảm thấy chuyến đi này có gì bất ổn.

Hảo ý của Lục Văn Phi nàng không hề quan tâm đến nên chàng không hài lòng nói :

- Nói như vậy tại hạ đã nhiều lời rồi.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bản cung không trách ý tứ của ngươi.

Gót sen nàng thoăn thoắt, thoáng chốc đã bước ra ngoài. Thành linh Tạ Thanh Văn bước lên ngăn Yên Sơn công chúa lại nói :

- Nàng không thể đi.

Yên Sơn công chúa cười cười hỏi :

- Lão cũng khuyên ta đừng đi sao?

Tạ Thanh Văn sầm mặt nói :

- Không sai. Lúc này không thể để nàng đi.

Yên Sơn công chúa cố ý kinh ngạc nói :

- Tại sao không thể để cho ta đi?

Tạ Thanh Văn cười lạnh nói :

- Rõ ràng các người là một đảng, dùng kế này để thoát thân. Người tưởng lão phu không nhìn ra sao?

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Bốn cung thích đi đâu thì đi, ai có thể cản trở được ta.

Có rất nhiều âm thanh cất lên :

- Ngăn cản cô nương không phải chỉ có một người, nàng hãy tự lo liệu.

Yên Sơn công chúa quét mắt nhìn bốn bề :

- Còn ai muốn ngăn cản bốn cung, mau đến đây.

Xuyên Tây Trương môn đồng minh với Tạ gia nên Trương nhị tẩu cùng Trương Nam song song bước lên nói :

- Lão thân cũng khuyên cô nương đừng đi là hay nhất.

Yên Sơn mỉm cười nói :

- Bọn người lưu bốn cung lại để làm gì?

Tạ Thanh Văn nói :

- Lão phu cả gan thỉnh cô nương đến hành quán của bốn Môn, lão phu quyết tận lực bảo hộ an toàn tuyệt đối cho cô nương.

Yên Sơn công chúa nhếch mép cười hỏi :

- Thật sao?

Tạ Thanh Văn “Hừ” một tiếng nói :

- Tạ mỗ là người nói một là một quyết không thay đổi.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói với mọi người :

- Bản cung quyết định đến Kim Lăng Tạ gia làm khách, ai có ý kiến gì khác không?

Hạ Long Tường ha hả cười nói :

- Cô nương có quyền quyết định hành động của mình. Lão hủ đâu dám dị nghị.

Yên Sơn công chúa khoát tay nói :

- Như vậy bản cung cáo từ.

Dứt lời nàng dẫn hai nữ tỳ bước ra khỏi công chùa.

Đại hán áo bào bước lên khom người nói :

- Thỉnh Công chúa lên kiệu.

Yên Sơn công chúa khoát tay nói :

- Hiện giờ không được rồi. Bốn cung phải đến Kim Lăng Tạ gia làm khách.

Đại hán áo bào ngăn người nói :

- Công chúa đã thay đổi chủ ý?

Yên Sơn công chúa ra vẻ bất đắc dĩ nói :

- Chẳng qua bốn cung gặp chuyện chẳng dặng dừng mà thay đổi chủ ý. Các người thành ý đến mời ta, ta khước từ thật không phải lệ.

Đại hán áo bào nhượng đôi mày rậm nói :

- Chỉ cần không phải chủ ý của Công chúa, tiểu nhân sẽ có biện pháp.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Ta có thể biết biện pháp của người là gì không?

Đại hán áo bào cao giọng nói :

- Công chúa chỉ việc lên kiệu, ai dám cản trở sẽ biết tay tiểu nhân.

Tạ Thanh Văn cười lạnh nói :

- Hảo đại khẩu khí. Lời nói của người là chỉ ai vậy?

Đại hán áo bào chớp mắt nói :

- Ai cũng được.

Tạ Thanh Văn đại nộ cất tay lên đẩy ra một chưởng, một luồng kinh lực thuộc hàng đại gia thâm hậu cuồn cuộn cuốn ra.

Đại hán sầm mặt cất tay nghênh tiếp kinh chưởng này. Hai luồng chưởng phong gặp nhau. Song phương đều bị chấn động tâm thần.

Tạ Thanh Văn thân phận Môn chủ một phái, đối phương chỉ là một tên sai dịch, chưa hề biết tên tuổi lại tiếp được một chưởng của lão, khiến lão thập phần kinh ngạc.

Đại hán áo bào vốn không xem quần hùng ra gì, sau khi nghênh tiếp một chưởng mới biết rõ danh tiếng của đối phương không phải tự nhiên mà có, nên không dám tự tiện ra tay.

Trương nhị tẩu đã dồn nén khí tức bấy giờ mới tìm được cơ hội phát tiết. Châu trượng nghênh ngang bước lên nói :

- Đêm nay lão thân không mời được Công chúa trở về là không xong. Ta muốn xem ai cản trở.

Hắc bào lão giả phi thân ngang đường cười lạnh nói :

- Người dám đến Thái Hành tung hoành thật là không biết lượng sức.

Trương nhị tẩu phẫn nộ nói :

- Lão thân vốn không thích đấu khẩu, muốn động thủ cứ rút binh khí ra.

Hắc bào lão giả “Hừ” lớn một tiếng thủ chưởng chậm rãi phát lên. Song phương đang ở trong thế kiếm tuốt cung trương, bất ngờ ở trong bóng tối vang lên giọng nói trong trẻo của một đồng tử :

- Chủ nhân bảo các người đón khách, không bảo các người động thủ.

Hắc bào lão giả cùng đại hán áo bào vội vã lui ra sau, khom người đứng hai bên không dám lên tiếng. Chỉ thấy một bóng người loáng lên, xuất hiện một thanh y tiểu đồng.

Nhìn thấy tình thế ở hiện trường, tiểu đồng quay mặt hỏi đại hán áo bào :

- Bọn này làm gì vậy?

Đại hán khom người nói :

- Bọn chúng đều là nhân vật hữu danh của võ lâm Trung Nguyên, ý muốn bắt lấy Yên Sơn công chúa.

Tiểu đồng nói :

- Người không nói rõ với họ chủ nhân chân thành cung thỉnh Công chúa sao?

Đại hán đáp :

- Bọn họ đều biết cả nhưng kiên quyết đòi đưa Công chúa đi.

Tiểu đồng nói :

- Nói như vậy bọn họ có ý đối địch với chúng ta rồi.

Đại hán đáp :

- Đại khái là như vậy.

Tiểu đồng lớn tiếng :

- Hoặc giả bọn chúng chưa biết lợi hại, người nói rõ đó là bọn chúng tự tìm tử lộ.

Trương nhị tẩu nổi giận biến sắc, Trương Nam vội vã kéo bà ta lại. Yên Sơn công chúa quay qua bọn nữ tỳ nói :

- Lộng Ngọc, người đưa ta vào phòng nghỉ, ta không muốn đi đâu cả.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Trục Hồ Trừ Ma

Đại hán vội nói :

- Xin Công chúa nể mặt. Nếu Công chúa không đi, tiểu nhân sẽ đắc tội với gia chủ.

Yên Sơn công chúa nói :

- Chủ nhân người quá nông cuồng tự đại, muốn mời được bốn cung phải đích thân đến đây. Sao chỉ phái mấy kẻ hạ nhân?

Đại hán vội nói :

- Đây là kiệu hoa của chủ nhân thường dùng, việc này cũng như người đích thân đến đây.

Yên Sơn công chúa lắc đầu, dựa vai của Lộng Ngọc quay người đi vào. Tiểu đồng thấy vậy trong lòng khẩn trương phi thân đến.

Lục Văn Phi đứng cách Yên Sơn không xa, chàng cho rằng hẳn muốn động thủ. Song chướng giơ lên, trầm giọng nói :

- Mau trở lại.

Tiểu đồng trợn mắt nói :

- Chính là người tìm cái chết.

Lục Văn Phi hừ một tiếng nói :

- Niên kỷ thiếu nhi sao không có chút giáo dục?

Tiểu đồng khoát tay nói với đại hán áo tím :

- Tên này quá ngạo mạn. Giết chết hắn cho ta.

Đại hán hét to lên một tiếng, rút ra một thanh Loan đao, trên sống đao có chín cái khuyên bằng bạc, rung động trong gió phát lên những tiếng chói tai.

Quần hùng ở hiện trường vừa thấy loạt Loan đao này nhất loạt chấn động tâm thần. Lục Văn Phi sắc mặt

ngghiêm trọng, từ từ tốt kiếm khỏi vỏ rồi bước vào hiện trường.

Song phương ngẫm vận nội công chuẩn bị ra tay.

Đột nhiên từ trong cổ tự một người phi thân đến, cao giọng nói :

- Lục huynh, xin lui ra để đó cho tại hạ.

Lục Văn Phi ngẩng đầu thì thấy Ô Văn Hoa lăm lăm trường kiếm trong tay bước đến, biết gã muốn rửa mỗi nhục chiến bại lần trước, thế nên chàng thu kiếm lùi ra.

Tiểu đồng nhìn thấy kẻ mới đến là Ô Văn Hoa nên nói :

- Tên này là đồ đệ của Đinh Long không được tha cho hẳn.

Ô Văn Hoa không nói một lời, mục quang chú định vào đại hán áo bào, từ từ bày khai một kiếm thức.

Lục Văn Phi quan sát thấy thế cầm đao của đại hán quả là khởi thủ thức của Loan đao, lại thấy Ô Văn Hoa triển khai một kiếm thức cực kỳ hiếm thấy, hình thức hết sức cổ quái. Chàng thâm hiểu kiếm đạo, âm thầm nghiên cứu thức này, thấy thức này không giống thế công cũng chẳng giống thế thủ, thập phần ảo diệu, cao thâm khó hiểu.

Đại hán áo bào dường như cũng không đoán được kiếm thức này là gì nên không dám mạo thất tấn công. Song phương gườm nhau hơn một tuần trà. Đại hán chợt hét to một tiếng, đao thức thoáng thay đổi thành thủ thức khác.

Lục Văn Phi hiểu rõ từng chiêu thức của Loan đao, vừa thấy chiêu này cũng hoang mang không hiểu, tự biết sở học của mình chỉ là cái biết bên ngoài, còn chưa lãnh ngộ toàn bộ tinh ảo của đao pháp. Cảm thấy lo sợ thay cho Ô Văn Hoa.

Ô Văn Hoa lúc này cũng cảm thấy khó đối phó đang tự tìm đối sách, đại hán đã hét to một tiếng, Loan đao loáng lên từ trên đầu Văn Hoa bổ xuống.

Cao thủ xuất chiêu không thể để một chút phân tâm. Lúc Ô Văn Hoa đang lưỡng lự suy tính, đối phương đã phát động thế công, chớp mắt thế “Lôi Đình Vạn Quân” của Loan đao đã bổ đến, Ô Văn Hoa đành phải vội vã cự kiếm lên nghênh đón.

Đại hán thấy khí thế cử kiếm của đối phương không phải tầm thường, Loan đao đại biến đâm vào ngực đối phương. Ô Văn Hoa không ngờ rằng đao thế dũng mãnh của nó như vậy lại có thể bất ngờ thay đổi vị trí nên cũng vội tập trung công lực hoành kiếm ngang mà chống đỡ.

Chỉ nghe một tiếng “Keng” vang lên trường kiếm văng khỏi tay, người cũng bị đao thế hùng hậu chấn

động thoái lui hai bước.

Lục Văn Phi vừa thấy Văn Hoa dùng nguyên thức mà đối địch đã biết không xong, vội vã bước lên ý muốn xuất thủ ứng cứu nhưng song phương giao thủ không chỉ cực nhanh mà thời gian quá ngắn, đương lúc chàng đến bậc thềm thì trường kiếm Ô Văn Hoa đã gãy, chàng vội xòe tay chụp lấy.

Thình lình đao quang lại lóe lên, đao thứ ba của đại hán đã đến, cước bộ của Văn Hoa còn chưa ổn định, đao quang đã đến đỉnh đầu, thân pháp dù có uyển chuyển như rồng uốn khúc cũng khó mà tránh khỏi kích này. Ô Văn Hoa đành phải vận dụng công lực, giơ tay trái đỡ lên một chưởng, chỉ nghe “hự”

một tiếng, cánh tay tả đã bị Loan đao chém đứt máu tuôn xối xả.

Những người võ lâm xuất chiêu, chỉ cần đối phương bại trận sẽ thôi truy kích nhưng đại hán lại có hành vi đuổi tận sát tuyệt không chỉ khiến Lục Văn Phi phần hận mà quần hùng ở hiện trường cũng đều bị kích động.

Trương nhị tẩu hét lớn :

- Thất phu, ép người thái quá.

Châu trượng cất lên bố về phía trước.

Sau khi đại hán đã thương Ô Văn Hoa, thì sắc diện cũng đã một màu trắng bệch, thân hình lão đảo, xem dáng vẻ đã không thể chiến đấu được nữa, cũng chính là lúc Trương nhị tẩu bố châu trượng đến.

Một bóng người loáng lên, hắc bào lão giả đã hoành đao đứng chặn phía trước của đại hán.

Tính tình Trương nhị tẩu tuy bạo phát nóng nảy nhưng cũng là người có suy nghĩ, vừa thấy hắc bào lão giả xuất hiện lập tức thân hình dừng lại không dám sơ suất xông lên.

Lúc này, Lục Văn Phi đã điếm vào ba huyết của Văn Hoa tạm thời cầm máu. Ô Văn Hoa đã định thần, dùng tay bịt vào vết thương, quay người vội vã chạy đi.

Lục Văn Phi vội vã gọi :

- Ô huynh....

Nhưng Ô Văn Hoa đã đi mất từ lâu.

Yên Sơn công chúa im lặng đứng cạnh thềm, mắt thấy đối phương xuất thủ quá độc, dường như đã kích khởi nộ hỏa của nàng, chỉ nghe nàng cười lạnh hai tiếng nói :

- Trương Nam mau gọi Nhị tẩu của lão đến đây, bảo Công chúa có điều muốn hỏi.

Trương Nam đang lo sợ Nhị tẩu không có cách hóa giải đao pháp của đối phương nghe được lời này như bắt được vàng, vội vã bước lên gọi :

- Nhị tẩu, Công chúa có chuyện dặn dò.

Trương nhị tẩu lúc này trán đã đầm mồ hôi, cảm thấy dựa vào năng lực của mình không có cách chống đỡ đao pháp của đối phương. Vừa nghe lời nói như cất đi gánh nặng thở ra một hơi dài thoái lui mấy bước.

Yên Sơn công chúa bước xuống bậc thềm chỉ vào thanh y tiểu đồng nói :

- Ai bảo các người sử dụng đao pháp này?

Thanh y tiểu đồng có vẻ cung kính với Yên Sơn công chúa vội khom người đáp :

- Đây chính là công phu của bốn Môn.

Yên Sơn công chúa cười lạnh nói :

- Người cho rằng trên giang hồ không có người hóa giải được đao pháp này phải không?

Tiểu đồng lại khom người nói :

- Trước mặt Công chúa tự nhiên chỉ đáng một trò cười.

Yên Sơn công chúa “Hừ” một tiếng :

- Ngoài miệng người nói là vậy, nhất định trong lòng còn chưa phục đúng không?

Tiểu đồng nhếch miệng định nói lại thôi. Yên Sơn công chúa cười lạnh nói :

- Bản cung cho hai nữ tỳ Lộng Ngọc và Thái Phồn cùng bọn chúng động thủ. Đồng thời, bản cung cho hai người biết trước, thức thứ nhất khởi Loan đao của bọn người thường sử dụng “Phong Hành Thao Yên” bọn nữ tỳ sẽ sử dụng một thức “Kháng Thủy Lưu Châu” hóa giải. Lúc này các người nhất định đổi thành chiêu “Quý Khốc Thần Kinh”, bọn nữ tỳ ta dùng “Vạn Gia Sinh Phật” nghênh chiến. Các người bị khống chế, đương nhiên sẽ sử dụng thức “Cuồng Triều Nộ Lãng” cuồng vọng muốn cướp thời cơ nhưng mà lực đao đã giảm, bọn nữ tỳ chỉ cần kiếm chiêu biến đổi... hậu quả thế nào còn khó tưởng tượng.

Lời nói của nàng chậm rãi mà rõ ràng nhưng lại khiến sắc mặt của tiểu đồng càng lúc càng khẩn trương theo từng lời nói của nàng. Đến lúc nàng đã dứt lời, tiểu đồng mới sực tỉnh, thở dài một hơi hồi lâu mới nói :

- Tiểu nhân chỉ vì phụng mệnh của gia chủ, sao dám đối địch cùng Công chúa?

Yên Sơn công chúa nói :

- Đâu phải không dám mà chỉ vì không có cách thặng nên đành phải buông tay.

Tiểu đồng nói :

- Thời gian không còn sớm nữa, kính thỉnh Công chúa lên kiệu.

Yên Sơn công chúa cười lạnh :

- Hồi báo với chủ nhân các người, đêm nay bốn cung không muốn đi.

Tiểu đồng không dám miễn cưỡng, nói :

- Công chúa đã không nể mặt, tiểu nhân đành phải trở về phụng mệnh.

Yên Sơn công chúa nói :

- Đi đi. Nếu chủ nhân các người có thành ý, cứ đích thân đến đây.

Tiểu đồng không dám nói nhiều, khom người thi lễ rồi lãnh đạo đồng bọn đi khỏi.

Trương nhị tâu hừ một tiếng nói :

- Để bọn chúng đi như vậy thực quá dễ cho chúng.

Yên Sơn không lý gì đến bà ta, nàng nói với Tạ Thanh Văn :

- Không phải Tạ môn chủ muốn mời ta đến Phân đàn của quý Môn sao?

Tạ Thanh Văn nói :

- Công chúa đã muốn nghỉ ngơi, lão hủ không dám miễn cưỡng.

Yên Sơn công chúa nghiêm mặt nói :

- Lần này bốn cung muốn đến hành quán của quý Môn.

Tạ Thanh Văn ngạc nhiên ngoài ý nghĩ, hỏi :

- Quả thực Công chúa muốn đi sao?

Yên Sơn công chúa mỉm cười :

- Thế nào không hoan nghênh sao? Cũng được.

Tạ Thanh Văn cười nhạt :

- Quý khách giáng lâm, lý lẽ gì mà không hoan nghênh?

Yên Sơn lại mỉm cười nói tiếp :

- Các người không sợ gặp phải hoạn nạn sao?

Tạ Thanh Văn nói :

- Tình hình trước mắt phức tạp, bốn phái đã nhập cuộc sao lại sợ hoạn nạn.

Yên Sơn nói với Hạ Long Tường :

- Hạ bang chủ có muốn cùng với bốn cung đi đến Tạ môn làm khách không?

Hạ Long Tường nói :

- Nếu Tạ môn chủ không chối từ, đương nhiên lão hủ phụng mệnh Công chúa.

Tạ Thanh Văn nói :

- Tệ nhân thỉnh Công chúa giá lâm là muốn Công chúa chỉ giáo đối sách với phái vô lăng nhưng bất kỳ đồng đạo nào tham gia cũng đều hoan nghênh.

Yên Sơn công chúa ngoảnh mặt mỉm cười hỏi Văn Phi :

- Ý của người thế nào?

Lục Văn Phi vốn bất mãn Tạ Thanh Văn lắc đầu nói :

- Tại hạ muốn đi xem thương thế của Văn Hoa, cho nên không đi cùng.

Yên Sơn công chúa cũng không miễn cưỡng, khoát tay áo ra hiệu. Hai phụ nhân tráng kiện đã cử kiệu đến trước cửa, nàng thong thả bước lên.

Tạ Thanh Văn bước lên trước dẫn đường nói :

- Chư vị xin theo lão phu.

Thế là đoàn người cùng đi theo chiếc kiệu, thoáng chốc đã mất hút bóng hình.

Lục Văn Phi sau khi đưa Yên Sơn cùng đoàn người đi rồi, vội vã trở vào trong cổ tự vào trong khách phòng tìm kiếm Đinh Long cùng huynh muội Văn Hoa đều không thấy. Mọi nơi đều vắng vẻ, chàng cảm

thấy kinh ngạc nghĩ thầm :

- Hành tung của họ sao thâm mật như vậy.

Đang lúc trầm tư, đột nhiên như đã phát giác chuyện gì, quay người lại nhìn thì thấy Vương Tôn chấp tay sau lưng đứng ngoài cửa, chàng mừng vui hỏi :

- Đại ca đến lúc nào vậy?

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Đến đã lâu rồi.

Lục Văn Phi nói :

- Đại ca đến thật đúng lúc. Tiểu đệ có nhiều việc mê muội, muốn thỉnh đại ca chỉ giáo.

Vương Tôn gật đầu nói :

- Nơi đây không phải chỗ đàm thoại. Đi theo huynh.

Vương Tôn dẫn Lục Văn Phi ra khỏi cốc tự đi đến một tiểu ni am cực kỳ yên tĩnh dừng chân lại nói :

- Gần đây ngu huynh dừng chân ở chốn này, cảm thấy rất thanh nhàn.

Lục Văn Phi quan sát ni am, tuy qui mô nhỏ bé nhưng ở trong một khe núi nghiêng nghiêng, không chút bụi trần rất u tịch khiết. Bốn bốn nữ tỳ Xuân Mai thấy chủ nhân về tiến đồng loạt từ trong nội am bước ra nghinh tiếp, gặp Văn Phi chào hỏi “Nhị gia”.

Vương Tôn dẫn Văn Phi vào trong khách phòng hỏi :

- Máy ngày nay hiền đệ đã làm những gì?

Lục Văn Phi không che giấu đem sự tình đã trải qua trước sau kể qua một lượt.

Vương Tôn trầm ngâm một lát nói :

- Đại ca muốn biết chí hướng của hiền đệ.

Lục Văn Phi ngần người nói :

- Trừ việc muốn báo thù ra, tiểu đệ không có sở cầu khác.

Vương Tôn lại nói :

- Một người lập thân trên đời, lẽ nào chỉ có chí hướng báo thù, tạ ân thôi sao?

Lục Văn Phi nói :

- Đương nhiên không phải, nhưng mệnh đồ của tiểu đệ đa hung, cuộc đời thường gặp hung hiểm, nên không thể không làm vậy.

Vương Tôn nói :

- Nếu đệ đã phục thù báo ân rồi thì sẽ làm gì?

Lục Văn Phi nói :

- Đệ sẽ đem quãng đời còn lại hành đạo giang hồ vì đồng đạo võ lâm thiên hạ mà dốc hết tâm lực.

Vương Tôn cười nhạt nói :

- Một người muốn thành công phi thường phải lập chí phi thường. Hiền đệ thiên tính kỳ tài sao tự cam lòng mà bỏ đi chí hướng lập thân trong đời.

Lục Văn Phi nói :

- Đại ca quá khen.

Vương Tôn nghiêm mặt nói :

- Trước nay ngu huynh chưa từng dễ dàng xưng tụng người ta. Lời của huynh nói là sự thật.

Lục Văn Phi cảm thấy ngượng ngùng nhất thời không biết đối đáp thế nào. Vương Tôn lại nói :

- Tình thế Thái Hành phức tạp vạn phần, nếu hiền đệ có thể vì võ lâm mà ra tay hành đạo.

Lục Văn Phi nói :

- Chính vì cục thế trước mắt mà tiểu đệ khó xử mong đại ca chỉ điểm ít nhiều.

Vương Tôn suy nghĩ một lát :

- Việc Thái Hành cũng có thể nói là tiếp tục biến cố của cung vi năm đó, tuy lúc này chưa có lực lượng chính thức nào hành động nhưng đã khiến chấn động cả võ lâm.

Lục Văn Phi chen lời nói :

- Trước sau tiểu đệ cũng không rõ mục đích của người Cổ Lăng là gì?

Vương Tôn nói tiếp :

- Môn khách của phủ Tấn vương năm đó xem như phân làm hai phái, một phái là Thanh Lưu, một phái là Công Lợi.

Lục Văn Phi ngơ ngác hỏi :

- Cái gì là Thanh Lưu, cái gì là Công Lợi?

Vương Tôn nói :

- Thanh Lưu là chỉ các vị cao tăng, đại hiệp ẩn dật bình nhật không bàn đến chuyện tranh chấp giang hồ mà chỉ bàn về cầm kỳ, thư họa, tuyệt không có dụng ý khác. Chủ trương của Công Lợi thì khác hẳn, họ muốn một mặt Tấn vương làm Minh chủ võ lâm đồng thời hy vọng đạt được binh quyền chờ đến thời cơ chín mùi sẽ noi gương Tống Thái Tổ Trần Kiều binh biến, hoàng bào khoác thân.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Cách suy nghĩ của nhóm người này đã liên lụy đến Tấn vương.

Vương Tôn nói :

- Tấn vương vốn không đồng ý cách làm của họ, nhưng mà dư luận thật đáng sợ, cuối cùng dẫn đến một trận đại biến.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Từ đây mà xem xét, Cổ Lăng phải chăng là phái Công Lợi?

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Hiện giờ còn chưa có cách xác định nhưng có một việc có thể đoán định.

Lục Văn Phi vội hỏi :

- Việc gì?

Vương Tôn chậm rãi nói :

- Bọn chúng dùng bảo tàng để làm mồi câu tạo thành cuộc tranh chấp của võ lâm.

Lục Văn Phi không đồng ý nói :

- Tiểu đệ lại cho rằng mục đích của họ không chỉ tạo thành tranh chấp, bởi vì võ lâm có tranh chấp

cũng không có lợi với họ.

Vương Tôn hỏi :

- Suy nghĩ của hiền đệ như thế nào?

Lục Văn Phi nói :

- Qua các sự kiện mà thấy, hình như bọn chúng đang tìm kiếm hậu nhân Tấn vương, muốn dựa vào hậu nhân này để hiệu triệu qui tập thành một thế lực.

Vương Tôn nói :

- Kiến giải của hiền đệ cao thâm hơn người. Việc này từ đâu hiền đệ biết được?

Lục Văn Phi nói :

- Hiện nay ở Thái Hành sơn có một Yên Sơn công chúa tự xưng là hậu nhân Tấn vương. Nàng hành sự thâm sâu khiến người khó đoán. Người Cổ Lăng thập phần chú ý nàng, đã cho người đến mời thỉnh, đồng thời Ô Văn Hoa đệ tử của Đinh Long có nhắc đến một vị Bích Vân công chúa, nhưng trước sau chưa gặp người này, từ đây có thể thấy hậu nhân Tấn vương đối với người Cổ Lăng vô cùng trọng yếu.

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Cách nói như vậy quá võ đoán, sao không nghĩ bọn chúng vì quyền bí kíp của Tấn vương di lưu mới nghe ngóng tin tức hậu nhân của Tấn vương khắp nơi.

Lục Văn Phi đột nhiên chuyển qua chuyện khác :

- Đại ca có biết chiêu thức của Loan đao từ đâu truyền lại?

Vương Tôn trầm tư nói :

- Sử dụng đao trong võ lâm, tương truyền từ thời Võ Thánh Quan Công mới gọi là Quan Vương đao, Loan đao mà đệ nói có tên là Cửu Hoàn đao không phải xuất thân từ Trung Nguyên, dường như từ ngoại Phiên truyền đến, do một tên hắc đạo hung tàn tinh cứu khổ luyện, dựa vào đao pháp Bát đại vương Trương Hiến Trung mà tạo thành ba chiêu đặt tên là “Truy Hồn tam trảm”.

Vương Tôn thở dài rồi nói :

- Loại đao pháp này hung tàn bá đạo, có thể nói nhất cử lưỡng đắc, sinh tử hiện ra trước mắt.

Lục Văn Phi nói :

- Tiểu đệ cũng từng thấy qua đao pháp này, nhưng không ngờ nó lại lợi hại như vậy.

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Đao pháp đệ thấy đại khái chỉ là người sử dụng trong mật cốc chém gãy trường kiếm Tạ Thanh Văn.

Ta nói cho đệ biết, đao pháp mà kẻ đó sử dụng quả nhiên là chiêu thức của Loan đao nhưng không phải là “Truy Hồn tam trăm”. Nếu đem “Truy Hồn tam trăm” thi triển mạng của Tạ Thanh Văn còn ở trên đời được sao.

Lục Văn Phi kinh ngạc nói :

- Nói như vậy “Truy Hồn tam trăm” không thể phá giải sao?

Vương Tôn gật đầu :

- Kiếm pháp hóa giải mà đệ đã học, quyết không đủ để đối địch. Sau này gặp phải người sử dụng Loan đao đệ phải tránh việc động thủ là tốt nhất.

Lục Văn Phi tròn mắt hỏi :

- Nói như vậy thì ra nàng ta đã gạt đệ.

Vương Tôn nhẹ gật đầu không đáp. Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Nữ lang này truyền dạy phương pháp phá giải cho đệ là có ý gì?

Vương Tôn trầm tư một lát rồi nói :

- Nữ lang tự xưng Yên Sơn công chúa kia muốn đệ đem kiếm chiêu truyền bá cho đồng đạo võ lâm là việc khác với thường tình. Nên biết các môn các phái đều có võ công độc môn, tất cả đều giấu kín không lộ không thể tùy tiện truyền dạy người ngoài ngay cả đệ tử bản Môn cũng không truyền cho bừa bãi.

Lục Văn Phi nói :

- Theo kết quả tiểu đệ tập luyện, mấy chiêu kiếm pháp đó quả thực có ích.

Vương Tôn nói :

- Lệnh sư ngoại hiệu Kiếm Tổ, kiếm pháp của người kỳ thâm cao siêu, đệ không dựa vào võ công bản Môn để tìm cách phá giải, lại cuồng tín tin vào chiêu thức ác độc mà không toàn vẹn kia, như vậy lại không cảm thấy quá nguy hiểm sao?

Lục Văn Phi ngượng ngùng đỏ mặt không nói nên lời.

Vương Tôn nói :

- Không phải ngu huynh cho rằng những chiêu thức kia hoàn toàn vô dụng, mà là đệ chỉ mới hiểu biết bề ngoài thật khó phát huy được toàn bộ chỗ tinh vi, ảo diệu của nó.

Lục Văn Phi cảm thấy quá xấu hổ, trên trán mồ hôi không ngừng rơi xuống. Vương Tôn nhìn thấy dáng vẻ của chàng mỉm cười nói :

- Đệ đừng nên buồn bã, gần đây vô sự cũng đã yên tâm. Vài hôm nữa chúng ta sẽ cùng thảo luận kiếm pháp.

Lục Văn Phi nói :

- Như vậy có lỡ việc của đại ca không?

Vương Tôn nói :

- Không hề gì.

Lục Văn Phi lại đem sự việc Yên Sơn công chúa đến Kim Lăng Tạ gia kể qua một lượt, Vương Tôn nói :

- Lai lịch của nàng ta, ngu huynh rất rõ, tạm thời để xem cuối cùng nàng ta muốn làm nên những chuyện gì?

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Lẽ nào nàng không phải là hậu nhân Tấn vương?

Vương Tôn nói :

- Phải hậu nhân Tấn vương hay không giờ này còn khó đoán định. Nàng đến Thái Hành chắc có mục đích khác.

Lục Văn Phi nói :

- Mặc cho nàng ta vì sao đến đây, dù sao tiểu đệ cũng không muốn bị rơi vào sự lợi dụng của người khác.

Vương Tôn đứng dậy nói :

- Hiền đệ biết rõ như vậy, xứng đáng là kẻ thức thời. Đi, chúng ta cùng đi luyện kiếm.

Lục Văn Phi từ lâu muốn biết công lực của nghĩa huynh. Tai vừa nghe nói lập tức đứng dậy theo Vương

Tôn bước ra sau nhà.

Lại nói Tạ Thanh Văn dẫn đoàn người Yên Sơn công chúa về đến Thánh đàn, một người mời Yên Sơn đến khách đình tọa vị, một mặt dặn dò môn đồ khăn trương chuẩn bị thiết yến.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Sao Tạ môn chủ đột nhiên khách khí như vậy?

Tạ Thanh Văn khom người nói :

- Thực không dám giấu, lão phu vốn không biết Công chúa là hậu nhân Tấn vương, giờ đã biết sao dám thất lễ.

Trương Nam tiếp lời :

- Tấn vương là nhất đại hiền vương người người kính phục. Ngày nay biết người đã có hậu nhân đương nhiên là một hỉ sự lớn lao.

Yên Sơn công chúa cười nhạt hỏi :

- Các người chỉ vì tôn kính Tiên vương mới đối xử tốt với bốn cung phải không?

Tạ Thanh Văn mặt hơi biến sắc nói :

- Hay là Công chúa hoài nghi chúng tôi có dụng tâm khác?

Yên Sơn công chúa nói :

- Trước nay bốn cung chưa từng dễ dàng tin lời nói của người khác. Các người dù không có dị tâm bốn cung cũng phải đề phòng.

Tạ Thanh Văn trong lòng phẫn nộ nhưng không tiện phát tác, ha hả cười nói :

- Đúng lắm, đúng lắm. Nhân tâm khó lường đương nhiên phải cẩn thận là đúng lắm.

Hạ Long Tường chen lời :

- Công chúa đối với phái Cổ Lăng dường như rất quen thuộc. Có biết bọn chúng là ai không?

Yên Sơn công chúa nói :

- Bản cung tuy đã đoán được vài phần, nhưng nhất thời còn chưa dám đoán định.

Hạ Long Tường lại nói :

- Phái này vô cớ tập kích người võ lâm lên Thái Hành không biết có dụng tâm gì?

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Ta hỏi lại các người, nếu có người vô cớ xâm nhập phạm vi thế lực của Hắc Long bang, quý Bang sẽ làm sao?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Nghị luận của Công chúa rất có lý nhưng lão hủ không tin là vì lý do này.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Bốn cung đang muốn nghe ý kiến của lão.

Hạ Long Tường ho khan hai tiếng, chậm rãi nói :

- Lão hủ cho rằng người Cổ Lăng là thuộc hạ cũ của Tấn vương. Bọn họ đã đoán được bảo tàng cùng bí kíp đang hình thành một thế lực nhưng vì còn chưa cường mạnh lại sợ hậu nhân Tấn vương tìm đến, nên cất lực tiêu diệt người ở bên ngoài đến đây hòng tránh âm mưu bị bại lộ.

Yên Sơn công chúa gật đầu, nói :

- Nói như lão cũng có mấy phần hữu lý, nếu bọn chúng lại tìm được hậu nhân Tấn vương làm đầu lĩnh thì người bên ngoài cũng không có cách chen vào.

Hạ Long Tường ngăn người :

- Công chúa nói như vậy thì dã tâm của bọn Cổ Lăng không phải là nhỏ.

Yên Sơn công chúa cầm lấy ly rượu, xuất thần một lát rồi nói :

- Các người vì bảo tàng mà đến, hôm nay gặp phải chuyện này đã có mưu kế gì chưa?

Tạ Thanh Văn nói :

- Bất luận kết cục ra sao, chúng tôi nhất định làm rõ sự tình.

Yên Sơn nhìn lão hỏi :

- Nghe nói nhi tử của lão đã thất tung rồi?

Tạ Thanh Văn nghe nói cả người chấn động, hỏi lại :

- Công chúa nghe ai nói điều này?

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Không phải người đã ký thác Tư Mã Ôn nghe ngóng tin tức sao?

Tạ Thanh Văn gật đầu nói :

- Không sai, quả có việc này.

Yên Sơn công chúa nói :

- Còn có Ngọc Phong cô nương của Trương môn cùng thất tung phải không?

Tạ Thanh Văn ngần người nói :

- Tin tức của Công chúa thật linh thông.

Yên Sơn công chúa thông thả hỏi :

- Bọn chúng đối với các người rất trọng yếu phải không?

Tạ Thanh Văn nói :

- Lão hủ chỉ có một trai quyết không để nó thọ nhục.

Yên Sơn công chúa cười nhạt một tiếng hỏi :

- Nếu hãn bị người ta sát hại thì sao.

Tạ Thanh Văn vừa nghe quá kinh sợ đứng thẳng người hỏi :

- Lời này thật sao?

Yên Sơn công chúa trầm mặt không đáp chỉ lạnh lùng nhìn lão. Tạ Thanh Văn tình thâm huyết thống nghe nàng nói vậy tất có nguyên nhân, sải bước lên kích động nói :

- Nếu có người tổn thương một sợi tóc của con ta, Kim Lăng Tạ gia cùng chúng vĩnh viễn không đội trời chung. Thiên mạng, vận mạng của chúng cũng không bù đắp được.

Yên Sơn công chúa vẫn không thay đổi thanh âm mỉm cười nói :

- Coi dáng vẻ của lão kia, không cần lo lắng như vậy. Chẳng qua bốn cung nói đùa thôi. Nhưng hai người cùng lúc mất tích chắc chắn có nguyên nhân. Nhất định có người tìm cách này mà áp chế người chờ đó mà coi.

Tạ Thanh Văn là người từ lâu đi lại giang hồ, nghe lời nói của nàng, âm thầm suy nghĩ, thấy rằng nàng ta ngôn từ bất nhất ắt có nguyên nhân, không chừng Ngọc Phong và Bảo Thụ đã rơi vào tay nàng nên miễn cưỡng trấn tĩnh nói :

- Nếu quả có người đem tính mệnh của nhi tử để đe dọa lão phu thì lão phu cũng không lo lắng được bao nhiêu.

Yên Sơn công chúa hỏi :

- Người chịu sự khống chế của người ta, há không đáp ứng được sao?

Tạ Thanh Văn chấn động nói :

- Để xem đối phương đưa ra điều kiện gì?

Yên Sơn công chúa nói :

- Chúng dựa vào tính mệnh của lệnh lang điều kiện buộc Kim Lăng Tạ gia gia nhập phái của chúng, lão đồng ý hay không đồng ý?

Tạ Thanh Văn lập tức đứng dậy nói :

- Công chúa không cần quanh co, phải chăng nhi tử ta đã rơi vào tay người?

Trương nhị tẩu cũng đẩy mạnh ghế ra, cất giọng nói :

- Ngọc Phong nhất định đã rơi vào tay người. Nếu đêm nay không giao lại cho ta, người đừng hòng thoát khỏi nơi này.

Yên Sơn công chúa lạnh lùng nhìn Nhị tẩu nói :

- Hai người họ đều bị giam cầm trong cổ lẳng, sao các người lại phát tác với bản cung?

Trương nhị tẩu hỏi :

- Có thật vậy chẳng?

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Thật hay giả, người không thể tự mình thám thính sao? Bốn cung nào có dư công lo chuyện này.

Trương nhị tẩu nổ hỏa bốc lên, trên mặt hiện ra một làn sát khí, có ý lập tức xuất thủ.

Tạ Thanh Văn cũng hoài nghi bất định, cuối cùng dẫn cơn nóng giận, cố ý hòa hoãn nói :

- Chỉ cần có manh mối này, chắc bọn chúng không dám làm gì nhi tử.

Yên Sơn công chúa quay mặt nói với Hạ Long Tường :

- Lúc trước lão đã đồng ý việc của bốn cung, giờ còn hiệu lực hay không?

Hạ Long Tường nói :

- Lão đã nói qua, chỉ cần hữu ích cho đồng đạo võ lâm lão hủ quyết không chối từ.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Chúng ta lấy lời này làm ước định đến lúc ta thông cáo đến người, vạn nhất không thể để lỡ việc.

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Xin Công chúa cứ yên tâm. Hạ mỗ không phải là kẻ xuất ngôn bất tín.

Tạ Thanh Văn nghe đối thoại của hai người, dường như có mật ước điều gì nên cảm thấy khó chịu.

Yên Sơn công chúa nhìn sắc diện đã biết tâm ý của lão, nên mỉm cười nói :

- Trước mắt, nếu có người muốn đối phó với Cổ Lăng thì bất kỳ phái nào cũng không thể đơn độc mà đủ lực lượng.

Quần hùng vừa mới nhìn qua thấy võ công của người Cổ Lăng tự biết đơn độc không đủ lực lượng nên nghe lời nói của Yên Sơn công chúa không có người nào phản đối.

Yên Sơn công chúa lại thông thả nói :

- Hợp tất thế cường, phân tất lực nhược, không cùng nhau chung sức thì lực yếu, đó chính là chân lý từ cổ chí kim. Chư vị thấy có đúng không?

Tạ Thanh Văn chậm rãi nói :

- Lời nói của Công chúa thật là hữu lý. Nhưng vì Tạ mỗ muốn cứu nhi tử nên buộc phải nương nhờ lực lượng khác.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Tâm ý của chư vị ta đã sớm minh bạch, chỉ vì tình thế trước mắt quá bất đồng, dù chư vị từ bỏ ý định đoạt bảo mà muốn an nhiên rời bỏ Thái Hành cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nàng ngưng lời, thấy mọi người không ai lên tiếng, chậm rãi nói tiếp :

- Bốn cung vốn không phải muốn dùng lời đe dọa, bắt đầu ngày mai các người chỉ xem, nếu không như lời ta đã nói, cứ đến tìm ta trách mắng.

Trương nhị tẩu là người thẳng tính, vội nói :

- Lão thân tin lời Công chúa nhưng hẳn không đâu không làm được việc, nếu các phái muốn liên minh cũng cần có người chủ trì.

Tạ Thanh Văn nói :

- Đúng rồi. Theo lão hủ thấy, người chủ trì là Công chúa không cần ai khác.

Nhóm người này đều là hùng cứ nhất phương, bình nhật không ai phục ai, chỉ vì hiện nay tình thế bức bách, tự động liên thủ, chức Minh chủ đồng lòng hai tay dâng cho một thiếu nữ không có tiếng tăm, vừa mới xem qua quả thật khác thường tình. Thực tế, cũng có tính toán riêng, một mặt họ nhìn thấy võ công của thiếu nữ này cao thâm khôn lường tất có lai lịch khác thường, một mặt nếu thiếu nữ này là Minh chủ sẽ là đầu não của quần hùng, đương nhiên nàng phải đi đầu chống đỡ mũi nhọn sắc bén của đối phương.

Yên Sơn công chúa sớm đã biết tâm ý của quần hùng nhưng lại không chối từ, mục quang nhìn quyết xung quanh hỏi :

- Quả thật các người muốn bốn cung làm Minh chủ sao?

Hạ Long Tường nói :

- Công chúa vốn là hoàng thân quốc thích, võ công tài trí lại hơn hẳn mọi người, rất là xứng đáng làm Minh chủ.

Yên Sơn công chúa nghiêm giọng nói :

- Chư vị đã quyết tâm thì cùng nhau tâm tư suy nghĩ, mưu định mà hành sự.

Tạ Thanh Văn cùng Trương nhị tẩu đồng thanh nói :

- Chúng tôi cũng nguyện tôn Công chúa làm Minh chủ không ai dị nghị.

Yên Sơn công chúa nói :

- Hôm nay đã trễ, ta không thể ở đây nghỉ sự, nếu các vị có ý liên minh ngày mai đến cố tự tìm ta.

Dứt lời nàng cất bước ra đi.

Sau khi Yên Sơn công chúa đi khỏi, Nhất Phi nói nhỏ với Thanh Văn :

- Quả thật đại ca tin nữ lang này là hậu nhân của Tấn vương sao?

Tạ Thanh Văn hừ một tiếng nói :

- Đại ca của đệ không phải là kẻ hồ đồ.

Tạ Nhất Phi vẫn không hiểu :

- Đại ca đã hoài nghi thân phận của nàng ta, hà cớ gì lại đưa nàng làm Minh chủ?

Tạ Thanh Văn cười lạnh nói :

- Nữ lang này hành tung ẩn mật, lai lịch bất minh, thật đáng tiếc, chúng ta còn phải điều tra ra thân phận của nàng. Dù là giả mạo đi nữa cũng đâu có hại cho ta.

Họ Tạ tuy cùng nhau đàm phán rất nhỏ nhưng trong phòng yên lặng nên mọi người nghe rất rõ ràng.

Trương Nam không nhịn được chen lời :

- Việc này chúng ta cần phải thương lượng đối sách, phải tìm cách nào ứng phó với sự tình bất lợi với chúng ta.

Tạ Thanh Văn mắt nhìn Hạ Long Tường nói :

- Xin nghe cao kiến của Hạ huynh.

Hạ Long Tường ho khan hai tiếng nói :

- Người của phái Cổ Lăng tâm địa phản trắc, ai ai cũng biết. Lúc này dù chưa trở thành địch nhân của chúng ta, nhưng cũng có một ngày là đại nạn trên giang hồ, ngàn lần không thể dung tha.

Lão lại tăng hăng mấy tiếng rồi tiếp lời :

- Đến như Yên Sơn công chúa dường như là một người có lai lịch hơn người, bất luận nàng có đúng là hậu nhân của Tấn vương hay không, chỉ cần nàng chịu cùng nhau đồng tâm đồng lực đối phó Cổ Lăng thì nương cho nàng ta gánh lấy hư danh Minh chủ không có gì đáng ngại.

Tạ Thanh Văn cười ha hả nói :

- Lời của Hạ huynh thật là hữu lý, dù sao đây cũng chỉ là câu ở đầu môi chót lưỡi nhưng bảo chúng ta phải nghiêm chỉnh nghe lời điều độ của nàng ta sao?

Hạ Long Tường lại nói :

- Cũng không thể nói như vậy. Nữ lang này tài trí hơn người, để cho nàng ta gánh lấy chức Minh chủ có chỗ nào không được.

Tạ Thanh Văn không đồng ý hỏi :

- Chúng ta thật phải nghe lời nàng ta mà hành động sao?

Hạ Long Tường nói :

- Nếu nàng ta thực đồng tâm hợp lực thì không thể nghe lời nàng.

Trương nhị tẩu chen lời :

- Còn như nàng quả thật là hậu nhân Tấn vương thì cũng phải làm như vậy thôi.

Trương Nam cũng tán thành ý kiến của Nhị tẩu, gật đầu nói :

- Lời của Nhị tẩu thật có lý.

Tạ Thanh Văn không bằng lòng nhưng thấy Xuyên Tây Trương môn cũng nói như vậy nên không tiện lên tiếng.

Trương nhị tẩu nói :

- Nếu quả như lời Yên Sơn công chúa thì tiểu ca của Tạ gia cùng Ngọc Phong của nhà ta đều bị giam trong cổ lãng. Chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tạ Thanh Văn trầm tư một lát, đột nhiên sải bước đi ra nói :

- Việc này Đào Hàn Sinh cũng đã nhắc qua, sao chúng ta không đến Bích Trần trang xem lời nói của Tư Mã Ôn có thật vậy không?

Trương nhị tẩu vừa nghe vui mừng nói :

- Đúng rồi. Chỉ còn sinh lộ này mở ra trước mắt, lão thân sao lại quên đi. Sự việc không thể chậm trễ, chúng ta mau khởi hành.

Tạ Thanh Văn thương tâm cho ái tử, không cần suy nghĩ nói lớn :

- Hai người chúng ta cùng đi, không cần người khác nhúng tay.

Dứt lời cất bước định đi. Tạ Nhất Phi vội vã ngăn lại :

- Sao đại huynh khinh suất mạo hiểm như vậy, chi bằng để tiêu đệ đi thay.

Tạ Thanh Văn lưỡng lự rồi nói :

- Nếu bọn chúng đã có chỗ dựa mà áp bức ta để ra điều kiện, đệ đừng dễ dàng đáp ứng mà phải trở về thương lượng với ngu huynh. Huynh tự có biện pháp.

Trương Nam cũng nói với Trương nhị tẩu :

- Theo đệ, trong chuyến đi này cứ để đệ cùng Tạ huynh đi là tốt nhất. Nhị tẩu là người chủ trì toàn cục lý ra phải ở lại hành quán mà trấn thủ.

Trương nhị tẩu gật đầu nói :

- Vậy thì phiền cho ngũ đệ rồi.

Trương Nam nghiêm mặt nói :

- Việc này là phận sự của đệ, sao khách khí như vậy.

Hạ Long Tường cũng đứng dậy cáo từ :

- Tại hạ tạm thời cáo biệt, việc liên minh sau này sẽ bàn đến.

Tạ Thanh Văn cũng không lưu giữ. Hai bên thi lễ cáo từ. Hạ Long Tường ra khỏi Phân đàn của Tạ gia lại không trở về bốn Bang mà âm thầm triển khai thân pháp phi thân về phía cổ tự nơi ở của Yên Sơn công chúa.

Hạ Long Tường đẩy người công phu hơn hẳn Tạ Nhất Phi một bậc, thân pháp vừa triển khai như một làn khói xanh, chớp mắt đã đến phía ngoài cổ tự vừa định bước vào, đột nhiên thấy một bóng người chạy đến nhưng bay chớp mắt đã đến trước mặt, nhìn kỹ đó là một lão nho sinh ước khoảng lục tuần.

Lão nho sinh này xẹt người phi thân qua khỏi bức tường, mục lực sắc bén của Hạ Long Tường cũng nhìn không ra người này đã dùng thân pháp gì, trong lòng bất giác kinh sợ, một thoáng lưỡng lự lão cũng phi thân vào trong tường chỉ thấy phòng của Yên Sơn công chúa đèn đuốc sáng choang, lão nho sinh đã vào trong khách đình, lại nghe giọng lãnh lút cất lên :

- Kẻ nào đến đây?

Lão nho sinh vòng tay nói :

- Bích Trần trang chủ Tang Tử Bật bá kiến Công chúa.

Một lát sau, Yên Sơn công chúa thông thả bước ra nhìn thoáng qua lão nho sinh, vội bước đến trường kỷ hỏi :

- Lão chính là Bích Trần trang chủ Tang Tử Bật?

Lão nho sinh khom người nói :

- Lão hủ chính là Tang Tử Bật.

Yên Sơn công chúa nói :

- Lão đến bá kiến ta có việc gì?

Tang Tử Bật nói :

- Lão hủ muốn tìm hiểu Công chúa do vương phi nào sinh dưỡng?

Yên Sơn công chúa cười nhạt :

- Người định hỏi căn gốc của bốn Công chúa sao?

Tang Tử Bật nói :

- Không dám, không dám. Chỉ vì việc này thập phần trọng yếu với Công chúa.

Yên Sơn nói :

- Bốn cung hy vọng biết được việc này trọng yếu thế nào?

Tang Tử Bật cười bí mật nói :

- Xin thứ lão hủ không tiện nói rõ.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Thủ lĩnh của các người là ai?

Tang Tử Bật ngăn người nói :

- Lão hủ chính là Bích Trần trang chủ chẳng còn thủ lĩnh nào nữa.

Yên Sơn công chúa hừ một tiếng nghiêm giọng nói :

- Ta nói chính là Cổ Lăng.

Tang Tử Bật lắc đầu :

- Lão hủ vốn không biết chuyện Cổ Lăng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Không cần nhiều lời, ngươi đã không thành ý sao còn đến gặp ta?

Tang Tử Bật cười âm trầm hỏi :

- Sao Yên Sơn công chúa biết lão hủ không có thành ý?

Yên Sơn công chúa cười lạnh nói :

- Nếu có thành ý sao không nói rõ?

Tang Tử Bật nói :

- Muốn lão hủ nói rõ, không phải là không được chỉ cần thấy được tín vật của Công chúa.

Yên Sơn công chúa ngăn người nói :

- Ngươi cũng đòi xem tín vật của bốn Công chúa sao?

Tang Tử Bật cười ha hả nói :

- Công chúa cho rằng lão hủ không có quyền xem tín vật, vậy thì ai có quyền đó?

Yên Sơn công chúa lãnh đạm nói :

- Bốn cung là thân phận gì, các ngươi chẳng có quyền gì can dự.

Tang Tử Bật nó :

- Tấn vương là nhất đại hiền vương, lão hủ không dung cho kẻ mạo danh của người mà làm tổn hại thanh danh.

Yên Sơn công chúa nói :

- Nói vậy, lão chính là môn hạ của phu phụ Tấn vương năm đó?

Tang Tử Bật nói :

- Trước khi Công chúa làm rõ thân phận thì không có quyền truy vấn việc này.

Yên Sơn công chúa phần nộ :

- Hay lắm. Lão càng lúc càng ăn nói ngông cuồng, bốn cung không giáo huấn lão không được.

Nàng sầm mặt gọi vào trong nội thất :

- Thái Phồn mang kiếm ra đây.

Tang Tử Bật nét mặt tươi cười, tiếng gọi mang kiếm của Công chúa không hề làm ảnh hưởng đến lão.

Thái Phồn vâng lời từ trong nội thất đi ra hai tay ôm một thanh bảo kiếm kỳ hình. Hạ Long Tường trong bóng tối chú mục quan sát trông thấy thật là khác lạ với bảo kiếm bình thường, dài không quá một thước, chuôi kiếm ửng hồng thì ra có cần bảy hạt minh châu chiếu theo thất tinh phương vị, bao kiếm ửng sắc hoàng kim, hình dáng thật đặc biệt. Lão vốn là người có kiến thức sâu rộng, vừa nhìn thấy kiếm này đã biết nó là một thanh bảo kiếm quý báu vô tiền khoáng hậu.

Lúc này, Yên Sơn công chúa đã tiếp lấy bảo kiếm, nhưng vẫn điềm nhiên tọa thị, không hề ra tay động thủ.

Tang Tử Bật thấy bảo kiếm, lập tức diện dung biến sắc thất thanh nói :

- Châu Y kiếm!

Yên Sơn công chúa giơ kiếm lên cao nói :

- Lẽ nào ngươi cũng biết kiếm này?

Tang Tử Bật khom người nói :

- Đương nhiên tiểu nhân nhận biết, nhưng chỉ vì không thể làm chủ được sự việc. Nội trong tam nhật tất có người đến bái kiến Công chúa.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Không cần phí tâm. Ngày nay, bốn cung không phải là hài nhi đã đến đây tất có bản lãnh mà xử lý sự việc Thái Hành sơn.

Tang Tử Bật lại khom người nói :

- Đêm đã khuya rồi, tiểu nhân cáo từ. Sau ba ngày xin đến bái kiến.

Dứt lời từ từ lui ra. Ra khỏi đình viện phóng người phi thân ra khỏi tường viện rồi đi mất.

Yên Sơn công chúa thấy lão đã đi rồi, trên mặt nàng vẫn còn ẩn tàng sát khí, hừ một tiếng nói :

- Nếu lão không thức thời thì bốn Công chúa quyết không cho lão toàn thân mà lui.

Thái Phồn đứng bên cạnh bước đến kính cẩn nói :

- Người này là ai?

Yên Sơn công chúa nói :

- Người này ngoại hiệu “Bất Đệ Thư Sinh” năm đó nổi tiếng là sư gia trong vương phủ.

Hạ Long Tường ẩn thân trên mái ngói nghĩ thầm :

- Nghe khẩu khí của nàng quả thật là Công chúa.

Yên Sơn công chúa đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên mái nhà nói :

- Không cần ẩn ẩn nấp nấp. Người mau đi đi. Bốn cung không truy cứu tội nghe trộm của người.

Hạ Long Tường nghe nói giật mình mà không dám đáp lại, phi thân ra khỏi tường, phóng người đi. Không phải vì lão sợ Yên Sơn công chúa truy cứu mà vì dựa vào thân phận của lão lại nhìn trộm nghe lén thật là hành động khiếm nhã.

Hạ Long Tường về đến bốn Bang, lập tức cho gọi Phó bang chủ Trịnh Trọng Hồ và Đường chủ Dịch Hiếu Thiên đến mà đem sự tình thuật lại.

Trịnh Trọng Hồ trầm ngâm một lát nói :

- Theo như vậy, thân phận của Yên Sơn công chúa không thể là giả được.

Hạ Long Tường nói :

- Tình thế trước mắt không phải vấn đề thân phận của Yên Sơn công chúa, mà là phái Cổ Lăng này đang có ý đồ gì.

Trịnh Trọng Hồ nói :

- Hay là bọn chúng giả mượn danh phận Tấn vương tạo thành một thế lực hùng hậu trên giang hồ?

Dịch Hiếu Thiên không đồng ý nói :

- Thuộc hạ không tin dựa vào sức mấy người bọn họ lại có thể đưa đến phong ba gì trên giang hồ.

Hạ Long Tường nói :

- Đường chủ đừng quá xem thường bọn chúng. Môn hạ Tấn vương kỳ năng dị sĩ cực nhiều mà ẩn nhẫn đến hơn mười năm sau khi Tấn vương ngộ tử, đến hôm nay mới phát đông đủ thấy bọn họ xử sự nghiêm cẩn như thế nào.

Trịnh Trọng Hồ nói :

- Việc này tiểu đệ có một biện pháp ngu muội có thể khiến bọn chúng lộ diện.

Hạ Long Tường nói :

- Hiền đệ có đối sách gì?

Trịnh Trọng Hồ nói :

- Sao chúng ta không cùng các phái thương lượng. Mọi người cùng nhau bỏ ý niệm đoạt bảo, mau sớm kết bạn rời khỏi núi này trở về bốn phái. Lúc đó, bọn chúng dù có âm mưu cũng khó lòng thi triển.

Hạ Long Tường nói :

- Cách này không xong. Đừng nói chúng ta khó lòng thuyết phục các phái, ngay cả việc khiến các phái đồng ý trở về cũng là việc cầu mà không được.

Trịnh Trọng Hồ thở dài nói :

- Bang chủ nói như vậy, tiểu đệ lại còn chưa hiểu.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thục Nữ Kiếm Pháp

Hạ Long Tường nói :

- Bọn chúng ẩn tích trong cốc lũng ở Thái Hành sơn này, nghĩ rằng thế lực đã sớm xâm nhập các nơi, nếu bọn chúng không nắm rõ các thế lực của giang hồ, không tự tin có lực lượng khống chế đại cuộc thì bọn chúng không dám ra tay bừa bãi.

Trịnh Trọng Hồ càng không hiểu hỏi :

- Nói như vậy thì bọn chúng đã có đủ lực lượng khống chế đại cuộc rồi sao? Thì ra trong cuộc tranh đấu đoạt bảo ở Thái Hành, nhất cử kích bại Kim Lăng Tạ gia, Xuyên Tây Trương môn thậm chí bốn Bang, việc làm càng làm tăng danh thế trên giang hồ sau này không có người dám đối địch.

Hạ Long Tường nói :

- Không sai. Luận về thực lực, mấy phái chúng ta đều thuộc đại phái, thanh danh lừng lẫy chốn giang hồ, nếu có thể chế phục được mấy phái chúng ta thì đủ để tung hoành trên giang hồ, hoặc giả chuẩn bị của bọn chúng chưa hoàn tất, bất ngờ lúc này lại truyền ra việc bảo tàng khiến mọi người đều kéo đến đây, điều này thật bất lợi với chúng.

Trịnh Trọng Hồ tỉnh ngộ nói :

- Đúng rồi. Chỉ vì duyên cớ này bọn chúng mới dùng biện pháp tập kích hòng hù dọa chúng ta. Vạn nhất không có cách bắt được mọi người thì chúng cũng hy vọng ta biết khó mà kiếm đường lui.

Hạ Long Tường nói :

- Hiện giờ, bốn Bang đã ở thế cời trên lưng hổ, chỉ có tiến không thể lui, nếu không chẳng còn có thể đứng trong giang hồ.

Dịch Hiểu Thiên chen lời nói :

- Xuyên Tây Trương môn cùng Kim Lăng Tạ gia đều là lão giang hồ, việc lợi hại không thể không biết, có thể liên hợp lực lượng ba phái, chúng ta có đủ lực lượng liều mạng một phen.

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Thế sự như một ván cờ, sai một nước cả bàn đều thua. Trương Tạ hai nhà chỉ sợ không thể cùng chúng ta hợp tác.

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Dựa vào đâu mà nói như vậy?

Hạ Long Tường nói :

- Huynh có nhớ hai nhà họ mất tích một nam một nữ?

Dịch Hiểu Thiên tỉnh ngộ nói :

- Bang chủ nhận định hai người này rơi vào cổ lãng?

Hạ Long Tường nói :

- Tạ Bảo Thụ là con một của Tạ Thanh Văn, Cổ Lãng dựa vào sinh mạng một nam một nữ này, bức bách hai phái lui khỏi Thái Hành, chúng ta sẽ rơi vào tình cảnh cô quân chiến đấu.

Trịnh Trọng Hồ nói :

- Dù hai phái họ rút lui, chúng ta cũng không đến nỗi phải cô quân chiến đấu. Yên Sơn công chúa và Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu không thể đứng ngoài cuộc chiến.

Hạ Long Tường lắc đầu chậm rãi nói :

- Các người hãy nghỉ ngơi đi, cho tại hạ thanh tịnh suy nghĩ.

Trịnh Trọng Hồ và Dịch Hiểu Thiên từ lâu đã biết tính tình của Hạ bang chủ, mỗi lần gặp việc nguy nan, đều phải yên tĩnh suy nghĩ, sau khi trải qua thời gian suy nghĩ kỹ, chàng sẽ tìm ra đối sách thích hợp, vạn lần chưa sơ suất lần nào. Chính vì vậy, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi mà đã đưa Hắc Long bang uy danh lừng lẫy, trở thành một thế lực hùng hậu trên giang hồ.

Hai người nghe Bang chủ nói lập tức xin cáo lui.

* * * * *

Lại nói Lục Văn Phi cùng Vương Tôn ở hậu viện, Vương Tôn tiện tay bẻ hai nhánh cây khô, một nhánh đưa cho Lục Văn Phi, còn một nhánh mình cầm, mỉm cười nói :

- Ngu huynh sẽ dựa vào Loan đao chiêu thức tập kích hiền đệ, đệ thử hóa giải xem.

Lục Văn Phi cảm thấy phân vân, chàng tiếp lấy nhánh cây khô, triển khai chiêu thức, Vương Tôn la nhỏ :

- Cẩn thận!

Rồi giơ cao nhánh cây từ trên bổ xuống, dùng thế thứ nhất của Loan đao.

Lục Văn Phi hoành ngang nhánh cây, dùng kiếm pháp do Yến Sơn Công chúa truyền cho mà nghinh tiếp.

Vương Tôn cười nhẹ, vẽ một vòng như vẽ hình tròn, chiêu thứ hai thí xuất, nhưng lực đạo xuất ra không mạnh lắm.

Lục Văn Phi lại thi triển kiếm thức, quét ngang rồi đâm thẳng vào thế Loan đao của đối phương, Vương Tôn hừ một tiếng, phi người nhẹ nhàng lên cao, xoay một vòng đánh xả vào vai của Văn Phi. Chàng lỡ đà, thu kiếm hoặc né tránh cũng không kịp. Thế chiêu này nếu Vương Tôn đánh thật thì chắc chắn Văn Phi sẽ bị xả làm hai. Vương Tôn thu chiêu bước lui một bước nói :

- Đệ phải biết rằng hiểu rõ và nắm vững được chiêu thức nguyên lai của nó không dễ đâu.

Lục Văn Phi hồ thẹn, lắc đầu nói :

- Chiêu này của đại ca thực biến hóa khôn lường, tiểu đệ không cách gì tránh được.

Vương Tôn nghiêm sắc mặt nói :

- Đệ nghĩ xem, nếu dùng kiếm pháp mà lệnh sư truyền cho, có chiêu thức phá giải không?

Lục Văn Phi nghĩ ngợi một lúc, buột miệng nói :

- Tiểu đệ nghĩ ra rồi, phá giải đao pháp này cố nhiên không phải dễ, nhưng nếu dùng kiếm pháp thủ thế của bản Môn, cũng có thể miễn cưỡng chống chọi lại một lát.

Vương Tôn gật đầu nói :

- Thế cũng phải. Nhưng với tình hình vừa rồi nếu huynh không thu chiêu thì hậu quả khó mà tưởng tượng.

Lục Văn Phi bất giác vừa giận vừa thẹn, ân hận nói :

- Hay lắm, kẻ độc ác này cố tình thiết kế hại đệ, đệ phải tìm hỏi cho rõ.

Vương Tôn nói :

- Hiền đệ đừng quá kích động. Hoặc giả nàng cũng không biết, nếu đệ đi trách mắng nàng, hóa ra trách lầm hảo ý của người sao?

Lục Văn Phi không hiểu nói :

- Loan đao và kiếm chiêu đều do nàng truyền thụ, lẽ nào nàng lại không biết?

Vương Tôn nói :

- Người này nhìn từ bên ngoài thì võ học thâm sâu, dường như không có điều gì mà không biết. Thực tế mỗi thứ chỉ biết một nửa. Nhưng nàng truyền Loan đao và kiếm pháp cho đệ thì cũng có thể thấy được hào ý của nàng.

Lục Văn Phi cười lạnh :

- Những lời này đệ thực không hiểu. Những công phu nàng học lẽ nào không hiểu hết?

Vương Tôn thở dài :

- Đệ là người ngoài cuộc, không biết nội tình nên cũng khó trách.

Trầm ngâm một lát Vương Tôn lại nói tiếp :

- Năm đó Tấn vương xem võ nghệ như sinh mệnh của mình, phàm những chiêu thức gặp qua đều ghi chép lại, nên tàng trữ võ học của rất nhiều môn phái. Tấn vương dựa vào tài trí của mình, thu thập vô số tuyệt chiêu viết lại rồi đem chôn giấu. Lúc cung vi ngộ biến, những bản thảo này đa số bị thất lạc. Có lẽ nàng này lấy được những sách cũ không trọn vẹn, nên sở học mới vô cùng phức tạp như vậy.

Lục Văn Phi là người cực kỳ thông minh, ngẫm nghĩ lời nói của Vương Tôn không khác gì những lời Yến Sơn Công chúa nói, nên âm thầm nghĩ ngợi :

“Xem ra đại ca và Tấn vương có quan hệ thân tình”.

Vương Tôn nhìn thấy thần sắc của chàng biến đổi không ngừng, biết chàng đã phát sinh nghi ngờ, nên mỉm cười nói :

- Đệ đừng có hoài nghi, những lời ngu huynh vừa nói, đều nghe gia sư nói lại, ngu huynh thật không dám giả mạo hậu nhân của Tấn vương.

Lục Văn Phi bán tín bán nghi hỏi lại :

- Chiêu thế Loan đao mà đại ca vừa sử dụng có phải chẳng là nguyên thức của Loan đao?

Vương Tôn nói :

- Loan đao có tất cả ba chiêu, mỗi một chiêu có bảy thức, tổng cộng hai mươi một thức. Những thức mà

đệ học chính là ba thức đầu của chiêu thứ nhất, còn ngu huynh sử dụng thức thứ nhất của chiêu thứ hai.

Lục Văn Phi vội hỏi :

- Đại ca nói phải chăng là “Đoạt Hồn tam trăm”?

Vương Tôn nói :

- Không sai, “Đoạt Hồn tam trăm” này thật không hổ danh, quả thật uy lực quý khốc vô cùng.

Lục Văn Phi luôn tôn sùng vị đại ca này, chàng từ tốn nói :

- Đại ca mưu trí hơn người, nhất định biết cách hóa giải.

Vương Tôn cười nói :

- Hiền đệ quá khen. “Đoạt Hồn tam trăm” có chiêu hóa giải, gia sư cũng đã truyền thụ. Hiền đệ nếu hứng thú, ngu huynh không ngại diễn thí một lần.

Dứt lời, chàng bèn dùng nhánh cây khô thi triển hai mươi một thức “Đoạt Hồn tam trăm” uy lực vô biên từ đầu đến cuối.

Lục Văn Phi cũng có căn bản võ học, thấy những chiêu thức này quý khốc thần sầu kinh thiên động địa.

Vương Tôn nói :

- Hiền đệ lưu ý, ngu huynh sắp thi triển kiếm pháp phá giải đây.

Nói xong vũ động nhánh cây xuất chiêu.

Lục Văn Phi cảm thấy chiêu thức tinh diệu, linh động cực kỳ, biến đổi ảo diệu vô thường. “Đoạt Hồn tam trăm” trong nhu có cương, trong cương có nhu hàm ẩn thần vật nhu khắc cương.

Vương Tôn triển chiêu hoàn tất, Lục Văn Phi vội hỏi :

- Máy chiêu kiếm pháp này từ đâu mà truyền lại?

Vương Tôn nói :

- Kiếm pháp này cũng có lai lịch, chính là từ trong Việt Nữ kiếm mà biến hóa thành, còn gọi là “Thục Nữ kiếm pháp”.

Lục Văn Phi nói :

- Theo đại ca, đao và kiếm có chỗ nào khác nhau?

Vương Tôn nói :

- Đao pháp là chí cương chi lộ, kiếm pháp là thuần âm chí kình, hai loại này tương sinh tương khắc, khó phân ưu khuyết, chỉ có thể dựa vào người sử dụng mà phân cao thấp.

Lục Văn Phi nói :

- Nói ra thật xấu hổ, tiểu đệ xuất thân đệ tử của Kiếm Tổ mà cũng không biết kiếm pháp này.

Vương Tôn nói :

- Võ học mênh mông như biển, dựa vào thọ mệnh ngắn ngủi của con người sao có thể học hết được, đệ cũng đừng nên tự thẹn.

Lục Văn Phi ôm quyền nói :

- Tiểu đệ đọc sách mười năm, đến hôm nay cũng chỉ có một số kiến thức.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Hiền đệ đừng quá khiêm nhường, thành tựu trong tương lai của đệ nhất định sẽ trên ngu huynh.

Nhìn Văn Phi một lúc lại nói :

- Hai môn công phu này ngu huynh sẽ truyền cho đệ. Nếu chịu khó luyện tập, nhất định có ngày đại thành.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tuyệt học sư môn không được vì tình cảm riêng tư mà truyền thụ, đại ca tuy có ý truyền nghệ, nhưng tiểu đệ không dám tiếp nhận.

Vương Tôn nghiêm mặt nói :

- Công phu này sẽ dùng một ngày gần đây, vì cứu nguy tình thế khẩn cấp trước mắt, đệ đừng nên chối từ.

Lục Văn Phi cũng biết tình thế trước mắt thập phần khẩn bách, nên không tiện khước từ.

Đao pháp kiếm thức tuy là môn học thâm sâu nan học nan tinh, nhưng Lục Văn Phi có căn bản võ học thâm sâu, nên vừa học đã lĩnh hội được ngay.

Vương Tôn thấy Văn Phi đã luyện chiêu khá thành thục, khoan thai nói :

- Những chiêu thức này về sau đệ nên chăm chỉ luyện tập, huynh đã giao việc cho Bạch Hồ Tử đi làm, đệ có thể đến miếu Sơn Thần nơi cốc khẩu chờ lão. Nhớ kỹ, lão lấy danh lệnh sư hành sự, đệ nhất thiết phải nghe lời lão.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Bạch Hồ Tử đại thúc là tiên bối võ lâm, lại là bạn thâm giao của gia sư, đương nhiên đệ sẽ nghe lời đại thúc.

Vương Tôn nói :

- Hiền đệ thông minh đại nghĩa, hy vọng là vì đại nghĩa mà hành sự. Ngu huynh nhất định tận lực mà giúp đệ thành công.

Lục Văn Phi ngơ ngác không hiểu Vương Tôn ám chỉ điều gì, chàng hoang mang hỏi :

- Những điều đại ca nói là ám chỉ việc gì?

Vương Tôn mỉm cười bí ẩn nói :

- Đến lúc đó khắc biết, lúc này bất tất hỏi nhiều.

Lục Văn Phi nhíu đôi mày kiếm nói :

- Đại ca có thể chỉ rõ chỗ mê muội của đệ không?

Vương Tôn cười nói :

- Thiên cơ bất khả lộ, nếu để đệ biết tất lầm cả đại sự.

Vương Tôn ngẩng đầu nhìn trời rồi nói :

- Đã không còn sớm nữa, chắc Bạch Hồ Tử đã về, đệ đi thôi.

Lục Văn Phi không tiện truy hỏi, bước ra khỏi am đường, đến cốc khẩu quả nhiên gặp một ngôi miếu Sơn Thần. Bạch Hồ Tử đã đứng chờ nơi cửa miếu, chàng bước lên thi lễ hỏi :

- Chào đại thúc, đại thúc khỏe chứ?

Bạch Hồ Tử cười nhẹ :

- Cả ngày bôn ba nơi sơn dã này, cả người mệt rã rời, chẳng còn chút hơi sức nào cả.

Lục Văn Phi cũng cười nói :

- Chờ cho sự việc hoàn tất, văn bồi sẽ thỉnh an đại thúc.

Bạch Hồ Tử lắc đầu nói :

- Nước xa khó cứu lửa gần, không cần nghĩ tới.

Rồi chỉ về bái đài phía trước thần án hỏi :

- Nhị gia có biết nhị vị này chăng?

Lục Văn Phi nhìn thấy một nam một nữ đang nằm trên bái đài, chính là Trương Ngọc Phong và Tạ Bảo Thụ. Bất giác giật mình nói :

- Từ đâu đại thúc đem hai người này về đây?

Bạch Hồ Tử thông thả nói :

- Lão hủ mạo hiểm xông vào chốn nguy nan, từ trong cổ lãng mà cứu họ ra.

Lục Văn Phi cảm khái nói :

- Tạ Thanh Văn và Trương nhị tẩu vì hai người này mà thân sa vào hổ huyết, khẩn cấp vạn phần, nay được đại thúc cứu về, thật là công đức vô lượng.

Bạch Hồ Tử cười ha hả :

- Công đức này xin gửi tặng lệnh sư, nhị gia đưa hai người này về Tạ gia, nói là do lệnh sư cứu được.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Thế thì không được, gia sư còn chưa đến, sao có thể tán dương người như vậy?

Bạch Hồ Tử ưỡn ngực nói :

- Hiện nay lão hủ chính là lệnh sư, hơn nữa hiện lão hủ và nghĩa huynh của nhị gia đều không thể lộ diện. Dựa vào danh xưng của lệnh sư là thích hợp nhất.

Lục Văn Phi đang muốn chối từ, Bạch Hồ Tử đã đến giải vào huyết đạo của hai người rồi gọi :

- Ấy! Tĩnh lại, tĩnh lại, hai người cần phải về rồi.

Tạ Bảo Thụ và Trương Ngọc Phong mở mắt, ngơ ngác nhìn chung quanh, rồi lập tức đứng dậy, nhìn Lục Văn Phi đang đứng cạnh hỏi :

- Phải Lục huynh đã cứu chúng tôi chẳng?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tiểu đệ nào có tài năng như vậy, chính gia sư đã cứu nhị vị từ trong cổ lãng ra.

Trương Ngọc Phong và Tạ Bảo Thụ lúc này mới biết lão nhân đang đứng trước mặt chính là Kiếm Tổ danh chấn giang hồ, vội vã bước lên trước mặt hành lễ tạ.

Bạch Hồ Tử khoát tay nói :

- Nhị vị miễn lễ, lần này cứu nhị vị ra, lão hủ dùng phương pháp thể thân. Trong cổ lãng hiện có hai người thể thân, bọn họ đang còn bị hôn mê trong nhất thời không thể phát giác được, nhị vị mau về chuyển cáo việc này với lệnh tôn.

Tạ Bảo Thụ vốn tính cao ngạo nhưng lần này nhận ân nghĩa của người lại là Kiếm Tổ uy danh lừng lẫy, nên phong thái khác hẳn ngày thường, khom mình thi lễ nói :

- Được tiên bối ra tay cứu trợ, vãn bối cả đời không quên đại đức.

Bạch Hồ Tử cười ha hả nói :

- Lão cùng các người đều là đồng đạo đừng nên khách khí.

Rồi chỉ Lục Văn Phi nói :

- Trước đây thế huynh và tiểu đồ có sự hiểu lầm, nay nể mặt lão hủ lần này xin bỏ qua.

Lục Văn Phi vội bước lên vòng tay nói :

- Lần trước đắc tội hy vọng Tạ huynh hải hà.

Tạ Bảo Thụ cũng vòng tay nói :

- Việc này tiểu đệ cũng không phải, Lục huynh bất tất quá lời.

Bạch Hồ Tử nói :

- Lần này có tiểu đồ đưa nhị vị về, trên đường nhớ cẩn thận, tạm thời đừng nên lộ diện.

Dứt lời lão bước ra khỏi miếu, loáng cái đã mất hút, kinh công quả thật thượng thừa. Tạ Bảo Thụ đã biết gia phụ của mình cũng đã đến rồi, ra vẻ khẩn trương nói :

- Chúng ta đi thôi!

Ý muốn về sớm cho gia phụ yên tâm. Hai người dùng khăn che mặt rồi mới ra khỏi cổ miếu, đi nhanh về phía bản đàn của Kim Lăng Tạ gia. Trương Ngọc Phong trong lòng cảm tạ ân đức cứu mạng của sư đồ Lục Văn Phi nên đối với Lục Văn Phi bất giác tăng thêm mấy phần ấn tượng, nàng cố ý bước chậm hai bước sánh vai mà đi với Lục Văn Phi, đồng thời hỏi nhỏ :

- Nhà ta cùng sư đồ của huynh đối lập nhau, sao huynh lại cứu hai người chúng ta?

Lục Văn Phi nói :

- Thái Hành sơn trước mắt tình thế thập phần hiểm ác dù cho có thù hằn với nhau cũng phải dẹp bỏ, cùng nhau tương trợ mới là đạo lý.

Trương Ngọc Phong lại nói :

- Huynh cùng lệnh sư hai người vào cổ lãng phải không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Chỉ có gia sư thôi.

Trương Ngọc Phong từ lâu đã nghe đại danh của Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu, vả lại không phải Lục Văn Phi đích thân vào cổ lãng cứu ra nên không tiện hỏi nhiều.

Ba người đi nhanh trên đường cũng chẳng việc gì xảy ra, không lâu đã về đến Phân đàn của Kim Lăng Tạ gia, quản môn nhân nghe tiểu Môn chủ thoát hiểm trở về vội vào trong phi báo.

Tạ Thanh Văn và Tạ Nhất Phi tai nghe Bảo Thụ trở về, bán tín bán nghi, hai người từ trong song song bước nhanh ra ngoài thấy Lục Văn Phi cùng đến với hai người chính là Bảo Thụ, Ngọc Phong thì không giấu vẻ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Tạ Bảo Thụ vừa thấy gia phụ vui mừng quỳ sụp xuống trước mặt lão.

Tạ Thanh Văn chỉ có một trai độc nhất, nay thấy con mình vô sự trở về vô cùng mừng rỡ vội vã đỡ dậy kích động nói :

- Con của ta, mấy hôm nay quá khổ cho con.

Tạ Bảo Thụ bình nhật được yêu chiều quá mức, nghĩ đến việc bị bắt giữ, không nín được lệ nhỏ tuôn trào.

Tạ Nhất Phi bước lên chào hỏi Lục Văn Phi, đồng thời mời ngồi ôm quyền nói :

- Lục huynh trợ giúp cứu giúp Bảo Thụ nhà ta, thực là đại ân nhân của Tạ môn.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ làm sao có tài năng như vậy, chính gia sư đã cứu họ.

Tạ Nhất Phi “à” một tiếng nói :

- Chỉ có lệnh sư mới có tài năng này.

Lúc này Tạ Thanh Văn đối với Văn Phi thập phần nể trọng, đến trước mặt vòng tay cảm tạ.

Tạ Bảo Thụ đem những việc đã bị bắt kể qua một lượt.

Tạ Thanh Văn mặt đầy vẻ giận dữ, hừ lên một tiếng nói :

- Từ đây thấy rõ, bọn chúng đã có kế hoạch bắt người để làm con tin.

Tạ Bảo Thụ lại nói :

- Hải nhi bị bắt, mỗi ngày bọn chúng đều dùng một liều thuốc đặt trên đỉnh môn, cho đến hôn mê bất tỉnh. Lúc Hồ đại hiệp cứu nạn đã đổi hai tên khác thế thân, nói không chừng bọn họ còn chưa biết hải nhi đã thoát hiểm.

Tạ Thanh Văn gật đầu nói :

- Tạm thời con chớ lộ diện, chờ bọn chúng đến đây ức hiếp ra sao, chúng ta...

Trong lúc đàm luận, ngoài cửa có một người bước vào, khom người báo cáo :

- Bẩm báo Môn chủ, Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh cầu kiến.

Tạ Thanh Văn cười lạnh nói :

- Quả nhiên đến rồi.

Lão phân phối cùng dặn dò Bảo Thụ, Ngọc Phong, Lục Văn Phi :

- Các người đến sau hậu viện tạm thời lánh mặt, xem hãn ta nói những điều gì?

Chờ ba người đã vào trong, Tạ Thanh Văn mới dặn dò thuộc hạ :

- Mời khách vào.

Đào Hàn Sinh là chủ một phái, theo lý Tạ Thanh Văn phải đích thân ra ngoài nghinh tiếp, nhưng họ Tạ vẫn điềm nhiên tọa thị mà không hề đứng dậy.

Không bao lâu Đào Hàn Sinh tiến vào thấy Tạ Thanh Văn không đứng lên nghinh tiếp, trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ tươi cười, ha hả cười nói :

- Vô sự bất đặng tam bảo điện, hôm nay tại hạ đến báo tin lành với Tạ huynh.

Tạ Thanh Văn cố ý không biết, lãnh đạm hỏi :

- Hay là có tin tức của tiểu nhi?

Đào Hàn Sinh nói :

- Đúng vậy, Tư Mã Ôn đã vì Thiếu môn chủ mà vào cố lãng bá kiến, Cố Lãng đã chịu phóng thích...

Tạ Thanh Văn hỏi lại :

- Bọn họ đã đáp lời phóng thích, sao không thấy hành động của họ?

Đào Hàn Sinh mỉm cười nói :

- Nhưng phóng thích phải có điều kiện.

Tạ Thanh Văn nổi giận :

- Bọn họ vô cớ bắt đi tiểu nhi, muốn dựa vào đó mà bức hiếp, chính là vì ý này, Tạ mỗ không thể đáp ứng.

Đào Hàn Sinh vội nói :

- Tạ huynh không nên hiểu lầm, điều kiện của họ không phải hà khắc, Tạ huynh nghe tiểu đệ phân bày khắc biết.

Tạ Thanh Văn ra vẻ phẫn nộ nói :

- Huynh dài nói đi.

Đào Hàn Sinh nói :

- Người Cố Lãng truyền tin với Tư Mã Ôn họ nói sự việc lần này là do hiểu lầm, nếu Kim Lãng Tạ gia và Xuyên Tây Trương môn lập tức lui khỏi Thái Hành, ngoài việc phóng thích lệnh lang và Trương cô nương, họ còn tạ lễ bằng một năm minh châu, mười cặp bạch bích.

Tạ Thanh Văn cười lạnh :

- Họ bắt đi người của chúng ta, còn ra lệnh cho bọn ta thoái lui, thật bức người thái thậm. Cho đến việc

tạ lễ thì sự khảng khái này của họ, Tạ mẫu cũng không lấy làm lạ.

Đào Hàn Sinh cười âm u nói :

- Tại hạ có một việc muốn thức tỉnh Tạ huynh, người Cổ Lăng hành sự ngang ngược, rui như họ phần nộ hạ sát lệnh lang, đó thật là chuyện di hận cả đời.

Tạ Thanh Văn giận dữ nói :

- Họ dám.

Đào Hàn Sinh cười lạnh :

- Đã như vậy, tại hạ đem ý của Tạ huynh hồi báo với Tư Mã Ôn.

Tạ Nhất Phi vội ngăn lại cười nói :

- Mời Giáo chủ ngồi trước đã, việc này còn có chỗ thương lượng.

Tạ Thanh Văn trầm ngâm một lát, đột nhiên thở dài, không lên tiếng.

Đào Hàn Sinh nói :

- Theo tại hạ thấy, việc này nên tính kỹ một chút, Tạ huynh được một năm minh châu, bạch bích mười cặp, xem như chuyến đi này đã thành công.

Tạ Thanh Văn thở dài nói :

- Nhờ Đào huynh thay lão hồi báo, cho ta ba ngày suy nghĩ.

Đào Hàn Sinh nói :

- Lấy lời này làm định ước, ba ngày sau tại hạ đến nghe tin.

Dứt lời, Đào Hàn Sinh vòng tay cáo từ rồi đi ra cửa.

Tạ Thanh Văn nói với Nhất Phi :

- Những lời của Đào Hàn Sinh cho ta thấy bọn chúng không muốn chúng ta ở đây, việc này Trương lão ngũ phải suy nghĩ mới được.

Tạ Nhất Phi nói :

- Bọn họ muốn bức chúng ta rút lui, điều này chứng minh họ chưa có bảo tàng.

Tạ Thanh Văn tỉnh ngộ :

- Lão ngũ nói đúng lắm, chúng ta đã đến đây, chừa vào cổ lẳng sao có thể về không?

Tạ Nhất Phi đưa mắt ra hiệu, Tạ Thanh Văn im bật.

Tạ Bảo Thụ cùng Ngọc Phong, Văn Phi từ hậu viện bước vào. Văn Phi không muốn lưu lại lâu, vòng tay cáo từ :

- Tại hạ có việc không thể lưu lại, xin cáo biệt.

Trương Ngọc Phong cũng nói :

- Đào Hàn Sinh đã đến nơi này, chắc cũng sẽ đến nhà tiểu nữ, tiểu nữ cũng cần phải về.

Tạ Thanh Văn không lưu khách, miệng dặn dò :

- Trên đường phải cẩn thận.

Lục Văn Phi cùng Ngọc Phong ra khỏi cửa, bèn chia tay, Ngọc Phong hỏi :

- Lẽ nào huynh không đưa muội một chặng đường?

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Gian Ác Lộ Hình

Lục Văn Phi nói :

- Đường về quý Phân đàn rất gần, thực tình tại hạ không rảnh rỗi để đưa cô nương đi.

Trương Ngọc Phong thất vọng nói :

- Mọii không tin là huynh bạn như vậy.

Lục Văn Phi không còn cách nào nói :

- Cô nương nhất định muốn tại hạ đưa đi, tại hạ sẽ đưa đến bang môn là được rồi.

Trương Ngọc Phong biết lão mẫu của mình đã đến, nàng muốn Lục Văn Phi đưa đi là có mục đích khác, nên nghe Văn Phi nói vậy nghĩ thầm :

“Ta nhất định mời huynh vào nhà mới được”.

Lục Văn Phi không nghĩ đến việc phức tạp đó, thông thả cất bước đi thẳng về phía trước.

Trương Ngọc Phong vội bước lên, nhỏ nhẹ nói :

- Lần bị bắt này, may mà được huynh cứu trợ nếu không thì hậu quả thật khó lường.

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Cứu nhị vị về không phải là tại hạ.

Trương Ngọc Phong nói :

- Tuy là lệnh sư ra tay, nhưng nhờ có huynh nên lệnh sư mới can thiệp.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Ý của lệnh sư, chỉ vì muốn đồng đạo võ lâm đồng lòng hợp tác cùng nhau chống cường địch.

Trương Ngọc Phong cười nói :

- Huynh không cần thoái thác. Bất luận thế nào muội vẫn cảm kích Lục huynh.

Lục Văn Phi không tiện lên tiếng, vì chàng không thể ngăn mỗi cảm kích trong lòng người ta, càng không thể đem nội tình mà nói ra.

Trương Ngọc Phong thấy chàng trầm ngâm không nói, nên nói tiếp :

- Nghe nói gia mẫu đã đến Thái Hành, hy vọng huynh cùng đi với muội về thăm lão nhân gia, gia mẫu tính tình nóng nảy nhưng lại rất yêu mến hàng tiểu bối.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ đã gặp qua lệnh đường, không nên đến gặp lần nữa.

Trương Ngọc Phong lòng không muốn không, chăm chú nhìn chàng đột nhiên nghĩ đến Vương Tôn bất giác mặt đầy nét oán giận nói :

- Gần đây huynh có thường đi cùng với nghĩa huynh không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Thường gặp nhau, nhưng không đi cùng nhau.

Trương Ngọc Phong cười lạnh nói :

- Sao không đi với nhau, chàng ta rất thích huynh mà.

Lục Văn Phi nào biết trong lời nàng nói có ý khác, nên tiếp lời nói :

- Quả thật Vương đại ca đối đãi với ta rất tốt.

Trương Ngọc Phong lại nói :

- Muội nhớ rồi, huynh cùng ở chung với phụ tử Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Lục Văn Phi nói :

- Cũng không phải.

Chàng vừa thấy hành quán của Xuyên Tây Trương môn không xa, nên tiếp lời :

- Trước mặt là hành quán của quý Môn, xin thứ tại hạ không tiễn.

Chàng vòng tay, rồi đột nhiên cất bước đi nhanh về phía trước.

Trương Ngọc Phong gọi lớn :

- Lục huynh! chờ một lát.

Nhưng Lục Văn Phi cố ý không nghe, lại bước đi nhanh. Ngọc Phong đành phải đứng lại lăm bằm :

- Người đâu mà lẩn thẩn, không biết từ sáng đến tối hấn bận việc gì?

Lục Văn Phi sau khi thoát khỏi sự vướng vẩn của Ngọc Phong, thở nhẹ một hơi, phóng chân sải bước, trong lòng không ngừng suy nghĩ, chàng cảm thấy lần này phải đi tìm Yên Sơn công chúa, hiểu rõ một số sự tình, chàng hy vọng có thể hiểu rõ dụng tâm của Yên Sơn công chúa.

Lục Văn Phi cảm thấy Yên Sơn công chúa là người cao quý, không giống người trên giang hồ hiểm ác, nàng không thể cố ý dung loại kiếm thức không thể chống lại được Loan đao, khiến chàng truyền thụ cho người trong võ lâm để ngấm ngấm hại họ. Nhưng chàng biết, nếu quả thật như vậy, người võ lâm đến núi này khó tránh khỏi khổ nạn.

Đang lúc chàng đi nhanh trên sơn đạo, đột nhiên bên đường xuất hiện một thanh y nữ, cất giọng gọi :

- Lục đại ca, huynh đi đâu mà vội vã vậy?

Lục Văn Phi dừng bước, nhìn thấy là Vân Nương, chàng thông thả nói :

- Thì ra là Công Tôn cô nương, gần đây lệnh tôn thế nào?

Vân Nương mỉm cười :

- Phụ thân cũng khỏe, ngày ngày lão nhân gia đều nhớ huynh.

Lục Văn Phi nói :

- Gần đây tại hạ quá bận, thật không tìm được chút thời gian đến bái vọng lão nhân gia, xin cô nương chuyển lời vấn an.

Vân Nương nhoẻn miệng cười nói :

- Thế thì không cần, mấy ngày nay phụ thân muội đã điều tra ra chân tướng của Thái Hành, lão nhân gia hy vọng huynh đi một chuyến.

Lục Văn Phi cảm thấy bất ngờ hỏi?

- Việc này có thật sao?

Vân Nương nghiêm mặt nói :

- Huynh phải tin phụ thân muội có khả năng này.

Lục Văn Phi nói :

- Năm đó lệnh tôn là thượng khách phủ Tấn vương, tại hạ có thể tin được. Nhưng dựa vào tình thế Thái Hành trước mắt mà nói, các phe nhóm đã không ngừng phân tranh bảo tòng Tấn vương.

Vân Nương cảm thấy kiến thức của Văn Phi đã được tăng cường thêm nhiều, nên đổi chuyện khác nói :

- Phụ thân đang chờ, huynh đi một chuyến được chăng?

Văn Phi ngẫm nghĩ một lát, nói :

- Nếu như vậy, tại hạ sẽ đi.

Vân Nương nhỏ giọng nói :

- Từ đây đến sơn thôn không xa, quyết không lỡ việc của huynh.

Hai người song bước lên đường, phi thân vào con đường nhỏ của những tiểu phu, chạy nhanh vào sơn thôn, đến trước nhà tranh, Vân Nương bước vào gọi :

- Phụ thân, Lục ca đến đây.

Từ trong nhà vọng ra giọng nói già nua của Mang Tẩu :

- Văn Phi, mau vào đi, chúng ta từ lâu đã không gặp.

Lục Văn Phi vội bước vào thi lễ :

- Văn bối vì muốn điều tra việc bảo tòng, từ lâu đã không về thăm viếng, xin tiên bối hải hà.

Tuyệt Sơn Mang Tẩu cười ha hả :

- Đừng nói những lời này, lão hủ không quen nghe đâu.

Lục Văn Phi nói :

- Tiên bối cùng tiên phụ nhận sự ký thác của Tấn vương, tiên bối còn là bậc trưởng thượng của văn bối, đúng lý văn bối phải thường bái phỏng.

Mang Tẩu nói :

- Không cần nói nữa, ngồi xuống đi, lão hủ có chuyện cần thương lượng với hiền điệt.

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Việc gì mà khẩn cấp như vậy?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão hủ thân nhận sự ký thác của Tấn vương, không lúc nào mà không nhớ đến việc này. Không ngờ hôm nay đã mười năm rồi, lại trở thành một tai họa lớn như vậy.

Lục Văn Phi nói :

- Việc này chỉ trách Tấn vương không dặn dò minh bạch, khiến chúng ta không thể tận lực.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu nói :

- Tấn vương thiên chất thông minh, hành sự khiến người khó dự liệu, lão hủ đã nghe qua, thấy rằng việc này Tấn vương không chỉ giao cho ba người, không chừng người đã dùng mật kế “Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương”.

Lục Văn Phi lắc đầu cười nói :

- Tấn vương tư chất thông minh, cũng không thể đem việc thác cô mà lấp lửng như vậy?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu nói :

- Hiền điệt nên biết đó chỉ là bất đắc dĩ.

Trầm ngâm một lát lão lại nói tiếp :

- Tấn vương đem việc bảo tàng ký thác cho ba người, trái lại bên trong có an bài khác. Việc này gần đây lão hủ mới nghĩ ra, vì tránh cho hiền điệt nóng vội mà sai lầm, nên bảo Vân Nương tìm hiền điệt đến đây.

Kiến thức của Văn Phi so với lúc trước đã cao minh hơn nhiều, nên chàng thông thả nói :

- Cảm tạ tiền bối quan tâm, theo văn bối nhận thấy việc Thái Hành sơn không chỉ là việc bảo tàng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu gật đầu nói :

- Hiền điệt nhận ra điều này, đủ thấy cao minh. Người thức thời là tuấn kiệt, lúc này tốt nhất là lui khỏi chốn thị phi.

Lục Văn Phi nhướng đôi mày kiếm nói :

- Phụ thù bất cộng đái thiên.

Chàng cao giọng tiếp :

- Chuyện Tấn vương có thể không quan tâm nhưng phụ thù có thể không báo sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão hủ không nói hiền điệt không được báo phụ thù, chỉ vì sự tình quá phức tạp, còn ai là thù nhân sát hại lệnh tôn, đến giờ còn chưa biết, con ngựa mù chạy lung tung không phải là biện pháp.

Lục Văn Phi biết hảo ý của lão, nhưng bảo chàng tạm gác phụ thù, lòng chàng đương nhiên không vui, cố ý trầm ngâm không lên tiếng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cho rằng lời mình nói đã có tác dụng, lại chậm rãi nói tiếp :

- Yên Sơn công chúa cùng với đại ca của hiền điệt bên ngoài trông có vẻ có liên quan nhau, nhưng người giang hồ tâm địa khó lường. Ý của lão hủ hay là hiền điệt hạn chế việc tiếp cận với họ.

Lục Văn Phi vẫn trầm mặc nói :

- Ý của tiền bối muốn văn bối làm gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lệnh tôn chỉ có hiền điệt là chút cốt nhục, nếu dưới tuổi vàng người có biết, tất không chịu cho hiền điệt xem sinh mạng mình như trò đùa.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Con người trăm tuổi cũng phải chết, tiền bối muốn văn bối là một người bất trung bất hiếu tuyệt đối không được rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Dựa vào sức một người, muốn đối địch với quần hùng Thái Hành, khác gì trứng chọi đá. Hôm nay lão hủ khuyên hiền điệt vì tôn trọng lệnh sư, lão đã tận nghĩa bạn hiền, nghe hay không tùy hiền điệt.

Lục Văn Phi đứng dậy nói :

- Phái Cổ Lăng, chính là thù gia sát hại gia phụ. Tại hạ quyết không bỏ ý niệm báo thù, thịnh tình của tiền bối tại hạ khắc ghi trong dạ.

Chàng hờn giận bước ra khỏi cửa.

Vân Nương ngăn chàng lại nói :

- Huynh là người gì vậy? Phụ thân muội khuyên những lời chân thành chỉ là hảo ý, huynh không nên nóng giận như vậy.

Lục Văn Phi thoáng nghĩ, cảm thấy mình kích động thái quá, nên đổi sắc mặt tạ tội :

- Tại hạ nhất thời chỉ nghĩ đến phụ thù, oán hận toàn tâm, bỗng bột phát nộ với lệnh tôn.

Trên mặt Mang Tẩu thoáng nét cười đanh ác, ra dấu với Vân Nương rồi từ từ nói :

- Diệt nhi minh bạch nỗi khổ tâm của lão hủ là tốt rồi, từ đây lão không nhắc nữa.

Dứt lời lão nhìn chàng một mắt nói :

- Chúng ta đã lâu không gặp, cùng lão uống một vài ly rượu là được rồi.

Lục Văn Phi không tiện chối từ, gật đầu nói :

- Sau khi hầu tửu tiền bối, tại hạ có việc bên người không đi không được.

Vân Nương thấy chàng đã bằng lòng, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chậm rãi đi vào trong.

Lục Văn Phi ngồi xuống, trong lòng không ngừng tính toán, nghĩ thầm :

“Tại sao luận điệu của Mang Tẩu tiền bối thay đổi đột ngột, hay lão đã bị người nào đó ép buộc?”

Tuyệt Sơn Mang Tẩu cười nói :

- Nghe nói Yên Sơn công chúa đã đoạt được một số bảo vật, bản lĩnh của nàng ta thật không phải nhỏ.

Lục Văn Phi nói :

- Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội. Kẻ thất phu không làm được việc thì vô tội, còn người tài giỏi có công trạng thì mắc tội. Văn bối không cho rằng đây là thu hoạch của nàng.

Tuyệt Sơn Mang Tẩu cười nói :

- Nàng ta có thể trong tai mắt của mọi người, công nhiên lấy đi bảo tàng, hơn nữa từ trong đám đông không có ai đoạt được, đủ thấy thể lực của nàng rất mạnh, đúng là người có lai lịch.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Người Cổ Lăng đã tìm được nàng, nguy cơ trong tương lai rất nhiều, vẫn bối thật khó dự liệu hậu quả.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nói :

- Nếu nàng quả thật là hậu nhân của Tấn vương, thì những người võ lâm trên giang hồ cùng người Cổ Lăng sẽ không làm khó nàng.

Lục Văn Phi nói :

- Mong được như vậy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đột nhiên nói :

- Mật đồ của hiền điệt cũng ở trên người phải không?

Lục Văn Phi cảnh giác hỏi lại :

- Tiên bối hỏi việc này để làm gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Đáng tiếc là mật đồ của lão hủ đã mất, nếu không hai bên đối chiếu, có thể thấy được một chút manh mối.

Lục Văn Phi là người thành thật nên nói :

- Vẫn bối lúc nào cũng mang kim bài bên người, tiên bối muốn xem cứ cầm lấy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tiếp lấy kim bài, dùng tay sờ soạng một hồi, đột nhiên cười ha hả một hồi rồi nói :

- Thật là đi rách giày sắt vẫn vô vọng, không ngờ hôm nay lại tìm được rồi.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Tiên bối nói vậy là sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại cười cuồng vọng :

- Lão phu đã sớm dự liệu vật này ở bên người của ngươi, chỉ vì trong nhất thời chưa lấy được, nên mới dùng kế ném viên gạch để lấy viên ngọc, quả nhiên ngươi đã mắc bẫy.

Lúc này Lục Văn Phi mới minh bạch, phẫn nộ nói :

- Lão là người được Tấn vương phó thác lại có tạp niệm như vậy.

Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Người không nghĩ đến sao, Tấn vương là người tinh minh sáng suốt, sao dám đem hậu sự mà phó thác cho một kẻ mù lòa?

Lục Văn Phi phẫn nộ nói :

- Hay lắm, thì ra lão đã tồn tâm mưu đoạt mật đồ, có ý dùng một miếng kim bài giả gạt ta.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đắc ý cười nói :

- Điều này người nên trách tiên phụ của người, chỉ vì lão uống say lộ ra một chút sự việc mới dẫn đến sự hoài nghi của lão. Về sau lão hủ thường nghe lão ngâm nga bài thơ “Đặng châu đoản ca” của Trần Tử Ngang, ta càng thêm nghi ngờ, liệu định tất có liên quan đến bảo tàng.

Lục Văn Phi cắt ngang lời của lão :

- Đừng cười ta, rõ ràng lão là người đang giữ mật đồ, vì tham lợi mà tối mắt, ý muốn thôn tính bảo vật.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng dã :

- Dựa vào đâu người nói lão phu là người đang giữ mật đồ?

Lục Văn Phi hừ một tiếng nói :

- Đồ án trên kim bài, nếu không thấy trước nguyên bản, không ai có thể giả tạo được, lại nói dù lão biết được đoạn đầu của đoản ca, cũng không biết được ám ngữ, lúc đàm thoại với ta sao có thể đối đáp được.

Tuyết Sơn Mang Tẩu ngăn người một lát, cười hắc hắc nói :

- Điều này người không cần phải hỏi, dù sao người và Vương Tôn mỗi người giữ một phần mật đồ, điều này không thể sai được.

Lục Văn Phi không ngờ rằng, phụ tử Tuyết Sơn Mang Tẩu đã có tính toán từ trước, rắp tâm tìm kiếm những người đang giữ phần thứ nhất và cả hai phần kia của mật đồ, chàng vừa giận vừa gấp, xòe tay đoạt lấy kim bài trong tay của Mang Tẩu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nhạt nói :

- Bây giờ tình ngộ đã muộn rồi.

Đơn chưởng lão đánh ra phát đi một luồng kinh lực.

Lục Văn Phi lật tay lên, cái chụp vừa rồi biến thành thế đẩy, đưa ra một luồng chưởng phong nghênh đón kinh phong.

Hai luồng chưởng phong gặp nhau.

“Bùng” một tiếng, Văn Phi bị chưởng này chấn động văng xa hơn một trượng. Chàng vốn là người cương liệt, hớp mạnh một hơi không khí mà điều tức chân khí, rồi lại bổ nhào lên trước.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Ta xem ngươi hết muốn sống rồi.

Lão phất mạnh tay áo đẩy ra một luồng kinh phong dữ dội. Văn Phi đã sớm phòng bị, né người qua tránh luồng chưởng kinh đó, hoành tay tuốt kiếm khỏi vỏ, còn tay kia chụp vào kim bài, xuất thủ như điện, thần tốc cực kỳ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu không muốn giao đấu cùng chàng, chưởng lực vừa phát ra lập tức lui người chạy vào nội thất.

Lục Văn Phi tức giận la lên :

- Lão muốn chạy sao, không dễ vậy đâu.

Vừa nói đồng thời chàng lao người đuổi theo.

Chỉ nghe trong nội thất một tiếng thét trong trẻo, Vân Nương cầm kiếm xông lên, không nói một lời giờ kiếm đâm liền.

Lục Văn Phi càng tức giận, cười lạnh nói :

- Hay lắm, thì ra phụ tử ngươi đã sớm thông đồng rồi.

Vân Nương như đang đối phó với thế thù đại địch, kiếm thế vẩy vùng phủ lên người Văn Phi, thế công vô cùng hiểm độc.

Văn Phi còn chưa phòng bị, bị đối phương tấn công đến nỗi chân tay luống cuống, liên tiếp thoái lui, lúc này chàng mới biết phụ tử lão trước nay che giấu thực lực.

Chàng lui mấy bước, rút kiếm ra đánh thế “Mai Khai Ngũ Phúc” phong tỏa kiếm thức của đối phương.

Vân Nương mãnh liệt tấn công mấy thức, bức Văn Phi thoái lui thì vội quay người phóng luôn vào nội thất.

Lục Văn Phi nộ khí đê lên ngực, vội chạy đến dùng kiếm hất rèm lên, bên trong không một bóng người. Bước vào bên trong thì thấy cửa sổ phía sau mở rộng phụ tử Mang Tấu đã không thấy nữa, chàng bèn phóng người ra khỏi cửa sổ, nhưng chỉ thấy bốn bề đã tối đen, không còn cách nào tìm kiếm.

Chàng vốn kính trọng Tuyết Sơn Mang Tấu, luôn xem lão là bậc tiền bối là bằng hữu tốt của phụ thân mình, vạn phần không nghĩ đến hôm nay lão lại lộ ra bộ mặt hồ ly dùng thủ đoạn lừa gạt mà lấy đi kim bài, trong lòng không nén được ảo não, nghĩ thầm: “Thì ra giang hồ hiểm ác cực kỳ”.

Chàng vốn nhận định phái Cổ Lăng, chính là kẻ mưu đoạt bảo tàng, hiện giờ bộ mặt hung tợn của Tuyết Sơn Mang Tấu lộ ra, khiến vấn đề càng thêm phức tạp, chàng lâm bẫm nói :

- Tuyết Sơn Mang Tấu đã không tin được, thì nghĩa huynh Vương Tôn cũng khó tin được.

Đang thầm suy nghĩ đột nhiên từ xa vắng vắng vang lên một tiếng kêu đau đớn, tiếp theo là tiếng kêu đau thương của một thiếu nữ, chàng giật mình triển khai thân pháp chạy về phía tiếng la, ước khoảng mấy trăm trượng thì thấy bên đường núi nằm vắt ngang một xác người. Chàng vội vã cúi nhìn thì ra đó là Tuyết Sơn Mang Tấu đã tắt thở trong lòng bất giác kinh hãi.

Chàng từng mục kích võ công của Mang Tấu, người nào có thể trong chớp mắt sát tử được lão, võ công thật khó tưởng tượng.

Hiện Mang Tấu đã chết, nghĩ đến bức mật đồ của mình, chàng nghĩ thầm :

“Chắc kẻ này ẩn nấp trong bóng tối từ trước, chờ đến khi Mang Tấu đoạt được mật đồ, mới sát hại Mang Tấu để đoạt mật đồ”.

Gần đây chàng đã trải qua nhiều sự việc, lịch duyệt giang hồ cũng tăng tiến không ít, xem xét tình hình tứ phía một lượt, không phát hiện ra dấu tích đánh nhau, có thể thấy Mang Tấu bị người đột kích mà chết, người ấy còn bắt Vân Nương mang đi.

Chàng bèn chôn cất Mang Tấu rồi phóng bước chạy về cổ tự nơi ở của Yên Sơn công chúa. Chàng còn cách cổ tự môn chừng khoảng vài lần tên thì hai bên đường đột nhiên xuất hiện một đám người giang hồ trầm giọng quát :

- Người nào? Đứng lại!

Lục Văn Phi dừng chân bước lại hỏi :

- Hà cố chư vị ngăn cản tại hạ?

Đám giang hồ nói :

- Cổ tự trước mặt không cho phép những người không có nhiệm vụ đi vào.

Lục Văn Phi hỏi :

- Chư vị phụng mệnh của ai?

Đám người giang hồ nói :

- Là phục mệnh của Bang chủ bốn Bang.

Lục Văn Phi “Ô” một tiếng nói :

- Phải chăng chư vị là huynh đệ của Hắc Long bang?

Bọn họ đáp :

- Không sai. Tôn giá đã hỏi quá nhiều rồi. Bây giờ xin mời.

Lục Văn Phi nói :

- Chư vị đã là huynh đệ của Hắc Long bang, phải nhận biết tại hạ mới đúng.

Đám người này nhìn chàng một hồi, nói :

- Tôn giá là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ họ Lục tên Văn Phi, hiện có việc cần gặp quý Bang chủ.

Đám giang hồ nói :

- Danh tánh của thiếu hiệp quả nhiên có nghe qua, chỉ vì vâng mệnh người nào cũng không thể đi qua, đành phải đắc tội.

Lục Văn Phi không hài lòng, cười nhạt hỏi :

- Lẽ nào thông báo một tiếng cũng không được?

Đám giang hồ nhất tề nói :

- Không được.

Lục Văn Phi lạnh lùng nói :

- Các người không chịu thông báo, tại hạ đành phải xông bừa vào.

Dứt lời, chàng ngang nhiên đi thẳng tới trước. Đám người giang hồ vội chia nhau phân thành hàng ngang nhất tề rút binh khí ra trầm giọng nói :

- Chúng tôi đã nể mặt tôn giá, nếu cứ xông lên đừng trách chúng tôi đắc tội với bằng hữu.

Lúc này Lục Văn Phi đã nhận định hành động của Hắc Long bang bất lợi với Yên Sơn công chúa nên nhất quyết vào xem thử, chàng chậm rãi nói :

- Cổ tự là đất của thập phương, đâu dễ để các người bá chiếm. Đêm nay tại hạ không vào không được.

Bọn bang đồ phản nộ hét to một tiếng, đao kiếm nhất tề tung ra tấn công Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi nhích động thân người, nghiêng mặt tránh thế kiếm đâm vào trước mắt, đồng thời nhấc tay đánh ra một chưởng. Võ công của chàng hiện giờ có thể liệt vào hàng cao thủ võ lâm, chưởng lực vừa phát như cuồng phong bạo vũ cuộn cuộn quét chung quanh hướng về bọn bang đồ.

Bọn bang đồ thấy chưởng lực quá dũng mãnh, không dám trực diện nghênh tiếp đều thoái lui mấy bước. Lục Văn Phi không truy bức mà phóng bước chạy về phía tự môn.

Bọn bang đồ Hạ Long Tường mang đến Thái Hành đều là những hảo thủ tuyển lựa trong mấy trăm người, mỗi một người đều hung hãn như hổ. Vừa lui mấy bước lại xông bừa lên.

Lục Văn Phi nói :

- Các người nhất định muốn tại hạ khai sát giới sao?

Bọn bang đồ hung tính đã phát không thèm đối đáp, đao kiếm loang loáng nhất tề đánh thẳng về phía Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi biết không thể nói chuyện đạo lý được, chàng hét to một tiếng, trường kiếm trong tay triển khai một thức “Phân Hoa Phất Liễu”, trước mặt khơi lên một màn kiếm hoa bảo hộ lấy thân người. Chỉ nghe hàng loạt tiếng leng keng của kim ngân chạm nhau vang lên. Đao kiếm bốn phương tám hướng đã công đến, tất cả chạm phải kiếm thế uy dũng của Lục Văn Phi, binh khí trong tay đều bị chấn động văng xa bốn năm thước.

Lục Văn Phi thừa dịp phóng người phi nhanh về phía trước. Bọn bang đồ phía sau biết không đủ sức ngăn cản nên không truy đuổi mà bắn tín hiệu lên trời báo tin.

Lục Văn Phi phi người lên, chỉ còn cách tự môn không quá bốn trăm trượng, trước mặt có người nói lớn :

- Bằng hữu phương nào ngang nhiên xông vào? Người cho là Hắc Long bang không có người sao?

Bóng người loáng lên, trước mặt phi thân ra một người là một hắc y lão giả, thì ra đó là Ngọc Điện Phán Quan Dịch Hiếu Thiên, chàng vòng tay thi lễ :

- Tại hạ Lục Văn Phi xin thứ tội mạo muội.

Dịch Hiếu Thiên ngăn người rồi cũng vòng tay thi lễ nói :

- Hóa ra là Lục thiếu hiệp, thế thì cũng không có gì đáng nói.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ muốn cầu kiến Bang chủ, không biết có tiện chăng?

Dịch Hiếu Thiên lưỡng lự một lát nói :

- Mọi người đang ở đại điện nghị sự không có gì không tiện.

Lục Văn Phi nói :

- Vậy thì phiền Dịch Đường chủ dẫn đường.

Dịch Hiếu Thiên nói :

- Lục thiếu hiệp xin theo lão phu.

Dứt lời, lão quay người đi trước về phía đại điện. Trên đại điện, đèn đuốc sáng choang, Yên Sơn công chúa ngồi trên ghế chủ tọa, Tạ Thanh Văn, Hạ Long Tường, Trương Nam phân ra ngồi hai bên.

Dịch Hiếu Thiên đành bước lên trước mấy bước nói với Hạ Long Tường :

- Lục thiếu hiệp đến đây có nên mời vào không?

Hạ Long Tường định đáp lời, Yên Sơn công chúa đã lên tiếng trước :

- Cho hẳn vào đây.

Lục Văn Phi cất bước tiến vào, nhìn quét bốn bề, khom người thi lễ nói :

- Xin thứ cho việc tại hạ không mời mà đến.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bích Trần Sơn Trang

Yên Sơn công chúa nói :

- Người vốn là thành viên trong liên minh chúng ta, không phải người ngoài, cứ ngồi xuống.

Lục Văn Phi ngồi xuống nghĩ thầm :

“Thì ra là việc kết liên minh bọn họ đã bàn xong”.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Chư vị đề cử bốn cung làm Minh chủ, về sau phải đồng tâm hiệp lực khắc chế cường địch.

Tạ Thanh Văn nói :

- Điều này không nhọc Công chúa phí tâm. Chúng ta đã liên minh không thể không tuân thủ.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Tốt lắm, nay bốn cung quyết tâm có hành động với Cổ Lăng, không biết ý chư vị ra sao?

Hạ Long Tường nói :

- Không biết Công chúa định dùng phương pháp nào, xin nguyện được nghe cao kiến.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Phương thức ra sao, giờ không tiện tuyên bố nhưng có một việc nói rõ với các người, bất luận dùng biện pháp nào, bốn cung nhất định đem thân tình làm trọng, tuyệt đối không để các huynh đệ xông vào chỗ chết, xin các vị tin tưởng.

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Công chúa nhanh nhẹn quyết đoán, Hạ mỗ nhất định vâng theo.

Tạ Thanh Văn cùng Trương Nam đồng thanh :

- Lời của Hạ huynh rất đúng, chúng tôi cũng tán thành.

Yên Sơn công chúa mục quanh chuyển sang Tạ Thanh Văn nói :

- Nghe khẩu khí của lão, dường như lệnh lang đã thoát hiểm?

Tạ Thanh Văn tự biết thất ngôn vội nói :

- Việc này xá đệ cùng Trương ngũ gia từng đến Bích Trần trang tương hội Tư Mã Ôn, chỉ cần bốn Môn không nói đến chuyện Thái Hành thì nhi tử tất an nhiên mà trở về.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Nhưng mà quý Môn không làm theo lời của họ, lẽ nào không sợ bọn họ gia hại lệnh lang?

Tạ Thanh Văn cố ý thương cảm, thở dài nói :

- Bốn Môn trên giang hồ có thành tựu như hôm nay không phải là chỗ võ công hơn người, mà chỉ là luôn gìn giữ hai chữ đạo nghĩa. Lão không thể vì nhi tử thất hãm mà phá hoại cả đại sự. Thậm chí có thể khiến cả võ lâm rơi vào tay hắc đạo, đó là việc vạn phần không nên.

Yên Sơn công chúa mỉm cười, ngoảnh mặt nói với Văn Phi :

- Thương thế của Ô Văn Hoa ra sao?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ không gặp hẳn.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Cuối cùng sư đồ của hãn đi đâu?

Lục Văn Phi lấy làm lạ nghĩ thầm: “Sư đồ Đinh Long vốn là người của nàng ta, sao nàng lại không biết bọn họ đi đâu?”.

Yên Sơn công chúa thấy Lục Văn Phi không đáp, dù có hỏi thêm chàng cũng chẳng biết gì nên không nhắc đến chuyện này nữa mà nói qua chuyện khác :

- Người vội vã đến đây chắc có chuyện gì khẩn yếu?

Lục Văn Phi nói :

- Thứ nhất là xem việc liên minh như thế nào. Thứ hai, có một việc kinh người muốn bẩm cáo cùng Công chúa.

Yên Sơn công chúa “Ồ” một tiếng, nhìn chàng hỏi :

- Có việc gì gọi là kinh người?

Lục Văn Phi chậm rãi nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu đã bị người sát thủ.

Yên Sơn công chúa không quan tâm đến, cười nhạt nói :

- Đây là tự mình hại mình có gì đáng nói.

Lục Văn Phi ngạc nhiên nói :

- Lão vì lo việc ký thác của Tấn vương mới gặp nạn, sao Công chúa không chút quan tâm?

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Lão này không phải là thân tín của phủ Tấn vương. Lão ẩn tích Thái Hành sơn là có dụng tâm khác.

Người không đi cùng đường với lão, đó là việc vạn hạnh rồi, sao còn thay lão nói: “Vì việc Tấn vương mà ngộ tử”.

Lục Văn Phi không dám đem việc mật đồ bị Tuyết Sơn Mang Tẩu đoạt mất nói ra, nhưng nghe ý tứ trong lời nói của nàng dường như đã biết việc mình cất giữ mật đồ, chàng chậm rãi nói :

- Công chúa sao lại biết Mang Tẩu ẩn tích Thái Hành là có dụng tâm khác?

Yên Sơn công chúa cười khanh khách nói :

- Người phải biết rõ hơn bản cung, sao còn hỏi nhiều vậy?

Lục Văn Phi chần động nhưng vì quần hùng đều có mặt nơi này, không tiện hỏi nhiều cũng không tiện lên tiếng. Yên Sơn công chúa mục quang chiếu thẳng về phía Lục Văn Phi nói sang chuyện khác :

- Sắp tới chúng ta sẽ có hành động đối với Cổ Lăng, lúc đó người có cùng bốn cung song hành không?

Nữ lang này xuất khẩu ngôn từ lúc nào cũng ra vẻ lãnh đạo, nói với mọi người luôn dùng kiểu mệnh lệnh, Lục Văn Phi nghĩ thầm một lát rồi nói :

- Công chúa chuẩn bị lúc nào động thủ?

Yên Sơn công chúa nói :

- Cổ Lăng từng cho người nói với ta trong ba ngày tất có người bá kiến, đêm nay đã là ngày thứ ba,

nếu không có người đến ngày mai chúng ta sẽ động thủ.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Công chúa sẽ hành động với Cổ Lăng là có dụng ý gì?

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nói :

- Đương nhiên vì võ lâm mà giương cao chính nghĩa.

Lục Văn Phi nói :

- Nếu quả thực vì võ lâm mà giương cao chính nghĩa thì hành động như vậy cứu được đại cục sao?

Yên Sơn công chúa mắt lóe kỳ quang cười lạnh :

- Lẽ nào còn có ý khác sao?

Trương Nam liếc nhìn Lục Văn Phi nói :

- Công chúa thiên kim chi thế, sao lại nói chuyện đùa được?

Lục Văn Phi nói :

- Các vị đã hiểu lầm ý của tại hạ.

Tạ Thanh Văn hỏi :

- Nói vậy, thiếu hiệp có ý gì?

Lục Văn Phi nói :

- Đối phương chưa lộ rõ sự tà tâm, nếu lúc này chúng ta động thủ thì không phải là danh chính ngôn thuận.

Yên Sơn công chúa nộ khí đã bùng bùng, cười lạnh nói :

- Gần đây đồng đạo võ lâm bị chúng bức tử không phải ít, lại thêm ám khí truyền tin các phái ở mật cốc, mấy việc này đủ để ta hỏi tội chúng.

Hạ Long Tường nói :

- Nếu trong cổ lăng là người trong phủ Tấn vương năm đó, lúc đó sẽ làm sao?

Yên Sơn công chúa dường như không ngờ lão hỏi việc này, ngăn người nói :

- Bọn chúng đã tâm đoạt tài bảo của vương phu lại gây ác nghiệp trên giang hồ, nếu trong cổ lẳng chính là người vương phủ, bốn cung sẽ dựa vào quốc pháp mà trị chúng, một tên cũng không khoan thứ.

Hạ Long Tường nói :

- Lão hủ chỉ sợ rằng người và ta lúc tương kiến đều thuộc một nhà, lúc đó bọn lão trở thành người ngoài cuộc.

Yên Sơn công chúa biết, đây đều là những lão giang hồ, nếu không thị uy và đem danh lợi làm mồi câu sợ rằng không dễ gì thu dụng nên chậm rãi nói :

- Các người bất tất hoài nghi, nếu bốn cung lấy được bảo tàng và bí kíp, nhất định tặng thưởng mỗi phái một phần bảo vật. Ngoài ra, còn chia mỗi phái một chương bí kíp làm tặng phẩm tưởng thưởng công lao.

Hạ Long Tường hỏi ra những điều này chỉ là thăm dò, giờ nghe lời nói hứa hẹn của Yên Sơn, trong lòng đột nhiên có điều tỉnh ngộ, nhưng lão là người “Lão mưu thâm toán”, ngoài mặt không đổi sắc, cười ha hả nói :

- Như vậy lão hủ đa tạ trước.

Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia hai phái khổ nhục thống lãnh môn đồ, từ xa vạn dặm vào đến Thái Hành đều có ý muốn thu được bảo tàng, tai nghe lời nói đều tỏ vẻ vui mừng.

Tạ Thanh Văn chớp mắt ra hiệu với Trương Nam :

- Vì võ lâm đồng đạo tạo phúc là việc mà ta tâm nguyện hành xử trong đời. Chuyện tưởng thưởng công lao không cần nhắc đến.

Trương Nam cũng hiểu ý nên tiếp lời :

- Lời của Tạ môn chủ rất đúng. Ngày nay, chúng ta liên minh vì tôn kính Công chúa là hậu nhân Tấn vương, không phải vì phần thưởng mà vì cùng liên minh tạo phúc cho võ lâm.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Cảm tạ các vị đã chí tình yêu kính Tiên vương, chuyện tưởng thưởng về sau hãy nói.

Lục Văn Phi đứng dậy chen lời nói :

- Tại hạ có lời xin nói trước, bảo tàng này chính là Tấn vương lưu lại cho hậu nhân của người, nếu có người mạo danh hậu nhân Tấn vương mà nhanh chân đoạt lấy, tại hạ là người thứ nhất không dung tha họ.

Lời này hiển nhiên khinh thị sự tôn nghiêm của Yên Sơn công chúa, ngầm ám chỉ Yên Sơn công chúa là kẻ giả mạo.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Nói như vậy, người hoài nghi bốn cung là người giả mạo?

Lục Văn Phi thần sắc thản nhiên nói :

- Điều này còn cần Công chúa chứng minh.

Yên Sơn công chúa ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói :

- Nếu bản cung là kẻ mạo danh thì người làm gì?

Chỉ vì Lục Tử Tuấn đột tử, lúc lâm chung lời nói không rõ ràng. Gần đây, Lục Văn Phi lưu lại Thái Hành cũng không gặp qua sư phụ, cuối cùng không biết phần mật đồ phải giao cho ai, lại không biết hậu nhân Tấn vương ra sao. Vừa rồi đem mấy lời nói đó dò xét sự tình, Lục Văn Phi không ngờ nàng ta nói như vậy khiến chàng ngẩn người hồi lâu mới nói :

- Dù nàng có lấy được bảo tàng, tại hạ cũng không dễ để nàng an nhiên ra khỏi Thái Hành.

Yên Sơn công chúa cười khanh khách nói :

- Người tự hỏi có đủ năng lực không?

Lục Văn Phi phần nộ nói :

- Việc này vì nghĩa mà làm, nếu lực bất tòng tâm thì chỉ oán tại hạ sở học bất tinh.

Yên Sơn công chúa cất đi vẻ mặt tươi cười, gật đầu chậm rãi nói :

- Tâm ý trung nghĩa của người, ta đã biết rồi. Xem ra Tiên vương có mắt nhìn không làm người.

Thân phận của nữ lang này, thực tại cũng khiến quần hùng chưa tìm ra manh mối, nàng cứ luôn luôn xuất ngôn thổ lộ thân phận của mình, người khác không cách nào không tin. Quần hùng ở hiện trường nghe những lời có phóng thái xuất phàm đều cho rằng nàng không phải là nữ nhi của vương phi thì cũng do thứ phi sinh hạ, bất giác trong lòng mọi người đều tán đồng.

Yên Sơn công chúa quan sát sắc diện đã thấy được tâm ý của mọi người, nàng đột nhiên ngừng đầu nói :

- Bên ngoài có người đến, chắc là người của Cố Lăng. Phiền Hạ bang chủ cho thuộc hạ đem vào.

Hạ Long Tường giật mình kinh ngạc, lão tuy ngồi ở nội đình, nhưng luôn luôn lưu ý động tĩnh bên ngoài

mà Yên Sơn công chúa lại phát giác động tĩnh bên ngoài trước đủ thấy thánh lực Công chúa cao hơn lão mấy bậc.

Lão đứng dậy định bước ra đại điện, trên mái nhà hốt nhiên đưa đến một trận gió, một lão nho sinh ước khoảng lục tuần đã đáp người xuống thềm, chính là người đêm đó tự xưng là Bích Trần trang chủ Tang Tử Bật.

Hạ Long Tường bước đến vòng tay thi lễ nói :

- Tang Trang chủ giá lâm, tại hạ không từ xa nghinh tiếp thật là thất lễ.

Tang Tử Bật kinh ngạc, người này vừa nói ra đã gọi đúng thân phận của lão, lão cũng ôm quyền cười nói :

- Tại hạ mạo muội xông bừa, hy vọng Bang chủ hải hà. Tại hạ đâu dám nhận lễ.

Yên Sơn công chúa từ trong đại điện “Hừ” lạnh một tiếng nói :

- Ta nghĩ sớm muộn gì người cũng đến đây.

Hạ Long Tường nghiêng người nói :

- Mời Tang huynh vào trong đàm đạo.

Tang Tử Bật không khiêm nhượng sai bước đi vào trong đại điện, mục quang nhìn quét bốn bề, lập tức ôm quyền thi lễ một vòng, ha hả cười nói :

- Đêm nay quần hùng đông đủ, Tang mỗ may mắn gặp gỡ thật là duyên phận không nhỏ.

Tạ Thanh Văn các người đều không biết người này, nhưng thấy người ta thi lễ chu đáo nên mọi người cũng đều đứng dậy ôm quyền hoàn lễ.

Yên Sơn công chúa dẫn kiến :

- Vị này là Bích Trần trang Tang Trang chủ. Chư vị đừng ngại kết giao.

Tạ Thanh Văn các người kinh ngạc, không ngờ lão nho sinh ôn nhu nho nhã này lại chính là Bích Trần trang chủ thần mật phi thường.

Tang Tử Bật mắt thấy Lục Văn Phi đang ngồi, trong mắt đột nhiên phát ra một tia dị quang, bước lên hai bước, cười hỏi :

- Vị này phải chăng là Lục thiếu hiệp, cao đồ của Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu?

Lục Văn Phi khiêm cung, ôm quyền đáp :

- Không dám, không dám. Tại hạ Lục Văn Phi.

Tang Tử Bật cười ha hả, ôm quyền đáp lễ :

- Danh môn xuất cao đồ, tại hạ nghe tiếng đã lâu.

Lục Văn Phi lạnh nhạt nói :

- Nói hay, nói hay!

Những người ở đại đình đều là những người thanh uy lừng lẫy giang hồ mà Tang Tử Bật lại ra vẻ kính trọng một hậu sinh văn bối như vậy, thật ra ngoài ý liệu của mọi người.

Yên Sơn công chúa vẫn ngồi điềm nhiên, lạnh lùng nói :

- Không nên nhiều lời đưa đẩy. Hãy ngồi xuống đi!

Tang Tử Bật y lời ngồi xuống nhưng vẻ mặt lộ rõ không hài lòng. Yên Sơn công chúa lại nói :

- Lão đã điều tra rõ ràng thân phận lại lịch của bốn cung rồi chưa?

Tang Tử Bật nói :

- Công chúa là thật hay giả, lúc này tại hạ không có quyền hỏi đến, đêm nay đến đây vì muốn tìm hiểu một việc khác.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Được lắm! Bốn cung còn chưa truy xét lão, lão lại đến đây tra vấn ta.

Tang Tử Bật nói :

- Tại hạ muốn tìm hiểu ai đã giết Lục Tử Tuấn, ai đã hỏa thiêu Bất Túy cư, ai đã hạ sát đồng đạo võ lâm vì muốn họ rời khỏi núi này?

Yên Sơn công chúa tiếp lời :

- Còn ai đã truyền xuất Ngũ Độc Truy Hồn lệnh, ai dùng độc phong quái xà tấn công quần hùng ở mật cốc, đúng không?

Tang Tử Bật cười lạnh nói :

- Công chúa nói không sai. Bốn Trang trước nay môn quy nghiêm cẩn, tin rằng thuộc hạ không dám làm chuyện tà trời, đồng thời tại hạ cũng tin rằng đồng đạo ở đây, không thể làm ra những việc ám muội như vậy.

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nói :

- Nói như vậy, thì ra do bốn cung làm.

Tang Tử Bật lắc đầu nói :

- Tại hạ không dám hoài nghi Công chúa.

Yên Sơn công chúa “Hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Lão ngoài miệng nói không dám, thực tế trong lòng lại nhận định do bốn cung làm, ta nói có đúng không?

Tang Tử Bật cười khổ nói :

- Công chúa nhất định nói như vậy, mặc dù tại hạ có nói không phải, Công chúa cũng không tin.

Yên Sơn công chúa nói :

- Người đem những chuyện này để đổ lên người bốn cung.

Tang Tử Bật cười nhạt nói :

- Tại hạ chỉ mong mọi người minh bạch, việc này không phải do bốn Trang làm là được rồi.

Lời này quả thực khiêm cung, thực tế đã ngầm kêu gọi lên chỉ một câu nói đã khiến mọi người hoài nghi Yên Sơn công chúa.

Yên Sơn công chúa thông thả nói :

- Bốn cung không muốn cùng người tranh luận việc này đêm nay, người đến bái kiến bốn cung ngoài việc truy vấn những việc này ra, có việc gì nữa không?

Tang Tử Bật nói :

- Lão hủ có mấy lời khẩn yếu muốn cùng Công chúa đơn độc đàm phán, không biết Công chúa nghĩ sao?

Yên Sơn công chúa mục quang quét khắp bốn bề, rồi nói :

- Người ở đây đều là một nhà, không cần giấu giếm có gì người cứ nói mau.

Tang Tử Bật lắc đầu nói :

- Điều này thứ cho tại hạ không thể phụng mệnh.

Yên Sơn công chúa nhếch miệng cười nói :

- Nếu lão không chịu nói rõ, xem như hết chuyện.

Tang Tử Bật chậm rãi đứng dậy nói :

- Công chúa không chịu theo lời lão hủ coi như đã hết cách, về sau Công chúa đừng hối hận.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Bốn cung chưa từng có điều gì hối hận.

Tang Tử Bật cười nhạt nói :

- Cơ hội tốt như vậy, Công chúa lại nhẹ nhàng bỏ qua quả thật lão hủ thấy tiếc cho người.

Yên Sơn công chúa lại cười lạnh nói :

- Tâm ý của lão, bốn cung đã biết từ lâu không cần khua môi múa mép.

Tang Tử Bật lại cười ha hả, cao ngạo đi ra khỏi đại điện.

Quần hùng không biết giữa hai người đang nói điều gì nên có vẻ bất bình. Tạ Thanh Văn nghĩ đến việc Cổ Lăng bắt giữ ái tử nên nộ hỏa đột khởi, trầm giọng hét :

- Đứng lại. Đến nơi này đâu dễ để người tự tung tự tác.

Tang Tử Bật lại cười cao ngạo nói :

- Thì ra Công chúa là chỗ dựa cho bọn người chống vai. Thật khó trách!

Tạ Thanh Văn đứng bật khỏi ghế trầm giọng nói :

- Kim Lăng Tạ gia cùng người vô thù vô oán, người lại bắt đi nhi tử là có ý gì?

Tang Tử Bật mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Lệnh lang là ai? Bốn Trang bắt giữ lúc nào?

Tạ Thanh Văn “Hừ” một tiếng nói :

- Tự người hiểu rõ. Ta quyết không tin lời nói bên ngoài.

Tang Tử Bật lắc đầu nói :

- Các hạ lầm rồi. Bốn Trang chưa từng tranh chấp với người, bắt giữ lệnh lang để làm gì?

Trương nhị tẩu phần nộ chen lời :

- Tạ công tử với Ngọc Phong nhà ta thất tung một lúc, nếu không phải bọn người làm thì ai?

Tang Tử Bật biến sắc nói :

- Bọn người mở miệng nhất quyết bốn Trang bắt bọn họ thật khiến tại hạ có miệng cũng khó biện luận.

Tạ Thanh Văn đứng bên cạnh, thông thả nói :

- Bích Trần trang cư tâm phản trắc, chỉ vì uy bức bọn ta lui khỏi Thái Hành thủ đoạn gì cũng dùng được. Đêm nay Tạ mỗ nói rõ với người, bất luận người dùng thủ đoạn gì, bọn ta quyết không rời bỏ Thái Hành.

Tang Tử Bật lạnh nhạt nói :

- Đi không đi là chuyện của các người, Tang mỗ không có quyền hỏi đến.

Tạ Nhất Phi phát nhẹ cây quạt, bước lên bên cạnh Tang Tử Bật nói :

- Quý Trang một mặt phái người ngăn chặn sơn cốc, sát hại người rời khỏi núi, một mặt lại ám truyền Ngũ Độc lệnh kỳ, thật ra các người có ý gì?

Tang Tử Bật lắc đầu nói :

- Tại hạ thật không biết các người dựa vào cái gì mà đem toàn bộ tội danh này gán vào bốn Trang.

Trương Nam đã biết huynh đệ họ Tạ có ý muốn động thủ, vội vã đứng dậy nói :

- Đại trượng phu hành sự quang minh chính đại, quý Trang chuyên làm những chuyện ma quỷ như vậy, lẽ nào không sợ người giang hồ chê cười.

Tang Tử Bật trường mi nhích động, mắt chớp tinh quang, cười một tràng dài nói :

- Chư vị khí thế xung mãnh hay là có ý chỉ điểm tại hạ?

Trương Nam trầm giọng khô khan nói :

- Đúng vậy!

Tang Tử Bật nhìn Yên Sơn công chúa hỏi :

- Hay là Công chúa thị ý cho bọn họ làm như vậy?

Yên Sơn công chúa lãnh đạm nói :

- Những người ở đây đều là những người đã thành danh trên giang hồ, sở dĩ họ tôn trọng bốn cung chẳng qua vì yêu kính Tiên vương, ta không có quyền hạ lệnh phân phối bọn họ.

Tang Tử Bật ngửa mặt, cười một trận lớn nói :

- Không cần nói nhiều. Tại hạ đã rõ ý của Công chúa chính là dùng kế “Trục Hồ Thôn Lang” đuổi hổ đánh sói. Công chúa muốn bọn ta đánh nhau một trận để phân rõ thực lực mạnh yếu hầu chọn kẻ thắng thế để liên minh.

Yên Sơn công chúa sắc diện không đổi diễm nhiên ngồi an nhàn, lời nói rõ ràng của Tang Tử Bật dường như nàng không để vào tai. Những kẻ nơi đây đều là tay giang hồ lão luyện đương nhiên nghe qua đã hiểu, lời này nói Yên Sơn công chúa từ hai thế lực này mà hợp tác với kẻ mạnh nhất. Vì sao nàng phải làm như vậy, tất nhiên, phía sau có mưu kế. Nói không chừng, nàng đã thâm hiểm bảo tàng chôn giấu nơi nào, muốn dưới sự bảo vệ của lực lượng hùng hậu có thể an toàn đem bảo vật ra, nên đã đến Thái Hành lâu nay vẫn lưỡng lự chưa ra tay.

Chỉ vì quần hùng đều nghĩ như vậy cho nên đều động tâm sát hại Tang Tử Bật.

Tang Tử Bật không lộ vẻ lo sợ, dựa vào võ công của lão đủ để khinh ngạo người giang hồ, nên lão chưa từng để vào mắt những người ở đây, thái độ lão vẫn an nhiên, diễm tĩnh.

Tạ gia, Trương môn cùng Tang Tử Bật đã ở trong thế đối đầu nhưng chưa ai muốn được động thủ trước. Tạ Thanh Văn liếc nhìn Hạ Long Tường thấy lão an tọa bất động ngạc nhiên nghĩ thầm :

“Giờ đây chung quanh đại diện đều là người của Hạ Long Tường, nếu bọn họ chờ đến lúc song phương sức cùng lực kiệt thì muốn hại bọn ta thật dễ như trở bàn tay”.

Còn đang lưỡng lự chưa quyết, chợt nghe “Vù” một tiếng, một bóng người từ trên không trung đáp xuống.

Tư Mã Ôn thân pháp nhẹ nhàng như hải âu đáp xuống, cười ha hả nói :

- Tạ môn chủ có nhớ ước hẹn ba ngày không?

Tạ Thanh Văn ngăn người cười nhạt nói :

- Tạ mỗ cả đời chưa từng bị người áp chế, xin Tư Mã tổng quản chuyển lời đến Cổ Lăng, chúng muốn sát hại nhi tử thì mạng chúng cũng như vậy.

Tư Mã Ôn ngạc nhiên mắt nhìn Trương Nam hỏi :

- Ý của Trương huynh thế nào?

Trương Nam “hừ” một tiếng lạnh lùng cười nói :

- Trương môn cùng Tạ gia nghĩ đồng thủ túc, đồng tâm hành sự. Tạ môn chủ đã nói lời vậy, Trương môn cũng không thể vì một nữ tử chưa thành niên mà không lo đến đại sự toàn cuộc. Đây chẳng phải là lời nói đùa.

Tang Tử Bật vừa nghe vào tai, cảm thấy những lời này đã khác xa với những bàn luận hôm trước nghĩ rằng bên trong tất có điều kỳ quặc, nên tăng hăng hai tiếng trầm giọng nói :

- Tư Mã tổng quản không cần lo lắng những chuyện không đâu, chúng ta đem những lời này truyền đạt coi như đã xong trách nhiệm bằng hữu.

Lão cười một trận lại nói :

- Hơn mười năm nay tại hạ ẩn tích thâm sơn vốn chưa từng nghĩ đến phải hỏi đến chuyện giang hồ, không ngờ rằng vương phải vòng thị phi, xem ra đêm nay không động thủ thật khó ra khỏi nơi này.

Trương nhị tẩu, châu trượng nhất cử ngầm vận công lực, chậm rãi đi về phía Tang Tử Bật có ý xuất thủ.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Đồng Sàng Dị Mộng

Tạ Thanh Văn vội dùng mắt ngăn lại, sầm mặt nói với Hạ Long Tường :

- Hạ huynh, người ta đã khiêu chiến chúng ta cũng nên đáp ứng.

Hạ Long Tường vòng tay mỉm cười nhưng không đứng dậy nói :

- Tạ huynh nói đúng lắm.

Tạ Thanh Văn ý muốn kéo Hạ Long Tường nhập bọn không ngờ Hạ Long Tường quá gian xảo chỉ dùng miệng mà ứng lời, theo như vậy chỉ còn cách động thủ ra lão không còn cách gì để nói.

Tang Tử Bật dường như có ý tiếp nhập lời khiêu chiến, lại lãnh đạm nói với Tư Mã Ôn :

- Tư Mã tổng quản, Tạ môn chủ là người đại danh trên giang hồ người không nên để lỡ cơ hội này.

Tư Mã Ôn khom người nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Rồi vòng tay bước lên trước nói với Tạ Thanh Văn :

- Tại hạ phụng mệnh lãnh giáo mấy chiêu của Môn chủ hy vọng Môn chủ hạ thủ lưu tình.

Tạ Thanh Văn mặt đầy vẻ âm trầm “Hừ” một tiếng. Tạ Nhất Phi vội vã bước lên cao giọng nói :

- Tại hạ xin bồi tiếp mấy chiêu của Tư Mã huynh.

Tư Mã Ôn ha hả cười nói :

- Nói hay, nói hay. Tạ huynh, xin mời.

Xem bên ngoài mà nói, song phương đều khách khí thực tế đã lộ sát cơ chỉ còn một trường sinh tử. Song phương đã đề khí nghinh công chuẩn bị xuất thủ. Quân hùng ở hiện trường cũng lần lượt đứng lên chỉ có Yên Sơn công chúa vẫn điềm nhiên tọa thị. Lục Văn Phi cũng đứng lên quan sát trận chiến. Yên Sơn công chúa, đột nhiên vẫy tay về phía chàng :

- Lục Văn Phi, người mau qua đây.

Lục Văn Phi nghe lời bước đến hỏi :

- Công chúa gọi tại hạ có điều chi dặn dò?

Yên Sơn công chúa nhẹ giọng nói nhỏ :

- Bốn Công chúa hy vọng gặp được lệnh sư?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Việc này e rằng không phải là dễ.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Lục Văn Phi suy nghĩ hồi lâu mới ngập ngừng nói :

- Điều này....

Yên Sơn công chúa chen lời nói :

- Thế nào, lệnh sư không muốn bái kiến bốn cung sao?

Lục Văn Phi lưỡng lự một lát nói :

- Không phải là không muốn bái kiến Người, chỉ vì lão nhân gia gần đây không muốn chen chân tranh đấu với võ lâm.

Yên Sơn công chúa cười nhạt :

- Lời này rõ ràng là gạt người. Từ lúc lão đến Thái Hành cứ đi với tên gì gọi là Vương Tôn. Hai ngày trước đây còn vào cỗ lẳng cứu lấy con trai của Tạ Thanh Văn. Người tướng bản cung không biết à.

Lục Văn Phi nói :

- Đó không phải là....

Chợt nghĩ mình đã thất ngôn lập tức nín bặt. Yên Sơn công chúa “Hừ” một tiếng nói :

- Bất luận lộ mặt hay không, chỉ cần đến Thái Hành coi như đã rơi vào vòng xoáy thị phi.

Dứt lời, nét mặt hòa hoãn nói :

- Năm đó, lệnh sư là môn hạ của Tiên vương, lý ra lão phải giúp bốn cung mới đúng. Người nhất định phải gọi lão đến gặp ta.

Lục Văn Phi không thể nói rõ nên cam chịu vô cùng khó xử. Yên Sơn công chúa lại tiếp tục nói :

- Mỗi người đều có chí hướng riêng nếu có khổ tâm thì cũng không sao.

Lục Văn Phi nghĩ đến ân sư công lực đã mất, lúc này đang ẩn tích mai danh ở nơi thâm sơn, trong lòng vô cùng cảm thán, bất giác thở dài.

Yên Sơn công chúa mục quang sắc bén đã sớm biết chàng có lời khó nói nhưng không muốn hỏi rõ, nàng an nhiên cười nói :

- Sao lại thở dài có vẻ đau xót, vậy hay là bốn cung đã nói lầm rồi?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ ngẫu nhiên mà cảm thán không quan hệ đến việc của Công chúa.

Yên Sơn công chúa nhẹ giọng nói :

- Ta biết ngươi vì gia thù mà than thở. Việc này ngươi không cần âu sầu, lệnh tôn vì việc của Tiên vương mà thọ nạn, bốn cung lo xong chuyện Thái Hành sẽ tận lực vì ngươi mà báo thù.

Lục Văn Phi nói :

- Công chúa hiểu lầm rồi, tại hạ không phải vì chuyện này mà than thở. Đối với việc báo thù của tiên phụ, không dám phiền Công chúa phí tâm, cũng có một ngày tại hạ kiên thủ báo thù, quyết không mượn tay người khác.

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Lời nói tuy không sai nhưng lực lượng một người tất nhiên có hạn, có thêm trợ thủ cũng tốt hơn.

Lục Văn Phi nói :

- Đây là việc của bản Môn sao dám làm phiền đến người khác?

Yên Sơn công chúa ôn nhu nói :

- Ngươi đừng nên chối từ, bốn cung đã quyết định rồi. Xong việc Thái Hành, ta muốn cùng ngươi song kiếm hành đạo trên chốn giang hồ.

Lục Văn Phi khẩn trương nói :

- Thế thì không được. Công chúa là kim chi ngọc diệp sao có thể chịu khó đạp rừng băng sông, gối tuyết nằm sương.

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Người khác chịu được, sao ta không chịu được.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Hơn nữa Công chúa không thể so sánh với tại hạ. Từ nhỏ, tại hạ học nghệ ở thâm sơn, trải qua nỗi gian lao vất vả đã quen.

Yên Sơn công chúa đột nhiên nét mặt tươi cười, theo miệng chàng mà hỏi :

- Người từ nhỏ học nghệ ở nơi nào?

Lục Văn Phi cũng thuận miệng đáp :

- Chung Nam sơn....

Chàng vừa nói tới đây chợt nghe một tiếng hét to đột nhiên hai bóng người phát ra, thì thấy trên trán Tạ Nhất Phi từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lả tả rơi xuống, khí nóng bốc lên đầu, hiển nhiên đã bị trọng thương, đứng qua một bên điều dưỡng chân khí.

Trương Nam bước lên thay thế. Lục Văn Phi biết rõ võ công của Tạ Nhất Phi và Trương Nam tương đồng. Tạ Nhất Phi đã thất bại Trương Nam cũng không thoát khỏi sa cơ trước mắt.

Hai bên đang vận công, chậm rãi bước lên. Trương Nam hét to một tiếng giơ tay đánh ra một chưởng, một luồng chưởng phong hùng hậu đẩy mạnh về phía trước. Tư Mã Ôn vừa giao chưởng với Nhất Phi chân nguyên đã hao tổn, không dám trực tiếp nghinh chưởng của Trương Nam vội né người sang bên, tay trái phát mạnh đánh về tay hữu của Trương Nam.

Trương Nam một chưởng đánh vào khoảng không, vội vã thu tay về, đồng thời tay tả vung ra một chưởng ngăn chặn chiêu thức “Lưu Vân Phi Tự” của đối phương, thuận thế tung ra một chưởng cuộn cuộn như sóng to gió lớn đánh vào đối phương.

Tư Mã Ôn bất giác cười thầm, chờ cho tay áo phất đến trước mặt Trương Nam mới phất ra một luồng chỉ phong xuyên qua chưởng ảnh mà kích thẳng vào mặt đối phương. Trương Nam thân hình lập tức bước ngay qua hai bước, vội thi triển “Truy Mệnh thập bát thức” chưởng pháp đánh thẳng vào tay phải Tư Mã Ôn. Chưởng pháp này chính là chiêu theo “Kim Cương chưởng pháp” của Phận môn mà nghiên cứu luyện thành nên chưởng phong cuộn thẳng về phía trước.

Tư Mã Ôn sắc mặt nghiêm trọng, triển khai thân pháp, theo chưởng phong uốn người phóng lên tránh né không dám chính diện ngăn cản.

Tạ Thanh Văn nhìn thấy tình hình, đã biết Tư Mã Ôn có ý làm tiêu hao chân lực đối phương, nghĩ thầm :

- Chỉ một Tư Mã Ôn mà liên tiếp đánh bại hai người, chờ đến lúc Tang Tử Bật ra tay, sợ rằng người nào cũng đều bị nhục.

Nghĩ đến đây đã có ý muốn cùng liên thủ tấn công bèn đưa mắt ra hiệu với Trương nhị tẩu.

Trương nhị tẩu hội ý, nãy giờ bà ta muốn thử sức nên nhận được ám hiệu của Tạ Thanh Văn lập tức châu trượng loang loáng xông vào trận chiến.

Tư Mã Ôn cười một tràng dài từ trong bóng chưởng phi thân ra ngoài, thối lui mấy bước, đã thấy sắc mặt Trương Nam trắng bệch, lão đảo muốn ngã.

Trương nhị tẩu thấy Trương Nam như vậy, vội vã bước lên đỡ lão rồi hỏi :

- Ngũ đệ, thế nào rồi?

Trương Nam đè nén cơn đau, lắc lắc đầu.

Trương nhị tẩu biết lão thương thế không nhẹ vội vã lấy trong người ra hai viên đơn dược, đưa vào miệng lão rồi nói :

- Ngũ đệ mau điều tức.

Rồi lớn tiếng hét :

- Tư Mã Ôn, người đừng đi. Lão thân muốn mở rộng kiến thức.

Tang Tử Bật tỏ vẻ không hài lòng, chậm rãi nói :

- Kẻ sơn dã này muốn bồi tiếp lão bà mấy chiêu.

Trương nhị tẩu, khoát bộ bước lên, hoành ngang châu trượng đi từng bước tiến gần Tư Mã Ôn. Tang Tử Bật cũng bước vội đến, cười nhạt nói :

- Lão bà cùng Tạ môn chủ cũng là chỉ một loại. Từng người, từng người chỉ phí sức mà thôi.

Trương nhị tẩu đại nộ “Vù” một tiếng châu trượng từ trên đầu bổ xuống và hét :

- Người quá cuồng ngạo.

Tang Tử Bất mỉm cười, thân hình nhích động hữu chưởng xòe ra chụp lấy châu trượng. Thức này thần tốc tuyệt luân, bao nhiêu cao thủ ở hiện trường đều không kịp nhận ra đây là thủ pháp gì.

Trương nhị tẩu, châu trượng đã bị nắm giữ phần nộ vận công mà đoạt về nhưng không cách nào nhích động được một phân.

Tang Tử Bất nhẹ nhàng buông tay nói :

- Có lời gì cứ nói, hà cớ gì phải động binh đao.

Trương nhị tẩu thâu hồi châu trượng bước lùi ra sau hai bước, hiển nhiên đã bị khí thế của đối phương áp đảo làm cho ngượng ngùng.

Tang Tử Bất chấp hai tay sau lưng từ tốn nói :

- Tại hạ tuyệt không có ý đối địch với chư vị. Chư vị cũng đừng nên ép người.

Trương nhị tẩu giận nói :

- Người đừng vì một chút đắc thời mà cuồng ngạo. Lão thân không ưa lối khoe khoang này.

Tang Tử Bất thông thả nói :

- Tại hạ cùng các vị trước nay chẳng chút oán thù, sao lại phải đối địch với chư vị, hy vọng chư vị suy nghĩ lại.

Tạ Thanh Văn nói :

- Đêm nay, tôn giá đến đây là có ý gì?

Tang Tử Bất nghiêm mặt nói :

- Thật không dám giấu, tại hạ đến đây chỉ vì nghe được một tin tức nghiêm trọng liên quan đến sự an nguy của Thái Hành.

Tạ Thanh Văn mỉm cười nói :

- Chỉ sợ lời nói của tôn giá quá đáng.

Tang Tử Bất nói :

- Lời của tại hạ chính là sự thật, không quá mấy ngày, Thái Hành sơn sẽ trở thành một trường mưa máu tanh tươi, nếu chúng ta không sớm chuẩn bị, chỉ sợ rất khó đối phó.

Tạ Thanh Văn lại hỏi :

- Ý của tôn giá là muốn chúng ta chuẩn bị thế nào?

Tang Tử Bật nói :

- Bốn Trang cùng Cổ Lăng vốn là lân cận nên chư vị nhất định cho rằng, Cổ Lăng cùng bốn Trang là một đảng. Thực tế, Cổ Lăng là phái khác chưa từng qua lại với bốn Trang.

Trương Nam cười lạnh nói :

- Quý Trang không liên quan đến Cổ Lăng, tại sao lại thay mặt họ truyền lời?

Tang Tử Bật chậm rãi nói :

- Phải chăng Trương đại hiệp nói đến việc bắt giữ Trương cô nương của quý Môn, thực không dám giấu, bọn này thực chất chẳng phải chân chính là người Cổ Lăng.

Trương nhị tẩu lộ khí bừng bừng nói :

- Hồ đồ. Lẽ nào Cổ Lăng có đến hai nhóm người.

Tang Tử Bật cảm thán nói :

- Việc này gần đây tại hạ mới được biết. Mọi người chỉ biết cổ lăng cơ quan trùng trùng, hơn nữa biết được rằng có một nhóm người chiếm cứ nhưng họ chẳng phải người Cổ Lăng chân chính.

Tạ Nhất Phi hỏi :

- Lời này giải thích điều gì?

Tang Tử Bật nói :

- Theo tại hạ biết, việc này không đơn giản.

Tạ Thanh Văn ngạc nhiên hỏi :

- Theo như vậy, bọn người dùng Ngũ độc chẳng qua là một nhóm nhỏ chiếm cứ ở cổ lăng?

Trương Nam nói :

- Theo Trang chủ bọn này chiếm cứ ở nơi nào?

Tang Tử Bật nói :

- Theo thổ lộ của người trong cổ lăng, bọn họ không có gì ảo mật cần làm sáng tỏ.

Hạ Long Tường lấy làm lạ hỏi :

- Lẽ nào trong cổ lăng còn có nhân vật khác thần mật hơn.

Tang Tử Bật gật đầu nói :

- Ẩn sâu trong cổ lăng còn có một nhóm người thần mật, võ công cực cao, thần quỷ khôn lường, dường như họ đang chờ đợi một điều gì.

Tạ Thanh Văn tiếp lời :

- Hay là họ đang chờ đợi hậu nhân của Tấn vương?

Tang Tử Bật nói :

- Tâm địa thế nào giờ này còn khó dự liệu chỉ biết là nhóm người ấy không có hảo tâm.

Tạ Thanh Văn hỏi :

- Sao Trang chủ hiểu rõ bọn họ không hề hảo tâm?

Tang Tử Bật nói :

- Bọn họ đang chờ đợi điều gì, nếu như muốn được bảo tàng họ đã đem đi từ sớm, sao còn chờ đến bây giờ không có chút động tĩnh.

Tạ Thanh Văn nói :

- Bọn họ đã lâu cư ngụ cổ lăng, trừ việc vì bảo tàng chẳng lẽ còn ý đồ khác?

Tang Tử Bật nói :

- Tại hạ thực không biết nhưng mà nếu chúng ta bỏ đi được thành kiến đối với nhau để trở thành bằng hữu thì có ích chứ không có hại.

Hạ Long Tường đột nhiên ha hả cười nói :

- Tôn giá đến đây không có ý đối địch đương nhiên giữa chúng ta là bằng hữu, sao còn không an toạ, thông thả luận bàn.

Tang Tử Bật cũng cười nói :

- Tại hạ cũng có sở nguyện như vậy, không biết chư vị còn có gì chỉ giáo?

Yên Sơn công chúa đột nhiên trầm giọng nói :

- Đêm đã khuya rồi, ta thấy cũng không cần nữa.

Tang Tử Bật ngạc nhiên hỏi :

- Quả thật Công chúa muốn cự tuyệt không chiêu đãi kẻ phương xa này sao?

Yên Sơn công chúa ngược mặt lạnh lùng nói :

- Dụng tâm của bọn người, bốn cung đã sớm biết. Lão đến đây không phải con chồn con cáo đến chọc hạ loài gà sao? Bốn cung không dám lãnh thịnh tình này?

Tang Tử Bật mỉm cười, nói :

- Lời Công chúa quả quyết như vậy không phải quá sớm sao?

Yên Sơn công chúa cười lạnh nói :

- Lời quyết đoán của ta tuyệt nhiên là xác thật.

Tang Tử Bật hỏi :

- Quả như vậy sao?

Yên Sơn công chúa nói :

- Không sai.

Tang Tử Bật cười lớn hồi lâu mới nói :

- Công chúa nhìn sự việc sao quá dễ dàng, nếu không được sự hiệp trợ của bọn Tang mỗ ta, Công chúa đừng mong như nguyện.

Yên Sơn công chúa mỉm cười hỏi gằn :

- Quả thật vậy sao?

Tang Tử Bật nói :

- Không sai.

Yên Sơn công chúa lãnh đạm nhìn lão nói :

- Bốn cung trước nay chưa từng để người ta áp chế. Ta không tin rằng không có bọn lão ta sẽ không làm nên chuyện.

Tang Tử Bật nói :

- Đã như vậy chúng ta không còn gì để nói.

Lão lương lự một hồi rồi nói tiếp :

- Sau này, nếu có lúc cần dùng bốn Trang cứ đến tìm tại hạ. Lúc đó, bốn Trang nguyện vì các hạ mà dốc chút tâm lực.

Yên Sơn công chúa mặc nhiên không đáp, an tọa trên ghế cao. Tang Tử Bật cười hắc hắc nói :

- Tư Mã tổng quản, chúng ta đi thôi.

Dứt lời, lão dẫn Tư Mã Ôn sải bước ra khỏi đại điện. Hai người phi thân vào bóng tối, thoáng mắt đã mất hút.

Tạ Thanh Văn không nhịn được, bèn hỏi :

- Người này cùng Công chúa đã bàn luận việc gì?

Yên Sơn công chúa nói :

- Lão tự cho rằng, ta từ xa đến đây không thông thuộc địa hình nên có ý muốn giúp bốn cung lấy được bảo tàng Tấn vương.

Tạ Thanh Văn nói :

- Như vậy lão đã biết nơi chôn giấu bảo tàng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Điều này bốn Bang còn chưa hiểu rõ lão biết hay không biết nơi chôn giấu bảo tàng.

Tạ Thanh Văn lại hỏi :

- Chẳng hiểu lão này có dụng tâm gì.

Yên Sơn công chúa nói :

- Người này ẩn tích thâm sơn đượng nhiên là có mục đích.

Tạ Thanh Văn nói :

- Nếu lão biết rõ nơi giấu bảo tàng, sao còn chưa dám lấy ra?

Yên Sơn công chúa nói :

- Lão có lực lượng này sao, nếu có hà tất lão phải chờ đến hôm nay.

Tạ Nhất Phi nói :

- Lời của Công chúa rất có lý.

Tạ Nhất Phi lại hỏi :

- Công chúa cũng biết trong cổ lăng còn có phái khác sao?

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Đây chỉ là trong dự liệu.

Tạ Thanh Văn lại hỏi :

- Nếu như vậy, việc chúng ta tấn công cổ lăng phải tính sao?

Yên Sơn công chúa mỉm cười rồi nghiêm giọng nói :

- Thế đã đến tất phải hành sự, lưỡng lự sẽ không kịp.

Tạ Thanh Văn trầm tư một lát hỏi :

- Nếu tấn công thì phải trực diện đối đầu với Ngũ Độc bang vậy thật chẳng hợp với dự tính của chúng ta.

Yên Sơn công chúa dường như không quan tâm đến điều đó nàng nói :

- Bí mật tiến công thì bọn chúng khó thể phát giác.

Tạ Thanh Văn lại hỏi :

- Vạn nhất bọn chúng phát giác ra thì phải làm sao?

Yên Sơn công chúa nói :

- Nếu bọn chúng ngăn cản, Hắc Long bang chống với Bích Trần trang, Ngũ Độc môn xin Trương môn cùng quý Môn đối phó. Bốn cung cùng Lục Văn Phi và bốn nữ tỳ sẽ đối phó với người Cổ Lăng.

Lục Văn Phi nghe đến đây ngăn người lắc đầu nói :

- Xin thứ tại hạ không thể đồng hành.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Lục Văn Phi nói :

- Gây hại chỉ là bọn Ngũ Độc bang, chứ không phải là người Cổ Lăng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Tất cả bọn chúng đều đối đầu với chúng ta, đương nhiên chúng ta phải cho chúng biết thế nào là lợi hại.

Lục Văn Phi nói :

- Công chúa ngàn lần không nên làm như vậy.

Yên Sơn công chúa nói :

- Tại sao không thể?

Lục Văn Phi nói :

- Người trong cổ lăng còn chưa lộ diện, ngày nay đột nhiên tấn công họ không phải là gây nên thù hận sao. Tại hạ không thể tuân mệnh.

Yên Sơn công chúa nói :

- Nếu bảo tàng Tiên vương chôn giấu trong cổ lăng người có đi không?

Lời nói này ra ngoài ý liệu của Lục Văn Phi, chàng có chút ngần ngại rồi nói :

- Đừng nói là không có việc này, dù cho có tại hạ cũng không đi.

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Bản cung không miễn cưỡng người. Nếu ta lấy được bảo tàng, tuyệt đối không để cho người một phần.

Lục Văn Phi đứng dậy nói :

- Tại hạ không cần. Tại hạ đã lên tiếng trước, việc này tại hạ cần phải điều tra một chút, nếu Công chúa không phải là hậu nhân Tấn vương, tại hạ không để người đoạt bảo tàng Tấn vương mà dễ dàng ra khỏi Thái Hành.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Đáng khen người có lòng trung thành. Người cứ tận lực điều tra đi.

Lục Văn Phi không lên tiếng, cất bước ra khỏi đại điện.

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Người này là một trang hán tử, đáng tiếc là không thức thời.

Tạ Thanh Văn nói :

- Mặc hãn. Dù sao hãn cũng chỉ là một hậu sinh tiểu bối, đối với chúng ta cũng không có tác dụng gì to lớn.

Yên Sơn công chúa nói :

- Đừng nên nói như vậy. Hãn có một chỗ dựa vững chắc. Kiếm Tổ là sư phụ của hãn, không khéo sư phụ của hãn xuống núi thì đối với chúng ta bất lợi.

Tạ Nhất Phi nói :

- Công chúa nói đúng lắm. Nếu được hãn tham gia thì có lợi cho chúng ta hơn.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Vừa rồi, việc bản cung dặn dò chư vị có đồng ý không.

Tạ Thanh Văn gật đầu nói :

- Bọn tại hạ đều vì Công chúa mà ra tay, xin Công chúa yên tâm.

Yên Sơn công chúa ngoảnh mặt hỏi Hạ Long Tường :

- Hạ bang chủ, còn có vấn đề gì không?

Hạ Long Tường cười nói :

- Công chúa là Minh chủ, phân phối như vậy là thích hợp.

Yên Sơn công chúa lại quay hỏi Trương nhị tẩu :

- Trương môn còn có vấn đề gì không?

Trương nhị tẩu lắc đầu :

- An bài của Công chúa, chúng tôi đều tán thành không dị nghị.

Yên Sơn công chúa nói :

- Chúng ta một lời định ước.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ lại nói :

- Đêm đã khuya rồi các vị nên về nghỉ ngơi. Canh hai đêm nay nhất tề động thủ.

Quần hùng đồng thanh ứng tiếng, không một người đưa ra lời dị nghị. Bốn bên lần lượt cáo lui.

Lại nói Lục Văn Phi sau khi ra khỏi đại điện, nghĩ thầm :

“Đáng tiếc kim bài đã mất nếu không thì có thể phân biệt rõ ràng”.

Nghĩ thầm một lát chàng đột nhiên tỉnh ngộ :

- Không đúng, việc này có chỗ kỳ quặc, Tấn vương không thể đem hậu sự mà phó thác cho một nữ lưu, chắc là nàng ta mạo danh để dễ dàng tước đoạt.

Thình lình nghe một giọng nói thánh thót :

- Lục Văn Phi, thật người muốn bỏ ta mà đi sao?

Lục Văn Phi ngoảnh đầu lại xem thì ra đó là Yên Sơn công chúa, bèn nói :

- Mỗi người có chí hướng riêng phạm việc gì cũng không thể miễn cưỡng.

Yên Sơn công chúa buồn bã nói :

- Ta luôn luôn xem ngươi là người một nhà, còn ngươi không lúc nào tín nhiệm ta.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Mưu Tính Đôi Đường

Lục Văn Phi nói :

- Quả thật Công chúa không xem tại hạ là người ngoài nhưng tại hạ không thể vì tình riêng mà quên công nghĩa.

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Ta hiểu rồi. Đại khái là người hoài nghi ta không phải là Công chúa thật.

Lục Văn Phi mau miệng đáp :

- Không sai! Chính là điều này.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Lẽ nào người một chút cũng không tin nhiệm ta?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ chưa chứng minh xác thực thì không thể tin ai.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao? Lẽ nào người cũng không nghĩ đến việc báo thù cho lệnh tôn sao?

Lục Văn Phi nói :

- Chính vì việc này mà tại hạ không dễ tin bất cứ người nào.

Yên Sơn công chúa nói :

- Tại Thái Hành sơn này có người nào để người đáng tin không?

Lục Văn Phi nói :

- Không có.

Yên Sơn công chúa gằn giọng :

- Không có? Thế người làm cách nào mà tìm ra hung thủ sát tử tiên phụ?

Lục Văn Phi nói :

- Điều này điều này...không cần Công chúa phí tâm tại hạ có biện pháp.

Yên Sơn công chúa lại truy vấn :

- Có muốn ta giúp người một tay tìm ra hung thủ không?

Lục Văn Phi nói :

- Thịnh tình của Công chúa tại hạ tâm lĩnh nhưng thật chẳng dám phiền.

Yên Sơn công chúa nhìn chàng rồi nói :

- Quả thật chẳng cần ta giúp ư?

Lục Văn Phi nói :

- Đa tạ! Công chúa tìm đến đây là có điều gì dặn dò?

Yên Sơn công chúa nói :

- Vì sao, người không đồng ý cùng hành sự với bốn cung thu phục Cổ Lăng?

Lục Văn Phi nói :

- Chẳng phải tại hạ đã nói qua rồi sao, sao còn hỏi nữa.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Người đừng ngại cứ nói thẳng, Cổ Lăng là bọn người nào người có biết được chẳng?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ không biết người Cổ Lăng là những nhân vật nào.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bọn này chính là người của Tiên vương phái đến giữ gìn bảo vật.

Lục Văn Phi nói :

- Người Cổ Lăng là do Tấn vương phái đến, tại hạ xem ra không phải là như vậy.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Chỉ cần bốn Bang đưa ra tín vật sẽ không ai ngăn cản chúng ta vào nơi bảo tàng.

Lục Văn Phi bán tín bán nghi nói :

- Nói đơn giản như vậy thì mật đồ có tác dụng gì?

Yên Sơn công chúa nói :

- Mật đồ có công dụng chỉ dẫn phương cách đi vào cổ lăng, có thể tránh khỏi cơ quan trùng trùng nơi đó.

Lục Văn Phi hỏi :

- Thật vậy sao?

Yên Sơn công chúa nói :

- Đúng vậy!

Lục Văn Phi định nói việc mình đã từng có giữ mật đồ, lời nói ra đến miệng nhưng ngưng lại không thành tiếng. Yên Sơn công chúa thấy chàng lảng thính, nên tiếp :

- Nhất định người đang hoài nghi mật đồ của bốn cung nơi đâu mà có, phải không?

Lục Văn Phi đáp :

- Đúng vậy!

Yên Sơn công chúa nói :

- Ta cũng không ngại nói thật, ta chính là hậu nhân Tấn vương, sao lại không thể có mật đồ.

Lục Văn Phi gật đầu có vẻ đồng tình, nàng nói như vậy có lẽ là đúng, bởi vì Lục Văn Phi đã từng tỉ mỉ xem xét nhưng không tìm ra nàng một chút sơ hở. Yên Sơn công chúa thấy chàng đã tin rồi nên nói :

- Gần đây Thái Hành phong vũ khẩn cấp, hào kiệt khắp nơi tụ hội, mục đích đều vì bảo tàng. Ngũ Độc bang của cổ lăng cùng Bích Trần trang hai phái rất khó đối phó vì vậy bốn Bang mới dùng kế “Trục hổ thôn lang” cho bọn chúng nhảy vào biển lửa trước.

Lục Văn Phi lúc này mới hiểu dụng ý của nàng, âm thầm bất bình. Yên Sơn công chúa “Hừ” một tiếng

nói :

- Ta cũng biết làm cách này tổn hại nhân đạo, nhưng trừ cách này ra chẳng còn biện pháp nào hơn.

Lục Văn Phi nói :

- Công chúa thuận lợi lấy được bảo tàng, tại hạ cũng bớt phần lo lắng.

Yên Sơn công chúa tiếp lời :

- Căn cơ người rất tốt, quả thực là kỳ tài để luyện võ. Chúng ta tìm được quyển bí kíp, tìm đến chốn sơn minh thủy tú để luyện công. Tám năm mười năm trôi qua, sau này tái xuất giang hồ trở thành giang hồ đệ nhất thiên hạ.

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Tại hạ không có phúc phận đó, chỉ mong báo được phụ thù đã lấy làm mãn nguyện, chứ không mong xưng hùng xưng bá trên giang hồ.

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Tính ta trọng hiền tài, còn người tự cam lòng từ bỏ chí hướng vẫy vùng sao đúng là trang nam tử.

Lục Văn Phi cười nhạt :

- Tự cố chí kim, biết bao anh hùng hào kiệt có tâm thương dân lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ chứ chưa từng nghe bọn họ có tâm tranh bá võ lâm.

Yên Sơn công chúa ra vẻ thất vọng nói :

- Không cùng chí hướng khó mà nghị sự, xem ra ta đã nhận lầm người.

Lục Văn Phi lạnh nhạt nói :

- Có lẽ như vậy.

Yên Sơn công chúa nét mặt chua chát nói :

- Người đi đi. Hãy suy nghĩ lại, sớm tỉnh ngộ hãy còn kịp.

Lục Văn Phi cười nói :

- Tại hạ thấy không cần tỉnh ngộ.

Yên Sơn công chúa nói :

- Tại sao không cần tình ngộ? Quả thật người không muốn cùng đường với ta sao!

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ đã quyết tâm, chỉ dám đa tạ tâm ý tốt đẹp của Công chúa.

Dứt lời chàng phi thân như tên bắn vào không trung.

Lúc này sắc trời đã hừng sáng. Trong ánh sáng mờ ảo của buổi bình minh. Tia nắng óng ánh vàng chiếu xuống rừng cây. Một màn sương mờ mờ che phủ trên mặt đất lung linh như thiên đường nơi hạ giới.

Lục Văn Phi chạy không mục đích một hồi, đột nhiên chậm bước lại và có một lão già đang đứng trước mặt chàng hỏi :

- Có việc gì đi vội vã như vậy?

Chàng ngẩng đầu nhìn xem thì thấy người trước mặt là Hắc Long bang chủ Hạ Long Tường nên hỏi :

- Tiền bối sao còn chưa về bang?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Sự tình thập phần khẩn yếu, lão hủ không thể làm theo sự an bày.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ là người ngoài Bang nào dám chen vào nội tình quý Bang.

Hạ Long Tường quan sát chung quanh rồi nói :

- Nơi đây không tiện chuyện trò, xin hãy đi theo lão phu.

Hai người đi đến trên một gò đất khoang khoát rộng rãi, lúc này Hạ Long Tường mới mở miệng nói :

- Nơi đây trống trải, không sợ có người nghe lén, lão hủ có mấy điều muốn hỏi thiếu hiệp.

Lục Văn Phi nói :

- Tiền bối có gì cứ hỏi, những gì tại hạ biết sẽ hết lòng phụng cáo.

Hạ Long Tường nói :

- Thiếu hiệp cùng Yên Sơn công chúa có vẻ thân cận, có phát giác nàng có điều gì khả nghi không?

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát rồi nói :

- Điều tiền bối chỉ phải chăng là lai lịch của nàng?

Hạ Long Tường trầm tư một lát rồi nói :

- Nếu nàng là hậu nhân của Tấn vương, thì ít nhất cũng có vài kỳ nhân dị sĩ bảo trợ đâu cần phải mượn sức người khác.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Đúng rồi. Lẽ nào nàng chính là kẻ giả mạo danh hiệu Tấn vương.

Hạ Long Tường cũng gật đầu nói :

- Có thể như vậy. Chúng ta nên đề phòng một chút.

Lục Văn Phi cười nói :

- Lẽ nào tiền bối không hiểu kể “Trục hổ thôn lang” của nàng sao?

Hạ Long Tường nói :

- Lục thiếu hiệp đã lĩnh ngộ những điều này, lão hủ không dám giấu, theo lão hủ nàng ta là giả mạo.

Lục Văn Phi nghĩ đến những việc nàng đã làm có ý không hiểu hỏi :

- Sao tiền bối biết được thân phận của nàng là giả?

Hạ Long Tường nói :

- Người này tất là do một kẻ có dụng tâm khác đem nàng nuôi dưỡng, nay thấy quần hùng ở Thái Hành tụ tập phong vũ khẩn cấp mới nghĩ cho nàng ta xuất hiện để khiến cho mọi người vì nàng ta mà vào biển lửa trước, còn nàng ta thì điềm nhiên tọa thị, ngư ông đắc lợi.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Chẳng lẽ quần hùng đều là người thiếu suy xét, rơi vào bẫy của nàng ta?

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Tham lợi trước mắt ai mà dự liệu đến việc này, hơn nữa còn có việc tính toán riêng tư của mỗi người!

Lục Văn Phi nói :

- Những người này quả thật hồ đồ, đã đến chỗ có hiểm nguy còn nghĩ đến tài bảo, ngay cả đến tính mạng của mình biết có bảo toàn được hay không.

Hạ Long Tường nói :

- Mọi người ngoài mặt đều tuân chiếu theo biện pháp của nàng ta, kỳ thực ai cũng có tính toán riêng.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Tiên bối có tin Cổ Lăng có hai thế lực không?

Hạ Long Tường trầm tư một lát nói :

- Việc này có thể không giả, nhưng còn có một việc đến nay, lão hủ chưa điều tra rõ.

Lục Văn Phi hỏi :

- Tiên bối nói phải chăng là việc Ngũ Độc lệnh truyền xuất ra giang hồ.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Không sai, lão hủ hoài nghi việc này là do Yên Sơn công chúa gây ra.

Lục Văn Phi nói :

- Nàng làm như vậy không biết vì lý do gì?

Hạ Long Tường nói :

- Đương nhiên là muốn cho quần hùng nghi kỵ thù địch lẫn nhau.

Lục Văn Phi nói :

- Theo tại hạ thấy sự tình không đơn giản như thế.

Hạ Long Tường nói :

- Đương nhiên việc này chẳng qua chỉ từ một mặt mà quan sát không biết kết cục ra sao.

Lục Văn Phi nói :

- Những việc chưa từng mục kích tại hạ không dám nói lên điều gì, không chúng trong bóng tối có một

nhân vật lợi hại ám phục.

Chàng thấy Hạ Long Tường gật gật đầu nên nói tiếp :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu bị người sát tử, việc này đủ để chứng minh.

Hạ Long Tường nói :

- Điều này không nhất định là do nhân vật lợi hại đó gây ra. Tuyết Sơn Mang Tẩu nổi danh là lão hồ ly, nói không chừng đây chính là lão dùng kế kim thiên thoát xác.

Lục Văn Phi nghĩ đến kim bài bị cướp đoạt trong lòng cũng có chút tỉnh ngộ nên tiếp lời :

- Nếu như vậy, không chừng Tuyết Sơn Mang Tẩu cũng là đồng đảng với Yên Sơn công chúa.

Hạ Long Tường trầm ngâm gật đầu nói :

- Cũng có thể như vậy.

Lục Văn Phi lại nói :

- Có một việc tại hạ không hiểu xin Bang chủ chỉ điểm mê muội.

Hạ Long Tường nói :

- Lục thiếu hiệp cứ hỏi đừng ngại, chỉ cần lão phu biết sẽ nói ra rõ ràng.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Bích Trần trang chủ cùng là người của Ngũ Độc bang bọn họ đều biết bảo tàng chôn giấu ở cổ lăng sao còn chưa đoạt lấy.

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Có thể bọn họ còn chưa đủ lực lượng, hơn nữa cổ lăng cơ quan trùng trùng, bọn họ không có cách tiến vào.

Lục Văn Phi còn chưa hài lòng nên hỏi tiếp :

- Tức là cơ quan ở cổ lăng lợi hại có thể khiến người nào đi vào trước là tìm cái chết, vậy sao bọn họ còn nghĩ cách ngăn cản những người tiến vào cổ lăng.

Hạ Long Tường nói :

- Không phải lão phu đã nói qua rồi sao, trùng trùng sự kiện đều do Yên Sơn công chúa tạo ra.

Lục Văn Phi hít một hơi dài nói :

- Tại hạ hiểu biết thô thiển nhờ sự chỉ giáo của tiền bối mà cũng mở rộng thêm tầm mắt.

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Lục thiếu hiệp nói quá lời, đây chẳng qua là một chút kết quả quan sát của lão phu mà thôi, đừng quá tán dương.

Lục Văn Phi khom người thi lễ nói :

- Tại hạ không dám là mất thời gian của tiền bối xin cáo từ.

Hạ Long Tường nói :

- Lão hủ có ý muốn đi trước Yên Sơn công chúa tiến vào cổ lãng. Lục thiếu hiệp có hứng thú đi cùng không?

Lục Văn Phi ngẩn người chấn động tinh thần hỏi :

- Bang chủ định chừng nào tiến vào?

Hạ Long Tường nói :

- Chính là lúc này!

Lục Văn Phi lưỡng lự :

- Đi bây giờ à?

Hạ Long Tường nói :

- Thế nào không đi sao?

Lục Văn Phi đắn đo một hồi nói :

- Được được. Nhưng mà Bang chủ tính toán ra sao?

Hạ Long Tường nói :

- Lão hủ đã dặn dò Trịnh Trọng Hồ cùng Dịch Hiểu Thiên nếu chúng ta đi vào cổ lãng trước vạn nhất bị thất cơ cũng có người hậu thuẫn.

Lục Văn Phi từ lâu đã có ý vào cổ lăng thám thính một phen, nên nói :

- Bang chủ hào khí như vậy tại hạ xin phụng mệnh.

Hạ Long Tường cũng có tính toán riêng của lão nên mới ước hẹn Lục Văn Phi đồng hành, bèn nói :

- Chúng ta bắt đầu từ địa đạo ở mật cốc mà tiến vào, may mắn có thể phát giác ra một chút manh mối.

Dứt lời lão cất bước đi trước. Lục Văn Phi theo sau. Thân pháp hai người cực kỳ thần tốc loáng một cái đã đến địa đạo mật cốc, cả hai dừng chân đứng lại, Hạ Long Tường nói :

- Xem ra còn có người đến sớm hơn bọn ta một bước.

Chỉ thấy phía trước mật đạo, quái xà chết hàng hàng lớp lớp che phủ kín cả mặt đất. Lục Văn Phi bẻ lấy một cành cây khô khuấy động quả nhiên quái xà đã chết hết chỉ còn vài con cũng đang oằn oại giãy chết.

Lục Văn Phi nói :

- Người đến đây có cách khắc chế phong xà. Người của Ngũ Độc bang lợi dụng đám độc vật này để ngăn cản kẻ vào mật đạo, hiển nhiên đã bị thất bại.

Hạ Long Tường nói :

- Vậy cũng tốt, đã trừ đi một mối lo của chúng ta.

Dứt lời lão phóng người phi thân qua khỏi lớp xác chết của quái xà chạy vào mật đạo. Lục Văn Phi cũng phi thân theo Hạ Long Tường tiến gần mật đạo.

Hạ Long Tường sầm mặt nói nhỏ với Lục Văn Phi :

- Lục thiếu hiệp coi chừng Lục Văn Phi cũng nói lại :

- Bang chủ hãy cẩn thận.

Hạ Long Tường cất bước vào trong, Văn Phi cũng theo sát phía sau, chỉ thấy trên đường đi đầy vết máu, trên tường cũng có nhiều vết máu tươi. Rất nhiều hắc y nhân nằm ngổn ngang trên mặt đất, lòng chàng nghĩ: “Sát thủ này tất là hung tàn vô kể, giết người không gớm tay”.

Hạ Long Tường một mặt cẩn trọng lần bước đi vào, một mặt nói nhỏ :

- Sát thủ này không biết là người phương nào, không chỉ tâm bất nhân mà ra tay cũng quá tàn độc, hơn nữa võ công còn thuộc hạng thượng thừa. Lão phu nghĩ rằng Ngũ Độc bang đã một phen táng đờm kinh tâm.

Lục Văn Phi nói :

- Nếu chí hướng của bọn chúng là ở bảo tàng không chừng chúng ta cũng sẽ gặp họ.

Hạ Long Tường gật đầu, nghiêm cẩn dặn dò :

- Nếu chúng ta gặp kẻ đó, Lục thiếu hiệp phải hết sức đề phòng. Việc gì có thể tránh được không động thủ thì hãy gắng chịu, chờ Yên Sơn công chúa đến hãy nói chuyện ra tay.

Lục Văn Phi lắc đầu nghiêm mặt nói :

- Nếu quả thật bảo tàng ở cổ lăng, tại hạ không dễ dàng cho bọn chúng cướp ra khỏi Thái Hành.

Hạ Long Tường hiểu lầm ý chàng muốn đoạt bảo, mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp không cần khẩn trương, người này dù có muốn đoạt bảo cũng không dễ dàng đắc thủ. Chờ cho hậu thuẫn của chúng ta đến đây cũng có cơ hội liều một trận.

Lục Văn Phi chột nói :

- Ý của tại hạ không phải vì muốn đoạt bảo mà ngăn cản họ.

Hạ Long Tường bí mật cười :

- Lão hủ biết tâm ý thiếu hiệp vì quyền bí kíp kia.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Cũng không phải. Tiên phụ nhận sự ủy thác của Tấn vương làm trọng, mục đích là muốn bảo tàng an toàn vào tay của hậu nhân Tấn vương.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Thì ra là như vậy.

Lúc này hai người không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, đi qua bao nhiêu cánh cửa, đến trước một bức tường đá. Trên tường đá viết hai hàng đại tự rõ ràng: “U minh lộ cách, thiện thập nhất bộ, vĩnh luân cửu u”.

Ngoài ra trên tường còn lộ ra một khung cửa tròn nhỏ. Cửa động đã mở rộng. Hạ Long Tường dừng chân lại, vận dụng mục lực nhìn vào trong.

Lục Văn Phi cũng cẩn thận nhìn vào trong cửa chỉ thấy một màu đen dày đặc, cố gắng lắm cũng chẳng thấy vật gì, chậm rãi nói :

- Tiên bối, tại sao có việc này?

Hạ Long Tường nhỏ giọng nói :

- Chúng ta thẳng đường đến đây, chưa từng gặp sự ngăn cản cũng không có cơ quan mai phục, đây là việc quá khác thường.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Hoặc là có người đi vào trước chúng ta đã phá hủy cơ quan nên chúng ta không gặp sự ngăn cản?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Ngũ Độc bang nhân thủ không ít, không chỉ bao nhiêu xác chết chúng ta gặp trên đường, hơn nữa cơ quan cổ lẳng lợi hại vô chừng, dù có bị phá hủy đi ít ra cũng thấy vết tích, theo lão phu phải có một nguyên nhân khác.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát rồi nói :

- Ý của tiên bối cho rằng bọn chúng đang dụ địch?

Hạ Long Tường nói :

- Dù không phải dụ địch tất cũng có ý đồ khác, chúng ta không thể xông bừa vào.

Lục Văn Phi không phục nói :

- Đã đến đây sao còn có thể lui?

Hạ Long Tường nói :

- Thiếu hiệp nên nghĩ kỹ, Ngũ Độc bang chiếm cứ lằng này đã lâu, nếu bọn chúng có đủ lực lượng đã không dung cho bang phái khác tồn tại, còn Bích Trần trang cũng không phải là kẻ yếu sao lại trấn thủ nơi này bao năm vẫn không dám vượt biên qua lẩn rần giới hạn giữa đôi bên.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Điều này đoán định là như vậy, nhưng tên sát thủ vào đây đã đi về phía nào?

Hạ Long Tường nói :

- Việc này có hai khả năng, một là hãn đã rơi vào mai phục không biết cách mà lui.

Lục Văn Phi trầm tư một lát rồi nói :

- Ý tiên bối là chúng ta lập tức thoái lui?

Hạ Long Tường nói :

- Đây là biện pháp hoàn hảo nhất.

Lời nói chưa dứt thì từ trong nội thất kế bên vang ra một giọng cười âm u quái dị nói :

- Lúc này muốn lui đã không còn kịp nữa.

Hạ Long Tường mặt biến sắc nhưng không lên tiếng. Lục Văn Phi hỏi :

- Ai đấy?

Người kia âm trầm nói :

- Danh tánh lão phu đã lâu không dùng, người không cần hỏi.

Lục Văn Phi nói :

- Truyền xuất Ngũ Độc lệnh phải chăng là các người?

Người đó phẫn nộ nói :

- Hồ đồ. Bọn ta tuy nuôi dưỡng một số độc trùng nhưng không có tâm hại người, càng không sử dụng cái gì gọi là Ngũ Độc lệnh.

Hạ Long Tường đã âm thầm quan sát địa thế một cách rõ ràng, nên nhẹ nhàng ra hiệu cho Lục Văn Phi, rồi đột nhiên lui vội về phía sau. Hai người lùi ước khoảng hơn mười trượng, thành linh con đường trước mặt vang lên tiếng kèn kẹt, thông đạo đã bị bức tường trắng ngăn lại không còn cách nào đi tới.

Hạ Long Tường là người tinh thông Thổ Mộc kiến trúc xem xét qua một lượt đã biết bức tường trắng này là do tẩm sắt dày sơn trắng lên. Hạ Long Tường hiểu rằng tình thế này thật khó mà lui, thông đạo đã bị một tầng vách sắt chắn ngang nên âm thầm quan sát. Lục Văn Phi thấy đường bị cản trở giận dữ nói :

- Chúng ta cùng họ vô thù vô oán nay dựng cơ quan này vây khốn chúng ta, thật không có đạo lý.

Chỉ nghe phía sau vang lên một giọng nói trầm trầm :

- Các người vô cớ xâm phạm cố lăng, sát nhân hủy vật quả thật đã ép người quá đáng.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Lão đừng hồ đồ, đó không phải do bọn ta làm.

Lão già lại nói :

- Tình thế trước mắt phức tạp, trước khi chưa điều tra minh bạch, chỉ còn cách tạm giữ cách người ở đây.

Lục Văn Phi phần nộ xuất ra một chưởng đánh về phía bức tường. Chàng đã dùng hết bảy tám phần “Bích Không chưởng lực” nhưng chỉ nghe một tiếng “Bình” vang lên bức tường trắng vẫn không mấy may nhích động. Chàng bị sức phản hồi đẩy lùi ra sau một bước. Hạ Long Tường vội ngăn cản nói :

- Đừng phí công vô ích. Chúng ta từ từ tính cách.

Dứt lời bèn kéo chàng ngồi xuống dựa tường. Lục Văn Phi không muốn nhưng cũng không phản đối.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Thám Thính Cổ Lãng

Hạ Long Tường kéo chàng ngồi xuống rồi dùng truyền âm nói :

- Nhất cử nhất động của chúng ta đều bị đối phương quan sát, chi bằng lấy tĩnh chế động, tạm thời không lý đến chúng, chờ cơ hội và tìm cách.

Lục Văn Phi lúc này mới hiểu rõ dụng ý của lão, nghe lời ngồi điều tức vận công không thêm lên tiếng nữa. Không biết trải qua bao lâu, Hạ Long Tường bất ngờ dùng truyền âm nói :

- Theo lão phu tính, chúng ta vào đây đã hai ba canh giờ, Yên Sơn công chúa cũng đã phải đến đây rồi.

Lục Văn Phi cũng dùng truyền âm nói :

- Chúng ta không thể ngồi yên đây mà chờ đợi, hơn nữa Yên Sơn công chúa không phải là người đáng tin.

Hạ Long Tường cảm thán nói :

- Nữ lang này không những không đáng tin, lão phu còn thấy nàng ta thật đáng khả nghi.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Tiên bối nhận định nàng ta khả nghi cứ sao lại nhận lời cùng nàng ta hợp tác?

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Bên ngoài thì thấy bốn Bang cùng nàng ta hợp tác nhưng thực tế là tiện bề theo dõi khiến nàng ta không dám có hành động bất lợi với bốn phái.

Lục Văn Phi lúc này mới biết đây chính là lão giang hồ, mọi việc đều đã có tính toán. Hạ Long Tường lại nói :

- Ngày nay, chúng ta vào cổ lãng không phải là tìm Ngũ Độc bang mà là hy vọng tìm được nhóm người thần mật khác.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Chúng ta đã bị vây khốn, ngay cả việc ra ngoài còn không được, sao còn tìm được nhóm người nào nữa?

Hạ Long Tường chậm rãi đứng lên nói :

- Cổ lăng cơ quan trùng trùng nhưng chưa chắc đã vây khốn được ta, huynh đệ cứ theo lão.

Hai người men theo thông đạo đi đến trước một vách đá, thì thấy động môn không chỉ đã đóng chặt, mà ngay cả vết tích cũng không tìm thấy. Hạ Long Tường sắc mặt nghiêm trọng, mắt phát tinh quang dò xét tìm kiếm tứ bề, thỉnh thoảng bước lên trước mấy bước, lại bước sang ngang hai bước rồi phóng người lên xòe tay nhấn lên vách đá thì nghe mấy tiếng kèn kẹt, vách đá trước mặt đã biến mất, xuất hiện một thông đạo.

Lục Văn Phi cẩn thận quan sát thông đạo này, không phải là con đường vừa rồi có mấy chữ lớn “U minh lộ cách”, trong lòng chàng cảm thấy kinh ngạc.

Hạ Long Tường nhìn về hai phía rồi chỉ về phía bên phải nói :

- Chúng ta đi vào trong.

Lục Văn Phi nhìn con đường này, bên trái cao bên phải thấp, đi về bên phải tức là đi xuống.

Hạ Long Tường mục quang như điện tử mỉa quan sát, đi khoảng hơn một trăm bước, con đường trước mặt đã tận, một bức tường đen âm u đã chặn ngang đường, dường như lão đã dự liệu điều này, cúi đầu trầm tư một lát, rồi đột nhiên bước đến giữa thông đạo rồi dùng bước chân lạng định như đang tính toán thước tấc.

Lục Văn Phi biết lão đang vận dụng sở học tính toán kiến trúc cổ lăng, chàng không dám kinh động lão, đứng một bên mà quan sát xung quanh.

Hạ Long Tường lưỡng lự một hồi, bất ngờ cử chưởng kích về phía bức tường đen, sau trận ám kinh của lão, thông đạo vang lên mấy tiếng “Vù vù”.

Hạ Long Tường đứng yên tại chỗ tiếp tục dùng chỉ lực phóng lên tường lại “Vù” một tiếng, hắc tường đã từ từ rút lên không để lộ ra phiến môn. Hạ Long Tường quan sát rồi cất bước vào trong. Lục Văn Phi cũng bước theo.

Bên trong là một gian thạch thất, trên tường có mấy đại tự cân bằng minh châu sáng lấp lánh “Thiện nhập nhất bộ, vĩnh luân cửu u”.

Lục Văn Phi chau mày nói :

- Lại là trò hề này.

Hạ Long Tường chỉ về phía một nguyệt động môn nói :

- Bên trong động môn này chắc là vùng tâm.

Lục Văn Phi cất bước đi lên nói :

- Chúng ta đã đến đây, chi bằng đi lên xem thử.

Hạ Long Tường trầm tư nói :

- Theo lão hủ nhận định, bên trong này chắc là một phái khác.

Lục Văn Phi hỏi :

- Tiên bối dựa vào đâu mà đoán định bên trong là một phái khác?

Hạ Long Tường nói :

- Vừa rồi chúng ta bị người dẫn nhập vào trong cơ quan nhưng đi trên đường này lại chưa từng bị cản trở, có thể thấy bọn chúng muốn ta đi vào đường cấm này.

Lục Văn Phi nói :

- Theo ý tiên bối chúng ta phải làm sao?

Hạ Long Tường cười lớn nói :

- Đã như vậy chỉ còn đường tiến, không có đường lui.

Lục Văn Phi khoát bộ bước lên trước nói :

- Tiên bối cũng nghĩ như vậy à?

Hạ Long Tường vừa bước vào vừa nói :

- Ngũ Độc bang dẫn nhập bọn ta đến đây, nhất định nơi đây hung hiểm dị thường.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Còn tại hạ hy vọng người bên trong này là người của phủ Tấn vương năm đó.

Hạ Long Tường gật đầu, thành linh đứng lại. Lục Văn Phi cũng đứng lại, hoài nghi hỏi :

- Sao tiên bối lại dừng bộ?

Hạ Long Tường lắc đầu biểu thị chàng dừng lên tiếng. Đột nhiên truyền đến một giọng nói vang vang :

- Các người là ai, mau sớm trở lại.

Hạ Long Tường nói :

- Tại hạ Hạ Long Tường, ý muốn bái kiến chủ nhân ở đây, không có ý khác.

Người kia lại nói :

- Chủ nhân nơi này đã lâu không gặp khách ngoài, nhị vị mau trở lại nếu không sẽ gặp nhiều phiền phức.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ họ Lục tên Văn Phi, ý muốn thỉnh Giáo chủ nhân ở nơi đây vài việc.

Người trong bóng tối lại nói :

- Chủ nhân nơi đây đã hơn mười năm không tiếp xúc với ngoại giới, không việc gì có thể phụng cáo.

Lục Văn Phi cũng cố nói :

- Tại hạ hỏi chính là việc hơn mười năm trước, tin tưởng chủ nhân đây đã từng tham gia.

Người đó lạnh nhạt nói :

- Không biết là không biết, người đừng có lắm lời như vậy.

Lục Văn Phi còn cố hỏi :

- Chủ nhân đây phải chăng là môn hạ của phủ Tấn vương?

Nhưng bên trong đã bật im tiếng nói. Lục Văn Phi hẳn nộ lớn tiếng nói :

- Người đã không đáp ý, tại hạ phải xông bừa.

Dứt lời, chàng sai bước đi vào bên trong. Đột nhiên một luồng nhu phong đẩy tới trước mặt chàng. Lục Văn Phi đã sớm có chuẩn bị, lập tức ngậm vận công lực nghênh đón, nhưng chàng không ngờ chưởng lực của mình chưa kịp phát huy thì chàng đã bị luồng nhu phong đánh bật lên không rồi bay ra ngoài thông đạo.

Lục Văn Phi thấy tình hình không ổn vội vã đề công từ từ đáp xuống đất, thân hình vừa mới ổn định, vận chuyển chân khí một lượt, cảm thấy vẫn bình thường nên mới yên tâm.

Hạ Long Tường vốn là người từng gặp nhiều đại địch, vừa thấy tình hình này đã khinh ngạc tròn xoe đôi mắt, lão biết đối phương không chỉ công lực thâm hậu, hơn nữa đã đạt tới cảnh giới thượng thừa, nếu có ý muốn đả thương người, sợ rằng Lục Văn Phi đã bị thương dưới chưởng lực, nên vội bước đến Lục Văn Phi nói nhỏ :

- Xem ra chúng ta phải ra khỏi đây thôi.

Lục Văn Phi định thần, cười nhạt nói :

- Lần này tại hạ vào cổ lãng, một không vì danh, hai không vì lợi mà chỉ vì cố chủ của tiên phụ mà dốc tâm lực. Người này võ công cao cường lại không biết phân biệt hắc bạch, cự tuyệt người từ xa đến đây thật không biết lý lẽ.

Hạ Long Tường hòa hoãn nói :

- Đúng rồi, lệnh tôn vì nhận phó thác của Tấn vương đến nỗi bị nhà tan cửa nát, bị người sát tử nói ra thật là đáng thương.

Lão cơ trí hơn người, rõ ràng nói với Lục Văn Phi thực tế là truyền ngôn với người trong lãng.

Quả nhiên người trong lãng lại trầm giọng hỏi :

- Tiên phụ của người là ai?

Hạ Long Tường trả lời :

- Chính là Lục Tử Tuấn, ngoại hiệu Thiết Chưởng Chấn Tam Tương.

Người bên trong nội lãng “O” một tiếng nói :

- Thì ra là Lục Tử Tuấn...

Thình lình, tiếng nói bên trong chuyển giọng ôn nhu :

- Trước mắt đã có cường địch xâm nhập cổ lãng, nhị vị có thể tạm thời vào đây lánh mặt để tránh gặp điều bất lợi.

Tính cách của Lục Văn Phi chàng chưa từng muốn nghe theo sự sắp xếp của người khác nhưng Hạ Long Tường là lão mưu giang hồ nên kéo áo của Văn Phi rồi nói :

- Chúng ta vào mau để xem cường địch họ nói là ai?

Hai người song song khoát bộ tiến vào động môn. Chỉ thấy trước mặt một mà đen dày đặc âm u, xòe tay

chẳng thấy ngón. Bên tai lại nghe tiếng nói của người đó :

- Nhị vị an vị trên thạch bàn phía tả một lát. Vô luận phát sinh chuyện gì xin chớ nhúng tay vào.

Lục Văn Phi cùng Hạ Long Tường theo lời lần dò đến mái hiên bên tả, quả nhiên thấy mấy cái thạch bàn, hai người đã quen dần với bóng tối nên thấy khá rõ cảnh vật xung quanh.

Sau khi ngồi xuống, đã thấy ba người bước đến, đi đầu chính là Yên Sơn công chúa, phía sau lại là cha con Mang Tẩu.

Lục Văn Phi vừa thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu, lập tức một luồng nộ khí xông thẳng lên đầu, vừa định lên tiếng thì đã bị Hạ Long Tường kéo lại.

Yên Sơn công chúa bước đến phía trước Nguyệt động môn rồi dừng lại. Tuyết Sơn Mang Tẩu phía sau, cao giọng :

- Bên trong là người nào sao còn chưa nghinh tiếp Công chúa?

Bên trong lại vang ra giọng nói của lão già vừa rồi :

- Tôn giả là ai? Muốn tại hạ nghinh tiếp Công chúa nào?

Tuyết Sơn Mang Tẩu vòng tay nói :

- Tại hạ Công Tôn Long ngại hiệu Tuyết Sơn Mang Tẩu, năm đó từng tùy tùng vương gia ở vương phủ.

Lão già bên trong lại nói :

- Được lắm, lão không cần nói nữa. Bất kể người là ai ta chỉ cần xem tín vật của người.

Tuyết Sơn và Vân Nương mỗi người cầm ra một miếng kim bài giơ cao lên nói :

- Chắc tôn giả nhận ra vật này?

Lão già đó cười nhạt nói :

- Còn nữa không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu chỉ vào thanh bảo kiếm kỳ hình mà Yên Sơn công chúa ôm trong người, nói :

- Thanh bảo kiếm này, huynh đài tất phải biết lai lịch.

Lão già bên trong cười nói :

- Đương nhiên là biết.

Tuyết Sơn Mang Tẩu “Hừ” một tiếng nói :

- Nếu đương nhiên sao còn chưa ra bái kiến?

Người bên trong lại lạnh nhạt nói :

- Thái Hành gần đây long ngư hỗn tạp, ngay cả trong cổ lăng cũng đã có người xâm nhập. Lão phu thực không dám sơ xuất. Chư vị ngày khác hãy đến.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm giọng nói :

- Hồ đồ. Lúc này Công chúa có thể gặp nguy hiểm bất kỳ, người lại cự tuyệt không tiếp đãi hiển nhiên có dụng tâm khác.

Người bên trong cười nhạt nói :

- Huynh đài nói điều gì cũng được, nhưng tại hạ lấy trách nhiệm làm trọng không có cách gì vâng mệnh.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Kẻ phát ngôn là ai, cả gan có thái độ như vậy với bản cung?

Lão già bên trong cười ha hả nói :

- Châu Y môn của chúng ta trước nay tôn trọng môn quy. Lão hủ dù lớn mặt cũng không dám trái lệnh Môn chủ, nhưng...

Đột nhiên ngừng lời. Yên Sơn công chúa giận dữ hỏi :

- Nhưng sao?

Lão bên trong âm trầm nói :

- Việc này người nên rõ. Lão hủ nhắc lại chư vị tốt nhất nên lui khỏi cổ lăng.

Yên Sơn công chúa sắc mặt thập phần khó coi, phần nộ nói :

- Ngày nay, bốn cung tạm thời lui ra, chờ sau khi ta tìm gặp Chưởng môn các người sẽ trị tội.

Rồi ngoảnh đầu lại nói :

- Chúng ta đi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thấy việc bất thành, trán rịn mồ hôi, vội lấy kim bài cất vào người, rồi cùng Công chúa lui ra.

Tình hình này Lục Văn Phi thấy rõ, chàng dùng truyền âm nói với Hạ Long Tường :

- Tiên bối tình hình này thân phận của nàng ta rõ ràng đã có nghi vấn.

Hạ Long Tường thoáng nghi ngờ trầm mặt không nói. Bên tai lại nghe giọng nói của lão già truyền đến :

- Thời gian đã không còn sớm nữa, nhị vị mau trở về. Bên trong Châu Y môn phức tạp, tốt nhất người ngoài cuộc đừng nhúng tay vào.

Hạ Long Tường thân là chủ một bang, việc gì cũng cân nhắc kỹ lưỡng hơn Lục Văn Phi, suy nghĩ lại các sự việc, đồng thời nghĩ rằng nếu mình ngang nhiên xâm nhập không chừng sẽ mang đến hậu họa sau này cho Hắc Long bang, nghe lời nói lão già, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Lục Văn Phi còn mang nhiều nghi vấn, không nhịn được hỏi :

- Tôn giá chắc là môn hạ Tấn vương, xin hỏi việc gọi bảo tàng, cuối cùng rốt cuộc là gì?

Lão già thở dài nói :

- Lệnh tôn vì việc này mà thọ nạn, thiếu hiệp đừng quan tâm đến việc của người, hơn nữa thiếu hiệp không lo nỗi việc này đâu.

Lời nói của lão tuy có ý ngăn cản hành động của chàng nhưng Lục Văn Phi biết rõ là đối phương có thiện ý nên không lên tiếng mà cùng Hạ Long Tường đi ra.

Chàng vừa đi vừa nghĩ tới việc kim bài bị Tuyết Sơn Mang Tẩu gạt lấy, một luồng nộ hỏa xông lên, phần hận nói :

- Phụ tử Mang Tẩu quả thật đáng ghét, tại hạ không tìm lão tính sổ không xong.

Hạ Long Tường đâu biết việc chàng bị gạt mất kim bài nên nhẹ nhàng khuyên bảo :

- Hoàn cảnh Yên Sơn công chúa thập phần bất lợi, dù ra khỏi cố lãng cũng khó thoát khỏi việc truy bức của quần hùng, thiếu hiệp không cần xung đột với họ.

Lục Văn Phi không thể nói rõ việc mất kim bài, chàng thở dài một tiếng không nói gì. Hai người không gặp bất kỳ cản trở nào trên đường đi, hai người thuận lợi ra đến bên ngoài.

Hạ Long Tường cảm thấy quá kỳ quái, mặt lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Việc này thật lạ, trên đường đi sao chúng ta không gặp sự ngăn cản hay phục kích của người Ngũ Độc bang?

Lục Văn Phi nói :

- Hay bọn họ đã gặp phải cường địch, không thể dòm ngó đến chúng ta.

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Sự việc không đơn giản như vậy, chắc là bọn họ cố ý mở cho chúng ta một sinh lộ.

Lúc này hai người đã ra đến địa đạo thì nghe trong mật cốc có tiếng ồn ào. Lục Văn Phi bước vội lên nhìn xem thì thấy Yên Sơn công chúa cùng Tuyết Sơn Mang Tẩu đang bị người vây khốn. Đám người này ngoài Bích Trần trang chủ Tang Tử Bất cùng Tổng quản Tư Mã Ôn ra còn có một lão phụ xấu xí nuôi dưỡng độc trùng cùng một Hắc bào lão giả vẻ mặt âm trầm, Xuyên Tây trưởng môn, Kim Lăng Tạ gia cùng Trình Trọng Hồ của Hắc Long bang đều đứng bên ngoài bàng quang.

Hạ Long Tường nhẹ kéo vai Lục Văn Phi lại nói :

- Chúng ta tạm thời không nên lộ diện, để xem bọn họ làm gì.

Yên Sơn công chúa dường như không coi bọn người này ra gì, cao ngạo đứng đó, mặt tươi như hoa. Chỉ nghe giọng nói vang vang của Tang Tử Bất :

- Từ khi cô nương đến Thái Hành luôn tự xưng là Công chúa của Tấn vương, nhưng những việc làm đều khiến người ta khó lòng tin tưởng.

Hắc bào lão giả cũng lên tiếng nói :

- Đến hôm nay lão phu mới biết, mỗi một sự việc phát sinh gần đây ở Thái Hành đều là một tay nàng âm thầm làm ra trong bóng tối. Hừ, ta thật không biết trước sau nàng có dụng tâm gì? Nhưng dựa vào sự việc hôm nay mà nói nếu không vì Tang Trang chủ lão mưu ân oán bọn ta hãy còn mê muội chưa thức tỉnh, thật không biết sẽ tạo thành cục diện như thế nào?

Mang Tẩu giận dữ nói :

- Các người đã suy nghĩ như vậy có phải là có ý muốn đoạt lấy di vật của Tấn vương? Nếu không phải Công chúa thông minh cơ trí e rằng từ lâu đã rơi vào tính toán của các người.

Tang Tử Bất cười ha hả nói :

- Hôm nay Công chúa đã vào lãng, thật thật giả giả cũng cần làm sáng tỏ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu “Hừ” một tiếng nói :

- Bất kể thân phận Công chúa ra sao, bọn người đều không có quyền truy vấn.

Tang Tử Bật mỉm cười nói :

- Công Tôn Long, người cứ lớn tiếng ở trước mặt người khác, nhưng ở trước mặt Tang mỗ đừng có giở giọng, sao còn chưa đưa tìn vật ra cho ta xem?

Dường như Tuyết Sơn Mang Tẩu có phần kiêng kỵ Bích Trần trang chủ, lão bất giác thối lui hai bước, chớp đôi mắt trắng nói :

- Kẻ tàn phế này nhận ký thác của Tấn vương, sao có thể dễ dàng đưa tìn vật cho người.

Tang Tử Bật sầm mặt, lãnh đạm nói :

- Tiên vương là người gì mà đem hậu sự phó thác cho người. Quả thật là lời nói hàm hồ.

Nói xong lão ngoảnh mặt, cao giọng nói với quần hùng :

- Xin mời chư vị đồng đạo giang hồ đến đây. Hôm nay chúng ta cần phải làm sáng tỏ tất cả sự tình.

Những người bên ngoài như Tạ Thanh Văn, Trương Nam, Trịnh Trọng Hổ, Lạc Dương Tiên các người đều lũ lượt kéo đến. Tang Tử Bật vòng tay nói :

- Từ khi lão phu thoái ẩn đến nay, nguyện không hỏi đến việc giang hồ, chỉ vì sự việc gần đây ở Thái Hành đã khiến lão phu không thể an nhiên tọa thị, hy vọng đồng đạo nghe lão một lời.

Lão ho khan một tiếng rồi tiếp :

- Chư vị đến Thái Hành đều vì bảo tàng của Tiên vương, nhưng có chuyện lạ là người nào truyền xuất việc này, đây là việc thứ nhất cần điều tra cho rõ.

Mục quang nhìn quét xung quanh thấy mọi người chú ý lắng nghe, lão lại cao giọng nói :

- Sau khi chư vị đến Thái Hành, liên tiếp xảy ra các sự kiện, hỏa thiêu Bất Túy cư, tàn sát người muốn rời khỏi núi, ám truyền Ngũ Độc Truy Hồn lệnh, công tử cùng tiểu thư Trương Tạ hai nhà đồng mất tích, những việc này do ai làm, chư vị phải cần điều tra cho rõ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nhạt nói :

- Điều này không cần nói, những người sáng suốt vừa nhìn đã biết.

Tang Tử Bật “Hừ” một tiếng nói :

- Chư vị nhất định cho rằng hỏa thiêu Bất Túy cư, tàn sát người rời khỏi núi đều do bốn Trang làm. Truyền xuất Ngũ Độc lệnh, bắt cóc ái tử hai nhà Trương, Tạ do Ngũ Độc Bà Liêu đại thẩm đã làm, nhưng sự việc không phải như vậy.

Lục Văn Phi cùng Hạ Long Tường đang ẩn mình trong bóng tối vốn không định lộ diện nhưng Lục Văn Phi nghe những lời này, chàng nghĩ đến việc hỏa thiêu Bất Túy cư không nén được nộ hỏa cất bước đi ra nói lớn :

- Tại hạ phải đi hỏi họ.

Hạ Long Tường vội vã ngăn chàng lại nhưng không còn kịp nên đành phải bước theo. Lục Văn Phi phi thân vào hiện trường lớn tiếng nói :

- Hỏa thiêu Bất Túy cư là do chính Bích Trần trang làm, điều này tại hạ có thể chứng thực.

Tang Tử Bất ngạc nhiên nói :

- Lục huynh đệ dựa vào đâu mà nói việc này do bốn Trang làm?

Lục Văn Phi nói :

- Đêm đó, tại hạ bị thiêu cháy sắp chết sao mà không biết?

Tang Tử Bất nói :

- Như vậy dựa vào đâu lại nhất quyết là do Bích Trần trang làm?

Lục Văn Phi nói :

- Người dẫn đầu hỏa thiêu Bất Túy cư đêm đó chính là Tử Y Long Nữ của quý Trang. Việc này chính tại hạ mục kích quyết không thể sai.

Tang Tử Bất suy nghĩ một lát, rồi cao giọng cười nói :

- Vậy thì đúng rồi. Lão phu trước nay chưa từng có thể thiệp, cả đời cô độc, nữ nhi ở đâu mà ra, hiển nhiên việc này là giả mạo.

Lục Văn Phi ngăn người trầm tư một lát nói :

- Lão đừng chối cãi, những ngày đó không phải Tư Mã tổng quản thường xuyên lui tới Bất Túy cư hay sao?

Tang Tử Bất gật đầu nói :

- Đó là do lão hiếu thảng đi tìm hiếu lai lịch của Lục huynh đệ cùng gã thiếu niên họ Vương. Hoặc giả cũng có người mượn cơ hội ấy mà hành sự, ý muốn đổ trách nhiệm này lên người bốn Trang.

Tạ Thanh Văn không còn nhẫn nại, cười lạnh chen lời nói :

- Tang huynh, huynh thoái thác việc này chẳng do mình làm, nhưng những sự tình này không do quý Trang cùng Ngũ Độc bang là thì ai làm ra?

Tang Tử Bất ngửa mặt cười nói :

- Điều này không cần phải hỏi, dĩ nhiên là do Yên Sơn công chúa chủ sự cho phụ tử Tuyết Sơn Mang Tẩu hành động.

Tạ Thanh Văn lắc đầu nói :

- Việc này tại hạ có điều không tin. Nhi tử rõ ràng là từ cổ lãng cứu ra.

Tang Tử Bất lạnh nhạt nói :

- Nàng ta cùng ở cổ lãng một đường, đường đi nước bước cổ lãng còn thuần thực hơn cả Liễu đại thẩm.

Tạ Thanh Văn lại nói :

- Cho dù thành thực hơn cả Liễu đại thẩm thì có liên quan gì đến nhi tử?

Tang Tử Bất cười nói :

- Như vậy nàng ta có đủ khả năng để giam lịnh lang vào một nơi ẩn mật.

Tạ Thanh Văn cười nói :

- Việc này quý Trang đã biết rõ như vậy, sao còn dựa vào tính mạng của nhi tử mà bức bách lão phu?

Tang Tử Bất ngắt người, hồi lâu mới cất tiếng nói :

- Thực không dám giấu, lúc đó là nhất thời trá ngôn, thực ra lúc đó bốn Trang không hề biết người nào bắt giữ lịnh lang.

Tạ Thanh Văn cười nói :

- Thì ra như vậy.

Tang Tử Bất lại tiếp :

- Việc này tạm thời không nhắc đến, việc hôm nay nên nói chính là nàng ta đã chỉ sự Tam phái của chư vị phân ra tấn công bốn Trang cùng Ngũ Độc bang, còn nàng thừa cơ mà đoạt bảo. Dụng tâm này không khó lắm cũng nhận ra, hơn nữa nàng ta sợ Cổ Lăng và Bích Trần trang bọn ta không đánh nhau nên mới phái người xâm nhập vào cổ lăng và Bích Trần trang tạo ra việc sát nhân hủy vật. Nếu không phải lão phu dự liệu biết trước việc này đích thân đến Phân đàn của các vị mà quan sát, e rằng sự hiểu lầm lần này vĩnh viễn không có cách làm sáng tỏ.

Hạ Long Tường chen lời :

- Sự việc đã qua nói đến cũng vô ích, dù sao tổn thất của các phái không lớn. Ý của tại hạ là việc này bỏ qua.

Ánh mắt lão quan sát Yên Sơn công chúa rồi nói :

- Theo tại hạ thấy điều tra thân phận thật của nữ lang mới là việc khẩn cấp.

Tang Tử Bật gật đầu nói :

- Lời của Hạ bang chủ rất có lý. Nữ lang này dám mạo nhận hậu nhân Tấn vương, chuyện gì cũng dám làm thật khó dung tha.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Châu Y Kiểm Sĩ

Yên Sơn công chúa liếc nhìn Hạ Long Tường nói :

- Hạ Long Tường quả thật người bội phản bản cung sao?

Mục quang Hạ Long Tường gặp phải ánh mắt của nàng rợn người, bất giác rùng mình rồi nói :

- Tôn chỉ của bốn Bang là người không phạm vào mình thì mình không phạm người.

Lời nói này hàm hồ khó hiểu, Yên Sơn công chúa mỉm cười nói với Lục Văn Phi :

- Người cũng hoài nghi bốn cung là mạo danh sao?

Lục Văn Phi chỉ Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Nàng ra lệnh cho lão mau trả lại kim bài cho ta. Vạn sự nhất thiết ta sẽ bỏ qua! Tại hạ vốn không thích chen vào chuyện của người khác.

Yên Sơn công chúa ngoảnh đầu nói với Mang Tẩu :

- Đem vật trả cho người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lưỡng lự một lát rồi lấy kim bài từ trong người ra trả cho Văn Phi. Chàng vội tiếp lấy kim bài, tỉ mỉ xem qua một lượt mới cho vào người.

Yên Sơn công chúa thấy chàng chẳng nói gì, chậm rãi tiếp :

- Những người ở hiện trường chỉ có một mình người thường hay hỏi về thân phận của ta, lúc này không còn lời để hỏi thì hãy đi đi.

Lục Văn Phi trầm tư một lát nói :

- Được lắm. Tại hạ tạm thời không hỏi đến việc này. Cáo từ!

Chàng vòng tay quay người lui ra, cùng lúc đó một đám võ sĩ lưng mang trường kiếm phi như bay vào trong cốc. Lục Văn Phi thấy đám Châu Y kiểm sĩ này tiến vào trong cốc, bất giác chấn động dừng chân đứng lại.

Bọn Châu Y kiếm sĩ này do một đại hán cao to, râu ria xồm xoàm chỉ huy, đầu to mắt tròn giống Trương Phi, thật là uy mãnh. Bọn này đi đến cách Yên Sơn công chúa hai ba trượng, đại hán râu ria ra lệnh cho thuộc hạ đứng lại, một mình bước vào hiện trường, mục quang nhìn quét bốn bề rồi dừng lại ở Yên Sơn công chúa hỏi :

- Cô nương phải chăng là Bích Vân công chúa?

Yên Sơn công chúa không thừa nhận cũng không phủ nhận, tay cầm bảo kiếm kỳ hình đưa ra hỏi :

- Người có biết vật này chăng?

Đại hán râu ria là một dũng phu mà vừa trông thấy bảo kiếm đã vội vã khom người nói :

- Tại hạ Điền Uy, xin tham kiến Công chúa!

Yên Sơn công chúa nói :

- Sao các người giờ này mới đến?

Điền Uy lại khom người thi lễ :

- Thuộc hạ vừa nhận được mệnh lệnh, ngày đêm rong ruổi chẳng dám dừng chân để mau chóng đến đây.

Yên Sơn công chúa trầm ngâm một lúc nói :

- Mệnh lệnh mà người nhận được dặn dò người làm gì?

Điền Uy không do dự đáp ngay :

- Đầu tiên, tìm được Công chúa sau đó hộ tống tiến vào cố lãng.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Người đến thật đúng lúc, bổn cung muốn vào cố lãng.

Mục quang nàng nhìn quét tứ phía lặng thinh không lên tiếng. Điền Uy theo ánh mắt của nàng, nhìn qua một lượt rồi trầm giọng nói :

- Bọn người này muốn làm gì?

Yên Sơn công chúa lãnh đạm nói :

- Bọn họ là quần hùng các phái. Họ đang muốn tranh đoạt bảo tàng Tiên vương.

Điền Uy là một dũng phu, tai vừa nghe nàng nói, mắt đã lộ hung quang, “Hừ” lên một tiếng, nói :

- Bọn họ vây chặt ở đây chắc là không có hảo ý?

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nói :

- Các người nếu đến chậm một bước, bốn cung chắc đã bị lâm hại rồi.

Điền Uy càng phẫn nộ lớn tiếng nói :

- Đáng tiếc thuộc hạ nhận được nghiêm lệnh không được vô cớ đả thương người, nếu không thuộc hạ không dung thứ một ai.

Yên Sơn công chúa nói :

- Châu Y môn trước nay tuân thủ quy tắc, người không phạm mình, mình không phạm người. Người bất tất phải tính toán với họ, mau đưa ta vào nội lǎng.

Điền Uy khom người ứng tiếng nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Gã ngoảnh đầu vẫy tay ra hiệu cho bốn võ sĩ cùng tiến đến hộ tống Yên Sơn công chúa đi về phía địa đạo.

Yên Sơn công chúa không đi vào mà thông thả hỏi :

- Trong cổ lǎng có người trấn thủ, bọn họ không để cho chúng ta đi vào.

Điền Uy dừng chân, ngạc nhiên hỏi :

- Lẽ nào Công chúa không có mang theo tín vật?

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Người đâu có biết hoàn cảnh của bốn cung, nếu ta mang tín vật bên ngoài, e rằng đã mất mạng từ lâu.

Điền Uy nhìn quần hùng lờm lờm, tỉnh ngộ nói :

- Thuộc hạ đến chậm một bước để Công chúa phải kinh sợ.

Đột ngột, gã cất giọng nói lớn về phía quần hùng :

- Nơi đây không có việc của các người, mau rời khỏi cốc.

Quần hùng đều là những tay hùng cứ một phương, đâu dễ nghe những lời nói như vậy nên không ai là không phẫn nộ nhưng tình hình còn chưa rõ ràng, lại không biết đám Châu Y kiếm sĩ này là từ đâu đến nên ần nhẫn không lên tiếng.

Điền Uy thấy mọi người không lên tiếng, lại càng phẫn nộ :

- Bọn người đi hay không đi?

Ngũ Độc Bà Liễu Vân Hương tính nóng như lửa, từ lâu đã không còn nhẫn nại, một tiếng cũng không đáp, chỉ phất tay áo một đạo kim quang theo ống tay áo tống ra bay về phía Điền Uy.

Điền Uy thấy kim quang đã đến, tuốt vỏ trường kiếm, khoa kiếm về phía kim quang, “Leng keng” mấy tiếng, kim quang đã bị kiếm đánh rơi xuống đất.

Trên mặt đất, ba khúc thân rắn còn đang quấn mình giãy giụa. Đây chính là Kim tuyến xà, dị vật ở Miêu Cương, không chỉ kỳ độc vô bì, lớp da còn cứng hơn sắt thép, trong một thoáng ra tay, Điền Uy có thể tiện nó làm ba khúc, kiếm thuật quả thực đáng liệt vào hàng thượng thừa. Ngũ Độc Bà định trong lúc xuất kỳ bất ý tập kích Điền Uy, không ngờ tập kích bất thành lại mất đi con Kim tuyến xà thân yêu thì vừa kinh sợ vừa phẫn nộ, nhất thời không nói ra lời.

Điền Uy một kiếm đã đoạn tử con Kim tuyến xà, trong mắt phát ra tinh quang, trầm giọng hỏi :

- Kẻ nào đã ám kích ta, muốn tìm cái chết sao?

Ngũ Độc Bà cũng không sợ sệt, cất chân bước ra, cất giọng ồm ồm như thùng thiếc bể, nói :

- Trước nay, lão thân chưa từng nghe đến cái gì gọi là Châu Y môn. Các người là tà ma ngoại đạo ở phương nào mà dám đến Thái Hành thị uy?

Râu tóc của Điền Uy đột dưng dựng ngược, mắt chứa hai luồng hung quang, chậm rãi bước lên hai bước, thành linh dừng bước ngoảnh đầu nói với Yên Sơn công chúa :

- Thịnh Công chúa hạ lệnh cho thuộc hạ hạ khai sát giới.

Yên Sơn công chúa thông thả nói :

- Giới luật của bốn Môn người đã rõ, không ai chạm đến ta, tất ta cũng không làm hại họ. Nhưng nếu có người tập kích người thì điều đó không cần nói đến.

Tang Tử Bật vừa rồi thấy thủ pháp rút kiếm thần tốc của Điền Uy đã biết gã ta không chỉ có công lực thâm hậu mà kiếm thuật cũng thuộc cảnh giới tối cao nhưng lão không tin Điền Uy có thể đánh bại Ngũ Độc Bà. Lão nghe Yên Sơn công chúa có ý ám thị cho Điền Uy động thủ, thoáng nghĩ trong lòng vội bước tới

trước nói :

- Liêu đại thẩm, hãy khoan ra tay, lão phu có điều muốn hỏi gã.

Liêu Văn Hương cũng biết Tang Tử Bất tức trí đa mưu, thấy lão đột ngột ra mặt tất có thâm ý.

Điền Uy thấy Tang Tử Bất bước lên trước, tròn xoe đôi mắt hỏi :

- Tôn giá là ai?

Tang Tử Bất vòng tay thi lễ :

- Tại hạ là Tang Tử Bất.

Điền Uy nhìn lão từ đầu đến chân rồi hỏi :

- Tang huynh có gì muốn nói?

Tang Tử Bất đằng hắng một tiếng, nói :

- Tại hạ vốn là người quy ẩn, chỉ vì gần đây, sự việc dồn dập xảy đến ở Thái Hành, hơn nữa tại hạ lại là người chủ ở đất này nên không thể không hỏi.

Điền Uy hừ một tiếng, hỏi :

- Ý của tôn giá là muốn thay mặt cho lão Miêu bà?

Tang Tử Bất lắc đầu nói :

- Tại hạ không có ý động thủ, chỉ muốn hỏi huynh đài, vừa rồi nhắc đến Bích Vân công chúa, người đó là ai?

Điền Uy nghe hỏi mau miệng đáp :

- Nàng chính là ấu chủ của bốn Môn.

Tang Tử Bất lại chỉ về phía Yên Sơn công chúa nói :

- Tại hạ dám đảm bảo người mà huynh đài tìm không phải là người này!

Điền Uy ngạc nhiên hỏi :

- Lời này có ý gì?

Tang Tử Bật mỉm cười nói :

- Nàng ta tự xưng là Yên Sơn công chúa tất nhiên chẳng phải Bích Vân công chúa.

Điền Uy mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc hoang mang, mắt nhìn Yên Sơn công chúa định nói lại thôi.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Thân phận của bốn cung là thật hay giả người khác không có quyền hỏi đến, người đừng nên cuồng tin vào những lời vô căn.

Tang Tử Bật cười ha hả nói :

- Việc này có thể qua mặt kẻ khác nhưng không thể qua mặt được lão phu.

Mắt nhìn quét bốn bề một lượt rồi nghiêm mặt nói :

- Nàng ta vốn có ý muốn cho bốn Trang cùng đồng đạo giang hồ đến núi này để quyết chiến một trận, nhưng mọi người đã không mắc bẫy, nay lại muốn quý môn đối địch với bọn ta, mục đích là muốn tạo thành một cục diện hỗn loạn.

Điền Uy tròn mắt nói :

- Người tồn tâm khêu gợi ly gián, Điền mỗ tuyệt không trúng kế của lão.

Tang Tử Bật cười ha hả nói :

- Cứ cho là tại hạ khêu gợi chuyện thị phi cũng được, dầu sao cũng không liên quan đến bốn Trang, huynh đài cứ tự tiện.

Dứt lời, lão quay người vòng tay nói với quần hùng :

- Tệ Trang cách cốc này không xa, nếu các vị có hứng thú, xin mời đến tệ Trang một chuyến.

Hạ Long Tường đáp :

- Tại hạ từ lâu đã có ý muốn đến bảo trang tham quan một chuyến.

Tạ Thanh Văn phụ họa nói :

- Tại hạ cũng đã có ý này lâu nay. Chỉ là không dám mạo muội đăng môn.

Lời vừa dứt, Tang Tử Bật lại cười một trận lớn :

- Không dám, không dám. Thỉnh chư vị theo lão hủ.

Lão khoát bộ bước lên đi trước, thế là một đoàn người cùng cất bước đi theo sau lão, chỉ có một mình Lực Văn Phi đứng yên bất động.

Yến Sơn Công chúa đột nhiên phi thân lên trước mặt Tang Tử Bật, lạnh lót hét :

- Đứng lại!

Tang Tử Bật thấy mục quang của nàng ẩn hiện sát khí, vội ngậm đờ chân khí, ngoài mặt vẫn mỉm cười :

- Cô nương ngăn lão hủ có gì chỉ giáo?

Yên Sơn công chúa gằn giọng nói :

- Lão vốn là sư gia của vương phủ, ngày nay lại cấu kết với người ngoài đối địch với bổn cung. Hiên nhiên người là kẻ vong ân bội nghĩa, không màng đến hậu nhân Tấn vương.

Tang Tử Bật lạnh nhạt nói :

- Nếu lão hủ có thể chứng minh người nào đã giả mạo hậu nhân của Tấn vương cho mọi người biết, thì đó mới chính là công thần của cố chủ, ai dám bảo lão là kẻ ăn quả mà chẳng rào cây?

Yên Sơn công chúa giơ cao thanh bảo kiếm kỳ hình lên nói :

- Ta xem ra người đang tìm cái chết.

Tang Tử Bật bất giác rung mình. Lão biết kiếm của Châu Y môn sắc bén dị thường, còn mình chỉ tay không, theo tình hình đã rơi vào thế hạ phong đành phải lui hai bước. Quần hùng thấy tình thế khẩn trương nhất loạt lui ra sau hai bước.

Tang Tử Bật sắc mặt thật khó coi, mục quang chăm chú nhìn vào đối phương, cước bộ từ từ nhích lên.

Những người ở hiện trường đều là võ lâm cao thủ, vừa thấy thế cử kiếm của Yến Sơn Công chúa đã biết nếu nàng xuất thủ tất sử dụng thế “Thạch Phá Thiên Kinh” nên mọi người trầm mặc lặng yên không lên tiếng, theo dõi biến hóa của hai người.

Tang Tử Bật bị khí thế xuất chiêu của Yên Sơn khẩn bức đến nỗi không thở được, trán đã rịn mồ hôi. Đột nhiên, Yên Sơn công chúa thu kiếm lại, mỉm cười :

- Bổn cung cho rằng người có tài năng hơn người thì ra chỉ như vậy thôi. Đi đi.

Tang Tử Bật như cất được gánh nặng, thở dài một tiếng, đôi mày dẫn ra lạng thình không nói.

Yên Sơn công chúa dường như đã hết hứng thú, khoan thai đi đến phía trước Điền Uy nói :

- Bốn cung định cho chúng mở rộng một chút kiến thức nhưng thôi. Theo ta.

Dứt lời, nàng quay người đi trước. Điền Uy khom người đáp lời rồi vội vã bước theo. Bọn Châu Y nhân còn lại cũng lần lượt đi theo Yên Sơn công chúa.

Tang Tử Bật vẫn đứng yên bất động dường như đã rơi vào trạng thái trầm tư. Quần hùng cho rằng chỉ một thế xuất chiêu của Yên Sơn công chúa, lão đã chiến bại, sắc mặt thất thần nên không tiện nhắc tới việc đi Bích Trần trang.

Hồi lâu, Tạ Thanh Văn thấy Tang Tử Bật vẫn lặng thinh không nói, không nhin được mở miệng nói :

- Hôm nay đã trễ, để ngày khác chúng ta đến quý Trang.

Tang Tử Bật chợt ngẩng đầu, đôi mắt tinh quang như điện chớp, cười ha hả nói :

- Tại hạ cả đời xưng hùng, ngày nay lại thất cơ thế này, quả hổ thẹn, hổ thẹn.

Lão ngưng cười, nghiêm giọng nói :

- Chư vị bất tất phải ngại, tại hạ có việc khẩn cấp muốn cùng nhau thương nghị.

Hạ Long Tường suy nghĩ một lát, ứng tiếng đáp :

- Việc không thể chậm trễ, chúng ta đi ngay mau.

Tạ Thanh Văn thấy Hạ Long Tường đã đồng ý đi Bích Trần trang cũng chẳng biết gặp họa hay phúc, đưa hiệu với Trương Nam cuối cùng cũng cất bước đi theo.

Ngũ Độc Bà cùng hắc bào lão giả Lạc Dương Tiên vốn cùng Tang Tử Bật đồng hành đồng khí, ngày nay mọi người đến Bích Trần trang nghị sự, bọn họ đương nhiên cũng phải theo.

Trong cốc chỉ còn lại một bóng người, chính là Lục Văn Phi. Trong lòng chàng tâm sự cuộn cuộn như sóng trào, cảm thấy hoàn cảnh của mình thật khó xử. Chàng lãnh trách nhiệm bảo toàn bảo tàng của cố chủ. Dĩ nhiên chẳng phải cùng đường với bọn Tang Tử Bật, còn thân phận của Yên Sơn công chúa là giả hay thật cũng không thể nào biết được, chỉ còn cách tĩnh lặng mà chờ sự việc phát sinh.

Trong lúc chàng đang ngẩn ngơ suy nghĩ, chợt thấy hai bóng người từ trên sơn cốc chạy như bay xuống. Khinh công hai người thần tốc chớp mắt đã đến trước mặt. Người đi phía trước là Đơn Du Quỳnh Châu, mặc đồ bó chên, lưng mang trường kiếm, phía sau là vị đại hiệp lừng danh Quan ngoại Đinh Long.

Dường như Quỳnh Châu đã đi một đoạn đường dài, trên trán đã rịn mồ hôi, hơi thở gấp gáp, hai má đỏ

bình. Nàng đến trước mặt Lục Văn Phi dừng chân lại, thở một hơi rồi hỏi :

- Người có gặp bọn người Châu Y kiếm sĩ không?

Lục Văn Phi ngăn người hỏi :

- Phải chăng đám người do đại hán râu ria dẫn xuất?

Quỳnh Châu gật đầu nói :

- Không sai. Bọn họ đi về phía nào?

Lục Văn Phi đáp :

- Bọn họ đi về phía đông.

Đình Long hỏi :

- Có nói với thiếu hiệp đi đến đâu không?

Lục Văn Phi đáp :

- Không có.

Quỳnh Châu định bước đi và nói :

- Xem ra như vậy Công chúa đã gặp phải chuyện chẳng lành.

Lục Văn Phi ngơ ngác hỏi :

- Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Quỳnh Châu kéo tay chàng nói :

- Giờ không có đủ thời gian mà nói rõ, hãy theo chúng ta tiếp ứng Công chúa.

Lục Văn Phi định hỏi thêm thì Quỳnh Châu đã cất bước đi. Đình Long thấy chàng lưỡng lự, vội nói :

- Bọn này đến bắt cóc Công chúa. Người không muốn đi cũng không miễn cưỡng.

Lục Văn Phi giờ này mới rõ, mặt đầy ghĩ khí nói :

- Nếu nàng quả thật là hậu nhân của Tấn vương, tại hạ vì nghĩa không chối từ.

Quỳnh Châu quay lại “Hừ” một tiếng nói :

- Người thật hàm hồ, nếu chẳng phải Công chúa thì bọn Châu Y môn đến bắt nàng làm gì?

Lục Văn Phi thấy lời này hữu lý nên không hỏi nữa. Ba người vội vã chạy nhanh, thoáng chốc đã đến cổ tự nơi Yên Sơn công chúa cư trú.

Xa xa đã thấy Yên Sơn công chúa đang đứng ở sân ngôi cổ tự. Bọn Châu Y môn kiếm sĩ đứng hai bên, dường như nàng đang nói gì đó với Điền Uy.

Đột nhiên thấy Đinh Long và Lục Văn Phi đến, nàng ra vẻ không hài lòng, lạnh nhạt nói :

- Đinh Long, sư đồ lão đã đi những đâu?

Đinh Long khom người nói :

- Tiểu đồ Ô Văn Hoa bị mất một tay, thương thế trầm trọng, lão hủ không thể không ở lại điều trị cho đệ tử.

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nhìn Đinh Long :

- Có thật vì thương thế của Ô Văn Hoa?

Đinh Long bất bình, nhưng lão là người bình tĩnh, vẫn nghiêm cẩn đáp :

- Tiểu đồ thọ thương chính mắt Công chúa đã trông thấy.

Yên Sơn công chúa mỉm cười không để ý đến nữa, ngoảnh mặt hỏi Điền Uy :

- Bọn họ chừng nào đến Thái Hành?

Điền Uy nói :

- Chậm nhất không quá canh hai.

Yên Sơn công chúa lại hỏi :

- Người có biết trong cổ lăng người trấn thủ là ai?

Điền Uy ngạc nhiên hỏi :

- Lẽ nào ngay cả Công chúa cũng không biết sao?

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Bốn cung tánh hay quên, ta làm sao nhớ hết bao nhiêu tên chứ?

Điền Uy vốn là người vô tâm vội nói :

- Nơi này khẩn yếu, nếu chẳng có mật đồ cũng khó vào.

Yên Sơn công chúa thăm dò nói :

- Ta tuy có mật đồ, nhưng xem không hiểu.

Điền Uy ngạc nhiên nói :

- Theo Tổng hộ pháp nói, mật đồ đó thật là đơn giản xem là biết ngay, sao Công chúa không hiểu?

Đột nhiên Công chúa che miệng nói :

- Bốn cung quá mệt mỏi ta muốn vào trong nghỉ ngơi một lát.

Điền Uy ngừng đầu trông sắc trời nói :

- Thời gian cũng còn sớm, Công chúa nghỉ ngơi một lát, đến việc thuộc hạ sẽ thỉnh Công chúa.

Yên Sơn công chúa lại nhìn Đinh Long nói :

- Thương thế của Ô Văn Hoa không nhẹ lão nên chăm sóc hẳn. Nơi đây cũng không cần đến lão.

Lời này rõ ràng là ra lệnh cho thuộc hạ, nằm ngoài ý liệu của Đinh Long, nên lão giận người, cười nhạt nói :

- Vậy cũng tốt!

Lão ngoảnh đầu nói với Quỳnh Châu :

- Châu nhi, chúng ta đi!

Quỳnh Châu dường như không phục, cười nhạt nói :

- Chúng ta từ ngàn dặm tới giúp người ta, không ngờ người ta không nhận chân tình của mình thật là tức chết.

Đinh Long sầm mặt nói :

- Không cần nhiều lời. Lão phu tất có đạo lý.

Dứt lời, lão quay người đi ra. Lục Văn Phi thấy Yến Sơn Công chúa quá bạc tình bạc nghĩa nên cũng quay người đi theo Đinh Long.

Trời đang hoàng hôn, những tia nắng chiều vàng vọt trải dài trên mặt đất. Khắp nơi nhuộm sắc vàng. Từng đàn chim lũ lượt về tổ. Đinh Long bước nhanh như tên bắn, chớp mắt đã vào trong rừng, lão nói nhỏ với Quỳnh Châu :

- Người chúng ta tìm là Bích Vân công chúa. Nữ lang này hiệu Yên Sơn, hiển nhiên có điều khả nghi. Chúng ta nên âm thầm theo dõi hành động của nàng ta.

Quỳnh Châu nói :

- Đồ nhi tử sớm đã thấy nàng có điều khả nghi. Chúng ta nên trở lại cố tự thăm dò.

Đinh Long nói với Văn Phi :

- Thiếu hiệp không cần theo sư đồ lão. Xin tự tiện.

Lục Văn Phi bất bình nói :

- Tại hạ vốn trong lúc vô ý mà đi cùng các người, bây giờ lão lại khéo dùng lời để xua đuổi.

Dứt lời, chàng quay người trở đi. Quỳnh Châu khẩn trương gọi lớn :

- Lục huynh, xin trở lại.

Lục Văn Phi không ngoảnh đầu lại, nói :

- Không cần.

Chàng vốn là người chính trực, lòng có nghi vấn tất phải làm sáng tỏ nên mới quay người trở lại cố tự, đi vào tự môn không thấy đám Châu Y kiểm sĩ, thế là đi thẳng tới tịnh địa của Yên Sơn công chúa, thẳng bước vào viện môn, nghe một giọng trầm trầm hỏi :

- Kẻ đến là ai?

Lục Văn Phi đáp :

- Tại hạ Lục Văn Phi.

Dứt lời bèn bước vào, thì thấy Yên Sơn công chúa ngồi trong đại đình. Phụ tử Mang Tẩu phân ra ngồi hai bên. Yên Sơn công chúa thấy chàng tiến vào lạnh nhạt hỏi :

- Phải chăng người còn thấy thân phận của bốn cung là giả mạo?

Lục Văn Phi nói :

- Không sai. Tại hạ hy vọng cô nương đừng gạt người gạt mình.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Nếu thân phận của bốn cung là giả thì người làm sao?

Lục Văn Phi nói :

- Dù tại hạ không dám làm gì nàng, thì người khác cũng không tha thứ cho nàng đâu!

Yên Sơn công chúa mỉm cười :

- Đây là việc của nhà Tấn vương phủ, can dự gì đến người ngoài?

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Nàng nói nghe quá dễ, phủ Tấn vương năm đó cao thủ đông như kiến, họ nhận lời ký thác của Tấn vương, sao dễ tha thứ việc này. Chỉ một nhóm người Cổ Lăng thôi cũng đủ làm khó cho nàng rồi.

Yên Sơn công chúa hòa hoãn nói :

- Tạm thời chúng ta không nói đến việc này, hãy bàn việc khác được không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Xin thứ tại hạ không thể tuân mệnh!

Chàng quay qua, sầm mặt nói với Mang Tẩu :

- Tiên bối thật là người giữ bức mật đồ thứ hai phải không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng nói :

- Lão hủ không có điều gì để nói với thiếu hiệp.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nghi Giả Cố Giả

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ đã rõ rồi, chắc các người lấy mật đồ của ta làm ra một phó bảng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tùy thiếu hiệp nói sao cũng được. Lão không có nhiều thời gian để tranh luận với thiếu hiệp.

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Nếu quả có như vậy, tại hạ muốn tiêu hủy phó bảng đó của lão.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười ha hả nói :

- Đừng nói là thiếu hiệp có khả năng đó, hơn nữa bọn Châu Y kiếm sĩ thuộc hạ của Công chúa cũng không tha cho người.

Lục Văn Phi lạnh lùng nói :

- Ngày nay, tại hạ mới biết lão là mặt người lòng thú chỉ trách ta có mắt không trông đã thất bại dưới tay lão.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại cười lớn đáp :

- Lúc này có biết cũng đã muộn rồi. Ngay cả người muốn xem trường não nhiệt này cũng không có phần.

Lục Văn Phi càng phẫn nộ bước lên hai bước, gằn giọng nói :

- Xem ra chúng ta không thể tránh được một trận huyết đấu.

Lục Văn Phi quả thật phẫn nộ, sắc mặt bừng bừng.

Vân Nương đứng chặn ngang trước mặt chàng, nói :

- Nay Vương Tôn không có ở bên cạnh, người nên liệu sức mình mới phải.

Lời này rõ ràng đã đả thương đến lòng tự trọng của Văn Phi, chàng giận dữ nói :

- Dù tại hạ có bại thương dưới tay lệnh tôn, chỉ sợ Lục mỗ sở học bất tinh, ta chưa hề dựa vào bất kỳ ai.

Vân Nương cảm khái thở dài, chỉ vào cửa viện nói :

- Người xem bên ngoài kia, dựa vào sức lực một mình người, muốn đối phó là tự chuốc họa vào thân.

Lục Văn Phi nhìn vào trong viện thì thấy một hàng tám người Châu Y kiếm sĩ đang trợn mắt nhìn chàng gườm gườm, bèn cao giọng nói với Yên Sơn công chúa :

- Xem ra, Tuyết Sơn Mang Tẩu gạt mặt đồ của tại hạ là do cô nương chủ sự.

Yên Sơn công chúa nét mặt ôn nhu nói :

- Bồn cung tự có mật đồ, đâu cần mật đồ của người.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Cô nương thông đồng với phụ tử Mang Tẩu đã tạo nên bao sự phân tranh ở Thái Hành. Nếu thật là hậu nhân Tấn vương thì không dùng những thủ đoạn đê hèn như vậy.

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Môn hạ vương phủ năm đó ngư long hỗn tạp bất minh, nếu bồn cung không dùng thủ đoạn, tất đã bị người lợi dụng, người còn trách ta sao?

Lục Văn Phi vốn là người biết lễ nghĩa, trầm tư một lát rồi đáp :

- Tại hạ không có quyền hỏi đến việc của vương phủ, trước khi sự tình rõ ràng, tại hạ đáp ứng lời cô nương, sẽ không nhúng tay vào việc này.

Yên Sơn công chúa nói :

- Ta tin lời người, nhưng mà những người mà người từng giao du bồn cung thật khó tin nhiệm, hay là còn cách người lưu lại ở đây ít ngày.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Ý của cô nương là muốn giam cầm tại hạ mấy ngày phải chăng?

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Chỉ là không còn biện pháp đành phải khuất nhục người, nhưng người yên tâm bồn cung tuyệt đối không làm khó dễ người đâu.

Lục Văn Phi cảm thấy hết sức giận dữ nên nói :

- Để xem cô nương có làm được việc này không?

Yên Sơn công chúa thông thả đứng dậy nói :

- Người đừng hiểu lầm, đây đều là vì tốt lành cho nhà người. Thái Hành gần đây tàng long ngoạ hổ không biết bao nhiêu là cao thủ, người đang giữ mật đồ bảo tàng của Tiên vương đã trở thành mục tiêu của bao nhiêu mũi tên, an nguy thật khó lường trước.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Cô nương chẳng cần xảo ngôn, mọi việc tại hạ đã rõ.

Chàng giận dữ bỏ đi ra ngoài, Yên Sơn công chúa sầm mặt, nghiêm giọng nói :

- Người đi không được đâu.

Quả nhiên Lục Văn Phi vừa đến giữa viện, Châu Y kiếm sĩ đã rút kiếm bày khai trận thế. Lục Văn Phi phần nộ quay người lại chỉ Yên Sơn công chúa nói :

- Hôm nay, Lục mỗ mới nhận rõ bộ mặt thật của người.

Yên Sơn công chúa mỉm cười :

- Người chưa từng gặp sao? Người luôn miệng nói bốn cung là giả mạo. Không biết người đã nghe lời xảo trá của ai?

Lục Văn Phi cười gằn nói :

- Nàng là người kế thừa tài sản, lẽ nào không biết thế nào là nguy hiểm?

Yên Sơn công chúa nói :

- Bốn cung không giấu người, nếu ta không có tài năng tự bảo vệ đã không đến Thái Hành này.

Nữ lang này đầy vẻ thần mật, bất luận ở trường hợp nào đều tỏ ra ung dung tự tại vô kinh vô sợ. Thần thái còn áp đảo người khác. Chàng nghĩ đến mình đường đường nam tử hán, lại bị một nữ tử giam cầm nên đè nén hận khí, trấn định lại nói :

- Hảo ý của cô nương, tại hạ tâm lãnh nhưng muốn tại hạ lưu lại việc này thật không dễ.

Yên Sơn công chúa cười tươi như hoa, bước đến nhỏ giọng nói :

- Tình thế bức bách ta không có nhiều thời gian nói với người.

Dứt lời, đột nhiên phất tay áo điểm vào huyết kỳ môn của Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi vốn cho rằng nàng có điều gì muốn nói nên không chút phòng bị, bị tay áo nàng phất phải, thân hình mềm nhũn ngã nhào ra sau.

Yên Sơn công chúa phất tay áo tả đỡ thân hình của chàng, Vân Nương vội chạy đến đỡ Lục Văn Phi ngồi lên ghế. Sau khi Yên Sơn công chúa điểm huyết Văn Phi xong định bước vào trong nội thất, chỉ nghe ngoài viện “Bịch, bịch” liên tiếp mấy tiếng, tám tên Châu Y võ sĩ đột nhiên lần lượt ngã nhào xuống đất không kịp la một tiếng.

Cùng lúc đó, trước mặt vang đến một trận cười “Hắc, hắc”, có hai người phi thân đáp xuống. Có một người là Ngũ Độc Bà Liêu Văn Hương, một người là Hắc bào lão giả. Yên Sơn công chúa biến sắc một hồi rồi mới trấn định lại mặt nói :

- Các người đến đây làm gì?

Hắc bào lão giả nhếch mép cười nói :

- Bọn ta đến đây để khánh hạ Công chúa.

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nói :

- Bốn cung có điều gì vui mừng?

Hắc bào lão giả cười bí mật nói :

- Mắt thấy bảo vật ở cổ lẳng tích tụ như non, không lâu tất cả sẽ vào tay Công chúa, đây không phải là đại hỷ sự sao?

Yên Sơn công chúa ngược mặt mỉm cười nói :

- Đó đều là di vật của Tiên vương, vậy là đồ vật của bốn phủ thì hỷ sự từ đâu mà có?

Lão giả cười ha hả nói :

- Những lời này chỉ có thể lừa gạt kẻ thôn dã quan ngoại, còn đối với Bách Thảo Ông này thật không đáng một trò cười.

Yên Sơn công chúa nháy mắt ra hiệu với Vân Nương, mỉm cười nói :

- Ý của Bách Thảo Ông đến đây ta đã minh bạch rồi. Nếu thân phận bốn cung là giả thì các người sẽ

dựa vào đó gây khó dễ với ta để tìm chút phần lợi lộc.

Bách Thảo Ông định lên tiếng đáp thì thấy Vân Nương đã đi vào nội thất, cười nhạt nói :

- Công chúa bảo cô nương đó đừng phí công vô ích, bằng hữu môn hạ Châu Y đều đã bị Bách Bộ Mê Hồn hương của lão phu chữa đến giờ thì không thể tỉnh lại.

Ngũ Độc Bà chen lời nói :

- Bọn ta đến đây là thay mặt cho đồng đạo đến núi này thỉnh mệnh Công chúa.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Các người muốn thỉnh mệnh gì ở bốn cung?

Ngũ Độc Bà mỉm cười nói :

- Rất đơn giản, chỉ cần một câu của Công chúa là xong.

Yên Sơn công chúa càng không hiểu hỏi :

- Có lời cứ nói thẳng, đừng ăn nói quanh co.

Ngũ Độc Bà nói :

- Nếu Công chúa chịu hợp tác, chúng ta cùng hợp lực đối phó Châu Y môn.

Yên Sơn công chúa biến sắc nói :

- Bốn cung khuyên các người nên sớm từ bỏ ý định này.

Bách Thảo Ông hỏi :

- Tại sao?

Yên Sơn công chúa nghiêm giọng nói :

- Châu Y môn không phải môn phái dễ đối phó. Bọn họ đều là hào kiệt ở vương phủ năm đó mà hợp thành, các người nên tránh xa họ để khỏi phải đem đến họa sát thân.

Bách Thảo Ông cười lớn nói :

- Đến giờ cô nương cứ còn tự xưng danh Công chúa, cũng thấy là cô nương không có thành ý đàm phán.

Yên Sơn công chúa định đáp, đột nhiên trên mái ngói vang lên một trận cười ha hả, hai bóng người phi thân xuống nội viện chính là Bích Trần trang chủ Tang Tử Bật cùng tổng quan Tư Mã Ôn.

Tang Tử Bật chấp hai tay sau lưng chậm rãi bước vào nội điện, sắc mặt vui vẻ nói lớn :

- Chu vi của cố tự này đều đã bị đồng đạo võ lâm đến núi này bao vây, cô nương dù có bản lĩnh xuất quỷ nhập thần e rằng cũng khó đột phá mà đi.

Dứt lời, lão cười lớn một trận khiến người nghe chói tai sồn tóc gáy. Yên Sơn công chúa sắc mặt lãnh đạm, mặc nhiên không nói.

Tang Tử Bật lại nói :

- Cô nương giả mạo thân phận Công chúa nhưng chỉ để lừa gạt bọn bất minh ngu muội, muốn gạt được lão phu là chuyện không thể.

Yên Sơn công chúa vẫn lặng yên không nói. Tang Tử Bật thấy nàng hồi lâu không lên tiếng, lại hỏi :

- Cô nương không có ý hợp tác?

Yên Sơn công chúa chậm rãi phất tay hóa giải huyết đạo cho Văn Phi. Tang Tử Bật thấy Yên Sơn công chúa không lý đến mình, lại nói tiếp :

- Cục thế trước mắt cùng hợp tác là hữu ích. Nếu cô nương nhất ý độc hành thật là quá bất trí.

Yên Sơn công chúa nhìn quét chung quanh, “Hừ” một tiếng nói :

- Tinh hoa của Châu Y môn không lâu sẽ đến đây, chỉ cần bọn họ đến, các người sẽ chôn thây nơi đất này.

Tang Tử Bật cười ha hả nói :

- Điều này vị tất đã có được.

Mục quang lão nhìn thẳng vào Yên Sơn công chúa :

- Châu Y môn tuy không dễ đối phó, nhưng sự hợp lực của năm phái cũng không phải tầm thường.

Bách Thảo Ông chen lời :

- Vạn nhất không thể đối địch, lúc đó chỉ cần vạch trần âm mưu của cô nương ra, bọn người của Châu Y môn đâu có ngờ đến.

Yên Sơn công chúa trên mặt lộ vẻ trầm tư một lát, rồi nói :

- Người gọi Hạ Long Tường đến đây, bốn cung có điều muốn nói với lão.

Tang Tử Bật quay người gọi lớn :

- Mời Hạ bang chủ đến.

Nội lực của lão đã đạt đến mức tối cao, một tiếng gọi lớn, khí ở Đan Điền phát ra thanh âm vừa rõ vừa dài, truyền vang rất xa hơn hai dặm đường, không đến một tuần trà, trên mái ngói vang lên tiếng gió, Hạ Long Tường đã xé gió mà đáp xuống nội viện.

Yên Sơn công chúa thấy lão đã đến, giọng nói có mấy phần trách mắng :

- Hạ Long Tường, sao lão cũng hồ đồ như họ?

Hạ Long Tường vòng tay nói :

- Tình thế trước mắt bất đồng, bức bách khiến lão hủ không thể không thay đổi chủ ý.

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nói :

- Lẽ nào lão không hối hận sao?

Hạ Long Tường mỉm cười đáp :

- Hạ mỗ xông pha giang hồ bao nhiêu năm hành sự chưa bao giờ hối hận.

Yên Sơn công chúa lại hỏi :

- Nếu lúc này bốn cung sai người xử tử Tang Tử Bật thì người làm sao?

Lời nói này ra ngoài dự liệu của Hạ Long Tường, bất giác lão ngẩn người lặng thinh không đáp.

Yên Sơn công chúa mặt lộ sát cơ, chậm rãi nói :

- Lão thấy việc này có khả năng xảy ra không?

Nữ lang này đầy vẻ thần mật khiến người ta không tài nào đoán được, khiến người khác khó đoán ra, trong nhất thời Hạ Long Tường không biết đối đáp ra sao.

Tang Tử Bật vốn đã liệu định nắm chắc chín phần thắng khi lão vạch trần âm mưu của Yên Sơn công chúa ra. Lúc này trong lòng lại do dự. Lão là người thâm trầm, lão đã thọ nhục khi giao thủ với Yên Sơn công chúa, không phải vì võ công của nàng mà vì không nắm chắc được Châu Y kiếm sĩ là thật hay giả. Nếu vạn nhất là thật, nữ lang này lại là ấu chủ của Châu Y môn thì tự mình chuốc phải phiền phức. Về sau

lão suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy hết tám phần là giả nên mới hẹn ước cùng đồng đạo võ lâm vây chặt nơi này, ý muốn bức nàng thừa nhận gạt người để lấy bảo tàng cổ lăng. Giờ thấy Yên Sơn công chúa ung dung tự tại, vẻ an nhiên không sợ hãi điều gì, lão chẳng biết làm thế nào mới đúng.

Yên Sơn công chúa thấy mọi người không ai lên tiếng, nàng thở dài một hơi nói :

- Hoàn cảnh của ta thật là khó xử. Nếu ta giả mạo, Châu Y môn nhất định không dung. Còn nếu là đúng hậu nhân của Tấn vương, các người lại không buông, xem ra ta làm gì cũng vướng phải nguy nan.

Tang Tử Bất cười ha hả nói :

- Quả thật, lão hủ hy vọng thân phận cô nương là giả mạo.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Lời nói này bốn cung thật không hiểu nổi.

Tang Tử Bất mỉm cười nói :

- Nếu cô nương quả là Công chúa đến lấy bảo tàng ở cổ lăng thì đó là lẽ đương nhiên, đa số người giang hồ đều là trung thần liệt sĩ, ai dám khởi tâm cướp đoạt.

Yên Sơn công chúa trầm tư, chợt tỉnh ngộ nói :

- Thì ra như vậy.

Tang Tử Bất vội tiếp lời :

- Nếu nay thời cơ chưa đến, thì cô nương đã không xuất hiện. Theo tại hạ, đôi bên chẳng cần đối địch nhau, cùng vào cổ lăng đem bảo tàng Tấn vương ra.

Hạ Long Tường đứng bên cạnh khe khẽ gật đầu. Yên Sơn công chúa có vẻ đắn đo một lát rồi đáp :

- Các vị đã có thành ý, ta cũng không giấu. Quả thực bốn cung cũng muốn khẩn trương lấy được bảo vật trong cổ lăng.

Tang Tử Bất mỉm cười nói :

- Như vậy cô nương đã đồng ý hợp tác?

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Nhưng mà...

Ngừng một lát, nàng lại nói tiếp :

- Trước mắt còn có một việc khó, nếu chúng ta miễn cưỡng đi vào trước, người trong cổ lảng ắt sẽ ngăn trở, bằng như chờ bọn người Châu Y môn đến, thế tất sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Tang Tử Bật nói :

- Việc này cũng dễ, thỉnh Công chúa đến bốn Trang để thương lượng đầu sách.

Yên Sơn công chúa ngoảnh đầu nhìn Lục Văn Phi nói :

- Lục Văn Phi, ngươi cũng đi cùng chứ?

Lục Văn Phi đứng dậy, mặt không lộ vẻ đồng tình, nói :

- Tại hạ không thể vâng lời, các vị đi đi.

Yên Sơn công chúa biết tính tình chàng bộc trực nên cũng không miễn cưỡng chàng. Tư Mã Ôn chen lời nói :

- Việc không thể chậm trễ, chúng ta nên khởi hành.

Yên Sơn công chúa gật đầu, đi cùng với Tang Tử Bật, Tư Mã Ôn. Bước đi hai bước, Tang Tử Bật quay đầu lại nói :

- Lão hủ đã chuẩn bị kiệu cho Công chúa, thỉnh Công chúa ra ngoài tự môn mà lên kiệu.

Dứt lời, lão dẫn đoàn người ra ngoài tự môn. Tang Tử Bật lại hỏi Yên Sơn công chúa :

- Bọn Châu Y kiếm sĩ, Công chúa có cần mang theo không?

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Lão đừng lo lắng, mang theo cũng được.

Tang Tử Bật đắc ý cười nói :

- Sự việc ở đây, lão hủ đã phân phối nhân thủ xong rồi. Chúng ta đi thôi.

Yên Sơn công chúa thong thả bước vào trong kiệu. Tang Tử Bật thấy nàng đã vào trong kiệu rồi, phất tay áo ra hiệu :

- Đi!

Đoàn người lũ lượt đi sau kiệu cùng hướng về Bích Trần trang. Phụ tử Tuyết Sơn Mang Tẩu cũng gia nhập vào đoàn người mà tiến về Bích Trần trang. Còn Lục Văn Phi sau khi thấy đoàn người đã đi rồi chỉ còn một mình đứng lặng lẽ ở tiền đình âm thầm nghĩ :

“Thì ra thân phận thiếu nữ này là giả, ta muốn xem bọn chúng làm ra những huyền cơ gì”.

Chàng nhìn thấy đoàn người đi theo kiệu còn thấp thoáng chưa xa nên vội vã đuổi theo, âm thầm đi sau kiệu mà tiến về phía trước, ước khoảng một trăm bước đến một khu rừng, tai chàng chợt nghe một giọng truyền âm: “Lục thiếu hiệp đừng theo nữa, lão hủ có điều muốn nói”.

Lục Văn Phi có chút ngạc nhiên bèn dừng chân lại thì thấy hai bóng người từ trong rừng phi thân đáp xuống trước mặt chàng chính là sư đồ Đinh Long ở Quan ngoại.

Đinh Long nét mặt nghiêm trọng, tư lự nói :

- Lục thiếu hiệp có thể đã nhận biết nữ lang này là giả mạo?

Lục Văn Phi cũng gật đầu đáp :

- Tại hạ cũng nhận thấy vậy.

Đinh Long lại nói :

- Ngoài ra, có một việc Lục thiếu hiệp có từng để ý không?

Lục Văn Phi nói :

- Việc gì?

Đinh Long nói :

- Các nữ tỳ luôn theo bên nàng hàng ngày đã đi đâu? Thiếu hiệp có chú ý điều này không?

Lục Văn Phi “A” lên một tiếng rồi nói :

- Không sai, quả thật mấy ngày nay không thấy họ.

Đinh Long lại nói :

- Còn chiếc kiệu hàng ngày mà nàng sử dụng cũng không thấy, điều này khiến người ta không hiểu được.

Lục Văn Phi nói :

- Đúng rồi. Lời của Đinh tiên bối thật có lý. Có thể là mất rồi hay đã bỏ đi.

Đình Long lắc đầu :

- Không thể có như vậy. Đó là chiếc kiệu riêng của nàng làm sao có thể mất hoặc bỏ đi dễ dàng?

Ba người trầm tư một hồi. Quỳnh Châu đột nhiên “A” một tiếng :

- Thiếu nữ mà chúng ta đã gặp không phải là Yên Sơn công chúa mà là một người khác giả mạo.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Thật có việc này sao?

Quỳnh Châu khẳng định nói :

- Một chút cũng không sai. Huynh có từng quan sát gót sen của Yên Sơn công chúa không?

Lục Văn Phi đáp :

- Không có.

Quỳnh Châu lại nói :

- Gót chân của nàng này to hơn của Yên Sơn công chúa nhiều.

Đình Long cũng gật đầu lia lịa nói :

- Đờn, lời con nói thật không sai. Đây chỉ là một tiểu tiết nhỏ, trừ một thiếu nữ có tâm tử mĩ như con mới để ý đến chứ hạng nam tử như chúng ta cũng chẳng quan tâm.

Đình Long trầm tư một lát rồi lại nói :

- Muốn điều tra rõ việc này, cần phải mượn sức của Châu Y môn. Trước tiên, lão hủ sẽ cứu thoát bọn Châu Y bị thuốc mê, sau đó sẽ truy tìm điều tra manh mối của Yên Sơn công chúa.

Lục Văn Phi suy nghĩ nhớ đến nghĩa huynh Vương Tôn, chậm rãi nói :

- Việc không thể chần chờ, chúng ta chia tay ở đây mà hành sự.

Đình Long gật đầu dẫn Quỳnh Châu đi nhanh về cổ tự, nơi cư trú của Yên Sơn.

Sau khi Lục Văn Phi thấy sư đồ lão đi rồi, chàng quay ngược lại hướng với bọn họ. Chàng đã lâu không gặp Vương Tôn, không chắc lúc này nghĩa huynh có ở nhà, không bao lâu chàng đã đến trước ni am sở cư của Vương Tôn.

Những tia nắng hoàng hôn cuối cùng đã tắt lịm, bầu trời dần dần u tối. Lục Văn Phi đang định gõ cửa thì am môn đã vang lên “Kẹt” một tiếng, cánh cửa mở ra. Mai Hương nghiêng ra nửa người nói với chàng :

- Mời nhị gia, mau vào đây. Công tử đang chờ người.

Lục Văn Phi nghe nói, ngạc nhiên hỏi :

- Sao nghĩa huynh biết ta đến đây?

Mai Hương có vẻ đắc ý :

- Công tử việc gì cũng biết, đã sớm đoán nhị gia sẽ đến đây.

Lục Văn Phi nói :

- Xin phiền cô nương báo với công tử, tại hạ sẽ đến ngay đại đình.

Mai Hương mỉm cười nói :

- Nhị gia, xin mời vào trong đàm đạo cùng công tử.

Lục Văn Phi cười ha hả cất bước đi vào, chỉ thấy Vương Tôn đang chấp tay sau lưng, bước tới bước lui trong nội thất. Lục Văn Phi vòng tay nói :

- Đại ca gần đây khỏe chứ?

Vương Tôn gật đầu ra hiệu cho chàng ngồi xuống thở dài nói :

- Gần đây ngu huynh có nhiều nỗi phiền não, thật không biết làm sao mới tốt.

Lục Văn Phi nói :

- Phải đại ca phiền não về việc bảo tàng?

Vương Tôn lại thở dài, lặng thinh mà ngồi xuống. Lục Văn Phi lại hỏi :

- Đại ca, có biết trên giang hồ có một bang phái gọi là Châu Y môn không?

Vương Tôn hơi biến sắc rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

- Huynh có biết, nhưng bang phái này không giống những bang phái trên giang hồ, từ lâu họ đã không hỏi đến chuyện giang hồ.

Lục Văn Phi nói :

- Nhưng lần này họ lại tham gia vào chuyện bảo tàng ở Thái Hành.

Vương Tôn nói :

- Đệ đã thấy một người nào của Châu Y môn không?

Lục Văn Phi nói :

- Đệ có thấy qua họ.

Vương Tôn thở dài nói :

- Bọn họ tham gia vào chuyện bảo tàng, đó là chức trách của họ. Không trách họ đã nhúng tay vào.

Lục Văn Phi tình ngộ nói :

- Nói như vậy, môn phái này có quan hệ với Tấn vương?

Vương Tôn nói :

- Điều đáng tiếc của phái này là chưa vững mạnh thì đã phát sinh biến cố.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Mưu Thâm Họa Thâm

Lục Văn Phi lại nói :

- Đại ca có biết sau khi Tấn vương thọ nạn phái này giao lại cho ai làm Chưởng môn.

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Lúc đó huynh còn quá nhỏ lại chưa từng nghe gia sư nói đến, nhưng mà dựa vào tài năng của lão nhân gia, nhất định sẽ có an bày vẹn toàn thích đáng.

Vương Tôn nhìn Lục Văn Phi nói :

- Hôm nay sao đột ngột lại hỏi đến việc này?

Lục Văn Phi bèn đem những việc về đám Châu Y võ sĩ do Điền Uy lĩnh xuất cùng chuyện Yên Sơn công chúa tiến vào cổ lãng kể qua một lượt. Vương Tôn bèn thở nhè nhẹ nói :

- Những việc này ngu huynh đã biết rõ.

Lục Văn Phi lại cau mày :

- Thì ra đại ca đã biết rõ rồi, hiện tại chúng ta phải làm sao?

Vương Tôn cười nói :

- Bảo vật chỉ dành cho người có đức, kẻ tham lam khó có thể mưu cầu.

Lục Văn Phi nói :

- Đúng rồi.

Vương Tôn lại nói :

- Còn người Chưởng môn của Châu Y môn càng không có cách gì giả mạo. Nàng ta đã quá cuồng vọng.

Lục Văn Phi không đồng ý nói :

- Chúng ta là người nhận trọng thác của Tấn vương, lẽ nào lại đứng bàng quang không quan tâm gì đến

chuyện này.

Vương Tôn nói :

- Đệ khẩn trương làm gì. Huynh đâu có nói là không nghe không thấy, kết quả cuối cùng của việc này là một trường mưa tanh máu tươi, tranh giành kịch liệt, dù chúng ta không muốn nghe đến cùng cũng không thể được.

Lục Văn Phi cảm thán nói :

- Xem ra chỉ có hậu nhân Tấn vương đến đây sự tình mới có thể sáng tỏ.

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Hiện hậu nhân của Tấn vương đã đến Thái Hành rồi, nhưng nàng ta chẳng dám xuất đầu lộ diện.

Lục Văn Phi hỏi :

- Tại sao?

Vương Tôn nói :

- Nhân tâm khó đoán mặt, đối diện với bảo vật tích lũy như non còn thêm một quyển bí kíp thượng thừa ai mà không động tâm nếu nàng lộ diện không chừng tánh mạng đã không còn.

Lục Văn Phi nói :

- Ý của đại ca là nếu nàng lộ diện e rằng những người định cướp đoạt tài bảo và bí kíp sẽ sát hại nàng?

Vương Tôn gật đầu. Lục Văn Phi trầm tư một lát lại nói :

- Nàng ta quá lo xa. Yên Sơn công chúa đã đến Thái Hành mấy tháng nay không những chẳng gặp hại mà đa số người võ lâm lại cực kỳ tôn kính.

Vương Tôn gật đầu nói :

- Cách nhìn của mỗi người đối với sự tình có khác nhau. Cách nhìn của đệ cho là đúng nhưng cũng không thể giống với những người khác. Ý của huynh cũng không giống đệ.

Lục Văn Phi nói :

- Tình thế trước mắt đã rõ ràng, mà hậu nhân của Tấn vương lại không lộ diện e rằng tất cả bảo vật sẽ rơi vào tay người khác.

Vương Tôn cười nói :

- Đệ xem sự việc này quá đơn giản, ma đầu bá đạo trên giang hồ có thể nói đều đã đến Thái Hành, hung hiểm sau này ai mà dự liệu được, không chừng đêm nay ở trước cổ lăng có một trường truy sát đẫm máu.

Lục Văn Phi trước nay vẫn rất tín phục nghĩa huynh, nghe Vương Tôn nói vậy trợn tròn mắt hỏi :

- Lời đại ca là thật sao?

Vương Tôn gật đầu nói :

- Đương nhiên là ngu huynh không có gạt đệ.

Lục Văn Phi trầm tư nói :

- Phải chăng chính là cuộc chiến giữa hai phái Bích Trần trang và Châu Y môn?

Vương Tôn nói :

- Châu Y kiếm là môn phái chính tông không đến nỗi cuồng khai sát giới, e rằng bọn họ không phải là người của Châu Y môn.

Đột nhiên Vương Tôn ngừng lời nghiêng tai nói :

- Có người đến.

Lục Văn Phi vội vận thính lực nghe ngóng, quả nhiên nghe tiếng gió phất vạt áo nhẹ vang đến, chàng thầm phục thính lực quá lợi hại của nghĩa huynh. Cước bộ người này quá nhanh lẹ, thoáng mắt đã đáp trên mái ngói rồi phi thân xuống đất thì ra là Bạch Hồ Tử. Lão đang giả mạo Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu sải bước đi vào đại điện, vội vã đến cạnh Vương Tôn nói vào tai chàng mấy câu. Vương Tôn vừa nghe dứt trên mặt đã lộ nét phẫn nộ lập tức đứng dậy nói :

- Lục hiền đệ, nếu đệ muốn tham gia vào trường náo nhiệt này có thể đi cùng Bạch Hồ Tử còn huynh phải đi trước một bước.

Dứt lời, không chờ Văn Phi trả lời thân hình đã như cánh én nhẹ nhàng phi thân lên mái ngói rồi mất hút vào trong bóng đêm.

Bạch Hồ Tử thở dài nói :

- Chúng ta đi thôi.

Lục Văn Phi hỏi :

- Đi cổ lẳng phải không?

Bạch Hồ Tử gật đầu, dường như lão rất khẩn trương, vội vã phi thân về phía trước, Lục Văn Phi cũng không chậm trễ phi thân theo sát phía sau.

* * * * *

Đây lại nói về Tang Tử Bật, Ngũ Độc Bà, Liêu Văn Hương, Hắc bào lão nhân...

tất cả các người cùng đi sau kiệu của Yên Sơn công chúa thẳng đến Bích Trần trang.

Tòa trang viện này Tạ Thanh Văn, Tạ Nhất Phi, Hạ Long Tường đều đã biết qua nhưng con đường đang đi lúc này lại khác hẳn, khúc khuỷu quanh co, đều xuyên qua rừng mà đi. Hạ Long Tường ngoài tinh thông Thổ Mộc kiến trúc còn hiểu biết khá rõ về tiên thiên dịch lý, cửu cung bát quái vừa xem đã biết khu rừng này được bố trí theo trận đồ, tâm thần có hơi chấn động.

Lão là người cơ trí nên truyền âm nói với Trịnh Trọng Hồ :

- Nhị đệ đừng đi, nên chiêu tập những người tinh anh của bốn Bang mà chờ đợi trước cổ lẳng. Nhớ rằng cần phái người ngày chờ đêm canh giữ mặt cốc cẩn thận.

Trịnh Trọng Hồ cùng Hạ Long Tường kết bái huynh đệ bao lâu nay, hai bên tâm ý tương thông vừa nghe đã hiểu rõ suy tính của Hạ Long Tường nên quay người lại cấp tốc phi thân về Thánh đàn.

Tang Tử Bật lãnh xuất quần hùng xuyên qua mật lâm thì thấy ngay một tòa đại viện nằm giữa khoảng đất vườn rộng mênh mông. Hạ Long Tường xem qua một lượt đã nhìn ra kiến trúc của viện trạch này thật là kỳ dị nên âm thầm đưa mắt hỏi ý Tạ Thanh Văn.

Tạ Thanh Văn hiểu ý không nhịn được mở miệng hỏi :

- Tang Bang chủ, đây là quý Bang sao?

Tang Tử Bật mỉm cười gật đầu nói :

- Đây chính là tệt cư của lão hủ.

Tạ Thanh Văn ngạc nhiên nói :

- Tại hạ đôi ba lần đến quý Trang dường như không phải nơi này.

Tang Tử Bật cười nói :

- Thật chẳng dám giấu đây chính là nội viện.

Tạ Thanh Văn dùng chân nói :

- Chúng ta thương lượng việc vào cổ lãng không nên kinh động bảo trang như vậy.

Tang Tử Bất hiểu rõ tâm ý của lão mỉm cười nói :

- Tạ huynh bất tất đa nghi, chính vì việc chúng ta muốn vào cổ lãng nên mới lĩnh xuất các vị đến đây.

Phía sau tậ Trang có một con đường đi thẳng đến cổ lãng.

Tạ Thanh Văn cười nhạt nói :

- Thì ra là vậy.

Lão dứt lời lại cất bước đi lên. Đoàn người đi đến trước viện môn cách khoảng một lãng tên, viện môn thình lình mở rộng xuất hiện một đội Huyền y võ sĩ, trong tay mỗi người đều cầm một ngọn đèn đỏ phân ra làm hai hàng, chẳng ai cầm binh khí.

Tang Tử Bất bước lên trước một bước ngăn kiệu lại nói :

- Thỉnh Công chúa giá lâm với quần hùng.

Dứt lời quay người nói với quần hùng :

- Thỉnh chư huynh cùng vào.

Mọi người đi vào viện môn, thấy một dinh viện khoang khoát rộng lớn, khắp nơi trồng toàn kỳ hoa dị thảo như cảnh thiên đường. Cứ cách khoảng ba trước lại có một người cầm đèn lồng đón khách.

Tạ Thanh Văn dùng truyền âm nói với Trương Nam :

- Tang Tử Bất đã sắp bày nơi này từ lâu.

Trương nam cũng dùng truyền âm nói lại :

- Lão này bên ngoài ra dáng là tay hào kiệt nhưng bên trong chỉ là một kẻ nguỵ quân tử, ngoài mặt nói cười mà trong chứa gươm đao, chúng ta cũng khá cần đề phòng.

Tạ Thanh Văn khọng nghĩ vậy nói :

- Đối phó bao nhiêu người chúng ta chắc lão chẳng dám giở thủ đoạn đâu.

Lúc này kiệu đã dừng trước khách đình. Bên trong đi ra một hàng bốn thanh y sử nữ nhẹ nhàng vén rèm kiệu chờ đợi để dìu đỡ Công chúa.

Yên Sơn công chúa bước xuống kiệu nói :

- Không phiền các người.

Tang Tử Bật vội vã đi trước dẫn đường :

- Chư vị đi đường đã mệt nhọc, thỉnh vào nội điện nghỉ ngơi.

Trong khách đình đã bày ra hai dãy bàn bày la liệt thức ăn và rượu.

Sau khi Tang Tử Bật mời mọi người an tọa rồi ôm quyền nói :

- Việc cần làm đêm nay rất nhiều lão phu chuẩn bị một tiệc rượu nhạt, thỉnh chư vị thưởng thức.

Tạ Thanh Văn lắc đầu nói :

- Thời cơ thật bức bách theo ta không cần dùng đâu.

Tang Tử Bật đỏ mặt :

- Hiện thời còn chưa sang canh, một chút cơm rượu có chi phải ngại.

Yên Sơn công chúa nói :

- Tốt nhất đến trước canh hai đêm nay chúng ta phải đến được cố lăng để tránh việc chậm trễ, huống hồ sự việc chúng ta còn chưa thương lượng xong.

Trương Nam cũng phụ họa :

- Đúng rồi. Chúng ta thảo luận chính sự là chủ yếu.

Tang Tử Bật lộ vẻ không vui nói :

- Chư vị đã không hạ cố, thôi cũng được.

Rồi lão quay người ra lệnh cho bọn thanh y dọn dẹp bàn tiệc, thoáng mắt tất cả đã được thu dọn.

Yên Sơn công chúa mắt nhìn quét chung quanh nói :

- Các người có thành ý cùng bốn cung hợp tác, bốn cung không phản đối nhưng sự việc phải cần bàn định dự liệu trước tránh việc về sau này lại phát sinh tranh đoạt.

Quần hùng đồng thanh đáp :

- Đương nhiên, đương nhiên.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Sau khi vào cố lăng lấy được bảo tàng, chư vị ai cũng muốn có một phần nhưng chắc người vào cố lăng không thể đáp ứng điều này.

Tạ Thanh Văn cười nhạt nói :

- Công chúa đừng lo lắng. Bọn lão cùng Công chúa hợp tác thì phải hết lòng.

Hạ Long Tường đã thấy qua võ công của người Cổ Lăng, bất giác chau mày nhưng không lên tiếng. Yên Sơn công chúa mỉm cười nó :

- Nếu người Châu Y môn cũng đến ngay lúc đó thì các người tính sao?

Tạ Thanh Văn tiếp lời :

- Chúng ta lực lượng hùng hậu có thể phân ra kháng cự.

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Nếu như người của hai phái bị các người đánh bại, nhưng bảo tàng đồ lại có vật mà mọi người mong cầu, vạn nhất trong các người lại nổi lên việc tranh đoạt việc này thật là phiền hà.

Lời nói này Tạ Thanh Văn chẳng có cách đối đáp, lão ho khan hai tiếng ngập ngừng :

- Điều này điều này...

Tang Tử Bật cười ha hả nói :

- Đây cũng không phải vấn đề to tát chúng ta đã đồng tâm hiệp lực thì chẳng thể có dị tâm.

Lời nói tuy là như vậy nhưng trong lòng mọi người đều phủ lên một bóng đen. Họ đều biết rằng bảo vật một khi đến tay, muốn cho mọi người bình yên vô sự thật là tuyệt đối không có.

Yên Sơn công chúa thấy mọi người trầm mặc không nói, thở dài một tiếng đứng dậy nói :

- Bốn cung chỉ là một nữ tử cô nhân, nếu các người có dị tâm ta chỉ hai tay làm sao chống đỡ được tứ bề, nhưng bốn cung có thể nói rõ trước mọi người, Tiên vương đã thu thập dị bảo kỳ trân rất nhiều, bốn cung chỉ là một nữ tử không cần dùng đến, tất cả sẽ phân đều cho chư vị, riêng quyển bí kíp là thủ bút của Tiên vương bốn cung không thể để mất được, các người đồng ý không?

Quần hùng tranh đoạt lẫn nhau chủ yếu là quyển bí cấp, bảo vật chỉ thuộc hàng thứ yếu, nàng muốn

quyền bí kíp, người khác cũng muốn, ai cũng không đồng ý nên tất cả đều yên lặng như tờ.

Thời gian nặng nề trôi qua ước khoảng một tuần trà. Tang Tử Bật cười nói để phá tan bầu không khí nặng nề tĩnh lặng :

- Điều này không cần phải nói, vật thất lạc phải quay về chủ, bí kíp tất nhiên phải trở về với hậu nhân Tấn vương.

Lời này nghe ra mang đầy nghĩa khí, nhưng nếu dẫn đo suy nghĩ sẽ thấy ẩn hàm nhiều ý nghĩa. Những lão giang hồ nơi đây đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Tang Tử Bật, nếu Yên Sơn công chúa là giả tạo thì nàng không có quyền chạm đến bí kíp, lúc đó bọn người này có thể dựa vào sức mạnh, ai có lực lượng hùng hậu người đó sẽ có nhiều cơ hội chiếm lấy bí kíp.

Trang Tử Bật dường như đã hết kiên nhẫn đứng dậy nói :

- Thời gian đã không còn sớm nữa. Chúng ta đi thôi.

Bách Thảo Ông ngẩng đầu nhìn sắc trời nói :

- Quả là chúng ta nên đi thôi. Không thôi để bọn Châu Y môn đến trước?

Quần hùng đều biết Bích Trần trang như long đàm hổ huyết ai cũng mong sớm rời khỏi nơi này nên mọi người lập tức đứng dậy nhất tề bước ra khỏi đại đình.

Tang Tử Bật đi trước dẫn đường nói :

- Lão phu đi trước dẫn lộ, mời chư vị theo cùng.

Dứt lời lão nhanh chân dẫn đường. Tư Mã Ôn vội vã bước đến bên Yên Sơn nói :

- Thịnh Công chúa theo tại hạ.

Đi hết thông đạo thì đến một nguyệt động môn. Xuyên qua Nguyệt động môn, bên trong là một tòa hoa viên rộng rãi. Tang Tử Bật dẫn mọi người đến trước một tòa lương đình thì dừng lại nói :

- Nơi đây có một địa đạo đi thẳng tới cổ lăng.

Yên Sơn công chúa nhìn cười nhạt nói :

- Xem ra Bích Trần trang không chỉ là người hữu tâm.

Biết mọi người đều có tâm hoài nghi nên nói :

- Mật đạo này vốn do lão phu trong lúc vô ý tìm thấy nên mới dựng tòa lương đình này che giấu.

Hạ Long Tường âm thầm quan sát địa thế thì thấy địa đạo này thật có khả năng thông hành đến cổ lãng bèn thông thả hỏi :

- Không biết địa đạo này đi đến nơi nào của cổ lãng?

Tang Tử Bật dùng tay chỉ nói :

- Sẽ đến bên hữu linh đường của cổ lãng. Ở đó lại có một mật đạo chúng ta sẽ theo mật đạo này tiến vào linh đường.

Tang Tử Bật mắt quét nhìn chung quanh rồi nhìn Hạ Long Tường nói :

- Hạ bang chủ là người tinh thông Thổ Mộc kiến trúc chắc đã nhìn ra đường đi nước bước ở đây?

Hạ Long Tường ha hả cười nói :

- Nói hay, tại hạ chẳng qua chỉ vẽ vẽ đôi chút đầu dăm nhận lời nói của Trang chủ.

Tang Tử Bật đến xoay một thạch kỳ, lập tức hiện ra một cửa ngầm, mọi người chỉ ngẩng đầu nhìn xem chứ chẳng ai tiến vào.

Yên Sơn công chúa thấy quần hùng lưỡng lự không tiến vào, cảm thấy không hài lòng nên tự mình bước lên trước. Tang Tử Bật vội bước lên nói :

- Để lão phu đi trước dẫn đường.

Thế là lão vội đi vào cửa địa đạo trước. Yên Sơn công chúa chậm bước lại chờ lão đi rồi mới theo sau.

Ngũ Độc Bà, Bách Thảo Ông, Tư Mã Ôn cũng lần lượt theo vào. Tạ Thanh Văn dùng truyền âm nói với Hạ Long Tường :

- Lần này tất cả đều trong cậy vào Bang chủ.

Hạ Long Tường đưa mắt nhìn Tạ Thanh Văn mỉm cười, rồi cũng dùng truyền âm trả lời :

- Tại hạ cũng không hoàn toàn nắm chắc.

Trương Nam lớn tiếng nói :

- Không vào hang cộp sao bắt được cộp con.

Dứt lời lão cất bước đi vào. Quần hùng cũng nhất tề cất bước đi vào địa đạo.

Địa đạo này bằng phẳng, sạch sẽ. Đoàn người đi ước khoảng ba trăm bước, đi đến một khúc quanh, địa thế đã dần lên cao, lại vào một thạch cấp. Lần khỏi mười thạch cấp là đến một thạch môn.

Tang Tử Bật đưa tay nhấn một cách nhẹ nhàng vào một chỗ lõm trên thạch môn, vang lên tiếng kèn kẹt cửa động mở ra. Bên trong là một gian thạch thất. Bốn vách tường đều được xây dựng bằng đá xanh nhưng chẳng có thạch bào, thạch kỳ nào. Đây chỉ là một gian thạch thất trống rỗng.

Tang Tử Bật đi đến bên hữu của gian thạch thất lại mở ra một cửa khác rồi chỉ :

- Lần theo thạch cấp này đi lên sẽ đến cửa ra, chư vị hãy cẩn thận.

Hạ Long Tường vừa đi vừa âm thầm quan sát thấy địa đạo này cũng giống như những con đường bình thường, không có chỗ nào khác nên cũng có chút yên tâm.

Trong lúc Tang Tử Bật nói thì Tư Mã Ôn đã đưa Yên Sơn công chúa đến thạch môn. Tang Tử Bật nghiêng người nhường bước để Công chúa bước ra cửa trước, rồi cất giọng nói :

- Liêu đại thẩm, xin hãy dặn dò quý thuộc hạ ngăn giữ mấy con độc trùng này lại, quả thật lão phu có chút úy kị với chúng.

Liêu Văn Hương cười nói :

- Lão đừng có khinh thị. Trong trời đất có đẹp ắt có xấu, lành dữ là lẽ thường, có gì lão ngại...

Trong lúc đàm thoại, liền bước chân đột nhiên tăng nhanh, Bách Thảo Ông bất chợt phi thân qua thạch môn đi ra phía ngoài. Còn ở lại thạch thất có Hạ Long Tường Tạ Thanh Văn, Tạ Nhất Phi, Trương Nam, Trương nhị tẩu... bọn họ đối với việc này cũng cực kỳ cảnh giác, vừa thấy tình hình đó, mọi người liền giật mình kinh sợ nghĩ thầm :

“Nếu lúc này Tang Tử Bật dùng thủ đoạn giam cầm mọi người nơi gian thạch thất này thì chẳng biết sao”.

Cùng lúc với Liêu Văn Hương phi thân ra ngoài, quần hùng đều không hẹn mà xông thẳng ra phía trước.

Tạ Thanh Văn cùng Trương Nam cất bước sớm hơn nên hai người gần như đến thạch môn trước tiên. Tang Tử Bật đột nhiên cười ha hả nói :

- Chư vị không cần đi nữa, hãy nghỉ ngơi trong này.

Dứt lời lão giơ tay đẩy chướng về phía thạch môn. Tạ Thanh Văn cùng Trương Nam thân còn đang lơ lửng trên không, vừa thấy Tang Tử Bật đẩy ra một chướng như sóng cuộn thác gào dồn dập đánh thẳng tới không dám ngang nhiên nghinh đón, vội tản chân khí, hạ thân xuống, gót chân chấm đất thì đã rơi trở lại

thạch thất.

Một chường này vừa đánh bật Trương Nam và Thanh Vân trở vào vừa khiến thạch môn vang lên mấy tiếng “Ầm ầm” rồi đóng chặt lại.

Trương nhị tẩu phần nộ, mắt lộ hung quang, giơ cao châu trượng đập vào thạch môn ầm một tiếng như đánh vào bức tường thép, chấn động đến nỗi cánh tay tê dại, châu trượng muốn rời tay.

Trong thạch thất phủ một màn đen tối chỉ nghe Hạ Long Tường cao giọng nói :

- Xin chư vị tạm thời đừng nóng nảy, hãy bình tĩnh.

Tang Tử Bật đã sớm có ý thi hành thủ đoạn với chúng ta tất đã sớm có sự chuẩn bị.

Hạ Long Tường đưa tay lấy trong người ra một ngọn nến lão dò chiếu rọi bốn bề chỉ thấy thạch thất này liền nhau như thiên lao chẳng tìm ra kẽ hở bất giác lắc đầu nói :

- Tang Tử Bật quả nhiên lợi hại. Chúng ta muốn thoát khỏi e rằng không phải chuyện dễ.

Trương nhị tẩu nộ khí bừng bừng nói :

- Lão tặc gian狡 như vậy, sớm muộn gì lão bà này cũng thanh toán với lão.

Tạ Thanh Văn cười nhạt nói :

- Xem ra chúng ta khó thoát khỏi nơi này, Nhị tẩu nói những lời thâm hận như vậy có ích gì Trương nhị tẩu thấy quả thật những lời mình nói dư thừa bèn nín lặng nhưng vẫn còn hậm hực.

Lại nói sau khi Tang Tử Bật giam cầm quần hùng trong thạch thất và đuổi theo Yên Sơn công chúa. Rồi lão cất một trận cười cuồng ngạo nói :

- Bọn người Hạ Long Tường không lâu sẽ trở thành du hồn nơi địa phủ, không còn cách nào tham gia tranh đoạt bảo tàng.

Yên Sơn công chúa dừng chân cười nhạt nói :

- Hôm nay ta mới nhận biết bộ mặt thật của lão.

Tang Tử Bật lại cười một trận cuồng ngông nói :

- Khéo nói thay! Đi lại trên giang hồ, có lúc không dụng chút tâm cơ thì không được.

Yên Sơn công chúa nhìn quanh tứ phía nói :

Nước cờ thứ hai lão chuẩn bị ra sao?

Tang Tử Bật lại đắc ý cười nói :

- Không cần phải hỏi, đương nhiên là vào cổ lãng rồi.

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Chúng ta vào không được rồi.

Tang Tử Bật mỉm cười nham hiểm nói :

- Thực không dám giấu, lão phu đã sớm hiệp định, Công chúa không thể vào được cổ lãng. Sở dĩ đêm nay đưa Công chúa đến bốn Trang là mượn danh phận của Công chúa để trừ đi bọn Hạ Long Tường.

Yên Sơn công chúa thần sắc vẫn tự nhiên nói :

- Lão tuy trừ được bọn họ nhưng cũng không vào được cổ lãng.

Tang Tử Bật cười nhạt :

- Việc này còn phải mượn lực của Công chúa giúp đỡ.

Lời nói thì chậm nhưng hành động rất nhanh, đang lúc lão nói đã xuất kỳ bất ý điểm nhanh vào huyệt trên vai của Yên Sơn công chúa. Lão xuất thủ nhanh như điện chớp, Yên Sơn công chúa lại không phòng bị, huyệt đạo đã bị khắc chế, nàng phẫn nộ nói :

- Lão dùng thủ đoạn dê hèn này để đối phó với bốn cung là có ý gì?

Tang Tử Bật nhướng mày, khoát khoát tay nói :

- Được rồi, được rồi.

Yên Sơn công chúa giả vờ không hiểu hỏi :

- Cái gì là việc này, cái gì là việc kia, bốn cung không hiểu.

Tang Tử Bật song mục lạnh lùng chăm chú nhìn Yên Sơn công chúa hỏi :

- Công chúa thực không hiểu ư?

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Trần Thương Âm Độ

Yên Sơn công chúa cố ý không hiểu nhủ đôi mày hỏi :

- Việc gì?

Tang Tử Bật cười nói :

- Cô nương là Công chúa giả mạo, từ lâu lão phu đã điều tra rõ, nếu cùng lão phu hợp tác giữa đôi bên chúng ta đều có ích.

Yên Sơn công chúa không thừa nhận cũng không phủ nhận, lạnh nhạt nói :

- Cuối cùng lão tính toán ra sao?

Tang Tử Bật nhếch mép cười :

- Không sao cả, chỉ cần cô nương hợp tác là được.

Yên Sơn công chúa lãnh đạm nói :

- Hợp tác cách nào?

Tang Tử Bật cười nói :

- Cô nương cứ giữ nguyên thân phận Công chúa cùng Bách Thảo Ông và Ngũ Độc Bà cứ đường hoàng đi vào cố lãng, lão phu tự có cách mà tiếp ứng các người.

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Bọn họ quyết không để ta đi vào dễ dàng.

Tang Tử Bật nói :

- Tuy việc này có mấy phần mạo hiểm nhưng cô nương không ngại cứ nhất quyết đi vào. Theo phán đoán của lão phu bọn chúng quyết không dám dùng võ công để đối phó với cô nương, và cô nương cứ cương quyết đòi gặp cho được nhân vật đầu não của chúng xuất hiện, nếu làm được như vậy xem như cô nương đã thành công.

Yên Sơn công chúa nghi hoặc nói :

- Thành công cái gì?

Tang Tử Bật nhếch mép cười :

- Lão phu không ngại mà nói thật, lão phu ẩn tích Thái Hành gần mười năm, đối với tình thế trong cố lãng đã rõ như lòng bàn tay, cơ quan cố lãng này tuy hung hiểm nhưng có mật đạo thông hành.

Lão liếc nhìn Yên Sơn công chúa rồi nói tiếp :

- Trong lúc cô nương cùng người Cố Lãng đang đối chất, lão phu sẽ thừa cơ đột nhập vào trong lãng cướp đi tài bảo cùng bí kíp.

Yên Sơn công chúa hỏi :

- Lão tự tin có thể cướp được quyển bí kíp kia cùng tài vật sao?

Tang Tử Bật cười nham hiểm nói :

- Dù không có cách đoạt được quyển bí kíp kia nhưng cũng có thể thu thập được ít nhiều.

Yên Sơn công chúa hiểu rõ thâm kế của lão, nàng cũng chỉ vì những thứ này mà đến, có ý tính ngộ gât đầu nói :

- Cách này cũng được. Bây giờ chúng ta làm gì?

Tang Tử Bật mỉm cười nhưng nét mặt lại hiện vẻ nghiêm khắc nói :

- Khoan đã, không phải lão không tin cô nương nhưng cũng phải đề phòng một chút.

Thế là lão ra hiệu cho Bách Thảo Ông lấy ra một hoàn đơn dược để vào lòng bàn tay nói :

- Đơn dược này là do nhiều chất kịch độc chế luyện thành, độc tính cực mạnh nhưng phát tác rất chậm, phải mười hai canh giờ sau mới có tác dụng. Độc này chỉ trừ thuốc giải phối chế của lão phu ra thì không còn cách nào giải cứu. Mời cô nương uống.

Dứt lời lão cất bước đến trước mặt Yên Sơn công chúa, mở miệng nàng ra nhét thuốc vào, xòe tay vỗ lưng nàng một cái, Yên Sơn công chúa không tự chủ được đành nuốt thuốc vào.

Hai tay của Yên Sơn công chúa đã bị khống chế nên không còn cách nào phản kháng, Tang Tử Bật nói :

- Cô nương không phải sợ. Bất luận sự việc thành công hay thất bại, sau mười hai canh giờ sẽ có người đưa cho cô nương thuốc giải, nhưng cô nương cần phải nhớ rõ tuyệt đối không được sinh dị tâm, chỉ cần

nàng có hành động bất lợi, đừng trách lão phu độc ác.

Nói dứt lão xòe tay giải khai huyết đạo của nàng. Yên Sơn công chúa phủ qua một màn sương lạnh, hiển nhiên thập phần phần nộ nhưng tuyệt không lên tiếng.

Tang Tử Bật vẫy tay gọi Bách Thảo Ông rồi lão âm thầm dặn dò mấy câu, thỉnh linh Tang Tử Bật vội vã quay người đi nhanh. Tư Mã Ôn cũng khẩn trương theo sau.

Ngũ Độc Bà bước lên kéo Yên Sơn công chúa lại nói :

- Đi thôi. Nếu sự việc thành công thuận lợi, hai bên chúng ta đều có ích.

Yên Sơn công chúa chẳng nói chẳng rằng, khô khan như gỗ mộc, khoát bộ bước lên. Bách Thảo Ông và Ngũ Độc Bà mỗi người một tả một hữu đi kèm.

* * * * *

Lại nói Lục Văn Phi đi theo Bạch Hồ Tử một chặng đường, thấy lão vẫn im lặng không chịu được lên tiếng hỏi :

- Mục đích của đại thúc và đại ca lên Thái Hành là gì?

Bạch Hồ Tử nói :

- Vì việc nhà.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Việc nhà? Đại ca không phải vì bảo tàng mà đến đây sao?

Bạch Hồ Tử nói :

- Đây không có gì kỳ quái cả. Thí dụ như nhị gia đến Thái Hành này đâu phải vì bảo tàng.

Lục Văn Phi buồn bã nói :

- Đại thúc nói rất phải nhưng mà vẫn bối chỉ vì bị cuốn vào vòng nước xoáy.

Bạch Hồ Tử thông thả nói :

- Nhị gia đừng nên than thở, câu chuyện “Tái ông mất ngựa” không phải là an lành phúc họa không đâu.

Lục Văn Phi trầm tư nói :

- Là họa hay phúc hiện giờ chưa đoán được.

Bạch Hồ Tử nói :

- Một người chỉ cần không có lòng tham lam, ác hiểm cho dù nguy nan bốn bề tất cũng phùng hung hóa kiếp. Nhị gia có cho là như vậy không?

Lục Văn Phi biết trong lời lão có ý khác, nhưng chẳng biết ám chỉ điều gì. Chàng vốn là người chân thật, người ta đã không nói rõ nên cũng khó mở miệng là truy vấn.

Bạch Hồ Tử thấy chàng không lên tiếng bèn nói qua chuyện khác :

- Chuyển đi cổ lăng lần này hiểm nguy trùng trùng, hành sự phải nên nhẫn nại đừng nên miễn cưỡng mà xuất đầu lộ diện.

Lục Văn Phi gật đầu Bạch Hồ Tử không lên tiếng nữa cất bước chạy nhanh về phía cổ lăng. Lục Văn Phi vội vã nói gót theo sau. Thời gian chưa nguội một chung trà, hai người đã đến trước cổ lăng, dừng chân lại, Bạch Hồ Tử bước lên phía trước Văn Phi. Lục Văn Phi cũng vội vã đi theo vào.

Lúc này trời đã vào khoảng canh hai. Trong lăng màn đen dày đặc, Bạch Hồ Tử vội nắm lấy tay chàng nói nhỏ.

- Cứ đi theo lão, đừng lên tiếng.

Gần đây công lực Văn Phi rất tinh tiến chàng dùng truyền âm đáp lại :

- Chúng ta cứ phải lần dò đi trong bóng tối vậy sao?

Bạch Hồ Tử nói :

- Đi thôi. Đừng hỏi nhiều.

Hai người âm thầm đi trong bóng tối mà tiến lên phía trước, trên đường đi đều do Bạch Hồ Tử khai mở cơ quan, tuyệt nhiên không có chút trở ngại. Đi ước khoảng tèn một nén nhang, Bạch Hồ Tử dùng chân truyền âm nói :

- Chúng ta ở lại đây thôi.

Lão dùng tay lần dò trên vách tường một lúc, trên tường hiện ra một khe hở rộng ước khoảng ba tấc, dài khoảng ba thước. Lục Văn Phi thấy khe hở này, như là một cửa sổ lại dường như là một cửa chính, lấy làm kỳ dị hỏi :

- Tại sao chỉ mở nhỏ như vậy?

Mục quang nhìn quét xung quanh chàng chợt tỉnh ngộ thì ra đây là một cửa sổ gian thạch thất mà chàng và Hạ Long Tường đã đến qua. Đồng thời chàng cũng thấy Ngũ Độc Bà Bách Thảo Ông cùng Yên Sơn công chúa đang nói chuyện với người trong cổ lãng. Chỉ nghe giọng nói yếu ớt khàn đục của một lão già :

- Lão phu không có thời gian để nói chuyện với mấy người. Hãy mau rời khỏi đây.

Bách Thảo Ông trầm giọng nói :

- Bọn người chiếm cổ lãng không để Công chúa tiến vào như vậy là có ý gì?

Giọng khàn đục của lão lại vang lên :

- Tự các người nên hiểu rõ, đừng để lão phu làm khó dễ.

Ngũ Độc Bà ngậm đũa Yên Sơn thấp giọng nói :

- Sao Công chúa không nói gì cả?

Yên Sơn công chúa mặt lạnh như đồng, không thềm lên tiếng.

Lúc này từ trong thông đạo vang vang ra một giọng nói có vẻ thô lỗ :

- Chuột thối ở phương nào dám mạo danh Công chúa đến cổ lãng?

Lục Văn Phi chú mục quan sát, thì ra đó là đại hán râu rậm Điền Uy, rồi thấy một đám Châu Y kiếm sĩ phò tá một Yên Sơn công chúa khác thong thả bước vào.

Liêu Văn Hương chấn động trong lòng, giọng ồm ồm cất lên :

- Sao lại có hai Công chúa?

Sự việc xảy ra ngoài ý muốn này thật khiến cho Ngũ Độc Bà cùng Bách Thảo Ông vô cùng kinh sợ.

Điền Uy nộ khí xung thiên sải bước đi đến chỉ vào mặt Yên Sơn công chúa :

- Người to gan mạo danh Công chúa đi vào lãng, vậy người là ai?

Yên Sơn công chúa trợn mắt nhìn gã, chậm rãi đưa tay lên mặt mình lấy ra một tấm da người lộ ra gương mặt xinh đẹp của một thiếu nữ. Thiếu nữ này chính là Tử Y Long Nữ đã hỏa thiêu cùng Bất Túy cư. Tử Y Long Nữ vừa lấy xuống mặt nạ đã lập tức phi thân đến bên Yên Sơn công chúa nói :

- Thuộc hạ vô năng đã bị bọn chúng bức uống thuốc độc.

Yên Sơn công chúa mặt lộ vẻ phẫn nộ, bảo kiếm kỳ hình trong tay chỉ về phía Ngũ Độc Bà hét lớn :

- Thu phục chúng cho ta.

Điền Uy vâng lời phi thân về phía Bách Thảo Ông. Hai nữ tỳ ở phía sau Yên Sơn công chúa trường kiếm trong tay cũng phi thân đến vây chặt lấy Ngũ Độc Bà.

Trong thạch thất đang triển khai một trường long tranh hổ đấu. Đại hán râu rậm Điền Uy công lực thâm hậu kiếm thuật kỳ dị, chiêu thức linh hoạt. Vừa tuốt kiếm ra đã khiến Bách Thảo Ông kinh sợ vội vã đề khí giới bị. Điền Uy hét to một tiếng, giơ cao kiếm bổ xuống huyết thiên linh của Bách Thảo Ông.

Bách Thảo Ông lạnh người. Đại hán chẳng qua là một tiểu bối, một thế xuất chiêu đã khiến lão hồn phi phách tán, lần lần bị dồn vào một góc thạch thất. Ngũ Độc Bà cũng bị kiếm thuật thần tốc của hai nữ tỳ tấn công như vũ bão, chỉ còn cách né tránh chứ không thể chống đỡ.

Gian thạch thất này vuông vức chỉ ba trượng, nhiều người cùng lúc động thủ, chưởng phong cứ quăng liệt xung quanh.

Trong lúc hai nữ tỳ cùng Điền Uy tấn công Ngũ Độc Bà và Bách Thảo Ông, Yên Sơn công chúa bước nhanh lên phía trước đi thẳng vào trong, thành linh bên trong phát ra một luồng nhu phong chặn đứng thân hình nàng lại, rồi giọng nói yếu ớt khàn đục đó lại vang lên :

- Cô nương xin dừng bước, nơi này không dễ mạo phạm.

Yên Sơn công chúa hơi ngẩn người hừ một tiếng nói :

- Nơi đây không phải đất của riêng lão, sao có thể ngăn trở bốn cung đi vào?

Lão già hừ một tiếng :

- Lời của cô nương rất có lý, nhưng lão có nỗi khổ tâm riêng.

Yên Sơn công chúa cười nhạt :

- Lão có biết ta là ai không?

Lão già hồi lâu đáp :

- Lão biết cô nương là ai, nhưng...

Yên Sơn công chúa hừ một tiếng nói :

- Lão đã biết sao còn ngăn cản bốn cung?

Lão già thở dài nói :

- Lẽ nào cô nương không biết, còn trong hạn kỳ là không ai được vào.

Yên Sơn công chúa ngẩn người rồi mỉm cười :

- Đêm nay bốn cung không phải đến đây để lấy bảo tàng mà ta chỉ muốn đến trước để tìm hiểu rõ ràng một việc.

Lão già cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Lão thấy không cần.

Lại thêm một luồng nhu phong cực mạnh từ bên trong đẩy ra đẩy lùi Yên Sơn công chúa đồng thời hét to :

- Ra ngoài cho ta.

Nội công của lão già đã đạt đến hỏa hầu thượng thừa, tiếng hét này là nội lực ẩn tàng trong đơn điền phát ra vừa vừa vang dội vào thạch thất chấn động tạo thành những âm thanh ù ù.

Người trong thạch thất tai nghe tiếng thét như trống vỗ vào tai nhức buốt cả đầu, bất giác cả bọn đều dừng tay lại. Lão già lại cất tiếng trầm đục nói :

- Bốn Bang vì phải ứng phó với những biến cố bất thường nên giờ này phải phát động toàn bộ cơ quan trong cố lãng, các người mau lui ra chậm trễ sẽ không kịp nữa.

Yên Sơn công chúa vừa khẩn trương vừa phẫn nộ, giọng cao bảo kiểm kỳ hình giận giữ nói :

- Trước mặt bốn cung mà ngươi dám náo loạn vậy sao?

Lão già lạnh lùng nói :

- Bọn ngươi chẳng biết phân biệt tốt xấu. chỉ cần qua đêm nay ước hẹn của chủ nhân đã mãn, bất luận là nhận vật gì cũng phải chờ đợi ngoài cố lãng. Lão nhân gia tự có sự chuyển giao một cách rõ ràng.

Bất chợt lão hét to :

- Đi đi...

Lời nói vừa dứt, tai mọi người lại nhức nhối lên. Lão lại nói tiếp :

- Cơ quan cố lãng đã bắt đầu hoạt động, các người mau lui ra.

“Vù vù” mấy tiếng thạch thất đã đóng chặt, đồng thời nhiều tiếng “Ầm ầm” vang lên. Bạch Hồ Tử vội kéo Lục Văn Phi đi nói :

- Chúng ta đi thôi.

Dứt lời đã bước ra khỏi cửa men theo địa đạo vừa rồi mà trở lại. Trên đường đi tuy không gặp phải sự mai phục nào nhưng cũng vạ phần khổ cực trong tử lộ mà đào sinh, bởi vì bên trong tòa cổ lăng tất cả chấn động không ngừng, men theo địa đạo đi ra không phải là chuyện đơn giản.

Trải qua gần một tuần trà, Bạch Hồ Tử mới dẫn Lục Văn Phi ra khỏi bàn hương án, Bạch Hồ Tử thở dài nói :

- Xem ra mộ địa này sẽ lại chôn vùi thêm những bộ xương cốt mới.

Lục Văn Phi vẻ mặt hoang mang hỏi :

- Người trong cổ lăng thật ra là ai vậy?

Bạch Hồ Tử trầm ngâm một lát rồi nói :

- Trong nhất thời lão phu không dám đoán định là ai.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Đại thúc cứ tưởng tượng xem vị trong đó là ai?

Bạch Hồ Tử nhìn chung quanh rồi nói :

- Chúng ta tìm một nơi kín đáo để đàm luận.

Hai người đi đến một nơi cách cổ lăng không xa, cùng ẩn nấp phía sau một tảng đá núi. Hai người vừa ẩn nấp xong chưa nói gì thì đã thấy Yên Sơn công chúa cùng các người cùng đã lui khỏi cổ lăng.

Yên Sơn công chúa bước đến một tảng đá ngồi xuống, hai nữ tỳ chống kiếm bảo hộ hai bên. Điền Uy phần nộ nói :

- Lão quái vật này là nhân vật gì. Quả thật không biết lý lẽ.

Yên Sơn công chúa sắc mặt trầm trọng chậm rãi nói :

- Chỉ hận bốn cung lúc đi đến đây quá vội vã, còn nhiều sự việc vẫn chưa hỏi rõ.

Điền Uy nhìn nàng ưỡn ngực nói :

- Công chúa không cần quá lo lắng, chờ Tổng hộ pháp đến đây sẽ không còn sợ lão quái vật từ chối.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Thật phiền cho các người.

Điền Uy khom người nói :

- Đây là nhiệm vụ thuộc hạ phải làm, Công chúa khỏi phải bận tâm.

Tử Y Long Nữ sắc mặt ảm đạm bước lên khom người nói với Yên Sơn công chúa :

- Độc dược mà thuộc hạ bị bức uống phải sau mười canh giờ sẽ phát tác bây giờ phải làm sao?

Yên Sơn công chúa chột nhớ lại nói :

- Điều này...

Hai lão độc vật có thể chạy thoát khỏi nơi ấy không?

Điền Uy mắt chớp tinh quang nhìn bốn phía rồi nói :

- Chắc đã chạy thoát rồi.

Yên Sơn công chúa khoác tay nói :

- Tạm thời người hãy điều tức nghỉ ngơi. Trước khi thuốc độc phát tác bốn cung sẽ tìm hết cách để giải cứu người.

Tử Y Long Nữ không còn cách nào phải ngồi xuống một bên. Yên Sơn công chúa dường như tâm thần cực kỳ bất ổn, ngược mặt nhìn sắc trời nói :

- Quang cảnh gì vậy?

Điền Uy cho rằng Yên Sơn công chúa đang hỏi đã gần canh hai sao Tổng hộ pháp vẫn còn chưa tới nên vội nói :

- Kỳ thật! sao đến giờ này còn chưa thấy Tổng hộ pháp lộ diện.

Thì nghe một trận cười lớn :

- Lão phu đã đến núi này từ lâu rồi.

Lục Văn Phi vội vã đưa mắt nhìn xem thì thất một lão già vận áo vàng khoảng sáu mươi tuổi, tay cầm ống điếu, chậm rãi từ trên một tảng đá bước xuống. Điền Uy khom người hân hoan nói :

- Tham kiến Tổng hộ pháp thì ra người đã đến từ lâu, Công chúa đang lo lắng chờ đợi.

Hoàng bào lão nhân không đáp lời Điền Uy chậm rãi đi tới trước mặt Yên Sơn công chúa ngắm nghía nàng một hồi thong thả ngoảnh đầu hỏi Điền Uy :

- Cô nương này là Công chúa sao?

Điền Uy ra vẻ căng thẳng gật đầu. Hoàng bào lão giả cười hắc hắc một trận nói :

- Người là nữ tử nhà ai cả gan mạo nhận Công chúa?

Yên Sơn công chúa mặt hơi biến sắc nhưng nhanh chóng trấn tĩnh nói :

- Lão là ai cả gan đối đáp với bốn cung như vậy?

Hoàng bào lão giả bị thần thái cao quý của nàng làm cho ngẩn người đáp :

- Lão hủ là Phương Thế Trần, hiện là Tổng hộ pháp của Châu Y môn.

Yên Sơn công chúa cười nhạt đáp :

- Châu Y môn bọn người lẽ ra phải dùng toàn lực bảo toàn di vật của Tiên vương, không nên để tổn hại một mảy may. Hà cố gì không làm như vậy lại truy vấn đến việc không khẩn thiết liên quan.

Phương Thế Trần lại ngẩn người cao giọng cười nói :

- Việc này cô nương yên tâm, lão hủ đã đến đây, bọn chúng sẽ không dám nhắc đến chuyện cướp đoạt bảo vật của cố lăng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bản cung tin tưởng Châu Y môn có đủ lực lượng như vậy, nhưng mà...

Nàng cao giọng nói :

- Ta hỏi lão, người bảo quản di vật ở cố lăng giờ khắc hẹn định mà lão ta nói là việc gì?

Câu hỏi này khiến Phương Thế Trần trầm ngâm giây lát, chậm rãi nói :

- Có lẽ lão ta quá thận trọng mới dựa vào những lời nói này để từ chối mọi người.

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Bản cung không tin lời nói tránh né của lão ta mà là có nguyên nhân khác.

Phương Thế Trần đưa mắt nhìn bảo kiếm kỳ hình trên tay Yên Sơn công chúa, chậm rãi đi lên vòng tay nói :

- Châu Y kiếm vốn là vật vô thượng chí tôn của bốn Môn, trông mong Công chúa cho lão phu mượn để chiêm ngưỡng giây lát để mở rộng tầm mắt.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Người thân là Tổng hộ pháp lại nói ra những lời cuồng ngông như vậy quả thực không biết tôn ti thượng hạ.

Phương Thế Trần sợ hãi vội vã thối lui hai bước khom người nói :

- Quả là thuộc hạ thất ngôn kính vọng Môn chủ ân điển...

Yên Sơn công chúa hừ một tiếng ngược mặt không thèm nhìn đến, hồi lâu sắc mặt mới dần dần dịu lại gay gắt hỏi :

- Châu Y môn trừ lão ra còn có những người nào?

Phương Thế Trần nói :

- Lần này đi nghinh tiếp Môn chủ, mặt khác lấy ra di vật trong cổ lẳng nên Tứ đại hộ pháp đều đã đến Thái Hành Yên Sơn công chúa nghiêm khắc nói :

- Việc Thái Hành đêm nay sẽ xảy ra nhiều việc ngoài ý liệu. Tất cả phải nghe lệnh của bốn cung chủ mà hành động, nhưng nếu có người nào muốn cưỡng đoạt bảo vật thì giết hết không tha.

Phương Thế Trần khom mình :

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Lão quay người bước đi mấy bước hướng vào trong rừng vỗ tay hai cái, từ trong rừng phi thân ra bốn vóng người như bốn lần điện xẹt đến bên lão. Bốn người đều mặc hoàng bào hình thức giống như Phương Thế Trần, có điều niên kỷ khác nhau.

Bốn người đến trước Phương Thế Trần khom người nghiêm trang hô lớn :

- Tham kiến Tổng hộ pháp.

Bốn người này trên lưng đều mang một thanh Cửu Hoàn Loan đao lại thêm thân hình to lớn khiến người nhìn thấy phát sinh cảm giác úy kỵ.

Phương Thế Trần khoát tay :

- Bất tất đa lễ Rồi lại dặn dò :

- Sự việc đêm nay thập phần hỗn loạn, chư vị phải càng cẩn thận.

Bốn võ sĩ khom người đáp :

- Không dám để Tổng hộ pháp lo lắng, thuộc hạ thận trọng là xong.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Di Bút Tấn Vương

Phương Thế Trần trầm ngâm một lát nói :

- Bốn tòa tin tưởng tứ vị có tài năng. Giờ này, hãy đi bốn phía tuần tra có việc bẩm báo cho ta biết.

Tứ vị hộ pháp đồng thanh nói :

- Vâng.

Thanh âm chưa dứt bốn bóng người cất lên, chớp mắt đã mất hút vào bóng đêm.

Lục Văn Phi quan sát bốn người này không những thân thể cường tráng, hành động nhanh nhẹn mà niên kỷ chưa cao, trong lòng ngẫm kinh hãi, chàng đưa mắt nhìn thấy Bạch Hồ Tử vẻ mặt nhăn nhó vô cùng khó coi. Chàng không nhịn được dùng truyền âm hỏi :

- Đại thúc, họ là người của Châu Y môn sao?

Bạch Hồ Tử lắc đầu nói :

- Còn khó nói lắm.

Lục Văn Phi nhìn Bạch Hồ Tử lại hỏi tiếp :

- Xem ra như vậy. Yên Sơn công chúa đã gặp phải bất lợi.

Bạch Hồ Tử “Hừ” nhẹ một tiếng nhìn Yên Sơn công chúa đứng trước cổ lãng nói :

- Nhị gia đừng xem thường nàng ta.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Phải chăng, nàng là người thuộc nhóm người có thể lực hùng hậu còn đang giấu mặt.

Bạch Hồ Tử gật gật đầu nói :

- Nếu không nàng sao dám mạo nhận Công chúa, đi trước một bước đến cổ lãng đoạt lấy di bảo của Tấn vương.

Hai người trầm ngâm một hồi. Phía trước cổ lãng cũng một màn yên tĩnh. Một lát Bạch Hồ Tử cất tiếng nói :

- Hãy chờ xem diễn biến sự tình ra sao?

Lục Văn Phi chậm rãi gật đầu. Không gian xung quanh cổ lãng vẫn lặng lẽ như tờ.

Điền Uy là một dũng phu không nhìn ra tâm ý của Phương Thế Trần như thế nào nên bọn Châu Y kiếm sĩ mà gã lãnh xuất vẫn nghiêm cẩn đứng bảo hộ phía sau Yên Sơn công chúa.

Song phương mỗi người có tính toán riêng của mình không ai lên tiếng.

Đêm nay sương mù dày đặc. Bầu trời một màu đen tối, từng cơn gió lạnh buốt thông thốc thổi càng khiến không gian nơi cổ lãng tăng thêm mấy phần âm u, lạnh lẽo.

Trong tình thế yên tĩnh bên ngoài mà ẩn chứa bão táp phong ba khiến thời gian từng phút chậm chạp nặng nề trôi qua.

Lục Văn Phi cùng Bạch Hồ Tử ẩn núp sau tảng đá cũng hơn nửa canh giờ. Chợt nghe mấy tiếng gió phất tà áo phần phật, Tứ vị hoàng bào hộ pháp mà Phương Thế Trần đã phái đi, lần lượt phi thân trở về. Trong lúc này có một Hộ pháp khấu âm phương Nam cất cao giọng nói :

- Bẩm cáo Tổng hộ pháp, phía sau lãng có một đám giang hồ nhân sĩ cùng kéo đến cổ lãng, có cần khiến bọn chúng trở lại không?

Phương Thế Trần đang định đáp lời.

Chợt nghe một Hộ pháp cao to nói :

- Bẩm cáo Tổng hộ pháp, trong rừng bên ngoài cổ lãng có mấy tên hắc đạo tiểu bối lén lút nhìn ngó cổ lãng có cần đuổi chúng đi không?

Phương Thế Trần nhìn sắc mặt của Yên Sơn công chúa rồi nói :

- Không cần đâu. Chỉ cần bọn chúng không nhúng tay vào việc của chúng ta, các người không cần phải quan tâm đến những chuyện này.

Lục Văn Phi biết đám giang hồ nhân sĩ mà bọn họ nhắc đến nhất định là Bích Trần trang, Hắc Long bang cùng các môn phái, chàng bất giác nhíu mày nghĩ thầm :

“Xem ra trường hung sát đêm nay không cách gì tránh khỏi”.

Trong lúc chàng đang trầm tư thì bên trong cổ lãng vang ra mấy tiếng chân người. Bàn hương án thình

lình bị đẩy qua một bên, hai bóng người đi ra khỏi cổ lãng. Đi phía trước là một lão già, thân mặc áo bông, tóc bạc dài quá vai, đôi mày trắng rậm rạp che gần khuất cả mặt, mặt mày cổ quái, tay chống Long đầu trúc trượng, chậm rãi bước đi. Đi phía sau lão là một thanh y lão gia, thân hình tráng kiện vạm vỡ nhưng lưng bị gù niên kỷ trạc năm sáu mươi tuổi, trong tay bưng một hộp gấm. Hai người bước đi rất khoan thai nhưng trong chớp mắt đã đến trước mặt Yên Sơn công chúa.

Những người ở hiện trường đều thuộc hàng võ lâm cao thủ, họ đều hiểu biết sâu rộng về võ học, vừa thấy thân pháp của hai lão già này chính là loại khinh công cực kỳ hiếm thấy gọi là “Thúc Địa pháp”, chân không chạm đất, nhẹ nhàng bay là là trên mặt đất không ai là không kinh hãi.

Lão già mặc áo bông mỉm cười nói với Yên Sơn :

- Lão hủ Cốc Thiên Vân nhận lãnh ký thác của Tiên vương trấn thủ cổ lãng đã mười năm nay.

Yên Sơn công chúa vừa nghe lão tự báo tính danh hơi biến sắc mặt nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, đoan trang đứng dậy thấp đầu nghiêng người nói :

- Văn bối mạo muội thay mặt Tiên vương đa tạ tiền bối.

Cốc Thiên Vân mỉm cười nói :

- Đây là nhiệm vụ của lão hủ, hà tất đa tạ.

Lão quay người chỉ vào hộp gấm mà lão già gù lưng đang bưng trong tay, nói :

Đây là vật gia truyền duy nhất mà Tấn vương để lại, lão hủ đã cố gắng gìn giữ cẩn thận nên vẫn chưa hư hại chút nào.

Giọng lão có vẻ nghiêm trang nói :

- Mời Công chúa sang xem.

Yên Sơn công chúa cười ngọt ngào nói :

- Không cần xem đâu. Đồ vật trong tay tiền bối bảo trì sao có thể hư hao được?

Cốc Thiên Vân mỉm cười nói :

- Công chúa tán dương như vậy thật lão không dám nhận lãnh.

Lão nhìn Yên Sơn công chúa rồi nói :

A Phúc, đem đồ vật giao lại Công chúa, chúng ta mới cảm thấy yên tâm.

Lão giả lưng gù A Phúc vâng lời, hai tay kính cẩn giao hộp gấm cho Yên Sơn công chúa.

Yên Sơn công chúa bước lên tiếp nhận hộp gấm, cẩn thận nhìn xung quanh hộp gấm một lượt, sắc mặt hơi biến đổi nhưng lập tức hồi phục lại diện dung, trong lòng nàng quá hưng phấn, mười ngón tay búp măng hơi run rẩy.

Cốc Thiên Vân nhìn thấy tất cả nhưng tỏ vẻ như không thấy gì. Yên Sơn công chúa vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, tiếp lấy hộp gấm mà trong lòng không ngớt tính toán, nàng cất giọng dịu dàng nói :

- Phương tổng quản xin mời sang đây một lát.

Lần này Phương Thế Trần mang tâm trạng trọng đại, thấy Cốc Thiên Vân dễ dàng trao võ lâm bảo điển cho Yên Sơn công chúa, trong lòng vô cùng chấn động. Chỉ vì, uy danh lừng lẫy của Cốc Thiên Vân mười năm trước nên không dám khinh suất cuồng động.

Chợt nghe Yên Sơn công chúa gọi đến, lão vội vàng bước đến khom người nói :

- Thuộc hạ đến ngay.

Dứt lời, lão sai bước đi đến, Yên Sơn công chúa đưa hộp gấm cho Phương Thế Trần rồi nói :

- Hộp này giao cho lão bảo hộ.

Phương Thế Trần kinh ngạc, vội vã xòe tay tiếp nhận. Yên Sơn công chúa khoát tay nghiêm khắc dặn dò :

- Đây là bút tích duy nhất của Tiên vương, quyết không thể xảy ra đều sơ thất. Lão thân là Tổng hộ pháp của bốn Môn, trách nhiệm nặng nề do lão gánh vác, lão nên tự hỏi có khả năng bảo quản được chăng?

Phương Thế Trần khẳng khái nói :

- Thuộc hạ nguyện tận tâm, tận lực bảo hộ, vật còn, người còn, vật mất người mất.

Yên Sơn công chúa gật gật đầu nói :

- Hay lắm, bốn cung phó thác việc này cho lão.

Phương Thế Trần khom người, từ từ lui về sau hai bước. Lúc này, Tứ vị hộ pháp, Loan đao tuốt trần lập tức nơi hiện trường ánh hàn quang lấp lóe, đồng loạt phân ra bốn phía bảo hộ Phương Thế Trần vào giữa.

Yên Sơn công chúa nhẹ nhàng thở phào, sắc mặt lộ vẻ tươi cười, khiêm nhường nói với Cốc Thiên Vân :

- Tiểu nữ vừa ra chốn giang hồ, kinh nghiệm còn non kém, hy vọng tiên bối niệm tình chỉ điểm.

Cốc Thiên Vân ha hả cười nói :

- Công chúa cơ trí tuyệt luân, lão hủ thật khó bì nhưng không biết lệnh sư là ai?

Yên Sơn công chúa giật mình ra vẻ khó xử nói :

- Tiên bối đã hỏi đến, lý ra phải phụng cáo.

Nàng ngập ngừng một chút rồi nói :

- Nhưng gia sư đã từng dặn dò, không đến chuyện vạn bất đắc dĩ thì không được thổ lộ danh hiệu của lão nhân gia.

Cốc Thiên Vân mỉm cười nói :

- Đã thế thì không cần phải nói.

Yên Sơn công chúa nói :

- Trong cổ lăng có hai lão tiên bối thôi sao?

Cốc Thiên Vân gật gật đầu nói :

- Không sai vì lão hủ trước đây có tham gia cải sửa cổ lăng nên Tiên vương mới uỷ thác lão hủ trấn thủ nơi này.

Lão thở dài cảm thán nói tiếp :

- Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoáng chốc đã mười năm rồi.

Yên Sơn công chúa mắt lộ vẻ thân thiết nói :

- Năm đó, Tiên vương uỷ thác tiên bối đến đây có di mệnh gì chăng?

Cốc Thiên Vân lắc đầu :

- Tiên vương thừa hiểu lão hủ tính tình bất cần, hơi hợt nên mới phái lão hủ làm những việc dễ dàng chẳng phải phí tâm cơ, còn những chuyện đại sự của bốn Môn, lão hủ chưa từng biết qua.

Yên Sơn công chúa vô cùng thất vọng nói :

- Thì ra như vậy.

Trầm ngâm một lát, nàng lại nói :

- Văn bối có thể vào nội lăng chiêm ngưỡng được không?

Cốc Thiên Vân lắc đầu nói :

- Việc này không phải không được nhưng còn chưa đúng lúc. Chờ Công chúa chấp chưởng đại vị mới được đi vào.

Yên Sơn công chúa nghĩ thầm :

- Lão hồ ly này quả thật quá giáo hoạt.

Nhưng ngoài mặt không đổi sắc, nàng thông thả nói :

- Tiên bối có điều bất tiện, thế thì bất tất miễn cưỡng.

Nàng xòe tay vén mái tóc mây ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi ngoảnh mặt nói :

- Phương tổng quản, lão có thể mang vật này đi trước một bước.

Phương Thế Trần ngăn người, nghiêm mặt lạnh lùng nói :

- Công chúa bảo thuộc hạ đi sao?

Yên Sơn công chúa cũng sầm mặt hỏi :

- Những lời này lão cần phải hỏi sao?

Phương Thế Trần thần sắc đột nhiên ngạo mạn, ngược cao mặt nói :

- Vật gia truyền của Tiên vương dự liệu di lưu lại cho Môn chủ đời thứ hai của bốn Môn để làm bảo vật trấn môn.

Sự việc trọng yếu như vậy....

Giọng lão chột gay gắt nói :

- .... Mà giờ này Cốc Thiên Vân lại dễ dàng giao cho một người thân phận chưa rõ ràng, không nghĩ rằng hành động này là quá hồ đồ sao?

Mục quang lão chăm chú nhìn trên mặt của Cốc Thiên Vân rồi nói tiếp :

- Cốc lão tiên sinh xin thứ cho tại hạ hỏi vài câu.

Cốc Thiên Vân lãnh đạm gật đầu nói :

- Không cần phải hỏi. Những câu mà lòng người muốn hỏi thì lão phu đã rõ rồi.

Phương Thế Trần cười lớn nói :

- Tâm ý của chúng ta không thông đồng với nhau đâu.

Cốc Thiên Vân lắc đầu nói :

- Không hẳn như vậy.

Phương Thế Trần trầm tư một lát, đột nhiên tỉnh ngộ ngoảnh mặt nói với Yên Sơn công chúa :

- Bấm báo Công chúa trong hộp này có phải là di vật của tiên Môn chủ không? Kính mong Công chúa nhìn qua một lần để tránh bị người lường gạt.

Yên Sơn công chúa lạnh lùng nói :

- Lão một lát tôn xưng ta là Công chúa, một lát lại xem ta như kẻ thù địch, trá trở như vậy là có ý gì?

Phương Thế Trần hai tay trịnh trọng đưa hộp gấm lên trước mặt Yên Sơn công chúa :

- Sự việc quan hệ trọng đại, thuộc hạ không thể không thận trọng.

Yên Sơn công chúa tỏ vẻ không tiếp nhận hộp gấm, lạnh lùng nói :

- Lúc này, thân phận bổn cung còn chưa rõ ràng, nếu lão muốn kiểm tra cứ tự mình kiểm tra.

Phương Thế Trần không khách khí, thu hộp gấm về, mở hộp nói :

- Công chúa đã sai bảo như vậy, thuộc hạ không dám trái mệnh.

Hộp gấm vừa mở, bên trong là miếng lụa màu vàng, màu mực đen bóng viết rõ tám chữ “Vật Đọa Ngô Chi, Vật Bại Ngô Tiết” bên dưới ghi hai chữ “Huyền Hư”.

Phương Thế Trần nhìn thấy trong hộp không có vật gì khác, tức giận cầm miếng lụa vàng lên giũ giũ, rồi nói :

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của lão phu, lão tặc đã dùng thủ đoạn để lừa gạt chúng ta.

Yên Sơn công chúa ngừng nhìn tấm lụa vàng phát phơ trước mặt, vội vàng sụp xuống bái lễ, mặt đầy vẻ bi thương.

Phương Thế Trần chỉ về phía Cốc Thiên Vân đang định phát tác thì thấy thái độ Yên Sơn công chúa như vậy bất giác ngăn người ra.

Cốc Thiên Vân thất sắc, trầm giọng nói :

- Phương Thế Trần, người bất kính với Tiên vương như vậy thì định tội gì?

Phương Thế Trần nhất tâm hướng về “Võ Học Bảo Điển” nên coi khinh tẩm lụa vàng dù trên đó có bút tích huấn từ của Tấn vương, nay bị Cốc Thiên Vân nghiêm khắc trách mắng, lúng túng không biết làm sao.

Cốc Thiên Vân thấy lão bất động lại nói tiếp :

- Người thân là Tổng hộ pháp phải biết việc đại bất kính như vậy sẽ bị trọng tội gì.

Phương Thế Trần vẫn hoang mang, bất định.

Yên Sơn công chúa đứng lên tiếp lấy miếng lụa vàng đưa cho a hoàn đang đứng phía sau, trầm giọng nói :

- Phương Thế Trần, lão có mắt như không trông, mạo phạm thủ bút Tiên vương, phải tự hủy đôi mắt của lão đồng thời cách chức Tổng hộ pháp.

Phương Thế Trần đột nhiên cười ha ha nói :

- Cô nương muốn dùng uy phong khiên phạt người là quá sớm. Lão còn chưa thừa nhận cô nương là Môn chủ.

Yên Sơn công chúa hơi chấn động rồi giơ cao Châu Y kiếm trong tay nói :

- Châu Y kiếm là tín vật Môn chủ. Tất cả các người dám cả gan kết bè phái theo Phương Thế Trần đều trị tội như nhau.

Phương Thế Trần lạnh người, nếu đối phương là thật thì tội lỗi sẽ tăng thêm một bậc, còn nếu giả thì làm cách nào để lột được mặt nạ đây, đầu óc lão tính toán điên cuồng ngăn ngờ không lên tiếng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu này giờ im lặng, chậm rãi đi đến bên Yên Sơn công chúa nói :

- Phương tổng quản lần đầu vô tâm thất tội, mong Công chúa nể mặt lão phu này mà giơ cao đánh khẽ phần nào.

Yên Sơn công chúa nhìn lão lạnh lùng “Hừ” một tiếng không tỏ thái độ gì. Cốc Thiên Vân vẫn lạnh nhạt bàng quang. Lão nhìn thấy tình thế đêm nay thập phần phức tạp. Lão vốn là người chẳng màng danh lợi rất ít lưu ý chuyện giang hồ, đã tĩnh cư ở cổ lãng mười năm để bảo quản di vật của Tấn vương đến nay hạn kỳ

đã hết nhưng trong nhất thời không cách nào từ bỏ trách nhiệm.

Lão lắc đầu từ tốn nói :

- A Phúc, xem ra chúng ta còn phải ở trong cổ lãng này thêm một thời gian nữa.

Lão quét mắt nhìn quanh bất giác thờ dài lắc đầu. Lão giả lưng gù tên A Phúc nhướng nhướng đôi mày nói :

- Chủ nhân tấm lòng bồ tát không dễ phát động sát giới hay là giao cho lão nô. Lũ ma quỷ này một tên lão không chừa cho sống sót.

Cốc Thiên Vân lại thờ dài nói :

- Châu Y môn tự có người chủ sự, tự thanh lý môn hộ, lão phu là người ngoại cuộc không muốn vướng vào vòng phiến não.

A Phúc suy nghĩ rồi nói :

- Chủ nhân không muốn quản đến việc thế gian, vậy chúng ta mau sớm rời khỏi nơi này tránh nhiệm phải sương hàn lạnh lẽo.

Cốc Thiên Vân gật đầu, không từ biệt Yên Sơn công chúa, quay người vào cổ lãng.

Phương Thế Trần vừa thấy trong lòng khẩn trương, phi thân chặn trước mặt lão giả trầm giọng nói :

- Cốc lão tiên sinh, xin chậm bước.

Cốc Thiên Vân nhướng đôi mày rậm lạnh lùng nhìn lão nói :

- Người muốn làm gì?

Phương Thế Trần ôm quyền mỉm cười, nhìn lão nói :

- Lần này, tại hạ đến Thái Hành là phụng mệnh bảo vệ Công chúa vào bảo lãng lấy bảo vật. Hy vọng Cốc lão tiên sinh tạo cho cơ hội.

Cốc Thiên Vân ngưỡng mặt lên trời cười ha hả nói :

- Việc này ngay lão phu cầu cũng không được.

Phương Thế Trần không hiểu ý lời nói của lão cười nói :

- Việc này rất dễ dàng, thỉnh Cốc lão tiên sinh mở cửa cổ lãng cho bọn lão vào lãng lấy bảo tàng.

Cốc Thiên Vân lại cười một trận lớn nói :

- Lão phu không ngăn cản các người vào lăng.

Phương Thế Trần nói :

- Nhưng Cốc lão tiên sinh đã đóng chặt cổ lăng rồi.

Cốc Thiên Vân lại cười lớn nói :

- Bảo tàng tự có bản đồ hướng dẫn, đâu cần lão phu khai mở.

Phương Thế Trần giờ mới tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- Thì ra như vậy.

Lão quay người đến bên Yên Sơn công chúa khom người nói :

- Bẩm báo Công chúa, Cốc lão tiên sinh thỉnh Công chúa tự hành nhập nội cổ lăng.

Yên Sơn công chúa nhíu đôi mày liễu, trong lòng đã có chủ ý, nhẹ nhàng nói :

- Việc này bất tất khẩn trương trong nhất thời. Hôm khác sẽ đến cổ lăng mà lấy bảo vật.

Phương Thế Trần ngạc nhiên hỏi :

- Công chúa sao phải đổi ngày khác?

Yên Sơn công chúa thông thả nói :

- Chỉ vì hôm nay ta quá mệt mỏi. Hơn nữa, vào cổ lăng lúc này thật quá mạo hiểm.

Phương Thế Trần hỏi :

- Phải Công chúa lo lắng về những bọn tiểu tặc ẩn núp chung quanh sẽ cướp đoạt.

Yên Sơn công chúa nói :

- Châu Y môn chúng ta, trước nay không tham dự vào việc hung sát trên giang hồ, việc gì tránh được thì phải tránh.

Phương Thế Trần không đồng ý nói :

- Công chúa bất tất phải lo lắng như vậy, nếu quả bọn chúng dám xuất thủ cướp đoạt bảo vật cổ lăng thì

không thể oán trách chúng ta ra tay ác độc.

Yên Sơn công chúa trầm tư một lát nói :

- Lão thân là Tổng hộ pháp bốn Môn cứ ước lượng tình hình mà hành sự.

Nàng cao giọng tiếp :

- Bốn cung còn chưa tiếp chưởng đại vị, ta không thể vì bốn Môn mà tạo lập, khai mở bang phái.

Phương Thế Trần nghe lời nói ngửa mặt lên trời cười cuồng ngạo rồi nói :

- Châu Y môn có thể giương uy trên giang hồ hay không thì ngày nay tất cả trách nhiệm trọng đại đều do Phương mỗ ta nắm lấy.

Yên Sơn công chúa thoáng lộ sát cơ, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ nhu hòa nói :

- Bốn cung niên kỷ còn nhỏ, mọi việc đều trông cậy vào Phương tổng hộ pháp. Lão đi truyền mệnh cho Cốc lão tiên sinh đêm nay bốn cung vào lăng.

Phương Thế Trần có dụng tâm khác trông mong có câu nói này nên vội khom người nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Dứt lời, lão vội vã phi thân về phía Cốc Thiên Vân vừa bỏ đi. Yên Sơn công chúa chờ Phương Thế Trần đi rồi vội vã lấy trong người ra một phong thư, dặn dò tỳ nữ đứng phía sau :

Mau cho Ngọc nô đưa thư.

Nữ tỳ vội vã mở lồng chim đang treo trên lưng đem ra con Bạch Anh Vũ rồi cột lá thư vào chân, thả lên trời, Anh Vũ xòe cánh lướt gió mà bay, chỉ đập cánh mấy cái đã mất hút vào bóng đêm.

Lục Văn Phi đang ẩn nấp phía sau tảng đá, truyền âm nói :

- Nàng ta đang truyền tin cho lực lượng hậu thuẫn của mình.

Bạch Hồ Tử lộ vẻ phẫn nộ nói :

- Nàng này tâm địa như lang sói, ý muốn tạo thành một trận phong ba bão táp ở Thái Hành.

Lục Văn Phi giơ tay chỉ về phía lão giả áo bông, thấp giọng nói :

- Lão này là ai?

Bạch Hồ Tử “Hừ” một tiếng nói :

- Lão này vốn là nhất đại quái kiệt trên chốn giang hồ, ngoại hiệu “Huyết Ảnh Tử” người này thiện ác bất phân võ công khôn lường, e rằng còn cao hơn Tang Tử Bật mấy phần.

Lục Văn Phi đoán hỏi :

- Phải chăng lão chiếm cứ cổ lăng để đoạt bảo tàng?

Bạch Hồ Tử nói :

- Việc này lão phu không biết. Sự đời rất khó mà dự liệu, chúng ta cứ ẩn nhẫn đợi xem tình hình diễn tiến ra sao.

Lục Văn Phi thấy Bạch Hồ Tử không muốn nói thêm nữa nên cũng không tiện hỏi cho rõ ràng.

Trong nội cốc, Phương Thế Trần đang đối đáp với Cốc Thiên Vân. Cốc Thiên Vân nói :

- Muốn đi vào cũng được, nhưng phải chờ có đủ ba tín vật thì vào.

Phương Thế Trần vừa nghe lời này, ngần người nói :

- Nhưng mà....

Cốc Thiên Vân nói :

- Nhưng mà cái gì? Nhưng mà cái gì, theo ta Tổng hộ pháp thừa lúc còn sớm xin mau quay về.

Phương Thế Trần nói :

- Tại hạ chỉ là bảo hộ Công chúa nhập lăng lấy bảo, những việc khác thật không muốn hỏi đến.

Cốc Thiên Vân cười nhạt nói :

- Quả thật là như vậy sao?

Phương Thế Trần mắt lộ hung quang nói :

- Lẽ nào là giả à?

Cốc Thiên Vân phẫn nộ, sắc mặt biến đổi nhưng lão là người dày công tu dưỡng nên nhanh chóng trở lại thần thái bình thản, thở dài nói :

- Nếu mười năm trước đây những câu nói của người không thể nào thoát khỏi cái chết nhưng ngày nay

ta đã già rồi, sát tính đã nguội.

Phương Thế Trần nhẫn nại, hỏi :

- Cuối cùng lão nhường đường hay không nhường đường?

Cốc Thiên Vân mặt lộ vẻ nghiêm túc, chỉ Yên Sơn công chúa nói :

- Người đi nói với nàng ta chỉ cần có ba tín vật là được, còn người có đến hay không đến ta cũng không cần.

Phương Thế Trần tính cũng nhẫn nại, bèn đi về phía Yên Sơn công chúa nhưng âm thầm nhếch mép ra hiệu với bốn Hộ pháp. Tứ vị võ sĩ hộ pháp đều là tâm phúc của lão dĩ nhiên là hiểu rõ được thâm ý của lão, nhanh nhẹn đi lên vây Cốc Thiên Vân vào giữa.

Lão gù áo xanh A Phúc mặt lộ vẻ phần nộ bước lên hai bước. Trước đây nhìn dáng vẻ lão gù trông thật cổ quái lại đáng thương nhưng lúc này khi lão giận dữ trông thật khác hẳn, thần thái lão vừa hiên ngang vừa uy mãnh.

Cốc Thiên Vân lắc đầu tỏ ý không bằng lòng nói :

- Không có việc của người, mau lui ra.

A Phúc dường như đối với lão thập phần kính phục, một tiếng cũng không dám kháng cự vội vã lui ra.

Phương Thế Trần sãi bước đến bên Yên Sơn công chúa khom người bẩm báo :

- Cốc lão tiên sinh khiến thuộc hạ bẩm báo với Công chúa muốn vào được cổ lãng phải đưa ra ba tín vật để làm tin.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Biết rồi.

Rồi quay đầu lại nói :

- Đông Hương, người đưa ba sứ giả vào đây.

Đông Hương từ phía sau vâng lời chạy đi, hành động này khiến cho Phương Thế Trần cảm thấy hồ đồ. Không lâu Đông Hương dẫn đến ba người, đi đầu là Bích Trần trang chủ Tang Tử Bất, Tư Mã tổng quản Tư Mã Ôn, còn người kia là Bách Thảo Ông Lạc Dương Tiên.

Phương Thế Trần vô cùng kinh ngạc hỏi :

- Các người là sứ giả sao?

Yên Sơn công chúa lấy từ trong người ra ba miếng kim bài nói :

- Đây chính là tín vật của bọn họ bốn nường đã xem qua.

Rồi nàng đưa kim bài cho Tang Tử Bật nói :

- Tín vật trả cho các người.

Thật ra việc này ngoài ý nghĩ của Tang Tử Bật khiến lão ngần người nhưng không dám nhiều lời vội đưa tay tiếp lấy kim bài.

Thực ra, ba người này không phải là sứ giả mà là do Yên Sơn công chúa âm thầm liên kết với họ, sắp bày sẵn đêm nay cùng nhau đoạt bảo vật Tấn vương.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cuộc Chiến Cổ Lăng

Yên Sơn công chúa nói với Bách Thảo Ông :

- Lạc Dương Tiên, lão đưa thuốc giải độc đây.

Lạc Dương Tiên nhú đôi mày mỏng, rồi nhướn mày nói :

- O! Thuốc mà vị cô nương đó uống, không phải là độc dược, chỉ là dược liệu bình thường mà thôi, không có hại đến cơ thể.

Yên Sơn công chúa hỏi :

- Thật như vậy sao?

Lạc Dương Tiên nghiêm trang gật đầu nói :

- Lão độc vương Bách Thảo Ông đã có chút lừa gạt Công chúa.

Yên Sơn công chúa nói :

- Nếu vậy thì tốt rồi.

Rồi ngoảnh đầu nhìn Tử Y Long Nữ :

- Người vận công xem có gì bất ổn?

Trong lúc Công chúa cùng Lạc Dương Tiên đàm thoại, Tử Y Long Nữ đã ngậm vận chân khí, cảm thấy không có gì khác lạ vội nghiêng mình kính cẩn đáp :

- Chân khí lưu thông, không có chỗ nào bế tắc.

Yên Sơn công chúa gật đầu, lại dặn dò Tuyết Sơn Mang Tẩu cùng bốn tỷ nữ :

- Các người không cần phải đi. Bốn cung cùng Phương tổng hộ pháp đi vào được rồi. Các người chờ đợi bên ngoài, phải hết sức phòng bị.

Tuyết Sơn Mang Tẩu là người giáo hoạt, đã hiểu ý Yên Sơn công chúa nên khom người nói :

- Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Yên Sơn công chúa dặn dò xong, khoát bộ bước lên đi thẳng về phía Cốc Thiên Vân.

Đi ước khoảng hai ba trượng chỉ vào Tang Tử Bật nói :

- Người này, lão tất nhận ra.

Cốc Thiên Vân nheo nheo đôi mắt nói :

- Không sai, dường như đã gặp qua ở phủ Tấn vương.

Yên Sơn công chúa lại chỉ vào hai người kia nói :

- Ba người họ đều là sứ giả, mỗi người đều có kim bài làm chứng, tất cả đều đã trình qua bốn cung chắc hẳn không sai.

Cốc Thiên Vân ha hả cười nói :

- Ý của Công chúa là lúc này tiến vào cố lãng?

Yên Sơn công chúa không nhẫn nại nói :

- Thế nào? Lẽ ra lão còn chưa đồng ý?

Cốc Thiên Vân “Hừ” một tiếng nói :

- Lão phu không màng đến chuyện phiếm này nhưng nếu Công chúa không lượng sức thì khó tránh khỏi điều sơ thất?

Lời nói của lão tỏ rõ ý muốn cảnh cáo đối phương.

Yên Sơn công chúa cười lạnh nói :

- Không cần lão lo lắng. Nếu bốn cung không có bản lĩnh đã không đến đây.

Cốc Thiên Vân thấy nàng mù quáng, trên mặt lộ vẻ thương cảm rồi lạnh nhạt nói :

- Chức trách của lão phu trọng đại, Công chúa hãy cho bọn họ cùng lão phu nói qua ám hiệu.

Yên Sơn công chúa nói :

- Được lắm!

Cốc Thiên Vân nói :

- Tiên Bất Kiến Cô Nhân...

Tang Tử Bất nhanh lẹ nói :

- Hậu Bất Kiến Tra Gia...

Tư Mã Ôn nói tiếp câu thứ ba :

- Niệm Thiệu Địa Chi Du Du...

Cốc Thiên Vân ha hả cười nói :

- Không cần đọc nữa, chỉ dựa vào mấy điều này lão phu cũng có thể đọc ra.

Đột nhiên lão cất tiếng cười, lớn giọng nói :

- Bọn người là ai mà dám đến đây giả mạo?

Yên Sơn công chúa thần sắc bất an, chậm rãi nói :

- Cốc Thiên Vân, lão mười năm đối mặt vách đá cổ lừng, đã tách cũng phải biến đổi nhiều sao vẫn còn chứng nào tật nấy.

Nàng không đáp thẳng lời nói của đối phương mà dùng lời trách mắng đối phương. Cách cư xử quyền biến từ thân phận là khách lại thành ra chủ của nàng thật tuyệt diệu. Cốc Thiên Vân dường như bị lời nói của nàng làm cho kích động, đôi mắt tinh quang chớp sáng lạnh lùng nói :

- Lão phu một lần nữa thức tỉnh cô nương, nếu vẫn còn mê tâm không tỉnh, xem ra sinh tử đã định rồi.

Yên Sơn công chúa vẫn bình thản, chậm rãi nói :

- Ý của lão dường như nhận định bốn cung là giả mạo. Được rồi, điều này cũng không phải là khẩn yếu, ta không vội gì lấy bảo vật trong cổ lừng.

Nàng cao giọng nói tiếp :

- Hiện có Tổng hộ pháp của Châu Y môn ở đây, giao cho họ cũng được.

Lời nói này, như là mệnh lệnh này khiến Phương Thế Trần ngấm ngầm bất mãn. Cốc Thiên Vân cười nhạt nói :

- Nếu lão không đưa ra những bằng chứng thật cho các người xem thì các người không khẩu phục tâm

phục.

Rồi lão ngoảng đầu về phía tảng đá mà Lục Văn Phi đang ẩn thân, cao giọng nói :

- Hồ đại hiệp không cần ẩn nấp nữa, thỉnh nhị vị mau ra đây.

Bạch Hồ Tử và Lục Văn Phi bị người ta gọi đích danh đành phải đứng lên, song song phi thân xuống bên Cốc Thiên Vân vòng tay nói :

- Cốc lão tiên sinh có gì dặn dò?

Cốc Thiên Vân cười ha ha nói :

- Theo lão phu được biết, trong tam vị sứ giả có một người là lão huynh đây, hôm nay lại xuất hiện tam vị sứ giả, lão phu không thể không mời lão huynh lộ diện chứng thực chân giả.

Bạch Hồ Tử lắc đầu nói :

- Cốc lão huynh nhớ sai rồi, lão phu tính tình thô thiển nên Tấn vương không giao việc trọng đại cho lão.

Cốc Thiên Vân lắc đầu nói :

- Sự việc này hết sức trọng yếu, lão huynh đừng có trêu tức ta.

Rồi chỉ Lục Văn Phi nói :

- Người này là hậu nhân của Lục Tử Tuấn chắc cũng là một vị sứ giả.

Lục Văn Phi đang định đáp lời. Bạch Hồ Tử mỉm cười nói :

- Việc đêm nay vô can với các sứ giả, chúng ta tạm thời không nói đến chuyện này.

Cốc Thiên Vân nói :

- Lão huynh nói nghe thật quá dễ. Huynh vốn là người mà Tiên vương phó thác lẽ nào đành lòng đặt mình ngoài sự việc sao?

Bạch Hồ Tử cười ha ha nói :

- Lão huynh không cần dùng lời nói mà khích bác ta, ta vốn không muốn dính líu đến việc này.

Cốc Thiên Vân “Hừ” một tiếng nói :

- Hay lắm! Chờ đến lúc lão phu bị người ta xả thành hai khúc, lúc đó lão phu xem huynh có quan tâm hay không quan tâm.

Bạch Hồ Tử cười lớn nói :

- Lão hủ không tin hiện nay trên đời này người nào có bản lĩnh chặt Cốc huynh ra làm hai đoạn.

Yên Sơn công chúa thấy hai người toàn nói chuyện không đâu, trên mặt lộ nét giận dữ, trầm giọng nói :

- Cốc Thiên Vân, bốn cung vì kính nể lão là người mà Tiên vương phó thác nên mới dùng lễ nhường nhịn mấy phần, đừng nghĩ là bốn cung sợ lão.

Cốc Thiên Vân cười ha ha nói :

- Không dám, không dám. Mười năm đối diện vách đá, hùng khí đã mất rồi. Chỉ cần đừng khiến lão phu quá khó xử thì lão phu đâu cần ai sợ hãi.

Yên Sơn công chúa cao giọng nói :

- Bốn cung nhập lãng coi như chuyện đã quyết rồi, chẳng ai có thể ngăn trở.

Cốc Thiên Vân chớp chớp đôi mắt rồi mở tia mắt lạnh giá nhìn thẳng mặt Yên Sơn công chúa, trầm giọng nói :

- Vậy thì chưa chắc.

Yên Sơn công chúa lạnh lùng “Hừ” một tiếng, nhếch mép ra hiệu cho Phương Thế Trần.

Phương Thế Trần lớn tiếng nói :

- Giao lão cho thuộc hạ.

Lão vừa dứt lời thì thấy đao quang lấp lóe. Tứ vị hoàng bào hộ pháp đã phân ra bốn góc mà vây Cốc Thiên Vân và A Phúc vào giữa.

A Phúc giận dữ vung tay đẩy ra một chưởng về phía võ sĩ hướng nam, một luồng lực đạo cường mạnh mang theo tiếng “Vu vu” tông thẳng vào ngực võ sĩ này.

Những người bên ngoài đều là cao thủ thượng đẳng thấy chưởng lực của lão già này như một luồng sóng cao cuốn trên bầu trời rồi úp nhanh xuống, uy thế không có gì chống được, mọi người cảm thấy kinh hãi.

Gã võ sĩ ở hướng nam, mắt thấy luồng lực đạo này chụp xuống nhưng không né tránh, Loan đao quét

trên bảo vệ thân người rồi chém tới, chưởng lực của A Phúc lập tức bị phân thành hai luồng lực đạo lướt qua hai bên người của võ sĩ. Tiếng “Vu vu” của chưởng lực chạm xuống mặt đất khiến cát bay mù mịt trên không trung rồi theo gió bay xa.

A Phúc vừa động thủ, Cốc Thiên Vân cũng cười một tiếng dài, xéo tay chụp về hai huyệt Thiên Linh và Huyền Cơ của Yên Sơn công chúa. Ngoại hiệu của lão là Huyết Ảnh Tử. Thủ pháp thần tốc nhanh lạ dị thường. Trong lúc lão ra tay, phía bắc, đột nhiên bay đến một thanh Loan đao, từ trên bổ xuống chiêu thức kỳ dị, đao lực dững mãnh.

Thân hình Cốc Thiên Vân vừa nhích động, mũi đao đã đến đỉnh đầu. Cốc Thiên Vân đã lâu nổi tiếng trên giang hồ về tâm ác độc, thủ pháp tàn khốc, mười năm đối diện vách đá tuy đã tiêu trừ đi tính hung tàn nhưng công phu lại càng tinh tiến đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa hóa hầu thượng thặng. Theo lão nghĩ một lần xuất thủ này, lại trong lúc xuất kỳ bất ý chắc chắn thành công, nào ngờ đã bị đao quang ngăn cản. Lão phần nộ lật ngược song chưởng tổng mạnh về phía đao quang. Đột nhiên cảm thấy thế phóng tới của đao quang có điều kỳ dị trong lòng hơi chấn động, vội trầm khủy tay xuống, thu chưởng về lộn người ra sau “Vu” một tiếng lưỡi đao lướt ngang đỉnh đầu khiến lão cảm thấy lạnh mình.

Lúc lão đang thoáng ngẩn người, Loan đao phía đông lại tiếp đến, chiêu thức này cũng giống vừa rồi từ trên bổ thẳng xuống, Cốc Thiên Vân vốn coi thường những võ sĩ sử dụng Loan đao này, nhưng lúc họ ra tay, nhìn thấy đao thế đã biết không thể coi khinh. Lão phất tay áo lên cuộn ra một luồng chưởng phong ứng chiến đao thế. Công lực của lão tinh thâm, một luồng chưởng phong này ít ra cũng nặng trên ngàn cân nhưng chạm phải Loan đao cũng không cản nổi đao lực, thế đao vẫn ào ào bổ tới, lão chấn động trong lòng nhanh nhẹn lùi xa mấy bước. Giờ này lão mới biết đao pháp này bá đạo vô chùng, còn may cho lão, nếu là người khác e rằng đầu đã sớm lìa khỏi cổ.

Nhìn về phía A Phúc thấy lão gù đang bị hai võ sĩ Hộ pháp tấn công ào ạt khiến chân tay luống cuống chỉ có cách ra chiêu chống đỡ chứ không còn cách phản công, lão vô cùng phần nộ, song chưởng nhất tề xuất phát đẩy ra hai luồng chưởng lực cực kỳ dững mãnh đẩy lui hai Hộ pháp vừa tấn công lão, rồi trầm giọng quát :

- A Phúc, mau qua đây dựa vào lưng ta.

Lão gù vừa nghe tiếng vội vã vừa đánh vừa lui đến phía sau Cốc Thiên Vân mà đầu lưng vào.

Yên Sơn công chúa ở ngoài đấu trường dường như rất tin tưởng bốn Hoàng y võ sĩ.

Song phương vừa động thủ, nàng không thèm ghé mắt nhìn xem mà quay đầu dặn dò Phương Thế Trần :

- Lão hãy cùng vào lảng tiếp ứng cho Tang Trang chủ đem tất cả bảo vật ra đây xem ai có thể ngăn trở.

Phương Thế Trần khom người vâng lời song song cùng Tang Tử Bất, Tư Mã Ôn đi vào phía trong lảng.

Lục Văn Phi cùng Bạch Hồ Tử vẫn yên lặng bàng quang.

Họ cũng có ý nghĩ đều cho rằng bốn Hoàng y võ sĩ này tuyệt đối không phải là đối thủ của Thiên Vân.

Lúc này, thấy bọn họ sử dụng chiêu thức Loan đao kỳ quái, hai người đều kinh ngạc, lại thấy Cốc Thiên Vân, chủ tớ hai người nguy hiểm đã gần kề, Văn Phi vốn là người tánh tình hiệp nghĩa, không thể tự chủ phóng bước chạy đến...

Bạch Hồ Tử thừa biết tâm ý của y vội dùng truyền âm nói :

- Nhị gia đừng lo lắng, Cốc Thiên Vân có thể ngăn trước một chiêu, đỡ sau một thức, lão có thể duy trì trận chiến, việc thất trận cũng còn lâu mới xảy ra.

Lục Văn Phi cũng dùng truyền âm nói :

- Chúng ta không tìm cách cho Cốc lão thoát thân, bảo tàng không có cách gì giữ được.

Bạch Hồ Tử đưa tay kéo chàng lại một bên nói :

- Những kẻ tham lam, lòng háo hức chiếm đoạt bảo tàng đang ở chung quanh đây hàng trăm người, dù nàng ta có lấy được bảo tàng cũng không có cách gì an nhiên rời khỏi núi này. Hãy chờ mà xem.

Lục Văn Phi một mực tôn kính Bạch Hồ Tử thấy chủ trương của lão như vậy nên cố nhẫn nại bước lui lại đứng kế bên lão, đưa mắt nhìn lên phía trước thì thấy Yên Sơn công chúa chậm rãi đến trước Điền Uy dặn dò :

- Người đem thuộc hạ thông đạo tứ phía, phàm có người ngăn cản giết hết không tha.

Điền Uy khom người vâng mạng, dẫn hơn bốn mươi võ sĩ phi thân đi. Yên Sơn công chúa lại dặn dò nho nhỏ với Tuyết Sơn Mang Tẩu mấy câu, chỉ thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu gật gật đầu rồi đi về phía Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi cảm thấy kỳ dị hỏi :

- Mang Tẩu đi về phía chúng ta kia, lão muốn làm gì vậy?

Bạch Hồ Tử cười nhạt nói :

- Làm thuyết khách đó. Nhị gia đừng ngại cứ nói khích lão mấy câu.

Trong chớp mắt, Mang Tẩu đã đến trước mặt vòng tay nói :

- Hồ huynh, rất lâu không gặp. Lão hủ rất vui mừng được thỏa nguyện thấy Hồ huynh bao lâu ẩn cư nay

đã chịu xuất hiện.

Bạch Hồ Tử cười nhạt nói :

- Chúng ta không phải là đồng đạo cũng chẳng đồng mưu, lão huynh xưng tụng như vậy lão hủ không dám nhận lãnh.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nhếch mép cười nhạt nói :

- Giữa chúng ta có mối tương quan là cùng nhau vì cố chủ mà hành sự, Hồ huynh sao lại nói như vậy?

Bạch Hồ Tử nói :

- Ai cũng có mưu kế trong lòng. Hồ mỗ trước nay chỉ mượn lời nói mà mưu lợi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu ngăn người rồi lại quay qua Văn Phi nói :

- Đêm nay, sau khi thiếu hiệp mắt thấy bảo vật quy hồi cố chủ, cũng có thể gọi là an ủi được vong linh lệnh tôn nơi chín suối.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Tại hạ đôi mắt chưa mù, có thể xem thấy minh bạch, chờ để xem được chân mạng Công chúa cũng không muộn.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chấn động trong lòng, lắc đầu lia lịa nói :

- Chủ kiến của thiếu hiệp thật quá sâu xa, Công chúa trước mặt chính là chân mạng Công chúa, hà cớ gì cứ khẳng khẳng cho là giả mạo.

Lục Văn Phi khoát tay không nhẫn nại nữa nói :

- Không cần nhiều lời, tại hạ không thích cùng lão tranh luận.

Tuyết Sơn Mang Tẩu không ra vẻ giận dữ mà thờ dài nói :

- Thiếu hiệp nhận được cả một tấm lòng của Công chúa, trước nay nàng chưa từng đối xử tệ với người.

Lục Văn Phi lạnh nhạt nói :

- Tại hạ chẳng phải là đứa trẻ lên ba, tự biết rõ thị phi tốt xấu không phiền lão nhiều lời.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thờ dài nói :

- Làm người phải khôn khéo, biết rõ thiệt hơn hà cứ gì cứ mãi cự tuyệt tấm lòng của người từ xa đến. Không kể nàng là thật hay giả, luận về mặt võ công tài hoa của nàng phương diện nào cũng không thua kém thiếu hiệp, cứ sao lại cứ cố chấp như vậy.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Tại hạ ngu muội, không hiểu ý tứ trong lời nói của tiền bối.

Tuyết Sơn Mang Tẩu biết tính tình chàng cương trực khó thuyết phục nên xuống nước nói :

- Hay là chúng ta về sau hãy nói đến chuyện này.

Lục Văn Phi lạnh nhạt nói :

- Không cần đâu. Không chừng có một ngày tại hạ sẽ cùng nàng ta động khởi can qua.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đột nhiên cười một tràng cuồn cuộn chỉ vào đấu trường nói :

- Lúc này ai là chủ thiên hạ nhìn vào cục trường cũng đủ biết. Hiền sư đồ của thiếu hiệp dù dũng khí của Bá vương Hạng Võ, e rằng cũng không có cách này xoay chuyển tình thế.

Lục Văn Phi liếc nhìn lão, nhếch mép nói :

- Cũng chưa hẳn như vậy.

Bạch Hồ Tử mỉm cười nói :

- Lão này nhận lệnh khích nộ, đồ nhi không cần lý đến lão.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nghe thấy rõ ràng nhưng không lên tiếng, chống gậy trúc chậm rãi lui gót trở về. Vân Nương đứng phía sau, chăm chăm nhìn Lục Văn Phi giơ tay phát ra một luồng bạch quang bay thẳng vào lưng Lục Văn Phi.

Văn Phi vốn cho rằng nàng đang phóng ám khí gì nên né người sang bên dùng hai ngón tay kẹp lấy. Nhưng rơi vào trong tay thì ra là một quả cầu giấy, lòng chàng âm thầm kích động.

Bạch Hồ Tử nhãn lực sắc bén vừa nhìn đã biết bên trong tất có bút tích vội bước lên hai bước che chắn thân hình của Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi thừa cơ mở quả cầu giấy ra nhờ ánh trăng sáng mà xem. Phía trên dùng bút kẻ mây viết mấy chữ thảo :

“Thiếu nữ này tâm địa ác độc, mau rời khỏi hiểm địa”.

Bạch Hồ Tử bước lui lại gần dùng truyền âm nói :

- Nữ nhi của Mang Tẩu nói với nhị gia những gì?

Lục Văn Phi cũng dùng truyền âm mà đọc qua một lượt. Bạch Hồ Tử gật gật đầu trầm tư một lát rồi mới chậm rãi nói :

- Những việc này đều nằm trong dự liệu của Vương gia. Chúng ta không nên sợ hãi.

Lục Văn Phi mặt không lộ chút tình cảm nói :

- Đại thúc người đã hiểu lầm ý rồi. Văn bối tuy võ công không cao nhưng không phải là kẻ tham sống sợ chết.

Bạch Hồ Tử cười cười rồi nói :

- Nhị gia cũng hiểu lầm ý của lão hủ rồi. Lão không phải nói nhị gia tham sống sợ chết mà là nói việc đêm nay đều đã được an bày vẹn toàn rồi.

Lục Văn Phi “Ồ” một tiếng đã hiểu rõ ý của Bạch Hồ Tử, chàng thở dài nói :

- Tình thế Thái Hành phức tạp vạn phần, cuối cùng phái nào có thể tin được, phái nào chẳng thể tin được, không ai biết được rõ ràng.

Bạch Hồ Tử nhếch mép cười nói :

- Họ đều thuộc bọn người ma quỷ tham tàn, bất kỳ ai cũng không tin được.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát rồi nói :

- Luận về võ công, nói về lực lượng, tại hạ thua xa các phái khác, tại sao nàng lại tỏ ý tốt với tại hạ.

Bạch Hồ Tử vừa nghe đã nhanh chóng giải thích :

- Lão hủ có thể báo cho nhị gia biết nàng tuyệt đối không có chân tình với người đó chẳng qua là giả vờ ngoài mặt mà thôi, bên trong nhất định có mưu đồ khác.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Điều này văn bối biết rõ.

Chàng nhìn thấy Bạch Hồ Tử đang chú mục nhìn vào trận đấu trong đấu trường nên chàng cũng nhìn về phía đó, chỉ thấy lão gù tóc xơ ra bù xù, la hét như sấm đang dùng chưởng lực mà chống cự lại thế võ công của Loan đao. Lại nhìn về phía Cốc Thiên Vân, cục thế đã sớm ổn định rồi. Mặc dù đao quang lấp lóe,

loang loáng chung quanh người nhưng lão vẫn không bắn loạn, tay áo phất phơ tung ra chưởng lực mà ngăn chặn đao quang.

Bạch Hồ Tử đột nhiên hỏi :

- Nhị gia có cảm thấy đao pháp của bốn người này như thế nào không?

Lục Văn Phi nói :

- Nói về đao pháp ư, xem ra đao thức thuộc hàng thượng thừa nhưng mà hỏa hầu chưa đủ.

Bạch Hồ Tử gật đầu :

- Lời nói này tuy không sai nhưng có thể vây khốn Cốc Thiên Vân chủ tứ hai người xem ra chẳng phải là tôi.

Trong lúc nói chuyện, một đoạn Huyền y võ sĩ nối đuôi nhau từ cổ lãng đi ra, trên lưng mỗi người đều có vác một cái rương to lớn bằng sắt.

Lục Văn Phi kinh ngạc nói :

- Kỳ quái, đám võ sĩ này sao từ nội lãng đi ra?

Bạch Hồ Tử nói :

- Đó là người của Tang Tử Bật.

Một đoàn hơn mười mấy người võ sĩ đem những cái rương sắt này chất đống trên đất cỏ bằng phẳng, sau đó sắp hàng đứng cạnh bên không trở vào cổ lãng nữa. Không lâu sau, Phương Thế Trần, Tang Tử Bật, Bách Thảo Ông đi ra nhưng đều là tay không.

Yên Sơn công chúa cất giọng yêu kiều hỏi :

- Đồ vật đều đã tìm được cả rồi sao?

Phương Thế Trần lắc đầu nói :

- Thuộc hạ không biết bảo vật có bao nhiêu.

Yên Sơn công chúa hỏi tiếp :

- Thế thì “Võ học bảo điển” bút tích của Tiên vương đâu?

Phương Thế Trần cũng lắc đầu :

- Không tìm thấy.

Yên Sơn công chúa nhìn Tang Tử Bật hỏi :

- Tang Trang chủ phải biết vật này dấu ở đâu chứ?

Tang Tử Bật vội nói :

- Lão hủ làm sao biết được. Việc này chỉ còn cách hỏi Cốc lão tiên sinh mới được.

Trong đấu trường, mấy người đang đánh nhau kịch liệt, đao quang loang loáng, chưởng phong cuộn cuộn chẳng còn phân biệt được ai là ai, hai bên bất phân thắng bại.

Yên Sơn công chúa phi thân lên cạnh đấu trường cất giọng hét :

- Tất cả dừng tay cho ta.

Tứ vị hộ pháp đang chiến đấu kịch liệt, vừa nghe lập tức phân ra tứ phía, lui về dàn thành hàng ngang phía sau của Phương Thế Trần.

Yên Sơn công chúa nhìn Cốc Thiên Vân chậm rãi nói :

- Cốc lão, xin đừng tự chuốc lấy phiền hà. Đồ vật đã để ở nơi nào?

Cốc Thiên Vân cười ha hả nói :

- Đồ vật à? Đang ở trên người lão phu. Các người giết được lão đồ vật tất sẽ vào tay.

Yên Sơn công chúa cười nham hiểm :

- Lão cho rằng bốn cung không có tài năng giết lão sao?

Dứt lời chậm rãi giơ Châu Y kiếm trong tay lên. Cốc Thiên Vân nhẫn nại nói :

- Hy vọng cô nương đừng bức lão lần nữa.

Yên Sơn công chúa trầm tư một lát, thờ dài nói :

- Cũng được. Niệm tình lão là người Tiên vương phó thác bốn cung không làm khó lão.

Cốc Thiên Vân không hài lòng với lối nói như vậy, lạnh nhạt nói :

- Đừng nói những lời cuồng ngạo như vậy, dù cô nương là hậu nhân Tấn vương, với lão phu cũng không dám khinh suất.

Yên Sơn công chúa biết nếu cứ tiếp tục làm phiền lão, có thể lộ ra thân phận của mình nên lặng thinh không đáp. Nàng đi đến trước mặt Tang Tử Bật hỏi :

- Bọn thuộc hạ của lão từ nơi nào mà đi vào cổ lãng?

Tang Tử Bật ngăn người đáp :

- Chính là từ địa lao phía dưới bàn bát tiên trong lương đình của bốn Trang.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tế Ma Phục Ma

Yên Sơn công chúa gật đầu, mắt nhìn quét tứ phía rồi hỏi :

- Tư Mã tổng quản đi đâu rồi?

Tang Tử Bật đáp không ra lời :

- Điều này...

Hồi lâu lão mới cất tiếng nói :

- Vì bốn Trang có việc, Tổng quản phải trở về mà liệu lý.

Yên Sơn công chúa nhìn sắc mặt Tang Tử Bật, trầm giọng nói :

- Ta thấy không phải vậy.

Tang Tử Bật vội nói :

- Công chúa, lẽ nào người chưa tin nhiệm Tang mỗ này sao?

Yên Sơn công chúa “Hừ” một tiếng nói :

- Chỉ e rằng bên trong có nguyên nhân khác.

Tang Tử Bật cười khố nói :

- Công chúa nhất định nói như vậy lão hủ cũng không có cách biện hộ.

Yên Sơn công chúa sầm mặt hét lớn :

- Thu phục lão cho ta.

Tang Tử Bật không hề rung động cười cuồn ngạo :

- Cô nương đáng được gọi là nữ ma đầu, tâm ác độc ra tay bất nhân nhưng khéo giả người nhân đức.

Tiếc thay, Tang mỗ này đã nhận biết từ lâu.

Lão thành linh phát mạnh tay áo, một viên đạn đen bắn vọt lên trời cao, đồng thời nhanh chân bước đến bên đám Huyền y võ sĩ.

Bách Thảo Ông đang khoanh tay cũng vội buông tay phi thân đến bên đám Huyền y võ sĩ.

Bọn Huyền y võ sĩ là những kẻ từ lâu đã được huấn luyện. Trong lúc Tang Tử Bật, Bách Thảo Ông phi thân đến đã thấy đao pháp loang loáng, bóng người lần lượt phi thân lên bày thành một trận pháp hình bán nguyệt. Tang Tử Bật đã được bảo vệ chính giữa.

Phương Thế Trần vừa nghe Yên Sơn công chúa gọi đang định chỉ huy đám thuộc hạ Hoàng y võ sĩ bước lên bắt người. Chưa kịp hành động đã thấy hơn hai mươi kiếm sĩ bày bố trận pháp có vẻ bất lợi với Phương Thế Trần nên khiến lão lời nói vừa qua khỏi miệng đã vội ngậm lại.

Yên Sơn công chúa thấy lão bất động, nhướng đôi mày liễu nói :

- Lão sao vậy?

“Bùng” một tiếng, quả đạn hiệu của Tang Tử Bật phóng lên đã bùng sáng giữa không trung tạo thành một đóa pháo bông rực rỡ chiếu sáng trên bầu trời đêm.

Phương Thế Trần thừa cơ chỉ pháo bông nói :

- Đây là lão tặc đã phát tín hiệu gọi người, chúng ta chờ một lát xem sao.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Vậy cũng được.

Dứt lời nàng cất bước đến Cốc Thiên Vân nói :

- Cốc lão, mau xem xét lại e rằng “Võ lâm bảo điển”, bút tích của Tiên vương đã rơi vào tay lão tặc.

Cốc Thiên Vân lờm lờm nhìn nàng, không thềm đáp lời dẫn lão gù chậm rãi đi vào cổ lảng.

Yên Sơn công chúa không chút giận dữ mà thấp giọng dặn dò Phương Thế Trần :

- Xem ra lão quỷ đó không thể bỏ đi nhưng cần canh chừng lão quỷ để bốn cung đi tìm Tư Mã Ôn.

Dứt lời, nàng vẫy tay gọi bốn tỳ nữ cùng Tử Y Long Nữ lại rồi cùng nhẹ nhàng phi thân về phía mặt cốc.

Bạch Hồ Tử kéo tay áo Lục Văn Phi nói :

- Chúng ta đuổi theo.

Nói xong lão vội phi thân theo.

Điền Uy chỉ nhận được mệnh lệnh cho ra chứ không cho vào cổ lãng cho nên Bạch Hồ Tử cùng Lục Văn Phi chạy đi gã không cản trở.

Một đoàn sáu người của Yên Sơn, thân pháp nhanh nhẹn chớp mắt đã đến mật cốc. Từ xa đã thấy cốc nội đao quang kiếm ảnh trùng trùng, một màn sát khí đằng đẵng, hiển nhiên có người đã động thủ.

Bạch Hồ Tử nói :

- Một phái là người của Bích Trần trang, một phái có lẽ là Hắc Long bang.

Yên Sơn công chúa khởi bước đi trước nên đã sớm đến nơi vừa bước đến hỏi ngay :

- Hắc Long bang chủ bị Tang Tử Bất vây khốn trong địa đạo?

Hắc Long bang Trịnh Trọng Hồ nghe nói hơi ngần người kinh ngạc hỏi :

- Ở địa đạo nào?

Yên Sơn công chúa đáp :

- Trong địa đạo nơi vườn hoa phía sau Bích Trần trang Tạ Thanh Văn các người đều ở trong đó, có thể cho người thông báo ba phái Trương môn, Tạ gia, cùng nhau tấn công Bích Trần trang.

Trịnh Trọng Hồ nói :

- Đa tạ Công chúa, tại hạ sẽ cho người đi thông báo.

Yên Sơn công chúa mắt quét bốn bề hiển nhiên là tìm kiếm Tư Mã Ôn nhưng chẳng thấy bóng hình lão đầu. Người của Bích Trần trang đã ngăn cản ngoài địa đạo là để cản trở người của các phái tiến vào.

Một trường tranh đấu kịch liệt của song phương, hai bên đều có tử thương.

Trịnh Trọng Hồ nghe Hắc Long bang chủ đã rơi vào hang hùm của Bích Trần trang nên hét lớn :

- Dừng tay.

Người của Hắc Long bang vừa nghe tiếng đã lần lượt lui về. Người của Bích Trần trang lần lượt lui vào mật đạo.

Lục Văn Phi thấy trong mật cốc không thấy Tư Mã Ôn, ý nghĩ xoay chuyển đột nhiên nói :

- Lão nhất định đang ẩn thân ở Bích Trần trang, vẫn bối phải đi tìm lão.

Bạch Hồ Tử kéo tay chàng lại chậm rãi nói :

- Nhị gia cứ đi. Lão còn phải đi xem xét các nơi, chúng ta chắc chắn không thể đi chung.

Lục Văn Phi lớn tiếng đáp :

- Xin đại thúc tự tiện.

Chàng lưu lại Thái Hành không những chỉ vì báo phụ thù mà còn vì bảo tàng của cố chủ, nếu không có khả năng làm được những điều này thực là hổ thẹn với thân phụ dưới cửa tuyền cho nên trong lòng thập phần lo lắng khẩn trương. Đường đi vào Bích Trần trang chàng đã sớm biết, đi không lâu đã nhìn thấy khu rừng rồi thấy Hạ Long Tường các người đang đứng thành hàng nhóm ở ven rừng, còn Tư Mã Ôn đang đứng đối diện với bọn họ.

Lục Văn Phi dùng chân cao giọng gọi :

- Tư Mã Ôn đã lấy được bảo kíp, nhất thiết đừng để lão thoát...

Đoàn người của Hạ Long Tường đã phí biết bao tâm cơ lăm nõi gian nan mới ra khỏi thạch thất, nào ngờ mới ra khỏi địa đạo lại gặp Tư Mã Ôn.

Mọi người không biết vì sao lão lại trở về trang viện, nên bọn họ trợn mắt nhìn lão, nộ khí bùng bùng, giờ lại nghe Lục Văn Phi nói vậy, đoàn người lập tức triển khai vây chặt lão vào giữa.

Tạ Thanh Văn cao giọng nói :

- Việc Tang Tử Bật vây khốn, bọn ta có thể không tính đến, nhưng mật kíp quyết không dung cho người độc chiếm, thừa dịp còn sớm mau đưa ra đây để tránh họa sát thân.

Tư Mã Ôn liếc nhìn Lục Văn Phi không công nhận cũng không phủ nhận đứng lặng im bất động.

Trương nhị tẩu phần nộ nói :

- Đối phó với hạng người bất tín nghĩa cũng không cần khách khí với lão.

Dứt lời lại khoát tay nói lớn :

- Mọi người hãy tiến lên.

Lão bà hoành ngang trượng đánh thẳng vào Tư Mã Ôn, Tư Mã Ôn cười ha hả nói :

- Kỳ hạn chết của các người đã đến, sao các người vẫn mù quáng chưa tỉnh?

Trương nhị tấu thân hình như điện xẹt, vừa nói xoay thân, người đã phóng vù tới. Tư Mã Ôn lạng người né tránh, song cước vừa chạm đất thân người đã vút lên không phi thân vào cánh rừng.

Tạ Thanh Văn hét to một tiếng, thân người cũng vút lên, tuốt kiếm vẽ ra một đạo ngân quang như ánh cầu vồng cuốn theo về phía Tư Mã Ôn. Chiêu này là “Trường Hồng Quán Nhật” tuyệt học bí truyền của Kim Lăng Tạ gia, lợi hại vô kể.

Tư Mã Ôn còn đang lơ tưởng trên không mắt thấy muôn đạo kiếm ảnh lại thêm tiếng âm âm như sấm sét bên tai cuốn thẳng về phía mình, vội phất hai tay áo phát ra một luồng chưởng phong nghinh tiếp kiếm quang nhưng chỉ thấy ngân quang liên tiếp lấp lánh. Hai người vừa chạm nhau lập tức như sao băng rơi nhanh xuống trụ chân dưới đất.

Cùng lúc Trương Nam và Tạ Nhất Phi cũng nhất tề song song động thủ. Hai người một tả một hữu tấn công về phía Tư Mã Ôn.

Tư Mã Ôn trợn tròn đôi mắt “Hừ” lạnh một tiếng, tay tả phất lên ứng chiến thế “Long Đằng Hồ Phi” mà Trương Nam đã dùng toàn lực đánh tới, tay hữu khẩn trương phất ra chống đỡ thế “Thiên Quân Vạn Mã” của Tạ Nhất Phi dùng Thiết Cốt phiến đánh tới.

Trương, Tạ hai người võ công chỉ kém Môn chủ một bậc, trong lúc khẩn cấp đã tận dụng hết sở học, Thiết Cốt phiến của Tạ Nhất Phi liên tiếp xếp vào xòe ra vừa điểm vừa đánh, tấn công tới tấp vào sườn bên trái của đối phương, chiêu thức hết sức hiểm độc.

Trương Nam hét lên một tiếng, tay tả bày ra một thế “Hoành Tảo Thiên Quân”, tay phải điểm thẳng vào đại huyệt Huyền cơ của Tư Mã Ôn.

Tư Mã Ôn vừa mới tiếp chiêu của Tạ Thanh Văn công lực đã hao hết hai phần chân khí, lúc này lại bị hai cao thủ tả hữu cùng tấn công không dám trực diện nghinh tiếp, nghiêng người để tránh hữu chưởng của Trương Nam, đồng thời vội lui hai bước để tránh thế “Hoành Tảo Thiên Quân” rồi hít mạnh một hơi chân khí quét một thức “Lưu Tinh Phi Tự” vào trước ngực Tạ Nhất Phi.

Tạ Nhất Phi bước ngang một bước trầm khụy tay xuống, không thềm lui để tránh né, mà vẫn tiến lên dùng thế “Cửu Nhật Đông Thăng” quét về phía Kỳ Môn đại huyệt của Tư Mã Ôn.

Tư Mã Ôn thấy tình thế bất lợi vội nhún người lui ra sau năm thước. Có thể nói lão ứng biến tuyệt vời nhưng tay áo rộng vẫn bị thế “Cửu Nhật Đông Thăng” quét phải đứt mất một mảng đồng thời một hộp gấm được bao bởi một tấm lụa vàng cũng rơi xuống đất.

Tư Mã Ôn bị thất cơ, sắc mặt biến đổi lập tức khom người chụp lấy hộp gấm đó, nhưng đã muộn rồi. Lúc lão khom người, bên tai đã nghe tiếng thét :

- Dừng tay.

Một luồng ánh sáng chớp lờ mờ xuống đầu lão. Lão thân đơn thể cô dù có mạo hiểm đoạt lại được hộp gấm, hộp gấm có vào tay cũng khó thoát khỏi cuộc vây đánh của quần hùng, nên lúc này chỉ còn cách lui người trở lại.

Lục Văn Phi mắt thấy trường long tranh hổ đấu của quần hùng với Tư Mã Ôn, chàng yên lặng đứng một bên mà nhìn, vừa thấy hộp gấm xuất hiện biết đó là mật cấp của Tấn vương di lưu, nhiệt huyết cuộn trào, trương kiếm phi thân đến, chân chạm đất không phải là để lượm lấy hộp gấm mà là triển khai kiếm thức xuất ra một chiêu “Bát Phương Phong Vũ”. Gần đây công lực của chàng tinh tiến, lại thêm được chân truyền của Kiếm Tổ, một chiêu “Bát Phương Phong Vũ” này uy mãnh tuyệt luân. Kiếm cùng người đã nhập thành một phóng thẳng đến khiến quần hùng bị kiếm quang lóa mắt bức bách lui trở lại.

Một chiêu của Lục Văn Phi áp lực nặng nề khiến quần hùng lui hết nhưng chàng vẫn không cúi lượm hộp gấm mà lập tức kiếm khí ngưng thần triển khai thế kiếm thủ.

Quần hùng ở hiện trường đều là võ lâm danh gia, mọi người nhìn thấy chiêu kiếm thủ này đều không biết đây là chiêu gì, chỉ cảm thấy rằng bất luận từ phía nào tấn công cũng đều gặp phải sự phản kích hiểm độc lợi hại. Cho nên trong nhất thời không ai dám mạo hiểm bước lên, ngay cả Trương nhị tẩu tính tình nóng nảy cũng trầm mặc không lên tiếng.

Trong lúc cả hiện trường tĩnh lặng, không phải vì võ công của Lục Văn Phi khiến quần hùng khiếp đảm mà mọi người đều biết kẻ đầu tiên xuất thủ không chỉ gặp sự phản kích dữ dội của Lục Văn Phi mà còn mất cả cơ hội tiếp cận để dành lấy mật cấp, việc này chẳng ai lại muốn.

Trương Ngọc Phong vừa chạy đến, sau khi ném một nắm “Mai Vũ kim mang”, định ninh rằng hộp gấm sẽ vào tay Trương Nam, nào ngờ giữa chừng lại xuất hiện một Lục Văn Phi, trong lòng phần nộ hét lớn :

- Ta báo cho người biết, một mình người muốn độc chiếm thì không được đâu, nếu đồng ý cùng bốn Môn hợp tác thì sự tình sẽ có chút hy vọng.

Lục Văn Phi lúc này mới phát giác trong hiện trường có thêm Trương Ngọc Phong nên cao giọng nói :

- Tại hạ không cố ý đoạt lấy mật cấp, nhưng vì đây là di vật của Tấn vương phải giao trả lại cho hậu nhân của người.

Trương Ngọc Phong hỏi :

- Lúc này không có hậu nhân của người, người giao cho ai?

Lục Văn Phi ngăn người vội nói :

- Đương nhiên là giao cho Cốc lão tiên bối. Lão là người trông coi cổ lăng. Nếu như hậu nhân Tấn vương không đến tại hạ sẽ giao cho lão gìn giữ.

Trương Ngọc Phong nói :

- Người thật là cứng đầu. Tình thế trước mắt có ai để cho người đem đồ vật đi không?

Lục Văn Phi cũng biết tình thế hiểm ác, còn mình cô thế thật khó ứng phó nhưng trời sinh tính chàng quật cường nhất định không khuất phục, chàng cao giọng đáp :

- Tại hạ hành sự nghĩ sao làm vậy, dù cho thành bại được mất, chỉ còn cách tận nhân lực mới tri thiên mạng.

Trong lúc hai người đối đáp, Tạ Thanh Văn quát sát tình thế trong hiện trường một hồi, dựa vào thực lực mà nói, đương nhiên Trương, Tạ hai phái chiếm ưu thế nhưng muốn đơn độc chiếm lấy không ai có khả năng nắm chắc.

Tạ Thanh Văn ý niệm luân chuyển rồi dùng truyền âm nói với Trương Nam :

- Tôn ý Trương huynh thế nào?

Trương Nam biết Thanh Văn đang ước lượng ý kiến của mình chậm rãi nói :

- Hai phái chúng ta trước nay luôn đồng tâm hiệp lực.

Tạ Thanh Văn tiếp lời :

- Thời cơ gấp rút, chúng ta hãy mau...

Thanh âm chưa dứt, chợt nghe hàng loạt tiếng bước chân vang lên. Phó bang chủ Hắc Long bang Trịnh Trọng Hồ dẫn một nhóm cao thủ trong bang chạy như bay đến.

Trương Nam sắc mặt lập tức biến đổi, vội nói :

- Tình thế đã có biến đổi. Chậm lại đã, xem thái độ của Hắc Long bang thế nào.

Hắc Long bang chủ Hạ Long Tường yên lặng đứng bên cạnh này giờ, giờ nhìn thấy hậu thuẫn của mình đã đến nên từ từ cất bước đi lên chậm rãi nói :

- Lục thiếp hiệp có tự tin là vượt qua được lão hủ này không?

Lục Văn Phi nói :

- Căn cứ vào võ công bình nhật của tiên bối, tại hạ tin rằng mình sẽ vượt qua, nhưng mà...

Ngừng một chút, chàng lại nói tiếp :

- Chỉ vì vật này không phải là sở hữu của tại hạ...

Hạ Long Tường cắt đứt lời nói của chàng :

- Thiếu hiệp nghĩ lầm rồi. Ý của lão hủ là muốn hộ tống người đem vật này giao trả lại người Cổ Lăng.

Lục Văn Phi lưỡng lự hỏi :

- Lời này có thật chẳng?

Hạ Long Tường ha hả cười nói :

- Lão hủ vốn là chủ một bang sao lại xảo ngôn lừa gạt một hậu sinh tiểu bối.

Trịnh Trọng Hồ thần sắc khẩn trương :

- Cáo bầm Bang chủ, theo tin tức từ phía trước núi đưa đến, bảo vật từ cổ lăng lấy ra đều thuộc công phẩm, những võ sĩ môn hạ Châu Y môn đã cùng nhau đến phía sau núi.

Hạ Long Tường gật đầu sai bước về phía Lục Văn Phi, Tạ Thanh Văn đột nhiên bước ngang hai bước chặn Hạ Long Tường lại nói :

- Khoan đã, Hạ huynh muốn cưỡng quyền đoạt lý mà hành sự thật coi bọn ta chẳng ra gì.

Hạ Long Tường sầm mặt xuống nói :

- Lão phu vốn không có ý tranh đoạt, vật này nên giao trả về cho hậu nhân Tấn vương, Tạ huynh vì sao lại ngăn cản?

Tạ Thanh Văn quét mắt bốn bề nói :

- Các vị nghĩ sao? Ý của Hạ huynh là muốn đảm bảo diển trao cho chủ cũ.

Hạ Long Tường lạnh mặt nói :

- Đương nhiên các vị trong lòng đều có tính toán riêng, nhưng Hạ mỗ ta quyết không vì tư lợi, hy vọng Tạ huynh sẽ không làm khó.

Tạ Thanh Văn chậm rãi nói :

- Đồng ý hộ tống mật cấp này là gì, xin hãy nói rõ?

Hạ Long Tường mỉm cười rồi hạ giọng nói :

- Đương nhiên là xuất phát từ tấm lòng tôn kính với Tấn vương.

Tạ Thanh Văn nhếch mép cười nói :

- Theo ta vị tất đã như vậy.

Hạ Long Tường cũng nhếch mép cười :

- Lão phu đã cạn lời, tin hay không là tùy huynh.

Tạ Thanh Văn lại nói :

- Tạ mỗ cũng không có ý độc chiếm, nhưng đã vào bảo sơn, lý ra mỗi người đều có quyền được hưởng một phần.

Hạ Long Tường lắc đầu, từng chữ nói :

- Không thể được.

Trương Nam gằn giọng nói :

- Xem ra Hạ huynh không có ý hợp tác chỉ còn cách dùng võ công phân định.

Rõ ràng ý của lão là cùng với Tạ gia đồng thời vây công Hạ Long Tường. Lão chậm rãi đi về phía Hạ Long Tường.

Hạ Long Tường vẫn không thay đổi sắc mặt, từ tốn nói :

- Trương Ngũ gia đã có ý chỉ giáo, lão phu dĩ nhiên là phải lãnh bồi.

Ngừng lời một chút rồi nói :

- Nhưng mà ngao sò tranh nhau ngư ông thu lợi. Hiện giờ hoàn cảnh của chúng ta khắp nơi đều gặp cực kỳ nguy hiểm.

Trương Nam cười ha hả nói :

- Hạ huynh đừng dùng những lời nói này mà dọa người. Trương mỗ ta chẳng thích thú với những câu này.

Tạ Thanh Văn âm thầm quan sát tình thế bốn bề thấy cao thủ của bốn Môn cùng Trương môn còn chưa đến, nếu động thủ khó nắm chắc phần thắng, lão muốn cố ý kéo dài thời gian nên ngăn cản Trương Nam :

- Lời của Hạ bang chủ hữu lý, chúng ta không nên làm mất hòa khí của đồng đạo võ lâm.

Lão nhìn Hạ Long Tường hỏi :

- Quả thật Hạ huynh định đưa hộp gấm trở vào nội lãng sao?

Hạ Long Tường nghiêm mặt nói :

- Lão phu một chút cũng không có ý dị nghị.

Tạ Thanh Văn nói :

- Nếu giữa đường Ngũ Độc bang cùng Bích Trần trang ra tay cướp đoạt thì quý Bang phải làm sao?

Hạ Long Tường nói :

- Đương nhiên tệ trang sẽ dùng toàn lực mà ứng phó.

Tạ Thanh Văn nói :

- Hừ. Không hổ danh là Bang chủ của Hắc Long bang.

Hạ Long Tường ôm quyền nói :

- Tạ huynh quá khen.

Tạ Thanh Văn lại nói :

- Dù cho chỉ có một mình Hạ bang chủ, nhưng theo Tạ mỗ thì muốn chạm đến Hắc Long bang cũng chẳng phải chuyện dễ.

Hạ Long Tường lại ôm quyền nói :

- Tạ huynh quá lời. Nghĩ đến Tạ gia của người cũng không thua gì, e rằng còn hơn mấy bậc.

Dứt lời, lão nhìn quanh tứ phía phát hiện ra thiết mắt một người, định thần nhìn kỹ hỏi :

- Tư Mã Ôn đâu?

Tạ Thanh Văn cũng giật mình nói :

- Tư Mã Ôn đi lần này thế tất định triển khai bao vây nơi đây.

Trầm tư một lát lại nói :

- Hiện ở Thái Hành này có hai thế lực, bất kỳ thế lực nào chúng ta đều không có khả năng đối kháng. Sớm muộn gì cũng bị người áp chế, chi bằng lúc này chúng ta cùng hợp lực lại đối phó.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Lời của Tạ huynh thật hữu lý nhưng chỉ vì vừa rồi lão phu lên tiếng nói rõ, tuyệt đối không thể đem chuyện cùng hưởng mật cấp ra làm điều kiện.

Tạ Thanh Văn ngăn người, tâm ý lão là muốn phân chia bí kíp nào ngờ Hạ Long Tường đã nhìn thấu tâm tư của lão.

Tạ Thanh Văn nói :

- Việc này Hạ bang chủ cũng không cần lo lắng hạ mã có một kế sách lưỡng toàn kỳ mỹ.

Hạ Long Tường nói :

- Xin nguyện nghe cao kiến.

Tạ Nhất Phi nói :

- Vật này vốn là sở hữu của Tấn vương, nếu hậu nhân Tấn vương đến đây đương nhiên phải giao trả cho họ, còn trước như hậu nhân Tấn vương chưa đến vật này tạm thời do chúng ta bảo quản.

Hạ Long Tường gật đầu đang định lên tiếng thì Lục Văn Phi cao giọng nói :

- Ngày nay, bất kỳ ai cũng đừng mơ tưởng lấy đi hộp gấm này.

Tạ Nhất Phi cười nham hiểm nói :

- Ngay cả tính mạng của người còn khó bảo toàn còn cuồng vọng giữ gìn hộp gấm thật là chẳng biết lượng sức.

Lục Văn Phi “Hừ” một tiếng không đáp, Trương Nam nói :

- Tạ huynh, theo tại hạ thấy sự việc không thể kéo dài chúng ta động thủ thôi.

Hạ Long Tường sầm mặt nói :

- Nhị vị bớt nóng, việc này không thể loạn động được.

Trương Nam cười ha hả nói :

- Ý của Hạ bang chủ là chờ người của Bích Trần trang đến đây phải không?

Hạ Long Tường xòe tay chỉ nói :

- Người của Châu Y môn đã đến rồi, nếu chư vị còn chưa tỉnh ngộ là chuốc lấy họa diệt vong.

Trương Nam các người nhìn theo tay chỉ của lão đương nhiên thấy đám người của Châu Y môn đang hùng dũng đi tới.

Hạ Long Tường biết không thể bàn định mưu kế với Trương, Tạ hai nhà nên trầm giọng nói với Trịnh Trọng Hồ :

- Cho người cấp tốc thông báo với Dịch Hiếu Thiên, còn huynh cùng Lục thiếu hiệp hợp lực đối địch.

Trịnh Trọng Hồ ứng tiếng “Vâng” rồi khiến người chạy đi thông báo, còn lão với chúng bang đồ dàn ngang thành hàng chữ nhất, lão đứng giữa nghiêm túc chờ địch.

Châu Y võ sĩ thân pháp thần tốc, chớp mắt đã đến trước mặt, chính là đám người do Điền Uy lĩnh xuất. Vừa tiếp cận, Điền Uy đã quét mắt nhìn chung quanh rồi chỉ Tạ Thanh Văn hỏi :

- Có thấy Tư Mã Ôn của Bích Trần trang không?

Tạ Thanh Văn ngênh mắt không thèm lý đến. Điền Uy phẫn nộ trầm giọng nói :

- Lời ta hỏi, lão có nghe không?

Tạ Thanh Văn thân là chủ một phái, sao chịu được những lời xác xược như vậy, nặng nề “Hừ” một tiếng đang định mở miệng, Tạ Nhất Phi chen lời nói :

- Hãn đã bị gã thiếu niên họ Lục kia đuổi đi rồi.

Lời nói chưa dứt, lão chỉ thẳng về phía Lục Văn Phi. Điền Uy hùng hồn bước lên phía trước, lỗ mãng hỏi :

- Người cướp đồ vật của Tư Mã Ôn à?

Lục Văn Phi khom người lượm lấy hộp gấm, lạnh lùng hỏi :

- Đúng thì sao?

Điền Uy mắt nhìn thấy chàng lấy đi hộp gấm, hét to một tiếng, Loan đao vung ra chém bổ từ trên đầu xuống.

Lục Văn Phi bước chân thoăn thoắt tránh đi đao thế, kiếm trong tay xuất thế “Mai Khai Ngũ Độ” đâm thẳng vào kỳ môn đại huyệt của đối phương.

Điền Uy vừa thấy thế xuất kiếm của chàng thì biết ngay võ công của gã thiếu niên này rất phi phàm, vội lùi ra sau mấy bước để tránh thế kiếm rồi giơ Loan đao khỏi đầu khoát lên một vòng, chân bước thật nhanh thành thế “Long Đăng Hồ Phi” nhắm thẳng vào đầu Lục Văn Phi bổ xuống.

Lục Văn Phi thu kiếm lại giữ ngang ngực bước lui một bước tránh thế đao của Điền Uy thuận tay quét kiếm ngang hông của Điền Uy.

Điền Uy vọt người lên không để tránh thế này, từ trên không trung, chuyển thế đao đâm thẳng vào ngực Văn Phi. Lục Văn Phi bước lui một bước vẫn dùng thế “Mai Khai Ngũ Độ” đâm thẳng vào năm đại huyết trước ngực của đối phương.

Điền Uy thấy thế công này không biết chống đỡ ra sao đành phải bậm môi giơ đao gạt ngang mũi kiếm, người bị chấn động đến nỗi thoái lui tám bước, máu huyết nhộn nhạo bất giác kinh hãi chấn động trong lòng.

Đám võ sĩ do Điền Uy lĩnh xuất thấy Điền Uy động thủ với Văn Phi, tất cả đều đồng loạt rút đao ra, bao vây chàng vào giữa.

Bọn người Hắc Long bang đang đứng trước mặt Lục Văn Phi, Trịnh Trọng Hồ thấy Văn Phi bị vây nói nhỏ với Hạ Long Tường :

- Thịnh Bang chủ cho chỉ thị.

Hạ Long Tường nhỏ giọng nói :

- Lục thiếu hiệp vị tất đã thất bại, chờ đến lúc thật nguy nan chúng ta ra tay tương trợ cũng còn kịp.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Mật Cấp Khó Lường

Trịnh Trọng Hồ gật đầu đưa mắt nhìn xem thì thấy Điền Uy cử Loan đao “Vù vù” phát gió, dùng toàn chiêu thức nguy dị tấn công, liên tiếp kích luôn mấy thức khiến Lục Văn Phi bị rơi vào trong một màn đao quang, bất giác lão nhíu đôi mày, lại thấy Lục Văn Phi vận kiếm như bay, chớp loáng từng đạo kiếm quang tua tủa nghinh tiếp đao lực. Trong đấu trường không ngừng vang lên những tiếng keng keng của kim loại va chạm nhau, chỉ thấy hai bóng người chập chờn trong làn đao quang kiếm ảnh không thể phân biệt người nào. Trịnh Trọng Hồ không còn nhẫn nại, trường kiếm tuốt ra định xông lên tiếp ứng.

Bất ngờ, kiếm thức của Lục Văn Phi biến chuyển, thế kiếm từ từ chậm lại, vừa rồi kiếm quang của chàng liên tiếp phát ra từng luồng kim ngân lóe mắt vùng vẫy như bay chung quanh người mà giờ này tả một kiếm, hữu một kiếm chậm rãi, tạp loạn không ra chiêu thức, càng đánh càng chậm một cách dị thường, nhưng cũng thật quái lạ, đao thế của Điền Uy dừng mãnh như vậy lại bị kiếm pháp loạn động không ra chiêu này của Văn Phi khống chế.

Những người trong hiện trường đều là tay lão luyện giang hồ, võ thuật thâm hiểu, khi tỉ mỉ quan sát kiếm pháp mà Văn Phi sử dụng thì thấy đây là loại kiếm pháp thần kỳ, hiếm thấy trên giang hồ. Mỗi chiêu xuất ra thần ảo tuyệt luân.

Điền Uy hiện tại đã bị kiếm pháp này khống chế hoàn toàn. Loan đao tuy vẫn còn dừng mãnh vô song nhưng đó chỉ là đi theo kiếm thế mà thôi. Tình hình này, quần hùng đều thấy rõ không ai là không kinh ngạc.

Trong lúc Lục Văn Phi đang chiếm thượng phong, đột nhiên có một giọng nói lãnh lớt cất lên :

- Điền Uy, ngươi không phải là đối thủ của hắn, mau lui ra.

Lúc này mọi người mới phát giác ra Yên Sơn công chúa đã đến tự lúc nào, đang quan sát trận chiến giữa hai người. Thân pháp của nàng thật đáng kinh ngạc.

Sau khi Yên Sơn công chúa gọi Điền Uy trở lại, đôi mắt bồ câu nhìn quét tứ phía, lãnh đạm nói :

- Đây là gia sự của bốn Môn, chư vị nghĩa hiệp bất tất lưu lại đây, xin tất cả lui về.

Hạ Long Tường, Tạ Thanh Văn là chủ một phái, công phu hàm dưỡng rất cao, tai nghe những lời này tuy tức tối nhưng không tiện phát tác.

Trương nhị tẩu giận dữ nói :

- Đừng nói người không phải hậu nhân Tấn vương dù cho là phải cũng không được nói với lão thân như vậy.

Yên Sơn công chúa chậm rãi nói :

- Xem ra không cho các người chịu một chút khổ nhục thì các người không chịu đi.

Dứt lời lớn tiếng nói :

- Đuổi bọn này cho ta.

Nàng vừa dứt lời bốn phía đồng thanh đáp lời âm âm như sóng dậy. Bốn Hoàng y võ sĩ dáng người cao to, phi thân vào giữa hiện trường chính là Tứ đại hộ pháp vừa rồi xuất hiện tại cổ lăng.

Tạ Thanh Văn hơi chấn động, còn chưa mở miệng thì thấy Phương Thế Trần tay cầm tẩu thuốc phi thân đến, cao giọng nói :

- Lão phu phụng mệnh trực xuất những kẻ nhiều sự, hy vọng chư vị mau rời khỏi nơi đây tránh tổn thương hòa khí đôi bên.

Trương nhị tẩu nộ khí ùng ùng thét :

- Cái gì? Đây đâu phải đất đai của hoàng cung. Người dựa vào cái gì mà đuổi bọn ta?

Phương Thế Trần lãnh đạm nói :

- Chuyện trên giang hồ thị phi khó mà phân rõ, nhưng có một đạo lý bất di bất dịch.

Trương nhị tẩu “Hừ” một tiếng nói :

- Bọn người như người cũng nói đến đạo lý sao?

Phương Thế Trần cười ha ha cuồng ngông nói :

- Đạo lý mà lão phu luôn tuân thủ là mạnh được yếu thua bất chấp thủ đoạn.

Trương nhị tẩu giận dữ cười gằn nói :

- Người có thủ đoạn gì cứ đem hết ra, hôm nay lão thân muốn xem bản lĩnh người có được bao nhiêu.

Phương Thế Trần cười lạnh nhạt ra hiệu cho Tứ đại hộ pháp hoàng y đang đứng bên mình.

Đại hán có khẩu âm phương Nam chẳng nói chẳng rằng, bước lên một bước cử đao bổ xuống đầu Trương nhị tẩu.

Trương nhị tẩu tức giận nói :

- Ta muốn xem các người cuối cùng có bản lĩnh gì?

Nhị tẩu hoành ngang châu trượng quét mạnh ra, đao pháp mà Hoàng y võ sĩ sử dụng kỳ quái vô cùng. Vừa thấy đao quang loáng lên, châu trượng đã quét vào khoảng không. Một màn đao quang lạnh lẽo đã đến trước mặt. Một trượng quét vào khoảng không của Nhị tẩu đã bị mất đà, Nhị tẩu vội lui người về phía sau.

“Vù” một tiếng, chiêu thứ hai của võ sĩ mang theo hàn quang quét ngang lưng của Nhị tẩu.

Đối với đao pháp của Hoàng y võ sĩ, Trương Nam từ lâu đã e dè nay Trương nhị tẩu nóng nảy xuất chiêu, lão vô cùng lo lắng, muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa, chỉ ngậm vận công lực chuẩn bị tiếp ứng. Vừa thấy châu trượng của lão tẩu quét vào khoảng không, trước mặt đã gặp nguy hiểm lập tức tuốt kiếm hét to một tiếng hoành ngang thân kiếm đỡ thế bổ vào của Loan đao.

“Rắc” một tiếng, trường kiếm lập tức bị đoạn đứt gãy làm đôi, người cũng bị chấn động bay vọt lên không. Việc này xảy ra trong chớp mắt, người của Tạ môn cùng Hắc Long bang vẫn còn đang lạnh mắt bàng quang.

Trương môn ứng kích lâm chiến với cường địch không ngờ vừa mới giao thủ, tẩu thúc họ Trương đã lộ rõ thất bại, mọi người đều chấn động.

Hoàng y võ sĩ chỉ hai chiêu đã thu phục được hai tay cao thủ Trương môn nhưng không truy kích, thu đao về đứng yên bất động.

Ba Hoàng y võ sĩ còn lại cùng nghe theo tiếng hô của võ sĩ giọng phương Nam, mỗi người đều Loan đao trong tay chia nhau đứng theo phương vị.

Trong các phái, Hạ Long Tường ngậm tự cho mình là người lãnh đạo, lúc này lão không thể không lộ diện nên bước đến gần Yên Sơn công chúa nói :

- Cô nương hiện còn chưa tiếp nhận chương vị, lại có ý đồ đối địch với các phái võ lâm Trung Nguyên, đây thực là một hành động bất thông đạo lý. Hy vọng cô nương suy nghĩ kỹ càng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Việc này từ sớm bốn cung đã nghĩ qua, ta cảm thấy giao hữu với các người thật chẳng nghĩa lý, ích lợi gì.

Hạ Long Tường nhếch mép cười nói :

- Vị tất đã như vậy.

Yên Sơn công chúa mắt nhìn Lục Văn Phi rồi nói :

- Nếu các người tự lượng sức không có cách thu phục được Hộ pháp thuộc hạ của bốn cung thì tất cả phải lui ra ngoài một trăm thước, chờ đến khi bốn cung giải quyết xong sự việc trước mắt sẽ cùng các người bàn luận.

Hạ Long Tường nói :

- Cô nghĩ rằng bọn họ đồng ý sao.

Yên Sơn công chúa đáp :

- Không đồng ý cũng phải đồng ý.

Hạ Long Tường ngăn người nói :

- Theo lời nói như vậy là cô nương muốn dùng thủ đoạn mà cưỡng ép quần hùng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Không sai.

Tạ Thanh Văn phần hận chen lời :

- Cô nương đừng quá đắc ý, nay chết về tay ai lúc này còn chưa nhất định.

Yên Sơn công chúa ngửa mặt lên trời cười nhạt nói :

- Bọn người cũng phải biết phân biệt lợi hại, bốn cung vì còn đức hiếu sinh mới không hạ lệnh Tứ đại hộ pháp lấy mạng, nếu không bọn người đừng nghĩ đến chuyện sinh tồn.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Ta biết các người nếu chết dưới Loan đao nhất định chết không nhắm mắt, bốn cung cho các người một cơ hội nếu trong số các người người nào tiếp được ba chiêu của bốn cung, ta chấp nhận cho người đó ở lại.

Tạ Thanh Văn “Hừ” một tiếng nói :

- Tiểu nữ ngông cuồng. Lời nói ngạo mạn như một lời nói đùa.

Yên Sơn công chúa nói :

- Nếu lão không phục cứ lên thử xem.

Trước tình thế này, Tạ Thanh Văn bất luận như thế nào cũng phải bước lên đối địch.

Yên Sơn công chúa cầm lấy Loan đao trên người của một nữ tỳ đang đứng phía sau, thông thả bước lên chậm rãi nói :

- Lão dùng binh khí hay quyền chưởng cũng được, miễn tiếp được ba chiêu của ta.

Tạ Thanh Văn không lên tiếng tuốt thanh trường kiếm, ngằm vận chân khí, bước chân vững chãi, bày khai thế công. Quần hùng đều biết hai người võ công cao cường, lưỡng hổ tương tranh tất có một hổ bị thương nên trong lòng mọi người đều khẩn trương.

Song phương đang chậm rãi bước lại gần nhau, Lục Văn Phi thình lình đi đến cao giọng nói :

- Yên Sơn công chúa, nàng bất tất cuồng ngông tranh đấu, đồ vật ta có thể đưa cho nàng.

Yên Sơn công chúa nghe nói lòng thầm hoan hỷ nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, chậm rãi nói :

- Người không sợ bản cung giả mạo sao?

Lục Văn Phi nói :

- Trừ phi người của Châu Y môn cũng là giả mạo nếu không họ nhất định không tha cho Công chúa.

Yên Sơn công chúa nói :

- Lời nói này quả không sai. Người thật có ý giao trả?

Lục Văn Phi gật đầu, xòe tay lấy hộp gấm từ trong người ra hai tay đưa qua nói :

- Các vật đều có chủ nếu cố cưỡng cầu tất sẽ gặp nạn.

Yên Sơn công chúa xòe tay tiếp lấy, đột nhiên một trận mưa bạc bắn về phía cổ tay nàng. Yên Sơn công chúa tai nghe có điều lạ, thu chưởng phát ra thế “Thiết Thụ Khai Hoa” quạt đám kim ngân kia bay thốc lên trên cao rồi rơi xuống đất.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn xem từ chỗ đám mưa kim ngân bay đến chính là Trương Ngọc Phong, chàng giận dữ hỏi :

- Cô nương làm gì vậy?

Trương Ngọc Phong thất thanh la lớn :

- Huynh quả thật là đồ ngọc, đồ vật đã đến tay sao còn giao cho người khác?

Lục Văn Phi bất bình nói :

- Tại hạ tự có chủ trương, không cần cô nương phải phí tâm.

Trương Ngọc Phong cao giọng nói :

- Nàng ta rõ ràng là Công chúa giả, huynh giao đồ vật cho nàng ta thì đã trở thành kẻ đồng mưu.

Đồ vật đã sắp đến tay lại bị ám khí Mai Vũ kim mang của Trương Ngọc Phong ngăn trở, khiến Yên Sơn công chúa vô cùng phẫn nộ đồng thời lại nghĩ đến một chuyện khác càng khiến nàng không thể nhịn được, nhân không nói một tiếng nào bất ngờ phi thân lên bay về phía Trương Ngọc Phong.

Trịnh Trọng Hồ cách Trương Ngọc Phong không xa, vừa thấy Yên Sơn công chúa phi thân đến, biết nàng không có ý tốt nên hét lên :

- Trương cô nương đề phòng.

Nhưng thân pháp của Yên Sơn công chúa thần tốc như sấm sét, lời nói của Trịnh Trọng Hồ còn chưa dứt thì Trương Ngọc Phong đã cảm thấy cánh tay tê dại như chạm phải điện, thì ra tay nàng đã bị Yên Sơn nắm chặt.

Trương Nam cùng Trương nhị tẩu vội chạy lên tiếp cứu nhưng chỉ nghe một tiếng hét to vang lên, hai luồng đao quang lạnh lẽo chớp nhoáng bổ xuống trước mặt, bức hai người phải lui trở lại.

Sau khi Yên Sơn công chúa khống chế Ngọc Phong, chỉ nghe nàng lạnh lẽo nói :

- Các người yên tâm, bốn cung không muốn lấy mạng ả.

Mục quang nàng quét nhìn Trương nhị tẩu, thấy thúc tẩu họ Trương đã bị hai Hộ pháp ngăn cản bèn chuyển mục quang về phía Lục Văn Phi nói :

- Tiểu nữ này dám cả gan tập kích bốn cung, ta muốn hủy đi dung mạo của ả.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Công chúa hủy đi dung mạo của nàng thì Xuyên Tây Trương môn sẽ tìm Công chúa mà báo oán can gì đến ta?

Yên Sơn công chúa hỏi :

- Người không đau lòng sao?

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Đây là ý gì?

Trầm tư một lát, chàng lại hỏi :

- Tại hạ nguyện đem hộp gấm giao trả Công chúa, nhưng việc làm của Công chúa đối với tại hạ, khiến tại hạ không thể tin tưởng.

Yên Sơn công chúa trong lòng khẩn trương, thấy việc dùng Ngọc Phong uy hiếp không đạt được ý nguyện như dự liệu, ý niệm biến chuyển lại sinh ra mưu độc khác nên từ từ nói :

- Thân phận bốn cung vốn có khác biệt đối với người khác, nếu người còn nghi ngờ có thể đem đồ vật mà giao lại cho Phương Thế Trần, như thế sẽ ổn thỏa hơn.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Hay lắm. Tại hạ rất hy vọng vật sẽ hoàn nguyên chủ, trút được trách nhiệm nặng nề.

Mắt chàng nhìn Trương Ngọc Phong nói :

- Trương cô nương với Công chúa vô thù vô oán nên tha cho nàng.

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Người yên tâm, bốn cung quyết không hại đến một sợi tóc của nàng.

Lục Văn Phi đưa cao hộp gấm lớn tiếng nói :

- Phương tổng quản mời qua đây.

Phương Thế Trần sai bước đến hỏi :

- Thiếu hiệp có điều chi chỉ giáo?

Lục Văn Phi đưa hộp gấm nói :

- Phương tổng quản thân là Tổng hộ pháp Châu Y môn, hy vọng người có thể đem đồ vật an toàn giao trả quý môn.

Phương Thế Trần xòe tay tiếp lấy. Văn Phi lại nói :

- Trời cao có đức hiếu sinh vạn nhất chỉ vì chuyện này mà tránh khỏi trường tranh đấu, rất mong lão tiên sinh cùng quý thuộc hạ tích chút âm đức.

Phương Thế Trần cười nói :

- Lão phu chẳng phải là kẻ hiếu sát, những việc đã làm thật là bất đắc dĩ.

Lục Văn Phi lại nói :

- Chiêu thức của Loan đao đủ để đối địch, còn “Kinh Hồn tam trăm” tuyệt đối không nên dùng.

Phương Thế Trần kinh ngạc hỏi :

- Thiếu hiệp cũng biết chiêu “Kinh Hồn tam trăm”?

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Một chút thiên học không đáng một trận cười cho Phương tổng quản.

Phương Thế Trần lặng thinh không nói gì, trái tim trong lòng thập phần kính sợ, không biết thiếu niên này là nhân vật gì.

Thanh âm đối thoại của họ rất lớn, Yên Sơn công chúa cũng nghe rất rõ ràng, đối với võ công của Lục Văn Phi, nàng hiểu rất rõ, những hiểu biết nông cạn mà chàng vừa nói chính là ám chỉ mấy chiêu mà nàng đã sở truyền. Nàng trầm tư một lúc rồi cảm thấy có điều bất ổn vì “Kinh Hồn tam trăm” này rất hiếm người hiểu biết, tất nhiên chàng phải học được từ nơi khác, đang định bước lên hỏi cho rõ thì Lục Văn Phi đã đi ra khỏi hiện trường.

Vì phải ứng phó cục thế trước mắt nên nàng không thể lưu tâm đến chuyện này mà lấy đại cục làm trọng, nên chú ý quan sát hành động của Phương Thế Trần.

Phương Thế Trần tiếp lấy hộp gấm cất vào trong người rồi quay qua nói với Yên Sơn công chúa :

- Đồ vật hiện thời do thuộc hạ bảo quản chờ xếp đặt bọn người này xong rồi hãy nói.

Yên Sơn công chúa buông tay thả cho Ngọc Phong rồi thông thả nói :

- Lão là Tổng hộ pháp có thể tùy tiện hành sự.

Phương Thế Trần đã đạt được mục đích, âm thầm vui mừng, trầm giọng dặn dò Điền Uy :

- Người vẫn lãnh nhiệm vụ bảo vệ Công chúa, bốn tọa cùng Tứ đại hộ pháp đưa mật cấp đi trước.

Lão không chờ Công chúa bằng lòng đã vội sai bước ra khỏi hiện trường. Tứ đại hoàng y hộ pháp bảo vệ hai bên sai bước ra ngoài cục trường.

Tạ Thanh Văn cảm thấy khẩn trương, sầm mặt nói với Hạ Long Tường :

- Hạ huynh, lẽ nào chúng ta chỉ đưa mắt nhìn họ tự tiện đưa mật cấp đi?

Hạ Long Tường trầm tư nói :

- Vật này do Tư Mã Ôn của Bích Trần trang lấy được, thật hay giả điều đó còn khó đoán định.

Ngừng lời một chút, lão lại nói :

- Chúng ta tạm thời xem tình hình ra sao, nếu Tang Tử Bật không hỏi đến, vật này nhất định là giả.

Chúng ta chớ vội hồ đồ mà gây ra phiền nhiễu.

Tạ Thanh Văn có chút tình ngộ, cảm ơn nói :

- Hạ huynh đoán việc như thần. Tạ mỗi không sao sánh được một phần.

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Tạ huynh quá khen.

Rồi nghiêm mặt nói :

- Việc Thái Hành có liên quan đến vinh nhục của chúng ta, không thể không nghiêm cần.

Lão chỉ chiếc bóng sau lưng của Yên Sơn công chúa nói :

- Nữ lang này không cùng một đường với Phương Thế Trần, chỉ cần một phía khởi phát, sớm tối tất khởi lên một cuộc nội tranh, chúng ta hãy chờ xem.

* * * * *

Lại nói về Lục Văn Phi phóng bước rời khỏi hiện trường đi nhanh về phía trước đột nhiên bên đường xuất hiện một bóng người vẫy tay gọi :

- Thiếu hiệp, mời đến đây. Gia chủ lão có lời mời.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn xem đó chính là lão gù A Phúc trong cổ lãng nên dừng chân lại hỏi :

- Tiên bối mời tại hạ có điều chi chỉ giáo?

Lão gù thông thả nói :

- Thiếu hiệp đừng hỏi nhiều, gặp gia chủ sẽ khắc biết.

Lục Văn Phi có chút đắn đo nói :

- Đã là lời gọi của Cốc lão tiên sinh tại hạ cung kính bất như tùng mệnh.

Rồi chàng bước theo lão gù đi trên con đường quanh co khúc khuỷu, không quá một tuần trà đã đến trước một đám loạn thạch. A Phúc phi thân lên trên đám loạn thạch rồi cao giọng gọi :

- Thiếu hiệp cứ nhìn theo chân lão đi, cẩn thận bước theo lão.

Lúc này, Lục Văn Phi mới phát giác ra đám loạn thạch này tuy là do thiên nhiên tạo ra nhưng đã qua tay người tái tạo, sắp xếp thiên la địa võng.

Qua khỏi loạn thạch là đến rừng tùng, qua khỏi rừng tùng lại đến một nơi có vách đá thiên nhiên. A Phúc ngoảnh đầu lại nói :

- Thiếu hiệp xin theo lão hủ.

Lão phi thân lên lưng chừng vách đá, đưa tay đẩy một phiến đá nhỏ, lập tức lộ ra một cái động. Lục Văn Phi cũng vội phi thân theo lão tiến vào huyệt động. A Phúc lại đưa tay ấn một viên đá lại lộ ra một cửa động, lão cùng chàng bước vào trong thạch thất.

Cốc Thiên Văn đang ngồi nghiêm trang trên thạch bàn, thấy chàng bước vào khoát tay nói :

- Thiếu hiệp tạm ngồi xuống, lão hủ có lời muốn hỏi. Lúc lệnh tôn lâm chung có dặn dò gì không?

Lục Văn Phi nén bi thương nói :

- Tiên phụ trọng thương mà quy tiên, chỉ kịp dặn dò đem mật đồ giao cho hậu nhân Tấn vương, những việc khác không kịp nói đến.

- Thiếu hiệp có biết cô nương tự xưng là Yên Sơn công chúa không?

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Thiếu nữ này lai lịch bất minh chỉ e rằng không phải là hậu nhân của Tấn vương.

Cốc Thiên Văn nói :

- Điều này lão hủ cũng rõ.

Dứt lời, lão trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp :

- Trừ thiếu hiệp ra còn có người khác giữ mật đồ phải không?

Lục Văn Phi đáp :

- Ngoài tại hạ còn có Tuyết Sơn Mang Tẩu và Bạch Hồ Tử đại thúc.

Cốc Thiên Văn trợn tròn hai mắt nói :

- Bạch Hồ Tử đại thúc mà thiếu hiệp gọi là chỉ người nào?

Thần thái của lão vô cùng ngạc nhiên, rồi khẩn trương hỏi tiếp :

- Lão danh tánh là gì?

Lục Văn Phi lắc lắc đầu nói :

- Tại hạ chỉ biết lão từ Vương Tôn đại ca nhưng tại hạ chẳng biết danh tánh của lão là gì.

Cốc Thiên Văn trầm tư một lát rồi hỏi :

- Vương Tôn đại ca, đó lại là người nào?

Lục Văn Phi thầm tưởng nhớ đến thần thái ôn nhu nho nhã của Vương Tôn nên buồn bã nói :

- Vị này là một thư sinh yếu nhược ước khoảng hai mươi, cử chỉ cao quý, phong thái nho nhã, lại có bốn thị nữ theo hầu hạ.

Ngừng một lát, chàng lại nói tiếp :

- Thực tế Bạch Hồ Tử đại thúc chỉ là người nô bộc coi cửa của Vương đại ca.

Cốc Thiên Văn lập tức đứng dậy hỏi :

- Gã có tham gia cuộc chiến đoạt bảo vật không?

Lục Văn Phi nói :

- Đại ca của tại hạ tính tình khoáng đạt, sao có thể đưa vai gánh vác những chuyện tư lợi.

Cốc Thiên Văn trầm tư hồi lâu chợt thở dài nhưng vẫn lặng yên không nói.

Lục Văn Phi cảm thấy kỳ lạ hỏi :

- Cốc lão tiên sinh vì cớ gì mà buồn bã như vậy?

Cốc Thiên Văn lại thở một hơi dài chậm rãi nói :

- Thực không dám giấu, lão ước định với Tấn vương năm đó, chỉ bảo hộ lăng này mười năm. Thoáng

mắt mười năm đã trôi qua nhưng hiện tại lại không thể buông tay bỏ dỡ trách nhiệm. Lắc lắc đầu lại nói :

- Ai có ngờ rằng tình thế Thái Hành hôm nay, khiến lão không có cách nào trút bỏ gánh nặng.

Lục Văn Phi gật gật đầu nói :

- Tình thế Thái Hành hôm nay quả phức tạp...

Chàng chợt nghĩ đến một việc, vội vàng hỏi :

- Xin Cốc lão tiên sinh nhanh chóng đi xem lại mật cấp, e rằng đã bị người lấy đi rồi.

Cốc Thiên Văn mỉm cười :

- Đừng gấp, đừng gấp. Trong cổ lãng này, hộp gấm không dưới mười cái đều giống y nhau, cùng có bút tích của Tấn vương nhưng chúng chẳng có võ lâm bảo điển gì cả.

Lục Văn Phi hoài nghi hỏi :

- Nói như vậy mật cấp là giả sao?

Cốc Thiên Văn lắc lắc đầu nói :

- Thiếu hiệp thử nghĩ xem một người luyện võ công phải bắt đầu luyện tập từ nhỏ. Tấn vương đã có hậu nhân sao người không đem mật cấp mà phó thác cho người nuôi dưỡng hậu nhân mà lại đem chôn giấu nơi cổ lãng này.

Lục Văn Phi bán tín bán nghi lại hỏi :

- Nói vậy là không có mật cấp? Nhưng sao Tấn vương lại hạ lệnh cho Cốc lão tiên sinh trấn thủ nơi này?

Cốc Thiên Văn mỉm cười nói :

- Hỏi có lý lắm!

Lão nghiêm mặt nói :

- Tấn vương là người phi thường, người an bày hậu sự đương nhiên thập phần cẩn mật, kẻ thường nhân đâu thể dự liệu được.

Lục Văn Phi âm thầm gật đầu, trầm tư :

- Cốc lão tiên sinh nói rất có lý. Tài trí Tấn vương siêu đẳng hơn người không dễ dàng cho người tầm

thường dự liệu.

Chàng thở dài nói tiếp :

- Còn may tại hạ còn chưa làm điều gì sai lầm, nếu không thật là hổ thẹn với cố chủ.

Cốc Thiên Văn cười ha hả nói :

- Thiếu hiệp tâm địa quang minh, đối với cố chủ trung thành cẩn cẩn, lão phu thập phần kính phục, dù có làm ra điều gì sai lầm ai cũng không thể trách được.

Lúc này, Lục Văn Phi vô cùng tin tưởng Cốc Thiên Văn chính là người đã nhận phó thác của Tấn vương, chàng chậm rãi lấy miếng kim bài từ trong người đưa cho Cốc Thiên Văn nói :

- Tiên bối có biết kim bài này có chỗ nào sử dụng?

Cốc Thiên Văn đưa tay tiếp lấy kim bài, lần dò xem xét tỉ mỉ.

- Kim bài này là giả.

Lục Văn Phi chấn động, cảm thấy dở khóc dở cười :

- Tiên bối không có lầm chứ?

Ngừng một lát rồi chàng nói tiếp :

- Kim bài này do tiên phụ di lưu sao lại giả được?

Cốc Thiên Văn nói :

- Thiếu hiệp mới ra giang hồ, sao rõ được sự hiểm ác của giang hồ... Không chừng kim bài này đã bị tráo rồi.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ vội nói :

- Đúng rồi. Chính Tuyết Sơn Mang Tẩu đã tráo đổi.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Mượn Đao Giết Người

Cốc Thiên Vân gật đầu nói :

- Vậy thì đúng rồi. Người này nổi tiếng là lão hồ ly, sao thiếu hiệp lại cùng lão kết giao bằng hữu?

Lục Văn Phi than thở :

- Chỉ trách tại hạ nhất thời hồ đồ, đi vào con đường của lão đã vạch sẵn. Lão tự xưng là bằng hữu của tiên phụ, hơn nữa lại biết ám hiệu trên kim bài, cho nên tại hạ mới mắc mưu của lão.

Cốc Thiên Vân nói :

- Được rồi không cần nói nữa. Còn may lão không biết huyền cơ bên trong, nếu không mới đúng là mắc mưu của lão.

Lục Văn Phi vội hỏi :

- Trong kim bài còn có huyền cơ sao?

Cốc Thiên Vân gật đầu nói :

- Kim bài tổng cộng có ba miếng phân cho ba vị giáo sứ bảo quản. Ba người này hợp lại mới biết được ảo mật huyền cơ bên trong.

Lục Văn Phi có vẻ tỉnh ngộ :

- Tình thế trước mắt ngư long hỗn tạp khó phân. Tiền bối sẽ bố trí như thế nào?

Cốc Thiên Vân trầm tư hồi lâu “hừ” một tiếng nói :

- Đám người này tâm địa bất hảo không những chỉ dòm ngó bảo tàng, hơn nữa còn có ý đồ thôn tính địa vị của Châu Y môn.

Lão thở dài nói tiếp :

- Lại thêm có người truyền xuất tin tức bảo tàng xuất hiện ở Thái Hành thu hút người giang hồ từ bốn biển năm non đến đây khiến tình thế càng thêm phức tạp.

Lục Văn Phi nói :

- Theo tại hạ suy đoán, đám người giang hồ này đến đây trừ tham vọng chiếm đoạt ảo tàng cùng mật cấp ra tuyệt không hỏi đến những chuyện phức tạp bàng quang.

Cốc Thiên Vân cười nói :

- Thiếu hiệp biết một lại không biết hai, lão phu không kỳ vọng bọn người này chủ trì công đạo hơn nữa tin tức lần này lan truyền khắp nơi thì người mà Tấn vương phó thác năm đó cùng hậu nhân của người nhất định cũng phải nghe được ít nhiều tin tức.

Lão nghiêm mặt nói :

- Định kỳ do lão hủ ước hẹn đã qua rồi vẫn không thấy thế tử đến thực khiến lão lo lắng. Lão nghĩ đáng lẽ họ đã đến lâu rồi.

Lục Văn Phi nói :

- Điều này, tiền bối bất tất lo lắng, tại hạ nghĩ sớm tối họ cũng sẽ đến đây.

Cốc Thiên Vân lắc đầu buồn phiền nói :

- Trễ rồi! E rằng đã không còn kịp nữa.

Lục Văn Phi hỏi :

- Lẽ nào tình thế lại khẩn cấp đến như vậy sao?

Cốc Thiên Vân thở dài :

- Người tự xưng Yên Sơn công chúa quả thực lợi hại. Nàng ta khiến cho người của các phái đều biết rõ ràng quyền bí kíp đó nhất định ở trong cổ lăng hơn nữa họ cũng biết rằng giữ gìn cổ lăng này chỉ có lão phu và A Phúc hai người.

Lục Văn Phi hỏi :

- Cho là bọn họ cũng biết cả thì có thể làm gì?

Cốc Thiên Vân nói :

- Theo lão phu đoán định, không lâu nữa bọn họ sẽ tấn công cổ lăng.

Lão lắc đầu nói tiếp :

- Đến giờ lão hủ còn chưa nghĩ ra biện pháp chống ngăn.

Lục Văn Phi phần nộ :

- Tình thế như vậy chỉ còn biện pháp dùng toàn lực chống ngăn.

Cốc Thiên Văn ho nhẹ hai tiếng, chậm rãi nói :

- Lão phu cũng chỉ còn cách dùng toàn lực đối kháng nhưng liều mạng lần này chính là đã lọt vào mưu kế của ma nữ kia.

Lục Văn Phi không hiểu hỏi :

- Tiên bối càng nói, tại hạ càng hồ đồ. Lẽ nào Yên Sơn công chúa lại muốn chúng ta cùng nàng động thủ?

Cốc Thiên Văn thở dài nói :

- Thế thì không phải. Người phát động công kích cổ lãng không phải là nàng ta mà là Bích Trần trang, Hắc Long bang, bọn người của Phương Thế Trần. Lúc đó, nàng ta bàng quang tọa thị, thừa cơ ngư ông đắc lợi.

Lục Văn Phi nói :

- Hắc Long bang và người của các phái không phải là người của nàng ta. Có điều này tại hạ còn nghi ngờ Châu Y môn có phải là người của nàng không?

Cốc Thiên Văn nói :

- Việc này không thể dùng hai ba tiếng nói mà có thể giải thích rõ ràng.

Lão nhìn Lục Văn Phi chăm chú nói :

- Nếu thiếu hiệp có lòng vì cố chủ mà tận tâm tận lực thì mau đi mời lệnh sư đến đây.

Lục Văn Phi nhăn nhó nói :

- Việc này...

Cốc Thiên Văn nói :

- Nếu có chỗ nào không tiện, lão phi cũng không miễn cưỡng thiếu hiệp.

Lục Văn Phi vội nói :

- Không phải là không tiện mà là lão nhân gia không có ở Thái Hành.

Cốc Thiên Vân lập tức đứng dậy nói :

- Nếu đã như vậy việc này nhất thiết không cần nói nữa.

Lục Văn Phi đỏ mặt ấp úng :

- Tiên bối đừng hiểu lầm gia sư lão nhân gia.

Cốc Thiên Vân nói :

- Lão phu cả đời chưa từng cầu cạnh ai, dù nay đang gặp nguy nan, lão phu tự tin đủ sức ứng phó. Đi đi, đừng để lão phu nổi giận.

Lục Văn Phi đang định giải thích, Cốc Thiên Vân đã khoát tay lia lịa nói :

- A Phúc, tiễn khách!

A Phúc kéo Lục Văn Phi nói :

- Đi thôi, gia chủ đã nói tiễn khách đừng tự chuốc lấy phiền hà.

Lục Văn Phi có miệng khó nói, đè nén nỗi uất ức, than thở bước ra ngoài. Bên tai còn nghe văng vẳng tiếng than của Cốc Thiên Vân :

- Xem ra trường tranh đoạt này khó tránh khỏi.

Lục Văn Phi lo lắng thấp giọng hỏi A Phúc :

- Tiên bối có biết Cốc lão tiên sinh kiếm gia sư vì việc gì không?

A Phúc mặc nhiên không đáp cứ thoăn thoắt đi đến cửa động mới lên tiếng :

- Cỗ lǎng này đã từng được Tiên vương dốc tâm bố trí, nếu có người mạo muội tiến vào nhất định sẽ chuốc lấy họa sát thân. Chủ nhân vì biết lệnh sư vang danh bốn cõi người giang hồ tín phục, ý muốn mời lệnh sư xuất hiện khuyên nhủ những người vào cỗ lǎng, nay lệnh sư không có ở Thái Hành thì không còn ai đủ khả năng để khuyên ngăn.

Lục Văn Phi đang định hỏi tiếp, A Phúc đã mở cửa động thôi thúc nói :

- Đi mau đi. Lão hủ không có nhiều thời gian nói chuyện cùng thiếu hiệp!

Lời nói vừa dứt, mấy tiếng ầm ầm vang lên động môn đã đóng chặt, Lục Văn Phi lòng thấy khẩn trương,

chàng cảm thấy Hạ Long Tường vì lòng tham lam muốn đến Thái Hành đoạt bảo. Môn phái của Hạ Long Tường trên giang hồ được trọng vọng xem như nhất tôn bang phái, nếu nay bọn họ ngang nhiên tấn công vào cổ lãng sẽ phát sinh thương vong không ít thật là tổn thất cho võ lâm nên chàng vừa rời khỏi động thì tức tốc phi thân về phía cổ lãng, không lâu xa xa đã nhìn thấy trước cổ lãng bóng người chập chờn xôn xao, chàng biết đã có người tấn công cổ lãng, chàng càng gấp rút gia tăng công lực phi thân như điện xẹt về phía trước. Đến cổ lãng thì thấy Phương Thế Trần đang lĩnh xuất bọn Châu Y võ sĩ thuộc hạ của lão cùng Tứ đại hoàng y hộ pháp tấn công vào cổ lãng.

Yên Sơn công chúa an nhàn ngồi trên một phiến đá, thấy chàng đi đến vẫy vẫy tay đến.

- Lục Văn Phi đến đây, bốn cung có lời muốn hỏi!

Lục Văn Phi phi thân đến trước mặt nàng :

- Cô nương có điều gì xin nói mau, tại hạ hiện có việc khẩn yếu.

Yên Sơn công chúa yên lặng một lát rồi mới mỉm cười :

- Người có việc gì khẩn yếu?

Lục Văn Phi chỉ Phương Thế Trần nói :

- Tại hạ gọi bọn họ mau đình chỉ việc tấn công cổ lãng.

Yên Sơn công chúa “hừ” lạnh một tiếng nói :

- Lão Cốc tặc quá đáng, hã đã dùng mật cấp gia mà lừa gạt bốn cung, ta muốn nhin mà không nhin được.

Lục Văn Phi ngửa mặt lên trời cười lớn nói :

- Cô nương tự vấn đủ tài năng để thu được thắng lợi không?

Yên Sơn không lộ chút tình cảm nói :

- Đêm nay, lão tặc đó đã khơi dậy nỗi căm hận trong lòng mọi người khiến các phái đồng tâm hiệp lực cùng nhau đối phó với cổ lãng.

Nàng nhìn Lục Văn Phi một hồi, rồi tiếp :

- Hiện Hắc Long bang, Kim Lãng Tạ gia, Xuyên Tây Trương môn, từ mật cốc tiến công. Bích Trần trang từ hậu lãng tiến vào, Châu Y môn từ chính diện đánh tới. Lão tặc Cốc Thiên Vân dù có ba đầu sáu tay cũng không chạy khỏi chết.

Lục Văn Phi cười nhạt :

- Theo tại hạ thấy, người chết không phải là Cốc Thiên Vân.

Yên Sơn công chúa nét mặt thoáng trắng bệch, thóng mắt lấy lại thái độ, bình thường nói :

- Dù cho bên nào đắc thắng đều vô can với người. Theo ta, người đừng xen vào là tốt nhất.

Lục Văn Phi ngoảnh đầu lại xem thấy đoàn người Phương Thế Trần đã mở được thạch môn của cổ lăng tiến vào đến “Ngự Quan hành”. Chàng khẩn trương cao giọng gọi :

- Các người mau lui ra, ai vào tất chết.

Yên Sơn công chúa lạnh lùng nói :

- Người thật đúng là người xem bình thư mà rơi lệ, khổ cái khổ của người, thật đáng tức cười.

Lục Văn Phi tức giận nói :

- Ngày nay, tại hạ mới biết lòng dạ cô nương ác độc như vậy.

Dứt lời chàng phóng người lên trước.

Một bóng người loáng lên. Yên Sơn đã chặn đường của chàng, giọng lạnh như băng nói :

- Người đi đâu?

Lục Văn Phi nói :

- Đương nhiên là đi thông trí cho Hạ bang chủ, kéo bọn họ bị lầm mưu.

Yên Sơn công chúa cười hắc hắc nói :

- Đã trễ rồi, ngày mai hãy đến đây thu lấy xác của bọn chúng.

Lục Văn Phi nộ khí ùng ùng, cao giọng hét :

- Chỉ cần Lục mỗ này còn có ba phần hơi thở cùng không để người toại nguyện ác tâm.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Bốn cung vốn không có ý giết người, chỉ hận là người tự tìm tử lộ.

Lời chưa dứt, tay áo phất lên lộ mấy ngón tay ngọc điểm thẳng vào hai huyệt Kỳ Môn và Nhi Căn của

chàng. Lục Văn Phi trầm giọng hét lớn :

- Vị tất đã như vậy.

Chàng ưỡn người tay tả phong tỏa phía ngoài, tay hữu xò ra gạt phắt ngọc chỉ của Yên Sơn.

Yên Sơn công chúa một chỉ không trúng đích lại không phát chiêu tiếp, nhẹ nhàng bay lên, trở về trên phiến đá nàng vừa ngời đưa tay ra hiệu.

Lục Văn Phi thấy nàng không đánh mà lui thì lấy làm lạ. Chợt thấy bốn bề kiếm quang lấp loáng, thì ra bốn nữ tỳ đã phân bốn góc mà đánh tới. Chàng biết dụng ý của đối phương là vây khốn mình, lập tức tuốt kiếm khỏi vỏ phong tỏa quang người rồi xuất chiêu “Mai Khai Ngũ Độ”. Bốn nữ tỳ vốn được cao nhân chỉ điểm, kỹ thuật hợp kích ưu việt nhưng họ thấy kiếm quang của chàng như sóng cuộn gió gào chống trả tứ phía nên bọn họ cùng lúc huy động trường kiếm phát ra từng hàng kiếm hoa tua tủa vây chặt Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi không nén được giận, trường kiếm trong tay gia tăng thêm mấy phần công lực triển khai tuyệt học sư môn mà xung đột trong làn kiếm quang.

Trong lúc chàng tả xung hữu đột, tự nghĩ rằng bốn nữ tỳ này dù kiếm thuật tinh thông cũng khó chống lại, kiếm thế mang chín thành chân lực của mình, nào ngờ kiếm thức của bốn nữ tỳ phối hợp chặt chẽ. Bốn trường kiếm nhất tề loang loáng như chỉ một người đánh ra, chàng vừa tránh được hai trường kiếm trước mặt thì hai trường kiếm phía sau đã bổ đến bên người. Chàng tiến lùi khẩn cấp hàm răng nghiến chặt, gập rút như cuồng phong bão vũ, hai điện kinh lôi.

Lục Văn Phi liên tiếp đánh ra hơn mười chiêu không chỉ không xông ra được vòng vây mà còn bị tấn công đến tay chân lúng túng. Chàng nghĩ ngay cả bốn nữ tỳ mình không thu phục sao còn làm được những chuyện trọng đại. Trong lúc vội vàng, kiếm thức biến đổi, chàng sử dụng mấy chiêu tà môn kiếm pháp mà Bạch Hồ Tử sơ truyền. Lần biến hóa kiếm thức này càng khiến kiếm chiêu của bốn nữ tỳ vùng vẫy mạnh mẽ hơn.

Yên Sơn công chúa cười khanh khách châm chọc :

- Người quả thật là múa rìu qua mắt thợ tự chuốc lấy khổ nạn.

Lời nói vừa dứt thì bỗng một đạo kim quang từ phái một mỏm núi cao hơn mười trượng xẹt xuống mặt đất “Tang” một tiếng, vật này rơi trước mặt Công chúa chứ không vướng trên đá của nàng ngời.

Yên Sơn công chúa giật mình, thì ra đó là một cái lông vũ màu xanh, dài không quá một tấc, nàng bất giác biến sắc mặt.

Một cái lông vũ nhỏ nhắn, nhẹ như vậy lại từ trên đỉnh núi cao ném xuống lại không vướng vào phiến đá nào đủ thấy người này công lực thâm sâu không sao kể xiết. Yên Sơn công chúa trầm tư một lát, biết

người này chỉ muốn thị uy, thế nên cất giọng gọi :

- Dừng tay!

Bốn nữ tỳ vừa nghe vội cùng nhau thu kiếm lui ra mấy bước, tất cả đều nhìn về phía Yên Sơn công chúa.

Lục Văn Phi lấy lạ lùng, chàng không biết vì sao Yên Sơn công chúa lại ra lệnh ngừng chiến, đương nhiên chàng không biết việc xuất hiện của chiếc lông vũ màu xanh. Yên Sơn công chúa chậm rãi nói :

- Lục Văn Phi, người đi đi. Bốn cung không có ý làm khó người.

Lục Văn Phi “hừ” một tiếng nói :

- Tại hạ không nhận thịnh tình này, hẹn một ngày khác cùng phân cao hạ.

Yên Sơn công chúa nói :

- Việc sau này về sau hãy nói. Người đi đi!

Lục Văn Phi có việc khẩn yếu nên tra kiếm vào vỏ, cấp tốc chạy đi.

Yên Sơn công chúa thở dài, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi rồi ngoảnh mặt nói với nữ tỳ đứng phía sau :

- Người mau đi bảo Phương Thế Trần trở ra, nếu không sẽ không còn kịp nữa!

Xuân Mai mặt lộ vẻ nghi hoặc muốn nói lại thôi. Nàng thật chẳng biết chủ nhân đang tính cái gì, một lát muốn mượn đao giết người, một lát lại có vẻ thương hại bọn này. Tuy là nghi hoặc không hiểu nhưng vẫn vâng lời hành động. Lúc nàng vừa chạy đến cách lǎng hai mươi bước thấy lǎng môn đã mở, hai người một trước một sau từ trong bước ra. Đi trước là Phương Thế Trần, đi sau là đại hán râu rậm Điền Uy, trên lưng còn cõng thêm một người.

Yên Sơn công chúa thở dài lẩm bẫm :

- Quả nhiên không ra khỏi dự liệu.

Phương Thế Trần cùng Điền Uy bước chân thoăn thoắt, chớp mắt đã đến trước mặt Yên Sơn, khom người nói :

- Thuộc hạ vô năng, những người tùy tùng đều bị thất hãm trong nội lǎng.

Yên Sơn công chúa chỉ Điền Uy hỏi :

- Người trên lưng của người là ai?

Diên Uy nói :

- Người này mà Vương Mãnh, một trong Tứ đại hộ pháp.

Yên Sơn công chúa gật đầu hỏi :

- Bị thương thế nào? Thương thế trầm trọng không?

Phương Thế Trần nói :

- Gã bị cơ quan cổ lẳng chấn thương nội phủ.

Lão liếc nhìn Vương Mãnh rồi nói tiếp :

- E rằng trong thời gian ngắn khó trị lành nội thương.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Lão thân là Tổng hộ pháp, thuộc hạ đều bị thất hãm, còn lão an nhiên vô sự điều này giải thích ra sao?

Phương Thế Trần ấp úng :

- Điều này....

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Không cần nói điều này, điều kia, bốn cung hạn định cho lão đêm nay bắt giết cho được Cốc Thiên

Vân lấy công chuộc tội.

Phương Thế Trần nhăn nhó nói :

- Cáo bảm Công chúa, bắt giết Cốc Thiên Vân thuộc hạ dựa vào toàn lực có thể thực hiện được nhưng lão giờ đây ở trong cổ lẳng, chúng ta lại không có cách tiến vào nên đành bó tay.

Yên Sơn công chúa nghiêm khắc nói :

- Bốn cung đã lệnh xuất, lão phải theo đó mà hành sự!

Phương Thế Trần cảm thấy một luồng nộ khí xông lên sầm mặt đáp :

- Công chúa, người phải tự hiểu, đừng nói lai lịch thân phận của người còn chưa minh bạch dù là chân mạng Công chúa cũng phải chờ đến sau khi tiếp chưởng đại vị mới có quyền phát lệnh, nên lệnh vừa rồi lão không thể tiếp nhận.

Yên Sơn công chúa nghiên nghị, cười nhạt nói :

- Lão có biết vì sao bốn cung còn chưa tiếp chưởng đại vị không?

Nàng ngừng một chút, chăm chú nhìn Phương Thế Trần rồi tiếp :

- Theo bốn cung biết, trong bốn Môn chưa hề có danh hiệu Tổng hộ pháp.

Phương Thế Trần lạnh người, sắc mặt biến đổi.

Yên Sơn công chúa thấy Phương Thế Trần nhăn nhó nên nghiêm sắc mặt nói :

- Bốn cung theo di huấn của Tiên vương khoan dung đãi người. Lúc này nếu lão quả có lòng trung thành vì bốn cung hành sự, những việc khác không truy cứu đến.

Phương Thế Trần lòng hoang mang bất định, hồi lâu không lên tiếng. Yên Sơn công chúa lại nói :

- Cổ lăng đã được Tiên vương dày công bố trí, lão Cốc tặc phát động cơ quan, kẻ tiến vào khó thoát khỏi nguy nan.

Ngừng một lát, nàng lại nói :

- Như vậy cũng được. Sau khi bọn Hạ Long Tường, Tạ Thanh Văn bị trừ khử đi cũng bớt đi cho chúng ta một phần lo lắng. Nếu quả lão có thành tâm vì bốn cung mà hành sự, ta đã có biện pháp tìm được Cốc lão tặc.

Phương Thế Trần trầm tư một hồi rồi nói :

- Thuộc hạ quyết không hai lòng.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Bốn cung tin lão lần này. Việc không thể chậm trễ, tất cả theo ta.

Nàng dứt lời liền đứng dậy đi trước mà lĩnh xuất bọn họ.

Lúc này Lục Văn Phi sau khi rời khỏi cổ lăng vội chạy nhanh về phía mật cốc. Chàng hy vọng bọn Hạ Long Tường chưa kịp tiến vào mật đạo trước khi chàng đến nơi để kịp thời ngăn chặn nên trên đường vội vã phi thân nhưng khi chàng đến được bên ngoài mật cốc đã trễ một bước. Trong cốc chỉ còn lại một mình Hạ Long Tường đứng đó, chàng phi thân vội đến nói :

- Hạ bang chủ, huynh đệ của quý Bang phải chăng đều đã tiến vào cổ lăng?

Hạ Long Tường gật gật đầu than thở :

- Cả đời chưa từng sai lầm, nào ngờ nay lại trúng phải kế mượn dao giết người của ma nữ.

Lục Văn Phi kinh ngạc hỏi :

- Bang chủ đã sớm biết đây là âm mưu của nàng ta, cứ gì lại muốn đi vào?

Hạ Long Tường lại than thở :

- Cũng là vì lão hủ nhất thời không quan sát tình huống nay xảy ra sự thất cơ như vậy, hối cũng chẳng kịp.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát, rồi nói :

- Chúng ta đi tìm Cốc lão, thỉnh cầu lão phóng thích họ.

Hạ Long Tường nói :

- Với năng lực của lão phu, thực chẳng có cách nào vào lãng. Biện pháp này theo lão không thể thực hiện.

Lục Văn Phi lại nói :

- Chúng ta thử xem. Bang chủ xin theo tại hạ.

Hạ Long Tường nói :

- Người này hành sự nghiêm túc, e rằng không được.

Lục Văn Phi nói :

- Không lo. Chúng ta chỉ cần tận lực tận tâm làm điều nhân đức.

Lục Văn Phi dựa vào con đường mà chàng nhớ A Phúc dẫn đi, cứ theo đó mà tiến bước. Xa xa đã thấy đám loạn thạch. Đột nhiên chàng thất thanh la lớn :

- Không xong, sao bọn chúng cũng biết mật động này?

Hạ Long Tường ngược mắt nhìn xem thì thấy Tang Tử Bật đang thành linh xuất đám Huyền y võ sĩ tấn công về phía chủ tớ Cốc Thiên Vân. Chúng lại dùng toàn Loan đao là sở trường của Châu Y môn, lão kinh hãi hỏi :

- Bích Trần trang sao lại là Châu Y môn?

Hai người đã nhìn thấy xảy ra chuyện vội tăng công lực vào cước bộ phi thân về phía hiện trường.

Lục Văn Phi thiên tính nghĩa hiệp, thấy chủ tớ Cốc Thiên Vân bị vây khốn, trong lòng nổi lên tâm trạng tương đồng xem bọn Tang Tử Bật như kẻ đại địch, chàng hét to một tiếng trường kiếm lăm lăm trong tay, nhảy bổ vào trong đao trận. Tang Tử Bật đang dương dương tự đắc, chợt thấy Lục Văn Phi từ trong đao trận đánh ra, lão không nhịn được cười lớn nói :

- Tang mỗ chưa từng thấy qua thế gian này lại có người không biết tự lượng sức mình như vậy.

Lục Văn Phi tả xung hữu đột nhưng bị đao quang loang loáng chói mắt vây chặt. Lục Văn Phi hận bọn này không có chút lương tâm hét to một tiếng triển khai chiêu “Mai Hoa Ngũ Phúc”.

Trong lúc Lục Văn Phi vùng vẫy trong đao trận, bỗng xuất hiện một đoàn người, đi đầu là Yên Sơn công chúa.

Tang Tử Bật thấy bọn họ đến, lão cười nhạt với Yên Sơn công chúa nói :

- Cô nương, kế mượn đao giết người thật không tệ.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Lão đừng có được chút tiện nghi mà giở giọng cao ngạo, tình thế trước mắt hươu chết vì tay ai còn chưa đoán định được.

Tang Tử Bật mục quang hướng về Hạ Long Tường nói :

- Người các phái ở Trung Nguyên đều bị nàng gạt mà tiến vào cổ lãng, bọn họ có thể tha cho cô nương sao?

Yên Sơn công chúa giận dữ nói :

- Bốn cung lừa gạt họ chuyện gì? Người của bốn Môn không phải cũng đều thất hãm nơi cổ lãng sao?

Tang Tử Bật mỉm cười nói :

- Đó không phải là thuộc hạ chân chính của cô nương!

Yên Sơn công chúa nhồm người chấn động nói :

- Lão nói bậy gì vậy!

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hồi 54

Đang lúc Hạ Long Tường trầm ngâm, khổ tâm suy tính chẳng biết làm cách nào cứu được huynh đệ nội bang, bên tai chợt nghe một thanh âm vang lên nói :

- Lão ca, đã lâu không gặp!

Hạ Long Tường ngẩng đầu nhìn xem, thì ra đó là Trương Tú Vũ, Môn chủ của Xuyên Tây Trương môn, vội vàng vòng tay nói :

- Trương huynh, đến Thái Hành từ lúc nào?

Trương Tú Vũ nói :

- Vừa đến không lâu. Nghe nói lão ngũ ở tệt Môn công cùng người của Kim Lăng Tạ gia đều thất hãm ở cổ lăng.

Hạ Long Tường nói :

- Tại hạ chính vì việc này mà lo lắng.

Trương Tú Vũ “Hừ” một tiếng nói :

- Chúng ta chỉ còn cách hợp lực thu phục ma nữ, không lo gì không thả người.

Hạ Long Tường khoát tay nói :

- Trương huynh dẫn cơn nóng giận, việc này gấp không được.

Yên Sơn công chúa nhìn Trương Tú Vũ nói :

- Bọn người đều vì bảo tàng mà đến đây, hiện bảo tàng còn chưa lấy được, lại có nhiều huynh đệ bị thất hãm. Đây thật là một việc ngoài ý liệu.

Mắt nhìn quét bốn phía, không thấy ai lên tiếng nàng lại nói tiếp :

- Chắc chư vị đã biết hiện nay có một vị Bích Vân công chúa đến đây, chư vị hãy bình tâm suy nghĩ được mất lợi hại của sự việc này.

Đình Long cao giọng nói :

- Nữ lang này là Công chúa giả mạo. Chư vị nhất thiết đừng rơi vào cạm bẫy của nàng ta.

Đình Long còn định nói thêm mấy câu thì Quỳnh Châu nhẹ nhàng kéo tay lão lại :

- Sư phụ, việc chúng ta cần làm trước tiên là trợ lực cho Cốc lão tiến bối mới phải.

Lời nói của nàng nghe rất rõ ràng, ngoài mặt mượn tiếng trợ lực cho Cốc Thiên Vân, kỳ thực là tiếp cứu Lục Văn Phi.

Đình Long đưa mắt nhìn xem, quả thấy chủ tớ Cốc Thiên Vân đang bị vây giữa đao trận, nhưng nguy hiểm hơn cả là Lục Văn Phi, trong lòng lão có hơi lưỡng lự, đối với loại Loan đao này, lão không có cách hóa giải.

Quỳnh Châu thấy sư phụ bất động thanh sắc, không nhin được khẩn trương nói :

- Sư phụ, họ đã bị khốn rồi phải làm sao đây?

Đình Long chậm rãi đặt tay lên đốc kiếm, mắt nhìn đao trận, không đáp lời của nàng.

Trong lúc Quỳnh Châu khẩn trương, Lục Văn Phi hét to một tiếng, song thủ nắm chặt đốc kiếm vươn cao quét mạnh về đám Huyền y võ sĩ. Chiêu thức này quái dị không tả, không biết nó là đao thức hay kiếm pháp. Chỉ thấy kiếm quang loang loang khắp nơi bổ thẳng vào đám Huyền y võ sĩ, lập tức một tên bị xả từ vai dọc xuống thân người. Tên này không kịp kêu một tiếng nhào xuống đất chết tốt.

Lục Văn Phi lại hét to một tiếng cử kiếm lên quét thành sáu đạo hào quang rồi chàng thu kiếm tra vào vỏ đứng yên bất động.

Tức khắc sáu tên Huyền y võ sĩ đang vây chặt chàng liên tiếp bị xả hai nhào ra chết tốt. Yên Sơn công chúa nhìn thấy chiêu này hét lớn :

- Đó là Kinh Hồn tam thức....

Tang Tử Bật chấn động trong lòng, vội vàng xò tay hét lớn :

- Lui ra.

Bọn Huyền y võ sĩ còn sóng sót vừa nghe đã lập tức lui ra như trút bỏ gánh nặng. Tất cả đều táng đờm kinh tâm vì đao pháp này.

Lục Văn Phi lúc này mới thở ra một hơi dài. Đám Huyền y võ sĩ bao vây Cốc Thiên Vân cũng lần lượt lui về.

Lục Văn Phi đèn gần Cốc Thiên Vân nói :

- Tại hạ có một thỉnh cầu, hy vọng tiền bối hải hà.

Cốc Thiên Vân hỏi :

- Việc gì?

Lục Văn Phi nói :

- Kính thỉnh tiền bối phóng thích người võ lâm đã thất hãm nơi cổ lăng.

Cốc Thiên Vân “Hừ” một tiếng nói :

- Lê nào thiếu hiệp không biết, lão phu cũng đã rơi vào bẫy rập của người.

Lục Văn Phi lo lắng nói :

- Bẫy rập gì?

Cốc Thiên Vân mắt quét tinh quang phần nộ nói :

- Có người phóng sương độc ở nội lăng, ngay cả lão phu cũng không ở được trong đó. Vậy còn có thể lo cho người khác được không?

Lục Văn Phi tình ngộ “Hừ” một tiếng nói :

- Nhất định là Yên Sơn công chúa đã làm, ta phải đi tìm ả.

Lời nói vừa chưa dứt, người đã phóng lên, còn chưa thi triển khing công thì từ xa đã nghe văng vẳng tiếng cười của Yên Sơn công chúa :

- Bách Thảo Ông cùng Ngũ Độc Bà bao năm ẩn núp trong cổ lăng. Đây chỉ là một chút thành tựu nhỏ nhỏ của họ.

Lục Văn Phi giận dữ xông về phía Yên Sơn công chúa.

Trong lúc chàng chưa đến gần Yên Sơn công chúa, một màn kiếm quang loang loáng lóe lên, bốn thanh trường kiếm đã bổ nhào về phía mình.

Lục Văn Phi rút nhanh trường kiếm triển khai thức “Vi Như Tần Sơn” ngăn cản trường kiếm của bốn nữ tỳ.

“Keng, keng, keng” tiếng kiếm chạm nhau đinh tai nhức óc. Lục Văn Phi lui ra sau một bước, song thủ

nằm chặt đốc kiểm chậm rãi nói :

- Chư vị nếu không lui ra, đừng oán Lục mỗ kiểm hạ vô tình.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Đừng cho rằng “Kinh Hồn tam thức” là vô địch thiên hạ. Thực tế cũng chỉ là một loại công phu tầm thường.

Lục Văn Phi ngân người chột nói lên :

- Tại hạ không dùng “Kinh Hồn tam thức” vẫn có thể đắc thắng.

Yên Sơn công chúa khoát tay gọi bốn nữ tỳ lui lại, chậm rãi bước đến nói :

- Ta muốn hỏi người, bốn cung có điều gì đặc tội với người?

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Nàng dụng tâm độc ác muốn một lưới bắt hết người võ lâm đến núi này. Tại hạ thay mặt họ nói công đạo với nàng.

Yên Sơn công chúa chỉ Hạ Long Tường cùng Trương Tú Vũ cười khách khách nói :

- Chủ họ đều ở đây, đâu cần người xuất hiện.

Lục Văn Phi là người hiểu chuyện nên trước lời này chàng không có lời đáp lại.

Đình Long sai bước đi đến trầm giọng nói :

- Lục thiếu hiệp đừng để nàng ta dùng lời lung lạc. Ma nữ này hành sự quá gian xảo.

Yên Sơn công chúa trừng mắt nhìn lão, mặt phủ một làn sát khí :

- Đình Long, lời này do người nói phải không?

Đình Long nhìn nàng, hai đạo mục quang chạm nhau, lão không tự chủ được rung mình một cái im bất không lên tiếng.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Nếu muốn cứu người ra khỏi cổ lãng phải bắt Cốc lão đầu giao cho ta. Các người tự nghĩ có khả năng này không?

Trương Tú Vũ mắt nhìn Hạ Long Tường hỏi :

- Ý của Hạ huynh thế nào?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Đây là kế trục hổ thôn lang, chúng ta không thể đáp ứng.

Trương Tú Vũ nói :

- Đã như vậy, trước tiên chúng ta phải động thủ thu thập ma nữ này mới tính chuyện sau.

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Vậy cũng không ổn.

Trương Tú Vũ không nhẫn nại nữa, bèn chồm nói :

- Cái này không được, cái kia không ổn. Vậy thì buông tay sao?

Tiếng hai người đàm thoại tuy không lớn nhưng đều vào tay Tang Tử Bất, lão chợt dùng truyền âm nói với Hạ Long Tường :

- Theo tại hạ thấy, chi bằng ý theo ý nàng ta thu thập lão tặc đó là xong.

Hạ Long Tường cũng dùng truyền âm đáp :

- Cổ lăng bị ma nữ này chiếm cứ dù có thu nhập Cốc lão, chúng ta cũng không tiến được vào cổ lăng.

Tang Tử Bất cười nói :

- Hạ huynh thông minh nhất thế nhưng còn chút việc chưa thấu đáo. Việc khẩn yếu chúng ta cần làm trước mắt là cứu người khỏi cổ lăng chờ sau khi người của ta đều thoát hiểm, lúc đó sợ gì nàng ta cao chạy xa bay.

Trương Tú Vũ thấy khóe miệng Hạ Long Tường nhích động biết lão đang dùng “Bách Báo Truyền Âm pháp” cùng người khác đàm thoại nên hỏi :

- Hạ huynh đang trò chuyện với ai?

Hạ Long Tường bèn đem những lời đối thoại nói qua một lượt. Trương Tú Vũ vừa đến Thái Hành, tình thế còn chưa hiểu rõ nên liên tiếp gật đầu nói :

- Lời nói này thật hữu lý.

Dứt lời, lão cất bước đi về phía Yên Sơn công chúa. Hạ Long Tường thấy sự tình bất ổn vừa định lên tiếng ngăn trở. Trương Tú Vũ đã cao giọng nói :

- Tại hạ Xuyên Tây Trương Tú Vũ thỉnh vấn cô nương. Nếu bọn ta bắt được Cốc lão, cô nương có thực lòng lập tức phóng thích những người thất hãm nơi cổ lãng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bốn cung là người gì nói ra lại nuốt lời.

Trương Tú Vũ lại nói :

- Lời nói vô bằng, tại hạ muốn có chứng cứ.

Yên Sơn công chúa nói :

- Đương nhiên là được. Nếu không cho các người minh bạch nội tình, các người ắt không tin tưởng.

Nàng ngoảnh đầu nhìn Xuân Mai nói :

- Thả Ngọc nô ra cho nó thông báo cổ lãng, bảo họ dẫn Tạ Thanh Văn ra đây.

Xuân Mai y lời thả Ngọc nô ra. Chim Anh vũ này vô cùng linh hoạt, xòe rộng đôi cánh, xé gió bay lên, bay về phía cổ lãng.

Lục Văn Phi hỏi Đinh Long :

- Đinh tiền bối, giờ chúng ta phải làm sao?

Đinh Long hai tay xoa vào nhau :

- Thiếu hiệp và lão tuy có tâm bảo hộ, nhưng nếu không may Cốc lão chẳng tin tưởng chúng ta thì sao?

Lục Văn Phi nói :

- Nhưng chúng ta không thể buông tay bàng quang đứng nhìn.

Đinh Long trầm tư một lát nói :

- Xem ra chỉ còn cách bình tĩnh chờ xem sự tình chuyển biến.

Lục Văn Phi bước đến cánh Cốc Thiên Vân nói :

- Các phái đều bị nữ lang này khống chế thật bất lợi cho tiền bối, không biết tiền bối ứng phó thế nào

với cục diện này.

Cốc Thiên Vân “Hừ” một tiếng nói :

- Lão phu tự có cách ứng phó. Không phiền thiếu hiệp phí tâm.

Lục Văn Phi bị bẻ mặt, thở phì phì nén khí không nói.

A Phúc thấy chàng bị như vậy tiến đến bên canh nhẹ giọng :

- Thiếu hiệp bất tất khẩn trương, tuy nữ ma này có chiếm được cổ lãng nhưng chỉ phí một lần tâm cơ.

A Phúc nhìn chủ nhân rồi nói tiếp :

- An nguy của chủ nhân, thì bọn người này chủ nhân chẳng để vào mắt.

Lục Văn Phi nói :

- Nói như vậy tại hạ là kẻ đa sự.

A Phúc cười cười nín lặng không nói.

Trong lúc họ đàm thoại, từ xa vẳng đến mấy tiếng chân người, thì ra đó là Tuyết Sơn Mang Tẩu cùng Bách Thảo Ông một tả, một hữu giữ chặt Tạ Thanh Văn cùng tiến vào hiện trường.

Yên Sơn công chúa nói :

- Giải độc cho hắn.

Bách Thảo Ông xòe tay lấy một hoàn đơn dược từ trong người ra nhét vào miệng Tạ Thanh Văn. Lúc đó Tạ Thanh Văn dường như mất đi tri giác mặc cho người khác bày bày bố. Yên Sơn công chúa nói :

- Lão mau vận khí để dẫn thuốc. Khoảng một canh trà, độc trong nội phủ sẽ được giải nhưng lão nên nhớ kỹ Tạ Nhất Phi cùng lệnh lang đều ở trong cổ lãng. Tình hình của họ không khác gì lão.

Tạ Thanh Văn không đáp lời nhắm mắt điều tức. Bóng tối dần dần nhường bước cho ánh ban mai chiều rọi. Cuối trời, phương đông ửng sắc hồng chói lọi, vầng hồng ló dạng.

Yên Sơn công chúa ngẩng mặt hít nhẹ một làn gió sớm rồi cao giọng nói với Trương Tú Vũ :

- Hiện Tạ Thanh Văn đã đến đây rồi, các môn phái bọn người hãy thương lượng cho xong một lần, trước khi trời sáng nếu không làm đúng lời ta đừng trách bốn cung thủ đoạn độc ác.

Ngừng một lát, nàng lại nói với Tang Tử Bật :

- Bốn cung biết lão thâm cơ diệu toán, thuộc hạ dưới tay cũng không ít, quyết đoán như thế nào đều tùy ở lão.

Tang Tử Bật ha ha cười nói :

- Lão phu trước nay không quen bị người ép buộc, muốn lão phu đáp ứng điều kiện gì chỉ là nằm mộng.

Lão ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt Yên Sơn công chúa lộ vẻ phẫn nộ nên lão cất đi nụ cười, nghiêm mặt nói :

- Nếu là giao dịch công bình thì có điều để thương lượng.

Yên Sơn công chúa dùng truyền âm nói với Tang Tử Bật :

- Tình thế trước mắt hợp lực tất thành đại sự, chia rẽ tự chuốc lấy diệt vong.

Tang Tử Bật cũng dùng truyền âm nói :

- Lão phu là người thoái ẩn, không có ý niệm tranh bá đồ vương, đối với sự việc Thái Hành bất cứ lúc nào cũng có thể buông tay bỏ đi. Còn cô nương ngày nay đã ở thế cỡi trên lưng hổ, muốn xuống cũng không xong.

Yên Sơn công chúa thấy lão có ý uy hiếp mình, cười nhạt nói :

- Nếu như lúc này lão buông tay e rằng Bích Trần trang khó có thể bảo toàn.

Tang Tử Bật nói :

- Việc này lão phu đã lo liệu từ sớm còn kể hôm nay chỉ còn cách hợp lực, nhưng lão phu hy vọng cô nương nói rõ một việc.

Yên Sơn công chúa hiểu ý lão nói :

- Trừ mặt cấp ra, toàn bộ bảo vật đều giao cho lão, còn như bốn cung thuận lợi tiếp chưởng địa vị, xưng bá võ lâm không phải là chuyện khó, lúc đó ta và lão lấy Hoàng Hà làm ranh giới chia nhau trị vì.

Tang Tử Bật ha ha cười nói :

- Anh hùng sở kiến tương đồng, chúng ta lấy lời này làm định ước. Đại cuộc thịnh cô nương chủ trì.

Yên Sơn công chúa gật đầu. Nàng biết lão này dã tâm không nhỏ, nếu không lấy đại lợi làm mồi câu, quyết không cách nào nói cho lão động tâm.

Phương Thế Trần đứng ở cạnh bên, lạnh mắt bàng quang, nhìn Yên Sơn công chúa truyền âm đàm thoại

trong lòng lập tức tình ngộ, không khỏi cười thầm.

Chất độc trong nội thể của Tạ Thanh Văn đã được giải, chậm rãi mở to mắt, mục quang quét tứ phía, nhận biết Trương Tú Vũ đã đến Thái Hành, ánh mắt của Trương Tú Vũ chú mục nhìn vào Tạ Thanh Văn thấy lão đã mở bừng mắt biết lão đã hồi phục công lực, cao giọng nói :

- Tạ huynh xin mời đến đây.

Tạ Thanh Văn sải bước đi đến, vòng tay nói :

- Trương huynh đến đây lúc nào?

Trương Tú Vũ nói :

- Đệ mới đến không lâu. Hiện Tạ huynh cảm thấy trong người như thế nào?

Tạ Thanh Văn hít một hơi dài rồi lắc đầu nói :

- Ngộ độc lần này không phải là nhẹ.

Trương Tú Vũ tiếp lời :

- Kế sách hôm nay chỉ còn cách tạm thời tiếp nhận điều kiện, tiến được một bước đỡ được một bước.

Tạ Thanh Văn trầm tư hồi lâu mắt nhìn Hạ Long Tường nói :

- Ý Hạ huynh ra sao?

Hạ Long Tường nói :

- Dựa vào lực lượng trước mắt của chúng ta hiện nay dù có đáp ứng điều kiện của nàng ta, e rằng cũng khó chế phục được Cốc lão.

Trong lúc ba người to nhỏ đàm luận, bên kia vang đến giọng của Yên Sơn công chúa :

- Đừng cố ý kéo dài thời gian, bốn cung không còn chờ được nữa.

Tạ Thanh Văn biến sắc mặt. Trương Tú Vũ cũng thập phần phần nộ, chớp mắt cao giọng nói :

- Cô nương đừng bức người quá đáng.

Hạ Long Tường dùng truyền âm nói với Tạ Thanh Văn :

- Theo tại hạ thấy không lâu tình thế sẽ có đại biến, chuyện đã qua chúng ta đừng nghĩ tới để cùng bàn

luận với Cốc lão, có thể kéo dài thời gian được lúc nào hay lúc ấy.

Tạ Thanh Văn cảm thấy trừ cách này ra thực không còn cách nào khác nên gật đầu. Ba người cùng lúc cất bước đi về phía Cốc Thiên Vân.

Cốc Thiên Vân thấy ba người bước đến gần nói :

- Quả thật các người đã nghe theo lệnh của nữ ma đầu kia phải không?

Hạ Long Tường tăng hăng, nhỏ giọng nói :

- Tình thế bất đắc dĩ, thỉnh Cốc huynh lượng thứ.

Cốc Thiên Vân cười lớn :

- Các người dù giết được lão phu nhưng cũng không có cách nào chiếm được bảo tàng.

Lão cất tiếng cười lạnh lùng chú mục nhìn ba người nói :

- Sẽ đến lúc có người một lưới bắt gọn các người.

Ba người đều là lão giang hồ, sự tình đương nhiên nhìn thấy rõ ràng, nội tâm mỗi người cũng rất hiểu rõ.

Hạ Long Tường dùng truyền âm nói :

- Huynh đệ tệt Bang đều thất hãm nơi cổ lăng, không thể không thăm dò một phen.

Lão ngừng một chút rồi hỏi Cốc Thiên Vân :

- Cốc lão đã từng gặp qua Bích Vân công chúa chưa?

Cốc Thiên Vân nói :

- Lão phu không biết Bích Vân công chúa là ai?

Hạ Long Tường lại hỏi :

- Bảo tàng ở cổ lăng sao?

Cốc Thiên Vân mỉm cười nói :

- Huynh đệ hỏi lão còn lão thì hỏi ai?

Hạ Long Tường có vẻ ngờ ngác đang định hỏi tiếp thì Lục Văn Phi sải bước đi qua, cao giọng nói :

- Tam vị tiền bối không thể trúng kế của nàng ta. Tâm địa của ả là tạo thành một trường hỗn loạn, còn ả thì bàng quang thu lợi.

Tay phải chàng chỉ qua Tang Tử Bật rồi nói :

- Bích Trần trang tư tâm phản trắc không thể không phòng.

Tạ Thanh Văn có vẻ giận dữ cao tiếng nói :

- Không có phần người lên tiếng ở đây. Bớt nhiều lời đi.

Lục Văn Phi không nổi giận, cười nhạt nói :

- Tức là chư vị vẫn còn mù quáng chưa tỉnh ngộ thế thì cứ động thủ đi. Còn phía Cốc lão tiên sinh có thêm tại hạ nữa là ba người có thể phân đấu từng đôi một.

Đình Long chen lời nói :

- Khoan đã, còn có sự đồ của ta tham gia một phần.

Tạ Thanh Văn chưa từng lãnh giáo võ công của Đình Long và Quỳnh Châu, nhưng đã thấy qua võ công của Ô Văn Hoa nên trong lòng có chút khẩn trương.

Yên Sơn công chúa thấy bọn họ cứ kéo dài thời gian đã bắt đầu nổi giận đang định lên tiếng hối thúc chợt thấy Ngọc nô từ trên cao đáp xuống cánh tay, trên chân có quắp một lá thư biết là thư từ cổ lãng đưa đến vội vã mở ra xem, lập tức biến sắc mặt. Nàng nhỏ giọng dặn dò Phương Thế Trần mấy câu rồi dẫn bốn nữ tỳ đi.

Tuyết Sơn Mang Tàu, Bách Thảo Ông cùng Ngũ Độc Bà cũng vội vã đi theo. Phương Thế Trần cũng lĩnh xuất Điền Uy ra đi nhưng không cùng hưởng với Yên Sơn công chúa.

Tạ Thanh Văn nói :

- Hạ huynh tinh thông Thổ Mộc kiến trúc, sao chúng ta không thừa cơ hội không kẻ ngăn cản để vào cứu người ra khỏi cổ lãng?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Việc này rất khó. Cơ quan của cổ lãng này rất lợi hại, hơn nữa bên trong còn mờ mịt sương độc, chúng ta làm cách nào mà có thể tiến vào.

Trương Tú Vũ nói :

- Ma nữ đó đã đi khỏi, chúng ta còn ngần ra ở đây làm gì. Bất luận có tiến vào được cổ lãng hay không, cũng phải nghĩ ra một cách gì để giải cứu bọn họ.

Lục Văn Phi nói :

- Cổ lãng là nơi ở lâu năm của Cốc tiên bối, yêu nữ đó không thể biết hết nội tình nên những người thất hãm chưa chắc đã bị nàng ta sát hại.

Trương Tú Vũ nói :

- Nhưng....

Lục Văn Phi cao giọng nói :

- Bọn họ ra hết cả kìa.

Quần hùng đưa mắt nhìn xem kết quả thấy Trương Nam, Tạ Nhất Phi tất cả các người từ mật đạo chậm rãi bước ra.

Tạ Thanh Văn thở phào một tiếng, phi thân đến đón. Hạ Long Tường thở dài nói :

- Xem ra võ công của họ đã mất hết rồi.

Trương Tú Vũ kinh ngạc :

- Có việc này sao?

Hạ Long Tường nói :

- Dựa vào mục lục của lệnh đệ và Tạ gia lão nhị, đáng lẽ phải sớm thấy chúng ta rồi, sao còn ngờ ngần chậm rãi cất bước?

Trương Tú Vũ vội nói :

- Chúng ta mau đến xem.

Lời nói chưa dứt người đã phi thân lên trước, Hạ Long Tường cũng vội lao theo. Lục Văn Phi nhìn Cốc Thiên Vân hỏi :

- Cốc lão có biết ai đã cứu bọn họ ra không?

Cốc Thiên Vân ngoảnh đầu nhìn bọn họ, hừ lên một tiếng nói :

- Nhất định có người âm thầm phóng thích, nhưng lão không biết người này là ai.

Tang Tử Bật vốn có ý đồ tập kích chủ tớ Cốc Thiên Vân hai người ở mật đạo này để đoạt lấy mật cấp. Hiện giờ thấy tình hình đột biến thì biết mật cấp không ở trên người của Cốc Thiên Vân nên dặn dò thuộc hạ mấy câu rồi phi thân về phía cổ lãng.

Cốc Thiên Vân cười lạnh một hồi rồi cảm thán nói :

- Nếu vào mười năm trước thì đám vô lại võ lâm này một tên không còn sống sót.

Chợt nghe một giọng nói thánh thót tiếp lời :

- Mười năm tình cư sao Cốc lão còn chưa dịu hỏa tính?

Cốc Thiên Vân ha ha cười nói :

- Giang san dễ đổi, bản tính khó dời, nhưng lão hủ có được tâm Bồ Tát như hôm nay cũng là chuyện khó thấy.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Bích Vân Công Chúa

Lục Văn Phi ngược mắt nhìn xem thì thấy một thiếu nữ che mặt khoác áo lông vũ màu xanh, dáng vóc yêu kiều, chàng lại nghe khẩu âm của nàng cực kỳ quen thuộc nhưng nhất thời không nghĩ ra đã gặp người này ở nơi nào.

Đình Long thấy thiếu nữ này xuất hiện vội bước lên, ôm quyền thi lễ :

- Lão nghĩ rằng cô nương chính là Bích Vân công chúa. Lão hủ Đình Long xin khấu kiến.

Thiếu nữ che mặt hoàn lễ nói :

- Đình lão tiên bối, xin miễn lễ, vẫn bối không dám nhận.

Đình Long lạo khom người nói :

- Chỉ vì lão hủ trong lúc phụng mạng đến đây quá vội vàng, không hỏi rõ gần như đã phạm sai lầm lớn.

Thiếu nữ che mặt khoát tay nói :

- Tiên bối bất tất tự trách. Yên Sơn công chúa đang giữ Châu Y kiếm, tín vật của bốn Môn, đương nhiên mọi người khó thể phân biệt.

Đình Long kinh hãi hỏi :

- Thanh kiếm mà nàng ta đang giữ trong tay quả thật là Châu Y kiếm sao?

Thiếu nữ che mặt gật đầu thờ dài nói :

- Nếu nàng ta tâm địa hiền lương, vẫn bối cũng có thể nhường nàng chấp chưởng đại vị, nhưng nàng ta quá...

Nói đến đây, nàng nín lặng không nói tiếp.

Đình Long vừa nghe câu nói này, lập tức biết rằng Yên Sơn công chúa cùng Bích Vân công chúa có quan hệ huyết thống, nhưng đạo lý là chuyện nhà ai nấy xử nên lão không biết nói sao, Lục Văn Phi chen lời :

- Yên Sơn công chúa hành sự độc ác, Công chúa không nên nhường đại vị cho nàng ta.

Thiếu nữ che mặt thở dài nói :

- Tiên vương gặp sàm ngôn dèm pha khiến dẫn đến cấm cung vi đại biến, bốn cung thực không muốn thấy cảnh huyết nhục tương tàn.

Lục Văn Phi bất mãn nói :

- Công chúa thiên tính nhân từ, sợ gặp phải chuyện tương tàn cốt nhục không muốn làm chuyện phi nghĩa, nhưng nếu nàng ta nắm được quyền lực Môn chủ, trên giang hồ tất sẽ xảy ra một trường mưa tanh máu tươi đến lúc đó Công chúa nói sao với uy linh của Tiên vương nơi chín suối?

Thiếu nữ che mặt gật đầu nói :

- Lời nói của Lục huynh rất hữu lý. Gần đây, sợ dĩ bốn cung không vội vàng vạch trần âm mưu của nàng ta, mà chỉ mấy lần thị uy để nàng ta biết khó mà lui, nhưng nếu nàng vẫn chấp mê không tỉnh thì chỉ còn một phương cách sau cùng.

Mục quang nàng nhìn Cốc Thiên Vân chậm rãi nói :

- Hạn kỳ mười năm của Cốc lão đã mãn, ta không thể kéo dài mãi hạn định. Hôm nay, xin cứ tự tiện.

Cốc Thiên Vân quá ngạc nhiên vội nói :

- Điều này... điều này...

Thiếu nữ che mặt lấy trong người ra một chiếc ngọc bình màu lục, gương mặt dường như gợn nét cười đưa Cốc Thiên Vân nói :

- Đây là Long Hồ cửu hoàn đơn của bốn Môn tự chế, không dám nói là thánh dược, nhưng cũng có công năng bổ khí dưỡng thần, không phải dùng nó để đa tạ, nhưng đây là chút lòng xin Cốc lão tiên bối lưu lại mà dùng.

Không chờ Cốc Thiên Vân đáp lời, nàng bước gần đến Cốc lão nói tiếp :

- Việc của Châu Y môn, vẫn bối tin tưởng đủ sức ứng phó. Cốc tiên bối hãy yên tâm.

Cốc Thiên Vân ngăn người, cuối cùng cũng đưa tay nhận ngọc bình khom người đáp tạ :

- Đa tạ món quà của cô nương. Tiên vương biết lão đã luyện nội công tà ma không thể thành đại đạo, có Long hồ cửu hoàn đơn này, đại đạo ắt thành tựu.

Lão cất ngọc bình vào trong người, chột phục người xuống bái tạ, thiếu nữ che mặt vội nép người sang bên, nói :

- Văn bối không dám nhận đại lễ. Lục huynh mau đỡ lão dậy giúp ta.

Lục Văn Phi bước lên hai bước đỡ lão, Cốc Thiên Vân đứng thẳng người lên, hai mắt lão lấp loáng tinh quang nhìn chăm chú Lục Văn Phi rồi gật đầu nói :

- Lục thiếu hiệp như bạch bích núi Kinh Sơn, khó thấy, khó thấy.

Lão vừa dứt lời phi thân đi khỏi.

Lời nói này của Cốc Thiên Vân đương nhiên là ca ngợi Lục Văn Phi nhưng những người ở hiện trường lại cảm thấy trong đó có điều gì khó hiểu.

Thiếu nữ che mặt cảm thấy mặt mình đỏ bừng, trầm mặt không nói.

Đình Long thấy từ lâu người này khí độ bất phàm nên âm thầm tán đồng.

Nữ lang che mặt lại lấy từ trong mình ra một bình đơn dược khác đưa cho Đình Long nói :

- Những người vào cổ lũng hầu hết trúng phải độc của Bách Thảo Ông, phiền Đình tiên bối làm chút công đức đem đơn dược cho bọn họ giải độc.

Đình Long hai tay kính cẩn tiếp lấy nói :

- Lão hủ tuân lệnh.

Thiếu nữ che mặt lại nói :

- Thái Hành là chốn thị phi, nhờ Đình lão tiên bối truyền ngôn, khuyên họ lui khỏi nơi đây tránh lấy họa sát thân.

Đình Long sắc mặt nhăn nhó nói :

- Bọn này chí nguyện là tại bảo tàng rằng không dễ nghe ra lời khuyên cáo của Công chúa.

Thiếu nữ che mặt gật đầu nói :

- Bọn cung cũng biết bọn họ không đành tâm trở về nhưng chỉ cần lời của ta truyền đến, nghe hay không là tùy họ.

Đình Long vâng lời tiếp lấy ngọc bình rồi quay lưng đi.

Lục Văn Phi cũng khom người nói :

- Công chúa không có gì dặn dò, tại hạ cáo từ.

Dứt lời, chàng quay người định đi. Thiếu nữ che mặt nói :

- Lục huynh xin chậm bước, bổn cung có lời muốn nói.

Lục Văn Phi hoang mang dừng bước, quay người trở lại khom người nói :

- Tại hạ chờ nghe.

Thiếu nữ che mặt mỉm cười nói :

- Sao huynh thay đổi mới lạ như vậy?

Lục Văn Phi kinh ngạc hỏi :

- Dường như Công chúa rất hiểu rõ tại hạ, nhưng tại hạ không biết Công chúa là ai?

Thiếu nữ che mặt nói :

- Cốc lão đã đi rồi. Chúng ta tiến vào cổ lãng hãy đàm đạo.

Lúc này những người ở hiện trường đã lũ lượt bỏ đi, chỉ còn hai người họ. Thiếu nữ che mặt bước về phía động khẩu từ từ đi vào, Lục Văn Phi đành phải đi theo đến nơi cư trú của Cốc Thiên Vân.

Thiếu nữ che mặt khoát tay ra hiệu cho chàng ngồi xuống, rồi nói :

- Huynh đến Thái Hành đã lâu, nhận định có nhiều nghi vấn. Lúc này đừng ngại cứ nói thẳng.

Lục Văn Phi hỏi :

- Tại hạ hy vọng biết được bảo tàng Tấn vương thật sự có ở Thái Hành không?

Nữ lang che mặt lắc đầu nói :

- Tấn vương lúc sinh tiền thực khách đông vô kể, sau khi mệnh vong thực chất không có lưu lại tài vật.

Lục Văn Phi nói :

- Như vậy bảo tàng Tấn vương đúng ra là không có?

Thiếu nữ che mặt nói :

- Không phải là không có, nhưng chẳng qua đó chỉ là mấy món bảo vật mà Tiên vương yêu thích mà thôi, nhưng từ lâu đã chôn giấu đi rồi.

Lục Văn Phi hỏi :

- Vậy tại sao có người truyền ra tin tức ở nội lăng có bảo vật?

Thiếu nữ che mặt nói :

- Ta cũng không biết là người nào đã loạn tạo xảo ngôn.

Lục Văn Phi hỏi :

- Thế thì bảo vật của Tấn vương có thể chôn giấu ở nơi này không?

Thiếu nữ che mặt nói :

- Cũng có một ít, vì Cốc lão được Tiên vương cảm hóa, tự nguyện mất nhìn vách đá mười năm để ăn năn sám hối ác nghiệt của mình. Trước khi lão đến chốn này có thu nhập một số bút tích cùng danh họa của Tiên vương, chắc đây chính là nguyên nhân khiến cho mọi người hiểu lầm cổ lăng có chôn giấu bảo tàng.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Công chúa nói có lý.

Thiếu nữ che mặt lại nói :

- Vì Tiên vương yêu thích kiến trúc của cổ lăng này nên mới dùng lăng này làm Tổng đàn của Châu Y môn, ước định sau mười năm tất cả môn hạ Châu Y đều trở về cổ lăng để tham kiến tân Môn chủ.

Lục Văn Phi lại nói :

- Nghe nói Tiên vương có lưu lại một quyển mật cấp. Có việc này không?

Thiếu nữ che mặt gật đầu nói :

- Có. Nhưng Châu Y môn đã khai tông lập phái, tự có võ công đặc thù riêng biệt của họ. Châu Y môn lại đã có người kế vị, mật cấp đương nhiên phải giao cho người đó luyện công, sao có thể chôn giấu ở nội lăng. Trên đời này lại có chuyện mâu thuẫn như vậy.

Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Hạ Long Tường các người đều xưng là lão giang hồ, sao một lý do thô thiển như vậy cũng không thông suốt?”

Thiếu nữ che mặt lại nói :

- Bốn Môn chỉ có mấy vị nguyên lão do Tiên vương chỉ định ra kỳ dư không có trách nhiệm gì. Lão Phương Thế Trần hỗn xưng là Tổng hộ pháp cuồng ngông muốn chiếm hết bảo tàng thực là đáng chết.

Lục Văn Phi hỏi :

- Lão này là Tổng hộ pháp tự xưng sao?

Thiếu nữ che mặt nói :

- Không sai.

Lục Văn Phi đột nhiên nghĩ đến một chuyện vội hỏi :

- Theo Công chúa nói như vậy, kim bài do tiên phụ giữ là vật vô dụng?

Thiếu nữ che mặt nói :

- Không phải như vậy, ngoài các vị trưởng lão đã được chỉ định ra, còn có tám vị sứ giả, mỗi người giữ một phần tín vật chờ đến lúc khai đàn sẽ có việc sử dụng, chứ không phải là mật đồ bảo tàng gì cả.

Lục Văn Phi đã minh bạch việc bảo tàng Tấn vương, trầm tư một lát nói :

- Lần này Công chúa đến Thái Hành chắc là tiếp Chương môn hộ, nhưng không biết đã gặp các vị nguyên lão chưa?

Thiếu nữ che mặt lắc đầu nói :

- Họ đều chưa đến, nhất thiết ta phải chờ họ đến mới được.

Lục Văn Phi nói :

- Nếu giờ này Yên Sơn công chúa phát động thế công, thì Công chúa sẽ chống đỡ bằng cách nào?

Thiếu nữ che mặt cười nhạt nói :

- Chắc hẳn nàng ta chẳng dám đâu.

Lục Văn Phi đứng dậy nói :

- Nếu Công chúa không còn chuyện gì, tại hạ xin cáo biệt.

Thiếu nữ che mặt không đứng dậy, chậm rãi nói :

- Ta không tiễn huynh. Ngày bốn Môn khai đàn phiến huynh ghé qua một chuyến.

Chàng cất bước quay người định đi, thình lình một bóng người từ bên ngoài chạy vào, hầu như hai người va phải nhau. Lục Văn Phi phản ứng nhanh nhẹn nghiêng người sang bên nhường cho người này xẹt vào, thì ra đó chính là Bạch Hồ Tử đại thúc.

Bạch Hồ Tử sắc mặt giận dữ, gật đầu chào Văn Phi, rồi bước đến trước mặt thiếu nữ che mặt nói :

- Thư tịch, tín phù của bốn Môn đều bị Yên Sơn lấy mất. Còn truyền tin cho các vị nguyên lão không quá ngày nay sẽ khai đàn, tế cáo tỏ sự để tiếp chương đại vị.

Thiếu nữ che mặt thần sắc vẫn tự nhiên nói :

- Nàng ta không có kim bài của tam vị sứ giả, nàng ta sao có thể lấy được thư tịch và tín phù?

Bạch Hồ Tử nói :

- Nàng ta cùng Tang Tử Bất gian giáo vô chừng, không biết làm cách nào đã lấy được tín phù.

Thiếu nữ che mặt gật đầu nói :

- Được rồi, bốn cung tự có biện pháp.

Bạch Hồ Tử nói :

- Mấy vị tiền bối không biết lúc nào đến đây, chúng ta cũng phải truyền tin cho họ.

Thiếu nữ che mặt lắc đầu nói :

- Hồ thúc cùng Lục huynh đàm đạo, ta muốn nghỉ ngơi một lát.

Dứt lời nàng đi vào phòng bên cạnh.

Lục Văn Phi thấy nàng đi khỏi bèn hỏi Bạch Hồ Tử :

- Bích Vân công chúa phải chăng là tiểu muội của Vương đại ca, sao khẩu âm của nàng giống đại ca quá vậy?

Bạch Hồ Tử mỉm cười nói :

- Đại ca của thiếu hiệp không có tiểu muội nào.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Đại thúc có biết đại ca đã đi đâu, đã lâu vẫn bối không gặp người?

Bạch Hồ Tử nói :

- Gia chủ quá bận, gần đây e rằng không có thời gian gặp thiếu hiệp.

Lão chăm chú nhìn Văn Phi rồi nói :

- Gần đây tình thế núi này thập phần phức tạp, thiếu hiệp hành động phải cần cẩn thận.

Lục Văn Phi cười nói :

- Tại hạ cô thân độc mã không có kẻ oán thù lại không có bảo vật, bất luận tình thế biến hóa thế nào cũng vô can với tại hạ.

Bạch Hồ Tử nói :

- Trời có phong vũ bất trắc, người có phúc họa bất thường, không thể không nói như vậy được, phàm việc gì cũng khó mà dự liệu trước, huống hồ gia chủ đã có ý thành toàn cho thiếu hiệp, thiếu hiệp cũng tự mình hoàn thiện.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Đại ca muốn thành toàn cho tại hạ điều gì?

Bạch Hồ Tử mỉm cười nói :

- Thiên cơ bất khả lộ, đến lúc đó thiếu hiệp sẽ tự mình bạch.

Lục Văn Phi suy nghĩ giây lát không biết nhưng lời nói của Bạch Hồ Tử chỉ việc gì. Chàng đứng dậy ôm quyền nói :

- Tại hạ đến đây đã lâu, giờ cần phải đi.

Bạch Hồ Tử nói :

- Thiếu hiệp chuẩn bị đi đâu?

Lục Văn Phi nói :

- Không có nơi định hướng, tại hạ định đi đến Hạ bang chủ, nhờ người điều tra thù gia giùm tại hạ.

Bạch Hồ Tử cảm thán, than thở :

- Lệnh tôn nhất đại hào kiệt bị tiểu nhân ám hại, thật là đáng tiếc. Theo lão hủ thấy người tập kích lệnh tôn phải chăng là Bích Trần trang?

Lục Văn Phi lưỡng lự một lát gật đầu nói :

- Lời này rất hữu lý. Dựa vào võ công của tiên phụ những nhân vật trên giang hồ, khó có người đối địch được với tiên phụ. Tại hạ nghĩ chỉ có đám Huyền y võ sĩ, thủ hạ của Tang Tử Bất đã làm việc này.

Dứt lời chàng quang người ngang nhiên nói :

- Tại hạ đi tìm Tang Tử Bất.

Bạch Hồ Tử vội bước ngang hai bước ngăn lại :

- Việc này không được, thiếu hiệp thân đơn thể cô không thể là đối thủ của chúng. Hơn nữa, lão hủ bất quá chỉ là suy đoán chưa có căn cứ gì chắc chắn.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Đã có chút manh mối này, tại hạ sớm tối sẽ điều tra ra.

Rồi ôm quyền nói :

- Cáo từ.

Chàng quay người bước nhanh ra khỏi mật động. Lúc này trời đã sáng tỏ nhưng đây mây đen nặng nề, không khí trầm trọng có lẽ trời sắp đổ tuyết.

Lục Văn Phi suốt đêm không chợp mắt, cũng cảm thấy mệt mỏi cần nghỉ ngơi, nghĩ thầm: “Tạm thời ta tìm một am tự để dưỡng thần, rồi sẽ điều tra hung thủ sát hại tiên phụ”.

Chủ ý đã định, chàng cất bước chạy nhanh về phía trước. Đi chưa được một khắc, thì thấy bóng người loáng lên, Đơn Du Quỳnh Châu tay cầm kiếm từ trong rừng bước ra, chàng hơi giật mình chậm rãi bước lên ngăn lại hỏi :

- Cô nương phải chăng đã phát hiện ra việc gì?

Quỳnh Châu nhướng đôi mày liễu, khó chịu nói :

- Không có.

Lục Văn Phi thấy nàng thần sắc có vẻ kỳ dị lại hỏi :

- Cô nương gương mặt đầy ve lo âu, chắc rằng đã phát sinh biến cố gì?

Quỳnh Châu lạnh băng băng nói :

- Đã lâu nghe danh lệnh sư là đại kiếm khách đương thời, bản cô nương muốn lãnh giáo người mấy chiêu.

Lục Văn Phi ngạc nhiên ngăn người nói :

- Muốn tỉ võ nghệ cũng chẳng khó chỉ vì lúc này thật không đúng lúc, chúng ta chờ đến sau này hãy nói.

Quỳnh Châu trường kiếm chỉ vào mặt chàng nói :

- Tuốt kiếm đi, đừng nhiều lời.

Lục Văn Phi cảm thấy vô cùng tức giận, mảy kiếm như rồng cao rồi xòe tay rút “Soạt” thanh kiếm, chợt nhớ đến lời giáo huấn của sư phụ khi hành sự: “Đồ nhi hãy nhớ kỹ, hành tẩu giang hồ phạm làm chuyện gì cũng lấy chữ tâm làm đầu”. Nhớ lại những lời này, bất giác tra kiếm vào vỏ vòng tay nói :

- Việc tỷ kiếm thực khó từng mệnh, như tại hạ có điều đắc tội với cô nương, xin cô nương vui lòng tha thứ.

Quỳnh Châu nói :

- Ai cần lời tạ tội của người, bản cô nương muốn xem thử người có được bao nhiêu tài năng?

Lục Văn Phi không biết vì cớ gì mà nàng đột ngột bức bách mình phải tỉ kiếm, lòng thấy khó xử. Quỳnh Châu thấy chàng chỉ trầm mặc không lên tiếng, nàng cười khanh khách mĩa mai nói :

- Hạng thất phu hèn nhát như người lại có người kính trọng, thật là quá nực cười.

Lục Văn Phi đại nộ, soạt một tiếng trường kiếm tuốt khỏi vỏ, Quỳnh Châu nét mặt mất đi nụ cười, ôm kiếm ngang ngực bước lui hai bước, triển khai chiêu thức, ngưng thần đợi địch.

Đúng lúc này, mấy tiếng chân cấp bách vang lên, trên sườn núi có một số người khẩn trương lao xuống.

Lục Văn Phi ngẩng nhìn thì ra đó là Tạ Thanh Văn, Trương Tú Vũ và Hạ Long Tường. Gương mặt Tạ Thanh Văn đầy nét giận dữ đang chạy phía trước gấp rút chạy đến Đơn Du Quỳnh Châu.

Lục Văn Phi khẩn trương nói với Quỳnh Châu :

- Cô nương cẩn thận, họ đang xông đến.

Quỳnh Châu nương cao mà liễu, hét to :

- Đứng lại, người tìm bốn cô nương có việc gì?

Tạ Thanh Văn giận dữ hỏi :

- Đinh Long lão tặc đào tẩu nơi đâu?

Quỳnh Châu nói :

- Không phải lão nhân gia đi đưa thuốc giải cho các người sao?

Tạ Thanh Văn hét lớn :

- Lão phu hỏi là hiện giờ hấn đi đâu, không phải hỏi lúc này.

Quỳnh Châu cũng phẫn nộ nói :

- Lão thân là chủ một phái, sao ngay cả lời nói cũng chẳng có chút phép tắc.

Tạ Thanh Văn nộ khí bừng bừng, xòe tay chụp vào cổ tay phải của Quỳnh Châu. Chiêu thức này không chỉ tuyệt luân mà còn kỳ dị khôn tả.

Quỳnh Châu phẫn hận, cười cuồng ngạo không thèm lui mà lại tiến lên, tay tả hơi co lại, tay áo phất thành một vòng tròn nương về phía tay phải của Tạ Thanh Văn, tay hữu cầm chặt trường kiếm cũng vẽ thành một vòng tròn tạo thành ba đóa kiếm hoa mang theo mấy thanh âm chói tay đâm thẳng đến trước mặt Tạ Thanh Văn.

Tạ Thanh Văn “Hừ” một tiếng hai tay bất động lui về sau một bước, song chưởng nhất tề tung ra chạm phải kiếm hoa “Bùng” một tiếng chấn động nghe như cắc. Lão thuận tay tuốt nhanh trường kiếm.

Trong lúc Tạ Thanh Văn đang chiến đấu, Trương Tú Vũ không nói không rằng từ bên cạnh phát chiêu đánh thẳng vào hông phải của Quỳnh Châu.

Quỳnh Châu mắt thấy Trương Tú Vũ phát chiêu thế như điện sét, khẩn trương lui ra sau mấy bước không ngờ Trương Tú Vũ một chiêu không trúng, rướn người lên bồi thêm một chiêu nữa. Quỳnh Châu cước bộ còn chưa ổn định, thì một luồng chưởng phong dũng mãnh đã đến.

Lục Văn Phi mắt thấy hai người cùng tấn công một thiếu nữ, giận dữ nói :

- Các người có biết thế diện không? Dựa vào địa vị chí tôn Chưởng môn nhân sao lại dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy mà đối phó với nữ lưu văn bối.

Tạ Thanh Văn cử kiếm đang định tiếp tục tấn công, Thấy Lục Văn Phi can thiệp. Lão nhú đôi mày nói :

- Việc này không can dự đến ngươi, khuyên ngươi đừng nhúng tay vào.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ hy vọng hiểu rõ hai sự việc, nếu Môn chủ có thể trả lời thỏa đáng cho câu hỏi của tại hạ, tại hạ sẽ buông tay không hỏi đến.

Tạ Thanh Văn hỏi :

- Việc gì, ngươi nói đi.

Lục Văn Phi nói :

- Đơn Du cô nương cùng nhị vị chưa từng qua lại, hà cố tìm nàng tầm thù?

Tạ Thanh Văn nói :

- Đinh Long lão tặc nổi giáo cho giặc, giả ý giải độc cho nhi tử, nhưng lại khiến người trúng độc trong cổ lãng đều bị ngã nhào. Ma nữ này là đồ đệ của lão, ta không tìm lão thì tìm ai?

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Vậy thì không đúng rồi. Bình giải độc được đó chính mắt tại hạ thấy Bích Vân công chúa giao cho Đinh tiên bối, sao lại gọi là độc được?

Trương Tú Vũ nói :

- Hiện những người trúng độc trong cổ lãng đều bị hôn mê bất tỉnh lẽ nào lão phu ngậm máu phun người?

Lục Văn Phi nét mặt nghi ngờ hỏi Quỳnh Châu :

- Cô nương có biết việc này ra sao không?

Quỳnh Châu nói :

- Tiểu muội cùng gia sư đã chia ra đi hai đường sau khi gia sư trao thuốc giải. Tiểu muội đi thăm Ô Văn Hoa sư huynh nên không rõ việc này ra sao.

Lục Văn Phi nói :

- Đinh tiên bối là đại hiệp đương thời quyết không làm ra chuyện này, bên trong tất có nguyên do.

Trương Tú Vũ nói :

- Bất luận là duyên cớ gì, trước tiên bắt ma nữ này. Không lo lão ma đầu không xuất hiện.

Trương Tú Vũ trên mặt đã hiện sát cơ, đang ngậm vận nội công từng bước tiến lên. Hạ Long Tường nói :

- Trương huynh hãy khoan. Theo Lục thiếu hiệp chính mắt thấy rõ ràng, nội tình tất có nguyên nhân.

Trương Tú Vũ giận dữ nói :

- Hạ huynh bất tất nói thay cho ả. Sự tình đã thấy rõ ràng, ma nữ ở cổ lẳng ý muốn một lưới bắt hết người võ lâm ở Thái Hành này nên mới mở toàn bộ cơ quan cổ lẳng, nhưng mà người tính không bằng trời tính. Các phái tuy tử vong không ít vẫn còn một số người trúng độc chưa chết nên cố ý phái Đinh lão tặc mượn tiếng giải độc mà ra tay hạ độc.

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Mưu Hãm Anh Hùng

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Lời này quá võ đoán. Lão phu khó tán đồng.

Trương Tú Vũ cười nhạt nói :

- Hạ huynh nhất định giải thích thay lão tặc, vậy thì không còn gì để nói.

Lão quay sang nói với Tạ Thanh Văn :

- Xem ra chúng ta chỉ còn cách tự mình hành sự.

Tạ Thanh Văn nói :

- Lời của Trương huynh rất đúng. Lão tặc đã làm ra chuyện này, chúng ta không cần phải khách khí.

Lục Văn Phi nói :

- Khoan đã, nếu giao tranh hồ đồ như vậy chính là trúng kế độc của địch phương. Bất luận thế nào chúng ta cũng phải điều tra rõ ràng sự thật rồi mới hành động.

Tạ Thanh Văn giận dữ nói :

- Việc đang nguy cấp sao còn chờ được đến lúc các người điều tra rõ ràng sự thật.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Chờ không được cũng phải chờ. Lúc này hai người định giết Đôn Du cô nương thì có ích gì đối với sự việc.

Mắt nhìn hai người, chàng lại nói tiếp :

- Huống hồ nhị vị chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Trương Tú Vũ giận thở khì khì nói :

- Câm miệng. Nếu không biết tiến thoái, ngay cả người cũng đừng hòng đi khỏi.

Lục Văn Phi cười một tràng dài nói :

- Tại hạ vốn chưa tính chuyện rời khỏi nơi này.

Trương Tú Vũ phần nộ tổng thẳng một chưởng vào mặt của chàng, một luồng nội lực thâm hậu đẩy ra.

Lục Văn Phi không tiếp chưởng, chàng né người sang bên tuốt nhanh trường kiếm, một thức “Hàn Mai Ánh Tuyết” đè ép kinh lực. Trương Tú Vũ hừ lạnh một tiếng, tay hữu giơ lên định xuất chưởng thứ hai, đột nhiên phía sau vang lên một tiếng hét lạnh lóét. Quỳnh Châu trường kiếm giơ cao phát ra một đạo tinh quang chói mắt bổ ngang đầu lão.

Trương Tú Vũ kinh hãi lật chưởng đẩy ra một luồng kinh phong để đỡ kiếm chiêu.

Kiểm chiêu của Quỳnh Châu triển khai liên miên không dứt, cuộn cuộn phong tỏa khiến Trương Tú Vũ rơi vào một màn kiếm ảnh. Trương Tú Vũ tuy võ công đã đạt đến cảnh giới thượng thừa nhưng kiếm thế của đối phương quá thần tốc lợi hại, trong nhất thời không thể thoát ra ngoài mà phản kích chỉ còn cách nhảy nhót tránh né.

Lục Văn Phi thấy Quỳnh Châu đã xuất thủ không muốn lấy hai công một nên thu kiếm vào vỏ thoái vị đứng một bên. Tạ Thanh Văn thấy Trương Tú Vũ đã rơi vào thế hạ phong, sắc mặt biến đổi khoát bộ bước lên, có ý ra tay hạ thủ, mắt thấy Hạ Long Tường thần sắc ngưng trọng, lặng lẽ đứng một bên bất động, lão cảm thấy khó chịu. Dựa vào thân phận của mình mà lại tấn công một nữ lưu hậu bối hay sao?

Trong lúc hai bên đang giao thủ kịch liệt, đột nhiên một chiếc kiệu chạy như bay đến, rồi dừng lại bên cạnh đấu trường. Hai nữ tỳ hai bên vén rèm kiệu thì thấy Yên Sơn công chúa dịu dàng bước xuống.

Yên Sơn công chúa cất giọng hét :

- Tất cả ngừng tay.

Đơn Du Quỳnh Châu đang tập trung tinh thần để đối phó với Trương Tú Vũ nào chịu nghe lời dừng tay, vận kiếm như bay liên miên không dứt.

Yên Sơn công chúa sầm mặt rút Châu Y kiếm khỏi vỏ đâm chéch lên.

Thật kỳ quái. Kiếm thức lợi hại như vậy gặp thế đâm này chấn động đến phải lui ra.

Đơn Du Quỳnh Châu phần nộ không nói được, trường kiếm vừa bị đỡ dội lên, lập tức khí ở Đan Điền dồn vào mũi kiếm, mượn thế đâm thẳng về phía trước, thức này không chỉ là cứu nguy cho thế thất cơ mà còn chuyển bại thành thắng. Nhưng mà, trong lúc trường kiếm của nàng đâm thẳng ra trước, thì một luồng kiếm khí lạnh băng băng đâm thẳng vào yết hầu nàng. Nàng kinh sợ, thân hình tức tốc thoái lui tám bước nhưng cước bộ còn chưa ổn định thì kiếm quang lạnh lẽo đó lại như bóng theo hình cũng đã đến gần yết

hầu. Lúc này, bất luận là thoái lui hay chống đỡ cũng không kịp, chỉ còn nhắm mắt chờ chết.

Chợt nghe bên tai một giọng cười như tiếng chuông ngân, Yên Sơn công chúa cất tiếng nói :

- Lúc này bốn cung muốn lấy mạng người thật quá dễ dàng, chỉ vì ta vốn không muốn giết người mau thu kiếm người lại.

Dứt lời nàng cũng tự tra kiếm vào vỏ.

Quyên Châu mở to đôi mắt, không nói một lời, thu kiếm vào vỏ đứng yên bất động.

Yên Sơn công chúa nghiêm giọng nói :

- Các người đánh nhau vì việc gì?

Tạ Thanh Văn phản nộ nói :

- Đinh Long lão tặc vô cớ đưa đến một bình giải dược khiến người của Tam phái uống vào đều bị độc hoành hành.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Nên các người tìm Đơn Du Quyên Châu mà tìm thù phải không?

Tạ Thanh Văn nói :

- Vậy thì cũng không phải. Ý của lão hủ là bắt tiểu nữ này để truy bức lão tặc phải xuất hiện.

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Chư vị nên biết Đinh Long không phải là kẻ tàn độc, tiểu nhân hoặc giả là lão bị người ta chủ sự, bất đắc dĩ phải làm như vậy.

Trương Tú Vũ nói :

- Cô nương nói không sai. Bình giải dược đó nghe nói là của Bích Vân công chúa gì đó đưa cho lão.

Yên Sơn công chúa nói :

- Vậy thì đúng rồi. Á tự xưng là Bích Vân công chúa lần này đến Thái Hành, e rằng hành sự bất thiện.

Lục Văn Phi chen lời nói :

- Cô nương đừng nói hồ đồ. Tại hạ tin Bích Vân công chúa không phải là hạng người đó.

Yên Sơn công chúa hỏi :

- Người đã từng thấy qua Bích Vân công chúa này rồi à?

Lục Văn Phi nói :

- Đã nhìn thấy qua nhưng mà...

Yên Sơn công chúa nói :

- Nhưng mà cái gì?

Lục Văn Phi nói :

- Chỉ thấy qua người nhưng chưa trông rõ diện dung.

Yên Sơn công chúa mỉm cười :

- Vậy thì đúng rồi, bất kỳ người nào cũng có thể giả mạo Bích Vân công chúa, vậy mà người cứ nhất tâm tin tưởng.

Lục Văn Phi “a” lên một tiếng.

Yên Sơn công chúa nói với Quỳnh Châu :

- Cô nương có gặp qua lệnh sư không?

Ngừng một lát nàng tiếp :

- Nữ lang này đã khiến lệnh sư hạ độc lẽ nào nàng ta không dám hạ sát thêm lệnh sư để giết người diệt khẩu.

Quỳnh Châu chấn động trong lòng, cảm thấy lời này rất có lý, hốt nhiên nàng sầm mặt, quay người chạy đi.

Lục Văn Phi sau khi nghe những lời này của Yên Sơn công chúa cũng phát sinh nghi vấn đối với Bích Vân công chúa. Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Nàng ta đến Thái Hành tuy là có sở cầu mà đến, nhưng việc này quan hệ gì đến đồng đạo các phái lý ra không nên dùng thủ đoạn quá độc ác như vậy.

Tạ Thanh Văn ôm quyền nói với Yên Sơn công chúa :

- Công chúa có biết lão tặc đó đã hạ độc gì không? Nếu cứu được nhi tử, lão nguyện ngậm vành kết cỏ.

Yên Sơn công chúa nói :

- Giải độc phải cần có người hạ độc. Muốn giải cứu lệnh lang chỉ còn cách đi tìm ả.

Trương Tú Vũ nói :

- Chúng ta mau đi tìm ả. Bắt giao ra giải được để xem nàng ta giải thích như thế nào?

Tạ Thanh Văn gật đầu nói :

- Tình thế trước mắt xem ra chỉ còn cách này thôi.

Yên Sơn công chúa nói :

- Lần này chớ vị lên đường, nếu như lấy được được vật hy vọng nể mặt bốn cung mà không truy cứu lỗi lầm của nàng.

Trương Tú Vũ “hừ” một tiếng nói :

- Nữ ma này tâm địa ác độc như vậy, nếu không cho ả chịu chút đau khổ sao trừ được mối hận trong lòng ta.

Hạ Long Tường chậm rãi bước đến gần Lục Văn Phi nhỏ giọng nói :

- Lục thiếu hiệp biết được Bích Vân công chúa sao?

Lục Văn Phi gật đầu, Hạ Long Tường lại nói :

- Nàng ta quả là hậu nhân của Tấn vương sao?

Lục Văn Phi lại gật đầu. Hạ Long Tường tỉnh ngộ nói :

- Lão hủ đã rõ rồi. Đồng đạo lần này đến Thái Hành như không thể trấn định phân biệt phải trái, tiền đồ thật khó tiên liệu.

Văn Phi lại gật đầu nhưng không đáp.

Lúc này Trương Tú Vũ và Tạ Thanh Văn bước đi được mấy bước, đột ngột có bóng người chớp nhoáng. Con đường trước mặt đã bị ba lão già ngăn chặn.

Ba vị lão giả niên kỷ ước thất tuần. Vị đứng chính giữa thân khoác miên bào cao to uy mãnh, song mục tinh anh lấp lánh. Bên trái là một lão già đầu trọc phi tăng phi đạo, gương mặt hồng hào vui vẻ, lộ rõ nét hòa ái phúc thiện. Người bên phải là một lão giả thân khoác đạo bào, râu năm chòm dáng dấp như Lã Động Tân trong tranh vẽ.

Miên bào lão giả hỏi :

- Các người nói Bích Vân công chúa là người gì?

Tạ Thanh Văn bị khí thế bất phàm của đối phương áp đảo, ngập ngừng nói :

- Tại hạ chỉ nghe danh tánh chứ chưa gặp qua.

Miên bào lão giả cười nhạt :

- Ngay cả người còn chưa biết, vậy thì có thù gì?

Trương Tú Vũ trợn mắt nói :

- Việc này không liên can đến tôn giá, không cần hỏi nhiều.

Miên bào lão giả sầm mặt, gằn từng tiếng :

- Các người không được đi.

Trương Tú Vũ giận dữ nói :

- Tôn giá nói thật quá dễ dàng.

Miên bào lão giả nhìn chung quanh đột nhiên nhân quang chú mục nhìn về Châu Y kiếm trong tay Yên Sơn công chúa. Lão vội bước lên ôm quyền nói :

- Thỉnh giáo tôn tính của cô nương?

Yên Sơn công chúa trang trọng nói :

- Bốn cung hiệu Yên Sơn.

Miên bào lão giả lại chăm chú nhìn Châu Y kiếm hỏi :

- Kiếm trong tay cô nương từ đâu mà có?

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nói :

- Gia truyền.

Miên bào lão giả nghiêng người nói :

- Có thể cho lão mượn chiêm ngưỡng một phen?

Yên Sơn công chúa nói :

- Kiếm này không thể tự tiện trao tay kẻ thứ hai. Lão trượng muốn xem thật không thể.

Thình lình, nàng rút kiếm khỏi vỏ chém thẳng vào phiến đá bên cạnh, chỉ thấy kiếm quang lóe lên, phiến đá bên cạnh nứt đôi, rồi tra kiếm vào vỏ nói :

- Tam vị đều là võ lâm tiền bối, đương nhiên biết được lai lịch kiếm này?

Miên bào lão giả khom người :

- Lão hủ đã thấy qua.

Lão ngoảnh đầu nhìn hai người đứng phía sau. Yên Sơn công chúa lãnh đạm nói :

- Biết được là tốt rồi, bốn cung hiện đang cư ngụ ở cổ đơn tự, có lời gì cứ đến gặp ta đàm đạo.

Miên bào lão giả khom người đáp :

- Vâng.

Yên Sơn công chúa khoan thai bước vào trong kiệu. Bốn nữ tỳ cất kiệu lên vai phi thân về phía trước.

Lão già trọc đầu bước lên hai bước nói với miên bào lão giả :

- Châu huynh, thiếu nữ này quả là ấu chủ mà chúng ta đang tìm phải không?

Miên bào lão giả nói :

- Nơi đây không phải là chỗ luận đàm, sau này hãy thương lượng.

Ba vị lão giả thông thả bước vào trong rừng nơi sườn núi.

Tạ Thanh Văn thở dài nói :

- Ba người này không biết từ đâu đến đây?

Hạ Long Tường nói :

- Hay là người của phủ Tấn vương? Kỳ nhân dị sĩ trong phủ Tấn vương năm đó rất đông.

Trương Tú Vũ tiếp lời :

- Nếu là môn hạ của Tấn vương tất nhiên phải chịu sự điều khiển của nữ ma này.

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Chưa hẳn như vậy.

Tạ Thanh Văn khẩn trương nói :

- Đừng bàn đến chuyện này nữa. Trước mắt tìm cách cứu người là khẩn yếu.

Trương Tú Vũ bước lên trước nói :

- Đi thôi. Chúng ta mau tìm thiếu nữ đã tự xưng là Bích Vân công chúa.

Tạ Thanh Văn tấm lòng yêu con tha thiết nên cũng vội bước theo.

Hạ Long Tường lại đứng yên bất động. Lục Văn Phi nói :

- Sao Bang chủ không cùng họ đồng đi tìm Bích Vân công chúa?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Theo lão phu thấy độc dược này không phải do Bích Vân công chúa hạ độc thủ.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ cũng thấy độc này không phải do Đinh lão xuống tay, cũng không thể do Bích Vân công chúa hạ thủ.

Chàng dẫn đo một chút lại tiếp :

- Hiện giờ, tại hạ đang lo lắng cho sự an nguy của Đinh lão tiên bối.

Hạ Long Tường nói :

- Thiếu hiệp niên kỷ còn thanh niên mà phán đoán sự tình này thông suốt như vậy khiến lão hủ vô cùng bái phục.

Lục Văn Phi nói :

- Hạ tiên bối quá khen.

Hạ Long Tường cười cười nói :

- Sự thực như vậy, thiếu hiệp không cần khiêm tốn. Lão cảm thấy xấu hổ thay cho đám người kia.

Một lát lão lại nói tiếp :

- Lão phu cho rằng mọi sự tình đều do Yên Sơn công chúa làm ra.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Không sai.

Hạ Long Tường nói :

- Nếu quả Yên Sơn công chúa chấp chương Châu Y môn e rằng trên giang hồ vĩnh viễn chẳng có ngày bình yên.

Lục Văn Phi phẫn hận nói :

- Chúng ta đi tìm ả.

Hạ Long Tường nói :

- Nữ lang này có trong tay thuộc hạ cao thủ rất đông dù chúng ta có tìm gặp chỉ sợ cũng chẳng có thể làm khó được nàng ta.

Lục Văn Phi không phục nói :

- Lẽ nào chúng ta đành đứng yên để nhìn?

Hạ Long Tường vỗ vỗ vai chàng nói :

- Tạm thời trở về xem thương thế của hiền đệ lão hủ ra sao rồi cùng nhau thương lượng.

Lão cùng Lục Văn Phi trở lại Hành đàn của Hắc Long bang thì thấy Trịnh Trọng Hồ bước ra hoan hỉ nói :

- Bang chủ trở về thật đúng lúc. Tiểu đệ vừa định cho người đi tìm Bang chủ.

Hạ Long Tường ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ tỉnh lại lúc nào?

Trịnh Trọng Hồ nghiêng người nói :

- Chúng ta hãy vào nội thất đàm đạo.

Vừa thấy Lục Văn Phi, lão ôm quyền nói :

- Lục thiếu hiệp, xin mời vào trong luận đàm.

Lục Văn Phi cũng ôm quyền đáp :

- Trịnh tiên bối đừng đa lễ như vậy.

Dứt lời chàng theo Hạ Long Tường bước vào đại điện.

Hạ Long Tường vừa vào đại điện đã thấy Dịch Hiếu Thiên cùng các vị huynh đệ cùng đã tỉnh lại đều đang ngồi trên điện nghị ngơi, lão không giấu được vẻ hoan hỉ nói :

- Các huynh đệ, chất độc trong nội tạng đã giải hết rồi sao? Còn tinh thần thì thế nào?

Tất cả đồng loạt đứng lên đáp :

- Đa tạ Bang chủ đã lo lắng. Nội thể và tinh thần chúng thuộc hạ đều đã trở lại bình thường.

Hạ Long Tường nói :

- Vậy thì tốt rồi.

Dứt lời lão ngồi xuống. Lục Văn Phi cũng ngồi cạnh lão. Trịnh Trọng Hồ chờ Hạ Long Tường và Lục Văn Phi an tọa mới mở miệng nói :

- Độc được mà các vị huynh đệ đã uống tương khắc với chất độc trong cổ họng, đó là lấy độc trị độc, nay mọi người đã an nhiên vô sự.

Hạ Long Tường nói :

- Như vậy quả thực không phải Đinh Long hạ độc.

Trịnh Trọng Hồ nói :

- Sau khi Bang chủ đi không lâu, có một vị nữ tử đến đây tự xưng là nữ tỳ của Bích Vân công chúa phụng lệnh đến đây giải độc cho chư huynh đệ.

Mắt lão nhìn quét những người trong đại điện nói :

- Lúc đó huynh đệ trong bang không dám tin tưởng. Nữ tỳ này kiên trì khiến một người thử trước, nếu không hiệu quả thì đem nàng ra xử tội.

Hạ Long Tường chen lời nói :

- Thế tất nàng đã biết có người trúng độc?

Trịnh Trọng Hồ gật đầu nói :

- Lúc đó tiểu đệ tìm một huynh đệ hôn mê cho nàng trị liệu, nào ngờ nàng chỉ vỗ vỗ mấy cái thì đã hồi tỉnh.

Hạ Long Tường “ơ” một tiếng nói :

- Ngu huynh chưa từng nghe qua việc vỗ mấy cái có thể giải được độc.

Trịnh Trọng Hồ cũng nói :

- Lúc đó, đệ cũng không thể tin tưởng. Sau khi nàng ấy giải thích thì mới hiểu rõ thì ra hai loại kỳ độc này phát sinh độc tính, mà độc tính lại tương khắc nhau, ứ đọng trong nội tạng, chỉ cần sau khi vỗ nhẹ mấy cái, huyết mạch lưu thông, độc tính trung hòa, kỳ độc tự giải.

Hạ Long Tường lại hỏi :

- Đệ có hỏi vì sao nàng biết chúng ta có người trúng độc?

Trịnh Trọng Hồ nói :

- Nàng ấy dường như có việc gấp bên người, chỉ nói mấy câu ngắn gọn vì Đinh Long khi cho giải được nhưng quên dặn cách trị thương nên cô nương đó đến báo cho biết.

Hạ Long Tường nói :

- Đệ có hỏi nàng Đinh Long đi nơi nào không?

Trịnh Trọng Hồ nói :

- Nghe nói là phụng mệnh khẩn cấp đi thỉnh một vị tiên bồi.

Hạ Long Tường gật đầu. Lục Văn Phi trầm ngâm một lát nói :

- Tại hạ thật không hiểu nổi đồng đạo các phái cùng nàng ta vô oán vô thù sao phải hạ độc thủ như vậy.

Hạ Long Tường biết chàng nói đến Yên Sơn công chúa, lão chậm rãi nói :

- Lão phu tin rằng không lâu tất cả đều minh bạch. Ý lão phu là chúng ta nên lấy bất biến ứng phó vạn biến.

Lục Văn Phi nói :

- Cách này tuy tốt, chỉ e rằng tình thế không cho phép chúng ta chờ đợi.

Trong lúc họ đang đàm luận, một bang đồ vội vã chạy vào, khom người nói :

- Bẩm cáo Bang chủ, Trương môn chủ Trương ngũ gia cùng Tạ nhị gia cầu kiến.

Hạ Long Tường nói :

- Mau mời vào.

Thoáng mắt, Trương Nam và Tạ Nhất Phi song song tiến vào đại sảnh. Vừa gặp đã hỏi ngay :

- Thỉnh vấn Hạ bang chủ, tệt Môn chủ cùng Bang chủ đồng hành tìm giải được như thế nào?

Hạ Long Tường bèn đem việc vừa rồi kể qua một lượt.

Tạ Nhất Phi than thở nói :

- Hai người họ đến giờ còn chưa trở về, phải chăng đã ngộ hiểm?

Hạ Long Tường nói :

- Dựa vào võ công và kinh nghiệm của Trương môn chủ và Tạ môn chủ khó xảy ra chuyện sai lầm.

Trương Nam nói :

- Kế sách ngày nay Tam phái chúng ta nên liên kết thành một khối đồng thanh tương trợ, nếu không tình thế càng hiểm nguy.

Hạ Long Tường nói :

- Điều này là đương nhiên.

Lão ngoảnh đầu hỏi Trịnh Trọng Hồ :

- Những người có thể sử dụng được của bốn Bang được bao nhiêu?

Trịnh Trọng Hồ đáp :

- Riêng bốn Bang ước khoảng ba mươi người.

Trịnh Trọng Hồ lại hỏi Trương Nam :

- Nhân thủ quý môn có bao nhiêu?

Trương Nam suy nghĩ một hồi nói :

- Miễn cưỡng có thể ứng phó.

Hạ Long Tường nói :

- Người của chúng ta giờ này tất yếu phải hợp tác. Đầu tiên phải tìm cho được hai vị Môn chủ, sau đó mới có thể đối kháng với bọn ma nữ.

Tạ Nhất Phi vòng tay nói :

- Tại hạ mong Bang chủ làm người lãnh đạo liên minh.

Hạ Long Tường nghiêm mặt nói :

- Chư vị không dị nghị, xin thứ lão phu mạo muội đứng ra chấp chưởng.

Lục Văn Phi biết họ đang điều binh khiển tướng, mình ở hiện trường tất bất tiện nên đứng dậy nói :

- Tại hạ có việc cần làm rõ, giờ xin cáo biệt.

Hạ Long Tường nói :

- Lão phu không dám lưu lại, xin thứ lão phu không tiện tiễn xa.

Lục Văn Phi ôm quyền nói :

- Không dám.

Dứt lời mục quang quét chung quanh cáo biệt mọi người ở nội đình rồi bước ra khỏi đại môn.

Đi khỏi Hành đàn Hắc Long bang. Lục Văn Phi cắm cúi đi nhanh về phía Cổ Đơn tự nơi cư trú của Yên Sơn công chúa. Chàng đi đến tự môn cách ước khoảng một lần tên bất ngờ trong rừng vang lên một tiếng hét to, bước ra bốn Châu Y võ sĩ thân mang Loan đao. Họ bày thành hàng chữ nhất, ngăn cản đường đi của Lục Văn Phi.

Châu Y võ sĩ quan sát chàng một hồi rồi hỏi :

- Tôn giá bái kiến Công chúa có việc gì?

Lục Văn Phi nói :

- Chỉ cần các vị hồi báo tại hạ xin cầu kiến là được.

Một người trong bọn họ phi thân vào trong nội tự, không lâu lại phi thân ra nói :

- Công chúa cho hẳn vào.

Lục Văn Phi sải bước qua khỏi tự môn rồi vào đại điện, thì thấy Vân Nương từ trong bước ra hỏi :

- Lục đại ca, huynh có việc gặp Công chúa à?

Lục Văn Phi đã có ác cảm với phụ tử nàng nên “hừ” một tiếng gắt gỏng nói :

- Lời nói quá thừa, đương nhiên có việc mới đến, nếu không ta đến đây làm gì?

Vân Nương không giận, từ tốn nói :

- Tiểu muội chỉ là có hảo ý...

Lục Văn Phi ngắt lời nàng nói :

- Đa tạ nhã ý của cô nương, tại hạ tâm lĩnh.

Hiển nhiên trong lời nói của chàng mang nhiều mai mỉa, Vân Nương cũng không giận, mỉm cười nói :

- Yên Sơn công chúa thật khác ngày trước.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Có gì mà không giống? Nàng ta có thần khí như thế nào?

Vân Nương nho nhỏ nói :

- Không lâu nàng sẽ tiếp chưởng đại vị của Châu Y môn.

Nàng nhìn Lục Văn Phi rồi thấp giọng tiếp :

- Lúc đó, Tam phái ở Quan Đông, Ngũ đại bang ở biên thùy đều nằm trong tay của nàng ta.

Lục Văn Phi “hừ” một tiếng nói :

- Giờ nói tới việc này e còn quá sớm. Nàng ta đâu?

Vân Nương nhỏ giọng đáp :

- Nàng ta ở trong vân phòng.

Lục Văn Phi sải bước đi vào đại điện thì thấy Bách Thảo Ông, Tuyết Sơn Mang Tẩu, Ngũ Độc Bà, Phương Thế Trần ngay cả một người đã lâu không lộ diện là Đào Hàn Sinh cũng đang ngồi ở đó. Chàng

“hừ” trong lòng nghĩ thầm :

“Thì ra bọn đầu trâu mặt ngựa này đều đã bị nàng ta thu dụng”.

Bọn người này rõ ràng thấy chàng bước đến nhưng chẳng một ai quan tâm đến.

Lục Văn Phi đang định mở miệng thì thấy Bích Trần trang chủ Tang Tử Bật chậm rãi từ trong bước ra, ha hả cười nói :

- Thì ra là Lục thiếu hiệp đại giá quang lâm. Chào mừng.

Rồi nghiêng người nói :

- Công chúa đang chờ bên trong. Mời.

Dứt lời, bước sang một bên nhường đường. Lục Văn Phi thoáng chút ngần ngại, rồi bước vào thì thấy Yên Sơn công chúa đang ngồi xếp bằng trên giường chạm trổ tinh xảo, thấy chàng bước vào mỉm cười nói :

- Người đến thật đúng lúc, bốn cung đang định cho người tìm người.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Công chúa tìm ta ư?

Sau khi Yên Sơn công chúa ra hiệu cho chàng ngồi xuống thỏm nói :

- Bốn cung sắp tiếp chưởng đại vị của Châu Y môn, phụ tử người tận trung với bốn Môn, ta chẳng thể quên công được.

Lục Văn Phi vừa nghe ngần ngại, kinh ngạc hỏi :

- Lời này thật sao?

HẮC BẠCH PHONG VÂN

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Công Thành Thân Thoái

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Bốn cung trước nay chưa từng nói sai.

Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Lẽ nào nàng ta quả thật là hậu nhân Tấn vương sao?”.

Yên Sơn công chúa thấy mặt chàng đầy nét hoài nghi, lại cười nói :

- Bốn cung đã biết người bị Cốc lão mê hoặc, luôn nghĩ bốn cung là giả mạo. Thực ra việc này rất rõ ràng, nếu thực bốn cung là giả mạo làm thế nào qua mắt được bao người của bốn cung.

Lục Văn Phi trầm tư hồi lâu vẫn thấy việc này quá khả nghi, chàng chậm rãi nói :

- Tại hạ vốn là người ngoài cuộc không dám cuồng vọng luận việc của Châu Y môn, nhưng theo tại hạ việc tiếp chương môn hộ cần phải có mặt mấy vị nguyên lão, họ đã đến chưa?

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Người nói thật không sai, mấy vị nguyên lão đều đã đến đây chỉ chờ lấy được “Hải Đế” là có thể chính thức cáo tế thiên địa, tổ sư.

Lục Văn Phi hoài nghi hỏi :

- Hải đế là đồ vật gì, phải đi đâu lấy được?

Yên Sơn công chúa cười khanh khách nói :

- “Hải Đế” tức là tờ minh thệ của bốn Môn, trên đó không chỉ ghi rõ tính danh các đệ tử, hơn nữa còn phân phối chức trách. Vật này đang cất giấu trong một huyết động cực kỳ bí mật. Hiện giờ tam vị đã đến hai vị chỉ chờ vị thứ ba đến nữa thì tiến hành.

Lục Văn Phi biết hai người mà nàng nói đến chính là Tuyết Sơn Mang Tấu và chàng, nhưng không biết vị thứ ba là ai nên cố ý không hiểu hỏi :

- Lẽ nào Công chúa đã biết tam vị sứ giả là ai?

Yên Sơn công chúa cười bí mật nói :

- Một vị là Tuyết Sơn Mang Tẩu, một vị là lệnh tôn của người, còn vị kia chính là lệnh sư. Nay Tuyết Sơn Mang Tẩu cùng người cùng đã ở đây, chỉ còn thiếu lệnh sư mà thôi.

Lục Văn Phi âm thầm cười lạnh, ngoài mặt như ửng cao mày kiếm nói :

- E rằng lệnh sư không thể đến đây.

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Lệnh Sư giờ đang trên đường đi, hôm nay không đến, ngày mai tất đến.

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Việc này không thể xảy ra.

Yên Sơn công chúa ngưng cười, chậm rãi nói :

- Ta biết lệnh sư không muốn lên đường nên đã phái người đi nghinh tiếp, lão không đến cũng không được.

Lục Văn Phi toàn thân run rẩy như bị đâm một đao :

- Sao cô nương biết nơi ẩn cư của sư phụ?

Yên Sơn công chúa thần sắc bất động, nhếch mép cười nói :

- Chính do người nói đó thôi.

Lúc này Văn Phi mới nhớ lại trong lúc vô ý mình đã thổ lộ điều này nên vô cùng ảo não.

Yên Sơn công chúa thức tỉnh chàng nói :

- Bốn cung tuy đưa lệnh sư đến đây nhưng tuyệt không có ý làm khó người, điều này người cứ an tâm.

Ngừng một chút nàng lại nói tiếp :

- Chẳng qua đây là ý của bốn cung muốn người cùng lệnh sư chân thành hợp tác với bốn cung.

Lục Văn Phi hiểu trong lời nói của nàng có ẩn chứa ý đe dọa, trong lòng chàng thập phần phẫn hận, nhưng trong nhất thời không tiện phát tác. Yên Sơn công chúa nói :

- Bốn cung kế thừa tiền đồ của tiên nhân, tiếp chương đại vị, về sau này Quan Đông tam đại phái, biên thù ngũ đại môn đều nằm trong tay ta, ta muốn các bang phái này đều hội nhập vào Trung Nguyên, phát triển rộng rãi, giương cao bản sắc võ thuật bốn Môn, lúc đó còn cần nhiều đến đại tài của Lục huynh.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Tại hạ thiên tính ngu muội, sao dám đảm đương trọng trách. Đa tạ hảo ý của cô nương.

Yên Sơn công chúa thờ dài nói :

- Bốn cung thân phận nữ nhi, dẫu mãnh vậy vùng đến đâu cũng chỉ là thân phận nữ nhi. Những quyền thế này, đối với ta nào có ý nghĩa.

Lục Vập Phi cười lạnh nói :

- Cô nương đã biết mình chỉ là thân phận quần thoa hà cứ phải phí hết tâm cơ, bày mưu lập kế cướp đoạt, làm ra những việc thiên nộ nhân oán.

Yên Sơn công chúa biến sắc nói :

- Người quả thật hồ đồ. Đây là sản nghiệp của ta. Sao nói hai chữ cướp đoạt?

Lục Văn Phi nói :

- Cô nương cùng ta bất đồng đạo, không đồng hành. Tại hạ cáo từ.

Yên Sơn công chúa lạnh lùng nói :

- Bốn cung hy vọng người ở lại đây hai ngày.

Lục Văn Phi đẩy mạnh ghế ngồi nói :

- Trừ khi cô nương có cách chế phục tại hạ, nếu không một khắc tại hạ cũng không lưu lại.

Yên Sơn công chúa chậm rãi nói :

- Ta đã bảo cho người biết không lâu lệnh sư sẽ tới đây, người không chịu lưu lại để nhìn qua lão sao? Đám thủ hạ của ta thật quá thô lỗ, vạn nhất mạo phạm đến lệnh sư thì không phải là trò đùa.

Lục Văn Phi đã theo sư phụ từ khi tuổi còn ấu thơ, tình cảm còn thân thiết hơn tình phụ tử, nghĩ đến tình cảnh phụ thân chết thảm tâm tình càng ảo não, vạn nhất sư phụ cũng gặp phải vận mạng như phụ thân thì thật là việc ôm hận cả đời, nên nghe lời nói của Yên Sơn công chúa, bước chân không tự chủ được đã ngừng lại.

Yên Sơn công chúa buông lời thăm dò đã biết ngay tâm ý của chàng nên dặn dò nữ tỳ :

- Lộng Ngọc, mau chuẩn bị phòng cho Lục công tử.

Rồi lại mỉm cười nói với Lục Văn Phi :

- Người đừng nên lo lắng, bốn cung tuyệt không bạc đãi người.

Lục Văn Phi lặng lẽ theo Lộng Ngọc đến một gian khách phòng, Lộng Ngọc thấp giọng cười nói :

- Lục công tử, hà cớ gì người không nghĩ ra Công chúa đối đãi với người thật là có hảo ý.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Ai cũng có chí hướng riêng, e rằng tại hạ khó nhận hảo ý của nàng ta.

Lộng Ngọc nói :

- Tuy bình nhật Công chúa hành sự không tránh khỏi dùng chút thủ đoạn, nhưng đối với công tử tuyệt chẳng có chút giả tạo.

Nàng hơi cao giọng nói :

- Nếu công tử khiến người thất vọng ắt khó tránh khỏi phiền toái.

Lục Văn Phi nói :

- Lần này tại hạ đến Thái Hành một không vì danh, hai không vì lợi, hoàn toàn chỉ vì phụ thù.

Chàng dừng một chút nói :

- Sau khi thay cố chủ lo chu toàn việc này, tại hạ sẽ ngày đêm điều tra hung thủ.

Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Công tử hành sự quang minh chính đại, tiểu tỳ thật bái phục. Thực tế, công tử hành sự cho Công chúa không khác gì hành sự cho cố chủ.

Nàng nhìn nhìn Lục Văn Phi ngập ngừng nói :

- Thù gia của lệnh tôn, tiểu tỳ đã đoán ra một người.

Lục Văn Phi kinh ngạc, chụp lấy cổ tay nàng hỏi gấp :

- Là ai?

Lộng Ngọc nét mặt như phủ một làn sương, nhè nhẹ gỡ tay ra nói :

- Hà tất phải nóng nảy như vậy. Việc này Công chúa đã tính toán chỉ chờ người tiếp chương đại vị sẽ thay công tử mà làm việc này.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ không muốn vì việc của mình mà liên lụy người khác, xin tỳ tỳ mau nói rõ.

Lộng Ngọc lắc đầu nói :

- Thời cơ chưa đến xin thứ tiểu nữ không thể phụng cáo. Hơn nữa người này thực lực hùng hậu, lúc này Công chúa cũng phải nhường họ mấy phần.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Hay là Bích Trần trang, Trang chủ?

Lộng Ngọc mặc nhiên không nói, lui ra khỏi phòng.

Lục Văn Phi tâm trạng thập phần bồn chồn nóng nảy một là vì việc điều tra phục thù, hai là vì sự an nguy của sư phụ cho nên bồn chồn bước lui bước tới trong phòng. Đột nhiên, có tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Lục Văn Phi ra mở cửa phòng thì thấy một vị Miên bào lão giả, chàng nhận ra đó chính là một trong ba lão nhân mà chàng đã gặp trên sườn núi, chàng ôm quyền nói :

- Lão tiên sinh có gì chỉ giáo?

Miên bào lão giả thông thả bước vào hỏi :

- Lệnh tôn quả là Lục Tử Tuấn?

Lục Văn Phi đáp :

- Đúng vậy.

Miên bào lão giả chậm rãi ngồi xuống hỏi :

- Người đã bị bọn nào sát hại?

Lục Văn Phi nghẹn ngào nói :

- Trong một đêm mưa gió bị một toán Hắc y võ sĩ vây công mà chết.

Miên bào lão giả ngửa mặt khẩn trương truy vấn :

- Ở ngay Thái Hành?

Lục Văn Phi gật đầu đáp :

- Lúc đó văn bối đang săn sóc bệnh tình của gia mẫu nên không ra ngoài để điều tra.

Miên bào lão giả xòe tay nói :

- Đưa kim bài của người cho ta xem.

Lục Văn Phi không biết lai lịch của lão, hơn nữa kim bài đó lại là đồ giả lấy ra cũng không có chỗ dùng, thế nên khom người đáp :

- Tại hạ không có kim bài nào.

Miên bào lão giả “Hừ” một tiếng nói :

- Người xuất ngôn lúc nào cũng không quên cố chủ có nguyện vì cố chủ mà hết lòng không?

Lục Văn Phi nghĩ rằng lão thay Yên Sơn công chúa đến làm thuyết khách nên chậm rãi nói :

- Nếu quả hậu nhân của cố chủ có chỗ nào cần dùng văn bối, nhảy vào biển lửa cũng không từ nan.

Miên bào lão giả cười ha hả nói :

- Chỉ nguyện tâm khẩu của người như một. Lão phu không nói nhiều. Cáo từ.

Lão phất tay một cái, người đã ra khỏi phòng.

Tòa tự viện này vốn là một đại cổ tự ở Thái Hành có không ít tăng nhân tu hành nhưng lúc này lại yên lặng như tờ không thấy bóng một tăng nhân cũng không nghe một tiếng chuông mõ.

Lục Văn Phi tĩnh cư ở nội phòng vô cùng phiến não không được sải bước ra ngoài, chỉ nghe trên mái ngói một giọng trầm đục nói :

- Xin tôn giá đừng rời khỏi phòng, nếu không sẽ gặp nhiều chuyện bất lợi.

Lục Văn Phi cảm thấy nộ hỏa bùng bùng “Hừ” lạnh một tiếng, nói :

- Đây là lệnh của ai? Tại hạ không phải tội phạm.

Người trên mái nhà lại trầm giọng hỏi :

- Tại hạ chỉ biết phụng mệnh hành sự, những việc khác ta không quan tâm.

Lục Văn Phi không đấu khẩu với gã, mà sải bước về phía đại điện thì chỉ thấy bóng người lóe lên xuất hiện hai Châu Y võ sĩ, trong tay mỗi người đều cầm một Loan đao, lạnh lùng nói :

- Tôn giá tại sao không nghe lời khuyến cáo?

Lục Văn Phi đang định phát tác, chợt nghe vang lên một giọng nói lạnh lót :

- Không được vô lễ, Công chúa cho mời Lục công tử.

Châu Y võ sĩ vừa nghe lời nói, song song khom người rồi thoái lui, phi thân lên mái nhà.

Lục Văn Phi nói :

- Công chúa hiện ở đâu, tại hạ đang muốn tìm nàng.

Lộng Ngọc nhanh bước đi đến nói :

- Lệnh sư đã đến rồi, Công chúa lệnh cho tiểu tỳ đến thỉnh công tử.

Lục Văn Phi kích động nói :

- Lệnh gia sư hiện ở đâu mau đưa tại hạ đến đó.

Lộng Ngọc nói :

- Xin theo tiểu tỳ.

Dứt lời, nàng cất bước đi trước. Lộng Ngọc đưa chàng đi xuyên qua hai tòa đại viện nghiêng người nói :

- Công tử, mời vào. Công chúa đang ở bên trong.

Lục Văn Phi vội vã bước vào thì thấy sư phụ đang ngồi đối diện với Yên Sơn công chúa mà đàm đạo nên vội vã chạy qua phủ phục xuống ôm lấy hai chân Hồ Văn Chiêu, chỉ kêu lên một tiếng “Sư phụ” rồi nấc không thành tiếng.

Hồ Văn Chiêu mặt không lộ vẻ đồng tình, thần thái thập phần an nhiên nói :

- Đứng lên. Đừng như một đứa hài đồng.

Lục Văn Phi ghen ngào :

- Sư phụ, là đồ nhi đã hại người.

Hồ Văn Chiêu sầm mặt :

- Bảo con đứng lên có nghe không?

Lục Văn Phi nén bi thương, đứng thẳng người lên, ngoảnh mặt nói với Yên Sơn công chúa :

- Gia sư là người thoái ẩn, không tranh sự đời. Cô nương mời lão nhân gia đến đây có việc gì?

Yên Sơn công chúa thông thả nói :

- Lão là một trong ba vị sứ giả, nếu không mời đến đây sao có thể lấy được Hải Đế.

Hồ Văn Chiêu nói :

- Lão hủ sớm đã thành người tàn phế, việc này từ lâu đã phó thác cho một vị bằng hữu, lão phu đến hay không, chẳng phải là một việc khẩn yếu.

Yên Sơn công chúa chột tỉnh ngộ, không phải từ lâu ở Thái Hành sơn đã xuất hiện một Kiếm Tổ đó sao. Người này chắc là bằng hữu mà Hồ Văn Chiêu đã phó thác nên vội hỏi :

- Người đó là ai?

Hồ Văn Chiêu chậm rãi nói :

- Xin thứ không tiện thổ lộ, dù sao đến lúc cần, lão bằng hữu cũng sẽ lộ diện, quyết không để lỡ đại sự.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Đêm nay, bốn cung sẽ khai đàn lễ tổ, tiếp chương đại vị, lão không đến sao được.

Nàng ngừng một lát rồi lại tiếp :

- Ta nhận trọng thác của Tiên vương, lý ra nếu các vị là những trung thần tất phải hết lòng giúp sức, chứ phải đâu chỉ xem như một trò đùa.

Hồ Văn Chiêu gõ gõ gậy trúc, mỉm cười nói :

- Lão phu đã nói rồi, quyết không lỡ đại sự.

Yên Sơn công chúa nói :

- Hay lắm, bốn cung tin lão.

Nàng cao giọng nói tiếp :

- Xin tự tiện nhưng đừng có ý tưởng thoát khỏi nơi này. Vạn nhất gặp người đả thương nhị vị, đừng oán bốn cung không nói rõ.

Hồ Văn Chiêu lập tức đứng dậy nói :

- Lão phu có khả năng trốn chạy sao? Điều này cô nương cứ an tâm.

Lục Văn Phi bước lên diu sớ phụ chậm rãi bước ra khỏi viện. Lục Văn Phi không nén được hỏi :

- Sớ phụ muốn lấy ra Hải Đế cho nàng sao?

Hồ Văn Chiêu lắc đầu :

- Sớ phụ mang trọng bệnh đã lâu từ Thiên Sơn vạn dặm đến Thái Hành thấy quá mệt mỏi. Hãy tạm thời khoan hỏi đến việc này.

Lão nhìn Lục Văn Phi rồi nói :

- Sớ phụ đã nghe con đã nhúng tay vào những sự việc vô can, không khẩn yếu, phải chăng con cũng bị bảo tàng làm cho tối mắt.

Lục Văn Phi nghe nói hoảng sợ vội đáp :

- Đệ tử thật đáng chết, con vì sợ sớ phụ...

Hồ Văn Chiêu khoát tay ngắt lời của chàng :

- Không cần nói nhiều, sớ phụ quyết không hành sự hồ đồ như vậy.

Lục Văn Phi trước nay tín phục sớ phụ kịp lập tức ngậm miệng không dám lên tiếng. Hai người bước đến khách phòng quả thấy bên trong đã bày biện một tiệc rượu thịnh soạn. Hồ Văn Chiêu cười ha hả nói :

- Yên Sơn công chúa quả đáng phục. Nàng ta biết lão ba tháng nay chẳng dùng thịt nên đã làm ra những món ăn ngon như vậy.

Lời nói chưa dứt, lão đã ngồi xuống, lập tức vừa ăn vừa uống rồi khoát tay ra hiệu cho Văn Phi :

- Đồ nhi cũng nên ăn một chút gì.

Lục Văn Phi vì sớ phụ, thân đã rơi vào hổ huyết nên tâm tư buồn thảm, nào có hứng thú gì mà ăn với uống nhưng thấy sớ phụ đang cao hứng nên miễn cưỡng ngồi xuống.

Hồ Văn Chiêu thấy chàng nhân nhỏ ra dáng khổ sở cũng chẳng thèm để ý đến chàng cứ mãi cạn ly, ăn uống ra vẻ thoải mái. Còn Lục Văn Phi cứ lo tính toán trong lòng tìm cách nào đưa sư phụ thoát khỏi hang hùm tránh được sự khống chế của Yên Sơn công chúa. Đột nhiên, bên tai truyền đến một giọng truyền âm nhỏ nhỏ :

- Việc của sư phụ không cần đồ nhi lo lắng, ta tự có biện pháp.

Lục Văn Phi giật mình nghĩ thầm: “Sư phụ nội công từ lâu đã mất, sao có thể sử dụng Thiên Lý Truyền Âm pháp?”.

Chàng biết một người không đủ công lực không cách nào sử dụng phương pháp Thiên Lý Truyền Âm này. Lục Văn Phi phát hiện điều này, lòng chàng tạm thời trút bỏ lo âu mà cùng với sư phụ ăn uống vui vẻ.

Lúc này, trời đã chập chạng tối, Lộng Ngọc bước vào đem đến một ngọn nến to. Gương mặt tươi cười nói :

- Công chúa khiến tiểu nữ truyền lời với Hồ đại hiệp, mời người đầu canh này lấy ra Hải Đế.

Hồ Văn Chiêu chớp mắt nói :

- Đêm tối như vậy bảo lão đi đâu mà tìm được.

Lộng Ngọc nghiêm mặt lạnh lùng nói :

- Bọn ta từ ngàn dặm đưa người đến đây để kịp đại lễ đêm nay, nếu lão không đưa ra Hải Đế có phải là lỡ cả đại sự không?

Hồ Văn Chiêu nhìn nàng cười nhạt nói :

- Nàng ta tiếp chưởng đại vị có liên quan gì đến lão?

Lộng Ngọc biến sắc nói :

- Lão nhận trọng thác của Tiên vương, lẽ nào chẳng chút quan tâm đến chuyện này?

Hồ Văn Chiêu thở dài nói :

- Đã mười năm dư không một khắc nào lão phu quên được, nhưng diễn biến của tình thế không giống như sơ liệu của lão.

Lộng Ngọc giận dữ nói :

- Nói như vậy lão hoài nghi thân phận Công chúa.

Hồ Văn Chiêu ha hả cười nói :

- Không dám, không dám. Lão phu dù có gan trời cũng không dám nói nàng là giả mạo.

Lộng Ngọc “Hừ” một tiếng nói :

- Người thức thời là tuấn kiệt. Lão đã đến Thái Hành thì phải toàn tâm toàn lực làm cho xong việc, nếu không lão hối hận không kịp.

Hồ Văn Chiêu ngửa mặt cười lớn :

- Lão phu cả đời hành sự chưa một lần hối hận.

Lộng Ngọc dường như rất là giận dữ trợn mắt nhìn lão, rồi vội vã quay người ra khỏi phòng.

Lục Văn Phi mặt hiện vẻ lo âu nói :

- Sư phụ chọc giận nàng ta, cần phải đề phòng Yên Sơn công chúa trở mặt hại người.

Hồ Văn Chiêu hớp một ngụm rượu ha hả cười nói :

- Đi xem thử, giờ này bất tất phải nghị luận sự thành bại.

Lục Văn Phi nghe âm thanh của lão hùng hậu, hiển nhiên chân khí thập phần sung túc, chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm: “Thì ra là người”.

Lúc này trên đại điện ngân lên một hồi chuông dài, người trong nội tự lũ lượt kéo về phía đại điện.

Hồ Văn Chiêu ngẩng đầu nhìn về phía đại điện, nhìn thấy nội điện đèn đuốc sáng choang, hương trầm nghi ngút bầu không khí vô cùng nghiêm trang, bèn đứng lại nói :

- E rằng sắp khai đàn rồi.

Lục Văn Phi hỏi :

- Là người nào khai đàn?

Hồ Văn Chiêu nói :

- Đương nhiên là Châu Y môn. Xem ra quả thật nàng ta muốn tiếp chưởng đại vị.

Lục Văn Phi vô cùng lo lắng nói :

- Chúng ta phải ngăn lại mới được.

Hồ Văn Chiêu thần sắc ngưng trọng nói :

- Đây là việc thiêng liêng thần thánh, nhất thiết đồ nhi không được cuồng động để xem sự việc tự nó triển khai.

Lục Văn Phi gật đầu thì thấy Lộng Ngọc từ xa bước thẳng đến trước mặt Hồ Văn Chiêu, nghiêm trang nói :

- Bốn phái hiện đang khai đàn, nhị vị là người thuộc bốn phái, thỉnh Hồ đại hiệp cùng Lục công tử đến tham dự.

Hồ Văn Chiêu gật đầu :

- Lão hủ nhất định đến.

Dứt lời, lão bước đi nhanh thì thấy trên đại điện đứng nghiêm trang hơn ba mươi người trong đó có Phương Thế Trần, Điền Uy, Tang Tử Bật, Tuyết Sơn Mang Tẩu, Bách Thảo Ông, Ngũ Độc Bà, Đào Hàn Sinh, Tư Mã Ôn... những người này diện dung trang trọng đứng nghiêm túc hai hàng.

Trên đại điện im phăng phắc chợt nghe mấy tiếng chân người vang lên, từ trong bước ra ba người chính là ba vị Miên bào lão giả dàn hàng ngang đứng trước mặt mọi người. Tiếp theo Yên Sơn công chúa, trong tay cầm Châu Y kiếm, có bốn nữ tỳ hộ vệ cũng từ trong bước ra.

Nàng mỉm cười với ba vị lão giả đứng đầu rồi mới thật nghiêm trang nói :

- Trước khi khai đàn, bốn cung dẫn kiến cùng chư vị.

Mục quang nàng hướng về ba vị lão giả rồi nói :

- Ba vị này là Nam Hải tam tiên vang danh bốn biển.

Lục Văn Phi kinh ngạc, chàng từng nghe sư phụ nhắc đến Nam Hải tam tiên là cao thủ kiệt xuất mà gần trăm năm trở lại đây chưa có người qua khỏi. Nội công của họ tinh thâm, đã đạt đến cảnh giới một chiếc lá, một cánh hoa cũng có thể đá thương người, không ngờ rằng nay lại bị Yên Sơn công chúa thu dụng.

Yên Sơn công chúa chậm rãi bước đến trước tượng thần linh. Tư Mã Ôn lập tức cao giọng xướng :

- Thỉnh Hộ đàn tứ đại hương chủ bế môn đặng đàn.

Miên bào lão giả trầm giọng nói :

- Khoan đã.

Mục quang lão như ánh điện lóe nhìn quét tứ phía rồi nói :

- Lão phu thân là trưởng lão bốn Môn, hiện có mấy câu muốn làm rõ việc.

Người này vốn là một trưởng lão lớn tuổi nhất trong ba vị tên gọi Châu Cổ Phong hiệu “Tụ Thu Phi Hoa”.

Yên Sơn công chúa quay người lại nói :

- Châu tiền bối có gì cứ dặn dò.

Châu Cổ Phong cảm khái nói :

- Môn chủ năm đó gặp phải đại biến cũng vì sợ rằng đệ tử bốn Môn không may gặp phải liên lụy nên tất cả thư tịch đều đã thiêu hủy chỉ lưu lại một phần Hải Đế.

Lão dừng lời một chút rồi cao giọng nói tiếp :

- Để chuẩn bị cho tân Môn chủ sau khi tiếp chưởng đại vị dùng để trừng chấn thanh uy, giờ Hải Đế còn chưa lấy ra không thể khinh suất hành lễ khai đàn tế tổ sư.

Yên Sơn công chúa gật gật đầu nói :

- Lời Châu tiền bối quả thật hữu lý. Phiền tam vị trưởng lão cùng tam vị sứ giả đi lấy ra Hải Đế.

Châu Cổ Phong không từ chối, mục quang lấp loáng nói :

- Xin thỉnh tam vị sứ giả đến đây.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tay chống gậy trúc bước ra. Lục Văn Phi liếc nhìn sư phụ thấy lão mặc nhiên không nói dường như có ý không hành động.

Châu Cổ Phong nhìn Yên Sơn công chúa hỏi?

- Hai vị còn lại là người nào?

Yên Sơn công chúa chỉ sư đồ Hồ Văn Chiêu nói :

- Hồ đại hiệp cùng Lục Văn Phi nhi tử của Lục Tử Tuấn.

Châu Cổ Phong trầm giọng hỏi?

- Nhị vị có mang theo tín vật không?

Lục Văn Phi vội đáp :

- Tín vật của tị hạ mất rồi.

Châu Cổ Phong còn chưa lên tiếng Yên Sơn công chúa đã đáp thay :

- Mất rồi không cần khẩn trương. Bốn cung tự có đạo lý.

Châu Cổ Phong cố ý không nghe hỏi tiếp :

- Bọn người này đều đi cả sao?

Yên Sơn công chúa nhìn Tang Tử Bật nói :

- Đương nhiên đi cả.

Tang Tử Bật nói :

- Tại hạ lưu lại trấn thủ Hành đàn, nếu có đồng môn đến trẻ cũng có người tiếp đãi.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Vậy cũng được.

Dứt lời, nàng bước lên đi trước. Đoàn người ra khỏi cổ tự đi thẳng về cổ lăng.

Lục Văn Phi lòng bồn chồn, lo lắng không biết sự việc này sẽ diễn biến đưa đến kết cục ra sao.

Nam Hải tam tiên dường như đối với sự vật trong cổ lăng rõ như lòng bàn tay.

Châu Cổ Phong nhanh nhẹn đi trước dẫn đường. Trên đường thông suốt không hề bị cản trở. Đi thẳng đến mật thất nơi cư ngụ của Cốc Thiên Vân mới dừng chân lại. Châu Cổ Phong trầm giọng nói :

- Trong bọn người chúng ta có kẻ mạo danh Châu Y môn, xin sớm lui ra. Nếu Hải Đế được lấy ra thì không còn kịp nữa.

Trong mật đạo này vốn tĩnh lặng vô cùng, một câu nói nghe cũng phát ra tiếng vang nhưng không ai đáp lời. Châu Cổ Phong “Hừ” một tiếng lại nói tiếp :

- Lão phu lời lành khuyến cáo, các người vẫn mê tâm không tỉnh, đến lúc đó đừng trách lão phu.

Lão phất tay áo rộng, phía trên thạch môn, mấy tiếng “Ầm ầm” vang lên thạch môn đã mở. Bên trong lộ ra một thạch thất rộng rãi vô cùng. Bốn bức tường đều có căn minh châu sáng loáng. Phía trên cao đặt một án y, chiếc ghế tựa này có chạm trổ cực kỳ tinh xảo.

Yên Sơn công chúa không khách khí, cất bước đi thẳng vào công án. Thành linh, Châu Cổ Phong trầm giọng nói :

- Cô nương, đó không phải là nơi tọa vị của nàng.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên dừng bước. Nàng vốn là người thông minh đã biết tình thế có thể biến chuyển kỳ lạ nên nàng khoát tay ra hiệu mọi người lui ra.

Hồ Văn Chiêu cười nhạt nói :

- Sao có chuyện dễ dàng như vậy.

Thủ chưởng của lão phát lên phát ra một luồng chưởng lực dũng mãnh đánh thẳng vào thạch môn.

Tư Mã Ôn là người vào sau cùng nên đứng rất gần thạch môn. Lão thấy tình hình như vậy song thủ giơ cao hét lớn :

- Chưa hẳn như vậy.

Lão đẩy mạnh một luồng chưởng phong tiếp chưởng của Hồ Văn Chiêu. Hai luồng chưởng lực gặp nhau, nội thất vang lên một trận gió ù ù. Song phương đồng thời lui về một bước, bất phân cao hạ. Bọn quần ma thừa cơ lũ lượt kéo ra ngoài thạch môn. Yên Sơn công chúa tay cầm Châu Y kiếm ngăn cản những người truy kích. Lục Văn Phi phấn hận tuốt kiếm đuổi theo. Hồ Văn Chiêu vội dùng tay kéo lại nói :

- Thiếu hiệp đừng đuổi theo, Châu Y kiếm trong tay của ả là tén vật tổ truyền, phạm đệ tử bốn Môn không dám phản kháng.

Lục Văn Phi tai nghe lời nói đã lập tức nhận ra Hồ Văn Chiêu không phải sư phụ của mình mà chính là Bạch Hồ Tử nên tra kiếm vào vỏ. Rồi chàng ngẩng đầu nhìn xem thì thấy nơi “Án y” đã có một người ngồi nghiêm trang trên đó.

Văn Phi chú mục nhìn, bất giác ngẩn người. Người đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Vương Tôn đại ca mà bình nhật chàng hằng tôn kính.

Nam Hải tam tiên chờ sau khi bọn Yên Sơn công chúa đã thoái lui rồi, cảm thấy không yên tâm, sánh vai đến trước Bích Vân công chúa nói :

- Lão hủ xử lý công việc không xong càng khiến Công chúa thêm phần ưu tư lo lắng. Lòng cảm thấy bất an.

Bích Vân công chúa khom người đáp lễ :

- Tiên bối quá lời. Văn bối đức thiếu tài sơ khiến mọi người phải chịu bao thăng trầm.

Châu Cổ Phong nói :

- Châu Y kiếm vốn là tín vật bốn Môn xin giao việc này cho bọn lão hủ, trong thời gian ngắn nhất sẽ đem về.

Bích Vân công chúa nói :

- Không cần đâu, để cho nàng ta đi.

Châu Cổ Phong nghiêm mặt nói :

- Việc này ngàn lần không được, nữ lang này tính tình hiểm độc, thủ đoạn tàn ác. Nếu sau này nàng ta làm càn tất dẫn đến một trường ngộ loạn.

Bích Vân công chúa cảm thán thở dài chậm rãi nói :

- Chỉ cần tin tức của Châu Y môn truyền ra giang hồ chắc chẳng còn ai rơi vào bẫy rập của nàng ta.

Châu Cổ Phong trầm tư một lát, rồi nói :

- Công chúa không muốn truy cứu thôi thì lão hủ chỉ cần lấy được Châu Y kiếm trở về.

Bích Vân công chúa lại nói :

- Nếu nàng ta nhất định không chịu thì cũng thôi đi.

Lục Văn Phi thấp giọng hỏi Bạch Hồ Tử bên cạnh :

- Yên Sơn công chúa có từng khiến thủ hạ đến bắt gia sư không?

Bạch Hồ Tử gật đầu nói :

- Việc này hung hiểm vô cùng, nếu không phải Đinh Long trên đường hay được, về núi phi báo thì hậu quả thật khó lường.

Lục Văn Phi vội hỏi :

- Gia sư hiện ở đâu?

Bạch Hồ Tử nói :

- Lão hủ đã phái người hộ tống đến một nơi an toàn.

Lão dừng một lát, thở dài nói :

- Từ khi lão hủ đến núi này, luôn giả danh làm lệnh sư thật là vạ bất đắc dĩ, bởi vì lệnh sư công lực đã mất, lại thêm phó thác việc trọng đại cho lão hủ, lão làm sao có thể chối từ được. Hãy còn may chưa làm nhục mệnh.

Lão ngẩng lên nhìn thì thấy Đinh Long từ ngoài vội vã bước vào, không chào hỏi một ai mà đến thẳng trước mặt Bích Vân công chúa.

Bích Vân công chúa biết lão có việc gấp nên hỏi :

- Đinh lão tiên bối có việc gì mà gấp rút như vậy?

Đinh Long nói :

- Cáo bầm Công chúa, việc chúng ta nghi ngờ đã được chứng thực, Yên Sơn công chúa chính là đồ đệ của Bạch lão quái còn Tang Tử Bất không phải là sư gia của Vương phủ mà là “Thiên Bá bang” Bang chủ cầm đầu Ngũ đại bang ở biên thù. Hiện đã cấu kết với Yên Sơn triệu tập toàn bộ tinh anh của Ngũ đại bang e rằng không lâu sẽ đến Thái Hành này.

Châu Cổ Phong cười nhạt nói :

- Bọn chúng chỉ là bọn rùa rút cổ, chẳng làm nên tích sự.

Đinh Long không đồng ý nói :

- Nghe nói trong tám phái ở Quan Đông đã có một số phái tòng phục nàng. Y muốn mượn danh Tiên vương tiến vào thôn tính Trung Nguyên.

Bích Vân công chúa thần sắc trang trọng nói :

- Bọn hung tàn hiểm ác này nếu cùng đến Trung Nguyên thật là một tai kiếp. Xem ra bốn cung không còn cách nào phó mặc sự việc.

Đinh Long hoan hỉ nói :

- Nếu Công chúa sớm đăng ngôi đại vị Môn chủ, chỉ cần tuyên triệu một tiếng, hào kiệt Trung Nguyên không ai mà không hân hoan tòng phục, còn lo gì đến bọn rùa rút cổ đó.

Châu Cổ Phong cất tiếng vang vang nói :

- Hay lắm. Ngày mai cứ lập đàn sẵn sàng chờ đợi, giờ Ngọ, Châu Y kiếm nhất định đưa về.

Ba lão đồng loạt khom người phi thân ra khỏi lãng. Bích Vân công chúa thở dài, ngẩng đầu vẫy tay ra hiệu cho Lục Văn Phi :

- Lục hiền đệ, xin qua đây.

Văn Phi vốn cùng Vương đại ca thập phần thân thiết nhưng giờ này thấy nàng đột nhiên lại là nữ nhi, cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng mất cả tự nhiên, chậm rãi bước qua :

- Công chúa có gì dặn dò?

Bích Vân công chúa chậm rãi nói :

- Những chuyện rắc rối của bảo tàng coi như đã vạch trần ra rồi. Trong cổ lăng này quả có tài vật nhiều vô kể. Có thể lấy ra một số làm việc hữu ích cho lê dân, chỉ e quần ma tứ phía như là hung lang sói chúng ta không đủ thời gian để mà hành sự.

Lục Văn Phi không biểu hiện ý kiến chỉ gật đầu.

Bích Vân công chúa thở dài một tiếng lại nói :

- Nhất định đệ cũng đang nghĩ về việc quyền bí kíp đó, thực không dám giấu, nội dung bên trong đều đã in sâu vào trong tâm trí ngu huynh. Những cái đáng luyện, huynh đã luyện hết rồi. Chỉ đáng tiếc, ngu huynh thiên tư có hạn, lại là thân nữ nhi...

Nàng dăm dăm nhìn Lục Văn Phi rồi nói tiếp :

- Dựa vào tư chất của đệ nếu khổ luyện võ công, thành tựu thật không có giới hạn.

Lục Văn Phi khom người đáp :

- Công chúa quá khen! Tại hạ nào dám so sánh với Công chúa.

Bích Vân công chúa nói :

- Những lời ta nói là thực lòng...

Trầm tư một lát, nàng lại tiếp :

- Ngu huynh từ ấu thơ sinh trưởng ở thâm cung, tài trí chẳng đáng là bao, bảo ta tiếp nhận lấy Châu Y môn không chỉ chẳng làm được gì, sợ rằng còn phụ tấm lòng kỳ vọng của Tiên vương.

Lời nói của nàng rõ ràng là những lời than thở, những người ở hiện trường chẳng tiện chen lời.

Bích Vân công chúa lại ra hiệu cho Bạch Hồ Tử cùng Đinh Long đến trước mặt hỏi :

- Nhị vị tiên bối, bốn cung nghĩ rằng chức vụ Môn chủ phó thác cho Lục hiền đệ, nhị vị thấy thế nào?

Đình Long kinh ngạc nói :

- Thế sao được. Vạn nhất lần này Yên Sơn công chúa mượn cơ này quật khởi nữa thì sao?

Bạch Hồ Tử nói :

- Lục Tử Tuấn vốn là người bốn Môn, nhi tử của lão đương nhiên cũng là đệ tử của bốn Môn. Nếu Công chúa đã nhận thấy Lục công tử là một nhân tài võ học có thể đào luyện, thỉnh Công chúa truyền cho Lục công tử một số võ công.

Bích Vân công chúa suy nghĩ một lát rồi nói :

- Việc này về sau hãy thương lượng, bốn cung phải ra ngoài để xem xét hành động của Yên Sơn.

Dứt lời, nàng đứng dậy đi ra khỏi thạch thất.

Lục Văn Phi không ngờ nàng lại nói đến việc phó thác đại vị cho mình. Việc này ngàn lần không được, huống hồ giờ này nàng đang vì chuyện sư môn mà phiền não, nếu ta lưu lại nơi này không tránh khỏi những lời bàn ra tán vào chỉ còn cách đi là thượng sách.

Chàng cũng không nói rõ với mọi người, đi nhanh ra khỏi thạch thất rồi chạy nhanh xuống núi.

Trải qua những gian truân gần đây đã trui rèn lịch duyệt cho chàng không ít. Chàng biết rằng muốn báo phụ thù chỉ còn cách khổ luyện võ công, thế là chàng nghĩ đến việc trở về sư môn, một mặt quyết tâm luyện công, một mặt phụng dưỡng sư phụ đã bị tàn phế, sau đó sẽ xuất môn tầm thù, hoàn thành tâm nguyện sẽ trở về cả đời báo sư ân nhưng mà chàng nghĩ đến phong vũ mờ mịt ở Thái Hành không lâu sẽ xảy ra biến cố trọng đại, bất giác lại kích động hào khí vạn trượng.

* * * * *

Trời rạng sáng, quần hùng kéo ra tề tựu dưới cổ lăng để chuẩn bị cho buổi lễ đăng quang đại vị của Bích Vân công chúa. Bỗng nhiên có tiếng người la lên, mọi người nhìn lên thì thấy Yên Sơn công chúa thân nằm trong vũng máu trước cổ lăng, chung quanh bọn quần ma nằm la liệt, tất cả đã tắt thở.

Lục Văn Phi cùng mọi người chạy nhanh đến xem, Yên Sơn công chúa đã bị thanh Châu Y kiếm cắm lút qua tim, phía trên chuôi kiếm thấy phát phơ một mảnh giấy. Bích Vân công chúa bước tới lấy mảnh giấy lên xem, sau đó nàng đưa qua cho Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi cầm lên thấy trong đó viết :

“Ta, Yên Sơn công chúa nguyên cũng là hậu nhân của Tấn vương, nhưng thuộc dòng thứ phi. Qua chuyện ở Thái Hành, ta đã tổn biết bao nhiêu tâm huyết, nhưng mệnh trời khó cãi, tất cả những người theo

ta đã bị ta đầu độc giết chết. Thanh Châu Y kiếm này ta để lại cho Lục Văn Phi, cũng như tận tay ta truyền địa vị Chưởng môn Châu Y môn cho chàng. Bích Trần trang chủ Tang Tử Bất nguyên là kẻ chủ mưu giết hại Lục Tử Tuấn, ta đã lấy mạng lão đúng lời hứa với Lục Văn Phi. Mong rằng Lục Văn Phi xứng đáng là người lãnh đạo Châu Y môn để khỏi phụ lòng ta hoài vọng”.

Lục Văn Phi cầm lá thư trên tay mà ngơ ngẩn xuất thần, trong khi đó Bích Vân công chúa nước mắt lăn dài trên má, còn mọi người đều im lặng vì không hiểu lý do tại sao...

LUAN

HỒI

CUNG

CHỦ

Gia
Cát
Thanh
Vân

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thảm Cảnh Hàn Sơn Trang

Gạch ngói khắp nơi chông chắt ngổn ngang, bốn bức tường đổ gục trên những đồng tro tàn, từng bác ngã nằm la liệt, cỏ xanh đổi thành màu xám, đó đây rải rác những vết máu đen sì dưới ánh nắng chiều hiu hắt càng tăng thêm phần ảm đạm thê lương.

G

- Vút!

Từ phía ngoài cánh cửa cổng đã gãy đổ, một chiếc bóng lam nhỏ thó lao vút vào. Chiếc bóng lam ngưng lại để hiện rõ một cậu bé tuổi trạc mười bốn, mười lăm, mặt ngọc, môi son, đôi mày thanh tú, mắt sáng tợ vì sao, mình vận bộ lam y bó sát, lưng đeo thanh đoản kiếm, uy nghi như một vị tiểu thiên thần.

Chân vừa chạm đất, cậu bé đưa mắt nhìn quan cảnh hoang tàn đổ nát, thân hình run run, đôi mắt tròn xoe, bật kêu lên kinh hãi:

- Trời! Kẻ thù nào tàn phá Hàn Sơn trang?

Sững sờ một lúc, cậu bé gọi lớn:

- Mẹ ơi! Mẹ đâu rồi?

Không nghe tiếng đáp, tứ bề vắng lặng như tờ, ngoại trừ tiếng gió rì rào khua động cành tùng ngoài xa.

Cậu bé hốt hoảng gào to:

- Mẹ ơi, mẹ đâu rồi? Con là Hàn Tử Kỳ đã trở về đây.

Vẫn im bật, không nghe tiếng người mẹ đáp lời.

Chẳng lặng cả người một lúc thật lâu, cậu bé Hàn Tử Kỳ hét lên một tiếng, phóng chạy về hướng bờ suối giống như một kẻ vừa nổi cơn điên. Vừa chạy cậu bé vừa cất tiếng gọi vang lừng:

- Mẹ ơi! Mẹ ở đâu rồi, con là Hàn Tử Kỳ đã về đây.

Trước sau vẫn im bật, chỉ còn nghe mấy bụi cỏ xanh xa xa thềm thì to nhỏ, vương vít qua ánh nắng chiều tà chưa vội tắt. Hàn Tử Kỳ đứng lại ngẩn ngơ như một kẻ không hồn, mắt nhìn lơ láo chung quanh.

Chợt cậu bé té xuống đất, hai tay bưng lấy mặt, òa ra khóc.

Khóc một lúc thật lâu, Hàn Tử Kỳ ngẩng mặt lên, đưa tay lau nước mắt, mếu máo:

- Mẹ ơi! Phụ thân con biệt tích từ lâu không rõ sống chết thế nào, chỉ còn có mẹ, giờ mẹ đang ở nơi đâu, hay là kẻ thù nào đã giết mẹ rồi.

Cậu bé lại ôm mặt khóc thảm. Khóc đến khàn cả cổ, nước mắt thấm ướt cả chiếc áo màu lam.

Cách đây một tháng, Hàn Tử Kỳ vâng lệnh mẹ, Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi tới Kinh Châu thăm một người dì tên Tố Nương Tử, nay trở về Hàn Sơn trang thì chỉ còn lại những đồng tro tàn, mẹ cậu bé lại biệt vô âm tích, chẳng hiểu giờ này còn sống hay chết, có bị phường ác đạo bắt đi hay không, cảnh tử biệt sinh ly này còn gì đau thương hơn nữa.

Hàn Tử Kỳ khóc từ lúc nắng vàng chưa tắt cho tới khi hoàng hôn đã buông xuống từ lâu, khóc đến máu hòa với nước mắt vẫn chưa thôi.

Sột soạt! Có tiếng chân người giẫm lên lá khô. Liền đó là hai bóng người xuất hiện.

Nhìn kỹ lại thì đó là hai tên đại hán thân hình to lớn, vận toàn đen, mặt mũi cực kỳ hung ác, bên lưng giắt giới đao sáng ngời, trên ngực gắn chữ màu tang ma số chín và mười.

Hai tên đại hán đang đi lững thững, chợt bọn hăn gặp Hàn Tử Kỳ đang còn ngồi khóc bên bờ suối, chúng cùng “ồ” lên một lượt, rồi từ từ bước tới gần.

Hàn Tử Kỳ đang đắm mình trong cơn mê loạn nên không hay có người đang bước tới gần mình.

Còn cách Hàn Tử Kỳ khoảng chừng ba trượng, hai tên đại hán áo đen ngừng bước, chú bốn con mắt cụ vọ nhìn cậu bé.

Bỗng tên đại hán áo đen mang số chín cất giọng ồm ồm quái gở:

- Bé con, ngươi là ai?

Hàn Tử Kỳ không nghe thấy mà vẫn ngồi yên khóc rả rích. Tên đại hán áo đen mang số chín cất tiếng to hơn:

- Bé con! Ngươi có nghe chưa? Ta hỏi ngươi là ai, tại sao lại ngồi đây khóc?

Tiếng hăn to như tiếng quá, khiến cho Hàn Tử Kỳ giật mình ngược mặt lên, đưa mắt nhìn qua chỗ hai tên đại hán số chín và số mười đang đứng.

Trông thấy hai tên đại hán mặt mày hung dữ, Hàn Tử Kỳ đứng lên, đưa tay lau sạch nước mắt, chỉ đưa

mắt nhìn hai người mà chưa đáp ứng.

Tên đại hán mang áo số chín lập lại:

- Bé con! Người là ai? Tại sao lại ngồi đây khóc một mình?

Nhìn kỹ hai tên đại hán áo đen, Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Hai người đàn ông này xem qua chắc hẳn là phường hắc đạo, ta cần phải hết sức thận trọng mới được.

Cậu bé dè dặt:

- Tiểu bối xin được hỏi:

nhị vị tiền bối là ai?

Tên đại hán áo đen số chín vẫn với giọng ồm ồm quái gở:

- Bọn ta là Luân Hồi sứ giả. Ta là đệ cửu sứ giả, còn hiền đệ này là đệ thập sứ giả, người nghe rõ chứ.

Hàn Tử Kỳ giật mình kêu thầm:

- Nguy rồi! Luân Hồi giáo lâu nay có tiếng là một giáo phái tàn ác dã man, giết người không biết gớm tay, bọn chúng tới đâu máu đổ thịt rơi tới đó, không hiểu hôm nay chúng tới đây để làm gì.

Hàn Tử Kỳ càng dè dặt hơn:

- Tại hạ xin hỏi nhị vị sứ giả tới đây có chuyện gì hay không?

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ:

- Bọn ta đi tìm tên tiểu tử Hàn Tử Kỳ. Người có phải Hàn Tử Kỳ không?

Biết ngay có chuyện bất thường sắp xảy ra, Hàn Tử Kỳ chưa vội đáp, chỉ nhìn tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín thăm dò.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín quát:

- Bé con! Người có nghe chưa? Ta hỏi người có phải là gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ hay không, nói mau!

Hàn Tử Kỳ động tâm, ngập ngừng một lúc, bất giác gật mạnh đầu:

- Đúng, không sai. Hàn Tử Kỳ chính là tiểu bối, nhị vị tiền bối hỏi tiểu bối để làm chi?

Ánh mắt âm hiểm của tên sứ giả Luân Hồi giáo mang số chín chợt lóe sáng:

- Bọn ta vâng lệnh giáo chủ Luân Hồi giáo gặp người, ra lệnh cho người hãy giao nộp một bảo vật.

Hàn Tử Kỳ cau mày:

- Bảo vật gì?

Tên sứ giả mang số chín buông trầm giọng:

- Bản đồ Phù ảnh cung. Bé con, người có mang bảo vật trong mình hay không? Hãy mau mau giao nộp cho bọn ta mang trở về Luân Hồi giáo cho giáo chủ?

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

“Ồ, thì ra hai tên ma đầu quái quỷ này tới đây cũng chỉ vì muốn chiếm đoạt bản đồ Phù ảnh cung, món vật chí bảo của tổ phụ. Luân Hồi giáo vốn là một môn phái ác độc, bạo tàn khét tiếng trên giang hồ từ bấy lâu nay, cho dù ta có bản đồ Phù ảnh cung cũng thà chết chứ nhất quyết không bao giờ giao nộp cho hai tên ác ma này được.”.

Dù vậy, Hàn Tử Kỳ vẫn hòa hoãn:

- Nhị vị tiền bối đã lâm rồi. Tiểu bối còn ấu thơ làm sao dám mang bảo vật theo trong mình. Nhị vị hãy đi tìm nơi khác, khỏi phải nhọc lòng.

Tên sứ giả Luân Hồi cung mang số chín trợn cặp mắt hung tợn, hàm hừ:

- Người nói láo. Người đang mang bản đồ “Phù ảnh cung” trong mình, người đừng hòng qua mắt bọn ta.

Hàn Tử Kỳ cố nhẫn nại:

- Nguyên do nào tiền bối cho rằng tiểu bối có mang bản đồ “Phù ảnh cung” trong mình.

Tiền bối vờ đoán đó phải không?

Tư sứ giả Luân Hồi giáo số chín nổi giận:

- Phụ thân người Hàn Khuất Thân đã biệt tích, mẫu thân người Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thân Phi nay cũng chẳng còn. Hai người đó xem như đã chết rồi, người là đứa con trai duy nhất của họ Hàn, nếu người không có bản đồ “Phù ảnh cung” thì còn ai nữa. Bé con khôn hồn hãy mau mau giao nộp chi bảo cho bọn ta, đừng chờ bọn ta tra khảo.

Trời đây, Hàn Tử Kỳ không còn có thể kiềm chế nổi tính khí quật cường, bắt khuất, tròn xoe đôi mắt

hét:

- Nói nhảm. Ta đã nói với người ta không có bản đồ “Phù ảnh cung” trong mình, làm thế nào giao nộp cho hai người được.

Cậu bé “hừ” một tiếng, rồi nhấn mạnh:

- Nhược bằng ta có bản đồ “Phù ảnh cung” mà không trao ra, hai người làm gì ta đã chứ?

Dứt tiếng, Hàn tử Kỳ nghiêng nghiêng mặt như thách đố tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín giận dữ quát to:

- Người to gan thật. Được rồi, bọn ta sẽ bắt người đem về Luân Hồi, cung nộp cho giáo chủ. Trông người tuần tú, đúng là một đệ nhất mỹ nam tử, chắc hẳn giáo chủ sẽ hài lòng.

Người sẽ được giáo chủ đưa vào “Luyện hồn phòng” cho người nếm lấy mùi đau khổ, ha ... ha ... ha. Ha ha ... Hàn Tử Kỳ hét:

- Luyện hồn phòng là cái quái gì mà ta phải nếm mùi đau khổ, người đừng dọa dẫm, ta không sợ đâu.

Tên sứ giả số chín cất tiếng cười khà:

- Bé con ngu ngốc! Người không sợ ư? Ta nói trước cho người biết. Luyện hồn phòng là một lạc cảnh ngày đêm bất tận, vào đó con người sẽ biến thành con thú, hung hổ, hung hăng cho tới khi thể xác chỉ còn lại một bộ xương khô. Giáo chủ ta sẽ thu nạp tinh hoa để luyện thân pháp “Phản lão hoàn đồng”. Người hiểu chưa?

Hàn Tử Kỳ ngờ ngác không hiểu tý gì cả, nhưng đã hét:

- Nói nhảm, hãy câm ngay cái mồm thối tha của người lại, ta không nghe đâu.

Ngưng lại, Hàn Tử Kỳ trợn mắt:

- Có phải hai người đã hãm hại mẹ ta không?

Tên sứ giả số chín lắc đầu:

- Bọn ta không làm chuyện đó, đã có người khác tính chuyện ngàn năm cho Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi rồi. Bé con, một lần chót ta hỏi người có chịu giao nộp bản đồ “Phù ảnh cung” cho bọn ta hay còn chờ ta động thủ.

Hàn Tử Kỳ sôi giận bất giác vỗ tay vào áo hất mặt:

- Đừng làm nhảm. Bản đồ “Phù ảnh cung” hiện đang ở trong mình ta, hãy bước tới mà lấy.

Tên sứ giả số chín tưởng thật quát:

- Trao cho ta!

Lời chưa dứt, tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín đã tới gần Hàn Tử Kỳ, vươn năm ngón thảo bện nhọn vô vào người cậu bé, nhằm thượng trung hạ bàn nhanh như chớp.

Vốn đã đề phòng từ trước, Hàn Tử Kỳ “hừ” nhạt một tiếng, dịch sang bên trái năm thước, tránh khỏi năm ngón thảo quỷ quái của tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín.

Hụt chiêu đầu, tên sứ giả Luân Hồi giáo ngạc nhiên, trở mắt nhìn Hàn Tử Kỳ, kêu lên:

- A! Thế ra võ công của người cũng khá đấy, nhưng hôm nay người đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Vươn mười ngón thảo ra cong cong như mười cái móc sắt, bằng một thân pháp quỷ dị, tên sứ giả số chín vô vào mười huyết đạo trên khắp thân mình Hàn Tử Kỳ nhanh không kịp thấy.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi lại sử dụng ngay thân pháp “nguy nguy cấp cấp” của Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi đã truyền cho từ lâu, thân ảnh như chiếc bóng mờ luồn tuột ra khỏi vùng thảo của tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín.

Tên sứ giả số chín lại “A” một tiếng ngạc nhiên, phát hữu chưởng đánh ngang qua.

Hàn Tử Kỳ trụ lại thân hình cất ngón chưởng bé nhỏ lên xuất mười thành xuất chiêu tuyệt truyền “Xạ tinh lạc nhạn” chống trả.

Bốp!

Hàn Tử Kỳ lão đảo tháo lui về phía sau ba bốn bước, cánh tay tê chồn như vừa bị sét đánh.

Dĩ nhiên, nội lực của cậu bé còn kém hơn tên sứ giả Luân Hồi giáo một bậc.

Hàn Tử Kỳ nghĩ nhanh:

- Hiện nay ta chưa phải là đối thủ của tên sứ giả quỷ quái này, nếu ta tiếp tục giao tranh chắc chắn sẽ bị bọn chúng bắt giải về Luân Hồi giáo cho ả giáo chủ luyện phép “Phản lão hoàn đồng”, hậu quả chưa biết rồi sẽ ra sao, chi bằng ta dùng kế “Dĩ đào vi thượng” thoát nạn, sau này gặp lại sẽ hay.

Thầm tính xong, thành linh Hàn Tử Kỳ hét to một tiếng, cất ngón chưởng lên vô ngay đỉnh đầu tên sứ giả

Luân Hồi giáo số chín.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín cất tiếng cười ha há, không đỡ chường mà dịch ngang một thước, vờn năm ngọn cỏ bén nhọn cấu vào người Hàn Tử Kỳ.

Chờ tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín vừa xuất thủ, đột ngột Hàn Tử Kỳ thu hồi ngọn chường, quay mình phóng chạy như bay dọc theo bờ suối.

Cậu bé vượt ngang con suối chui vào cánh rừng lá cành rậm rạp ẩn trốn.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín quát:

- Người chạy đi đâu!

Hắn lao tới vờn năm ngọn cỏ vồ vào lưng Hàn Tử Kỳ, nhanh như chớp.

Soạt!

Vạt áo phía sau lưng Hàn Tử Kỳ bị vồ trúng đứt mất một mảnh khá to rơi ngay xuống đất.

Cậu bé kinh hoàng vừa quay mình lại thì một đạo kinh cũng vừa ào tới không còn có phương cách nào tránh né hay chống đỡ kịp nữa.

Bình!

Hàn Tử Kỳ ré lên một tiếng rơi ngay xuống suối, dòng nước cuộn cuộn cuốn đi.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thiên Tàn Phủ

Chẳng biết đã trải qua bao nhiêu thời khắc, Hàn Tử Kỳ mở mắt ra trông thấy mình đang nằm trong cái hố đá cạnh bờ suối nước chảy ào ào.

C

Cậu bé lóp ngóp chui ra ngoài tìm chỗ leo lên bờ, nghe trong mình ê ẩm, nhức nhối nhưng biết rõ mình không bị trọng thương trong lòng thầm mừng rỡ.

Trời đã tối từ lâu, vầng trăng vừa lên, ánh trăng lọt qua lá cành soi sáng lờ mờ.

Đây là một khu rừng rậm cách Hàn Sơn trang rất xa, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn quanh, bất giác rơi hai giọt nước mắt.

Cậu bé cất tiếng run run:

- Mẹ ơi! Mẹ còn sống hay đã chết? Con biết tìm mẹ ở nơi nào? Kẻ thù nào giết mẹ?

Thần thờ một lúc thật lâu, Hàn Tử Kỳ đưa tay gạt nước mắt, rồi lững thững bước vào trong cánh rừng già.

Cậu bé đi mãi cho tới khi vầng trăng đã lên đỉnh đầu nghe trong người mỏi mệt, ngồi tựa lưng vào một gốc cây cổ thụ định làm một giấc, sáng mai sẽ lên đường.

Hàn Tử Kỳ toan nhắm mắt chợt nhận ra cách đó khoảng hai mươi trượng có một cái hang, phía ngoài là vách đá có nhiều đốm sáng xanh rờn lạnh lẽo.

Nhìn kỹ những đốm sáng xanh rờn kia, Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu lên:

- Ồ, Ma hoa!

Thực vậy, những đốm sáng xanh rờn kia chính là những chiếc sọ người lâu năm thán gió mưa, biến thành đóa Ma hoa trông qua ai ai cũng phải khiếp sợ.

Hàn Tử Kỳ nghe rờn rợn cả xương sống, trước đây, cậu bé có nghe Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi nói về chuyện Ma hoa nhưng chưa trông thấy lần nào, giờ lại xuất hiện ở trong cánh rừng này.

Hàn Tử Kỳ đứng dậy bước tới gần đến xem. Có tất cả mười một đóa Ma hoa. Dĩ nhiên mười mấy đóa Ma hoa này là bọn người thám hiểm hoặc đi tìm tung tích bí kíp, kỳ thư tới đây bị giết chứ chẳng sai.

Nhưng ai đã giết họ? Tất nhiên trong cánh rừng này có người nên bọn họ mới lâm nạn.

Ngẫm nghĩ một lúc, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn qua cái hang. Bất chợt, cậu bé nhận ra trên cửa hang có ba chữ viết bằng chỉ lặc.

Hàn Tử Kỳ nhìn ba chữ kia, bật kêu:

- Thiên Tàn Phủ!Ồ! Thì ra nơi đây là chỗ ẩn náu của Thiên Tàn Quái Tẩu, nghe nói lão quái nhân này đã tuyệt tích từ lâu.

Hàn Tử Kỳ nghe mẫu thân Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi kể lại, hai mươi năm trước Thiên Tàn Quái Tẩu là một đại cao thủ đã gây khủng khiếp trong hai đạo hắc bạch trên chốn giang hồ. Trận ác chiến tại ngọn núi Hôi nhận phong, lão nhân đã sát hại trên một trăm cao thủ, hơn một trăm người bị thương, riêng lão nhân không hề hấn gì. Nhưng sau đó chẳng hiểu sao đột nhiên lão nhân biến mất, nên chốn giang hồ không một ai tìm gặp lão nơi đâu cả. Có người cho lão đã chết, cũng có người bảo lão đi tìm bí pháp trường sinh sống lâu gây họa cho mọi người, nay không ngờ lão lại xuất hiện trong cánh rừng này.

Bẩm sinh vốn là một đứa bé thông minh, cang trường, Hàn Tử Kỳ lăm lăm:

- Ta hãy vào phía trong xem có lão nhân hay không?

Hàn Tử Kỳ từng bước tiến vào cánh cửa tò vò Thiên Tàn Phủ.

Từng trận gió lạnh buốt người từ phía trong hang động thốc ra. Hàn Tử Kỳ vận chân khí chống lại hàn tà xâm nhập vào cơ thể.

Vào trong hang động khoảng vài trượng, ánh sáng lờ mờ, lắng tai nghe không có gì khác lạ, Hàn Tử Kỳ chậm chậm bước tới.

Tiến vào thêm khoảng một trượng, thành lình bên tai Hàn Tử Kỳ nghe tiếng quát chấn động khắp cả hang động:

- Đứng lại!

Tiếng quát quá to khiến Hàn Tử Kỳ phải giật mình ngừng bước tức khắc. Phía trong hang động mấp mờ. Hàn Tử Kỳ vận nhỡn lực tinh vi nhìn vào.

Cậu bé trông thấy một lão quái nhân râu tóc bạc phơ, mắt sáng như hai ngọn đèn, mình mặc trường xám vá nhiều nơi, ngồi trên chiếc bồ đoàn dưới lát cỏ khô.

Hàn Tử Kỳ chưa kịp mở lời, lão quái nhân lại quát:

- Người phải chết!

Đạo kinh lạnh lẽo từ ngọn chướng lão quái nhân ào tới Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ giật mình dịch sang trái ba thước tránh đạo kinh lạnh buốt đó.

Cậu bé vô cùng kinh hãi. Từ chỗ bồ đoàn tới cậu bé khoảng trăm trượng, đạo kinh vừa rồi nặng như chiếc búa đồng, công lực của lão quái nhân quả nhiên qui thần cũng kinh sợ.

Hàn Tử Kỳ đứng nhìn lão quái nhân râu tóc bạc phơ chưa nói được lời nào.

Rọi cặp mắt thần vào mặt Hàn Tử Kỳ như quan sát, lão quái nhân râu tóc bạc phơ trầm giọng:

- Tiểu tử, ngươi là ai, tại sao dám xông vào Thiên Tàn phủ của lão phu giữa đêm khuya?

Hàn Tử Kỳ chấp tay cung kính:

- Thưa lão tiên bối, vãn bối là một đứa bé giang hồ lang bạt, đi đêm lạc bước vào cánh rừng này, định tìm chỗ nghỉ ngơi, không biết có bậc cao nhân nhàn ẩn, nên đã làm kinh động giấc ngủ, xin lão tiên bối lượng thứ cho.

Lão quái nhân râu tóc bạc phơ hừ lạnh như tiếng kèn ma:

- Tiểu tử, trước khi vào Thiên Tàn phủ ngươi có trông thấy đám khô lâu nằm ngoài vách đá hay không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Thưa lão tiên bối, tiểu bối trông thấy tất cả có mười một đóa Ma hoa, đó là hài cốt của các nạn nhân bị giết.

Lão quái nhân râu tóc bạc phơ quát to:

- Nói nhảm, bọn chúng to gan lớn mật dám tới đây xâm phạm vào vùng đất cấm, nên lão phu trừng phạt bọn chúng đấy.

Lão hỏi:

- Tiểu tử! Người biết lão phu là ai không?

Giọng nói của lão quái nhân hằn học như đang nổi giận. Hàn Tử Kỳ không biết phải đáp ứng thế nào cho ổn, cứ mãi do dự.

Lão quái nhân râu tóc bạc phơ nổi giận quát:

- Người có nghe chưa? Lão phu hỏi người có biết ta là ai không?

Hàn Tử Kỳ sợ hãi đáp mau:

- Thưa lão tiên bối! Nếu tiểu bối không lầm, lão tiên bối chính là Thiên Tàn Quái Tẩu tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ gần hai mươi năm về trước.

- Ha ha... ha ha... ha ha ha...

Tiếng cười của lão quái nhân chấn động khắp cả động phủ, gió hốt ào ào, cát bụi trên trần tuông xuống mịt mù.

Hàn Tử Kỳ khiếp đảm vội vàng vận khí chân ngưng đọng lại âm thanh chực xé nát cả màng tai và hàn tà xâm nhập vào cửu khiếu.

Lát sau, lão quái nhân thôi cười nhìn Hàn Tử Kỳ, ánh mắt sáng như hai ngọn đèn, trầm giọng:

- Tiểu tử! Người đã biết danh hiệu của lão phu thì chết càng sớm. Người có hiểu ra sao không?

Hàn Tử Kỳ rùng mình mấy cái, nhưng vẫn giữ sự bình tĩnh nhìn lão quái nhân:

- Tiểu bối còn bé con, trí óc thô thiển, xin lão tiên bối chỉ giáo cho.

Lão quái nhân chính là Thiên Tàn Quái Tẩu cất giọng trầm khiếp:

- Tại vì luật lệ của Thiên Tàn phủ, kẻ nào biết được danh hiệu của lão phu thì phải chết ngay. Ta không muốn kẻ đó còn sống trở lại giang hồ tiết lộ tung tích của ta, để cái lũ bại hoại tới đây phá quấy. Cái đạo lý đó người đã hiểu rồi chứ?

Hàn Tử Kỳ khiếp hãi, nhủ thầm:

- Xem ra lão Thiên Tàn Quái Tẩu này là một nhân vật nửa chánh nửa tà, tâm tính cổ quái chưa thấy bao giờ, phần vì luật lệ của Thiên Tàn phủ nhất định lão sẽ giết chết ta chứ chẳng không đâu. Tánh mạng ta tới đây đã hỏng thật rồi.

Thoắt một cái Thiên Tàn Quái Tẩu đã đứng sừng trước mặt Hàn Tử Kỳ, thân pháp của lão vô cùng quái dị, nhanh đến không kịp thấy.

Hàn Tử Kỳ nhận ra Thiên Tàn Quái Tẩu chân trái cụt tới gối, chẳng hiểu lão sử dụng thân pháp gì lại kỳ diệu đến thế.

Quét luôn mắt sáng như hai ngọn đèn, rọi khắp trên thân hình Hàn Tử Kỳ, Thiên Tàn Quái Tẩu gật gù:

- Xem qua căn cốt của người quả phi phạm, đúng là một kỳ hoa của võ lâm, giết đi rất uổng, nhưng vì luật lệ Thiên Tàn phủ xưa nay là vậy, lão phu không thể nào tha thứ cho người được. Hãy nhắm mắt lại cho ta hóa kiếp.

Hàn Tử Kỳ nổi giận:

- Lão tiên bối muốn giết cứ động thủ, tiểu bối nhắm mắt lại làm chi chứ.

Thiên Tàn Quái Tẩu quát to:

- Người phải chết, nhưng trước khi người chết lão phu cần biết người là hậu duệ của môn phái nào, bảo trang nào, nói mau!

Hàn Tử Kỳ thành thực:

- Tiên bối là độc tử của Trang chủ Hàn Khuất Thân, mẹ là Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, không thuộc môn phái nào cả.

Thiên Tàn Quái Tẩu bật kêu lên một tiếng quái gở, trở mắt nhìn Hàn Tử Kỳ một lúc rồi hạ thấp giọng:

- Hàn đại hiệp và Tố Thần Phi cô nương hiện nay thế nào?

Hàn Tử Kỳ chột rơi nước mắt:

- Phụ thân tiểu bối biệt tích từ lâu, còn mẫu thân vừa thất lạc không biết còn sống hay đã chết. Hàn sơn trang lại bị bọn ác ma đốt phá, tiểu bối không nơi nương tựa lang thang tới đây để gặp lão tiên bối...

Thiên Tàn Quái Tẩu bật “ồ” lên một tiếng nhìn kỹ gương mặt Hàn Tử Kỳ, chột kêu lên:

- Tiểu tử, người đã trúng nhằm Tàn phế chương của bọn Luân Hồi giáo rồi, nội trong ba ngày người sẽ biến thành một gã cùi hủi, không còn thần đan nào trị nổi đâu.

Hàn Tử Kỳ hoảng hốt:

- Lão tiên bối, Tàn phế chương độc hại đến thế sao?

Thiên Tàn Quái Tẩu gật đầu:

- Người là một kẻ hậu sinh vừa ra chốn giang hồ nên không hiểu. Năm xưa ở Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đã sử dụng chiêu Tàn phế chương sát hại vô số cao thủ võ lâm, ai nghe tới tên cũng đều khiếp mật, bay hồn, kẻ trúng nhằm sẽ bị cùi hủi tàn phế dung mạo, đau đớn cùng cực chỉ trong vòng một năm sau

thịt xương sẽ rã ra mà chết.

Hàn Tử Kỳ vô cùng khiếp đảm than thầm:

- Mẹ ơi! Con sắp chết. Con không còn tìm mẹ được nữa, xin mẹ tha cho con cái tội bất hiếu của con.

Hàn Tử Kỳ rơi hai giọt nước mắt thương tâm.

Bồng Thiên Tàn Quái Tẩu nói:

- Niệm tình cố nhân, lão phu phá lệ một lần, lão phu không giết người. Người gặp ta đó là mệnh trời chưa dứt người vậy. Hãy theo ta!

Loáng một cái Thiên Tàn Quái Tẩu đã tịnh tọa trên chiếc bồ đoàn lát cỏ khô.

Thân pháp của lão nhân chưa từng trông thấy bao giờ. Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm trong bụng, chẳng hiểu Thiên Tàn Quái Tẩu có dụng tâm gì, nhưng vẫn bước tới gần...

Hự... hự...

Hàn Tử Kỳ bị Thiên Tàn Quái Tẩu điểm huyết ngã lăn ra nằm bất động, cậu bé tròn xoe đôi mắt nhìn lão nhân ấp úng:

- Lão tiền bối...

Thiên Tàn Quái Tẩu quát:

- Đừng làm nhảm, hãy nằm im đó cho lão phu.

Thò tay ra phía sau chiếc bồ đoàn, lôi ra một chiếc hộp màu đen, lấy hai viên thuốc cùng màu đen. Thiên Tàn Quái Tẩu dùng chỉ lực vạch miệng Hàn Tử Kỳ, búng cho linh đan trôi tuốt xuống vực đan điền, kể đó lão nhân vươn tay điểm trên khắp thân người cậu bé.

Chốc lát Hàn Tử Kỳ nghe như có một trận lửa đốt cháy cả tâm can, bèn kêu lên:

- Lão tiền bối...

Thiên Tàn Quái Tẩu quát:

- Đừng lộn xộn, hãy nằm yên đó cho lão phu.

Lão quái nhân vẫy tay một cái bảo:

- Hãy vận khí chân âm truyền khắp ngũ tạng lục phủ cho mau.

Hàn Tử Kỳ cử động thân mình, toan ngồi dậy, nhưng hai tay hai chân vẫn còn tê cứng, cậu bé hiểu ngay Thiên Tàn Quái Tẩu chỉ giải các huyết trên thân mình, tất cả vẫn còn bị bế tắt.

Trận lửa đốt tâm can mỗi lúc càng thêm dữ dội. Hàn Tử Kỳ gấp rút vận khí chân âm xung vào nội tạng trấn bớt trận lửa vô hình khủng khiếp kia.

Khoảng chừng uống cạn một bình trà, chợt Hàn Tử Kỳ nghe một cơn đau nhức xé cả tâm can, mồ hôi tháo ra ướt đầm mình, hơi thở hồng hộc, cuối cùng ói ra một vũng nước đen sì, vô cùng hôi hám, cậu bé chỉ kêu lên một tiếng rồi ngất lịm đi...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Họa Trung Hữu Phúc

Đến khi ánh nắng ban mai vừa lợt vào trong hang động, đúng lúc Hàn Tử Kỳ cũng vừa mở mắt ra.

Đ

Cậu bé đứng lên cảm thấy trong người sáng khoái lạ lùng, trải qua một đêm, chẳng những bệnh đã lành lại mà còn gia tăng thêm nội lực nữa.

Hàn Tử Kỳ vô cùng hoan hỉ đưa mắt nhìn qua, trông thấy Thiên Tàn Quái Tẩu đã tỉnh giấc tự bao giờ, vẫn tịnh tọa trên chiếc bồ đoàn lát cỏ khô.

Hàn Tử Kỳ chắp tay trước ngực cung kính:

- Tiểu bối xin vạn tạ công ơn cứu mạng của lão tiền bối, ân đức này trọn đời không dám quên.

Thiên Tàn Quái Tẩu khoát tay:

- Tiểu tử đừng đa lễ. Lão phu cứu người chẳng cần kể tới công ơn cũng chẳng cần người phải nhớ, ta chỉ cần người làm một chuyện. Người nghĩ thế nào?

Hàn Tử Kỳ vẫn một mực cung kính:

- Lão tiền bối là đại ân nhân của tiểu bối, lão tiền bối cần sai bảo chuyện gì xin cứ nói ra.

Lặng đi một lúc, Thiên Tàn Quái Tẩu cất giọng ai oán:

- Lão phu có hai mối thù cần phải trả, chẳng hiểu người có khứng chịu chẳng?

Hàn Tử Kỳ khẳng khái:

- Tiểu bối xin bái lãnh, dù có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng quyết chẳng từ nan.

Thiên Tàn Quái Tẩu gật gật đầu tỏ sự hài lòng, giọng lão nhân càng thêm ai oán:

- Lão phu có hai mối thù chưa trả được, lòng ta canh cánh từ mười mấy năm qua rồi.

Người hãy giết bọn chúng cho ta trước khi ta nhắm mắt lìa cõi đời.

Ồ ra lão tiên bối này có mối thù không đội trời chung, có lẽ hung thủ đã chặt cụt chân lão chứ chẳng còn ai nữa. Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm như thế, liền hỏi:

- Thưa lão tiên bối, bây giờ tiểu bối phải giết ai?

Thiên Tàn Quái Tẩu nghiêng rặng:

- Người hãy giết chết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma, chính hai tên này đã chặt chân ta. Người có bằng lòng không?

Hàn Tử Kỳ cương quyết:

- Tiểu bối xin bái lãnh, tiểu bối sẽ giết Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão đại ma đầu đó rửa hận cho lão tiên bối.

Chợt cậu bé hỏi:

- Lão tiên bối, tiểu bối mạo muội xin được hỏi, có phải ả Ngọc Diện Ma Cơ trước đây là nội thê của lão tiên bối không?

Thiên Tàn Quái Tẩu gật đầu:

- Người đoán không sai, Ngọc Diện Ma Cơ trước đây là nội tướng của lão phu, đã từng chung sống với lão phu tại Thiên nhai bên cạnh Động đình hồ suốt một năm trời, tình nghĩa sâu hơn biển, nặng tày non, nhưng...

Hàn Tử Kỳ hỏi mau:

- Lão tiên bối, rồi sau đó thế nào?

Giọng nói của Thiên Tàn Quái Tẩu càng thêm bi oán:

- Trong suốt thời gian đó, lão phu đã truyền dạy võ công lẫn nội lực ba mươi năm cho ả, với kỳ vọng sau đó sẽ cùng tái xuất giang hồ khử trừ những tên bại hoại, nào ngờ tính nết của ả hoang dâm vô độ, ta đã từng tha thứ ả rất nhiều lần, cho ả ăn năn hối ngộ, nhưng hồi ơi...

Tới đây Thiên Tàn Quái Tẩu vụt ngưng đi, hình như trong lòng lão đang đau thương cùng cực...

Hàn Tử Kỳ không dám hỏi, chỉ nhìn Thiên Tàn Quái Tẩu chờ đợi. Lúc sau Thiên Tàn Quái Tẩu tiếp:

- Lão phu không ngờ ả tính nào tật nấy, vẫn tiếp tục con đường tội lỗi, lại còn thông đồng với Bắc Khuyết Thần Ma phục rượu cho ta say bất tỉnh, rồi chặt chân ta như người đã thấy, sau đó lại còn đầu độc ta bằng kịch độc “Tàn chi tán cốt”.

Hàn Tử Kỳ kêu lên:

- Quả là ác phụ.

Thiên Tàn Quái Tẩu gật đầu:

- Không sai. Đến khi lão phu tỉnh lại thấy mình đang nằm trong một cánh rừng già, chính là khu rừng này, ta nhờ có linh đan “Truy xu bách độc” và nội lực thâm hậu mới tống nổi kịch độc kia ra ngoài, sống tới ngày nay. Mười mấy năm ở trong Thiên Tàn phủ này, lòng ta luôn nghĩ đến mối hận thù, chưa trả xong chưa đành nhắm mắt, nhưng vì tàn phế ta không thể nào di chuyển xa được để giết ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma, nên cam đành nuốt hận cho tới bây giờ...

Nhìn Hàn Tử Kỳ, Thiên Tàn Quái Tẩu đổi giọng:

- Nay duyên trời khiến xui người đến đây, lão phu xem người cốt cách phi thường, đúng là một đóa kỳ hoa của võ lâm sau này, chỉ có người mới giúp được ta trả nổi mối hận thù mãi canh cánh trong lòng ta chẳng giây phút nào yên được.

Hàn Tử Kỳ chấp tay trước ngực:

- Tiểu bối xin bái mạng. Tiểu bối thề sẽ giết cho bằng được ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma, đền đáp phần nào công ơn cứu mạng của lão tiền bối vừa rồi.

Thần sắc trên gương mặt Thiên Tàn Quái Tẩu hiện lên nét hoan hỉ hết sức hài lòng:

- Tiểu tử, người hãy còn quá trẻ, hiện nay nội lực chẳng có được là bao, võ công hãy còn thô thiển, nếu người ra chốn giang hồ đương đầu với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ hay lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma chẳng khác nào đem trứng chọi đá, người hãy lưu lại Thiên Tàn phủ này khoảng hai năm ta sẽ truyền cho người ba chiêu “Hàng ma nhất thức”.

“Hàng ma nhị thức” và “Hàng ma tam thức” mới có thể tạm thời đối đầu với bọn giang hồ được.

Hàn Tử Kỳ cung kính:

- Tiểu bối sẽ tận tâm, tận lực tập luyện võ công đặng giết chết cặp gian phu dâm phụ kia trả thù cho lão tiền bối, dù có tan thân nát cốt cũng không sờn lòng.

Thiên Tàn Quái Tẩu bật khen:

- Tốt, trong hai năm nay lão phu sẽ gom bí pháp cho người có ba mươi năm nội lực, nhưng vẫn chưa đủ đâu, sau khi người ra chốn giang hồ cần phải tìm dị phẩm hoặc gặp kỳ duyên, luyện chiêu Hàng ma tam thức, mới có thể đối diện với ả Ngọc Diện Ma Cơ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma được. Người hãy ghi

nhớ lời ta dặn.

Hàn Tử Kỳ chưa kịp trả lời, bỗng nhiên Thiên Tàn Quái Tẩu đổi giọng quát to:

- Tiểu tử, nếu người thấy sứ mạng của lão phu quá khó khăn nguy hiểm, hãy mau mau rời khỏi Thiên Tàn phủ này, đừng đứng đó làm bận mắt ta.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi nhủ thầm:

- Quả nhiên lão tiên bối này là một nhân vật nửa tà, nửa chánh, tâm tánh thất thường, khi đã nổi giận lên ta không nên làm nghịch ý lão, có lẽ lão đang nghi ngờ ta hứa hẹn dối trá bởi ta và lão chưa có tình nghĩa gì để có thể tin là ta dám hy sinh cho lão, ta phải tìm cách hóa giải tình trạng này.

Thầm nghĩ xong, Hàn Tử Kỳ càng tỏ ra cung kính hơn trước:

- Tiểu bối đã hứa sẽ tận tâm tận lực hoàn thành sứ mạng lão tiên bối đã phó thác, nhưng lão tiên bối vẫn còn hoài nghi, tiểu bối xin thỉnh cầu một điều.

Lừ cặp mắt sáng như hai ngọn đèn nhìn Hàn Tử Kỳ, Thiên Tàn Quái Tẩu gằn giọng:

- Người thỉnh cầu lão phu điều gì hãy nói ra mau!

Hàn Tử Kỳ thành khẩn:

- Hiện nay song thân của tiểu bối không hiểu chết sống lẽ nào, tiểu bối là một đứa trẻ bơ vơ lạc lõng, không nơi nương tựa, tiểu bối xin thỉnh cầu được làm nghĩa tử của lão tiên bối, chẳng hiểu lão tiên bối có núm lòng thương hại khứng chịu cho chăng?

- Ha ha... ha ha ha... Ha ha...

Thiên Tàn Quái Tẩu gióng lên tràng cười chấn động, gió hốt ù ù, bụi cát tung mù trong hang động, khiến cho Hàn Tử Kỳ phải khiếp thềm, nhưng chưa rõ duyên cớ nào khiến lão nhân trở loạt cười quái gở như thế. Cậu bé đứng yên đợi chờ.

Chấm dứt tràng cười quái gở, Thiên Tàn Quái Tẩu nhìn Hàn Tử Kỳ, cất giọng ôn nhu:

- Tiểu tử, người quả là một đứa bé thông minh tuyệt đỉnh, người đã điếm trúng trái tim của lão phu, thỉnh cầu của người là chánh đáng lẽ nào ta lại từ chối hay sao.

Hàn Tử Kỳ vội quỳ sụp xuống hô to:

- Nghĩa tử xin bái lễ cùng nghĩa phụ.

Cậu bé lạy đủ chín lạy, rồi vẫn còn quỳ đó không dám đứng lên.

Phất cánh tay nâng Hàn Tử Kỳ đứng lên, Thiên Tàn Quái Tẩu vui vẻ:

- Hàn nhi chớ nên đa lễ. Vừa rồi lão phu đã thử thách ngươi, không ngờ ngươi là một trang nam tử chí khí, can trường, đạo nghĩa, ta rất an tâm. Ngươi hãy ở lại đây hai năm như lời ta đã nói.

Hàn Tử Kỳ xúc động rơi hai giòng nước mắt, trong lòng cảm kích khôn cùng. Cậu bé không ngờ Thiên Tàn Quái Tẩu, một nhân vật tính tình cổ quái lại có lòng nhân như thế.

Trở tay về phía sau hang động, Thiên Tàn Quái Tẩu bảo Hàn Tử Kỳ:

- Phía sau đã có thạch trì nước đầy quanh năm, lúc khát hài tử hãy múc uống không cần phải đi tìm suối, chung quanh hồ lại có rất nhiều nấm bách niên lúc đói ngươi hãy lấy mà ăn, thỉnh thoảng ngươi vào cánh rừng phía trước Thiên Tàn phủ sẵn một vài con thú đem về làm lương thực phòng khi lúc gió mưa tâm tã. Ngươi hãy cố gắng luyện ba chiêu rồi sẽ ra chốn giang hồ.

Hàn Tử Kỳ chấp tay trước ngực:

- Hài tử xin tuân lời nghĩa phụ.

Thiên Tàn Quái Tẩu buông tiếng thở mạnh như vừa trút đi một mối ưu tư đã chong chất trong lòng qua nhiều năm tháng:

- Bây giờ hài nhi hãy ra phía sau lo mọi việc, lão phu cần phải nghỉ ngơi một lúc rồi sẽ gặp lại ngươi sau.

Dứt lời, Thiên Tàn Quái Tẩu nhắm mắt lại, tịnh thần. Hàn Tử Kỳ bước ra phía sau hang động bắt đầu việc luyện võ công.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phò Ngụy Cứu Khố

Trên lưng con xích long câu sắc lông màu huyết dụ, đỏ như màu máu sậm là một gã thiếu niên tuổi trạc mười bảy, mười tám mặt mũi cực kỳ tuấn mỹ. Gã thiếu niên buông lơ dây cương cho ngựa đi chậm chậm, đôi mắt ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp của buổi sáng mùa xuân.

T

Lòng cảm khái, gã thiếu niên vận lam y cất tiếng ngâm nga hai câu thơ của đại thi hào Lý Bạch:

“Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu

Cổ lai chinh chiến kỹ nhân hồi.”.

Tạm dịch:

“Say ngủ sa trường đừng vội trách

Xưa nay chinh chiến có ai về.”.

Gã thiếu niên lam y ngâm dứt, thình lình nghe có tiếng là quát phía bên kia ngọn đồi thấp.

Gã giật mình, ngồi thẳng người lên, hướng sang phía đó, vận thính lực nghe ngóng.

Rõ là nơi đó có một số đông người đang giao tranh với một cô gái không sai.

Gã thiếu niên vận lam y lẩm bẩm:

- Ta hãy may tới đó xem chuyện gì xảy ra.

Gã giục con Xích long câu lên đỉnh đồi rồi đưa mắt nhìn xuống thung lũng.

Trên bãi cỏ xanh rộng lớn, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đang vây đánh một ả thiếu nữ mặt mày xấu xí, tình thế nàng sắp sa cơ.

Chẳng chút chậm trễ, gã thiếu niên vận lam y bay ngựa xuống thung lũng, tới gần chỗ ba người đang giao đấu, hét:

- Dừng lại!

Mồm hét, chàng vừa rời khỏi lưng ngựa phóng tới đầu tràng.

Hai tên sứ giả Luân Hồi nghe tiếng hét xé không gian giật mình thu hồi giới đao, đưa mắt nhìn xem đó là ai, bỗng cả hai tên cùng bật “ồ” lên một lượt.

Ả thiếu nữ xấu xí cũng thu hồi trường kiếm đưa mắt nhìn gã thiếu niên vận lam y, bất giác thân hình nàng rúng động.

Nhìn kỹ gương mặt hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, gã thiếu niên vận lam y bật thốt:

- Ồ! Hai tên đệ cừu, đệ thập Luân Hồi giáo đây, quả là không tìm mà gặp.

Thực vậy, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo chính là đệ cừu sứ giả và đệ thập sứ giả không sai.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo mang số chín trên ngực nhìn gã thiếu niên vận lam y, cất giọng ồm ồm:

- Hàn Tử Kỳ? Hoá ra là người đó sao?

Gã thiếu niên vận lam y chính thực là Hàn Tử Kỳ, lạnh lùng:

- Người có đui chưa, không là ta thì còn là ai nữa chứ.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín trợn cặp mắt quý:

- Tiểu tử! Hãy mau mau giao nộp bản đồ “Phù ảnh cung” cho bọn ta, ta sẽ niệm tình tha chết cho người lần này.

Hàn Tử Kỳ nghiêng răng:

- Trái lại, tiểu gia gia sẽ giết hai người trả mỗi hận năm xưa hai người đã đánh ta rơi xuống dòng suối. Bây giờ hia người chuẩn bị chết cách nào, nói mau!

Tên sứ giả số mười quay sang tên sứ giả số chín:

- Cừu huynh, dài dòng với gã tiểu quỷ làm chi bận lòng, hãy để cho đệ bắt gã.

Nhìn ánh mắt sáng tỏ hai vì sao của Hàn Tử Kỳ, tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín quay lại đồng bọn:

- Thập đệ hãy thận trọng, xem ra gã tiểu tử đã khác hơn xưa rất nhiều, có lẽ võ công của gã rất cao thâm, cặp mắt gã đã cho ta biết điều đó.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười trấn Âm Nghi:

- Cừu huynh, hãy an tâm, chỉ trong vòng ba chiêu đệ sẽ bắt được gã giải về Luân Hồi giáo nộp cho

cung chủ, chúng ta sẽ lãnh thưởng một vạn lạng vàng ròng như cung chủ đã ra lệnh.

Không đợi đồng bọn nói thêm lời nào, tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười lốt tới đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ. Hắn ồm ồm giọng:

- Tiểu tử! Người định lẽ nào, bó tay chịu tội hay chờ bản sứ giả động thủ bắt người?

Hàn Tử Kỳ ngạo nghễ:

- Đừng lái nhái cái mồm. Hôm nay tiểu gia sẽ chặt một cánh tay người trả thù xưa, sau đó sẽ tới Luân Hồi cung hỏi tội ả hồ ly Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười giận dữ quát:

- Tiểu tử muốn chết!

Hắn vung thanh gươm đao điểm vào tám huyết trên mình Hàn Tử Kỳ nhanh tợ chớp.

Một tiếng động thanh thao, Hàn Tử Kỳ rút trường kiếm ra khỏi vỏ, rung tay một cái.

Một chùm kiếm ảnh vọt ra ngoài một trượng chặn thanh gươm đao của đối thủ.

Xoảng... xoảng...

Kiểm ảnh đao quang chợt tắt, tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười lui lại ba bốn bước trở cặp mắt kinh dị nhìn Hàn Tử Kỳ. Hắn không ngờ võ công chàng giờ đây lại cao thâm như thế.

Nhưng liền đó, song phương cùng lướt sát tới, kiếm đao chạm nhau xoang xoảng, từng chùm tia lửa chớp lóe mỗi lúc càng thêm dữ dội hơn.

Qua mười hiệp, đột nhiên tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười kêu “oái” một tiếng, cánh tay phải lẫn với đao bay ra ngoài, máu trên vai tuôn ra lai láng, lão đảo tháo lui ngoài trường.

Tên sứ giả số chín hốt hoảng lướt tới vươn tay điểm huyết cầm máu cho đồng bọn, lấy linh đan bôi vào rồi xé một mảnh áo rịt vết thương.

Hắn đưa tên đồng bọn ra ngoài xa, quay lại trợn mắt nhìn Hàn Tử Kỳ, rít giọng căm thù:

- Tiểu tử, món nợ máu này sẽ có một ngày nào đó bọn ta trả lại trên mình người gấp trăm lần hơn nữa.

Lời vừa dứt, tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín liền cặp lấy đồng bọn phóng sang ngọn đồi mất dạng.

Chờ bọn sứ giả đi rồi, thiếu nữ xấu xí bước tới gần Hàn Tử Kỳ, chắp tay trước ngực cất giọng oanh vàng:

- Tiểu muội xin đa tạ công tử cứu nguy của Hàn công tử, trọn kiếp này muội chẳng dám quên.

Hàn Tử Kỳ khoát tay:

- Cô nương chớ nên đa lễ, trong lòng tại hạ bất an, chuyện trên đường hành hiệp tương trợ lẫn nhau là thường sự, cô nương đừng quan tâm làm chi.

Chàng nhìn nàng:

- Tại hạ xin được hỏi mỹ danh của cô nương là gì, để cho tại hạ dễ dàng xưng hô.

Ngập ngừng phút giây, cô gái xấu xí đáp:

- Tiệm danh của tiểu muội là Xú diện Nữ. Hàn công tử hãy gọi như thế.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Xú diện Nữ ư? Đây chỉ là biệt danh, tại hạ muốn biết danh tánh của cô nương.

Như có điều gì uẩn khúc trong lòng. Xú diện Nữ lắc đầu:

- Hàn công tử thứ cho, hãy gọi tiểu muội là Xú diện Nữ được rồi, còn danh tánh thì...

Nàng ngừng lại không nói nữa. Hàn Tử Kỳ lấy làm lạ liền phóng tới:

- Tại hạ xem qua hình dáng của Xú cô nương phải là một vị tiểu thư trâm anh, đài các nhưng chẳng biết tại sao...

Tới đây Hàn Tử Kỳ vụt im đi không tiếp thêm lời. Chàng muốn nói với hình dạng yêu kiều diễm lệ đó nàng phải là một trang quốc sắc, thiên hương, tại sao lại là một cô gái có bộ mặt xấu xí như thế nhưng sợ lời mình thất thổ khiến cô gái nổi giận nên chàng ngừng nửa chừng.

Chợt nghe Xú diện Nữ cười khúc khích cất giọng trong như ngọc lưu ly:

- Hàn công tử muốn nói đến bộ mặt xấu xí của tiểu muội ư? Trời sinh muội ra vốn là một ngôi sao xấu, làm thế nào trở thành một ả thiếu nữ yêu kiều diễm lệ được. Muội đành cam chịu số phận của mình thôi. Công tử thấy khó chịu lắm ư?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Tại hạ đâu dám vô lễ với Xú cô nương đến thế. Cô nương tuy không có gương mặt xinh đẹp như mọi thiếu nữ khác, nhưng cô nương có cái đẹp ở tâm hồn, giọng nói êm đềm 8 như ngọc rót, tư phong cốt cách đài trang, đó mới là viên ngọc liên thành, không có một ả mỹ nhân nào sánh kịp cô nương.

Ánh thu ba Xú diện Nữ chớp lên mấy lần, nàng cất giọng êm như mơ:

- Hàn công tử quả là một chính nhân quân tử, một trang thiếu hiệp hào hùng, xem người bằng nội tâm, không xem nơi thể xác, những lời vàng ngọc đó tiểu muội xin ghi tạc vào lòng, trọn kiếp không thể nào quên được.

Hàn Tử Kỳ từ tốn:

- Xú cô nương đã dạy quá lời rồi. Sự thực đến nay tại hạ chỉ là một kẻ vô danh, thuộc hàng tiểu bối, năm xưa tại hạ nhờ mẫu thân dạy bảo hiểu biết chút ít về chuyện giang hồ, đâu dám sánh mình cùng bậc chánh nhân quân tử.

Xú diện Nữ thăm dò:

- Hàn công tử, tiểu muội mạo muội xin hỏi. Nhị vị đại nhân thuộc danh giá hay môn phái nào, xin công tử nói cho muội được rõ, ngày sau có dịp sẽ để bái kiến cao nhân.

Nghe Xú diện Nữ hỏi đến song thân, gương mặt đang tươi của Hàn Tử Kỳ chợt buồn thấp giọng:

- Phụ thân của tại hạ là Trang chủ Hàn sơn trang Hàn Khuất Thân, còn mẫu thân tên gọi “Tuyệt đại mỹ nhân” Tố Thần Phi, có lẽ cô nương đã nghe qua một vài lần.

Xú diện Nữ bật “ồ” lên một tiếng sững sốt nhìn Hàn Tử Kỳ không chớp mắt. Phút chốc nàng lên tiếng:

- Thế ra Hàn công tử là con trai của Hàn tiền bối và Tuyệt đại nữ tiền bối đây sao?

Tiểu nữ có nghe thăm biến Hàn sơn trang, chẳng hay...

Hiểu ngay Xú diện Nữ muốn hỏi điều gì rồi, bằng một giọng buồn buồn, Hàn Tử Kỳ thành thật:

- Phụ thân của tại hạ đã biệt vô tung tích từ lúc tại hạ còn tuổi ấu thơ, còn mẫu thân cũng biệt tích từ lâu, đến nay chẳng rõ chết sống lẽ nào, mấy tháng qua tại hạ hết sức đi tìm mà không phăng ra manh mối.

Như cảm thương tâm trạng của Hàn Tử Kỳ, Xú diện Nữ buông hơi thở nhẹ:

- Hàn công tử, công tử biết hung thủ đốt phá Hàn sơn trang không?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Tại hạ chưa tìm ra đích thực hung thủ đốt phá Hàn sơn trang là ai, có điều chuyện này có liên hệ đến Luân Hồi giáo, tại hạ đang trên đường tìm hiểu sự thật trước khi tìm bọn chúng trả thù.

Hàn Tử Kỳ kể lại câu chuyện chàng bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín và số mười đánh rơi xuống

dòng suối năm xưa cho Xú diện Nữ nghe và tiếp:

- Lúc này tại hạ chặt cụt cánh tay tên Luân Hồi giáo số mười là để trả mối thù năm xưa.

Hiện nay tại hạ còn ba sứ mạng trên vai. Một là đi tìm tung tích của song thân xem còn sống hay đã chết, hai là tìm hung thủ tàn phá Hàn sơn trang và bản đồi “Phù ảnh cung”, thêm lời dặn dò của thân mẫu...

Đến đây Hàn Tử Kỳ ngưng đi không nói nữa. Xú diện Nữ cũng im lặng đứng yên nhìn chàng.

Thật lâu chợt nhớ lại một điều, Hàn Tử Kỳ đánh tiếng:

- Xú cô nương! Quý trang của cô nương hiện ở địa phận nào. Hãy nói cho tại hạ được rõ, sau này có dịp tại hạ sẽ tới bái kiến nhị vị đại nhân.

Xú diện Nữ giật mình lúng túng phút giây mới chịu mở lời:

- Từ buổi sơ sinh tiểu muội không rõ cha mẹ là ai, chỉ nghe dưỡng mẫu nói lại. Một sáng dưỡng mẫu đi ngang qua cánh rừng thấy muội đang nằm dưới gốc cây khóc oa oa, người thương tình bồng về nhà nuôi dưỡng cho đến lúc trưởng thành, sau đó người mắc chứng bệnh nan y, thuốc thang không chữa nổi nên đã qua đời. Muội mai táng dưỡng mẫu, cư tang ba tháng mười ngày, buồn vì cảnh cô đơn nên rong ruổi ra chốn giang hồ, đến đây bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đón chặn đòi bắt muội đem về Luân Hồi cung cho Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ làm tỳ nữ, kẻ Hàn công tử tới kịp cứu nguy, bằng không muội đã rơi vào tay bọn chúng rồi.

Hàn Tử Kỳ bâng khuâng:

- Hoàn cảnh của Xú cô nương thật đáng thương tâm, nhưng thân gái dặm trường, chốn giang hồ lại đầy rẫy nguy hiểm, làm sao cô nương có thể đối phó với chuyện bất trắc xảy ra.

Chẳng hiểu cô nương có nghĩ tới điều đó không?

Xú diện Nữ chớp sáng hai ánh mắt:

- Tiểu muội đã nghĩ tới điều này, có điều hiện nay muội là một kẻ không nhà, không quyến thuộc thân bằng, biết phải nương tựa vào đâu, lại nữa muội cũng cần bôn tẩu giang hồ tìm tung tích song thân, cho dù gian lao nguy hiểm đến đâu muội cũng chẳng sờn lòng.

Hàn Tử Kỳ cảm khái:

- Tấm lòng hiếu đạo của Xú cô nương thật là hiếm thấy trên thế gian này, chắc sẽ động đến trời xanh, sớm muộn gì cô nương cũng gặp lại nhị vị đại nhân chứ chẳng không đâu.

Đưa mắt nhìn ánh nắng chiều hiu hắt trên đỉnh núi, Hàn Tử Kỳ nói mau:

- Xú cô nương, Bình thủy tương phùng, chắc sẽ có ngày tao ngộ, hiện giờ tại hạ có chuyện gấp phải đi ngay, cô nương hãy nên hết sức bảo trọng, coi chừng gặp lại bọn sứ giả Luân Hồi giáo. Tại hạ xin cáo biệt cô nương.

Hàn Tử Kỳ leo lên lưng con Xích long câu toan phóng qua ngọn đồi rồi đi.

Chợt Xú diện Nữ gọi giật:

- Hàn công tử...

Hàn Tử Kỳ ngưng lại:

- Xú cô nương còn điều gì chỉ giáo nữa không?

Xú diện Nữ hấp tấp:

- Hàn công tử, sau này nếu tiểu muội muốn gặp lại công tử phải đến nơi nào.

Hàn Tử Kỳ mỉm cười:

- Nhân sinh hà xứ bất tương phùng. Giang hồ tuy rộng mệnh mông, nhưng giữa tại hạ và cô nương chắc chắn sẽ có phen tái ngộ. Xin cáo biệt...

Dứt câu, Hàn Tử Kỳ phóng ngựa qua ngọn đồi, trở xuống quan lộ di thẳng về hướng Bắc.

Nhìn theo người ngựa Hàn Tử Kỳ cho đến khi hút bóng từ lâu, Xú diện Nữ buông tiếng thở dài, trở thuật khinh công đi về một hướng khác.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Kỳ Ngộ Chi Duyên

Dãy núi Hằng sơn chợt tỉnh bừng, có cây vạn vật đều thức giấc khi nửa vành trăng cong vút trời lên đỉnh núi xa xa...

D

Trời đã khuya, núi rừng vắng lặng, đó đây không nghe một tiếng động nào, ngoại trừ tiếng lốc cốc của vó ngựa điếm mòn một trên quan đạo dẫn tới thị trấn Vân Thai.

Khi nhìn kỹ lại đó là một cỗ xe song mã kéo một chiếc thùng bít bùng, không ai hiểu chứa những vật gì trong đó.

Trên lưng hai con tuấn mã kéo cỗ xe, hai tên đại hán áo đen một tay cầm dây cương, tay kia quất roi tron trót trên lưng hai con tuấn mã chạy càng lúc càng mau. Hình như họ đang có một chuyện gì thật khẩn cấp.

Chợt từ phía sau nghe có tiếng vó ngựa dập dồn mỗi lúc một gần hơn, chẳng bao lâu xuất hiện con hùng mã, trên lưng chở một người còn xa nên chưa rõ là ai.

Chỉ trong nháy mắt người ngựa đã tới gần qua ánh trăng khuya mờ tỏ cho thấy kỵ sĩ chính là Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ từ dãy núi Tung Sơn tới đây sau khi cứu Xú diện Nữ thoát khỏi tay hai tên sứ giả Luân Hồi giáo.

Không mấy chốc Hàn Tử Kỳ đã bắt kịp xe song mã kéo chiếc thùng bít bùng cách khoảng năm mươi trượng.

Nhìn chiếc thùng bít bùng, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Ồ... cỗ xe song mã phía trước kéo chiếc thùng gì đây?

Động tính hiếu kỳ, Hàn Tử Kỳ phi ngựa tới ngay, nháy mắt chỉ còn cách cỗ xe song khoảng mười trượng.

Nhìn kỹ chiếc thùng bít bùng, Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Là thực, bọn tiêu cực nào đó đang chở hàng gì quý giá trong chiếc thùng bí bưng vậy?

Nhưng chàng đã tự đáp:

- Không phải, nếu là bọn tiêu cực chở hàng quý, tại sao không có một tên thuộc hạ hộ tống, ở phía sau đề phòng bọn đạo tặc tranh cướp.

Trong lòng phát sinh nghi hoặc, Hàn Tử Kỳ thúc ngựa phi nhanh, cố vượt qua cỗ xe song mã để nhìn hai tên kỵ mã phía trước, xem đó là ai.

Phút giây con Xích long câu đã đi song song với hai con tuấn mã kéo chiếc thùng bí bưng. Hàn Tử Kỳ đảo mắt nhìn hai tên kỵ mã, chợt khẽ “ồ” lên một tiếng vì chàng vừa nhận ra bọn chúng chính là sứ giả Luân Hồi giáo.

Cùng lúc hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cũng vừa bắt gặp ánh mắt của Hàn Tử Kỳ, nhưng chẳng nói năng gì mà vươn roi quất tron trót trên lưng hai con tuấn mã cố qua mặt con Xích long câu của Hàn Tử Kỳ vừa trờ tới.

Dĩ nhiên, bọn chúng chưa nhận ra Hàn Tử Kỳ là kẻ thù vừa chặt cụt tay tên sứ giả số mười nơi dãy núi Tung sơn lúc chiều qua.

Một ý niệm thoáng nhanh trong đầu, Hàn Tử Kỳ kìm hai bên hông con Xích long câu vọt tới như bay, chỉ trong tia chớp đã bỏ cỗ xe song mã hơn mười trượng, rồi vút một cái chàng quay ngựa lại cản ngang đường.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đồng quát to:

- Tránh ra! Người có đui chưa?

Làm như chưa nghe tiếng quát, Hàn Tử Kỳ thản nhiên ngồi chễm chệ trên lưng ngựa, mắt nhìn lên bầu trời đầy sao.

Cỗ xe song mã còn cách người ngựa của Hàn Tử Kỳ chừng năm trượng, một trong hai tên sứ giả Luân Hồi giáo quát vang:

- Tránh ra, người muốn chết sao?

Hàn Tử Kỳ như hóa đá, thản nhiên ngồi trên lưng ngựa dường như chưa hay biết chuyện gì xảy ra.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo bắt buộc phải gấp rút dừng cỗ xe song mã lại chỉ còn cách người ngựa của Hàn Tử Kỳ khoảng ba trượng.

Hai tên này nhảy xuống ngựa, bước tới đứng trước đầu con Xích long câu, quắc mắt nhìn Hàn Tử Kỳ.

Bấy giờ Hàn Tử Kỳ nhìn rõ trên ngực tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng phải mang số mười một còn tên kia mang số mười hai.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một trở tay vào mặt Hàn Tử Kỳ quát:

- Tiểu tử, ngươi là ai tại sao dám cả gan lớn mật cản đường bọn ta ở nơi đây?

Hàn Tử Kỳ hiểu ngay chuyện chàng chặt cụt tay tên sứ giả số mười chưa thấy tới tai hai tên này nên hẳn mới hỏi chàng câu đó. Hàn Tử Kỳ ngạo nghễ:

- Ta là ai ngươi không cần phải biết làm chi, nhưng ta cản đường hai ngươi thì đã làm sao chứ?

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một quát to:

- Bọn ta sẽ giết ngươi.

Soạt một tiếng, tên sứ giả số mười một rút thanh giới đao ra, toan xuất thủ, tên sứ giả số mười hai cũng vừa tuốt thanh giới đao bên lưng lướt tới.

Hàn Tử Kỳ khoát tay:

- Khoan đã!

Tên sứ giả Luân Hồi giáo mang số mười một ngưng giới đao trợn mắt:

- Ngươi còn lời trối trăng nào hãy nói mau!

Trở tay sang chiếc thùng bút bưng phía sau hai con tuấn mã, Hàn Tử Kỳ hỏi:

- Ta muốn biết hai ngươi chở cái gì trong cái thùng bút bưng kia. Nói mau!

Tên sứ giả mang số mười hai nổi giận quát:

- Ngươi sắp chết tới nơi rồi còn hỏi chuyện riêng của bản giáo làm chi? Ngươi biết bọn ta là ai không?

Hàn Tử Kỳ chinh giọng:

- Luân Hồi giáo.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một hỏi:

- Ngươi biết Luân Hồi giáo thế nào không?

Hàn Tử Kỳ đáp gọn:

- Dã man, tàn ác...

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng lượt quát to, cùng tung giới đao chém vào đầu con Xích long câu của Hàn Tử Kỳ.

Nhanh như tia chớp, trước đó Hàn Tử Kỳ đã vọt qua đầu ngựa, trường kiếm rút ra rung một cái.

Xoảng... xoảng...

Hai chùm hoa lửa đỏ rực, hàng ngàn tia lửa bắn xẹt khắp mọi nơi.

Song phương cùng thu hồi võ khí, rồi lại sáp vào. Tức thì, một trận ác chiến diễn ra trước đầu ba con ngựa.

Qua tám hiệp, bỗng tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười hai rú lên một tiếng kinh hoàng, thanh giới đao văng ra xa, tay trái bụm lấy cánh tay cụt tới cùi chỏ, tay phải máu tuôn lênh láng, lão đảo tháo lui ngoài một trượng.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một liệu bề không kham nổi, trở giới đao vào mặt Hàn Tử Kỳ quát:

- Tiểu quỷ! Bọn ta sẽ gặp lại ngươi.

Hắn dìu lấy đồng bọn tới hai con tuấn mã leo lên tiếp tục cuộc hành trình, bỗng...

Vèo! Một lần sáng chớp tới tên sứ giả Luân Hồi giáo mang số mười một nhanh không thể tưởng. Đó là nhát kiếm của Hàn Tử Kỳ vừa chém tới.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một kinh hãi, cặp lấy đồng bọn phóng ra ngoài tránh khỏi, liền quay mặt lại, đã thấy Hàn Tử Kỳ đứng trước mặt tay lăm lăm thanh trường kiếm.

Thấy có kẻ lạ mặt đứng gần, hai con tuấn mã cất tiếng hí vang lừng, toan cuốn vó chạy đi.

- Hãy đứng yên đó cho ta.

Miệng nói, Hàn Tử Kỳ vẩy tay một cái.

Bịch... bịch...

Hai con tuấn mã đứng trờ như pho tượng vì vừa bị Hàn Tử Kỳ điểm bễ huyết đạo.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một quát:

- Tiểu quỷ! Ngươi định giở trò gì nữa?

Hàn Tử Kỳ lạnh băng:

- Hai người hãy rút xéo ngay, còn cỗ xe này lưu lại...

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một gầm to:

- Tiểu quỷ! Ta liệu chết với người. Ta không...

Nhưng hắn ta giật mình vì chợt nhận ra một làn kiếm chớp tới hắn nhanh như sét giạt.

Hàn Tử Kỳ xuất chiêu “hàng ma nhất thức” vừa luyện được trong Thiên Tàn phủ.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một rất đỗi kinh hoàng hú dài một tiếng, tay cấp lấy tên kia vọt lên như cây pháo thăng thiên lúi tuốt vào cánh rừng lá rậm.

Chờ cho bọn chúng đi xa rồi, Hàn Tử Kỳ quay qua nhìn hai con tuấn mã đứng trơ trơ như đã hóa đá. Chàng cất tiếng cười khanh khách:

- Hai người đau khổ lắm ư?

Lại nhìn về phía chiếc thùng bí bưng phía sau hai con tuấn mã, Hàn Tử Kỳ lầm bầm:

- Ta thử bước lại xem trong chiếc thùng bí bưng kia đựng những gì mà xem ra bọn chúng quan tâm đến thế.

Hàn Tử Kỳ bước lại gần chiếc thùng bí bưng nhận ra có một cánh cửa nhỏ bên hông.

Chàng nắm cánh cửa kéo ra, ghé mắt nhìn vào khoảng tối lờ mờ qua ánh trăng khuya rọi vào.

Bỗng Hàn Tử Kỳ kêu lên:

- Bọn chúng bắt cóc ai đây?

Hàn Tử Kỳ vận nhỡn lực nhìn kỹ, trông thấy một ả thiếu nữ nằm bất động, tròn xoe đôi mắt nhìn chàng mà chẳng nói năng gì.

Hàn Tử Kỳ lầm bầm:

- Nàng đã bị bọn chúng điểm bế á huyết, không nói được, ta hãy giải huyết cho nàng.

Chàng sử dụng “cách không chỉ pháp” phất tay vào ba nơi yếu huyết trên thân mình cô gái.

Hự... hự...

Cô gái bật ngời lên nhìn kỹ Hàn Tử Kỳ, lớp ngóp bò tới cánh cửa nhỏ, bước xuống đất.

Qua ánh trăng khuya bàng bạc, nhìn mặt cô gái, Hàn Tử Kỳ khẽ thăm:

- Quả là một nàng tiên nhỏ giáng trần.

Quả vậy cô gái mặt trắng như ngọc, môi đỏ, đôi mắt to đen nhánh, mình mặc chiếc áo thủy lục nổi bật làn da trắng chẳng khác đóa hoa mẫu đơn vừa hé nhụy. Nàng đẹp ngây thơ trong suốt như viên ngọc lưu ly, bất cứ ai nhìn vào cũng phải cảm mến.

Cô gái đứng ngây ra nhìn Hàn Tử Kỳ chằm chập, chẳng nói năng gì cả.

Thấy cô gái quá thơ ngây, Hàn Tử Kỳ trêu chọc:

- Ồ, sao lại đứng trơ ra đó mà không chịu nói lên lời cảm tạ?

Cô gái giật mình như vừa bừng tỉnh cơn mơ, vội vàng chắp tay trước ngực, ấp úng:

- Tiểu muội xin đa tạ công ơn cứu mạng của tiên bối, trọn kiếp này muội chẳng...

Hàn Tử Kỳ bật cười khanh khách, làm cho cô gái ngưng lại không nói thêm được nữa.

Cô gái ngơ ngác:

- Tiên bối cười tiểu muội chuyện chi?

Hàn Tử Kỳ thôi cười đáp:

- Không có chi, nhưng tốt nhất cô nương hãy gọi tại hạ là đại thúc, tiểu thúc, đại ca, ca ca hoặc là huynh đài mới đúng.

Cô gái chưa hiểu hỏi:

- Tại sao vậy?

Hàn Tử Kỳ hóm hỉnh:

- Tại vì tại hạ chưa mọc râu.

Chợt hiểu ra, cô gái cất tiếng cười khúc khích, giọng cười trong như ngọc lưu ly va chạm vào nhau.

Nàng hỏi:

- Thế bây giờ tiểu muội gọi tiên bối bằng ca ca được không?

Hàn Tử Kỳ phá ra cười, cười đến chảy nước mắt, suýt lẫn xuống đất.

Chàng hiểu ngay cô gái ngay thơ này chưa từng ra chốn giang hồ một lần nào, nên chưa biết cách xưng hô theo ngôn từ thứ tự của võ lâm.

Cô gái lại nhìn Hàn Tử Kỳ, dạn dĩ hơn:

- Ca ca cười gì nữa?

Hàn Tử Kỳ trở cô gái, thân mật:

- Tiểu muội lần trước rồi. Muội đã gọi huynh là ca ca thì hãy gọi luôn sao lại gọi là tiền bối. Tiền bối là người đã cao tuổi, muội hiểu chưa.

Cô gái hổ thẹn bối rối một lúc rồi lảng chuyện khác cho bớt ngỡ ngàng:

-Ồ, nhưng ca ca tên gì hãy nói cho tiểu muội biết để muội dễ dàng xưng hô.

Hàn Tử Kỳ thành thật:

- Ngu huynh tên Hàn Tử Kỳ, còn muội?

Cô gái đáp ngay:

- Tiểu muội tên là Hà Tiểu Yến, thường được họ gọi là Tiểu Yến.

Hàn Tử Kỳ hỏi:

- Yến muội đi đâu lại bị bọn sứ giả Luân Hồi giáo bắt bỏ vào cái thùng xe qui quái này giống như chở một món hàng vậy.

Hà Tiểu Yến chân thật:

- Muội đang ngồi đàn trong phòng chợt nghe có tiếng động, muội vừa quay lại liền bị bọn chúng điếm huyết không còn kêu cứu được nữa, chúng nhốt muội vào chiếc thùng bí bưng rồi chở đi đó.

Hàn Tử Kỳ thích thú:

-Ồ, Yến muội cũng biết đàn nữa ư?

Tiểu Yến gật đầu:

- Chẳng những tiểu muội biết đàn lại còn biết ca nữa. Muội có ý định ngày sau sẽ trở thành ca nữ.

Hàn Tử Kỳ gật gật đầu:

- Yến muội thật tài, còn gia trang của muội ở nơi đâu, thuộc địa phận nào, hãy nói cho huynh được rõ.

Quay mặt về phía Đông định hướng, Tiểu Yến trở tay:

- Gia trang của tiểu muội ở về hướng đó, có lẽ cách ngọn núi Hằng Sơn này chừng bảy tám mươi dặm.

Ngược mắt nhìn mảnh trăng nửa vành đã lên cao, Hàn Tử Kỳ lo ngại:

- Bây giờ trời gần cuối canh ba, đường xa vắng vẻ lại nữa bọn sứ giả Luân Hồi giáo có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, một mình hiền muội trở về rất nguy hiểm, huynh cũng chẳng an tâm, huynh sẽ tiễn muội gần đến nhà rồi sẽ chia tay muội nhé.

Không đợi Tiểu Yến kịp đáp, Hàn Tử Kỳ trở lại chỗ hai con tuấn mã, tháo mở một con, trở tay vào mặt con kia, cất tiếng cười khanh khách:

- Bây giờ ta bắt bằng hữu của người đem đi, còn người đứng đó chơi, đợi sáng mai chủ người tới dắt người về, hiểu chưa?

Tiểu Yến cười sảng sặc:

- Hàn ca ca nói chuyện với con ngựa mà giống như nói chuyện với một người nào vậy.

Nó không biết nghe đâu.

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Yến muội lầm rồi. Muội có biết không, kiếp trước nó là người, tại vì ăn ở bất nhân, bất nghĩa, xảo quyệt, điêu ngoa nên Diêm Vương phạt cho nó đầu thai làm ngựa trả nợ đời đây.

Nói xong, Hàn Tử Kỳ lại cười khanh khách. Tiểu Yến cũng ôm bụng cười suýt lẫn ra đất.

Dứt cười, Hàn Tử Kỳ bảo:

- Yến muội lại đây mau. Muội cười con Xích long câu này, còn huynh cười con ngựa kia. Chúng ta đi mau, chậm trễ bọn sứ giả Luân Hồi giáo lại kéo tới sẽ khó lòng.

Tiểu Yến chạy tới, Hàn Tử Kỳ đỡ nàng ngồi trên lưng con Xích long câu, còn chàng cỡi con tuấn mã của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo. Hai con hùng mã phi nhanh dưới ánh trăng khuya mờ ảo...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hồ Ly Mặt Ngọc

Ai cứu tiểu thư... Ai cứu tiểu thư... Ai cứu...

A

Có tiếng kêu cứu lồng lộng của một người con gái ở trong cánh rừng lá cành rậm rạp.

Đang buông lơ dây cương cho Xích long câu đi chậm chậm, mắt ngắm nhìn cảnh tươi đẹp của núi rừng trong buổi chiều, chợt nghe có tiếng la kêu cứu trong rừng, Toàn Kim Phát giật mình nhìn về hướng đó, lăm bẫm:

- Ô, vị tiểu thư nào đi đâu lâm nạn, ả kia kêu cứu đây.

- Ai cứu tiểu thư... Ai cứu tiểu thư... Ai cứu...

Tiếng la kêu cứu của người con gái rất khẩn cấp, hình như vị tiểu thư kia sắp chết đến nơi, hoặc đang bị một tên cuồng san cưỡng hiếp.

Động lòng nghĩa hiệp, Hàn Tử Kỳ không chần chờ thêm nữa, kìm hông con Xích long câu phi nhanh vào trong rừng.

Nháy mắt đã đến nơi, Hàn Tử Kỳ dừng ngựa lại bên đường phóng mắt nhìn tới phía trước mặt.

Dưới gốc cây đại thụ bên đường, một cô gái mặc y phục nữ tỳ hai tay ôm lấy một mỹ phụ vận cung trang sắc nước hương trời, khóc gào thê thảm.

Lại có một ả nữ tỳ khác đứng ngoài đường kêu cứu thất thanh, ngoài ra chẳng còn một người nào nữa.

Hàn Tử Kỳ tự hỏi:

- Lạ thật! Ả mỹ phụ kia bị tai nạn gì sao không thấy một tên dâm tặc nào cả?

Rồi chàng tự đáp:

- Ô, hay là tên dâm tặc đang cưỡng bức nàng, nghe vó ngựa biết có người tới, hăn hoảng hốt bỏ chạy rồi chẳng? Ta hãy tới đó hỏi ả nữ tỳ xem chuyện gì xảy ra cho biết.

Nghĩ vậy, Hàn Tử Kỳ xuống ngựa, thông thả bước tới gần ả nữ tỳ đứng ngoài đường kêu cứu.

Vừa trông thấy mặt Hàn Tử Kỳ, ả nữ tỳ mừng rỡ reo lên:

- Có cứu tinh rồi, có cứu tinh rồi!

Chờ Hàn Tử Kỳ tới gần hơn, ả nữ tỳ gào to:

- Công tử ơi, công tử hãy mau mau cứu lấy tiểu thư của tiện nữ, tiểu thư sắp chết rồi.

Nhìn kỹ ả mỹ phụ trong tay ả nữ tỳ kia. Ả nhắm nghiền hai mắt hôn mê, Hàn Tử Kỳ quay lại ả nữ tỳ hỏi:

- Tiểu thư của cô nương mắc chứng bệnh gì? Nàng vừa bị tên dâm tặc cưỡng bức ngắt đi phải không?

Ả nữ tỳ lắc đầu nguầy nguậy:

- Không phải, không đúng vậy.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Không đúng vậy? Thế tiểu thư của cô nương mắc chứng bệnh gì, nói cho tại hạ được rõ.

Ả nữ tỳ đưa tay lau nước mắt:

- Tiểu thư của tiện nữ mắc chứng bệnh kinh niên, khó nói cho công tử nghe lắm.

Hàn Tử Kỳ càng ngạc nhiên hơn, phẫn tới:

- Khó cái gì? Cô nương nói đi, tại hạ xem có thể chữa trị cho tiểu thư của cô nương được hay không?

Ả nữ tỳ lắc đầu:

- Tiểu nữ không dám nói đâu. Nói ra sợ công tử cười, bỏ đi nên tiện nữ không nói.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Ô, vị tiểu thư kia mắc chứng bệnh gì, tại sao ả nữ tỳ này không dám nói chứng bệnh lại còn bảo ta nghe sẽ cười và bỏ đi? Chắc phải có điều gì bí ẩn chứ chẳng không. Ta gạn hỏi thử xem.

Hàn Tử Kỳ nghiêm giọng:

- Cô nương chưa rõ. Tại hạ vốn là một kẻ giang hồ, gặp người lâm nạn thì phải cứu nguy, gặp kẻ hung ác thì phải khử trừ, cô nương chớ nên ái ngại. Hãy nói cho tại hạ được rõ vị tiểu thư kia đang mắc chứng bệnh nan y gì, tại hạ xem có phương thuốc nào chữa trị cho tiểu thư hay không?

Do dự một lúc, ả nữ tỳ thỏ thẻ:

- Công tử là người giang hồ tiện nữ không giấu giếm làm chi, tiện nữ nghe tiểu thư nói tiểu thư mắc chứng bệnh nan y từ thuở nhỏ, lâu lâu chết ngắt một lần, hiện giờ tiểu thư đang bị tái phát một lần nữa.

Hàn Tử Kỳ phăng tới:

- Tiểu thư của cô nương mắc chứng nam y gọi là gì?

Ả nữ tỳ làm như bối rối, rồi đáp:

- Tiện nữ nghe tiểu thư nói chứng bệnh nan y đó là chứng “Chân dương bất túc”, công tử có nghe qua lần nào không?

Hàn Tử Kỳ ngơ ngác:

- “Chân dương bất túc” ư? Tại hạ chỉ mới nghe cô nương nói đây là lần đầu tiên từ trước tới nay tại hạ chưa từng nghe nói tới tên này.

Chàng tiếp lời:

- Cô nương hãy nói cho tại hạ được rõ triệu chứng “Chân dương bất túc” của vị tiểu thư kia diễn ra như thế nào, như vậy mới rõ ràng mà chữa trị.

Ả nữ tỳ kể lể:

- Sáng nay tiểu thư bảo chị em tiện nữ đánh cỗ xe đàng kia...

Ả quay lại trở tay về phía một cỗ xe song mã trong rừng, rồi kể tiếp:

- Chị em tiện nữ đưa tiểu thư ra thị trấn mua sắm vài món đồ vật cần thiết, về tới đây, tiểu thư bảo dừng ngựa lại, vào ngồi dưới gốc cây cổ thụ kia nghỉ ngơi trong giây lát rồi sẽ trở về nhà, thành tình tiểu thư kêu lên đau đớn, hai mắt trợn ngược, bọt mép sùi ra, tay chân run lẩy bẩy, rồi hôn mê luôn, tỷ tỷ kia ôm lấy tiểu thư còn tiện nữ chạy ra đường kêu cứu như vừa rồi.

Đôi lông mày thanh tú của Hàn Tử Kỳ cau lại:

- Mỗi lần vị tiểu thư của cô nương tái phát chứng “Chân dương bất túc” lương y nào chữa trị cho tiểu thư và chữa cách nào, cô nương có biết không?

Ả nữ tỳ đáp ngay:

- Mỗi lần tiểu thư của tiện nữ trở chứng có đại nhân chữa trị, ngoài ra không có một vị lương y nào trị

nổi chứng bệnh của tiểu thư.

Hàn Tử Kỳ lại tiếp:

- Vị đại nhân là ai?

- Thân phụ của tiểu thư, chủ nhân của bọn tiểu nữ.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Ô, vị đại nhân của cô nương chữa trị cách nào mà vị tiểu thư kia khỏi bệnh?

Ả nữ tỳ đáp ngay chẳng chút do dự:

- Đại nhân sử dụng chân khí chân âm truyền vào người tiểu thư chỉ trong nửa khắc là khỏi ngay. Tiểu thư tỉnh lại như thường.

Hướng mắt về cỗ xe song mã trong rừng, Hàn Tử Kỳ trở tay bảo ả nữ tỳ:

- Đã có cỗ xe song mã kia tại sao nhị vị cô nương không cấp tốc đưa tiểu thư trở về nhà cho đại nhân chữa trị lại còn đứng đây kêu cứu cho phí mất thời giờ.

Ả nữ tỳ lắc đầu:

- Không còn kịp nữa công tử ơi. Đường từ đây trở về bảo trang có trên tám mươi dặm.

Tiểu thư của tiện nữ sắp chết tới nơi làm thế nào trở về nhà kịp cho đại nhân chữa trị, lại nữa hôm nay đại nhân đi thăm một người thân thuộc tận Hàn Châu làm sao về kịp chữa chứng “Chân dương bất túc” của tiểu thư, công tử xem có cách nào cứu tiểu thư được không?

Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn ả mỹ phụ vẫn còn hôn mê trầm trầm trong tay tay của ả nữ tỳ kia, xem ra bệnh tình cực kỳ trầm trọng lòng nghe bất nhẫn nhưng chưa đáp lời.

Ả nữ tỳ khóc lớn:

- Công tử nói đi, công tử sẽ cứu tiểu thư của tiện nữ, bằng không bọn tiện nữ sẽ...

Bỗng ả nữ tỳ dang gốc cây cổ thụ la lên:

- A muội, tiểu thư sắp chết đến nơi, ai cứu tiểu thư, ai cứu tiểu thư...

A khóc gào thê thảm, bất cứ ai nghe cũng phải động lòng trắc ẩn.

Ả nữ tỳ ngoài này hốt hoảng:

- Công tử... công tử hãy mau mau cứu tiểu thư của tiện nữ, tiểu thư chết bọn tiện nữ cũng phải chết theo để khỏi bị cực hình. Đại nhân bảo nếu tiểu thư có mệnh hệ nào sẽ lúc thịt bọn tiện nữ.

Ả nữ tỳ sụp xuống, vừa khóc lớn, vừa cúi lạy Hàn Tử Kỳ như tế sao.

Hàn Tử Kỳ tránh sang một bên, khoát tay:

- Cô nương đừng làm như thế. Cô nương hãy đứng lên bình tĩnh nghe tại hạ hỏi.

Ả nữ tỳ đứng dậy, đưa tay lau nước mắt đầm đìa trên má, mếu máo:

- Trăm lạy công tử, ngàn lạy công tử. Xin công tử cứu lấy tiểu thư của bọn tiện nữ.

Hàn Tử Kỳ nghiêm sắc mặt:

- Tại hạ muốn biết lúc chữa trị cho vị tiểu thư kia, đại nhân truyền chân khí chân âm vào huyệt đạo nào?

Ả nữ tỳ đáp mau:

- Đại nhân truyền vào nơi tâm huyệt của tiểu thư, không bao lâu tiểu thư tỉnh lại như thường.

Hàn Tử Kỳ tròn xoe đôi mắt:

- Nơi gò ngực ư?

Ả nữ tỳ gật đầu:

- Phải. Chỉ có huyệt đạo nơi gò ngực mới cứu được tiểu thư ngoài ra các huyệt khác đều vô hiệu, đại nhân có thử qua mấy lần rồi.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Không xong rồi. Ta đâu có thể làm như thế được. Bởi chỉ có tình nghĩa phu thê mới sử dụng cách đó truyền chân khí, lão đại nhân kia quả thật hồ đồ.

Chàng lắc đầu:

- Điều này tại hạ không thể làm được rồi, cô nương hãy tha thứ cho.

Ả nữ tỳ van vãn:

- Công tử, xin công tử...

Hàn Tử Kỳ gạt phăng:

- Cô nương chưa rõ. Bình sinh tại hạ chưa từng va chạm đến thân thể nữ nhân một lần nào, nên tại hạ không thể nào làm chuyện hàm hồ đối với tiểu thư cô nương.

Ả nữ tỳ hốt hãi:

- Công tử...

Nhưng ả nữ tỳ kia đã kêu lên thất thanh:

- A muội, tiểu thư đã chết rồi... chết rồi... ai cứu tiểu thư. Ai cứu tiểu thư...

Ả nữ tỳ không còn giữ lễ, chụp năm áo Hàn Tử Kỳ lôi đi, vừa gào la thảm thiết:

- Trăm lạy công tử, ngàn lạy công tử. Công tử hãy cứu tiểu thư của tiện nữ, kiếp sau nguyện làm trâu ngựa đền đáp công ân.

Trước tình cảnh thê lương của người sắp chết và sự khẩn cầu thống thiết của ả nữ tỳ, bất giác Hàn Tử Kỳ đã phải động tâm để mặc cho ả lôi tới gốc cây cổ thụ.

Ả nữ tỳ kia rên lên:

- Công tử ơi, công tử hãy cứu tiểu thư... mau đi công tử...

Không còn cách nào chối từ được nữa, Hàn Tử Kỳ ngồi đối diện với mỹ phụ, đưa mắt quan sát trên gương mặt.

Chàng thấy mặt hoa của nàng đã trắng nhạt, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt như sợi chỉ mảnh, triệu chứng của một kẻ sắp hạ bỏ cõi đời.

Không thể ty hiềm do dự được nữa, Hàn Tử Kỳ đặt ngay hai bàn tay vào hai gò ngực như quả đồi của mỹ phụ, nhắm mắt vận chân khí chân âm truyền sang cơ thể nàng. Hàn Tử Kỳ không dám nhìn tận mắt, điều chàng cho là sỉ nhục của một trang nam tử chí khí anh hùng.

Bỗng...

Hự... hự...

Hàn Tử Kỳ kêu lên mấy tiếng, ngã lảo ra nằm bất động trên đám cỏ xanh. Chàng vừa bị mỹ phụ điểm huyết toàn thân, chỉ còn khẩu huyết chưa bị bế tắc.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi trở mắt nhìn ả mỹ phụ, hoang mang chưa hiểu ra làm sao cả.

Mỹ phụ đưa tay lên phủi qua gương mặt một lúc. Tức thì một gương mặt đẹp mê hồn hiện ra, đẹp gấp bội lần gương mặt giả kia.

Gương mặt của hoàng hậu Tô Đặc Kỳ, bất cứ ai nhìn nàng cũng đều lạc phách xiêu hồn, không còn tự chủ nổi mình nữa.

Dường như đã làm tròn sứ mạng, hai ả nữ tỳ đứng ra ngoài xa nhường quyền cho vị nữ chủ.

Nhìn Hàn Tử Kỳ bằng đôi mắt long lanh, ánh thu hồn, mỹ phụ cười khúc khích:

- Chàng ngạc nhiên ư? Chàng chưa hiểu gì à? Chàng đừng nhìn thiếp bằng đôi mắt đó.

Hàn Tử Kỳ nổi giận trợn mắt:

- Tiểu thư hành động như thế với dụng tâm gì? Tại sao tiểu thư lại điếm huyết tại hạ đang khi tại hạ vận chân khí chữa chứng “Chân dương bất túc” cho tiểu thư...

Mỹ phụ chấm dứt tràng cười, nhìn chòng chọc vào gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, dịu giọng:

- Chàng chưa hiểu tại sao ư?

Hàn Tử Kỳ hăn học:

- Tại sao? Nói mau!

Mỹ phụ chậm rãi đáp:

- Tại vì lâu nay thiếp lang bạt khắp giang hồ đi tìm kiếm một đức lang quân xứng đáng với thiếp nhưng mãi chưa gặp một người nào vừa ý, thiếp vô cùng thất vọng, tưởng trọn đời sẽ phải sống cô đơn.

Ngưng lại, đưa mắt nhìn Hàn Tử Kỳ như dò xét thái độ của chàng, mỹ phụ tiếp lời:

- Sáng nay thiếp ngồi trong cỗ xe song mã đằng kia, hé bức màn trông thấy mặt chàng nên đã phải động tâm. Ôi, chàng quả là một trang tuyệt thế mỹ nam nhân, một gã Phan An tái thế, nên thiếp đã yêu chàng. Thiếp bảo hai ả nữ tỳ theo dõi chàng từng bước, biết rõ chàng đi về hướng cánh rừng này, nên thiếp đã tới đây trước vào buổi trưa, giả trang như vừa rồi và giả mang chứng bệnh “Chân dương bất túc”, sai hai ả nữ tỳ gào thét, khóc la, kêu cứu, dẫn dụ chàng tới bên thiếp, thừa lúc chàng nhắm mắt thiếp điếm huyết chàng.

Hàn Tử Kỳ giận dữ:

- Tiểu thư hành động như thế với ý nghĩa gì?

Mỹ phụ lại cười khúc khích:

- Hành động gì ư? Chàng đừng sợ hãi, thiếp không giết chàng đâu. Thiếp sẽ đưa chàng trở lại Hồng nhan cung, đôi ta sẽ làm lễ tơ hồng vầy duyên can lệp.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Câmm ngay! Ta tưởng nàng cũng là một trang tuyệt thế mỹ nhân tất nhiên phải là ái nữ của một danh gia, vọng tộc, nói năng cử chỉ phải đoan trang hiền thực, tại sao hôm nay nàng lại làm chuyện hồ đồ, bắt cóc nam nhân giữa đường đem về Hồng nhan cung gì đó cưỡng bức kết tình phu phụ? Nàng không biết xấu hổ hay sao?

Mỹ phụ không hề có sắc giận, thản nhiên:

- Chàng chưa hiểu cái đạo lý đó ư? Chàng chưa hiểu nguyên do nào thiếp lại hành động như thế ư?

Hàn Tử Kỳ hăn học:

- Tại sao, nói mau!

Gương mặt hoa của mỹ phụ càng tăng thêm phần yêu my:

- Thiếp hiểu rõ chàng là một trang nam tử can trường, chí khí, nếu dùng lời cầu duyên chàng sẽ nổi giận khước từ ngay, do vậy thiếp sử dụng kế mọn này bắt chàng về Hồng nhan cung, nhất định từ đây chàng sẽ là đấng phu quân của thiếp.

Hàn Tử Kỳ hét lớn:

- Nói nhảm, hãy câm ngay cái mồm thối tha kia lại.

Mỹ phụ vẫn thản nhiên:

- Chàng không biết, thiếp sẽ nói cho chàng nghe. Trời đã ban cho thiếp một phép màu vô cùng huyền diệu, trên chốn giang hồ xưa nay chưa từng có bao giờ. Thiếp cam kết với chàng, sau khi đôi ta thành thân rồi, chàng sẽ mê man say đắm, không bao giờ còn muốn rời xa thiếp một bước nào. Đôi ta cùng tận hưởng lạc thú thần tiên trọn đời trong Hồng nhan cung, không đặt chân ra chốn giang hồ này nữa. Chàng hãy tin nơi thiếp.

Hàn Tử Kỳ tròn xoe đôi mắt:

- Nói nhảm, ta thề không bao giờ kết duyên phu phụ cùng một kẻ bại hoại như nàng.

Nàng chớ nên cuồng vọng vô ích. Hãy mau tháo mở huyết đạo cho ta.

Mỹ phụ cười khúc khích:

- Chàng đừng vội vã làm chi, rồi thiếp sẽ giải huyết cho chàng sau khi đôi ta trở thành phu phụ.

Nàng hỏi:

- Chàng quả quyết không bao giờ thành thân với thiếp phải không? Chàng nói đi.

Hàn Tử Kỳ cương quyết:

- Không sai. Lòng ta như sắt đá không có cách nào, cường lực nào lay chuyển được đâu.

Nàng hỏi chuyện đó để làm gì?

Mỹ phụ lại hỏi:

- Nếu bất cứ trong trường hợp nào, chàng chạm đến thể xác của thiếp, chàng tính lẽ nào?

Hàn Tử Kỳ hừ nhạt:

- Gặp trường hợp đó ta sẽ kết duyên phu phụ với nàng, nhưng ta cả quyết không đời nào xảy ra chuyện đó.

Chàng hỏi:

- Nàng làm cách nào cho ta chạm vào thể xác của nàng, nói mau!

Mỹ phụ ra vẻ bí mật:

- Thiếp sẽ có một cách vô cùng thần diệu chinh phục chàng phải va chạm đến thân thể của thiếp.

Ngừng lại, mỹ nhân nhấn mạnh:

- Chàng hãy nghiêm chỉnh nói thêm một lần nữa, nếu chàng hưởng lạc trên mình thiếp, chàng sẽ bằng lòng chịu làm đấng phu quân của thiếp phải không?

Hàn Tử Kỳ quả cam:

- Không sai. Ta là một trang nam tử đường đường chính chính, ta sẽ chịu lấy trách nhiệm những điều gì ta đã làm, không hề tránh né hay chối cãi.

Ánh mắt mỹ nhân chớp sáng mấy lần:

- Chàng cả quyết như thế ư? Nếu chuyện xảy ra chàng không tránh né phải không?

- Phải. Bình nhật ta nói rồi như rựa chém vào đá, dù chết cũng chẳng thay lời.

Mỹ phụ có vẻ hài lòng:

- Chàng muốn thiếp thực hiện lời nói ngay bây giờ hay chờ sau khi thiếp đưa chàng về Hồng nhan cung?

Chàng hãy chọn cách nào vừa ý chàng, rồi thiếp sẽ làm cho chàng toại nguyện.

Bất giác, Hàn Tử Kỳ nói mau:

- Ngay bây giờ, ta thách nàng làm thế nào lay chuyển nỗi lòng dạ sắt đá của ta mới là đáng phục. Ta sẽ...

- Bốc...

Đang khi Hàn Tử Kỳ mở miệng nói, mỹ phụ đã búng một viên tròn tròn màu xanh vào họng chàng, chạy tọt xuống vực đan điền, không có cách nào phun ra kịp.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi hét to:

- Yêu phụ, người vừa ném món gì vào miệng ta?

Mỹ phụ cất tiếng cười khoái trá:

- Chàng chưa biết gì ư? Thiếp vừa cho chàng uống một viên thần dược đấy.

Hàn Tử Kỳ gấp lên:

- Thần dược gì?

Mỹ phụ thông thả đáp:

- “Vu sơn nhất độ”.

- “Vu sơn nhất độ” công hiệu như thế nào?

- Chàng đã uống thần dược rồi thiếp có nói cũng chẳng sao. Chỉ trong chốc lát nữa đây chàng sẽ nghe trận lửa trong tim gan cháy lên rừng rực, cơn thèm khát cùng cực không có một thứ nghị lực hay thần công nào chịu đựng nổi. Chàng sẽ như con hổ dữ đói mồi, vô lấy thiếp, mất đi tâm tính con người. Nếu không có thuốc giải của thiếp, từ đó chàng sẽ miệt mài vô độ mãi mãi đêm ngày cho tới khi chàng chỉ còn một bộ xương khô rồi chết.

Hàn Tử Kỳ khiếp đảm hét to:

- Yêu nữ, người thật sự là ai?

Mỹ phụ không chút giận hờn:

- Chàng muốn biết tên của tiếp ư? Đôi ta sắp thành thân, thiếp không cần giấu giếm với chàng nữ làm chi. Thiếp chính là Điêu Thất Cô, cháu gái gọi Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ bằng cô cô đấy, chàng đã nghe rõ rồi chứ?

Hàn Tử Kỳ vô cùng sửng sốt, chỉ trợn mắt nhìn Điêu Thất Cô, chưa mở được lời.

Chàng không thể nào ngờ được mỹ phụ lại là Điêu Thất Cô, một nữ ma đầu nổi tiếng kỳ dâm trác tuyệt từ lúc chàng vừa ra chốn giang hồ.

Trở cỗ xe song mã, Điêu Thất Cô nói:

- Bây giờ đôi ta hãy dùng cỗ xe kia làm phòng hoa chúc, thiếp và chàng sẽ thành thân, sau khi trở về Hồng nhận cung sẽ làm đại tiệc chúc mừng.

Hàn Tử Kỳ toan hét lớn, chợt nghe trong tim gan như có trận lửa cháy phừng, phút chốc, toàn thân nóng rực, hơi thở dồn dập, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc vào thân hình tuyệt mỹ của Điêu Thất Cô chẳng hề thấy chớp.

Nhìn Hàn Tử Kỳ, Điêu Thất Cô cười thích thú:

- Thiếp nói có sai đâu. Bây giờ chàng thấy thế nào? Có đúng như lời thiếp nói vừa rồi không. Chàng đừng nhìn thiếp bằng cặp mắt đó. Thiếp biết chàng muốn gì rồi, thiếp không từ chối với chàng đâu.

Phấy bàn tay ngọc sang phía hai ả nữ tỳ đứng đằng xa, Điêu Thất Cô ra lệnh:

- Hai người hãy đưa chàng vào cỗ xe, rồi ra ngoài kia canh gác cẩn thận, có điều gì bất trắc hãy báo động cho ta biết, không được rình mò, nghe ngóng...

Hai ả nữ tỳ vâng dạ tiến tới chỗ Hàn Tử Kỳ đang nằm bất động, cặp mắt đỏ ngầu trợn trừng trừng.

Điêu Thất Cô di chuyển gót sen uyển chuyển bước tới cỗ xe song mã, vén màn chui vào đó.

Cùng lúc hai ả nữ tỳ cũng vừa khiêng Hàn Tử Kỳ tới đặt nằm vào cỗ xe. Hai ả nhanh lẹ bước ra đường, mỗi người đứng canh gác một nơi theo lệnh nữ chủ.

Trong cỗ xe màn rủ bốn bề, Điêu Thất Cô nhìn Hàn Tử Kỳ cười khúc khích:

- Thiếp đã nói với chàng rồi, chàng cố cãi lời nên bắt buộc thiếp phải cho chàng uống một viên “Vu sơn nhất độ” mới chinh phục được chàng. Bây giờ thiếp sẽ giải tỏa huyết đạo cho chàng đây. Đôi ta sẽ động phòng hoa chúc tức thì. Chàng sẽ là đức lang quân của thiếp từ phút giây này.

Điêu Thất Cô vươn bàn tay ngọc điểm vào ba nơi đại huyết trên thân mình Hàn Tử Kỳ.

- Hự... hự...

Huyệt đạo được tháo mở, Hàn Tử Kỳ gầm to, cỗ xe liền chuyển động dữ dội.

Hai ả nữ tỳ lắng tai nghe, mắt nhìn chằm chập ngay cỗ xe, gò má ửng hồng...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Phút Giây Cuối Cùng

Tình hình giữa lúc đó một giọng cười hèn hếch gióng lên từ đâu đưa tới không định hướng. Âm thanh tuy nhỏ nhưng xoáy lốc vào tai mọi người, chực chọc thủng luôn màng nhĩ...

T

Hai ả nữ tỳ cũng giật mình đánh thót, mắt đảo đảo tìm kiếm nhân vật đang nổi lên tiếng cười quái dị, nhưng chẳng rõ nơi nào.

Tiếng cười chấm dứt, một giọng trầm khàn đưa tới:

- Hà hà... con tiểu hồ ly mặt ngọc nghe đây:

Giữa lúc thanh thiên bạch nhật sao lại dám cả gan bắt cóc trai tơ, làm chuyện bại hoại ở cánh rừng này? Hãy mau mau buông tha gã tiểu tử kia ra, bằng nghịch mạng bản tăng sẽ phá cỗ xe kia ra tức khắc. Người có nghe chưa?

Hai ả nữ tỳ cùng đảo mắt chung quanh cánh rừng, xem người thần bí kia ở đâu mà mãi không trông thấy.

Cỗ xe vẫn chuyển động, không nghe Điêu Thất Cô đáp lời.

Giọng thần bí phát đi như tiếng sấm rền:

- Ả hồ ly Điêu Thất Cô có chịu buông gã tiểu tử ra chưa. Bản tăng sắp đánh một chưởng vào cỗ xe đây.

Một ả nữ tỳ hoảng hốt thét:

- Các hạ là ai?

Giọng thần bí đáp:

- Đáo diên hòa thượng...

Liên theo tiếng trả lời, một người từ trên tàng cây cổ thụ cao hơn mười trượng đáp là xuống đất nhẹ đến một hạt bụi cũng chẳng thấy bay.

Hai ả nữ tỳ giật mình trở mắt nhìn lão hòa thượng hình dung cổ quái vừa xuất hiện.

Xem kỹ người đó là một vị đạo nhân nửa tăng nửa tục, mình vận chiếc áo cà sa màu xám tro, đầu trọc, râu dê, mặt dài như mặt ngựa, cổ đeo râu chuỗi hình sọ người, chân mang giày cỏ, đứng cách hai ả nữ tỳ khoảng chừng ba trượng, nhìn hai ả bằng cặp mắt sáng như hai ngọn đèn ma, khiến người không lạnh mà run.

Đối diện với cặp mắt đó, hai ả nữ tỳ biến sắc bởi hiểu ngay công lực Đảo điên hòa thượng cao thâm vô lượng, hai ả chưa phải là đối thủ của lão.

Hai ả nữ tỳ lui dần về phía cỗ xe song mã chờ lệnh của nữ chủ Điều Thất Cô.

Nhìn bức màn, Đảo điên hòa thượng hỏi:

- Ắ tiểu hồ ly mặt ngọc, bản tăng hỏi người có chịu buông gã tiểu tử kia ra chưa?

Đến bây giờ mới nghe giọng nói lãnh lớt của Điều Thất Cô từ trong màn vọng ra:

- Đảo điên hòa thượng, lão nhất định phá phách cuộc vui của bản cung chủ hay sao?

Lão không sợ cô cô ta Luân Hồi cung chủ đưa lão vào luyện hồn phòng à?

Đảo điên hòa thượng cười hềnh hếch:

- Hà... hà... Ắ hồ ly mặt ngọc toan dọa dẫm bản tăng đó ư? Hà hà... Bản tăng đã ngã mặn ăn thịt chó lâu rồi, nay mai ta sẽ tới Luân Hồi giáo, cùng ả quái hồ ly Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ vào “Luyện hồn phòng” ta sẽ luyện ả đúng một trăm ngày xem ả có chạy mặt ta không?

Lão tiếp:

- Từ này, bản tăng đã nói ba lần rồi người vẫn cố lý không chịu nghe, bây giờ ta tốc cái mui xe kia ra xem người còn bày trò quỷ quái được nữa không?

Dứt câu, Đảo điên hòa thượng giở cánh ta áo cà sa rộng thùng thình nhắm chiếc mui cỗ xe song mã phất ngang một cái.

Bùng...

Một tiếng động vang lên. Chiếc mui đứt lìa rời khỏi cỗ xe bật ra ngoài rơi xuống đất.

Hai con tuấn mã hốt hoảng cất tiếng hí vang lừng, bốn vó trước đã nghe vùn vụt. Cỗ xe lật ngang hất Điều Thất Cô lẫn Hàn Tử Kỳ té lăn trên đám cỏ.

Hai ả nữ tỳ kinh hãi chạy tới đưa tay định đỡ Điều Thất Cô đứng dậy. Điều Thất Cô hét:

- Dang ra! Hai người hãy tới nắm dây cương đừng cho hai con tuấn mã bỏ chạy, để mặc ta, việc gì phải đến hai người.

Dứt lời, Điêu Thất Cô liền đứng dậy.

Hai ả nữ tỳ vâng lệnh chạy tới nắm dây cương ghì lại đúng lúc hai con tuấn mã toan phóng đi.

Đảo điên hòa thượng nhìn Điêu Thất Cô cất tiếng cười hềnh hếch như chế giễu:

- Hà... hà... sao người chưa chịu chạy đi còn đứng trơ ra phô trương cái thân xác hồ ly trước mắt bần tăng. Có phải người chờ ta hóa kiếp thành chồn mới chịu trở về núi hay không?

Nhìn Hàn Tử Kỳ một cái, Điêu Thất Cô chộp lấy xiêm y tươm tất cho mình. Ắ nhìn Đảo điên hòa thượng, nghiêng răng kèn kẹt:

- Quái tăng! Món nợ hôm nay bản cung chủ hẹn sẽ trả trên mình lão một cách xứng đáng. Một ngày nào đó ta sẽ bắt lão, trút vào họng lão hàng chục viên “Vu sơn nhất đố biến” lão thành một con thú dữ đói mồi cho lão nếm mùi đau khổ.

Lại nhìn Hàn Tử Kỳ vừa lồm cồm đứng dậy, Điêu Thất Cô nuốt đánh ực nước bọt một cái như hối tiếc giây phút thần tiên đứt đoạn nửa chừng. Ắ nói:

- Tiểu tình lang. Non xanh còn đó sẽ có ngày tiếp gặp lại chàng như lời hẹn ước.

Lại nhìn Hàn Tử Kỳ một lần nữa, Điêu Thất Cô mới chịu phóng tới hai con tuấn mã, trút cho nửa phần thùng xe còn lại.

Hàn Tử Kỳ găm lên một tiếng toan phóng mình chạy theo Điêu Thất Cô đang khi ả vừa leo lên lưng con tuấn mã.

Đảo điên hòa thượng quát:

- Đứng lại!

Liên theo tiếng quát, mấy đạo chỉ phong từ cánh tay áo cà sa rộng thùng thình của Đảo điên hòa thượng bắn vào ba nơi huyết đạo trên mình Tử Kỳ.

Hự... hự...

Hàn Tử Kỳ té nhào xuống đất, nằm bất động. Chàng chỉ còn găm gờ nhìn Đảo điên hòa thượng, cặp mắt đỏ rực mà không biết phải làm sao đứng lên để đuổi theo Điêu Thất Cô.

Ngồi trên lưng con tuấn mã, Điêu Thất Cô nhìn Hàn Tử Kỳ cất giọng yêu my:

- Tiểu tình lang! Chàng hãy nhớ lời ước hẹn, thiếp chờ chàng tại Hồng nhận cung, đôi ta sẽ làm lễ tơ hồng kết duyên phu phụ.

Chấm dứt câu, Điêu Thất Cô phi ngựa ra đường, mỗi bước ngựa đi ả nhìn lại một lần, tiếc rẻ, cho tới khi khuất bóng trong chòm lá cành rậm rạp.

Hai ả nữ tỳ cười chung một ngựa phi nhanh theo phía sau lưng Điêu Thất Cô, phút chốc đã mất hút trong đám cát bụi mịt mù.

Chờ ở Điêu Thất Cô và hai ả nữ tỳ đi xa rồi, bấy giờ Đáo diên hòa thượng mới bước lại gần Hàn Tử Kỳ. Chàng vẫn còn nằm bất động hằm hừ như con hổ đói vừa vồ hụt miếng mồi ngon.

Đáo diên hòa thượng giở ngọn hũu chưởng lên điểm một loạt chỉ cách không vào ba mươi sáu huyết đạo trên khắp thân mình Hàn Tử Kỳ.

Chỉ trong phút chốc, Hàn Tử Kỳ trở lại bình thường, toàn thân dịu mát, cặp mắt xanh biết không còn đỏ rực như trước nữa.

Đáo diên hòa thượng hất cánh tay áo cà sa giải tỏa các huyết đạo đang bị bế tắc trên người Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ hự hự mấy tiếng rồi buông tiếng thở phào, đứng phắt lên, đưa mắt nhìn Đáo diên hòa thượng, ngơ ngác như vừa trải qua một cơn ác mộng kinh hoàng.

Hồi tưởng lại chuyện đã qua, Hàn Tử Kỳ chấp tay trước ngực, cung kính:

- Tiểu bối xin vạn tạ công đức cao dày của đại sư, trọn kiếp này không bao giờ quên được.

Đáo diên hòa thượng nghiêm sắc mặt:

- Tiểu tử! Đứng trước mặt bần tăng là kẻ tu hành mà người vô lễ như thế sao? Người như con nhộng thế kia còn thể thống gì mà vạn tạ.

Đưa mắt nhìn qua, Hàn Tử Kỳ kinh hãi, vội vàng cúi xuống tươm tất cho mình. Chàng lại chấp tay trước ngực nhưng chưa kịp mở lời đã nghe Đáo diên hòa thượng lên tiếng:

- Đừng lộn xộn, chuyện của người nào đã xong đâu mà vui mừng hí hửng, vừa rồi bần tăng chỉ dùng bí pháp tạm thời ngăn chặn chất dâm độc đang hoành hành người đó thôi.

Hàn Tử Kỳ sợ hãi:

- Đại sư!...

Đáo diên hòa thượng cướp lời:

- Người trúng nhằm viên “Vu sơn nhất độ” của ả tiểu hồ ly Điêu Thất Cô, bần tăng điếm ba mươi sáu huyết trên mình người cho đục tình hạ xuống, nhưng chỉ trong chốc lát nữa đây, đục tình lại phát tác, biến người thành con thú điên như trước, người có nghe rõ ta nói chưa?

Hàn Tử Kỳ biến sắc:

- Đại sư, ngoài cách đó ra còn thứ thần đan nào giải được chất kỳ dâm “Vu sơn nhất độ”.

nữa hay không?

Đào diên hòa thượng lắc lắc chiếc đầu quái dị:

- Kẻ trúng nhằm kỳ dâm “Vu sơn nhất độ” từ lâu nay không có thứ thần đan nào chữa nổi, ngoại trừ...

Hàn Tử Kỳ hấp tấp:

- Đại sư, ngoại trừ thế nào?

Đào diên hòa thượng thở phì:

- Ngoại trừ người đến Hồng nhận cung xin thuốc giải của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô mới giải nổi dâm độc trong mình người thôi. Nhưng người hãy nhớ sau đó ả lại tiếp tục đầu độc người, diễn ra cái cảnh quái quỷ như vừa rồi, từ đó cho đến trọn kiếp này người vô phương thoát khỏi bàn tay ả.

Mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm mình, Hàn Tử Kỳ vô cùng khủng khiếp, chôn chân tại chỗ, chỉ đưa mắt nhìn Đào diên hòa thượng chưa thốt thêm lời nào nữa cả.

Đào diên hòa thượng ngấm nghĩa Hàn Tử Kỳ một lúc, chợt buông tiếng thở dài:

- Bần tăng rất tiếc cho người là một trang thiếu hiệp cốt cách phi phàm, đúng là một đóa kỳ hoa vô lâm ngàn năm chỉ xuất hiện có một lần lại hàm hồ trúng nhằm quỷ kế của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô ra nông nổi này. Thực lòng ta cũng muốn cứu người thoát ra khỏi cái cảnh trầm luân hoan lạc, cuối cùng chết một cách vô cùng thảm khốc, nhưng hiện nay vô kế khả thi ta đành thúc thủ, âu cũng là số mạng đã an bài trước cho người rồi.

Ánh mắt Hàn Tử Kỳ chớp sáng:

- Đại sư, quả thật trên chốn giang hồ hiện nay không có một vị thần y nào chữa nổi kịch độc “Vu sơn nhất độ” này nữa hay sao? Xin đại sư thực tình nói cho tại hạ được rõ.

Đào diên hòa thượng gật đầu:

- Không sai. Cứ như bần tăng nghĩ, người hãy mau tới Hồng nhận cung cách đây khoảng tám mươi dặm

về phía ả hồ ly Điêu Thất Cô vừa bỏ chạy. Người gặp lại ả bảo ả trao thuốc giải cho người tạm thời qua khỏi lần này, sau đó tùy cơ ứng biến.

Hàn Tử Kỳ lại hỏi:

- Đại sư muốn bảo tại hạ tới Hồng nhận cung xin thuốc giải, sau đó thừa cơ hội đánh cắp nhiều thuốc giải của ả hồ ly Điêu Thất Cô phải không?

Đào diên hòa thượng lắc đầu:

- Không đúng. Người nói sai rồi, dù cho người có đánh cắp được rất nhiều thuốc giải của ả hồ ly Điêu Thất Cô cũng không thể tuyệt diệt căn bệnh “Vu sơn nhất độ” trong mình người.

Hàn Tử Kỳ cau mày:

- Chứ thế nào xin đại sư chỉ giáo cho tiểu bối.

- Bần tăng bảo người khi tới Hồng nhận cung, gặp lại ả hồ ly Điêu Thất Cô, người giả vờ chấp nhận làm đứcc lang quân của ả cho ả tin cậy người, khi vào động phòng, thừa lúc ả không lưu tâm thành lình người dùng chỉ pháp điểm huyết ả, buộc ả phải trao cho người viên ngọc “Ty độc thần châu”. Chính viên ngọc này mới có thể chữa trị dứt chứng kỳ dâm “Vu sơn nhất độ”. Viên ngọc đó ả luôn luôn cất trong mình, người rất dễ dàng hạ thủ.

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Tiểu bối không bao giờ hành động như thế được.

- Tại sao?

- Tại vì nếu tiểu bối chấp nhận làm đứcc lang quân của ả hồ ly mặt ngọc kia, cùng chung gối chần với ả, còn gì thanh danh của một trung nam nhân chí chí giang hồ, dòng dõi họ Hàn sẽ vì hành động của tiểu bối mà ô nhục, bọn người võ lâm phi báng, chê cười làm sao tại hạ còn dám ngó mặt một ai nữa.

Đào diên hòa thượng gật gù:

- Thế người tính lẽ nào?

Đưa mắt nhìn thanh kiếm gần đó, Hàn Tử Kỳ cắn răng:

- Tiểu bối có cách rồi.

Chàng cúi xuống nhặt lấy thanh trường kiếm nằm chắc trong tay có vẻ rất cương quyết.

Đảo điên hòa thượng kinh ngạc:

- Tiểu tử, ngươi định làm gì?

Không đáp lời Đảo điên hòa thượng, Hàn Tử Kỳ cất thanh đoản kiếm lên, búi người:

- Mẹ ơi! Đứa con bất hiếu Hàn Tử Kỳ này không giữ gìn thanh danh của tổ phụ, làm điều bại hoại gia phong, con xin lấy cái chết đền đáp công ơn sinh thành của mẹ.

Dứt tiếng, Hàn Tử Kỳ đảo ngược mũi kiếm đâm thẳng vào trái tim...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thiếu Nữ Cùi Hủi

Đảo điên hòa thượng kinh hãi quát:

Đ

- Dừng lại!

Đang khi quát, Đảo điên hòa thượng cũng vừa bắn hai đạo chỉ nhanh tợ chớp.

Xoảng!

Thanh đoàn kiếm gãy lìa gần tới cán, chuôi kiếm rời khỏi bàn tay Hàn Tử Kỳ bay ra xa, rơi xuống đất. Hàn Tử Kỳ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Chàng đứng yên nhìn thanh kiếm gãy rồi nhìn Đảo điên hòa thượng không nói lời nào cả.

Đảo điên hòa thượng nghiêm trọng:

- Tiểu tử! Hành động của ngươi vừa rồi là cách xử trí của kẻ thất phu chi dũng. Ngươi nghĩ rằng ngươi tự sát như thế là có thể chuộc lại lỗi lầm vừa qua ư? Đồ ngốc! Ngươi chết đi còn lấy ai đi tìm tung tích Hàn lão đệ và Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, lại còn bao nhiêu sứ mạng ngươi chưa làm xong, tại sao ngươi tự sát. Ngươi định chết để trốn nợ phải không?

Những lời của Đảo điên hòa thượng khiến cho Hàn Tử Kỳ đã phải sững sốt cả người.

Lão không nói sai, cái chết của chàng không phải là cái chết của các bậc anh hùng, hào kiệt.

Hàn Tử Kỳ chấp tay cung kính:

- Đại sư, hiện giờ tiểu bối phải làm sao? Chuyện tới Hồng nhan cung cầu cạnh ả hồ ly Điều Thất Cô cho dù có chết tiểu bối cũng không thể nào chấp nhận. Đại sư còn phương cách nào chữa được chứng “Vu sơn nhất độ” nữa không?

Trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc, bất giác Đảo điên hòa thượng bật ồ lên:

- Có rồi! Có rồi...

Hàn Tử Kỳ mừng rỡ:

- Đại sư có phương cách nào?

Đào diên hòa thượng gật gật đầu:

- Bần tăng vừa nhớ đến một người có thể chữa nổi chứng “Vu sơn nhất độ” của người.

Hàn Tử Kỳ hấp tấp:

- Người nào thế đại sư?

- Người đó có danh hiệu là Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa. Vị thánh y này chữa trị vạn độc, luôn cả các chứng kỳ dâm, lão sẽ trị dứt chứng “Vu sơn nhất độ” không sai.

Mặt ngọc Hàn Tử Kỳ rạng rỡ:

- Đại sư, Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa hiện đang ở nơi nào, đại sư có biết không?

Đào diên hòa thượng gật đầu:

- Dĩ nhiên là bần tăng phải biết mới nói với người. Động cốc Vạn Y Thánh ở tại dãy núi Kỳ sơn cách đây khoảng hai trăm dặm về phía Tây. Người hãy tới đó một mình, bần tăng không thể đưa người được.

Hàn Tử Kỳ gấp lên:

- Đại sư, chất kỳ dâm trong mình tiểu bối đến bao giờ phát tác, tiểu bối tới Kỳ Sơn kịp hay không?

Nhắm tít mắt, Đào diên hòa thượng giật mình nói mau:

- Nguy rồi, chỉ còn khoảng hai khắc nữa là chứng “Vu sơn nhất độ” sẽ tái phát, tiểu tử đi cho mau kẻo chẳng còn kịp nữa.

Lão đạo nhân dặn dò:

- Khi người tới gặp Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa, đừng nói ta mách bảo, lão mới chữa trị cho người.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Tại sao thế đại sư?

- Tại vì bần tăng và lão lâu nay không thuận nhau, nếu người nhắc đến tên ta, lão sẽ đuổi người tức khắc. Người nghe rõ rồi chứ?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Tiểu bối nghe rất rõ, nếu Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa có hỏi do ai chỉ đường tới, tiểu bối sẽ tìm cách sao cho ổn thỏa, đại sư hãy an tâm.

Trở tay sang con Xích long câu, Đảo điên hòa thượng bảo:

- Con xích long câu này thuộc loại thần mã, ngày đêm đi ngàn dặm, người hãy đi cho mau, có lẽ trong hai khắc thời gian người sẽ tới dãy núi Kỳ Sơn. Tới đó, người theo một con đường mòn duy nhất dẫn sâu vào trong núi chừng hai mươi dặm sẽ tới một động cốc, trên cửa động đề bốn chữ “Vạn Y Thánh Thủ”, lão Tả Bá Thừa ở trong đó.

Hàn Tử Kỳ cung kính:

- Vạn tạ đại sư, công đức cao dày này có ngày tiểu bối sẽ đáp đền một cách xứng đáng.

Giờ bái biệt đại sư.

Đảo điên hòa thượng phất tay:

- Đừng lải nhải, hãy đi cho mau kẻo không còn kịp nữa. Bần tăng cũng phải đi đây.

Âm thanh chưa dứt, Đảo điên hòa thượng đã biến mất chẳng để lại tăm dạng.

Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Quả là một bậc đại kỳ nhân danh bất hư truyền.

Hàn Tử Kỳ hấp tấp trở lại con Xích long câu. Leo lên phi nhanh về hướng Tây như lời Đảo điên hòa thượng đã dặn dò.

Trận lửa dục tình bùng cháy từ vực “Thiên ân” mỗi lúc càng gia tăng, Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu thầm:

- Nguy rồi, kịch độc “Vu sơn nhất độ” lại tái phát nữa đây. Ta làm sao tới kịp dãy núi Kỳ Sơn gặp Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa chữa bệnh?

Kìm hai chân vào hông con Xích long câu, Hàn Tử Kỳ gia tăng tốc độ chạy nhanh hơn.

Chẳng bao lâu dãy núi Kỳ Sơn đã hiện ra trước mặt mờ mờ qua ánh trăng vừa mọc.

Trận lửa từ “Thiên ân” bốc cháy dữ dội, tràn qua ngũ tạng, xung vào các huyết đạo, toàn thân Hàn Tử Kỳ nóng rực, cơn khao khát hoành hành tưởng không còn có thể chịu đựng nổi nữa.

Hàn Tử Kỳ cắn chặt hai hàm răng, cố hết sức trấn áp ngọn lửa dục tình đang đốt cháy cả tâm can, thúc

ngựa phi nhanh, chẳng mấy chốc đã lọt vào dãy núi Kỳ Sơn.

Kỳ độc trong cơ thể Hàn Tử Kỳ càng lúc càng tăng, tâm thần tản mạn, ý chí rã rời, không còn tự chủ được mình nữa.

Hàn Tử Kỳ rất đổi kinh hoàng, rẽ ngựa vào con đường mòn như lời Đào diên hòa thượng đã dặn, tìm một hang đá nào đó, vào trong chịu đựng sự hoành hành, qua cơn sẽ tiến vào trong núi sâu gặp Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa.

Nhìn thấy trước mặt có một cái hang sâu hun hút, Hàn Tử Kỳ dừng ngựa lại, nhảy xuống đất phóng mình vào.

Vào trong hang khoảng hai trượng, chợt nhận ra một người nằm ngửa trên phiến đá bằng phẳng, Hàn Tử Kỳ ngưng bước.

Chàng lâm bẫm:

- Ai nằm ngủ trong hang đá này? Một kẻ giang hồ lãng tử nào đó chăng?

Đang trong cơn thể xác bị hoành hành, không còn thời giờ nghĩ ngợi thêm nữa, Hàn Tử Kỳ nhanh chân bước tới gần phiến đá, đưa mắt nhìn người đang nằm ngủ.

Bất giác Hàn Tử Kỳ kêu lên:

- Quý...

Hàn Tử Kỳ lùi lại mấy bước, giương to đôi mắt nhìn người đang nằm ngủ, qua ánh trăng từ ngoài chiếu vào, chàng nhận ra đó là một ả thiếu nữ vận theo lối cung trang, có bộ mặt sần sùi lở lói, đen đui chẳng khác nào ngựa quỉ từ dưới cõi âm hiện về.

Có điều thân hình ả thiếu nữ vô cùng tuyệt mỹ, hai quả đào tiên như trái đồi, khiến kẻ nhìn thấy không có cách nào dằn nén nổi.

Hàn Tử Kỳ nhìn sững ả thiếu nữ cùi hủi kia một lúc, cơn khát vọng bùng lên, không còn có thể kiềm hãm nổi.

Hàn Tử Kỳ hừ một tiếng, phóng tới hai tay vồ lấy ả thiếu nữ cùi hủi.

Ả thiếu nữ cùi đang ngủ giật mình mở mắt thét to:

- Ai?

Nhưng liền đó, bão tố nổi lên, muôn lượn sóng tình dồn dập, cuộn cuộn đưa vào bể chơi vơi. Ả thiếu

nữ cùi hủi im bật...

Chùng thức giấc, Hàn Tử Kỳ mở mắt ra, cảm thấy trong người sáng khoái lạ lùng.

Chứng kỳ độc “Vu sơn nhất độ” đã biến mất trong cơ thể từ bao giờ.

Hàn Tử Kỳ kêu lên:

- Quái lạ, sao lại thế này?

Hàn Tử Kỳ vận khí thấy các huyết đạo trong người đã lưu thông, nội lực lại tràn trề hơn trước, quả thật là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Hồi tưởng lại chuyện đã qua, trong cơn tái phát kỳ độc “Vu sơn nhất độ” tới hang đã gặp một ả thiếu nữ cùi hủi mặt mũi sần sùi nằm ngủ say, chàng đã hành động như con thú dữ đối với nàng. Chàng tự ghê tởm cho mình, trong lòng thấy ăn năn hối hận, lương tâm cắn rứt bồi hồi.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Nàng ở đây sao không thấy?

Hàn Tử Kỳ quay quá, bất giác bật “ồ” lên một tiếng, nhồm người lên.

Chàng vừa nhận ra một người nằm ngủ bên cạnh, đỉnh ninh đó là ả thiếu nữ cùi hủi sau khi thất thân với chàng hãy còn ngủ say chưa tỉnh.

Trường hợp này nếu khi ả thiếu nữ cùi hủi tỉnh dậy, bắt buộc chàng phải kết duyên phu phụ, chàng sẽ đáp ứng thế nào? Chàng là một trang tuyệt thế mỹ nam tử lại có thể kết duyên cùng một cô gái xấu xí như quỷ dạ xoa được sao? Nhưng bản tánh chàng xưa nay cương trực, quả cảm, đâu thể phụ bạc nàng sau khi đã vô tình chiếm đoạt tiết trinh nàng.

Chàng phải hoàn toàn chịu trách nhiệm chuyện xảy ra trong đêm qua, không thể chối từ cũng không thể bỏ chạy được.

Hàn Tử Kỳ nhìn kỹ lại, chỉ vì ả thiếu nữ nghiêng mặt sang nơi khác nên không nhận rõ dung mạo.

Chàng chồm tới đưa mắt nhìn ả thiếu nữ bỗng “ồ” lên một tiếng kinh dị.

Một nàng tiên nữ giáng phàm. Một trang tuyệt thế mỹ nhân. Nàng đẹp gấp bội lần ả hồ ly mặt ngọc Điều Thất Cô, cho dù Tây Thi tái thế cũng còn kém xa nàng.

Nhưng ả thiếu nữ này là ai, sao lại ngủ bên cạnh chàng và tại sao như thế. Còn cô gái cùi hủi xấu xí kia hiện giờ ở nơi đâu sao không thấy?

Hàn Tử Kỳ vô cùng hoang mang trước sự tình quái lạ ở trước mắt, cứ suy nghĩ mãi chưa hiểu ra làm sao cả.

Chàng lẩm bẩm:

- Giờ ta hãy gọi ả thiếu nữ này thức dậy hỏi xem nàng là ai lại nằm đây ngủ.

Hàn Tử Kỳ hăng giọng:

- Tiểu thư, trời đã sáng rồi, thức dậy mau đi.

Ả thiếu nữ tuyệt sắc quay sang, mở mắt ra. Cả một bầu trời xanh biêng biếc thu gọn vào đôi mắt nàng. Hai làn mi cong vút, mày tựa xuân sơn, đôi môi anh đào, mặt trắng như bạch ngọc, quả nhiên tạo hóa gom cả bầu trời hương sắc vào có một người.

Hàn Tử Kỳ nghe rúng động cả tâm can, trước đôi mắt thu hồn của ả thiếu nữ tuyệt sắc.

Chàng im lặng nhìn nàng chưa nói một lời nào cả.

Ả thiếu nữ tuyệt sắc thong thả ngồi lên, với lấy bộ cung trang mặc vào. Tư dung tuyệt thế, cốt cách đài các, trâm anh, dù cho bậc vương phi, công chúa đương triều cũng không hơn nổi nàng.

Ả thiếu nữ vận lại bộ cung trang, sắc mặt càng tăng nét thiên kiều bá my, khiến cho người nhìn phải ngẩn ngơ xiêu hồn lạc phách.

Nàng nhìn chàng đăm đăm chưa có lời, chàng nhìn nàng nghe trái tim rung động bồi hồi.

Im lặng một lúc lâu giữa hai người. Bấy giờ Hàn Tử Kỳ mới lên tiếng trước:

- Tiểu thư là ai, sao lại nằm ngủ trong cái hang động nguy hiểm này?

Ả thiếu nữ tuyệt sắc hé nụ anh đào:

- Mọii ấy ư? Mọii vào hang động này từ lúc chiều qua, ca ca tới lúc trăng lên, có đúng không?

Cặp mắt của Hàn Tử Kỳ tròn xoe, nhìn chăm chập vào gương mặt ngọc của ả thiếu nữ tuyệt sắc.

Chàng kêu thầm:

- Ô, có lẽ nào...

Gác qua ý niệm hãi hùng đó, Hàn Tử Kỳ thăm dò:

- Còn cô gái xấu xí cùi hủi kia hiện đang ở nơi đâu, tiểu thư có thấy không?

Ả thiếu nữ tuyệt sắc cười khúc khích, chỉ nhìn Hàn Tử Kỳ chưa đáp ứng.

Lòng thêm nghi hoặc, Hàn Tử Kỳ tiếp:

- Sao tiểu thư lại cười? Tại hạ hỏi từ buổi tối đến giờ tiểu thư có thấy ả kia ở nơi đâu chẳng?

Ả thiếu nữ tuyệt sắc thôi cười:

- Ca ca không biết cô gái cùi hủi kia hiện đang ở nơi đâu ư?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Quả tình tại hạ không được biết nên mới hỏi tiểu thư xem nàng hiện ở nơi nào?

Trở tay vào ngực mình, ả thiếu nữ tuyệt sắc đáp:

- Ca ca lẩn thẩn rồi, cô gái cùi hủi xấu xí hiện đang ngồi trước mặt ca ca đây. Ca ca còn tìm nơi đâu nữa chứ.

Hàn Tử Kỳ rất đổi kinh hoàng tròn xoe đôi mắt nhìn khắp trên mình ả thiếu nữ tuyệt sắc:

- Ô, chẳng lẽ nàng là loại hồ ly thành người, đêm qua là một cô gái cùi hủi giờ đây biến thành một mỹ nhân.

Hàn Tử Kỳ nghe lạnh cả thân mình, chàng toan phóng xuống đất bỏ chạy ra ngoài, xem con Xích long câu có còn hay đã bị hồ ly ăn thịt.

Ả thiếu nữ tuyệt sắc vội vẫy tay:

- Ca ca đừng hoảng hốt, hãy ngồi trở xuống muội sẽ kể lại chuyện đêm qua cho ca ca nghe.

Hàn Tử Kỳ ngồi trở xuống, mắt nhìn ả thiếu nữ đăm đăm, cố dò tìm trên gương mặt nàng có vẻ gì khả nghi hay không?

Như đoán hiểu thâm tâm của Hàn Tử Kỳ, ả thiếu nữ tuyệt sắc chìa gương mặt ngọc tới cất giọng trong ngần như tiếng ngọc lưu ly va chạm vào nhau:

- Nào, ca ca hãy nhìn gương mặt tiểu muội cho kỹ, xem có nét gì hắc ám giống loại hồ ly luyện thành người hay không?

Nhìn kỹ ả thiếu nữ tuyệt sắc một lúc, Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Trông rõ ra nàng này không có vẻ yêu mị gì cả, trái lại tư dung, cốt cách lẫn giọng nói của nàng chẳng khác tiên nữ giáng phàm, nhưng tại sao...

Bỏ qua ý niệm, Hàn Tử Kỳ nhẹ giọng:

- Tại hạ xin lỗi với tiểu thư về cái tội hồ đồ vừa qua. Có điều, có điều...

Hàn Tử Kỳ ngưng lại, ái ngại câu nói sắp tới sẽ làm cho ả thiếu nữ tuyệt sắc nổi giận nên thôi...

Ả thiếu nữ tuyệt sắc thông minh tuyệt vời, đoán được ý nghĩ của Hàn Tử Kỳ, liền chỉnh ngay sắc diện.

Nàng nói:

- Ca ca hoài nghi là đúng. Tại sao đêm qua muội là một cô gái xấu xa cùi hủi sáng nay trở thành một thiếu nữ yêu kiều. Chính bản thân muội cũng không thể nào tưởng tượng được có chuyện thần bí đến thế này. Chuyện xảy ra như câu chuyện thần tiên từ ngàn năm trước.

Hàn Tử Kỳ nóng nảy:

- Chuyện xảy ra như thế nào tiểu thư nói mau, tại hạ nóng lòng được biết.

Ả thiếu nữ tuyệt sắc vẫn với giọng trong như ngọc lưu ly va chạm:

- Đêm qua sau khi ca ca ngủ rồi, muội cũng thiếp đi trong cơn mê loạn cho tới lúc trăng đã xế qua rọi vào hang động, muội giật mình tỉnh giấc bỗng nghe trong mình thớ thối lạ lùng, cơn đau nhức hành hạ muội từ bấy lâu đã biến đi đâu mất, các vết thương cùi lở trên bàn tay cũng chẳng còn. Lòng hoài nghi muội lấy tấm gương trong túi ra soi, bất giác muội vừa kinh hoàng vừa hoan hỷ khi trông thấy dung mạo của mình trở lại như xưa. Muội nằm bên cạnh ca ca nghĩ mãi đến khi trời quá khuya mới hiểu ra nguyên nhân do đâu muội hết chứng bệnh cùi hủi...

Ánh mắt Hàn Tử Kỳ chớp sáng:

- Nguyên nhân do đâu tiểu thư hãy nói ra cho tại hạ được rõ?

Nhìn Hàn Tử Kỳ, hai má ả thiếu nữ tuyệt sắc ửng hồng:

- Nguyên do cũng nhờ ca ca nên muội hết bệnh. Ca ca chưa hiểu ư?

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Tiểu thư nhờ tại hạ thế nào, đêm qua tại hạ đâu có cho tiểu thư uống một viên linh đan hay thần dược nào.

Ả thiếu nữ mỉm cười:

- Ca ca không hiểu thật rồi, chính nhờ sau khi muội hiến dâng thể xác cho ca ca, chứng bệnh cùi hủi

biến mất, ca ca đã hiểu chưa?

Hàn Tử Kỳ sửng sốt:

- Tiểu thư không lẽ...

Ả thiếu nữ chận lời:

- Ca ca hãy nghe muội nói. Lúc muội trúng độc chữa mãi không khỏi, có một vị lương y tài giỏi cho biết, chứng bệnh cùi hủi của muội nếu có một người nào đó trúng nhằm kịch độc hòa hợp với nhau căn bệnh sẽ biến mất trong tức khắc. Muội chưa tin, không ngờ hôm nay trở thành sự thật.

Hàn Tử Kỳ ngẩn ngơ chẳng hiểu ra làm sao, chỉ đưa mắt nhìn ả thiếu nữ tuyệt sắc mà không nói.

Ả thiếu nữ tuyệt sắc hỏi:

- Ca ca hãy nói cho tiểu muội được biết, có phải trước đó ca ca đã trúng nhằm kịch độc hay không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Không sai. Tại hạ đã trúng nhằm kỳ độc “Vu sơn nhất độ” của ả hồ ly Điều Thất Cô nơi một cánh rừng cách đây khoảng hai trăm dặm, đêm qua kịch độc tái phát tại hạ hành động giống như con thú điên, mang tội bất kính với tiểu thư. Thật đáng chết.

Hàn Tử Kỳ kể rõ câu chuyện trưa hôm qua tới cánh rừng, chàng rơi vào quỉ kế của Điều Thất Cô, mất cả thần trí, suýt xảy ra chuyện bại hoại, may thay được Đảo điên hòa thượng tới kịp ngăn chặn, đánh đuổi ả chạy đi rồi chỉ bảo chàng tới dãy núi Kỳ Sơn này vào trong núi tìm lão nhân Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa, chàng ruổi ngựa vừa đến đây thì kỳ độc “Vu sơn nhất độ” bỗng tái phát, chàng vào hang động này gặp lúc nàng đang nằm ngủ mê vì kỳ độc hoành hành. Chàng đành cam thất lễ đối với nàng.

Giọng nói của Hàn Tử Kỳ trở nên nghiêm chỉnh khác thường:

- Chuyện xảy ra rồi, nếu như tiểu thư xem tại hạ là một tên dâm tặc đáng giết, tại hạ sẵn sàng chịu chết dưới lưỡi gươm của tiểu thư không hề kháng cự.

Ả thiếu nữ tuyệt sắc phát bàn tay ngọc:

- Ca ca đừng nói thế. Trước đó, muội đã biết ca ca là một chính nhân quân tử, một trang thiếu hiệp anh tuấn, hào khí ngất trời muội đã đem lòng ái mộ từ lâu, ca ca tên là Hàn Tử Kỳ, bằng không muội đã giết ca ca từ đêm qua rồi.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Tiểu thư gặp tại hạ từ bao giờ? Tại sao tiểu thư lại biết tại hạ tên Hàn Tử Kỳ.

- Muội đã gặp Hàn ca ca một lần rồi, nhưng ca ca không trông thấy muội.

- Tiểu thư gặp tại hạ ở nơi nào?

- Muội gặp Hàn ca ca tại phía dưới thung lũng dãy núi Tung Sơn đang khi ca ca và cô gái xấu xí đấu nhau với hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, muội đã ẩn nấp trong bụi rậm từ trước đó không lâu, muội nghe bọn chúng nói tới tên ca ca nên hôm qua muội mới biết ca ca chính là Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ tỉnh ngộ:

- Ồ ra là thế, còn chuyện...

Ả thiếu nữ phát tay ngắt lời Hàn Tử Kỳ:

- Hàn ca ca hãy gác qua chuyện đó, bây giờ muội tiếp tục kể rõ cho ca ca tại sao muội hết chứng bệnh cùi hủi và ca ca cũng hóa giải được chất kỳ độc “Vu sơn nhất độ” của ả hồ ly Điều Thất Cô.

Hàn Tử Kỳ ngồi nghiêm chỉnh lắng nghe ả thiếu nữ tuyệt sắc nói tiếp:

- Cách đây không lâu, tiểu muội giả trang thành một cô gái bình thường ra chốn giang hồ du ngoạn giải cơn buồn, khi đến ngọn núi Ngũ Hành Sơn gặp ả thiếu nữ mặc áo xanh và hai tên sứ giả Luân Hồi giáo chặn đường đòi bắt muội mang về Luân Hồi giáo cho cung chủ của ả trị tội. Muội hỏi ả tội gì, ả cho biết cung chủ của ả có lệnh bắt hết những ả thiếu nữ nào tuyệt sắc hủy hoại nhan sắc trở thành cùi hủi bởi cung chủ của ả không muốn trên giang hồ còn mỹ nhân nữa, để cung chủ ả lên ngôi “độc bá mỹ nhân”.

Hàn Tử Kỳ cười khanh khách:

- Quái thật, võ lâm độc bá, mỹ nhân cũng độc bá nữa ư? Đúng là loại hồ ly hành động có khác người.

Ả thiếu nữ tuyệt sắc hé nụ hồng tiếp lời:

- Tiểu muội kháng cự lại, đấu nhau với ả thiếu nữ áo xanh được ba chiêu, tình hình ả vung tay vẩy ra một đám bụi màu xanh vào mặt muội, vì khoảng cách quá gần muội không tránh kịp nên đã trúng nhằm, tối tăm cả mặt mày, muội liệu không xong liền bỏ chạy, ả không đuổi theo. Muội tưởng đã thoát nạn không ngờ cách ba ngày sau kịch độc phát tác biến muội thành một cô gái xấu xí, cùi hủi gớm ghiếc như ca ca đã trông thấy đêm qua.

Hàn Tử Kỳ ngắt lời:

- Tiểu thư có biết kịch độc kia tên gọi là gì không?

- Lúc đầu tiểu muội không biết, nhưng sau đó gặp một lão quái nhân bảo cho muội biết muội đã trúng nhảm kịch độc “Hủy diện độc trùng” của Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, không có thứ thần đan nào trị nổi. Muội vô cùng tuyệt vọng, tránh mặt mọi người mấy tháng nay, lang thang trên chốn giang hồ, một là tìm thần y chữa bệnh, hai là tìm tung tích của mẫu thân đã biệt tích từ lâu, đêm qua quá mệt mỏi, muội đã vào hang động này định tìm một giấc, sáng mai tiếp tục cuộc hành trình, kể đến Hàn ca ca tới, chung gối chăn cùng muội, dung nhan muội trở lại như xưa.

Ả thiếu nữ kết luận:

- Thì ra kỳ độc trong mình Hàn ca ca lại là thần dược trị khỏi chứng cùi hủi của muội, ngược lại chất kịch độc “Hủy diện độc trùng” trong mình muội là vị thuốc giải kỳ độc “Vu sơn nhất độ” của ca ca, do âm dương hòa hợp tạo thành, nhưng quả là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của muội.

Hàn Tử Kỳ như người bình tĩnh cơn mê, bật thốt:

- Ô, ra là thế. Tại hạ cứ nghĩ mãi không ra. Tiểu thư thực là cao minh, tại hạ vô cùng bội phục. Còn chuyện hồ đồ của tại hạ đêm qua, tiểu thư xử lý thế nào?

Giọng nói của ả thiếu nữ như mật ngọt rót vào lòng người:

- Tiểu muội vẫn hiểu chuyện xảy ra đêm qua ngoài ý muốn của Hàn ca ca. Đúng ra, ca ca không có lỗi gì hết, nhưng muội đã trao thân gửi phận cho ca ca rồi, không còn yêu thương ai được nữa, dù ca ca có từ chối cuộc hôn nhân muội vẫn xem ca ca là đức phu quân, trọn kiếp này quyết không bao giờ dời đổi, cứ như muội nghĩ, đây có lẽ do duyên tiền định mà ra.

Ca ca trúng độc, muội cũng trúng độc, không hề hện nhau mà lại gặp ở trong hang động này và vì kỳ độc tái phát mà thành thân, chẳng hiểu ca ca có nghĩ như thế hay không?

Dứt câu ả thiếu nữ nhìn Hàn Tử Kỳ chờ đợi.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Dù hành động hàm hồ đêm qua do kỳ độc “Vu sơn nhất độ” phát tác, không phải do ta chủ động, nhưng ta đã chiếm đoạt tiết trinh của nàng rồi, dù nàng là cô gái cùi hủi xấu xí đêm qua ta cũng không thể bội phản nàng được, nhưng ta cần phải hỏi nàng là ai, con gái của ai, trước đây có dính dấp với kẻ thù của song thân hay không?

Không vội đáp câu hỏi của ả thiếu nữ tuyệt sắc. Hàn Tử Kỳ nhìn nàng nghiêm túc:

- Tại hạ xin mạo muội được hỏi:

tiểu thư chính thực là ai, thuộc hàng tử đệ của môn phái nào? Tiểu thư hãy nói cho tại hạ được rõ.

Ngập ngừng phút giây, ả thiếu nữ tuyệt sắc thong thả đáp:

- Muội ư? Hàn ca ca đã muốn biết lai lịch của muội, muội không cần phải giấu giếm làm chi. Muội chính là công chúa Ngân Hà, con gái của hoàng đế Thanh triều đây.

Hàn Tử Kỳ vô cùng kinh hãi, tròn xoe đôi mắt nhìn Ngân Hà công chúa mãi thật lâu chưa nói được lời nào.

Chợt Ngân Hà công chúa buông hơi thở nhẹ:

- Hàn ca ca đã biết tiểu muội là ai rồi. Muội xin hỏi ý định của ca ca cho muội được an tâm trở lại hoàng cung trình bẩm với phụ vương về chuyện của muội và ca ca để người chọn ngày đại hỷ.

Trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc, Hàn Tử Kỳ thoáng hiện trên gương mặt vẻ băn khoăn:

- Công chúa, tại hạ là phận thấp hèn, văn chương chưa đầy túi, kinh sử bất thông, lễ nghi không hiểu, phẩm cách thô lậu, dám đâu sánh cùng công chúa là bậc tột đỉnh quyền quý cao sang, lại là ái nữ của hoàng đế đương triều, tại hạ khuyên công chúa hãy nên suy xét cẩn thận kéo có điều hối tiếc ở sau này.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thiên Duyên Tiên Định

Mặt ngọc Ngân Hà công chúa chợt buồn:

M

- Hàn ca ca! Có lẽ ca ca chê tiểu muội không xứng đáng sánh đôi với ca ca nên tìm những lời khéo léo từ chối phải không?

Chỉnh lại sắc diện, nàng tiếp:

- Muội đã suy nghĩ rất cẩn kẽ trước khi quyết định cuộc hôn nhân của mình. Muội chọn Hàn ca ca làm đấng phu quân trọn đời sẽ không bao giờ hối tiếc, lại nữa đôi ta đã thành thân với nhau rồi, lẽ nào ca ca lại đành chối bỏ chuyện đêm qua.

Nghe Ngân Hà công chúa nhắc tới chuyện cũ, Hàn Tử Kỳ hổ thẹn đỏ bừng cả mặt, phút giây lắc đầu:

- Công chúa đã hiểu lầm tại hạ rồi. Cho dù công chúa là cô gái cùi hủi đêm qua, dù vô tình hay cố ý, sau khi đã chiếm trọn trinh tiết của nàng rồi, tại hạ sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm về cuộc đời nàng, quyết không hề chối bỏ, huống chi công chúa là một trang tuyệt thế mỹ nhân, lại là công chúa đương triều, được công chúa thương yêu quả là vô cùng diễm phúc.

Thực lòng, tại hạ nghĩ đến tấm thân cô độc, kém cỏi của mình không dám sánh đôi cùng công chúa đó thôi. Xin công chúa hiểu cho lòng thành thực của tại hạ.

Ngân Hà công chúa dọa dẫm:

- Cứ theo ý nghĩ của Hàn ca ca thì thế nào?

Hàn Tử Kỳ không do dự:

- Trước nhất, tại hạ xin hỏi công chúa một điều.

Ngân Hà công chúa nhìn thẳng vào mắt Hàn Tử Kỳ:

- Điều gì, Hàn ca ca hãy nói ra.

- Tại hạ muốn biết nếu hoàng đế được tin tại hạ và công chúa kết tình phu thê với nhau, người sẽ có thái

độ nào?

Ngân Hà công chúa đáp ngay không cần nghĩ ngợi:

- Phụ vương đã cáo thị khắp thiên hạ ai chữa được chứng bệnh cùi hủi của tiểu muội, nếu là nam nhân sẽ là phò mã của phụ vương, bằng nếu là nữ nhân sẽ được phong làm quận chúa vinh hiển trọn đời. Hàn ca ca không phải lo nghĩ đến điều đó làm chi cho nhọc lòng.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Còn hai điều nữa xin công chúa hãy cho tại hạ biết luôn.

Ánh thu ba của Ngân Hà công chúa chớp sáng:

- Còn hai điều gì nữa Hàn ca ca cứ nói ra.

Hàn Tử Kỳ nghiêm túc:

- Tại hạ chịu hoàn toàn trách nhiệm về hành vi của mình đối với công chúa trong đêm qua. Nếu sau này chẳng may gặp phải cảnh ngộ khắc nghiệt không thể thành hôn với công chúa, tại hạ sẽ sống cô độc đến trọn đời không thương yêu ai nữa cả. Công chúa nghĩ thế nào?

- Tiểu muội xin bằng lòng, còn điều gì nữa Hàn ca ca hãy nói cho muội được rõ.

Hàn Tử Kỳ chỉnh sắc:

- Chờ sau khi tại hạ hoàn thành các sứ mạng tại hạ sẽ tới hoàng cung bái kiến hoàng đế, cầu hôn cùng công chúa, chẳng hay công chúa có khứng chịu chăng?

Mặt hoa Ngân Hà công chúa liền rạng rỡ:

- Hàn ca ca, một lời đã hẹn ngàn thủa không quên. Xin ca ca hãy giữ lấy lời thề ước, tiểu muội sẽ trở về hoàng cung tấu trình lại với phụ vương về chuyện của đôi ta, thời gian đó muội từng giờ từng phút chờ đợi ca ca.

Hàn Tử Kỳ thay đổi cách xưng hô:

- Ngân muội hãy an tâm. Bình nhật tiểu huynh chỉ có một lời, dù chết cũng không bao giờ thay đổi, mọi việc yên xong huynh sẽ tới hoàng cung gặp muội.

Chợt nhớ lại một chuyện, Hàn Tử Kỳ hỏi Ngân Hà công chúa:

- Vừa rồi Ngân muội nói với tiểu huynh đi tìm thân mẫu phải không?

Ngân Hà công chúa gật đầu:

- Đúng không sai, muội đi tìm thần y và cũng tìm tung tích của mẫu thân.

- Vị vương phi đi đâu mà Ngân muội lại đi tìm?

Gương mặt hoa của Ngân Hà công chúa tối sầm lại:

- Muội không rõ, lúc thân mẫu muội ra đi muội còn là một đứa bé sơ sinh, lớn lên muội hỏi phụ vương, người cho muội biết thân mẫu muội đi lúc muội mới vừa hai tuổi. Phụ vương sai quan quân đi tìm mãi mười mấy năm trời không gặp, muội nhớ thương mẹ ra chốn giang hồ gặp nạn.

Ngân Hà công chúa ngừng lại, ánh thu ba long lạnh ngắt lệ. Nàng nghẹn ngào.

Hàn Tử Kỳ cảm xúc:

- Ngân muội, chốn giang hồ đầy rẫy hiểm ác, bọn Luân Hồi giáo đang lúc hoành hành bắt cóc nam nữ thiếu niên mang về Luân Hồi cung cho ả nữ hồ ly Ngọc Diện Ma Co Điêu Nguyệt Hồ đưa vào “Luyện hồn phòng” luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng” tốt nhất sau khi muội trở về hoàng cung đừng rời xa nữa, huynh sẽ thay muội đi tìm vương phi, bao giờ gặp huynh sẽ cho muội hay, mẫu tử sẽ trùng phùng.

Ngân Hà công chúa xúc động:

- Muội cảm ơn Hàn ca ca đã hết sức quan tâm đến muội. Muội sẽ vâng lời ca ca trở lại triều đình đợi chờ tin lành của ca ca.

Nàng hỏi:

- Còn Hàn ca ca... Nhị vị đại nhân vẫn an khang chứ. Gia trang ca ca ở nơi nào?

Nghe Ngân Hà công chúa hỏi đến song thân, Hàn Tử Kỳ động tâm, giọng buồn buồn:

- Song thân của tiểu huynh biệt tích đã lâu rồi, còn Hàn sơn trang bị tàn phá hơn hai năm qua, tiểu huynh như cánh chim trời bạt gió không biết đâu là cửa là nhà. Huynh đang đi tìm song thân kể gặp muội đây.

Đôi mày thu nguyệt của Ngân Hà công chúa cau lại:

- Danh hiệu nhị vị đại nhân là gì?

- Phụ thân tiểu huynh là Hàn Khuất Thân, Trang chủ Hàn sơn trang, còn mẫu thân là Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi.

Đôi mắt Ngân Hà công chúa tròn xoe, sừng sốt:

- Ô, Hàn ca ca là con trai của Hàn tiền bối và Tố Thần Phi tiền bối đây sao? Tiểu muội nghe danh nhị vị tiền bối đã lâu rồi, muội cứ tưởng nhị vị còn ở Hàn Sơn trang, ngờ đâu lại biệt tích...

Nàng hỏi:

- Thủ phạm tàn phá Hàn sơn trang là ai? Hàn ca ca có biết không?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Mãi đến nay tiểu huynh vẫn chưa quả quyết thủ phạm tàn phá Hàn sơn trang là nhân vật nào, huynh đang trên đường truy lùng kẻ đó, và tìm tung tích của song thân.

Ngân Hà công chúa cảm thương:

- Hàn ca ca gặp cảnh ngộ thật đáng thương tâm, muội đâu ngờ có chuyện này. Bây giờ muội không trở về hoàng cung nữa.

Hàn Tử Kỳ kinh ngạc:

- Tại sao Ngân muội lại đổi ý không trở về hoàng cung?

- Hàn ca ca đang hữu sự, tiểu muội đi theo ca ca truy lùng thủ phạm tàn phá Hàn sơn trang và tìm lại nhị vị tiền bối, ca ca hãy cho muội đi cùng.

Hàn Tử Kỳ cảm kích:

- Tiểu huynh xin ghi nhận tấm lòng nhiệt huyết của Ngân muội đối với huynh, nhưng sứ mạng của huynh hiện nay vô cùng nguy hiểm. Bản thân chưa biết rồi sẽ ra sao, một mặt lo đối phó với những kẻ thù trong bóng tối, mặt khác đương đầu với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, chắc chắn ả sẽ tìm huynh đòi giao nộp bản đồ “Phù ảnh cung” và trả thù cho hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đã bị huynh chặt cụt cánh tay, chưa rõ hậu quả thế nào. Muội theo huynh lỡ ra có mệnh hệ nào, huynh sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm số phận của muội đối với hoàng đế chứ chẳng không, tốt hơn muội hãy trở về hoàng cung chờ đợi, huynh mới an tâm tận lực, lo sao cho chóng thành sứ mạng để được gặp muội sớm hơn.

Ngân Hà công chúa cúi mặt:

- Muội xin vâng theo lời Hàn ca ca dạy bảo.

Im lặng giữa hai người. Mỗi người đeo đuổi theo một tâm sự riêng. Hàn Tử Kỳ nhớ tới mẫu thân Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, Ngân Hà công chúa nhớ đến mẫu thân biệt tích từ lâu giờ chẳng hiểu đang ở tận phương trời nào.

Chợt Hàn Tử Kỳ khe khẽ gọi:

- Ngân muội...

Ngân Hà công chúa nhìn Hàn Tử Kỳ rồi ngã vào lòng chàng:

- Hàn ca ca...

Đôi nam nữ thiếu niên tuyệt sắc ôm chặt lấy nhau, đôi quả tim cùng rung đập, cùng chung một nhịp thở.

Một trận gió mạnh từ ngoài cửa hang động thốc vào. Hàn Tử Kỳ nhìn ra thấy trời đã sáng, hần liền đỡ Ngân Hà công chúa ngồi lên.

Cởi lấy mảnh ngọc tròn màu xanh biếc đeo nơi cổ, Hàn Tử Kỳ trao cho Ngân Hà công chúa:

- Đây là bảo vật mẫu thân tiểu huynh đeo cho huynh từ thuở bé thơ, Ngân muội hãy cất lấy, khi nhìn nó muội sẽ nhớ tới huynh.

Ngân Hà công chúa nhận lấy mảnh ngọc tròn, rồi lấy ra một viên ngọc to bằng mắt rồng, chiếu diệp màu ngũ sắc trao cho Hàn Tử Kỳ:

- Hàn ca ca, đây là kỷ vật của tiểu muội, nó sẽ thay muội luôn luôn ở bên mình ca ca trên con đường sứ mạng từ nay cho đến lúc tựu thành. Xin ca ca hãy ghi nhớ lời thề ước.

Hàn Tử Kỳ cầm viên ngọc ngũ sắc nhìn kỹ, hiểu ngay đó là viên ngọc giá liên thành, chỉ có các bậc hoàng đế, vương phi mới có được. Chàng gật đầu:

- Ngân muội hãy an tâm, tiểu huynh xin ghi nhớ những lời của muội quyết chẳng bao giờ quên. Trời đã sáng rồi, chúng ta hãy lên đường cho sớm.

Hàn Tử Kỳ dắt tay Ngân Hà công chúa bước xuống đất cùng rời khỏi hang động.

Bấy giờ mặt trời như viên hồng ngọc khổng lồ cũng vừa lên khỏi đỉnh núi, vạn vật cỏ cây rạng rỡ, cảnh sắc tươi đẹp muôn màu. Nhìn núi đồi Kỳ Sơn hùng vĩ, rừng rậm bao la, Hàn Tử Kỳ băng khuâng:

- Ngân muội, đường từ đây tới kinh đô có trên ngàn dặm, cường san ác đạo đầy dẫy, núi rừng vạn phần nguy hiểm, muội trở về hoàng cung bằng cách nào?

Ngân Hà công chúa thản nhiên:

- Hàn ca ca khỏi phải lo. Cách đây khoảng ba mươi dặm có một sơn trấn, tiểu muội tới đó sẽ gặp một đội ngự lâm quân, họ sẽ hộ tống muội trở lại hoàng cung.

Hàn Tử Kỳ hoan hỉ:

- Thế ư? Tiểu huynh có con Xích long câu ngày chạy ngàn dặm, huynh sẽ đưa Ngân muội tới đó rồi chia tay.

Hàn Tử Kỳ vỗ tay ba cái. Con Xích long cây đang đứng gặm cỏ ngoài xa phóng tới dừng lại trước mặt Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ đỡ Ngân Hà công chúa ngồi phía trước, chàng ngồi sau con hùng mã cầm cương, rời khỏi dãy núi Kỳ Sơn nhằm hướng sơn trấn phi nước đại...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Quần Hùng Tranh Đoạt Kỳ Trân Dị Bảo

Hôm nay là ngày rằm tháng giêng. Từ sáng sớm có hàng ngàn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch từ các phương trời lũ lượt kéo tới Bạch mã sơn. Trong số đó có cả Ngũ đại môn phái như:

H

Chí Thiên đại sư, cao tăng Thiếu Lâm tự.

Huyền Thông đạo trưởng, chấp pháp môn phái Võ Đang.

Không Không sư thái, trụ trì môn phái Nga My.

Thái Ất chân nhân, trụ trì môn phái Côn Luân.

Diệu Huyền sư cô, chấp chương môn phái Bạch Hạc.

Các Bang, Hội môn phái gồm có:

Hạ Đấu Thiên, hội chủ Chiêu Hồn hội.

Thuần Vu Can, Hội chủ Long Hồ hội.

Trịnh Nhữ Hoảng, Bang chủ Thanh Long bang.

Tống Thọ Ân, Bảo chủ Thần Đạo bảo.

Gia Cát Cẩn, Hội chủ Hồng Hoa hội.

Tào Mao, Bang chủ Kim Sư bang.

Tất cả đều kéo tới tham dự tranh đoạt kỳ lân chí bảo. Mười hai năm đến ngày rằm tháng giêng mới đến lệ một lần. Con kỳ lân chí bảo xuất hiện trên dãy bình nguyên vào lúc trăng đứng đầu. Con linh thú này đùa giỡn dưới bóng trăng một lúc, phun viên kỳ lân chí bảo màu huyết dụ chói lọi, khoảng chừng nửa khắc sau chui xuống đất biệt dạng, điều quái lạ là không một ai tìm ra dấu vết của nó để đuổi theo.

Cứ như bọn giang hồ đồn đãi, kẻ nào chiếm được viên kỳ lân chí bảo nuốt vào bụng sẽ có tám mươi năm nội lực, khỏi cần luyện tập, có thể lên ngôi bá chủ võ lâm thiên hạ.

Mười hai năm trước quần hùng Hắc Bạch đã kéo tới núi Bạch Mã Sơn tranh đoạt kỳ lân chí bảo, chém giết lẫn nhau vô cùng khốc liệt, trước sau có tới gần hai trăm cao thủ vong mạng, rốt cuộc không một ai chiếm được chí bảo, bởi con kỳ lân chí bảo nghe biến động vụt biến mất dạng nửa chừng.

Lần này đại hội quần hùng tại Bạch Mã Sơn lại đông hơn lần trước, ai ai cũng đều hy vọng chiếm lấy kỳ lân chí bảo. Bọn họ hăm hở từng tốp, từng đoàn kéo tới ngọn núi Bạch Mã Sơn trước giờ con linh thú xuất hiện trên bãi bình nguyên chu vi chừng năm dặm, phía dưới chân ngọn núi này.

Ánh nắng chiều chưa tắt, hàng ngàn cao thủ Hắc Bạch đã tề tựu đông đủ, tranh nhau chiếm chỗ thuận lợi bao quanh khắp cả bình nguyên đợi chờ con kỳ lân chí bảo xuất hiện.

Cuối cùng là đoàn kỵ mã năm người, dẫn đầu là một vị lão nhân tuổi trạc ngũ tuần vận áo gấm, kế đó một thiếu nữ áo tím xinh đẹp tuyệt trần, sau cùng là ba tên võ sĩ hộ tống.

Đoàn kỵ mã nhắm hướng Bạch Hồ Sơn trực chỉ.

Bỗng từ phía xa một gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành che nửa gương mặt phi thân tới, chỉ trong nháy mắt đã bắt kịp đoàn người kỵ mã.

Khi đã bắt kịp năm người, gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành lại trở khinh công vượt qua nhanh như khói tỏa.

Thiếu nữ áo tím thét:

- Vô lễ!

Vừa thét, thiếu nữ áo tím vừa quất roi ngựa vào chiếc mũ rộng vành của gã thiếu niên quái gỡ đang chạy tới.

Bốp!

Ngọn roi ngựa quất trúng chiếc nón rộng vành tưởng chừng nát vụn và gã kia nhất định sẽ bị trọng thương, nhưng lạ thay chiếc nón vẫn còn nguyên vẹn, phần gã chẳng thấy hề hấn chi cả.

Hình như gã thiếu niên kia chưa hay biết gì chuyện vừa xảy ra, tiếp tục vượt qua khỏi người ngựa của lão nhân vận áo gấm.

Thiếu nữ áo tím trông thấy gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành quá ngang tàng, nổi giận thét:

- Xú quỷ! Người chạy đi đâu cho khỏi bản tiểu thư.

Nàng giật mạnh sợi dây cương phi ngựa ào ào đuổi theo gã thiếu niên lạ mặt.

Lão nhân vận áo gấm quát:

- Hạng Cẩm Bình hãy trở lại, coi chừng tên bại hoại...

Nhưng thiếu nữ áo tím Hạng Cẩm Bình đâu còn nghe tiếng quát của lão nhân áo gấm, phi ngựa vùn vụt đuổi theo gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành nhờn nhờn ở phía trước cách nàng chừng ba mươi trượng.

Con ngựa của Hạng Cẩm Bình vốn là loại thiên lý câu, ngày chạy ngàn dặm đã trở hết thần lực vẫn không sao bắt kịp gã thiếu niên kia, cứ cách khoảng nhau ba mươi trượng.

Trải qua trên mười dặm sấp tới Bạch Mã Sơn, chẳng hiểu sao gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành đột ngột thu hồi khinh công đáp xuống bên đường...

Hình như gã không muốn xuất hiện tại bình nguyên Bạch Hồ sơn vào lúc này.

Ào... ào...

Hạng Cẩm Bình bay ngựa tới hét:

- Xú quỷ, khinh công của ngươi khá lắm, nhưng không thể nào chạy khỏi bản tiểu thư đâu.

Trót!...

Liền đó ngọn roi ngựa trong tay nàng quất thẳng xuống đầu gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành.

Chờ ngọn roi còn cách một đốt tay, gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành lạng người tránh khỏi trong đường tơ. Ngọn roi xé gió vù qua...

Hạng Cẩm Bình sững sốt không ngờ thân pháp của đối phương lại cao thâm dường đó.

Gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành hừ nhạt:

- Vô cớ tiểu thư đuổi theo tại hạ, tới nơi đây, lại còn hành hung quá là xú nữ...

Hạng Cẩm Bình thét:

- Xú quỷ, ngươi dám hỗn láo với bản tiểu thư ư?

Trót!...

Ngọn roi ngựa của nàng lại quất ngang lưng gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành.

Nhanh không kịp thấy. Lần này, nàng giận dữ vận toàn nội lực vào roi ngựa.

Bấy giờ gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành không né tránh, vươn tay chụp lấy đầu roi ngựa, giật mạnh một cái...

Đang lúc bất ngờ không đề phòng, Hạng Cẩm Bình chới với té nhào xuống ngựa.

Cầm chiếc roi ngựa trong tay, gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành cười khoái trá:

- Hì... hì... con gái hung dữ là như thế đó.

Hạng Cẩm Bình lóp ngóp đứng lên, rút thanh trường kiếm bên lưng thét:

- Xú quý, ta liều chết với ngươi...

Thanh trường kiếm vung lên, nàng xuất luôn chín chiêu hiểm độc, ánh kiếm lóe sáng một vùng.

Bằng một thân ảnh vô cùng quý dị, gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành chập chờn giữa vùng kiếm ảnh của thiếu nữ, không lui lại tới gần.

Chợt thoáng qua một cái, gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành biến đi không hiểu tự đẳng nào.

Hạng Cẩm Bình ngưng kiếm lại đưa mắt ngó đảo đảo:

- Xú quý! Ngươi trốn ở đâu rồi! Ngươi là ma hay là quỷ?

Bỗng nghe có tiếng cười hì hì phía sau lưng. Hạng Cẩm Bình giật mình quay phắt lại, nhận ra gã thiếu niên đội nón rộng vành đã dừng cách đó chừng một trượng tự bao giờ, trong tay gã lại còn có đóa hoa Quỳnh dao vàng rực nữa chứ.

Sờ lên mái tóc thấy mất đóa hoa Quỳnh dao, Hạng Cẩm Bình lờn lộn hét:

- Xú quý!... Ngươi làm nhục ta... Ngươi hãy đền cho ta đó...

Rồi nàng òa khóc, nét hung dữ vừa rồi biến mất, giờ nàng trở thành một thiếu nữ diễm lệ ngây thơ. Nàng khóc như đứa bé đang đòi kẹo... trông thật đáng yêu.

Gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành vô cùng sững sốt, không ngờ cô gái quá ngây thơ như vậy. Gã đứng trơ ra như phỗng đá.

Hạng Cẩm Bình vừa khóc vừa giẫy nảy:

- Ngươi hãy đền cho ta mau... Sao ngươi còn đứng trơ trơ ra đó.

Gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành bước tới gần Hạng Cẩm Bình, nhẹ nhàng:

- Tại hạ có lời xin lỗi tiểu thư, tại hạ đã làm chuyện hàm hồ, khiến cho tiểu thư nổi giận, xin thứ cho, thứ cho.

Hạng Cẩm Bình lắc đầu nguầy nguậy:

- Người làm nhục ta... Người sờ mó lên tóc ta. Ta không tha thứ cho người đâu. Người hãy đền cho ta.

Gã thiếu niên che mặt bối rối:

- Tiểu thư muốn tại hạ phải đền gì?

Hạng Cẩm Bình lau lệ:

- Bây giờ ta đâm người một kiếm người không được tránh né. Người có dám không?

Không chút do dự, gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành gạt mạnh đầu:

- Tại hạ so không dám chứ. Tiểu thư vung kiếm lên đi.

Dứt tiếng gã ưỡn ngực tới trước mặt Hạng Cẩm Bình, sẵn sàng chịu nàng đâm một kiếm.

Trường kiếm trong tay Hạng Cẩm Bình vung lên toan phóng thẳng vào ngực gã thiếu niên đội mũ rộng vành, chợt dừng lại. Nàng hỏi:

- Đây, tại sao người liều lĩnh như vậy chứ?

Gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành thản nhiên:

- Vì tại hạ muốn tiểu thư hết giận, chịu một kiếm có làm sao đâu.

Hạng Cẩm Bình hừ một tiếng:

- Ta đâm một kiếm ngay trái tim người là người chết liền tức khắc. Người hiểu chưa?

Gã thiếu niên che mặt bình thản:

- Chết sống có mạng, nếu mạng tại hạ chưa dứt, dù tiểu thư có đâm một ngàn kiếm cũng trơ trơ.

Hạng Cẩm Bình sững sốt nhìn chiếc nón rộng vành, phút giây hạ trường kiếm xuống:

- Đây, trước khi ta giết người, ta cần trông thấy mặt người, coi là ai tại sao cố lý như vậy?

Gã thiếu niên che mặt cười khinh khinh:

- Tiểu thư muốn trông thấy gương mặt xú quỉ của tại hạ lắm ư?

Hạng Cẩm Bình gật đầu:

- Phải, người hãy giở chiếc nón quái quỉ kia ra cho ta xem thử cái mặt của người...

Đưa tay lên đầu, gã thiếu niên che mặt từ từ giở chiếc mũ rộng vành ra. Gương mặt ngọc hiện ra.

Đôi mắt to của Hạng Cẩm Bình tròn xoe, gắn chặt vào gương mặt đẹp tuyệt thế của gã thiếu niên, trường kiếm hạ nhanh, trái tim nàng đập bồi hồi.

Quả là một Phan An tái thế, hay là một Tống Ngọc hiện thân đây?

Nàng bàng hoàng một lúc, Hạng Cẩm Bình lấp bắp:

- Người là ai?

Gã thiếu niên đáp gọn:

- Hàn Tử Kỳ!

Bất giác Hạng Cẩm Bình bật “ồ” lên một tiếng, liền thay đổi cách xưng hô:

- Thế ra là Hàn công tử đó sao?

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Tiểu thư biết tại hạ ư? Tiểu thư gặp tại hạ ở nơi nào?

Hạng Cẩm Bình thân mặt:

- Tiểu muội chưa gặp Hàn công tử bao giờ, tiểu muội chỉ nghe một người bạn nói về công tử.

Hàn Tử Kỳ cau mày:

- Người bạn nào vậy? Tiểu thư có thể nói cho tại hạ biết nàng là ai không?

Hạng Cẩm Bình cười hóm hỉnh:

- Xú diện Nữ, Hàn công tử biết nàng chứ?

Đến lượt Hàn Tử Kỳ bật “ồ” lên một tiếng thăm dò:

- Tại hạ biết rồi, Xú diện Nữ nói gì về tại hạ?

- Xú diện Nữ kể chuyện Hàn công tử cứu nguy nàng tại dãy núi Tung Sơn và còn...

Như có điều uẩn khúc, tới đây Hạng Cầm Bình ngưng đi. Hàn Tử Kỳ phăng tới:

- Còn cái gì nữa tiểu thư hãy nói ra, sao tiểu thư lại bối rối?

Hạng Cầm Bình lắc đầu:

- Tiểu muội không dám nói đâu... ồ, Hàn công tử cũng tới Bạch Mã sơn tranh đoạt kỳ lân chí bảo nữa ư?

Hàn Tử Kỳ chớp mắt:

- Không đúng, tại hạ không có ý định tới Bạch Mã sơn tranh đoạt bảo vật, tại hạ đi tìm song thân sẵn dịp tới đây may ra có nghe tung tích gì không?

Chợt chàng buông tiếng thở dài buồn bã, Hạng Cầm Bình nhìn chàng thương hại:

- Tiểu muội có nghe Hàn Sơn trang đã bị tàn phá, hiện giờ Hàn công tử đang trú ngụ ở nơi nào có thể nói cho tiểu muội được biết không?

Hàn Tử Kỳ thở nhẹ:

- Đa tạ tiểu thư đã quan tâm đến tại hạ. Hiện nay tại hạ như cánh chim trời, rày đây mai đó không biết nơi đâu là tổ ấm. Hạng tiểu thư hãy thứ cho. Còn bảo trang của tiểu thư ở đâu, tên gọi là gì?

- Tệ trang của tiểu muội là Hạng gia trang, ở gần thị trấn Phòng Châu, cách đây khoảng ba trăm dặm về hướng Đông Nam, có dịp Hàn công tử hãy ghé thăm. Phụ thân muội muốn gặp mặt công tử, người thường nhắc đến công tử luôn.

- Đa tạ Hạng tiên bối có lòng ưu ái đối với tại hạ, chắc sẽ có phen tại hạ đến bái trang.

Đến đây, chợt nghe có tiếng vó ngựa phi tới, hiểu ngay đoàn kỵ mã của lão nhân áo gấm, không muốn gặp mặt lão nhân phí mất thời giờ, Hàn Tử Kỳ nhìn Hạng Cầm Bình nói mau:

- Hạng tiểu thư! Bèo nước gặp nhau hẳn có phen tái ngộ. Giờ tại hạ xin bái biệt tiểu thư.

Dứt câu không đợi Hạng Cầm Bình kịp đáp ứng, Hàn Tử Kỳ quay mình phi thân về hướng Bạch Mã sơn.

Đứng nhìn theo Hàn Tử Kỳ đã xa, đôi mắt thu thủy của Hạng Cầm Bình ngấn lệ. Nàng cảm thán:

- Hàn Tử Kỳ! Chàng có hiểu tấm lòng của muội không? Chàng ra đi muội thấy như vừa mất một bảo vật

gì vô giá...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Quang Cảnh Bình Nguyên

Trời vừa sụp tối, vầng trăng tròn vành cũng vừa lên dội ánh sáng tràn ngập núi rừng.

T

Hàng ngàn cao thủ Hắc Bạch lỗ nhố đông đặc chung quanh bình nguyên, lại có những túp lều được dựng lên từ bao giờ, đây là bọn người tới sớm từ hôm qua chiếm nơi gần nhất và cũng để nghỉ ngơi trong lúc đợi chờ con Kỳ lân chí bảo xuất hiện. Quang cảnh trông qua vô cùng náo nhiệt.

Quần hùng Hắc Bạch ai ai cũng đều kỳ vọng mình sẽ chiếm được nội đơn Kỳ lân chí bảo để có tám mươi năm nội lực đoạt chức thiên hạ đệ nhất võ lâm.

Nhất là Chí Thiên đại sư tinh thần cực kỳ căng thẳng, bởi nếu để một cao thủ nào đó đoạt lấy Kỳ lân chí bảo, môn phái Thiếu Lâm sẽ không còn là một ngôi sao Bắc Đẩu của võ lâm nữa.

Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân, luôn cả Diệu Huyền sư cô. Bốn đại môn phái Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân, Bạch Hạc cũng cùng chung tâm trạng với Chí Thiên đại sư, thầy đều khẩn trương lên.

Năm vị nam nữ Đạo nhân chiếm một vị trí gần nơi con Kỳ lân chí bảo xuất hiện cách mười hai năm về trước.

Bọn người bảy Bang, Hội: Gia Cát Cần, Thuần Vu Can, Trịnh Nhữ Hoảng, Tào Mao, Tống Thọ Ân, Hứa Thế Hanh chiếm vị trí phía Đông, sẵn sàng phóng vào bình nguyên đoạt chí bảo. Các bang hội đều có mặt chỉ trừ Hạ Đẩu Thiên. Hội chủ Chiêu Hồn hội, mãi đến bây giờ vẫn chưa thấy tới.

Hàn Tử Kỳ trong bộ y phục dạ hành, phi thân lên ngọn núi, đứng nhìn xuống chờ con linh vật xuất hiện, và quần hùng Hắc Bạch tranh giành chém giết lẫn nhau hẳn là vô cùng ác liệt. Đúng như chàng nói, chàng không có ý định tham dự đại hội đêm nay, chàng tới đây để thăm dò tin tức của song thân và bản đồ “Phù Ảnh cung” đã thất lạc từ lâu.

Trên ngọn núi có rất nhiều phiến đá và ghềnh đá giê ra cho kín, nhưng không có một bóng người nào, bọn họ đã đồn tất cả dưới bình nguyên.

Chợt nghe có tiếng người nói từ phía trong ghềnh đá, kín đáo. Tiếng nói của một nam một nữ.

Hàn Tử Kỳ giật mình, quay lại nhìn về phía ghềnh đá, lẩm bẩm:

- Sắp đến giờ Kỳ lân chí bảo xuất hiện, mọi người đều qui tụ dưới bình nguyên, tại sao hai người kia không tham dự lại ẩn nấp vào kệt đó kia?

Động tính hiếu kỳ, Hàn Tử Kỳ nhẹ như làn mây lướt tới đứng phía ngoài ghé mắt nhìn qua khe hở, vận thính lực nghe ngóng câu chuyện giữa hai người kia.

Giọng đàn ông già dặn nổi lên:

- Cung Ly Kiều. Đêm nay thời cơ đã đến, mọi người hãy giết lão Hạ Đấu Thiên cho rồi.

Mọi người lên ngôi Hội chủ Chiêu Hồn hội. Cù Mộc Lưu Tôn này mới có thể đến làm hộ pháp cho mọi người với danh nghĩa đường hoàng không có ai cản trở, chúng ta sẽ hưởng lạc thú trọn đời chứ.

Hàn Tử Kỳ giật mình thầm nhủ:

- Ô, hóa ra lão là Cù Mộc Lưu Tôn, một tên đại ma đầu nổi tiếng thâm ác, còn Cung Ly Kiều là ai, ta chưa được rõ...

Giọng nữ nhân lãnh lót:

- Cù Mộc đại ca khỏi lo. Mọi người đã sẵn sàng cả rồi, mọi người gặp đại ca nói cho đại ca biết trước để chuẩn bị và nếu gặp trường hợp trở ngại đại ca ra tay giúp mọi người.

- Kiều mọi người hành động như thế nào?

- Chốc lát nữa đây trở về chỗ trú mọi người sẽ ra tay, lần trước mọi người toan giết lão, nhưng trở ngại vì bị con a đầu Hạ Cung Linh tới bất ngờ, cũng may mọi người lanh tay giấu thanh đoản kiếm.

Lần này không có nó cùng đi với lão Hạ Đấu Thiên, mọi người hạ độc thủ rất dễ dàng, đại ca hãy an tâm.

Hàn Tử Kỳ rùng mình nhủ thầm:

- Quả là tối độc nữ nhân tâm.

Phía trong ghềnh Cù Mộc Lưu Tôn hỏi:

- Lão Hạ Đấu Thiên cho tới bây giờ này vẫn còn nằm trong độc cốc ư? Lão không dự tranh đoạt Kỳ lân chí bảo à?

Cung Ly Kiều hừ một tiếng:

- Cù đại ca không biết, tánh lão Hạ Đấu Thiên lười nhác, nhu nhược bất lực, đến những chuyện ái ân,

hằng tháng muội chỉ được hưởng có một vài lần, muội không chịu nổi đâu.

Lão nằm ngủ từ trưa đến giờ chưa dậy. Lão nói cứ thong thả chờ đến lúc đầu canh ba lão mới tới bình nguyên.

Cù Mộc Lưu Tôn cười khoái trá:

-Ồ cái lão vô dụng, bất lực như vậy có sống cũng bằng thừa. Ta giúp lão sang kiếp khác cũng là một chuyện làm phúc cho lão chứ có sao đâu.

Cung Ly Kiều cười khúc khích:

-Đúng rồi, chúng ta phải giết lão để đuổi con a đầu Hạ Cung Linh ra khỏi Tổng đàn Chiêu Hồn hội, hằng ngày trông thấy nó thật chướng mắt, lại nữa, mới có thể rước Cù đại ca về làm hộ pháp, gặp muội một cách đàng hoàng, không còn cái cảnh thập thò, lén lút như từ trước đến này nữa.

Ả hỏi:

-Cù Mộc đại ca có hứa sẽ làm cho muội hạnh phúc trọn đời không? Muội chỉ sợ đại ca không kham nổi.

Cù Mộc Lưu Tôn hừ nhạt:

-Sao lại không, Kiều muội hãy nhớ xem, mỗi lần gặp muội, có lần nào ta không làm tròn bốn phận với muội đâu, trái lại là đặng khác nữa...

Cù Mộc Lưu Tôn cười hì hì:

-Như muội đã biết, trời ban cho ta dị phẩm, nội lực thâm hậu tràn trề, ta sẽ cung phụng muội đến trọn đời...

Lão lại cười hì hì:

-Cả tháng nay không được gặp Kiều muội, ta nhớ muốn phát điên lên. Nào...

Hai người im bật. Kế đó có tiếng cười sặc sụa của Cung Ly Kiều và tiếng rên hừ hừ của Cù Mộc Lưu Tôn.

Hàn Tử Kỳ nghe rõ câu chuyện giữa Cung Ly Kiều và Cù Mộc Lưu Tôn, lăm bắm:

- Ghê thật! Ả Cung Ly Kiều định giết lão Hạ Đấu Thiên để đưa lão dâm tặc Cù Mộc Lưu Tôn về Chiêu Hồn hội sống công khai với nhau đây. Ta hãy chờ xem ả hạ độc thủ cách nào cho biết.

Hàn Tử Kỳ lùi lại tìm một cái hốc đá kín đáo chui vào đó chờ đợi cặp gian phu dâm phụ.

Thật lâu mới nghe có tiếng chân bước tới gần, giọng nói trầm khàn của Cù Mộc Lưu Tôn nổi lên:

- Kiêu muội hãy trở về hành sự. Ngu huynh xuống bình nguyên xem tình hình thế nào rồi sẽ trở lại đây gặp lại muội sau. Chúng ta cùng trở về Tổng đàn Chiêu Hồn hội.

Dứt lời Cù Mộc Lưu tôn phi thân xuống núi thẳng tới bình nguyên, chen vào quần hùng biến dạng.

Nhìn theo chiếc bóng của Cù Mộc Lưu Tôn chẳng hiểu vì sao Cung Ly Kiêu hừ một tiếng, nhắm hướng khác phóng đi.

Hàn Tử Kỳ hấp tấp chui ra khỏi hốc đá thân ảnh nhẹ như làn khói theo phía sau Cung Ly Kiêu.

Bóng chàng chợt ẩn chợt hiện như loài quỷ muội, không nghe tiếng động. Cung Ly Kiêu vô ý không hề hay biết có kẻ đang theo ả.

Cung Ly Kiêu xuống núi, rẽ vào một nơi có nhiều hang đá. Hàn Tử Kỳ lặng lẽ dõi theo.

Tới một hang động thâm u, Cung Ly Kiêu dừng lại, Hàn Tử Kỳ sợ bị ả phát giác hỏng cả việc, nhanh lẹ nép mình vào một phiến đá ghe ra ngoài.

Đảo cặp mắt nhìn chung quanh mấy lượt cẩn thận, Cung Ly Kiêu bước vào hang động.

Hàn Tử Kỳ nhanh lẹ lướt tới đứng phía ngoài cửa hang ghé mắt nhìn vào.

Chàng nhận ra trong hang động khá rộng, có cây bạch lạp soi ánh sáng lờ mờ, trên phiến đá bằng phẳng một vị lão nhân đang nằm đó, cất tiếng ngáy vang như sấm.

Không cần nghĩ ngợi cũng hiểu lão nhân nằm ngủ chính là Hạ Đấu Thiên, Hội chủ Chiêu Hồn hội.

Hàn Tử Kỳ hồi hộp đứng chờ xem Cung Ly Kiêu hạ độc thủ với Hạ Đấu Thiên bằng cách nào, cho tỏ tường lòng dạ ác độc của người đàn bà này.

Cung Ly Kiêu nhè nhẹ bước tới gần Hạ Đấu Thiên lúc này vẫn còn say ngủ chưa hề hay biết chi cả.

Ả đảo mắt nhìn ra ngoài cửa hang động, nghe ngóng xem có tiếng động nào chẳng.

Phút chốc, Cung Ly Kiêu nhẹ tay rút thanh trường kiếm bên lưng ra, tới sát phiến đá vung lên...

Hàn Tử Kỳ kinh hãi toan phóng vào trong, chợt Cung Ly Kiêu ngưng trường kiếm, lẩm bẩm:

- Ta dùng kiếm này giết lão chắc chắn sẽ bị bại lộ tung tích, ta hãy chọn cách khác.

Chợt thấy thanh đoản kiếm nằm bên cạnh Hạ Đấu Thiên, Cung Ly Kiêu mừng rỡ, rón tay cầm lấy, cất lên.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi toan phóng vào cứu nguy Hạ Đấu Thiên nhưng cùng lúc Cung Ly Kiêu đã đâm mũi đoản kiếm vào ngực lão nhân nhanh không kịp thấy.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Ngừng tay!

Phập!...

Hạ Đấu Thiên rú lên một tiếng, quần quai, máu từ trên ngực tuôn ra xối xả, lưỡi kiếm cắm sâu vào nửa phần...

Lão nhân mở mắt trừng trừng nhìn Cung Ly Kiêu, buông hơi thở hồng hộc, máu miệng lại trào ra.

Lão hôn hên:

- Ác phụ... người giết ta...

Chuyện diễn ra nhanh như chớp ngoài dự tính của Hàn Tử Kỳ. Bởi chàng không ngờ Cung Ly Kiêu hạ độc thủ nhanh đến thế. Chàng không có cách nào cứu lão nhân kịp nữa.

Cứ theo Hàn Tử Kỳ nghĩ, Cung Ly Kiêu sẽ sử dụng chỉ lực điểm huyết Hạ Đấu Thiên làm cho lão hôn mê, sau đó đầu độc lão bằng kịch độc, nào ngờ ả lại dùng kiếm giết người thân nhất.

Hàn Tử Kỳ chậm rãi bước vào hang động, tới gần nạn nhân đang quần quai với vết tử thương.

Cung Ly Kiêu giật mình quay lại nhìn gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ liền động tâm, khẽ giọng:

- Thiếu hiệp là ai?

Hàn Tử Kỳ lạnh nhạt:

- Hàn Tử Kỳ.

Cung Ly Kiêu bật “ồ” kinh ngạc nhưng đã thân mật ngay:

- Hóa ra chàng là Hàn công tử đó sao, thiếp nghe danh tiếng của chàng đã lâu rồi, hôm nay gặp nhau nơi đây quả thật là hạnh ngộ.

Giọng nói yêu mị có sức hút mê hồn thoảng theo một mùi dị hương từ hơi thở Cung Ly Kiêu thoát ra khiến lòng người bàng hoàng ngây ngất.

Hàn Tử Kỳ lấy làm khó chịu bởi cách xưng hô trắng trợn của Cung Ly Kiều, mới gặp chàng lần đầu ả đã gọi chàng và xưng bằng thiếp, chẳng khác nào ả hồ ly mặt ngọc Điều Thất Cô.

Nhưng Hàn Tử Kỳ lơ đi như chưa nghe thấy, chỉ nhìn Hạ Đấu Thiên cặp mắt thất thần, hơi thở yếu dần, triệu chứng của người sắp chết.

Hàn Tử Kỳ chưa biết phải hành động cách nào. Có nên rút thanh đoản kiếm ra khỏi ngực lão nhân không, như vậy có còn cứu nổi lão thoát cái chết hay không.

Chàng đứng yên không động tịnh. Giọng Cung Ly Kiều lạnh lót bên tai chàng:

- Chẳng hay Hàn công tử tới đây có chuyện gì không, hãy nói cho thiếp biết?

Nghĩ thầm nếu nói ra chuyện Cung Ly Kiều và Cù Mộc Lưu Tôn âm mưu sát hại Hạ Đấu Thiên chẳng ích lợi gì. Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Ô, không có chuyện gì cả. Tại hạ vô tình dạo núi đi ngang qua đây chợt nghe tiếng la nên vào xem xảy ra chuyện gì, không ngờ trông thấy lão nhân nằm kia...

Hàn Tử Kỳ không muốn nói thẳng chính mắt chàng đã trông thấy Cung Ly Kiều hạ độc thủ với Hạ Đấu Thiên nên nói nửa vời...

Tới sát bên Hàn Tử Kỳ, Cung Ly Kiều khe khẽ giọng:

- Hàn công tử đã biết tất cả rồi, thiếp xin công tử giấu kín chuyện này, giờ công tử muốn gì thiếp xin hầu tạ.

Hàn Tử Kỳ ngưng tụ các huyết đạo ngăn chặn mùi dị hương mê hồn từ nơi cửa miệng của Cung Ly Kiều thoát đi...

Chàng mắng thầm:

- Thật là ác độc, ả vừa ra tay giết chồng đang còn hấp hối vết thương, lại bày trò dâm dật, muốn lôi cuốn ta vào con đường tội lỗi theo ả được sao.

Giọng yêu my của Cung Ly Kiều lại nổi lên bên tai Hàn Tử Kỳ, thoảng theo mùi dị hương:

- Hàn công tử nói đi. Công tử đã bằng lòng rồi phải không. Công tử hãy nói cho thiếp biết...

Hàn Tử Kỳ vẫn không đáp chỉ chăm chăm nhìn Hạ Đấu Thiên nằm trên phiến đá đến xuất thần.

Cung Ly Kiều năn nỉ:

- Hàn công tử. Công tử hãy nói đi! Công tử bằng lòng...

Bỗng thân hình Hạ Đấu Thiên rung mạnh như muốn cất lên vọt xuống đất. Hàn Tử Kỳ kinh hãi bất giác chụp nắm lấy chuôi thanh đoản kiếm giật phắt ra.

Bựt!

Mũi đoản kiếm rút ra khỏi ngực, máu bắn thành vòi, Hạ Đấu Thiên rú lên một tiếng, cặp mắt trợn trừng trừng, thân hình run rẩy, phút chốc im đi, hồn lìa khỏi xác.

Hàn Tử Kỳ sửng sốt, trở mắt nhìn thân xác bất động đầm máu của Hạ Đấu Thiên không thốt được lời nào.

Trong cơn hoảng hốt vừa rồi, Hàn Tử Kỳ hành động ngoài ý muốn của mình, bất thần rút thanh đoản kiếm ra khỏi ngực đang lúc nạn nhân hấp hối, đã không cứu được lại càng chết gấp hơn. Hàn Tử Kỳ chôn chân tại chỗ.

Mùi dị hương khóa vào mặt Hàn Tử Kỳ. Cung Ly Kiêu cất giọng oanh thỏ thê bên tai:

- Hàn công tử, chuyện đã xảy ra rồi không có cách nào thu hồi lại được. Công tử đứng mãi nơi đây vô cùng bất lợi, lỡ có ai trông thấy thật là rắc rối, thiếp cũng thế, chi bằng cứ để mặc lão nằm đây, chốc lát sẽ có bọn môn đồ của lão tới mang về Chiêu Hồn hội. Chúng ta hãy mau mau rời khỏi hang động này tìm một nơi thật kín đáo cùng nhau đàm đạo có phải thú vị hơn không.

Bấy giờ Hàn Tử Kỳ mới quay phắt lại, nhìn thẳng vào mắt Cung Ly Kiêu, chính sắc diện nghiêm túc:

- Tại hạ không thể nào chiều theo ý muốn của phu nhân được. Phu nhân chớ nên nghĩ tới điều đó.

Cung Ly Kiêu chớp mắt:

- Tại sao Hàn công tử lại nói thế? Ở đây chỉ có hai người, đâu có gì trở ngại cho công tử.

Tại sao công tử lại chối từ?

Hàn Tử Kỳ hừ nhạt:

- Phu nhân chưa biết ư? Tại vì đã có người chờ đợi phu nhân trên ngọn núi kia. Phu nhân đã quên rồi ư?

Cung Ly Kiêu giât mình:

- Người nào chờ thiếp?

Hàn Tử Kỳ buông gọn:

- Cù Mộc Lưu Tôn!

Cung Ly Kiều biến sắc, tháo lui hai bước. Sừng sốt cả người, nhưng thoáng phút đã lấy lại sự bình tĩnh như thường. Ắ nghiêng răng:

- Cù Mộc Lưu Tôn! Hừ, chính cái lão quỷ đó đã cưỡng bách thiếp phải hành động chuyện tội lỗi này, nếu thiếp tỏ ý kháng cự lão sẽ giết thiếp ngay, võ công lão tuyệt luân, thiếp không phải là đối thủ, vì sinh tồn bắt buộc thiếp phải vâng theo lệnh của lão...

Ắ trừng mắt:

- Một ngày nào đó thiếp sẽ giết lão, xem lão còn khống chế được thiếp nữa không, thiếp sẽ hoàn toàn tự do lo chuyện tương lai của mình...

Nhìn Hàn Tử Kỳ, Cung Ly Kiều nhấn mạnh:

- Hàn công tử có thấy không? Thiếp trẻ trung xinh đẹp thế này làm thế nào sánh đôi với lão Cù Mộc Lưu Tôn hay lão Hạ Đấu Thiên này được, chỉ có công tử mới xứng với thiếp thôi. Công tử hãy nhìn kỹ thiếp xem có đúng không nào?

Quả là giọng lười tài tình của một người đàn bà phản bội. Hàn Tử Kỳ nghĩ bụng.

Dù vậy, Hàn Tử Kỳ vẫn chú mắt nhìn kỹ Cung Ly Kiều. Ắ đẹp lộng lẫy như một vị vương phi đương triều. Mặt ngọc, môi đào, đôi mắt long lanh say đắm lòng người, thân hìn căng trào rục lửa mãnh liệt, dễ dàng lôi cuốn bất cứ ai trông thấy cũng phải lạc phách xiêu hồn. Không rõ đến nay ả đã bao nhiêu tuổi, xem qua dáng chừng chỉ mười chín hoặc hai mươi là cùng.

Quả đúng như lời Cung Ly Kiều đã nói. Một trang tuyệt sắc mỹ nhân như ả làm thế nào bằng lòng làm vị phu nhân của Hạ Đấu Thiên hay lão Cù Mộc Lưu Tôn mặt mày ghê tởm kia được.

Giá nếu Hàn Tử Kỳ là một gã thiếu niên tầm thường, không can trường, bất khuất, không chính khí giang hồ, chần chừ từ lâu chàng đã vồ lấy ả. Liền đó một trận bão tố nổi lên không sai, bất giác Hàn Tử Kỳ đã phải rùng mình mấy cái trăn trĩnh lại tâm thần.

Giọng yêu my của Cung Ly Kiều lại khe khẽ bên tai Hàn Tử Kỳ:

- Hàn công tử quả là một trang thiếu niên tuấn mỹ, chẳng kém gì Phan An, Tống Ngọc ngày xưa, vừa trông thấy mặt chàng thiếp đã yêu rồi, nếu được chàng yêu dù có chết thiếp cũng không bao giờ hối tiếc. Chàng hãy nói đi, chàng đã bằng lòng?

Á sát lại Hàn Tử Kỳ toan ngã vào lòng chàng. Hàn Tử Kỳ giật mình lui lại, chính sắc:

- Phu nhân đừng vọng động, tại hạ không có tà ý bao giờ. Đường đường chính chính một trang nam tử như tại hạ lại có thể làm chuyện bại hoại đến thế sao. Phu nhân hãy đi tìm Cù Mộc Lưu Tôn, lão sẽ làm cho phu nhân toại nguyện...

Gặp phải thái độ quá cương quyết của Hàn Tử Kỳ, Cung Ly Kiều đã phải sửng sờ, đứng nhìn chàng chăm chập không nói thêm một lời nào nữa.

Chợt nghe có tiếng động bên ngoài hang động, Hàn Tử Kỳ và Cung Ly Kiều cùng giật mình đưa mắt nhìn ra.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Oan Tình Khó Giải

Một thiếu nữ áo xanh trạc mười sáu, mười bảy tuổi đẹp tuyệt trần xuất hiện ngoài hang động. Thiếu nữ đưa mắt nhìn Cung Ly Kiêu và Hàn Tử Kỳ rồi lại nhìn tử thi trên phiến đá.

M

Bỗng nàng hét lên một tiếng thất thanh, chạy bắn vào trong ôm lấy thi thể đầm máu của Hạ Đẩu Thiên gào lên:

- Trời... Phụ thân, sao lại thế này? Ai giết phụ thân? Ai giết...?

Bất kể máu me trên thân hình Hạ Đẩu Thiên, thiếu nữ áo xanh gục xuống khóc ngất...

Tiếng khóc thảm của thiếu nữ áo xanh khiến cho Hàn Tử Kỳ phải động tâm buông hơi thở nhẹ.

Cung Ly Kiêu lui ra ngoài, đứng nhìn thiếu nữ áo xanh chẳng nói năng gì.

Một lúc lâu, thiếu nữ áo xanh ngẩng lên, đưa tay lau sạch lệ, nhìn Cung Ly Kiêu và Hàn Tử Kỳ dẫn mạnh giọng:

- Ai giết phụ thân của ta, nói mau?

Hàn Tử Kỳ chưa kịp đáp, Cung Ly Kiêu đã nhanh miệng:

- Ai giết lão nhân gia ư? Nghĩa nữ hãy bình tâm suy xét cho kỹ sẽ biết ngay.

Thiếu nữ áo xanh nhìn thanh đoản kiếm vấy máu trong tay Hàn Tử Kỳ hét:

- Ác tặc, hãy đền mạng cho phụ thân ta!

“Soạt” một tiếng, thiếu nữ áo xanh rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ toan lao tới.

Hàn Tử Kỳ vội phất tay:

- Khoan đã. Tiểu thư hãy bình tĩnh. Phu nhân đã nói sai rồi.

Thiếu nữ áo xanh ngưng lại, quắc mắt:

- Nói sai? Người cầm thanh kiếm vậy máu trong tay, nếu không phải người thì còn ai nữa. Hãy đền mạng cho phụ thân ta!

Trường kiếm vung lên, thiếu nữ áo xanh rung một cái, lằn sáng vọt tới trước ngực Hàn Tử Kỳ nhanh không thể tưởng.

Soảng!...

Hàn Tử Kỳ ném thanh đoản kiếm xuống đất, dịch ngang ba thước, tránh khỏi chiêu kiếm vô cùng hiểm độc của thiếu nữ áo xanh.

Đánh hụt chiêu đầu, thiếu nữ áo xanh phần nộ hét lên một tiếng xuất luôn mười hai chiêu liên hoàn, tạo thành một vùng kiếm ảnh trùm lấy Hàn Tử Kỳ.

Nàng quyết giết chàng cho bằng được ở chiêu thứ hai này.

Hàn Tử Kỳ hừ nhạt, thi triển ngay thân pháp “nguy nguy cấp cấp”. Thân ảnh như chiếc bảng chột mắt chột hiện giữa vùng kiếm quang của thiếu nữ áo xanh, chẳng mấy chốc mười hai chiêu chấm dứt.

Hàn Tử Kỳ đứng nhìn thiếu nữ áo xanh nhếch môi cười khinh.

Nụ cười ngạo mạn của Hàn Tử Kỳ khiến cho thiếu nữ áo xanh càng sôi giận lại hét lên lạnh lạnh, xuất luôn hai mươi bốn chiêu liên hoàn, kiếm ảnh trùng trùng, khắp trong hang động không còn một chỗ tránh né, ngoại trừ nơi Cung Ly Kiều đang đứng nép vào vách đá tránh làn kiếm phạm nhằm.

Vẫn với thân pháp “nguy nguy cấp cấp”, thân ảnh Hàn Tử Kỳ phiêu phiêu, phưởng phưởng giữa vòng vây kiếm ảnh hết sức hiểm nghèo.

Đứng bên vách đá, Cung Ly Kiều cười khúc khích:

- Ta đã bảo rồi, Hàn công tử không chịu nghe lời nên khổn đốn thế đó, bây giờ công tử có ăn năn hối hận cũng không còn kịp nữa rồi. Công tử biết chưa?

Rõ ràng lời nói của Cung Ly Kiều là lời nói của tình nhân đối với tình nhân, khiến cho Hàn Tử Kỳ vô cùng khó chịu, nhưng không thể phản ứng được vì đang lẩn tránh chiêu kiếm cực kỳ hiểm ác của thiếu nữ áo xanh.

Xuất đến chiêu thứ mười tám, chẳng hiểu vì sao đột ngột thiếu nữ áo xanh thu hồi trường kiếm, Hàn Tử Kỳ cũng ngưng lại đứng nhìn.

Thiếu nữ áo xanh nhìn Hàn Tử Kỳ phút giây cau mày, rồi quay sang Cung Ly Kiều:

- Kế mẫu vừa nói gì? Hãy nói một lần nữa cho thật rõ ràng.

Cung Ly Kiều điềm nhiên:

- Hạ Cung Linh muốn biết ư? Vừa rồi ta bảo Hàn Tử Kỳ, chính là vị công tử kia hãy rời khỏi nơi này mọi chuyện đã có ta thu xếp, công tử không chịu nghe theo cứ nằng nặc đòi ở lại, bây giờ có hỏi cũng vô ích.

Gương mặt ngọc của thiếu nữ áo xanh Hạ Cung Linh biến đổi nhanh chóng, mở to đôi mắt nhìn gần vào mặt Hàn Tử Kỳ không hề chớp.

Lát sau nàng mới lên tiếng:

- Thế ra người là Hàn Tử Kỳ đó sao?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Không sai, Hàn Tử Kỳ chính là tại hạ. Hạ tiểu thư có điều gì chỉ giáo cứ nói ra.

Hạ Cung Linh nghiêm sắc mặt:

- Ta nghe giang hồ đồn đãi người là một trang thiếu hiệp anh tuấn chính khí võ lâm, là hậu duệ của Hàn tiền bối và nữ tiền bối Tố Thần Phi tiếng tăm lừng lẫy, tại sao hôm nay người lại hành động bại hoại, vô luân như thế này. Người có những lời nào hãy nói cho ta nghe thử?

Dứt tiếng Hạ Cung Linh bĩu môi đứng chờ câu trả lời của Hàn Tử Kỳ.

Biết mình đang bị rơi vào cái thế bị động, bởi vừa rồi Hạ Cung Linh trông thấy chàng cầm thanh đoản kiếm đâm máu trong tay, dĩ nhiên nàng đã cả quyết chàng là thủ phạm giết chết Hạ Đấu Thiên, không có cách nào phân trần được nữa.

Một ý niệm chợt thoáng nhanh qua đầu, Hàn Tử Kỳ nhìn sang Cung Ly Kiều, nói với Hạ Cung Linh:

- Hạ tiểu thư đã hiểu lầm về tại hạ, nhưng trong tình thế này tại hạ không thể nói gì được, tiểu thư muốn biết sự thật thế nào hãy hỏi phu nhân...

Hạ Cung Linh quay sang Cung Ly Kiều, giọng tuy nhỏ nhưng có phần quyết liệt:

- Kế mẫu hãy nói đi, câu chuyện xảy ra thế nào. Tiểu nữ muốn biết rõ ai đã giết phụ thân?

Như đã có chuẩn bị từ trước, Cung Ly Kiều nhìn Hạ Cung Linh đáp giọng lững lờ:

- Nghĩa nữ đã hiểu rồi cần gì phải hỏi thêm làm chi vô ích, ta chỉ tiếc lúc này Hàn công tử không chịu ra đi nên mới gặp cảnh ngộ khó xử này.

Lửa giận trong tim cháy bùng, Hạ Cung Linh trừng mắt lớn tiếng:

- Có phải kế mẫu thông đồng với tên Hàn Tử Kỳ hạ sát phụ thân ta để đoạt ngôi Hội chủ Chiêu Hồn hội hay không? Kế mẫu hãy trả lời mau.

Đôi lông mày Cung Ly Kiều cong vút lên, bằng một giọng khinh khỉnh đáp:

- Nghĩa nữ không nên nói nhảm. Ta không có ý định làm chuyện tàn ác đó bao giờ. Ta không hề thông đồng với Hàn công tử giết lão nhân gia đoạt chức Hội chủ Chiêu Hồn hội.

Ta là một trang tuyệt thế mỹ nhân, thiếu chi những nơi danh gia vọng tộc dòm ngó, sá gì cái chức bé nhỏ kia...

Nhưng lại, ả phân trần:

- Ta về Chiêu Hồn hội sống với lão nhân gia chỉ vì muốn đền đáp công ân của lão đã cứu phụ thân thoát khỏi tội hành quyết, ngoài ra không còn điều gì khác nữa. Nghĩa nữ nghe rõ rồi chứ.

Hạ Cung Linh hần học:

- Hừ! Kế mẫu đừng hòng chối cãi trước tang chứng rõ ràng. Nếu kế mẫu không thông đồng với gã Hàn Tử Kỳ giết phụ thân ta, tại sao phụ thân ta chết năm đây chỉ có mặt hai người, trong khi gã còn cầm kiếm trong tay.

Nàng dẫn mạnh giọng:

- Rõ ràng kế mẫu toan chiếm đoạt chức Hội chủ Chiêu Hồn hội. Kế mẫu đã làm rồi, kế mẫu có hiểu chưa?

Cung Ly Kiều hiện sắc giận trên gương mặt:

- Ta làm thế nào?

Hạ Cung Linh chính sắc:

- Phụ thân ta đã biết trước chuyện này. Người đã viết tờ di mệnh từ lâu, trước khi đến tham dự tranh đoạt Kỳ lân chí bảo, người đã trao cho lão bá Trương chấp pháp luôn cả ấn phù, dặn dò nếu người chẳng may có mệnh hệ nào hãy làm lễ đăng quang cho ta thay thế người. Kế mẫu chưa hay biết chuyện đó phải không?

Cung Ly Kiều biến sắc:

- Lão nhân gia đã viết di mệnh rồi sao?

Hạ Cung Linh gật mạnh đầu:

- Đúng, không sai. Phụ thân ta chết, hiện nay ta đã nắm quyền Hội chủ Chiêu Hồn hội trong tay. Ta sẽ tra vấn cho bằng được cái chết của phụ thân. Ta sẽ mổ lấy tim gan thủ phạm tể mộ người.

Cung Ly Kiều sừng sốt, liếc nhìn Hàn Tử Kỳ một cái, chẳng hiểu sao chợt cất tiếng cười lạnh lóét...

Hạ Cung Linh ngạc nhiên:

- Kế mẫu cười gì? Tại sao lại cười?

Chấm dứt tràng cười, Cung Ly Kiều thản nhiên:

- Nghĩa nữ muốn tìm hung thủ sát hại lão nhân gia phải không?

Hạ Cung Linh gật đầu:

- Đương nhiên, thù cha phải trả đó là đạo lý làm con. Nhưng kế mẫu hỏi làm chi?

Cung Ly Kiều đổi lại một giọng thật nghiêm túc:

- Nghĩa nữ hoàn toàn thất vọng rồi, đừng truy vấn làm chi vô ích.

Hạ Cung Linh nhướng đôi mày nguyệt:

- Tại sao?

- Tại vì không có ai giết lão nhân gia, thì làm thế nào nghĩa nữ truy vấn ra hung thủ.

Hạ Cung Linh nổi giận:

- Không ai giết, tại sao phụ thân của ta chết? Kế mẫu toan chối cãi tội lỗi của mình phải không?

Cung Ly Kiều trừng mắt:

- Nghĩa nữ đừng hàm hồ, chính lão nhân gia tự giết mình đấy, nghĩa nữ đã hiểu chưa.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Miệng mồm ả bén như gươm, quý quyết khôn lường, ả liệu không xong trở mặt hóa giải cho ả và luôn cả ta đấy.

Hạ Cung Linh hét:

- Kế mẫu nói láo! Chính kế mẫu và gã Hàn Tử Kỳ đã giết phụ thân ta, rõ ràng gã còn cầm thanh đoản kiếm, khi ta tới bắt gặp hai người đang bàn tán với nhau.

Cung Ly Kiều hét trả:

- Nghĩa nữ quá hồ đồ. Lão nhân gia tự sát ta cũng vừa về tới, ta đang gào thét kế Hàn công tử đến, chính ta nhờ gã rút thanh kiếm ra đấy. Nghĩa nữ hãy xem lại thanh kiếm kia của ai.

Hạ Cung Linh cúi nhặt thanh đoản kiếm lên nhìn. Đúng là thanh kiếm của Hạ Đấu Thiên.

Cung Ly Kiều lạnh nhạt:

- Nghĩa nữ đã xem kỹ chưa? Thanh kiếm đó đúng là của lão nhân gia hay không?

Hạ Cung Linh hức một tiếng:

- Chuyện này rất mờ ám, ta không thể nào tin theo lời của kế mẫu nói được, ta sẽ nhờ lão bá Trương chấp pháp tra cứu vụ sát hại phụ thân ta.

Cung Ly Kiều cười khinh:

- Nghĩa nữ lại sai lầm nữa rồi. Trương chấp pháp là nhân vật chấp hành luật lệ trong phạm vi Chiêu Hồn hội, đâu có quyền xử lý người ngoài như Hàn công tử. Còn ta đường đường một vị phu nhân của bản hội há lại phải cam chịu dưới quyền áp đặt của một thuộc hạ như lão Trương chấp pháp hay sao chứ. Và lại, hiện giờ nghĩa nữ chưa đăng quang lên ngôi Hội chủ, làm thế nào có đủ tư cách quyền uy hành sự, bất cứ là ai cho dù đó là một môn đồ của Chiêu Hồn hội. Nghĩa nữ có hiểu ra như thế chưa?

Hạ Cung Linh sững sờ trước những lời chí lý chí tình của Cung Ly Kiều. Thực vậy, hiện nay nàng chưa làm lễ đăng quang nhận chức Hội chủ Chiêu Hồn hội, nàng đâu có quyền xử lý bất cứ ai. Và Cung Ly Kiều vốn là phu nhân của phụ thân, lão Trương chấp pháp có dám mạnh dạn đưa ả ra hình đường hay không.

Hàn Tử Kỳ đã phải thầm khen Cung Ly Kiều quả là một người đàn bà cực kỳ lợi hại, uốn ba tấc lưỡi hơn cả Trương Nghi, Tô Tần đời Chiến quốc. Chàng im lặng chờ xem Hạ Cung Linh ứng phó.

Không biết phải làm sao, Hạ Cung Linh đành nuốt hận:

- Được rồi, ta sẽ tạm gác vụ sát hại phụ thân trong một thời gian, chờ sau ngày đăng quang rồi sẽ xử trí. Bây giờ kế mẫu cùng ta đưa linh thể phụ thân trở về Tổng đàn Chiêu Hồn hội phải không?

Cung Ly Kiều lắc đầu:

- Nghĩa nữ hãy nhờ lão Tống đường chủ ngoài kia đưa linh thể lão nhân gia trở về, ta còn phải tham dự trận tranh đoạt Kỳ lân chí bảo, mười hai năm mới đáo lệ một lần, lại nữa, lần này biết đâu là lần chót, làm

sao có thể bỏ qua cho được.

Biết ngay Cung Ly Kiều có hẹn với một nhân tình nào đó, Hạ Cung Linh không nói thêm lời nào, quay sang Hàn Tử Kỳ chính sắc, nhưng giọng nói có phần dịu lại:

- Hàn Tử Kỳ! Nếu người quả thật là một trang thiếu hiệp đường đường chính chính như lời giang hồ đồn đãi, ta hẹn người đến ngày rằm tháng tư tới đây, người hãy đến Tổng đàn Chiêu Hồn hội, chứng minh chuyện hôm nay, nhược bằng ngày đó ta không thấy mặt người, ta sẽ xem người là kẻ đồng lõa trong vụ sát hại phụ thân ta, dĩ nhiên ta sẽ lấy máu người rửa hận thù. Người đã nghe rõ lời ta nói rồi chứ?

Hàn Tử Kỳ ngẫm buông một hơi thở dài như vừa trút đi gánh nặng ngàn cân, chàng khảng khái:

- Tại hạ xin y hẹn. Hạ tiểu thư hãy yên tâm. Đến ngày tiểu thư làm lễ đăng quang, tại hạ sẽ tới quý hội dự khảo.

Chàng nói rõ:

- Tại hạ cần hỏi trước với tiểu thư, tại hạ với quý hội với địa vị là tân khách, không phải tư cách một tội nhân. Tiểu thư hãy thu xếp để tránh khỏi xảy ra điều lầm lẫn đáng tiếc.

Hàn Tử Kỳ chấp tay:

- Tại hạ xin cáo biệt Hạ tiểu thư và phu nhân.

Dứt câu, Hàn Tử Kỳ thong thả bước ra khỏi hang động, lúc vầng trăng đã lên cao...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đoạt Kỳ Luân Chí Bảo

Trăng lên tới đỉnh đầu, quần hùng thấy đều nín thở, dán chặt hàng ngàn ánh mắt vào dã bình nguyên chờ đợi.

T

Từ dưới đất dã bình nguyên thỉnh thoảng có tiếng ầm ầm như thác đổ. Mặt đất chuyển rung dữ dội, chẳng bao lâu một cái hố sâu mở ra. Một con quái vật từ phía dưới từ từ trồi lên...

Quái vật đầu lân mình ngựa, trên đầu có chiếc sừng cong vút, mắt đỏ ngầu tợ hai hạt huyết châu sáng rực, chiếc mũi to kèn khoằm xuống tận cái mõm rộng hoác có thể nuốt chửng một người, chòm lông dài vàng ánh xoa xuống lòng thòng với bộ râu bờm xồm phủ cả hai vai trông qua vừa quái dị vừa vô cùng ngoạn mục.

Quần hùng Hắc Bạch bốn phía quát to:

- Kỳ lân chí bảo!

Có nhiều tiếng hô khác:

- Bắt nó... bắt nó...

Lại có nhiều tiếng quát trả:

- Đừng vọng động, nó chui xuống đất bây giờ.

Quần hùng Hắc, Bạch chực sẵn từ lâu giờ thấy con Kỳ lân chí bảo xuất hiện mừng rỡ quát tháo, hét la chấn động khắp cả một vùng rừng núi Bạch Hồ sơn.

Không như loài hổ báo, hùm beo, sư tử hung hăng, con Kỳ lân chí bảo là loài linh thú hiền lành, sau khi lên tới mặt đất nó đi dạo một vòng rồi ngẩng mặt nhìn trăng. Ánh mắt nó phản chiếu ánh trăng đẹp hải hùng.

Quần hùng đã im lặng, hàng ngàn cặp mắt chú vào con Kỳ lân chí bảo, hồi hộp chờ nó phun châu.

Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân.

Diệu Huyền sư cô, năm người vận chân khí chuẩn bị phóng vào chiếm lấy chí bảo.

Phía đông, Gia Cát Cần, Thuần Vu Can, Trịnh Nhữ Hoảng, Tống Thọ Ân, Hứa Thế Hanh, Tào Mao cũng sẵn sàng lao tới tranh đoạt Kỳ lân chí bảo.

Bỗng, con Kỳ lân chí bảo ngửa mặt hú một tiếng dài quái gở. Tiếng hú không to, nhưng âm thanh xoáy lốc cả màng tai mọi người, khiến cho những kẻ công lực tầm thường đã phải lấy tay bịt kín hai màng nhĩ.

Tiếng hú vừa dứt, con Kỳ lân chí bảo nhảy múa dưới ánh trăng đùa giỡn trên đám cỏ xanh, bốn chân ngửa tợ hồ không hề chấm đất.

Múa xong, con linh vật lại ngửa mặt lên trời hít mấy hơi không khí phát ra âm thanh kỳ dị.

Sau đó, con Kỳ lân chí bảo ngưng lại, há chiếc mồm rộng hoác ra...

“Phọt”...

Từ trong mồm con Kỳ lân chí bảo một vật to bằng quả trứng màu huyết dụ bay vọt lên cao ba trượng chớp lòa.

Hàng ngàn tiếng quát:

- Thần đan!

- Chí bảo!

- Nội đan!

Ào... ào...

Như nhiều luồng giông bão từ bốn phương tám hướng, quần hùng phóng vào bình nguyên như từng lớp sóng cuồn cuộn tới...

Trước đó ánh chớp một chiếc bóng từ đâu không rõ bay vút lên vươn tay chớp lấy viên Kỳ lân chí bảo...

Con Kỳ lân chí bảo hốt hoảng chui ngay vào lòng đất mất dạng, không lưu lại một dấu vết nào.

Chiếc bóng vừa chớp được viên Kỳ lân chí bảo bỗng có tiếng quát to như sấm rền:

- Buông ra!

Một chiếc bóng khác lao tới vỗ một chưởng vào bàn tay chiếc bóng vừa chớp viên chí bảo.

- Bộp...

Viên nội đan Kỳ lân chí bảo rời khỏi bàn tay chiếc bóng kia, bay vút lên cao gần mười trượng. Hẳn rú lên một tiếng, lộn nhào trở xuống đất, cánh tay gãy lìa, máu tuôn xối xả.

Hàng trăm cao thủ khác, kể luôn ngũ đại môn phái và sáu bang hội ào ào tới đứng chờ viên Kỳ lân chí bảo rơi xuống...

Viên chí bảo vừa rơi xuống còn cách mặt đất khoảng bốn trượng đã có ngoài ba mươi cao thủ cùng quát to, cùng lướt vút lên vươn tay giành lấy chí bảo... Và cùng xuất chưởng ào ào...

Bộp... bình... bộp... bộp... bình... bình....

Theo đó nhiều tiếng rú lồng lộn, nhiều cây thịch bay ra rơi trở xuống đất quằn quại rên la...

Rồi thì tốp người này ngã xuống, tốp người khác xông lên, máu lại đổ, thịch lại rơi, cực kỳ hỗn loạn... Vẫn chưa có ai đoạt được viên Kỳ lân chí bảo vừa rơi xuống rồi bay lên tiếp.

Trải qua một giờ tranh đoạt Kỳ lân chí bảo đã có gần năm mươi tử thi nằm la liệt trên bình nguyên, trông qua vô cùng khủng khiếp.

Viên Kỳ lân chí bảo vừa rơi xuống cách mặt đất chừng bốn trượng bỗng “vèo” một tiếng.

Một lần sáng nhắm viên chí bảo vút tới nhanh không thể tưởng tượng.

Bốp!...

Lần sáng đánh trúng viên Kỳ lân chí bảo bay vèo ra ngoài xa hàng trăm trượng vượt qua đầu quần hùng.

Đó chính là viên phi đạn của Thái Ất chân nhân ném trúng viên nội đan với dụng tâm làm cho quần hùng tạm thời ngưng đi trận tranh giành đồ máu.

Mọi người cùng ngưng lại, đưa mắt nhìn trông thấy viên Kỳ lân chí bảo bay về hướng chân núi Bạch mã sơn, nơi đây không có bóng người.

Nơi đó đã có gã thiếu niên vận lam y, đầu đội chiếc mũ rộng vành, ngó thấy vật chí bảo rớt xuống liền vươn tay chụp lấy một cách gọn gàng.

Quần hùng trông thấy hét vang:

- Bắt gã lại, đừng cho chạy thoát.

Rào rào... rào rào...

Hàng ngàn cao thủ Hắc, Bạch từ các hướng phóng tới chân núi Bạch Mã sơn, vây bắt gã thiếu niên áo

lam đội chiếc mũ rộng vành.

Gã thiếu niên áo lam hú lên một tiếng phi thân lên ngọn núi Bạch Mã sơn kéo theo phía sau một cái đuôi cao thủ dài bất tận.

Gã thiếu niên chính là Hàn Tử Kỳ vô tình đứng phía ngoài đoạt được viên chí bảo.

Vừa rồi sau khi rời khỏi hang động, thoát qua tai vạ bất ngờ, Hàn Tử Kỳ phi thân tới bình nguyên. Thâm tâm chàng không có ý định tham dự tranh đoạt Kỳ lân chí bảo, nên chọn một chỗ không có người đứng nhìn trận đồ máu ác liệt diễn ra.

Lúc con Kỳ lân chí bảo xuất hiện nhảy múa dưới ánh trăng, Hàn Tử Kỳ vô cùng thích thú và trong lòng lạ lùng về con linh vật từ ngàn xưa đến nay chỉ có một lần.

Lòng Hàn Tử Kỳ không muốn, nhưng bất ngờ viên Kỳ lân chí bảo trúng nhằm phi đạn bay vút tới rơi ngay trên đỉnh đầu chàng.

Chẳng lẽ bỏ qua chuyện ngàn năm hiếm có này, Hàn Tử Kỳ vươn tay chớp lấy, đúng lúc quần hùng quát tháo ào tới toan bắt lấy chàng.

Không phút chậm trễ, Hàn Tử Kỳ trở thuật khinh công lên núi Bạch Mã sơn trốn chạy, bởi sợ quần hùng sẽ chém giết chàng để đoạt viên chí bảo.

Lên tới đỉnh núi Bạch Mã sơn, Hàn Tử Kỳ dừng lại đưa mắt nhìn trở xuống, trông thấy hàng ngàn cao thủ chia làm nhiều tốp ào ạt đuổi theo chàng, vừa quát tháo hét la chấn động khắp cả núi rừng.

Tình thế vô cùng nguy cấp, không dám chần chờ, Hàn Tử Kỳ trở thuật khinh công thần tốc như làn gió cuốn chạy thẳng xuống chân núi Bạch Mã Sơn.

Vừa tới chân núi thành linh từ trong ghềnh đá gie ra ha tên đại hán áo xám phóng ra quát:

- Người chạy đi đâu?

Mồm quát, hai tên đại hán cũng vừa đánh ra hai chưởng ngăn chặn bước tiến của Hàn Tử Kỳ, cùng lúc phía sau lưng lại có thêm một trăm cao thủ ủa tới.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thật nhanh:

- Nếu ta dừng lại xuất chưởng đấu nhau với hai tên đại hán này, chắc chắn bọn người sẽ tới nơi, ta sẽ lọt vào vòng vây trùng trùng điệp điệp không còn phương cách thoát thân, tốt nhất ta cứ xuất chiêu là thượng sách.

Thầm nghĩ như thế, Hàn Tử Kỳ hét:

- Tránh ra!

Chàng vận đủ mười thành xuất chiêu “Xạ Tinh Lạc Nhạn” đón lấy hai đạo kinh của đối thủ.

Bốp... bốp...

Hai tên đại hán rú lên lồng lộn ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Hạ được hai tên đại hán Hàn Tử Kỳ thầm mừng, gia tăng tốc lực lướt nhanh như làn khói nhằm dãy núi trước mặt thẳng tới. Chàng hy vọng nơi đó có lối thoát.

Bấy giờ hàng ngàn cao thủ Hắc Bạch đã xuống tới chân núi Bạch Mã sơn, chia nhau tám hướng, vừa quát tháo vừa đuổi theo Hàn Tử Kỳ rất gấp.

Tới dãy núi chỉ có một con độc đạo, chung quanh đã bị quần hùng bao vây ngăn chặn, Hàn Tử Kỳ phóng vào định tìm đường khác thoát thân.

Vào sâu khoảng hai dặm, trước mặt Hàn Tử Kỳ một dãy núi chắn ngang, hai phía vách đá chập chùng dựng thẳng, khí vượn khó leo, chẳng còn lối nào chạy được nữa.

Hàn Tử Kỳ vô cùng kinh hãi đảo mắt nhìn quanh xem có hốc đá nào có thể chui vào đó lẫn trốn được không.

Phía sau lưng Hàn Tử Kỳ có nhiều tiếng quát:

- Đứng lại! Người đã cùng đường rồi.

Dù biết không còn cách nào thoát thân được nữa, nhưng bình sinh Hàn Tử Kỳ là một trang thiếu niên tính khí can trường bất khuất, chàng chạy dọc theo vách đá không hề dừng chân.

Chạy theo vách núi khoảng hai trăm trượng, trước mặt Hàn Tử Kỳ là một cái vực chắn ngang, khói mây trắng xóa từ phía dưới cuồn cuộn bay lên không thể nhìn rõ bên kia bờ vực.

Hàn Tử Kỳ dừng lại, đưa mắt nhìn xuống vực sâu đúng lúc hàng trăm cao thủ cũng vừa tới nơi.

Dẫn đầu quần hùng là ngũ đại môn phái: Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân, Diệu Huyền sư cô.

Sau lưng ngũ đại môn phái có Thuần Vu Can, Tống Thọ Ân, Trịnh Nhữ Hoảng, Hứa Thế Hanh, Tào Mao, Gia Cát Cần. Sau nữa có trên hai trăm cao thủ Hắc, Bạch và hàng ngàn cao thủ đứng ngoài trùng trùng điệp điệp chen chúc lẫn nhau.

Hàn Tử Kỳ cảm thán:

- Mạng ta đã tận rồi sao!

Chí Thiên đại sư bước tới đứng cách Hàn Tử Kỳ khoảng ba trượng, chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Tiểu thí chủ là Hàn Tử Kỳ đó phải chăng?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Không sai! Tại hạ chính là Hàn Tử Kỳ đây.

- A di đà phật! Bần tăng có điều hư thực muốn nói với tiểu thí chủ. Không hiểu tiểu thí chủ có chịu nghe không?

Hàn Tử Kỳ nhìn Chí Thiên đại sư, thăm dò:

- Đại sư có điều gì chỉ giáo xin cứ nói ra!

Chí Thiên đại sư hắng giọng, nghiêm chỉnh:

- Như tiểu thí chủ đã trông thấy rõ, hiện nay tiểu thí chủ đã rơi vào huyết lộ, hai bên vách núi chọc trời, trước mặt là vực tử thần, sau lưng hàng ngàn cao thủ vây chặt, chẳng còn một lối thoát thân, nếu tiểu thí chủ cương cường quyết đấu chắc chắn sẽ bị tán mạng ở nơi này, sau đó quần hùng vì Kỳ lân chí bảo sẽ diễn ra nhiều trận ác chiến, máu sẽ chảy thành suối, thân sẽ chất thành gò, hậu quả chưa biết sao đo lường trước được. Bần tăng vì chút đức hiếu sinh vừa nghĩ ra một giải pháp an toàn.

Hàn Tử Kỳ lạnh lùng:

- Đại sư có giải pháp gì hãy nói ra!

Chí Thiên đại sư cất giọng từ hòa:

- Bần tăng sẽ thuyết phục quần hùng tháo bỏ vòng vây trở ra ngoài bình nguyên, chừa lối cho tiểu thí chủ đi theo bần tăng về Thiếu Lâm tự diện kiến Chương môn nhân, nhờ người có vài lời khuyên bảo, chẳng hay tiểu thí chủ nghĩ thế nào.

Hàn Tử Kỳ mắng thầm:

- Lão trọc này định dùng quỷ kế “Dẫn hổ nhập đạo” dẫn dụ ta tới Thiếu Lâm tự dùng số đông người khổng chế, cưỡng đoạt Kỳ lân chí bảo chứ chẳng sai. Ta ngu dại gì nghe theo lời lão chứ.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vực Tử Thần

Dù đã nghĩ thế, Hàn Tử Kỳ vẫn giữ lễ độ đối với một vị cao tăng môn phái Thiếu Lâm:

D

- Tại hạ vô cùng cảm kích trước sự quan tâm, ưu ái của đại sư, nhưng bình sinh tại hạ không bao giờ muốn làm phiền phức cho bất cứ một ai cả. Tại hạ sẽ tự hiểu số phận của mình và sẽ tự lo cho mình, xin đại sư thứ cho cái tội bất kính không thể phụng mạng của tại hạ.

Chí Thiên đại sư niệm Phật hiệu:

- Ai di đà phật! Tiểu thí chủ nhất định chối từ lời chân thật của bần tăng ư?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Bình nhật tại hạ nhất ngôn như phá thạch, khi nói ra rồi quyết không bao giờ thu hồi lại. Đại sư hãy tin như thế.

Chí Thiên đại sư lại niệm phật hiệu:

- A di đà phật, bần tăng vì chút đức từ bi đã nói cặn lời, tiểu thí chủ bất ngộ không chịu nghe theo lời thiết yếu của bần tăng, chỉ sợ e tiểu thí chủ sẽ gặp khó khăn rồi.

Lão đạo nhân nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ bằng một giọng thật nghiêm túc:

- Bần tăng xin hỏi, trong tình cảnh bế tắc này tiểu thí chủ tự lo cách nào cho ổn?

Hàn Tử Kỳ thản nhiên:

- Chuyện đó rất dễ dàng. Tại hạ đã nghĩ ra một phương cách giải quyết rất ổn thỏa.

Chí Thiên đại sư hỏi:

- Phương cách nào ổn thỏa, tiểu thí chủ hãy nói cho bần tăng được rõ.

Thò tay vào lòng lấy viên Kỳ lân chí bảo ra đưa lên, Hàn Tử Kỳ lớn tiếng cổ cho tất cả quần hùng đều nghe:

- Chư vị cứ đứng yên đó thì thôi, nếu có vị nào vọng động toan chiếm đoạt viên Kỳ lân chí bảo này, tại hạ sẽ nuốt ngay nó vào bụng, sau đó...

Quần hùng Hắc, Bạch nhao nhao lên, ai nấy đều lo sợ Hàn Tử Kỳ nuốt viên Kỳ lân chí bảo khiến trận tranh đoạt chí bảo càng thêm rắc rối hơn.

Trở tay vào miệng vực tử thần mây khói vờn bay, Hàn Tử Kỳ bằng một giọng quả cảm tiếp:

- Sau đó, tại hạ sẽ nhảy xuống cái vực tử thần này là ổn nhất. Đại sư đã nghe rồi chứ?

Chí Thiên đại sư sững sờ, trợn mắt nhìn Hàn Tử Kỳ trên trời, vì không ngờ chàng táo bạo, liều lĩnh đến thế.

Hàn Tử Kỳ cười khinh:

- Đại sư có biết tại sao tại hạ phải hành động quyết liệt như thế không?

Cặp lông mày nửa bạc của Chí Thiên đại sư nhướng cao lên:

- Tại sao?

Hàn Tử Kỳ đáp tỉnh:

- Tại vì nếu tại hạ còn sống thêm một phút giây nào là hàng ngàn tên bại hoại vì tham vọng Kỳ lân chí bảo sẽ giành giết lẫn nhau, chém giết lẫn nhau, liên miên bất tận, chưa biết tới bao giờ mới chấm dứt giao tranh, thà rằng một mình tại hạ nhảy xuống vực tử thần này, chết đi mang theo chí bảo trong mình. Tự khắc bọn họ sẽ ngừng ngay cái cảnh sát phạt lẫn nhau. Cái đạo lý đó có lẽ đại sư đã nghĩ ra rồi chứ?

Chí Thiên đại sư đã phải tịt ngòi cái lý luận vừa ngang bướng lại vừa chí lý của Hàn Tử Kỳ. Lão đạo nhân đứng yên nhìn chàng chưa nói thêm một lời nào nữa cả.

Quần hùng Hắc, Bạch xông xáo dữ dội, bàn tán sôi nổi về thái độ quyết liệt của Hàn Tử Kỳ. Có nhiều người muốn xông tới nhưng vì nể Chí Thiên đại sư là cao tăng của môn phái Thiếu Lâm nên không dám động vọng.

Từ này Huyền Thông đạo trưởng đứng yên đến bây giờ không còn nhả nạt nổi nữa, liền bước lên hai bước đối diện Hàn Tử Kỳ. Lão đạo nhân sang sảng giọng:

- Tiểu thí chủ quả nhiên miệng lưỡi tài tình, lại mưu kế quá cao thâm, định dùng phương cách đem cái chết dọa dẫm người để tìm lấy cái sống, chiếm đoạt Kỳ lân chí bảo mang đi một cách an toàn. Bần đạo có mấy lời, nếu tiểu thí chủ biện bạch chí tình chí lý, bần đạo sẽ lập tức rời khỏi nơi này, không can dự vào chuyện Kỳ lân chí bảo nữa, tiểu thí chủ bằng lòng chứ?

Nhìn Huyền Thông đạo trưởng dò xét một lúc, Hàn Tử Kỳ gật mạnh đầu:

- Điều gì đạo trưởng hãy nói ra, tại hạ sẽ sẵn sàng đáp ứng ý kiến cao minh của đạo trưởng.

Huyền Thông đạo trưởng nghiêm lạnh:

- Bần đạo hỏi tiểu thí chủ. Bất cứ là ai, trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú như người, tương lai vô cùng sáng lạn, danh vọng cao sang đợi chờ trước mắt, có dám chỉ vì một bảo vật mà chết không?

Hàn Tử Kỳ hừ nhạt:

- Đạo trưởng không tin ư?

Huyền Thông đạo trưởng gật đầu:

- Không sai. Chuyện vô lý như thế bần đạo làm sao tin được.

Lùi lại mấy bước đứng sát bờ vực tử thần, Hàn Tử Kỳ vặn hỏi:

- Đạo trưởng hãy xác định thêm một lần nữa có đúng đạo trưởng nói không tin lời của tại hạ phải không?

Huyền Thông đạo trưởng quả quyết:

- Phải.

Đưa viên Kỳ lân chí bảo lên cao cho quần hùng trông thấy, Hàn Tử Kỳ đồng dục:

- Hãy xem đây.

Chàng bỏ viên Kỳ lân chí bảo vào miệng nuốt chửng, lại còn đưa tay điểm nơi huyệt linh toàn cho bảo vật chạy nhanh xuống vực đan điền.

Quần hùng quát chấn động:

- Bắt gã.

- Mổ bụng gã lấy Kỳ lân chí bảo.

Nhiều cao thủ Hắc, Bạch toan phóng tới chớp bắt Hàn Tử Kỳ vì sợ chàng nhảy xuống vực tử thần sẽ không còn hy vọng tranh đoạt Kỳ lân chí bảo.

Hàn Tử Kỳ trợn mắt hét:

- Đứng lại. Kẻ nào động đậy ta sẽ nhảy ngay xuống vực. Ta không dọa dẫm các người đâu.

Hàn Tử Kỳ hơi ngã mình về phía sau chực lao xuống vực tử thần bất cứ lúc nào.

Trông thấy thái độ cương quyết của Hàn Tử Kỳ, quần hùng Hắc, Bạch kinh hãi chôn chân tại chỗ, không dám cử động chỉ trở mắt nhìn đối phương.

Không phải quần hùng quan tâm tới cái chết thảm khốc đang chờ Hàn Tử Kỳ, mà chỉ vì bọn họ tiếc rẻ viên Kỳ lân chí bảo sẽ chôn vùi tuyệt tích theo chàng dưới đáy vực sâu. Hiện giờ giả nếu bọn họ chộp bắt được chàng, chắc chắn bọn họ không ngần ngại mổ bụng chàng mọi lấy Kỳ lân chí bảo.

Hàn Tử Kỳ biết rõ điều đó hơn ai hết. Ánh mắt chàng sáng rực luôn quan sát về phía Chí Thiên đại sư, bọn sáu bang hội và cả quần hùng Hắc, Bạch đứng gần nhất, nếu bất ngờ có một cao thủ nào phóng tới là chàng sẽ ngã ngay xuống vực.

Quả nhiên, sinh mạng của Hàn Tử Kỳ, sự sống chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc, chưa biết rồi sẽ ra sao. Nhảy xuống vực tử thần là thiên thu di hận.

Hàn Tử Kỳ cũng hiểu rõ ràng như thế, nhưng trong cảnh ngộ này, chàng chẳng còn có phương cách nào hơn được, quần hùng Hắc, Bạch đã đẩy chàng vào con đường cùng, hết phương cứu vãn.

Chàng chỉ còn một cách duy nhất đánh cuộc với định mệnh sắp an bài.

Đến đây, Huyền Thông đạo trưởng mới hiểu ra mình đã sai lầm về sự nhận xét vừa rồi, bỏ lão đạo nhân đâu có thể ngờ được Hàn Tử Kỳ là một trang thiếu niên chí khí, can trường lại còn táo bạo, liều lĩnh đến thế. Gã xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Lão đạo nhân đứng yên tại chỗ nhìn Hàn Tử Kỳ không nói năng được một lời nào nữa.

Quần hùng lặng phất trong bầu không khí cực kỳ căng thẳng, không nghe tiếng động đậy cũng chẳng một lời nào.

Chí Thiên đại sư quay lại quần hùng Hắc, Bạch miệng niệm Phật hiệu:

- A di đà phật. Chư vị đạo hữu, chư vị anh hùng hào kiệt, xin đừng vọng động, đợi bần tăng hỏi tiểu thí chủ vài câu xem kết quả thế nào rồi sẽ có quyết định tối hậu sau.

Nhiều người hô to:

- Đại sư hãy tự tiện.

Quay lại Hàn Tử Kỳ, Chí Thiên đại sư chỉnh lại sắc diện càng nghiêm túc hơn trước:

- Tiểu thí chủ, bần tăng lại mạo muội nói thêm mấy lời chẳng hiểu có nên không?

Trong lòng nghi hoặc Chí Thiên đại sư toan dùng quỷ kế, Hàn Tử Kỳ nhìn thẳng vào ánh mắt đối phương dò xét:

- Điều gì xin đại sư chỉ giáo, tại hạ đã sẵn sàng chờ nghe đây.

Chí Thiên đại sư nói rõ từng tiếng:

- Ai di đà phật, bần tăng xem qua tiểu thí chủ có một căn cốt phi thường, tư dụng tuyệt thế, lại hào khí ngất trời, quả là một đóa kỳ hoa vô lâm, ngàn năm chỉ xuất hiện có một lần, tương lai sắp tới của tiểu thí chủ chẳng khác nào mặt trời đang lên, lẽ nào tiểu thí chủ lại vì Kỳ lân chí bảo tự hủy hoại cuộc đời mình dưới đáy vực tử thần kia. Tiểu thí chủ chết đi trong khi các sứ mạng chưa tựu thành, làm sao dám nhìn mặt các bậc tiền nhân dưới suối vàng đang mong đợi, chẳng hay tiểu thí chủ có nghĩ tới điều này chưa?

Mấy lời trần tình chí lý, chí tình của Chí Thiên đại sư khiến cho Hàn Tử Kỳ rúng động trong lòng không ít, nhưng liền đó chàng lấy lại được sự bình tâm ngay.

Hàn Tử Kỳ thầm nhủ:

- Lão hòa thượng này dùng lời khích động ta, khiến cho ta mềm lòng nghe theo lời lão rơi vào cái bẫy bọn lão đã giương sẵn bắt ta chiếm đoạt lấy Kỳ lân chí bảo không sai.

Nhưng ta thử xem lão định sử dụng quỷ kế gì cho biết.

Hàn Tử Kỳ hỏi:

- Cứ theo cao kiến của đại sư hiện giờ tại hạ phải làm thế nào cho đúng nghĩa.

Chí Thiên đại sư tác sắc:

- Cứ như thiên ý của bần tăng, muốn giải tỏa tình thế đang bế tắc hiện nay, chỉ còn có một cách duy nhất, là bần tăng sẽ thỉnh mời chư vị anh hùng hào kiệt rời khỏi cái vực tử thần này, tất cả đều trở lại bình nguyên, sau đó tiểu thí chủ cũng phải rời bỏ nơi đây đến đó chúng ta cùng đàm đạo, tìm một giải pháp thật công bằng, tiểu thí chủ nghĩ thế nào?

- Ha... ha... ha... ha...

Không đáp lời Chí Thiên đại sư, Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười khanh khách. Giọng cười vừa ngạo nghễ vừa mỉa mai đối phương đang đứng trước mặt mình.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Diệt Kế

Chí Thiên đại sư khó chịu cau mày:

C

- Tiểu thí chủ cười gì, mấy lời bần tăng vừa nói tiểu thí chủ thấy thế nào?

Hàn Tử Kỳ thối cười:

- Tại hạ lại cười đại sư một lần nữa đấy.

Chí Thiên đại sư hỏi:

- Tiểu thí chủ lại cười bần tăng chuyện gì?

Hàn Tử Kỳ khinh giọng:

- Tại hạ cười đại sư đã lắm. Tại hạ đâu có ngu dại rơi vào quỷ kế của đại sư.

Chí Thiên đại sư bình tĩnh:

- Bần tăng dùng kế gì?

- Đại sư dùng kế “Diệt hổ ly sơn” phỉnh lừa tại hạ rời khỏi vực tử thần, dùng ám hiệu ra lệnh cho quần hùng mai phục con đường ra tuyệt lộ, bất thần tấn công tại hạ, bắt trói tại hạ, mổ bụng tranh giành chiếm đoạt việt Kỳ lân chí bảo, tại hạ nói có đúng không nào?

Chí Thiên đại sư lớn tiếng:

- Thiểu Lâm tự đường đường chính chính là một môn phái chánh đạo từ nhiều đời qua, thanh danh lừng lẫy khắp bốn phương trời, tất cả trong giang hồ thấy đều tôn kính, gọi là ngôi sao bắc đẩu võ lâm, lẽ nào chỉ vì viên Kỳ lân chí bảo bần tăng lại phỉnh lừa tiểu thí chủ ra ngoài bình nguyên hạ độc thủ đối với một kẻ hậu bối như tiểu thí chủ để chuốc lấy danh nhơ, làm ô uế cửa thiền, ngàn đời không rửa sạch hay sao?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Đại sư chí lý, nhưng tại hạ mạo muội xin hỏi đại sư một vài câu.

Chí Thiên đại sư ôn nhu:

- Tiểu thí chủ cứ hỏi. Bần tăng sẵn sàng đáp ứng những điều đang thắc mắc trong lòng tiểu thí chủ.

Hàn Tử Kỳ cất cao giọng:

- Quần hùng đến Bạch Hổ sơn tham dự đại hội tranh hùng đêm nay gồm có hai đạo Hắc, Bạch phải không?

Chí Thiên đại sư gật đầu chẳng chút do dự:

- Đúng không sai.

Hàn Tử Kỳ tiếp:

- Từ trước đến nay Hắc phái và Bạch đạo luôn luôn thù nghịch lẫn nhau có phải không?

Ngập ngừng phút giây, Chí Thiên đại sư gắng gượng gật đầu:

- Tiểu thí chủ nói đúng.

Hàn Tử Kỳ hừ nhẹ:

- Hắc phái và Bạch đạo đã là thù nghịch với nhau, môn phái Thiếu Lâm lãnh đạo Bạch đạo, làm thế nào quần hùng Hắc phái lại chịu nghe theo mệnh lệnh của đại sư như những lời đại sư đã nói vừa rồi. Giá nếu hiện giờ tại hạ nghe lời đại sư tới bình nguyên, bọn họ vọng động bất ngờ, liệu đại sư có vẫn hồi nỗi cuộc diện xảy ra hay không. Hay là chỉ vì tham vọng Kỳ lân chí bảo, hai bên cao thủ Hắc, Bạch sẽ diễn ra một trận đại ác chiến kinh hồn, hậu quả có cả trăm người nằm xuống, cả ngàn người mang thương tích, tạo nên một kiếp sát vận chưa từng có trong lịch sử võ lâm kim cổ, để rồi môn phái Thiếu Lâm chuốc lấy ô danh ngàn đời không chuộc nổi, đạo lý này chẳng hiểu đại sư đã nghĩ đến chưa?

Trong lòng Chí Thiên đại sư vô cùng kích động trước sự thông minh quán chúng của Hàn Tử Kỳ. Sững sờ phút giây, đạo nhân nhủ thầm:

- Gã tiểu tử họ Hàn này tính khí quá cương cường, lại thông minh tuyệt thế, gã đoán biết diệu kế của ta, giờ ta đâu còn phương cách nào chinh phục, khuyến dụ được gã nữa, nhưng chẳng lẽ để mặc Kỳ lân chí bảo chôn vùi dưới vực sâu theo gã, công phu của ta và Huyền Thông đạo hữu trở thành mây khói hay sao?

Chí Thiên đại sư hoàn toàn thất vọng chưa có lời nào, chợt bên tai nghe Không Không sư thái dùng “truyền âm nhập mật” nói vọng vào:

- Chí Thiên đạo hữu, gã tiểu tử họ Hàn này tính nết ngông cuồng ngạo mạn, tự đại, tự cao, xem qua không thể dùng lời thuyết phục được gã rồi.

Chí Thiên đại sư cũng sử dụng bí pháp đó hỏi Không Không sư thái:

- Cứ như cao kiến của Không Không đạo hữu, chúng ta phải làm thế nào để thu nạp viên Kỳ lân chí bảo trong trường hợp hoàn toàn bế tắc này?

Giọng Không Không sư thái lại nổi lên:

- Chúng ta hãy nên áp dụng phương pháp cuối cùng, may ra cứu vãn được tình hình, đừng để gã tiểu tử nhảy xuống vực kéo hồng đi cả đại sự sau này.

- Không Không đạo hữu nói thế có nghĩa là chúng ta phải hành động, bắt gã tiểu tử trước khi gã toan nhảy xuống vực tử thần, có phải thế không?

- Đúng, không sai. Ngoài phương cách đó ra chẳng còn cách nào nữa. Chúng ta phải hành động cho sớm, chậm trễ sẽ có biến cố, biết đâu bọn Luân Hồi giáo chẳng tới đây tranh đoạt Kỳ lân chí bảo, càng thêm rắc rối hơn nhiều.

Do lường khoảng cách giữa hai bên, Chí Thiên đại sư thất vọng:

- Từ chỗ chúng ta đứng đến gã tiểu tử có hơn ba trượng, gã lại đứng sát bên bờ vực, chỉ cần nghiêng mình một cái là đã rơi xuống đó rồi, đâu có một loại thân pháp nào tới kịp bắt gã.

Không Không sư thái trấn an:

- Chí Thiên đạo hữu hãy an tâm, bản ni đã có phương cách bắt gã tiểu tử.

Chí Thiên đại sư ngạc nhiên:

- Không Không đạo hữu sử dụng cách nào bắt gã?

- Cứ như thiên kiến của bản ni, Chí Thiên đạo hữu hãy dùng kế trì hoãn, đàm đạo với gã tiểu tử, kéo dài câu chuyện càng lâu càng tốt. Bản ni sẽ sử dụng sợi dây Phục ma thừng chờ lúc gã hớ hênh, xuất kỳ bất ý ném dây trói gã.

Chí Thiên đại sư lo ngại:

- Không Không đạo hữu tính kế rất hay, nhưng bản tăng chỉ lo ngại đang khi đạo hữu ném sợi Phục ma thừng, gã tiểu tử nhận ra sẽ nhào xuống vực tử thần trước, mọi điều dự tính của Ngũ đại môn phái chúng ta sẽ hồng mất.

Không Không sư thái cương quyết:

- Bản ni cũng đã nghĩ đến điều đó rồi. Nhưng gã tiểu tử họ Hàn này đã đánh cuộc liều lĩnh với chúng ta,

bắt buộc chúng ta cũng phải đánh cuộc rủi may với gã. Và lại, nếu như gã cả gan dám nhảy xuống vực tử thần, chúng ta sẽ xuống đó tìm thi hài gã, thu nhận Kỳ lân chí bảo khỏi phải mang tiếng sát hại gã, đó là một điều tốt cho chúng ta sau này.

Chí Thiên đại sư áy náy:

- Không Không đạo hữu, chúng ta vốn là những kẻ tu hành, chay niệm dù cho gã tiểu tử đã chết rồi, nhưng chẳng lẽ lúc đó lại mổ bụng gã thu lấy Kỳ lân chí bảo?

Không Không sư thái biện bạch:

- Chí Thiên đạo hữu khỏi phải lưu tâm tới điều tiểu tiết đó. Ngộ biến phải từng quyền. Năm xưa đức Phật tổ còn giết con độc xà cứu nhân độ thế, dù nay chúng ta đã là kẻ tu hành, nhưng vẫn còn xác phàm, gã tiểu tử đã chết rồi mổ bụng gã moi lấy Kỳ lân chí bảo đâu phải phạm tội sát tinh mà chúng ta tỵ hiềm.

Ngẫm nghĩ phút giây, Chí Thiên đại sư ưng thuận:

- Không Không đạo hữu đã nói thế, bản tăng phải nghe theo, chúng ta hãy hành động may ra sẽ thành công.

Tới đây, Chí Thiên đại sư và Không Không sư thái thu hồi bí pháp “Truyền âm nhập mật”, không một ai hay biết chi cả.

Chỉnh lại sắc diện cho thật nghiêm trang, Chí Thiên đại sư to tiếng, nhưng ngôn từ vẫn từ hòa:

- Tiểu thí chủ, bản tăng vừa chợt nghĩ ra một giải pháp cuối cùng, muốn nói với tiểu thí chủ, chẳng hiểu kết quả gì không?

Trong lòng Hàn Tử Kỳ nghi hoặc Chí Thiên đại sư sắp dùng quỷ kế độc hiểm, hai mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mắt lão đạo nhân:

- Giải pháp cuối cùng gì, xin đại sư chỉ giáo, tại hạ đang nghiêm túc chờ nghe.

- Bây giờ bọn bản tăng lùi lại phía sau hai trượng, tiểu thí chủ cũng phải rời khỏi vực tử thần hai trượng, sau đó chúng ta sẽ bắt đầu đàm đạo với nhau, tìm một giải pháp nào hợp lý, hợp tình, cả hai bên đều ưng thuận, không có ai chống đối để hóa giải trường hợp bế tắc này, tiểu thí chủ có khứng chịu không?

Hàn Tử Kỳ cười khinh:

- Đại sư lại dùng kế “Dục hoãn cầu mưu” kéo dài câu chuyện chờ lúc tại hạ không quan tâm cùng nhau động thủ bắt tại hạ có phải không?

Giọng nói của Chí Thiên đại sư càng từ hòa hơn:

- Tiểu thí chủ chớ nên hiểu lầm mà phạm tội với đức từ bi. Sở dĩ phải làm như thế, hai bên sẽ được định tâm nghĩ suy tìm một giải pháp thật ổn thỏa. Tiểu thí chủ cứ đứng đó trong lòng bất an, bọn bần tăng cũng hoang mang, tâm thần luôn luôn bị phân tán, làm thế nào có đủ sáng suốt đàm đạo với nhau. Tiểu thí chủ thấy có đúng không?

- Ha... ha... ha... ha...

Hàn Tử Kỳ ngửa mặt lên cười ý chừng khinh bỉ Chí Thiên đại sư vừa nói ra mấy lời thấp hèn khó lọt vào tai.

- Vút..

Một sợi dây đen huyền từ trong tay Không Không sư thái bay vù tới Hàn Tử Kỳ nhanh hơn chớp giạt...

Thừa lúc Hàn Tử Kỳ ngửa mặt cười, Không Không sư thái xuất kỳ bất ý ném sợi dây Phược ma thẳng đúng như điều đã dự tính từ trước.

Hàn Tử Kỳ ngưng cười, ngó thấy hét:

- Người dám...

Mồm hét, Hàn Tử Kỳ cũng vừa nghiêng mình ngã xuống vực tử thần...

Huych!...

Chẳng còn kịp nữa, sợi dây Phược ma thẳng đã quấn ngang mình Hàn Tử Kỳ siết chặt.

Quần hùng quát chấn động:

- Bắt gã!

- Mổ bụng gã...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Giây Phút Nguy Hiểm

Không đợi lệnh của Chí Thiên đại sư, quần hùng Hắc, Bạch rào rào phóng tới vực tử thần, chuẩn bị đánh nhau tranh đoạt Hàn Tử Kỳ để lấy Kỳ lân chí bảo trong bụng chàng.

K

Chí Thiên đại sư phát chương quát:

- Chư vị chớ nên vọng động. Không Không đạo hữu hãy giữ chặt mỗi dây Phược ma thừng đừng sơ hở, bọn bần tăng sẽ bắt trói gã tiểu tử mang về.

Chưa dứt tiếng, Chí Thiên đại sư đã lao tới bờ vực chuẩn bị ra tay.

Hàn Tử Kỳ rơi xuống vực tử thần khoảng một trượng, treo tòng teng tại đó. Chàng vô cùng kinh hãi, cố hết sức vẫy vùng, nhưng càng vẫy vùng sợi dây Phược ma thừng càng siết chặt thêm, hơn nữa hai cánh tay cũng bị quấn với thân mình, không có cách nào rút ra được để sử dụng chỉ lực, hoặc chương lực tháo mở sợi dây.

Hàn Tử Kỳ vận chỉ pháp “Vạn Trụ Côn” cho thân hình nặng như khối đá với ý định không cho bọn Chí Thiên đại sư lôi chàng lên bờ vực.

Chàng hiểu rõ nếu chàng bị kéo lên bờ vực, tức khắc quần hùng Hắc, Bạch sẽ ào ào tới chém giết lẫn nhau, cướp lấy chàng, mổ bụng moi lấy Kỳ lân chí bảo.

Hàn Tử Kỳ thầm trách mình chỉ vì một thoáng sơ hở đã rơi vào cái kế “Dục hoãn cầu mưu” của Chí Thiên đại sư mà chàng đã dự đoán từ trước. Chàng cũng không ngờ Không Không sư thái lại có món vũ khí lợi hại đến thế.

Bấy giờ Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân. Diệu Huyền sư cô và sáu Bang, Hội: Hứa Thế Hanh, Gia Cát Cần, Tào Mao, Thuần Vu Can, Tống Thọ An, Trịnh Nhữ Hoảng cũng đã tới gần bờ vực, cản ngay trước mặt quần hùng Hắc, Bạch không cho tiến tới tranh giành diễn ra đổ máu.

Quần hùng Hắc, Bạch tạm thời dừng lại, đứng nhìn khói mây cuồn cuộn từ dưới đáy vực bay lên chờ Hàn Tử Kỳ xuất hiện.

Chí Thiên đại sư quát to:

- Chư vị anh hùng, hào kiệt dang ra, bọn bần tăng sẽ đưa gã tiểu tử lên bờ vực rồi chúng ta sẽ đàm đạo với nhau đừng vọng động, lỡ gã trượt xuống đáy vực sẽ hỏng mất.

Dứt tiếng, Chí Thiên đại sư nắm sợi dây Phược ma thẳng, cùng với Không không sư thái kéo Hàn Tử Kỳ lên.

Phía dưới vực, Hàn Tử Kỳ khiếp đảm vội vận thêm bí pháp “Vạn Trụ Cân” cho thân mình nặng hơn trước, cố gắng trì níu trở xuống chờ cơ hội giải vây.

Vừa kéo Hàn Tử Kỳ lên được vài thước bỗng ngưng lại, không kéo lên được nữa, Chí Thiên đại sư nghĩ thầm:

- Gã tiểu tử sử dụng bí pháp “Vạn Trụ Cân” chống lại ta đây. Ta phải gọi thêm người mới xong.

Sáu người: Gia Cát Cần, Trịnh Nhữ Hoảng, Tào Mao, Tống Thọ Ân, Thuận Vu Can, Hứa Thế Hanh thăm thì với nhau phút giây. Gia Cát Cần hướng về Chí Thiên đại sư cất giọng oang oang:

- Bọn bản tọa có điều thỉnh giáo, đại sư hãy ngưng tay.

Chí Thiên đại sư toan cất tiếng gọi Huyền Thông đạo trưởng liền ngưng lại, nhìn Gia Cát Cần:

- Hội chủ có điều gì chỉ giáo xin nói ra.

Gia Cát Cần nghiêm nghị:

- Bọn bản tọa muốn biết sau khi đưa gã tiểu tử lên bờ vực, viên Kỳ lân chí bảo đại sư định lẽ nào?

Cặp lông mày Chí Thiên đại sư nhíu lại:

- Bần tăng và chư vị đạo hữu sẽ đưa gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ về Thiếu Lâm tự, bần tăng thỉnh mời chư vị đến bán tự, hội kiến cùng năm vị Chưởng môn nhân và đàm đạo với nhau.

Gia Cát Cần to tiếng:

- Kỳ lân chí bảo là báu vật chung của giang hồ không phải của riêng ai, nếu chí bảo chỉ dành riêng cho ngũ đại môn phái, chỉ sợ e quần hùng không thuận tình, chắc chắn nơi đây sẽ xảy ra biến cố, chẳng hiểu đại sư có nghĩ như thế không?

Chí Thiên đại sư vẫn với giọng từ hòa:

- Bất trói gã tiểu tử do công lao của Không Không đạo hữu, cứ theo luật lệ giang hồ xưa nay, kẻ có công thì được hưởng. Không Không đạo hữu là người của Ngũ đại môn phái, đương nhiên thuộc quyền năm vị Chưởng môn nhân xử. Hội chủ chớ nên thắc mắc điều này.

Gia Cát Cần hừ lạnh:

- Lời nói của đại sư đã sai rồi, đành rằng Không Không sư thái có công trời được gã tiểu tử họ Hàn, nhưng quần hùng cũng có công vây hãm gã cùng đường mới bắt được gã, tất nhiên mọi người có mặt nơi đây thầy đều có công và đều được hưởng công của mình. Đại sư hãy nghĩ lại xem có đúng không.

Hiểu rõ Gia Cát Cần đã hội ý với đồng bọn, dùng lời khách bác nổ ra trận ác chiến minh đoạt Kỳ lân chí bảo. Chí Thiên đại sư nghĩ thầm:

- Bọn chúng quá đông người, nếu ta không khéo dàn xếp trận đấu diễn ra chắc chắn phần thảm bại sẽ thuộc về Ngũ đại môn phái, chi bằng ta dùng kế hoãn binh hòa hoãn với chúng, đợi sau khi đưa gã tiểu tử họ Hàn lên khỏi vực sẽ tùy cơ ứng biến.

Thầm nghĩ như vậy, Chí Thiên đại sư thăm dò:

- Cứ theo cao kiến của Hội chủ, hiện tình chúng ta phải giải quyết cách nào?

Như đã có dự tính sẵn, Gia Cát Cần đáp ngay:

- Theo thiên ý của bản tọa, sau khi gã Hàn Tử Kỳ lên khỏi vực rồi, sẽ giải gã đến Long đàn hành khất. Cậy nhờ Chưởng môn Nam cung thần thất chủ trì, nơi đây sẽ dựng lên một võ đài, tất cả các Bang, Hội, môn phái có mặt đêm nay đều cử một vị cao thủ cùng nhau tỉ đấu, ai thắng sẽ thu nạp viên Kỳ lân chí bảo, như thế rất công bằng.

Không chờ Chí Thiên đại sư đáp lời, Gia Cát Cần hướng sang phía quần hùng Hắc, Bạch đồng dục:

- Chư vị anh hùng hào kiệt, bản tọa đưa ra giải pháp đó chư vị thấy có đúng không?

Quần hùng đồng thanh:

- Đúng không sai, như thế mới công bằng.

Trông thấy quần hùng Hắc, Bạch đều ngả theo Gia Cát Cần, nếu ra mặt chống đối tự khắc một trận đại ác chiến sẽ diễn ra, hậu quả sẽ không sao đo lường được. Chí Thiên đại sư đành nhượng bộ:

- Được rồi. Bàn tăng và chư vị đạo hữu sẽ đưa gã tiểu tử lên bờ, chư vị hãy an tâm.

Chí Thiên đại sư nhìn bọn Huyền Thông đạo trưởng:

- Chư vị đạo hữu hãy cùng bàn tăng đưa gã tiểu tử lên đây.

Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô bước tới hợp cùng Chí Thiên đại sư nắm sợi dây Phược ma thừng kéo lên.

Một mình chống lại bốn vị cao thủ võ công thượng thừa, lại đang thất thế, Hàn Tử Kỳ không thể nào kham nổi, đành thúc thủ để mặc cho bọn Chí Thiên đại sư kéo lên bờ vực...

Dù đã có lời cam kết, nhưng khi thấy Hàn Tử Kỳ bị lôi lên bờ vực quần hùng vẫn quát chấn động:

- Tiểu tử kia rồi.

- Bắt gã mau.

- Mổ bụng gã lấy nội đơn.

Hàng trăm tên cao thủ Hắc, Bạch quát tháo la hét chực sẵn phóng tới tranh đoạt Hàn Tử Kỳ cực kỳ hỗn loạn.

Huyền Thông đạo trưởng quay qua Chí Thiên đại sư nói mau:

- Đạo hữu bắt gã chạy cho mau, kéo có biến cố.

Chí Thiên đại sư đáp khẽ thật nhanh:

- Chư vị đạo hữu hãy mau truy cản, bản tăng sẽ mang gã đi ngay, chúng ta sẽ gặp lại nhau trên quan lộ.

Lão đạo nhân toan cúi xuống điểm huyết Hàn Tử Kỳ xốc lên vai, phóng ra ngoài.

Thình lình có giọng lạnh lạnh từ một hốc đá trên cao năm trượng vọng xuống.

- Dừng lại!

Anh thanh tuy không to nhưng đập chát chúa vào tai mọi người khiến cho Chí Thiên đại sư dừng lại ngẩng mặt lên nhìn xem nhân vật đó là ai lại xuất hiện vào giờ phút này.

Quần hùng cùng giật mình ngược lên nhìn hốc đá. Đó là một ả mỹ phụ nhan sắc tuyệt trần đang đứng trên hốc đá nhìn xuống.

Thuần Vu Can đồng dặc:

- Cung Ly Kiêu, phu nhân định làm gì?

Thì ra ả nữ phụ kia chính là Cung Ly Kiêu, ả tới đây và chui vào trong hốc đá kia từ bao giờ chẳng có một ai hay biết.

Cung Ly Kiêu cất giọng lạnh lót:

- Bản nương muốn chư vị hãy buông tha gã Hàn Tử Kỳ, không được làm thương hại gã.

Thuần Vu Can hỏi:

- Gã Tử Kỳ là gì của phu nhân mà phu nhân lại can dự vào chuyện này?

Cung Ly Kiều đáp tự nhiên:

- Hàn Tử Kỳ là vị tình lang của bản nương nên ta phải can dự, được chứ?

Thuần Vu Can khinh khinh:

- Hội chủ Hạ Đẩu Thiên mới vừa qui tiên, thi hài hãy còn sờ sờ chưa mai táng, phu nhân không lo chuyện tang chế cho chồng, lại còn ôm ấp gã tình lang bại hoại, làm điều ô nhục gia phong, phu nhân không thấy xấu hổ hay sao?

Cung Ly Kiều bĩu môi:

- Bản nương là nữ nhân, dù có làm chuyện xấu xa, bại hoại đến đâu cũng không có một ai thềm lưu tâm làm chi nhọc lòng. Các người từ bấy lâu nay tự xưng là chánh đạo võ lâm, nghĩa hiệp giang hồ, đêm nay kéo đến đây cả ngàn người, uy hiếp một gã thư sinh tuổi vừa mười tám, cô thân, độc mã, lại còn đòi mổ bụng gã chiếm đoạt Kỳ lân chí bảo, hành động có khác nào những tên cường san, đạo tặc, cướp của, giết người. Các người và ta ai đáng xấu hổ hơn ai?

Dứt tiếng Cung Ly Kiều cất tràng cười lạnh lạnh, vừa ngạo nghễ vừa châm chọc.

Gia Cát Cần, Hội chủ Hồng Hoa hội trở tay vào mặt Cung Ly Kiều quát to:

- Hãy cầm cái mõm thối tha kia lại. Bản tọa hỏi nàng, hiện giờ nàng có phương cách nào cứu nổi gã tình lang của nàng hay không mà lại tới đây nói ra những lời nham nhở.

Cung Ly Kiều ngạo nghễ:

- Người thách ta không cứu nổi chàng ư? Người lầm rồi. Nếu ta không có phương cách nào cứu chàng, ta còn tới đây làm chi chứ.

Gia Cát Cần hất mặt:

- Nàng sử dụng phương cách nào cứu gã tiểu tử?

Xòe hai bàn tay ngọc có hai viên tròn màu đỏ nằm gọn trong đó, Cung Ly Kiều bĩu môi:

- Bản nương sẽ cứu chàng bằng phương pháp này, người trông thấy có được không?

Nhìn hai viên tròn đỏ trong tay Cung Ly Kiều, bất giác Gia Cát Cần đã bật kêu lên:

- Đoạn Hồn hương.

Cung Ly Kiều gật đầu cười thích thú:

- Đúng, không sai, chắc hẳn các người đã hiểu rõ sự lợi hại của Đoạn Hồn hương như thế nào rồi chứ. Bản nương ném hai quả này tất cả các người trong vòng chu vi một trăm trượng hết thảy đều hôn mê một ngày một đêm, sau đó sẽ bị tàn phế cả công phu, không một ai tránh khỏi, còn ta đã có sẵn cái hang đá này ẩn mình vào không hề hấn chi cả. Lão đã nghe rõ rồi chứ?

Quần hùng Hắc, Bạch xông lên bởi bọn họ đều biết rõ sự lợi hại của Đoạn Hồn hương từ lâu. Mọi người biến sắc, mắt nhìn chăm chăm vào hai quả tròn màu đỏ trong tay Cung Ly Kiều không hề nháy.

Có một số cao thủ lén lút rời bỏ hàng ngũ lui ra ngoài xa khỏi vùng ảnh hưởng của Đoạn Hồn hương.

Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô chôn chân tại chỗ, mắt dán chặt vào bàn tay Cung Ly Kiều.

Riêng phần Không Không sư thái vẫn còn nắm lấy sợi dây Phược ma thẳng cầm giữa Hàn Tử Kỳ vì sợ chàng thừa cơ hội bứt dây thoát chạy đi.

Im lặng một lúc lâu, Trịnh Nhữ Hoảng Bang chủ Thiên Long bang không còn nhẫn nại được nữa, nhìn lên hốc đá quát to:

- Bản tọa hỏi phu nhân. Phu nhân có trông thấy hàng ngũ cao thủ đứng ngoài kia hay không?

Cung Ly Kiều nhìn xuống:

- Người muốn nói gì?

Trịnh Nhữ Hoảng dẫn giọng:

- Phu nhân ném hai quả Đoạn Hồn hương kia, thương hại mọi người có mặt nơi đây, còn hàng ngàn cao thủ đứng ngoài kia phu nhân phải đối phó cách nào?

Cung Ly Kiều khinh giọng:

- Tất nhiên trước khi đến đây bản nương đã dự bị chu đáo cả rồi.

Trịnh Nhữ Hoảng hỏi:

- Phu nhân chuẩn bị cách nào?

- Ta mang theo trong mình hai mươi quả Đoạn Hồn hương, ta ném hai quả còn lại mười tám, nếu bọn

kia dám vọng động xông vào ta ném thêm hai quả khác cho đến khi tất cả đều nằm xuống mê man, ta sẽ theo một ngã bí mật các người chưa biết, mang chàng ra khỏi chốn này. Người thấy được chứ?

Cung Ly Kiều khinh mắt nhìn Trịnh Nhữ Hoảng.

Quần hùng sừng sốt cả lên, ai nấy đều không ngờ Cung Ly Kiều đã chuẩn bị chu toàn đến thế, dù ả mang tiếng dâm đảng, nhưng đúng là một nữ trung hào kiệt bậc nam nhân khó bề sánh nổi.

Mọi người vẫn im lặng chưa có một ai phản ứng, bởi họ tự hiểu có phản ứng cũng chỉ vô ích.

Đang khi Cung Ly Kiều chăm chú nhìn quần hùng phía này, bọn Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Diệu Huyền sư cô ngăm ra hiệu cho nhau toan rút sợi dây Phược ma thẳng, chộp bắt Hàn Tử Kỳ, mọi việc sẽ tính sau.

Cung Ly Kiêm ngó thấy thét:

- Đứng lại! Bất cứ ai cử động bản nương sẽ ném hai quả Đoạn Hồn hương này ngay tức khắc.

Bọn Chí Thiên đại sư giật mình đứng yên trở lại không một ai dám động tịnh.

Chẳng những thế Cung Ly Kiều lại còn dọa dẫm bọn Chí Thiên đại sư:

- Các người hãy nghe bản nương nói. Nếu các người cả gan vọng động, sau khi ta ném hai quả Đoạn Hồn hương làm cho các người hôn mê ta sẽ giết những tên cầm đầu âm mưu hãm hại chàng trong đêm nay ta mới vừa lòng. Các người đã nghe rõ chứ Quần hùng Hắc, Bạch đã phải hãi thâm trước thái độ quyết liệt tàn khốc của Cung Ly Kiều. Họ hiểu ả sẽ hành động đúng như lời ả nói chứ chẳng không. Tình yêu đã biến ả thành một kẻ điên cuồng, có chuyện gì lại chẳng dám làm.

Cung Ly Kiều nhìn bọn Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô ra lệnh:

- Bây giờ bốn vị nam nữ đạo nhân kia hãy tức khắc rời khỏi sợi dây quý quái ngoài hai trượng cho ta.

Không dám cãi lời Cung Ly Kiều, bốn vị nam nữ đạo nhân rời khỏi sợi dây Phược ma thẳng lặng lẽ bước ra ngoài hai trượng, đưa mắt nhìn nhau một cái như ngăm ra hiệu điều gì rất quan trọng.

Cung Ly Kiều ra lệnh tiếp:

- Còn Không Không sư thái hãy cột đầu dây quý quái kia vào gốc cây bên cạnh rồi rời khỏi một trượng nhanh lên.

Không Không sư thái hừ một tiếng, cột đầu dây Phược ma thẳng vào gốc cây, hậm hực tháo lui ra ngoài.

Cung Ly Kiều nhìn quần hùng đứng gần bờ vực, lớn tiếng:

- Bây giờ tất cả mọi người đứng gần vực hãy lui ra ngoài ba trượng cho ta.

Quần hùng nhao nhao cả lên, không biết phải nên hành động cách nào, có nên theo lệnh của Cung Ly Kiều hay không, bởi bọn họ hiểu rõ nếu rời khỏi bờ vực sẽ chẳng còn hy vọng bắt Hàn Tử Kỳ mổ bụng, lấy nội đơn Kỳ lân chí bảo nữa. Do đó bọn họ hãy do dự chưa chịu bước ra ngoài...

Cung Ly Kiều hét lớn:

- Các người...

Thình lình một vị lão nhân vận bộ võ phục màu xám trong đám quần hùng Hắc, Bạch lao vút lên cao bốn trượng vỗ một chưởng vào Cung Ly Kiều...

Cung Ly Kiều hốt hoảng, tay trái nắm lấy viên Đoạn Hồn hương, tay phải xuất một chưởng chống đỡ.

Bộp...

Cung Ly Kiều kêu “hự” một tiếng, ngã lăn vào trong hốc đá.

Đổi lại, lão đạo nhân áo xám cũng bị chấn động lộn nhào trở xuống đất nằm im. Lão mang vết thương rất nặng.

Thời cơ đã đến, quần hùng Hắc, Bạch quát la chấn động, cùng lướt phóng mình trở lại bờ vực.

Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân, Không Không sư thái, Diệu Huyền sư cô, chẳng ai bảo ai, cùng vượt lao mình tới bờ vực.

Mọi người đang trong tư thế giành giật lấy Hàn Tử Kỳ để đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo.

Bỗng có tiếng hét như hạc rêu:

- Dừng lại!

Quần hùng luôn cả bọn Chí Thiên đại sư giật mình quay mặt về phía nổi lên tiếng hét xem đó là ai.

Từ trong hốc đá bên phải một ả thiếu nữ áo tía xuất hiện. Nàng xinh đẹp như một tiên nữ giáng phàm.

Vèo!...

Thiếu nữ áo vàng phi thân xuống đứng trước mặt bọn người Chí Thiên đại sư.

Chí Thiên đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà phật! Nữ thí chủ là ai?

Thiếu nữ áo vàng hé nụ anh đào:

- Ta là Hạng Cẩm Bình, ái nữ của Trang chủ hạng Hạng Bá Phù.

Chí Thiên đại sư nhíu mày:

- Nữ thí chủ đến đây làm gì?

Trở tay sang Hàn Tử Kỳ nằm bên bờ vực, Hạng Cẩm Bình đáp:

- Ta muốn các vị buông tha vị thiếu hiệp năm kia, không được làm thương tổn đến chàng.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Định Mệnh Đã An Bài

Chí Thiên đại sư lại niệm Phật hiệu:

C

- A di đà phật! Gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ có liên hệ gì với nữ thí chủ hay không?

Hạng Cẩm Bình lắc đầu:

- Không liên hệ gì cả.

- Nữ thí chủ không liên hệ gì với gã Hàn Tử Kỳ, vậy tại sao lại bảo bọn bản tăng buông tha gã?

Hạng Cẩm Bình hừ nhạt:

- Ta thấy các người cậy đông hiệp yếu, hàng ngàn người bao vây vị thiếu hiệp kia, lại còn đòi mổ bụng chiếm đoạt Kỳ lân chí bảo nên ta can dự.

Chí Thiên đại sư ra vẻ mặt từ bi:

- Nữ thí chủ tuổi tác hãy còn quá trẻ, võ công chã/ng có là bao, nơi đây là chốn long đàm, hổ huyết, bản tăng khuyên nữ thí chủ hãy lui ra ngoài, đừng can dự vào chuyện này sẽ tổn thương đến thân ngọc mình vàng oan uổng.

Đôi mắt Hạng Cẩm Bình tròn xoe:

- Ta không lui. Ta nhất định can dự vào chuyện này, lão hòa thượng làm gì ta chứ.

Thò tay vào áo lôi ra một vật đen sì, Hạng Cẩm Bình chìa tay tới trước mặt Chí Thiên đại sư:

- Lão hòa thượng có biết món vật này là gì không?

Quần hùng cùng nhìn món vật đen sì trong tay Hạng Cẩm Bình. Nhiều tiếng hô to:

- Tiểu oanh lôi!

Hạng Cẩm Bình cười khinh:

- Không sai. Đây là Tiểu oanh lôi, ta đã cầm sẵn trong tay rồi, bất cứ kẻ nào dám động vào người Hàn Tử Kỳ, ta sẽ ném vật này không cần nói các người cũng biết rõ hậu quả như thế nào rồi.

Ngưng lại rồi nàng tiếp:

- Dù vậy, ta cũng cần nói cho các người được rõ thêm, khi ta ném quả Tiểu oanh lôi ra tất cả các người đứng trong vòng chu vi mười trượng thấy đều tan thây, nát cốt không có một loại thần công nào chịu nổi. Nếu các người không tin ta ném một quả vào vách núi kia cho các người thấy.

Dứt câu, Hạng Cẩm Bình giở cánh tay ngọc lên toan ném quả Tiểu oanh lôi vào vách núi nơi không có người.

Quần hùng hốt hoảng quát vang:

- Dừng lại, đừng ném.

Hạng Cẩm Bình dừng lại, bĩu môi:

- Thế nào? Các người đã tin lời bản tiểu thư rồi phải không?

Nàng phất bàn tay ngọc sang phía bọn Chí Thiên đại sư:

- Lão hòa thượng và bốn vị kia hãy mau lui ra ngoài cho ta.

Do dự phút giây, Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Diệu Huyền sư cô lẳng lặng tháo lui trở về chỗ cũ, không một ai có phản kháng.

Hạng Cẩm Bình lại trở sang phía sáu người Gia Cát Cần:

- Còn các người sao còn đứng đó không chịu đi, hay là chờ bản tiểu thư ném quả Tiểu oanh lôi này.

Bọn Gia Cát Cần sáu người cùng quần hùng hậm hực rời khỏi vực tử thần, dang ra ngoài xa.

Thình lình một chiếc bóng đen lao thẳng tời bờ vực vươn tay toan chụp bắt Hàn Tử Kỳ.

Hạng Cẩm Bình hét:

- Người muốn chết!

Cùng theo tiếng hét, Hạng Cẩm Bình vươn tay tới. Quần hùng hoảng hốt phóng đi rào rào tránh ra ngoài mười trượng.

Một tiếng nổ long trời. Mặt đất chuyển rung, khói bụi, cát đất tung bay mù mịt.

Sức nổ chấn động quá mạnh khiến cho sợi dây Phược ma thẳng rời khỏi Hàn Tử Kỳ.

Thân hình chàng tung bỗng lên cao hai trượng, rồi rơi trở xuống.

Một lúc khói bụi tan đi, đã trông thấy Hàn Tử Kỳ đứng sừng sững từ bao giờ.

Hạng Cẩm Bình reo lên:

- Hàn công tử có sao không?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Không sao cả.

Chàng nhìn nàng cảm kích:

- Đa tạ Hạng tiểu thư cứu nguy tại hạ, ân đức này xin ghi tạc vào tâm chẳng dám quên, nhưng tại hạ xin tiểu thư hãy mau mau rời khỏi nơi này, đừng nên can dự đến chuyện của tại hạ nữa.

Hạng Cẩm Bình cau mày:

- Tại sao Hàn công tử lại nói thế? Tuy gặp nhau một lần, nhưng tiểu muội đã xem công tử là tri âm, tri kỷ, lẽ nào lúc công tử lâm nạn muội lại đứng nhìn. Hay là công tử chê muội không xứng đáng làm bạn với mình trên bước giang hồ?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Hạng tiểu thư đã hiểu lầm. Tiểu thư rất xứng đáng, làm bạn với tại hạ, hiểm vì trường hợp hiện này đã hoàn toàn bế tắc, không có cách nào hóa giải được, trước sau gì tại hạ cũng không thoát khỏi tay bọn họ. Tiểu thư có cứu tại hạ cũng vô ích, trái lại còn làm tổn thương đến ngọc thể, tại hạ không đành lòng.

Hạng Cẩm Bình trấn an:

- Hàng công tử hãy an tâm. Tiểu muội sẽ sử dụng Tiểu oanh lôi đưa công tử ra khỏi chốn này, trong mình muội còn những mười bốn quả, đủ sức phá vòng vây.

- Lòng nhiệt thành của Hạng tiểu thư tại hạ xin ghi nhận, nhưng tiểu thư có một trăm quả cũng không thể nào đương cự nổi hàng ngàn cao thủ phía ngoài, hơn nữa, tại hạ không muốn tạo ra một kiếp vận sát, hậu quả có hàng trăm người chết, tại hạ đã tìm cách giải quyết thật ổn thỏa, tiếc vì vừa bị trở ngại.

Hạng Cẩm Bình băn khoăn:

- Hàn công tử giải quyết cách nào?

Trò tay xuống vực tử thần, Hàn Tử Kỳ thở nhẹ:

- Chỉ còn một cách duy nhất, tại hạ nhảy xuống cái vực này là thượng sách, ngoài ra chẳng còn cách nào nữa.

Hạng Cẩm Bình biến sắc:

- Hàn công tử! Lẽ nào công tử lại tự hủy hoại mình trong lúc tuổi hầy còn xanh. Chúng ta hãy tìm giải pháp khác có hơn không?

Hàn Tử Kỳ lắc mạnh đầu:

- Không còn một giải pháp nào nữa Hạng tiểu thư ạ! Tại hạ còn sống là sát vận còn xảy ra mãi mãi chưa biết đến bao giờ dứt, bởi vì viên nội đờn Kỳ lân chí bảo đang ở trong bụng của tại hạ, chỉ vì tham vọng bọn họ đâu có ngần ngại gì mà không moi lấy chí bảo. Tại hạ đã quyết tâm rồi, không có cách nào thay đổi được.

Hạng Cẩm Bình sững sờ nhìn Hàn Tử Kỳ. Nàng hiểu rõ không thể nào thuyết phục được chàng.

Một giọng già dặn vọng tới:

- Tiểu thí chủ! Bần tăng có lời muốn nói với thí chủ.

Chí Thiên đại sư bước tới, Hạng Cẩm Bình thét:

- Lão hòa thượng đứng lại!

Hạng Cẩm Bình giơ cánh tay lên. Trong tay nàng nắm chặt một viên Tiểu oanh lô, chẳng hiểu lấy ra từ bao giờ.

Chí Thiên đại sư dừng lại, Hàn Tử Kỳ nhìn đạo nhân lạnh lùng:

- Đại sư còn lời gì hãy nói ra mau?

Chí Thiên đại sư cất giọng hết sức từ hòa:

- Vì một chút hiếu sinh của đức từ bi, bần tăng sẽ nói với quần hùng lập tức rời khỏi chốn này, tiểu thí chủ cứ tự do ra đi một cách an toàn.

Hàn Tử Kỳ mỉm cười:

- Tấm lòng từ bi của đại sư tại hạ xin ghi nhận, kiếp này không trả được xin hẹn lại kiếp tái sinh. Bây giờ tại hạ phải đi rồi.

Quay sang nhìn Hạng Cầm Bình, Hàn Tử Kỳ cảm khái:

- Vĩnh biệt Hạng tiểu thư!

Không chờ Hạng Cầm Bình kịp phản ứng, Hàn Tử Kỳ quay mình lại phóng xuống vực sâu.

Hạng Cầm Bình kinh hoàng thét:

- Hàn công tử...

Nhưng đã chậm rồi, chiếc bóng lam đã xóa mờ giữa đám khói mây cuộn cuộn bay vờn.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tử Sinh Hữu Mạng

Hàn Tử Kỳ mở mắt ra, trông thấy mình đang nằm trên đồng lá khô chông chát, mới hay mình hãy còn sống trên cõi đời.

H

Hàn Tử Kỳ ngồi lên, nhận ra đồng lá khô cao hơn một trượng. Chàng hiểu ngay chính nó đã cứu chàng thoát khỏi bàn tay tử thần sau khi phóng xuống vực sâu.

Hàn Tử Kỳ nhìn quanh đáy vực, ánh sáng lờ mờ. Bây giờ có lẽ vào buổi trưa, ánh nắng từ trên miệng vực rọi xuống, khí lạnh vách đá vơi dần.

Nghe trong cơ thể đau nhức rã rời, Hàn Tử Kỳ biết mình đã mang vết trọng thương, đó cũng là nhờ đồng lá khô chông chát, bằng không chàng đã chết rồi.

Nhớ lại chiếc hộp linh đan “Hoán Cốt thần đan” của Thiên Tàn Quái Tẩu trao cho lúc ra đi, Hàn Tử Kỳ trút lấy một viên bỏ vào miệng nuốt chửng, ngồi thẳng người lên, nhắm mắt vận chân khí xung vào ba mươi sáu huyết đạo trợ giúp thần đan chữa trị nội thương.

Trải qua một thời thần, Hàn Tử Kỳ nghe trong cơ thể không còn đau nhức, rã rời nữa, chàng mở mắt ra, hít một hơi dài không khí, cảm thấy khoan khoái lạ lùng.

Chẳng những viên “Hoán Cốt thần đan” chữa hết nội thương hình như lại còn gia tăng nội lực cho chàng nữa.

Hàn Tử Kỳ đảo mắt quan sát chung quanh đáy vực. Qua ánh sáng mập mờ, đánh vực chu vi khoảng năm mươi trượng, không có cỏ cây, bốn bề toàn là vách đá, đồng lá khô có lẽ từ trên miệng vực rơi xuống lâu ngày ngồng chát.

Ngước mắt nhìn lên, Hàn Tử Kỳ trông thấy phía trên đầu chừng trăm trượng mây trắng cuộn cuộn bay vờ bất tuyệt chẳng hiểu xuất phát từ đâu, nhưng không lọt vào đáy vực vì trên kia có mấy ghềnh đá gie ra cản lại.

Đảo mắt nhìn quanh đáy vực không thấy hài cốt, ma hoa, chứng tỏ từ trước tới nay không có một nạn nhân nào rơi xuống dưới này như lời đồn đãi.

Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Cái tên vực tử thần nghe khiếp thật. Nhưng có lẽ chỉ vì phía trên mây trắng bay cuồn cuộn không ngừng, mọi người nhìn không thấy đáy vực, lại vô cùng quái dị, nên bọn giang hồ không có một ai dám thám hiểm chỉ vì quá ghê sợ họ đặt cho cái tên quá khủng khiếp đó chăng.

Ngồi một lúc, chợt Hàn Tử Kỳ nghe trong bụng đói cồn cào. Chàng đứng lên lần dò đi theo vách đá, rảo mắt tìm xem có món gì ăn lót dạ được không.

Vách đá toàn là rong rêu lâu năm thối, ngoài ra chẳng thấy món gì ăn được cả. Giá như phải ở dưới đáy vực này lâu ngày chắc hẳn chàng sẽ bị chết đói chẳng sai.

Tới một khoảng nữa, đưa mắt nhìn qua, chợt Hàn Tử Kỳ bật “ồ” một tiếng vui mừng, vì chàng vừa nhận ra bên vách đá trước mặt có một thạch trì nhỏ.

Hàn Tử Kỳ chạy tới nhìn kỹ lại, nước phía dưới thạch trì trong suốt tận đáy không có một hạt bụi nào. Chàng cúi xuống lấy tay vốc nước uống mấy ngụm nghe mát rượi cả tim gan, cơn đói cồn cào đã giảm đi rất nhiều.

Tần ngần một lúc, Hàn Tử Kỳ trở lại đứng là khô nằm xuống nghỉ nhắm mắt dưỡng thần...

Ánh sáng dưới vực lờ mờ dần dần như buổi hoàng hôn xuống đậm. Màn đêm kéo về, chung quanh bóng tối âm u.

Hàn Tử Kỳ tỉnh giấc ngồi dậy, rảo mắt nhìn bóng tối trong hang. Bỗng chàng dừng lại một nơi vì vừa nhận ra có ánh sáng màu xanh chớp chớp.

Nhìn kỹ lại, Hàn Tử Kỳ bật kêu lên:

-Ồ! Ai khắc mấy chữ gì kia?

Hàn Tử Kỳ đứng phắt lên tới nơi nhìn lên vách đá trông thấy có khắc ba chữ bằng chỉ lực thượng thừa:

Tử Vong động!

Hàn Tử Kỳ kêu lên một tiếng kinh hãi, bởi không ngờ sau tai nạn xuống đây chàng phát giác ra nơi trú ẩn của Địa Tiên tôn giả, một vị đại kỳ nhân võ công quý thần khiếp sợ, không người đối địch, cách đây khoảng một trăm năm mươi năm về trước, đã tuyệt tích từ lâu, nay lại trú ẩn dưới tuyệt địa này.

Bàng hoàng sững sốt một lúc, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Tính ra vị đại kỳ nhân này đến nay đã trên một trăm bảy mươi tuổi, chẳng lẽ lại còn sống hay sao?

Nhìn kỹ vách đá, chàng tiếp:

- Rõ ràng đây là Tử Vong động, nhưng tại sao chỉ có chữ mà không thấy cánh cửa vào, quái lạ thật.

Rồi Hàn Tử Kỳ tự đáp:

- Đúng rồi. Có lẽ Địa Tiên tôn giả trước khi qui tiên đã đóng cửa Tử Vong động chứ chẳng sai.

Chàng đưa tay sờ sẫm vách đá phẳng lì không có dấu vết, lắc đầu quay lại đóng lá nằm trở xuống.

Hàn Tử Kỳ nằm suy nghĩ về Tử Vong động cứ vẫn vơ mãi trong đầu óc không sao quên lãng được.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, bóng tối bao trùm không còn nhìn ra sự vật, trừ ánh sáng ba chữ “Tử Vong động” đăng vách đá màu xanh chớp chớp.

Nghe cơn đói trong bụng nổi lên, Hàn Tử Kỳ đứng lên tới thạch trì vốc nước uống, nhìn ba chữ “Tử Vong động” rồi lại bước tới sờ tay mần mò xem có gì lạ không.

Vách đá vẫn trơn tru im lìm, trong hang không có một tiếng động nhỏ.

Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Đúng như ta nghĩ. Địa Tiên tôn giả đã đóng cánh cửa trước khi qui tiên rồi.

Hàn Tử Kỳ quay lưng toan trở về chỗ đóng lá khô tìm một giấc sáng mai thức dậy sẽ nghĩ cách lên trên bờ vực.

Chợt Hàn Tử Kỳ rùng mình, rợn óc, linh giác như báo hiệu cho chàng biết sẽ có chuyện gì huyền diệu sắp xảy ra.

Định tâm lấy lại sự bình tĩnh, chẳng hiểu nguyên nhân nào Hàn Tử Kỳ bỗng quì thụp xuống, chấp tay trước ngực, mắt nhìn vách đá nghiêm túc khẩn khứa:

- Lão đại tiên bối. Tiểu bối là Hàn Tử Kỳ, một kẻ giang hồ lại loài không mẹ không cha bị một bọn người bại hoại bức bách nhảy xuống đây may được sống sót, nếu phải là cơ duyên xin lão tiên bối cho mở cánh cửa động, tiểu bối vào bái lễ tôn sư.

Khẩn khứa xong, Hàn Tử Kỳ thụp xuống lạy theo đại lễ đối với một bậc tiền nhân đáng kính.

Hàn Tử Kỳ khẩn vái ba lần vẫn quì tại chỗ, đầu cúi xuống, lòng thành tâm tràn ngập trong trái tim.

Vách đá vẫn im lìm không thấy có điều gì khác lạ, ánh sáng màu xanh với ba chữ “Tử Vong động” vẫn chớp chớp như xưa.

Không biết đã trải qua thời gian bao lâu, có lẽ trời khuya lắm rồi, đôi mắt Hàn Tử Kỳ bắt đầu nặng trĩu, phúc chốc hồn như lạc vào cõi chơi vơi huyền diệu...

Kịt... kịt...

Hàn Tử Kỳ giật mình mở choàng hai mắt ra, nhìn vào vách đá ngay dưới ba chữ “Tử Vong động”. Chàng hốt hoảng kêu lên một tiếng quái gở, trong lòng vừa sững sốt lại vừa hãi hùng.

Một cánh cửa tò vò đã mở ra từ bao giờ, ánh sáng huyền diệu từ phía trong phát ra ngoài. Sự tình diễn ra trước mắt mà chàng ngỡ mình đang sống trong cơn mê, không thể nào tin đó là sự thật.

Hàn Tử Kỳ đưa tay dụi mắt, định tỉnh tâm thần lại, rõ ràng cửa động đã mở chứ chàng còn hoài nghi gì nữa.

Một phút trôi qua, Hàn Tử Kỳ chấp tay trước ngực, mắt nhìn vào cửa động khẩn khứa:

- Lão tiên bối đã nhủ lòng thương xót cho tiểu bối, tiểu bối thỉnh cầu được vào trong bái tạ tôn sư.

Hàn Tử Kỳ lay đủ ba lễ đứng dậy nghiêm chỉnh từ từ bước vào trong hang động...

Kịt... kịt...

Vừa lọt vào trong bỗng nghe hai tiếng kịt, kịt vang lên, Hàn Tử Kỳ giật mình quay lại nhìn thấy cánh cửa tò vò đã biến mất đi đằng nào, vách đá liền hẵn như trước, không hề lưu lại một dấu vết.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Quả thật là thần bí.

Bàng hoàng một lúc, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn kỹ trong động rộng chừng hai mươi trượng, dài hun hút chưa rõ bề sâu. Hai bên vách đá liền lạc, trên trần gắn nhiều hạt Dạ minh châu to bằng mắt rồng, soi ánh sáng huyền ảo, kỳ bí như các động thần tiên trong cổ sử.

Ngưng đi một lúc qua cơn xúc động, Hàn Tử Kỳ chậm rãi bước vào phía trong dưới một vùng ánh sáng huyền bí của dãy hạt Dạ minh châu gắn trên trần động.

Vào khoảng năm trượng, Hàn Tử Kỳ nhận ra trước mặt một tấm vách đá chắn ngang, có một khoảng trống vừa một người lọt vào. Hàn Tử Kỳ bước tới nhìn lên trông thấy có sáu chữ khắc bằng chỉ lực: Địa Tiên tôn giả tọa vị.

Ồ, thì ra Địa Tiên tôn giả đang ở trong kia chứ chẳng sai. Hàn Tử Kỳ nhủ thầm như thế.

Chàng lại quì xuống bái ba lễ, rồi đứng dậy cung cung kính kính đi vào.

Một vùng ánh sáng huyền bí chiếu diêu do vô số hạt Dạ minh châu to gấp đôi phía ngoài gắn san sát trên trần động.

Trước mặt Hàn Tử Kỳ, một vị lão nhân tóc râu bạc phếch đang ngồi trên chiếc ghế huyền ngọc, mình vận tiên bào, hai tay chấp trước ngực, cặp mắt nhắm lại như người nhập định, tham thiền.

Trái tim Hàn Tử Kỳ đập mạnh bồi hồi, hiểu ngay vị lão nhân ngồi nhập định chính là Địa Tiên tôn giả.

Hàn Tử Kỳ chỉnh lại sắc diện cho thật nghiêm túc, quì xuống, chấp tay trước ngực hô to:

- Tiểu bối là Hàn Tử Kỳ xin bái lễ tôn sư.

Hàn Tử Kỳ lên tiếng ba lần nhưng chưa thấy lão nhân tóc râu bạc phơ động tịnh chi cả.

Hàn Tử Kỳ kinh ngạc nhủ thầm:

- Quái lạ, sao lại thế này?

Lòng hoài nghi, Hàn Tử Kỳ đứng dậy, chầm chậm bước tới, còn cách lão nhân chừng một trượng lại quì xuống hô to:

- Tiểu bối là Hàn Tử Kỳ vào đây xin bái lễ tôn sư.

Chàng cúi mình xuống lạy đủ ba lễ như lúc còn phía ngoài Tử Vong động.

Hàn Tử Kỳ vừa ngẩng lên, lão nhân tóc râu bạc phơ cũng vừa ngã xuống, phát giây thân thể hóa thành đồng bột vụn, liền đó một mảnh lụa bay ra rơi xuống đất.

Hàn Tử Kỳ rất đổi kinh hoàng, rõ ràng lão nhân tóc bạc phơ đã qui tiên từ lâu cho tới nay thể xác mới tan rã theo cái lạy của chàng.

Chàng cúi xuống lạy tịnh thể ba lạy rồi từ từ đứng lên tỏ sự hết sức cung kính dù hiện giờ Địa Tiên tôn giả đã về với cát bụi.

Nhìn mảnh lụa nằm trên mặt đất, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Mảnh lụa gì đây, ta thử nhặt lấy xem sao.

Cúi xuống nhặt lấy mảnh lụa đưa mắt nhìn, Hàn Tử Kỳ nhận ra có dòng chữ nhỏ theo năm tháng phai mờ, nếu là những người không có võ công không thể nhìn thấy được.

Hàn Tử Kỳ trải rộng mảnh lụa ra đọc mấy chữ đầu, bỗng kinh hãi suýt phải kêu to.

Năm chữ đó viết:

“Hàn Tử Kỳ môn đệ”.

Mắt dán chặt vào năm chữ, mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm mình. Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Tại sao lão đại tiên bối biết ta tới đây mà viết trên mảnh lụa này gọi đúng tên như thế.

Hàn Tử Kỳ đọc tiếp:

“Ta đoán quẻ “Địa tiên bốc phê” biết rõ tên người và đúng ngày rằm tháng này người sẽ tới Tử Vong động nhập môn. Ta dùng bí pháp “Càn Khôn Luân Chuyển” mở cánh cửa động cho người vào, luôn cả ngày ra đi. Ta lại sử dụng bí thuật “Tiêu Ma Phấn Thổ” giữ thân thể nguyên vẹn một thời gian dài, cho đến khi người bái lễ, thân ta mới hóa thành cát bụi...”

Hàn Tử Kỳ kêu khê:

-Ồ, quả thật là thần bí.

Bâng khuâng một lúc, Hàn Tử Kỳ lại đọc tiếp:

“Sau khi thân xác ta đã rã tan rồi, người đừng mò tới, cứ để yên đó, nếu trái lời ta người sẽ bị tàn phế cả võ công, hoặc chết liền tại chỗ, bởi ta đã dùng một loại kịch độc bỏ trong mình ngăn ngừa những kẻ bại hoại có thể lọt được vào trong hang động này phá phách.”

Hàn Tử Kỳ bật thốt:

-Ồ ra là thế...

Chàng lại đọc tiếp:

“Bây giờ người hãy lui về phía sau tám bước, sang vách động bên phải, võ ba cái sẽ có một cánh cửa nhỏ mở ra cho người vào bí thất, nơi đó có đủ cả tiện nghi cho người luyện tập võ công, nghỉ ngơi trong thời gian hai tháng và có cả chiếc hộp đựng một trăm con Địa tiên sâm, người sẽ dùng bữa mỗi ngày, khỏi phải đi tìm lương thực. Cuối bí thất có một cánh cửa đá, phía ngoài là một bầu trời rộng, khi rỗi rảnh người hãy mở cửa đó ra nhìn ngắm mây bay.

Ta đã đặt sẵn chiếc hộp bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” trên bục đá, người hãy mở lấy đọc cho thuộc lòng trước khi luyện tập võ công. Trong kỳ thư có phần chỉ cách bồi dưỡng, vận khí, phần chưởng pháp, phần thân pháp lẫn thần công và dịch dung đại pháp đã đánh số thứ tự lớp lang, người cứ coi theo đó mà làm theo, không được sai chạy. Sau khi thành tựu các chiêu thức rồi người hãy trả quyển bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” trở lại chỗ cũ, không được mang ra chốn giang hồ kéo lọt vào tay bọn Hắc đạo bại hoại, hậu quả cho võ lâm sẽ không thể nào lường trước được. Sau hết, người lấy thanh Tử Hư thần kiếm ta cất phía dưới bục

để sử dụng các chiêu Cửu Trùng tam thức kiếm. Thanh kiếm này đã từng làm chấn động giang hồ suốt hai mươi năm lúc ta hành hiệp khử trừ bọn ác đạo. Ta ký thác lại cho người hãy giữ lấy đừng để thất lạc. Thời gian ở trong Tử Vong động hẹn cho người đúng hai tháng dù chưa thành tựu hết các chiêu trong quyển kỳ thư người cũng phải rời động, bằng không, cánh cửa vách đá sẽ đóng lại đúng ngày, sau đó vĩnh viễn không còn mở ra một lần nào nữa, người sẽ trọn đời ở mãi trong tòa bí thất không bao giờ trông thấy ánh sáng mặt trời. Ta đã dùng chỉ pháp “Càn Khôn Luân Chuyển” định ngày mở cửa cho người ra ngoài, đó là ngày rằm tháng ba tới đây. Người trở ra tới vách đá chỗ cũ vỗ ba cái, tự khắc cánh cửa mở ra cho người ra ngoài và sẽ đóng lại lập tức, nếu người chậm trễ sẽ gặp điều hối tiếc. Những điều ta viết trong mảnh lụa này người hãy thi hành đúng đắn, không được làm trái lại, bằng không sẽ có tai họa đến cho người.

Tôn sư Địa Tiên tôn giả, căn bút”

Đọc xong, Hàn Tử Kỳ xếp mảnh lụa lại, quì xuống, chấp tay trước ngực, nhìn linh thể tan rã của Địa Tiên tôn giả hô to:

- Đệ tử xin bái lĩnh những lời dạy bảo của tôn sư...

Chàng chụp xuống làm lễ nhập môn, im lặng, thành tâm một lúc mới đứng dậy.

Vâng theo lời dặn của Địa Tiên tôn giả, Hàn Tử Kỳ lui trở về phía sau tám bước, quay sang phải, tới vách động đưa tay vỗ luôn ba cái.

Quả nhiên nghe có tiếng kêu kịt... kịt, tức thì một cánh cửa tò vò vừa một người chui mở ra.

Hàn Tử Kỳ bước vào trong bí thất. Cánh cửa này vẫn mở không đóng lại.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Địa Tiên Kỳ Thư

Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn chung quanh trong bí thất, trông thấy có đủ tiện nghi đúng như lời Địa Tiên tôn giả đã viết trong mảnh lụa chàng đọc vừa rồi.

H

Quan sát trong tòa bí thất một lúc, Hàn Tử Kỳ sực sạo lấy ra một chiếc hộp lớn mở nắp, trong đó có hàng trăm con Địa tiên sâm xông ra mùi thơm lạ lùng.

Hàn Tử Kỳ cầm lấy một con Địa tiên sâm ăn, nghe mùi thơm tho, ngon ngọt chưa từng có bao giờ.

Ăn hết con Địa tiên sâm thấy trong bụng đã yên, Hàn Tử Kỳ đậy nắp hộp lại trả về chỗ cũ.

Chàng đi tới cuối tòa bí thất nhận ra có một cánh cửa đá chỉ khép hờ, liền đưa tay đẩy nhẹ một cái. Lập tức, cánh cửa đá mở ra. Một vùng ánh sáng xuất hiện trước mặt chàng.

Thì ra lúc này trời cũng vừa sáng.

Đây là một thung lũng chu vi có khoảng hai trăm trượng, bốn bề vách đá dựng thẳng lên cao, khi vượn khó leo, phía trên đầu hơn trăm trượng từng cụm mây trắng xóa bay qua, che lấp không còn trông thấy bầu trời.

Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

-Ồ... Thì ra đám mây khói bên vực tử thần là do vô số cụm mây này bay qua đụng nhằm vách núi không lối thoát nên mới trở lên miệng vực chỗ ta đã nhảy xuống đêm rồi.

Đứng nhìn cảnh sắc từng cụm mây trắng bay vô cùng ngoạn mục chẳng khác nào chốn thần tiên ẩn náu, Hàn Tử Kỳ dời cặp mắt nhìn về phía trước mặt. Chàng nhận ra chỗ sát vách núi có một đám cây tùng lùn thấp xanh um liền đi nhanh tới.

Đến nơi, Hàn Tử Kỳ thấy có năm cây tùng tàn lá xòe rộng chen chúc lẫn nhau, dưới gốc da dẻ sần sùi, phong rêu bám đầy, tính ra ước lượng sống tới ngàn năm. Cạnh bên trái là một phiến đá bằng phẳng, trơn bóng gần đó lại có một thạch trì lớn nước xanh tạt đáy.

Có lẽ năm xưa nơi đây là chỗ Địa Tiên tôn giả thường ra tịnh tọa hoặc ngồi ngắm cảnh mây bay trên đầu nên phiến đá trơn mòn láng bóng.

Hàn Tử Kỳ bước tới thạch trì, đưa tay vốc lấy nước uống mấy hơi dài, nghe mát rượi hơn cả thạch trì, chàng đã uống phía ngoài Tử Vong động đêm rồi.

Uống nước giải khát xong, Hàn Tử Kỳ lại ngồi xuống phiến đá nghỉ ngơi.

Được một lúc, chợt nhớ tới quyển “Địa Tiên kỳ thư”, Hàn Tử Kỳ quay vào bí thất tìm kiếm phút giây lôi ra một chiếc hộp huyền ngọc lóng lánh. Chàng mở nắp hộp ra, một quyển sách nhỏ bìa da nằm trong đó. Ngoài bìa sách có bốn chữ vàng ánh: Địa Tiên kỳ thư.

Hàn Tử Kỳ vô cùng hoan hỉ cầm quyển bí kíp trở ra đám tùng ngồi xuống phiến đá mở ra xem.

Trang đầu quyển Địa Tiên kỳ thư chỉ dạy cách thức bồi nguyên chân khí, chuyển nạp chân khí, hấp thụ chân nguyên, tổng khứ hàn tà.

Trang hai thuộc loại thân pháp, chỉ có một chiêu “Hành Không Đẳng Bộ”.

Trang ba có hai chiêu loại chưởng lực “Hải Nộ Triều Dương” và “Nhật Hoán Hồng Quang”

Trang tư, thuộc kiếm pháp một chiêu ba thức “Cửu Trùng nhất thức” “Cửu Trùng nhị thức” và “Cửu Trùng tam thức”.

Trang năm, hai chiêu thuộc loại thần công “Diệu Xương thần âm”. Cuối cùng “Tiểu huyền âm” chống âm thanh quái dị của các loại ma cầm.

Trang sáu chỉ dạy phương cách “Dịch dung Địa Tiên đại pháp”, khiến con người biến thành dung mạo khác mà khỏi cần phải hóa trang như bọn giang hồ đã sử dụng.

Trang bảy chỉ dạy phương cách vận khí ngừng hơi thở, ngừng cả tim giả chết gọi là chiêu “Tử Kỳ Hoán Vị” vô cùng kỳ bí.

Trang tám, tất cả các chiêu đều có lời dẫn giải tỉ mỉ cách thức luyện tập và luôn cả khẩu quyết trước khi luyện công.

Trang chín chỉ cách lập trận, phá kỳ trận gồm có bảy mươi hai loại.

Trang mười nói rõ người luyện chiêu phải có đủ một trăm năm nội lực mới duy trì được thời gian, bằng trái lại sẽ bị tẩu hỏa nhập ma hoặc tàn phế công phu sẵn có, hoặc chết liền tại trận.

Bất giác, Hàn Tử Kỳ kêu lên:

- Hồng rồi. Hiện nay ta chỉ có ba mươi năm nội lực làm thế nào luyện được cái chiêu thức trong quyển “Địa Tiên kỳ thư” của tôn sư.

Tuyệt vọng Hàn Tử Kỳ gấp quyển kỳ thư lại, ngồi im lặng trầm ngâm suy nghĩ xem có phương cách nào giải quyết được tình trạng bế tắc này không.

Bỗng chàng reo lên:

- Có rồi. Bây giờ ta hãy đọc cho thuộc lòng cách thức luyện mỗi chiêu và các khẩu quyết trong quyển “Địa Tiên kỳ thư” của tôn sư, ở lại trong bí thất đúng hai tháng như lời tôn sư dặn dò. Tới ngày rằm ta sẽ rời Tử Vong động trở lại giang hồ đi tìm kỳ duyên, dị bảo gia tăng nội lực đủ một trăm năm, sau đó vào một tuyệt cốc vắng tuyệt bóng người lui tới, luyện các chiêu thức trong quyển kỳ thư này là thượng sách.

Nhận ra cách giải quyết của mình hữu lý, Hàn Tử Kỳ rất an tâm, lại mở quyển “Địa Tiên kỳ thư” ra, đọc đi đọc lại nhiều lần các chiêu thức, các lời dẫn giải, các câu khẩu quyết, không để sót một điều nào.

Hàn Tử Kỳ sợ sau khi rời khỏi Tử Vong động nếu sơ sót sẽ không bao giờ được trở vào xem lại, uống phí cả công lao.

Hàn Tử Kỳ đọc hàng chục lần thấy đã thuộc lòng, liền gấp quyển kỳ thư lại, ngồi xếp bằng trên phiến đá, nhắm hai mắt vận chân khí điều tức.

Chừng một thời thần, đột nhiên Hàn Tử Kỳ nghe từ vực đan điền một luồng khí nóng bùng lên. Chàng kinh ngạc:

-Ồ, tại sao có chuyện lạ lùng này? Hay là vừa rồi ta ăn một con Địa tiên sâm cho đến bây giờ mới phát tác?

Hàn Tử Kỳ chưa kịp nghĩ thêm, luồng khí nóng kia bốc lên dữ dội xâm nhập vào ngũ tạng, lục phủ, rồi tràn sang ba mươi sáu huyết đạo trong cơ thể.

Hàn Tử Kỳ kêu lên:

- Không phải do Địa tiên sâm, đây là do viên Kỳ lân chí bảo trong đó có chất kịch độc tới giờ hoành hành, ta hãy mau vận chân khí “Mạng môn chân thủy” ngăn chặn, chậm trễ sẽ không còn kịp nữa.

Hàn Tử Kỳ hiểu nguy cơ cái chết chỉ trong nháy mắt, cố hết sức vận “Mạng môn chân thủy” hòa trộn vào sức nóng khủng khiếp của luồng nhiệt khí. Chàng không còn đủ thời gian suy nghĩ ngoài chất kịch độc trong viên nội đơn Kỳ lân chí bảo còn có một nguyên nhân nào khác nữa hay không?

Hoặc do chàng uống nước trong thạch trì, hoặc năm cây tùng cổ thụ có chất kỳ độc do tôn sư Địa Tiên tôn giả bày sẵn để phòng những tên bại hoại lén lút lọt vào đây đánh cắp quyển Địa Tiên kỳ thư trong bí thất.

Thời gian chừng nửa khắc trôi qua, luồng Mạng môn chân thủy đã tràn ngập khắp cơ thể, sức nóng

khủng khiếp kia dịu lại dần dần, cuối cùng trở lại bình thường như cũ.

Hàn Tử Kỳ mở mắt ra hoan hỉ:

- Ta đã sống rồi!

Ngửa mặt hít một luồng dưỡng khí thật dài cho tâm thần nhẹ nhõm. Hàn Tử Kỳ lau sạch mồ hôi trở xuống thạch trì vốc nước uống mấy hơi dài cho hết khát.

Sau đó, chàng ngồi lên phiến đá nhắm mắt vận công điều tức, bởi trong lúc sức nóng hỏa diệm hoành hành vừa qua chàng vận “Mạng môn chân thủy” chống lại đã tổn hao đi một số nội lực không ít.

Khoảng uống cạn một bình trà, thỉnh linh Hàn Tử Kỳ nghe một luồng khí lạnh buốt từ vực “Thiên An” xung lên, chỉ trong nháy mắt biến thành một khối băng hà, chia ra nhiều toán bắn vào tất cả ba mươi sáu huyệt đạo trong người chàng.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi:

- Nguy rồi, kịch độc trong viên Kỳ lân chí bảo đã biến chứng đổi nóng ra lạnh, ta hãy vận “Mạng môn chân hỏa” cho mau.

Tức thì Hàn Tử Kỳ vận một luồng chân khí “Mạng môn chân hỏa” tuôn tràn trong cơ thể tấn công các đạo hàn khí băng hà đang tràn qua cửu khiếu.

Dù vậy Hàn Tử Kỳ vẫn phải run lên cầm cập, hơi thở từ mũi, miệng bốc khói, hai hàm răng cắn chặt, máu huyết trong cơ thể cơ hồ đông đặc lại. Bấy giờ nhìn qua chàng đã biến thành một pho tượng làm bằng tuyết.

Hàn Tử Kỳ kêu lên:

- Mạng ta đã hỏng thật rồi!

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tối Hậu Thư

Đế Vương thành.

Đ

Đó là một tòa lâu đài như cung điện nằm sâu trong dãy núi Ngưu Đầu sơn, thẳng cảnh lịch sử của miền Nam vùng Trung Thổ.

Lâu đài Đế Vương thành xây cất cực kỳ hùng vĩ, chẳng khác nào thành quách kiên cố nơi chốn đế vương đương triều.

Đế Vương thành chủ tên là Chu Nguyên Quân, vốn là đích tôn mười ba đời của Chu Nguyên Chương, vị vua đầu tiên sáng lập ra nhà Minh.

Nhà Minh mất, nhà Thanh lên thay trị vì thiên hạ. Chu Nguyên Quân không chịu thuận phục lại có ý đồ phục Minh, đã cùng một số thuộc hạ thân tín vào dãy núi này dựng lâu đài ẩn náu, chờ đợi thời cơ.

Chu Nguyên Chân có hai đời vợ, nhưng không có hậu tử, lại tục huyền cùng một người thiếp xin đẹp tên Cung Hỷ, hạ sinh được một ái nữ đặt tên Chu Thiên Phụng.

Năm nay Chu Thiên Phụng vừa đúng mười bảy tuổi, xinh đẹp chẳng khác một nàng tiên nữ giáng trần, võ công trác tuyệt, khắp cả vùng đất Hàn Châu không có đối thủ, đã có nhiều vị công tử danh giá gả ghé nhưng tất cả đều bị nàng cự tuyệt.

Đột nhiên cách đây một tháng, Thành chủ Chu Nguyên Quân nhận được lá tối hậu thư của Luân Hồi giáo đòi phải giao nộp Chu Thiên Phụng để Cung chủ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đưa vào Luyện Hồn phòng luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng”, riêng Đế Vương thành sẽ là Phân đàn Luân Hồi giáo tại Hàn Châu.

Chu Nguyên Quân vốn là bực Vương gia, lại là một nhân vật tăm tiếng đương thời, đâu có thể cúi đầu tuân theo mệnh lệnh của Luân Hồi giáo. Lão nhân nghĩ cách chống lại Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ.

Chiều nay, Chu Nguyên Quân thẳng điện, ngồi xuống chiếc ghế nạm ngọc tay chống cằm, trầm tư nghĩ kế đối phó với Luân Hồi giáo. Chợt Chu Thiên Phụng từ trong bước ra nhìn thấy lão nhân có vẻ lo lắng, liền tới gần cất giọng oanh:

- Gia gia có chuyện gì bất an trong lòng, xem qua có vẻ ưu tư, xin nói cho con được rõ.

Không vội đáp lời, Thành chủ Chu Nguyên Quân lấy lá tối hậu thư của Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ trao cho Chu Thiên Phụng:

- Ái nữ hãy đọc lá thư tối hậu này rồi sẽ nói chuyện sau.

Tiếp lấy lá thư, Chu Thiên Phụng mở ra đọc. Trước mắt nàng những dòng chữ yêu mỹ hiện ra:

“Thành chủ Chu Nguyên Quân tâu hạ!

Nay lệnh cho Thành chủ đứng đêm rằm tháng rồi phải giao nộp ả Chu Thiên Phụng cho bản cung sử dụng, đồng thời giao nộp luôn Đế Vương thành cho bản giáo dựng lên Phân đàn Luân Hồi giáo trấn Hàn Châu. Tiếp được lệnh này, Thành chủ hãy mau mau thu xếp mọi việc an ổn, đêm đó sẽ có các sứ giá bản giáo tới thu nhận, không được kiên trì, không được nghịch mạng, bằng không sẽ nhận lấy một hậu quả rất tàn khốc, chùng đó có ăn năn là điều quá muộn.

Giáo chủ Luân Hồi giáo cầm bút Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ “Đôi lông mày nguyệt của Chu Thiên Phụng nướng cao, mặt đầy sắc giận:

- Gia gia, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ quả thật điên cuồng vô lễ, không thể nào dung thứ được, gia gia đã nghĩ ra cách nào đối phó với ả chưa?

Thành chủ Chu Nguyên Quân khẽ gật đầu:

- Ta vừa nghĩ ra một diệu kế có thể tâu Đế Vương thành sẽ yên như bàn thạch, luôn cả ái nữ cũng được bảo toàn.

Chu Thiên Phụng hỏi:

- Gia gia vừa nghĩ ra diệu kế gì?

Chu Nguyên Quân trầm thấp giọng:

- Ta sẽ tụ tập quần hùng trong hai địa phận Hàn Châu và Liễu Châu đêm rằm tháng tới sẽ đến đây chống lại bọn Luân Hồi của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ. Ta dự đoán sẽ có tới hàng trăm cao thủ Hắc Bạch chứ chẳng không.

Chu Thiên Phụng ngạc nhiên:

- Gia gia, quần hùng Hàn Châu và Liễu Châu trước đây chưa từng có liên hệ với Đế Vương thành, trong đêm rằm tháng tới làm thế nào tụ tập được họ đến đây chống lại ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ?

Chu Nguyên Quân trịnh trọng:

- Ta sẽ bày ra một trận tỷ đấu võ đài, với danh nghĩa chọn rể đông sàng cho Đế Vương thành, chắc chắn quần hùng Hàn Châu và Liễu Châu sẽ có mặt đông đủ không sai.

Chu Thiên Phụng kinh ngạc:

- Gia gia chọn rể đông sàng cho ai?

Trở Chu Thiên Phụng, Chu Nguyên Quân đáp:

- Ta chọn cho ái nữ chứ còn ai nữa.

Giọng nói của Chu Nguyên Quân trở nên nghiêm túc:

- Như ái nữ đã biết, thế lực Luân Hồi giáo hiện nay bao trùm khắp cả hai vùng Trung Thổ, cao thủ đông như lá rừng, võ công của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cao thâm vô lượng, lại quỷ kế khôn lường. Đế Vương thành đương đầu với giáo phái này chẳng khác nào đem trứng chọi vào đá, vì vậy ta phải bày ra cuộc diện đó với chủ đích mượn tay quần hùng chống lại Luân Hồi giáo theo kế sách “Tá nhân chi thủ” chuyện chọn rể đông sàng chỉ là một ngôn từ rỗng tuếch mà thôi.

Lão nhân cao giọng:

- Tất nhiên đêm rằm tháng tới ái nữ sẽ là Đài chủ đấu nhau với các cao thủ dự thi, sắc đẹp của con sẽ lôi cuốn tất cả anh hùng, hào kiệt trong hai châu Hàn Châu và Liễu Châu thảy đều tới đây tham dự. Trong trận giao đấu con phải hết sức duy trì kéo dài mãi cho tới khi bọn sứ giả Luân Hồi giáo xuất hiện, đương nhiên bọn họ sẽ kinh chống lẫn nhau, chúng ta nhờ sức đông của hàng trăm cao thủ chắc chắn sẽ đánh bại bọn Luân Hồi giáo, Đế Vương thành sẽ an toàn, phần con vẫn nguyên vẹn. Con đã hiểu ra rồi chứ?

Chu Thiên Phụng tươi sắc mặt:

- Gia gia quả thần cơ diệu toán, liệu việc chẳng sai, con vô cùng khâm phục. Con xin bằng lòng giữ chức vị Đài chủ trong đêm đó. Mấy tháng nay nhờ gia gia chỉ dạy, hiện giờ công lực của con tiến bộ hơn trước rất nhiều, con sẽ cố gắng duy trì trận giao đấu như lời gia gia đã dạy.

Chu Nguyên Quân gật đầu tỏ sự hài lòng:

- Ái nữ thật là ngoan. Bây giờ con hãy trở vào phòng nghỉ ngơi, tối nay tập luyện các chiêu thức cho thật thuần thục, chuẩn bị thật chu đáo trước trận tỷ đấu, ta còn việc phải ra ngoài.

Dứt tiếng, Chu Nguyên Quân đứng dậy, bước ra khỏi tòa cung điện Đế Vương thành.

Võ đài được dựng cao ba trượng, chu vi sàn đài hai trượng, ba mặt nhìn xuống đài, mặt phía sau một tấm màn nhung màu xanh chẵn ngang. Chu Nguyên Quân cho xây cất đài cao với dụng tâm hạn chế bớt số người công lực còn kém làm phí mất thời giờ vô ích.

Trước nửa tháng, lão nhân sai hàng trăm thuộc hạ dán bố cáo khắp nơi trong hai địa phận Hàn Châu và Liễu Châu, trong bố cáo có họa hình Chu Thiên Phụng, vị tiểu thư Đế Vương thành sắc nước hương trời, giữ chức nữ Đài chủ trong đêm tỷ đấu chọn rể đông sàng.

Quả đúng như điều dự liệu của Chu Nguyên Quân, bố cáo dán xong, khắp cả hai vùng Hàn Châu và Liễu Châu đều chấn động, bàn tán cực kỳ sôi nổi. Các vị công tử thuộc danh gia, các trang thiếu hiệp nổi tiếng, luôn cả các cao thủ hữu hạng thầy đều nôn nao chuẩn bị đến đêm rằm tháng tới dự đấu đoạt mỹ nhân.

Cách ba ngày đại hội, Chu Nguyên Quân đã cho bọn thuộc hạ trang hoàng khắp cung điện, trong ngoài giăng mắc hàng ngàn chiếc đèn hoa, bàn ghế, tiện nghi chỉnh tề đón chờ anh hùng, hào kiệt tới dự trận tỷ đấu.

Thùng thùng... Thùng thùng thùng...

Hôm nay đã tới ngày đại hội, chiều chưa tắt nắng, một hồi đại thần âm treo trên cao gióng lên vang rền như sấm sét.

Hồi đại thần âm vừa chấm dứt đã trông thấy hàng trăm cao thủ Hắc, Bạch theo con sơn đạo lũ lượt tiến vào đấu trường an tọa...

Thùng thùng... Thùng thùng thùng...

Sau hồi đại thần âm thứ hai, đại tiệc được dọn ra, các món sơn hào hải vị bốc khói nghi ngút, hồng đào mỹ tửu rót ra đầy chung, quần hùng cùng nhau ăn uống, nói nói, cười cười, một số cao thủ dუმ lại bàn tán xôn xao, chờ giờ khai mạc trận tỷ đấu chọn rể đông sàng cho nữ Đài chủ kim chi ngọc điệp.

Trời sụp tối, vầng trăng nhô lên khỏi đỉnh núi, hàng ngàn chiếc hoa đăng thắp lên sáng rực tạo nên một quang cảnh tưng bừng náo nhiệt hiếm thấy.

Giờ khai mạc võ đài đã đến...

Thùng thùng... thùng thùng... thùng thùng thùng...

Âm thanh đại thần âm vang dội như thúc giục thiên binh vạn mã gấp rút xông ra bãi sa trường, khiến cho quần hùng nôn nao, ngưng đi tiệc rượu, tất cả các cặp mắt dồn hẳn lên đài, bầu không khí im phăng phắc.

Tấm màn nhung xanh mặt sau võ đài vén lên. Một ả thiếu nữ mặt ngọc, má hồng, môi đỏ, đôi mắt to đen

nhánh, tư dung tuyệt thế, mình vận bộ võ phục màu thủy lục bó sát thân người, trên ngực gắn con chim phương hoàng đang chợp cánh, quả là một trang mỹ nhân sắc nước hương trời, bất cứ ai nhìn qua đều phải ngẩn ngơ hồn phách.

Thiếu nữ chính là Chu Thiên Phụng, nữ Đài chủ trận tỷ đấu chọn rẽ đông sàng trong đêm nay.

Nàng vừa xuất hiện, từ phía dưới đài quần hùng võ tay hoan hô vang dội.

Chu Thiên Phụng chấp tay trước ngực vái chào ba hướng dưới đài rồi đứng yên.

Liền đó, từ sau bức màn nhung một vị lão nhân tuổi trạc ngũ tuần, mặt như vàng trắng xưa, ba chòm râu đen xuôi đuột, mắt sáng tựa sao, mình vận cẩm bào bước ra sàn đấu. Lão nhân chính là Thành chủ Chu Nguyên Quân.

Quần hùng trông thấy Chu Nguyên Quân võ tay hoan hô như sấm nổ, mãi thật lâu mới chịu ngưng đi.

Chờ âm thanh chấm dứt, Chu Nguyên Quân vái chào ba phía, ngỏ lời cảm tạ quần hùng đến tham dự đêm nay, và tuyên bố khai mạc trận tỷ đấu, sau đó trở vào phía trong.

Chu Thiên Phụng nhìn xuống đài, cất tiếng trong ngần như hạc rêu:

- Bản Đài chủ đang đợi chờ, thỉnh mời bậc cao minh lên đây chỉ giáo.

Lời Chu Thiên Phụng chưa kịp dứt đã có tiếng ứng thỉnh:

- Có bản tiểu gia đây!

Vút!

Một người từ phía trái phi thân lên đài. Đó là một gã thiếu niên tuổi trạc mười chín, hai mươi, mặt mũi khá khôi ngô, mình vận bộ võ phục màu xanh, sau khi đặt chân lên đài đứng nhìn Chu Thiên Phụng trân trọng.

Chu Thiên Phụng bực dọc lớn tiếng:

- Báo danh!

Gã thiếu niên giật mình:

- Hồ Hải Đường, quý tử Hồ Trang chủ, quán tại Liễu Châu.

Chu Thiên Phụng nghiêm sắc mặt:

- Luật lệ bản đài, mỗi vị chỉ đấu có ba chiêu là kết thúc, Hồ thiếu hiệp đã rõ chưa?

Hồ Hải Đường gật đầu:

- Bản thiếu gia đã rõ rồi, nữ Đài chủ hãy an tâm.

Chu Thiên Phụng tiếp:

- Theo luật lệ buổi khai mạc, bản Đài nhường khách xuất chiêu đầu. Hồ thiếu hiệp hãy động thủ.

- Tuân lệnh nữ Đài chủ.

Hồ Hải Đường trụ thân hình đứng vững, từ từ cất ngọn hữu chưởng phát qua.

Một đạo kinh khá nặng, ước có tới hai trăm cân ào tới trước mặt Chu Thiên Phụng.

Dĩ nhiên, chiêu này Hồ Hải Đường đã nương tay, vì gã đã mê sắc đẹp thiên kiều bá mỵ của nàng không nỡ gây tổn thương đến mình vàng vóc ngọc.

Chu Thiên Phụng ung dung phẩy bàn tay ngọc, không nghe kinh khí, cũng chẳng thấy màu sắc, đối diện Hồ Hải Đường.

Bộp!

Hồ Hải Đường tháo lui hai bước, sắc mặt biến đổi, trong khi Chu Thiên Phụng vẫn còn đứng yên vị trí.

Phía dưới đài quần hùng hô to vang dậy:

- Hồ thiếu hiệp đã thua chiêu đầu.

Gương mặt Hồ Hải Đường đỏ gấc, ánh mắt bắn ra tia sáng giận dữ quát:

- Chiêu thứ nhì thuộc phần nữ Đài chủ, hãy mau xuất chưởng.

Không thốt một lời, vẫn với dáng điệu dàng thướt tha đài cát, ngọc chưởng Chu Thiên Phụng phát qua.

Hồ Hải Đường cất chưởng lên vận đủ mười thành xuất chiêu chống đỡ.

Bộp!

Hồ Hải Đường ré lên một tiếng, máu miệng tuôn ra, đưa tay ôm ngực tháo lui liền liền, tới góc đài bỗng trượt chân rơi xuống đất nằm dài trên đám cỏ.

Quần hùng hô vang dậy:

- Nữ Đài chủ đã thắng cuộc!

Tiếng hoan hô của quần hùng chưa dứt, một chiếc bóng đã phóng lên sàn đài đứng sững.

Đó là một gã thiếu niên vận bộ võ phục lòe loẹt, mặt tròn quay như thổ địa, mắt hí, mũi lân, mồm hoác tận mang tai, nhìn Chu Thiên Phụng chòng chọc như muốn nuốt chửng người ngọc của nàng.

Chu Thiên Phụng hừ một tiếng:

- Báo danh!

Gã thiếu niên ngạo nghễ:

- Tống Thọ Khôi, đệ nhất công tử Thần Đạo bảo, nữ Đài chủ đã nghe tới tên rồi chứ.

Chu Thiên Phụng lãnh đạm:

- Xuất chiêu!

Tống Thọ Khôi nhìn Chu Thiên Phụng cười khì:

- Bản công tử xuất chiêu ba thành nội lực thôi nữ Đài chủ nhé.

Chu Thiên Phụng quắc mắt:

- Tại sao?

Tống Thọ Khôi cười nham nhở:

- Tại vì bản công tử không nở đập liễu vùi hoa đối với một trang sắc nước hương trời như nữ Đài chủ nên chỉ xuất chiêu có ba thành.

Chu Thiên Phụng nổi giận hét:

- Nói nhảm, xuất chiêu mau!

Tống Thọ Khôi cung tay thi lễ:

- Tuân lệnh!

Tống Thọ Khôi giở ngọn chưởng lên vận đủ ba thành nhẹ nhẹ xuất chiêu.

Rõ ràng gã không dám làm thương hại đến thân ngọc mình vàng của Chu Thiên Phụng.

Trái lại, Chu Thiên Phụng đã ghét cay ghét đắng Tống Thọ Khôi từ lúc gã vừa đặt chân lên sàn đài.

Nàng nhủ thầm:

- Ta hãy đánh một chưởng thật nặng cho gã công tử bại hoại này bỏ tật.

Nàng vận đủ mười thành phát ngọn ngọc chưởng qua.

Bộp... binh...

Tống Thọ Khôi trúng chưởng ré lên một tiếng thê thảm, bay tuốt xuống đài...

Huych!

Thân hình gã lún xuống đất ba tấc, cất tiếng rên hừ hừ như ma nhát.

Dưới đài quần hùng cười rộ lên. Có người hét:

- Ngốc tử, sao chưa chịu chạy đi còn nằm đó.

Tống Thọ Khôi lồm cồm đứng lên, ôm đầu chạy bắn ra ngoài đấu trường biến dạng.

Quần hùng lại cười rộ lên một lần nữa. Chu Thiên Phụng đã phải lấy tay che miệng cười khúc khích.

Đang lúc mọi người hãy còn cười nghiêng ngửa, từ chiếc bàn thứ tư một gã thiếu niên vận võ phục màu xám loạng choạng đứng lên cất giọng lè nhè:

- Mẹ kiếp, hăn bỏ chạy rồi, bây giờ tiểu gia lên đài đấu với nàng mấy chiêu cho rõ mặt anh hùng hào kiệt đất Liễu Châu.

Gã chếch choáng bước tới chân võ đài, dừng lại ngược mặt lên ngắm nghía.

Vút!

Rồi như một cây pháo thăng thiên gã thiếu niên áo xám bắn vọt lên sàn đài.

Chân vừa đặt lên sàn đài gã đã dạng hai chân ra theo thế trung bình tấn, hai mắt lừ lừ nhìn Chu Thiên Phụng.

Trông thấy bộ dạng gã thiếu niên áo xám, Chu Thiên Phụng đã phải che miệng cười:

- Báo danh!

Gã thiếu niên áo xám giương cặp mắt nhìn Chu Thiên Phụng:

- Gia Cát Huy, quý tử Hội chủ Hồng Hoa hội.

Quần hùng cùng “ồ” lên kinh ngạc, không ngờ gã thiếu niên áo xám lại là con trai của Gia Cát Cần danh tiếng lẫy lừng từ bấy lâu nay.

Chu Thiên Phụng nhin cười:

- Xuất chiêu.

Gia Cát Huy gục gặc chiếc đầu:

- Sẵn sàng...

Dứt tiếng, Gia Cát Huy rùn bộ, chân Bắc đá chân Nam, xính vính mãi chưa trụ thân hình được.

Quần hùng la ó:

- Say quá rồi, xuống đi.

Gia Cát Huy lừ hai mắt nhìn xuống quần hùng, quát:

- Nói nhảm... Ta đâu có say... Nam nhân chi chí... nhi nữ thường tình, chưa đánh mà xuống cái gì.

Gã cố gắng đứng vững trở lại quát:

- Các người hãy coi đây.

Gia Cát Huy trụ hình, cất ngọn chưởng lên vận chân khí một lúc cất giọng lè nè:

- Mẹ kiếp, tại sao vận hoài không nghe chân khí qui nguyên. Quái thật.

Chu Thiên Phụng bật cười khúc khích:

- Công tử đã say quá rồi, không thể nào vận chân khí qui tụ được đâu. Công tử xuống đi.

Gia Cát Huy quắc mắt:

- Say cái gì... Nói nhảm. Anh hùng tử khí hùng hà tử, thà chết ở chiến trường, tại sao lại xuống.

Ở dưới đài quần hùng lại một phen cười ngửa nghiêng, cười vỡ cả đấu trường.

Chu Thiên Phụng che miệng nhin cười:

- Gia Cát công tử không còn vận công được đâu, công tử hãy xuống kia vào phòng nghỉ ngơi giây lát

cho tỉnh rượu rồi trở lên giao đấu.

Gia Cát Huy quát:

- Nói nhảm. Cái gì vận công không được. Nàng hãy chống mắt xem bản công tử vận công...

Gã rùn bộ theo lối trung bình tấn, cặp mắt trợn tròn như hai chiếc lục lạc ngựa, hai má phùng to ra, nín thở vận công.

Bỗng “huych” một tiếng, Gia Cát Huy ngã nằm trên sàn đài, phút chốc cất tiếng ngáy vang tợ sấm.

Phía dưới đài quần hùng cười té nghiêng, té ngửa, trên này Chu Thiên Phụng cũng ôm bụng cười sặc sụa, chẳng còn ra thể thống Đài chủ gì nữa.

Dứt cười Chu Thiên Phụng phẩy bàn tay ngọc về phía bức màn nhung xanh:

- Khiêng gã xuống!

Có tiếng ứng thình phía trong. Hai tên võ sĩ lực lưỡng chạy ra khiêng Gia Cát Huy xuống đài trong khi gã vẫn còn cất tiếng ngáy vang rền.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Gã Đạo Sĩ Kỳ Dị

Chỉnh lại sắc diện, Chu Thiên Phụng nhìn xuống đài cất giọng nghiêm túc:

C

- Hạn đài còn dài, nhưng vị nào tự thấy mình có thể kham nổi xin lên đây chỉ giáo bản Đài chủ, bằng trái lại, xin miễn thứ.

- Còn đại gia nữa!

Một tên đại hán áo đen, thân hình to lớn, cao dềnh dàng từ trong tiệp bước ra. Cứ nhìn qua hình dáng của gã, tất cả đều cho gã là một đại cao thủ võ công quán thế, siêu phàm, mọi người đều lo ngại cho Chu Thiên Phụng phen này sẽ khổ rồi.

Tên đại hán áo đen hùng hổ bước tới chân đài, ngược mặt lên đo chiều cao. Bỗng gã quát lên một tiếng trợ oai, thân hình rùn xuống lấy thế, rồi phóng thẳng lên đài.

Đài cao ba trượng, khinh công của tên đại hán áo đen lại quá tầm thường, vượt lên không khỏi, chới với níu lấy sàn đài treo tòng teng trong không khí.

Quần hùng la ó dữ dội:

- Xuống... Xuống mau!

Bịch!

Tiếng la ó của mọi người làm cho tên đại hán hốt hoảng buông tay rơi xuống đất nằm bất tỉnh...

Có người la to:

- Hẳn bất tỉnh rồi, khiêng đi cứu tỉnh cho mau.

Hai tên võ sĩ Đế Vương thành đã chực sẵn, chạy tới khiêng tên đại hán ra ngoài. Tên võ sĩ khiêng phía sau vừa khịt mũi, vừa càu nhàu:

- Thối quá... thối quá..

Quần hùng cười âm ỉ, cười ngả lả ra, đụng chạm bát đĩa rơi xuống loảng xoảng.

Cố nén trận cười vỡ bụng, Chu Thiên Phụng nhìn xuống đài cất tiếng như hạc rêu:

- Còn vị nào nữa không?

Một giọng khàn khàn đáp:

- Có bàn đạo đây!

Một gã đạo sĩ râu dê xuất hiện. Quần hùng đồng “ồ” lên một lượt, tiếng bàn tán xôn xao.

Bước tới chân đài, thân hình gã đạo sĩ lắc nhẹ một cái đã bay vọt lên sàn đài nhẹ nhàng tựa áng mây tụ lại.

Quần hùng lại “ồ” lên kinh dị, không ngờ thân pháp của gã đạo sĩ cao thâm đến thế. Ai nấy đều lặng lẽ nhìn lên đài theo dõi trận đấu sắp tới.

Chu Thiên Phụng nhìn gã đạo sĩ râu dê, trong lòng ghét cay ghét đắng, khảng giọng:

- Đạo sĩ cũng đấu nữa sao?

Gã đạo sĩ râu dê nhìn Chu Thiên Phụng cười he he:

- Bồ cáo Đế Vương thành không nói tới chuyện cấm đạo sĩ tỷ đấu. Bàn đạo lên đây vừa đấu võ công với Chu tiểu thư, vừa chiêm ngưỡng cái nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của một trang mỹ nhân tuyệt thế.

Chu Thiên Phụng nổi giận:

- Nói nhảm. Bàn đài chủ không đấu nhau với đạo sĩ. Hãy xuống đài mau!

Gã đạo sĩ nhăn răng cười:

- Bồ cáo đã nói rõ ràng, nếu Chu tiểu thư không chịu đấu với bàn đạo kể như tiểu thư đã thua. Bàn đạo sẽ tổ chức lễ đại hỷ động phòng hoa chúc.

Chu Thiên Phụng giận dữ hét:

- Câm ngay! Ta sẽ phá lệ đài đấu với người một trăm chiêu xem người còn huênh hoang cái mồm thối tha nữa không cho biết.

Gã đạo sĩ cười he he:

- Đa tạ Chu tiểu thư đã ban cho bản đạo cái diễm phúc quá lớn lao. Có lẽ đây là duyên tiền định...

Chu Thiên Phụng tròn xoe đôi mắt thét:

- Nói bậy... đỡ chiêu...

Ngọc chưởng của nàng cất lên vận đủ mười thành toan đánh một chưởng vào giữa ngực gã đạo sĩ hạ ngay tức khắc.

Gã đạo sĩ râu dê khoát tay lia lịa:

- Khoan đã... đừng nóng... đừng nóng...

Chu Thiên Phụng ngưng lại, quắc mắt:

- Chuyện gì nói mau!

- Bản đạo còn điều muốn nói với Chu tiểu thư.

- Điều gì nói mau.

- Chu tiểu thư đã nói phá lệ thi hãy phá luôn. Tiểu thư và bản đạo sẽ đấu nhau bằng mọi thứ võ công được chứ?

Đang cơn giận dữ, không cần suy nghĩ, Chu Thiên Phụng gật đầu:

- Đừng dài dòng, nhận chưởng.

Nàng xuất luôn ba chiêu nhắm vào thượng trung hạ bàn gã đạo sĩ quyết không cho đối thủ kịp chống đỡ...

Gã đạo sĩ râu dê la lớn:

- Ghê thật... quá dữ...

Miệng la, gã đạo sĩ vừa lắc lư thân hình, nháy mắt đã tránh khỏi ba chiêu hiểm độc của Chu Thiên Phụng.

Chu Thiên Phụng kinh ngạc, nhưng đã hét:

- Khá lắm. Hãy nhận tám chiêu liên hoàn của ta.

Nàng đánh luôn tám chưởng, chưởng sau nhanh hơn chưởng trước như cùng một lúc ai ai ngó thấy cũng lo sợ cho gã đạo sĩ phải táng mạng phen này.

Gã đạo sĩ nhảy căng lên:

- Đừng nóng... Đừng nóng...

Miệng la, gã đạo sĩ chồm vờn như mèo vờn chuột, nháy mắt đã thoát khỏi tám chưởng của Chu Thiên Phụng một cách hết sức dễ dàng. Gã dừng lại như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chu Thiên Phụng vô cùng kinh hãi, bởi không thể nào ngờ nổi thân pháp gã đạo sĩ râu dê lại kỳ diệu đến thế. Phía dưới đài quần hùng thấy đều sững sốt trở mắt nhìn gã đạo sĩ râu dê.

Chu Thiên Phụng nghĩ thầm:

- Tên đạo sĩ thối tha này võ công khiếp thật. Nếu gã thắng ta, gã sẽ là rể đông sàng của Đế Vương thành, ta còn mặt mũi nào dám ngó ai nữa. Ta phải hạ độc thủ thôi.

Nàng thét:

- Năm xuống!

Song chưởng Chu Thiên Phụng giơ lên xuất luôn hai mươi bốn chiêu liên hoàn, không cho gã đạo sĩ kịp chống trả, cũng không chừa một kẽ hở thoát thân. Nàng nhất quyết phải hạ gã cho bằng được ở lần này.

Gã đạo sĩ la hoảng:

- Ấy... Ấy... Đừng hạ độc thủ... không nên...

Âm thanh chưa dứt, chợt cái gã đạo sĩ biến đi đâu mất chẳng hiểu tự đẳng nào, hai mươi bốn chưởng của Chu Thiên Phụng chỉ đánh vào không khí.

Chu Thiên Phụng dừng lại, càng thêm khiếp đảm, đảo mắt nhìn quanh xem gã đạo sĩ trốn ở nơi nào.

Một bóng ảnh lòa qua. Lập tức gã đạo sĩ đã đứng sừng trước mặt Chu Thiên Phụng, chẳng khác loài ma quỷ hiện hình.

Chuyện xảy ra như huyền thoại khiến cho quần hùng dưới đài nhốn nháo cả lên, bàn tán xôn xao.

Cho đến bây giờ Chu Thiên Phụng tự hiểu nàng chưa phải là đối thủ của gã đạo sĩ râu dê, có xuất chiêu nữa cũng vô ích.

Nhưng gã đạo sĩ này là ai mà võ công đạt đến cõi xuất quỷ nhập thành như thế.

Chu Thiên Phụng bối rối:

- Ta đã xuất chiêu ba lần rồi tại sao người không động thủ?

Gã đạo sĩ râu dê gật đầu:

- Có rồi... có rồi. Bàn đạo vừa xuất một chiêu...

Chu Thiên Phụng ngạc nhiên:

- Người xuất chiêu từ bao giờ sao ta không thấy?

Gã đạo sĩ râu dê đưa tay lên, trong bàn tay có một con chim Phượng hoàng xòe cánh:

- Đây... nó đây...

Chu Thiên Phụng giật mình nhìn xuống ngực không thấy con Phượng hoàng đâu cả.

Nàng tròn xoe đôi mắt nhìn đạo sĩ râu dê, vừa hã hùng vừa hổ thẹn, giọt lệ lăn xuống hai má.

Dĩ nhiên vừa rồi gã đạo sĩ râu dê đã gỡ con Phượng hoàng trên ngực nàng, một điều hết sức kiêng kỵ đối với phái nữ.

Phía dưới đài quần hùng đứng phắt lên, vung tay la ó:

- Gã đạo sĩ dê xồm...

- Tên đạo sĩ bại hoại...

Gã đạo sĩ râu dê quay nhìn xuống đài:

- Nói nhảm... Bàn đạo...

Nhưng gã đạo sĩ vụt im đi. Chu Thiên Phụng trong cơn phấn hận hét lên một tiếng phóng tới vươn năm móng nhọn cấu vào người gã đạo sĩ râu dê.

Gã đạo sĩ râu dê giật mình né tránh sang bên, nhưng không còn kịp nữa, một tiếng “soạt” nổi lên.

Chu Thiên Phụng dừng lại, toan xuất chưởng, nhưng chợt nhận ra trong tay nàng đang cầm một chiếc mặt nạ đạo sĩ râu dê.

Nàng sững sốt nhìn lại gã đạo sĩ. Bộ mặt râu dê biến mất nhường lại gương mặt cực kỳ tuấn mã của một trang thiếu niên tư dung cốt cách phi phàm, đúng hơn là một Phan An vừa tái thế.

Phía dưới đài, quần hùng vừa nhận ra gương mặt tuấn mỹ của gã thiếu niên thấy đều sững sốt, trở to hàng trăm cặp mắt gắn chặt vào mặt gã.

Chu Thiên Phụng tròn xoe đôi mắt nhìn gã thiếu niên một lúc thật lâu, cất giọng oanh:

- Thế ra Hàn công tử đó ư?

Thực vậy, gã đạo sĩ râu dê chính là Hàn Tử Kỳ hóa trang chứ chẳng sai chạy vào đâu.

Cách nay hai tháng, Hàn Tử Kỳ lọt vào Tử Vong động, bái lễ tôn sư Địa Tiên tôn giả, được truyền bí kíp “Địa Tiên kỳ thư”. Hàn Tử Kỳ mở cánh cửa bí thất ra ngoài cụm tùng, ngồi vận công trên phiến đá, bất ngờ bị luồng hỏa nhiệt đốt cháy tâm can, chàng vận “Mạng môn chân thủy” cứu nguy, sau đó lại bị luồng khí băng hàn biến chàng thành một pho tượng bằng tuyết, tưởng đã chết đi rồi, may thay trong cơn nguy cấp chàng vận toàn bộ chân khí “Mạng môn chân hỏa” chống lại khí lạnh, trải qua khoảng một thời thần luồng khí băng hàn biến mất, đúng lúc chàng cũng vừa kiệt sức ngã ra. Chờng tỉnh lại, Hàn Tử Kỳ mới hay mình còn sống. Chàng vận chân khí nghe sung mãn tràn trề, gấp bội hơn xưa, nội lực đã tăng vọt thêm tám mươi năm. Chàng tìm hiểu số nội lực gia tăng đó chính là nội đờn Kỳ lân chí bảo tạo thành. Lòng mừng vô kể, chàng ở trong tòa bí thất luyện tập các chiêu thức. Mãi đến trưa hôm nay tính đã đủ sáu mươi ngày, theo lời dặn dò của Địa Tiên tôn giả chàng mở động, đi theo con đường vực tử thần trở lên đất liền bằng khinh pháp “Hành Không Đẳng Bộ”. Nhớ đến mẫu thân Tuyệt Đại Mỹ Nhân Tố Thần Phi, chàng trở về cảnh cũ, tới phía ngoài dãy núi Ngưu Đầu sơn, trông thấy từng tốp cao thủ Hắc Bạch lữ lượt kéo vào, động tính hiếu kỳ chàng cải trang ra gã đạo sĩ râu dê, lên đài tỷ đấu cùng Chu Thiên Phụng như vừa rồi.

Nghe Chu Thiên Phụng gọi mình là Hàn công tử, Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Chu tiểu thư biết tại hạ ư?

Chu Thiên Phụng gật đầu:

- Không ư! Tiểu muội đã từng gặp Hàn công tử một lần rồi. Công tử chóng quên vậy ư?

Nhìn kỹ gương mặt ngọc của Chu Thiên Phụng, Hàn Tử Kỳ ngơ ngác:

- Chu tiểu thư gặp tại hạ ở nơi nào?

Chu Thiên Phụng cất giọng oanh:

- Tiểu muội gặp Hàn công tử cách nay khoảng bốn tháng tại thung lũng dãy núi Tung sơn, công tử đã chặt một cánh tay tên sứ giả Luân Hồi giáo cứu nguy muội.

Hàn Tử Kỳ sửng sờ:

-Ồ... Có lẽ nào.. Tiểu thư là... Nhưng còn Đế Vương thành...

Chu Thiên Phụng gật đầu:

- Đúng, không sai. Tiểu muội chính là Xú Điện Nữ, lúc trước vì nghiêm cấm của phụ thân nên đã nói dối với Hàn công tử, xin công tử thứ cho.

Hàn Tử Kỳ bật “à” một tiếng nhìn gẩn vào gương mặt ngọc của Chu Thiên Phụng không hề nháy mắt.

Thật lâu, chàng mới mở lời:

- Chu tiểu thư. Thật không ngờ tiểu thư lại là ái nữ của Đế Vương thành chủ, tại hạ xin lỗi với tiểu thư vì đã làm chuyện xàm sỡ vừa rồi.

Chu Thiên Phụng lắc đầu:

- Tiểu muội đâu dám bất kính với Hàn công tử, chuyện đã qua rồi hãy cho nó qua luôn.

Nàng ngập ngừng:

- Hàn công tử! Công tử cũng tới đây dự đấu chọn rể đông sàng nữa sao?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Tại hạ đi tìm song thân, tới phía ngoài dãy núi Ngưu Đầu sơn, trông thấy quần hùng kéo đi tấp nập như sắp đánh nhau, tại hạ có tính hiếu kỳ, hóa trang thành một gã đạo sĩ đi theo đến đây xem chuyện gì, không ngờ gặp lúc Đế Vương thành đang tỷ đấu chọn rể đông sàng cho Chu tiểu thư.

Hai má ửng hồng, Chu Thiên Phụng ngập ngừng:

- Hàn công tử. Nay công tử đã thắng cuộc...

Hiểu rõ Chu Thiên Phụng muốn nói chuyện gì rồi, Hàn Tử Kỳ ngắt lời:

- Chu tiểu thư. Một lần nữa tại hạ tạ lỗi với tiểu thư về chuyện hàm hồ vừa qua. Xin thứ cho tại hạ.

- Tiểu muội đâu dám vô lễ với Hàn công tử. Công ân của công tử đối với muội nặng tày non, lâu nay chưa có dịp đáp đền, xin công tử ở lại vài hôm cho muội được hậu tạ và từ lâu gia gia vẫn hằng mong được gặp công tử để có vài lời tri ân...

- Đa tạ lòng ưu ái của Chu tiểu thư và Chu tiên bối. Tại hạ có chuyện gấp phải đi rồi.

Bình thủy tương phùng hẹn với tiểu thư sẽ lại có phen tái ngộ.

Mặt hoa Chu Thiên Phụng đượm nét buồn:

- Hàn công tử! Đã lâu rồi không được gặp lại công tử, nay trời khiến xui bất ngờ công tử đến nơi này, chưa kịp nói một vài lời, sao công tử lại vội vã ra đi...

Nàng buông hơi thở nhẹ:

- Hay là Hàn công tử chê Đế vương cung này quá nhỏ hẹp, không đáng cho công tử dừng chân nên tìm cách chối từ chẳng?

Hàn Tử Kỳ hấp tấp:

- Chu tiểu thư đã hiểu lầm rồi. Tại hạ chỉ là một đứa bé lạc loài từ nhỏ, đến nay vẫn không cửa không nhà, song thân biệt tích từ lâu, tấm thân như cánh chim giang hồ không tổ ấm, được Chu tiểu thư và Chu tiên bối hạ cố đoái hoài quả là một điều vô cùng vinh hạnh, tại hạ đâu dám vô lễ với tiểu thư và Chu tiên bối chỉ vì hiện nay tại hạ còn rất nhiều sứ mạng chưa tựu thành, không đủ thời gian hầu đáp đó thôi. Xin tiểu thư hiểu cho nỗi lòng của tại hạ.

Chu Thiên Phụng vừa mở miệng toan nói, chợt im đi, có tiếng nhạc trỗi lên từ phía ngoài xa con đường dẫn vào Đế Vương thành...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ly Hồn Khúc

Tiếng nhạc trầm bổng du dương, khi cao khi thấp, say đắm lòng người mỗi lúc một gần hơn.

T

Chu Thiên Phụng biến sắc kêu lên:

- Bọn họ tới rồi.

Hàn Tử Kỳ hỏi mau:

- Chu tiểu thư, bọn người nào vậy?

Mắt hướng ra ngoài cổng Đế Vương thành, Chu Thiên Phụng đáp nhanh:

- Bọn sứ giả Luân Hồi giáo.

Hàn Tử Kỳ giật mình kinh ngạc:

- Chu tiểu thư, bọn sứ giả Luân Hồi giáo tới Đế Vương thành có chuyện gì?

Chu Thiên Phụng quay lại nhìn Hàn Tử Kỳ bằng một giọng bất an:

- Bọn sứ giả Luân Hồi giáo tới đây đòi bắt tiểu muội giải về Luân Hồi cung và bắt buộc gia gia phải dâng nộp Đế Vương thành này cho bọn chúng lập Phân đàn trấn Hàn Châu.

Cặp lông mày kiếm của Hàn Tử Kỳ nhướng cao:

- Tại sao bọn Luân Hồi giáo lại hành động như thế? Bọn chúng viện lý do gì đòi bắt Chu tiểu thư và đòi chiếm đoạt Đế Vương thành?

Chu Thiên Phụng cố gắng lấy lại sự bình tĩnh:

- Tại vì sau trận Hàn công tử và tiểu muội đấu nhau với hai tên sứ giả Luân Hồi giáo dưới thung lũng dãy núi Tung sơn, một tên bị chặt đứt cánh tay, chúng sinh ra thù oán, kể đó chẳng bao lâu bọn chúng phát giác ra chân tướng của muội, cách nay một tháng, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ sai thuộc hạ tới Đế Vương thành, gửi lá tối hậu thư cho gia gia, kỳ hẹn đêm nay bọn chúng sẽ đến đây bắt tiểu muội giải về Luân

Hồi giáo và chiếm đoạt Đế Vương thành.

Hàn Tử Kỳ bật “ồ” một tiếng:

- Chu tiểu thư, Chu tiên bối đã chuẩn bị cách nào đối phó với bọn Luân Hồi giáo chưa?

Chu Thiên Phụng thành thật:

- Gia gia của tiểu muội đã chuẩn bị từ lâu, nhưng biết trước không thể nào chống nổi ả hồ ly Điêu Nguyệt Hồ, bởi caothủ Luân Hồi giáo quá đông và võ công của ả Điêu Nguyệt Hồ lại cao thâm vô lượng, nên bắt buộc gia gia dùng kế mọn, tổ chức buổi tử đấu chọn rể đông sàng để qui tụ anh hùng hào kiệt tiếp sức với gia gia chống lại Luân Hồi giáo...

Hàn Tử Kỳ bật khen:

- Ô, thật là diệu kế, Chu tiên bối tính không sai, nhưng xem qua trong bọn quần hùng hiện diện tại đây không có một ai đủ khả năng chống nổi bọn Luân Hồi giáo đâu, trái lại còn tạo thêm tổn thất sinh mạng vô ích. Bây giờ phải tìm một kế sách khác mới an toàn.

Chu Thiên Phụng lắc đầu:

- Chuyện đã quá cấp bách, bọn Luân Hồi giáo đã tới rồi, đâu còn đủ thời giờ tìm ra kế sách nào đối phó với bọn chúng cho kịp nữa. Hàn công tử hãy mau mau rời khỏi...

Hàn Tử Kỳ khoát tay:

- Tại hạ không đi đâu. Tại hạ sẽ ở lại đây chờ bọn sứ giả Luân Hồi giáo tới xem chúng giở trò gì, sau đó tùy cơ ứng biến. Chu tiểu thư hãy an tâm!

Chu Thiên Phụng vô cùng cảm kích, vội chắp tay trước ngực, cất giọng oanh:

- Một lần nữa tiểu muội xin vạn tạ công đức cao dày của Hàn công tử, sau này...

Hàn Tử Kỳ ngắt lời:

- Chu tiểu thư đã dạy quá lời rồi. Dù chúng ta gặp nhau chỉ một vài lần, nhưng vẫn là tình tri ngộ, có lẽ nào Đế Vương thành trong cơn hữu sự tại hạ lại ra đi, hoặc đứng ngoài khoanh tay nhìn cuộc diện được sao. Tiểu thư chớ nên quan tâm đến những điều tiểu tiết, tại hạ rất ái ngại trong lòng.

Tiếng nhạt du dương, huyền hoặc đã tới gần, âm thanh như ru hồn người vào cơn mê loạn...

Sực nhớ lại một chuyện, Chu Thiên Phụng đưa mắt nhìn xuống đài. Nàng kêu lên:

- Hàn công tử! Bọn họ đi đâu cả rồi!

Đưa mắt nhìn theo Chu Thiên Phụng thấy phí dưới đài quần hùng đã biến dạng chẳng hiểu từ bao giờ. Chàng buông hơi thở dài, cảm thán:

- Chu tiểu thư! Thái thế nhân tình là như vậy. Lúc bình thường xem qua ai nấy cũng đều hùng hùng, hổ hổ, gặp cơn nguy biến rụt cổ co đầu. Tiểu thư còn lạ gì nữa chứ.

Chu Thiên Phụng lắc đầu:

- Quả thật tiểu muội không ngờ, đã mang danh làm anh hùng hào kiệt, xem cái chết nhẹ tợ lông hồng, vừa nghe tới cái tên Luân Hồi giáo là đã bỏ chạy rồi, còn gì thanh danh từ bấy lâu nay nữa chứ.

- Chu tiểu thư chưa rõ. Hiện nay Luân Hồi giáo là một đại giáo phái khủng khiếp bậc nhất trên chốn giang hồ, không có một môn phái nào địch nổi kể luôn cả ngũ đại môn phái trong hàng ngũ Thiếu Lâm, bọn họ bất quá chỉ là những cao thủ hữu danh vô thực, võ công chẳng có bao nhiêu lại sợ chết, làm thế nào dám chường mặt ra gặp bọn Luân Hồi giáo mà không bỏ chạy trước.

Chu Thiên Phụng hừ nhạt:

- Ô ra gia gia của tiểu muội đã lừa bọn họ rồi. Lâu nay cứ tưởng họ là những bậc cao thủ chánh đạo, nghĩa khí võ lâm, phò nguy cứu khổ, nào ngờ nay rõ lại bọn họ chỉ là những kẻ nhát gan sợ chết chẳng ai bằng...

Hàn Tử Kỳ toan mở lời, chợt nghe có tiếng quá của Thành chủ Chu Nguyên Quân ngoài cổng:

- Bọn chúng sắp tới rồi, các người hãy chuẩn bị sẵn sàng tử chiến.

Một loạt tiếng hô to chấn động khắp cả trong ngoài Đế Vương thành:

- Tuân lệnh Thành chủ.

Tiếp đó có nhiều tiếng ồn ào, tiếng chân hạy, rồi sau đó lại im bật.

Thì ra trong lúc Hàn Tử Kỳ và Chu Thiên Phụng đang chuyện trò, Chu Nguyên Quân đã khẩn cấp qui tụ mười hai cao thủ hữu hạng và tám mươi tên võ sĩ, gia nhân, do ngã sau kéo ra cổng Đế Vương thành dàn trận đối phó với bọn Luân Hồi giáo.

Chu Thiên Phụng gấp lên:

- Hàn công tử. Hiện giờ tiểu muội phải ra ngoài kia hỗ trợ cho gia gia, muội sẽ đưa công tử vào trong phòng nghỉ ngơi giây lát rồi sẽ gặp lại.

Hàn Tử Kỳ khoát tay:

- Chu tiểu thư đừng quan tâm đến điều tiểu tiết. Tại hạ sẽ cùng đi với tiểu thư ra ngoài kia, trước hết tại hạ bái kiến Chu tiên bối, sau đó, đợi chờ bọn sứ giả Luân Hồi giáo tới và cũng muốn được biết tiếng nhạc quý quái kia là gì.

Chu Thiên Phụng vô cùng cảm kích, nhưng chỉ nhìn Hàn Tử Kỳ mà không nói nữa.

Nàng gật nhẹ đầu:

- Hàn công tử hãy theo tiểu muội!

Đôi nam nữ rời khỏi võ trường, song song phóng ra ngoài cổng Đế Vương thành.

Đến nơi đã trông thấy Chu Nguyên Quân trong bộ võ phục hồng bào, tay cầm thanh đại long đao phát ra ánh sáng chớp ngời, tướng diện uy nghi lâm liệt, chẳng khác nào một vị Nguyên soái đang cầm quân nơi chốn biên thùy.

Phía sau lưng lão nhân, mười hai cao thủ trung niên, mình vận võ phục màu xanh, tay lăm lăm thanh trường kiếm lấp lánh sáng, mắt nhìn đăm đăm ra phía con sơn đạo dẫn vào Đế Vương thành, sẵn sàng ứng chiến.

Sau nữa là tám mươi tên võ sĩ lẫn gia nhân mình vận võ phục màu đen, đội ngũ chỉnh tề, tay cầm giới đao, khí thế vô cùng cường liệt.

Tất cả đều quyết một trận sanh tử chiến cùng bọn Luân Hồi giáo không sai.

Nhìn cách dàn trận của Chu Nguyên Quân, Hàn Tử Kỳ đã phải khen thầm lão nhân là một nhân vật kỳ tài, thao lược. Chàng và nàng tiến tới.

Nháy mắt Hàn Tử Kỳ và Chu Thiên Phụng đã tới bên cạnh Chu Nguyên Quân. Lão nhân hạ thanh đại long đao, quay lại nhìn đôi nam nữ thiếu niên.

Chu Thiên Phụng cất giọng oanh:

- Gia gia, đây là Hàn công tử con đã nói với gia gia lúc trước. Công tử đến đây để ra mắt gia gia.

Đưa mắt nhìn gần vào gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, Chu Nguyên Quân khẽ gật đầu:

- Lão phu đã nghe ái nữ Chu Thiên Phụng nói đến Hàn công tử từ lâu, hằng mong có ngày tương kiến, đêm nay được gặp nhau nơi đây quả là một điều vô cùng vinh hạnh cho lão phu, không biết phải nói sao cho vừa.

Hàn Tử Kỳ vội vã chấp tay trước ngực:

- Chu tiên bối đã dạy quá lời. Tại hạ đã từng nghe danh tiếng của tiên bối từ lâu, hết lòng ngưỡng mộ, ước ao sẽ có ngày bái kiến, chiêm ngưỡng tôn nhan, nay được diện kiến tiên bối thật là vạn hạnh, tại hạ vô cùng mãn nguyện.

Chu Nguyên Quân tươi cười:

- Hàn công tử quả là một trang thiếu niên hào hiệp, từ phong cốt cách phi phàm không có một ai bì kịp. Lão phu từng nợ ơn công tử đã cứu nguy cho ái nữ thoát khỏi tay bọn sứ giả Luân Hồi giáo, từ lâu chưa có dịp đáp đền, nay bất ngờ công tử đến đây lại gặp lúc Đế Vương thành đang cơn nguy biến, lão phu đành cam thất lễ với công tử, bằng không ta sẽ cùng công tử uống cạn một ngàn chung cho phỉ chí bình sinh.

Hàn Tử Kỳ từ tốn:

- Chu tiên bối lại dạy quá lời rồi. Tại hạ không dám bái nhận đâu. Tại hạ là kẻ hậu sinh vô công thô thiển, trí óc cạn hẹp, tư chấ tầm thường, lâu nay hằng mong được gặp các bậc tiên bối cao minh chỉ giáo. Giờ được gặp tiên bối thật là một điều vô cùng may mắn cho tại hạ. Tại hạ đâu dám bất kính.

Chu Nguyên Quân gật gù đầu, lăm lăm như tự để cho một mình nghe:

- Đúng là một trang thiếu hiệp chí khí hào hùng, ta từng ao ước từ lâu...

Hàn Tử Kỳ định mở lời, nhưng Chu Nguyên Quân đã quay qua Chu Thiên Phụng, rồi nhìn chàng:

- Bây giờ Hàn công tử hãy cùng ái nữ trở vào Đế vương cung đàm đạo chờ mọi chuyện nơi đây yên xong, lão phu sẽ gặp lại công tử hầu hạ.

Lão nhân lại nhìn Chu Thiên Phụng:

- Ái nữ hãy mau đưa Hàn công tử vào trong...

Hàn Tử Kỳ vội lắc đầu:

- Chu tiên bối khỏi phải nhọc lòng. Tại hạ ra đây có ý định trước nhất bái kiến tiên bối, kế đến chờ xem bọn sứ giả Luân Hồi giáo tới đây giờ những thủ đoạn gì để có thể câu thúc được Chu tiểu thư và chiếm đoạt Đế Vương thành.

Chu Nguyên Quân ngạc nhiên:

- Thế ra không phải Hàn công tử tới đây tham dự đại hội chọn rể đông sàng đó sao?

Hàn Tử Kỳ thành thực:

- Thực lòng, tại hạ không có ý định đấu với Chu tiểu thư để được chọn làm rể Đông sàng.

Tại hạ đang có việc đi ngang qua dãy núi Ngưu Đâu sơn, trông thấy quần hùng xông vào nghĩ rằng có gì quan trọng, tại hạ theo bọn họ vào đây, không ngờ gặp lại Chu tiểu thư là cố nhân và biết được Đế Vương thành gặp cơn nguy biến. Tại hạ ở lại đây xem ra có giúp ích gì cho tiền bối và Chu tiểu thư được không?

Gương mặt hoa của Chu Thiên Phụng chợt buồn, cúi đầu xuống không nói một lời nào.

Chu Nguyên Quân đưa mắt nhìn Hàn Tử Kỳ một lúc, chẳng hiểu nghĩ sao bỗng thở dài:

- Thật đáng tiếc.

Ba người im lặng không nói thêm nữa. Mỗi người cùng theo đuổi một tâm tư.

Bỗng tiếng nhạc du dương huyền hoặc kia cất lên cao vút rồi vụt im đi. Chu Nguyên Quân, Hàn Tử Kỳ và Chu Thiên Phụng cùng lướt đưa mắt nhìn ra sơn đạo.

Bấy giờ đã thấy có nhiều chiếc ma đăng xanh rờn xuất hiện. Một chiếc kiệu hoa sắc sỡ do bốn tên tráng hán lực lưỡng khiêng tới như bay. Hai bên chiếc kiệu có sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo hộ vệ, phía sau ba mươi tên võ sĩ vận y phục màu đen tay cầm giới đao hộ tống.

Nháy mắt chiếc kiệu hoa đã đến nơi và ngừng lại, tất cả bọn kia cũng dừng lại theo.

Chu Nguyên Quân nói mau:

- Hàn công tử và ái nữ hãy đứng đây, ta tới xem ai đang ngồi trong kiệu.

Dứt câu, Chu Nguyên Quân bước tới đứng trước chiếc kiệu hoa khoảng mười trượng.

Lão nhân đồng dặc:

- Có phải Cung chủ tôn giá ngồi trong đó không?

Một giọng trong vắt yêu mỹ của một nữ nhân từ trong bức màn kiệu đưa ra:

- Một chuyện con con như thế này cần gì Cung chủ của bọn ta đại giá tới đây. Hồng y nữ, Thanh y nữ tuân lệnh Cung chủ gặp lão xử lý đủ rồi...

Một tên sứ giả Luân Hồi giáo bước tới vén màn kiệu lên, rồi trở lui.

Hai ả thiếu nữ vận phục một hồng một xanh từ trên chiếc kiệu hoa bước xuống, đến gần Chu Nguyên Quân. Hai bên sáu tên sứ giả Luân Hồi cung theo hộ vệ...

Còn cách Chu Nguyên Quân chừng năm trượng, Hồng y nữ và Thanh y nữ dừng lại.

Dưới ánh trăng lẫn ánh sang ma đặng cho thấy đó là hai ả thiếu nữ mặt ngọc xinh đẹp tuyệt trần, nhưng ánh mắt long lanh màu ma quái.

Hàn Tử Kỳ chú mắt nhìn áu tên sứ giả Luân Hồi giáo, nhận ra có hai tên số chín và số mười chằng đã từng đấu nhau với chúng và chằng đã chặt cụt một cánh tay của tên số mười.

Nhìn kỹ ánh mắt của Hồng y nữ và Thanh y nữ, Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Hai ả này xem qua công lực rất cao thâm hơn bọn sứ giả bội phần, xem ra bọn cao thủ Đế Vương thành không phải là đối thủ của hai ả. Quả là nguy hiểm cho Chu tiên bối và Chu tiểu thư.

Hàn Tử Kỳ đứng yên nhìn diễn biến sắp xảy ra giữa Chu Nguyên Quân và hai ả Hồng y nữ và Thanh y nữ.

Chu Thiên Phụng đứng gần đó nhìn hai ả thiếu nữ, thần sắc hiện lên vẻ bất an.

Hồng y nữ cất tiếng lạnh lạnh:

- Đêm nay là đúng ngày hẹn của bản cung, chị em ta vâng lệnh Cung chủ đến đây với mệnh lệnh đã ban hành từ một tháng trước: một là giao nộp ả Chu Thiên Phụng cho chúng ta mang về bản giáo cho Cung chủ xử lý về cái tội đã cùng tên tiểu quý Hàn Tử Kỳ chặt đứt cánh tay của Đế thập sứ giả. Hai là trao quyền Đế Vương thành của cho chúng ta thiết lập Phân đàn Luân Hồi giáo tại trấn Hàn Châu. Lão Thành chủ đã thu xếp mọi việc xong chưa?

Chu Nguyên Quân dựng cặp lông mày rậm cất giọng sang sảng như chuông đồng:

- Bản Thành đã nói với bốn vị sứ giả quý giáo rồi. Chuyện lúc trước tại dãy núi Tung sơn do nhị vị sứ giả Luân Hồi giáo vô cớ đón đường ái nữ hành hung, đòi bắt đem về quý giáo làm nô tỳ, bắt buộc ái nữ phải xuất thủ tự vệ, trong lúc hai bên giao tranh Đế thập sứ giả của quý giáo bất tài vô dụng nên mới nhận lãnh cái hậu quả bị mất một cánh tay, đó là chuyện thường tình trên chốn giang hồ từ xưa nay, lỗi ở quý giáo không phải ở bản thành, quý giáo đã không biết lỗi lại còn ra các điều kiện phi lý, lão phu đâu thể nào chấp nhận được.

Lão phu phiền nhị vị cô nương hãy trở về bẩm trình lại cùng Giáo chủ Ngọc Điện Ma Cơ, lão phu không chấp nhận hai điều kiện đó.

Những lời trần biện của Chu Nguyên Quân nghe rất từ hòa, lễ độ nhưng chứa đựng cái hào khí ngất trời khiến cho Hàn Tử Kỳ vô cùng khâm phục. Chàng lắng tai nghe tiếp câu chuyện giữa hai người.

Hồng y nữ nhướng cao đôi lông mày lá liễu:

- Lão Thành chủ có biết bất cứ kẻ nào dám cả gan chống lại mệnh lệnh của bản giáo hậu quả như thế nào không?

Chu Nguyên Quân lãnh đạm:

- Thế nào, cô nương hãy nói cho lão phu nghe.

- Trước nhất, chị em chúng ta sẽ bắt ả Chu Thiên Phụng áp giải về bản giáo, cho Cung chủ đưa ả vào “Luyện Hồn phòng” luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng”, sau đó chúng ta sẽ huyết tẩy Đế Vương thành, giết sạch tất cả, đến một con gà một con chó cũng không tha.

Lão nghe rõ rồi chứ?

Chu Nguyên Quân nổi giận:

- Cô nương đừng dọa dẫm lão phu vô ích. Lão phu đã nhất định rồi, nếu nhị vị cô nương động thủ lão phu sẽ tiếp nghênh không bao giờ lùi bước.

Hồng y nữ trợn mắt:

- Một lần nữa ta nói: Lão Thành chủ đã nhất định kháng cự lại mệnh lệnh của bản giáo phải không?

Chu Nguyên Quân gật đầu:

- Tất nhiên lão phu đã nói ra rồi không có cách nào thay đổi được, nếu nhị vị cô nương thấy cần ra tay lão phu sẽ sẵn sàng hầu tiếp.

Hồng y nữ giận dữ bật gọn một tiếng:

- Được!

Ả lả lướt quay lại chiếc kiệu hoa, nhìn về phía sau màn kiệu thét lạnh lãnh:

- Ly Hồn khúc.

Lời Hồng y nữ vừa chấm dứt, tiếng nhạc lúc này cũng vừa trỗi lên âm thanh bổng trầm huyền hoặc như muốn đưa hồn người vào cõi hư vô, mê loạn...

Chu Nguyên Quân quát:

- Ái nữ và công tử hãy tháo lui về sau năm trượng, chuẩn bị vận chân khí bế tắc các huyết đạo nhanh lên.

Không dám trái lời thân phụ, Chu Thiên Phụng nắm lấy bàn tay Hàn Tử Kỳ cùng tháo lui trở lại chỗ cũ.

Hàn Tử Kỳ không quan tâm để mặc cho Chu Thiên Phụng kéo lôi đi mà chẳng có lời nào.

Bấy giờ, Chu Nguyên Quân đã quay nhanh trở về trận, phát cánh tay áo hồng bào quát:

- Nổi trống lên!

Thùng... Thùng... Thùng... Thùng... Thùng...

Lập tức, từ khắp nơi trong ngoài Đế Vương thành hàng trăm chiếc đại thần âm nổi lên đình tai điếc óc. Tiếng trống thúc quân âm âm như ngàn ngàn vó ngựa phi nhanh trên bãi sa trường...

Đồng thời, mười hai tên đại hán cùng tám mươi tên võ sĩ đồng thanh quát tháo, reo hò chấn động, như đang lâm trận cùng địch quân đang hồi quyết liệt.

Phần Chu Nguyên Quân tay cầm thanh đại long đao sáng ngời, đứng trấn chính giữa trận, mắt chớp tinh quang, gương mặt đặng đặng sát khí nhìn về phía chiếc kiệu hoa như dò xét tình hình của hai ả Hồng y nữ và Thanh y nữ.

Hàn Tử Kỳ hiểu ngay Chu Thiên Phụng sử dụng tiếng trống đại thần lôi âm và tiếng quát tháo reo hò của bọn thuộc hạ đối đầu cùng tiếng nhạc mê hoặc “Ly Hồn khúc” của Hồng y nữ và Thanh y nữ vừa phát động. Dù vậy chàng chưa thể nào dự đoán được tiếng trống thúc quân có thắng nổi tiếng nhạc ly hồn kia không. Chàng còn phải chờ xem kết quả.

Trải qua một thời thần vẫn chưa thấy bên nào thắng bên nào, tiếng nhạc mê hoặc càng dồn dập, tiếng trống thúc quân càng lúc càng gấp rút.

Hàn Tử Kỳ lo ngại cho Chu Nguyên Quân, nghiêng qua phía Chu Thiên Phụng hỏi bằng bí pháp “Truyền âm nhập mật”:

- Chu tiểu thư, trận trống thúc quân của Chu tiên bối rất là kỳ diệu, nhưng không hiểu có thể thắng nổi tiếng nhạc quỷ quái “Ly Hồn khúc” kia không? Tiểu thư nghe tiên bối nói thế nào?

Chu Thiên Phụng cũng sử dụng bí pháp đáp:

- Tiểu muội chưa được rõ điều này, gia gia cũng không nói. Muội chỉ biết gia gia luyện tập “trống thúc quân” cách nay mười ngày, chưa được tinh thực cho lắm.

Hàn Tử Kỳ hỏi tiếp:

- Chu tiểu thư, lần trước bốn tên sứ giả Luân Hồi giáo tới đây, giữa Đế Vương thành và bọn chúng có đấu nhau trận nào chưa?

Giọng nói như ruồi muỗi của Chu Thiên Phụng khê thềm vào tai Hàn Tử Kỳ:

- Lần trước bốn tên sứ giả Luân Hồi giáo đến đây chỉ trao lá tối hậu thư của Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cho gia gia, đàm đạo giây phút rồi bỏ về, chưa có giao đấu một lần nào cả. Đây chính là lần đầu tiên. Hàn công tử hỏi chuyện này làm chi cho nhọc lòng lo nghĩ.

Ngập ngừng phút giây, Hàn Tử Kỳ khê giọng:

- Tại hạ vừa nghĩ ra một điều muốn nói với Chu tiểu thư nhưng chẳng hiểu tiểu thư có chịu nghe chẳng?

- Điều gì Hàn công tử cứ nói ra!

- Chuyện chặt cụt cánh tay tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười là do tại hạ gây ra, không dính dáng gì tới Đế Vương thành cả, tại hạ muốn ra mặt đấu với hai ả áo hồng và áo xanh kia hóa giải hận thù cho Chu tiên bối và Chu tiểu thư tránh khỏi tai họa về sau này, như vậy tại hạ mới an tâm không còn lo nghĩ nữa. Tiểu thư như thế nào?

Chu Thiên Phụng bác bỏ ngay:

- Hàn công tử đã sai rồi. Công tử đừng làm như thế chẳng có ích lợi gì đâu.

- Tại sao?

- Chuyện Hàn công tử chặt đứt cánh tay tên sứ giả Luân Hồi giáo nguyên nhân cũng vì tiểu muội mà ra. Hôm nọ tại dãy núi Tung sơn chỉ vì muốn cứu nguy muội, công tử mới ra tay, chứ đâu phải bọn chúng hận thù tìm công tử.

Ngưng lại nàng tiếp:

- Hàn công tử chưa rõ. Ngoài ra chuyện Luân Hồi giáo gây sự với gia gia đêm nay, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ còn có một mưu đồ khác.

- Mưu đồ gì thế Chu tiểu thư?

- Ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ mượn cơ tên sứ giả số mười bị chặt cụt tay bắt buộc gia gia giao nộp Đế Vương thành để lập ra Phân đàn Luân Hồi giáo tại trấn Hàn Châu để dễ dàng bành trướng thế lực trên chốn giang hồ, tiêu diệt các môn phái, chiếm lấy ngôi Bá chủ võ lâm. Muội nghe gia gia nói thế.

Hàn Tử Kỳ chột tỉnh ngộ:

- Ô ra là vậy, nên tại hạ càng phải quan tâm hơn. Tại hạ không thể đứng ngoài nhìn Đế Vương thành rơi vào tay ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ. Tại hạ sẽ gánh vác một phần nào gánh nặng cho Chu tiên bối trước khi rời khỏi nơi này.

- Hàn công tử, nếu tiểu muội khuyên...

Nhưng Chu Thiên Phụng đã ngưng đi vì vừa nghe tiếng nhạc phía sau chiếc kiệu hoa đổi giọng, âm thanh du dương huyền hoặc đã trở thành sấm sét, át hẳn tiếng trống thúc quân và tiếng quát tháo reo hò của bọn thuộc hạ Đế Vương thành. Âm thanh vừa nổi lên tất cả mọi người đều mắt hoa, tai điếc, máu huyết sôi trào, tay chân rã rời, bủn rủn, không có cách nào kiềm chế nổi.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tán Thần Khúc

Chu Nguyên Quân quát to:

C

- Tán Thần khúc, mau ngưng tiếng trống, tất cả ngồi xuống vận chân khí.

Tiếng trống thúc quân, tiếng quát tháo, reo hò liền im bật. Mười hai tên đại hán, tám mươi tên võ sĩ, lẫn gia nhân đều ngồi xuống nhắm mắt vận chân khí chống lại âm thanh sấm sét Tán Thần khúc mỗi lúc một gia tăng.

Chu Nguyên Quân quay sang Chu Thiên Phụng và Hàn Tử Kỳ quát tiếp:

- Phụng nhi! Hàn công tử vận công mau.

Chu Thiên Phụng nhìn Hàn Tử Kỳ gấp lên:

- Hàn công tử mau ngồi xuống vận công.

Hàn Tử Kỳ đứng yên tại chỗ, thản nhiên:

- Chu tiểu thư hãy ngồi xuống vận công trước, tại hạ chờ xem hai ả Hồng y nữ và Thanh y nữ còn giở thêm thủ đoạn gì nữa rồi sẽ vận công sau.

Chu Thiên Phụng vốn đang bị âm thanh sấm sét của Tán Thần khúc khiến mắt nàng hoa lên, tay chân bủn rủn, nên không còn duy trì nổi nữa, ngồi ngay xuống đất, nhắm mắt vận khí chân người điều hòa lại các huyết đạo xáo trộn.

Bấy giờ trên đấu trường chỉ có hai người hãy còn đứng vững là Chu Nguyên Quân và Hàn Tử Kỳ.

Nhờ nội lực đã đạt tới thượng thừa, Chu Nguyên Quân chưa hề hấn gì, vẫn trụ hình như cột đồng, tay cầm thanh đại đao, cặp mắt sáng ngời hướng về phía Hồng y nữ, Thanh y nữ và sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo.

Lão nhân lo ngại thừa lúc bọn người Đế Vương thành nhắm mắt vận công, bọn Luân Hồi giáo sẽ bắt thần phóng tới cùng lượt tấn công sẽ không có cách nào trở tay cho kịp.

Thình thoảng Chu Nguyên Quân đảo mắt nhìn sang Hàn Tử Kỳ, trông thấy chàng hãy còn đứng vững, lão nhân khẽ gật đầu, tỏ ý tán phục nội lực thâm hậu của chàng và dũng khí hơn người.

Bỗng từ phía bên kia chiếc kiệu hoa giọng lạnh lạnh của Hồng y nữ nổi lên:

- Lão Chu Nguyên Quân hãy nghe đây: Chỉ trong vòng một thời thần nữa tất cả các người thầy đều bị Tán Thần khúc tàn phế võ công, hoặc chết liền tại chỗ không có một ai tránh khỏi, khôn ngoan hãy mau mau giao nộp ả Chu Thiên Phụng và Đế Vương thành cho chị em chúng ta. Ta vì chút đức hiếu sinh sẽ tha tội chết cho các người một phen, bằng ngu xuẩn chống lại mệnh lệnh của Cung chủ, các người sẽ nhận lấy một thứ hình phạt vô cùng thảm khốc. Lão đã nghe ta nói rõ rồi chứ?

Chu Nguyên Quân không đáp, vẫn bất động, tay cầm thanh đại long đao, mắt nhìn Hồng y nữ và Thanh y nữ. Lão nhân cũng đang ngấm ngấm vận công chống trả ma cầm không thể phân tâm được. Nếu lão mở miệng lập tức âm thanh Tán Thần khúc đột nhập vào khẩu huyết, nội lực tan rã, ngã ra bất tỉnh tức khắc.

Chu Nguyên Quân hiểu rõ Hồng y nữ đang dùng quỷ kế kết thúc trận đấu nhanh chóng nên không đáp ứng, thân hình vẫn như pho tượng, tay nắm chặt thanh đại long đao, mắt nhìn tới phía trước, ánh mắt không hề lay động Hàn Tử Kỳ cũng đứng trơ trơ, ngấm vận chân khí đánh bại âm thanh sấm sét ra ngoài cửu khiếu, cặp mắt chăm chăm nhìn Hồng y nữ dò xét hành động của ả.

Bấy giờ, Hàn Tử Kỳ mới nhận kỹ trong tay Hồng y nữ và Thanh y nữ không cầm đàn, kẻ sử dụng Tán Thần khúc đang ngồi phía sau chiếc kiệu hoa. Sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo lăm lăm ngọn giới đao trong tay như đang chờ lệnh thu dọn chiến trường, hình như từ nãy bọn chúng không hề bị ảnh hưởng gì bởi âm thanh sấm sét.

Trải qua nửa thời thần, đột nhiên âm thanh sấm sét cao vút tận tầng mây, xé nát cả bầu không gian, đã tới hồi quyết liệt, khiến cho mọi người không còn sức chịu đựng nổi nữa...

Huych... Huych... Huych...

Tám mươi tên đại hán thân hình lắc lư không ngừng, cũng sắp ngã lả ra.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi đưa mắt nhìn qua Chu Nguyên Quân, trông thấy vạt áo hồng bào của lão nhân bay phần phật, thần sắc trầm trọng khác thường, thanh đại long đao cầm trong tay hơi lay động, chứng tỏ lão nhân đã vận dụng toàn bộ chân khí đánh trả lại ma âm Tán Thần khúc, sắp đến hồi kiệt quệ.

Ngó lại Chu Thiên Phụng, mặt hoa đã đổi thành màu tái ngắt, tóc tai đã dượi, hơi thở hỗn hển, thân hình lão đảo, xem qua không còn chịu đựng được bao lâu nữa.

Quả nhiên Đế Vương thành sắp bại vong như lời Hồng y nữ vừa hăm dọa.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Tán Thần khúc quả nhiên vô cùng lợi hại, bọn người Chu Nguyên Quân sắp bị bọn Luân Hồi giáo bắt tới nơi, ta không chịu ra tay còn đợi chờ gì nữa.

Tâm niệm dứt, thân hình Hàn Tử Kỳ trụ vững như trái núi, hai mắt sáng ngời chiếu thẳng về phía bọn Hồng y nữ, cất lên một loạt tiếng hú dài.

Tiếng hú vừa phát đi, cuồng phong liền ào ào nổi dậy, rừng cây chuyển động, đá chạy, cát bay, trăng mờ, sao lặng, hàng trăm chiếc ma đăng xanh rờn quay tròn như chiếc vù, cơ hồ muốn tắt phụt đi. Chiếc kiệu hoa lắc động không ngừng, bốn bức màn bị hất lên cao.

Âm thanh tiếng hú của Hàn Tử Kỳ cuốn lấy âm thanh sấm sét tốc thẳng lên không trung, rồi cũng quần quật xâu xé lẫn nhau trên đó.

Hồng y nữ kinh hãi thét:

- Diệu Xướng thần âm! Người là ai?

Đúng như lời Hồng y nữ, Hàn Tử Kỳ đang sử dụng chiêu “Diệu Xướng thần âm” vừa luyện được trong tòa bí thất Tử Vong động. Đây là lần đầu tiên chàng xuất chiêu này sau khi thành tựu.

Hàn Tử Kỳ chưa hiểu chiêu “Diệu Xướng thần âm” có thắng nổi chiêu “Tán Thần khúc” của đối phương hay không, nhưng đang lúc bọn người Chu Nguyên Quân nguy khốn, chàng phải động thủ và xem kết quả của môn võ công này.

Khoảng nửa giờ sau đó, bỗng nghe có tiếng “hự” từ phía sau chiếc kiệu hoa, liền đó âm thanh sấm sét im bật.

Hàn Tử Kỳ thầm mừng:

- Ta đã thắng rồi.

Chàng thu hồi tiếng hú, buông hơi thở phào nhẹ nhõm, lấy chiếc khăn lau sạch mồ hôi nhỏ giọt trên vầng trán.

Vừa rồi Hàn Tử Kỳ đã phải sử dụng tám thành nội lực cho chiêu “Diệu Xướng thần âm” tổn hao rất nhiều chân khí, nhưng trong lòng vô cùng hoan hỉ vì đã đánh bại đối phương.

Quả nhiên, võ công của tôn sư Địa Tiên tôn giả danh bất hư truyền.

Im bật, không nghe bọn Hồng y nữ động tịnh chi nữa. Hình như bọn họ đang lo chăm sóc cho kẻ sử dụng Tán Thần khúc.

Chu Nguyên Quân hạ thanh đại long đao xuống hướng sang Hàn Tử Kỳ, cảm kích:

- Lão phu xin đa tạ Hàn công tử đã ra....

(thiếu trang 24- 25)

...chẳng lẽ Tôn giả hãy còn sống trên cõi đời, thu nhận Hàn công tử làm đệ tử đời thứ nhất.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Ta có nên nói sự thật chuyện trong Tử Vong động cho Chu tiên bối biết hay không? Tôn sư đã giữ bí mật Tử Vong động từ hàng trăm năm nay, trừ ta ra tôn sư không muốn bất cứ ai biết được tung tích của mình cả, lại nữa, câu chuyện tòa bí thất quá thần bí khó tin, nói ra cũng vô ích. Ta hãy tìm lời khéo léo là hơn.

Hàn Tử Kỳ chưa kịp mở lời, Chu Thiên Phụng đã đứng dậy chạy tới nắm tay Chu Nguyên Quân rồi rít:

- Gia gia có sao không? Hai ả kia sử dụng lối ma công thật đáng khiếp, suýt nữa con đã ngất đi rồi.

Chu Nguyên Quân lắc đầu:

- Gia gia không sao cả. Nhưng nếu không có Hàn công tử sử dụng chiêu “Diệu Xương thần âm” chắc chắn giờ này ta và ái nữ đã bị bọn chúng bắt cả rồi.

Chu Thiên Phụng nhìn Hàn Tử Kỳ:

- Có phải lúc nãy Hàn công tử sử dụng thần công bằng tiếng hú đó không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Không sai. Chính tại hạ đã cất lên tiếng hú đó mới đánh tan nỗi Tán Thần khúc của hai ả ma đầu kia.

Chu Thiên Phụng tấm tắc:

- Lối thần công của Hàn công tử thật là kỳ diệu. Còn hai ả nữ ma đầu kia bỏ chạy rồi sao?

Hàn Tử Kỳ trở tay sang chiếc kiệu hoa:

- Hai ả còn đứng chỗ chiếc kiệu hoa kia. Hai ả không bỏ chạy đâu. Có lẽ hai ả sẽ tới đây vấn tội tại hạ...

Đúng như lời dự đoán của Hàn Tử Kỳ, Hồng y nữ và Thanh y nữ song song bước tới gần ba người, dừng lại.

Hai ả thiếu nữ nhìn Hàn Tử Kỳ chăm chập. Hàn Tử Kỳ nhìn trả lại đợi chờ.

Phút giây, Hồng y nữ cất tiếng lạnh lạnh:

- Người là Hàn Tử Kỳ?

Hàn Tử Kỳ đồng dạc:

- Không sai. Chính tại hạ là Hàn Tử Kỳ đây.

Hồng y nữ hậm hực:

- Người vừa cất tiếng hú phá hồng chiêu “Tán Thần khúc” của ta phải không?

Hàn Tử Kỳ bình thản:

- Đúng vậy. Chính tại hạ cất lên tiếng hú đó chứ chẳng còn ai nữa cả.

- Người là gì của Địa Tiên tôn giả?

- Điều này xin miễn thứ, cô nương cũng không cần phải biết chuyện đó làm chi.

Hồng y nữ hừ nhạt:

- Lúc trước người chặt đứt cánh tay của Đệ thập sứ giả bản giáo phải không?

Hàn Tử Kỳ khẳng khái:

- Đúng, không sai. Chính tại hạ đã chặt đứt cánh tay tên sứ giả vô dụng đó.

Hồng y nữ quắc mắt:

- Người có biết tội của người Cung chủ ta sẽ hình phạt người cách nào không?

Hàn Tử Kỳ cười hóm hỉnh:

- Cách nào cô nương hãy nói ra xem có thú vị hay không Hồng y nữ nghiêng răng:

- Bản giáo sẽ dùng cực hình, rút gân người, lột da người, móc mắt người, rồi tòng xẻo người ra thành ngàn mảnh thịt cho tới chết. Người đã hiểu chưa?

Hàn Tử Kỳ thản nhiên:

- Ta sẵn sàng nhận lấy trách nhiệm chặt đứt cánh tay tên sứ giả bại hoại, nhưng với hai điều kiện.

Hồng y nữ chớp mắt:

- Hai điều kiện gì?

- Một là Giáo chủ Luân Hồi giáo phải hủy bỏ lệnh bắt Chu tiểu thư mà hai nàng đang thi hành.

- Còn điều kiện thứ hai?

- Hai là hủy bỏ luôn lệnh chiếm đoạt Đế Vương thành làm Phân đàn Luân Hồi giáo tại trấn Hàn Châu.

Hồng y nữ hừ nhạt:

- Người là gì của lão Chu Nguyên Quân?

- Chẳng là gì cả. Tại hạ đến đây với tư cách là một người khách đối với Chu tiên bối đấy thôi.

- Thế ư! Thế tại sao người lại đứng ra gánh vác chuyện của lão Chu Nguyên Quân để đắc tội với bản giáo?

- Cô nương chưa hiểu ư? Chính tại hạ đã gây thương tổn cho tên sứ giả ngu ngốc kia, tại hạ hoàn toàn nhận lãnh trách nhiệm hận thù được chứ.

Hồng y nữ nổi giận:

- Hừ! Người đã muốn thế ta đâu có tiếc gì không cho người toại nguyện. Rồi người sẽ được nếm mùi vị đau khổ của cực hình bản giáo xem người còn tự đắc nữa hay không?

Hàn Tử Kỳ khinh giọng:

- Tại hạ đang chờ nếm qua mùi vị đó xem có thú vị hay không. Còn hai điều kiện kia cô nương định lẽ nào?

Hồng y nữ nghĩ thầm:

- Gã họ Hàn này võ công trác tuyệt, phá nổi thần công “Tán Thần khúc” của ta, nếu hiện giờ ta động thủ, chưa chắc đã thắng nổi gã, lại còn làm mất thanh danh của bản giáo, chi bằng ta tạm thời gác qua chuyện đêm nay, sau này sẽ tìm cách đối phó.

Nghĩ vậy, Hồng y nữ hòa hoãn:

- Chị em chúng ta chỉ là những kẻ hành sự, không thể tự mình quyết đoán được, chúng ta tạm thời đình chỉ chuyện lão Chu Nguyên Quân và ả Chu Thiên Phụng, trở về bản giáo sau đó sẽ có quyết định số phận của hai cha con lão sau.

Hồng y nữ nhìn thẳng vào gương mặt ngọc Hàn Tử Kỳ:

- Còn người...

Hàn Tử Kỳ nhìn lại:

- Còn tại hạ thế nào?

- Người hãy đi theo chị em chúng ta về bản giáo gặp Cung chủ sẽ xử lý về cái tội người đã chặt cánh tay Đệ thập sứ giả.

Hàn Tử Kỳ hừ lạnh:

- Bình sinh tại hạ thông dong, tự toại, không có một ai câu thúc được cả. Ta muốn đến cứ đến, muốn đi cứ đi, bao giờ có hứng thú ta sẽ tới Tổng đàn Luân Hồi giáo.

Hồng y nữ trừng to đôi mắt:

- Hàn Tử Kỳ! Người quả là một gã thiếu niên cuồng ngạo, ngu ngốc, không biết trời cao đất dày là chi cả. Người nên nhớ hiện nay thế lực Luân Hồi giáo bao trùm khắp cả hai vùng Trung thổ, uy vũ vượt chín tầng trời, nhân tài đông như mây hội, bất cứ kẻ nào cả gan chống lại đều phải chết một cách vô cùng thảm khốc, niệm một chút tình riêng ta khuyên người hãy sớm thức ngộ, đi theo chị em ta trở về bản cung, chúng ta sẽ lựa lời khéo léo thỉnh cầu Cung chủ khoan thứ cho người.

Hàn Tử Kỳ cười lớn:

- Cô nương dọa dẫm tại hạ ư? Cô nương đã làm to rồi đấy...

Chàng ưỡn ngực dũng dạc:

- Ta, Hàn Tử Kỳ, đầu đội trời, chân đạp đất, nào có biết sợ một ai. Luân Hồi giáo là cái quái gì chứ. Chính ta từ lâu đã có ý định một ngày nào đó sẽ tới Triệt Hồ sơn phá tan cái động hồ ly của ả Ngọc Diện Ma Cơ Diêu Nguyệt Hồ xem các người còn chỗ nào luyện hồn người nữa hay không?

Ngưng lại, chàng nhìn thẳng vào mặt Hồng y nữ:

- Nhị vị cô nương hãy trở về báo hung tin với ả Ngọc Diện Ma Cơ Diêu Nguyệt Hồ rằng:

Từ nay đến tết Trung thu, bất cứ lúc nào, ta sẽ tới Tổng đàn Luân Hồi giáo làm sạch cỏ từ chồn tới cáo không chừa một con nào sống sót, nhị vị cô nương đã nghe rõ rồi chứ?

Hồng y nữ lẫn Thanh y nữ biến sắc, giận đến run người, nhưng không dám phát động thế công, bởi hai nàng hiểu võ công của Hàn Tử Kỳ cao thâm vô lượng, hiện nay cho dù hai nàng và sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo có hợp công chưa chắc thắng nổi chàng, nên đành nuốt giận làm thinh, trừng trừng bốn mắt nhìn chàng.

Lát sau Hồng y nữ nghiên rằng:

- Hàn Tử Kỳ, chuyện đêm nay hãy tạm gác, có ngày chị em chúng ta sẽ gặp lại người.

Dứt câu, Hồng y nữ và Thanh y nữ quay nhanh về chiếc kiệu hoa, vén màn leo lên.

Tức thì bốn tên võ sĩ lực lưỡng khiêng chiếc kiệu hoa chạy như bay theo con sơn đạo thẳng ra ngoài dãy núi Ngưu Đầu sơn. Sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo chạy theo hộ tống.

Quần ma cầm những chiếc ma đăng lục tục ở phía sau, nháy mắt đã biến dạng...

Chờ cho bọn người Luân Hồi giáo đi xa rồi, Chu Nguyên Quân quay sang Hàn Tử Kỳ bằng một giọng cảm kích:

- Hàn công tử cố dùng những lời nặng nề mạt sát sỉ nhục ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ với dụng tâm khiến cho bọn Luân Hồi giáo oán thù công tử, quên đi chuyện Đế Vương thành, cử chỉ anh hùng mã thượng đó làm cho lão phu vô cùng cảm phục, nhưng cũng cảm thấy bất nhẫn trong lòng không ít.

Hàn Tử Kỳ khiêm tốn:

- Chu tiên bối quả thật cao minh, thực lòng tại hạ có ý định đó, nhưng tiên bối chớ nên quan tâm. Tại hạ như một cánh chim trời bạt gió sớm Bắc chiều Nam, cho dù ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ có thù hận đến đâu muốn tìm tại hạ đâu phải là một chuyện dễ dàng và tại hạ có đủ phương cách đối phó với bọn Luân Hồi giáo. Còn Đế Vương thành của tiên bối đứng sừng sừng ra kia, bọn chúng muốn tới lúc nào mà chẳng được. Vừa rồi tại hạ dùng một chút xảo thuật đánh lừa bọn chúng, chỉ sợ sau khi tại hạ đi rồi, bọn chúng sẽ trở lại đây gây sự với tiên bối và Chu tiểu thư thì khó mà kham nổi. Tại hạ suy nghĩ đã cạn nên mới có hành động như vừa qua.

Chu Nguyên Quân cảm thán:

- Hàn công tử quả là một trang thiếu niên thông minh tuyệt chúng, trí tuệ siêu phàm, hùng khí cao ngất tận tầng mây, đúng là một đóa kỳ hoa chốn võ lâm ngàn năm chỉ xuất hiện có một lần, lão phu tiếc vì không được cái vinh hạnh là nhạc gia công tử, để cùng sớm hôm chung rượu, chén trà, bàn chuyện võ lâm thiên hạ, cùng nhau tìm phương cách hữu hiệu đối phó với bọn Luân Hồi giáo và bọn Hắc đạo hiện đang làm mưa làm gió, tác phúc tác oai trên chốn giang hồ, hầu vẫn hồi hàng ngũ Bạch đạo trong thời kỳ suy sụp có nguy cơ đến bại vong. Âu cũng là số mạng.

Trong lòng Hàn Tử Kỳ vô cùng cảm xúc, sau khi nghe Chu Nguyên Quân nói lên những lời tự thán. Chàng liếc mắt nhìn Chu Thiên Phụng, mặt hoa hiện lên nét âu sầu rõ rệt, chàng cảm thấy băng khuâng không ít. Nhưng duyên kiếp đã an bài, chàng không thể nào bội ước với Ngân Hà công chúa để yêu thương nàng được, bất giác chàng buông tiếng thở dài.

Sức nhớ lại Chu Nguyên Quân, Hàn Tử Kỳ vội chấp tay trước ngực từ tốn:

- Chu tiên bối đã dạy quá lời rồi. Sự thực tại hạ cũng chỉ là một ngôi sao bé nhỏ trên bầu trời vô lâm bao la vô tận, may mắn có được một ít võ công thô thiển, trí óc hạn hẹp dẫn thân ra chốn giang hồ, theo dấu vết các bậc tiền nhân đã khuất, vô tình tới đây gặp cao nhân đãi ngộ, yêu vì, quả thật là vạn ha.nh. Nhưng hiện nay tại hạ hãy còn nhiều sứ mạng chưa thành, tương lai định mệnh rồi chưa biết sẽ ra sao, nên cam đành nuốt trôi hy vọng vào tận đáy lòng. Xin tiên bối hiểu cho nỗi khổ tâm của tại hạ.

Đến đây, chợt ba người cùng im lặng, mỗi người đeo đuổi một niềm riêng. Chỉ thấy đôi mắt Chu Thiên Phụng long lanh ngấn lệ. Nàng thất vọng hoàn toàn.

Lúc bấy giờ mười hai tên đại hán và tám mươi tên thuộc hạ đế vương cũng vừa trở lại ngơ ngác đứng nhìn qua phía Hàn Tử Kỳ, Chu Nguyên Quân và Chu Thiên Phụng. Bọn họ chưa hiểu ra làm sao cả.

Một cơn gió lạnh ào qua, Hàn Tử Kỳ giật mình nhìn lên vầng trăng đã xế đoài tây.

Không còn có thể duy trì thêm thời gian nữa. Chàng chấp tay, nói mau:

- Chu tiên bối, hiện nay tại hạ còn có chuyện khẩn cấp cần phải đi ngay, hẹn tiên bối và Chu tiểu thư sẽ có ngày tao ngộ.

Chu Nguyên Quân giật mình nhìn Hàn Tử Kỳ:

- Hàn công tử hạ cố tới đây, lão phu chưa kịp cùng công tử uống một chung rượu tẩy trần, lẽ nào công tử lại vội vã ra đi. Lão phu thỉnh mời công tử vào trong Đế vương cung cho lão phu được cạn lời tâm huyết.

Hàn Tử Kỳ từ tạ:

- Thực lòng tại hạ cũng muốn lưu lại đây ít hôm để thỉnh giáo có nhiều điều tại hạ chưa được hiểu, nhưng chuyện trước mắt của tại hạ vô cùng cấp bách, không thể diên trì thêm một phút giây nào được nữa, xin Chu tiên bối hãy tha thứ cho cái tội bất kính của tại hạ, sau này có dịp tại hạ sẽ trở lại bái tạ.

Chu Nguyên Quân buông hơi thở dài:

- Hàn công tử đã quyết, lão phu đâu dám cản ngăn, lão phu chỉ hy vọng cùng công tử có ngày tái ngộ
Day sang Chu Thiên Phụng, Chu Nguyên Quân bảo:

- Phụng nhi, con hãy tiễn chân Hàn công tử ra tận ngoài quan lộ, chớ có thất lễ.

Hàn Tử Kỳ vội nói:

- Tại hạ xin bái biệt Chu tiên bối, chắc chắn sẽ có ngày gần đây tại hạ trở lại bái cung.

Chu Nguyên Quân buồn bã:

- Hàn công tử thượng lộ bình an. Lão phu xin cáo lỗi không thể nào tiễn đưa được, nếu Phụng nhi có điều gì sơ suất, công tử hãy thứ cho.

Hàn Tử Kỳ trấn an:

- Chu tiên bối hãy an tâm, Chu tiểu thư là một vị tiểu thư cao sang quyền quý, phẩm cách hơn người, chắc hẳn không có điều gì sơ suất, và tại hạ cũng không lưu tâm tới những tiểu tiết, thường tình.

Dứt câu, Hàn Tử Kỳ vái dài một cái theo lễ nghi tôn kính đối với một bậc cao nhân, rồi cùng sánh vai với Chu Thiên Phụng song song tiến ra con sơn đạo.

Nhìn theo đôi nam nữ đã khuất, bất giác Chu Nguyên Quân buông lời cảm thán:

- Hàn Tử Kỳ! Quả là một trang mỹ nam nhân tuyệt thế, cốt cách tuyệt vời, ta hận vì không có một hài tử như gã để nối chí của ta sau này.

Hàn Tử Kỳ và Chu Thiên Phụng lẳng lặng đi bên nhau không ai nói lên một lời nào cả.

Đi được một khoảng khá xa, Hàn Tử Kỳ đánh tiếng phá tan bầu không khí tĩnh mịch:

- Chu tiểu thư! Thịnh tình của tiểu thư đối với tại hạ nguyện ghi khắc vào tâm trọn đời không quên được, nhưng thực lòng hiện nay tại hạ có điều uẩn khúc không nói được thành lời, xin tiểu thư hiểu cho tấm lòng của tại hạ.

Chu Thiên Phụng cất giọng buồn rầu:

- Tiểu muội nghĩ phận mình tấm thân bèo bọt không đáng để Hàn công tử lưu tâm, dù vậy muội sẽ ghi giữ mãi tình niệm này từ đây cho đến trọn kiếp, muội chỉ ước mong có ngày công tử sáu tháng năm mòn mỏi đợi chờ, được như vậy muội cũng mãn nguyện rồi.

Mấy lời tâm huyết với giọng nói buồn buồn của Chu Thiên Phụng khiến cho Hàn Tử Kỳ xúc động bồi hồi.

Chàng cảm kích:

- Những lời vàng ngọc của Chu tiểu thư, tại hạ xin ghi mãi trong lòng. Thực lòng không phải tại hạ không lưu tâm đến một điểm phúc hiếm có trong đời, có điều cảnh ngộ đã bắt buộc tại hạ không thể thực hiện những gì mình mong đợi, xin Chu tiểu thư hiểu thấu cho lòng thành thực của tại hạ, bằng không trọn đời tại hạ mãi mãi căn rút lương tâm.

Chu Thiên Phụng thở nhẹ:

- Tiểu muội không dám bất kính với Hàn công tử. Công tử đi rồi, đêm đêm muội nguyện cầu cho công tử bình an và nhớ đến ở nơi đây có người con gái đợi chờ.

Lại bế tắc. Hai người chột im đi.

Vầng trăng xế hẳn rơi qua ghềnh đá ánh sáng mập mờ. Gió vụt từng cơn tạt vào vách núi như âm thanh của hồn ma bóng quế khiến cho Hàn Tử Kỳ bắt phải rùng mình ghê sợ cho tương lai chẳng biết rồi sẽ thế nào.

Chột nghĩ ra một điều, Hàn Tử Kỳ lên tiếng:

- Chu tiểu thư! Tại hạ vừa nghĩ ra một điều không biết có nên chẳng?

Chu Thiên Phụng day qua:

Điều gì xin Hàn công tử nói cho tiểu muội được rõ.

Hàn Tử Kỳ hăng giọng:

- Tại hạ vốn là một đứa bé lạc loài từ thuở nhỏ, không thân bằng, quyến thuộc, song thân biệt tích từ lâu chẳng rõ chết sống lẽ nào, tại hạ ra chốn giang hồ với một tấm thân cô độc. Mấy tháng trước đây tại hạ có kết nghĩa muội huynh cùng một cô gái, nhưng nay đã xa vời, nỗi cô đơn ray rứt trong lòng tại hạ không lúc nào yên, giờ tại hạ muốn có một cô em gái khác, để an ủi cho nhau trong lúc vui buồn. Trước kia, gặp Chu tiểu thư lúc còn là Xú Diện Nữ, tại hạ đã có ý định kết làm tình nghĩa muội huynh, nhưng chưa thốt được thì đã vội chia tay, bây giờ may mắn gặp lại tiểu thư, tại hạ xin nhắc lại lời cầu thân đó, chúng ta hãy đổi tình yêu thành tình nghĩa muội huynh, kể từ đây bất khả phân ly, tại hạ cũng có cố can thiệp vào chuyện Đế Vương thành đối với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ một cách chánh đáng, chẳng hiểu tiểu thư có khứng chịu hay chẳng?

Gương mặt hoa đang buồn bã, âu sầu của Chu Thiên Phụng liền tươi hẳn. Nàng vui mừng:

- Hàn công tử đã có lòng đoái hoài đến tiểu muội, lẽ nào tiểu muội lại dám chối từ mà chẳng nghe theo, nhưng ở đây rừng buôi quạnh hiu không nhang không khói, lấy gì cho chúng ta bái lễ trong buổi kết tình huynh muội này.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Nàng đã bằng lòng, ta đã tháo gỡ được tình trạng bế tắc, từ nay ta có thể tới lui chống lại bọn Luân Hồi giáo cứu nguy cho Chu tiên bối và nàng không còn điều gì trở ngại nữa.

Hàn Tử Kỳ liền thay đổi cách xưng hô:

- Chu muội đừng lo âu, ngu huynh đã nghĩ ra một cách bái lễ kết tình huynh muội rồi.

Chu Thiên Phụng cũng thay đổi:

- Hàn ca ca nghĩ cách nào?

Trỏ tay sang vầng trăng, trỏ xuống đất, rồi hai bên vách núi, Hàn Tử Kỳ đáp:

- Chu muội! Kia là trăng, dưới này là đất, hai bên vách đá sẽ chứng minh cho chúng ta kết tình nghĩa huynh muội trong đêm nay.

Hàn Tử Kỳ và Chu Thiên Phụng bước tới một khoảng đất trống, cùng bái lễ tạ ơn trời đất, tạ ơn trăng sao, quý thần, thề nguyện kết làm tình nghĩa huynh muội sinh tử chi giao.

Lễ xong, Hàn Tử Kỳ và Chu Thiên Phụng dắt tay nhau tiến ra ngoài dãy núi Ngưu Đầu sơn dừng lại bên đường.

Nhìn Chu Thiên Phụng qua ánh trăng nhàn nhạt, Hàn Tử Kỳ cất giọng băng khuâng:

- Chu muội, giờ ngu huynh phải đi rồi, muội trở về trình bẩm lại với Chu tiên bối cho người được vui lòng. Muội ở lại Đế vương cung cần phải hết sức đề phòng, có lẽ bọn Luân Hồi giáo còn đánh phá thêm một lần nữa chứ chẳng không, lần này bọn chúng sẽ kéo tới đây một số cao thủ đông đảo. Đế Vương thành có thể khó đương cự nổi, huynh vô cùng lo ngại, tốt nhất muội hãy cố thuyết phục tiên bối tạm thời đóng cửa Đế vương cung, tìm một chỗ an toàn, hoặc một nơi thị trấn nào đó, hoặc tận chốn thâm sơn cùng cốc không có bóng người lui tới, ẩn náu trong một thời gian, chờ huynh lo tròn sứ mạng sẽ trở về bái kiến tiên bối và gặp lại muội. Mọi việc muội hãy lo thu xếp ngay từ bây giờ, không nên chậm trễ, bằng không tai họa khó thể đo lường...

Ánh mắt Chu Thiên Phụng long lanh ngấn lệ, bằng một giọng buồn buồn:

- Tiểu muội sẽ nghe theo những lời Hàn ca ca chỉ dạy, muội sẽ cố hết sức thuyết phục gia gia làm theo ý ca ca đã dặn, có lẽ gia gia sẽ nghe theo lời muội.

Nàng hỏi:

- Còn Hàn ca ca, có thể ca ca định được ngày trở lại Đế vương cung gặp gia gia và tiểu muội không?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Hiện nay, ngu huynh mang rất nhiều sứ mạng trên vai, chuyện rủi may có ai đo lường trước được, hơn nữa, xứ mạng của huynh vô cùng khó khăn, nguy hiểm, giang hồ toàn là gian ác, cạm bẫy, huynh không thể đoán được ngày trở về đây. Dù vậy, từ nay đến đó, nếu có dịp đi ngang qua dãy núi Ngưu Đầu sơn, huynh

sẽ ghé thăm Chu tiền bối và Chu muội xem tình hình thế nào. Nếu Đế Vương thành đã đóng cửa, huynh sẽ đi tìm muội và tiền bối vẫn an.

Chàng nhìn nàng:

- Một lần nữa huynh nhắc Chu muội hãy ghi nhớ những lời huynh đã dặn dò, huynh lên đường mới được an lòng.

Chu Thiên Phụng bùi ngùi:

- Hàn ca ca hãy an tâm, muội nhớ rất rõ những lời ca ca đã dạy bảo, muội sẽ hết sức chu toàn. Còn ca ca hãy nên bảo trọng lấy thân, bọn Luân Hồi giáo đã oán thù ca ca tận xương tủy, thế nào rồi bọn chúng cũng đi tìm ca ca để ám hại, ca ca chớ nên khinh suất sẽ có điều hối tiếc ở sau này, ở tại Đế vương cung hay ở nơi nào khác, muội sẽ luôn luôn tìm nghe tin tức của ca ca không một phút giây nào xao lãng.

Hàn Tử Kỳ xúc động:

- Ngu huynh xin ghi khắc vào tâm tình nghĩa sâu xa của Chu muội đối với huynh, huynh sẽ tận tâm tận lực lo sao chóng thành sứ mạng càng sớm càng hay để trở về đây bái kiến Chu tiền bối và viếng thăm muội.

Chàng nhìn nàng:

- Chu muội, tạm biệt!

Chu Thiên Phụng nghẹn ngào:

- Hàn ca ca, tạm biệt!

Hàn Tử Kỳ lui lại mấy bước ngập ngừng không nỡ chia tay trước phút giây ly biệt.

Chu Thiên Phụng rơi lệ:

- Hàn ca ca. Hãy bảo trọng. Hãy nhớ lấy lời.

Đến đây, hai dòng lệ từ hai khóe mắt của Chu Thiên Phụng lại trào ra như suối.

Trông thấy Chu Thiên Phụng quá bi thương, Hàn Tử Kỳ xúc động bồi hồi, lui lại ba bước:

- Chu muội, huynh đi đây.

Không đợi cho Chu Thiên Phụng đáp lời vì sợ vấn vương mãi khó lòng cất bước ra đi, Hàn Tử Kỳ quay mình phóng đi như làn khói tỏa về phía thị trấn Hàn Châu, bỏ lại phía sau tiếng nước nở, sụt sùi của

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ả Đàn Bà Bí Mật

Cột thốt hùng mã sắc lông màu huyết dụ, trên lưng chở một gã thiếu niên vận lam y, lưng đeo trường kiếm từ khúc quanh quan lộ phi tới như bay.

C

Nháy mắt người ngựa đã tới gần, trông qua người kỵ mã chẳng ai khác hơn là Hàn Tử Kỳ, con ngựa kia chính là loại Xích Long Câu, ngày đêm chạy ngàn dặm.

Đến con đường độc đạo dẫn hút vào cánh rừng tùng bách xanh um. Hàn Tử Kỳ rẽ ngựa vào rồi tiếp tục phi nhanh như gió cuốn, bỏ lại phía sau lưng từng đám bụi cát tung bay mù mịt.

Chẳng mấy chốc, Hàn Tử Kỳ dừng con Xích Long Câu trước một tòa sơn trang đã đổ nát từ lâu, cây cỏ, dây leo phủ ngập lên những đồng gạch, ngói vụn nát, quanh quẽ, tiêu điều, bất cứ ai trông qua đều phải bồi hồi cảm xúc trước cảnh hoang phế, tang thương.

Thấm thoát đã ba năm, Hàn Tử Kỳ mới trở về thăm quê xưa, cảnh cũ. Chỉ ba năm, Hàn sơn trang vốn đã điêu tàn, giờ đây càng thêm thê lương ảm đạm.

Hàn Tử Kỳ xuống ngựa, chầm chậm bước vào trong, đến đồng gạch ngói đổ nát dừng lại đưa mắt nhìn quanh một lượt:

- Bất giác chàng để rơi hai giọt nước mắt khê thầm:
- Mẹ ơi! Con đã trở về đây, còn mẹ hiện ở nơi nào?

Đó đây không một bóng người, không một tiếng động ngoại trừ tiếng gió từng cơn khua động lá cành trong cánh rừng phía sau Hàn sơn trang.

Hàn Tử Kỳ đưa tay lau nước mắt, đếm từng bước chân vào trong không ngớt thở than.

Hàn Tử Kỳ nhớ đến năm xưa thưở còn thơ ấu, mẹ chàng Tuyệt Đại Mỹ Nhân Tố Thần Phi nuôi dưỡng chàng tới lúc lớn khôn, biết bao nhiêu kỷ niệm. Cảnh cũ còn đây, mẹ ở nơi nào?

Hàn Tử Kỳ lại rơi nước mắt, nỗi thương tâm đang dâng lên cùng cực trong lòng.

Chiều xuống rất mau, chỉ còn vài giọt nắng sót đọng trên tàn cây cỏ thụ xa xa. Một con chim lạc đàn cất

tiếng kêu chiêm chíp, lao thẳng về phương trời nào, càng tăng thêm vẻ đìu hiu, cô tịch.

Bỗng nghe có tiếng chân đạp trên lớp lá khô, Hàn Tử Kỳ giật mình quay lại, đưa mắt nhìn.

Một lão đạo nhân vận áo cà sa màu xám tro đứng cách chàng khoảng hai trượng từ bao giờ mà chàng chẳng hề hay biết. Thân pháp của lão đạo nhân quả nhiên quý thần vô lượng.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi toan phát tác, nhưng chợt nhận ra mặt lão đạo nhân, chàng kêu thầm:

- Ô Đảo Diên hòa thượng!

Hàn Tử Kỳ chấn chỉnh lại tinh thần, bước tới trước mặt Đảo Diên hòa thượng, chắp tay trước ngực, cung kính:

- Đại sư Phật giá đến đây, tại hạ không hay để tiếp nghênh, cam tội bất kính, xin đại sư thứ cho.

Đảo Diên hòa thượng cười hềnh hếch:

- Tiểu tử chớ có đa lễ, bản tăng vào đây vô tình gặp lại người thật là may mắn, bằng không hỏng cả rồi.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Chẳng hay đại sư có điều chi chỉ giáo, xin nói cho tại hạ được rõ.

Đảo Diên hòa thượng lãng đãng:

- Bản tăng đi tìm một người cứu một người, kể gặp người đây.

Hàn Tử Kỳ nhíu mày:

- Người nào thế đại sư?

- Một ả đàn bà cùi hủi mặt mày ghê tởm đang bị hai người bắt trói vào cây tùng sắp hành quyết tới nơi. Hãy mau đi theo bản tăng..

Hàn Tử Kỳ chống chế:

- Người đàn bà cùi hủi nào, đâu có liên hệ gì tới tại hạ, tại sao lại phải cứu ả.

Đảo Diên hòa thượng gắt:

- Đừng lộn xộn! Người theo bản tăng mau. Người đàn bà cùi hủi đó chết người sẽ hối hận trọn đời.

Nhẹ phất cánh tay áo cà sa rộng thùng thình, Đảo Diên hòa thượng đã ra khỏi cổng.

Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Người đàn bà cùi hủi nào sắp bị hai tên kia hành quyết? Tại sao ả chết ta phải hối hận đến trọn đời, là thật!

Chợt nhớ tới lúc trước chàng trúng nhằm kỳ độc “Vu Sơn Nhất Độ” của ả hồ ly Điều Thất Cô, trong cơn đục tình đốt cháy tâm can chạy tới dãy núi gặp Ngân Hà công chúa cũng bị trúng kịch độc biến thành một cô gái cùi hủi ghê tởm, đang lúc điên cuồng vì kỳ độc phát tác chàng bức bách nài, vô tình chất độc được hóa giải nàng khỏi bệnh, Hàn Tử Kỳ không khỏi giật mình.

Chàng kêu lên:

- Nguy rồi, hay là...

Một phần vì nể tình Đảo Diên hòa thượng đã ra ơn cứu tử thuở trước, một phần nghi hoặc về tung tích của người đàn bà cùi hủi, Hàn Tử Kỳ không dám chậm trễ phi thân ra ngoài cổng, nhanh lẹ leo lên lưng con Xích Long Câu chạy theo Đảo Diên hòa thượng đã xa ngoài trăm trượng.

Phút chốc tới cánh rừng tùng bách vừa đi qua. Đảo Diên hòa thượng dừng lại chờ Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ phi ngựa đến gần Đảo Diên hòa thượng toan cất tiếng hỏi, lão đạo nhân đã trở tay vào cánh rừng tùng, hừ nhạt:

- Đừn giải nhải, hãy vào kia cứu ả mau, bần tăng phải đi rồi.

Cánh tay áo cà sa vừa phất lên, hình ảnh Đảo Diên hòa thượng khuất lấp.

Lão đạo nhân giống như con thần long, đến rồi đi không thấy tung tích.

Đảo Diên hòa thượng đi rồi, Hàn Tử Kỳ phóng mắt vào trong cánh rừng tùng bách dày mật, nhận ra có ba người, đó là hai gã đàn ông và một người đàn bà.

Không muốn hiện thân ra sớm, Hàn Tử Kỳ xuống ngựa dắt con Xích Long Câu giấu vào một nơi kín đáo, sử dụng thân pháp phiêu phiêu len lỏi theo những cành lá rậm rạp, tiến thẳng về phía ba người.

Còn cách ba người kia khoảng mười trượng, Hàn Tử Kỳ dừng lại ẩn sau bụi rậm, đưa mắt nhìn tới.

Nhận ra ba người, Hàn Tử Kỳ bật “ồ” lên một tiếng thật khê. Trước mắt chàng là hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, đang trói một người đàn bà vào gốc tùng cổ thụ.

Hàn Tử Kỳ hơi an tâm vì người đàn bà kia không phải Ngân Hà công chúa.

Nhưng người đàn bà kia là ai, tại sao Đảo Diên hòa thượng bảo ả chết chàng sẽ hối hận trọn đời.

Hàn Tử Kỳ suy nghĩ mãi vẫn không ra lẽ, dù vậy, chàng hiểu Đào Diên hòa thượng không hề nói dối chàng.

Chợt bên tai Hàn Tử Kỳ nghe tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng phía trái quát:

- Lệnh của Cung chủ hôm nay chúng ta hành quyết người. Người còn lời gì trời trăng nói mau.
- Hê hê... hê hê hê...

Người đàn bà không đáp, lại cất tiếng cười ré lên như người điên loạn.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng phía trái phất tay quát:

- Bát đệ, xuống đao!

Tên sứ giả Luân Hồi giáo được gọi là Bát đệ vung thanh giới đao sáng ngời chực chém phăng qua cổ họng người đàn bà kia.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi hét:

- Ngưng tay!

Véo!

Âm thanh tiếng thét chưa dứt, Hàn Tử Kỳ đã tới gần hai tên sứ giả Luân Hồi giáo và cả đàn bà bị trói.

Đang khi vung thanh giới đao nửa vòng sắp chém phăng qua cổ người đàn bà, chợt nghe tiếng thét xé mây, tên sứ giả Luân Hồi giáo giật mình ngưng tay lại.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo kia cũng giật mình quay lại nhìn coi đó là ai.

Vừa nhận ra gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, hai tên sứ giả Luân Hồi đồng “ồ” lên một lượt, vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ.

Bọn chúng trở mắt nhìn chàng chưa có lời nào, bởi không ngờ đối phương lại xuất hiện ở nơi này.

Hàn Tử Kỳ nhìn kỹ thấy tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng phía trái mang số bảy trên ngực, tên kia mang số tám.

Còn cả kia là một người đàn bà vận y phục đen xốc xếch, không rõ tuổi, gương mặt sần sùi ghê tởm giống hệt gương mặt của Ngân Hà công chúa lúc trước không sai một chút nào.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Ô, ả đàn bà cùi hủi này cũng trúng nhằm kịch độc “Hủy Diệt Độc Trùng” của ả Ngọc Diệt Ma Cơ Diêu Nguyệt Hồ đây.

Bấy giờ tên sứ giả Luân Hồi số bảy mới cất giọng oang oang:

- Hàn Tử Kỳ, người muốn dự vào chuyện riêng của bản giáo nữa sao?

Hàn Tử Kỳ gật mạnh đầu:

- Không sai, ta nhất định phải can dự vào chuyện này.

Cặp lông mày chổi xể của tên sứ giả số bảy dựng ngược.

- Người và ả đàn bà khốn kiếp này có liên hệ gì, tại sao người lại can thiệp?

Hàn Tử Kỳ khinh giọng:

- Không có gì cả.

- Thế tại sao người lại nhúng tay vào chuyện của ả?

Hàn Tử Kỳ lạnh băng:

- Hai người là đàn ông lại cậy đông uy hiếp một ả đàn bà cô thế, trái với luật lệ giang hồ, ta can dự vào được chứ?

Tên sứ giả số bảy hừ nhạt:

- Người muốn gì?

Hàn Tử Kỳ trở tay sang hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, nói như lệnh võ:

- Hai người, một tên ở lại, một tên đi.

Tên sứ giả số bảy trở mắt:

- Người nói thế có nghĩa gì?

Hàn Tử Kỳ trợn mắt:

- Đồ ngốc. Ta giết một tên, chừa lại một tên cho chạy về báo tin cùng ả Ngọc Diệt Ma Cơ Diêu Nguyệt Hồ, nay mai ta sẽ tới động hồ ly của ả.

Hiểu rõ công lực cao thâm của Hàn Tử Kỳ, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo biến sắc, cùng lui về phía sau

ba bước.

Tên sứ giả số bảy rít lên:

- Hàn Tử Kỳ, quả thật ngươi muốn giết một người trong bọn chúng ta sao?

Hàn Tử Kỳ trừng hai mắt:

- Đừng làm nhảm. Hai ngươi, một tên cú nhanh, chậm trễ ta sẽ giết cả hai.

Bỗng hai làn sáng chớp tới Hàn Tử Kỳ nhanh không thể tưởng.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo liệu không xong, liều lĩnh vung giới đao chém tới.

Hàn Tử Kỳ hừ một tiếng, thân hình dịch ngang nửa trượng tránh khỏi hai thanh giới đao, bàn tay phải đặt nhanh vào chuôi thanh trường kiếm.

Làn sáng chớp lên, một tiếng rú uất nghẹn, một chiếc đầu bay ra lăn lông lốc trên đám cỏ.

Không một ai kịp trông thấy Hàn Tử Kỳ rút trường kiếm ra từ bao giờ, chém rụng đầu tên sứ giả Luân Hồi giáo số bảy.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số tám quá đổi kinh hoàng, tháo lui ra ngoài một trượng trở mắt nhìn chiếc đầu của đồng bọn, rồi nhìn Hàn Tử Kỳ bất động.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Ngươi muốn chết hay sao còn đứng đó?

Chàng đặt tay vào chuôi trường kiếm. Tên sứ giả Luân Hồi giáo hốt hoảng, hú dài một tiếng, vọt lên như cây pháo thăng thiên hướng ra phía ngoài, nháy mắt biến dạng.

Chờ tên sứ giả Luân Hồi giáo số tám đi rồi, Hàn Tử Kỳ bước tới mở trói cho người đàn bà cùi hủi.

Ả đàn bà đứng lên, mở mắt trừng trừng nhìn Hàn Tử Kỳ, trông thật đáng khiếp.

Hàn Tử Kỳ ôn tồn:

- Nữ tiên bối là ai, tại sao bọn sứ giả Luân Hồi giáo định giết bà?

- Hê hê... hê hê hê.

Ả đàn bà cùi hủi không đáp lời, lại cất tiếng cười như người điên loạn.

Hàn Tử Kỳ cau mày, hỏi lại:

- Nữ tiên bối, có phải tiên bối trúng nhả kịch độc “Hủy Diện Độc Trùng” của ả Ngọc Diện Ma Cơ Diêu Nguyệt Hồ hay không?

- Hê hê... hê hê...

Ả đàn bà cúi hủi đáp lại bằng tràng cười the thé, cặp mắt vẫn nhìn Hàn Tử Kỳ trừng trừng.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Ả này đã lên cơn điên loạn, không còn tâm trí nữa, nhưng ả là ai, tại sao Đào Diên hòa thượng nói ả chết thì ta sẽ phải hối hận trọn đời.

Chàng chú mắt nhìn kỹ ả đàn bà cúi hủi xem có giống một người nào không.

Một lúc vẫn không tìm ra điểm nào, Hàn Tử Kỳ lớn tiếng:

- Nữ tiên bối có nghe tại hạ nói không? Nữ tiên bối là ai, tại sao bọn chúng định giết bà?

- Hê hê... hê hê... Con đâu rồi!

Chợt ả đàn bà cúi hủi phóng mình vào sâu trong cánh rừng tùng bách.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Trở lại!

Nhưng vô ích, ả đàn bà cúi hủi đã biến mất trong vòm cây lá cành rậm rạp của cánh rừng.

Hàn Tử Kỳ đứng nhìn theo ngơ ngác chẳng hiểu ra làm sao cả. Có điều chàng cảm thấy băng khuâng. Người đàn bà ra đi khiến chàng như vừa mất một bảo vật gì vô giá.

Linh giác cho Hàn Tử Kỳ biết, chàng đã gặp ả đàn bà này một vài lần nơi đâu rồi, nhưng không rõ từ bao giờ và ở đâu.

Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Ả là ai? Ả có cái cử chỉ lạ lùng, ta cần phải đi tìm gặp lại ả hỏi cho ra nguyên cớ.

Tần ngần một lúc lâu, Hàn Tử Kỳ trở ra ngoài, leo lên lưng ngựa phi nhanh giữa buổi hoàng hôn vừa xuống.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Máu

Lộp cộp... lộp cộp...

L

Hàn Tử Kỳ thúc con Xích Long Câu phi nhanh trên quan lộ, dưới ánh nắng mặt trời vừa ngã xuống.

Hôm nay, Hàn Tử Kỳ trở về Thiên tàn phủ viếng thăm người nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu theo lời đã hẹn từ mấy tháng trước đây.

Chẳng hiểu sao, khi còn cách cánh rừng vào hang động Thiên Tàn phủ chừng hai trăm dặm, trong lòng Hàn Tử Kỳ nghe như có một trận lửa đốt. Linh cảm như báo hiệu cho chàng biết trước có chuyện bất thường xảy ra cho lão quái nhân.

Hàn Tử Kỳ thúc ngựa chạy càng lúc càng nhanh, bốn vó cơ hồ không chạm vào mặt đất.

Hàn Tử Kỳ nóng lòng muốn biết sự an nguy của người nghĩa phụ đã từng nuôi dưỡng chàng trong hai năm, và truyền chiêu Hàng Ma tam thức kiếm cho chàng ra chống giang hồ từ bấy nhiêu lâu nay, ơn nặng tày non, nghĩa sâu hơn biển cả.

Đến một thị trấn sơn đầu, nghe trong bụng đã đói, Hàn Tử Kỳ vào thực quán ăn uống vội vã, rồi tiếp tục lên đường.

Chiều xuống dần. Trãi qua hơn một trăm dặm đường, người ngựa Hàn Tử Kỳ đã tới cánh rừng già vào Thiên tàn phủ.

Trong lòng Hàn Tử Kỳ càng thêm hồi hộp, không yên, phi ngựa thật nhanh trên con đường nhỏ quanh co, ngoằn ngoèo, hai bên rừng bụi mịt mù.

Một giờ sau đã đến nơi, Hàn Tử Kỳ nhảy xuống đất dắt ngựa giấu vào một nơi lá cành rậm rạp rồi hấp tấp đi nhanh tới hang động Thiên tàn phủ.

Nháy mắt đã đứng trước cánh cửa tò vò, Hàn Tử Kỳ cất tiếng gọi vọng vào phía trong:

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ!

Không nghe tiếng đáp của Thiên Tàn Quái Tẩu, Hàn Tử Kỳ cất tiếng gọi to hơn:

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ, con là Hàn Tử Kỳ đây.

Im bật, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Nghĩa phụ đâu rồi sao không nghe tiếng đáp?

Hàn Tử Kỳ vội bước vào trong hang động đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Chẳng thấy Thiên Tàn Quái Tẩu nơi đâu cả, Hàn Tử Kỳ nghe mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm mình. Chàng bước tới vách đá chắn ngang, có cánh cửa nhỏ gọi thật to:

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ, con là Hàn Tử Kỳ đã trở về đây.

Trước sau lặng ngắt như tờ, Hàn Tử Kỳ kinh hãi đưa mắt nhìn vào phía trong cánh cửa nhỏ.

Chiếc bồ đoàn còn kia, nghĩa phụ chàng ở nơi đâu? Hay là lão nhân ra cánh rừng phía trước hang động tìm món vật gì chẳng?

Hàn Tử Kỳ nhanh chân tới chiếc bồ đoàn đảo mắt nhìn quanh, rồi nhìn xuống đất.

Bỗng chàng hốt hoảng kêu lên:

- Máu!

Quả vậy, trên mặt đất rải rác có nhiều vết máu chưa khô, bốc lên mùi tanh tươi khó ngửi.

Máu của ai? Của Thiên Tàn Quái Tẩu hay kẻ nào khác đã tới đây lưu lại?

Trên vách đá cũng có máu, những vết máu tung toé khắp nơi, chứng tỏ trong hang động vừa diễn ra một trận ác đấu kinh oàng cách không lâu lắm. Dĩ nhiên giữa Thiên Tàn Quái Tẩu và các kẻ thù nào đó. Nhưng hiện giờ lão nhân ở đâu sao không thấy?

Hàn Tử Kỳ khiếp đảm trong lòng, hiểu ngay đã có chuyện bất thường cho người nghĩa phụ chứ chẳng không.

Chàng rùng mình mấy lượt, đưa tay gỡ chiếc bồ đoàn lên. Mọi món vật từ linh đan, quyển sách nhỏ bìa da ghi các ngón võ công, luôn cả viên ngọc “Kỳ trân chi bảo” vẫn còn nguyên vẹn.

Hàn Tử Kỳ buông chiếc bồ đoàn trở xuống, bước về phía sau hang động Thiên Tàn phủ.

Vào phía trong khoảng một trượng, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn qua hai bên vách đá xem có gì lạ chẳng.

Chợt bắt gặp một tử thi nằm sát vách đá bên phải, Hàn Tử Kỳ gấp rút phóng tới đưa mắt nhìn.

Chàng kêu lên kinh hoàng:

- Nghĩa phụ...

Thực vậy, chiếc tử thi chính là Thiên Tàn Quái Tẩu, trên mình trúng nhăm dao kiếm, máu đã đông đặc từ lâu. Mặt mũi, tóc râu nhuộm đầy máu, trông qua vô cùng thê thảm.

Hàn Tử Kỳ hét to:

- Kénào giết nghĩa phụ, kẻ nào?

Tiếng hét của Hàn Tử Kỳ tạt vào vách đá ù ù thay cho tiếng đáp của hung thần.

Khiếp đảm trong lòng một lúc thật lâu, Hàn Tử Kỳ mím đôi môi, cúi xuống xem xét, thi hài có tới tám vết thương do dao kiếm, nhưng không thể nhận ra loại nào để quả quyết kẻ nào là thủ phạm đã giết chết nghĩa phụ của chàng.

Một lúc sau, chợt Hàn Tử Kỳ nhận ra trên mặt đất sát bên mình Thiên Tàn Quái Tẩu có ba chữ máu.

Nhìn kỹ ba chữ máu, Hàn Tử Kỳ hét lớn:

- Luân Hồi giáo.

Rõ ràng trước khi chết Thiên Tàn Quái Tẩu đã cố gắng viết ba chữ máu trên mặt đất, lưu lại cho Hàn Tử Kỳ biết rõ hung thủ là ai để chàng báo thù tiết hận.

Hàn Tử Kỳ trợn mắt, nghiêng răng chưa có lời nào bởi uất hận trào lên chận nghẹt cổ họng chàng.

Một lúc, bỗng Hàn Tử Kỳ hét:

- Ngọc Diện Ma Cơ! Ta thề sẽ giết ngươi, moi lấy tim gan ngươi trả thù cho nghĩa phụ.

Cho tới bây giờ hai dòng nước mắt của Hàn Tử Kỳ mới tuôn ra như suối.

Hàn Tử Kỳ những tưởng hôm nay trở lại hang động vắng an Thiên Tàn Quái Tẩu, rồi sẽ lên đường tìm thù tiết hận, nào ngờ khi đến nơi nghĩa phụ chàng đã hóa ra người thiên cổ, chưa được thấy máu kẻ thù đã gây tàn tật cho mình, cam đành ngậm hờn nơi chín suối.

Chợt nghe có tiếng con Xích Long Câu hí vang lừng ngoài cửa hang động. Hàn Tử Kỳ giật mình đứng phắt lên, vận thính lực nghe ngóng.

Con Xích Long Câu vừa hí vừa cất vó đá nghe vùn vụt chứng tỏ có kẻ nào tới gần hang động.

Không chút chậm trễ, thân hình Hàn Tử Kỳ nhẹ tợ làn mây lướt ra ngoài cửa động, vừa đúng lúc một

chiếc bóng người phóng đi.

Hàn Tử Kỳ hét lớn:

- Đứng lại!

Vút!

Chàng phi thân đuổi theo chiếc bóng đó, nháy mắt đã bắt kịp chỉ còn cách khoảng một trượng.

Chiếc bóng hốt hoảng phóng về phía ngọn núi, nhưng hẵnvừa đổi hướng Hàn Tử Kỳ đã đứng sững trước mặt.

Chiếc bóng ngưng lại để hiện ra một tên đại hán áo đen, trên ngực gắn số tám, chính là tên sứ giả Luân Hồi giáo đã toan hành quyết người đàn bà cùi hủi cách đây mấy ngày.

Nhận ra Hàn Tử Kỳ, tên sứ giả số tám kinh hãi toan phóng mình đi nhưng chàng đã hét:

- Dừng lại! Người chạy đi đâu?

Tên sứ giả số tám đứng lại, hai mắt đảo đảo như tìm đường tẩu thoát bởi hẵn biết rõ không phải là đối thủ của Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ cười gằn:

- Người chạy không khỏi đâu. Đứng yên đó nghe ta hỏi.

Tên sứ giả số tám không dám vọng động, chôn chân tại chỗ nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt sợ hãi.

Hàn Tử Kỳ nói:

- Bọn nào trong Luân Hồi giáo đã sát hại Thiên Tàn Quái Tẩu, nói mau?

Tên sứ giả số tám ấp úng:

- Ta... ta không biết.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Người không biết cũng phải biết. Bọn nào trong Luân Hồi giáo giết lão nhân?

Tên sứ giả Luân Hồi giáo lúng túng:

- Ta không nói được.

Hàn Tử Kỳ giận dữ:

- Người không nói được cũng phải nói cho được. Nói mau, tên nào giết lão nhân?
- Ta không nói, người hãy giết ta đi!

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Tại sao người không chịu nói lại đòi chết?

Tên sứ giả số tám thành thật:

- Tại vì nếu ta nói cho người biết, khi trở về bản giáo ta sẽ nhận lấy một cực hình thảm khốc, rút gân lột da, móc mắt cho tới chết, thà người chém ta một nhát kiếm chết sướng thân hơn.

Trông thấy tên sứ giả số tám có vẻ thành thật, Hàn Tử Kỳ gật gật đầu:

- Khá lắm. Người không dối trá, ta niệm tình tha cho người một lần, sau này nếu còn gặp lại ta sẽ giết người.

Tên sứ giả số tám hoan hỉ:

- Người... người không giết ta.

Hàn Tử Kỳ lạnh lùng:

- Không sai, ta không giết người nhưng người hãy lưu lại đây một món vật làm gương.

Tên sứ giả số tám nghi ngờ:

- Món vật gì?
- Một cánh tay phải từ khuỷu tay trở xuống bàn tay.

Tên sứ giả số tám kinh hoàng:

- Người... đừng...

Hàn Tử Kỳ hét:

- Đó là một cái ân huệ rất lớn lao cho người rồi. Người có hiểu tại sao không?

Tên sứ giả số tám run run:

- Tại sao?

- Tại vì ta chặt cánh tay phải của người, để người không còn cầm võ khí gây tội ác nữa.

Người vô dụng sẽ trở về quê quán sống cuộc đời lương thiện, khỏi ra chốn giang hồ gặp lại ta rồi chết thảm. Người đã hiểu chưa.

- Người...

Nhưng một lăm sáng đã chớp tới. Tên sứ giả số tám rú lên một tiếng, bàn tay trái ôm lấy cánh tay mặt máu tuôn ra xối xả.

Không một ai trông thấy Hàn Tử Kỳ xuất chiêu nào, từ bao giờ, chém cụt cánh tay tên sứ giả số tám.

Hắn đứng run rẩy hết nhìn trường kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ đến nhìn khúc tay đâm máu nằm trên mặt đất.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Sao người còn đứng đó?

Tên sứ giả số tám khiếp đảm hú một tiếng, thân hình vọt bổng lên cao, chạy thẳng vào cánh rừng già mất dạng.

Nhìn theo chiếc bóng tên sứ giả số tám, Hàn Tử Kỳ buông hơi thở nhẹ, quay gót trở vào trong Thiên Tàn phủ.

Chàng ra phía sau thạch trì, lấy nước lau sạch các vết thương trên khắp thân mình Thiên Tàn Quái Tẩu, đem thi hài đặt trên chiếc bồ đoàn, lấy chăn đắp lại.

Hàn Tử Kỳ quỳ xuống khấn khứa:

- Nghĩa phụ hãy an giấc ngàn thu, trước anh linh của nghĩa phụ, hài tử thề sẽ mổ lấy tim gan ở Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ trả mỗi huyết thù này.

Chàng thụp xuống lạy linh thể Thiên Tàn Quái Tẩu, nước mắt tuôn trào như suối.

Thật lâu, Hàn Tử Kỳ mới đứng lên đưa tay lau nước mắt, nhìn linh thể rất lâu như nói lên lời vĩnh biệt rồi rời khỏi hang động Thiên Tàn phủ.

Chàng đi tìm mấy tảng đá to, lấp kín miệng hang, dùng chỉ lực xóa bỏ ba chữ Thiên Tàn phủ, rồi leo lên lưng ngựa lững thững ra đi, lòng trầm lặng một nỗi niềm.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tái Xuất Giang Hồ

Đường trăng một bóng. Gió núi thổi rì rào, sương khuya mờ lạnh, lâu lâu tiếng trống trường thành xa xa điểm sang canh.

Đ

Hàn Tử Kỳ cho con Xích Long Câu đi chậm chậm trên quan lộ, mắt nhìn cảnh vật mơ hồ dưới ánh trăng, lòng cảm khái cất tiếng ngâm:

“Trăng tà trên dãy núi

Lớp lớp trập trùng xa

Giang hồ mênh mông rộng

Bơ vơ kẻ không nhà

Đường dặm dài thăm thẳm

Hun hút mịt mù xa”

- Đứng lại!

Tiếng quát xé tan bầu không gian tĩnh mịch của đêm trường, khiến cho Hàn Tử Kỳ giật mình ghì cương con Xích Long Câu dừng lại.

Chàng phóng mắt nhìn về phía trước xem kẻ vừa quát là bọn người nào.

Trên con độc đạo hai bên là dãy núi xuất hiện hàng trăm tầng nhân vận cà sa lẫn đạo sĩ.

Coi kỹ lại đó là ba mươi sáu vị hòa thượng, mười hai vị đạo nhân và trên bảy chục tầng nhân, tất cả đều cầm thiền trượng, trường kiếm trong tay như sẵn sàng lâm trận.

Cầm đầu bọn tăng nhân này có năm vị trưởng lão của ngũ đại môn phái: Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân, Diệu Huyền sư cô.

Bọn người dàn ra đứng cách Hàn Tử Kỳ khoảng hai mươi trượng:

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Bọn người ngũ đại môn phái định gây sự với ta đây, ta hãy nên đề phòng cẩn thận mới được.

Năm vị nam nữ đạo nhân ngũ đại môn phái bước tới đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ.

Chí Thiên đại sư chấp tay trước ngực niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Bọn bần tăng đợi Hàn thí chủ đã lâu rồi, thí chủ tới đây hơi chậm một chút.

Hàn Tử Kỳ trầm tĩnh:

- Chẳng hay chư vị đạo trưởng chờ tại hạ nơi đây có điều gì chỉ giáo hay không?

Chí Thiên đại sư bằng một giọng từ hòa:

- Trước nhất Hàn thí chủ hãy trả lời một điều rồi sẽ cùng bần tăng đàm đạo.

Ánh mắt Hàn Tử Kỳ gắn chặt vào mặt Chí Thiên đại sư:

- Điều gì đại sư hãy nói ra, tại hạ đang nghiêm chỉnh nghe đây.

Chí Thiên đại sư cao giọng:

- Hàn thí chủ hãy nói cho bần tăng được rõ. Có phải thí chủ từ Tử Vong động tới đây hay không?

Hàn Tử Kỳ giật mình nhủ thầm:

- Lạ thật, tại sao lão hòa thượng này lại biết ta đã lọt vào Tử Vong động nên lão mới hỏi như thế?

Rồi chàng tự đáp:

- A! Hay là lúc ở Đế Vương thành ta sử dụng chiêu “Diệu Xương thần âm” chống lại ma âm “Ly Hồn khúc” của Hồng y nữ, đã thấu đến tai bọn giang hồ? Bọn người ngũ đại môn phái nghe tin đêm nay đón đường ta nơi đây vẫn nạn.

Hàn Tử Kỳ chỉnh sắc:

- Đây là chuyện riêng tư của tại hạ, thiết nghĩ đại sư không nên lý tới làm chi.

Vẫn với nét mặt từ hòa, Chí Thiên đại sư cất giọng trầm trầm:

- Bần tăng hỏi Hàn thí chủ để biết rõ hiện nay lão đại ác ma Địa Tiên tôn giả còn sống hay đã chết, thí chủ chẳng nên giấu diếm chẳng ích lợi gì đâu.

Nghe Chí Thiên đại sư sỉ nhục Địa Tiên tôn giả, lửa giận trong tim Hàn Tử Kỳ cháy phừng phừng:

- Đại sư đừng hồ đồ, lão đại tiên bối Địa Tiên tôn giả đã làm gì chạm tới Thiếu Lâm mà đại sư lại nói ra những lời bất kính đó. Đại sư là kẻ tu hành, không biết đó là tội lộng ngông hay sao?

Chí Thiên đại sư mặt không đổi sắc:

- Hàn thí chủ chưa rõ. Năm xưa lão Địa Tiên tôn giả đã từng đắc tội với Thiếu Lâm.

Lão đã từng gây tử thương cho vị Chưởng môn nhân đời trước, bản tự đi tìm lão vấn tội đã lâu rồi. Bần tăng lại xin hỏi. Thí chủ có phải là đồ tôn của lão không?

Tới đây, Hàn Tử Kỳ thấy không cần phải giấu diếm, gật mạnh đầu:

- Đúng, không sai. Ta chính là đệ tử đời thứ nhất của tôn sư Địa Tiên tôn giả. Ta sẽ nhận lấy trách nhiệm những gì tôn sư ta đã làm từ trước. Bây giờ ta hỏi, đại sư muốn gì?

Ánh mắt Chí Thiên đại sư chớp sáng:

- Bần tăng muốn biết hiện nay lão Địa Tiên tôn giả đã chết hay còn sống?

Hàn Tử Kỳ lạnh như băng:

- Nếu tôn sư ta đã chết thì sao, còn sống thì thế nào?

Chí Thiên đại sư thất sắc:

- Nếu lão Địa Tiên tôn giả đã chết, Hàn thí chủ hãy đưa bọn bần tăng tới Tử Vong động khám nghiệm thi hài lão xem có đúng như lời thí chủ nói hay không, nhược bằng lão còn sống, bọn bần tăng sẽ thu nạp lão mang về cho Chưởng môn xử lý.

Hàn Tử Kỳ nổi giận nghĩ thật nhanh:

-Ồ, cái lão hòa thượng bại hoại này toan phỉnh lừa ta đưa tới Tử Vong động mưu chiếm đoạt bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” đây. Ta đâu có ngu dại gì rơi vào bẫy cạm của lão.

Chàng ngửa mặt gióng lên một tràng cười, chấn động khắp cả núi đồi tịch mịch.

Chí Thiên đại sư nhướng cao cặp lông mày nửa bạc:

- Hàn thí chủ cười chuyện gì?

Hàn Tử Kỳ ngưng cười, cất tiếng sang sảng:

- Ta cười cho chư vị, lâu nay mệnh danh là những kẻ chánh đạo vô lâm, nhưng đêm nay hành động của chư vị chẳng khác nào những tên cường san, đạo tặc cướp của giết người.

Dừng lại, chàng dẫn mạnh giọng:

- Lần trước chỉ vì tham vọng chiếm đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo, chư vị đã bức bách ta nhảy xuống vực tử thần, lần này lại chặn đường ta toan chiếm lấy kỳ thư trong Tử Vong động, hành động này họa đến kiếp sau chư vị cũng chưa lên nổi cõi Phật. Ta, Hàn Tử Kỳ, đệ tử Địa Tiên tôn giả, thay mặt tôn sư, đối diện cùng bọn lão về câu chuyện năm xưa, không cần phải gặp tôn sư ta làm gì. Lão đừng hy vọng vô ích.

Huyền Thông đạo trưởng giận dữ, quay qua Chí Thiên đại sư:

- Chí Thiên đạo hữu, xem ra gã tiểu tử này tính khí ngạo mạn, điên cuồng, không thể dùng lời từ hòa khuyên cáo gã được, chúng ta hãy động thủ bắt gã cho rồi, khỏi phí mất thời giờ vô ích.

Chí Thiên đại sư gật đầu:

- Huyền Thông đạo hữu chí lý. Bần tăng đã nói cặn lời, nhưng gã vẫn khăng khăng bất ngộ, bắt buộc chúng ta phải phạm giới một lần.

Lão đạo nhân phất cánh tay áo cà sa về phía sau quát:

- Kim Cang trận pháp bày khai.

Một loạt tiếng hô vang. Hai mươi bốn vị trung niên hòa thượng tay cầm thiết trượng nặng trăm cân ào tới.

Không chần chừ, Hàn Tử Kỳ phóng xuống đất, vồ vào đầu con Xích Long Câu.

- Linh mã, người hãy mau tìm chỗ ẩn thân chờ ta.

Con linh vật như nghe được tiếng người, hí lên một tiếng, cất bốn vó phi lên ngọn núi.

Hàn Tử Kỳ hướng mắt về phía Chí Thiên đại sư. Một tiếng kêu thanh tao ròn rã, trong tay chàng đã nắm chắc thanh trường kiếm cong veo, phát ra màu tía chói ngời.

Quần tăng hô to:

- Tử Hư thần kiếm!

Thực vậy, Hàn Tử Kỳ đang nắm thanh Tử Hư thần kiếm trong tay, món vũ khí quái dị của Địch tiên Tôn giả, từng gây khiếp đảm bọn giang hồ cách hơn một trăm năm về trước.

Đây là một loại kiếm quái dị hơn các loại kiếm khác. Hình thù của nó trông như nửa vành trăng, lại phát ra màu tím, lạnh căm người, ai ai ngó thấy cũng phải rùng mình khiếp sợ. Từ ngày rời khỏi Tử Vọng động, đây là lần đầu tiên Hàn Tử Kỳ sử dụng tới nó, mấy lần đấu nhau với bọn sứ giả Luân Hồi giáo, chàng chỉ dùng loại kiếm thường.

Bây giờ, hai mươi bốn vị trung niên hòa thượng đã chia nhiều phương vị theo cung bát quái càn, khảm, cấn, chấn, tốn, ly, khôn, đoài bao vây Hàn Tử Kỳ vào chính giữa.

Chí Thiên đại sư quát:

- Động thủ.

Lời chưa dứt, hai mươi trung niên hòa thượng cùng lướt vung lên hai mươi bốn cây thiết trượng nặng trăm cân lên.

Lập tức cuồng phong nổi dậy, bóng trượng đặc dày từ bốn phương tám hướng đổ ập vào Hàn Tử Kỳ.

Vừa xuất trận, bọn tăng nhân đã hạ độc thủ, quyết đánh ngã Hàn Tử Kỳ trong một chiêu đầu.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Hãy xem chiêu “Hàng Ma nhất thức” của ta.

Thanh Tử Hư thần kiếm rung lên một cái. Đóa hoa kiếm màu tím huyền diệu vọt xa hai trượng, một biến thành trăm, trăm hóa thành ngàn, ánh kiếm chia ra Đông, Tây, Nam Bắc đón chặn từng chùm thiết trượng nặng trăm cân của hai mươi bốn tên trung niên hòa thượng.

Kiểm trượng chạm nhau chan chát, bóng trượng mịt mù, kiếm quang lập lòe như mây giăng, chớp xẹt, song phương quây quần xoáy chặt lấy nhau không rời gang tấc.

Tử Hư thần kiếm vô cùng kỳ diệu, thanh kiếm xem mỏng manh vẫn chạm vào thiết trượng tóe lửa, không hề sứt mẻ một mảnh vụn nào. Quả là một loại kiếm thần có một không hai trên chốn giang hồ.

Đổi lại trận “Kim Cang trận pháp” cũng không vừa, hai mươi bốn tên trung niên hòa thượng rập ràng theo qui củ, chọt tấn, chọt thủ nhíp nhàng, tốp kia lui lại, tốp khác xông lên, bóng người loang loáng như mắc cửi.

Bỗng nghe Hàn Tử Kỳ hét:

- Khá lắm! Hãy xem chiêu “Hàng Ma nhị thức” của tiểu gia.

Thần kiếm rung lên hai cái. Hai đóa kiếm màu tím vọt xa hai trượng, tức thì ngàn vạn ánh kiếm tuôn ra, chẳng khác một chiếc lưới tử thần.

Phía ngoài Chí Thiên đại sư lược trận quát to:

- Kim Cang trận pháp luân hồi.

Lập tức thể trận chuyển biến. Hai mươi bốn tên trung niên hòa thượng biến thành hàng ngàn chiếc áo cà sa, xoay tròn chung quanh Hàn Tử Kỳ tợ chớp, không biết đâu để đo lường.

Một trận mưa thiết trượng xối vào đầu Hàn Tử Kỳ.

Qua năm mươi hiệp bất phân thắng bại, Hàn Tử Kỳ lo lắng nhủ thầm:

- Kim Cang trận pháp quả nhiên danh bất hư truyền, lão hòa thượng bại hoại đang sử dụng “Luân xa trận” kéo dài trận đấu cho bọn hòa thượng khác vào thay, nếu ta duy trì chỉ e sẽ bị thảm bại hoàn toàn, ta phải nghĩ ra cách phá trận cho mau.

Chợt nghe có tiếng “Truyền âm nhập mật” lọt vào tai chàng:

- Tiểu tử, Kim Cang trận pháp là một kỳ trận của môn phái Thiếu Lâm, không thể dùng sức hoặc võ khí chống nổi, muốn phá trận phải biết chỗ yếu của nó mới mong vượt khỏi trùng vây.

Rõ là giọng nói của Đảo Điên hòa thượng, nhưng không hiểu lão đang ẩn mình ở nơi nào.

Hàn Tử Kỳ thầm mừng.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Khốn Giữa Trùng Vây

Rõ lại đó là tiếng nói của Đảo Diên hòa thượng, nhưng không thể nhận ra từ hướng nào, lão nhân đang ở nơi đâu. Hàn Tử Kỳ thầm mừng vì đã gặp lại vị đại ân nhân đã cứu chàng thoát khỏi tay ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô.

R

Hàn Tử Kỳ cũng dùng bí pháp “Truyền âm nhập mật” hỏi Đảo Diên hòa thượng:

- Đại sư có biết chỗ yếu của trận “Kim Cang trận pháp” này không?

Giọng già dặn của Đảo Diên hòa thượng nổi lên lần này nghe được từ lưng chừng ngọn núi chỗ con Xích Long Câu vừa phóng lên tìm nơi lánh nạn:

- Nếu bản tăng không biết nói với tiểu tử làm chi cho nhọc lòng, nhọc sức.

Hàn Tử Kỳ hỏi:

- Đại sư, chỗ yếu của “Kim Cang trận pháp” ở hướng nào?

- Chỗ yếu của trận “Kim Cang trận pháp” ở về hướng tây thuộc cung Đoài. Bây giờ muốn phá trận người hãy chờ đến lúc ba tên tiểu yêu hòa thượng trấn cung tây nam vừa thu hồi thiết trụ, người hãy phóng lên cao khoảng hai trượng tránh hai mươi một cây thiết trụ của bọn hòa thượng kia, đồng thời nhanh chóng xuất chiêu “Hàng Ma tam thức” hạ một vài tên trong ba tên đó, tự khắc người sẽ thoát ra khỏi “Kim Cang trận pháp”, người hãy nhớ phải hành động cho thật nhanh, bằng không sẽ có hai mươi bốn tên hòa thượng khác bao vây người trở lại như cũ, lần này rất khó lòng cho người. Người đã nghe lời bản tăng nói chứ?

Hàn Tử Kỳ vô cùng cảm kích:

- Tại hạ đã nghe rất rõ. Tại hạ xin tuân theo lời dạy bảo của đại sư.

Dứt lời, Hàn Tử Kỳ xuất một hư chiêu tấn công ba tên hòa thượng trấn cung Đoài, thoáng thấy hai mươi một cây thiết trụ đổ ập vào, chàng vẽ một vòng Tử Hư thần kiếm đánh tạt tất cả bật văng trở lại, mắt nhìn ba tên hòa thượng kia vừa tháo lui, chàng hét lên một tiếng trợ thần oai, thi triển ngay thân pháp “Hành Không Đẳng Bộ” vừa luyện được trong tòa bí thất Tử Vong động của Địa Tiên tôn giả, vọt lên cao ngoài

hai trượng, xuất ngay chiêu “Hàng Ma tam thức”, ngàn ánh kiếm màu tía lạnh căm người điếm sang ba tên hòa thượng đứng phía Tây.

Ba tên hòa thượng trấn giữ phía Tây kinh hãi cùng quát to lên, đồng vung ba cây thiết trượng xuất chiêu “Kim Cang trượng pháp” chống đỡ vô số kiếm ảnh màu tía chớp tới.

Loạt kiếm trượng chạm nhau chát chúa, kèm theo tiếng rú hãi hùng, hai cây thiết trượng bay vù ra ngoài rơi trở xuống đất.

Đã thấy hai tên hòa thượng trấn phía Tây lão đảo tháo lui trở lại liền liền, bàn tay trái bụm lấy cánh tay cụt bên phải máu tuôn xối xả.

Chư tăng luôn cả Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân, Không Không sư thái, Diệu Huyền sư cô hết thầy đều sững sốt, trở hàng trăm cặp mắt hết nhìn ba tên hòa thượng đến nhìn hai khúc tay nằm im dưới đất.

Quần tăng cả thầy đều không ngờ kiếm pháp lẫn khinh pháp của Hàn Tử Kỳ cách chẳng bao lâu lại siêu nhập hóa đến dường đó.

Vèo!

Theo lời Đào Diên hòa thượng, Hàn Tử Kỳ không dám diên trì, từ trên cao bay ra khỏi “Kim Cang trận pháp” đứng nhìn bọn Chí Thiên đại sư khinh khinh.

Vèo!

Huyền Thông đạo trưởng rời khỏi hàng ngũ lao qua phía Hàn Tử Kỳ, chẳng ai hiểu lão định làm gì.

Hàn Tử Kỳ không quan tâm đến Huyền Thông đạo trưởng, nhìn Chí Thiên đại sư và nam nữ đạo nhân kia, chàng cất tiếng cười khanh khách:

- Thế nào? Lão hòa thượng đã trông thấy rõ ràng chứ? Bây giờ lão còn khoe khoang khoác lác cái trận quỷ quái “Kim Cang trận pháp” chi chi đó nữa hay không? Ta phá trận này để môn phái Thiếu Lâm của lão từ nay không còn dám xưng là ngôi sao Bắc Đẩu của võ lâm nữa.

Dứt lời, Hàn Tử Kỳ lại cất tiếng cười khanh khách. Giọng cười vô cùng ngạo nghễ, bởi chàng rất căm hận bọn Chí Thiên đại sư đã vì tham vọng Kỳ lân chí bảo, bức chàng nhảy xuống vực tử thần suýt phải mất mạng, đến nay lại còn đến dãy núi này bày trận với cuồng vọng tước đoạt bí pháp “Địa Tiên kỳ thư” của tôn sư Địa Tiên tôn giả.

Chí Thiên đại sư đứng yên nhìn Hàn Tử Kỳ không đáp lời, nhưng hình như lão sử dụng bí kíp “Truyền âm nhập mật” nói với vị cao tăng nào đó.

Không nghe Chí Thiên đại sư đáp lời, chỉ đứng yên tại chỗ, trong lòng Hàn Tử Kỳ phát sanh nghi hoặc, đảo mắt rảo tìm trong đám quần tăng xem có động tình gì không. Chàng nhớ lại đã có lần nơi vực tử thần, chỉ vì một thoáng sơ hở, chàng bị Không Không sư thái bất thần ném sợi dây Phược ma thẳng trói chàng hết phương vùng vẫy, liền cẩn phòng nghiêm ngặt.

Đầu trường im lặng phút giây, chợt có tiếng của Huyền Thông đạo trưởng nổi lên:

- Tiểu tử, đừng vội tự phụ tài cao phá trận “Kim Cang trận pháp”. Người hãy nhìn kỹ lại xem người có thoát khỏi trận “Càn Khôn Thiết Tòa trận” hay chưa?

Hàn Tử Kỳ giật mình quay phắt lại đã trông thấy Huyền Thông đạo trưởng đang đứng phía sau lưng chàng cách khoảng bốn trượng tự bao giờ mà chàng chẳng hề hay biết.

Lão đạo nhân trở tay một vòng:

- Tiểu tử, đây là “Võ Đang Kim Kiếm trận”, kỳ trận của phái Võ Đang từng gây khiếp mật võ lâm lâu nay, nếu người phá nổi bọn bần đạo sẽ tự khắc tháo mở vòng vây cho người được tự do ra đi, không hề nói sai lời.

Đảo mắt nhìn qua một lượt, Hàn Tử Kỳ trông thấy “Võ Đang Huyền Kiếm trận” gồm có ba mươi sáu tên đạo sĩ vận cà sa màu xám tro, tuổi trạc tam tuần, tay cầm trường kiếm sắc vàng ánh, dưới ánh trăng phảng phất một vùng tử khí. Ba mươi sáu tên này chia nhau nhiều tốp đứng trấn tất cả mười phương từ lâu, hình như lúc này bọn họ ẩn mình nơi đâu đó, bây giờ được lệnh Huyền Thông đạo trưởng liền xuất hiện khắp nơi.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- À, thì ra bọn hòa thượng, đạo nhân Ngũ đại môn phái này đã chuẩn bị chu đáo từ lâu, đêm nay tới dãy núi này bày nhiều trận, hết trận này tới trận khác, quyết bắt ta cho bằng được, cường bách ta phải đưa bọn họ tới Tử Vong động, để chiếm đoạt “Địa Tiên kỳ thư” của tôn sư chứ chẳng sai. Cứ như hình thái này, ngoài bọn đạo nhân hiện diện có lẽ hãy còn một số đông hòa thượng tăng nhân khác ẩn mình trong chỗ kín, chờ lệnh ào ra tấn công ta liên tục không sai. Bây giờ ta thử hỏi Đáo Diên lão tiên bối xem phá trận pháp này bằng phương pháp nào?

Thâm tính xong, Hàn Tử Kỳ dùng bí pháp “Truyền âm nhập mật” hướng về phía ngọn núi:

- Đại sư, bọn hòa thượng, đạo nhân đang lập “Võ Đang Kim Kiếm trận” quyết bắt cho bằng được tại hạ, đại sư có biết qua trận pháp này không?

Không nghe tiếng đáp ứng của Đáo Diên hòa thượng, Hàn Tử Kỳ lại hỏi thêm hai lần nữa, vẫn im bật. Hình như lão đạo nhân đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Hàn Tử Kỳ thăm tiếc:

- Lúc còn ở trong bí thất ta đã từng đọc qua các kỳ trận cổ kim của tất cả các đại môn phái, ta đã có đọc qua “Võ Đang Kim Kiếm trận” này rồi, luôn cả “Đạt Ma thập bát kiếm trận” của môn phái Thiếu Lâm, tiếc vì tôn sư ta kỳ hạn chỉ cho ta ở lại Tử Vọng động đúng hai tháng, không đủ thời gian học thêm trận pháp, bằng không đêm nay ta phá luôn tất cả các kỳ trận của Ngũ đại môn phái, xem bọn chúng còn khua môi múa mỏ nữa hay không.

Dù không thỉnh giáo được nơi Đảo Diên hòa thượng và cũng bất thông trận pháp, nhưng Hàn Tử Kỳ vẫn kỳ vọng nơi thanh Tử Hư thần kiếm, thanh kiếm của tôn sư Địa Tiên tôn giả đã từng làm bạt vía, bay hồn cao thủ võ lâm cách đây trên một trăm năm và ba chiêu “Cửu Trùng tam thức” có thể thoát khỏi trận này, chỉ có điều khó khăn cho chàng là không thể diễn ra một trận sát kiếp đối với bọn Huyền Thông đạo trưởng, bởi họ là những kẻ tu hành trên danh nghĩa, nếu chàng giết họ sẽ bị đắc tội với đức Phật tổ từ bi. Do đó, chàng không lòng sử dụng chiêu “Cửu Trùng tam thức” chỉ vì chiêu này khi xuất ra nhất định phải có vài người nằm xuống theo lời chỉ dẫn giải trong bí kíp “Địa Tiên kỳ thư”.

Bản tính vốn kiên cường bất khuất lâu nay, Hàn Tử Kỳ cười lớn:

- Võ Đang kiếm trận là cái quái gì. Ta không xem cái trận quỷ quái này ra làm sao cả.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tung Hoành Giữa Trùng Vây

Huyền Thông đạo trưởng phẫn nộ:

H

- Tiểu thí chủ tuổi tác hãy con quá trẻ, nhưng lòng tự thị, tự phụ quá cao, đêm nay bản đạo sẽ bắt cho bằng được người mang về bản môn giao nộp cho lão Chưởng môn nhân trừng trị người về tội bất kính đối với Ngũ đại môn phái.

Hàn Tử Kỳ khinh khinh:

- Lão đạo nhân chỉ có cái tài hù dọa trẻ con. Ta phá trận cho lão xem.

Tử Hư thân kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ rung một cái, vẽ thành vòng tròn. Tức thì hàng trùm kiếm ảnh màu tím tủa qua các hướng nhằm vào ba mươi sáu tên đạo sĩ Võ Đang.

Hàn Tử Kỳ chỉ xuất chiêu “Hàng Ma tam thức” thăm dò trận pháp của lão đạo nhân.

Trước đó phút giây, Huyền Thông đạo trưởng đã phất cánh tay áo rộng quát:

- Xuất trận!

Một loạt tiếng hô vang:

- Tuân lệnh!

Cùng trong tiếng hô, ba mươi sáu tên đạo sĩ cùng lướt vung thanh kiếm vàng tạo thành bức tường kiếm ảnh chói lòa cả mắt từ bốn phương tám hướng đổ ập vào vị trí Hàn Tử Kỳ.

Xem qua trận “Võ Đang kiếm trận” khác hẳn “Kim Cang trận pháp”, ba mươi sáu tên đạo sĩ chỉ đứng trụ tại chỗ xuất chiêu không hề di dịch một bước nào, khiến cho kiếm thể càng thêm mãnh liệt và vô cùng huyền diệu.

Từng loạt kiếm âm nổ vang, từng chùm tia lửa bắn xẹt vào không gian, song phương dang ra rồi xấp lại...

Lúc bấy giờ, trên đấu trường chu vi hai mươi trượng kiếm ảnh chớp lòe, kiếm khí vút vọt phóng lên cao

hơn năm mươi trượng, sáng rực khắp cả núi đồi, hai bên chỉ cần sơ hở một đường tơ, kẻ tóc là mất mạng ngay tức khắc.

Hàn Tử Kỳ giống như con Tiểu thần long đùa mây, giỡn sóng, tung hoành giữa vùng kiếm ảnh trùng trùng, liên tục xuất chiêu “Hàng Ma tam thức” che phía trước, ngăn phía sau, đồng thời điểm vào tử huyết của tên đạo sĩ nào gần nhất, thỉnh thoảng có tiếng kiếm bay vèo vèo. Dĩ nhiên đó là kim kiếm của một đạo nhân nào đó bị Tử Hư thần kiếm chặt cụt. Tên đạo sĩ lùi ra ngoài, tên khác liền xông vào thay thế.

Huyền Thông đạo trưởng đứng phía ngoài lược trận luôn miệng quát tháo, ra lệnh tiến thoái, tới lui nhịp nhàng, điều động trận đấu càng lúc càng thêm khốc liệt.

Hàn Tử Kỳ đã xuất luôn ba chiêu “Hàng Ma nhất thức”, “Hàng Ma nhị thức” và “Hàng Ma tam thức” gồm có một trăm sáu mươi bốn thức, thế trận vẫn còn quân bình, chưa bên nào chiếm được cái thế thượng phong. Xem qua “Võ Đang kiếm trận” lợi hại gấp hai lần “Kim Cang trận pháp”

Sau năm mươi hiệp Hàn Tử Kỳ chưa phá nổi vòng vây “Võ Đang Kim Kiếm trận” bởi khi Tử Hư thần kiếm vừa chém cụt một vài thanh kim kiếm, tức thì có một vài tên đạo sĩ khác phóng vào thay thế, chàng không thể lao ra ngoài được. Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Trận này lợi hại gấp thập phần trận trước, nếu ta không sử dụng tuyệt chiêu “Cửu Trùng tam thức” của tôn sư, làm thế nào phá nổi vòng vây. Giờ ta hãy xuất chiêu “Cửu Trùng nhất thức” xem kết quả thế nào.

Nhưng chàng lại tự vấn:

- Cứ như lời dẫn giải trong bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” bất cứ xuất chiêu nào trong ba chiêu đều có kẻ nằm xuống, ta có nên sát hại kẻ tu hành không? Hay là ta nói trước với lão đạo nhân bại hoại kia để khỏi phải trách nhiệm về cái chết của bọn họ ở sau này.

Nghĩ xong, Hàn Tử Kỳ hét:

- Ngừng tay.

Tiếng hét xé nát không gian của Hàn Tử Kỳ khiến cho ba mươi tên đạo sĩ giật mình ngưng kiếm lui trở ra.

Huyền Thông đạo trưởng cười lớn:

- Tiểu thí chủ đã trông thấy trận “Võ Đang Kim Kiếm trận” như thế nào rồi chứ? Hãy mau qui hàng cho sớm, bản đạo sẽ niệm chút đức từ bi khoan thứ cho ngươi, bằng cứ cưỡng ngạnh chờ khi bắt được, hậu quả ngươi sẽ bị nhốt trong “địa lao” trọn đời không bao giờ trông thấy ánh sáng mặt trời nữa.

Hàn Tử Kỳ nghiêm giọng:

- Lão đạo nhân đứng năm mộng giữa ban ngày. Trước khi phá trận này ta có điều muốn nói với đạo nhân.

- Điều gì tiểu thí chủ cứ nói, bản đạo xem có thể chấp nhận được hay không?

- Trong khi ta phá trận chắc chắn phải có một vài kẻ nằm xuống, ta muốn hỏi lão một điều: Lão có chịu trách nhiệm về cái chết của họ mà không trút tội cho ta? Lão có dám không?

Huyền Thông đạo trưởng thở dài:

- Trên giang hồ từ xưa đến nay, khi hai bên đánh nhau, thắng bại tử sinh là thường sự.

Nay bản đạo đã bày ra trận này, nếu chẳng may có một tên môn đồ vong mạng, cố nhiên ta sẽ nhận lấy trách nhiệm, can gì phải trút lỗi cho người, chịu lấy tiếng dèm pha, phỉ báng của thiên hạ.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Còn một điều nữa ta nói luôn. Lúc này lão đạo nhân có ra điều kiện nếu ta phá được trận Võ Đang Kim Kiếm trận này, lão sẽ tự khắc mở vòng vây cho ta ra đi phải không?

Huyền Thông đạo trưởng xác nhận:

- Nhà Phật cấm vọng ngôn, bản đạo là kẻ tu hành lẽ nào lại nói dối với người. Nếu người thoát khỏi vòng vây, người cứ ra đi thong thả, không một ai ngăn cản người đâu.

Hàn Tử Kỳ đồng dạc:

- Được rồi! Lão đạo nhân hãy mở to hai con mắt coi ta phá Võ Đang Kim Kiếm trận của lão...

Huyền Thông đạo trưởng quát to:

- Xuất trận!

Ba mươi sáu tên đạo sĩ hô to, cùng vung kiếm sáng lòe từ mười phương tám hướng tấn công Hàn Tử Kỳ, trông như chiếc lưới tử thần chụp xuống.

Đồng một lúc, Hàn Tử Kỳ hét lên một tiếng trở thần oai, thanh Tử Hư thần kiếm rung lên mấy cái, xuất ngay chiêu “Cửu Trùng nhất thức”. Kiếm quang màu tía rợn người tua tủa tuôn qua tám hướng kèm theo kiếm khí ào ào như một trận mưa giông, nhằm vào tất cả vị trí của ba mươi sáu tên đạo sĩ.

Tử Hư thần kiếm khi ra oai đất bằng liền nổi sóng, khiến cho quần tăng phía ngoài khiếp đảm lo sợ cho số phận của đồng đạo trong trận Võ Đang Kim Kiếm trận.

Đến cả Chí Thiên đại sư, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô cũng đều kinh hãi, trở to mắt nhìn Tử Hư thần kiếm đang lúc tung hoành.

Huyền Thông đạo trưởng liệu thế không xong, quát to như sấm nổ:

- Lui mau!

Lão đạo nhân hiểu rõ nếu giữ nguyên tình trạng chắc chắn sẽ có vài tên đạo hữu vong mạng, nên khẩn cấp ra lệnh tháo lui.

Nghe tiếng quát của Huyền Thông đạo trưởng cùng một lúc ba mươi sáu tên đạo sĩ thu hồi kim kiếm, nhảy ngược về phía sau một trượng tránh khỏi ánh sáng tử thần chỉ trong gang tấc.

Động tác của quần đạo đã nhanh như chớp, nhưng vẫn còn hai tên đạo sĩ lùi không kịp, thanh kim kiếm bị Tử Hư thần kiếm chém cụt tận cán rơi xuống đất kêu loảng xoảng.

Thoáng nhận thấy có chỗ trống, Hàn Tử Kỳ toan sử dụng thân pháp “Hành Không Đẳng Bộ” vượt qua trùng vây, nhưng tức thì đã có hai tên đạo sĩ khác nhảy vào lấp kín, khiến chàng phải ngưng lại.

Hàn Tử Kỳ nghĩ bụng:

- Rõ ràng lão đạo nhân quái quỷ này đang sử dụng “Luân xa trận” hỗ trợ cho Võ Đang Kim Kiếm trận, thay thế nhau chờ cho đến khi ta mệt sức, cả bọn năm lão nam nữ đạo nhân sẽ xuất thủ bắt ta không hề sai.

Đang lúc Hàn Tử Kỳ nghĩ ngợi, Huyền Thông đạo trưởng đã la to:

- Xuất trận!

Âm thanh của Huyền Thông đạo trưởng có đó, ba mươi sáu tên đạo sĩ Võ Đang đã từ tám hướng ào ạt xông vào, cùng lượt vung kim kiếm tấn công Hàn Tử Kỳ như vũ bão.

Hàn Tử Kỳ rung thanh Tử Hư thần kiếm tạo thành bức tường kiếm ảnh màu tía ngăn chặn ba mươi sáu thanh kim kiếm lại, suy nghĩ để lấy một quyết định cuối cùng.

Vừa giao đấu với ba mươi sáu tên đạo sĩ Võ Đang, Hàn Tử Kỳ vừa thầm tính:

- Cái lão đạo nhân bại hoại này thật là khôn quỷ. Lão hiểu rõ sự lợi hại của chiêu “Cửu Trùng nhất thức” như thế nào nên lão ra lệnh cho ba mươi sáu tên đạo sĩ kia rút lui, rồi liền trở lại trận. Lão đã làm to, giờ ta hãy sử dụng tuyệt chiêu “Cửu Trùng nhị thức” giết chết một số đạo sĩ, phá vỡ trận này cho lão biết đâu là lợi hại. Theo lời chú giải chiêu “Cửu Trùng nhất thức” còn có thể thoái chết, nhưng hai chiêu “Cửu Trùng nhị thức” và “Cửu Trùng tam thức” khi xuất ra rồi cho dù bậc kỳ nhân cũng vong mạng đừng nói tới bọn đạo nhân què quặt này. Có điều ta phải suy nghĩ cho cạn hiện giờ có nên xuất chiêu đó hay không?

Hàn Tử Kỳ cứ mãi dẫn đo, cân nhắc, nửa muốn xuất chiêu “Cửu Trùng nhị thức” nửa lại không, nhất thời chưa lấy được một quyết định cuối cùng.

Trận giao đấu vẫn diễn ra như trước, ba mươi sáu tên đạo sĩ chọt tiến chọt lui, chọt qua, chọt lại nhanh như chớp. Bọn chúng theo lệnh Huyền Thông đạo trưởng lược trận quát tháo liên liên ở bên ngoài.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Dục Hoãn Cầu Mưu

Đang khi Huyền Thông đạo trưởng đứng phía ngoài điều khiển trận pháp, thành linh chẳng rõ từ phương hướng nào một chiếc bóng lao tới đứng phía sau lão đạo nhân.

Đ

Dù đang điều khiển trận pháp nhưng thính lực của Huyền Thông đạo trưởng rất tinh vi, thoáng nghe tiếng gió nhẹ, lão đạo nhân giật mình quay lại đưa mắt nhìn.

Trước mặt Huyền Thông đạo trưởng xuất hiện một lão hòa thượng mặt dài như mặt ngựa, râu dê, thân hình gầy ốm, mắt sáng như hai ngọn đèn thần, đứng sừng sững.

Nhận ra lão hòa thượng mặt dài, Huyền Thông đạo trưởng cau mày khó chịu nhưng đã vội vàng chấp tay:

- Ai di đà Phật, tướng cao nhân nào, lại là Đảo Diên đạo hữu đó ư?

Đảo Diên hòa thượng chưa có lời, quét cặp mắt sáng rực nhìn vào trận Võ Đang Kim Kiếm trận một lượt.

Huyền Thông đạo trưởng khách khí:

- Đảo Diên đạo hữu thảng năm phiêu bạt thiên nhai, ngao du sơn thủy khắp cả hai vùng trung thổ, hưởng phúc tiêu dao, nhàn hạ trọn đời, bần đạo vô cùng bái phục!

Dứt câu, Huyền Thông đạo trưởng vái dài, một đạo ám kình kích tới Đảo Diên hòa thượng.

Làm như chưa biết Huyền Thông đạo trưởng ám kích, Đảo Diên hòa thượng hất nhẹ cánh tay áo cà sa rộng thùng thình, cất tiếng cười hênh hếch. Tiếng cười khô khan, nhưng âm thanh như có hàng ngàn vạn mũi kim bén nhọn xóay vào tai mọi người vô cùng nhức nhối.

Lão hòa thượng nói:

- Bần tăng thảng năm bôn ba lận lợi khắp cả hai miền Trung thổ, đến vùng quan ngoại, lại tới Thổ Phồn, sang Tây vực, rồi trở về Hàn Châu, dạo cảnh Ngũ hồ, dạo núi Kỳ sơn, ngắm từng bầy nhạn Hồi nhạn phong, không được một phút giây nào ngừng nghỉ, sao bằng lão đạo sĩ nửa đêm trăng thanh gió mát, cảnh sắc rừng núi hữu tình, dẫn dắt hàng trăm nam nữ tăng nhân từ chùa Thiếu Lâm tới đây, nô đùa cùng một gã

tiểu tử không mẹ không cha, không thân bằng, quyến thuộc. Bần tăng sợ e rằng nếu chuyện này tai tiếng tới bọn giang hồ, Ngũ đại môn phái sẽ bị mang danh cây sứt đong người bức bách một đứa bé thơ ngàn đời không sao gọi sạch. Bần tăng mạo muội có mấy lời trung ngôn nghịch nhĩ, xin thứ cho... thứ cho...

Nói xong, Đào Diên hòa thượng lại cất tiếng cười hềnh hếch, hình như đạo ám kinh của Huyền Thông đạo trưởng kích vừa rồi bị cái hất tay của lão hóa giải âm thầm không có một ai nghe thấy.

Huyền Thông đạo trưởng kinh hãi nghĩ thầm:

- Lão hòa thượng quý quái này kiếm điều sỉ nhục ta, luôn cả Chí Thiên đạo hữu, thật đáng hận, nhưng cách chẳng bao lâu xem ra công lực của lão cao thâm đáng sợ, ta hãy nên nhẫn nại, sau này gặp lại sẽ hay.

Sắc mặt Huyền Thông đạo trưởng không hề thay đổi, lại cất giọng ôn nhu:

- Đào Diên đạo hữu đã chỉ giáo quá lời rồi. Bần đạo và chư vị nam nữ đạo hữu vâng pháp lệnh của năm vị Chưởng môn nhân tới đây, thỉnh mời Hàn tiểu thí chủ cùng theo bọn bần đạo về bản tự đàm đạo, nhưng thí chủ không chịu nghe, lại còn dùng lời nặng nề thóa mạ, hành hung với bọn bần đạo, bắt buộc bọn bần đạo phải thi thố chút ít màu sắc võ công buộc gã tình ngộ, hồi tâm đến bản tự hội kiến cùng năm vị Chưởng môn nhân, trần tình mọi việc đã qua trên bước giang hồ của thí chủ, ngoài ra không có hành động ám muội gì đối với gã. Xin Đào Diên đạo hữu chớ nên hiểu lầm.

Đào Diên hòa thượng vẫn cười hềnh hếch:

- Lão đạo nhân quả thật là tinh thông, uyên bác, ứng khẩu như lưu, không có mấy ai bì kịp. Nhưng bần lại mạo muội xin hỏi lão đạo nhân một điều.

Huyền Thông đạo trưởng nhíu mày:

- Đào Diên đạo hữu muốn hỏi bần đạo chuyện gì xin cứ nói thẳng ra, không cần phải dè dặt.

Đào Diên hòa thượng thôi cười, chiếu cặp mắt như hai ngọn đèn nhìn thẳng vào mặt Huyền Thông đạo trưởng.

Lão cất giọng trầm:

- Bần tăng muốn biết năm vị Chưởng môn nhân Ngũ đại môn phái sai người tới đây thỉnh mời gã tiểu tử kia có chuyện gì, lại phải bày đến trận Võ Đang kim kiếm?

Huyền Thông đạo trưởng tránh né:

- Bọn bần đạo là những kẻ thừa hành mệnh lệnh của năm vị Chưởng môn nhân đến mời Hàn tiểu thí chủ về bản tự cho năm vị đàm đạo, ngoài ra bọn bần đạo không biết gì hơn nữa, có điều tiểu thí chủ tới bản tự

sẽ được tiếp đãi nồng hậu, chỉ tại tiểu thí chủ hiếu lắm nên mới xảy ra chuyện đáng tiếc đó thôi.

Chợt Đào Diên hòa thượng thôi cười, đổi sắc:

- Phật gia cấm tăng nhân về tội vọng ngôn, lão đạo nhân nói dối với bản tăng rồi, lão không sợ đả tội với Phật tổ hay sao?

Huyền Thông đạo trưởng nén cơn giận dữ:

- Bản đạo đã nói dối chuyện gì xin Đào Diên đạo hữu nói cho bản đạo biết?

Đào Diên hòa thượng nghiêm lạnh:

- Ngũ đại môn phái đi tìm bắt gã tiểu tử họ Hàn chỉ vì một món bảo vật, lão đạo nhân lừa phỉnh được ai chứ.

Huyền Thông đạo trưởng giật mình:

- Món bảo vật gì?

Đào Diên hòa thượng lớn tiếng:

- Bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” có đúng không nào?

Huyền Thông đạo trưởng biến sắc, liền nổi giận:

- Đào Diên đạo hữu đã sai lầm, Ngũ đại môn phái không phải vì bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” mà mục đích tìm tiểu thí chủ họ Hàn về một chuyện khác.

- Chuyện gì?

- Một mối cừu thù cách nay trên một trăm năm về trước.

- Ngũ đại môn phái đã có cừu thù với ai, sao lại tìm gã tiểu tử họ Hàn?

Huyền Thông đạo trưởng hậm hực:

- Lão Địa Tiên tôn giả. Năm xưa lão đã gây tử thương cho ba vị Chương môn nhân Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My tại bình nguyên Thập Lý, cuộc diện bọn bản đạo diễn ra đêm nay chỉ vì mối cừu thù đó.

Đào Diên hòa thượng hỏi lại:

- Ý định của Ngũ đại môn phái thế nào?

- Đưa gã tiểu tử họ Hàn về bản tự, để gã nói cho năm vị chưởng môn nhân biết hiện nay Tử Vong động ở nơi nào, sau đó đi tìm lão Địa Tiên tôn giả hỏi tội...

- Ha ha... ha ha ha...

Đào Diên hòa thượng cất tiếng cười vừa khinh khỉnh vừa châm chọc Huyền Thông đạo trưởng.

Không còn có thể nhẫn nại nổi nữa, Huyền Thông đạo trưởng trợn mắt hăn học:

- Đào Diên đạo hữu cười chuyện gì?

Đào Diên hòa thượng thôi cười, chỉnh lại sắc diện một cách hết sức nghiêm túc:

- Bần tăng cười cho chư vị chưởng môn nhân Ngũ đại môn phái đã từ sai lầm này đến lỗi lầm khác, tự mình tạo ra tai họa cho mình lại còn oán trách nổi ai.

- Đào Diên đạo hữu muốn nói gì? Chư vị Chưởng môn nhân bọn bần đạo đã sai lầm điều gì?

Đào Diên hòa thượng sang sảng giọng:

- Trận đại lưu huyết cách hơn một trăm năm về trước, là do ba Chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My chủ trì. Ba vị này đã tụ tập gần một ngàn cao thủ Hắc, Bạch vây đánh lão đại kỳ nhân Địa Tiên tôn giả tại bình nguyên Thập Lý, đòi lão đại tiên bối phải giao nộp quyển “Địa Tiên kỳ thư”, bắt buộc lão nhân phải động thủ tự vệ. Ba vị Chưởng môn nhân kém tài nên phải vong mạng, còn trách cứ ai? Ngũ đại môn phái không biết nhận cái lỗi của mình, đêm nay lại còn vô cớ chặn đường gã tiểu tử họ Hàn nơi đây đòi gã phải chỉ nơi trú ẩn của tôn sư của gã một cách vô cùng phi lý, bọn võ lâm nghe được cái tin này sẽ chê cười đến dường nào.

Ngừng lại, lão hòa thượng thêm:

- Và lại lão đại kỳ nhân Địa Tiên tôn giả đã qui tiên từ lâu, còn đâu để chư vị Chưởng môn nhân đi tìm lão nhân rửa thù tiết hận. Lão đạo nhân đã nghe rõ rồi chứ?

Huyền Thông đạo trưởng sừng sốt chỉ lấy mắt nhìn Đào Diên hòa thượng, chưa nói thêm được một lời nào.

Đào Diên hòa thượng nhận ra điều đó, lại dọa dẫm Huyền Thông đạo trưởng:

- Lão đạo nhân cũng cần phải biết, gã tiểu tử họ Hàn kia đã lọt vào Tử Vong động, tất nhiên gã đã lãnh hội được các tuyệt chiêu trong “Địa Tiên kỳ thư” của lão đại kỳ nhân Địa Tiên tôn giả năm xưa, đã từng giết hàng trăm cao thủ trong hai đạo Hắc, Bạch. Giờ đây nếu gã có lòng hiếu sát, bức bách gã cùng đường, gã sẽ xuất các chiêu đó chắc chắn trận đại lưu huyết năm xưa sẽ tái diễn tại ngọn núi này, thân sẽ chất thành

gò, máu sẽ chảy thành suối, hàng trăm người chết, hàng trăm người bị tàn phế vô công, cũng chưa chắc gì bắt được gã.

Chừng đó, Ngũ đại môn phái lại mang thêm cái nhục thua trận một tên thiếu niên vô danh tiểu tốt, tuổi chưa tròn hai mươi, còn mặt mũi nào dám xưng hô là ngôi sao Nam Tào, Bắc Đẩu nữa. Cái đạo lý ấy chẳng hiểu chư vị đạo nhân có nghĩ tới chưa?

Huyền Thông đạo trưởng vẫn im lặng, biết Đảo Diên hòa thượng nói thật, chưa tìm được lời nào đáp ứng.

Đảo Diên hòa thượng nghĩ thầm:

- Lão đã sợ rồi, ta hãy giáng thêm một đòn nữa cho lão nhụt chí luôn, không còn thiết tới chuyện điều động trận “Võ Đang kim kiếm” nữa, cốt sao dài dòng, cho gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ phá trận.

Đảo Diên hòa thượng lòng vòng:

- Ngoài ra, lại còn một chuyện rất quan trọng này nữa, lão đạo nhân có muốn biết hay không?

Cho tới bây giờ Huyền Thông đạo trưởng mới mở miệng:

- Chuyện gì rất quan trọng Đảo Diên đạo hữu hãy nói cho bản đạo nghe.

- Lão đạo nhân có nghe câu “Duật bạn tương trì ngư ông đắc lợi không”

Huyền Thông đạo trưởng cau mày:

- Đạo hữu nói câu đó với dụng ý gì?

Sắc mặt của Đảo Diên hòa thượng trở nên trầm trọng khác thường:

- Hiện nay có hàng trăm cao thủ sắp tới đây, bọn họ cũng đi tìm tiểu tử họ Hàn đoạt bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” tất nhiên bọn này là những nhân vật đang gây khủng khiếp trên giang hồ. Ngũ đại môn phái có đương đầu nổi với bọn họ không?

Huyền Thông đạo trưởng nghi hoặc:

- Đảo Diên đạo hữu muốn nói bọn cao thủ nào?

Đảo Diên hòa thượng cố trừ trừ câu chuyện:

- Trước khi trả lời lão đạo nhân, bản tăng muốn biết khi bọn họ tới đây, lão đạo nhân đối phó cách nào?

- Cố nhiên bọn Bần đạo vì danh dự Ngũ đại môn phái phải chống lại bọn người đó đâu còn cách nào khác hơn nữa.

Đào Diên hòa thượng gật gù như rất hài lòng:

- Tốt lắm, nhưng bần tăng lại xin hỏi lão đạo nhân có quyết tâm chống bọn họ cho tới cùng hay nửa chừng bỏ chạy, bỏ mặc tiêu tử họ Hàn một mình đối đầu với bọn họ?

Huyền Thông đạo trưởng nổi giận:

- Ngũ đại môn phái lãnh đạo hàng ngũ Bạch đạo xưa nay chưa từng lùi bước trước một cường lực nào, lẽ đâu nửa chừng lại bỏ chạy, còn gì là thanh danh nữa.

- Hay lắm, hiện giờ bọn chúng sắp tới đây rồi, lão đạo nhân hãy chuẩn bị cho mau...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Vượt Trùng Vân

Đến đây, bỗng nghe có tiếng hét từ trong “Võ Đang Kim Kiếm trận”. Liền đó, hai tiếng rú uất nghẹn, hai cây thịt ngã xuống, một bóng người bắn vọt lên không, đảo nhanh nửa vòng lao thẳng tới đáp gần xuống bên cạnh Đảo Diên hòa thượng. Bóng người đó chính là Hàn Tử Kỳ.

Đ

Vừa rồi trong “Võ Đang Kim Kiếm trận”, Hàn Tử Kỳ trông thấy Đảo Diên hòa thượng xuất hiện, đứng nói chuyện dài dòng cùng Huyền Thông đạo trưởng, chàng hiểu ngay lão nhân cầm chân lão kia cho chàng phá trận.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Nếu ta cứ mãi trì hoãn không chịu hạ độc thủ thì còn cơ hội nào nữa chứ.

Quyết định xong, Hàn Tử Kỳ hét lên một tiếng thị uy, xuất chiêu “Cửu Trùng nhị thức” nhắm vào ba tên đạo sĩ đứng chặn bên phía Đảo Diên hòa thượng...

Tử Hư thần kiếm được dịp trở thân oai chém hai tên đạo sĩ bay đầu, thân ngã ra, bày một lỗ trống, Hàn Tử Kỳ liền thi triển thân pháp “Hành Không Đẳng Bộ” thoát ra khỏi “Võ Đang Kim Kiếm trận” một cách dễ dàng.

Quần tăng kinh hoàng, chôn chân tại chỗ, trở hàng trăm cặp mắt dồn về phía Hàn Tử Kỳ vẫn còn lăm lăm Tử Hư thần kiếm toát ánh sáng màu tím rợn người.

Huyền Thông đạo trưởng vừa khiếp hãi vừa phẫn nộ mở to cặp mắt nhìn thanh Tử Hư thần kiếm.

Chí Thiên đại sư, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân, Diệu Huyền sư cô kinh hãi, nhưng liền bước tới gần Đảo Diên hòa thượng và Hàn Tử Kỳ dàn hàng ngang.

Chí Thiên đại sư chấp hai tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Hàn thí chủ lại theo vết xưa của lão Địa Tiên tôn giả, nhúng vào máu của tăng đồ Phật môn nữa rồi. Bọn bần tăng đâu có thể bỏ qua chuyện này được.

Hàn Tử Kỳ nhìn Huyền Thông đạo trưởng cười nhạt:

- Lão đạo trưởng đã có lời cam kết với ta rồi. Đạo trưởng hãy trả lời lão hòa thượng.

Huyền Thông đạo trưởng ngập ngừng:

- Lúc này bản đạo có lời cam kết với Hàn thí chủ thật, nhưng thí chủ đã hành động quá đáng, vượt qua ngoài giới hạn của bản đạo, chuyện này thí chủ phải nói chuyện với Chí Thiên đạo hữu.

Hàn Tử Kỳ cười khinh miệt:

- Lão đạo trưởng tráo trở thật tài tình, miệng mồm chẳng có ai bì kịp, tại hạ vô cùng khâm phục, bây giờ tại hạ hỏi, chư vị muốn gì?

Chí Thiên đại sư đáp lời:

- A di đà Phật! Bây giờ Hàn thí chủ hãy đi theo bọn bản tăng đến bản tự cho lão Chưởng môn nhân xử lý về chuyện này, bản tăng không dám tự mình định đoạt.

Hàn Tử Kỳ giận dữ:

- Nếu ta không đi các người làm gì ta đã chứ?

- A di đà Phật! Nếu Hàn thí chủ bất ngộ, cưỡng lệnh Phật pháp, bắt buộc bản tăng và tất cả tăng nhân có mặt nơi đây phải động thủ đưa thí chủ về bản tự.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Câm mồm lão lại! Ta cần nói cho các người được rõ. Vừa rồi ta nghĩ các người là những kẻ tu hành nên không nỡ mạnh tay sát phạt, các người ngu xuẩn hiểu lầm cái thiện chí của ta, hết bầy trận này tới bầy trận khác, với tham vọng giết ta đoạt lấy bí kíp Địa Tiên kỳ thư lại còn dám cả gan sỉ nhục tôn sư ta. Hành động của các người khiến cho đức Phật tổ cũng phải hổ thẹn, kể từ giờ phút này ta xem các người không phải là những bậc tu hành chân chính, mà là những tên đại ma đầu đội lốt nhà Phật đáng giết để trừ đi tai họa cho giang hồ...

Chàng nhìn lướt qua năm vị nam nữ đạo nhân dẫn mạnh từng tiếng:

- Nếu các người dám bày thêm một trận nữa, ta sẽ giết tất cả những người có mặt ở nơi đây không chừa sót một tên nào, xem năm lão Chưởng môn nhân của các người làm gì được ta.

Chàng hét to:

- Hãy coi đây!

Tử Hư thần kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ rung dài một cái. Ánh kiếm màu tía vọt ra hai trượng biến thành

mười hai đóa kiếm điểm vào tử huyết mười hai tên hòa thượng trung niên đứng cách năm trượng nhanh như sét giạt.

Huyền Thông đạo trưởng kinh hoàng quát to:

- Tránh mau!

Mười hai tên trung niên hòa thượng hốt hoảng cùng khoa thiết trượng nửa vòng, cùng phóng ngược về phía sau...

Xoảng... xoảng... xoảng...

Mười hai cây thiết trượng bị Tử Hư thần kiếm chém cụt phân nửa, bọn hòa thượng thoát chết trong chỉ một kẽ tóc đường tơ.

Quần tăng thầy đều khiếp đảm. Năm vị nam nữ đạo nhân đứng trơ như những pho tượng.

Cho đến bây giờ họ mới biết sự lợi hại của chiêu “Cửu Trùng tam thức” như thế nào và hiểu rằng Hàn Tử Kỳ không hề dọa dẫm.

Hàn Tử Kỳ cười khinh:

- Thế nào? Các người đã trông thấy rồi chứ? Có đủ gan mật bày khai trận thế ra ta xem.

Trong lòng vốn đã khiếp thềm nhưng Không Không sư thái cậy có sợi dây Phược ma thẳng, đã từng trói Hàn Tử Kỳ nơi vực tử thần. Sư thái bước tới:

- Tiểu tử đừng tự phụ, bản bần ni sẽ bắt người.

Phất tay ra phía sau, Không Không sư thái hét:

- Khốn ma thẳng trận pháp bày khai...

Từ phía sau một loạt tiếng trong trẻo nổi lên, mười hai vị ni cô trẻ tuổi xinh đẹp, mỗi vị cầm một sợi Phược ma thẳng lướt tới.

Hàn Tử Kỳ ngó thấy mười hai vị ni cô, cất tiếng cười khanh khách:

- À ra các người định bày khai “Mỹ nhân kỳ trận” bắt ta đó sao? Đừng tưởng ta không dám giết.

Chàng trở Tử Hư thần kiếm vào mười hai vị ni cô xinh đẹp hét:

- Lui mau!

Thanh Tử Hư thần kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ lay động, nhưng Đảo Diên hòa thượng đã cất tiếng cười hềnh hếch:

- Tiểu tử ngưng tay, đã có kẻ tới rồi... tới rồi...

Lão nhân trở tay về phía trước mặt. Bọn Chí Thiên đại sư hướng mắt nhìn theo.

Cách đầu tràng xa xa, hàng trăm chiếc ma đăng xanh rờn đang tiến tới nhanh lẹ như những vì sao xẹt trên bầu trời.

Chí Thiên đại sư hô to:

- Luân Hồi giáo!

Đảo Diên hòa thượng cười khẩy:

- Phải đấy, lúc nãy bản tăng đã có báo nguy với chư vị rồi, chư vị không nghe cứ cãi lộn với gã tiểu tử, bây giờ có muốn chạy trốn cũng không còn kịp nữa rồi...

Lão giễu cợt:

- Lâu nay chư vị là những bậc tu hành chân chính, chắc ai nấy hãy còn trinh tiết, tất sẽ được ả hồ ly mặt ngọc Diệu Nguyệt Hồ đặc biệt chiếu cố, đưa chư vị vào “Luyện Hồn phòng” chỉ luyện trong vòng vài ngày sẽ thành chánh quả không sai...

Nói dứt Đảo Diên hòa thượng lại cất tiếng cười hềnh hếch, nghe khó chịu vô cùng.

Sự xuất hiện bất ngờ của Luân Hồi giáo khiến cho tình hình tức thì đảo lộn, năm vị nam nữ đạo nhân thấy đều khẩn trương lên, ai nấy lo đối phó với bọn Luân Hồi giáo, đâu còn có thời giờ gây sự với Đảo Diên hòa thượng và Hàn Tử Kỳ nữa.

Chí Thiên đại sư quát:

- Chuẩn bị!

Tiếng nhạc từ xa vọng tới, âm thanh du dương, huyền hoặc ru hồn người đắm chìm trong cơn mê loạn. Quần tăng lim dim hai mắt thả hồn về tận đâu đâu.

Đến đây, Chí Thiên đại sư mới rõ sự lợi hại của chiếc Ma cầm kia là thế nào, từ lâu lão chỉ nghe giang hồ đồn đãi mà không thấy. Quả lời đồn đãi không sai.

Lão hòa thượng liếc mắt nhìn thấy tất cả trung niên hòa thượng đến trung niên đạo sĩ luôn cả mười hai ni cô xinh đẹp hết thấy đều đứng trơ ra như các pho tượng, cặp mắt lim dim, trong lòng lão càng thêm kinh

sợ.

Chí Thiên đại sư quát to như sấm nổ:

- Tất cả sẵn sàng!

Lão hòa thượng dụng thần công “Sư Tử Hống” với dụng tâm làm cho quần tăng giật mình hồi tỉnh thoát khỏi cơn mê loạn do âm thanh huyền hoặc, du dương của chiếc Ma cầm đang trỗi khúc xa xa.

Quả nhiên kiến hiệu, bọn trung niên đạo nhân, luôn cả mười hai vị nữ ni thấy đều giật mình bừng tỉnh cơn mê, mắt sáng hẳn ra.

Chí Thiên đại sư thầm mừng, lẩm bẩm:

-Ồ, ta đã có thể sử dụng thần công “Sư Tử Hống” chống lại Ma cầm được rồi.

Đột nhiên tiếng nhạc vút cao tận tầng mây, sấm sét cuồng phong liền nổi dậy đầy trời.

Ma cầm đã xuất chiêu khác.

Chí Thiên đại sư vận mười thành xuất chiêu “Sư Tử Hống” quát to sấm rền:

- Tất cả đứng yên!

Quần tăng nghe lệnh liền đứng yên tại chỗ. Đảo Diên hòa thượng quay qua Hàn Tử Kỳ:

- Cơ hội đã đến rồi, sao người chưa chịu chạy đi còn đứng đó.

Hàn Tử Kỳ vốn đã hoài nghi trong bọn Luân Hồi giáo sắp đến kia sẽ có mặt Hồng y nữ, có ý muốn gặp ả đầu thêm một trận thần công nên chần chừ:

- Đại sư...

Đảo Diên hòa thượng gắt:

- Đừng lải nhải. Hãy mau theo bần tăng.

Lão hòa thượng vươn tay chộp lấy mạch môn Hàn Tử Kỳ kìm chặt, cùng lao thẳng lên ngọn núi trông chẳng khác hai làn mây trong cơn gió cuốn...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Âm Thanh Quý Dị

Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng ngó thấy Đảo Diên hòa thượng kìm lấy Hàn Tử Kỳ chạy lên ngọn núi, nhưng không hề phản ứng cũng không đuổi theo truy cản.

C

Hai lão đạo nhân đang lo đối phó với bọn Luân Hồi giáo, âm thanh tiếng nhạc và hàng trăm ma đăng xanh rờn mỗi lúc càng tới gần hơn.

Nhìn hàng trăm ánh ma đăng lướt tới như những vì sao xẹt, Huyền Thông đạo trưởng lo ngại hỏi Chí Thiên đại sư:

- Chí Thiên đạo hữu, bọn chúng sắp đến nơi rồi, chúng ta đối phó cách nào?

Đã sẵn có dự định, Chí Thiên đại sư đáp mau:

- Chúng ta năm người hãy tới chỗ trống phía trước chờ bọn chúng, các chư tăng lập “Bát Môn Kim Tỏa trận” tại đây dẫn dụ những kẻ cầm đầu lọt vào bẫy sống.

Lão hòa thượng phất cánh tay áo cà sa sang bảy mươi hai tầng nhân trung niên truyền lệnh:

- Chư vị lập “Bát Môn Kim Tỏa trận” nhanh lên.

Bảy mươi hai tên trung niên hòa thượng lần đạo sĩ ứng thình, lập tức bày khai kỳ trận.

Chí Thiên đại sư lại quay qua bốn vị nam nữ đạo nhân:

- Chư vị đạo hữu hãy theo bần tăng.

Chí Thiên đại sư nhanh chân đi trước, Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô theo phía sau.

Tới một khoảng đất trống, hai bên vách núi dựng đứng, năm vị nam nữ đạo nhân dừng lại, hướng mắt nhìn hàng trăm chiếc ma đăng chỉ còn cách khoảng ba trăm trượng. Một bọn người lỗ nhổ xuất hiện, đi theo một chiếc kiệu có bốn người khiêng chạy tới như bay.

Huyền Thông đạo trưởng phân vân:

- Chí Thiên đạo hữu, không hiểu đêm nay bọn Luân Hồi giáo có chuyện gì quan trọng lại nửa khuya đi trên con đường này, có phải bọn chúng đi tìm gã tiểu tử họ Hàn chiếm lấy bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” hay là còn một chuyện gì quan trọng khác, đạo hữu có nghĩ ra không?

Chí Thiên đại sư lắc đầu:

- Bàn tăng chưa nghĩ ra chuyện này, có điều mỗi khi bọn Luân Hồi giáo đi đâu lại có chiếc Ma cầm trối giọng là phải có mặt ở Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, dĩ nhiên phải là quan trọng.

Quay sang Không Không sư thái, Chí Thiên đại sư nói:

- Không Không đạo hữu nghĩ thế nào, có đúng như lời bàn tăng vừa nói không?

Không Không sư thái trang trọng:

- Cứ theo thiển ý của bản ni, bọn Luân Hồi giáo xuất hiện đêm nay, một là kéo tới đánh phá một bảo trang hoặc môn phái nào đó, còn hai là ở Ngọc Điện Ma Cơ được tin gã tiểu tử họ Hàn xuất hiện trên con đường này nên đón chặn gã đoạt lấy bí kíp “Địa Tiên kỳ thư”, ngoài ra chẳng còn một điều gì khác nữa.

Chí Thiên đại sư gật đầu:

- Không Không đạo hữu rất hữu lý, bàn tăng cũng vừa chợt nghĩ có thể bọn Luân Hồi giáo hay tin gã tiểu tử họ Hàn đã vào Tử Vong động, luyện được các tuyệt chiêu của lão Địa Tiên tôn giả nên bọn chúng đi tìm gã chiếm đoạt lấy bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” không sai. Còn chuyện bọn chúng đi đánh phá một bảo trang nào đó hay còn nghi vấn, bởi nơi đây không có bảo trang nào cả.

Thái Ất chân nhân góp ý:

- Chí Thiên đạo hữu, nếu quả đúng như lời đạo hữu và Không Không đạo hữu vừa nói ở Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ vì tham vọng bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” sai thuộc hạ tới đây, trong lúc gã đang trên đường đào tẩu, chúng ta còn lưu lại ở đây không khỏi có điều rắc rối, có thể giữa chúng ta và bọn chúng sẽ nổ ra một trận giao tranh về chuyện gã tiểu tử, theo ngu ý của bản đạo, chúng ta hãy sớm rời khỏi nơi này, tránh trước một cuộc xung đột vô ích, lại tạo thêm oán thù với Luân Hồi giáo. Chẳng hiểu chư vị đạo hữu có bằng lòng không?

Ngẫm nghĩ phút giây, cân nhắc những điều lợi hại. Chí Thiên đại sư trầm trầm giọng:

- Những điều Thái Ất đạo hữu vừa phân tích cũng hữu lý, nhưng Ngũ đại môn phái chúng ta ngót năm đời lãnh đạo hàng ngũ Bạch phái, vốn là năm cây trụ cột chống đỡ an nguy của võ lâm, uy danh bao trùm khắp cả hai miền Trung thổ, thanh thế lẫy lừng rộng tới vùng quan ngoại. Tây Vực, Thổ Phồn, nếu đêm nay chúng ta vì ngại một cuộc xung đột với bọn Luân Hồi giáo, rút đi sẽ bị những phần tử bại hoại rêu rao chúng ta là những kẻ khiếm nhược, vừa nghe tới tên Ngọc Điện Ma Cơ là đã bỏ chạy trốn rồi, chuyện này

lan rộng ra chốn giang hồ sẽ vô cùng bất lợi cho Ngũ đại môn phái, chúng ta sẽ mất cả uy tín, làm thế nào còn lãnh đạo hàng ngũ Bạch đạo được nữa. Cứ theo thiên ý của bần tăng, chúng ta cứ ở lại đây chờ bọn Luân Hồi giáo tới dò xem ý tứ của họ thế nào, sau đó tùy theo tình thế mà ứng biến là thượng sách.

Lão hòa thượng nhìn bốn vị nam nữ đạo nhân:

- Chẳng hay chư vị đạo hữu nghĩ thế nào?

Diệu Huyền sư cô giúp ý:

- Nay Chí Thiên đạo hữu đã quyết định ở lại, bọn bần ni phải tuân theo, nhưng binh pháp Tôn Ngô có câu: “Biết người biết ta trăm trận trăm thắng”. Bần ni mạo muội xin hỏi đạo hữu, hiện giờ thực lực của chúng ta có thể thắng nổi bọn Luân Hồi giáo hay không? Về phần võ công, chúng ta tạm thời kham nổi, nhưng về phần chiếc Ma cầm quý quái hớp hồn kia chúng ta phải đối phó cách nào để chư tăng khỏi bị hôn mê trước khi giao tranh với chúng?

Bọn ta sẽ sử dụng lối thần công nào chống lại chiếc Ma cầm?

Huyền Thông đạo trưởng bật khen:

- Diệu Huyền đạo hữu nói không sai. Thực lực của chúng ta sẵn có hiện nay mười hai vị cao tăng, bảy mươi vị hòa thượng và đạo sĩ, mười hai vị nữ ni, ba mươi tám môn đồ, tất cả võ công thầy đều tinh thực, có thể đương đầu nổi với bọn giáo đồ Luân Hồi giáo, nhưng còn chiếc Ma cầm kia lâu nay chúng ta chưa từng chạm trán một lần nào, chúng ta hãy nên thận trọng đo lường sự lợi hại trước khi đối đầu với bọn chúng, đó là sách lược vẹn toàn.

Không Không sư thái nói:

- Môn phái Thiếu Lâm có thần công “Sư Tử Hống” xưa nay không có loại công phu nào địch nổi. Chí Thiên đạo hữu sẽ sử dụng chiêu đó đối phó với Ma cầm, chúng ta bốn người ứng phó với bọn kia, như vậy là kế lưỡng toàn, chư vị đạo hữu có thấy thế không?

Diệu Huyền sư cô tán thưởng:

- Huyền Thông đạo hữu quả thật cao minh. Chúng ta hãy đánh trận này khôi phục lại thanh danh của Ngũ đại môn phái đã lu mờ vì sự xuất hiện của Luân Hồi giáo từ bấy lâu nay, bằng không sẽ mất luôn quyền bá chủ võ lâm, không có cách nào cứu vãn nổi nữa...

Hàng trăm chiếc ma đang lẫn tiếng nhạc ru hồn đã tới gần, chỉ còn cách chừng một trăm trượng. Chí Thiên đại sư nhìn Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô, gấp lên:

- Ba vị đạo hữu hãy lui về phía sau hướng dẫn quần tăng chuẩn bị phát động trận “Bát Môn Kim Tỏa”

mau lên!

Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân, và Diệu Huyền sư cô ứng thỉnh lui trở lại.

Còn lại hai người, Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng đứng song song, mắt hướng về phía đám ma đăng, chờ bọn Luân Hồi giáo tới...

Tiếng nhạc huyền hoặc đã tới gần hai vị đạo nhân rồi im đi. Một chiếc kiệu hoa do bốn gã đàn ông áo đen lực lưỡng khiêng vùn vụt tới. Hai bên có sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo đi kèm, phía sau trên năm mươi tên giáo đồ tay cầm giới đao sáng ngời hộ tống.

Chiếc kiệu hoa ngưng lại cách Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng khoảng hai mươi trượng. Màn kiệu do một tên sứ giả vén lên. Hai ả thiếu nữ áo hồng và áo xanh từ trên kiệu khoan thai bước xuống đất. Hai ả chính là Hồng y nữ và Thanh y nữ.

Hồng y nữ, Thanh y nữ ung dung tiến tới trước mặt hai vị đạo nhân dừng lại. Sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng phía sau lưng hộ vệ.

Chí Thiên đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Chẳng hay nhị vị nữ thí chủ đêm nay đại giá tới đây có chuyện gì?

Đưa mắt nhìn quanh một vòng như muốn tìm kiếm vật gì. Hồng y nữ cất giọng trong như tiếng hạc:

- Chị em chúng ta đi tìm Hàn Tử Kỳ, lão hòa thượng bắt chàng đem đi đâu rồi?

Chí Thiên đại sư nghĩ thầm:

- Xem qua ả này đã có tình ý với gã tiểu tử họ Hàn, nên mới xưng hô như thế, cũng may gã đã chạy rồi, bằng không gã liên kết với ả tấn công chư tăng thật là tai họa.

Chí Thiên đại sư chỉnh sắc:

- A di đà Phật! Bọn bần tăng không hề bắt gã tiểu tử họ Hàn bao giờ, nữ thí chủ đã lầm rồi.

Hồng y nữ trừng đôi mắt:

- Lão hòa thượng đừng ngoa ngôn. Lão là kẻ tu hành tại sao lại vọng ngữ, không sợ đắc tội với Phật tổ ư?

- A di đà Phật! Bần tăng không hề vọng ngữ, sự thật bọn bần tăng không hề bắt gã tiểu tử họ Hàn, nữ thí chủ hãy tin lời bần tăng đã nói.

Hồng y nữ hừ một tiếng:

- Lão hòa thượng đừng nói láo. Rõ ràng vừa rồi bọn lão bày trận vây hãm Hàn Tử Kỳ tại đây, tại sao bây giờ không trông thấy mặt chàng. Bọn lão đã giết chàng đoạt lấy bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” rồi ném thây chàng xuống vực phải không?

Chí Thiên đại sư nén cơn giận dữ:

- Nữ thí chủ không nên hàm hồ. Bần tăng đã nói rồi, bọn bần tăng không hề bắt gã, cũng không hề chiếm đoạt lấy bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” bao giờ.

Hồng y nữ cười gằn:

- Lão hòa thượng lại nói láo nữa rồi. Ta hỏi lão một câu. Có phải vừa rồi bọn lão lập trận vây hãm chàng không?

Biết Hồng y nữ đã rõ chuyện này, Chí Thiên đại sư không giấu diếm, gật đầu:

- Đúng không sai! Bọn bần tăng đã lập trận vây gã tiểu tử, bởi gã quá hung hăng, lại tự cao tự đại, bần tăng muốn dạy cho gã một bài học để gã hối lỗi, ăn năn.

- Hừ! Nhưng Hàn Tử Kỳ bây giờ đang ở nơi đâu sao không thấy?

- Gã tiểu tử đã bỏ chạy đi rồi. Gã chạy lên ngọn núi kia.

Chí Thiên đại sư trở tay lên ngọn núi nơi Hàn Tử Kỳ và Đảo Điên hòa thượng phi thân lên lúc nãy.

Nhìn lên đỉnh núi, trong lòng Hồng y nữ nghi hoặc, lại hừ một tiếng:

- Ta không tin lão hòa thượng được. Lão phải khai thật! Lão bắt chàng đem đi đâu? Có phải đưa chàng về nhốt trong ngục Thiếu Lâm tự hay không? Nói mau, nếu không ta sẽ tới đó đốt chùa.

Huyền Thông đạo trưởng khẽ thầm bên tai Chí Thiên đại sư:

- Nữ thí chủ này quá hỗn hào, Chí Thiên đạo hữu hãy dẫn dụ ả lọt vào trận cho rồi, bắt được hai ả này là chúng ta xem như đã thành công...

Chí Thiên đại sư dùng “Truyền âm” đáp:

- Bần tăng sẽ hành động ngay, Huyền Thông đạo hữu hãy ngăn chặn ả kia cho bần tăng động thủ.

Chí Thiên đại sư hết sức từ hòa:

- Bần tăng đã nói với nữ thí chủ mấy lần rồi, nếu không tin nữ thí chủ cứ đi lục soát.

Lão hòa thượng trở tay về phía “Bát Môn Kim Tỏa trận”. Hồng y nữ đưa mắt nhìn theo ngón tay Chí Thiên đại sư, quan sát phút giây.

Bồng ả giận dữ hét:

- Lão hòa thượng bại hoại, lão bày khia trận đồ quý quái dẫn dụ chị em chúng ta lọt vào để bắt phải không?

Chí Thiên đại sư giật mình thầm nghĩ:

- Không ngờ ả này lại biết đồ trận, chuyện đã lỡ rồi phải cho lỡ luôn, đâu còn cách nào thu hồi lại được.

Lão hòa thượng ướm thử Hồng y nữ:

- Nữ thí chủ bảo đó là đồ trận, nhưng nữ thí chủ có biết là trận gì không?

Hồng y nữ bĩu môi:

- Lão hòa thượng bại hoại tưởng ta không biết trận đó sao? Bát Môn Kim Tỏa trận của phái Thiếu Lâm, Võ Đang là cái quái gì mà đòi bắt nổi chị em chúng ta chứ?

Chí Thiên đại sư sôi giận:

- Nữ thí chủ chớ hồ đồ, lâu nay môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang chủ trương di hòa di quý, khiêm tốn, nhún nhường, nhưng nếu nhị vị nữ thí chủ coi thường Bát Môn Kim Tỏa trận, nhị vị thí chủ hãy vào phá trận thử xem.

Hồng y nữ khinh khinh:

- Lão hòa thượng bại hoại nghĩ rằng chị em chúng ta không phá nổi cái trận quý quái bé nhỏ đó ư? Chị em chúng ta sẽ phát nát cái trận đó cho lão xem.

Ả nhìn thẳng vào mặt Chí Thiên đại sư nói:

- Lâu nay ta nghe chưởng lực, kiếm pháp của hai môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang rất ảo diệu, trước khi phá trận, ta muốn thử qua vài chiêu với lão xem sao.

Quay qua Thanh y nữ, ả khẽ giọng:

- Nhị muội hãy đối phó với lão đạo nhân kia, lão này để mặc ngu tỳ.

Soạt một tiếng thanh thao. Hồng y nữ rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ phát lên màu xanh biêng biếc dị

kỳ, ma quái. Ả thét:

- Nhận chiêu!

Trường kiếm rung một cái, ánh kiếm biêng biếc vọt xa hơn một trượng, chợt hóa thành tám đóa, điểm vào tám nơi tử huyết thượng trung bàn của Chí Thiên đại sư.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ly Hồn Ngư Hương

Chí Thiên đại sư hừ lạnh một tiếng, vung cây thiền trượng nặng ngót hai trăm cân, xuất chiêu “Di Đà Phổ Độ” đón lấy tám mũi kiếm xanh biêng biếc điếm tới.

C

Xoảng...

Kiểm trượng chạm nhau phát ra một tiếng khô khan, lửa tóe ra một vùng, song phương tháo lui một bước rồi lại xáp vào.

Bên này, Thanh y nữ và Huyền Thông đạo trưởng cũng vừa đấu một chiêu, tiếp đến chiêu thứ nhì.

Đến chiêu thứ năm, Hồng y nữ thét:

- Lão hòa thượng hãy xem chiêu Luân Hồi nhất kiếm của ta.

Mũi trường kiếm chậm chậm điếm nhẹ ngay yết hầu của Chí Thiên đại sư trông thẳng có gì nguy hiểm.

Chí Thiên đại sư cười nhạt, vẽ thiền trượng nặng hai trăm cân nửa vòng, toan đánh gãy mũi kiếm xanh biêng biếc của Hồng y nữ, kết thúc trận đấu.

Bất ngờ, khi mũi trường kiếm tới lưng chừng, Hồng y nữ thu lại, chém tạt qua lưng Chí Thiên đại sư.

Chí Thiên đại sư kinh hãi quát to, thu thiền trượng dịch sang bên tránh nhất kiếm đó.

Nhưng đã chậm một tia chớp, một tiếng “soạt” nổi lên, một mảnh áo cà sa của Chí Thiên đại sư bị trường kiếm chém nhằm rơi ngay xuống đất.

Chí Thiên đại sư sững sốt đứng nhìn Hồng y nữ không hề nháy mắt.

Hồng y nữ thu kiếm lại, cười khinh khỉnh:

- Đủ rồi, trượng pháp của môn phái Thiếu Lâm là như thế đó. Bây giờ chúng ta phá “Bát Môn Kim Tỏa trận” của lão hòa thượng bại hoại đây.

Ả tháo lui về phía sau một trượng. Thanh y nữ cũng lùi trở lại đứng bên cạnh.

Hồng y nữ phát tay ra phía sau ra lệnh:

- Chuẩn bị phá trận.

Sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo ứng thình, nhanh lẹ lui trở lại chiếc kiệu hoa biến dạng.

Hồng y nữ, Thanh y nữ hướng mắt về phía “Bát Môn Kim Tỏa trận” dò xét cử động của bảy mươi hai tên trung nhân hòa thượng lẫn đạo sĩ không nói năng gì.

Huyền Thông đạo trưởng tới gần Chí Thiên đại sư nhìn Hồng y nữ và Thanh y nữ đứng im không thấy động tịnh gì. Lão ngạc nhiên:

- Chí Thiên đạo hữu có hiểu hai ả kia phá “Bát Môn Kim Tỏa trận” bằng cách nào không?

Tại sao hai ả rút lui về phía sau rồi im lặng?

Nhìn về phía Hồng y nữ và Thanh y nữ quan sát phút giây. Chí Thiên đại sư đáp:

- Có lẽ hai ả lui trở lại để ra lệnh cho kẻ sử dụng chiếc ma cầm phát động chiêu “Ly Hồn khúc” khiến cho chư tăng trong trận hôn mê rồi hai ả sẽ xông tới phá trận. Huyền Thông đạo hữu hãy chuẩn bị đối phó cho mau.

Huyền Thông đạo trưởng gật đầu:

- Chí Thiên đạo hữu hãy an tâm, bản đạo đã sẵn sàng rồi. Bản đạo sẽ sử dụng chiêu “Ban Nhược thần công đại pháp” hỗ trợ chiêu “Sư Tử Hống” của đạo hữu, chống lại ma cầm, nhưng không hiểu ma âm “Ly Hồn khúc” có ảnh hưởng gì đến chư tăng trong Bát Môn Kim Tỏa trận hay không?

Chí Thiên đại sư trấn an:

- Huyền Thông đạo hữu khỏi phải quan tâm tới điều này. Trận Bát Môn Kim Tỏa cách xa có trên hàng trăm trượng không bị ảnh hưởng bởi Ly Hồn khúc đâu. Bản tăng chỉ tiếc hai ả thật là khôn quỷ chưa chịu xông trận để chúng ta bắt cho sớm đó thôi.

Huyền Thông đạo trưởng toan mở lời chột im đi vì vừa trông thấy từ phía sau chiếc kiệu hoa, sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo lúc này xuất hiện, trong tay mỗi tên cầm một cây ngự hương đã đốt cháy từ từ bước tới, phía sau lại có năm mươi sáu tên giáo đồ vận phục đen tay cũng cầm cây ngự hương, sắp đội ngũ chỉnh tề đi theo sau sáu tên sứ giả.

Không một ai hiểu được sáu tên sứ giả và năm mươi tên Luân Hồi giáo định làm gì mà lại cầm ngự hương bước đi như thế.

Huyền Thông đạo trưởng nghi hoặc:

- Chí Thiên đạo hữu! Bọn chúng định làm gì mà mỗi tên đều cầm một cây ngự hương đi về phía chúng ta như vậy?

Chí Thiên đại sư chú mắt quan sát, rồi lắc đầu:

- Bần tăng chưa đoán được bọn sứ giả kia định làm gì, hãy chờ bọn chúng tới gần xem chúng cầm vật gì trong tay mới hiểu rõ và tìm cách đối phó.

Hai lão đạo nhân chột im lặng, chú mắt nhìn về phía bọn sứ giả Luân Hồi giáo đang chậm chậm tiến về hướng Bát Môn Kim Tòa trận.

Trong lúc đó, Hồng y nữ và Thanh y nữ vẫn đứng bất động, hướng mắt về phía bảy mươi hai tên trung niên hòa thượng lẫn đạo sĩ trong trận, làm như không hay biết sáu tên sứ giả đang hướng dẫn năm mươi sáu tên giáo đồ đang đi tới gần Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng.

Sáu tên sứ giả và năm mươi sáu tên giáo đồ Luân Hồi giáo đi thật chậm, qua khỏi Huyền Thông đạo trưởng và Thanh y nữ tiến về phía Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng.

Chờ khi bọn chúng tới gần, Chí Thiên đại sư chú mắt nhìn kỹ cây ngự hương trong tay bọn sứ giả Luân Hồi giáo, biến hẳn cả sắc mặt, quay sang Huyền Thông đạo trưởng nói mau:

- Nguy rồi, bọn sứ giả Luân Hồi giáo dùng Ly hồn ngự hương phá Bát Môn Kim Tòa trận của chúng ta. Sáu mươi hai cây hương kia có một sức đoạt hồn không thể kháng cự.

Huyền Thông đạo trưởng kinh hãi gấp lên:

- Chí Thiên đạo hữu, chúng ta hãy mau sử dụng thần công “Sư Tử Hống” và “Ban Nhược thần công đại pháp” chặn đứng bọn này đừng cho lọt vào trận, ly hồn ngự hương sẽ làm chư tăng hôn mê. Bát Môn Kim Tòa trận sẽ tan rã.

- A di đà Phật, Phật pháp từ bi vô lượng, phổ độ chúng sinh, nhưng tình thế đã cấp, bắt buộc chúng ta phải sử dụng tới loại thần công, phế thải võ công bọn chúng không còn cách nào hơn được. Huyền Thông đạo hữu, xuất chiêu mau.

Dứt tiếng, Chí Thiên đại sư trụ thân hình vững như cột đồng, ngửa mặt lên trời, vận nội lực gầm lên như sư tử rống, âm thanh rung chuyển khắp cả núi rừng. Đồng thời Huyền Thông đạo trưởng cũng trụ hình, gầm lên như hổ đói vồ mồi. Tức thì, luồng phong ào ào nổi dậy, hướng về phía sáu tên sứ giả và năm mươi sáu tên Luân Hồi giáo cuốn tới.

Cùng lượt với hai lão đan, Hồng y nữ hét:

- Tán Thần khúc!

Hồng y nữ không sử dụng chiêu “Ly Hồn khúc” lại sử dụng chiêu “Tán Thần khúc” chống lại hai loại thần công của Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng bởi ả nghĩ “Ly Hồn khúc” sẽ không đương cự nổi hai loại công phu kia.

Lập tức từ phía sau chiếc kiệu hoa có tiếng nhạc nổi lên. Nhạc vừa rồi, sấm sét dậy trời, kinh phong vụt vụt từng loạt ào ào tuôn về phía Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng liên miên bất tuyệt.

Chỉ trong nháy mắt ba thứ thần công xáp lại, quay quần, xoắn chặt lấy nhau, đưa nhau tốc lên không trung giăng xé lấy nhau, phát ra nhiều tiếng nổ vang rền.

Lạ lùng làm sao, bao nhiêu âm thanh của tiếng gầm tiếng ma cầm trông qua chẳng ảnh hưởng gì tới sáu tên sứ giả và năm mươi sáu tên giáo đồ Luân Hồi giáo, bọn chúng vẫn cầm ngự hương tiến tới...

Hình như chiêu “Tán Thần khúc” đã hóa giải được hai thứ thần công “Sư Tử Hống” và “Ban Nhược thần công đại pháp” của Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng.

Bấy giờ sáu tên sứ giả và năm mươi tên giáo đồ Luân Hồi giáo chỉ còn cách Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng khoảng chừng một trượng, chột ngừng lại.

Bụp... bụp... bụp...

Đột nhiên, sáu mươi hai cây ngự hương trong tay sáu tên sứ giả và năm mươi sáu tên giáo đồ Luân Hồi giáo phát ra những tiếng nổ nho nhỏ khô khan, liền theo ánh sáng chớp chớp, rồi mỗi cây toát ra một luồng khói đen sì, bốc mùi thơm quái dị khiến ai ai hít nhắm tâm thần thấy đều mờ mịt, cơ thể rã rời.

Sáu tên sứ giả và năm mươi tên giáo đồ Luân Hồi lại từ từ tiến tới chỗ Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng bất chấp âm thanh “Sư Tử Hống” và “Ban Nhược thần công đại pháp” chọc thủng cả màng tai.

Rõ ràng bọn chúng không hề khiếp sợ thần công của hai vị đạo nhân Thiếu Lâm và Võ Đang.

Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng ngó thấy cả hai đều kinh hãi, bởi không ngờ bọn Luân Hồi giáo không hề bị ảnh hưởng bởi thần công, lại còn tới gần hai lão, tình thế vô cùng nguy ngập. Nhưng hiện giờ hai lão có muốn thu hồi chiêu thức đã mượn mất rồi.

Sáu tên sứ giả hướng dẫn năm mươi tên giáo đồ Luân Hồi đã đến nơi, thản nhiên đi ngang qua Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng tiến thẳng tới trận Bát Môn Kim Tòa.

Chột nghe Hồng y nữ thét lóng:

- Xung trận!

Im lặng giống như sáu mươi hai pho tượng biết di động, sáu tên sứ giả và năm mươi sáu tên giáo đồ Luân Hồi giáo không đáp ứng, lại chia ra nhiều toán nhỏ, mỗi cây ngự hương cầm trong tay bỗng bùng lên khói đen lan rộng, rồi cùng lượt phóng rào rào vào trong Bát Môn Kim Tỏa trận Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng quá đỗi kinh hoàng, chẳng ai bảo ai cùng lượt thu hồi thần công “Sư Tử Hống” và “Ban Nhược thần công đại pháp” toan lao vào trận cứu nguy cho bọn tăng nhân đang náo loạn cả lên.

Bỗng nghe Hồng y nữ cười lạnh lóét:

- Hai lão đừng vọng động vô ích. Hai lão đã trúng độc rồi, càng cử động chất độc càng phát tác nhanh hơn, hãy đứng đó nghe ta nói.

Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng biến sắc hiểu ngay Hồng y nữ không hề nói dối, chôn chân tại chỗ đưa mắt nhìn ả.

Hồng y nữ lạnh băng:

- Hai lão rất quý quyết, phình lừa chị em chúng ta xông vào Bát Môn Kim Tỏa trận, để sử dụng thần công “Sư Tử Hống” và “Ban Nhược thần công đại pháp” bắt chị em ta. Ta tương kế tựu kế dọa sẽ đích thân phá trận rồi lại chỉ sai sáu tên sứ giả và năm mươi hai tên giáo đồ bản giáo cầm cây “Mê tâm ngự hồn hương” tới gần hai lão, một mặt ra lệnh cho Đạo Hạnh ni cô phát động chiêu “Tán Thần khúc” phá hỏng thần công của hai lão cho bọn sứ giả tới gần, hai lão đã hít nhầm mê hương trong lúc bọn chúng đi ngang qua hai lão để vào trận. Bây giờ hai lão có muốn cứu vãn tình thế cùng chẳng còn kịp nữa rồi, tốt hơn hai lão đứng yên tại chỗ một lúc rồi ngã ra cho chị em chúng ta áp giải hai lão về Luân Hồi cung, trước nhất tra vấn chuyện Hàn Tử Kỳ mất tích đêm nay, xem hai lão đã sát hại chàng rồi hay còn giam nhốt chàng ở đâu, sau đó, đưa hai lão vào “Luyện Hồn phòng” cho hai lão đi đầu thai kiếp khác.

Nói xong, Hồng y nữ cười thích thú. Một giọng cười vừa khinh bỉ vừa nhạo báng.

Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng nghe Hồng y nữ nói rụng rời cả tay chân.

Hai vị đạo nhân ngẫm vận công, quả nhiên không qui tụ được nữa, tâm thần lại dần dần mờ mịt, chí khí tiêu tan không còn chủ định được một điều gì nữa cả.

Cùng lúc trong Bát Môn Kim Tỏa trận nhiều tiếng huych... huych nổi lên liên liên, chốc lát tất cả thầy đều im lặng. Mười hai vị cao tăng, mười hai vị nữ ni, bảy mươi hai tên trung niên hòa thượng lẫn đạo sĩ, luôn cả Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân, Diệu Huyền sư cô đều lần lượt ngã xuống đất hôn mê... Tất cả vừa hít nhầm “Mê Tâm Ngự Hồn Hương” của sáu tên sứ giả và năm mươi sáu tên giáo đồ Luân Hồi giáo.

Chí Thiên đại sư kêu lên:

- Hồng cả rồi.

Chỉ kêu được ba tiếng, lão hòa thượng ngã xuống, liền đó Huyền Thông đạo trưởng cũng ngã theo.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Lai Lịch Mơ Hồ

Dưới ánh trăng bàng bạc, màn sương khuya lạnh lẽo, gió núi rít từng hồi. Đảo Diên hòa thượng và Hàn Tử Kỳ ngồi trên một phiến đá, con Xích Long Câu đứng gần đó cúi gằm đầu gặm cỏ.

D

Hàn Tử Kỳ lên tiếng:

- Đại sư! Giờ này bọn Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng đã ra sao rồi? Bọn tăng nhân ngũ đại môn phái có chống nổi bọn Luân Hồi giáo hay không?

Đảo Diên hòa thượng cười hềnh hếch:

- Lại còn làm sao nữa, cái bọn hòa thượng, đạo nhân bại hoại kia đã gánh giùm tai học cho người rồi. Người còn thắc mắc cái gì nữa chứ.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Đại sư muốn nói gì, tại hạ trí óc nông cạn không được rõ. Tại sao bọn Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng lại gánh giùm tai họa cho tại hạ?

Đảo Diên hòa thượng trợn mắt:

- Đồ ngốc. Người chưa hiểu gì à? Chính bản tăng đã đi gọi ả Hồng y nữ tới phá “Bát Môn Kim Tòa trận” cho người. Ta biết ả có tình ý với người, lúc người tới Đế Vương thành ả đã nhân nhượng người, gác lại lệnh bắt Chu Thiên Phụng và chiếm đoạt Đế Vương thành...

Hàn Tử Kỳ sửng sốt:

- Ô, đêm đó đại sư cũng có mặt tại Đế Vương thành nữa sao?

Đảo Diên hòa thượng hừ giọng mũi:

- Đừng làm nhảm, hãy nghe bản tăng nói đây.

Lão hăng giọng rồi tiếp:

- Bàn tăng gặp ả Hồng y nữ cho ả biết người đang bị bọn Chí Thiên đại sư lập trận vây hãm, người sắp bị bắt tới nơi, ả nghe tin nóng lòng vội vã cùng bọn thuộc hạ đi liền, khiến cho hòa thượng bại hoại kia phải đấu nhau với ả. Chắc hẳn bọn lão sẽ thua trận và sẽ bị ả bắt đưa về Luân Hồi cung, nhất vô “Luyện Hồn phòng” ba ngày sau chỉ còn lại bộ xương khô, không phải bọn lão gánh giùm tai họa cho người hay sao chứ?

Hàn Tử Kỳ chột tỉnh ngộ:

- À, ra là thế. Tại hạ ngu muội không hiểu tại sao bọn Luân Hồi giáo tới đúng lúc như vậy, không ngờ đại sư đi gọi bọn chúng tới.

Chàng hỏi Đào Diên hòa thượng:

- Đại sư! Có phải trong lúc đại sư vắng mặt là lúc đi tìm ả Hồng y nữ tới phá “Bát Môn Kim Tỏa trận” giùm cho tại hạ hay không?

Đào Diên hòa thượng gật đầu:

- Người nói đúng. Bàn tăng nhận thấy hai lão Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng nhất quyết bắt người cho bằng được, hết bày trận này đến trận khác liên miên bất tuyệt, đẩy người vào con đường cùng không lối thoát. Lúc đó, người sẽ nổi cơn thịnh nộ, người sẽ xuất chiêu “Cửu Trùng tam thức” giết người như ngóe, tạo căm thù cho bọn ngũ đại môn phái, sẽ vô cùng bất lợi cho người trên bước giang hồ sắp tới. Thà rằng làm thế nào cho hai lão đánh nhau với ả Hồng y nữ, người không dính dấp gì đến nợ máu, bọn chúng sẽ không đi tìm thù nơi người. Người đã hiểu chưa?

Hàn Tử Kỳ cảm kích:

- Đa tạ đại sư, nhưng do đâu đại sư lại biết ả Hồng y nữ đêm nay đi trên con đường đó mà tìm?

- Đó chỉ là một sự tình cờ, đang khi bàn tăng trên đường ngao du sơn thủy, bất ngờ gặp ả Hồng y nữ trước lúc gặp người đánh nhau với bọn Chí Thiên đại sư, khi đó ả ở cách trận đấu chưa đầy ba mươi dặm, nên ta mới gọi ả tới nhanh chóng như vậy, người còn thắc mắc làm chi chuyện đó.

Hàn Tử Kỳ chấp tay, cung kính:

- Một lần nữa, tại hạ xin vạn tạ công đức cao dày của đại sư đã thi ân cho tại hạ rất nhiều lần. Công đức này mãi đến kiếp sau cũng chẳng dám quên.

Đào Diên hòa thượng hừ một tiếng:

- Đừng có làm nhảm, hãy nghe bàn tăng nói nữa đây.

Hàn Tử Kỳ liền chinh sắc diện:

- Còn điều gì nữa xin đại sư chỉ giáo cho, tại hạ đang nghiêm chỉnh lắng tai nghe.

Giọng nói của Đảo Điên hòa thượng trở nên trầm giọng:

- Tiểu tử! Hiện nay cái tin người lọt vào Tử Vong động, luyện được các chiêu trong pho bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” của Địa Tiên tôn giả đã gây chấn động trên giang hồ không còn một ai không biết. Tất cả cách Bang, Hội, các môn phái và các cao thủ trong hàng ngũ Hắc, Bạch thầy đều nhắm vào người với ba điều hy vọng.

Hàn Tử Kỳ rúng động trong lòng:

- Ba điều gì xin đại sư nói cho tại hạ được rõ.

Vẫn với giọng trầm trọng, Đảo Điên hòa thượng tiếp:

- Điều thứ nhất chỉ vì cách đây hơn một trăm năm trong khi hành hiệp giang hồ, Địa Tiên tôn giả đã tạo ra rất nhiều kiếp sát vận đối với võ lâm, nhất là trận đại lưu huyết tại Thập Lý bình nguyên giữa lão đại tiền bối và trên tám trăm cao thủ Hắc, Bạch. Tôn sư của người đã giết gần hai trăm người và gây thương tích trên hai trăm cao thủ, nên bây giờ bọn hậu duệ của họ đi tìm người trả hận cho tiền nhân, bởi người là môn đồ của Địa Tiên tôn giả, cố nhiên bọn họ coi người là kẻ tử thù phải giết.

Hàn Tử Kỳ bồi hồi trong dạ:

- Đại sư, còn điều thứ hai và thứ ba thế nào?

Giọng nói của Đảo Điên hòa thượng càng thêm trầm trọng:

- Điều thứ hai, bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” vốn là chí bảo của võ lâm, bất cứ những ai dù chánh, dù tà cũng đều có tham vọng làm chủ nhân của nó, dó đó bọn họ sẽ đi tìm người khắp mọi nơi, để tranh đoạt bảo vật trong tay người, đây chính là một mối tai họa cho người trong những tháng, ngày sắp tới, người hãy lo liệu lấy là vừa.

Hàn Tử Kỳ xúc động mạnh:

- Thừa đại sư, còn điều thứ ba thì sao?

Đảo Điên hòa thượng nói rõ từng tiếng một:

- Điều thứ ba là điều cực kỳ nguy hiểm cho người, tất cả cao thủ trong hàng ngũ Hắc, Bạch kể luôn cả thập đại môn phái, cả Bang Hội đương thời thầy đều sợ người sau khi đã luyện được các chiêu trong bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” sẽ chiếm lấy ngôi vị đệ nhất nhân thiên hạ, cố nhiên người là Minh chủ võ lâm, bọn họ

không muốn người bước lên ngôi vị đó, nên sẽ đi tìm giết người cho bằng được, vậy từ nay trên bước giang hồ, người hãy nên hết sức cẩn trọng đề phòng, trong khi hành hiệp, chỉ một chút lỗi lầm, một chút sơ hở sẽ di hận thiên thu.

Người đã nghe bần tăng nói rõ rồi chứ?

Hàn Tử Kỳ hết sức cung kính:

- Tại hạ xin ghi khắc vào tâm những lời chỉ dạy cao minh của đại sư. Tại hạ sẽ luôn luôn hết sức đề phòng khi gặp bọn người bại hoại đó.

Tới đây, Đào Diên hòa thượng ngồi im không nói nữa. Hình như lão đang nghĩ ngợi một điều gì.

Chợt nhớ lại một chuyện, Hàn Tử Kỳ lên tiếng trước:

- Đại sư, còn một chuyện...

Đào Diên hòa thượng quay qua:

- Đừng lộn xộn, bần tăng biết người muốn nói gì rồi. Có phải người muốn hỏi tin tức người đàn bà cùi hủi ta đã bảo người cứu ả thoát chết trong tay hai tên sứ giả Luân Hồi giáo không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Đại sư đoán không sai, tại hạ muốn biết tin tức của ả. Không hiểu hiện nay ả ở nơi nào. Đại sư có biết ả đang ở đâu không?

Đào Diên hòa thượng lắc đầu:

- Chuyện này bần tăng không nói được đâu. Người đừng hỏi thăm ả vô ích.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên nhìn Đào Diên hòa thượng:

- Tại sao thế đại sư?

Đào Diên hòa thượng thở khì một tiếng:

- Tại vì ả đàn bà cùi hủi kia thỉnh cầu bần tăng đừng nói cho người biết tung tích của ả, ta đã trịnh trọng hứa với ả rồi, ta không thể nuốt lời được.

Hàn Tử Kỳ thất vọng im lặng một lúc, rồi lại thăm dò:

- Đại sư, kể từ ngày người đàn bà cùi hủi thoát nạn nơi cánh rừng tùng đến nay, đại sư có gặp ả một lần nào nữa không?

- Cái đó bản tăng có thể cho người biết, cách đây vài ngày ta gặp người đàn bà cùi hủi trên đường tới thị trấn Trần Châu, nhưng ta không hỏi ả đi đâu làm chi.

Chợt Đào Diên hòa thượng đổi giọng:

- Tiểu tử, người muốn biết người đàn bà cùi hủi chính thật là ai phải không?

Trông thấy Đào Diên hòa thượng thay đổi thái độ, Hàn Tử Kỳ phấn chấn hẳn lên:

- Đại sư nói không sai, tại hạ muốn biết đích thực ả đàn bà cùi hủi kia là ai, bởi khi ả gặp tại hạ có những cử chỉ lạ lùng khó hiểu, khiến cho tại hạ thắc mắc mãi trong lòng không giây phút nào yên. Có lẽ đại sư đã hiểu ả là ai rồi, xin gia ân cho tại hạ thêm một lần nữa.

Nghĩ ngợi phút giây, Đào Diên hòa thượng gật gật đầu:

- Lẽ ra người không nên biết sớm là chi, ả đã dạo dò bản tăng nhiều lần rồi, nhưng người đã thành tâm khẩn cầu, chẳng lẽ ta để cho người tuyệt vọng.

Hàn Tử Kỳ vui mừng:

- Đại sư đã bằng lòng rồi, xin đại sư nói cho tại hạ được biết ả là ai?

- Được rồi, bản tăng sẽ nói cho người biết. Trước khi cho người biết, người phải đi làm một chuyện cho ta, rồi người sẽ được toại nguyện.

- Chuyện gì thế đại sư?

- Chuyện này nói ra chỉ e sợ người không dám làm. Người sẽ kiếm cố từ chối.

Hàn Tử Kỳ quả quyết:

- Đại sư hãy an tâm. Tại hạ sẽ làm tất cả những gì có thể làm được. Xin đại sư chỉ bảo cho.

Đào Diên hòa thượng gục gặc đầu:

- Tốt lắm. Người còn nhớ cách nay hơn nửa năm có lần bản tăng đã nói với người không?

Suy nghĩ giây lát, Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Tại hạ nhớ không rõ, xin đại sư nhắc lại một lần nữa xem đó là chuyện gì?

- Bản tăng bài người hãy tới Hồng Nhạn cung gặp ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô lấy viên ngọc “Ty độc thần châu” đem về, ta sẽ cho người biết rõ danh tánh của ả đàn bà cùi hủi đó.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Đại sư. Tại sao tại hạ phải đi lấy viên ngọc “Ty độc thần châu” mới biết ả đàn bà đó, quả thật tại hạ không hiểu nổi rồi.

Đảo Điên hòa thượng nổi giận:

- Đừng lải nhải, bây giờ bần tăng hỏi người có dám tới Hồng Nhạn cung gặp Điêu Thất Cô lấy viên ngọc “Ty độc thần châu” hay không? Nói mau!

Hàn Tử Kỳ ấp úng:

- Tại hạ... tại hạ...

Đảo Điên hòa thượng quát:

- Không tại hạ gì cả. Nói mau! Người có chịu tới Hồng Nhạn cung làm chuyện đó hay không?

Hàn Tử Kỳ ngập ngừng rồi cả quyết:

- Chuyện này chắc chắn tại hạ không thể nào làm được rồi. Nếu tại hạ chịu làm chồng ả Điêu Thất Cô, một nữ nhân dâm dật có tiếng, còn gì thanh danh của tổ phụ. Đại sư còn cách nào khác nữa hay không?

Đảo Điên hòa thượng thấp giọng:

- Không còn cách nào khác hơn nữa, nếu như người cứ mãi khăng khăng giữ lấy cái thanh danh hão đó, không can đảm hành động sẽ không bao giờ người hiểu rõ ả đàn bà cùi hủi kia chính thật là ai và vĩnh viễn người chẳng còn mong gì gặp lại ả nữa. Sau đó người hiểu ra, trọn đời người sẽ ăn năn hối hận, lương tâm người cứ mãi cắn rứt, dày vò cho đến chết. Người hãy tin lời bần tăng nói là đúng.

Đảo Điên hòa thượng dẫn từng tiếng một:

- Bần tăng lại hỏi thêm một lần nữa, người có chịu đi gặp ả hồ ly mặt ngọc lấy viên “Ty độc thần châu” hay không?

Hàn Tử Kỳ thờ dãi:

- Tại hạ thà chết thì thôi chứ không bao giờ chịu làm chồng của ả đàn bà dâm dật đó, xin đại sư thứ cho cái tội bất kính của tại hạ.

Đảo Điên hòa thượng hừ nhạt:

- Tốt lắm. Người chỉ vì cái danh dự rỗng không chịu làm một chuyện vô cùng quan hệ cả cuộc đời

người, đến chừng người biết hối ngộ là một điều đã quá muộn màng.

Đến đây, Đào Diên hòa thượng không nói nữa, đưa mắt nhìn trăng sắp lặn xuống non đồi.

Hàn Tử Kỳ cũng nín bật, buông hơi thở dài, trong lòng trĩu nặng. Chàng hiểu Đào Diên hòa thượng không bao giờ nói dối. Á đàn bà cùi hủi kia phải có quan hệ gì với chàng, bằng không lão nhân đâu có quan tâm đến thế. Nhưng chàng cũng không thể nào hành động theo lời lão được, nếu chàng bằng lòng kết duyên phu thê với ả Điêu Thất Cô để tìm cách lấy viên ngọc “Ty độc thần châu” cho dù là trên danh nghĩa vẫn bị ô nhục đến trọn đời không sao rửa sạch, lại còn Ngân Hà công chúa nữa, những lời thề ước còn kia, chàng phản bội nàng sao đành.

Chợt nghe Đào Diên hòa thượng lên tiếng:

- Tiểu tử, bần tăng còn một chuyện rất quan trọng phải nói với ngươi, suýt nữa ta đã quên rồi, sẵn đây ta tiết lộ với ngươi về chuyện đó kéo chẳng còn cơ hội.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Phụ Tử Chí Tình

Hiểu ngay có chuyện rất quan trọng. Hàn Tử Kỳ ngồi thẳng người lên, nghiêm túc:

H

- Đại sư, còn điều gì chỉ dạy xin nói cho tại hạ được hiểu chuyện gì?

Đắn đo phút giây, Đào Diên hòa thượng nói:

- Người muốn biết tung tích phụ thân của người Hàn Khuất Thân phải không?

Hàn Tử Kỳ giật mình, gấp lên:

- Đại sư, phụ thân của tại hạ còn sống hay đã chết? Phụ thân tại hạ hãy còn sống phải không đại sư?

Đào Diên hòa thượng gật đầu:

- Không sai, Hàn Khuất Thân hãy còn sống, những kẻ đồn đãi hắn chết đều là ác ý.

Hàn Tử Kỳ hoan hỉ:

- Đại sư! Hiện nay phụ thân tại hạ đang ở nơi nào, đại sư có thể nói cho tại hạ biết không?

- Hàn Khuất Thân không thể gặp mẫu thân người và người được. Người cũng không nên biết nơi trú ngụ của hắn làm chi.

Hàn Tử Kỳ kinh ngạc:

- Đại sư, tại sao vậy? Tại sao phụ thân tại hạ không thể gặp tại hạ và mẫu thân?

- Tại vì năm xưa phụ thân người đã làm một điều lầm lỗi nên nhục nhã không còn muốn gặp mặt bất cứ một ai nữa cả.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Thảo nào phụ thân ta biệt tích từ lúc ta còn thơ ấu, mẫu thân cũng không biết phụ thân đi đâu. Nhưng phụ thân đã phạm nhầm lỗi lầm gì lại nhục nhã đến không còn muốn gặp mặt một ai nữa. Ta thử hỏi xem sao?

Chàng nhẹ giọng:

- Đại sư, phụ thân tại hạ đã làm điều gì lỗi lầm, đại sư có biết không?

- Tiểu tử, lẽ ra bần tăng không nên tiết lộ chuyện này với người làm chi cho thêm phiền phức, nhưng nay ta thấy cảnh ngộ của người quá khắc nghiệt, lại mịt mờ về tung tích của song thân, chắc lòng người không chút nào yên vui được, lòng ta thấy bất nhẫn, không nói cũng chẳng xong.

Nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ, giọng nói của Đào Diên hòa thượng nghiêm lạnh:

- Có điều bần tăng muốn hỏi người, sau khi người nghe câu chuyện của Hàn Khuất Thân rồi, người có còn kính trọng người đã sanh thành nữa hay không?

Hàn Tử Kỳ quả quyết:

- Song thân là đấng sanh thành, công ân sâu như biển, nghĩa nặng tày non, cho dù có lỗi lầm nào, trọng đại đến đâu, kẻ làm con đâu dám bất hiếu mang tội với đất trời, xin đại sư cứ nói rõ ra, tại hạ thành kính nghe đại sư.

Đào Diên hòa thượng bật khen:

- Người quả là một trang nam nhân chí chí. Hãy ngồi nghiêm chỉnh nghe bần tăng kể chuyện.

Dặng hăng mấy tiếng, Đào Diên hòa thượng bằng một giọng trầm trầm bắt đầu kể:

- Cách đây khoảng mười lăm năm về trước, phụ thân người trong lần đi hành hiệp giang hồ tình cờ gặp một ả mỹ nhân, sắc đẹp của ả làm mờ tất cả những trang tuyệt đại mỹ nhân đương thời, khiến cho phụ thân của người mê say đắm đuối, và ả cũng xiêu lòng vì vẻ tuấn mỹ của phụ thân người. Trai tài gái sắc gặp nhau thương yêu nhau là thường sự. Hai người dặt nhau tới Thiểm Tây xây tổ uyên ương sống trong hạnh phúc tuyệt vời. Từ đó, phụ thân người không còn trở về Hàn sơn trang nữa.

Hàn Tử Kỳ bật kêu:

- Ôi, phụ thân.

Đào Diên hòa thượng trợn mắt:

- Đừng lộn xộn. Hãy nghe bần tăng kể tiếp.

Vẫn với một giọng trầm trầm, kể thêm:

- Phụ thân người cứ tưởng ả là một người đàn bà đoan trang, hiền thực, nên yêu thương chiều chuộng, quý hơn cả bảo ngọc, trân châu, không ngờ ả lại là một nữ nhân kỳ dâm trác tuyệt có một không hai trên

chốn giang hồ, những ngày còn sống với phụ thân người, ả thường đi đây, đi đó giao du cùng các đại cao thủ đương thời, bọn họ đã truyền dạy cho ả các chiêu tuyệt học, để rồi sau một thời gian ả dùng kịch độc sát hại tất cả bọn người này, ngoại trừ phụ thân người. Chẳng bao lâu, ả có một số tiền tài to lớn do những đại thương gia, đại hào phú dâng nộp cho, ả xây cất một lâu đài nguy nga tráng lệ nhưng vô cùng kiên cố, qui tụ một số cao thủ lập ra một giáo phái, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, thời gian này ả được một quái bà bà danh hiệu “Cổ Quái thần ni” truyền dạy võ công và các loại mê hương chiêu hồn quái dị cho ả. Địa vị đã lên tới đỉnh tột cùng rồi, ả tính tới chuyện diệt khẩu để xóa bỏ một thời xấu xa, đen tối của ả. ả sử dụng mê hồn hương đầu độc tất cả những cao thủ còn lại rồi giết chết đi, riêng phụ thân người, ả hủy hoại thân thể, sai bọn thuộc hạ bỏ vào một cánh rừng già, may được một người cứu khỏi chết.

Hàn Tử Kỳ thống thiết:

- Phụ thân ơi!...

Đào Diên hòa thượng gắt:

- Đừng lải nhải, hãy nghe bản tăng kể tiếp nữa đây.

Đến đây Đào Diên hòa thượng bằng một giọng xúc động:

- Trên đường phiêu bạt thiên nhai, bản tăng lên núi tìm phương thuốc trường sinh, tình cờ vào một hang động nghỉ ngơi, gặp phụ thân người sống cô độc trong đó. Ta hỏi hẩn về chuyện tuyệt tích thời gian qua. Hẩn kể rõ tự sự cho ta nghe. Hẩn nói hẩn đã làm một chuyện lỗi lầm không thể nào dung thứ được. Hẩn tự nguyện ở mãi trong tuyệt động để sám hối, ăn năn cho đến chết không còn trở về gặp mẫu thân người và người nữa...

Hàn Tử Kỳ bật khóc:

- Phụ thân ơi, thật là oan nghiệt.

Hàn Tử Kỳ gục đầu xuống, hai dòng nước mắt tuôn trào, nghẹn cứng không còn nói thêm được một lời nào nữa cả.

Đào Diên hòa thượng cũng im lặng không nói thêm gì nữa. Gương mặt lão hiện nét băng khuâng, hình như đã xúc động trước cảnh ngộ quá thương tâm của Hàn Tử Kỳ.

Lâu lắm, Đào Diên hòa thượng mới lên tiếng:

- Tiểu tử, bản tăng phải đi rồi, còn người định đi đâu?

Hàn Tử Kỳ ngẩng mặt lên đưa tay lau nước mắt, bùi ngùi:

- Hiện giờ trước nhất tại hạ đi tìm phụ thân, xin đại sư cho biết phụ thân tại hạ đang ở địa phận nào.

Đào Diên hòa thượng chột thở dài:

- Chuyện này người lại gặp khó khăn nữa rồi. Hàn Khuất Thân cũng đã khẩn cầu bản tăng đừng tiết lộ nơi trú ẩn của hắn. Người hãy cố gắng đi tìm. Lòng hiếu đạo chí thành của người sẽ khiến xui có ngày gặp lại phụ thân người. Ta không thể nói cho người hay được.

Hàn Tử Kỳ biết có hỏi nữa cũng vô ích. Đào Diên hòa thượng đứng dậy:

- Trước khi lên đường, bản tăng cần nhắc cho người một lần chót. Người đàn bà cùi hủi kia đối với người vô cùng hệ trọng. Người đừng coi thường ả, sẽ có điều hối tiếc sau này.

Âm thanh còn đó, Đào Diên hòa thượng đã biến dạng đi từ đằng nào không một ai kịp thấy.

Nhìn trăng đã lặn từ lâu, trời sắp sáng, Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở phào, leo lên lưng con Xích Long Câu, từ từ đi xuống núi.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lễ Đăng Quang

Hôm nay rằm tháng tư, ngày lễ đăng quang Chiêu Hồn hội đã tới.

H

Cứ theo di mệnh của Hội chủ Hạ Đấu Thiên, Hạ Cung Linh sẽ thay thế phụ thân kế vị chức Hội chủ Chiêu Hồn hội.

Sau cái chết thảm của Hạ Đấu Thiên trong đêm đại hội quần hùng Hắc, Bạch tranh đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo tại dãy bình nguyên dưới chân núi Bạch Hồ sơn, Hạ Cung Linh cùng hai vị Đường chủ đưa linh thể phụ thân trở lại Tổng đàn Chiêu hồn mai táng và cư tang.

Thời gian ba tháng đợi chờ, Hạ Cung Linh đã tận lực truy tìm dấu vết thủ phạm đã sát hại Hạ Đấu Thiên, phái rất nhiều môn đồ đi khắp nơi lắng nghe tin tức trên chốn giang hồ, và dư luận quần hùng, nhưng chưa thể quả quyết được ai là thủ phạm chính trong hia người Cung Ly Kiều và Hàn Tử Kỳ, bởi thanh độc kiếm cắm vào ngực tử thi là món vũ khí tùy thân của phụ thân nàng.

Dù vậy, Hạ Cung Linh vẫn hoài nghi chính Cung Ly Kiều đã giết Hạ Đấu Thiên với nguyên nhân chiếm lấy ngôi vị Hội chủ Chiêu Hồn hội. Có điều chưa đủ chứng cứ để đưa Cung Ly Kiều ra hình đường cho Trương chấp pháp định án, lại nữa, từ đêm tranh đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo, ả biệt tích cho đến nay không thấy trở về Tổng đàn Chiêu Hồn hội một lần nào nữa. Nàng đã sai rất nhiều thuộc hạ đi tìm ả khắp mọi nơi nhưng không gặp nên phải tạm gác vụ huyết án lại trong một thời gian, chờ sau khi nhậm chức Hội chủ rồi sẽ tiếp tục tiến hành.

Ngày lễ đăng quang kế vị chức Hội chủ Chiêu hồn do Trương chấp pháp đứng ra chủ trì, diễn ra vô cùng trọng thể.

Hàng ngàn chiếc khánh đăng muôn màu vạn sắc được bọn môn đồ treo giăng khắp mọi nơi, kéo dài hàng hàng từ trong tòa nội điện đến cửa Tổng đàn, hai bên cánh vườn hoa đang nở rộ, phía sau cung thất luôn cả con đường mòn trái đá dẫn vào Chiêu Hồn hội, trong qua cảnh sắc từng bừng, rực rỡ chẳng khác nào đêm hoa đăng của các bậc vương hầu, khanh tướng thời xa xưa.

Đàn đăng quang cao hai trượng, dựng lên bên trái trên có sân rộng trong cánh cổng Tổng đàn. Trên sàn gỗ một chiếc bàn trầm hương đặt hai chiếc cổ đồng khói trầm luôn luôn bay lên nghi ngút. Phía trước bàn hương một chiếc ghế bành to tướng làm bằng gỗ mộc chạm trổ tinh xảo, chung quanh cần ngọc, dát vàng

ánh lợi, trên trái một tấm nhung màu thẫm càng tăng thêm phần trang trọng, uy nghiêm khác thường.

Sắp tới giờ khai mạc buổi lễ đăng quang, Trương chấp pháp, Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ mình vận bộ lễ phục màu xanh, đầu đội chiếc mũ thiên triều đứng hai bên tả hữu, mặt mày nghiêm chỉnh oai nghi chẳng khác nào các viên quan võ đang chầu vị Hoàng đế trong triều nội.

Trên sân rộng phía dưới đàn, gần hai trăm tên môn đồ Chiêu Hồn hội, mình vận võ phục màu xanh gọn gàng, chia nhau ra làm sáu đội, hàng ngũ chỉnh tề, đứng xung quanh chờ giờ nghênh tiếp tân Hội chủ xuất hiện đăng quang.

Trời vừa sụp tối, vầng trăng tròn vành vạnh nhô lên chiếu ánh sáng xanh dịu dịu, hàng gòn chiếc khánh đăng đủ màu bật cháy, hòa cùng ánh trăng sáng rực từ phía trong tòa nội điện dẫn tới con đường mòn trải đá ngoài cổng Tổng đàn.

Ba hồi đại đồng chung gióng lên vang dội khắp cả trong ngoài Tổng đàn, luôn cả bốn phía cánh rừng xung quanh, vang xa ra ngoài mười dặm.

Giờ khai lễ đăng quang tấn phong tân Hội chủ Chiêu Hồn hội đã đến. Trương chấp pháp, Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ và gần hai trăm môn đồ thầy đều nghiêm chỉnh sắc diện, dồn tất cả cặp mắt về phía cánh cửa tòa nội điện đợi chờ vị tân chủ bước ra tiếp nghênh. Bầu không khí tên sân cỏ lặng im phăng phắc, không nghe một tiếng động Hạ Cung Linh trong bộ lễ phục màu hồng thẫm, đầu đội chiếc mũ phượng hoàng gắn ngọc châu lấp lánh, xinh đẹp chẳng khác nào một tiên nữ giáng phàm từ phía trong tòa nội điện tha thướt bước ra ngoài, nhưng không kém phần uy nghi, oai vệ.

Hai bên tả hữu hai ả nữ tỳ xinh tươi vận phục theo lối cung trang như các cung nữ đi theo Hạ Cung Linh hộ vệ.

Túc thì tiếng nhạc bỗng trầm trối lên, cùng lượt với tiếng gần hai trăm tên môn đồ haon hô vang dậy:

- Cung nghênh tân Hội chủ.

- Cung nghênh tân Hội chủ.

Tiếng hoan hô kéo dài mãi thật lâu mới chịu chấm dứt. Chỉ còn tiếng nhạc bỗng trầm dịu dặt trối lên.

Hạ Cung Linh và hai ả nữ tỳ tới chân đàn theo từng nấc thang trải nhung xanh tiến lên phía trên sàn gỗ. Nàng khoan thai ngồi xuống chiếc ghế bành dát vàng, cẩn ngọc. Hai ả nữ tỳ đứng hầu hai phía.

Bầu không khí buổi lễ đăng quang lặng lẽ trang nghiêm trở lại, mọi người náo nức đợi chờ.

Trương chấp pháp bước tới bàn hương án, thắp hai cây trầm mới cắm vào hai chiếc cổ đồng, xá dài ba xá rồi lui trở ra.

Hạ Cung Linh trao tờ di mệnh cho Trương chấp pháp. Lão nhân cung kính hai tay tiếp lấy tới đứng chính giữa đàn, thần thái cực kỳ nghiêm chỉnh.

Mở rộng tờ di mệnh ra, Trương chấp pháp hướng về chúng môn đồ cất tiếng sang sảng như chuông rền:

“Thừa mệnh các đấng tiền nhân, vâng lệnh phụ thân Hạ Chí Thừa, bản chức kế vị chức Hội chủ Chiêu Hồn hội tính đến nay đã trải qua hai mươi hai năm nay rồi. Trong thời gian này, ta theo qui củ của phụ thân lúc trước điều hành bản hội không một chút nào sai sót, lỗi lầm. Ta chỉnh đốn lại hàng ngũ chúng môn đồ, kiện toàn nội bộ, ổn định lại tình hình còn một ít rồi rèn trong nội bộ, truyền thụ võ công cho môn đồ, luyện tập mỗi ngày một thêm thuần thực, sắp xếp lại tôn ty thứ tự trên dưới một cách nghiêm chỉnh, thưởng phạt đâu đó phân minh, từ trên xuống dưới, không hề có một chút sơ hở. Đối ngoại, ta lại phô trương thanh thế bản hội khắp cả hai vùng Trung thổ, luôn cả quan ngoại Thổ Phồn, khiến cho thế lực của bản hội càng ngày càng thêm mạnh, thanh danh lừng lẫy chẳng kém gì ngũ đại môn phái và các đại bang, hội đương thời, rất hãnh diện cùng các đồng đạo võ lâm. Nay, hiềm vì ta không có hài tử nối giòng, chỉ có một ái nữ Hạ Cung Linh tuổi tuy còn trẻ nhưng võ công rất thuần thực, trí tuệ hơn người, thông minh quán chúng, lại lão thông binh pháp cổ kim, tính tình cương trực, chẳng kém các bậc anh hùng, hào kiệt danh tiếng hiện thời, rất xứng đáng thay ta kế vị chức Hội chủ Chiêu Hồn hội. Ta di mệnh cho Trương chấp pháp, trong bất cứ thời gian nào, cảnh ngộ nào, nếu chẳng may ta gặp điều bất hạnh. Người hãy lập đàn dâng quang, tế lễ các đấng tiền nhân, công bố tờ di mệnh này trước mặt chúng môn đồ và có thể thỉnh mời sứ giả các môn phái khác tới tham dự. Người hãy cùng Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ phù trì ái nữ ta Hạ Cung Linh kế vị chức Hội chủ Chiêu Hồn hội, chỉ nội trong ba ngày tang chế, không được chậm trễ. Các người hãy chung sức cùng ái nữ ta giữ vững cơ đồ của các bậc tiền nhân để lại, dù ở dưới tuổi vàng ta vẫn an tâm...

Khâm thủ Hội chủ Chiêu Hồn hội Hạ Đẩu Thiên”

Trương chấp pháp vừa dứt tiếng, gần hai trăm môn đồ hoan hô vang dội.

- Cung nghênh tân Hội chủ!

- Tân Hội chủ trường thọ.

Từng loạt tiếng pháo tay như sấm nổ kéo dài như bất tận, kèm theo tiếng nhạc hùng tráng trỗi lên.

Chờ cho tiếng hoan hô và tiếng pháo tay chấm dứt, Hạ Cung Linh khoan thai đứng dậy, bước tới đứng trước bàn hương án sụp xuống bái tạ các đấng tiền nhân, thân phụ, cùng tạ ơn trời đất, quý thần mười phương tám hướng, sau đó đứng lên cùng hai ái nữ tỳ thướt tha bước xuống đàn. Trương chấp pháp, Tôn tổng quản, Triệu đại đường chủ và Nhạc điện chủ đi theo phía sau.

Hạ Cung Linh tới chiếc ghế tân Hội chủ đã đặt sẵn từ lâu, ngồi xuống, hai ái nữ tỳ đứng phía sau lưng nàng.

Trương chấp pháp, Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ ngồi phía dưới.

Gần hai trăm môn đồ Chiêu Hồn hội lần lượt ngồi vào bàn chung quang Hạ Cung Linh.

Đại tiệc liền được dọn ra. Tất cả mọi người ăn uống, chuyện trò, cười nói vui vẻ. Ai nấy thấy đều xâm xì to nhỏ với nhau ca ngợi Hạ Cung Linh, một nữ Hội chủ trẻ tuổi nhất, xinh đẹp nhất trong các bang hội các môn phái hiện thời.

Tiệc kéo dài cho đến lúc vầng trăng đã lên cao vẫn chưa mãn. Mọi người còn đang say sưa câu chuyện, đột nhiên...

Từ phía ngoài con đường mòn trái đá xanh dẫn vào Tổng đàn Chiêu Hồn hội có tiếng nhạc trỗi lên. Tiếng nhạc bổng trầm du dương, huyền hoặc, như muốn cuốn vào cõi ảo giác, hư vô.

Trương chấp pháp, Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ xô ghế đứng phắt dậy, đồng quát:

- Luân Hồi giáo!

Hạ Cung Linh cũng biến sắc đứng dậy, hét:

- Báo động!

Lập tức ba hồi đại đồng chung gióng lên vang dội khắp cả trong ngoài Tổng đàn Chiêu Hồn hội.

Gần hai trăm môn đồ rời khỏi bàn tiệc chạy ra phía ngoài chờ lệnh tân nữ Hội chủ. Bọn chúng nhốn nháo cả lên vì sự xuất hiện của Luân Hồi giáo quả là điều bất thường.

Hạ Cung Linh lại nói:

- Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ khẩn cấp lập thành đội ngũ nhanh lên.

Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ hô to “tuân lệnh”, cùng chạy ra ngoài sân cỏ. Liên đó lập thành năm đội, mỗi đội có ba mươi hai tên môn đồ, đao, kiếm sáng ngời cầm sẵn trong tay sẵn sàng chiến đấu.

Ba đội do Tôn tổng quản điều động tiến ra phía ngoài cổng Tổng đàn, tới một khoảng đất rộng chu vi khoảng năm trượng, bày khai trận thế.

Hai đội còn lại do Nhạc điện chủ và Triệu đại đường chủ chia ra hai phía tả, hữu trên sân cỏ, tay cầm vũ khí, mắt nhìn ra ngoài cổng Tổng đàn đợi lệnh.

Lại có thêm một đội gồm hai mươi sáu tên gia nhân tráng kiện do lão Trương chấp pháp điều động giàn

phía trong tòa nội điện phòng thủ cực kỳ nghiêm mật.

Bầu không khí trong ngoài Tổng đàn Chiêu Hồn hội đang vui vẻ bỗng nhiên căng thẳng cực kỳ, ai nấy thấy đều phập phồng hồi hộp vì bọn người đều biết mỗi khi Luân Hồi giáo tới đâu là đại biến tới đó. Dù vậy tất cả mọi người cũng chưa hiểu đêm nay bọn Luân Hồi giáo tới đây với chủ đích gì.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Phút Hãi Hùng

Hạ Cung Linh đã trút bỏ bộ lễ phục đăng quang, thay vào bộ võ phục màu hồng thắm, lưng đeo thanh trường kiếm, mặt hoa lầy lừng lừng khí uy nghi như một vị nữ tướng đang cầm quân nơi chốn biên thùy.

H

Hạ Cung Linh hấp tấp tiến ra ngoài, phất tay sang phía Nhạc điện chủ và Triệu đại đường chủ:

- Nhị vị Đại điện chủ, Đại đường chủ hãy cảnh phòng nghiêm ngặt, ta ra ngoài cùng Tôn tổng quản chờ bọn Luân Hồi giáo tới xem chuyện gì?

Dứt câu, Hạ Cung Linh băng ra khỏi cánh cổng Tổng đàn, tới gần Tôn tổng quản đứng lại.

Rảo mắt nhìn qua trận thế, chín mươi tên môn đồ hàng ngũ chỉnh tề, kiếm đao chơm chớm cầm tay, Hạ Cung Linh khẽ gật đầu tỏ sự hài lòng về cách bố trí của Tôn tổng quản.

Tiếng nhạc bổng trầm, huyền hoặc từ từ đến gần, nhiều chiếc ma đăng xanh rờn xuất hiện chỗ khúc quanh con đường mòn. Hạ Cung Linh mở to đôi mắt nhìn quan sát.

Không mấy chốc dãy ma đăng đã tới gần cách chừng vài trăm trượng. Qua ánh trăng rọi xuống và ánh ma đăng trông thấy một chiếc kiệu hoa do bốn gã đàn ông thân hình to lớn khiêng đi hai bên có sáu tên sứ giả hộ vệ. Phía sau lưng lố nhố bóng người vận phục màu đen chẳng rõ bao nhiêu. Bọn người Luân Hồi giáo đi chậm lại.

Hạ Cung Linh quay sang Tôn tổng quản khẽ thăm:

- Lạ thật, từ bao nhiêu lâu nay giữa bản hội và ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ chưa từng quen biết nhau, cũng chưa từng ân oán, đêm nay bọn họ kéo tới đây với ý định gì, Tôn tổng quản có nghĩ ra không?

Tôn tổng quản cũng đáp nhỏ:

- Bẩm nữ Hội chủ, cứ theo tin tức đồn đãi trên chốn giang hồ từ mấy tháng qua, ả Luân Hồi cung chủ Ngọc Diện Ma Cơ có tham vọng chiếm lấy ngôi Minh chủ võ lâm. ả bắt buộc các môn phái, các Bang, Hội phái thuần phục để thực hiện tham vọng đó.

Hạ Cung Linh hỏi:

- Tôn tổng quản, mấy tháng vừa qua có chuyện gì kinh động xảy ra trên chốn giang hồ hay không?

Tôn tổng quản thấp giọng:

- Mấy tháng trước đây, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ sai sứ giả tới Đế Vương thành gọi tối hậu thư, cưỡng bách lão Thành chủ Chu Nguyên Quân phải dâng thành cho ả lập Phân đàn Luân Hồi giáo tại trấn Hàn Châu và giao nộp đứa con gái Chu Thiên Phụng đưa về cung làm nô tì.

- Thành chủ Chu Nguyên Quân phản ứng thế nào Tôn tổng quản có biết không?

- Thành chủ Chu Nguyên Quân cương quyết không chịu tuân theo ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ. ả sai Hồng y nữ, Thanh y nữ và hai môn đồ thân tín võ công cao cường hợp cùng sáu ả sứ giả và mấy mươi tên giáo đồ tới Đế Vương thành vấn tội Thành chủ Chu Nguyên Quân. Hai bên diễn ra một trận giao đấu trước cánh cổng Đế Vương thành.

- Kết quả ai thắng ai bại?

- Hai ả Hồng y nữ, Thanh y nữ không đấu bằng võ công chỉ sử dụng chiếc Ma cầm xuất chiêu “Ly Hồn khúc” khiến cho tất cả môn đồ Đế Vương thành đều hôn mê, chỉ còn lại Thành chủ Chu Nguyên Quân chưa ngã xuống.

Hạ Cung Linh kêu lên:

- Nguy rồi, nếu Thành chủ Chu Nguyên Quân bại trận, bọn Luân Hồi giáo đã chiếm Đế Vương thành lập Phân đàn tại trấn Hàn Châu rồi phải không?

Tôn tổng quản lắc đầu:

- Không phải vậy, trong khi lão Thành chủ Chu Nguyên Quân thúc thủ, thành linh gã Hàn Tử Kỳ xuất hiện, sử dụng chiêu “Diệu Xương thần âm” phá hỏng chiêu “Ly Hồn khúc” của ả Hồng y nữ, cứu nguy cho lão và ả con gái khỏi bị bắt, đến nay Đế Vương thành hãy còn nguyên vẹn. Cứ y như ngu ý của ty chức, đêm nay bọn Luân Hồi giáo đến đây không ngoài mục đích bắt buộc chúng ta dâng nộp Tổng đàn Chiêu Hồn hội, để bọn chúng thiết lập Phân đàn Luân Hồi giáo ở địa phương này, bành trướng thế lực rồi lại đánh phá các môn phái, các bang hội khác cho đến bao giờ tất cả đều đầu hàng ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ sẽ ngồi chễm chệ trên chiếc ghế Minh chủ võ lâm tha hồ tác oai tác quái.

Hạ Cung Linh kinh ngạc:

- Nếu thế hiện nay gã Hàn Tử Kỳ hãy còn sống hay sao?

- Bẩm nữ Hội chủ đúng vậy.

- Lạ thật. Bẩm tọa được biết trong đêm đại hội quần hùng Hắc Bạch tại chân núi Bạch Mã sơn tranh đoạt Kỳ lân chí bảo, gã Hàn Tử Kỳ chiếm được nội đơn nên đã bị hàng ngàn cao thủ bao vây không còn một lối nào thoát thân, gã đã nhảy xuống vực tử thần tự vẫn, do đâu gã lại còn sống để tới Đế Vương thành cứu nguy cho hai cha con Thành chủ Chu Nguyên Quân, chuyện này quả thật ly kỳ không sao hiểu nổi.

Tôn tổng quản dẫn giải:

- Bẩm nữ Hội chủ. Mỗi con người sinh ra trong cõi đời này thầy đều có số mạng. Gã Hàn Tử Kỳ bị Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng bức tử nhảy xuống vực tử thần, ai ai cũng thương cảm gã đã chết tan thân nát cốt rồi, nào ngờ “họa trung hữu phúc” gã đã không chết lại còn gặp được kỳ duyên hi hữu nên hiện nay võ công của gã cao thâm không thể nào tưởng tượng, khắp cả giang hồ không có một cao thủ nào bì kịp gã.

Hạ Cung Linh cau đôi lông mày nguyệt:

- Gã Hàn Tử Kỳ gặp kỳ duyên gì Tôn tổng quản có biết không?

Tôn tổng quản trầm trầm giọng:

- Cứ theo những lời đồn đãi mấy tháng nay, sau khi rớt xuống vực tử thần, gã Hàn Tử Kỳ khám phá Tử Vòng động của Địa Tiên tôn giả đoạt được pho bí kíp tên gọi “Địa Tiên kỳ thư” đã luyện thành các tuyệt chiêu của lão kỳ nhân đó từng dự vào trận đại lưu huyết trên dãy Thập Lý bình nguyên cách nay hơn một trăm năm, khiến cho hàng chục cao thủ vong mạng, hàng trăm người trọng thương, trong đó có cả ba vị Chưởng môn nhân của Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga My, trong khi lão vẫn bình yên vô sự, nay các loại chiêu thức đó đã nằm trong tay gã họ Hàn, Luân Hồi giáo bại trận là chuyện tất nhiên.

Hạ Cung Linh nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ gã Hàn Tử Kỳ là một nhân vật chính đạo võ lâm dám chống lại ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cứu nguy cho Đế Vương thành khỏi mất bởi bọn Luân Hồi giáo.

Nếu đúng vậy, trong vụ sát hại phụ thân ta gã không dính dấp gì sao? Chuyện này ta cần phải suy nghĩ cho mình bạch...

Tiếng nhạc bổng trầm vụt im đi. Những chiếc ma đăng dừng lại, chiếc kiệu hoa cũng dừng lại.

Tôn tổng quản báo động:

- Nữ Hội chủ, bọn chúng đến rồi!

Hạ Cung Linh giật mình, trở lại với thực tế. Nàng phẩy nhẹ bàn tay.

- Tôn tống quản chuẩn bị.

Hạ Cung Linh nhìn thẳng vào chiếc kiệu dò xét tình hình. Một tên sứ giả Luân Hồi giáo bước ra, vén màn lên. Từ trong kiệu ba nữ nhân bước xuống. Hai thiếu nữ áo hồng và xanh.

Nữ nhân kia là một mỹ phụ sắc nước hương trời.

Nhìn kỹ ả, chợt Hạ Cung Linh bật thốt:

- Cung Ly Kiều. Ắ đã gia nhập vào hàng ngũ Luân Hồi rồi sao chứ. Ắ trở về đây với ý định gì?

Tôn tống quản cũng vô cùng kinh ngạc khi nhận ra Cung Ly Kiều đứng cùng hai ả thiếu nữ áo hồng và áo xanh. Lão suy nghĩ mãi mà vẫn chưa hiểu ra làm sao cả. Nhưng lão lại nghĩ Cung Ly Kiều theo bọn Luân Hồi giáo trở lại đây chắc chắn phải có một điều gì rất hệ trọng.

Hai ả thiếu nữ áo hồng và áo xanh chính là Hồng y nữ và Thanh y nữ cùng Cung Ly Kiều chậm chậm bước tới đứng trước mặt Hạ Cung Linh.

Nhìn kỹ Hồng y nữ, Thanh y nữ lẫn Cung Ly Kiều, Hạ Cung Linh cất giọng oanh:

- Đại giá nhị vị cô nương tới bản hội bất ngờ không kịp tiếp nghênh thật là thất lễ.

Nàng thăm dò:

- Có phải nhị vị đến đây tham dự đêm đăng quang tấn phong Hội chủ của bản hội không?

Hồng y nữ nhìn Hạ Cung Linh cười:

- Bọn chị em chúng ta vâng mệnh Cung chủ tới đây về một chuyện khác, đâu có thời giờ dự lễ tấn phong của Hạ cô nương.

Hạ Cung Linh nhủ thầm:

- Ắ vẫn giữ lễ độ đối với ta xem ra chẳng có gì thù hận, ta cũng nên giữ lễ độ với ả, không nên vọng động.

Nàng nhẹ nhàng:

- Nhị vị cô nương vâng lệnh Cung chủ đến đây có điều chi chỉ giáo, xin nói cho bản Hội chủ được rõ?

Hồng y nữ đổi giọng:

- Chị em chúng ta có hai điều kiện với Hạ cô nương.

Hạ Cung Linh vẫn dụi dàng:

- Hai điều kiện gì xin cô nương nói ra cho bản Hội chủ được tỏ tường.

- Điều thứ nhất kể từ đêm nay Chiêu Hồn hội phải thuộc quyền sử dụng của bản giáo, dù vậy vẫn giữ nguyên tình trạng như từ bấy lâu nay.

Hạ Cung Linh nhủ thầm:

- À, ra ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ toan chiếm đoạt Tổng đàn Chiêu Hồn hội, thiết lập Phân đàn Luân Hồi giáo đúng như lời Tôn tổng quản nói vừa rồi không sai.

Nàng giữ sự bình tĩnh hỏi:

- Còn điều thứ hai là gì cô nương hãy nói luôn!

Trở Cung Ly Kiều, Hồng y nữ cất cao giọng:

- Điều thứ hai Cung Ly Kiều phu nhân sẽ thay thế lão Hội chủ Hạ Đấu Thiên kế vị chức Hội chủ Chiêu Hồn hội kể từ phút giây này không được chậm trễ, không được trái lệnh của Cung chủ.

Hạ Cung Linh cau mày nghĩ nhanh:

- Thì ra ả Cung Ly Kiều đã tới Luân Hồi giáo khẩn cầu ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, nên mới có chuyện đêm nay bọn Luân Hồi giáo tới đây dùng áp lực buộc ta phải nhường ngôi vị Hội chủ cho ả. Nay rõ lại chính ả đã sát hại phụ thân ta chứ chẳng còn là ai nữa cả.

Mặt hoa Hạ Cung Linh hiện đầy sắc giận:

- Bản Hội chủ muốn biết có phải Cung Ly Kiều tới quý giáo cậy nhờ Cung chủ sai nhệ vị cô nương tới đây bức bách bản Hội chủ đoạt lấy ngôi vị Hội chủ Chiêu Hồn hội hay không?

Hồng y nữ lạnh nhạt:

- Chị em chúng ta chỉ biết thừa hành theo mệnh lệnh của Cung chủ cô nương không nên lý tới làm chi.

Hồng y nữ dọa:

- Cung chủ của chị em chúng ta đã ra lệnh rồi. Hạ cô nương hãy thi hành tức khắc, đừng cãi lệnh sẽ có chuyện không hay cho cô nương đâu.

Hạ Cung Linh sôi giận không còn có thể giữ lễ độ như trước nữa. Nàng trừng to đôi mắt:

- Nếu như bản Hội chủ không nghe theo lệnh của Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ thì nhệ vị cô

nương sẽ hành động bằng cách nào?

Hồng y nữ sắc giọng:

- Rất dễ dàng! Nếu Hạ cô nương nghịch mạng, chị em chúng ta sẽ bắt cô nương giải về Luân Hồi cung cho Cung chủ trị tội. Ta khuyên người hãy mau qui thuận cho rồi, đừng ương ngạnh đợi đến khi chị em chúng ta động thủ, gặp phải cảnh đâm ngọc, trâm trâu có ăn năn cũng là chuyện quá muộn màng.

Hạ Cung Linh tròn xoe đôi mắt:

- Đừng rườm lời. Luân Hồi giáo vô cố tới đây bức người thái quá nói ra những điều phi lý, đường đường là một Hội chủ, ta há sợ các người sao.

Hồng y nữ nhướng cao đôi lông mày lá liễu:

- Cũng là nữ nhi, ta không muốn Hạ cô nương phải chết một cách thảm khốc, nhưng ta đã cạn lời, cô nương lại không nghe bắt buộc chị em chúng ta động thủ bắt nàng.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Nhi Nữ Tranh Hùng

Hạ Cung Linh giận dữ hét:

H

- Cô nương đừng dọa dẫm ta vô ích. Ta sẽ cùng các người một trận tử sanh.

Phất tay sang phía Tôn tổng quản, Hạ Cung Linh truyền lệnh:

- Tôn tổng quản bày khai trận thế ra mau.

Tôn tổng quản ứng thình nhìn chúng môn đồ Chiêu hồn giáo quát to:

- Chiêu Hồn trận pháp bày khai.

Lập tức chúng môn đồ Chiêu Hồn hội dàn thành trận thế có chín cửa, mỗi cửa đều có mười tên trấn giữ, vô cùng kỳ lạ, tất cả đều là tử môn, không có sinh lộ. Kẻ lọt vào trận chỉ chờ chết không có lối ra.

Chính nhờ trận pháp này mà Chiêu Hồn hội uy danh trấn động trong giới giang hồ từ bấy lâu nay.

Hạ Cung Linh nhìn Hồng y nữ cười nhạt:

- Trận đã bày rồi sao cô nương còn đứng đó. Đủ gan mật hãy lao vào thử xem thế nào.

Hồng y nữ nhìn qua trận pháp khinh giọng:

- Chiêu Hồn trận pháp ư? Ta không cần phải nhọc sức, trận này cũng bị phá tan.

Dứt lời, Hồng y nữ, Thanh y nữ và Cung Ly Kiều quay trở lại chiếc kiệu hoa.

Phút chốc tiếng nhạc trỗi lên, âm thanh mê hoặc khiến người nghe lạc phách xiêu hồn, tiêu tan chí khí, tưởng không còn tự chủ mình được nữa.

Hạ Cung Linh hét:

- Ly Hồn khúc, tất cả vận công mau.

Tôn tổng quản quát tiếp theo:

- Tất cả vận chân khí qui nguyên, đứng yên vị trí.

Chúng môn đồ Chiêu Hồn hội rập nhau một lượt đứng yên tại chỗ trụ thân hình, vận chân khí ngăn chặn âm thanh quái đản như từng chiếc kim bén nhọn chọc vào cửu khiếu trong toàn thân.

Tôn tổng quản đứng chính giữa trận Chiêu Hồn trận pháp, tay cầm bảo kiếm, thân hình vững như cây trụ, mắt sáng tựa hai vì sao, nhìn về hướng chiếc kiệu hoa, xem xét động tĩnh của bọn giáo đồ Luân Hồi giáo.

Hạ Cung Linh đứng sững như một vị thiên thần, ánh mắt sáng ngời ngấm ngấm vận chân khí chân người lướt đi ma ám ra ngoài không cho đột nhập vào các huyết đạo trong người.

Đằng kia chiếc kiệu hoa, Hồng y nữ nhìn sang phía Hạ Cung Linh quan sát tình hình.

Thanh y nữ và Cung Ly Kiều đứng hai bên.

Tiếng nhạc mê hồn khi thì réo rắt, khi thì trầm bổng, rồi lại thì thảm như dặt hồn người vào cõi mênh mộng vô thức.

Nửa giờ sau đó, chúng môn đồ Chiêu Hồn hội không còn chịu đựng nổi nữa, cặp mắt lim dim, tay chân rụng rời, buông rơi đao kiếm, thi nhau ngã lăn trên mặt đất.

Bấy giờ trên đấu trường chỉ có Hạ Cung Linh và Tôn tổng quản hãy còn đứng vững nhưng thần sắc cả hai đều tái ngắt, mồ hôi trên trán nhỏ xuống từng giọt, tâm thần bắt đầu mỗi mệ, thân hình hơi lay chuyển, xem ra hai người chẳng còn chịu đựng được bao lâu nữa.

Hồng y nữ cười đắc chí:

- Ta nói có sai đâu, kẻ nào nghịch mạng chống lại lệnh của Cung chủ là kẻ đó phải chết, hãy khôn ngoan qui thuận cho sớm, may ra ta niệm tình cùng là nữ nhân tha cho cái tội chết, bằng không khi ta bắt được giải về bản cung chỉ e hai người không tránh khỏi bị đưa vào “Luyện Hồn phòng” cho Cung chủ luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng” như bao kẻ khác.

Tôn tổng quản giận dữ, toan phi thân tới chiếc kiệu hoa liều một phen sống chết cùng Hồng y nữ, nhưng thân hình nặng chịch không sao cất lên nổi, đành phải cắn hận đứng im.

Huych... huych... huych...

Phía trong cổng Tổng đàn Chiêu Hồn hội, hai đội Ngũ môn đồ do Triệu đại đường chủ và Nhạc điện chủ trì cũng thi nhau ngã lăn quay xuống đất hôn mê.

Hai vị Đại đường chủ, Đại điện chủ kinh hãi trở mắt nhìn chúng môn đồ nhưng chẳng biết phải làm sao

cứu tình thuộc hạ, hơn nữa hai lão cũng đang vận công chống lại âm thanh huyền hoặc mê hồn kia.

Hạ Cung Linh than thầm:

- Số mạng của ta tới đây đã hỏng rồi sao. Nếu ta bị ả Hồng y nữ bắt được đưa về Luân Hồi giáo, chắc chắn sẽ bị đưa vào “Luyện Hồn phòng” chịu lấy cực hình thảm khốc là xong.

Ta hãy tự quyết định trước đi là xong.

Trường kiếm trong tay Hạ Cung Linh vung lên toan đâm thẳng vào cổ họng kết liễu lấy tánh mạng mình.

Thình lình trong giờ phút đó một loạt tiếng cười quái gở nổi lên không ai biết từ phương hướng nào. Tiếng cười cất lên đã nghe ào ào như muôn lượn sóng trùng trùng từ ngoài biển cả cuồn cuộn tới lấn át cả âm thanh du dương huyền hoặc, trầm bổng của chiếc Ma cầm phía sau chiếc kiệu hoa.

Luân Hồi giật mình hạ thanh trường kiếm nhìn về phía chiếc kiệu hoa xem nhân vật nào đang gióng lên loạt cười quái gở đó.

Hồng y nữ biến sắc kêu lên:

- Cuồng tiêu thiên âm. Đạo hạnh sư cô hãy thận trọng.

Hồng y nữ hạ lệnh cho người sử dụng chiếc Ma cầm chính là Đạo Hạnh sư cô, đang ngồi tịnh tọa phía sau chiếc kiệu hoa nên Hạ Cung Linh và Tôn tổng quản từ lâu không ngó thấy.

Thanh y nữ lo lắng:

- Hồng sư tỷ, sư tỷ có biết nhân vật nào đang sử dụng chiêu “Cuồng Tiêu Thiên Âm” đó không?

Hồng y nữ lắc đầu:

- Ngu tỷ chưa từng gặp ai sử dụng chiêu “Cuồng Tiêu Thiên Âm” này một lần nào nên chưa rõ người đó là ai.

- Thế sao Hồng sư tỷ biết tiếng cười kia là “Cuồng Tiêu Thiên Âm”.

- Ngu tỷ nghe Cung chủ giảng dạy võ công có nói tới chiêu này nên khi nghe ta hiểu ngay không cần suy nghĩ.

- Hồng tỷ tỷ. Cung chủ có cho biết nhân vật nào sử dụng chiêu “Cuồng Tiêu Thiên Âm” này không?

- Cung chủ chỉ cho biết giọng cười đó là chiêu “Cuồng Tiêu Thiên Âm” loại thần công truyền tích đã lâu, không ngờ đến nay lại xuất hiện ở nơi đây.

Cung Ly Kiều chen vào:

- Ngu tử nghe bọn giang hồ đồn đại, ngoài Tây Vực có một vị quái tăng tên là Lạp đa lạt ma biết sử dụng thần công bằng tiếng cười, có lẽ nhân vật đang cười kia chính là lão không sai.

Hồng y nữ lắc đầu:

- Cung thư thư đã lầm rồi, Cung chủ của tiểu muội đã mấy lần nói đến thần công của lão Lạp đa lạt ma, nhưng không nói tới chêu có tiếng cười quái gở này. Lão chỉ sử dụng chiêu “Đạt Thiên Phò Độ” lối võ công duy nhất của lão và từ xưa tới nay lão chưa từng có một lần nào đặt chân vào vùng Trung thổ này.

Thanh y nữ bần khoản:

- Hồng tử tử. Thế ra hiện nay chúng ta chưa biết nhân vật đang sử dụng chiêu “Cuồng Tiểu Thiên Âm” kia là ai, nhưng tại sao hẳn lại hỗ trợ cho ả Hạ Cung Linh chống lại chị em chúng ta vậy?

- Nhị muội đừng vội nóng, trong chốc lát nữa đây thế nào nhân vật đó cũng phải xuất hiện, chúng ta sẽ nhận diện coi hẳn là ai cũng chưa muộn.

- Hồng tử tử, không hiểu chiêu “Ly Hồn khúc” của Đạo Hạnh sư cô có thắng nổi giọng cười “Cuồng Tiểu Thiên Âm” kia hay không?

- Ngu tử chưa đoán trước được, phải chờ thêm một khoảng thời thần nữa mới rõ ai thắng ai bại trong trận đấu thần công này.

Lẳng tai nghe giọng cười quái gở kéo dài vô tận và tiếng nhạc ru hồn “Ly Hồn khúc”.

Thanh y nữ lo sợ:

- Hồng tử tử, muội nghe qua chiêu “Cuồng Tiểu Thiên Âm” của nhân vật này xem ra trội hơn chiêu “Điệu xương thần âm” của gã Hàn Tử Kỳ, chỉ e sợ Đạo Hạnh sư cô bại trận. Tử tử hãy ra lệnh cho sư cô thu hồi Ly Hồn khúc xuất chiêu Tán Thần khúc.

Hồng y nữ lắc đầu:

- Không được. Hiện tại ngu tử không thể ra lệnh cho Đạo Hạnh sư cô làm như vậy được.

Thanh y nữ ngạc nhiên:

- Tại sao vậy Hồng tử tử.

- Tại vì lần trước ngu tử ra lệnh cho Đạo Hạnh sư cô sử dụng chiêu Ly Hồn khúc, bất ngờ bị gã Hàn Tử Kỳ xuất hiện phá hỏng, lần này nhân vật kia dùng chiêu “Cuồng Tiểu Thiên Âm” lợi hại hơn chiêu kia rất

nhiều, nếu chúng ta cho sử dụng chiêu Tán Thần khúc làm thế nào chống nổi giọng cười quái gở đó.

- Hồng tử tử nói thế, chắc chắn Đạo Hạnh sư cô sẽ thua trận này, bây giờ tử tử truyền lệnh cho sư cô thu hồi thần công, gặp nhân vật kia coi ra ai là thượng sách.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nhân Vật Thần Bí

Hồng y nữ hừ nhạt:

H

- Nhị muội đã lầm rồi. Đang khi hai bên đấu nhau bằng thần công hay nội lực, nếu bên nào thu hồi trước, kẻ đó sẽ bị tẩu hỏa nhập ma hoặc chết liền tại trận hoặc mang trọng thương khó chữa trị. Nếu ngu tử ra lệnh cho Đạo Hạnh sư cô thu hồi thần công có khác nào chính ta đã giết người của mình, sẽ bị Cung chủ quở phạt nặng nề chứ chẳng không.

- Hồng tử tử, không lẽ...

“Băng”

Lập tức giọng nhạc trầm bổng du dương im bật, kể đó giọng cười quái gở cũng im bật.

Hồng y nữ kinh hãi kêu lên:

- Hồng rồi! Đạo Hạnh sư cô đã bị trọng thương, chiêu “Cuồng Tiểu Thiên Âm” quả nhiên vô cùng lợi hại.

Có tiếng rên của Đạo Hạnh sư cô phía sau chiếc kiệu hoa. Hồng y nữ nói mau:

- Nhị muội hãy mau lấy linh đan chữa trị cho Đạo Hạnh sư cô, chậm trễ sẽ hỏng mất.

Không đợi Hồng y nữ dứt tiếng, Thanh y nữ lao ngược về phía sau chiếc kiệu hoa biến dạng.

Cung Ly Kiêu lên tiếng:

- Hồng muội, chúng ta hãy đi lục soát trong cánh rừng này xem nhân vật sử dụng “Cuồng Tiểu Thiên Âm” kia chính thật là ai lợi hại đến thế.

Hồng y nữ lắc đầu:

- Không cần phải đi lục soát làm chi. Tiểu muội sẽ nói khích hấn chắc chắn hấn sẽ nổi giận xuất hiện ngay.

Hồng y nữ nhắm cánh rừng cất cao giọng:

- Nhân vật bại hoại nào rình mò trong rừng đó. Hãy mau xuất hiện bằng không ta sẽ đốt cánh rừng chết cháy như con lợn quay.

Một giọng khàn khàn già dặn chẳng hiểu từ phương hướng nào vọng tới:

- Đừng lái nhải, lão phu mà xuất hiện chắc chắn cô nương sẽ ngắt xiu chết liền tức khắc, không có một thư thần đan nào cứu kịp đâu.

Hồng y nữ giật mình dụi giọng lại:

- Nhưng lão tiền bối là ai hãy nói cho ta rõ?

- Lão phu ư? Đại danh của lão là Thần Quỷ Kiếm Sâu, cô nương đã nghe rồi chứ?

Hồng y nữ nghĩ thầm:

- Nghe qua giọng nói lão nhân này đã trên một trăm tuổi, có lẽ lão là một đại kỳ nhân nào tuyệt tích, ta không nên khinh suất.

Ả đổi cách xưng hô:

- Tiểu nữ chưa biết Thần Quỷ Kiếm Sâu lão tiền bối là ai, xin lão tiền bối xuất hiện cho tiểu nữ được bái kiến.

- Cô nương biết mặt lão phu làm chi. Lão phu xuất hiện cô nương sẽ chạy về động hồ ly thì sao?

Hồng y nữ nổi giận nhưng không dám phát tác:

- Lão tiền bối nói đùa làm chi, mau xuất hiện cho tiểu nữ được diện kiến.

Loáng qua một cái, chẳng hiểu từ phương hướng nào một chiếc bóng đã đứng sừng sững trước mặt Hồng y nữ và Cung Ly Kiêu.

Nhận ra chiếc bóng đó, Cung Ly Kiêu kêu lên trước:

- Hàn Tử Kỳ!

Sững sờ nhìn Hàn Tử Kỳ một lúc rất lâu bởi không ngờ chàng lại xuất hiện tại Tổng đàn Chiêu Hồn hội này. Hồng y nữ khẽ hừ một tiếng:

- Hàn Tử Kỳ! Cũng lại là người đó sao?

Hàn Tử Kỳ gật gù:

- Nếu không là ta thì còn là ai nữa chứ. Cô nương tuổi còn trẻ mà đã lần thẩn rồi ư?

Hồng y nữ hậm hực:

- Lần trước ta đã gặp người tại Đế Vương thành, lần này lại gặp người nữa. Người định theo ta phá phách mãi thế sao?

Chợt nhớ lại lời Đào Diên hòa thượng bảo Hồng y nữ có tình ý với mình, Hàn Tử Kỳ trêu chọc:

- Cô nương chưa hiểu gì ư? Cô nương là hoa, ta là bướm. Hoa đi đâu bướm đi theo đó.

Hoa cứ nở, bướm cứ vờn hoa. Hoa dễ tàn, bướm vẫn nhởn nhơ bay lượn. Cô nương chưa hiểu cái đạo lý đó à?

Hồng y nữ cố nhin cười thét:

- Hàn Tử Kỳ! Giữa ta và người lâu nay không thù hận, tại sao người cứ mãi phá phách ta, ngăn cản ta không cho ta thi hành mệnh lệnh của Cung chủ?

Hàn Tử Kỳ chỉnh lại sắc diện:

- Đúng rồi! Giữa ta và cô nương không có hận thù, nhưng ta lại thù hận ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ. Cô nương còn đi theo ả thì ta sẽ phá phách đến tận cùng...

Chợt nhớ lại mối thù của nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu. Hàn Tử Kỳ trợn mắt:

- Ta cần nói cho cô nương biết trước, chẳng những ta phá phách cô nương hành ác trên chốn giang hồ, từ đây đến Tết Trung thu không hẹn ngày nào ta sẽ tới Tổng đàn Luân Hồi giáo phá luôn cái động hồ ly của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, xem chồn bầy, cáo lữ của các người còn chỗ nào đưa người vào “Luyện Hồn phòng” luyện cái bí pháp “Phản lão hoàn đồng” quái quỷ kia nữa hay không.

Chàng dẫn mạnh giọng:

- Ta đã nói rồi, nàng liệu lấy thân, hãy sớm tỉnh ngộ rời bỏ nơi hắc ám đó trở về quê quán lấy chồng, sống đời lương thiện. Nàng nghe rõ rồi chứ?

Hồng y nữ nổi giận trừng to đôi mắt:

- Hàn Tử Kỳ! Chỉ vì niệm một chút tình tao ngộ ta đã nhượng bộ người, không nỡ hạ độc thủ đối với người tại Đế Vương thành, người đừng tưởng ta sợ người mà lầm. Ta không sợ người đâu, nếu ta vô tình người sẽ không còn sống tới giờ này. Người đừng dọa dẫm ta vô ích.

Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười khanh khách:

- Nàng nói láo. Chồn bầy, lũ cáo của các nàng cũng có tình người nữa ư? Ta không tin lời nàng nói đâu. Ta muốn nàng hãy chứng minh màu sắc võ công của nàng xem đến trình độ nào lại khoác lác cái mồm như thế.

Hồng y nữ giận dữ:

- Được rồi! Ta sẽ chứng minh cho người thấy đâu là sự lợi hại. Người sẽ nếm lấy mùi đau khổ, xem còn tự cao, tự đại nữa hay không. Ta sẽ đấu với người một chiêu.

Hàn Tử Kỳ nheo mắt:

- Chỉ có một chiêu thôi ư? Tại sao không đấu với ta một ngàn chiêu. Nàng định đấu một chiêu rồi bỏ chạy phải không?

Hồng y nữ suýt phì cười, nghiêm sắc mặt:

- Đừng huênh hoang mồm mép. Ta đấu với người một chiêu cũng đủ rồi. Ta cần nói cho người biết trước mà giữ mình, nếu người thua tánh mạng của người sẽ không còn, thân xác của người sẽ rả ra từng mảnh, chết rất thảm khốc, cho dù bậc thần tiên cũng không cứu nổi người đâu mà hòng.

Hàn Tử Kỳ hỏi:

- Có phải nàng định sử dụng chiêu “Tàn Phế chưởng” không, ta đã thử qua một lần rồi, không làm gì nổi ta đâu.

Hồng y nữ lắc đầu:

- Không phải, người lầm rồi!

- Chiêu “Hủy Điện Độc Trùng” phải không?

- Không đúng.

- Chiêu “Tàn Chi Tán Cốt” chứ còn gì nữa?

- Người không cần phải biết trước làm chi, đợi lúc đó người sẽ biết ta sử dụng chiêu gì. Người sẽ chết một cách vô cùng thảm khốc.

Hàn Tử Kỳ cố tình dài dòng cho bọn người Chiêu Hồn hội tỉnh lại, nên cứ nhì nhằng:

- Nói nhảm. Ta sẽ đấu với nàng một chiêu, nhưng phải đấu bằng cách nào, chỉ, đao, kiếm, nội lực hay

là thần công?

Hồng y nữ đáp gọn:

- Thần công!

Hàn Tử Kỳ dài dòng:

- Nàng và ta sử dụng cách nào đấu thần công?

- Ta sử dụng cây Ma cầm, còn người tùy ý muốn sử dụng lối công phu nào cũng được.

Hàn Tử Kỳ tính thầm:

- Săn cơ hội này ta hãy ra điều kiện với ả cứu vãn tình thế nguy ngập cho Hạ Cung Linh, bằng không sẽ chẳng còn dịp nào nữa.

Chàng gật đầu:

- Được rồi, ta sẽ đấu thần công với nàng, hạn chế trong chu vi 10 trượng, nhưng với hai điều kiện trước khi giao đấu.

Hồng y nữ nhíu mày:

- Hai điều kiện gì?

- Nếu ta thắng, nàng phải rút lui ra khỏi chốn này, vĩnh viễn không được tới Chiêu Hồn hội quấy rầy nữa, nàng có dám không?

Ngẫm nghĩ phút giây, Hồng y nữ gật đầu:

- Tại sao không dám chứ, còn điều kiện thứ hai?

Hàn Tử Kỳ thầm mừng trong lòng, tiếp:

- Nhược bằng nếu ta thua, ta sẽ rời khỏi nơi này tức khắc, vĩnh viễn ta sẽ không bao giờ can thiệp vào chuyện của nàng đối với Chiêu Hồn hội nữa. Nàng nghĩ thế nào?

Hồng y nữ tươi sắc mặt:

- Như thế rất công bằng, tại sao ta lại từ chối. Ta bằng lòng hai điều kiện của người.

Dừng lại nàng nói:

- Người đã ra hai điều kiện rồi, còn về phần ta cũng ra điều kiện với người. Ta chỉ có một điều kiện.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Á Hồng y nữ này định dùng quỷ kế gì phỉnh lừa ta đây, nhưng nếu ta thoái thác ả sẽ cho ta là khiếp nhược còn gì là một đấng tu my nam tử nữa.

Nghĩ vậy, Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Ta bằng lòng, nhưng nàng hãy nói cho ta nghe xem có được hay không?

Hồng y nữ cất giọng yêu my:

- Rất dễ dàng. Nếu ta thắng người, ta sẽ cho người uốn một viên thần đan cứu mạng người, sau đó người đi theo ta trở về Luân Hồi giáo, ta sẽ bãm trình với Cung chủ kể rõ tự sự, rồi ta và người làm lễ thành hôn. Người có khứng chịu hay không?

Hàn Tử Kỳ giật mình nhủ thầm:

- Quả đúng như lời đại sư Đảo Điền hòa thượng đã nói, ả này thương yêu ta thực lòng nên mới ra điều kiện quá dễ dàng như vậy. Nhưng đường đường một trang nam tử ta lại có thể kết hôn với ả hay sao chứ.

Rồi chàng lại tự hỏi:

- Bằng nếu ta chối từ, lúc ta rời khỏi nơi này ả sẽ quay lại đánh phá Chiêu Hồn hội thêm một lần nữa. Á sẽ bắt Hạ Cung Linh đem về Luân Hồi giáo cho ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đưa vào “Luyện Hồn phòng” luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng”. Nàng sẽ chết thảm, lòng ta sao đành.

Hàn Tử Kỳ cứ đắn đo, phân vân mãi chưa đáp lời Hồng y nữ.

Hồng y nữ cười khúc khích:

- Người đã sợ rồi. Người sợ đấu với ta người sẽ thua. Nếu vậy, người hãy tránh ra, ta tới kia bắt ả Hạ Cung Linh đem về Luân Hồi giáo cho rồi, người còn ngăn cản ta làm chi nữa.

Hàn Tử Kỳ giật mình, bất giác gật đầu:

- Đừng nói nhảm. Ta lại sợ nàng hay sao, ta bằng lòng rồi. Ta sẽ đấu với nàng cho nàng rõ đâu là lợi hại.

Mặt hoa Hồng y nữ tươi hẳn:

- Người đã bằng lòng rồi. Ta cần nhắc thêm một lần nữa cho người nhớ, nếu người thua, người sẽ thành

hôn với ta phải không?

Hàn Tử Kỳ bực dọc:

- Phải, nàng không thẳng nối ta đâu mà hòng nằm mơ. Nàng đã thất vọng rồi.

Không quan tâm tới lời nói của Hàn Tử Kỳ. Hồng y nữ đổi cách xưng hô:

- Được rồi. Tiểu tình lang hãy giữ lấy lời, không nên thay đổi. Thiếp không giết chàng đâu mà sợ.

Thiếp chỉ làm cho chàng bất tỉnh dùng thần dược cứu chàng, đôi ta sẽ động phòng hoa chúc, trọn đời mãi mãi sống bên nhau.

Hàn Tử Kỳ giận dữ hét:

- Câm cái mồm của nàng lại. Ai là tiểu tình lang của nàng bao giờ. Cái gì động phòng hoa chúc, cái gì mãi mãi sống bên nhau, ta sẽ bắt nàng, nướng nàng cho vàng, uống rượu...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Chánh Tà Khó Phân

Hồng y nữ không giận lại cười khúc khích:

H

- Chàng đừng nóng làm chi. Chàng không thể nướng thiếp cho vàng được đâu.

Sau này thiếp sẽ làm móng chả phụng cho chàng uống rượu. Đôi ta sẽ hạnh phúc trọn đời.

Hàn Tử Kỳ lại hét:

- Cái gì chàng chàng, thiếp thiếp. Hãy đi lấy cây Ma cầm quý quái ra đây cho mau. Ta sẽ đấu một chiêu với nàng, để nàng cút xéo cho rồi.

Trong thấy Hàn Tử Kỳ nóng giận, gương mặt ngọc xinh tươi. Hồng y nữ trêu già:

- Chàng càng nổi giận lại càng xinh đẹp, sau khi đôi ta thành hôn rồi, thiếp sẽ luôn chọc cho chàng giận, để thiếp được chiêm ngưỡng cái gương mặt đẹp mê người của chàng. Thiếp sẽ...

Hàn Tử Kỳ giận quá bật cười khan:

- Đừng nói chuyện sàm sỡ nữa nghe thối lỗ tai ta. Nàng hãy đi lấy cây đàn ra cho mau. Ta không còn thời giờ nữa.

- Được rồi, nếu chàng muốn thành hôn sớm hơn, thiếp sẽ cho chàng được toại nguyện.

Nhìn về phía sau chiếc kiệu hoa, Hồng y nữ cất tiếng gọi to:

- Nhị muội đâu. Hãy lấy cây Ma cầm mang ra đây cho ngu tử đấu với chàng một chiêu.

Từ nãy đứng im lặng theo dõi cuộc đối thoại giữa Hàn Tử Kỳ và Hồng y nữ, không hề chen một lời nào, bây giờ Cung Ly Kiều mới lên tiếng:

- Hồng muội muội. Muội định sử dụng chiêu “Thiên Thu Quy Lộ” đấu nhau với Hàn Tử Kỳ sao?

Hồng y nữ lắc đầu:

- Không đâu, nếu tiểu muội sử dụng chiêu “Thiên Thu Quy Lộ” thì còn gì là chàng nữa.

Chàng xinh đẹp thế kia, muội đâu nhẫn tâm sát hại chàng. Cung thư thư đừng lo ngại.

Cung Ly Kiêu chớp mắt:

- Thế Hồng muội muội dùng chiêu gì đấu với Hàn Tử Kỳ?

- Muội sẽ dùng chiêu “Tỳ Bà khúc” cũng đủ làm cho chàng mê man rồi, cần gì phải dùng tới chiêu “Thiên Thu Quy Lộ” để chàng phải bị chết thảm.

Cung Ly Kiêu vốn đã thương yêu Hàn Tử Kỳ tha thiết nên ả hết sức quan tâm:

- Chiêu “Tỳ Bà khúc” so sánh với “Ly Hồn khúc” chiêu nào lợi hại hơn? Khi Hồng muội sử dụng nó hậu quả đối phương sẽ như thế nào?

Hồng y nữ không hiểu Cung Ly Kiêu đã yêu thương Hàn Tử Kỳ nên chẳng hề lưu tâm:

- Hai chiêu “Ly Hồn khúc” và “Tán Thần khúc” là môn võ công sở trường của Đạo Hạnh sư cô. Nàng ở trong một ngôi cổ tháp trên đỉnh núi Vu Sơn, Cung chủ khám phá ra, đưa nàng về Luân Hồi giáo từ sáu tháng nay, mỗi lần tiểu muội được lệnh Cung chủ đi đâu đều có nàng đi theo hỗ trợ. Còn hai chiêu “Tỳ Bà khúc” và “Thiên Thu Quy Lộ” do quái bà Cổ Quái thần ni truyền cho Cung chủ, Cung chủ lại truyền cho muội, chỉ có muội mới được cái ân huệ lớn lao đó, ngoài ra chẳng còn một ai trong bản giáo biết hai chiêu này cả. Nếu đem so sánh chiêu “Tỳ Bà khúc” lợi hại hơn chiêu “Ly Hồn khúc” bội phần, muội chỉ dùng năm thành nội lực là chàng đã ngã ra rồi, cho nên muội mới dám thách thức với chàng như lúc nãy.

- Chiêu “Tỳ Bà khúc” có làm cho Hàn Tử Kỳ thân xác bị rã rời biến thành một vũng máu hay không?

Hồng y nữ lắc đầu:

- Không. Chiêu “Thiên Thu Quy Lộ” mới làm cho thân thể rã mục, chỉ nội trong nửa ngày sau sẽ biến thành một vũng máu đen sì. Còn chiêu “Tỳ Bà khúc” chỉ làm cho đối phương mê man, nhưng nếu không được cứu sẽ không bao giờ tỉnh lại, muội dùng chiêu đó cho chàng ngất đi, đưa chàng trở về bản giáo...

Cung Ly Kiêu dò dẫm:

- Thế là Hồng muội quyết định thành hôn với gã Hàn Tử Kỳ thực sao?

Ánh mắt hy vọng của Hồng y nữ chớp sáng:

- Chứ không ư? Cung thư thư nghĩ xem, chàng xinh đẹp, chẳng khác nào Phan An tái thế, tư phong cốt cách phi phàm, võ công trác tuyệt, bất cứ ai trông thấy chàng mà không mê.

Tiểu muội nhất định sẽ chiếm cho bằng được chàng, dù có chết cũng không bao giờ ân hận.

Cung Ly Kiều biến sắc nhưng đã nhanh lẹ lấy lại sự bình thản.

- Hồng muội muội, ngu ý xem qua Hàn Tử Kỳ là một trang thiếu hiệp chánh đạo giang hồ, hùng khí ngất trời, lại tự cao tự phụ, biết gã có bằng lòng thành thân với muội, một kẻ từng mang tiếng là yêu hồ trong hàng ngũ Luân Hồi giáo hay không?

Mặt ngọc của Hồng y nữ không hề hiện lên sắc giận, nàng chậm rãi nói:

- Cung thư thư chưa rõ. Trước đây tiểu muội vốn là một cô gái thơ ngây, hiền lành giống như các thiếu nữ hiền lành khác, phụ thân là một vị hào phú trong vùng, chỉ vì một viên quan ác độc vu cáo phụ thân thông đồng với tham quân của nhà Minh, âm mưu lật đổ nhà Thanh triều, nên bị triều đình đưa ra pháp trường hành quyết, may sao Cung chủ tới kịp bỏ ra một ngàn dật vàng chuộc tội cho phụ thân khỏi chết với điều kiện thu nạp muội về Luân Hồi cung làm nghĩa nữ. Nghĩ tình Cung chủ đã ra ơn cứu mạng phụ thân cùng căm thù bọn quan viên nhà Thanh, muội bằng lòng đi theo Cung chủ gia nhập Luân Hồi giáo, dĩ nhiên bọn giang hồ ghê tởm muội, coi muội như loại hồ ly, còn thâm tâm của muội luôn nghĩ tới một ngày nào đó khi trả ơn xong, muội sẽ tìm một đấng phu quân đường đường nam tử, muội và chàng sẽ ly khai Luân Hồi giáo, tìm đến một tuyệt cốc nào đó hưởng phúc thanh nhàn.

Cung Ly Kiều phăng tới:

- Ô, ra là như thế, nhưng biết Cung chủ có chịu cho Hồng muội muội ly khai Luân Hồi hay không? Muội có nghĩ tới điều đó bao giờ chưa?

Hồng y nữ thở nhẹ:

- Tiểu muội vẫn nghĩ tới điều đó lâu rồi. Tất nhiên Cung chủ sẽ không cho muội ly khai khỏi Luân Hồi giáo rồi, vì hiện nay muội là một nhân vật quan trọng nhất trong bản giáo và Cung chủ rất tin cậy muội, bất cứ chuyện lớn nhỏ gì trong bản giáo cũng giao cho muội xử lý, lúc đó muội còn một phương pháp duy nhất lén lút trốn đi là thượng sách.

Cung Ly Kiều lại hỏi:

- Hồng muội muội tính chuyện chu đáo thật, nhưng muội có nghĩ nếu Cung chủ bắt được muội bỏ trốn thì sẽ đưa muội vào “Luyện Hồn phòng” trừng phạt muội không?

Hồng y nữ giật mình, mặt ngọc hiện lên nét băng khuâng:

- Muội biết chứ. Luyện Hồn phòng là một cực hình thảm khốc. Bất cứ ai bị đưa vô đó nội ba ngày sau chỉ còn lại một bộ xương khô, nhưng vì yêu chàng muội phải liều, đâu có thứ hình phạt nào ngăn cản được. Nếu được chàng yêu dù chỉ một lần muội có chết cũng chẳng hề hối tiếc.

Ánh mắt quái dị của Cung Ly Kiều chớp lên:

- Hồng muội muội quả thật cang trường, ngu tử vô cùng khâm phục, bao giờ muội hành động hãy nói cho ngu tử biết, ngu tử sẽ tìm phương cho muội ra đi được an toàn...

Đứng chờ quá lâu không thấy Hồng y nữ động tịnh chi cả, Hàn Tử Kỳ hét:

- Mau mang cây đàn quái quỷ kia ra, đấu với ta một chiêu, làm gì đứng trơ như phỗng đá vậy?

Hồng y nữ chưa kịp đáp đã nghe tiếng nói lạnh lạnh của Thanh y nữ:

- Có đây rồi! Làm gì nóng nảy thế.

Thanh y nữ xuất hiện trong tay ôm cây đàn Tỳ bà quái dị khác hẳn các loại tỳ bà khác trao cho Hồng y nữ.

Hồng y nữ cầm lấy cây ma cầm, mắt nhìn Hàn Tử Kỳ, cất giọng tình tứ:

- Chàng hãy mau chuẩn bị, thiếp sắp xuất chiêu thần công đây. Chàng nên thận trọng.

Hàn Tử Kỳ khinh khinh:

- Đừng dài dòng. Ta muốn nghe âm thanh ma quái của nàng xem có vui tai không.

Nhìn Thanh y nữ, Hồng y nữ bảo:

- Nhị muội hãy chữa trị cho Đạo Hạnh sư cô, ở đây đã có Cung thư thư rồi.

Hồng y nữ so dây, nắn nốt dây đàn ma cầm, năm ngón tay ngọc nháy nhót trên phím đàn.

Lập tức, tiếng đàn vút lên không gian, có lúc như trận mưa rào, có lúc như nàng kiều nữ bơi thuyền nhẹ nhàng trên dòng sông xanh sóng vỗ rì rào, rồi lại thì thầm giống người cô phụ thở than trong đêm đông vắng bóng tình quân, phòng không quạnh quẽ, tịch mịch cô liêu.

Bên kia, thân hình Hàn Tử Kỳ đã đứng vững như trái núi, mặt ngựa lên trời, gióng lên từng loạt cười vô cùng quái gở. Tiếng cười của chàng như ma gào, quỷ khốc, ai nghe qua cũng phải bạt vía, xiêu hồn chực té lăn ra xuống đất hôn mê.

Hàn Tử Kỳ đã xuất chiêu “Cuồng Tiểu Thiên Âm đệ nhị thức”. Chiêu này càng kỳ diệu hơn chiêu “Cuồng Tiểu Thiên Âm nhất thức” chàng đã sử dụng vừa rồi chống lại chiêu “Ly Hồn khúc” của Đạo Hạnh sư cô.

Cung Ly Kiều kinh hãi nhanh nhẹn ngồi xuống đất, xếp bằng nhắm mắt vận công, chống lại lối thần công quái dị của Hàn Tử Kỳ.

Hồng y nữ cũng phải ngồi bệt xuống, năm ngón tay ngọc nhảy nhót trên phím đàn không ngừng nghỉ...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thẳng Bại Chỉ Một Đường Tơ

Hàn Tử Kỳ và Hồng y nữ đấu thần công chỉ trong phạm vi mười trượng không ảnh hưởng đến chung quanh phía ngoài, bởi hai người đã cam kết với nhau đấu song phương, nên cùng thu nốt âm thanh lại một chỗ.

H

Lúc bấy giờ Hạ Cung Linh và Tôn tổng quản đã trở lại bình thường, cùng thở pào nhẹ nhõm đưa mắt nhìn sang phía Hàn Tử Kỳ và Hồng y nữ.

Tôn tổng quản ngạc nhiên:

-Ồ, vị thiếu hiệp nào đang đấu thần công với ả tiểu hồ ly kia, nữ Hội chủ có biết không?

Nhìn kỹ đấu trường phút giây, bất giác Hạ Cung Linh đã phải bật kêu:

-Hàn Tử Kỳ! Chính gã thiếu niên đứng cười kia là Hàn Tử Kỳ chứ chẳng còn là ai nữa.

Tôn tổng quản trở to cặp mắt:

-Nữ Hội chủ! Hàn Tử Kỳ nào? Có phải Hàn Tử Kỳ đã xuất hiện bên Đế vương cung hay không?

Hạ Cung Linh gật đầu:

-Đúng, không sai. Chính là Hàn Tử Kỳ chứ chẳng còn là ai nữa cả. Gã thường vận bộ lam y.

-Nữ Hội chủ, về chuyện sát hại đại nhân, gã Hàn Tử Kỳ có dính dáng gì đến sự thông đồng của phu nhân hay không?

-Lúc phụ thân vừa bị ám toán ta hoài nghi Hàn Tử Kỳ đã thông đồng với Cung Ly Kiều, nhưng bây giờ rõ lại ta đã lầm, gã không hề có liên hệ gì cả.

-Do đâu nữ Hội chủ biết được Hàn Tử Kỳ không có liên hệ gì về cái chết của đại nhân?

-Do hành động của gã, chứng tỏ cho thấy gã là một trang thiếu niên chánh đạo, lại nghĩa khí giang hồ, không thể làm chuyện bại hoại, liên kết với Cung Ly Kiều giết chết phụ thân ta được.

Tôn tổng quản nhìn vào trận rồi lại hỏi Hạ Cung Linh:

- Nữ Hội chủ. Tại sao gã Hàn Tử Kỳ lại tới đấu nhau với ả Hồng y nữ.

Mắt vẫn nhìn vào trận, Hạ Cung Linh đáp:

- Chắc hẳn là gã Hàn Tử Kỳ muốn cứu nguy bản hội, nên mới đấu nhau với ả kia, điều này Tôn tổng quản chưa nghĩ ra sao?

- Nữ Hội chủ quá cao minh, thuộc hạ trí óc cạn hẹp, nếu nữ Hội chủ không chỉ bảo thuộc hạ vẫn cho gã Hàn Tử Kỳ là kẻ đồng lõa với phu nhân giết chết đại nhân.

Lão hỏi:

- Nữ Hội chủ, còn chuyện phu nhân, nữ Hội chủ tính thế nào?

Ánh mắt Hạ Cung Linh chớp sáng căm thù:

- Bốn phận làm con là phải trả huyết thù cho song thân. Cung Ly Kiều gia nhập Luân Hồi giáo trở về đây toan chiếm đoạt ngôi vị Hội chủ bản hội, chứng cứ đã rõ ràng, ta sẽ bắt ả moi lấy tim gan tể mộ phụ thân cho người được vui lòng.

Tôn tổng quản bắn khoăn:

- Nữ Hội chủ! Hiện giờ phu nhân đã là người của Luân Hồi giáo, muốn bắt phu nhân là một chuyện khó hơn cả lên trời, chẳng hiểu nữ Hội chủ có nghĩ đến điều đó hay không?

Hạ Cung Linh cương quyết:

- Ta đã biết rồi, nhưng phụ cừu phải trả, đó là đạo lý của kẻ làm con, dù cho Luân Hồi giáo là nơi long đàm, hổ huyết ta vẫn quyết một phen tới đó nã tróc ả đàn bà ác độc kia đem về đây trừng trị, bằng không lòng ta cứ mãi canh cánh không có một phút giây nào yên được.

Tôn tổng quản cung kính:

- Thuộc hạ vô cùng bái phục tấm lòng hiếu đạo của nữ Hội chủ, bao giờ nữ Hội chủ đến Luân Hồi giáo thuộc hạ tự nguyện đi theo nữ Hội chủ, dù cho tan thân nát cốt cũng chẳng sờn lòng.

Hạ Cung Linh cảm kích:

- Tấm lòng trung thực của Tôn tổng quản ta đã hiểu rõ từ lâu. Chuyện báo thù tiết hận cho phụ thân ta đã quyết định rồi.

Tôn tổng quản hỏi:

- Nữ Hội chủ quyết định thế nào xin nói cho thuộc hạ được rõ.

Ánh mắt Hạ Cung Linh chớp rục:

- Một mình ta sẽ tới Luân Hồi giáo bắt ả ác phụ Cung Ly Kiều, Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ hãy lo chuyện mai hậu cho bản nội.

Tôn tổng quản biến sắc:

- Nữ Hội chủ, không thể như vậy được, thuộc hạ...

Hạ Cung Linh cắt ngang:

- Lòng ta đã quyết, không có cách nào thay đổi được, ta sẽ làm tờ di mệnh cho Tôn tổng quản, nếu ta tới Luân Hồi giáo chẳng may có mệnh hệ nào người hãy thay ta kế vị chức Hội chủ, cùng nhị vị Đại đường chủ và Điện chủ giữ vững cơ đồ của các đấng tiền nhân...

Tôn tổng quản rất đỗi kinh hoàng kêu lên:

- Nữ Hội chủ...

- Băng!

Hạ Cung Linh lẩn Tôn tổng quản đều giật mình nhìn sang phía Hàn Tử Kỳ và Hồng y nữ.

Mặt Hồng y nữ như đóa hoa xào úa, tóc mi rũ rượi, mồm phun ra một vòi máu, lão đảo muốn ngã, Cung Ly Kiều sợ hãi hai tay đỡ lấy thân mình ả. Cây Ma cầm rơi xuống đất.

Từ phía sau chiếc kiệu hoa, Thanh y nữ chạy tới nhìn Hồng y nữ kinh hãi:

- Hồng tỷ tỷ có sao không?

Hồng y nữ lắc đầu:

- Ngu tỷ chỉ bị thương xoàng thôi, không sao cả. Nhị muội hãy lấy một viên linh đan cho ta.

Thanh y nữ hấp tấp lấy một viên linh đan cho vào miệng Hồng y nữ, vận chân khí truyền vào.

Bên này Hàn Tử Kỳ thu hồi thần công, đưa tay lau sạch những hạt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán rộng, chứng tỏ chàng đã hao chân khí khá nhiều trong lúc giao đấu thần công bằng tiếng cười quái gở với âm thanh mê hoặc của Ma cầm.

Nhìn Hồng y nữ, Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười khanh khách:

- Thế nào? Nàng chịu thua rồi phải không, hay là còn đấu thêm một trận nữa...

Chữa trị nội thương xong, Hồng y nữ nhặt lấy cây Ma cầm đứng lên, trông lại đã đứt hết một dây.

Hồng y nữ nhìn Hàn Tử Kỳ mặt không sắc giận, lại cười tình tứ:

- Thiếp chỉ sử dụng có năm thành, chàng vô tình sử dụng đến mười thành, tất nhiên chàng phải thắng.

Thiếp chịu thua chàng rồi đó.

À nói thêm:

- Non xanh còn đó, có ngày thiếp lại gặp chàng...

Nói dứt Hồng y nữ nhìn Hàn Tử Kỳ một cái thật dài, rồi cùng Thanh y nữ và Cung Ly Kiều quay lại chiếc kiệu hoa vén màn chui vào... Sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo đi hai bên hộ vệ.

Bốn gã đàn ông lực lưỡng khiêng chiếc kiệu hoa chạy như bay, sáu tên sứ giả và mấy mươi tên giáo đồ chạy theo...

Hạ Cung Linh bước tới gần Hàn Tử Kỳ, chấp tay trước ngực cất giọng kiêu my:

- Tiểu muội xin vạn tạ Hàn công tử, hẹn có ngày sẽ đền đáp công tử ơn cứu tử đêm nay.

Hàn Tử Kỳ quay lại từ tốn:

- Hạ cô nương không nên quan tâm đến điều tiểu tiết làm chi cho bận lòng, tại hạ tới đây với ý định làm sáng tỏ vụ thảm tử của Hạ tiền bối tại Bạch Mã sơn, đúng theo lời cam kết của tại hạ đối với cô nương cách ba tháng về trước. Nay tại hạ đã có mặt nơi đây rồi, xin cô nương cho biết vụ án ra sao.

Hạ Cung Linh lắc đầu:

- Tiểu muội xin có lời tạ lỗi với Hàn công tử về chuyện tiểu muội đã hiểu lầm vừa qua tại Bạch Mã sơn, đã có những lời khiếm nhã đối với công tử. Sự thực công tử không có dính dấp gì tới cái chết của phụ thân tiểu muội cả, xin công tử hãy an tâm.

Hàn Tử Kỳ nhướng cặp lông mày lười kiếm:

- Ồ, nói thế Hạ cô nương đã khám phá ra thủ phạm vụ thảm sát Hạ tiền bối rồi sao?

Hạ Cung Linh gật đầu:

- Hàn công tử nói không sai! Sau khi rời khỏi Bạch Mã sơn trở về Tổng đàn Chiêu Hồn hội, mai táng

phụ thân xong, tiểu muội hết sức tìm manh mối, mấy tháng qua hãy còn trong vòng nghi vấn, nhưng vừa rồi tiểu muội đã khám phá ra thủ phạm sát hại phụ thân chính là kẻ mẫu Cung Ly Kiều, ả giết phụ thân muội với tham vọng đoạt lấy chức vị Hội chủ Chiêu Hồn hội. Muội có ý định đi tìm công tử để tạ lỗi lúc trước, không ngờ đêm nay công tử giữ đúng lời hứa tới đây, lại còn cứu nguy cho muội và cho cả chúng môn đồ, công đức này trọn kiếp muội chẳng dám quên.

Hàn Tử Kỳ khoát tay:

- Hạ cô nương đã dạy quá lời rồi. Tại hạ chỉ cần cô nương hiểu ra như thế là tại hạ đã an tâm, bằng không tại hạ sẽ bị cắn rứt mãi trong lương tâm vì mang tiếng giết người, cướp vợ như lúc còn ở Bạch Mã sơn.

Hạ Cung Linh chưa kịp đáp lời, Hàn Tử Kỳ đã tiếp bằng một giọng bần khoản:

- Hiện tại Hạ cô nương và quý hội đã minh bạch rồi, nhưng còn bọn giang hồ.

Hạ Cung Linh ngắt lời:

- Hàn công tử khỏi phải lo nghĩ đến chuyện này, tiểu muội đã có cách làm minh bạch đối với bọn giang hồ vụ thảm sát phụ thân không hề có dính dấp gì với công tử.

Hàn Tử Kỳ hỏi:

- Hạ cô nương có cách nào làm vụ án minh bạch, có thể nói cho tại hạ biết không?

Hạ Cung Linh không giấu diếm:

- Tiểu muội sẽ cho bọn thuộc hạ viết bố cáo nói rõ hung thủ sát hại phụ thân chính là kẻ mẫu Cung Ly Kiều, với mưu đồ chiếm lấy ngôi vị Hội chủ Chiêu Hồn hội, đem dán khắp mọi nơi cho bọn giang hồ hết thấy đều hay biết, như vậy đâu còn liên quan gì đến Hàn công tử nữa phải không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Hạ cô nương thật là cao minh. Từ nay tại hạ đã được an tâm không còn lo nghĩ đến chuyện này như mấy tháng qua nữa.

Ngừng lại Hàn Tử Kỳ tiếp:

- Còn chuyện Luân Hồi giáo đến đây đòi chiếm Tổng đàn Chiêu Hồn hội làm Phân đàn của bọn chúng ta, tại hạ đã giải quyết ổn thỏa rồi, có thể từ nay Hạ cô nương không còn lo ngại tới chuyện này nữa.

Hạ Cung Linh ngạc nhiên:

- Hàn công tử giải quyết cách nào ổn thỏa xin nói cho tiểu muội được rõ.

Hàn Tử Kỳ trình trọng:

- Lúc này, trước khi đấu thần công cùng ả Hồng y nữ, tại hạ ra điều kiện nếu ai thua trận sẽ rút lui tức khắc và vĩnh viễn không được trở lại nơi này, ả đã bằng lòng và ả đã thua nên phải rút đi như vừa rồi Hạ cô nương đã trông thấy. Như vậy ả sẽ không bao giờ còn trở lại Chiêu Hồn hội quấy phá nữa.

Hạ Cung Linh vô cùng cảm kích:

- Công đức của Hàn công tử đối với Chiêu Hồn hội chắc kiếp này tiểu muội không trả nổi rồi, xin hẹn lại kiếp lai sinh mới có thể đáp đền trong muôn một.

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Hạ cô nương đã quá lời rồi, tại hạ không dám nhận đâu. Tại hạ làm như thế là để cho cô nương hiểu rõ tấm lòng chân thành của tại hạ, cô nương sẽ không còn nghi ngờ tại hạ có liên hệ đến vụ thám sát Hạ tiền bối, khiến cho bọn giang hồ nghi tại hạ là một phần tử bại hoại đó thôi.

Hạ Cung Linh nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt cả một trời tình, cất giọng kiều my:

- Hàn công tử quả là một trang thiếu niên khí khái, hào hùng, bao dung, quảng đại, tiểu muội vô cùng bái phục, tiếc vì phụ thân muội không còn sống để cùng công tử uống vài chung rượu bàn chuyện an nguy sắp tới trên giang hồ.

Im đi phút giây, nàng khẩn khoản:

- Hàn công tử đã từ ngàn dặm tới đây có lẽ đã mệt lắm rồi, tiểu muội xin thỉnh mời công tử hãy quá bước vào trong, cùng muội uống chung rượu gọi là tình tri ngộ, sau đó công tử nghỉ ngơi, sáng mai sẽ lên đường cũng không muộn.

Hàn Tử Kỳ vội vã chối từ:

- Cảm tạ Hạ cô nương đã có lòng ưu ái, nhưng hiện nay tại hạ có chuyện cần thiết cần phải đi ngay không thể lưu lại đây đáp lễ cùng cô nương được. Tại hạ xin hẹn lại với cô nương sẽ có một ngày rất gần tại hạ sẽ trở lại cùng cô nương đối ẩm.

Hạ Cung Linh buông tiếng thở nhẹ:

- Hàn công tử, chẳng lẽ nơi đây không đáng để cho công tử dừng chân lại một đêm sao.

Bây giờ trời đã quá khuya, vắng bóng người, đường từ đây đến thị trấn Liễu Châu vô cùng nguy hiểm, bọn Luân Hồi giáo thường xuất hiện lúc ban đêm, công tử ra đi tiểu muội rất lo âu, không sao an lòng

được. Hiện nay, đại tiệc chưa mãn, công tử hãy vào trong cho muội có dịp hầu tạ, xin công tử chớ nên chối từ làm đau lòng muội.

Hàn Tử Kỳ giật mình, nghĩ thầm:

- Ô, nàng đã thương yêu ta nên mới có cử chỉ và lời nói ân tình như thế. Lạ thật, cái số của ta đi đâu cũng có người trì níu dài lê thê bất tận, phải chăng kiếp trước ta vây nợ tình quá nhiều nên kiếp này các nàng theo ta đòi nợ. Bây giờ nếu muốn thoát nạn ta phải sử dụng tới quái chiêu “Dĩ đào vi thượng” là ổn nhất.

Thầm tính xng, Hàn Tử Kỳ cố tạo sắc mặt khẩn trương lên, bằng một giọng nghiêm trọng:

- Thực lòng sắp dịp hẹn với Hạ cô nương lúc trước, tại hạ đến đây cũng muốn dừng bước một vài ngày xem qua lối kiến trúc hùng vĩ của Tổng đàn Chiêu Hồn hội và thưởng thức cảnh sắc tuyệt vời của rừng núi bao la, nhưng hiện nay bỗng nhiên trong lòng tại hạ cảm thấy bất an, trái tim hồi hộp khác thường, linh giác như báo hiệu trước cho tại hạ biết sắp có một điều gì bất thường xảy tới, nên tại hạ cần phải ra đi thật gấp đến đây xem sao.

Hạ Cung Linh lo lắng:

- Hàn công tử có chuyện gì bất an xin nói cho tiểu muội được rõ xem có thể giúp ích cho công tử được không?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Đây là chuyện riêng của tại hạ không thể nói cho Hạ cô nương biết được. Tại hạ có điều uẩn khúc trong lòng xin cô nương thứ cho. Bây giờ tại hạ phải đi gấp, xin cáo biệt cô nương, chắc chắn sẽ có ngày tại hạ trở lại đây đáp lễ.

Hạ Cung Linh buồn bã:

- Hàn công tử đã có chuyện gấp tiểu muội đâu dám cản ngăn, muội chỉ ước mong có một ngày gần đây công tử hạ cố dời gót đến nơi này, cùng muội uống vài chung rượu, ngắm cảnh trăng thanh, gió mát vịnh nguyệt, ngâm thơ, dừng bước giang hồ lại một thời gian, hưởng thụ tự tại, thanh nhàn.

Đến đây, Hàn Tử Kỳ có vẻ xúc động trước sự thiết tha thành khẩn của Hạ Cung Linh:

- Tại hạ đa tạ sự quan tâm của Hạ cô nương đối với tại hạ. Tiếc vì đêm nay tại hạ có chuyện quá khẩn cấp không thể lưu lại thù tạc với cô nương. Hẹn cô nương sẽ có ngày tái ngộ. Giờ tại hạ xin cáo biệt cô nương!

Dứt câu, Hàn Tử Kỳ quay mình toan bước đi. Hạ Cung Linh gọi giật lại:

- Hàn công tử khoan vội đi đã.

Hàn Tử Kỳ quay lại:

- Hạ cô nương còn điều gì dặn dò tại hạ nữa không?

Hạ Cung Linh thiết tha:

- Hàn công tử đã không thể dời gót vào trong để tiểu muội nói lên mấy lời tri ân, bây giờ muội xin tiễn công tử hai mươi dặm đường, rồi chúng ta sẽ chia tay.

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Cho dù Hạ cô nương có tiễn đưa tại hạ đến ngàn dặm rồi cũng phải chia tay, tốt hơn cô nương hãy trở vào lo việc phòng thủ đêm nay và những ngày sắp tới, đành rằng ả Hồng y nữ đã có lời cam kết với tại hạ vĩnh viễn không quấy rối Chiêu Hồn hội nữa, nhưng biết đâu ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ lại sai bọn khác tới đây đánh phá thêm một lần nữa, cô nương cần phải hết sức dè dặt, cẩn phòng, kẻo có điều xảy ra đáng tiếc, tại hạ rất ân hận.

Không đợi Hạ Cung Linh nói thêm một lời nào, Hàn Tử Kỳ lui lại mấy bước, nói mau:

- Tạm biệt Hạ cô nương...

Dứt câu Hàn Tử Kỳ đã biến dạng, không một ai hiểu được chàng đã sử dụng thân pháp gì nhanh lẹ như loài quỷ mị đến không biết, đi cũng chẳng ai hay.

Đứng nhìn ánh trăng tà một lúc, Hạ Cung Linh buông tiếng thở dài buồn bã, chậm chậm quay trở vào Tổng đàn Chiêu Hồn hồi lòng vương vấn một niệm tình khó giải.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Trên Đường Thiên Lý

Chia tay Hạ Cung Linh, Hàn Tử Kỳ phi thân theo con đường quanh co, rừng bụi mịt mù, phút chốc đã ra tới dãy núi trập trùng trước Tổng đàn Chiêu Hồn hội cách khoảng hai dặm. Quả nhiên nơi đây cảnh sắc đẹp tuyệt vời mơ màng dưới bóng trăng bàng bạc.

C

Hàn Tử Kỳ bước vào trong một hang đá dất con Xích Long Câu ra. Trước khi vào Tổng đàn Chiêu Hồn hội chàng đã giấu con ngựa trong hang đá này, để một mình dễ dàng đối phó với bất cứ tình thế nào xảy ra.

Hàn Tử Kỳ leo lên lưng con Xích Long Câu thong thả đi trên quan lộ dưới ánh trăng tà sắp khuất dưới rặng núi xa xa.

Vừa đi Hàn Tử Kỳ vừa nghĩ đến chuyện đã qua tại Tổng đàn Chiêu Hồn hội. Lúc biệt ly Hạ Cung Linh đã nhìn chàng bằng đôi mắt âu sầu long lanh ngấn lệ, chứng tỏ nàng đã thương yêu chàng một cách vô cùng tha thiết.

Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Hạ Cung Linh đã yêu ta tha thiết, bằng một tấm chân thành, nhưng ta đâu thể nào đáp ứng là ân tình nàng được, dù nàng cũng là một trang tuyệt thế mỹ nhân, ta không thể nào hội ước với Ngâm muội, vì ta đã chiếm đoạt tiết trinh của nàng và cũng nhờ nàng mới chữa được chất kỳ dâm khủng khiếp “Vu Sơn Nhất Độ” của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, nàng vừa là vị hôn thê mà cũng là vị ân nhân của ta, ân tình đó ta phải đáp đền sao cho xứng đáng.

Chàng lại nhủ thầm:

- Không hiểu lúc trước sau khi chia tay tại thị trấn Sơn Đầu, nàng trở về hoàng thành dọc đường có chuyện gì bất chắc xảy ra hay không, sao lòng ta cứ mãi lo sợ, bồi hồi không một phút giây nào yên được. Nàng có mệnh hệ nào ta sẽ sống cô độc đến trọn đời giữ tròn lời thề ước trước lúc chia tay.

Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài, trong lòng băng khuâng hơn bao giờ hết.

Rồi hình ảnh Tiểu Yến, Chu Thiên Phụng, Hạ Cung Linh, Hạng Cầm Bình, Cung Ly Kiêu, Hồng y nữ lần lượt hiện ra trong đầu óc chàng rõ rệt. Bốn nàng Tiểu Yến, Chu Thiên Phụng, Hạ Cung Linh, Hạng Cầm Bình là các thiếu nữ thơ ngây, đài các giống như những viên ngọc lưu ly trong suốt không một vết tì, còn

Cung Ly Kiều tàn ác, điêu ngoa không thể nào chấp nhận được bất cứ là loại tình gì, nhưng ả lại có tình niệm đối với chàng trong đêm quần hùng đại hội tranh đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo tại Bạch Mã sơn. Vô tình chàng đoạt được viên nội đơn bị hàng ngàn cao thủ Hắc, Bạch đuổi theo vây hãm tại vực tử thần, lúc chàng lâm nguy ả đã một mình liều thân sanh tử chống lại bọn Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng cùng hàng ngàn cao thủ, dù không thể đáp lại ân tình của ả, nhưng trọn đời không thể nào chàng quên được ân tình của ả đối với chàng.

Riêng về Hồng y nữ dù mang danh là nữ hồ ly mặt ngọc vì ả là môn đồ của Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ kỳ thâm trác tuyệt, nhưng xem ra ả đã thương yêu chàng cuồng nhiệt, vì chàng ả đã bất chấp mệnh lệnh của Điều Nguyệt Hồ, bằng lòng rút lui khỏi Chiêu Hồn hội để tỏ tình yêu với chàng. Quả thật là một chuyện trở trêu không sao hiểu nổi.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Sự tình xảy ra vừa rồi cho thấy trên chốn giang hồ hiện nay tà chánh khó phân, chánh tà lẫn lộn không sao đo lường được, ta không nên vội vã kết luận kẻ chánh người tà, phải chờ xem hành động sau cùng của bọn họ mới biết đâu là hư thực. Hàn Tử Kỳ cảm khái trong lòng khôn tả.

Lại nghĩ đến song thân, cứ theo như lời của Đảo Diên hòa thượng, hiện nay phụ thân chàng Hàn Khuất Thân hãy còn sống trên cõi đời chỉ vì một sự lỗi lầm mà thân thể bị nhân tình tàn phế, không còn mặt mũi nào trở lại Hàn sơn trang, nên tự nguyện một mình sống cô độc trọn đời trong một tuyệt động để sám hối, ăn năn chuyện lỗi lầm vừa qua, nhưng tuyệt động đó ở nơi nào Đảo Diên hòa thượng không chịu tiết lộ, chàng biết nơi đâu để tìm gặp phụ thân có mấy lời an ủi vào lo chuyện phụng dưỡng cho tròn câu hiếu đạo đối với đấng sinh thành.

Lại còn mẫu thân Tuyệt Đại Mỹ Nhân Tố Thần Phi nữa, chẳng hiểu mẫu thân chàng còn sống hay chết, hoặc đang ở tận phương trời nào, hoặc đang bị bọn ác ma giam cầm ở nơi đâu tới nay vẫn chưa tìm ra tung tích.

Hàn Tử Kỳ băn khoăn lo sợ mãi không một phút giã nào yên. Chàng quyết tâm sẽ đi tìm mẹ dù đến tận chân trời nào xa xôi hiểm trở.

Rồi chàng nhớ đến người đàn bà cùi hủi dị kỳ, có những cử chỉ lạ lùng, khó hiểu khi gặp chàng tại cánh rừng tùng bách phía trước Hàn sơn trang.

Ả đàn bà này là ai? Tại sao ả lại mắc chứng bệnh cùi hủi lở loét, ghê tởm giống như Ngân Hà công chúa đạo nọ. Rõ ràng ả đã trúng nhằm kịch độc “Hủy Diện Độc Trùng” của Luân Hồi giáo chứ chẳng còn hoài nghi gì nữa. ả đã có mối thù gì mà bọn chúng lại hạ độc thủ hủy hoại dung nhan của ả?

Những câu hỏi này đã ngót một trăm lần tự vấn, nhưng mãi đến nay Hàn Tử Kỳ chưa tìm ra một câu giải đáp nào cho chính xác, chàng cần phải đi tìm ả hỏi cho rõ nguyên nhân.

Lại nữa Đảo Diên hòa thượng lập đi lập lại mấy lần, nếu ả chết trọn đời chàng sẽ hối hận, nhưng ả là ai mà chàng phải hối hận khi ả chết đi?

Bất giác, Hàn Tử Kỳ thở dài, thúc ngựa đi nhanh hơn để quên đi những chuyện phiền toái từ nãy cứ kéo dài trong trí óc của chàng làm chàng muốn điên lên.

Hàn Tử Kỳ thúc ngựa đi mãi không hề ngừng nghỉ cho tới lúc trời sáng từ bao giờ chàng cũng không hay. Từ phương Đông mặt trời hồng ửng nhô lên. Vạn vật bừng tỉnh, hiện ra muôn màu rạng rỡ sau một giấc ngủ dài.

Đi suốt mấy ngày qua không nghỉ, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Ta hãy tới thị trấn Liễu Châu, ăn uống rồi thuê phòng nghỉ ngơi qua đêm nay, sáng mai lên đường tìm phụ thân cũng chẳng muộn màng gì.

Hàn Tử Kỳ thúc ngựa đi nhanh về hướng thị trấn Liễu Châu. Qua khỏi cánh rừng tới một dãy núi đồi hùng vĩ, Hàn Tử Kỳ cho ngựa đi chậm lại, ngắm xem cảnh sắc đẹp tuyệt vời buổi ban mai, từng cơn gió mát lạnh thổi qua khiến cho tâm thần chàng nhẹ nhõm, trút sạch những mối ưu tư nặng trĩu trong đêm rồi.

Vút!

Một bóng đen từ phía sau lưng người ngựa của Hàn Tử Kỳ vèo qua nháy mắt đã cách ngoài năm mươi trượng.

Hàn Tử Kỳ giật mình đưa mắt nhìn theo chiếc bóng đen chạy phía trước, bỗng kêu lên:

- Ô, ả đàn bà cùi hủi.

Thực vậy, chiếc bóng đen kia chính là người đàn bà cùi hủi chàng đã cứu thoát chết trong tay hai tên sứ giả Luân Hồi giáo tại cánh rừng tùng bách phía trước Hàn sơn trang lúc nọ. Ả đàn bà cùi hủi chạy đi đâu có vẻ khẩn cấp như thế?

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Ta đang muốn gặp ả, không biết phải đi về nơi đâu, chẳng ngờ ả lại xuất hiện ở nơi này, ta đuổi theo bắt ả dừng lại hỏi xem ả là tại sao Đảo Diên hòa thượng lại nói ả chết ta sẽ hối hận đến trọn đời.

Thầm nghĩ xong, Hàn Tử Kỳ kìm vào hông con Xích Long Câu phóng đi như bay đuổi theo ả đàn bà đã cách xa chàng ngoài ba trăm trượng. Thân pháp của ả xem qua cũng không vừa, nhẹ nhàng như khói như mây lướt trên quan đạo.

Đuổi theo trên ba mươi dặm đường, Hàn Tử Kỳ vẫn chưa bắt kịp ả đàn bà cùi hủi, kinh công của ả

càng lúc càng nhanh, như mây bay khói tỏa.

Nhìn theo ả đàn bà cùi hủi, Hàn Tử Kỳ thầm khen:

- Khinh công ả đàn bà cùi hủi này cao thâm thuộc hàng thượng thừa, có lẽ võ công không kém, nhưng tại sao ả lại để cho hai tên sứ giả Luân Hồi giáo kia bắt được, đem hành quyết, chuyện này cũng có nguyên do gì đây chứ chẳng không.

Sắp tới thị trấn Liễu Châu, vừa qua một khúc quanh đột ngột người đàn bà cùi hủi biến mất chẳng rõ từ đường nào không lưu lại một dấu vết.

Hàn Tử Kỳ rảo tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng ả đàn bà cùi hủi nơi đâu nữa cả.

Chàng thất vọng cho ngựa đi chậm lại tiến vào thị trấn Liễu Châu.

Hàn Tử Kỳ xuống ngựa tới khách điếm “Tứ Hải” dừng lại. Từ phía trong một tên tiểu nhị chạy ra nhìn chàng cười hóm hỉnh, rồi rít:

- Công tử thuê phòng ư? Công tử thuê mấy phòng? Trên lầu còn bốn phòng sang trọng.

Công tử thuê phòng nào?

Hàn Tử Kỳ trả con Thiên lý câu:

- Một phòng. Người hãy dắt con ngựa vô tàu cho nó ăn uống cẩn thận. Con Thiên lý mã đây.

Chàng móc lấy nén bạc một lạng, nhét vào bàn tay tên tiểu nhị. Gã cầm nén bạc nhìn kỹ, cười hì hì:

- Công tử thật hào hoa, tiểu nhân vô cùng bái phục. Công tử hãy vào kia ăn uống, tiểu nhân dọn phòng, chốc lát đưa công tử lên.

Nói xong, tên tiểu nhị dắt con Xích Long Câu đi ra. Hàn Tử Kỳ bước vào trong thực điếm chọn chiếc bàn gần cửa sổ, ngó ra đường kéo ghế ngồi xuống.

Một gã tửu bảo chạy tới, cười toe:

- Công tử muốn dùng chi? Ở đây có đủ sơn hào hải vị, đặc biệt có mấy món thịt rừng rất ngon, có mỹ tửu và hồng đào tửu nữa.

Hàn Tử Kỳ phát tay:

- Người hãy mang ra cho ta hai cân thịt rừng nấu chín, một vò hồng đào tửu, nhanh lên!

Gã tửu bảo vâng dạ chạy vào trong, chỉ một lúc sau bưng ra một chiếc mâm đặt lên bàn.

Hàn Tử Kỳ vừa ăn uống vừa nghĩ ngợi mãi về hành tung lạ kỳ của ả đàn bà cùi hủi vừa xuất hiện, rồi biến mất trên con đường dẫn tới thị trấn Liễu Châu này.

Dùng bữa xong, Hàn Tử Kỳ gọi gã tửu bảo tính tiền, bước ra khỏi thực điểm. Chợt ả đàn bà cùi hủi thoáng nhanh qua trước mặt chàng, rồi biến dạng trong một ngõ hẹp.

Hàn Tử Kỳ khẽ thầm:

- Quá lạ thật! ả đàn bà cùi hủi này theo ta như hình với bóng vừa ở ngoài quan lộ giờ lại tới đây không hiểu với ý định gì, nhất định ta phải tìm gặp ả hỏi cho rõ nguyên do.

Hàn Tử Kỳ còn đang nghĩ ngợi, tên tiểu nhị lúc này đã chạy tới tươi cười:

- Tiểu nhân đã dọn phòng xong, thỉnh mời công tử lên phòng nghỉ ngơi. Con Thiên lý mã tiểu nhân đã cho vô tàu ăn uống rồi.

Hàn Tử Kỳ gật đầu đi theo tên tiểu nhị bước vào một căn phòng khá rộng, khoáng đảng có cửa sổ nhìn ra phía sau cánh vườn hoa đang nở.

Chàng khép cánh cửa phòng lại, thay y phục, nằm lên giường tìm một giấc ngủ vì đã thức trọn đêm qua.

Nhưng hình ảnh ả đàn bà cùi hủi quái lạ kia cứ mãi lớn vồn hiện ra trong đầu óc Hàn Tử Kỳ, khiến chàng không tài nào nhắm mắt lại được.

Mãi đến khi mặt trời xế qua Hàn Tử Kỳ mới mòm thiếp đi trong giấc mộng.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tiếng Đàn Tỳ Bà Kỳ Diệu

Chờng Hàn Tử Kỳ thức giấc trời đã tối từ bao giờ. Chàng thay đổi y phục, bước ra khỏi phòng, khép cửa lại, rồi đi xuống thang lầu, lúc này ngoài đường sá đèn đuốc sáng choang, vầng trăng cũng vừa lên ngập tràn ánh sáng.

C

Trên các nẻo đường thị trấn người qua kẻ lại tấp nập, nói nói cười cười vui vẻ.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Ta hãy dạo qua thị trấn náo nhiệt này một vòng xem phong cảnh về đêm thế nào mà lâu nay đã nổi tiếng trên chốn giang hồ Với dáng điệu như người du khách, Hàn Tử Kỳ ung dung đứng đỉnh bước ra ngoài đường hòa cùng lớp người đông đảo, chen chân khó lọt đi về hướng có nhiều ánh đèn muôn màu rực rỡ.

Hàn Tử Kỳ vừa xuất hiện đã nghe bọn đàn bà con gái nhao nhao lên:

- Ồ, Phan An tái thế kìa.

- Chàng đẹp mê người. Chàng ở đâu tới đây vậy?

- Chắc là tiên đồng từ trên trời rơi xuống đấy.

- Đúng rồi! Chàng là tiên đồng rui đánh vỡ chén ngọc lưu ly nên Thượng đế phạt chàng xuống cõi hạ giới chứ chẳng sai.

Bọn đàn bà con gái lời qua tiếng lại cãi vã nhau dữ dội.

Hàn Tử Kỳ lấy làm khó chịu, bởi đi tới đâu cũng nghe những câu nói nhảm tai này.

Chàng vờ như không nghe thấy, thông thả đi về hướng có ánh đèn muôn màu rực rỡ xem nơi đó là tửu lầu, hay cung điện gì lại tương bưng như vậy.

Hàn Tử Kỳ đang đi, bỗng người đàn bà cùi hủi từ trong đám đông vượt ngang qua chàng đi nhanh về hướng đó.

Vốn đã có định tâm, chẳng chút chậm trễ, Hàn Tử Kỳ nhanh lẹ chạy theo ả đàn bà cùi hủi.

Nhưng vì người qua kẻ lại quá đông, chàng không thể nào sử dụng khinh công đuổi theo ả đàn bà cùi hủi được. Lại nữa chàng tới đâu cũng bị đám đàn bà con gái đón đường nhìn mặt cản trở trước mặt chàng.

Vượt qua khỏi đám đông, trên đường đã thưa thớt người, Hàn Tử Kỳ nhận ra ả đàn bà cùi hủi đang chạy ở phía trước cách chàng khoảng ba mươi trượng.

Hàn Tử Kỳ liền sử dụng thân pháp đuổi theo phía sau ả đàn bà cùi hủi thật gấp.

Lần này Hàn Tử Kỳ hy vọng sẽ theo kịp ả, chặn lại hỏi ả những điều chàng đã dự tính trước.

Tới ánh đèn rực rỡ xem kỹ lại đó là một lầu hồng, giống như lầu hồng của các vị phu nhân cao sang quyền quý đương thời.

Nháy mắt đã tới lầu hồng, bỗng ả đàn bà cùi hủi phóng mình vào cánh vườn hoa biến mất dạng.

Hàn Tử Kỳ đuổi tới nơi, dừng lại, giương mắt nhìn vào cánh vườn hoa tràn ngập ánh trăng tìm kiếm mãi vẫn không thấy bóng dáng ả đàn bà cùi hủi nơi đâu cả.

Chàng nghi hoặc ả đàn bà này là gia nhân của lầu hồng nên vừa vào cánh vườn hoa đã biến mất. Chàng cần phải gặp chủ nhân lầu hồng hỏi lai lịch ả là thượng sách.

Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn, trông thấy cánh cửa lớn lầu hồng có nhiều khách vận phục sang trọng ra vào không ngớt, nhìn lên, qua ánh đèn màu rực rỡ hiện ra ba chữ:

“Hồng lâu khách!”

Hàn Tử Kỳ bật “ồ” một tiếng ngạc nhiên, bởi Hồng lâu khách là một cao lâu nổi tiếng khắp giang hồ hết thảy đều biết danh hiệu này.

Hàn Tử Kỳ đứng nhìn khác ra vào xem có người nào quen thuộc hay không trước khi chàng Bạch Vân Phi vào trong gặp chủ nhân hỏi thăm về người đàn bà cùi hủi.

Bỗng chàng nghe từ trên lầu màn hồng, trướng tía nổi lên tiếng đàn tỳ bà du dương réo rắt, càng lúc càng thêm say đắm lòng người.

Tiếng đàn như giọng thở than của những nàng kiều nữ lâu ngày vắng bóng tình lang, năm tháng đợi chờ, khiến cho Hàn Tử Kỳ nghe băng khuâng trong dạ.

Tiếp đó một giọng nữ nhân trong như tiếng hạc nổi lên:

“Đài nguyệt Tây sương hạ

Nghênh phong hộ bán khái

Cánh tường hoa ảnh động

Nghi thị ngọc nhân lai”

Tạm dịch

“Dưới thềm đọi trăng mọc

Hé cửa chờ gió Tây

Thoảng cành hoa, liễu động

Nghi người ngọc tới đây”

Đó là bài thơ trong Tây sương ký được phổ nhạc từ lâu, giọng ca của ca nhi kia huyền hoặc mê hồn, làm cho Hàn Tử Kỳ bàng hoàng, ngây ngất.

Chợt nhớ lại một điều, Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- “Âm thanh giọng ca của ả ca nhi này hình như ta đã nghe qua một lần rồi, nhưng chẳng rõ ở nơi đâu, sẵn dịp tìm tung tích ả đàn bà cùi hủi, ta hãy hỏi thăm chủ nhân Hồng Lâu Khách xem ả là ai”

Tâm niệm xong, Hàn Tử Kỳ ung dung bước tới cửa lớn Hồng Lâu Khách tiến vào.

Sự xuất hiện bất ngờ của Hàn Tử Kỳ khiến cho nhiều người khách đang ra vào phải dừng lại, giương mắt nhìn chàng và thì thầm với nhau những gì không rõ.

Hàn Tử Kỳ làm như không nghe thấy, lặng lẽ bước vào trong nội sảnh lớn rộng trang hoàng rực rỡ.

Một ả thiếu nữ áo hồng xinh đẹp dường như chờ sẵn đã lâu bước tới trước mặt Hàn Tử Kỳ, chấp tay cất giọng oanh:

- Phu nhân tiệp nữ thỉnh mời Hàn công tử dời gót vào trong. Phu nhân chờ công tử đã lâu rồi.

Hàn Tử Kỳ không khỏi giật mình vì bị phát giác ra tung tích chàng ở một thị trấn xa lạ này, trong khi chàng tới đây chưa được nửa ngày.

Chàng nghĩ thầm:

- “Phu nhân ả thiếu nữ áo hồng này là ai, tại sao lại biết đêm nay ta tới đây, mà sai ả chờ sẵn thỉnh mời. Đây là chuyện lành hay chuyện dữ? Nhưng ta đã có quyết tâm tìm tung tích ả đàn bà cùi hủi và gặp mặt người ca nhi xem là ai.”

Hàn Tử Kỳ nhìn ả thiếu nữ áo hồng thân nhiên:

- Phu nhân cô nương hiện ở đâu?

Đang đứng nhìn gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ trên trời, chợt nghe chàng hỏi ả thiếu nữ áo hồng giật mình như vừa tỉnh bừng một cơn mơ. ả bối rối:

- Phu nhân tiện nữ đang ở trong phòng kia, thỉnh mời Hàn công tử theo tiện nữ.

Ả thiếu nữ áo hồng thoăn thoắt đi vào phía trong. Hàn Tử Kỳ ung dung đi theo sau lưng ả qua những cặp mắt tò mò, ngạc nhiên của lão quản gia, mấy tên gia nhân và nhiều khách ra vào Hồng Lâu Khách.

Tới một căn phòng màu hồng trang hoàng cực kỳ rực rỡ, ả thiếu nữ áo hồng dừng lại trở tay vào:

- Phu nhân tiện nữ đang ngồi chờ Hàn công tử, xin công tử dời gót vào trong.

Ả thiếu nữ áo hồng tránh sang một bên, nhường bước cho Hàn Tử Kỳ rồi đứng đó chờ lệnh chủ nhân.

Hàn Tử Kỳ nhìn vào phòng chợt gắn mắt vào gương mặt hoa của một mỹ phụ sắc nước hương trời, vận phục theo lối cung trang màu hồng đang ngồi trên chiếc ghế nạm ngọc phủ lớp nhung xanh.

Vừa trông thấy Hàn Tử Kỳ, mỹ phụ đã hé nụ anh đào, cất tiếng trong như rót ngọc:

- Ta biết hôm nay Hàn công tử sẽ tới thị trấn Liễu Châu này và sẽ tới Hồng Lâu Khách.

Ta đã bày sẵn tiệc mọn cùng công tử uống chung rượu lạt.

Chàng giật mình:

- Ô, tại sao vị phu nhân này biết ta tới thị trấn Liễu Châu và biết luôn cả đêm nay ta đến đây mà bày tiệc thết đãi? Có phải nàng là người của Luân Hồi giáo được lệnh ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ theo dõi ta, hãm hại ta chăng. Ta cần phải cẩn trọng kéo bị sa vào bẫy của ả.

Dù nghĩ vậy, nhưng giờ đã lọt vào đây rồi, Hàn Tử Kỳ không thể nào thoái thác lui trở ra ngoài được. Và lại vừa rồi chàng đã cương quyết gặp chủ nhân hỏi qua chuyện ả đàn bà cùi hủi vừa biến dạng trong cánh vườn hoa và ả ca nhi ca bản Tây sương ký trên lầu xem nàng là ai, giọng ca có vẻ quen thuộc mà chàng đã gặp ở nơi đâu một vài lần rồi.

Hàn Tử Kỳ thông thả bước vào phòng, đảo mắt nhìn quanh một lượt quan sát. Phòng rộng lớn, trướng túa, màn hồng, trường treo mấy bức họa cổ tuyệt mỹ, một chiếc giường bát bửu ở phía trong bức màn nhưng hé mở nửa phần, một chiếc gối thêu con phượng hoàng xếp cánh. Rõ là nơi khuê các, thâm phòng của các nàng thiếu nữ đài các, hay là của các vị vương phi cao sang tột đỉnh. Hàn Tử Kỳ khẽ cau mày nghĩ ngợi.

Cánh cửa phòng khép lại, ả thiếu nữ áo hồng biến dạng ở bên ngoài, hình như đã có lệnh chủ nhân dặn

dò từ trước.

Hàn Tử Kỳ bước tới chiếc ghế nạm ngọc đối diện với mỹ phụ tuyệt sắc ngồi xuống.

Chàng nhìn mỹ phụ:

- Tại hạ mạo muội xin được hỏi: Mỹ danh phu nhân là gì, do đâu lại biết tại hạ đến đây mà bày tiệc đãi đằng?

Nụ hồng mỹ phụ tuyệt sắc hé nở:

- Ta là Đào Hoa phu nhân, chủ nhân tòa Hồng Lâu Khách này, còn chuyện tại sao ta biết Hàn công tử tới thị trấn Liễu Châu này thông thả công tử sẽ rõ.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Trận Đấu Tửu Công

Trong lòng Hàn Tử Kỳ nghi hoặc. Có lẽ ả đàn bà cùi hủi báo tin cho Đào Hoa phu nhân biết trước chàng sẽ tới đây chứ chẳng sai, chứng tỏ ả là gia nhân của Hồng Lâu Khách, lát đây chàng sẽ hỏi Đào Hoa phu nhân về chuyện này.

T

Hàn Tử Kỳ ngồi nhìn Đào Hoa phu nhân, chờ xem hành động của mỹ phụ để đoán ả là nhân vật chánh hay tà.

Đưa bàn tay ngọc cầm lấy chiếc bình vàng, Đào Hoa phu nhân rót đầy hai chung rượu, trao sang Hàn Tử Kỳ một chung, cất giọng kiều my:

- Ta mời Hàn công tử uống cạn chung rượu này gọi là chung rượu tẩy trần.

Không đợi Hàn Tử Kỳ đáp lời, Đào Hoa nâng chung rượu của mình lên uống cạn. Mùi rượu ngào ngạt, vì thơm ngon lạ lùng không giống bất cứ một loại rượu nào trong các cao lâu, tửu điếm trên chốn giang hồ.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Vị phu nhân này chính thực là ai, Đào Hoa phu nhân chỉ là một cái tên giả. Trong bình rượu kia có chất độc hay là loại kỳ dâm như Vu Sơn Nhất Độ hay không. Nhưng bây giờ nàng đã uống chung rượu đó chẳng lẽ ta không cạn chung như nàng, còn gì là khí phách của một nam nhân chi chí và nếu trong rượu không có chất độc, ta chối từ sẽ làm nàng phiền lòng làm sao ta hỏi về chuyện ả đàn bà cùi hủi và ả ca nhi được.

Nghĩ vậy Hàn Tử Kỳ liền bưng chung rượu uống cạn, lắng nghe trong mình có gì lạ hay không để kịp thời ứng phó.

Đào Hoa phu nhân cất tiếng như ngọc vỡ:

- Hàn công tử lo ngại trong bình rượu có chất kịch độc hay dâm độc ư? Ta không đối đãi công tử tệ bạc như thế đâu. Rượu này gọi là Đào Hoa chi tửu, nấu bằng trái đào hồng hàng trăm năm chỉ có quả một lần trên đỉnh núi Thiên Sơn, giáp giới biên thùỵ vùng quan ngoại.

Càng uống nhiều càng trẻ hơn, tinh thần càng minh mẫn hơn, cơ thể lại thêm phần cường tráng, cho dù

bậc vương tôn, công tử, đại hào phú ta cũng không đãi loại rượu này, đêm nay ta phá lệ một lần đấy.

Được cơ hội Hàn Tử Kỳ dò dẫm:

- Rượu Đào Hoa chi tửu này phu nhân không đãi đẳng các vị vương tôn, các vị công tử và đại hào phú, vậy tại sao phu nhân lại quan tâm đến tại hạ khi giữa phu nhân và tại hạ từ trước chưa có quen thân với nhau một lần nào, tại hạ lấy làm khó hiểu, xin phu nhân nói cho rõ cho tại hạ được biết.

Đào Hoa phu nhân vẫn với giọng trong như rót ngọc:

- Hàn công tử chưa hiểu ư? Gần đây ta nghe đồn đãi trên giang hồ vừa xuất hiện một trang thiếu hiệp võ công trác tuyệt hào khí ngất trời, thường hay cứu khốn, phò nguy cho người khốn khổ, lòng ta rất hâm mộ, ước mong có phen gặp gỡ để xem những lời đồn đãi kia có đúng sự thật hay không, hoặc đó chỉ là nguy chánh nhân quân tử nên ta đã phái bọn gia nhân dò la tung tích của công tử, khi công tử vừa đặt chân tới thị trấn Liễu Châu ta đã hay tin rồi và lúc công tử đứng ngoài cánh vườn hoa Hồng Lâu Khách ta cũng biết luôn. Ta cho bày tiệc rượu này, sai ả nữ tỳ chờ sẵn, thỉnh mời công tử vào đây. Công tử còn điều gì thắc mắc trong lòng nữa hay không?

Hàn Tử Kỳ giật mình, không ngờ Đào Hoa phu nhân đã phái người nhà theo dõi chàng từ lâu mà chàng chẳng hề hay biết chi cả.

Những lời nói của Đào Hoa phu nhân có phần chính khí, nhưng Hàn Tử Kỳ hãy còn hoài nghi nàng có liên hệ với Luân Hồi giáo. Chàng vẫn cảnh phòng.

Đào Hoa phu nhân rót thêm hai chung rượu, ân cần:

- Hàn công tử! Đêm nay được diện kiến công tử nơi đây, ta đã mãn nguyện rồi. Chung rượu này hãy uống cạn gọi là đêm kỳ ngộ.

Dứt câu, Đào Hoa phu nhân uống cạn chung rượu thứ hai. Hàn Tử Kỳ cùng cạn chung rượu, ngấm ngấm vận khí xem trong cơ thể có gì khác lạ hay không.

Trên giang hồ ngày nay vô cùng nguy hiểm, bọn người hầu hết đều là những kẻ gian ác, quỷ quyệt, lòng dạ thâm độc khó lường, phải luôn luôn đề dặt cẩn phòng là hơn. Hàn Tử Kỳ nghĩ bụng:

Đào Hoa phu nhân rót ra ra hai chung rượu thứ ba, nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ, trịnh trọng:

- Hàn công tử! Công tử hãy cạn chung rượu thứ ba này. Ta mừng cho công tử quả nhiên là một trang thiếu hiệp chánh khí giang hồ không sai. Ta ước mong công tử mãi mãi theo con đường chánh đạo, cứu khốn phò nguy cho mọi người, như công tử đã làm như trước đến này.

Đào Hoa phu nhân cạn chung rượu thứ ba, Hàn Tử Kỳ cũng cạn chung đó.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Ta đã hiểu lầm rồi chẳng? Những lời nói của vị phu nhân này vừa rồi cho thấy nàng là một nhân vật chánh đạo, không giống như Cung Ly Kiều, Điêu Thất Cô, hoặc các ả nữ ma đầu khác. Nhưng nàng chính thật là ai đây. Ta phải truy nguyên mới được.

Hàn Tử Kỳ dò dẫm:

- Tại hạ mạo muội có mấy lời cùng phu nhân, nhưng không hiểu có nên chẳng.

Đào Hoa phu nhân bình thân:

- Hàn công tử có điều gì cứ nói ra, ta sẵn sàng lắng nghe những lời vàng ngọc của công tử.

Bằng một giọng trang nghiêm, Hàn Tử Kỳ nói:

- Tại hạ xem qua phu nhân chẳng những là một trang tuyệt sắc mỹ nhân lại tư phong cốt cách phi phàm, phải là một vị phu nhân vọng tộc, hoặc là một vị vương phi quyền quý tột đỉnh cao sang, tại sao phu nhân lại rời bỏ địa vị của mình, lập tòa Hồng lâu khách này, chen chân giữa chốn giang hồ cát bụi, đầy rẫy bọn phàm phu tục tử thô kệch, thấp hèn, phu nhân không sợ hoen ố thân ngọc mình vàng hay sao?

Gương mặt hoa của Đào Hoa phu nhân không hề đổi sắc, vẫn với một giọng khoan thai, kiêu my:

- Hàn công tử đã khen tặng rồi quá lời rồi. Sự thực năm xưa ta là một thiếu nữ trong một gia thế tầm thường, lớn lên nhờ có chút nhan sắc lẫn lộn trên chốn giang hồ, may mắn tạo lập được cơ nghiệp này cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi, dám đâu cao vọng trở thành một vị phu nhân vọng tộc hay vị vương phi tột đỉnh cao sang. Công tử đã lầm rồi đấy.

Hàn Tử Kỳ chưa kịp mở lời, Đào Hoa đã lãng sang chuyện khác:

- Như ta đã nói vừa rồi, bọn giang hồ đồn đãi Hàn công tử là một trang thiếu hiệp kỳ tài, võ công trác tuyệt, nay đã được gặp công tử rồi, ta nhờ công tử chỉ giáo một vài chiêu phòng thân đối phó cùng bọn bại hoại tới Hồng lâu khách phá phách.

Ngừng lại, Đào Hoa phu nhân tiếp:

- Ta vừa học được một lối công phu hầu rượu, nhưng thấy hãy còn vụng về, giờ ta thử xuất chiêu, nếu còn thô thiển xin Hàn công tử chỉ giáo cho.

Nói ra là làm, Đào Hoa phu nhân nhắm chung rượu bên phía Hàn Tử Kỳ giở cánh tay tiên phất nhẹ qua một cái.

Chiếc chung rượu vàng như có cánh cất lên cao bay sang nhẹ nhẹ đặt ngay trước mặt Đào Hoa phu

nhân.

Thủ pháp của nàng vô cùng kỳ diệu lâu nay hiếm thấy trên chốn giang hồ.

Hàn Tử Kỳ đã phải sửng sốt khen thầm:

- Ô, hóa ra Đào Hoa phu nhân là một cao thủ võ lâm, suýt nữa ta đã lầm rồi. Thế ra mới biết đừng nhìn dung mạo người mà đánh giá thấp cao.

Hàn Tử Kỳ lặng lẽ chờ xem Đào Hoa phu nhân biểu diễn hầu rượu cách nào.

Chiếc chung vàng vừa đặt xuống bàn, Đào Hoa phu nhân cầm bình rượu rót vào thật đầy, lại phẩy nhẹ cánh tay tiên một cái.

Như lần rồi, chung rượu đầy cất lên cao bay trở lại Hàn Tử Kỳ đặt ngay trước mặt chàng, không thấy rơi ra ngoài một giọt rượu nào.

Nhìn Hàn Tử Kỳ, Đào Hoa phu nhân he hé nụ anh đào:

- Hàn công tử trông thấy thế nào? Cách hầu rượu như thế có làm vui lòng khách hay không?

Hàn Tử Kỳ bật khen:

- Thật là tuyệt diệu. Công phu hầu rượu của phu nhân bình sinh tại hạ chưa trông thấy bao giờ. Tại hạ vô cùng bái phục tuyệt chiêu “Tiên Nữ Tán Hoa” phu nhân vừa thi triển.

Đào Hoa phu nhân nhìn sửng Hàn Tử Kỳ một cái, không ngờ chàng lại biết được chiêu thức “Tiên Nữ Tán Hoa” hầu rượu của nàng.

Đào Hoa phu nhân rót rượu vào chung, nâng lên:

- Mời Hàn công tử uống chung rượu thô thiển này.

Uống cạn chung rượu, hào khí bốc lên, Hàn Tử Kỳ nhìn Đào Hoa phu nhân nhẹ giọng:

- Lúc trước tại hạ được một vị lão nhân truyền dạy cho cách hầu rượu mà từ lâu chưa sử dụng một lần nào, đêm nay gặp phu nhân dùng chiêu “Tiên Nữ Tán Hoa” tại hạ vô cùng hứng thú, sẵn đây tại hạ xin đáp lễ hầu tạ phu nhân, nếu có chỗ nào sơ xuất phu nhân hãy chỉ giáo thêm cho tại hạ.

Hàn Tử Kỳ phẩy nhẹ bàn tay nhằm chung rượu Đào Hoa phu nhân vừa uống cạn.

- Vù!

Chiếc chung rượu của Đào Hoa phu nhân lao vút sang Hàn Tử Kỳ khi tới trước mặt vụt ngưng lại từ từ

đặt nhẹ xuống bàn.

Đào Hoa phu nhân kêu lên:

- Nghênh xuân tổng tửu.

Mỹ phụ vô cùng sửng sốt mở to cặp mắt nhìn Hàn Tử Kỳ không hề thấy chớp.

Làm như không thấy cử chỉ kinh ngạc của Đào Hoa phu nhân, Hàn Tử Kỳ rót đầy chung rượu lại phẩy nhẹ bàn tay một cái.

Vù!

Chiếc chung vàng cất lên cao vút sang phía Đào Hoa phu nhân, đảo lộn nhiều vòng nhẹ nhàng đáp lên bàn không thấy rơi một giọt rượu nào.

Đào Hoa phu nhân bật khen:

- Quả là danh bất hư truyền, lời đồn về Hàn công tử không một chút sai lầm. Ta vô cùng khâm phục chiêu thức “Nghênh Xuân Tổng Tửu” của công tử.

Hàn Tử Kỳ bốc cao hùng khí, mặt đỏ hồng, nhắm bình rượu lại phẩy một cái.

Vù một tiếng, bình rượu lao sang Đào Hoa phu nhân đảo lộn trên hai mươi vòng rồi đáp xuống.

Đào Hoa phu nhân lại bật khen:

- Tuyệt diệu! Ta chịu thua Hàn công tử rồi. Bấy nhiêu cũng đủ, chúng ta hãy cùng tiếp tục ăn uống.

Đào Hoa phu nhân không hề đố kỵ, vừa ăn uống vừa nhìn Hàn Tử Kỳ bằng đôi mắt thán phục.

Được một lúc Đào Hoa phu nhân lên tiếng:

- Hàn công tử đại giá tới thị trấn Liễu Châu này, ngoài việc ngắm xem thắng cảnh, nhàn hạ tiêu dao, còn có chuyện gì quan trọng khác nữa hay không?

Sực nhớ lại chuyện cũ, Hàn Tử Kỳ đặt chung rượu xuống bàn, thần thái nghiêm trang:

- Tại hạ đến đây có hai chuyện cần thỉnh giáo với phu nhân, chẳng hiểu phu nhân có khứng chịu nghe không?

Đào Hoa phu nhân trịnh trọng:

- Hàn công tử đã không quản ngại đường xa hạ cố tới đây là một điều vô cùng vinh hạnh cho tại hạ, lẽ

nào ta lại chối từ, xin công tử nói cho ta được biết đó là chuyện gì.

Hàn Tử Kỳ chỉnh sắc diện:

- Tại hạ muốn biết trong Hồng lâu khách có một gia nhân nào là một ả đàn bà cùi hủi hay không, xin phu nhân cho tại hạ được rõ?

Đào Hoa phu nhân lắc đầu:

- Ô ra Hàn công tử muốn hỏi mục ấy ư? Mục không phải là gia nhân của Hồng Lâu Khách. Mục là một kẻ xa lạ từ đâu mới tới lúc chiều. Mục vào đây xin một bát cơm, ăn xong mục bỏ đi liền. Chẳng hay mục ấy có liên hệ gì với công tử hay không?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Giữa tại hạ và ả đàn bà cùi hủi kia lâu nay chẳng có liên hệ gì cả. Chỉ có một lần tại hạ cứu ả thoát chết trong cánh rừng tùng bách, ả không nói một lời nào cảm tạ lại còn có những cử chỉ thật lạ lùng, khó hiểu, tại hạ cứ suy nghĩ mãi không rõ nguyên nhân.

- Mục ấy có những cử chỉ lạ lùng gì, Hàn công tử hãy nói cho ta nghe thử xem.

- Sau đó ả đàn bà cùi hủi đi theo tại hạ như hình với bóng, lúc trưa trên đường tới thị trấn Liễu Châu tại hạ gặp ả một lần rồi, buổi tối này ả lại xuất hiện nơi khách điếm Tứ Hải chỗ tại hạ thuê phòng, tại hạ đuổi theo ả chạy tới đây, phóng vào cánh vườn hoa mất dạng, tại hạ tìm mãi không ra nên định vào đây thỉnh giáo phu nhân.

Đào Hoa phu nhân cau mày:

- À thì ra như thế. Cứ như ta nghĩ mục cùi hủi đó phải có liên hệ gì với Hàn công tử chứ chẳng không, công tử hãy cố gắng đi tìm mục ấy hỏi cho ra lẽ coi mục là ai. Còn chuyện thứ hai công tử hãy nói cho ta biết luôn không nên khách khí.

Hàn Tử Kỳ nghiêm chỉnh:

- Lúc tại hạ đuổi theo ả đàn bà cùi hủi, đứng phía ngoài cánh vườn hoa, tại hạ nghe trên lầu có tiếng đàn tỳ bà, tiếp đó một giọng ca nhi cất lên, giọng ca mê hoặc lòng người, khiến cho tại hạ bồi hồi xúc động, xin phu nhân cho tại hạ được biết nàng là ai vậy, có phải là ái nữ của phu nhân không?

Ánh mắt của Đào Hoa phu nhân dán chặt vào mặt Hàn Tử Kỳ:

- Không đúng. Ta không có ái nữ. Hàn công tử muốn gặp ả ca nhi đó phải không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Xin phu nhân cho tại hạ được gặp nàng. Nàng tên gì vậy?

- À tên là Trầm Hương. Hàn công tử có quen ả không?

Hàn Tử Kỳ nhường cặp lông mày kiếm:

- Trầm Hương? Tại hạ không biết cái tên này, chắc đây là một ngoại hiệu của nàng.

Xin phu nhân cho tại hạ được gặp nàng, chắc phu nhân không nỡ chối từ lời thỉnh cầu của tại hạ.

Ngẫm nghĩ giây lâu, Đào Hoa phu nhân lắc đầu:

- Hàn công tử là người ta đã hâm mộ từ lâu, lẽ ra ta không nên chối từ lời thỉnh cầu của công tử, nhưng chuyện này công tử đã gặp khó khăn rồi.

Hàn Tử Kỳ khẩn thiết:

- Tại hạ gặp khó khăn gì, xin phu nhân cho biết, xem có giải pháp nào không.

Mặt hoa của Đào Hoa phu nhân chợt trầm trọng:

- Thực lòng với Hàn công tử. Lúc trước Trầm Hương vốn là một ả ca nhi tài sắc bậc nhất tại Hàn Châu, khách của nàng toàn là các vị vương tôn công tử, đại hào phú. Ta được biết nên đã sai lão quản gia tới đó chuộc nàng với giá ba chục vạn lạng vàng ròng chỉ vài tháng nay. Nơi đây các tay hào phú, công tử muốn nghe nàng đàn ca một bản phải bỏ ra một ngàn lạng vàng ròng, nàng được hưởng năm trăm lạng, số tiền to lớn như thế, có nhiều lúc nàng không chịu tiếp khách, có rất nhiều khách tới đây phải thất vọng ra về, đêm sau trở lại vẫn bị nàng từ chối. Ta vì yêu thương tài nghệ của nàng nên không nỡ trách cứ. Ta chỉ sợ Hàn công tử kham không nổi đó thôi.

Hàn Tử Kỳ thản nhiên:

- Chỉ có một ngàn lạng vàng thôi ư? Phu nhân hãy cho tại hạ gặp nàng. Tại hạ sẽ đáp ứng đủ số, không sai.

Đào Hoa phu nhân vô cùng sửng sốt, nhìn Hàn Tử Kỳ chăm chăm. Nàng khuyên can:

- Hàn công tử. Một ngàn lạng vàng số tiền đâu phải nhỏ. Bọn hào phú, công tử kia vung tiền ra không biết tiếc, bởi họ chỉ là những kẻ phàm phu tục tử không có giá trị gì đối với võ lâm, còn công tử là một trang thiếu hiệp chánh đạo giang hồ, tiếng tăm đang hồi lừng lẫy, giống như mặt trời vừa rực sáng, có lẽ nào chỉ vì một ả ca nhi, nhỏ mọn lại phí đi một số tiền tài và danh dự của mình. Ta khuyên công tử hãy nghĩ suy cho cạn, tránh trước điều hối tiếc ở sau này.

Hàn Tử Kỳ cương quyết:

- Bình sinh tại hạ muốn là làm, xem tiền tài như phấn thổ. Tại hạ nghĩ ả ca nhi kia không phải là bậc nhi nữ tầm thường như các ca nhi khác. Tại hạ muốn trông thấy mặt nàng để xem nàng chính thật là ai, xin phu nhân thứ cho cái tội bất kính của tại hạ và cho tại hạ được gặp nàng. Tại hạ xin gửi món vật bé mọn này gọi là kiến lễ.

Thò tay vào lòng, Hàn Tử Kỳ lấy một hạt dạ minh châu to bằng mắt rồng, chìa tay trước mặt Đào Hoa phu nhân:

- Phu nhân thử nhìn qua hạt dạ minh châu này có đủ một ngàn lạng vàng hay không, nếu thiếu tại hạ còn nhiều hạt nữa thêm vào cho đủ số.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Biến Động Bất Ngờ

Nhìn hạt dạ minh châu to bằng mắt rồng chiếu diện ngũ sắc lấp lán trong bàn tay Hàn Tử Kỳ, Đào Hoa phu nhân giật mình sững sốt lên.

N

Mỹ phụ không ngờ Hàn Tử Kỳ là một thiếu niên giang hồ lại có bảo vật quý giá như thế.

Nhắm tính một lúc, Đào Hoa phu nhân nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt lạ lùng:

- Đây là một hạt ngọc rất quý chưa từng thấy tại thị trấn Liễu Châu từ trước đến nay.

Hạt dạ minh châu này trị giá một ngàn năm trăm lạng vàng ròng. Như vậy đã thừa số cho Hàn công tử gặp ca nhi Trầm Hương rồi.

Chợt Đào Hoa phu nhân lắc đầu:

- Dù vậy, ta cũng không thể nào thu nhận tài vật của Hàn công tử được.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Quái lạ, ta đã có đủ số để gặp ả ca nhi kia rồi, tại sao vị phu nhân này lại không chịu nhận hạt dạ minh châu, bà ta định giở trò gì nữa đây.

Chàng dọa dẫm:

- Tại sao phu nhân không chịu thu nhận tài vật của tại hạ. Có phải còn thiếu một vài điều kiện nào nữa không, xin phu nhân nói cho tại hạ biết, tại hạ sẽ tìm cách đáp ứng theo điều khoản phu nhân đã định.

Đào Hoa phu nhân bình thản:

- Hàn công tử chớ nên hiểu lầm ta đòi hỏi thêm nhiều thứ khác mới cho công tử gặp ca nhi Trầm Hương mà chỉ vì một điều nên ta không thể thu nhận tài vật của công tử được.

Hàn Tử Kỳ càng ngạc nhiên hơn:

- Điều gì phu nhân có thể nói rõ cho tại hạ được biết hay không?

Thần thái của Đào Hoa phu nhân trở nên nghiêm túc, chậm rãi nói:

- Ta không thu nhận tài vật của Hàn công tử, chỉ vì tuy ta và công tử mới gặp nhau chỉ có một lần đầu, nhưng ta đã xem đây là tình tri âm, tri kỷ từ trước đến nay ta chưa gặp một lần, ta quý công tử biết nhường nào. Ta đâu thể chỉ vì có một ngàn lạng vàng mà đánh mất cái tình tri ngộ cao quý đó hay sao. Công tử đã hiểu rõ rồi chứ.

Dừng lại phút giây như cố tạo bầu không khí tăng thêm phần trang trọng, mỹ phụ tiếp:

- Bây giờ nếu Hàn công tử đã quyết lòng muốn gặp ca nhi Trầm Hương, ta sẵn sàng chấp nhận với điều kiện không thu nhận một món tài vật nào, dù nhỏ mọn đến đâu của công tử cả. Công tử bằng lòng rồi chứ?

Hàn Tử Kỳ sững sờ không ngờ Đào Hoa phu nhân là một nữ nhân tính tình hào hiệp phóng túng như thế, theo chàng mỹ phụ đúng là có tư phong cốt cách của một vị vương phi, hay vị phu nhân của các công hầu chứ không phải địa vị thấp hèn chủ nhân Hồng lâu khách hiện nay.

Hàn Tử Kỳ băn khoăn:

- Tại hạ xin cảm tạ tấm lòng ưu ái của phu nhân đối với tại hạ, có điều phu nhân đối xử như thế tại hạ cảm thấy chẳng an tâm một chút nào. Xin phu nhân hãy nhận hạt đạ minh châu này rồi cho tại hạ được gặp ca nhi Trầm Hương.

Đào Hoa phu nhân lắc đầu:

- Ta đã nói rồi. Hàn công tử hãy an tâm, ta sẽ cho nữ tỳ đưa công tử lên phòng ca nhi Trầm Hương ngay bây giờ.

Hàn Tử Kỳ toan mở lời, thình lình có tiếng kêu la thất thanh trên lầu, tiếp đó nhiều tiếng chân người chạy rầm rập náo loạn cả lên.

Hiểu ngay có biến động, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn bọn người dạ khách từ trên lầu chạy rần rần xuống thang, ai nấy đều hết hoảng.

Đào Hoa phu nhân biến hẳn sắc mặt đứng phắt dậy, nói thật mau:

- Hàn công tử, có lẽ ca nhi Trầm Hương đã gặp chuyện bất tường, nên bọn nữ tỳ mới kêu là thất thanh như thế.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi đứng lên, giục giã:

- Phu nhân, chúng ta hãy lên đó cho mau, xem ca nhi Trầm Hương đang gặp chuyện gì.

Đào Hoa phu nhân xô chiếc ghế:

- Hàn công tử theo ta mau, chắc chắn đã có chuyện chẳng lành cho ca nhi Trầm Hương.

Phất nhẹ tay áo cung trang một cái, Đào Hoa phu nhân đã rời khỏi gian phòng. Thân pháp của mỹ phụ vô cùng ảo diệu chẳng kém bất cứ một cao thủ nào Hàn Tử Kỳ đã gặp trên chốn giang hồ.

Hàn Tử Kỳ khẽ thầm:

- Ta không ngờ Đào Hoa phu nhân lại là một cao thủ, thân pháp của ả quá tuyệt luân.

Động tác của Hàn Tử Kỳ cũng chẳng kém, vừa chộp động thân hình đã theo kịp Đào Hoa phu nhân. Kinh pháp của chàng nhẹ tựa làn mây theo gió cuốn.

Chàng bay thẳng lên lầu cách Đào Hoa phu nhân chừng nửa trượng.

Bấy giờ bọn dạ khách ùn ùn xô lẫn nhau xuống thang lầu, có kẻ té lộn nhào, kêu la, rên siết, rồi lại lồm cồm đứng dậy, chạy bắn ra ngoài cổng Hồng Lâu Khách, hợp cùng tiếng quát tháo của Tiêu quản gia cực kỳ hỗn loạn.

Đào Hoa Nhật Phong và Hàn Tử Kỳ vừa lên tới trên lầu đã trông thấy hai mươi bốn ả thiếu nữ áo xanh từ các căn phòng khắp nơi chạy loạn, ả nào ả nấy tóc tai rũ rượi, mặt mũi tái xanh, thở hổn hển.

Ngó thấy Đào Hoa phu nhân, các ả ùa nhau chạy tới vấp té, đập nhằm lẫn nhau.

Chờ một ả thiếu nữ áo xanh chạy tới trước mặt. Đào Hoa phu nhân hỏi mau:

- Ý Lan! Chuyện gì xảy ra trên lầu này, nói mau.

Thiếu nữ áo xanh tên Ý Lan run lập cập, thở hắt một cái, nói chẳng thành lời:

- Bẩm phu nhân, có hai tên hung đồ áo đen, mặt mày hung tợn từ ngoài cửa sổ nhảy vào phòng Trầm Hương... tay cầm giới đao chia vào cổ...

Không chờ Ý Lan dứt câu, Đào Hoa phu nhân phất tay sang phía hai mươi ả thiếu nữ áo xanh.

- Các người hãy đi tìm một nơi kín đáo ẩn nấp để phòng bọn khác đột nhập, chờ lệnh ta.

Hai mươi ba ả thiếu nữ áo xanh vâng dạ kéo nhau chạy xuống thang lầu.

Đào Hoa phu nhân day qua Ý Lan:

- Ý Lan! Người hãy xuống dưới lầu báo động cùng Tiêu quản gia, bảo lão cho khách ra về lập tức, rồi đóng chặt các cánh cửa Hồng Lâu khách, nhanh lên.

Không đợi ả thiếu nữ áo xanh Ý Lan đáp ứng, Đào Hoa phu nhân đã lướt tới một căn phòng đang mở

cửa có ánh đèn từ phía trong rọi ra ngoài.

Lẳng lẳng không nói một lời, Hàn Tử Kỳ theo phía sau lưng Đào Hoa phu nhân, trong lòng nôn nóng như muốn biết hai tên áo đen kia là ai, tại sao lại chĩa gươm dao vào người ca nhi Trầm Hương như vậy.

Và chàng cũng muốn biết ca nhi Trầm Hương là ai, lại có một giọng ca quen thuộc hình như chàng đã gặp một vài lần ở nơi đâu đó trên bước giang hồ.

Chỉ trong chớp mắt Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ đã tới căn phòng có ánh sáng.

Bỗng nghe có tiếng quát vang của một gã đàn ông từ trong căn phòng vọng ra:

- Đứng lại!

Tiếng quát như lệnh vỡ, chứng tỏ người đàn ông đó có một nội lực rất thâm hậu, chứ không phải những bọn đạo tặc tầm thường cướp đoạt tài vật.

Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ liền thu hồi thân thủ dừng lại trước cánh cửa căn phòng. Hai người cùng lướt đưa bốn mắt nhìn vào phía trong.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Bất Ngờ Lại Gặp Cổ Nhân

Hàn Tử Kỳ chú mắt nhìn kỹ thấy đó là hai tên đại hán, thân hình vạm vỡ, mình vận võ phục màu đen, mặt mũi cực kỳ dữ tợn, mắt lộ hung quang. Một tên kèm chặt một ả thiếu nữ vận phục màu hồng, tay chìa ngọn giới đao sáng vào cổ nàng, trong khi tên kia đứng gần bên lăm lăm võ khí trong tay, mắt nhìn ra cửa phòng.

H

Nhìn rõ lại hai tên đại hán áo đen, bất giác Hàn Tử Kỳ giật mình, khẽ thầm:

- Ồ, ra hai tên sứ giả Luân Hồi giáo tới đây định bắt cóc ca nhi Trầm Hương.

Quả vậy, hai tên đại hán áo đen chính là hai tên sứ giả Luân Hồi giáo trên ngực gắn số năm và số sáu. Hai tên sứ giả này chàng chưa gặp lần nào, xem qua bọn chúng còn hung dữ hơn các tên sứ giả nơi dãy núi Tung Sơn, Hằng Sơn và cánh rừng tùng bách đạo nọ, chàng đã từng đánh đuổi bọn chúng cứu nguy cho Chu Thiên Phụng, Tiểu Yến và ả đàn bà cùi hủi.

Nghe thấy có người tới ngoài cửa phòng ả thiếu nữ áo hồng ngẩng mặt lên đưa mắt nhìn ra.

Nhìn rõ gương mặt ả thiếu nữ áo hồng, Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu lên:

- Tiểu Yến.

Thực vậy, ca nhi Trầm Hương chính là Tiểu Yến, người nghĩa muội thương yêu nhất của chàng đã cách xa từ lúc chàng cứu nàng tại dãy núi Hằng Sơn, nay vừa gặp lại nhau nàng lại lâm nạn thêm một lần nữa về tay bọn sứ giả Luân Hồi giáo. Quả là họa vô đơn chí.

Tiếng kêu của Hàn Tử Kỳ lọt vào tai Tiểu Yến, nàng đưa mắt nhìn chàng.

Nhận ra gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, Tiểu Yến vui mừng vô tận kêu lớn:

- Hàn ca ca đó ư? Ca ca đánh đuổi bọn hung đồ này cứu tiểu muội mau đi.

Giọng nói của Tiểu Yến run run đang trong cơn sợ hãi tột cùng gặp lại cổ nhân nghe vô cùng thương cảm.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu ấn mũi giới đao vào cổ Tiểu Yến quát:

- Câm mồm lại, kêu lên một tiếng nữa bọn ta sẽ giết nàng ngay tức khắc.

Tiểu Yến sợ hãi chỉ đưa đôi mắt nhìn Hàn Tử Kỳ cầu cứu không dám kêu la nữa.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ dẫn mạnh giọng:

- Hai người đứng yên đó không được cử động, trái lệnh bọn ta sẽ giết ả này trước.

Đào Hoa phu nhân rất ngạc nhiên quay sang Hàn Tử Kỳ hỏi nhỏ:

- Thế ra Hàn Tử Kỳ cũng quen thân với ca nhi Trầm Hương sao?

Hai mắt vẫn nhìn Tiểu Yến, nhìn mũi giới đao ghim nơi cổ nàng lại nhìn hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, tìm một phương cách giải thoát cho nàng.

Chàng đáp thầm:

- Trầm Hương tên thật là Tiểu Yến. Nàng là người nghĩa muội của tại hạ. Tại hạ đã từng cứu nguy nàng thoát khỏi tay bọn Luân Hồi giáo một lần tại dãy núi Hằng Sơn, không ngờ đêm nay bọn chúng lại tới đây bắt cóc nàng.

Đào Hoa phu nhân chợt hiểu ra:

- À ra là như thế. Ta không ngờ Hàn công tử là vị nghĩa huynh của Tiểu Yến. Công tử...

Hàn Tử Kỳ cắt ngang câu nói của Đào Hoa phu nhân:

- Phu nhân, câu chuyện rất dài dòng. Bây giờ chúng ta hãy tìm phương cách giải thoát cho Tiểu Yến khỏi tay bọn sứ giả Luân Hồi giáo kia kéo nàng quá sợ hãi, sau đó tại hạ sẽ kể lại mọi chuyện cho phu nhân nghe.

Chàng nói giọng thật khẽ:

- Phu nhân hỏi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đó ai sai khiến bọn chúng tới đây bắt cóc Tiểu Yến, để chúng ta được biết rõ ràng trước khi đối phó với bọn chúng.

Đào Hoa phu nhân gật đầu:

- Hàn công tử nói đúng, ta cũng muốn biết kẻ nào sai bảo bọn chúng tới đây bắt cóc Tiểu Yến.

Nhìn hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, Đào Hoa phu nhân cất tiếng thanh tao như hạc rêu:

- Giữa ta và Cung chủ quý giáo xưa nay không có oán thù, tại sao đêm nay nhị vị tới Hồng lâu khách này bắt cóc ca nhi của ta lại còn hành hung với nàng. Ta hỏi các người ai đã chủ mưu trong vụ bắt cóc này.

Tiếng nói của Đào Hoa phu nhân tuy không to, không phẫn nộ, nhưng nghe như lệnh võ, chứa đựng một oai khí giống như lời phán của một vị Hoàng hậu, hay một vị vương phi truyền lệnh cho bọn thuộc hạ dưới quyền, khiến cho Hàn Tử Kỳ vô cùng thán phục, trong lòng phát sinh kính nể không như lúc vừa gặp mỹ phụ trong căn phòng phía dưới lầu.

Chàng bỗng nghi ngờ về cái lai lịch của Đào Hoa phu nhân, nhưng hiện giờ phải tìm cách cứu nguy Tiểu Yến, chàng không có thời giờ suy nghĩ.

Tên sứ giả số năm trốn cặp mắt dữ tợn nhìn Đào Hoa phu nhân, cất tiếng rền vang như chiếc đồng la bể:

- Chính Cung chủ của bọn ta đã ra lệnh cho bọn ta đi tìm bắt ả này đã lâu rồi, đêm nay mới gặp ả nơi đây, bọn ta phải đưa ả về Luân Hồi giáo cho Cung chủ phát lạc. Phu nhân chớ nên can thiệp vào chuyện này.

Đào Hoa phu nhân khẽ cau mày, vẫn với một giọng thanh tao như hạc rêu:

- Ca nhi Tiểu Yến của bản nương đã đắc tội gì với Cung chủ Luân Hồi giáo mà Cung chủ lại sai khiến các người đang đêm tới đây bắt nàng.

- Nếu ả này không đắc tội với Luân Hồi giáo, Cung chủ bọn ta đâu có ra lệnh đi tìm bắt ả chi cho nhọc công vô ích. Phu nhân cũng hiểu cái đạo lý đó chứ.

Đào Hoa phu nhân vẫn trầm tĩnh:

- Ta cần biết ca nhi Tiểu Yến đã đắc tội gì với Cung chủ các người. Hãy nói rõ cho ta nghe chuyện đó.

Tên sứ giả số năm quắc mắt:

- Chỉ vì ả này là một kẻ đồng lõa với cái tên tiểu quý Hàn Tử Kỳ đã chặt đứt cánh tay huynh đệ của bọn ta tại dãy núi Hăng sơn hơn nửa năm. Cung chủ của bọn ta ra lệnh cho bọn ta đi tìm ả khắp nơi bắt cho bằng được ả, nếu không bọn ta sẽ bị hình phạt nặng nề.

Hắn cười khẩy:

- Bọn ta đưa về Luân Hồi giáo sẽ được Cung chủ thưởng cho một ngàn lạng vàng ròng.

Tại sao bọn ta không bắt ả chứ?

Lẳng nghe tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm đối đáp với Đào Hoa phu nhân, Hàn Tử Kỳ hiểu rõ bọn chúng chưa biết chàng là Hàn Tử Kỳ, bởi bọn chúng từ trước đến nay chưa gặp chàng một lần nào, nên không quan tâm đến chàng, chỉ lo chuyện đối phó với Đào Hoa phu nhân và Tiểu Yến.

Hàn Tử Kỳ nghĩ không cần phải lộ diện sớm, chờ xem câu chuyện giữa Đào Hoa phu nhân và hai tên sứ giả Luân Hồi giáo thế nào, sau đó sẽ liệu toan, hơn nữa ý chàng cũng muốn tìm hiểu tấm lòng của mỹ phụ đối với Tiểu Yến trong cơn nguy biến.

Đào Hoa phu nhân quay lại nhìn Hàn Tử Kỳ một cái thật nhanh như ngậm bảo chàng hãy tạm thời ẩn mặt, để mặc mỹ phụ ứng phó với hai tên sứ giả Luân Hồi giáo.

Hàn Tử Kỳ bội ý, khẽ gật nhẹ đầu, nghiêng mặt ra phía ngoài tránh cặp mắt hung tợn của tên sứ giả số năm, nhưng vẫn âm thầm quan sát tình trạng của Tiểu Yến.

Đào Hoa phu nhân quay lại nhìn thẳng vào mặt tên sứ giả số năm như muốn trấn át bớt cái hung khí của hắn.

Mỹ phụ cất cao giọng:

- Các người hãy nghe bản nương nương nói đây. Chuyện lúc trước giữa ca nhi Tiểu Yến và Luân Hồi giáo đã qua rồi, hiện giờ nàng là ca nhi của Hồng lâu khách, tất nhiên thuộc quyền sở hữu của ta, không còn liên hệ gì với quý giáo của các người nữa.

Đào Hoa phu nhân trừng đôi mắt:

- Ta ra lệnh cho các người hãy buông ca nhi Tiểu Yến ra mau, đừng chờ ta nổi giận, các người không thể nào chạy thoát khỏi nơi này đâu.

Những lời nói lẩn thái độ của Đào Hoa phu nhân vừa trịnh trọng vừa ngậm dọa dẫm hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, để đo lường sự phản ứng của bọn chúng như thế nào, sau đó tùy thời cơ ứng phó với tình hình. Mỹ phụ quả là một mỹ nhân thông minh, trí tuệ khác hẳn kẻ tầm thường.

Nhưng tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm không hề sợ hãi trước lời dọa dẫm của Đào Hoa phu nhân.

Hắn quát to:

- Nói nhảm! Người đừng dọa nạt bọn ta vô ích. Như người đã trông thấy ả này đã nằm trong tay bọn ta rồi, các người đâu còn cách nào cứu ả.

Hắn quát tiếp:

- Hai người hãy tháo lui ra ngoài, chậm trễ bọn ta sẽ giết ả này ngay tức khắc.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn tên sứ giả số sáu ra lệnh:

- Lục đệ hãy chuẩn bị đưa ả này trở về Luân Hồi cung giao nộp cho Cung chủ nhanh lên.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu gật đầu, ấn mũi giới đao sáng giới vào cổ Tiểu Yến quát to:

- Hai người lui ra ngoài mau, chậm trễ ta thọc mũi giới đao vào cổ ả này.

Trông qua hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm và số sáu hung hăng và lịch lãm giang hồ hơn tất cả các tên sứ giả Luân Hồi giáo Hàn Tử Kỳ đã từng gặp từ trước tới nay.

Hàn Tử Kỳ hiểu rõ nếu chàng và Đào Hoa phu nhân không nghe theo lời, bọn chúng chỉ cần ấn nhẹ mũi giới đao là Tiểu Yến sẽ chết liền tức khắc không có một phương pháp nào cứu kịp.

Hàn Tử Kỳ muốn ngẫm tìm cách khác để giải cứu Tiểu Yến thoát khỏi tay hai tên sứ giả Luân Hồi, nhưng bằng để cho bọn chúng bắt nàng mang về Luân Hồi cung, chắc chắn nàng sẽ bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đưa vào “Luyện Hồn phòng” cho ả luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng”. Nàng chết, trọn đời chàng ân hận mãi không bao giờ nguôi.

Nàng là người nghĩa muội tính tình thơ ngây, chân thật, chàng rất thương yêu, xem như cô em gái ruột thịt của mình, nếu cần đổi lấy sinh mạng để cứu được nàng, chàng vẫn không một chút từ nan. Nhưng tình thế hiện nay chàng muốn cứu nàng, là một chuyện khó hơn cả lên trời.

Hàn Tử Kỳ nghe trong lòng như có trận lửa đốt, nhưng nhất thời chưa biết phải làm sao giải cứu Tiểu Yến được an toàn, không bị mũi giới đao của tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu đâm vào cổ.

Từ ngày bước chân ra chốn giang hồ, đây là lần đầu tiên Hàn Tử Kỳ thúc thủ trước cảnh ngộ muốn cứu một người thân bị kẻ thù khống chế.

Giá nếu hiện giờ chàng xuất các tuyệt chiêu đã từng luyện được trong tòa bí thất, chưởng chỉ hoặc thanh Tử Hư thần kiếm cũng chỉ vô dụng, bởi vì tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu khôn quý đã đưa Tiểu Yến ra phía trước, dùng nàng làm cái mộc che chở cho hãn. Nàng sẽ chết trước khi hãn ngã ra.

Hàn Tử Kỳ đứng bất động, cặp lông mày lười kiếm cau lại, để quyết định một hành động cuối cùng.

Đào Hoa phu nhân cũng hiểu rõ điều này. Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm và số sáu là hai tên hung thần, nói ra là sẽ hành động nhưng thâm tâm của mỹ phụ không thể bó tay để mặc cho bọn chúng giải Tiểu Yến về Luân Hồi giáo.

Đào Hoa phu nhân đo lường từ chỗ mỹ phụ đứng tới tên sứ giả số sáu cách xa ngoài ba trượng không có một loại thân pháp ảo diệu nào, kinh công thần tốc nào phóng tới cứu nguy Tiểu Yến kịp lúc hãn thọc mũi giới đao vào cổ nàng.

Cho dù Đào Hoa phu nhân có trầm tĩnh đến đâu cũng không khỏi bối rối, lo sợ trước cảnh ngộ bế tắc hiện giờ.

Mỹ phụ đứng yên hết nhìn Tiểu Yến đến nhìn mũi giới đao đang ghim vào cổ nàng...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Giờ Phút Nghiêm Trọng

Tiểu Yến tuyệt vọng, mở tròn đôi mắt nhìn ngọn giới đao của tên sứ giả Luân Hồi giáo ghim vào cổ nàng, không dám mở lời kêu cứu với Hàn Tử Kỳ nữa. Nàng chỉ còn chờ cái chết kết liễu cuộc đời, giọt lệ trong khóe mắt trào ra thánh thót tuôn dài xuống hai má trinh thơ.

T

Tiểu Yến đau đớn vì không ngờ ngày gặp lại người nghĩa huynh là ngày cuối cùng của đời nàng.

Chưa thấy Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ động tịnh, tên sứ giả Luân Hồi số năm nổi giận quát vang:

- Hai người có nghe chưa. Một lần nữa ta hỏi hai người có chịu dang ra khỏi cánh cửa phòng, hay chờ bọn ta động thủ.

Hắn lăm lăm ngọn giới đao hướng về phía Đào Hoa phu nhân trông qua vô cùng quyết liệt như dọa dẫm hai người phải nghe lệnh của hắn.

Trong khi tên sứ giả Luân Hồi giáo động đậy cánh tay phải làm như sắp đâm mũi giáo vào cổ Tiểu Yến.

Đào Hoa phu nhân liệu thể không cứu nổi Tiểu Yến, bèn dùng bí pháp “Truyền âm nhập mật” hỏi thật khế vào tai Hàn Tử Kỳ:

- Hàn công tử, tình thế rất nguy ngập, không thể sử dụng võ công cứu được Tiểu Yến, bọn chúng lại bắt buộc húng ta phải rời khỏi cánh cửa phòng này, dĩ nhiên bọn chúng sẽ xuống thang lầu đưa nàng về Luân Hồi giáo, công tử nghĩ xem còn phương cách nào cứu nàng hay không?

Hàn Tử Kỳ cũng sử dụng bí pháp “truyền âm nhập mật” khế thầm vào tai Đào Hoa phu nhân:

- Phu nhân! Hiện nay hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm và số sáu này đã hoàn toàn khống chế Tiểu Yến chiếm lấy cái thể thượng phong, hơn nữa hai tên sứ giả này vô cùng hung dữ lại lịch lãm giang hồ, tính toán rất cẩn thận, nếu chúng ta vọng động bọn chúng sẽ giết Yến muội ngay lập tức, không có một thứ khinh pháp hay thần thủ nào cứu kịp đâu, đừng hành động vô ích. Cứ theo ngu ý của tại hạ, chi bằng chúng ta cứ nghe theo lời bọn chúng lui ra khỏi cánh cửa phòng một khoảng, chờ bọn chúng ra ngoài sẽ tìm cách cứu nàng.

Chàng nói thêm:

- Nhược bằng Yến muội có mệnh hệ nào tại hạ sẽ chặt thây hai tên sứ giả quý quái kia ra làm vụn đoạn, rồi sẽ tới Luân Hồi giáo moi lấy tim gan ả hồ ly Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ báo thù cho Yến muội. Chẳng hiểu phu nhân có khứng chịu không?

Đào Hoa phu nhân đáp:

- Hàn công tử nói đúng. Chính ta cũng vừa nghĩ ra như thế, chúng ta tạm lui ra ngoài, xem bọn chúng hành động thế nào, rồi sẽ tùy cơ ứng phó.

Đào Hoa phu nhân nhìn tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm và số sáu bằng ánh mắt chiếu rực, nói lớn:

- Được rồi. Ta tạm nghe theo lời các người, nhưng ta cần nói rõ cho các người biết trước, nếu các người giết Tiểu Yến, ta sẽ băm thây hai người ra làm vụn mảnh xem Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ dám làm gì ta hay không? Hai người nghe đã rõ rồi chưa?

Tuy đang cơn nguy ngập vụn phần, trước cảnh ngộ hoàn toàn bế tắc, Đào Hoa phu nhân vẫn giữ nguyên vẹn cốt cách cao sang, quyền quý không kém phần uy nghi, oai vệ của một nữ nhân khí khái, can trường, khiến cho tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm sửng sốt, ngấm ngấm lo sợ trong lòng.

Nhưng chỉ vì tham lam một ngàn lạng vàng, hẵn không thể nào chùn bước lại được, dù có chết bọn chúng vẫn nhất quyết đưa Tiểu Yến về Luân Hồi giáo.

Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ lặng lẽ cùng tháo lui trở ra ngoài đứng về phía trái, nhường đường cho hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm và số sáu.

Hai người đưa mắt quan sát bọn chúng vừa thầm tính phương cách giải thoát cho Tiểu Yến.

Trước khi rời khỏi căn phòng, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm đồng dục:

- Hai người hãy tránh xa cánh cửa phòng ngoài một trượng, nếu có một hành động nào, bọn ta sẽ giết ả này ngay, lúc đó đừng trách bọn ta sao không nói trước.

Hắn khôn quý dọa Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ:

- Hai người hãy nhớ, nếu hai người giết được bọn ta thì ả này cũng chết rồi, đừng vọng động sẽ có điều ân hận.

Dọa xong, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nói thầm vào tai tên sứ giả số sáu:

- Lục đệ, ta ra cửa phòng trước xem tình hình bọn chúng thế nào, đệ hãy kèm chặt ả này, mũi giới đao luôn chĩa vào cổ ả, đi theo sau cách chừng năm thước, khi nghe ta hét đệ đâm ngay vào cổ ả, đừng chờ lệnh ta, phải hết sức thận trọng, đừng để sơ xuất sẽ không được lãnh thưởng một ngàn lạng vàng, lại còn

nguy hại đến thân.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu gật đầu, nói nhỏ chỉ cho đồng bọn vừa đủ nghe:

- Ngũ huynh hãy an tâm về chuyện này đệ đã có rất nhiều kinh nghiệm về việc bắt cóc đàn bà, con gái từ lâu, đệ chỉ cần thấy một chút cử động của bọn chúng, sẽ đâm mạnh mũi giới đao vào cổ ả này tức khắc, rồi sau đó huynh và đệ sẽ tìm đường tẩu thoát.

Tiểu Yến nghe hai tên sứ giả Luân Hồi giáo bàn tính, sắc mặt tái xanh không còn một chút y vọng gì nữa. Hai dòng lệ thấm lại trào ra.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm gật đầu tỏ sự hài lòng. Nhìn ra cánh cửa phòng quan sát, chầm chậm bước tới hết sức thận trọng và đây là phút giây vô cùng quan trọng đối với bọn chúng.

Bởi vừa rồi tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm trông thấy thân pháp của Đào Hoa phu nhân hiểu ngay mỹ phụ là một cao thủ võ công thượng thặng nên không dám coi thường.

Vừa tới cánh cửa phòng, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm dừng lại lăm lăm thanh giới đao trong tay để phòng biến cố, trợn mắt cặp mắt dữ tợn nhìn Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ như hăm dọa hai người chớ nên động đậy sẽ nhận lấy cái hậu quả rất khủng khiếp như lời hăn nói vừa rồi.

Hăn quả là một tay lịch lãm giang hồ khiến cho đối phương khó lòng ứng phó với hăn trong trường hợp hăn đã chiếm lấy cái thế thượng phong này.

Tay trái ôm chặt lấy thân hình Tiểu Yến tay kia của tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu ghim mũi giới đao vào cổ nàng, đẩy nàng về phía trước làm chiếc mộc, từ từ lôi nàng ra cánh cửa phòng chỗ đồng bọn đang đứng canh phòng.

Cử động của hăn vô cùng điêu luyện trong chuyện bắt cóc đàn bà, con gái không thua kém gì tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm chút nào.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo song song rời khỏi căn phòng sắp tiến về hướng thang lầu.

Tiểu Yến tóc rũ rượi, mắt đầy lệ nhìn Hàn Tử Kỳ và Đào Hoa phu nhân cầu cứu trong tuyệt vọng. Mặt hoa xào úa trông thảm hại làm sao.

Nàng nhìn Hàn Tử Kỳ như muốn nói lên lời vĩnh biệt lần cuối cùng, trước khi rời xa chàng không bao giờ gặp lại.

Trước tình cảnh quá đau thương này, Đào Hoa phu nhân giận sôi gan, nhưng không biết nên sử dụng phương cách nào cứu nguy Tiểu Yến, chỉ dùng đôi mắt căm thù nhìn hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đưa nàng ra đi.

Mỹ phụ nghĩ thầm, nếu hiện giờ sử dụng chưởng lực, hay chỉ phong đánh chết tên sứ giả Luân Hồi số sáu, Tiểu Yến cũng phải bị trúng chưởng, chỉ chết theo hãn chẳng ích lợi gì, nên đành đứng bất động.

Cũng như Đào Hoa phu nhân, Hàn Tử Kỳ chỉ còn cách đứng yên một chỗ, đưa mắt nhìn Tiểu Yến không có một lời nào cả. Chàng đành thúc thủ hoàn toàn trong trường hợp biến nguy này. Dù vậy, chàng cắn chặt vành môi dưới, hình như đang quyết định một điều gì rất quan trọng.

Sau khi rời khỏi căn phòng, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo liền thay đổi hướng. Tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu kẹp cứng lấy Tiểu Yến đi phía trước, cặp mắt hãn ngó dáo dác bốn bề xem có chiếc bóng nào từ đâu đó trong các gian phòng hai bên xuất hiện hay không để kịp thời ứng phó.

Đổi lại, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm ở phía sau tay lăm lăm thanh gươm dao hướng về phía Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ trợn mắt hăm dọa, vừa tháo lui theo tên sứ giả số sáu, vừa đề phòng hai người phóng tới sẽ hét lên cho đồng bọn hạ sát Tiểu Yến.

Rõ ràng hai tên sứ giả Luân Hồi giáo này rất thành thạo trong việc ban đêm đi bắt cóc đàn bà, con gái, có lẽ bọn chúng đã hành động nhiều lần rồi nên trước sau không trông thấy một chút nào sơ hở, hớ hênh khiến cho Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ có muốn cứu Tiểu Yến cũng cam đành thúc thủ.

Dù vậy, Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ vẫn đi theo hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cách khoảng hai trượng không dám tới gần, vì sợ bọn chúng giật mình hốt hoảng giết Tiểu Yến.

Đến đây Đào Hoa phu nhân không còn có thể nhẫn nại nổi nữa, bèn dùng bí pháp nói với Hàn Tử Kỳ:

- Hàn công tử! Chúng ta không thể nào bó tay để bọn chúng bắt Tiểu Yến đem đi được.

Bây giờ ta dùng chỉ lực giết tên sứ giả số năm, công tử sử dụng thân pháp thần tốc điểm huyết phía sau lưng tên sứ giả số sáu cứu Tiểu Yến được không?

Hàn Tử Kỳ cũng dùng bí pháp trả lời Đào Hoa phu nhân:

- Không thể được, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo này rất lợi hại, bọn chúng đã canh phòng rất nghiêm ngặt, chúng ta giết chúng là một chuyện hết sức dễ dàng, nhưng không cứu nổi mạng sống của Yến muội, tốt hơn hãy đợi bọn chúng tới thang lầu rồi sẽ hay.

Hai người im lặng đi theo hai tên sứ giả Luân Hồi giáo không nói thêm câu nào nữa.

Mỗi người đều ngấm ngấm thầm tính một quyết định sau cùng trước khi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đưa Tiểu Yến xuống thang lầu.

Phút chốc tới thang lầu, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng dừng lại đứng song song.

Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ cũng ngưng bước đưa mắt quan sát hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, phút giây cuối cùng, bầu không khí cực kỳ căng thẳng.

Khi đã đứng cách thang lầu một bước, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt lộ hung quang, quát to:

- Hai người đứng yên tại chỗ đó, không được bước tới một bước nào, kẻ nào động đậy bọn ta sẽ giết ngay con bé này tức khắc. Hai người nghe rõ chưa.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm gầm gừ mấy tiếng, lại nhìn xuống phía dưới thang lầu quát tiếp:

- Tất cả các người ở phía dưới kia hãy mau chạy đi cho khuất mắt bọn ta, còn lảng vảng bọn ta sẽ giết sạch các người không chừa một tên nào cả.

Bọn dạ khách đã rời khỏi Hồng lâu khách từ lâu, chỉ còn lão Tiêu quản gia và tám tên tráng hán gia nhân đứng bàn tán xôn xao về chuyện xảy ra trên lầu, chưa hay hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng trên cầu thang, bây giờ nghe tiếng quát giật mình kinh hoàng ủa nhau chạy trốn tứ phía, chỉ trong nháy mắt chẳng còn thấy một bóng người.

Trông thấy Tiêu quản gia và bọn gia nhân bỏ chạy tứ tán bất kể sống chết, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm khoái trá cất tiếng cười ghê rợn:

- Các người ngoan ngoãn đấy. Bất cứ kẻ nào dám to gan lớn mật chống lại lệnh của Cung chủ Luân Hồi giáo là kẻ đó phải chết. Ha... ha... ha...

Chấm dứt tràng cười tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm trợn cặp mắt nhìn Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ một cái, nói thầm bên tai tên sứ giả số sáu:

- Lục đệ đưa ả này xuống lầu trước, hãy cẩn thận đề phòng xem có tên nào nháy ra truy cản hay không? Nếu có, đệ hạ thủ ngay đừng chờ lệnh ta, đừng để ả sống bọn ta sẽ đắc tội với Cung chủ, có thể bị cực hình, bằng nếu không có chuyện gì bất trắc hiền đệ chạy về phía Đông, ta truy cản cặp nam nữ kia sẽ chạy theo sau. Hãy hành động nhanh lên kéo chậm trễ sẽ có biến.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu gật đầu, tay trái kẹp cứng lấy Tiểu Yến, tay phải hờm sẵn thanh giới đao, vừa đảo mắt nhìn qua bốn bề phía dưới xem có gì khả nghi hay không, rồi lôi tuột nàng xuống đất.

Chân vừa chấm đất, tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu lẹ làng lao vút thanh giới đao qua một vòng, sau đó ngừng lại chờ đồng bọn.

Tiểu Yến hoàn toàn tuyệt vọng, vì không thấy bóng Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ ở nơi đâu nữa. Nàng nhắm đôi mắt lại phó mặc cho định số an bài.

Nàng tự hiểu, nếu bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo này giải về Luân Hồi cung nàng sẽ bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ trừng phạt bằng một cực hình vô cùng thảm khốc, bởi từ lâu nàng đã nghe bọn giang hồ nói rất nhiều về hành động tàn ác của ả.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Chi Một Đường Tơ

Chờ cho tên sứ giả số sáu đã lôi Tiểu Yến xuống tới đất, tên sứ giả số năm nhìn vào Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ xem hai người có hành động gì không, liền quay lại phi thân xuống thang lầu.

C

Vừa tới mặt đất, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm đã nhanh chóng hướng mũi thanh gươm lên lầu đề phòng Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ thừa cơ hội phóng xuống ám kích hẳn.

Hành thủ của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo quả nhiên không có một chút sơ hở cho đối phương tấn công bất ngờ đảo ngược lại tình thế, chẳng chút chậm trễ thân hình Đào Hoa phu nhân nhẹ như làn mây tới đứng ngay trên thang lầu đưa mắt nhìn xuống phía dưới.

Tâm trường mỹ phụ cực kỳ căng thẳng khi trông thấy hai tên sứ giả Luân Hồi giáo sắp mang Tiểu Yến ra đi.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nói mau:

- Lục đệ, lên đường!

Lập tức tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu bế xốc Tiểu Yến lên vai, tay cầm thanh gươm chĩa mũi về phía trước mặt tiến nhanh ra cánh cửa lớn Hồng lâu khách lúc này không một bóng người.

Liền đó, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm, hai chân lui lại thật nhanh, trở mũi thanh gươm lên? lầu, trợn cặp mắt nhìn Đào Hoa phu nhân.

Bọn chúng sắp ra tới cánh cổng còn mở có lẽ trong lúc hốt hoảng lão Tiêu quản gia không kịp đóng.

Đào Hoa phu nhân quay lại định hỏi Hàn Tử Kỳ thì chàng đã biến dạng từ bao giờ mỹ phụ chẳng hề hay biết chi cả.

Phút giây cuối cùng sinh mệnh còn mất của Tiểu Yến, lại không có Hàn Tử Kỳ. Đào Hoa phu nhân không thể nén lòng nổi nữa toan phi thân xuống đất, sử dụng chưởng lực đánh tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm, sau đó sẽ dùng chỉ lực thần tốc bắn vào người tên sứ giả số sáu.

Cặp mắt lộ hung quang của tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm ngó thấy quát to:

- Đứng yên tại chỗ, một chút cử động bọn ta sẽ giết ả ngay lập tức Trông dáng bộ hung hăng của tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm biết không thể nào làm trái lời hăn được, Đào Hoa phu nhân đành phải ngưng bước Mỹ phụ cảm hận nghĩ thầm:

- Chỉ vì ta không muốn cho ả biết ta đang ở, nơi này nên ta không liên hệ với ả đã lâu rồi, vì vậy bọn quý quá mới dám tới đây làm mưa làm gió, tác oai tác oái, nhưng nếu ta cứ mãi nhượng bộ, bọn chúng càng lộng hành thêm hơn, ta cần phải trừng trị bọn chúng một phen mới được.

Đào Hoa phu nhân nhìn cánh cửa lớn Hồng lâu khách đo lường tới chỗ mỹ phụ đứng có hơn năm trượng không có một loại khinh công nào lao tới cứu kịp Tiểu Yến thoát chết bởi mũi giới đao của tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu. Giờ chỉ còn một cách duy nhất là phải hạ độc thủ giết cả hai tên chứ chẳng còn cách nào hơn được. Dĩ nhiên, trong khi mỹ phụ động thủ, sinh mạng của Tiểu Yến cũng chẳng còn tồn tại. Bằng nếu không ra tay đợi khi bọn chúng đưa Tiểu Yến ra khỏi cổng có truy đuổi cũng không sao theo kịp. Phải tìm một giải pháp nào cho được an toàn trong trường hợp này.

Đào Hoa phu nhân cắn chặt vành môi anh đào, đôi mày thu nguyệt nhíu lại lấy một quyết định cuối cùng, còn hay mất trước khi xuất thủ...

Mỹ phụ đứng bất động trên lầu, quay lại tìm Hàn Tử Kỳ vẫn không thấy hóng dáng chàng ở nơi đâu cả. Mỹ phụ nghĩ chẳng lẽ trang thiếu hiệp chánh khí giang hồ như chàng lại bỏ trốn đi giữa cơn nguy khốn của người nghĩa muội vậy còn gì đạo nghĩa, thanh danh nữa.

Lúc bấy giờ, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đã lôi Tiểu Yến ra khỏi cánh cửa lớn Hồng lâu khách tới khoảng sân rộng phía trong cánh cổng dừng lại, đảo mắt quan sát bên ngoài.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu giục tên sứ giả số năm:

- Ngũ huynh, chúng ta đi mau!

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm gật đầu:

- Lục đệ hãy an tâm, bọn ta đã ra tới đây rồi, đâu còn gì trở ngại nữa, ả đứng trên thang lầu không làm gì được bọn ta đâu đừng sợ Hăn nhìn Đào Hoa phu nhân, cất tiếng cười khoái trá:

- Ha.... ha... bây giờ bọn ta đưa ả này về Luân Hồi giáo nộp cho Cung chủ lãnh thưởng một ngàn lạng vàng, tha hồ tiêu phí cho phi chí sanh bình... Ha... ha...

Bỗng tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm im bật, vì vừa nghe có tiếng rú thảm khốc phát ra từ cửa miệng của tên sứ giả số sáu.

Đã thấy cánh tay phải của tên sứ giả số sáu bị chặt đứt một khúc tới khuỷu tay, thanh giới đao rơi xuống đất, bàn tay trái đang ôm lấy Tiểu Yến buông ra bùm lầy vết thương máu tuôn ra xối xả.

Tiểu Yến bị mất thăng bằng nhào xuống, chưa tới đất, một cánh tay nào đó đã ôm ngang lưng nàng, giật lùi ra ngoài nhanh như chớp.

Diễn biến bất ngờ ngoài sức tưởng tượng của tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm khiến cho hắn vô cùng sửng sốt đến ngẩn ngơ.

Nhìn cánh tay cụt của tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu hãy còn giật run rật nằm trên mặt đất, tên sứ giả số năm quá đỗi kinh hoàng mặt mày tái ngắt.

Thoáng nhận ra người đang ôm Tiểu Yến, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm quát:

- Người là...

Bịch... bịch...

Hai đạo kiếm phong từ mũi kiếm người đó điểm trúng ngực tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm. Hắn rú lên một tiếng, đưa tay ôm lấy ngực, mồm phun ra một bụm máu tươi, lão đảo tháo lui về phía sau mấy bước, trở mắt nhìn xem nhân vật đó là ai lại có lối võ công khủng khiếp đến thế. Theo hắn nghĩ chắc chắn người đó vừa chặt cụt cánh tay của tên sứ giả số sáu vừa cứu Tiểu Yến chứ chẳng còn là ai nữa.

Đào Hoa phu nhân nhận diện người vừa cứu nguy Tiểu Yến trong lòng hoan hỉ phi thân xuống đất chậm chậm tiến ra ngoài cánh cửa lớn Hồng Lâu Khách...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Một Quá Khứ Đau Thương

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn qua, trông thấy người vừa xuất thủ đánh hãn bị thương là một gã thiếu niên mặt ngọc cực kỳ tuấn mỹ một tay ôm lấy Tiểu Yến, tay kia lăm lăm thanh Tử Hư thần kiếm phát ra ánh sáng màu tím lạnh căm người.

T

Gã chính thật là Hàn Tử Kỳ.

Mãi cho tới bây giờ tên sứ giả cũng chưa biết Hàn Tử Kỳ là ai, chỉ biết hãn vừa gặp chàng trong phòng của Tiểu Yến đứng bên cạnh Đào Hoa phu nhân không nói một lời nào, bây giờ từ đâu lại xuất hiện ở nơi đây. Đối phương đã sử dụng thân pháp gì biến hiện như loài ma.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn Hàn Tử Kỳ bằng cặp mắt khủng khiếp đứng bất động nhất thời chưa mở ra được một lời nào hỏi đối phương, và cũng chưa biết phải hành động thế nào trong cảnh ngộ này.

Bởi hãn đã hiểu rõ công lực của Hàn Tử Kỳ cao thâm vô lượng, nếu giao đấu bọn hãn sẽ chuốc lấy thảm hại hoàn toàn, có khi còn mất cả sinh mạng.

Tên sứ giả Luân Hồi số sáu đã lấy lại sự bình tĩnh, nhanh lẹ điểm huyết cầm máu, thò tay vào lòng lấy ra hai viên linh đan, nuốt một viên còn một viên vò nát thoa vào cánh tay cụt đang rướm máu tươi.

Hãn tới đứng cạnh tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt kinh hoàng.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng trơ ra như hai pho tượng chưa có phản ứng gì đối với Hàn Tử Kỳ...

Thì ra vừa rồi lúc cùng Đào Hoa phu nhân tới thang lầu Hàn Tử Kỳ đưa mắt quan sát, nhận ra chẳng có cách nào cứu nổi Tiểu Yến được nữa. Chàng ngấm ngấm nghĩ kế khác cứu nàng hơn là cứ đứng mãi trên lầu mặc cho hai tên sứ giả Luân Hồi giáo lôi sệch nàng ra ngoài cửa Hồng Lâu Khách.

Thừa lúc hai tên sứ giả Luân Hồi giáo chỉ quan tâm lo đối phó với Đào Hoa phu nhân, không chú ý tới chàng. Chàng nhanh lẹ phóng vào một căn phòng gần đó đang mở cửa, tới một cánh cửa sổ phi thân ra ngoài, vọt lên tàn cây cổ thụ cành lá um tùm bên cạnh cánh cổng Hồng lâu khách ẩn mình chỗ kín, im lặng, chuẩn bị cứu nguy Tiểu Yến..

Chờ khi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo lôi Tiểu Yến ra tới khoảng sân rộng, trong lúc tên sứ giả số năm cười đắc chí không lưu tâm, Hàn Tử Kỳ liền thi triển thân pháp “Hành Không Đẳng Bộ”, lao xuống gần bọn chúng, thanh Tử Hư thần kiếm đã cầm sẵn trong tay chàng xuất chiêu "Hàng Ma nhất thức" chặt phăng cánh tay cầm giới đao của tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu, khiến hắn phải buông Tiểu Yến ra. Chàng đỡ lấy nàng ôm chặt trong tay đồng thời dùng mũi kiếm biến kiếm phong điểm trúng ngực tên sứ giả số năm làm cho hắn học máu mồm như vừa rời.

Thân pháp lẫn thủ pháp của Hàn Tử Kỳ nhanh như chớp, phóng ảnh lệ tợ loài ma quỷ không có một ai trông thấy kịp, cũng không thể tưởng nổi võ công của chàng hiện nay xuất quỷ, nhập thần đến thế.

Sửng sốt nhìn Hàn Tử Kỳ một lúc lâu, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm mới hoàn hồn lấy lại sự bình tĩnh.

Hắn quắc mắt nhìn Hàn Tử Kỳ cất giọng căm thù:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Nhìn Tiểu Yến hãy còn nhắm mắt hôn mê trong tay bởi nàng quá xúc động ngất đi, nghe tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm hỏi, Hàn Tử Kỳ hướng mắt sang.

Chàng lạnh lùng:

- Ta là Hàn Tử Kỳ, ngươi đã nghe rõ rồi chứ?

Bất giác, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm lẫn tên sứ giả số sáu giật mình tháo lui mấy bước, trở bốn mắt nhìn Hàn Tử Kỳ không chớp.

Dĩ nhiên, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đã kinh hoàng không ngờ đối phương là Hàn Tử Kỳ, một nhân vật đang gây khủng khiếp trong hàng ngũ giáo đồ Luân Hồi giáo từ mấy tháng nay, tiếng tăm lừng lẫy đương thời. Đêm nay, chàng xuất hiện tại Hồng lâu khách này quả là một điều bất hạnh cho bọn chúng.

Một lúc sau bình tâm trở lại, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn Hàn Tử Kỳ rít căm hờn:

- Hàn Tử Kỳ, món nợ máu đêm nay bọn ta tạm gác ta sẽ trở về bẩm trình cùng Cung chủ về chuyện ngươi phá phách mệnh lệnh của Luân Hồi giáo, để người quyết định số mạng của ngươi, chắc chắn ngươi sẽ nhận lấy một cực hình vô cùng thảm khốc.

Dứt câu, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm quay sang toan dìu tên sứ giả số sáu rời khỏi Hồng Lâu Khách.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Đứng lại!

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo giật mình cùng dừng lại, nhìn thanh Tử Hư thần kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ để phòng chàng xuất thủ.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nghiêng rằng:

- Hàn Tử Kỳ, người định làm gì bọn ta nữa đây?

Trỏ mũi kiếm về phía cánh tay cụt nằm trên mặt đất Hàn Tử Kỳ lạnh băng.

- Người hãy mang món vật quý quái kia đem trở về Luân Hồi cung giao nộp cho ả hồ ly Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ lãnh thưởng một ngàn lượng vàng tha hồ tiêu pha, phung phí cho phi chí sanh bình.

Lay động thanh Tử Hư thần kiếm, chàng hét:

- Nhanh lên.

Vốn đã khiếp đảm trước thân pháp võ công tuyệt luân của Hàn Tử Kỳ, lại thấy chàng động đậy thanh Tử Hư thần kiếm, món võ khí vừa chặt cụt cánh tay của đồng bọn, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm không dám chậm trễ, bước tới nhặt lấy cánh tay cụt trở lại toan quay gót.

Hàn Tử Kỳ lại hét:

- Đứng lại!

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo kinh hãi dừng phắt lại không dám cử động, sắc mặt tái xanh.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm cất giọng run run:

- Hàn Tử Kỳ, người định giết bọn ta sao? Người đã chặt cánh tay Lục đệ của ta, bây giờ còn muốn gì nữa?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Ta chỉ gặp hai người lần đầu. Ta không giết bọn người làm chi cho bẩn kiếm. Ta chặt một cánh tay của tên bại hoại kia là một ân huệ quá lớn lao cho hắn rồi, đừng lải nhải.

Nhưng hai người hãy nhớ, nếu trên bước giang hồ ta còn gặp lại hai người ta sẽ chặt đầu bọn người làm gương cho kẻ khác.

Dừng lại, chàng cất cao giọng:

- Bây giờ hai người hãy trở về Luân Hồi cung nói với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ rằng,

chuyện đêm nay ta chủ động, chẳng có liên hệ gì tới chủ nhân Hồng lâu khách cả.

Từ nay đến tiết trung thu ta sẽ tới đốt cái động hồ ly của ả giết sạch chồn lớn, chồn bé không chừa một con nào, xem ả còn sai phái bọn người hãm hại, bắt cóc đàn bà con gái như từ trước đến nay nữa hay không?

Chàng trợn mắt:

- Cút xéo ra khỏi chốn này mau, đừng đứng đó bần mặt ta.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm hốt hoảng dìu đồng bọn phóng ra ngoài biển mất giữa màn đêm.

Giắt thanh Tử Hư thần kiếm trở vào vỏ, Hàn Tử Kỳ vươn tay giải huyệt cho Tiểu Yến.

Tiểu Yến "hự" một tiếng, thân hình cử động trở lại, ôm chặt lấy Hàn Tử Kỳ òa khóc:

- Hàn ca ca... Tiểu muội tưởng đâu không còn trông thấy mặt ca ca nữa rồi.

Hàn Tử Kỳ để yên cho Tiểu Yến bộc lộ cơn xúc động, âu yếm vuốt mái tóc nàng dỗ dành:

- Tai nạn đã qua rồi. Yến muội đừng khóc nữa, hãy nghe ngu huynh hỏi đây.

Tiểu Yến thôi khóc, đưa tay lau giọt lệ vẫn còn long lanh nhìn Hàn Tử Kỳ chờ đợi.

Hàn Tử Kỳ dịu ngọt:

- Yến muội, do đâu muội bỏ gia trang ra đi làm ca nhi tại Hàn Châu, rồi lưu lạc tới Hồng Lâu Khách này?

Tiểu Yến bình tĩnh trở lại:

- Câu chuyện rất dài dòng, lát nữa đây lên phòng, tiểu muội sẽ kể lại cho Hàn ca ca nghe.

Lúc này Đào Hoa phu nhân đã xuống lầu, bước tới gần Hàn Tử Kỳ và Tiểu Yến.

Mỹ phụ tươi cười:

- Thân pháp của Hàn công tử quả tuyệt luân, ta vô cùng khâm phục, nếu đêm nay không có mặt công tử, Tiểu Yến sẽ rơi vào cái cánh đằm ngọc trầm châu ta rất đau lòng. Ta có lời tạ công tử.

Hàn Tử Kỳ từ tốn:

- Phu nhân dạy quá lời rồi. Tại hạ tới đây phu nhân đãi đằng rất hậu, lại ban cho ân huệ quá lớn lao, chẳng lẽ trong lúc Hồng lâu khách hữu sự, tại hạ lại đứng ngoài nhìn được hay sao, hơn nữa cũng nhờ phu

nhân tại hạ mới gặp lại Yến muội. Tại hạ phải đa tạ phu nhân mới đúng hơn.

- Hàn công tử quá khiêm nhường nhưng vừa rồi ta không hiểu do đâu công tử lọt ra ngoài để cứu Tiểu Yến.

- Trong lúc tình thế hoàn toàn bế tắc tại hạ thấy không thể ở mãi trên lầu cứu nguy Yến muội được, tại hạ do một căn phòng gần đó ra ngoài ẩn nấp trên tàn cây kia chờ bọn chúng vừa bước ra sân bèn xuất thủ, cũng may đã cứu được Yến muội.

- Hàn công tử tính toán không chút sai lầm, chẳng những võ công trác tuyệt, lại còn trí độ hơn người, bình tĩnh trong cơn nguy biến, rất xứng đáng là một trang thiếu hiệp nghĩa khí giang hồ như lời đồn từ bấy lâu nay, một lần nữa ta thành thật có lời khâm phục.

Hàn Tử Kỳ đỏ bừng cả mặt:

- Phu nhân lại khen quá lời nữa rồi, tại hạ lấy làm xấu hổ, chính phu nhân mới là một nữ trung hào kiệt, không sợ bọn Luân Hồi giáo, một giáo phái tàn bạo, hung hăng tiếng tăm lừng lẫy đương thời, tại hạ làm thế nào sánh nổi với phu nhân.

Đào Hoa phu nhân chưa kịp nói thêm, hai mươi ả thiếu nữ áo hồng từ trên lầu chạy xuống, mặt các ả hãy còn tái xanh, tay chân run lập cập tới đứng gần mỹ phụ.

Đào Hoa phu nhân trở một ả thiếu nữ áo hồng:

- Ý Lan, Người hãy đi tìm lão Tiêu quản gia cho ta, tất cả chạy trốn đâu rồi.

Ý Lan vâng dạ, chưa kịp chạy đi tìm chợt nghe trong chiếc thùng đựng bột to tướng gần vách tường có tiếng khàn khàn run run vọng ra:

- Bẩm phu nhân... thuộc hạ trốn trong cái thùng bột này. Thuộc hạ ra đây.

Kịt - nắp thùng bột lật ngang. Tiêu quản gia lóp ngóp từ trong bò ra ngoài, đứng dậy, mặt mũi, râu ria, áo quần đầy bột trông thật buồn cười, bọn thiếu nữ áo hồng đang còn run vẫn phá ra cười sảng sặc.

Đào Hoa phu nhân hỏi Tiêu quản gia:

- Lão quản gia, bọn chúng chạy đâu cả rồi.

Nhiều tiếng nói từ trong chuồng ngựa vọng ra:

- Bẩm phu nhân, bọn gia nô trốn trong cái chuồng ngựa này.

Tám tên gia nhân trắng niên xuất hiện, tên nào tên nấy mặt mũi áo quần dính đầy cứt ngựa, tay chân run

rầy, mắt nhìn đảo dác sợ hãi.

Bọn thiếu nữ áo hồng cười rộ lên cười té nghiêng té ngửa, quên cả Đào Hoa phu nhân đang đứng gần.

Đào Hoa phu nhân nhin cười, quay sang Tiểu Yến:

- Tiểu Yến, hãy đưa Hàn công tử lên phòng chờ ta. Ta phân phó xong sẽ lên đàm đạo cùng công tử.

Lại day qua Hàn Tử Kỳ:

- Hàn công tử hãy đi theo Tiểu Yến lên phòng, chốc lát ta sẽ lên tới, ta có nhiều chuyện muốn nói cùng công tử.

Hàn Tử Kỳ gật đầu, Tiểu Yến nói:

- Hàn ca ca hãy đi theo tiểu muội.

Tiểu Yến nắm tay Hàn Tử Kỳ trở lên lầu đưa vào căn phòng của nàng.

Nàng trở chiếc ghế:

- Hàn ca ca ngồi đó đợi chờ tiểu muội.

Lần này gặp lại Tiểu Yến, Hàn Tử Kỳ nghe trong lòng xúc động, ngồi xuống chiếc ghế chờ.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Hồng Nhan Tri Kỷ

Không bao lâu, Tiểu Yến bước trở ra ngoài.

K

Nàng trong bộ y phục cung trang màu hồng lộng lẫy, chẳng kém một nàng Công chúa đương triều. Hàn Tử Kỳ nhìn nàng chăm chú, một lúc đã phải bật khen:

- Yến muội đẹp quá đi thôi..

Tiểu Yến ửng hồng hai má, bước lại ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Hàn Tử Kỳ nũng nịu:

- Hàn ca ca quá khen, tiểu muội vô cùng hổ thẹn. Này, do đâu ca ca biết muội đang ở trong Hồng Lâu Khách này để tới đây kịp thời cứu muội?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Ngu huynh không biết Yến muội ở đây, chỉ là một sự tình cờ huynh mới gặp muội?

Ánh mắt thu thủy của Tiểu Yến nhìn gấn vào gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ:

- Sự tình cờ như thế nào Hàn ca ca hãy nói cho tiểu muội nghe. Muội nghi ngờ ca ca rồi đó.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Yến muội nghi ngờ ngu huynh chuyện gì, muội hãy nói cho huynh nghe xem có đúng không?

Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa phòng, như dò xem có ai rình nghe hay không. Tiểu Yến nói:

- Hàn ca ca có biết Hồng Lâu Khách này là gì không? Ca ca hãy trả lời rồi tiểu muội sẽ nói cho ca ca nghe.

Hàn Tử Kỳ thành thật đáp:

- Ngu huynh mới đến Hồng lâu khách này lần đầu tiên chưa hiểu gì cả, nhưng tại sao Yến muội lại hỏi huynh như vậy. Hồng Lâu Khách là gì, muội hãy nói huynh nghe.

Tiểu Yến nghiêng qua Hàn Tử Kỳ khẽ thăm bên tai:

- Hồng lâu khách là thanh lâu đấy. Hàn ca ca hiểu chưa?

Hàn Tử Kỳ thản nhiên:

- Ngu huynh đã hiểu rồi. Yến muội còn chuyện gì nói nữa không?

Tiểu Yến bĩu môi:

- Hàn ca ca đã hiểu Hồng Lâu Khách này là thanh lâu rồi. Ca ca còn tới đây làm chi?

Bất giác Hàn Tử Kỳ bật cười lên ha hả, chỉ nhìn Tiểu Yến mà chưa đáp lời.

Tiểu Yến hờn dỗi:

- Hàn ca ca cười gì? Tiểu muội nói không đúng hay sao? Ca ca đã biết rồi sao lại còn tới đây?

Hàn Tử Kỳ thối cười nhìn Tiểu Yến:

- Ồ Yến muội cho huynh là khách đi tìm hoa đó sao? Yến muội đã lầm rồi.

Tiểu Yến "hừ" lên một tiếng:

- Tiểu muội xin hỏi Hàn ca ca nếu ca ca không đi tìm hoa, ca ca tới Hồng lâu khách này làm chi chứ?

Hàn Tử Kỳ trở vào Tiểu Yến:

- Yến muội chưa hiểu ư? Ngu huynh tới Hồng lâu khách này để tìm muội đấy Đôi mắt Tiểu Yến tròn xoe:

- Tìm hiểu muội? Vừa rồi Hàn ca ca bảo không biết muội ở đây, tại sao bây giờ ca ca lại nói đi tìm muội. Ca ca nói dối? với muội rồi Hàn Tử Kỳ chính sắc trở lại trang nghiêm:

- Yến muội chưa rõ, trách cứ ngu huynh cũng đúng. Thực sự lúc này ngu huynh đang đuổi theo một ả đàn bà cùi hủi, tới đây ả phóng vào cạnh vườn hoa, huynh đứng ngoài nhìn vào tìm kiếm ả không thấy, chợt huynh nghe tiếng đàn Tỳ bà và tiếng ca của muội, nghe giọng ca có vẻ quen thuộc nhưng chưa rõ là ai, huynh hoài nghi nên mới vào gặp phu nhân đòi cho được gặp ca nhi đó, đang nói chuyện với bà bỗng nghe có tiếng kêu la trên phòng này, huynh theo phu nhân lên đây, chẳng ngờ ca nhi lại là muội, huynh chi xiết vui mừng.

Bây giờ muội đã hiểu rồi chứ.

Tiểu Yên chợt tỉnh ngộ, hai má ửng hồng lên:

- Thế ư? Tiểu muội đã biết rồi, nhưng ả đàn bà cùi hủi là ai vậy? Tại sao Hàn ca ca phải đuổi theo ả?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Ngu huynh cũng không biết ả đàn bà cùi hủi là ai, chỉ vì ả có những cử chỉ lạ kỳ, ả đi theo huynh như hình với bóng, tới đâu cũng gặp ả đón đường, nên huynh phải đuổi theo ả, hỏi ả xem ả chính thực là ai.

Ngưng lại rồi chàng tiếp:

- Có một điều là Đào Diên hòa thượng nói với ngu huynh, ả đàn bà cùi hủi có mối liên hệ với huynh, ả chết đi huynh sẽ hận trọn đời. Đó, huynh phải biết ả là ai, tại sao lão nói như vậy.

Tiểu Yến góp ý:

- Đào Diên hòa thượng nói thế, chắc chắn ả đàn bà cùi hủi phải có liên hệ với Hàn ca ca rồi chứ chẳng không đâu. Hiện giờ ả ở đâu?

Hàn Tử Kỳ bâng khuâng:

- Lúc này ả đàn bà cùi hủi nhảy vào cánh vườn hoa rồi mất dạng, tiểu huynh tìm mãi không ra, còn đang ngơ ngác, kể nghe tiếng đàn Tỳ bà và giọng ca của Yến muội như huynh đã nói vừa rồi.

Nhìn thẳng vào mắt Tiểu Yến, Hàn Tử Kỳ nghiêm nghị:

- Yến muội, tại sao muội lại bỏ gia trang tại Hàn Châu làm ca nhi, rồi tới Hồng Lâu Khách này, muội hãy kể lại cho huynh nghe mọi việc đã xảy ra, đừng giấu diếm.

Mặt ngọc của Tiểu Yến chợt buồn, ánh thu ba vương lệ. Nàng bằng một giọng âu sầu:

- Hàn ca ca không hỏi tiểu muội cũng nói cho ca ca nghe biến cố của muội vừa qua.

Ngưng lại giây phút như để trấn áp cơn xúc động mạnh trong lòng, Tiểu Yến nói:

- Ngày đó sau khi Hàn ca ca cứu tiểu muội thoát khỏi bàn tay hung ác của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, muội và ca ca chia tay nhau, ca ca lên đường sứ mạng, muội trở lại Hà gia trang mang theo một nỗi buồn khôn tả.

Nàng thở nhẹ rồi nói tiếp:

- Khi về tới Hà gia trang, tiểu muội kể lại cho gia gia nghe chuyện bọn Luân Hồi giáo chặn đường muội tại dãy núi Hằng Sơn, đòi bắt muội đưa về cho ả Ngọc Diện Ma Cơ Diệu Nguyệt Hồ làm ả nô tỳ, gia gia nổi giận, lập tức cùng mười hai tên môn đồ tới đó đón đường bọn chúng rửa hận cho muội, qua hôm sau không gặp ba tên sứ giả đó, lại gặp hai tên sứ giả khác cùng đi với bốn mươi hai tên giáo đồ, gia gia chặn đánh bọn chúng một trận rất ác liệt, trọn cả nửa ngày, kết quả chỉ vì bọn chúng quá đông, lại có thêm trên

hai mươi tên giáo đồ khác tới tiếp chiến, tám tên môn đồ Hà gia trang tử trận, gia gia mang thương tích đầy mình chạy trở về...

Hàn Tử Kỳ bật thốt:

- Bọn chúng quả đáng chết.

Vẫn bằng một giọng âu sầu, Tiểu Yến kể tiếp:

- Chỉ ba ngày sau, trên một trăm tên giáo đồ và bốn tên sứ giả Luân Hồi giáo kéo tới bao vây Hà gia trang, gia gia còn mang thương tích trong mình, nhưng phải cùng chúng môn đồ đánh nhau với bọn chúng trọn một ngày mười bốn môn đồ bị giết, gia gia bị tử thương bọn chúng đốt Hà gia trang...

Hàn Tử Kỳ trợn mắt hét:

- Ngu huynh thù giết sạch bọn Luân Hồi giáo trả thù cho Hà tiền bối...

Chàng hỏi:

- Lúc Hà tiền bối bị nạn, Yến muội đang ở đâu?

Tiểu Yến sụt sùi:

- Tiểu muội đi thị trấn mua lương thực, khi về đến nơi gia gia đã chết, Hà gia trang chỉ còn lại đồng tro tàn, muội khóc hết nước mắt. Muội mai táng gia gia và mười bốn tên môn đồ vừa mới yên xong bọn giáo đồ Luân Hồi giáo lại kéo tới tìm bắt muội. Muội hốt hoảng chạy về phía sau ngọn núi, chui vào một hốc đá trốn trọn hai ngày.

Nàng thở mạnh:

- Chờ cho bọn giáo đồ Luân Hồi giáo đi rồi, muội theo con đường tắt trong rừng ra quan lộ, thẳng tới thị trấn Hàn Châu hết sức gian truân, nguy hiểm.

Tiểu Yến dừng lại lấy chiếc khăn hồng lau sạch những giọt lệ đọng trên hai má. Hàn Tử Kỳ nóng nảy:

- Chuyện ra sao nữa. Yến muội hãy kể lại cho ngu huynh nghe.

Tiểu Yến lấy lại sự bình tâm tiếp:

- “Tiểu muội tới thị trấn Hàn Châu, nghe tin bọn giáo đồ Luân Hồi giáo đi lùng bắt muội thật gắt gao, muội phải ẩn trốn trong một gia đình lão bà bán đậu hũ, không dám đi đâu cả.

Cách nửa tháng sau được tin bọn chúng rút đi, vì lão bà bán đậu hũ quá nghèo nàng, muội phải tìm sinh

kể nơi khác. Muội đi lang thang mấy ngày tới bến sông Hàn Châu làm quen với Hồ Cầm tử tử, hiện nàng là một ca nhi tài sắc đương thời, khách hâm mộ nàng toàn là vương tôn, công tử. Muội nhớ lúc trước có học đàn ca lại có giọng ca thiên phú nên được Hồ Cầm tử tử thương yêu, kết tình nghĩa tử muội chỉ giáo và muội đã nổi tiếng tại Hà Châu từ đó. Muội thường hỏi thăm tin tức của ca ca, nhưng không ai biết ca ca đang ở nơi nào, muội vô cùng buồn khổ”.

Hàn Tử Kỳ chận lại:

- Rồi do đâu Yến muội lại bỏ ca nhi Hồ Cầm ra đi đến phải lưu lạc tới Hồng Lâu Khách này?

Tiểu Yến lại rơi giọt lệ:

- “Sống trên chiếc thuyền của Hồ Cầm tử tử tiểu muội tưởng đã yên thân, nào ngờ một đêm nọ, cách nay mấy tháng, tử tử ốm không tiếp khách, nằm ngủ trong khoang thuyền.

Muội nằm thao thức mãi không sao chợp mắt được. Phần nhớ đến gia gia không còn nữa, phần lại nhớ Hàn ca ca không hiểu hiện nay trôi giạt tận phương nào, có được bình an hay không. Muội buồn bã cầm cây đàn Tỳ bà lên bờ, ngồi dưới gốc cây đại thọ, đàn ca khúc Tây sương ký lúc nãy ca ca đã nghe. Đang lúc muội còn say sưa với đàn ca, thành linh có bốn tên lạ mặt từ trong bụi rậm ào ra, muội không kịp phản ứng, bị bọn chúng điểm huyết bắt bỏ trên một chiếc xe bát bưng chờ đi. Sáng hôm sau bọn chúng bán muội cho mu Tú bà thanh lâu “Nghênh xuân” lấy một ngàn lạng vàng. Thanh lâu “Nghênh xuân” là một nơi khách tìm hoa rộn rịp, nổi tiếng nhất tại thị trấn Hàn Châu. Mụ chủ thanh lâu này bắt buộc muội phải rước khách, muội kháng cự nên bị mụ nhốt trong một căn phòng kín đáo bỏ đói muội hai ngày. Muội toan tự tử, may sao phu nhân phái lão Tiêu quản gia tới kịp, chuộc muội với giá ba trăm lạng vàng ròng đưa về Hồng Lâu Khách này, làm nghề ca nhi cho tới ngày nay. Lúc trước muội định trả nợ cho phu nhân, xong sẽ đi tìm ca ca khắp phương trời, không ngờ đêm nay ca ca lại tới đúng lúc hai tên sứ giả quý quái xuất hiện bất ngờ từ phía ngoài cửa sổ nhảy vào trong lúc muội đang đàn ca bản Tây sương ký, bọn chúng điểm huyết muội, nếu ca ca không tới kịp cứu muội, muội sẽ không còn trông thấy mặt ca ca nữa. Muội cứ tưởng đây chỉ là một giấc chiêm bao không phải là sự thật ca ca ơi...”

Nói tới đây Tiểu Yến im bật, hai dòng lệ thánh thót trào ra như suối, nỗi đau thường tràn ngập trong lòng...

Cảm thương người nghĩa muội chỉ vì biến cố lạc loài bơ vơ trên từng bước giang hồ, bằng một giọng hết sức ngọt ngào. Hàn Tử Kỳ khuyên Tiểu Yến:

- Yến muội hãy nguôi cơn sầu thảm. Người trong cõi đời có mấy ai tránh được cuộc bể dâu, chuyện đã qua rồi hãy xem như một cơn ác mộng, muội hãy bình tâm trở lại còn lo chuyện tương lai của mình, muội khóc mãi lòng huynh vô cùng đau xót.

Tiểu Yến ngẩng lên mặt đầy thảm lệ, nhìn Hàn Tử Kỳ, với giọng xót xa:

- Tiểu muội đau khổ đã nhiều rồi. Muội khóc cạn lệ gia gia, thân mẫu nay đã chẳng còn muội hằng nhớ đến ca ca, chỉ có ca ca là nguồn an ủi duy nhất trong cõi đời này, lúc vắng ca ca, muội không chịu nổi, ca ca có biết hay không?

Chợt ánh mắt Tiểu Yến chớp lên tia sáng căm thù:

- Tình cảnh bắt buộc tiểu muội phải sống cuộc đời ca nhi, thâm tâm muội mong muốn sẽ có, một ngày nào đó đền đáp ân tình phu nhân xong muội sẽ tìm ca ca học một số võ công, cùng ca ca tới Luân Hồi giáo, giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, báo thù cho gia gia, ca ca thử xem có phương cách nào giúp muội sớm hơn hay không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Phương cách đưa Yến muội ra đi thì ngu huynh đã có rồi, miễn sao muội bỏ cái nghề ca nhi khổn khổ làm mục tiêu cho bọn Luân Hồi giáo hãm hại này là huynh đà mãn nguyện rồi.

Lấy chiếc khăn lau sạch lệ trên hai má ửng hồng. Tiểu Yến thiết tha:

- Hàn ca ca đã có phương cách giải thoát cho tiểu muội, ca ca định chuộc muội đó ư?

Hàn Tử Kỳ quả quyết:

- Ngoài cách đó ra đâu còn cách nào nữa. Ngu huynh sẽ chuộc muội với bất cứ giá nào.

Yến muội hãy an tâm.

Nhưng chàng lại băn khoăn:

- Ngu huynh sẽ nói chuyện này với phu nhân, chỉ e sợ phu nhân không bằng lòng để cho Yến muội ra đi đó thôi. Bằng nếu huynh lén lút đưa tiểu muội ra đi là một chuyện rất dễ dàng, nhưng huynh không muốn muội là một kẻ vô tình, vô nghĩa, bởi phu nhân có cái công ơn cứu muội thoát khỏi lầu xanh “Nghênh xuân”, ơn đức đó không thể nào quên được, hơn nữa xem qua phu nhân là một người đàn bà khí phách, bao dung, biết thương người khổn khổ, chúng ta không nên đối xử tệ bạc với bà, có thể bà cho chúng ta là những phần tử bại hoại mang lấy tiếng xấu xa ở sau này.

Tiểu Yến ái ngại:

- Phu nhân chuộc tiểu muội với một giá tiền quá lớn lao, ba trăm vạn lượng vàng ròng, muội ca hát từ đó đến giờ chỉ dành dụm được ba vạn. Hàn ca ca có đủ số tiền hai trăm chín mươi bảy lượng cho đủ số đó hay không?

Hàn Tử Kỳ thành thật:

- Hiện nay ngu huynh không có vàng nhưng huynh có hai trăm mười lăm hạt dạ minh châu đang ở trong túi hành trang bên khách điếm Tứ Hải, cứ theo phu nhân nói, một hạt trị giá một ngàn năm trăm lạng, tính chung trên ba trăm vạn, đủ số chuộc Yến muội rời khỏi Hồng lâu khách này rồi.

Tiểu Yến sững sốt nhìn Hàn Tử Kỳ chăm chăm, không hiểu do đâu chàng lại có một số hạt dạ minh châu to lớn đến thế, nhưng nàng không dám hỏi, vì sợ buồn lòng người nghĩa huynh nàng đã từng tôn thờ yêu kính từ bấy lâu nay. Nàng chỉ nhìn chàng với ánh mắt chứa chan niềm hy vọng, không nói thêm một lời nào Đoán biết thâm tâm của Tiểu Yến, Hàn Tử Kỳ trấn an:

- Yến muội đừng nghĩ ngợi xa xôi chi cho nhọc lòng. Muội ngạc nhiên về chuyện do đâu huynh lại có hai trăm hạt dạ minh châu đó phải không? Tài sản của tôn sư huynh để lại đấy.

Hàn Tử Kỳ vừa dứt câu chợt nghe có tiếng động nhẹ ngoài cửa phòng. Chàng đưa mắt nhìn ra.

Đào Hoa phu nhân trong bộ y phục cung trang mới màu hồng như một vị vương phi, khoan thai bước vào phòng ngồi xuống chiếc ghế đối diện Hàn Tử Kỳ.

Mỹ phụ nhìn Hàn Tử Kỳ cất giọng kiêu my:

- Thêm một lần nữa ta xin đa tạ Hàn công tử đã ra tay tế độ cho Tiểu Yến và cứu vãn Hồng Lâu Khách khỏi bị xáo trộn bất an, công ơn này không bao giờ ta quên được.

Hàn Tử Kỳ vẫn một mực khiêm tốn:

- Phu nhân chỉ dạy quá lời rồi, xin phu nhân gác qua điều tiểu tiết đó, chúng ta hãy bàn chuyện sắp tới tìm phương cách nào đối phó với bọn Luân Hồi giáo những ngày sắp tới đây Gương mặt Hàn Tử Kỳ trở nên nghiêm trọng:

- Cứ như tại hạ dự liệu, sớm muộn gì bọn Luân Hồi giáo cũng trở lại đây, lần này sẽ rất đông đảo, bọn chúng đánh phá Hồng Lâu Khách để háo thù cho tên sứ giả bị tại hạ chặt cụt cánh tay như bọn chúng đã từng đánh phá Đế Vương thành và Chiêu Hồn hội, phu nhân đã nghĩ ra phương cách nào đối phó với bọn chúng hay chưa?

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Sự Tích Ly Kỳ

Đào Hoa phu nhân thở nhàn:

Đ

- Hàn công tử hãy an tâm về chuyện này. Ta đã nghĩ ra cách đối phó với bọn Luân Hồi giáo rồi, đêm nay chỉ vì ta không phòng bị và cũng dự trù trước, nên bọn sứ giá quý quái kia bất ngờ tới đây toan bắt cóc Tiểu Yến khuấy rối Hồng Lâu Khách và vô lễ với ta đó thôi, nhưng ngày sắp tới cho dù bọn chúng có thiên binh vạn mã, ta vẫn an nhiên như bàn thạch, Hồng lâu khách vẫn mãi mãi được trường tồn.

Hàn Tử Kỳ sững sốt nghĩ thầm:

- Lạ thật! Luân Hồi giáo hiện nay là một đại phái đương kim vô địch võ lâm, chính danh khiếp mặt quý thần, cao thủ đông như lá rừng, công lực ả Ngọc Diên Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cao thâm vô lượng, lại thường sử dụng ma độc, cổ chường giết người, trong nháy mắt, tất cả bọn cao thủ trên giang hồ vừa nghe tới tên là đã vỡ mật, bay hồn, đến như ngũ đại môn phái xưa nay danh tiếng lẫy lừng còn phải co đầu, rụt cổ không dám đối đầu, Hồng lâu khách không có cao thủ, cũng chẳng có một tên môn đồ nào, chỉ có vài tên gia nhân què quặt, vị phu nhân này dựa vào thế lực nào, bang hội nào chống nổi ả Ngọc Diên Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ chứ?

Chàng thăm dò:

- Tại hạ mạo muội muốn biết phu nhân sẽ sử dụng phương cách nào đối phó với bọn Luân Hồi giáo, một giáo phái khủng khiếp hiện nay. Phu nhân cầu viện nơi đâu đó phải chăng?

Đào Hoa phu nhân vẫn điềm nhiên:

- Ta không cần cầu viện một môn phái, một bang, hội nào cả, chỉ một mình ta đủ chống lại bọn Luân Hồi giáo rồi.

Hàn Tử Kỳ càng thêm kinh dị, nghĩ thầm:

- “Ồ, tại sao vị phu nhân này lại dám cả gan quả quyết chỉ một mình cũng đủ đối phó với bọn Luân Hồi giáo. Bà có điên chưa?”

Chàng nói:

- Tại hạ chưa được hiểu rõ. Xin phu nhân chỉ giáo thêm, do đâu chỉ một mình phu nhân chống nổi bọn Luân Hồi giáo, cao thủ đông như mây, võ công Ngọc Diện Ma Cơ cao thâm không thể tưởng tượng như thế?:

Đào Hoa phu nhân vẫn điềm nhiên:

- Ta sẽ viết một lá thư gửi cho Ngọc Diện Cơ Điều Nguyệt Hồ, tự khắc Hồng Lâu Khách sẽ bình yên vô sự không cần phải đánh nhau, cũng chẳng cần cầu viện một môn phái nào cả.

Đôi mắt Hàn Tử Kỳ tròn xoe kinh dị đến tột cùng trước lời nói khẳng định của Đào Hoa phu nhân.

Chàng nhủ thầm:

- Quả thật vị phu nhân này đã lên cơn giận rồi chẳng? Bà làm nhảm gì thế, chỉ viết có một lá thư gửi cho ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, Hồng lâu khách sẽ an như bàn thạch.

Dù nghĩ vậy, Hàn Tử Kỳ vẫn giữ lễ độ với một người đàn bà lớn tuổi hơn mình.

- Phu nhân! Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ là một nữ quái hồ ly, công lực xuất quỷ, nhập thần, lại gian xảo, độc hiểm khôn lường, khắp cả bọn cao thủ Hắc Bạch trên giang hồ đều khiếp sợ, tại hạ không thể nào hiểu nổi tại sao phu nhân chỉ gửi một lá thư vồn vện cho ả, ả lại gác bỏ đi chuyện thù hận đêm nay, và Hồng Lâu Khách vẫn an nhiên như bàn thạch, xin phu nhân chỉ giáo cho tại hạ được rõ.

Đào Hoa phu nhân vẫn bình tĩnh:

- Ta có một bí quyết bắt buộc Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ phải nghe theo lời ta, không còn dám sai bảo cái bọn quỷ quái sứ giả lúc này tới đây khuấy phá như vừa rồi nữa và có thể ả còn phải đích thân tới Hồng Lâu Khách này, tạ lỗi với ta về chuyện bắt cóc Tiểu Yến vừa rồi.

Nghe Đào Hoa phu nhân quyết đoán trong khí sắc diện vẫn bình thường không có vẻ gì là mỹ phụ nổi cơn điên. Hàn Tử Kỳ đâm ra ngỡ ngàng hoang mang chưa hiểu ra làm sao cả.

Đào Hoa phu nhân có cái bí quyết gì khiến cho ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ không dám ra lệnh cho bọn giáo đồ Luân Hồi giáo tới Hồng Lâu Khách khuấy nhiễu, lại còn phải đích thân tới đây tạ lỗi, quả là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của chàng rồi.

Hàn Tử Kỳ chỉ ngời nhìn Đào Hoa phu nhân chăm chăm không nói thêm một lời nào nữa cả. Trông thấy Hàn Tử Kỳ ngỡ ngàng, băng khuâng, Đào Hoa phu nhân nở nụ cười:

- Có lẽ Hàn công tử nghi rằng ta vừa nổi cơn điên rồi phải chẳng? Luân Hồi giáo là một đại giáo phái khủng khiếp nhất trên chốn giang hồ hiện nay bất cứ ai nghe tới cái tên cũng đều khiếp đảm kinh hồn không dám đối diện, tại sao ta chỉ gửi một lá thư nhỏ mọn cho Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, ả lại có thể

ngoan ngoãn nghe theo lời ta không dám cho bọn thuộc hạ phá rối và phải tới đây tạ tội với ta. Công tử cho rằng ta điên cuồng rồi chắc?

Hàn Tử Kỳ vội vã:

- Tại hạ đâu dám vô lễ với phu nhân như thế, sự thực tại hạ chỉ thắc mắc về chuyện tại hạ sao chỉ có một lá thư của phu nhân ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ - một nữ đại ma đầu khủng khiếp nhất trong hàng ngũ đại ác ma lại có thể ríu ríu vâng theo lời phu nhân như thế, ngoài ra tại hạ không có ý gì cả, xin phu nhân hiểu cho.

Đào Hoa phu nhân gật đầu:

- Lời Hàn công tử nói rất đúng. Trên chốn giang hồ bất cứ chuyện gì dù lớn, dù nhỏ cũng đều phải có cái nguyên nhân của nó. Công tử muốn hiểu nguyên nhân đó không?

Hàn Tử Kỳ mạnh dạn:

- Đây chính là điều tại hạ đang nghĩ suy tìm hiểu, phu nhân hãy nói cho tại hạ biết rõ nguyên nhân, từ nãy tại hạ cứ suy nghĩ mãi không ra lẽ.

Ánh mắt Đào Hoa phu nhân chớp sáng:

- Hàn công tử vốn là người ta đã hâm mộ từ lâu, lại là vị nghĩa huynh của Tiểu Yến, ta thấy không cần phải giấu diếm làm gì.

Ngừng lại tạo bầu không khí trang trọng, Đào Hoa phu nhân bằng một giọng nghiêm túc:

- Hàn công tử, năm xưa Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ chính là một ả cung nữ hầu hạ ta đấy.

Hàn Tử Kỳ giật mình:

- Phu nhân, chẳng lẽ...

Đào Hoa phu nhân khe khẽ gật đầu:

- Hàn công tử nghĩ không sai. Ta chính là Hoàng hậu Liễu vương phi đây. Bây giờ công tử đã biết rõ ràng lai lịch của ta rồi phải không?

Bất giác cả Hàn Tử Kỳ, Tiểu Yến cùng đứng phắt lên, bốn mắt tròn xoe nhìn Đào Hoa phu nhân chẳng hề thấy chớp.

Một nữ chủ nhân Hồng lâu từ bấy lâu nay mang tiếng thị phi, hèn thấp nay rõ lại là một vi mẫu nghi thiên hạ, vinh sang tột đỉnh trên thế gian này, quả là một chuyện hoang đường không thể nào tưởng tượng

được.

Nhất là Tiểu Yến, tưởng mình đang sống trong cơn mơ, chứ không là sự thật có trên cõi đời nhưng thực tế đã rõ ràng, xem ra cung cách biểu nghi Đào Hoa phu nhân chẳng hề nói dối.

Nàng nhìn Đào Hoa phu nhân trên trời. Thì ra từ mấy tháng nay nàng đã hiểu làm mỹ phụ cứ đình ninh đó là một mục tú bà, giờ biết được nàng cảm thấy trong lòng hối hận không ít.

Riêng về Hàn Tử Kỳ nhớ lại lúc trước. Ngân Hà công chúa có nhờ chàng tìm mẫu thân nhưng không nói mẹ nàng là vị Hoàng hậu hay vị vương phi nào, điều này chàng cần phải hỏi lại Đào Hoa phu nhân cho thật rõ, sau này gặp lại nàng, chàng sẽ cho nàng biết mẹ nàng đang ở tại Hồng Lâu Khách này để ngày đêm nàng thương nhớ khôn nguôi.

Đào Hoa phu nhân phất bàn tay ngọc sang phía Hàn Tử Kỳ và Tiểu Yến, giọng trong như rót ngọc:

- Hàn công tử, Tiểu Yến hãy ngồi trở xuống, cứ xem ta là Đào Hoa phu nhân như xưa, chuyện bí mật này ta không muốn tiết lộ cho bất cứ ai bởi ta có điều uẩn khúc.

Hàn Tử Kỳ và Tiểu Yến không dám cãi lời, lặng lẽ ngồi trở xuống ghế, mắt nhìn Đào Hoa phu nhân đăm đăm. Cả hai đều thầm nghĩ có lẽ Đào Hoa phu nhân sắp nói những điều quan trọng năm xưa giữa mỹ phụ và Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, chắc chắn là một câu chuyện ly kỳ bí ẩn.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Quá Khứ Đau Thương

Lúc bấy giờ thần thái của Đào hoa phu nhân trang trọng khác thường, đúng là tư chất, biểu nghi của một vị hoàng hậu tốt bụng cao sang.

L

Đào hoa phu nhân cất giọng trong ngần như rót ngọc vào chiếc chung vàng:

- Hàn công tử, công tử muốn nghe câu chuyện giữa ta và Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ năm xưa phải không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Xin hoàng hậu...

Đào hoa phu nhân khoát tay, ngăn Hàn Tử Kỳ lại nửa chừng:

- Hàn công tử đừng gọi ta là hoàng hậu. Hãy giữ cách xưng hô như cũ cho ta được an lòng. Ta muốn hiện nay chỉ có công tử và Tiểu Yến biết ta là hoàng hậu thôi.

Hàn Tử Kỳ cung kính:

- Tại hạ xin bái mạng, phu nhân hãy kể rõ lại câu chuyện năm xưa giữa phu nhân và ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cho tại hạ được tỏ tường.

Vẫn bằng một giọng quyền quý cao sang Đào Hoa phu nhân kể:

- Trước mắt ta phải kể rõ về lai lịch của ta, sau đó ta sẽ nói về chuyện Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ. Hàn công tử mới hiểu được tận tường.

Đào Hoa phu nhân ngừng lại buông hơi thở nhẹ, mùi hương lạ kỳ thoang thoảng bay ra.

Mỹ phụ bắt đầu:

- Năm xưa, lúc ta vừa mười lăm tuổi đã nổi danh là một tiểu nữ hiệp tài sắc vẹn toàn trên vùng đất Giang Lăng. Bọn võ lâm tặng cho ta cái tên là "Vũ lâm hoàng hậu chi hoa".

Phụ thân ta là Liễu Võ Xa, một cao thủ tại vùng này, giang hồ tặng cho ông cái tên Liễu đại kỳ hiệp, tiếng tăm đang độ lẫy lừng.

Hàn Tử Kỳ luôn cả Tiểu Yến cùng khê "ô" lên một lượt bởi không ngờ câu chuyện quá ly kỳ, một vị hoàng hậu tuyệt thế mỹ nhân, như ngọc như ngà, năm xưa lại là một vị tiểu nữ hiệp võ lâm đã từng gây chấn động trên chốn giang hồ cách nay mười mấy năm về trước.

Hàn Tử Kỳ đã nghe mẫu thân chàng Tố Thần Phi nói tới chuyện này. Hai người lắng tai nghe tiếp.

Đào hoa phụ nhân tiếp chuyện:

- Hồi đó ta thường hành hiệp khắp cả vùng đất Giang Lăng, hay cứu khốn phò nguy giống như Hàn công tử ngày nay vậy, bất cứ một tên ma đầu, ác độc nào cưỡng bức người lương thiện, hãm hiếp gái tơ thì ta liền ra tay cứu giúp giết sạch bọn người bại hoại đó. Một buổi chiều kia, ta đang rong ngựa trên con đường từ thị trấn Yến Lăng tới thị trấn Hạ Bì thì tình cờ nghe có tiếng hét la, quát tháo trước mặt, biết ngay có chuyện chẳng lành đang xảy ra, ta bèn nhanh lẹ phi ngựa tới. Đến nơi ta trông thấy năm tên đại hán thân hình to lớn tay cầm giới đao vây đánh một vị thiếu niên mặc áo gấm và hai người tráng niên vận phục theo lối triều đình sắp sa cơ, ta rút kiếm xông vào trận giết hai tên, liệu thế không xong, ba tên cường đồ kia bỏ chạy vào rừng. Ta hỏi ra mới biết vị thiếu niên áo gấm là thái tử thanh triều còn hai người kia là ngự lâm quân đang trên đường trở về kinh đô bị bọn chúng chặn đường đánh để đoạt số châu ngọc trên mình thái tử. Thái tử tạ ơn ta lại còn ngỏ lời cầu hôn, hẹn trong vòng sáu tháng sẽ tới Liễu gia trang rước ta về cung. Quả nhiên đúng như lời hẹn, sáu tháng sau thái tử cùng đi với các quan triều đình trong đó có cả lão Lễ Bộ Thượng Thư tới Liễu gia trang nạp lễ cùng phụ thân ta. Phụ thân ta làm lễ đại hỷ thành hôn giữa ta và thái tử. Thái tử ở lại ba ngày, ba đêm rồi đưa ta trở về đế đô. Chẳng bao lâu Hoàng thượng băng hà, thái tử lên nối ngôi thiên tử. Từ đó ta nghiễm nhiên là vị hoàng hậu của Thanh triều. Ta cai quản chánh cung gồm có ba mươi sáu ả cung nữ, trong đó có Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ...

Hàn Tử Kỳ bật thốt:

- Aø ra là như vậy...

Tiểu Yến cũng sửng sốt không ngờ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ năm xưa chỉ là một ả cung nữ ở thánh cung hầu hạ Đào hoa phụ nhân. Nàng trở mắt nhìn mỹ phụ.

Đào hoa phụ nhân bỗng hạ thấp giọng:

- Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ có cái nhan sắc tuyệt trần, xinh đẹp hơn bất cứ một ả cung nữ nào trong ba trăm ả cung nữ ai thấy qua cũng phải xiêu lòng, chính ta rất thương yêu ả, xem như một kẻ tín cẩn, nhưng tiếc vì tính tình của ả rất dâm dăng, giao hoạt, thường tư thông với bọn ngự lâm quân và vài viên thái giám phục hội nguyên trạng, ả bị bắt quả tang đang khi làm trò bại hoại. Thiên tử nổi giận truyền lệnh xử giảo, nhưng ta đã can ngăn xin tha tội chết cho ả. ả lạy tạ ơn ta hẹn sẽ chừa bỏ tật xấu, thối tha và

hẹn sẽ có ngày đền đáp công ơn xứng đáng. Nhưng chứng nào tật nấy, một đêm kia ả lên ra ngoài hàng thành vào ngôi chùa tư thông với một vị hòa thượng tuổi còn trẻ, bị quan quân đi tuần phòng ban đêm bắt được giải về hoàng cung. Thiên tử nổi trận lôi đình truyền lệnh cho bọn đao phủ mang ra pháp trường hành quyết. Ta hay tin tới gặp Thiên tử xin tội cho ả. ả khỏi tội chết, nhưng phải ra khỏi chánh cung trở về quê quán. Trước lúc ra đi, ả tới bái tạ công ơn cứu mạng cho ta, hẹn sẽ có phen đáp đền thật xứng đáng. ả cho biết ngày nào đó ả sẽ trở thành một nhân vật khét tiếng trên chốn giang hồ và sẽ làm khuynh đảo thiên hạ võ lâm. Ta nghĩ rằng ả bị thất sủng, phần hận trong lòng nói thế thôi, chứ bao nhiêu võ công lại làm được cái chuyện lấy đá vá trời như thế Dừng lại phút giây, Đào hoa phu nhân kể tiếp:

- Từ ngày ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ ra đi rồi ta hằng sai người dò la tin tức của ả sống ra sao, hoặc trôi nổi tận phương trời nào để có thể giúp đỡ ả bằng cách nào đó, bởi dù sao ả cũng là một ả cung nữ hầu hạ ta rất chu đáo, hơn cả các ả cung nữ khác, dĩ nhiên ta phải thương yêu ả ít nhiều. Cách chẳng bao lâu ta được tin ả trở thành vị Giáo chủ Luân Hồi giáo lại mang thêm cái biệt danh là Ngọc Diện Ma Cơ, không hiểu kẻ nào đã đặt cho ả cái tên quái quỷ này. Hay là ả tự đặt cho mình chẳng? Quả thật uy danh của ả chấn động khắp chốn giang hồ đúng như lời ả đã nói với ta trước khi rời khỏi hoàng cung. Thời gian này ả sai thuộc hạ đang đêm lên vào cung trao thư cho ta. Trong thư ả ngỏ lời cảm tạ công đức cứu mạng của ta nên ả mới có được ngày vinh hiển, huy hoàng này. ả hẹn với ta là sẽ có một ngày gần đó tao ngộ. Ta nghe bọn giang hồ đồn đãi Luân Hồi giáo là một giáo phái tà đạo, hành vi tàn ác, hung bạo, cướp của giết người, bắt cóc đàn bà con gái, ta viết một lá mật thư dài trao cho ả, khuyên ả hãy từ bỏ con đường hắc đạo, tối tăm quay về với chánh phái võ lâm, làm điều nghĩa hiệp, cứu khốn phò nguy cho mọi người lâm nạn, giải trừ hành động tội ác đã qua, kéo sau này sẽ gánh lấy hậu quả thảm khốc theo luật nhân quả tuần hoàn, bởi thiên lý nan dung phường ác đạo. ả phúc thư cho ta, nói sẽ tuân theo lời ta sau khi ả đã hoàn thành những gì từ bấy lâu mong muốn mà không được, bấy giờ chính là cơ hội ngàn năm của ả. ả lại bảo giang hồ ngày nay tà chánh nan phân, lòng người hiểm độc, mạnh được, yếu thua, không còn nghĩ tới nhân nghĩa đạo lý nữa, ả sẽ làm cho Luân Hồi giáo mạnh hơn tất cả các môn phái, bang, hội khác kể luôn thập đại môn phái đứng đầu là môn phái Thiếu Lâm khiến cho tất cả cao thủ Hắc, Bạch phải kiêng vì mọi việc sẽ tính sau cũng không muộn.

Buông hơi thở dài, Đào Hoa phu nhân kết luận:

- Hàn công tử, đó là cái nguyên nhân ta đã nói với công tử vừa rồi tại sao ta chỉ cần gửi cho Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ một lá thư vồn vẹn mà ả chẳng bao giờ dám sai bọn giáo đồ Luân Hồi giáo tới Hồng lâu khách này phá phách một lần nào nữa và sẽ đích thân đến đây tạ lỗi với ta về chuyện thuộc hạ của ả đang đêm bắt cóc Tiểu Yến công tử thấy thế nào, có đúng chẳng?

Hàn Tử Kỳ tỉnh ngộ, gật mạnh đầu:

- Đúng không sai. Quả thật tại hạ không thể nào ngờ nổi năm xưa Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ lại là ả cung nữ thân cận của phu nhân, nên vừa rồi tại hạ nói ra điều càn rỡ, xin phu nhân lượng thứ cho.

Đào hoa phu nhân lắc đầu:

- Hàn công tử chẳng có lỗi gì cả. Đây là một chuyện bí mật giữa ta và Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ ngày trước, làm sao công tử biết được sự liên hệ của ta với ả, để định được cái giá trị tại sao ta chỉ gửi một lá thư mà ả phải tuân theo.

Ngập ngừng phút giây, Hàn Tử Kỳ lại hỏi Đào Hoa phu nhân:

- Tại hạ còn một chuyện thắc mắc muốn thỉnh giáo cùng phu nhân, xin phu nhân cho tại hạ được biết.

Đào hoa phu nhân nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt thu ba gợn sóng:

- Hàn công tử cứ hỏi, đừng khách khí làm chi. Ta sẽ đáp ứng những gì ta biết.

Hàn Tử Kỳ thăm dò:

- Tại hạ xin phu nhân nói cho biết nguyên do nào phu nhân lại rời bỏ hoàng cung địa vị cao sang, tới đây làm chủ nhân của tòa Hồng lâu khách bé mọn này?

Mặt hoa của Đào hoa phu nhân chợt buồn. mắt hạnh mờ màng như tiếc rẻ một quá khứ vàng son, cất giọng cảm khái:

- Hàn công tử muốn biết chuyện này? Ta sẽ kể cho công tử nghe đây. Còn về phần ta sau khi Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ ra đi rồi, nửa năm sau ta hạ sinh một đứa con, không phải là hài nam mà lại là một nhi nữ, khiến cho thiên tử vô cùng thất vọng vì không có đứa con trai nguyên thất để nối ngôi, ta hiểu ý ngài nên rất buồn.

Trong lòng Hàn Tử Kỳ chợt rúng động, chận lời Đào hoa phu nhân hỏi mau:

- Xin phu nhân nói cho tại hạ được biết vị ái nữ đó tên gọi là gì?

Trông thấy cử chỉ của Hàn Tử Kỳ, Đào hoa phu nhân ngạc nhiên đáp:

- Ái nữ của ta tên là Ngân Hà công chúa Chợt Hàn Tử Kỳ đứng phắt dậy, tròn xoe đôi mắt nhìn Đào hoa phu nhân chằm chập không hề thấy nháy, thâm tâm chàng nghĩ:

Nếu thế Đào hoa phu nhân là nhạc mẫu của chàng sao? Tại sao lại có chuyện quái lạ này?

Hàn Tử Kỳ nhớ lại trước khi chia tay cùng Ngân Hà công chúa, vì quá vội vàng chàng quên hỏi nàng là con gái của ai, của vị vương phi, hay vị hoàng hậu nào trong hoàng cung, giờ đây rõ lại nàng là ái nữ của hoàng hậu Liễu Nguyên Phi chính thật là Đào hoa phu nhân đang ngồi trước mặt chàng, quả ngoài sức tưởng tượng của chàng rồi, chừng như đây là cơn mộng chứ không phải là sự thật.

Tiểu Yến vô cùng kinh ngạc trước cử chỉ lạ lùng của Hàn Tử Kỳ tại sao chàng có vẻ vừa sững sốt vừa ngỡ ngàng như thế. Nàng muốn hỏi chàng, nhưng không dám mở lời vì sự hiện diện của Đào hoa phu nhân bên cạnh Đào hoa phu nhân cùng rất đôi ngạc nhiên về thái độ lạ lùng của Hàn Tử Kỳ, mỹ phụ nói:

- Hàn công tử làm sao thế? Có chuyện gì công tử có vẻ hốt hoảng ra như vậy?

Chợt nhận ra cử chỉ của mình thất thố cùng Đào hoa phu nhân, Hàn Tử Kỳ lấy lại sự bình thản ngồi trở xuống ghế, khẽ lắc đầu:

- Không có gì cả, tại hạ chỉ ngạc nhiên nên đã bất kính với phu nhân một chút thôi.

Đào hoa phu nhân nghi ngờ:

- Hàn công tử ngạc nhiên về chuyện gì hãy nói cho ta nghe, đừng giấu giếm.

Hàn Tử Kỳ chọn lời tránh né:

- Tại hạ không ngờ phu nhân là đấng sinh thành của Ngân Hà công chúa, tại hạ đã...

Đào hoa phu nhân không đợi Hàn Tử Kỳ nói dứt câu, vội vã hỏi:

- Hàn công tử cũng biết ái nữ của ta sao?

Hàn Tử Kỳ khẽ gật đầu:

- Phu nhân nói không sai, tại hạ đã gặp Ngân Hà công chúa một lần rồi.

Đến lượt Đào hoa phu nhân sững sốt đứng lên, nhìn gẫn vào mặt Hàn Tử Kỳ, giọng nói đầy kinh ngạc:

- Hàn công tử gặp ái nữ ta từ bao giờ?

Hàn Tử Kỳ đáp mau:

- Tại hạ gặp Ngân Hà công chúa khoảng nửa năm rồi. Tại hạ gặp nàng trong dãy núi.

Hàn Tử Kỳ chợt dừng lại không tiếp lời. Hình ảnh Ngân Hà công chúa vụt hiện ra rõ rệt trong đầu óc chàng. Hình ảnh của một cô gái cùi hùi, ghê tởm nằm trên phiến đá bằng phẳng trong hang động ngủ say và bị chàng cưỡng bức vì lúc đó chàng trúng nhảm kỳ dâm "vu sơn nhất độ" của ả hồ ly mặt Ngọc Điêu Thất Cô biến thành một con thú điên cuồng, sau lần ái ân đó, đột nhiên kỳ độc biến mất trong người chàng, và nàng cũng khỏi bệnh cùi hùi để hiện ra một trang thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần, hỏi ra mới hay đó là Ngân Hà công chúa Hàn Tử Kỳ rất xấu hổ về hành động bạo cuồng trong đêm đó, giữ lại biết Đào hoa phu nhân, là mẫu thân của nàng. Dĩ nhiên cũng là nhạc mẫu của chàng rồi. Chàng đỏ bừng cả mặt ngồi yên không nói thêm một lời nào nữa.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tình Mẫu Tử Thiêng Liêng

Không nghe Hàn Tử Kỳ nói thêm gì nữa, Đào hoa phu nhân nóng lòng, gấp rút:

K

- Hàn công tử, công tử gặp ái nữ đi vào dãy núi nào?

Đang theo đuổi hình ảnh của Ngân Hà công chúa nghe Đào hoa phu nhân hỏi, Hàn Tử Kỳ giật mình như người vừa tỉnh bừng cơn mộng đáp mau:

- Tại hạ gặp Ngân Hà công chúa trong dãy núi Kỳ Sơn.

- Dãy núi Kỳ Sơn. Ái nữ ta đi đâu trong dãy núi đó. Hàn công tử có biết không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Tại hạ hỏi Ngân Hà công chúa đi đâu trong dãy núi Kỳ Sơn. Nàng bảo nàng đi tìm thân mẫu, và nhờ tại hạ đi tìm giùm.

- Ái nữ có cho Hàn công tử biết tên ta không?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Ngân Hà công chúa không nói tới điều này, tại hạ cũng vô tình không hỏi mẫu thân của nàng là ai, cho tới bây giờ tại hạ mới biết phu nhân là mẫu thân của nàng. Nàng bảo nàng thương nhớ phu nhân không phút giây nào nguôi...

Đào hoa phu nhân bật thốt:

- Hỡi ơi...

Mỹ phụ cúi xuống để rơi hai giọt lệ, mặt hoa buồn thảm hơn bao giờ.

Im lặng giữa ba người, chưa có ai thốt ra một lời nào nữa. Đào hoa phu nhân mãi đắm chìm trong sầu thảm, trong tình máu tử thiêng liêng, cách biệt.

Chợt Hàn Tử Kỳ có một tâm trạng lạ lùng. Từ lúc biết Đào hoa phu nhân là nhạc mẫu, chàng kính trọng

như mẫu thân chàng vậy.

Hàn Tử Kỳ không dám lên tiếng vì sợ kinh động giây phút thiêng liêng trong tình mẫu tử của Đào hoa phu nhân và Ngân Hà công chúa Cũng như Hàn Tử Kỳ, Tiểu Yến ngồi lặng thinh nhìn Đào hoa phu nhân không dám thốt ra một lời nào cả.

Một lúc lâu, Đào hoa phu nhân ngẩng mặt lên, má còn hoen lệ, nói trong nghẹn ngào:

- Ta cách biệt ái nữ ta đã lâu rồi. Tính đến nay trên mười ba năm chưa có một lần được gặp mặt, chẳng hiểu con ta thế nào, có còn xinh đẹp như thuở còn thơ ấu hay không? Lòng ta cứ mãi suy nghĩ không nhột phút giây nào yên được.

Được dịp Hàn Tử Kỳ vội nói:

- Thừa phu nhân, Ngân Hà công chúa xinh đẹp như một nàng tiên nữ giáng trần, dáng vóc y hệt như phu nhân không sai một chút nào cả.

Chàng nói thêm:

- Ngân Hà công chúa bảo hàng đêm nàng thắp nhang cầu nguyện gặp lại phu nhân, bằng không trọn đời nàng luôn luôn nhớ thương đau khổ không lúc nào yên.

Đào hoa phu nhân kêu thảm:

- Hỡi ơi...

Mỹ phụ lại cúi mặt xuống, giọt lệ thánh thót trào xuống má, thân hình kiêu diễm run run, khiến cho Hàn Tử Kỳ bồi hồi xúc động cảm thương cho tình mẫu tử phân ly. Nhớ tới mẫu thân tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, bất giác chàng suýt để rơi hai giọt nước mắt.

Tiểu Yến lại xót xa cho phận mình, gục mặt khóc theo Đào hoa phu nhân.

Đợi đến khi Đào hoa phu nhân đã dịu bớt cơn sầu thảm, Hàn Tử Kỳ mới dám lên tiếng:

- Phu nhân, tại hạ lại cả gan mạo muội xin được hỏi thêm một lần nữa, do nguyên nhân nào phu nhân lại bỏ hoàng cung ra đi và từ đó mãi tới nay không có một lần nào trở về thăm Ngân Hà công chúa?

Rút chiếc khăn hồng ra lau sạch lệ hai bên má, Đào hoa phu nhân lấy lại sự bình tâm.

- Nguyên nhân nào ư? Hàn công tử đã muốn biết, ta cũng không cần phải giấu giếm với công tử. Ta sẽ nói tiếp chuyện đó cho công tử được tận tường.

Gương mặt hoa của Đào hoa phu nhân trở nên trang trọng:

- Nguyên nhân, sau khi ta sinh ra ái nữ Ngân Hà Công chúa, ta tự biết mình rồi đây sẽ bị thất sủng bởi không có thái tử cho Thiên tử kế vị ngôi hoàng đế. Ta nghĩ đến sẽ có một ngày nào đó ta ra đi, dù thiên tử vẫn yêu thương ta như xưa, chẳng có gì thay đổi. Cách năm sau thiên tử kén chọn vào cung hai vị quý phi, đó là Trầm quý phi và Thái quý phi. Trầm quý phi rất xinh đẹp lại hiền lành, tính tình hòa nhã, thường tới chánh cung viếng thăm ta, an ủi ta một cách chân thành. Còn Thái quý phi cũng xinh đẹp, nhưng tính nết điêu ngoa, giao hoạt, thường hay châm chọc ta, bịa điều dối trá nói xấu ta, đôi khi thiên tử nghe lầm nổi giận. Ta nhận ra điều ta nghĩ lúc trước chẳng một chút sai lầm. Chẳng bao lâu Thái quý phi hạ sinh một đứa con trai được thiên tử sủng ái, bỏ rơi ta cả tháng không hề tới cung viếng thăm ta một lần nào cả. Ta âm thầm đau khổ định rời khỏi hoàng cung trở về Liễu gia trang cùng gia phụ. Nhưng nghĩ tới ái nữ Ngân Hà công chúa hãy còn tuổi ấu thơ, ta ra đi không đành, nên ta cố nhẫn nhục chờ khi con gái ta khôn lớn sẽ liệu toan. Lúc bấy giờ Trầm quý phi đã bị Thái quý phi gièm xiêm, vu cáo đủ điều, Thiên tử nổi giận truất phế nàng đuổi trở về quê làm dân già không được lấy chồng, từ đó ta cô độc hoàn toàn không còn kẻ an ủi ta nữa.

Thời gian thấm thoát trôi qua. Ngân Hà công chúa đã lên bốn tuổi cũng vừa đúng lúc Thái quý phi dùng độc kế hãm hại ta...

Hàn Tử Kỳ chận lại:

- Phu nhân, ả dùng độc kế gì?

Thần thái của Đào hoa phu nhân căng thẳng đáp trong sự tức giận căm hờn:

- Thái quý phi mật sai một tên thuộc hạ tâm phúc võ công cao cường giả trang ra một gã giang hồ lãng tử, nửa đêm lẻn vào trong phòng ta, trong lúc ta đang ngủ say chẳng hay biết gì cả. Gã chờ cho viên thái giám đi tuần trong ban đêm vừa trở tới phòng ta gã liền điểm huyết thoát y ta rồi phóng chạy ngang qua viên thái giám đó. Viên thái giám không rõ đó là âm mưu của Thái quý phi hãm hại ta, hẩn hô hoán lên cho bọn cung nữ chạy tới, và thỉnh mời thiên tử đến cung xem tường tận. Thiên tử nổi trận lôi đình buộc ta về tội thông dâm với tên lãng tử.

Hàn Tử Kỳ bật thốt:

- Quả là ác độc.

Tiểu Yến cũng kêu lên:

- Thật đáng ghét!

Gương mặt hoa của Đào hoa phu nhân hiện lên nét đầây phần hận. Mỹ phụ tiếp:

- Thiên tử nhất quyết cho ta là một người bà dâm loạn, định xử tội ta, nhưng có thái hậu khuyên can, ngài nhất ta vào lãnh cung chờ ngày xử án, chắc chắn ta sẽ bị xử giảo.

Ánh mắt Đào hoa phu nhân chớp rục:

- Ở trong lãnh cung ta tiên liệu sớm muộn gì Thái quý phi cũng tìm cách ám hại ta, hoặc xúi giục thiên tử giết ta, hoặc cho người tín cẩn bỏ kịch độc trong thức ăn hàng ngày sát hại ta, để ả được tôn lên ngôi chánh hậu, vì ả đã có cái tham vọng đó từ khi bước vào hoàng cung, ta nghe Trầm quý phi nói như thế. Ta quyết định đã đến giờ phút phải ra đi không thể chần chừ được nữa. Ta viết một lá thư dài trần tình mọi sự và nói rõ về chuyện Thái quý phi âm mưu hiểm độc hãm hại ta ra sao kể lại rõ ràng. Ta nhờ một ả cung nữ tín cẩn tên Phi Thúy bí mật trao lá thư cho thiên tử. Đêm đó ta sử dụng khinh công phi thân lên nóc lãnh cung, dùng chỉ pháp phá một lỗ thủng, rời khỏi hoàng cung ra đi cho tới bây giờ.

Hàn Tử Kỳ vô cùng cảm khái sau khi nghe Đào hoa phu nhân kể lại câu chuyện ly kỳ, bí ẩn trong chốn thâm cung triều Thanh giống như một chuyện hoang đường trong bí sử.

Tiểu Yến xúc động đến ngẩn ngơ cả người. Nàng không thể nào tưởng tượng nổi trong cõi đời này lại có một ả đàn bà gian ác, hiểm độc dường đó. Nàng bỗng sinh ra cảm thương Đào hoa phu nhân hơn lúc nào.

Kể chuyện xong, Đào hoa phu nhân ngồi yên trấn áp cơn xúc động mạnh trào dâng trong lòng.

Im lặng đi một lúc thật lâu. Đào hoa phu nhân mới hé miệng mở được lời:

- Cũng chỉ vì nguyên nhân đó ta tới đây cái tên là Đào hoa phu nhân, tạo dựng tòa hồng lâu khách đê tiện, như nhớp này với dụng ý lẩn tránh sự truy lùng của bọn quan quân triều đình hoặc bọn quan viên địa phương, ẩn thân qua ngày tháng chờ sau khi thiên tử đã biết rõ chuyện Thái quý phi đã ám hại ta rồi ta sẽ trở lại hoàng cung gặp lại ái nữ Ngân Hà sau thời gian tình mẫu tử bị đoạn lìa, xa cách, nhớ thương, kể đến nay đã mười mấy năm qua rồi không có một phút giây nào lòng ta nguôi được.

Đưa mắt nhìn qua Tiểu Yến, Đào hoa phu nhân trở lại một giọng dịu dàng:

- Chỉ vì thế từ khi Tiểu Yến về đây làm nghề ca nhi, ta thấy Tiểu Yến tư dung, cốt cách, phẩm chất hơn người, ta vốn có lòng thương yêu muốn nhận nàng làm nghĩa nữ, an ủi ta một phần nào khi nhớ tới Ngân Hà, nhưng ta chưa vội nói ra cho tới ngày nay Đào hoa phu nhân trân trọng:

- Sẵn dịp đêm nay có Hàn công tử là vị nghĩa huynh của Tiểu Yến. Ta hỏi, Tiểu Yến có bằng lòng nhận ta là nghĩa mẫu hay không. Hãy thành thật nói cho ta biết.

Câu hỏi bất ngờ của Đào hoa phu nhân làm cho Tiểu Yến bối rối, không biết phải trả lời thế nào cho đúng nghĩa, nếu nhận là trái lại nguyện vọng của nàng, bằng chối từ sẽ làm buồn lòng mỹ phụ. Nàng nhìn Hàn Tử Kỳ thăm hỏi ý định của người nghĩa huynh.. Hàn Tử Kỳ hiểu ý Tiểu Yến nghĩ nhanh:

- Lúc ban sơ tới Hồng lâu khách gặp phu nhân ta cứ tưởng bà là một nữ nhân bại hoại, đê hèn, nay rõ

lại bà là một vị hoàng hậu cao sang, quyền quý, năm xưa lại là một trang nữ hiệp hành hiệp giang hồ tiếng tăm lừng lẫy rất xứng đáng cho Yến muội gọi là nghĩa mẫu.

Nàng có nơi nương tựa ta mới an tâm đi tìm song thân, và tới Luân Hồi giáo giết cả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ báo thù cho nghĩa phụ Thiên Tàn quái tấu không bị trở ngại bởi có nàng đi theo. Bây giờ nếu ta đưa Yến muội ra đi sẽ có hai điều bất lợi khác. Một là sẽ làm phiền lòng phu nhân xem như nhục mẫu của ta rồi, ta cần phải kính trọng và quan tâm đến bà, hai là đến nay Yến muội vẫn còn quá ngây thơ, võ công kém cỏi, chưa lịch lãm chốn giang hồ sẽ làm trở ngại cho ta khi đối đầu với bọn Luân Hồi giáo. Bây giờ ta hãy bảo Yến muội bằng lòng nhận làm nghĩa nữ của bà là mọi việc an toàn.

Thầm tính đầu đây xong, Hàn Tử Kỳ chấp tay cung kính thay lời Tiểu Yến:

- Phu nhân là bậc cao minh, khoan hồng, độ lượng, đã có lời chỉ giáo lẽ nào Yến muội dám chối từ. Đây quả là một ân huệ vô cùng lớn lao của phu nhân ban cho Yến muội, tại hạ cảm kích khôn cùng.

Sợ Tiểu Yến chối từ, Hàn Tử Kỳ giục nàng:

- Yến muội hãy mau bái lễ phu nhân.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Phút Biệt Ly

Tiểu Yến sững sốt bởi trong thâm tâm của nàng muốn đi theo Hàn Tử Kỳ, nay chàng lại bảo nàng làm nghĩa nữ Đào hoa phu nhân, dĩ nhiên nàng phải ở lại Hồng lâu khách, lòng nàng quặn thắt nhưng chàng là người nghĩa huynh nàng hằng kính trọng nên không dám cãi lời Tiểu Yến đứng dậy rời khỏi ghế, bước ra ngoài, quì xuống trước mặt Đào hoa phu nhân, chắp tay trước ngực:

T

- Hài nhi xin bái lễ nghĩa mẫu.

Nàng cúi xuống lạy đủ ba lễ rồi ngẩng mặt lên nhìn Hàn Tử Kỳ rồi nhìn Đào hoa phu nhân.

Đào hoa phu nhân tươi hân sắc mặt, phất cánh tay áo:

- Yến nhi hãy đứng lên, trở lại ngồi xuống ghế. Ta rất vui mừng có được một đứa con nuôi vừa xinh đẹp lại vừa ngoan ngoãn, hiền lành, thấy mặt con như đã thấy mặt ái nữ Ngân Hà, ta sẽ không còn sống trong cái cảnh cô đơn, buồn bã như trước nữa.

Tiểu Yến đứng dậy trở lại ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn Hàn Tử Kỳ như ngậm hỏi chàng, giờ nàng đã trở thành nghĩa nữ của Đào hoa phu nhân rồi, chàng phải tính sao về chuyện ra đi của nàng như lời chàng đã nói lúc nãy, chắc hẳn mỹ phụ sẽ giữ nàng ở lại Hồng lâu khách không sai.

Đào hoa phu nhân ngọt ngào:

- Yến nhi, kể từ nay con là đứa con gái của mẹ rồi. Mẹ rất hiểu tính ý của con. Mẹ sẽ không cho con đàn ca rước khách như trước nữa. Mẹ sẽ biết giữ gìn phẩm chất cao quý của con. Hồng lâu khách này mẹ sẽ biến thành một trà lâu, thỉnh mời các thi gia tới đây ngâm vịnh cho con được an lòng, con không còn trông thấy cái cảnh ồn ào náo nhiệt trái tai gai mắt như từ lâu nay nữa. Con sẽ vui vẻ sống bên cạnh mẹ. Chắc con bằng lòng rồi chứ?

Tiểu Yến biến sắc, ý định rời khỏi Hồng lâu khách đi theo Hàn Tử Kỳ đến đây đã hoàn toàn bế tắc. Đào hoa phu nhân nay đã là mẹ của nàng khi nói ra làm cao nàng dám cãi. Lại nữa, phu nhân xem nàng như Ngân Hà công chúa, rất mực yêu thương, nàng khó chối từ.

Tiểu Yến lại nhìn Hàn Tử Kỳ thăm dò ý chàng.

Hàn Tử Kỳ lại chấp tay cung kính:

- Phu nhân thật là bao dung, đại lượng, kể từ nay Yến muội đã có một vị từ mẫu kính yêu chăm sóc không còn tẻ lạnh, buồn bã như trước nữa, tại hạ hết sức an tâm trên con đường sứ mạng sắp tới. Tại hạ xin có lời cảm tạ ân đức của phu nhân, trọn đời quyết không bao giờ quên được.

Đào hoa phụ nhân phẩy bàn tay ngọc:

- Hàn công tử nói sai rồi. Chính ta phải cảm tạ công tử mới đúng hơn. Công tử đã đem lại niềm vui cho ta về cái tin ái nữ Ngân Hà nay đã lớn khôn và xinh đẹp và bằng lòng cho Yến nhi ở lại đây hôm sớm với ta, ta sẽ đỡ buồn mỗi khi nhớ tới ái nữ. Ta hết sức vui mừng và cảm tạ công tử đã có lòng chiếu cố đến ta.

Đào hoa phụ nhân nhìn Hàn Tử Kỳ:

- Hàn công tử! Có thể công tử ở lại đây một vài ngày cho ta có đủ thời gian hầu tạ được không?

Hàn Tử Kỳ vội đáp:

- Thực lòng tại hạ vẫn có ý định lưu lại đây một vài ngày thỉnh giáo sự cao minh của phu nhân và truyền dạy vài ba chiêu thức cho Yến muội phòng khi có bọn người bại hoại như hai tên Sứ Giả Luân Hồi Giáo tới quấy phá thì đủ sức chống cự lại bọn chúng. Nhưng hiện nay tại hạ còn có nhiều việc vô cùng cấp bách, không thể diên trì thêm một phút giây nào được. Sáng mai tại hạ sẽ lên đường thật sớm. Tại hạ xin bái biệt phu nhân.

Đào Hoa Phụ Nhân chột buông tiếng thở dài:

- Thế ư? Hàn công tử có chuyện gì phải gấp rút ra đi như thế? Công tử có thể nói cho ta biết được không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Phu nhân đã có lòng hạ cố, tại hạ đâu dám chẳng nghe theo. Tại hạ đang trên đường đi tìm tung tích song thân và trả mỗi huyết thù cho nghĩa phụ. Nhưng đến nay sứ mạng vẫn chưa tròn nên trong lòng tại hạ như có lửa đốt. Vì vậy tại hạ phải gấp rút ra đi.

Đào Hoa Phụ Nhân hỏi:

- Nhị vị lệnh đường là ai? Gia trang của công tử gọi là gì?

Hàn Tử Kỳ ngập ngừng rồi đáp:

- Phụ thân tại hạ là Hàn Khuất Thân, Trang Chủ Hàn Sơn Trang, còn mẫu thân là Tuyệt Đại Mỹ Nhân Tố Thần Phi. Sơn Trang ở tại Hàn Châu, sâu trong dãy núi.

Đôi mắt Đào Hoa Phu Nhân mở lớn:

- Thì ra công tử là con trai của Hàn đại hiệp và Tuyệt Đại Mỹ Nhân Tố Thần Phi đó sao?

Năm trước ta có nghe đến thảm biến của Hàn Sơn Trang nhưng không rõ số phận của nhị vị lệnh đường ra sao. Giờ gặp công tử mới hay hoàn cảnh của họ. Câu chuyện xảy ra năm xưa như thế nào, công tử có thể kể lại cho ta nghe không?

Do dự phút giây, Hàn Tử Kỳ nghiêm chỉnh thuật lại mọi chuyện đã qua từ lúc chàng hãy còn bé thơ, cho tới khi trưởng thành ra chốn giang hồ. Bao nhiêu tai nạn, bao nhiêu cảnh đau lòng, chuyện mẫu thân chàng biệt tích từ đó đến nay, chẳng hiểu sống chết ra sao, chuyện phụ thân đi biên biệt thúở chàng còn thơ ấu, chàng đi tìm song thân đã nửa năm mà vẫn chưa gặp, nhất nhất đều kể rõ ra. Chỉ có chuyện nghĩa phụ chàng là Thiên Tàn Quái Tẩu bị bọn Sứ Giả của Luân Hồi Giáo sát hại trong Thiên Tàn Phủ là chàng không nói tới vì nghĩ trước đây Đào Hoa Phu Nhân có ít nhiều ân tình với Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ nên nếu nói ra sự thật thì biết đâu sẽ vô cùng bất lợi. Chàng cũng giấu luôn mối tình giữa chàng và Ngân Hà Công Chúa, chuyện chàng và nàng đã hẹn thề kết thành phu phụ tại hang động ở núi Kỳ Sơn. Chàng nghĩ nói ra thì không biết Đào Hoa Phu Nhân có nổi giận hay không nên tốt hơn là chàng tìm gặp Ngân Hà Công Chúa rồi đưa nàng tới đây nói rõ với phu nhân.

Nghe Hàn Tử Kỳ thuật lại thảm biến của Hàn Sơn Trang và cảnh ngộ của chàng, Đào Hoa Phu Nhân xúc động buông tiếng thở dài. Phu nhân cảm khái nói:

- Thật không ngờ thảm cảnh của Hàn Sơn Trang lại tang thương, bi đát đến thế. Bất cứ ai nghe qua cũng phải động tâm. Dù vậy, ta khuyên công tử chớ quá bi thương mà sinh ra quẫn trí, ngã lòng. Công tử tận tâm đi tìm kiếm tung tích song thân, tấm lòng chí hiếu của công tử sẽ có trời xanh chứng giám. Biết đâu chừng sẽ có một ngày gia đình trùng phùng, Hàn gia sẽ đoàn tụ như xưa.

Buông hơi thở nhẹ, Đào Hoa Phu Nhân nói tiếp:

- Còn chuyện mù đàn bà cùi hủi kia ta thấy thật đáng nghi. Cứ theo lời Hàn công tử thì chắc hẳn mù đã có sự liên hệ gì với công tử chứ chẳng không đâu. Công tử chớ nên bỏ qua chuyện này, hãy cố gắng đi tìm mù, xem mù là ai trong thân tộc, tại sao lại có cử chỉ kỳ lạ đó. Nếu mù có tới đây thì ta sẽ tìm cách tra vấn cho rõ nguyên do, sau đó ta sẽ cho công tử biết kết quả.

Hàn Tử Kỳ cảm động:

- Đa tạ phu nhân có lòng quan tâm đến tại hạ. Tại hạ sẽ hết sức cố gắng truy tìm song thân và người đàn bà cùi hủi kia. Nếu có dịp, tại hạ sẽ trở lại đây báo kiến phu nhân và viếng thăm Yến muội kéo Yến muội mong chờ.

Sực nhớ một điều, Hàn Tử Kỳ nhắc lại:

- Về phần Ngân Hà Công Chúa, nếu tại hạ gặp lại nàng, tại hạ sẽ nói cho nàng biết hiện tại phu nhân đang ở tại Hồng Lâu Khách này. Tại hạ sẽ đưa nàng đến gặp phu nhân.

Mặt hoa của phu nhân thoáng buồn:

- Đa tạ công tử. Ta ở đây đợi tin mừng của công tử.

Đến đây, chợt thấy một thiếu nữ áo hồng bước vào, chấp tay trước ngực:

- Bẩm phu nhân, tiệc đã dọn sẵn bên kia phòng, xin thỉnh mời phu nhân, công tử và Tiểu Yến thư thư đến dự.

Đào Hoa Phu Nhân phất tay:

- Ta sẽ đi ngay. Người hãy xuống lầu gặp Quán Gia, bảo lão lấy một bình Đào Tiên Tửu mang lên cho ta.

Thiếu nữ áo hồng vâng dạ, lén nhìn gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ một cái rồi mới bước ra khỏi phòng.

Đào Hoa Phu Nhân, Hàn Tử Kỳ và Tiểu Yến bước sang phòng bên cạnh. Nơi đây tiệc rượu đã bày ra sẵn sàng. Ba người ngồi lại ăn uống, chuyện trò tới khuya mới tàn tiệc.

Trời vừa rạng sáng, Hàn Tử Kỳ đã thức giấc, vận lại bộ võ phục màu lam, mang túi hành trang lên vai, bước sang phòng Đào Hoa Phu Nhân để nói lời tạm biệt.

Đào Hoa Phu Nhân đã thức giấc từ lâu, vẫn với bộ y phục cung trang màu hồng, ngồi trên chiếc ghế nạm ngọc, dát vàng, trông uy nghi chẳng khác một vị hoàng hậu khi lâm triều.

Hàn Tử Kỳ chấp tay:

- Giờ tại hạ xin cáo biệt phu nhân. Tại hạ sẽ lên đường tìm kiếm song thân. Phu nhân ở lại đây xin hãy thận trọng đề phòng. Dù Điêu Nguyệt Hồ trước kia là ả cung nữ thân cận của phu nhân nhưng theo tại hạ thì không thể nào tin lời được. Ấu là một nữ nhân gian xảo, quý quyết, lại độc ác không kém gì Thái Quý Phi, không có một lời nào có thể làm cho ả hồi tâm trở lại con đường chánh đạo đâu. Thực lòng tại hạ không một chút an tâm.

Đào Hoa Phu Nhân vô cùng cảm kích:

- Thịnh ân của công tử, ta sẽ ghi nhớ mãi. Công tử ra đi rồi thì ta sẽ thu xếp Hồng Lâu Khách và mọi sự để an toàn chờ công tử. Trên bước hành trình, nếu công tử có gặp lại ái nữ của ta thì nói rằng ta nhớ thương nhiều, bảo nó về đây cho ta gặp mặt. nhưng công tử đừng tiết lộ với quan quân triều đình hay bất cứ ai là ta

đang ở nơi này. Công ơn này ngày sau ta sẽ đền đáp xứng đáng. Công tử nhớ bảo trọng lấy thân, đừng nên quá khi tiết mà mai một trang thiếu hiệp kỳ tài của võ lâm.

Rõ ràng là những lời ân cần dặn dò của nhạc mẫu đối với nghĩa tế trước buổi chia tay mà không biết bao giờ tái ngộ. Hàn Tử Kỳ xúc động bồi hồi, suýt chút nữa đã rơi nước mắt.

Đào Hoa Phu Nhân quay lại cửa phòng, cất tiếng:

- Yến nhi, con hãy tiễn chân nghĩa huynh ra khỏi thị trấn vài dặm, rồi trở về đây, mẹ có chuyện nói với con.

Có tiếng đáp của Tiểu Yến trong khuê phòng, phút giây sau, nàng bước ra trong bộ cung trang màu hồng lộng lẫy.

Hàn Tử Kỳ cúi chào Đào Hoa Phu Nhân một cái rồi cùng Tiểu Yến bước ra, lòng cảm thấy băng khuâng không tả. Tự nhiên chàng nghĩ buổi chia tay với Đào Hoa Phu Nhân như chia tay với chính mẫu thân chàng.

Hàn Tử Kỳ và Tiểu Yến trở lại khách điếm Tứ Hải. Tiểu nhị thấy chàng thì chạy như bay vào, hối hả dắt ra con Xích Long Câu.

Hàn Tử Kỳ dúm vào tay tên tiểu nhị một nén bạc rồi cùng Tiểu Yến dắt ngựa ra đi.

Ra khỏi thị trấn Liễu Châu chừng năm dặm, tới một dãy núi điệp trùng, Hàn Tử Kỳ dừng lại. Chàng nhìn Tiểu Yến, nhẹ nhàng nói:

- Muội tiễn huynh một đoạn đường cũng đủ rồi. Giờ huynh phải ra đi, muội hãy trở về với phu nhân. Mọi việc xong xuôi thì huynh sẽ trở về thăm muội.

Tiểu Yến rơi lệ:

- Hàn ca ca. ca ca có thể cho muội đi theo được không? Ca ca đi rồi thì muội buồn lắm.

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Muội không thể đi theo huynh được bởi vì hiện nay muội đã là nghĩa nữ của phu nhân.

Phu nhân cần có muội chăm sóc. Hơn nữa muội lại quá ngây thơ, chưa có nhiều kinh nghiệm trên chốn giang hồ khi đối phó với bọn ác ma, nhất là bọn Luân Hồi Giáo. Muội đi theo ta nếu có mệnh hệ gì thì ta sẽ trọn đời ân hận. Muội hãy nghe theo lời huynh mà trở lại với phu nhân.

- Hàn ca ca đã dạy bảo thì muội phải nghe theo. Muội sẽ trở lại Hồng Lâu Khách. Còn ca ca trên đường thiên lý hãy ráng bảo trọng lấy thân. Ở nơi đây, muội sẽ cầu nguyện cho ca ca chóng hoàn thành sứ

mạng trở về thăm muội. Muội trông chờ ca ca không một giây phút nào yên. Tiếc là muội không được theo ca ca, lòng muội vô cùng đau đớn.

Nói xong, Tiểu Yến khóc lớn, hai dòng lệ thánh thót rơi xuống má.

Hàn Tử Kỳ sững sờ, bồi hồi xúc động, không nỡ đành chia tay. Nhưng nếu cứ diên trì thì Tiểu Yến sẽ đòi theo và chàng sẽ mềm lòng vì giọt lệ của nàng.

Hàn Tử Kỳ cắn môi, nói thật mau:

- Tạm biệt Yến muội.

Tiểu Yến nức nở:

- Tạm biệt ca ca.

Hàn Tử Kỳ leo lên lưng Xích Long Câu, phi nhanh như gió lốc, bỏ lại sau lưng Tiểu Yến đang đứng nhìn theo qua màn lệ thương tâm.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chánh Tà Nan Giải

Hàn Tử Kỳ đi mãi đến trưa thì tới một cánh rừng thông rậm rạp. Gió đưa cành thông reo vi vu như một bản nhạc du dương, êm đềm.

H

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Cánh rừng thông này thật là mát mẻ, ta hãy dừng lại nghỉ ngơi chốc lát rồi sẽ lên đường cũng không muộn gì.

Hàn Tử Kỳ rẽ ngựa vào rừng thông. Chàng xuống ngựa, chọn một gốc thông già, ngồi xuống tựa lưng vào thân cây, nhắm mắt lại dưỡng thần. Cành thông theo từng cơn gió ào qua reo vi vút như lời ru đưa người vào cõi mộng.

Hàn Tử Kỳ vừa chợp mắt thì nghe có tiếng vó ngựa từ xa đưa tới. Tiếng vó ngựa rất gấp rút.

Hàn Tử Kỳ giật mình mở mắt ra, lắng nghe tiếng vó ngựa, trong lòng phát sinh nghi hoặc, có lẽ sắp có chuyện bất tường xảy ra.

Hàn Tử Kỳ đứng dậy, bước ra ngoài ẩn mình vào một gốc thông già, mắt nhìn về hướng đang có tiếng vó ngựa phi tới.

Chẳng bao lâu có một đoàn kỵ mã xuất hiện, cát bụi tung bay mù mịt. Dẫn đầu là mười hai gã đại hán vận võ phục màu đen, phía sau là một thiếu nữ áo hồng.

Khi người ngựa đến gần thì mười hai gã đại hán kia là giáo đồ Luân Hồi Giáo, còn thiếu nữ áo hồng là Hồng Y Nữ.

Ả vừa phi ngựa vừa đảo mắt nhìn vào rừng thông như muốn tìm kiếm vật gì.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên lắm lắm:

- Ả đi đâu thế này? Chắc hẳn là có gì quan trọng đây. Nhưng tại sao ả lại không đi kiệu mà lại đi bằng ngựa? Ta nên thận trọng, biết đâu phía sau ả lại có Ngọc Diện Ma Cơ ngồi kiệu đi theo.

Hàn Tử Kỳ chăm chú nhìn vào đoàn giáo đồ Luân Hồi Giáo đang lướt tời.

Trong nháy mắt, mười hai tên giáo đồ Luân Hồi Giáo đã phi ngựa ào ào ngang qua chỗ Hàn Tử Kỳ ẩn nấp. Khi Hồng Y Nữ vừa tới, chàng định lánh mặt thì ả đã nhận ra chàng.

Vừa ngang qua Hàn Tử Kỳ, Hồng Y Nữ chợt vẫy tay một cái. Một vật màu trắng lao vút tới chàng nhanh như chớp.

Hàn Tử Kỳ giật mình, không biết vật trắng kia là gì, có phải là một thứ ám khí được tẩm chất kịch độc mà Ngọc Diện Ma Cơ đã sai ả đi ám toán chàng không? Nhưng chàng nghĩ trước đây ả đã tỏ lòng thương yêu chàng cuồng nhiệt, lẽ nào lại nhẫn tâm hạ độc thù với chàng.

Vật trắng chỉ còn cách một gang tay. Bất giác Hàn Tử Kỳ vươn tay chụp lấy. Trong lúc đó thì Hồng Y Nữ đã lao vút qua khỏi chàng.

Hàn Tử Kỳ nhìn lại vật đó, thấy không phải là ám khí mà lại là một lá thư. Chàng bật thốt:

- Ô, thư gì đây?

Hàn Tử Kỳ mở lá thư ra đọc.

“Hàn ca ca. Tiểu muội phải gọi chàng bằng ca ca chỉ vì muội đã yêu ca ca từ lúc thấy mặt ca ca nơi Đế Vương Thành.”.

Hàn Tử Kỳ “ồ” lên một tiếng kinh ngạc rồi đọc tiếp:

“Muội vẫn biết ca ca cho muội là một ả hồ ly mặt ngọc gớm ghiếc, không đáng để cho ca ca lưu tâm tới như Chu Thiên Phụng và Hạ Cung Linh. Ca ca có biết đâu năm xưa muội cũng là một thiếu nữ ngây thơ, hiền lành như bao người khác. Chỉ vì cảnh ngộ khắc nghiệt, muội phải gia nhập vào Luân Hồi Giáo để đền đáp công ơn của Cung Chủ đã cứu tử gia phụ. Hàn ca ca, dù hiện nay muội đang ở trong hàng ngũ hắc đạo nhưng sẽ có một ngày muội sẽ cải tà quy chánh. Muội sẽ đi tìm ca ca để xin làm một ả nô tỳ, hầu hạ ca ca đến trọn đời. Như vậy là muội đã toại nguyện rồi.”.

Hàn Tử Kỳ dừng lại, trong lòng cảm thấy băng khuâng, nghĩ ngợi.

“Vì yêu thương ca ca với một tấm chân tình, muội khuyên ca ca không nên tới Luân Hồi Giáo. Cung Chủ đã biết ca ca vào Tử Vòng Động của Địa Tiên Tôn Giả, chiếm lấy Địa Tiên Kỳ Thư. Kỳ thư chí bảo này Cung Chủ đã tìm kiếm lâu rồi mà không gặp. Bởi vì các chiêu thức trong đó rất kỳ tuyệt, kẻ nào luyện được sẽ là bá chủ võ lâm nên Cung Chủ không muốn bí kíp đó lọt vào tay bất kỳ ai. Vì vậy Cung Chủ sẽ không bao giờ dung thứ cho ca ca đâu. Ca ca hãy thận trọng. Luân Hồi Cung chứa toàn ma độc, cổ chướng, ngoài Mê Hương Ngự Hồn còn có Tàn Chi Tán Cốt, Hủy Diện Độc Trùng, Hoán Thần Ma Pháp ở khắp mọi nơi. Cung Chủ đã cho rải tử vườn hoa cạnh Luân Hồi Cung đến Luân Hồi Điện. Kẻ nào lọt vào đó thì dù là kỳ nhân hay quái kiệt cũng đều bị phế võ công. Nếu trúng phải Hoán Thần Ma Pháp thì sẽ vị đổi xác thay hồn, biến thành những con thú điên cuồng, bị Cung Chủ sai khiến đi gây tội ác trên chốn giang hồ như

ca ca đã thấy. Mười hai tên Sứ Giả cũng trong tình trạng đó.

Chỉ riêng muội và Thanh Y nhi muội là vẫn còn bình thường thôi. Lời muội đây là sự thật, ca ca chớ nên xem thường mà mang lấy tai hoạ vào thân. Còn về nhị vị tiền bối thì hiện nay không có trong ngục thất, ca ca hãy đi tìm nơi khác, đừng tới tổng đàn Luân Hồi Giáo làm chi vô ích. Riêng phần Cung Ly Kiều tử tử thì nay mai Cung Chủ sẽ đích thân tới tổng đàn Chiêu Hồi Hội, bắt buộc Hạ Cung Linh nhường chức Hội Chủ cho tử ấy để Cung Chủ thành lập phân đàn Luân Hồi Giáo tại nơi đó. Nếu Hạ Cung Linh chống lại mệnh lệnh sẽ bị Cung Chủ bắt về đưa vào Luyện Hồn Phòng luyện bí pháp Phản Lão Hoàn Đồng, chết rất thảm.

Hàn ca ca, hiện giờ Cung Chủ đã sai phái rất nhiều cao thủ đi tìm ca ca để sát hại ca ca, đoạt lấy bí kiếp Địa Tiên Kỳ thư và bản đồ Phù Ảnh Cung. Bọn chúng sẽ sử dụng chất Mê Hương Ngự Hồn hoặc Hủy Diệt Độc Trùng, hay Hoán Thần Ma Pháp làm cho hôn mê, bắt giải về Luân Hồi Cung cho Cung Chủ phát lạc. Ca ca chớ nên khinh xuất, nếu không chịu cẩn thận đề phòng sẽ ân hận sau này. Thư đã cạn lời, muội hẹn gặp lại ca ca.

Tiểu muội Tạ Linh San cần bút.”.

Đọc xong lá thư của Hồng Y Nữ, Hàn Tử Kỳ cảm thấy bồi hồi. Chàng bâng khuâng bởi không thể ngờ nổi Hồng Y Nữ, một ả hồ ly nổi tiếng giáo hoạt, dâm ô mà trái tim còn biết rung động, tâm linh còn biết ăn năn hối cải, không như bọn Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô, mệnh danh nhà Phật, miệng niệm nam mô mà tay cầm gươm đồ tể.

Lúc trước, bọn này đã mấy phen vì tham và hãm hại chàng suýt mất mạng. Nhất là bọn họ vì muốn chiếm đoạt nội đơn chí bảo mà cùng hàng ngàn cao thủ bao vây chàng tại vực Tử Thần, đòi mổ bụng chàng để lấy nội đơn. Cuối cùng bức chàng phải nhảy xuống vực sâu, nếu không nhờ đồng lá khô lâu ngày thì chàng đã tan thân rồi. Sau đó bọn họ còn chặn đường chàng, bày Bát Môn Kim Toả Trận để chiếm Địa Tiên Kỳ Thư, dù bí kiếp đó vẫn còn trong Tử Vong Động. Xem ra hành động của họ có khác gì bọn Luân Hồi Giáo của Ngọc Diện Ma Cơ đâu. Nhìn kỹ lại thì trong tà có chánh, trong chánh lại có tà, không biết đâu là hư, đâu là thực.

Bất giác Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài ngao ngán. Chàng cất lá thư vào túi, ngồi tựa lưng vào gốc thông già, nhắm mắt dưỡng thần. Cho tới lúc mặt trời đã xế qua, chàng mới tìm suối tắm rửa, thay bộ y phục màu lam khác rồi lên lưng Xích Long Câu rời khỏi cánh rừng, nhắm thị trấn trước mặt ruổi dong.

Chiều đến, Hàn Tử Kỳ đã tới thị trấn, tìm vào một quán vắng khách. Ăn uống xong, chàng lại tiếp tục hành trình.

Cứ theo Hàn Tử Kỳ dự tính thì trước nhất là chàng đi tìm phụ thân đang ở trong một tuyệt động nào đó theo lời của Đảo Diên Hoà Thượng đã nói để xem thương thế của người như thế nào. Chàng sẽ tìm thân đàn chữa trị, rồi hỏi xem năm xưa phụ thân đã bị ả hồ ly nào hãm hại. Kế đó, chàng sẽ đi tìm mẫu thân xem

sống chết lẽ nào, sẵn đó tìm ả đàn bà cùi hủi kia để cật vấn xem ả là chính là ai. sau cùng, chàng sẽ ghé tống đàn Luân Hồi Giáo để giết Ngọc Diện Ma Cơ báo thù cho nghĩa phụ.

Trời sụp tối rất mau. Người ngựa của Hàn Tử Kỳ đã lọt vào một cánh rừng già kỳ mật.

Hai bên đường toàn là rừng rậm hoang vu, không thấy một bóng người qua lại trên quan lộ.

Người ngựa đang ruỗi dong thì Hàn Tử Kỳ chợt nghe có tiếng kêu từ trong rừng vọng ra.

chàng giật mình ghìm cương lại, lắng tai nghe xem chuyện gì đang xảy ra trong rừng.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tiếng Kêu Cứu Trong Rừng Già

Im đi phút giây, lại có tiếng kêu gấp rút:

I

- Người giết ta. Người giết ta... Rõ ràng đó là tiếng kêu của một người con gái. Tiếng kêu lạnh lốt, trong trẻo.

Cách đây không lâu, đã có lần Hàn Tử Kỳ bị hai thiếu nữ áo hồng của Hồng Nhan Cung phỉnh lừa. Họ vờ kêu cứu thất thanh, khóc lóc, kể lể, khiến chàng động tâm tới gần ả hồ ly Điêu Thất Cô, cháu gọi Điêu Nguyệt Hồ là cô, để rồi bị ả điểm huyết, rồi cho chàng uống một viên Vu Sơn Nhất Độ, biến thành một con thú điên cuồng vì chất kỳ dâm phát tác. Đến khi chàng chạy đến Kỳ Sơn, gặp Ngân Hà Công Chúa đang nằm ngủ trong một hang động, chàng đã hùng hổ cưỡng bức nàng. Nhờ vậy chất kỳ dâm bị hoá giải và nàng cũng hết bệnh cùi hủi, cùng chàng kết duyên phu phụ. Lần này tiếng kêu cứu trong rừng kia cũng gần tương tự lần trước nên Hàn Tử Kỳ dè dặt vận thính lực nghe kỹ hơn xem đó là chuyện gì.

Chàng nghĩ phải chăng là ả Điêu Thất Cô lại tới bày trò quỷ quyết đánh lừa chàng thêm lần nữa.

- Người giết ta. Người giết ta... Tiếng kêu cứu của người con gái trong cánh rừng nghe thâm thẳm, thống thiết khiến cho Hàn Tử Kỳ phải động tâm. Nhưng chàng vẫn ngồi bất động trên ngựa. Dù thế nào thì chàng cũng cần phải cẩn trọng, đề phòng là hơn.

Tiếng kêu cứu của người con gái càng lúc càng tỏ ra khẩn cấp, hình như sắp bị giết đến nơi. Lòng ngờ vực của Hàn Tử Kỳ chợt biến mất. Chàng lăm bắm:

“Có lẽ đó là tiếng kêu của một cô gái đang bị tên dâm tặc nào đó bắt cóc trên đường này, đưa vào cánh rừng để cưỡng hiếp, sắp giết ả đi. Ta không nên quá dè dặt nữa. Ta phải vào đây cứu nàng. Lúc trước võ công của ta hãy còn non kém, lại chưa có kinh nghiệm trên giang hồ nên mới bị ả Điêu Thất Cô điểm huyết. Giờ đây, công lực của ta đã cao thâm, lại có nhiều lịch duyệt, tại sao ta lại sợ không dám làm điều hiệp nghĩa. Ta cứ vào đó xem sao.”

Thầm tính lợi hại xong, Hàn Tử Kỳ rẽ ngựa đi vào rừng, nhắm hướng phát ra tiếng kêu cứu.

Trong nháy mắt, người ngựa của Hàn Tử Kỳ đã đến nơi. Chàng ghìm cương cho con Xích Long Câu dừng lại, rảo mắt tìm kiếm người bị nạn.

Nhưng trong rừng không có một bóng người nào, cũng không nghe tiếng động. Chỉ có tiếng gió khua xào xạc bà ánh trăng nhảy máu tung tăng.

Hàn Tử Kỳ vận nhãn lựa, rảo mắt nhìn qua mấy lượt mà vẫn không tìm ra người con gái kêu cứu lúc này đâu cả. Bốn bề vẫn im phăng phắc.

Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Lạ thật. Rõ ràng là có người kêu cứu ở chỗ này, tại sao ta vào đây mà không thấy nàng, cũng không nhận ra dấu vết gì khả nghi.

Hàn Tử Kỳ đâm ra ngơ ngác, hoang mang, chẳng hiểu sự tình ra sao cả.

- Người giết ta. Người giết ta... Tiếng kêu cứu lại phát ra trước mặt, cách Hàn Tử Kỳ khoảng vài chục trượng.

Không chút chậm trễ, Hàn Tử Kỳ phi ngựa như bay về hướng đó. Chàng quyết tìm xem người con gái đó có phải đang bị tên dâm tặc mang đi chạy trốn hay không.

Nhưng khi Hàn Tử Kỳ đến nơi thì cũng chẳng nhận ra bóng dáng người nào cả.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

“Quái lạ. Hay đây là loài ma quái hiện hình dọa dẫm ta chăng. Tại sao lại có chuyện lạ lùng như thế này chứ.”

Tần ngần một lúc, Hàn Tử Kỳ quay lại, toan trở ra ngoài. Vừa lúc đó, tiếng kêu lại vang lên. Tiếng kêu thật khẩn cấp, hình như nàng đang bị mũi kiếm đâm vào cổ.

Hàn Tử Kỳ giật mình, phi ngựa tới đó. Nhưng vẫn như lần trước, chàng chẳng thấy người nào cả.

Nhưng tiếng kêu lại vang lên phía trước. Hàn Tử Kỳ nổi giận đuổi theo. Chàng nghi nàng vì tên dâm tặc mang chạy đi vì hấn phát giác có người đang đuổi theo, phá phách cuộc vui của hấn.

Bất ngờ tiếng kêu vang lên chỉ cách Hàn Tử Kỳ vài mươi trượng. Chàng quyết bắt cho bằng được tên dâm tặc kia để hỏi tội.

Vào sâu trong cánh rừng chùng bốn năm dặm, trước mắt Hàn Tử Kỳ là một hòn núi chắn ngang, bít cả lối đi. Chàng cho ngựa đi chậm lại. Lúc này thì tiếng kêu cứu đã im bặt, không còn vang lên nữa.

Hàn Tử Kỳ đảo mắt nhìn hai bên vách núi, vẫn không thấy bóng dáng người nào cả.

thật là lạ lùng.

Hàn Tử Kỳ vô cùng kinh ngạc, chẳng hiểu ra làm sao cả. chàng toan quay ngựa trở ra thì bất chợt nhìn thấy một cái hang động ở phía trái vách núi, cách nơi chàng chừng một trăm trượng.

Trong lòng nghi hoặc, Hàn Tử Kỳ co ngựa đi tới hang động, dừng lại nhìn vào cửa hang.

Hang động lờ mờ bóng tối do ánh trăng không đủ ánh sáng để soi rõ mọi vật ở phía trong.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

“Hay là tên dâm tặc kia vác cô gái vào hang động này để dờ trò bại hoại trong đó. Ta phải cứu nàng mới được.”.

Hàn Tử Kỳ xuống ngựa, bước tới cửa động, đưa mắt nhìn vào phía trong. Bên trong bóng tối mập mờ, lại sâu hun hút, không thể nhận ra bóng người hay mọi vật.

Hàn Tử Kỳ thận trọng chưa vội bước vào, chỉ vận thính lực nghe ngóng bên trong xem có tiếng động gì hay không.

Hình như phía trong hang động có tiếng thở. Hàn Tử Kỳ kêu thầm:

“Ồ, đúng là tên dâm tặc vác nàng con gái chạy vào đây. ta hãy vào trong cứu nàng.”.

Hàn Tử Kỳ dè dặt bước vào trong hang động, vận nhãn lực tìm kiếm bóng người con gái và tên dâm tặc. Chàng vừa nghe có tiếng thở.

Vào trong khoảng hai trượng, thình lình Hàn Tử Kỳ nghe có tiếng quát từ phía trong vọng ra:

- Đứng lại.

Hàn Tử Kỳ giật mình dừng lại, phóng mắt nhìn xem người vừa quát đó là ai.

Qua ánh trăng chiếu vào hang động lờ mờ, Hàn Tử Kỳ nhận ra đó là một vị lão nhân đang ngồi trên chiếc giường đá, mình vận trường bào xám phủ cả hai chân phía dưới. Nhưng vì tối quá nên không nhận rõ diện mục của lão, chỉ thấy ánh mắt của lão nhân sáng như hai vì tinh tú. Dĩ nhiên là nội lực của lão nhân cao thâm, đạt tới cảnh giới thượng thừa, chẳng phải là người tầm thường.

Hàn Tử Kỳ đứng yên quan sát lão nhân và chờ đợi xem lão làm gì để kịp thời ứng phó.

Lão nhân buông giọng trầm trầm:

- Tiểu tử là ai?

Nghe giọng nói ôn nhu của lão nhân, Hàn Tử Kỳ an lòng, chắp tay trước ngực, đáp bằng giọng nhẹ

nhàng:

- Tại hạ là kẻ qua đường, khi tới cánh rừng già này, bỗng nghe có tiếng kêu cứu của người con gái. Tại hạ nghi ả bị tên dâm tặc nào đó bắt cóc đưa vào rừng cường bức. Tại hạ đuổi theo đến đây thì mất dạng, không còn thấy người đâu nữa.

Chàng hỏi lão nhân:

- Lão tiên bối có thấy một tên dâm tặc vác cô gái chạy vào trong này không?

Lão nhân ngồi trên chiếc giường đã không đáp lời Hàn Tử Kỳ còn cười ha hả. Giọng cười như vừa chế nhạo, vừa thương hại cho sự ngây ngô của Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ kinh ngạc:

“Tại sao lão tiên bối lại cười một cách ngạo nghễ như vậy? Hay chính lão là tên dâm tặc lúc nãy. Ta phải hỏi lão cho ra lẽ.”

Hàn Tử Kỳ nghiêm chỉnh nói:

- Lão tiên bối cười tại hạ chuyện gì? Xi lão tiên bối cho tại hạ biết được không?

- Ha... ha... ha... Lão nhân không đáp lời Hàn Tử Kỳ mà lại còn cười lớn hơn, dài hơn, như vô cùng thích thú trước câu hỏi của chàng.

Hàn Tử Kỳ sững sốt trở mắt nhìn lão nhân dò xét, không dò hỏi thêm gì nữa.

Chấm dứt tràng cười quái gở, lão nhân nhìn Hàn Tử Kỳ trầm giọng:

- Tiểu tử muốn gặp ả con gái kêu cứu trong rừng vừa rồi ư?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Xin lão tiên bối cho tại hạ được gặp ả, xem lúc nãy là chuyện gì.

Lão nhân khẽ gật đầu:

- Được. Lão phu sẽ cho tiểu tử gặp ả ngay lập tức.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chuyện Bất Ngờ

Lão nhân hướng về cửa động, vỗ tay ba tiếng.

L

- Người giết ta. Người giết ta.

Tiếng người con gái lúc nãy từ phía ngoài cửa động vọng vào trong.

Hàn Tử Kỳ giật mình quay lại, đưa mắt nhìn ra.

Một chiếc bóng tròn dài từ ngoài cửa hang bay ngang qua đầu Hàn Tử Kỳ, đáp xuống vai lão nhân, nhìn chàng bằng cặp mắt lóng lánh, to tròn.

Hàn Tử Kỳ nhìn kỹ lại thì đó là một con anh vũ to lớn dị thường, khác hẳn những con mà chàng thường thấy.

Lão nhân cười lớn:

- Tiểu tử, à con gái vừa kêu cứu trong rừng lúc nãy là nó đấy. Người đã trông thấy rồi chứ?

Hàn Tử Kỳ nhìn con chim anh vũ, vô cùng sửng sốt. Chàng không ngờ người kêu cứu chính là nó.

Lão nhân nói:

- Nó đã lừa gạt nhiều người vào đây, luôn cả gã tiều phu. Nhờ vậy mà lão phu mới có người để nhờ mua dùm lương thực dùng qua ngày. Hôm nay người cũng bị nó lừa.

Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười khanh khách, vang động cả hang. Chàng chỉ tay vào con chim anh vũ vẫn còn đứng yên trên vai lão nhân:

- À, ra là chính nàng. Nàng đã làm cho ta phải kinh hãi. Có ai cưỡng hiếp nàng đâu.

Nàng có lông, có mỏ.

Con chim anh vũ nhìn Hàn Tử Kỳ rồi ngửa cổ:

- Người giết ta. Người giết ta.

Rõ ràng là đúng giọng nói của người con gái ngoài cánh rừng, không còn nghi ngờ gì nữa.

Hàn Tử Kỳ thích thú cất tiếng cười khanh khách. Lão nhân cũng cười theo.

Lão nhân vẫy tay, nói:

- Tiểu tử hãy ngồi vào đây. Lâu lắm rồi lão phu không có một vị bằng hữu nào viếng thăm, thật là buồn tẻ. Người hãy ở lại đây vài ba hôm, cùng ta bàn chuyện giang hồ, không biết đến nay có gì thay đổi không.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

“Xem qua vị lão nhân này không phải là một ác ma. Ta thử vào tìm hiểu xem lão là ai, tại sao lại sống một mình cô tịch trong hang động này.”

Chàng chậm bước vào trong, tới đứng trước mặt lão nhân khoảng một trượng. Dù sao thì chàng cũng phải đề phòng, bởi chốn giang hồ vô cùng hiểm ác.

Qua bóng tối mập mờ, Hàn Tử Kỳ chưa nhận ra được chân diện mục của lão nhân.

Lão nhân trở tay sang vách động bên trái:

- Bên vách đá kia có đồng củi khô. Người hãy đốt lên cho sáng.

Hàn Tử Kỳ bước đến góc động, gom một ít củi khô đến gần giường đá, dùng hoả tập đốt lên. Phút chốc, ánh lửa cháy bập bùng, soi sáng một vùng trong hang động giúp Hàn Tử Kỳ nhìn rõ mọi vật xung quanh.

Con chim anh vũ rời khỏi vai lão nhân, bay tuốt ra ngoài mất dạng.

Bây giờ Hàn Tử Kỳ mới trông thấy rõ gương mặt của lão nhân. Diện mạo của lão nhân sáng như vàng trắng, hãy còn trẻ nhưng không thể đoán được bao nhiêu niên kỷ, có điều râu tóc đều bạc phơ, ánh mắt chớp ngời, trông giống một vị tiên gia.

Hàn Tử Kỳ khẽ nhủ thầm:

“Lão nhân này là ai mà trông có vẻ tiên phong đạo cốt. Có lẽ đây là một bậc kỳ nhân ẩn dật.”

Lão nhân tóc bạc cũng vừa nhận ra gương mặt của Hàn Tử Kỳ. Chẳng hiểu sao lão lại sững sờ, kinh hãi, cứ nhìn chăm chăm vào chàng.

Cử chỉ lạ lùng của lão nhân làm cho Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên, trong lòng phát sinh nghi hoặc. Chàng tự nhủ:

“Tại sao lão vừa trông thấy mặt ta lại nhìn bằng cặp mắt quái dị như thế. Phải chăng năm xưa phụ thân

ta đã có oán thù gì với lão nên khi thấy ta giống phụ thân thì lão đã nổi giận. Ta cần phải thận trọng, không nên sơ suất bởi xem ra nội lực của lão không vừa.”.

Hàn Tử Kỳ chỉ đưa mắt thăm dò hành động của lão nhân chứ không nói thêm lời nào cả.

Nhìn Hàn Tử Kỳ một lúc thật lâu, lão nhân mới mở lời:

- Tiểu tử tên gì?

Hỏi xong, lão nhân lại nhìn Hàn Tử Kỳ chăm chặp, chờ chàng đáp lời.

Cái nhìn của lão nhân khiến cho Hàn Tử Kỳ hùng khí bốc lên. Chàng đáp không cần suy nghĩ:

- Tại hạ là Hàn Tử Kỳ.

Lão nhân giật mình, mở to mắt lên như kinh ngạc, hỏi thật mau:

- Sao? Ngươi là Hàn Tử Kỳ?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Không sai. Tại hạ chính là Hàn Tử Kỳ. Lão tiền bối có điều gì chỉ giáo hay không?

Gương mặt lão nhân chợt trầm xuống, im đi một lúc lại hỏi Hàn Tử Kỳ:

- Tiểu tử hãy cho ta biết song thân là ai, danh hiệu là gì?

Nghĩ không cần phải dấu diếm nên Hàn Tử Kỳ đáp ngay:

- Phụ thân của tại hạ là Hàn Khuất Thân, Trang Chủ của Hàn Sơn Trang. Còn mẫu thân là Tuyệt Đại Mỹ Nhân Tố Thần Phi.

Bất giác lão nhân giật thót lên, vạt áo trường bào lay động, cặp mắt lão nhìn chàng chòng chọc, chẳng hề chớp.

Hàn Tử Kỳ cũng vô cùng kinh ngạc trước cử chỉ kỳ dị của lão nhân.

Hàn Tử Kỳ khẽ nghĩ:

“Quái thật, tại sao khi nghe tới tên phụ mẫu của ta thì lão hốt hoảng, giận dữ. Lẽ nào lão có thù hận với song thân của ta. Giờ ta cần hỏi lão để biết năm xưa hai bên có mối thù hận gì. Ta sẽ tìm phương cách hoà giải hoặc nếu lão là kẻ tử thù thì ta sẽ giết lão ngay.”.

Hàn Tử Kỳ mạnh bạo nhưng vẫn giữ lễ độ của kẻ tiểu bối đối với bậc tiền nhân:

- Lão tiên bối, tại hạ có lời mạo muội muốn hỏi, chẳng hay tiên bối có chịu nghe không?

Ánh mắt kỳ dị của lão nhân vẫn gắn chặt vào mặt Hàn Tử Kỳ:

- Điều gì người cứ hỏi, lão phu sẽ sẵn sàng đáp ứng.

- Tại hạ muốn biết năm xưa gia phụ của tại hạ có làm điều gì đắc tội với lão tiên bối hay không? Xin lão tiên bối nói cho tại hạ được biết rõ ràng.

Lão nhân tóc bạc như chột bưng bình tinh cơ mộng, khẽ gật đầu:

- Không. Tiểu tử đã nghĩ lầm rồi, lão phu chỉ ngạc nhiên vì không ngờ người lại là con trai của Hàn Khuất Thân và Tố Thần Phi. Trái lại, ta và phụ thân người trước đây là chỗ thâm giao như tình bằng hữu. Người chớ băn khoăn về chuyện đó.

Hàn Tử Kỳ sửng sốt:

- Thế ra lão tiên bối trước kia là bằng hữu của phụ thân tại hạ hay sao?

Lão nhân khẽ gật đầu:

- Không sai, năm xưa lão phu và phụ thân người đã từng kết nghĩa kim bằng, sinh tử cùng nhau.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi, vội chắp tay:

- Tại hạ... Lão nhân xua tay cắt ngang câu nói của Hàn Tử Kỳ:

- Tiểu tử không cần phải đa lễ làm gì. Đêm nay lão phu gặp người đây là kỳ duyên tiền định, chẳng phải chuyện tầm thường. Người hãy ngồi xuống cùng ta đàm đạo, biết đâu rồi ta và người chẳng còn dịp nào gặp nhau nữa.

Lời nói của lão nhân rất chân thành nhưng cũng rất lạ lùng khiến cho Hàn Tử Kỳ vừa cảm khái vừa ngạc nhiên, không thể nào chối từ được.

Trong lòng không còn hoài nghi như trước nữa, Hàn Tử Kỳ bước tới chiếc giường đá ngồi xuống bên cạnh lão nhân. Lòng chàng cảm thấy băng khuâng, không biết lão nhân sẽ nói chuyện gì để rồi chàng không còn dịp gặp lão nữa.

Hàn Tử Kỳ nhìn lão nhân đợi chờ, lòng hồi hộp không yên.

Im lặng một lúc lâu, lão nhân nói với một giọng trầm trầm:

- Tiểu tử, lão phu chờ người ở đây đã lâu rồi, có lẽ gần mười năm qua. Ta vẫn biết người phải đến đây

nhưng không biết lúc đó còn gặp được người nữa hay không hay phải thiên thu di hận.

Hàn Tử Kỳ rúng động trong lòng trước lời nói của lão nhân. Lão nhân này là ai, lão chưa từng quen biết chàng, tại sao lại nói là nếu chàng không gặp lão sẽ di hận thiên thu.

Lời nói của lão vô cùng khó hiểu nhưng nghe qua có vẻ rất thành thật. Chàng cần phải biết chuyện gì.

Hàn Tử Kỳ cung kính:

- Lão tiên bối nói sao? Lão tiên bối chờ tại hạ ở đây đã lâu rồi sao?

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Kẻ Tử Thù

Lão nhân khẽ gật đầu:

L

- Không sai. Lão phu đợi chờ tiểu tử từng giờ, từng phút. Nay được gặp người thì quả là trời không phụ lòng người.

Lời nói của lão nhân ẩn chứa một điều bí mật không sao hiểu nổi, khiến cho Hàn Tử Kỳ phải ngẩn ngơ.

Thật là quái lạ, không sao hiểu nổi. Hàn Tử Kỳ thăm dò:

- Vừa rồi lão tiên bối nói là lão tiên bối biết trước là tại hạ sẽ đến đây phải không?

Lão nhân xác định:

- Không sai. Lão phu đoán sớm muộn gì tiểu tử của phải đến đây. Nay lão phu vô cùng toại nguyện.

Hàn Tử Kỳ lại hỏi:

- Do đâu mà tiên bối đoán biết tại hạ sẽ tới đây?

Lão nhân thản nhiên:

- Do nơi linh giác của lão phu và một sự thiêng liêng bắt buộc tiểu tử phải tìm ta.

Lời nói của lão nhân càng lúc càng quái dị, kích động mãnh liệt tính hiếu kỳ của Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ hỏi tiếp:

- Lão tiên bối chờ tại hạ có chuyện gì chỉ giáo hay không?

Lão nhân khẽ cau mày:

- Nếu không có chuyện gì quan trọng thì lão phu chờ đợi tiểu tử làm gì cho uống công.

Hàn Tử Kỳ cao giọng:

- Xin lão tiên bối cho tại hạ biết đó là chuyện gì. Tại hạ xin cung kính lắng nghe.

Lão nhân vẫn mặt mờ:

- Lão phu chờ tiểu tử là do một người đã ký thác cho ta và ta đã nhận lời.

Nghe lão nhân cứ mãi nói ra những câu lờ mờ, Hàn Tử Kỳ nóng nảy, hỏi mau:

- Thưa lão tiên bối, người ký thác cho lão tiên bối là nhân vật nào vậy?

Lão nhân bỗng đổi giọng:

- Người ký thác cho lão phu chính là Hàn Khuất Thân, phụ thân của người.

Hàn Tử Kỳ đứng phắt lên, trở mắt nhìn lão nhân. Chàng đi tìm phụ thân đã lâu rồi mà chưa tìm ra tung tích. Nay lão nhân bảo là phụ thân chàng ký thác chuyện gì đó cho lão. Dĩ nhiên là lão biết hiện nay phụ thân chàng đang ở nơi đâu.

Lão nhân phất tay:

- Tiểu tử hãy ngồi xuống, chuyện hãy còn dài. Người không nên nóng lòng, lần lượt lão phu sẽ nói cho người nghe.

Biết mình vừa thất thố, Hàn Tử Kỳ lẳng lặng ngồi xuống giường đá.

Chàng hỏi lão nhân:

- Thưa lão tiên bối, phụ thân của tại hạ ký thác chuyện gì?

Lão nhân trầm giọng:

- Phụ thân người ký thác cho người phải đi giết một người.

Hàn Tử Kỳ giật mình:

- Phụ thân của tại hạ bảo đi giết ai vậy?

Ánh mắt lão nhân chớp ngời trông phát khiếp:

- Ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ. Tiểu tử đã nghe rõ rồi chưa?

Hàn Tử Kỳ sửng sốt:

- Lão tiên bối, ả Ngọc Diện Ma Cơ đã làm gì đắc tội với phụ thân của tại hạ?

Lão nhân nghiêng răng như chính lão đã chất chứa hận thù từ lâu lắm.

- Chính ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cùng lão Bắc Khuyết Thần Ma đầu độc phụ thân người bằng Tàn Chi Tán Cốt đến tàn phế thân thể, sai bọn tại hạ bỏ vào cách rừng già. Nhờ có một vị bằng hữu cứu thoát nên phụ thân người bảo người phải đi giết ả và lão Bắc Khuyết Thần Ma để trả thù rửa hận.

Giọng nói của lão nhân rất trịnh trọng, âm thanh như chất chứa căm hờn từ lâu, xem qua không có một chút nào giả dối.

Đôi mắt Hàn Tử Kỳ tròn xoe. Chàng hiểu lời nói của lão nhân rất thành thật. Hàn Tử Kỳ nhớ lại lúc thoát khỏi bát Môn Kim Toả Trận của hai lão Chí Thiên và Huyền Thông, chàng và Đào Diên Hoà Thượng chạy rớt một ngọn núi. Lão hoà thượng có kế cho chàng nghe ngày trước phụ thân chàng vì say mê sắc đẹp mê hồn của một ả mỹ nhân mà phải rời bỏ Hàn Sơn Trang, bỏ luôn cả mẫu thân chàng, đi lập tổ uyên ương, sau đó bị ả dùng kịch độc tàn phá thân thể, sau đó ả sai bọn thuộc hạ ném vào cánh rừng, nhưng không nói tới danh tánh của ả và chàng cũng quên hỏi thủ phạm là ai, và ả danh hiệu là gì, nay rõ ra mới biết hung thủ hại phụ thân chàng lại chính là ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão đại ma đầu Bắc huyết Thần ma, hai tên sư cừu từ lâu chàng cần phải giết.

Năm xưa nghĩa phụ chàng Thiên Tàn Quái Tẩu cũng chỉ vì say mê sắc đẹp mê hồn của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nên đã bị ả thông đồng với lão quỷ Bắc huyết Thần ma chặt đứt một chân cũng bỏ trong cánh rừng già, gần đây lại sai bọn sứ giả Luân Hồi giáo đến Thiên Tàn phủ giết chết nghĩa phụ chàng một cách vô cùng thảm khốc, mối hận thù này mãi mãi đến nay chàng chưa trả được, giờ lại tới phụ thân chàng cũng bị ả hãm hại. Hàn Tử Kỳ nghe dòng máu hận thù trong trái tim chàng sôi lên sùng sục, nắm chặt hai bàn tay, trợn mắt hét:

- Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, ta sẽ mò lấy tim gan người báo thù cho thân phụ, nhất định nay mai ta sẽ tới tông đàn Luân Hồi giáo tìm người.

Thái độ Hàn Tử Kỳ rất cương quyết, dùng cảm chứng tỏ chàng sẽ không sai lời.

Lão nhân tóc bạc gục gặt tỏ vẻ hài lòng về sự quyết tâm của Hàn Tử Kỳ.

Lão trở lại giọng trầm trầm:

- Tiểu tử còn một chuyện nữa lão phu cần nói với người kéo sau này chẳng còn cơ hội nào nữa.

Hàn Tử Kỳ trấn tĩnh lại:

- Còn chuyện gì xin lão tiên bối nói cho tại hạ được biết. Tại hạ đang cung kính lắng tai nghe.

Lão nhân tóc bạc cất giọng trầm trầm:

- Tiểu tử, Hàn Khuất Thân có lời trối trăn cuối cùng bảo người hãy nói lại với Tố Thần Phi nương tử rằng lão sẽ lấy cái chết tạ lỗi cùng nàng về chuyện lầm lỗi năm xưa, đã làm cho nàng đau buồn. Người hãy nhớ ghi và nói lại với nàng đừng quên lời trối trăn của phụ thân người.

Nghe lão nhân tóc bạc nói hai chữ “trối trăn”, Hàn Tử Kỳ hốt hoảng, rúng tận đáy lòng, mồ hôi lạnh tháo ra ướt đầm mình, ngực nặng như treo đá.

Chàng hấp tấp:

- Lão tiên bối, hiện nay phụ thân tại hạ đang ở nơi nào, xin lão tiên bối cho tại hạ được biết, trọn đời này chẳng dám quên ơn.

Ánh mắt lão nhân lay động mấy lần, lão nửa muốn nói, nửa lại không, hình như trong lòng lão đang có một điều gì trắc ẩn.

Không nghe lão nhân tóc bạc đáp lời, Hàn Tử Kỳ lặp lại:

- Lão tiên bối, hiện giờ phụ thân của tại hạ đang ở đâu, xin lão tiên bối gia ân nói cho tại hạ được biết, tại hạ đang nóng lòng gặp lại phụ thân.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Phụ Tử Thâm Tình

Lão nhân tóc bạc nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt u buồn, lão buông tiếng thở nhẹ:

L

- Thực lòng lão phu cũng muốn nói cho tiểu tử được biết, nhưng phụ thân người đã dặn dò ta bao giờ lão sắp chết hãy nói cho người hay lão đang ở nơi nào và có lời di chúc cho người nữa. Người sẽ tới đó mai táng lão.

Hàn Tử Kỳ suýt phải ngất đi, cắn chặt vành môi dưới lại, nước mắt đoanh tròn, không còn có thể mở miệng thốt ra một lời nào nữa.

Hàn Tử Kỳ hiểu ngay phụ thân chàng sắp chết, hoặc kịch độc trong người phát tác, hoặc cơn bệnh đã tới lúc trầm kha, chàng muốn khẩn cấp gặp phụ thân xem còn có phương cách nào chữa trị được nữa hay không, nhưng lão nhân tóc bạc không chịu tiết lộ nơi ẩn trú của phụ thân, bây giờ chàng biết phải làm sao tìm gặp.

Hàn Tử Kỳ ngồi yên lặng bật đi, nghẹn ngào trào lên cổ họng, khóa chặt miệng chàng.

Lão nhân tóc bạc cũng im đi, nhìn Hàn Tử Kỳ như thương hại xót xa cho chàng tuổi hãy còn trẻ lại gặp cảnh ngộ quá đau lòng, không lối thoát.

Ánh lửa đăng kia cháy bập bùng, soi chập chờn hai gương mặt âu sầu một trẻ, một già trong hang động âm thầm càng tăng thêm vẻ thê lương bi đát.

Mãi thật lâu, Hàn Tử Kỳ nuốt trôi nghẹn ngào lại phần nào sự bình tâm. Sức nhớ ra một điều, từ nãy chàng đã quên không hỏi lão nhân tóc bạc:

- Tại hạ mạo muội xin được hỏi cao danh của lão tiên bối là gì, xin lão tiên bối nói cho tại hạ được biết, để dễ xưng hô!

Đang ngồi trầm tư, chợt nghe Hàn Tử Kỳ hỏi, lão nhân tóc bạc giật mình trở về thực tế.

Lão đáp trong phút giây do dự:

- Lão phu tên gọi Đoạn tình lão nhân, tiểu tử hãy gọi ta như thế.

Hàn Tử Kỳ trở mắt:

- Lão tiên bối, đây là một biệt danh còn...

Nhưng chàng vụt im đi không tiếp lời. Chàng muốn hỏi lão nhân tóc bạc tại sao lại có danh hiệu Đoạn tình lão nhân kỳ quái như vậy, nhưng không dám hỏi vì sợ mang tội bất kính đối với một vị tiên bối lại là bằng hữu của phụ thân chàng.

Lão nhân tóc bạc hiểu ý Hàn Tử Kỳ, tiếp lời:

- Tiểu tử lạ lùng lắm phải không, lão phu có uẩn khúc nên tự đặt cho mình cái tên kỳ quái đó, người không nên thắc mắc chuyện nhỏ nhặt đó làm chi.

Hàn Tử Kỳ sợ hãi:

- Tại hạ đâu dám bất kính với lão tiên bối, chỉ vì tại hạ ngạc nhiên một chút thôi. Xin lão tiên bối thứ tha cho.

Lão nhân tóc bạc lắc đầu:

- Người không có lỗi làm gì cả. Sự thực bất cứ là ai nghe qua cái tên quái gở của lão phu cũng đều cho là kỳ lạ, đừng nói là người không ngạc nhiên sao được. Người không cần phải quan tâm làm chi điều tiểu tiết đó nữa cho bận lòng.

Lão nhân tóc bạc chuyển sang chuyện khác:

- Tiểu tử! Lão phu biết võ công của người rất cao thâm, có thể đối đầu với bất cứ cao thủ nào trên giang hồ, nhưng công lực của ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cũng chẳng vừa, ngoài ra còn có các loại ma độc, cổ phong Tan Chi Tán Cốt, Mê Hồn Ngự Hương và nhất là Hoán Thân Ma Pháp, kẻ nào trúng nhằm dù cho đó là bậc đại kỳ nhân cũng bị đổi xác thay hồn. Ắ cho bọn giáo đồ rải khắp nơi từ Luân Hồi cung đến Luân Hồi điện. Người muốn gặp ả không phải là một chuyện dễ dàng. Người ở lại đây ba hôm, lão phu sẽ truyền cho người thân pháp gọi là Ảo Âm Phiêu Hình Bộ Pháp, khi sử dụng ẩn hình như loài ma mị không có một thứ nhờn lực tinh vi nào phát giác ra nổi, dùng chiêu này người sẽ dễ dàng lọt vào Luân Hồi cung, hoặc Luân Hồi điện gặp ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ. Người chỉ giết ả và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma là đủ rồi, đừng lạm sát quá nhiều sẽ mang tội với đất trời, và đặc tội cùng đồng đạo võ lâm, gây phiền toái cho người ở sau này không ít. Sáng mai thức dậy ta sẽ truyền khẩu quyết và chỉ cách luyện chiêu cho người, chỉ nội trong ba ngày người sẽ luyện thành.

Hàn Tử Kỳ ấp úng:

- Lão tiên bối, giữa lão tiên bối và tại hạ...

Lão nhân tóc bạc phất cánh tay áo rộng cắt ngang câu nói của Hàn Tử Kỳ. Lão chỉnh sắc diện:

- Người không được chối từ, bởi đây là lời dặn dò của phụ thân người, bảo lão phu truyền lại cho người chiêu thức “Áo Âm Phiêu Hình Bộ Pháp” để người phòng thân khi nguy biến bị một số đông kẻ thù bao vây, người sử dụng nó sẽ thoát thân một cách rất dễ dàng khỏi cần sát hại quá nhiều người mà bất lợi cho người. Người nghe rõ rồi chứ?

Hàn Tử Kỳ không còn cách nào chối từ được liền chấp tay cung kính:

- Tạt hạ xin bái mạng lão tiên bối.

Vù!

Từ ngoài cửa hang động, con chim Anh Vũ bay vút vào đậu lên vai lão nhân tóc bạc, mỏ ngậm một chùm trái cây chẳng hiểu đó là loại gì.

Lão nhân tóc bạc gỡ chùm trái cây nơi mỏ con chim Anh Vũ, cười nói với Hàn Tử Kỳ:

- Con linh diệu này rất khôn ngoan, lại chí thảo, mỗi khi nó vào rừng tìm trái cây ăn, lúc trở về đều có mang một chùm như thế này cho lão phu. Tiểu tử hãy ăn đi, trái cây này tên gọi là nhu quả.

Lão nhân tóc bạc chia nửa phần trái cây chín mọng trao cho Hàn Tử Kỳ, còn lại lão nhặt từng trái cho vào miệng nhai ăn thật ngon lành.

Hàn Tử Kỳ ăn nhu quả, vừa nhìn con chim Anh Vũ, dùng lời châm chọc:

- Lúc này nàng làm cho ta bặt vía xiêu hồn, bây giờ nàng lại mang nhu quả cho ta ăn.

Ta không cảm tạ nàng đâu.

Con chim Anh Vũ ngó Hàn Tử Kỳ, chỏ mỏ:

- Người giết ta! Người giết ta!

Vù! Nó bay vút ra ngoài cửa hang động, biến mất giữa màn đêm.

Lão nhân tóc bạc cất tiếng cười ha hả:

- Tiểu tử, nó biết nghe tiếng người đấy. Người nói gì sau này nó nói lại giống như người.

Không sai một tiếng nào cả.

Ăn hết nửa chùm nhu quả, lão nhân tóc bạc nói:

- Tiểu tử! Người hãy ở lại đây mấy ngày luyện chiêu “Ảo ảnh phiêu hình bộ pháp” cho thuần thục rồi sẽ ra đi. Những ngày ở đây, lúc nào nhàn rỗi người hãy vào trong rừng bắt vài con thú đem về nấu nướng cho lão phu và người cùng ăn. Đã lâu lắm rồi ta không được thưởng thức món thịt rừng, từ trước đến nay ở trong hang động này chỉ nhờ con Anh Vũ dẫn dụ một gã tiều phu vào đây, thỉnh thoảng ta nhờ gã ra thị trấn mua lương thực, nhưng chỉ toàn là thứ lương khô tạm dùng bữa qua ngày.

Hàn Tử Kỳ xúc động:

- Lão tiên bối hãy an tâm. Sáng mai tại hạ sẽ vào rừng bắt vài con nai lớn mang về, một số ít ăn tươi, còn lại phơi khô cho lão tiên bối rồi tại hạ mới lên đường.

Nhìn ra ngoài cửa hang động, vành trăng khuyết soi ánh sáng lờ mờ, lão nhân tóc bạc nói với Hàn Tử Kỳ:

- Tiểu tử, giờ này đã khuya rồi, người hãy tự nhiên nằm xuống đó nghỉ ngơi, lão phu sẽ nằm đây dưỡng thần trong chốc lát.

Nói xong lão nhân tóc bạc nằm ngay xuống chiếc giường đá. Hàn Tử Kỳ không chút khách sáo cũng nằm theo...

Sáng ra Hàn Tử Kỳ thức giấc ngồi lên đã trông thấy lão nhân tóc bạc ngồi tịnh tọa chỗ cũ từ bao giờ.

Lão nhân tóc bạc đọc câu khẩu quyết và chỉ cách luyện chiêu “Ảo ảnh phiêu hình bộ pháp” cho Hàn Tử Kỳ rất tỉ mỉ, kỹ càng như vị sư phụ đối với một đệ tử ưu ái nhất.

Hàn Tử Kỳ nghe lão nhân tóc bạc chỉ dạy ba lần đã thuộc lòng câu khẩu quyết, và thấu đáo cách luyện chiêu. Chàng nghĩ thầm quả đây là một thân pháp kỳ diệu, quái dị chưa từng thấy trên chốn giang hồ, khác xa thân pháp “Nguy nguy cấp cấp” của mẫu thân Tố Thần Phi đã truyền dạy cho chàng năm xưa.

Truyền dạy tuyệt chiêu “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp” cho Hàn Tử Kỳ, lão nhân tóc bạc vẫn ngồi yên tại chỗ trên chiếc giường đã nhắm mắt lại dưỡng thần.

Hàn Tử Kỳ rời khỏi hang động vào rừng săn một lúc bắt được một con nai to. Chàng mang về xẻ thịt, nấu hai món bưng lên cho lão nhân tóc bạc và chàng cùng dùng bữa, cung kính như một môn đồ đối với sư phụ.

Mỗi ngày dọn ra hai bữa ăn, đến chiều Hàn Tử Kỳ mới ra ngoài chọn một chỗ trống trong rừng luyện chiêu “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp” mãi tới khuya chàng mới trở vào trong hang động nghỉ ngơi.

Ba ngày Hàn Tử Kỳ luyện tập, con chim Anh Vũ đi theo chàng đứng trên cành cây gần đó nhìn chàng múa may, quay cuồng, nó gật chiếc đầu xem ra rất thích thú.

Thời gian này, lão nhân tóc bạc vẫn ngồi nguyên trên chiếc giường đá, gương mặt trầm tư không nói ra một lời nào, hình như lão nhân đang nghĩ ngợi một điều gì rất quan trọng.

Hàn Tử Kỳ trông thấy cử chỉ lạ lùng của lão nhân tóc bạc, mấy lần muốn hỏi rồi lại thôi vì sợ có điều thất thổ đối với một vị tiên bối đáng kính.

Sang ngày thứ tư Hàn Tử Kỳ đã luyện thuần thục chiêu “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp”.

Chàng nhận ra chiêu thức này vô cùng ảo diệu, sử dụng giống như một bóng ma không trông thấy hình dáng rõ ràng.

Trong bữa ăn chiều, lão nhân tóc bạc hỏi Hàn Tử Kỳ:

- Tiểu tử! Người luyện chiêu “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp” đến nay tới đâu rồi?

Hàn Tử Kỳ cung kính:

- Đa tạ lão tiên bối. Tại hạ luyện chiêu “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp” đã xong, quả là một thân pháp vô cùng kỳ diệu đúng như lời lão tiên bối đã dạy bảo, khi thi triển không có một nhỡn lực tinh vi nào trông thấy kịp.

Lão nhân tóc bạc gật gù:

- Tốt lắm! Như thế từ nay người có thể tới Luân Hồi giáo trả thù cho phụ thân người được rồi, nhưng phải còn một chí bảo khác mới giải trừ ma khí “Hoán thần ma pháp” mới có thể lọt vào Luân Hồi điện hỏi tội á dâm dục Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ được. Bằng không cũng bị trúng nhằm ma pháp đó, đổi xác thay hồn như các cao thủ khác từ bấy lâu nay.

Hàn Tử Kỳ chăm chú:

- Lão tiên bối, chí bảo gì giải trừ được ma khí “Hoán thần ma pháp”?

Lão nhân tóc bạc chậm rãi:

- Chí bảo đó tên là “Định tâm thần châu”, lão phu được biết nó là một viên ngọc to bằng quả trứng, chiếu diệu muôn màu, khi cầm nó vận công vào sẽ phát ra một chùm ánh sáng, ánh sáng tới đâu ma khí “Hoán thần ma pháp” tan mất tới đó, người trúng độc sẽ tỉnh lại như xưa.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tuyệt Mệnh Thư

Hàn Tử Kỳ hỏi dồn:

H

- Thừa lão tiên bối, viên ngọc “Định tâm thần châu” hiện nay ở nơi nào?

Lão nhân tóc bạc trầm giọng:

- Viên ngọc “Định tâm thần châu” hiện nay ở trong Phù ảnh cung, trong dãy núi Ma Lãnh Sơn, thuộc vùng đất Thổ phần ngoài quan ngoại.

Chợt nhớ lại cách nay hơn hai ba năm, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo tới Hàn Sơn Trang bắt buộc chàng giao nộp bản đồ Phù ảnh cung, chàng cự tuyệt nên bị bọn chúng đánh rơi xuống dòng suối suýt nữa đã mất mạng, trong khi bản đồ đó đã thất lạc từ lúc phụ thân chàng biệt tích. Chàng đi tìm mãi đến nay chẳng rõ vật đó đang ở nơi nào. Hàn Tử Kỳ thất vọng:

- Thừa lão tiên bối, tại hạ được biết muốn tìm “Định tâm thần châu” phải có bản đồ chỉ vẽ rõ ràng mới tìm ra được, bản đồ đó bị thất lạc từ lúc phụ thân tại hạ ra đi, cho tới bây giờ tung tích vẫn bặt vô âm tín.

Lão nhân tóc bạc khuyến khích:

- Tất cả đều do sự chí thành, chí hiếu, tấm lòng hiếu đạo của người chắc phải tới cao xanh, rồi đây sẽ có ngày người tìm được bản đồ Phù ảnh cung, lão phu có lời khuyên người chớ nên thối chí ngã lòng.

Hàn Tử Kỳ bưng tỉnh:

- Tại hạ xin vâng theo lời chỉ dạy của lão tiên bối, tại hạ nhất định phải đi tìm cho bằng được bản đồ Phù ảnh cung, lấy viên ngọc “Định tâm thần châu”, đến Luân Hồi giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ báo thù cho gia phụ.

Lão nhân tóc bạc mỉm cười tỏ sự hài lòng:

- Tiểu tử! Người quả là một trang thiếu niên can trường, đờm khí, lão phu có lời khen người đó.

Bỗng lão nhân tóc bạc xoay sang chuyện khác:

- Tiểu tử! Mấy năm trước đây có một vị bằng hữu vong niên ghé hang động này viếng thăm lão phu tặng một bình rượu lớn, tên gọi Hồng đào tửu, thuộc loại rượu ngon nhất ở tận Bồng tiên đảo, ta chưa uống một giọt nào, hãy còn cất phía dưới chiếc giường này. Sáng mai ngươi đã lên đường rồi, bây giờ ta cùng ngươi uống cạn bình rượu đó gọi là tiễn đưa ngươi lần chót, chắc không còn dịp nào uống nữa đâu. Ngươi không nên chối từ sẽ phụ lòng ta.

Hàn Tử Kỳ chưa kịp mở lời lão nhân tóc bạc đã thò tay xuống gầm giường lôi ra một bình rượu lớn, ước lượng có tới mười cân.

Hàn Tử Kỳ rất ngạc nhiên trước những lời lạ lùng của lão nhân tóc bạc. Ba ngày qua lão nhân đã nói với chàng những lời gở này mấy lần rồi kể từ đêm chàng vào hang động này gặp lão do con chim Anh Vũ phỉnh lừa chàng.

Tại sao lão nhân tóc bạc nói chàng không còn dịp nào uống rượu với lão nữa.

Hàn Tử Kỳ nghe trong lòng lằng lằng khôn tả, chỉ nhìn lão nhân tóc bạc mà chẳng có lời nào, cứ nghĩ ngợi miên man nhưng tìm không ra lẽ.

Lão nhân tóc bạc bình thân cầm bình rót ra hai chén rượu đầy, trao cho Hàn Tử Kỳ một chén, trịnh trọng:

- Tiểu tử! Ngươi hãy cạn chén rượu này, chén rượu lão phu chúc ngươi sẽ tìm ra bản đồ Phù ảnh cung, đi lấy viên ngọc “Định tâm thần châu”.

Không đợi Hàn Tử Kỳ đáp ứng, lão nhân tóc bạc bưng chén rượu lên uống cạn.

Hàn Tử Kỳ đâu dám chần chừ vì sợ bất kính với lão nhân tóc bạc, liền cạn chén rượu của chàng.

Lão nhân tóc bạc lại rót tiếp hai chén rượu thật đầy, nhìn Hàn Tử Kỳ:

- Chén rượu thứ hai này lão phu chúc ngươi giết được ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma báo thù cho phụ thân ngươi.

Cũng như lần trước, không đợi Hàn Tử Kỳ trả lời, lão nhân tóc bạc uống cạn chén rượu thứ hai.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Lão tiên bối này đối với phụ thân ta một dạ chí thành, lúc nào cũng quan tâm đến mỗi tử thù của phụ thân, ta không nên khinh suất sẽ mang tội bất kính.

Chàng liền uống chén rượu thứ hai, bây giờ chàng mới nghe mùi vị thơm ngon lạ lùng, khác hẳn với tất cả các loại rượu ngon chàng đã uống từ trước tới nay.

Lão nhân tóc bạc rót thêm hai chén rượu thứ ba, cất giọng như cảm kích:

- Tiểu tử hãy cạn chén thứ ba này, bao giờ gặp lại Tố Thần Phi nương tử người hãy nói lại với nàng là phụ thân người lấy cái chết tạ lỗi cùng nàng. Người hãy ghi nhớ đừng sơ sót.

Lão nhân tóc bạc liền cầm chén, sắc diện bỗng nhiên trầm lặng khác thường.

Hàn Tử Kỳ vô cùng kinh ngạc trước cử chỉ kỳ dị của lão nhân tóc bạc, uống cạn chén rượu thứ ba.

Từ đó một già một trẻ, chén tạc chén thù mãi cho tới khi ngoài trời quá khuya, bình rượu cũng vừa cạn. Hàn Tử Kỳ say khướt, ngã nằm trên chiếc giường đá ngủ say chẳng còn hay biết một điều gì nữa cả.

Đến khi Hàn Tử Kỳ tỉnh rượu, thức giấc, ngồi lên hắt ra mùi rượu còn say nồng, đưa mắt nhìn ra cửa hang động thấy trời đã sáng hẳn tự bao giờ, ánh nắng đầu tiên ấm áp dội vào đuổi khí lạnh từ trong vách đá toát ra.

Nhìn lại trên giường đá không thấy lão nhân tóc bạc, chỗ lão ngủ cùng chàng ba đêm rồi.

Hàn Tử Kỳ bước xuống đất, đảo mắt tìm quanh hang động.

Hàn Tử Kỳ cất tiếng gọi:

- Lão tiên bối! Lão tiên bối!

Tiếng gọi của chàng tạt vào vách động ù ù, không nghe có tiếng đáp lại của lão nhân tóc bạc.

Hàn Tử Kỳ cất tiếng gọi to hơn trước:

- Lão tiên bối! Lão tiên bối!

Trong ngoài hang động vẫn im lìm, không nghe tiếng trả lời của lão nhân tóc bạc.

Hàn Tử Kỳ khẽ thầm:

- Ồ... Có lẽ lão tiên bối ra ngoài kia nhặt củi khô, hay luyện tập võ công nên không nghe tiếng gọi. Ta hãy ra đó gặp lão tiên bối già từ cho sớm, trước nhất đi tìm phụ thân xem ở nơi nào, đang mang chứng bệnh gì, ta sẽ dùng thần đan của nghĩa phụ chữa trị, chờ khi lành bệnh ta lại đi tìm mẫu thân xem ý tứ thế nào rồi sẽ liệu toan.

Hàn Tử Kỳ đi nhanh ra ngoài cửa hang động, đảo mắt nhìn quanh trong rừng kiếm tìm một lúc không thấy lão nhân tóc bạc ở nơi đâu cả. Chàng cất tiếng gọi to hơn nữa:

- Lão tiên bối! Lão tiên bối!

Trong rừng im phăng phắc, ngoài tiếng gió khuya chạm cành lá rì rào không nghe một tiếng động tịnh.

Lão nhân tóc bạc ở đâu sao không thấy, con chim Anh Vũ cũng biệt tăm. Quả thật lạ lùng.

Trong lòng phát sinh nghi hoặc đã có chuyện gì bất thường xảy ra trong đêm qua, Hàn Tử Kỳ tiến tới bụi rậm. Con Xích Long Câu trông thấy chàng cất tiếng hí vang lừng, rồi lại cúi đầu xuống gặm cỏ.

Con Xích Long Câu còn đây, cũng chẳng thấy dấu vết nào khả nghi có kẻ tới đây quấy phá, nhưng tại sao không thấy lão nhân tóc bạc.

Dù vậy, Hàn Tử Kỳ vẫn bồi hồi lo sợ cho sự mất tích của lão nhân và con chim Anh Vũ.

Chàng bước vào trong rừng sục sạo, kiếm tìm một lúc rất lâu cũng không phát giác ra lão nhân tóc bạc và con linh điểu.

Bấy giờ Hàn Tử Kỳ đâm ra sợ hãi thực sự, nghi chắc đã có chuyện gì xảy đến cho lão nhân tóc bạc và con chim Anh Vũ chứ chẳng không.

Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Có lẽ trong đêm qua bốn giáo đồ Luân Hồi đã vào hang động bắt lão tiên bối đi rồi chẳng?

Rồi chàng tự đáp:

- Không đúng, nếu bọn giáo đồ Luân Hồi tới đây bắt lão đi tại sao bọn chúng không giết ta, đang lúc ta ngủ say như chết.

Hàn Tử Kỳ trở vào đứng gần cửa hang động, đảo mắt nhìn quanh. Nửa thời thần trôi qua, đó đây vắng bật không thấy bóng dáng lão nhân tóc bạc và con chim Anh Vũ.

Chuyện gì đã xảy ra ly kỳ đến thế này?

Hàn Tử Kỳ ngơ ngác không hiểu gì cả, chỉ đảo mắt tìm kiếm khắp nơi trong rừng.

Bỗng nghe có tiếng khóc ở trong động. Tiếng khóc của một cô gái. Âm thanh trong trẻo giống hệt con chim Anh Vũ trong đêm đã phình gạt chàng đuổi theo vào trong hang động này gặp lão nhân tóc bạc.

Rõ ràng đó là tiếng khóc của con chim Anh Vũ, chẳng còn hoài nghi gì nữa.

Con chim Anh Vũ khóc chuyện gì, nó lại bày ra trò quỷ quái lừa gạt chàng thêm một lần nữa chẳng?

Hàn Tử Kỳ quay mình đi vào trong để xem có chuyện gì mà con chim Anh Vũ lại khóc.

Vừa đi trong lòng Hàn Tử Kỳ nghe hồi hộp khác thường, linh giác như cho chàng biết trước có điều

không lạnh đã xảy ra từ đêm qua.

Lọt qua cánh cửa vách đá chắn ngang phía sau cùng hang động, Hàn Tử Kỳ ngừng lại đưa mắt nhìn.

Chàng đã phải kêu lên một tiếng kinh hãi, trở to hai mắt nhìn kỹ.

Trên phản đá bằng phẳng, lão nhân tóc bạc nằm im lìm không thấy động tịnh, hai tay buông xuôi, phía dưới vạt áo trường xám phủ kín không thấy hai chân.

Con chim Anh Vũ đứng trước đầu lão nhân tóc bạc cất tiếng khóc. Tiếng khóc nghe thật bi ai, không khác nào ả con gái khóc phu quân vừa chết.

Hàn Tử Kỳ rúng động cả tâm can lao vút tới phiến đá nhìn lão nhân tóc bạc.

Mặt mũi lão nhân tóc bạc tái xanh, hai mắt nhắm nghiền như đã chết từ lâu.

Hàn Tử Kỳ rất đổi kinh hoàng, đưa tay sờ vào mũi lão nhân tóc bạc không còn nghe thở nữa. Sợ vào ngực trái tim đã ngừng đập tự bao giờ.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Trời! Lão tiên bối đã chết.

Hàn Tử Kỳ đứng chết lặng nhìn thi hài bất động của lão nhân tóc bạc.

Đêm qua lão nhân còn chén thù chén tạc với chàng, lại chúc chàng thành công trong việc quan ngoại tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” và giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cùng lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma trả thù cho phụ thân chàng, giờ đây bỗng chốc hóa ra người thiên cổ, còn đâu để sau này chàng đền đáp cái ơn truyền dạy chiêu “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp”, tuy chàng chưa nói ra với lão nhân nhưng trong thâm tâm chàng đã dự tính điều này.

Nhưng ai đã giết lão nhân, tại sao bọn chúng giết lão nhân mà không giết chàng, trong khi chàng ngủ say như chết? Hàn Tử Kỳ tự hỏi mấy lần như vậy.

Nhớ lại những lời nói của lão nhân khi cùng uống rượu trong đêm qua, rõ ràng lão nhân đã trởi trần với chính chàng trước khi lìa bỏ cõi dương trần.

Nhưng tại sao lão nhân tóc bạc lại trởi trần với chàng và chết một cách đột như thế này?

Hàn Tử Kỳ khẽ thầm:

- Ta hãy xem xét trên mình lão tiên bối coi có dấu vết gì không.

Hàn Tử Kỳ cúi xuống nhìn kỹ trên gương mặt lão nhân, thấy màu da đã tím bầm, vạch áo xem nơi ngực có mấy vết đen sì như nước đọng khô lại quầng thâm một vùng, Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu lên:

- Lão tiên bối uống kịch độc tự sát.

Chàng buông tiếng thở mạnh:

- Lạ thật, tại sao lão tiên bối lại tự sát khi ta vừa tới hang động này? Chuyện này không hiểu có điều gì liên hệ với ta hay không?

Hàn Tử Kỳ đứng yên suy nghĩ mãi một lúc thật lâu cũng chưa tìm được một câu giải đáp nào cho ổn thỏa.

Hàn Tử Kỳ ngần ngợ chưa biết phải giải quyết cách nào trong cảnh ngộ hiện giờ.

Vù.

Con chim Anh Vũ kêu lên một tiếng bi thương bay tuốt ra ngoài hang động.

Trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc, Hàn Tử Kỳ nói như để một mình nghe:

- Trường hợp này ta chỉ còn một cách duy nhất là hãy mai táng lão tiên bối đắp thành ngôi mộ cho linh hồn ấm áp rồi sẽ lên đường chứ đâu còn cách nào hơn được nữa.

Nói xong Hàn Tử Kỳ định bước sang vách hang động bên trái có khoảng đất cao ráo, bỗng dừng lại vì vừa nhận ra trong bàn tay lão nhân tóc bạc có một món vật màu trắng.

Hàn Tử Kỳ chú mắt nhìn kỹ cho rõ lại, có một mảnh giấy xếp lại làm hai.

Chàng vội vả gỡ bàn tay lão nhân tóc bạc lấy mảnh giấy trắng ra xem, thấy đó là một lá thư.

Lá thư lão nhân viết gởi cho ai trước khi uống kịch độc tự sát?

Hàn Tử Kỳ mở lá thư ra xem. Năm chữ đầu tiên đập mạnh vào mắt chàng.

“Hàn Tử Kỳ hài tử”.

Đôi mắt tròn xoe, Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu lên:

-Ồ! Sao lại thế này, chẳng lẽ lão tiên bối...

Mồ hôi lạnh tháo ra ướt đầm mình, Hàn Tử Kỳ không dám nghĩ có chuyện đau thương tan tóc đó. Một chuyện chàng đã phập phồng lo sợ từ lâu.

Tay cầm lá thư run run, Hàn Tử Kỳ đọc trong khi trái tim đập mạnh:

“Ta viết lá tuyệt mệnh thư này để lại cho con trước khi vĩnh biệt cõi đời, lòng ta vô cùng đau đớn...”.

Hàn Tử Kỳ ném lá tuyệt mệnh thư hét lớn:

- Trời ơi! Phụ thân...

Chàng phóng lên phản đá ôm lấy thi hài Hàn Khuất Thân, phụ thân của chàng.

Cả một bầu trời tối sầm lại trước mắt Hàn Tử Kỳ, mặt đất chùng như sụp xuống.

Nước mắt trào ra như suối, Hàn Tử Kỳ đắm chìm trong bể đau thương, tan tóc...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Cả Đất Trời Sụp Đổ

Hy vọng phụ thân trùng phùng đến đây đã tan thành mây khói, suốt nửa năm qua, Hàn Tử Kỳ đã khổ công đi tìm phụ thân, nay kết quả vô cùng thâm thảm. Quả nhiên trời đất đã phụ lòng người.

H

Thời gian như đọng lại, không gian như ngừng hẳn, trong hang động chỉ còn có hai người, trong thảm cảnh thê lương.

Không biết bao lâu Hàn Tử Kỳ thoi khóc buông thi hài Hàn Khuất Thân ra.

Chàng nhìn lại, trông thấy Hàn Khuất Thân cụt hết hai chân, chỉ vì mấy ngày rồi phụ thân chàng ngồi một chỗ, vạt áo trường xám che khuất và chàng vô ý không lưu tâm tới điều này.

Hai chân phụ thân bị chặt cụt, chắc chắn do bàn tay của ả Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma chứ chẳng còn ai nữa.

Hàn Tử Kỳ hồi tưởng lại đêm qua khi ngồi uống rượu với chàng, phụ thân chàng có nói mấy câu lời mờ tối nghĩa:

“Tiểu tử, sáng mai người đi rồi, bây giờ ta và người hãy uống cạn bình rượu này gọi là tiễn đưa người lần chót, chắc không còn dịp nào uống nữa đâu.”.

Và:

“Tiểu tử người hãy uống cạn chén rượu thứ ba, bao giờ gặp lại Tổ Thần Phi nương tử, người hãy nói phụ thân người sẽ lấy cái chết tạ lỗi cùng nàng. Người nên nhớ ghi đừng sai sót.”.

Hàn Tử Kỳ nghĩ đó là câu nói bằng lời, nào ngờ lại là lời nói trời trần của phụ thân chàng trước khi vĩnh biệt. Chàng quá ngu xuẩn tối tăm không hiểu ra điều đó.

Hàn Tử Kỳ vô cùng hối hận, hai dòng nước mắt lại trào ra như suối. Giá nếu mấy ngày qua chàng lưu tâm có thể chàng đã ngăn chặn không cho phụ thân tự sát và giờ đây phụ tử đã trùng phùng. Quả nhiên đây là định mệnh đã an bài, lòng người không muốn cũng không xong.

Đưa tay lau nước mắt, Hàn Tử Kỳ cúi xuống nhặt lá tuyết mệnh thư đọc tiếp:

Mười mấy năm trời ta không gặp mặt con và mẫu thân con, chỉ vì ta đã làm một chuyện lỗi lầm không sao tha thứ được. Ta quá sĩ nhục không thể nào trở về Hàn Sơn Trang được nữa. Ta tự nguyện sẽ sống cô độc trong cái hang động âm u này để ăn năn sám hối trọn đời, quyết không bao giờ rời khỏi nơi đây một bước.

Đang lúc tuyệt vọng, đau buồn bất ngờ con tới đây, phụ tử được trùng phùng, còn gì vui sướng cho bằng phải không con?

Nhưng cái quá khứ như chớp ô nhục kia làm thế nào ta thứ tha cho ta được, ta cam đành bỏ lại con trẻ bơ vơ lạc lõng trên chốn giang hồ, vĩnh viễn ra đi, lòng ta bao nỗi.

Hàn Tử Kỳ ái tử, sau khi ta chết rồi, con hãy an táng ta trong hang động này, đừng đem hài cốt ta trở về Hàn Sơn Trang cho hồn ta thêm khổ hận. Sau đó con hãy thay ta giết ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma rửa sạch mối hận thù bao năm chônng chất trong lòng ta không một phút giây nào quên lãng. Những ngày qua ta làm mặt xa lạ với con cốt ý thư lỏng con xem con còn nghĩ tới phụ tử tình thâm hay không đó. Con đã hiểu rồi chứ? Ta biết võ công của con hiện nay đã đạt tới cõi siêu phàm, nhập hóa hiểm có cao thủ nào địch nổi. Nhưng như lời ta đã nói với con đêm trước, Luân Hồi cung, Luân Hồi điện của ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đầy rẫy ma độc, cổ phong:

Mê Hồn Ngự Hương, Tàn Chi Tán Cốt, Hủy Diện Độc Trùng, Hoàn Thân Ma Pháp và còn rất nhiều loại kịch độc tối thượng khác, bất cứ ai trúng nhằm hoặc chết tại chỗ, hoặc mang chứng bệnh cùi hủi, hay là đổi xác thay hồn, si si đại đại, mất hẳn cả thần trí con người, trở thành những tên sát thủ khát máu điên cuồng, rầm rập theo mệnh lệnh của ả giết người không biết gớm tay, nhưng trung thành với ả cho đến khi hơi thở cuối cùng vẫn chưa biết hồi âm.

Hiện nay, muốn xâm nhập Luân Hồi cung và Luân Hồi điện con phải có viên ngọc “Định tâm thần châu” mang theo trong mình mới có thể giải trừ được ma khí “Hoán thần ma pháp”, gặp ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ hỏi tội và giết ả. Viên ngọc “Định tâm thần châu” hiện giờ ở trong Phù ảnh cung ở núi Ma Lãnh Sơn thuộc vùng quan ngoại xứ Thổ phần. Bản đồ Phù ảnh cung ta cất giấu nơi hốc đá vách hang động bên cạnh thi hài ta, con hãy lục soát tìm lấy nó ra. Sau khi mai táng ta rồi, con hãy khẩn cấp tới đó, chậm trễ chỉ e sợ sẽ có biến cố, biết đâu ả dâm phụ hay tin tới Phù ảnh cung trước chiếm đoạt chí bảo, hoặc bọn cao thủ Hắc Bạch kéo theo hàng ngàn người đồng loạt kéo tới tranh đoạt chém giết lẫn nhau, tạo ra một kiếp vận sát khủng khiếp sẽ vô cùng tai hại, chính ta đã lo sợ điều đó từ lâu.

Hiềm vì hai chân ta không thể di chuyển được nên phải ở trong hang động này, chờn con nghĩa là con phải có viên chi bảo đó rồi sẽ tới Luân Hồi giáo. Chiêu thức “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp” ta truyền cho con chỉ dễ dàng qua mắt bọn giáo đồ Luân Hồi giáo, không có tác dụng gì với ma khí “Hoán thần ma pháp”. Mọi việc yên xong, con hãy đi tìm mẫu thân con, nói lại với người rằng ta lấy cái chết chuộc lại lỗi lầm năm xưa, giờ ta tự quyết chết đi để tạ lỗi cùng nàng, vì ta đã phản bội lời thề ước cùng nàng, không làm tròn đạo nghĩa phu thê. Phần con dù cho gặp cảnh ngộ nào, khắc nghiệt đến đâu cũng phải bảo trọng

lấy thân bởi dòng dõi họ Hàn chỉ duy nhất còn có một mình con đó, đừng để tuyệt diệt, sẽ đắc tội với các đấng tiền nhân, con hãy ghi nhớ lấy. Lời ta đã cạn, thôi ta đi đây.

Phụ thân Hàn Khuất Thân.

Hàn Tử Kỳ buông lá tuyệt mệnh thư phủ phục xuống thi hài Hàn Khuất Thân khóc thảm thiết. Chàng khóc đến máu hòa với nước mắt, mãi tới khi mặt trời đã lên cao vẫn chưa ngưng.

Bấy giờ trong hang động chỉ còn nghe tiếng khóc của Hàn Tử Kỳ và ngoài cánh rừng già tiếng gió rì rào, ngoài ra chẳng còn nghe động tịnh gì nữa, đến con Xích Long Câu cũng thôi gặm cỏ, đứng yên đưa cặp mắt rầu rầu nhìn về cửa hang động, con chim Anh Vũ đứng trên cành, thấp đầu cúi gục xuống, im lìm. Đó đây một màu tang tóc phủ trùm như đưa tiễn một linh hồn vừa mới ra đi.

Hàn Tử Kỳ khóc cho tới khi nước mắt đã cạn, tiếng khàn khàn mới chịu ngưng. Chàng đứng lên nhìn thi hài đã đổi ra màu xám xanh của Hàn Khuất Thân nghe tâm can xé nát, chàng không thể nào tưởng tượng được lại có ngày này, niềm hy vọng ôm ấp trong lòng từ bấy lâu nay đã tan thành mây khói.

Nhớ lại lời di chúc trong lá tuyệt mệnh thư của Hàn Khuất Thân, Hàn Tử Kỳ tìm chỗ mai táng. Trông thấy gần bên vách hang động có một khoảng đất khá cao ráo, chàng bước tới rút thanh Tử hư thần kiếm đào thành một cái huyệt sâu.

Hàn Tử Kỳ trở lên chiếc giường đá phía trước góp nhặt y phục và chiếc chăn đã rách, trở vào khâm liệm thi hài Hàn Khuất Thân cẩn thận, rồi đem lại đặt xuống cái huyệt sâu.

Chàng nhìn linh thể Hàn Khuất Thân lần cuối cùng, nước mắt:

- Phụ thân ơi, con xin vĩnh biệt...

Hai giọt lệ còn sót đọng trong khóe mắt Hàn Tử Kỳ rơi xuống huyệt. Hai giọt lệ hòa với máu tiễn đưa người thân yêu nhất ra đi. Hàn Tử Kỳ quá thương tâm đứng yên nhìn phụ thân nằm dưới huyệt như một kẻ vừa mất hồn, mãi thật lâu chàng mới lấp đất đá vun thành ngôi mộ. Chàng không dựng bia vì e sợ có bọn giáo đồ Luân Hồi giáo, hoặc kẻ thù nhân khác biết rõ ngôi mộ của phụ thân chàng, sẽ quật lên vất hài cốt vào rừng, hay vào vực sâu nào đó, sau này không tìm được để đưa về Hàn Sơn trang, dù phụ thân chàng đã dặn dò trong lá tuyệt mệnh thư chôn cất ở trong hang động này, đừng di chuyển hài cốt, nhưng chàng đã có ý định đưa hài cốt phụ thân về an táng nơi nghĩa trang bên cạnh Hàn Sơn Trang, để khỏi bị thất lạc và sớm hôm thăm viếng mộ phần, cho tròn đạo nghĩa làm con.

Lấp ngôi mộ xong, Hàn Tử Kỳ đứng trước mộ chắp hai tay, khẩn khứa:

- Phụ thân ơi! Con không ngờ gặp lại phụ thân lại là ngày vĩnh biệt, con quá thương tâm, từ nay đâu còn nghe lời dạy bảo của phụ thân như thuở con còn thơ ấu nữa. Con xin vâng lời dặn dò của phụ thân. Trước nhất con ra quan ngoại đến Ma Lãnh Sơn tìm Phù ảnh cung, lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” trở về

Trung thổ trong một thời gian thật ngắn, kể đến con tới Triệt hồ sơn, đột nhập vào Luân Hồi điện, giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, mổ lấy tim gan ả đem về đây tế mộ phụ thân, sau đó con ra quan ngoại tìm đến Bắc Khuyết Ma Cung lấy thủ cấp lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma trả mỗi huyết thù, cuối cùng con sẽ đi tìm mẫu thân nói lại những lời trời trần của phụ thân và đưa người tới hang động này viếng phần mộ. Giờ phụ thân hãy an nghỉ giấc ngàn thu, bốn lạy này con xin bái biệt phụ thân.

Hàn Tử Kỳ thụp xuống lạy bốn lạy trước ngôi mộ của Hàn Khuất Thân, máu lệ lại trào ra, nỗi thương tâm dâng lên cùng cực trong lòng.

Thật lâu Hàn Tử Kỳ mới đứng lên đưa tay lau sạch nước mắt, nhật lá tuyệt mệnh thư của Hàn Khuất Thân cất vào áo. Chàng bước tới vách hang động gần phiến đá, đưa mắt tìm tòi, sục sạo một lúc khá lâu mới phát giác ra một hốc đá do chỉ lực tạo thành, dĩ nhiên chỉ lực của phụ thân chàng.

Hàn Tử Kỳ thò tay vào hốc đá lôi ra một chiếc hộp nhỏ bằng huyền ngọc lấp lánh một màu. Chàng mở nắp trông thấy một bản đồ nằm trong đó.

Hàn Tử Kỳ lật tấm bản đồ xem qua. Trong bản đồ vẽ con đường từ Trung thổ đi ngang qua một bãi sa mạc mênh mông tới xứ Thổ phần, có con đường đến dãy núi điệp trùng Ma Lãnh Sơn. Lọt vào dãy núi này một trăm dặm có con sơn đạo nhỏ quanh co đi vào ba mươi dặm là tới Phù ảnh cung, phía trước cửa Phù ảnh cung tuyết đóng quanh năm, nếu không có bản đồ không thể nào tìm thấy được.

Phía dưới bản đồ Phù ảnh cung lại có mấy câu chú thích rõ ràng, tỉ mỉ, khi tới đó không bao giờ lầm lạc, nhìn qua cũng đủ hình dung Phù ảnh cung như thế nào rồi.

Thầm mừng trong lòng, Hàn Tử Kỳ cất bản đồ Phù ảnh cung, đứng nhìn ngôi mộ âm thầm rất lâu, nấc lên một tiếng, trở ra ngoài chiếc giường đá.

Hàn Tử Kỳ thay đổi bộ võ phục, đeo túi hành trang lên vai, đưa mắt nhìn quanh hang động, dù chàng đến đây chỉ có bốn ngày, nhưng biết bao nhiêu là kỷ niệm, giờ không còn nữa.

Tiếng nói giọng cười của phụ thân chàng hãy còn văng vẳng bên tai mà người sao không được thấy?

Bất giác, Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài, nhìn vào ngôi mộ một lần chót, uể oải bước ra khỏi hang động.

Con chim Anh Vũ đứng trên cành thấp, dáng bộ ủ rũ thảm buồn. Hàn Tử Kỳ lại gần bên, nó cũng không bay đi như những lần trước. Có lẽ nó đang thương tâm về cái chết đột ngột của phụ thân chàng. Nó đang khóc thầm, nhưng không rơi lệ được vì nó là loài chim.

Đưa tay vuốt nhẹ vào chòm lông óng mượt của con chim Anh Vũ, Hàn Tử Kỳ cất giọng cảm khái:

- Anh Vũ ơi. Ta đi rồi mi ở lại đây sớm hôm trông nom mộ phần của phụ thân ta, ngày nào trả xong mối

huyết thù ta sẽ trở lại hang động này đưa mi về Hàn Sơn Trang với ta, mi có bằng lòng không?

Con chim Anh Vũ hình như nghe được tiếng người, gật đầu ba cái, kêu lên ba tiếng bi ai, bất cứ ai nghe qua cũng phải bùi ngùi, thương xót.

Thật là một loài linh điểu trung thành, tín nghĩa chưa từng thấy trên giang hồ.

Hàn Tử Kỳ đã phải sửng sốt nhìn con chim Anh Vũ chăm chặp bởi không ngờ nó nghe được tiếng người và biết xúc động trước cảnh ngộ thê lương, tan tóc.

Chàng nhủ thầm:

- Ta đâu ngờ loài chim trung nghĩa hơn cả loài người. Ta đi rồi chỉ sợ con chim Anh Vũ này trở vào ngôi mộ phụ thân ta đứng khóc cho tới chết, nhưng bây giờ biết phải làm sao?

Ngâm ngùi một lúc lâu, Hàn Tử Kỳ tới bụi cây lá cành rậm rạp dắt con Xích Long Câu ra ngoài. Chàng leo lên lưng ngựa, nhìn vào cửa hang động im lìm, nhìn lại con chim Anh Vũ hãy còn đứng ủ rũ trên cành, đôi mắt nhắm lại, đầu cúi xuống.

Bất giác Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài, cho ngựa chậm chậm men theo con đường nhỏ quanh co ra khỏi cánh rừng già giữa lúc mặt trời sắp lặn, vài giọt nắng vàng thoi thóp trên cành cây cổ thụ xa xa...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Máu Hận Thù Sôi Sục

Rời khỏi hang động, Hàn Tử Kỳ ra đi mang theo cả một bầu trời thù hận, dòng máu sôi sục trong tim.

R

Chàng sẽ hành động đúng theo lời di chúc trong lá tuyệt mệnh thư của phụ thân, phải giết cho bằng được Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ việc lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma cho linh hồn phụ thân được ngậm cười nơi chín suối, làm tròn hiếu đạo đối với đấng sanh thành.

Ngay từ bây giờ, chàng phải khẩn cấp ra vùng quan ngoại, đến dãy núi Ma Lãnh Sơn, tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” gấp rút trở về Trung thổ, tới Triệt Hồ Sơn, dùng viên ngọc đó giải trừ ma khí “Hoán thần ma pháp” và các loại kịch độc khác mới có thể đột nhập vào Luân Hồi cung được.

Mãi đến nay Hàn Tử Kỳ vẫn chưa biết công lực của Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và Bắc Khuyết Thần Ma cao thâm tới mức độ nào, chỉ nghe bọn giang hồ đồn đãi cặp nam nữ đại ác ma này võ nghệ cao thâm, qui thần vô lượng, chỉ nghe đến tên là tất cả đều vỡ mật bay hồn.

Ngoài ra, trong Luân Hồi giáo có bao nhiêu đại cao thủ, bao nhiêu đại ma đầu, tổng đàn bố trí kiên cố tới đâu chàng vẫn chưa được rõ. Đây cũng là một điều trở ngại rất lớn lao cho chàng khi xâm nhập vào lãnh địa của bọn chúng.

Dù vậy Hàn Tử Kỳ rất tự tin vào các tuyệt chiêu đã luyện được trong pho bí kíp “Địa tiên kỳ thư” của tôn sư Địa tiên tôn giả đã từng gây khiếp mật giang hồ cách trên một trăm năm về trước, và thân pháp “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp” của phụ thân vừa truyền dạy chàng sẽ lọt vào Luân Hồi cung, hoặc Luân Hồi điện chẳng mấy khó khăn.

Sau khi giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ rồi, chàng sẽ ra quan ngoại tới Bắc Khuyết ma cung, giết luôn cả lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma, trả lại mối tử thù của phụ thân và nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu.

Cuối cùng chàng sẽ đi tìm mẫu thân Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, coi sống hay chết lẽ nào, nếu còn sống chàng sẽ nói lại những lời trăn trối của phụ thân, và đưa bà tới hang động viếng thăm ngôi mộ, bằng nếu...

Hàn Tử Kỳ ngừng lại không dám nghĩ đến điều đau thương tan tóc nữa, bởi chàng đã cạn nước mắt trước cái chết thảm của Hàn Khuất Thân trong lúc còn trong hang động, bây giờ chàng không khóc nổi nữa.

Hàn Tử Kỳ mãi nghĩ ngợi miên man đến chuyện báo thù, không có phút giây nào quên lãng.

Buổi sáng nay vào thu, tiết trời mát mẻ, cỏ cây hoa lá hai bên đường đẹp như bức họa, rất hứng khởi cho những kẻ giang hồ lãng tử, nhưng đối với Hàn Tử Kỳ, hiện giờ chẳng còn lòng dạ nào nhìn ngắm cảnh đẹp thiên nhiên của tạo hóa được nữa, trong lòng chàng nặng trĩu hai mối huyết thù phải trả ngày nào chưa xong, ngày đó chàng chưa an lòng.

Mặt trời dần dần lên cao, ánh nắng sưởi ấm áp trên vạn vật, người ngựa Hàn Tử Kỳ đã tới một cánh rừng hoang vu không thấy thoáng một bóng người. Nơi đây thường xảy ra những chuyện bất thường cho những kẻ qua lại.

Hàn Tử Kỳ thúc ngựa chạy nhanh hơn trước, mắt đảo nhìn hai bên rừng rậm mịt mù, đề phòng bọn giáo đồ Luân Hồi giáo bất ngờ từ phía trong phóng ra ám khí.

Chàng không sợ bọn chúng đối đầu bằng võ công hay tiểu phi đao, chỉ ngại bọn chúng sử dụng Tàn Chi Tán Cốt hủy diệt độc trùng, và nhất là ma khí “Hoán thần ma pháp” tấn công bất ngờ.

Trải qua khoảng một khắc thời gian, Hàn Tử Kỳ vượt khỏi cánh rừng nguy hiểm không có chuyện gì xảy ra, bất ngờ, trước mặt chàng hiện ra một dãy đồi thấp, cỏ cây xanh bát ngát trải dài đến tận chân trời.

Hàn Tử Kỳ thúc ngựa chạy nhanh như khói tỏa và định tâm thu ngắn thời gian vì sợ chậm trễ xảy ra biến cố như Hàn Khuất Thân đã dặn dò trong lá tuyệt mệnh thư, có thể sẽ có kẻ tới Phù ảnh cung chiếm trước viên ngọc “Định tâm thần châu”, hoặc bọn giáo đồ Luân Hồi giáo, hoặc bọn cao thủ Hắc, Bạch võ lâm, bởi đây là món chí bảo, tất cả đều tham vọng.

Qua hai mươi dặm đường, Hàn Tử Kỳ trông thấy phía trước mặt xa xa từng đám cát bụi tung bay lên mù mịt, dĩ nhiên đó là một đoàn kỵ mã.

Hàn Tử Kỳ lẩm nhẩm:

- Đoàn kỵ mã nào đây, xem qua bọn này có chuyện gấp rút nên mới chạy nhanh như thế, ta hãy đuổi theo xem bọn người nào cho biết.

Trong lòng đã hoài nghi, Hàn Tử Kỳ kèm hai bên hông con Xích Long Câu, chạy nhanh như gió lốc, quyết bắt kịp đoàn kỵ mã phía trước cách khoảng ngoài ba trăm trượng.

Chẳng bao lâu, Hàn Tử Kỳ nhận ra giữa đám cát bụi lờ mờ hai con tuấn mã đỏ sẫm trên lưng chờ hai tên đại hán áo đen, màu áo rất quen thuộc.

Lòng càng thêm nghi hoặc, Hàn Tử Kỳ giật mạnh cương cương. Con Xích Long Câu lồng lên, cất bốn vó tưởng chừng rời khỏi mặt đất đuổi theo hai con tuấn mã.

Lát sau con Xích Long Câu đã theo kịp hai con tuấn mã. Hàn Tử Kỳ chú mắt nhìn kỹ phía sau lưng hai tên đại hán áo đen.

Chàng bật thốt:

- Bọn sứ giả Luân Hồi giáo đây!

Sẵn trong lòng đang thù hận bởi cái chết thảm của Hàn Khuất Thân, vừa trông thấy hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, dòng máu hận thù trong huyết quản của Hàn Tử Kỳ đã sôi lên sùng sục. Chàng giật mạnh dây cương hai cái.

Con Xích Long Câu cất tiếng hí vang lừng, phóng tới gần hai con tuấn mã, cất bốn vó bay ngang qua đầu hai tên sứ giả Luân Hồi giáo chẳng khác nào một trận gió mạnh ào qua...

Đang lúc ngựa chạy nhanh, nghe tiếng ào ào từ phía sau, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo giật mình ngẩng mặt lên nhìn, trong lòng kinh hãi ghì sợi dây cương lại.

Cả hai đồng quát:

- Người là ai?

Trong khi đó con Xích Long Câu đã vọt qua khỏi hai con tuấn mã sắc đỏ. Hàn Tử Kỳ kìm hai bên hông cho chạy nhanh tới phía trước khoảng bốn trượng đột nhiên dừng phắt lại, cản ngay bước tiến đối phương.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo hốt hoảng cùng quát:

- Người muốn chết?

Vừa quát hai tên sứ giả Luân Hồi giáo vừa ghì chặt hai sợi dây cương.

Hai con tuấn mã bị hãm quá gấp cất tiếng hí lồng lộng, bốn vó trước dựng đứng, suýt hất văng hai tên sứ giả Luân Hồi giáo xuống đất.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo kinh hãi, kìm cứng cặp tuấn mã lấy sự thăng bằng, ngồi yên trở lại.

Phịch!

Một chiếc bao dài có sợi dây cột ngang mình ngựa rơi nằm trên mặt đất hai bên đường.

Một tên sứ giả Luân Hồi giáo nhìn chiếc bóng nổi giận quát to:

- Đạo tặc! Người hết muốn sống hay sao, lại dám cả gan đón chặn bọn đại gia ở nơi này.

Hắn nghĩ Hàn Tử Kỳ là một tên cường san toan đánh cướp món hàng của chúng.

Bấy giờ Hàn Tử Kỳ nhìn kỹ lại hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, nhận ra tên ngồi trên lưng ngựa phía trái mang số chín trên ngực, còn tên sứ giả kia mang số mười một. Hai tên này chàng đã từng gặp mặt một lần.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một chàng gặp tại dãy núi Hằng Sơn cùng tên sứ giả số mười hai vây hãm Tiểu Yến nguy kịch, chàng tới kịp chặt cụt cánh tay phải của tên sứ giả số mười hai, giải thoát cho Tiểu Yến. Còn tên sứ huynh Luân Hồi giáo số chín bức bách Xú diện nữ chính là Chu Thiên Phụng hoá trang, chàng đã đánh bại hắn và cứu nguy nàng khỏi bị bọn hắn đưa về Luân Hồi cung lúc trước.

Nhận diện hai tên sứ giả, Hàn Tử Kỳ “hừ” lạnh một tiếng, nhưng chưa nói gì với bọn chúng, chỉ nhìn chiếc bao dài nằm trên mặt đất quan sát, xem bọn chúng chở vật gì trong đó, lại đi trên con đường này.

Hàn Tử Kỳ mừng thầm:

- Bọn quý quái này chở cái gì trong chiếc bao kia đây? Có phải đó là tài vật bọn chúng vừa đánh cướp của một gã hào phú nào hay là bắt thú nhà người đem đi đâu làm thịt chẻ chén với nhau? Chốc lát ta phải bắt bọn chúng khai món vật gì trong cái bao kia.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đã lấy lại được sự bình tĩnh, hai con tuấn mã đã đứng yên một chỗ. Tên sứ huynh Luân Hồi giáo số chín quắc mắt nhìn Hàn Tử Kỳ quát to:

- Đạo tặc! Người phải chết rồi. Người chưa biết bọn đại gia là ai sao?

Hàn Tử Kỳ làm như chưa nghe thấy hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, chỉ chăm chú nhìn chiếc bao dài, không nói năng gì cả.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín giận dữ, quát to:

- Hiền đệ, giết gã cho mau!

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng rút thanh giới đao ra toan bay ngựa tới tấn công Hàn Tử Kỳ, chợt dừng lại trở to bốn mắt nhìn chàng.

Nhận ra gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng kinh hãi bật kêu:

- Hàn Tử Kỳ!

Bọn chúng đồng lui ngựa về phía sau ba bước, như muốn tìm đường chạy trốn, bởi chúng đã biết võ công của chàng cao thâm vô lượng.

Cho tới bây giờ, Hàn Tử Kỳ mới dời ánh mắt rực lửa sang hai tên sứ giả Luân Hồi giáo như sắp trút căm thù đầu tiên lên đầu bọn chúng.

Chàng khẽ gật đầu:

- Phải rồi! Chính ta là Hàn Tử Kỳ chứ còn là ai nữa? Các người còn nhớ ta sao?

Vốn đã một lần suýt chết trong tay Hàn Tử Kỳ, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín và số mười một, sắc mặt tái xanh, chỉ còn bốn mắt khủng khiếp nhìn chàng, cổ họng nghẹn cứng, không mở miệng ra được.

Hàn Tử Kỳ lạnh băng:

- Lần trước nơi dãy núi Tung Sơn và Hằng Sơn, trước khi ta tha hai người, ta có nói ta không muốn gặp hai người trên giang hồ một lần nào nữa. Hai người có nhớ không?

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo vẫn ngồi trơ trên lưng ngựa như hai pho tượng, không đáp lời.

Hàn Tử Kỳ dẫn giọng:

- Bây giờ hai người đi đâu trên con đường vắng vẻ này, nói mau!

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín ngậm ngừng phút giây ấp úng:

- Bọn ta... bọn ta...

Hắn im đi đưa mắt nhìn chiếc bao dài nằm dưới đất, lại đảo mắt chung quanh hai bên đường, như định tìm đường bỏ chạy thoát thân.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Hãy ngồi yên trên lưng ngựa đó. Hai người không thoát nổi tay ta đâu, động đậy sẽ chết liền tức khắc. Hai người hãy nghe ta hỏi đây.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo khiếp đảm ngồi trơ trên lưng ngựa không dám cử động.

Trở chiếc bao dài nằm dưới đất, Hàn Tử Kỳ hỏi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo:

- Hai người chở chiếc bao gì rớt nằm kia, phải nói thật không được giả dối.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một liếc mắt sang tên sứ giả số chín như ra ám hiệu.

Nhưng tên sứ giả số chín vẫn lúng túng:

- Chiếc bao... đựng... đồ vật...

Hàn Tử Kỳ hỏi tiếp:

- Đựng đồ vật gì?

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín bị Hàn Tử Kỳ hỏi bất ngờ quỳnh quáng đáp:

- Đựng đồ vật... lương thực... mấy món lương khô... ngoài ra không có gì hết.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Người nói láo! Chiếc bao kia đựng lương khô gì hãy kể rõ cho ta nghe.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín gấp lên:

- Lương khô... nai rừng... lợn rừng... thỏ rừng... với một số nấm khô...

Nhìn qua cử chỉ tên sứ giả Luân Hồi giáo một cái, Hàn Tử Kỳ gật gù:

- Ta tạm tin người nói thật. Bây giờ hai người hãy nghe ta nói đây.

Chàng nói rõ từng tiếng một:

- Hai người một tên ở lại, một tên ra đi, còn chiếc bao kia hãy để đó cho ta.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo nhìn chiếc bao ấp úng:

- Chiếc bao... chiếc bao...

Hàn Tử Kỳ trợn mắt:

- Ta nói thêm một lần nữa, hai người hãy nghe cho rõ! Hai người một tên ra đi, một tên ở lại đây, còn chiếc bao kia cũng để đó cho ta.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo ngạc nhiên. Tên sứ giả số hỏi Hàn Tử Kỳ:

- Người nói gì không hiểu. Tại sao bọn ta một người ra đi, một người ở lại?

Hàn Tử Kỳ hét:

- Đồ ngốc! Ta nói rõ như thế, bọn người chưa hiểu gì ư?

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín lắc đầu:

- Bọn ta chưa hiểu. Người hãy nói thật rõ cho bọn ta biết, tại sao một người ra đi một người ở lại.

Hàn Tử Kỳ lạnh băng:

- Một tên ở lại đây cho ta giết, người hiểu chưa?

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo rất đỗi kinh hoàng, mặt mày tái ngắt, lui ngựa trở về sau mấy bước, trở mắt nhìn Hàn Tử Kỳ không chớp...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Chiếc Bao Bí Mật

Trở tay vào mặt tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một, Hàn Tử Kỳ ra lệnh:

T

- Người hãy ở lại đây!

Lại trở tay sang sứ giả số chín, Hàn Tử Kỳ tiếp:

- Còn người hãy mau mau chạy về động hồ ly báo tin khẩn cấp với ả yêu phụ Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, vài ngày nữa ta sẽ tới đó moi lấy tim gan ả báo thù cho hai vị lão tiên bối, bảo ả hãy lo đọc kinh sám hối tội lỗi trước kẻo chẳng còn kịp nữa. Người đã nghe rõ rồi chứ?

Tự hiểu dù có hợp công cũng không chống nổi một chiêu của Hàn Tử Kỳ, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng nhìn nhau ngấm ngầm ra mặt hiệu.

Thành linh, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo giật dây cương, cho hai con tuấn mã quày đầu trở lại phóng đi... bất kể đến sự sống chết.

Hàn Tử Kỳ hét lớn:

- Chạy đi đâu?

Đang khi hét, một làn sáng màu tím lạnh cắm từ trong tay Hàn Tử Kỳ xuất hiện chớp tới tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một nhanh như sét giạt.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một rú lên một tiếng uất nghẹn, chiếc đầu bay ra ngoài, thân hình cụt đầu ngã nhào xuống ngay thân con tuấn mã.

Trong khi đó Hàn Tử Kỳ hãy còn ngồi trên lưng con Xích Long Câu, chẳng thấy động tịnh gì cả.

Không một ai kịp trông thấy Hàn Tử Kỳ đã rút thanh Tử hư thần kiếm hồi nào, sử dụng thân pháp gì lao tới tên sứ giả Luân Hồi giáo và giết chết hẳn, rồi trở lại ngồi trên lưng ngựa xem như chẳng có chuyện gì vừa xảy ra.

Sự thật vừa rồi Hàn Tử Kỳ đã dùng thân pháp “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp” của phụ thân chàng truyền cho nên chẳng một ai nhận ra bóng chàng lúc xuất thủ và khi trở về.

Hàn Tử Kỳ cũng muốn thử qua thân pháp này xem linh diệu thế nào, để sau này đột nhập vào Luân Hồi cung và Luân Hồi điện của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ.

Trông thấy cái chết quá thảm khốc của tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một, tên sứ giả số chín vỗ mặt bay hồn ngời chết trên trên lưng ngựa.

Con tuấn mã của tên sứ giả Luân Hồi giáo vừa chết như bật vĩa bay hồn vì cái chết của chủ, đứng yên nhìn chiếc thủ cấp nằm trên mặt đất, không chạy nổi nữa.

Hàn Tử Kỳ nhìn tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín hừ một tiếng, dọa dẫm:

- Còn người sao không chịu mau mau chạy về báo nguy với ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, người chờ ta hóa kiếp đi theo tên kia cho có bạn phải không?

Tên sứ giả Luân Hồi giáo hốt hoảng vội vàng quay con tuấn mã trở lại phi nhanh.

Nhìn theo tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín chạy cuống cuồng, Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười khanh khách, dọa:

- Người chạy chậm như rùa, coi chừng ta đuổi theo lấy cái thủ cấp của người...

Đang chạy, Hàn Tử Kỳ đòi lấy thủ cấp, tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín quá đổi kinh hoàng mọp sát mình trên lưng con tuấn mã chạy nhanh như bị ma đuổi, chỉ trong nháy mắt đã hút bóng trong đám cát bụi mờ...

Chờ tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín đã hút dạng, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn chiếc bao dài nằm gần con tuấn mã của tên sứ giả số mười một hãy còn chết đứng.

Nhìn chiếc bao phút giây, trong lòng nghi hoặc, Hàn Tử Kỳ nói như để cho một mình nghe:

- Lạ thật! Bọn chúng bảo cái bao kia đựng lương khô, nai rừng, nấm rừng, nhưng sao thấy quái lạ, ta thử tháo mở ra xem trong đó là món vật gì?

Nói xong, Hàn Tử Kỳ nhảy xuống lưng con Xích Long Câu, dắt lại đám cỏ cho nó gặm, từ từ bước tới gần chiếc bao dài chú mắt quan sát.

Chiếc bao dài nằm im không thấy động tịnh chi cả, chứng tỏ trong đó đựng món vật bất động.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Đúng là chiếc bao đựng lương khô...

Hàn Tử Kỳ quay trở lại bước đi mấy bước, chợt nhớ vừa rồi khi chàng hỏi chiếc bao đựng vật gì, tên

sứ giả số mười một nháy nhỏ tên sứ giả số chín, xem ra như rất quan trọng, chàng liền trở lại nhìn kỹ chiếc bao dài thêm một lần nữa.

Chẳng hiểu nghĩ sao, Hàn Tử Kỳ cất chân đá vào chiếc bao dài một cái.

Chợt nghe trong chiếc bao dài có tiếng thở khì của một người chứ không phải là loài vật.

Hàn Tử Kỳ bật thốt:

- À, ra chiếc bao này đựng người trong đó, tên quỷ quái kia đã phỉnh lừa ta bảo là đựng lương thực. Ta mở thử xem người này thuộc hạng nào.

Hàn Tử Kỳ cúi xuống nhìn thấy nơi miệng chiếc bao cột bằng một sợi dây da thú rất chắc chắn.

Chàng lúi húi tháo sợi dây da, mở rộng chiếc bao dài ra, trước mắt chàng xuất hiện hai chiếc hài thêu xinh xắn, thuộc hàng nữ nhân quý phái.

Hàn Tử Kỳ bật thốt:

-Ồ... con gái...

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo tới đâu đó bắt ả con gái này mang về Luân Hồi cung cho ả Ngọc Diện Ma Cơ Diệu Nguyệt Hồ đưa vào Luyện Hồn phòng, luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng” chứ chẳng còn gì nữa, Hàn Tử Kỳ nghĩ bụng.

Chàng vui mừng vì lại cứu nguy thêm một người, do nhờ linh giác vừa rồi quay lại đá chiếc bao, bằng không chốc lát nữa đây có thể bọn giáo đồ Luân Hồi giáo khác tới gặp cô gái, tánh mạng ả sẽ chẳng còn.

Chiếc bao bó sát thân hình nữ nhân từ trên đầu xuống dưới chân không làm sao lôi ra được. Hàn Tử Kỳ rút nhanh thanh Tử hư thần kiếm, rồi rọc nhẹ một cái...

Reٓt!

Chiếc bao được tháo mở, tức thì hiện ra một ả thiếu phụ phục theo lối cung trang, dáng vóc yêu kiều, cực kỳ xinh đẹp.

Thiếu phụ chỉ giương to đôi mắt đen nhánh nhìn Hàn Tử Kỳ, không nói một lời nào, cũng không ngồi dậy.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Mất Tích

A, thì ra ả thiếu phụ này đã bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo bắt cóc điểm huyết bỏ trong bao cho đừng gây tiếng động, rồi chờ tới đây.

A

Chàng vươn tay sử dụng “cách không chỉ” búng vào ba nơi huyết đạo trên thân hình ả thiếu phụ xinh đẹp vận cung trang.

Thiếu phụ kêu “hự” một tiếng, thân hình động dậy, lồm cồm đứng dậy, rời chiếc bao, tới đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ chấp tay, cất giọng oanh:

- Tiện thiếp xin đa tạ công ơn cứu mạng của công tử, trọn kiếp này tiện thiếp chẳng dám quên, xin bái tạ một lễ để tỏ lòng thành của tiện thiếp.

Dứt câu, thiếu phụ cung trang cúi thụp xuống lạy Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ hốt hoảng xê ngang ba bước tránh cái lạy của thiếu phụ, vừa phất tay tạo một luồng tiềm lực nâng ả đứng lên như cũ.

Chàng nói:

- Thư thư không nên làm như thế, tại hạ tuổi hãy còn trẻ đâu dám nhận đại lễ của bất cứ một ai. Thư thư hãy bình tĩnh nghe tại hạ được hỏi một vài lời.

Thiếu phụ vận cung trang không cãi lời đứng yên trở lại. Nhưng vẫn chấp hai tay trước ngực tỏ sự cung kính đối với vị ân nhân của mình.

Hàn Tử Kỳ nhìn thiếu phụ vận cung trang bằng ánh mắt thương hại, cất giọng ôn tồn:

- Tại hạ xin được hỏi. Thư thư là ai, ở bảo trang, hay gia trang nào, ở gần hay xa, đi đâu trên con đường này lại bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo quỷ quái kia bắt bỏ vào trong chiếc bao chở đi như vậy?

Hỏi xong, Hàn Tử Kỳ nhìn thẳng vào mặt thiếu phụ vận cung trang dò xét.

Thiếu phụ vận cung trang ngập ngừng một lúc như có điều gì trở ngại rồi đáp:

- Tiệp thiếp là cung nữ trong hoàng cung, có chuyện cần thiết ra chốn giang hồ hơn một tháng rồi, tiệp thiếp tới cánh rừng trước mặt kia thì bị hai tên hung đồ chặn bắt, nếu không có công tử cứu mạng chắc tiệp thiếp đã chết rồi.

Nghe thiếu phụ vận cung trang nói ở trong hoàng cung, Hàn Tử Kỳ giật mình, trong lòng phát sinh ra một mối nghi ngờ và hơi lo sợ.

Chàng lại hỏi:

- Tại hạ lại xin được hỏi, thư thư đang ở trong cung nào, thuộc quyền của ai, mỹ danh thư thư là gì? Xin thư thư nói cho tại hạ được rõ.

Thiếu phụ vận cung trang có vẻ thành thật:

- Tiệp thiếp là cung nữ ở chánh cung, tên Phi Thúy, trước kia là kẻ hầu hạ hoàng hậu Liễu Nguyên Phi, còn bây giờ hầu hạ cho công chúa.

Hàn Tử Kỳ lại giật mình trở mắt nhìn thiếu phụ vận cung trang không nháy.

Chàng nhớ lại lúc còn ở Hồng lâu khách, Đào Hoa phu nhân tiết lộ với chàng bà là Hoàng hậu Liễu Nguyên Phi, năm xưa có một ả cung nữ thân tín tên Phi Thúy, giờ bỗng nhiên gặp ả nơi đây, nói là ra chốn giang hồ có chuyện cần thiết, chẳng hiểu đây là chuyện gì nhưng chắc rất quan trọng, bởi là cung nữ đâu có tự do ra đi một mình như vậy.

Trong lòng Hàn Tử Kỳ càng thêm hoài nghi, với một giọng nói thật nhẹ nhàng, chàng hỏi:

- Thế ra thư thư là cung nữ Phi Thúy đó sao? Mỹ danh của thư thư tại hạ có nghe qua một lần rồi, không ngờ hôm nay được gặp thư thư ở nơi này.

Phi Thúy ngạc nhiên nhìn Hàn Tử Kỳ chăm chú, do dự phút giây rồi hỏi:

- Công tử cũng biết tiệp nữ ư? Công tử gặp tiệp thiếp ở đâu, hay nghe ai nói với công tử?

Ả cũng nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt dò xét, bởi ả nghĩ từ trước ả chưa từng gặp chàng một lần nào, tại sao chàng lại biết ả?

Thăm nghĩ chuyện này không cần phải giấu giếm vì thiếu phụ tên Phi Thúy này vốn là ả cung nữ thân tín của Đào Hoa phu nhân là Hoàng hậu Liễu Nguyên Phi đổi tên, cũng muốn thăm dò ý ả, Hàn Tử Kỳ đáp không do dự:

- Chính Hoàng hậu Liễu Nguyên Phi đã có lần nói với tại hạ về Phi Thúy thư thư, Hoàng hậu bảo năm xưa thư thư là một cung nữ thân tín nhất của Hoàng hậu, không ngờ hôm nay lại được gặp thư thư ở nơi này,

tại hạ vô cùng kinh ngạc.

Đến lượt Phi Thúy sững sốt, sắc mặt hân hoan hiện ra rõ rệt, hỏi gấp:

- Công tử, hiện nay Hoàng hậu đang ở nơi nào, có gần nơi đây không, xin công tử cho tiện thiếp được gặp mặt. Trọn đời này tiện thiếp không bao giờ dám quên ơn công tử. Xin công tử đừng chối từ.

Đến đây Hàn Tử Kỳ nhớ lại lời dặn dò của Đào Hoa phu nhân hôm nọ nơi căn phòng của Tiểu Yến. Bà bảo chàng khi ra chốn giang hồ đừng tiết lộ với bất cứ ai về tung tích của bà, bởi bà muốn lẩn trốn Hoàng đế từ mười mấy năm qua, chỉ duy nhất khi gặp Ngân Hà công chúa nói cho nàng biết bà đang ở Hồng lâu khách mà thôi, nay dù Phi Thúy là một ả cung nữ thân tín nhất năm xưa, nhưng bà không có lời dặn, chàng không thể nào nói thật nơi ẩn trú của bà được, biết đâu ngày nay Phi Thúy lại có gì thay đổi.

Nghĩ ra như thế, Hàn Tử Kỳ chọn lời tránh né:

- Lúc trước đã lâu, khoảng nửa năm tại hạ chỉ gặp Hoàng hậu Liễu Nguyên Phi có một lần nơi một thị trấn hẻo lánh, tại hạ hỏi nơi cứ ngụ của Hoàng hậu, Hoàng hậu không chịu nói hiện đang ở nơi nào, nên bây giờ tại hạ không thể đáp ứng với Phi Thúy thư thư được, xin thư thư miễn thứ.

Để thăm dò lòng dạ của Phi Thúy hiện nay ra sao, Hàn Tử Kỳ chột hỏi:

- Phi Thúy thư thư cũng nhớ thương Hoàng hậu Liễu Nguyên Phi lắm hay sao?

Gương mặt Phi Thúy chột buồn, ánh mắt long lanh ngấn lệ. Ắ gật đầu:

- Tiện thiếp bao giờ quên được Hoàng hậu, dù tiện thiếp là cung nữ nhưng Hoàng hậu đối xử như một người muội muội, từ ngày Hoàng hậu ra đi, hằng đêm tiện thiếp cầu nguyện có ngày Hoàng hậu sẽ trở về hoàng cung cho tiện thiếp được hầu hạ như xưa, nhưng hồi ơi cho đến nay Hoàng hậu vẫn bật tin chẳng hiểu có điều gì bất hạnh hay không, tiện thiếp vô cùng đau xót, muốn đi tìm Hoàng hậu nhưng không biết tìm nơi đâu.

Nói dứt câu, giọt lệ trong hai khóm mắt của Phi Thúy lăn dài xuống má, chứng tỏ lời nói của ả vừa qua đều là thành thật.

Nhận ra sự thành tâm của Phi Thúy, Hàn Tử Kỳ không còn hoài nghi như trước nữa.

Chàng an ủi:

- Phi Thúy thư thư đừng quá bi thương mà hao tổn tâm thần. Tấm lòng thành của thư thư chắc rồi sẽ động tới tâm can của Hoàng hậu, ắt có ngày Hoàng hậu sẽ trở về hoàng cung chứ chẳng không đâu, thư thư hãy nén đợi chờ ngày đoàn tụ chớ nên nản chí ngã lòng.

Phi Thúy đưa tay lau sạch lệ trên hai má, giọng nói vẫn còn xúc động:

- Công tử đã có lời khuyên bảo, chỉ dạy, tiện thiếp phải vâng theo, nhưng sao trong lòng tiện thiếp cứ mãi lo sợ, phập phồng, có lẽ Hoàng hậu ra đi đã gặp tai nạn từ lâu, nên mãi đến nay tính ra mười mấy năm rồi tin tức của Hoàng hậu vẫn bặt vô âm tín. Hoàng đế sai quan quân đi tìm nhiều lần, khắp cả mọi nơi cũng không thấy Hoàng hậu. Tiện thiếp muốn biết rõ hiện nay Hoàng hậu sống chết lẽ nào để tiện thiếp tự lo liệu lấy mình. Nếu chẳng may Hoàng hậu có mệnh hệ nào, tiện thiếp sẽ lén trốn khỏi hoàng cung trở về quê quán với song thân, ở lại đó không có Hoàng hậu, tiện thiếp quá đau lòng, không thể nào chịu nổi nữa.

Hàn Tử Kỳ hiểu rõ có an ủi Phi Thúy nữa cũng bằng thừa, vì ả đã chịu đựng mười mấy năm đã mỏi mòn, chàng không nói thêm lời nào nữa.

Giật phút chợt nhớ ra một chuyện, Hàn Tử Kỳ ướm thử Phi Thúy:

- Phi Thúy thư thư hiện nay ở thuộc cung nào, trong hoàng cung thư thư thường gặp Ngân Hà công chúa không? Nàng vẫn an khang chứ?

Nghe hỏi Ngân Hà công chúa, Phi Thúy bỗng giật mình mặt hoa liền biến sắc, hai giọt lệ long lanh trong ánh mắt.

Ả thở dài:

- Tiện thiếp là cung nữ hầu hạ Ngân Hà công chúa, nhưng hiện nay không biết công chúa đang ở nơi nào, chính tiện thiếp đã đi tìm công chúa gần một tháng, qua đây mới bị bọn hung đồ bắt như vừa rồi.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi, trái tim đập mạnh, trở to hai mắt nhìn Phi Thúy. Chàng không ngờ lại xảy ra chuyện này. Từ nãy chàng không chú ý tới vì chàng tin nàng đã trở về Hoàng cung đợi chờ chàng.

Giọng nói của Hàn Tử Kỳ biến đổi:

- Phi Thúy thư thư. Ngân Hà công chúa đi từ bao giờ? Cách đây hơn nửa năm nàng đã trở về hoàng cung rồi, tại sao bây giờ có chuyện gì lạ như vậy?

Phi Thúy kinh ngạc mở to đôi mắt nhìn Hàn Tử Kỳ không chớp. Nàng hỏi:

- Thế ra công tử cũng biết Ngân Hà công chúa nữa sao? Công tử gặp công chúa ở tại hoàng cung hay ở nơi nào khác, xin công tử nói thật cho tiện thiếp được rõ.

Hàn Tử Kỳ nghĩ không cần phải giấu giếm chuyện Ngân Hà công chúa, chàng đáp mau:

- Tại hạ gặp Ngân Hà công chúa tại dãy núi Kỳ Sơn, lúc đó nàng bị mắc chứng bệnh cùi hủi, may thay có một người chữa trị cho nàng hết chứng bệnh đó, nàng trở về hoàng cung đã hơn nửa năm rồi, nay lại đi

đâu.

Phi Thúy lắc đầu:

- Tiệp thiếp cũng không hiểu Ngân Hà công chúa đi đâu. Công chúa lén rời khỏi hoàng cung ra đi không ai hay biết. Lúc trước công chúa trở về xinh đẹp như xưa. Công chúa nói với Hoàng đế là hết chứng bệnh cùi hủi là nhờ một vị công tử tên Hàn Tử Kỳ, một trang thiếu hiệp kỳ tài, khôi ngô tuấn tú. Hoàng đế rất vui mừng, khen ngợi vị công tử đó hết lời.

Chợt Phi Thúy nhìn thẳng vào gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, thăm dò:

- Công tử, tiệp thiếp xin mạo muội được hỏi đại danh của công tử là gì?

Hàn Tử Kỳ đang cần hỏi Phi Thúy về chuyện Ngân Hà công chúa nên thành thật:

- Tại hạ là Hàn Tử Kỳ, sau khi Ngân Hà công chúa hết bệnh chính tại hạ đã đưa công chúa từ dãy núi Kỳ Sơn đến một thị trấn tại Sơn Đầu, cậy nhờ quan viên sở tại cho người hộ tống công chúa trở lại hoàng cung.

Phi Thúy sửng sốt bật thốt:

- Thế ư? Hàn công tử đây sao? Từ nãy tiệp thiếp đã nghi ngờ nhưng không dám hỏi, nay rõ lại diện mạo của công tử đúng như Ngân Hà công chúa đã nói với Hoàng đế.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tai Họa Liên Miên

Mặt hoa của Phi Thúy hiện nét vui mừng:

M

- Chính tiện thiếp cũng muốn đi tìm Hàn công tử để báo một tin mừng, giờ bất ngờ được gặp công tử nơi đây quả thật là vô cùng may mắn.

Hàn Tử Kỳ hiểu rõ Phi Thúy định nói chuyện gì rồi, nhưng vờ hỏi:

- Tin mừng gì thế Phi Thúy thưa thưa?

Phi Thúy tươi cười:

- Lúc trước Ngân Hà công chúa trở về hoàng cung bẩm trình cùng Hoàng đế kể lại chuyện Hàn công tử chữa hết chứng bệnh cùi hủi cho nàng, và xin Hoàng đế tác thành hôn nhân. Hoàng đế đã bằng lòng cho công tử thành hôn với công chúa, phong công tử làm phò mã, sai nhiều quan quân đi khắp nơi tìm công tử rước về triều mà không gặp. Bây giờ công tử hãy đi theo tiện thiếp về hoàng cung cho Hoàng đế được thấy mặt. Hoàng đế trông đợi công tử đã lâu rồi. Gặp Hoàng đế xong, công tử sẽ đi tìm công chúa.

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Hiện nay Ngân Hà công chúa đi đâu, đang ở nơi nào không rõ, chẳng hiểu có chuyện gì bất trắc xảy ra cho nàng không, tại hạ vô cùng lo ngại cho số phận của nàng, không thể an tâm đi theo Phi Thúy thưa thưa tới hoàng cung gặp Hoàng đế được. Lại nữa, tại hạ còn có một chuyện rất khẩn cấp phải đi ngay, từ phút giây này, mọi việc yên xong, tại hạ sẽ đi tìm công chúa xem thế nào không thể diên trì được.

Ngân Hà công chúa mất tích, tình hình bỗng trở nên căng thẳng. Hàn Tử Kỳ nóng nảy trong lòng, nói thật mau:

- Bây giờ Phi Thúy thưa thưa hãy mau trở lại hoàng cung bẩm trình với Hoàng đế mọi việc, nói rằng tại hạ là Hàn Tử Kỳ xin nhận lãnh trách nhiệm đi tìm Ngân Hà công chúa, bao giờ gặp lại nàng tại hạ sẽ đưa nàng trở lại hoàng cung. Phi Thúy thưa thưa hãy nên nghe theo lời tại hạ.

Sắc mặt đang vui tươi của Phi Thúy chợt u sầu ảo não. Á lắc đầu:

- Hiện giờ tiện thiếp không thể nào dám trở về hoàng cung được. Dù nguy hiểm đến đâu tiện thiếp cũng

phải đi tìm kiếm Ngân Hà công chúa cho tới bao giờ gặp lại nàng, tiện thiếp mới trở về hoàng cung.

Nói dứt, ả buông tiếng thở dài, Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Tại sao Phi Thúy thư thư không thể trở về hoàng cung trong lúc này, thư thư lo sợ khi gặp Hoàng đế phải không? Thư thư hãy thành thật nói cho tại hạ được biết rõ ràng, xem tại hạ có cách nào giúp ích cho thư thư hay không. Thư thư hãy nói đi, đừng áy ngại.

Phi Thúy để hiện trên gương mặt vẻ lo sợ rõ rệt, bằng một giọng chân thật:

- Hàn công tử đã muốn biết tiện thiếp đâu dám giấu giếm. Vừa rồi Hoàng đế truyền lệnh tiện thiếp phải đi tìm cho bằng được Ngân Hà công chúa, nếu công chúa có mệnh hệ nào Hoàng đế sẽ gia hình tiện thiếp, chắc là tiện thiếp bị xử giáo, bởi vì tiện thiếp là cung nữ hầu hạ công chúa hiện giờ, tiện thiếp phải hoàn toàn chịu lấy trách nhiệm về chuyện công chúa rời bỏ hoàng cung ra đi, bao giờ tìm được công chúa tiện thiếp mới dám trở lại hoàng cung gặp Hoàng đế, xin công tử hãy hiểu cho cảnh ngộ của tiện thiếp.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- À ra là thế, quả thật Phi Thúy thư thư đang gặp hoàn cảnh rất khó xử, thảo nào thư thư chẳng lo sợ, bản khoăn.

Rồi chàng trấn an Phi Thúy:

- Nhưng Phi Thúy thư thư cũng đừng lo sợ điều đó. Thư thư hãy an tâm trở lại hoàng cung. Thư thư cứ nói với Hoàng đế, tại hạ bảo thư thư như thế, Hoàng đế sẽ không gia hình xử giáo thư thư đâu. Thư thư có biết tại sao không?

Phi Thúy chớp mắt:

- Tại sao Hàn công tử?

Hàn Tử Kỳ cao giọng:

- Tại vì hiện nay chuyện Ngân Hà công chúa đi đâu, có xảy ra điều gì bất hạnh hay vẫn còn bình yên, có chắc gì nàng đã chết đâu mà Hoàng đế giết thư thư...

Chàng nói thêm:

- Lại nữa, tên sứ giả tại hạ vừa phóng thích sẽ chạy đi tìm đồng bọn ở chung quanh vùng này, không bao lâu nữa kéo tới đi tìm bắt thư thư. Thư thư không biết võ công thì làm thế nào chống nổi bọn chúng. Thư thư bị chúng bắt lần này không có ai cứu đâu, vì lúc đó tại hạ đã đi rồi. Thư thư hãy nghe theo lời tại hạ trở lại hoàng cung nói với Hoàng đế những lời tại hạ vừa nói, như vậy tại hạ mới an tâm đi tìm Ngân Hà công

chúa.

Ngẫm nghĩ một lúc như để phân tích điều lợi hại, Phi Thúy gật đầu:

- Hàn công tử rất cao minh, đã dạy bảo những điều hư thật, tiện thiếp phải vâng theo, khi trở lại hoàng cung, tiện thiếp sẽ tấu trình với Hoàng đế những lời công tử dặn dò. Tiện thiếp chờ tin công tử không một phút giây nào xao lãng. Công tử hãy đi tìm Ngân Hà công chúa cho sớm, tiện thiếp mới được an lòng.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Đó là bốn phận của tại hạ. Phi Thúy thư thư khỏi phải lo nghĩ. Tại hạ sẽ gấp rút lo xong một chuyện, rồi khẩn cấp đi tìm Ngân Hà công chúa trong nay mai, khi gặp công chúa tại hạ sẽ đưa nàng trở lại hoàng cung.

Phi Thúy buông tiếng thở nhẹ:

- Như vậy tiện thiếp đã an tâm, còn bây giờ...

Chợt bắt gặp chiếc thủ cấp của tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một nằm bên đường, Phi Thúy hỏi:

- Hàn công tử, chiếc thủ cấp nằm kia là ai vậy? Ai giết hắn vậy?

Hàn Tử Kỳ nhìn chiếc thủ cấp, trông thấy hai mắt nhắm nghiền, nhưng hai hàm răng còn nhe ra trắng nhớn. Chàng phì cười:

- Hắn chính là một trong hai tên sứ giả Luân Hồi vừa rồi đã bắt cóc Phi Thúy thư thư bỏ vào trong chiếc bao đem tới đây, tại hạ giết hắn, còn tên kia đã bỏ chạy trốn từ lâu.

Phi Thúy thè dài lưỡi:

- Ồ... mặt mày của hắn trông dữ tợn thật. Hắn chết rồi mà còn nhe răng ra như muốn nhát ai, đã chết rồi vẫn còn hung dữ. Hàn công tử giết hắn sẽ giảm bớt đi tai vạ cho đàn bà con gái đi trên đường này.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Bọn giáo đồ Luân Hồi giáo này lâu nay gieo không biết bao nhiêu tai họa cho giang hồ, chính Ngân Hà công chúa cũng bị bọn chúng đánh độc nên phát sinh chứng bệnh cùi hủi, tại hạ đâu có thể dung thứ cho bọn chúng được...

Phi Thúy sừng sốt:

- Thế ư? Nếu vậy Hàn công tử hãy giết hết bọn chúng báo thù cho Ngân Hà công chúa, đừng để bọn chúng sống, có ngày công chúa lại mang tai họa.

Nhìn con tuấn mã của tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín hãy còn đứng bất động đặng kia, Hàn Tử Kỳ không muốn phí mất thời giờ vì còn phải ra quan ngoại tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc “Định tâm thần châu”, trở về rửa hận cho phụ thân, và còn phải đi tìm Ngân Hà công chúa, luôn cả mẫu thân là Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, không biết bà sống chết lẽ nào. Trong lòng chàng vô cùng nôn nóng.

Hàn Tử Kỳ trở con tuấn mã:

- Bây giờ Phi Thúy thư thư hãy cưỡi con tuấn mã đứng kia, chạy tới thị trấn ở trước mặt, đến gặp quan viên sở tại nói rõ mọi sự tình đã xảy ra trên con đường này, nhờ họ cho người hộ tống thư thư trở lại hoàng cung, đừng nên chậm trễ gặp bọn giáo đồ Luân Hồi thì sẽ khó lòng tránh khỏi tai họa. Thư thư nhớ lời tại hạ nói rồi chứ?

Chàng lại tiếp:

- Về phần tại hạ phải gấp rút đi ngay từ phút giây này, làm xong chuyện, tại hạ sẽ khẩn cấp đi tìm Ngân Hà công chúa, chuyện rất cấp bách không thể diên trì được nữa.

Không đợi Phi Thúy đáp lời, Hàn Tử Kỳ tới dắt con tuấn mã đem lại, đỡ Phi Thúy ngồi lên lưng, trao sợi dây cương cho ả, và nói thật mau:

- Phi Thúy thư thư hãy cho ngựa chạy thẳng theo con đường trước mặt, đừng quẹo sang ngã nào cả sẽ bị lạc đường, khoảng chừng ba mươi dặm là tới thị trấn, tìm viên chức sở tại thật gấp, nói rõ chuyện như tại hạ đã nói vừa rồi, từ đây tới đó thư thư phải hết sức thận trọng, coi chừng bọn giáo đồ Luân Hồi giáo xuất hiện bất ngờ, tốt nhất thư thư hãy cho ngựa chạy thật nhanh tránh trước tai vạ xảy ra một lần nữa.

Phi Thúy tiếp lấy sợi dây cương, nhìn Hàn Tử Kỳ rời lẹ, giọng nói bùi ngùi:

- Tiện thiếp xin vâng lời Hàn công tử dạy. Công tử thi ân cho tiện thiếp quá nhiều, kiếp này chắc không đền đáp nổi. Còn công tử trên đường đi tìm Ngân Hà công chúa cũng nên bảo trọng lấy thân.

Phi Thúy nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt buồn buồn, giật sợi dây cương, con tuấn mã cất bốn vó phi nhanh về hướng thị trấn.

Nhìn theo bóng người ngựa của Phi Thúy cho đến khi khuất dạng, Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài nhẹ nhõm, dù vậy trong lòng chàng vẫn trĩu nặng mối ưu tư khi được Phi Thúy nói cho biết cái tin Ngân Hà công chúa mất tích.

Hàn Tử Kỳ leo lên lưng con Xích Long Câu, nhắm hướng khác thẳng tới.

Chiều lại, Hàn Tử Kỳ đã tới thị trấn Phong Châu, người ngựa đều mỏi mệt. Chàng vào một thực quán dùng bữa, thuê một căn phòng tại khách điểm “Vãng Lai”, bảo tiểu nhị dẫn ngựa vào tàu, chàng vào phòng nghỉ ngơi qua đêm, sáng sớm mai sẽ lên đường ra quan ngoại lấy viên ngọc “Định tâm thần châu”.

Lên giường nằm, Hàn Tử Kỳ cứ mãi suy nghĩ về chuyện mất tích của Ngân Hà công chúa một cách lạ lùng, chưa tìm được nguyên nhân, lòng chàng lo sợ, bồi hồi thao thức không ngủ được, mãi tới đầu canh tư mới chợp mắt.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Thiếu Nữ Áo Tím

Sáng ra Hàn Tử Kỳ thức dậy thật sớm, thay đổi bộ võ phục màu lam, rời khỏi khách điếm, bảo tên tiểu nhị dắt con Xích Long Câu ra ngoài, đút một nén bạc vào tay gã, tiếp tục cuộc hành trình trên con đường thiên lý.

S

Hàn Tử Kỳ phi ngựa thật nhanh cố thu ngắn quãng đường dài ra quan ngoại.

Chàng gác lại một điều âu lo, phiền toái mà mấy ngày qua làm chàng bấn loạn cả tâm thần, chú hết tâm lực về chuyện đi tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc “Định tâm thần châu”, bởi có viên ngọc này chàng mới có thể giải trừ ma khí “Hoán thần ma pháp”, lọt vào Luân Hồi cung, hoặc Luân Hồi điện giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, bằng không chàng khó lòng đột nhập vào đó, dù nay đã có thân pháp “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp” của phụ thân vừa truyền cho.

Trong lòng Hàn Tử Kỳ vô cùng nôn nóng, muốn có cánh bay tới dãy núi Ma Lãnh sơn trong nháy mắt mới vừa ý.

Trên con đường dài hun hút, người ngựa không ngừng nghỉ một phút giây nào, chỉ trừ khi con Xích Long Câu đói khát chàng mới dừng lại cho gặm cỏ, tìm nước cho nó uống.

Người và ngựa đi mãi đến khi mặt trời xế bóng, sắp tới con đường thẳng ra quan ngoại, lòng chàng càng thêm nóng nảy khác thường.

Đây là một con đường một bên có rừng rậm mịt mù, một bên núi non trùng điệp dẫn tới bãi sa mạc mênh mông hút tận chân trời, nơi đây thường xảy ra chuyện cường san, lục lâm, đạo tặc chặn đường cướp của giết người và bọn hung đồ từ xứ Thổ phồn xâm nhập bắt cóc, hãm hiếp đàn bà, con gái rồi về xứ bán vào các thanh lâu. Nhất là bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung của Bắc Khuyết Thần Ma lộng hành hơn tất cả, không có một ngày nào không xảy ra chuyện bất thường đó, vì vậy trên đường vắng bật bóng người qua lại, cũng chẳng thấy nhà cửa của ai.

Hàn Tử Kỳ hết sức cẩn phòng trên đoạn đường này. Chàng không sợ bọn hung đồ, cường đạo, chỉ ngại bọn giáo đồ Luân Hồi giáo được tin chàng đang ra quan ngoại, ẩn nấp vào những nơi kín đáo, bất thần xuất hiện ám kích chàng bằng kịch độc “Hủy diệt độc trùng” hay “Tàn chi tán cốt” hoặc lão Bắc Khuyết Thần Ma hay tin cùng bọn giáo đồ kéo tới ngăn chặn chàng trước khi chàng tới Ma Lãnh Sơn tìm Phù ảnh cung

sẽ gặp trở ngại cho chàng không ít.

Hàn Tử Kỳ thúc ngựa chạy càng lúc càng nhanh, cố thu ngắn con đường thiên lý.

Người ngựa đang rong ruổi, chợt bên tai Hàn Tử Kỳ nghe có tiếng vó ngựa dồn dập ở phía trước. Chàng phóng mắt nhìn, trông thấy từng đám cát bụi bay lên mịt mù cuồn cuộn kéo dài trên một khoảng đường.

Tiếng vó ngựa chạy thật khẩn cấp, nghe rõ thì hình như một bọn đông người đuổi theo thật gấp một nạn nhân nào đó đang trốn chạy.

Nghĩ ngay đã có chuyện hung hiểm diễn ra trong bọn người đang đuổi nhau, vừa phi ngựa tới, Hàn Tử Kỳ vừa chăm chú nhìn vào đám cát bụi tung mù tìm hiểu đó là bọn người nào, có phải là bọn giáo đồ Luân Hồi giáo đuổi bắt người hay là bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung sang đây bắt cóc đàn bà, con gái hãm hiếp.

Hàn Tử Kỳ thúc con Xích Long Câu chạy nhanh hơn, chẳng mấy chốc người và ngựa chàng còn cách đám cát bụi chừng vài trăm trượng.

Bỗng nghe trong đám cát bụi có tiếng quát:

- Đứng lại.

Một tên trong bọn họ rượt đuổi ra lệnh cho nạn nhân đang trốn chạy.

Hàn Tử Kỳ khẽ giọng:

- Đúng rồi! Một bọn đông người đang đuổi bắt một người. Bọn này là ai? Luân Hồi giáo hay Bắc Khuyết ma cung. Ta hãy vào rừng xem thử.

Hàn Tử Kỳ liền ghìm con Xích Long Câu lại, rẽ vào trong rừng ẩn phía sau bụi cây um tùm cành lá.

Chàng phóng mắt nhìn về hướng có tiếng quát liên tiếp mỗi lúc càng gần hơn.

Chỉ trong nháy mắt Hàn Tử Kỳ trông thấy trên đường xuất hiện ba thớt ngựa ào ào chạy tới gần chàng như bay.

Dẫn đầu là con bạch mã lông trắng như tuyết, trên lưng có một nữ nhân áo tím đang chạy bất kể sống chết định thoát khỏi tay bọn người kia.

Phía sau nữ nhân áo tím chừng hai mươi trượng, hai tên đại hán vận võ phục màu xám cười cặp ngựa ô chùy, sắc lông đen như mực, vừa quát tháo vừa đuổi theo nạn nhân thật gấp.

Hình như bọn chúng quyết bắt cho kỳ được nàng mới chịu thôi.

Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Hai tên đàn ông áo xám kia là những tên cường đạo định bắt ả áo tím kia cưỡng hiếp.

Thốt bạch mã chở nữ nhân áo tím sắp tới, Hàn Tử Kỳ gấn mắt nhìn ả để xem rõ gương mặt của ả.

Chớp mắt thốt bạch mã chở nữ nhân áo tím chạy ngang qua chỗ Hàn Tử Kỳ đang ẩn nấp.

Chàng chú mắt nhìn thấy đó là một ả thiếu nữ nhưng không nhận rõ được diện mục. ả mọp sát người trên lưng ngựa, đầu cúi xuống, da trắng như bạch ngọc, mái tóc bay phần phật để lộ phía sau gáy trắng ngần, vóc dáng yêu kiều diễm lệ không kém Chu Thiên Phụng hay Hạ Cung Linh một chút nào. Dĩ nhiên ả là một trang tuyệt thế giai nhân, chứ không phải bọn nữ nhân tầm thường.

Thiếu nữ áo tím kia là ai, ái nữ của gia trang nào đi đâu lại bị hai tên đàn ông áo xám rượt đuổi bắt như thế? Hàn Tử Kỳ cảm thấy thâm ái ngại cho ả, chẳng hiểu có nên can dự vào chuyện này, phóng ngựa ra cản đường hai tên kia hay không. Chàng còn do dự chưa quyết.

Hai thốt ngựa ô chùy chạy tới, Hàn Tử Kỳ nhận ra đó là hai tên đại hán không phải bọn sứ giả Luân Hồi giáo. Hai tên này thân hình vạm vỡ, mặt mày hung tợn khác thường, lưng giắt gươm đao sáng ngời xem qua đúng là phường hắc đạo, nhưng không phải là người Trung thổ, chừng như bọn chúng là người từ Thổ phần xâm nhập vào đây.

Thoáng cái hai thốt ngựa ô chùy chở hai tên đại hán áo xám đã cách xa chỗ Hàn Tử Kỳ ẩn nấp ngoài năm mươi trượng, tài phi mã của bọn chúng quả thật điêu luyện.

Hàn Tử Kỳ tự vấn:

- Hai tên đại hán áo xám kia không phải bọn giáo đồ Luân Hồi giáo, giữa ta và bọn chúng không có oán thù, còn ả thiếu nữ áo tím kia ta cũng chưa từng quen biết một lần nào, ta có nên can dự vào chuyện này hay không?

Liền đó chàng tự đáp:

- Bất luận thế nào, dù ả thiếu nữ áo tím không quen, và bọn kia không phải giáo đồ Luân Hồi giáo, nhưng xem qua bọn chúng bức bách người thái quá, ta đường đường là một nam nhân chi chí, từng cứu khốn phò nguy cho nhiều người đâu thể lấy mắt làm lơ bỏ qua chuyện này cho được.

Chàng quyết định:

- Bây giờ ta hãy đuổi theo hai tên đại hán kia hỏi xem chúng định làm gì với ả thiếu nữ áo tím.

Thần tính xong chàng cho con Xích Long Câu trở ra ngoài quan lộ, quay trở về lối cũ.

Hàn Tử Kỳ giật mạnh sợi dây cương, con Xích Long Câu lồng lên cất bốn vó phi nhanh đuổi theo phía sau hai con ngựa ô chùy đã cách xa ngoài ba trăm trượng.

Con Xích Long Câu vốn là loại thần mã ngày đêm chạy ngàn dặm, hai con ngựa ô chùy chỉ là loại ngựa thường nên chẳng mấy chốc nó sắp bắt theo kịp, chỉ còn cách khoảng một trăm trượng vừa tầm nhìn.

Hàn Tử Kỳ hãm đà con Xích Long Câu chạy chậm lại hơn trước, cứ cách khoảng đó theo hai con ngựa ô chùy.

Chàng không muốn lộ diện sớm, còn chờ xem hai tên đại hán áo xám hành động thế nào với ả thiếu nữ áo tím và cũng muốn biết bọn chúng là ai.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tuyệt Lộ

Hàn Tử Kỳ phóng tầm mắt nhìn hai tên đại hán áo xám quan sát hành động của bọn chúng.

H

Phía trước, một trong hai tên đại hán áo xám quát lên chấn động trên quan lộ:

- Đứng lại! Nàng chạy không khỏi tay bọn ta đâu, đừng chạy nữa làm chi vô ích. Trước sau gì thì nàng cũng bị bọn ta bắt thôi. Đứng lại...

Mặc cho hai tên đại hán áo xám quát tháo ở phía sau lưng, ả thiếu nữ áo tím vẫn mọp sát thân mình trên lưng con bạch mã, tay giật dây cương liên liền, hai chân kìm hông ngựa phóng chạy như bay trên quan lộ.

Thiếu nữ áo tím đã sinh liều. Nàng chạy bất kể rừng rậm, gai chông hàm hố dưới chân, bất kể chết sống, miễn sao thoát khỏi hai tên đại hán áo xám kia là được.

Có lẽ nàng để hai tên đại hán áo xám bắt được sẽ cưỡng hiếp hoặc giết nàng. Nàng thà chết chứ không chịu bị nhục.

Ba thốt bạch mã, ô chùy đuổi chạy trên mười dặm đường tới một ngã ba quan lộ. Một ngã thẳng về trước, một ngã rẽ sang phải con đường hẹp quanh co, gập ghềnh khúc khuỷu.

Con đường này hai bên là vách đá lởm chởm dẫn tới một dãy núi thấp chập chùng quanh năm tháng có ít người lai vãng vì hoang vu và rất hiểm nghèo.

Con bạch mã chạy tới ngã ba, thành linh ả thiếu nữ áo tím ghìm cương lại bất thần rẽ sang con đường nhỏ, chỉ chậm phút giây lại chạy nhanh như khói tỏa. Nàng định thoát thân trong dãy núi kia.

Tên đại hán cười con ngựa ô chùy bên trái trông thấy quát to:

- Chạy đi đâu, nhị đệ hãy đuổi gấp theo ả. Ắ định trốn trong dãy núi trước mặt đó.

Hai tên đại hán áo xám nhanh lẹ ghìm cương ngựa lại thật gấp rút. Hai con ngựa ô chùy bất ngờ bị hãm đà quá gấp, cất tiếng hí vang lừng, bốn vó cất lên cao, chồm tới phía trước khiến cho hai tên đại hán áo xám chông chênh, nghiêng ngả như đang cưỡi sóng, bọn chúng hết sức ghìm cương ngựa để lấy lại thăng bằng.

Phút giây hai tên đại hán áo xám đã ghìm ngựa lại được, rẽ sang con đường bên phải, lại đuổi theo ả thiếu nữ áo tím khăn cấp phía trước đã cách xa ngoài một trăm trượng. Bọn chúng nhất quyết không chịu buông tha ả.

Hàn Tử Kỳ đã nhận rõ điều đó, thúc con Xích Long Câu đuổi gấp tới, khi còn cách hai con ngựa ô chùy chừng năm mươi trượng, chàng lại giảm tốc lực cho đi chậm như trước.

Chàng không muốn hai tên đại hán áo xám phát giác ra có người đang chạy theo phía sau lưng.

Hai tên đại hán áo xám đang chú hết tâm lực vào chuyện đuổi bắt cho bằng được ả thiếu nữ áo tím chạy ở phía trước mặt, đâu còn thời giờ quan sát phía sau, nên bọn chúng chẳng hề hay biết chi cả.

Không bị hai tên đại hán áo xám phát giác, Hàn Tử Kỳ thầm mừng lặng lẽ thúc ngựa đi cứ khoảng cách năm mươi trượng ở phía sau hai con ngựa ô chùy.

Bọn người đuổi chạy chừng sáu bảy dặm trên con đường khúc khuỷu, gập ghềnh, thỉnh thoảng trước mặt có một hòn núi cao chắn ngang, hai bên vách đá dựng thẳng ngoài ba trăm trượng, dưới chân lại có nhiều vực sâu không thấy đáy, chẳng còn một lối nào thoát thân.

Ả thiếu nữ áo tím dừng con bạch mã lại, đảo mắt nhìn quanh khắp nơi tìm xem có đường nào vượt qua hòn núi hay không. Nhưng nàng đã hoàn toàn thất vọng, ngọn núi cao chọc trời, hai bên vách đá lởm chởm dù cho đến loài khỉ vượn cũng khó leo, chim chóc không thể bay qua, đừng nói là người hay ngựa vượt qua chỗ này.

Đến đây là cùng đường, không biết phải làm sao, ả thiếu nữ áo tím nhảy xuống lưng con bạch mã, đứng chờ hai tên đại hán áo xám phi ngựa tới.

Chớp mắt cặp ngựa ô chùy đã đến nơi. Hai tên đại hán áo xám dừng lại đứng hai phía, đề phòng ả thiếu nữ áo tím sử dụng khinh công thoát thân.

Tên đại hán áo xám ngồi trên lưng con ngựa ô chùy phía bên trái, đưa cặp mắt tròn như cú vọ nhìn ả thiếu nữ áo tím có vẻ rất đặc chí.

Hắn cười hô hố:

- Bọn ta đã nói trước rồi, nàng chạy làm chi vô ích. Bây giờ nàng đã cùng đường, không còn cách nào chạy thoát được nữa đâu.

Tên đại hán áo xám bên trái cười ha hả:

- Nàng hãy nên nghe theo lời bọn ta, ngoan ngoãn đi theo bọn ta trở về Bắc Khuyết ma cung cho Thái thượng thần quân của bọn ta trông thấy dung mạo của nàng.

Tên đại hán áo xám bên trái tiếp lời:

- Phải đấy. Nàng rất xinh đẹp. Thái thượng thần quân bọn ta trông thấy diện mạo của nàng chắc chắn sẽ chọn nàng làm hầu thiếp chứ chẳng không. Nàng theo bọn ta về gặp Thần quân, nàng đừng ương ngạnh chờ bọn ta động thủ sẽ làm tổn thương tới thân ngọc mình vàng, bọn ta không nỡ làm điều đó đối với một mỹ nhân tuyệt sắc của nàng. Nàng bằng lòng rồi chứ?

Hai tên đại hán áo xám vênh váo bộ mặt hung tợn, xem ra rất đắc ý. Bọn chúng nghĩ hiện giờ ả thiếu nữ áo tím đã hoàn toàn ở trong tay chúng.

Thiếu nữ áo tím thét lên:

- Hãy câm mồm thôi tha của hai người lại, bản tiểu thư thà chết thì thôi chứ không bao giờ chịu nhục nhã tới đó làm hầu thiếp cho cái gã dâm tặc Bắc Khuyết Thần Ma. Hai người đừng cuồng vọng vô ích.

Dứt câu ả thiếu nữ áo tím rời con bạch mã bước lại gần cái vực sâu, đưa mắt nhìn xuống rồi quay phắt lại nhìn hai tên đại hán áo xám, đề phòng bọn chúng bất ngờ phóng tới tấn công nàng bằng chưởng lực hoặc bằng chỉ phong.

Biết rõ không thể nào dùng lời thuyết phục được ả thiếu nữ áo tím, tên đại hán áo xám bên trái quay qua nói nhỏ với tên đại hán bên phải:

- Đại ca, ả này rất ương ngạnh, bọn ta nói thêm làm chi vô ích, đại ca để cho tiểu đệ tới đó bắt ả cho rồi. Chúng ta sẽ nhanh chóng trở về Bắc Khuyết ma cung nội trong đêm nay dâng nộp ả cho Thái thượng thần quân lãnh thưởng.

Tên đại hán được gọi đại ca, gật đầu:

- Phải đấy, nhị đệ hãy bắt ả mau, coi chừng ả nhảy xuống cái vực kia uống công bọn ta đuổi theo ả trọn buổi chiều nay.

Tên đại hán được gọi tiểu đệ gật đầu:

- Đại ca hãy an tâm, lâu nay tiểu đệ đi bắt đàn bà, con gái đã quen tay, ả không nhảy xuống vực kịp đâu.

Hắn nhảy xuống lưng con ngựa ô chùy, nhắm hướng ả thiếu nữ áo tím sầm sầm bước tới.

Trông thấy tên đại hán được gọi tiểu đệ bước tới còn cách chừng hai trượng, thiếu nữ áo tím thét lên:

- Đứng lại!

Tên đại hán được gọi tiểu đệ dừng lại, cất tiếng cười hô hố:

- Nàng đã cùng đường rồi, đâu còn thoát chạy được nữa. Nàng định làm gì?

Trỏ tay xuống vực thẳm, thiếu nữ áo tím trừng đôi mắt, nghiêng răng:

- Người chưa biết ta định làm gì à? Con đường thoát thân của ta là cái vực này!

Tên đại hán được gọi tiểu đệ trợn mắt:

- Nàng định nhảy xuống cái vực kia tự sát phải không?

Thiếu nữ áo tím gật mạnh đầu:

- Phải! Nếu người bước thêm một bước nữa... ta sẽ nhảy xuống cái vực này. Hai người đừng hòng bắt được ta.

Tên đại hán sửng sốt đứng yên không dám bước tới. Hắn hiểu thiếu nữ áo tím đã quyết tâm tự sát.

Thấy tình hình căng thẳng, tên đại hán được gọi đại ca nhảy xuống lưng con ngựa ô chùy, bước nhanh tới, đứng cạnh đồng bọn nhìn cái vực sâu.

Hắn cười nham nhở:

- Nàng hãy còn quá trẻ, lại xinh đẹp thế kia, tại sao lại đòi chết sớm, uổng phí đi một kiếp hồng nhan tuyệt sắc trời ban cho. Dễ mấy ai có được nhan sắc như nàng, nàng đừng nhảy xuống vực, hãy đi theo bọn ta trở về Bắc Khuyết ma cung làm hầu thiếp cho Thái thượng thần quân của bọn ta, nàng sẽ được vinh hiển trọn đời, bọn ta cũng được ban thưởng ít nhất hai ngàn lạng vàng ròng tha hồ tiêu pha phung phí... Như vậy hai đảng đều có lợi, tại sao nàng lại từ chối đòi nhảy xuống cái vực sâu kia nát tan vóc ngọc mình vàng. Nàng hãy nghe theo lời bọn ta, đừng có dại dột.

Thiếu nữ áo tím trừng to đôi mắt nhìn tên đại hán được gọi đại ca, căm hận:

- Người hãy khép cái mồm thối kia lại. Gia phụ ta đã cự tuyệt mấy điều cuồng vọng của lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma từ nửa tháng nay rồi, đường đường một vị tiểu thư trâm anh... đòi các như ta lại chịu làm hầu thiếp cho cái lão dâm tặc bại hoại đó hay sao chứ?

Nàng hét:

- Nếu các người dám bước tới ta sẽ nhảy xuống cái vực sâu này tức khắc.

Hét dứt, thiếu nữ áo tím lùi lại một bước than thầm:

- Mạng ta đến đây đã dứt rồi, gia phụ ơi hãy tha thứ cho cái tội bất hiếu của con.

Nàng chuẩn bị sẵn sàng nhảy xuống vực. Nghe thiếu nữ áo tím sỉ nhục thậm tệ Thái thượng thần quân của mình, tên đại hán được gọi tiểu đệ không còn nhin nhục nổi nữa, quát to lên:

- Hãy cầm ngay cái mồm của nàng lại. Nàng mở mắt xem bọn ta bắt nàng đem về giao nộp cho Thái thượng thần quân.

Hắn bước nhanh tới, tên đại hán được gọi đại ca cũng song song tiến lên. Thiếu nữ áo tím thét:

- Ta nhảy xuống vực đây!

Miệng thét, hai chân thiếu nữ áo tím lùi lại sát bờ vực toan nhảy xuống. Sinh mạng của thiếu nữ áo tím giờ đây chẳng khác nào ngàn cân treo sợi tóc.

Hai tên đại hán kinh hãi, toan phóng tới nhưng chẳng còn kịp nữa, thiếu nữ áo tím đang trong tư thế nhảy xuống vực.

Giữa phút giây cuối cùng đó thình lình nghe có tiếng thét xé gió:

- Dừng lại!

Tiếng thét găm trên một trăm năm nội lực đập chan chát vào tai hai tên đại hán áo xám, chực chọc thủng cả màng nhĩ, khiến cho bọn chúng kinh hãi vô cùng.

Hai tên đại hán áo xám nhanh lẹ hướng mắt về phía có tiếng thét coi là ai.

Cùng lúc, thiếu nữ áo tím cũng giật mình dừng lại, đưa đôi mắt nhìn qua...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Cố Nhân Tái Ngộ

Chợt thấy lò qua một cái, một chiếc bóng màu lam nhẹ tựa làn mây xuất hiện, bay vút ngang qua đầu hai tên đại hán áo xám nhanh không kịp thấy, đến nơi hạ xuống đứng cách thiếu nữ áo tím khoảng ba thước.

C

Trông thấy chiếc bóng lam tới đứng bên cạnh, chưa hiểu là bạn hay thù, thiếu nữ áo tím kinh hoàng lách ngang qua phía trái với ý định tránh né kẻ lạ mặt chớp mắt bắt nàng.

Nàng thét:

- Người là...

Nhưng thiếu nữ áo tím chợt ngưng ngang đi, không tiếp thêm lời nào vì vừa nhận ra gương mặt ngọc của người áo lam vừa trụ thân mình xuất hiện.

Đôi mắt thiếu nữ áo tím tròn xoe nhìn người áo lam sững sốt, tưởng chừng đang trong cơn mê.

Phút chốc nàng hoan hỉ bật thốt:

- Hàn công tử, thế ra là công tử đấy sao, tiểu muội cứ tưởng công tử đã chết từ lâu dưới vực tử thần rồi.

Thì ra người áo lam vừa vượt ngang qua đầu hai tên đại hán áo xám cứu nguy cho thiếu nữ áo tím chính là Hàn Tử Kỳ.

Vừa rồi, Hàn Tử Kỳ đuổi theo hai con ngựa ô chùy chở hai tên đại hán áo xám đến đây, trông thấy thiếu nữ áo tím đã cùng đường không còn cách nào thoát thân được nữa, lại toan nhảy xuống vực sâu tự vận. Chàng liền tức tốc nhảy xuống khỏi lưng con Xích Long Câu, phi thân tới chỗ ba người vừa đúng lúc nàng lùi sát bờ vực toan nhảy xuống.

Hàn Tử Kỳ hét lên cho cả ba cùng giật mình dừng lại, sử dụng ngay khinh pháp “Hành không đặng bộ” vọt ngang qua đầu tên đại hán áo xám đáp xuống gần nàng, vừa đúng lúc sinh mạng của nàng chỉ trong một đường tơ. Chàng toan chớp lấy nàng không cho nàng lao xuống vực nên nàng la hoảng.

Nghe thiếu nữ áo tím gọi tên mình, Hàn Tử Kỳ giật mình quay lại nhìn mặt nàng coi là ai.

Chợt chàng kêu lên:

- Hạng Cấm Bình, thế ra tiểu thư đây sao? Tại hạ cứ ngỡ tiểu thư là một cô gái xa lạ nào.

Thiếu nữ áo tím chính là Hạng Cấm Bình, từng gặp Hàn Tử Kỳ tại dãy núi Bạch Mã Sơn trong đêm đại hội quần hùng Hắc, Bạch tranh đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo, trong lúc chàng lâm nguy tại vực tử thần. Không Không sư thái ném sợi Phược ma thẳng trời chàng, hai lão đạo nhân Chi Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng đòi mổ bụng chàng moi lấy nội đơn, nàng đã ném một quả Tiểu oan lôi nổ chấn động làm sút sợi dây cứu chàng thoát khỏi bàn tay độc ác của bọn ngũ đại môn phái.

Từ đó đến nay đã nhiều tháng qua, không gặp, nay bỗng nhiên tái ngộ ở ngọn núi này, Hàn Tử Kỳ lẫn Hạng Cấm Bình vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng khôn xiết.

Hạng Cấm Bình như nằm trong giấc chiêm bao vì từ đêm đại hội quần hùng ra về, nàng định ninh Hàn Tử Kỳ đã tàn thân nát cốt dưới vực tử thần bởi sau khi nàng ném quả Tiểu lôi oanh do sự bức bách của Chi Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, và bọn hội chủ Gia Cát Cầ, Trịnh Nhữ Hoằng, chàng vẫn phải nhảy xuống vực tự vận, nay chàng còn sống tới đây cứu nàng lúc vạn phần nguy khốn, khiến cho nàng ngần ngại cứ mãi nhìn chàng.

Đưa mắt nhìn qua hai tên đại hán áo xám hãy còn đứng trơ như pho tượng, Hàn Tử Kỳ quay lại hỏi Hạng Cấm Bình:

- Hạng tiểu thư, hai gã kia là ai, tại sao dám vô lễ đuổi bắt tiểu thư từ ngoài quan đạo vào tới ngọn núi này như thế.

Hạng Cấm Bình còn đang ngần ngại, chợt nghe Hàn Tử Kỳ hỏi, giật mình như thoát khỏi cơn mơ, trở tay sang hai tên đại hán áo xám hần hộc:

- Hai gã đó chính là bọn giáo đồ của Bắc Khuyết ma cung của lão thâm tặc Bắc Khuyết Thần Ma từ bên xứ Thổ phồn sang đây đuổi theo tiểu muội, đòi bắt đưa về làm hầu thiếp cho lão quỷ đó. Muội chống cự lại không chịu nghe theo, bọn chúng đuổi muội từ ngoài cái quan vào đây đã cùng đường, muội toan nhảy xuống cái vực này tự tử, may sao Hàn công tử tới kịp cứu muội, bằng không giờ này tính mạng của muội đã không còn.

Nghe Hạng Cấm Bình nhắc tới tên Bắc Khuyết Thần Ma, nghĩ đến phụ thân Hàn Khuất Thân bị lão và ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đầu độc tàn phế cả hai chân vừa chết thảm trong tuyệt động, và người nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu năm xưa cũng bị cặp nam nữ đại ác ma đó đầu độc rồi chặt đứt đôi chân vứt vào cánh rừng già, cách đây mấy tháng ả Điều Nguyệt Hồ lại sai bọn sứ giả Luân Hồi giáo tới Thiên Tàn Phủ giết lão nhân một cách tàn khốc với hàng chục nhát gươm đao trên khắp thân mình, dòng máu hận thù trong trái tim Hàn Tử Kỳ liền sôi lên sùng sục, gương mặt ngọc diện đầy sát khí.

Hàn Tử Kỳ nói khẽ với Hạng Cấm Bình:

- Hạng tiểu thư hãy đứng đây chờ tại hạ một lúc. Tại hạ tới đó hỏi tội hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, trừng trị bọn chúng về cái tội vô lễ với tiểu thư vừa rồi, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện với nhau. Chuyện rất dài dòng.

Sẵn trong lòng đang thù hận vì suýt chết dưới vực, Hạng Cấm Bình nghiêng răng:

- Hàn công tử hãy giết hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đó rửa hận cho tiểu muội, nếu để bọn chúng còn sống sẽ còn gặp tai họa cho muội lần sau.

Hàn Tử Kỳ khẽ gật đầu:

- Hạng tiểu thư hãy an tâm. Tại hạ hỏi hai tên đó xem bọn chúng trả lời thế nào, sau đó tại hạ sẽ trừng trị bọn chúng một cách xứng đáng cho tiểu thư hài lòng.

Dứt câu, Hàn Tử Kỳ rời khỏi Hạng Cấm Bình chậm rãi bước tới đứng cách hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung khoảng hai trượng.

Chàng đứng nhìn hai bộ mặt hung tợn của bọn chúng chưa nói lời nào.

Tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung được gọi là đại ca nhìn Hàn Tử Kỳ bằng cặp mắt dữ tợn, chiếu hung quang như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Hắn hăm hừ:

- Tiểu tử là ai thuộc đệ tử của môn phái, bang hội nào, tại sao lại dám to gan lớn mật can dự vào chuyện của bọn đại gia. Người không sợ thanh giới đao của bọn ta mổ bụng người moi lấy tim gan ăn sống hay sao?

Không trả lời sự hăm dọa của tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, Hàn Tử Kỳ lạnh băng:

- Người hãy cầm cái mõm thối kia lại! Hãy nghe ta hỏi đây. Hai người có là giáo đồ của Bắc Khuyết Thần Ma hay không?

Tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung thấy đối phương biết mình, nghênh bộ mặt hung tợn cất giọng vô cùng kiêu hãnh:

- Đúng, không sai! Người cũng có một chút kiến thức đấy. Bọn ta chính là đại giáo đồ của Thái thượng thần quân, tiếng tăm lừng lẫy đương thời, khắp cả xứ Thổ phần vùng quan ngoại và hai miền Trung thổ nghe tới tên hết thầy đều thán phục, cúi đầu nghe theo lệnh, không có một ai dám chống cự, chắc người đã nghe danh rồi chứ?

Không cần quan tâm tới những lời khoe khoang, khoác lác của tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, Hàn Tử Kỳ bằng giọng khinh khỉnh hỏi:

- Hai người là đại giáo đồ của Bắc Khuyết ma cung nhưng thuộc hàng đệ tử thứ mấy của lão Bắc Khuyết Thần Ma. Người hãy nói cho ta biết.

Tướng lâm Hàn Tử Kỳ muốn biết địa vị của mình, tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung vênh vác:

- Người hãy nghe cho rõ! Bọn đại gia là đại đầu mục trong tổng đàn Bắc Khuyết ma cung có bốn phận coi sóc vùng này, người nghe rõ rồi chứ?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Ta nghe rồi! Bây giờ hai người hãy bình tĩnh đừng run, cũng đừng bỏ chạy, nghe ta nói, bởi vì hai người có chạy khỏi đâu.

Chưa biết Hàn Tử Kỳ thuộc nhân vật nào trong giang hồ, lại dọa dẫm như vậy, hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung giật dử trợn bốn mắt bắn hung quang nhìn chàng.

Tên giáo đồ được gọi là đại ca hừ một tiếng:

- Tiểu tử! Người thật to gan. Chuyện gì người hãy nói đi rồi chịu chết.

Trỏ tay vào mặt hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, Hàn Tử Kỳ dẫn mạnh từng tiếng:

- Hai người... một tên ở lại đây với ta, một tên chạy trở về Bắc Khuyết ma cung. Hai người hãy chọn tên nào ở lại và tên nào chạy đi, nói mau.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Hạng Gia Trang Lâm Ngụy

Hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung cùng ngơ ngác, không hiểu Hàn Tử Kỳ nói thế là nghĩa gì, cả hai đưa mắt nhìn nhau dò hỏi.

H

Tên giáo đồ được gọi là đại ca hỏi:

- Tiểu tử, người nói thế nghĩa là làm sao, cái gì ra đi cái gì ở lại. Người có điên chưa?

Hàn Tử Kỳ trợn mắt:

- Bọn người xưng là đại đầu mục của Bắc Khuyết ma cung mà ngu ngốc đến thế ư? Ta nói rõ ràng như thế mà hai người chưa hiểu à? Bây giờ ta giết một tên về cái tội bất kính của hai người rượt đuổi vị tiểu thư kia suýt phải mất mạng dưới vực thẳm vừa rồi, còn một tên cấp tốc trở về Bắc Khuyết ma cung báo nguy với lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma, nay mai sẽ có một vị thiên thần tới Bắc Khuyết ma cung cắt lấy thủ cấp của lão trả hai món nợ máu năm xưa lão đã cùng yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đầu độc hai vị tiền bối trang chủ Hàn Khuất Thân bị tàn phế hai chân chết trong tuyệt động, Thiên Tàn Quái Tẩu bị chặt cụt một chân ném vào cánh rừng già sau đó giết đi. Người nghe rõ rồi chứ?

Hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung cùng tháo lui về phía sau ba bước trở bốn mắt khiếp đảm nhìn Hàn Tử Kỳ như nhìn một con quái vật từ đầu đến chân.

Bọn chúng vốn đã khiếp sợ cái thân pháp “Hành không đặng bộ” của Hàn Tử Kỳ lao vút ngang qua trên đầu chúng từ bao giờ chúng chẳng hề hay biết. Dù chưa trông thấy chàng xuất thủ, nhưng bọn chúng đã hiểu ngay chàng là một đại cao thủ công lực đã đạt tới cõi thượng thừa chứ không phải tầm thường.

Phút giây lấy lại sự bình tâm, tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung được gọi là đại ca hỏi:

- Tiểu tử, danh hiệu của người là gì sao lại dám khoác lác cái mõm, lớn lối như thế?

Nhìn thẳng vào mặt tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, Hàn Tử Kỳ lạnh băng:

- Hai người muốn biết đại danh của ta ư? Hãy trụ hình cho vững mà nghe đây!

Chàng nói rõ từng tiếng:

- Hàn Tử Kỳ chính là ta. Hai người nghe rõ chưa?

Hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung kinh hãi tháo lui ba bốn bước nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt khiếp đảm, thân hình lay động như muốn bỏ chạy trốn.

Như tưởng mình vừa nghe lầm, tên giáo đồ được gọi là đại ca vặn hỏi Hàn Tử Kỳ:

- Người vừa nói gì? Người là Hàn Tử Kỳ đã giết rất nhiều giáo đồ Luân Hồi giáo cách đây mấy tháng hay là Hàn Tử Kỳ nào khác trùng tên.

Hàn Tử Kỳ trợn mắt:

- Nói nhảm! Ta là Hàn Tử Kỳ chứ còn Hàn Tử Kỳ nào nữa mà người nói trùng tên.

Người quá ngu ngốc còn sống chi vô ích. Ta giết người trước, còn tên quý quái kia mau chạy trở về báo nguy với lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma như ta đã nói vừa rồi.

Chàng thét lớn:

- Hãy mau rút vũ khí ra, ta ban cho các người cái ân huệ lần chót, kéo khi chết xuống địa ngục sẽ chẳng còn điều gì ân hận nữa.

Xoạt... xoạt...

Hiểu rõ nguy cơ đã đến, hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung chẳng ai bảo ai cùng rút thanh giới đao cầm tay đứng song song theo thế hợp công.

Trong khi Hàn Tử Kỳ vẫn đứng yên nhìn hai thanh giới đao trong tay bọn chúng chưa thấy động tĩnh.

Tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung được gọi là đại ca quát to:

- Nhị đệ động thủ!

Hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung cùng lướt vung thanh giới đao một vòng điểm tới mười yếu huyệt khắp thân hình Hàn Tử Kỳ.

Tám lằn sáng nhanh như chớp...

Chờ hai thanh giới đao của hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung còn cách một thước, Hàn Tử Kỳ dịch sang ba bước tránh tám lằn sáng giới đao, liền đó một lằn sáng màu tím lạnh cắm người từ bên lưng chàng chớp tới tên giáo đồ được gọi là đại ca nhanh như sét giật lưng trời.

Tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung được gọi là đại ca rú uất nghẹn nửa tiếng, chiếc đầu bay ra ngoài một

trượng theo thanh giới đao rơi nằm trên đám cỏ, chiếc thầy cụt đầu từ từ ngã xuống trông đến rợn người.

Hàn Tử Kỳ rút thanh Tử hư thần kiếm ra từ lúc nào, chém rụng đầu tên giáo đồ được gọi là đại ca rồi đút kiếm trở vào vỏ từ bao giờ, chẳng một ai kịp trông thấy.

Chỉ nghe từ phía vực thăm có tiếng Hạng Cầm Bình bật thốt khen ngợi:

- Tuyệt diệu!

Trông thấy cái chết quá khủng khiếp của đồng bọn và thủ pháp giết người thần oai của Hàn Tử Kỳ, tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung còn lại vỡ mật bay hồn, mặt mày tái ngắt, tay chân run lên cầm cập trở mắt khủng khiếp nhìn tử thi nằm trên mặt đất, rồi nhìn Hàn Tử Kỳ.

Hắn đâu có tưởng tượng nổi thân pháp lẫn kiếm pháp của Hàn Tử Kỳ xuất quỷ nhập thần đến thế, nhất là ánh sáng màu tím của thanh Tử hư thần kiếm chợt thấy rồi chợt mất giống như ánh sáng tử thần đoạt hồn người.

Tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung chôn chân tại chỗ không còn chạy nổi nữa. Xoảng...

Thanh giới đao trong tay tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung buông rơi xuống đất vang lên một tiếng khô khốc. Hắn rụng rời chân tay không cầm nổi vũ khí nữa.

Hàn Tử Kỳ nhìn tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung hét:

- Tên bại hoại, sao ngươi còn đứng chết trân ra đó! Ngươi chạy trở về báo nguy với lão Bắc Khuyết Thần Ma, bảo lão chuẩn bị nạp thủ cấp cho ta, bằng nếu ngươi liệu chạy không nổi thì hãy đứng yên đó cho ta hóa kiếp.

Tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung kinh hoàng, tay chân cuống quít vụt quay phắt thân mình trở lại, hú lên một tiếng như loài quỷ tru, phóng tới con ngựa ô chùy đứng cách đó hai trượng, lập cập leo lên ngòi trên lưng ngựa, chộp lấy dây cương giật liên liền... vừa ngoái cổ nhìn trở lại phía Hàn Tử Kỳ.

Con ngựa ô chùy bị giật mạnh dây cương hốt hoảng hí lên mấy tiếng vang lừng, lồng lộn mấy cái, quay đầu trở lại, phi nhanh theo con đường nhỏ khúc khuỷu, gập ghềnh, hai bên trập trùng vách núi, nháy mắt đã biến dạng.

Chờ cho người ngựa tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đi xa, Hàn Tử Kỳ quay lại trong khi Hạng Cầm Bình cũng vừa bước tới đứng trước mặt chàng.

Nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt thán phục, Hạng Cầm Bình cất giọng oanh:

- Cách nay chẳng bao lâu, chỉ có mấy tháng thân thủ và kiếm pháp của Hàn công tử vượt bậc hơn xưa

thập phần. Vừa rồi công tử rút kiếm xuất chiêu, tiểu muội không trông thấy được, thực lòng muội vô cùng bái phục công tử.

Hàn Tử Kỳ từ tốn đáp:

- Hạng tiểu thư đã khen tặng quá lời rồi, tại hạ không dám nhận đâu. Sự thật thân pháp và kiếm pháp của tại hạ đến nay hãy còn thô thiển, chỉ tại tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung kia võ công quá tầm thường, nên tại hạ mới đắc thủ giết hắn, tiểu thư khen tại hạ vô cùng xấu hổ.

Ánh mắt thu thủy xanh biêng biếc chớp lên mấy cái, Hạng Cẩm Bình khen:

- Chẳng qua Hàn công tử quá khiêm nhượng đó thôi. Sự thật từ ấy lâu nay tiểu muội chưa từng thấy lối thân pháp, kiếm pháp tuyệt luân kỳ diệu như công tử vừa xuất thủ đó một lần nào, đến như gia phụ của tiểu muội nếu trong trường hợp là tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung cũng chưa chắc đỡ nổi một chiêu của công tử huống hồ là bọn chúng.

Nàng hỏi:

- Có phải trong thời gian qua Hàn công tử đã gặp duyên kỳ ngộ rồi không?

Không muốn tiết lộ chuyện vào Tử vong động, học được các chiêu trong bí kíp “Địa tiên kỳ thư” của tôn sư Địa tiên tôn giả, Hàn Tử Kỳ tránh né:

- Thời gian mấy tháng qua tại hạ may mắn gặp một vị lão tiên bối truyền dạy vài chiêu ứng phó với bọn bại hoại, bảo vệ lấy thân, đâu dám vô lễ với Hạng tiên bối là bậc cao minh, mang lấy cái tội thất kính đối với lão tiên bối.

Để tránh né những lời khen tặng của Hạng Cẩm Bình, Hàn Tử Kỳ lảng sang chuyện khác:

- Hạng tiểu thư có chuyện gì phải đi trên quan lộ ngoài kia mà bị hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung quý quái vô lễ, xin tiểu thư nói cho tại hạ được rõ.

Hạng Cẩm Bình chớp đôi mắt:

- Tiểu muội vâng lệnh gia phụ tới thị trấn Phòng Châu cầu viện thúc thúc tên Hạng Bá Công đến giải vây Hạng gia trang, dọc đường bị hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung chặn đường đòi bắt muội giải về cho lão dân tộc Bắc Khuyết Thần Ma như Hàn công tử đã biết.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Động Lòng Nghĩa Hiệp

Hàn Tử Kỳ kinh ngạc:

H

- Hạng tiểu thư nói sao? Hạng gia trang đang có chuyện gì nguy biến, kẻ thù nào tới đánh phá? Tiểu thư lại phải tới thị trấn Phòng Châu cầu viện thúc thúc để giải vây.

Xin tiểu thư cho tại hạ được biết.

Hạng Cẩm Bình lo lắng:

- Hàn chúng ta muốn biết tiểu muội đâu dám giấu giếm. Chính vì bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung nên muội phải tới thị trấn Phòng Châu cầu viện Hạng thúc thúc. Có lẽ giờ này bọn chúng đã kéo tới tệt trang rồi.

Hàn Tử Kỳ cau mày:

- Hạng tiểu thư, bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung kéo tới Hạng gia trang định làm gì?

Bọn chúng toan cướp đoạt tài sản bảo vật bắt người phải không?

Hạng Cẩm Bình gật đầu:

- Hàn công tử nói đúng, bọn chúng định cướp lấy bảo vật di truyền của tổ phụ và bắt tiểu muội mang về Bắc Khuyết ma cung.

Hàn Tử Kỳ hỏi mau:

- Hạng tiểu thư, câu chuyện xảy ra như thế nào?

Hạng Cẩm Bình chậm rãi kể:

- Vừa rồi lão dân tặc Bắc Khuyết Thần Ma gửi thư cho gia phụ tiểu muội, bắt buộc gia phụ phải nộp viên ngọc “Lưỡng long tranh châu”, món bảo vật di truyền nhiều đời của tổ phụ cho lão, lại còn đòi gia phụ phải cống nạp muội cho bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đưa về làm tì thiếp của lão, gia phụ đã bác bỏ hai điều phi lý đó, bọn chúng dọa sẽ tới đánh phá Hạng gia trang, hôm nay là đúng hạn kỳ chắc chắn chúng sẽ tới, chẳng biết hậu quả sẽ thế nào, muội vô cùng lo sợ.

Hàn Tử Kỳ ái ngại:

- Cứ như tại hạ nghe bọn giang hồ đồn đại, công lực của lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma cao thâm không thể tưởng tượng. Bắc Khuyết ma cung liên kết với Luân Hồi giáo của ác phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, thế lực của ả hiện nay bao trùm khắp giang hồ, bọn cao thủ trong hai đạo Hắc, Bạch chỉ nghe tới cái tên hết thấy đều run sợ, không một ai dám chống đối với ả. Tại hạ sợ dù Hạng tiền bối có cầu viện vị thúc thúc của tiểu thư nhưng chẳng hiểu có chống nổi bọn chúng hay không? Tiểu thư hãy đo lường trước, tìm cách nào an toàn hơn.

Hạng Cẩm Bình thở dài:

- Tiểu muội cũng không biết gia phụ và thúc thúc có cách chống nổi bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung không, nhưng gia phụ đã nhất quyết đánh nhau với bọn chúng đến giọt máu cuối cùng, muội đang lo sợ về chuyện này, muội không biết làm cách nào cứu nguy cho gia phụ và thúc thúc...

Chợt nhớ lại một điều, ánh mắt Hạng Cẩm Bình chớp sáng với giọng quả cảm:

- Tiểu muội vừa nghĩ ra rồi, muội cũng không sợ bọn chúng nữa đâu, muội sẽ cho bọn chúng nếm mùi đau khổ.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Hạng tiểu thư vừa nghĩ ra cách nào chống lại bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, hãy nói cho tại hạ nghe xem có hữu hiệu không?

Hạng Cẩm Bình nghiêng răng:

- Tiểu muội định trong khi hỗn chiến, muội sẽ ném vài chục quả Tiểu lôi oanh vào bọn chúng, muội liều một phen chết sống với bọn chúng, chứ chẳng còn cách nào khác nữa.

Hàn Tử Kỳ hỏi:

- Hạng tiểu thư có Tiểu lôi oanh mang theo trong mình, tại sao vừa rồi đang khi hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung rượt đuổi, tiểu thư không ném một quả cho bọn chúng chết liền tại quan lộ, lại để chúng hành hung theo tới đây, đến đối tiểu thư sắp nguy tới tánh mạng như thế.

Hạng Cẩm Bình hậm hực:

- Trước khi vâng lệnh gia phụ tới thị trấn Phòng Châu, tiểu muội không ngờ hôm nay lại có hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung chặn đường, muội không mang theo Tiểu lôi oanh bên mình, bằng không lúc này khi còn ngoài quan lộ, muội đã ném một quả cho bọn chúng tan thân nát cốt rồi, đâu còn sống để rượt đuổi theo muội tới đây.

Hàn Tử Kỳ khẽ gật đầu:

- Hạng tiểu thư tính như thế cũng hữu lý, nhưng tiểu thư hãy thận trọng lúc ném mấy chục quả Tiểu lôi oanh, kéo gây tổn thương cho nhị vị Hạng tiên bối, tránh trước cái cảnh song phương lưỡng bại là hơn.

Chợt Hạng Cẩm Bình hỏi Hàn Tử Kỳ:

- Hàn công tử, lúc trước công tử đã nhảy xuống vực tử thần rồi nhờ đâu công tử thoát nạn, từ này tiểu muội cứ nghĩ mãi không ra, công tử có thể nói cho tiểu muội được biết hay không?

Nghe Hạng Cẩm Bình lại hỏi đến chuyện cũ, Hàn Tử Kỳ vẫn tìm lời né tránh như vừa rồi:

- Sau khi nhảy xuống vực tử thần, tại hạ nhờ một sự may mắn thoát chết, có lẽ do nơi số trời chưa nở dút, nên tại hạ còn được sống cho tới ngày nay để tới đây bất ngờ gặp lại Hạng tiểu thư.

- Thật là một cơn ác mộng. Tiểu muội nghe từ xưa đến nay bất cứ ai rơi xuống vực tử thần, hết thảy đều tán mạng. Hàn công tử còn sống qua là một trường hợp hi hữu không ai có thể tưởng tượng nổi.

Đưa mắt nhìn ánh chiều đã tắt hẳn từ lâu, bóng hoàng hôn buông xuống, cảnh vật lờ mờ, Hàn Tử Kỳ lo ngại hỏi Hạng Cẩm Bình:

- Hạng tiểu thư, bây giờ tiểu thư có định tới thị trấn Phòng Châu cầu viện vị thúc thúc đến giải nạn cho Hạng gia trang nữa hay không?

Hạng Cẩm Bình nghe Hàn Tử Kỳ hỏi giật mình, tỉnh ngộ, nhớ lại chuyện Hạng gia trang sắp lâm nguy bèn đáp thật nhanh:

- Trời sắp tối đến nơi rồi, dù tiểu muội có tới thị trấn Phòng Châu cầu viện, thúc thúc cũng không còn đến kịp cứu Hạng gia trang được nữa, giờ muội phải khẩn cấp trở về hỗ trợ cho gia phụ. Nếu quả thật bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đang đánh phá, muội sẽ ném vài chục quả Tiểu lôi oanh như muội vừa nói, quyết một phen sống chết với bọn chúng.

Nàng nhìn Hàn Tử Kỳ:

- Còn Hàn công tử hiện giờ phải đi đâu. Công tử đi tìm ai lại ra vùng quan ngoại nguy hiểm này, chắc phải có chuyện gì quan trọng phải không?

Hạng Cẩm Bình lại hỏi tới một điều cấm kỵ, Hàn Tử Kỳ bắt buộc phải nói dối:

- Hạng tiểu thư đã lầm. Tại hạ không có điều gì quan trọng cả. Tại hạ chỉ đi tìm một người thân đã xa cách từ lâu không gặp, tới đây cũng không thấy, có lẽ tại hạ sẽ trở lại đi tìm nơi khác xem có gặp không.

Gương mặt Hạng Cẩm Bình chợt thoáng nét buồn xa xăm. Nàng buông tiếng thở dài:

- Hàn chúng ta có chuyện phải ra đi, tiểu muội không dám thỉnh mời công tử hạ cố tới tệt trang đái đặng hầu hạ, hơn nữa gia trang đặng có chuyện rắc rối, công tử tới đó sẽ bị phiền phức. Giờ ta hãy chia tay tại nơi đây, nếu sau này có dịp muội sẽ đi tìm công tử.

Giọng nói của nàng bùi ngùi, ánh mắt sâu thẳm như muốn nói lên lời vĩnh biệt.

Nhìn Hàn Tử Kỳ lần cuối cùng, Hạng Cẩm Bình toan bước tới con bạch mã đặng đứng chờ...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cứu Khổ Phò Nguy

Hàn Tử Kỳ vội nói:

H

- Hạng tiểu thư khoan vội đi đã, hãy dừng lại cho tại hạ được nói vài lời. Và lại hiện giờ tiểu thư cũng không thể trở về một mình được.

Hạng Cẩm Bình ngưng bước nhìn Hàn Tử Kỳ, vẫn với một giọng bùi ngùi:

- Hàn công tử còn điều gì chỉ dạy tiểu muội nữa không, xin công tử nói ra cho tiểu muội được biết.

Hàn Tử Kỳ nói mau:

- Hiện giờ Hạng gia trang đang cơn hữu sự, chuyện Hạng tiểu thư dự tính ném Tiểu lô oanh quyết cùng sống chết với bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung khiến cho tại hạ không an lòng. Nay tại hạ đã tạm gác lại chuyện đi tìm người thân. Tại hạ sẽ cùng đi với tiểu thư trở về Hạng gia trang xem tình hình thế nào, rồi sáng mai tại hạ lên đường.

Hạng Cẩm Bình hoan hỉ, mặt tươi hẳn lên. Nàng cất giọng cảm kích:

- Đa tạ Hàn công tử đã hết lòng quan tâm đến tiểu muội trong cơn nguy biến, ân đức này muội xin ghi tạc mãi mãi vào tâm, trọn đời không quên được, hẹn sẽ có phen đền đáp lại tấm lòng hào hiệp của công tử một cách xứng đáng.

Hàn Tử Kỳ vội vã lắc đầu:

- Những lời nói của Hạng tiểu thư đã sai rồi. Chính bản thân tại hạ phải cảm tạ cái công ân của tiểu thư mới đúng, tại sao tiểu thư lại đa tạ tại hạ.

Hạng Cẩm Bình không hiểu Hàn Tử Kỳ muốn nói gì, mở to đôi mắt ngạc nhiên nhìn chàng:

- Hàn công tử cảm tạ tiểu muội chuyện gì, quả thật tiểu muội không hiểu gì cả. Xin công tử nói cho muội nghe.

Hàn Tử Kỳ nghiêm giọng:

- Lúc trước trong đêm đại hội quần hùng, Hắc Bạch tranh đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo, tại hạ vô tình đứng gần nuốt được viên nội đơn đó nên đã bị hàng ngàn cao thủ bao vây, tại hạ chạy tới vực Tử thần cùng đường bị bọn đạo nhân Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng vây khốn, lại bị Không Không sư thái ném sợi dây Phược ma thắt chặt không phương vùng vẫy, tại hạ sắp bị hai lão đạo nhân mổ bụng lấy nội đơn, đang cơn nguy cấp Hạng tiểu thư đã ném một quả Tiểu lôi oanh, sức nổ quá mạnh làm cho tại hạ thoát khỏi sợi dây quỷ quái đó, thoát chết trong tay bọn họ, rồi nhờ cơ may tại hạ lại khỏi bị tan thân nát cốt sau khi nhảy xuống vực Tử thần, tại hạ ghi nhớ mãi công ân của tiểu thư từ đó cho đến ngày nay, tiểu thư đã quên chuyện này rồi sao?

Hạng Cẩm Bình bật “ồ” một tiếng như vừa hiểu ra, nhưng vẫn thoái thác:

- Hàn công tử lầm rồi, chuyện đó không phải thế đâu. Dù trong lúc công tử lâm nguy sắp bị bọn Ngũ đại môn phái bức tử, tiểu muội có ném một quả Tiểu lôi oanh khiến cho sợi dây Phược ma thắt của lão bà Không Không vượt khỏi thân mình công tử, nhưng cuối cùng công tử cũng bị bọn họ bức bách phải nhảy xuống vực Tử thần làm cho muội vô cùng uất ức, ân hận vì rốt lại không cứu nổi công tử thoát khỏi bàn tay ác độc của bọn người đó. Công tử nhờ may mắn nên mới nạn khỏi tai qua, bình yên vô sự, muội nào có công lao gì với công tử, muội không dám nhận đâu.

Hạng Cẩm Bình tiếp:

- Còn hiện giờ Hàn công tử cứu tiểu muội thoát chết bởi hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung là chuyện hiển nhiên trước mắt, muội phải nhớ ghi công ân của công tử mãi mãi không quên mới là chuyện thật sự.

Nghĩ câu chuyện kéo dài thêm cũng chỉ vô ích, Hàn Tử Kỳ trở lại chuyện cũ:

- Hạng tiểu thư, cứ như những lời tiểu thư vừa nói, theo tại hạ nghĩ có lẽ hiện giờ bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đã kéo tới Hạng gia trang, vì hôm nay là đúng hạn kỳ của bọn chúng hãm dọa. Vậy chúng ta hãy mau mau trở về bảo trang tiếp sức cùng Hạng tiên bối, chậm trễ chỉ e sợ lão tiên bối lâm nguy.

Hạng Cẩm Bình nghe Hàn Tử Kỳ nói giật mình như bừng tỉnh, gấp lên:

- Nguy rồi! Chúng ta hãy trở về Hạng gia trang mau, Hàn công tử hãy theo tiểu muội.

Có lẽ gia phụ tiểu muội đang lâm nguy.

Hạng Cẩm Bình chạy trở lại con bạch mã đang đứng chờ, hấp tấp leo lên ngòi trên lưng nhìn Hàn Tử Kỳ:

- Hàn công tử hãy theo tiểu muội.

Hàn Tử Kỳ vỗ tay một tiếng, con Xích Long Câu từ đằng xa chạy tới đứng ngay trước mặt chàng.

Hàn Tử Kỳ nhảy ngòi lên lưng ngựa, giục Hạng Cấm Bình:

- Tiểu thư, đi mau!

Con Xích Long Câu và con Bạch mã giao kèo rời khỏi bờ vực sâu, phi nhanh trên con đường khúc khuỷu, gập ghềnh, hai bên vách đá lởm chởm, chập chùng dựng đứng trở ra ngã ba quan đạo.

Phút chốc người ngựa của Hàn Tử Kỳ và Hạng Cấm Bình đã tới ngã ba quan đạo, trời đã vào buổi hoàng hôn đậm, sắp tối đến nơi, cây cỏ chìm mờ dần.

Hàn Tử Kỳ lo lắng:

- Hạng tiểu thư, đường từ đây về tới Hạng gia trang khoảng chừng bao nhiêu dặm, liệu chúng ta có trở về kịp trước lúc trời tối hay không?

Hạng Cấm Bình vừa thúc ngựa chạy song song với con Xích Long Câu vừa đáp:

- Đường từ đây trở về Hạng gia trang khoảng sáu mươi dặm, có một đoạn ra khỏi thị trấn Tảo Vân rất trở ngại, vì rừng rậm mịt mù, có lẽ đến khi trời tối hẳn chúng ta mới đến nơi.

Hàn Tử Kỳ thúc giục:

- Hạng tiểu thư, đường hãy còn xa, chuyện lại quá khẩn cấp, chúng ta hãy gia tăng tốc lực cho ngựa chạy nhanh hơn mới kịp cứu nguy Hạng tiên bối.

Hạng Cấm Bình gấp rút:

- Hàn công tử theo tiểu muội mau!

Hạng Cấm Bình kèm hai bên hông con bạch mã chạy như bay trên quan đạo.

Hàn Tử Kỳ gia tăng tốc độ con Xích Long Câu theo sát bên cạnh con bạch mã. Hai người cùng khẩn trương lên, nên không ai nói một lời nào cả. Cả hai đều nóng lòng về tới Hạng gia trang kịp lúc bọn giáo đồ Bắc Nguyệt ma cung đến đánh phá.

Nửa thời thần sau, người ngựa Hàn Tử Kỳ và Hạng Cấm Bình tới thị trấn Tảo Vân, bấy giờ trời đã tối hẳn.

Đèn đuốc trong thị trấn sáng choang khắp mọi nơi, người người tới lui qua lại tấp nập, chen lấn lẫn nhau, ngựa không còn chạy nhanh được nữa.

Bắt buộc Hàn Tử Kỳ và Hạng Cấm Bình phải ghìm dây cương ngựa lại cho con Xích Long Câu và bạch mã chen vào đám đông người, trong lòng hai người như có trận lửa đốt vì tới đây đã trở ngại hành trình.

Hàn Tử Kỳ mở đường chậm chậm đi trước, Hạng Cẩm Bình cho ngựa theo phía sau, đảo mắt tìm chỗ vượt qua đám đông người trở ngại.

Được một khoảng xa vẫn không tìm ra chỗ nào trống trải phóng ngựa thoát khỏi đoạn đường này.

Đang đi thình lình Hàn Tử Kỳ trông thấy một chiếc bóng đen từ đâu đó thoáng qua đầu con Xích Long Câu, rồi len lỏi vào đám đông người trước mặt chàng. Chiếc bóng đen xem qua rất quen thuộc với chàng.

Nhìn kỹ chiếc bóng đen đang chen vào bọn người qua lại trên đường, Hàn Tử Kỳ bật “ồ” lên một tiếng ngạc nhiên, vì chàng vừa nhận ra chiếc bóng đen kia chính là người đàn bà cùi hủi, mặt mày ghê tởm.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Ả đàn bà cùi hủi định đi ra quan ngoại có chuyện gì hay sao, hoặc là ả đi theo ta chẳng?

Nhưng ả theo ta để làm gì? Ta hãy nên thận trọng.

Nghe tiếng “ồ” của Hàn Tử Kỳ, Hạng Cẩm Bình kinh ngạc cho con bạch mã lấn tới tiến gần kề cận con Xích Long Câu, hỏi chàng:

- Hàn công tử, có chuyện gì sao? Công tử vừa phát giác ra chuyện gì? Có phải bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung định chặn đường chúng ta không?

Đôi mắt vẫn nhìn gẫn vào ả đàn bà cùi hủi thấp thoáng lẫn lộn trong số đông người ở phía trước mặt, Hàn Tử Kỳ lắc đầu, khẽ giọng:

- Không phải bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, tại hạ vừa trông thấy một người. Tại hạ lấy làm ngạc nhiên tại sao ả lại tới thị trấn Tảo Vân này.

Hạng Cẩm Bình lạ lùng:

- Hàn công tử, người nào vậy?

Hàn Tử Kỳ vẫn nhìn về phía trước:

- Người đàn bà cùi hủi...

Hạng Cẩm Bình ngạc nhiên:

- Hàn công tử, người đàn bà cùi hủi là ai, công tử có quen thân với ả sao?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Tại hạ chưa từng quen thân với ả đàn bà cùi hủi này, tại hạ không biết ả là ai.

Hạng Cẩm Bình càng thêm kinh ngạc:

-Ồ sao lạ vậy? Hàn công tử không quen thân với người đàn bà cùi hủi, vậy công tử còn quan tâm tới ả là chi?

Hàn Tử Kỳ thành thật:

- Sở dĩ tại hạ quan tâm đến người đàn bà cùi hủi, chỉ vì ả có cử chỉ vô cùng kỳ lạ mỗi khi gặp tại hạ và luôn luôn ả đi theo tại hạ như hình với bóng. Tại hạ vừa gặp ả tại thị trấn Liễu Châu, bây giờ gặp ả ở nơi này. Tại hạ rất ngạc nhiên về sự xuất hiện của ả.

Chàng nói luôn:

- Có một lần người đàn bà cùi hủi này bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo bắt trói tại cánh rừng tùng bách phía trước Hàn Sơn Trang, sắp sửa bị chúng hành quyết, một vị hòa thượng gọi tại hạ tới kịp giết một tên cứu ả thoát chết, kể từ đó ả đi theo tại hạ luôn luôn cho đến bây giờ, tại hạ muốn biết ả là ai, sao lại có cái cử chỉ lạ lùng như vậy.

Hạng Cẩm Bình bật thốt:

- Thế ư?

Rồi nàng lại hỏi:

- Người đàn bà cùi hủi đã có cái cử chỉ lạ kỳ, tại sao Hàn công tử không hỏi ả xem ả là ai?

Hàn Tử Kỳ cười phì:

- Tại hạ có hỏi ả danh hiệu là gì, ả không trả lời lại còn cười ha hả như một người vừa lên cơn điên, thật buồn cười nên tại hạ muốn biết tên ả, nhưng cứ mỗi lần gặp ả tại hạ định chặn hỏi, ả lại chạy trốn như vừa rồi, có điều rất lạ là khinh công của ả rất cao thâm, xem qua ả đúng là một cao thủ võ lâm chứ chẳng phải bậc tầm thường, có lần tại hạ đuổi theo ả tới vườn hoa, ả phóng vào đó mất dạng, tại hạ tìm mãi không ra.

Hạng Cẩm Bình đảo mắt nhìn quanh tìm bóng người đàn bà cùi hủi không thấy, bèn hỏi Hàn Tử Kỳ:

- Hàn công tử, người đàn bà cùi hủi chạy đi đâu rồi, sao tiểu muội tìm mãi không thấy.

Trở tay về phía trước mặt có một chiếc bóng đen đang len lỏi trong đám đông người.

Hàn Tử Kỳ đáp:

- Ả đàn bà cùi hủi đang ở trước mặt chúng ta kìa. Ả chen lẫn trong đám người đó.

Hạng Cẩm Bình chú mắt nhìn heo ngón tay của Hàn Tử Kỳ thúc giục:

- Tiểu muội đã trông thấy ả rồi. Hàn công tử, chúng ta hãy đuổi theo ả, chặn ả lại bắt ả, cật vấn hỏi xem là ai, tại sao lại có cử chỉ quái dị như vậy.

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Tại hạ cũng muốn đuổi theo ả hỏi cho ra lẽ, bằng không tại hạ cứ mãi thắc mắc trong lòng, chẳng an tâm một chút nào, nhưng hiện giờ có lẽ Hạng tiền bối đang lâm nguy, chúng ta phải trở về Hạng gia trang khẩn cấp, xem tình thế ra sao, nay mai tại hạ đi tìm ả cũng chẳng muộn gì. Hạng tiểu thư đừng lưu tâm tới chuyện này nữa nhọc lòng.

Nhìn trên đường người qua lại vẫn còn đông nghẹt, Hàn Tử Kỳ bắn khoăn:

- Hạng tiểu thư, đoạn đường này hãy còn đông nghẹt, chúng ta phải làm sao qua khỏi bây giờ, không khéo sẽ trở về Hạng gia trang không kịp.

Ngẫm nghĩ phút giây, Hạng Cẩm Bình tươi sắc mặt bảo Hàn Tử Kỳ:

- Tiểu muội vừa nghĩ ra một cách qua khỏi đoạn đường này, Hàn công tử hãy theo muội.

Hạng Cẩm Bình giật mạnh sợi dây cương ba cái. Con bạch mã hí lên vang lừng, hai vó trước chồm tới như muốn chạy càn qua bọn người phía trước.

Đám đông người hốt hoảng xô đẩy, chen lẫn nhau chạy dạt ra hai bên đường, chừa một khoảng trống chính giữa.

Hạng Cẩm Bình nói mau:

- Hàn công tử mau theo tiểu muội.

Chưa dứt lời, Hạng Cẩm Bình đã thúc con bạch mã chạy nhanh, Hàn Tử Kỳ không chậm trễ giật dây cương cho con Xích Long Câu chạy theo phía sau con Bạch mã, vượt qua khỏi đám đông người, nháy mắt đã ra khỏi thị trấn Tảo Vân.

Hàn Tử Kỳ cho con Xích Long Câu đi song song với con Bạch mã khen ngợi:

- Hạng tiểu thư quả thật đa mưu túc trí, chuyện dù nhỏ nhưng từ nãy tại hạ nghĩ mãi không biết phải làm cách nào vượt qua khỏi đoạn đường đông người đó, tiểu thư làm cho bọn người hốt hoảng tránh ra hai bên, nhờ đó mới qua khỏi. Tại hạ vô cùng khâm phục sự thông minh của tiểu thư.

Hạng Cấm Bình lắc đầu:

- Hàn công tử đã lầm rồi, không phải muội túc trí đa mưu vượt qua khỏi đoạn đường đông nghẹt người vừa rồi đâu. Muội nhờ con Bạch mã đấy.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Hạng tiểu thư bảo sao? Tiểu thư nhờ con Bạch mã qua khỏi chỗ đông người đó sao?

Chẳng lẽ con Bạch mã này lại biết sử dụng binh pháp?

Hạng Cấm Bình cười khúc khích:

- Hàn công tử nói đùa thôi. Con Bạch mã là loài ngựa làm sao biết sử dụng binh pháp như những viên tướng cầm quân ở nơi chiến trường được.

Hàn Tử Kỳ quay sang Hạng Cấm Bình:

- Chứ thế nào, quả thật tại hạ không hiểu gì cả. Con Bạch mã làm cách nào mở đường cho Hạng tiểu thư thoát qua đám đông người, tiểu thư hãy nói cho tại hạ nghe.

Hạng Cấm Bình kể lại:

- Lúc trước nhiều lần tiểu muội đi ngang qua thị trấn Tảo Vân này đều bị đám đông người chặn nghẹt, muội không biết làm cách nào vượt qua để trở về gia trang thật sớm, một hôm đang chen vào trong đám người, bỗng nhiên con Bạch mã nổi điên, cất tiếng hí vang lừng, cất bốn vó chạy như bay, bất kể đám đông người trước mặt, bọn họ kinh hoàng, ùn ùn giành nhau nhảy tránh ra hai bên chừa khoảng trống, nhờ đó muội thông thả ra về. Vừa rồi muội nhớ lại chuyện đó thử giật mạnh sợi dây cương ba cái, quả nhiên con Bạch mã cũng hí lên và chạy càn như lần trước.

Hàn Tử Kỳ cười khanh khách:

- Ngựa điên quả là ngựa thần, sau này tại hạ bị vây như lúc tại Bạch Mã Sơn, Hạng tiểu thư hãy cho tại hạ mượn nó, tại hạ cũng giật dây cương ba cái thật mạnh, nó chạy càn qua ngang đầu bọn chúng, chắc chắn thoát nạn không sai.

Đến đây người ngựa Hàn Tử Kỳ và Hạng Cấm Bình đã tới ngã ba. Một đường tới bãi sa mạc ra quan ngoại, một đường phía trái đến Hạng gia trang.

Hạng Cấm Bình trở tay sang con đường phía trái:

- Hàn công tử, đây là đường về Hạng gia trang, còn con đường kia thẳng ra quan ngoại xứ Thổ phần, công tử hãy theo tiểu muội, đường đi rất nguy hiểm, khó khăn.

Nói xong Hạng Cầm Bình thúc con Bạch mã dẫn đường đi trước, Hàn Tử Kỳ theo phía sau.

Con đường quanh co uốn lượn, trông chẳng khác một con quái xà, hai bên rừng rậm mịt mờ, từng trận gió vụt thốc qua. Hai người không nói chuyện nữa, đảo mắt quan sát chung quanh sợ có kẻ thù ám kích.

Chừng uống cạn một bình trà, Hàn Tử Kỳ và Hạng Cầm Bình lại tới một khúc quanh co.

Hai người cho ngựa đi chậm hơn tránh nhiều hầm hố hai bên lở sa chân là toi mạng.

Nửa giờ sau hai người đã trải qua trên bốn dặm đường, qua khỏi khúc quanh, trước mặt là một vùng ánh sáng hừng trời, soi rõ một sự vật.

Hạng Cầm Bình kinh hãi kêu lên:

- Nguy mất, Hàn công tử, chỗ ánh sáng rực trời kia là Hạng gia trang, chắc chắn bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đã tới, đang đánh nhau với gia phụ tiểu muội từ lâu rồi, không hiểu chúng ta trở về còn kịp nữa không.

Hàn Tử Kỳ gấp rút:

- Hạng tiểu thư đi mau!

Hàn Tử Kỳ kèm chặt hai bên hông con Xích Long Câu, giật mạnh sợi dây cương hai cái.

Con Xích Long Câu hí lên, cật bốn vó chạy nhanh như biển, nháy mắt đã bỏ xa con Bạch mã hàng trăm trượng.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Máu Nhuộm Hạng Gia Bảo

Hạng Cẩm Bình cố hết sức phóng con Bạch mã chạy theo con Xích Long Câu mãi cũng không sao bắt kịp, trái lại dần dần khoảng cách người ngựa của Hàn Tử Kỳ càng xa cho tới khi hút dạng giữa màn đêm.

H

Ở phía trước, dù là chuyện của Hạng gia trang, nhưng Hàn Tử Kỳ vẫn nóng lòng như chuyện của mình, muốn cứu nguy Hạng Bá Phù, nên phi ngựa chạy thần tốc lướt vùn vụt qua đám cây rậm rạp hai bên đường gió tạt ào ào bên tai chàng, nuốt đoạn đường dài trông nháy mắt.

Chẳng bao lâu người ngựa Hàn Tử Kỳ chỉ còn cách vùng ánh sáng chừng hai dặm. Hàn Tử Kỳ nghe có tiếng quát tháo, la hét chấn động một vùng.

Hàn Tử Kỳ bật thốt:

- Trận đấu đã diễn ra từ lâu rồi. Ta hãy mau mau tới cứu nguy cho Hạng tiền bối.

Hàn Tử Kỳ khẩn cấp bay ngựa tới, nháy mắt đã đến cánh rừng nhỏ phía trước Hạng gia trang. Chàng vội vàng nhảy xuống đất, đảo mắt nhìn chung quanh xem có bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung ẩn nấp nơi đâu không.

Chàng vỗ vào đầu con Xích Long Câu:

- Người hãy tìm một nơi nào thật kín đáo ẩn nấp trong chốc lát chờ ta.

Cũng như con chim Anh Vũ, con Xích Long Câu nghe được tiếng người. Nó khi một tiếng, phóng ngay vào một bụi cây cành lá um tùm rồi biến mất trong đó.

Nhìn theo con Xích Long Câu đã biến dạng trong vòm cây lá, Hàn Tử Kỳ liền sử dụng “Hành không đăng bộ” như một vì sao xẹt tới, đứng trước cánh cổng Hạng gia trang nhẹ như chiếc lá vàng rơi.

Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn vào phía trong.

Trên đấu trường là một sân cỏ rộng, khoảng hơn một trăm trượng, hàng trăm cây bạch lạp to tướng chói sáng lòà. Hạng Bá Phù đang đứng đối diện với hai tên trung niên thân hình lực lưỡng, mình vận áo cà sa theo bên xứ quan ngoại Thổ phần.

Hai tên trung niên vận cà sa, tay cầm một loại võ lâm quái gở, nửa kiếm, nửa đao phát ánh sáng xanh rờn hướng mặt về phía Hạng Bá Phù.

Sau lưng hai tên này có ba mươi sáu tên tráng niên vận phục theo lối Yết ma quan ngoại, lăm lăm quái khí trong tay, như chờ lệnh lâm trận.

Bên trong Hạng Bá Phù quay mặt ra, thân hình khô vĩ lão đảo, vạt áo bào rách một mảng trước ngực, máu rỉ rả chảy ra, xem qua lão nhân đã bị trọng thương do quái khí gây ra, nhưng thần sắc vẫn còn trầm tĩnh như lúc bình thường, ánh mắt vẫn chớp tinh quang tỏ ra cương nghị, bất khuất.

Phía sau lưng Hạng Bá Phù, hai mươi bốn tên môn đồ vận phục theo Hạng gia trang, tay cầm trường kiếm, hướng sang bọn Yết ma, sẵn sàng giao đấu.

Trên sân cỏ đó đây đã có tám tử thi môn đồ Hạng gia trang nằm rải rác bên cạnh Hạng Bá Phù, khắp thân mình đầy máu me, bốc mùi hôi tanh khó ngửi.

Trận giao đấu giữa Hạng Bá Phù và bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đã diễn ra từ lâu đúng như dự đoán của Hàn Tử Kỳ nói với Hạng Cẩm Bình lúc này.

Một trong hai tên trung niên vận cà sa xứ Thổ phồn nhìn Hạng Bá Phù bằng ánh mắt chớp rục hung quang, cất tiếng cười quái gở:

- Hạng Bá Phù, bây giờ lão đã trông thấy rõ rồi, lão không thể nào chống nổi Đệ lục lạt ma này đâu, khôn ngoan lão hãy giao nộp viên ngọc “Lưỡng long tranh châu” và ả con gái Hạng Cẩm Bình cho sớm, ta và sư đệ Đệ thất lạt ma sẽ niệm một chút đức từ bị phạt tử, buông tha cho lão được toàn mạng sống, hưởng thọ lúc tuổi già, nhược bằng lão cứ mãi ngông cuồng, ngu dại, khăng khăng chống lại mệnh lệnh của đức Thái thượng Bắc Khuyết thần quân, bọn ta sẽ đưa hồn lão về địa ngục trước, giết sạch tất cả những môn đồ trong Hạng gia trang, sau đó tìm hạt ngọc “Lưỡng long tranh châu” và bắt ả Hạng Cẩm Bình đem trở về Bắc Khuyết ma cung cho Thái thượng của bọn ta hưởng lạc thú. Lão nghĩ thế nào hãy nói mau, bọn ta không chờ đợi lâu nữa.

Nói xong tên trung niên được gọi là Đệ lục lạt ma trở lên một loạt cười quái gở nghe đến rợn cả tóc gáy.

Hạng Bá Phù thổ ra một bãi máu tươi, tay nắm chắc thanh trường kiếm, trợn mắt nhìn tên Đệ lục lạt ma, cất giọng khàn khàn:

- Hai tên lạt ma Thổ phồn đừng điên cuồng, bọn người đã bức bách ta thái quá, đòi hỏi những điều phi lý, ta thề sống chết một trận với các người trong đêm nay, chớ nên dùng những lời hung hăng dọa dẫm ta vô ích.

Lão nhân vụt mũi trường kiếm tới, chuẩn bị quyết tử cùng hai tên lạt ma.

Đệ lục lạt ma nổi giận quát:

- Bản lạt ma chỉ vì một chút đức hiếu sinh mở con đường sanh lộ cho lão. Nay ta hỏi thêm một lần nữa, lão có chịu giao nộp viên ngọc “Lưỡng long tranh châu” và ả con gái kia cho bọn ta, hay chờ ta động thủ?

Tay rung thanh trường kiếm một cái, Hạng Bá Phù bằng một giọng kiên quyết:

- Đừng lái nhài. Lão phu đã quyết tâm rồi. Ta sẽ đấu một trận sanh tử với ngươi.

Đệ lục lạt ma giận dữ quát to:

- Năm xuống đó!

Đệ lục lạt ma vung quái khí lên toan lao tới giết ngay Hạng Bá Phù.

Dĩ nhiên Hạng Bá Phù đã mang trọng thương, dù có quyết tâm tử đấu với tên Đệ lục lạt ma cũng không thoát khỏi cái chết thảm khốc do ngọn quái khí kia.

Hai mươi bốn tên môn đồ Hạng gia trang khiếp đảm định phóng vào đấu trường cứu ngay cho Trang chủ của mình, nhưng chưa có lệnh đành trở mắt nhìn vào.

Đứng phía ngoài cổng Hạng gia trang, Hàn Tử Kỳ đã trông thấy rõ ràng. Chàng nhủ thầm:

- Hiện giờ ta không vào trong kia còn đợi chờ gì nữa.

Nghĩ xong Hàn Tử Kỳ vận một trăm năm nội lực hét:

- Dừng lại đó cho ta!

Cùng theo tiếng hét, Hàn Tử Kỳ sử dụng ngay thân pháp “Hành không đặng bộ” lao vút ngang qua đầu hai tên lạt ma và ba mươi sáu tên Yết ma nhanh không kịp thấy, dù có phát giác cũng không còn kịp thời ngăn chặn chàng được nữa.

Hàn Tử Kỳ đáp xuống đứng giữa đấu tràng, uy nghi như một vị tiểu thiên thần vừa giáng hạ.

Hai tên lạt ma giật mình cùng lùi về phía sau một bước, cùng trở to bốn con mắt nhìn Hàn Tử Kỳ chòng chọc chẳng hề thấy nháy.

Bọn chúng kinh dị trước thân pháp kỳ diệu của Hàn Tử Kỳ vừa thi triển, vọt ngang qua đầu chúng từ bao giờ tới đấu trường, chẳng hề hay biết.

Ba mươi sáu tên Yết ma rất đổi kinh hoàng, nhốn nháo cả lên, đổ dồn tất cả ánh mắt về phía Hàn Tử Kỳ, trong lòng thấy đều sợ hãi vì biết Hàn Tử Kỳ là một đối thủ vô cùng lợi hại.

Hạng Bá Phù trông thấy có người cứu viện, gượng gạo đứng vững trở lại, vận chân khí chữa trị nội thương.

Hàn Tử Kỳ quay lại phía sau, phất tay nói lớn với Hạng Bá Phù:

- Hạng tiền bối hãy lui lại phía sau lo chữa trị nội thương, phần hai tên lạt ma quý quái này đã có tại hạ xử trí rồi, lão tiền bối hãy an tâm.

Vừa trông thấy thân pháp của Hàn Tử Kỳ, Hạng Bá Phù hiểu ngay chàng là một đại cao thủ nên rất an tâm, khẽ gật đầu tháo lui về phía sau bốn trượng, tránh xe tầm giao tranh của song phương, lấy một viên linh đan nuốt vào, ngồi tịnh tọa trên mặt đất, nhắm mắt vận hành chân khí chữa trị nội thương khá nặng.

Hai mươi bốn tên môn đồ Hạng gia trang, thấy có cứu tinh công lực tuyệt luân hết thảy đều hoan hỉ, chia nhau mấy toán đứng vòng quanh Hạng Bá Phù đề phòng ba mươi sáu tên Yết ma bất ngờ phóng tới ám kích trang chủ.

Chưa biết Hàn Tử Kỳ là ai, tên Đệ lục lạt ma quắc mắt chớp hai luồng tinh quang nhìn chàng, cất giọng ồm ồm như chiếc đồng la bể:

- Tiểu tử, ngươi là ai? Tại sao cả gan can sự vào chuyện của bọn bản lạt ma và lão thất phu Hạng Bá Phù. Ngươi đã chán sống rồi hay sao?

Hàn Tử Kỳ lạnh nhạt:

- Ta là ai ngươi chưa cần vội biết, nhưng ta đã xuất hiện nơi đây, các ngươi đã hiểu là chuyện gì rồi.

Tên Đệ lục lạt ma hừ giọng mũi:

- Tiểu tử, ngươi tới đây với ý định gì, nói mau!

Hàn Tử Kỳ ngạo nghễ:

- Ta muốn hai ngươi và bọn Yết ma quái quỷ kia hãy mau mau rời khỏi nơi này, đừng đứng đó bần mắt ta, nếu chần chừ sẽ có hậu quả không tốt cho các ngươi đâu.

Hai tên lạt ma giận dữ trợn bốn con mắt cú mèo bắn hung quang nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ.

Đệ lục lạt ma quát:

- Tiểu tử, ngươi quả là một tên ngông cuồng đáng chết. Ngươi có biết bọn ta là ai không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Ta biết bọn người là ai rồi, đừng lải nhải cái mồm nữa làm thối lỗ tai ta. Bọn người tất cả hãy cút xéo đi mau đừng chờ ta nổi giận.

Đệ lục lạt ma giận dữ dựng đứng cặp lông mày chổi xể quát to:

- Ta là Đệ lục lạt ma, còn vị sư đệ kia là Đệ thất lạt ma. Người nghe rõ rồi chưa?

Hàn Tử Kỳ cười khinh, trêu tức:

- Ta biết chứ. Hai người và ba mươi bốn tên Yết ma kia là đệ tử của lão thâm tặc Bắc Khuyết Thần Ma từ bên xứ Thổ phần thường sang vùng Trung thổ này bắt cóc, hãm hiếp đàn bà con gái, rồi mang về xứ buôn bán cho kẻ khác lấy vàng tiêu pha phung phí. Có đúng không nào?

Nói dứt câu, Hàn Tử Kỳ nhìn hai tên lạt ma bằng ánh mắt vừa ngạo nghễ vừa thách thức.

Hai tên lạt ma giận dữ cùng tiến lên hai bước, cách Hàn Tử Kỳ chừng hai trượng.

Đệ lục lạt ma lay động quái khí nửa kiếm nửa đao dọa dẫm Hàn Tử Kỳ. Hấn quá:

- Tiểu tử, bản lạt ma xem qua tuổi tác của người hãy còn quá trẻ, lại tự cao, tự đại, ngông cuồng. Người sẽ nhận lấy một cực hình thảm khốc.

Hàn Tử Kỳ châm chọc:

- Ta nhận lấy cực hình thảm khốc gì người hãy nói ra xem có thú vị hay không?

Đệ lục ma đồng dục:

- Bọn bản lạt ma sẽ bắt người, điểm huyết người cho người đứng trơ ra, rồi dùng cực hình “Phân thân tán cốt”, lột da người, móc mắt người, lại rút gân người cho người nếm mùi vị đau khổ từ từ đến chết. Người hiểu chưa?

Hàn Tử Kỳ vẫn với một giọng khinh khinh cố trêu chọc Đệ lục lạt ma:

- Đệ lục lạt ma, Đệ thất lạt ma là cái quái gì, ta nghe tới tên là nôn oẹ ra rồi, thối lắm.

Bọn người chỉ có cái tài toang toác cái mồm dọa dẫm người chứ võ công phỏng có được bao nhiêu, lại to gan lớn mật dám diễu võ dương oai trước mặt bản tiểu gia như thế.

Chàng hừ một tiếng:

- Bọn người từ bên xứ Thổ phần sang đây tìm đất tốt làm mồ chôn phải không?

Đệ lục lạt ma không còn chịu đựng sự sỉ nhục nổi nữa, quát to lên:

- Tiểu quý, người sắp chết rồi!

Đệ thất lạt ma quay qua Đệ lục lạt ma:

- Sư huynh hãy để cho tiểu đệ phân thân gã tiểu tử này ra làm vạn đoạn về cái tội ngông cuồng ngu ngốc của gã, dám cả gan sỉ nhục bọn ta.

Đệ lục lạt ma ngăn lại:

- Sư đệ hãy lui lại, ta sẽ chặt tên tiểu quý hỗn láo này ra làm bốn khúc, làm gương cho lão thất phu Hạng Bá Phù và bọn gia nhân của lão.

Đệ lục lạt ma bước tới ba bước, cất cao quái khí, trợn mắt nhìn Hàn Tử Kỳ:

- Tiểu quý hãy rút thanh kiếm ra mau, bản lạt ma muốn trông thấy kiếm pháp của người cao thâm tới mức độ nào mà lại điên cuồng khoáng lác như thế.

Hàn Tử Kỳ nhìn Đệ lục lạt ma bằng ánh mắt khinh khinh, lại trêu già:

- Đừng lải nhải. Nếu bản thiếu gia rút kiếm ra người sẽ chết liền tức khắc. Ta muốn người chết chậm đi một chút, để cho người có đủ thời gian đọc kinh A di đà sám hối về cái tội bắt cóc, hãm hiếp đàn bà, con gái từ trước đến nay xảy ra trên vùng này. Người hiểu rồi chứ?

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đường Kiếm Tuyệt Luân

Đệ lục lạt ma quát:

Đ

- Năm xuống!

Đệ lục lạt ma vươn thanh quái khí nửa kiếm nửa đao phát ra làn ánh sáng xanh rờn điếm tới ba nơi tử huyết trên ngực Hàn Tử Kỳ nhanh như làn chớp.

Hàn Tử Kỳ rút thanh Tử hư thần kiếm về ngay trước mặt một vòng như họa sĩ vẽ tranh, màu tía lạnh căm người chói lòa ngăn chặn quái khí.

Hàn Tử Kỳ chỉ xuất chiêu thường, không sử dụng tuyệt chiêu “Cừu trùng tam thức”, bởi chàng chưa muốn giết tên Đệ lục lạt ma tại Hạng gia trang, chuốc thêm oán thù giữa Hạng Bá Phù và lão Bắc Khuyết Thần Ma.

Xoảng!

Kiếm khí, quái khí song phương chạm nhau phát lên một tiếng thanh thao, rờn rợn, một đóa lửa chia thành vạn tia lửa bắn xẹt qua từ phía đấu trường.

Rèng!

Quái khí của Đệ lục lạt ma bị thanh Tử hư thần kiếm chặt gãy làm đôi, nửa khúc rơi xuống đất, nửa khúc còn lại nằm trong tay hắn.

Hàn Tử Kỳ thu hồi thanh Tử hư thần kiếm đứng yên, khinh khinh nhìn Đệ lục lạt ma, như vừa biểu diễn một trò đùa.

Đệ lục lạt ma rất đổi kinh hoàng, thoái lui liền liền mấy bước mới đứng lại, nhìn nửa thanh quái khí trong tay, lại nhìn thanh Tử hư thần kiếm của Hàn Tử Kỳ sắc mặt trắng bệch biến màu tái xám.

Đệ thất lạt ma cũng khiếp đảm, lùi lại bên cạnh Đệ lục lạt ma, tay lăm lăm quái khí, mắt nhìn Hàn Tử Kỳ sợ chàng tấn công tiếp.

Cả hai tên lạt ma đều không thể nào tưởng tượng nổi kiếm pháp của Hàn Tử Kỳ siêu việt đến thế, và Tử

hư thần kiếm khùng khiếp dường đó.

Đến đây hai tên lạt ma đã hiểu Hàn Tử Kỳ là một đại cao thủ công lực siêu phàm quán chúng, thuộc hàng kỳ nhân, quái kiệt, không còn dám coi thường chàng như lúc chàng vừa đến đấu trường nữa.

Ba mươi sáu tên Yết ma đứng phía ngoài ngó thấy chỉ một chiêu Hàn Tử Kỳ đã chặt gãy quái khí của Đệ lục lạt ma, bọn chúng đều bạt vía xiêu hồn, dồn tất cả cặp mắt về phía thanh Tử hư thần kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ.

Một lúc lâu Đệ lục lạt ma lấy lại sự bình tâm, cất giọng khàn khàn không còn hung tợn như trước:

- Tiểu tử, ngươi là gì của lão Địa tiên tôn giả, sao lại có thanh Tử hư thần kiếm?

Hàn Tử Kỳ lạnh lùng:

- Ta là gì của lão đại tiên bối Địa tiên tôn giả, ngươi biết tới làm chi. Hơn nữa ngươi cũng không đủ tư cách hỏi tới chuyện đó.

Chàng dẫn mạnh giọng:

- Ta cần nói cho hai người biết. Ta và hai người từ lâu nay không có oán thù, vừa rồi ta chưa nỡ xuất độc chiêu nên người hãy còn đứng đó. Bây giờ nếu như hai người ngu ngốc hãy hợp công lại, ta sẽ đấu với hai người một chiêu. Hai người nghĩ thế nào, có khứng chịu không?

Đệ lục lạt ma và Đệ thất lạt ma quay sang đưa mắt nhìn nhau như để hội ý.

Bộ mặt hung tợn của Đệ lục lạt ma đã giảm đi được nửa phần, giọng dịu lại:

- Giữa bọn bản lạt ma và người xưa nay không thù không oán, đấu sinh tử với nhau chẳng ích lợi gì. Chuyện đêm nay hãy tạm gác, bọn ta trở lại Bắc Khuyết ma cung bẩm trình cùng Thái thượng thần quân để người định đoạt, sau đó bọn ta sẽ đi tìm người cho biết kết quả.

Dứt lời Đệ lục lạt ma đưa mắt làm ám hiệu cho Đệ thất lạt ma. Cả hai quay mình định phóng ra ngoài cổng Hạng gia trang bỏ chạy, vì bọn chúng hiểu rõ ở lại sẽ mất mạng.

Hàn Tử Kỳ gọi giật:

- Đứng lại!

Đệ lục lạt ma, Đệ thất lạt ma cũng giật mình quay trở lại lập tức. Bọn chúng sợ Hàn Tử Kỳ bất thần lao tới xuất chiêu.

Đệ lục lạt ma hỏi:

- Người còn điều gì muốn nói với bọn ta nữa không. Bọn ta phải ra đi rồi.

Hàn Tử Kỳ thông thả:

- Tất nhiên là phải có rồi, bằng không ta gọi hai người đứng lại làm chi chứ.

Đệ lục lạt ma lo lắng:

- Điều gì? Người hãy nói ra.

Hàn Tử Kỳ chậm rãi:

- Có hai điều ta muốn nói với hai người. Hai người hãy bình tĩnh lắng tai nghe cho rõ.

Đệ lục lạt ma biết ngay sẽ có chuyện chẳng lành, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh:

- Hai điều gì?

Hàn Tử Kỳ dẫn mạnh giọng:

- Điều thứ nhất ta chặt cánh tay của hai người về cái tội tới Hạng gia trang khuấy rối, giết tám tên môn đồ năm kia, và bắt kính với Hạng tiền bối vừa rồi. Hai người đã gây thương tích trầm trọng cho lão nhân.

Đệ lục lạt ma kinh hãi găm lên:

- Người...

Hàn Tử Kỳ khoát tay:

- Im mồm, hãy nghe ta nói nữa đây. Điều thứ hai sau khi hai người đền tội xong, hãy cấp tốc chạy mau mau trở về Bắc Khuyết ma cung báo động với lão thâm tặc Bắc Khuyết Thần Ma rằng một ngày rất gần đây sẽ có người tới nhận lấy cái thủ cấp của lão về cái tội đã cùng ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ âm mưu đầu độc hai vị lão tiền bối, một vị bị chặt chân rồi giết luôn trong Thiên Tàn Phủ, một vị tàn phế cả hai chân chết trong một tuyệt động. Hai người nhớ rõ chứ?

Đệ lục lạt ma không biết chuyện năm xưa của Bắc Khuyết Thần Ma, ngạc nhiên:

- Người nói sao? Thái thượng thần quân của bọn ta đã chặt chân giết hại hai lão nào?

Người hãy nói danh tánh của hai lão, bọn chúng ta mới có thể bẩm trình với Thái thượng thần quân được.

Hàn Tử Kỳ trợn mắt:

- Hai người chỉ là bọn đệ tử thuộc hàng tiểu bối, vả lại sau khi ta chặt tay sẽ trở thành những tên vô dụng, bỏ nghề cưới của hãm hiếp đàn bà con gái, trở về quê quán sống chuối ngày tàn, có biết cũng chẳng ích lợi gì. Hai người hãy nói với lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma như thế là lão hiểu rồi.

Bổng chàng hét lớn:

- Hai người hãy mau chuẩn bị sẵn sàng, ta sắp chặt cánh tay của hai người đây.

Đệ lục lạt ma, Đệ thất lạt ma khiếp đảm, tháo lui bốn năm bước đứng lại.

Đệ lục lạt ma quát:

- Bọn ta liều chết với người.

Tiếng quát chưa dứt, Đệ lục lạt ma vung nửa thanh quái khí hợp cùng quái khí của Đệ thất lạt ma đâm vào mười bốn huyết yếu hiểm trên ngực Hàn Tử Kỳ và ngay yết hầu nhanh như những tia chớp.

Bọn chúng định chiếm lấy cái thể thượng phong quyết chết sống cùng Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ không tránh né, rung thanh Tử hư thần kiếm hai cái. Ánh sáng màu tía vọt ra, nửa chùng biến thành hàng trăm hàng ngàn kiếm ảnh chia nhau bắn xẹt sang hai tên lạt ma nhanh tợ sét giật lưng trời.

Xoảng... xoảng...

Phập... phập...

Ồi... ối...

Hai tên lạt ma rú lên lông lộng. Hai thanh quái khí bay vút ra ngoài xa rơi xuống đất.

Hai tên lạt ma loạng choạng tháo lui liên liên về phía sau hơn một trượng, tay trái bịt lấy cánh tay phải cụt tới chỗ, máu bắn ra thành vòi trông qua vô cùng khiếp đảm. Bọn chúng đứng run run.

Ba mươi sáu tên Yết ma đứng phía ngoài nhìn hai cánh tay cụt của hai tên lạt ma hồn bay lên mây, đứng chôn chân tại chỗ, mặt mũi tái xanh, không có một tên nào dám động đậy, cũng không dám bỏ chạy.

Hàn Tử Kỳ thu hồi thanh Tử hư thần kiếm cầm ngang, đưa mắt thản nhiên nhìn hai tên lạt ma như chưa có chuyện gì xảy ra vừa rồi.

Đúng lúc Hạng Cẩm Bình cũng vừa về tới, từ phía ngoài cánh cổng phi thân vào, chỉ kịp đưa mắt nhìn Hàn Tử Kỳ và hai tên lạt ma một cái, lao vút vào trong.

Nhìn Hạng Bá Phù đang ngồi trên mặt đất, nhắm mắt vận hành chân khi điều trị nội thương. Nàng kkinh

hãi kêu lên:

- Cha...

Nhưng Hạng Cấm Bình chột ngưỡng ngang vì nhớ lại Hạng Bá Phù đang hành công, gây xúc động sẽ rất tai hại. Nàng ngồi xuống bên cạnh lão nhân không nói nữa.

Hai tên lạt ma tự điếm vào các huyết đạo cầm máu, lấy linh đan uống vào và xoa chỗ vết thương cánh tay cụt vừa dịu lại, bộ mặt trở lại hung tợn khác thường.

Đệ lục lạt ma trợn cặp mắt tóe hung quang, nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ, nghiêng răng kèn kẹt:

- Tiểu quỷ hãy báo danh! Người tên gì? Có ngày bọn ta gặp lại người trả mỗi hận này.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Câm mồm, hãy cút đi nhanh, đừng chờ ta đổi ý tánh mạng hai người sẽ chẳng còn.

Hãy chạy trở về nói với lão dân tộc Bắc Khuyết Thần Ma như ta đã nói vừa rồi.

Chàng lay động thanh Tử hư thần kiếm như toan xuất chiêu giết hai tên lạt ma.

Hai tên lạt ma kinh hoảng, hú lên như quỷ tru, ma gào, cùng lướt phi thân ra ngoài cổng biển mặt, không kịp ra lệnh cho bọn Yết ma rút lui.

Ba mươi sáu tên Yết ma thấy chủ tướng bỏ chạy, hết thấy đều khiếp vía, chẳng ai bảo ai hè nhau một lượt phóng đi như bầy ác điểu, nháy mắt chẳng còn một tên nào.

Bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung chạy xa rồi, Hàn Tử Kỳ quay lại bước tới chỗ Hạng Bá Phù đang ngồi vận công chữa trị nội thương và Hạng Cấm Bình ngồi bên cạnh.

Chàng quan sát trên gương mặt Hạng Bá Phù, nhận ra sắc mặt đổi màu tái ngắt liền nói với Hạng Cấm Bình:

- Hạng tiểu thư, nội thương của Hạng tiên bối không phải nhẹ, tự chữa một mình sẽ không có kết quả, phải sử dụng tới chân khí “Bồi ngưng chân khí” của người khác tiếp vào mới chữa nổi. Chân khí này rất mạnh và rất nguy hiểm, chỉ sợ khi truyền vào lão tiên bối sẽ ngã ra hôn mê, tiểu thư hãy đỡ phía trước, tại hạ ngồi phía sau mới có thể an toàn.

Từ nãy lo sợ Hạng Bá Phù chết, Hạng Cấm Bình ử dột, nay nghe Hàn Tử Kỳ bảo chữa trị, mặt hoa liền tươi hẳn lên, khẽ gật đầu:

- Tiểu muội xin vâng lời Hàn công tử.

Hạng Cẩm Bình vịn lấy hai vai Hạng Bá Phù giữ vững cho khỏi bị ngã ra. Hàn Tử Kỳ ngồi lại phía sau lưng, đặt song chưởng vào hai nơi yết huyệt, vận “Bồi ngưng chân khí”.

truyền qua cơ thể lão nhân.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Tương Ngộ Bất Ngờ

Thời khắc chậm chạp trôi qua, hàng trăm cây bạch lạp to tướng vẫn còn cháy soi ánh sáng bập bùng trên khắp sân cỏ, tám chiếc tử thi hãy còn nằm im lìm.

T

Hai mươi bốn tên môn đồ chia nhau làm nhiều toán, một toán đứng trước cánh cổng Hạng gia trang canh gác, còn lại bao nhiêu dàn ra chung quanh ba người, tay lăm lăm trường kiếm để phòng bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung trở lại bất ngờ để kịp thời đối phó.

Bầu không khí trên sân cỏ im bật như tờ, nhưng cực kỳ căng thẳng, vì nếu lúc này bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung xuất hiện trong lúc Hàn Tử Kỳ đang chữa nội thương cho Hạng Bá Phù, quả là vô cùng nguy hiểm. Nếu chàng thu hồi “Bồi ngưng chân khí” chống lại bọn chúng, lão nhân sẽ chết liền tức khắc, bằng trái lại chàng sẽ lâm nguy, bị ám kích bất ngờ chàng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma tức thì.

Hiểu rõ tình hình này, Hàn Tử Kỳ dồn cả một trăm năm nội lực truyền “Bồi ngưng chân khí” vào người Hạng Bá Phù cố thu ngắn lại thời gian viên mãn.

Khoảng một thời thần trôi qua, chợt trông thấy trên đỉnh đầu Hạng Bá Phù bốc lên làn khí trắng như khói như sương lúc ban đầu lơ mờ, dần dần hiện ra rõ rệt, sau cùng giống tợ một vầng mây trắng.

Vầng mây trắng tụ lại thành một vòng tròn được một lúc từ từ tan loãng ra, cuối cùng theo trận gió ào qua biến đi mất dạng.

Hạng Bá Phù buông tiếng thở phào, mở hai mắt ra, từ từ đứng dậy, hít một hơi thở dài.

Hạng Cẩm Bình đứng bên hoan hỉ:

- Gia phụ nghe trong mình bình phục hẳn chưa?

Hạng Bá Phù khẽ gật đầu:

- Ta đã bình phục như xưa rồi, ái nữ hãy chờ ta có mấy lời cảm tạ vị thiếu hiệp này.

Bây giờ Hàn Tử Kỳ đã thu hồi chân khí, đứng lên đưa mắt nhìn qua Hạng Bá Phù.

Chàng trông thấy gương mặt lão nhân sáng rỡ như vầng trăng, da dẻ hồng hào, ba chòm râu đen dài

suông đuột, hai mắt sáng tợ vì sao Bắc Đẩu, tiên phong, đạo cốt khác thường, lòng chàng phát sinh kính nể.

Hạng Bá Phù nhìn kỹ gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ như sừng sốt lên, làm như lão nhân đã từng gặp chàng một nơi nào vậy.

Phút sau, Hạng Bá Phù bằng một giọng cảm kích:

- Lão phu xin cảm tạ công ân cứu nguy của công tử. Xin thỉnh mời công tử vào trong tậ trang cho lão phu được hầu tạ, và có điều muốn hỏi công tử về chuyện giang hồ hiện nay.

Hàn Tử Kỳ chấp tay:

- Tiên bối đã dạy bảo quá lời. Trước đây tại hạ đã có lần quen biết với Hạng tiểu thư tại dãy núi Bạch Mã Sơn trong đêm đại hội quần hùng Hắc, Bạch tranh giành nội đờn Kỳ lân chí bảo, sau đó tại hạ mãi bốn ba trên chốn giang hồ, gặp nhiều chuyện khó khăn không được gặp tiểu thư nữa, vừa rồi tại hạ đi tìm một người thân gặp lại tiểu thư cho tại hạ biết Hạng gia trang đang gặp cơn hữu sự, tại hạ đâu có thể đứng ngoài vòng nhìn bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung kia vô lễ với lão tiên bối và gây tổn thất thêm nữa cho môn đồ, nên tại hạ phải ra tay, xin lão tiên bối chớ nên quan tâm tới điều tiểu tiết, chỉ một chút công lao đâu có gì đáng kể xin lão tiên bối xem như chẳng có gì.

Dù trong lòng rất kính nể Hạng Bá Phù vì tư phong cốt cách nhưng trong thâm tâm của Hàn Tử Kỳ hãy còn dè dặt phần nào, bởi ngày nay trên chốn giang hồ vô cùng xảo trá, quỷ quyệt, tà chánh khó thể phân minh trong nhất thời và cũng không thể nhìn diện mạo mà đoán được lòng người.

Hàn Tử Kỳ đã có kinh nghiệm từ hai lão đạo nhân Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng cũng như bọn người Ngũ đại môn phái, trông qua cốt cách quả là con nhà phật, lời nói rất từ hòa, êm dịu nhưng lòng ác độc, sâu hiểm không khác phường ma đầu, ác đạo, giết người không gớm tay, chàng sinh ra cẩn trọng từ lúc bị bức tử nơi vực Tử thần, lại nữa hiện nay chàng đang mang lấy trọng trách trong mình không thể khinh suất được.

Hạng Bá Phù gật gật đầu tỏ ý ngợi khen tấm lòng nghĩa khí hào hiệp của Hàn Tử Kỳ, chưa nói thêm gì với chàng.

Lão nhân quay sang nhìn chúng môn đồ Hạng gia trang truyền lệnh:

- Các người hãy lo mai táng tám cái tử thi kia ngoài mộ phần Hạng gia trang cẩn thận, một số thu dọn sạch sẽ trên sân này, còn lại bao nhiêu chia thành nhiều toán canh gác, tuần phòng khắp cả trong ngoài Hạng gia trang thật nghiêm ngặt, kể từ giờ phút này, nếu trông thấy bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung lại kéo tới hãy mau chạy vào tòa đại sảnh báo động với ta không được chậm trễ. Các người đã nghe rõ rồi chưa?

Chúng môn đồ Hạng gia trang vâng dạ, chia nhau mấy tốp chạy đi các hướng, còn lại hai tên ở lại lo việc chôn cất tám cái tử thi và dọn dẹp sân cỏ.

Chờ bọn môn đồ đi rồi, Hạng Bá Phù quay lại Hàn Tử Kỳ, trịnh trọng:

- Lão phu xin thỉnh mời công tử vào tòa đại sảnh, chúng ta sẽ cùng nhau đàm đạo.

Lại quay qua Hạng Cấm Bình:

- Bình nhi hãy vào trong hậu viện bảo bọn nữ tỳ nấu nướng dọn tiệc rượu mau lên, ta hầu tiếp công tử để tỏ lòng tri ân chuyện vừa qua.

Tư phong, cốt cách của Hạng Bá Phù vừa nhã nhặn lại vừa hào hùng bất khuất, lại bình tĩnh trước cảnh ngộ tử sanh, đúng là một vị cao nhân, hay vị kỳ hiệp giang hồ, khiến cho Hàn Tử Kỳ đã phải khen thầm.

Hạng Bá Phù ung dung đi trước dẫn đường, Hàn Tử Kỳ và Hạng Cấm Bình song song đi bên cạnh nhau ở phía sau thẳng vào cánh cửa tòa đại sảnh.

Đi bên cạnh Hàn Tử Kỳ, Hạng Cấm Bình quay qua khẽ giọng:

- Gia phụ của tiểu muội xưa nay tính tình rất nghiêm khắc, lạnh nhạt, ít khi đãi ngộ với ai bằng tình thân mật, đến như muội vẫn không được gia phụ chiều chuộng, cưng yêu, nay gặp Hàn công tử xem ra gia phụ đã nể trọng công tử tới mười phần, chẳng hiểu công tử có thấy thế không?

Hàn Tử Kỳ chỉ mỉm cười, không đáp lời Hạng Cấm Bình vì e sợ có điều sơ suất trong lời nói, hơn nữa từ nãy chàng chưa hề lưu tâm tới điều này.

Chàng chỉ ngấm ngầm dò xét từng cử chỉ đến lời nói của Hạng Bá Phù xem có đúng là một nhân vật chánh đạo như chàng đã nghĩ hay là tà phái.

Không nghe Hàn Tử Kỳ đáp lời, Hạng Cấm Bình tui ngiêu, không nói gì thêm nữa.

Vào tới tòa đại sảnh rộng thênh thang, Hạng Cấm Bình nhìn Hàn Tử Kỳ một cái rồi đi thẳng về phía sau hậu viện.

Hạng Bá Phù trở tay vào chiếc ghế làm bằng gỗ mộc mạc trạm trổ tinh vi, mời:

- Mời công tử an tọa!

Lão nhân ngồi xuống chiếc ghế đối diện, Hàn Tử Kỳ ngồi xuống đúng theo nghi lễ chủ khách, tuổi tác già trẻ.

Hạng Bá Phù đưa bàn tay vuốt ba chòm râu suông đuột, nhìn Hàn Tử Kỳ trân trọng:

- Công đức của công tử hôm nay lão phu không bao giờ quên được, cho dù công tử không chịu nhận,

lão phu cũng vẫn ghi khắc vào lòng.

Lão nhân ngừng lại, hắng giọng tiếp:

- Lão phu muốn biết danh hiệu của công tử và quý trang, quý bảo ở nơi nào, sau này có dịp lão phu sẽ tới viếng thăm, xin công tử nói cho lão phu được biết.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Hạng Cấm Bình đã biết ta là ai rồi, bây giờ ta không nên nói dối với vị lão tiền bối này làm chi. Ta hãy nói thật danh hiệu, nghĩ ra cũng chẳng hại gì.

Chàng cung kính:

- Thừa lão tiền bối, tiểu danh của tại hạ là Hàn Tử Kỳ, tệt trang ở tận trong dãy núi cách thị trấn Hàn Châu khoảng chừng ba mươi dặm về phía Đông, nhưng tệt trang đã bị bọn hung đồ tới tàn phá cách nay trên ba năm rồi, hiện giờ tại hạ đang lưu lạc trên khắp chốn giang hồ không có nơi nào gọi là tổ ấm, cũng không có thân bằng quyến thuộc, sống một mình cô độc từ lâu, chỉ có một người dì ở tại thị trấn Kinh Châu, tại hạ ít khi đến đó nên tại hạ không thể nào đáp ứng chuyện lão tiền bối tới viếng thăm được. Xin lão tiền bối thứ cho tại hạ.

Ánh mắt Hạng Bá Phù chớp lên mấy cái rồi nhìn thẳng vào gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ như muốn khám phá một điều gì rất là quan trọng.

Phút sau, lão nhân hỏi:

- Hàn công tử, nhị vị lệnh đường tôn danh là gì, xin công tử nói cho lão phu được rõ.

Nghe Hạng Bá Phù hỏi đến song thân, gương mặt của Hàn Tử Kỳ thoáng hiện nét buồn, trong lòng chàng dậy lên một mối thương tâm, bi đát.

Chàng chậm rãi đáp:

- Thừa lão tiền bối, tệt danh của phụ thân tại hạ là Hàn Khuất Thân, trang chủ Hàn sơn trang, còn mẫu thân là Tố Thần Phi, bọn người giang hồ tặng cho cái danh hiệu Tuyệt đại mỹ nhân từ mười mấy năm về trước.

Bất giác Hạng Bá Phù đứng phắt lên, thân hình khe khẽ lay động, trở mắt nhìn Hàn Tử Kỳ không chớp, chứng tỏ lão nhân vừa bị xúc động mạnh.

Hàn Tử Kỳ cũng kinh hãi, không dám ngồi, đứng lên nhìn Hạng Bá Phù chăm chăm.

Chàng nghĩ thầm:

- Lạ thật, tại sao khi vừa nghe tới tên song thân của ta lão tiên bối lại có vẻ hốt hoảng và nổi giận, chẳng hiểu trước kia giữa lão tiên bối và song thân ta có mối thù hận hay bất hòa với nhau chuyện gì hay không, ta hãy nên thận trọng mới được.

Chàng lại nghĩ thêm:

- Nếu trường hợp lão tiên bối đúng là kẻ thù nhân với song thân ta, hiện giờ ta cũng chẳng nên vọng động, cũng đừng chống đối, tốt nhất hãy lập tức rời khỏi Hạng gia trang này, chờ sau khi ta tới Ma Lãnh sơn lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” rồi sẽ gặp lại lão nhân.

Hàn Tử Kỳ nhìn Hạng Bá Phù quan sát trên gương mặt để tìm hiểu tâm trạng của lão nhân.

Đang khi Hàn Tử Kỳ băn khoăn chợt nghe Hạng Bá Phù nói bằng một giọng thảng thốt:

- Thế Hàn công tử là con trai của Hàn đại ca và Tổ Thần Phi tỷ tỷ đó sao? Quả thật lão phu không ngờ.

Hàn Tử Kỳ sửng sốt:

- Ta đã nghĩ sai rồi. Lão tiên bối này không phải là thù nhân của song thân ta, nhưng chẳng hiểu năm xưa lão nhân và song thân ta có mối liên hệ gì với nhau mà lão lại gọi phụ thân ta là đại ca, và mẫu thân là tỷ tỷ. Có điều từ trước đến nay, lúc còn ở Hàn sơn trang ta chưa hề nghe mẫu thân nói tới cái danh hiệu của lão tiên bối này một lần nào, giờ ta hãy hỏi thử lão nhân xem thế nào...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Bằng Hứa Chi Giao

Hàn Tử Kỳ nhìn Hạng Bá Phù bằng ánh mắt dò xét với một giọng nghiêm túc:

H

- Lão tiên bối, tại hạ xin mạo muội được hỏi:

Có phải năm xưa giữa lão tiên bối và song thân là chỗ thân tình mật thiết với nhau chẳng?

Hạng Bá Phù chưa vội đáp lời, trở tay sang chiếc ghế bảo Hàn Tử Kỳ:

- Công tử hãy ngồi trở xuống đi, thông thả lão phu sẽ nói cho công tử nghe chuyện năm xưa giữa lão phu và Hàn đại ca cùng Tố tỷ tỷ.

Lão nhân quay về phía sau gọi:

- Dâng trà.

Có tiếng đáp của người con gái, phút chốc một ả nữ tỳ áo xanh bưng trà lên đặt trên bàn, trộm nhìn Hàn Tử Kỳ một cái rồi trở vào trong.

Hàn Tử Kỳ ngồi trở xuống ghế, nhìn Hạng Bá Phù nghiêm chỉnh chờ đợi.

Hạng Bá Phù cầm bình trà rót ra hai cái chén vàng, trao sang Hàn Tử Kỳ một cái, thân mật:

- Hàn công tử hãy uống chén trà cho thấm giọng, rồi chúng ta sẽ đàm đạo với nhau, câu chuyện chắc phải còn dài, một vài lời không thể hết được.

Hàn Tử Kỳ bưng chén trà lên uống, trong lòng nóng nảy muốn biết câu chuyện năm xưa giữa Hạng Bá Phù với song thân như thế nào mà nói một vài lời không thể hết được.

Phụ thân của chàng đã chết, nay chỉ còn mẫu thân, có lẽ Hạng Bá Phù biết rõ tung tích của mẹ chàng, nhưng chẳng hiểu hiện giờ còn sống hay đã chết.

Hàn Tử Kỳ ngồi uống trà, trong lòng phập phồng hồi hộp khác thường. Chàng hy vọng Hạng Bá Phù sẽ nói với chàng giờ đây mẫu thân chàng hãy còn sống, từ nay chàng đã được an tâm lo chuyện báo thù cho phụ thân.

Trà được vài tuần, Hạng Bá Phù nhìn Hàn Tử Kỳ cất giọng trầm trầm:

- Hàn công tử hãy nghe câu chuyện năm xưa giữa lão phu và Hàn đại ca, cùng Tố tỷ tỷ.

Có lẽ từ trước đến nay công tử chưa nghe một lần nào.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Lão tiền bối nói không sai, lúc còn ở Hàn Sơn trang, tại hạ chưa được nghe mẫu thân nói tới chuyện giữa phụ thân tại hạ và các bậc tiền bối ngoài giang hồ. Xin lão tiền bối nói cho tại hạ được biết, tại hạ đang nóng lòng nghe câu chuyện năm xưa.

Hạng Bá Phù thông thả đặt chén trà xuống bàn, bấy giờ thần thái lão nhân trang trọng khác thường. Lão nhân cất tiếng trầm đều, bắt đầu vào chuyện:

- Năm xưa giữa lão phu và Hàn đại ca là tình bằng hữu sinh tử chi giao. Đại ca lớn hơn lão phu một tuổi nên được gọi là huynh, lão phu nhỏ hơn nên được gọi là tiểu đệ...

Hàn Tử Kỳ bật thốt:

- Thế ư?

Chàng đứng phắt lên rời khỏi chiếc ghế vòng hai tay cung kính:

- Thúc phục, tiểu điệt có mắt như kẻ đui mù, gặp thúc phụ đây mà chẳng hề hay biết, xin thúc phụ tha cho cái tội bất kính của tiểu điệt này từ nay tới giờ.

Hàn Tử Kỳ cúi xuống toan làm đại lễ. Hạng Bá Phù phất cánh tay áo rộng tạo luồng tiềm lực ngăn cản chàng, không cho chàng cúi xuống lạy.

Lão nhân đổi cách xưng hô:

- Hàn hiền điệt chớ nên đa lễ. Hãy ngồi trở xuống, lão phu sẽ nói tiếp cho hiền điệt nghe.

Hàn Tử Kỳ trở lại ngồi xuống ghế, sắc mặt nghiêm chỉnh chờ đợi, lòng chàng rộn lên một thứ tình cảm khó hiểu, bao nhiêu sự hoài nghi từ trước biến mất.

Hớp một ngụm trà thấm giọng, Hạng Bá Phù vẫn bằng một giọng trầm đều:

- Lão phu và Hàn đại ca kết tình bằng hữu chi giao rồi đi hành hiệp trên khắp chốn giang hồ, luôn cả hai vùng Trung thổ, phò nguy cứu khổ cho những cô thế, hoạn nạn, tiếng tăm vang dậy một thời được bọn giang hồ tặng cho cái tên là “Song hùng kỳ hiệp”, nhất là đại ca có võ công trác tuyệt lại tuần tú khôi ngô giống hệt như Hàn hiền điệt, lại được bọn nữ nhân tặng riêng cho cái danh hiệu “Mỹ diện lang quân”. Các

mỹ nhân đương thời đã ngã gục trước gương mặt đẹp mê hồn của đại ca.

Ngưng lại rồi lão nhân tiếp:

- Hành hiệp được hai năm, một hôm Hàn đại ca gặp Tố Thần Phi, một trang mỹ nhân sắc nước hương trời. Một bên là trang thiếu niên tài toàn vô song, một đằng là trang giai nhân tuyệt sắc, đại ca và tỷ tỷ kết thành duyên phu phụ, đưa nhau về Hàn Sơn trang lập tổ uyên ương, hưởng phúc thanh nhàn, còn lại một mình lão phu đơn độc, buồn bã trở về đây, kết hôn cũng mẫu thân của ái nữ Cẩm Bình, không ra ngoài giang hồ nữa.

Ánh mắt Hạng Bá Phù chớp sáng mấy cái:

- Ba năm sau, lúc ái nữ vừa hai tuổi, nội thể của mẫu thân Cẩm Bình mắc chứng bệnh nan y qua đời. Lão phu có dịp trở lại giang hồ, trên đường đi bất ngờ gặp Hàn đại ca. Đại ca bảo đã rời bỏ Hàn Sơn trang ra đi gần một năm rồi và đang xây tổ ấm với một trang tuyệt thế mỹ nhân, ta tìm lời khuyên nhủ đại ca hãy quay trở về với Tố Thần Phi, rồi chia tay nhau, kể từ đó ta không còn gặp lại đại ca nữa.

Ngưng lại như để nén cơn xúc động trong lòng, Hạng Bá Phù kể tiếp:

- Cách đây hơn năm, lão phu nghe Hàn Sơn trang gặp cảnh thảm biến, nhưng chưa rõ đích xác thế nào, lão phu vội vã lên đường đi luôn hai ngày hai đêm không ngừng nghỉ, đến nơi trông thấy Hàn Sơn trang chỉ còn lại những đồng trò tàn, những đồng gạch ngói vụn đổ nát. Ta hỏi thăm một lão tiều phu phía ngoài cánh rừng tùng bách, lão cho ta biết cách hơn một năm trước đó Hàn sơn trang bị một bọn người mặt mày hung tợn sử dụng giới đao kéo tới đánh phá. Tố Thần Phi tỷ tỷ đánh nhau một trận với bọn chúng, nhưng vì cô thể chống cự không nổi phải bỏ chạy, còn đứa con trai chính là Hàn hiền điệt đã bị bọn chúng ném vào đồng lửa cháy thành than, riêng Hàn đại ca ra đi từ mười mấy năm qua mãi đến nay vẫn biệt tích không thấy trở về. Lão phu rất đau buồn, phẫn hận trước cái cảnh tử biệt sinh ly của Hàn đại ca và Tố tỷ tỷ do bọn hung đồ lạ mặt kia tạo ra. Lão phu muốn đi tìm bọn chúng rửa hận cho đại ca và tỷ tỷ nhưng dò la mãi không biết được hung thủ là bọn nào, đành âm thầm nuốt hận cho tới bây giờ. Chẳng hiểu nhờ đâu hiền điệt còn được sống đến bây giờ.

Hàn Tử Kỳ cung kính:

- Thừa thúc phụ, trong khi Hàn Sơn trang bị bọn hùng đồ đốt phá, tiểu điệt đến thị trấn Kinh Châu thăm một người dì, lúc trở về sơn trang đã bị tàn phá, bọn chúng đã bỏ đi từ lâu, nên tiểu điệt còn được sống đến ngày nay.

Hạng Bá Phù gật gù:

- Đó là mệnh trời chưa nỡ dứt họ Hàn mới khiến xui Hàn hiền điệt đến thị trấn Kinh Châu. Mấy tháng nay lão phu nghe tên tuổi hiền điệt chấn động trên chốn giang hồ và cũng nghe hiền điệt nuốt được viên nội

đơn Kỳ lân chí bảo tại Bạch Mã Sơn trong đêm đại hội quần hùng Hắc, Bạch tranh đoạt chí bảo, hiền điệt bị hai lão Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng bức tử tại Chiêu Hồn hội, đấu thần công với ả Hồng y Nữ cứu nguy cho Chu Nguyên Quân và hội chủ Hạ Cung Linh, nhưng lão phu cứ ngỡ hiền điệt đã chết tại Hàn Sơn trang lúc trước, và chắc là một vị thiếu hiệp nào đó trùng tên với hiền điệt, nào ngờ hôm nay rõ lại chính thật là hiền điệt còn sống gặp lão phu tại đây, lòng lão phu vui mừng khôn xiết.

Đến đây Hạng Bá Phù xúc động ngưng lại không nói nữa, Hàn Tử Kỳ cảm khái:

- Tiểu điệt không ngờ thúc phụ năm xưa là tình bằng hữu sinh tử chi giao của phụ thân, chỉ vì lúc phụ thân ra đi tiểu điệt hãy còn tuổi ấu thơ, giờ mới rõ hại Hạng gia trang có vị thúc phụ, tiểu điệt rất đổi vui mừng.

Hạng Bá Phù hỏi:

- Hàn hiền điệt, đại ca và tỷ tỷ hiện nay đang ở nơi đâu, sao lúc này hiền điệt bảo hiền điệt một thân cô độc trên giang hồ không có nơi nào là tổ ấm, cũng không có thân bằng quyến thuộc. Lão phu muốn biết kể từ ngày Hàn Sơn trang gặp cơn thảm biến còn có chuyện gì xảy ra nữa hay không?

Nghe Hạng Bá Phù hỏi tới song thân, chợt nhớ lại cái chết thảm khổ của Hàn Khuất Thân trong tuyệt động và những lời trời trần trong lá tuyệt mệnh thư, dòng máu căm thù trong trái tim Hàn Tử Kỳ sôi lên sùng sục, ý muốn rời khỏi Hạng gia trang ngay từ phút giây này, ra quan ngoại tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” đến Luân Hồi cung giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ tức khắc, nhưng nay vừa gặp người thúc phụ chàng không thể có hành động bất kính như thế.

Hàn Tử Kỳ cố trấn áp uất khí:

- Thừa thúc phụ, mẫu thân của tiểu điệt đã biệt tích từ ngày Hàn Sơn trang bị tàn phá đã hơn ba năm qua rồi, mấy tháng nay tiểu điệt đi tìm mãi không ra tung tích, chẳng hiểu mẫu thân còn sống hay đã chết, trong lòng tiểu điệt luôn luôn phập phồng lo sợ không phút giây nào được yên.

Hạng Bá Phù buông tiếng thở dài:

- Quả là một điều bất hạnh cho Hàn hiền điệt, nhưng theo lão phu, có lẽ Tổ tỷ tỷ hãy còn sống trên cõi đời, hiền điệt chớ nên nản chí, ngã lòng, cố gắng đi tìm, sớm muộn gì cũng gặp tỷ tỷ. Còn Hàn đại ca thế nào?

Hàn Tử Kỳ ngậm ngùi:

- Tiểu điệt vừa gặp phụ thân trong một hang động cách đây khoảng chừng năm trăm dặm... ở về...

Sắc diện của Hạng Bá Phù tươi hẳn lên, cắt ngang câu nói của Hàn Tử Kỳ:

- Hàn hiền điệt, đại ca vẫn an khang chứ? Đại ca đã từ biệt ả đàn bà bại hoại kia rồi phải không?

Lão nhân nói luôn:

- Lão phu nghe bọn người giang hồ đồn đãi bấy lâu nay là Hàn đại ca đã chết trong một tuyệt động nào đó, lão phu định đi tìm hài cốt đem về đây an táng, cho an phần mộ, sớm hôm có lão phu hương khói, nhưng lão phu không biết hang động đó ở nơi nào, lão phu không biết phải làm sao, nên rất đau buồn, ngờ đâu hôm nay hiền điệt vừa gặp lại đại ca, quả thật là vạn phúc.

Lão nhân hỏi mau:

- Hiền điệt, hiện giờ đại ca đang ở trong hang động nào, hãy nói cho lão phu được biết, mọi việc ở đây yên xong, lão phu sẽ đi tìm đại ca, đàm đạo với nhau cho thỏa lòng từ bao nhiêu lâu nay ta hằng nhớ thương mong đợi.

Hàn Tử Kỳ nghẹn ngào:

- Thừa thúc phục, phụ thân của tiểu điệt đã...

Hạng Bá Phù giật mình đoán hiểu chuyện gì đã xảy ra rồi hỏi mau:

- Hàn hiền điệt, đại ca thế nào. Hãy nói mau!

Hàn Tử Kỳ bật thốt:

- Phụ thân của tiểu điệt đã chết rồi.

Hạng Bá Phù kêu lên:

- Chết rồi.

Hạng Bá Phù đứng phắt lên, hai mắt mở to nhìn Hàn Tử Kỳ, thân hình lay động, vạt áo cẩm bào run run, thần sắc trên gương mặt hồng hào của lão nhân biến hẳn ra màu xanh tái, chẳng nói được lời nào nữa.

Quả là một cái tin sét đánh bên tai, Hạng Bá Phù hy vọng gặp lại cố nhân đã tan thành mây khói.

Mãi một lúc thật lâu Hạng Bá Phù mới ngồi phịch trở xuống chiếc ghế, kêu lên:

- Hỡi ơi...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Nước Mắt Người Nghĩa Đệ

Hạng Bá Phù ngồi bất động, đôi mắt lấy lánh căn chặt vành môi dưới lại, chứng tỏ lão nhân đã xúc động đến tột cùng về tình bằng hữu sinh tử chi giao.

H

Hàn Tử Kỳ vô cùng cảm kích trước tình nghĩa thâm sâu của Hạng Bá Phù đối với phụ thân chàng. Chàng ngồi im lặng tôn trọng phút giây thiêng liêng thành tâm của người thúc phụ.

Chàng ngồi bất động, cúi đầu xuống, nửa đau thương nửa thù hận trong lòng.

Sự quyết tâm giết cho bằng được ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão Bắc Khuyết Thần Ma hiện ra rõ rệt trong đầu óc chàng hơn bao giờ hết.

Bầu không khí lặng ngắt giữa Hàn Tử Kỳ và Hạng Bá Phù một lúc thật lâu.

Bấy giờ Hạng Bá Phù đã lấy lại sự bình tâm, ngẩng mặt lên hỏi Hàn Tử Kỳ:

- Hàn hiền điệt, tại sao đại ca lại chết một cách bất ngờ như vậy? Đại ca mắc chứng bệnh trầm kha không chữa nổi hay vì kẻ thù nào tới hang động ám kích, hiền điệt hãy nói rõ tên kẻ đó, lão phu sẽ đi tìm hãn báo thù.

Đến đây Hàn Tử Kỳ thấy không nên giấu giếm người thúc phụ nhiệt tâm đáng kính này một điều gì nữa, sẽ có lỗi. Chàng nói một giọng thảm buồn:

- Thưa thúc phụ, tiểu điệt sẽ nói lại câu chuyện đầu đuôi cho thúc phụ được hiểu rõ ràng, nguyên nhân cái chết của phụ thân tiểu điệt.

Hạng Bá Phù thúc giục:

- Hiền điệt nói mau, ta rất nóng lòng được biết nguyên nhân cái chết của đại ca.

Hàn Tử Kỳ chậm rãi kể:

- Sau ngày Hàn Sơn trang bị bọn hung đồ tàn phá, tiểu điệt lâm nạn chạy tới một hang động ẩn thân với một vị lão tiên bối cho đến ba năm sau mới ra chốn giang hồ. Tiểu điệt đi tìm kiếm song thân mãi mấy tháng trời không ra tung tích, tiểu điệt vô cùng thất vọng. Cách đây không lâu, tiểu điệt được đại sư Đào

điên hòa thượng cho hay phụ thân của tiểu điệt hãy còn sống, hiện đang ở trong một tuyệt động, nhưng không nói cho tiểu điệt biết tuyệt động đó vì phụ thân khẩn cầu đại sư không nên tiết lộ. Vài ngày trước đây, tiểu điệt đang trên đường đi tìm phụ thân và mẫu thân, tới một cánh rừng già bị con chim Anh Vũ giả tiếng người con gái kêu cứu trong rừng, phình lừa tiểu điệt đuổi theo nó tới một hang động gặp phụ thân đang ngồi trên chiếc giường đá, tiểu điệt không biết đó là ai, phụ thân bảo tiểu điệt lưu lại vài ngày nói chuyện giang hồ, tiểu điệt hỏi danh hiệu của phụ thân, người xưng tên là Đoạn tình lão nhân, tiểu điệt ở lại đó ba ngày được phụ thân truyền cho thân pháp “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp”, nói là để hộ thân khi ra chốn giang hồ.

Hạng Bá Phù chặn lại:

- Đúng rồi! Đây là thân pháp của Hàn đại ca đã từng nổi tiếng lừng lẫy năm xưa, suốt hai năm trường hành hiệp không có một địch thủ nào hạ nổi đại ca, vì thân pháp này biến hiện như ma như quỷ không ai đánh trúng được đại ca. Câu chuyện ra sao nữa, Hàn hiền điệt nói tiếp cho lão phu nghe.

Hàn Tử Kỳ nghiêm túc:

- Trong ba ngày tiểu điệt sống trong hang động, phụ thân của tiểu điệt không hề tiết lộ điều gì cả, chỉ ngồi tịnh tọa trên chiếc giường đá không đi đâu, nên tiểu điệt không nhận được hai chân cụt tới gối. Đêm thứ tư, phụ thân lấy ra một bầu rượu tiễn đưa tiểu điệt lên đường, sau này không còn dịp nào uống nữa. Tiểu điệt nghi hoặc trong lòng nhưng không dám hỏi phụ thân vì nể trọng đó là một vị cao nhân đáng kính sợ làm mất lòng. Tiểu điệt uống đến say bất tỉnh không còn hay biết gì cả. Sáng ra tiểu điệt trông thấy phụ thân đã chết nằm trên một phản đá phía sau hang động, trước khi chết phụ thân viết một lá thư tuyệt mệnh để lại cho tiểu điệt nói rõ nguyên nhân cái chết của phụ thân.

Hạng Bá Phù hấp tấp:

- Hàn hiền điệt, lá thư tuyệt mệnh của đại ca ở đâu rồi, hãy cho ta xem.

Hàn Tử Kỳ nhìn xuống ngực:

- Lá thư tuyệt mệnh của phụ thân hiện đang ở trong mình tiểu điệt.

Hạng Bá Phù gấp rút:

- Hàn hiền điệt hãy đưa lá tuyệt mệnh thư cho ta xem mau.

Hàn Tử Kỳ thò tay vào áo lấy lá tuyệt mệnh thư trao cho Hạng Bá Phù:

- Thúc phụ đọc lá tuyệt mệnh thư này sẽ biết rõ nguyên nhân cái chết của phụ thân tiểu điệt.

Hạng Bá Phù nhanh lẹ tiếp lấy lá tuyệt mệnh thư của Hàn Khuất Thân mở ra đọc.

Thần thái của lão nhân trầm trọng khác thường, cặp môi mấp máy, đôi lông mày nhíu lại theo từng dòng chữ trong lá tuyệt mệnh thư.

Trong tòa đại sảnh im phăng phắc, không nghe một tiếng động nhỏ nào. Lát lâu đọc xong lá tuyệt mệnh thư của Hàn Khuất Thân, Hạng Bá Phù bật thốt:

- Hỡi ơi!

Chợt hai giọt nước mắt lăn dài xuống má, lão nhân cắn chặt vành môi dưới như cố nén nỗi đau thương đang cuồn cuộn dâng lên trong lòng.

Hàn Tử Kỳ im lặng, để rơi hai dòng lệ thương tâm, không dám động tịnh, nói năng trước tấm lòng thành tâm của người thúc phụ đối với phụ thân chàng.

Cả hai cùng đắm chìm trong bể đau thương, một là tình bằng hữu, một là hiếu đạo.

Lâu lắm, Hạng Bá Phù ngẩng mặt lên nhìn vào khoảng không như nói với một linh hồn cõi xa xăm:

- Hàn đại ca, năm xưa có lần lão đệ gặp lại đại ca trên con đường tới Ngũ đài sơn, lão đệ có mấy lời khuyên nhủ đại ca không nên giao tình với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, vì ả là một nữ nhân thâm dật, lại gian xảo ác độc, quỷ quyệt khôn lường, đã có nhiều người bị ả đầu độc chết thảm, nhưng lúc đó có lẽ đại ca đã trúng nhâm mê hương “ngự hồn hương” hay ma khí “Hoán thần ma pháp” và cái sắc đẹp thiên kiều bách mỹ của ả nên đại ca không chịu nghe theo lời hơn thiệt của tiểu đệ, trở về Hàn Sơn trang với Tố Thần Phi tử tử cho tròn đạo nghĩa phu thê như lời đại ca đã nói với tiểu đệ lúc còn hành hiệp trên chốn giang hồ, đại ca đi lập tổ uyên ương với ả, đến nỗi bị ả thông mưu cùng lão đại ác ma Bắc Khuyết Thần Ma ngoài quan ngoại đầu độc tàn phế hai chân của đại ca, khiến cho đại ca thân bại danh liệt từ đó, phải cam tâm sống cô độc khốn khổ trong tuyệt động, cuối cùng vì sĩ nhục tự quyết bỏ lại hài tử Hàn Tử Kỳ bơ vơ, lạc lõng trên chốn giang hồ, không nơi nương tựa, tiểu đệ vô cùng đau đớn.

Bỗng Hạng Bá Phù nắm chặt song chưởng tròn mắt bắn tinh quang lớn tiếng:

- Hàn đại ca, nay mai tiểu đệ sẽ tới Luân Hồi giáo giết ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma rửa mối hận này cho linh hồn của đại ca được tiêu dao nơi lạc cảnh, bằng không lão đệ không thể nào ngồi yên trong Hạng gia trang này được.

Trao lá tuyệt mệnh thư của Hàn Khuất Thân lại cho Hàn Tử Kỳ, Hạng Bá Phù cầm hận:

- Hàn hiền đệ hãy cất giữ lá tuyệt mệnh thư này, mọi việc nơi đây xong rồi lão phu sẽ tới tông đàn Luân Hồi giáo hỏi tội ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma quyết một trận tử sanh với bọn chúng.

Hàn Tử Kỳ cho tới bây giờ chàng mới lên tiếng, khảng khái:

- Thúc phục hãy an tâm, chính tiểu điệt sẽ tới Luân Hồi cung giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ rồi ra vùng quan ngoại tới xứ Thổ phần tìm Bắc Khuyết ma cung cắt lấy cái thủ cấp của lão quý đem trở về hang động tế mộ phụ thân theo lời di chúc của phụ thân đã dặn.

Chàng nói luôn:

- Thúc phục hãy lo sự an toàn cho Hạng gia trang và Cẩm Bình hiền muội trong hiện tại là điều cần thiết nhất, kể từ nay thúc phụ không nên vắng mặt ở quý trang, chỉ e sợ biến động bất ngờ sẽ không trở tay kịp, cứ theo ngụ ý của tiểu điệt, hai tên lạt ma kia chạy trở về Bắc Khuyết ma cung nói rõ tình hình đêm nay cùng hai cánh tay cụt của bọn chúng, lão quý Bắc Khuyết Thần Ma sẽ nổi cơn thịnh nộ ra lệnh cho một số đông đảo giáo đồ, có thể có các tên đại ma đầu võ công cao cường kéo tới đây đánh phá thêm một lần nữa chứ chẳng không, thúc phụ hãy bình tâm, tìm kế vẹn toàn cho Hạng gia trang trước đã, về phần báo thù tiết hận cho phụ thân đã có tiểu điệt lo rồi.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Liên Minh Diệt Quần Ma

Hạng Bá Phù gật đầu:

H

- Lão phu biết rồi. Lão phu sẽ tìm một phương cách chu toàn cho ái nữ và sự an toàn cho Hạng gia trang, sau đó lão phu sẽ tới tổng đàn Luân Hồi giáo hỏi tội ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cùng lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma. Lão phu không thể nào tọa thị điềm nhiên trước cái chết thê thảm oan khốc của Hàn đại ca do bọn chúng gây ra được.

Hạng Bá Phù khăng giọng:

- Lão phu và Hàn đại ca là tình nghĩa bằng hữu sinh tử chi giao, đại ca bị kẻ tử thù hãm hại đến chết ta phải có bốn phận báo thù, cho trọn tình đạo nghĩa, dù có tan thân nát cốt ta vẫn không lùi một bước.

Hàn Tử Kỳ chưa kịp nói thêm lời, từ trong hậu viện Hạng Cẩm Bình tha thướt bước ra, mặt hoa hơn hờ tới gần Hạng Bá Phù rồi rít:

- Gia phụ, bọn tỳ nữ sắp dọn tiệc rượu ra, lần này gia phụ và Hàn công tử sẽ thưởng thức mấy món thịt rừng do con nấu nướng, chắc vừa khẩu vị của gia phụ và công tử không chê được đâu.

Hạng Bá Phù gật đầu:

- Ái nữ hãy bảo bọn nữ tỳ dọn tiệc rượu lên đây mau, ta và Hàn hiền điệt vừa ăn uống vừa đàm đạo, câu chuyện rất dài dòng không thể nói một vài lời hết được.

Trở tay sang phía Hàn Tử Kỳ, Hạng Bá Phù ngọt ngào bảo Hạng Cẩm Bình:

- Ái nữ hãy ra mắt Hàn hiền điệt mau, hiền điệt là con trai của vị đại ca Hàn Khuất Thân và Tố Thần Phi tỷ tỷ, hai vị đó vốn là bằng hữu năm xưa của cha, từ lâu rồi cha chưa nói chuyện này với con. Con hãy gọi hiền điệt bằng ca ca và xưng là tiểu muội.

Hạng Cẩm Bình nhìn Hàn Tử Kỳ sững sờ, đôi mắt nàng chớp chớp mấy cái, ánh sáng khác lạ, gương mặt hoa tươi vui liền biến đổi nhanh chóng.

Ngập ngừng phút giây, Hạng Cẩm Bình chấp tay trước ngực, cất giọng kích động:

- Tiểu muội xin ra mắt Hàn ca ca. Muội không ngờ ca ca là người thân, thật đáng trách.

Hàn Tử Kỳ vội vã đứng lên vòng tay đáp lễ:

- Hiền muội chớ nên đa lễ, lâu nay tiểu huynh cũng không biết muội là ái nữ của thúc phụ, cũng không ngờ thúc phụ có tình bằng hữu sinh tử chi giao cùng phụ thân, nay chúng ta đã biết nhau rồi, từ đây hãy lấy tình huynh muội đối xử với nhau cho thúc phụ được vui lòng, muội và huynh chẳng còn ngăn cách như từ bấy lâu nay nữa.

Hạng Bá Phù khe khẽ gật đầu, nhưng trong dạ rất hài lòng với cách xử sự tao nhã và lời nói chí tình chí nghĩa của chàng đối với ái nữ của mình.

Hạng Cẩm Bình khe khẽ giọng:

- Tiểu muội xin vâng theo lời chỉ bảo vàng ngọc của Hàn ca ca. Muội lấy làm vinh hạnh khi được biết ca ca là người thân. Muội vô cùng hãnh diện có được một người anh võ công siêu phàm quán chúng, tư phong tuyệt thế và hào khí nghĩa hiệp ngất trời như ca ca.

Những lời nói của Hạng Cẩm Bình êm dịu như ru, nghe qua rất chí thành, chí thân trong tình nghĩa huynh muội, mật thiết như đã từng sống cùng trong một gia đình từ lâu lắm, nhưng gương mặt hoa của nàng thoáng nét buồn rười rượi xa xăm, giọng nói run run, hình như trong nội tâm của nàng có phần ít nhiều ray rứt xót xa cho một mối tình vừa chớm nở bỗng chốc ngăn cách vỡ tan thành mây thành khói.

Trông thấy gương mặt đượm buồn của Hạng Cẩm Bình và giọng nói bất bình thường, Hàn Tử Kỳ đoán hiểu tâm trạng của nàng, lòng chàng cảm thấy băng khuâng.

Chàng đâm ra xót thương cho một thiếu nữ thơ ngây vừa bước chân vào cánh cửa tình yêu đã ngã gục.

Hai ái nữ tỳ áo xanh bưng thịch rượu ra đặt lên bàn, cùng lên nhìn gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ một cái rồi trở lui vào trong hậu viện.

Hạng Bá Phù bảo Hạng Cẩm Bình:

- Ái nữ hãy ngồi lại chiếc ghế bên cạnh ta cùng ăn uống với Hàn hiền điệt. Hôm nay gọi là một buổi tao phùng kỳ ngộ ta phải uống với hiền điệt cho say để thỏa lòng mong ước của ta lâu nay được một ngày này.

Hạng Cẩm Bình vâng dạ, ngồi xuống chiếc ghế cạnh Hạng Bá Phù.

Hạng Bá Phù rót hai chung rượu tẩy trần. Lão nhân và Hàn Tử Kỳ uống cạn.

Ba người cùng nhau ăn uống.

Ngồi bên cạnh Hạng Bá Phù mặt hoa của Hạng Cẩm Bình đượm nét buồn rõ rệt, đôi mắt đắm chiêu tận

đâu đâu, không thiết gì đến chuyện ăn uống, chỉ ăn sơ sài lấy lệ và che giấu nội tâm trước mặt gia phụ.

Hạng Bá Phù vô tình không hay biết gì tâm sự của Hạng Cẩm Bình, lão nhân cứ nghĩ ái nữ của mình rất vui mừng, hãnh diện có một vị đại ca anh tuấn kỳ tài như Hàn Tử Kỳ. Nàng sẽ không còn buồn bã như từ bấy lâu nay nữa.

Chỉ có Hàn Tử Kỳ thừa hiểu tâm sự của Hạng Cẩm Bình. Nàng đã yêu thương chàng từ lúc nàng gặp chàng trên con đường dài hun hút dẫn tới Bạch Mã Sơn trong đêm đại hội quần hùng Hắc, Bạch tranh đoạt viên nội đơn Kỳ lân chí bảo.

Chàng đội chiếc mũ rộng vành che kín gương mặt, phóng con Xích Long Câu vượt qua con tuần mã của nàng làm bụi cát bay mù. Nàng nổi giận đuổi theo, chàng cố ý trêu chọc cho tới lúc nàng phải phát khóc, và chàng đã phải dỗ dành. Tình yêu của nàng đã trao trọn cho chàng từ đó.

Bây giờ định mệnh đã an bài, tình yêu đã bị ngăn cách trong tình nghĩa huynh muội.

Nàng đau khổ, chàng vẫn thấy xót xa thương nàng nhưng không biết phải làm sao?

Hàn Tử Kỳ chợt nhớ tới Chu Thiên Phụng và Hạ Cung Linh. Hai thiếu nữ sắc nước hương trời này cũng yêu thương chàng tha thiết nhưng lại là mối tình vô vọng. Hai nàng đau khổ chẳng khác nào Hạng Cẩm Bình hiện giờ.

Còn Tiểu Yến, dù có ngôn từ tình nghĩa muội huynh, nhưng xem ra nàng đã âm thầm yêu thương chàng bằng một tình yêu chân thành, ngày chàng rời khỏi Hồng lâu khách ra đi, nàng tiễn đưa chàng tới quan lộ, lúc chia tay nàng đã rơi lệ, bùi ngùi, ngày sau chàng biết phải xử trí thế nào khi chàng đã có vị hôn thê là Ngân Hà công chúa, mấy lời thề ước đến nay hãy còn văng vẳng bên tai chàng.

Riêng về Hồng Y Nữ, ả mang tiếng xấu là một nữ hồ ly mặt ngọc, lại là giáo đồ của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, nhưng nàng đối với chàng rất nhiệt thành, trong lá thư viết gửi cho chàng tại cánh rừng thông, nàng chỉ khiêm tốn nhận là một ả nô tỳ hầu hạ chàng trọn đời, ngày sau nếu ả tình ngộ rời bỏ hàng ngũ Luân Hồi giáo trở lại con đường chánh đạo tìm chàng, chàng biết phải xử sự cách nào?

Hàn Tử Kỳ mãi nghĩ ngợi viễn vông, càng nghĩ lại càng bối rối như mối tơ vò.

Chợt nghe Hạng Bá Phù hỏi:

- Hàn hiền điệt hãy ở lại đây vài ba ngày nghỉ ngơi cho trong người được khỏe khoắn, rồi sẽ lên đường ra quan ngoại đến Ma Lãnh Sơn tìm Phù ảnh cung, lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” được không?

Đang mãi theo đuổi dòng tâm sự miên man chợt nghe Hạng Bá Phù hỏi, Hàn Tử Kỳ giật mình trở lại với thực tế.

Chàng vội vã đáp:

- Thừa thúc phụ, thực lòng tiểu điệt cũng muốn ở lại đây vài ngày trước thỉnh giáo thúc phụ những điều mãi tới nay tiểu điệt vẫn còn mập mờ chưa hiểu rõ về chuyện giang hồ điên đảo hiện nay, sau đó để chuyện trò hàn huyên cùng Cẩm Bình hiền muội cho tình nghĩa huynh muội thêm đậm đà, thăm thiết, nhưng hiện nay chuyện đi ra quan ngoại tới Mã Lãnh Sơn tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” là điều vô cùng cần thiết, cấp bách, tiểu điệt không thể nào diên trì thêm một ngày nào được nữa, bởi e sợ có biến cố bất ngờ, hoặc ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ hay tin sai bọn giáo đồ Luân Hồi giáo tới đó lấy trước, hoặc ả bản tin cho lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma chặn đường gây trở ngại cho tiểu điệt, hoặc bọn cao thủ Hắc, Bạch giang hồ phát giác hành tung của tiểu điệt sẽ ào ạt kéo tới tranh giành bảo vật, chắc chắn một trận vận sát khủng khiếp sẽ diễn ra, hậu quả chưa biết sao đo lường trước được nếu bảo rơi vào tay kẻ khác, mỗi tử thủ không trả được, tiểu điệt sẽ mang lấy cái tội bất hiếu đối với phụ thân theo di chúc đã dặn dò. Vì vậy, nội sáng mai tiểu điệt phải lên đường khẩn cấp đi lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” tới Luân Hồi cung giải trừ ma khí “Hoán thần ma pháp” giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, báo thù cho thân phụ.

Hạng Bá Phù gật mạnh đầu:

- Hàn hiền điệt nói đúng, hiền điệt phải gấp rút lên đường lo chuyện báo thù tiết hận cho Hàn đại ca, đó là đạo nghĩa của kẻ làm con.

Lão nhân hăng giọng:

- Sau khi hiền điệt đi rồi, về phần lão phu cũng phải tìm một phương kế tới Luân Hồi giáo giết ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma rửa hận cho Hàn đại ca, lão phu mới an lòng. Lão phu không thể nào ngồi một chỗ an nhiên trước cảnh ngộ này được.

Hàn Tử Kỳ lo ngại trong lòng, chàng hiểu người thúc phụ chưa phải là đối thủ của Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão Bắc Khuyết Thần Ma, lại không có một thế lực hùng hậu yểm trợ, và Hạng gia trang hãy còn trong tình trạng hiểm nghèo, lão nhân tới Luân Hồi giáo có khác nào dê tơ đút vào miệng hổ, tánh mạng sẽ khó thể bảo tồn, lại còn gây hậu quả cho Hạng gia trang và Hạng Cẩm Bình, không hiểu lão nhân đã tính ra diệu kế nào lại nói ra những lời cương quyết như thế.

Hàn Tử Kỳ dò dẫm:

- Thừa thúc phụ, chẳng hiểu thúc phụ vừa tính ra được một kế kỳ diệu có thể tới Luân Hồi giáo là nơi long đàm hổ huyệt, giết yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma, xin thúc phụ nói ra cho tiểu điệt được hiểu rõ.

Hạng Bá Phù nghiêm chỉnh:

- Lão phu vừa chợt nghĩ ra một phương kế khả dĩ có thể sẽ thành công. Bắt đầu từ sáng mai lão phu sẽ sắp đặt mọi việc cho chu toàn, rồi sẽ tới Ngũ đại môn phái gặp các vị chưởng môn nhân và các bang hội đang tiếng đương thời, cùng các vị kỳ nhân, cao nhân trên giang hồ, đã ẩn tích từ lâu, lão phu thuyết phục họ thành lập một liên minh, gọi là “liên minh diệt quần ma”, tôn một vị có tài có đức lên lãnh đạo, kéo tới Luân Hồi giáo hỏi tội ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, giết ả xong sẽ lại ra quan ngoại đến Bắc Khuyết ma cung giết luôn lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma báo thù cho Hàn đại ca.

Lão nhân bày giải:

- Hiện nay các đại môn phái, như Ngũ đại môn phái, các bang, hội như Long Hồ hội, Thiên Long bang, Hồng Hoa hội và tất cả các cao thủ Hắc, Bạch trên chốn giang hồ thấy đều lo sợ ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ chiếm lấy ngôi vị bá chủ võ lâm như tham vọng của ả hiện giờ, khiến cho tất cả cơ đồ sự nghiệp của bọn họ bị hoàn toàn sụp đổ, tổn công gây dựng từ nhiều đời, về phân cao thủ hắc bạch sẽ chẳng còn một chỗ nào dung thân, lại có thể trở thành những tên gia nô si si đại đại, mất cả nhân tính vì bị ả đầu độc các loại “Mê tâm ngự hương” hoặc ma khí “Hoán thần ma pháp” sẽ cúi đầu thần phục làm tay sai của ả đi làm chuyện tàn ác hãm hại người lương thiện, cho nên dù muốn, dù không, bọn họ cũng phải nghe theo lời ta thành lập liên minh “Quần hùng diệt quần ma”, lần nay theo ta dự đoán sẽ có các vị đại kỳ nhân như Nam Hải dị nhân, Đông Từ giáo chủ, Tây Độc lão nhân và còn một số kỳ nhân quái kiệt khác xuất hiện, hỗ trợ cho liên minh, chắc chắn ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ phải đành thúc thủ bó tay chịu tội chứ không thể nào chống lại thế lực hùng mạnh đó.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Thúc phụ ta lâu nay ít khi ra chốn giang hồ nên chưa thấu đáo tình hình võ lâm chánh tà lẫn lộn phức tạp như hiện nay, chí như hai lão đạo nhân Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, luôn cả bọn Không Không sư thái xưa kia vốn là năm đại môn phái danh tiếng lẫy lừng, đường đường chánh chánh nghĩa khí bao trùm khắp cả hai miền Trung thổ, luôn cả vùng quan ngoại, ai ai cũng phải nể vì, ngưỡng phục, cho là những cây cột chống giữ an nguy võ lâm, nhưng giờ đây bọn họ đang trong thời kỳ suy thoái, mất cả chánh nghĩa, yếu kém lại tà dâm, thanh vọng, điển hình như chuyện hai lão đạo nhân Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, và quần hùng Hắc Bạch vừa rồi bức bách ta đòi mổ bụng lấy viên nội đơn Kỳ lân chi bảo khiến ta phải nhảy xuống vực Tử thần, suýt chút đã vong mạng, gần đây lại chặn đường ta bày trận bắt ta để cưỡng đoạt bí kíp “Địa tiên kỳ thư” dù bảo vật đó không có trong mình ta. Chứng tỏ ngày nay trên chốn giang hồ chánh tà hỗn độn, lòng người nhiều nhưng không thể tin cậy nơi bọn đạo nhân Ngũ đại môn phái, các bang, các hội, hay bất cứ một nhân vật nào được nữa. Còn bọn cao thủ Hắc, Bạch khi vừa nghe tới cái tên Luân Hồi giáo, hay Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đã vỡ mật, bay hồn, mạnh ai nấy lo tìm đường trốn chui trốn nhủi, đâu còn dám lộ diện tham dự vào liên minh “Quần hùng diệt quần ma” đối đầu với Luân Hồi giáo như lời thúc phụ của ta vừa nói. Ta chỉ e sợ thúc phụ ra đi lần này sẽ không thể thành công, trái lại còn chuốc lấy cái tai họa nếu Ngũ đại môn phái có một số tà dâm như Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng vì úy tử tham sinh sẽ ám hại thúc phụ, để cầu thân với ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ mưu bản thân mình được, tồn sinh cũng chưa biết chừng. Nhưng trong trường hợp hiện

nay ta cũng không nên ngăn cản bàn bạc làm cho thúc phụ thối chí, ngã lòng, sẽ chẳng an tâm trong việc phòng thủ Hạng gia trang, điều này rất nguy hiểm cho sự an nguy của Cẩm Bình hiền muội, chi bằng ta hãy dùng những lời nửa hư nửa thực khuyến khích thúc phụ ta lập liên minh với một hình thái khác để phòng bọn Ngũ đại môn phái cho thúc phụ được vui lòng, đi lo mọi việc, còn phần ta sẽ cấp tốc với Ma Lãnh Sơn tìm Phù ảnh cung, lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” gấp rút trở về Trung thổ xem tình hình diễn biến ra sao, liên minh “Quần hùng diệt quần ma” như thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến cho đúng với tình thế lúc đó là thượng sách.

Thầm tính mọi sự lợi hại xong, Hàn Tử Kỳ tán thưởng Hạng Bá Phù nửa vờ:

- Thúc phụ nghĩ ra phương kế đó quả thật là cao minh. Bọn người Ngũ đại môn phái, các bang, các hội luôn cả các cao thủ Hắc Bạch vì lo sợ ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ chiếm lấy ngôi vị minh chủ võ lâm tác oai tác quái, thống trị võ lâm, hậu quả tất cả thấy đều bị tiêu diệt, bọn giáo đồ Luân Hồi giáo sẽ mặc tình làm mưa làm gió, bọn họ trở thành những tên gia nô đời đời kiếp kiếp, do đó bọn họ sẽ không ngần ngại gì chuyện gia nhập vào liên minh “Quần hùng diệt quần ma” của thúc phụ vừa nghĩ ra chống lại ả yêu phụ để được sinh tồn như từ trước đến nay. Đó chính là con đường duy nhất của bọn họ hiện nay, ngoài ra chẳng còn cách nào khác hơn nữa.

Hàn Tử Kỳ ngưng lại phút giây cho bầu không khí trang trọng tiếp lời:

- Có điều thúc phụ hãy nên hết sức dè dặt, thận trọng trong lần đi này, bởi vì trên chốn giang hồ hiện nay cực kỳ hỗn độn, thau vàng lẫn lộn khó phân, tà tà chánh chánh không sao hiểu nổi lòng người lại nham hiểm, quỷ quyệt không thể đo lường. Có một số người mệnh danh là bạch phái nhưng hám danh, cầu lợi chẳng ai bằng, lại còn gan thỏ, miệng hùm gặp hờu võ lâm nguy biến hoặc tọa thị điềm nhiên, tọa hưởng kỳ thành, hoặc co đầu rụt cổ khiếp sợ trước khi cái thế lực hùng mạnh của ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, hoặc lại có một số cam tâm cúi đầu ngoan ngoãn chịu làm những tên nô bộc cho ả mưu cầu sự sống, bất kể nhục nhã đến đâu. Cứ theo ngụ ý của tiểu điệt, thúc phụ hãy gặp tất cả mười vị chưởng môn nhân của thập đại môn phái như Giác Ngộ thần tăng của Thiếu Lâm, Ngộ Tịnh đại sư của phái Võ Đang, Thạch Cơ thần người của phái Nga My, Mộc Đạt đạo nhân của phái Côn Luân, Bát Nhã thiên sư của phái Thanh Thành, Thân Địch tiên nương của phái Bạch Hạc, Nhi Trùng đạo sĩ của phái Tung Sơn, Thiết Phiến tiên cô của phái Chung Nam, và Bạch Vân tôn giả của phái Điểm Thương, Huyết Cầm phu nhân, Đạo chúa Bạch Thạch. Tất cả mười đại môn phái này quần hợp cùng Thuần Vu Can Hội chủ Long Hồ hội, Trịnh Như Hoảng bang chủ Thiên Long bang, Tống Thọ Ân bảo chủ Thần Dao bảo, Gia Cát Cần hội chủ Hồng Hoa hội, Hạ Cung Linh hội chủ Chiêu Hồn hội, cùng chư vị kỳ nhân, cao nhân như thúc phụ vừa nói trong số người này chắc chắn sẽ có một bậc đại tài thuộc hàng chánh đạo chính thống cử vị đó lên làm chức vị minh chủ võ lâm tạm thời. Vị minh chủ này sẽ vì sự tồn vong của võ lâm, không cầu danh, không hám lợi, sẽ quyết tâm chống lại ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, tất nhiên rất dễ thành công, nhược bằng trái lại sẽ gánh lấy cái hậu quả không thể nào đo lường trước được. Tiểu điệt mạo muội có mấy lời, xin thúc phụ suy gẫm.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Đường Ra Quan Ngoại

Ngừng lại rồi Hàn Tử Kỳ tiếp:

N

- Dù vậy, thúc phụ cũng chẳng cần phải hao tâm, tổn lực chi cho nhiều phải tổn thọ, theo ngụ ý tiểu điệt, sau khi thành lập liên minh “Quần hùng diệt quần ma”, thúc phụ hãy giao trọng trách cho vị mình chủ chủ trì chuyện tẩy trừ Luân Hồi giáo, còn thúc phụ lo chuyện an toàn cho Hạng gia trang là điều tối cần nhất. Sáng mai tiểu điệt sẽ lên đường thật sớm tới Phù ảnh cung lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” sau đó sẽ khẩn cấp trở về Trung thổ, tới Triệt hổ sơn gặp lại thúc phụ nơi đó. Nếu thúc phụ có cùng đi với quần hùng tới sớm hơn nên chờ tiểu điệt ngoài chân núi, đừng vội theo bọn họ vào trong Luân Hồi cung, hoặc Luân Hồi giáo, tiểu điệt không gặp được thúc phụ sẽ rất tai hại, vì không có viên “Định tâm thần châu” giải trừ ma khí “Hoán thần ma pháp” của ả yêu phụ cực kỳ lợi hại.

Ngồi lắng nghe Hàn Tử Kỳ phân trần hư thực, Hạng Bá Phù đã phải bật khen:

- Hàn hiền điệt tuổi còn quá trẻ mà trí độ, suy tính quả thật cao minh, tính toán trước sau lợi hại chẳng có một chỗ nào sai lầm. Ta vô cùng hãnh diện có một đứa cháu thông minh tuyệt chúng như hiền điệt, quả là hổ phụ sinh hổ tử. Ta sẽ theo lời hiền điệt gặp luôn mười vị chưởng môn nhân của thập đại môn phái và các bang chủ, hội chủ chọn một vị đại kỳ tài, thuộc hàng chánh đạo võ lâm thực sự, tôn lên làm vị minh chủ, lãnh đạo liên minh “Quần hùng diệt quần ma” tiêu diệt bọn Luân Hồi giáo, miễn sao ta giết được ả âm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma trả thù cho Hàn đại ca, dù có chết ta cũng toại nguyện, chẳng bao giờ hối tiếc. Ta sẽ chờ Hàn hiền điệt ngoài chân núi Triệt Hổ sơn đúng như lời hiền điệt vừa hẹn, sau đó sẽ vào Luân Hồi giáo.

Nhận thấy Hạng Bá Phù đã bằng lòng nghe theo lời mình, Hàn Tử Kỳ hoan hỉ:

- Thừa thúc phụ. Thúc phụ có định bao giờ lên đường tới mười đại môn phái gặp mười vị chưởng môn nhân và các hội chủ, bang chủ các bang hội, rồi chừng nào thúc phụ tới Triệt Hổ sơn như đã dự tính, xin thúc phụ nói cho tiểu điệt được biết để tiểu điệt tới đó.

Nhắm tính trong lòng một lúc, Hạng Bá Phù đáp:

- Theo ta dự tính nội trong hai ngày nữa ta sẽ lên đường lo mọi việc, đúng mười ngày nữa ta sẽ cùng quần hùng liên minh “Quần hùng diệt quần ma” tới Triệt Hổ Sơn, ta trao trọng trách cho vị mình chủ, ở

ngoài chân núi chờ hiền điệt tới gặp ta theo lời vừa hẹn.

Từ này giờ ngồi im lặng lắng nghe Hạng Bá Phù và Hàn Tử Kỳ nói chuyện đến đây, Hạng Cầm Bình chen lời:

- Gia phụ đi gặp mười vị chưởng môn nhân của Thập đại môn phái và các bang hội kia, hãy cho con đi theo cùng được không? Gia phụ đi rồi một mình con ở lại Hạng gia trang, con sợ lắm! Lỡ bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung trở lại đánh phá con không thể chống lại nổi bọn chúng. Xin gia phụ hãy cho con đi theo cùng con mới được an lòng.

Hạng Bá Phù nghiêm sắc mặt:

- Con không thể nào đi theo ta được, con theo ta càng thêm rắc rối, lại chẳng ích lợi gì.

Hạng Cầm Bình năn nỉ:

- Tại sao vậy gia phụ? Tại sao con đi theo gia phụ càng rắc rối chuyện gì?

Hạng Bá Phù phân giải:

- Tại vì đường từ đây tới thập đại môn phái phải trải qua trên một ngàn dặm, núi non hiểm trở, rừng rậm mịt mù, đó là chưa kể tới các bang, các hội, đường đi vô cùng khó khăn, khổ cực lại thường xảy ra những chuyện bất tường, võ công của con hiện nay hãy còn quá kém cỏi, lại chưa từng trải qua giang hồ, hoặc bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung truy đuổi, hay là bọn ma đầu dâm đạo khác trông thấy con xinh đẹp, âm mưu bắt cóc con, con không ứng phó nổi, một mình ta chống lại bọn chúng sẽ dễ dàng hơn. Sáng mai ta sẽ viết một lá thư gửi cho nhị thúc, con hãy tới thị trấn Phòng Châu trao lại, nói rõ tình hình xảy ra đêm nay cho nhị thúc nghe và ẩn náu trong gia trang nhị thúc một thời gian ngắn, đừng đi đâu để lâm nạn như vừa rồi, khi nào mọi việc yên xong ta sẽ tới đó đón con trở về đây. Con hãy nghe lời ta không nên bướng bỉnh, làm hỏng cả đại sự của ta và Hàn hiền điệt.

Hạng Cầm Bình tiu nghỉu không dám nói nữa, nàng hiểu tính khí của Hạng Bá Phù rất cương quyết, khi nói ra chỉ có một lời chẳng bao giờ thay đổi...

Ba người tiếp tục ăn uống, chuyện trò mãi tới cuối canh ba mới mãn tiệc...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Vượt Bãi Sa Mạc Mênh Mông

Hàn Tử Kỳ kèm hai bên hông con Xích Long Câu, chạy nhanh trên con đường thẳng tắp, kéo lại phía sau lưng từng cuộn bụi cát bay mịt mù.

H

Chàng từ dãy núi Ma Lãnh Sơn trở về sau năm ngày vắng bóng tại Trung Nguyên.

Không một ai được biết rõ chàng có tìm được Phù ảnh cung lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” hay không, bởi vì khi chàng tới dãy núi Ma Lãnh Sơn, trông thấy có tới hàng trăm dặm quanh năm phủ tuyết đầy trời, khó tìm được vị trí nào là Phù ảnh cung dù đã có tấm bản đồ vẽ vờ chỉ dẫn rõ ràng, nhưng lúc tới đó cũng phải ngẩn ngơ, hoang mang, không biết phải đi tìm chỗ nào cho đúng.

Trong tấm bản đồ Phù ảnh cung, phác họa con đường Trung thổ từ thị trấn Tảo Vân ra quan ngoại, sang xứ Thổ phồn đến dãy núi Ma Lãnh Sơn có con đường nhỏ vào Phù ảnh cung, nhưng lời chú giải không chỉ dẫn con đường nào, ở ngọn núi nào, lại gặp lúc tuyết phủ ngập trời, khó lòng nhận ra vị trí cho đúng, có lẽ đây là lần đầu tiên gặp trường hợp đó.

Hôm nay gần đúng ngày hẹn với Hạng Bá Phù, dù tìm được Phù ảnh cung hay không Hàn Tử Kỳ cũng phải gấp rút trở về Trung thổ gặp người thúc phụ tại chân núi Triệt Hồ sơn theo lời đã ước hẹn trước khi lên đường ra quan ngoại.

Hàn Tử Kỳ rất nóng lòng ruổi ngựa đi mãi trọn hai ngày hai đêm không ngừng nghỉ giây phút nào, trừ lúc con Xích Long Câu đói khát cho gặp cỏ và đi tìm nước cho nó uống.

Chàng lo lắng không hiểu trong thời gian chàng vắng mặt bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung có kéo tới đánh phá Hạng gia trang thêm một lần nữa hay không, Hạng Cẩm Bình ẩn trú nơi gia bảo của người nhị thúc tại thị trấn Phòng Châu có được an toàn như dự tính của Hạng Bá Phù hay không? Về phần thúc phụ, su khi chàng đi, thúc phụ tới gặp mười vị chưởng môn nhân của Thập đại môn phái và các bang hội kết quả như thế nào? Thúc phụ có thuyết phục được bọn người đó lập liên minh “Quần hùng diệt quần ma” hay đã thất bại?

Hàn Tử Kỳ lại nhớ tới Hồng lâu khách, không hiểu có được an nhiên như bàn thạch như lời Đào hoa phu nhân đã nói với chàng lúc chàng sắp ra đi hay không, mãi đến nay chàng vẫn luôn luôn nghi ngờ bọn giáo đồ Luân Hồi giáo trở lại đánh phá trả thù đêm nọ chàng đã chặt đứt cánh tay tên sứ giả của bọn chúng.

Nếu Hồng lâu khách xảy ra biến cố, số phận Đào Hoa phu nhân thế nào? Tiểu Yến có bị bọn chúng bắt giải về Luân Hồi cung cho ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đưa vào “Luyện hồn phòng” luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng” hay đến nay vẫn bình an chẳng có chuyện gì.

Về phần Ngân Hà công chúa mất tích theo lời Phi Thúy tiết lộ, hiện giờ nàng đang ở đâu, có xảy ra điều gì bất hạnh cho nàng trong thời gian chàng ra quan ngoại, tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc hay không?

Bao nhiêu ý nghĩ phức tạp dồn dập quay cuồng trong đầu óc Hàn Tử Kỳ, không có một phút giây nào xao lãng.

Trong lòng chàng như có một trận lửa đốt, nóng nảy trở về Trung Nguyên thật gấp để biết mọi sự diễn biến xảy ra trong thời gian chàng đi vắng.

Hàn Tử Kỳ thúc con Xích Long Câu chạy càng lúc càng mau trên con đường cát đỏ, hai bên toàn là cánh đồng cỏ xanh ngát tận chân trời.

Trưa đến, người ngựa Hàn Tử Kỳ đã tới bãi sa mạc. Chàng dừng lại bên đường cho con Xích Long Câu ăn cỏ uống nước trước khi vượt qua bãi sa mạc rộng mênh mông, dài khoảng ba trăm dặm không thấy bóng người qua lại, cũng không có từng đoàn du mục chăn cừu thường tới lui như mấy tháng trước.

Cho con Xích Long Câu ăn uống xong, Hàn Tử Kỳ tiếp tục lên đường vượt ngang qua bãi sa mạc nóng như thiêu đốt, đến chiều đã tới thị trấn Tảo Vân.

Đã mấy ngày không có một thứ gì trong dạ, Hàn Tử Kỳ nghe trong bụng đói cồn cào, liền dừng con Xích Long Câu trước một thực quán gần đường, gọi tên tửu bảo đem thức ăn ra dùng bữa.

Sau đó Hàn Tử Kỳ lại tiếp tục cuộc hành trình không để phí mất thời gian. Trước nhất chàng tới Hạng gia trang xem có chuyện gì bất thường xảy ra hay không, kể đến nghe ngóng kết quả của Hạng Bá Phù thành hay bại. Thúc phụ có thỉnh mời được mười vị chưởng môn nhân, các bang chủ, hội chủ thành lập liên minh “Quần hùng diệt quần ma” như điều dự tính hay chưa? Nếu có kết quả chàng sẽ khẩn cấp tới Triệt Hồ sơn gặp lại thúc phụ như lời hẹn trước lúc chàng ra quan ngoại.

Cuối cùng chàng tìm được tung tích Ngân Hà công chúa và thân mẫu Tố Thần Phi, hai người thân yêu nhất trong đời chàng hiện nay, điều mà chàng cứ mãi luôn luôn canh cánh bên lòng không một phút giây nào quên được.

Người ngựa Hàn Tử Kỳ ra khỏi thị trấn Tảo Vân năm dặm lúc này trời đã về chiều, cảnh sắc cỏ cây, hoa lá hai bên đường đẹp như mơ mộng, nhưng tâm sự đang ngổn ngang, trăm mối bên lòng, nôn nóng muốn biết những gì đã xảy ra trên vùng đất Trung thổ, đâu còn lòng dạ nào thông dong, an nhàn ngắm xem phong cảnh hữu tình dù chỉ trong một phút giây.

Hàn Tử Kỳ giục ngựa chạy nhanh hơn cố thu ngắn con đường dài trên sáu mươi dặm tới Hạng gia trang

hỏi qua tự sự rồi tiếp tục đến thị trấn Phòng Châu.

Tới một khúc quanh quan lộ, Hàn Tử Kỳ vừa cho con Xích Long Câu rẽ qua, thành linh có một chiếc bóng xám xuất hiện trước mặt chẳng rõ từ đâu lao thẳng vào người ngựa của chàng.

Kinh pháp của chiếc bóng xám nhanh tựa làn mây bị trận gió mạnh cuốn tới.

Dĩ nhiên nhân vật này là một đại tuyệt thủ công lực vào hạng thượng thừa chẳng sai.

Con Xích Long Câu giật mình, hí lên một tiếng cất hai vó trước dựng đứng, chồm chồm nửa chạy nửa không, khiến cho Hàn Tử Kỳ kinh hãi, chông chênh, hai chân kèm chặt hai bên hông ngựa ghìm sợi dây cương hại cho khỏi bị rơi xuống đất.

Hàn Tử Kỳ toan lách con Xích Long Câu sang phải né tránh, nhưng kinh pháp của chiếc bóng xám quá nhanh lại như cổ tình phóng vào người ngựa của chàng, chớp mắt chỉ còn cách khoảng chừng một trượng.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Người là ai?

Trước khi hét, Hàn Tử Kỳ thò tay vào lưng rút thanh Tử hư thần kiếm ra khỏi vỏ, nhắm chiếc bóng xám chĩa thẳng mũi kiếm cản ngăn hẳn lại.

Hàn Tử Kỳ chưa xuất chiêu tối độc “Cửu trùng tam thức” vì còn để xem chiếc bóng xám kia là ai, có đúng là một tên giáo đồ Luân Hồi giáo hay là kẻ khác.

Nếu sơ sẩy giết lầm một cao thủ bạch đạo nào đó quả là một điều tai hại và ân hận vô cùng, do vậy chàng chỉ chĩa mũi kiếm tự vệ cho thân mình thôi.

Chỉ còn cách Tử hư thần kiếm chừng ba thước, đột ngột chiếc bóng xám kia kêu lên một tiếng quái gở.

Đang lúc kêu, chiếc bóng xám bằng một thân pháp dị kỳ uốn cong thân mình lại, phất cánh tay áo rộng thùng thình, đã đứng phía trái bên đường từ bao giờ.

Hàn Tử Kỳ dừng phắt con Xích Long Câu lại, ngồi vững trên lưng, chĩa mũi Tử hư thần kiếm về phía chiếc bóng xám hét:

- Người là ai? Tại sao trên đường quan lộ thênh thang lại ngăn cản thiếu gia, người không sợ thanh Tử hư thần kiếm lấy mạng hay sao?

Chiếc bóng xám đứng yên không đáp lời hăm dọa của Hàn Tử Kỳ, lại cất tiếng cười hềnh hếch, làm như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nghe giọng cười của chiếc bóng xám rất quen thuộc, Hàn Tử Kỳ chú mắt nhìn qua.

Nhận ra gương mặt người đó, Hàn Tử Kỳ kinh hãi giắt thanh Tử hư thần kiếm trở vào vỏ, nhanh lẹ nhảy khỏi con Xích Long Câu bước tới đứng trước mặt.

Chàng vòng tay cung kính:

- Tại hạ không hay đại sư giá lâm trên con đường này nên đã làm điều càn rỡ, xin đại sư thứ tha cho cái tội bất kính của tại hạ vừa rồi.

Thì ra chiếc bóng xám phóng vào đầu con Xích Long Câu chính là Đảo điên hòa thượng, vẫn với bộ mặt dài lê thê như ngựa, vẫn cứ chòm râu dê mọc ở phía dưới cằm, và bộ cà sa màu xám cũ kỹ qua nhiều năm tháng, kèm theo một dáng bộ xuề xoàng, bất cứ ai trông qua cũng phải buồn cười.

Đảo điên hòa thượng nhìn Hàn Tử Kỳ bằng hai ánh mắt sáng rực như hai ngọn đèn, cất tiếng cười hềnh hếch:

- Tiểu tử, ngươi định sử dụng thanh Tử hư thần kiếm của tôn sư ngươi, Địa tiên tôn giả hóa kiếp bản tăng ư?

Hừ một tiếng, hòa thượng nói tiếp:

- Nếu ta không nhanh chân chạy trốn, giờ này ta đã lên cũi niết bàn châu Phật tổ rồi, đâu còn sống đứng đây cho ngươi khẩn khoản xin cái tội càn rỡ của ngươi vừa rồi.

Hàn Tử Kỳ thiết yếu:

- Thưa đại sư, tại hạ vô tình cứ tưởng đó là một tên sát thủ của bọn Luân Hồi giáo chặn đường ám kích tại hạ bằng kịch độc nên mới đắc tội cùng đại sư, xin đại sư khoan dung cho tại hạ một lần này.

Sợ Đảo điên hòa thượng nhắc lại chuyện cũ, Hàn Tử Kỳ hỏi thật mau:

- Chẳng hay đại sư đi đâu trên con đường ra quan ngoại này mà trông có vẻ vội vàng như vậy.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tung Tích Tố Thần Phi

Với một dáng bộ lãnh lẫm, Đào diên hòa thượng cất tiếng cười hì hì:

V

- Bần tăng bôn ba lặn lội khắp chốn giang hồ từ gần nửa tháng nay biết bao nhiêu cực khổ, tìm mãi mà không gặp người ở đâu cả. Ta cứ tưởng người trúng nhằm kịch độc “Mê hồn ngự hương” hay “Vu sơn nhất độ” biến thành một gã nam hồ ly mặt ngọc, dắt ở Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ vào “Luyện hồn phòng” luyện quái chiêu thần tiên cực lạc rồi đấy chứ...

Hàn Tử Kỳ hồi hả:

- Đại sư, tại hạ...

Đào diên hòa thượng phất cánh tay áo cà sa ngăn lại, hừ bằng giọng mũi:

- Đừng lải nhải, hãy nghe bần tăng nói tiếp nữa đây! Ta hoài nghi người đang hưởng lạc thú với ả yêu phụ, liền vội vàng tới Luân Hồi giáo tìm người để xem hư thực thế nào, nhưng không thấy người ta lại đi tìm nơi khác liên tiếp ba bốn ngày, không ngờ bây giờ bỗng nhiên gặp người tại thị trấn Tảo Vân này, quả thật là tam sinh hữu hạnh.

Đào diên hòa thượng dùng bốn tiếng “Tam sinh hữu hạnh” để chế giễu Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ hốt hoảng:

- Đại sư tới Luân Hồi giáo không sợ kịch độc “Tàn chi tán cốt” hay mê khí “Hoán thần ma pháp” của ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ hay sao? Tại hạ được biết ả rải các loại kịch độc khắp nơi trong tổng đàn Luân Hồi giáo từ ngoài cánh vườn hoa, khu rừng tùng bách cho tới Luân Hồi cung, Luân Hồi điện không có nơi nào chừa.

Đào diên hòa thượng khinh khỉnh:

- “Tàn chi tán cốt” hay “Hoán thần ma pháp” là cái quái gì chứ? Bần tăng nào sợ hai loại quỷ quái đó đâu. Ta có bí pháp riêng của ta, nên mới biết người không có trong Luân Hồi cung luyện quái chiêu cùng ả hồ ly mặt ngọc.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Đại sư có bí pháp kỳ diệu nào lọt được vào Luân Hồi cung tìm tòi hạ? Đại sư vào tới chỗ “Luyện hồn phòng” nữa sao?

Đào diên hòa thượng trợn mắt:

- Đồ ngốc, bần tăng đâu có vào tới “Luyện hồn phòng” làm chi cho tốn công, tốn đức, lại đắc tội cùng đức Phật tổ từ bi để bị phạt xuống chốn a tỳ, địa ngục. Ta ở ngoài chân núi Triệt Hồ sơn tìm tin tức của người đấy.

Hàn Tử Kỳ kinh dị:

- Đại sư ở ngoài chân núi Triệt Hồ sơn làm sao biết chuyện trong Luân Hồi cung, biết tại hạ không có mặt tại đó để tìm nơi khác?

Đào diên hòa thượng gắt:

- Tại sao lại không biết. Người có hiểu tại sao ta biết được chuyện trong Luân Hồi cung không?

- Xin đại sư nói cho tại hạ được rõ.

Đào diên hòa thượng chậm rãi:

- Bần tăng đứng phía ngoài chân núi Triệt Hồ sơn chờ ả tiểu hồ ly mặt ngọc Hồng y nữ đi ra, ta hỏi thăm tung tích của người. Ắ cho ta biết người không tới Luân Hồi cung. Người đang trên đường đi ra quan ngoại có chuyện gì đó rất khẩn cấp. Ta liền lặn lội tới thị trấn Tảo Vân chờ người đã hai ngày một đêm rồi, kể gặp người đây. Người hiểu chưa?

Hàn Tử Kỳ rúng động trong lòng hỏi mau:

- Đại sư, Hồng y nữ nói với đại sư tại hạ đang trên đường đi ra quan ngoại có chuyện khẩn cấp hay sao?

Đào diên hòa thượng quát:

- Lại còn phải hỏi! Nếu ả tiểu hồ ly mặt ngọc Hồng y nữ không nói làm sao bần tăng biết người đang ở phương trời góc bể nào mà tìm. Ta trông qua ả yêu thương người rất thiết tha nên mới quan tâm đối với người như thế. Nếu người biến thành nam hồ ly mặt ngọc thật là xứng đôi vừa lứa với ả.

Nói xong Đào diên hòa thượng nhìn Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười hềnh hếch chế giễu.

Hàn Tử Kỳ nghe mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm mình, chàng nhủ thầm:

- Quả thật nguy hiểm. Nếu đúng như lời đại sư vừa nói thì vừa rồi hành tung của ta đi ra quan ngoại tới

Ma Lãnh Sơn lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” đã bị bại lộ rồi. Có lẽ lúc đó Hồng y nữ lãnh lệnh ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ bí mật theo dõi ta, nàng đã hiểu rõ mọi việc của ta, nhưng nàng không nói với ả yêu phụ chẳng? Nếu nàng nói với ả yêu phụ, chắc chắn ả báo tin với lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma chặn đường ta tới núi Ma Lãnh Sơn từ lúc ta rời Hạng gia trang ra bãi sa mạc và ta sẽ bị ngăn nơi đó rồi chứ chẳng không. Như vậy chứng tỏ nàng đã yêu thương ta thành thật như lá thư nàng viết gửi cho ta tại cánh rừng thông. Sau này nàng cải tà quy chánh tìm ta, ta biết phải cư xử thế nào cho đúng?

Chàng hỏi Đào diên hòa thượng:

- Đại sư đi tìm tại hạ quá khổ cực, tại hạ thấy bất an trong lòng, nhưng chẳng hiểu đại sư có điều gì quan trọng chỉ giáo tại hạ không?

Đào diên hòa thượng quắc mắt:

- Nếu không có chuyện gì quan trọng, bần tăng bốn ba khắp nơi nhọc công đi tìm người làm chi cho tốn thọ chứ.

Hàn Tử Kỳ trịnh trọng:

- Xin đại sư nói cho tại hạ được biết đó là chuyện gì? Tại hạ đang hết sức nghiêm chỉnh lắng nghe những lời chỉ giáo của đại sư.

Đào diên hòa thượng không cười nữa, gương mặt trở nên nghiêm chỉnh hơn lúc bình thường:

- Bần tăng đi tìm người để đưa người tới gặp một người. Người đó có quan hệ đến cả cuộc đời người như ta đã có lần nói với người cách đây mấy tháng trước. Bây giờ người có chịu đi theo ta tới gặp người đó hay không?

Đã mấy lần gặp Đào diên hòa thượng, Hàn Tử Kỳ biết rất rõ tính cách của lão tăng này.

Trông qua lão, dáng bộ xề xòa, lời nói dài dòng, lằng đằng, đôi khi lại còn giễu cợt, bông đùa xem như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng mỗi lần gặp lão đều có chuyện vô cùng quan trọng.

Hàn Tử Kỳ thăm dò:

- Đại sư! Người nào vậy? Xin đại sư nói cho tại hạ được biết danh hiệu của người đó.

Đào diên hòa thượng ồm ờ:

- Nếu muốn nghe danh hiệu của người đó, người cần phải đứng cho thật vững, tốt hơn người hãy vận thân pháp “vạn trụ cân” cho thân mình của người nặng như trái núi Thái sơn khỏi bị té xỉu, bỏ ả hồ ly mặt ngọc Diện Thất Cô góa bụa lại cho ai, rồi ta sẽ nói cho người nghe danh hiệu của người đó.

Đảo điên hòa thượng càng lừng chừng, Hàn Tử Kỳ càng thêm nóng nảy:

- Xin đại sư nói ra, tại hạ đang nóng lòng muốn biết danh hiệu của người đó.

Đảo điên hòa thượng chỉnh lại sắc diện thật nghiêm túc, lớn tiếng:

- Đừng lái nhại, nếu người đó không phải mẫu thân người Tố Thần Phi nương tử thì còn là ai nữa chứ, bần tăng đâu có thời giờ đi làm chuyện bá vợ.

Hàn Tử Kỳ rúng động tận trái tim. Từ lâu chàng đi tìm mẫu thân không biết ở nơi nào, nay nghe Đảo điên hòa thượng cho biết tung tích, trong lòng chàng vô cùng khấp khởi, nôn nao.

Chàng gấp rút:

- Đại sư cho tại hạ được gặp mẫu thân, trọn kiếp này không bao giờ tại hạ dám quên công đức cao dày của đại sư.

Đảo điên hòa thượng gật gù:

- Được rồi! Bần tăng sẽ đưa người tới đó gặp Tố Thần Phi nương tử cho người được toại nguyện. Nhưng ta cần hỏi người một điều trước đã.

Hàn Tử Kỳ gật mạnh đầu:

- Điều gì xin đại sư nói ra, tại hạ sẵn sàng đáp ứng theo lời chỉ dạy.

Đảo điên hòa thượng nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ, nói rõ từng tiếng một:

- Sau khi người gặp Tố Thần Phi nương tử rồi, người có dám nhìn nương tử là mẫu thân của người hay không? Hãy nói cho ta được biết.

Hàn Tử Kỳ kinh ngạc không hiểu Đảo điên hòa thượng muốn nói gì lại lạ lùng như vậy, nhưng trong lòng nóng nảy gấp lại mẫu thân, chàng khẳng khái:

- Thừa đại sư, mẫu thân cũng như phụ thân là hai đấng sinh thành ra tại hạ, ơn nặng tày non, công sâu như biển rộng, lẽ nào khi gặp mẫu thân tại hạ không nhìn để mang lấy cái tội đại bất hiếu, bọn người trong giang hồ đàm tiếu, rẻ khinh, xem tại hạ không bằng loài vật, tại hạ còn mặt mũi nào dám nhìn ai nữa. Xin đại sư khỏi phải nghĩ ngợi tới điều đó, hãy cho tại hạ được gặp mẫu thân.

Đảo điên hòa thượng hừ bằng giọng mũi:

- Bần tăng cũng cần nói cho người biết một điều quan trọng. Từ lâu rồi Tố Thần Phi nương tử không muốn gặp mặt người vì một nguyên nhân khó nói, nay nương tử sắp chết, cậy nhờ ta đi tìm kiếm người thật

gặp cho nương tử có mấy lời trời trần với người trước khi lìa bỏ cõi đời, ta thấy trong lòng bất nhẫn, nhận lời đi tìm người gian lao, khổ cực như ta đã nói với người vừa rồi, giờ gặp người quả thật là may mắn.

Hàn Tử Kỳ hốt hoảng:

- Đại sư! Hiện nay mẫu thân của tại hạ đang ở nơi nào, gần hay xa, xin đại sư cho tại hạ tới đó gặp mẹ, tại hạ vô cùng nóng nảy.

Đảo điên hòa thượng nghiêm trọng:

- Tổ Thần Phi nương tử hiện ở trong một sơn cốc cách đây khoảng chừng ba trăm dặm, đi vài trống canh sẽ đến nơi, bần tăng sẽ đưa người tới đó, sau khi người gặp lại nương tử hãy giữ đúng lời người đã nói, nhược bằng người không chịu nhìn mẹ, ta sẽ giết người, hoặc phế thải võ công của người. Người hãy nhớ lời ta.

Lão tăng bảo:

- Hãy theo ta!

Nói dứt đầu Đảo điên hòa thượng động đậy thân mình, toan phóng đi về phía trước.

Hàn Tử Kỳ gọi giật:

- Đại sư!

Đảo điên hòa thượng ngừng bước:

- Còn chuyện gì nữa, người hãy nói mau! Người còn lộn xộn cái gì nữa?

Trở tay sang con Xích Long Câu đang đứng gặm cỏ gần đó, Hàn Tử Kỳ nói:

- Đại sư cùng đi với tại hạ trên con Xích Long Câu kia. Tại hạ muốn đi thật mau gặp lại mẫu thân.

Đảo điên hòa thượng lắc đầu:

- Người cứ đi ngựa, bần tăng chạy bộ theo người được rồi. Người còn lải nhải cái gì cho phí mất thời giờ.

Hàn Tử Kỳ giải bày:

- Đại sư! Con Xích Long Câu kia thuộc loại thần mã ngày đêm chạy ngàn dặm, đại sư đi bộ không thể nào theo kịp nó đâu. Xin đại sư đi chung với tại hạ.

Đảo điên hòa thượng trợn mắt:

- Nói nhảm! Người tưởng bần tăng chạy bộ theo không kịp con Xích Long Câu của người sao chứ? Người hãy lên ngựa, ta chạy đua với nó cho người thấy.

Lão tăng quát:

- Đi mau!

Cánh áo cà sa phất nhẹ qua một cái giống như phù bụi. Đảo điên hòa thượng đã cách xa Hàn Tử Kỳ và con Xích Long Câu gần năm mươi trượng.

Kinh pháp của lão nửa tăng nửa tục cao thâm tuyệt luân, hiếm thấy trên chốn giang hồ xưa nay khiến cho Hàn Tử Kỳ vô cùng khâm phục.

Hàn Tử Kỳ hấp tấp nhảy lên lưng con Xích Long Câu cầm sợi dây cương giật mạnh một cái.

Con Xích Long Câu lồng lên, cất bốn vó phi nhanh theo phía sau lưng Đảo điên hòa thượng, giờ đã cách xa người ngựa chàng ngoài một trăm trượng.

Trong lòng Hàn Tử Kỳ như có một trận lửa đốt. Chàng muốn chỉ trong nháy mắt gấp lại màu thân, xem bệnh tình của người hiện giờ thế nào.

Cứ như lời Đảo điên hòa thượng vừa rồi, theo chàng nghĩ có lẽ giờ này mẫu thân chàng đang nằm hấp hối trên giường bệnh, chờ chàng tới gặp để có lời trối trăn cuối cùng trước khi lìa bỏ cõi dương trần.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Giây Phút Khẩn Cấp

Trên ba năm qua mẫu thân chàng tuyệt tích chẳng hiểu sống chết lẽ nào, đang ở nơi đây, chàng thầm nguyện bà hãy còn sống cho mẫu tử được trùng phùng, nhưng nay vừa được tin bà, chưa kịp mừng đã nghe Đào diên hòa thượng cho biết bà sắp chết, khiến cho chàng bấn loạn cả tâm thần, bao nhiêu hy vọng từ lâu đã trở thành mây thành khói, trong lòng chàng như có ai đang xé nát cả tâm can.

T

Trước đây mấy hôm, Hàn Tử Kỳ dự định khi tìm được mẫu thân chàng sẽ kể lại mọi chuyện đã qua khi gặp phụ thân trong tuyệt động, sống cô độc âm thầm trong thời gian mười mấy năm qua cho mẹ chàng hiểu rõ cảnh ngộ của phụ thân, sau đó cho bà đọc lá tuyệt mệnh thư và nói những lời trối trăn cuối cùng của phụ thân chàng trước khi vĩnh viễn ra đi, cho tròn bổn phận làm con đối với đấng sinh thành. Nhưng hiện giờ chàng không hiểu khi tới sơn cốc có kịp lúc mẹ chàng trông thấy mặt chàng hay không. Nếu chẳng may mẹ chết đi trước khi chàng tới sẽ không làm tròn bổn phận đối với phụ thân, những lời di chúc cam đành vùi chôn dưới mộ muôn đời.

Vừa thúc ngựa chạy theo Đào diên hòa thượng ở phía trước, cứ cách khoảng một trăm trượng không thể vượt qua, trong lòng Hàn Tử Kỳ cứ mãi lo sợ, bồi hồi không một phút giây nào được yên ổn tâm trí.

Linh giác như báo cho chàng biết trước đã xảy ra chuyện bất thường nơi sơn cốc, có thể giờ này mẫu thân chàng đã chết trên giường bệnh, hoặc trong thời gian Đào diên hòa thượng vắng mặt có kẻ thù nào đó sát hại.

Trời vừa sụp tối Đào diên hòa thượng và người ngựa Hàn Tử Kỳ đã tới thị trấn Phòng Châu. Bấy giờ đèn đuốc đã thắp sáng mọi nơi, kẻ qua người lại trên các nẻo đường đông đảo ồn ào hơn cả thị trấn Tảo Vân lúc trước chàng đã cùng đi với Hạng Cẩm Bình chen chân khó lọt.

Hàn Tử Kỳ nhảy xuống đất dắt con Xích Long Câu đi theo Đào diên hòa thượng chen chúc vào đám đông người tới lui như mắc cửi.

Trong lòng chàng nóng như lò lửa, định dùng cách của Hạng Cẩm Bình giật cương cho con Xích Long Câu hí lên, để bọn người qua lại hốt hoảng nhảy tránh, nhưng sợ Đào diên hòa thượng quở mắng nên đành phải nén lòng.

Qua khỏi đám đông người tới một thực quán bên đường, Đào diên hòa thượng dừng lại chờ người ngựa

Hàn Tử Kỳ tới.

Lão tăng trở tay vào thực quán, nhìn Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười hềnh hệch:

- Tiểu tử, từ mấy ngày qua mãi bôn ba, lặn lội khắp nơi tìm người, bần tăng không có một món gì trong bụng, bây giờ ta đã đói lắm rồi, ta thêm rượu nữa, ta và người hãy vào cái quán này, người đãi ta hai cái đùi thịt chó nướng cho thật vàng, và một bầu rượu lớn “Hoàng hạc lâu chi tửu”, rồi ta và người sẽ tiếp tục lên đường trở về sơn cốc cho người gặp Tổ Thần Phi nương tử cũng chẳng muộn màng gì, được chứ?

Đang nóng lòng gặp lại mẫu thân trong thời gian thật ngắn, chàng chỉ muốn có cánh bay tới đó mới vừa lòng, giờ Đáo diên hòa thượng lại đòi ghé thực quán ăn thịt chó nướng vàng lại đòi uống “Hoàng hạc lâu chi tửu” sẽ phí mất biết bao nhiêu thời giờ, trong lòng Hàn Tử Kỳ càng nóng thêm hơn, nhưng lão tăng vốn là vị đại ân nhân, lại là người đưa đường chàng tới gặp mẫu thân, chàng đâu thể chối từ, lỡ lão tăng nổi giận bỏ đi thì làm sao chàng đến sơn cốc gặp mẫu thân được.

Hàn Tử Kỳ gắng gượng gật đầu:

- Tại hạ xin thỉnh mời đại sư!

Đáo diên hòa thượng cười hì hì, bước vào trong thực quán trước, Hàn Tử Kỳ dắt con Xích Long Câu lại gần thực quán, theo lão tăng vào trong.

Hai người chọn một chiếc bàn gần cửa sổ để nhìn ra ngoài đường, cùng ngồi xuống ghế.

Đáo diên hòa thượng nhìn tên tửu bảo đứng gần đó, cất tiếng gọi:

- Tửu bảo.

Tên tửu bảo nghe tiếng Đáo diên hòa thượng gọi, liền chạy tới rồi rít:

- Chẳng hay đại sư và công tử dùng món chi, ở đây có nhiều món thịt rừng, lại có món chay thật ngon, rất vừa khẩu vị với đại sư và công tử.

Đáo diên hòa thượng đồng dặc:

- Người hãy đem ra đây cho bần tăng hai cái đùi thịt chó nướng cho thật vàng, một bầu rượu lớn “Hoàng hạc lâu chi tửu” hâm nóng nhanh lên.

Tên tửu bảo lơ láo, mở to hai mắt kinh ngạc, phút chốc ấp úng hỏi:

- Đại sư nói cái gì? Đại sư gọi hai tô đậu hũ hâm thật nóng, và một bình trà đậm phải không?

Đáo diên hòa thượng trợn mắt nói như quát:

- Nói nhảm! Bần tăng đã ngã mận từ ba bốn năm nay rồi người chưa biết sao? Ta bảo người hãy đem ra đây hai cái đùi thịt chó nướng cho thật vàng và một bầu rượu lớn “Hoàng hạc lâu chi tửu”, người nghe rõ chưa?

Tên tửu bảo sừng sốt tưởng mình nghe lầm, vặn hỏi Đáo điên hòa thượng:

- Đại sư bảo tiểu nhân đem ra hai cái đùi thịt chó nướng cho thật vàng, và một bầu rượu lớn “Hoàng hạc lâu chi tửu” phải không?

Đáo điên hòa thượng gật mạnh đầu:

- Đúng rồi! Lại còn phải hỏi lảng nhãng, mau đem thịt rượu ra cho bần tăng!

Tên tửu bảo thè dài lưỡi, vâng dạ chạy vào trong thực quán. Hàn Tử Kỳ cười thầm trong bụng, nhưng không dám lên tiếng vì sợ Đáo điên hòa thượng nổi giận.

Đáo điên hòa thượng cất tiếng cười hề hếch như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Lát sau tên tửu bảo trở ra, trong tay bưng cái mâm lớn đựng hai đùi thịt chó nướng vàng bay mùi thơm phức và một bầu rượu lớn dọn lên bàn.

Gã lén nhìn Đáo điên hòa thượng lại thè dài lưỡi ra rồi lặng lẽ tháo lui.

Đáo điên hòa thượng cầm một cái đùi chó nướng vàng cắn nhai ngồm ngoàm, rồi mở nắp bầu rượu ra, kê lên miệng tu một hơi dài, khà ra mùi sặc nồng, gật đầu chem chép khen ngon, lại tiếp tục ăn uống.

Lão tản thân nhiên ngồi ăn thịt chó, uống rượu làm như không có Hàn Tử Kỳ ngồi đối diện, cũng không mời mọc chàng, có lẽ lão nghĩ chàng không biết ăn thịt chó, có mời cũng chỉ bằng thừa.

Ngồi chờ Đáo điên hòa thượng ăn thịt chó, uống rượu khề khà, thỉnh thoảng khen ngon, trong lòng Hàn Tử Kỳ nghe như có một trận hỏa hoạn cháy bùng bùng.

Đang lúc tình hình vô cùng khẩn cấp như lửa cháy, lão tăng vẫn an nhiên thong dong ngồi ăn uống, bình chân như vại, quả là một điều không thể nào chấp nhận được, nhưng Hàn Tử Kỳ không dám hé môi nói nửa lời, bởi lão là người dẫn đường cho chàng tới gặp mẫu thân, lại là đại ân nhân nên chàng đành làm thinh.

Từ sáng đến giờ không có món gì trong dạ, nghe đói, Hàn Tử Kỳ gọi tên tửu bảo lấy hai cái bánh bao, nhai ăn cầm chừng chờ Đáo điên hòa thượng ăn uống để cấp bách lên đường.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Như Cơn Ác Mộng

Lát sau ăn hết hai cái đùi thịt chó và uống cạn một bầu rượu lớn, Đào diên hòa thượng đưa tay chùi mép nhìn Hàn Tử Kỳ cười hềnh hếch:

L

- Bây giờ bàn tăng đã no lắm rồi, lại cũng chẳng còn thêm rượu nữa, người hãy gọi tên tửu bảo tính tiền, ta và người còn phải lên đường cho sớm.

Nói dứt câu, Đào diên hòa thượng liền đứng dậy, bước ra khỏi tửu quán, phất nhẹ cánh tay áo cà sa một cái, bóng ảnh của lão đã ra ngoài năm mươi trượng.

Hàn Tử Kỳ hấp tấp gọi tên tửu bảo tới tính tiền, rồi nhanh chân bước ra ngoài đã trông thấy Đào diên hòa thượng xa ngoài trăm trượng. Bóng ảnh lão ẩn hiện như loài quỷ mị.

Hàn Tử Kỳ gấp rút nhảy lên lưng con Xích Long Câu, giật dây cương chạy nhanh theo lão tăng thấp thoáng, chập chờn ở trước mặt.

Trời tối hẳn từ lâu, đêm nay trăng lên muộn, trên đường bóng tối mập mờ, chỉ nhờ hàng vạn ánh sao trên bầu trời lấp lánh soi xuống.

Hàn Tử Kỳ thúc ngựa chạy thật nhanh cố đuổi theo kịp Đào diên hòa thượng, nhưng vẫn cách xa khoảng ngoài một trăm trượng, không sao thu ngắn lại được. Kinh công của lão nhanh lẹ như vậy, hèn gì lão bảo chạy đua với con Xích Long Câu của chàng.

Hàn Tử Kỳ đã phải thầm khen thuật kinh công của Đào diên hòa thượng, con Xích Long Câu thuộc loại ngựa thần, đêm ngày chạy hơn một ngàn dặm mà vẫn chạy theo không kịp lão tăng, đôi khi hình như lão còn phải chờ đợi.

Trái qua một ngọn núi cao ngất lưng trời, một cánh rừng già tịch mịch, rồi tới một dãy núi trập trùng, lờm chờm khác, bấy giờ vành trăng khuyết như chiếc thuyền ngọc từ phương đông mới vừa trời lên soi ánh sáng mơ màng, buồn bã trên cỏ cây, vạn vật dưới trời đêm.

Bóng ảnh Đào diên hòa thượng chập chờn ở phía trước, bốn vó con Xích Long Câu gõ trên mặt đường lộp cộp theo ở phía sau.

Đến một eo núi có một con đường nhỏ quanh co, uốn lượn dẫn hút vào trong núi sâu, Đảo điên hòa thượng quay mặt lại nhìn Hàn Tử Kỳ nói mau:

- Sắp tới sơn cốc rồi, tiểu tử hãy theo bần tăng mau!

Lão tăng quay người phóng vào con đường nhỏ. Hàn Tử Kỳ sợ lạc lối, hối hả phi ngựa chạy theo, trong lòng chàng phập phồng hồi hộp khác thường.

Giờ định mệnh sắp đến. Chàng sắp tới sơn cốc gặp lại mẫu thân, chẳng hiểu giờ này mẹ chàng còn sống hay đã từ biệt cõi đời lâu rồi.

Hàn Tử Kỳ không dám nghĩ tới nữa, chỉ nghe trái tim đập loạn cả lên chẳng khác nào hồi trống trận, hơi thở ngột ngạt, mồ hôi lạnh thấm ra ướt cả áo, bắt chàng phải rùng mình mấy cái.

Hàn Tử Kỳ lẳng lặng giục ngựa theo sau Đảo điên hòa thượng với tốc độ đã chậm đi hẳn.

Đi vào con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, hai bên rừng rậm lá cành rậm rạp khoảng chừng hai mươi dặm, Đảo điên hòa thượng dừng lại trước một cánh cửa sơn cốc vắng lặng, âm thầm.

Lão tăng quay lại lớn tiếng:

- Tới rồi, sơn cốc này đây! Người hãy bỏ ngựa vào phía trong gặp mẫu thân người.

Dứt câu, Đảo điên hòa thượng đã biến mất trong cánh cửa tò vò đầy bóng tối.

Hàn Tử Kỳ hấp tấp nhảy xuống ngựa, tiến tới đứng trước cánh cửa tò vò, đưa mắt nhìn vào phía trong.

Bên trong hang bóng tối mập mờ, từng cơn gió từ ngoài thốc vào, vành trăng rọi không đủ soi sáng khí lạnh từ hai bên vách đá toát ra giá buốt cả người, không nhận ra được một sự vật gì cả.

Bất giác, Hàn Tử Kỳ rùng mình ghê rợn. Chàng có cảm giác như gió từ cõi địa ngục thổi về đưa tiễn một linh hồn cô độc, đau khổ vừa mới ra đi.

Phút chốc Đảo điên hòa thượng đánh lửa thắp một cây bạch lạp to tướng, cháy bập bùng soi ánh sáng trông thấy mọi sự vật trong sơn cốc.

Lão tăng trở tay về phía chiếc giường đá gần bên vách động, bảo Hàn Tử Kỳ:

- Mẫu thân người đang nằm trên giường đá đó, người hãy vào nhìn mẹ người đi.

Trên ba năm xa cách, tìm kiếm khắp phương trời, nay gặp lại mẫu thân trong lòng Hàn Tử Kỳ vui mừng khôn xiết, nhưng vẫn lo sợ bồi hồi.

Tình trạng này mẫu thân chàng hãy còn sống, nếu đã chết Đào diên hòa thượng đã la toáng lên rồi.

Hàn Tử Kỳ bước vào trong hang cốc tới đứng cách chiếc giường đá khoảng chừng một trượng, đưa mắt nhìn.

Chàng trông thấy trên giường một người đàn bà áo đen đang nằm thiêm thiếp, thân hình gầy gò, tóc tai rũ rượi, quay mặt vào trong vách động, có vẻ như ngủ say hay hôn mê trầm trọng.

Trông kỹ người đàn bà áo đen nằm trên giường, từ thân hình tới vóc dáng, không có một chút nào giống mẫu thân của chàng năm xưa.

Mẫu thân chàng trước kia là một trang tuyệt thế mỹ nhân giang hồ thảy đều ca ngợi là đệ nhất mỹ nhân, nếu đem so sánh chẳng khác gì Đào Hoa phu nhân, tức Liễu Nguyên Phi, vị hoàng hậu sắc nước hương trời, tư dung cốt cách của mẹ chàng không kém các vị Vương phi, các bậc phu nhân công hầu, còn người đàn bà áo đen nằm trên giường kia gầy gò, ốm o, bần thiêu, tồi tàn giống như một ả ăn mày, hay một ả đàn bà bần tiện, lẽ nào lại là mẫu thân của chàng cho được.

Nhìn kỹ người đàn bà áo đen, trong lòng Hàn Tử Kỳ phát sinh một mối nghi ngờ.

Chàng nhủ thầm:

- Lạ thật, người đàn bà áo đen nằm trên chiếc giường kia đâu phải mẫu thân của ta, từ thân hình cho đến dáng vóc đều hoàn toàn khác hẳn, tại sao đại sư lại nói bà là mẫu thân của ta. Năm xưa mẹ ta xinh đẹp chẳng khác một vị hoàng hậu, hoặc một vị vương phi, đâu phải xấu xí thế này.

Ngẫm nghĩ phút giây để tìm hiểu nguyên nhân, Hàn Tử Kỳ tự đáp:

- Đúng rồi, có lẽ đại sư đã nhận lầm người đàn bà áo đen này nên mới khổ công đi tìm kiếm ta gần nửa tháng trời để cho ta được gặp mặt mẹ, hay là người này là ả đàn bà điên điên khùng khùng, nói làm nhảm với đại sư rằng ả là mẹ của ta, đại sư tin theo lời ả mới quyết chắc ả là mẹ ta nên bảo ta tới đây nhìn nhận chứ chẳng phải không.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Bây giờ ta đâu thể nào nhìn người đàn bà áo đen này là mẫu thân của ta được, nhược bằng chối từ chắc chắn đại sư sẽ nổi giận giết ta, hay phế thải võ công của ta, quả thật khó xử cho ta trong trường hợp quái gở này.

Trong lòng Hàn Tử Kỳ bấn loạn cả lên, chỉ lấy mắt nhìn người đàn bà áo đen, đứng bất động, không nói ra được một lời nào.

Trông thấy Hàn Tử Kỳ ngần ngại hồn phách như người từ trên cung trăng vừa rơi xuống phàm trần, Đào

điên hòa thượng nổi giận:

- Tiểu tử, người đàn bà áo đen này không phải là mẫu thân của ngươi hay sao? Bây giờ ngươi đã gặp rồi, sao không chịu nhìn mẹ của ngươi à? Tại sao ngươi còn đứng trơ trơ ra như phỗng đá vậy?

Hàn Tử Kỳ vẫn đứng yên nhìn người đàn bà áo đen cố khám phá xem có nét gì quen thuộc hay không, nên không nghe Đào điên hòa thượng hỏi chàng.

Đào điên hòa thượng giận dữ quát:

- Tiểu tử, vừa rồi ngoài quan lộ ngươi nói với bản tăng những gì. Ngươi hứa hẹn những gì, ngươi có nhớ không? Bây giờ ngươi định tráo trở không chịu nhìn mẫu thân của ngươi phải không? Nói mau!

Tiếng quát của Đào điên hòa thượng quá to khiến cho người đàn bà áo đen giật mình tỉnh giấc.

Ả quay mặt trở ra ngoài, mở to hai mắt nhìn Đào điên hòa thượng rồi nhìn Hàn Tử Kỳ sững sốt, đôi môi ả mấp máy như định nói gì với chàng.

Nhận ra gương mặt cùi hủi ghê tởm của người đàn bà áo đen, bất giác Hàn Tử Kỳ bật thốt:

- Ả đàn bà cùi hủi đây!

Chàng trở to hai mắt nhìn người đàn bà cùi hủi, tưởng chừng như nằm trong cơn ác mộng, ngăn ngợ cả người như một kẻ không hồn, lạc vào thế giới đâu đâu.

Quả vậy, ả đàn bà áo đen chính là người đàn bà cùi hủi ghê tởm lúc trước Đào điên hòa thượng bảo chàng tới cánh rừng tùng bách trước Hàn sơn trang, cứu ả thoát chết dưới thanh gươm của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo và chàng đã chém bay đầu một tên, ả không hề cảm tạ ơn chàng, lại còn cất tiếng cười hèn hếch rồi phóng chạy vào rừng.

Từ mấy tháng nay ả đàn bà cùi hủi này đi theo chàng như hình với bóng, đã gặp mấy lần nơi thị trấn Liễu Châu, tới thị trấn Tảo Vân có những cử chỉ thật lạ lùng, chàng muốn tìm ả hỏi xem ả là ai, nay không ngờ lại gặp trong sơn cốc này và Đào điên hòa thượng lại quả quyết ả là mẫu thân của chàng, đưa chàng đến đây gặp mẹ.

Ả đàn bà cùi hủi mặt mày ghê tởm, gớm ghiếc như thế lại có thể là Tổ Thần Phi, một trang tuyệt thế mỹ nhân hay sao?

Hàn Tử Kỳ đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, tròn xoe đôi mắt nhìn người đàn bà cùi hủi không hề chớp. Mãi không đáp ứng lời của Đào điên hòa thượng.

Chàng có cảm giác chừng như đang nằm trong một cơn ác mộng đầy rẫy loài ma quái, bóng tối hãi

hùng, nghe lạnh buốt cả toàn thân.

Ả đàn bà cúi húi nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt đau khổ, cất giọng run run:

- Con ơi, con không nhìn được mẹ sao? Mẹ sắp chết, muốn trời trăn với con một vài lời cần thiết, con hãy bước tới gần đây cho mẹ nói.

Nghe giọng nói thanh thoai như tiếng hạc của người đàn bà cúi húi, bất giác Hàn Tử Kỳ giật mình kinh hãi, gợi nhớ lại hồi còn ở Hàn sơn trang.

Rõ ràng đây là giọng nói của Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, mẫu thân của chàng lúc chàng còn tuổi ấu thơ nghe từng ngày, tại sao phát ra từ cửa miệng của người đàn bà cúi húi ghê tởm nằm trên giường kia.

Có lẽ nào giọng nói người giống người đến thế được hay sao?

Hàn Tử Kỳ nhìn người đàn bà cúi húi đến xuất thần, mồ hôi lạnh thào ra ướt đầm mình, trong lòng rối loạn, tâm trí mờ mịt, không chủ định được một điều gì, nhất thời đứng trơ trơ như một pho tượng.

Không nghe Hàn Tử Kỳ đáp ứng lời nói của mình, cũng không thấy chàng bước tới, người đàn bà cúi húi thở dài một tiếng, nức lên:

- Hài nhi, con không thể nhìn mẹ được rồi, bởi vì ngày nay mẹ không còn như xưa nữa, mẹ đã biến thành một mụn đàn bà cúi húi, mặt mày ghê tởm, gớm ghiếc, thối tha chẳng khác một ả ăn mày làm sao con nhìn được mẹ.

Dứt câu, người đàn bà cúi húi nức nở, hai dòng lệ từ trong khóe mắt trào ra như suối, thân hình khe khẽ từng chập run run trông vô cùng thảm thiết.

Hàn Tử Kỳ nhận ra từng cử chỉ đến lời nói của người đàn bà cúi húi rất bình tĩnh, sáng suốt không có triệu chứng gì gọi là một ả đàn bà điên điên khùng khùng như chàng đã hoài nghi trước đây nữa.

Hàn Tử Kỳ vừa sửng sốt lại vừa kinh hoàng, hoang mang cực độ, mồm há hốc ra, mắt dán chặt vào mặt người đàn bà cúi húi không biết phải xử trí cách nào trong cảnh ngộ này cho đúng nghĩa.

Bây giờ rõ lại giọng nói, luôn cả cử chỉ của người đàn bà cúi húi giống hệt mẫu thân chàng năm xưa, chẳng còn một chút nào có thể hoài nghi được nữa, nhưng tại sao gương mặt lại ghê tởm đến thế này.

Không có một câu giải đáp nào cho ổn, tay chân Hàn Tử Kỳ tê dại, vẫn đứng nhìn người đàn bà cúi húi chăm chăm đến xuất thần.

Mãi thật lâu không thấy Hàn Tử Kỳ đáp ứng với người đàn bà cúi húi, Đảo điên hòa thượng càng thêm giận dữ, quát to lên chấn động cả hang đá:

- Tiểu tử, bây giờ ngươi đã nghe giọng nói của Tố Thần Phi nương tử rồi, chắc chắn ngươi đã nhận được là ai, nay ngươi không chịu nhận nương tử là mẹ vì bà đã trở thành một mục đàn bà cùi hủi ghê tởm đáng ghê sợ xa tránh phải không?

Tiếng quát quá to của Đào điên hòa thượng khiến cho Hàn Tử Kỳ giật mình như người vừa bừng tỉnh cơn mê loạn.

Chàng quay sang Đào điên hòa thượng lúng túng:

- Đại sư!

Đào điên hòa thượng trợn mắt:

- Đại sư cái quái gì? Bần tăng không cần ngươi gọi bằng đại sư nữa. Giờ ta hỏi ngươi một lần chót! Ngươi có chịu nhìn Tố Thần Phi nương tử là mẫu thân của ngươi hay không?

Ngươi hãy nói rõ ta sẽ có cách xử trí với ngươi, có thể ta sẽ giết ngươi, hay phế võ công ngươi như lời ta đã nói với ngươi từ lúc gặp ngươi ở thị trấn Tảo Vân.

Lời nói của Đào điên hòa thượng rất cương quyết, cặp lông mày nửa bạc dựng đứng, gương mặt trở nên hung tợn không phải như lúc bình thường Hàn Tử Kỳ đã gặp mấy lần, chứng tỏ lão tăng sẽ hành động như lời nói.

Hàn Tử Kỳ sợ hãi:

- Tại hạ... tại hạ...

Đào điên hòa thượng lại quát:

- Đồ bất hiếu! Ngươi đã không chịu nhìn mẹ, ta cần phải phế võ công ngươi.

Cánh tay áo cà sa của lão tăng cất lên cao rồi ngưng lại đó.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Mẫu Tử Trùng Phùng

Hàn Tử Kỳ không tránh né, chỉ đứng nhìn người đàn bà cùi hủi quan sát tìm ra chân tướng năm xưa, xem có dấu vết gì khả nghi đó là mẫu thân của chàng không.

H

Bỗng Hàn Tử Kỳ nhận ra trên ngực người đàn bà cùi hủi có một mảnh bích ngọc tròn tròn, mảnh ngọc này giống tạc mảnh ngọc chàng đã từng trao tặng cho Ngân Hà công chúa làm kỷ vật thề ước kết tình nghĩa phu thê tại hang động dãy núi Kỳ sơn, trước lúc chia tay đưa nàng tới thị trấn Sơn đầu để nàng trở lại hoàng cung.

Trước kia, lúc còn ở Hàn Sơn trang, hồi chàng còn tuổi ấu thơ Tố Thần Phi có hai mảnh ngọc như vậy. Một hôm bà đeo một mảnh trước ngực cho chàng.

Tố Thần Phi nói trong ngậm ngùi:

- Con ơi, hai mảnh ngọc này là vật di bảo tổ truyền, bây giờ mẹ đeo cho con một mảnh, còn một mảnh mẹ giữ lại, nếu sau này mẹ có chết đi, con nhìn ngọc như đã thấy mẹ rồi.

Con hãy cất giữ đừng để thất lạc.

Và chàng đã thỏ thẻ bên tai mẹ:

- Mẹ ơi, con xin vâng lời dạy bảo của mẹ. Con sẽ đeo mảnh ngọc di bảo này mãi mãi không bao giờ rời nói ra, mẹ hãy an tâm! Con xin mẹ đừng nói đến cái chết, con rất đau lòng, mẹ hãy sống mãi với con nhé.

Âm thanh lời nói thiết tha của mẫu thân chàng đến nay hãy còn nghe văng vẳng bên tai, làm sao chàng quên được. Vì nó đã khắc ghi vào tận tâm khảm của chàng.

Âm thanh giọng nói của người đàn bà áo đen cùi hủi đúng là giọng nói của mẫu thân năm xưa, mảnh ngọc bà đeo trên cổ kia cũng là món kỷ vật của mẹ chàng.

Bây giờ sự thật đã quá rõ ràng, người đàn bà áo đen cùi hủi chính thật là mẫu thân chàng, chẳng còn một hoài nghi gì được nữa.

Hàn Tử Kỳ toan lên tiếng, chợt Đào diên hòa thượng quát to:

- Người...

Lão tăng định xuất thủ, phế bỏ võ công Hàn Tử Kỳ, nhưng chàng đã kêu lên:

- Mẹ ơi!

Trong tiếng kêu, Hàn Tử Kỳ phóng tới chiếc giường đá ôm lấy người đàn bà cùi hủi chính là mẫu thân của chàng, Tố Thần Phi, khóc lớn...

Tố Thần Phi kêu thảm:

- Con...

Trung phụ ôm chặt lấy Hàn Tử Kỳ, hai dòng suối lệ thương tâm trào ra, cổ họng nghẹn cứng không thốt ra được một lời nào nữa cả.

Sau hơn ba năm ly biệt không biết sống chết lẽ nào, giờ đây gặp lại, tình mẫu tử thiêng liêng trào dâng mãnh liệt ở phút giây này.

Tố Thần Phi lắng bật trong tình mẫu tử thiêng liêng đó, Hàn Tử Kỳ khóc đến run rẩy cả thân mình trong sự vui mừng lẫn lộn đau thương.

Chàng vui mừng vì mẫu thân hãy còn sống trên cõi đời, nhưng đau thương bởi mẹ chàng nay đã trở thành một người đàn bà cùi hủi, mặt mày ghê tởm.

Nhìn cảnh mẫu tử trùng phùng của mẹ con Hàn Tử Kỳ và Tố Thần Phi, Đảo điên hòa thượng thích chí cất tiếng cười hềnh hếch.

Lão tăng nói:

- Tiểu tử, tưởng người chê Tố Thần Phi nương tử nay là một mụ đàn bà cùi hủi không chịu nhìn, bần tăng đã định phế võ công của người rồi, hóa ra người cũng còn có một chút lòng hiếu đạo, một chút lương tâm, ta khỏi lột bỏ chiếc cà sa, ăn luôn thịt chó, trở lại hành hiệp giang hồ như mười năm về trước. Hãy ở đó nói chuyện với mẫu thân người, ta ra ngoài rừng một lúc sẽ trở vào, còn một điều rất quan trọng ta cần phải nói với người.

Phất nhẹ cánh tay áo cà sa một cái, Đảo điên hòa thượng đã ra khỏi cánh cửa tò vò sơn cốc, lập tức biến dạng trong rừng già giữa màn đêm.

Khóc một lúc thật lâu, dịu bớt mối thương tâm đã chôn chắt từ lâu trong lòng, Hàn Tử Kỳ mới chịu buông Tố Thần Phi ra.

Chàng ngậm ngùi:

- Mẹ ơi, con cứ ngỡ đây là một giấc chiêm bao, không phải là sự thật. Từ mấy tháng nay, con không còn hy vọng gặp lại mẹ để nghe mẹ dạy bảo con như thời thơ ấu, nào ngờ cao xanh có mắt, khiến cho hôm nay mẩu tử được trùng phùng, lòng con chi xiết nổi vui mừng, kể từ nay con không rời xa mẹ như trước đây nữa. Con sợ lắm rồi.

Tổ Thần Phi đưa tay lau sạch những giọt lệ đọng trên hai má lồi lõm, nhăn nheo, nhìn Hàn Tử Kỳ bằng một giọng ngọt ngào thương yêu:

- Con ơi, mẹ cũng như con, mẹ nghĩ trọn cả cuộc đời này không bao giờ còn được sum họp với con như lúc còn ở Hàn Sơn trang nữa, giờ gặp lại con, con nhìn mẹ, mẹ đã toại nguyện chẳng còn ân hận gì nữa.

Nhìn gương mặt sần sùi, loang lổ ghê tởm của Tổ Thần Phi, trong lòng Hàn Tử Kỳ vô cùng đau đớn, xót thương, bởi dung nhan của mẹ chàng không còn được như ngày trước.

Chàng hỏi:

- Mẹ ơi, có phải mẹ bị trúng nhảם kịch độc “Hủy diệt độc trùng” của ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ không? Xin mẹ cho con được rõ. Con sẽ tới Luân Hồi cung giết ả yêu phụ đó trả thù cho mẹ.

Tổ Thần Phi gật đầu thâm trầm:

- Con nói không sai, chính tên sứ giả Luân Hồi giáo số bảy con đã giết trong cánh rừng tùng bách lúc trước đã đánh kịch độc “Hủy diệt độc trùng” khiến cho mẹ mang chứng bệnh cùi hủi ghê tởm như ngày nay.

Hàn Tử Kỳ hỏi tiếp:

- Câu chuyện lúc đó như thế nào, mẹ hãy kể lại cho con nghe. Con muốn biết rõ ràng mọi sự việc từ ngày Hàn Sơn trang bị bọn hung đồ đốt phá.

Tổ Thần Phi chậm rãi kể:

- Con hãy nghe mẹ kể đây, lúc con tới thị trấn Kinh Châu thăm dì con Tổ nương tử. Con đi rồi, mẹ ở lại Hàn Sơn trang trong lòng cứ mãi lo sợ, bồi hồi, không biết trên con đường tới đó có chuyện gì bất trắc, xảy ra cho con không, bởi lúc ấy con còn quá thơ ấu đâu thể đủ tài sức đối phó nổi chuyện bất tường xảy ra. Mẹ định đi tìm con, nhưng không thể nào rời bỏ gia trang đi được. Đến ngày thứ ba, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số bảy và số tám cùng mười hai tên giáo đồ kéo tới sơn trang, đòi mẹ phải giao nộp bản đồ “Phù ảnh cung”, bản đồ này phụ thân của con lúc ra đi đã mang theo, đâu có trong mình của mẹ để giao nộp cho bọn chúng. Vả lại, nếu có, mẹ cũng không thể nào làm như thế được, vì nó là vật di bảo của nội tổ con. Mẹ kháng cự, liền lúc đó một trận ác chiến diễn ra giữa mẹ và bọn chúng. Mẹ vì thế cô, một mình không chống nổi bọn đông người nên phải bỏ chạy vào cánh rừng già bên kia suối, phía sau sơn trang tìm tìm chỗ kín

đáo ẩn thân, vì bọn chúng truy đuổi mẹ thật gắt gao. Qua hai tháng, mẹ trở về trông thấy sơn trang chỉ còn lại những đồng tro tàn, gạch ngói ngổn ngang chông chất. Mẹ đau buồn tới thị trấn Kinh Châu hỏi Tố nương tử, dì con nói con đã trở về từ lâu rồi. Mẹ đi tìm con ngang qua một cánh rừng, thành linh bị hai tên sứ giả Luân Hồi giảo đó từ trong bụi rậm phóng ra ám kích kịch độc “Hủy diệt độc trùng” vào mặt mẹ, vì quá bất ngờ mẹ tránh né không kịp, kịch độc vả vào mặt mẹ. Chỉ ba ngày sau kịch độc phát tác biến mẹ thành một mụ đàn bà cùi hủi như bây giờ. Bấy lâu nay mẹ không dám nhìn con vì sợ con không chịu nhìn mẹ nên từ lâu mẹ luôn luôn tránh mặt con, dù vậy mẹ vẫn đi theo con ở khắp mọi nơi, bởi mẹ sợ bọn giảo đồ Luân Hồi giảo sát hại con, dòng dõi họ Hàn sẽ tuyệt tự. Mẹ có ý định đi tìm thần y, hay thần dược chữa hết bệnh cùi hủi rồi sẽ gặp lại con, nhưng suốt mấy năm trời mẹ tìm khắp nơi không có một vị thần y nào chữa nổi chứng bệnh cùi hủi của mẹ. Nay kịch độc “Hủy diệt độc trùng” đã tới hồi phát tác cuối cùng, mẹ nghĩ mình sắp chết, nên cậy nhờ Đào diên hòa thượng đi tìm con bảo con tới sơn cốc này cho mẹ trông thấy mặt con lần cuối cùng trước khi mẹ nhắm mắt, vĩnh viễn lìa xa con lòng mẹ vô cùng đau đớn.

Ngừng lại phút giây cố nuốt trôi nghẹn ngào đang trào dâng lên cổ họng, Tố Thần Phi tiếp:

- Hải nhi, sau khi mẹ chết đi rồi, con hãy đưa thi hài mẹ trở về Hàn Sơn trang an táng, nơi phần mộ tổ tiên, rồi đi tìm phụ thân con xem chết sống thế nào, mười mấy năm nay vẫn bật tin, sau đó con tới Luân Hồi giảo giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ báo thù cho mẹ. Dù vậy, con hãy nên bảo trọng lấy thân đừng để dòng dõi họ Hàn tuyệt tự, bởi vì họ Hàn hiện nay duy nhất chỉ còn có một mình con. Con hãy tự lo liệu lấy thân, mẹ không còn sống để chăm sóc con như ngày xưa nữa.

Chấm dứt câu chuyện, Tố Thần Phi nghẹn ngào, hai dòng lệ thảm thánh thót tuôn ra như suối.

Những lời trời trần như sắp chết của Tố Thần Phi khiến cho Hàn Tử Kỳ hoảng sợ:

- Mẹ ơi, mẹ đừng nói thế, con sợ hãi. Con mới vừa gặp mẹ, lòng con chi xiết vui mừng.

Mẹ không chết! Mẹ phải sống với con. Con sẽ tìm phương cách chữa chứng bệnh kịch độc “Hủy diệt độc trùng” cho mẹ lành mạnh như lúc còn ở Hàn Sơn trang rồi con sẽ...

Nói đến đây Hàn Tử Kỳ biết sắp lỡ lời chột ngừng ngang. Chàng định nói chàng sẽ tới Hồng nhạn cung gặp Điêu Thất Cô, lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu” đem về sơn cốc chữa trị chứng kịch độc “Hủy diệt độc trùng” cho Tố Thần Phi, nhưng chàng nhớ lời Đào diên hòa thượng bảo chàng, khi tới đó phải nhận làm đức lang quân của ả mới lấy được viên ngọc đó, điều mà chàng không muốn bao giờ, bởi chàng nghĩ nếu chấp nhận làm vị lang quân của ả đâu còn gì là thanh danh họ Hàn, vì ả mang tiếng là một hồ ly mặt ngọc dâm ô độc ác, bọn giang hồ sẽ đàm tiếu sỉ nhục và chàng sẽ lại mang cái tội bất hiếu với phụ thân, nên chàng dừng lại không tiếp thêm lời nào nữa.

Vô tình không hiểu tâm trạng của Hàn Tử Kỳ, Tố Thần Phi cất giọng thống thiết:

- Con ơi, mẹ hiểu trong mình mẹ sẽ chẳng còn sống được bao lâu nữa, kịch độc “Hủy diệt độc trùng”

đang phát tác trong người mẹ đến thời kỳ cuối cùng, con đừng đi tìm thần y, thần dược, thần đan nào chỉ cho tốn công vô ích, mẹ đã đi tìm khắp nơi trên chốn giang hồ từ bấy lâu nay, mẹ muốn con cứ ở trong sơn cốc này để trong giờ phút sau cùng mẹ được ngó thấy mặt con trước khi mẹ nhắm mắt. Con hãy nghe theo lời mẹ.

Những lời trời trăng của Tố Thần Phi càng khiến cho Hàn Tử Kỳ hốt hoảng thêm hơn.

Bất giác chàng bật thốt:

- Mẹ ơi... phụ thân... đã...

Chợt Hàn Tử Kỳ dừng phắt lại im bật không tiếp thêm lời, vì trong lúc hoảng hốt chàng đã bất cẩn nói ra lời rất tai hại đối với mẹ chàng.

Chàng định nói:

“Mẹ ơi, phụ thân đã chết rồi, chỉ còn có mẹ là nguồn an ủi duy nhất của con, mẹ chết đi con sẽ cô độc, bơ vơ lạc lõng trên cõi đời, con làm sao sống nổi. Mẹ hãy sống với con.”.

Lời nói nửa chừng của Hàn Tử Kỳ vụt im đi khiến cho Tố Thần Phi phát sinh mỗi nghi ngờ, hiểu ngay chàng đã giấu giếm điều gì rất quan trọng.

Tố Thần Phi giương to đôi mắt nhìn Hàn Tử Kỳ. Dù gương mặt cúi húi, lồi lõm, nhăn nheo trông thật ghê tởm, nhưng ánh mắt của trung phụ vẫn còn đẹp mê hồn. Ánh mắt như lúc trung phụ còn là trang tuyệt thế mỹ nhân.

Tố Thần Phi cất giọng run run:

- Hàn nhi, con vừa nói gì rồi lại ngưng đi, mẹ nghe không được rõ. Con hãy nói lại cho mẹ nghe. Phụ thân của con thế nào? Con đi tìm được phụ thân con rồi phải không? Con hãy nói cho mẹ vui mừng. Nói thật đi con.

Lời nói tha thiết, giọng nói run run, xót xa, đau đớn của Tố Thần Phi bất cứ là ai nghe qua cũng phải động lòng thương xót, huống hồ là lời nói của kẻ sắp chết có một sức mạnh vạn năng làm xiêu lòng người, Hàn Tử Kỳ là một gã thiếu niên chí hiếu, chí nghĩa, lại gặp lúc mẫu thân bệnh tình xem qua rất trầm trọng, bảo sao chàng không khỏi xúc động bồi hồi.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Bệnh tình của mẫu thân ta đang hồi nguy kịch, kịch độc “Hủy diệt độc trùng” đang hoành hành trong cơ thể của mẹ ta tới giai đoạn chót, chẳng hiểu sống chết vào lúc nào, biết rồi ta có cứu nổi sinh mạng của mẹ hay không? Đại sư Đảo điên hòa thượng có còn phương cách nào cứu vãn được không? Trường hợp

nếu mẹ ta chết, ta không nói trước với mẹ về số phận của phụ thân và những lời phụ thân đã ký thác trong lá tuyệt mệnh thư cũng như lúc còn trong hang động, ta sẽ mang lấy cái tội bất hiếu với phụ thân, luôn cả mẹ ta nữa, dù ta có sống trên đời cũng bị dày vò, cắn rứt ở lương tâm, riêng phần mẹ ta chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra với phụ thân từ trước cho tới giờ, mẹ ta sẽ không đành nhắm mắt, linh hồn mẹ sẽ ngậm ngùi nơi chín suối, thà rằng ta cứ nói với mẹ cho mẹ được vui lòng, sau đó tìm phương cách chữa trị chứng kịch độc “Hủy diệt độc trùng” cho mẹ ta là ổn nhất.

Chờ mãi không thấy Hàn Tử Kỳ đáp ứng, trong lòng Tố Thần Phi càng thêm nghi hoặc đã có chuyện bất thường, giọng nói càng thiết tha hơn:

- Hai nhi, sao con không nói cho mẹ nghe. Phụ thân con như thế nào? Con gặp ở nơi đâu. Con hãy thành thật nói cho mẹ biết, đừng giấu giếm mẹ.

Những lời thiết yếu của Tố Thần Phi càng làm cho Hàn Tử Kỳ thêm xúc động, nuốt trôi nghẹn ngào.

Chàng bật thốt:

- Mẹ ơi, phụ thân đã... chết rồi.

Tố Thần Phi kinh hoàng, thân hình run rẩy bầy, kêu lên:

- Chết rồi!

Chỉ kêu lên hai tiếng đau thương, Tố Thần Phi liền ngất lịm, đôi mắt nhắm nghiền lại, hai tay buông xuôi, nằm bất động, hôn mê trầm trầm...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Những Giây Phút Kinh Hoàng

Hàn Tử Kỳ hốt hoảng nắm lấy vai Tố Thần Phi lắc mạnh, vừa gào lên:

H

- Mẹ ơi... mẹ hãy tỉnh lại... con nói lỡ lời... mẹ hãy tha thứ cho con.

Chàng réo gọi mấy lần, nhưng Tố Thần Phi vẫn bần bật trong cơn mê man, gương mặt cùi hủi trở thành màu xám ngắt, đôi mắt nhắm nghiền như người sắp chết.

Hàn Tử Kỳ khiếp đảm run rẩy cả thân mình, tay chân tê dại, mở to đôi mắt nhìn Tố Thần Phi, hai giọt nước mắt chảy dài xuống má.

Chàng không ngờ kết quả lời nói thật của chàng vừa rồi đã khiến cho Tố Thần Phi vì xúc động quá mạnh đến phải ngất đi. Chàng vô cùng hối hận.

Hàn Tử Kỳ nhớ lại lúc mai táng Hàn Khuất Thân trong tuyết động, chàng đã thoáng nghĩ đến chuyện khi tìm được Tố Thần Phi, có thể số phận của mẫu thân chàng cũng giống như phụ thân. Nhưng khi đó chàng không dám nghĩ tới nữa vì quá thương tâm, ngờ đâu chuyện đau thương, tang tóc sắp xảy ra một lần nữa trong cái sơn cốc này.

Phụ thân đã chết, giờ mẫu thân sắp lìa bỏ cõi đời, một mình chàng cô độc, không mẹ không cha làm sao sống được trên cõi dương trần.

Chợt nhớ lại chiếc hộp “Chuyển cốt thần đan” của nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu trao cho chàng lúc trước, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Dù linh đan “Chuyển cốt thần đan” không phải trị chứng bệnh này, nhưng ta cứ lấy một viên cho mẫu thân ta uống, biết đâu mẹ sẽ tỉnh lại.

Hàn Tử Kỳ bước lại túi hành trang mở lấy một viên “Chuyển cốt thần đan” đem trở lại, toan vạch miệng Tố Thần Phi nhét vào, rồi vận chân khí truyền sang.

Chợt nghe có giọng khàn khàn nói lên từ phía sau lưng Hàn Tử Kỳ:

- Tiểu tử, ngươi cho Tố Thần Phi nường tử uống thuốc gì đó?

Hàn Tử Kỳ giật mình quay lại trông thấy Đào diên hòa thượng đã trở vào hang cốc từ bao giờ, trong tay lão cầm một con thỏ lớn đã chết.

Hàn Tử Kỳ vội đáp:

- Đại sư, mẫu thân của tại hạ vừa ngất xỉu đi, rồi hôn mê luôn, tại hạ không có linh đan hồi sinh, định dùng một viên “Chuyển cốt thần đan”, rồi vận chân khí truyền vào xem có hồi tỉnh lại hay không?

Đào diên hòa thượng trợn mắt:

- Tại sao Tổ Thần Phi nương tử lại ngất xỉu đi? Người vừa nói một chuyện gì quỷ quái khiến cho nương tử xúc động bất tỉnh phải không?

Nhìn viên “Chuyển cốt thần đan” trong bàn tay của Hàn Tử Kỳ, lão tăng hừ nhạt:

- Người chẳng hiểu một tí gì cả, bần tăng không kịp vào đây là hỏng rồi. Linh đan “Chuyển cốt thần đan” của lão Thiên Tài Quái Tẩu, nghĩa phụ của người chỉ chữa trị cho những người bị trọng thương vì chưởng lực, hay vì chi phong, hoặc té nặng gây xương cốt, không có tác dụng gì với chứng bệnh hư tâm của Tổ Thần Phi nương tử cả.

Lão quát:

- Hãy dang ra, để bần tăng cho Tổ Thần Phi nương tử uống một viên “Vạn diệu linh đan”, chỉ trong chốc lát là sẽ tỉnh lại.

Trao con thỏ cho Hàn Tử Kỳ, lão bảo:

- Người đừng mặc ta lo liệu. Hãy đem con thỏ ta vừa săn được trong rừng ra ngoài kia tìm củi khô đốt lửa nướng cho thật vàng, thật chín rồi đem vào đây.

Hàn Tử Kỳ thầm mừng trong lòng, bởi đã có cứu tinh không còn quá lo sợ như trước, chàng tiếp lấy con thỏ lớn đã chết trong tay Đào diên hòa thượng, nhìn Tổ Thần Phi một cái vội vã bước ra khỏi sơn cốc.

Hàn Tử Kỳ rất tin nơi Đào diên hòa thượng, vì biết lão tăng là một bậc đại kỳ tài, chẳng những võ công thân pháp cao thâm vô lượng, lại còn tinh thông tất cả mọi phương diện luôn cả y lý, từng trải giang hồ, chàng rất an tâm.

Hàn Tử Kỳ đi rồi, Đào diên hòa thượng thò tay vào áo cà sa lấy ra một chiếc hộp đen huyền ngọc nhỏ, trút một viên “Vạn diệu linh đan” màu xanh đậm, bước lại gần chiếc giường đá, vạch miệng Tổ Thần Phi nhét thuốc vào, dùng chỉ lực búng ngay huyết “Linh hoàn” cho thuốc chạy thẳng xuống tận đan điền của bà.

Lão tăng lui lại ba bước, xòe hữu chưởng, sử dụng “cách không chân khí”, vận chân ngươn truyền vào

cơ thể Tố Thần Phi.

Đây chính là một lối vận chân khí chân truyền, trên khắp giang hồ hiếm thấy có nhân vật nào biết sử dụng lối công phu siêu việt này.

Chừng uống cạn một bình trà, sắc diện của Tố Thần Phi trở lại bình thường, Đảo điên hòa thượng liền thu hồi chân khí.

Chẳng bao lâu chợt nghe Tố Thần Phi buông tiếng thở phào, thân hình động đậy, cuối cùng từ từ mở hai mắt ra.

Tố Thần Phi nhìn Đảo điên hòa thượng bằng đôi mắt hầy còn hoen thâm lệ, sắc diện u sầu, chưa nói ra một lời nào cả. Trung phụ vẫn còn xúc động bởi cái tin Hàn Khuất Thân đã chết do Hàn Tử Kỳ vừa tiết lộ.

Đảo điên hòa thượng ân cần:

- Sư muội nghe trong mình thế nào? Các huyết đạo có nơi nào còn bế tắc nữa không?

Tố Thần Phi lắc nhẹ đầu:

- Muội đã khỏe rồi, các huyết đạo trong người không còn nơi nào bế tắc nữa, vừa rồi muội chỉ vì xúc động quá mạnh khi nghe hài nhi Hàn Tử Kỳ nói lại một chuyện nên mới ngất xỉu đi.

Trung phụ hỏi:

- Vừa rồi đại sư huynh cho muội uống “Vạn diệu linh đan” đó phải không?

Đảo điên hòa thượng gật đầu:

- Phải. Chỉ có “Vạn diệu linh đan” uống vào, sư muội mới tỉnh lại thôi, ngoài ra các loại linh đan thánh dược nào cũng vô hiệu đối với chứng bệnh “hư tâm” thâm niên của sư muội.

Đảo điên hòa thượng giải bày:

- “Vạn diệu linh đan” gồm cả thầy có một trăm mười hai vị thuốc vùng Trung thổ, cùng cây “Linh chi” tận ngoài đảo Bạch Thạch, nhờ lần ngao du sơn thủy tiêu dao năm trước, lão huynh gặp, hái nó đem về, nấu chung với các vị thuốc kia trộn cả mười lăm ngày đêm mới luyện thành hai mươi bốn viên, nên không có một loại thần đan hay thánh dược nào hơn nổi nó, mấy tháng nay sư muội đã ngất xỉu hôn mê bốn lần, huynh cho uống hết bốn viên, còn lại hai mươi viên dành cho sư muội, đề phòng lúc muội xúc động mạnh, có nó mà dùng...

Tố Thần Phi cảm kích:

- Muội xin cảm tạ công ơn nặng tày non của đại sư huynh, cũng chỉ vì muội mấy tháng qua đại sư huynh phải chịu biết bao nhiêu điều nhọc nhằn, cam khổ, trọn cả kiếp này chắc muội không trả nổi rồi.

Đào diên hòa thượng lắc đầu:

- Sư muội đừng nói như thế, lão huynh không an lòng. Chúng ta là sư huynh, sư muội, cùng một sư môn, tình nghĩa hơn cả thủ túc, lẽ nào sư muội gặp cơn khốn đốn, nguy nan, huynh lại làm ngơ, lấy mắt mà nhìn được sao. Huynh chỉ hận lúc đó huynh hãy còn ở tận phương xa, không trở về kịp miền Trung thổ cứu nguy cho muội, để muội bị bọn giáo đồ Luân Hồi giáo quỷ quái kia đánh kịch độc “Hủy diệt độc trùng” khiến muội phải đau khổ, quần quai rên xiết với vết thương tàn phá như thế này, làm cho huynh vô cùng xót xa đau đớn, tuy huynh không nói ra, huynh nghĩ huynh chưa làm tròn bổn phận một vị đại sư huynh đối với muội, mấy tháng nay huynh cứ mãi cắn rứt lương tâm...

Tố Thần Phi càng thêm xúc động:

- Muội xin cảm tạ tấm lòng ưu ái to tát của đại sư huynh, kiếp sau muội nguyện làm trâu ngựa đền bồi.

Đưa mắt nhìn quanh hang cốc, Tố Thần Phi hỏi Đào diên hòa thượng:

- Đại sư huynh, hài nhi Hàn Tử Kỳ đi đâu rồi sao muội không thấy?

Đào diên hòa thượng trở tay ra phía ngoài sơn cốc, trấn an Tố Thần Phi:

- Sư muội hãy an lòng, Hàn hiền điệt không dám bỏ sư muội ra đi trong lúc này đâu.

Lão huynh vừa vào trong rừng săn được một con thỏ lớn, bảo thằng bé ra ngoài kia tìm củi đốt lửa nướng, chốc lát nó sẽ trở vào, muội hãy ăn một vài miếng, trong thời gian huynh đi tìm nó, thức ăn trong sơn cốc đã hết, chắc muội cũng đói rồi.

Chợt nhớ lại một điều, Đào diên hòa thượng hỏi Tố Thần Phi:

- Sư muội, vừa rồi Hàn hiền điệt nói chuyện gì quan trọng làm cho muội xúc động đến phải ngắt xiủ đi hôn mê như thế, có phải chuyện Hàn lão đệ hay không?

Tố Thần Phi buồn rầu:

- Đại sư huynh nói đúng, hài nhi vừa cho muội biết tin về phu quân của muội...

Đào diên hòa thượng hỏi hỏ:

- Hàn lão đệ như thế nào? Hàn hiền điệt tìm ra tung tích Hàn lão đệ rồi phải không?

Tố Thần Phi gật đầu:

- Phải... nhưng hiện nay phu quân của muội đã chết rồi...

Đảo điên hòa thượng sững sốt, suýt phải nhảy dựng lên, cặp mắt tròn tròn.

Như chưa tin vào tai mình vì sợ nghe lầm, Đảo điên hòa thượng lại hỏi:

- Sư muội nói sao, lão huynh nghe không rõ? Hàn lão đệ đã chết rồi phải không?

Tố Thần Phi gật đầu:

- Phải... Hài nhi vừa nói với muội rằng phu quân đã chết nên muội mới ngất xỉu.

Hai giọt lệ thương tâm lại chảy dài xuống hai má nhăn nheo, lồi lõm của Tố Thần Phi.

Kinh hãi đến lạng người đi một lúc, Đảo điên hòa thượng mới cất lời:

- Hàn hiền điệt có nói với sư muội tại sao Hàn lão đệ chết hay không?

Tố Thần Phi lắc đầu:

- Hài nhi cho muội biết phu quân của muội đã chết. Muội cũng chưa kịp hỏi tại sao, kể muội hôn mê từ nãy cho tới giờ...

Cau cặp lông mày nửa bạc nghĩ ngợi một lúc, Đảo điên hòa thượng buông tiếng thở dài:

- Hàn lão đệ chết một cách quá đột ngột, chắc phải có một nguyên nhân nào, hay một điều gì u uất, chứ không phải tự nhiên theo số mạng, lát nữa đây lão huynh sẽ hỏi lại Hàn hiền điệt xem Hàn lão đệ chết thế nào để biết rõ tại sao.

Tố Thần Phi nức nở:

- Đại sư huynh, phu quân của muội nay đã chết, muội đâu thể nào sống được trên cõi dương trần này, nếu chẳng may muội có chết đi, đại sư huynh hãy niệm tình lo lắng chăm sóc cho hài nhi Hàn Tử Kỳ, đề phòng bọn giáo đồ Luân Hồi giáo ám hại, được vậy dù ở tuổi vàng đời đời kiếp kiếp muội vẫn ghi nhớ công đức cao dày của đại sư huynh.

Đảo điên hòa thượng giật mình, trong lòng kinh hãi vì lời nói của Tố Thần Phi giống như lời trời trăn của người sắp chết.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tình Nghĩa Sư Huynh Muội

Đảo điên hòa thượng trợn mắt:

Đ

- Sư muội không nên nói nhảm như vậy, lão huynh chẳng chút an lòng. Sư muội phải sống, nhất định phải sống. Sư muội không được chết. Nếu sư muội tự vận chết đi, hậu quả như thế nào sư muội có biết không?

Tổ Thần Phi rơi lệ:

- Muội đang bán loạn tâm thần không suy nghĩ được gì cả. Xin đại sư huynh nói cho muội nghe.

Đảo điên hòa thượng thấp giọng:

- Từ mấy tháng nay, lão huynh cứ thử thách thành bé Hàn Tử Kỳ rất nhiều lần, xem như thế nhưng tính tình của nó rất chí hiếu, chí nghĩa và rất khí khái, theo huynh hiểu, nếu sư muội có mệnh hệ nào chắc chắn nó sẽ tự tử chết theo, họ Hàn sẽ phải tuyệt diệt, sư muội sẽ có lỗi cùng Hàn lão đệ và các bậc tiền nhân dòng họ Hàn. Chuyện này huynh đã từng khuyên bảo sư muội rất nhiều lần, sư muội không nhớ hay sao lại còn nói ra những điều gở đó. Sư muội hãy nên bình tâm trở lại, mọi việc đã có huynh...

Tổ Thần Phi buông tiếng thở dài, giọng nói vẫn còn trong cơn xúc động:

- Muội vẫn luôn luôn nhớ những lời khuyên bảo của đại sư huynh, nhưng kịch độc “Hủy diệt độc trùng” giờ đây đang phát tác đến cùng cực, muội không hiểu còn sống thêm được bao nhiêu lâu nữa, chắc đại sư huynh cũng hiểu rõ điều đó rồi, bây giờ muội biết phải làm thế nào chữa trị được chứng bệnh nan y của muội để muội còn sống trên cõi đời gìn giữ hài nhi Hàn Tử Kỳ, thực lòng muội chết đi cũng không đành nhắm mắt, đại sư huynh hãy hiểu cho sự đau khổ của muội hiện giờ.

Đảo điên hòa thượng trấn an:

- Sư muội hãy an tâm về chuyện đó. Lão huynh vừa nghĩ ra một phương cách thần diệu sẽ chữa trị cho sư muội khỏi kịch độc “hủy diệt độc trùng”, dung nhan sẽ trở lại như ngày xưa, sư muội đừng quá lo âu, tuyệt vọng, sinh ra phiền não hao tổn tinh thần. Sư muội hãy nán chờ trong vài ngày sẽ có tin mừng cho sư muội.

Tố Thần Phi ngạc nhiên:

- Đại sư huynh vừa nghĩ ra phương thần diệu nào chữa trị nổi chứng bệnh kịch độc “Hủy diệt độc trùng” xin đại sư huynh nói cho muội được rõ để muội không còn hoang mang lo sợ rằng không còn sống được bao lâu.

Đảo điên hòa thượng nghiêm túc:

- Cứ theo lão huynh biết rõ, muốn chữa trị kịch độc “Hủy diệt độc trùng” này cần phải có viên ngọc “Ty độc thần châu” mới chữa nổi, ngoài ra chẳng có một loại thần đan thánh dược nào cứu được đâu.

Tố Thần Phi vui mừng:

- Đại sư huynh hiện này viên ngọc “Ty độc thần châu” đang ở nơi nào đại sư huynh có biết hay không?

Đảo điên hòa thượng khẽ gật:

- Nếu lão huynh không biết đâu có nói với sư muội làm chi vô ích. Viên ngọc “Ty độc thần châu” hiện nay đang ở trong Hồng nhận cung.

Tố Thần Phi chớp mắt:

- Chủ nhân Hồng nhận cung là ả hồ ly mặt ngọc tên Điêu Thất Cô, cháu của Điêu Nguyệt Hồ phải không đại sư huynh?

Đảo điên hòa thượng chậm rãi:

- Đúng, không sai. Trên chốn giang hồ hiện nay chỉ có ả tiểu hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô mới có viên “Ty độc thần châu”, ngoài ra chẳng còn ai có nữa.

Tố Thần Phi lo lắng:

- Đại sư huynh, ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô là một nữ nhân bại hoại, xảo quyệt, làm thế nào đại sư huynh lấy được viên ngọc “Ty độc thần châu”, muội nghĩ chuyện này vô cùng khó khăn cho đại sư huynh.

Đảo điên hòa thượng thản nhiên:

- Lão huynh không đi lấy viên ngọc “Ty độc thần châu”, huynh sẽ bảo Hàn hiền điệt đi lấy viên ngọc đó.

Tố Thần Phi tròn đôi mắt:

- Hàn nhi Hàn Tử Kỳ đi lấy viên ngọc “Ty độc thần châu” được sao đại sư huynh?

- Hàn hiền điệt lấy viên ngọc đó rất dễ dàng. Lúc trước lão huynh đã bảo nó mấy lần rồi, nhưng thằng bé từ chối không chịu tới Hồng nhận cung đó thôi. Lần này huynh bắt buộc nó phải làm chuyện đó.

Tổ Thần Phi kinh ngạc:

- Đại sư huynh, tại sao hài nhi Hàn Tử Kỳ không chịu tới Hồng nhận cung lấy viên ngọc “Ty độc thần châu”? Hài nhi nói thế nào không khứng chịu?

Đào diên hòa thượng hậm hực:

- Thằng bé nói với lão huynh, tới Hồng nhận cung gặp ả tiểu hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, lấy viên ngọc sẽ làm ô nhục đến thanh danh dòng họ Hàn và nó cũng bị bọn giang hồ đàm tiếu, phi báng, chẳng còn dám ngó mặt ai, nên nó cứ khăng khăng chối từ, làm cho có lần huynh phải nổi giận, bởi chỉ viên ngọc đó mới cứu nổi chứng kịch độc “Hủy diện độc trùng” cho sư muội.

Tổ Thần Phi chưa hiểu rõ nguyên nhân câu chuyện trước kia càng lạ lùng:

- Hài nhi Hàn Tử Kỳ nói thế nào lại làm ô nhục tới thanh danh dòng họ Hàn và tại sao nó bị bọn giang hồ dèm pha, muội không hiểu gì cả.

Đào diên hòa thượng thẳng thừng không cần phải giấu giếm với Tổ Thần Phi:

- Lão huynh bảo Hàn hiền điệt tới Hồng nhận cung gặp ả Điêu Thất Cô chịu nhận làm đức lang quân của ả theo lời ả khẩn cầu lúc trước. ả rất yêu thương thằng bé nên đòi hỏi chuyện đó. Bởi có làm chồng ả mới có thể lấy được viên ngọc “Ty độc thần châu”, vì viên ngọc kia ả luôn luôn cất giấu trong mình không rời ra một phút giây nào, ngoài ra chẳng có phương cách nào nữa. Chốc lát đây huynh sẽ bức bách nó phải chấp nhận điều đó không được cãi lời huynh như trước.

Tổ Thần Phi thất vọng, im lặng một lúc lâu, cất giọng buồn buồn:

- Đại sư huynh, muội rất hiểu hài nhi Hàn Tử Kỳ lúc còn tuổi ấu thơ. Tính khí của thằng bé rất tự trọng, kiên quyết, không muốn một ai làm điều sỉ nhục, khinh thường đối với nó, cũng không chịu làm những điều càn rỡ, muội chỉ e sợ không bao giờ nó bằng lòng làm đức lang quân ả tiểu hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô đã từng mang tiếng là một nữ nhân kỳ dâm trác tuyệt, quý quyết, điêu ngoa, đại sư huynh có bức bách nó cũng chỉ vô ích thôi. Vả lại chính muội cũng không muốn làm tổn thương tới thanh danh dòng họ Hàn, sẽ đắc tội cùng các bậc tiền nhân. Hay là đại sư huynh cứ phó mặc cho định mệnh an bài, hiện giờ muội chỉ muốn trông thấy mặt nó trong phút giây cuối cùng của cuộc đời muội là muội đã mãn nguyện lắm rồi.

Đào diên hòa thượng khăng khái:

- Lão huynh đã có một quyết tâm từ trước, không có cách nào thay đổi được ý định của huynh. Nhất định huynh phải cứu muội khỏi chứng “Hủy diện độc trùng” này cho bằng được, bằng không huynh sẽ lột

chiếc áo cà sa này trả lại cho đức từ bi phật tổ. Mọi hãy nhớ mạng người lớn bằng trời, chết đi rồi chẳng bao giờ sống lại được.

Tố Thần Phi vô cùng cảm kích:

- Từ bấy lâu nay, đại sư huynh cũng chỉ vì mọi mà khổ tâm lao trí quá nhiều, cho tới bây giờ cũng chưa yên, vẫn còn lụy phiền vì mọi, mọi thấy trong lòng bất nhẫn không an tâm chút nào.

Đảo điên hòa thượng lắc đầu:

- Lời sư mọi đã sai rồi. Sư phụ của chúng ta chỉ vốn vẹn có hai sư đồ, đó là lão huynh và sư mọi. Sư phụ yêu thương chúng ta biết dường nào, thuở sinh tiền sư phụ thường dặn dò huynh, khi ra chốn giang hồ phải tận tâm tận lực chăm sóc cho sư mọi, không được chảnh mắng, thờ ơ, dù linh hồn của sư phụ ở chốn suối vàng cũng được ngậm cười. Những lời di ngôn của sư phụ đến nay hãy còn văng vẳng bên tai huynh, huynh đâu dám làm trái lời trời trần của sư phụ. Huynh lo cho sư mọi đó là bổn phận của huynh đối với sư môn, lúc sinh tiền cũng như khuất bóng, dù cho lao khổ, nguy hiểm đến đâu, huynh cũng chẳng dám từ nan, đừng nói chỉ là một chuyện con con này. Huynh khuyên mọi đừng nghĩ ngợi viễn vông, đừng lo sợ, tuyệt vọng, mọi sự đã có huynh lo liệu, huynh sẽ làm cách nào đó miễn cứu mọi khỏi chứng bệnh, dung nhan trở lại như xưa là huynh vui rồi.

Tố Thần Phi rơi hai giọt lệ:

- Mọi xin đa tạ đại sư huynh đã hết lòng lo lắng cho mọi, dù mọi có chết đi cũng chẳng bao giờ dám quên tình nghĩa sâu nặng của đại sư huynh đối với mọi.

Thoáng nghe có tiếng động, Đảo điên hòa thượng và Tố Thần Phi ngưng lại không tiếp chuyện nữa.

Từ ngoài cánh cửa tò vò sơn cốc, Hàn Tử Kỳ nhanh chân bước vào, trong tay chàng cầm con thỏ đã nướng chín vàng bay mùi thơm phưng phức.

Vừa trông thấy Tố Thần Phi đã tỉnh lại, Hàn Tử Kỳ ném phăng con thỏ chạy tới reo mừng:

- Mẹ đã tỉnh lại rồi... mẹ ơi con sợ...

Đến đây biết đã lỡ lời, Hàn Tử Kỳ vụt im đi không nói thêm nữa chỉ lấy mắt nhìn Tố Thần Phi vừa vui mừng lại vừa dậy trong lòng một mối thương tâm.

Hàn Tử Kỳ vui mừng vì trông thấy Tố Thần Phi đã tỉnh lại. Chàng còn được nghe tiếng nói thương yêu ngọt ngào của mẹ đã cách xa từ lâu không được nghe, nhưng thương tâm bởi không biết rồi đây số mạng của mẹ chàng ra sao, chàng và đại sư Đảo điên hòa thượng có cứu nổi sinh mạng của mẹ hay cuối cùng đành thiên thu di hận.

Chàng khẩn thăm:

- Phụ thân ơi! Vong hồn phụ thân có linh thiêng xin hãy trở về phù hộ cho mẫu thân con thoát khỏi tai ách này, từ lâu mẹ con đã từng chịu đựng muôn vàn đau khổ cho tới ngày nay vẫn còn bị kịch độc “Hủy diệt độc trùng” hành hạ xác thân đau khổ, nhờ bằng mẹ con có mệnh hệ nào con sẽ tới Luân Hồi cung bảm thân ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ ra làm vạn mảnh, giết luôn lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma rửa sạch hai mối huyết thù, con sẽ đưa hài cốt song thân trở về Hàn Sơn trang an táng mộ phần, sau đó con cư tang ba tháng mười ngày rồi sẽ tự quyết trước ngôi mộ của hai đấng sinh thành, con không thể sống một mình trên cõi đời này được nữa, xin phụ thân thứ tha cho cái tội bất hiếu của con không làm tròn lời di chúc của phụ thân, giữ gìn dòng dõi họ Hàn, đừng để cho phải tự tuyệt.

Thăm khẩn nguyện xong, Hàn Tử Kỳ quá xúc động, quay mặt đi nơi khác đánh rơi hai giọt nước mắt thương tâm, cổ họng chàng nghẹn cứng.

Chờ mãi không nghe Hàn Tử Kỳ nói thêm gì, Tố Thần Phi với một giọng đau đớn:

- Hài nhi, con sợ mẹ chết phải không? Sao con không nói cho mẹ hiểu rõ tấm lòng của con trong phút giây cuối cùng này, dù mẹ có chết đi cũng vui lòng nhắm mắt.

Dừng lại nuốt trôi nghẹn ngào vừa trào lên cổ, Tố Thần Phi nói tiếp:

- Mẹ có mấy lời tâm huyết nói với con đây. Sau khi mẹ chết, con hãy đi giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ báo thù cho mẹ, nhưng dù gặp cảnh ngộ nào con cũng phải sống để nối dõi họ Hàn cho tròn hiếu đạo đối với phụ thân con và các đấng tiền nhân từ nhiều đời trước. Con không nên cãi lời mẹ. Con hãy ghi nhớ vào lòng, đừng bao giờ quên.

Hàn Tử Kỳ sợ hãi quay mặt lại:

- Mẹ ơi, xin mẹ hãy tha thứ cho con, vì con đã làm cho mẹ phải buồn. Con sẽ tới Luân Hồi cung giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ trả thù cho mẹ, vì ả đã làm cho mẹ đau khổ, nhưng mẹ không thể chết, mẹ hãy sống với con, dù thiên lao vạn khổ, dù lên trời hay xuống biển con cũng tìm phương cách cứu mẹ khỏi chứng bệnh này. Xin mẹ hãy an tâm tịnh dưỡng tâm thần, đừng lo nghĩ nữa.

Tố Thần Phi nở một nụ cười héo hắt:

- Mẹ rất vui mừng trước tấm lòng hiếu đạo của con. Mẹ không buồn con đâu, bao giờ mẹ cũng yêu thương con như hồi con còn tuổi ấu thơ, chỉ sợ định mệnh khiến xui, nếu chẳng may mẹ gặp điều bất hạnh, mẹ sẽ bỏ con ở lại cõi dương trần bơ vơ, lòng mẹ vô cùng xót xa đau đớn.

Hàn Tử Kỳ thăm nhủ:

- Những lời mẫu thân vừa nói chẳng khác nào những lời trời trăn của phụ thân trong lá tuyệt mệnh thư,

phải chăng định mệnh tàn ác lại đến với ta hai lần, nếu mẹ ta chết rồi đây ta đâu còn được nghe tiếng nói thương yêu của mẹ ta như lúc còn ấu thơ nữa. Mẹ ta chết ta sẽ tự quyết như điều ta nghĩ từ trước đến nay.

Nghĩ đến đây Hàn Tử Kỳ rùng mình, sợ cho những ngày sắp tới, ngày đó đã gần kề.

Hàn Tử Kỳ còn đang vẫn vơ, miên man nghĩ ngợi chợt nghe Tố Thần Phi hỏi:

- Hài nhi, từ nãy mẹ quên hỏi con một chuyện. Phụ thân của con chết như thế nào. Phụ thân con vì mắc chứng bệnh nan y không chữa trị nổi, hay bị kẻ thù nào sát hại, con hãy nên thành thật nói cho mẹ được biết.

Câu hỏi đột ngột của Tố Thần Phi khiến cho Hàn Tử Kỳ giật mình bối rối.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Bên Danh Bên Hiếu

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

H

- Bệnh tình của mẫu thân ta đang lúc trầm trọng, lại hư tâm suy nhược do sự hành hạ của chứng “Hủy diện độc trùng”, dễ bị ngắt xiu vì xúc động mạnh, vừa rồi ta chỉ tiết lộ phụ thân ta chết mẹ đã bất tỉnh cho đến bây giờ, nếu ta nói rõ câu chuyện năm xưa của phụ thân và cho mẹ đọc lá tuyệt mệnh thư, chắc chắn mẹ ta không còn sống nổi để lo chạy chữa. Vậy ta hãy giấu kín chuyện phụ thân ta vì sắc đẹp mê hồn của ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ nên đã bị ả cùng lão Bắc Khuyết Thần Ma đầu độc tàn phế cả hai chân nằm trong tuyệt động mười mấy năm qua và vì si nhục đã phải tự vẫn tạ lỗi với mẹ là ổn nhất.

Nghĩ vậy Hàn Tử Kỳ tránh né:

- Mẹ ơi, phụ thân con mang một chứng bệnh nan y nhiều năm không thể sống nổi nữa, nằm trong một hang động từ mười mấy năm qua, đến khi con tìm gặp đúng lúc phụ thân con đang giờ hấp hối, chỉ nói được mấy câu hỏi thăm mẹ rồi tắt thở, con không kịp cho phụ thân uống một viên thuốc nào. Con cũng không biết phụ thân còn điều gì muốn nói nữa hay không. Con mai táng phụ thân theo lời trời trần rồi ra đi cho tới bây giờ.

Tố Thần Phi thăm thiết:

- Hỡi ơi!

Hai dòng lệ thảm trào ra tuôn dài xuống má, trung phụ ghen ngào nín bật không nói được thêm một lời nào nữa mà đắm chìm trong bể cả đau thương.

Hàn Tử Kỳ hốt hoảng nắm lấy bàn tay Tố Thần Phi, run rẩy kêu lên:

- Mẹ ơi... mẹ đừng ngắt xiu nữa. Mẹ đừng khóc con rất đau lòng. Con chỉ còn có mẹ là niềm vui duy nhất. Mẹ hãy bình tĩnh cho con mừng.

Tố Thần Phi cố nén cơn sầu thảm:

- Con ơi... mẹ vì quá xúc động về cái chết của phụ thân con, không sao ngăn được nỗi đau lòng. Mẹ mệt lắm. Mẹ nghỉ một lúc rồi sẽ nói chuyện với con.

Dứt câu, Tố Thần Phi nhắm hai mắt lại, im lìm không nói gì nữa, như sắp thiếp đi trong giấc ngủ.

Trông thấy Tố Thần Phi không có vẻ gì hôn mê, Hàn Tử Kỳ an lòng quay lại vì vừa nghe có tiếng động.

Đảo điên hòa thượng vừa xé con thỏ nướng vàng ra làm nhiều mảnh, sắp vào chiếc mâm cây, bước tới đặt trên nền đá bằng phẳng bên vách hang động.

Lão tăng nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt vui tươi, thay đổi cách xưng hô:

- Hàn hiền điệt hãy ngồi xuống đây ăn với ta. Hãy để cho sư muội nghỉ ngơi trong chốc lát rồi sẽ ăn sau. Ta đã dành một phần rồi.

Lão tăng ngồi ngay xuống gần đó trong bụng không nghe đói nhưng Hàn Tử Kỳ không dám cãi lời, lẳng lặng ngồi xuống gần bên lão tăng.

Cầm một cái đùi thỏ nướng chín thơm phức lên, Đảo điên hòa thượng bảo Hàn Tử Kỳ:

- Người hãy ăn đi sao còn ngồi đó?

Hàn Tử Kỳ cung kính:

- Đại sư...

Đảo điên hòa thượng gắt:

- Nói nhảm! Kể từ giờ người hãy gọi ta bằng sư bá. Hôm nay ta nói rõ cho người được biết. Ta là đại sư huynh của mẫu thân người. Ta vì sư muội nên mới đi theo bảo vệ cho người từ trước đến giờ, bằng không ta vẫn còn ngao du sơn thủy, phiêu bạt thiên nhai, đâu có tốn công hao phí bao nhiêu lâu nay chỉ cho yếu thọ.

Nói dứt câu, Đảo điên hòa thượng nhìn Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười hềnh hếch.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi đứng phắt lên, vòng tay trước mặt Đảo điên hòa thượng cung kính:

- Sư bá...

Đảo điên hòa thượng phất cánh tay áo cà sa:

- Đừng lộn xộn, cung kính bất như phụng mạng. Chuyện chưa xong đâu, người hãy ngồi trở xuống ăn với ta, rồi ta sẽ nói với người một chuyện dĩ nhiên là vô cùng quan trọng vì có liên hệ tới cuộc đời người.

Hàn Tử Kỳ ngồi trở xuống trong lòng bồn khoăn. Chàng nghĩ thầm:

- Chuyện gì mà sư bá của ta nói là rất quan trọng, có liên quan tới cả cuộc đời, giống như lúc trước sư

bá đã nói. Có phải mẹ ta thực sự sắp chết chẳng, còn phương cách nào cứu nổi, nên sư bá nói trước cho ta lo liệu.

Hàn Tử Kỳ nghe có một luồng giá buốt chạy thẳng vào trong xương không dám nghĩ thêm nữa.

Lúc này, chàng nói cứng rắn cho Tố Thần Phi được an lòng, nhưng trong thâm tâm của chàng rất lo sợ không cứu nổi chứng kịch độc “Hủy diện độc trùng” đang phát động tới thời kỳ cuối cùng của mẹ chàng.

Đào điên hòa thượng ung dung cầm cái đũa thỏ nướng vàng lên cắn nhai ngấu nghiến, khen ngon, giống như buổi tối tại thị trấn Tảo Vân lão đã nhai hai cái đũa thịt chó trong thực quán gần bên đường.

Hàn Tử Kỳ cầm một miếng thịt thỏ lên nhai. Chàng nuốt không trôi, chỉ ăn lấy lệ, trong lòng nghĩ ngợi liên miên về mọi việc sắp tới.

Nhìn Đào điên hòa thượng ăn ngon lành, Hàn Tử Kỳ chợt có một ý nghĩ ngộ nghĩnh:

- Sư bá của ta là người xuất gia đầu Phật, mang tiền bố thí tu hành, buổi tối đã ăn hết hai cái đũa thịt chó nướng vàng, bây giờ lại ăn thêm cái đũa thịt thỏ, toàn là các thứ giới cấm của Phật môn, từ lâu nay chưa nghe sư bá đọc một câu kinh, gõ mõ một lần nào, nói ra toàn là chuyện phàm tục, nhưng hành động xem ra đúng là một nhân vật chánh đạo giang hồ, tấm lòng độ lượng bao dung, chẳng chút tà tâm, thường phò nguy cứu độ cho những người khốn khổ, không biết sau khi sư bá viên tịch có được lên cõi niết bàn châu Phật, hay bị đày xuống địa ngục, cho bọn quỷ sứ cắt lưỡi, nấu dầu... như trong kinh Phật thường nói.

Lại nghĩ đến hai lão tăng đạo Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng. Hai vị này gương mặt trông qua rất đạo mạo, tiên phong, giọng nói hết sức từ hòa, hiền lành, chay niệm lại chí cốt, khi vừa mở miệng ra đã niệm Phật A di đà, nhưng lòng dạ hiểm sâu độc ác, ích kỷ, tham lam chẳng ai bằng, đã bao phen hãm hại chàng suýt chết, không hiểu hai vị này đến khi chết có được thành chánh quả hay là đầu thai kiếp khác làm trâu, làm ngựa để đền bồi tội lỗi lúc còn ở dương trần.

Hàn Tử Kỳ đâm ra ngao ngán không còn niềm tin đối với bọn tăng đạo Ngũ đại môn phái như xưa nữa.

Lát lâu ăn xong bữa thịt thỏ, Đào điên hòa thượng đưa tay chùi mép, đứng dậy nhìn lên giường đá thấy Tố Thần Phi đã ngủ say.

Lão tăng quay sang Hàn Tử Kỳ:

- Mẫu thân của ngươi đã ngủ say rồi. Ngươi hãy đặt cái mâm thịt thỏ lên giường cho mẫu thân ngươi thức dậy ăn sau. Bây giờ ngươi hãy theo ta.

Như thường lệ, nói dứt câu, Đào điên hòa thượng phất cánh tay áo cà sa một cái, đã ra khỏi cánh cửa tò vò sơn cốc.

Hàn Tử Kỳ đứng lên, bưng cái mâm thịt thỏ đặt lên giường đá, nhìn Tố Thần Phi xem chừng giấc ngủ của mẹ, rồi nhanh lẹ bước ra ngoài.

Tới một gốc cây cổ thụ rậm tàng, Đảo điên hòa thượng trở tay xuống lớp lá khô bảo Hàn Tử Kỳ:

- Ta và người ngồi xuống đây nói chuyện.

Lão tăng ngồi xuống ngay trên lớp lá khô chông chắt lâu ngày, Hàn Tử Kỳ lặng lẽ ngồi bên cạnh lão, lòng hồi hộp đợi chờ.

Chàng hiểu Đảo điên hòa thượng sắp nói ra một điều rất hệ trọng nhưng chưa hiểu là điều gì.

Vành trăng khuyết đã lên cao, soi ánh sáng le lói trong cánh rừng già u tịch, kỳ bí, càng làm cho bầu không khí trầm nặng thêm hơn.

Ngồi trầm ngâm suy nghĩ một lúc, chợt Đảo điên hòa thượng hỏi Hàn Tử Kỳ:

- Hàn hiền điệt hãy nghe ta hỏi đây, người muốn mẫu thân người chết hay là sống?

Câu hỏi quái dị của Đảo điên hòa thượng khiến cho Hàn Tử Kỳ ngỡ ngác chẳng hiểu ra làm sao cả. Dù vậy chàng hiểu rõ tính tình của lão tăng, trước khi muốn nói một điều quan trọng, lão vòng vo vài câu rồi mới chịu nói ra.

Hàn Tử Kỳ nhìn Đảo điên hòa thượng:

- Sư bá muốn nói gì, trí óc của tiểu điệt hẹp hòi, thiển cận chưa hiểu, xin sư bá nói lại cho tiểu điệt được rõ ràng hơn.

Đảo điên hòa thượng hừ một tiếng:

- Ta hỏi người, người muốn mẫu thân của người sống hay là chết. Người có nghe rõ chưa?

Hàn Tử Kỳ chợt hiểu:

- Thưa sư bá, sư bá đã nghĩ ra phương cách nào đó giải trừ được chứng kịch độc “Hủy diệt độc trùng” cho mẫu thân của tiểu điệt phải không?

Đảo điên hòa thượng gật đầu:

- Đúng, không sai. Nếu ta không nghĩ ra phương cách giải trừ kịch độc cho mẫu thân người, ta đâu có gọi người ra đây làm chi cho nhọc lòng.

Lão tăng giục:

- Hãy nói mau! Người muốn thế nào?

Hàn Tử Kỳ bùi ngùi:

- Tiểu điệt đã mất cha, nay chỉ còn có mẹ, lẽ nào tiểu điệt không muốn mẹ sống để phụng dưỡng trong lúc tuổi già cho trọn đạo làm con, sư bá có phương cách kỳ diệu nào cứu được mẹ xin nói cho tiểu điệt được an lòng.

Đào diên hòa thượng nghiêm chỉnh:

- Nếu như người muốn cho mẫu thân người còn sống trên cõi đời, người phải nghe lời ta chỉ bảo, không được ương ngạnh. Người có khứng chịu hay không?

Hàn Tử Kỳ đáp ngay:

- Tiểu điệt xin vâng mạng. Tiểu điệt sẽ nghe theo lời chỉ dạy của sư bá, xin sư bá nói cho tiểu điệt biết rõ, tiểu điệt phải làm cách nào giải trừ kịch độc cứu mẫu thân, cho dù sư bá có bảo tiểu điệt lên trời hay xuống biển hoặc nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, hoặc những chuyện nguy hiểm hơn thế nữa, tiểu điệt cũng không hề sợ hãi từ nan, miễn sao cứu được tính mạng của mẹ là tiểu điệt đã mãn nguyện rồi.

Đào diên hòa thượng gục đầu tỏ vẻ rất hài lòng về lời ứng đáp của Hàn Tử Kỳ, nhưng thần sắc của lão lại càng nghiêm trọng thêm.

Lão trầm trầm giọng:

- Hàn hiền điệt, chuyện đó trước kia đã có một lần ta đã nói với người rồi, chẳng hiểu đến nay người còn nhớ hay quên.

Hàn Tử Kỳ khẽ cau cặp lông mày kiếm ngẫm nghĩ phút giây, rồi lắc đầu:

- Tiểu điệt không nhớ rõ lúc trước sư bá nói chuyện gì, xin sư bá nhắc lại một lần nữa cho tiểu điệt được hiểu.

Đào diên hòa thượng hừ một tiếng:

- Chỉ có bấy nhiêu mà người không nhớ. Ta nhắc lại một lần nữa, người hãy nghe cho rõ đây!

Lão tăng hăng giọng:

- Lúc trước, người phá trận “Bát môn kim tòa trận” của hai lão tăng đạo Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng, ta và người chạy tới ngọn núi, ngồi trên tảng đá, ta có bảo người tới Hồng nhận cung gập ả Điêu Thất Cô lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu”, người nhớ chưa?

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Cứu Bệnh Như Cứu Hỏa

Chợt nhớ ra chuyện cũ cách mấy tháng trước, Hàn Tử Kỳ chớp sáng ánh mắt:

C

- Tiểu diệt đã nhớ ra rồi, nhưng hiện giờ...

Đảo điên hòa thượng cắt ngang câu nói của Hàn Tử Kỳ, nghiêm khắc:

- Chứng kịch độc “Hủy diệt độc trùng” của mẫu thân ngươi, muốn chữa trị cho thật lành hẳn, dung mạo trở lại như xưa phải có viên ngọc “Ty độc thần châu” mới có thể kiến hiệu, ngoài ra chẳng còn có một vị thần y nào, linh đan hay thần dược nào cứu nổi sinh mạng của mẹ ngươi đâu, đừng nói là nhan sắc được khôi phục như cũ. Ngươi đã hiểu điều đó từ lâu rồi chứ?

Chợt hiểu ra Đảo điên hòa thượng muốn bảo làm chuyện gì, Hàn Tử Kỳ hoang mang, ngập ngừng chưa đáp được lời, vì đây quả là một chuyện rất khó khăn cho chàng.

Đảo điên hòa thượng gắt lên:

- Ngươi có nghe chưa? Sao ngươi không chịu trả lời. Ngươi bằng lòng làm chuyện đó hay không?

Hàn Tử Kỳ khó chịu:

- Thừa sư bá, có phải sư bá muốn bảo tiểu diệt tới Hồng nhận cung bằng lòng làm đức lang quân của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, tìm cách lấy viên ngọc “Ty độc thần châu”.

đem về đây chữa chứng kịch độc “Hủy diệt độc trùng” cho mẫu thân tiểu diệt không?

Đảo điên hòa thượng gật mạnh đầu:

- Đúng, không sai! Ngay từ bây giờ ngươi hãy thay đổi y phục, mau mau tới Hồng nhận cung, gặp ả hồ ly Điêu Thất Cô, có bằng lòng làm đức lang quân của ả, thừa cơ hội lúc động phòng, ngươi lấy viên ngọc đó đem về đây cho ta. Ta sẽ chỉ cách thức cho ngươi giải trừ kịch độc “Hủy diệt độc trùng” cho mẫu thân ngươi, chắc chắn mẫu thân ngươi sẽ khỏi bệnh, diện mạo sẽ hồi phục như xưa. Mẹ con ngươi sẽ được vui vầy. Mẹ ngươi khỏi phải xấu hổ vì mang cái bộ mặt cùi hủi ghê tởm, không muốn gặp ngươi như từ bấy lâu nay. Ngươi hiểu chưa?

Lão tăng cảm khái:

- Người có biết đâu, chỉ vì cái bộ mặt lồi lõm gớm ghiếc đó, đã có nhiều lần mẫu thân của người toan dùng độc dược tự sát, mỗi lần như vậy may thay ta kịp thời ngăn cản, khuyên nhủ, bằng không mẫu thân đâu còn sống đến giờ phút này để ta gọi người tới đây cho người gặp mặt.

Hàn Tử Kỳ sững sốt lẫn kinh hoàng, suy nghĩ một lúc, bàn sang giải pháp khác:

- Thừa sư bá, hay là tiểu điệt tới dãy núi Kỳ Sơn gặp lão tiên bối Vạn y thánh thủ Tả Bá Thừa, cầu xin lão cho linh đan đem trở về đây chữa trị cho mẫu thân được không?

Muốn khuyến dụ Hàn Tử Kỳ nghe theo, Đào diên hòa thượng dùng lời từ hòa:

- Hàn hiền điệt chưa rõ. Vạn y thánh thủ Tả Bá Thừa nổi danh trị vạn độc, nhưng chỉ chữa trị các loại kịch độc khác, hoặc loại kỳ dâm như “Vu sơn nhất độ”, ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô đã cho người uống đạo nọ, nhưng không thể trị nổi chứng kịch độc “Hủy diện độc trùng”. Người có tới núi Kỳ sơn gặp lão cũng chỉ vô ích.

Từ trước vốn kiêng kỵ chuyện làm chông của Điêu Thất Cô, Hàn Tử Kỳ bàn tiếp:

- Thừa sư bá, hay là tiểu điệt cũng tới Hồng nhận cung, thừa lúc bọn gia nhân canh gác sơ hở, tiểu điệt sẽ sử dụng thân pháp “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp” của phụ thân vừa truyền dạy lọt qua mắt bọn chúng, len vào trong phòng ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, đánh cắp viên ngọc “Tỵ độc thần châu” đem trở về đây được không?

Đào diên hòa thượng lắc đầu:

- Hiền điệt đã sai lầm. Ta được biết một cách rõ ràng, ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô luôn cất viên ngọc “Tỵ độc thần châu” ở trong mình ả, không có một phút giây nào rời ra, bởi ả sợ bọn giang hồ chiếm đoạt, trừ phi lúc ả đi tắm gội mới chịu bỏ ra ngoài, cho dù người có sử dụng thân pháp “Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp” của phụ thân người, hay là “Hành không đặng bộ” của lão tiên bối Địa tiên tôn giả cũng không thể nào đánh cắp được viên ngọc đó, chỉ còn một cách duy nhất như ta đã nói với người, phải bằng lòng chịu làm vị phu quân của ả, chờ khi người và ả ở trong phòng bày chuyện ái ân, bắt buộc ả phải bỏ viên ngọc ra ngoài, thừa cơ hội đó người mới có thể lấy một cách hết sức dễ dàng chẳng hao tổn công phu, tâm lực gì cả. Người đã hiểu rồi chưa?

Hàn Tử Kỳ ấp úng:

- Sư bá... có lẽ nào...

Thuyết phục mãi Hàn Tử Kỳ vẫn không chịu nghe theo, lại còn bàn chuyện này đến chuyện khác, Đào diên hòa thượng không dẫn nén được nữa, quát:

- Đừng lái nhài, người tìm cách này cách nọ để từ chối không chịu tới Hồng nhận cung lấy viên ngọc “Ty độc thần châu” phải không? Người muốn mẫu thân người chết phải không?

Người cứ khư khư ôm lấy cái thanh danh hảo kia để mang lấy cái tội đại bất hiếu với mẹ người à. Ta hỏi người, nếu mẹ người chết người có còn sống được không?

Lão tăng dẫn mạnh từng tiếng:

- Hãy nói mau! Người có chịu tới Hồng nhận cung gặp ả Điêu Thất Cô lấy viên ngọc đem về cho ta hay không? Đừng làm nhảm thối lỗ tai ta.

Hàn Tử Kỳ tự vấn:

- Nếu ta vâng theo lời sư bá, tới Hồng nhận cung bằng lòng làm đứ lang quân của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, lâu nay mang tiếng là một nữ nhân thâm dật, bọn giang hồ từng phi báng, thì còn gì là một trang nam nhi chí, còn gì là chánh đạo võ lâm và ta sẽ đắc tội với các bậc tiền nhân đời trước, vì đã làm ô nhục thanh danh họ Hàn, nhục bằng ta chối từ lời sư bá chỉ bảo, làm thế nào lấy được viên ngọc “Ty độc thần châu” cứu mạng mẹ ta. Mẹ ta chết đi ta đâu còn sống nổi trên cõi thế gian này. Rồi họ Hàn sẽ tuyệt tự làm sao ta dám ngó mặt phụ thân của ta chốn cửu tuyền. Bây giờ ta biết phải hành động thế nào cho vẹn toàn cả mọi bề.

Hàn Tử Kỳ trầm tư suy nghĩ, đắn đo mãi một lúc chưa đáp lời Đào diên hòa thượng.

Không nghe Hàn Tử Kỳ đáp ứng, Đào diên hòa thượng nổi cơn thịnh nộ, trợn mắt:

- Sao người không chịu trả lời? Người có bằng lòng tới Hồng nhận cung lấy viên ngọc hay không? Nói mau!

Sực nghĩ ra một kế, Hàn Tử Kỳ lại bàn thêm một cách khác nữa:

- Thừa sư bá, tiểu điệt vừa nghĩ ra một phương cách, chẳng tổn hại gì đến thanh danh.

Tiểu điệt sẽ tới Hồng nhận cung, không cần phải làm đứ lang quân của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô mà tiểu điệt sẽ giết ả đoạt lấy viên ngọc “Ty độc thần châu” mang trở về đây cứu mẫu thân là thượng sách.

Đào diên hòa thượng giận quá bật cười:

- Hay à! Bây giờ người lại muốn giết người nữa chứ. Ta nói cho người biết, Điêu Thất Cô tuy mang tiếng là một ả hồ ly thâm dật, đó là do những cái mồm thối tha của bọn giang hồ, bé xé ra to, hơn nữa, từ trước đến nay ả chưa từng đắc tội với song thân của người, bất quá lúc trước ả trông thấy người khôi ngô tuấn tú, ả động lòng yêu thương, phỉnh gạt người cho người uống một viên kỳ dâm “Vũ sơn nhất độ” để người phát hỏa, không kèm hãm được dục tình, làm cái chuyện cực lạc thần tiên cho ả được toại nguyện,

ngoài ra cũng chẳng có làm điều gì quá ác độc đối với người. Nay người định giết ả, bọn võ lâm thối mồm sẽ nói người bị người tình phụ bạc sát hại tình nhân, tiếng xấu đồn đãi lan rộng ra chốn giang hồ, người còn dám nhìn mặt ai và còn giữ được cái thanh danh hã kia nữa hay không? Và lại lúc trước không phải đã có lần người và ả từng làm chuyện bại hoại trong chiếc kiệu hoa kia hay sao? Lúc ấy, nếu ta không đập chiếc kiệu kia giờ đây người đã làm chồng ả luôn rồi, đâu còn gì để cho người nói chuyện đạo nghĩa.

Hàn Tử Kỳ vẫn cố tránh né:

- Thừa sư bá, tiểu điệt sẽ tìm một phương cách nào đó cứu mẫu thân, còn chuyện tới Hồng nhận cung làm đức lang quân của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, chắc tiểu điệt không thể nào làm được.

Đào diên hòa thượng quát:

- Không làm được cũng phải làm cho được, sinh mạng của mẫu thân người với cái thanh danh hã đó cái nào quý hơn. Chỉ có bấy nhiêu người không dám làm huống hồ là chuyện lên trời xuống biển, nhảy vào đầu sôi lửa bỏng như người vừa nói với ta.

Lão dẫn mạnh giọng:

- Ta cho người biết để người lo liệu. Ta đã xem mạch đạo của mẫu thân người, chỉ còn sống được hai ngày nữa thôi. Người có hiểu chưa.

Không đợi Hàn Tử Kỳ đáp lời, lão lại quát:

- Đồ bất hiếu, hãy cút xéo mau! Ta không cần thiết người nữa. Ta sẽ phá giới nhà Phật, vứt bỏ chiếc áo cà sa, hoặc ta tới Hồng nhận cung giết ả Điêu Thất Cô đoạt lấy viên ngọc “Ty độc thần châu” hay là ta cạo râu cho sạch, sử dụng bí pháp “dịch dung thiên tiên đại pháp” cải trang thành một gã thiếu niên khôi ngô tuấn tú giống hệt như người. Ta sẽ nhận làm chồng ả, động phòng ái ân với ả, chờ lúc ả mê man, ta lén lấy viên ngọc đó đem về sơn cốc này cứu mạng sư muội của ta. Ta làm tất cả những gì làm được cho sư muội khỏi chứng bệnh cùi hủi và phục hồi dung mạo như xưa, dù có phải xuống địa ngục ta cũng chẳng hề từ nan đừng nói là chuyện nhỏ nhoi làm chồng ả.

Hàn Tử Kỳ kinh hoàng:

- Sư bá, mẫu thân của tiểu điệt chỉ còn sống được có hai ngày nữa hay sao?

Đào diên hòa thượng quát:

- Lại còn phải hỏi. Ta nói dối với người làm chi. Người không trông thấy sắc diện của mẫu thân người sao?

Hàn Tử Kỳ toát mồ hôi lạnh khắp cả toàn thân, cất giọng run run:

- Xin sư bá bớt giận. Tiểu điệt xin vâng lời chỉ dạy của sư bá. Tiểu điệt sẽ tới Hồng nhận cung gặp ả Điêu Thất Cô, nhận làm vị phu quân của ả. Tiểu điệt sẽ động phòng hoa chúc với ả, chờ lúc ả ngủ mê man, lấy viên ngọc “Ty độc thần châu” cứu mạng mẫu thân miễn sao mẫu thân được sống là đủ rồi, tiểu điệt bất cần tới chuyện bọn giang hồ đàm tiếu, phi báng sau đó tiểu điệt sẽ tạ tội trước linh hồn phụ thân, cho người được vui lòng.

Sắc diện Đào diên hòa thượng tươi hẳn lên, khe khẽ gật đầu, tỏ sự hài lòng.

Lão tăng hạ thấp giọng:

- Tốt lắm! Như vậy mới xứng đáng là một đứa con chí hiếu, chí nghĩa, tấm lòng hiếu đạo của người sẽ động đến cao xanh. Người hãy an tâm. Người sẽ không bị phi báng, đàm tiếu, cũng không bị ô danh, nhục nhã, trái lại bọn giang hồ sẽ khen người là một trang thiếu hiệp khí tiết, đạo nghĩa, thức thời toàn vẹn, giống như... Lục Lục Tích ăn cắp quýt cho từ mẫu ăn và thầy Tử Lộ đội gạo nuôi cha mẹ ngày xưa, được người đời ca tụng trong nhị thập tứ hiếu lưu danh cho tới ngày nay. Ta có lời khen tặng người đó.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Xem qua sư bá cũng là một nhân vật hào hiệp, tiết tháo chẳng khác nào thúc phụ Hạng Bá Phù. Thúc phụ vì tình bằng hữu sinh tử chi giao dám xả thân sống chết đối với phụ thân ta, sư bá cũng vì tình nghĩa sư huynh muội, chẳng hề tiếc công lao, khổ cực với mẫu thân ta.

Đây là hai vị cao nhân đức hạnh ta cần phải kính trọng cho đến trọn đời.

Hàn Tử Kỳ cảm kích:

- Sư bá, hiện giờ tiểu điệt phải lên đường tới Hồng nhận cung không thể chậm trễ thêm một phút giây nào nữa, nhất định tiểu điệt sẽ lấy cho bằng được viên ngọc “Ty độc thần châu” với bất cứ giá nào, để chữa bệnh cho mẫu thân. Ở lại đây xin sư bá chăm sóc cho mẫu thân, chừng nào mẫu thân thức giấc, sư bá nói lại là tiểu điệt đi lấy viên ngọc đem về chữa chứng “Hủy diện độc trùng” cho mẫu thân, để mẫu thân được an lòng.

Đào diên hòa thượng gật đầu:

- Người hãy an lòng ra đi lo tròn bổn phận đối với mẫu thân người, mọi việc ở đây đã có ta lo liệu cả rồi, mấy tháng nay nếu không phải ta chăm sóc cho mẫu thân người thì còn ai nữa chứ?

Lão dọa dẫm:

- Người hãy nghe ta nói đây! Ta hạn cho người trong vòng hai ngày phải trở về sơn cốc này mang theo viên “Ty độc thần châu”, nếu như người ngu ngốc như lần trước tại cánh rừng già, bị ả tiểu hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô điểm huyết người, cho người uống kỳ dâm “Vu sơn nhất độ” trở thành một con thú diên

cuồng, ngày đêm miệt mài truy hoan cùng ả trong cái động hồ ly, không thấy trở về đây. Mẫu thân người chết ta sẽ đốt cái sơn cốc này hỏa táng, đốt luôn cái động hồ ly của vợ chồng người, xem hai người trốn chạy ngõ nào, kể đó ta tới Luân Hồi cung giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Diệu Nguyệt Hồ báo thù cho sư muội của ta, vất bỏ chiếc áo cà sa, trở lại chốn giang hồ cứu nhân độ thế. Người đã nghe ta nói rõ rồi chưa?

Hàn Tử Kỳ chấp tay cung kính:

- Thưa sư bá, tiểu điệt đã nghe rất rõ. Khi tới Hồng Nhạn cung tiểu điệt sẽ hết sức cẩn phòng ả hồ ly mặt ngọc Diệu Thất Cô. Tiểu điệt sẽ làm theo lời sư bá dạy bảo. Tiểu điệt nhất quyết không để bị ả phình gạt như lần trước, xin sư bá hãy an tâm.

Hàn Tử Kỳ trở vào trong sơn cốc nhìn Tố Thần Phi hãy còn ngủ say, chàng buông tiếng thở nhẹ, thay đổi bộ võ phục màu lam, nhanh lẹ trở ra ngoài chấp tay:

- Sư bá, tiểu điệt đi đây!

Đào Diên Hòa thượng phát tay:

- Hãy nhớ ghi lời ta dặn, đừng sơ xuất sẽ di hận thiên thu.

Hàn Tử Kỳ vâng dạ, gấp rút phi thân lên lưng con Xích Long Câu, nhìn Đào Diên Hòa thượng một cái, giật mạnh dây cương.

Con Xích Long Câu lồng lên, cật bốn vó chạy nhanh theo con đường nhỏ, khúc khuỷu quanh co.

Nhìn theo người ngựa Hàn Tử Kỳ đã khuất hẳn, Đào Diên Hòa thượng lẩm bẩm:

- Quả là một đứa con chí hiếu, nếu sư muội chết, chắc chắn gã sẽ tự tử không sai. Ta cũng chưa hiểu lần đi này gã thành công hay thất bại, âu cũng là số mạng.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Vào Động Hồ Ly

Ghìm sợi dây cương cho con Xích Long Câu dừng lại trước cánh cửa sắt lớn của Hồng nhận cung.

G

Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn vào phía trong quan sát địa thế của tòa lầu hồng nổi tiếng bấy lâu nay.

Đó là một tòa lầu đài nguy nga tráng lệ, toàn bộ sơn phết màu hồng đúng với cái tên Hồng nhận cung.

Phía trong cánh cửa sắt, một con đường nhỏ đi vào cửa lớn Hồng nhận cung, hai bên hai hàng cổ tùng thẳng tắp, dưới sân cỏ mọc xanh rì, êm đềm như tấm thảm nhung.

Phía trái lầu hồng, một cánh vườn hoa trăm hồng, nghìn tía, muôn hoa đua nở nhõn nhõn theo từng trận gió đùa qua, hương thơm ngào ngạt lan rộng khắp cả một vùng.

Quả là một tòa lầu đài cao sang, diễm lệ, chẳng kém gì cung điện của các vị vương phi.

Hàn Tử Kỳ ngẩn ngơ không ngờ ả Điêu Thất Cô giàu sang tột đỉnh đến thế.

Chàng cảm khái:

- Ta chỉ vì muốn cứu mạng mẫu thân nên phải cam đành tới Hồng nhận cung này làm vị lang quân của ả Điêu Thất Cô, từng mang tiền bồi là một nữ nhân dâm dật. Dĩ nhiên ta phải giao hoan với ả mới lấy được viên ngọc “Ty độc thần châu”, thật là một chuyện ngoài ý muốn của ta, lòng ta vô cùng đau xót.

Rồi Hàn Tử Kỳ lại quả quyết:

- Mặc cho bọn giang hồ sau này cười chê sỉ vả, miễn mẹ ta khỏi bệnh, dung mạo hồi phục như xưa, dù ta có biến thành một nam hồ ly mặt ngọc như vị sư bá đã nói ta cũng chẳng sờn lòng. Sinh mạng của mẹ ta là trên hết. Giờ ta cứ đường hoàng vào gặp ả, mọi sự sẽ tính sau.

Tâm niệm chấm dứt, Hàn Tử Kỳ chú mắt nhìn kỹ phía trong không thấy một tên gia nhân hay nữ tỳ nào thấp thoáng, đó đây vắng bật như tờ. Hàn Tử Kỳ rất ngạc nhiên không hiểu ả Điêu Thất Cô có giăng bẫy gì hay không. ả đã biết trước chàng sẽ tới đây nên đặt bẫy chằm chằm?

Nhưng vốn đã có quyết tâm từ trước, Hàn Tử Kỳ nhảy xuống ngựa, bước tới đứng trước cánh cửa sắt to tướng.

Chàng gõ vào cánh cửa sắt ba cái, luôn ba lần. Không nghe có tiếng đáp ứng bên trong.

Lạ thật, không có một tên gia nhân nào gác cổng này cả. Á Điều Thất Cô bày ra trò quỷ quái gì thế không biết?

Hàn Tử Kỳ nóng lòng cứu mẫu thân, không nghĩ ngợi gì thêm nữa, giở ngọn chường lên.

Rầm!

Trúng một chường khá mạnh, cánh cổng liền mở bật tung ra, chàng ung dung dắt con Xích Long Câu đi vào. Một ả thiếu nữ áo hồng từ đâu đó chạy tới, hét:

- Người...

Nhưng ả thiếu nữ áo hồng chợt nhận ra gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, mở to đôi mắt nhìn chàng như đang nằm mơ. ả vô cùng sửng sốt trước sự xuất hiện bất ngờ của chàng.

Hàn Tử Kỳ nhận ra thiếu nữ áo hồng chính là nữ tỳ A muội đã có lần kêu cứu, khóc lóc thê thảm nơi cánh rừng già, phỉnh gạt chàng tới gần Điều Thất Cô đang giả ngất xỉu cho ả điếm huyết chàng, lại cho uống một viên “Vu sơn nhật độ” khiến chàng trở nên điên cuồng như con thú dữ lồng lộn, hùng hục với ả trong chiếc kiệu hoa, nhờ Đào điên hòa thượng cứu thoát chạy tới dãy núi Kỳ sơn, vào một hang động cường bức Ngân Hà công chúa, sau đó kết thành duyên phu phụ.

Sững sờ đứng nhìn Hàn Tử Kỳ một lúc, nữ tỳ A muội thay đổi thái độ, điếm nụ cười tươi.

ả chấp hai tay trước ngực, cất giọng dịu dàng:

- Nô tỳ tưởng là ai, hoá ra Hàn công tử. Chẳng hay công tử tới đây có chuyện gì không?

Hàn Tử Kỳ lạnh lùng:

- Nếu không có chuyện gì tại hạ tới đây làm chi.

Chàng bảo A muội:

- A muội cô nương hãy vào trong báo tin với Điều tiểu thư có tại hạ đến viếng thăm.

A muội vâng dạ chạy vào trong Hồng nhận cung một lúc trở ra mặt mày hớn hở:

- Hàn công tử, tiểu thư đang tắm trong phòng. Tiểu thư thỉnh mời công tử vào trong đại điện, ngồi chờ một lúc.

Hàn Tử Kỳ khề gật đầu, trở con Xích Long Câu bảo nữ tỳ A muội:

- A muội cô nương hãy dắt con Xích Long Câu vào trong tàu cho tại hạ.

Chàng trao sợi dây cương cho nữ tỳ A muội một cách tự nhiên, làm như chàng là một vị chủ nhân của ả từ lâu.

Nữ tỳ A muội dắt con Xích Long Câu vào chuồng. Hàn Tử Kỳ chậm chậm đi vào cánh cửa lớn của Hồng nhận cung, trong lòng cảm thấy băng khuâng.

Chàng sắp làm vị lang quân của ả hồ ly mặt ngọc mang tiếng là một nữ nhân thâm ô, độc ác nhất nhì trên chốn giang hồ.

Hàn Tử Kỳ không thể nào tưởng tượng nổi một trang thiếu hiệp đường đường nghĩ khí chánh đạo võ lâm hôm nay lại tới lầu hồng này cầu hôn cùng một yêu nữ và sắp phản bội lời thề ước cùng Ngân Hà công chúa tại dãy núi Kỳ sơn.

Tất cả cũng chỉ vì muốn cứu mạng mẫu thân mà chàng phải nhẫn nhục.

Hàn Tử Kỳ khẽ thăm:

- Mặc cho hậu quả ngày sau ra sao, ta hãy lấy cho bằng được viên ngọc “Ty độc thần châu” là đủ rồi, mọi chuyện khác chừnng đó sẽ liệu toan.

Nghĩ vậy, Hàn Tử Kỳ mạnh dạn dẫn bước tiến vào cánh cửa tòa đại điện.

Tới cánh cửa lớn đại điện, Hàn Tử Kỳ dừng lại đảo mắt nhìn quan sát phía trong. Lạ thay không thấy một tên gia nhân nào canh gác, cũng chẳng thấy một bóng nữ tỳ áo hồng nào thấp thoáng ở nơi đâu cả.

Dĩ nhiên, Điêu Thất Cô đã ngăn ngừa bằng cách nào đó, hoặc cho bọn gia nhân ẩn nấp vào các chỗ kín canh phòng, hoặc rải chất kịch độc hay mê hồn khắp nơi, kẻ nào xâm nhập, hít nhắm sẽ ngã ra bất tỉnh.

Nhớ lại những lời dặn bảo của sư bá Đảo điên hòa thượng trước lúc lên đường, Hàn Tử Kỳ ngẫm vận chân khí xem trong cơ thể có gì khác lạ hay không để kịp thời ứng phó.

Dù đã có quyết tâm phải gặp Điêu Thất Cô, nhưng Hàn Tử Kỳ vẫn phải đề phòng kéo bị rơi vào bẫy cạm của ả Điêu Thất Cô như lần trước, nuốt nhắm kỳ dâm “Vu sơn nhất độ”.

hậu quả sẽ không thể đo lường.

Không nghe có gì khác lạ, Hàn Tử Kỳ an tâm bước vào trong tòa đại điện.

Chợt thấy một ả thiếu nữ áo hồng khác từ phía sau cánh màn nhung bước tới trước mặt Hàn Tử Kỳ, chấp tay trước ngực, tủm tủm miệng cười.

Ả cúi chào:

- Nô tỳ là A Tỷ. Hàn công tử còn nhớ hay không? Tiểu thư thỉnh mời công tử vào trong phòng tắm. Tiểu thư đang chờ công tử.

Hàn Tử Kỳ nhìn kỹ A Tỷ, đúng là ả thiếu nữ áo hồng ôm Điêu Thất Cô dưới gốc cây đại thụ khóc la thảm thiết, phình gạt chàng vận chân khí truyền sang cơ thể cho yêu nữ để rồi bị điếm huyết lúc trước, giờ lại thỉnh mời chàng vào phòng tắm với Điêu Thất Cô.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

-Ồ, ả Điêu Thất Cô lại bày ra cái trò quý quái gì nữa đây? Ả định nhốt ta trong phòng tắm với ả sao chứ? Ta có nên theo A Tỷ vào phòng tắm hay không?

Chàng chột nghĩ:

- Ta không nên từ chối. Ta cần phải lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu” thật gấp đem về cứu mạng mẫu thân, tính đến nay đã hơn một ngày rồi, chỉ còn có một thời gian rất ngắn, không thể diên trì được nữa. Và lại cứ như lời sư bá Đảo điên hòa thượng, ả luôn luôn cất viên ngọc ở trong mình, không rời ra một phút giây trừ khi ả tắm gội, biết đâu ả có đem theo trong phòng tắm. Ta hãy vào đây xem thế nào sau đó tùy cơ ứng biến.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- A Tỷ cô nương hãy dẫn đường đi trước, tại hạ sẽ theo sau đến phòng tắm.

Dù thế nào Hàn Tử Kỳ cũng không để lộ cử chỉ và hành vi của mình nếu để ả nữ tỳ A Tỷ phát giác, mọi sự toan tính trước lúc ra đi sẽ hỏng mất.

Vì vậy, từ cử chỉ và giọng nói của chàng nghe rất chân thành, đầy nhiệt cảm.

Nữ tỳ A Tỷ hé nụ cười duyên, mắt liếc xéo Hàn Tử Kỳ một cái, ẻo lả thân hình đi trước.

Hàn Tử Kỳ cười thầm, ung dung đi theo phía sau lưng nữ tỳ A Tỷ, mắt đảo nhìn quanh quan sát bốn bề, ngấm ngấm đề phòng mọi bất trắc xảy ra.

Lúc trước chàng đã bị ả A Tỷ này phình gạt một lần rồi, giờ dù thế nào cũng cần phải cẩn trọng là hơn.

Những lời dạn dò của sư bá Đảo điên hòa thượng luôn luôn văng vẳng bên tai chàng.

Nếu chàng sơ suất bị sụp bẫy kể như là tánh mạng của mẫu thân chàng chẳng còn.

Trong cung điện Hồng nhận cung trang hoàng cực kỳ lộng lẫy, màn trướng đủ màu sắc sỡ không kém gì

cung vi của các vị Hoàng hậu, hay Vương phi, hơn Hồng lâu khách của Đào hoa phu nhân thập phần.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Cuộc Đấu Trí Nguy Hiểm

Qua một dãy hành lang dài vẫn không thấy một bóng gia nhân canh gác, hay một ả nữ tỳ nào khác. A Tỷ dừng lại trước một căn phòng màu hồng.

Q

À nhìn Hàn Tử Kỳ tình tứ:

- Hàn công tử. Tiểu thư của nô tỳ đang tắm ở trong gian phòng này.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- A Tỷ cô nương hãy gõ cửa gọi Điêu tiểu thư, nói có tại hạ chờ ngoài này.

À Tỷ bước lại gần cánh cửa phòng đưa tay gõ ba cái.

Liền đó, phía trong có giọng nói trong trẻo yêu mị của Điêu Thất Cô vọng ra:

- A Tỷ, chàng đến rồi đó phải không?

A Tỷ ứng thanh:

- Thưa tiểu thư, nô tỳ đưa Hàn công tử tới đây. Công tử đang đứng ngoài chờ tiểu thư.

Giọng nói của Điêu Thất Cô lại vọng ra ngoài:

- Người hãy xô cửa thỉnh mời chàng vào rồi khép lại cho ta mau đi.

A Tỷ vâng dạ đưa tay xô cánh cửa phòng tắm một cái. Cánh cửa liền mở ra.

À liếc nhìn Hàn Tử Kỳ:

- Tiểu thư thỉnh mời Hàn công tử vào trong phòng tắm.

À bước sang bên nhường đường cho Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ ngậm hít một hơi chân khí định tâm, bước tới cánh cửa phòng tắm mở rộng.

Chàng đưa mắt nhìn vào phía trong. Một pho tượng trắng như tuyết hiện ra với những làn cong, ngọn đồi chập trùng, dòng suối le khe tuyết mỹ cuốn chết lòng người, bất cứ là ai trông thấy cũng phải xiêu hồn lạc phách, bủn rủn cả tay chân.

Lần trước chỉ vì kỳ dâm “Vu sơn nhất độ” hành hạ, Hàn Tử Kỳ như con thú điên cuồng, mất hẳn thị giác, mất cả trí tuệ, chỉ muốn thỏa mãn khát vọng, không còn sự bình tâm nhận ra điều này.

Bây giờ thân ngọc tuyệt vời của Điêu Thất Cô xuống trước mắt, đang khi thần trí của chàng ổn định khiến cho chàng đã phải sửng sốt, ngỡ ngơ.

Hàn Tử Kỳ thầm nhủ:

- Á có cái sắc đẹp toàn diện mê người, thảo nào bấy lâu nay làm chết gục không biết bao nhiêu anh hùng ngã ngựa. Ta cần phải định tĩnh tinh thần mới xong. Nếu ta tỏ ra đăm đuối say mê trước sắc đẹp mê hồn của ả, sẽ bị ngụy lặn trong biển đục tình không còn bình tĩnh tìm phương cách lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu” cứu mạng mẫu thân ta, đúng như lời sư bá Đào điên hòa thượng căn dặn.

Hàn Tử Kỳ lại ngấm ngấm hít thêm một bầu chân khí cố hết sức trấn áp lòng tà niệm, ngọn lửa đục tình có thể bốc cháy bất cứ lúc nào.

Chàng lấy lại được sự bình tâm như xưa.

Hàn Tử Kỳ chưa vội bước vào phòng tắm, chỉ đứng yên đảo mắt quan sát phía trong xem có gì khác lạ hay không.

Hoặc một hầm bí mật đào sẵn trên trái lớp nhưng lót đường phủ kín, chân vừa chạm vào sẽ bị sụp ngay.

Hoặc một chiếc võng thiên la treo trên trần phòng tắm nguy trang một lớp gì đó không thấy, chàng bước vào sẽ bị chụp ngay xuống đầu không phương né tránh.

Vì sinh mạng của mẫu thân, Hàn Tử Kỳ dồn hết trí tuệ đối phó với Điêu Thất Cô, cẩn phòng vô cùng nghiêm mật.

Một chiếc hồ chu vi chừng một trượng, xây toàn bích thạch, nước xanh tận đáy, trong nước bốc mùi dị hương mê hồn, người qua nghe ngây ngất cả lòng người, Điêu Thất Cô ngâm gần nửa thân ngọc trong đó, khi nhìn không một ai có thể trấn áp nổi lửa tình bốc cháy trong tâm can.

Như hiểu rõ tâm trạng của Hàn Tử Kỳ, Điêu Thất Cô cất tiếng cười khúc khích.

Ả nói:

- Sao chàng không bước vào phòng? Chàng sợ vào trong này mắc bẫy ư? Thiếp không có ý định làm

hại chàng đâu? Đôi ta đã có với nhau một lần rồi, kể như tình chồng vợ.

Thiếp còn cạm bẫy chàng làm chi cho chàng nổi giận phải không?

Đieu Thất Cô cười như rót ngọc, lại tiếp:

- Chàng càng nổi giận lại càng xinh đẹp biết bao, dễ yêu làm sao. Chàng hãy tự nhiên bước vào cho ả nữ tỳ A Tỳ đóng cửa lại đi.

Nói xong Đieu Thất Cô lại cười khúc khích, giọng cười yêu mị thoát ra từ nụ hé hé anh đào, khiến cho bất cứ là ai, dù bậc anh hùng, hào kiệt, hay là kỳ nhân dị khách nghe qua cũng phải rụng rời tay chân, tiêu tan khí phách, không còn có thể tự chủ lấy bản thân mình nữa và như vậy sẽ riu riu vâng theo lệnh ả giống như con cừu non.

Nhưng Đieu Thất Cô đã nói đúng, lúc trước chẳng phải đã có lần chàng tận mắt nhìn thân ngọc tuyệt vời của ả và còn ân ái nữa hay sao?

Vốn đã có dụng tâm từ trước, Hàn Tử Kỳ không ngần ngại mạnh bạo bước vào phòng tắm, vừa ngậm vận công để đề phòng bất trắc.

Chàng rất tự tin vào công lực lẫn thân pháp của chàng hiện nay vượt hẳn hơn xưa. Đieu Thất Cô dù có đặt cạm bẫy trong phòng tắm cũng không thể dễ dàng làm hại được chàng.

- Kịt!

Nữ tỳ A Tỳ đóng cánh cửa phòng tắm lại, như lời Đieu Thất Cô đã bảo ả vừa rồi.

Hàn Tử Kỳ không một chút nao núng, bởi trong phòng tắm đã có Đieu Thất Cô, trường hợp nếu có điều gì bất trắc xảy ra, tất nhiên ả là cái mộc của chàng.

Chàng sẽ điểm huyết ả, bắt buộc ả phải bảo A Tỳ mở cửa thoát ra ngoài hoặc dùng chưởng lực đánh bật cánh cửa chẳng có gì khó khăn.

Nhớ lại những lời của sư bá Đảo điên hòa thượng bảo Đieu Thất Cô mang viên ngọc “Tỵ độc thần châu” luôn bên mình, có lẽ hiện giờ bảo vật đó đang ở trong phòng tắm.

Hàn Tử Kỳ đảo nhanh đôi mắt quan sát chung quanh căn phòng, dù vậy chàng rất kín đáo không để bại lộ hành vi của mình, sợ Đieu Thất Cô bắt gặp sẽ hỏng cả đại sự.

Và bắt buộc Hàn Tử Kỳ cũng phải nhìn thân ngọc của Đieu Thất Cô đang phơi bày lồ lộ trước mắt.

Bỗng Hàn Tử Kỳ phát sinh một ý niệm lạ lùng. Giả nếu hiện giờ chàng phải giao hoan với ả trong phòng tắm này để lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu”, chàng sẽ không bao giờ chối từ trước lời mời mọc

của ả.

Đến đây Hàn Tử Kỳ nhận ra những lời của sư bá Đảo điên hòa thượng rất chí lý, sinh mạng của mẫu thân chàng quý hơn cái thanh danh chàng đã khăng khăng giữ lấy từ bấy lâu nay.

Chàng có thể làm bất cứ chuyện gì dù nhục nhã, ô trọc đến đâu miễn sao cứu được mẹ là đã toại nguyện. Tự nhiên chàng thấy không còn ngăn cách, khinh bỉ Điêu Thất Cô như từ bao nhiêu lâu nay nữa.

Hàn Tử Kỳ đang nghĩ ngợi miên man và đang tìm kiếm viên ngọc xem Điêu Thất Cô cất giấu ở nơi nào, nhưng chưa phát giác ra. Chàng hơi bâng khuâng trong lòng.

Chợt nghe Điêu Thất Cô cất tiếng cười khúc khích, bằng một giọng tình tứ:

- Chàng hãy vào hồ tắm chung với thiếp. Tắm xong đôi ta sẽ trở lên phòng bảo bọn nữ tỳ dọn tiệc làm lễ giao bôi.

Ả nói thêm:

- Hôm nay chàng đến đây thiếp đã hiểu ý tứ của chàng rồi. Có phải qua nhiều đêm suy nghĩ, chàng nhớ tới ân tình lúc trước nên bằng lòng chịu làm đực lang quân của thiếp như lúc trước thiếp đã bảo chàng hay không?

Câu hỏi bất ngờ của Điêu Thất Cô khiến cho Hàn Tử Kỳ giật mình nghĩ nhanh:

- Có lẽ ả đang thử thách ta đây. Nếu ta do dự ả sẽ sinh nghi mà hỏng cả mọi việc.

Chàng đáp mau:

- Tiểu thư đã biết rồi! Nếu tại hạ không bằng lòng hôm nay tới đây làm chi. Tại hạ không cần tắm đâu, tiểu thư cứ tự nhiên. Tại hạ đứng đây chờ.

Thình thoảng Hàn Tử Kỳ day đi nơi khác, tránh nhìn thân hình bốc lửa của Điêu Thất Cô, chỉ một thoáng không dẫn nén nổi, ngọn lửa dục tình bốc cháy chắc chắn chàng sẽ lao vào hồ tắm vồ lấy thân ngọc của ả, một trận tình xoáy lốc sẽ diễn ra trong phòng tắm này không sai.

Hàn Tử Kỳ nghĩ mình cũng là người phạm tục đâu phải bậc thánh nhân mà không xúc động đắm đuối trước một mỹ nhân tuyệt sắc như Điêu Thất Cô. Và cho dù thánh nhân chắc cũng không khỏi gục ngã trong trường hợp này.

Phòng tắm rộng rãi, trống trải, ngoài cái hồ bích ngọc Điêu Thất Cô đang trầm gợn nửa thân ngọc trong đó, một chiếc khăn to và một bộ y phục màu hồng treo trên vách không còn một vật gì nữa cả.

Chứng tỏ Điêu Thất Cô không có mang viên ngọc “Ty độc thần châu” vào phòng tắm, có lẽ ả đã cất

giấu một nơi nào đó trước khi vào đây.

Hiện giờ là một cơ hội bằng vàng cho Hàn Tử Kỳ xuất thủ điểm huyết Điều Thất Cô, từ chỗ chàng đứng cách ả chỉ có năm thước ả không thể nào trở tay kịp.

Nếu chàng động thủ, bắt buộc ả phải khai nơi cất giấu viên ngọc như lời sư bá Đào diên hòa thượng đã nói lúc trước, rất dễ dàng nhưng không hiểu ả nữ tỳ A Tỷ có còn đứng ngoài cánh cửa phòng tắm quan sát hay không. Chàng xuất thủ ả sẽ la toáng lên, bọn gia nhân Hồng nhận cung ẩn nấp đâu đó sẽ ùn ùn chạy tới bao vây, đại sự sẽ bất thành từ đó, chàng chẳng còn một cơ hội nào nữa, ả nổi giận sẽ sử dụng mê hương, kịch độc đối phó với chàng, chuyện càng thêm rắc rối.

Hàn Tử Kỳ dẹp bỏ ý định vừa thoáng qua trong trí óc, cố nén lòng chờ Điều Thất Cô tắm gội giống như một tình nhân đang chờ một tình nhân trước lúc động phòng.

Lúc sau Điều Thất Cô bước ra khỏi hồ tắm, nhìn Hàn Tử Kỳ cất giọng mỉa mai:

- Chàng hãy lấy chiếc khăn kia lau cho thiếp đi. Thiếp muốn chàng tỏ ân tình đối với thiếp trong lúc này.

À, ra ả muốn thử thách chàng có thực lòng yêu thương ả hay không đấy.

Hàn Tử Kỳ nghĩ bụng:

- Không một chút do dự, Hàn Tử Kỳ bước lại lấy chiếc khăn lớn lau người cho Điều Thất Cô y hệt người chồng săn sóc cho cô vợ cứng yêu.

Hàn Tử Kỳ không để lộ trên gương mặt sự khó chịu, ngỡ ngàng gì, bởi chàng nghĩ Điều Thất Cô là một nữ nhân quý quyết, gian xảo lại từng trải giang hồ, từng trải chuyện ái ân, chỉ một chút hờ hênh là ả sẽ nhận ra liền.

Điều Thất Cô hé nụ anh đào tỏ vẻ rất hài lòng về sự săn sóc của Hàn Tử Kỳ. ả vận bộ y phục một cách hết sức tự nhiên trước mắt chàng, y như ả và chàng giờ đây là một cặp vợ chồng chánh thức từ lâu.

Vận xiêm y xong, Điều Thất Cô cất tiếng gọi:

- A Tỷ!

Có tiếng đáp của nữ tỳ A Tỷ phía ngoài:

- Tuân lệnh!

Cánh cửa phòng tắm liền bật mở, nữ tỳ A Tỷ còn đứng yên chỗ cũ, dĩ nhiên, từ này giờ ả canh chừng bên ngoài không rời một bước.

Hàn Tử Kỳ thầm mừng vì vừa rồi chàng đoán không sai, nếu lúc này chàng điếm huyết Điêu Thất Cô, ở phía ngoài nghe tiếng động, hoặc trông thấy đã la toáng lên, bọn gia nhân chạy tới, hành vi của chàng bại lộ.

Quả đây là một điều may mắn cho chàng, nhờ trí tuệ thông minh và linh giác bén nhạy của chàng đoán trước mọi chuyện sắp xảy ra đã nhiều lần, từ ngày chàng bước chân ra giang hồ.

Gương mặt hoa mê hồn của Điêu Thất Cô tươi hẳn, ả tỏ vẻ rất hãnh diện khi đứng kề cận với Hàn Tử Kỳ, kể từng được giang hồ gọi là Phan An tái thế.

Điêu Thất Cô nắm tay Hàn Tử Kỳ lả lơi:

- Chàng hãy đến phòng với thiếp làm lễ động phòng, bọn nữ tỳ đã dọn tiệc sẵn sàng chờ đôi ta tới đó.

Điêu Thất Cô dắt tay Hàn Tử Kỳ rời khỏi phòng tắm song song bước đi. Nữ tỳ A Tỷ lén nhìn gương mặt ngọc của chàng với ánh mắt đắm đuối say mê.

Điêu Thất Cô đưa Hàn Tử Kỳ vào một căn phòng thật trang nhã. Trong phòng đèn vừa thấp sáng, quả nhiên tiệc rượu đã dọn sẵn trên chiếc bàn cổ mộc, nạm vàng, trên trải một tấm thảm đỏ thẫm từ bao giờ. Các món ăn hải vị, sơn hào còn bốc khói bay mùi thơm phưng phức.

Ả nữ tỳ A Muội đã đứng sẵn, A Tỷ theo vào. Hai ả chia nhau hai phía hầu rượu.

Điêu Thất Cô trở chiếc ghế đối diện:

- Chàng ngồi chiếc ghế này, đôi ta uống rượu giao bôi, tiệc xong sẽ động phòng. Thiếp nôn nao chờ chàng đã lâu rồi, hôm nay thiếp đã toại nguyện.

Hàn Tử Kỳ ngồi xuống ghế. Chàng làm ra vẻ như một vị phu quân xa cách hiền thê từ lâu nay trở về tao ngộ.

Chàng không để lộ một chút sơ hở nào cho Điêu Thất Cô nhận ra, để lấy cho bằng được viên ngọc “Ty độc thần châu” đem về sơn cốc, chắc hẳn giờ này sư bá Đảo điên hòa thượng đang nóng lòng trông chàng.

Tính tới giờ này đã hơn một ngày, thời gian vô cùng cấp bách, trong lòng chàng như có trận lửa thiêu.

Lòng hiếu đạo trong thâm tâm của Hàn Tử Kỳ lúc bấy giờ bùng lên mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Hình ảnh Tố Thần Phi nằm quẫn quại, rên xiết trên chiếc giường đã vụn hiện ra rõ rệt trong đầu óc Hàn Tử Kỳ, làm xóa mờ gương mặt đẹp mê hồn yêu mị của Điêu Thất Cô, gương mặt đã làm chàng băng khuâng từ trong phòng tắm cho tới bây giờ.

Chàng trở nên bình tĩnh lạ lùng, cơn dục vọng vừa rồi biến tan đi đâu mất.

Điêu Thất Cô rón bàn tay ngọc cầm chiếc bình vàng rót ra hai chén rượu đầy.

Ả cầm một chén trao sang Hàn Tử Kỳ, tình tứ:

- Chén rượu này thiếp dâng chàng gọi là chén rượu tao ngộ đã xa cách nhau từ lâu. Xin chàng uống cạn.

Lời nói của Điêu Thất Cô rất ân tình và rất thành thật, Hàn Tử Kỳ nhận ra điều đó, trong lòng bớt nghi hoặc về chuyện ả bỏ kịch độc trong bình rượu.

Chàng lệ làng tiếp lấy chén rượu uống cạn không chút do dự.

Hàn Tử Kỳ muốn chứng tỏ cho Điêu Thất Cô biết tình yêu chân thành của chàng đối với ả.

Đây là lần đầu tiên Hàn Tử Kỳ đã giả dối với một mỹ nhân trên bước giang hồ, lòng chàng thoáng một chút cắn rứt.

Điêu Thất Cô cũng cạn chén rượu, nhìn chàng bằng ánh mắt ân tình, giọng êm như ru:

- Chàng đã uống cạn chén rượu tao ngộ, từ nay đôi ta là tình nghĩa phu thê, chẳng còn gì thay đổi nữa.

Ả hỏi:

- Chàng có thể thay đổi cách xưng hô cho đúng tình nghĩa vợ chồng hay không?

Ả lại thăm dò Hàn Tử Kỳ lần cuối cùng.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Phút Giây Hồi Hộp

Hàn Tử Kỳ gật mạnh đầu:

H

- Tất nhiên là được! Tiểu huynh sẽ gọi Điêu muội bằng hiền thê đâu có gì trở ngại. Muội hãy an tâm.

Miệng nói lời ngọt ngào nhưng trong lòng Hàn Tử Kỳ cay đắng. Bây giờ trên ngôn từ chàng đã chánh thức là vị lang quân của Điêu Thất Cô.

Gương mặt đẹp mê hồn của Điêu Thất Cô rạng rỡ, ả nhìn Hàn Tử Kỳ bằng đôi mắt đắm đuối, sóng tình đã xiêu xiêu vì chén rượu uống vừa rồi, làm cho cơ thể ả nóng bừng bừng, má ửng hồng lên như hai đóa anh đào.

Hàn Tử Kỳ chợt nghĩ thầm:

- Trường hợp này ta hãy phục rượu cho ả uống thật say. Người đã say sẽ rất chân thành và vô tâm, không lưu ý kẻ trước mặt, lúc đó ta sẽ hỏi ả cất giấu viên ngọc “Tỳ độc thần châu” ở nơi nào, chắc chắn ả không giấu giếm, ta sẽ lấy một cách rất dễ dàng, rồi khẩn cấp lên đường.

Thầm tính xong, Hàn Tử Kỳ cầm chiếc bình vàng rót đầy hai chén rượu.

Chàng trao sang Điêu Thất Cô một chén, nhìn nàng bằng ánh mắt hút hồn chạm vào đôi mắt mê hồn của ả.

Chàng cất giọng ngọt ngào:

- Điêu muội, chén rượu này gọi là chén rượu thiên duyên từ ngàn dặm gặp nhau. Muội hãy uống cạn chén rượu chân thành của huynh đối với muội, và từ đây sẽ chẳng còn điều gì ngăn cách chúng ta nữa.

Hàn Tử Kỳ đã phải cắn răng thốt ra những lời giả dối thêm một lần nữa với Điêu Thất Cô.

Chàng muốn kết thúc bữa tiệc thật nhanh để thực hiện sự tính của mình. Sự chết, sống của mẫu thân chàng càng phút càng khẩn trương hơn.

Điêu Thất Cô đón lấy chén rượu uống cạn. Men rượu làm cho ả ngây ngất, ánh mắt rực lửa tình chăm chăm nhìn Hàn Tử Kỳ như mời mọc.

Thời cơ đã đến, Hàn Tử Kỳ rút thêm chén thứ hai, thứ ba rồi thứ sáu, ân cần mời Điêu Thất Cô.

Hai bên chén thù chén tặc với nhau một lúc mới chịu ngưng lại cho hai ả nữ tỳ gấp thức ăn.

Lúc bấy giờ Điêu Thất Cô đã say chệnh choáng, mặt hoa đỏ ửng như đóa phù dung càng tăng thêm vẻ đẹp mê hồn đả đốn lòng người. Nhưng Hàn Tử Kỳ đang nóng nảy lấy viên ngọc không còn lòng dạ nào chiêm ngưỡng sắc đẹp của ả.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Ả đã say lắm rồi. Ta thử hỏi ả cất viên ngọc “Ty độc thần châu” ở đâu rồi tùy nghi hành động, không nên chậm trễ biết đâu sẽ có biến.

Hàn Tử Kỳ tửu lượng rất mạnh, tuy chưa say nhưng làm ra vẻ hơi ngà ngà.

Chàng nhìn Điêu Thất Cô:

- Điêu muội, huynh nghe bọn giang hồ đồn đãi với nhau từ mấy tháng nay, muội có một viên ngọc lạ lùng gì đó phải không?

Điêu Thất Cô đã say khướt nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt rực lửa, cất giọng mất bình thường:

- Chàng chưa biết viên ngọc đó ư?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Huynh chưa biết viên ngọc đó. Huynh hỏi Điêu muội xem đó là viên ngọc gì mà bọn giang hồ đồn đãi xông xáo như vậy. Muội hãy nói cho huynh nghe, kéo huynh cứ mãi thắc mắc trong lòng từ mấy tháng nay.

Điêu Thất Cô nheo đôi mắt:

- Chàng đã muốn biết, thiếp sẽ nói cho chàng biết. Đó là viên ngọc “Ty độc thần châu”, thiếp tìm được trong núi, có cái giá trị liên thành đấy.

Hàn Tử Kỳ vờ bật thốt:

- Ô, thế ra Điêu muội có viên ngọc “Ty độc thần châu” đó sao? Huynh nghe rất nhiều người nói đến viên ngọc này, nhưng không biết chủ nhân của nó là ai, nay rõ lại chính là muội.

Điêu Thất Cô gật gù:

- Bọn giang hồ đồn đãi không sai. Từ lâu bọn họ muốn chiếm viên ngọc “Ty độc thần châu” của thiếp, nhưng bọn họ sợ thiếp hạ độc thủ nên không dám vào Hồng nhật cung này, chỉ ở phía ngoài rình rập, liệu

không xong rồi bỏ đi không dám lọt vào phía trong cung điện.

Hàn Tử Kỳ thăm dò:

- Điều muội hạ độc thủ bằng loại gì khiến cho bọn giang hồ bại hoại kia không dám bước vào trong đại điện?

Điều Thất Cô nheo đôi mắt:

- Thiếp sử dụng loại mê hương cực mạnh gọi là “Chiêu hồn xạ hương” rải khắp nơi trong phòng ngủ của thiếp, kẻ nào bước vào hít nhầm sẽ ngã ra hôn mê ngay tức khắc, thiếp điếm huyết kẻ đó, cho uống một viên “Vu sơn thất độ”, sau đó thiếp giải huyết cứu tỉnh, hấn lồng lộn giống như một con thú điên đói mồi, chỉ một tuần sau hấn còn trơ lại một bộ xương không còn đi đứng nổi nữa, muội phóng thích cho trở về. Sở dĩ thiếp làm như vậy là để cho bọn giang hồ khiếp đảm từ đó không còn dám rình mò Hồng nhan cung này nữa.

Ả phân trần chuyện cũ:

- Đối với chàng thiếp không có hạ độc thủ. Lúc trước thiếp cho chàng uống một viên “Vu sơn nhất độ” là chỉ muốn cho chàng phải sống trọn đời với thiếp thôi. Thiếp có thuốc giải độc và có rượu bồi dưỡng cho chàng không tổn hao sức lực, từ nãy chàng và thiếp đã uống thứ rượu đó.

Hàn Tử Kỳ hỏi:

- Điều muội chỉ rải mê hương “Chiêu hồn xạ hương” trong phòng ngủ, lỡ ra bọn người bại hoại kia lọt vào trong tòa đại điện phá phách cũng là một điều nguy hiểm không ít đâu.

Tại sao muội không rải luôn phía trước?

Điều Thất Cô nheo đôi mi cong vút:

- Chàng chưa hiểu. Hằng ngày thiếp cho bọn gia nhân rắc kịch độc khắp mọi nơi từ trong tới ngoài, luôn cả cánh vườn hoa, lúc nãy được tin chàng tới, thiếp đã cho hóa giải tất cả, bằng không chàng đã hít nhầm nó ngã ra bất tỉnh từ lâu, đâu còn vào phòng tắm với thiếp và ngồi đây uống chén rượu giao bôi.

Hàn Tử Kỳ hỏi:

- Thảo nào lúc ta bước vào tòa đại điện không nghe mùi vị kịch độc hay mê hương, cũng chẳng thấy một tên gia nhân nào canh gác, hóa ra ả rải kịch độc khắp nơi, bọn nào không hiểu sẽ mang lấy tai họa.

Chàng lại dọa dẫm:

- Bọn giang hồ chỉ vì viên ngọc “Ty độc thần châu” có cái giá trị liên thành nên có tham vọng chiếm

đoạt làm giàu phải không Điều muội?

Điều Thất Cô lắc đầu:

- Không phải thế đâu. Bọn chúng không phải vì giá trị liên thành của viên ngọc “Ty độc thần châu” mà chỉ vì viên ngọc này chữa trị được vạ độc rất cần thiết cho những kẻ có võ công nên bọn chúng mới liều chết định chiếm đoạt đấy.

Tiệc rượu đã kéo dài, bấy giờ đã đầu canh ba, trong lòng Hàn Tử Kỳ nóng như lửa đốt, thấy cần phải kết thúc thời gian không thể diên trì thêm nữa.

Chàng mạnh bạo:

- Điều muội, viên ngọc “Ty độc thần châu” đâu rồi, muội cho huynh xem được không?

Huynh muốn trông thấy hình thù của nó ra sao lại quý giá đến thế, và nó là loại ngọc gì mà có thể trị được vạ độc. Sự thực huynh không thể nào tưởng tượng nổi muội lại có được viên ngọc vô giá làm chấn động giang hồ này.

Điều Thất Cô thở sặc mùi rượu nồng:

- Từ bấy lâu nay thiếp cất viên ngọc “Ty độc thần châu” trong mình, không bao giờ rời ra, vì sợ một chút sơ hở sẽ bị bọn giang hồ bại hoại kia chiếm đoạt. Lúc này, trước khi vào phòng tắm, thiếp đã cất viên ngọc trong phòng ngủ, chàng muốn xem vài ba hôm nữa thiếp sẽ lấy cho chàng xem cũng chẳng muộn màng gì...

Điều Thất Cô nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt khát vọng:

- Đêm nay là đêm đôi ta động phòng hoa chúc, chàng nên uống nhiều rượu cho cường tráng. Rượu này tên là “Bồi ngưng trường thọ tửu”. Chàng uống nhiều nội lực càng tăng thêm lại trẻ mãi không già, chính thiếp đã nhờ nó mới giữ mãi sắc đẹp tuổi trẻ cho tới bây giờ không thay đổi. Sau này thiếp sẽ cho chàng uống mỗi ngày, chàng sẽ thấy lời thiếp nói không sai.

Đã có ý định làm cho Điều Thất Cô uống cho thật say, để ả chẳng còn bình tĩnh suy nghĩ những điều gì lợi hại, Hàn Tử Kỳ rót hai chén rượu đây.

Chàng trao cho Điều Thất Cô một chén nói với một giọng rất chân thành tình niệm:

- Chén rượu này, huynh chúc Điều muội sẽ trẻ trung, xinh đẹp mãi mãi với thời gian, không bao giờ thay đổi, để mọi người được chiêm ngưỡng cái sắc đẹp mê hồn của muội như từ bấy lâu nay giang hồ thường ca tụng.

Câu chúc của Hàn Tử Kỳ làm cho Điêu Thất Cô vô cùng hạnh diện và thích thú, liền uống ngay chén rượu kê lên hai cánh môi hồng ửng cạn.

Cạn chén rượu, bấy giờ Điêu Thất Cô đã quá say, không còn gượng nổi nữa, giương đôi mắt nhìn Hàn Tử Kỳ, nói với giọng lè nhè:

- Thiếp say lắm rồi, không uống nữa đây, chàng hãy đưa thiếp vào phòng kia đôi ta động phòng hoa chúc...

Thầm mừng trong lòng vì cơ hội ngàn năm đã đến, Hàn Tử Kỳ không một chút do dự đứng lên bước sang bên Điêu Thất Cô.

Chàng đỡ ả đứng lên, vòng tay ngang lưng dìu đi một cách hết sức tự nhiên như vị tân lang dìu tân nương về phía căn phòng màu hồng, trên ngưỡng cửa có treo một chiếc hoa đăng có hai chữ “đại hỷ” thật lớn.

Hai ả nữ tỳ A Tỷ và A Muội mở bốn mắt hau háu nhìn theo Hàn Tử Kỳ và Điêu Thất Cô, má ửng hồng, cơ thể nóng bừng bừng, hồn chơi vơi về tận đâu đâu.

Hàn Tử Kỳ dìu Điêu Thất Cô vào căn phòng rộng lớn trang hoàng cực kỳ diễm lệ, màn nhung, trướng tía, giường ngà, gối phụng, hai ngọn hoa đăng nhỏ treo trên trần phòng soi ánh sáng dịu dịu, ảo mờ ru hồn người vào lạc cảnh thiên thai.

Điêu Thất Cô quả là một mỹ nhân lịch lãm, tất cả mọi việc luôn cả chuyện ân ái trong phòng kín.

Hàn Tử Kỳ đặt Điêu Thất Cô nằm lên tấm thảm màu đỏ thẫm êm như nhung, quay ra ngoài đóng cánh cửa phòng lại vì sợ hai ả nữ tỳ A Tỷ và A Muội dòm ngó, rình rập trông thấy hành động của chàng la táng lên thì hồng cả đại sự trong giờ phút cuối cùng may rủi này.

Nhìn Điêu Thất Cô đẹp mê hồn như đoá hoa hồng xòe nở trên thảm nhung, Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Cho dù ta có ái ân với Điêu Thất Cô, một ả hồ ly mặt ngọc này có mang tiếng xấu trên giang hồ, sau này bọn chúng sẽ phi báng, miệt thị ta, ta cũng bất cần, miễn sao lấy được viên ngọc “Tỵ độc thần châu” đem trở về sơn cốc cứu mạng mẫu thân ta là ta đã toại nguyện rồi.

Đúng như những lời sư bá Đảo điên hòa thượng đã nói với ta “Sá gì cái thanh danh hảo mà để cho mẫu thân ngươi phải chết sẽ mang lấy cái tội đại bất hiếu ở sau này”. Sư bá quả thật cao minh, ta vô cùng bái phục.

Giờ ta hãy giao hoan với ả, đợi lúc ả đã mê ly, ta sẽ hỏi viên ngọc ả cất chỗ nào trong phòng này là thượng sách.

Hàn Tử Kỳ tới sát bên giường nhìn Điêu Thất Cô với tư thế đợi chờ.

Điêu Thất Cô giương đôi mắt mê hồn nhìn Hàn Tử Kỳ, cất giọng lè nhè:

- Sao chàng còn đứng đó? Chàng hãy “yêu” thiếp đi. Thiếp đang chờ đợi chàng “yêu”.

đây.

Điêu Thất Cô nói chưa dứt lời, Hàn Tử Kỳ đã sà lên giường trút tất cả những gì vương vít trên thân ngọc của ả.

Một tòa thiên nhiên đẹp mê hồn, lạc phách xuất hiện trước mắt Hàn Tử Kỳ, khiến cho chàng chẳng còn cách nào dằn nén cơn khát vọng nổi nữa, nghị lực khí phách tiêu tan, tâm linh biến mất, hình ảnh kiêu diễm của Ngân Hà công chúa bị xóa mờ.

Lập tức hai người ngụp lặn, vẫy vùng trên bể sóng tình muôn lượn ào ạt dập dồn...

Chẳng biết được bao lâu, Hàn Tử Kỳ trở lại sự bình thường, khẽ hỏi Điêu Thất Cô:

- Điêu muội, viên ngọc “Ty độc thần châu” muội cất ở đâu sao huynh không thấy?

Hồn đang chơi vơi lại trong cơn say khướt, Điêu Thất Cô không còn chủ định được một điều gì nữa cả.

Đôi mắt vẫn nhắm nghiền, ả trở tay về phía chiếc tủ giọng như còn trong cơn mơ:

- Viên ngọc “Ty độc thần châu” thiếp cất ở trong chiếc tủ kia, chàng hãy lấy mà xem.

Dứt câu Điêu Thất Cô đắm chìm trong hoan lạc, mê man chẳng còn hay biết gì nữa.

Trận tình xoáy lốc và cơn say đưa hồn ả vào một thế giới cực lạc mênh mông.

Hàn Tử Kỳ mừng vô kể, nhìn Điêu Thất Cô xem ả có vờ ngủ mê hay không, chàng nhè nhẹ bước xuống giường đến chiếc tủ mở cánh cửa ra.

Chàng thò tay vào sục sạo một lúc lòi ra một chiếc hộp nhỏ bằng ngọc xinh xắn.

Mở nắp hộp ngọc, Hàn Tử Kỳ nhận ra trong đó có một viên ngọc to hơn mắt rồng chiếu diệu muôn màu vạn sắc. Quả nhiên là một viên ngọc vô giá chưa từng thấy trên chốn giang hồ từ bấy lâu nay.

Hàn Tử Kỳ hoan hỉ kêu thầm:

- Mẹ ta sống được rồi. Mẹ ơi, con sẽ đem viên ngọc này trở về chữa bệnh cho mẹ.

Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, trút đi gánh nặng ưu tư ngàn cân trên vai từ hơn một ngày

rồi.

Cất chiếc hộp bích ngọc vào lòng, Hàn Tử Kỳ trở lại giường nhìn Điêu Thất Cô hãy còn nhắm nghiền đôi mắt đắm chìm trong giấc ngủ thần tiên. Tự nhiên chàng nghe có sự ray rứt trong lương tâm.

Hóa ra chàng đã phỉnh lừa ả chứ ả không hề giả dối với chàng. ả thành thật yêu thương chàng.

Một thứ tình niệm lạ lùng thoáng qua trong trí óc, Hàn Tử Kỳ nhìn Điêu Thất Cô, nói thầm:

- Điêu muội, chỉ vì muốn cứu mạng mẫu thân, huynh đành lừa gạt muội lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu”. Ân tình của muội kiếp này huynh không trả được, hẹn lại kiếp lai sinh...

Dù thế nào Hàn Tử Kỳ đã hai lần ân ái với Điêu Thất Cô, nhất là lần này, làm sao không có tình niệm được. Và lại, hiện giờ xem qua ả không phải là một tiểu hồ ly mặt ngọc ác độc, thâm hiểm qui quyết như những lời đồn đại của bọn giang hồ từ bấy lâu nay.

Thời gian đã quá khẩn cấp, Hàn Tử Kỳ không thể duy trì được nữa. Chàng nhìn Điêu Thất Cô lần cuối cùng, quay ra cánh cửa phòng vận thính lực nghe ngóng phía ngoài xem hai ả nô tỳ A Tỷ, A Muội có đứng rình rập hay không.

Không nghe có gì khác lạ, Hàn Tử Kỳ mở cánh cửa phòng bước ra ngoài rồi khép kín cửa lại. Chàng bình thân tiến ra ngoài tòa đại điện.

Hàn Tử Kỳ tới gần A Tỷ, A Muội. Hai ả nữ tỳ vô cùng ngạc nhiên, nhưng không dám hỏi chỉ lấy mắt nhìn chàng.

Cứ theo hai ả nghĩ hiện nay Hàn Tử Kỳ là vị phu quân của Cung chủ Điêu Thất Cô, tất nhiên là chủ nhân của hai ả, nếu hỏi chàng sợ mang tội bất kính.

Nhìn A Tỷ, Hàn Tử Kỳ thân nhiên ra lệnh:

- A Tỷ cô nương, hãy vào tàu dắt con Xích Long Câu ra ngoài sân cho ta.

Lại quay sang A Muội:

- Còn A Muội cô nương hãy ra ngoài kia mở cánh cổng ra cho ta.

Giọng nói của Hàn Tử Kỳ giống như vị chủ nhân truyền lệnh cho gia nhân, không có cách nào chối cãi.

Hai ả nữ tỳ A Tỷ và A Muội vốn đã say mê gương mặt ngọc đẹp tuyệt thế của Hàn Tử Kỳ từ lúc gặp chàng nơi cánh rừng già, giờ lại nể chàng là chủ nhân nên cả hai nhanh lẹ bước ra ngoài.

Hàn Tử Kỳ cười thầm rời khỏi tòa đại điện. Phút chốc A Tỷ dắt con Xích Long Câu ra sân. A Muội

cũng vừa mở rộng cánh cổng Hồng nhận cung.

Hàn Tử Kỳ leo lên lưng con Xích Long Câu cầm sợi dây cương sắp lên đường.

Cho tới bây giờ A Tỷ nghi hoặc, hỏi mau:

- Hàn công tử đi đâu vào giờ này... còn tiểu thư...

Không đáp lời A Tỷ, Hàn Tử Kỳ chỉ bảo:

- Chừng nào Điêu tiểu thư thức giấc, nhị vị cô nương nói lại rằng ta đã đi rồi. Ta gửi lời với Điêu tiểu thư, bao giờ ta làm xong chuyện sẽ hoàn trả viên ngọc “Tỵ độc thần châu”, nhị vị cô nương hãy nhớ lời ta dặn, đừng quên.

Nữ tỳ A Tỷ hốt hoảng:

- Hàn công tử...

Hàn Tử Kỳ cắt ngang:

- Nhị vị cô nương cứ nói như thế với Điêu tiểu thư. Hai người không bị trách mắng đâu, đừng sợ. Nói lại với Điêu tiểu thư, ta xin cho nhị vị cô nương đó.

Dứt câu, không đợi hai ả nữ tỳ kịp phản ứng, Hàn Tử Kỳ cho con Xích Long Câu rời khỏi cánh cổng Hồng nhận cung, phi nhanh như bay biến giữa màn đêm vắng lặng.

A Tỷ, A Muội đưa mắt nhìn theo bóng người ngựa của Hàn Tử Kỳ, không biết phải phản ứng thế nào trong trường hợp lạ lùng này...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Giờ Định Mệnh

Rời khỏi cổng Hồng nhận cung, Hàn Tử Kỳ thúc ngựa chạy nhanh như gió bão giữa bầu trời khuya, ánh trăng khuyết đã lên cao soi ánh sáng lờ mờ thoi thóp trên vạn vật.

R

Giờ này chàng đã có viên ngọc “Tỵ độc thần châu” rồi, nhưng không hiểu có trở về sơn cốc kịp cứu mạng mẫu thân hay không?

Cứ theo lời dặn dò của sư bá Đảo điên hòa thượng, nội trong hai ngày chàng phải trở về sơn cốc. Tính đến giờ này đã hơn một ngày, một đêm, đường xa trên tám trăm dặm, nhiều nơi rừng rậm mịt mù, chông gai, hiểm trở, dù cho con Xích Long Câu thuộc loại thần ma vẫn chưa đoán được sinh mệnh của mẫu thân chàng như thế nào. Nếu chàng trở về không kịp, mẹ chết cái kế “khổ nhục” của chàng vừa qua trở thành mây, thành khói.

Trong lòng Hàn Tử Kỳ mãi phập phồng lo sợ, không một phút giây nào yên.

Người ngựa Hàn Tử Kỳ đi suốt đêm đến sáng ra không hề ngừng nghỉ, trừ lúc cho ngựa uống nước.

Trải qua một cánh đồng cỏ xanh bát ngát, tới một dãy núi dài rồi một cánh rừng mặt trời đã xế qua.

Con Xích Long Câu đã đói khát, bốn vó chậm lại, Hàn Tử Kỳ đành phải dừng lại bên đường cho nó gặm cỏ, vào rừng tìm nước cho nó uống.

Chờ cho con Xích Long Câu đã khỏe hẳn lại, Hàn Tử Kỳ tiếp tục rong ruổi chạy nhanh như trước.

Đến chiều đã tới một thị trấn nhỏ, dù đã đói bụng cồn cào, nhưng Hàn Tử Kỳ không dám ghé thực quán ăn uống sợ phí mất thời giờ quá cấp bách, lại càng phi ngựa chạy thật nhanh...

Trời tối mau. Người ngựa Hàn Tử Kỳ lại trải qua một cánh rừng già, một dãy đồi thấp thoáng hoang vu, tới dãy núi trập trùng, trống trường thành đã điểm sang canh ba, vành trăng khuyết cũng vừa rụng mọc.

Cho tới giờ này đã đúng hai ngày, hai đêm, trong tâm can của Hàn Tử Kỳ nóng như lửa đốt, giật sợi dây cương liên hồi, hai chân kèm cứng vào hông ngựa.

Con Xích Long Câu hí lên lồng lộng, trở thần lực chạy nhanh như biển.

Chẳng bao lâu đến con đường nhỏ quan co dẫn vào sơn cốc, Hàn Tử Kỳ rẽ phắt ngựa vào chạy bất kể chông gai, hầm hố dưới chân, bất kể sự hiểm nghèo, chỉ sợ suýt một thoáng là vong mạng.

Nháy mắt người ngựa Hàn Tử Kỳ đã tới sơn cốc. Chàng buông tiếng thở phào nhẹ nhõm. Con Xích Long Câu thở hồng hộc vì đã phí sức quá nhiều.

Hàn Tử Kỳ đảo mắt nhìn qua trông thấy Đảo điên hòa thượng đang ôm bó củi đằng xa.

Chàng kinh hãi kêu lên:

- Nguy rồi, mẹ ta đã chết.

Chỉ vì trước lúc ra đi sư bá Đảo điên hòa thượng có bảo nếu mẹ chàng chết sẽ hỏa táng sơn cốc, bây giờ sư bá ôm bó củi là đúng thật không còn hoài nghi gì nữa.

Hàn Tử Kỳ phóng xuống ngựa chạy bay tới Đảo điên hòa thượng gấp rút:

- Sư bá tiểu điệt đã trở về đây!

Nghe gọi, Đảo điên hòa thượng quay lại nhìn Hàn Tử Kỳ, hừ một tiếng:

- Người còn trở về đây làm chi nữa. Ta sắp hỏa táng mẫu thân người, rồi tới Hồng nhận cung đốt luôn cái động hồ ly của vợ chồng người. Người không hiểu sao?

Hàn Tử Kỳ hoảng hốt:

- Sư bá... mẫu thân...

Đảo điên hòa thượng quát:

- Còn mẫu thân cái quái gì nữa... sư muội đang thoi thóp, ta đi tìm củi...

Hàn Tử Kỳ kêu thảm:

- Mẹ ơi...

Chàng phóng mình bay vào sơn cốc tới chiếc giường đá nhìn Tố Thần Phi.

Qua ánh sáng cây bạch lạp, Tố Thần Phi nằm im như một xác chết, đôi mắt nhắm nghiền.

Hàn Tử Kỳ hét lên một tiếng thảm thương, phóng mình lên giường ôm lấy Tố Thần Phi khóc thê thảm...

Chàng đã khóc cho cái chết thảm của phụ thân trong tuyệt động máu hòa với nước mắt, giờ lại khóc cho cái chết của mẫu thân, cả đất trời đều sụp đổ trước mắt chàng.

Quả đúng như điều chàng đã nghĩ mấy ngày trước, định mệnh tàn ác hai lần đến với chàng.

Đảo điên hòa thượng bước xuống đứng nhìn cảnh đau thương tang tóc của Hàn Tử Kỳ lắc đầu buông tiếng thở dài sườn sượt...

Chính bản thân của lão tăng không biết phải làm gì trong cảnh ngộ quá thương tâm.

Một lúc lâu, bỗng Hàn Tử Kỳ ngẩng mặt lên, nhìn Đảo điên hòa thượng kêu nhỏ:

- Sư bá, trái tim mẫu thân tiểu điệt hãy còn đập...

Đảo điên hòa thượng giật mình bước nhanh lại gần giường, hỏi mau:

- Người nói sao? Trái tim của sư muội còn đập?

Hàn Tử Kỳ gật mạnh đầu:

- Phải, trái tim của mẫu thân hãy còn đập yếu ớt. Sư bá bây giờ phải làm sao cứu mẫu thân...

Chàng nói luôn:

- Tiểu điệt đã lấy được viên ngọc “Ty độc thần châu” đem trở về đây, sư bá thấy có thể dùng viên ngọc cứu tình mẫu thân của tiểu điệt được không?

Đảo điên hòa thượng gắt:

- Nói nhảm, viên ngọc “Ty độc thần châu” chỉ chữa trị vạ độc như kịch độc “Hủy diệt độc trùng” hay loại khác, mẫu thân ngươi vì chờ đợi ngươi không nổi kiệt sức, hai ngày qua ta đã cho uống hết hai mươi viên “Vạn diệu linh đan” cầm cự, nhưng không cứu nổi mẹ ngươi, nên vừa tắt thở...

Hàn Tử Kỳ gấp rút:

- Sư bá...

Đảo điên hòa thượng cắt ngang:

- Đừng làm nhảm. Hãy mau vận chân ngươn truyền vào cho mẫu thân ngươi xem thế nào trước đã.

Đảo điên hòa thượng chưa kịp dứt lời, Hàn Tử Kỳ đã nhanh lẹ đặt song chưởng vào hai nơi yếu huyệt của Tố Thần Phi vận chân khí chân ngươn truyền vào.

Nhờ nuốt viên nội đơn Kỳ lân chí bảo tại Bạch Mã sơn, hiện nay Hàn Tử Kỳ đã có trên một trăm năm nội lực, tràn trề như bể cả cuộn cuộn tống sang Tố Thần Phi.

Một thời thần trôi qua, tình trạng của Tố Thần Phi vẫn y nguyên như cũ, trái tim đập se sẽ như sợi chỉ mảnh, nhưng không nghe hơi thở từ mũi.

Hàn Tử Kỳ khiếp đảm tiếp tục vận chân khí đưa sang hai huyết đạo của Tố Thần Phi.

Chàng vận đến toàn bộ một trăm năm nội lực, quyết tâm làm cho mẫu thân chàng hồi tỉnh lại.

Lại trải qua hơn một giờ, Tố Thần Phi vẫn im lìm, bất động như một cái tử thi chưa chôn.

Đảo điên hòa thượng lên tiếng:

- Hồng rồi. Chân khí chân ngưng xem ra chẳng hiệu quả gì, người hãy mau thu hồi lại, có truyền cho mẫu thân người nữa cũng chỉ vô ích.

Hàn Tử Kỳ thu hồi song chưởng rời khỏi Tố Thần Phi, bật khóc lớn:

- Mẹ ơi... con đã mang lấy cái tội bất hiếu không kịp trở về đây cứu mẹ, xin mẹ tha thứ cho con.

Chàng lau nước mắt nhìn Đảo điên hòa thượng hỏi:

- Sư bá, còn phương cách nào có thể cứu tính mạng mẫu thân của tiểu điệt không?

Đảo điên hòa thượng lắc đầu:

- Ta đã hết phương cách rồi, từ sáng đến giờ ta đã cho mẫu thân người uống hết “Vạn diệu linh đơn” giờ đâu có nữa mà uống.

Lão tăng nhìn Tố Thần Phi buông tiếng thở dài, buồn bã:

- Đây chính là do số mạng đã an bài, dù cho bậc thần tiên cũng phải chịu bó tay...

Hàn Tử Kỳ hét:

- Mẹ ơi... mẹ chết con sẽ tự quyết. Trước khi tự quyết con sẽ tới Luân Hồi cung chặt ả yêu phụ ra làm vạn đoạn, rồi con sẽ đi theo mẹ...

Dứt câu Hàn Tử Kỳ khóc thê thảm, nước mắt ràn ra như suối thân hình run rẩy như con chim trong trận mưa giông.

Trong sơn cốc im phắc, ngoài trừ tiếng khóc thảm thiết của Hàn Tử Kỳ.

Đảo điên hòa thượng đứng trơ như pho tượng nhìn sững Tố Thần Phi, cặp lông nửa bạc cau hăn lại dường như đang suy tính một chuyện gì quan trọng.

Bồng lão tăng lên tiếng:

- Người hãy im lặng, nghe ta hỏi đây!

Hàn Tử Kỳ thối khóc đưa mắt đăm lẹ nhìn Đáo điên hòa thượng dò hỏi:

- Sư bá vừa nghĩ ra cách cứu mẫu thân tiểu điệt phải không?

Không đáp lời Hàn Tử Kỳ, Đáo điên hòa thượng chỉ hỏi:

- Hàn hiền điệt. Lúc ở trong Tử vong động người có luyện được chân khí bí truyền “Tử kỳ hoán vị” của tôn sư người Địa tiên tôn giả hay không?

Sực nhớ ra, Hàn Tử Kỳ chớp mắt:

- Sư bá hỏi chân khí “Tử kỳ hoán vị” vậy nó có dùng gì được trong việc cứu mẫu thân tiểu điệt hay không?

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Tử Kỳ Hoán Vị

Đào diên hòa thương trợn mắt:

Đ

- Đừng lải nhải, ta hỏi người có luyện được chân khí “Tử kỳ hoán vị” hay không?

Nói mau!

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Tiểu điệt đã luyện được chân khí “Tử kỳ hoán vị” nhưng từ trước đến nay chưa sử dụng một lần nào.

Lão tăng hấp tấp:

- Người hãy vận chân khí “Tử kỳ hoán vị” truyền vào mẫu thân người mau.

Hàn Tử Kỳ hối hả đặt song chưởng vào hai nơi yếu huyệt trên thân mình Tố Thần Phi vận chân khí “Tử Kỳ hoán vị” truyền nhanh vào cơ thể.

Đây chính là chiêu thức cuối cùng Hàn Tử Kỳ đã luyện được trong pho bí kíp “Địa tiên kỳ thư” của tôn sư Địa tiên tôn giả trước khi rời khỏi Tử vong động theo lời di ngôn của tôn sư hạn kỳ trong hai tháng. Chàng phải rời khỏi tòa bí mật, bằng không cánh cửa đóng lại sẽ ở lại nơi đó cho tới chết.

Cũng may ngày sau cùng Hàn Tử Kỳ cố gắng luyện chiêu này, đúng lúc chàng phải rời khỏi tòa bí thất.

Sau nửa khắc, chợt nghe Tố Thần Phi thoáng buông hơi thở nhẹ, trên ngực phập phồng, sắc diện có phần thay đổi.

Đào diên hòa thương đứng nhìn sắc diện Tố Thần Phi, gương mặt lão rạng rỡ lên, khẽ gật đầu...

Lại thêm một thời gian chừng uống cạn một bình trà, chợt nghe Tố Thần Phi buông tiếng thở mạnh, thân hình cử động, hai mắt từ từ mở ra.

Hàn Tử Kỳ thu hồi song chưởng, hoan hỉ kêu lên:

- Mẹ đã tỉnh lại rồi. Mẹ ơi, con là Hàn Tử Kỳ đã trở về đây với mẹ.

Tố Thần Phi giương hai mắt nhìn Hàn Tử Kỳ, cất giọng rất yếu ớt:

- Con đó ư? Con trở về từ bao giờ? Mẹ tưởng đâu không còn trông thấy mặt con nữa.

Hai dòng thương lệ lăn dài xuống má Tố Thần Phi, xúc động đến tột cùng...

Hàn Tử Kỳ rối rít:

- Con trở về đây từ lâu rồi. Mẹ ơi, con đã lấy được viên ngọc “Ty độc thần châu” của Điều Thất Cô rồi, hiện đang ở trong túi con, mẹ hãy an tâm, con sẽ nhờ sư bá chữa trị chứng kịch độc “Hủy diệt độc trùng” cho mẹ.

Đảo điên hòa thượng gất lên:

- Đừng lái nhái. Hãy chạy ra ngoài rừng tìm nước suối cho mẫu thân người uống mau đi.

Lão tăng lại bảo Tố Thần Phi:

- Sư muội mới tỉnh lại hãy còn yếu ớt đừng nói chuyện nhiều, nằm nghỉ ngơi một lúc cho khỏe hẳn.

Hàn Tử Kỳ vâng dạ, phóng chạy ra ngoài rừng tìm được một con suối múc đầy một bầu nước bưng vào.

Chàng nhỏ từng giọt cho Tố Thần Phi uống, mặt mày hớn hờ vui mừng khôn xiết.

Một lúc sau Tố Thần Phi đã khỏe hẳn, thần sắc trở lại như lúc Hàn Tử Kỳ ra đi.

Đảo điên hòa thượng hỏi:

- Sư muội nghe trong mình đã khỏe rồi chưa?

Tố Thần Phi gật đầu:

- Trong mình muội nghe đã bình thường như mấy ngày trước, muội vô cùng cảm tạ công ơn của đại sư huynh.

Đảo điên hòa thượng cắt lời:

- Lời nói của sư muội đã sai rồi, huynh thường nói với muội đó là bốn phận của huynh.

Lão tăng nhìn Hàn Tử Kỳ:

- Hàn hiền điệt hãy đưa viên “Ty độc thần châu” cho ta. Người lên giường ngồi vận “Bồi ngưng chân khí” truyền sang cho mẫu thân người, trong thời gian ta chữa trị chứng kịch độc “Hủy diệt độc trùng”, nhớ khi ta chữa ra lệnh không được thu hồi chân khí.

Hàn Tử Kỳ mau lẹ lấy viên ngọc “Ty độc thần châu” trao cho Đào diên hòa thượng, lên giường vận chân khí “Bồi ngưng” đưa vào cơ thể Tố Thần Phi.

Đào diên hòa thượng cầm viên ngọc “Ty độc thần châu” chiếu diệu muôn màu, xoa vào gương mặt cùi hủi, lở lói ghê tởm của Tố Thần Phi.

Được một lúc, viên ngọc chiếu diệu đổi ra màu đen, Đào diên hòa thượng lấy ra chùi sạch, lại xoa vào gương mặt cùi hủi của Tố Thần Phi.

Cứ như thế Đào diên hòa thượng xoa đi xoa lại hơn mười lần. Kỳ diệu thay, chỉ một giờ sau đó các vết cùi hủi, sần sùi lồi lõm trên gương mặt Tố Thần Phi biến mất. Một gương mặt tuyệt thế mỹ nhân hiện ra.

Đào diên hòa thượng thu hồi viên ngọc “Ty độc thần châu”, ngắm Tố Thần Phi cười hềnh hếch:

- Bây giờ sư muội đã khỏi rồi, sắc diện không khác lúc xưa một chút nào. Viên ngọc “Ty độc thần châu” quả nhiên thần diệu đúng như lời đồn đãi của bọn giang hồ.

Lão tăng bảo Hàn Tử Kỳ:

- Hàn hiền điệt hãy thu hồi chân khí lại, nhìn xem mẫu thân người ra thế nào...

Hàn Tử Kỳ vội vàng thu hồi song chưởng, nhìn gương mặt Tố Thần Phi, hoan hỉ:

- Thật là kỳ diệu. Mẹ ơi, mẹ đã khỏi bệnh cùi hủi rồi, dung mạo của mẹ đã trở lại như hồi ở Hàn Sơn trang. Con đi lấy tấm gương cho mẹ xem.

Hàn Tử Kỳ đi lấy tấm gương trong túi hành trang, đem trở lại trao cho Tố Thần Phi:

- Mẹ hãy nhìn xem, có phải mẹ đã hết bệnh rồi chưa?

Tố Thần Phi ngồi lên, cầm lấy tấm gương soi, ngỡ ngơ như còn nằm trong giấc mộng.

Trung phụ không ngờ viên ngọc “Ty độc thần châu” linh diệu đến thế. Mới đây chẳng bao lâu gương mặt xấu xí như loài quỷ dữ, giờ đây xinh đẹp như một vị tiên nữ giáng trần.

Trao tấm gương lại cho Hàn Tử Kỳ, Tố Thần Phi nói trong xúc động:

- Con ơi... mẹ cứ tưởng đây là một cơn ác mộng. Mẹ vô cùng cảm động trước tấm lòng chí hiếu của con. Mẹ không ngờ giờ đây mẫu tử đã trùng phùng không còn cái cảnh xa cách lẫn tránh như từ bấy lâu nay nữa.

Hàn Tử Kỳ bùi ngùi:

- Mẹ ơi, mẹ đừng nói vậy, đây chỉ là bốn phận của con. Mẹ được bình phục như xưa là trời đã ban phúc lớn cho con. Sau khi giết ả yêu phụ Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ trả thù cho mẹ, con sẽ không bao giờ xa mẹ nữa. Con sợ lắm...

Tổ Thần Phi gật tỏ sự hài lòng về tấm lòng hiếu đạo của Hàn Tử Kỳ. Trung phụ hướng sang Đào diên hòa thượng bảo chàng:

- Hài nhi, từ bấy lâu nay nhờ sư bá của con mẹ mới được sống đến giờ này, sư bá vô cùng khổ cực, lao tâm với mẹ, con hãy mau mau lạy tạ ơn sư bá.

Hàn Tử Kỳ nhanh lẹ bước xuống giường tới đứng trước mặt Đào diên hòa thượng chấp tay:

- Tiểu điệt xin bái tạ công đức cao dày của sư bá đã cứu mẫu thân khỏi chứng bệnh cùi hủi và lúc trước đã cứu tiểu điệt mấy lần, trọn kiếp này không bao giờ tiểu điệt dám quên công ơn của sư bá. Ba lạy này tiểu điệt tỏ tấm lòng thành với sư bá.

Hàn Tử Kỳ quì thụp xuống bái lễ.

Đào diên hòa thượng không ngăn cản, đứng yên cho Hàn Tử Kỳ bái lễ, sau đó hất cánh tay áo cà sa tạo luồng tiềm lực đỡ chàng đứng lên.

Lão tăng cười hềnh hếch:

- Trước khi ta cứ tưởng ngươi là một thiếu niên bại hoại, giờ hóa ra ngươi cũng là một đứa con chí hiếu, chí thành đối với mẫu thân ngươi, bằng không ta đã giết ngươi hoặc phế thải võ công của ngươi rồi.

Chợt lão trở lại nghiêm chỉnh:

- Bây giờ ngươi đã trông thấy rõ rồi chứ? Cái thanh danh hảo kia ngươi ôm ấp từ lâu với cái cảnh mẫu tử trùng phùng như hôm nay cái nào quý hơn?

Hàn Tử Kỳ cung kính:

- Những lời sư bá chỉ dạy quý hơn cả trân châu, bảo ngọc, nhờ sư bá tiểu điệt mới thấm ngộ hoàn toàn. Đúng như lời sư bá, cảnh mẫu tử đoàn viên cao quý hơn tất cả những gì cao quý ở trên cõi đời này. Tiểu điệt bằng lòng tới Hồng nhận cung chịu làm vị phu quân của Điều Thất Cô, để lấy viên ngọc “Ty độc thần châu” cũng là nhờ sự chỉ dạy cao minh của sư bá. Tiểu điệt bất chấp mọi sự phỉ báng, chọc cười của bọn giang hồ, miễn sao mẹ được hồi phục như cũ là tiểu điệt đã mãn nguyện rồi. Hai chữ thanh danh chẳng có giá trị gì đối với sinh mạng của mẹ.

Đào diên hòa thượng gật gù khen ngợi:

- Tốt lắm. Hàn hiền điệt quả là một trang thiếu niên thông minh quán chúng, lại sớm biết thức thời, khỏi mang tiếng là một đứa con bất hiếu, lại còn phải di hận thiên thu. Ta có lời khen tặng người đó.

Đưa mắt nhìn ra ngoài sơn cốc ánh sáng lờ mờ, lão tăng nói tiếp:

- Bây giờ trời sắp sáng, các loại thú rừng sắp thức dậy đi ăn. Người hãy vào trong rừng bắt cho được một con nai tơ mang vào. Ta sẽ nấu vài món thức ăn cho sư muội, lâu rồi sư muội ít khi ăn được món thịt tươi, chỉ toàn dùng loại lương khô ẩm mốc chẳng ra mùi vị gì cả.

Hàn Tử Kỳ vâng dạ, bước xuống đường, đi nhanh ra khỏi sơn cốc vào rừng.

Đảo điên hòa thượng bảo Tố Thần Phi:

- Sư muội mới vừa lành bệnh, còn yếu sức cũng nên nằm tịnh dưỡng một lúc đừng nghĩ ngợi gì nữa cả.

Dứt câu, Đảo điên hòa thượng tiến ra ngoài sơn cốc...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Lòng Mẹ Như Biển Cả

Sau bữa ăn chiều, chợt nhớ đến cái chết của Hàn Khuất Thân, Tố Thần Phi hỏi Hàn Tử Kỳ:

S

- Hài nhi, con hãy thành thật nói rõ cái chết của phụ thân con, đừng giấu giếm mẹ. Mẹ muốn biết rõ ràng do nguyên nhân nào, bằng không mẹ chẳng bao giờ được an tâm, bởi mẹ nghĩ cái chết của phụ thân con có điều gì mờ ám.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Nay mẹ ta trông qua đã bình phục hẳn rồi, dù khi biết rõ chuyện phụ thân ta ngày trước có bị xúc động cũng chẳng hại gì, ta không nên giấu mẹ khiến cho mẹ khổ tâm mãi mãi và ta cũng không làm tròn lời trời trăng của phụ thân, tốt nhất ta hãy trao lá tuyệt mệnh thư cho mẹ đọc, để mẹ ta hiểu rõ mọi sự tình hơn mười mấy năm qua ấp ủ trong lòng.

Hàn Tử Kỳ thiết yếu:

- Xin mẹ tha thứ cho con về cái tội mấy ngày trước đây đã giấu giếm mẹ, bởi con trông thấy bệnh tình của mẹ quá ư trầm trọng, nói rõ sợ mẹ ngắt xiu đi. Giờ mẹ hãy đọc lá tuyệt mệnh thư của phụ thân con sẽ rõ ràng tự sự.

Hàn Tử Kỳ đến cái túi hành trang, lấy lá tuyệt mệnh thư của Hàn Khuất Thân trở lại trao cho Tố Thần Phi.

Chàng ngồi bên cạnh mẫu thân đề phòng mẹ chàng bị xúc động ngã ra.

Tố Thần Phi tiếp lấy lá tuyệt mệnh thư mở ra đọc. Giọt lệ theo từng chữ lăn dài xuống má, thân hình khe khẽ run run.

Trung phụ không thể nào ngờ được sự tình mười mấy năm qua diễn ra như thế. Từ lâu cứ tưởng vị phu quân đi biên biệt vì tai họa, nào ngờ lại rơi vào bẫy chạm của yêu nữ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đến phải tàn phế cả thân thể và cuối cùng tự sát trong tuyệt vọng.

Đọc lá thư tuyệt mệnh của Hàn Khuất Thân xong, Tố Thần Phi than thở:

- Hỡi ơi... phu quân là một trang kỳ hiệp thông minh tuyệt chúng, trí tuệ siêu phàm, thế mà vẫn còn bị

đằm say sắc đẹp của ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, bị ả đầu độc tàn phế thân thể, mai một thân danh suốt mười mấy năm trời, sau cùng chỉ vì sĩ nhục phải tự sát chết thảm trong hang động thật là đau thương, thảm khốc...

Trung phụ lại cảm khái:

- Nhưng nghĩ lại cho cùng không phải phụ quân ta ngu dại, không hiểu tới đạo lý tình nghĩa phu thê, lâu nay trên chốn giang hồ bất kỳ là ai khi thấy gương mặt mê hồn của ả yêu phụ thấy đều si mê đăm đuối, chẳng còn tự chủ được lấy mình nữa, ngoan ngoãn vâng theo lệnh ả, cho đến khi bị ả đầu độc chết đi vẫn chưa thức ngộ, huống hồ ả lại có chất mê hương, kỳ dâm, ma khí, làm sao thoát khỏi cái cảnh trầm luân khổ ải...

Tổ Thần Phi xếp lá tuyệt mệnh thư lại đưa tay lau giọt lệ chạy dài hai bên má, thẩn thờ.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- Mẹ là một người đàn bà bao dung, độ lượng, đã đau khổ vì phụ thân ta hơn mười mấy năm trường, nhưng khi biết mọi việc chẳng có một lời trách móc, khiến cho lòng ta vô cùng ân hận, vì lúc trước không ngăn cản được phụ thân ta, để cho phụ thân tự sát, giờ này không còn được nghe tiếng nói thâm tình của mẹ ta nữa.

Chàng ngồi yên bùi ngùi cảm xúc, chưa dám nói một lời nào, trước giây phút đau thương cùng cực của Tổ Thần Phi.

Một lúc Tổ Thần Phi quay sang Hàn Tử Kỳ khuyên bảo:

- Hài nhi, dù phụ thân của con có lỗi lầm với mẹ, nhưng con là phận làm con cần phải giữ gìn đạo nghĩa, không nên hờn trách kẻ đã sinh thành ra mình mà mang lấy cái tội với đất trời, con hãy ghi nhớ lấy lời mẹ.

Chợt giọng nói của trung phụ trở nên oán độc:

- Hài nhi, con hãy giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma trả thù cho linh hồn phụ thân được ngậm cười nơi chín suối, được vậy là mẹ đã mãn nguyện rồi.

Lời nói của Tổ Thần Phi vừa bao dung độ lượng với chồng, vừa căm hận đối với kẻ thù khiến cho ai nghe qua cũng phải động tâm khen ngợi.

Hàn Tử Kỳ vội vã chấp tay:

- Hài nhi đâu dám hờn trách phụ thân để mang lấy cái tội bất hiếu. Con xin vâng theo lời dạy bảo của mẹ. Con sẽ tới Luân Hồi cung băm xác ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ ra làm vụn mảnh, sau

đó con sẽ ra quan ngoại đến Bắc Khuyết ma cung chặt lấy thủ cấp lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma báo thù cho phụ thân về cái tội yêu phụ đã làm cho mẹ đau khổ từ bấy lâu nay, con mới vừa lòng.

Đào diên hòa thượng gật đầu khuyến khích:

- Phải đấy. Nay mọi việc đã yên xong, sư muội đã tai qua nạn khỏi, dung mạo trở lại hồi phục như xưa, không còn xấu hổ trốn tránh như trước nữa. Hàn hiền điệt hãy lo chuyện báo thù tiết hận cho sư muội và Hàn lão đệ, lo tròn đạo nghĩa làm con. Sáng mai người hãy lên đường tới Luân Hồi cung gặp ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, kể tội ác của ả đã làm trước khi giết ả, để ả hiểu rõ là tội gì, lúc xuống địa ngục ả vẫn chưa biết ăn năn sám hối.

Lão tăng dặn dò:

- Khi tới Luân Hồi cung, hoặc Luân Hồi điện, Hàn hiền điệt hãy nên hết sức thận trọng đề phòng các loại kịch độc ả cho rải khắp mọi nơi từ ngoài cánh vườn hoa, cánh rừng nhỏ, từng bách cho tới bên trong cung điện, nhất là ma khí “Hoán thần ma pháp”, đây là một loại ma khí cực kỳ lợi hại do Quái bà Quái Cổ Thần Ni bên xứ Thổ phồn sang truyền cho ả, trúng nhầm ma khí này con người sẽ bị thay hồn, đổi xác, ngây ngây dại dại, mất cả thần khí biến thành con thú điên nghe theo mệnh lệnh của ả. Riêng về lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma võ công cao thâm vô lượng chưa biết tới đâu để đo lường. Dù người đã luyện được cái tuyệt chiêu của tôn sư người Địa tiên tôn giả, từng gây chấn động trên chốn giang hồ khi xưa, nhưng cũng chưa chắc thắng nổi lão, chi bằng lúc tới đó người vừa sử dụng võ công vừa dùng trí tuệ, óc thông minh đối phó với lão may ra mới có thể giết nổi lão, bằng trái lại người không trả nổi hai mối huyết thù, lại còn đi hận thiên thu. Người hãy ghi nhớ những lời ta dặn đừng quên...

Hàn Tử Kỳ cúi đầu nghiêm túc:

- Tiểu điệt xin vâng theo lời chỉ dạy của sư bá, tiểu điệt sẽ hết sức thận trọng khi tới Luân Hồi cung gặp ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma, sẽ tùy cơ đối phó với bọn chúng. Nội sáng sớm mai tiểu điệt lên đường không thể chậm trễ được nữa. Còn mẫu thân của tiểu điệt xin sư bá...

Đào diên hòa thượng vội khoát tay:

- Hàn hiền điệt khỏi phải bận tâm về điều đó, sư muội phải ở lại đây với ta. Sư muội mới vừa bình phục không thể đi đâu xa được, lại nữa, sư muội không nên xuất hiện trên chốn giang hồ trong lúc này, lỡ gặp bọn giáo đồ Luân Hồi giáo sẽ mang lấy tai vạ thêm một lần nữa thì khó lòng. Người cứ an tâm lo chuyện báo thù tiết hận cho sư muội và Hàn lão đệ, đó là sứ mạng cấp bách của người hiện nay...

Lão tăng nhắc lại:

- Một lần nữa dặn dò người hãy hết sức quan tâm đến ma kinh hủi “Hoán thần ma pháp” của ả hồ ly mặt

ngọc Điều Nguyệt Hồ, loại này hạ đối thủ không tốn một chút công phu và cũng không thể phát giác ra được nơi nào có nó, đừng nên khinh suất sẽ mang lấy tai họa. Người hãy nhớ hiện nay còn có mẫu thân...

Tổ Thần Phi tiếp lời:

- Những lời sư bá chỉ bảo con hãy ghi khắc vào tâm, chớ nên coi thường sẽ hỏng tất cả.

Mẹ ở lại trong sơn cốc này ngày đêm cầu nguyện cho con trả được mối thù cho phụ thân con, cho tròn câu hiếu đạo, dù vậy con hãy nên bảo trọng lấy thân, chớ nên quá nóng nảy trong việc trả thù. Mối thù nay chưa trả được chờ đến năm sau, hoặc vài ba năm nữa cũng chưa muộn. Dòng dõi họ Hàn giờ đây chỉ còn có con là duy nhất, mẹ vô cùng lo ngại, lẽ ra mẹ phải đi theo con, nhưng Hàn sư bá đã bảo rồi, mẹ đành phải ở lại nơi đây.

Hàn Tử Kỳ thiết tha:

- Con xin ghi khắc trong tâm những lời mẹ dạy, con đi rồi mẹ cũng đừng lo, quá nghĩ về con mà hao tổn tâm thần con nhất định phải trả cho bằng được mối thù và sẽ an toàn trở về với mẹ, không có ai giết nổi con đâu mẹ đừng lo sợ.

Ba người ngồi chuyện trò, bàn tính đến trời quá khuya mới chịu nghỉ ngơi. Hàn Tử Kỳ vui mừng vì Tổ Thần Phi nay đã hồi phục nên khi vừa nằm xuống đã thiếp đi trong giấc ngủ êm đềm...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Ân Tình Khó Giải

Đám cát bụi tung mù theo tiếng vó ngựa phi lộc cộc từ phía xa vọng tới.

Đ

Hàn Tử Kỳ đang ngồi trên lưng con Xích Long Câu nghĩ ngợi miên man, nghe có tiếng vó ngựa giật mình đưa mắt nhìn tới.

Đám cát bụi cuồn cuộn kéo dài trên quan lộ, lát sau còn cách người ngựa Hàn Tử Kỳ khoảng ba trăm trượng.

Hàn Tử Kỳ nghi hoặc chú mắt nhìn kỹ trông thấy giữa đám cát bụi xuất hiện một cỗ xe song mã, kéo một chiếc kiệu hoa lộng lẫy ở phía sau.

Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Hồng Y Nữ đi đâu trên con đường này, sao không thấy bọn giáo đồ Luân Hồi giáo đi theo hộ tống? Hay là ả đi tìm ta?

Nhớ lại lúc trước có lần tới cánh rừng thông, Hồng Y Nữ đi tìm chàng trao một lá thư tâm huyết, nói rõ một điều hư thực, ả muốn ly khai Luân Hồi giáo cầu khẩn được làm một ả nô tỳ cho chàng, Hàn Tử Kỳ cảm thấy lòng băng khuâng.

Nay sắp tới ngày đại hội liên minh “Quần hùng diệt quần ma”, Hồng Y Nữ có chuyện gì khẩn cấp phải đi con đường này?

Chẳng bao lâu, cỗ xe song mã kéo chiếc kiệu hoa kia còn cách Hàn Tử Kỳ chừng một trăm trượng.

Nhìn kỹ cỗ xe song mã không phải của Hồng Y Nữ mà là cỗ xe thốt song mã chở chiếc kiệu hoa chàng đã gặp tại cánh rừng già lúc trước.

Thốt song mã của Điêu Thất Cô, rõ lại hai xa phu chính là hai ả nữ tỳ áo hồng A Tỷ và A Muội.

Hàn Tử Kỳ giật mình khẽ thầm:

- Điêu Thất Cô kia rồi chứ chẳng còn là ai nữa. Hiện giờ ta phải tới Triệt Hồ sơn rất cấp bách, có lẽ thúc phụ Hạng Bá Phù đang chờ. Ta có nên gặp ả hay không?

Ngẫm nghĩ rồi Hàn Tử Kỳ tự đáp:

- Đường đường chính chính một trang nam nhi ta không nên lánh mặt nàng, mang tiếng là kẻ vô tình vô nghĩa, dù sao ta đã ái ân với nàng rồi và cũng nhờ nàng có viên ngọc “Ty độc thần châu” mới cứu được mạng mẩu thân, kể như nàng là một vị ân nhân. Ta gặp lại nàng giao hoàn viên ngọc như lời ta đã nói với hai ả nữ tỳ.

Ngẫm vậy, Hàn Tử Kỳ ghìim dây cương cho con Xích Long Câu dừng lại bên đường chờ thốt song mã tới.

Còn cách khoảng năm mươi trượng, thốt xe con song mã chậm lại. A Tỷ và A Muội trở mắt nhìn Hàn Tử Kỳ, kinh ngạc.

A Tỷ quay về phía sau chiếc kiệu hoa nói những gì đó với người ngồi trong xe, rồi quay lại thúc ngựa tiến tới, dừng lại trước mặt Hàn Tử Kỳ.

Tấm màn hoa chiếc kiệu vén lên. Một ả thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần bước xuống đất, rõ lại chính là Điêu Thất Cô.

Nhìn Hàn Tử Kỳ một cái, Điêu Thất Cô thướt tha bước tới, dáng điệu khoan thai như một vị tiểu thư thiên kim ngọc điệp.

Tự nhiên Hàn Tử Kỳ cảm thấy trong lòng băng khuâng, trong mắt chàng hiện giờ chẳng hiểu sao không còn xem Điêu Thất Cô là một ả dâm nữ độc ác như trước nữa.

Ả là nàng tiên nữ của chàng giống như các nàng tiên nữ khác đã gặp trên bước giang hồ.

Hàn Tử Kỳ bước tới, hai bên lại gần nhau.

Nhìn gương mặt hoa của Điêu Thất Cô thoáng vẻ buồng, Hàn Tử Kỳ lên tiếng trước trấn an:

- Điêu muội đi tìm tiểu huynh đó phải không? A Tỷ, A Muội nhị vị cô nương đã nói mấy lời huynh nhắn lại với muội rồi phải không?

Điêu Thất Cô khẽ gật đầu, buồn bã:

- Hai ả nữ tỳ đã nói những lời chàng nhắn lại với thiếp từ buổi sáng nay rồi. Thiếp không hiểu tại sao chàng lại gấp rút bỏ đi đem theo viên ngọc “Ty độc thần châu” để làm gì, xin chàng hãy thành thật nói cho thiếp biết.

Lời nói êm dịu, giọng nói buồn buồn của Điêu Thất Cô khiến cho Hàn Tử Kỳ không khỏi xúc động trong lòng.

Chàng nhẹ nhàng:

- Huynh có chuyện khẩn cấp phải ra đi trong đêm đó. Huynh lấy viên ngọc “Ty độc thần châu” của Điêu muội để cứu mạng một người.

Điêu Thất Cô chớp đôi mắt:

- Người nào vậy?

Hàn Tử Kỳ thành thật:

- Mẫu thân của huynh trúng nham kịch độc, mắc chứng bệnh cùi hủi sắp chết, bắt buộc huynh phải lừa dối Điêu muội, chịu thành hôn với muội đem về cứu mẹ, muội hãy tha thứ cho huynh.

Điêu Thất Cô tròn đôi mắt:

- Chàng hãy nói cho thiếp biết, có phải nữ tiên bối đã trúng nham kịch độc “Hủy diệt độc trùng” của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu cô cô của thiếp hay không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Điêu muội nói không sai. Mẫu thân của huynh bị bọn sứ giả Luân Hồi giáo chặn đường ám kích kịch độc “Hủy diệt độc trùng” nên phát sinh chứng cùi hủi, sắp đến thời kỳ cuối cùng, thân thể sẽ hóa thành máu huyết mà chết, huynh sợ mẹ chết, đêm đó huynh lấy viên ngọc đem về chữa trị cho mẹ nay đã lành hẳn rồi, dung mạo cũng trở lại như xưa, huynh có lời cảm tạ muội. Huynh xin hoàn trả viên ngọc lại cho muội như lời huynh đã hứa với nhị vị cô nương A Tỷ và A Muội trong đêm trước.

Điêu Thất Cô lắc đầu:

- Thiếp không còn quan tâm tới chuyện viên ngọc “Ty độc thần châu” nữa. Thiếp chỉ nghĩ đến chàng, tất cả bây giờ là chàng. Thiếp muốn hỏi chàng một điều quan trọng, xin chàng trả lời đừng chối từ.

Nghe giọng nói thiết yếu của Điêu Thất Cô, Hàn Tử Kỳ xúc động bồi hồi. Chàng nhìn nàng:

- Điêu muội có điều gì uẩn khúc hãy nói cho huynh nghe. Huynh sẵn sàng trả lời muội không hề từ chối.

Điêu Thất Cô nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ:

- Thiếp muốn biết bao giờ chàng trở lại Hồng nhan cung và chuyện phu thê giữa chàng và thiếp, chàng tính lẽ nào, xin chàng thành thật nói cho thiếp được rõ, kéo thiếp chẳng một chút an lòng.

Đến đây Hàn Tử Kỳ cảm thấy bất an, chợt buông tiếng thở dài, buồn bã:

- Huynh đang có một mối khổ tâm. Thành thật với Điêu muội huynh không thể nào trở lại Hồng nhận cung và cũng không thể kết tình nghĩa phu thê với muội được. Xin muội hãy khoan thứ cho huynh về chuyện đêm trước.

Điêu Thất Cô sững sờ, đôi mắt chớp nhanh mấy cái, long lanh ngấn lệ.

Nàng cất giọng run run:

- Chàng có mối khổ tâm gì không thể trở lại Hồng nhận cung và không thể kết duyên phu phụ với thiếp, chàng cứ nói ra thiếp sẵn sàng chấp nhận những gì bất hạnh xảy đến cho thiếp.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Ta nên nói thật với nàng cho nàng biết để tự lo liệu, nếu ta duy trì, chuyện tình này kéo dài, sau này ta ăn nói thế nào với Ngân muội, thà rằng cắt đứt nơi đây cho nàng chẳng còn hy vọng lo duyên mới.

Hàn Tử Kỳ mạnh dạn:

- Điêu muội đã muốn biết, huynh không cần phải giấu giếm làm chi, sau này sẽ sinh ra phiền lụy. Thành thật với muội, huynh đã có vị hôn thê trước đây rồi, vì vậy huynh không thể nào trở về Hồng nhận cung với muội được, xin muội hãy hiểu cho huynh, ân tình này hẹn kiếp sau sẽ trả.

Điêu Thất Cô bật thốt:

- Thế ư?

Hai dòng lệ thương tâm chảy dài xuống má anh đào, Điêu Thất Cô im bật.

Hàn Tử Kỳ sững sốt nhìn Điêu Thất Cô không hề nháy. Lòng chàng bồi hồi, cảm xúc trước giọt lệ chân thành của mỹ nhân từ lâu mang tiếng là một nữ hồ ly mặt ngọc.

Lát lâu nuốt trôi dòng lệ, Điêu Thất Cô nói trong nghẹn ngào, thống thiết:

- Chàng đã có vị hôn thê, thiếp không thể bắt buộc chàng trở lại Hồng nhận cung được.

Thiếp lại xin hỏi chàng một điều. Chàng hãy nói thật cho thiếp biết.

Hàn Tử Kỳ thở nhẹ:

- Điều gì Điêu muội hãy nói ra, huynh sẽ nói thật với muội không hề dối trá.

Điêu Thất Cô chớp đôi mắt rơi giọt lệ:

- Thiếp muốn biết, có phải chàng chê thiếp là một ả hồ ly mặt ngọc, dâm ô, độc ác như bọn giang hồ

đồn đãi lâu nay, nên chàng tìm cách xa lánh thiếp vì thiếp không xứng đáng làm vị hiền thê của chàng. Có đúng vậy không?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu:

- Ngày trước huynh gặp Điêu muội lần đầu tiên quả thật huynh xem muội là một nữ nhân bại hoại độc ác, huynh tránh xa muội, nhưng từ cái đêm huynh tới Hồng nhận cung phỉnh gạt muội lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu” đem về cứu mẫu thân, huynh không còn ý nghĩ đó nữa, trái lại huynh xem muội là vị ân nhân của huynh, muội rất xứng đáng là vị hiền thê, thực lòng với muội, giá như hiện nay không có lời ước hẹn cùng vị hôn thê, huynh sẽ trở lại Hồng nhận cung với muội bất chấp sự phi báng, gièm pha của bọn giang hồ. Muội hãy tin lời huynh là sự thật.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Giọt Lệ Nữ Hồ Ly Mặt Ngọc

Điêu Thất Cô rơi lệ:

Đ

- Thiếp tin lời chàng rồi. Chàng không hề nói dối với thiếp. Riêng về phần thiếp dù chàng đã có vị hôn thê, thiếp vẫn xem chàng là vị phu quân của thiếp, vì thiếp đã trao thân cho chàng bằng một tấm chân tình. Thiếp yêu thương chàng trọn cả kiếp này, chẳng còn yêu thương ai nữa.

Điêu Thất Cô nghẹn ngào dừng lại, giọt lệ thánh thót trào ra như suối.

Hàn Tử Kỳ kinh ngạc, không ngờ lâu nay Điêu Thất Cô mang tiếng là yêu nữ có trái tim bằng đá, giáo hoạt, ác độc vô song, lại có lúc trở về với lương thiện, với đạo nghĩa con người.

Nhớ tới lá tâm thư của Hồng y nữ, Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Hồng y nữ cũng như Điêu Thất Cô, từ con đường tà đạo trở về với chánh nghĩa, trong lá thư gửi cho ta, nàng đã bộc lộ tất cả chân tình, đòi chỉ làm một ả nô tỳ hầu hạ ta đến trọn đời, phải chăng tình yêu biến đổi con người, từ tà thành chánh, từ chánh trở thành tà không sao hiểu nổi.

Hàn Tử Kỳ cảm khái, khuyên Điêu Thất Cô:

- Huynh xin cảm tạ tấm lòng ngàn vàng của Điêu muội đối với huynh, muội là một trang tuyệt sắc mỹ nhân đương thời, hiếm có một mỹ nhân nào sánh kịp, nếu muội trở lại con đường chánh đạo, thiếu chi các trang thiếu niên tài tuấn tới Hồng nhận cung cầu hôn muội, đừng vì một chút tình niệm nhỏ nhen của huynh mà uống phí đi một thời xuân sắc, thiệt cả thân ngọc mình vàng. Huynh không một chút nào an tâm khi biết muội cô độc trong những tháng ngày sắp tới.

Điêu Thất Cô đưa tay lau giọt lệ:

- Thiếp xin cảm tạ những lời khuyên bảo của chàng. Chàng chưa hiểu thiếp. Đã có lần thiếp nói với chàng, từ lâu thiếp đi tìm một vị phu quân, nhưng tất cả đều là những bọn thiếu niên bại hoại, gian xảo vô dụng, không có một gã nào vừa lòng thiếp. Thiếp biết chàng là một trang thiếu hiệp kỳ tài, khôi ngô, tuấn tú, hào khí ngất trời có một không hai trên chốn giang hồ, nên thiếp thương yêu chàng bằng tất cả cuộc đời, nay chàng đã có vị hôn thê, thiếp đâu còn thiết tha gì đến chuyện ân tình nữa, chùng trở về Hồng nhận cung, thiếp sẽ ký thác cơ nghiệp lại cho hai ả nữ tỳ A Tỷ và A Muội tất cả những gì thiếp có, thiếp sẽ truyền dạy

cho chúng một ít võ công và một số mê hương kịch độc, ngăn ngừa những kẻ gian ác, tham lam tới phá phách, rồi thiếp sẽ ra đi.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi:

- Điêu muội đi đâu hãy nói cho huynh được biết? Muội thí phát qui y phải không?

Điêu Thất Cô lắc đầu:

- Thiếp không làm như thế, thiếp chán ngấy cái lối tu hành của bọn đạo tăng Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng từ lâu, chính bọn họ cũng có cái tham vọng chiếm lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu” của muội.

Ngừng lại, Điêu Thất Cô nói trong nước nở:

- Thiếp cũng không tới Luân Hồi cung với Điêu cô cô, từ lâu Điêu cô cô cũng chẳng yêu thương gì thiếp đâu. Thiếp không mẹ, không cha, rất cô độc. Có lẽ thiếp sẽ đi ngao du trên chốn giang hồ, từ chân trời đến tận cùng sơn thủy. Thiếp sẽ tìm học đạo tu tiên cho qua tháng ngày, đến hết kiếp này.

Nàng nấc lên:

- Có một lúc nào đó khi chàng có chuyện trở lại Hồng nhan cung không thấy thiếp là thiếp đã ra đi rồi. Thiếp có lời khuyên chàng không nên tới Luân Hồi cung. Điêu cô cô sẽ sử dụng ma khí “Hoán thần ma pháp” hãm hại chàng. Chàng có mệnh hệ nào thiếp sẽ vô cùng đau đớn. Còn viên ngọc “Tỵ độc thần châu” chàng hãy cất lấy. Chàng còn dẫn thân trên bước giang hồ cần phải có nó để hộ thân. Lời thiếp đã cạn, xin vĩnh biệt chàng.

Nhìn Hàn Tử Kỳ một lần cuối cùng qua hai màn thương lệ, Điêu Thất Cô quay lại, ưỡn oải trở về chiếc kiệu hoa, vén màn chui vào đó.

Gương mặt hai ả nữ tỳ A Tỷ và A Muội buồn rầu như Cung chủ, hai con tuấn mã phi nhanh, lát sau hút mờ trong đám cát bụi.

Nhìn theo cỗ xe song mã cho đến khi khuất dạng, Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài:

- Điêu Thất Cô đã vì yêu thương ta phí đi cả một thời xuân sắc, lòng ta sao nở, nhưng biết phải làm thế nào khi ta đã có vị hôn thê Ngân muội.

Thở than một lúc Hàn Tử Kỳ trở lại con Xích Long Câu leo lên lưng, lòng buồn rười rượi, phóng đi về một hướng khác.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Tai Họa Bất Ngờ

Cung Ly Kiều giục con tuấn mã sắc hồng to lớn, phi nhanh trên quan lộ về hướng thị trấn, một bên là cánh rừng rậm rạp mù cành lá, một bên là dãy núi đồi thấp chập chùng giữa lúc mặt trời vừa xuống rặng núi xa xa.

C

Xem qua vó ngựa phi, có lẽ Cung Ly Kiều đang có một chuyện gì rất khẩn cấp, cần phải đến nơi thật sớm.

Chợt từ phía trước mặt Cung Ly Kiều xuất hiện hai thớt ngựa màu xám chạy nhanh tới.

Nhìn hai thớt ngựa màu xám, Cung Ly Kiều biến hẳn gương mặt hoa.

À kinh hãi:

- Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo làm gì định chặn đường ta đây. Ta có nên lánh mặt bọn chúng, hay cứ đường hoàng坦然 nhiên gặp chúng? Ta đang có chuyện quá gấp bách nếu gặp chúng liệu có điều gì trở ngại hay không?

Cung Ly Kiều do dự chưa quyết định. Hai thớt ngựa xám trên lưng chở hai tên sứ giả Luân Hồi giáo sắp đến nơi.

Nghĩ không thể nào lẩn tránh kịp nữa, Cung Ly Kiều gò cương ngựa dừng lại chờ đợi.

Chỉ trong nháy mắt, hai thớt ngựa đã tới dừng lại trước mặt Cung Ly Kiều.

Nhìn kỹ lại trên ngực hai tên sứ giả Luân Hồi giáo gắn số năm và số chín.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo nhìn Cung Ly Kiều bằng bốn con mắt cú vọ chưa nói năng gì.

Cung Ly Kiều chỉnh lại sắc diện thật nghiêm trang, hỏi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo:

- Nhị vị sứ giả chặn đường bản nương có chuyện gì cần thiết hay không?

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm trầm sắc mặt, cất giọng ồm ồm:

- Bọn ta được lệnh Cung chủ đi tìm phu nhân khắp cả mọi nơi gần một ngày rồi, kể gặp phu nhân ở đây.

Hiểu ngay có chuyện quan trọng Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ mới ra lệnh cho hai tên sứ giả đi tìm, trong lòng Cung Ly Kiêu băn khoăn lo ngại.

Ả vẫn giữ sắc diện bình tĩnh xem như chẳng có gì phải đáng quan tâm.

Ả hỏi hai tên sứ giả:

- Cung chủ sai nhị vị sứ giả tìm bản nương có chuyện gì quan trọng hay không?

Tên sứ giả số năm vẫn với giọng ồm ồm:

- Phu nhân hãy trở về Luân Hồi cung, gặp Cung chủ sẽ biết là chuyện gì.

Cung Ly Kiêu chống chế:

- Trước khi đi bản nương đã thỉnh giáo với Cung chủ rồi, Cung chủ bằng lòng cho ta đi hai ngày, nhị vị sứ giả hãy trở về Luân Hồi cung bẩm trình lại với Cung chủ đến chiều mai ta sẽ về tới.

Tên sứ giả số năm lắc đầu:

- Cung chủ đã hủy bỏ chuyện đó từ sáng sớm hôm qua, ra lệnh cho bọn ta đi tìm phu nhân, bảo phu nhân phải trở về Luân Hồi cung thật gấp, không được diên trì. Phu nhân hãy đi theo bọn ta trở về gặp Cung chủ.

Cung Ly Kiêu than thầm:

- Nguy rồi. Ả Điêu Nguyệt Hồ đã biết ta về chuyện lão Cừ Mộc Lưu Tôn. Nếu ta trở về Luân Hồi cung chắc chắn không khỏi mang tai họa, và không gặp được chàng cho hay một tin khẩn cấp. Ta hãy tìm cách từ chối là hơn.

Ả hỏi tên sứ giả số năm:

- Nhưng bản nương muốn biết đó là chuyện gì, nhị vị sứ giả hãy nói ra đừng giấu giếm.

Tên sứ giả số năm gật đầu:

- Được rồi, phu nhân đã muốn biết chuyện đó bọn ta nói ra cũng chẳng ngại gì.

Hắn nghiêm sắc mặt:

- Lão Cừ Mộc Lưu Tôn đã tiết lộ chuyện cơ mật của bản giáo cho bọn thập đại môn phái. Phu nhân và lão có liên hệ mật thiết với nhau nên Cung chủ triệu phu nhân trở về Luân Hồi cung hỏi qua một sự tình.

Cung Ly Kiêu giật mình, biến sắc, phút giây sau đó lấy lại sự bình tĩnh.

À thăm dò:

- Cung chủ muốn bản nương trở về Luân Hồi cung đối chất cùng lão Cù Mộc Lưu Tôn phải không?

Không biết Cung Ly Kiêu dọ dẫm để hiểu sự tình, tên sứ giả số năm lắc đầu:

- Không đúng như vậy.

Cung Ly Kiêu chớp mắt:

- Thế là sao?

Tên sứ giả số năm thành thật:

- Lão Cù Mộc Lưu Tôn đã bị Cung chủ đưa vào “Luyện hồn phòng” từ ba ngày rồi, có lẽ giờ này lão đã trở thành một bộ xương khô đâu còn sống để đối chất với phu nhân.

Cung Ly Kiêu khẽ rùng mình mấy cái, nghĩ đến số phận của mình rồi sẽ giống như Cù Mộc Lưu Tôn, ở đâu có thể trở lại Luân Hồi cung để chết thảm như thế.

À tính thăm:

- Không thể trở về Luân Hồi cung được. Thà rằng bây giờ ta cứ chống lại hai tên sứ giả này, tìm cách thoát thân, sau đó sẽ đối phó với ả.

Nghĩ vậy, Cung Ly Kiêu lắc đầu:

- Hiện giờ bản nương đang có chuyện cần phải đi, nhị vị sứ giả hãy trở về nói với Cung chủ sáng sớm mai ta sẽ trở về Luân Hồi cung gặp Cung chủ.

Tên sứ giả số năm cười gằn:

- Phu nhân đã biết rồi. Từ trước đến nay khi Cung chủ truyền lệnh là tất cả thầy đều răm rắp thi hành ngay lập tức, ai nghịch mạng sẽ bị cực hình. Phu nhân hãy theo bọn ta trở về, đừng cưỡng ngạnh sẽ có điều bất lợi cho phu nhân lắm đó. Bọn ta vì niệm một chút tình nghĩa nên nói cho phu nhân biết.

Cung Ly Kiêu nổi giận:

- Giá nếu bản nương không chịu trở về Luân Hồi cung ngay từ bây giờ, nhị vị sứ giả sẽ hành động thế nào?

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm trợn cặp mắt tóe hung quang dẫn mạnh:

- Nếu phu nhân không chịu thi hành mệnh lệnh của Cung chủ, bắt buộc bọn ta phải động thủ bắt phu nhân giải về Luân Hồi cung cho Cung chủ trị tội.

Hắn dọa thêm:

- Phu nhân đã biết Cung chủ sẽ trừng trị như thế nào rồi. Tốt nhất phu nhân hãy theo bọn ta trở về tránh cái cảnh đả ngọc, trầm châu. Phu nhân hãy thức ngộ sớm, may ra Cung chủ còn niệm một chút tình đêm trước tại tổng đàn Chiêu Hồn hội, phu nhân sẽ khỏi nhận lấy thảm hình tàn khốc.

Cung Ly Kiều giận dữ thét:

- Câm mồm. Đường đường một vị phu nhân như ta há lại riu riu cúi đầu vâng theo lệnh của hai người sao chứ? Ta không trở về Luân Hồi cung hai người làm gì ta?

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín giận dữ day sang tên sứ giả số năm:

- Ngũ ca. Á này quá ương ngạnh, không thể dùng lời hơn thiệt nói với á được đâu. Hãy để cho tiểu điệt bắt á giải trở về Luân Hồi cho sớm, kẻo Cung chủ đợi chờ trách cứ.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm gật đầu:

- Đúng vậy. Chúng ta hãy hợp công bắt á, xem qua võ công của á cũng chẳng vừa, đừng để cho á chạy thoát kẻo chúng ta bị trừng phạt nặng nề.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm và số chín cùng nhảy xuống lưng ngựa.

Soạt... soạt...

Hai tên sứ giả rút thanh giới đao ra, song song bước tới trước đầu ngựa Cung Ly Kiều.

Chẳng dám chậm trễ, Cung Ly Kiều phi thân xuống đất. Một tiếng thanh thao, trường kiếm sáng ngời đã nắm chặt trong tay á, vươn tới đợi chờ.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn Cung Ly Kiều cất tiếng cười nham nhở:

- Nàng đã quá cường nạnh không chịu nghe theo lời bọn ta. Bọn ta sẽ bắt nàng giải về Luân Hồi cung, xem nàng chạy đi đâu.

Cung Ly Kiều hét lên một tiếng, vung thanh trường kiếm khoa một vòng trước mặt hóa thành đóa kiếm ngăn chặn hai thanh giới đao lại.

Soảng... soảng...

Ánh lửa tóe lên. Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo tháo lui về phía sau hai bước.

Bên này Cung Ly Kiêu cũng lui lại hai bước, mũi kiếm vươn về phía trước.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng quát to, cùng xuất luôn mười chiêu liên hoàn. Ánh giới đao lập lòe vây kín Cung Ly Kiêu.

Cung Ly Kiêu hừ mạnh xuất luôn mười tám chiêu kiếm liên hoàn bủa thành tấm lưới kiếm ảnh che chở khắp mọi nơi bốn bề đến cả trên đầu.

Kiếm đao chém nhau chát chúa, đình tai, bóng người qua lại, tới lui như mắc cửi. Chẳng còn phân biệt ai là ai nữa cả.

Trải qua ba mươi hiệp hai bên chẳng thấy phía nào thắng bại hay chiếm lấy cái thế thượng phong.

Trận đấu kéo dài, Cung Ly Kiêu nóng lòng định sử dụng ngay tuyệt chiêu cực độc hạ hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, leo lên ngựa thoát đi.

Thình lình “rèng” một tiếng. Thanh trường kiếm của Cung Ly Kiêu bị thanh giới đao của tên sứ giả số năm chặt đứt tiện làm đôi bay ra ngoài.

Cung Ly Kiêu hốt hoảng tháo lui trở lại bốn năm bước, nhìn nửa thanh trường kiếm còn lại trong tay.

Trường kiếm của Cung Ly Kiêu thuộc loại tầm thường không phải bảo kiếm, trong khi đó giới đao của tên sứ giả số năm thuộc loại bảo đao, nên bị chém cụt.

Chỉ còn nửa thanh trường kiếm liệu bề không thể nào chống nổi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, đột ngột Cung Ly Kiêu phóng mình vào cánh rừng.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng quát:

- Chạy đi đâu?

Cùng một lúc cả hai tên sư huynh Luân Hồi giáo phi thân vào rừng đuổi theo Cung Ly Kiêu.

Vào khoảng năm mươi trượng, thình lình trước mặt Cung Ly Kiêu có một đám thần thông to lớn, chẳng chịt chắn ngang không còn lối thoát.

Cung Ly Kiêu sợ hãi dừng lại, đảo mắt nhìn quanh tìm chỗ trốn chạy.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đã đuổi tới cách Cung Ly Kiêu khoảng hai trượng.

Tên sứ giả số năm quát:

- Cứu đệ ném dây bắt ả cho mau, ả đang tìm đường trốn chạy nữa kia.

Vù!

Một sợi dây thừng dài trên ba trượng từ trong tay tên sứ giả số chín ném tới trói chặt ngang thân mình Cung Ly Kiều hết phương vùng vẫy.

Cung Ly Kiều thét:

- Các người...

Nhưng tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm đã lao tới điểm huyết, Cung Ly Kiều không còn kêu la vùng vẫy gì nổi nữa.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín tháo sợi dây thừng quấn trên mình Cung Ly Kiều ra.

Cung Ly Kiều liền ngã ngay nằm dài trên mặt đất phơi bày nét kiêu diễm nẩy lửa trước mắt hai tên sứ giả Luân Hồi giáo.

Tên sứ giả số năm nhìn Cung Ly Kiều bằng cặp mắt hau háu, cười hô hố:

- Cứu đệ. Nàng rất xinh đẹp, bỏ qua rất uổng, bình sinh bọn ta chưa từng được hưởng lạc thú trên vóc ngọc, thân ngà, khao khát từ lâu, nay bọn ta hãy hưởng cái phúc trời cho này, cho phỉ chí tang bồng, sau đó mang nàng trở về Luân Hồi cung nạp cho Cung chủ lãnh thưởng, quả thật là trời đã ban phúc lớn cho bọn ta. Ha ha... ha ha ha... ha ha...

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín trở mặt nhìn Cung Ly Kiều nuốt nước bọt đánh ực một cái cười khoái trá:

- Ha ha, ngũ ca nói đúng, bình sinh tiểu đệ chưa từng được gặp một nữ nhân xinh đẹp như thế này, bây giờ bọn ta hãy nhìn chiêm ngưỡng thân ngọc của nàng một lúc cho thật mãn nhãn rồi sẽ từ từ hưởng lạc mới có thú vị.

Tên sứ giả số năm nóng nảy:

- Ta không chịu đựng nổi rồi, ngũ đệ hãy để ta lột phăng nàng ra xem thế nào, mà lão Cù Mộc Lưu Tôn đã từng chết lên chết xuống vì ả.

Tên sứ giả số năm bước tới gần Cung Ly Kiều, cúi xuống giở tráo chộp một cái.

Soạt...

Thân hình tuyệt vời của Cung Ly Kiều xuất hiện trước mắt hai tên sứ giả số năm và số chín.

Bốn con mắt cú vọ của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo trợn tròn gần rách cả khóe dán chặt vào thân ngọc của Cung Ly Kiều chẳng hề thấy chớp.

Tên sứ giả số chín cũng nuốt nước bọt đánh ực một cái, hai bên mép nước miếng sùi ra, rồi chem chép.

Tên sứ giả số năm tặc lưỡi:

- Ôi chao. Nàng quả là một vưu vật hy hữu. Ta hưởng lạc thú một lần có chết cũng cam tâm.

Tên sứ giả số chín xuýt xoa:

- Ngũ ca, tiểu đệ chịu không nổi rồi, đệ sẵn sàng chết trước ngũ ca.

Tên sứ giả số năm sùng sộ:

- Ta là huynh, còn cừu đệ là đệ phải có tôn ty thứ tự. Ta hưởng trước, đệ sau. Đệ hãy ra đứng chỗ gốc cây kia canh phòng, coi chừng có bọn bại hoại càn rỡ nào đó tới phá phách cuộc vui thần thánh của bọn ta.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín hừ hừ, tỏ sự không bằng lòng, nhưng cũng phải bước tới đứng dưới gốc cây cổ thụ mắt ngó nhìn Cung Ly Kiều háo hức.

Tên sứ giả số năm nhìn thân ngọc Cung Ly Kiều, lại tặc lưỡi:

- Ôi chao. Ta hưởng một lần rồi có chết cũng chẳng sao.

Hắn cúi xuống, toan xâm nhập, thình lình có tiếng hét:

- Dừng lại!

Tên sứ giả số năm giật mình, ngẩng mặt lên vẫn chưa chịu rời khỏi vùng thần tiên.

Tên sứ giả số chín cũng giật mình đánh thót, quay lại nhìn về phía vừa có tiếng hét.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo trông thấy một gã thiếu niên mặt ngọc cực kỳ tuấn ú đứng sừng sững cách đó vài trượng từ bao giờ chẳng hề hay biết.

Gã sử dụng loại thân pháp gì, từ đâu tới đây không nghe rõ một tiếng động nhỏ, không thấy thấp thoáng bóng người, như loài ma quỷ từ dưới đất chui lên.

Nhận ra gã thiếu niên, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm kinh hãi đứng phắt dậy, kêu lên:

- Hàn Tử Kỳ!

Tên sứ giả số chín cũng hốt hoảng lùi lại dần dần tới gần tên sứ giả số năm. Cả hai trở mắt nhìn Hàn Tử

Kỳ.

Hàn Tử Kỳ nhìn hai tên sứ giả rồi nhìn Cung Ly Kiều đang nằm bất động trên đám cỏ xanh. À gương tròn đôi mắt nhìn chàng như cầu cứu.

Hàn Tử Kỳ chỉ hừ lạnh một tiếng chưa nói năng gì cả.

Phút chốc bình tâm trở lại, tên sứ giả số năm nhìn Hàn Tử Kỳ, hậm hực:

- Hàn Tử Kỳ, người cũng tới đâu nữa sao? Người định làm gì bọn ta?

Hàn Tử Kỳ lạnh băng:

- Các người chưa hiểu ư? Các người đi đâu ta theo đó. Ta sẽ làm gì, chắc các người đã hiểu rồi, hỏi nữa làm chi chứ?

Trở tay sang phía Cung Ly Kiều, Hàn Tử Kỳ hỏi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo:

- Còn vị phu nhân nằm kia, các người định làm gì nàng, sao thân hình ra như thế. Hãy nói mau!

Trước kia đã có lần thoát chết trong tay Hàn Tử Kỳ do chàng buông tha, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm sợ hãi, ấp úng:

- Bọn ta... bọn ta...

Hắn nói không ra lời, Hàn Tử Kỳ trợn mắt:

- Bọn người thế nào? Ta hỏi hai người định làm gì, sao vị phu nhân kia lại ra như thế?

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hận Thù Chồng Chết

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm hấp tấp:

T

- Á Cung Ly Kiều đắc tội cùng bản giáo, bọn ta được lệnh Cung chủ đi tìm bắt ả, vừa gặp ả trong cánh rừng này.

Hàn Tử Kỳ hừ lạnh:

- Bọn người vâng lệnh ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đi bắt người, tại sao hai người lại thoát y vị phu nhân kia. Hai người định cưỡng hiếp vị phu nhân phải không?

Tên sứ giả số năm sợ hãi lui hai bước, lúng túng:

- Bọn ta đuổi ả từ ngoài quan lộ kia chạy vào đây, chỉ tại ả...

Hàn Tử Kỳ hét:

- Nói láo! Ta hiểu cả rồi, đừng giao hoạt. Không phải vừa rồi các người cười khoái trá, nói sẽ hưởng lạc trên thân ngọc của vị phu nhân kia cho phỉ chí trang bông rồi có chết cũng cam tâm hay sao?

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo sững sốt, hiểu rõ Hàn Tử Kỳ đã vào cánh rừng này từ lâu rồi, đã trông thấy và nghe hết câu chuyện của bọn chúng và Cung Ly Kiều, không thể nào chối cãi, dối trá được nữa.

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo chỉ đứng nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt khiếp đảm không nói được lời nào.

Hàn Tử Kỳ nhìn tên sứ giả số chín:

- Lúc ở dãy núi Tung Sơn đã có lần ta tha cho người khỏi chết phải không?

Tên sứ giả số chín gật đầu:

- Phải!

Hướng sang tên sứ giả số năm, Hàn Tử Kỳ hỏi tiếp:

- Còn người ta tha chết cho người tại Hồng lâu khách. Người còn nhớ chứ?

Sợ Hàn Tử Kỳ nổi giận giết chết ngay, tên sứ giả số năm vội vàng đáp:

- Ta nhớ rồi!

Hàn Tử Kỳ gật gù:

- Khá lắm! Trước khi ta tha chết cho hai người, ta có nói từ đó không còn muốn trông thấy mặt hai người trên chốn giang hồ nữa, tại sao bây giờ lại gặp hai người ở trong cánh rừng này, lại còn định cưỡng dâm vị phu nhân kia.

Chàng gằn giọng:

- Hai người có biết ta sẽ xử hình phạt hiệp dâm bằng cách nào không?

Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo toát mồ hôi lạnh, luống cuống cả hai tay chân không đáp được lời.

Hàn Tử Kỳ trợn mắt:

- Lần này ta không thể nào dung thứ các hạ hai người nữa. Hai người phải chết rồi!

Chàng hét:

- Bây giờ hai người định tự quyết hay chờ ta động thủ.

Tên sứ giả số năm quá sợ sinh liều quát:

- Tiểu quỷ, bọn ta liều chết sống một phen với người!

Hắn quát tiếp:

- Cứu đệ xuất thủ!

Hai thanh gươm dao sáng ngời trong tay hai tên sứ giả Luân Hồi giáo vung lên, cùng lướt điếm vào tám nơi tử huyết trên ngực Hàn Tử Kỳ.

Bọn chúng xuất chiêu quyết tử.

Tám làn sáng gươm dao còn cách Hàn Tử Kỳ chừng năm thước, chợt một tia sáng màu tím chớp lên, thành hàng trăm tia khác chói lóa cả mắt.

Xoảng... xoảng...

Phập... phập...

Hai tiếng rú thảm khốc. Hai chiếc đầu bay ra, thân hình từ từ ngã xuống.

Hai thanh gươm rơi xuống đất.

Nhìn hai cái tử thi, Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười nhạt, lòng thù hận càng chùng chất. Từ ngày biết rõ cái chết của Hàn Khuất Thân và Tố Thần Phi trúng kịch độc, Hàn Tử Kỳ quyết định từ nay không dung tha bất cứ một tên giáo đồ Luân Hồi giáo.

Hàn Tử Kỳ tra thanh Tử hư thần kiếm trở vào vỏ nhìn sang phía Cung Ly Kiều lúc này vẫn giương đôi mắt nhìn chàng.

Chàng liền vươn tay bắn ra ba đạo “cách không chỉ” vào thân ngọc của Cung Ly Kiều.

Cung Ly Kiều kêu hự hai tiếng thân hình cử động, đứng lên tươm tất xiêm y.

Ả bước tới đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ, cất giọng oanh thỏ thẻ:

- Muội xin đa tạ...

Hàn Tử Kỳ phát tay ngăn lại:

- Phu nhân đa tạ tại hạ làm chi. Lần ở vực Tử thần tại hạ đã vay nợ của phu nhân, bây giờ tại hạ trả món nợ đó, như vậy không ai thiếu nợ ai nữa phải không?

Cung Ly Kiều nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt đăm đũi, say mê, cất giọng lả lơi:

- Hàn ca ca chẳng những là một trang thiếu niên dung mạo tuyệt thế, tư phong cốt cách phi phàm, lại còn có tấm lòng bao dung, độ lượng, muội vô cùng bái phục. Nếu muội có được một vị phu quân như ca ca dù có chết cũng vui lòng.

Hàn Tử Kỳ rất khó chịu với cách xưng hô của Cung Ly Kiều. Lần trước gặp chàng nơi Bạch Mã Sơn trong đêm đại hội quần hùng tranh đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo, ả gọi chàng, thiếp thiếp, giờ gặp lại trong cánh rừng này gọi muội muội ca ca khiến chàng rất bực mình, nhưng nghĩ ả đã có ơn chống lại hai lão tăng đạo Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng nơi vực Tử thần, chàng lờ đi không để lộ trên sắc diện cho ả trông thấy.

Hàn Tử Kỳ nhẹ nhàng:

- Chẳng hay phu nhân đi đâu bỏ con ngựa ngoài kia lại bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đũi vào cánh rừng này làm chuyện vô lễ như thế?

Cung Ly Kiều vẫn nhìn Hàn Tử Kỳ dăm đuối, vẫn với giọng lả lơi, tình tứ:

- Hàn ca ca chưa nghĩ ra ư? Mọi đi tìm ca ca khắp mọi nơi hơn một ngày rồi, tưởng không gặp được ca ca, mọi định tới thị trấn trước mắt kia tìm kiếm nữa, vừa đến cánh rừng già này bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo quý quá đó chặn đường bảo mọi phải trở về Luân Hồi cung gặp ả Điêu Nguyệt Hồ, mọi không bằng lòng nên đã đánh nhau với bọn chúng một trận, chỉ vì thanh kiếm gãy, mọi bị chúng ném dây trói lại, điểm huyết định cường hiệp may sao ca ca lại tới đây cứu mọi bằng không chắc chắn giờ đây mọi đã nguy rồi.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Chẳng hay phu nhân đi tìm tại hạ khắp nơi có chuyện gì cần thiết hay không?

Giọng nói đang lả lơi, tình tứ của Cung Ly Kiều chợt đổi ra nghiêm nghị:

- Nếu không có chuyện gì cần thiết, mọi đâu dám gặp Hàn ca ca để cho ca ca thêm bực bội, trái lại đây là một chuyện vô cùng quan trọng, có liên hệ đến cả cuộc đời của ca ca nên mọi nhất định đi tìm ca ca cho bằng được.

Hàn Tử Kỳ rung động trong lòng, những lời của Cung Ly Kiều chẳng khác nào lời nói của sư bá Đào diên hòa thượng lúc trước về chuyện ả đàn bà cùi hủi chính là Tố Thần Phi mẫu thân chàng. Chuyện mẹ chàng đã yên, đâu còn chuyện gì quan trọng có liên hệ đến cả cuộc đời chàng. Nhưng xem qua Cung Ly Kiều từ giọng nói đến cử chỉ có vẻ rất thành thật.

Hàn Tử Kỳ nhìn thẳng vào mặt Cung Ly Kiều:

- Chuyện gì quan trọng xin phu nhân nói rõ cho tại hạ được biết. Tại hạ rất muốn nghe!

Trở hai cái tử thi của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, Cung Ly Kiều lo lắng:

- Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo bị Hàn ca ca giết, tình hình ở nơi đây bất ổn, chắc chắn chỉ trong thời gian ngắn bọn giáo đồ Luân Hồi giáo sẽ kéo tới, mà câu chuyện rất dài dòng.

Bây giờ ca ca cùng mọi hãy mau mau rời khỏi cánh rừng này tới thị trấn trước mắt kia, tìm một thực quán kín đáo vắng người rồi mọi sẽ kể chuyện cho ca ca nghe.

Sợ Hàn Tử Kỳ không chịu đi theo, Cung Ly Kiều chính sắc diện nhấn mạnh:

- Hàn ca ca chớ nên chối từ mọi nói thật đấy. Nếu ca ca nghi kỵ không chịu nghe lời mọi sau này sẽ phải hối hận đến trọn cuộc đời.

Nhìn sắc mặt Cung Ly Kiều để đoán hiểu nội tâm, thấy ả không có vẻ gì xảo quyệt, Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Được! Tại hạ sẽ cùng đi với phu nhân đến thị trấn trước mặt kia, chúng ta sẽ cùng ăn uống và đàm đạo. Tại hạ cũng đói lắm rồi.

Cung Ly Kiều để hiện trên sắc mặt nét hân hoan, nhanh lẹ bước đi. Hàn Tử Kỳ theo phía sau lưng, vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Cung Ly Kiều ra tới quan lộ nhìn hai phía không thấy bóng người. Cả hai an lòng.

Con Xích Long Câu, con ngựa hồng và hai con tuấn mã của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đang quây quần lại gặm cỏ.

Trở hai con tuấn mã của hai tên sứ giả, Cung Ly Kiều bảo Hàn Tử Kỳ:

- Hàn ca ca hãy đuổi hai con tuấn mã kia chạy vô rừng, để đứng đây bọn giáo đồ Luân Hồi giáo tới bắt gặp, bọn chúng sẽ phát giác hai cái tử thi trong rừng, chúng sẽ truy lùng ca ca và muội khắp mọi nơi, làm trở ngại câu chuyện của chúng ta.

Hàn Tử Kỳ thầm khen sự lịch lãm giang hồ của Cung Ly Kiều, ả quả thật là tế nhị, cẩn thận.

Chàng gật đầu:

- Phu nhân nói đúng, tại hạ sẽ đuổi hai con ngựa kia vào rừng giấu tung tích hai tên sứ giả vừa bị tại hạ giết.

Hàn Tử Kỳ bước tới gần hai con tuấn mã, nắm hai sợi dây cương dắt lại, hướng mặt vào rừng.

Chàng giật mạnh hai sợi dây cương. Hai con tuấn mã lồng lên phóng thẳng vào trong rừng, nháy mắt mất hút sau chòm lá cây rậm rạp.

Cung Ly Kiều giục:

- Hàn ca ca, chúng ta lên ngựa đi mau! Dọc đường nếu gặp bọn giáo đồ Luân Hồi giáo hãy tránh vào rừng, đừng lộ diện.

Cung Ly Kiều leo lên con hồng mã phóng đi nhanh, Hàn Tử Kỳ lên lưng con Xích Long Câu theo ở phía sau. Hai người chú mắt nhìn về phía trước, lại vận thính lực nghe ngóng phía sau.

Dọc đường không gặp chuyện gì trở ngại. Nắng chiều vừa tắt, Cung Ly Kiều và Hàn Tử Kỳ đã tới thị trấn. Đây là một thị trấn nhỏ, người qua lại thưa thớt.

Hàn Tử Kỳ và Cung Ly Kiều chọn một thực quán kín đáo phía trước có nhiều tàng cây lá che rợp.

Hai người bước vào thực quán, chọn chiếc bàn có thể nhìn ra đường và hai con tuấn mã.

Hàn Tử Kỳ vẫy tay sang tên tửu bảo đứng gần đó:

- Tửu bảo, người hãy dọn ra cho ta hai món thịt rừng và một vò rượu ngon nhanh lên!

Tên tửu bảo vâng dạ chạy vào trong một lúc sau bưng ra một cái mâm có hai món thịt rừng bốc khói và một vò rượu đặt trên bàn lén nhìn Hàn Tử Kỳ rồi lui ra.

Hàn Tử Kỳ và Cung Ly Kiều cùng ăn uống, ai nấy thấy đều đã đói khát từ bao giờ.

Một lúc sau Hàn Tử Kỳ đặt chén xuống bàn, nhìn Cung Ly Kiều thấp giọng:

- Phu nhân có chuyện gì quan trọng hãy nói cho tại hạ nghe, tại hạ còn có chuyện gấp cần phải lên đường thật sớm.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Tin Sét Đánh

Cung Ly Kiều ngừng lại, đảo mắt một vòng xem có gì khả nghi hay không, khe khẽ nói:

C

- Mọii vừa nghe một tin có liên hệ đến Hàn ca ca, nên hấp tấp đi tìm ca ca nói cho ca ca biết để ca ca lo liệu càng sớm càng tốt.

Hàn Tử Kỳ nóng nảy:

- Tin gì phu nhân cứ nói, ở trong thực quán này chỉ có vài người xem ra là người bản xứ, không có gì đáng khả nghi, phu nhân chớ quá dè dặt.

Giọng nói của Cung Ly Kiều càng nhỏ hơn:

- Mọii đi tìm Hàn ca ca để cho ca ca hay cái tin về Ngân Hà công chúa.

Hàn Tử Kỳ giật mình, trong lòng rúng động, sắc mặt biến đổi, hỏi thật mau:

- Ngân Hà công chúa thế nào? Phu nhân nói mau, tại hạ đang nóng lòng.

Cung Ly Kiều thì thầm:

- Hiện nay Ngân Hà công chúa đang ở trong Luân Hồi cung của ả Điêu Nguyệt Hồ, Hàn ca ca đã nghe mọii nói rõ rồi chưa.

Hàn Tử Kỳ suýt phải đứng phắt lên, cổ trấn áp cơn xúc động dữ dội:

- Phu nhân, tại sao Ngân Hà công chúa lại tới Luân Hồi cung. Nàng tới đó làm gì phu nhân có biết không?

Cung Ly Kiều bĩu môi:

- Hàn ca ca chưa hiểu ư? Ngân Hà công chúa rời bỏ hoàng cung đi tìm ca ca khắp nơi, vừa bị bọn giáo đồ Luân Hồi giáo bắt được, giải về Luân Hồi cung giao nạp cho Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ. Bây giờ ca ca thấy có phải là tin quan trọng hay không?

Hàn Tử Kỳ hốt hoảng nhưng chợt nhớ ra một điều liền lấy lại sự bình tâm.

Dù thế nào trong lòng chàng vẫn còn hoài nghi Cung Ly Kiều vì đêm Hồng y nữ tới tổng đàn Chiêu Hồn hội bắt buộc Hạ Cung Linh phải trao chức vị hội chủ cho ả, dĩ nhiên ả là người của Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, kẻ thù không đội trời chung của chàng.

Hàn Tử Kỳ lại nghĩ biết đâu chuyện trong cánh rừng vừa qua là chuyện riêng tư tình dục của Cung Ly Kiều và hai tên sứ giả Luân Hồi giáo. Chàng cần phải cẩn trọng không nên vội tin theo lời của ả.

Nghĩ vậy, Hàn Tử Kỳ ướm thử một câu:

- Phu nhân đùa tại hạ phải không. Có lẽ nào Ngân Hà công chúa lại bị bắt.

Cung Ly Kiều chỉnh sắc diện:

- Muội đùa Hàn ca ca làm chi. Muội đùa ca ca có ích gì cho muội đâu. Muội nói thực lòng, hiện Ngân Hà công chúa đã bị Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ giam vào trong Luân Hồi cung, chỉ e vài ngày nữa ả đưa nàng vào “Luyện hồn phòng” khi muội vừa hay cái tin này liền khẩn cấp đi tìm ca ca, nói cho ca ca biết để tìm phương cách nào đó cứu nàng.

Cung Ly Kiều thở nhẹ:

- Muội xem ra Ngân Hà công chúa rất ngây thơ, hiền lành, muội thấy bất nhẫn trong lòng, một phần biết công chúa là vị hôn thê của Hàn ca ca nên muội mới can dự vào chuyện này.

Trông cử chỉ và lời nói của Cung Ly Kiều rất chân thật, dù vậy Hàn Tử Kỳ vẫn còn nửa tin nửa ngờ.

Chàng hỏi:

- Lúc Ngân Hà công chúa bị ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ bắt giam vào Luân Hồi cung, phu nhân có gặp công chúa hay không?

Cung Ly Kiều gật đầu:

- Chẳng những muội gặp Ngân Hà công chúa, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ lại còn bảo muội bưng cơm nước vào chỗ giam cầm cho nàng ăn uống. Hàn ca ca hãy nên tới đó cứu nàng kéo chẳng còn kịp nữa.

Ả nghiêm chỉnh:

- Muội biết Hàn ca ca nghĩ rằng muội nhận lãnh mệnh lệnh của Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, phỉnh lừa ca ca tới Luân Hồi cung đưa ca ca vào cạm bẫy bắt ca ca. Ca ca đã lầm rồi, chính bản thân muội cũng đang gặp chuyện nguy hiểm, chỉ vì lão Cù Mộc Lưu Tôn bại lộ cơ mưu.

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Phu nhân, lão Cù Mộc Lưu Tôn bị bại lộ chuyện gì?

Cung Ly Kiều đáp nhỏ vì sợ có người nghe thấy:

- Chuyện lão tiết lộ những điều cơ mật của Luân Hồi giáo cho bọn người thập đại môn phái, lúc này hai tên sứ giả số năm và số chín đã nói với muội, lão đã bị ả Điêu Nguyệt Hồ đưa vào “Luyện hồn phòng” cách nay mấy ngày. Điêu Nguyệt Hồ cho muội là người thân thiết của lão có liên hệ đến vụ tiết lộ điều cơ mật nên sai hai tên sứ giả vừa bị ca ca giết đi tìm bắt muội, nếu lúc này không có ca ca tới kịp, muội bị bắt giải về Luân Hồi cung, chắc chắn phải chịu một cực hình thảm khốc cũng giống như lão Cù Mộc Lưu Tôn vậy.

Hàn Tử Kỳ sửng sốt:

- Phu nhân, lão Cù Mộc Lưu Tôn đã chết rồi sao?

Cung Ly Kiều gật mạnh đầu:

- Lão làm sao sống được khi bị Điêu Nguyệt Hồ đưa vào “Luyện hồn phòng” có lẽ hiện nay lão chỉ còn một bộ xương khô, muội đã thấy một vài lần rồi, thật là kinh tởm.

- Còn bọn người thập đại môn phái ra thế nào?

- Điêu Nguyệt Hồ đã gửi một lá chiến thư mời bọn họ tới Luân Hồi giáo, nay mai bọn họ đến nơi.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Như vậy thúc phụ của ta đã thuyết phục được bọn thập đại môn phái rồi, nên ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ mới hạ chiến thư.

Hàn Tử Kỳ đang nghĩ ngợi chợt nghe Cung Ly Kiều bằng một giọng thiết tha:

- Đối với Hàn ca ca, muội thương yêu ca ca bằng một tấm chân tình, đến cả mạng sống cũng chẳng cần tại sao muội lại muốn hãm hại ca ca chứ. Ca ca hãy tin theo lời muội, đừng nghi kỵ mà hỏng chuyện ca ca sẽ phải ân hận đến trọn đời.

Hàn Tử Kỳ hỏi:

- Phu nhân có bằng cứ gì chứng minh Ngân Hà công chúa bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ bắt giam vào trong Luân Hồi cung hay không?

Cung Ly Kiều đáp ứng ngay:

- Dĩ nhiên là muội có bằng cứ cho Hàn ca ca tin chuyện Ngân Hà công chúa đang bị nhốt trong Luân Hồi cung. Bằng không muội đâu dám gặp ca ca, để ca ca hoài nghi muội âm mưu cùng ả Điêu Nguyệt Hồ hãm hại ca ca.

Hàn Tử Kỳ phăng tới:

- Bằng cứ gì xin phu nhân nói cho tại hạ được rõ. Tại hạ mới an lòng.

Cung Ly Kiều nhìn Hàn Tử Kỳ:

- Hàn ca ca muốn thấy bằng cứ đó ư? Muội sẽ chứng minh một tín vật cho ca ca xem có đúng Ngân Hà công chúa đang bị nhốt trong Luân Hồi cung hay không.

Thò tay vào áo, Cung Ly Kiều lấy ra một vật tròn tròn chiếu ánh sáng rực rỡ, trao sang Hàn Tử Kỳ.

Ả nói:

- Hàn ca ca hãy nhìn kỹ món vật này đi. Có phải là mảnh ngọc ca ca đã trao tặng cho Ngân Hà công chúa tại hang động dãy núi Kỳ Sơn hay không?

Hàn Tử Kỳ cầm mảnh ngọc tròn nhìn qua bất giác kinh hãi kêu thảm:

- Nguy rồi! Đây là mảnh ngọc ta đã trao tặng cho Ngân muội làm kỷ vật ước thề tình nghĩa phu thê tại dãy núi Kỳ sơn chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Nàng đang bị ả Điêu Nguyệt Hồ nhốt trong Luân Hồi cung, Cung Ly Kiều đã gặp nàng nên mới có mảnh ngọc này. Như vậy chứng tỏ Cung Ly Kiều thành thật không hề phỉnh gạt ta như ta đã nghĩ vừa rồi. Ta cần phải hỏi ả thêm một vài điều rồi sẽ liệu toan.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Đúng rồi, đây là mảnh ngọc của tại hạ trao tặng cho Ngân Hà công chúa tại dãy núi Kỳ Sơn. Nàng trao cho phu nhân làm tín vật gặp tại hạ phải không?

- Phải, chính Ngân Hà công chúa đã trao mảnh ngọc này cho muội và dặn dò gặp Hàn ca ca hãy trao ra ca ca mới có thể tin được.

- Phu nhân, ngoài ra Ngân Hà công chúa còn dặn dò điều gì nữa hay không?

Cung Ly Kiều khẽ gật:

- Ngân Hà công chúa bảo Hàn ca ca hãy cất lấy mảnh ngọc này, tới Luân Hồi cung giải thoát cho nàng mau mau, bằng nếu ca ca không cứu nổi, công chúa sẽ bị ả Ngọc Điện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đưa vào Luyện hồn phòng chết đi, ca ca hãy cấp tốc tới hoàng cung báo tin với hoàng đế rằng nàng đã bị bọn Luân Hồi giáo sát hại để hoàng đế cất quân tới Triệt Hồ Sơn giết sạch bọn Luân Hồi giáo báo thù cho nàng và

ca ca hãy thu nhận hài cốt của nàng đem mai táng nơi nào do ca ca chọn, hương khói hằng năm cho linh hồn nàng được ấm áp và được gần gũi ca ca.

Nói dứt Cung Ly Kiều quá xúc động đôi mắt long lanh ngấn lệ.

Hàn Tử Kỳ kinh hoàng như có ai xé nát cả tâm can. Chàng hỏi thật mau:

- Phu nhân có biết đến bao giờ ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đưa Ngân Hà công chúa vào Luyện hồn phòng luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng” hay chưa?

Cung Ly Kiều đáp không do dự:

- Cứ theo tin của Hồng y nữ nói cho mọi người được biết, trong vòng ba ngày nữa Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ sẽ đưa Ngân Hà công chúa vào “Luyện hồn phòng” cùng một gã thiếu niên vừa bị bắt tại thị trấn Liễu Châu. Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ luyện gã trước rồi tới Ngân Hà công chúa.

Ả gấp lên:

- Hàn ca ca hãy tới đó cứu nàng, chậm trễ sẽ hỏng mất...

Cung Ly Kiều dặn dò:

- Hàn ca ca có tới Luân Hồi cung, hãy hết sức cẩn phòng các chất kịch độc ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ rải khắp mọi nơi, nhất là ma khí “Hoán thần ma pháp” thuộc loại vô hình, không biết nơi nào để tránh. Xin ca ca nhớ lấy.

Hàn Tử Kỳ khẩn trương lên cực độ, trong lòng chàng dường như có một trận hỏa hoạn.

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Chuyện này ta cần phải đến Hồng lâu khách, gặp Đào hoa phu nhân, nói rõ cho phu nhân biết Ngân muội đang bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ giam giữ tại Luân Hồi cung xem phu nhân có cách nào cứu muội ra không. Lúc trước phu nhân nói với ta trước kia Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ là một cung nữ thân cận lúc phu nhân còn là hoàng hậu chánh cung. Phu nhân lại nói phu nhân chỉ cần viết một lá thư là ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ phải răm rắp vâng lời không dám cãi lại, còn phải đích thân tới Hồng lâu khách tạ lỗi. Bây giờ ta phải tức tốc tới đó cho phu nhân hay tin của Ngân muội, kẻ sau này nếu xảy ra điều gì bất hạnh phu nhân sẽ trách ta là một kẻ vô tình.

Chàng gấp rút:

- Bây giờ ta phải chia tay Cung Ly Kiều tới Hồng lâu khách thật gấp, không thể diên trì thêm một phút giây nào được nữa.

Thầm tính đầu đó xong, Hàn Tử Kỳ cất mảnh ngọc vào lòng nhìn Cung Ly Kiều:

- Chuyện quá cấp bách, tại hạ phải tới tổng đàn Luân Hồi giáo lo chuyện cứu nguy cho Ngân Hà công chúa trước thời gian ba ngày. Còn phu nhân giờ phải đi đâu, phu nhân có trở lại Luân Hồi cung hay tìm phương lánh nạn.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Cực Kỳ Căng Thẳng

Cung Ly Kiều cất giọng buồn buồn:

C

- Muội không thể nào dám trở lại Luân Hồi cung được. Muội trở về Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ sẽ giết muội ngay, bởi ả cho muội là kẻ đồng lõa cùng lão Cù Mộc Lưu Tôn, tiết lộ những điều cơ mật của Luân Hồi cung với thập đại môn phái, giờ có lẽ muội sẽ đi tìm một nơi nào thật kín đáo ẩn thân, lánh mặt bọn giáo đồ Luân Hồi giáo đang đi lùng soát muội khắp mọi nơi, muội không thể để cho bọn chúng bắt sẽ chịu lấy cực hình thảm khốc của ả Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ được.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Phu nhân nghĩ đúng. Phu nhân không nên xuất hiện trên các nẻo đường giữa lúc tình hình quá căng thẳng này sẽ chuốc lấy tai họa như vừa rồi tại cánh rừng, chắc chắn bọn giáo đồ Luân Hồi giáo đang truy lùng phu nhân ở khắp mọi nơi. Phu nhân hãy nên hết sức cẩn trọng từ phút giây này.

Chàng nhìn Cung Ly Kiều:

- Bây giờ chúng ta hãy tạm thời chia tay, sau này có dịp sẽ gặp lại...

Hàn Tử Kỳ gọi tên từ bảo tính tiền thịt rượu, đứng lên vội vã bước ra ngoài, Cung Ly Kiều đi theo sau, rời khỏi thực quán.

Hai người tới con Xích Long Câu và con Hồng mã đang đứng chờ.

- Thịnh ân của phu nhân đối với tại hạ xin ghi khắc trong lòng không bao giờ quên, nếu còn dịp sau này gặp lại phu nhân, tại hạ sẽ hầu hạ. Giờ xin cáo biệt phu nhân.

Cung Ly Kiều bùi ngùi:

- Hàn ca ca hãy nên bảo trọng lấy thân, coi chừng ma khí “Hoán thần ma pháp” của ả Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đã từng giết không biết bao nhiêu cao thủ trên giang hồ, trong lòng muội rất lo âu cho ca ca.

Hàn Tử Kỳ cảm động gật đầu, lên lưng con Xích Long Câu nhắm hướng thị trấn Liễu Châu phi nhanh như gió lốc...

Trời tối hẳn, người ngựa Hàn Tử Kỳ đã tới thị trấn Liễu Châu. Trong thị trấn có vẻ khác thường, khắp phố thị chỉ loáng thoáng một vài ánh đèn le lói, trên đường không hề thấy bóng người đi khác hẳn với cảnh ồn ào đông đúc trước đây có lần Hàn Tử Kỳ đã tới.

Trong lòng Hàn Tử Kỳ phát sinh nghi hoặc, thị trấn Liễu Châu vừa xảy ra một biến cố lớn lao, nhưng chưa đoán được biến cố gì.

Trên đường trống vắng, Hàn Tử Kỳ thúc ngựa phi nhanh về hướng Hồng lâu khách.

Chẳng bao lâu người ngựa của Hàn Tử Kỳ đã đến nơi. Chàng dừng ngựa lại gần cánh cổng.

Cánh cổng Hồng lâu khách khép kín, đó đây vắng bật không một bóng người, chỉ có một ngọn đèn to treo trên cao ngay cánh cổng, các thứ đèn màu vạn sắc trước kia nay đã biến mất.

Trong lòng càng thêm nghi hoặc, Hàn Tử Kỳ ngẩng mặt nhìn lên tấm biển lớn trên cánh cổng.

Chín chữ màu máu đập vào mắt chàng:

“Phân đàn Luân Hồi giáo thị trấn Liễu Châu”.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu lên:

- Bọn Luân Hồi giáo đã chiếm Hồng lâu khách thiết lập phân đàn Luân Hồi giáo tại đây.

Chàng nhủ thầm:

- Nguy rồi, không hiểu Đào hoa phu nhân và Yến muội có chuyện gì bất hạnh xảy ra hay không. Hai người hiện đang ở nơi nào?

Tâm trường của Hàn Khuất Thân khẩn trương đến cực độ, trái tim đập bồi hồi.

Chàng nhảy xuống lưng con Xích Long Câu bước tới đứng trước cánh cửa sắt nhìn qua quan sát.

Không nghe có tiếng động ở phía trong, Hàn Tử Kỳ lăm bắm:

- Lạ thật, bọn Luân Hồi giáo lập phân đàn tại đây sao không nghe động tịnh gì cả. Ta hãy gọi thử xem sao.

Chàng hét:

- Mở cửa mau! Mở cửa ra mau!

Tiếng hét của Hàn Tử Kỳ vừa dứt, một tên giáo đồ Luân Hồi giáo nhìn qua một lỗ nhỏ cánh cổng quát:

- Người là ai? Hãy xưng tên họ? Đây là phân đàn Luân Hồi giáo người biết chưa?

Hàn Tử Kỳ trợn mắt:

- Ta là ai lát nữa đây rồi người sẽ rõ, hãy mở cửa mau, bằng không ta đánh sập cánh cửa này.

Tên giáo đồ Luân Hồi giáo quát trả:

- Tiểu tử điên cuồng, người muốn chết hay sao lại dám tới đây phá phách bản giáo.

Người...

Tên giáo đồ Luân Hồi giáo chưa kịp dứt câu, một tiếng rầm nổi lên vang dội...

Cánh cổng bay vút vào phía trong đánh “sầm” một tiếng, rớt trên mặt đất.

Hàn Tử Kỳ vừa vỗ một chưởng đánh bay cánh cổng, dẫn bước vào phía trong.

Một tên giáo đồ Luân Hồi giáo đứng sẵn nơi đó nhảy ra cản đường Hàn Tử Kỳ.

Gã quát:

- Nhị đệ hãy giết tên tiểu quỷ này mau!

Tên giáo đồ Luân Hồi giáo kia ứng thanh. Hai tên giáo đồ cùng lướt vung thanh giới đao nhảy tới chém sả vào đầu Hàn Tử Kỳ, định giết chàng ngay lập tức.

Kèng... kèng...

Hai thanh giới đao rời khỏi tay hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo bay vút ra ngoài xa, trong lúc Hàn Tử Kỳ hãy còn đứng yên không thấy động tịnh.

Sự thật Tử hư thần kiếm vừa xuất chiêu “Liên phi chi” đánh bật hai thanh giới đao của bọn chúng.

Hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo quá đỗi kinh hoàng, tháo lui liền liền, mồm há hốc ra, trở bốn mắt nhìn Hàn Tử Kỳ như nhìn một con quái vật.

Hàn Tử Kỳ “hừ” lạnh một tiếng, dẫn bước vào cánh cửa sắt định tiến tới cánh cửa lớn...

Bỗng có tiếng quát tợ chuông rền:

- Đứng lại!

Nghe tiếng quát Hàn Tử Kỳ liền ngừng lại, đưa mắt nhìn qua. Từ phía trong cánh cửa lớn, một tên đại

hán trung niên phi thân ra ngoài, đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ.

Nhìn kỹ đó là một tên đại hán vận phục màu đen, huy hiệu trên cấp sứ giả Luân Hồi giáo, mắt mũi cực kỳ gian ác, cặp mắt ti hí giống như mắt chuột.

Liền đó một loạt người vận phục màu đen từ phía trong phi thân ra đứng dàn phía sau lưng tên đại hán trung niên.

Bọn người này gồm có mười hai tên tráng niên vận phục theo lối giáo đồ Luân Hồi giáo, tay cầm giới đao lăm lăm.

Hàn Tử Kỳ than thầm:

- Đào Hoa phu nhân và Yến muội đã gặp tai nạn rồi chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Chợt dòng máu hận thù trong huyết quản Hàn Tử Kỳ sôi lên sùng sục, gương mặt ngọc hiện đầy sát khí, nhìn chăm chăm vào mặt tên đại hán trung niên.

Tên đại hán trung niên nhìn Hàn Tử Kỳ bằng cặp mắt rực ánh hung quang.

Hắn đồng dục:

- Tiểu tử! Người tên gì, thuộc hàng đệ tử môn phái nào, tại sao dám to gan lớn mật tới đây đánh sập cánh cửa phân đàn Luân Hồi giáo của bản tọa. Người có điên không?

Hàn Tử Kỳ lạnh như băng:

- Người chưa cần phải vội biết ta là ai, người hãy nghe ta hỏi đây.

Chàng dẫn mạnh từng tiếng một:

- Có phải người vâng theo lệnh của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ kéo bọn giáo đồ quỷ quái tới đây chiếm cứ Hồng lâu khách làm căn cứ Luân Hồi giáo hay không?

Tên đại hán trung niên gật đầu:

- Không sai. Chính bản phân đà chủ đã theo mệnh lệnh của Cung chủ tới Hồng lâu khách này thu nạp thiết lập phân đàn Luân Hồi giáo tại thị trấn Liễu Châu. Người hỏi có chuyện gì?

Trong lòng Hàn Tử Kỳ rúng động mạnh, điều chàng dự đoán quả không sai.

Chàng càng thêm lo sợ cho số phận của Đào hoa phu nhân và Tiểu Yến. Theo chàng nghĩ vừa rồi chắc chắn nơi Hồng lâu khách này đã diễn ra một trận ác chiến giữa Đào hoa phu nhân đã bại trận nên bọn

chúng mới chiếm được Hồng lâu khách thiết lập phân đàn Luân Hồi giáo. Hiện giờ phu nhân và Tiểu Yến đang ở nơi nào?

Hàn Tử Kỳ hỏi tiếp:

- Bọn người chiếm cứ Hồng lâu khách, còn Đào Hoa phu nhân và ca nhi Tiểu Yến hiện ở đâu?

Tên đàn chủ cất giọng kiêu hãnh:

- Đào Hoa phu nhân ương ngạnh không chịu giao nộp Hồng lâu khách, bản tọa đánh với ả một trận, ả bị bắt cùng ả ca nhi Tiểu Yến. Ta đã giải hai ả về Luân Hồi cung giao nộp cho Cung chủ từ hôm qua.

Hắn hỏi Hàn Tử Kỳ:

- Người là kẻ thân thuộc của ả Đào Hoa phu nhân phải không?

Hàn Tử Kỳ kinh hãi nhủ thầm:

- Quả đúng như điều ta dự đoán. Trước đây lúc còn ở nơi này ta đã nói với Đào Hoa phu nhân ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ là một nữ nhân vô cùng gian xảo, độc ác coi chừng sẽ sai bọn giáo đồ trở lại đánh phá Hồng lâu khách, phu nhân không chịu nghe cứ bảo ả là một cung nữ thân tín, cứ cả tin vào tình nghĩa năm xưa nên mới xảy ra biến cố này.

Hàn Tử Kỳ nghiến răng:

- Bây giờ ta phải giết tất cả từ tên đàn chủ cho tới những tên giáo đồ nơi đây đừng cho sót một tên nào, bọn chúng sẽ chạy về Luân Hồi cung báo tin cùng ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, rất có hại cho Đào Hoa phu nhân và Yến muội đang bị giam cầm trong ngục thất kể luôn cả Ngân muội.

Gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ hiện lên một luồng sát khí, ánh mắt chớp tình quang.

Chàng nhìn tên đàn chủ trung niên, lạnh băng:

- Ta hỏi ngươi, bây giờ ngươi muốn chết cách nào? Ngươi tự sát hay chờ ta giết?

Câu hỏi đột ngột lẫn ngạo mạn của Hàn Tử Kỳ khiến cho tên đàn chủ kinh ngạc trở mắt nhìn chàng. Hắn nghĩ chàng đã lên cơn điên mới dám hỏi hắn câu đó.

Phút chốc tên trung niên đàn chủ cất tiếng cười khà:

- Ha... ha... tiểu quý người đã điên rồi. Người là ai dám vô lễ với bản tọa. Ta không muốn giết người, nhưng hiện giờ ta không thể dung thứ cho người được.

Trung niên đàn chủ phất tay sang hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo quát:

- Hai người hãy giết tên tiểu quý ngu ngốc cho bản tọa.

Hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo hô to:

- Tuân lệnh đàn chủ!

Hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo tiến song song tới trước mặt Hàn Tử Kỳ.

Một tên quát:

- Tiểu quý, người phải chết.

Lập tức hai thanh gươm dao trong tay hai tên giáo đồ chém sả vào người Hàn Tử Kỳ...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Huyết Tủy Luân Hồi Giáo

Khi hai thanh giới đao còn cách Hàn Tử Kỳ chừng hai thước, bỗng có hai làn sáng màu tím nhắm bọn chúng chớp nhanh hơn sét giật.

K

Hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo rú thẳm, buông giới đao ngã nằm trên mặt đất, trên ngực máu phun thành vòi, giấy giụa vài cái rồi im bật.

Hàn Tử Kỳ vẫn đứng yên một chỗ chẳng chút xô dịch, không ai trông thấy kịp chàng đã xuất thủ từ lúc nào giết chết hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo.

Tên trung niên đàn chủ vô cùng khiếp đảm, trở mắt ti hí nhìn Hàn Tử Kỳ nhất thời chưa có phản ứng.

Cho tới bây giờ hăn mới hay đã gặp một tiểu sát tinh cực kỳ lợi hại.

Mười hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo đứng phía sau tên trung niên đàn chủ hết thấy đều bạt vía, xiêu hồn, cùng đứng chết trân tại chỗ.

Lát lâu, tên trung niên đàn chủ nghiêng răng:

- Tiểu quý! Thủ pháp giết người của người quả nhiên vô cùng hiểm độc tàn ác.

Hăn hỏi:

- Người là ai? Hãy báo danh cho bản tọa biết.

Hàn Tử Kỳ quắc mắt bắn ra luồng sát khí ngay vào mặt tên trung niên đàn chủ:

- Người và mười hai tên quý quái kia sắp chết cả rồi. Hôm nay ta sẽ giết sạch chẳng chừa một tên nào. Ta sẽ nói cho các người biết ta là ai, kéo khi hồn các người xuống địa ngục hãy còn thắc mắc.

Chàng đồng dục:

- Hàn Tử Kỳ chính thật là ta. Các người đã nghe rõ rồi chưa. Hãy mau mau đọc kinh sám hối kéo không còn kịp nữa.

Tên trung niên đàn chủ thảo lui bốn năm bước, nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt kinh hoàng.

Hắn có cái cảm giác Hàn Tử Kỳ là một vị tiểu sát tinh vừa xuất hiện trước mặt.

Hiện giờ có bỏ chạy trốn cũng không khỏi chết một cách thảm khốc.

Như rất nhiều giáo đồ, sứ giả Luân Hồi giáo bọ chàng giết từ trước đến nay. Hắn chỉ còn có một con đường cuối cùng là liều tử chiến với chàng.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Hãy rút vũ khí ra mau. Chậm trễ sẽ chẳng còn kịp nữa. Đêm nay ta đã nhất định phải giết sạch các người không chừa lấy một tên nào về cái tội chiếm đoạt Hồng lâu khách và bắt Đào Hoa phu nhân cùng ca nhi Tiểu Yến, cũng như trừ đi một mối họa cho giang hồ. Các người đừng hòng chạy khỏi, vô ích.

Không còn cách nào hơn nữa, tên trung niên đàn chủ phất tay sang mười hai tên giáo đồ quát lớn:

- Các người hãy tử chiến.

Hắn rút thanh giới đao bên lưng ra chớp ánh sáng, nung chí bọn thuộc hạ, bởi hắn biết bọn chúng đang cơn khiếp đảm, có thể bỏ chạy bất ngờ.

Dù đã khiếp trong lòng, nhưng mệnh lệnh đàn chủ không dám cãi, mười hai tên giáo đồ rập nhau:

- Tuân lệnh!

Liền đó mười hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo phóng tới vung mười hai thanh giới đao tua tủa tấn công vào nhiều tử huyết trên thân mình Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ hừ lạnh một tiếng, thanh Tử hư thần kiếm rút khỏi vỏ, vẽ qua một vòng tròn trước mặt.

Trăm ngàn làn sáng màu tím bắn xẹt vào mười hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo.

Một loạt tiếng rú thê thảm. Một loạt tiếng loảng xoảng vũ khí rơi xuống đất. Mười hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo cùng lượt ngã lăn xuống đất. Tất cả đều bị Tử hư thần kiếm đâm suốt ngực, chết liền tại trận.

Trên đấu trường lúc bấy giờ chỉ còn lại hai người, Hàn Tử Kỳ và tên trung niên đàn chủ.

Tên trung niên đàn chủ nhìn tử thi mười hai tên giáo đồ, mặt mày hăm xám ngắt, tay chân run run, khiếp đảm đến tột cùng.

Hắn không hiểu Hàn Tử Kỳ vừa xuất chiêu kiếm pháp gì, chỉ có một chiêu đã giết sạch mười hai tên thuộc hạ.

Hắn có ngờ đâu trong lúc máu thù sôi sục trong tim, Hàn Tử Kỳ đã xuất chiêu “Cửu trùng tam thức” trong pho bí kíp “Địa tiên kỳ thư” ít khi chàng dùng tới.

Đêm nay chàng đã quyết tẩy bọn giáo đồ Luân Hồi giáo tại Hồng lâu khách này nên không còn nương tay như từ trước nữa.

Hàn Tử Kỳ nhìn tên trung niên đàn chủ nghiêng răng:

- Ta đã nói trước với ngươi rồi. Mười bốn tên quý quái kia đã dền tội, giờ đến lượt ngươi. Hãy chuẩn bị nếm mùi đau khổ như bọn ngươi đã từng hành động đối với bọn giang hồ.

Tự hiểu không thể nào chạy thoát khỏi Hàn Tử Kỳ, tên trung niên đàn chủ quát:

- Ta liều chết với ngươi...

Hắn phóng tới xuất luôn tám chiêu liên hoàn nhắm vào các yếu huyệt trên người Hàn Tử Kỳ, dĩ nhiên chiêu pháp của hắn vô cùng hiểm độc bởi đã liều mạng.

Giới đao chưa kịp tới bỗng tên trung niên đàn chủ kêu lên “hự” một tiếng, đứng trơ ra như một pho tượng. Thanh giới đao rơi xuống đất đánh xoảng một tiếng thanh thao.

Tên trung niên đàn chủ vừa bị Hàn Tử Kỳ sử dụng chỉ lực điểm ba nơi yếu đạo.

Hàn Tử Kỳ giắt thanh Tử hư thần kiếm trở vào vỏ, bước tới đứng trước mặt tên trung niên đàn chủ Luân Hồi giáo.

Chàng nhìn hắn giọng lạnh như một vị phán quan:

- Từ trước đến nay bọn Luân Hồi giáo các ngươi dùng cực hình “Phân thân tán cốt”, sát hại không biết bao nhiêu cao thủ trên giang hồ, bây giờ ta cũng dùng thứ cực hình đó trả lại trên mình ngươi xem có thú vị hay không?

Chàng hét:

- Hãy chuẩn bị chịu lấy cực hình. Trước nhất ta móc hai mắt ngươi kể đó ta rút gân ngươi, lột da ngươi ra cho ngươi chết dần dần để ngươi được thưởng thức cái cực hình do bọn ngươi tạo ra.

Hàn Tử Kỳ vươn năm ngón tay nhọn như cái móc sắt, cẩu vào hai mắt tên trung niên đàn chủ.

Bụp... bụp...

Tên trung niên đàn chủ rú lên thảm thiết, cặp tròng lòi ra ngoài, máu tuôn lai láng.

Hắn gầm lên như thú dữ:

- Tiểu quỷ quá ác độc. Ta thề chết cũng theo bắt hồn người rửa mỗi hận này.

Hàn Tử Kỳ cười khanh khách:

- Bắt hồn ta ư? Ta đã móc hai con mắt của người còn trông thấy gì nữa mà bắt hồn ai...

Chàng hét:

- Hình phạt thứ nhất đã xong, bây giờ người hãy nếm mùi vị “Phân thân tán cốt” xem có thích thú hay không...

Năm ngọn trảo của Hàn Tử Kỳ bầu cào năm huyết đạo trên mình tên trung niên đàn chủ.

Tên trung niên đàn chủ gầm lên, thân hình căng cứng, thở hồng hộc như lợn bị chọc tiết, lát sau ngã lăn đùng ra đất, hồn du địa phủ...

Đưa mắt nhìn qua mười mấy xác chết, bất giác Hàn Tử Kỳ cảm khái:

- Thực lòng ta không muốn giết các người, nhưng nếu để các người còn sống trên giang hồ, bạch đạo còn mang tai vạ vì các người và các thiếu nữ ngây thơ cũng bị các người hãm hại, các người chết cũng đừng oán trách.

Đảo mắt nhìn quanh không còn thấy một tên giáo đồ Luân Hồi giáo nào, Hàn Tử Kỳ bước vào trong cánh cửa lớn quen thuộc, thẳng lên lầu...

Trước hết chàng tới căn phòng của Tiểu Yến. Cánh cửa mở rộng, chàng bước vào trong quan sát. Y phục của Tiểu yến hãy còn nguyên vẹn, không thấy một vết máu nào khả nghi là nàng đã đánh nhau với bọn giáo đồ Luân Hồi giáo.

Tìm kiếm một lúc lâu không thấy dấu vết gì của Tiểu Yến lưu lại, Hàn Tử Kỳ rời khỏi phòng bước sang bên phòng Đào hoa phu nhân.

Cánh cửa cũng mở rộng như bên phòng Tiểu Yến, Hàn Tử Kỳ vào trong xem xét nhận ra có vài vết máu vừa khô, dĩ nhiên Đào hoa phu nhân đã đấu nhau với bọn trung niên đàn chủ tại căn phòng này.

Hàn Tử Kỳ lục soát khắp nơi trong căn phòng cũng không có vết tích gì nữa của Đào hoa phu nhân lưu lại báo tin. Chàng lại sang các căn phòng khác. Hai mươi bốn ả thiếu nữ áo xanh luôn cả Tiêu quản gia và tám tên gia nhân biệt dạng không hiểu bọn người này bị giết hay bị bọn giáo đồ Luân Hồi giáo bắt giải về Luân Hồi cung.

Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài:

- Nguy lắm, ta phải tới Luân Hồi cung ngay từ bây giờ, trước nhất gặp lại thúc phụ Hạng Bá Phù ngoài chân núi Triệt Hồ Sơn, xem tình hình bọn người thập đại môn phái các bang, các hội như thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến...

Hàn Tử Kỳ trở xuống lầu, đóng chặt tất cả các cánh cửa Hồng lâu khách rồi bước ra ngoài. Con Xích Long Câu đang chờ, chàng leo lên lưng ngựa phi nhanh như bay biến vào giữa màn đêm...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Liên Minh Quân Hùng Diệt Quân Ma

Hôm nay là ngày tiết trung thu. Ngày hẹn trong chiếu thư Điều Nguyệt Hồ gửi cho liên minh “Quần hùng diệt quân ma”.

H

Năng chiêu còn thoi thóp, quần hùng trong liên minh “Quần hùng diệt quân ma” do Bạch Vân tôn giả, chưởng môn nhân phái Điểm Thương thống lãnh đã có mặt tại chân núi Triệt Hồ Sơn.

Trong liên minh gồm có các đại cao thủ quan trọng:

Giác Ngộ thần tăng, chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm.

Ngộ Tịnh đạo trưởng, chưởng môn nhân phái Võ Đang.

Thạch Cơ thần ni, chưởng môn nhân phái Nga My.

Mộc Đạt đạo nhân, chưởng môn nhân phái Côn Luân.

Bát Nhã thiên sư, chưởng môn nhân phái Thanh Thành.

Thần Địch tiên nương, chưởng môn nhân phái Bạch Hạc.

Thiết Phiến tiên cô, chấp chưởng phái Chung Nam.

Nhị Trùng đại sư, chấp chưởng phái Tung Sơn.

Bạch Vân tôn giả, chưởng môn nhân phái Điểm Thương.

Huyết Cầm phu nhân, đảo chúa Bạch Thạch đảo.

Tám Bang, Hội gồm có:

Thuần Vu Can, Hội chủ Long Hồ hội.

Trịnh Nhữ Hoảng, Bang chủ Thiên Long bang.

Tống Thọ Ân, Bảo chủ Thần Dao bảo.

Gia Cát Cẩn, Hội chủ Hồng Hoa hội.

Hứa Thế Hanh, giáo chủ Phục Ma giáo.

Tào Mạo, Bang chủ Kim Sư bang.

Hạ Cung Linh, Nữ hội chủ Chiêu Hồn hội.

Hạng Bá Phù, trang chủ Hạng gia trang.

Cùng ba mươi sáu vị đại cao tăng Thiếu Lâm và mười tám vị Kim La Hán, đội ngũ chinh tề lần lượt kéo tới chân núi Triệt Hồ Sơn.

Mười vị chưởng môn nhân và tám vị bang hội chủ cùng ngồi xuống đám cỏ cạnh bên chân núi Triệt Hồ Sơn bàn định kế hoạch trước khi xâm nhập vào Luân Hồi giáo.

Mãi tới giờ này vẫn chưa trông thấy bóng dáng người ngựa của Hàn Tử Kỳ nơi đâu cả.

Hạng Bá Phù lo lắng, bởi từ hai ngày qua lão nhân nóng lòng chờ đợi chàng theo như lời hẹn lúc chàng rời khỏi Hạng gia trang ra quan ngoại.

Hạng Bá Phù lên tiếng trước:

- Cứ theo lão phu dò xét trong mấy ngày qua, thực lực của Luân Hồi giáo gồm có bốn trăm năm mươi giáo đồ, mười bốn cao thủ hữu hạng, hai nữ thủ tòa Hồng y nữ, và Thanh y nữ, và mười hai ả thiếu nữ. Hai ả thủ tòa Hồng y nữ và Thanh y nữ võ công cao cường, lại sử dụng cây Ma cầm cực kỳ lợi hại lại còn có lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma Côn Luân cao thâm vô lượng.

Dừng lại rồi lão nhân tiếp:

- Về kịch độc có “Tàn chi tán cốt”, “Hủy diệt độc trùng” và nhiều loại kịch độc khác.

Về mê hồn có “Mê hương ngự hồn”, ma khí có “Hoán thần ma pháp”, loại này cực kỳ lợi hại, từ trước đến nay không có thuốc giải trừ. Về phần Ma cầm do hai người đó sử dụng, Đạo Hạnh ni cô và Hồng y nữa, với các chiêu “Ly hồn khúc”, “Tán thần khúc”, “Tỳ bà khúc” và “Thiên thu qui lộ”, sử dụng theo lối thần công. Lão phu xin minh chủ dự liệu, sắp đặt trước phương cách đối phó thật chu đáo mới mong thắng nổi ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.

Minh chủ liên minh Bạch Vân tôn giả hướng sang phía Hạng Bá Phù, hăng giọng:

- Những lời của Hạng trang chủ vừa nói rất minh bạch, cách đây vài ba ngày bản đạo được tin này do lão Cù Mộc Lưu Tôn tiết lộ tất cả sự bí mật của Luân Hồi điện và Luân Hồi cung. Chính bản đạo và chư vị chưởng môn nhân đạo hữu đã bàn bạc về chuyện này.

Căn cứ theo lá chiến thư của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, trận giao đấu này không có chúng môn đồ, giáo đồ của song phương tham dự, cứ như ả nói tránh một trận sát kiếp khủng khiếp xảy ra giữa hai bên. ả đưa ra hai điều kiện:

Một là đấu thần công, hai là đấu võ công sử dụng chưởng, chỉ, đao, kiếm và các loại ám khí phân tài cao thấp giữa liên minh “Quần hùng diệt quần ma” và Luân Hồi giáo. Bên nào thắng sẽ là minh chủ võ lâm, bên nào bại sẽ phải thần phục, quy tụ giang hồ thành một mối dưới quyền vị minh chủ đó.

Lão đạo nhân thở dài:

- Bọn bản đạo vô cùng lo ngại, vì nếu chúng ta bại trận chắc chắn võ lâm luôn cả hai đạo Hắc, Bạch đến hồi tận diệt. Vì vậy bọn bản đạo có một quyết tâm, đánh một trận tử sinh cuối cùng với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ và lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma, quyết định sự tồn vong của võ lâm.

Lão đạo nhân giải bày:

- Trong trận này có hai trận quyết định còn mất, đó là trận đấu thần công, kịch độc và ma âm và trận đấu võ công, chưởng chỉ đao kiếm. Phần võ công đã có Giác Ngộ đạo hữu, Ngộ Tịnh đạo hữu, Bát Nhã đạo hữu và bản đạo đối phó với các đại cao thủ Luân Hồi giáo, luôn cả lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma, phần ma âm đã có cây Thần địch của Thần Địch đạo hữu, và cây Huyết Cầm của Huyết Cầm phu nhân, phần kịch độc có Nhị Trung đạo hữu lãnh trách nhiệm giải trừ các loại kịch độc trong ngoài tổng đàn Luân Hồi giáo. Tất cả mọi dự định kể như đã chu toàn, sự thành bại là do võ công của chư vị và mệnh trời. Có điều trong tình thế hiện nay, chúng ta không thể nào lùi bước được, bởi lùi bước sẽ thảm bại hoàn toàn. Chính ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đã thách thức trong lá chiến thư để ả đoán hiệu thực lực của chúng ta hiện thời.

Bát Nhã thiên sư tán đồng:

- Minh chủ nói không sai. Đây chính là trận quyết định còn hay mất của Bạch đạo cùng như Hắc phái trong giang hồ hiện nay, chúng ta chỉ có một con đường tiến chứ không thể nào lùi bước trước ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ được. Sự tồn vong của giang hồ là do nơi chúng ta định đoạt bằng võ công và sự quyết tâm.

Ngẩng nhìn vài giọt nắng vàng còn vương vít trên đỉnh núi Triệt Hồ Sơn, Bạch Vân tôn giả cao giọng:

- Đã tới giờ hẹn trong chiến thư, chúng ta hãy vào đó, xem qua tình hình Luân Hồi giáo trước khi giao đấu.

Mười vị nam nữ chưởng môn nhân và tám vị bang, hội chủ đều đứng lên.

Mộc Đạt đạo nhân khẳng khái:

- Bàn đạo đi trước mở đường, chư vị nam nữ đạo hữu và chư vị anh hùng hãy theo sau.

Mộc Đạt đạo nhân mạnh dạn dẫn bước đi trước. Chín vị nam nữ đạo hữu kế tiếp, rồi đến quần hùng, sau cùng là ba mươi sáu vị đại cao tăng và mười tám Kim La Hán của phái Thiếu Lâm, đội ngũ chỉnh tề kéo nhau vào con đường ngoằn ngoèo dẫn vào tổng đàn Luân Hồi giáo.

Đường vào Luân Hồi giáo hai bên vách đá dựng thẳng cao ngàn trượng, đến cả loài khỉ vượn khó leo, không có loại khinh công nào vượt qua nổi, dưới chân rất nhiều vực sâu thăm thẳm, không trông thấy đáy, địa thế cực kỳ nguy hiểm, khiến cho quần hùng đều phải thán khen Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ quả là một nữ nhân có tài thao lược biết lợi dụng địa thế, chọn làm tổng đàn, hùng cứ một cõi giang san riêng biệt. Giá nếu ả không phải là yêu nữ thì ả đáng là một nữ trung hào kiệt chẳng có ai bì nổi.

Quần hùng liên minh diệt quần ma thấy đều dè dặt, chậm bước không dám đi mau, lỡ trượt chân rơi xuống vực sẽ tan thân mất cốt.

Vào sâu con đường khúc khuỷu ngoằn ngoèo hơn mười dặm không thấy một trạm canh nào, cũng không có bóng dáng bọn giáo đồ Luân Hồi, chứng tỏ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đã giữ đúng các điều trong lá chiến thư.

Dù vậy, mọi người vẫn cẩn phòng nghiêm ngặt, đề phòng ám khí từ hai bên vách núi ám kích quả thật là khó lòng đối phó bởi con đường quá hẹp.

Lại thêm hơn năm dặm không có chuyện gì xảy ra, vừa rẽ sang khúc quanh trước mặt quần hùng một tòa lâu đài đồ sộ sơn phết toàn màu vàng rực rỡ xuất hiện. Phía phải một cánh vườn hoa muôn sắc, phía trái một cụm tùng bách xanh um như bức họa.

Bạch Vân tôn giả lớn tiếng:

- Tất cả hãy dừng lại!

Quần hùng được lệnh vị minh chủ, mọi người đều ngưng bước, hướng mắt nhìn tòa lâu đài, dĩ nhiên đó là tổng đàn Luân Hồi giáo tiếng tăm lừng lẫy từ bấy nhiêu lâu nay, nhưng ít có ai dám đặt chân đến chốn cấm địa này.

Hạng Bá Phù vỗ tay vào vách vườn hoa và cánh rừng nhỏ tùng bách:

- Minh chủ, cánh vườn hoa đó và cánh rừng nhỏ tùng bách kia đều có rải chất kịch độc, chúng ta hãy thận trọng không nên bước vào hai nơi đó.

Bạch Vân tôn giả gật đầu:

- Bàn đạo đã biết chuyện này rồi, chính lão Cù Mộc Lưu Tôn đã cho biết mọi chi tiết về cánh vườn hoa

và cụm tùng bách kia, trong đó có cả ma khí “Hoán thần ma pháp”.

Lão đạo nhân nhìn lướt qua quần hùng:

- Chư vị nam nữ đạo hữu, chư vị anh hùng hãy nên thận trọng không nên bước vào hai nơi đó.

Đảo mắt quan sát trong ngoài tòa lâu đài vàng rực thêm một lần nữa, Bạch Vân tôn giả ra lệnh:

- Chư vị hãy theo bần đạo tới gần đó xem ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đối phó cách nào với chúng ta.

Mộc Đạt đạo nhân dẫn đường, mọi người lần lượt theo sau tới gần tòa lâu đài. Khi cách vườn hoa một khoảng năm mươi trượng, tất cả cùng dừng lại.

Quần hùng cùng nhau đưa mắt quan sát tòa lâu đài không có cánh cổng như các tổng đàn các môn phái, chỉ trông thấy chính giữa treo một tấm biển to tướng việc bằng ba chữ máu:

Luân Hồi giáo.

Phía trái một tấm biển màu xanh đề chữ đen:

Luân Hồi cung Bên phải một tấm biển màu âm u đề ba chữ trắng:

Luân Hồi điện.

Chỉ riêng màu sắc, bất cứ ai trông qua cũng phải rợn người.

Ba cánh cửa này thấy đều mở rộng không thấy một tên giáo đồ nào đứng canh gác.

Tòa lâu đài im lìm lạnh lẽo giống như tòa thành dưới cõi địa ngục a tỳ.

Nhìn một lúc, Giác Ngộ thần tăng quay sang Bạch Vân tôn giả bàn bạc:

- Minh chủ, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đang dùng quỷ kế “không thành” dẫn dụ chúng ta vào đó, hoặc sử dụng ám kích kịch độc, hoặc bằng chất mê thần để bắt chúng ta khỏi cần phải giao đấu như trong lá chiến thư của ả đã viết. Kế này quả thật là gian ác, hiểm độc. Chúng ta hãy tìm phương cách nào an toàn, bần tăng thiện nghĩ không thể coi thường được.

Bạch Vân tôn giả gật đầu:

- Giác Ngộ đạo hữu rất cao minh. ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ là một nữ nhân ác độc, quỷ quyệt khôn lường, chúng ta làm thế nào tin y như lời trong lá chiến thư của ả được. Nhưng chúng ta đã tới đây rồi cũng không thể rút lui để mang lấy cái tiếng chưa đánh đã chạy trước một ả đàn bà, còn gì là thanh

danh của Bạch đạo, nhất định chúng ta phải tìm cách vào trong đó bắt ả yêu phụ trừ họa cho giang hồ. Ở đây đã có Nhị Trùng đạo hữu sẽ hóa giải các chất kịch độc rồi chúng ta sẽ vào trong.

Lời của Bạch Vân tôn giả vừa dứt chợt thấy Hồng y nữ, và mười hai ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp từ trong cánh vườn hoa tiến ra, tới gần đạo nhân Bạch Vân tôn giả.

Đảo ánh mắt sắc bén nhìn qua mười hai vị chưởng môn nhân, Hồng y nữ cất giọng lạnh lạnh:

- Cung chủ bọn ta đúng theo lời hẹn trong lá chiến thư và chư vị phê chuẩn, trước nhất hai bên đấu thần công tại nơi này, nếu chư vị thắng nổi bọn ta, Cung chủ thỉnh mời chư vị vào trong Luân Hồi cung, nơi đó sẽ đấu bằng võ công giữa một vị trong liên minh và một vị trong Luân Hồi giáo, để phân thắng bại đêm nay, chư vị đừng nên vọng động tìm đường khác đột nhập vào trong, sẽ trúng nhảm ma khí “Hoán thần ma pháp”, không khỏi bị đổi xác thay hồn, chư vị hãy lưu tâm...

Nàng cất cao giọng:

- Bây giờ trận đấu thần công bắt đầu, chư vị hãy chuẩn bị...

Dứt câu Hồng y nữ và mười hai ả thiếu nữ xinh đẹp áo vàng trở lại cánh vườn hoa...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Trận Đấu Thần Công

Hồng y nữ và mười hai ả thiếu nữ áo vàng biến dạng trong cánh vườn hoa. Bạch Vân tôn giả quay lại phía sau:

H

- Thần Địch nữ đạo hữu, Huyết Cầm nương nương hãy chuẩn bị đối phó mau.

Thần Địch tiên nương tay cầm chiếc ngọc địch trắng như tuyết bóng ngời bước tới phía trước mặt Bạch Vân tôn giả.

Huyết Cầm phu nhân song song cùng Thần Địch tiên nương.

Từ phía trong cánh vườn hoa có tiếng Hồng y nữ vọng ra:

- Trận đấu thần công bắt đầu.

Tiếng nói của Hồng y nữ vừa dứt, từ phía trong cánh vườn hoa tiếng Ma cầm trối lên.

Âm thanh du dương, huyền hoặc, khi bổng khi trầm như muốn đưa hồn người vào cõi hư vô, ảo giác, không còn biết đến thực tại... trên cõi dương trần.

Bạch Vân tôn giả phất cánh tay áo rộng sang tám vị bang hội chủ, ba mươi sáu vị đại cao tăng và mười tám vị Kim La Hán báo động:

- Ly hồn khúc, tất cả chư vị lui về phía sau tránh mê âm mau.

Quần hùng được lệnh minh chủ, tất cả tháo lui nhanh về phía sau dồn mắt nhìn Thần Địch tiên nương đấu thần công cùng chiếc Ma cầm trong cánh vườn hoa.

Thần Địch tiên nương liền ngồi tịnh tọa trên đám cỏ, đưa chiếc ngọc địch lên đôi môi.

Tức thì một loạt âm thanh réo rắt, dùi dặt trối lên.

Khác hẳn với Ma cầm, âm thanh ngọc địch nghe rất vui tai, làm phấn chấn lòng người, ngăn chặn âm thanh huyền hoặc ru hồn người vào giấc mộng của chiếc Ma cầm.

Hai thứ âm thanh khác nhau xấp lại quần quật tranh giành lẫn nhau trên không trung.

Trong đấu trường nam nữ đạo hữu nhờ nội lực cực kỳ thâm hậu và ngấm ngấm vận công chận hàn tà xâm nhập nên tất cả vẫn đứng yên không chuyển gì.

Chỉ có tám người bang chủ, hội chủ và quần tăng phải lui thêm mười trượng mới thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng âm thanh huyền hoặc của Ly hồn khúc.

Chừng uống cạn một bình trà đột nhiên từ trong cánh vườn hoa âm thanh du dương, huyền hoặc ru hồn của chiếc Ma cầm đổi giọng.

Âm thanh chấn động như tiếng sấm sét nổ giữa trời, ngàn vạn tiểu kinh bén nhọn như mũi tiểu phi đao chọc vào lỗ tai người...

Bạch Vân tôn giả hô to:

- Tán thần khúc. Thần Địch nữ đạo hữu thay đổi chiêu thức đối phó mau...

Tám vị nam nữ đạo nhân giạt lùi về phía sau mười trượng vận chân khí chống lại từng loạt tiếng sấm sét khủng khiếp của chiêu Tán thần khúc.

Lập tức ngọc địch của Thần Địch tiên nương liền đổi giọng. Từ vui tươi, phấn chấn, chợt trầm buồn, ai oán, nghe như từng trận mưa dầm rá rích rồi như tiếng gió thì thầm, to nhỏ, len lỏi vào tiếng sấm sét Tán thần khúc.

Thần Địch tiên nương đã sử dụng chiêu Nhu trường phi thủy, ngón sở trường của tiên nương tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ lâu nay.

Giác Ngộ thần tăng tươi sắc diện day qua Bạch Vân tôn giả khen ngợi:

- Minh chủ, chiêu thức “Nhu trường phi thủy” của Thần Địch nữ đạo hữu quả nhiên danh bất hư truyền, vô cùng màu nhiệm, vừa trỗi lên đã chận đứng tiếng sấm sét của chiêu Tán thần khúc, trận đấu thần công này cứ theo thiên ý của bần tăng, chúng ta sẽ thắng bọn Hồng y nữ.

Bạch Vân tôn giả lắc đầu:

- Giác Ngộ đạo hữu đừng quá lạc quan, theo bản đạo được biết nhân vật đang sử dụng hai chiêu “Ly hồn khúc” và “Tán thần khúc” kia chính là Đạo Hạnh cô ở trên cổ tháp dãy núi Vu sơn bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ bắt có đem về, ngoài Đạo Hạnh sư cô ra còn có Hồng y nữ. Ả sử dụng cây Ma cầm với hai chiêu “Tỳ bà khúc” và chiêu “Thiên thu qui lộ”. Hai chiêu này cực kỳ lợi hại, nhất là chiêu “Thiên thu qui lộ” từ trước đến nay không có loại thần công nào đối phó nổi, chỉ e sợ Thần Địch nữ đạo hữu không thắng nổi ả, cần phải có cây Huyết cầm của Huyết Cầm phu nhân hỗ trợ mới biết kết quả hai bên

thăng bại thế nào trong trận đấu thần công này.

Hai âm thanh một như sấm sét, cuồng phong, một như trận mưa dầm rả rích đấu nhau trên không gian kéo dài hơn nửa thời thần vụt im đi.

Dĩ nhiên song phương chưa có bên nào thăng bên nào bại, nên tự động ngưng lại.

Thần Địch tiên nương buông tiếng thở dài như trút đi một gánh nặng vạn cân trên vai.

Tiên nương gạt cây ngọc địch, rút chiếc khăn lau mồ hôi rịn ra lấm tẩm trên vầng trán rộng sáng rỡ như trăng rằm.

Bạch Vân tôn giả bước tới gần Thần Địch tiên nương với một giọng lo âu:

- Thần Địch nữ đạo hữu thấy thế nào? Nữ đạo hữu có bị tổn hao chân khí nhiều không?

Thần Địch tiên nương trút một hơi thở mạnh:

- Bần ni vừa đấu thần công cùng chiêu “Tán thần khúc” quá lợi hại phải vận hết toàn bộ nội lực, đã tổn hao một số chân khí rất nhiều. Bạch Vân tôn giả ái ngại:

- Thần Địch nữ đạo hữu, bọn kia sắp sử dụng hai chiêu “Tỳ bà khúc” và “Thiên thu qui lộ”, hai chiêu này vô cùng lợi hại, nữ đạo hữu thấy có còn kham nổi tiếp tục đấu thần công với bọn chúng nữa không?

Thần Địch tiên nương lắc đầu:

- Bần ni cũng không biết có chống nổi hai chiêu “Tỳ bà khúc” và “Thiên thu qui lộ” của ả Hồng y nữ hay không, nhưng chúng ta đã có minh thệ với nhau lúc ra đi, nay chúng ta đã tới đây rồi, bần ni quyết đánh tới cùng...

Tiên nương nhìn Bạch Vân tôn giả:

- Bần ni sẽ đấu tiếp, minh chủ hãy nói với Huyết Cầm phu nhân chuẩn bị trước thay thế cho bần ni tiếp tục đấu thần công với bọn chúng.

Bạch Vân tôn giả chưa kịp nói thêm với Thần Địch tiên nương, từ trong cánh vườn hoa tiếng Ma cầm lại trỗi lên.

Bấy giờ, Ma cầm đã đổi giọng, không sấm sét chấn động như trước, âm thanh thật êm đềm, có lúc như đám mưa phùn, có lúc như giọng ca nhi to nhỏ, ủy mị với cung đàn, rồi thì như giọng người góa phụ khóc chồng, trước ngôi mộ đầu hiu quạnh quẽ, không nhang, không khói, đưa hồn người vào cõi vô thường, bất cứ ai nghe qua cũng đều phải rơi lụy.

Bạch Vân tôn giả sợ hãi hô to:

- Tỳ bà khúc!

Quả vậy đây là chiêu thức Hồng y nữ đã đấu nhau với Hàn Tử Kỳ tại tổng đàn Chiêu Hồn hội cách đây mấy tháng. Lúc đó Hồng y nữ sử dụng có năm thành nội lực nên bị chiêu “Cuồng tiếu thiên âm” của Hàn Tử Kỳ đánh bại, phải vĩnh viễn rút lui khỏi tổng đàn Chiêu Hồn hội theo lời giao ước trước khi đấu thần công với nhau.

Bây giờ, Hồng y nữ vận hết nội lực mười thành ma lực “Tỳ bà khúc” gia tăng gấp bội, khiến cho mọi người có mặt tại đấu trường thấy đều lo sợ không cho Thần Địch tiên nương, chưa có một ai đoán nổi kết quả thắng lợi.

Không chút chậm trễ, Thần Địch tiên nương nhanh lẹ đưa cây ngọc địch lên đôi môi, sử dụng chiêu “Nhu trường phi thúy” với mười thành chống lại chiêu “Tỳ bà khúc”.

“Tỳ bà khúc” và “Nhu trường phi thúy” cùng là nhu âm trì níu, tranh giành lẫn nhau trên không trung thật lâu chưa phân thắng bại.

Bọn nam nữ đạo tăng Bạch Vân tôn giả và quần hùng đứng yên hồi hộp đợi chờ...

Nắng chiều tắt hẳn từ lâu. Hoàng hôn xuống dần. Cảnh sắc chung quanh tòa lâu đài Luân Hồi giáo trở nên mơ hồ, lạnh lẽo đến hãi hùng. Ngoài hai thứ âm thanh ngọc địch, ma cầm, chẳng còn nghe một tiếng nào nữa.

Mọi người trên đấu trường và chung quanh đứng trơ chẳng khác những người đã hóa đá.

Bỗng nghe một tiếng “bốp” vang lên. Thần Địch tiên nương liền gục xuống, từ cửa miệng ói ra một bùm máu đào, buông rơi cây ngọc địch, nhìn kỹ đã bị vỡ hết hai lỗ.

Quần hùng kinh hãi đồng thanh kêu lên:

- Hồng rồi.

Bạch Vân tôn giả biến sắc, hướng sang Thạch Cơ thần ni gọi to:

- Thạch Cơ nữ đạo hữu, hãy mau đưa Thần Địch nữ đạo hữu ra ngoài cho uống linh đan, vận chân khí chữa trị nội thương nhanh lên.

Thạch Cơ thần ni từ phía sau nhanh lẹ bước tới đỡ Thần Địch tiên nương đứng lên, dìu trở lại phía sau năm mươi trượng, lấy hai viên linh đan cho tiên nương uống, rồi ngồi lại phía sau lưng vận chân khí truyền vào...

Trong cánh vườn hoa có tiếng Hồng y nữ cười khúc khích vọng tới tai quần hùng:

- Chư vị đã thua một trận đầu rồi, bây giờ hãy tiếp tục đấu trận thứ hai. Hãy mau chuẩn bị...

Ả nói tiếp:

- Tốt hơn chư vị hãy mau gọi gã Hàn Tử Kỳ họa hoãn mới thắng nổi bản cô nương.

Hồng y nữ lại cười khúc khích, giọng cười ngạo mạn, khinh thường kẻ địch...

Huyết Cầm phu nhân nổi giận, hét to vọng vào cánh vườn hoa:

- Yêu nữ đừng tự phụ, đừng cậy vào hai chiêu “Tỳ bà khúc” và “Thiên thu qui lộ” của người. Bản phu nhân đấu thần công với người xem lợi hại thế nào, cần gì phải đi gọi cái tên tiểu tử Hàn Tử Kỳ bại hoại đó.

Hồng y nữ cười ngạo nghễ:

- Cây Huyết cầm của phu nhân kể ra cũng có danh tiếng từ lâu, nhưng ta nói trước, phu nhân không thể nào thắng nổi ta đâu. Rốt lại chư vị cũng phải chạy đi tìm gã Hàn Tử Kỳ lạy lục, van xin gã dựa vào trận này không sai.

Huyết Cầm phu nhân thét:

- Nói nhảm! Yêu nữ hãy xem chiêu “Liên hoa phí vũ” của bản phu nhân đây...

Năm ngón tay của Huyết Cầm phu nhân đảo nhanh trên phím cây Huyết cầm...

Tức thì một thứ âm thanh quái dị nổi lên, ngàn ngàn ánh huyết quang xuống bắn vào cánh vườn hoa nhằm hướng Hồng y nữ vừa phát âm...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Kẻ Thẳng Người Bại

Trong cánh vườn hoa Hồng y nữ kêu lên:

T

- Rất lợi hại.

Liên đó, âm thanh Ma cầm trỗi lên. Âm thanh liên cao vút. Hàng vạn ánh huyền quang theo âm thanh bắn xẹt lên cao tuôn ra bốn bề, tám hướng chu vi ngoài trăm trượng đón lấy ngàn ánh huyết quang với chiêu “Liên hoa phi vũ” của cây Huyết cầm.

Hồng y nữ đã xuất chiêu “Tỳ bà huyền ảnh” vốn là chiêu “tỳ bà đệ nhị khúc” vì nhận thấy chiêu thức “Liên hoa phi vũ” của Huyết cầm phu nhân quá lợi hại, không thể sử dụng chiêu “Tỳ bà nhất khúc” chống lại nổi.

Quần hùng thấy đều vừa hoan hỉ lại vừa lo sợ phập phồng bởi hai chiêu “Liên hoa phi vũ” và chiêu “Tỳ bà huyền ảnh” đều khủng khiếp như nhau, chưa có một ai đoán nổi sự thẳng bại sắp tới giữa song phương.

Chú mắt nhìn vào ngàn ngàn huyết ảnh và ngàn vạn ánh huyền quang trên cao một lúc.

Hạ Cung linh khẽ thầm bên tai Hạng Bá Phù:

- Lão tiên bối có đoán được trận đấu thần công thứ hai này bên nào thẳng, bên nào bại hay không?

Mắt vẫn nhìn gần vào hai vầng huyết ảnh, huyền quang, Hạng Bá Phù lắc đầu:

- Trông qua Huyết cầm và Ma cầm thấy đều lợi hại như nhau, lão phu không thể đoán nổi kết quả ra sao, phải chờ thêm một lúc nữa mới biết.

Quay lại đưa mắt nhìn con đường nhỏ dẫn vào Luân Hồi giáo, Hạ Cung Linh lo lắng:

- Lão tiên bối, sao mãi đến giờ chưa trông thấy Hàn công tử tới đây, không hiểu đã có chuyện gì bất tường xảy ra cho công tử hay không?

Nàng lo lắng tiếp:

- Theo thiên kiến của tiểu nữ, nếu Hàn công tử không tới chỉ e sợ các vị chưởng môn nhân phải đầu

hàng ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, võ lâm sẽ đến ngày tàn...

Hạng Bá Phù buông tiếng thở nhẹ:

- Lão phu cũng vừa có ý nghĩ như tiểu thư. Vừa rồi lão phu đã có lời khuyên bảo các vị chưởng môn nhân hãy cho Hàn Tử Kỳ gia nhập vào liên minh “Quần hùng diệt quần ma”, nhưng chư vị bác bỏ lời nói của lão phu.

Hạ Cung Linh cau mày:

- Lão tiên bối, tại sao các vị chưởng môn nhân lại không cho Hàn công tử gia nhập vào liên minh “Quần hùng diệt quần ma” để có thêm sức mạnh?

- Chư vị chưởng môn nhân cho Hàn Tử Kỳ là một gã thiếu niên bại hoại, không xứng đáng dựa vào liên minh “Quần hùng diệt quần ma” nên lão phu không khuyên nữa.

Lão nhân hừ một tiếng:

- Trận này nếu thua ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ trách nhiệm là sự ganh tỵ và tham vọng của các đạo nhân trong thập đại môn phái.

Hạ Cung Linh ngạc nhiên:

- Lão tiên bối, các vị chưởng môn nhân thập đại môn phái tham vọng và ganh tỵ cùng Hàn công tử chuyện gì?

Hạng Bá Phù hậm hực:

- Bọn nam nữ đạo nhân ganh tài Hàn Tử Kỳ và sợ gã gia nhập vào liên minh “Quần hùng diệt quần ma” đánh thẳng ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ sẽ lên ngôi minh chủ võ lâm vì trong minh ước của bọn họ có điều khoản người nào đánh thẳng ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, phá tan Luân Hồi giáo, mặc nhiên coi như là bá chủ giang hồ, luôn cả hai đạo Hắc, Bạch. Do đó bọn họ bác bỏ lời thỉnh cầu của lão phu.

Hạ Cung Linh chợt tỉnh ngộ, giọng nói hậm hực:

- Thế ra mười vị chưởng môn nhân này cũng chẳng khác nào hai lão tăng đạo Chí Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng, chỉ vì tham vọng viên nội đôn Kỳ lân chí bảo đòi mổ bụng Hàn công tử moi lấy chi bảo tại vực Tử thần lúc trước. Những kẻ tu hành mà lòng dạ ác độc như rắn rết, bọn họ không sợ phạm vào giới qui của nhà Phật sao lão tiên bối...?

Hạng Bá Phù khinh giọng:

- Bây giờ lão phu mới phát giác ra bọn họ khoác chiếc áo cà sa chỉ để che mắt giang hồ, dễ dàng thực hiện tham vọng, chính lão phu cũng lầm bọn họ, ngày nay thật quá rõ ràng, bọn này không thể nào tin cậy được nữa.

Lão nói thêm:

- Vừa rồi Hạ tiểu thư nói đúng, rốt cuộc bọn họ sẽ thua trận và sẽ đầu hàng ả yêu phụ Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ để mưu lấy sự sinh tồn không sai.

Hạ Cung Linh bần khoản:

- Lão tiền bối, tình hình đã ra như thế, bây giờ biết phải làm cách nào đây?

Hạng Bá Phù nói nhỏ:

- Trường hợp này, Hạ tiểu thư không nên theo bọn họ làm gì, lão phu và tiểu thư hãy tìm đường ra ngoài chân núi Triệt Hồ Sơn chờ Hàn Tử Kỳ là thượng sách, chẳng hay tiểu thư nghĩ thế nào hãy nói cho lão phu biết.

Hạ Cung Linh tán đồng:

- Lão tiền bối thật cao minh, vừa rồi tiểu nữ đã có nghĩ đến điều đó. Bọn nam nữ đạo nhân này chỉ vì tham vọng cái chức vị minh chủ võ lâm, qui tụ quần hùng hợp thành một khối liên minh “Quần hùng diệt quần ma” đấu nhau cùng ả Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ để giành chức vị đó cho bọn họ, nào có ích lợi gì cho giang hồ, chúng ta ngu dại gì làm những con cờ thí chốt cho bọn họ hay sao chứ? Tiểu nữ sẽ cùng đi với lão tiền bối ra ngoài chân núi kia chờ Hàn công tử tới là ổn nhất.

Chợt Hạ Cung Linh lẫn Hạng Bá Phù dừng lại không nói nữa. Hai vầng huyết quang lẫn huyền ảnh vụt im bặt, âm thanh Ma cầm và Huyết cầm cũng im đi.

Các vị đạo nhân Bạch Vân tôn giả, Giác Ngộ thần tăng và mọi người đều buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Trận đấu thần công lần thứ hai giữa hai bên vẫn chưa phân thắng bại.

Sắc diện Huyết cầm phu nhân có hơi biến đổi, mồ hôi ướt đẫm trên vầng trán, xem ra phu nhân đã hao tổn một số chân nguyên không ít.

Bỗng nghe Hồng y nữ cất tiếng lạnh lạnh:

- Khá lắm, còn một chiêu nữa. Đây chính là chiêu quyết định sự thắng bại trận đấu thần công thứ hai. Ta sắp xuất chiêu, phu nhân hãy thận trọng kéo thua...

Phút giây, tiếng Ma cầm lại nổi lên. Từ trong cánh vườn hoa một đạo kim quang xẹt lên không gian cao chừng mười trượng. Từ đó tự khắc biến ra hàng ngàn vạn tia kim quang li ti, đổ ập sang phía Huyết Cầm phu nhân như từng trận mưa vàng...

Bạch Vân tôn giả kinh hãi quát lớn:

- Thiên thu qui lộ! Huyết Cầm nương nương xuất chiêu mau.

Huyết Cầm phu nhân giật mình, năm ngón tay nhảy múa trên phím đàn liền liền...

Một vùng huyết ảnh chói lọi cất lên cao ngang bằng vùng kim quang của chiếc Ma cầm tua ra tua tủa ngăn chặn hàng vạn tia kim quang đang xối tới.

Từ bọn đạo nhân Bạch Vân tôn giả cho tới bọn người bang, hội và luôn cả quần tăng đứng phía sau cũng thấy đều thất sắc, nghệt thở, trở mắt tro nhìn hai vùng huyết ảnh và kim quang quây quần xoắn lấy nhau trên cao.

Hồng y nữ nhất quyết hạ cho bằng được Huyết Cầm phu nhân trong trận đấu thần công thứ hai, nên xuất tuyệt chiêu “Thiên thu qui lộ” nội lực đến mười thành.

Đối lại Huyết Cầm phu nhân cũng không chịu lùi bước, vận chân khí mười thành cuộn cuộn tuôn ra chiêu Huyết cầm, huyết quang mỗi lúc càng đậm hơn.

Quần hùng nín thở dồn hết tất cả cặp mắt lên nhìn hai loại thần công cấu xé trên cao.

Trải qua một thời thần, đột nhiên một tiếng “băng” nổi lên, Huyết Cầm phu nhân buông cây Huyết cầm ngã lăn ra đất, miệng ứa máu tươi, coi lại cây Huyết cầm đứt hết một dây.

Bạch Vân tôn giả kêu lên:

- Chúng ta thua rồi.

Lão đạo sững sờ, chôn chân tại chỗ, thần thái trầm trọng khác thường.

Bảy vị nam nữ đạo nhân hốt hoảng chạy tới Huyết Cầm phu nhân xem qua bệnh tình.

Thạch Cơ tiên nương đỡ Huyết Cầm phu nhân đưa ra ngoài, cho uống linh đan điều trị nội thương.

Trong cánh vườn hoa giọng lạnh lạnh của Hồng y nữ vọng sang quần hùng:

- Trận đấu thần công chư vị đã thua rồi, bây giờ thỉnh mời chư vị vào trong Luân Hồi cung cùng Cung chủ đàm đạo, trước khi tiếp đấu trận võ công...

Hồng y nữ dứt tiếng, trong cánh vườn hoa im lặng, không còn nghe thấy gì nữa. Hình như ả và mười hai ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp kia đã đi rồi.

Quần hùng thất vọng đưa mắt nhìn nhau chẳng nói ra một lời nào.

Bao nhiêu nhiệt huyết trước ngày xuất trận trong người quần hùng hạ xuống thật nhanh.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Quần Hùng Xáo Trộn

Trời tối hẳn. Khắp bốn bề lâu đài Luân Hồi giáo hàng trăm chiếc ma đăng bật sáng xanh rờn. Cảnh sắc chung quanh lâu đài càng thêm hãi hùng, ghê rợn.

T

Im lặng đi một lúc khá lâu, Bạch Vân tôn giả nhìn lướt qua mọi người:

- Chư vị nam nữ đạo hữu, chư vị bang hội chủ, hãy bước lại nơi kia cùng bản đạo đàm đạo.

Bạch Vân tôn giả tới đám cỏ ngồi xuống. Mọi người lặng lẽ theo sau ngồi vòng quanh, mặt mày ai nấy đều thều thào, hào khí vừa đó đã biến mất.

Nhìn lướt qua quần hùng, bằng một giọng cực kỳ nghiêm trọng, Bạch Vân tôn giả bàn:

- Chư vị nam nữ đạo hữu, chư vị anh hùng. Nay chúng ta đã thua trận đấu thần công, hiện tại chỉ còn một trận đấu võ công kết liễu sự thắng bại, bên nào giữ chức minh chủ võ lâm hteo điều giao ước giữa chúng ta và yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.

Nhưng ả lại bắt buộc chúng ta phải vào trong Luân Hồi cung giao đấu võ công, hiển nhiên trong đó ả đã rải các loại kịch độc như “Tàn chi tán cốt”, “Hủy diệt độc trùng”, nhất là ma khí “Hoán thần ma pháp” rất nguy hiểm, chư vị có cao kiến gì không?

Giác Ngộ thần tăng, chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm lên tiếng trước:

- Cứ theo thiển ý của bản tăng, tình thế hiện nay vô cùng bất lợi cho chúng ta về mọi mặt. Chúng ta không nên giữ đúng theo điều giao ước cùng ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, hãy tạm thời rút lui ra khỏi chốn này, trở về tệt môn nghỉ ngơi chờ ba vị lão nhân Nam Hải dị nhân, Đông Phương giáo chủ và Tây Độc lão nhân tới sẽ bàn định kế hoạch khác đối phó thật hữu hiệu với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ rồi trở lại đây là thượng sách.

Mộc Đạt đạo nhân liền tranh cãi:

- Những lời của Giác Ngộ đạo hữu sai rồi. Chúng ta thập đại môn phái xưa nay lãnh đạo quần hùng Bạch đạo, danh tiếng lẫy lừng nên nếu rút lui khỏi tổng đàn Luân Hồi giáo này, xem như chúng ta đã thua trận ả yêu phụ, còn gì là thanh anh để sau này lãnh đạo được ai. Và lại, nếu trở về quý môn chờ ba lão Nam

Hải dị nhân, Đông Phương giáo chủ, Tây Độc lão nhân tham dự liên minh “Quần hùng diệt quần ma”, lỡ bọn họ thắng ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, chiếm lấy ngôi minh chủ võ lâm, thập đại môn phái của chúng ta phải từng phục bọn họ, còn gì lẽ sĩ diện và danh nghĩa lãnh đạo quần hùng Bạch phái. Cứ theo ngu ý của bản đạo, chúng ta hãy vào trong Luân Hồi cung đánh một trận võ công với tên cao thủ Luân Hồi giáo nào đó phân định hơn thua, nếu có lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma, bất quá chúng ta hợp công đánh ngã lão, chắc chắn ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cũng phải đành thúc thủ, không còn dám nói tới chuyện chiếm chức vị minh chủ võ lâm như trước nữa.

Mộc Đạt đạo nhân nhìn Nhị Trùng đạo sĩ nói tiếp:

- Về các loại kịch độc trong Luân Hồi cung đã có Nhị Trùng đạo hữu đảm trách, đạo hữu vào trước hóa giải các thứ đó, chúng ta theo sau như vậy có phải là an toàn không?

Nhị Trùng đạo sĩ hăm hở:

- Mộc Đạt đạo huynh nói đúng, bất kỳ trường hợp nào, cảnh ngộ nào, chúng ta cũng không thể nhường chức minh chủ cho ai được. Vì làm vậy thập đại môn phái sẽ bị diệt vong, bản đạo sẽ vào Luân Hồi cung giải trừ các kịch độc, chực vị theo sau vào đó rồi sẽ tùy cơ ứng biến...

Ngộ Tịnh đạo trưởng, chưởng môn nhân phái Võ Đang nổi lời:

- Đúng, không sai! Vừa rồi chúng ta chỉ thua ả Hồng y nữ về trận đấu thần công, thuộc loại ma công, chứ chúng ta đã thua võ công đâu mà phải sợ ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, Nhị Trùng đạo huynh hãy vào Luân Hồi cung trước, bọn bản đạo theo sau...

Bát Nhã thiền sư tán đồng:

- Lời của Ngộ Tịnh đạo huynh chí lý, chúng ta nên đấu một trận võ công, không nên rút lui sẽ mang tiếng chưa đánh mà chạy, võ công nhục nhã.

Quần hùng nhao nhao lên. Mọi người đều tán thưởng sự cương quyết của Mộc Đạt đạo nhân, Ngộ Tịnh đạo trưởng, và Bát Nhã thiền sư.

Trông qua một số đông các đạo nhân đã quyết đấu, Bạch Vân tôn giả tỏ vẻ hài lòng.

Lão đạo phẫn chấn:

- Chư vị đạo hữu đã quyết tâm đấu nhau một trận võ công, bản đạo y theo. Chúng ta chỉ có tiến chứ không có lùi. Chúng ta phải giữ thanh danh cho thập đại môn phái, không thể nhường chức vị minh chủ cho bất cứ ai ngoài chúng ta.

Nhìn qua Nhị Trùng đạo sĩ, Bạch Vân tôn giả ra lệnh:

- Nhị Trùng đạo hữu hãy dẫn đường mau...

Bạch Vân tôn giả đứng lên, tất cả nam nữ đạo nhân đều đứng dậy. Bây giờ Thần Địch tiên nương và Huyết Cầm phu nhân đã chữa nội thương xong, cùng nhập vào tám vị đạo nhân, tiến vào Luân Hồi cung...

Nhị Trùng đạo sĩ đi trước, chính vị nam nữ đạo nhân theo phía sau.

Còn cách cánh cửa Luân Hồi cung khoảng ba mươi trượng, Bạch Vân tôn giả ra lệnh cho mọi người dừng lại...

Bạch Vân tôn giả chợt nghĩ ra một chuyện, bảo Nhị Trùng đạo sĩ:

- Nhị Trùng đạo huynh hãy trao cho mỗi người một viên linh đan giải trừ kịch độc trước khi tiến vào Luân Hồi cung.

Nhị Trùng đạo sĩ lấy chiếc hộp đen huyền mở nắp trao cho mỗi người một viên.

Quần hùng nhận lấy linh đan nuốt vào, đứng yên nhìn vào cánh cửa Luân Hồi cung quan sát bên trong.

Phía trong Luân Hồi cung, ánh ma đăng xanh rờn rợn, không thấy một chiếc bóng người cũng không nghe một tiếng động nhỏ nào cả.

Nhị Trùng đạo sĩ cất tiếng:

- Chư vị đạo hữu hãy đứng đây chờ, bản đạo và Mộc Đạt đạo huynh vào trước độ xem tình hình như thế nào, rồi sẽ ra ám hiệu chư vị vào sau, chúng ta không thể đứng đây mãi được.

Dứt câu Nhị Trùng đạo sĩ và Mộc Đạt đạo nhân mạnh dạn bước vào cánh cửa Luân Hồi cung đang mở rộng.

Bọn nam nữ đạo nhân đứng ngoài chờ đợi ám hiệu của Nhị Trùng đạo sĩ và Mộc Đạt đạo nhân.

Bầu không khí lạnh phắc nhưng trong lòng mọi người đều khẩn trương đến cực độ, bởi đây là một sự liều lĩnh không ai có thể biết được hậu quả.

Khoảng chừng nửa thời thần không thấy Nhị Trùng đạo sĩ và Mộc Đạt đạo nhân quay trở ra, và cũng chẳng có ám hiệu, quần hùng lo sợ, bồi hồi.

Hạng Bá Phù ra ám hiệu cho Hạ Cung Linh ra ngoài, nói nhỏ vào tai:

- Hạ tiểu thư, tình hình này lão phu nhận thấy đã có sự bất ổn. Hai lão đạo Nhị Trùng đạo sĩ, và Mộc Đạt đạo nhân chắc đã bị sanh cầm, á yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ sử dụng quỷ kế “Dẫn hổ nhập địa” bắt từng người trong bọn thập đại môn phái không sai.

Đảo mắt nhìn ra phía sau và chung quanh, lão lo lắng:

- Cứ như lão phu nghĩ, có lẽ bọn giáo đồ Luân Hồi giáo được lệnh ả yêu phụ vây chặt khắp cả mọi người, lão phu và tiểu thư hãy mau tìm đường rời khỏi nơi này, tránh trước tai họa sắp tới.

Hạ Cung Linh biến sắc:

- Lão tiên bối, nếu bọn giáo đồ đã bao vây khắp mọi nơi chúng ta phải làm cách nào rời khỏi nơi này.

Hướng mắt về phía cánh vườn hoa Hạng Bá Phù đáp thềm đủ cho Hạ Cung Linh nghe:

- Lão phu và Hạ tiểu thư hãy vào cánh vườn hoa đó tạm thời ẩn thân, sau đó sẽ liệu toan...

Hạ Cung Linh kinh ngạc:

- Bọn chúng rải cất kịch độc trong cánh vườn hoa, chúng ta vào đó sẽ trúng ngay tức khắc.

Hạng Bá Phù lắc đầu:

- Cứ theo lão phu nghĩ, hôm nay bọn chúng không rải chất kịch độc trong cánh vườn hoa, Hạ tiểu thư có biết tại sao không?

Hạ Cung Linh khẽ thăm:

- Tại sao tiểu nữ chưa được rõ?

- Vừa rồi ả Hồng y nữ và mười hai ả thiếu nữ áo vàng ở trong cánh vườn hoa đấu thần công với Thần Địch tiên nương và Huyết Cầm phu nhân, nếu có rải kịch độc sao ả dám vận chân khí phát âm, nếu vận chân khí lập tức kịch độc sẽ xâm nhập vào cơ thể ngã liền tại chỗ, vì vậy lão phu suy đoán hiện giờ trong cánh vườn hoa không có chất kịch độc, chúng ta vào đó ẩn thân rất an toàn.

Hạ Cung Linh tỉnh ngộ:

- Lão tiên bối quả thật cao minh, tiểu nữ trí óc cạn hẹp chưa nghĩ tới điều đó.

Hạng Bá Phù bày kế:

- Bây giờ chúng ta đừng vọng động, bọn người kia trông thấy sẽ khó lòng. Hãy chờ lúc nào bọn nam nữ đạo nhân bước vào Luân Hồi cung, lão phu và tiểu thư nhanh chóng phi thân vào cánh vườn hoa ẩn mình.

Lão bản khoản:

- Có thể trận đấu sắp xảy ra giữa bọn giáo đồ Luân Hồi giáo và quần tăng ở ngoài kia, chúng ta vào đó lại tránh thêm mối họa phải tham dự vào thiệt lấy bản thân. Hạ tiểu thư thấy thế nào?

Hạ Cung Linh gật đầu:

- Tiểu nữ xin vâng theo lời chỉ giáo của lão tiên bối.

Bàn bạc tới đây, Hạng Bá Phù và Hạ Cung Linh im đi, chú mắt nhìn tám vị nam nữ đạo nhân, nhìn ra phía ngoài chờ diễn biến...

Đứng phía ngoài chờ một lúc rất lâu không thấy Nhị Trùng đạo sĩ và Mộc Đạt đạo nhân trở ra, Bạch Vân tôn giả lo ngại trong lòng...

Lão đạo quay sang Giác Ngộ thần tăng:

- Giác Ngộ đạo hữu, Mộc Đạt đạo hữu và Nhị Trùng đạo huynh chắc đã gặp chuyện không lành, chúng ta phải hành động cách nào, đạo hữu có cao kiến gì không?

Giác Ngộ thần tăng khinh giọng:

- Bần tăng đã nói trước rồi, nhị vị đạo hữu Nhị Trùng và Mộc Đạt cậy vào sức mình nên phải lâm nạn, tình hình này nếu chúng ta vào Luân Hồi cung, chắc chắn sẽ cùng chung số phận với nhị vị đạo hữu đó. Theo ngụ ý của bần tăng, tốt hơn chúng ta hãy mau mau rời khỏi chốn long đàm hổ huyết này để khỏi bị trúng kế “Điệu hổ nhập lâm” của ả Ngọc Diện Ma Cơ Diệu Nguyệt Hồ, trở về tề tự chờ ba vị lão nhân Đông Phương giáo chủ, Nam Hải dị nhân, Tây Độc lão nhân tới bàn kế hoạch trở lại đây cứu nhị vị đạo hữu, đó là kế đánh an toàn theo binh pháp “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”, bằng ngược lại hậu quả không biết đâu lường được.

Bát Nhã thiên sư nổi giận:

- Thập đại môn phái của chúng ta trước khi tới Luân Hồi giáo này đã cùng nhau minh thệ đồng sanh đồng tử có nhau, không bao giờ bỏ nhau, giờ chúng ta trở về qui tụ sẽ nói năng thế nào với hai vị chấp chưởng Côn Luân và Tung Sơn, và sau đó bọn cao thủ trong hai phái Hắc, Bạch giang hồ còn ngưỡng mộ, kính trọng bọn chúng ta nữa hay không? Lại nữa, chức vị minh chủ sẽ rơi vào tay người khác, chúng ta sẽ trở thành những môn phái hạ thuộc, còn gì nhục nhã cho bằng. Cứ như bần đạo hiện giờ chúng ta hãy cùng một lượt xông vào Luân Hồi cung, đánh một trận chết sống với bọn yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Diệu Nguyệt Hồ, biết đâu nhờ số đông và xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, chúng ta sẽ đảo ngược được tình thế, còn hơn là rút lui chịu thua một ả đàn bà, bỏ chạy trốn để bị bọn giang hồ cười chê, phi báng mang lấy tiếng xấu muôn đời không sao gội rửa được.

Ngộ Tịnh đạo trưởng tán thưởng:

- Bát Nhã đạo huynh nói rất chí lý, tình thế của chúng ta hôm nay chẳng khác nào đã cười lừng cợt, nếu nhậy xuống cũng bị cợt vồ, tốt nhất chúng ta hãy vào Luân Hồi cung đánh cuộc với số mạng, may ra lật lại

được thể cờ. Luận về võ công, chúng ta đâu kém gì lão Bắc Khuyết Thần Ma bao nhiêu, tại sao chúng ta lại sợ hãi bỏ chạy trước khi đánh, còn gì là sĩ diện của địa vị chưởng môn nhân. Cái đạo lý đó chắc đạo hữu cũng hiểu rồi chứ?

Vừa thua trận đấu thần công với Hồng y nữ, Thần Địch tiên nương hậm hực:

- Theo thiên ý của bản ni, thua trận đấu chưa phải là thua cả, chúng ta chỉ thua về trận đấu thần công chứ chưa hề thua trận võ công, tại sao chưa đánh mà chạy, để mang lấy tiếng xấu với giang hồ như lời Bát Nhã huynh vừa nói.

Huyết Cầm phu nhân cũng căm hận:

- Phải đấy! Bọn chúng ta có tám người công lực đều thuộc hàng thượng thặng, tại sao lại khiếp sợ một nữ nhân bại hoại như ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, chưa gặp mặt ả đã bỏ trốn rồi, còn gì là danh dự của vị chưởng môn nhân nữa chứ?

Bạch Vân tôn giả gật đầu:

- Những lời của Thần Địch nữ đạo hữu và Huyết Cầm nương nương rất cao minh. Luận về võ công chúng ta đâu kém sút lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma bao nhiêu, vả lại chúng ta còn có bất ngờ xuất thủ như lời của Bát Nhã đạo huynh, chúng ta không thể làm trò cười cho thiên hạ được. Bản tăng quyết định, tất cả chúng ta hãy đồng lượt kéo vào Luân Hồi cung gặp ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ đánh một trận... cuối cùng...

Chấm dứt câu, Bạch Vân tôn giả mạnh bạo bước vào cánh cửa Luân Hồi cung.

Bảy vị nam nữ đạo nhân cùng lượt tiến theo phía sau Bạch Vân tôn giả.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Quỷ Kế Khôn Lường

Tám vị nam nữ đạo nhân vừa lọt vào cánh cửa Luân Hồi cung, chợt nghe “kịt”.

T

một tiếng, cánh cửa đóng chặt lại...

Hạng Bá Phù quay qua Hạ Cung Linh giục:

- Hạ tiểu thư, chư vị chương môn nhân đã bị ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ bắt cả rồi, tiểu thư mau mau theo lão phu, chậm trễ sẽ có biến động.

Hạ Cung Linh nói mau:

- Tiểu nữ xin vâng theo lời chỉ giáo...

Hạng Bá Phù phi thân vào cánh vườn hoa, Hạ Cung Linh gấp rút theo sau. Nháy mắt hai người đã biến mất trong muôn hoa.

Ba mươi sáu vị đại cao tăng, và mười tám vị Kim La Hán phái Thiếu Lâm trông thấy rõ ràng, tất cả đều kinh hãi, nhưng nhất thời chưa biết phải nên ứng phó thế nào. Bọn họ đứng trơ như những pho tượng lấy mắt nhìn vào cánh cửa Luân Hồi cung đã khép kín.

Bởi hiện nay, bọn họ không có chủ tướng, không một ai dám ra lệnh cho ai trong tình trạng này.

Bọn sáu người bang, hội:

Gia Cát Cần, Tống Thọ Ân, Thuần Vu Can, Trịnh Nhữ Hoảng, Hứa Thế Thanh và Tào Mào thấy đều biến sắc đưa mắt nhìn nhau dò hỏi...

Tống Thọ Ân lên tiếng:

- Chư vị bằng hữu, nay chư vị chương môn nhân đều bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ nhốt vào trong Luân Hồi cung, số mạng chưa biết ra thế nào. Minh chủ cũng bị giam cầm, bọn chúng ta giống như rắn mất đầu còn lưu lại nơi đây làm gì nữa để phải thiệt lấy thân. Chẳng hay chư vị nghĩ thế nào?

Trịnh Nhữ Hoảng ứng thanh:

- Lão huynh nói đúng! Chúng ta như rắn mất đầu, lại chưa phải là đối thủ của bọn cao thủ Luân Hồi giáo, làm sao chống nổi ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, chi bằng chúng ta hãy mau mau rời khỏi nơi này ngay từ bây giờ, đừng để chậm trễ.

Gia Cát Cần gấp lên:

- Lui mau!

Sáu vị Bang chủ, Hội chủ gấp rút tháo lui không kịp nhìn ba mươi sáu vị đại cao tăng và mười tám vị Kim La Hán và cũng không cho bọn họ hay biết gì cả.

Bọn sáu người vừa tới con đường nhỏ ra chân núi Triệt Hồ Sơn, thành linh có tiếng quát:

- Đứng lại tất cả.

Bọn Gia Cát Cần giật mình cùng dừng phắt lại đồng đưa mắt nhìn qua.

Sáu chiếc bóng đen liền xuất hiện cản ngay trước mặt bọn sáu người bang, hội.

Đó là sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo, tay lăm lăm giới đao, mắt lộ hung quang nhìn bọn người.

Biết ngay có biến, Gia Cát Cần bước tới đứng trước mặt sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo.

Lão giữ vẻ trầm tĩnh:

- Chư vị sứ giả ngăn chặn bọn bản tọa có chuyện gì cần thiết hay không?

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số cất giọng ồm ồm:

- Cung chủ bọn ta ra lệnh thỉnh mời chư vị vào trong Luân Hồi cung cùng Cung chủ đàm đạo.

Gia Cát Cần dùng lời khôn khéo thoái thác:

- Bọn bản tọa đến đây do lệnh của minh chủ Bạch Vân tôn giả, nay chưa có lệnh của minh chủ bọn ta không dám tự mình quyết định. Xin chư vị sứ giả thứ cho.

Tên sứ giả số một trợn mắt trắng giả:

- Lệnh của Cung chủ ban ra tất cả đều phải răm rắp thi hành. Chư vị chớ nên nghịch mạng sẽ có chuyện xảy ra không tốt cho các người đâu.

Gia Cát Cần giận dữ, nhưng cố nén xuống, vẫn giữ giọng hòa nhã:

- Bọn bản tọa có sáu người, một mình ta không thể quyết định được, chư vị sứ giả chờ ta hỏi lại.

Gia Cát Cần ngấm ngấm ra hiệu cho năm người kia, cùng lui bước trở lại phía sau.

Bọn Tống Thọ Ân, Hứa Thế Thanh, Trịnh Nhữ Hoảng, Tào Mạo hội ý đi theo Gia Cát Cần.

Rời khỏi sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo hơn mười trượng, Gia Cát Cần dừng lại chờ bọn Tống Thọ Ân tới.

Gia Cát Cần lo lắng:

- Chư vị bằng hữu, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ có ý định bắt luôn tất cả bọn chúng ta, dĩ nhiên tánh mạng của chúng ta sẽ chẳng còn, chư vị bằng hữu nghĩ thế nào?

Tống Thọ Ân hăm hừ:

- Bọn chúng ta có sáu người công lực đều cao thâm, bọn chúng cũng có sáu người, nhưng thuộc hàng tầm thường. Chúng ta hãy hạ chúng thật nhanh rồi thoát đi ngay, đó là kế thượng sách. Chúng ta đâu có thể bó tay cho bọn chúng bắt chết một cách oan uổng như thế được.

Hứa Thế Hanh phụ họa:

- Tống lão huynh nói đúng. Chúng ta hành động cho thật nhanh, kéo bọn khác hay tin kéo ra, chẳng còn cách nào thoát khỏi tay bọn chúng.

Gia Cát Cần gật đầu:

- Được rồi, chư vị bằng hữu hãy theo bản tọa.

Gia Cát Cần quay trở lại lắc đầu:

- Bằng hữu của bản tọa không bằng lòng vào trong Luân Hồi cung, chư vị sứ giả hãy tránh ra cho bọn ta lên đường.

Tên sứ giả số một cười gằn:

- Hiện nay các người thân như cá chậu, chim lồng, làm thế nào ra về được, khôn hồn hãy ngoan ngoãn theo bọn ta vào Luân Hồi cung gặp Cung chủ, phát lạc, nhục bằng nghịch mạng tất cả các người phải chịu lấy một loại cực hình thảm khốc.

Gia Cát Cần nổi giận quát:

- Câm mồm! Hãy nhận kiếm!

Gia Cát Cần rút thanh trường kiếm ra. Năm người bang, hội chủ cũng đồng thời tuốt khí giới cầm tay.

Sáu người toan bất thần tấn công sáu tên sứ giả như đã dự định.

Sáu tên sứ giả nhanh lẹ tháo lui trở về phía sau. Tên sứ giả số một hú dài một tiếng.

Tiếng hú của tên sứ giả số một vừa dứt, từ bốn phương tám hướng trên ba trăm tên giáo đồ Luân Hồi giáo xuất hiện, tay lăm lăm thanh gươm đao vây chặt bọn Gia Cát Cần luôn cả ba mươi sáu vị đạo cao tăng, mười tám vị Kim La Hán của Thiếu Lâm.

Ngay con đường nhỏ ra chân núi Triệt Hồ Sơn có tới hàng trăm tên trấn giữ, đông nghẹt, dù một con chim cũng khó bay qua.

Bọn sáu người Gia Cát Cần thấy đều sững sốt, không ngờ đã bị chúng giáo đồ Luân Hồi giáo bao vây từ bao giờ chẳng có một ai hay biết.

Rõ ràng Ngọc Điện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đã dùng qui kế dẫn dụ quần hùng vào đây bắt sống.

Ba mươi sáu vị đại cao tăng và mười tám vị Kim La Hán chưa có lệnh của các vị chưởng môn nhân vốn không muốn tham dự, nhưng tới đây tất cả đều nổi giận, vì biết rõ bọn họ cũng cùng chung số phận với sáu người.

Một vị đại cao tăng quát:

- Chư vị đạo hữu xông lên!

Quần tăng đồng thanh hô to vung thiền trượng nặng trăm cân lướt tới.

Tên sứ giả số một cười tự đắc:

- Các người đừng vọng động vô ích. Các người đã hay biết chuyện gì chưa?

Hắn phất tay một vòng:

- Các người đã lọt vào đại trận “Ngự hồn hương” rồi, dù cho các bậc thần tiên cũng không thoát khỏi đừng nói là các người. Hãy đứng yên đó chờ ngã ra cho ta.

Tên sứ giả số một lại cất tiếng hú dài...

Tức thì trong tay trên ba trăm giáo đồ Luân Hồi giáo mỗi tên cầm một cây hương lớn, bốc khói xanh, phát ra một mùi hương dị kỳ.

Tên sứ giả số một cất tiếng cười ha hả:

- Các người đã thấy rồi. Bây giờ có hối cũng không còn kịp nữa. Hãy từ từ nằm xuống cho bọn ta bắt

trối nạp cho Cung chủ.

Hắn phất tay sang trên ba trăm tên giáo đồ, quát:

- Động thủ.

Hàng trăm cây ngự hương phất lên, hàng trăm làn khói xanh từ các cây hương xông vào quần hùng và quần tăng bao trùm chu vi hai trăm trượng...

Gia Cát Cần quát:

- Chư vị bằng hữu đột phá trùng vây nhanh lên.

Gia Cát Cần phóng tới vung trường kiếm tấn công tên sứ giả số một.

Bọn người Tống Thọ Ân, mỗi người chia nhau phóng trường kiếm vào một tên sứ giả Luân Hồi giáo.

Ba mươi sáu vị đại cao tăng, cùng mười tám vị Kim La Hán đồng lướt vung thiền trượng xông vào bọn giáo đồ Luân Hồi giáo, bóng trượng mịt mù, kinh khí ào ào như trận gió lốc.

Sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo vẫn đứng yên nhìn đối thủ. Tên sứ giả số cười ha hả:

- Đừng vọng động vô ích, hãy đứng yên lại đó cho ta.

Đột nhiên bọn sáu người Gia Cát Cần luôn cả quần tăng cùng ngừng lại, sắc mặt thấy đều tái xanh, thiền trượng, trường kiếm buông xuôi xuống.

Tên sứ giả số một cười đắc chí:

- Các người thấy thế nào? Không còn vận chân khí được nữa phải không? Các người đã hít nhằm “Mê hồn ngự hương” rồi đấy, không thể nào vận công được nữa đâu, không tin hãy thử xem.

Bọn sáu người Gia Cát Cần và quần tăng kinh hãi, mọi người ngấm ngấm vận chân khí, quả nhiên đúng như lời tên sứ giả Luân Hồi giáo số một nói, chân khí tản mát, cơ thể rã rời không có cách nào qui nguyên được. Các loại vũ khí cầm trong tay giờ đã trở thành vô dụng.

Quần hùng lẫn quần tăng sững sốt đứng trơ ra như những pho tượng trố mắt nhìn sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo không nói ra được một lời nào.

Bọn họ hiểu số mạng đã hỏng chẳng còn phương cách nào thoát nổi vòng vây.

Bỗng tên sứ giả số một quát:

- Tất cả các người hãy nằm xuống đó.

Tiếng quát của tên sứ giả số một vừa dứt, liền nghe nhiều tiếng huých huých liên tiếp.

Sáu người Gia Cát Cần ngã xuống hôn mê ngay. Quần tăng lần lượt ngã theo sau đó...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Long Đàm Hồ Huyết

Chư vị chưởng môn nhân thập đại môn phái do Bạch Vân tôn giả cầm đầu được hai ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp đưa vào trong Luân Hồi cung gặp Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ.

C

Vừa bước vào nội điện, tám vị nam nữ chưởng môn nhân đưa mắt nhìn vào tất cả đều sửng sốt.

Trên chiếc giường long phụng dát vàng, cần ngọc, một ả thiếu nữ đẹp mê hồn, vận cung phục màu vàng bằng lớp lụa mỏng, dáng chắt vào thân hình nảy lửa đang ngồi dựa vào chiếc gối thêu con phượng hoàng xòe cánh.

Sắc đẹp của ả làm cho tám vị đạo nhân đã phải ngẩn ngơ. Các nam đạo nhân thầm đọc kinh để trấn áp lòng tà đang trỗi dậy.

Ả thiếu nữ áo vàng chấp tay cung kính:

- Bẩm Cung chủ. Nô tỳ đã đưa chư vị chưởng môn nhân vào rồi, xin Cung chủ phát lạc.

Ả thiếu nữ đẹp mê hồn phát cánh tay lên, cất giọng trong như rót ngọc:

- Lui!

Ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp cúi đầu, rồi tháo lui ra đứng phía ngoài cùng ả kia.

Từ Bạch Vân tôn giả, Giác Ngộ thần tăng, đến Thần Địch tiên nương và tất cả không một ai tưởng nổi ả thiếu nữ đẹp mê hồn ngồi trên chiếc giường long phụng kia lại là Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ.

Nếu tính ra đến nay Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ tuổi đã trên bát tuần, nào ngờ trông như một cô gái tuổi trạc, mơn mớn xuân xanh, xinh đẹp như một thần tiên giáng trần, bất cứ ai nhìn qua thấy đều phải rụng rời tay chân, tiêu tan hồn phách, dù là thù nhân muốn giết ả cũng không thể xuống nổi tay kiếm, tay đao hoặc chưởng lực.

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ vẫn thản nhiên ngồi dựa vào chiếc gối thêu long phụng.

Ả trở tay về phía hàng ghế cổ mộc chạm trổ tinh vi, cất giọng oanh vàng yêu mị:

- Thỉnh mời chư vị an tọa.

Như có một sức mạnh màu nhiệm không thể cưỡng nổi, bọn Bạch Vân tôn giả lần lượt ngồi xuống ghế. Họ đưa mắt nhìn nhau ngấm ngầm ra ám hiệu.

Không thấy lão Bắc Khuyết Thần Ma trong Luân Hồi cung và cũng không có một tên cao thủ nào hộ vệ, khiến cho bọn nam nữ đạo nhân rất ngạc nhiên.

Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nhìn hai ả thiếu nữ áo vàng bằng đôi mắt thu hồn:

- Dâng trà!

Hai ả thiếu nữ áo vàng ứng thanh lui về phía sau phút giây bưng hai kỹ trà ra.

Hai ả cầm chiếc bình vàng rót vào tám cái chung bích ngọc tuần tự dâng cho bọn nam nữ đạo nhân tám người...

Bạch Vân tôn giả tiếp lấy chung trà đưa mắt nhìn bảy vị nam nữ đạo nhân ngấm ra hiệu hãy đề phòng có chất kịch độc trong trà.

Như đoán được ý nghĩ của họ, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cất giọng lạnh lốt:

- Thỉnh mời chư vị uống trà. Trong bình trà không có chất kịch độc hay mê hương nào đâu.

Ả cười giọng yêu mị:

- Tám chung ngọc đó là loại ngọc từ bên xứ Thổ phần, có chất giải độc, nếu trong trà có độc tự nó đã giải trừ không cần phải có thuốc giải, chư vị hãy uống đi đừng sợ.

Một ả thiếu nữ áo vàng rót một chung, cung kính dâng hai tay cho Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.

Ả tiếp chung trà, kê lên đôi môi anh đào uống mấy hớp chứng tỏ cho tám vị đạo nhân biết trong trà không có kịch độc như lời ả vừa nói.

Bọn đạo nhân vẫn còn hoài nghi trong lòng không ít, nhưng nếu chối từ không uống, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cho là những kẻ khiếp nhược, thấp kém còn gì uy danh của thập đại môn phái, và đâu còn cái tư thế mạnh để đàm đạo với ả.

Bạch Vân tôn giả đưa mắt nhìn đồng bọn rồi uống cạn chung trà.

Bảy vị nam nữ đạo nhân được lệnh mình chủ liền uống cạn chung trà sau đó.

Tám vị nam nữ đạo nhân uống xong, ngấm ngầm vận chân khí xem có gì khác lạ trong cơ thể hay không.

Quả nhiên đúng như lời Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ nói, trong trà không có chất kịch độc hoặc mê hồn. Mọi người an lòng.

Cạn ba chung trà, Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cất giọng nghe đắm đuối cả lòng người:

- Trước khi chúng ta đàm đạo, bọn nữ tỳ bản cung sẽ cống hiến chư vị một vũ khúc ngoạn mục vui tươi cho tinh thần được sáng khoái, rồi chúng ta sẽ nói chuyện với nhau tình thân hữu...

Ả quay về phía sau tấm màn nhung:

- Dâng nhạc!

Tiếng ngọc vừa dứt, khúc nhạc trầm bổng từ phía trong tấm màn nhung trỗi lên du dương trầm bổng.

Mười hai ả thiếu nữ xinh đẹp trong bộ xiêm y ngắn, thật mỏng dán chặt thân hình kiều diễm xuất hiện ẻo lả, nhảy múa theo điệu nhạc trông như các nàng tiên nữ múa Vũ khúc nghệ thường.

Mười hai ả thiếu nữ lượn quanh, lượn lại hàng chục lần trước mặt tám vị nam nữ đạo nhân. Từ thân các ả thoát ra mùi hương ngậy ngất mê hồn lan rộng khắp cả toàn cung điện.

Vũ khúc kéo dài nửa thời thần, Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cất giọng yêu mị:

- Lui!

Tiếng nhạc liền im bật. Mười hai ả thiếu nữ xinh đẹp ngưng nhảy múa lui lại đứng thành một hàng trước tấm màn nhung...

Đưa đôi mắt đẹp mê hồn nhìn lướt qua tám vị nam nữ đạo nhân, Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ vẫn với giọng yêu mị:

- Khúc nhạc vui tươi trông qua chắc đã mãn nhãn chư vị rồi. Bây giờ chúng ta bắt đầu đàm đạo.

Ả hỏi:

- Trong chư vị, vị nào cầm đầu trong liên minh “Quần hùng diệt quần ma”.

Bạch Vân tôn giả nghiêm sắc mặt:

- Chính bản đạo là minh chủ hướng dẫn chư vị nam nữ đạo hữu vào đây gặp Cung chủ.

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ ngồi thẳng người lên:

- Chư vị vừa thua trận đấu thần công với nữ đồ đệ Hồng y nữ, bây giờ còn đấu thêm một trận võ công nữa là kết thúc hai điều giao ước, bên nào thắng sẽ giữ chức minh chủ võ lâm phải không?

Bạch Vân tôn giả gật đầu:

- Đúng, không sai!

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ ra điều kiện:

- Trận đấu võ công này chỉ duy nhất mỗi bên chọn lấy một người thay mặt cho tất cả.

Các vị hãy chọn một người giao đấu tại Luân Hồi cung này, khỏi phải đấu tất cả.

Bạch Vân tôn giả lại đảo mắt nhìn chung quanh, vẫn không thấy Bắc Khuyết Thần Ma, cũng chẳng có một đại cao thủ nào trong tòa cung điện.

Lão nghĩ thầm:

- Lạ thật, tại sao không có mặt lão Bắc Khuyết Thần Ma, hay là ả hồ ly mặt ngọc giao đấu trận này, nếu đúng như thế nào ta có sợ gì ả.

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ nhìn Bạch Vân tôn giả:

- Lão đạo nhân đã chọn một người để giao đấu trận võ công này chưa?

Bạch Vân tôn giả gật đầu:

- Chính bản đạo sẽ đấu trận võ công này với Cung chủ, quyết định chức vị minh chủ hôm nay.

Lão đạo đứng lên, bước ra ngoài khoảng trống giữa cung điện.

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ nhìn một ả thiếu nữ trong mười hai ả thiếu nữ xinh đẹp:

- Chúc Anh, ngươi hãy ra kia đấu với lão đạo nhân.

Ả thiếu nữ tên Chúc Anh vâng dạ bước tới đối diện cùng Bạch Vân tôn giả.

Tám vị nam nữ đạo nhân thấy đều sửng sốt, bởi không ngờ Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ không đấu trận này, cũng không có một đại cao thủ nào, lại chọn một ả thiếu nữ thuộc nô tỳ đấu với Bạch Vân tôn giả, một vị chưởng môn nhân tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ.

Mọi người đều nghĩ, không hiểu có phải Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ vừa nổi cơn điên hay không? Trong lịch sử võ lâm từ xưa đến nay đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện quái gở ngông cuồng này.

Bọn nam nữ đạo nhân bảy người ngồi phía ngoài vô cùng kinh ngạc, nhìn Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ chăm chặp.

Mọi người không hiểu Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ có quỷ kế gì chẳng?

Tại sao ả chọn một ả nữ tỳ đấu nhau cùng một đại cao thủ võ công tuyệt luân như Bạch Vân tôn giả, để định đoạt chức vị minh chủ võ lâm, dĩ nhiên trong trận này ả đã nhắm chắc phần thảm bại.

Cứ theo mọi người nghĩ chỉ nửa chiêu Bạch Vân tôn giả đã đánh ngã ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp kia, không cần tới một chiêu.

Nhất là Bạch Vân tôn giả kinh ngạc đến sững sờ, không hiểu nguyên do nào Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ lại chọn một ả nữ tỳ đấu với lão.

Lão hướng mắt về phía Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ lớn tiếng:

- Cung chủ có điên chưa? Tại sao lại chọn cô gái yếu ớt này đấu với bản đạo?

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Quỷ Kế Tuyệt Luân

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ nhìn Bạch Vân tôn giả cười lãnh lớt:

N

- Ta chọn ả nô tỳ Chúc Anh cũng đã đủ thẳng lão đạo nhân rồi, cần gì phải nhọc sức hao tổn thân ngọc mình vàng đấu nhau với lão làm chi chứ.

Bạch Vân tôn giả nổi giận:

- Bần đạo cần nói trước với Cung chủ, nếu cô gái này thua trận võ công, bần đạo sẽ giữ chức vị minh chủ võ lâm, Cung chủ không tranh chấp nữa phải không?

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ gật nhẹ đầu, nói một giọng khinh khinh:

- Tất nhiên là như vậy rồi, nhưng ta nói trước cho lão đạo nhân biết, lão không thẳng nổi ả nô tỳ Chúc Anh đâu, lão sẽ thua ngay chỉ ở một chiêu đầu, chức minh chủ võ lâm sẽ thuộc về tay ai lão hãy giữ lấy lời.

Bạch Vân tôn giả giận dữ:

- Bần đạo sẽ hạ cô gái này trong một chiêu thôi. Cung chủ hãy coi đây.

Lão đạo nhìn ả thiếu nữ Chúc Anh quát:

- Xuất thủ mau, bần đạo không thể nhân nhượng cho nữ thí chủ trong trận này được.

Không đáp lời Bạch Vân tôn giả, ả thiếu nữ Chúc Anh giở ngọc chưởng phất qua một cái.

Bạch Vân tôn giả cất ngọn chưởng lên vận công, bỗng khiếp đảm kêu thầm:

- Hông rồi. Ta đã trúng nhằm “Mê hồn ngự hương” của ả hồ ly mặt ngọc...

Bình!

Bạch Vân tôn giả rú lên một tiếng, ngã lảo ra nằm soài trên mặt đất, mồm phun một bụng máu tươi.

Bảy vị nam nữ đạo nhân cùng đứng phắt lên, Bát Nhã thiên sư bật thốt:

- Tại sao lại thế này?

Bát Nhã thiên sư chạy tới đỡ Bạch Vân tôn giả ngồi lên, lấy một viên linh đan nhét vào miệng.

Các nam nữ đạo nhân trở mắt nhìn ả thiếu nữ Chúc Anh trên trời không hiểu tại sao chỉ có một chiêu ả lại hạ nổi Bạch Vân tôn giả, vị minh chủ võ lâm có công lực siêu phàm nhập hóa.

Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nhìn nam nữ đạo nhân cười đắc chí:

- Các người chưa hiểu tại sao vị minh chủ của mình đấu thua ả nô tỳ Chúc Anh phải không?

Ả lạnh lùng:

- Bây giờ các vị hãy thử vận chân khí xem trong mình thế nào?

Giác Ngộ thần tăng, Bát Nhã thiên sư, Ngộ Tịnh đạo trưởng, Thần Địch tiên nương, Thiết Phiến tiên cô đồng giật mình, ngấm ngấm vận chân khí.

Tất cả mọi người đều biến sắc, chân khí đã tiêu tan đi từ bao giờ.

Bảy vị nam nữ đạo nhân vô cùng khiếp đảm khi hiểu rõ bọn họ đã bị Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đầu độc làm tiêu tan chân khí nhưng không rõ từ lúc nào và bằng loại gì?

Mọi người kinh hoàng đứng yên tại chỗ trở mắt nhìn Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.

Như đoán được ý nghĩ của bọn họ, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cười thích thú:

- Các người chưa hiểu đã bị đầu độc bằng cách nào chứ gì? Ta sẽ nói cho các người rõ.

Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ phất cánh tay sang Chúc Anh:

- Người đã thắng trận rồi còn đứng đó làm chi.

Chúc Anh vâng dạ trở lui về phía mười hai ả thiếu nữ xinh đẹp, đứng đó.

Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ hăng giọng:

- Các người hãy nghe cho rõ, trong lúc mười hai nữ tỳ của ta vũ khúc ngoạn mục lượn qua lượn lại nhiều lần trước mặt các người, mùi hương thơm ngào ngạt từ thân hình chúng toát ra, các người nghĩ chính là mê hương “Ngự hồn” khiến cho nội lực tiêu tan, cơ thể rã rời không còn vận chân khí nổi nữa. Bây giờ các người đã hiểu rồi chứ?

Bát Nhã thiên sư nổi giận trợn mắt:

- Người dùng quỷ kế đánh thẳng trận võ công thấy có danh dự hay không?

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cười lạnh ló:

- Các người bất thông thời vụ. Phàm bất cứ trận đấu nào, hai bên đều có quyền sử dụng tất cả các thứ võ công đến ám khí, luôn cả mưu trí. Các người đã ngu ngốc không tự lượng sức mình nên phải thua trận còn kêu ca nổi gì chứ.

Ả trừng đôi mắt đẹp mê hồn:

- Nay các người đã thua trận đấu võ công, xem như ta là Minh chủ phải nghe theo mệnh lệnh của ta. Ta có hai điều cho thập đại môn phái phải thi hành.

Bát Nhã thiên sư hậm hực:

- Hai điều gì?

- Một là các người phải cam kết từ giờ phút này chức vị Minh chủ võ lâm thuộc về ta.

Hai là phải giao nộp tổng đàn của mười hai môn phái cho ta thành lập các phân đàn Luân Hồi giáo tại đó. Các người hãy bàn tính với nhau, ta kỳ hẹn cho các người đến sáng mai phải hoàn tất, nhượng bằng các người cương ngạnh, chống lại lệnh ta, chuyện gì sẽ xảy đến chắc các người đã hiểu rồi.

Không chờ Bát Nhã thiên sư nói thêm, Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ quay sang mười hai ả thiếu nữ áo vàng:

- Các người hãy đưa tám người này vào “dưỡng tâm viện” cho ăn uống đầy đủ chờ lệnh ta.

Dứt câu Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ biến mất, chẳng hiểu từ đẳng nào không có một ai trông thấy. Tám vị nam nữ đạo nhân khiếp đảm trước cái thân pháp quái dị của ả.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Lễ Đăng Quang Minh Chủ

Chiều nay là ngày đại lễ đăng quang chức vị Minh chủ võ lâm của Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ.

C

Trong Luân Hồi cung, Luân Hồi điện và khắp các mọi nơi, hàng ngàn chiếc đèn hoa giăng mắc đơm hoa, kết tụ rờ ràng.

Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ trong bộ y phục lộng lẫy xinh đẹp như một tiên nữ giáng trần ngồi trên chiếc ghế bọc nhung trên tòa chính điện.

Bắc Khuyết Thần Ma ngồi chiếc ghế bên cạnh Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, mặt như Phán quan, mắt chớp tợ hai ngọn ma đăng, thân hình to như hộ pháp, hung tợn khác thường.

Hai mươi bốn tên giáo đồ vận phục chỉnh tề, tay cầm giới đao đứng dàn phía dưới thềm cung điện.

Phía dưới điện, mười vị nam nữ chưởng môn nhân do Bạch Vân tôn giả cầm đầu, sáu vị bang hội chủ của bọn Gia Cát Cần, luôn cả năm vị tăng đạo Chí Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân, Không Không thần ni và Diệu Huyền sư cô bị Hồng y nữ bắt từ đêm lập trận “Bát môn kim tỏa” vây hãm Hàn Tử Kỳ nơi dãy núi đều có mặt.

Tất cả hai mươi một vị nam nữ đạo nhân đều bị xiềng chân đứng sấp hàng mắt hướng lên đại điện.

Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ nhìn mười vị nam nữ chưởng môn nhân cất tiếng lạnh lạnh:

- Hôm nay là kỳ hẹn chót của các người. Hoặc các người ký vào tờ cam kết như lời ta nói từ đêm qua, ta sẽ phóng thích tất cả trở về lo thu xếp. Điều thứ hai, ta sẽ phái bọn thuộc hạ tới thu nạp thiết lập các phân đà Luân Hồi giáo tại đó, hoặc là nếu các người sẽ nhận lấy cực hình thảm khốc ngay tức khắc. Các người đã nghe ta nói rõ rồi chưa?

Phất tay sang một tên giáo đồ, Ngọc Điện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ ra lệnh:

- Người hãy bước lên đây lấy tờ cam kết trao cho bọn hoa ký vào.

Tên giáo đồ ứng thanh lom khom bước lên tòa chính điện, hai tay tiếp lấy tờ cam kết và bút mực.

Gã cúi rạp đầu, trở xuống tới chỗ mười vị nam nữ tăng đạo, trao cho từng người.

Mười vị nam nữ chưởng môn nhân như đã mất hồn từ đêm qua, riu riu ký vào tờ cam kết, không một ai kháng cự kể cả Bạch Vân tôn giả, vị minh chủ liên minh “Quần hùng diệt quần ma”.

Mọi người ký xong, tên giáo đồ trở lên cung kính dâng lên cho Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ.

Nhìn qua tờ cam kết một lượt, Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cất tiếng cười lạnh lóét:

- Tốt! Các người ngoan ngoãn đấy. Bây giờ các người hãy vào “dưỡng tâm viện” chờ vài ngày ta sẽ phái các giáo đồ đưa các người về môn phái.

Phẩy bàn tay ngọc sang hai mươi bốn tên giáo đồ, ả truyền lệnh:

- Các người hãy đưa bọn người đó vào “dưỡng tâm viện” ta sẽ có lệnh sau.

Hai mươi bốn tên giáo đồ ứng thanh, áp giải hai mươi một người vào phía bên trái tòa đại điện.

Liền đó hai ả thiếu nữ áo vàng dọn tiệc rượu lên chiếc bàn trước mặt Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ.

Ả cùng Bắc Khuyết Thần Ma ăn uống.

Bắc Khuyết Thần Ma nốc hết hai vò rượu trông đã sừng sừng, nhìn Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ.

Lão hỏi:

- Điều muội định thả hết bọn đầu trọc và bọn nam nữ đạo sĩ, bang, hội kia phải không?

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ lắc đầu:

- Bắc Khuyết lão huynh từng là một nhân vật lịch lãm giang hồ, quý quyết vô song, thế mà chưa hiểu rõ ý định của muội ư?

Bắc Khuyết Thần Ma hỏi:

- Lão huynh chưa hiểu ý của Điều muội, hãy nói cho ta biết.

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ ra điều bí mật:

- Trước khi phóng thích bọn bại hoại kia, muội sẽ cho mỗi tên uống một viên kịch độc “Tàn chi tán cốt” rồi cho bọn chúng thành những kẻ phế nhân trở về, giống như lão Hàn Khuất Thân trước đây, Bắc Khuyết lão huynh đã hiểu rồi chứ?

Bắc Khuyết Thần Ma cười khà:

- Ha ha, quả thật là diệu kế, lão huynh vô cùng khâm phục Điêu muội, nhưng cũng chỉ vì Điêu muội mà gã tiểu quý Hàn Tử Kỳ đòi cắt thủ cấp của huynh. Tên tiểu quý đó không còn coi trời cao, đất dày là gì cả. Huynh sẽ đi tìm giết gã trước để trừ đi mối hiểm họa sau này cho Luân Hồi giáo của Điêu muội.

Lão hỏi:

- Còn Điêu muội, lão huynh nghe bọn sứ giả nói gã đòi mổ lấy tim gan muội phải không?

Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ gật đầu:

- Không sai! Gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ đòi mổ lấy tim gan của muội báo thù cho lão thất phu Hàn Khuất Thân bị lão huynh đầu độc lúc trước. Muội đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó với gã rồi. Muội sẽ đưa gã vào cạm bẫy.

Bắc Khuyết Thần Ma cầm vò rượu thứ ba, nốc một hơi nhìn Điêu Nguyệt Hồ bằng ánh mắt chớp hung quang:

- Điêu muội sử dụng cạm bẫy gì đối phó với tên tiểu quý Hàn Tử Kỳ?

- Muội sẽ dùng cái sắc đẹp mê hồn của muội và ma khí “Hoán thần ma pháp” bắt Hàn Tử Kỳ. Muội được biết gã là một tuyệt thế mỹ nam tử, sắc đẹp chẳng kém gì Phan Anh thuở xưa. Muội sẽ hưởng lạc thú với gã vài tháng rồi đưa vào “Luyện hồn phòng” luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng” cho sắc đẹp của muội mãi mãi tồn tại như hiện nay.

Bắc Khuyết Thần Ma cười khà:

- Ồ, thì ra Điêu muội cũng giống như lão huynh, thấy sắc đẹp đã say sưa, đăm đuối rồi.

Muội và huynh quả thật là một cặp vợ chồng xứng đôi vừa lứa.

Bỗng Bắc Khuyết Thần Ma hỏi Điêu Nguyệt Hồ:

- Điêu muội, lão huynh nghe bọn sứ giả nói muội bắt được hai ả mỹ nhân tuyệt vời, tên Ngân Hà công chúa và ca nhi Tiểu Yến, có đúng vậy không?

- Đúng, không sai!

- Điêu muội có định đưa hai ả đó vào “Luyện hồn phòng” để luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng” hay không?

- Tất nhiên muội phải đưa hai con bé đó vào “Luyện hồn phòng”. Hai ả đều là trinh nữ quý giá hơn tất cả những mỹ nhân khác, muội sẽ lại trẻ thêm vài tuổi.

- Trước khi Điêu muội đưa hai con bé vào “Luyện hồn phòng” hãy cho lão huynh hưởng lạc một lần được chứ?

Ánh mắt Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ chớp ngời, do dự rồi khẽ gật đầu:

- Tất nhiên là phải được. Nay mai mọi chuyện yên xong, muội sẽ cho Bắc Khuyết lão huynh hưởng lạc, chẳng có điều gì trở ngại cả, lão huynh hãy an tâm.

Bắc Khuyết Thần Ma ôm lấy thân hình bốc lửa của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cười khoái trá:

- Điêu muội quả nhiên xứng đáng là một vị hiền thê, biết ý phu quân có tánh háo sắc chiều chuộng, lão huynh là một kẻ có điểm phúc nhất trên đời.

Điêu Nguyệt Hồ mỉm thầm:

- Được rồi. Bọn đàn ông các người vừa nghe nói gái đẹp là nhảy cẫng lên, đợi khi ta lên ngôi Minh chủ võ lâm chính thức, tóm thân tất cả quần hùng Hắc Bạch môn phái, bang hội ta sẽ cho lão uống một viên “Tàn chi tán cốt”, xem lão có phải là một kẻ điểm phúc nhất trên cõi đời này hay không. Chỉ như lão Hàn Khuất Thân, một trang nam tử khôi ngô, tuấn tú, tới lúc ta không cần, ta còn làm tàn phế thân thể của lão, còn lão mặt mày giống như loài quỷ dữ, làm thế nào là vị phu quân của ta được chứ. Lão đã sắp chết mà không hay.

Rượu đã nhiều, Bắc Khuyết Thần Ma nhìn Điêu Nguyệt Hồ bằng ánh mắt khát vọng.

Lão cười khà:

- Điêu muội, lâu quá không gặp muội, lão huynh nhớ vô cùng, huynh không còn chịu đựng nổi nữa rồi.

Bắc Khuyết Thần Ma ôm chặt Điêu Nguyệt Hồ, làm chuyện con bướm hút nhụy hoa.

Điêu Nguyệt Hồ bực tức, nhưng vì còn cần tới lão nên để mặc tình cho lão mà mò...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Biến Động

Thình lình nghe có tiếng ào ào, huyền não phía ngoài con đường nhỏ dẫn vào tòa lâu đài Luân Hồi giáo.

T

Ngọc Diện Ma Cơ Diêu Nguyệt Hồ giật mình, xô Bắc Khuyết Thần Ma ngồi thẳng dậy:

- Bắc Khuyết lão huynh, chuyện gì đang xảy ra ngoài kia. Lão huynh hãy ra đó xem thử.

Bắc Khuyết Thần Ma gừ gừ:

- Mặc xác chúng nó, chắc không có chuyện gì đâu, bất quá có mấy tên trọc nào đó tới khuấy phá, bọn giáo đồ đánh nhau với bọn chúng.

Bắc Khuyết Thần Ma tiếp tục mày mò.

Bỗng có tiếng động mạnh phía ngoài cánh cửa Luân Hồi cung, một tên giáo đồ chạy bay vào.

Diêu Nguyệt Hồ đẩy mạnh Bắc Khuyết Thần Ma ra ngoài, ngồi thẳng lên chờ tên giáo đồ chạy vào.

Tên giáo đồ vào tới tòa đại điện, buông tiếng thờ hồng học, sắc mặt tái xanh.

Tên giáo đồ thờ hắt ra:

- Bấm Cung chủ.

Diêu Nguyệt Hồ hỏi mau:

- Chuyện gì?

Tên giáo đồ run lập cập nói chằng ra hơi:

- Bấm Cung chủ... tên Hàn Tử Kỳ...

- Tên Hàn Tử Kỳ thế nào?

- Bấm Cung chủ, tên Hàn Tử Kỳ đã giết gần hai trăm giáo đồ của bản giáo.

Điêu Nguyệt Hồ biến sắc:

- Còn lão Quách đại hộ pháp ở đâu?

Tên giáo đồ vẫn run lập cập:

- Bẩm Cung chủ, Quách hộ pháp đã bị tên Hàn Tử Kỳ chém bay đầu, gã giết luôn sáu vị sứ giả.

Điêu Nguyệt Hồ phất tay:

- Lui!

Ả nhìn Bắc Khuyết Thần Ma gấp rút:

- Bắc Khuyết lão huynh hãy theo muội.

Điêu Nguyệt Hồ nhanh lẹ tới vách tường đưa tay ấn một cái. Tức thì một cánh cửa tò vò mở ra.

Điêu Nguyệt Hồ chui vào đó, Bắc Khuyết Thần Ma hấp tấp chui theo sau.

Cánh cửa tò vò liền đón lại, bên này là Luân Hồi điện, lúc này không có bóng một tên giáo đồ nào cả.

Điêu Nguyệt Hồ phóng mình lên đại điện, Bắc Khuyết Thần Ma phóng theo sau.

Điêu Nguyệt Hồ quay về phía sau nội điện lớn tiếng:

- Tạ Linh San đâu?

Tạ Linh San chính thật là Hồng y nữ. Có tiếng đáp ở phía sau hậu điện:

- Bẩm Cung chủ, có chuyện gì sai phái?

Điêu Nguyệt Hồ gấp rút:

- Người hãy mau mau chuẩn bị sẵn sàng cho ta.

Giọng nói của Hồng y nữ lại cất lên:

- Tuân lệnh Cung chủ.

Sau đó trong tòa Luân Hồi điện im bật, Điêu Nguyệt Hồ ngồi xuống ghế day qua Bắc Khuyết Thần Ma:

- Bắc Khuyết lão huynh hãy sẵn sàng đối phó với gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ.

Bắc Khuyết Thần Ma cười tự đắc:

- Điều muội đừng lo sợ, gã tiểu quỷ Hàn Tử Kỳ dám cả gan vào đây, lão huynh chỉ cần xuất một chiêu là gã tan thân nát cốt.

Điều Nguyệt Hồ hừ nhạt:

- Bắc Khuyết lão huynh đừng nên khinh thường, bọn giáo đồ cho biết gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ đã lọt vào Tử vong động, luyện các chiêu trong pho bí kíp “Địa tiên kỳ thư” của lão Địa tiên tôn giả vô cùng khủng khiếp, nhất là thanh Tử hư thần kiếm của gã đã sát hại rất nhiều cao thủ giáo đồ của bản giáo, bọn giang hồ nghe tới tên gã đã vỡ mật bay hồn, huynh hãy nên thận trọng.

Bắc Khuyết Thần Ma cười ha hả:

- Dù cho tên tiểu quỷ Hàn Tử Kỳ có vào Tử vong động luyện được các chiêu trong bí kíp “Địa tiên kỳ thư”, ta cũng xem chẳng ra gì. Ta sẽ xuất chiêu “Thái âm huyền chưởng”, giết gã ngay tức khắc. Điều muội đừng nên lo nghĩ mà tổn hao tới thân ngọc vóc ngài.

- Bắc Khuyết lão huynh nên nhớ câu “cao sơn kỳ hữu cao sơn” dù cho chiêu “Thái âm huyền chưởng” của lão huynh lâu nay là vô địch, nhưng gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ chẳng phải hạng tầm thường như bọn thập đại môn phái. Một mình gã xông vào giết hại gần hai trăm giáo đồ, luôn cả Quách hộ pháp, sáu sứ giả bản giáo không một ai ngăn cản nổi, chứng tỏ võ công của gã đã tuyệt luân, nếu lão huynh coi thường gã sẽ chết về tay gã.

Chợt Điều Nguyệt Hồ ngưng đi vì vừa trông thấy một tên giáo đồ từ phía ngoài cánh cửa đại điện chạy bắn vào.

Tên giáo đồ run lên cầm cập:

- Bẩm Cung chủ, hiện tên tiểu quỷ Hàn Tử Kỳ đã vào tới sơn đạo, giết sạch ba mươi sáu giáo đồ, sắp vào đây.

Điều Nguyệt Hồ đứng phắt dậy, phất cánh tay thét:

- Lui...

Tên giáo đồ lập cập quay mình phóng trở ra ngoài cánh cửa Luân Hồi điện.

Điều Nguyệt Hồ chưa kịp phản ứng gì cả, chợt trông thấy lò qua một cái trước mắt.

Một gã thiếu niên áo lam mặt ngọc đã đứng sững dưới đại điện ngay trước mặt Điều Nguyệt Hồ và Bắc Khuyết Thần Ma.

Điều Nguyệt Hồ lẫn Bắc Khuyết Thần Ma cùng giật mình nhìn gã thiếu niên mặt ngọc.

Phút giây, Điêu Nguyệt Hồ cất giọng lạnh lót:

- Người là Hàn Tử Kỳ?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Không sai, ta chính là Hàn Tử Kỳ, con trai của Trang chủ Hàn Khuất Thân.

Điêu Nguyệt Hồ nhìn gắn vào gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ:

- Hôm nay người tới định báo thù cho lão Hàn Khuất Thân phải không?

- Không sai, nhưng trước nhất ta cần hỏi người một chuyện, rồi sẽ nói tới chuyện kia.

- Chuyện gì?

- Người bắt giam Đào Hoa phu nhân, chính là hoàng hậu Liễu Nguyên Phi, Ngân Hà công chúa và ca nhi Tiểu Yến phải không?

- Đúng!

- Người giam nốt ba người đó ở nơi nào?

Ánh mắt Điêu Nguyệt Hồ vẫn không rời gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ:

- Ba người đó đang ở trong “dưỡng tâm viện”, nay mai sẽ đưa vào “luyện hồn phòng”.

Hàn Tử Kỳ hừ lạnh:

- Đào Hoa phu nhân lúc còn là hoàng hậu đã từng cứu người thoát chết mấy lần, nay người lại vô ân, vô nghĩa bắt mẹ con phu nhân, người có thấy người là một kẻ táng tận lương tâm hay không?

Điêu Nguyệt Hồ cười khẩy:

- Đó là chuyện giữa ta và ả Liễu Nguyên Phi, phải có điều uẩn khúc, người can dự làm chi.

Hàn Tử Kỳ chớp ánh mắt sáng rực:

- Miệng lưỡi của người quá tài tình. Còn chuyện Ngân Hà công chúa, và ca nhi Tiểu Yến, tại sao người bắt hai nàng lại còn định đưa vào “Luyện hồn phòng”?

- Hai ả a đầu đó là kẻ đồng lõa với người, tất nhiên là kẻ thù của Luân Hồi giáo. Ta bắt hai ả để người tới đây nạp mạng, khỏi cần sai phái thuộc hạ đi tìm kiếm người cho nhọc công, nhọc sức.

Hàn Tử Kỳ trợn mắt:

- Người không đi tìm ta, ta vẫn tới cái động hồ ly quái quỷ này tìm người để đòi hai món nợ máu.

Chàng nói rõ từng tiếng:

- Một là mối tử thù của phụ thân ta, người và lão quỷ Bắc Nguyệt Thần Ma đầu độc tàn phế haichân, chết thảm trong tuyệt động, hai là hai người chặt cụt một chân của dưỡng phụ ta Thiên Tàn Quái Tẩu, sau đó lại sai bọn thuộc hạ tới Thiên Tàn phủ sát hại. Hôm nay ta sẽ moi tìm người xem đen hay đỏ, và chặt lấy thủ cấp của lão quỷ đem về tế mộ phụ thân ta.

Hàn Tử Kỳ hét:

- Chuẩn bị nạp mạng cho ta.

Điêu Nguyệt Hồ phất cánh tay lên:

- Ngưng lại!

Hàn Tử Kỳ dừng lại:

- Hai người còn lời nào trời trăng hãy nói mau.

Nhìn Hàn Tử Kỳ bằng đôi mắt đớp hồn, Điêu Nguyệt Hồ cất giọng kiều my:

- Gã trẻ tuổi đừng nóng nảy. Người chưa nhìn kỹ ta nên mới nói ra những lời bất cần.

Nếu người nhìn rõ chắc chắn mọi sự sẽ thay đổi hoàn toàn. Hãy nhìn ta thật kỹ xem thế nào?

Từ nãy vì máu hận thù sôi sục trong tim, Hàn Tử Kỳ không lưu tâm đến sắc đẹp của Điêu Nguyệt Hồ, giờ nghe ả nói chàng chú mắt nhìn ả.

Theo Hàn Tử Kỳ được biết, tính đến nay Điêu Nguyệt Hồ tuổi đã trên tam tuần, nhưng xem qua như một ả thiếu nữ mười tám đôi mươi, mặt ngọc da trắng như tuyết, đôi môi anh đào ướm mọng, tóc búi cao lộ chiếc cổ trắng ngần, đôi mắt to, ánh mắt đớp hồn người, có một ma lực vô hình, thân hình nẩy lửa, mãnh liệt, cuốn hút người vào hoan lạc không sao cưỡng nổi. Quả là một đệ nhất tuyệt thế mỹ nhân của tất cả trang tuyệt thế mỹ nhân đương thời.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:

- ả đẹp kinh hồn, thảo nào phụ thân ta không say mê ả đến phải mai một thân danh, từ trước đến nay biết bao nhiêu anh hùng, hào kiệt chết vì sắc đẹp của ả. Nếu ta bất ý không định tâm có thể sẽ rơi vào cái vòng khổ ải. Ta cần phải hết sức đề phòng.

Hàn Tử Kỳ lớn tiếng:

- Ta đã nhìn kỹ ngươi rồi.

Điêu Nguyệt Hồ lá lơi:

- Ngươi thấy thế nào?

- Ngươi là một quái hồ ly. Lòng dạ ngươi hiểm sâu ác độc, tánh tình ngươi dâm dăng bạo tàn, phản phúc. Ta giết ngươi, phá tan cái động hồ ly của ngươi, xem chồn bầy, cáo lũ của ngươi còn nơi nào luyêãn hồn người nữa hay không.

Điêu Nguyệt Hồ cười khẩy:

- Gã trẻ tuổi có mắt không ngươi. Biết bao nhiêu kẻ quỳ dưới chân ta, cúi lạy ta vẫn không được sờ vào làn da ngọc của ta. Ta niệm tình ngươi vì ngươi là một gã thiếu niên tuấn mỹ, bằng không ta đã giết ngươi từ lâu rồi. Ngươi hãy nhớ, ta có đủ cách giết ngươi, đừng tự phụ.

Ả vẫn với giọng yêu mị:

- Bây giờ ta có một điều muốn nói với ngươi.

Hàn Tử Kỳ nhìn chăm chăm vào ánh mắt Điêu Nguyệt Hồ:

- Điều gì ngươi hãy nói ra!

Điêu Nguyệt Hồ nhìn trả lại bằng đôi mắt đớp hồn:

- Hiện nay Ngân Hà công chúa là vị hôn thê của ngươi, ả Tiểu Yến là nghĩa muội của ngươi đang nằm trong tay ta. Ta và ngươi sẽ trao đổi một cách thật công bằng.

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Một Chiêu Sinh Tử

Hàn Tử Kỳ lạnh băng:

H

- Trao đổi cách nào?

- Người hãy gia nhập vào bản giáo, giữ chức Điện chủ hộ pháp Luân Hồi cung, bên cạnh ta. Ta sẽ trả tự do cho Ngân Hà công chúa, ca nhi Tiểu Yến, luôn cả Liễu Nguyên Phi.

Người có khứng chịu hay không?

Hàn Tử Kỳ cười khanh khách:

- Người đừng mơ giấc ban ngày, nếu Ngân Hà công chúa, Tiểu Yến và Đào hoa phu nhân có mệnh hệ nào, ta sẽ chặt thây người ra làm vạn đoạn, đường đường một trang nam tử như ta lại chịu làm tên nội gia của người hay sao? Trái lại, ta sẽ giết người và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma báo thù cho phụ thân ta và nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu. Hai người có chạy lên trời cũng không khỏi chết.

Nhìn Bắc Khuyết Thần Ma, Hàn Tử Kỳ hét:

- Lão quỷ hãy xuống đây. Ta muốn biết màu sắc võ công của người trước khi cắt lấy thủ cấp của người đem về tế mộ phụ thân.

Bắc Khuyết Thần Ma gầm như hổ dữ:

- Tiểu quỷ đừng nói chuyện đội đá vá trời, bản thần quân sẽ lột da người, móc mắt người, rút gân người cho người chết một cách thảm khốc.

Xẹt!

Bắc Khuyết Thần Ma phi thân xuống đứng trước mắt Hàn Tử Kỳ, mắt lộ hung quang, chòm râu xồm dựng ngược, trông chẳng khác quỷ dữ vừa hiện về.

Lão quát:

- Tiểu quỷ. Người muốn đấu loại này, bản thần quân cho người chọn lựa trước khi chết.

Một tiếng “soạt” nổi lên, Hàn Tử Kỳ đã cầm chắc thanh Tử hư thần kiếm trong tay, phát ra ánh sáng màu tím rợn người:

Chàng nghiêng răng:

- Lão quý, ta sẽ đấu với ngươi bằng kiếm pháp. Ngươi có dám chẳng?

Nhìn thanh Tử hư thần kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ, Bắc Khuyết Thần Ma nghĩ thầm:

- Đây là loại kiếm thần. Năm xưa lão Địa tiên tôn giả đã giết hàng trăm đại cao thủ không người đối địch, không có loại vũ khí nào chống nổi, ta không nên đấu kiếm với gã tiểu quý.

Bắc Khuyết Thần Ma lắc đầu:

- Bản thân quân không đấu kiếm với ngươi. Ta sẽ đấu bằng chưởng pháp với ngươi mới rõ tài cao thấp.

Hàn Tử Kỳ cười khinh:

- Ngươi đã sợ Tử hư thần kiếm của ta nên tìm lời thoái thác. Được rồi, ta sẽ đấu chưởng lực với ngươi, cách nào ngươi cũng không khỏi chết, đừng hòng tìm cách trốn chạy.

Hàn Tử Kỳ giắt thanh Tử hư thần kiếm vào vỏ.

Bắc Khuyết Thần Ma giận dữ gầm to:

- Tiểu quý điên cuồng. Ngươi sắp chết đến nơi rồi! Bản thân quân sẽ nhai tim ngươi.

Hai bên đối diện nhau cách khoảng hai trượng, vừa tầm chưởng lực của các đại cao thủ giao đấu. Dĩ nhiên Hàn Tử Kỳ và Bắc Khuyết Thần Ma là đại cao thủ.

Hai bên sắp lâm trận bỗng nghe Điêu Nguyệt Hồ hét:

- Dừng lại!

Hàn Tử Kỳ nhìn Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cười khinh:

- Ngươi sợ thằng chồng già mặt quý của ngươi chết phải không?

Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ hừ lạnh:

- Tại sao ta lại sợ lão chết chứ. Trước khi ngươi và lão giao đấu ta có điều kiện muốn nói với ngươi.

- Điều kiện gì nói mau, rồi chết chung với lão quý.

- Ta muốn người đầu với lão ba chiêu, nếu như người không giết được lão, chuyện hôm nay hãy tạm gác, hẹn lại hai tháng nữa sẽ có một trận quyết tử, và ta sẽ phóng thích Ngân Hà công chúa, cả nhi ca Tiểu Yến và Liễu Nguyên Phi. Người bằng lòng chứ?

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Á yêu phụ định dùng quỷ kế “Dục hoãn cầu mưu”, tìm phương cách ám hại ta ở sau này, nhưng ả đã chịu phóng thích cho Ngân muội, Yến muội và phu nhân, ta không nên chối từ, trước nhất phải cứu ba người trong tình trạng nguy ngập, sau đó ta giết ả và lão quỷ chẳng muộn màng gì.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Ta bằng lòng, nhưng lời nói của người có đúng không? Người cam kết trả tự do cho Ngân Hà công chúa, Tiểu Yến và Đào hoa phu nhân phải không?

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ khẳng khái:

- Đường đường một vị Cung chủ uy danh lừng lẫy như ta lại đối gạt người sao. Ta cam kết sẽ giữ đúng theo lời hứa nếu người không giết nổi Bắc Khuyết lão huynh.

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Được rồi! Ta cần nói trước với người, nếu như người phản trắc ta sẽ san bằng cái động hồ ly này thành bình địa. Người đã nghe rõ rồi chứ?

Quay lại Bắc Khuyết Thần Ma, Hàn Tử Kỳ hét:

- Lão quỷ chuẩn bị nạp mạng.

Sát khí bốc mờ trên gương mặt ngọc, ánh mắt rực lửa căm thù, Hàn Tử Kỳ từ từ cất ngọn hữu chưởng lên vận tám thành, đóa hồng liền xuất hiện.

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ hét:

- “Nhật hoán hồng hương”, tiểu tử đã luyện được tuyệt chiêu của lão Địa tiên tôn giả, Bắc Khuyết lão huynh hãy đề phòng.

Bắc Khuyết Thần Ma gầm to:

- Tiểu quỷ đừng tự thị, hãy xem chiêu “Thái âm huyền chưởng” của bản thần quân.

Ngọn chưởng to bằng chiếc quạt của Bắc Khuyết Thần Ma giơ lên, chưởng kinh đen sì liền hiện ra, khí lạnh tựa băng hà run rét cả người.

Ánh hồng “Nhật hoán hồng quang” từ nhạt đến rực rỡ, biến thành một đóa tròn như mặt trời vừa lên, áp tới Bắc Khuyết Thần Ma.

Chưởng kinh đen sì “Thái âm huyền chưởng” dựng lên như đám mây đen che ngay trước mặt Bắc Khuyết Thần Ma, chậm chậm xấp lại đóa hồng rực rỡ.

Hai bên giăng giạt lẫn nhau...

Đứng trên chính diện, Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ gắn mắt vào hai loại chưởng kinh, nín thở đợi chờ...

Hai bên giăng co chừng uống cạn một chén trà, chưa phân thắng bại.

Hàn Tử Kỳ nghĩ nhanh:

- Chiêu “Thái âm huyền chưởng” của lão quỷ quả nhiên lợi hại, nếu ta kéo dài trận đấu chắc chắn ả hồ ly mặt ngọc Điều Nguyệt Hồ sẽ trợ lực lão quỷ, bất ngờ ám kích ta từ phía sau sẽ vô cùng nguy hiểm, vậy ta cần kết thúc trận đấu sớm là thượng sách.

Tâm niệm chấm dứt, Hàn Tử Kỳ vận thêm hai thành đẫy ra ngọn hữu chưởng.

Một tiếng nổ chấn động khắp cả tòa đại điện Luân Hồi cung.

Bắc Khuyết Thần Ma rống lên như hổ đói, thân hình hộ pháp bay vút, đánh “huych” vào tường, biến thành một khối thịt không còn trông thấy dạng hình.

Điều Nguyệt Hồ vô cùng khiếp đảm, trở to đôi mắt nhìn khối thịt rồi nhìn Hàn Tử Kỳ.

Hàn Tử Kỳ quay lại nhìn Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ, cười gằn:

- Yêu phụ, lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma đã đền tội xong, bây giờ đến lượt người phải trả hai món nợ máu của phụ thân ta và nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu.

Chàng thét:

- Yêu phụ! Người định chết cách nào? Tự quyết hay chờ ta moi lấy trái tim...

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ trừng đôi mắt:

- Tiểu tử đừng vội tự đắc. Hãy xem món vật gì trong tay ta đây.

Ả cất cánh tay áo rộng lên. Một làn khí xanh rợn người hiện ra.

Hàn Tử Kỳ bật thốt:

- “Hoán thần ma pháp”.

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ lạnh lót:

- Đúng, không sai! Người bức bách ta thái quá, bắt buộc ta phải hạ độc thủ với người, nháy mắt ma khí sẽ lan tràn khắp cả tòa đại điện này, dù người có biết rập cánh bay lên trời cũng không khỏi thay hồn đổi xác, ta sẽ dùng người và những trận truy hoan cực lạc cho tới khi người trở thành một bộ xương khô.

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ giữ cánh tay một cái, tức thì làn khí xanh túa ra một vùng rộng lớn lan tràn...

Hàn Tử Kỳ hét:

- Yêu phụ, người không làm gì nổi ta đâu.

Tay phải Hàn Tử Kỳ giơ lên. Vùng ánh sáng muôn màu sắc chiếu diệu. Ánh sáng tới đâu khí xanh “Hoán thần ma pháp” biến mất tới đó.

Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ biến sắc kêu lên:

- “Định tâm thần châu”! Người đã lọt vào Phù ảnh cung?

Hàn Tử Kỳ lạnh băng:

- Người không cần biết tới chuyện đó. Người sắp chết đến nơi rồi. Hãy mau nạp mạng.

Hàn Tử Kỳ toan phóng lên tòa đại điện, Điều Nguyệt Hồ hét lớn:

- Dừng lại!

Hàn Tử Kỳ dừng bước:

- Yêu phụ, người còn lời gì trời trăng, nói mau.

Bỗng Ngọc Diện Ma Cơ Điều Nguyệt Hồ cất tiếng cười the thé:

- Tiểu tử, người quên hai ả nha đầu Ngân Hà công chúa, Tiểu Yến và Liễu Nguyên Phi nhạc mẫu người hãy còn nằm trong tay ta hay sao chứ?

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Trở Về Cát Bụi

Hàn Tử Kỳ quắc mắt:

H

- Ta giết người trước rồi sẽ phá tan cái động hồ ly này cứu ba người đó.

Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cười lạnh lạnh:

- Người không thể nào cứu nổi ba người đó đâu, đừng cuồng vọng vô ích.

- Tại sao?

- Tại vì người bức ta tới đường cùng, ta và người sẽ cùng chết, tất nhiên ba người đó chẳng còn. Cái đạo lý đó người đã hiểu rồi chứ?

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Người muốn nói gì ta không rõ?

Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ trở tay vòng quanh tòa đại điện:

- Tiểu tử ngu ngốc, hiện nay tất cả trong tòa Luân Hồi cung này, luôn cả Luân Hồi điện, tổng đàn Luân Hồi giáo ta đã cho đặt chất nổ từ lâu, giờ ta ra lệnh Tạ Linh San sẽ châm ngòi, hàng ngàn quả lôi oanh nổ, ta và người tan xác, ba ả kia làm thế nào sống được.

Một luồng buốt lạnh chạy vào xương sống Hàn Tử Kỳ, sắc mặt biến đổi nhanh chóng, nhưng liền lấy lại sự bình tâm.

Chàng cười khẩy:

- Yêu phụ đừng dùng kế xảo trá đánh lừa ta vô ích. Người đã xa cơ rồi còn hòng phỉnh lừa được ai. Người nói láo, ta không tin người.

Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ chớp ánh mắt sáng ngời:

- Tiểu tử, một lần chót ta hỏi người. Người có chịu lui ra khỏi nơi này hay là cùng chết?

Hàn Tử Kỳ cương quyết:

- Ta không lui. Ta sẽ giết người báo thù cho phụ thân.

Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ buông tiếng thở dài:

- Âu cũng là số mạng.

Ả quay lại thét lớn:

- Tạ Linh San, châm ngòi nổ.

Hàn Tử Kỳ giật mình, đến đây chàng hiểu rõ Điêu Nguyệt Hồ nói thật, trong lòng khiếp sợ, nhưng mọi việc đã quá muộn màng, chàng đành đứng bất động.

Không nghe có tiếng đáp của Hồng y nữ, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ thét:

- Tạ Linh San ở đâu. Mau châm ngòi nổ...

Vẫn không nghe động tịnh, phía sau hậu điện im lìm.

Mặt hoa Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ tái mét, thét:

- Tạ Linh San, người đã phản ta.

Ả lao vút về phía sau hậu điện, Hàn Tử Kỳ hét:

- Người chạy đi đâu?

Hàn Tử Kỳ toan phóng mình đuổi theo Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, bỗng nghe có tiếng gọi giật từ ngoài cửa Luân Hồi cung:

- Hàn ca ca đứng lại.

Hàn Tử Kỳ quay lại nhìn, Cung Ly Kiều từ ngoài phóng vào gấp rút:

- Hàn ca ca chạy cho mau, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ châm ngòi nổ thật đó.

Hàn Tử Kỳ sửng sốt:

- Có lẽ nào...

Cung Ly Kiều gấp hơn:

- Hàn ca ca chạy mau, chậm trễ sẽ tan xác.

Bất giác Hàn Tử Kỳ lao vút ra ngoài cánh cửa Luân Hồi cung.

Chân Hàn Tử Kỳ vừa chạm đất, một loạt tiếng nổ long trời, chuyển rung khắp cả núi rừng.

Tòa lâu đài đồ sộ Luân Hồi giáo sụp đổ ầm ầm, lửa cháy rần rần, khói đen mù mịt.

Hàn Tử Kỳ khiếp đảm kêu lên:

- Ngân muội... Yến muội... Phu nhân... Cung tử tử...

Hàn Tử Kỳ thụp xuống đất, nước mắt trào ra, cả đất trời đảo lộn trước mắt chàng.

Hàn Tử Kỳ không thể nào tưởng tượng nổi Điều Nguyệt Hồ lại liều lĩnh đến thế. Ả giết Ngân Hà công chúa, Tiểu Yến và Đào Hoa phu nhân dĩ nhiên ả cũng chết tan thân vì chất nổ khủng khiếp.

Chợt nghe có tiếng kêu của một nàng con gái:

- Hàn ca ca...

Hàn Tử Kỳ giật mình đứng lên quay lại nhìn. Một ả thiếu nữ vận cung phục đẹp tuyệt trần từ phía trước chạy tới.

Hàn Tử Kỳ sửng sốt, rồi hoan hỉ kêu lên:

- Ngân muội...

Chàng phóng tới ôm chặt lấy ả thiếu nữ, chính là Ngân Hà công chúa, cứ tưởng mình đang trong cơn mơ.

Ngân Hà công chúa nằm gọn trong tay Hàn Tử Kỳ, giọt lệ thánh thót trào ra.

Thật lâu Hàn Tử Kỳ mới chịu buông Ngân Hà công chúa ra:

- Ngân muội, muội còn được sống đây, huynh vui mừng khôn xiết.

Ngân Hà công chúa nức nở:

- Hàn ca ca, muội tưởng không còn gặp mặt ca ca nữa, nào ngờ muội còn sống gặp lại ca ca đây.

Hàn Tử Kỳ lau giọt lệ cho Ngân Hà công chúa, dỗ dành:

- Ngân muội, cơn ác mộng đã qua rồi muội hãy bình tĩnh lại, nghe huynh hỏi, nhờ đâu muội thoát nạn?

Ngân Hà công chúa sụi sùi:

- Muội nhờ Hồng y tử tử đưa muội ra khỏi “dường tâm viện” chậm một chút là đã tan xác rồi.

Hàn Tử Kỳ thảng thốt, nghĩ thầm:

- Quả thật ta không ngờ Tạ Linh San lại là một vị cứu tinh. Nếu không có ả làm sao Ngân muội còn sống. Nàng chết đi ta sống cô độc đến trọn đời.

Hàn Tử Kỳ lại hỏi:

- Ngân muội, còn Đào Hoa phu nhân và Tiểu Yến ở đâu?

- Mẫu thân muội và Yến tử cũng được Hồng y tử tử cứu thoát chết. Hai người đang ở đằng kia.

Hàn Tử Kỳ vui mừng bật thốt:

- Huynh không ngờ Hồng y nữ lại có thiện tâm như vậy, biết phải làm sao đền đáp công ân của nàng cho xứng đáng.

- Hàn ca ca khỏi lo nghĩ, mẫu thân muội đã nhận Hồng y tử tử làm nghĩa nữ. Nàng đã bằng lòng trở về Hồng lâu khách với mẫu thân.

Chợt Ngân Hà công chúa hỏi Hàn Tử Kỳ:

- Hàn ca ca... có phải Cung Ly Kiều tử tử báo tin cho ca ca tới đây không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Cung Ly Kiều gặp huynh cách đây hai ngày. Nàng đã trao mảnh ngọc cho huynh, cho biết muội đang lâm nạn tại Luân Hồi cung, huynh khẩn cấp tới đây, cũng may vừa đúng lúc...

Sực nhớ lại Cung Ly Kiều, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn vào biển lửa kinh hãi kêu:

- Ngân muội! Nguy rồi, Cung Ly Kiều đã chết.

Chàng trở tay vào biển lửa đang bốc cháy ngút trời.

Ngân Hà công chúa khiếp đảm:

- Hàn ca ca! Tại sao Cung tử tử lại chết? Tử tử bị ả yêu phụ Điều Nguyệt Hồ giết phải không?

Hàn Tử Kỳ lắc đầu, chàng thuật lại mọi chuyện cho Ngân Hà công chúa nghe.

Ngân Hà công chúa rơi lệ:

- Tội nghiệp cho Cung tử tử. Nếu không có tử tử làm sao ca ca biết muội bị ả Điêu Nguyệt Hồ bắt giam mà tới đây cứu muội, ân nghĩa chưa kịp đáp đền, tử tử đã chết...

Ngân Hà công chúa tuôn hai dòng thương lệ.

Một bóng hồng từ đằng xa lao tới, Hàn Tử Kỳ và Ngân Hà công chúa quay nhìn lại Ngân Hà công chúa reo lên:

- Hàn ca ca... Hồng tử tử đến kia...

Hồng y nữ tới đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ và Ngân Hà công chúa.

Hàn Tử Kỳ nhìn Hồng y nữ:

- Tại hạ xin đa tạ Hồng cô nương đã cứu Ngân muội, Yến muội và Đào hoa phu nhân...

Ngân Hà công chúa vội nói:

- Hàn ca ca, Hồng tử tử là tử tử của muội, ca ca hãy thay đổi cách xưng hô mới đúng hơn.

Ngân Hà công chúa không hiểu chuyện giữa Hồng y nữ và Hàn Tử Kỳ lúc trước.

Hàn Tử Kỳ còn đang lúng túng, Hồng y nữ đã lên tiếng:

- Ngân muội nói đúng. Bây giờ Hàn đệ đệ hãy gọi ngu tử tử là tử tử mới đúng hơn.

Hàn Tử Kỳ nở một nụ cười ý nhị:

- Đệ đệ xin ra mắt Hồng tử tử...

Hồng y nữ thêm ý:

- Hàn đệ đệ chớ nên khách khí, dù là tử tử, nhưng ngu tử cũng không thay đổi lời nói lúc trước. Ngu tử chỉ đáng làm một ả nô tỳ cho đệ đệ. Ngu tử không còn ước mơ gì hơn nữa.

Ngân Hà công chúa không hiểu lời, ngơ ngác:

- Tại sao lạ vậy? Hồng tử tử là tử tử, sao lại đòi làm một ả nô tỳ của Hàn ca ca, muội không chịu đâu.

Sợ thất thố, Hàn Tử Kỳ đỡ lời:

- Ngân muội chưa hiểu, Hồng tử tử vui tính nói đùa, muội không hiểu sao?

Chàng liền lảng sang chuyện khác:

- Hồng tử tử, còn Thanh y cô nương ở đâu, sao đệ không thấy?

Hồng y nữ thở dài, buồn bã:

- Nhị muội của ngu tử đã bị ả Điêu Nguyệt Hồ nghi là phản phúc, giết từ đêm qua, thi thể của nhị muội bị bọn giáo đồ Luân Hồi giáo ném xuống vực sâu phía sau Luân Hồi cung.

Hàn Tử Kỳ cảm khái:

- Điêu Nguyệt Hồ quả là một nữ nhân tàn ác, giết luôn cả đệ tử trung tín của mình. Ắ chết tan xác là thiên lý nan dung.

Hồng y nữ hiểu thâm ý của Hàn Tử Kỳ cũng lảng qua chuyện khác:

- Hàn đệ đệ, nghĩa mẫu của ngu tử đứng đằng kia đang chờ đệ đệ đó.

Dứt câu Hồng y nữ đi trước, Hàn Tử Kỳ và Ngân Hà công chúa theo sau.

Ba người trở ra sơn đạo trông thấy Đào hoa phu nhân đang đứng nói chuyện với một trung phụ tuyệt sắc.

Nhận ra trung phụ, Hàn Tử Kỳ chạy bay tới nắm lấy tay hoan hi:

- Mẹ...

Trung phụ tuyệt sắc chính là Tổ Thần Phi quay lại vui mừng:

- Con... mẹ lo sợ con có chuyện xảy ra không lành, mẹ bảo sư bá Đảo điên hòa thượng đưa mẹ tới đây. Con có giết được cặp nam nữ độc ác đó không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Con giết lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma, nhưng lão trúng chưởng của con tan xác, con không cắt được thủ cấp, còn ả Điêu Nguyệt Hồ đã chết vì chất nổ của ả.

Tổ Thần Phi hiện lên sắc mặt vui mừng, hướng sang Đào hoa phu nhân:

- Con hãy tới bái lễ nhạc mẫu của con đi, mẹ và tử tử đã bàn tính với nhau rồi.

Mặt ngọc đỏ bừng, Hàn Tử Kỳ bước tới đứng trước mặt Đào hoa phu nhân, chấp tay:

- Tiểu tể xin bái lễ nhạc mẫu.

Hàn Tử Kỳ toan cúi xuống lạy, Đào hoa phu nhân phát tay:

- Ta miễn lễ cho nghĩa tế đó. Nếu không có nghĩa tế và Hồng nghĩa nữ ta và ái nữ luôn cả Yến nhi đã mất mạng rồi. Thật ta không ngờ Điêu Nguyệt Hồ là một kẻ vô tình, vô nghĩa lại ác độc, quỷ quyệt khôn lường. Ắ chết đi là do nơi hậu quả của ả đã làm từ bấy nhiêu lâu nay.

Chợt nhớ lại một điều, Hàn Tử Kỳ cung kính hỏi Đào hoa phu nhân:

- Thừa nhạc mẫu, hôm nọ tiểu tể có gặp cung nữ Phi Thúy đi tìm Ngân muội, Phi Thúy thư thư bảo Hoàng đế rất lo sợ số phận của Ngân muội, nay chuyện đã yên xong, nhạc mẫu định lễ nào, có cùng đi với Ngân muội trở lại hoàng cung không?

Đào hoa phu nhân lắc đầu:

- Ta đã quyết rồi. Ta ở lại Hồng lâu khách sẽ không bao giờ trở về Hoàng cung, ái nữ Ngân Hà cũng không chịu về. Ta và Tố Thần Phi tỷ tỷ hội ý với nhau, sau khi nghĩa tế xây dựng lại Hàn Sơn trang ta sẽ cho ái nữ về đó với nghĩa tế. Còn Hồng nghĩa nữ và Yến nhi ở lại với ta...

LUÂN HỒI CUNG CHỦ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Kết Cuộc

Đến đây có chiếc bóng chạy tới:

Đ

- Hàn ca ca...

Hàn Tử Kỳ nhìn lại đó là Tiểu Yến. Chàng tươi sắc diện:

- Yến muội...

Tiểu Yến nắm tay Hàn Tử Kỳ run run:

- Hàn ca ca, muội tưởng đâu không còn gặp mặt ca ca, muội khóc hết nước mắt.

Hàn Tử Kỳ vỗ về:

- Tai nạn của Yến muội đã qua rồi, từ nay muội không còn sợ bọn Luân Hồi giáo nữa, huynh mừng cho muội.

Chợt thấy lòa một cái, Đảo điên hòa thượng chẳng hiểu từ đâu tới đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ.

Lão tăng nhìn chàng cười hềnh hếch:

- Hàn hiền điệt, bốn phận của ta tới đây đã xong. Người hãy cùng sư muội trở về Hàn Sơn trang, ta đi ngao du sơn thủy, phiêu bạt thiên thai, nhàn hạ...

Nhìn Tố Thần Phi, lão nói:

- Sư muội... tạm biệt...

Âm thanh hãy còn đó, chẳng hiểu Đảo điên hòa thượng biến mất đi đằng nào.

Hàn Tử Kỳ chưa kịp nói gì đã trông thấy trên hai mươi người xuất hiện phía trước, đằng sau là chúng tăng nhân.

Dẫn đầu là Hạng Bá Phù và Hạ Cung Linh, kế đó có mười vị nam nữ chưởng môn nhân, sáu người bang, hội, bọn tăng đạo Chí Thiên đại sư, cuối cùng là ba mươi sáu vị đại cao tăng và mười tám Kim La

Hàn.

Hạng Bá Phù nắm tay Hàn Tử Kỳ, sắc diện tươi tắn:

- Hàn hiền điệt, ả yêu phụ Điêu Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma đã đền tội, hiện giờ ta còn phải trở về Hạng gia trang kéo ái nữ Cẩm Bình đợi chờ.

Quay sang Tố Thần Phi, Hạng Bá Phù nghiêm chỉnh:

- Tỷ tỷ, lão đệ xin bái biệt, bao giờ tỷ tỷ đưa hài cốt Hàn đại ca trở về Hàn Sơn trang, lão đệ sẽ tới viếng thăm.

Hạ Cung Linh nhìn Hàn Tử Kỳ cất giọng buồn buồn:

- Hàn công tử, tiểu muội xin cáo biệt.

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt âu sầu, quay gót đi theo Hạng Bá Phù...

Hàn Tử Kỳ xúc động, bồi hồi, chỉ lấy mắt nhìn theo Hạ Cung Linh, chẳng nói lời nào.

Bạch Vân tôn giả tới trước mặt Hàn Tử Kỳ, chỉnh sắc:

- Hàn thí chủ, công đức của thí chủ cứu nạn bọn bần đạo sâu như biển, nặng bằng non, bần đạo thay mặt chư vị nam nữ đạo hữu có lời đa tạ thí chủ.

Lão nghiêm trang tiếp:

- Trong minh ước liên minh “Quần hùng diệt quần ma” có ghi rõ vị nào thắng nổi ả Điêu Nguyệt Hồ và lão Bắc Khuyết Thần Ma sẽ là vị minh chủ võ lâm. Bọn bần đạo vừa bàn bạc, tất cả đều như ý tôn vinh thí chủ lên chức vị Minh chủ, xin thí chủ chớ nên khước từ.

Hàn Tử Kỳ vội vã chấp tay từ tạ:

- Tiểu bối là kẻ hậu sinh, tài hèn, trí cạn, cũng nhờ Hồng tỷ tỷ mới diệt được bọn Luân Hồi giáo, lại nữa, tiểu bối còn mẫu thân không thể xa rời được, thực lòng tiểu bối không dám nhận, xin đại sư miễn thứ cho cái tội bất kính...

Bạch Vân tôn giả cảm khái:

- Hàn thí chủ là một trang thiếu hiệp hào hùng, bất cần danh lợi, hào khí ngất trời, bần đạo vô cùng khâm phục. Bây giờ bọn bần đạo phải trở về, ước mong có ngày gặp lại thí chủ.

Nói xong, Bạch Vân tôn giả vái chào mọi người, rồi cùng nam nữ đạo nhân quần tãng, và sáu vị bang,

hội chủ ra đi...

Đào hoa phu nhân quay lại Tố Thần Phi:

- Tỷ tỷ, chúng ta hãy trở về Hồng lâu khách kéo trời sắp tối.

Bọn người Đào hoa phu nhân, Tố Thần Phi, Hàn Tử Kỳ, Ngân Hà công chúa, Tiểu Yến và Hồng y nữ cùng lên ngựa rời khỏi Triệt Hồ Sơn.

Hồng lâu khách đã được trùng tu nguy nga, tráng lệ như xưa. Ba ngày qua Đào hoa phu nhân liên tiếp mở đại tiệc mừng ngày thoát nạn và đoạn tụ.

Sáng nay Tố Thần Phi và Hàn Tử Kỳ lên đường, có Tiểu Yến đi theo, Ngân Hà công chúa ở lại vì vừa gặp mẫu thân.

Tố Thần Phi và Đào hoa phu nhân bịn rịn chia tay, Hàn Tử Kỳ Ngân Hà công chúa nắm tay nhau nói mấy lời ước hẹn.

Tố Thần Phi, Hàn Tử Kỳ, Tiểu Yến lên ngựa rời khỏi Hồng lâu khách. Đào hoa phu nhân và Ngân Hà công chúa đứng nhìn theo người ngựa khuất dạng mới trở vào. Hồng y nữ lặng lẽ đi theo sau mặt hoa buồn bã. Tâm sự của nàng nào có ai hay...

Hàn Tử Kỳ dừng ngựa lại trước con đường quanh co dẫn hút vào hang động. Chờ Tố Thần Phi, Tiểu Yến tới, chàng trở tay:

- Mẹ! Đây là con đường vào mộ phần của phụ thân con. Mẹ và Yến muội hãy theo con.

Hàn Tử Kỳ rẽ ngựa phi nhanh. Chàng nóng lòng vì không hiểu thời gian qua có kẻ thù nào tới phá phách, ngôi mộ phụ thân chàng hay không.

Tố Thần Phi và Tiểu Yến cho ngựa đi chậm chậm theo ở phía sau. Hai người chưa quen lối nên không dám thúc ngựa đi nhanh như Hàn Tử Kỳ.

Nháy mắt Hàn Tử Kỳ đã tới hang động. Đó đây vắng vẻ tiêu điều, con chim Anh Vũ thường đậu trên cành thấp kia giờ ở đâu không thấy.

Hàn Tử Kỳ nhảy xuống ngựa chạy thẳng vào trong hang động. Ngôi mộ Hàn Khuất Thân nay cỏ đã lên xanh. Chàng quì thụp xuống khấn khứa:

- Phụ thân! Con đã giết lão Bắc Khuất Thần Ma và ả yêu phụ Điều Nguyệt Hồ cũng đã chết, nay trở về đây báo mạng phụ thân. Từ đây xin phụ thân an nghỉ giấc ngàn thu.

Hàn Tử Kỳ thụp xuống lạy, nước mắt tuôn trào, chùng ngẩng lên chột chàng bắt gặp con chim Anh Vũ

nằm im lìm trước ngôi mộ.

Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu lên:

- Con chim Anh Vũ đã chết.

Chàng vội chạy sang, nhận ra con chim Anh Vũ đã chết từ lâu, chiếc mỏ của nó máu đã khô đặc.

Rõ ràng lúc chàng ra đi, con chim Anh Vũ đã trở vào đây đứng trước ngôi mộ phụ thân chàng khóc cho tới chết.

Hàn Tử Kỳ đứng sững nhìn con chim Anh Vũ, bùi ngùi...

Tố Thần Phi và Tiểu Yến bước vào. Vừa trông thấy ngôi mộ Hàn Khuất Thân, Tố Thần Phi đã chạy tới kêu thảm:

- Phu nhân...

Trung phụ thụp xuống, giọt lên trào ra, nghẹn ngào không nói thêm được một lời nào nữa.

Tiểu Yến xúc động để rơi hai giọt lệ. Một lúc nàng nhẹ nhẹ bước tới gần Hàn Tử Kỳ.

Trông thấy con chim Anh Vũ nằm chết dưới đất, Tiểu Yến khe khẽ:

- Hàn ca ca, con chim gì nằm chết đây?

Hàn Tử Kỳ buồn bã:

- Con chim Anh Vũ của phụ thân huynh. Nó sống với phụ thân huynh rất nhiều năm.

Phụ thân huynh chết, nó đứng khóc rồi chết theo...

Tiểu Yến sững sốt nhìn con chim Anh Vũ trên trời:

- Hàn ca ca, nó là con chim linh, ca ca hãy chôn cất nó, cho nó có được mộ phần, kéo loài thú dữ vào đây ăn thịt.

Hàn Tử Kỳ gật đầu, đào một cái huyệt nhỏ gần vách hang động, đem xác con chim Anh Vũ đặt nằm xuống, lấp thành một nấm mộ nho nhỏ.

Khóc than một lúc, Tố Thần Phi uể oải đứng lên:

- Hài nhi, hãy để phụ thân con an nghỉ, sau này đem hài cốt phụ thân con trở về Hàn Sơn trang táng an phần mộ.

Trung phụ dắt tay Tiểu Yến trở ra ngoài. Nhìn nắm mồ nhỏ của con chim Anh Vũ, Hàn Tử Kỳ thở than:

- Anh Vũ ơi! Giờ mi hãy nằm đây, bao giờ xong ta sẽ trở lại đây đưa mi về mai táng.

Hàn Tử Kỳ nhìn nắm mồ con chim Anh Vũ một lúc, lại nhìn ngôi mộ Hàn Khuất Thân rồi buông tiếng thở dài, chậm chậm bước ra cửa hang động, leo lên lưng con Xích Long Câu lững thững theo phía sau Tố Thần Phi và Tiểu Yến. Hình ảnh con chim Anh Vũ đứng đậu trên cành cây thấp cứ mãi lớn vờn hiện ra trong đầu óc chàng.

Copyright © 2011 by
Tokyo Media Arts Center

■ <http://www.tamamoku.com> ■ <http://www.tamamoku.com>
■ <http://www.tamamoku.com> ■ <http://www.tamamoku.com>

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Kiếm Khí Núi Mạc Can

Tháng ba, thuộc tiết mộ xuân, hoa cỏ xanh tươi, chim oanh bay lượn, cũng chính là một mùa mà cảnh sắc thành Giang Nam đẹp hơn hết cả. Trên đỉnh núi Mạc Can, mảnh trăng chênh chếch, ánh sáng trong vắt như pha lê, khung cảnh trông như tranh vẽ.

Trúc mọc san sát như rừng, lá xanh mơn mớn, thỉnh thoảng lại thêm một hồi chuông chùa từ phía xa xa đưa tới, tiếng nghe vắng vắng như có như không, làm cho cảnh giới càng thêm đặc sắc.

Canh khuya vắng vẻ, thốt nhiên nổi lên một tiếng hú dài, phá tan bầu không khí tịch mịch êm đềm đang bao trùm cảnh vật. Tiếp theo đó là một giọng đàn ông ồm ồm nói một mình :

- Trên trời ánh trăng tuy sáng, núi Mạc Can cảnh sắc tuy đẹp, song non sông hoa gấm, đâu còn phải là vật cũ của nhà mình đâu!

Người nói câu ấy là một vị quái khách, râu xoắn như râu rồng, đầu tóc bù xù, mình mặc chiếc áo vá hàng trăm mảnh, đang ngửa mặt lên trời trông trăng.

Quái khách vừa nói một mình dứt lời, chợt từ trong rừng trúc, một dịp cười trong trẻo đưa ra :

- Tôn giá đối nguyệt thở than, nỗi niềm cố quốc, lúc nào cũng canh cánh bên lòng có phải là vị Đồ Long kiếm khách Lỗ Trường Phong danh đã vang dội khắp chốn giang hồ đó chăng?

Tiếp theo tiếng nói, từ trong rừng trúc tiến ra một vị thư sinh áo xanh, tuổi trạc hai mươi hai, hoặc hai mươi ba, mày sắc như kiếm, mắt sáng như dao, phong tư đỉnh đạc.

Cù Nhiêm quái khách bị cái thần thái xuất trần của đối phương đoạt hết cả hồn vía, chỉ ngậy người ngấm nghĩa thiếu niên một lúc, rồi vòng tay thi lễ, mỉm cười nói :

- Tại hạ chính là Lỗ Trường Phong, nhưng mấy đường kiếm pháp thô thiển vụng về, đâu dám nhận bốn chữ “Đồ Long kiếm khách”.

Thanh xám thiếu niên mỉm cười đáp :

- Lộ huynh bất tất phải quá nhún mình, cái tiếng “Đồ Long kiếm khách” võ công trác tuyệt, can đảm hơn người đã vang khắp vùng đông nam từ lâu, tiểu đệ cũng chính vì cái mỹ hiệu của đại huynh mới tìm đến đây bái yết.

Lỗ Trường Phong mỉm cười hỏi :

- Lão đệ quý tính là gì? Và thuộc về tông phái nào?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Tiểu đệ tên gọi Nhạc Long Phi, gia sư họ Chu tên gọi Nhuận Ba, ở “Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp” người ta thường gọi là “Nhật Nguyệt Thần Phan Đan Tâm giáo chủ”.

Lỗ Trường Phong tuy chưa từng nghe tới cái tên “Nhật Nguyệt Thần Phan” bao giờ, nhưng cũng phải gật đầu cười nói :

- Cừu ngưỡng đại danh, cừu ngưỡng...

Nói chưa dứt lời, Nhạc Long Phi đã cười ha hả :

- Lỗ huynh là người hào sảng, không nên dùng những câu khách sáo, gia sư chưa từng bao giờ rời khỏi Bắc Thiên sơn, tiểu đệ cũng mới ra chốn giang hồ lần này là một, tên họ quê mùa, mấy ai biết đến!

Lỗ Trường Phong không biết nói sao, đành gật đầu đáp :

- Ta hiểu rồi, lão đệ nói là vì cái ngoại hiệu Đồ Long kiếm khách của ta mà đến đây, chắc là vì ngoại hiệu của ta đối với hai chữ Long Phi của lão đệ có ý xúc phạm phải không?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười :

- Tiểu đệ đâu đến nỗi bất thông tình lý như vậy, nhưng cái mỹ hiệu Đồ Long kiếm khách của Lỗ huynh quả là có đắc tội với một vị cái đại ma đầu, võ lâm lão mị!

Lỗ Trường Phong nhướng cao đôi mày, ngạo nghễ hỏi :

- Nhạc lão đệ nói vị võ lâm lão mị đấy là ai thế?

Nhạc Long Phi cười, đáp :

- Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc!

Lỗ Trường Phong nghe thấy tên Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, bất giác hơi giật mình “à” một tiếng rồi hỏi :

- Lê Phóng Hạc ở đảo Độc Long, nên ngoại hiệu là Nam Hải Độc Long, tuy lão vẫn ghét bốn chữ Đồ Long kiếm khách của ta thực, nhưng chẳng hay do đâu mà lão đệ biết rõ lòng ruột của lão như vậy?

Nhạc Long Phi mỉm cười đáp :

- Tiểu đệ đêm ngủ ở trong một ngôi miếu cổ, nghe lỏm được hai tên thủ hạ của Lê Phóng Hạc nói chuyện với nhau, được biết đêm nay chúng sẽ đến đây yêu cầu Lỗ huynh thủ tiêu cái ngoại hiệu Đồ Long kiếm khách.

Lỗ Trường Phong ngừng mặt lên trời trông vầng trăng sáng, cười sáng sặc mà rằng :

- Lỗ Trường Phong biết người biết mình lắm, Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc tài nghệ đã siêu thần nhập hóa, quả thực ta chưa phải là đối thủ của hắn, nhưng nếu chỉ có hai tên thủ hạ, mà cũng dám cưỡng ngạo như vậy thì...

Nhạc Long Phi xua tay gạt đi, mỉm cười nói :

- Lỗ huynh đừng nên khinh thường, theo chỗ tiểu đệ biết, đêm nay ngoài hai tên ở Nam Hải ra, lại còn một vị ma đầu không ai dám trêu vào, cũng muốn đến đây tìm Lỗ huynh.

Lỗ Trường Phong gượng cười hỏi :

- Không ngờ ta suốt đời ở trong núi Mạc Can này, ít khi ra đến ngoài, mà vẫn gây được nhiều kẻ thù như vậy. Vị ma đầu không ai dám trêu kia, là ai vậy?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Người này địa vị không phải là nhỏ, hẳn tức là Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi, một trong bốn Càn Khôn lục ác.

Lỗ Trường Phong cau mày nói :

- Lão ma đầu này tuy nghề thuốc tinh thông, đoạt được cả quyền tạo hóa, nhưng lão không chữa bệnh cho ai bao giờ. Đã vậy tâm địa lại độc ác tai quái nữa, không biết lão đến đây tìm ta có việc gì?

Nhạc Long Phi mắt nhìn chăm chăm vào cái chuôi kiếm của Lỗ Trường Phong đang cài ở trên vai, rồi hỏi :

- Thanh bảo kiếm Lỗ huynh dùng, có phải là một thần vật tiền cổ chém sắt như bùn, tên gọi Đồ Long phải không?

Lỗ Trường Phong gật đầu đáp :

- Bốn chữ Đồ Long kiếm khách của ta, cũng là bởi thanh kiếm này mà có, Nhạc lão đệ hỏi vậy, có phải vì Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi muốn chiếm thanh Đồ Long kiếm này của ta chăng?

Vừa nói dứt lời, chợt nghe một chuỗi cười lạnh như thép từ trong bóng tối bên sườn núi, cách đây

chừng sáu, bảy trượng vọng tới.

Lỗ Trường Phong đôi mắt sáng quắc như điện, cao tiếng hỏi :

- Ông bạn võ lâm cao thủ nào giáng lâm Mạc Can này, xin báo danh cho biết!

Trong bóng tối bên sườn núi, có tiếng cười lạnh như thép đáp lại :

- Tại hạ tức là Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi, một trong bọn Càn Khôn lục ác, tinh thông nghề thuốc mà không chịu chữa bệnh cho ai cả đây.

Theo sau tiếng nói, một ông già mặc áo vàng, tóc đen mày trắng, mắt cú, mũi điều râu, sắc mặt âm thầm hiểm độc, từ chỗ đứng cách xa sáu, bảy trượng, tung mình lên không phới phới bay xuống.

Lỗ Trường Phong đã biết rõ Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi võ công cực cao, thủ hạ cực độc, bất giác cau đôi mày rậm, lùi ra phía sau nửa bước, vòng tay hỏi :

- Lỗ Trường Phong được nghe vị Nhạc lão đệ nói đã hỏi tôn ý, Chu bằng hữu có phải định cậy võ công cao muốn chiếm đoạt thanh kiếm Đồ Long của tại hạ chăng?

Chu Bạch Mi nghe nói, đôi mắt sáng quắc như luồng điện nhìn qua Nhạc Long Phi một chút, rồi mỉm cười nói.

- Nếu lấy võ công mà nói thì ta muốn chiếm thanh kiếm Đồ Long của nhà ngươi, thực dễ như trở bàn tay, nhưng vì địa vị và danh tiếng của ta, ta không muốn làm thế.

Lỗ Trường Phong đã động đến cái tính bướng bỉnh thường ngày, cười nhạt đáp :

- Cái địa vị và danh tiếng của Càn Khôn lục ác thì có gì mà ghê gớm thế? Hay chỉ là một bọn chuyên dùng mảnh khóc bóc lột cưỡng hiếp người ta, không nghĩ gì đến thiên lý nhân luân, không kể gì đến thị phi khúc trực?

Nhạc Long Phi đứng bên nghe đến đây, mỉm cười gật đầu, tựa hồ có ý khen thưởng câu Lỗ Trường Phong mắng nhiếc bọn Càn Khôn lục ác là chí lý.

Chu Bạch Mi nhấc cao đôi mày trắng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Thị phi thì đáng mấy đồng? Thiên lý thì giá mấy lạng? Tuy nhiên Chu Bạch Mi này không giống bọn Càn Khôn ngũ ác kia đâu, bình sinh ta chưa hề cậy sức khỏe cưỡng đoạt của ai cái gì, nhưng dùng mưu mẹo khôn ngoan lừa lấy thì có.

Nhạc Long Phi đứng bên cạnh phì cười nói.

- Lỗ huynh nghe rõ chưa? Vị Chu lão bằng hữu này không thích cưỡng đoạt, chỉ thích dùng mưu mẹo khôn ngoan chiếm lấy thanh Đồ Long kiếm của huynh thôi, Nhạc Long Phi này bữa nay đến đây cũng muốn mở to con mắt thử coi vị Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi, trong Càn Khôn lục ác dùng mưu kế khôn khéo nào để chiếm được món binh khí đã nổi tiếng của Lỗ huynh.

Chu Bạch Mi lại nhìn Nhạc Long Phi một cái, đoạn lạnh lùng nói :

- Ta có hai cách, một là đổi, hai là đánh cuộc.

Lỗ Trường Phong nghe câu nói đó của Chu Bạch Mi có cái cưỡng bách, bèn mỉm cười nói :

- Chu bằng hữu, xin nói rõ cho ta biết Thế nào là đổi? Thế nào là đánh cuộc? Và bằng hữu làm cách gì mà chiếm thanh kiếm Đồ Long của ta?

Chu Bạch Mi đáp.

- Ta rất tinh thông nghề thuốc, có thể cứu chữa cho người chết sống lại được, nhưng bình sinh chưa từng chữa cho ai bao giờ. Nếu người chịu tặng ta thanh kiếm Đồ Long thì ta xin theo lời người chỉ định, muốn chỉ ai hoặc chính người cũng được, ta sẽ phá lệnh chữa bệnh một lần cho người mà người chỉ đó.

Nhạc Long Phi vỗ tay cười nói :

- Chu lão bằng hữu nghĩ được một cách đánh đổi thực là kỳ thú, tuyệt diệu.

Lỗ Trường Phong cau mày nói :

- Tại sao người phải khổ tâm muốn chiếm thanh kiếm của ta?

Chu Bạch Mi nói.

- Ta và Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao, một trong Thiên Ngoại song tàn có một mối thù sinh tử, hai bên cùng hận với nhau, cứ ba năm lại đến một lần. Lần trước đáng lẽ tại hạ thắng, nhưng vì ngọn Hóa Huyết kim đao ở trong tay hãn quả thực khó lòng khắc chế nổi, vì thế mà thành ra hòa.

Lỗ Trường Phong “à” một tiếng rồi nói :

- Vậy ra người định dùng thanh kiếm Đồ Long của ta để khắc phục lưỡi Hóa Huyết kim đao của Phục Bách Thao phải không?

Chu Bạch Mi chớp mắt mấy cái, lạnh lùng đáp :

- Nếu không vì cơ đó, thời tự nhiên ta đến núi Mạc Can tìm người làm gì?

Lỗ Trường Phong lại hỏi :

- Cách đối ta biết rồi, thế còn cách đánh cuộc thì thế nào? Chu Bạch Hửu nói ra, để ta xét xem có thể lựa chọn được cách nào, hay là cự tuyệt tất.

Chu Bạch Mi nói :

- Đánh cuộc có hai cách, một là dùng văn, hai là dùng võ...

Nói chưa dứt lời, đôi mắt sáng như sao của Nhạc Long Phi thốt nhiên ánh lên một tia nhìn kỳ lạ.

Chu Bạch Mi cũng ngừng lại, ngẩng lên trông lên mỏm núi về mé tay trái quát to :

- Chu Bạch Mi ở đây có chút việc, bất luận nhân vật võ lâm nào, đêm nay cũng không được bước vào Thúy Trúc bình này.

Không ngờ Chu Bạch Mi vừa dứt lời, từ trên đầu mỏm núi, hai cái bóng một trắng một đen, lẹ như hai vì sao đối ngôi sa xuống.

Nhạc Long Phi khẽ cười một tiếng, nói nhỏ với Lỗ Trường Phong :

- Lỗ huynh, bảy chữ “Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi” thuộc Càn Khôn lục ác, danh tiếng lừng lẫy, vậy mà mấy người kia không thèm lý đến, họ cứ tảng lờ như không nghe thấy là sao?

Chu Bạch Mi vừa quay lại nhìn Nhạc Long Phi thì hai cái bóng một đen một trắng bước tới trước mặt.

Người áo đen là một ông già, tuổi gần năm mươi, mình gầy như que củi đôi chân rất dài còn người áo trắng ăn mặc theo áo thư sinh tuổi ước hai bốn, hai lăm.

Chu Bạch Mi mặt lạnh như phủ một lớp băng, cất tiếng hỏi :

- Các người là người của phái nào? Câu ta nói vừa rồi có nghe rõ không?

Bạch y thư sinh ngạo nghễ đáp :

- Chúng ta là hai nhân vật trong Nam Hải bát quái, ở đảo Độc Long, ta tên gọi Thiết Chương Truy Hồn Hàn Tuấn, còn vị này là Xấu Hạc Lô Thanh.

Chu Bạch Mi “hừ” một tiếng, rồi nói :

- Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc đã gửi thiệp mời các bậc anh hùng hào kiệt bốn phương tới ngày mười lăm tháng mười năm nay đến tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, bọn người không ở đảo Độc Long mà sửa soạn, còn đi chơi dong dài ở đây làm gì?

Hàn Tuấn tuổi hầy còn ít, võ công tuyệt cao, đáng kể là một nhân vật xuất sắc nhất trong bọn thủ hạ của Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, bình nhật kiêu ngạo ngông cuồng, không quen nghe cái giọng hách dịch bề trên của Chu Bạch Mi, bèn cười nhạt mấy tiếng rồi nói :

- Người đến Mạc Can sơn Thúy Trúc bình này có việc, có lẽ người cấm không cho người khác đến hay sao? Người ta thường nói rằng “phong nguyệt vô kim cổ, lâm toàn thực chủ tâm...”

Chu Bạch Mi không đợi Hàn Tuấn dứt lời, xẵng giọng nói :

- Thế nào là “phong nguyệt vô kim cổ, lâm toàn thực chủ tâm?”. Ta đến vườn trúc này trước thì đừng nói là người, ngay đến cây trúc kia, cũng phải nghe theo lệnh của ta.

Nhạc Long Phi nghe nói, nhìn Lỗ Trường Phong cười :

- Lỗ huynh, mấy câu nói của Chu lão bằng hữu, tỏ ra cái khí phách bọn Càn Khôn lục ác, mấy người Nam Hải kia, chắc không dám trái lệnh.

Thiết Chương Truy Hồn Hàn Tuấn trừng mắt nhìn Nhạc Long Phi, rồi quay lại nói với Chu Bạch Mi :

- Chu bằng hữu tuy muốn làm chủ nhân tạm thời của khu vườn trúc núi Mạc Can này, nhưng Hàn Tuấn và Lâu Thanh đây trừ phải nghe lệnh sai khiến của Lê đảo chủ đảo Độc Long, còn ngoài ra quyết không theo lệnh ai cả.

Chu Bạch Mi nhấp nháy đôi mắt, tia mắt sáng ngời lên như một luồng điện, sắc mặt càng trở nên hung dữ, lạnh lùng nói :

- Ta khuyên người nên ngoan ngoãn nghe lời ta là hơn, nếu không, chỉ trong chớp mắt, Thiết Chương Truy Hồn sẽ biến thành Huyết Chương Phi Hồn, Nam Hải bát quái từ nay sẽ thiếu mất một quái.

Hàn Tuấn chỉ mới nghe cái danh Càn Khôn lục ác chứ chưa được trông thấy tài nghệ của Càn Khôn lục ác, và công lực của mình chả gì cũng đứng bực thượng thừa, nên nghe Chu Bạch Mi nói trong bụng tự nhiên không phục, bèn cười bảo Lâu Thanh :

- Anh em ta để bữa khác hầy đến tìm Lỗ Trường Phong, đêm nay tại hạ xin lãnh giáo vị họ Chu lão bằng hữu đây mấy ngón tuyệt chiêu kinh nhân đã. Tiểu đệ xin ra trước, Lâu huynh đứng đây áp trận.

Xấu Hạc Lâu Thanh là người trăm phần nham hiểm, từ nầy tới giờ, chưa hề nói câu gì, lúc này thấy Hàn Tuấn nói thế thì chỉ khẽ “hừ” một tiếng, rồi đứng lùi ra phía sau mấy bước.

Chu Bạch Mi đã giận hai tên thủ hạ của Lê Phóng Hạc không coi tiếng tăm địa vị mình vào đâu, lại cũng muốn thị uy trước Lỗ Trường Phong luôn thế, nên trong bụng đã nảy ra ý muốn giết người. Lão ngâm vận dụng công lực Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ là một môn tuyệt học của mình vào bàn tay phải rồi thung

thình nói :

- Người hãn đã chán sống lắm rồi, nên muốn tìm cái chết phải không?

Hàn Tuấn cười sáng sặc :

- Chu bằng hữu đừng có cậy già nạt trẻ! Trước hết ta hãy đấu với người một trăm hiệp đã, rồi sẽ nói chuyện sau! Biết đâu ngôi vườn Thủy Trúc núi Mạc Can này là nắm mồ của ngươi!

Chu Bạch Mi “xì” một tiếng rồi nói :

- Cái hạng như ngươi mà đấu nổi với ta một trăm hiệp? Ngươi cứ đỡ nổi một hiệp mà không chết, Chu Bạch Mi này cam đoan sẽ nhổ hết lông mày trắng này đi, không để sót một gốc.

Hàn Tuấn khi nào chịu nổi cái giọng khinh miệt ấy, hãn gầm lên một tiếng, dồn dụ hết nội lực vào bàn tay phải, dùng ngón “Lực Sĩ Thôi Sơn”, chứa một sức mạnh phi thường, sức lao đi như luồng gió, rít lên những tiếng ghê hồn, tưởng chừng có thể xé rách màng không khí, nhằm thẳng ngực Chu Bạch Mi giáng xuống.

Nhạc Long Phi thấy thế chỉ tùm tùm cười, Lỗ Trường Phong thời giật mình kinh sợ, nghĩ thầm, “không trách Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc dám coi thường anh hùng thiên hạ, mở đại hội Nam Hải Anh Hùng, có ý phô trương võ công tuyệt học, hòng xưng hùng xưng vương trong võ lâm, cứ xem mấy tay thủ hạ của hãn mà công lực còn thế này thì đủ biết”.

Chu Bạch Mi tuy thấy ngón “Lực Sĩ Thôi Sơn” của Hàn Tuấn khí thế mạnh như vũ bão, trên miệng vẫn giữ một nụ cười, lão dùng ngón “Huy Tự Khu Vê” n khê nghiêng bàn tay phải nhẹ nhàng đón lấy.

Một bên cực kỳ hùng mạnh, một bên lại nhàn nhã ung dung, hai chưởng phong vừa chạm vào nhau, thốt nhiên một luồng hơi mạnh tán ra bốn phía, một đám cát bụi mịn mờ từ dưới đất cuồn cuộn bốc lên, cơ hồ lấp kín cả người.

Đám bụi bốc lên rất nhanh, nhưng cũng tan đi rất chóng, chỉ trong chớp mắt, hai cái bóng người bị chìm trong lớp bụi hiện ra rõ rệt.

Chu Bạch Mi thần thái vẫn ung dung nhàn nhã, đứng yên chỗ cũ, vuốt râu ngẫm mây.

Hàn Tuấn thời bị đẩy lùi về phía sau tới gần ba thước, trừng mắt nhìn Chu Bạch Mi một cách giận dữ.

Xấu Hạc Lô Thanh tuy thấy đôi bên thắng bại đã phân nhưng Hàn Tuấn bất quá chỉ cũng bị đẩy lùi có vài thước bèn cười nhạt một cách nhạo cợt, nói.

- Một chiêu đã xong, Hàn bát đệ vẫn an nhiên vô sự! Chu Bạch Mi người là một nhân vật trong Càn

Khôn lục ác, lời nói không thể không đếm xỉa, người phải nhớ hết lông mày...

Câu cuối cùng chưa thốt ra khỏi miệng, hần đã kinh ngạc, im bật, chú ý nhìn Thiết Chưởng Truy Hồn Hàn Tuấn lúc này mặt đang lộ vẻ đau đớn cực điểm.

Thì ra Lô Thanh đang cao hứng chế giễu đối phương, Hàn Tuấn đã mặt mày thất sắc, toàn thân run lên bần bật, năm đầu ngón tay phải từng giọt máu đen sì đang thánh thót nhỏ xuống đất.

Lô Thanh thấy tình hình nguy ngập, vội lấy một viên linh đan, định chạy đến cứu, thì Hàn Tuấn đã hét lên một tiếng ngã gục xuống đồng cát bụi, đúng như lời Chu Bạch Mi nói trước, Thiết Chưởng Truy Hồn đã biến thành Huyết Chưởng Phi Hồn.

Nhạc Long Phi lúc này cũng ngậm ngùi, lắc đầu nói :

- Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ lợi hại thật! Độc địa thật!

Lô Thanh thấy Hàn Tuấn đã ngã, hoảng hốt rú lên một tiếng, lùi lại mấy bước, cảm giận nhìn Chu Bạch Mi nghiêng răng nói :

- Chu Bạch Mi, người ghi nhớ lấy món nợ máu đêm nay, tới kỳ Nam Hải Anh Hùng hội, người sẽ phải lấy máu trả máu.

Chu Bạch Mi cười nhạt rồi quát :

- Người khôn hồn thì vác cái tử thi đó cút đi, nếu còn lôi thôi, ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ của ta lại lồng thêm một món nợ máu bây giờ.

Lô Thanh ngoài cứng trong mềm, bụng đã khiếp đảm, nghe Chu Bạch Mi nói như thế, quả nhiên không dám ương ngạnh, cúi xuống ôm lấy Hàn Tuấn, hấp tấp chuồn mất.

Chu Bạch Mi đưa mắt trông theo hai gã hung đồ, mỉm cười, thong thả quay lại, Lỗ Trường Phong vòng tay cười nói :

- Đa tạ Chu bằng hữu đã tống cổ giùm tôi hai tên ác khách...

Chu Bạch Mi xua tay, lạnh lùng nói :

- Không phải ta đuổi khách hộ nhà người, mà chỉ là tính ta xưa nay làm việc gì không thích cho người ngoài can dự.

Nói đến đây, lại nhướng cao cặp lông mày trắng nhìn Nhạc Long Phi, chàng thiếu niên thần thái phiêu dật từ nãy đến giờ vẫn đứng bên cạnh Lỗ Trường Phong.

Nhạc Long Phi hiểu ý cười nói :

- Chu lão bằng hữu cứ yên tâm mà bàn chuyện “làm ăn” với Lỗ huynh. Nhạc mổ quyết không làm điều gì phiền phức cho người cả!

Chu Bạch Mi nhãn lực rất tinh, lão đã nhận ra chàng thiếu niên này tuy còn ít tuổi, nhưng đầu mày cuối mắt đều hàm chứa cái anh khí khiến cho ai mới thoạt trông phải sinh lòng kính nể, thần tình lại trầm tĩnh, kín đáo, khác hẳn những kẻ tầm thường.

Lão vừa ngẫm đoán lai lịch của chàng thiếu niên mà nội công võ nghệ đã lộ ra ngoài thần thái, vừa hỏi Lỗ Trường Phong :

- Ta vừa nói chuyện đến đâu rồi?

Lỗ Trường Phong cười đáp :

- Chu lão bằng hữu vừa nói đánh cuộc có thể chia làm hai lối, một lối văn, một lối võ. Nhưng ta chưa hiểu rõ chi tiết thế nào?

Chu Bạch Mi nói :

- Đánh cuộc lối văn thì nhiều trò lắm, ta có thể lấy số trúc trong núi Mạc Can này làm đề tài, hai người chia nhau mỗi người đếm một nửa, ai đếm được nhanh hơn và đúng hơn thì thắng. Nếu người thắng, ta nguyện tự sát ngay chốn này, còn nếu ta thắng, người phải đưa thanh Đồi Long cho ta.

Lỗ Trường Phong cười sáng sặc nói :

- Trúc ở núi Mạc Can này kể có tới trăm ngàn vạn gốc, đếm đến bao giờ cho hết? Còn đánh cuộc theo lối võ thế nào? Người nói thử ta nghe.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Đánh cuộc lối võ thì giản dị lắm, chúng ta chỉ đấu một trận là phân thắng phụ ngay.

Lỗ Trường Phong vừa toan trả lời, Chu Bạch Mi lại nói tiếp :

- Nhưng ta là một người có danh vọng trong võ lâm đương thời, nếu đánh nhau với người, e mang tiếng cậy khỏe hiếp yếu nên phải tìm cách đấu thế nào cho đôi bên đỡ chênh lệch một chút.

Lỗ Trường Phong cười một tiếng rồi nói :

- Võ công thực lực còn làm cách chi cho đỡ chênh lệch được? Chẳng lẽ người nén xuống thấp một chút, hay là nâng ta lên cao một chút?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Nâng cao thì có khó gì, mà nén thấp xuống cũng dễ, trước khi động thủ ta cho người điếm ba đại huyệt của ta như thế chẳng phải đã giảm bốn phần công lực của ta rồi không?

Lỗ Trường Phong lại cười ha hả một tràng dài, rồi lắc đầu nói :

- Không được, không được, phương pháp của Chu bằng hữu như vậy, thực quả là coi giá trị Lỗ Trường Phong này không đáng đồng kềm.

Chu Bạch Mi ngạc nhiên hỏi :

- Người không đồng ý như vậy thì làm sao mà đấu được?

Lỗ Trường Phong cười :

- Ta không muốn tiếp nhận lối đánh cuộc đó!

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Không tiếp nhận lối đánh cược đó, đủ tỏ người thông minh, lối “đánh đố” vừa rồi ta nói còn tốt hơn, vì thế ta chỉ cần nhận lời chữa bệnh cho người một lần, cũng như cho người thêm một mạng nữa.

Lỗ Trường Phong lại lắc đầu :

- Ta cũng không đổi!

Chu Bạch Mi biến sắc mặt hỏi :

- Có phải người cự tuyệt tất cả những yêu cầu của ta không?

Lỗ Trường Phong cười :

- Cũng không phải cự tuyệt hẳn.

Chu Bạch Mi ngơ ngác chẳng hiểu ý đối phương muốn nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Lỗ Trường Phong.

Lỗ Trường Phong đưa tay ra phía sau vai, rút thanh kiếm Đồ Long lưỡi sắc như nước, cầm ở trong tay giờ đi giờ lại ngắm nghía một lúc, rồi chìa cho Chu Bạch Mi cười nói.

- Thanh kiếm Đồ Long của ta là một món binh khí thành danh hơn hai mươi năm nay, người đâu gờm đó, không một phút nào rời. Xưa nay, dương thủy cầu vương cứu quốc, nhờ có lưỡi kiếm sắc bén phi thường này, ta chém luôn được bảy tên thượng tướng nhà Thanh! Nay ta xin hỏi Chu bằng hữu, nếu thử đổi địa vị ta người có chịu đem thanh kiếm này trao cho người khác không?

Chu Bạch Mi không hề do dự, lập tức trả lời :

- Ta không chịu!

Lỗ Trường Phong thốt nhiên ngửa mặt lên trời đối vầng trăng bạc buông một chuỗi cười giòn tan. Tiếng cười đó không những làm cho Chu Bạch Mi bụng cảm thấy bần khoản cả đến Nhạc Long Phi cũng ngỡ ngác không hiểu Lỗ Trường Phong cười cái gì, Lỗ Trường Phong cười xong mới tháo chiếc bao kiếm ra, hai tay bung tới trước mặt Chu Bạch Mi đồng dục nói.

- Chu lão bằng hữu, người không chịu, ta chịu.

Chu Bạch Mi thấy việc ngoài dự liệu, bất giác kinh ngạc, bước lùi một bước, giương cặp mắt nghi ngờ nhìn Lỗ Trường Phong, cũng không cầm lấy thanh kiếm.

Lỗ Trường Phong mỉm cười hỏi :

- Chu bằng hữu cất công từ phương xa tới đây vì thanh kiếm này, sao bây giờ lại không cầm?

Chu Bạch Mi nói :

- Sao vừa rồi người không chịu đối mà?

Lỗ Trường Phong quắc đôi mắt hổ lên, thần quang tỏa ra bốn phía, cười ha hả :

- Ta không đối, nhưng ta cho mượn.

Chu Bạch Mi càng ngỡ ngợ không hiểu, cau mày nói :

- Đối hay cho mượn thì khác gì nhau?

Lỗ Trường Phong cười nói :

- Ta quý thanh kiếm Đồ Long như tính mệnh, từ xưa đến nay không khi nào rời khỏi bên mình, nhưng Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao là một kẻ tham tàn ghê gớm, gây bao nhiêu tai họa cho các phái giang hồ, nếu trừ được thằng giặc ấy đi, thì thật tạo phúc cho nhân dân trong suốt vùng Vân Quý không phải là nhỏ! Nếu Lỗ Trường Phong này tình nguyện đem thanh kiếm Đồ Long cho Chu bằng hữu mượn, không cần bằng hữu thù báo gì cả, chỉ mong sau khi người đã chém bay đầu tên Phục Bách Thao rồi thì nhớ đem kiếm tới Mạc Can trả cho ta.

Nhạc Long Phi nghe xong, bất giác ngậm giơ một ngón cái tay lên, tỏ ý khâm phục cái hào hiệp khí của Đồ Long kiếm khách Lỗ Trường Phong.

Chu Bạch Mi cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, rồi giơ tay đỡ lấy thanh Đồ Long kiếm, mỉm cười nói :

- Lão Trường Phong, người đã khẳng khái như vậy ta không những giết xong Phục Bách Thao rồi, sẽ lập tức đem kiếm đến trả, mà còn có thể chữa bệnh cho người, hoặc cho người nào người chỉ một lần để báo đáp!

Nói xong, lập tức quay đi, chỉ trong chớp mắt đã biến dạng trong ánh trăng vắng vạc.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mây Gió Động Đình

Nhạc Long Phi vòng tay mỉm cười nói với Lỗ Trường Phong :

- Đêm nay Lỗ huynh xử lý việc này, thật là hào tình hiệp khí, cao minh lắm! Nhạc Long Phi khâm phục vô cùng!

Lỗ Trường Phong nhún nhường nói :

- Nhạc lão đệ chớ quá khen, ta rất cảm kích cái thịnh tình lão đệ đã đến đây báo động cho ta.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Tiểu đệ đến đây là để báo cho Lỗ huynh biết những tin quan trọng đó, hai là vì ngưỡng mộ danh tiếng Lỗ huynh đã lâu, nhân việc đó làm cơ dẫn kiến, mong đại huynh có hạ cố kết giao chăng?

Lỗ Trường Phong cười ha hả :

- Lão đệ nói làm gì những câu khách sáo như vậy, nếu lão đệ không ghét bỏ, thì chúng ta đắp đất làm hương, cùng kết nghĩa ngay ở đây, nên chăng?

Nhạc Long Phi mỉm cười gật đầu.

Hai người giao bái kết minh xong, Nhạc Long Phi mới đem lai lịch sự môn mình nói rõ cho Lỗ Trường Phong nghe, lại lấy một chiếc lông chim đen chế theo cách thức riêng cài lên ngực Lỗ Trường Phong.

Lỗ Trường Phong cao hứng vô cùng mỉm cười hỏi :

- Hiền đệ có biết trong Thái Hồ còn có một vị võ lâm kỳ nhân trong bụng vẫn muốn khôi phục nhà Minh không? Người ấy rất nên kết nạp.

Nhạc Long Phi du hiệp giang hồ, mục đích cốt yếu là vâng lệnh ân sư Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba liên lạc với các nhà chí sĩ di dân ở bốn phương tám cõi hiểu dụ lấy đại nghĩa dân tộc, chuẩn bị một lực lượng tiềm tàng khôi phục sơn hà xã tắc. Nay nghe Lỗ Trường Phong nói vậy, trong bụng rất mừng, vội hỏi :

- Đại ca nói đó là ai vậy?

Lỗ Trường Phong nói :

- Người ấy họ Vũ Văn, tên Bạch Thạch.

Nhạc Long Phi giật mình, nhướng cao đôi mày, hỏi :

- Có phải là Vũ Văn Bạch Thạch ngụ ở Động Đình sơn phía đông Thái Hồ, mà ngoại hiệu là Vô Ưu Sơn Tiều không?

Lỗ Trường Phong gật đầu cười :

- Chính người đó, nhưng sau khi sơn hà thay chủ, quân thượng bôn ba, ông ta đã thủ tiêu bốn chữ Vô Ưu Sơn Tiều mà đổi thành Vọng Minh cư sĩ!

Nhạc Long Phi kêu lên một tiếng, giậm chân nói :

- Đại ca nói muộn quá, chỉ sợ vị Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch đã bị nguy rồi.

Lỗ Trường Phong vì Vũ Văn Bạch Thạch vào hàng phụ chấp nghe nói thế giật mình vội hỏi :

- Hiền đệ nói thế là ý thế nào?

Nhạc Long Phi thở dài nói :

- Tiểu đệ vừa nghe được một tin bí mật, có ba tên vệ sĩ của Thanh cung định đến Động Đình sơn phía đông Thái Hồ, bắt một nhân vật phái võ lâm có ngoại hiệu là Vô Ưu Sơn Tiều.

Lỗ Trường Phong cười ha hả :

- Vũ Văn thế bá ta, võ công cao lắm, ba tên vệ sĩ Thanh cung nếu định đến bắt ông ta, thì có khác gì con thiêu thân đâm đầu vào lửa, tự mua lấy cái chết!

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Đại ca không biết, trong bọn ba tên ưng khuyến của giặc Thanh gồm cả Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí hiện đang làm chức Cung phụng cho Thanh đình, võ công tên này còn cao hơn cả Thiên Ngoại song tào, Càn Khôn lục ác mà cũng không ở dưới Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc.

Lỗ Trường Phong nghe nói kinh sợ, cau mày nói :

- Nếu quả Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí thân hành đến Thái Hồ thì Vũ Văn thế bá ta nguy mất, Nhạc hiền đệ nếu không vướng việc gì khác, chúng ta nên lập tức đến ứng cứu mới kịp!

Nhạc Long Phi đáp :

- Ma quái bắt người, nguy cơ trước mắt tiểu đệ không bận việc gì, giả sử có việc đi nữa, thì lúc này cũng phải gác lại, đệ cùng đại ca sang ngay Thái Hồ mới hợp lý!

Hai người thương nghị xong xuôi, lập tức thi triển khinh công, nhằm thẳng hướng Thái Hồ tiến tới, chỗ ở của Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch là một nếp nhà tranh ba gian, lưng dựa vào núi, mặt trông ra hồ, phía ngoài có mấy gốc thanh tùng, một bụi thúy trúc, thêm vào đó còn có rất nhiều những tảng đá lớn, hình thù kỳ lạ, đẹp mắt vô cùng, ngoài cạnh cổng ngôi nhà tranh khắc ba chữ lớn Vọng Minh cư theo lối chữ Thảo.

Lỗ Trường Phong đứng trước ngôi nhà Vọng Minh cư thấy xung quanh yên lặng như tờ, không có dấu vết tỏ ra vừa có một cuộc xung đột, trong bụng cũng hơi yên, mỉm cười nói với Nhạc Long Phi :

- Hiền đệ, chúng ta đến cũng chưa muộn, có lẽ bọn Đồ Viễn Trí chưa đến.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Mong rằng như vậy, đại ca vào mời Vũ Văn lão tiên bối ra ngoài này nói chuyện.

Lỗ Trường Phong bước lên thềm, đứng trước hai cánh cửa khép hờ, chắp tay cung kính nói to :

- Vũ Văn thế bá, tiểu đệ Lỗ Trường Phong vừa nghe một tin bí mật, nên cùng người anh em mới kết nghĩa là Nhạc Long Phi tới yết kiến!

Hai cánh cửa gỗ “két” một tiếng rồi từ từ mở rộng, một ông già áo đen, tay chống gậy trúc, tướng mạo âm hiểm và một tên hán tử mặc võ trang đen từ trong nhà bước ra.

Lỗ Trường Phong vừa trông thấy cách ăn mặc của bọn này, trong bụng biết ngay có biến, vội lùi lại một bước quắc mắt hỏi :

- Hai vị là ai? Có phải là Thiết y cấm vệ của Thanh cung đó không?

Tên y lão “hừ” một tiếng, quét làn nhãn quang sáng như điện vào Lỗ Trường Phong và Nhạc Long Phi một lượt đoạn gật đầu nói :

- Lỗ Trường Phong, nhãn lực của nhà ngươi tinh lắm, lão phu chính là Phó lãnh ban hữu đội Hắc y Thiết vệ tên gọi Phiên Thiên Thủ Đường Uyên, còn vị này là Chung Phong Vô Ảnh Đào Bát, một vệ sĩ trong Thiết đội!

Lỗ Trường Phong kinh sợ, lại hỏi :

- Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch đâu?

Đường Uyên cười nhạt và đáp :

- Vũ Văn Bạch Thạch đã bị lão Cung Phụng Quý Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí tự ra tay bắt đem về Bắc Kinh...

Nhạc Long Phi không đợi Đường Uyên nói hết, chàng nhướn đôi mày lớn tiếng hỏi :

- Nhạc Long Phi xin hỏi Đường bằng hữu, Vũ Văn Bạch Thạch phạm tội gì, mà các người phải bôn ba ngàn dặm xa xôi đến đây tróc nã?

Đường Uyên chưa kịp trả lời Chung Phong Vô Ảnh Đào Bát đã trở tay vào cánh cửa cười ha hả nói rằng :

- Chỉ ba chữ Vọng Minh cư kia cũng đủ làm cho hãn phải tan xương nát thịt.

Đôi mắt Nhạc Long Phi ánh lên một tia sáng như luồng điện trông thẳng vào mặt Đào Bát xẵng giọng nói :

- Đào bằng hữu, ngươi là người Hán hay người Mãn?

Đào Bát không ngờ Nhạc Long Phi lại hỏi như vậy, bất giác đỏ mặt, ấp úng đáp :

- Tại hạ, tại hạ... là... là... người Hán!

Nhạc Long Phi trừng mắt quát :

- Đào bằng hữu đã là người Hán, sao lại cam tâm làm chó săn cho giống Mãn nô? Không muốn cho cơ nghiệp nhà Hán khôi phục?

Đào Bát run sợ trước cái chính khí凛 nhiên và đôi mắt sáng như điện của Nhạc Long Phi, bèn lùi lại luôn mấy bước, cúi đầu nín lặng.

Phiên Thiên Thủ Đường Uyên cười nhạt một cách nham hiểm rồi nói :

- Nước Đại Thanh vâng mệnh trời vào làm chủ Trung Hoa, muôn dân qui thuận, tám cõi phục lòng, ngươi là người ở đâu, có mấy cái đầu mà dám thốt ra những câu phản nghịch ấy?

Nhạc Long Phi nghe nói, ngừng mặt lên trời buông một chuỗi cười dài, tiếng cười vừa gay gắt vừa hùng tráng!

Đường Uyên cau mày hỏi :

- Nhạc Long Phi, sao ta hỏi ngươi không trả lời mà cười thế là nghĩa gì?

Nhạc Long Phi mỉm cười, nhìn đối phương rồi lạnh lùng nói :

- Lai lịch của ta giản dị lắm, chỉ có tám chữ!

Đường Uyên lại hỏi.

- Tám chữ gì mà nhà ngươi dám cậy vào đó để thốt lên những lời đại nghịch bất đạo ấy?

Nhạc Long Phi nâng cao đôi mày đáp :

- Tám chữ lai lịch của ta, tuy không làm cho kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, nhưng cũng đủ khiến cho tụi yêu quái tan hồn, giống Mãn nô ấy mất vía, tám chữ ấy là “Dòng dõi nhà Hán, con cháu triều Minh”.

Đường Uyên cười nhạt :

- Lão Cung Phụng Đồ Viễn Trí đã biết Vũ Văn Bạch Thạch thế nào cũng có bè đảng mới sai ta và Đào Bát ở đây chờ, vậy mà quả nhiên các người tự mang đầu đến nộp! Bọn người biết điều thì ngoan ngoãn chịu trôi đi, nếu để chúng ta ra tay, thì tội còn nặng hơn.

Lỗ Trường Phong mắt báo tròn xoe, cười khẩy :

- Cái bộ hai đứa chúng mày...

Nói chưa dứt lời, Đường Uyên hơi đưa bàn tay phải lên cách không phóng một chưởng làm cho ba chữ Vọng Minh cư khắc trên hai cánh cửa gỗ cách đây chừng bảy, tám thước vỡ tan ra như cám, miệng cười một cách đanh ác, nói :

- Đom đóm không biết ánh sáng mặt trăng, ghé đực sao hay uy hổ báo? Trước hết hãy cho ta các người trông thấy tận mắt sức Phiên Thiên chưởng của ta.

Lỗ Trường Phong thấy thế cũng hơi sợ, biết rằng công lực của Đường Uyên không phải tầm thường, ít nhất so với mình cũng không phân hơn kém.

Nếu thanh Đồ Long kiếm còn ở trong tay, thì mười phần có thể ăn chắc bảy phần thắng, nhưng nay thanh kiếm đã bị Chu Bạch Mi mượn mất rồi!

Trong khi Lỗ Trường Phong còn đang lưỡng lự tìm cách đối phó thì Nhạc Long Phi đã chấp tay vái một cái sát xuống tận đất, Lỗ Trường Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao tự nhiên hiền đệ lại thủ lễ quá như vậy?

Nhạc Long Phi cười một hồi dài, rồi nói :

- Đại ca, bốn chữ “Đồ Long kiếm khách” vang dội chốn võ lâm từ lâu, trừ tà khử ác, cứu nhược phù nguy, công đức tích lũy đã lâu, tiêu đệ từ hồi xuất sơn tới nay, mới gặp tên quốc tặc này là lần đầu, nên muốn xin đại ca nhường tên Phiên Thiên Thủ Đường Uyên này cho tiêu đệ thu xếp!

Lỗ Trường Phong đi cung Nhạc Long Phi suốt dọc đường tuy đã rõ khinh công của chàng cao lắm, dù mình gắng sức chạy nhanh cách mấy cũng vẫn bị chàng ung dung bám theo, chưa thể đoán định được, nên khi thấy chàng nói vậy thì chỉ mỉm cười đáp :

- Hiền đệ đã muốn thế, Lỗ Trường Phong này cũng xin đứng ngoài chiêm ngưỡng hổ uy của hiền đệ.

Nhạc Long Phi rút cây đoản côn gài ở sau lưng ra, cây gậy gập đôi, đúc bằng sắt, dài chừng hơn một thước. Chàng cầm hai đầu chiếc gậy mở ra làm đôi, thành một cây gậy dài tới trên ba thước, sau đó chàng mới lấy một lá cờ nhỏ màu hoa Phù Dung, cắm lên đầu cây côn, dưới túm lông chim đen có cái móc đưa xuống.

Đường Uyên đã từng gặp nhiều đại địch, hẳn thấy Nhạc Long Phi tuy còn ít tuổi song khí vũ hiên ngang, thần thái ung dung nhàn nhã, biết không phải là tay tầm thường, bèn ngậm dận Đào Bát phải hết sức cẩn thận.

Hắn chăm chú theo dõi từng động tác của đối phương rồi cau mày hỏi :

- Lá cờ là binh khí của nhà người sao?

Nhạc Long Phi nhướng đôi mày kiếm khê vận nội gia thần công, cầm cán cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan cắm vào khe đá, lá cờ cuốn theo chiều gió bay phấp phới, rồi quắc mắt cười ha hả mà rằng :

- Lá cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan này là binh khí của ta, nhưng vì một mặt thêu chữ “Nhật”, một mặt thêu chữ “Nguyệt”, cũng có thể là đại diện cho cờ hiệu của nhà Thiên Minh! Bọn các người đã là con cháu dòng dõi Trung Hoa không lẽ trông thấy lá cờ Nhật Nguyệt này lại không nghĩ tới chút tình cố quốc tình ngô ra, đứng lên đòi lại giang sơn khôn phục lại cơ nghiệp Minh triều ư?

Đường Uyên lạnh lùng đáp :

- Nhạc Long Phi, người đừng có làm cái trò người ngậy nói chuyện mơ mộng, người muốn đấu với Đào Bát trước hay muốn chết ngay lập tức ở dưới tay ta?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Bọn người hai người cùng ra đây một lượt đi, đỡ cho ta phải đánh lẻ tẻ, mất thời giờ!

Đào Bát “xì” một tiếng, quát.

- Đồ trẻ con không biết gì, lại còn dám nói láo! Người có giỏi thì hãy tiếp ngón “Trường Giáo Xuất Hạc” này của ta thử coi!

Nói chưa dứt lời, chưởng phong đã phát, sức chưởng vừa mạnh vừa nhanh, nhắm thẳng yếu huyệt Đan Điền của Nhạc Long Phi đánh tới, công lực mạnh mẽ vô cùng.

Nhạc Long Phi vẫn nghiêm nhiên không động, đứng sừng sững như một trái núi, mũi chùi “xì” một tiếng, tỏ ý không thèm chấp.

Chưởng phong của Đào Bát phóng tới trước mặt Nhạc Long Phi thì hình như bị một sức mạnh vô hình cản lại, tản ra bốn phía mà đối phương vẫn đứng trơ trơ, tựa hồ không biết gì cả.

Đào Bát nguyên xuất thân là một tên giặc biển, tính cực hung ác, khi nào chịu phục, bèn thừa lúc đối phương kiêu căng không thèm tránh gạt, vẫn giữ nguyên chiêu thức cũ, dùng đầu ngón tay đâm vào bụng dưới Nhạc Long Phi ý định dùng chưởng lực Tiểu Thiên Tinh là một công phu chuyên dùng để phá hết thầy những môn nội gia như Kim Chung Trạo, Thiết Bố Sam, Thập Tam Thái Bảo hòng đê bẹp Nhạc Long Phi dưới tay mình.

Ngờ đâu Nhạc Long Phi lúc bất động thì sừng sững như trái núi, mà lúc động thì lại nhanh hơn điện chớp, ngón tay Đào Bát chưa chạm vào áo đối phương thì Mạch môn ở tay phải đã bị Nhạc Long Phi dùng phép Tỏa Long Thủ khóa lại.

Nhạc Long Phi tay trái khóa lấy mạch môn ở tay phải của Đào Bát rồi giơ ngón tay phải lên cách không búng một cái, điểm vào huyệt đạo của hắn, rồi lôi hắn tới trước mặt Lỗ Trường Phong mỉm cười nói :

- Đại ca, tên giặc này xin đại ca giữ hộ, nhưng lúc này không nên hại tính mạng nó vội, ta còn phải cần dùng đến nó.

Đường Uyên thấy Đào Bát, tên thủ hạ đặc lực của mình võ công cũng thuộc loại khá, vừa ra tay đã bị bắt thì bất giác giật mình kinh sợ, một mặt lão ngầm ước lượng xem lai lịch võ nghệ của Nhạc Long Phi vào loại nào, một mặt hắn dồn mười hai thành công lực vào chưởng lực Phiên Thiên Thủ.

Nhạc Long Phi nhìn trừng trừng vào mặt Đường Uyên mỉm cười nói :

- Quân Thiết vệ của Thanh đình chẳng qua có vậy, ta còn muốn lĩnh giáo tuyệt học ít có của Phó lãnh ban nữa.

Lỗ Trường Phong đứng cạnh vỗ tay cười lớn :

- Nhạc hiền đệ chân...

Vừa nói đến đây, Đường Uyên đã dùng lối hạ thủ trước để áp chế đối phương, tay trái một tay “Tiêu Hà

Vấn Lộ”, tay phải một chiêu “Hàn Tín Điểm Binh” phong bế lối tránh sang hai bên tả hữu của Nhạc Long Phi, sau đó mới phóng chân đá một cái thật mạnh.

Nhạc Long Phi cười to một tiếng, mình hơi ngả ra phía sau, làm cho chân Đường Uyên đá vào chỗ không, đồng thời dùng ngón “Phân Đám Nhật Nguyệt” để giải tỏa thế công ở hai bên tả hữu của đối phương.

Đường Uyên đắc ý cười một cách quái ác, quát to :

- Thằng ranh con Nhạc Long Phi kia sao chưa chịu nộp mạng?

Theo liền tiếng nói, chưởng lực Phiên Thiên Thủ dồn tụ vào hai lòng bàn tay đã lâu, sức đủ đâm vỡ bia, chặt tan đá phóng ra, chân vẫn không đổi thế nhằm huyết Đan Điền của Nhạc Long Phi hung hăng đánh tới.

Nhạc Long Phi tựa hồ trong lúc vội vàng không kịp biến đổi chiêu thức, không những hai tay đều bị Đường Uyên đánh trúng, mà cả huyết Đan Điền ở bụng dưới cũng bị đối phương đá phải.

Bốn chưởng cùng tiếp xúc, hai bên cùng ngưng tụ nội công hoặc giả còn không nguy lắm, nhưng còn huyết Đan Điền ở bụng dưới là chỗ yếu hại của thân thể người ta, làm sao chịu nổi một cái đá hung bạo đến như vậy?

Lỗ Trường Phong đứng bên ngoài trông tận mắt không khỏi thốt lên một tiếng kêu kinh khủng, mắt hồ tròn xoe, chuẩn bị xông vào giết chết Đường Uyên báo thù cho Nhạc Long Phi, người em kết nghĩa.

Ngờ đâu tiếng kêu vừa thốt ra, tiếp liền đó là một tiếng rú kinh hồn, và đồng thời một trong số hai người chiến đấu bị gục ngã, người ngã không phải là Nhạc Long Phi, mà lại chính là Phiên Thiên Thủ Đường Uyên, Phó lãnh ban hữu đội - đội Hắc y Thiết vệ của Thanh đình.

Lỗ Trường Phong kêu lên một tiếng kinh hãi, nghi sợ vô cùng, mắt đăm đăm nhìn vào Nhạc Long Phi hỏi :

- Hiền đệ...

Nhạc Long Phi không đợi Lỗ Trường Phong nói hết, thần sắc vẫn ung dung, mỉm cười nói.

- Đại ca không cần phải lo cho tiểu đệ, những đốt xương ở hai bàn tay của Đường Uyên đều đã bị đệ dùng ngón Hồng Quân chỉ lực đánh gãy, chân phải của hắn cũng bị sức Hồi nguyên phản chấn của môn hộ thân chân khí của tiểu đệ ép đến gần gãy, hiện nay hắn đã thành phế nhân, không còn thị oai tác quái cam phận là tôi tớ cho Thanh đình được nữa.

Lỗ Trường Phong nhảy lên, ôm chặt lấy hai bả vai Nhạc Long Phi, mắt hồ tròn trừng, tràn đầy vẻ kính

phục, dăm dăm nhìn vị báii đệ giầy lâu mới nói :

- Nhạc hiền đệ mới còn ít tuổi, mà thần công đã tuyệt nghệ như vậy, không biết hiền đệ tập luyện thế nào?

Nhạc Long Phi đỏ bừng mặt, mỉm cười nói :

- Đại ca đừng quá khen, tiểu đệ tuy may mắn gặp minh sư, song tư chất đần độn nên chẳng học tập được bao nhiêu, công lực hãy còn non...

Lỗ Trường Phong cười sảng sặc, ngắt lời :

- Hiền đệ, đại ca của hiền đệ tuy võ học còn kém hiền đệ xa, nhưng vì xông pha trong chốn giang hồ đã lâu, nên hai con mắt này, về phương diện kiến thức cũng không đến nỗi kém lắm, ngón Hồng Quân chỉ lực đánh gãy xương tay Đường Uyên của hiền đệ là môn Giáng Ma tuyệt học của đạo gia, còn hộ thân vô hình chân khí, lại giống như môn Vô Tướng thần công của nhà Phật, chỉ lấy hai môn thần công gồm cả Thích Đạo ấy mà xét, thời sở học của hiền đệ đã không dưới bọn Thiên Ngoại song tàn, Càn Khôn lục ác và gần cả mấy vị Kiếm, Tuyệt, Thư, Cuồng danh tiếng vang dội đương thời nữa!

Nhạc Long Phi thấy Lỗ Trường Phong nói vậy cũng không dám quá khiêm nhường nữa, chàng đưa mắt nhìn hai người nằm song song dưới đất là Đường Uyên và Đào Bát rồi mỉm cười nói với Lỗ Trường Phong :

- Tiểu đệ xin lỗi đại ca. Đối với hai tên chó săn của Thanh đình này, ta nên xử lý thế nào? Hay ta giữ lại một tên, còn một tên thì thả ra, có được không?

Lỗ Trường Phong gật đầu cười :

- Hiền đệ nghĩ ra cách đấy hay lắm, chúng ta giữ tên “cao cấp” lại, thả tên “chạy nhanh” kia đi.

Nhạc Long Phi nghe nói, biết Lỗ Trường Phong đã hiểu rõ ý của mình, bèn đưa tay giải huyệt cho Đào Bát.

Đào Bát tỉnh dậy, thấy Đường Uyên đã bị đánh ngã, hai bàn tay dẫm những máu, thì kinh hồn táng đờm, sợ run bần bật.

Nhạc Long Phi đôi mắt lóng lánh như ánh hào quang, nhìn thẳng vào mặt Đào Bát, xẵng giọng quát :

- Đào Bát, ngươi là người Hán, mà cam tâm làm ưng khuyển cho giặc Mãn, đáng lẽ ta phải trừng trị thật nặng mới xứng đáng, nhưng ta còn cần ngươi giúp cho một việc, nên tạm tha cho cái mạng chó của ngươi.

Đào Bát vẫn khiếp sợ đôi mắt sáng quắc như nẩy thần quang của Nhạc Long Phi, khi nào còn dám ương

nganh, chỉ cúi gằm đầu, lí nhí hỏi :

- Nhạc bằng hữu muốn sai tại hạ việc gì?

Nhạc Long Phi lạnh lùng đáp :

- Người chủ có cái ngoại hiệu Chung Phong Vô Ảnh chắc là chạy nhanh lắm. Ta muốn người lập tức thông báo cho Quý Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí biết rằng: hãn không được làm hại tính mạng và đối xử vô lễ với Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch, hai bên có thể trao đổi tù binh cho nhau, các người đưa Vũ Văn Bạch Thạch trả về đây, ta sẽ thả Đường Uyên ra.

Đào Bát nghe nói trong bụng mừng lắm, gật đầu nói :

- Việc ấy tôi có thể làm được, nhưng không biết các hạ bảo đem Vũ Văn Bạch Thạch trả về đây, hay là thả ngay tại đó.

Nhạc Long Phi ngẫm nghĩ một lúc, rồi lắc đầu :

- Không cần phải đưa về nữa, cả hai bên cùng mang người đến núi Lư Sơn Ngưỡng Thiên bình trao đổi cho nhau.

Đào Bát chỉ nói một câu “tuân lệnh” rồi lập tức quay đi, thân hình cực kỳ nhanh nhẹn, chớp mắt không thấy đâu nữa.

Nhạc Long Phi thấy Đào Bát đi rồi, liền lấy thuốc chữa thương cho Đường Uyên, đoạn cùng Lỗ Trường Phong đưa tên ưng khuyến của Thanh đình đi thẳng lên Lư Sơn.

Lỗ Trường Phong vừa đi vừa hỏi Nhạc Long Phi :

- Tại sao hiền đệ lại hẹn gặp Đồ Viễn Trí ở núi Lư Sơn?

Nhạc Long Phi cười :

- Lư Sơn Ngưỡng Thiên bình là chỗ ẩn cư của Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy, trong bọn Kiếm, Tuyệt, Thư, Cuồng. Tiểu đệ tự xét công lực của mình chưa chắc là đối thủ của Đồ Viễn Trí, nên mới hẹn hãn đến Lư Sơn, có thể nhờ được một tay giúp đỡ đắc lực, và Ngưỡng Thiên bình chênh vênh hiểm yếu, không như Thái Hồ, bọn ưng khuyến Thanh triều muốn dùng quân đội cũng khó!

Lỗ Trường Phong gật đầu khen :

- Hiền đệ tính toán thật chu đáo, đáng phục, ta từ lâu vẫn mộ tiếng Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy, tiếc vì chưa được hội diện, lần này đến Lư Sơn may ra được thỏa lòng khao khát.

Nhạc Long Phi nhìn Lão Trường Phong mỉm cười nói :

- Đại ca với Lư Sơn Cường Khách Tây Môn tiền bối trạng mạo tính tình cũng tương tự, cả hai đều mày râu sắc như kiếm, hào sảng, phóng khoáng, tất nhiên là phải ý hợp tâm đầu, dễ thân nhau lắm.

Từ Thái Hồ tới Lư Sơn chỉ cách có tỉnh An Huy, với thuật khinh công tuyệt thế của hai vị võ lâm kỳ khách này thì chỉ đi mất hơn một ngày là tới.

Lên tới Ngưỡng Thiên bình đã thấy Tây Môn Túy đang cùng một thiếu nữ áo trắng, dung nhan diễm lệ, ngồi đánh cờ dưới một gốc cổ tùng.

Tây Môn Túy vừa trông thấy Nhạc Long Phi mừng quá, đứng phắt dậy, vùng cười ha hả, nói :

- Nhạc lão đệ đến đây vừa hay, ta sẽ giới thiệu với lão đệ một vị cân quắc hiệp nữ, tuyệt đại giai nhân, tài hoa không kém gì lão đệ!

Lúc này Bạch y thiếu nữ, yếu điệu bước lên, thái độ rất nghiêm trang đứng đắn nhìn Tây Môn Túy mỉm cười một nụ cười rất tươi, nói :

- Tây Môn Túy sư thúc, vị này có phải là Nhạc Long Phi huynh học trò đặc ý nhất của Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp mà hằng ngày các sư thúc khoe khoang không ngớt đó chẳng?

Tây Môn Túy luôn luôn gật đầu, rồi lại cười ha hả nói :

- Đúng, đúng, hiền đệ nữ tinh mắt đoán tướng người, thử xem ta có khoe khoang quá mức không?

Bạch y thiếu nữ không hề tỏ vẻ e thẹn, khẽ liếc khóe mắt thu ba ngăm ngía Nhạc Long Phi giây lát, rồi mỉm cười nói :

- Nhạc huynh có thể tặng tôi một chiếc lông chim đen chế tạo đặc biệt, đại biểu cho sự đồng tâm nhất chí phản Thanh phục Minh được không?

Nhạc Long Phi vừa thò tay vào trong mình lấy lông chim đen, vừa chú ý ngăm nhìn Bạch y thiếu nữ, thấy nàng tuổi trạc mười tám, mười chín, mặt trong, răng trắng, diễm lệ thanh kỳ tỏ vẻ thần tiên thoát tục, khiến người trông thấy phải sinh bụng kính nể.

Nhưng đối phương tuy mỹ diễm tuyệt trần, Nhạc Long Phi cũng không đến nỗi bị sắc đẹp làm cho mê hoặc, chàng lấy một chiếc lông chim đen cầm ở tay, trước khi đưa cho nàng, mỉm cười nói với Tây Môn Túy :

- Tây Môn lão tiền bối, vị cô nương này là...

Tây Môn Túy thấy Nhạc Long Phi thận trọng như vậy, bất giác gật đầu, cười nói :

- Nhạc lão đệ cứ yên tâm, cô nương Vũ Văn Kỳ đây, tức là học trò yêu của Tị Trần am chủ Hàn Nguyệt sư thái ở núi Tung Sơn, lão đệ nên tặng nàng một chiếc.

Nhạc Long Phi nghe nói, lúc ấy mới đưa chiếc lông chim đen cho Vũ Văn Kỳ và trịnh trọng nói :

- Vũ Văn cô nương đã đòi hỏi vật này, xin suốt đời đừng bao giờ quên cái chí khí khôi phục nhà Minh.

Vũ Văn Kỳ cung kính khom mình đón lấy chiếc lông chim vừa đeo ngực, vừa nghiêm sắc mặt nói :

- Tiểu muội xin ghi nhớ lời Nhạc huynh, canh cánh bên lòng, nguyện có hoàng thiên chứng giám.

Nhạc Long Phi vui vẻ mỉm cười, lúc ấy mới trở Lỗ Trường Phong giới thiệu với Tây Môn Túy và Vũ Văn Kỳ :

- Nhạc Long Phi xin giới thiệu với hai vị một chiến sĩ đồng đạo, đây là Đờ Long kiếm khách Lỗ Trường Phong, tức là đại ca kết nghĩa với tôi ở núi Mạc Can.

Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong thăm hỏi nhau vài câu rồi Tây Môn Túy lại hỏi Nhạc Long Phi.

- Vậy ra Nhạc lão đệ vừa ở núi Mạc Can về đây?

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Chúng tôi vừa ở Thái Hồ tới.

Vũ Văn Kỳ nghe xong vội nói :

- Tiểu muội cũng định sang Thái Hồ, không ngờ hai vị lại vừa ở Thái Hồ về đây, nếu không có phải tiểu muội đã được bồi tiếp các vị đi thưởng lãm nơi danh thắng ấy.

Nhạc Long Phi thấy Vũ Văn Kỳ nói sắp đi Thái Hồ, lại chợt nghĩ nàng cùng Vọng Minh cư sĩ cùng một họ, không biết hai người có bà con gì không, bèn cau mày hỏi :

- Vũ Văn cô nương, xin cho ta mạn phép hỏi một câu: Cô nương có quen biết Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch ngụ ở Thái Hồ không?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười đáp :

- Vũ Văn Bạch Thạch là bá phụ ta, Nhạc huynh hỏi thế là có ý gì?

Nhạc Long Phi sửng sốt kêu lên một tiếng rồi nói :

- Vũ Văn lão tiên bối vì ba chữ ngoại hiệu Vọng Minh cư mà mang họa, hiện đã bị bọn Hắc y Thiết vệ của Thanh đình bắt giải về Bắc Kinh rồi.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, lập tức biến hẳn sắc mặt, nhưng chỉ giây lát, nàng lấy lại được bình tĩnh, mỉm cười hỏi :

- Nhạc huynh nghe tin ấy có đích xác không? Gia bá võ học rất tinh thâm, theo ý muội nghĩ chắc cũng không đến nỗi bị bọn ưng khuyến Thanh đình hiếp chế!

Nhạc Long Phi trong khi đi đường sợ Phiên Thiên Thủ Đường Uyên ăn mặc như vậy, bị người ngoài chú ý, mới đem khăn trùm lại, lấy vải quấn ra ngoài làm như một túi hành lý. Lúc ấy chàng mới đứng lên vừa cởi bao hành lý kỳ quặc kia ra, vừa đem câu chuyện trên Thái Hồ thuật lại tỉ mỉ cho mọi người nghe.

Tây Môn Túy nghe nói Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí thân hành đến Thái Hồ, bất giác nhìn Vũ Văn Kỳ, nói :

- Hiền điệt nữ, lão sắt phu Đồ Viễn Trí, công lực đã đến chỗ nhập hóa, không trách bá phụ cháu bị thất cơ!

Vũ Văn Kỳ mới hay sự việc đã quả nhiên, nét mặt âu sầu, cau mày lại nói :

- Tội ưng khuyến của Thanh đình ác hơn loài lang sói, gia bá...

Nàng nói chưa dứt lời, Lỗ Trường Phong vội an ủi :

- Vũ Văn cô nương cứ an tâm, Nhạc lão đệ vì cố an nguy của lệnh bá, nên mới bắt Đường Uyên về đây làm con tin, tên này là Phó lãnh ban hữu đội Hắc y Thiết vệ, lão tặc Đồ Viễn Trí tất phải coi trọng, nếu đúng như ý liệu của Lỗ Trường Phong thì sau khi nghe Đào Bát về báo tin, nhiều lắm là mười ngày lệnh bá sẽ được yên ổn về Ngưỡng Thiên bình.

Vũ Văn Kỳ gạt đầu mỉm cười, khẽ uốn lưng ong chấp tay vái Nhạc Long Phi mà rằng :

- Nếu gia bá được vô sự, toàn là nhờ ơn Nhạc huynh cứu giúp, tiểu muội xin trân trọng cảm ơn.

Nhạc Long Phi chú ý nhận xét thấy Vũ Văn Kỳ quả là một trang phong hoa tuyệt thế, khi mỉm cười, lúc cau mày đều có một phong vân đặc biệt, không phải những hạng tầm thường tô hương điểm phấn có thể bì kịp, trong bụng đã thầm kính mộ, khi nghe nàng nói xong, vội chấp tay đáp lễ, cười nói :

- Sao cô nương lại nói vậy? Chúng ta đã thề nhất quyết hiệp lực khôi phục giang sơn, thì cùng là người đồng minh, sống chết cùng chung, họa phúc cùng gánh, đừng nói Vũ Văn tiên bối là lệnh bá của cô nương, ngay cả như những chí sĩ di dân khác, mà bị bọn ưng khuyến của Thanh đình phạm tới, Nhạc Long Phi này cũng rút kiếm tương trợ, đâu dám tiếc mình!

Vũ Văn Kỳ thấy Nhạc Long Phi phong lưu tiêu sái, anh tuấn phi thường, lòng riêng cũng ngẩn ngơ tắc lòng. Hai người tuy mới gặp nhau lần đầu, nhưng một điểm tinh tế đã tự nhiên thông cảm.

Tây Môn Túy cũng nhận thấy hai người chẳng khác chi tường lân uy phượng, bích hợp châu liên, nếu lái kết thành quyến thuộc thì được là một giai thoại trong võ lâm! Vì vậy nên trong thời kỳ chờ đợi tin tức Đồ Viễn Trí, ông cố đem những chuyện thuộc về thư họa, cầm, kỳ, thi từ ca phú cùng nội, ngoại công bàn luận với Nhạc Long Phi, để chàng có dịp phô bày sở học của mình cho Vũ Văn Kỳ thấy rõ.

Quả nhiên Vũ Văn Kỳ đối với Nhạc Long Phi do phục sinh kính, do kính sinh yêu, chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi mà cảm tình của hai người đã như vàng đá, keo sơn. Họ xưng hô với nhau cũng không còn dùng tiếng kiêu cách như trước nữa.

Tây Môn Túy thấy vậy mừng lắm, Lỗ Trường Phong tự nhiên cũng thấy cao hứng.

Nhưng đến ngày thứ bốn, trên đỉnh Ngưỡng Thiên bình đột nhiên nổi cơn sóng gió.

Bữa ấy Tây Môn Túy, Lỗ Trường Phong Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ, bốn người đang ngồi uống rượu, chợt nghe dưới núi có tiếng lạ.

Nhạc Long Phi lắng tai nghe ngóng một lát, rồi mỉm cười nói với mọi người :

- Bọn họ đến rồi đấy, tất cả có bốn người, võ công đều vào loại khá, trông đó có một cao thủ tuyệt đỉnh.

Tây Môn Túy cười ha hả nói :

- Nhạc lão đệ cứ mặc kệ họ, chúng ta vừa uống rượu vừa chờ, thử xem bọn ưng khuyến của Thanh đình này là những nhân vật nào.

Nhạc Long Phi gật đầu mỉm cười, chàng và Tây Môn Túy, Lỗ Trường Phong thần thái vẫn tĩnh như thường, chỉ có Vũ Văn Kỳ vì quá lo cho tính mệnh của bá phụ nên không khỏi bồn chồn sốt ruột.

Chỉ trong khoảnh khắc, bóng người phơi phới, quả nhiên đã hiện rõ hai tên Hắc y cấm vệ của Thanh đình và một ông già mặc áo màu huyền, một người vạm vỡ, hình dáng quái gở, mặc áo hoàng bào.

Tây Môn Túy khề khề một tiếng, sắc mặt có vẻ bối rối lo lắng, nói nhỏ nhỏ với bọn Nhạc Long Phi.

- Nhạc lão đệ, chúng ta phải cẩn thận lắm mới được, bọn người vừa tới, khí thế mạnh lắm đấy, trong bọn có cả nhân vật hai nhóm Thiên Ngoại song tàn và Càn Khôn lục ác nữa đấy!

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nghe nói, đều chăm chú nhìn ông già áo huyền và gã quái mặc áo hoàng bào, Tây Môn Túy lại nói khề :

- Gã quái mặc áo hoàng bào là Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao trong Thiên Ngoại song tàn, còn

lão già áo huyền kia tức là Lục Trảo Thần Ứng Cừ Trọng Đạt trong bọn Càn Khôn lục ác!

Lúc này bọn người kia dần dần tiến tới, Nhạc Long Phi nhận rõ một trong hai tên Hắc y Thiết vệ chính là Chung Phong Vô Ảnh Đào Bát.

Vũ Văn Kỳ châu đôi mày liễu, khẽ thích khuỷu tay vào Nhạc Long Phi, rồi nói :

- Nhạc ca ca, sao họ không đem gia bá lại đổi như lời ca ca nói bữa trước?

Nhạc Long Phi cũng nhận thấy chuyện này còn nhiều rắc rối, chàng đứng thẳng lên, nhìn Đào Bát rồi hỏi :

- Đào bằng hữu quả là một người biết giữ tín nghĩa, nhưng Vũ Văn cư sĩ đâu, sao chưa đến?

Đào Bát trông thấy Nhạc Long Phi, quả thực cũng thấy nhức đầu, bèn lui lại phía sau hai bước, trở hoàng bào lão quái, và huyền y lão nhân rồi nói :

- Nhạc bằng hữu đừng nóng nảy, trước hết tại hạ xin giới thiệu với bằng hữu hai vị võ lâm cao thủ!

Nhạc Long Phi đưa mắt liếc qua hai vị kỳ khách võ lâm tiếng tăm lừng lẫy khắp tám cõi bốn phương một lượt, đoạn lắc đầu cười nhạt :

- Ta đã biết hai vị này, một vị là Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao, một vị là Lục Trảo Thần Ứng Cừ Trọng Đạt, bất tất phải giới thiệu nữa, chúng ta nên nói thẳng nào việc chính.

Nhạc Long Phi vừa dứt lời một tên Hắc y Thiết vệ tuổi trạc ngoài năm mươi, có thân hình gầy gò, mắt hau háu như mắt cú, chắp tay nói với chàng :

- Nhạc bằng hữu, tôi tên Trử Dân Thông, ngoại hiệu là Huyết Thủ Đồ Phu, giữ chức Lãnh ban hữu đội Hắc y Thiết vệ.

Nhạc Long Phi “hừ” một tiếng, lạnh lùng hỏi :

- Trử bằng hữu, chẳng lẽ ngươi lại thích giết người, ham hút máu hay sao? Nếu không sao lấy bốn chữ Huyết Thủ Đồ Phu tanh nồng mùi máu làm ngoại hiệu?

Trử Dân Thông nói lớn tiếng :

- Nhạc bằng hữu, ngươi bất tất phải hỏi đến tình hình và ngoại hiệu của ta làm gì? Ta chỉ xin hỏi ngươi một câu Phiên Thiên Thủ Đường Uyên hiện ở đâu?

Nhạc Long Phi đáp :

- Phiên Thiên Thủ Đường Uyên chân tay quá độc nên đã bị ta búng gãy đốt xương ở hai bàn tay, còn người thì vẫn bình yên vô sự, nhưng ta hẹn các người đem Vọng Minh cư sĩ đến đánh đổi, sao không thấy đưa tới?

Trử Dân Thông cười một cách nanh ác, vừa toan trả lời thì Lục Trảo Thần Ứng Cửu Trọng Đạt đã âm hiểm lên tiếng :

- Trử hiền điệt, trước hết hãy bảo họ đem Đường Uyên ra đây cho ta trông thấy đã, rồi ta sẽ cho họ biết Vũ Văn Bạch Thạch hiện giờ ở đâu?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Điều đấy thì khó gì? Đường Uyên hiện nay đang ở đây, nhưng các người không đưa Vũ Văn cư sĩ về đây, thì đừng hòng hảnh được tự do!

Nói xong quay lại, giơ tay ra hiệu cho Lỗ Trường Phong. Lỗ Trường Phong liền vào trong động Tây Môn Túy ở, điếm huyết Đường Uyên rồi bế ra.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tiểu Vũ Phi Tinh Trùng Quần Hung

Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao thấy Lỗ Trường Phong đã đưa Đường Uyên ra, liền đưa mắt ngắm kỹ Nhạc Long Phi một lát, rồi nó với Tây Môn Túy :

- Tây Môn huynh, Nhạc Long Phi có bà con thân thuộc gì với đại huynh?

Tây Môn Túy cười ha hả đáp :

- Hẳn là một người bạn vong niên chí thiết, đồng sinh đồng tử của ta! Người không ở Tàn Tâm hợp tu luyện lại đi theo đuôi chó săn vô sỉ của Thanh đình lặn ngụp trong vũng bùn phân dơ dáy để làm gì?

Phục Bách Thao nghe Tây Môn Túy sỉ nhục mình như vậy thì giận lắm, trừng mắt quát to :

- Tây Môn Túy, người có bản lĩnh gì mà dám vô lễ với ta như vậy?

Tây Môn Túy cười sảng sặc, đôi mắt lóng lánh như tỏa thần quang, Vũ Văn Kỳ đứng phía sau nói khẽ :

- Tây môn sư thúc hãy tạm nén giận, để coi hẳn nói chỗ nhất gia bá ở đâu và chịu đánh đổi Đường Uyên.

Tây Môn Túy không đợi nàng nói hết, cười nhạt ngắt lời :

- Hiền điệt nữ thông minh tuyệt thế chẳng lẽ lại không nhận ra tụi này đến đây không muốn đổi người mà chỉ muốn cướp người thôi sao?

Wũ Văn Kỳ “à” một tiếng rồi nói :

- Bọn chúng dám cả gan nuốt lời như thế sao?

Trử Dân Thông nói :

- Phục thần quân đối phó với Tây Môn Túy, còn Cừu sư thúc và ta cùng Đào Bát sẽ thu thập bọn ba đứa phản nghịch ranh con các người, thật dễ như trở bàn tay, như bẻ cành không! Vậy ta khuyên các người nên ngoan ngoãn cúi đầu chịu trói, còn hơn là cứ ương ngạnh mà chịu khổ.

Nhạc Long Phi nghe đến đây sắc mặt tỏ vẻ áy náy, quay lại khom lưng nói với Tây Môn Túy :

- Tây môn lão tiên bối, tiểu điệt tâm định nhờ nơi đây để đánh đổi nhân một cách hòa hảo êm thấm, không ngờ lại gây cho lão tiên bối nhiều chuyện phiền phức!

Tây Môn Túy xoa tay cười ha hả :

- Không sao, không sao! Ta đang buồn vì nơi Ngưỡng Thiên bình này tịch mịch đã lâu, cũng nên lấy máu anh hùng tô điểm cho nó thêm màu sắc.

Nhạc Long Phi mỉm cười ngân nga :

- Chưa chắc anh hùng lưu huyết đỏ, hãy xem ưng khuyến bặt giang hồ.

Trử Dân Thông cười một cách nanh ác :

- Ai là ưng khuyến?

Nhạc Long Phi nhìn bọn ba người kia, mỉm cười đáp :

- Bọn người hoặc là vì lợi lộc dụ dỗ, cam tâm phục vụ bọn giặc Mãn giết hại đồng bào, hoặc là tự kiêu tự đắc, làm ma thành che loài hổ dữ, thế là ưng khuyến.

Lục Trảo Thần Ưng “hừ” một tiếng thật lớn. Nhạc Long Phi nhìn lại hần mỉm cười nói :

- Cừu Trọng Đạt, người đừng có cậy già bắt nạt trẻ, kiêu ngạo ngông cuồng, hãy ra đây đấu với Nhạc Long Phi này mười hiệp, vì Đào Bát và Đường Uyên chỉ chống với ta một chiêu là bị bắt liền, đánh như thế quả thực là chưa đủ sừng tay.

Cừu Trọng Đạt cười nham hiểm nói :

- Nhạc Long Phi, bản tâm ta thực không muốn ra tay với một đứa trẻ con miệng còn hôi sữa như người, nhưng người đã ngông cuồng như vậy, ta muốn tránh cũng không được nữa.

Trử Dân Thông nghe Đào Bát báo cáo, đã hơi gờm vì võ công tuyệt thế của Nhạc Long Phi, nên mới phải mời sư thúc là Cừu Trọng Đạt trợ trận, nhân dịp lại gặp cả Phục Bách Thao đang ở chơi nhà Cừu Trọng Đạt bèn mời đi luôn để cho tăng thanh thế. Nay thấy Cừu Trọng Đạt muốn đấu với Nhạc Long Phi, trong bụng mừng thầm, bèn khúm núm bước về sau hai bước.

Tây Môn Túy đã biết Nhạc Long Phi thân chứa nội gia tuyệt thế, nên tuy thấy Cừu Trọng Đạt xuất trận, cũng không lo lắng, chỉ cười nói :

- Nhạc lão đệ muốn để Cừu lão quái ném thử mùi lợi hại của hần cũng được, nhưng phải đề phòng móng tay trái của hần.

Cừu Trọng Đạt nghiêng đầu, mắt nhìn Tây Môn Túy cười nhạt nói :

- Tây Môn Túy, người bất tất phải chỉ điểm ngầm, Cừu Trọng Đạt này tuy ra tay, song chưa đến nỗi phải dùng Thần Ưng Trảo Lực đối phó với hạng con nít như hăn.

Vừa nói dứt lời, bước tới phía trước mặt Nhạc Long Phi còn cách xa chừng sáu bảy thước, cười nói :

- Nhạc Long Phi, người mau ngưng tụ công lực phòng thủ sẵn đi, ta sinh bình đối với kẻ địch, chưa từng bao giờ đánh bất chợt, người phải cẩn thận, đừng để chưa chi mới một chưởng đã chết ngay, đánh như vậy không đã.

Nhạc Long Phi thần thái vẫn ung dung, mỉm cười nói :

- Trước khi Cừu bằng hữu ra tay, ta muốn được rõ đích xác tin tức về Vũ Văn cư sĩ?

- Người hãy tiếp ta một chưởng đi đã, rồi ta sẽ cho người biết.

Nói dứt lời, lão cười khẩy một tiếng, giơ bàn tay phải phóng ra một luồng cương khí mạnh như vũ bão, nhắm ngực Nhạc Long Phi ấn mạnh.

Nhạc Long Phi còn đang nghe hăn nói, trong lúc phân thần, bị đối phương nắm lấy cơ hội thốt nhiên hạ thủ.

Trong lúc vội vàng, ngưng tụ công lực không phải là dễ, Nhạc Long Phi đành giơ tay chặn ngang trước ngực đón lấy luồng sức mạnh ập tới.

Một bên dồn hết sức mạnh mà đánh, một bên trong lúc bất thần gắng gượng đưa chưởng ra đỡ, tình thế tự nhiên khó quân bình, Cừu Trọng Đạt miệng mở nụ cười ngạo nghễ, đứng vững như núi, Nhạc Long Phi thì lão đảo lùi đến năm thước.

Tây Môn Túy biết rõ Cừu Trọng Đạt đã nổi tiếng trong giang hồ về ngón “Thần Ưng Trảo Lực” của bàn tay sáu ngón bên trái, nay hăn chỉ dùng tay phải phóng cương khí ra mà đã làm cho Nhạc Long Phi, người mình vẫn đánh giá cao đã phải lão đảo giật lùi, bất giác lấy làm kỳ quái.

Lỗ Trường Phong và Vũ Văn Kỳ cũng thấy lo lắng thay cho Nhạc Long Phi.

Phục Bách Thao và Trử Dân Thông, Đào Bát, người nào mặt mũi cũng hớn hờ vui mừng.

Cừu Trọng Đạt nhìn sắc mặt đỏ bừng của Nhạc Long Phi gật gù nói :

- Người còn nhỏ tuổi mà đã chịu nổi một chưởng của ta chỉ phải lùi có năm thước, thế là hiếm có rồi.

Nhạc Long Phi mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn cư sĩ đâu?

Cừu Trọng Đạt nói :

- Người đoán thử coi.

Nhạc Long Phi cau mày lại hỏi :

- Chắc hẳn đã bị Đồ Viễn Trí giải về Bắc Kinh rồi phải không?

Cừu Trọng Đạt luôn lắc đầu miệng mỉm cười nham hiểm.

Vũ Văn Kỳ thông minh lanh trí, nghe thấy thế, thốt nhiên hoảng hốt kêu lên :

- Hay là bá phụ đã...

Cừu Trọng Đạt chú ý nhìn Vũ Văn Kỳ, cười khẩy một tiếng nói :

- Cô bé nói đúng đấy, Trước khi Đào Bát theo kịp Đồ lão cung phụng để báo tin, Vũ Văn Bạch Thạch tự biết tội nặng, cắn lưỡi tự tử chết rồi.

Vũ Văn Kỳ dường như đã có linh cảm báo trước, nên nghe Cừu Trọng Đạt nói, nàng lắng hết tinh thần chú ý nghe, khi nghe câu cuối cùng, bất giác nàng thấy trời tối sẫm, thần trí mê man, rồi ngã ra ngất lịm.

Nhạc Long Phi đứng gần đấy, nhanh tay đỡ kịp, chàng để Vũ Văn Kỳ dựa vào vai mình, một tay vòng ra sau lưng đỡ lấy, rồi trừng mắt nhìn Cừu Trọng Đạt, quát hỏi :

- Cừu Trọng Đạt, ngươi muốn thừa lúc người ta nguy khốn rồi tấn công, nếu có gan chờ ta một lát, ta sẽ đường đường đối địch với ngươi.

Cừu Trọng Đạt đã liệt danh vào Càn Khôn lục ác, hẳn lấy làm hãnh diện với cái danh phận của hắn, lại thấy đối phương đã bị đẩy lùi mà chưa phải dùng đến ngón tuyệt kỹ, nên lấy làm đặc ý gật đầu ha hả cười :

- Người cứ việc yên tâm chạy chữa cho con bé kia, rồi ra đây cùng ta tỷ thí, ngay hôm nay bọn người đã đến ngày tận số, khác nào đàn cá trong hồ, tránh đi đâu cho thoát.

Nhạc Long Phi đôi mắt sáng quắc nhìn Cừu Trọng Đạt một cái, rồi bế Vũ Văn Kỳ tạm lui vào trong.

Tây Môn Túy cười một tiếng quái gở, rồi đứng lên thung thảng bước tới trước mặt Cừu Trọng Đạt hơi rệu rùng nòng nặc, cất tiếng hỏi :

- Cừu lão quái vật, ngươi bảo ai là cá nằm trong hồ?

Cừu Trọng Đạt tuy vẫn biết Tây Môn Túy là kẻ không nên trêu vào, nhưng cậu có Phục Bách Thao trợ

trận, bèn cười nhạt nói :

- Tây Môn Túy, người thì là cái gì mà ghê gớm thế? Ta bảo các người là cá trong hồ thì sao?

Tây Môn Túy “phì” một tiếng, từ trong miệng phun ra ước chừng chục điểm sao nhỏ lớn bằng hạt gạo chia ra ba phần hướng thẳng vào mặt Phục Bách Thao, Cừ Trọng Đạt, Trử Dân Thông bắn tới.

Nguyên do Tây Môn Túy thấy vừa rồi Nhạc Long Phi đấu với Cừ Trọng Đạt, hai bên vừa đối chưởng đã bị đối phương ép đến nỗi lão đảo lùi về phía sau, liền tự nghĩ thế giặc mạnh lắm, tình hình có cơ nguy, bèn ngậm vận cương khí chuẩn bị ngón tuyệt kỹ “Tửu Vũ Phi Tinh” đợi dịp.

Hai ba chục điểm kim tinh từ trong miệng phun ra tức là những giọt rượu có chứa chân khí rất mạnh hóa thành, sức mạnh đủ làm cho đá lẫn vàng phải tan, thịt phải nát.

Phục Bách Thao và Cừ Trọng Đạt vội phát tay áo nhảy lùi ra tránh. Cừ Trọng Đạt bảo Trử Dân Thông và Đào Bát :

- Đây là ngón tuyệt kỹ “Tửu Vũ Phi Tinh” đã thành danh của Tây Môn Túy, các người mau tránh đi.

Nhưng Trử Dân Thông và Đào Bát công lực kém, vả lại Tây Môn Túy đòn sức đã lâu, tận lực phóng ra làm sao có thể tránh kịp? Trử Dân Thông bị một điểm Tửu Vũ Phi Tinh bắn vào đầu vai, làm gãy mất một khúc xương, hấn rú lên một tiếng thê thảm, lão đảo lùi lại mấy bước, bị Lỗ Trường Phong thừa thế đưa tay điểm vào huyết đạo.

Đào Bát thời mặt bị trúng liền ba điểm “Tửu Vũ Phi Tinh” lập tức ngã xuống đất chết ngay, không kịp kêu một tiếng, Phục Bách Thao thấy thế ngửa mặt lên trời cười sảng sặc, rồi rút ra một lưỡi quý đầu đao, dài chừng hơn hai thước bản vừa dày vừa rộng, trong khi đưa lên đưa xuống lưỡi đao lấp lánh, hơi ánh lên một màu vàng nhạt.

Tây Môn Túy biết đó là ngọn Hóa Huyết kim đao đối phương nhờ nó mà nổi tiếng trong giang hồ nên không dám khinh thường cũng rút cây Cửu Hợp Kim Ty bổng là một món binh khí đặc ý nhất mà ít khi dùng tới.

Cừ Trọng Đạt nhìn Tây Môn Túy cười nhạt nói :

- Giết người đền mạng, thiếu nợ đền tiền, Tây Môn Túy, người nên tự vận ngay đi kéo thoát sao khỏi lưỡi Hóa Huyết kim đao của Phục thần quân và ngón “Thần Ưng Trảo Lực” của ta?

Vừa nói dứt lời, Nhạc Long Phi đã lao mình tới bay thẳng trước mặt Cừ Trọng Đạt lạnh lùng nói :

- Cừ bằng hữu đã biết câu “giết người đền mạng”, “thiếu nợ đền tiền”, vậy ta xin hỏi một câu: “Tính mệnh Vũ Văn cư sĩ do ai bồi thường? Giặc Thanh chiếm non sông của ta, tàn sát con cháu nhà Đại Hán, cái

món nợ máu đó ai trả và trả bằng cách nào?”.

Nguyên do Nhạc Long Phi đã cứu được Vũ Văn Kỳ tỉnh lại, thấy nàng không nguôi được bi thương, liền điểm vào Thụỵ huyết của nàng rồi giao cho Lỗ Trường Phong trông coi để mình rảnh tay đối phó với cường địch.

Cừu Trọng Đạt bị Nhạc Long Phi nói cho một tràng chính nghĩa, không biết trả lời thế nào, đành cười nhạt nói :

- Nhạc Long Phi, người đã là một tên bại tướng trong tay ta, còn dám ngông cuồng như vậy, phải muốn tìm chết chăng?

Nhạc Long Phi quắc mắt lên, nhãn quang long lanh như luồng điện, cười ha hả nói :

- Cừu Trọng Đạt, lần này nếu người không dùng ngón “Thần Ưng Trảo Lực” của người, ta sẽ không thềm động thủ.

Cừu Trọng Đạt tuy nhận thấy đối phương chỉ có một mình Tây Môn Túy là cao thủ, không phải dùng tới hai người hiệp lực mới chiến thắng nổi, nhưng lúc này Đào Bát và Trử Dân Thông đã một chết, một bị thương, tình thế có bất lợi, nên khi nghe Nhạc Long Phi nói vậy, thì lập tức cười nhạt đáp :

- Người đã không muốn sống nữa thì để ta đưa người về cực lạc.

Nói dứt lời, lập tức phóng chưởng ra, lần này quả nhiên hẳn dùng tay trái, sáu ngón tay kỳ dị đưa lên, một luồng cương khí sức mạnh phi thường nhắm thẳng ngực Nhạc Long Phi áp tới.

Nhạc Long Phi đã được nếm mùi, và cũng biết uy lực lần này còn mạnh hơn gấp bội, không dám coi thường bèn dùng ngón tuyệt học “Hàn Kê Bái Phật” của ân sư truyền thụ dồn tụ khí tiên thiên vào hai bàn tay, đón đường tấn công của đối phương quật mạnh lại.

Hai luồng cương phong kinh khí của hai môn tuyệt học phái võ lâm lừng không đập mạnh, thắng bại tuy chưa rõ ràng nhưng chân mỗi người đều ấn sâu vào mặt đất đến hơn một phân, cát bụi xung quanh bay lên mù mịt!

Nhạc Long Phi cũng thầm phục đối phương, bốn chữ Lục Trảo Thần Ưng quả nhiên danh bất hư truyền, thế mới biết “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”, Càn Khôn lục ác, Thiên Ngoại song tàn thực toàn những tay tuyệt đỉnh công phu.

Cừu Trọng Đạt lại càng kinh dị vô cùng, lão không ngờ một chàng thiếu niên mới tí tuổi đầu không rõ lai lịch lại có thể chống nổi Thần Ưng Trảo Lực là một chưởng tiếng tăm vang dậy trong võ lâm của mình.

Trong bụng kinh hãi vạn lần, mắt chăm chú nhìn Nhạc Long Phi tay trái lại giơ cao, lừng không phóng ra

chương nữa.

Nhạc Long Phi vẫn bình tĩnh ung dung miệng hơn mỉm cười, ngưng tụ Tiên Thiên chân khí phóng trả lại một chương “Hàn Kê Bái Phật”.

Lần thứ hai tiếp xúc, trừ việc bụi cát bay mù mịt và đẩy cái xác Đào Bát ra xa hơn một thước, dưới chân Nhạc Long Phi và Cừu Trọng Đạt đều hiện ra hai dấu chân sâu hoắm.

Người đứng ngoài áp trận là Lỗ Trường Phong trông cũng hoa cả mắt, luôn luôn nhắc nhở :

- Nhạc hiền đệ cẩn thận, chớ có coi thường!

Nhạc Long Phi cười một cách ngạo mạn :

- Lỗ ca ca yên tâm, đệ đâu có sợ ngón “Thần Ưng Trảo Lực” của Cừu lão bằng hữu, vị liệt danh trong Càn Khôn lục ác.

Cừu Trọng Đạt thừa lúc đối phương đang nói chuyện, lại vận khí qui nguyên, liên tiếp phóng thêm một chương thứ ba nữa.

Chương này tuy thẳng phụ chưa phân, nhưng hai người thân hình đều lùn xuống hai tấc nữa, và bàn chân họ đã ngập khỏi mặt đất.

Lúc này Tây Môn Túy dùng Cửu Hợp Kim Ty bổng đấu với Hóa Huyết kim đao của Phục Bách Thao cũng đi đến chỗ hăng say, ánh sáng lưỡi đao, thế ngọn bổng biến ảo khôn lường, bổng đi vút, thế đao chém vù vù, chu vi vòng chiến rộng ra tới một chương, người ngoài không sao tới gần.

Hai tay võ lâm hào khách càng đánh càng hăng say chỉ trong khoảnh khắc Tây Môn Túy và Phục Bách Thao đã đấu đủ trăm chiêu mà Nhạc Long Phi cũng đã tiếp được mười ba chương “Thần Ưng Trảo Lực” của Cừu Trọng Đạt.

Thốt nhiên nghe có tiếng quát tháo từ xa văng vẳng lại, tiếng nghe tựa hồ cách xa Ngưỡng Thiên bình chừng hai, ba trái núi.

Phục Bách Thao dùng ngón “Thu Phong Lạc Diệp”, lưỡi dao vung lên, bức Tây Môn Túy hơi né một bên rồi thu dao nhảy ra khỏi vòng chiến cười một cách quái gở nói :

- Tây Môn Túy, bữa nay ta không muốn đánh nhau nữa, hãy tạm đình chỉ vài tháng, chờ đến Nam Hải Anh Hùng hội sẽ lại tiếp tục, nên chăng?

Tây Môn Túy cầm ngang cây bổng, gật đầu cười :

- Ta biết người nghe tiếng lao xao, không còn lòng nào đối đầu nữa, cuộc tranh đấu hôm nay hoãn đến

ngày Nam Hải Anh Hùng hội cũng được.

Cừ Trọng Đạt thấy mười ba chương Thần Ưng Trảo Lực của mình không hạ nổi Nhạc Long Phi thì thịnh khí cũng nguôi, đang nghĩ không có cách gì thoát thân, chợt nghe câu ấy, liền dừng tay lại, rút đôi chân đã ngập sâu dưới mặt đất tới hơn bốn tấc, vươn mình nhảy lên, nhìn Nhạc Long Phi cười nhạt nói :

- Nhạc Long Phi, Phục thần quân có việc cần, ta cũng tạm thời tha chết cho ngươi, đôi bên hãy chờ đến ngày đại hội Nam Hải sẽ hay.

Nhạc Long Phi cười nhạt một tiếng, rồi trở vào Đường Uyên và Trử Dân Thông cùng cái thầy Đào Bát nằm dưới đất nói :

- Ngươi không muốn động thủ nữa cũng được, nhưng chẳng lẽ mấy tên ưng khuyến Thanh đình, kẻ chết người bị thương này cũng không mang đi ư?

Cừ Trọng Đạt nghe nói ngẩn người, cau mày nói :

- Vũ Văn Bạch Thạch đã chết, ta không có người đổi cho ngươi, chẳng lẽ các ngươi chịu tha mấy người này?

Nhạc Long Phi quắc mắt đồng dục nói :

- Những hạng gian đồ cam tâm để cho giặc Mãn sai khiến tàn hại đồng bào, lẽ ra không nên tha thứ, nhưng ngựa hay dẫu chết còn có người chịu bỏ ngàn vàng mua năm xương, huống chi Vũ Văn Bạch Thạch là một vị đại hiệp đương thời, di dân triều Hán? Vì vậy Nhạc Long Phi này tình nguyện đem hai cái mạng của Đường Uyên và Trử Dân Thông với cái xác của tên Đào Bát đổi lấy một lời của Cừ bằng hữu là thi hài Vũ Văn cư sĩ chôn ở đâu?

Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong nghe nói đều nhìn nhau gật đầu, thán phục Nhạc Long Phi tính liệu chu toàn thỏa đáng.

Cừ Trọng Đạt nghe Nhạc Long Phi nói vậy, vội trả lời ngay :

- Vũ Văn Bạch Thạch ở Thái Hồ đánh nhau với lão Cung Phụng Đồ Viễn Trí bị điểm vào Ngũ Âm Tuyệt Mạch, tự biết khó lòng sống nổi nên cắn lưỡi tự tử, thi thể chôn ở phía sau ngôi nhà Vọng Minh cư, nơi ông ta ở.

Nhạc Long Phi nghe nói, khẽ vẫy tay ra hiệu, Lỗ Trường Phong bèn lập tức tha Đường Uyên và Trử Dân Thông ra.

Cừ Trọng Đạt, Phục Bách Thao chia nhau ra giải huyệt cho hai người và đá cái thi thể Đào Bát xuống khe núi, không một mảy may thương xót, kể rồi hậm hực kéo nhau đi.

Bọn chúng đi rồi, Nhạc Long Phi mới giải khai huyết đạo cho Vũ Văn Kỳ, Vũ Văn Kỳ từ nhỏ cha mẹ mất sớm, toàn nhờ bá phụ nuôi nấng, lại tìm thầy cho theo học, ân tình trọng hậu, không khác cha con, nay đột nhiên nghe tin dữ trách nào mà chẳng đờn chẳng đau.

Tây Môn Túy, Lỗ Trường Phong đều hết sức an ủi, khuyên bảo, Nhạc Long Phi cũng thề đi tìm Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí cùng nàng để báo thù cho Vũ Văn cư sĩ, Vũ Văn Kỳ mới lấy khăn lau ráo lệ, tạm nén đau thương.

Nhưng đôi mắt còn ánh lệ của nàng thốt nhiên chăm chú nhìn Nhạc Long Phi, kinh sợ hỏi :

- Long ca ca, sắc mặt ca ca làm sao lại biến đi thế?

Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong cũng cảm thấy sắc mặt của Nhạc Long Phi có vẻ khác lạ thực, Tây Môn Túy liền bắt mạch cho chàng rồi cau mày nhìn Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Hiền điệt nữ có mang theo linh đơn Cửu Chuyển Đan Sa của lệnh sư không?

Vũ Văn Kỳ nghe nói giật mình, vừa thò tay vào bọc lấy gói thuốc trị thương của Hàn Nguyệt sư thái đặc biệt luyện đưa cho Tây Môn Túy vừa hấp tấp hỏi :

- Tây Môn Túy sư thúc, Long ca ca bị thương có nặng lắm không?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Huynh tiếp liền mười ba chương Thần Ưng Trảo Lực của Cửu Trọng Đạt chưa hề thấy đuối sức chút nào, hình như huynh chưa có chỗ nào bị thương thì phải.

Tây Môn Túy lấy ba viên thuốc Cửu Chuyển Đan Sa và rót một chén rượu ngon cho Nhạc Long Phi, rồi mỉm cười nói :

- Nhạc lão đệ không biết, trong bọn Càn Khôn lục ác và Thiên Ngoại song tàn, nếu nói về chương lực thì phải kể ngón Lưỡng Nghi chương của Thất Chi Tàn Nhân Sa Bột, ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ của Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi và ngón “Thần Ưng Trảo Lực” của Lục Qua Thần Ưng Cửu Trọng Đạt là lợi hại hơn hết, tất cả hai phái chính tà không ai dám khinh thường mua vạ, lão đệ nhờ được tổ chất trời sinh, hơn nữa được chân sư truyền tuyệt học, liên tiếp đỡ được mười ba chương của Cửu Trọng Đạt tiếng tăm đã đủ vang dội giang hồ, nhưng vì lão đệ dùng sức quá độ, nội tạng bị thương tổn nhiều, chỉ vì chưa phát tác nên chưa biết đấy thôi.

Nhạc Long Phi thông minh rất mực, nên nghe Tây Môn Túy nói vậy, biết là sự thực, bèn vội bỏ ba viên thuốc vào miệng, đoạn mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, thuốc Cửu Chuyển Đan Sa của lệnh sư tôn là thứ thánh dược trị thương nổi tiếng khắp giang

hồ, nội tạng của huynh chỉ chẳng qua là bị dao động hơi mạnh một chút mà uống những ba viên, thành ra tự nhiên lại đổi họa thành phúc.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười buồn bã, chưa kịp trả lời, Tây Môn Túy lắc đầu thủng thỉnh nói :

- Lão đệ đừng có coi thường mà cho là phủ tạng chỉ bị chấn động xoàng, lão đệ tuy uống ba viên Cửu Chuyển Đan Sa nhưng trong vòng ít nhất mười ngày nữa không nên dùng tới chân lực.

Nhạc Long Phi tuy trong bụng không cho là phải, nhưng ngoài mặt vẫn ân cần cảm tạ Tây Môn Túy, xin ghi nhớ lời dặn.

Vũ Văn Kỳ nước mắt chưa ráo hần, nàng nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Long ca ca, tiểu muội còn giận ca ca một điều.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ muội giận ta vì sao?

Vũ Văn Kỳ mắt sáng ngời như tỏa hào quang, nghiêng răng nói :

- Nếu vừa rồi ca ca đừng điểm huyết muội, nhất định muội sẽ cho tên Cửu Trọng Đạt và Phục Bách Thao ném mười tám ngón Thiên Nữ Tán Hoa Thủ và Long Tu Nghịch Huyết Trâm cho đỡ hận.

Nhạc Long Phi nghe nói vội đứng lên, nghiêm trang vái dài một cái rồi nói :

- Xin Kỳ muội tha thứ cho ngu huynh cái tội lỗi mãng vô ý!

Vũ Văn Kỳ thấy điệu bộ chàng như thế cũng phải bật cười, nhưng còn giả bộ giận dữ nói :

- Long ca ca tạ tội thế chưa đủ, ca ca phải đưa muội sang Vọng Minh cư ở Thái Hồ viếng mộ tiên bá mới xong.

Nhạc Long Phi gật đầu :

- Hiện giờ đã biết hài cốt lão bá chôn ở phía sau Vọng Minh cư, lẽ tất nhiên ngu huynh phải đưa Kỳ muội sang viếng mộ người.

Nói xong quay lại hỏi Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong :

- Tây Môn tiên bối và Lỗ huynh có cùng đi một thể không? Chúng ta sang đó tế mộ Vũ Văn đại hiệp xong sẽ đi thăm thắng cảnh bảy mươi hai ngọn núi ở Thái Hồ luôn thể.

Lỗ Trường Phong vừa toan gật đầu, Tây Môn Túy đã đưa mắt ra hiệu ngầm, rồi nhìn Nhạc Long Phi lắc

đầu cười :

- Nhạc lão đệ, ta dùng ngọn Cửu Hợp Kim Ty bồng để thi triển Thiên Long bồng pháp, là một môn pháp đặc ý nhất của ta thế mà ác đấu hơn trăm chiến với Phục Bách Thao vậy mà vẫn chưa thắng nổi, trong bụng lấy làm xấu hổ, vì thế ta quyết định ở đây khổ luyện ít lâu, chuẩn bị sẵn để ứng phó với kỳ Nam Hải Anh Hùng hội sắp tới, mà chắc chắn sẽ có một trường đấu kịch liệt.

Lỗ Trường Phong nghe nói, hiểu ý Tây Môn Túy muốn để Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ có dịp đi riêng, cố vun đắp cho đôi kim đồng ngọc nữ này sớm thành nhân duyên mỹ mãn, nên cũng mỉm cười nói :

- Thế nào ta cũng phải đi dự Nam Hải Anh Hùng hội, nên ngu huynh muốn ở bên cạnh Tây Môn Túy lão tiên bối để luyện lại các môn võ học, nhờ lão tiên bối chỉ dẫn thêm, đó là một dịp may mắn hiếm có không nên bỏ lỡ. Vì vậy không thể đi với lão đệ và cô nương sang Thái Hồ được.

Nhạc Long Phi không ngờ hai người cố ý thành toàn cho mình, liền gật đầu nói :

- Lần này đi Thái Hồ, chẳng qua chỉ gọi là tỏ chút lòng thành với vong linh Vũ Văn lão bá, chờ khi nào bắt được tên Đồ Viễn Trí, hoặc tiêu diệt lũ ưng khuyến bọn chúng, chúng ta sẽ cử hành đại lễ sau. Tây Môn Túy lão tiên bối và Lỗ ca ca không đi cũng được, một mình tiểu đệ đưa Kỳ muội đi là đủ.

Wũ Văn Kỳ là con gái nên tế nhị, nàng hiểu tại sao Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong đều thoái thác không đi, bất giác đôi má đỏ bừng, cúi đầu lẳng lặng không nói gì cả.

Hôm sau Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ từ biệt lên đường, khi gần tới Thái Hồ, Nhạc Long Phi chợt nghe tiếng vó ngựa lộp độp tiến tới bên mình, liền ngoảnh đầu trông lại, thấy một con Thanh Thông mã cao lớn lực lưỡng, rõ là ngựa thiên lý long câu hiếm có.

Từ xưa đến nay anh hùng ai không yêu ngựa, Nhạc Long Phi cũng không thoát khỏi tật đó, chàng nhìn kỹ con ngựa một lúc, rồi mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, trông thấy con ngựa có đẹp không?

Wũ Văn Kỳ vừa liếc mắt trông qua, trên mặt lộ một nụ cười huyền bí, thủng thẳng nói :

- Con ngựa đẹp thật, nhưng Nhạc ca ca phải nói thêm một câu nữa: người ngồi trên ngựa còn đẹp hơn nữa mới đúng.

Nhạc Long Phi thực quả chưa kịp trông kỹ người ngồi trên ngựa, chỉ biết đó là một vị võ lâm cân quắc, nghe Vũ Văn Kỳ nói vậy mới chú ý nhìn, quả thấy thiếu nữ ngồi trên ngựa nhan sắc tuyệt đẹp, mình mặc áo dài màu tía nhạt, tuổi ước chừng mười tám, mười chín, lưng đeo một túi da màu đỏ sẫm, dung mạo không kém gì Vũ Văn Kỳ, nhưng đầu mày cuối mắt đều lộ rõ vẻ kiêu căng, cách phục sức cũng lộng lẫy hơn một chút.

Vũ Văn Kỳ thấy cô gái áo tía buông lỏng dây cương đã từ từ đi khỏi một quãng tới ngoài một trượng rồi, mà Nhạc Long Phi vẫn còn với mắt trông theo, hình như hồn vía đã bị ai thu mất, bất giác bật cười nói :

- Tiểu muội nói có đúng không? Ngựa tuy là thiên lý long câu, nhưng đâu bằng người khuynh thành khuynh quốc?

Nhạc Long Phi lúc ấy mới nhận thấy lời Vũ Văn Kỳ nói có ý châm biếm, vội cười nói :

- Ngựa quả đẹp, mà người cũng diễm lệ tuyệt trần, nhưng nếu đem nhan sắc cô ấy so sánh với vẻ phong hoa tuyệt đại của muội thì một bên nhã, một bên tục, cách nhau xa lắm!

Vũ Văn Kỳ khẽ thở dài một tiếng rồi nói :

- Vừa rồi ca ca mãi ngắm cô ta đến nỗi như si như dại, bây giờ lại nói như vậy chẳng là dối lòng sao?

Nhạc Long Phi đỏ mặt giải thích :

- Ban nãy huynh chú ý nhìn là muốn đoán xem cô ta ở phái nào đó thôi, Kỳ muội đừng hiểu nhầm.

Ở đời có những việc cố biện bạch lại càng tối nghĩa thêm, Vũ Văn Kỳ và Nhạc Long Phi tuy tâm đầu ý hợp nhưng vì biết nhau chưa bao lâu, mà cũng chưa thề bồi đính ước gắn bó keo sơn, nên Nhạc Long Phi nói câu “Kỳ muội đừng hiểu nhầm” tựa hồ có hơi quá phận khiến cho Vũ Văn Kỳ mặt nóng bừng bừng, đôi mày cau lại, trừng mắt nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Long ca ca thích nhìn ai thì cứ việc nhìn, liên can gì đến muội mà nhầm với lỗi!

Nhạc Long Phi cũng tự biết mình nói hơi, còn đang lúng túng chưa biết chữa cách nào cả, đã bị Vũ Văn Kỳ dồn cho một thôi càng thêm quẫn, ấp úng không biết nói sao cho xuôi.

Vũ Văn Kỳ cũng biết mình nói hơi quá, bèn mỉm cười thân mật hỏi :

- Bây giờ huynh đã nhận rõ lai lịch cô ấy chưa?

Câu hỏi tuy gỡ cho chàng thoát lối bí, nhưng Nhạc Long Phi vẫn thấy sượng sùng, không biết trả lời thế nào, sợ nhớ lại hơi câu nữa, gây cho nàng ý không tốt về mình, nên chỉ cúi mặt lắc đầu.

Vũ Văn Kỳ nói :

- Chắc Long ca ca đã nhận rõ lai lịch, tông phái của thiếu nữ rồi nhưng chưa muốn nói phải không?

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Người con gái này thần tình kiêu ngạo, võ công hình như cũng cao, nhưng không đeo binh khí, mà lại đeo cái túi da đỏ, thực cũng khó mà đoán nàng thuộc môn phái nào.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Long ca ca chỉ cần biết mỹ nữ này võ công cao hay thấp là có thể phân biệt được ngay, vì những tay tuyệt đỉnh cao thủ hai phái chính tà trong võ lâm không ai ngoài “Song tàn, Lục ác, Long, Xà, Quỷ, Kiếm, Tuyệt, Thư, Cuồng, Nhật Nguyệt Phan”.

Nhạc Long Phi đọc lại hai câu ấy một lượt, rồi mỉm cười hỏi :

- Kỳ muội, hai câu thơ này do ai đặt ra? Gia sư ít khi đi lại với giới võ lâm, sao người ta lại đặt cả ngoại hiệu của người vào trong hai câu đó?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Tiểu muội không rõ câu ấy do ai đặt ra, có thể là Tây Môn Túy, hoặc cũng có thể là Thi Vân Tử.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Năm vị tiền bối Kiếm Tuyệt Thư Cuồng và bọn Song tàn, Lục ác huynh biết tiếng từ lâu, còn ba vị Long, Xà, Quỷ là ai? Sao bây giờ huynh mới nghe thấy lần đầu tiên?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Xà tức là Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, so với Long và Quỷ thì Xà còn ghê gớm lợi hại hơn nữa.

Nhạc Long Phi ngẫm nghĩ một chút rồi lắc đầu :

- Cái tên ấy quả thực chưa nghe bao giờ.

Vũ Văn Kỳ nói :

- Thiệu Hàm Yên rất ít giao thiệp với đời, nên tuy võ công bà ta cực giỏi, tính tình cực quái lạ mà các nhân vật giang hồ không mấy người biết đến.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Kỳ muội có biết chuyện gì về bà ta, xin thuật lại cho ngu huynh nghe, may ra cũng được mở rộng con mắt.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười :

- Tiểu muội cũng chẳng biết gì hơn, duy hôm sắp xuống núi có được sư phụ thuật cho nghe, nên cũng chỉ

biết một, hai điều.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thoáng chốc đã tới Thái Hồ, Nhạc Long Phi thuê thuyền sang Động Đình sơn, xuống thuyền rồi, Nhạc Long Phi nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội biết gì về Thiệu Hàm Yên, xin cứ nói cho nghe.

Vũ Văn Kỳ ngồi tựa cửa trông ra xa, tay cầm chén nước trà thơm nhấp giọng, mỉm cười nói :

- Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên rất thích nuôi rắn, trong chỗ bà ta ở gọi là Ô Mông xà quật, cơ hồ tập trung tất cả các loại rắn độc trong thiên hạ, có tới hàng trăm loại.

Nhạc Long Phi gật đầu :

- Điều đó có thể đoán được, vì không thể sao gọi là Ô Mông Xà Nữ.

Vũ Văn Kỳ nói tiếp :

- Thiệu Hàm Yên võ công thực cao minh và kỳ quái, nghe đâu bà ta lĩnh hội từ việc nuôi rắn mà ra, thân pháp cũng như con rắn, binh khí cũng là rắn, thậm chí đến chưởng phong chỉ lực cái gì cũng là nọc độc của rắn cả.

Nhạc Long Phi cau mày hỏi :

- Nếu đúng là vậy thì vị Ô Mông Xà Nữ này tuyệt không nên trêu vào, không biết phái Ô Mông của bà ta có tất cả bao nhiêu người?

Vũ Văn Kỳ lắc đầu cười :

- Vì tính tình Thiệu Hàm Yên rất cổ quái, mục đặt ra bốn điều lệ không thu đồ đệ, nên không biết mục có đồ đệ hay không, chỉ biết trong Ô Mông xà quật trừ mục ra chỉ có một tên đầy tớ gọi là Xà nô mà thôi.

Nhạc Long Phi nghe chuyện cũng cảm thấy hứng thú vội hỏi :

- Qui luật bốn điều lệ không thu đồ đệ của Thiệu Hàm Yên là gì?

Vũ Văn Kỳ nhấp một ngụm nước rồi nói :

- Bốn điều là: nam đồ đệ không thu, tư chất kém không thu, dung mạo không đẹp không thu, tâm địa không ác không thu.

Nhạc Long Phi lắc đầu than rằng :

- Điều lệ thật là nghiệt ngã, chỉ sợ mục khó lòng thu nổi một đồ đệ đặc ý.

Nói đến đây thấy Vũ Văn Kỳ dăm dăm nhìn dãy núi Động Đình sơn, mắt long lanh ngấn lệ, đoán biết nàng tức cảnh sinh tình nhớ đến bá phụ, bèn đứng lên bên nàng sóng vai ngắm cảnh, chỉ mây chỉ nước, phê bình phong cảnh núi non, cốt để nàng khuây cơn sầu muộn.

Vũ Văn Kỳ biết ý Nhạc Long Phi ân cần chăm sóc, tình thâm nên thấy lòng an ủi phần nào, nàng trở một con thuyền con chõ sát với chân mây, mỉm cười nói :

- Long ca ca coi chiếc thuyền con kia, nghe hình như vắng vắng có tiếng sáo, người trong thuyền nếu không phải là cùng bọn với ta cũng là phong lưu nhã sĩ.

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Kỳ muội nói đúng, chúng ta thử dời thuyền lại đó xem sao, nếu quả thực là vị phong lưu hào hiệp, thì ta kết bạn cũng hay.

Nói rồi sai lái thuyền chèo lại gần chiếc thuyền nhỏ. Nhưng khi hai chiếc thuyền sát lại bên nhau, trông rõ mặt người, Vũ Văn Kỳ bất giác ngạc nhiên, té ra là người ngồi trong đó là thiếu nữ gặp trên đường ban nãy. Nhạc Long Phi tuy cũng giật mình vì sự gặp gỡ tình cờ ấy nhưng trông sắc mặt Vũ Văn Kỳ có vẻ đặc biệt khó hình dung, nên bèn nói với lái đò :

- Người ta là con gái, lại đi có một mình, ta đừng đi đến quấy nhiễu nữa, nên cho thuyền đi thẳng về Động Đình sơn thôi.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Gặp Gỡ Nhau, Lại Sẵn Quen Nhau

Vũ Văn Kỳ thông minh tuyệt đỉnh, nghe Nhạc Long Phi nói đã hiểu rõ dụng ý chàng, trong bụng tuy cảm thấy ấm áp nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên cười nói :

- Long ca ca, người này anh khí bức nhân, phong hoa bất tục, tiểu muội muốn kết bạn với nàng.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Kỳ muội muốn kết bạn với cô nương đó, thì trong lúc hai bên đang cùng chơi thuyền trên hồ thiếu gì cơ hội, bây giờ ta còn đến Động Đình hồ tế điện lão bá đã, đó là điều cần thiết nhất.

Vũ Văn Kỳ cũng lấy làm phải, nên không nói nữa.

Thuyền tới Động Đình sơn, Nhạc Long Phi dặn lái đò chờ một lát, rồi đem vàng hương nến sáp đã mua sẵn từ trước, cùng Vũ Văn Kỳ tới Vọng Minh cư, tìm phần mộ Vũ Văn cư sĩ.

Lục Trảo Thần Ứng Cửu Trọng Đạt quả không nói sai, giữa khoảng mấy cây tùng, trúc trên sườn núi nhỏ phía sau Vọng Minh cư quả nhiên có một nấm mộ mới đắp, cao chừng ba thước, trên mộ không có mộ chí hoặc dấu vết gì cả.

Vũ Văn Kỳ cha mẹ mất sớm, coi bá phụ như cha, huống chi cũng lại là người chí hiếu, nên vừa trông thấy nấm mộ không sao nén nổi bi thương, rú lên một tiếng, nằm phục xuống đất, vạt áo trắng đã đầm đìa nước mắt.

Nhạc Long Phi cũng biết người ta trong lúc quá đau đớn, cứ nên để cho khóc thỏa sức, nếu cố ngăn cản đè nén, thì dễ sinh trầm uất, hại cho thân thể. Vì vậy chàng ngồi yên, mặc cho nàng tha hồ gào khóc, mãi khi nàng khóc hết cả hơi, khan cả tiếng, chàng mới đứng lên, đốt giấy vàng mã, rồi khẽ nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội cố nén bi thương, chúng ta hãy đứng trước mộ lão bá cùng lập lời thề có nên chăng?

Vũ Văn Kỳ khóc đến nỗi đầu óc mê man, nghe lời Nhạc Long Phi nói, nàng hiểu nhầm, bất giác đôi má đỏ bừng, cau mày hỏi :

- Long ca ca muốn lập lời thề gì?

Nhạc Long Phi nghe giọng nói của Vũ Văn Kỳ, biết là nàng hiểu nhầm ý mình, bất giác cũng đỏ mặt, vội nói :

- Ngu huynh muốn Kỳ muội đứng trước mộ lão bá cùng thề xin tự tay báo thù cho lão bá, và nguyện noi chí lớn của người gắng sức mưu trừ giặc Mãn, lấy lại giang sơn.

Khấn xong cắm hương lên mộ, cùng Vũ Văn Kỳ song song quỳ lạy, khấu đầu ba lượt, rồi mới đứng lên.

Vũ Văn Kỳ nhìn xung quanh, rồi ngậm ngùi nói với Nhạc Long Phi :

- Gia bá đã mất, không biết ngày nào chúng ta mới trở lại chốn này, tiểu muội muốn ở lại một đêm để tưởng nhớ, Long ca ca dặn lái thuyền hãy tạm về, sáng mai lại đây được không?

Nhạc Long Phi gật đầu :

- Kỳ muội thuần hiếu chí tình, khiến người sinh kính mộ, đêm nay chúng ta ngủ ở trước một lão bá, canh mộ cho người càng tốt.

Nói xong ra bờ hồ cho lái thuyền về, rồi hai người thung thả dạo quanh hồ ngắm bóng tà dương, mãi cho tới khi màn tối buông dần, sao khuya lấp lánh, mới trở về trước ngôi mộ Vũ Văn cư sĩ xếp bằng tròn tĩnh tọa.

Bấy giờ trời đã vào cuối xuân sang hè, nhưng gió hồ hun hút, đêm vẫn lạnh như băng.

Nhạc Long Phi ngoảnh trông Vũ Văn Kỳ thấy nàng nhắm mắt ngồi yên sợ nàng bị lạnh, bèn cởi chiếc áo xanh của mình nhẹ nhàng khoác lên vai nàng.

Không ngờ chiếc áo vừa chạm vào vai, Vũ Văn Kỳ đã giật mình mở bừng đôi mắt.

Không phải nàng giật mình vì thấy Nhạc Long Phi khoác áo lên cho mình mà vì nàng nghe thấy tiếng chân người đi trên bờ hồ ngay phía trước ngôi Vọng Minh cư.

Nhạc Long Phi nhếch cao đôi mày, khẽ nói nhỏ vào tai Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, ta đã liệu trước thế nào sau khi Cừu Trọng Đạt chỉ mộ Vũ Văn cư sĩ cho ta rồi, cũng đoán là ta sẽ về đây tế mộ nên có thể hãnh hễ cho người mai phục sẵn, không ngờ mãi đến lúc này mới thấy động tĩnh.

Vũ Văn Kỳ lấy tay vỗ vào chiếc áo xanh của Nhạc Long Phi, thấy chàng đối với mình ân cần như vậy trong bụng cảm kích vô cùng, thấy chàng nói vậy, nàng khẽ mỉm cười nói :

- Long ca ca đừng có quên lời Tây Môn sư thúc dặn dò, trong vòng mười ngày, không được dùng tới chân lực, nên võ luận kẻ kia là ai, cứ để mặc muội xử lý, nhân thế để ca ca coi ngón Thiên Nữ Tán Hoa Thủ và môn Long Tu Nghịch Huyết Trâm của ân sư tiểu muội truyền thụ.

Nhạc Long Phi cũng khẽ cười nói :

- Tôn sư danh liệt Trung Châu song tuyệt, uy chấn võ lâm, đệ tử tất nhiên đều là cường binh dũng tướng, còn gì phải nói...

Nói đến đây lại nghiêng tai nghe ngóng, chợt ngạc nhiên khẽ nói :

- Kỳ muội, người đang đi tới đây hình như không phải là bọn ứng khuyến Thanh đình, sao lại chỉ đi đi lại lại quanh quần trước Vọng Minh cư mà không ập vào đây ngay?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Chúng không ập vào thì để muội coi thử xem sao?

Nói xong đưa trả Nhạc Long Phi chiếc áo, rồi khẽ lắc mình một cái, y như một luồng khói, nhảy tuốt lên nóc Vọng Minh cư nằm phục xuống mà không hề phát ra một tiếng động nhỏ.

Nhạc Long Phi cũng vận dụng công lực vào hai chân nhẹ nhàng nhảy lên theo, dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm hỏi Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội có trông thấy ai không?

Vũ Văn Kỳ cũng dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm đáp lại :

- Chúng ta thiệt có duyên, bóng giai nhân lúc nào cũng lảng vảng trước mắt.

Nhạc Long Phi giật mình hỏi :

- Kỳ muội nói thế chẳng lẽ lại chính là thiếu nữ ta gặp bên hồ hồi chiều chẳng?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười gật đầu và chỉ cho Nhạc Long Phi xem, Nhạc Long Phi nhìn theo, quả nhiên thấy trên một tảng đá ở phía ven hồ có một tà áo đang phấp phới bay.

Yên lặng giây lâu, thiếu nữ từ phía sau tảng đá đi ra, thỉnh thoảng lại ngẩng mặt trông sao trên trời, có vẻ như đang chờ đợi.

Vũ Văn Kỳ phục ở bên cạnh Nhạc Long Phi khẽ ghé tai cười nói :

- Đố Long ca ca đoán được thiếu nữ đêm khuya canh vắng một mình quanh quần quanh đây là đợi kẻ thù hay là đợi tình nhân?

Nhạc Long Phi mỉm cười đáp :

- Về vấn đề này khó đoán lắm, ngu huynh xin nhường Kỳ muội đoán trước.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Theo ý muội thì chắc nàng đợi tình nhân.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Sao muội biết?

Vũ Văn Kỳ đáp :

- Nếu đợi kẻ thù sao nàng không mang theo binh khí, chỉ có hai tay không?

Nhạc Long Phi lấy tay chỉ ra phía hồ và nói :

- Kỳ muội đoán đúng lắm, chẳng phải tình nhân nàng đang đến kia?

Vũ Văn Kỳ chú ý nhìn theo, chỉ thấy một chiếc thuyền thoi từ phía ngoài hồ bơi lại cắm sao cách bờ chừng hơn một trượng, rồi một vị Bạch y thư sinh thong thả đạp sóng tiến vào bờ.

Vũ Văn Kỳ thấy thế giật mình kinh sợ, lại ghé gần Nhạc Long Phi khe khẽ nói :

- Long ca ca, môn khinh công Lăng Ba bộ tuy thuộc phái thượng thừa, nhưng hỏa hầu nông sâu đều do bước chân nhanh chậm, người thư sinh áo trắng này bước đi ung dung chắc chắn, đi dưới nước như trên đất bằng, công lực rõ ràng là tới bậc tứ hỏa thuần thành.

Nhạc Long Phi gật đầu :

- Người này đích xác là một vị võ lâm kỳ khách, có cái thân thủ tuyệt thế, chúng ta nên dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm mà nói chuyện đừng làm kinh động tới họ.

Lúc này Bạch y thư sinh đã vào tới bờ, dưới ánh sao lấp lánh, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ trông rõ người tuổi trạc ba mươi mốt, ba mươi hai, dung mạo khôi ngô đẹp đẽ, nhưng trong cái đẹp có ẩn giấu nét thâm độc nham hiểm, tay gã cầm chiếc quạt trắng, hơi dài hơn quạt bình thường một chút.

Tử y thiếu nữ đứng tựa vào một tảng đá hình thù kỳ dị trên bờ Thái Hồ, thấy bạch thư sinh tới, cũng vẫn thản nhiên như không để ý.

Bạch y thư sinh tới trước mặt thiếu nữ mỉm cười, vòng tay nói :

- Lãnh cô nương đã nghĩ kỹ lại chưa?

Tử y thiếu nữ đưa mắt nhìn một lượt rồi nói :

- Ta nghĩ kỹ rồi, kết quả cũng như lần trước là không chấp thuận.

Bạch y thư sinh nương cao đôi mày, như định làm dữ, nhưng lại cố nén, gượng cười nói :

- Lãnh cô nương, ta đã nói nhiều nhất là thỉnh cầu cô nương ba lần, lần này mới là lần thứ hai, còn lần cuối cùng nữa, xin cô nương nhớ cho rằng cô nương chỉ còn một dịp cuối cùng nữa thôi.

Tử y thiếu nữ “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Ta khuyên ngươi không nên phí thì giờ, ngươi nên bỏ lần thỉnh cầu cuối cùng đó đi thì hơn.

Bạch y thư sinh thốt nhiên cười ha hả :

- Không khi nào ta bỏ, người ta có câu rằng: “Bất dao Hoàng Hà bất tử tâm”, Âu Dương Bình này quyết không tin cô nương có quả tim sắt đá, trước sau không ai lay chuyển nổi.

Ba chữ Âu Dương Bình làm cho Vũ Văn Kỳ giật mình, khẽ dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói với Nhạc Long Phi :

- Không trách vị thư sinh này có cái công lực kinh người như thế, thì ra hẳn chính là Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình trong bọn Càn Khôn lục ác.

Nhạc Long Phi nghe nói nghĩ thầm: “Gã Âu Dương Bình này trừ cái tướng mạo nhìn kỹ có vẻ nham hiểm, còn ngoài ra phong tư cũng tuấn tú bất tục, danh vọng lại cao, vậy mà thiếu nữ họ Lãnh kia dám khăng khăng cự tuyệt lời yêu cầu của hẳn, kẻ cũng hiểm có, không biết lai lịch nàng là ai...”

Vừa nghĩ tới đây, Tử y thiếu nữ lạnh lùng nói với Âu Dương Bình :

- Ngươi đã nhất định giữ điều thỉnh cầu cuối cùng đó thì mặc ngươi, nhưng ngươi có dám tin chắc rằng ngươi còn tìm thấy ta không?

Âu Dương Bình đáp :

- Cô nương đi tới chân trời, ta tìm đến chân trời, cô nương đi tới góc biển, ta cũng tìm tới góc biển.

Tử y thiếu nữ cau mày nói :

- Ta sẽ ra đảo Độc Long.

Âu Dương Bình cười nói :

- Ta cũng sẽ ra đảo Độc Long tham dự Nam Hải Anh Hùng hội một thể.

Tử y thiếu nữ bị hẳn những nhiều không biết cách làm gì được, bèn ngửa mặt trông sao rồi nói :

- Ta đã hứa mỗi lần gặp ngươi không quá một canh giờ, bây giờ đã quá nửa canh giờ rồi, ngươi nên đi

về đi là vừa.

Âu Dương Bình gật đầu cười :

- Lãnh cô nương an tâm, Âu Dương Bình này nói một thì không bao giờ thành hai, trước khi cô nương nhận lời chung sống đến răng long tóc bạc, ta quyết không làm phiền gì cho cô nương, ta sẽ đi ngay.

Tử y thiếu nữ thở dài một tiếng :

- Người là một người có danh vọng, võ công giỏi, đối với ta rất tốt, chỉ tiếc là ta không thể yêu người được.

Âu Dương Bình không biết nói sao, chỉ cười gượng.

Thiếu nữ lại hỏi :

- Âu Dương Bình, nếu ta cự tuyệt người lần yêu cầu cuối, nhất định không chịu kết duyên với người, thì chắc là người giận ta đến thâm nhập cốt tủy phải không?

Âu Dương Bình lắc đầu cười :

- Cô nương chịu kết duyên hay không, là tùy ở cô nương, dù ta có bị thất vọng cũng không giận nhưng...

Thấy hẳn dừng lại, thiếu nữ hỏi :

- Nhưng làm sao?

Âu Dương Bình nhướn lông mày cười ha hả :

- Nếu cô nương không chịu kết duyên với ta, thì ta cũng không để cho cô nương kết duyên với ai nữa.

Nhạc Long Phi ghé vào tai Vũ Văn Kỳ khẽ nói :

- Âu Dương Bình quả thật là một quái nhân, quái nhân đặc biệt.

Wũ Văn Kỳ mỉm cười xoa tay ra hiệu cho chàng im lặng để nghe. Chỉ thấy thiếu nữ áo tía cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Người lấy cớ gì mà cấm ta kết duyên với người khác? Nếu ta cứ kết duyên, người làm gì được ta?

Âu Dương Bình đôi mắt quắc lên một cách hung dữ nói :

- Cô nương lấy ai, ta sẽ giết người ấy, lấy một trăm người, ta giết cả trăm, để cho cô nương suốt đời góa bụa.

Thiếu nữ chẳng những không giận, lại cười khanh khách :

- Âu Dương Bình, tâm địa người thật là độc quá.

Âu Dương Bình cười nhạt :

- Nếu bụng ta không ác, tay ta không độc thì làm sao lại liệt vào hàng Càn Khôn lục ác.

Thiếu nữ cau đôi mày liễu nhìn trừng trừng vào mặt Âu Dương Bình mặt lạnh như tiền thủng thẳng nói :

- Cái danh Càn Khôn lục ác có thể dọa nổi những kẻ tầm thường, chớ đối với ta thì có nghĩa lý gì? Nếu ta không ghĩ tình người đã tặng ta con Thanh Thông mã thì người đã chết về tay ta từ lâu rồi, còn đâu mà ăn nói ngông cuồng như vậy?

Âu Dương Bình lắc đầu cười :

- Cô nương chớ định dùng lối nói khích để ta phải động võ, Âu Dương Bình này đối với ai cũng không bao giờ chịu lép vế, nhưng với cô nương thì khác, cô nương tát ta ba cái thì ta cũng chỉ cười mà lãnh, quyết không lùi tránh.

Nói chưa dứt lời, nhanh như cắt, Tử y thiếu nữ đã giơ bàn tay, tát đôm đốp vào mặt Âu Dương Bình luôn ba cái.

Tử y thiếu nữ động tác nhanh như điện, vả lại trong lúc bất ngờ, nên cái tát thứ nhất Âu Dương Bình lãnh đủ, Âu Dương Bình vốn võ công thượng thừa nên nếu hăn muốn hai cái sau hăn chỉ hơi né người là tránh khỏi. Nhưng hăn không dám tránh, vì ở câu vừa rồi hăn vừa thốt ra là thiếu nữ đã giơ bàn tay ngọc ra tát liền, làm cho Âu Dương Bình con người đi đâu cũng võ ngực là danh liệt Càn Khôn lục ác không thể nuốt lời được, đành cười mà chịu trận.

Cũng may là ba cái tát của Tử y thiếu nữ chưa thi triển công lực nàng tát xong, khoe thu ba lông lánh nhìn Âu Dương Bình mỉm cười nói :

- Âu Dương Bình, ba cái tát vừa rồi chỉ là trừng phạt nhẹ để người nhớ, từ nay đừng nói với ta cái giọng ngông cuồng như thế, người nên biết bụng ta ác, tay ta độc chẳng kém gì người.

Âu Dương Bình nghe xong, sắc mặt đang ngượng ngùng bẽn lễn thốt nhiên phá lên cười sảng sặc.

Tử y thiếu nữ ngẩn người, không hiểu hăn sao lại cười bèn hỏi :

- Người cười cái gì?

Âu Dương Bình cười nói :

- Ta cười vì tâm địa cô nương như vậy, thủ đoạn hung hãn như vậy thật là hợp với ta quá, bị ba cái tát này, ta đầu phanh thây nát óc cũng phải tìm đủ mọi cách đưa nàng về làm Âu Dương phu nhân mới được.

Vũ Văn Kỳ nghe xong khẽ cười thầm, nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, tính tình đôi trai gái này thật là kỳ quái thú vị, tiểu muội muốn kết bạn với thiếu nữ đó quá.

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ chưa kịp nói gì, chợt tai nghe thiếu nữ nói với Âu Dương Bình :

- Âu Dương Bình, có phải người vừa nói từ bé tới giờ chưa bao giờ nói một thành hai có đúng không?

Âu Dương Bình gật đầu đáp :

- Âu Dương Bình tuy bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa nhưng rất trọng chữ “tín”.

Tử y thiếu nữ cười nói :

- Người đã trọng chữ “tín” sao không giữ lời hứa?

Âu Dương Bình ngạc nhiên hỏi :

- Cuộc gặp gỡ đêm nay chưa đầy một canh giờ, cô nương muốn ta giữ lời hứa gì?

Tử y thiếu nữ nói :

- Người hẹn ta mỗi lần gặp mặt sẽ tặng ta một vật báu thế gian hãn hữu, lần thứ nhất người tặng ta con Thanh Thông mã, còn lần này người tặng ta cái gì?

Âu Dương Bình thò tay vào túi, cười ha hả :

- Cô nương không nhắc suýt nữa ta quên mất, lần này ta tặng cô nương một chiếc hộp bằng sắt.

Nói xong lôi trong túi ra một chiếc hộp sắt, vuông vắn chừng ba tấc dày độ hơn một tấc đưa cho thiếu nữ.

Thiếu nữ đỡ lấy chiếc hộp nhìn qua một lượt rồi cau mày hỏi :

- Cái hộp này dường như được đúc bằng cả khối sắt, làm thế nào mở được? Trong này có vật gì?

Âu Dương Bình lắc đầu cười :

- Ta cũng không biết mở thế nào và trong này đựng gì.

Thiếu nữ tức giận nói :

- Đã thế sao còn gọi là vật quý hiếm.

Vừa nói vừa hầm hầm giận dữ toan cầm chiếc hộp ném xuống hồ.

Âu Dương Bình vội xua tay ngăn lại, mỉm cười nói :

- Chiếc hộp sắt này của một nhà giàu bậc nhất ở Lạc Dương bỏ rất nhiều tiền thuê ba tiêu sư có tiếng bí mật hộ tống đến Cam Túc, bị ta cướp được ở dọc đường, nên ngay bây giờ chưa rõ cách mở và bên trong là gì, song có thể đoán được vật này quyết không tầm thường.

Tử y thiếu nữ nghe lời, bèn giắt chiếc hộp vào lưng đoạn chỉ tay lên trời, mỉm cười nói với Âu Dương Bình :

- Người là người biết trọng lời hứa thì bây giờ tới giờ rồi, người nên về đi.

Âu Dương Bình thấy Tử y thiếu nữ trước sau đối với mình vẫn không có chút ân tình, chỉ thờ dài một tiếng, tà áo trắng phấp phới, thân hình bay khỏi chỗ đứng hơn bốn trượng, lần theo lối cũ đập sóng ra khỏi chỗ chiếc thuyền con đậu, mái chèo khua động, thoáng chốc đã lẩn vào màn sương đêm.

Tử y thiếu nữ đưa mắt nhìn theo, thấy Âu Dương Bình đã đi khuất, mới ngẩng đầu lên trời nhìn những ngôi sao mọc đầy chỉ chút khẽ lắc đầu thờ dài một tiếng.

Vũ Văn Kỳ chưa kịp hỏi ý Nhạc Long Phi, lập tức từ trên nóc Vọng Minh cư nhảy xuống.

Nàng vừa động nhẹ một tiếng, Tử y thiếu nữ giật mình quay lại hỏi :

- Ai đó?

Vũ Văn Kỳ đứng cách xa thiếu nữ chừng sáu bảy thước vòng tay mỉm cười hỏi :

- Tiểu muội Vũ Văn Kỳ, xin hỏi tỷ tỷ phương danh quý tánh?

Cái vẻ phong trần tuyệt đại cao quý như tiên của Vũ Văn Kỳ ai trông cũng mến, rất dễ gây thiện cảm cho đối phương nên Tử y thiếu nữ tuy khó tánh nhưng sau khi trông qua Vũ Văn Kỳ một lượt cũng phải tươi cười đáp :

- Ta tên gọi là Lãnh Băng Tâm, Vũ Văn cô nương...

Vừa nói đến đây Nhạc Long Phi cũng từ phía sau nhà Vọng Minh cư nhảy ra.

Lãnh Băng Tâm chợt biến sắc mặt, “ồ” một tiếng rồi nói :

- Té ra các vị ở đây nghe lén đã lâu?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương đừng lầm, không phải chúng ta cố ý nghe trộm.

Lãnh Băng Tâm đôi mắt sắc như nước lạnh như băng mỉm môi nói :

- Nếu không cố ý nghe trộm, thời các vị ở đây làm gì?

Nhạc Long Phi không quen nghe giọng hách dịch kiêu kỳ ấy, bèn tiến lại gần xẵng giọng nói :

- Lãnh cô nương, Vọng Minh cư đây là nhà của Vũ Văn cô nương, chẳng lẽ cô nương đến được mà cô ấy không đến được hay sao?

Lãnh Băng Tâm nghe đối phương nói giọng châm chọc, ngạc nhiên ngẩng lên nhìn, lúc ấy mới nhận ra người trước mặt mình là một trang thiếu niên anh tuấn nho nhã, nàng sửng sốt giây lâu, tính kiêu căng lại nổi dậy, nhìn chăm chăm vào Nhạc Long Phi trầm giọng nói :

- Nói bậy, ta đến đây từ sớm chỉ thấy phía sau ngôi nhà có một ngôi mộ mới, ngoài ra có ai đâu?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười nhạt :

- Lãnh cô nương, trông phong cách cô nương thì phải là một vị cân quốc anh hùng, thông minh tuyệt đỉnh mới phải chứ, có đâu lại bất thông tình lý như vậy?

Vũ Văn Kỳ biết tính Lãnh Băng Tâm rất kiêu ngạo, thấy Nhạc Long Phi trách móc như vậy sợ nàng giở mặt, đang tìm cách giải hòa, ai ngờ sự việc xảy ra ngoài ý liệu, mấy câu trách móc của Nhạc Long Phi làm cho thiếu nữ hết giận, nét mặt trở nên rạng rỡ tươi cười hỏi lại :

- Người nói thử ta coi, thế nào là bất thông tình lý?

Nhạc Long Phi nói :

- Ngôi mộ phía sau nhà là chỗ an giấc ngàn năm của Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch tức là bá phụ cả Vũ Văn Kỳ cô nương đây, Vũ Văn cô nương học đã thành tài bữa nay xuống núi về thăm mộ bá phụ. Vậy Lãnh cô nương có còn nói chúng ta nói bậy, chẳng phải là bất thông tình lý là gì?

Lãnh Băng Tâm má hồng ửng đỏ, vòng tay thi lễ, nói với Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ :

- Nếu quả vậy thì ta thực là thất lễ nói càn, mong Vũ Văn cô nương và Nhạc huynh thứ lỗi.

Vũ Văn Kỳ nghĩ bụng: “Cô này thiệt là tính tình quái gở, mình nói ngọt thì cô ta hống hách cự lại, đến

lúc bị Nhạc ca ca mắng thì lại cung kính nhận lỗi, thế là sao?”, nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười nói :

- Lãnh cô nương đừng quá khiêm, nếu chúng ta không hâm mộ phong tư cốt cách tuyệt thế của cô nương, mà muốn với cao kết thân thì chẳng ra đây làm phiền cô nương.

Lãnh Băng Tâm nghe nói, chú ý nhìn Vũ Văn Kỳ rồi lắc đầu :

- Vũ Văn cô nương, câu “phong tư cốt cách tuyệt thế” đó, xin để nhường hai vị mới xứng, còn Lãnh Băng Tâm này chỉ đáng gọi “lang tâm lạt thủ quái hồng trang” mà thôi! Hai vị thực tâm muốn kết bạn với Lãnh Băng Tâm này ư?

Nhạc Long Phi nghe Lãnh Băng Tâm tự xưng là “lang tâm lạt thủ quái hồng trang” thì suýt bật cười nhưng phải cố giữ vẻ mặt nghiêm trang vòng tay nói :

- Lãnh cô nương băng tâm ngọc khiết, thoát tục siêu phàm, nếu hạ cố chịu kết giao với chúng ta thì còn gì vinh hạnh cho bằng.

Lãnh Băng Tâm đôi mắt long lanh nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười rất tươi rồi nói :

- Nhạc huynh không mắng ta nữa chứ?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Xin Lãnh cô nương thứ tội đường đột vừa rồi.

Lãnh Băng Tâm giơ bàn tay ngọc xua mấy cái rồi cười khanh khách :

- Những việc vừa rồi đừng ai nhắc đến nữa, lúc này chúng ta nên nghĩ xem cách thức kết giao thế nào cho tiện.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nghe câu “cách thức kết giao” thì ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Lãnh Băng Tâm lại mỉm cười nói :

- Chúng ta tuy chẳng là những kẻ “lưu lạc thiên nhai” song cũng là những người “gặp gỡ nhau lại sẵn quen”, ta nghĩ nếu chúng ta không kết bạn, thì hồng Nam nhận Bắc, chẳng phiền nhiễu đến ai, còn nếu đã kết bạn thì cũng nên thân mật đôi chút.

Nhạc Long Phi chưa kịp trả lời, Vũ Văn Kỳ đã mỉm cười gật đầu :

- Đúng, đúng, đã kết giao bằng hữu thì phải thân mật, càng thân càng hay.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nhìn Nhạc Long Phi rồi hỏi :

- Ý Nhạc huynh thế nào? Chúng ta có nên đắp đất làm hương kết nghĩa kim lang thề cùng sống chết chẳng?

Nhạc Long Phi nhân vì chưa rõ lai lịch Lãnh Băng Tâm, thế nên trong bụng trù trù chưa quyết, nay thấy tự miệng đối phương nói ra, Vũ Văn Kỳ lại tỏ vẻ cao hứng cực điểm nên đành gật đầu đồng ý.

Ba người đắp đất làm hương, đối thiên lập thệ xong mỗi người đều kể tên tuổi ra, Nhạc Long Phi lớn nhất làm huynh trưởng, Vũ Văn Kỳ lại nhỏ hơn Lãnh Băng Tâm nửa tuổi.

Lãnh Băng Tâm chú ý nhìn Vọng Minh cư, tỏ vẻ cung kính nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, chúng ta kết nghĩa kim lan thì bá phụ muội là bá phụ tỷ, tỷ phải vào lễ bá phụ mới được.

Nhạc Long Phi thầm phục nàng là người biết lễ giáo nên hai người bèn đưa Lãnh Băng Tâm vào trước mộ Vũ Văn Bạch Thạch làm lễ.

Lãnh Băng Tâm lễ xong, bèn lấy chiếc hộp sắt của Âu Dương Bình tặng mình lúc nãy đưa cho Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Kỳ muội, câu chuyện vừa rồi chắc hai người đã nghe rõ, chiếc hộp này quyết không phải vật tầm thường, ngu tử xin tặng muội làm lễ ra mắt.

Vũ Văn Kỳ khi nào chịu nhận nhưng bị Lãnh Băng Tâm ép mãi bèn nhìn Nhạc Long Phi cười nói :

- Long ca ca, Băng tỷ nhất định bắt muội phải nhận lễ kiến diện, ca ca làm huynh trưởng vậy tất cũng tặng Băng tỷ vật gì chứ?

Lãnh Băng Tâm vỗ tay cười nói :

- Kỳ muội nói phải lắm, để xem ca ca có vật gì quý tặng tiểu muội không nào?

Nhạc Long Phi không đề phòng việc ấy, chàng tự nghĩ chẳng có vật gì tặng được, bất giác đôi má đỏ ửng, ấp úng nói :

- Ta... ta...

Vũ Văn Kỳ đã chủ định, mỉm cười nói :

- Long ca ca đừng ngại, huynh tặng Băng tỷ một chiếc lông chim đen là xong.

Nhạc Long Phi vì chiếc lông chim là đại biểu cho sự phản Thanh phục Minh quan hệ trọng đại trước

khi biết rõ khuynh hướng, lai lịch đối phương, chưa muốn để lộ hình tích vội, nay thấy Vũ Văn Kỳ đã gọi ra, đành lấy một chiếc ra cầm ở tay, nhìn Lãnh Băng Tâm trang nghiêm nói :

- Băng muội có muốn lấy chiếc lông chim này không?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Ca ca là huynh, một chiếc lông chim ca ca tặng tiểu muội cũng coi trọng Thái Sơn, sao lại không lấy?

Nhạc Long Phi chưa kịp trả lời, Vũ Văn Kỳ đã mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Băng tỷ, chiếc lông chim này không phải tầm thường, nó đại biểu cho một ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Lãnh Băng Tâm đưa mắt nhìn hai người, thấy trước ngực đều có cài một chiếc lông chim như thế bèn gật đầu đáp :

- Xin Kỳ muội giảng cho nghe, bất cứ chiếc lông chim này đại biểu cho ý nghĩa gì ngu tử cũng muốn lấy.

Nhạc Long Phi tay cầm chiếc lông chim đen, đôi mắt long lanh sáng quắc, đồng ý nói :

- Băng muội nếu không muốn xã tắc Hán tộc rơi vào tay Mãn nô đồng lòng quyết chí khôi phục cơ đồ thì xin nhận chiếc lông chim này.

Lãnh Băng Tâm nghe nói, giơ tay đỡ lấy chiếc lông chim, gài vào ngực, cười khanh khách mà rằng :

- Long ca ca, tiểu muội cũng là con cháu nhà Hán, khi nào lại muốn giang sơn gấm vóc ông cha để lại cho giặc giày xéo! Đợi đến ngày Nam Hải Anh Hùng hội, may ra ta có thể cưỡi con ngựa Thanh Thông là giống ngựa quý ngày đi xa ngàn dặm của Âu Dương Bình tặng tiểu muội, chạy thẳng về kinh cắt cái đầu của hoàng đế Thanh đình đem về chơi.

Nhạc Long Phi thấy Lãnh Băng Tâm sốt sắng tán thành cũng hơi yên tâm, mỉm cười nói :

- Băng muội, đâm chết hoàng đế Thanh đình là việc khó vả lại không ích cho việc quang phục sơn hà bao nhiêu, nhiệm vụ trọng yếu của chúng ta hiện giờ là liên lạc với anh hùng chí sĩ trong tám cõi bốn phương và giảng cho dân chúng ý thức được ý nghĩa dân tộc cùng lắng lắng chờ thời cơ nhất tề khởi sự.

Lãnh Băng Tâm khẽ gật đầu, đoạn lại mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Long ca ca vừa nói Kỳ muội đã học thành tài xuống núi, vậy sư phụ của hiền muội là vị võ lâm tiền bối nào vậy?

Nhạc Long Phi đón lời :

- Ân sư Kỳ muội là Tị Trần am chủ Hàn Nguyệt sư thái, một trong hai vị Trung Châu song tuyệt đó.

Lãnh Băng Tâm “à” một tiếng cười nói :

- Kỳ muội là đồ đệ của Hàn Nguyệt sư thái thì tất võ công phải tuyệt thế kinh nhân, còn Long ca ca thế nào?

Nhạc Long Phi nghiêm chỉnh đáp :

- Gia sư họ Chu, tên Nhuận Ba, người ta thường gọi là Nhật Nguyệt Thần Phan, trường tu ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp.

Lãnh Băng Tâm chưa từng nghe tên ấy bao giờ, vừa khẽ cau đôi mày lại, Vũ Văn Kỳ mỉm cười hỏi :

- Băng tỷ chỉ biết hỏi tiểu muội và Long ca ca thôi, còn lai lịch sư môn của Băng tỷ...

Lãnh Băng Tâm xua tay cười ngắt lời :

- Kỳ muội và ca ca đừng hỏi lai lịch ta thì tốt hơn.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

Lãnh Băng Tâm đôi mắt mơ màng cười :

- Nếu Long ca và Kỳ muội biết lai lịch của ta thì tất sẽ cắt áo tuyệt giao, như vậy chẳng buồn lắm sao! Vậy nên ta định để thủng thủng ít lâu, chờ cho giao tình chúng ta thân mật hơn chút nữa, lúc ấy nói rõ lai lịch thì hơn.

Nhạc Long Phi nghiêm sắc mặt nói :

- Băng muội là người hào sảng, sao câu nói vừa rồi lại không hợp lý, chúng ta đã kết nghĩa kim lang, dù Băng muội xuất thân bất chính đi nữa cũng quyết không khi nào khinh rẻ nhau mà chia rẽ.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Thực ra môn hộ lai lịch tiểu muội cũng không đến nỗi hèn kém, chỉ sợ người nghe thấy thì thấy ghê sợ thôi.

Vũ Văn Kỳ nhướng cao đôi mày liễu, nháy mắt nói :

- Băng tỷ không cần nói, tiểu muội có thể đoán ra lai lịch tỷ tỷ.

Lãnh Băng Tâm đắm đắm nhìn Vũ Văn Kỳ mỉm cười :

- Kỳ muội đoán xem, ta e tiểu muội đoán không trúng đâu.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Trong võ lâm đương thời, có một vị tiền bối rất ít khi giao tiếp với đời, chọn đồ đệ rất nghiêm ngặt, thường đặt ra bốn tiêu chuẩn không thu dụng đồ đệ: nam đồ đệ không thu, tư chất kém không thu, dung mạo không đẹp không thu, tâm địa không hung hãn, không thu.

Đối với bốn điều lệ ấy, Băng muội đều không phạm vào điều nào, phải chăng đó chính là Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên?

Lãnh Băng Tâm có vẻ kinh dị, nhìn Vũ Văn Kỳ cười :

- Kỳ muội thông minh thật, sao vừa đoán đã trúng ngay lai lịch tỷ tỷ. Bốn chữ Ô Mông Xà Nữ của gia sư làm cho nhân vật phái võ lâm phải nhức đầu. Nếu Long ca ca và Kỳ muội khinh ghét, thì chuyện đắp đất làm hương, thề bồi kết nghĩa của chúng ta vừa rồi khỏi cần bàn đến nữa.

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Sao Băng muội nói thế? Thiệu lão tiền bối ẩn cư ở núi Ô Mông rất ít khi ra đời, dẫu tính tình có hơi cổ quái nóng nảy, chưa thể bảo là chính phái hoặc tà phái được, Băng muội là môn hạ của người, kết nghĩa với chúng ta thì có hại gì? Nếu Thiệu lão tiền bối cũng tham dự Nam Hải Anh Hùng hội thì để chúng ta đến bái kiến để chiêm ngưỡng dung nhan.

Lãnh Băng Tâm thấy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ không vì môn hộ của mình mà tị hiềm, bất giác cao hứng, mỉm cười rất tươi mà rằng :

- Sư phụ sai ta đi trước, xem những người được Nam Hải Đồ Long Lê Phóng Hạc mời tới Nam Hải Anh Hùng hội là những nhân vật nào, nếu quả thực là những tay cao thủ đều tề tựu ở đó, xứng đáng để sư phụ tới dự thì ta sẽ báo cho người định liệu.

Vũ Văn Kỳ hơi cau mày, nhìn Lãnh Băng Tâm hỏi :

- Ô Mông và Nam Hải cách xa nhau lắm, Băng tỷ muốn về báo tin thì...

Lãnh Băng Tâm không đợi Vũ Văn Kỳ nói hết, vội cười, ngắt lời :

- Ngụ tỷ không cần về báo tin, chỉ cần dùng thuật Linh Xà truyền tin ở ngoài ngàn dặm có thể báo tin cho sư phụ hay được.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Thế nào là thuật Linh Xà truyền tin?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Phải bắt một con rắn, bất cứ ở nơi nào, sai nó truyền tin đi, rồi cứ một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền nghìn, thế là tự khắc sư phụ trong núi sẽ biết tin ta.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu le lưỡi nói :

- Cái phương pháp kỳ dị đó nghe thật như trong chuyện quỷ thần.

Lãnh Băng Tâm nói :

- Kỳ muội không tin, ta sẽ biểu diễn ngay bây giờ cho Long ca và Kỳ muội xem.

Nhạc Long Phi vốn tính tò mò, nghe nói thế bèn vỗ tay cười, nói :

- Hoan nghênh, hoan nghênh! Ta và Kỳ muội xin lau mắt chờ sẵn xem Băng muội biểu diễn tuyệt kỹ Ô Mông phái.

Lãnh Băng Tâm mỉm một nụ cười tươi, đoạn quay mình lại, hướng theo chiều gió hít hơi mấy cái, rồi gọi Vũ Văn Kỳ :

- Vũ Văn Kỳ muội, muội thử ra phía bờ hồ cách sáu bảy thước về hướng tây nam, xem có phải là có cái hang rắn không?

Vũ Văn Kỳ từ bé vẫn sợ rắn, nghe nói thế tỏ ý trù trừ, Lãnh Băng Tâm thấy vậy, cười nói :

- Kỳ muội yên tâm, có đồ đệ duy nhất Ô Mông Xà Nữ ở đây mà chẳng lẽ lại để một con rắn ba màu nhỏ trong hang hại muội được sao?

Vũ Văn Kỳ đôi má ửng đỏ, lập tức đứng lên, phóng mình nhảy về phía tây nam, thò đầu xem, chợt ngạc nhiên kêu :

- Băng tỷ, đúng ở đây có cái hang thật, sao Băng tỷ lại biết ở đây có hang rắn?

Lãnh Băng Tâm cùng Nhạc Long Phi thùng thảng đi tới, mỉm cười nói :

- Đánh hơi tìm rắn là thủ đoạn cao minh gì đâu? Ngay như tỷ biết ở trong này là một con rắn nước ba màu, dài chừng năm thước, thì dù những người làm nghề bắt rắn chuyên môn cũng có thể làm nổi.

Vừa nói tới đây, từ trong hang rắn có một con rắn từ từ bò ra.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều chú ý nhìn, quả thấy một con rắn nước mình có nhiều vân sắc sỡ lẫn

lộn đủ ba màu đỏ, đen lam, dài chừng trên dưới năm thước.

Lãnh Băng Tâm giơ cánh tay ngọc ra, con rắn nước ba màu nghiễm nhiên leo cánh ta nàng mà bò lên, ngẩng cái đầu ba góc ghé sát mặt nàng, trong khi nàng truyền tin cho rắn, thì miệng người và miệng rắn dường như dính sát vào nhau.

Vũ Văn Kỳ thấy thế sợ quá, bước lùi lại một bước, Nhạc Long Phi cũng cau mày lại.

Lãnh Băng Tâm và con rắn ba màu liên lạc một lúc thiệt lâu, cánh tay ngọc vung lên, con rắn hóa thành một đạo huyền quang nhảy xuống Thái Hồ biến mất.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Băng muội sai con rắn truyền tin gì thế?
- Tiểu muội bảo nó xuống hồ, gọi con rắn chúa và một trăm con rắn nước khác lên đây chào tiểu muội.

Vũ Văn Kỳ kinh sợ nói :

- Nếu con rắn nước ba màu đó làm theo đúng lời Băng tỷ dặn thì Long ca và muội quả thực may mắn được thấy một cảnh lạ mắt chưa ai từng trông thấy.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Dưới nước ít rắn, nên cũng không có giống gì đặc biệt bao giờ qua những chỗ núi hẹp ít người đi đến, ta sẽ mở một hội gọi là Vạn xà đại hội để Long ca và Kỳ muội xem cho rộng kiến thức.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Tất cả loài rắn trong thiên hạ đều ở dưới quyền cai quản của Băng tỷ ư?

Lãnh Băng Tâm gật đầu :

- Ta rất thích gặp một con rắn quật cường hung dữ, nhưng rất tiếc là chưa gặp được.

Nói đến đây chợt ngừng mặt hít hít mấy cái rồi trở ra mặt hồ cười nói :

- Thái Hồ xà vương và một trăm con rắn ta sai đi tìm đã tới kìa.

Hai người đưa mắt trông theo, quả nhiên thấy giữa hồ nước sôi sùng sục quả nhiên hiện lên vô số những cái đầu rắn cất cao khỏi mặt nước, trong đó có một con rắn đầu lớn bằng cái chậu.

Vũ Văn Kỳ được trông thấy tận mắt cảnh tượng kỳ khôi đó mới biết lời Lãnh Băng Tâm nói vừa rồi có thể dùng rắn truyền tin cho Thiệu Hàm Yên, không phải lời nói dối, bất giác nghĩ thầm, nếu có người nào

chẳng may bị vây khốn trong Vạn xà đại hội gì đó thì biết làm thế nào?

Lãnh Băng Tâm thốt nhiên trong miệng huýt một tiếng dài, tà áo tung bay lên, bàn tay ngọc khẽ vẫy một cái, tức thì đàn rắn trăm con gồm cả con rắn chúa đều lẳng lạng lặn xuống hồ đi mất.

Nhạc Long Phi lắc đầu than rằng :

- Tuyệt kỹ dạy rắn của Băng muội ta cho là đệ nhất.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Có gì mà đáng kể, Long ca ca và Kỳ muội ngày khác nếu đến Ô Mông núi chơi, tiểu muội còn có thể huy động hàng vạn con rắn ra đón khách.

Vũ Văn Kỳ khẽ kêu lên một tiếng rồi nói :

- Muội sợ rắn lắm, nếu bây giờ cho đứng giữa một đàn rắn hàng vạn con thì chắc là không chịu nổi.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười, quay lại nhìn Nhạc Long Phi rồi hỏi :

- Long ca ca và Kỳ muội định đến rằm tháng mười này sang đảo Nam Hải Độc Long dự Nam Hải Anh Hùng hội ngoài ra còn đi đâu nữa không?

Nhạc Long Phi lắc đầu đáp :

- Gia sư sai huynh đi hành hiệp giang hồ, trừ gian cứu nhược, và luôn luôn đem đại nghĩa dân tộc hiệu dụ quần chúng mọi việc đều được tự hành động, không có bó buộc gì cả, Băng muội hỏi thế làm gì?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Muội muốn hẹn Long ca và Kỳ muội lần sau gặp thì có thể gặp ở đâu?

Vũ Văn Kỳ kêu lên :

- Lần sau gặp? Băng tỷ muốn chia tay chúng ta bây giờ sao?

Lãnh Băng Tâm cười đáp :

- Gia sư giao cho ta một việc, tới nay vẫn chưa xong, nên ngay lúc này chưa thể cùng đi với Long ca và hiền muội được, để tháng sau chúng ta sẽ gặp ở một địa điểm nào đó thì hơn.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Băng muội đã có việc thì cứ xin tự nhiên, còn địa điểm thì tùy Băng muội tự quyết.

Lãnh Băng Tâm nghĩ một lát nói :

- Một tháng sau chúng ta sẽ gặp ở sườn núi Tiên Hà lĩnh Bách Hàn phong được không?

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Tiên Hà lĩnh cảnh đẹp lắm, nhân tiện ta đến du ngoạn một chuyến.

Nói tới đây, bất giác trông ra mặt hồ mênh mông, bát ngát, rồi lại nhìn Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Băng muội không có thuyền thì thế nào mà đi được? Không lẽ bay trên mặt hồ sao?

Lãnh Băng Tâm trở về phía đông nam mỉm cười nói :

- Thuyền muội đậu ở chỗ đám mây che mù mịt kia kìa, đập sóng qua thuyền thì cũng hơi xa, nhưng muội đã dặn Thái Hồ xà vương lúc nãy, nó sẽ đưa muội sang.

Nói xong thổi lên một hồi dài, nghe thật du dương êm ái, con rắn chúa đầu lớn như cái chậu từ từ thò lên mặt nước, cao tới hơn một thước.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tâm Xà, Tâm Phật

Lãnh Băng Tâm khẽ uốn lưng ong phóng mình nhảy lên đầu xà vương, đứng thẳng người giơ tay vẫy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Long ca ca, Kỳ muội, chúng ta hãy tạm biệt, một tháng nữa hẹn gặp trên Tiên Hà lĩnh Bách Hàn phong.

Câu nói cuối cùng dứt lời, con rắn lập tức quay đi, Lãnh Băng Tâm đứng trên đầu rắn ung dung vững vàng trông như một vị phi tiên hướng thẳng mặt hồ phía đông nam đi tới.

Wũ Văn Kỳ chú mục nhìn theo cho tới khi bóng Lãnh Băng Tâm đã chìm trong mây nước, kể lại nghe tiếng mái chèo khua động mới quay đầu lại mỉm cười nói với Nhạc Long Phi :

- Chúng ta kết giao với một vị băng hữu như vậy thực là may mắn. Băng tử quả là một trang cân quốc kỳ hiệp khuynh quốc khuynh thành.

Wũ Văn Kỳ đối với Lãnh Băng Tâm khen ngợi không ngớt, nhưng Nhạc Long Phi thì trong bụng lại băn khoăn.

Chàng băn khoăn vì Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên tiếng tăm quá lớn, tính tình lại quái gở, việc kết giao với Lãnh Băng Tâm đêm nay không biết có dẫn đến việc gì nguy hiểm không?

Nơi Vọng Minh cư lại trở lại êm đềm tịch mịch một đêm lặng lẽ trôi qua vùng đông đã lờ mờ ánh sáng.

Người lái đò hôm trước đã y hẹn đem thuyền đến đón Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ, hai người đi đến trước mộ Vũ Văn Bạch Thạch làm lễ bái biệt, đoạn cùng xuống thuyền du lãm ba mươi sáu ngọn núi thẳng cảnh Thái Hồ.

Người đẹp cùng thuyền, cảnh đẹp trước mắt, Nhạc Long Phi cảm thấy tâm thần thư thái lạ thường, Vũ Văn Kỳ lòng riêng tuy còn canh cánh về mối tư thù của bá phụ nhưng vì nhờ có Nhạc Long Phi ở bên cạnh hết sức ân cần nên cũng tạm khuây khỏa, ngày ngày cùng chàng đấng sơn du ngoạn, tình ý tương đầu hai lòng như một.

Nhưng cách thuyền của họ chừng vài mươi trượng vẫn có một chiếc thuyền con bí mật đi sau.

Người ngồi trong thuyền đó chính là Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình trong Càn Khôn lục ác.

Nguyên do Âu Dương Bình si mê Lãnh Băng Tâm nên lúc rời khỏi Vọng Minh cư hẳn vẫn một mình bơi

chiếc thuyền con bồi hồi trong chỗ mây nước mịt mù chưa chịu về ngay.

Đêm đã khuya, cảnh vật im lìm lặng lẽ hẳn lại là tay võ công tuyệt đỉnh, tai rất tinh tường nên những tiếng “Long ca ca”, “Băng muội muội” thân mật ngọt ngào đã bị hẳn nghe rõ ràng từng tiếng.

Âu Dương Bình từ võ công cao ra, hẳn còn tự phụ là một trang mỹ nam tử, nên nghe thấy thế không khỏi buồn lòng, hẳn tự nghĩ mình khổ công theo đuổi Lãnh Băng Tâm lại tặng nàng con Thanh Thông mã và một chiếc hộp quý vậy mà Lãnh Băng Tâm đối với hẳn lúc nào cũng lạnh như băng, không một mảy may chú ý.

Mà nay gã thiếu niên nợ đối với nàng chẳng qua là bè nước gặp gỡ, sao đã dùng tiếng “ca ca”, “muội muội” xưng hô thân mật như thế?

Âu Dương Bình lửa ghen bốc lên ngàn ngút, trong bụng không phục chút nào, nhưng lại không dám ra mặt gây sự, vì hẳn cùng Lãnh Băng Tâm hai lần gặp mặt, đã rõ nàng tính tình kỳ quái quật cường kiêu ngạo, nếu lỡ làm nàng phật ý điều gì thì thật hết lối gỡ.

Âu Dương Bình không biết trút cơn giận dữ vào đâu, nhân trong hồ có một con cá đang bơi, bèn khẽ tu công lực giơ tay chỉ một cái, mặt hồ vẫn phẳng như tờ, không có một cơn sóng nhẹ nhưng con cá đã chết nổi lên phềnh.

Bọn Nhạc Long Phi, Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ, ba người ngồi trên bờ nói chuyện suông tới nửa đêm, Âu Dương Bình cũng vận nội công chỉ lực ít nhất giết cũng hơn trăm con cá trên hồ.

Mãi tới khi Lãnh Băng Tâm đi rồi, Âu Dương Bình vẫn im hơi kín tiếng nấp trong sương mù, không dám ra mặt.

Nhân vì Âu Dương Bình đã thanh minh là chỉ cầu hôn với nàng lần nữa thôi, nếu thuận thì thôi, không thuận thì lìa, nên đành phải cố gắng đợi đến lúc nào có cơ hội thuận tiện nắm chắc cơ hội sẽ làm, bằng không thì không nên gặp nàng vội.

Đêm qua, ngày rạng, người đã biệt tăm, lúc này Âu Dương Bình lại len lén đi theo Nhạc Long Phi xem chàng là nhân vật như thế nào, mà được một người tính cách kiêu kỳ như Lãnh Băng Tâm vừa gặp đã chịu tôn ngay là “ca ca” như vậy.

Sau khi đã nhận rõ phẩm mạo, phong thần của Nhạc Long Phi, bất giác hẳn giật mình kinh sợ, tự biết mình có hơn đối phương chẳng qua là hơn về hỏa hầu và uy danh giang hồ còn ngoài ra dung mạo thì còn kém xa Nhạc Long Phi nhiều lắm.

Thấy tình hình như thế, Âu Dương Bình lấy làm lo buồn nghĩ đi nghĩ lại, hẳn nhận thấy rằng chỉ có cách làm cho Nhạc Long Phi không tiếp xúc được với Lãnh Băng Tâm nữa, nếu không thì việc mình cầu hôn Lãnh Băng Tâm sẽ bị trở ngại không ít.

Muốn như vậy chỉ có hai cách: cách thứ nhất là giết chết Nhạc Long Phi, cách thứ hai là đặt điều vu khống Lãnh Băng Tâm, khiến cho Nhạc Long Phi khinh nài mà không thèm giao thiệp nữa.

Âu Dương Bình nhận thấy cả hai cách đều cùng cao và cũng có thể dùng cả hai cách.

Hung mưu đã định, Âu Dương Bình bèn thuê thuyền đi vòng vòng trở lại đón đầu chiếc thuyền của Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ.

Nhạc Long Phi cùng Vũ Văn Kỳ tựa cửa sổ, ngắm phong cảnh chỉ trò chuyện với nhau, chợt thấy đối diện có chiếc thuyền nhỏ, bơi nhanh như bay đang rẽ sóng vùn vụt tiến tới.

Wũ Văn Kỳ tinh mắt, vừa thoáng trông đã ngạc nhiên nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, người thư sinh áo trắng ngồi ở chiếc thuyền kia hình như là Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình.

Nhạc Long Phi vừa “hừ” một tiếng, ngược mắt nhìn ra thì hai chiếc thuyền chỉ cách chừng sáu, bảy thước.

Âu Dương Bình vừa bẻ ngoặt mái chèo, chiếc thuyền lập tức quay ngang, hấn đứng lên nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Trong thuyền lão đệ có rượu ngon để lại cho ta một bình được không?

Nhạc Long Phi đâu biết rằng Âu Dương Bình đã rõ việc mình kết giao với Lãnh Băng Tâm mà mang bụng bất trắc hại ngầm, nên khi nghe nói chợt thấy cao hứng, bèn gật đầu tươi cười nói :

- Thuyền tiểu đệ rộng rãi, nếu nhân huynh đã muốn uống xin mời sang thuyền nói chuyện cho vui.

Câu nói chính trúng tâm sự của Âu Dương Bình, hấn gật đầu cười, lập tức buộc thuyền mình vào đuôi thuyền của Nhạc Long Phi rồi nhảy sang, chấp tay vái chào Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Xin lão đệ và cô nương cho biết tôn tính quý danh để tiện xưng hô.

Nhạc Long Phi báo danh mình và Vũ Văn Kỳ cho Âu Dương Bình nghe xong, lại hỏi lại :

- Còn quý tính cao danh của nhân huynh là gì? Cũng xin cho biết.

Âu Dương Bình cười ha hả, cầm chiếc quạt Bạch Cốt trong tay giơ lên nói :

- Ta tên gọi là Âu Dương Bình, trong đám giang hồ vẫn lấy chiếc quạt này làm ngoại hiệu, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương đã nghe thấy bao giờ chưa?

Nhạc Long Phi giả vờ giật mình, kêu lên một tiếng rồi hỏi :

- Âu Dương tiên sinh là một cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm đương thời, danh tiếng lẫy lừng khắp bốn phương, tám cõi, Nhạc Long Phi bữa nay được tiên sinh hạ cố, thật cũng có phúc.

Âu Dương Bình đắc chí cười nói :

- Mấy năm gần đây, trong đám giang hồ nhiều người tài giỏi, bọn ta không còn đáng kể nữa.

Nhạc Long Phi lắc đầu cố ý nịnh thêm câu nữa :

- Âu Dương tiên sinh khiêm tốn quá, các vị cao nhân đương đại thời như bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng tiếng tăm lừng lẫy cũng chỉ ngang với tiên sinh là cùng, còn nói đến người nào uy danh cao hơn Âu Dương tiên sinh thì hình như...

Âu Dương Bình thừa dịp theo đà Nhạc Long Phi nói tiếp :

- Các vị Kiếm Tuyệt Thư Cuồng tuy tiếng tăm chỉ ngang với ta nhưng còn Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, mấy năm nay hình như danh tiếng của họ lớn lắm thì phải.

Nhạc Long Phi rót một chén nước mời Âu Dương Bình rồi nói :

- Nam Hải Đồ Long Lê Phóng Hạc vì cố triệu tập Nam Hải Anh Hùng hội mà nổi tiếng, còn Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí chỉ dựa vào thế lực Thanh đình rồi tự tôn tự đại, đến như Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên thì lại ít giao thiệp với đời...

Âu Dương Bình cười một cách quái ác ngắt lời :

- Thiệu Hàm Yên tuy ít giao thiệp với đời nhưng bản tính dâm đãng, tâm địa độc ác lại còn gấp mấy lần những nhân vật trong võ lâm đương thời.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ không ngờ Âu Dương Bình thóa mạ Thiệu Hàm Yên như vậy, Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Âu Dương tiên sinh nói vậy có bằng cứ không?

Âu Dương Bình trả lời ngay :

- Nhất định là có bằng cứ coi học trò là đủ biết tôn sư, ta đã trông thấy tận mắt những hành vi dâm đãng độc ác của Lãnh Băng Tâm là đồ đệ duy nhất của Thiệu Hàm Yên rồi.

Wũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm hai người tuy đã tâm đồng ý hợp nhưng Nhạc Long Phi thì trước sau đối

với Lãnh Băng Tâm còn chút e dè, nay nghe Âu Dương Bình nói vậy thì cau mày lại hỏi :

- Âu Dương tiên sinh là một người có địa vị trong võ lâm, không nên chỉ nghe lời đồn đãi vu vơ mà tuyên truyền bừa bãi làm nhơ danh người trong sạch.

Âu Dương Bình cảm thấy nóng tai, bưng chén rượu lên uống, rồi cười nhạt nói :

- Tuyệt nhiên không phải là những lời đồn đại vu vơ, mắt ta đã trông thấy Lãnh Băng Tâm cùng với hai người đàn ông tráng kiện làm trò ô uế với nhau giữa ban ngày rồi lại thả rắn độc vào cắn chết cả hai.

Vũ Văn Kỳ nghe thấy chột cật tiếng cười khanh khách, Nhạc Long Phi ngăn người không hiểu nàng cười cái gì, vội hỏi :

- Kỳ muội cười cái gì thế?

Vũ Văn Kỳ nhìn trừng trừng vào mặt Âu Dương Bình làm như cố nhịn cười không được hỏi rằng :

- Ta buồn cười vì Âu Dương Bình tiên sinh tốn phí bao tâm cơ thì ra dụng ý chỉ có vậy.

Âu Dương Bình quả tim chột đập thành thạch, nhưng chẳng lẽ lại không nói, đành hỏi :

- Vũ Văn cô nương nhận thấy ta có dụng ý gì?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười :

- Âu Dương tiên sinh cố ý bôi nhơ danh tiếng trong sạch của Lãnh tử tử định làm cho Long ca ca chán ghét khinh bỉ nàng chớ gì?

Âu Dương Bình bị Vũ Văn Kỳ khám phá ra sự dối trá trong tâm khảm mình, chột nảy ra ý muốn giết cả hai, vừa ngầm dụng công lực, vừa cố giữ vẻ thản nhiên cười nói :

- Vũ Văn cô nương đoán sai rồi, những câu ta vừa nói hoàn toàn là sự thật.

Vũ Văn Kỳ nhướn đôi mày liễu lạnh lùng nói :

- Nếu tiên sinh còn ngụy biện nữa, thì cái danh tiếng Càn Khôn lục ác của tiên sinh sẽ bị đập xuống bùn đen, xin hỏi tiên sinh, nếu Lãnh tử tử ta là người như vậy thì tại sao tiên sinh còn cầu hôn tử tử ta đến hai lần mà còn chưa toại nguyện? Lại còn tặng tử tử con ngựa Thanh Thông và cả hộp bảo vật nữa?

Âu Dương Bình dù mặt dày đến đâu cũng không thể chịu đựng nổi câu chế diễu của Vũ Văn Kỳ lập tức mặt đỏ bừng bừng gầm lên một tiếng, xòe chiếc quạt Bạch Cốt ra quạt vào Nhạc Long Phi một cái.

Luồng gió mạnh nhập vào cơ thể, khí lạnh kinh người, rượu thịt chén đĩa trên bàn bị luồng gió quạt vào,

đều đổ lồng chống bừa bãi.

Nhạc Long Phi vốn tính nhân hậu, lúc này mới rõ những câu Vũ Văn Kỳ nói đều đúng cả, bèn cười khẩy một tiếng vung tay lên đỡ.

Vũ Văn Kỳ chợt nhớ câu Tây Môn Túy dặn Nhạc Long Phi “trong vòng mười ngày không được đụng đến chân lực”, nay lại thấy Nhạc Long Phi không kiêng, vung chưởng chống lại luồng chưởng của Âu Dương Bình mà đối phương lại là người có công lực tuyệt cao tránh sao khỏi sự dùng sức quá mạnh, có hại cho vết thương cũ.

Vũ Văn Kỳ nghĩ thế sợ quá, bèn xuất kỳ bất ý giơ tay phải lên đẩy mạnh Nhạc Long Phi về phía sau, còn tay trái dùng ngón “Bàì Vân Tống Nguyệt” định lấy nhu chế cương hóa giải luồng gió mạnh của chiếc Bạch Cốt phiến.

Thực ra cách ứng biến của Vũ Văn Kỳ như vậy là rất hợp lý song vì động tác của nàng quá hấp tấp nên quên mất là mình đang đứng trên một chiếc thuyền nhỏ giữa hồ.

Nhạc Long Phi cũng không ngờ Vũ Văn Kỳ lại hành động như vậy nên không kịp đề phòng, bị nàng xô mạnh ngã lặn tùm xuống hồ.

Hàn Nguyệt sư thái từng nói về các môn võ công, Vũ Văn Kỳ đều được học chân truyền nhưng về phương diện Tiên Thiên chân lực thì vẫn hơi kém.

Lúc này, trong khi vội vã, Vũ Văn Kỳ đã phải giơ tay phải lên yểm hộ Nhạc Long Phi thì bàn tay trái tự nhiên sức mạnh phải giảm đi, đối phương lại dốc toàn lực mà đánh, nên nàng bị phiến phong ép quá mạnh, đến nỗi hai tai ù ù như gió thổi, mắt hoa lên, trời đất tối sầm rồi cũng lặn tùm xuống hồ theo Nhạc Long Phi.

Âu Dương Bình quăng luôn cả tên lái đò xuống nước, rồi đứng trên mũi thuyền đắc chí cười ha hả.

Nhạc Long Phi thủy tính rất tinh, chàng bị ngã xuống nước lại toan quay về thuyền quyết liều sống chết với Âu Dương Bình một trận nhưng chàng chợt nghĩ ra là vì có gì mà Vũ Văn Kỳ xô mình xuống nước, chàng lưỡng lự không biết nên theo lời dặn của Tây Môn Túy hay không?

Còn đang suy tính, chợt thấy Vũ Văn Kỳ cũng bị Âu Dương Bình đánh ngã xuống, phần vì không biết Vũ Văn Kỳ bị thương nặng nhẹ thế nào, phần lại sợ Âu Dương Bình đuổi theo đành phải ôm ngang lưng Vũ Văn Kỳ lặn ra xa vài trượng.

Âu Dương Bình tuy cũng trông thấy một luồng nước rẽ ra nhanh như luồng điện, biết Nhạc Long Phi tinh thông thủy tính nhưng vì hồ rộng mênh mông, nước lạnh như băng, mặc dù đối phương bơi giỏi cũng không thoát khỏi tay thần chết, nên không thèm đuổi theo, ngửa mặt lên trời cười ha hả một tràng rồi bơi thuyền đi mất.

Vũ Văn Kỳ sinh trưởng ở Thái Hồ từ bé, nên thủy tính cũng tinh thông còn cao hơn Nhạc Long Phi và nàng bị thương không lấy gì làm nặng lắm, thực tế nàng lo cho Nhạc Long Phi tính tình kiêu ngạo lại nhảy lên thuyền đấu sức với Âu Dương Bình nên phải giả vờ ngất đi, để chàng bận tay không đuổi theo Âu Dương Bình được nữa.

Mãi tới lúc hai người đã tránh xa chiếc thuyền máy trượng, Nhạc Long Phi đưa nàng lên mặt nước hít thở không khí, thì Âu Dương Bình đã bơi thuyền ra xa rồi, Vũ Văn Kỳ mới mở mắt ra, cười nói :

- Không ngờ ca ca thủy tính rành thế, chúng ta nên bơi về phía đông nam, ở đó có một cái am vắng, ta có thể lên đó nghỉ tạm.

Nhạc Long Phi thấy nàng vẫn khỏe mạnh cũng hơi yên lòng bèn nghe theo lời nàng, hai người song song bơi về phía đông nam, lúc ấy chàng mới hỏi :

- Kỳ muội có bị thương không? Sao lại bị ngã xuống nước?

Vũ Văn Kỳ bèn thuật qua việc xảy ra cho Nhạc Long Phi nghe rồi cười nói :

- Tiểu muội đâu có bị thương khắp cả phủ tạng cũng không sao, vì đã có thuốc quý của ân sư, lúc nào cũng giắt ở trong mình, chỉ lo cho ca ca...

Nhạc Long Phi cười ngắt lời :

- Ta biết Kỳ muội lo cho ta bị thương ở Lư Sơn bữa trước còn phải kiêng trong vòng mười ngày không được dùng chân lực.

Vũ Văn Kỳ vừa bơi vừa thiết tha dặn Nhạc Long Phi :

- Ca ca đã biết thế thì trong lúc này bất cứ gặp việc gì cũng nên tạm thời nén nhịn đi, đừng sinh sự vội.

Nhạc Long Phi gật đầu cười :

- Nếu không nén việc nhỏ thì tất hại việc lớn, khi ta rời khỏi Bắc Thiên sơn, ra đời hành hiệp ân sư cũng đã dặn dò “người ta ra đời lập thân xử thế, phải lấy chữ Nhẫn làm đầu”. Vậy Kỳ muội cứ yên tâm, ngu huynh nhất thiết không phụ ý ân cần của muội đâu.

Vũ Văn Kỳ nghe nói cũng yên lòng, bèn cười nói :

- Như vậy tốt quá.

Đoạn trở tay về phía trước nói :

- Còn bơi chừng ba, bốn mươi trượng nữa mới vào bờ, tiểu muội nhớ ở đây có một ngôi chùa lợp

tranh, trong chùa có Bạch Vân đại sư cũng là một vị võ lâm chính phái.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Kỳ muội đã biết Bạch Vân đại sư, thì ta nên bơi nhanh lên, vào tới nơi sẽ mượn quần áo khô thay đổi, mặc áo ướt lâu quá dễ bị cảm lắm.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Trong am ni cô, làm gì có quần áo đàn ông, ca ca làm thế nào thay được?

Nhạc Long Phi cũng cười :

- Kỳ muội đừng lo cho ta, đàn ông thân thể cường tráng, vả lại ta có thể đốt lửa lên sấy một lúc là khô, có gì mà ngại.

Hai người tiếp tục bơi, lúc này trên mặt hồ màn đêm đã phủ, sương khói càng dày, cách xa vài trượng không còn trông thấy gì nữa, nhưng phía trước mặt văng vẳng nghe tiếng tụng kinh từ xa vọng lại.

Tiếng tụng kinh nghe càng lúc càng gần, làm cho Vũ Văn Kỳ cảm thấy tinh thần phấn khởi, vui vẻ nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, tiểu muội nhớ không sai, trước mặt ta là Bạch Vân am trên Thúy sa đó.

Quả nhiên bơi thêm chừng bốn năm trượng nữa, liền trông ngay thấy một ngôi chùa nhỏ lọt tranh dựng lên trên bãi cát.

Vũ Văn Kỳ dùng thế Lược Ba Tiền Thủy nhảy lên bờ trước, chạy tới trước cửa chùa, gõ mấy tiếng vào cánh cửa rồi cất tiếng gọi :

- Bạch Vân đại sư đã đi nghỉ chưa? Vũ Văn Kỳ có chút việc cần muốn xin ra mắt.

Cánh cửa am vừa mở rộng, Vũ Văn Kỳ bất giác kinh ngạc, nguyên người đứng phía trong cửa không phải là một ni cô mà lại là vị hòa thượng.

Am ni cô lại có hòa thượng, thật là kỳ quái, Vũ Văn Kỳ nhân đang mặc bộ áo ướt, nên luống cuống không biết làm thế nào cả, may sao Nhạc Long Phi đã bước tới gần vòng tay thi lễ nói :

- Xin hỏi đại sư pháp hiệu là gì? Bạch Vân sư thái trụ trì ở Bạch Vân am này hiện ở đâu?

Vị hòa thượng này trạc năm mươi vóc người tầm thước mình mặc bộ áo cà sa vàng, sắc mặt tươi cười một tay đặt trước ngực đáp lễ rồi nói :

- Bạch Vân sư thái công đức viên mãn, nên đã viên tịch cách đây nửa tháng, bần tăng mẩn cảnh Thúy sa thanh u tuyệt bực, nên đổi tên chùa Bạch Vân am sang Lam Thúy tiểu trúc làm nơi mỗi khi bần đạo sang nam hành cước lại ghé lại nghỉ ngơi.

Nói xong đưa mắt ngắm nhía Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ một lượt rồi mỉm cười nói :

- Hai vị thí chủ chắc bị đắm thuyền nên phải bơi vào đây xin mời vào am thay áo kéo mặc ướm để sinh cảm hàn.

Vũ Văn Kỳ nghe nói Bạch Vân sư thái đã viên tịch bất giác khê kêu một tiếng rồi nói :

- Té ra là Bạch Vân sư thái đã qui Tây trúc, chúng ta và đại sư chưa từng quen biết đâu dám quấy nhiễu.

Hòa thượng không đợi Vũ Văn Kỳ nói hết bèn niệm một câu “A di đà Phật” rồi mỉm cười nói :

- Sao cô nương lại nói thế? Kẻ xuất gia chỉ lấy từ bi làm gốc, phương tiện làm đầu hướng chi cô nương lại là người quen của Bạch Vân sư thái. Trong am sẵn đã có quần áo sư ni, sư tăng, có thể mặc tạm được, đợi hai vị hong khô quần áo ướm, lại thay bỏ áo nhà chùa ra, có sao đâu!

Nói xong đứng né sang một bên, giơ tay mời khách vào.

Nhạc Long Phi thấy hòa thượng áo vàng vui vẻ dễ dàng, lại nhân quần áo ướm khó chịu vô cùng, bèn không khách sáo, cùng Vũ Văn Kỳ song song tiến thẳng vào cửa.

Hòa thượng áo vàng đưa cho mỗi người một bộ áo sạch sẽ, và đốt cho hai người một lò than lớn, lửa đỏ rùng rục.

Nhạc Long Phi mời Vũ Văn Kỳ vào phòng trong thay áo, còn mình cũng cởi bỏ áo ướm mặc áo khô vào. Hai người thay áo xong nhìn nhau, bất giác mỉm cười.

Hòa thượng đặt một chiếc bàn con cạnh lò sưởi, trên bày đủ rượu thịt nhìn Nhạc Long Phi cười ha hả :

- Xin mời hai vị thí chủ xơi vài chén rượu để khử phong hàn và luôn tiện để mừng cuộc gặp gỡ hôm nay.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Tại hạ còn chưa thông danh tính vậy xin tự giới thiệu, tại hạ tên gọi là Nhạc Long Phi, còn vị cô nương đây là Vũ Văn Kỳ, xin thỉnh giáo đại sư pháp hiệu là gì để tiện xưng hô.

Vị sư tăng còn đang mãi chăm chú nhìn chiếc hộp sắt vừa rồi Vũ Văn Kỳ thay áo bỏ ra, nghe Nhạc Long Phi hỏi bèn mỉm cười nói :

- Bần tăng tên gọi Đạt Nguyên, xưa nay chỉ du hành trong khoảng Yên Triệu ở Bắc phương, ít khi xuống miền Nam này.

Nói chưa dứt lời, Vũ Văn Kỳ đã run bắn mình, sắc mặt đầy vẻ hãi hùng.

Thì ra nàng vừa nhớ ra vị Đạt Nguyên hòa thượng mà người ta thường gọi là Tiểu Diện Như Lai lại cũng là một nhân vật trong Càn Khôn lục ác.

Đạt Nguyên hòa thượng thấy sắc mặt Vũ Văn Kỳ chợt biến, bèn mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn cô nương sao lại có vẻ hết hoảng thế, hay là...

Wũ Văn Kỳ không đợi Đạt Nguyên hòa thượng nói hết, vội vòng tay hỏi :

- Đại sư có phải là vị võ lâm tiền bối mà người ta thường gọi là Tiểu Diện Như Lai lại có tên là Lao Sơn Tiểu Phật không?

Đạt Nguyên hòa thượng luôn gật đầu rồi cười ha hả nói :

- Vũ Văn cô nương kiến thức giang hồ thực là rộng, bần tăng chính là người được võ lâm đương thời liệt vào hàng Càn Khôn lục ác, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương bữa nay ngồi đối diện với một ác tăng có tiếng như ta chắc cũng hơi sợ phải không?

Nhạc Long Phi chợt nhướng cao lông mày, rồi cũng cất tiếng cười ha hả.

Đạt Nguyên hòa thượng thấy thế làm kỳ, ngạc nhiên hỏi :

- Nhạc lão đệ cười gì vậy? Bần tăng nói nhờ lời chẳng?

Nhạc Long Phi vòng tay nói :

- Tại hạ chỉ buồn cười mình thực có cơ duyên, trong một thời gian ngắn ngủi có vài ngày trời mà đã được gặp luôn cả mấy nhân vật trong Càn Khôn lục ác và Thiên Ngoại song tàn.

Đạt Nguyên hòa thượng “à” một tiếng chăm chú nhìn Nhạc Long Phi rồi hỏi :

- Lão đệ thử nói ta nghe, lão đệ đã gặp những ai?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Ta đã gặp Phục Bách Thao, một trong hai người Thiên Ngoại song tàn, rồi lại gặp Chu Bạch Mi, Cừu Trọng Đạt, Âu Dương Bình và bây giờ là đại sư, cộng tất cả là năm vị tuyệt đỉnh cao thủ võ lâm.

Đạt Nguyên hòa thượng nghe nói liền hỏi :

- Nhạc lão đệ, người gặp Âu Dương Bình ở đâu?

Vũ Văn Kỳ đón lời :

- Chúng ta vừa bị Âu Dương Bình, một vị cao thủ trong võ lâm, địa vị tuy cao, danh tiếng tuy lớn, nhưng thủ đoạn thì hèn hạ độc ác, âm toán một cách vô sỉ, khiến chúng ta bị rớt xuống hồ.

Đạt Nguyên hòa thượng giật mình kinh sợ, vội đứng lên hỏi :

- Vũ Văn cô nương nói thế tức là Âu Dương Bình chưa kịp đi xa chăng?

Vũ Văn Kỳ gật đầu đáp :

- Đi xa hay chưa, ta không biết, ta chỉ biết đích xác bữa nay hăn có mặt ở Thái Hồ, đại sư hỏi làm gì? Có lẽ muốn tìm hăn chăng?

Đạt Nguyên hòa thượng thốt nhiên búng ngón tay một cái, chỉ phong xé không khí rít lên thành tiếng, đánh bật chén rượu Nhạc Long Phi cầm ở tay đang định đưa lên môi để uống, chén rượu lập tức rớt xuống đất vỡ nát ra như cám.

Chén đã vỡ, tất nhiên rượu ở trong chén tràn ra mặt đất và lập tức bốc lên thành ngọn lửa.

Nhạc Long Phi giật mình kinh sợ, mắt đăm đăm nhìn Đạt Nguyên hòa thượng rồi hỏi :

- Đại sư đã bỏ thuốc độc vào rượu sao lại còn đập bể chén rượu?

Đạt Nguyên hòa thượng cười một cách nham hiểm rồi nói :

- Các người đã dẫn bước giang hồ sao còn chưa nghe thấy câu: “Thà rằng gặp Bạch Cốt còn hơn gặp Như Lai” ư?

Vũ Văn Kỳ lắc đầu hỏi :

- Câu ấy là nghĩa thế nào? Xin đại sư giảng cho nghe.

Đạt Nguyên hòa thượng cười hì hì đáp :

- Câu ấy có nghĩa là Tiểu Diện Như Lai Đạt Nguyên hòa thượng là ta đây, còn âm mưu hiểm độc hơn cả Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình, càng không nên trêu vào.

Nhạc Long Phi nhướng mày nói :

- Người đã là một nhân vật trong bọn Càn Khôn lục ác, nếu muốn coi chúng ta là kẻ thù, sao không

đường hoàng đối địch, lại giờ cái thói hèn hạ như tụi giang hồ, ngầm bỏ thuốc độc vào rượu.

Đạt Nguyên hòa thượng vì cố tới đây cướp của quý, tuy đã đánh chết Bạch Vân sư thái, nhưng tự mình cũng bị nội thương, lại thấy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều phong mạo bất phàm, võ công rất cao, lại là người quen Bạch Vân sư thái, nên mới ngầm bỏ thuốc độc vào rượu, định giết chết đối phương, nay nghe Nhạc Long Phi hỏi vậy, bèn không kịp suy nghĩ, cười khẩy mấy tiếng rồi nói :

- Được làm vua, thua làm giặc cái gì gọi là hèn hạ bản thủ, cái gì quang minh lỗi lạc? Ta nhận thấy bỏ thuốc độc cho các người chết nhẹ hơn việc động thủ quá nhiều.

Wũ Văn Kỳ “hừ” một tiếng, mắt sáng quắc như điện, nhìn trừng trừng vào mặt Đạt Nguyên hòa thượng rồi nói :

- Người đã mưu tính như vậy, sao tự nhiên nửa chừng lại đổi ý, để cơ mưu bị bại lộ?

Đạt Nguyên hòa thượng mỉm cười nói :

- Vì ta với Âu Dương Bình có mối thù không đội trời chung, nên khi nghe các người nói chính các người cũng có thù với hắn, ta mới động mối từ tâm, giải thoát cho các người khỏi uống lầm rượu độc đứt ruột ra mà chết.

Nói vừa dứt lời, tà áo tăng bào bay lên phấp phới rồi mạnh như luồng điện chớp, thân hình lão đã phóng ra khỏi cửa Bạch Vân am.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cũng phóng mình nhảy ra đuổi theo, chỉ thấy Đạt Nguyên hòa thượng một mình chèo thuyền con đã ra khỏi bờ tới ba trượng, còn quay lại cười nói với Nhạc Long Phi :

- Ta vội đi tìm Âu Dương Bình, quyết một trận sống chết với hắn, để đền bù chuyến đi Nam Hải này của ta, ngôi chùa Lam Thủy tiểu trúc này tặng các người đó.

Vừa nói vừa bơi, con thuyền đi nhanh vùn vụt, đến khi bọn Nhạc Long Phi nghe dứt câu nói, thì đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Rồng sinh chín con mỗi con một khác, cứ lấy bọn Càn Khôn lục ác danh chấn đương thời mà xét, tuy rằng cả bọn là hạng bụng dạ hẹp hòi, thủ đoạn thâm độc, võ công cao minh, cùng cực hung ác nhưng bản lĩnh thấp cao, hơn kém tất thấy đều không đồng đều, Truy Hồn Học Cứu Vưu Nam Báo, Đà Ấu Ngô Cúc, hai người tuy chưa được thấy còn Âu Dương Bình và Đạt Nguyên hòa thượng so với Chu Bạch Mi đã kém mà so với Cừu Trọng Đạt kẻ cam tâm làm ưng khuyến cho Thanh đình lại cũng không bằng nữa.

Wũ Văn Kỳ cười nói :

- Long ca ca, ta đừng vì thế mà cảm khái, hiện giờ chúng ta cũng vừa đói vừa rét, có mỗi chiếc thuyền

con thì lão hòa thượng lại lấy đi mất, thân mình thì bị khốn trên bãi cát, bốn mặt toàn nước biết làm thế nào bây giờ?

Nhạc Long Phi cũng cười đáp :

- Chúng ta vào hong quần áo cho khô rồi thay đi đã rồi chờ sáng mai sẽ hay.

Hai người dắt nhau vào am, lấy quần áo hong lên bếp lò giở đi giở lại cho khô.

Nhạc Long Phi trông rượu thịt bày trên bàn, thèm quá muốn ăn, nhưng vừa rồi suýt uống nhầm rượu độc khi nào còn dám ăn nữa.

Vũ Văn Kỳ vừa hơ áo vừa thở dài nói :

- Trong chốn giang hồ, mỗi bước là một nguy hiểm, mỗi chỗ là một gai góc, vừa rồi Long ca ca không đề phòng cẩn thận, nếu chẳng may uống nhầm một giọt rượu, thì một đời cái thể anh hùng phút chốc hóa thành giấc mộng.

Nhạc Long Phi nghĩ tới câu chuyện vừa qua, bất giác rùng mình mồ hôi toát ra như tắm.

Trong khi hai người tự kiểm thảo, trong bụng bàng hoàng kinh sợ vì những chuyện xảy ra ngày hôm nay, đột nhiên nghe tiếng mái chèo khua động, một chiếc thuyền con đang rẽ sóng tiến vào, rồi một giọng ồm ồm cất lên :

- Bạch Vân sư thái có ở trong am không?

Vũ Văn Kỳ cau mày nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, thật là kỳ quái, ngôi Bạch Vân am này mọi khi yên tĩnh lắm, độ này không hiểu sao có lắm nhân vật võ lâm các phái đến thăm thế?

Nhạc Long Phi trông bộ quần áo ni cô Vũ Văn Kỳ đang mặc, mỉm cười nói :

- Kỳ muội đang mặc áo ni cô, sao không mạo danh Bạch Vân sư thái ngồi trong chỗ tối thử dò xem sẽ biết vì có gì mà nhân vật võ lâm tới tấp tìm đến đây chứ khó gì?

Vũ Văn Kỳ cũng nổi tính tò mò, liền mỉm cười gật đầu, dùng công lực Truyền Âm Nhập Mật gọi khẽ một tiếng, ra hiệu mời đối phương vào am nói chuyện.

Nhạc Long Phi dời lò than ra chỗ khác, còn mình thì nấp vào một góc nhà, làm cho chỗ Vũ Văn Kỳ ngồi chỉ lờ mờ sáng.

Lúc này ngoài cửa am đã nghe rõ ràng tiếng chân bước, Nhạc Long Phi nấp trong xó tối, ghé mắt trông

ra chỉ thấy một người già, thân hình cao lớn, mặc áo màu xám, hai tay chặn trước ngực, cẩn thận từng bước từ từ tiến vào.

Ông già áo xám, mắt sáng như điện, tướng mạo cực kỳ hiếm độc, chính giữa chỗ hai đầu lông mày cách nhau có một cái tật lớn bằng con tằm đỏ ửng, khiến ai trông cũng phải chú ý.

Nhạc Long Phi nhìn cái tật thịt đỏ ấy chợt nhớ ra người này là Độc Giác Thương Cù Phùng Cảnh Bá - một tên cự đạo chỉ đi ăn cướp một mình xưa nay vẫn hoành hành suốt một giải Giang, Triết, Hoàn, Cầm.

Người này tâm địa độc ác, võ công cũng cao thêm cái tính giáo hoạt điêu ngoa, vì vậy bảy chữ Độc Giác Thương Cù Phùng Cảnh Bá rất có tiếng trong bọn lục lâm tinh Giang Nam.

Phùng Cảnh Bá vẫn có ý gườm Bạch Vân sư thái, nên vừa bước vào cửa am đã dừng lại chấp tay nói với Vũ Văn Kỳ đang ngồi trong xó tối :

- Bạch Vân sư thái, xin thứ cho Phùng Cảnh Bá này tội đêm khuya dám mạo muội tới đây quấy nhiễu.

Wũ Văn Kỳ tính tình khôn ngoan lanh lợi, cũng đã nghe danh Phùng Cảnh Bá và nghe giọng nói của hắn, biết rằng hắn rất có thể chưa biết mặt Bạch Vân sư thái bao giờ, bèn cất giọng nặng chình chịch, lạnh lùng hỏi :

- Phùng bằng hữu chớ quá khiêm, đêm hôm bằng hữu tới bản am hắn có việc gì chỉ giáo?

Phùng Cảnh Bá vẫn khoanh tay trước ngực đề phòng, nghe câu hỏi, bèn cười khẩy một tiếng, rồi nói :

- Bạch Vân sư thái, trước mặt người sáng, không nói chuyện mò, Phùng mỗ này nghe nói bộ sách quý Tử Phủ kỳ thư có ba cuốn: Thiên, Địa, Nhân, và quyển Nhân hiện đang lạc vào tay sư thái, nên đến đây định mượn sư thái về xem ít lâu.

Câu này làm cho Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều giật mình sửng sốt, thì ra nguyên do là thế này: một trăm năm về trước có một vị khoáng đại kỳ hiệp là Tử phủ chân nhân chung thân không râu râu, trước khi công thành viên mãn, sắp sửa thành đạo bèn đem tâm huyết suốt đời viết thành bộ Tử Phủ kỳ thư, chia làm ba cuốn Thiên Địa và Nhân, bên trong ghi chép các phương pháp tu luyện các võ công tuyệt thế, nếu chỉ được một quyển thì không có lợi gì, người học tốt phải tham khảo cả ba quyển mới có thể tham thấu nghĩa lý tinh vi, mà trở nên một tay cao thủ vô địch võ lâm.

Nay nghe Phùng Cảnh Bá nói mới biết quyển Nhân trong đó đã lạc vào tay Bạch Vân sư thái, thán nào mà một nơi thanh tịnh như Bạch Vân am này mà có nhân vật võ lâm xuất hiện.

Độc Giác Thương Cù Phùng Cảnh Bá chờ lâu không thấy đối phương trả lời bèn cười một cách quái gở nói :

- Sư thái dùng lấy đó làm lạ, việc bí mật này không chỉ có một mình Phùng Cảnh Bá này biết đâu, lát nữa khi trời chưa sáng còn có một tay cường thủ tuyệt thế cũng sẽ tới thăm sư thái.

Vũ Văn Kỳ giật mình kinh sợ vội hỏi :

- Người ấy là ai?

Phùng Cảnh Bá đáp :

- Người đó tên gọi Thất Chi Tàn Nhân Sa Bột, một trong hai nhân vật Thiên Ngoại song tàn.

Nhạc Long Phi nghe nói cười thầm, mấy bữa nay thật có duyên, bất luận đi đâu cũng gặp các nhân vật trong Thiên Ngoại song tàn và Càn Khôn lục ác.

Phùng Cảnh Bá thấy Vũ Văn Kỳ im lặng không trả lời thì cho là đối phương nghe thấy tên Thất Chi Tàn Nhân Sa Bột chắc phải rụng rời hết vía, bèn cười nanh ác nói :

- Sư thái có lẽ không thèm đếm xỉa đến cái tên Phùng Cảnh Bá này, nhưng cũng tự nên biết mình không phải là địch thủ của Sa Bột với ngón Lưỡng Nghi chưởng lực, vậy thì trước khi chịu chết trước tay của lão hung thần đó, sư thái nên đưa quyển Nhân cho ta, rồi khi hãn tới đây không thấy quyển đó sẽ đi khắp góc biển chân trời tìm ta mà đòi, có phải là sư thái được yên thân không?

Trong khi lắng tai nghe Phùng Cảnh Bá nói, Nhạc Long Phi thốt nhiên cảm thấy như có tiếng chân người khinh công vào bậc thượng thừa đang nhẹ nhàng tiến vào am.

Quả nhiên họ Phùng vừa nói dứt lời, thì từ phía cửa am đã nổi lên một tràng cười nghe như tiếng sói tru, làm cho người nghe sớn gai ốc.

Đêm khuya thanh vắng, vạn vật im lìm, cái tiếng cười quái gở đó nghe lại càng kinh khủng, làm cho Phùng Cảnh Bá, một tay đại đạo khét tiếng giải Giang, Triết, Cầm, Hoàn phải cau lông mày lại, mặt nhợt đi như tờ giấy.

Cho cả đến Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cũng phải rùng mình kinh sợ, biết rằng giọng cười đó chủ nhân chắc chắn là Sa Bột.

Từ ngoài cửa am Bạch Vân, một lão già mặc áo vải, mặt mũi gầy gò, bàn tay bên trái không biết bị vật gì chặt đứt ba ngón tay: ngón vô danh, ngón tay út và ngón cái đang khệnh khạng đi vào.

Phùng Cảnh Bá trông ra thấy người đó chính là Sa Bột hãn biết lão già này hung tàn có một, bất giác lùi vào phía sau hai bước.

Sa Bột giơ bàn tay có hai ngón cụt lên, nhõn quang lạnh như điện, nhìn trừng trừng vào mặt Phùng Cảnh

Bá, thùng thẳng hỏi :

- Người có phải là Độc Giác Thương Cù Phùng Cảnh Bá xưa nay vẫn hoành hành trong mấy tỉnh Giang, Triết đó không?

Phùng Cảnh Bá hết sức cẩn thận, hai tay ngưng tụ công lực, phòng đối phương thốt nhiên đột kích, mỉm cười nói :

- Tại hạ chính là Phùng Cảnh Bá, tôn giá có phải là Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bội bằng hữu danh tiếng vang lừng thiên hạ đó không?

Sa Bội cười nhạt nói :

- Bốn chữ Thất Chỉ Tàn Nhân của Sa Bội là danh xưng kỳ thực, còn câu danh tiếng vang lừng thiên hạ thì không dám nhận, Phùng bằng hữu tới đây cũng vì bộ sách Tử Phủ kỳ thư đó chăng?

Phùng Cảnh Bá thấy lão hỏi câu đó, không biết trả lời làm sao, nếu đối đáp không trôi, rất có thể bị tan xương nát thịt ngay lập tức.

Sa Bội thấy đối phương trầm ngâm chưa trả lời, bất giác đôi mắt long lên, đặng đặng sát khí, xẵng giọng hỏi :

- Phùng Cảnh Bá, người cũng là một nhân vật trong giang hồ, sao ăn nói hàm hồ như vậy? Có nói có, không nói không, lập tức trả lời cho lão phu biết.

Phùng Cảnh Bá không biết làm sao đành chỉ gượng cười đáp :

- Bộ Tử Phủ kỳ thư là báu vật trong thiên hạ, phàm là nhân vật võ lâm, ai mà không ao ước.

Sa Bội sắc mặt chợt lạnh như tiền, nhãn quan lại càng hung dữ, chú mục nhìn Phùng Cảnh Bá, cười nham hiểm :

- Người lấy tư cách gì mà muốn chiếm bộ sách quý đó?

Phùng Cảnh Bá đã toan trả lời là “bằng vào nghề nghiệp” nhưng lại nghĩ nếu trả lời như vậy nhất định sẽ phải cùng Sa Bội một mất một còn, mà đấu sức với hắn, chắc chắn tám phần mười là mình sẽ thua hoặc chết ngay dưới ngón Lưỡng Nghi chưởng lực của hắn.

Trong lúc Phùng Cảnh Bá lúng túng không biết trả lời sao cho xuôi, thì ngọn đèn trong nhà thốt nhiên bùng sáng, rồi một chuỗi cười khanh khách như tiếng ngọc reo đưa ra.

Sa Bội và Phùng Cảnh Bá giật mình nhìn vào, thấy người ngồi trên bồ đoàn ở góc nhà mặc áo đen không phải là Bạch Vân sư thái một ni cô tuổi đã ngoài nửa trăm, mà là một thiếu nữ, dung nhan tuyệt thế.

Thì ra Vũ Văn Kỳ thấy câu chuyện bí mật đã nghe được rõ ràng rồi, chợt nghĩ ra một kế, muốn gây cho bọn Càn Khôn lục ác và Thiên Ngoại song tàn tự tàn sát lẫn nhau để giảm bớt thực lực của chúng.

Sa Bọt và Phùng Cảnh Bá đã nhận rõ người ngồi trong nhà không phải là Bạch Vân sư thái thời lấy làm kinh ngạc sững sốt, Sa Bọt cau mày hỏi :

- Cô nương là ai? Cười cái gì và sao lại cười?

Vũ Văn Kỳ cười nhạt đáp :

- Ta nực cười cho hai người, một là hung thần tuyệt thế, danh liệt Thiên Ngoại song tàn và một là lục lâm khét tiếng Giang Nam, vậy mà đã phải theo đuôi người ta mà chưa tự biết, đứng đây cãi nhau hoài.

Sa Bọt ngạc nhiên hỏi :

- Ta theo đuôi ai?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Bạch Vân sư thái viên tịch cách đây nửa tháng, trước khi Phùng Bằng hữu tới đây nửa giờ chúng ta trông thấy Tiểu Diện Như Lai Đạt Nguyên hòa thượng, một nhân vật trong Càn Khôn lục ác mặt mũi hơn hở, chèo chiếc thuyền con đi khỏi.

Phùng Cảnh Bá là người tinh tế, nghe giọng nói Vũ Văn Kỳ biết rằng trong Bạch Vân am này, không phải chỉ có mình nàng bèn hỏi :

- Người đã nói “chúng ta” tất còn người nữa, người phải nói cho ta biết đồng bọn người là ai?

Góc nhà bên hữu, đột nhiên nổi lên tràng cười, trả lời :

- Là ta.

Phùng Cảnh Bá ngoái cổ lại, thấy Nhạc Long Phi tuy mặc áo nhà chùa, nhưng phong thái anh tuấn, khí vũ bất phàm đứng sừng sững ở góc nhà.

Sa Bọt trong bụng vừa kinh dị vừa nghi ngờ, vì người thiếu niên anh tuấn này mới có tí tuổi đầu mà công lực đã cao đến thế, hẩn nấp ở góc nhà hàng giờ mà mình không hề hay biết, nghi ngờ vì không tin Đạt Nguyên hòa thượng chiếm trước cuốn sách quý đi khỏi đây.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tử Phủ Kỳ Thư

Vũ Văn Kỳ thông minh tuyệt đỉnh, đã nhìn thấy ý nghĩ của Sa Bật qua nhãn quang của hắc bèn lại mỉm cười nói :

- Sa bằng hữu không nên nghi ngờ, người cứ nhìn bộ quần áo mà Long ca ca ta đang mặc, xem có phải là quần áo của Đạt Nguyên hòa thượng không? Lại rượu thịt, ở trên bàn cũng bị hắc bỏ thuốc độc uống vào làm cho đứt ruột đó.

Sa Bật nghe nói chú ý ngắm bộ quần áo hòa thượng của Nhạc Long Phi lại mở rượu ra đưa lên mũi ngửi, rồi dốc nốt chỗ rượu xuống đất.

Rượu vừa rót xuống, lập tức lửa bốc phụt lên.

Sa Bật kêu lên một tiếng rồi cau mày nói :

- Đúng là thứ thuốc độc Thất Bộ Đoạn Trường tán của lão trọc Đạt Nguyên hay dùng đây mà.

Nói đến đây, lão đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ một lượt rồi hỏi :

- Các người có phải vì bộ Tử Phủ kỳ thư mà đến đây không?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười nói :

- Chúng ta đối với bộ Tử Phủ kỳ thư gì đó, chẳng có hứng thú gì hết, vừa rồi nhân đi chơi bên hồ, bị Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình bụng dạ độc ác hơn cả Đạt Nguyên hòa thượng, dùng mưu kế hèn hạ lật đổ thuyền, nên mới bơi về đây mượn áo thay.

Sa Bật trông thấy bên cạnh lò than còn hai bộ quần áo chưa khô thì biết là Nhạc Long Phi không nói dối, liền ngạc nhiên hỏi :

- Cả Âu Dương Bình cũng có mặt ở Thái Hồ này ư?

Nhạc Long Phi gật đầu :

- Vừa rồi Đạt Nguyên hòa thượng thấy nói Âu Dương Bình cũng có mặt ở Thái Hồ nên vội vã chèo thuyền đi ngay.

Sa Bọt nghe nói giật mình rồi gật đầu nói :

- Đúng đấy, bọn họ có thù không đội trời chung với nhau nay tình cờ gặp gỡ khi nào chịu bỏ qua.

Lúc này Phùng Cảnh Bá thấy Sa Bọt đã tới, không còn hy vọng gì chiếm được cuốn Tử Phủ kỳ thư nữa, nên lòng tham cũng nguội, chỉ mong được hai chữ bình an mau mau thoát ra khỏi chốn này là phúc. Nghĩ vậy bèn thừa cơ hội nói thêm vào :

- Đạt Nguyên hòa thượng đã có tên là Tiểu Diện Xà Tâm xưa nay làm việc gì cũng hung tàn độc hiểm, hẳn đã đến đây, chắc không khi nào chịu về tay không, cuốn Tử Phủ kỳ thư chắc đã lọt vào tay hắn rồi.

Nói tới đây hắn lại chú ý nhìn Sa Bọt rồi tiếp :

- Sa huynh đã biết Đạt Nguyên hòa thượng và Âu Dương Bình có mối tử thù với nhau, nay họ gặp nhau ở đây, tất thế nào cũng có một trận huyết chiến, vậy sao thời ta không đi theo, bí mật giám sát hành động của họ, rồi mình ở giữa thủ lợi...

Sa Bọt nhướng cao đôi lông mày cười ha hả :

- Cố nhiên ta sẽ đi tìm bọn họ không cần người chỉ giáo!

Phùng Cảnh Bá thẹn đỏ mặt, đôi mày nhấp nháy, bụng tuy căm nhưng cũng cố nhịn, không dám hé răng.

Sa Bọt nói xong, quay ra phía cửa, Phùng Cảnh Bá thấy hắn bỏ đi, như người trút được gánh nặng, miệng tùm tùm cười.

Sa Bọt bỏ đi được vài bước bỗng nhiên quay lại, tiến sát tới Phùng Cảnh Bá cười quái ác hỏi :

- Phùng bằng hữu, ngoại hiệu của ngươi là gì?

Phùng Cảnh Bá không hiểu hắn hỏi thế để làm gì, chỉ cười nịnh trả lời :

- Cái danh hiệu xấu xí mà giang hồ đặt cho Phùng mỗ là Độc Giác Thương Cù.

Sa Bọt cười sảng sặc nói :

- Ta nghĩ ngươi nên đổi đi một chữ thì hay hơn.

Phùng Cảnh Bá ngạc nhiên hỏi?

- Là chữ gì xin Sa huynh chỉ rõ?

Sa Bọt đôi mắt lóng lánh như cú cười :

- Người phải đối là Độc Tý Thương Cù cái tên ấy mới xứng với thực.

Nói vừa dứt lời, bàn tay tàn tật chỉ còn hai ngón duỗi ra cách không phóng khí điểm vào huyết đạo của Phùng Cảnh Bá, Phùng Cảnh Bá đối với Sa Bội tuy lúc nào cũng hết sức đề phòng, nhưng vì thủ pháp đối phương quá nhanh muốn tránh cũng không kịp.

Sa Bội động tác nhanh như điện, tay trái điểm huyết Phùng Cảnh Bá, tay phải vung mạnh như xé không khí chém trúng vào vai trái đối phương, làm cho khúc xương đầu vai vỡ vụn, kể đó lại nắm lấy bả vai trái của hắn giật mạnh một cái, tức thì cánh tay bị gãy rời, máu chảy đầm đìa chan hòa mặt đất.

Càng tàn nhẫn hơn nữa là lão còn giơ tay trái lên cách không giải huyết cho đối phương lấy lại tri giác làm cho nạn nhân đau đớn toàn thân run lên bần bật.

Sa Bội cầm cánh tay gãy của Phùng Cảnh Bá nhìn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cười ha hả :

- Sa Bội từ hồi xưa bị người chặt đứt ba ngón tay trái đã thề rằng “sau này nếu gặp người chống đối lại, ta sẽ chặt đứt tay trái của người ấy”. Trước khi ta đến đây, Phùng Cảnh Bá dám dùng những lời thách đố ta, nên không thể tha thứ được, hai người căn cơ cốt khí đẹp, cơ duyên may mắn, lại chưa hề tỏ ý kháng cự ta, Sa Bội này quyết không làm khó dễ gì các người hết. Tuy nhiên, ngày khác ra chốn giang hồ, nếu lại gặp nhau, thời nên ghi nhớ mấy điều cấm kỵ của ta, tránh cho Sa Bội này vì vương lời thề tuy mển mà không giúp được.

Nói xong thoáng một cái người đã bay ra khỏi cửa am.

Nhạc Long Phi không thể chịu nổi hành động hung ác tàn nhẫn của Sa Bội, vừa trợn mắt định mắng, thì bị Vũ Văn Kỳ kéo lại, trở Phùng Cảnh Bá đang nằm lăn lộn dưới đất, máu tươi chảy ròng ròng, nói :

- Long ca ca, chúng ta cứ mặc hắn, trước hết hãy chữa vết thương cho Phùng bằng hữu đã, kéo để máu ra nhiều thế này nguy mất.

Nhạc Long Phi nghe nói bèn lấy thứ linh dược trị thương ở trong mình ra bịt vào vai trái của Phùng Cảnh Bá, chỉ trong khoảnh khắc máu đã ngưng chảy.

Phùng Cảnh Bá cảm ơn rồi rít, kể lại nghiêng răng nói :

- Đa tạ lão đệ và cô nương, Phùng mỗ nếu không báo được thù này thề không làm người...

Nhạc Long Phi đối với hắn vẫn có ấn tượng không tốt, bèn cười nhạt nói :

- Phùng bằng hữu muốn báo cừu hay không, để sau hãy bàn, giờ người muốn ta đưa về đâu?

Phùng Cảnh Bá đôi mắt sáng ngời ấm ức đáp :

- Lão đệ đã chữa thương cho ta, ta đã cảm thịnh tình lắm rồi, đâu dám phiền đệ đưa tiễn nữa, Phùng mỗ này có thể một mình đi được...

Nhạc Long Phi không đợi hẳn nói hết, vội lắc đầu :

- Phùng bằng hữu không nên cậy sức mạnh, ở đây bốn mặt toàn là nước, còn có cách gì mà bay được? Người hiện chỉ còn một cánh tay làm sao mà bơi thuyền được?

Phùng Cảnh Bá nghe nói gượng cười :

- Đã vậy xin phiền lão đệ đưa ta sang bờ hồ phía nam kia là được!

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ vào trong nhà lấy quần áo đã hong khô thay ra, rồi dùng chiếc thuyền của Phùng Cảnh Bá đưa hẳn sang Nam ngạn.

Phùng Cảnh Bá trông thấy lưng Vũ Văn Kỳ có giắt chiếc hộp sắt bèn mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn cô nương, xin tha cho lỗi mạo muội dám hỏi chiếc hộp sắt của cô nương như đúc bằng cả khối sắt này chẳng hay bên trong chứa vật gì vậy?

Wũ Văn Kỳ cười nói :

- Cái hộp này là của tỷ tỷ kết nghĩa của ta tặng cho, ta không biết mở thế nào, nên cũng không biết bên trong chứa gì.

Phùng Cảnh Bá thò tay vào mình rút ra một lưỡi trùy thủ ngắn sáng như bạc, đưa cho Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Mũi trùy thủ của ta sắc lắm, có thể chặt được vàng chém được sắt, không phải loại thường, cô nương hãy cạy thử ra xem sao!

Wũ Văn Kỳ cũng tò mò bèn lấy chiếc hộp sắt ra, cầm lưỡi trùy khẽ vạch một nhát.

Không ngờ lưỡi trùy rạch vào, chiếc hộp vẫn trơ trơ không chuyển, cả đến nét rạch cũng không trông thấy nữa.

Phùng Cảnh Bá ngạc nhiên nói :

- Lạ quá nhỉ! Cô nương hãy thử vận dụng chân lực xem sao!

Wũ Văn Kỳ mỉm cười, lại cầm lưỡi trùy lên, ra sức rạch thật mạnh, lần này cũng như lần trước, chiếc hộp sắt vẫn không có vết gì.

Nhạc Long Phi thấy thế, biết chiếc hộp sắt này tất nhiên có lý lịch lớn lắm, bèn đưa mắt cho Vũ Văn Kỳ rồi cười nói :

- Kỳ muội cẩn thận kéo làm hỏng lưỡi trủy quý của Phùng Bằng Hữu, để thông thả ta tìm cách mở sau.

Vũ Văn Kỳ biết ý mỉm cười, đưa lưỡi trủy trả cho Phùng Cảnh Bá, Phùng Cảnh Bá lại hỏi :

- Vũ Văn cô nương và lão đệ trừ việc sang đảo Nam Hải dự Nam Hải Anh Hùng hội còn định đi đâu nữa không?

Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Chúng ta định đi dạo giang hồ cánh bè trôi nổi, làm gì có phương hướng nhất định, Phùng Bằng Hữu hỏi để làm gì?

Phùng Cảnh Bá được Vũ Văn Kỳ cho uống Cửu Chuyển hoàn đan, công hiệu rất mạnh, lúc này cánh tay đã cầm huyết, không thấy đau đớn gì nữa, bèn vui vẻ nói :

- Vì mười ngày nữa, sẽ có một chuyện rất lạ, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương nếu có thì giờ thì cũng nên đi xem cho biết!

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Việc gì vậy?

Phùng Cảnh Bá hỏi lại :

- Lão đệ và cô nương có biết trên đời có mấy tay kiếm thuật có tiếng không?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Nếu nói về kiếm thuật thì phải kể Nam Hoang Nhất Kiếm Phù Vân Tử đứng đầu.

Phùng Cảnh Bá gật đầu :

- Phù Vân Tử là một trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, lẽ tự nhiên là vị kiếm khách lừng lẫy rồi.

Vũ Văn Kỳ nghĩ một lúc nói :

- Huyện Phụng Tiết tỉnh Tứ Xuyên có một lão nhân họ Mộ Dung không rõ tên, ngoại hiệu là Đông Xuyên Thất Kiếm Thủ, núi Hoa Sơn Thiểm Tây có một vị Mộc Kiếm đầu đà, hình như đối với kiếm thuật đều cao thâm cả.

Phùng Cảnh Bá thấy Vũ Văn Kỳ kiến văn sâu rộng như vậy cũng khen thầm, đưa mắt nhìn nàng rồi nói :

- Cô nương nói đúng lắm, mấy vị kiếm khách đó đều là người trong Bạch đạo, còn người ở Hắc đạo cũng có ba kiếm khách lừng danh, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương biết không?

Nhạc Long Phi cười đáp :

- Xin bằng hữu cứ nói, Nhạc Long Phi xin lắng tai nghe.

Phùng Cảnh Bá bấm ngón tay tính :

- Nếu lấy kiếm thuật mà luận thì vị thứ nhất phải kể là Truy Hồn Học Cứu Vưu Nam Báo, vị thứ hai là Diêu Thủ thần y Chu Bạch Mi...

Nhạc Long Phi nghe nói tới đây chợt nhớ tới việc Chu Bạch Mi mượn thanh kiếm Lỗ Trường Phong bèn hỏi :

- Hai vị ấy đều là người trong Càn Khôn lục ác, tự nhiên kiếm thuật cao cường, ta cũng biết là Chu Bạch Mi rất tinh kiếm thuật.

Phùng Cảnh Bá cười nói :

- Trừ Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi ra còn có một vị Lạt Thủ Hồng Tuyển Viên Thanh Loan cũng là một tay kiếm có tiếng.

Wũ Văn Kỳ “a” một tiếng rồi nói :

- Hình như ta chưa nghe cái tên Lạt Thủ Hồng Tuyển Viên Thanh Loan bao giờ?

Phùng Cảnh Bá nói :

- Nàng ấy cũng như Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, rất ít đi lại chốn giang hồ nên không mấy người biết tiếng, nhưng kiếm thuật của nàng rất tinh thâm không kém gì bọn Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi.

Nhạc Long Phi chú ý nhìn Phùng Cảnh Bá, mỉm cười hỏi :

- Phùng bằng hữu nêu lên sáu tay danh kiếm ấy là có dụng ý gì?

Phùng Cảnh Bá mỉm cười nói :

- Nhân vì Vưu Nam Báo ở Vũ Công sơn cách đây không xa mấy, hẳn định ngày mười ba tháng bốn này sẽ triệu tập tất cả các danh kiếm thiên hạ tới Vũ Công sơn Tàng Kiếm cốc để tranh thủ lấy cái vinh dự Đương kim đệ nhất kiếm.

Nhạc Long Phi nghe nói cau mày hỏi :

- Nam Hải Anh Hùng hội tụ tập bao nhiêu tay tài giỏi, những người có danh vọng trong võ lâm, không ai là không tham dự, Vũ Nam Báo sao có cao hứng thời sao không chờ đến ngày ấy sẽ phát động, hà tất mở riêng một buổi Luận kiếm đại hội?

Phùng Cảnh Bá cười nói :

- Nhạc lão đệ nói có lý, nhưng việc Vũ Nam Báo mở Luận kiếm đại hội với việc Lê Phóng Hạc mở Nam Hải Anh Hùng hội ngày tháng còn sớm hơn và bọn họ nhận thấy rằng nếu chiếm được Đương kim đệ nhất kiếm lại tham dự Nam Hải Anh Hùng hội thì càng vẻ vang hơn nữa chứ sao?

Nhạc Long Phi nhắm tính ngày, thấy bữa nay mới là mừng bốn tháng bốn, cách ngày Luận kiếm đại hội còn những chín ngày, từ đây tới Tiên Hà lĩnh đường đất cũng tiện, không đến nỗi phải đi vòng.

Vũ Văn Kỳ tính hoạt bát hiếu sự, bèn cười nói với Phùng Cảnh Bá :

- Phùng bằng hữu, nếu chúng ta muốn đến xem Luận kiếm đại hội thì có điều gì cần đặc biệt chú ý không?

Phùng Cảnh Bá nói :

- Có một điều hơi phiền là ai muốn vào Tàng Kiếm cốc tất phải qua ba kỳ thi ngoài cửa hang.

Vũ Văn Kỳ càng nghe càng nảy tính tò mò vội hỏi :

- Ba cuộc thi đó là gì? Phùng bằng hữu biết không?

Phùng Cảnh Bá cười :

- Nghe người ta đồn, nghe đâu kỳ thi thứ nhất là phải biết lai lịch và tên một thanh kiếm do đối phương đưa ra.

Nhạc Long Phi đôi mắt long lanh :

- Danh kiếm thời cổ, lưu truyền lại cũng không có mấy, kỳ thi thứ nhất đối với chúng ta may ra cũng không khó lắm.

Phùng Cảnh Bá nói thêm :

- Kỳ thi thứ hai là với thanh kiếm cổ đó phải biểu lộ một môn võ công kỳ diệu liên quan tới kiếm thuật.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Kỳ này cố gắng thì thi cũng được, còn kỳ thi cuối là gì?

Phùng Cảnh Bá nói :

- Còn kỳ thi cuối là phải thi triển công lực “Lăng Không Hư Bộ”, “Đạp Kiếm Trầm Sa” bước qua một con đường dài ba bốn chục thước bằng cát đắp theo lối riêng mới được vào Tàng Kiếm cốc.

Nhạc Long Phi nhướng mày “à” một tiếng rồi nói :

- Người có Tiên Thiên cương khí mới có thể thi triển theo lối ấy.

Phùng Cảnh Bá cười nói :

- Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương đều quý tướng lộ cả ra ngoài, nội công hỏa hầu đều đã tới cảnh giới “Tam hoa tụ đỉnh, Ngũ khí triều thiên” cả rồi, theo ý Phùng mỗ này nhận xét thì hai vị ứng khảo kỳ thi thứ ba này dễ như trở bàn tay.

Nhạc Long Phi chỉ mỉm cười không trả lời, lúc này thuyền đã ghé bờ phía nam, Phùng Cảnh Bá không tiện nán lại lâu, bèn cảm ơn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ rồi từ biệt.

Wũ Văn Kỳ thấy hẵn đi khỏi, bèn cùng Nhạc Long Phi lên bờ sánh vai đi dạo, nàng nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, như ý ta đoán thì hình như Phùng Cảnh Bá muốn chúng ta đến Luận kiếm đại hội.

Nhạc Long Phi gật đầu cười :

- Kỳ muội đoán đúng đấy, Phùng Cảnh Bá không những có ý ấy mà bên trong còn ẩn giấu một ẩn ý gì khác nữa.

Wũ Văn Kỳ cười hỏi :

- Long ca ca có đoán ra được hẵn có dụng ý gì không?

Nhạc Long Phi lắc đầu :

- Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, muốn đoán ý nghĩ người ta, thật là một sự rất khó. Chỉ biết việc này đối với ta quyết không có lợi.

Wũ Văn Kỳ cau mày nói :

- Nếu đúng như lời ca ca nói, thì chúng ta không nên đi nữa là xong.

Nhạc Long Phi nghĩ một lúc rồi nói :

- Chúng ta hành hiệp giang hồ, cốt để trừ gian cứu nhược, không nên ngại khó nhọc sợ hiểm nguy, chỉ cần làm việc gì cũng phải đề phòng cẩn thận là đủ. Ta cứ đi xem sao, và nhân dịp này ta còn gặp rất nhiều vị hào khách, tiền bối trong võ lâm, thu hoạch biết bao kinh nghiệm quý báu, can gì mà không đi?

Vũ Văn Kỳ nghe xong, lại thấy cao hứng, bèn rủ Nhạc Long Phi đi ngay với Vũ Công sơn, không la cà nơi khác nữa.

Hai người tính đúng thời hạn, khi tới Tàng Kiếm cốc đã thấy một đạo nhân mặc áo màu xanh, lưng đeo trường kiếm tuổi trạc ngót bốn mươi đứng trước cửa.

Vị thanh bào đạo nhân vừa trông thấy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ bèn cúi đầu, miệng niệm một câu “Vô lượng thọ Phật” rồi hỏi :

- Hai vị thí chủ quý tính là gì? Có phải định vào hang xem Luận kiếm đại hội không?

Nhạc Long Phi chấp tay ngang nhiên đáp :

- Tại hạ tên gọi là Nhạc Long Phi, còn nghĩa muội tên là Vũ Văn Kỳ, nhân nghe Tàng Kiếm cốc cử hành đại hội, nên định tới xem, xin đạo trưởng cho biết đạo hiệu.

Thanh bào đạo nhân cười nói :

- Bần đạo là Huyền Linh, giữ chức Nhị tổng quản trong Tàng Kiếm cốc, Nhạc đại hiệp và Vũ Văn nữ hiệp đến xem hội, tất nhiên đã biết Vưu cốc chủ có ba điều kiện rồi chứ?

Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Tại hạ cũng chỉ biết qua một hai điều, xin đạo trưởng cứ thi hành theo điều lệ của quý cốc.

Huyền Linh đạo trưởng gật đầu cười :

- Hai vị đã cùng tới một lúc, thời khởi phải thi làm hai lần nữa, trước hết bần đạo xin thỉnh giáo hai vị thanh kiếm này là gì?

Nói xong rút thanh kiếm nơi vai ra đưa cho Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi hai tay đỡ lấy thanh kiếm, xem qua một lượt chợt cảm cây kiếm xuống đất, khom lưng vái ba vái đôi mắt sáng ngời long lanh như luồng điện, nói chuyện với Huyền Linh đạo trưởng :

- Thanh kiếm của đạo trưởng quả là thanh kiếm quý, quý vô cùng!

Vũ Văn Kỳ nghe nói bất giác đôi má đỏ ửng, vì nàng đứng bên cạnh đã liếc mắt trông trộm, nhận thấy thanh kiếm khi rút ra khỏi vỏ không có tiếng vút lên trong vút như tiếng rỗng ngậm, lúc ra khỏi vỏ rồi thì

cũng không thấy ánh thép lóng lánh chói mắt như mấy thanh kiếm quý khác, có gì đáng gọi là thần kiếm thiên cổ?

Huyền Linh đạo trưởng nhìn Nhạc Long Phi cười nói :

- Nhạc lão đệ, thanh kiếm này đã không thể đặt sợi tóc thối đứt, cũng không thể chém đá chặt vàng, vậy mà lão đệ bảo là một bảo vật danh quý đặc biệt, bần đạo xin hỏi danh quý đặc biệt ở chỗ nào?

Nhạc Long Phi vẫn kính cẩn đứng bên thanh kiếm, nét mặt nghiêm trang, chấp tay nói :

- Thanh kiếm này cái chỗ danh quý trên kỳ của nó, không phải là ở thanh kiếm mà ở chỗ thân phận chủ nhân của nó, không phải những hạng kiếm tầm thường có thể so sánh được.

Huyền Linh đạo trưởng nghe nói giật mình, chăm chú nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Xin Nhạc lão đệ giảng cho nghe vị chủ nhân trước của thanh kiếm này là ai?

Nhạc Long Phi kính cẩn đáp :

- Sử Các Bộ tuần quốc ở Dương Châu, danh truyền thiên cổ, thanh kiếm này hình như là Sử Các Bộ dùng để thành toàn cái mỹ danh Cô Trung kiếm của ông.

Huyền Linh đạo trưởng kinh ngạc lùi một bước, than rằng :

- Nhạc lão đệ quả có nhãn lực kinh người, vừa rồi cũng có bảy vị võ lâm tới đây, không biết thanh kiếm này, nên chưa thông qua kỳ thi thứ nhất.

Nói tới đây liền ngừng lại, đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ, vừa định cất tiếng hỏi, thì Vũ Văn Kỳ đã cười nói :

- Danh kiếm của trung thần còn lưu danh trong sử sách, chính khí hào nhiên khác nào như núi sông tinh tú, không biết đã tu luyện bao nhiêu khí tiết dân tộc vào đó, nhưng vừa rồi đạo trưởng nói thanh kiếm này không đủ sức chém đá chặt vàng, thối lông, đục đá, chẳng là nói dối hay sao?

Miệng nói, tay nhổ thanh kiếm vừa bị Nhạc Long Phi cắm xuống đất, vung tay chém vào một khối đá lớn gần đấy, khối đá tức thì theo đường kiếm chặt vỡ ra làm ba, bốn mảnh.

Huyền Linh đạo trưởng thấy thế, biết Vũ Văn Kỳ đã dùng cương khí nội gia ngưng tụ vào lưỡi kiếm nên mới có thể biến vật hư nát ra vật thần kỳ, cầm cây kiếm sắt tầm thường chém vỡ khối đá lớn.

Đạo trưởng lại niệm một câu “Vô lượng thọ Phật” rồi cúi đầu ngang ngực :

- Vũ Văn cô nương công lực cao thâm, vậy là hai vị đã thông qua kỳ thi thứ nhất và nhì, bây giờ lão đệ

và cô nương xin mời theo bần đạo vào cốc.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ nghe nói muốn vào cốc phải qua ba kỳ thi, vừa rồi mới qua có hai kỳ, sao...

Huyền Linh đạo trưởng cười ngắt lời :

- Nhạc lão đệ chưa rõ, kỳ thi thứ ba là hai con đê đắp bằng cát, trên mặt đê đều cắm kiếm nhọn, ai muốn vào Tàng Kiếm cốc thì chỉ cần thi triển công lực “Lãng Không Hư Bộ”, “Đạp Kiếm Trầm Sa” vượt qua con đê đó là sẽ có Đại tổng quản đến tiếp, đưa vào gặp mặt Cốc chủ.

Con đê cát cao chừng ba thước, dài ước chừng bốn trượng, đắp thành hình nhọn, cứ cách hai thước lại cắm ngược một lưỡi kiếm nhỏ, mũi kiếm sáng loáng trông có vẻ sắc nhọn vô cùng.

Nhạc Long Phi biết rằng, nếu muốn qua kỳ thi này, tất phải nhảy lên đê cát rồi dẫm lên hai chục lưỡi kiếm mà đi, cứ mỗi bước chân lại phải ấn một mũi kiếm cho chìm khỏi mặt cát, không còn trông thấy tung tích gì nữa, nhưng tuyệt đối không được để lại dấu chân. Nếu chân ấn hơi nhẹ, thì không thể ấn nổi mũi kiếm cho chìm sâu xuống mặt cát, mà ấn mạnh quá thì lại không tránh khỏi không trông thấy vết chân, cả hai lối đều không hợp, vậy nên nếu không phải là người nhuyễn, ngạnh, khinh công đều đạt bậc thượng thừa thời nhất định không thể thông qua được.

Nhạc Long Phi nhìn qua hai con đường cát rồi khẽ nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội...

Wũ Văn Kỳ biết chàng lo cho mình, bèn cười ngắt lời :

- Long ca ca cứ yên tâm, tiểu muội được ân sư hơn mười năm dạy dỗ, hết sức tài bồi, nên may mắn cũng học được thành tài, muốn qua con đường này, phải có đủ cả nhuyễn ngạnh khinh công việc đó đối với tiểu muội không lấy gì là khó.

Nhạc Long Phi nghe nói trong lòng như cắt được gánh nặng, bèn mỉm cười nói :

- Kỳ muội tự tin như vậy, thời chúng ta nên đi ngay!

Nói xong liền vận khí tà áo xanh vừa phấp phới, thân hình đã nhẹ nhàng nhảy lên mặt đê, chân phải dẫm lên mũi kiếm nhọn thứ nhất rồi mỉm cười chấp tay chào Huyền Linh đạo trưởng.

Huyền Linh đạo trưởng biết thanh kiếm cắm ở trong cát không có gì chắc chắn, vậy mà Nhạc Long Phi có thể đứng lên lưỡi kiếm mỉm cười chấp tay chào mà mũi kiếm vẫn không chìm, thì bất giác rùng mình kinh sợ, cũng cúi đầu sát ngược nói :

- Nhạc lão đệ thân thủ cao thâm, bản đạo cung kính đứng đây chờ xem tuyệt nghệ.

Lúc này Vũ Văn Kỳ cũng đã nhảy lên mặt đê, theo đúng tư thế của Nhạc Long Phi, một chân nhẹ nhàng dẫm lên mũi kiếm ung dung đứng đón chiều gió, mũi kiếm cũng không hề lún chút nào.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nhìn nhau mỉm cười, ngậm vẫy tay ra hiệu, hai người cùng ngưng tụ công lực, mũi kiếm dưới chân thốt nhiên chìm hẳn xuống.

Trong giây phút mũi kiếm sắp chìm, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đã song song nhẹ nhàng nhảy sang mũi kiếm thứ hai.

Mũi kiếm thứ nhất thế là đã ngập hẳn trong cát, mà trên đê mặt cát vẫn y nguyên, không một dấu chân để lại, từ mũi kiếm thứ nhất cho đến mũi kiếm thứ hai, thứ ba rồi tới cuối cùng cũng không sai một li nào cả.

Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ đối diện thi triển công lực “Lãng Không Hư Bộ”, “Đạp Kiếm Trầm Sa” đã đi hết bờ đê cát, nhảy xuống mặt đất, đã thấy một vị đạo nhân tầm vóc cao lớn mặt như con gái cung kính đứng ở bên cạnh.

Nhạc Long Phi biết vị đạo nhân cao lớn đó, tức là Đại tổng quản trong Tàng Kiếm cốc mà Huyền Linh đạo trưởng nói vừa rồi, bèn vòng tay thi lễ nói :

- Xin đạo trưởng cho biết đạo hiệu, và xin kiếm trên mặt cát, xem Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ có hợp cách không?

Đạo nhân cúi đầu ngang ngực, niệm một câu “Vô lượng thọ Phật” rồi nói :

- Bản đạo là Huyền Hóa, giữ chức Đại tổng quản trong Tàng Kiếm cốc. Nhuyễn, ngành, khinh công của Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương đã thực là siêu tuyệt bậc, Huyền Hóa xin khâm phục, hà tất phải kiếm lại mặt đê nữa, xin mời hai vị theo bản đạo vào yết kiến Cốc chủ.

Nói xong đi lên trước dẫn đường, đưa hai người vòng qua một ngọn núi cao chót vót.

Vừa qua khỏi chỗ eo núi, hai người chợt thấy trước mắt sáng bừng lên, ngay phía trước là một khoảng đất rộng chừng hơn một mẫu, trăm hoa đua nở, cỏ thơm xanh rì như trái thảm, đá lạ thông kỳ, suối tuôn như thác, cảnh sắc thực là thoát tục.

Trong một khoảng đất phẳng, giữa đá và thông có bày rất nhiều bàn ghế, bàn nào cũng bày rượu thịt thơm ngon, dựa lưng vào vách núi, kề bên dòng suối là một chiếc bàn gỗ sơn đỏ, trên bàn đặt bảy thanh kiếm ngoài đều lồng bao.

Huyền Hóa đạo nhân đứng cách khoảng đất đó chừng hơn một trượng, khom mình thi lễ, cất cao tiếng nói với một vị mặc áo dài màu cỏ đông, tinh thần quắc thước, ngồi ở bên phải chiếc bàn dài :

- Khải bầm Cốc chủ, hai vị khách quý đây định đến xem Luận kiếm đại hội hiện đã thông qua ba kỳ khảo thí.

Vưu Nam Báo vừa đưa mắt nhìn, chợt giật mình kinh ngạc về tướng mạo cũng như niên tuế của hai vị quý tân, bèn đứng dậy tiến ra vài bước cười ha hả nói :

- Lão đệ và cô nương đây thuộc môn phái nào? Vưu Nam Báo này sợ dĩ đặt ba kỳ thi ở ngoài cốc khẩu mục đích để tránh bọn giang hồ tục khách tới phá hoại nhã hứng, xin các vị đừng cười bảo là lão phu khí lượng hẹp hòi!

Nhạc Long Phi cảm thấy đối phương hỏi thăm đến sư môn bèn mỉm cười, khom lưng đáp :

- Tại hạ tên Nhạc Long Phi, gia sư là Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp, còn vị này là Vũ Văn cô nương, đệ tử của Tị Trần am chủ Hàn Nguyệt sư thái núi Tung Sơn, một trong hai vị Trung Châu song tuyệt.

Vưu Nam Báo cố nhiên là đã nghe danh Hàn Nguyệt sư thái, nhưng cái tên Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba thì lạ hoắc, hình như trong giang hồ chưa nghe thấy bao giờ.

Nhưng Vưu Nam Báo lịch duyệt trong giang hồ bấy lâu uy danh đã thành tựu bậc ấy, tất nhiên phải có nhãn lực hơn người, nên chỉ nhìn Nhạc Long Phi một lượt đã nhận thấy khí vũ hiên ngang, võ công tất phải vào hàng tuyệt kỹ, bèn “à” một tiếng, rồi nói :

- Té ra là Nhạc công tử và Vũ Văn cô nương đều là đệ tử của các bậc danh gia tuyệt thế cả, hèn chi mà chẳng vượt qua hai đường Phù Kiếm Sa Đê của ta một cách dễ dàng.

Nhạc Long Phi chấp tay cười nói :

- Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều là hạng tài hèn học kém dám múa rìu qua mắt thợ, mua một trò cười, xin Vưu cốc chủ thứ lỗi cho.

Vưu Nam Báo cười ha hả, rồi trở mấy dãy ghế bày la liệt giữa những tảng đá và gốc tùng nói với hai người :

- Nhạc lão đệ hà tất khiêm nhường, xin mời hai vị ngồi chơi, tạm thưởng thức vài chén rượu nhạt, chỉ đợi Nam Hoang Nhất Kiếm Phù Vân Tử và Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi đến nữa là ta sẽ bắt đầu khai mạc Luận kiếm đại hội.

Nhạc Long Phi nghe nói, khiêm tốn mấy câu, rồi cùng Vũ Văn Kỳ chọn một bàn ở dưới cây cổ tùng ngồi xuống.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn khắp một lượt, thấy nơi này trừ bọn mình và Vưu Nam Báo còn có bốn vị

khách lạ nữa, bèn khẽ cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, vị đầu đà tóc xõa ngồi đối diện tảng quái thạch vuông kia chắc là Mộc Kiếm đầu đà Hoa Sơn phái mà Phùng Cảnh Bá nói đó, còn vị áo xám ngồi bên phải cây tùng kia nhất định là Đông Xuyên Thất Kiếm Thủ Mộ Dung lão nhân, người đàn bà đẹp mặc áo đỏ ngồi phía xa nhất kia hẳn là Lạt Thủ Hồng Tuyến Viên Thanh Loan, con người đứng tuổi tướng mạo nham hiểm ngồi cạnh Viên Thanh Loan như một tảng đá kia là ai?

Nhạc Long Phi chú ý nhìn rồi mỉm cười nói :

- Sao Kỳ muội hỏi lạ vậy, tuy Vưu Nam Báo chỉ đưa thiệp mời mấy tay danh kiếm đương thời thôi, nhưng còn những người đến dự khán, ai qua được ba kỳ thi thời cũng lọt vào được, người kia biết đâu chẳng đến xem như chúng ta.

Vừa nói đến đây, chợt nghe tiếng Huyền Hóa đạo nhân đứng đằng xa nói to :

- Khải bầm Cốc chủ, Nam Hoang Nhất Kiếm Phù đạo trưởng đã tới.

Uy danh Nam Hoang Nhất Kiếm quả không phải tầm thường, Vưu Nam Báo vội đứng lên, thân hành ra tận cửa cốc tiếp đón.

Một lúc sau Vưu Nam Báo đưa một vị thanh bào đạo trưởng râu tóc trắng như tuyết đi vào.

Vũ Văn Kỳ đứng lên trước nhất, nói to :

- Vũ Văn Kỳ, môn hạ đệ tử Tung Sơn Tị Trần am xin tham kiến Phù Vân sư bá.

Phù Vân Tử đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ, mỉm cười nói :

- Vũ Văn hiền đệ sao cũng tới đây? Sư phụ hiền đệ có được mạnh không?

Vũ Văn Kỳ chỉ Nhạc Long Phi nói với Phù Vân Tử :

- Tiểu đệ và đại ca Nhạc Long Phi cùng du hiệp giang hồ, nhân qua Tàng Kiếm cốc, thấy Vưu cốc chủ mời sư bá và mấy vị cao nhân nữa đề cử Luận kiếm đại hội nên vào xem, sư phụ tiểu đệ đang tham xét môn Già La Bát Nhã thần công ở trên Tung Sơn, chờ đến ngày đại hội Nam Hải mới sang đảo Độc Long.

Phù Vân Tử đã nghe Tây Môn Túy nói chuyện, nên đã biết đến Nhạc Long Phi, khi nghe Vũ Văn Kỳ nói, bèn chú ý nhìn chàng rồi mỉm cười hỏi :

- Vị này tức là Nhạc Long Phi lão đệ, cao đồ của Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp đó ư? Hèn nào Tây Môn Túy huynh ca tụng không ngớt, quả nhiên căn cốt phi phàm, cùng với Vũ Văn hiền đệ ta xứng đáng là một đôi “tường lân uy phượng” trong phái võ lâm.

Nhạc Long Phi sắc mặt đỏ bừng, khom lưng nói :

- Nhạc Long Phi tư chất đần độn, học hành kém cỏi, thật không dám nhận lời khen của tiền bối.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói với Phù Vân Tử :

- Phù Vân sư bá, xin sư bá ngồi cùng bàn với tiểu điệt được không?

Phù Vân Tử đưa mắt nhìn Vưu Nam Báo, Vưu Nam Báo gật đầu cười nói :

- Xin đạo trưởng cứ tùy tiện ngồi đâu cũng được, hiện nay chỉ còn chờ Chu Bạch Mi huynh tới đây nữa là có thể khai hội được rồi.

Phù Vân Tử nghe nói, liền ra chào hỏi Mộ Dung lão nhân và Mộc Kiếm đầu đà mấy câu, rồi quay lại gốc tùng ngồi cạnh với Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ.

Lúc này vị trung niên hán tử có tướng mạo nham hiểm không biết tên tuổi là gì dùng đôi mắt thâm trầm chú ý nhìn bọn Nhạc Long Phi rồi nói nhỏ với Viên Thanh Loan mấy câu.

Vũ Văn Kỳ nhanh mắt trông thấy, bèn cau mày mỉm cười nói :

- Trông cái bộ dạng thì thì thọt thọt của gã, ta đã biết là không phải là người tử tế.

Phù Vân Tử ngạc nhiên hỏi :

- Điệt nữ nói ai vậy?

Vũ Văn Kỳ đưa mắt ra hiệu, Phù Vân Tử cười nói :

- Đây là Lạt Thủ Hồng Tuyến Viên Thanh Loan, người ấy kiếm thuật tinh thâm, nhưng thủ đoạn cũng không kém độc ác.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu nói :

- Tiểu điệt nữ không nói Viên Thanh Loan, mà là nói tên ngồi cạnh Viên Thanh Loan kia.

Phù Vân Tử chú ý nhìn một chút rồi “à” một tiếng nói :

- Người ấy trông lạ lắm, ta chưa gặp bao giờ, nhưng trông có vẻ hẳn có công lực thực âm độc.

Nhạc Long Phi thừa lúc Phù Vân Tử và Vũ Văn Kỳ đang mãi mê nói chuyện, lén đưa mắt ngăm xét vị tiền bối võ lâm danh tiếng.

Chàng nhận thấy Phù Vân Tử thần thái cao quý thanh tú, cổ kính như một cây tùng già, trên ngực áo còn

gài một chiếc Mặc Vũ, chàng trông thấy chiếc Mặc Vũ đại biểu cho tinh thần dân tộc đó thì bất giác trong bụng thấy vui vui. Chàng nghĩ “nếu có thể liên kết được nhiều những vị anh hùng chí sĩ thiên hạ đồng tâm nhất trí, kết thành một khối, có thể chỉ mười năm, trăm năm về sau, xã tắc sơn hà lại trở về tay con cháu nhà Hán”.

Lúc này Vưu cốc chủ ngồi cách một bàn gần đó, nâng chén nhìn Phù Vân Tử mỉm cười nói :

- Phù Vân đạo trưởng từ Nam Hoang xa xôi đến đây thực vinh hạnh cho Tàng Kiếm cốc này không ít! Vưu Nam Báo đáng nên kính ba chén rượu ngon trước.

Phù Vân Tử cũng cất chén lên cười nói :

- Bần đạo tiếp được thiếp của Vưu huynh cho triệu, khi nào lại dám không đến? Huống chi lại còn được diện kiến các bậc cao minh thực là hân hạnh, nhưng chẳng hay sao Chu Bạch Mi huynh giờ này còn chưa đến?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Chu huynh xưa nay tính tình sáng khoái nóng nảy gặp những cuộc vui thế này, chẳng bao giờ chịu đi sau người, hôm nay không biết sao lại đến trễ vậy, hoặc giả còn bận việc gì chăng?...

Nói chưa dứt lời, chợt nghe phía ngoài Tàng Kiếm cốc, một tràng cười giòn giã đưa vào.

Vưu Nam Báo cười ngắt nói :

- Vừa nhắc đến Tào Tháo, là Tào Tháo đến ngay. Chu Bạch Mi huynh đã tới!

Quả nhiên một bóng người nhanh như luồng điện, từ phía ngoài chạy như bay tới trước mặt mọi người dừng lại.

Nhạc Long Phi ngẩng lên nhìn, chính là vị Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi, người mà chàng gặp ở núi Mạc Can dạo nọ, trên vai còn gài thanh Đồ Long kiếm của Lỗ Trường Phong cho mượn bữa trước.

Vưu Nam Báo rót đầu một chén rượu ngon, giơ tay lên ném vào không, ha ha cười nói :

- Chu huynh đến muộn quá, phạt một chén rượu đấy.

Chu Bạch Mi đỡ lấy chén rượu, uống một hơi hết, nét mặt nhơn nhơn đặc ý, nhìn Vưu Nam Báo cười ha hả :

- Vưu huynh trù chén rượu phạt ra, người còn phải mừng ta một chén nữa.

Vưu Nam Báo cười sáng sặc hỏi :

- Chu huynh có việc gì đặc ý thế?

Chu Bạch Mi luôn nhường cao đôi lông mày trắng mỉm cười nói :

- Bữa nay sở dĩ ta đến muộn vì còn mắc giao đấu với Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Chu huynh cùng Phục Bách Thao giao đấu ở đâu?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Ở trong núi Vũ Công, vừa dừng tay thì đến đây ngay.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hai Con Chim Ưng Lạ

Vưu Nam Báo “à” một tiếng rồi nói :

- Trông sắc mặt Chu huynh thế kia chắc là thắng lợi phải không?

Chu Bạch Mi cười ha hả :

- Không chỉ thắng lợi, Phục Bách Thao còn bị ba vết thương nữa, nếu hắn không biết thân trốn đi cho nhanh thì đã chết dưới thanh Đồ Long của ta rồi.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Chu huynh lấy được thanh Đồ Long của Lỗ Trường Phong từ bao giờ thế?

Chu Bạch Mi đỏ mặt cười gượng :

- Thanh kiếm này là của Lỗ Trường Phong cho ta mượn, nói thực tình, nếu không có nó, thời chưa chắc ta đã thắng nổi ngọn Hóa Huyết kim đao của Phục Bách Thao.

Nói đến đây, lại đảo mắt nhìn quanh các bàn tiệc, chợt trông thấy Nhạc Long Phi cũng có mặt ở đó, liền mỉm cười gọi to :

- Nhạc lão đệ cũng đến đây ư? Ta phiền người cảm ơn Lỗ Trường Phong và nói rằng chờ ta chém được đầu Phục Bách Thao xong, sẽ đem thanh Đồ Long đến núi Mạc Can nộp lại.

- Chu lão tiên bối đã thắng lợi, Nhạc Long Phi xin kính người một chén.

Nói xong, giơ tay đẩy một cái, chén rượu ở trong tay bay lên trên không, không bị sóng ra ngoài một giọt.

Công phu đó không phải tầm thường, hướng chi từ chỗ Nhạc Long Phi đứng tới chỗ Chu Bạch Mi cách nhau một khoảng còn xa hơn giữa chỗ Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi nhiều, làm cho tất cả mọi người trong bữa tiệc đều chú ý nhìn chàng. Chu Bạch Mi đỡ lấy chén rượu uống hết, Vưu Nam Báo mời khách tùy tiện chọn chỗ ngồi mỉm cười nói :

- Chu huynh, mời an tọa, mấy vị kiếm khách danh gia đã tề tựu đông đủ, ta có thể khai hội ngay bây giờ được.

Chu Bạch Mi ngồi xuống một tảng đá lớn, rồi cười nói :

- Ta vừa ác đấu với Phục Bách Thao một trận hơi lâu, nên tinh thần hơi mệt mỏi, Vưu huynh cử hành Luận kiếm đại hội thời nhớ đừng bắt ta ra trận đầu mới được.

Vưu Nam Báo cười ha hả nói :

- Chu huynh yên tâm, Luận kiếm đại hội của ta không giống các đại hội khác, không cần phải đấu kiếm động võ.

Mấy câu nói ấy làm cho cử tọa đều kinh ngạc, cùng mở to đôi mắt nghi ngờ chú ý nhìn Vưu Nam Báo.

Vưu Nam Báo cười ha hả nói :

- Nếu đã đấu kiếm, tất phải phân trên dưới, như vậy làm sao khỏi tránh thù oán? Và bọn ta đều là người yêu kiếm thuật, cũng nên giữ lấy hòa khí, vì thế Vưu Nam Báo mời các vị cử hành Luận kiếm đại hội bữa nay xin phá bỏ lệ cũ, quyết không trọng chữ “tranh”, mà chỉ trọng chữ “luận”.

Phù Vân Tử vỗ tay khen :

- Vưu huynh lập ý hay lắm, xin cho bản đạo được nghe rõ chi tiết.

Vưu Nam Báo nhìn khắp mọi người một lượt, rồi cười một cách kiêu ngạo :

- Chư vị có biết tại sao nơi đây được gọi là Tàng Kiếm cốc?

Câu hỏi đột ngột, làm cho mấy vị võ lâm kỳ khách đều ngẫm nghĩ, không ai trả lời được, cả đến Chu Bạch Mi là người có giao tình thân mật với Vưu Nam Báo cũng chịu nốt.

Vưu Nam Báo thấy không ai trả lời, lại cười nói :

- Nhân vì tiêu đệ là người yêu kiếm, đã phí bao sinh lực suốt cả nửa đời người, mới sưu tầm được tám thanh kiếm quý, cất ở trong cốc, vậy nên mới dám đặt tên nơi này là Tàng Kiếm cốc.

Phù Vân Tử thấy bảy thanh bảo kiếm lồng trong bao đặt trên chiếc bàn dài bằng gỗ, mỉm cười hỏi :

- Vưu huynh nói có tám thanh, sao ở đây chỉ thấy có bảy?

Vưu Nam Báo nói :

- Còn một thanh ta giao cho Cốc nhị tổng quản Huyền Linh đạo trưởng ở ngoài cửa cốc, để thử nhân lực của các vị võ lâm quý khách muốn vào dự kiến.

Nói tới đây chợt ngừng lại, đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ và người đàn ông trung niên có bộ

mặt nham hiểm ngòi đối diện với Viên Thanh Loan, đoạn nói tiếp :

- Nhạc Long Phi lão đệ, Vũ Văn cô nương và Cận Vạn Tôn bằng hữu đã hợp cách vào cốc, chắc đều đã coi qua thanh Cô Trung kiếm rồi chứ?

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ lúc bấy giờ mới biết người đàn ông lạ mặt kia là Cận Vạn Tôn, quả cũng chỉ là người đi xem như mình, nhưng vẫn không hiểu hẳn thuộc về môn phái nào.

Chu Bạch Mi uống hết nửa chén rượu, rồi nhìn Vưu Nam Báo cười ha hả :

- Vưu huynh giấu kín tiếng thật, nếu ta biết Vưu huynh có nhiều món thần binh tuyệt thế này, thì việc gì phải lần mò sang tận Mạc Can mượn Lỗ Trường Phong thanh Đồ Long nữa!

Vưu Nam Báo lắc đầu cười :

- Chu huynh đừng lầm, ta chỉ nói giấu tám thanh danh kiếm hiểm có, chứ không nói có tám món thần binh tuyệt thế.

Chu Bạch Mi ngạc nhiên hỏi :

- Cái tên Truy Hồn Học Cứu này đừng có cậy mình một bụng chữ, mà định đem chữ lòi chúng ta. Ta xin hỏi “danh kiếm” và “thần binh” khác nhau chỗ nào?

Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Danh kiếm là để biểu thị cho cái lai lịch bất phàm, còn thần binh tuyệt đại là biểu thị cho cái tính chất sắc bén, vậy nên danh kiếm hy thế có thể bao gồm cả tuyệt đại thần binh, mà tuyệt đại thần binh thì không thể bao gồm danh kiếm được. Nói cách khác là trong tám thanh kiếm ta cất, chỉ có ba thanh có thể gọi là thần binh, xuống nước có thể chém giao long, lên cạn có thể có giết được sư tử, thối đứt cả tóc, chém gãy cả thoi vàng, còn năm thanh kia, nói về giá trị còn có thể vượt lên trên ba thanh tuyệt đại thần binh, nhưng về phương diện bản chất, thì cũng chỉ như thanh kiếm tầm thường đúc bằng một loại thép tốt mà thôi.

Chu Bạch Mi lắng nghe xong, mỉm cười nói :

- Vưu huynh uống công thối phòng mấy thanh kiếm từ nãy tới giờ, có giỏi thì đưa cho chúng ta truyền tay nhau xem một lượt cho rộng kiến thức coi nào!

Vưu Nam Báo cười ngất :

- Ta đã mời các vị đến đây để luận kiếm, thời chẳng lẽ lại tiếc không để cho các vị truyền tay nhau xem hay sao? Nhưng trước khi xem kiếm, ta muốn giao hẹn với các vị mấy câu đã.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Xin cứ cho nghe.

Vưu Nam Báo vòng tay nói với tất cả mọi người :

- Trong khi Vưu Nam Báo mời các vị xem kiếm, xin các vị cứ tự do phát biểu ý kiến, nếu vị nào có ý kiến cao thâm, nghị luận tinh xác khiến Vưu Nam Báo này bái phục, thì xin tặng vị đó thanh kiếm.

Cử tọa nghe xong, trong bụng đều háo hức nhưng vẫn ngồi yên không ai lên tiếng.

Vưu Nam Báo lại nói tiếp :

- Sau đó Vưu Nam Báo xin đề nghị cùng chư vị cùng sáng tạo một phương pháp là Lục Hợp kiếm pháp.

Viên Thanh Loan ngồi phía xa, khẽ kêu lên một tiếng, rồi nói :

- Lục Hợp kiếm pháp, có tinh, khí, thần, nhãn, thân, ba hợp trong, ba hợp ngoài, đã phổ biến rất rộng, đại phạm những người học kiếm, ai mà không biết dùng, còn cần gì đợi chúng ta hợp lực sáng tạo làm gì nữa!

Vưu Nam Báo lắc đầu xua tay nói :

- Viên nữ hiệp chưa hiểu ý ta, vì bữa nay các nhân vật ở đây đều là những tay danh gia kiếm thuật kiệt xuất trong võ lâm đương thời, như Phù Vân đạo trưởng, Mộ Dung lão nhân, Mộc Kiếm đầu đà, Chu Bạch Mi huynh, Viên nữ hiệp và thêm cả Vưu Nam Báo nữa, gồm tất cả sáu người, bây giờ mỗi người truyền lại một chiêu do mình sáng tạo ra, há chẳng thành một thể Lục Hợp kiếm pháp tổng hợp tham thấu tất cả diệu pháp của tất cả, uy lực thật là vô biên, vô hạn.

Phù Vân Tử vỗ tay cười nói :

- Vưu huynh nghĩ ra cách ấy, thực là mới mẻ kỳ lạ, diệu tuyệt. Nhưng không biết mỗi người truyền thụ một chiêu thì bằng cách nào?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Lát nữa tiểu đệ sẽ sai người đem giấy bút lại, xin các vị đều bí mật viết vào đó dán kín lại...

Vừa nói tới đây, chợt Mộ Dung lão nhân mỉm cười hỏi :

- Xin hỏi Vưu cốc chủ, Lục Hợp kiếm pháp này tác dụng ở chỗ nào?

Vưu Nam Báo nói :

- Ngày rằm tháng mười này, Lê Phóng Hạc sẽ triệu khai Nam Hải Anh Hùng hội trên Độc Long đảo, tất

niên hào kiệt anh hùng trong tứ xứ sẽ tụ họp ở đó, bọn chúng ta tất cả đều cũng sẽ đến dự, lúc đó ta sẽ chọn ra một vị thiếu niên anh hùng tư chất tốt, đã lộ vẻ xuất sắc trong hội trường mà chuyển cho môn Lục Hợp kiếm pháp, như thế chẳng có ý nghĩa lắm ru? Câu chuyện đó cũng đủ lưu truyền muôn đời, làm một thiên giai đoạn trong phái võ lâm mãi mãi!

Mộc Kiếm đầu đà nghe tới đó, miệng niệm một câu “A di đà Phật”, mắt chú ý nhìn Vưu Nam Báo hỏi :

- Vưu cốc chủ có ý kiến hay lắm, nhưng chẳng hay môn Lục Hợp kiếm tổng hợp diệu quyết này sẽ giao cho ai giữ?

Vưu Nam Báo không ngờ Mộc Kiếm đầu đà hỏi vậy, bèn ngẩn người ra một lát rồi mỉm cười đáp :

- Vưu Nam Báo chưa từng nghĩ tới điều này, chúng ta nên cử lấy một người giữ môn Kiếm quyết đó, và phụ trách cả việc tìm người nào đáng được truyền thụ ở Nam Hải Anh Hùng hội nữa.

Phù Vân Tử cười nói :

- Phật môn đệ tử đã giới thâm sâu, lại cao pháp nhãn, ta nhận thấy chỉ có Mộc Kiếm đầu đà là có đủ tư cách giữ Kiếm quyết và tuyển lựa nhân tài thôi.

Phù Vân Tử nói xong, bọn cử tọa đều tán thành, riêng chỉ có Viên Thanh Loan mấp máy môi định nói, nhưng sau lại cố nén.

Vũ Văn Kỳ ghé tai Nhạc Long Phi khẽ cười nói :

- Long ca ca, cuốn Kiếm quyết Lục Hợp chứa diệu quyết của sáu vị kiếm khách thượng đẳng này, tất nhiên thần kỳ lắm lắm, khi nào tới Nam Hải Anh Hùng hội ca ca phải cố biểu dương tuyệt nghệ, chiếm lấy danh đầu mới có hy vọng được truyền môn Kiếm quyết đó.

Nhạc Long Phi mỉm cười khẽ đáp lại :

- Kỳ muội quên là ta vẫn quen lá cờ Mặc Vũ Phù Dung làm binh khí ư? Còn muốn học Lục Hợp kiếm quyết làm gì?

Vũ Văn Kỳ giận dữ, lườm Nhạc Long Phi một cái dài, Nhạc Long Phi cười nói :

- Muội quên khuấy đi mất, Thôi được, ta đâu không cần nhưng cũng cố tranh lấy tặng Kỳ muội.

Vũ Văn Kỳ cố ý nũng nịu, giả vờ giận dữ :

- Ai khiến ca ca tặng? Dễ thường muội không tranh lấy được hay sao?

Người đẹp giận hờn, trông lại càng đẹp hơn, hướng chi lại còn cố ra vẻ nũng nịu, yêu kiều, khiến cho

Nhạc Long Phi càng thấy tâm hồn điên đảo.

Trong khi Nhạc Long Phi tâm hồn như ngây như dại, thì Vưu Nam Báo cầm lấy một thanh kiếm dài hình thức cổ lỗ đưa cho Chu Bạch Mi người ngồi gần ông ta nhất rồi mỉm cười nói :

- Xin Chu huynh xem thử thanh kiếm này, xem xong xin lần lượt đưa cho các vị khác!

Chu Bạch Mi tuốt thanh kiếm ra xem, bất giác cau lông mày lại, thì ra thanh bảo kiếm chỉ là một lưỡi kiếm bằng sắt đen sì không thấy long lanh sắc bén như những thanh kiếm khác.

Vưu Nam Báo đợi mọi người truyền tay nhau xem khắp lượt lại để trả về trên bàn rồi mới vòng tay mỉm cười nói :

- Trong các vị có vị nào biết lai lịch thanh bảo kiếm này không?

Năm nhà kiếm thuật ngồi đó kể cả Phù Vân Tử sắc mặt đều lộ vẻ ngượng ngùng lặng im không nói :

Vưu Nam Báo nường cao lông mày, chú ý nhìn bọn Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ và Cận Vạn Tôn cười nói :

- Nhạc lão đệ, Vũ Văn cô nương và Cận bằng hữu có cao kiến xin cứ phát biểu tự nhiên!

Cận Vạn Tôn khoanh tay nói :

- Thanh bảo kiếm này phân lượng rất nặng, hình thức thì cổ, có lẽ là vật của đại tướng thời Tiền Hán vẫn dùng.

Vưu Nam Báo giật mình kinh sợ, chú mục nhìn Cận Vạn Tôn rồi hỏi :

- Cận bằng hữu nhãn lực khá lắm, nếu bằng hữu có thể nói được chủ nhân thanh kiếm này là ai thì Vưu Nam Báo xin tặng ngay thanh kiếm.

Cận Vạn Tôn đỏ mặt lắc đầu không nói gì, Nhạc Long Phi chợt đứng lên mỉm cười nói :

- Thanh kiếm này khuôn khổ dài quá, phân lượng nặng quá, chỉ dùng trong khi mặc giáp ngựa thì được chứ như bọn giang hồ ta thì bất tiện lắm. Nếu Vưu cốc chủ chịu đổi thanh kiếm Cô Trung thần của Lữ Các Bộ tuần tiết Dương Châu, có thấm được dòng máu trung thần làm thưởng, thì Nhạc Long Phi xin đánh bạo đoán thử.

Vưu Nam Báo gật đầu cười :

- Miễn là Nhạc lão đệ nói được tên chủ nhân thanh kiếm này về thời Tiền Hán là ai, thì Vưu Nam Báo xin vui lòng đem thanh kiếm Cô Trung thần tặng lão đệ.

Nhạc Long Phi nói :

- Nếu Nhạc Long Phi đoán không lầm, thì trong số cựu chủ nhân thanh kiếm này có ba vị danh tướng cái thế anh hùng.

Vưu Nam Báo kính nhạc nói :

- Ta chỉ biết có hai vị, không ngờ Nhạc lão đệ còn biết nhiều hơn, xin lão đệ cứ giảng cho nghe, khiến Vưu Nam Báo cũng được tăng thêm kiến thức.

Nhạc Long Phi nói :

- Ta xin nói ngược từ dưới lên: thời Tiền Minh, thanh kiếm này tìm được lương chủ là Khai Bình vương Thường Ngô Xuân vẫn dùng để bên mình.

Vưu Nam Báo dùng lối Phi bồi tung chén rượu về phía Nhạc Long Phi rồi cười ha hả :

- Nhạc lão đệ nói đúng lắm, ta kính lão đệ một chén trước đã.

Nhạc Long Phi đỡ lấy chén rượu uống cạn rồi lại nói tiếp :

- Từ đời Khai Bình vương trở lên, trong kỳ chống Kim đời Nam Tống cũng có một vị danh tướng kháng Kim tên gọi Tôn Trạch cũng thường đeo bên mình.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Điều ấy thì ta không biết, cảm ơn Nhạc lão đệ chỉ giáo.

Nhạc Long Phi lại nói tiếp :

- Đến như chủ nhân thanh kiếm này về đời Tiền Hán, thì so với Thường Ngô Xuân, Tô Trạch lại còn tiếng hơn nữa, ấy là vị danh tiếng thần dũng tuyệt luân Bá Vương Hạng Võ.

Vưu Nam Báo mỉm cười nói với Huyền Hóa đạo nhân từ này vẫn đứng túc trực bên cạnh :

- Người ra ngoài cửa Tàng Kiếm cốc lấy thanh Cô Trung kiếm đem vào đây cho ta.

Huyền Hóa đạo nhân đem thanh kiếm vào, Vưu Nam Báo đỡ lấy đưa cho Nhạc Long Phi rồi cười nói :

- Nhạc lão đệ học rộng biết nhiều, Vưu Nam Báo xin khâm phục vô cùng và kính tặng lão đệ thanh kiếm này.

Nhạc Long Phi kính cẩn đỡ lấy thanh kiếm, nhìn cử tọa một lượt rồi nói to :

- Nhạc Long Phi xin kính cẩn đem thanh kiếm này tặng lại cho nghĩa muội là Vũ Văn Kỳ, mong rằng nàng có thể noi theo chí lớn của cự chủ nhân thanh Cô Trung kiếm này là Sử khả pháp Lữ Các Bộ diệt trừ giặc Mãn, khôi phục giang sơn.

Mộ Dung lão nhân, Mộc Kiếm đầu đà cho đến cả bọn Chu Bạch Mi nghe câu nói đó đều khe khẽ gật đầu, duy chỉ có Viên Thanh Loan cười nhạt mấy tiếng, nhất là Cận Vạn Tôn mắt quắc lên nhìn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ một cách dữ dội.

Phù Vân Tử con mắt đã nhìn thấy rõ từ đầu chí cuối, nhưng chỉ ngồi im, chẳng nói chẳng rằng.

Wũ Văn Kỳ đỡ lấy thanh kiếm, nhìn Nhạc Long Phi cười hỏi :

- Quái lạ, sao thanh kiếm này không có triện đóng lại cũng không có đặc điểm gì mà Long ca ca vừa trông thấy đã nhận ngay ra là vật của các vị danh tướng đã dùng?

Nhạc Long Phi cũng khẽ cười đáp :

- Kỳ muội không biết ư? Sư phụ ta là dòng dõi Tiền Minh hoàng đế, nên bảo vật triều Tiền Minh ta phải biết chứ!

Wũ Văn Kỳ mỉm cười gật đầu :

- Tiểu muội cũng được gia sư và Tây Môn sư thúc nói cho nghe câu chuyện bí mật đó.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Gia sư có một cuốn Kiếm phả từ trong đại nội đem ra, phàm những loại binh khí nào mà các vị đế vương, danh tướng nào thường dùng đều có chép trong sử, ở Kiếm phả đều ghi rõ trọng lượng tất thước, nên khi ta vừa cầm thanh kiếm trong tay là nói ngay được lai lịch của nó.

Wũ Văn Kỳ hoảng nhiên tỉnh ngộ :

- Nếu thế thì những danh kiếm trong triều Long ca ca đều biết hết nhưng đối với binh khí phái giang hồ thì chưa chắc Long ca ca rành rọt như vậy.

Giữa lúc ấy, Vưu Nam Báo lại cầm lên một thanh kiếm dài chừng thước sáu, thước bảy, lưỡi sáng loáng như nước, đưa cho mọi người xem, Nhạc Long Phi cầm lên tay trông qua một lượt, rồi đưa cho Phù Vân Tử, mỉm cười nói :

- Phù Vân đạo trưởng, thanh đoản kiếm này sắc lắm, có thể chém thủng được những loại giáp nặng, chặt đứt được vàng, đá, nhưng tất thước lại dài hơn thanh Ngự Trường một chút, Nhạc Long Phi kiến thức hẹp hòi, không biết rõ lai lịch của nó xin lão tiên bối xem qua.

Phù Vân Tử đỡ lấy thanh kiếm giờ đi giờ lại, ngắm nghía một hồi bất giác kinh ngạc, nhìn Vưu Nam Báo cười nói :

- Hèn nào Vưu huynh đặt tên cho sơn cốc này là Tàng Kiếm cốc, bần đạo quả kính phục Vưu huynh đã hao tổn bao tâm huyết mới sưu tầm được một danh kiếm thần vật quý báu đến như vậy.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Phù Vân Tử đạo trưởng đã biết rõ lai lịch của thanh kiếm này rồi ư?

Phù Vân đạo trưởng nói :

- Vưu huynh yên tâm, ta đâu có nhận ra lai lịch thanh kiếm này cũng không dám xin Vưu huynh phải dứt tình đem tặng ta đâu, vì nếu Vưu huynh tặng ta như kiểu tặng kiếm vừa rồi thì bao năm tâm huyết phút chốc thành không, mà Tàng Kiếm cốc lại biến thành Vong Kiếm cốc.

Vưu Nam Báo tuy nghe ba chữ “Vong Kiếm cốc” có hơi gở miệng nhưng vẫn tươi cười nói :

- Xin đạo trưởng cứ nói, vì trù thanh Cô Trung kiếm tặng Nhạc lão đệ vừa rồi, còn bả thanh này ta đều thích cả, quyết không tặng ai hết.

Phù Vân Tử nghe nói thế, bèn hỏi :

- Thanh đoản kiếm của Vưu huynh phải chăng là thanh Ngô Côn kiếm sắc bén không thua gì thanh Ngự Trường, một vật chí bảo võ lâm?

Vưu Nam Báo cười ha hả, giơ một ngón cái lên trời, rồi nói :

- Đạo trưởng nhãn lực cao thâm, nó về phương diện sắc bén của thanh kiếm này quả không thua gì thanh Ngự Trường kiếm của Chuyên Chu dùng để hành thích Vương Liễu ngày xưa, chỉ tiếc thân kiếm hơi ngắn...

Vừa nói đến đây, Phù Vân Tử lại cười, ngắt lời :

- Sao Vưu huynh lại nói vậy, người ta có câu rằng “binh khí dài hơn một tấc thì cũng mạnh hơn một tấc, ngắn hơn một tấc lại khéo léo hơn một tấc”, nhất là một nhà đại gia kiếm thuật, có công lực tuyệt thế như Vưu huynh, một tấc sắt trong tay, có khác gì một thanh gươm sắt dài bốn thước? Mỗi khi cần phải thi triển những chiêu tiểu xảo như Huyền Nữ kiếm pháp hoặc Thất Cầm kiếm pháp, thời lại càng thích hợp chứ sao?

Vưu Nam Báo nghe nói, chấp tay vái Phù Vân Tử vài cái, tỏ ý khâm phục sát đất.

Giữa lúc ấy, thốt nhiên có một đôi chim ưng cực lớn từ đâu bay tới, cứ liệng đi liệng lại trên không, xung quanh khu Tàng Kiếm cốc không chịu bay đi.

Núi cao hang sâu, vốn sẵn giống chim ưng, vì thế nên bọn quần hùng đang tụ họp trong Tàng Kiếm cốc đều không ai chú ý lắm, duy chỉ có Vũ Văn Kỳ lấy làm quái lạ, luôn luôn ngẩng đầu lên trông theo.

Cận Vạn Tôn thấy hai con chim ưng xuất hiện, liền ngằm đá khẽ vào gót sen của Viên Thanh Loan để dưới gầm bàn đá một cái.

Viên Thanh Loan mặt hơi đổi sắc, thò tay vào cái túi da báo đen phía sau lưng, trong có đựng món ám khí “Hồng Tuyền Phi Ngư thích” là một môn ám khí rất ưng ý của mình lấy ra một nắm.

Vưu Nam Báo cố ý khoe khoang cho mấy vị hào kiệt đương thời thấy rõ cái pho tàng kiếm phong phú của mình bèn lại cầm lên một thanh trường kiếm còn lồng trong bao, thủng thỉnh bước ra giữa bàn tiệc tay phải cầm chuôi kiếm nhẹ nhàng rút ra khỏi vỏ chừng vài tấc.

Ánh thép sáng chói, phát ra những tiếng trong vắt như rỗng ngân làm cho Mộ Dung lão nhân phải sửng sốt khen :

- Đẹp quá, đẹp quá, thần vật thời tiền cổ quý thật. Thanh kiếm hình thức bóng bẩy này có phải là thanh Cự Nguyệt kiếm diễm danh vẫn lưu truyền thiên cổ đó không?

Vưu Nam Báo càng rút mạnh, tiếng vang càng trong, khi thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ, Vưu Nam Báo cầm ngay lưỡi kiếm nói với Mộ Dung lão nhân :

- Mộ Dung lão nhân, thanh kiếm này tuy danh tiếng lớn, nhưng thật ra về phương diện sắc bén thì còn kém thanh Ngô Côn kiếm vừa rồi.

Lúc này, hai con chim ưng lớn đang bay liệng trên không thấy Vưu Nam Báo đã rời khỏi chiếc bàn đồ, liền khép hai cánh lại rồi nhanh như cắt sà xuống.

Wũ Văn Kỳ từ nãy tới giờ vẫn chú ý đến đôi chim ưng, nên lúc này bị nàng trông thấy trước, bèn vội kêu lên :

- Vưu cốc chủ hãy chú ý phía sau...

Vưu Nam Báo không hiểu có sự gì xảy ra, lúc quay đầu lại thì đã thấy đôi chim ưng xòe mấy cái móng nhọn quắp tất những thanh bảo kiếm bày la liệt trên chiếc bàn đồ, vỗ cánh bay vụt lên không.

Thật là một sự biến hóa cực kỳ đột ngột, không một ai có thể ngờ, Đại tổng quản Huyền Hóa đạo nhân đạo nhân hét lớn một tiếng vung tay phóng luôn một chưởng lên trên không.

Mấy ngọn ám khí trong tay Viên Thanh Loan lúc này cũng vừa tung lên, trong năm phi tiêu có hai ngọn vì trong lúc quá vội ngấm không chuẩn xác, lại bay tạt vào chỗ Phù Vân Tử, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đang ngồi.

Vưu Nam Báo mặt lạnh như tiền, vung thanh Cự Khuyết kiếm đang cầm trong tay hòa thành một đường sáng trắng gia sức ném mạnh trên không.

Đôi chim ưng đã được huấn luyện lâu ngày, chúng đã cố ý tìm đến, khi đạt được mục đích rồi tất phải cố sống cố chết bay đi cho thật nhanh, vậy nên khi ngọn phách không chưởng lực của Huyền Hóa đạo nhân, mấy ngọn phi tiêu của Viên Thanh Loan và phi kiếm của Vưu Nam Báo phóng tới thì chúng đã mang sáu thanh kiếm quý song song bay tít mù xa, lẫn vào trong đám mây trắng biến mất.

Vưu Nam Báo giậm chân thở dài, nét mặt hiện lên một thần tình khó tả, nhìn Phù Vân Tử gượng cười :

- Phù Vân Tử đạo trưởng, câu nói của đạo trưởng vừa rồi thiệt là đã ứng nghiệm, Tàng Kiếm cốc của ta giờ đã biến thành Vong Kiếm cốc.

Vũ Văn Kỳ đứng lên, cời thanh Cô Trung kiếm đưa cho Vưu Nam Báo rồi nói :

- Vưu cốc chủ, thanh kiếm này...

Vưu Nam Báo biết ý Vũ Văn Kỳ, đôi mắt thốt nhiên sáng quắc, xoa tay cười ha hả :

- Vũ Văn cô nương chớ làm thế, thanh Cô Trung kiếm này đã do Nhạc lão đệ tặng cô nương, thì vĩnh viễn là của cô nương, không khi nào lão phu lại lấy lại, còn cái việc chim ưng đoạt kiếm hôm nay, Vưu Nam Báo lẽ nào lại chịu, nếu ta không cướp lại tất cả sáu thanh kiếm quý của ta về, ta sẽ rút tên ra khỏi Càn Khôn lục ác, không gọi là Truy Hồn Học Cứu nữa.

Cử tọa đối với cuộc biến cố đột ngột xảy ra đều sửng sốt kinh ngạc không biết an ủi Vưu Nam Báo thế nào.

Phù Vân Tử lấy đôi đũa tre gắp hai mũi Hồng Tuyền Phi Ngư thích miệng tùm tùm cười đi sang bàn Viên Thanh Loan.

Viên Thanh Loan giật mình kinh sợ, vội đưa mắt cho Cận Vạn Tôn, cả hai người ngậm dụng công lực, đề phòng cẩn thận, rồi cùng song song đứng dậy.

Ai ngờ Phù Vân Tử không có ý trách móc Viên Thanh Loan, ông chỉ đưa đôi đũa buông hai mũi tên xuống rồi cười nói :

- Vì mũi phi tiêu Hồng Tuyền Phi Ngư thích của Viên nữ hiệp thấm toàn chất độc mạnh, nên bản đạo phải hoàn lại bằng cách này, thật là thất kính, thất kính.

Nói xong, liền lập tức về chỗ ngồi.

Viên Thanh Loan sắc mặt có vẻ bẽn lễn, cầm mũi tiêu về, không ngờ tay chạm phải hai mũi tiêu bồng

tan ra như cám.

Viên Thanh Loan giật mình nghĩ thầm: “Mũi Hồng Tuyến Phi Ngư thích của mình rắn hơn sắt, không có gì phá hủy nổi, vậy mà Phù Vân Tử chỉ dùng hai chiếc đũa gắp đến vỡ tan ra thế này, mới biết công lực của đối phương thật kinh hồn khiếp quỷ”.

Lúc này Vưu Nam Báo sắc mặt tái xanh, chấp tay vái cử tọa rồi nói :

- Chư vị đối với biến cố vừa rồi không nên để ý đến nữa, xin cứ việc ăn uống vui chơi, kéo lại thêm cho Vưu Nam Báo này cái tội mạn khách.

Chủ nhân tuy tỏ ra hào sảng khoáng đạt mà nói vậy, nhưng quan khách nào còn bụng dạ nào mà nghĩ đến sự ăn uống, chuyện trò, mỗi vị đều viết một chiêu Kiếm quyết dán kín lại, giao cho Mộc Kiếm đầu đà cất giữ rồi cùng lần lượt đứng lên nói với Vưu Nam Báo mấy câu, tỏ ý lấy làm tiếc về câu chuyện vừa xảy ra vừa rồi, đoạn xin cáo lui.

Vưu Nam Báo quả không hổ danh là nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm đương thời, tuy trong bụng đang bùng bùng lửa giận, nhưng vẫn cố nén, thân hành tiễn các khách giang hồ ra khỏi Tàng Kiếm cốc, sắc mặt vẫn hờn hở ung dung, như không có chuyện gì xảy ra cả.

Vũ Văn Kỳ ra khỏi cốc, bèn hỏi Phù Vân Tử :

- Phù Vân sư bá có biết hai con chim ưng cướp sáu thanh kiếm báu của Vưu Nam Báo vừa rồi là của ai không?

Phù Vân Tử lắc đầu đáp :

- Ta chưa từng nghe nói có nhân vật nào trong võ lâm nuôi loài ác điểu này cả.

Nhạc Long Phi nói :

- Hai con chim ưng này lớn lắm, nội trong các tỉnh ở Trung Nguyên rất ít khi thấy, hoặc giả là của các vùng biên giới chăng?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Long ca ca hẳn cho rằng đây là một vị ma đầu tuyệt thế trên đời không ai biết tên tuổi sai hai con quái điểu có linh tính đã dạy không đến cướp mấy thanh bảo kiếm mục đích mà chấn động võ lâm đương danh với thiên hạ phải không?

Nhạc Long Phi gật đầu cười nói :

- Nếu cứ coi tình hình hiện tại mà xét, thì lúc này những tên tuổi như Thiệu Hàm Yên, Lê Phóng Hạc,

Đồ Viễn Trí đều lần lượt lộ mặt ra chốn giang hồ, vậy thời nay lại xuất hiện thêm mấy tay ma đầu cái thế nữa, cũng không có gì là lạ, tuy nhiên cứ xem như hai con chim ưng này lúc đến cũng như lúc đi, không hề lưu chút dấu hiệu gì, thì chưa chắc đã phải mục đích đối phương muốn mượn cơ ấy để thị uy với thiên hạ.

Phù Vân Tử khẽ thở dài một tiếng rồi nói :

- Đại phạm những nhân vật phái võ lâm ai mà không ao ước có được một thanh bảo kiếm chém sắt như bùn? Ta cũng cho rằng kẻ nào sai hai con chim ưng đến cướp kiếm đó chỉ là một kẻ tham lam mà thôi.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Phù Vân sư bá, điệt nữ xem hình như Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi hai người thân nhau lắm thì phải?

Phù Vân Tử gật đầu :

- Trong bọn Càn Khôn lục ác thì Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi được coi là những nhân vật không đến nỗi ác lắm, chỉ vì họ có tính cao ngạo lạnh lùng và độc tay ghê gớm mà thôi, hai người này chơi với nhau đã mười mấy năm rồi!

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Phù Vân sư bá, Chu Bạch Mi chơi thân với Vưu Nam Báo như vậy mà còn không biết Vưu Nam Báo có cất giấu nhiều thanh bảo kiếm danh tiếng, vậy thì chủ nhân hai con chim ưng lớn kia làm sao lại biết rõ nội tình trong Tàng Kiếm cốc như thế được?

Phù Vân Tử giật mình nói :

- Hiền điệt nữ hỏi câu ấy rất có lý, việc này bên trong còn nhiều bí mật khả nghi lắm.

Nhạc Long Phi cau mày nói :

- Chẳng lẽ trong Tàng Kiếm cốc lại có gian tế?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Gian tế thì chưa chắc, nhưng thái độ bí mật của Viên Thanh Loan và người đàn ông ngồi cạnh mụ là Cận Vạn Tôn trông đáng nghi lắm, bọn này quyết không phải người tử tế.

Phù Vân Tử gật đầu nói :

- Hiền điệt nữ nói đúng đấy, trong lúc Nhạc lão đệ tặng thanh Cô Trung kiếm, muốn điệt nữ kế thừa di chí của Sử Khả Pháp, cự chủ nhân thanh kiếm, diệt trừ Mãn khôi phục sơn hà, thì Viên Thanh Loan và

Cận Vạn Tôn đều lộ sắc mặt nham hiểm hung ác, lần sau cần phải cẩn thận đề phòng mới được. Ta còn chút việc bận, phải đi ngay, nên hãy tạm biệt, đợi đến kỳ Nam Hải Anh Hùng hội sẽ gặp nhau trên đảo Độc Long.

Nhạc Long Phi khom lưng nói :

- Văn bối còn một việc chưa rõ, muốn xin thỉnh giáo lão tiên bối.

Phù Vân Tử cười nói :

- Nhạc lão đệ cứ hỏi, không hề gì!

Nhạc Long Phi nói :

- Lão tiên bối đã nổi danh về kiếm thuật liệt trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng sao bữa nay đến dự Luận kiếm đại hội trong tay lại không đem một tấc sắt?

Phù Vân Tử chưa kịp trả lời, Vũ Văn Kỳ đã đỡ lời :

- Long ca ca không hiểu, Phù Vân sư bá công lực đã tới chỗ lư hỏa thuần thanh, có thể bẻ cành liễu hoặc bất cứ một vật gì thay cho kiếm cũng được. Việc gì phải đeo kiếm bên mình cho thêm vướng!

Phù Vân Tử nghe nói cười ngất mà rằng :

- Vũ Văn hiền điệt đừng có suy tôn ta quá vậy, nên biết Long ca ca của hiền điệt là một bậc kỳ tài, chỉ vì tuổi hãy còn nhỏ, nên hỏa hầu có hơi kém, nhưng công lực thời chưa chắc đã thua gì bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng bọn ta. Sau này hiền điệt có gì không hiểu nên nhờ ca ca chỉ dẫn thêm cho mới là hợp lý.

Nhạc Long Phi mặt đỏ bừng lên, vừa toan nói mấy câu từ tạ, Phù Vân Tử đã rào bước lên vài bước, khẽ quay thân hình, thân thể đã nhẹ như đám mây, bay xa tới ngoài năm trượng, Vũ Văn Kỳ khẽ reo lên :

- Phù Vân bá, môn Thần Tiên Xúc Địa pháp của sư bá đẹp quá!

Phù Vân Tử ngoảnh lại mỉm cười, giơ tay vẫy vẫy rồi biến dạng sau dãy thông, đá, dây mây tốt xanh um tùm.

Wũ Văn Kỳ đưa mắt trông theo, mãi tới khi bóng Phù Vân Tử đã khuất hẳn mới ngoảnh lại mỉm cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, tiểu muội vâng lời Phù Vân bá bá, xin thành tâm nhờ ca ca chỉ dẫn cho mấy môn như Vô Tướng thần công, Hồng Quân chỉ lực gì gì của ca ca ấy, để hôm rầy đến dự Nam Hải Anh Hùng hội tiểu muội sẽ thi triển mấy môn đó cho thiên hạ lác mắt.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Gia sư nhận vì căn cốt huynh khá, nên mới đặc biệt gia ân, trừ những môn tự người dạy dỗ, ngoài ra lại còn ba vị tuyệt đại kỳ nhân về ba phái Nho, Đạo, Thích trong Bắc Thiên sơn, mỗi người truyền cho huynh một công lực độc môn của họ.

Vũ Văn Kỳ làm bộ giận dỗi nói :

- Long ca ca muốn truyền thì truyền, không truyền thì thôi, việc gì mà phải nói loanh quanh vậy.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Có phải huynh cố ý nói loanh quanh đâu, Kỳ muội hãy nghe ta nói nốt đã nào.

Vũ Văn Kỳ sóng thu lai láng, ngáy Nhạc Long Phi một cái rồi nói :

- Thì ca ca nói thử xem.

Nhạc Long Phi cười nói tiếp :

- Đại Trí thiên sư truyền cho ta môn Vô Tướng thần công, Diệu Nhất vũ sĩ truyền môn Hồng Quân chỉ lực, còn chỉ có Thái Hòa tiên sinh là bạn học của sư phụ huynh, vì bận việc đi xa, không ở Bắc Thiên sơn nên chưa truyền cho huynh một môn nào cả.

Vũ Văn Kỳ chau mày nói :

- Long ca ca nói quanh co từ nãy tới giờ, mà hình như có vấn đề chính vẫn chưa nói đến!

Nhạc Long Phi cười nói :

- Kỳ muội đừng nóng ruột, dưới đây mới là vấn đề chính.

Nói xong thò tay vào bọc lấy ra một cuốn sách nhỏ rồi nói :

- Mãi tới khi Thái Hòa tiên sinh trở về Bắc Thiên sơn mới biết câu chuyện đó thì không may thốt nhiên tiên sinh bị bệnh nặng, không dậy được nữa, trong lúc nằm trên giường bệnh, tiên sinh gắng gượng viết cuốn Kỳ môn độn bộ để tặng huynh.

Vũ Văn Kỳ “à” một tiếng rồi nói :

- Có lẽ Long ca ca định đem cuốn sách này tặng lại cho tiểu muội?

Nhạc Long Phi gật đầu :

- Vì hai môn Vô Tướng thần công và Hồng Quân chỉ lực phải khổ công luyện tập từ bé tuần tự mà tiến dần, dù Kỳ muội có thông minh tuyệt đỉnh, nghe một biết mười thời trong một thời gian ngắn cũng khó luyện thành cho được, chi bằng đem cuốn sách này ra mà nghiên cứu, hoặc giả còn có ích hơn. Cuốn này viết rất công phu, chú thích rõ ràng... (nói tới đây, dừng lại một chút, đưa quyển sách cho Vũ Văn Kỳ, rồi lại nói tiếp) trong khi được quyển sách này ta đã vâng lời sư phụ hành hiệp giang hồ nên chỉ mới xem qua, chứ chưa có thời giờ tham khảo. Hiện nay Thái Hòa tiên sinh đã về tiên cảnh, Kỳ muội nên gắng công nghiên cứu, cũng kể như là thừa kế cơ nghiệp của một vị võ lâm kỳ hiệp.

Wũ Văn Kỳ đỡ lấy cuốn sách vừa mở ra xem qua, sắc mặt chợt lộ vẻ vui mừng kinh ngạc, chùng như thú vị lắm.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi :

- Cuốn Kỳ môn độn bộ này tuy chú thích rõ ràng nhưng trong đó đã then chốt cả sự huyền diệu của ngũ hành, bí ẩn linh thiêng của âm dương, cũng rất uyên thâm khó hiểu, sao Kỳ muội vừa xem đã tỏ ý ham thích, hoặc giả có lãnh ngộ được điều gì rồi chăng?

Wũ Văn Kỳ chỉ mỉm cười, không trả lời, lại chăm chú đọc một lát nữa thốt nhiên cao hứng reo lên :

- Long ca ca, cuốn Kỳ môn độn bộ này thật là kỳ diệu vô cùng, lại có bao nhiêu là mạch lạc tương thông với ngón “Thiên Nữ Tán Hoa Thủ” của sư phụ, hình như cả hai môn có thể phối hợp với nhau được.

Nhạc Long Phi mừng lắm nói :

- Nếu quả vậy thì thật là duyên trời, môn huyền ảo tuyệt học này xứng đáng để Kỳ muội nghiên cứu, từ nay ngón “Thiên Nữ Tán Hoa Thủ” thì chủ công, môn Kỳ môn độn bộ thì chủ thủ một công một thủ, biến hóa vô cùng, nay mai sang dự Nam Hải Anh Hùng hội Kỳ muội nhất định nổi tiếng.

Wũ Văn Kỳ cũng tỏ vẻ cao hứng vô cùng, sắc mặt tươi cười hơn hở, luôn miệng cảm ơn Long ca ca không ngớt.

Nhạc Long Phi vui vẻ nói :

- Kỳ muội chỉ mãi cao hứng, quên hết cả hành trình nào, bây giờ ta định đi đâu, phải liệu trước chứ!

Wũ Văn Kỳ mỉm cười, lờm Nhạc Long Phi rồi nói :

- Lẽ tất nhiên chúng ta phải sang ngay Tiên Hà lĩnh đón Lãnh tỷ tỷ là vừa, còn liệu tính gì nữa.

Nhạc Long Phi bèn cùng Vũ Văn Kỳ sang núi Tiên Hà, trong khi đi đường, Vũ Văn Kỳ vẫn luôn tay cầm quyển Kỳ môn độn bộ mãi miết nghiên ngẫm không lúc nào ngừng.

Đi như vậy cố nhiên là không thể nhanh được, đi đã hai ngày mà chưa ra khỏi địa phận Vũ Công sơn.

Nhạc Long Phi thấy nàng dụng công như vậy, trong bụng mừng nên cứ để mặc nàng vừa đi vừa học, không thúc giục gì lắm, tới chỗ nào có phong cảnh đẹp lại ghé lại nghỉ ngơi ngắm cảnh.

Buổi chiều hôm ấy, Vũ Văn Kỳ nhân tham khảo Kỳ môn độn bộ đã lĩnh hội được tới chỗ ảo diệu tinh vi bèn ngồi ở dưới gốc cây cổ bách, không muốn lên đường vội, Nhạc Long Phi đành chỉ chấp tay ra sau lưng, đi đi lại lại, thả tầm mắt ngắm cảnh.

Lúc này mây trắng vừa tan, cỏ cây xanh mướt, Nhạc Long Phi say sưa ngắm cảnh tâm trí thanh thoi khoan khoái vô cùng.

Vũ Văn Kỳ được cuốn Kỳ môn độn bộ có liên quan đến những ảo diệu của môn Thiên Nữ Tán Hoa Thủ nên hết sức nghiên cứu, đã thâm hoạch được khá nhiều, lúc này nàng đang ngồi dựa gốc cổ bách tĩnh tâm tham ngộ thấu suốt được đôi chút nghĩa lý tinh vi, bất giác mừng cuống lên định gọi Nhạc Long Phi đến khoe cho chàng biết.

Nàng vừa gọi được câu “Long ca ca” chợt nghe tiếng Nhạc Long Phi gọi rầm lên :

- Kỳ muội, Kỳ muội, ra đây mà xem nhanh lên, có cái gì thế kia?

Vũ Văn Kỳ vội đứng lên, chạy lại bên Nhạc Long Phi mở to mắt nhìn bốn phía, ngạc nhiên hỏi :

- Ca ca trông thấy quỷ hay sao thế? Có cái gì đâu?

Nhạc Long Phi chỉ đám mây trắng trên đỉnh một ngọn núi cao phía trước mặt rồi nói :

- Kỳ muội thử ngược mắt nhìn trong đám mây trắng kia kìa xem có thấy gì không?

Vũ Văn Kỳ theo tay Nhạc Long Phi trở, nhìn kỹ giây lâu rồi thốt nhiên khẽ kêu một tiếng nói :

- Ô có cái gì lạ đâu? Hình như có hai con chim ưng lớn thì phải.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Hai con chim này có giống hai con chim ưng vừa cướp sáu thanh bảo kiếm trong Tàng Kiếm cốc bữa nọ không?

Vũ Văn Kỳ hoảng nhiên tỉnh ngộ vội reo lên :

- A, phải rồi, giống lắm, chúng ta đến thử xem, chủ nhân hai con chim ấy là nhân vật nào đi!

Nói xong lập tức thi triển khinh công, tung mình nhảy như bay tới ngọn núi trước mặt.

Nhạc Long Phi biết chắc người nuôi hai con chim ấy là nhân vật không tầm thường, sợ Vũ Văn Kỳ gặp phải bất trắc chẳng, nên vội bằng mình nhảy theo.

Nhưng khi hai người chạy tới chân ngọn núi cao thì hai con chim đã biến mất dạng, không biết nó đã đậu xuống cành cây hay là bay đi nơi khác rồi.

Nhạc Long Phi nhướng cao đôi lông mày, hú lên một tiếng dài, rồi cất tiếng nghêu ngao hát.

Vũ Văn Kỳ thấy Nhạc Long Phi vừa hát vừa ngậm tụ công lực hình như cố ý đưa tiếng hát lên tới đỉnh núi, nàng hiểu ý, bèn cũng ngưng tụ chân khí mỉm cười nói :

- Long ca ca, bài hát ấy tuy họa theo vần Đông thành nhưng so với cái phóng khoáng hào tình trong bài nguyên tác của Tô học sĩ thì còn kém xa lắm.

Nàng vừa nói dứt lời, thốt nhiên một bóng người từ trên chồm núi nhanh như một luồng chớp sa xuống, bóng mới rơi chừng tới lưng chừng đã cất tiếng hỏi :

- Nhạc bằng hữu, Vũ Văn cô nương, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây, thực là may mắn.

Nhạc Long Phi nghe tiếng quen quen, vội chú ý nhìn, bất giác giật mình kinh sợ, thì ra người vừa mới nói đó là Cận Vạn Tôn, người khách đối diện với Viên Thanh Loan trong Tầng Kiếm cốc bữa nọ.

Nhưng cái nét mặt bí hiểm đáng ghét của hắn hôm nọ đã được thay bằng một bộ mặt tươi cười vô cùng hòa ái.

Nhạc Long Phi đối với hắn vẫn giữ ý đề phòng nhất là vừa rồi lại thấy đôi ưng bay lượn trên đỉnh núi trong bụng càng ngờ, chàng nhận thấy vẻ hòa nhã tươi cười của hắn có giấu một lưỡi dao găm sắc bén.

Lúc này thấy Cận Vạn Tôn đứng trước mặt, Nhạc Long Phi đành phải chấp tay cười nói :

- Chúng ta có việc sang Tiên Hà, nên đi ngang qua đây, Cận bằng hữu sao vẫn chưa đi?

Cận Vạn Tôn lại quắc đôi mắt hung dữ lên, cười mấy tiếng đăm đăm nhìn Nhạc Long Phi âm hiểm đáp :

- Nhạc bằng hữu, trước mặt người thật không nói chuyện dối, chẳng lẽ bằng hữu thực không biết vì sao ta ở đây ư?

Nhạc Long Phi thấy đối phương có ý giở mặt, bèn đưa mắt cho Vũ Văn Kỳ để nàng chú ý đề phòng rồi mỉm cười hỏi Cận Vạn Tôn :

- Cận bằng hữu nói thế nghĩa là thế nào? Ta với bằng hữu chẳng qua là bè nước gặp gỡ, hai bên nào có liên hệ chi nhau, mà ta có thể biết bằng hữu ở đây có việc gì?

Cận Vạn Tôn cười lớn mà rằng :

- Cận Vạn Tôn đến tham dự Luận kiếm đại hội là mục đích để dò xem trong các nhân vật giang hồ có bao nhiêu người là nghiệt chủng của Tiền Minh vẫn nuôi trí phản nghịch, mưu đồ làm loạn.

Sáu chữ “ngiệt chủng nhà Tiền Minh” làm cho Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều giật mình bước lùi lại mấy bước. Vũ Văn Kỳ nhìn trừng trừng vào mặt Cận Vạn Tôn lạnh lùng hỏi :

- Vậy ra Cận bằng hữu ăn bổng lộc lũ Mãn nô...

Cận Vạn Tôn cười ha hả ngắt lời :

- Vũ Văn cô nương nói đúng đấy, Cận Vạn Tôn mang ân nặng của triều đình, hiện giữ chức Lãnh ban tả đội Hắc y Thiết vệ.

Nhạc Long Phi nghe giọng cười của hắn biết tên này chân nguyên sung túc, nội lực hùng mạnh, lại nhớ lời Phù Vân Tử dặn, đối với hắn nên cẩn thận đề phòng, nay xem tình thế mới biết vị lão tiên bối nhãn lực tinh tế, nếu Cận Vạn Tôn không có công lực đặc biệt thì sao ngần này tuổi đã chiếm được địa vị cao hơn cả Trử Dân Thông?

Cận Vạn Tôn thấy mình vừa xưng chức danh đã làm cho Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ người nào mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc sửng sốt thì lấy làm đắc ý, cười sảng sặc mà rằng :

- Nhạc Long Phi bằng hữu và Vũ Văn cô nương, ta còn nhớ hình như bữa trước ở Tàng Kiếm cốc, các người còn nói những câu đại nghịch bất đạo phản kháng triều đình.

Nhạc Long Phi thấy tình hình như vậy, liệu chừng không thể tránh được một cuộc ác chiến, liền mỉm cười lạnh lùng nói :

- Cận bằng hữu đã cam tâm nhận giặc làm cha, táng tâm bại đức, nghe những câu trung quân ái quốc lại cho là phản nghịch, bất đạo...

Cận Vạn Tôn nổi giận quát :

- Lũ các người đều phạm tội lăng trì xử tử, còn dám điên rồ mở miệng nói láo!

Nhạc Long Phi đôi mắt sáng quắc, nét mặt thốt nhiên ra vẻ ôn hòa điềm tĩnh nói :

- Cái thứ nhà ngươi mà dám đòi đem chúng ta ra lăng trì xử tử sao?

Cận Vạn Tôn nhếch mép cười một cách ngạo mạn nói :

- Một mình ta cũng thừa sức, huống chi lại...

Vừa nói tới đó, chợt ngừng lại, lấy tay chụm môi huýt một tiếng còi lập tức từ trên đỉnh núi lại có bảy bóng người nhảy xuống.

Trong số bảy người này có sáu tên trong đội Hắc y Thiết vệ, còn một người là Viên Thanh Loan, một vị kiếm thuật nổi tiếng trong võ lâm.

Vũ Văn Kỳ thấy Viên Thanh Loan có mặt trong đó, liền ngạc nhiên hỏi :

- Viên Thanh Loan, người là một tay kiếm thuật có danh sao lại cam tâm đi theo bày ưng khuyến Thanh đình, đồng mưu làm bậy?

Viên Thanh Loan nhìn Vũ Văn Kỳ xẵng giọng đáp :

- Vũ Văn Kỳ, mi đừng giở giọng ấy ra chỉ tổ mua lấy cái chết. Mi phải biết ta là Hồng y nữ thị tổng quản trong đại nội của Thanh đình.

Vũ Văn Kỳ nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Long ca ca, sao bữa nay chúng ta gặp nhiều đứa vô si thế không biết?

Viên Thanh Loan khi nào chịu để Vũ Văn Kỳ thóa mạ như vậy, bèn thét lên một tiếng, nhảy lên ba bước, tay trái duỗi thực nhanh nhằm Kỳ môn huyết của Vũ Văn Kỳ điếm tới.

Vũ Văn Kỳ thi triển môn Kỳ môn độn bộ mà nàng vừa lĩnh hội mấy hôm nay, nhẹ nhàng né tránh, đôi chân hơi lùi lại một bước đã thoát ra ngoài chưởng phong của Viên Thanh Loan.

Nhạc Long Phi đứng ngoài vỗ tay reo lên :

- Kỳ muội thông minh thực, mới có mấy ngày đã ứng dụng được môn bí học tuyệt thế ấy rồi.

Cận Vạn Tôn nổi giận quát :

- Người đừng có đắc ý vội, có giỏi hãy tiếp một chưởng của ta đây.

Nói xong vung chưởng, phóng thẳng vào Nhạc Long Phi, một tay ra hiệu cho bọn sáu tên Hắc y Thiết vệ rút những món binh khí hình thù kỳ lạ và những loại ám khí có tẩm thuốc độc ủa vào vây Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ vào giữa, không cho đối phương tẩu thoát.

Nhạc Long Phi nhận thấy Cận Vạn Tôn thái độ cực kỳ kiêu ngạo nên muốn thử sức đối phương chơi, chàng không những không tránh chưởng mà còn đưa chưởng lên đỡ.

Hai chưởng vừa chạm vào nhau, hai người cùng giật mình kinh sợ, Cận Vạn Tôn sở dĩ kinh sợ vì thấy đối phương tuổi còn trẻ mà sao đã có công lực ghê gớm vậy, còn Nhạc Long Phi vì nhớ hồi còn ở Lư Sơn

đã đấu với Lãnh ban hữu Hắc y Thiết vệ Trừ Dân Thông một lần, thấy hãn công lực cũng tầm thường, vậy mà Lãnh ban tả Cận Vạn Tôn võ công lại lợi hại đến thế? Không biết hãn thuộc môn phái nào trong võ lâm?

Cận Vạn Tôn thấy Nhạc Long Phi cau mày đứng im không động tựa hồ suy nghĩ việc gì, bất giác cười nhạt hỏi :

- Nhạc Long Phi, ngươi còn suy nghĩ việc gì, cứ coi võ công và nhân biểu ngươi như vậy nếu biết thức thời đạt thế qui thuận Thanh đình thì thế nào cũng được Thánh thưởng trọng dụng, tương lai có thể được phong hầu.

Nhạc Long Phi nghe nói cười ha hả mà rằng :

- Chí nguyện sơn hà về cổ chủ, nam nhi hà tất thích phong hầu? Nhạc Long Phi này dầu có muốn phong hầu thì cũng cố công kiệt lực dựng lại cơ đồ, rồi lúc ấy sẽ chịu tước phong hầu của dòng dõi tiên đế, chớ đâu thêm cam tâm là chó săn, múa đuôi cụp tai xin xỏ chức tước của lũ giặc Thanh triều, đã ăn cướp giang sơn xã tắc của mình.

Cận Vạn Tôn bị Nhạc Long Phi nhiếc mắng một hồi, tía tai đỏ mặt nghiêng răng ken két, cười khẩy nói :

- Nhạc Long Phi mau rút binh khí ra, ta sẽ cho ngươi nếm ngón Tam Tuyệt thủ của ta xem mùi vị nó thế nào!

Cận Vạn Tôn tâm tính cực kỳ hung ác, giảo hoạt, vừa rồi mới thử một chưởng, thấy công lực đối phương so với mình cũng ngang ngửa nhau, nhân muốn tránh hao tổn công lực bèn định dùng món độc môn binh khí do mình khéo léo sáng chế hòng đánh bại đối phương tức khắc.

Hãn thò tay ra sau lưng, rút món binh khí hình thù quái dị đặc biệt.

Món binh khí này giống như tay người, năm ngón tay hơi duỗi thẳng, sắc đen bóng, dài chừng một thước, phía sau bàn tay lại có một cái chuôi ngắn lớn bằng hột hạnh đào, dài chừng một thước.

Nhạc Long Phi chú ý nhìn, biết ngay là món binh khí này trừ công hiệu dễ bắt được binh khí đối phương ngoài ra còn diệu dụng khác, cái tiếng Tam Tuyệt thủ của Cận Vạn Tôn chắc là vì món binh khí kỳ lạ này mà có.

Đối phương đã dùng binh khí kỳ lạ hiếm thấy, công lực lại cao mình, Nhạc Long Phi không dám coi thường bèn lấy lá cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan ra cầm ở tay.

Cận Vạn Tôn cũng không nhận ra lai lịch món binh khí kỳ lạ mà đối phương cầm ở tay, chỉ thấy một mặt thêu chữ “Nhật” một mặt thêu chữ “Nguyệt”, nền màu phù dung, trên chòm lại gài một nắm lông chim đen, nên trong bụng thấy ớn không dám sơ hốt.

Trong lúc một người tay cầm Tam Tuyệt thủ, một người tay cầm Mặc Vũ Phù Dung phan, đang gườm gườm nhìn nhau đĩnh thừa cơ xông vào thì cặp Vũ Văn Kỳ, Viên Thanh Loan đang đánh đến hồi quyết liệt.

Hai người tuy đang mải mê chiến đấu, chưa phân thua được nhưng một đằng thì Viên Thanh Loan mặt đỏ bừng bừng, cơn giận bốc lên ngàn ngút, một đằng thì Vũ Văn Kỳ ung dung tươi tỉnh xoay trở nhẹ nhàng.

Nguyên do, Vũ Văn Kỳ trừ những môn Thiên Nữ Tán Hoa Thủ, Long Tu Nghịch Huyệt Trâm, và bảy chiêu Thất Bảo kiếm pháp của sư phụ truyền cho, ngoài ra môn khinh công của nàng hỏa hầu cực cao, còn có thể vượt qua Nhạc Long Phi. Lúc này nàng chiến đấu với Viên Thanh Loan chợt nảy ra một ý, không tấn công nữa, chỉ dùng ngón “Kỳ Môn Độn Bộ” vừa nghiên cứu được nhảy bên này, tránh bên kia, thân hình nhẹ như con bướm làm cho Viên Thanh Loan uống phí bao nhiêu chân lực, dùng toàn những ngón tuyệt học hung hiểm mà không sao chạm tới vạt áo nàng.

Viên Thanh Loan trong bụng kinh sợ nghĩ thầm “cái thân pháp tuyệt thế bay lượn như tiên của đối phương không rõ lai lịch nơi đâu?”.

Ba mươi chiêu đã qua, sắc mặt Vũ Văn Kỳ càng tươi tỉnh vui vẻ vì nàng nhờ trong lúc giao đấu đã tỉnh ngộ thêm mấy bộ pháp huyền diệu mà mọi khi nàng nghĩ mãi không ra.

Viên Thanh Loan đánh mãi không được, thẹn quá hóa giận liền quát to :

- Vũ Văn Kỳ, sao ngươi không tấn công?

Wũ Văn Kỳ cười rất tươi, đáp :

- Ta sợ mi không chống nổi ngón “Tiên Nữ Tán Hoa Thủ” của sư phụ ta truyền thụ, nên muốn để mi rèn luyện nhiều lần môn Kỳ môn độn bộ ta vừa mới học cái đã.

Nói vừa dứt lời, nàng thi triển liền thủ pháp tinh kỳ thần diệu gồm ba chiêu “Sương Nga Cổ Sắt”, “Tần Nữ Suy Sinh” và “Ma Cô Hiến Thọ” phóng ra một lúc, uy thế hùng mạnh vô cùng, nhằm thẳng Viên Thanh Loan đánh tới.

Viên Thanh Loan thấy uy thế đối phương quá mạnh, không đợi chưởng phong của Vũ Văn Kỳ phóng tới, vội tụt khí xoay mình che kín thân thể, lui về phía sau tới hơn ba trượng, một mặt đề phòng đối phương đuổi theo, một mặt nhủ thầm “nếu Vũ Văn Kỳ chân lực mạnh hơn, ra tay nhanh hơn chút nữa, thời mình khó lòng tránh khỏi ba ngón đòn mà bên trong còn bao nhiêu ảo diệu huyền bí vô cùng ấy nữa”.

Ai ngờ Vũ Văn Kỳ thi triển ba ngón vừa xong lập tức thu ngay lại, không đuổi theo đối phương, chỉ ngạo nghễ đứng ngay giữa trận nhìn Viên Thanh Loan cười nhạt.

Viên Thanh Loan tai nóng bừng bừng, mặt đỏ như gấc lạnh lùng hỏi :

- Vũ Văn Kỳ, mi cười cái chi?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Ta cười người ngu quá, ngu thật đáng thương.

Viên Thanh Loan ngạc nhiên hỏi :

- Mi bảo ta ngu ở chỗ nào?

Viên Thanh Loan lại cười nói :

- Ta cười mi ngu quá đến nỗi không tự biết mình, mi chỉ nổi tiếng về kiếm thuật, và nhờ có hỏa hầu hơi khá một chút còn ngoài ra các công lực khác không có cái gì đáng khoe, sao lại bỏ sở trường, dùng sở đoản? Sao mi không dùng kiếm?

Viên Thanh Loan sầm mặt, xẵng giọng hỏi lại :

- Vũ Văn Kỳ mi điên hay sao thế? Thanh bảo kiếm của ta mà ra khỏi vỏ thì mi mất mạng liền tức khắc.

Vũ Văn Kỳ cười khanh khách nói :

- Mi cứ yên tâm, mệnh ta không đến nỗi chết yếu đâu đừng sợ.

Nàng vừa nói xong, một tiếng “vút” trong như rỗng ngậm, rồi một luồng kiếm khí bao trùm ở trên không, tỏa ra muôn ngàn ánh hào quang sáng chói như sao sa, úp chụp xuống đầu.

Vũ Văn Kỳ lại dùng ngón “Thái Ất Tiềm Hình” trong Kỳ Môn Độn Bộ thoát cái đã nhảy ra ngoài vòng tám thước miệng vẫn mỉm cười reo lên :

- A, kiếm pháp đẹp quá, đẹp quá.

Viên Thanh Loan thi triển một môn kiếm pháp uy lực cực mạnh như vậy nhưng cũng lập tức thu ngay về, cầm ngay thanh kiếm trước ngực dừng bước không đuổi, chú ý nhìn về phía hữu, thần sắc trầm trọng.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên nhìn theo, bất giác cũng cau đôi mày, lắng tai nghe ngóng, tạm ngừng không giao đấu với Viên Thanh Loan nữa.

Lúc này Nhạc Long Phi giao đấu với Cận Vạn Tôn, hai bên đều thi triển môn độc môn binh khí đã đi đến chỗ kỳ phùng địch thủ mê mải say sưa.

Cây Tam Tuyệt thủ của Cận Vạn Tôn hóa thành một đám mây đen đang nhào lộn trên không, ngọn Mặc Vũ Phù Dung của Nhạc Long Phi thì lại hóa thành một đám sương ngũ sắc phất phới bay tung.

Theo con mắt người trong cuộc thời biết rằng cả hai cùng dùng nội gia chân khí quán mục vào món binh khí của mình, sự sống chết chỉ trong nháy mắt.

Cận Vạn Tôn vô cùng sốt ruột, vì cây Tam Tuyệt thủ món độc môn binh khí hẳn dùng trừ công dụng không sợ bị bảo đao, bảo kiếm chém đứt, chuyên tìm binh khí đối phương và ba ngón tay: ngón tay trỏ, ngón giữa, ngón vô danh đều có tẩm thuốc độc, đối phương chỉ hơi chảy máu là chết chắc, ngoài ra ngón út và ngón tay cái lại có công dụng huyền diệu khác: một ngón trong chứa loại phấn độc vô hình, một ngón trong có nọc rắn độc, đều có thể trong lúc giao đấu lén phóng ra khiến cho đối phương không hề có cảm giác mà thốt nhiên bị trúng độc chết.

Nhưng lúc này đánh mãi mà không sao hạ được Nhạc Long Phi, hẳn đã hai lần ngậm phóng phấn độc ra nhưng đều bị Mặc Vũ Phan của Nhạc Long Phi quạt ra bốn phía, mất hẳn công hiệu.

Tuy hẳn vẫn còn ngón út chứa nọc rắn độc, nhưng vì Nhạc Long Phi công lực quá cao, ngọn cờ Phù dung uy thế quá mạnh, làm cho Cận Vạn Tôn không dám tự tin ở môn ám khí giết người cuối cùng của mình nữa.

Nhạc Long Phi nhất thân võ học quả đủ sánh ngang với các nhân vật trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng là những nhân vật võ lâm đệ nhất đương thời, mặc dầu Cận Vạn Tôn cũng là một tay cao thủ, lúc mới giao đấu, tình trạng không phân hơn thua, nhưng chỉ một lúc, chàng lại chiếm được ưu thế.

Vũ Văn Kỳ và Viên Thanh Loan đều ngừng tay xem, Nhạc Long Phi tinh thần càng phấn khởi, một chiêu “Thư Nghệ Quán Nguyệt”, một chiêu “Tế Nguyệt Phi Không”, ngọn cờ Phù dung trong tay múa tít, biến thành một vòng đỏ rực loáng nhoáng như điện, tiếng gió mạnh hun hút ghê người nhắm thẳng đối phương tấn công tới tấp.

Cận Vạn Tôn nhận thấy hai chiêu này biến hóa vô cùng, nếu chẳng may mình bị luồng kinh phong của lá cờ cuốn lại, thời khó lòng thoát khỏi, bèn hú lên một tiếng thật dài, đề cao chân khí dùng ngón “Lôi Trạch Đằng Phong”, từ trong vòng ánh sáng đỏ chói của màu phù dung nhảy vọt lên cao tới bốn, năm trượng.

Người ở trên không, thừa thế bấm vào nút trên Tam Tuyệt thủ định phóng nọc rắn độc chứa trong ngón tay út và hóa thành trận mưa độc, dội xuống đầu Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ.

Bọn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ quả thực không ngờ Cận Vạn Tôn định dùng thủ đoạn độc ác đến thế, và nọc rắn biến thành mưa từ trên không phơi phơi bay xuống thời còn làm sao mà đề phòng lẫn tránh khỏi nổi? Dầu người có công lực cao siêu đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi kiếp vận.

Nhưng người hiền đã có trời giúp, sống chết đã có tiền định, trong lúc tính mệnh hai người như ngàn cân treo sợi tóc, thời chợt nghe có tiếng chim kêu chim chirp, và tiếng hai con chim ửng kêu chơe chơe từ trên ngọn núi đưa xuống.

Cận Vạn Tôn trong bụng đã khiếp vì công lực tuyệt thế của Nhạc Long Phi tuy đã định phun nọc rắn độc ra, nhưng cũng không dám chắc cái thặng trong tay, nên khi nghe tiếng hai con chim ưng thì lập tức đề khí biến chiêu, dùng ngón “Tuần Học Ma Không” nhảy ngang ra bảy thước rơi xuống bên cạnh Viên Thanh Loan cả hai cùng ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy trong bụi cây rậm trên đỉnh núi thoạt đầu có một con quái điểu, hình giống như con hạc nhỏ, khắp mình một màu lông xanh sẫm.

Mỏ chim lại còn ngậm một thanh đoản kiếm, Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ vừa trông thấy đã nhận ra ngay đó là thanh Ngô Côn kiếm, một trong sáu thanh bảo kiếm của Vưu Nam Báo bị hai con chim ưng đánh cắp ở Tầng Kiếm cốc bữa nọ.

Hai con chim ưng bay sau con hạc, cố liều chết đuối theo định giành lại thanh kiếm, chúng đang giận dữ như điên cuồng vì cứ khi không có kẻ giật mất thanh kiếm của chúng.

Nhưng con quái điểu kia bay nhanh hơn, hai con chim ưng hình như đuổi theo không kịp, chỉ trong nháy mắt, cả ba con chim đều mất hút sau rặng cây.

Cận Vạn Tôn chợt biến sắc mặt, giơ tay vẫy một cái, gọi sáu tên Hắc y Thiết vệ đang vây quanh Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ sai đuổi theo phía hai con chim ưng vừa bay rồi ngoảnh lại nhìn Nhạc Long Phi, cười một cách hung ác mà rằng :

- Nhạc Long Phi, chúng ta đánh bữa nay chưa phân thắng phụ, nhưng ta còn bận chút việc, đành phải bỏ bọn phản nghịch các người tạm thời tiêu dao ngoài vòng, người có dám hẹn với ta sẽ gặp nhau lần nữa không?

Nhạc Long Phi nhướng cao đôi lông mày, trả lời cách ngạo mạn :

- Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ bữa nay sang Tiên Hà lĩnh phó ước với người bạn, ngày rằm tháng mười này sẽ tới đảo Độc Long dự Nam Hải Anh Hùng hội...

Cận Vạn Tôn không đợi Nhạc Long Phi nói hết liền cười nói :

- Đã có địa điểm và thời gian như vậy tốt lắm. Nếu ta không đến Tiên Hà lĩnh thì cũng đến đảo Độc Long chờ người.

Vũ Văn Kỳ cười nhạt :

- Nếu các người sợ không dám đến thì chúng ta sẽ tìm các người để diệt trừ cho hết cái giống khuyến ưng tụi giặc Mãn, vì dân tộc Trung Hoa biểu dương chính khí chấn chỉnh cơ đồ.

Cận Vạn Tôn nghe nói trừng mắt, nhìn Vũ Văn Kỳ vừa toan nói móc mấy câu, Viên Thanh Loan vội đưa

mắt ra hiệu bảo hẳn tạm thời ẩn nhẫn, rồi hai người song song đuổi theo bọn sáu tên Hắc y.

Vũ Văn Kỳ im lặng giây lâu rồi mỉm cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, tên Cận Vạn Tôn này không biết lai lịch thế nào, mà công lực còn cao thâm hơn Viên Thanh Loan?

Nhạc Long Phi cau mày thờ dài nói :

- Tám phương bốn cõi, thiếu gì người tài? Ta làm sao mà có thể biết hết? Vậy nên đối với việc tên Cận Vạn Tôn công lực cao minh cũng không lấy gì làm lạ, chỉ lạ vì hai con chim ưng không biết ai nuôi, và từ đâu xuất hiện con quái điểu lông xanh cướp thanh Ngô Côn kiếm của hai con chim ưng kia nữa?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Hai con chim ưng lớn, chắc là của bọn Cận Vạn Tôn, lũ khuyển ưng của Thanh đình, nếu không sao bọn chúng bắn khoản tha thiết đến vậy?

Nhạc Long Phi hỏi :

- Vậy còn con quái điểu lông xanh kia là của ai?

Vũ Văn Kỳ lắc đầu cười :

- Điều ấy thì không thể đoán được, nhưng con quái điểu kia xem chừng còn tinh khôn hơn hai con chim ưng, nên trong số sáu thanh kiếm nó lại chọn đúng thanh Ngô Côn kiếm là sắc bén hơn cả.

Nhạc Long Phi than rằng :

- Trừ hai con chim ưng và quái điểu ra, còn một việc không ngờ là một người như Viên Thanh Loan mà cũng bị Thanh đình mua chuộc phong là chức Tổng quản hồng y gì gì ấy nữa?

Vũ Văn Kỳ chột nghĩ ra vừa rồi Viên Thanh Loan rút lưỡi kiếm ra tự mình cũng cảm thấy áp lực như tăng hẳn lên, bèn than thở :

- Viên Thanh Loan kiếm thuật cao lắm, nếu không nhờ đúng lúc ba con chim xuất hiện thì môn Kỳ môn độn bộ của muội vì cố mới tập, bị mù dùm kiếm tấn công dồn dập e cũng khó lòng tránh được.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Kỳ muội đừng quá khiêm, môn Thất Bảo kiếm pháp của tôn sư chẳng phải là môn tuyệt nghệ đủ để coi thường thiên hạ sao?

Vũ Văn Kỳ cười rất tươi nói :

- Môn Thất Bảo kiếm pháp của gia sư tuy thần diệu vô cùng nhưng tiếc vì chiêu số ít quá, tất cả chỉ có bảy chiêu, nếu giao thủ với cường địch thì nhiều lắm cũng chỉ dùng được hai lần, vậy nên trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng sư phụ không chiếm được chữ Kiếm mà chỉ chiếm được chữ Tuyệt trong Trung Châu song tuyệt thôi.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ lại thẳng đường sang Tiên Hà lĩnh, trong khi đi đường, Nhạc Long Phi hỏi Vũ Văn Kỳ :

- Huynh muốn hỏi Kỳ muội một câu: tại sao lệnh tôn so với lão tiền bối Tiêu Tử Bình lại kêu là Trung Châu song tuyệt?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười đáp :

- Vì trong phái võ lâm nhận thấy gia sư có mấy môn như Thất Dao kiếm pháp, Thiên Nữ Tán Hoa Thủ, Long Tu Nghịch Huyết Trâm và Đại Bi Giáng Ma Kim Cương chưởng cùng với các môn như bảy mươi hai chiêu thức vân phá pháp, Ngũ Hành chưởng lực của Tiêu sư thúc đều quán tuyệt giang hồ lại cùng ở các tỉnh Hà Nam, Thiểm Tây thuộc địa hạt Trung Châu nên mới tặng cho mỹ hiệu là Trung Châu song tuyệt.

Nhạc Long Phi khen rằng :

- Công lực như thế, quả thực là những bậc tuyệt học trong thiên hạ, thần diệu vô cùng, Kỳ muội tư chất tốt, lại được danh sư không trách thành tựu như vậy.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Long ca ca đừng quá khen, tiểu muội lúc bé vì một trận ốm nặng nguyên khí bị hao mòn, chân lực bị sút kém, nên tuy đối với mấy môn Thất Bảo kiếm pháp, Thiên Nữ Tán Hoa Thủ, Long Tu Nghịch Huyết Trâm... đều phải cố gắng gia công khổ luyện mới thành, nhưng đến môn Đại Ba Giáng Ma Kim Cương chưởng uy lực hết sức mạnh thì lại chỉ luyện gọi là, không làm sao tiến sâu được nữa.

Nhạc Long Phi nghe nói, lông mày cau lại, hình như đang mãi mê suy nghĩ điều gì, Vũ Văn Kỳ cười hỏi :

- Long ca ca nghĩ gì vậy?

Nhạc Long Phi đáp :

- Ta đang nghĩ có thứ linh dược nào có thể làm cho người ta thoát thai hoá cốt được không? Nếu có thứ thuốc ấy cho Kỳ muội uống chân lực tăng lên, bồi bổ võ công khỏi khuyết hãm thì hay biết mấy.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu cười khanh khách :

- Long ca ca, cái thứ linh dược quý hiếm mà ca ca nói đó không ngoài mấy thứ Chu hồng Tuyết liên, Thành hình nhân sâm và cây Hà Thủ Ô ngàn năm, tuy nghe thiên hạ đồn thì công hiệu như thần, ai không hâm mộ? Nhưng lại hiếm có vô cùng, dẫu đi đến mòn giày sắt cũng không tìm thấy đâu?

Nhạc Long Phi mỉm cười :

- Kỳ muội đừng quên câu cổ ngữ “đạp phá thiết hải vô mịch xứ, đặc lai toàn bất phí công phu”.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Nếu ca ca đã quan tâm đến tiểu muội như vậy thì tiểu muội xin nhờ ca ca việc ấy.

Hai người chuyện chuyện trò trò, nói nói cười cười, tình ý mặn nồng, vừa đi vừa ngắm phong cảnh hướng thẳng về phía Tiên Hà lĩnh.

Đọc đường, Vũ Văn Kỳ lại nhờ Nhạc Long Phi đấu thử để thử nghiệm môn Kỳ môn độn bộ vừa học để thêm tinh tiến và lĩnh ngộ nhiều bí quyết hơn nữa.

Cuộc lữ trình không có gì xảy ra nữa, trước kỳ hẹn với Lãnh Băng Tâm, hai người đã tới Tiên Hà lĩnh.

Tiên Hà lĩnh địa thế rất rộng, muôn ngàn cảnh tượng nhất là Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ tới đây lần đầu tiên nên lại càng say sưa với cảnh, trông cái gì cũng lạ mắt lạ tai.

Nhạc Long Phi hỏi thăm mấy người thợ săn trong núi, biết rằng ngọn núi nguy nga chót vót sát tới tầng mây lơ mờ trông thấy trước mặt kia tức là ngọn Bách Hàn phong, nhưng đường núi cực kỳ cheo leo nguy hiểm, từ eo núi trở lên không có người ở.

Vũ Văn Kỳ đứng trên một quả núi nhỏ, gắp mỏm núi trở về phía núi Bách Hàn phong bị khí núi bốc lên mù mịt, mỉm cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, Lãnh tỷ tỷ làm gì cũng có vẻ thần bí khó hiểu, trên ngọn Bách Hàn phong đã không có ai ở thì tỷ ấy đến đây làm gì?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Trên Bách Hàn phong vị tất đã không có người ở. Rất có thể là vì đường núi nguy hiểm quá nên những cư dân trong núi và bọn thợ săn võ nghệ tầm thường không thể lên được đó thôi.

Vũ Văn Kỳ nói :

- Ca ca nói cũng có lý...

Vừa nói đến đây, chợt ngừng lại, nắm lấy tay Nhạc Long Phi, kéo sát lại gần, mắt chăm chú nhìn xuống một bụi cây rậm ở dưới chân núi, sắc mặt hoảng hốt tái xanh, Nhạc Long Phi thấy thế ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ muội trông thấy gì mà sợ thế?

Vũ Văn Kỳ chau mày nói khẽ :

- Long ca ca nhìn kia, trong bụi có con rắn.

Nhạc Long Phi theo tay Vũ Văn Kỳ trở nhìn xuống dưới chân núi, nhưng vì bụi cỏ cao quá, không trông thấy gì hết, bèn cười ngất mà rằng :

- Hiền muội kỳ quá, một con rắn thì có gì mà sợ? Lãnh tử tử còn định mời chúng ta xem Vạn xà đại hội thì sao?

Vũ Văn Kỳ sắc mặt đỏ bừng bẽn lễn đáp :

- Tiểu muội không sợ nhưng mà lạ lắm. Kia...

Vừa nói vừa lấy tay trở vào bụi cỏ, cười nói tiếp :

- Long ca ca trông mà xem, con rắn lại bò ra kia kia, trông nó không giống con rắn khác, rất có thể là loại rắn độc hiếm có.

Nhạc Long Phi lại chú ý nhìn, lần này chàng trông có một con quái xà hình thù kỳ dị dài chừng trượng hai trượng ba, đầu to bằng cái bát, khắp mình đỏ như máu, đang ở trong bụi cỏ cao quá đầu người quần quai bò ra.

Con rắn này từ hình thể đến màu sắc đều kỳ lạ đặc biệt khiến ai trông cũng kinh sợ.

Nhạc Long Phi giật mình nói :

- Con rắn này quyết không phải rắn thường, nếu Lãnh muội trông thấy nhất định sẽ bắt đem về Ô Mông nuôi nấng chăm chút cẩn thận.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười tươi vừa hé cặp môi son định nói, thì chợt nghe tiếng chim lạ từ dưới chân núi vọng tới.

Tiếng chim kêu không những trong trẻo nhẹ nhàng mà lại còn rất quen tai, làm cho Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều cúi xuống chân núi cúi nhìn.

Con quái xà đỏ trạng mạo hung dữ độc ác đang quần quai bò đi, chợt nghe tiếng chim kêu, lập tức cuộn mình lại thành một khoanh tròn, chỉ còn chừa có cái đầu hình thù cổ quái giống như cái lưỡi xẻng cất cao

lên điệu bộ như vừa ngẫu nhiên gặp một địch thủ ghê gớm.

Vũ Văn Kỳ reo lên một tiếng rồi hỏi Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, con chim gì vừa kêu thế? Tại sao con rắn đỏ này nghe tiếng chim kêu lại có vẻ sợ hãi như vậy?

Nhạc Long Phi cười đáp :

- Về phương diện này, ca biết ít lắm.

Nói tới đây chợt đưa mắt nhìn xuống một tảng đá ở dưới chân núi bất giác kinh ngạc ngẩn người ra, ngừng bật không nói được nữa.

Thì ra trên đầu tảng đá có một con chim đang đậu, con chim này giống con hạc nhỏ, lông toàn màu xanh sẫm, chính là con quái điểu hiếm có đã cướp thanh kiếm Ngô Côn, bị hai con chim ưng đuổi theo định giật lại ở Vũ Công sơn bữa nọ.

Vũ Văn Kỳ sợ con rắn đỏ và chim xanh dưới chân núi nghe tiếng động, bèn ghé lại gần Nhạc Long Phi nói nhỏ :

- Long ca ca, ở đời sao lắm chuyện gặp gỡ kỳ lạ như vậy? Không biết con chim này có phải là con quái điểu đánh cắp thanh kiếm ở Vũ Công sơn hôm nọ không? Hay là con khác? Sao mà màu lông với hình dáng lại giống nhau đến thế?

Nhạc Long Phi khẽ cau đôi mày kiếm, trầm ngâm một lát, rồi lắc đầu nói :

- Kỳ muội hỏi câu ấy thực khó trả lời quá, chúng ta hãy chờ xem chúng động tĩnh thế nào hãy hay.

Vũ Văn Kỳ gật đầu, nép mình vào Nhạc Long Phi, cùng cúi đầu nhìn xuống.

Lúc này, con quái điểu lông xanh đã nhìn thấy con rắn đỏ, lại kêu lên mấy tiếng, xòe cánh bay ra khỏi tảng đá.

Con rắn đỏ càng quấn mình chặt thêm, trừng đôi mắt hung ác nhìn con quái điểu ra vẻ vừa sợ hãi vừa tức giận.

Từ chỗ con chim đến con rắn cách xa nhau vào khoảng ba trượng, con chim chỉ cần xòe cánh một cái là bay tới, nhưng nó lại không làm thế, chỉ cất cao cái đầu, ngang nhiên bước từng bước một tới chỗ con rắn.

Vũ Văn Kỳ thấy thế khúc khích cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca trông thấy con chim dáng điệu nghênh ngang coi như đi trong chỗ không người, oai vệ bao

nhiều.

Nhạc Long Phi nhận thấy hễ con chim bước gần lại một bước là những cái vây khấp mình con rắn đó lại run lên một lần, bất giác ngâm ngùi than rằng :

- Trời sinh ra vật gì, tất lại sinh vật khác khắc chế, như con quái điểu này tức là khắc tinh con rắn đó, Kỳ muội muốn xem một trận đại chiến giữa điểu và xà chắc là không có đâu.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Tiểu muội không tin rằng một con rắn hung ác như con rắn đỏ kia, lại không dám chống cự con chim tầm thường này đâu.

Vừa nói tới đó, con quái điểu đã bước tới gần, chỉ còn cách chỗ con rắn chừng sáu bảy thước thì dừng lại, rồi kêu lên mấy tiếng, nghe thật là êm ái vui tai.

Vũ Văn Kỳ càng trông thấy lạ lùng kỳ dị, bèn nói với Nhạc Long Phi :

- Việc trong thiên hạ không cái gì lạ mà không có, con quái điểu lấy oai lấy thế chạy đến bên con rắn, tưởng để làm gì, ai ngờ chỉ hát cho con rắn nghe.

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Kỳ muội thử để ý nhìn xem, cái giọng êm ái thánh thót của con quái điểu kia chính là thủ đoạn giết rắn tối ư lợi hại đó.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, chú ý nhìn, mới nhận ra từ lúc con chim xanh nhìn con rắn rồi cất tiếng hát, thời đôi mắt hung dữ của con rắn mờ dần, mờ dần...

Tới khi con quái điểu ngừng tiếng hát thì cũng là lúc con rắn nhắm nghiền mắt lại, đầu lả hẳn xuống, tựa hồ như đã chết rồi.

Con quái điểu thấy con rắn đã nhắm mắt lả đầu xuống bèn giương cái mỏ dài ra mổ vào đầu rắn.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ trông thấy lấy làm kinh sợ, vì thấy con rắn bề ngoài có vẻ hung độc thế, da và vẩy cứng rắn đến thế, mà chỉ bị con quái vật mổ vài cái lập tức đầu và mình rời ra làm hai, con quái điểu ngâm cái đầu rắn ung dung vỗ cánh bay đi.

Vũ Văn Kỳ vừa ngẩng đầu lên xem cái dáng bay nhẹ nhàng ung dung của con chim xanh, vừa mỉm cười hỏi Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, con chim kỳ dị kia là chim cắt hay chim hạc? Hay là cò? Sao cái mỏ của nó ghê gớm thế nhỉ?

Nhạc Long Phi cười gượng đáp :

- Huynh không biết nó thuộc giống chim gì, nhưng cứ xem cách nó giết con rắn đỏ kia thì đoán chắc nó phải là một thần vật có linh tính, rất có thể là con mình gặp ở Vũ Công sơn vừa rồi.

Vũ Văn Kỳ giật mình nói :

- Nếu đúng là con chim ấy mình đừng để nó chạy thoát.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Đến hai con chim ưng còn đuổi không kịp nó, chúng ta làm thế nào mà giữ được nó?

Vũ Văn Kỳ ngẩng đầu nhìn lên, con quái điểu đã vượt qua ngọn núi cao trước mặt mắt mắt hút bèn cười nói :

- Chúng ta tuy đuổi không kịp con quái điểu, nhưng cũng thử đi theo phương hướng của nó, may ra có tìm được sự lạ gì chăng?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Chúng ta đi chơi Tiêu Hà, không có phương hướng nhất định, muốn đi đâu chẳng được?

Vũ Văn Kỳ đứng lên trước, bãng mình nhảy xuống núi rồi chạy theo hướng con chim xanh vừa bay, Nhạc Long Phi theo sau, hai người cách nhau chừng trượng sáu trượng bảy, vừa đi vừa xem xét phong cảnh hai bên vệ đường.

Vòng ra đến phía trước ngọn núi, con quái điểu đã biến đâu mất hút, chợt nghe tiếng hát véo von trong trẻo như tiếng vàng reo từ trên sườn núi trong một khu rừng nhỏ đưa lại.

Vũ Văn Kỳ vừa nghe tiếng hát, biết ngay là tiếng Lãnh Băng Tâm, bất giác cao hứng, bèn vận đờ chân khí, thi triển công lực Truyền Âm Nhập Mật trông lên khu rừng gọi to :

- Lãnh tỷ tỷ, tiểu muội và Long ca ca đến tìm tỷ đây.

Vũ Văn Kỳ vừa gọi dứt lời một lát, cái bóng dáng yếu diệu thanh tao tuyệt thế của Lãnh Băng Tâm đã từ khu rừng nhỏ hiện ra, rồi loáng như một luồng điện chạy như bay xuống.

Vũ Văn Kỳ tiến lên mấy bước, kéo tay Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Băng tỷ tỷ...

Ba tiếng “Băng tỷ tỷ” vừa thốt ra khỏi miệng, Vũ Văn Kỳ bất giác ngạc nhiên ngừng lại, vì nàng thấy

trong ánh mắt Lãnh Băng Tâm hiện ra vẻ kinh hoàng sửng sốt.

Vũ Văn Kỳ thấy thế cau mày hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ sao lại nhìn tiểu muội một cách lạ lùng như vậy?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười, khẽ vuốt đôi tay ngọc của Vũ Văn Kỳ rồi nói :

- Có phải Kỳ muội vừa nói đi cùng với Long ca ca đến đây tìm tỷ phải không?

Vũ Văn Kỳ mỉm nụ cười rất tươi rồi gật đầu.

Lãnh Băng Tâm lại hỏi :

- Vậy Long ca ca đâu?

Vũ Văn Kỳ thấy Lãnh Băng Tâm hỏi thế thì ngạc nhiên vội ngoảnh đầu trông lại phía sau thì ra phía sau không có ai cả.

Vũ Văn Kỳ giật mình kinh sợ, trống ngực đập thình thình, run run nói ;

- Long ca ca vừa đứng sau lưng tiểu muội, tại sao thoáng cái đã... đã...

Lãnh Băng Tâm thấy Vũ Văn Kỳ lo sợ cuống quýt nước mắt đã rơm rớm, liền mỉm cười an ủi :

- Kỳ muội đừng lo, trong Tiên Hà lĩnh này không có yêu quái cũng không có ma quỷ, vả lại Long ca ca thần công tuyệt đỉnh, đủ sức ứng phó với những việc bất ngờ xảy ra, việc gì mà sợ, nào lại đây, chúng ta cùng trở lại lối Kỳ muội đi ban nãy tìm thử xem nào.

Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm dắt nhau trở lại con đường cũ, nhưng đi mãi tới chỗ con quái điều giết con rắn đỏ vừa rồi, vẫn không thấy tăm tích Nhạc Long Phi đâu cả.

Lãnh Băng Tâm cau mày nhìn Vũ Văn Kỳ rồi hỏi :

- Kỳ muội, lúc hai người đến đây, đi đường có gặp chuyện gì kỳ lạ không?

Vũ Văn Kỳ giơ tay chỉ bụi cỏ nói :

- Lãnh tỷ tỷ hãy xem cái xác rắn ở trong bụi cỏ kia xem, rồi tiểu muội sẽ kể cho tỷ tỷ chuyện lạ.

Lãnh Băng Tâm lấy tay bới đồng cỏ ra, chú ý tìm kỹ ngạc nhiên hỏi :

- Sao bữa nay Kỳ muội nói toàn chuyện mơ hồ kỳ lạ vậy? Trong bụi cỏ này làm gì có xác rắn?

Vũ Văn Kỳ nghe Lãnh Băng Tâm nói vậy thì bất giác sửng sốt kinh ngạc, vội chạy tới vạch cỏ ra tìm, quả nhiên không thấy xác con rắn mà vừa rồi bị con chim xanh quắp mất đầu đầu nữa.

Bản khoản trăm mỗi, nàng đứng ngăn người ra một lúc rồi hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tử tử là học trò Thiệu lão tiên bối giỏi việc dạy rắn, tất nhiên biết có thứ rắn nào bị chặt mất đầu mà còn chạy được không?

Lãnh Băng Tâm nghe nói, ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, chau mày lại nói :

- Kỳ muội thử đem câu chuyện vừa xảy ra kể lại cho tử nghe từ đầu chí cuối, để ngu tử xem nào, kéo tử càng nghe càng thấy mờ mịt chẳng biết đặng nào mà lần.

Vũ Văn Kỳ bèn đem câu chuyện chim bắt rắn, thuật lại từ đầu cho tới cuối một lượt.

Lãnh Băng Tâm nghe xong “à” một tiếng, rồi nói :

- Con rắn mà muội gặp đó, tức là loại rắn Hồng vương sản, loại rắn này rất hiếm thấy, hèn nào mà cái xác nó biến nhanh thế.

Vũ Văn Kỳ nghi hoặc hỏi :

- Tử tử nói vậy, chẳng lẽ cái xác rắn biết chạy thật ư?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Đầu rắn Hồng vương sản có thể chế được những thứ thuốc, thân rắn có thể chế được roi mềm, đao kiếm không thể chém gãy...

Vũ Văn Kỳ nghe tới đây vội ngắt lời :

- Có lẽ tử tử cho rằng khi con rắn bị con chim quắp mất đầu đem đi thì có người khác trông thấy bèn lên đến lấy nốt cái xác rắn đem đi ư?

Lãnh Băng Tâm gật đầu :

- Chỉ có thể giải thích được như vậy là hợp lý nhất, nếu không thì giống rắn tuy sống dai, nhưng sau khi đã bị chặt đầu rồi cũng chỉ quần quại thêm được một lúc nữa là chết hẳn, làm gì có chuyện đã chết mất đầu còn đi lại được bao giờ?

Vũ Văn Kỳ cau đôi mày liễu nói :

- Câu chuyện xác rắn chúng ta hãy tạm gác lại không cần nghĩ đến vội, điều cần nhất là Long ca ca thốt

nhiên mất tích, là tại sao?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Rất có thể là ngẫu nhiên huynh bắt gặp con quái điều hoặc là chuyện gì lạ nên đuổi theo...

Vũ Văn Kỳ lắc đầu ngắt lời :

- Lãnh tử tử đoán thế không đúng, dù Long ca ca tình cờ gặp sự gì lạ tất cũng phải gọi tiểu muội một tiếng, không khi nào lẳng lặng bỏ đi một mình.

Lãnh Băng Tâm cũng cau mày, gật đầu nói :

- Kỳ muội nói thế cũng có lý, nhưng tử không thể tin được rằng một người võ công như Long ca ca mà thốt nhiên bị người ám toán đem đi một cách dễ dàng thế được.

Vũ Văn Kỳ sợ cuống lên, nước mắt vòng quanh giậm chân nói :

- Lãnh tử tử chúng ta làm thế nào bây giờ?

Lãnh Băng Tâm nghĩ ngợi một lát rồi nói :

- Việc này quả thực là ly kỳ, hiện giờ chúng ta chỉ còn có hai cách.

Vũ Văn Kỳ vội hỏi :

- Cách gì?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Một cách là đi tìm một cách là đứng đây đợi.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Tìm là tìm thế nào? Đợi thì đợi thế nào?

Lãnh Băng Tâm nét mặt đăm chiêu nghiêm trang đáp :

- Ngu tử đứng đây đợi, Kỳ muội đi tìm, vì chúng ta đã hẹn ngày mai sẽ gặp nhau ở sườn núi Bách hàn, nếu Long ca ca bình yên vô sự, thì thế nào mai huynh ấy cũng phải tới chỗ hẹn, còn Kỳ muội thì cứ đi quanh đây trong vòng mười dặm, tìm kiếm thật kỹ, xem có tình trạng gì khả nghi có thể làm đầu mối cho chúng ta dò xét được không? Nhưng vô luận có tìm được đầu mối gì hay không, thì trước giờ Ngọ ngày mai Kỳ muội cũng phải tìm đến Bách Hàn phong để chúng ta bàn tính xem thế nào.

Vũ Văn Kỳ không biết làm sao hơn, đành phải gật đầu, Lãnh Băng Tâm liền một mình đi thẳng lên Bách Hàn phong đợi Nhạc Long Phi đến phó ước.

Lãnh Băng Tâm đi rồi, Vũ Văn Kỳ một mình thẫn thờ dưới bóng tà dương, ngắm vừng kim ô sắp lặn mà trong lòng cảm thấy muôn vạn thê lương, nước mắt chỉ chực trào ra.

Vũ Văn Kỳ rất lo cho tính mệnh Nhạc Long Phi, trong lúc bản khoản buồn bực, chợt nghe mấy tiếng chim lạnh lót như tiếng suối reo.

Vũ Văn Kỳ giật mình, vì tiếng chim hót nghe đúng tiếng con chim xanh vừa rồi, bèn vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên ngọn cây trước cửa khu rừng nhỏ, cách đây chừng hơn hai chục trượng, hơi hơi rung động hình như có con chim gì mới bay vào.

Vũ Văn Kỳ khẽ uốn lưng ong thi triển thần công Lăng Không Hư Bộ là một môn khinh công thượng thừa, nhanh như luồng chớp vào khu rừng nhỏ.

Vừa vào tới khu rừng, chợt nghe thấy tiếng kỳ dị hỏi :

- Người đã đến đây ư?

Vũ Văn Kỳ nghe tiếng nói ở trên ngọn cây đưa xuống, liền vội lùi lại phía sau mấy bước hai tay chặn lấy ngực, ngừng đầu lên nhìn.

Vũ Văn Kỳ vừa trông thấy chợt giật nảy mình, vì nàng đã trông rõ trên cành cây cổ thụ là một con chim anh vũ lớn, lông có nhiều màu sắc sỡ, nhưng màu đỏ lại nhiều hơn cả.

Vũ Văn Kỳ vừa lấy làm kinh ngạc vì con chim anh vũ lớn quá và lại rất đẹp, vừa nghĩ bụng vẫn nghe người ta đồn rằng chim anh vũ biết nói tiếng người, nhưng không biết câu nói ấy có phải là của con chim này không?

Con chim anh vũ thấy Vũ Văn Kỳ nhìn nó lại kêu lên :

- Kỳ muội, Kỳ muội!

Vũ Văn Kỳ giật mình kinh sợ hỏi :

- Sao mi biết ta là Kỳ muội?

Con anh vũ không trả lời mà lại dẫu mở cất cái giọng kỳ dị lên gọi :

- Long ca ca, Long ca ca!

Vũ Văn Kỳ sợ quá, cố chần tĩnh hỏi :

- Này con chim đáng yêu kia ơi, mi có biết Long ca ca ta ư?

Con anh vũ nhìn Vũ Văn Kỳ một lúc, rồi vỗ cánh thũng thẳng bay về phía rừng sâu.

Vũ Văn Kỳ thấy con chim có vẻ muốn dẫn đường cho mình liền vội chạy theo.

Trong rừng có một khoảng đất nhỏ, chu vi độ hơn một trượng.

Nhạc Long Phi đang nằm còng queo trên mảnh đất ấy, một nửa người bên phải bị cái xác con rắn đỏ mắt tích ban này quấn chặt người lại.

Vũ Văn Kỳ trông thấy thế ruột đau như cắt, chỉ kêu được một tiếng “Long ca ca” rồi phóng mình nhảy tới chỗ chàng nằm.

Nhưng nàng vừa cất mình, chợt đầu luồng gió mạnh từ phía trước ủa tới, con anh vũ lúc này sà xuống giờ mấy móng vuốt nhọn hoắt, tập thực nhanh vào mặt nàng, Vũ Văn Kỳ vừa giật mình kinh sợ vội né mình tránh thoát, con chim bay vụt đi miệng còn kêu :

- Long ca ca chưa chết, đừng chạm vào mình chàng, mau đi gọi người đến cứu.

Vũ Văn Kỳ lúc ấy mới chợt nhớ câu Lãnh Băng Tâm nói “con rắn Hồng vương sản trong mình có nọc rất độc”, bèn băng mình chạy ra khỏi rừng, đến thẳng chân núi Bách Hàn phong cách đây không xa dùng lối Truyền Âm Nhập Mật gọi Lãnh Băng Tâm lúc này đang đứng chờ ở trên sườn núi.

Lãnh Băng Tâm nghe câu chuyện lạ lùng ấy, cũng phải sửng sốt vô cùng, bèn cùng Vũ Văn Kỳ song song chạy thẳng vào rừng, chỉ thấy Nhạc Long Phi vẫn mê man như người chết, nhưng con anh vũ lông sặc sỡ bay đi đâu mất rồi.

Vũ Văn Kỳ thấy Nhạc Long Phi mắc nạn, ruột gan đau như dao cắt, nước mắt chảy dài, cất giọng bi thảm hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ, Long ca ca có thể cứu được không?

Lãnh Băng Tâm vừa gỡ cái xác rắn quấn trên mình Nhạc Long Phi vừa mỉm cười nói :

- Kỳ muội yên tâm, Long ca ca chỉ bị trúng nọc rắn độc, có tỷ ở đây đừng nói là nạn nhân vẫn còn hấp hối, dù chết hẳn rồi cũng chỉ một lúc không lâu tỷ có thể làm cho sống lại được.

Lãnh Băng Tâm vừa nói đến đây, chợt khẽ kêu lên một tiếng, nàng vừa nhặt được bên cạnh Nhạc Long Phi một bông hoa giống hoa sen, mà không phải là hoa sen, lại giống như hoa cúc mà không phải hoa cúc, cầm trên tay ngắm nghía nhìn mãi.

Vũ Văn Kỳ cau mày nói :

- Lãnh tử tử không cứu Long ca ca tỉnh lại, còn thì giờ ngồi ngắm hoa chơi để làm gì thế?

Lãnh Băng Tâm ném bông hoa xuống đất lấy gót chân di cho nát ra rồi mới lấy viên thuốc giải nọc rắc cho vào miệng chàng rồi điếm vào Thụy huyết một cái.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Lãnh tử tử điếm vào Thụy huyết của Long ca ca làm gì?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Long ca ca uống linh dược xong, nọc rắn sẽ bị tan hết ngay, nhưng phải để cho huynh ý ngủ ít lâu không nên cho tỉnh lại ngay.

Vũ Văn Kỳ ngờ ngạc không hiểu, cứ căn vặn mãi, Lãnh Băng Tâm đỏ bừng đôi má, trỏ bông hoa vừa bị mình di nát dưới chân nói :

- Kỳ muội có biết bông hoa này là bông gì không?

Vũ Văn Kỳ lắc đầu, Lãnh Băng Tâm lại nói :

- Bông hoa màu đỏ tía này tên là Dạ hợp mị hương liên, tính rất âm đặng, chỉ hơi người phải là bản tính sẽ mất hết, phải đợi hàng giờ mới tỉnh lại được, bên cạnh Long ca ca có bông hoa này chắc là huynh ý người phải hương độc của nó rồi, nên tử mới điếm Thụy huyết của huynh chờ khi nào độc tan đi huynh ấy tỉnh dậy sẽ được vô sự, nếu không chúng mình sẽ khó khăn tìm cách đối phó thì phiền lắm.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, sắc mặt đỏ bừng, cau mày hỏi :

- Nếu đúng như tử tử, thì chắc Long ca ca gặp phải một con dâm phụ nào nên mới bị nạn này?

Lãnh Băng Tâm cười gượng nói :

- Chuyện này còn nhiều điều khó hiểu lắm, Long ca ca đã bị trúng độc hoa thần trí mê loạn, tất nhiên phải cùng con dâm phụ tìm chỗ trò chuyện với nhau chớ, sao lại nằm mê man ở đây và sao trên mình lại quần cái xác rắn đến nỗi bị trúng hai thứ độc?

Vũ Văn Kỳ chau mày liễu, suy nghĩ mông lung, Lãnh Băng Tâm lại hỏi :

- Kỳ muội vừa nói có con anh vũ khôn ngoan biết nói tiếng người, lúc này nó bay đi đâu rồi?

Vũ Văn Kỳ thấy Lãnh Băng Tâm nhắc đến, mới chợt nhớ ra liền đưa mắt nhìn khắp xung quanh, nhưng không thấy con anh vũ đâu cả, bất giác ngạc nhiên nói :

- Con chim anh vũ ấy thật khôn ngoan, mà cũng thực kỳ quái, nó dẫn tiêu muội đến đây cứu Long ca ca rồi bây giờ không biết đi đâu mất rồi?

Lãnh Băng Tâm lấy trong túi ra một chiếc lọ bằng ngọc trắng, khêu lấy một ít bột trong lọ búng vào xác con rắn Hồng vương sản và mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Những chuyện bí mật kỳ đó thực quả là không sao đoán nổi, đành phải chờ Long ca ca tỉnh dậy, rồi tự huynh ấy sẽ kể cho chúng ta nghe thì mới biết được.

Vũ Văn Kỳ biết thứ bột mà Lãnh Băng Tâm vừa rẩy vào xác con rắn chắc là một loại hóa cốt tan tính chấn cực mạnh bất giác mỉm cười hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ, thứ phấn làm cho tan xương nát thịt này hẳn là độc lắm..

Lãnh Băng Tâm mỉm cười xoa tay lắc đầu :

- Kỳ muội nhận nhầm đấy, thứ bột này không phải là thứ thuốc Hóa cốt dung chi tán mà các nhân vật giang hồ vẫn thường dùng, đây là một thứ thánh dược cho sư phụ đặc chế để làm cho thịt rắn rửa ra còn xương rắn thì giữ lại làm thành binh khí để dùng.

Trong khi hai người trò chuyện, thời cái xác rắn quả nhiên da và thịt tan dần đi, chỉ còn lại cái xương dài đến tám thước.

Vũ Văn Kỳ thấy thứ thuốc bột làm tan thân công hiệu như vậy, trong bụng lấy làm kinh sợ, nàng tìm một gốc cây lớn ngồi xuống mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ có việc gì cần ở Bách Hàn phong không?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Nhân vì chúng ta mới kết bạn nên tỷ vừa kiếm một vật dị bảo của võ lâm định đem đến đây tặng Kỳ muội.

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Cái gì là dị bảo võ lâm?

Lãnh Băng Tâm đáp :

- Ngu tỷ nghe nói trên sườn núi Bách Hàn phong có giấu cuốn Tử Phủ kỳ thư.

Vũ Văn Kỳ giật mình reo lên :

- Tử Phủ kỳ thư? Lãnh tử tử, tử đã lấy được chưa?

Lãnh Băng Tâm cười gượng lắc đầu :

- Tử đã đến ven núi Bách Hàn phong dè đâu vì đi chậm một bước nên cuốn Tử Phủ kỳ thư đã bị kẻ khác nhanh chân chiếm mất rồi.

Vũ Văn Kỳ kêu khẽ một tiếng rồi nói :

- Thiên hạ sao có lắm xảo hợp lạ lùng.

Lãnh Băng Tâm hỏi :

- Cái gì mà xảo hợp?

Vũ Văn Kỳ cười rất tươi nói :

- Tiểu muội và Long ca ca cũng gặp một quyển Tử Phủ kỳ thư và cũng bị người khác nhanh chân cướp mất.

Lãnh Băng Tâm ngạc nhiên cười hỏi :

- Sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy? Kỳ muội và Long ca ca thấy cuốn sách ấy ở đâu? Và bị ai lấy mất?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Cuốn Tử Phủ kỳ thư ấy ở Thái Hồ, mà người lấy mất là Tiểu Diện Như Lai Đạt Nguyên hòa thượng, một nhân vật trong Càn Khôn lục ác.

Lãnh Băng Tâm ngạc nhiên nói :

- Đạt Nguyên hòa thượng xưa nay chỉ hay đi lại quanh vùng Ký Bắc, sao tự nhiên lại sang Thái Hồ làm gì?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Không những Đạt Nguyên hòa thượng sang Thái Hồ, mà có cả Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bội xuất hiện nơi đó, còn Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình thì vì có tử tử lại ghen với Long ca ca chỉ một suýt nữa là hấn giết cả hai người.

Lãnh Băng Tâm đỏ bừng mặt, bắt Vũ Văn Kỳ phải thuật lại từ đầu chí cuối.

Vũ Văn Kỳ bèn đem câu chuyện gặp gỡ trên Thái Hồ và chuyện hai người xem Luận kiếm đại hội ở Tầng Kiếm cốc thế nào kể hết cho Lãnh Băng Tâm nghe.

Lãnh Băng Tâm lắng lặng ngồi nghe, nghe xong thốt nhiên kêu khe khẽ rồi nói :

- Không ngờ mình bỏ lỡ mất dịp xem Luận kiếm đại hội chắc là thú vị lắm!

Vũ Văn Kỳ chợt nghĩ ra một việc liền hỏi :

- Con Thanh Thông mã của tử tử đâu?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Con ngựa ấy là giống long câu, nên có linh tính, tử thả cho nó muốn đi đâu thì đi, nhưng không được đi xa, bất cứ lúc nào nghe tiếng còi là phải đến ngay.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn ra chỗ khác rồi hỏi :

- Lãnh tử tử lên Bách Hàn phong tìm cuốn Tử Phủ kỳ thư lại bị đến sau người nào?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười gượng :

- Ngu tử lên Bách Hàn phong thấy cái hốc đá giấu cuốn sách đó bị mở tung ra, trong hốc chẳng còn gì cả, cuốn kỳ thư không biết đã bị ai lấy mất?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Cuốn Tử Phủ kỳ thư trong Bạch Vân am ở Thái Hồ bị Đạt Nguyên hòa thượng lấy mất là quyển Nhân, còn quyển ở đây không biết là quyển Thiên hay quyển Địa?

Lãnh Băng Tâm đáp :

- Quyển ở đây là quyển quý hơn hết, là quyển Thiên, còn quyển Địa, nghe đâu là ở trong tay Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí.

Vũ Văn Kỳ vừa nghe thấy tên Đồ Viễn Trí tức thì nghiêng răng nghiêng lợi giận dữ nói :

- Tên lão tặc Đồ Viễn Trí không biết có thò mặt ra ở Nam Hải Anh Hùng hội không? Nếu không muội quyết vào tận Bắc Kinh băm vằm hẳn ra thành trăm mảnh để báo thù cho bá phụ.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội đừng lo, nếu Đồ Viễn Trí đến Nam Hải Anh Hùng hội càng hay, bằng không ngu tử sẽ đưa Kỳ muội tới Bắc Kinh, chúng ta sẽ lấy đầu của chúng rửa Tử cấm thành, đại náo Kim loan điện một mẻ.

Lãnh Băng Tâm nói đến đây, chợt như nhớ tới một sự gì khe nhướng cao đôi mày, mỉm cười hỏi Vũ Văn

Kỳ :

- Võ học Đồ Viễn Trí nghe nói đã đến bậc siêu phàm nhập thánh nếu chúng ta định chính thức giao thủ với hắn sao không trước hết hãy gây cho hắn mấy tay cường địch, ít nhất làm cho tên lão tặc đó tiêu hao một chút thực lực đã có phải hay không?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Kế của tỷ tỷ tuy hay, nhưng làm thế nào cho người ta thù oán hắn?

Lãnh Băng Tâm như trong bụng đã có chủ định, bèn mỉm cười nói :

- Chúng ta có thể lợi dụng tâm lý các nhân vật giang hồ muốn dòm ngó bộ Tử Phủ kỳ thư.

Vũ Văn Kỳ gật đầu cười :

- Phải đấy, bộ Tử Phủ kỳ thư phải gồm cả ba cuốn Thiên, Địa, Nhân hợp lại mà nghiên cứu mới có thể phát huy hết diệu dụng của nó, hiện nay quyển Nhân thì ở tay Đạt Nguyên hòa thượng, quyển Thiên thì không biết bị ai lấy đi, nếu bây giờ ta công bố quyển Địa ở trong tay Đồ Viễn Trí thì những người trong bọn chúng thế nào cũng tranh cướp lẫn nhau.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười :

- Ta sẽ xúi giục bọn Càn Khôn lục ác của Âu Dương Bình và bọn Thiên Ngoại song tặc chống đối lại lão tặc Đồ Viễn Trí cho mà coi.

Vũ Văn Kỳ nhướng cao đôi mày cười nói :

- Tiểu muội tưởng tỷ tỷ thân với Âu Dương Bình lắm cơ mà?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Ta có thân gì với Âu Dương Bình? Trừ Long ca ca ra, ta chưa từng coi bọn thiếu niên nam tử thời nay vào đâu cả...

Vũ Văn Kỳ nghe nói bất giác lạnh người, trong bụng tự nhiên nảy ra một cảm giác lạ kỳ, không sao phân tích được, nhưng ngoài miệng vẫn thuận theo đà Lãnh Băng Tâm tỏ ý đồng tình :

- Những hạng thiếu niên nam tử võ công siêu tuyệt nhân phẩm thanh cao khí phách ngang tàng như Long ca ca quả thật ít có.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội đã biết những nhân vật như Long ca ca trên đời ít có, thời cũng nên cẩn thận giữ gìn, đừng để một vị lang quân như ý đã vào tay rồi lại còn bị người khác đoạt mất.

Vũ Văn Kỳ giương to đôi mắt nhìn Lãnh Băng Tâm, cặp má đỏ hồng không biết trả lời thế nào.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười hỏi :

- Kỳ muội nhìn tỷ tỷ làm gì? Có lẽ ngu tỷ nói sai chăng?

Vũ Văn Kỳ vẫn chăm chú nhìn giây lâu ấp úng hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ, chúng ta có nên... có nên cả hai tỷ muội cùng... cùng để tâm tới Long ca ca không?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười buồn bã lấy tay vuốt nhẹ mớ tóc mây óng mượt của Vũ Văn Kỳ thung thảng đáp :

- Tỷ bẩm sinh mệnh bạc, nên quen biết Long ca ca sau muội, nhưng được một huynh trưởng như chàng tỷ cũng đã thỏa nguyện lắm rồi, hiền muội cứ yên tâm, Lãnh tỷ tỷ của muội quyết không khi nào lại cướp...

Lãnh Băng Tâm nói tới đây thốt nhiên ngừng bật, nàng vừa nghe thấy phía ngoài rừng có tiếng chim bay vù vù.

Vũ Văn Kỳ mừng lắm kêu to :

- Lãnh tỷ tỷ, có lẽ con chim anh vũ có linh tính ban này lại bay đến đây.

Lãnh Băng Tâm chú ý nhìn quả nhiên có thấy con chim anh vũ lông màu sắc sỡ, từ phía ngoài rừng bay vào, khi bay qua chỗ Vũ Văn Kỳ ngồi mở khe hở ra, đánh rớt một cái lá xuống, rồi lại bay trở lại hướng cũ.

Vũ Văn Kỳ nhặt lá cây lên xem, chỉ thấy trên lá có bốn chữ “canh ba có biến” vạch bằng móng tay.

Lãnh Băng Tâm liếc mắt trông qua nét chữ, khẽ kêu một tiếng rồi nói :

- Chủ nhân con chim này không biết là ai? Nhưng hình như có ý tốt và muốn giúp chúng ta nên mới ngầm báo nguy cho ta biết.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi rồi cau mày nói :

- Long ca ca còn ngủ say chưa tỉnh, nếu quả thật canh ba có biến thì trong lúc ta ứng phó với quân địch thực khó...

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội đừng lo về sự an nguy của Long ca ca, ở đây rất nhiều mây, muội tìm một gốc cây thật cao, ta sẽ cắt một ít dây mây tết lại làm thành giường treo vào đám lá rậm, thế là được một chỗ nằm tốt rồi tha hồ mà ngủ yên.

Vũ Văn Kỳ hôn hờ gật đầu, hai người chọn được một cây cổ thụ, cành lá rườm rà lại tết thành một cái vòng mây buộc vào cành cây xong đầu dây mới khiêng Nhạc Long Phi đặt lên để mặc chàng say sưa ngon giấc.

Vũ Văn Kỳ thấy Nhạc Long Phi vẫn ngủ rất say, bèn cùng Lãnh Băng Tâm trèo xuống dõng ra ngồi chỗ khác, đoạn lại hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Con chim anh vũ ngậm lá báo động chắc không phải là không đúng, theo tỷ tỷ thì thời canh ba đêm nay nhân vật nào sẽ tới đây gây chiến?

Lãnh Băng Tâm cười nhạt nói :

- Mười phần thì chắc đến tám, chín phần là do bọn Hắc y Thiết vệ nanh vuốt Thanh đình chớ còn ai nữa?

Vũ Văn Kỳ nghiêng răng nói :

- Nếu quả đúng là bọn vô sỉ nhận giặc làm cha ấy chúng ta phải cho chúng một bài học cực kỳ đau đớn thấm thía mới hả.

Nói đến đây chợt nghĩ ra một việc bèn hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Vừa rồi tỷ tỷ định lợi dụng bọn Càn Khôn lục ác và Thiên Ngoại song tàn chống lại Đồ Viễn Trí, nhưng chỉ sợ việc ấy khó thực hiện được vì trong bọn Càn Khôn lục ác hiện có người cấu kết với Đồ Viễn Trí.

Lvb đôi mắt long lanh hỏi :

- Là ai?

Vũ Văn Kỳ đáp :

- Lục Trảo Thần Ưng Cừu Trọng Đạt.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Cừu Trọng Đạt tuy nhờ món Thần Ưng Trảo Lực mà nổi tiếng khắp giang hồ nhưng đêm nay nếu hãn vô phúc dẫn xác đến đây thì ta sẽ làm cho uy danh của hãn phải vùi xuống khu rừng này mới hả.

Vũ Văn Kỳ thấy Lãnh Băng Tâm nói một cách say sưa hăng hái tựa như trong bụng đã nắm chắc phần thắng, liền mỉm cười nói :

- Hãn tử tử đã có phương sách thoái địch thần diệu trong tay nên mới dám quả quyết như vậy?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội tuy mới ra chốn giang hồ kinh nghiệm chưa có mấy nhưng đã được thụ nghiệp ở danh sư, thiên tư rất tốt, văn võ kiêm toàn học văn uyên bác tất nhiên phải biết đêm nay thiên khí thế nào chứ?

Vũ Văn Kỳ không ngờ Lãnh Băng Tâm thốt nhiên lại hỏi câu đó bèn ngẩng lên trông trời ngẫm nghĩ một lát rồi mỉm cười nói :

- Đêm nay trời tối nhưng không mưa không có trăng sao.

Lãnh Băng Tâm nở một nụ cười đặc ý gật đầu :

- Kỳ muội nói đúng đấy, ta định lợi dụng một đêm tối trời không mưa không trăng không sao này, làm cho những kẻ địch đánh lén đêm nay sẽ chết sạch không còn một mống.

Vũ Văn Kỳ nhướn đôi mày liễu mỉm cười nói :

- Tiểu muội không sao đoán nổi ý cao, không biết Lãnh tử tử đã nghĩ được diệu kế gì?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Hôm ở Thái Hồ, ngu tử đã chẳng hứa là sẽ triệu tập Vạn xà đại hội một lần cho Long ca ca và Kỳ muội xem hay sao?

Vũ Văn Kỳ vừa gật đầu, Lãnh Băng Tâm lại cười nói tiếp :

- Đêm nay ngu tử muốn triệu tập hết thảy những loài rắn độc ở mé trái ngọn Bách Hàn phong trong Tiên Hà lĩnh này biến khu rừng nhỏ này thành khu rừng rắn, đêm nay không trăng không sao, lũ ưng khuyến thấy bốn mặt là rắn độc, chắc sẽ hết vía rụng rời còn làm sao mà chống cự nổi? Lúc ấy quyền sinh sát sẽ ở trong tay ta.

Vũ Văn Kỳ vẫn có tính sợ rắn, vừa nghe thấy vọi kêu lên một tiếng rồi nói :

- Lãnh tử tử làm thế, thì chúng mình cũng bị vây trong vòng vây của rắn ư?

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Kỳ muội sợ gì, Lãnh tử tử của hiền muội là học trò đặc ý của Ô Mông Xà Nữ, chẳng lẽ lại để rắn cắn

hiền muội sao?

Vũ Văn Kỳ cười gượng nói :

- Tiểu muội đâu có sợ rắn cắn, nhưng quả thực nhìn những con rắn hình thù quái dị, hơi tanh nồng nặc muội thấy cũng sờ sợ...

Lãnh Băng Tâm không để nàng nói hết khẽ gật đầu cười :

- Kỳ muội đã ghét rắn, thì khi nào chúng đến đây, Kỳ muội cứ nhảy lên giường ngồi nép vào lòng Long ca ca, vừa trông coi chàng vừa xem tử chỉ huy trận, diệt trừ ưng khuyến có phải sướng mắt bao nhiêu không?

Nói xong lại thò tay vào bọc lấy ra một hạt ngọc lớn bằng hạt long nhãn, đưa cho Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Đây là viên hùng tinh châu, Kỳ muội giắt vào mình thì chẳng những trong vòng năm thước rắn không dám đến gần mà hơi tanh của rắn không ngửi thấy nữa.

Vũ Văn Kỳ mừng lắm, đỡ viên ngọc giắt vào mình rồi nhìn Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Lãnh tử tử bao giờ tử tử triệu tập đàn rắn?

Lãnh Băng Tâm cười :

- Gọi chúng đến sớm quá lại làm cho Kỳ muội trông thấy thêm phiền ta chỉ cần gọi một con rắn nào cũng được sai nó truyền lệnh cho cả đàn, là đến trước canh hai phải tụ tập ở trong rừng để chờ nghe lệnh.

Nói xong hướng về phía rừng sâu hú lên một tiếng kỳ lạ, tiếng hú cất lên không bao lâu đã thấy một con rắn dài tới tám thước khắp mình chia ra từng khoang cứ cách một khoang trắng lại có một khoang đen, giống như đốt cây, hình thù kỳ dị ngoằn ngoèo cách chỗ Lãnh Băng Tâm ngồi chừng năm thước thì dừng lại cất cao đầu chờ lệnh.

Lãnh Băng Tâm chợt đổi giọng ngậm khẽ lên vài tiếng con quái xà gật đầu liền mấy cái rồi lập tức bò đi.

Vũ Văn Kỳ thấy thế mỉm cười nói :

- Nếu tử tử gặp một rắn quái dị độc dữ ở một quả núi hay một cái đầu nào đó nó không chịu nghe lệnh tử tử thì làm thế nào?

Lãnh Băng Tâm cũng cười nói :

- Lúc ấy một là nó sẽ phải đầu hàng tử, hai là tử sẽ phải chết về cái răng độc của nó.

Vũ Văn Kỳ nghiêm sắc mặt nói :

- Cổ nhân có câu rằng “giỏi điều khiển lửa thì chết cháy, giỏi lội nước thì chết đuối” câu ấy thật là chí lý, tử tử sai khiến đàn rắn cũng nên cẩn thận đề phòng không nên cậy tài kiêu ngạo, sơ hốt khinh thường mà nguy.

Lãnh Băng Tâm nhìn Vũ Văn Kỳ mỉm một nụ cười rất tươi gật đầu nói :

- Kỳ muội nói rất phải ngu tử ở trên núi Ô Mông đã bị rắn cắn một lần.

Vũ Văn Kỳ kinh sợ hỏi :

- Con rắn ấy là rắn gì? Sao nó dám cắn tử tử?

Lãnh Băng Tâm đáp :

- Nào có phải là một giống quái xà hiếm có gì đâu? Nó chỉ là một con rắn Hỏa xích luyện một loại rắn độc thường thôi, trong khi ngu tử đang luyện Tuần Xà đại pháp vì coi thường nó, nên trong lúc sơ ý bị nó cắn một miếng vào cánh tay.

Vũ Văn Kỳ rùng mình nói :

- Ong và bò cạp có nọc độc không nên coi thường, huống chi rắn rết lại là những vật vô tình.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Nếu bảo rắn rết là loài vật vô tình thì cũng không đúng, Kỳ muội coi đây những con rắn này yêu tử biết mấy.

Nói xong mở chiếc túi da đeo bên lưng ra trong túi có một con cuộn tròn nhưng lúc nhúc những con rắn màu xanh nàng lấy ra một con rắn xanh nhỏ, dài chừng bảy tấc để áp vào má hôn hít luôn miệng, con rắn cũng thè cái lưỡi đỏ tía ra liếm lấy liếm để lên môi Lãnh Băng Tâm tỏ vẻ thân thiện hết sức.

Vũ Văn Kỳ cau đôi mày lại khẽ hỏi :

- Con này có phải là giống Thanh trúc ty không?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười :

- Không phải, loại rắn này trời bầm sinh có cái lạ là đao kiếm tầm thường không thể chém được, tên là Nam Hoang Thất bộ thanh xà, ai bị nó cắn chỉ đi được bảy bước là chết.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên có ý không tin hỏi :

- Con rắn bé tí thế mà đao kiếm chém không đứt à?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Nếu Kỳ muội không tin, có thể rút thanh Cô Trung kiếm mới lấy được ở Tầng Kiếm cốc ra chém thử mà xem.

Nói xong bèn đặt con rắn nằm lên một tảng đá vuông xanh, Vũ Văn Kỳ tuốt kiếm cầm ở tay muốn chém lại thôi. Lãnh Băng Tâm biết nàng có ý sợ bèn cười nói :

- Kỳ muội cứ thử chém xem, đừng sợ, chỉ cần muội dùng dùi tới chín phần mười công lực thì con rắn yêu của tỷ chẳng hề gì cả.

Vũ Văn Kỳ nhất định không tin, nên chỉ dùng có năm thành chân lực cánh tay giơ lên chém một nhát vào ngang lưng con rắn.

Thanh Cô Trung kiếm không phải là hạng thần vật tiền cổ có thể chém sắt chặt vàng được, nhưng đã là bảo kiếm của Lữ Khả Pháp thường đeo luôn bên mình, tất nhiên phải là một loại thép thực tốt, lại thêm năm thành công lực trên cánh tay Vũ Văn Kỳ, uy thế lại càng mạnh, nên lưỡi kiếm vừa chém xuống tảng đá xanh lập tức bị vỡ nứt ra.

Tảng đá xanh tuy vỡ nhưng chưa đứt rời ra làm hai mảnh mà con Thất bộ thanh xà vẫn không hề mảy may thương tổn, nó chỉ trừng đôi mắt lên nhìn Vũ Văn Kỳ chăm chặp.

Lãnh Băng Tâm nhặt con rắn lên, lại đặt lên má hôn một cái rồi bỏ vào túi, rồi mới quay lại nói với Vũ Văn Kỳ lúc ấy sắc mặt vẫn còn kinh hoàng sửng sốt :

- Kỳ muội có thấy con rắn của tỷ đáng yêu không?

Vũ Văn Kỳ gật đầu cười :

- Đáng yêu lắm, nhưng cũng đáng sợ lắm, tỷ tỷ đã nhổ cái răng độc của nó đi chưa?

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Đó là ám khí của tỷ, nếu nhổ cái răng độc của nó đi thì còn dùng làm gì được nữa?

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Tỷ tỷ dùng rắn làm ám khí ư?

Lãnh Băng Tâm vỗ nhẹ vào cái túi da, gật đầu cười :

- Trong túi này có bốn con rắn, ba con Thất bộ thanh xà tử dùng làm ám khí, còn một con là Thiết tuyến thanh thì dùng làm binh khí.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Lãnh tử tử dùng binh khí ám khí đều bằng rắn cả, quả không hổ danh là học trò Ô Mông Xà Nữ. Thật vô cùng đặc biệt, vô cùng ghê gớm.

Lãnh Băng Tâm ánh mắt long lanh mỉm cười :

- Những loại rắn Thất bộ thanh xà và Thiết tuyến thanh đâu có ghê gớm bằng chúng ta.

Vũ Văn Kỳ kinh ngạc hỏi :

- Bọn chúng đao kiếm chém không đứt cần phải người nào là người ấy chết ngay vậy mà tử tử bảo không ghê gớm bằng chúng ta? Chúng ta thì làm gì ghê gớm?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười khe khẽ ngậm :

- Trúc xanh rắn trong ruột, ong vàng nọc ở đuôi...

Lãnh Băng Tâm chưa đọc hết, Vũ Văn Kỳ đã cười khanh khách ngắt lời :

- Thiên hạ đồn rằng đồ đệ Ô Mông lãnh đạm tàn nhẫn vô tình độc ác vô hạn kỳ thực thì Lãnh tử tử vẫn là một người đa tình mà cũng chưa thấy có điều gì tỏ ra độc ác cả.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Nói ra kể cũng kỳ, từ ngày tử kết nghĩa với Long ca ca và Kỳ muội ở Thái Hồ tới giờ có lẽ bị ảnh hưởng của hai người hay sao mà tâm tính tự nhiên biến đổi?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười :

- Chúng ta tuy thề bồi vàng đá, nhưng giao vãng chưa bao lâu làm gì có chuyện vừa gặp nhau vài bận đã bị ảnh hưởng của nhau được? Chẳng qua là bản chất của tử tử vốn dĩ đã thiện lương nên tự nhiên như vậy chớ có gì lạ đâu?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Cứ như vậy có thể sư phụ tử sẽ không thương tử nữa.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Thiệu lão tiên bối chắc hồi trẻ có điều chi uất hận nên tính tình mới trở nên lạnh lùng cô độc như vậy, nhưng không có lý nào thầy lại không muốn trò có bản chất thuần lương bao giờ.

Lãnh Băng Tâm thở dài :

- Hiền muội nói không sai, sư phụ tỷ hồi trẻ rất có thể bị thất vọng nặng nề về phương diện tình ái nên bây giờ người rất ghét đàn ông, người vẫn định ninh dạy chị không được sa vào lưới tình nếu có gần đàn ông thì chỉ nên coi họ như một món đồ chơi trên tay mà thôi.

Vũ Văn Kỳ “à” lên một tiếng rồi nói :

- Đã vậy tỷ tỷ nên để tâm dò xét rồi tìm cách chữa dần cho người mới được.

Lãnh Băng Tâm thở dài :

- Muội nói có lý nhưng người ta có câu rằng “hận hải dị tân, tình thiên nan bổ” huống chi việc đã lâu ngày tỷ dấu vẫn có ý ấy nhưng e khó lòng hàn kín được vết thương trái tim người được.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Muôn sự tại người, trước hết tỷ tỷ hãy tìm cách dò xét xem nguyên nhân nào đã làm cho Thiệu lão tiên bối thất vọng đã rồi ta sẽ bàn sau.

Vừa nói đến đây, chợt nghe từ phía xa xa có những tiếng chít chít nổi lên khắp bốn phía.

Lãnh Băng Tâm ngẩng lên trông trời, rồi cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Đã tới canh hai, nên đàn răn kéo tới đây, nếu Kỳ muội không muốn trông thấy chúng thì trèo lên cây ngồi với Long ca ca.

Vũ Văn Kỳ hai má nóng bừng, lườm Lãnh Băng Tâm một cái rồi nói :

- Lãnh tỷ tỷ chỉ hay trêu chọc, bây giờ muội không sợ răn nữa, không cần trèo lên cây.

Lãnh Băng Tâm cười khan khách nói :

- Lát nữa khắp khu rừng này chỗ nào cũng có răn, Kỳ muội để mặc Long ca ca nằm mê man một mình trên cây mà yên tâm ư?

Vũ Văn Kỳ nghe nói, chợt nghĩ trong người mình có viên Hùng tinh châu có thể giải trừ được răn, lại nghĩ đến Lãnh Băng Tâm giỏi thuật dạy răn như thế mà còn bị răn cắn, huống chi Nhạc Long Phi lúc này ngủ say như chết mà nằm một mình giữa khu rừng răn thì thật là nguy hiểm, bèn đành nuốt thẹn nhảy vọt lên

cây nằm nép vào bên Nhạc Long Phi.

Lúc này đàn rắn ngoằn ngoèo bò vào tới rừng, trên trời không trăng không sao, tối đen như mực, Lãnh Băng Tâm ngồi dưới gốc cây khẽ ngậm lên những tiếng véo von nghe thật vui tai.

Tiếng ngậm vừa dứt trong bóng tối âm thầm ở khắp bốn xung quanh chợt nổi lên không biết bao nhiêu những đốm sáng nho nhỏ, đốm cao đốm thấp, đốm lớn đốm nhỏ lấp lánh như sao sa.

Vũ Văn Kỳ biết những đốm sáng đó chính là mắt rắn, bèn ngồi đếm nhẩm, bất giác rừng mình nghĩ bụng tối thiểu trong khu rừng này có hơn một trăm con rắn, kể cả lớn nhỏ.

Lãnh Băng Tâm khẽ quát một tiếng, tất cả đàn rắn đều nhắm mắt lại, trong rừng im lặng như tờ, không ai ngờ được rằng xung quanh khu rừng này rắn độc vây kín.

Vũ Văn Kỳ đang lẳng lặng ngồi xem, trong bụng rất lấy làm kính phục, chợt cất tiếng ngậm, lập tức có đến mười mấy đôi mắt rắn từ trong đàn rắn từ từ tiến lại chỗ Lãnh Băng Tâm ngồi.

Lãnh Băng Tâm hình như dạn dò đàn rắn câu gì hơn mười con rắn quay về chỗ cũ, rồi cái tiếng chín chít vừa rồi lại nổi lên khắp bốn phía.

Lúc này bên cạnh Lãnh Băng Tâm chỉ còn lưu lại có một đôi mắt rắn.

Nhưng đôi mắt rắn này lớn bằng hai cái chén uống rượu đủ biết là thân hình nó lớn đến thế nào.

Vũ Văn Kỳ cố ý nhìn kỹ, mới lờ mờ nhận thấy thân rắn dài chừng trên ba trượng, mình lớn bằng chiếc thùng gánh nước, khắp mình đều có hoa xanh.

Nàng nảy tính tò mò bèn cúi xuống gốc cây hỏi khẽ :

- Lãnh tử tử đã chia đàn rắn đi mai phục khắp nơi sao lại giữ con rắn Thanh hoa này lại làm gì?

Lãnh Băng Tâm khẽ nhún mình nhảy lên đầu con rắn ngồi, con rắn từ từ cất cao đầu lên ngay tới chỗ Vũ Văn Kỳ ngồi, thành thử Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ đối diện với nhau, Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Con rắn này trông bề ngoài rất dữ nhưng thực ra không có độc, tử giữ nó lại là dùng làm ghế ngồi, cho nó oai, khiến đối phương trông thấy phải hết vía rụng rời, mất hết nhuệ khí.

Nói tới đây canh ba đã sang. Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm trong mình đều có nội công thượng thừa, nên tai mắt rất sáng, quả nhiên đã nghe rõ phía ngoài rừng có tiếng chân người đi.

Lãnh Băng Tâm giơ tay ra hiệu cho Vũ Văn Kỳ dạn nàng để ý trông coi Nhạc Long Phi còn mọi việc để mặc mình ứng phó.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười gật đầu, Lãnh Băng Tâm bèn vỗ nhẹ lên đầu răn, lẳng lặng tiến sâu vào rừng.

Lúc này đã nghe rõ tiếng bước chân ngoài cửa rừng hình như có chừng ba, bốn người trong bụng vẫn có vẻ e dè, nên chưa dám xông vào.

Lãnh Băng Tâm thốt nhiên cất lên hát một bài, tiếng nghe thật du dương, êm ái, hát xong lại cười nói :

- Nhạc Long Phi huynh sao không uống thêm chén nữa đi, chẳng lẽ huynh không thẳng nỗi muội về từ lực ư?

Vũ Văn Kỳ thấy Lãnh Băng Tâm cố ý diễn kịch một mình để dụ lũ đối phương thì bất giác cười thầm.

Bọn người đứng ngoài nghe tiếng hát và tiếng cười của Lãnh Băng Tâm xong, đột nhiên có tiếng người già quát to :

- Bọn phản nghịch Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ mau mau ra đây chịu trói.

Lãnh Băng Tâm nghe giọng nói của đối phương biết người này cũng là tay cao thủ, chân khí cường thịnh, bèn cau lông mày hỏi :

- Ai ở ngoài rừng dám đến đây phá rồi làm cho chúng ta mất cả hứng uống rượu?

Giọng người già lại cất lên :

- Lão phu là Cừu Trọng Đạt, hiệu là Lục Trảo Thần Ưng, cô bé kia là ai? Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đâu, sao không thấy lên tiếng?

Lãnh Băng Tâm vẫn giữ cái giọng khinh bạc cười nói :

- Lục Trảo Thần Ưng thì là cái thá gì? Bọn người tất cả có bốn người, vậy ba tên kia là ai?

Cừu Trọng Đạt quát to :

- Mấy người đi với lão phu là Hồng Lạt Tuyển Viên Thanh Loan, Tam Tuyệt Thủ Cận Vạn Tôn còn một người nữa là thủ hạ của Cận lão đệ tên gọi Huyền Âm Quỷ Thủ Sa Thất Hùng. Cô bé con kia là ai? Đã làm phách như vậy, sao còn chưa báo danh?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- À thì ra là một đàn ưng khuyến, làm ma thành cho hổ của Thanh triều, các người không biết ta là ai thì cứ việc tiến vào đây sẽ biết ngay chớ khó gì?

Cừu Trọng Đạt cười khẩy nói :

- Chúng bây tưởng chỉ dựa vào khu rừng nhỏ này mà ngăn cản lão phu được chẳng?

Lãnh Băng Tâm ranh mãnh “xì” một tiếng nói :

- Cừu lão đầu, ngươi là một trong Càn Khôn lục ác, danh tiếng lẫy lừng võ lâm, cố nhiên không sợ gì một khu rừng cây cối um tùm tối om này, nhưng ta ngồi đây chờ đã lâu rồi, sao chưa thấy đại giá quang lâm?

Cừu Trọng Đạt bị Lãnh Băng Tâm giễu cợt, không nén được lửa giận, lập tức xăm xăm theo hướng bắc tiến vào rừng.

Cận Vạn Tôn, Viên Thanh Loan và Sa Thất Hùng cũng chia ra ba cửa Đông, Tây, Nam cùng tiến vào một lượt, không để cho bọn Nhạc Long Phi có đường tẩu thoát.

Bọn Cừu Trọng Đạt chia là bốn cửa tiến vào nhưng đi rất chậm và không đốt đuốc.

Nhân vì trời tối mà không mưa, không trăng sao, trong rừng tối đen như mực, giơ bàn tay lên tận mặt vẫn không trông thấy rõ năm ngón. Tình hình như vậy càng phải cẩn thận đề phòng lảng lạng quan sát xung quanh, ai đốt lửa hoặc cất tiếng trước thì là bị lộ hình tích, rất dễ bị đối phương tấn công chớp nhoáng.

Vũ Văn Kỳ chờ Lãnh Băng Tâm mai phục đàn rắn độc ở trong xó tối tất định chờ đối phương tới nơi là ra lệnh cho chúng tập kích.

Không ngờ từ lúc địch đã tiến vào rừng, trong rừng vẫn lặng như tờ, không một tiếng động.

Tình trạng ly kỳ bí hiểm ấy làm cho những người lão luyện giang hồ như Cừu Trọng Đạt trong bụng cũng hơi run dè dặt không dám tiến nữa.

Lãnh Băng Tâm rất khéo dẫn dụ, thấy đối phương do dự không dám bước lên nên cười nói :

- Cừu Trọng Đạt, các ngươi đừng sợ, cứ tiến vào trước khi các ngươi chưa vào tới chỗ đất trũng trong rừng để ra mắt ta, ta xin đảm bảo không ra tay hạ thủ trước đâu.

Cừu Trọng Đạt quả bị đối phương khiêu khích, lửa giận bốc lên ngàn ngút, hai bàn tay ngưng tụ công lực chặn phía trước mặt rồi bước luôn ba bước vào tới khu đất trũng.

Trên khu đất này không có cây cối, nên mọi vật còn trông thấy lờ mờ, Lãnh Băng Tâm ngồi trên đầu rắn, gần một cây cổ thụ về phía đông nam.

Lúc này vì mắt rắn chưa mở nên Cừu Trọng Đạt ngỡ nàng ngồi trên cành cây, liền cười nhạt nói :

- Tưởng có gì tài giỏi, lối khinh công hạng bét ngồi cành cây không rơi ấy có gì đáng kể mà dám làm phách làm oai trước bốn lão phu?

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Cừu lão đầu nói không biết thẹn, lão thử mở to mắt ra nhìn kỹ xem có phải là cành cây không?

Nói xong khẽ giơ bàn tay ngọc, vỗ nhẹ vào đầu con rắn, cặp mắt linh xà lập tức mở to, phóng ra hai đạo hào quang lóng lánh xanh lè, nhìn thẳng vào mặt Cừu Trọng Đạt.

Cừu Trọng Đạt lúc ấy mới trông rõ người ngồi đó không phải là ngồi trên cành cây mà là trên một con rắn khổng lồ, bất giác giật mình kinh sợ, biết đối phương đã chuẩn bị sẵn sàng, lại sợ đồng bọn mỗi người một nơi dễ bị ám toán, bèn ra lệnh gọi cả ba người kia đứng vào một chỗ.

Lãnh Băng Tâm khẽ cười lên một tiếng, đôi mắt rắn lại nhắm nghiền vào, nàng ngồi trong bóng tối nói :

- Các người đã tụ họp vào một chỗ càng hay, đỡ cho ta phải đánh lẻ tẻ.

Viên Thanh Loan cậy có ám khí Hồng Tuyến Phi Ngự thích hung độc vô cùng, ai bị trúng phải chỉ hơi rướm máu là chết ngay, mới lấy ba mũi cầm ở tay, định thừa dịp Lãnh Băng Tâm cất tiếng nói sẽ nhắm theo hướng mà phóng ra.

Ai ngờ Lãnh Băng Tâm thông minh tuyệt đỉnh, giữa thời gian ngắn ngủi từ lúc bắt đầu nói tới lúc dứt lời cách nhau tới một trượng như người vừa bay vừa nói.

Viên Thanh Loan không sao nhắm được đúng chỗ đối phương đứng, chỉ sợ lại đã thảo kinh xà nên ba ngọn phi tiêu vẫn cầm lăm lăm nơi tay chưa dám phát ra.

Lúc này Cừu Trọng Đạt đã vận nội gia cương khí khắp thân thể đề phòng đối phương đánh lén đoạn cất tiếng hỏi :

- Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đâu?

Lãnh Băng Tâm giọng nói tựa tiếng tơ đồng bay qua bay lại từ trên không vọng xuống :

- Long ca ca và Kỳ muội uống rượu say đang ngủ ngon giấc, ta không cho tiếng ma quỷ kêu gào đánh thức họ dậy.

Cận Vạn Tôn lạnh lùng cất tiếng :

- Người xưng danh là chi? Cận Vạn Tôn này không muốn giết những đứa vô danh?

Lãnh Băng Tâm cười một cách ngạo mạn :

- Ta tên gọi Lãnh Băng Tâm...

Nàng nói chưa dứt lời thì trong bóng tối chợt nghe nổi lên ba tiếng “vút, vút, vút” như xé làn không khí bay tới.

Thì ra trong lúc Cận Vạn Tôn cất tiếng hỏi, Viên Thanh Loan đã dự định ám toán, lắng hết tinh thần nghe ngóng.

Lãnh Băng Tâm vừa mở miệng ba mũi tên đã veo veo nhắm thẳng mặt và ngực nhắm tới, mục tiêu nhắm chính xác vô cùng.

Lãnh Băng Tâm lấy tay khẽ đẩy một cái, ba mũi tên đều bắn ra xa, nàng cất cái giọng lạnh như băng kêu lên :

- Viên Thanh Loan, mi cũng là một kiếm khách có tên tuổi trong võ lâm đương thời, sao lại dùng thủ đoạn đê hèn như vậy? Mấy mũi ám khí của người có nghĩa lý gì!

Vừa nói tới đây tiếng ám khí lại xé luồng không khí bay ra, lần này Viên Thanh Loan dùng thủ pháp “Mãn Thiên Hoa Vũ” cầm năm mũi Hồng Tuyến Phi Ngự thích nhắm thẳng phía Lãnh Băng Tâm đứng mà ném.

Lãnh Băng Tâm không ngờ động tác của đối phương nhanh đến như vậy thêm đêm tối mò mò, đôi mắt trở nên vô dụng chỉ hoàn toàn nhờ vào thính giác mà biện nhận xem mũi tên đi theo hướng nào nên tuy nàng đã miễn cưỡng tránh thoát cả năm mũi ám khí nhưng chỉ suýt nữa là bị hai mũi trúng vào vai làm cho nàng sợ toát mồ hôi trán.

Lãnh Băng Tâm giận quá, liền quải tay ra phía sau cầm con Thất bộ thanh xà ném thẳng vào phía Viên Thanh Loan nấp.

Động tác của nàng hình như cùng một lúc với Viên Thanh Loan ném ám khí ra nên khiến cho Viên Thanh Loan trở tay không kịp.

Kể ra Viên Thanh Loan có thể thi triển thượng thừa khinh công gắng gượng lẩn tránh được, nhưng mục thấy Lãnh Băng Tâm cười lên đầu rần, thần tình kỳ dị, ý muốn xem qua ám khí của nàng dùng để đoán xem lai lịch đối phương thuộc môn phái nào nên mới thi triển công phu “Hóa Chỉ Thành Cương” dùng ba ngón tay: ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng nắm lấy con Thất bộ thanh xà lúc này bụng đã đói meo, mắt hoa đầu vầng đang muốn hút máu người cho đỡ đói.

Vừa cầm con rắn vào tay Viên Thanh Loan biết thế nguy, vội buông thả ba ngón tay ném con rắn đi chỗ khác.

Nhưng con Thất bộ thanh xà đã được huấn luyện lâu ngày, đã rơi vào tay kẻ địch, khi nào lại chịu cho Viên Thanh Loan ném đi? Nhanh nhẹn đã hé ra cánh tay Viên Thanh Loan và đớp cho một miếng.

Viên Thanh Loan cảm thấy cánh tay phải vừa đau vừa nhức biết là nguy đến nơi, vội ngưng khí phong tỏa mạch máu quả tim thông tới tay phải, một mặt kêu to :

- Các vị cẩn thận, ta bị ám toán rồi.

Cận Vạn Tôn với Viên Thanh Loan nguyên là một đôi tình nhân, thân nhau như vợ chồng, nên hẳn quan tâm tới mục, nghe mục nói, hẳn vội hỏi nhỏ :

- Thanh tử bị vật gì ám toán?

Viên Thanh Loan đáp :

- Rắn, ta bị rắn độc cắn một miếng.

Câu đó làm cho Cận Vạn Tôn, Cừu Trọng Đạt và Sa Thất Hùng đều giật mình sợ tái cả mặt.

Lãnh Băng Tâm thấy diệu kế đã đắc, đắc ý cười khanh khách :

Tiếng cười của nàng vừa cất lên, đàn rắn mai phục ở bốn phía đều mở choàng mắt.

Sa Thất Hùng trông thấy trước nhất, sợ quá kêu lên :

- Ôi chao, trong rừng này sao mà nhiều rắn thế?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Không có mấy, không có mấy, chỉ độ chừng hai trăm con thôi, nhưng con nào nọc độc cũng ghê gớm cả.

Bọn Cừu Trọng Đạt đưa mắt nhìn quanh bốn phía, thấy khắp trong khu rừng Đông, Tây, Nam, Bắc, dưới thấp, trên cao, chỗ nào cũng thấy mắt rắn lập lòe lóng lánh như sao sa.

Thân đã bị hãm trong cảnh nguy hiểm, mặc dầu võ công giỏi đến đâu, cũng không khỏi kinh hồn mất vía, Cận Vạn Tôn đâm liều, không nghĩ ngợi gì cả, đập đá châm ngay một mớ đuốc lên.

Hắn vừa giơ bó đuốc lên liền trông thấy ngay Viên Thanh Loan đã ngất lịm nằm lăn dưới đất, một con rắn xanh nhỏ chừng độ bảy tấc dài đang từ cổ tay Viên Thanh Loan bò ra, rồi nhanh như chớp nhảy vào xó tối đi mất.

Cừu Trọng Đạt từng trải giang hồ đã lâu, nghe nhiều biết rộng, trông thấy thế sắc mặt tái mét, vừa đuổi ba ngón tay cách không điểm vào Viên Thanh Loan vừa kêu lên :

- Con rắn này là dị chủng ở miền Nam Hoang, tên gọi Thất bộ thanh xà cắn phải người là chết ngay tức

khắc.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Cừu lão đầu, người đã được biệt danh Càn Khôn lục ác có khác, nhãn lực quả cao minh.

Cận Vạn Tôn thiết tha cho tính mạng Viên Thanh Loan, vừa cúi xuống cạnh mộ, Cừu Trọng Đạt vội kêu lên :

- Cận lão đệ, đừng có chạm vào nàng.

Cận Vạn Tôn giật mình rụt tay về khẽ hỏi :

- Cừu lão tiên bối, chẳng lẽ một con rắn bé như thế mà nọc độc lại ghê gớm vậy?

Cừu Trọng Đạt cũng khe khẽ trả lời :

- Loại rắn này độc lắm, ai bị nó cắn là chết liền, tài thánh cũng không cứu nổi.

Cận Vạn Tôn sợ hãi giậm chân nói :

- Nếu đúng như thế thì Viên Thanh Loan đã...

Cừu Trọng Đạt sắc mặt đăm chiêu xoa tay ngắt lời :

- Viên Thanh Loan công lực thâm hậu hoặc giả đã sớm biết trước kịp thời cắt đứt huyết mạch từ chỗ bị thương thông tới trái tim nên mới giữ được hơi thở thoi thóp tới lúc lão đệ soi đuốc vào, ta sợ nàng khó lòng giữ nổi nên đã dùng Cách không điểm huyết điểm vào Tam nguyên đại huyết của nàng, tạm giữ không cho nọc độc lan ra, nhưng nhớ chớ có chạm vào nàng.

Cận Vạn Tôn nghe nói, sắc mặt thê thảm nói :

- Lão tiên bối có cách gì giải nọc độc chẳng?

Cừu Trọng Đạt cau mày lắc đầu :

- Trừ phi năn nỉ đối phương chữa cho còn ngoài ra chẳng có cách gì khác nữa.

Cận Vạn Tôn xéch ngược lông mày, mắt quắc lên một cách dữ dội, xẵng giọng nói :

- Cừu lão tiên bối muốn ta quỳ gối cúi đầu trước những đứa phản nghịch đó chẳng?

Cừu Trọng Đạt cười ha hả, rồi nhìn chăm chăm vào mặt Cận Vạn Tôn lạnh lùng nói :

- Cận đại nhân, ta chưa từng ăn bổng lộc gì Thanh đình, chỉ vì chỗ giao tình với sư phụ người mới giúp người một tay, đừng nói Cận đại nhân không chịu cúi đầu quỳ gối với kẻ phản nghịch, ngay lão đây là một lão già trong giang hồ, cũng không khi nào chịu đầu hàng kẻ địch, nào lại đây, ta sẽ thi triển môn độc môn là Thần ưng thân pháp xông vào tập kích đối phương để thành toàn công danh bổng lộc cho nhà người, còn tính mệnh Viên Thanh Loan sống hay chết cũng đành.

Nói xong hú lên một tiếng, định xông vào Lãnh Băng Tâm lúc ấy vẫn ngồi chễm chệ trên đầu rắn.

Cận Vạn Tôn thấy Cừu Trọng Đạt gọi mình là Cận đại nhân bất giác thẹn đỏ mặt, kéo tay áo lão lại, khom lưng ngượng nghịu xin lỗi :

- Cừu lão tiên bối xin tha cho Cận Vạn Tôn cái tội lờ lời.

Cừu Trọng Đạt với sư phụ Cận Vạn Tôn giao tình rất hậu nên không nỡ làm quá, bèn cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Cận lão đệ nên nghĩ cho kỹ, ta hãy lấy việc cứu người làm trọng hay là lấy công danh lợi lộc làm trọng?

Cận Vạn Tôn đối với Viên Thanh Loan tình nghĩa không khác gì vợ chồng nên lúc này không suy xét gì nữa, bèn lập tức trả lời ngay :

- Non xanh không đổi, nước biếc còn dài, các việc khác sau này sẽ liệu, bây giờ việc cần hơn hết là hãy cứu người trước đã.

Cừu Trọng Đạt thấy hẳn nói vậy bèn quay lại hướng Lãnh Băng Tâm lúc này còn đang ngồi trên đầu rắn, dáng điệu an nhàn thư thả, vòng tay cười ha hả nói :

- Lãnh cô nương, Hắc lâm xà trận của cô nương bố trí hôm nay thật là hợp cả thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tài nghệ dạy rắn thực cao minh, khiến cho Cừu Trọng Đạt này rất lấy làm bội phục.

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Cừu lão đầu đừng làm trò, tốt hơn là nói lão muốn gì? Nếu lão muốn nhờ ta giải trừ nọc rắn độc cho Viên Thanh Loan thì cứ nói thẳng ra.

Cừu Trọng Đạt nói :

- Nếu cô nương không chịu giải nọc rắn độc, chúng ta sẽ nhất quyết phải đấu...

Lãnh Băng Tâm xua tay ngắt lời :

- Ta không thích nghe những lời dọa dẫm suông ấy, hiện nay không cần phải nói tới võ công của hai bên

vội, người cứ coi đàn rắn ở xung quanh đây mà xem, chẳng lẽ chúng lại không có cái uy lực như con Thất bộ thanh xà vừa rồi hay sao?

Cừu Trọng Đạt đứng im một lát rồi lại hỏi :

- Nói như vậy chắc cô nương không chịu giải độc?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Người muốn hỏi ta có chịu giải độc không? Thì trước hết hãy nói các người có chịu nhận thua không?

Cừu Trọng Đạt trầm ngâm một lát rồi gật đầu :

- Cuộc chiến tối nay chúng ta xin nhận thua.

Lãnh Băng Tâm nghe giọng lưỡi Cừu Trọng Đạt đã biết ý, bèn nhướng cao đôi mày cười kiêu ngạo nói :

- Ta cũng chỉ cần người nhận thua đêm nay thôi, còn lúc khác ai cấm chúng ta so tài?

Cừu Trọng Đạt thầm phục đối phương là người khoáng đạt, cứng cỏi, bèn mỉm cười :

- Lãnh cô nương, bây giờ làm cách nào mà giải độc được?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu đáp :

- Ta còn một điều kiện nữa.

Cừu Trọng Đạt cau mày nhìn Lãnh Băng Tâm rồi hỏi :

- Điều kiện gì?

Lãnh Băng Tâm chỉ Cận Vạn Tôn cười nói :

- Hẳn lợi dụng hai con chim ưng đánh cắp sáu thanh bảo kiếm của Vu Nam Báo cất trong Tàng Kiếm cốc, hiện nay để ở đâu? Phải giao hết cho ta.

Cừu Trọng Đạt nghiêng đầu hỏi khế Cận Vạn Tôn :

- Cận lão đệ có thể y theo điều kiện đó không?

Cận Vạn Tôn gượng cười nói :

- Mấy thanh kiếm đó không có ở đây.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Nếu không có ở đây thì các người có thể thề một câu là sẽ đem đến Nam Hải Anh Hùng hội nộp cho ta cũng được.

Cận Vạn Tôn tính tình kiêu ngạo độc ác tâm địa thâm hiểm dị thường, nào chịu nổi giọng nói ấy, nhưng lúc này trông thấy tình phụ bị trúng nọc rắn độc đang nằm thoi thóp nên hùng tâm cũng nguội, đành cố nhịn, luôn gật đầu nói :

- Được được, ta xin thề...

Nói chưa dứt lời, Lãnh Băng Tâm vội xua tay :

- Không được, không được, người là hạng gì mà thề với bời? Ta không thể tin người được.

Cận Vạn Tôn uất ức lên tới cổ, nói to :

- Ta là Lãnh ban tá đội Hắc y Thiết vệ, quan đến...

Lãnh Băng Tâm lại giơ tay xua xua, cười nhạt nói :

- Người dầu làm quan đến nhất phẩm, nhưng trong con mắt của bọn giang hồ chúng ta thì cũng chỉ coi như là giống ma trành của hổ làm đầy tớ cho lũ đầy tớ mà thôi. Muốn lập lời thề thì phải nhờ Cừ lão đầu thề cho, nếu không ta sẽ lập tức ra lệnh cho đàn rắn khắp khu rừng này tổng tấn công các người.

Nói xong thủng thỉnh ngậm lên một tiếng nho nhỏ, quả nhiên đàn rắn xung quanh đều từ từ thắt chặt vòng vây lại.

Vũ Văn Kỳ ngồi bên Nhạc Long Phi thấy Lãnh Băng Tâm lợi dụng kỹ thuật luyện rắn đem bốn tên hung nhân đùa rờn như món đồ chơi trên tay bất giác vừa kinh sợ vừa tức cười.

Cận Vạn Tôn nghiêng răng kèn kẹt nói với Cừ Trọng Đạt :

- Cừ lão tiền bối, chúng ta không thể để Viên Thanh Loan chết mà đành tâm không cứu được, thôi thì đành nhẫn nhục cầu toàn, xin lão tiền bối thề với nó một câu cho xong việc đi.

Cừ Trọng Đạt nghiêm sắc mặt nói :

- Cận lão đệ, bốn chữ Lục Trảo Thần Ưng của lão phu cũng có đôi chút tiếng tăm trên giang hồ, nếu bữa nay ta đã lập lời thề, thì dù sao cũng phải nhớ đến ngày Nam Hải Anh Hùng hội đem kiếm đến đó mà nộp.

Cận Vạn Tôn cười một cách nanh ác :

- Lão tiên bối cứ yên tâm, Cận Vạn Tôn này quyết không để lão tiên bối ô danh đâu.

Cừu Trọng Đạt nghe lời, liền dẫn giọng nói với Lãnh Băng Tâm :

- Xin Lãnh cô nương nghe đây, sau khi cô nương đã giải độc cho Viên Thanh Loan, chúng ta sẽ đem tất cả mấy thanh bảo kiếm tới Nam Hải Anh Hùng hội kính tặng cô nương, nếu nói hai lời, Cừu Trọng Đạt này xin chết bởi nọc rắn Thất bộ thanh xà của cô nương.

Lãnh Băng Tâm lẳng lặng nghe xong, giơ tay ném ra một viên linh đan xanh, đắc ý cười nói :

- Các người hãy cho Viên Thanh Loan uống viên linh đan này đi đã, rồi công mộ sang phía tây nam cách đây ngoài mười dặm chờ ta.

Cận Vạn Tôn giận dữ nói :

- Lại còn trò gì nữa thế?

Lãnh Băng Tâm đôi mắt long lanh, cười nhạt :

- Người ta đã có câu “Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm”, những hạng làm ưng khuyến như các người, bụng dạ còn hung độc gấp mấy lần con Thất bộ thanh xà, nên ta cần thận trọng trước hết hãy chuẩn bị cách tháo thân thỏa đáng đã rồi mới nói chuyện khác sau.

Cừu Trọng Đạt nghe nói cau đôi mày rậm như râu róm lại cười gượng nói với Cận Vạn Tôn :

- Cận lão đệ việc đã thế này ta cũng đành nghe lời của đối phương sang phía tây nam ngoài mười dặm đợi Lãnh cô nương một chút vậy.

Lãnh Băng Tâm lại khẽ ngâm một tiếng, đàn rắn đang mai phục bên phía tây nam lập tức kêu chình chít rồi tránh giạt ra hai bên để chừa một lối đi.

Cận Vạn Tôn quắc đôi mắt giận dữ hầm hầm nhìn Lãnh Băng Tâm rồi bỏ viên thuốc vào miệng Viên Thanh Loan đoạn cùng Cừu Trọng Đạt lẳng lặng lùi ra khỏi rừng toàn độc xà mai phục.

Vũ Văn Kỳ thấy bọn quần hung đi khuất bèn tung mình nhảy xuống cười với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ, tỷ làm tình làm tội bọn chúng kể cũng hơi quá.

Lãnh Băng Tâm nghiêm sắc mặt lắc đầu nói :

- Làm thế thì có gì mà lạ? Bọn chó săn của Thanh đình này hết sức vô sỉ, một khi ta đã giải hết nọc độc cho Viên Thanh Loan thì nhất định chúng sẽ giữ mặt, Long ca ca còn ngủ say chưa tỉnh, chúng ta còn phải lo che chở cho huynh ý, không thể rảnh tay đối phó với chúng vì thế ta phải tống chúng đi khỏi nơi này đã mới

được yên tâm.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, trong bụng cũng thầm phục nàng túc trí đa mưu liệu sự chu đáo bèn lại mỉm cười hỏi :

- Vậy tử tử có sang phía tây nam giải trừ nọc cho Viên Thanh Loan không?

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Có chớ, khi nào ta thềm nói dối mấy tên hung ác ấy cho chúng khinh thường.

Vũ Văn Kỳ chau mày nói :

- Lãnh tử tử đề phòng cẩn thận kẻo chúng cậy đông người làm dữ, bất lợi cho mình chi bằng chờ Long ca ca tỉnh dậy rồi đi một thể.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười nói :

- Thế nào cũng phải để Long ca ca ngủ hết nhiều giờ mới có thể tan hết chất độc Dạ hợp mị hương liên được, Kỳ muội phải coi chừng chàng, ngu tử cười con Thanh Thông mã đi nhanh như bay, bọn Cận Vạn Tôn dẫu có mặt dày vô sỉ cậy đông hiếp yếu đi nữa thì cũng chẳng làm gì nổi ta, nhiều lắm thì chỉ một giờ đồng hồ là ta lại trở về đây rồi.

Nói xong ngưng tụ công lực hú lên một tiếng thật dài, Vũ Văn Kỳ biết nàng hú như vậy là để gọi con Thanh Thông mã bèn cười hỏi :

- Trước khi đi chữa cho Viên Thanh Loan, xin tử tử hãy giải tán đàn rắn đi đã có được không?

Lãnh Băng Tâm cười một nụ cười rất tươi, rồi lại ngậm lên một hồi, quả nhiên đàn rắn nghe tiếng ngậm, từ từ bò đi hết cả.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu than :

- Nuôi mấy con rắn, nuôi dạy lâu ngày thì khiến cho chúng phải phục tùng mình cũng không lấy gì làm khó, nhưng như tử tử có thể chỉ huy được hết thầy loài rắn trong thiên hạ muốn bảo sao chúng nghe vậy thực đáng gọi là tuyệt kỹ khoáng đại vô song.

Vừa nói tới đây, phía ngoài rừng đã nghe văng vẳng tiếng vó ngựa, Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Thanh Thông mã đã đến, Kỳ muội ở đây chờ lát, ngu tử về ngay bây giờ.

Vũ Văn Kỳ gật đầu, Lãnh Băng Tâm ra ngoài rừng nhảy lên mình ngựa ra roi trông thẳng hướng đông nam tiến tới, bọn Cừu Trọng Đạt, Cận Vạn Tôn quả đang chờ cách đó chừng ngoài mười dặm.

Lãnh Băng Tâm oai vệ đường hoàng đánh ngựa đến thẳng trước mặt bọn hung nhân mỉm cười nhảy xuống.

Cừu Trọng Đạt chớp chớp mắt ngấm nghĩa con Thanh Thông mã một lát, chột giật mình kinh ngạc hỏi :

- Con ngựa này có phải là thần câu của Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình mà hãn vẫn quý ngang tính mệnh đó không?

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Người nói quả không sai, con ngựa này chính là của Âu Dương Bình tặng ta đó.

Vừa nói vừa đánh nhẹ vào đuôi ngựa một cái, con ngựa lập tức một mình chạy về phía tây nam.

Cận Vạn Tôn không hiểu tại sao Lãnh Băng Tâm lại thả cho ngựa chạy, đang cau mày ngấm nghĩ, Cừu Trọng Đạt lại cất tiếng hỏi :

- Lãnh cô nương, Âu Dương Bình này quý con ngựa này như tính mệnh, tại sao hãn lại dứt tình tặng cô nương được?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Đừng nói chỉ là con ngựa, cho dù ta bảo hãn móc cả quả tim của hãn, hãn cũng móc ra để đưa tặng ta.

Cừu Trọng Đạt hoảng nhiên tỉnh ngộ “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra Lãnh cô nương và Âu Dương Bình là một đôi bạn tình...

Lãnh Băng Tâm xua tay ngắt lời Cừu Trọng Đạt làm bộ giận dữ đáp :

- Không, không, ta bây giờ không còn nghĩ gì đến Âu Dương Bình nữa, bụng dạ đàn ông thay đổi chóng lăm, ngày trước ta đòi hãn cho hãn xem quyển Tử Phủ kỳ thư, hãn nhất định không đưa, người bảo thế có tức không chớ?

Cận Vạn Tôn chú ý lắng tai nghe, liền hỏi :

- Âu Dương Bình cũng có Tử Phủ kỳ thư ư?

Lãnh Băng Tâm ra bộ không để tâm, thản nhiên đáp :

- Bộ Tử Phủ kỳ thư chia làm ba cuốn Thiên, Địa, Nhân, quyển Địa thì chưa biết ở đâu, quyển Nhân thì ở tay Đạt Nguyên hòa thượng, còn quyển Thiên thì ở tay Âu Dương Bình...

Nàng nói đến đây lại làm bộ giật mình như vẻ hối là mình nhẹ mồm trống chuyện vội vàng im bặt, rồi

cau mày nói với Cận Vạn Tôn :

- Thôi, ta không nói chuyện dài dòng nữa, các người lui ra cách đây ngoài ba trượng để ta giải độc cho Viên Thanh Loan.

Cận Vạn Tôn hỏi :

- Người giải độc thì cứ việc giải việc chi bắt chúng ta phải lui ra cách ba trượng.

Lãnh Băng Tâm trả lời một cách kiêu ngạo :

- Ta bảo các người lui thì các người hãy lui, nếu không ta không giải độc nữa.

Cận Vạn Tôn và Cừu Trọng Đạt đưa mắt nhìn nhau đành lẳng lặng lui ra phía xa đứng.

Lãnh Băng Tâm vừa hú lên một tiếng thật dài, vừa lấy con Thất bộ thanh xà ra, lại cho nó cắn vào cổ tay Viên Thanh Loan.

Cận Vạn Tôn giật mình kinh sợ, giật dử quát lên một tiếng, vừa định tung mình phóng tới, Cừu Trọng Đạt vội giơ tay ngăn lại, khẽ nói :

- Cận lão đệ đừng nóng nảy đối phương không phải thả rắn ra cắn người mà là hút độc.

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Trong bọn các người, chỉ có Cừu lão đầu là có đôi chút kiến thức, cái chất độc của con Thất bộ thanh xà trừ cách dùng lại nó hút lại, thời không còn cách gì khác, nếu cho là ta định hại Viên Thanh Loan thì thực là câu chuyện tức cười, vì theo con mắt ta coi tính mệnh Viên Thanh Loan so với lời các người thề đem trao trả sáu thanh bảo kiếm đến Nam Hải Anh Hùng hội nộp cho ta thì còn nhẹ hơn nhiều lắm.

Trong khi nói, con Thanh Thông mã nghe tiếng hú của Lãnh Băng Tâm từ phía tây nam phóng như bay tới.

Lãnh Băng Tâm điều khiển mọi việc đều ăn khớp, nàng khẽ cất tiếng ngâm gọi con Thất bộ thanh xà đang hút nọc độc ở cổ tay Viên Thanh Loan rồi nhẹ nhàng nhảy lên lưng con tuấn mã phi tới.

Cho tới khi Cận Vạn Tôn biết nọc độc trong mình Viên Thanh Loan đã được giải trừ, máu hung độc nổi lên âm mưu ám toán Lãnh Băng Tâm thời vị cân quắc kỳ anh khôn ngoan đã cười con tuấn mã phóng xa tới chực trượng.

Cận Vạn Tôn buông nắm độc sa vẫn nắm ở tay ra, giậm chân hậm hực nói :

- Lãnh Băng Tâm này thực khôn ngoan xảo quyệt đáng ghét quá chừng, nếu ta không giết được nó, thời

không khi nào chịu thôi.

Cừu Trọng Đạt chỉ đưa mắt nhìn Lãnh Băng Tâm cúi đầu có vẻ nghĩ ngợi.

Cận Vạn Tôn thấy thế vội hỏi :

- Cừu lão tiên bối đang mãi suy nghĩ việc gì?

Cừu Trọng Đạt cau mày nói :

- Ta đang nghĩ Lãnh Băng Tâm đã giỏi sai khiến hẳn không biết có phải là học trò của Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên không?

Cận Vạn Tôn lắc đầu :

- Văn bối nghe nói Thiệu Hàm Yên không thu đồ đệ và cũng không giao thiệp với đời, chắc là không phải.

Cừu Trọng Đạt nói :

- Thiệu Hàm Yên không phải là không thu đồ đệ mà là chọn đồ đệ có hơi khắc nghiệt mà thôi. Lãnh Băng Tâm này nhan sắc xinh đẹp, tính tình sắc sảo, lại giỏi huấn luyện rắn độc, không phải thuộc phái Ô Mông thì còn là gì?

Cận Vạn Tôn nghe nói kinh sợ mà rằng :

- Tiểu điệt nghe sư phụ nói vị Ô Mông Xà Nữ này không nên trêu vào, không biết có thực không?

Cừu Trọng Đạt gật đầu nói :

- Lão đệ nên phái người vô Kinh, mời sư phụ đệ xuất lĩnh mấy tay cao thủ trong Hắc y Thiết vệ tham dự Nam Hải Anh Hùng hội kéo bên ta lực lượng đơn bạc khó lòng thắng nổi.

Thì ra Cận Vạn Tôn chính là đồ đệ đặc ý của Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí hiện đang giữ chức Cung phụng cho Thanh đình.

Cận Vạn Tôn nghe lời Cừu Trọng Đạt liền sai Sa Thất Hùng tức tốc tiến vào Kinh báo tin cho sư phụ biết.

Ta hãy tạm gác chuyện bọn ưng khuyến Thanh đình lại, đây lại nói đến Lãnh Băng Tâm cười con Thanh Thông mã trở về khu rừng nhỏ.

Lúc này trời đã sáng, Lãnh Băng Tâm nghĩ đến diệu kế của mình đã đạt, bọn Cừu Trọng Đạt mấy tên

hung ác vừa bị mình đem ra làm trò đùa ở trên tay, bất giác trên môi mở một nụ cười đắc ý.

Nhưng trong lúc trông trước mặt chỉ còn nửa dặm nữa là tới khu rừng, con Thanh Thông mã hí lên một tiếng cất cao hai chân trước lên, đứng thẳng như người, suýt nữa thì hất Lãnh Băng Tâm xuống đất.

Lãnh Băng Tâm khê kêu lên một tiếng, hai đùi cặp chặt lấy bụng ngựa, vỗ nhẹ lên đầu Thanh Thông mã quát mắng :

- Thanh nhi, sao thế? Ngươi điên à?

Nói vừa dứt lời, từ phía sau đồng đá hình thù quái dị nằm chật đồng vệ đường, có tiếng cười đưa ra :

- Thần câu quyển luyện chủ cũ đã có lời đồn từ xưa, con Thanh Thông mã gặp chủ cũ của nó chẳng lẽ lại không dừng được sao?

Lãnh Băng Tâm ngồi yên trên yên, ngạc nhiên liếc mắt trông rồi kêu lên :

- Âu Dương Bình, sao ngươi cũng tới Tiên Hà lĩnh làm gì vậy?

Âu Dương Bình từ phía sau đồng đá nhảy ra nhìn Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương tới chân trời, ta cũng tới chân trời, Lãnh cô nương tới góc biển ta cũng tới góc biển, vì cô nương lên Tiên Hà lĩnh nên ta cũng tới đây.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười :

- Ngươi thật có tình.

Âu Dương Bình cười ha hả nói :

- Âu Dương Bình xưa nay vẫn là người bạc tình, riêng đối với cô nương thì lúc nào cũng chung tình đừng nói bên trời góc bể dầu đến kiếm thụ đao sơn...

Lãnh Băng Tâm chau mày ngắt lời :

- Thôi đừng nhiều lời, ta còn phải đi tìm người bạn đây.

Âu Dương Bình cười một cách nham hiểm lắc đầu nói :

- Không cần phải tìm nữa, người bạn cô nương nhất định không giữ lời hứa với cô nương.

Lãnh Băng Tâm hừ một tiếng rồi hỏi :

- Ngươi biết bạn ta là ai?

Âu Dương Bình nhướng cao đôi mày, tay phải cầm chiếc quạt khê gỗ vào tay trái thủng thẳng đáp :

- Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ.

Lãnh Băng Tâm ngỡ là bọn Nhạc Long Phi ở trong khu rừng đã xảy ra chuyện gì rồi, liền giật mình kinh sợ, đôi mắt quắc lên như luồng điện trừng trừng nhìn vào mặt Âu Dương Bình dẫn giọng hỏi :

- Sao người biết Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ sai hẹn với ta?

Âu Dương Bình vẫn định khoe với Lãnh Băng Tâm về việc mình mới làm vừa rồi, nhưng mắt vừa chạm phải tia nhìn của nàng bất giác tâm thần rối loạn vội đổi giọng nói :

- Hôm ở Thái Hồ, chính mắt ta trông thấy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ bị Đạt Nguyên hòa thượng đánh trọng thương chết ở dưới hồ.

Lãnh Băng Tâm nghe nói, bụng mới hết lo lại giận Âu Dương Bình đã ám toán Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ một cách vô lại rồi bây giờ lại đem đổ vấy tội lên đầu Đạt Nguyên hòa thượng, nàng bèn tương kế, nhảy xuống ngựa, giậm chân nói :

- Người đã trông thấy bọn họ bị Đạt Nguyên hòa thượng hãm hại biết họ là bạn ta sao không cứu?

Âu Dương Bình cố ý làm ra vẻ tiếc rẻ lắc đầu thờ dài nói :

- Ta đã định cứu nhưng vì hai bên đứng cách xa nhau quá, chỉ đành giương mắt nhìn họ chết dưới tay Đạt Nguyên hòa thượng.

Lãnh Băng Tâm đối với Âu Dương Bình xưa nay vẫn có đôi chút cảm tình, lúc này trông thái độ điệu bộ xảo trá của hắn mà tức lộn ruột bèn quyết dùng mưu lợi dụng hắn một phen cho bõ ghét, mới làm bộ như nghe được tin buồn thật, rút khăn tay lau nước mắt.

Âu Dương Bình thấy thế cười ha hả mà rằng :

- Lãnh cô nương với bọn họ chẳng qua là vừa quen biết, sao mà đau xót đến thế?

Lãnh Băng Tâm ngậm ngùi nói :

- Chúng ta tuy mới quen biết nhau nhưng hai bên đầu ý hợp tâm đầu, nên đã kết nghĩa huynh tỷ muội.

Âu Dương Bình trong bụng như mở cờ nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ an ủi khéo :

- Người đã chết làm sao mà sống lại được, cô nương nên nén buồn.

Lãnh Băng Tâm quắc mắt nghiêng răng nói :

- Ta nhất định báo thù cho nghĩa huynh nghĩa muội.

Âu Dương Bình trong bụng mừng thầm là có cơ may lấy lòng Lãnh Băng Tâm liền mỉm cười nói :

- Ta đã thay mặt cô nương báo thù rồi.

Lãnh Băng Tâm nhìn chăm chăm vào mặt Âu Dương Bình rồi hỏi :

- Người đã nói vậy nghĩa là gì? Chẳng lẽ Đạt Nguyên hòa thượng đã bị chết về tay người sao?

Âu Dương Bình gật đầu cười :

- Lúc ấy ta định cứu Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nhưng không kịp vì lòng nghĩa lại biết hai người ấy đều là bạn tốt của cô nương bèn hạ thủ giết chết Đạt Nguyên hòa thượng.

Lãnh Băng Tâm nghe xong chỉ cười nhạt một tiếng rồi nắm lấy dây cương nhảy lên mình ngựa.

Âu Dương Bình ngạc nhiên kêu to :

- Lãnh cô nương, ta đã báo thù cho nghĩa huynh nghĩa muội của cô nương sao cô nương lại không bằng lòng?

Lãnh Băng Tâm lườm Âu Dương Bình một cái, rồi cười nhạt nói :

- Ai mà chịu khó đứng đây nghe người nói láo.

Âu Dương Bình cuống lên vội nói :

- Ta nói câu nào cũng là đúng sự thực sao cô nương bảo ta nói láo?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười :

- Đạt Nguyên hòa thượng cũng là một nhân vật trong Càn Khôn lục ác công lực tuyệt thế, võ học không phải là tầm thường, làm sao có thể chết về tay người dễ dàng thế được?

Âu Dương Bình nhướng cao đôi lông mày ngạo nghễ đáp :

- Trong bọn Càn Khôn lục ác công lực cũng có cao thấp khác nhau, huống chi Đạt Nguyên hòa thượng lại không biết rằng gần đây ta đã luyện được môn chỉ chuyên để phá ngón Tam Âm chỉ của hắn nên bữa đó sau một trận ác đấu hắn đã bị ta điểm trúng huyết trào môn mà chết, ta cũng bị nội thương mãi tới hôm nay mới thực hoàn toàn bình phục.

Lãnh Băng Tâm vẫn cười lắc đầu :

- Ta nhận thấy người chỉ toàn nói dối, trừ phi người xách đầu Đạt Nguyên hòa thượng về đây đưa cho ta xem, ta mới có thể tin được.

Âu Dương Bình không biết làm thế nào, đôi mày cau rúm lại, suy nghĩ giây lâu nói :

- Đạt Nguyên hòa thượng chết chìm dưới đáy hồ còn làm sao mà cắt đầu hẳn về được nữa? Nhưng ta có cái này có thể cho cô nương xem là bằng cứ.

Lãnh Băng Tâm lạnh lùng hỏi :

- Cái gì?

Âu Dương Bình thò tay vào bọc, cẩn thận lấy ra một cuốn sách nhỏ bằng giấy lụa, đưa cho Lãnh Băng Tâm rồi mỉm cười nói :

- Đây là một vật mà Đạt Nguyên hòa thượng quý như tính mệnh, hiện nay rơi vào tay ta như thế đủ chứng tỏ rằng Đạt Nguyên hòa thượng đã bị ta giết chết.

Lãnh Băng Tâm khẽ liếc mắt trông qua, thấy trên quyển sách nhỏ có triệu sáu chữ “Tử Phủ kỳ thư - Nhân quyển”.

Nàng hơi động lòng, mỉm một nụ cười tươi như hoa nhìn Âu Dương Bình dịu dàng nói :

- Ta tin lời người nói là thực, đa tạ người đã báo thù cho nghĩa huynh và nghĩa muội của ta.

Âu Dương Bình từ khi quen biết Lãnh Băng Tâm đến nay chưa bao giờ được nàng vui tươi dịu dàng nói với mình những lời êm ái ngọt ngào như vậy làm cho hẳn như người được ban ân sủng quá hậu đặc ý cười nói :

- Ta đã hứa mỗi lần gặp cô nương sẽ tặng cô nương một vật kỳ trân, hôm nay ta xin tặng cô nương cuốn sách này.

Lãnh Băng Tâm thốt nhiên đổi hẳn sắc mặt, cầm cuốn sách trao trả Âu Dương Bình cũng chẳng buồn ngó giở ra xem là sách gì, Âu Dương Bình ngạc nhiên kêu lên :

- Lãnh cô nương đã xem rõ chưa? Cuốn sách này ở trong bộ Tử Phủ kỳ thư là một bộ sách được võ lâm coi là kỳ bảo đó.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Ta vẫn biết nó là cuốn Tử Phủ kỳ thư nhưng nó phải có đủ ba cuốn Thiên, Địa, Nhân, hợp lại mà thành, mới có kết quả, chứ chỉ có một quyển Nhân thì làm được gì?

Âu Dương Bình cười gượng nói :

- Cô nương hãy giữ lấy quyển Nhân này, đợi ta tìm được quyển Địa sẽ đưa tặng cô nương.

Lãnh Băng Tâm lạnh lùng nói :

- Kẻ sát phu vô tội?, đeo ngọc mà thành có tội, nếu ta giắt cuốn sách này ở trong mình thiếu gì những kẻ ma đầu đại gian đại ác âm mưu hại ta.

Âu Dương Bình gật đầu nói :

- Cô nương nghĩ thế cũng phải, nếu vậy đợi ta lấy nốt hai cuốn kia sẽ đem tặng cô nương một thế.

Lãnh Băng Tâm chợt lại đổi sắc mặt mỉm cười dịu dàng nói :

- Người có biết quyển Thiên và Địa đang ở đâu không?

Âu Dương Bình vốn dĩ là kẻ hung nhân tuyệt đại, quái kiệt trong giới võ lâm nhưng lúc này bị cái thần tình diễm lệ lúc giận lúc vui, khi mừng khi căm của Lãnh Băng Tâm làm cho thần trí rối loạn ngẩn ngơ đáp :

- Nếu cô nương thích bộ Tử Phủ kỳ thư thì dù có ở chân trời góc bể hoặc là trong Long đàm, hổ huyết

Âu Dương Bình này cũng quyết tìm cho kỳ được tặng cô nương.

Lãnh Băng Tâm cười tươi nói :

- Người đối với ta tử tế như vậy ta cũng xin mách người mấy câu để người đỡ công tìm kiếm.

Âu Dương Bình nghe nói vậy bèn hỏi :

- Cô nương nói vậy, chắc là đã biết hai cuốn sách ấy ở đâu rồi phải không?

Lãnh Băng Tâm cố ý chau mày lắc đầu :

- Ta biết thì có biết nhưng mấy người giữ hai cuốn sách này lại là những tay ghê gớm không dễ gì lấy được.

Người đời thường hay có tính võ ngược tự xưng anh hùng hảo hán trước mặt người yếu, Âu Dương Bình cũng không ngoại lệ, nghe Lãnh Băng Tâm nói thế bèn nhướng cao lông mày cười nói :

- Xin cô nương cứ nói rõ cho biết, trên đời này chưa có một nhân vật nào ghê gớm quý khiếp thần sầu nào đến nỗi Âu Dương Bình không dám trêu vào.

Lãnh Băng Tâm cố ý bịa chuyện mỉm cười :

- Quyển Thiên bị Lục Trảo Thần Ưng Cừu Trọng Đạt bí mật giấu kín.

Âu Dương Bình “hừ” một tiếng rồi nói :

- Cừu Trọng Đạt thì có gì mà ghê gớm? Khi nào gặp hắn ta chỉ thi hành kế nhỏ là đủ làm hắn xóa tên trong Càn Khôn lục ác đi theo Đạt Nguyên hòa thượng.

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Cừu Trọng Đạt thì không có gì là đáng sợ nhưng người giữ quyển Địa mới là tay ghê gớm hơn Cừu Trọng Đạt nhiều.

Âu Dương Bình nhướng đôi lông mày hỏi :

- Ai thế?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Người này là một tay cao thủ đệ nhất đương thời, quan cao tới chức Cung Phụng trong Thanh đình, dưới quyền có hơn trăm tên Hắc y Thiết vệ, được quyền tự do sinh sát, ấy là Quý Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí.

Âu Dương Bình nghe thấy tên Đồ Viễn Trí liền chau lông mày lại lẳng lặng không nói gì.

Lãnh Băng Tâm đã trông thấy rõ ràng liền “hừ” một tiếng, bĩu môi nhìn Âu Dương Bình cười nhạt.

Âu Dương Bình ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương cười thế là ý gì?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Ta cười người nói huênh hoang khoác lác, nào là không từ ven trời góc biển nào, nào là không sợ hổ huyệt long đàm cũng nhất định tìm cho ta ba quyển Tử Phủ kỳ thư, lời nói vẫn còn văng vẳng bên tai vậy là vừa mới nghe danh Đồ Viễn Trí đã tái cả mặt thế kia, thì còn đâu là khí phách anh hùng.

Âu Dương Bình bị Lãnh Băng Tâm chế giễu mặt đỏ như gấc luống cuống không biết bào chữa thế nào chỉ gượng lắc đầu xoa tay nói :

- Cô nương hiểu nhầm ý ta, Âu Dương Bình này có sợ gì thế lực và võ công Đồ Viễn Trí?

Lãnh Băng Tâm “hừ” một tiếng rồi nói :

- Người cho rằng sức người có thể đấu lại Đồ Viễn Trí ư?

Âu Dương Bình nói :

- Ta chưa gặp Đồ Viễn Trí bao giờ không biết võ công hãn cao thấp thế nào, nên không dám nắm chắc phần thắng trong tay, vừa rồi ta hơi do dự là vì ta còn đang nghĩ có thể tìm người nào giúp sức không?

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Xưa nay vẫn nghe giang hồ đồn là trong Càn Khôn lục ác là Thiên Ngoại song tàn thì có Sa Bật và Âu Dương Bình là thiên hạ không ai thềm giao du, huống chi Đồ Viễn Trí danh tiếng vang lừng, ai dám liều mạng giúp người.

Âu Dương Bình nói :

- Ta định mời sư tỷ cùng tiếp tay đối phó với lão.

Lãnh Băng Tâm ngạc nhiên hỏi :

- Ta không biết là người lại có sư tỷ, sư tỷ người là ai?

Âu Dương Bình đáp :

- Sư tỷ ta là Đà Ấu Ngô Cúc, cũng liệt danh trong hàng Càn Khôn lục ác.

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Nếu vậy thì người quả có trợ thủ tốt.

Âu Dương Bình cau mày nói :

- Sư tỷ ta tham lắm, tuy ta là sư đệ nhưng muốn nhờ việc gì mà không có quà biếu thì bà ấy cũng mặc kệ.

Lãnh Băng Tâm đưa mắt nhìn Âu Dương Bình rồi hỏi :

- Sư tỷ người mọi khi vẫn dùng binh khí gì?

Âu Dương Bình đáp :

- Tay phải cầm Kim Long ảnh, còn tay trái thì cầm chiếc Giáo Xách trường tiên.

Lãnh Băng Tâm mừng lắm nói :

- Vậy thì may quá, ta có một vật rất thích hợp xin tặng lệnh sư tỷ.

Vừa nói vừa thò tay vào mình lấy cái xương rắn Hồng vương sản đã bị hóa hết da thịt đưa cho Âu Dương Bình mỉm cười nói :

- Đây là xương loài rắn Hồng vương sản, đao kiếm chém không đứt, lai có chất độc mạnh, đối phương chỉ bị rớm máu là lập tức chết ngay, người đem tặng lệnh sư tử làm binh khí còn tốt mấy lần Giải xách trường tiên.

Âu Dương Bình cả mừng nói :

- Vật này sư tử dùng thì xứng lắm.

Hắn giắt chiếc xương rắn vào mình rồi lại hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương có biết Cừu Trọng Đạt và Đồ Viễn Trí đang ở đâu không?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Cừu Trọng Đạt đang ở phía tây nam cách đây không xa còn Đồ Viễn Trí chắc có lẽ đang ở Kinh, nhưng thế nào hắn chả tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, đến bữa ấy người nhớ đưa lệnh sư tử sang đó chắc sẽ gặp.

Âu Dương Bình cau mặt nói :

- Sư tử hiện đang ở núi Tùng Lai, đường đất xa lắm, đi lại mất nhiều thì giờ, chỉ sợ...

Lãnh Băng Tâm đã muốn gây một trận quần tà tương đấu mà Âu Dương Bình là một nhân vật quan trọng nhất có thể dùng được nên nàng cố làm ra vẻ ân cần ngắt lời nói :

- Từ đây tới núi Tùng Lai đường đất xa thật, người lấy con Thanh Thông mã của ta mà dùng.

Âu Dương Bình thấy Lãnh Băng Tâm đối với mình đã có vẻ thiết tha bất giác lấy làm cao hứng, vội xua tay cười nói :

- Không cần, không cần, con Thanh Thông mã này ta đã tặng cô nương...

Lãnh Băng Tâm làm bộ giận dỗi lườm Âu Dương Bình một cái rồi nói :

- Ta có lòng tốt sợ người đi đường trường vất vả, sao người vẫn không hiểu? Từ nay đến ngày sang đảo Độc Long dự hội ta đi chơi la cà đây đó không cần dùng đến ngựa, người cứ việc cưỡi đi.

Âu Dương Bình thấy Lãnh Băng Tâm đối với mình từ thái độ đến giọng nói đều đã thay đổi khác hẳn, bất giác cao hứng vô cùng bèn ghé lại gần nàng định bụng tỏ ý ân cần thân thiết thêm chút nữa.

Không ngờ Lãnh Băng Tâm khôn ngoan đã biết rõ ý định của hắc thủ hắc vừa tiến lại gần, chỉ khẽ uốn mình lùi ra khỏi mấy thước rồi thừa thế ấn dây cương vào Âu Dương Bình vờ giận dữ kêu lên :

- Âu Dương Bình, ngươi lại đối ý rồi hay sao? Từ đây đến Tùng Lai đường đất xa xôi, không đi ngay còn đứng đây giở trò khả ố làm cho người ta sinh ghét thêm, đã thế ta không cần đến ngươi nữa.

Người đẹp nổi giận, càng làm cho Âu Dương Bình thần hồn điên đảo, hắc thủ lấy dây cương nhảy lên mình ngựa nhìn Lãnh Băng Tâm cười ngượng nghịu :

- Lãnh cô nương, Âu Dương Bình này sẽ sang núi Tùng Lai bây giờ đây, chúng ta hẹn gặp nhau ở Nam Hải Anh Hùng hội.

Nói xong quả nhiên không dám lưu luyến nữa, thúc ngựa ra roi hướng về phía tây nam thẳng tiến.

Lãnh Băng Tâm thấy hắc thủ đi về phía tây nam, bèn vận đờ chân khí gọi to :

- Âu Dương Bình nếu có gặp bọn Cửu Trọng Đạt, và mấy tên ưng khuyến giặc Mãn, nhớ đánh cho chúng mấy roi hộ ta nhé.

Âu Dương Bình nghe nói, quay lại gật đầu mỉm cười rồi thuận tay vin một cây liễu vệ đường bẻ lấy bốn năm cành dài, cầm sẵn ở tay.

Lãnh Băng Tâm thấy Âu Dương Bình đã đuổi ngựa đi xa mới quay lại khu rừng Nhạc Long Phi đang nằm ngủ nét mặt vô cùng đặc ý.

Khi Âu Dương Bình đi được một quãng chừng mười bảy, mười tám dặm quả gặp bọn Cửu Trọng Đạt, Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan.

Cận Vạn Tôn nghe phía sau có tiếng vó ngựa phi rất quen tưởng là Lãnh Băng Tâm quay lại, bèn nhìn Cửu Trọng Đạt cười nanh ác nói :

- Cửu lão tiên bối nghe tiếng vó ngựa nhanh như tên thỏ kia chắc là con tiện tỳ Lãnh Băng Tâm lại quay trở lại chúng ta nên nhân dịp trừ hắc thủ đi cho rồi.

Cửu Trọng Đạt bị Lãnh Băng Tâm trêu chọc cũng giận tím gan nên nghe Cận Vạn Tôn nói vậy thì gật đầu tỏ ý biểu đồng tình, vừa lúc ấy con ngựa Thiên lý long câu đã phóng như bay tới, nhanh không khác gì tia chớp.

Phần vì ngựa chạy nhanh quá, phần vì đứng khuất phía sau núi nên bọn Cửu Trọng Đạt không trông rõ người ngồi trên lưng ngựa là trai hay gái.

Võ công của Cận Vạn Tôn đã do Đồ Viễn Trí chân truyền quyết không phải là hạng tầm thường có thể

bì kịp nên hẳn vẫn cho rằng nếu đường đường so chiêu thì Lãnh Băng Tâm quyết không phải là đối thủ của hẳn.

Nên khi ngựa vừa ra khỏi con đường vòng trước núi, Cận Vạn Tôn bèn quát to một tiếng, rồi nhảy ra chặn đường.

Âu Dương Bình đã cố ý tìm đến, tất nhiên trước khi ra khỏi đường vòng núi đã biết bọn Cận Vạn Tôn đều đứng cả ở phía sau núi, lúc này Cận Vạn Tôn xông ra chặn đường thì có khác gì con thiêu thân dám đâm đầu vào lửa.

Âu Dương Bình thấy sự việc xảy ra chính hợp ý mình, bèn lẳng lẳng chẳng nói chẳng rằng, sẵn tay cầm bốn, năm cành liễu tung lên trên không.

Cận Vạn Tôn vừa phóng mình nhảy ra, chân đứng chưa vững, đã bị một trận mưa roi tới tấp giáng xuống, sự tình xảy ra thật quá đột ngột, đừng nói Cận Vạn Tôn dẫu đến sư phụ hẳn là Đồ Viễn Trí gặp trường hợp ấy cũng khó lòng mà tránh thoát. Huống chi cành liễu lại dài hẳn tránh ra phía nào cũng bị.

Mấy cành liễu mềm ở trong tay một người công lực vào loại thượng thừa như Âu Dương Bình cũng không khác gì roi sắt, Cận Vạn Tôn chỉ kịp rú lên một tiếng thê thảm, khắp đầu và mặt chỗ nào cũng bị thương tích chỉ suýt nữa là bị một cành liễu đập trúng vào mắt.

Cận Vạn Tôn bị trận đòn bất ngờ, hai mắt đau quá không mở ra được, lại sợ bị ngựa giẫm nát, vội thuận thế nằm xuống đất lăn đi mấy vòng rồi rơi xuống ngay thửa ruộng cỏ lên cao ngập người ở ngay bên vệ đường.

Lúc này Cừu Trọng Đạt mới trông rõ người ngồi trên mình ngựa không phải là Lãnh Băng Tâm mà lại chính là Âu Dương Bình, cựu chủ nhân con Thanh Thông mã.

Thấy việc xảy ra đột ngột, Cừu Trọng Đạt giật mình kinh sợ vội kêu lên :

- Âu Dương lão đệ!

Âu Dương Bình tâm tính giao hoạt, biết rõ bọn Cừu Trọng Đạt, Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan người nào cũng võ công trác tuyệt cả khi nào lại chịu dừng cương, để hãm mình vào vòng vây, bèn để mặc con Thanh Thông mã phi nước kiệu vượt qua chừng ba, bốn trượng mới dừng cương quay lại sắc mặt lộ vẻ đắc ý, mỉm cười kiêu ngạo hỏi :

- Cừu huynh gọi ta có việc gì?

Lúc này Cận Vạn Tôn đã lóp ngóp bò ra khỏi ruộng, cố gượng nhịn đau chạy lại, Cừu Trọng Đạt thấy mặt hẳn sừng u thân hình bê bối bèn nhìn Âu Dương Bình tỏ vẻ không bằng lòng nói :

- Âu Dương lão đệ chúng ta không thù không oán, sao lão đệ lại đánh bị thương đồng bọn của ta?

Âu Dương Bình nhướng cao đôi lông mày hỏi lại :

- Hai bên đã không thù không oán, sao lại chặn đường ta?

Cừu Trọng Đạt tắc họng không sao trả lời được đành thú thực :

- Cận Vạn Tôn lão đệ tưởng Âu Dương lão đệ là con tiện tỳ họ Lãnh nên mới có câu chuyện lầm lỗi ấy.

Hai chữ “tiện tỳ” làm cho Âu Dương Bình nổi giận, hấn cầm cây Bạch Cốt phiến chỉ vào mặt Cận Vạn Tôn cười nhạt nói :

- Lãnh Băng Tâm là một người bạn gái rất thân thiết của ta, nếu Cận Vạn Tôn định làm hại nàng thì càng đáng đánh lắm.

Cận Vạn Tôn giận quá, gầm lên một tiếng, định tung mình xông tới, Cừu Trọng Đạt lấy tay ngăn lại và dẫn giọng nói với Âu Dương Bình :

- Âu Dương lão đệ có biết Cận lão đệ là ai không?

Âu Dương Bình nhếch mép cười khinh bỉ nói :

- Những hạng hạ lưu trong chốn giang hồ ai thèm đếm xỉa tới.

Cừu Trọng Đạt lắc đầu nói :

- Cận Vạn Tôn lão đệ tuy mới hành hiệp giang hồ chưa có tiếng tăm gì, nhưng về phương diện võ học và thân thể thực không phải hạng tầm thường, hấn là đồ đệ đặc ý của Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, một người bạn ta từ nhỏ.

Âu Dương Bình chớp chớp đôi mắt cười nhạt :

- Cái lai lịch ấy thì lờ được ai? Âu Dương Bình xưa nay từ cái tí cái tóe tất cũng phải báo đền, hễ cứ trêu vào tay ta thì đầu chính đương kim hoàng đế Thanh đình hay là lão già Đồ Viễn Trí ta cũng cho ném thử vài roi cho chúng mở mắt ra.

Viên Thanh Loan đã ngầm rút sẵn bảy, tám mũi phi tiêu dự định ném, nghe Âu Dương Bình nói đến đây bèn nghiêng răng lẳng lẳng nhằm thẳng ngực Âu Dương Bình phóng tới, sức nhanh như luồng điện.

Âu Dương Bình đã ngưng thần đề phòng đối phương ám toán nên tuy Viên Thanh Loan đánh lén, cũng bị hấn phát giác.

Âu Dương Bình cười ha hả nói :

- Ngọc bằng hạt tằm mà cũng đòi chiếu ánh sáng ư?

Tay hắn cầm chiếc quạt xòe mạnh ngừng tụ chân lực luồng gió mạnh vừa khẽ phẩy qua bầy, tám mũi phi tiêu đều lả tả bay tản ra bốn phía, không còn vết tích đâu nữa.

Cừu Trọng Đạt thấy đối phương đã trở mặt bèn quát lên rằng :

- Âu Dương Bình, ngươi đừng có khoe tài có giỏi lại đây thử đấu với ta vài chiêu.

Nói vừa dứt lời, đã tung mình nhảy lên trên không nhanh như một con thần ưng khổng lồ bay vụt về phía Âu Dương Bình.

Âu Dương Bình trong tay đang cầm chiếc quạt, quạt lia quạt lịa vào những mũi ám khí của Viên Thanh Loan từ bên phải đưa sang bên trái, lúc này thấy Cừu Trọng Đạt xông tới bèn thuận tay đưa từ trái sang phải quạt mạnh vào Cừu Trọng Đạt.

Cừu Trọng Đạt cũng biết rõ sức phiến phong của Âu Dương Bình cực kỳ lợi hại, không dám coi thường, khẽ né mình tránh ngọn gió, rồi thừa lúc còn ở trên không hấp khí phát ống tay áo khiến thân hình bay ngang ra đến vài thước.

Âu Dương Bình tự biết tình thế bất lợi cho mình vì quân địch đông mà mình lại ít, nếu bị Cừu Trọng Đạt chặn giữ lại bị Viên Thanh Loan, Cận Vạn Tôn tiếp tay công kích thời thành thử bị vây vào giữa bèn thừa dịp trong nháy mắt Cừu Trọng Đạt đang ở trên không hấp khí phát tay áo bay ngang ra tránh luồng phiến phong của mình bèn giật mạnh dây cương, khiến cho con ngựa khôn ngoan biết đoán ý người nhảy lùi ra xa tới hơn ba trượng.

Đã có một khoảng cách xa tới ba trượng, Âu Dương Bình không sợ bị đối phương đuổi kịp nữa bèn dừng ngựa nhìn Cừu Trọng Đạt cười khẩy :

- Cừu Trọng Đạt, ngươi đừng có cậy đông...

Cừu Trọng Đạt đã đứng xuống đất chỉ tay vào mặt Âu Dương Bình ngắt lời :

- Âu Dương Bình, ngươi cũng là một nhân vật có tiếng tăm sao lại sợ đánh nhau thế? Cừu Trọng Đạt này quyết không thềm cậy thế đông người chỉ một chọi một cũng dư sức hạ thủ ngươi.

Âu Dương Bình vừa gấp chiếc quạt gài vào thắt lưng vừa buông tiếng cười ha hả nói :

- Đừng nói một mình ngươi, dù cho cả ba cái túi cơm bị thị các ngươi xông cả vào, Âu Dương Bình này cũng đâu có sợ, chỉ vì ta có việc cần không thể nấn ná ở đây lâu được đành chờ đến ngày Nam Hải

Anh Hùng hội ta sẽ nhất quyết ăn thua với các người.

Cừ Trọng Đạt bị Âu Dương Bình châm chọc, lửa giận bốc lên ngàn ngút, khi nào chịu để cho hãn thoát thân, lão gầm lên một tiếng, đang định phóng mình đuổi theo nhưng Âu Dương Bình nói vừa dứt lời đã quay đầu ngựa, chỉ nghe mấy tiếng lộp cộp người ngựa đã vùn vụt phi nhanh tới hơn mười trượng.

Cừ Trọng Đạt biết không sao đuổi kịp, đành hậm hực quay về hỏi Viên Thanh Loan :

- Viên cô nương, thương tích của Cận lão đệ có nặng lắm không?

Viên Thanh Loan nghiêng răng kèn kẹt giận dữ đáp :

- Hai mắt chưa bị mù cũng còn là may, nhưng khắp mặt chỗ nào cũng có vết thương, còn phải điều trị lâu ngày mới ra ngoài được.

Cừ Trọng Đạt ghé lại gần nhìn kỹ những vết thương trên mặt Cận Vạn Tôn quả thấy vết nào cũng nặng, mí mắt bị đánh sưng húp, bèn ngạc nhiên nói :

- Âu Dương Bình trong tay chỉ có mấy càn liễu sao hãn đánh đệ bị thương nặng đến vậy?

Cận Vạn Tôn bộ mặt sừng phù đỏ lừng lừng chợt biến ra tím tái hằm hằm nói :

- Thằng cha ấy cố ý tìm đến đây gây chuyện nên mới đem nội gia công phu Cửu thiên tiên tử tiểu khinh sa ngưng lực ám toán, vẫn bồi lại không đề phòng nên mới bị trúng nặng thế này.

Cừ Trọng Đạt nghe nói, ngẫm nghĩ một lúc nói :

- Âu Dương Bình xưa nay làm việc gì cũng muốn chiếm phần hơn, không bao giờ chịu kém, hãn đã hẹn ta đến Nam Hải Anh Hùng hội thì tất vây cánh của hãn cũng nhiều, có thể có cả sư tỷ là Đà Ấu Ngô Cúc, mục này mấy năm gần đây ít lộ mặt giang hồ...

Cận Vạn Tôn tức giận nói :

- Đà Ấu Ngô Cúc thì làm gì cái thế được.

Cừ Trọng Đạt lắc đầu :

- Cận lão đệ đừng có khinh thường mục, công lực của mục ấy so với Âu Dương Bình còn cao thâm hơn nữa.

Cận Vạn Tôn vẫn tỏ vẻ không phục, hậm hực nói :

- Cừu lão tiên bối đừng lo, ta đã sai người mời sư phụ xuất lĩnh, những tay cao thủ trong đội Hắc y

Thiết vệ cùng tới dự Nam Hải Anh Hùng hội...

Cừu Trọng Đạt lại lắc đầu :

- Cận lão đệ đừng giận lão phu nói thẳng, công lực của sư phụ lão đệ cố nhiên là trên đời ít có địch thủ, nhưng trọng đội Hắc y Thiết vệ những người võ công ngang hàng với Âu Dương Bình, Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ, Lãnh Băng Tâm thì được mấy người? Vậy nên nhân dịp cách ngày đại hội còn xa, ta muốn đi tìm thêm hai tay cao thủ trợ lực nữa.

Cận Vạn Tôn hỏi :

- Cừu lão tiên bối định tìm ai? Hay là tìm Phục Bách Thao và Sa Bột?

Cừu Trọng Đạt chưa kịp trả lời, Viên Thanh Loan đứng bên đã lắc đầu nói :

- Cận ca ca sai rồi.

Cận Vạn Tôn ngạc nhiên hỏi :

- Sao Viên tỷ biết Cừu lão tiên bối không tìm bọn Thiên Ngoại song tào? Viên tỷ nên biết Cừu lão tiên bối chơi thân với hai người này lắm.

Viên Thanh Loan mỉm cười nói :

- Phục Bách Thao và Sa Bột thế nào mà chẳng sang đảo Độc Long dự hội, việc gì phải đi tìm? Nên ta đoán là người mà Cừu lão tiên bối định tìm tất phải là những nhân vật đặc biệt không hay lui tới giang hồ.

Cừu Trọng Đạt gật đầu cười :

- Viên cô nương tinh lắm, ta quả có ý định mời hai người bạn cũ ít lai vãng tới Trung Nguyên võ lâm, thậm chí tên tuổi của họ không mấy người biết đến nữa.

Cận Vạn Tôn biết hai vị võ lâm dị nhân mà Cừu Trọng Đạt muốn cất công đi tìm ắt là những người có công lực tuyệt thế bèn hỏi :

- Cừu lão tiên bối, hai vị võ lâm bạn cũ của lão tiên bối là ai?

Cừu Trọng Đạt cười :

- Hai vị này tính tình quái dị, họ không muốn cho ai biết tên tuổi lai lịch họ, nếu ta mời được sẽ giới thiệu cho lão đệ ở Nam Hải Anh Hùng hội sau, bây giờ chưa nên tiết lộ trước.

Nói xong giơ tay chào Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan rồi lập tức quay đi thân hình như luồng điện.

Ta hãy tạm gác chuyện mấy tên hung ác ứng khuyến Thanh đình để thuật tiếp câu chuyện của vị kỳ nữ Lãnh Băng Tâm, người đã lợi dụng tấn kịch yêu đương vờ vẫn sai Âu Dương Bình muôn dặm bôn ba vì nàng.

Sau khi Âu Dương Bình đi khỏi, Lãnh Băng Tâm đắc ý mỉm cười thủng thỉnh quay về khu rừng nhỏ.

Lúc này Nhạc Long Phi vẫn còn ngủ say chưa tỉnh, Vũ Văn Kỳ ngồi bên cạnh chàng canh giữ.

Vũ Văn Kỳ không nghe thấy tiếng chân ngựa thốt nhiên thấy Lãnh Băng Tâm xuyên rừng bước vào thì ngạc nhiên hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ sao lúc đi cưỡi ngựa, lúc về lại đi chân không? Con Thanh Thông mã đâu?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười đáp :

- Vật về chủ cũ, Thanh Thông mã lại bị Âu Dương Bình cưỡi đi rồi.

Vũ Văn Kỳ giật mình kêu lên :

- Âu Dương Bình sao lại cũng có mặt ở đây?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Hắn ở Thái Hồ chìm chết Long ca ca và Kỳ muội xong thì lại giết Đạt Nguyên hòa thượng đoạn lấy quyển Nhân trong Tử Phủ kỳ thư sau đó tìm ra tung tích ngu tử, lần mò đến đây.

Vũ Văn Kỳ kinh sợ vô cùng vội hỏi :

- Đạt Nguyên hòa thượng cũng là một nhân vật trong Càn Khôn lục ác võ công không đến nỗi kém sao lại bị Âu Dương Bình giết một cách dễ dàng thế?

Lãnh Băng Tâm ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Ngu tử nghe hắn khoe rằng gần đây luyện được môn dùng để phá ngón Tam Âm chỉ của Đạt Nguyên hòa thượng, có lẽ vì Đạt Nguyên hòa thượng không ngờ nên mới bị sát hại.

Điều đó có đúng không nhưng chắc không phải hắn nói khoác vì hắn lại tặng ngu tử cuốn Nhân đó và nói là đã đoạt được từ tay Đạt Nguyên hòa thượng.

Vũ Văn Kỳ “à” một tiếng rồi mỉm cười :

- Vậy cuốn sách đó đâu? Lãnh tỷ cho tiểu muội xem qua một chút.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Âu Dương Bình tuy tặng ngu tử, song ngu tử không lấy lại trao trả hẳn.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Băng tử chịu nhận con Thanh Thông mã và cái hộp sắt chẳng biết bên trong là gì của Âu Dương Bình mà tại sao lại từ chối cuốn kỳ thư?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Thanh Thông mã ngày đi ngàn dặm, chiếc hộp sắt tuy chẳng biết bên trong đựng gì nhưng không phải là vật tầm thường, còn bộ Tử Phủ kỳ thư, thì trước khi ba quyển Thiên, Địa, Nhân chưa hợp làm một nó chỉ là mầm chước tai họa, vì thế tử mới không lấy lại còn tương kế tựu kế tặng luôn cho hẳn cả xương răn Hồng vương sản nữa.

Nói xong bèn đem câu chuyện gặp gỡ vừa rồi và mưu kế mình sắp đặt ra sao thuật lại tỉ mỉ cho Vũ Văn Kỳ nghe.

Vũ Văn Kỳ nghe xong mỉm cười nói :

- Âu Dương Bình đối với Băng tử một lòng một dạ như vậy mà Băng tử đối với hẳn như trò chơi, rồi sau này kết quả đi đến đâu?

Lãnh Băng Tâm thở dài một tiếng rồi sẽ chau đôi mày liễu :

- Chuyện này để sau hãy bàn, con người ta ly, hợp, hợp, ly đều có tiền định...

Vừa nói tới đây chợt nghe có tiếng chim hót lạnh lạnh trong veo nghe rất kỳ dị.

Hai người theo tiếng chim hót nhìn ra thấy con chim anh vũ lông ngũ sắc báo động cho mình đêm qua đang cùng với con quái điều lông xanh hình giống như hạc mà không phải hạc song song bay lẫn vào đám mây thoáng chốc mất biến.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Có phải Kỳ muội trông thấy con con quái điều lông xanh này cướp thanh Ngô Côn kiếm và giết chết con răn Hồng vương sản đấy không?

Vũ Văn Kỳ sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc gật đầu nói :

- Chính con chim ấy ấy, nhưng ngu muội không hiểu tại sao nó lại cùng với con chim anh vũ khôn ngoan kia?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Thông linh, dị điều là những giống vật hiếm có ở đời, hai con chim này đã là đồng bạn với nhau thì chủ nhân của nó tất là một vị võ lâm kỳ khách, có tài nuôi dạy giống linh cầm, nhưng ngu tử chịu không nghĩ ra đó là ai?

Vừa nói tới đây, chợt nghe trong rừng có tiếng chiu chít liên hồi rồi con rắn Thanh hoa cực lớn mà Lãnh Băng Tâm làm ngựa cười hôm qua lại thấy bò ra đi nhanh về phía Lãnh Băng Tâm như bị ai đuổi.

Lãnh Băng Tâm khẽ kêu một tiếng chạy ra đón đầu, lấy tay vỗ nhẹ lên đầu rắn, con Thanh hoa luôn thè lưỡi nhường như muốn tố cáo với Lãnh Băng Tâm chuyện gì, Lãnh Băng Tâm hơi biến sắc mặt khẽ ngậm mấy tiếng vẫy tay ra hiệu con rắn Thanh hoa lại quay đầu bò vào rừng đi mất.

Vũ Văn Kỳ cứ ngây người ra nhìn rồi hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Con rắn này chắc gặp sự gì nguy hiểm nên phải cầu cứu tử tử, nó nói gì vậy?

Lãnh Băng Tâm nét mặt lộ vẻ lo lắng trả lời :

- Gần đây lắm chuyện lạ, con rắn này vừa báo động bảo rằng đêm nay cũng có người muốn triệu tập đàn rắn.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Trên đời này trừ Thiệu lão tiền bối và Băng tử ra tất còn nhiều người nữa biết kỹ thuật dạy rắn nhưng chưa chắc thủ đoạn của họ cao minh bằng tử tử.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Trong Tiên Hà lĩnh rất nhiều giống rắn lạ, khó lòng bắt được chúng tuân theo mệnh lệnh, cứ như con Thanh hoa báo thì người này thủ đoạn cũng không phải tay vừa.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Nếu người kia có thủ đoạn cao cường có thể sai khiến đàn rắn, sao chúng không đến ngay chỗ triệu tập mà lại cử con Thanh hoa đến đây báo tin cho tử tử biết làm gì?

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Kỳ muội hỏi câu ấy có lý, nguyên do là vì loài rắn có cảm ứng rất mạnh chúng biết người kia là kẻ độc ác hung dữ, lỡ xảy ra sự gì nguy hiểm có thể tiêu diệt cả giống nòi, nên phải cử “đại biểu” tới đây nhờ tử tử ngầm ủng hộ.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Công tác ấy kể cũng thú vị đấy chứ? Nhưng không biết Bằng tử có nhận lời không?

Lãnh Băng Tâm gật đầu :

- Ngu tử nghĩa bất dung từ, đêm qua Kỳ muội không trông thấy đàn rắn đối với tử phục tùng đến thế nào, thân mật đến thế nào ư?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Bằng tử đi là phải lắm, vừa rồi con Thanh hoa đến cầu cứu, tử dặn nó như thế nào?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Ngu tử bảo chúng cứ việc đi tất cả, ta sẽ đứng nấp một chỗ tùy cơ ứng biến cố hết sức che chở cho chúng khỏi bị đối phương sát hại.

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Người ấy triệu tập đàn rắn ở đâu? Lúc nào?

Lãnh Băng Tâm cười đáp :

- Thời gian là canh một đêm nay, còn địa điểm là dưới chân một quả núi nhỏ cách đây chừng bảy, tám dặm về phía đông nam.

Vũ Văn Kỳ tỏ vẻ cao hứng dị thường mỉm cười nói :

- Việc đêm qua Long ca ca vì ngủ say không được trông thấy, canh một đêm nay chắc chàng tỉnh dậy lúc ấy chúng ta đi luôn thể, để chàng trông thấy cảnh tượng kỳ lạ đó cho mở rộng con mắt.

Lãnh Băng Tâm nghĩ một lúc rồi mỉm cười :

- Kỳ muội chờ Long ca ca tỉnh dậy rồi đưa chàng đến đó, ngu tử còn phải đi ngay bây giờ để xem xét địa thế trước rồi mới có thể thu xếp đặt bố trí các việc cho ổn thỏa được.

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Ngộ lờ Long ca ca dậy trễ, chúng muội phải lên tới đó lúc ấy phải làm thế nào tìm được tử?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Hai người cứ đến gần mé trái quả núi nhỏ, ngu tử sẽ sai rắn ra đón.

Nói xong yên chuyển đứng lên đi ra cửa rừng, Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn theo chợt mỉm cười nói to :

- Băng tử hãy trở lại đã.

Lãnh Băng Tâm nghe gọi, ngạc nhiên ngoảnh lại hỏi :

- Kỳ muội còn muốn dặn gì nữa?

Vũ Văn Kỳ lộ vẻ đắc ý mỉm cười, kéo tay Lãnh Băng Tâm rồi nói :

- Đêm nay Băng tử muốn giúp đàn rắn chống lại kẻ hung bạo, ngu muội nghĩ ra một trò chơi rất hay muốn hiến tử tử.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Xin muội cứ nói cho nghe, ngu tử đã ý thức được trò chơi của Kỳ muội tất phải hay lắm.

Vũ Văn Kỳ trở tay vào cái túi da của Lãnh Băng Tâm vẫn đeo cạnh sườn rồi nói :

- Tử tử thả cả bốn con rắn này cho chúng đi lẫn vào đàn rắn nhử cho kẻ kia mắc lừa chơi.

Lãnh Băng Tâm gật đầu lia lịa, hớn hờ nói :

- Hay đấy, chủ ý của muội cao lắm, ngu tử sẽ theo thế mà làm.

Nói xong lập tức ra khỏi rừng, đi thẳng về phía đông nam.

Lãnh Băng Tâm đi khỏi chừng nửa giờ sau Nhạc Long Phi mới dần dần tỉnh lại.

Vũ Văn Kỳ cho chàng uống thêm hai viên linh đan nữa đoạn cau mày hỏi :

- Long ca ca cùng tiểu muội đi tìm Lãnh tử tử sao lại tự nhiên biến mất rồi nằm ngất ở khu rừng này.

Nhạc Long Phi gượng cười :

- Huynh ngẫu nhiên trông thấy con chim ưng lớn đậu trên một cành cây cổ thụ trong rừng, trong bụng đoán chừng nó chính là con quái điểu ta trông thấy ở trong Tàng Kiếm cốc đạo nọ bèn định thử theo dò xem...

Vũ Văn Kỳ giận dữ :

- Chúng ta cách nhau không xa lắm, ca ca muốn vào rừng quan sát sao không gọi ta một tiếng?

Nhạc Long Phi chau mày nói :

- Ta vừa định gọi Kỳ muội thì thốt nhiên thoáng ngửi thấy mùi hương lạ thế là lập tức mê man, không biết gì nữa.

Vũ Văn Kỳ “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra Long ca ca đã bị trúng độc của hoa Dạ hợp mị hương liên rồi mới bị đối phương đem vào khu rừng này.

Nhạc Long Phi mặt đỏ bừng bừng chỉ gật đầu không nói gì cả.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Long ca ca vậy thì con dâm phụ nào dùng Dạ hợp mị hương liên đầu độc ca ca?

Nhạc Long Phi đáp :

- Viên Thanh Loan.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên thốt lên :

- À, thì ra chính là mục đó, hèn nào đối phương biết chúng ta ở trong rừng nên mới xuất lĩnh cả hội đến đây hành hung.

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn quanh, ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ muội, ta bị mê man bao lâu rồi? Cứ theo lời Kỳ muội thì trong khi ta bị mê man ở đây đã xảy ra một trận ác đấu, còn Lãnh tử tử đâu? Có tìm thấy không?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Những chuyện xảy ra có nhiều điều thú vị lắm, nhưng Long ca ca hãy kể chuyện của ca ca trước, rồi tiểu muội sẽ thuật lại hết cho ca ca sau.

Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Kỳ muội còn điều gì thắc mắc xin cứ hỏi đi?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Viên Thanh Loan đã dùng Dạ hợp mị hương liên làm cho Long ca ca mê man, sao tự nhiên bỏ đi? Tại sao trên người ca ca lại có con rắn mất đầu cuốn chặt?

Nhạc Long Phi có vẻ ngượng nghịu, ấp úng đáp :

- Viên Thanh Loan đem ta vào đây cứu tình lúc mù toan làm bậy thì ta chân tay mềm nhũn không còn hơi sức đâu để chống cự, thì thốt nhiên có con quái điều lông xanh với một con anh vũ lớn lông màu sặc sỡ từ đâu bay đến cứ nhè chân Viên Thanh Loan mỗ loạn xạ.

Vũ Văn Kỳ nghe nói thích chí vỗ tay cười khanh khách :

- Hay quá, hay quá, hai con chim mỗ đúng lúc quá.

Nhạc Long Phi sắc mặt bẽn lễn nói tiếp :

- Viên Thanh Loan bị hai con chim mỗ chảy cả máu lại chột nghe văng vẳng đằng xa tiếng hú đưa tới, mù lại cho ta ngủi bông hoa sau đó ta bị mê đi, còn tại sao lại có xác rắn quấn trên mình thì thực ta không rõ.

Vũ Văn Kỳ biết là Viên Thanh Loan thấy không được thỏa mãn lòng dục, liền lấy xác rắn quấn vào mình Nhạc Long Phi để hãm hại chàng bất giác nghiêng răng giận dữ nói :

- Con mù Viên Thanh Loan ti tiện khả ố đến thế là cùng, lần sau gặp nó, ta quyết cho nó nếm thử mùi Long Tu Nghịch Huyết trâm cho bõ ghét.

Nhạc Long Phi cau đôi lông mày, chú ý nhìn Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Bây giờ tới lượt muội kể cho ta nghe tại sao trên mình ta lại có xác con rắn không đầu và Lãnh tử tử đầu?

Vũ Văn Kỳ mới đem câu chuyện đêm qua vừa kinh tâm vừa thú vị thuật lại tỉ mỉ đầu đuôi cho Nhạc Long Phi nghe.

Nhạc Long Phi lắng lắng nghe xong ngẩng mặt lên trông trời mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, trời cũng không còn sớm nữa chúng ta nên đi tiếp ứng cho Lãnh tử tử, tiện xem trong Tiên Hà lĩnh này có bao nhiêu loài rắn lạ cho biết.

Vũ Văn Kỳ lại nói :

- Đại khái cũng chỉ chừng trăm giống, có loại lớn bằng thùng gánh nước, có loại nhỏ bằng ngón tay người, cho đến đồ ám khí binh khí và ngựa cưỡi của Lãnh tử tử dùng cũng đều bằng rắn cả.

Nhạc Long Phi vừa cùng Vũ Văn Kỳ thủng thỉnh đi ra khỏi khu rừng vừa mỉm cười nói :

- Lãnh Băng Tâm dùng con rắn lớn làm ngựa cưỡi, quả thực là cho đối phương phải kinh hồn táng đờm.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Việc trong thiên hạ thật là vi diệu vô cùng nên Lãnh tử tử gặp một tay địch thủ về dạy rắn ở Tiên Hà lĩnh.

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Trong võ lâm đương thời, hình như chỉ có phái Ô Mông là giỏi về thuật dạy rắn, ngoài ra còn ai cũng chuyên về môn ấy nữa? Thực là khó hiểu!

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Thiên hạ rộng lớn thế này, việc lạ đến đâu mà không có, đừng nói đến bọn mình, đến ngay cả Lãnh tử tử là một người tài nghệ nuôi rắn mà còn không đoán nổi đối phương là ai nữa mà.

Bảy, tám dặm đường chớp mắt đã tới, thốt nhiên “vút” một tiếng, từ trong khe núi, một con Thanh hoa cự mãng thân hình cực kỳ to lớn lao mình nhảy ra.

Nhạc Long Phi kinh ngạc, vội nhảy tránh sang bên giơ chưởng lên định đánh, thì Vũ Văn Kỳ kéo tay chàng lạ khẽ cười nói :

- Long ca ca đừng lỗ mãng, đó là con ngựa của Lãnh tử tử đó.

Nói vừa dứt lời, con Thanh hoa đã nằm nép dưới chân Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cúi đầu gật luôn mấy cái.

Vũ Văn Kỳ hiểu Thanh xà bèn vẫy Nhạc Long Phi rồi hai người song song nhảy lên, nhẹ nhàng đứng trên đầu rắn.

Trên mỏm đá cao có rất nhiều sợi dây mây chồng chất lên thành đống, Lãnh Băng Tâm đang ngồi phía sau sợi dây mây.

Lãnh Băng Tâm thấy con Thanh xà đã đưa Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đến, bèn né mình nhường chỗ, rồi mỉm cười xua tay ra hiệu hai người đứng lên tiếng.

Mỏm đá đã không lấy gì làm rộng, phía sau đám dây mây lại càng chật hẹp ba người phải ngồi sát vào nhau.

Nhạc Long Phi ngồi chính giữa, bên phải là Vũ Văn Kỳ, bên trái là Lãnh Băng Tâm, hai bên ép chặt lại, khác gì chàng đang bồng hai vị tuyệt đại giai nhân vào lòng, thân thể tiếp xúc một làn hương thơm thoang thoang từ mái tóc hai nàng đưa ra khiến lòng người càng thêm say sưa ngây ngất.

Vũ Văn Kỳ không hề nghĩ đến điều đó nàng khẽ hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Băng tử đã trông thấy đối phương chưa? Nhân vật nào thế?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười, giơ tay chỉ về phía trái, chỗ sườn núi dốc.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ô Mông Ngọc Nữ Bờn Đầu Đà

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều theo tay trở nhìn ra, thấy chỗ sườn dốc mé bên trái đối diện chân núi nhỏ có một cái động, trên mặt một khoảng đá phẳng rộng ngoài cửa động có hàng trăm con rắn đứng theo hình vòng cung chầu vào trong động.

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Băng tỷ, thì ra đối phương vẫn ở trong động nhưng hẳn chưa lộ mặt ra đó thôi.

Lãnh Băng Tâm khẽ cười nói :

- Tốt hơn hết là Kỳ muội và Long ca ca đừng nên nói chuyện, nếu muốn nói thì hãy dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm vì từ đây tới đây chỉ cách chừng năm trượng, ta hãy tạm thời đừng làm kinh động vội, để yên lặng chờ xem đối phương là hạng người nào và hẳn triệu tập đàn rắn là gì?

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều gật đầu im lặng, cùng chú ý nhìn xuống cái động dưới chân núi.

Lúc này gần canh một, chợt từ trong động đưa ra một tiếng hú vừa trầm vừa khê.

Đàn rắn nghe tiếng hú kinh hoảng vô cùng, nhốn nháo cả lên, có vẻ muốn chạy trốn, nhưng lại không dám, trong số đó có mấy con quay lại nhìn về chỗ Lãnh Băng Tâm đang núp như ý muốn cầu cứu.

Vũ Văn Kỳ chú mục nhìn kỹ thấy con Thất bộ thanh xà, con Thiết tuyến thanh và cả con Thanh hoa cự mãng cũng đứng lẫn trong đàn rắn.

Tiếng hú ở trong động từ xa tới gần, rồi một vị đầu đà xoa tóc từ từ bước ra.

Vị đầu đà này tầm vóc gầy gò bé nhỏ, nhưng mày rậm mắt cú miệng rộng mũi sư tử tướng mạo cực kỳ hung ác.

Tay phải lão cầm một chiếc bình ngọc trắng dài cổ, tay trái lão xách một cái túi bằng da cực lớn hẳn để cái túi và bình xuống bên cạnh ngồi xếp bằng tròn đối diện đàn rắn.

Nhạc Long Phi dùng công lực Nghĩ Ngữ Truyền Âm hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Băng muội có biết vị đầu đà này là ai không?

Lãnh Băng Tâm cau mày rồi cũng dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm trả lời :

- Lão đầu đà này lạ mặt lắm, không rõ lai lịch ở đâu? Chúng ta hãy chờ xem hắn làm trò gì, rồi sẽ liệu.

Trong đàn rắn có một con rắn độc dài ước chừng bảy thước, lưng giống như mai rùa, màu vàng sẫm, có hoa, mũi nhọn tai lớn, lập tức ngoảnh ngoèo bò lên phía đầu gối lão đầu đà ngồi.

Lão đầu đà lẳng lặng chờ con rắn bò đến trước mặt lão duỗi tay trái nắm lấy cổ rắn.

Vũ Văn Kỳ tưởng lão định giết con rắn, không ngờ tay phải lão cầm chiếc bình ngọc kề vào miệng rắn để con rắn cắn khè vào miệng bình một cái.

Nhạc Long Phi ngăn người, không hiểu lão làm thế làm gì, bèn hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Băng muội, tại sao lão đầu đà lại làm như vậy?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Hắn làm thế để lấy nọc độc ở nanh con rắn.

Lão đầu đà để con rắn cắn miệng bình xong, tay trái vung lên ném con rắn xa ra tới hơn một trượng, rồi lại tìm con rắn khác, con rắn thứ hai là loại Hỏa xích diêm, hắn cũng làm y như con rắn trước.

Nhạc Long Phi thấy lão đầu đà đã lấy nọc độc của tất cả mười con rắn mà vẫn còn tiếp tục lấy nữa, thì lấy làm kinh sợ hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Băng muội, lão đầu đà này lấy nhiều nọc rắn như thế để làm gì?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười lắc đầu :

- Tiểu muội tuy chưa rõ lắm lấy nọc rắn độc làm gì, đợi lát nữa tiểu muội sẽ ra giáp mặt hắn xem sao.

Giữa lúc ấy lão đầu đà chợt nhận thấy con Thất bộ thanh xà của Lãnh Băng Tâm đứng lẫn trong đàn rắn bất giác giơ tay rồi rít miệng thốt ra mấy tiếng hú, khe khẽ nghe thật là quái gở.

Lãnh Băng Tâm thấy thế liền dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm cười nói với bọn Nhạc Long Phi :

- Trông bộ dạng lão đầu đà hình như đã trông thấy con Thất bộ thanh xà hoặc con Thiết tuyến thanh của ta rồi, bây giờ ta ra nói chuyện với hắn, Long ca ca và Kỳ muội cứ ở đây, đợi xem trò vui.

Nói xong rẽ đám dây mây, uyển chuyển bước ra đứng trên một mỏm đá.

Lãnh Băng Tâm tuy đã hiện thân nhưng lão đầu đà vì đang mãi chú ý vào đàn rắn nên vẫn chưa trông thấy vị hồng trang hiệp nữ đứng trên mỏm đá cao, đối diện chỗ mình ngồi.

Con Thất bộ thanh xà là một giống vật có linh tính lại được Lãnh Băng Tâm huấn luyện từ nhỏ nên lúc này thấy lão đầu đà giơ tay vẫy nó làm bộ rụt rè sợ hãi từ từ bò đến.

Lão đầu đà thấy con rắn bò tới, lại có vẻ luống cuống bước lùi lại một bước, rồi nhanh như trước, rồi nhanh như cắt lấy một chiếc bao tay màu đen dài độ vài tấc đeo lên bàn tay trái.

Lãnh Băng Tâm thấy thế chỉ gật đầu cười thầm.

Con Thất bộ thanh xà bò tới trước mặt lão đầu đà dùng thủ pháp “Xảo Tính Thiên Tinh” tóm lấy đầu con rắn.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ ngỡ rằng lão đầu đà bị lừa thế nào cũng bị con rắn độc kia cắn cho một miếng nên thân.

Ai ngờ mọi việc xảy ra lại ra ngoài ý liệu, con Thất bộ thanh xà vẫn tỏ ra ngoan ngoãn phục tùng, không một mảy may kháng cự.

Lão đầu đà bắt được con rắn không lấy nọc độc như mọi con khác lại đem bỏ vào cái túi da báo.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau không ai hiểu dụng ý của lão.

Lãnh Băng Tâm xem đến đây chợt cất tiếng cười khanh khách, tiếng trong như tiếng hạt châu gieo trên mâm ngọc.

Lão đầu đà bỏ con rắn vào túi da báo rồi, mồ hôi toát ra như tắm, thở ra một hơi dài, chợt nghe tiếng cười của Lãnh Băng Tâm vội ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy tiếng cười phát ra từ cặp môi anh đào của một vị tuyệt thế giai nhân đang đứng hóng gió trên một mỏm đá cao ven sườn núi cách đây chừng năm, sáu trượng.

Lãnh Băng Tâm không đợi đối phương mở miệng mỉm cười hỏi trước :

- Đại sư thủ đoạn đã cao lại gặp may mắn nên mới bắt được con Thất bộ thanh xà là một loại rắn độc hiếm có thật là đáng mừng.

Lão đầu đà nguyên là hạng đam mê tửu sắc nghe giọng nói của Lãnh Băng Tâm như có vẻ khâm phục tài ba của mình liền cười mấy tiếng quái gở như ởng cao lông mày nói :

- Nữ thí chủ tên là gì? Xuống đây chơi nói chuyện một lúc được không?

Lãnh Băng Tâm cười duyên dáng nói :

- Ta cũng rất khâm phục cái thủ đoạn hàng long phục hổ của đại sư đang muốn lĩnh giáo mấy chiêu.

Nói xong nàng dùng ngón “Phong Dương Lạc Hoa” là một ngón khinh công thường nhảy xuống.

Vũ Văn Kỳ thấy thế khẽ cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, lão đầu đà kia vẫn không biết là mình bị lừa, Bằng tỷ tỷ còn chưa trở tài khinh công cho lão thấy.

Lão đầu đà thấy thân pháp thiếu nữ vừa tới, tuy cũng nhẹ nhàng mềm mại nhưng không thuộc phái thượng thừa nên trong bụng cũng coi thường, không cần đề phòng nữa, nhưng khi thấy nàng đã đến trước mặt thì cái vẻ tuyệt đại phong hoa xinh tươi yếu điệu của nàng lại làm cho lão bàng hoàng ngơ ngẩn, lão híp đôi mắt lại cười toe toét hỏi :

- Nữ thí dụ phương danh là gì? Tiên hương ở đâu?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Ta tên là Lãnh Băng Tâm, quê ở ngay Tiên Hà lĩnh này, ta còn chưa rõ pháp hiệu của đại sư?

Lão đầu đà cười nói :

- Bần tăng hiệu là Đại Hùng ngụ ở đảo Độc Long ngoài Nam Hải.

Lãnh Băng Tâm cũng đã đoán biết Đại Hùng đầu đà tất nhiên là thủ hạ Lê Phóng Hạc, nên khi nghe lão xưng danh nàng cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên chỉ “à” một tiếng mỉm cười nói :

- Ta nghe người trong giang hồ thường nói: thủ hạ của Lê đảo chủ Độc Long có tám vị võ lâm kỳ khách võ công tuyệt thế gọi là Nam Hải bát quái...

Lão đầu đà có vẻ đặc ý cười nói :

- Bần tăng tức là Đệ tam quái trong Nam Hải bát quái đây, ngày rằm tháng mười này, Lãnh cô nương có sang đảo Độc Long dự Nam Hải Anh Hùng hội không?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười :

- Nam Hải Anh Hùng hội toàn là những nhân vật có tên tuổi trong phái võ lâm đương thời tham dự, chứ những hạng giang hồ mặt lưu tài hèn sức mọn như ta thì ai thèm mời...

Đại Hùng đầu đà không đợi nàng nói dứt liền cười ngắt lời :

- Lãnh cô nương, nếu cao hứng muốn đi xem thì bần tăng xin giữ tận lễ chủ nhân, nhưng cứ mắt bần tăng

coi thì thân thủ của Lãnh cô nương đâu có kém ai.

Lãnh Băng Tâm ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư thấy thế nào mà bảo thân thủ của ta không đến nỗi kém?

Đại Hùng đầu đà giơ tay chỉ đàn rắn đang đứng chầu xung quanh mỉm cười nói :

- Những cô con gái tầm thường, cô nào mà chẳng sợ rắn, Lãnh cô nương dám ngang nhiên bước vào trận rắn thế này, tất nhiên phải có tuyệt nghệ?

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Đại sư đoán lầm rồi, ta vì cũng hơi biết cách nuôi rắn nên không sợ rắn chứ có gì mà lạ?

Đại Hùng đầu đà cười nói :

- Thì ra Lãnh cô nương cũng giỏi thuật nuôi rắn, hèn nào mà vừa rồi đã nhận ra ngay con Thất bộ thanh xà là một loài rắn độc hiếm có.

Lãnh Băng Tâm giả làm ra bộ tiếc rẻ xuýt xoa nói :

- Ta vẫn định bắt con rắn ấy đã lâu, chỉ vì biết nó hung dữ lắm, nên không dám động đến ai ngờ bữa nay đại sư bắt được.

Đại Hùng đầu đà đã đắc ý cười nói :

- Không phải bần tăng nói khoác, đời nay dám chắc không có tới hai người dám bắt loại rắn Thất bộ thanh xà này.

Vũ Văn Kỳ ngồi trên vách núi nghe thấy lão nói thế liền mỉm cười nói nhỏ với Nhạc Long Phi :

- Ở đời những kẻ ngông cuồng sao mà lắm thế? Lão đầu đà này dám khoe khoang thủ đoạn nuôi rắn ở trước mặt học trò yêu của Ô Mông Xà Nữ thì có khác gì múa rìu qua mắt thợ không?

Nói đến đây lại nghe tiếng Lãnh Băng Tâm cười dòn khanh khách hỏi lão đầu đà :

- Thủ đoạn trị rắn của đại sư thật cao minh tuyệt đỉnh, nhưng đại sư lấy nhiều nọc rắn như thế làm gì?

Đại Hùng đầu đà nhấp nháy cặp mắt hung ác, lắc đầu cười :

- Bần tăng vâng mệnh trên đi khắp các nơi lấy rắn độc về dùng có việc, còn hỏi dùng làm việc gì, thì xin cô nương miễn cho bần tăng khỏi phải trả lời, vì đó là việc cơ mật.

Lãnh Băng Tâm trong bụng đã ngờ chỗ rắn độc này, có lẽ Lê Phóng Hạc dùng để đối phó với bọn quần hùng đến dự Nam Hải Anh Hùng hội nay mai bèn nghĩ ra một kế làm cho đối phương phải uống phí tâm huyết mà không thu được kết quả gì.

Chủ ý đã định nòng bèn mỉm cười nói với Đại Hùng đầu đà :

- Đại sư đã lấy được bao nhiêu nọc rắn rồi?

Đại Hùng đầu đà cầm cái bình ngọc dài cổ giơ cao lên, đắc ý cười :

- Đã được nửa bình rồi, độc tính và số lượng chỗ này đủ làm cho bọn quần hùng khắp trong tám cõi bốn phương êm thắm ngủ giấc say sưa vĩnh viễn.

Lãnh Băng Tâm thấy đối phương đắc ý vô tình, nói hở ra một câu càng tin chắc là mình đoán không sai, bèn chỉ vào chiếc túi da báo, mỉm cười hỏi :

- Sao đại sư không lấy nọc độc của con Thất bộ thanh xà?

Đại Hùng đầu đà đáp :

- Con Thất bộ thanh xà lại dùng vào việc cần khác, về loại rắn này nọc độc tuy mạnh nhưng cái nước độc ở răng nó ít lắm, mỗi lần cắn người xong cần phải nghỉ ngơi một trăm ngày, mới lại dùng được lần nữa.

Lãnh Băng Tâm cũng phục là lão hiểu biết rộng, bèn cười tươi rồi nói :

- Đại sư đã hứa bao giờ ta sang Độc Long đảo dự hội sẽ hết sức tử tế tiếp đãi, vậy thì ngay bây giờ ta xin tặng đại sư một món lễ vật lớn trên đời hiếm có.

Đại Hùng đầu đà cười nói :

- Lễ vật gì mà hiếm có?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Ta biết trong đàn rắn ở Tiên Hà lĩnh này có một con rắn còn quý hơn con Thất bộ thanh xà mà đại sư bắt vừa rồi vừa có thể nuôi để dùng vào việc khác.

Đại Hùng đầu đà nghe nói, mừng quá lên vội hỏi :

- Đâu, đâu? Con rắn nào? Thuộc loại gì? Cô nương nói ngay cho ta biết đi.

Lãnh Băng Tâm giả vờ làm điệu lắc đầu :

- Ta không biết nó tên là gì, chỉ biết là nó độc lắm, quyết không phải là loại rắn thường.

Vừa nói vừa nhìn đàn rắn giả bộ tìm tòi, Đại Hùng đầu đà cũng nheo mắt nhìn theo nhãn tuyết của Lãnh Băng Tâm rồi hỏi :

- Đâu đâu nó đâu? Nó đã đến chưa?

Lãnh Băng Tâm cố ý nhìn đi nhìn lại một lúc rồi giơ tay chỉ con Thanh hoa cự mãng nói với lão đầu đà :

- Kia kìa, đại sư trông mà xem, con rắn nhỏ bằng ngón tay dài độ năm thước nằm ở bên trái con rắn lớn kia là rắn gì?

Đại Hùng đầu đà chú ý nhìn kỹ một lúc, chợt kinh ngạc kêu lên một tiếng :

- Thiết tuyến thanh!

Lãnh Băng Tâm cố nhin cười hỏi :

- Có phải con rắn này còn quý hơn Thất bộ thanh xà không?

Đại Hùng đầu đà gật đầu :

- Quý hơn nhiều, loại rắn này nọc vừa nhiều vừa ghê gớm, mình rắn như sắt, bảo đao, bảo kiếm chém không đứt, nếu khéo nuôi nấng dạy dỗ có thể làm thứ binh khí tốt, không gì mạnh hơn được.

Lãnh Băng Tâm khen :

- Đại sư đối với các loài rắn sự hiểu biết thực là dồi dào phong phú.

Đại Hùng đầu đà nhướng đôi lông mày cười ha hả :

- Đừng nói các loài rắn trong thiên hạ, không một loài nào mà bần tăng không biết, ngay đến thịt rắn bần tăng cũng được ăn cả trăm giống rồi, lát nữa xong việc bần tăng sẽ chọn hai con rắn thực béo làm thịt để cùng cô nương uống rượu cho vui.

Lãnh Băng Tâm cau mày lại lạnh lùng nói :

- Đại sư đừng có nghĩ đến sự khoái khẩu vội, hãy bắt con rắn kia bỏ vào túi đã, không nó lại trốn mất thì khó tìm lắm đây.

Đại Hùng đầu đà chú ý nhìn con Thiết tuyến thanh sắc mặt có vẻ ngần ngại, Lãnh Băng Tâm thấy thế trong bụng mừng thầm bèn nói khích :

- Đại sư là một tay dạy rắn có tài đệ nhất đời này chẳng lẽ lại sợ con rắn nhãi ấy hay sao?

Phàm là đàn ông, ai không thích khoe tài trước mặt người đẹp, Đại Hùng đầu đà tuy biết giống rắn Thiết tuyến thanh là giống cứng đầu cứng cổ khó trị, nhưng cũng phải làm ra vẻ coi thường, cười ha hả nói :

- Cô nương nói thế là thế nào, bần tăng ở trong hàng Nam Hải bát quái đã được người ta gọi là Hàng Long La Hán lẽ nào lại sợ một con rắn? Cô nương cứ đứng đấy mà xem thủ đoạn trị rắn của bần tăng!

Lãnh Băng Tâm tuy trong bụng cười thầm nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ nghiêm trang gật đầu nói :

- Lãnh Băng Tâm đêm nay may gặp cao minh, chỉ mong được xem thủ đoạn hàng long phục hổ của đại sư.

Đại Hùng đầu đà đã trót nói khoác nên đành phải chồm miệng hét lên một tiếng nhỏ, rồi vừa giơ tay vẫy vẫy, vừa lấy chiếc bao đen lồng vào tay.

Con Thiết tuyến thanh nghe tiếng hú của Đại Hùng đầu đà quả nhiên lập tức ngoằn ngoèo bò lên.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Đại sư quả cao minh thực, cái bao tay đen ở tay đại sư đẹp quá nhỉ? Có phải đại sư dùng nó để trị rắn không?

Đại Hùng đầu đà đỏ mặt, cười gượng nói :

- Nó là một thứ da ở đảo Độc Long chế ra, không sợ nước, lửa, đao kiếm, vì con rắn này độc lắm nên bần tăng phải đeo để phòng bị.

Trong khi nói chuyện thì con Thiết tuyến xà đã bò gần đến nơi chỉ còn cách lão đầu đà chừng hai thước.

Đại Hùng đầu đà lại cất tiếng hú lần nữa, rồi nhân lúc con rắn đang cất cao đầu lên nghe lệnh, lão dùng ngón “Sảo Kết Tương Tư” duỗi nhanh tay trái, nắm ngay lấy cổ con rắn.

Con rắn quẫy mạnh một cái, nhưng vì đối phương nắm chặt quá nên không sao quẫy ra thoát.

Lão đầu đà vô cùng đặc ý với lấy cái bình cao cổ đưa vào miệng con rắn, bắt nó phải cắn vào miệng bình để nhả nọc độc ra.

Con rắn há cái miệng đỏ lòm, nhe mấy chiếc răng cứng như sắt nghiêng vỡ miệng bình làm cho nọc rắn ở trong bình chảy tràn cả ra khắp mặt đất.

Thật là một sự đột ngột ra ngoài ý liệu của lão đầu đà, lão trông thấy bao nhiêu công phu của mình phút

chốc thành không, tức thì lửa giận bốc lên ngàn ngọn lửa hét lên một tiếng thật lớn, nhưng tiếng hét vừa ra khỏi miệng, cái mình con Thiết tuyến thanh đã như một ngọn roi sắt vung mạnh lên quấn chặt lấy lưng lão.

Đại Hùng đầu đà tự biết công lực của mình không thể nào địch lại con rắn bèn dùng hết sức gỡ con rắn ra rồi nhảy tránh sang phía khác cách xa chỗ đứng tới hơn một trượng.

Thật là kỳ quái, đàn rắn lúc đầu sợ hãi khuất phục lão mà lúc này thấy lão không chế ngự nổi con Thiết tuyến thanh thì lập tức giở mặt nhao cả lên định xông vào cắn.

Trong khi Đại Hùng đầu đà hoảng hốt luống cuống không biết xoay giở cách nào thì Lãnh Băng Tâm khẽ nhướng cao đôi mắt quát lên tiếng nhỏ.

Tiếng quát tuy nhỏ nhưng kỳ thực thì có mãnh lực vô cùng, đàn rắn nghe tiếng lập tức nhón nháo bỏ đi khắp ngả, thoáng chốc hết sạch không còn thấy bóng con nào nữa.

Đại Hùng đầu đà đau xót vô cùng, lão nhìn chiếc bình ngọc vỡ và nọc rắn lênh láng trên mặt đất lại nhìn Lãnh Băng Tâm cười gượng :

- Đa tạ cô nương đã hết lòng giúp đỡ, thủ đoạn dạy rắn của cô nương cũng cao lắm.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Việc nhỏ mọn có gì mà đại sư phải cảm tạ, chỉ tiếc một điều là đàn rắn đã bỏ đi hết, thành thử bữa tiệc rắn mà đại sư hứa thành ra hứa hão.

Đại Hùng đầu đà sượng sùng bẽn lễn không còn mặt mũi nào đứng lại nữa, bèn chấp tay chào Lãnh Băng Tâm, gượng cười nói :

- Bần tăng rất mong đến rằm tháng mười này Lãnh cô nương quá bộ đến đảo Độc Long xem Nam Hải Anh Hùng hội, bần tăng sẽ xin tận lễ gia chủ soạn cỗ phượng nem công khoản đãi cô nương.

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Đa tạ thịnh ý của đại sư, tới ngày ấy thế nào ta cũng xin đến quấy rầy.

Đại Hùng đầu đà xách chiếc túi da báo trong đựng con Thất bộ thanh xà tiu ngưu cáo từ Lãnh Băng Tâm rồi chuồn thẳng.

Vũ Văn Kỳ đã trông rõ cái cảnh tượng kỳ dị ấy nhưng vẫn lẳng lặng ngồi im, mãi đến khi Đại Hùng đầu đà đi đã xa mới cùng Nhạc Long Phi tung mình nhảy xuống chỗ Lãnh Băng Tâm đứng.

Vũ Văn Kỳ hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Tỷ tỷ đóng tấn kịch gì mà lạ lùng vậy?

Lãnh Băng Tâm chỉ đám nọc độc rắn đồ lênh láng dưới đất, cười nói :

- Đại Hùng đầu đà vâng lệnh Lê Phóng Hạc đi khắp các nơi tìm nọc rắn dự định ám toán quần hùng trên Nam Hải Anh Hùng hội, hiện nay bình ngọc đã vỡ, kế độc không thành, Kỳ muội còn cho là ngu tử làm không phải sao?

Vũ Văn Kỳ cũng cười đáp :

- Cái việc đập vỡ bình ngọc, hủy bỏ nọc rắn, tỷ tỷ xử trí thực cao minh, nhưng tiểu muội chưa hiểu tại sao tỷ tỷ lại để hãn đem con Thất bộ thanh xà đi?

Lãnh Băng Tâm lộ vẻ đắc ý mỉm nụ cười rất tươi nói :

- Đó là ngu tử đã tính được một nước cờ rất cao, con Thất bộ thanh xà mỗi khi cắn người xong cần phải nghỉ một trăm ngày, nên ta mới nhờ tay lão đầu đà này nuôi hộ chẳng khác gì cho một tên gian tế lợi hại nằm phục sẵn bên cạnh đối phương, chờ giờ hành sự có phải tiện lợi bao nhiêu không?

Nhạc Long Phi gật đầu cười :

- Băng muội xử trí như vậy thật là tuyệt diệu, nhưng theo ý ngu huynh Lê Phóng Hạc đã phái người đi sưu tập nọc rắn độc chuẩn bị ám hại quần hùng thì ngày Nam Hải Anh Hùng hội tới đây chắc hẳn còn nhiều mưu kế thâm độc khác nữa, chớ chẳng những chỉ có thế này mà thôi.

Vũ Văn Kỳ giật mình nói :

- Long ca ca lo thế cũng phải, chúng ta phải lập tức thông tri cho tất cả các nhân vật dự định tham gia ngày hội đó biết những âm mưu thâm độc của Lê Phóng Hạc.

Lãnh Băng Tâm cười vừa định cất tiếng nói, thì chợt chú ý nhìn xuống chân núi, sắc mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều đưa mắt nhìn theo, chỉ nhìn thấy có một con rắn trắng như tuyết dài chừng ba thước đang ngoằn ngoèo bò lại.

Lãnh Băng Tâm kinh ngạc vô cùng, giơ tay sẽ vẫy, con rắn trắng còn ở xa tới ngoài hai trượng, lẳng mình nhảy vọt lên không, trông như một giải lụa trắng rơi vào lòng Lãnh Băng Tâm.

Vũ Văn Kỳ nhìn Nhạc Long Phi cười nói :

- Long ca ca xem con rắn thế kia mà nhảy xa được đến thế thực là sự lạ.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội đừng coi thường nó, đây là con rắn yêu của sư phụ tử, tên gọi là Ngọc đới linh xà, uy lực ghê gớm lắm đâu phải vừa.

Vũ Văn Kỳ kinh ngạc hỏi :

- Con linh xà yêu của Thiệu lão tiên bối thì tất phải ở Ô Mông xà cốc chớ sao lại ở đây?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Sư phụ tử đã ra khỏi Ô Mông, giờ đang ở gần đây nên cho Ngọc đới linh xà đến gọi, ta phải tạm biệt Long ca ca và Kỳ muội ít bữa.

Vũ Văn Kỳ cau mày buồn bã nói :

- Băng tử, chúng ta vừa gặp được vài hôm, sao đã lại chia tay sớm quá vậy?

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách nói :

- Kỳ muội thực là người đa tình, nếu đối thử ngu tử là muội muội thì tử chỉ muốn chia tay càng sớm chừng nào càng hay chừng ấy.

Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn Nhạc Long Phi trên cặp môi anh đào thoáng ẩn một nụ cười bí mật.

Nhạc Long Phi vì không hiểu câu chuyện giữa hai thiếu nữ nên khi nghe Lãnh Băng Tâm nói thì ngần ngại không hiểu ất giáp gì cả, bèn chau mày hỏi :

- Băng muội nói thế là ý gì?

Lãnh Băng Tâm khoé thu lông lánh, nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười lắc đầu nói :

- Đây là câu chuyện bí mật của tử muội muội, huynh là huynh trưởng không cần hỏi đến.

Nhạc Long Phi nghe nói càng mơ mơ màng màng như người mới từ cung trăng rơi xuống, chẳng hiểu đầu cuối ra sao, nhưng lại không tiện hỏi kỹ đành chỉ hậm hực một mình.

Lãnh Băng Tâm thấy Nhạc Long Phi có vẻ buồn bực không vui thì không sao nhịn được cười, bèn quay lại nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội đừng buồn vì chuyện chúng ta phải chia tay, gia sư đã sai sứ đến triệu, tất có việc cần, không thể không đi, cũng may kỳ Nam Hải Anh Hùng hội cũng không còn bao lâu nữa, chậm lắm là đến ngày ấy chúng ta lại đoàn tụ, lúc ấy mới có thể sum họp lâu dài được, hoặc giả ngu tử sẽ đưa muội vào kinh giết

chết tên Đồ Viễn Trí để báo thù cho tôn bá.

Vũ Văn Kỳ nghe Lãnh Băng Tâm nhắc đến mối thù của bá phụ bất giác xúc động niềm chia ly thấy vui dần, bèn nói với Lãnh Băng Tâm :

- Ngu muội và Long ca ca sẽ đi chơi dọc theo miền biển, chờ tới kỳ đại hội sẽ đến cho gần, nếu tử tử xong công việc sớm thì...

Lãnh Băng Tâm khẽ vỗ nhẹ vào vai Vũ Văn Kỳ một cái rồi mỉm cười ngắt lời :

- Kỳ muội cứ yên tâm, nếu ngu tử xong việc sớm thì sẽ đi tìm hai người ngay.

Nói xong ngoảnh lại Nhạc Long Phi gật đầu rồi thoăn thoắt bước đi, thân hình uyển chuyển, tà áo bay phấp phới.

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn theo cho đến khi bóng hồng khuất dạng mới quay lại hỏi Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, Băng muội nói thế là ý gì?

Vũ Văn Kỳ đôi má đỏ bừng, ngược mắt nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười dịu dàng đáp :

- Trong khi Long ca ca còn ngủ say, Băng tử có nói với tiểu muội rằng: trên đời này trừ Long ca ra, tử ấy không coi người đàn ông nào ra gì hết.

Nhạc Long Phi nghe nói nóng ran cả hai tai, chàng chỉ “à” một tiếng rồi im lặng không nói gì.

Vũ Văn Kỳ lại cười nói :

- Tiểu muội nghe thế liền hỏi: “Băng tử chúng ta có nên cùng để ý đến Long ca ca không?”.

Nhạc Long Phi cảm thấy quả tim đang đập thình thịch, nhưng lại giả vờ như không lưu tâm đến câu chuyện chỉ ngẩng mặt lên trời nhìn mây bay kể lại buột miệng hỏi :

- Băng muội trả lời thế nào?

Vũ Văn Kỳ rất mực thông minh, thấy thái độ chàng như vậy liền bật cười nói :

- Long ca ca đã giả vờ làm bộ không thèm để ý, thì còn hỏi làm gì? Đã thế muội không nói nữa cho huynh tự đoán lấy.

Nhạc Long Phi thấy Vũ Văn Kỳ đoán trúng tâm ý thì ngỡ ngàng quá, sắc mặt đỏ bừng không biết nói sao, giữa lúc ấy bất chợt nghe có tiếng chim hót trong trẻo dị thường, hai người cùng trông ra thấy con quái điểu lông xanh đang bay qua dưới chân một tòa núi cao, mé Đông nam thoáng chốc lại biến mất.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên kêu lên :

- Long ca ca, con chim kia chính là con quái đểu đã chống đối với lũ ưng khuyển Thanh đình bữa nọ đấy, có lẽ chủ nhân của nó ở dưới chân núi kia cũng nên.

Nhạc Long Phi được dịp gỡ thoát lối bí, vội gật đầu :

- Mặc dầu phải hay không thì chúng ta cũng thử xuống xem sao đi.

Nói vừa dứt lời, liền dùng lối thượng thừa khinh công tung mình nhảy xuống dưới chân ngọn núi phía Đông nam.

Vũ Văn Kỳ thấy thế chỉ mỉm cười thâm rồi cũng băng mình nhảy theo.

Chân ngọn núi cao ấy có một cái hang rất sâu, Nhạc Long Phi chạy đến cửa hang liền dừng chân ngoảnh lại thấy Vũ Văn Kỳ cũng vừa đuổi đến nơi, chỉ còn cách mình độ hơn một trượng, bèn giơ tay vẫy rồi mỉm cười nói khẽ :

- Kỳ muội đoán có lẽ đúng, cái hang này cảnh trí âm u, có lẽ là nơi ẩn cư của một vị cao nhân ẩn sĩ.

Vũ Văn Kỳ bước đến bên cạnh Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy vách núi in rêu, thác hay suối chảy cảnh sắc cửa hang làm cho người ta có cảm giác thoát khỏi cõi tục.

Hai người ngấm một lát vừa định bước vào hang, chợt nghe văng vẳng có tiếng đọc sách từ trong hang đưa ra.

Vũ Văn Kỳ nhìn Nhạc Long Phi ngạc nhiên nói :

- Long ca ca, trong hang này quả nhiên có người ở, ca ca nghe giọng đọc sách sang sảng có nhận ra là sách gì không?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Đó là chương Nam Hoa Thu Thủy.

Vũ Văn Kỳ “à” một tiếng nói :

- Vậy thì chủ nhân hang này nếu không phải là Nho thì cũng là Đạo.

Nhạc Long Phi vừa gật đầu tiếng đọc sách trong hang chợt im bặt kể lại nghe tiếng ngâm nga ca hát, lời ca vừa dứt, tiếng sáo lại vang lên du dương thánh thót.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Người trong hang biết hát, biết thổi sáo, quả là một vị cao nhã.

Nhạc Long Phi cau mày nói :

- Vừa rồi ông ta hát bài Mai Hoa Túy Tửu Ca của Lục Phóng Ông, chẳng lẽ trong hang có hoa mai nở thật sao?

Vũ Văn Kỳ cười khanh khách :

- Long ca ca đừng nghĩ quẩn, bây giờ đang giữa hè làm gì có hoa mai?

Vừa nói tới đây, chợt nghe trong hang có tiếng cười ha hả, kể lại có tiếng người nói :

- Thiên địa nhật nguyệt luôn luôn hỗn độn, hoa mai nở mùa hè thì có sao đâu? Các vị khách quý ngoài cửa hang xin mời quá bước vào trong này hân thưởng hoa mai nở mùa hè chính đương lúc tỏa hương ngào ngạt và uống với chủ nhân vài chén rượu Mai Hoa.

Nhạc Long Phi rất hâm mộ cái cao hoài dật chí của người trong hang, bèn cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, chủ nhân đã có ý mời, chúng ta nên vào yết kiến.

Vũ Văn Kỳ gật đầu cười, hai người song song thủng thỉnh bước vào hang.

Đường vào hang rất hẹp, quanh co khúc chiết nhưng chỉ đi một quãng đã ngửi thấy mùi hoa mai thoang thoang đưa ra khiến cho người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Lại vòng qua một góc vách đá nữa, chợt thấy hình thế trong hang đã mở rộng, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều cảm thấy khí lạnh hơi thấm vào người.

Phong cảnh trước mắt tuyệt đẹp, có tới mười dòng suối nhỏ từ trên khe núi cao tới hàng trăm trượng chảy xuống, nhưng chảy tới lưng chừng núi lại hợp thành một cái thác lớn, nước bắn tóe lên như tuyết bay, như châu phun, tung lên trên không, rồi rớt xuống đáy hang.

Đáy hang thành ra một cái đầm sâu, rộng chừng một mẫu, ven đầm dựa vào vách núi, sau lõm vào một khoảng rất lớn, vách núi có cái động rất sâu, ngoài cửa động là một phiến đá phẳng và rộng, trên phiến đá có cây lão mai, hoa đang nở mạnh, một vị Bạch y tú sĩ tay cầm chiếc sáo ngọc đang ngồi bên dưới gốc cây.

Vị Bạch y tú sĩ ngồi xếp bằng tròn tuổi trạc ba lăm, ba sáu tuổi, cuối mắt đầu mày lộ vẻ siêu trần thoát tục.

Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ vội khom lưng thi lễ, mỉm cười nói :

- Hai kẻ giang hồ mạt học Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ xin tham kiến lão tiên bối!

Bạch y tú sĩ không đứng lên, nhưng nét mặt tỏ vẻ khiêm nhường nhã nhặn xoa tay cười nói :

- Chúng ta không dính dáng gì đến môn phái, không chia thứ bậc, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương hà tất phải giữ lễ quá thế, xin mời sang phiến đá này ngồi chơi một lát.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đã biết vị Bạch y tú sĩ này tất phải là một vị khoáng thế kỳ nhân, vốn không định biểu lộ võ công múa rìu qua mắt thợ, nhưng vì chỗ mình đứng là bờ đê, còn cách phiến đá vị tú sĩ ngồi đến hơn hai trượng, bèn đành phải vận đờ chân khí, đạp sóng đi sang.

Wũ Văn Kỳ vừa bước tới phiến đá vội ngược nhìn cây lão mai cổ kính đang tỏa một làn hương thơm kín đáo nhẹ nhàng.

Bạch y tú sĩ cười nói :

- Vũ Văn cô nương chắc lấy làm lạ về cây mai này lắm phải không?

Wũ Văn Kỳ cười nói :

- Quả có lạ thật, cây mai không những nở về mùa hè mà hình như đây cũng chẳng còn cây nào khác nữa...

Bạch y tú sĩ gật đầu ngắt lời :

- Trong hang chỉ có một cây này thôi vì thế ta mới đặt tên nơi đây là Độc Mai cốc.

Nói tới đó, hơi dừng lại một chút, lại trở phiến đá phẳng mình đang ngồi dưới nói tiếp :

- Dưới phiến đá vuông này là cái mát của suối lạnh, gốc mai xuyên qua đá mà mọc lên, nhờ được cái linh khí của suối lạnh thấm nhuần nên hoa nở bốn mùa, quanh năm không rụng.

Nhạc Long Phi nghe nói, mới biết mai nở mùa hè không phải là vô cớ, nhân đó chàng mới lại khám phá ra rằng vũ trụ bao la, không một sự lạ nào mà không có, tuy nhiên bất cứ việc gì dù kỳ lạ đến đây không phải là không có nguyên nhân. Người thường không chịu tìm hiểu sâu xa, cái gì cũng cho là thần tiên kỳ ảo, thực là tức cười.

Bạch y tú sĩ nhìn Nhạc Long Phi rồi mỉm cười hỏi :

- Nhạc lão đệ, trông sắc diện và tinh thần của lão đệ, thì hình như do cây mai nở về mùa hè này, lão đệ đã giác ngộ bí quyết gì về nhân sinh phải chăng?

Nhạc Long Phi khom lưng mỉm cười đáp :

- Hoa mai có thể nở bốn mùa con người khó sống trăm tuổi, nếu tham thấu được cái lẽ huyền vi trong

đó thời vận vật sẽ trẻ mãi không già.

Vũ Văn Kỳ chau mày nói :

- Long ca ca, chúng ta còn chưa hỏi tôn tính đạo danh của vị lão tiên bối đây, sao ca ca đã bàn tới những chuyện thần cơ diệu đạo?

Bạch y tú sĩ cười nói :

- Ta họ Bào, tên Cô Vân, vì sinh bình rất yêu hoa mai nên tự đặt hiệu là Ái Mai tú sĩ, Vũ Văn cô nương và Nhạc lão đệ cứ tự nhiên ngồi chơi, đừng có khách sáo với người thế ngoại như lão phu.

Vũ Văn Kỳ ngồi xuống phiến đá rồi mỉm cười nói :

- Bào lão tiên bối đã yêu hoa mai như vậy, thời sao không trồng thêm trong hang này mười mấy gốc nữa? Và đổi cái tên Độc Mai cốc thành Vạn Mai cốc có phải hay hơn không?

Bào Cô Vân hơi biến sắc mặt, trên khoảng lông mày tựa hồ có hằn lên vài nét ưu tư, ông không trả lời câu hỏi của Vũ Văn Kỳ, chỉ ngược lên nhìn cây mai già, rồi cất tiếng ngâm khe khẽ :

“Vạn thụ mai hoa không tự hão.

Kỷ chi bản ngã độ thanh xuân!”

Nhạc Long Phi biết vị Ái Mai tú sĩ này trong lòng tất mang một nỗi sầu, một bầu tâm sự đau thương, mà câu hỏi của Vũ Văn Kỳ vừa rồi lại gây cho ông một niềm xúc động, nên tìm cách nói lảng sang chuyện khác :

- Vừa rồi hình như lão tiên bối hứa cho bọn vãn sinh uống rượu.

Bào Cô Vân “à” một tiếng rồi cười ngất :

- Nhạc lão đệ không nhắc thì chủ nhân cơ hồ quên cả đem rượu đãi khách, thật là thất kính. Nhưng lão đệ và cô nương cũng nên lượng thứ cho người đã mười năm không giao thiệp với người đời, quên cả lễ phép thông thường của thế tục.

Nói xong quay vào động gọi to :

- Linh nhi, mau đem rượu Mai Hoa của ta ra đây mời khách.

Vũ Văn Kỳ nhìn Nhạc Long Phi một cái rồi cười nói :

- Long ca ca chỉ biết đòi rượu, ca ca thích rượu đến thế ư?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Kỳ muội đừng cười ngu huynh, người ta có câu rằng: “Gặp Văn vương thì bàn lễ nghĩa, gặp Kiệt, Trụ thì bàn đao binh”, chúng ta ngồi trước lão tiên bối là bậc cao nhân thì việc gì câu nệ những lễ phép thường tình.

Bào Cô Vân gật đầu cười :

- Nhạc lão đệ là người sáng khoái, nên lời nói cũng sáng khoái, phải lắm, phải lắm.

Lúc này từ trong động một đám mây ngũ sắc rực rỡ bay ra, chính là con chim anh vũ có linh tính, lông màu ngũ sắc mà Vũ Văn Kỳ gặp ở trong rừng bữa nọ, mỏ chim ngậm một chiếc giỏ đan bằng tre, trong giỏ có ba cái chén và một bình rượu ngon, đặt lên phiến đá.

Vũ Văn Kỳ khẽ reo một tiếng rồi nói :

- Thì ra con chim anh vũ này là của Bào lão tiên bối nuôi.

Bào Cô Vân gật đầu cười :

- Ta ở đây một mình cũng tẻ nhạt, nên nuôi vài con chim biết đoán ý người cho đỡ tẻ nhạt.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Hình như lão tiên bối còn nuôi một con linh điểu lông màu xanh sẫm, hình giống con hạc nhưng không phải hạc đúng không ạ?

Bào Cô Vân cười đáp :

- Nhạc lão đệ chắc đã trông thấy nó nhiều lần?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Văn bối không những đã được trông thấy con linh cầm ấy đoạt thanh Ngô Côn kiếm của hai con chim ưng lớn của bọn ưng khuyến Thanh đình nuôi, lại còn hôm bị trúng độc ở khu rừng nhỏ, cũng nhờ hai con linh cầm hộ vệ chống lại quân địch, lẽ ra văn bối phải chân thành cảm tạ...

Bào Cô Vân xua tay ngắt lời :

- Vừa rồi Nhạc lão đệ đã nói không nên câu nệ lễ phép, nay sao lại còn khách sáo thế? Lão đệ hãy nên cùng Vũ Văn cô nương nếm thử vài chén rượu tự ta cất lấy xem phong vị có khác loại rượu thường không?

Vừa nói vừa cầm bình rượu rót ra chén, nước rượu rót ra màu hơi xanh hương thơm ngào ngạt vừa

trông thấy đã biết ngay là một thứ rượu ngon đặc biệt, Nhạc Long Phi cầm chén lên nhấp thử một ngụm, bất giác tặc lưỡi khen :

- Rượu này ở trên trời, trần gian dễ được mấy người nếm qua? Xin hỏi lão tiên bối thứ rượu ngon này người cất như thế nào?

Bào Cô Vân chỉ xuống đầm nước lạnh cười nói :

- Trong Độc Mai cốc này, nước có hương mai, khí hậu lại rất hợp cho việc cất rượu, cho nên thứ rượu Mai Hoa này phong vị tự nó đã ngon sẵn, không có phương pháp gì bí mật cả.

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Lão tiên bối nói phải lắm, cứ rượu quý dù ngon nào đều cũng nhờ nước cất cả.

Bào Cô Vân cười nói :

- Trong động ta cũng có thứ trà ngon lắm, nếu lão đệ thích ta sẽ tặng lão đệ một ít.

Nhạc Long Phi mừng lắm cảm ơn.

Ba người vừa uống rượu, vừa bàn chuyện cổ kim, không chuyện gì là không bàn tới. Lúc này Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ mới biết vị Ái Mai tú sĩ này vẫn cũng như võ đều bác học thực xứng với câu “học cứu thiên nhân, lung la vạn tượng”.

Uống đến khi rượu ngà ngà say, Nhạc Long Phi mới hỏi Bào Cô Vân :

- Lần này Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc mở hội Nam Hải Anh Hùng hội ở Độc Long đảo, cử quốc anh hùng đều tụ tập đông đủ, chắc ngày đó lão tiên bối cũng tới tham dự?

Bào Cô Vân chỉ lắc đầu cười.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Một người có tài kinh thiên vĩ đại như lão tiên bối sao lại chỉ đối diện với mai hoa, cam sống một đời đạm bạc?

Bào Cô Vân chột cất tiếng cười một tràng dài, nhưng trong giọng cười có pha lẫn một vị cay đắng đau thương.

Vũ Văn Kỳ kinh sợ hỏi :

- Có lẽ tiện nữ lỡ lời gây cho lão tiên bối phải động lòng thương cảm chăng?

Bào Cô Vân lắc đầu thờ dài, ngậm ngùi nói :

- Đại trượng phu văn thông vũ đạt, lại sinh vào thời này nếu không thể trực tiếp đánh đuổi giặc Mãn, khôi phục lại đạo nghiệp sơn hà, thời cũng nên kết giao với những bậc chí sĩ hiền tài tuyên dương đại nghĩa dân tộc, gián tiếp làm tròn trách nhiệm con cháu nhà Hán, khốn nỗi Bào Cô Vân này hữu tâm nhưng vô lực...

Nhạc Long Phi nghe nói, bất giác sinh lòng kính nể, nhưng lại ngạc nhiên hỏi :

- Bào lão tiền bối văn võ toàn tài, cao minh uyên bác không phải là kẻ hậu bối vô dụng như Nhạc Long Phi có thể sánh kịp, câu “hữu tâm vô lực” chẳng hay vì đâu mà có?

Bào Cô Vân mỉm cười buồn bã, giơ tay từ từ kéo mảnh vạt áo phía trước lên.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cùng đưa mắt nhìn lúc ấy mới biết cái nguyên cớ làm cho Bào Cô Vân không muốn tranh hùng với võ lâm, và từ lúc hai người vào hang thấy ông ngồi xếp bằng tròn trên phiến đá không hề đứng lên lần nào là vì sao.

Thì ra hai ống chân của Bào Cô Vân từ đầu gối trở xuống đều đã bị ai chặt mất.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn nhau, tự cảm thấy xấu hổ vì mình hỏi vặn mãi làm cho ông phải tiết lộ sự bí mật, Bào Cô Vân dường như không quan tâm về điều ấy lắm chỉ khẽ thờ dài, chỉ vào cây mai nói :

- Hai ống chân ta cũng vì hoa mai mà bị chặt và cũng bị chặt dưới gốc mai, nhưng ta vẫn yêu thương hoa mai như cũ, cam tâm ngồi trước mai đến ngày tận kiếp.

Vũ Văn Kỳ sấn tính hiếu kỳ, khẽ kêu một tiếng :

- Bào lão tiền bối...!

Bào Cô Vân nhìn Vũ Văn Kỳ mỉm cười :

- Vũ Văn cô nương muốn biết vì sao ta bị chặt mất hai chân phải không?

Vũ Văn Kỳ không tiện trả lời, chỉ cúi đầu lặng thinh, Bào Cô Vân cười :

- Như vậy cũng hay, ta đã lâu không ăn đồ nấu nướng không có vật gì ngon lành thết đãi khách quý vậy xin tạm kể câu chuyện dĩ vãng này tạm để Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương thay cho món nhắm rượu.

Nhạc Long Phi cất chén hớp một ngụm rượu Mai Hoa, lắng tai nghe Bào Cô Vân thuật lại câu chuyện thương tâm của ông.

Bào Cô Vân thở dài nói :

- Chữ “tình” tuy nhiên đã kết thành đại thiện trên thế giới nhưng cũng lại làm bao nhiêu cảnh thương tâm, con người ta tìm thấy hạnh phúc vô biên cũng bởi chữ tình, nhưng mà cũng hãm mình vào thành sâu vực thẳm cũng bởi chữ tình, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương thật là đôi “tường lân uy phượng”, trước khi thuật lại câu chuyện thương tâm này, Bào Cô Vân xin chúc hai vị biển tình lặng sóng, vĩnh kiếp hài hòa.

Nhạc Long Phi vừa mỉm cười vừa cảm ơn, liếc mắt nhìn trộm Vũ Văn Kỳ.

Wũ Văn Kỳ là con gái nên hay cả thẹn, nghe Bào Cô Vân nói vậy, thốt nhiên hai má đỏ bừng, nhưng trong vẻ thẹn thùng không giấu nổi nụ cười đắc ý vừa thoáng hiện trên môi.

Bào Cô Vân lại khe khẽ thở dài, thủng thẳng kể lại câu chuyện bị thương khác nào như một cơn ác mộng.

Nguyên do Bào Cô Vân thuở nhỏ đã được một vị kỳ nhân khoáng thế chỉ dẫn, luyện thành một thân tuyệt học, lớn lên du hiệp giang hồ thanh danh vang dậy.

Một vị phong lưu hiệp sĩ phẩm mạo tài hoa như chàng tự nhiên đã chiếm được bao cặp mắt xanh chú ý, nhưng nghiệt duyên trời định, Bào Cô Vân một hôm ngẫu nhiên đi chơi Đặng Úy, tình cờ gặp Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tố Thường.

Bào Cô Vân bình sinh là người tâm cao khí ngạo, vậy mà gặp Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tố Thường đã say mê điên đảo, hết mực chung tình.

Lâm Tố Thường tuy xuất thân bất chính, thuộc tà giáo nhưng từ khi được Bào Cô Vân lấy chí tình cảm hóa, đã có ý muốn cải tà qui chánh, đem sự chung thân ủy thác cho ông.

Cái ý ấy không may bị Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc, một người vẫn ái mộ Lâm Tố Thường đã lâu dò biết, gã bèn ngấm ngầm thi hành độc kế.

Nhà ở của Lâm Tố Thường phía trái trồng toàn cây mai, nhân mùa mai nở, nàng viết thiệp mời ông đến thưởng hoa.

Bào Cô Vân nhận được lệnh người thương cho triệu, cao hứng vô cùng, lập tức đi ngay, nhưng Ôn Như Ngọc đã có dự mưu, nên lại đến sớm hơn ông một chút.

Ôn Như Ngọc cứ quần quít Lâm Tố Thường không dời một bước, một mặt sai một đứa ma nữ tâm phúc, giả làm con hầu của Lâm Tố Thường, dùng một thứ ma dược mạnh ngấm cho Bào Cô Vân uống.

Bào Cô Vân mang nhiên không biết gì, vừa uống vào một chén, thần trí bị hôn mê, ma nữ thừa cơ dụ hoặc, thế là hai người đưa nhau ra gốc mai mây mưa trắng gió.

Lúc này Ôn Như Ngọc đang ngồi tán tỉnh Lâm Tố Thường ngỏ lời cầu hôn.

Lâm Tố Thường trước kia vẫn có cảm tình với Ôn Như Ngọc nhưng từ khi quen biết Bào Cô Vân, thời chúng tình xưa cũng không còn nồng thắm như trước, nên khi thấy gã ngỏ lời cầu hôn, nàng dịu dàng cự tuyệt.

Ôn Như Ngọc làm bộ đau khổ, rủ nàng ra gốc mai chơi để lưu chút kỷ niệm, rồi từ nay cố nén tư tưởng, không bao giờ gặp nhau nữa.

Lâm Tố Thường tuy đã cự tuyệt gã nhưng vì hai bên kết giao đã lâu, nên trong lòng cũng cảm thấy ái ngại, bèn mỉm cười nhận lời, cùng sóng bước ra ngoài.

Nào ngờ vừa bước chân vào vườn mai, cảnh tượng khả ố của Bào Cô Vân và con ma nữ đang diễn ra ngay trước mắt.

Lâm Tố Thường ruột đau như cắt, vừa giận vừa không hỏi đầu đuôi, lập tức rút kiếm ra vung lên, con ma nữ vô sỉ đã đứt làm hai mảnh, đầu một nơi, mình một nẻo, còn Bào Cô Vân cũng bị nàng chặt mất hai chân.

Ôn Như Ngọc thừa cơ hội, giả bộ ân cần khuyên giải, Lâm Tố Thường cau mày nghiêng răng, chấp thuận lời cầu hôn của gã, thế là Ôn Như Ngọc độc kế đã thành, sở cầu như ý, gã đem xe hoa đến đón mỹ nhân về Vô Lượng sơn Vạn Diệu động thiên cùng nhau kết duyên tần tẫn.

Bào Cô Vân sau khi thấy ma nữ bị giết, trong bụng đã hiểu thấu tình đầu còn trừng mắt nhìn Ôn Như Ngọc, định nói toạc mưu gian của gã, rồi mắng cho một trận, thì lưỡi kiếm vô tình đã chặt đứt lìa hai chân của ông, khiến ông vừa đau vừa thẹn vừa giận, trăm nghìn kích thích dồn dập như ngọn sóng trào, thế là ông lại ngất lịm đi, nằm mê man trong vũng máu.

Mãi tới khi Bào Cô Vân dần dần hồi tỉnh, mới biết mình đã được một người thợ săn cứu sống, hai ống chân từ đầu gối trở xuống đã đứt hẳn, còn mình thì nằm trên chiếc giường bằng tre.

Bào Cô Vân tuy đã thành người tàn phế, nhưng nhờ có võ công tuyệt thế, nên không mấy chốc đã bình phục, lại tập được dùng hai cây gậy trúc thay cho đôi ống chân.

Từ đấy Bào Cô Vân hùng tâm đã nguôi, mộng lớn cũng tiêu, chàng tìm được Độc Mai cốc ở Tiên Hà lĩnh làm chỗ ẩn cư, xa lánh cuộc đời, nuôi dạy một con linh điểu hiếm có và một con anh vũ thông minh cho bớt cảnh điều hiu cô quạnh.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nghe Bào Cô Vân thuật lại chuyện xong đều ngậm ngùi than thở, giây lâu, Nhạc Long Phi hỏi Bào Cô Vân :

- Lão tiên bối đã có thể dùng gậy trúc thay chân tại sao còn ẩn cư trong Độc Mai cốc này?

Bào Cô Vân gượng cười nói :

- Vừa rồi ta đã nói với lão đệ rồi, hiện giờ ta hùng tâm đã nguội, mộng đẹp đã tan...

Nhạc Long Phi không đợi Bào Cô Vân nói hết, vội ngắt lời :

- Xin hỏi lão tiền bối, Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc và Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tố Thường hiện giờ còn sống hay đã chết?

Bào Cô Vân lắc đầu đáp :

- Ta tuy không nghe tin tức gì về bọn họ nhưng hai người ấy võ học đều đạt tới địa bộ lưu hỏa thuần thanh cả, chắc không đến nỗi chết yếu.

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Nếu quả Ôn Như Ngọc và Lâm Tố Thường hãy còn ở trên nhân thế, thì theo ý Nhạc Long Phi này cho rằng hùng tâm của lão tiền bối có thể nguội lạnh, mộng đẹp của lão tiền bối có thể tiêu tan, nhưng còn việc hàm oan không thể không làm cho ra lẽ.

Bào Cô Vân thở dài một tiếng gượng cười nói :

- Nhạc lão đệ nói phải, nhưng ta còn có hai lẽ không sao biện rõ trắng đen được đành chỉ hàm oan cho đến mãn kiếp.

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Bào lão tiền bối nói có hai lẽ, nhưng là lẽ gì?

Bào Cô Vân chau mày nói :

- Cái việc ta bị trúng kế uổng phí phải mị dục năm đó, nhân vì ma nữ đã chết không tìm thấy một bằng cứ gì chứng thực rằng ấy là do mưu kế thâm hiểm của Ôn Như Ngọc, thì dù có hết sức biện bạch, Lâm Tố Thường cũng đời nào chịu tin?

Vũ Văn Kỳ ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu :

- Vụ án oan khúc ấy cách đâu đã lâu ngày quá rồi, kể cũng khó làm cho sáng tỏ ra thực, nhưng còn nguyên cứ thứ hai như lời tiền bối vừa nói là cứ gì?

Sắc mặt Bào Cô Vân chợt trở nên rạng rỡ, ông ngừng lên trời nhìn đám mây biếc đang lơ lửng bay thong thả đáp :

- Ôn Như Ngọc đã phí tổn bao nhiêu tâm cơ, mới chiếm được Lâm Tố Thường tất nhiên đối với nàng hẳn phải dốc lòng yêu dấu còn ta đây đã thành một kẻ tàn phế, túng sử có đủ bằng cứ để giải tỏ oan tình đi chẳng nữa cũng chẳng qua chỉ phá hoại hạnh phúc của Lâm Tố Thường thêm một lần nữa, làm cho nàng phải sa xuống cái khổ cảnh tan nát ruột gan vậy thời việc ấy đối với mình, cũng như đối với người cả hai đều không có lợi, chỉ bằng cứ lẳng lặng ẩn náu trong u cốc này ngày ngày chơi với con đôi linh điểu và thưởng thức cây lão mai bốn mùa hoa nở này gánh chịu lấy tội lỗi cho tới hết kiếp thì thôi.

Nhạc Long Phi nghe xong cung kính đứng lên vái Bà Cô Vân một cái rồi thưa rằng :

- Bà lão tiên bối tấm lòng Bồ tát xả thân nuôi hổ của lão tiên bối thật khiến cho văn sinh khâm phục vô cùng.

Vũ Văn Kỳ cũng cảm động đến rơm rớm nước mắt, buồn bã nói :

- Bà lão tiên bối trong khi bọn chúng cháu đi du hiệp giang hồ nếu tình cờ gặp Ôn Như Ngọc và Lâm Tố Thường may ra có thể thay thế lão tiên bối, làm tròn tâm nguyện của người.

Bà Cô Vân giật mình vội hỏi :

- Vũ Văn cô nương định làm thế nào?

Vũ Văn Kỳ nhướng cao đôi mày liễu dong dạc đáp :

- Nếu quả Ôn Như Ngọc đối với Lâm Tố Thường vẫn một niềm ưu ái, thì văn bối chẳng sinh sự làm gì, để tùy lão tiên bối dùng cả cuộc đời đau khổ của mình thành tạo cho Lâm Tố Thường cả một cuộc đời hạnh phúc.

Bà Cô Vân thở dài một tiếng đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ sắc mặt chợt hiện lên một niềm an ủi vô biên.

Vũ Văn Kỳ lại nói tiếp :

- Còn nếu Ôn Như Ngọc chỉ là một con quỷ dối sắc, tình ái không chuyên, sau khi đã đoạt được người đẹp vào tay thỏa mãn lòng dục rồi lại coi như một đóa hoa thừa bỏ vứt vào sọt rác thì văn bối sẽ tìm cách đem câu chuyện oan tình ngày trước, tẩy rửa sạch trong.

Bà Cô Vân nghe xong, đôi mắt sáng hẳn lên nhìn Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Vũ Văn cô nương lập ý như vậy thật là chính xác, Bà Cô Vân này cảm kích vô ngần, ta muốn tặng cô nương một vật.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Văn bối khâm phục lão tiên bối có một tấm lòng từ bi hi xả, nên mới tình nguyện đảm đương việc đó,

chớ có phải tham cầu ơn huệ nào đâu?

Bào Cô Vân lắc đầu, có vẻ sượng sùng nói :

- Vũ Văn cô nương xin thứ cho ta tội lỗi lời, nhân vì ta mới bắt được một vật, tự nghĩ mình đã không có ý tranh hùng võ lâm, giữ cũng vô ích nên muốn tặng cô nương và Nhạc lão đệ cùng xem, không phải là có ý đền ơn đâu.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Lão tiên bối đã nói vậy thời người trên cho, kẻ dưới đâu dám chối từ, vẫn bối muốn được xem vật kỳ trân của lão tiên bối định tặng cho là vật gì?

Bào Cô Vân cười nói :

- Vật này thực ra cũng xứng với hai chữ “trân kỳ”, chỉ tiếc là chưa đủ bộ nên giá trị vì thế giảm sút ít nhiều.

Nói xong khẽ hú lên một tiếng nho nhỏ.

Tiếng hú vừa dứt, con quái điều lông xanh từ trong động bay ra, miệng ngậm một chiếc hộp nhỏ.

Bào Cô Vân mở chiếc hộp lấy ra một cuốn sách nhỏ viết bằng giấy lụa đưa cho Vũ Văn Kỳ.

Vũ Văn Kỳ giơ tay đón lấy vừa đưa mắt đọc thấy sáu chữ triện nhỏ Tử Phủ kỳ thư quyển Thiên ở trên bìa sách bất giác kinh ngạc hỏi :

- Thì ra cuốn sách mà Lãnh tỷ tỷ mất bao nhiêu công phu tìm kiếm trên Bách Hàn phong ai ngờ đã bị lão tiên bối sai linh điều lấy đem về đây.

Bào Cô Vân cười nói :

- Bộ Tử Phủ kỳ thư tất cả có ba cuốn Thiên Địa Nhân phải hợp cả lại mà tham khảo thời cái hiệu lực mới rộng lớn, nhưng quyển Thiên này là then chốt của cả bộ, trong chỉ chứa có ba môn Thiên Khu chương pháp thần diệu vô cùng đáng nên học tập, Vũ Văn cô nương cứ giở trang thứ ba ra mà xem lão phu xin ngồi chỉ điểm bây giờ hãy luyện tập sơ qua, rồi khi nào có thời giờ sẽ lại gắng công nghiên cứu kỹ lưỡng.

Vũ Văn Kỳ mừng quá, lập tức theo lời chỉ dẫn của Bào Cô Vân đem mấy chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã”, “Thiên Phong Chấn Y”, “Thiên Tâm Phổ Vật” chép trong Tử Phủ kỳ thư Thiên quyển ra diễn tập.

Nhạc Long Phi lẳng lặng ngồi bên cạnh xem, chàng nhận thấy ba môn Thiên Khu tam thức thực cường mạnh, nhất là môn “Thiên Tâm Phổ Vật” cuối cùng lại càng thần hóa lạ lùng bèn mỉm cười nói :

- Kỳ muội phải dụng tâm cẩn thận mà học, ba môn Thiên Khu tam thức này uy lực cường mạnh vô cùng, cùng với môn Kỳ môn độn bộ, một công một thủ của Kỳ muội phải hợp với nhau nay mai ra Nam Hải nhất định danh tiếng vang lừng.

Bào Cô Vân đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi, rồi cúi xuống dò dẫm con quái điều mấy câu.

Con quái điều bay vào trong động, một lát bay ra, miệng ngậm thanh Ngô Côn kiếm đã đoạt được của con chim ưng bữa nọ.

Bào Cô Vân đưa thanh kiếm cho Nhạc Long Phi rồi mỉm cười nói :

- Nhạc lão thanh kiếm này xin để tặng lão đệ.

Nhạc Long Phi khom lưng bước lùi lại cười nói :

- Đa tạ hậu tình của lão tiên bối nhưng Nhạc Long Phi này không dám lĩnh thanh kiếm ấy.

Bào Cô Vân cười nói :

- Nhạc lão đệ cứ rút kiếm ra mà xét thanh kiếm này sắc như...

Nhạc Long Phi ngắt lời cười nói :

- Văn bối biết thanh kiếm này nhọn sắc vô cùng nhưng nó là vật có chủ nên không dám bản lĩnh.

Bào Cô Vân ngạc nhiên nói :

- Thanh kiếm này là vật có chủ?...

Nhạc Long Phi bèn đem câu chuyện hai con chim ưng lớn đoạt kiếm trong Tầng Kiếm cốc núi Vũ Công thuật lại từ đầu chí cuối cho Bào Cô Vân nghe.

Bào Cô Vân nghe xong mới hoảng nhiên tỉnh ngộ, nhưng tay vẫn đưa thanh Ngô Côn kiếm cho Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Đã vậy ta xin nhờ Nhạc lão đệ đeo thanh kiếm này đến Nam Hải Anh Hùng hội đưa trả Vưu Nam Báo hộ ta.

Nhạc Long Phi nghe Bào Cô Vân nói thế, mới đỡ lấy thanh kiếm đeo vào bên sườn.

Trong khi hai người nói chuyện một lúc lâu như thế thì Vũ Văn Kỳ đã học đi học lại ba môn Thiên Khu tam thức đến thuộc lòng duy còn những lễ biến hóa vi diệu ở bên trong là phải tham cứu thêm thôi.

Wũ Văn Kỳ thấy hai người nói chuyện đã xong với tay ra sau lưng bèn tháo chiếc hộp sắt nhỏ của Lãnh

Bằng Tâm tặng ở Thái Hồ hai tay bưng đến trước mặt Bào Cô Vân mỉm cười nói :

- Bào lão tiên bối kiến thức sâu rộng xin chỉ dẫn cho chúng vân bối biết chiếc hộp sắt nhỏ này trong đựng cái gì, và cách mở thế nào?

Bào Cô Vân đỡ lấy chiếc hộp ngắm nghía một lúc lâu, chợt biến sắc mặt chau mày hỏi Vũ Văn Kỳ :

- Vũ Văn cô nương chiếc hộp này không phải vật thường, chẳng hay cô nương lấy ở đâu ra?

Vũ Văn Kỳ lại đem câu chuyện được tặng hộp sắt kể cho Bào Cô Vân nghe, ông nghe xong lại ngắm nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói :

- Trong hộp này đựng vật gì không ai có thể đoán được, còn cách mở hộp cần phải cho ta một thời gian lâu lâu, thủng thủng nghĩ dần mới được.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Có phải lão tiên bối định dùng lửa Tam muội nung mềm chiếc hộp ra không?

Bào Cô Vân gật đầu cười nói :

- Nếu Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương cần lão giúp việc này thì phải chờ tới khi hai vị đi dự Nam Hải Anh Hùng hội về đây họa may ta mới có thể mở ra được.

Vũ Văn Kỳ nói :

- Nếu vậy thì làm phiền lão tiên bối nhiều quá.

Bào Cô Vân lắc đầu cười :

- Lão phu chính đang buồn vì tởn mịch có một chút công việc làm cũng hay.

Nói xong chợt nhìn Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Cô nương thường dùng môn ám khí gì?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Vân bối thường dùng môn Long Tu Nghịch Huyết trâm, lão tiên bối hỏi để làm gì?

Bào Cô Vân cười nói :

- Cái hộp sắt này chế bằng một loại sắt lạnh đã trui đi luyện lại rất tinh thuần bỏ đi thì thật đáng tiếc, ta định chế thành ám khí Long Tu Nghịch Huyết trâm để cô nương dùng, đảm bảo là dù vật gì cứng rắn đến

đầu cũng bẻ gãy được bảo đảm phá các môn nội gia khứ công uy lực còn mạnh gấp mấy thứ cô nương dùng bây giờ.

Vũ Văn Kỳ nghe nói mừng lắm mỉm cười nói :

- Bào lão tiên bối, yếu quyết chế tạo Long Tu Nghịch Huyết trâm là...

Bào Cô Vân ngắt lời cười nói :

- Ta vẫn biết nếu cứ lấy hai chữ “tế ách” mê giảng cứu đến cực đoan, thời tất phải trông thấy máu là vỡ ngay mới có thể nghịch huyết công lâm được.

Vũ Văn Kỳ rất lấy làm bội phục gật đầu cười :

- Lão tiên bối học rộng như biển không gì không biết.

Nhạc Long Phi nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội chúng ta không nên quấy nhiễu Bào lão tiên bối nhiều quá, nên cáo biệt đi thôi, đợi khi nào Nam Hải Anh Hùng hội kết thúc sẽ lại đến đây thỉnh giáo.

Vũ Văn Kỳ gật đầu đứng lên, Bào Cô Vân lại mỉm cười hỏi Nhạc Long Phi :

- Nhạc lão đệ và Vũ Văn Kỳ có còn việc gì cần khác ngoài việc đến dự Nam Hải Anh Hùng hội không?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười nói :

- Nếu không có việc gì cần thì hãy lưu lại Độc Mai cốc này một, hai hôm nói chuyện cho vui, nhân dịp để ta chỉ điểm cho Vũ Văn cô nương luyện tập môn Thiên Khu tam thức thuần thực hơn chút nữa.

Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Văn bối cũng muốn được nghe thêm nhiều lời dạy bảo nhưng chỉ e lão tiên bối đã lâu không dùng bếp nước...

Bào Cô Vân biết ý cười ha hả :

- Nhạc lão đệ cứ yên tâm, ta đã giữ khách, chả lẽ lại để khách nhịn đói, để ta bảo anh vũ pha chén trà ngon uống và cho con quái điểu lông xanh đi kiếm ít thịt về đây làm cơm là được rồi.

Vừa nói dứt lời, hai con linh điểu đã khéo đón ý người, chia nhau bay đi mỗi con một việc.

Vũ Văn Kỳ là con gái nên rất yêu những con chim khôn ngoan như thế bèn mỉm cười hỏi Bào Cô Vân :

- Bào lão tiên bối có hai con chim thật là đáng yêu, chẳng rõ tiên bối đặt tên cho chúng là gì?

Bào Cô Vân cười đáp :

- Ta cũng vì chúng tinh khôn đáng yêu, nên đặt tên cho con anh vũ là Linh nhi, quái điểu là Tuệ nhi.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Xin hỏi lão tiên bối, Tuệ nhi trông giống con nọ, mà không phải nhận lại trông giống hạc mà không phải hạc thực ra nó là giống chim gì?

Bào Cô Vân đáp :

- Tuệ nhi nguyên là một giống kỳ điểu rất hiếm có tên gọi Truyền uế túc sương.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Trong bọn ưng khuyến của Thanh đình cũng nuôi được hai con chim ưng rất lớn mà giỏi lắm, lão tiên bối tuy đã lánh chốn bụi hồng từ lâu, nhưng đến kỳ hội có thể cho hai con linh điểu này sang đảo Độc Long một chuyến được không?

Bào Cô Vân nghĩ một lát rồi gật đầu :

- Được lắm, được lắm, đến ngày đó ta sẽ cho Linh nhi, Tuệ nhi sang đảo Độc Long để cô nương sai khiến, may ra có thể giúp được việc gì chăng?

Vũ Văn Kỳ lại mỉm cười hỏi :

- Lão tiên bối có biết văn bối muốn xin phép cho hai con linh cầm sang đảo Độc Long làm gì không?

Bào Cô Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu, Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Văn bối nhận thấy những phần tử tham dự Nam Hải Anh Hùng hội rất là phức tạp có thể bao nhiêu anh hùng hảo hán khắp trong nước đều tụ tập lại đó, hoặc giả có cả bọn Ôn Như Ngọc và Lâm Tố Thường cũng chưa biết chừng.

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Kỳ muội nói thế là đúng?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Nếu quả Ôn Như Ngọc, Lâm Tố Thường cũng đến dự hội, lúc ấy chúng cháu sẽ đem tình hình mọi việc cho Linh nhi phi báo để lão tiên bối biết và thỉnh giáo ý kiến của lão tiên bối rồi cứ theo chỉ thị của

tiền bối mà làm.

Bào Cô Vân thở dài một tiếng rồi nói :

- Nói đến câu chuyện đó tâm trí ta đã rối loạn, còn làm gì có mưu lược mà chỉ thị nữa.

Thôi thì lúc ấy xin nhờ Vũ Văn cô nương thay mặt ta mà liệu lý mọi việc, chỉ cốt đừng khơi cho vết thương cũ của ta lại sâu thêm nữa là ta cảm kích lắm rồi.

Nhạc Long Phi thấy mỗi lần nhắc tới Ôn Như Ngọc và Lâm Tố Thường lại làm cho Bào Cô Vân xúc động can tràng bần khoản khó chịu, bèn vội tìm cách nói lảng sang chuyện khác :

- Bào lão tiền bối sai Linh nhi pha trà mà sao lâu thế?

Bào Cô Vân cười nói :

- Linh nhi, chắc có duyên với hai vị quý khách, chịu khó đi xách nước suối mới về pha trà nên mới chậm trễ.

Chủ khách hợp duyên chuyện trò vui vẻ, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ liền lưu lại Độc Mai cốc ba ngày.

Trong ba ngày đó thôi thì không thiếu gì chuyện trên trời dưới biển không chuyện gì là không nói đến, không những Vũ Văn Kỳ đã luyện tập thuần thục cả ba môn Thiên Tinh Thủy Dẫn, Thiên Phong Chấn Y và Thiên Tâm Phổ Vật trong mục Thiên Khu tam thức mà Nhạc Long Phi được nghe những lời ca đàm khoát luận của Bào Cô Vân cũng thu thập được rất nhiều lợi ích.

Sau khi đôi bên từ biệt, Bào Cô Vân dùng Tam muội chân hỏa định làm cho chiếc hộp sắt mềm ra để xem trong hộp đựng vật gì.

Còn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ thì đi về phía đông nam chuẩn bị đến kỳ sẽ sang đảo Độc Long dự hội.

Ngày giờ thắm thoát năm tháng như tên, chớp mắt đã đến tiết Tiêu dương xuân tháng mười.

Nhưng trong những ngày hành hiệp Đông Nam, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ mong mãi vẫn không thấy tăm tích Lãnh Băng Tâm đâu cả.

Vũ Văn Kỳ bấm đốt ngón tay, cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, kỳ hội Nam Hải Anh Hùng đã gần tới chúng ta nên sang ngay đảo Độc Long thì vừa?

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Kỳ đại hội này, trừ ân sư ta không dự, còn ngoài ra khắp mặt anh hùng trong thiên hạ, chắc là tề tựu đông đủ thi công lực, giấu thần công, tất phải nhiệt náo vô cùng chúng ta tha hồ được xem thích mắt.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Xem cho thích mắt là một việc phụ, tiểu muội chỉ quan tâm nhất có hai việc.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Hai ấy có một việc ta biết đó là việc tìm Quý Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí để báo thù cho lệnh bá, còn việc thứ hai là việc gì?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Tiểu muội xa cách Tung Sơn đã lâu ngày, nhớ sư phụ quá, nên muốn được gặp người để vấn an, và đưa ca ca giới thiệu với người luôn thể.

Nói dứt câu cuối cùng đôi má nàng thốt nhiên ửng đỏ, cúi gằm đầu xuống.

Nhạc Long Phi thấy thế, bất giác thần hồn điên đảo bèn lập tức rảo bước đi nhanh, mong cho chóng tới đảo.

Đảo Độc Long đứng chênh vênh một mình ở giữa bể Nam Hải, bốn mặt đều là nước, không có lối vào, đi thuyền cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ mới được.

Khi hai người sang tới Nam Hải thì đã vào ngày mười ba tháng mười.

Bắt đầu từ thượng tuần tháng mười, Lê Phóng Hạc đã cho bốn chiếc thuyền lớn, đậu sẵn ở bờ biển để chờ đón khách.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ lên thuyền xong thấy trong thuyền chở có bảy khách.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn quanh nhận thấy một vị trung niên thư sinh, phong thần tiêu sái ngồi ở trong thuyền, bèn khom mình thi lễ nói :

- Đệ tử Tị Trần am ở Tung Sơn là Vũ Văn Kỳ tham kiến Tả sư thúc.

Vị trung niên thư sinh này chính là Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường một tay võ lâm cao thủ danh liệt trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, thấy Vũ Văn Kỳ thi lễ liền xua tay nói :

- Hiền đệ nữ bất tất phải thủ lễ, sư phụ đệ nữ chắc đã ở trên đảo rồi chứ?

Vũ Văn Kỳ đôi má đỏ bừng, lắc đầu nói :

- Điệt nữ cũng không biết ân sư đã đến chưa! Điệt nữ rời Tung Sơn đã lâu, và vẫn đi hành hiệp với Nhạc Long Phi đại ca đây.

Nói xong liền ngoảnh lại nói với Nhạc Long Phi :

- Đây là Ký Bắc thư sinh Tả sư thúc danh lừng tám cõi mà tiểu muội vẫn nhắc đến ca ca đó, ca ca mau vào thi lễ đi.

Nhạc Long Phi nghe nói, sửa lại áo xống chỉnh tề, rồi bước tới gần nghiêng mình thi lễ :

- Đệ tử Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp là Nhạc Long Phi xin tham kiến Tả lão tiên bối.

Tả Thái Tường giơ tay ngăn Nhạc Long Phi lại không cho lạy xuống rồi đưa mắt ngắm chàng một lượt, đoạn gật đầu cười nói :

- Hèn nào Lữ Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy tán dương, lão đệ quả là một con lân, con phượng trong loài người, kỳ tài tuyệt thế ta cũng rất bội phục, Vũ Văn điệt nữ thật có con mắt tinh đời.

Mấy câu trên làm cho Nhạc Long Phi nóng tai mấy câu dưới lại làm cho Vũ Văn Kỳ đỏ mặt cả hai người cùng gằm xuống không dám ngẩng lên, Tả Thái Tường bảo hai người ngồi xuống bên cạnh, rồi hỏi Nhạc Long Phi :

- Nhạc lão đệ, tôn sư Chu đại hiệp bữa nay có đến dự hội không?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười nói :

- Gia sư không đi được chỉ vẫn bối đến dự hội.

Tả Thái Tường nhìn hòn đảo Độc Long trên mặt biển khẽ thở dài nói :

- Nhạc lão đệ văn võ toàn tài, sở học rất rộng chẳng hay có biết xem khí tượng không?

Nhạc Long Phi mỉm cười lắc đầu :

- Cái học về vọng khí tinh bốc nghĩa lý thâm sâu lắm, văn bối thực chưa học qua.

Tả Thái Tường mỉm cười nói :

- Lão đệ quá khiêm, có khi nào lại chưa từng học qua, phải nói là chưa nghiên cứu kỹ thì còn có lý, lão đệ hãy nhìn về phía xa Độc Long mà xem, sát khí mù mịt thế kia, chưa biết chừng kỳ Nam Hải Anh Hùng hội này có bao nhiêu tay hào kiệt của võ lâm phải chịu theo kiếp số.

Nhạc Long Phi cũng thở dài một tiếng, ngậm ngùi than rằng :

- Quân thượng lưu vong, sơn hà đổi chủ yêu ma quấy rối thế kiếp thịnh hành, đã là nhân vật giang hồ mấy ai tránh khỏi đầu gươm mũi kiếm? Tuy nhiên nếu cam tâm mất đầu chảy máu chỉ vì tư thù chứ không phải vì công nghĩa, thì chẳng qua cũng chỉ là theo cái chủ nghĩa anh hùng hẹp hòi tầm thường mà thôi.

Tả Thái Tường tay mân mê chiếc lồng chim đen gài trên ngực áo, lắc đầu than :

- Trong cõi đời ô trọc này mấy ai thoát được ra ngoài bốn chữ “anh hùng chủ nghĩa” mấy ai là người “có lòng” được như Nhạc lão đệ?

Nhạc Long Phi đôi mắt long lanh như điện, nhìn Tả Thái Tường hỏi :

- Lão tiền bối nhìn xa thấy rộng lại xem tinh khí tượng thiên văn xin thử xem cái khí vận quang phục sơn hà ra sao?

Tả Thái Tường nhướng cao lông mày đáp :

- Sơn hà rút cục lại trở về tay nhà Hán, Nhật Nguyệt rồi cũng có lúc sáng ra, nhưng ngay bây giờ khí thế Mãn nô còn mạnh lắm, lại vì mấy năm nay liên tiếp bao nhiêu tai họa, lòng dân đã chán cảnh loạn lạc, cho nên theo ta đoán, chỉ cần được mấy người có tâm huyết như Nhạc lão đệ chịu bôn tẩu giang hồ kết giao những nhà chí sĩ cổ võ tinh thần dân tộc thời ta dám quyết nhiều lắm là một trăm năm nữa, dải non sông này nhất định sẽ phát phối lá cờ Hán tộc.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, cau lông mày lại buồn bã nói :

- Một trăm năm nữa thời vận mới đến chẳng hóa ra chúng ta không được trông thấy cảnh tượng sơn hà quang phục ư?

Nhạc Long Phi an ủi :

- Kỳ muội, việc quang phục sơn hà là một đại nghiệp ngàn năm do sự đồng tâm nhất chí của quốc dân, thành công cứ gì phải ở tay ta, chúng ta chỉ cốt tận tâm kiệt lực sao cho khỏi thẹn là con cháu Hoàng đế là được rồi.

Tả Thái Tường vỗ tay cười nói :

- Hay, câu “thành công cứ gì phải ở tay ta”, hay lắm, chỉ tiếc trong thuyền không rượu nếu có ta sẽ thưởng Nhạc lão đệ một chén thật đầy về câu nói ấy!

Nói nói cười cười một chập con thuyền đón khách đã ghé vào bờ đảo Độc Long.

Chủ nhân Lê Phóng Hạc muốn tỏ ra cho thiên hạ biết đảo Độc Long tài nguyên phong phú thế nào, nhân lực hùng mạnh thế nào, nên mới xây cất rất nhiều đình đài lầu các lộng lẫy tân kỳ chỉ để chuyên tiếp đón

các quý khách.

Bảy chữ “Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường” danh tiếng rất lớn được xếp vào hàng thượng tôn, nên vừa tới nơi đã có người đón đưa vào Thính Đào quán, một tòa lầu lừng dựa vào núi, mặt trông ra biển, phong cảnh rất đẹp.

Tòa Thính Đào quán chia làm hai tầng, tầng trên tầng dưới đều có ba gian tĩnh thất mỗi gian có thể được sáu người ngồi.

Tầng trên lại có một dãy hành lang rất rộng ngồi đây có thể nhìn ra mặt biển tầm mắt mênh mông rộng rãi không vướng bận gì tâm hồn cảm thấy thanh thoi khoáng sảng.

Theo tin Tả Thái Tường vừa hỏi thăm viên tri khách thì còn bốn vị trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng chưa đến.

Tả Thái Tường dặn viên thi giả báo cho viên tri khách biết là hễ có nhân vật nào trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng thì nhớ đưa ngay vào Thính Đào quán.

Thi giả cúi mình tuân lệnh, lập tức lui ra, Vũ Văn Kỳ nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Long ca ca, trên đảo Độc Long này cung điện nguy nga lầu son lộng lẫy, Lê Phóng Hạc bố trí thế nào, đủ biết cái dã tâm của hắn không phải là nhỏ.

Nhạc Long Phi gật đầu cười mỉm, chấp hai tay ra sau lưng, đảo mắt ngắm nhìn phong cảnh.

Chàng chợt trông thấy trên bờ đảo về mé đông nam có một cái đài cao diện tích rất rộng đứng xa trông, ước chừng có trên hai mươi trượng vuông.

Nhạc Long Phi trong bụng chợt thấy xúc động liền ngoảnh lại nói với Tả Thái Tường và Vũ Văn Kỳ :

- Tả lão tiên bối và Kỳ muội trông kia, trên bờ biển có một tòa cao đài, có lẽ là chỗ để các quần hùng so tài.

Vũ Văn Kỳ trông qua, rồi mỉm cười nói :

- Chọn chỗ ấy tốt lắm, nếu có người bị chết, chỉ sẽ hấy một cái là thân vùi lòng biển đờ phải chôn cất lồi thối.

Nhạc Long Phi nghe nàng nói câu ấy, cũng thú vị bất giác bật cười nhưng chàng chợt lại như nhớ ra việc gì, bèn quay lại nói với Tả Thái Tường :

- Lão tiên bối xem cách bố trí trên đảo Độc Long này đều có quy củ khuôn phép khí tượng hùng vĩ hình như không phải là do sức một người, thủ hạ của hắn...

Tả Thái Tường mỉm cười ngắt lời :

- Nhạc lão đệ có lẽ chưa biết thủ hạ của Lê Phóng Hạc có những nhân vật nào chẳng?

Nhạc Long Phi nói :

- Văn bối chỉ biết có bọn Nam Hải bát quái.

Tả Thái Tường lắc đầu cười :

- Nam Hải bát quái, chỉ đáng kể là nhân vật thứ nhì, còn muốn nói đến những tay thủ hạ tối ư lợi hại của hãn, thì phải kể tới hai người một Nho và một Đạo.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Hai tên Nho, Đạo đó tên là gì, sao chúng cháu không nghe nói đến bao giờ?

Tả Thái Tường mỉm cười :

- Nho tên là Cửu Chỉ thư sinh Thượng Quan Kính, còn Đạo tên là Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh, cả hai đều là bạn chí thân đồng sinh đồng tử với Lê Phóng Hạc, họ đã giúp Lê Phóng Hạc kiến thiết cái đảo này thành ra thành trì tường đồng vách sắt, tuy nhiên vì không muốn cho ai biết tên tuổi, nên vẫn ẩn tích mai danh.

Nhạc Long Phi giật mình nói :

- Theo lời lão tiền bối thì Cốc Trường Thanh và Thượng Quan Kính đều là những nhân vật cao minh cả.

Tả Thái Tường cười nói :

- Thượng Quan Kính và Cốc Trường Thanh tuy không muốn cho ai biết tên tuổi nhưng Lê Phóng Hạc cũng không muốn cho tài năng của họ bị mai một, bởi thế mục đích hãn mở Nam Hải Anh Hùng hội lần này trừ ý muốn khoe khoang sự giàu sang hùng mạnh của đảo Độc Long để đoạt lấy cái tiếng Võ lâm bá chủ ra hãn lại còn có ý muốn cho Thượng Quan Kính và Cốc Trường Thanh được dịp so tài với anh hùng trên thiên hạ.

Nhạc Long Phi nghe nói, cau mày như người đang mãi nghĩ ngợi điều gì, Tả Thái Tường thấy thế mỉm cười hỏi :

- Nhạc lão đệ nghĩ gì vậy?

Nhạc Long Phi sắc mặt lộ vẻ nghi ngờ nói :

- Văn bối nhận thấy Lê Phóng Hạc triệu anh hùng thiên hạ mở hội này đã chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa, cho dầu Đồ Viễn Trí đem cả đội Hắc y Thiết vệ tới đây thanh thế cũng không mạnh bằng Lê Phóng Hạc.

Nhạc Long Phi rót một chén rượu trong hồ rượu để trên bàn, nhấp thử một ngụm rồi nhìn Vũ Văn Kỳ lắc đầu nói :

- Kỳ muội thử nghĩ xem Lê Phóng Hạc đã chiếm được cục thế thuận lợi như vậy mà sao còn phái người đi các nơi thu thập nọc rắn độc để định mưu mô âm hiểm gì nữa đây?

Vũ Văn Kỳ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Sở dĩ lão làm như vậy chỉ vì một lý do.

Tả Thái Tường hỏi :

- Vũ Văn diệt nữ cho biết cao kiến.

Vũ Văn Kỳ nói :

- Rất có thể Lê Phóng Hạc muốn tất cả anh hùng hào kiệt phải làm một việc gì khó khăn có lợi cho lão, lại biết rằng nhân vật trong phái võ lâm quá nửa không phải là hay có thể dùng võ lực mà khuất phục được mới lợi dụng một số nọc rắn độc khiến cho những người bị trúng độc không thể kháng cự nổi hẳn để hẳn đạt được mục đích.

Tả Thái Tường gật gù, tỏ vẻ đồng ý kể lại mỉm cười nói :

- Vũ Văn diệt nữ nói câu ấy như soi rõ ruột gan của Lê Phóng Hạc, nhưng cái việc mà hẳn muốn bắt buộc quần hùng phải làm ấy à việc gì? Điều ấy khó lòng mà đoán được!

Nói đến đây chợt thấy viên tri khách đưa hai vị tân khách vào gian tĩnh xá bên trái cũng liền ngay đấy.

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn theo, nhận ra hai vị này chính là Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo, hai nhân vật trong bọn Càn Khôn lục ác.

Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo mắt sáng như điện cũng đã trông thấy bọn Nhạc Long Phi ngồi đó bèn mỉm cười gật đầu chào, và giơ tay làm hiệu với Tả Thái Tường.

Nhạc Long Phi chợt nhớ ra một việc vội nó to :

- Hai vị lão tiền bối lát nữa có rảnh, xin mời hai vị qua đây chơi, Nhạc Long Phi có chút việc muốn trình với hai vị.

Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi nghe nói đều gật đầu mỉm cười đoạn theo viên tri khách sang gian bên trái.

Tả Thái Tường cau mày, nói nhỏ với Nhạc Long Phi :

- Nhạc lão đệ trêu ghẹo bọn họ làm gì? Hai lão ma đầu này tính tình cổ quái ta không nên chạm vào.

Vũ Văn Kỳ trong lúc chưa thể thuật lại tỉ mỉ câu chuyện cho Tả Thái Tường nghe được, chỉ mỉm cười nói :

- Sư thúc cứ yên tâm, diệt nữ và Long ca ca đối với hai lão quái vật còn có đôi chút đẩy đưa, họ không làm gì chúng ta được đâu.

Tả Thái Tường nghe Vũ Văn Kỳ nói thế, vừa toan hỏi lại, chợt đã thấy Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi từ tĩnh xá đi ra dãy hành lang.

Hai bên thăm hỏi qua loa vài câu xong, Vưu Nam Báo mới hỏi Nhạc Long Phi :

- Nhạc lão đệ có điều chi chỉ giáo?

Nhạc Long Phi chỉ mỉm cười nói :

- Vưu lão tiên bối đã điều tra lai lịch hai con chim ưng lớn ăn cắp bảo kiếm ở Tàng Kiếm cốc chưa?

Vưu Nam Báo lắc đầu cười gượng :

- Không thấy đầu mối gì hết, lão phu và Chu Bạch Mi huynh đã nghĩ đến gần khắp mặt các nhân vật trong phái giang hồ cũng không nghĩ ra được người nào có hai con chim ưng lớn thế.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Vưu lão tiên bối dò sai đường rồi hèn nào mà không ra vì chủ nhân hai con chim ưng lớn ấy, không thể kể được là nhân vật trong phái giang hồ.

Vưu Nam Báo đôi mắt sáng quắc như nẩy lửa vội hỏi :

- Nhạc lão đệ nói vậy có lẽ lão đệ đã biết rõ chủ nhân đôi chim ấy là ai rồi ư? Sao hăn lại không phải người tài trong giang hồ?

Nhạc Long Phi cười nhạt bĩu môi tỏ vẻ khinh khi đáp :

- Hăn đã chôn vùi phong cách của một nhân vật giang hồ rồi, hiện hăn đang làm ưng khuyến cho giặc Man nô!

Chu Bạch Mi ngồi bên nghe thấy thế liền giật mình hỏi :

- Có phải Nhạc lão đệ định nói “Quý Trượng Tiên Ông” không?

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Chính lão giặc già vô sỉ nhận giặc làm cha, ruột chó gan lợn ấy, chứ còn ai nữa?

Vưu Nam Báo nửa tin nửa ngờ, lại hỏi :

- Nhạc lão đệ có bằng chứng gì chứng thực là hai con chim ưng ấy của Đồ Viễn Trí không?

Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Vưu lão tiên bối thử xem thanh kiếm tiên cổ thần vật mà lão tiên bối đưa cho mọi người xem bữa đó không?

Chàng vừa nói vừa tháo thanh “Ngô Côn kiếm” đeo ở cạnh sườn ra, đưa cho Vưu Nam Báo.

Vưu Nam Báo cầm lấy thanh kiếm tuốt vỏ ra xem, bất giác vừa mừng vừa sợ, vội hỏi :

- Đây chính là thanh Ngô Côn kiếm của lão phu, Nhạc lão đệ tìm thấy ở đâu thế?

Nhạc Long Phi bèn đem câu chuyện tìm được kiếm kể qua một lượt cho mọi người nghe, nhưng có thay đổi chút ít, không nói gì đến chuyện gặp Bào Cô Vân cả.

Vưu Nam Báo nghe nói đến Viên Thanh Loan là Tổng quản Hồng y nữ thị trong đại nội của Thanh đình và Cận Vạn Tôn lại là học trò của Đồ Viễn Trí, còn hai con chim ưng cũng là do người ấy đem chúng vào Tàng Kiếm cốc thì bất giác nổi giận đùng đùng nghiến răng nói :

- Lão tặc Đồ Viễn Trí cao đến thế nào, mà dám ý thế làm càn? Nếu hãn đến dự hội Vưu Nam Báo này sẽ ra trước mặt quần hùng bắt hãn phải trả lời về việc ấy!

Tả Thái Tường rót một chén rượu ngon đưa đến trước mặt Vưu Nam Báo cười nói :

- Vưu huynh, thanh Ngô Côn kiếm đã về tay chủ cũ, tiểu đệ xin mừng cho Vưu huynh một chén!

Vưu Nam Báo vẫn định làm lối hồ đồ, cất thanh Ngô Côn kiếm đi, nay thấy Tả Thái Tường nói vậy, bất giác đỏ mặt, đỡ lấy chén rượu uống hết, rồi đưa thanh kiếm cho Nhạc Long Phi, gượng cười, làm bộ khoái đạt, cười ha hả nói :

- Nhạc lão đệ đã vì ta điều tra lai lịch hai con chim ưng, ta rất lấy làm cảm kích, vậy xin lấy thanh kiếm này làm vật thù tạ nên chăng?

Nhạc Long Phi đứng lên bước lùi lại một bước, xoa tay cười nói :

- Nhạc Long Phi hôm ở Tàng Kiếm cốc đã được lão tiên bối hậu thưởng rồi, nay gọi là một chút công nhỏ mọn, khi nào lại dám lĩnh thưởng lần nữa.

Nhân vật trong giới võ lâm trông thấy một nhân vật trân quý như vậy, mà không nảy sinh tham niệm thì thật là điều ít có, nên khi thấy Nhạc Long Phi từ chối thì Tả Thái Tường và Chu Bạch Mi đều luôn luôn gật đầu tỏ vẻ khen ngợi.

Nhạc Long Phi tuy từ chối, nhưng Vưu Nam Báo miệng đã nói, tay đã đưa, chẳng lẽ lại rút về, coi không tiện. Vũ Văn Kỳ thấy thế thấy thế liền gỡ cho ông ta một lối thoát, nàng mỉm cười nói :

- Vưu lão tiên bối, người ta có câu rằng: người quân tử không chiếm đoạt vật yêu của người khác. Long ca ca quyết không chịu vì chút việc mọn mà nhận một vật thần tiên cổ của lão tiên bối vẫn quý như tính mệnh đâu.

Vưu Nam Báo nghe thấy thế bèn cầm thanh kiếm cất đi, rồi cau mày nói :

- Vũ Văn cô nương nói dẫu phải, nhưng thế nào tôi cũng phải tặng Nhạc lão đệ vật gì gọi là một chút mới yên tâm được.

Wũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Người giang hồ, làm việc giang hồ, bèo may gặp gỡ còn nhiều cơ hội, Vưu lão tiên bối đừng để tâm làm gì, biết đâu sau này chẳng có lúc Long ca ca phải nhờ lão tiên bối giúp đỡ...

Vưu Nam Báo cười ngắt lời :

- Như vậy cũng được, Nhạc lão đệ sau này có việc gì cần đến, xin cứ nói một lời, Vưu Nam Báo càng quyết không bao giờ từ chối.

Chu Bạch Mi cười ha hả nói :

- Hay lắm, hay lắm! Ta nhận mượn thanh Đồi Long kiếm của Lỗ Trường Phong, có hứa với hắn sẽ vì hắn chữa bệnh một lần, nay vì có thanh Ngô Côn kiếm châu hoàn hợp phổ cũng hứa vì Nhạc lão đệ giúp sức một lần. Thực quả việc gì cũng có đôi bạn.

Nhạc Long Phi thấy Vưu Nam Báo hứa hẹn như vậy cũng không từ chối chỉ khom lưng bái tạ.

Wũ Văn Kỳ cầm hồ rượu rót ra ba chén mỉm cười nói với Vưu Nam Báo :

- Vưu lão tiên bối, tôi cũng kính mừng lão tiên bối ba chén.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Vũ Văn cô nương mừng tôi ba chén là vì có gì?

Vũ Văn Kỳ không trả lời câu hỏi đó, lại hỏi lại :

- Trong Tàng Kiếm cốc của lão tiên bối, có mấy thanh bảo kiếm tất cả?

Vưu Nam Báo đáp :

- Tất cả có tám thanh.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Trong tám thanh đó, có thanh “Cự Nguyệt kiếm” chưa bị cướp, thanh Cô Trung kiếm đã tặng Long ca ca, còn sáu thanh thì bị hai con chim ưng lớn cướp mất phải không?

Vưu Nam Báo gật đầu :

- Vũ Văn cô nương tính đúng đấy.

Vũ Văn Kỳ cười rất tươi, nói :

- Vừa rồi Tả sư thúc vì thanh Ngô Côn kiếm châu hoàn hợp phổ mừng lão tiên bối một chén rượu, nay vẫn bối vì năm thanh kiếm sắp sửa hoàn bích quy Triệu, chỉ mừng lão tiên bối có ba chén này hình như không phải là nhiều?

Vưu Nam Báo giật mình kinh sợ, đôi mắt sáng lên, hết nhìn Vũ Văn Kỳ lại nhìn Nhạc Long Phi, nhưng thấy Vũ Văn Kỳ vẫn chỉ đeo có một thanh Cô Trung kiếm ngoài ra không còn thanh nào khác nữa, thì ngạc nhiên hỏi :

- Vũ Văn cô nương có lẽ hai vị đã tìm giúp lão phu cả năm thanh kiếm kia rồi sao?

Vũ Văn Kỳ lại chỉ ba chén rượu trên bàn cười nói :

- Trước hết xin lão tiên bối cạn hết ba chén rượu này đã rồi sẽ nói chuyện sao.

Vưu Nam Báo cười ha hả, nâng ba chén rượu lên uống cạn.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Chúng tôi và một vị tỷ tỷ nữa bắt được Viên Thanh Loan ở trong Tiên Hà lĩnh mới ép Cận Vạn Tôn phải đem sáu thanh bảo kiếm đã sai chim ưng đánh cắp trong Tàng Kiếm cốc ra nộp. Cận Vạn Tôn vì không mang kiếm bên mình nên có thể sẽ đem kiếm đến Nam Hải Anh Hùng hội nộp. Vì thế chúng vẫn sinh

mới tha cho Viên Thanh Loan.

Vưu Nam Báo cau mày lắc đầu :

- Cận Vạn Tôn là thầy tớ của bọn thầy tớ của Thanh đình, khi nào còn biết trọng chữ “tín”, dù hắn có thề, cũng không thể tin được.

Vũ Văn Kỳ gật đầu cười nói :

- Ta cũng không tin cái phẩm cách Cận Vạn Tôn vì thế lại phải bắt một người khác thề thay cho hắn, mới yên tâm thả Viên Thanh Loan ra.

Chu Bạch Mi hỏi :

- Người thề thay cho hắn là ai thế?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Người đó là Lục Trảo Thần Ứng Cửu Trọng Đạt danh tiếng ngang với hai vị lão tiền bối trong Càn Khôn lục ác đó.

Vưu Nam Báo lại cau mày nói :

- Cửu Trọng Đạt làm sao lại trở thành đồng lõa với bọn ưng khuyến của Thanh đình được.

Chu Bạch Mi “hừ” một tiếng rồi nói :

- Cửu Trọng Đạt là bạn thân với Đồ Viễn Trí, hắn lại có một sư điệt tên là Huyết Thủ Đồ Phu Trử Dân Thông, cũng giữ chức Phó lãnh ban đội Hắc y Thiết vệ.

Vưu Nam Báo hoảng nhiên tỉnh ngộ nói :

- À, thì ra giữa bọn họ lại có dây dưa với nhau như thế.

Nhạc Long Phi nói :

- Cửu Trọng Đạt cũng là một nhân vật có tiếng lớn trong giới võ lâm, hắn đã thế chắc cũng không dám thất tín.

Vưu Nam Báo nhấp nháy đôi mắt giận dữ nói :

- Mặc dù bọn họ có trả lại ta mấy thanh kiếm, ta cũng phải đòi lão già Đồ Viễn Trí trả lời cho ta về việc lão thả hai con chim ưng cướp sáu thanh kiếm mới xong.

Nhạc Long Phi nghe nói trong bụng mừng thầm, quay lại nói với Tả Thái Tường :

- Tả lão tiên bối, nghe đâu Đồ Viễn Trí công lực đã đi đến chỗ siêu thần nhập hóa, trong đời này không có ai có thể đối địch với lão phải không?

Tả Thái Tường lắc đầu cười :

- Ta chưa đấu sức với Đồ Viễn Trí lần nào nên không biết rõ thực lực của hắn, nhưng những lời đồn đại trong giang hồ, quả đúng như lời lão đệ nói.

Nói đến đây lại ngoảnh đầu lại hỏi Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi :

- Vưu huynh và Chu huynh đã thử sức với lão đó bao giờ chưa?

Vưu Nam Báo chỉ lắc đầu còn Chu Bạch Mi thì thủng thỉnh nói :

- Hai mươi năm trước ta đã trông thấy hắn dùng cây ác quỷ một mình đánh chết được Trường Bạch thập tam hùng, lại dùng nội lực huyền công đấu bại Tứ đại dũng sĩ ở Mãn Châu vì thế mới được Thanh đế mời vào ban trưởng, phong làm chức Cung Phụng, phụ trách việc huấn luyện đội Hắc y Thiết vệ, và Hồng y nữ thị, cứ tính về phương diện công lực của hắn, tối thiểu võ công cao minh hơn ta hai thành.

Tả Thái Tường nghe nói, giật mình nói :

- Công lực của hắn mà cao minh hơn Chu huynh tới hai thành trở lên thì thời này ít có địch thủ.

Nhạc Long Phi nhướng cao đôi mày định nói lại thôi.

Vũ Văn Kỳ biết ý chàng bèn hỏi Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối những tay tài giỏi trong võ lâm đều suy tôn Song tàn, Lục ác, Long, Xà, Quỷ, Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, Nhật Nguyệt Phan, vậy chẳng lẽ ngần ấy vị tuyệt đại kỳ phách không một vị nào võ công xấp xỉ với Đồ Viễn Trí ư?

Chu Bạch Mi lắc đầu cười gượng :

- Sợ thì chẳng ai sợ hắn, nhưng cứ bình tâm lấy công lực mà bàn, thời bọn Thiên Ngoại song tàn và Càn Khôn lục ác quả thực không ai bằng hắn...

Nói đến đây lại đưa mắt nhìn Tả Thái Tường mỉm cười nói tiếp :

- Đến như các vị trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng và ba vị kia ta không dám nói.

Tả Thái Tường mỉm cười nói :

- Võ công của Kiếm Tuyệt Thư Cuồng chẳng qua là sần sần như Chu huynh và Vưu huynh...

Vũ Văn Kỳ không đợi Tả Thái Tường nói hết, liền mỉm cười ngắt lời :

- Còn Long, Xà, Nhật Nguyệt Phan thì sao, thừa sư thúc?

Tả Thái Tường cười nói :

- Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, công lực thế nào, ngày mai sẽ biết còn Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên không biết có đến dự hội không? Đến như Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp, tôn sư của Nhạc lão đệ đây thì...

Nhạc Long Phi đôi mắt long lanh cười nói :

- Nếu quả Đồ Viễn Trí hung hãn khó trừ, thì chờ khi Nam Hải Anh Hùng hội bế mạc, Nhạc Long Phi này xin tình nguyện về Bắc Thiên sơn mời gia sư xuống.

Mấy câu nói đó có hàm ý kiêu ngạo không khác gì tỏ rõ cho mọi người biết võ học của Chu Nhuận Ba còn ở trên Đồ Viễn Trí.

Chu Bạch Mi nghe Nhạc Long Phi nói vậy, liền cười khẩy mấy tiếng rồi nói :

- Tôn sư của Nhạc lão đệ đã có công lực cao như vậy, thời may sao nếu có chuyện mong rằng Nhạc lão đệ giới thiệu.

Tả Thái Tường nghe giọng nói của Chu Bạch Mi đã hiểu ý bèn nói lảng sang chuyện khác :

- Hôm nay nhân vật các phái đến đảo Độc Long cũng không đông lắm, ngày mai chắc là đủ mặt, Vưu huynh, Chu huynh đi đường xa mệt nhọc, cũng nên nghỉ ngơi một chút dưỡng sức để ngày mai còn dự hội chứ.

Tả Thái Tường đã hạ lệnh “trục khách”, hai vị Vưu, Chu bèn đứng lên cáo từ lui về gian tĩnh xá.

Nhạc Long Phi thấy hai người đi rồi, liền nói với Vũ Văn Kỳ :

- Chu Bạch Mi và Phục Bách Thao ác đấu với nhau không biết đã tới trình độ nào rồi? Nếu Phục Bách Thao bị chết dưới lưỡi Đồ Long của Chu Bạch Mi thì từ nay Thiên Ngoại song tàn sẽ phải đổi thành Thiên Ngoại nhất tàn và Càn Khôn lục ác thành Càn Khôn ngũ ác.

Tả Thái Tường nghe nói nhạc nhiên nhìn Nhạc Long Phi cười hỏi :

- Nhạc lão đệ sao nói là Càn Khôn ngũ ác? Có lẽ trong bọn ác đó đã có người chết rồi chẳng?

Vũ Văn Kỳ cũng cười nói :

- Tả sư thúc đoán không sai, nhưng sư thúc đoán xem ai chết và chết về tay ai?

Tả Thái Tường nghĩ một lát cười nói :

- Người chết là ai đoán cũng không khó, vì Vu Nam Báo và Chu Bạch Mi thì ở ngay trước mặt rồi, còn Cừu Trọng Đạt vừa thề với các người sẽ đem kiếm đến trả, Đà Ấu Ngô Cúc ở mãi núi Tùng Lai, sống hay chết còn chưa thể biết nhanh thế được, vậy thì người chết không phải Âu Dương Bình thì tất nhiên là Đạt Nguyên hòa thượng.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Tả lão tiên bối phân tích đúng quá, không sai một mảy may nào.

Tả Thái Tường lại nói :

- Nhưng còn người nào bị chết về ai, thì chịu không thể đoán trúng được, chẳng qua chỉ có thể biết rằng người có thể giết được Âu Dương Bình hoặc Đạt Nguyên hòa thượng tất không phải tay tầm thường.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Tả sư thúc đoán rất đúng, chính Âu Dương Bình đã giết Đạt Nguyên hòa thượng.

Tả Thái Tường “à” một tiếng rồi gật đầu nói :

- Giữa hai người ấy vẫn có một mối thâm cừu?

Vũ Văn Kỳ ngắt lời nói :

- Lần này Đạt Nguyên hòa thượng bị giết không phải vì mối thâm thù giữa hai người, mà lại là vì một quyển Tử Phủ kỳ thư.

Tả Thái Tường hỏi :

- Bộ Tử Phủ kỳ thư quả nhiên đã ra đời rồi ư?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười gật đầu nói :

- Ba quyển Thiên Địa Nhân hoàn toàn ra đời, quyển Nhân ở tay Âu Dương Bình, quyển Địa ở tay Đồ Viễn Trí, còn quyển Thiên thì hiện ở tay điệt nữ.

Nói xong bèn thò tay vào bọc lấy cuốn sách ra đưa cho Tả Thái Tường xem.

Tả Thái Tường đỡ lấy mở ra xem kỹ một lượt, rồi gấp sách lại, thở dài nói :

- Sách này nói về võ học cực kỳ quảng bác tinh thâm, nhưng nếu không hợp cả ba quyển lại mà tham khảo thì không làm sao mà thấu hiểu hoàn toàn, chỉ có ba môn trong Thiên Khu tam thức này còn có thể học riêng được.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Tả lão tiên bối ý kiến cao lắm, Kỳ muội đã luyện tập ba môn ấy thuần thục lắm rồi.

Tả Thái Tường tỏ vẻ cao hứng, nhìn Vũ Văn Kỳ mỉm cười và nói :

- Vũ Văn hiền diệt, ta ra chỗ hành lang này hoạt động một lúc, thử xem ba chiêu của môn Thiên Khu tam thức trong Tử Phủ kỳ thư có bao nhiêu uy lực.

Wũ Văn Kỳ mỉm cười lĩnh mệnh, sau khi so chiêu xong Tả Thái Tường mới biết Thiên Khu tam thức thật uy lực vô biên nhất là chiêu “Thiên Tâm Phổ Vật” sau cùng lại càng thần diệu chính mình học tập bao nhiêu năm, mà còn có chỗ chống đỡ không nổi.

Thế là hết một ngày, ngày hôm sau tức là ngày mười bốn- mười.

Anh hùng hào kiệt các nơi kéo về rất đông, duy bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng còn bốn người nữa, chưa thấy ai đến.

Wũ Văn Kỳ vừa nhớ ân sư lại nhớ Lãnh Băng Tâm, bèn nói nhỏ với NLp :

- Long ca ca, gia sư chắc còn nhớ đến rằm, đúng ngày hội mới tới, còn Lãnh tỷ tỷ không hiểu bận việc gì mà nàng chưa đến.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Đảo Độc Long rộng lắm, quán nghênh tân cũng rất nhiều có thể Băng muội đã đến rồi nhưng lại ở nơi khác cũng nên. Kỳ muội đừng có nóng ruột, chậm lắm là đến sáng mai thế nào cũng gặp.

Trong khi đang nói thì viên tri khách đã đưa Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong vào Thính Đào quán.

Lỗ Trường Phong đôi mắt long lanh nhìn Nhạc Long Phi rồi lại nhìn Vũ Văn Kỳ, đoạn đưa mắt cho Tây Môn Túy hai người cùng trao đổi cho nhau một nụ cười hội ý.

Bọn họ sở dĩ cười với nhau, là vì họ nhận thấy cảm tình Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đã mười phần nồng nhiệt rõ là một đôi giai ngẫu trời đã tạo thành, nhưng họ có biết đâu rằng bên trong lại mới nảy thêm một vị tuyệt thế giai nhân là Lãnh Băng Tâm nữa, làm cho biến tình nổi sóng, không lúc nào yên.

Chuyện trò thăm hỏi một lúc Nhạc Long Phi mới nói với Lỗ Trường Phong :

- Lỗ đại ca, Chu Bạch Mi, người mượn thanh kiếm Đồ Long của đại ca và Vưu Nam Báo đã đến hiện đang ngồi ở gian kế bên.

Lỗ Trường Phong mỉm cười hỏi :

- Nhạc hiện đệ có biết Chu Bạch Mi mượn thanh Đồ Long đấu với Phục Bách Thao, biết quả thế nào không?

Nhạc Long Phi nói :

- Họ đã đấu một lần rồi Chu Bạch Mi quả nhờ thanh kiếm Đồ Long khắc chế được ngọn Họa Huyết kim đao cho đối phương bị trọng thương! Cứ theo tiểu đệ đoán, thì ngày mai trên Nam Hải Anh Hùng hội, Phục Bách Thao tội ác sẽ mãn, mà thanh kiếm Đồ Long của đại ca cũng châu về hợp phố.

Lỗ Trường Phong lắc đầu cười nói :

- Ngu huynh cũng chẳng cần phải lấy thanh kiếm về vội...

Nói chưa dứt lời, chợt nghe có tiếng âm nhạc văng vẳng từ xa đưa lại.

Tây Môn Túy xì một tiếng rồi nói :

- Ngày mai mới là chính hội, bữa nay tấu nhạc làm gì?

Tả Thái Tường nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Nhạc lão đệ văn võ toàn tài, tất nhiên phải hiểu âm nhạc, lão đệ thử nghĩ xem họ tấu khúc gì thế?

Nhạc Long Phi không ngờ Tả Thái Tường lại “khảo” mình như vậy, bèn cung kính mỉm cười đáp :

- Nhạc Long Phi trẻ tuổi tài sơ, đâu dám nhận những lời quá khen của lão tiên bối. Không biết khúc nhạc họ đang tấu đây có phải bài “Nghênh tân” không?

Tây Môn Túy ngạc nhiên cười sảng sặc :

- Nhạc nghênh tân? Lúc ta đến đây, chỉ có một viên tri khách đưa vào, chẳng nghe thấy tiếng nhạc nào cả, không biết họ đón tiếp khách nào mà trịnh trọng thế?

Lỗ Trường Phong ngạc nhiên nói :

- Tôi cũng không tin rằng trong giới võ lâm đương thời còn có vị nào danh vị ở trên năm vị khoáng đại kỳ hiệp trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng nữa!

Tả Thái Tường mỉm cười vỗ hai bàn tay vào nhau làm hiệu, lập tức viên thị ứng hầu trà trên Thính Đào quán chạy lại.

Tả Thái Tường hỏi hần :

- Phía ngoài làm gì mà tấu nhạc thế?

Viên thị giả cúi mình cung kính đáp :

- Lê đảo chủ nhân thân hành đón khách quý.

Tây Môn Túy cười nói :

- Vị khách quý nào được Lê đảo chủ thân hành ra đón là ai thế?

Viên thị giả chỉ lắc đầu tỏ ý không biết rồi cúi chào lui ra.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Nhân vật trong Kiếm Tuyệt Thư Cường tới, chủ nhân không ra đón, không tấu nhạc, cả đến bọn Càn Khôn lục ác như Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo cũng chỉ đón tiếp sơ sài như vậy. Còn vị quý khách mới tới đây, không biết thân phận thế nào mà chẳng những được cử nhạc nghênh tân, lại được Đảo chủ thân hành ra đón, thật là khó hiểu!

Nhạc Long Phi như chợt nghĩ ra điều gì giật mình nói :

- À thôi phải rồi, có lẽ người vừa tới là Đồ Viễn Trí chăng?

Tả Thái Tường cũng hơi biến sắc, cau mày nói :

- Nhạc lão đệ đoán cũng có phần có lý, nếu quả đúng như thế, thì trên trường Nam Hải Anh Hùng hội lần này, chắc là sẽ tanh nồng mùi máu, không còn là chỗ hội họp tranh đấu thuần túy của giới võ lâm nữa!

Tây Môn Túy mắt quắc lên như nãy lửa nhìn Tả Thái Tường nói :

- Tả lão, từ “cũng toan”. Mấy câu nói đó ở đâu mà ra?

Tả Thái Tường bèn đem câu chuyện Lê Phóng Hạc phái người đi các nơi lấy rất nhiều nọc độc rắn thuật lại cho Tây Môn Túy nghe rồi nói :

- Nếu Lê Phóng Hạc và Đồ Viễn Trí đồng mưu làm vậy, thời chỗ nọc độc kia, chẳng phải là cốt dùng để tiêu diệt những bậc anh hùng chí sĩ còn có bụng muốn khôi phục nhà Minh để tỏ lòng trung thành khuyển mã với Thanh đình thời còn gì nữa?

Tây Môn Túy cau lông mày lại, lẳng lẳng có vẻ suy nghĩ. Vũ Văn Kỳ chợt mỉm cười nói :

- Tả sư thúc và Tây môn sư đừng lo, Long ca cháu vừa rồi chỉ là đoán phỏng, diệt nữ dám quyết là không đúng.

Nhạc Long Phi mỉm cười hỏi :

- Kỳ muội quả quyết như vậy, chắc là phải có lý do gì xác đáng?

Vũ Văn Kỳ chỉ tay ra phía ngoài cửa sổ rồi nói :

- Ta căn cứ vào cách trang hoàng bố trí tráng lệ hào hoa ở đảo này mà nói, nếu quả Lê Phóng Hạc muốn tiêu diệt hết thầy các vị anh hùng chí sĩ có bụng muốn khôi phục nhà Minh, ở khắp trong thiên hạ để tâng công với Thanh triều thì hà tất phải khoe khoang huyền diệu sự giàu sang cường mạnh của đảo Độc Long ra để làm gì?

Nhạc Long Phi luôn luôn gật đầu nói :

- Kỳ muội nói cũng có lý, nhưng Kỳ muội có đoán được vị quý khách được Lê Phóng Hạc đón rước vừa rồi là ai không?

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn Tả Thái Tường và Tây Môn Túy rồi mỉm cười nói :

- Xin hai vị sư thúc đừng giận, tiểu diệt nữ nhận thấy rằng trong vũ trụ rộng lớn này, việc gì lạ đâu phải không có? Những bậc cao nhân tuyệt đỉnh, quảng học kỳ tài, ẩn náu ở trong khắp bốn phương tám cõi, ngõ hẻm hang sâu, đời không ai biết, tất nhiên cũng còn rất nhiều không phải chỉ có mấy vị Song tàn, Lục ác, Long Xà, Quỷ, Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, Nhật Nguyệt Phan mà thôi.

Tây Môn Túy cười ha hả mà rằng :

- Hiền diệt nữ là khoái nhân, khoái luận, ta cũng nhận thấy rằng: những kẻ như bọn chúng ta này đâu có lấy xe mà chở lấy đấu mà đong cũng không hết, có gì là hãn hữu đâu.

Quần hiệp trò chuyện cười nói, mãi tới canh khuya Phù Vân Tử và Tiêu Tử Bình cũng lục tục kéo đến.

Vũ Văn Kỳ thấy trong bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng chỉ còn thiếu có sư phụ mình chưa tới, bèn ngạc nhiên hỏi Phù Vân Tử :

- Phù Vân sư bá có biết bao giờ gia sư mới đến không?

Phù Vân Tử lắc đầu cười :

- Sư phụ cháu mới tham ngộ được một môn thần công tuyệt đỉnh lúc này chính là lúc đang bế môn không thể rời Tị Trần am được, nên không tới dự hội đâu.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, tuy buồn vì ân sư không đến nhưng lại mừng là ân sư đã tham ngộ một môn thần công mới, nên cũng yên tâm.

Lúc này chợt có người tuổi trạc ngoài bốn mươi mặc áo nho sinh màu vàng, phong thần tiêu sái vén bức màn trúc bước vào chấp tay mỉm cười nói với mọi người :

- Các vị Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đều là những bậc kỳ hiệp đương thời, mà Lê đảo chủ vì công việc quá bận đến nỗi không thể thân hành ra đón tiếp được, nên sai tại hạ đến thay mặt tạ tội với các vị.

Tả Thái Tường nhân lúc vị thư sinh nọ chấp tay nói đã nhận thấy đối phương thiếu một ngón tay ở bàn tay trái bèn mỉm cười nói :

- Thượng Quan huynh bất tất phải khiêm nhường, xin mời ngồi chơi nói chuyện giây lát.

Vị thư sinh áo vàng ngạc nhiên hỏi :

- Tôn giá có phải là Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường huynh không?

Tả Thái Tường mỉm cười gật đầu, hoàng thư sinh lại hỏi :

- Tả huynh và tiểu đệ mới gặp nhau lần đầu sao đã biết tiện danh tiểu đệ?

Tả Thái Tường mỉm cười đáp :

- Vậy thì tại sao huynh vừa trông thấy ta lại biết là ta là Tả Thái Tường, thì ta cũng có thể vừa trông thấy huynh đài đã nhận ra ngay là Cửu Chỉ thư sinh Thượng Quan Kính trong Nho Đạo Song Kỳ trên đảo Độc Long chứ có gì là lạ.

Nói xong lại chỉ bọn Phù Vân Tử, Tiêu Tử Bình, Tây Môn Túy giới thiệu với Thượng Quan Kính.

Thượng Quan Kính hỏi :

- Còn Tị Trần am chủ Hàn Nguyệt sư thái đâu? Sao chưa thấy đến?

Tả Thái Tường chỉ Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Hàn Nguyệt sư thái vì bận việc riêng không thể đi được, chỉ cho Vũ Văn cô nương là học trò đặc ý của sư thái là đại biểu.

Thượng Quan Kính đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ, tiện thể cũng ngắm nhìn Nhạc Long Phi một lượt, bất giác

lấy làm kinh ngạc vì cái phong thần khí vũ của chàng, bèn hỏi Tả Thái Tường :

- Vị lão đệ này là...

Tả Thái Tường nói :

- Đây là Nhạc Long Phi lão đệ, học trò của đại hiệp Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp.

Thượng Quan Kính “à” một tiếng rồi nói :

- Gần đây nghe giới võ lâm lưu truyền hai câu ca dao “Song tàn, Lục ác, Long, Xà, Quỷ, Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, Nhật Nguyệt Phan! Thì ra ba chữ “Nhật Nguyệt Phan” là để chỉ Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp ân sư của Nhạc lão đệ?

Tả Thái Tường ngầm nhận xét Thượng Quan Kính thấy hẳn quả công lực cao thâm, nhưng mục quang thâm trầm, thần tình nham hiểm kiêu ngạo bèn mỉm cười nói :

- Thượng Quan huynh đêm hôm đến thăm chúng ta tất có điều chi chỉ giáo?

Thượng Quan Kính cười không trả lời, chỉ hỏi lại :

- Tả huynh đối với hoàn cảnh trên đảo thấy như thế nào?

Tả Thái Tường ngẩng lên nhìn trời, vầng trăng tỏ, nhìn ra biển, làn sóng nhấp nhô, rồi chỉ những đình đài lầu các, mỉm cười nói :

- Chúng ta vừa tới Độc Long đảo, tuy chưa được đi xem khắp lượt, nhưng cứ lấy phong cảnh trước mặt mà nói thời lâu son gác tía, nước biếc trời xanh thật xứng là một nơi tiên cảnh phúc địa.

Thượng Quan Kính thở dài nói :

- Hải đảo vẫn là một nơi thần tiên phúc địa, nhưng Trung Nguyên thì đã non sông tan nát, chỗ nào cũng là dấu vết giặc Mãn, không biết bao tình thương nước nhớ vua.

Điều hẳn nói làm cho mấy vị kỳ hiệp ngồi trong sảnh sốt, nhất là Nhạc Long Phi thì mừng rỡ vì đã tìm được một đồng minh có thế lực rộng lớn vô cùng, bèn mỉm cười nói :

- Thượng Quan tiên sinh đừng lo, chỉ cốt sao cho bốn bề một lòng, anh hùng nhất chí, thời Mãn nô khí thế dầu thịnh nhưng nhất định thế nào cũng có phen trắng mờ lại tỏ...

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tập Hiền Đài Thượng Quyết Thư Hùng

Thượng Quan Kính “à” một tiếng chăm chú nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Thì ra Nhạc lão đệ cũng là một tay có lòng...

Nhạc Long Phi nhướng cao đôi mày, vừa toan trả lời thì Phù Vân Tử và Tả Thái Tường cùng một lúc dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói nhỏ vào tai chàng mấy câu.

Phù Vân Tử nói rằng: “Gặp người chỉ nói ba lời đừng đem ruột gan ra mà phơi”.

Tả Thái Tường thì rằng: “Vẽ hổ, vẽ da xương khó vẽ, biết người, biết mặt bụng ai hay?”

Nghe mấy câu ngầm bảo của hai vị lão tiền bối, Nhạc Long Phi vội nuốt ngay câu nói đã mấp mé đầu môi.

Thượng Quan Kính như đã đoán biết, bèn đưa mắt nhìn khắp cử tọa một lượt rồi cười ha hả nói :

- Các vị bất tất phải đa nghi, Lê đảo chủ vẫn một lòng trung thành, quyết tâm khôi phục sơn hà nên mới triệu tập hào kiệt bốn phương, nhân đó để kết giao các chí sĩ yêu nước, nếu chư vị có lòng như vậy, thì ngày mai ra trước đại hội xin mời các vị cùng uống một chén Đồng tâm huyết tửu.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nghe nói đều gật đầu, nhưng Phù Vân Tử chỉ mỉm cười nói :

- Xin Thượng Quan huynh cứ về, việc ấy quan trọng lắm, hãy cho chúng tôi thương lượng đã, ngày mai ra trước hội trường sẽ quyết định.

Thượng Quan Kính nghe lời, đứng lên cáo biệt, ra đến cửa, chợt lại ngoảnh lại cười nói :

- Chư vị thận trọng như vậy cũng phải nhưng xin hãy nghĩ một chút, nếu lấy đảo Độc Long này làm nơi liên lạc với các bậc anh hùng hào kiệt bốn phương để cùng mưu toan việc lớn, thì có phải là hợp lý tưởng bao nhiêu!

Nói xong chấp tay vái chào, rồi rời ra khỏi quán đi thẳng.

Phù Vân Tử đợi Thượng Quan Kính đi xa rồi, mới hỏi Tiêu Tử Bình :

- Tiêu huynh có biết Thượng Quan Kính đến đây mục đích để làm gì không?

Tiêu Tử Bình chưa kịp nói, thì Tây Môn Túy cười khẩy, nói :

- Nghe hẳn nói thì tỏ ra chính đại đàng hoàng, nhưng trong bụng thì không biết đã sắp bao nhiêu mưu kế thâm độc!

Tả Thái Tường cười hỏi :

- Lão quý Tây Môn Túy thấy thế nào mà dám nói thế?

Tây Môn Túy cười sảng sặc :

- Lão già họ Tả kia đừng hòng hạch hỏi ta, cổ nhân có câu rằng: con mắt là cửa sổ tâm hồn, ta đây từ nhỏ đến giờ đã đi mòn gót giang hồ, xem người đã lắm chẳng lẽ lại không trông thấy trong đôi mắt gã Thượng Quan Kính có ẩn giấu những ý nghĩ hung ác nham hiểm hay sao?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Nếu theo ý Tây Môn sư thúc, thì chắc hẳn trong chén rượu Đồng Tâm huyết tửu ngày mai phải có nọc rắn độc.

Tây Môn Túy chớp chớp đôi mắt, gật đầu nói :

- Rất có thể, ta nhận thấy hội Nam Hải Anh Hùng không phải chỉ có thế, bên trong còn có những âm mưu hung hiểm, ghê gớm hơn nữa!

Quần hiệp thảo luận một hồi, ai nấy đều đồng ý là phải hết sức đề phòng cẩn thận.

Đoạn rồi cũng ngồi nhập định an nghỉ đợi ngày mai còn tham dự Nam Hải Anh Hùng thịnh hội.

Hôm sau trời vừa sáng, các nhân viên ban tiếp tân trên đảo Độc Long đã bày đến mấy chục bàn tiếp rất phong thịnh ở trước tòa Tập Hiền đài mới dựng trên bờ biển.

Tới giờ nào, khắp hò đảo Độc Long, đâu đâu cũng nổi lên một hồi chuông “koong koong” inh ỏi.

Dứt bốn mươi chín tiếng chuông, bọn thị giả cũng chia nhau tới các quán tiếp tân, mời quan khách đến dự hội.

Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc là một ông già quắc thước, râu tóc đã hoa râm, thấy tân khách đều đã nhập tiệc ngồi yên đâu đấy, bèn tung mình nhảy lên tòa Tập Hiền đài, nét mặt tươi cười, chấp tay vái các quan khách, rồi nói :

- Thừa các vị bằng hữu giới võ lâm, Lê Phóng Hạc này nhân vì hòn đảo Độc Long ở hẻo lánh trên biển Nam Hải này ít được giao du với các vị hào kiệt Trung Nguyên nên nay mới đặc biệt mở hội Nam Hải Anh

Hùng để mời các bạn đồng đạo bốn phương. Trong hội này các bạn có thể giải kết ân cừu hoặc luận bàn thế sự, hoặc lên tỷ võ, đều tùy ý các bạn...

Vừa nói đến đây, chợt nghe thấy mấy tiếng tù và lạnh lạnh từ phía tây đảo đưa lại. Lê Phóng Hạc hơi cau đôi mày, kể lại mỉm cười, nói :

- Lại vừa có một vị quý khách nào ở xa giáng lâm, Lê Phóng Hạc này muốn thân hành ra đón, cũng may tại hạ đã nói rõ tôn chỉ Nam Hải Anh Hùng hội để các bạn nghe rõ rồi, vậy xin chư vị cao bằng hữu trong lúc tửu hứng, cứ việc tự nhiên tìm trò giải trí!

Nói dứt lời, liền cùng Thượng Quan Kính song song đi ra phía tây đón khách.

Vũ Văn Kỳ ngồi bên cạnh Tây Môn Túy, khẽ hỏi nhỏ :

- Tây Môn sư thúc, điệt nữ chưa trông thấy bọn Cừu Trọng Đạt, Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan đâu cả, không biết Quý Trượng Tiên Ông đã đến chưa?

Tây Môn Túy đưa mắt nhìn kỹ từng bàn, rồi lắc đầu nói :

- Đồ Viễn Trí chưa tới, có lẽ mấy tiếng tù và mới rồi là để báo tin lão đã xuất lĩnh đội Hắc y Thiết vệ đến cũng nên!

Vũ Văn Kỳ lại nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, có lẽ xảy ra chuyện gì chẳng? Nên mãi tới giờ vẫn chưa thấy Lãnh tỷ tỷ đến?

Nhạc Long Phi gượng cười nói :

- Điều đó không thể đoán được, nhưng bữa nay tất sẽ còn xảy ra nhiều chuyện lạ bất ngờ.

Tiêu Tử Bình mỉm cười hỏi :

- Nhạc lão đệ thấy thế nào mà đoán rằng còn lắm chuyện lạ bất ngờ xảy ra?

Nhạc Long Phi nói :

- Căn cứ theo lời đồn trong giới giang hồ, thì Lê Phóng Hạc cậy võ công ở Nam Hải này là cái thế vô địch nên mới triệu quần hùng, mở anh hùng hội, định dùng tài nghệ áp đảo quần hùng, tự tôn mình làm Bá chủ giới võ lâm.

Tiêu Tử Bình gật đầu cười :

- Đúng thế, lời đồn ấy quả là có thật.

Nhạc Long Phi nói :

- Nhưng vừa rồi Lê Phóng Hạc đứng trên Tập Hiền đài đã nói rõ tôn chỉ của đại hội, rõ ràng là chính đại đường hoàng, không có chút gì là gọi là vì tư lợi, thế thời chẳng lẽ hẳn thấy anh hùng hào kiệt các nơi tề tựu đông đủ, mà biết sự thế khó khăn nên lại đổi giọng chẳng?

Tiêu Tử Bình thở dài một tiếng, lắc đầu nói :

- Người đời ai cũng có lòng vì danh vì lợi, một khi đã có danh lợi, thời thiện lương tự nhiên bị lấp đi, Lê Phóng Hạc không phải là hạng người thấy khó mà lùi đầu!

Nhạc Long Phi cau mày, vừa toan hỏi nữa thì Tiêu Tử Bình đã nhìn chàng, mỉm cười một cách hòa ái nói tiếp :

- Nhạc huynh đệ tuy được Chu đại hiệp chân truyền, võ công đã vào bậc thượng thừa, nhưng dù sao tuổi vẫn còn trẻ, đối với những chuyện tinh ma quỷ quái trong chốn giang hồ, kinh nghiệm còn chưa được mấy. Lê Phóng Hạc vì có chí muốn tranh hùng, nên mới khoác cái bộ áo nhân nghĩa, để lấy cảm tình trong giới võ lâm, rồi sau đó mới thông mưu với đồng bọn, đứng lên đề nghị, nhân cơ hội rất tốt là khắp mặt anh hùng trong thiên hạ đều đã tụ tập ở Nam Hải Anh Hùng hội, cùng lên đài tỷ thí, chọn vị nào công lực cao nhất, suy tôn làm Minh chủ võ lâm.

Tây Môn Túy nghe nói gật đầu cười ha hả :

- Mấy câu của Tiêu lão đầu, khác nào như soi thấu gan ruột của Lê Phóng Hạc!

Tiêu Tử Bình mỉm cười, chưa kịp nói gì thì Lê Phóng Hạc đã đón được khách vào.

Đi trước là một ông già mặc áo đen dáng điệu kiêu ngạo hách dịch, đôi mắt lóng lánh dữ tợn. Tay lão cầm một cây gậy sắt, hình thù rất cổ quái.

Lê Phóng Hạc và Thượng Quan Kính đi phò hai bên tả hữu ông già, phía sau là Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan, cuối cùng là bọn chừng hơn mười tên hắc y.

Ai trông thấy thế, cũng nhận ra ngay lão già áo đen là Quý Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, hiện giữ chức Cung phụng của Thanh đình.

Vũ Văn Kỳ vừa trông thấy kẻ thù giết bá phụ mình thì bất giác nước mắt chạy vòng quanh, nghiến răng đứng phắt dậy.

Nhạc Long Phi vội nắm tay nàng kéo ngồi xuống, ghé tai nói nhỏ :

- Kỳ muội đừng nóng nảy, Đồ Viễn Trí đã cam tâm làm chó săn cho giặc Mãn nô, hai tay tanh nồng mùi

máu, chuốc oán thù tất nhiên không ít, chúng ta hãy bình tĩnh đứng ngoài xem, đợi có dịp tốt sẽ ra tay không muộn.

Vũ Văn Kỳ nghĩ tới lời Vu Nam Báo nói cũng muốn tìm Đờ Viễn Trí bắt hãn phải trả lời về việc thả chim ưng cướp mấy thanh kiếm báu, bèn nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca đã nói vậy, chúng ta hãy thử chờ xem công lực của lão giặc già cao đến đâu.

Một lát sau nàng hỏi Nhạc Long Phi :

- À, còn Cừu Trọng Đạt đâu? Sao không thấy đi với bọn này?

Tả Thái Tường mỉm cười nói :

- Cừu Trọng Đạt đến đã lâu, hãn ngồi ở bàn đầu dãy bên trái kia kìa!

Vũ Văn Kỳ ngoảnh trông về phía trái, quả thấy Cừu Trọng Đạt ngồi ở chiếc bàn đầu, đang nói chuyện vui vẻ với hai người lạ mặt.

Hai người này, một người đàn ông, ăn mặc theo lối đạo sĩ, mũ tinh quan, áo lông, trạc tuổi chưa tới bốn, tướng mạo tuy anh tuấn, nhưng vẫn có vẻ nham hiểm thâm trầm, còn người đàn bà mặc bộ xiêm áo đồ dung mạo tuyệt đẹp, trông chỉ chừng 30, 32 tuổi.

Vũ Văn Kỳ không đoán được hai người này là ai, bèn hỏi Tả Thái Tường :

- Tả sư thúc, hai người đang nói chuyện với Cừu Trọng Đạt là ai? Sư thúc biết không?

Tả Thái Tường nhìn kỹ một lúc rồi lắc đầu :

- Ta không biết họ, nhưng cứ xem điệu bộ Cừu Trọng Đạt đối với hai người này, tỏ vẻ tôn kính thế kia, chắc họ đều là tay cao thủ tuyệt học cả.

Nói đến đây, lại có thêm hai nhân vật đến tham dự Nam Hải Anh Hùng hội tiến vào, một người là Âu Dương Bình và bà già lưng hơi còng còng bên cạnh bà già còn có một thiếu nữ áo xanh đi theo.

Vũ Văn Kỳ thấy bà già tuy lưng còng, nhưng vì tầm vóc quá cao, nên cũng không thấp hơn người thường là bao nhiêu, bất giác nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Long ca ca, lão bà bà kia chắc chắn là Đà Ấu Ngô Cúc, người mà Âu Dương Bình đã phải lặn lội lên tận núi Tùng Lai đón về đó.

Tả Thái Tường ngồi bên nói :

- Hiền diệt nữ nói đúng đấy hai người ấy tuy là sư tử đệ nhưng võ học của Đà Ấu Ngô Cúc còn cao mình hơn Âu Dương Bình nhiều.

Tiêu Tử Bình thở dài một tiếng nói :

- Thực ra nếu cứ lấy cái thiên tư căn cốt giữa hai chị em nhà ấy mà bàn, thì Âu Dương Bình còn hơn Ngô Cúc nhiều, hẳn là một bậc kỳ tài trong giới võ lâm, nhưng vì một người chỉ vui đầu trong núi Tùng Lai, suốt ngày ra công luyện tập, một người thì chỉ đam mê tửu sắc, chơi bời trác táng, kẻ chăm người lười không đồng đều, nên tiến bộ cũng khác nhau, vì thế mà công lực của Âu Dương Bình đang ở cực thượng thừa, phải lùi xuống bậc dưới.

Lúc này, quá nửa các vị kỳ nhân võ lâm đều tụ tập đông đủ ở đảo Nam Hải Độc Long, chỉ thiếu có Lãnh Băng Tâm và sư phụ của nàng là Thiệu Hàm Yên là còn chưa thấy tới.

Vì hãy còn sớm nên tiệc yến chưa mở, mỗi bàn chỉ có mấy món ăn ngon nhắm rượu trước, và vài bình rượu quý với một ấm trà thơm đãi khách, thế thôi.

Vưu Nam Báo ngồi cách bọn Nhạc Long Phi một bàn, nhìn Chu Bạch Mi mỉm cười, hỏi :

- Chu huynh định tìm Phục Bách Thao để trả ân oán trước hay để ta nói chuyện với Đồ Viễn Trí trước?

Chu Bạch Mi nghĩ một lúc rồi cười nói :

- Một là cuộc ác chiến giữa tôi và Phục Bách Thao, có nhiều hy vọng thắng, hai là nghe đâu Phục Bách Thao đã cấu kết với bọn Đồ Viễn Trí, nên để tôi hạ thủ trước là hơn. Tôi phải làm nhụt nhuệ khí của chúng cũng như lấy thanh thế cho Vưu huynh.

Vưu Nam Báo gật đầu, Chu Bạch Mi liền đứng lên, vừa thoáng thấy mảnh áo vàng phấp phới, thân hình đã bay lên tới Tập Hiền đài.

Trên Tập Hiền đài đã có hai nhân vật trong Nam Hải bát quái tiếp đãi rất chu đáo. Trong số hai tên đó, một tên chính là Xấu Hạc Lâu Thanh, người đã gặp Chu Bạch Mi một lần trên núi Mạc Can dạo nọ.

Chu Bạch Mi vừa trông thấy Lâu Thanh lại chợt nhớ tới câu chuyện trước, bèn chấp tay cười nói với Lê Phóng Hạc :

- Lê đảo chủ, Chu Bạch Mi bữa nay sở dĩ đăng đài là ý muốn tìm một vị cao nhân trong giới võ lâm để thanh toán món nợ cũ nhưng vừa rồi chợt nhớ ra một việc, là hôm ở núi Mạc Can, Chu mỗ có giết một tên thủ hạ của Đảo chủ, tên gọi Thiết Chương Truy Hồn Hàn Tuấn, nếu Lê đảo chủ muốn...

Lê Phóng Hạc không đợi Chu Bạch Mi dứt lời, lập tức cười ha hả nói :

- Câu chuyện nhỏ nhất ấy, Chu huynh hà tất phải để ý, Hàn Tuấn là một kẻ cuồng vọng ngu si, dám xúc phạm cao nhân, tự mua lấy cái chết, là đáng lắm, Lê Phóng Hạc lẽ đâu lại bất thông tình lý đến nỗi chỉ vì một việc con con như vậy mà để tâm giận Chu huynh hay sao?

Chu Bạch Mi nghe đối phương nói thế, bèn nhìn xuống dưới đài tìm Phục Bách Thao, rồi dẫn giọng gọi to :

- Phục thần quân, chúng ta chiến đấu đã nhiều lần, lần nào cũng bất phân thắng bại, chỉ hôm vừa rồi ở trên núi Vũ Công, Chu Bạch Mi mới được thần quân nhường cho một nước, hôm nay trên hội Nam Hải Anh Hùng này, trước mặt các vị anh hùng hào kiệt bốn phương, sao chúng ta không đem tâm nguyện kết liễu cho xong, còn chờ gì nữa?

Phục Bách Thao khi nào chịu lép, bèn tung người nhảy lên đài, trừng mắt nhìn Chu Bạch Mi, quát lớn :

- Chu Bạch Mi, bữa nay chúng ta nhất định tử chiến không chết không ngừng. Trong hai người chỉ có một người sống sót, nhảy xuống đài thôi!

Chu Bạch Mi cười ha hả, cặp mày trắng nhấp nháy luôn luôn, rồi nói :

- Phục thần quân nói chính hợp ý ta! Lưỡi Hóa Huyết kim đao của ngươi đâu?

Phục Bách Thao cười một cách nanh ác, lạnh lùng nói :

- Hôm nay ta không dùng Hóa Huyết kim đao.

Chu Bạch Mi biết từ khi mình mượn được thanh Đồ Long kiếm thì ngọn Hóa Huyết kim đao đã bị khắc chế bèn gật đầu cười nhạt hỏi :

- Ngươi không dùng Hóa Huyết kim đao, thì dùng binh khí nào?

Phục Bách Thao lắc đầu nói :

- Ta không dùng binh khí gì hết, chỉ có hai tay không đấu với ngươi thôi.

Chu Bạch Mi nghe nói chột giật mình kinh sợ vì ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ của mình đã khét tiếng trong giới võ lâm, Phục Bách Thao biết được vậy sao hăn lại đề nghị đấu tay không?, việc này chắc phải có mưu mẹo quỷ quái gì đây chớ quyết không phải là vô tâm hoặc liều mạng.

Phục Bách Thao thấy Chu Bạch Mi trầm ngâm không nói, thì cười khan mấy tiếng hỏi :

- Chu Bạch Mi, ngươi xưa nay vẫn có Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ xưng hùng xưng bá trong chốn giang hồ, hôm nay sợ không dám đấu với ta chăng?

Chu Bạch Mi cười ha hả rồi bĩu môi đáp.

- Phục Bách Thao, người đừng có huênh hoang tự đắc, bất luận nhuyễn, ngành, khinh công, binh nhận, ám khí nào, Chu Bạch Mi này cũng vui lòng bồi tiếp! Vừa rồi ta mãi suy nghĩ vì không hiểu người chán sống nữa hay sao mà dám múa rìu qua mắt thợ tự đâm đầu vào cỏi chết như vậy?

Phục Bách Thao “hừ” một tiếng, quắc đôi mắt hung dữ lên nhìn trừng trừng vào mặt Chu Bạch Mi, thủng thỉnh nói :

- Chu Bạch Mi, người điên hay sao vậy? Người ta có câu “vỏ quít dày có móng tay nhọn”, người có ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ, cho là vô địch, có thể vác mặt được với hết thầy anh hùng thiên hạ được chăng?

Chu Bạch Mi lạnh lùng nói :

- Ta đâu dám khinh thường thiên hạ, nhưng đối với hai bàn tay tanh mùi máu của Tàn Tâm Thần Quân thì dư sức.

Phục Bách Thao cười một nham hiểm :

- Người đã khoác lác như vậy, thì chúng ta cứ đấu bằng chưởng lực, nhưng lại dùng thêm cả thủ pháp ám khí nữa, người nghĩ sao?

Chu Bạch Mi cười ha hả, nói :

- Ta biết người là một kẻ nham hiểm gian trá, tất có độc kế gì đây, quả nhiên không sai! Vậy thì cũng được chúng ta nhận định hôm nay nhất định trong hai người chỉ được một người sống, thì trong lúc động thủ, tha hồ dùng cách gì cũng được, không cần gì bó buộc, hạn chế.

Phục Bách Thao nét mặt hiện lên một nét cười nanh ác :

- Nếu thế thì người chết càng nhanh lắm!

Chu Bạch Mi cười nhạt :

- Ai sống ai chết lát nữa sẽ biết, đừng đắc ý vội!

Phục Bách Thao ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, tiếng cười làm cho người nghe rợn gai ốc, đoạn hãnh giơ hai bàn tay đen như sơn hình trạng thật kỳ quái từ trong tay áo hoàng bào ra.

Chu Bạch Mi vừa trông thấy lập tức cau lông mày lại. Vì cứ theo như kinh nghiệm và sự hiểu biết trên bước giang hồ của ông ta thì trên tay của Phục Bách Thao là hai cái bao tay kỳ lạ tốt bậc được chế bằng da rắn Ô phong độc mãng lại tẩm bằng một thứ thuốc độc tự chế, không những đao kiếm không thủng mà còn

không chạm vào được.

Phục Bách Thao thấy Chu Bạch Mi biến sắc mặt bèn cố ý khiêu khích, cười một cách kiêu ngạo nói :

- Chu Bạch Mi có người sợ đôi bao tay này của ta?

Chu Bạch Mi cười khẩy một tiếng nhượng cao lông mày nói :

- Người cứ việc tấn công đi, Chu Bạch Mi này đâu có sợ cái bao tay Ô phong độc mãng của người.

Phục Bách Thao thấy đối phương hồi thúc bèn đắc ý mỉm cười, tay phải duỗi nhanh dùng ngón “Lao Đình Đảo Huyết” đâm thẳng vào huyết Đan Điền của Chu Bạch Mi.

Chu Bạch Mi vì tránh không muốn chạm vào đôi bao tay kỳ dị của đối phương, nên né người sang một bên, dùng ngón “Huyền Diệu Hoạch Sa” của môn nội công gia trọng thủ đánh vào huyết Khúc Trì bên tay phải của Phục Bách Thao.

Không ngờ năm tay của Phục Bách Thao đưa đến nửa chừng, cổ tay thốt nhiên lật lại, xòe năm ngón tay ra, từ năm ngón ta đều bắn ra năm tia sáng lạnh buốt, chụp vào nửa thân trên của Chu Bạch Mi.

Chu Bạch Mi vì cố Phục Bách Thao đã đề nghị được dùng ám khí trong khi thi triển chưởng lực cho nên trong bụng vẫn đề phòng, nhưng thực không ngờ Phục Bách Thao tiếng tăm lừng lẫy như vậy mà dám ngang nhiên hạ độc thủ ngay từ chiêu thứ nhất, thật là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Hai bên đứng cách nhau đã gần, ám khí của đối phương phóng ra lại nhiều, mặc dù Chu Bạch Mi công lực cao đến đâu, cũng không thể thoát được.

Nhưng Chu Bạch Mi ứng biến rất nhanh, vận nội khí phun ra một hơi, gạt bằng những tia hào quang phóng ra tới trước mặt, thân hình cũng nhảy lùi lại bảy, tám thước.

Tuy nhiên đã may mắn tránh thoát được nguy cơ có thể làm mất mạng nhưng đầu vai bên phải vẫn bị bốn năm mũi trâm nhỏ như lông trâu bắn trúng.

Chu Bạch Mi một mặt ngưng khí bế huyết, rút một tay về, tạm thời chặn giữ chỗ mạch máu thông tới quá tim bên phải, một mặt dùng mười hai thành công lực ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ, giận dữ phóng một chưởng vào ngực Phục Bách Thao, Phục Bách Thao đã thắng một chiêu, khi nào chịu liều mạng, bèn nhảy vọt sang một bên tránh khỏi chiêu thức của đối phương rồi đắc ý cười ha hả nói :

- Chu Bạch Mi, một năm “Tam Tuyệt Đoạt Hồn mạng” đã đủ báo thù cho ba nhát kiếm ở Vũ Công sơn bữa nọ! Sao người vẫn còn cố liều mạng? Hãy đi kiếm chỗ nằm chờ chết, nếu không thì muốn chết ngay trên Tập Hiền đài này!

Chu Bạch Mi nghe hẳn nói thế mới biết thứ ám khí nhỏ như lông trâu mình bị trúng đây chính là ám khí “Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang”, một trong mấy thứ ám khí độc ác bá đạo nhất giới võ lâm thì bất giác toát cả người, sắc mặt tái mét.

Lúc này Vưu Nam Báo đã phi thân nhảy lên đài, Phục Bách Thao nhìn hẳn rồi cười một cách ngạo mạn :

- Vưu huynh lên đây vừa hay, Chu Bạch Mi đã bị trúng phải “Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang” trừ phi trong vòng nửa giờ nữa, hẳn tìm được thứ “Nam Hoang hấp tinh cầu” mới mong thoát chết, nếu không thì tài trời cũng không cứu được, người nên tìm một chỗ an táng cho hẳn.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Kiếm Cô Trung Chém Đầu Ma Quái

Vưu Nam Báo nghe cái tên “Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang” sắc mặt cũng tái hẳn đi, nhìn Phục Bách Thao lạnh lùng nói :

- Phục thần quân, cái thủ đoạn tranh thắng của nhà ngươi xét ra cũng không được quang minh lắm.

Phục Bách Thao cười ha hả :

- Trước khi hai bên động thủ đã giao hẹn rằng muốn thi triển cách gì cũng được, không có hạn chế bó buộc cơ mà, sao bây giờ lại còn trách ta không quang minh? Nếu Vưu huynh không phục thì ta xin lĩnh giáo vài chương.

Vưu Nam Báo “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ta còn phải điều trị vết thương cho Chu huynh, chưa có thì giờ thỉnh giáo, nhưng lát nữa thế nào ta cũng xin chiêm ngưỡng ngọn Hóa Huyết kim đao lợi hại cả người.

Nói xong liền đỡ Chu Bạch Mi nhảy xuống đài.

Chu Bạch Mi uống xong hai viên linh đan do mình tự chế ra, sắc mặt hẵng còn hầm hầm giận dữ.

Vưu Nam Báo khẽ hỏi :

- Chu huynh thấy trong mình thế nào? Liệu có việc gì không?

Chu Bạch Mi cười nhạt nghiêng răng nói :

- Người bị trúng “Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang” thì nhất định chết, không thể cứu được nữa, người thường nhiều lắm là sống được nửa giờ, ta thì có thể sống tới hai giờ, ta còn đang nghĩ xem trong vòng hai giờ ấy làm thế nào mà báo thù được?

Vưu Nam Báo cau mày hỏi :

- Chu huynh sao lại chỉ tính những cách tiêu cực như thế? Một vị thần y trên đời như Chu Bạch Mi huynh, sao lại không tìm thấy thứ thuốc gì trị nổi chất độc “Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang” hay sao?

Chu Bạch Mi cười gượng nói :

- Chất độc ta có thể giải được, nhưng còn những cái trâm nhỏ đâm vào thịt, thì phải dùng Nam Hoang hấp tinh cầu mới có thể hút ra được, nếu không nó sẽ đi theo đường máu vào tim còn huyết nào mà không chặn lại được là hết cỡ.

Vừa nói tới đây, thấy Vũ Văn Kỳ thùng thỉnh bước tới gần mỉm cười hỏi :

- Chu lão tiên bối có phải cần “Nam Hoang hấp tinh cầu” không? Vật ấy cũng dễ kiếm có khó gì đâu?

Chu Bạch Mi ngạc nhiên hỏi :

- Vũ Văn cô nương đừng nói đùa, Nam Hoang hấp tinh cầu là một vật ở Dã Nhân sơn Trường Cảnh miêu nhân đừng nói trời nam bể bắc, cách trở núi sông, ngay đến Trường Cảnh miêu nhân cũng chẳng khác gì một hang cộp, đâu có phải dễ dàng vào được.

Vũ Văn Kỳ mỉm một nụ cười rất tươi rồi nói :

- Chu lão tiên bối đã bị trúng Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang, dẫu nhờ có công lực tuyệt thế tạm thời chưa việc gì, nhưng làm gì có thì giờ mà đi tới Dã Nhân sơn kịp nữa? Người ta thường có câu rằng “xa tận chân trời, gần ngay trước mắt”, lại có câu rằng “người lành trời giúp”, Chu lão tiên bối chắc không bao giờ ngờ được rằng vật đó lại đang ở trong túi Vũ Văn Kỳ này.

Đừng nói đến Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi nghe nói đều sửng sốt bàng hoàng, ngay đến cả Nhạc Long Phi cũng không tin rằng Vũ Văn Kỳ lại có thứ kỳ trân dị bảo của Nam Hoang giấu trong mình, từ xưa đến nay chưa hề nghe nàng nhắc tới.

Vũ Văn Kỳ thấy mọi người vẫn chưa tin, thì mỉm cười thò tay vào túi lấy ra một quả cầu tròn đen bóng, chỉ lớn hơn hột hạnh đào một chút, đặt lên bàn tay.

Chu Bạch Mi nhận rõ quả cầu trong tay Vũ Văn Kỳ quả đúng là “Nam Hoang hấp tinh cầu” bèn chớp mau đôi mắt thùng thỉnh hỏi :

- Vũ Văn cô nương cho ta mượn vật này một lúc, vậy cô nương muốn ta phải đổi vật gì?

Vũ Văn Kỳ đưa quả cầu cho Chu Bạch Mi rồi mỉm cười nói :

- Lão tiên bối cứ việc lấy mà dùng, văn bối không muốn đổi lấy gì hết.

Chu Bạch Mi nhướng cao lông mày lắc đầu nói :

- Chu Bạch Mi này bình sinh có tật quái lạ là không bao giờ chịu hàm ân của ai dù chỉ là một giọt nước, Vũ Văn cô nương nếu cứ khăng khăng không chịu đánh đổi vật gì thì ta đành chịu chết chứ không dám mượn “Nam Hoang hấp tinh cầu” của cô nương.

Vưu Nam Báo ngồi bên cười nói :

- Vũ Văn cô nương, tính Chu huynh quái lạ như vậy là do trời phú, cô nương cứ đòi hẳn phải đổi cho vật gì là được rồi.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Lão tiên bối đã nói như vậy, thì Vũ Văn Kỳ cũng xin thỉnh cầu một điều là sau này nếu vẫn bối có việc gì phải dùng đến thuốc thang, xin lão tiên bối thi ân cho một lần.

Chu Bạch Mi xua tay nói :

- Một lần không được, ta xin hứa sẽ vì cô nương mà trị bệnh ba lần.

Vũ Văn Kỳ cười khanh khách nói :

- Nếu thế thì Vũ Văn Kỳ được lời nhiều quá.

Chu Bạch Mi lắc đầu cười :

- Không đúng, không đúng, người được lời nhiều chính là ta, vì ta rất trọng cái mạng của ta, trị bệnh ba lần bất quả chỉ là tỏ lòng tri ân đôi chút, ngày khác có dịp sẽ xin hậu báo cách khác.

Vũ Văn Kỳ chỉ cười không nói, cầm quả Nam Hoang hấp tinh cầu đưa cho Chu Bạch Mi lần nữa.

Lần này Chu Bạch Mi mới chịu chìa tay ra, rồi trao cho Vưu Nam Báo đặt vào chỗ vết thương ở vai bên hữu, cho nó hút cái trâm độc ra.

Vũ Văn Kỳ lại trở lại bàn mình, Nhạc Long Phi mỉm cười hỏi :

- Kỳ muội lấy được quả Nam Hoang hấp tinh cầu khi nào vậy?

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn Phù Vân Tử, Phù Vân Tử khẽ cười nói :

- Hồi ta đi du hiệp ở gần Trường Cảnh miêu nhân trong Dã Nhân sơn giết được một con thường luồng, cứu được tính mệnh cho người Miêu ở trong đó, nên họ tặng ta bảo vật đó, nay thấy Chu Bạch Mi cần dùng mới đưa cho Vũ Văn điệt nữ đem sang, hạ một nước cờ phòng sẵn Chu Bạch Mi nghề thuốc rất tinh, quả có tài cứu người chết sống lại sau này trong bọn các người nếu có việc cần đến hẳn, thì dễ hơn.

Lỗ Trường Phong mỉm cười nói :

- Chu Bạch Mi mượn cô nương Vũ Văn cô nương Nam Hoang hấp tinh cầu hứa sẽ trị bệnh cho ba lần, mượn quả ta thanh Đồ Long kiếm thì hứa trị bệnh cho một lần, kể ra vị thần y này còn nợ bọn ta nhiều quá.

Phù Vân Tử cười nói :

- Lão đệ đừng cho là quá nhiều, có thể ngay trên Đồi Long đảo này chúng ta có khi cần tới.

Lúc này Vưu Nam Báo cầm quả Nam Hoang hấp tinh cầu lăn đi lăn lại luôn trên vết thương của Chu Bạch Mi, Chu Bạch Mi cũng vận dụng công lực, dồn cho chất độc của Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang dần dần theo các đường mạch máu trong mình đang công nhập quả tim phải trở về chỗ cũ.

Phục Bách Thao thực không ngờ món bảo vật Nam Hoang hấp tinh cầu chỉ có ở Dã Nhân sơn lại xuất hiện trên đảo Độc Long bèn hớn hở nói với Cừu Trọng Đạt và Sa Bột rằng :

- Sa huynh, Cừu huynh, Chu Bạch Mi đã chết, thì ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ cũng thất truyền, từ nay trong giới võ lâm ngón Lương Nghi chưởng lực của Sa huynh, và ngón Thần Ưng trảo của Cừu huynh là đủ coi thường anh hùng thiên hạ được rồi.

Cừu Trọng Đạt lắc đầu nói :

- Người khác trúng phải Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang thì quả không còn cách chi cứu được nhưng Chu Bạch Mi xưa nay nổi tiếng là thần y...

Phục Bách Thao cười ha hả ngắt lời :

- Từ xưa đến nay, trên đời có biết bao thần y nhưng đại đa số chỉ chữa bệnh cho người thì giỏi, còn chữa cho mình thì dốt, chỉ trừ phi Chu Bạch Mi lặn lội tìm sang tới Dã Nhân sơn Trường Cảnh miêu cách đây tới hàng ngàn dặm đường được Nam Hoang hấp tinh cầu còn thì cho dầu Biển Thước, Hoa Đà tái thế cũng không có cách gì chữa được.

Trong lúc Phục Bách Thao đắc ý huênh hoang, múa tay hoa chân như vậy thì Chu Bạch Mi nhờ có nội công tuyệt đỉnh và sức hút cả Nam Hoang hấp tinh cầu đã hút được chất độc ra khỏi thân thể.

Vũ Văn Kỳ lại thủng thỉnh bước sang mỉm cười hỏi :

- Chu lão tiên bối đã vô sự rồi chứ?

Chu Bạch Mi uống một viên linh đan, và xoa thuốc vào chỗ bị thương ở đầu vai xong, bèn đưa quả Nam Hoang hấp tinh cầu cho Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Nhờ ơn cô nương giúp đỡ, Chu Bạch Mi đã được vô sự, ta đang định đi tìm Phục Bách Thao bắt hẳn đền món nợ máu...

Vưu Nam Báo ngắt lời cười nói :

- Chu huynh vừa khỏi trọng thương, phải nên nghỉ ngơi cho lại sức, để tiểu đệ còn nói chuyện với lão

già Đồ Viễn Trí về việc đôi chim ưng đoạt kiếm tại Tầng Kiếm cốc trước đã.

Vũ Văn Kỳ đứng bên cạnh cũng cười nói :

- Vưu lão tiên bối hãy thông thả một chút để cho tiện nữ gọi Cừu Trọng Đạt bắt hẳn phải giữ đúng lời hứa giao trả năm thanh kiếm đã, rồi lão tiên bối hãy nói chuyện với Đồ Viễn Trí sau.

Vưu Nam Báo gật đầu cười :

- Cách ấy hay lắm, thành ra Vưu Nam Báo này cứ việc tạo hưởng kỳ thành, làm phiền cô nương quá.

Vũ Văn Kỳ nói :

- Việc nhỏ mọn ấy lão tiên bối chớ còn bận tâm, rất có thể lát nữa Vũ Văn Kỳ này còn phải chịu ơn lão tiên bối.

Nàng nói dứt lời, khẽ uống lưng ong, tung mình nhảy ra xa tới hơn bốn trượng tới Tập Hiền đài.

Vưu Nam Báo nhìn Chu Bạch Mi lắc đầu than :

- Không ngờ bọn ra bình sinh không từng chịu ơn ai, mà lúc này phải nhờ bọn hậu bối giúp đỡ rất nhiều công việc.

Chu Bạch Mi gật đầu cười gượng nói :

- Nhờ người một giọt nước, phải báo lại cả suối, ta cảm thấy đối với bọn trẻ con này mình không thể báo hết được.

Hai người thở than đến đây đã thấy Vũ Văn Kỳ yếu điệu đứng lên Tập Hiền đài, vòng tay nói :

- Võ lâm mạc học Vũ Văn Kỳ kính mời Cừu Trọng Đạt lão tiên bối lên nói chuyện.

Cừu Trọng Đạt không ngờ Vũ Văn Kỳ lại dám gọi mình ra thách đấu trận, chẳng lẽ lại không lên, đành phải nhảy lên đài cau mày hỏi :

- Vũ Văn cô nương muốn hỏi gì ta?

Vũ Văn Kỳ khước thu lóng lánh, chú ý nhìn Cừu Trọng Đạt mỉm cười hỏi :

- Cừu lão tiên bối còn nhớ lời thề ở Tiên Hà lĩnh không?

Cừu Trọng Đạt “à” một tiếng, sắc mặt hơi ửng đỏ, quay đầu xuống đài gọi :

- Cận Vạn Tôn lão đệ đâu?

Cận Vạn Tôn nhảy phắt lên đài, mỉm cười hỏi :

- Cừu lão tiên bối có việc gì sai khiến?

Cừu Trọng Đạt cau mày hỏi :

- Trong lúc Viên Thanh Loan bị trúng nọc rắn ở Tiên Hà lĩnh chúng ta đã lập lời thề với đối phương, hẹn hôm nay sẽ đem năm thanh bảo kiếm lấy được ở trong Tầng Kiếm cốc ra trước Nam Hải Anh Hùng hội tặng lại, chẳng hay Cận lão đệ có đem kiếm đến đây không?

Vũ Văn Kỳ nghe nói nghĩ thầm: “Thì ra bọn chúng chia tay nhau ở Tiên Hà lĩnh, Cừu Trọng Đạt không đi cùng với Cận Vạn Tôn, Viên Thanh Loan, hẹn nào bữa nay không thấy chúng ngồi cùng bàn”.

Cận Vạn Tôn nghe Cừu Trọng Đạt hỏi thế, bèn khúm núm cười nịnh :

- Khải bẩm Cừu lão tiên bối, năm thanh bảo kiếm hiện đã chia cho mấy người anh em trong Hắc y Thiết vệ đeo cả, bọn họ vì mắc công vụ, di chuyển luôn luôn chưa về đến kinh đô nên chưa triệu tập được ngay.

Vũ Văn Kỳ nghe đến đây biết đối phương có ý nuốt lời thề bèn cười nhạt một cách khinh miệt.

Cừu Trọng Đạt quay lại nhìn nàng, tỏ vẻ không bằng lòng nói :

- Vũ Văn cô nương, Cận Vạn Tôn lão đệ nói vậy là tình thực, cô nương không nên cười cái giọng đó.

Vũ Văn Kỳ mày liễu đảo ngược, “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ta cười là vì một vị danh liệt Càn Khôn lục ác, bốn bề nghe tên như lão tiên bối mà dám nuốt lời thề một cách trắng trợn như vậy, có lẽ người không sợ chết bởi miệng rắn Thất bộ thanh xà của Lãnh tử tử ta chăng?

Cừu Trọng Đạt nghe nói, mặt đỏ bừng bừng, thẹn đến run cả người, nhưng Cận Vạn Tôn cứ thản nhiên như không, hãnh còn ghé tai vào Cừu Trọng Đạt nói nhỏ mấy câu.

Thì ra trong lúc Vũ Văn Kỳ nói, Cận Vạn Tôn đã đảo mắt nhìn khắp dưới đài hẳn chú ý nhất là chỗ bọn Nhạc Long Phi ngồi, không thấy Lãnh Băng Tâm người có tài nuôi rắn lại béo lẻo mồm miệng đâu cả đủ chứng tỏ Lãnh Băng Tâm không tham dự Nam Hải Anh Hùng hội.

Cừu Trọng Đạt nghe mấy câu rỉ tai của Cận Vạn Tôn lập tức tươi ngay nét mặt, chú ý nhìn vào Vũ Văn Kỳ lạnh lùng nói :

- Vũ Văn cô nương còn ít tuổi, ăn nói nên phải dè dặt đôi chút, ai bảo ta không giữ lời?

Vũ Văn Kỳ “xì” một tiếng, sắc mặt đầy vẻ nhạo cợt, cười nhạt nói :

- Sự thực rành rành ra đây mà còn định ngụy biện sao? Lời thề của người còn văng vẳng bên tai mà kiếm đâu sao không thấy?...

Cừu Trọng Đạt bĩu môi ngắt lời :

- Hình như ta chưa từng thề thốt với cô nương ở Tiên Hà lĩnh?

Vũ Văn Kỳ gật đầu nói :

- Đúng thế, người lập lời thề với Lãnh tỷ tỷ ta.

Cừu Trọng Đạt quắc đôi mắt vọt hỏi :

- Lãnh Băng Tâm đâu?

Vũ Văn Kỳ đáp :

- Lãnh tỷ tỷ còn chút việc chưa đến Nam Hải.

Cừu Trọng Đạt nghe nói mỉm cười :

- Bữa đó ta lập lời thề với Lãnh Băng Tâm, bữa nay nếu ta phản bội lời thề thì cũng chỉ Lãnh Băng Tâm cô nương mới có quyền chất vấn, còn Vũ Văn cô nương đối với Lãnh cô nương dù giao tình có thân mật đến đâu chung qui chỉ là người ngoài cuộc, nay cô nương lên đài trách hỏi thì chẳng là lỗ mãng chẳng?

Vũ Văn Kỳ dù sao cũng ít tuổi, kinh nghiệm giang hồ chưa có mấy, nay bị Cừu Trọng Đạt hỏi vặn mấy câu bất giác thẹn đỏ mặt không biết trả lời làm sao.

Nhạc Long Phi thấy tình hình như vậy vừa toan nhảy lên đài giải vây cho Vũ Văn Kỳ, chợt thấy một bóng người nhẹ như cánh én chớp mắt đã bay tới giữa đài.

Người lên vừa lên chính là Truy Hồn Học Cứu Vưu Nam Báo chủ nhân Tàng Kiếm cốc cùng Cừu Trọng Đạt cùng liệt danh trong Càn Khôn lục ác.

Vưu Nam Báo vòng tay cười nói với Cừu Trọng Đạt :

- Cừu huynh, trừ Lãnh cô nương ra hình như Vưu Nam Báo này cũng có đủ tư cách hỏi Cừu huynh mấy câu.

Vũ Văn Kỳ chính đang lúng túng, không biết làm cách gì tháo lui được, bèn thừa dịp nói :

- Vưu lão tiên bối chủ nhân Tàng Kiếm cốc cố nhiên có đủ tư cách những kẻ vô sỉ đánh cắp kiếm của người phải xử sự thế nào cho công bằng, Vũ Văn Kỳ này xin rút lui.

Nó xong nhảy xuống đài trở về chỗ ngồi, nét mặt có vẻ bẽn lễn lẳng lẳng ngồi chờ kết quả.

Cừu Trọng Đạt thấy Vưu Nam Báo thân hành lên đài, biết hẳn đã tinh kiếm thuật, lại giỏi mồm mép khó lòng ứng phó nổi, định đem trách nhiệm trút hết lên đầu Cận Vạn Tôn bèn mỉm cười nói :

- Vưu huynh hỏi ta thì vô ích vì hôm Cừu Trọng Đạt này ở Tiên Hà lĩnh chỉ thay mặt Cận Vạn Tôn lão đệ lập lời thề với Lãnh cô nương, còn việc đoạt kiếm ở Tầng Kiếm cốc quả thực ta không hề tham dự, ta cũng như Vũ Văn cô nương vừa rồi đều chỉ là người ngoài cuộc, không dính líu gì vào chuyện đó.

Vưu Nam Báo cười ngất nói :

- Cừu huynh thiệt là tay lão gian hoạt, phỉ tay thiệt sạch sẽ...

Cừu Trọng Đạt cau mày nói :

- Đại trượng phu có gan làm, có gan chịu, nhưng việc này thực quả không can dự gì đến ta, sao ta phải gánh lấy trách nhiệm?

Vưu Nam Báo cười nhạt hỏi :

- Cừu huynh đã nói vậy thì Vưu Nam Báo này hỏi ai bây giờ?

Cừu Trọng Đạt chỉ Cận Vạn Tôn đứng bên cạnh, nói :

- Cận Vạn Tôn lão đệ đây chính là đương sự, Vưu huynh nên hỏi hẳn tiện hơn.

Vưu Nam Báo đưa mắt nhìn Cận Vạn Tôn một cách nghiêm khắc, rồi bĩu môi nói :

- Hẳn không xứng đáng nói chuyện với ta.

Cận Vạn Tôn nghe nói xéch ngược lông mày, quát to :

- Vưu Nam Báo...

Vưu Nam Báo không thèm đếm xỉa đến hẳn, chỉ vòng tay nói với Đồ Viễn Trí đang ngồi ở giữa bọn Hắc y Thiết vệ ở dưới đài :

- Vưu Nam Báo xin mời Đồ tiên sinh lên đài nói chuyện.

Đồ Viễn Trí mỉm cười đứng dậy, thùng thỉnh bước tới trước đài rồi không cần lấy đà, nhảy phắt lên đài chấp tay hỏi :

- Vưu cốc chủ có điều chi chỉ giáo?

Vưu Nam Báo lưỡi sắc như dao, cất tiếng nói sang sảng :

- Đờ tiên sinh hôm nay lấy tư cách chức Cung Phụng trong đại nội của Thanh đình tuần tra đảo Độ Long này hay là lấy tư cách một nhân vật giang hồ đến tham dự Nam Hải Anh Hùng hội.

Câu hỏi thật đã có ý châm biếm một cách sâu sắc, nhưng Đờ Viễn Trí vẫn điềm tĩnh như không lạnh lùng trả lời :

- Ở chốn giang hồ thì chỉ nói chuyện giang hồ, Đờ Viễn Trí cùng mọi người tới tham dự hôm nay chỉ là lấy tư cách nhân vật giang hồ đến tham dự Nam Hải Anh Hùng hội nếu không dưới đài này bao nhiêu kẻ phản nghịch đã bị tóm cổ, giao cho quốc pháp từ lâu rồi.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nghe xong đều đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Vưu Nam Báo nghe xong, nhướn mày cười nói :

- Nếu Đờ tiên sinh lấy tư cách là một nhân vật giang hồ đến dự hội thì Vưu Nam Báo này xin có việc liên quan đến đạo nghĩa giang hồ xin thỉnh giáo Đờ tiên sinh!

Đờ Viễn Trí là một người thâm trầm, vui giận đều không lộ ra sắc mặt, chỉ thản nhiên trả lời :

- Vưu cốc chủ xin cứ nói rõ.

Vưu Nam Báo nói :

- Vưu Nam Báo ở trong Tàng Kiếm cốc mời mấy vị danh kiếm đương thời, mở một cuộc gọi là Luân kiếm đại hội trong khi hội họp, chợt thấy hai con chim ưng rất lớn, nhân lúc bất ngờ sà xuống cắp sáu thanh bảo kiếm cả ta cất công bao nhiêu năm gìn giữ cất giấu.

Đờ Viễn Trí gật đầu :

- Ta cũng nghe học trò ta là Cận Vạn Tôn có nói đã được mục kích chuyện đó.

Vưu Nam Báo cười nhạt :

- Ta e rằng đó không phải là lệnh đờ chỉ được mục kích mà thôi, trong số sáu thanh kiếm đó, trừ thanh Ngô Côn kiếm không kể, còn năm thanh nữa, đã bị lệnh cao đồ Cận Vạn Tôn chia cho bọn Hắc y Thiết vệ thuộc hạ sử dụng.

Đờ Viễn Trí mặt vẫn không thay đổi sắc, gật đầu nói :

- Cốc chủ nói hoàn toàn là đúng sự thực, hiện nay có hai thanh do hai tên thủ hạ của ta đang đeo bên mình.

Vưu Nam Báo thấy Đồ Viễn Trí thản nhiên thừa nhận không hề đổ lỗi cho ai, bất giác kinh ngạc hỏi tiếp :

- Đồ tiên sinh nhận thấy lệnh cao đồ làm việc ấy trái với đạo nghĩa giang hồ không?

Đồ Viễn Trí lắc đầu cười nói :

- Ta chẳng nhận thấy việc này có gì không phải cả.

Vưu Nam Báo thấy hắn trả lời như vậy thì giận lắm, xéch ngược lông mày quát to :

- Đồ tiên sinh cho rằng cái thủ đoạn hạ lưu đê tiện thả chim ưng cướp đoạt bảo kiếm của người ta là chính đáng phải không?...

Đồ Viễn Trí xua tay ngắt lời :

- Vưu cốc chủ đừng có bóp méo sự thực, Cận Vạn Tôn chưa hề thả chim ưng đoạt kiếm.

Vưu Nam Báo tức giận la hét ầm lên :

- Vừa rồi người đã thừa nhận với ta, lời ta nói là hoàn toàn đúng sự thực, tại sao bây giờ người lại chối và bảo là ta lập nhân chi tội?

Đồ Viễn Trí cười một cách nham hiểm :

- Ta thừa nhận là Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan có tham dự Luận kiếm đại hội, ta thừa nhận họ có trông thấy hai con chim ưng đoạt kiếm, ta thừa nhận là năm thanh bảo kiếm ấy hiện đang ở trong tay bọn thuộc hạ của ta.

Vưu Nam Báo cười nhạt hỏi :

- Bấy nhiêu điều đó còn chưa đủ sao?

Đồ Viễn Trí lại cười :

- Vưu cốc chủ đã liệt danh trong Càn Khôn lục ác, đáng kể là một tay hào kiệt lão làng giang hồ, sao vẫn hồ đồ như vậy? Tất cả những sự thực đó, đối với việc Cận Vạn Tôn thả chim ưng đoạt kiếm thì có gì mà dính dáng đến nhau? Và ta có thừa nhận hai con chim ưng đó là của Cận Vạn Tôn đâu?

Vưu Nam Báo thực không thể ngờ Đồ Viễn Trí lại trả lời như vậy, giận đến cười nhạt nói :

- Đồ tiên sinh là một người danh vang bốn bể vọng trọng đương thời, thiết tưởng không nên dùng những lời nói khéo mà che đậy tội lỗi, Nhạc Long Phi lão đệ và Vũ Văn cô nương đều mắt trông thấy hai con

chim ưng đi cùng với lệnh cao đồ.

Đồ Viễn Trí lại xoa tay ngắt lời :

- Cốc chủ vì xót mấy thanh kiếm bị mất nên mới mê lẫn, nói năng không mạch lạc, bây giờ ta xin thỉnh giáo Cốc chủ một điều.

Vưu Nam Báo cặp mắt đờ đờ sát khí, quát to :

- Nói mau, nói mau, thế nào mà bảo là ta nói năng không có mạch lạc?

Đồ Viễn Trí cười nham hiểm :

- Hai con chim ưng không phải là của Cận Vạn Tôn nuôi, mà là sau khi ở Luận kiếm đại hội ra, hẳn mới tìm cách thu phục được, hay nói cách khác, chính hai con chim ưng ấy đem năm thanh kiếm đến đầu hàng Cận Vạn Tôn.

Vưu Nam Báo giận quá nói lạc cả giọng :

- Đồ tiên sinh, người... người... người nói như vậy có gì làm bằng cứ không?

Đồ Viễn Trí lạnh lùng hỏi lại :

- Vưu cốc chủ, người cho rằng Cận Vạn Tôn đã nuôi hai con chim ưng ấy từ trước, thì bằng cứ nơi đâu?

Vưu Nam Báo bị đối phương hỏi vặn thế thì trong lúc bất ngờ không biết tìm câu gì đáp lại, thì Đồ Viễn Trí đã tỏ vẻ đắc ý vô cùng, đôi mắt sáng lên mỉm cười nói :

- Cứ xem như thế thì năm thanh bảo kiếm thời tiền cổ này nguyên không phải vật có chủ, cũng như vành trăng sáng ở trên trời, ngọn gió mát ngoài biển, bất cứ ai, hễ có nhân duyên đều được làm chủ. Nhưng Vưu cốc chủ đã có công sưu tầm nhiều năm, cất giấu đã lâu nên ta nghĩ có hai cách có thể lấy lại được, tùy người chọn lựa.

Vưu Nam Báo hỏi :

- Cách gì?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Cách thứ nhất là luận “lý”, năm thanh bảo kiếm của Vưu cốc chủ đã bị hai con chim ưng đoạt mất thì bây giờ lại đi tìm hai con chim ưng mà đòi, nếu người bắt hoặc giết được hai con chim ưng ấy thì Đồ Viễn Trí này sẽ xin hai tay bưng năm thanh kiếm lên mà dâng nộp.

Vưu Nam Báo ngẫm nghĩ một lúc rồi cau mày hỏi :

- Còn cách thứ hai?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Cách thứ hai là luận “đao”, đó cũng là bản sắc của các nhân vật trong giang hồ.

Vưu Nam Báo xéch ngược lông mày cười ha hả :

- Đã là nhân vật giang hồ tất nhiên phải có bản sắc giang hồ, ta tán thành biện pháp luận “đao”, nhưng không hiểu cách thức như thế nào?

Đồ Viễn Trí sắc mặt lộ vẻ kiêu ngạo đáp :

- Huyền công, nội lực bình nhận chưởng pháp, ám khí tất cả năm trận, mỗi trận đánh cuộc một thanh kiếm, ai thắng thì được thanh kiếm.

Vưu Nam Báo gật đầu hỏi :

- Thế thì tốt lắm, nhưng năm trận đó có phải đều là do Đồ tiên sinh một mình đảm nhiệm không?

Đồ Viễn Trí trợn tròn mắt, cười ha hả :

- Nếu toàn do ta một mình xuất trận thì bọn người còn hy vọng gì thắng nổi?

Vưu Nam Báo cười nhạt :

- Điều đó thì chưa chắc.

Đồ Viễn Trí lại cười nói :

- Tốt hơn hết là gom tất cả những nhân vật mà chúng ta quen biết ở đây, tùy ý muốn mời ai ra trận cũng được, hết năm trận này là giải quyết xong năm thanh kiếm.

Vưu Nam Báo gật đầu tỏ ý bằng lòng, Đồ Viễn Trí lại nói tiếp :

- Nếu Vưu cốc chủ đã đồng ý, chúng ta hãy trở về chỗ ngồi bàn lại, rồi sẽ lập tức phái người đăng đài.

Nói xong cả hai người cùng nhảy xuống đài trở về bàn mình.

Vưu Nam Báo vừa ngồi yên chỗ, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cùng song song chạy tới, rồi Nhạc Long Phi nghiêng mình mỉm cười nói với Vưu Nam Báo :

- Hôm ở Tàng Kiếm cốc, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều được chịu ân ban tứ, nên bữa nay Vưu lão tiên bối có cần sai khiến gì chúng tôi xin hết sức.

Tây Môn Túy cũng nhân dịp tốt có thể liên lạc với các nhân vật võ lâm chống lại bọn ứng khuyến bèn ngồi cách bàn ngoái cổ cười nói với Vưu Nam Báo :

- Vưu cốc chủ, đối phương thanh thế mạnh lắm, lúc nào người cần sự trợ giúp, bọn lão quái vật này đều tình nguyện rút đao tương trợ.

Vưu Nam Báo thấy bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đều tình nguyện giúp mình thì mừng lắm vội chấp tay vái tạ.

Lúc này trong bọn thủ hạ của Đồ Viễn Trí người thứ nhất đăng đài là Viên Thanh Loan, Tổng quản ban Hồng y nữ thị trong đại nội Thanh đình đã nổi danh trong làng kiếm thuật.

Vưu Nam Báo thấy Viên Thanh Loan thượng đài bất giác cau lông mày lại, nhân vì bọn mình hoặc mấy người trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đều có địa vị cao trong giang hồ, không tiện đấu với đàn bà, muốn mời Vũ Văn Kỳ ra trận nhưng lại sợ nàng còn ít tuổi, công lực không đủ địch lại với một danh kiếm như Viên Thanh Loan.

Wũ Văn Kỳ thông minh tuyệt đỉnh, thấy Vưu Nam Báo đưa mắt nhìn mình, đã biết dụng ý, bèn thủng thỉnh bước tới mỉm cười :

- Vưu lão tiên bối, Viên Thanh Loan đã từng đấu với tiện nữ một lần ở Tung Sơn, tiện nữ chưa hề chịu thua mụ.

Vưu Nam Báo nghe nàng nói vậy liền mỉm cười :

- Vũ Văn cô nương cao hứng, thì xin mời cô nương lên đài đòi giùm ta thanh kiếm này.

Wũ Văn Kỳ mỉm một nụ cười rất tươi, rồi nhún mình nhảy lên Tập Hiền đài.

Viên Thanh Loan hôm ở trên Tung Sơn đã biết ngón “Thiên Nữ Tán Hoa Thủ” của Vũ Văn Kỳ lợi hại thế nào rồi nên khi thấy nàng lên đài, liền quài tay ra sau rút thanh kiếm cầm sẵn lên tay.

Thanh kiếm Viên Thanh Loan vẫn đeo mọi khi bữa nay đã được thay bằng một thanh kiếm cổ, lưỡi sắc như nước, ánh sáng chói cả mắt, Vũ Văn Kỳ tuy nhận không ra nhưng cũng đoán được đó chính là một trong số năm thanh bảo kiếm của Vưu Nam Báo.

Wũ Văn Kỳ vừa nhảy lên đài, Viên Thanh Loan đã lạnh lùng hỏi :

- Vũ Văn cô nương trận này đấu võ công hay binh khí?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Viên bằng hữu chớ tưởng rằng sư phụ ta chỉ truyền có một môn “Thiên Nữ Tán Hoa Thủ” thôi đâu.

Miệng nói tay cũng rút thanh Cô Trung kiếm ra cầm ở tay.

Hai thanh bảo kiếm ở trong tay hai người, tuy cùng là bảo kiếm song giá trị mỗi thanh mỗi khác.

Thanh kiếm ở tay Vũ Văn Kỳ chế bằng loại thép nguyên chất, giá trị của nó chỉ là ở chỗ nó đã lưu lại cái chính khí hào nhiên của một vị danh nhân khăng khăng một niềm trung quân ái quốc.

Thanh kiếm trong tay Viên Thanh Loan thì lại là một thần vật thời tiền cổ, giá trị ở chỗ là có thể đặt sợi tóc lên lưỡi kiếm thổi đứt, chém sắt như chém bùn, cho đến tâm lý hai người cũng lại không cùng loại.

Viên Thanh Loan thì cho rằng không những mình đã tinh thông về kiếm thuật mà binh khí so với đối phương cũng sắc bén hơn, nên cuộc chiến đấu hôm nay mười phần đã chắc thắng cả mười.

Vũ Văn Kỳ thì cho rằng, trong cuộc so kiếm này, mình không những có nhiệm vụ đòi cho được thanh bảo kiếm của Vưu Nam Báo mà lại còn muốn trừ bỏ một tên ưng khuyến của Thanh đình trước mặt quần hùng thiên hạ.

Tâm lý đã không giống nhau, thủ pháp tất mỗi người một lối.

Một đặng Viên Thanh Loan chí ở cầu thẳng, tấn công dồn dập, như mưa rào gió giạt, núi lở sóng gào, một đặng Vũ Văn Kỳ chí ở trừ ác, chống đỡ vững vàng lên lui đúng phép.

Trong ba mươi lăm chiêu đầu, Viên Thanh Loan chiếm hẳn ưu thế, kiếm sắc, chiêu độc, thủ pháp lại càng nhanh nhẹn, làn kiếm quang loang loáng như luồng chớp bao trùm đối phương.

Vũ Văn Kỳ thì hoàn toàn thi triển bộ pháp Kỳ môn độn bộ theo cuốn sách Nhạc Long Phi tặng, né tránh tới lui ngẫu nhiên có bước nào vì chưa thuần thục lỡ có sơ hở thì trong lúc nguy cơ nàng dùng ngón Thất Bảo kiếm pháp tinh diệu vạn phần của sư phụ truyền thụ đẩy lui thế tấn công của đối phương.

Phương pháp chống đỡ ấy làm cho Viên Thanh Loan không sao chiếm được lợi thế, nhưng cũng chưa lấy điểm nào chứng tỏ rằng sắp thua.

Vì vậy nên Đồ Viễn Trí và Cận Vạn Tôn đều không lo gì cho Viên Thanh Loan, chỉ thầm ước lượng xem nàng đấu đến bao giờ mới có thể nhờ ở ba điều kiện trội hơn hẳn đối phương là: kiếm sắc, thuật tinh, nội lực dồi dào, hoàn toàn thu được thắng lợi?

Nhạc Long Phi cũng tự biết Viên Thanh Loan là một trong mấy tay danh kiếm ít có ở đời, mà lối đánh của Vũ Văn Kỳ như vậy nếu thời gian còn kéo dài rất có thể chỉ sơ ý một chút là bị thua ngay, chàng bèn

cau mà suy nghĩ xem có cách gì giúp được nàng hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại quả nhiên nghĩ ra được một kế, chàng thâm vận thần công ngưng khí lại thành nhỏ như sợi tơ, rồi thi triển Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói nhỏ vào tai Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, ba ngón Thiên Khu tam thức trong quyển Thiên - Tử Phủ kỳ thư diệu dụng vô cùng sao không đem hóa vào kiếm pháp dùng thử xem sao?

Phù Vân Tử thấy Nhạc Long Phi mấp máy đôi môi, mắt lại chăm chú nhìn ngó lên đài, thì biết rằng chàng định dặn dò gì nàng, bèn cùng Tả Thái Tường, Tiêu Tử Bình, Tây Môn Túy đưa mắt cho nhau mỉm cười.

Vũ Văn Kỳ nghe Nhạc Long Phi nhắc, bất giác thâm mắng mình quá ngu, trong lúc thử tài trên Thính Đào quán, rõ ràng là chính Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường cũng phải kinh sợ về cái uy lực ghê gớm môn Thiên Khu tam thức mà sao mình mê muội đến nỗi không biết đem ra dùng thử.

Nghĩ tới đây, vừa hay Viên Thanh Loan dùng một chiêu kiếm pháp uy thế vô cùng hung bạo phóng tới bị nàng thi triển ngón “Thái Ất Tiềm Hình” trong Kỳ môn độn bộ ung dung tránh thoát.

Vũ Văn Kỳ bèn thừa lúc Viên Thanh Loan chưa kịp đổi chiêu thành linh dùng chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã” trong Thiên Khu tam thức đánh ra.

Tiếp theo chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã” lại bồi thêm chiêu “Thiên Phong Chấn Y”, dùng kiếm thay chưởng hai chiêu đều là kỳ ảo tuyệt bậc quanh co cùng tiến, kiếm quang lấp lánh như hàng vạn ngôi sao nhanh như điện quán lấy Viên Thanh Loan.

Chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã” vừa phóng ra, Đồ Viễn Trí đã giật mình đứng phắt dậy, kêu lên một tiếng, biết rằng Viên Thanh Loan không tránh khỏi kiếp số.

Quả nhiên, Viên Thanh Loan vì chiến đấu đã lâu trừu đối với bộ pháp thần kỳ của Vũ Văn Kỳ là không rõ đường lối ra sao còn ngoài ra những chỗ tinh vi ảo diệu của môn Thất Bảo kiếm pháp cũng đã hiểu một, hai, nên cho rằng nhiều lắm là chỉ mười hiệp nữa là cái thẳng cầm chắc trong tay, nào có ngờ đâu lại thấy hai chiêu kiếm pháp kinh thần khắp quý ấy thốt nhiên xuất hiện.

Trong lúc coi thường, thì cách né tránh ắt phải chậm chạp, hưởng chi uy lực của hai chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã” và “Thiên Phong Chấn Y” lại quá mãnh liệt, chỉ thấy đầy trời hoa kiêu lả tả, lập tức mưa huyết tưới lên, Viên Thanh Loan tuy đã cố hết sức tránh mà không thoát, vẫn bị lưỡi kiếm Cô Trung của Vũ Văn Kỳ chém đứt cánh tay phải.

Mưa huyết vừa phun, lập tức từ ba phía mặt Tập Hiền đài có bốn bóng người nhảy phắt lên.

Bốn cái bóng ấy là thầy trò Đồ Viễn Trí, Cận Vạn Tôn cùng Nhạc Long Phi, Vưu Nam Báo vì sợ bọn

ung khuyến Thanh đình thẹn quá hóa giận nên phải chạy lên tiếp viện cho Vũ Văn Kỳ.

Cận Vạn Tôn đau xót nhìn tình nhân nên vừa nhảy lên đài đã vội cúi xuống bế xốc Viên Thanh Loan đang nằm mê man trên vũng máu đem xuống băng bó.

Đồ Viễn Trí nét mặt vẫn thâm trầm nham hiểm, quắc đôi mắt cú vọ soi mói nhìn Vũ Văn Kỳ lạnh lùng hỏi :

- Vũ Văn Kỳ, người tìm thấy quyển Thiên trong bộ Tử Phủ kỳ thư ở đâu?

Wũ Văn Kỳ sắc mặt điềm tĩnh như thường, cúi xuống nhặt thanh thần kiếm trong vũng máu đưa cho Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Vưu lão tiền bối, Vũ Văn Kỳ may không nhục mệnh, đã thay mặt lão tiền bối lấy lại được thanh bảo kiếm về.

Đồ Viễn Trí thấy Vũ Văn Kỳ không thêm đếm xỉa gì đến mình thì bất giác nổi giận, đôi mắt trợn trừng quát to :

- Vũ Văn Kỳ, ta hỏi người có nghe thấy không?

Bây giờ Vũ Văn Kỳ mới từ từ quay lại, vừa tra kiếm vào vỏ vừa nhìn Đồ Viễn Trí bằng tia mắt giận dữ căm thù lạnh lùng hỏi :

- Người hỏi gì ta?

Đồ Viễn Trí nhắc lại câu hỏi trước :

- Ta hỏi người đã tìm thấy quyển Thiên ở đâu?

Wũ Văn Kỳ hỏi lại :

- Sao người biết ta đã xem quyển Thiên trong bộ Tử Phủ kỳ thư?

Đồ Viễn Trí cười nham hiểm :

- Vừa rồi trong lúc người dùng kiếm chém đứt cánh tay Viên Thanh Loan, những chiêu thuật mà người thi triển đó rất giống mấy chiêu chép trong Thiên Khu tam thức ở trong quyển Thiên bộ Tử Phủ kỳ thư.

Wũ Văn Kỳ chợt nghĩ đây là dịp tốt để gây cho Đồ Viễn Trí những kẻ cựu thù bèn xé ngược đôi mày liễu, hỏi Đồ Viễn Trí :

- Sao người biết trong Tử Phủ kỳ thư quyển Thiên có chép môn Thiên Khu tam thức?

Đồ Viễn Trí không ngờ đối phương hỏi vặn mình như vậy nên trong chốc lát không biết trả lời ra sao.

Vũ Văn Kỳ cười tươi nói :

- Người đừng lấy thế làm khó, để ta trả lời hộ người, có phải Tử Phủ kỳ thư quyển Địa đang ở trong tay người không?

Đồ Viễn Trí nửa tỏ vẻ kinh lạ, nửa tỏ vẻ kiêu ngạo nói :

- Không ngờ tin tức người xác thực đến thế, quyển sách ấy quả đang trong tay ta thực. Chẳng lẽ còn kẻ nào dám đến cướp nữa chăng?

Bộ Tử Phủ kỳ thư gồm ba quyển Thiên, Địa, Nhân lạc vào đâu là một bí mật trong võ lâm, nay thấy Đồ Viễn Trí nhận là quyển Địa trong tay hẳn, tự nhiên khiến cho các nhân vật phái giang hồ đều xì xào nghị luận.

Vũ Văn Kỳ lại càng cố ý tróc lộng, chạy ra đứng trước đài vòng tay nói to :

- Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình đâu? Xin mời lên đài nói chuyện.

Trong lúc Âu Dương Bình đưa Đà Ấu Ngô Cúc vào hội trường đã trông thấy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ, thì biết hai người chưa bị chết đuối ở Thái Hồ thì đang tính kể lo Lãnh Băng Tâm hỏi đến câu chuyện trước thì tính làm sao? Nay lại thấy Vũ Văn Kỳ chỉ mặt gọi tên không biết làm sao được, đành phải đứng dậy nhảy lên đài cau mày hỏi :

- Vũ Văn cô nương tìm ta có việc gì? Hay là muốn báo thù chuyện ở Thái Hồ bữa trước.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Ta không cần báo thù, ta chỉ chuyển đến người vài lời trọng yếu rất cần cho cả hai bên.

Âu Dương Bình đưa mắt nhìn Đồ Viễn Trí ngạc nhiên hỏi lại :

- Vài lời trọng yếu quan hệ cả hai bên?

Vũ Văn Kỳ gật đầu cười :

- Tức là có liên quan đến ba cuốn Thiên, Địa, Nhân trong bộ Tử Phủ kỳ thư này.

Mấy câu nói ấy quả nhiên làm cho Âu Dương Bình và Đồ Viễn Trí đều sáng mắt cả lên, tinh thần đột nhiên thấy phấn khởi.

Vũ Văn Kỳ chăm chú nhìn Âu Dương Bình miệng chum chím nói :

- Chắc hẳn người đã biết Lãnh Băng Tâm là tỷ tỷ của ta chứ gì?

Âu Dương Bình chỉ đỏ mặt gật đầu.

Vũ Văn Kỳ lại cười tiếp :

- Lãnh tỷ tỷ nhân mắc dở chút việc chưa tới kịp, có nhân ta nói với người phải tìm đủ ba cuốn Thiên Địa, Nhân ở trên Nam Hải Anh Hùng hội này, đưa cho tỷ ấy, nếu không thì từ nay đừng hòng gặp tỷ ấy nữa.

Nói đến đây hơi ngừng một chút, đưa mắt nhìn Đồ Viễn Trí rồi lại nói tiếp :

- Người đã giết hại Đạt Nguyên hòa thượng chiếm được quyển Nhân rồi, giờ người đấu với Đồ Viễn Trí một trận đòi lấy cuốn Địa, nếu người thắng thì ta vui lòng tặng người cuốn Thiên cho đủ bộ để người đưa tặng Lãnh tỷ tỷ ta.

Âu Dương Bình ngạc nhiên hỏi lại :

- Quyển Thiên ở trong tay cô nương thực à?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Cố nhiên, nếu ta không có quyển ấy làm sao học được Thiên Khu tam thức?

Trong bộ Tử Phủ kỳ thư, quyển Thiên là quý nhất vậy nên mấy câu nói của Vũ Văn Kỳ không những làm cho Âu Dương Bình chân ngứa tay ngứa mà ngay đến cả Đồ Viễn Trí đứng cạnh đôi mắt cũng sáng lên, chớp lia chớp lịa.

Lúc này trên Tập Hiền đài xuất hiện thêm một cái bóng nữa, đó là Cận Vạn Tôn, Cận Vạn Tôn đã xoa thuốc cầm máu cho Viên Thanh Loan băng bó đầu vào đấy rồi, lửa giận còn đang bốc lên ngàn ngút thì trông thấy Âu Dương Bình đứng lù lù trên đài, thời mỗi thù xưa càng thêm nung nấu, không sao nén được, bèn nhảy phắt lên đài nhìn Âu Dương Bình thét to :

- Âu Dương Bình, bữa ở Tiên Hà lĩnh, vô duyên vô cớ người dùng càn liễu đánh ta bị thương, hôm nay người phải nói với ta thế nào về việc ấy?

Âu Dương Bình cười nhạt một tiếng, không thèm trả lời, quay lại hỏi Đồ Viễn Trí :

- Đồ tiên sinh, cái việc đánh cuộc cuốn Tử Phủ kỳ thư người có đồng ý không?

Đồ Viễn Trí cười quái gở :

- Đây là một món quà quý trời cho, khi nào ta lại không lấy?

Âu Dương Bình lại hỏi :

- Nếu người đã đồng ý, thì chúng ta đánh cuộc trước hay là để ta trao đổi món nợ với tên học trò người trước?

Đồ Viễn Trí tuy võ nghệ cao siêu vẫn thường tự phụ coi thiên hạ chẳng vào đâu nhưng vì thấy Âu Dương Bình danh liệt Càn Khôn lục ác thuộc hàng cao thủ nên muốn đứng ngoài coi thử tài nghệ đối phương ra sao, bèn trả lời ngay :

- Lẽ tự nhiên là phải nhường cho người và đồ đệ ta thanh toán món nợ cũ trước, vì nếu chờ sau khi chúng ta đánh cuộc xong thì đồ đệ ta làm gì có hy vọng rửa hờn.

Âu Dương Bình nghe rõ ý hẳn muốn nói nếu mình động thủ với hắn tất không chết cũng bị thương bèn cười khẩy nói :

- Đồ tiên sinh tính toán thế là lầm, người không sợ rằng trong khi động thủ với ta trong bụng lại chất chứa thêm một mối hờn giết đồ đệ nữa ư?

Cận Vạn Tôn gầm lên :

- Âu Dương Bình, muốn biết ai cao ai thấp, thì cứ động thủ thử xem, việc gì phải khua môi múa mép.

Nhạc Long Phi biết cái kế Vũ Văn Kỳ gây thù chuốc oán cho bọn ường huynh đã có hiệu quả, bèn nhìn Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Việc đánh cuộc của lão tiên bối đành tạm gác lại đã, chúng ta ngồi xuống đài coi một lúc.

Cận Vạn Tôn trừng mắt nhìn Âu Dương Bình xẵng giọng hỏi :

- Âu Dương Bình, chúng ta động thủ bằng cách nào?

Âu Dương Bình nhướng cao lông mày tay phải cầm chiếc Bạch Cốt phiến gỗ nhẹ lên tay trái, sắc mặt đầy kiêu ngạo lạnh lùng đáp :

- Âu Dương Bình tuy đã khét tiếng trong võ lâm vì cây Bạch Cốt này nhưng không muốn thứ binh khí đã thành danh để thắng người, ngoài ra nhuyễn, ngạnh, khinh công, nội lực, ám khí bất cứ môn gì, tha hồ cho người lựa chọn, chỉ cần người thắng ta trên một ngón nào, dù chỉ hơn chút xíu ta cũng tự đâm vỡ hoa cái chết ngay tại chỗ.

Cận Vạn Tôn công lực đã học được tới bảy thành chân truyền của Đồ Viễn Trí, nay thấy Âu Dương Bình có vẻ cao ngạo tự tin như vậy lại cũng gờm về uy danh Càn Khôn lục ác tự biết là gặp cường địch, nên phải cố nén giận lấy lại bình tĩnh chỉ lạnh lùng “ừ” rồi nói :

- Người đã nổi danh về cây Bạch Cốt thì chúng ta đấu bằng binh khí cũng được.

Âu Dương Bình không ngờ hẳn lại muốn đấu bằng binh khí, ngạc nhiên hỏi :

- Người muốn ta đấu bằng cây Bạch Cốt phiến?

Cận Vạn Tôn sắc mặt vẫn điềm tĩnh nói :

- Kéo dây cung thì phải kéo dây cung cứng, dùng tên thì phải dùng tên dài, bắn người thì trước hết phải bắn ngựa, bắt giặc trước phải bắt chúa.

Mấy câu nói ấy giọng nghe tuy hòa bình nhưng lời nói thì lại ngụ ý rất kiêu ngạo.

Âu Dương Bình nghe nói, bất giác ngạc nhiên chú ý nhìn Cận Vạn Tôn trừng trừng.

Hắn ngạc nhiên không phải vì câu nói đầy vẻ kiêu ngạo của Cận Vạn Tôn mà chỉ vì vừa rồi thấy Cận Vạn Tôn giận dữ như điên cuồng tại sao lúc này giọng nói của hắn lại có vẻ ôn hòa điềm tĩnh như thế?

Vừa nhìn mặt hắn, Âu Dương Bình bất giác lại càng kinh ngạc hơn nữa.

Vì lúc này sắc mặt Cận Vạn Tôn không những không còn chút gì tỏ ra giận dữ mà tinh thần còn sáng láng ung dung, đứng sừng sững ở giữa đài võng vàng như một trái núi.

Sự biến chuyển đột ngột chỉ trong chớp mắt, đủ tỏ ra rằng Cận Vạn Tôn nội ngoại công hành đều đã đến bậc hỏa hầu tương đương.

Âu Dương Bình đã gặp nhiều tay cường địch, thấy tình hình như vậy cũng không khỏi sồn lòng, bèn mở cây Bạch Cốt phiến ra phe phẩy mấy cái trước ngực, dáng điệu ung dung nhàn nhã mỉm cười nói :

- Người thật là một người có chí lớn, muốn kéo dây cung cứng nhưng nên biết rằng cây cung cứng của ta không phải để kéo đâu.

Cận Vạn Tôn từ từ lấy ra trông bọc một vật trông giống như cái bàn tay người, sơn đen bóng loáng, đó là một thứ binh khí độc môn của hắn, đoạn cười danh ác nói với Âu Dương Bình :

- Âu Dương Bình, người đừng cuồng vọng vội cây cung của người dẫu nặng hàng trăm tạ, Cận Vạn Tôn này cũng chẳng coi vào đâu.

Âu Dương Bình đôi mắt sáng quắc “à” một tiếng rồi nói :

- Hèn nào mà người dám đấu với cây Bạch Cốt của ta, có lẽ người định dựa vào món binh khí quái gở ấy mà hòng thắng nổi ta sao?

Cận Vạn Tôn lạnh lùng nói :

- Người đã liệt danh trong Càn Khôn lục ác, lăn lộn chốn giang hồ đã lâu, kiến thức chắc cũng không đến nỗi hạn hẹp, vậy có nhận ra món binh khí của ta không?

Âu Dương Bình bĩu môi cười :

- Món binh khí của nhà ngươi cách thức khuôn khổ đều hoàn toàn y đúc theo cái Ngũ Âm Huyền Thủ Trao của vị quái kiệt hắc đạo Ngũ Âm Quỷ Trao Tổng Thiên Hoa vẫn dùng hồi ba bốn chục năm về trước, từ cách bắt, kèm binh khí của đối phương và chỗ lợi hại khác của nó, phải là ở ba ngón tay trỏ, giữa và ngón vô danh đều có tẩm thuốc độc, ai chạm phải chỉ rớm máu là chết, còn ngón tay cái chứa phần độc vô hình, và ngón út thì chứa thứ nước rất độc, có thể phun ra ngoài, những thứ ấy trong khi giao thủ đều có thể làm cho đối phương trúng phải mà không biết.

Mấy câu nói ấy làm cho Cận Vạn Tôn phải cau mày lại, thực không ngờ Âu Dương Bình kiến văn quảng bác đến thế, món binh khí Tam Tuyệt thủ độc môn của mình có những diệu dụng gì đều hoàn toàn bị hăn nhìn thấy cả.

Nếu vậy thì cái mưu của mình định chiến thắng bằng món binh khí Tam Tuyệt thủ há chẳng thành ra mộng tưởng.

Âu Dương Bình thấy hăn có vẻ kinh hoàng, thì đắc ý vô cùng, vênh vác đáp :

- Người ta có câu rằng, biết mình biết người trăm trận trăm thắng, những cái bí mật trong món binh khí của người đã bị ta biết hết, còn những chỗ diệu dụng ở chiếc quạt Bạch Cốt của ta người lại mù tịt không biết gì cả, chi bằng rút về đi, đối sư phụ người ra đây, đấu với ta để đánh cuộc bộ Tử Phủ kỳ thư, nếu không ta sẽ làm cho nhà ngươi chết dưới cây Bạch Cốt phiến này cũng chẳng lấy gì làm quá.

Vũ Văn Kỳ ngồi dưới đài, nghe hăn nói vậy liền cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca coi Âu Dương Bình thật là cuồng ngạo, thật ra thì Cận Vạn Tôn công lực không tầm thường, giết được hăn cũng còn mệt.

Nhạc Long Phi lắc đầu mỉm cười :

- Kỳ muội đoán không đúng, Âu Dương Bình nói thế không phải là vì hăn quá cuồng vọng, mà phải nói hăn quá điêu xảo thâm hiểm mới đúng.

Vũ Văn Kỳ kinh ngạc hỏi :

- Long ca ca nói vậy tức là sao?

Nhạc Long Phi nói :

- Lúc đây Âu Dương Bình quả có cuồng ngạo khinh địch, nhưng sau thốt nhiên nhận thấy Cận Vạn Tôn công lực thâm hậu ra ngoài ý liệu mới cố dùng lời nói khích làm cho đối phương tức giận mất hết bình tĩnh rồi mới động thủ sau.

Vừa nói tới đây, Cừu Trọng Đạt đang ngồi ở dưới uống rượu chợt ngẩng đầu lên, nhìn Âu Dương Bình cười nói :

- Âu Dương Bình, người đắc ý cái gì, chiếc Bạch Cốt phiến của người chẳng qua là quạt được âm phong, hàn khí làm cho người ta bị thương mà không lộ hình tích, trong đó mấy cái nan quạt có thể bắn ra ngoài chuyên để phá những môn như Kim Chung Trạo, Thiết Bối Sam, Thập Tam Thái Bảo hoành luyện và các loại nội gia công khí dù rảo đến đâu cũng bẻ gãy được mà thôi, chớ có gì lạ đâu? Nếu gặp tay đối phương biết trước đề phòng đề tụ chân khí thuần dương giữ yếu huyết Đan Điền không cho ngọn phiến phong âm hàn xâm nhập lại nhằm lúc người đang dồn sức mạnh vào quạt đề phòng nan quạt bắn ra thời chẳng khác gì một chiếc quạt thường, có cái gì mà đáng gọi là lợi hại?

Âu Dương Bình thấy những chỗ ảo diệu của chiếc quạt bị phanh phui giữa đám đông thì tức giận điên người, hét âm lên :

- Cừu Trọng Đạt, người đã cam tâm là ứng khuyến cho Thanh đình thì sao không gia nhập đội Hắc y Thiết vệ đi? Những hạng người chỉ giả vờ lên mặt thanh cao lại chính là hạng quá ư vô sỉ còn đáng gọi là tay hảo hán trong giới giang hồ và liệt danh vào Càn Khôn lục ác nữa ư?

Cận Vạn Tôn cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Âu Dương Bình, như thế cũng hay, những cái bí quyết trong Tam Tuyệt thủ của ta người đã biết rõ, còn những cái ảo diệu trong Bạch Cốt phiến của người ta cũng nhìn thấu, thế là công bình, bây giờ người có dám chỉ bằng vào công lực chiêu thuật đấu với ta năm trăm hiệp không?

Âu Dương Bình cười khẩy mấy tiếng, gập chiếc quạt lại, khẽ nghiêng người về phía tay phải, quay mình bước lên một bước.

Cận Vạn Tôn muốn cướp lợi thế trước tại chỗ hai người đứng cách nhau vài thước, xoay người đi ba vòng rồi thình lình bước sấn lên tay phải duỗi thật nhanh dùng đầu ngón tay giữa của chiếc Tam Tuyệt thủ điểm vào huyết Đan Điền chỗ bụng con của Âu Dương Bình.

Âu Dương Bình khẽ cười một tiếng, thân hình hơi nghiêng đi, cầm chiếc quạt Bạch Cốt dùng thủ pháp “Đảo Đảo Kim Chung” quay đầu quạt xuống nhằm đúng đầu ngón tay giữa Tam Tuyệt thủ gõ thật mạnh.

Cận Vạn Tôn khi nào để hấn gõ như vậy, cổ tay phải hấn hơi hạ thấp xuống, rồi quay phắt lại định lợi dụng chỗ sở trường của chiếc Tam Tuyệt thủ là chuyên bắt binh khí đối phương, dùng bốn ngón tay khóa

chiếc quạt của Âu Dương Bình.

Vô luận bọn quần hùng ngồi xem dưới đài, hoặc cả Cận Vạn Tôn ai cũng biết Âu Dương Bình công lực cao nhất định không dễ đối phương bắt được binh khí của mình dễ dàng như vậy.

Ai ngờ sự tình xảy ra lại quá sức tưởng tượng, Âu Dương Bình vì thu thế hơi chậm, món binh khí thành danh nháy mắt bị kẹp chặt giữa kẽ ngón tay và ngón tay trở của bàn tay Tam Tuyệt thủ của Cận Vạn Tôn.

Cứ coi tình hình lúc đó thì Cận Vạn Tôn chỉ cần dồn tụ công lực vận ngược chiếc Tam Tuyệt thủ là có thể là cho chiếc Bạch Cốt phiến của Âu Dương Bình bật khỏi tay.

Nhưng có cái tiếng Càn Khôn lục ác đâu phải là dễ, không ai có thể tin rằng Âu Dương Bình vừa mới xuất hiện đã bị thảm bại tức khắc, trong đó tất phải có âm mưu thâm độc gì đây?

Cận Vạn Tôn tuy trong bụng cũng nghĩ vậy nhưng vẫn dồn tụ công lực vận ngược Tam Tuyệt thủ lại vì hẳn đã có ý đề phòng, muốn thử xem Âu Dương Bình cố tình sơ hở như thế là có ý gì?

Quả nhiên Âu Dương Bình dụng tâm như vậy trong đó có ngầm chứa một thủ pháp cực kỳ huyền diệu.

Huyền diệu đến kỳ diệu.

Bàn tay Tam Tuyệt thủ của Cận Vạn Tôn vừa vận ngược lại thì chiếc quạt của Âu Dương Bình cũng bật ra khỏi tay.

Tuy nhiên quạt bị bật ra không phải vì Cận Vạn Tôn tụ nội lực gây ra mà chính là Âu Dương Bình vận dụng sức mạnh làm cho chiếc quạt từ giữa ngón tay cái và ngón tay trở bắn xéo lên không.

Còn Âu Dương Bình thì thừa lúc Cận Vạn Tôn đang dồn tụ công lực để cướp lấy chiếc quạt liền thi triển ngón “Di Hình Hoán Ảnh”, là môn khinh công tuyệt đỉnh, một chiêu “Xảo Thái Thất Công” tiến sát tới bên trái Cận Vạn Tôn.

Người đến thì chiếc quạt Bạch Cốt cũng vừa tà tà bay xuống, Âu Dương Bình đỡ lấy chiếc quạt dùng ngón “Lực Hoạch Hồng Cầu” nhắm thẳng bụng Cận Vạn Tôn chém xuống.

Mấy động tác đó dùng ngón bút mà tả thì hơi lâu nhưng trên thực tế thì chuyển biến ấy liên tiếp, chỉ trong khoảng nháy mắt.

Cận Vạn Tôn định bụng quan sát xem đối phương đối chiêu thức thế nào không dè bị hãm vào cái thế tối ư nguy hiểm, không phòng bị kịp, chỉ thét lên một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Đồ Viễn Trí thấy thế thất kinh thở dài một tiếng, trong bụng bồn chồn không sao bình tĩnh được, lão nắm tay đâm xuống mặt bàn đánh “bình” một tiếng mặt bàn bị vỡ, đồ ăn thức uống đổ vỡ tung tóe làm cho mấy

tên Hắc y Thiết vệ ngồi cùng bàn quần áo mặt mũi đầy những rượu, cơm canh thịt cá.

Vũ Văn Kỳ thì cười khúc khích khen :

- Âu Dương Bình khá lắm, chiêu “Tiên Nhân Truyền Đạo” này dùng trong trường hợp đó thực là hợp cách, quả xứng danh Càn Khôn lục ác.

Nhưng người ngồi xem dưới đài nhân vì tâm tính bất nhất, kẻ mừng người giận xông xáo cả lên, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đó vụt chốc trở nên im lặng như tờ, vì trên Tập Hiền đài lúc này chưa hề xảy ra cái thảm cảnh máu rơi thịt nát như mọi người tưởng tượng.

Chiếc Bạch Cốt phiến của Âu Dương Bình vừa chạm vào vạt áo bên trái của Cận Vạn Tôn thì chợt nách bên phải bị nhói một cái tức thì chiếc quạt tuột tay rơi xuống đài.

Cận Vạn Tôn thoát chết lại nổi tính hung ác giơ chiếc bàn tay Tam Tuyệt thủ lên định giết chết Âu Dương Bình.

Đà Ấu Ngô Cúc nổi giận hét lên một tiếng, chống bàn định đứng dậy.

Đồng thời trong lúc ấy Đồ Viễn Trí mồ hôi cũng toát ra như tắm tụt khí quát to :

- Cận Vạn Tôn, giang hồ động thủ thắng bại là thường người đã thoát chết là may mắn lắm rồi, còn chịu nhận thua mà xuống đài đi còn chờ đợi gì nữa?

Cận Vạn Tôn nghe sư phụ mắng còn gườm gườm đôi mắt giận dữ thù hằn nhìn vào Âu Dương Bình một lúc rồi mới nhảy xuống đài.

Lúc này Đà Ấu Ngô Cúc đã nhảy lên đài hỏi Âu Dương Bình :

- Sư đệ bị ám toán bằng vật gì thế?

Âu Dương Bình sắc mặt tái mét, rút túi lấy con dao chuôi ngọc khêu mạnh chỗ thịt ở nách bên phải ra, sau khi đã chảy ra một dòng máu tươi mới khêu được một vật vừa ngắn vừa trắng lọt vào trong thớ thịt.

Đà Ấu nhặt cái vật trắng ấy lên, thấy nó chỉ ngắn và dày một tấc, xem kỹ thì ra là cái xương cá.

Cái xương cá này không phải là một thức độc môn ám khí có tẩm thuốc độc mà chỉ là cái xương cá thường.

Ngô Cúc tay cầm cái xương cá, mặt lạnh như phủ một làn sương, đôi mắt long lanh đưa đi đưa lại nhìn khắp dưới đài một lượt.

Lúc này tiệc yến vừa tới nửa chừng trên mỗi bàn đầu bếp đều bưng ra một đĩa cá tươi rất ngon.

Trừ cái bàn Đồ Viễn Trí đổ vỡ tan tành không kể, các đĩa cá ở các bàn khác có đĩa đã nhúng dũa. Ngô Cúc trong bụng kinh sợ vì cái xương cá là một vật rất nhẹ mà tất cả các bàn tiệc cách Tập Hiền đài phải trên dưới hai trượng, túng sử có người nào công lực đã đến bực “phi hoa nhập mộc trích diệp thương nhân”, cũng khó lòng dùng một vật rất nhẹ ném ngập vào Âu Dương Bình kịp thời trúng đích như thế được.

Sau khi đã đảo mắt nhìn khắp dưới đài một lượt, Ngô Cúc khẽ ghé tai vào nói với Âu Dương Bình :

- Sư đệ xuống đài trước, buộc vết thương vào đi, để mặc ta đối phó với lũ chuột nhắt vô sỉ này mới được.

Âu Dương Bình nghiêng rặng, đôi mắt quắc lên một cách giận dữ, tung mình nhảy xuống đài, Ngô Cúc cầm chiếc xương cá thủng thình bịch ra đài lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Vị võ lâm bằng hữu nào dùng cái xương cá này ám toán sư đệ ta thế?

Dưới Tập Hiền đài vẫn yên lặng, không ai lên tiếng.

Ngô Cúc cố nén giận nói to hơn :

- Hảo hán làm thì hảo hán nhận, người nào ám toán sư đệ ta nếu không ra mặt thì đừng trách ta đắc tội.

Nói chưa dứt lời, Cừu Trọng Đạt cầm dũa gắp một miếng cá định cho vào miệng nhìn Ngô Cúc cười quái gở nói :

- Ngô lão bà, người với sư đệ người là Âu Dương Bình đều là những nhân vật danh tiếng vang lừng như sấm dậy trong giới võ lâm đương thời, mà chiếc xương cá bay từ đâu đi tới mà không biết, vậy mà còn không biết thẹn, còn dám mở miệng cắn càn.

Ngô Cúc nghe nói, mới chợt nhớ ra là vừa rồi Âu Dương Bình đứng quay mặt về phía tây nam, nách bên phải bị xương cá đánh trúng, thời xương cá tất phải từ phía đông nam ném lên, đúng chỗ Cừu Trọng Đạt đang ngồi, bất giác mắt sáng quắc, sáng như luồng điện hỏi :

- Cừu Trọng Đạt, chỗ xương cá ném ra là ở phía đông nam, ta đã ngờ là của người, một lão sắt phu vô sỉ mới sinh yêu tác quái ám toán một cách hèn hạ như vậy chớ còn ai nữa?

Cừu Trọng Đạt cười ha hả nói :

- Ngô lão bà tử, người chỉ quen mồm nói láo, không biết xấu.

Ngô Cúc bị Cừu Trọng Đạt chế giễu cũng thấy nóng mặt, bèn quát to :

- Cừu Trọng Đạt, người đừng có đùn đẩy, trừ lão sắt phu người không biết liêm sỉ, thì còn...

Cừu Trọng Đạt xoa tay lắc đầu cười nhạt :

- Chỗ ta ngồi cách đài có tới hai trượng bốn, hai trượng rưỡi, túng sử nhờ cái khí lực tinh thần ném nổi cái xương cá bé tí xíu lên đài làm cho người bị thương chẳng nữa thì dù là ném bằng tay hay phun bằng miệng cũng không thể nào tránh khỏi để lộ hình tích giữa chỗ hàng vạn hàng ngàn cặp mắt cùng trông vào thế này được.

Mấy câu ấy làm cho Ngô Cúc then thùng, tự biết mình giận quá mất khôn, ăn nói lỗ mắng, để cho thiên hạ chê cười, Cừu Trọng Đạt nói rất có lý, cứ xét cái trọng lượng của chiếc xương cá và từ đó tới đài cách xa bao nhiêu lại càng cao minh hơn nữa là không hề có tơ hào dấu vết nào để người khác có thể trông thấy hoặc nghe thấy được, cái công lực quả là Cừu Trọng Đạt không thể làm nổi.

Ngô Cúc ngỡ ngàng quá còn đang lúng túng không biết làm thế nào mục quang chợt ngừng lại trước một đạo nhân mặc áo lông, đội mũ ngôi sao, và một người đàn bà đẹp mặc xiêm y áo rực rỡ ngồi cùng bàn với Cừu Trọng Đạt cả hai người đều lạ mặt, thần tình có vẻ cao ngạo dị thường.

Cừu Trọng Đạt tính tình xưa nay cũng rất kiêu ngạo nhưng mà ngồi với vị đạo nhân kia và người đàn bà này thái độ tỏ ra rất kính cẩn khiêm tốn.

Ngô Cúc trông thấy tế bất giác động lòng lại nhìn Cừu Trọng Đạt :

- Cừu Trọng Đạt, ngồi cùng bàn với người là hai vị cao nhân nào thế?

Cừu Trọng Đạt đưa mắt nhìn vị đạo nhân và người đàn bà một lượt rồi mỉm cười :

- Hai vị bằng hữu của ta xưa nay không thích xưng tên tuổi với ai cả, không biết bữa nay có chịu phá lệ hay không? Lại còn phải xem lão bà tử có phúc duyên hay không nữa?

Vừa nói dứt lời, vị đạo nhân có bộ mặt đẹp trai lại hơi lộ vẻ nham hiểm, mỉm cười nói đón :

- Ta xưa nay không hề xưng danh với ai cả, để ta bày một trò chơi, thi triển chút tài mọn thử coi các nhân vật võ lâm thiên hạ, có ai nhận biết lai lịch vợ chồng ta không?

Lúc này, viên thị giả đang bưng lên mỗi bàn tiệc một cái bát.

Vị đạo nhân đỡ lấy chiếc nắp, đặt ngay ngắn trên lòng bàn tay phải nhìn tên thị giả mỉm cười :

- Trong bát này đựng món ăn gì thế?

Viên thị giả khom mình kính cẩn đáp :

- Bấm, đây là món gà tần yến.

Đạo nhân cười nói :

- Gà tần yến tất nhiên là nóng phải không?

Thị giả gật đầu :

- Nhà bếp sợ món ăn nguội mất ngon nên phải đậy nắp.

Đạo nhân mỉm cười đưa bát cho thị giả.

Viên thị giả vừa đưa tay đỡ lấy chiếc bát chợt giật nảy người vì bát canh cầm trên tay nóng hổi, vậy mà chỉ qua vài câu hỏi đáp đã biến thành lạnh buốt như cầm tảng nước đá.

Tới khi đặt bát xuống, mở nắp ra lại làm cho quần hào ngồi ở bàn bên cạnh hết thấy đều kinh sợ, khâm phục vô cùng.

Thoạt đầu Đông Xuyên Thất Kiếm Thủ Mộ Dung lão nhân lên tiếng khen trước :

- Đạo trưởng công lực cao quá, chỉ qua vài câu nói mà đã biến bát gà tần vốn nóng sốt thành đá thật là một chuyện lạ hiếm thấy, đây là môn Huyền Âm chân khí hay là Hàn Vân chưởng?

Vũ đạo nhân đưa mắt nhìn Mộ Dung lão nhân rồi lắc đầu mỉm cười ngồi xuống.

Quần hùng thấy tình hình như vậy đều nghĩ thầm không biết vị đạo nhân thi triển công lực Tán Nhiệt Ngưng Băng này là ai?

Người cùng ngồi với Độc Long đảo chủ Lê Phóng Hạc trên bàn chủ tịch là Cửu Chỉ thư sinh Thượng Quan Kính, đột nhiên đứng lên chấp tay nói với Tả Thái Tường :

- Tả đại hiệp, Lê đảo chủ sai cử nhạc nghênh tiếp quý khách hiếm có tối qua tức là vị đạo trưởng này và vị tiên tử ngồi cùng bàn với người đó, tiêu đệ nghe phái giang hồ đồn rằng: các nhân vật trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đều quen biết khắp thiên hạ tài nghệ kinh quý thần, nhưng chẳng hay Tả huynh có nhận ra rằng vị đạo trưởng này tên họ lai lịch là gì và ông ta thi triển công lực gì không?

Vũ Văn Kỳ nghe nói, bất giác oán thầm Thượng Quan Kính quá điêu ngoa xảo quyệt, ai lại giữa chỗ đông người đem một vấn đề khó khăn như vậy để thách đố Tả sư thúc, ngộ lỡ sư thúc không trả lời được thì còn gì là thể diện Kiếm Tuyệt Thư Cuồng?

Không ngờ Thượng Quan Kính vừa hỏi xong, Tả Thái Tường vẫn bình tĩnh như không mỉm cười trả lời :

- Thiên hạ rộng lớn bao la việc gì kỳ lạ mà không có? Đôi mắt Tả Thái Tường làm sao nhìn khắp? Nhưng đã mang ơn Thượng Quan Kính hỏi đến, ta cũng xin mượn để mà hỏi vị ấy một câu: vị đạo trưởng

thi triển môn tuyệt học Tán Nhiệt Ngưng Băng có phải là môn võ học Thiên Hàn Băng Phách Thủ của phái Tây Côn Luân Tinh Tú Hải không.

Vị đạo nhân nghe nói nhượng cao lông mày cười ha hả nói :

- Không ngờ trên đời này còn có người nhận ra môn Thiên Hàn Băng Phách Thủ của ta.

Phù Vân Tử mỉm cười hỏi :

- Tôn giá đã sở trường môn Thiên Hàn Băng Phách Thủ thì tất là Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc, hồi cách biệt ở Tuyết Sơn thẩm thoát thế mà đã hai mươi năm, bần đạo đã đầu tóc bạc như sương, không ngờ Ôn Như Ngọc huynh vẫn hồng nhan thanh mẫn, đủ thấy công lực cao thâm thực khiến cố nhân hâm mộ.

Bốn chữ Vạn Diệu Thần Ma ở miệng Phù Vân Tử thốt ra làm cho khắp quần hùng đều nhìn nhau kinh sợ, nhân vì hai mươi năm trước, Ôn Như Ngọc còn tung hoành trong chốn giang hồ thời cái võ lực cao minh, mưu kế thâm độc thực không ai địch nổi.

Vũ Văn Kỳ nghe đến đây cũng sáng mắt lên, ghé tai cười nhỏ với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, tiểu muội đoán có đúng không? Ôn Như Ngọc đã có mặt ở đây, thời người đàn bà ăn mặc rực rỡ kia nhất định là Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tố Thường, người tình của của Bào lão tiên bối.

Nhạc Long Phi cau mày đáp :

- Bào lão tiên bối đã hẹn cho hai con linh điếu đến đảo Độc Long mà tại sao lại không thấy nhỉ?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Không những hai con linh điếu không thấy mà cả Ô Mông Xà Nữ và Lãnh tử tử cũng chẳng thấy đâu, hoặc giả ngoài đảo Độc Long xảy ra sự gì chăng?

Nói đến đây Ôn Như Ngọc đã nhớ ra lai lịch của Phù Vân Tử bèn “à” một tiếng rồi đứng lên cúi đầu ngang ngực cười nói :

- Thì ra tôn giá là Nam Hoang Nhất Kiếm Phù Vân Tử trong hàng Kiếm Tuyệt Thư Cuồng mà cũng là Tiêu Dao kiếm khách Cổ Phù Vân hồi năm xưa trên đỉnh Tuyết Sơn đã cùng ta có duyên “ba kiếm đối một chưởng” đó? Thời thế đổi thay, việc đời xoay chuyển, năm tháng giục người già, quả nhiên râu tóc sương pha, tinh thần quắc thước, khiến Ôn Như Ngọc nhận không ra cố hữu năm xưa thật là đặc tội.

Phù Vân Tử cũng cúi đầu đáp lễ, mỉm cười nói :

- Bần đạo trời sinh có một bầu nhiệt huyết, mỗi khi thấy chuyện bất bình của thế gian trong bụng lại cảm thấy bất bình, hai mươi năm nay suốt ngày bôn tẩu giang hồ phù chính khí tự nhiên tóc xanh dễ bạc, tuổi trẻ

chóng qua, đâu được như Ôn huynh, kết bạn Côn Luân Tiêu Dao tiên cảnh, thiết tưởng hai chữ “Tiêu Dao” ngoại hiệu của ta năm trước phải chuyển tặng Ôn huynh mới phải.

Ôn Như Ngọc cười ha hả nói :

- Đạo trưởng nói không sai, hai mươi năm nay Ôn Như Ngọc quả được tận hưởng cái phúc tiêu dao, hôm nay trên đảo Độc Long này lại được gặp cố nhân chúng ta có thể đem cái đoạn nhân duyên “ba kiếm đổi một chưởng” ở trên đỉnh Tuyết Sơn năm trước kết thúc cho xong?

Phù Vân Tử mỉm cười nói :

- Đã ba kiếm đổi một chưởng, đủ thấy rằng năm đó cả hai người không hơn không kém, huống chi xuân thu đã qua hai mươi năm, hà tất còn phải nhớ làm gì? Và Ôn huynh đánh Âu Dương Bình một chiếc xương cá, còn phải tính cho xong chuyện với Ngô Cúc lão bà bà đi đã.

Ngô Cúc nghe đến đó gọi to :

- Ôn Như Ngọc, thì ra cái xương cá vừa rồi là do ngươi ném ra, vậy xin mời lên Tập Hiền đài ta muốn hỏi...

Nói chưa dứt lời, Ôn Như Ngọc đã như một vị phi tiên bay lên đài, mỉm cười hỏi :

- Ngô lão bà bà định mời ta lên đài định tạ ơn chăng?

Ngô Cúc trong bụng tuy giận nhưng đại địch đã trước mặt đành cố nén chỉ cười nhạt nói :

- Đa tạ ngươi cái gì?

Ôn Như Ngọc cười ha hả nói :

- Đại phạm những kẻ giang hồ bạt thiệp phải lấy lễ nghĩa làm đầu, ta cứu mạng cho Âu Dương Bình chẳng lẽ ngươi không tạ...

Ngô Cúc càng nghe càng kinh ngạc ngắt lời hỏi :

- Ngươi đừng làm trò đảo điên đen trắng thuận miệng nói càn, rõ ràng ngươi vừa ném xương cá ám toán sư đệ ta, mà con dám nói là cứu mạng cho hử?

Ôn Như Ngọc cười nói :

- Nếu ta không ném xương cá lên, thì có phải là Cận Vạn Tôn đã bị thương bởi chiếc quạt Bạch Cốt của Âu Dương Bình không?

Ngô Cúc cười nhạt :

- Cận Vạn Tôn chiêu thuật đã dùng đến hết, không quay về cứu kịp những chỗ yếu lại bỏ trống, tất nhiên phải chết chớ còn gì?

Ôn Như Ngọc mỉm cười hỏi :

- Cận Vạn Tôn lai lịch thế nào?

Ngô Cúc đáp :

- Hẳn là đồ đệ của Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, hiện làm Lãnh ban đội Hắc y Thiết vệ của Thanh đình chớ còn gì?

Ôn Như Ngọc nghe nói, lại cười nham hiểm :

- Hãy gác thế lực Thanh đình không nói đến vội, hãy hỏi nếu Đồ Viễn Trí thấy học trò yêu bị giết, thì có muốn báo thù không?

Ngô Cúc gật đầu đáp :

- Thầy báo thù cho trò là lẽ thường chớ sao?

Ôn Như Ngọc nhướn mày giơ một ngón tay cái lên trời rồi nói :

- Đồ Viễn Trí là một tay cao thủ đệ nhất trong thiên hạ, nếu ông ta đứng lên báo thù cho đồ đệ thì Âu Dương Bình còn sống được không? Nay ta chỉ dùng một cái xương cá nhỏ mà biến nguy thành an chẳng phải đã cứu được mạng của hẳn à?

Ngô Cúc thấy Ôn Như Ngọc rõ ràng đã cứu mạng Cận Vạn Tôn mà còn dựa vào tài bẻm mép nhưn nhưn kể ân huệ với Âu Dương Bình thì bất giác cười nhạt mà rằng :

- Ôn Như Ngọc, người quả thực là một người có tài biện bác, nói mà không biết ngượng mồm, nhưng Ngô Cúc này cũng muốn thỉnh giáo một câu: ai thừa nhận Đồ Viễn Trí là đệ nhất cao thủ võ lâm vậy?

Ôn Như Ngọc cười nói :

- Các nhân vật võ lâm phần nhiều có tính tự cao tự đại không ai chịu nhận là đối phương cao mình hơn mình, nhưng chúng ta rất có thể tìm sự thực làm bằng chứng, mượn ngay đại hội này dựa vào công lực mà tranh đoạt cái vinh dự cao quý Võ lâm đệ nhất nhân có ai cấm?

Tả Thái Tường nghe đến đây bèn nói nhỏ với Tây Môn Túy :

- Ngày lão quý Tây Môn Túy, người đã thấy rõ chưa? Chúng ta quả đoán không sai, Ôn Như Ngọc rõ ràng có ý đề cao Đồ Viễn Trí, mà chính là ngầm chuốc oán cho y, cuộc sóng gió tranh giành danh dự đã diễn ra trước mắt, Nam Hải Anh Hùng hội đến đây là mới vào chính đề.

Lúc này trên Tập Hiền đài, Ngô Cúc nghe Ôn Như Ngọc nói xong liền gật đầu cười nhạt :

- Ôn Như Ngọc, người đề nghị hay lắm, vậy thì ta với người hãy bắt đầu cuộc tranh đoạt cái danh hiệu Võ lâm đệ nhất nhân trước đã.

Không ngờ Ôn Như Ngọc xua tay cười :

- Ngô lão bà bà, xin mời bậc cao nhân khác, đừng có gây chuyện với ta, Ôn Như Ngọc bình sinh đã có lời thề quyết không khi nào động thủ với những người không vừa mắt ta, tôn giá đã già, lại vừa gù vừa xấu vừa đàn...

Tám chữ “vừa già, vừa gù, vừa xấu, vừa đàn” làm cho Ngô Cúc tức nổ ruột, thốt nhiên vận dụng nội công hai tay xô thực nhanh cái thế tiềm lực vô hình sức mạnh có thể lay được núi, chuyển được bể, đánh thẳng vào Ôn Như Ngọc.

Ôn Như Ngọc trong lúc chế giễu Ngô Cúc đã phòng bị nên chưởng phong của đối phương vừa phóng ra hắt đã cười ha hả nhảy cao lên ba thước.

Nếu bảo hắt giống như một đám mây hay một tờ giấy, thời không bằng nói hắt giống như một con chim lớn biết thuận theo chiều gió mà bay mới đúng, vì trong lúc hắt nhảy lên trên không, lại mượn ngay luồng chưởng phong hùng mạnh của Ngô Cúc phóng ra theo chiều gió biến mất.

Không ai trông thấy hắt dùng cách gì để né tránh, không ai trông thấy hắt dùng sức để chống đỡ, chỉ thấy trên mặt hắt vẫn nở một nụ cười bị luồng chưởng phong đẩy đi rơi ngay vào đúng chỗ ghế ngồi ban này của hắt không chệch một ly.

Đừng nói những người vừa gia nhập giang hồ như Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ, ngay đến các nhân vật trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng và Đồ Viễn Trí là những người từng lăn lộn trong giang hồ lâu năm, không ai đối với môn tuyệt thế khinh công của Ôn Như Ngọc biểu diễn vừa rồi mà không sinh lòng kính phục.

Ngô Cúc lúc này bị vào thế trót đâm lao phải theo lao, bèn cúi xuống đài mặt lạnh như tiền cất tiếng gọi to :

- Lan nhi, đem gậy lên đây.

Tên thanh y tỳ nữ theo hầu Ngô Cúc cùng đi cùng với Âu Dương Bình ban này nghe tiếng gọi liền cầm một cây gậy sắt đầu rồng hình dáng vừa thô vừa nặng, nhưng không dài lắm ném lên đài.

Ngô Cúc tay trái đỡ lấy chiếc gậy đầu rồng, tay phải rút bên mình ra một cái xương rắn dài chừng bảy, tám thước.

Vũ Văn Kỳ trông thấy khẽ hỏi Nhạc Long Phi :

- Long ca ca biết cái xương rắn kia không?

Nhạc Long Phi nhìn kỹ một lúc rồi lắc đầu, Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Cái xương rắn đó chính là thân con rắn độc Hồng vương sản mà chúng ta trông thấy ở Tiên Hà lĩnh đó.

Nhạc Long Phi “à” một tiếng, vừa toan hỏi tiếp thì Ngô Cúc đã nhìn Ôn Như Ngọc quát to :

- Ôn Như Ngọc...

Ôn Như Ngọc không đợi đối phương nói hết, vội xua tay ngắt lời cười nói :

- Ngô lão bà bà, một là ta trông tướng mạo người thế thật không vừa mắt, hai là công lực của người chỉ có chút xíu không phải là đối thủ của ta.

Ngô Cúc giận dữ thét lên :

- Ôn Như Ngọc người ngày xưa cũng từng là một tay thét ra lửa, thở ra khói, sao bây giờ lại dùng những thói hạ lưu vô sỉ, ăn nói khoác lác, không dám so tài với lão bà này năm ba chiêu thử coi.

Ôn Như Ngọc cười ha hả :

- Dễ lắm, dễ lắm, nếu muốn đấu với ta, người chỉ cần thắng luôn ba nhân vật có tên tuổi để tỏ ra rằng người đủ tư cách đấu với ta, lúc ấy Ôn Như Ngọc này xin vui lòng cho người ném mấy đòn lợi hại của Vạn Diêu Thần Ma cho biết.

Ngô Cúc thấy mình thực không làm gì nổi cái mồm miệng điêu ngoa xảo trá của Ôn Như Ngọc, đành chỉ nguyền rủa nuốt giận, đưa mắt nhìn khắp dưới đài lớn tiếng hỏi :

- Vừa rồi Ôn Như Ngọc đề nghị, nhân cơ hội bốn phương hào kiệt tụ tập trên Nam Hải mỗi người đều nhờ võ công tranh thủ lấy vinh dự Thiên hạ đệ nhất nhân, ta cũng tán đồng ý ấy, nhưng không biết trong các vị đây, có vị nào tứ giáo chăng?

Quần hùng dưới đài hầu hết đều biết Ngô Cúc cũng là tay lợi hại khó trị nên tạm thời nín tiếng.

Ngô Cúc không thấy ai trả lời, vừa giận vừa cáu nói to :

- Nếu đã không ai dám lên đài, hoặc giả các vị hào kiệt anh hùng đều thừa nhận võ công Ngô Cúc này là Thiên hạ vô địch chẳng?

Mấy câu nói ấy quả nhiên làm cho nhiều người bị kích động, Thất Chi Tàn Nhân Sa Bội “hừ” một tiếng rồi nhảy phắt lên đài dùng bàn tay trái chỉ còn có ba ngón, chỉ vào Ngô Cúc cười nói :

- Ngô lão bà bà, Sa Bội này xin lĩnh giáo môn tuyệt học mà bao năm người đã khổ luyện trên núi Tùng Lai xem có tiến bộ hơn trước nhiều không nào?

Ngô Cúc biết mấy năm trước Sa Bội đã động thủ với mình hai lần, chưa phân thắng bại nên nay mới nói thế, bèn chớp chớp đôi mắt cười nhạt nói :

- Ngô Cúc này tuy lâu nay đã qui ẩn giang hồ, ngại bàn võ học nhưng hôm nay quyết không để cho nhà người được may mắn toàn đầu toàn đuôi mà rút lui.

Sa Bội nghe Ngô Cúc nói vậy cũng không để ý chỉ cười ha hả :

- Ta đã xưng là Thất Chi Tàn Nhân thì làm gì còn toàn đầu toàn đuôi? Nhưng cũng xin Ngô lão bà bà để ý cẩn thận lắm mới được, kéo ngoài cái xương gù ra lại thêm vào một cái gì hoặc mất đi một cái gì nữa thì phiền lắm.

Ngô Cúc vung chiếc xương rắn cầm trong tay lên dẫn giọng nói :

- Sa Bội, ta khuyên người đừng có nỏ mồm, hãy rút binh khí ra mau.

Sa Bội lắc đầu lia lịa, cười sảng sặc :

- Ngô Cúc lão bà tử, đừng nói đối phó với mấy cái roi cái gậy tầm thường của bà, nay đến gặp những món binh khí tuyệt thế thần kỳ như Can tương Hạc gia, Sa Bội này cũng chỉ ứng phó bằng hai bàn tay thịt thôi.

Ngô Cúc cũng là một cao thủ trong giới võ lâm đương thời, khi nào lại chịu dùng binh khí đấu với tay không, dù có thắng cũng không vinh, bại thì mang nhục, bèn hỏi :

- Cái vòng Lưỡng Nghi của người đâu?

Sa Bội lấy tay vỗ vào lưng cười ha hả :

- Vòng Lưỡng Nghi vẫn còn đây, nhưng để đối phó với những nhân vật như người, không cần dùng đến nó.

Ngô Cúc nổi giận hét lên :

- Sa Bội, nếu người không chịu rút binh khí ra ngay thì ta sẽ xuống đài ngay, quyết không thêm đấu với người nữa.

Sa Bội nghe Ngô Cúc nói, liền gật đầu cười :

- Nếu người đã tình nguyện chịu chết, ta cũng bằng lòng đem cái vòng Lưỡng Nghi đã lâu ngày chưa được hút máu người ra dùng cũng được.

Vừa nói vừa thò tay ra sau lưng rút lấy một món binh khí kỳ dị trông thực lạ mắt.

Ngô Cúc cũng mới trông thấy binh khí thành danh của Sa Bội lần này là lần đầu, trong bụng tự nhủ thầm, cứ theo lời người ta đồn thì Sa Bội trừ chưởng lực Lưỡng Nghi vô cùng dũng mãnh ra thì môn binh khí Lưỡng Nghi khuyên của hắn lại chuyên về diệu pháp Tam tuyệt Truy Hồn nay đã trông thấy hai vòng Lưỡng Nghi khuyên này thì thấy chỗ mũi nhọn xung quanh Thái Cực đồ hình như có vẻ sắc nhọn lắm, cán thì thô mà vòng thì dày, cũng không phải là nhẹ, nhưng chưa trông thấy chỗ lạ của nó ở đâu và cái gọi là Tam tuyệt Truy Hồn là nói về cái gì.

Càng trông càng chẳng hiểu cái ảo diệu của nó ở chỗ nào, Ngô Cúc càng thấy sồn lòng, càng phải để ý đề phòng cẩn thận, nên bước lùi lại chừng bốn năm thước, tay trái cầm chiếc gậy để ngay ra trước ngực, tay phải thì kéo lê chiếc roi xương rắn ở dưới đất.

Sa Bội thì tay cầm vòng Lưỡng Nghi khuyên sắc mặt điềm tĩnh ung dung cười nói :

- Ngô lão bà tử, chúng ta đánh đến bao giờ trông thấy máu thì thôi hay là đến lúc ngã mới tính?

Ngô Cúc lạnh lùng nói :

- Thất Chi Tàn Nhân là một tay độc ác đệ nhất đương thời, xưa nay ra trận có bao giờ tha ai? Mà Đà Ấu Ngô Cúc này cũng chẳng phải hạng tử bi gì, huống chi lúc này trước mặt hào kiệt anh hùng bốn phương, lại càng cần phải là cho rõ mặt oanh liệt diễm tuyệt cho thanh danh, vì vậy nên theo ý ta hà tất phải thấy máu thì thôi, thấy ngã phải dừng, ta cứ việc chiến đấu cho đến khi nào tận hứng thử xem Thiên Ngoại song tàn thiếu một tàn hay Càn Khôn lục ác thiếu một ác?

Sa Bội nghe nói, đôi mắt quắc lên dữ dội cười lớn mà rằng :

- Nếu vậy thì chúng ta không cần phải kiêng kỵ gì hết, cứ việc dùng hết sức mình.

Ngô Cúc “hừ” một tiếng vênh váo đáp :

- Ta biết cái vòng Lưỡng Nghi lại có tên là Tam Tuyệt Truy Hồn của người còn ẩn chứa lắm trò độc ác, cứ việc mà thi triển ra cho hết, để cho ta một mục gì ẩn náu trong núi Tùng Lai lâu ngày được chiêm ngưỡng.

Sa Bộc nương cao lông mày cười khẩy rồi cầm thẳng vòng Lưỡng Nghi tiến tới trước mặt Ngô Cúc.

Ngô Cúc cầm chiếc roi dài tay trái cầm chiếc gậy ngắn, tuy đánh gần đánh xa đều thuận tiện cả nhưng vì mới bắt đầu vào trận, không muốn cho đối phương đến gần, chiếc roi xươg rần vung lên, khác nào như một chiếc cầu vồng dài nhanh như luồng điện quật vào lưng Sa Bộc.

Sa Bộc cười nhạt mấy tiếng, không thèm né tránh, chỉ dùng vòng Lưỡng Nghi thi triển ngón “Tả Hoạch Trường Giang” gạt mạnh ngọn roi ra.

Loại binh khí bằng roi mềm nếu gặp vật cứng tất phải cong lại, rất không nên đánh thẳng vào giữa, nhưng đấng này Sa Bộc cố ý đứng vào thế nguy là vì có thâm ý khác.

Nguyên do chiếc Lưỡng Nghi khuyên của hãn đúc bằng Phong Ma đồng, mũi sắc như nước, bất cứ vật gì dù cứng rắn đến đây chạm vào cũng gãy. Hãn cũng nhận thấy chiếc roi của Ngô Cúc tuy không phải là vật tầm thường nhưng vẫn yên chí rằng chỉ cần chặt một nhát là đứt ngay.

Lưỡng Nghi khuyên đúc bằng Phong Ma đồng quả nhiên chặt không đứt chiếc roi rần, chỉ thấy chỗ quấn ở đầu ngọn roi quất mạnh vào lưng Sa Bộc.

Sa Bộc quả không ngờ tới, biết thế đã nguy còn mong chờ vào công lực tuyệt cao, nên vội đề khí nhảy lên cao tới năm thước khiến chiếc roi chỉ quét lướt dưới chân mình.

Ngô Cúc mỉm cười, nhanh như cắt tiến lên một bước tay trái xoay tròn chiếc gậy sắt đánh thật mạnh vào Sa Bộc đang lơ lửng trên không.

Lúc Sa Bộc nhún mình nhảy lên đã biết chắc thế nào đối phương cũng thừa thế nguy truy kích, nếu mình lại tránh nữa thời mất tiên cơ, ít nhất cũng bị xơi luôn năm, mười chiêu vừa roi dài vừa gậy ngắn của Ngô Cúc liên tiếp đánh tới.

Vì vậy nên Sa Bộc đã định sẵn chủ ý, không để ý đến chiếc gậy ngắn đang vùn vụt như gió bão vụt vào mình nữa chỉ hú lên một tiếng dài, xoay chiếc vòng Lưỡng Nghi dùng ngón “Thùy Nhật Phi Hồng” chiếu giữa đỉnh đầu Ngô Cúc đánh xuống.

Ngô Cúc không biết làm sao được, đành phải thu gậy về nhảy lùi lại ba bước cười nhạt nói :

- Thì ra ngón sở trường của Thiên Ngoại song tàn chỉ là thủ đoạn hạ lưu liều mạng mà thôi.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Rắn Thiêng Ngậm Thư Báo Tin Dữ

Sa Bội không buồn để ý đến, chỉ cười quái gở nói :

- Ngô lão bà, người sợ cái gì? Chúng ta cùng phơi xương trên Tập Hiền đài thì có sao? Người ta thường có câu rằng “thanh sơn hà xứ bất mai nhân” (non xanh chỗ nào mà không chôn được người) người thử coi, chết mà được chôn dưới làn nước biếc mệnh mông sáng cả kia chẳng còn tốt gấp mấy lần chôn ở chỗ non xanh ư?

Ngô Cúc mặt vẫn lạnh như phủ một lớp băng, ngọn roi lại vung lên dùng ngón “Vạn Lý Trường Phong” biến ảo thành trăm ngàn ngọn, khoa lên trước mặt Sa Bội, xoay thành một vòng tròn, từ trên không rơi xuống.

Sa Bội đã bị lừa một lần, khi nào lại còn đắm vào vết xe đổ lần nữa? Tay hấn cầm chiếc vòng Lưỡng Nghi đón cây gậy, tránh ngọn roi, bụng thì nhủ thầm không hiểu chiếc roi của Ngô Cúc làm bằng vật gì mà kỳ quái thế?

Ngô Cúc thì biết rõ chiếc Lưỡng Nghi khuyên của Sa Bội nhất định phải là một vật cực kỳ sắc bén, nên hết sức giữ gìn không để chiếc gậy sắt của mình chạm phải.

Chiếc vòng Lưỡng Nghi có thể khắc chế cây gậy sắt nhưng chiếc roi xương rắn Hồng vương sản thì lại khắc chế được vòng Lưỡng Nghi, hai người chỉ đánh vào chỗ sở đoản mà lánh chỗ sở trường, chỉ nhằm sơ hở của đối phương mà luồn vào, quả nhiên đánh đến bốn năm chục hiệp mà không phân thắng bại.

Hai bên càng đánh càng hăng say, càng đánh càng gấp.

Trên Tập Hiền đài, bóng người mờ ảo, luồng kinh phong ù ù như gió bão, tạo thành một bức hoạt họa kinh khủng ghê hồn.

Sa Bội đấu mãi sốt ruột, sửa soạn định thi hành độc thủ nhất quyết liều mạng với Ngô Cúc.

Vòng Lưỡng Nghi trừ cái công dụng sắc bén ra, tất cả cái Thái Cực đồ đều có thể bật ra khỏi chuôi được, cái chuôi vòng lại càng huyền diệu, trong giấu bảy cây Táng Môn đỉnh khuôn khổ vừa bằng chiếc quản bút, chờ khi Thái Cực đồ bật ra khỏi cái chuôi ngăn, bắn vào đối phương, thời thuận tay ấn lò xo bảy cây đỉnh đều phóng ra một lượt làm cho đối phương không sao tránh kịp.

Hồi ấy phong tục giang hồ đều thích dùng tâm thuật tự chế lấy một món binh khí khác kiểu, trừ một số ít

các nhân vật thuộc chính phái, còn ngoài ra phần đông đều giấu trong món binh khí độc môn của mình một loại ám khí ghê gớm, không ai có thể biết mà phòng bị được.

Chiếc Lưỡng Nghi khuyên của Sa Bội ẩn giấu cơ quan huyền diệu như thế thì cây gậy ngăn bằng thứ thép nguyên chất của Ngô Cúc chẳng lẽ lại không.

Cây gậy đúc bằng thép, nhưng trong ruột lại có một đường rãnh, trong đường rãnh đó chứa đầy một thứ nước Miêu Cương độc chấp, hễ dính vào người là da thịt bị nát bấy, chỉ cần bấm vào cán gậy, đầu gậy lập tức lộ ra một lỗ nhỏ, làm cho thứ nước độc bên trong phun ra ngoài.

Trong khi Sa Bội sinh lòng độc ác thì Ngô Cúc cũng quyết tâm mạo hiểm nhất định dụ đối phương vào chỗ chết.

Lúc này chiếc roi dài ở trong tay phải Ngô Cúc dùng ngón “Ô Long Quyện Vi” gắng sức quất lia lịa vào mặt đối phương.

Sa Bội hú lên một tiếng đau đớn, thân hình nhảy cao tới bốn trượng, dùng thân pháp Phi ưng quắp thỏ lộn ngược đầu xuống, vồ mạnh vào Ngô Cúc, chiếc Lưỡng Nghi khuyên trong tay cũng thi triển ngón “Ngũ Đinh Khai Sơn” nhằm đỉnh đầu Ngô Cúc đánh tới.

Lối đánh như thế rất hợp ý Ngô Cúc.

Ngô Cúc tay phải dồn hết sức mạnh khẽ rung lên, ngọn roi dài nhanh như chớp quay phắt về, cuốn lấy vòng Lưỡng Nghi, tay trái thừa cơ ấn nút ở cán gậy, nhằm đúng Sa Bội lúc này còn đang lơ lửng trên không bắn tới.

Ai ngờ cây roi dài vừa quấn lấy chiếc vòng Lưỡng Nghi, thời cái hình Thái Cực đồ trên đầu vòng thốt nhiên dờn ra khỏi chuôi, nhanh như luồng điện bay lên trên không rơi xuống.

Sự biến hóa đó thực quá sức tưởng tượng, Ngô Cúc không sao tránh kịp, chỉ đành gượng nghiêng đầu về phía trái, ra xa tới hơn một thước.

Ánh sáng vòng bánh xe loang loáng xoay tròn đều đều rít lên thành tiếng, đầy trời mưa máu phun ra, suốt cánh tay bên phải của Ngô Cúc đều bị vòng Lưỡng Nghi chặt đứt.

Đã bị trọng thương như vậy mà tại sao không thấy Ngô Cúc kêu lên một tiếng?

Là vì tiếng kêu của Ngô Cúc chưa thoát ra khỏi miệng thì bốn mũi Tán Môn đinh đã xuyên qua ngực thấy tới bụng chết ngay tại chỗ.

Nhưng trước khi Ngô Cúc bị gãy tay thủng bụng, chất nước trong chiếc gậy của bà ta đã phun ra kịp lúc làm cho đầu mặt, chân tay Sa Bội đều bị nước độc phun vào đầm đìa lứt thối.

Thứ nước này sức độc rất mạnh, Sa Bội lúc đầu chỉ thấy đôi mắt mù tịt, rồi sau thấy mặt mũi dần dần nứt ra đau đớn thấu xương.

Tuy thói thường, nói đến các nhân vật giang hồ người ta thường hình dung ra bậc trượng phu có thân hình mình đồng da sắt, nhưng thực ra thì da thịt ai cũng là người, làm sao chịu nổi sự giày vò đau đớn? Bởi thế nên Ngô Cúc bị trúng thương chết ngay, không kịp kêu một tiếng còn Sa Bội thì lại đau đớn quá, không sao đè nén được cứ lăn lộn trên mặt đất kêu gào thảm thiết.

Sa Bội một kiếp hung tàn tự biết mình trúng độc đã sâu, hai mắt bị mù khó lòng sống nổi bèn cương quyết gầm lên một tiếng, nghiến chặt hai hàm răng, tự tay điểm tử huyết, lập tức tắt thở.

Hai vị cao thủ đều phờ xương trên Tập Hiền đài, không khí dưới đài lúc này không một tiếng động.

Nguyên do thiếu nữ cùng đi với Ngô Cúc đã ngất lịm, còn Âu Dương Bình thì nghiến răng kèn kẹt khóc thầm.

Ngoài ra các vị quan khách ai cũng mang trong lòng một cảm giác thê lương khó tả, chỉ đưa mắt nhìn nhau yên lặng.

Sau khi hỏi qua ý kiến của Âu Dương Bình và Phục Bách Thao rồi thì có người liền khiêng hai cái xác Sa Bội và Ngô Cúc liệng xuống biển, ngay dưới chân đài.

Lúc này trên không trung thốt nhiên hiện ra những màu sắc kỳ lạ, gió mỗi lúc một mạnh dần.

Đảo chủ Lê Phóng Hạc ngẩng đầu lên nhìn trời bất giác cau đôi mày lại, ghé vào tai Thượng Quan Kính ngồi bên cạnh mấy cau hình như đang thảo luận việc gì.

Vũ Văn Kỳ chợt xéch đôi mày liễu, tung mình nhảy lên đài cất tiếng nói to :

- Võ lâm mạc học Vũ Văn Kỳ kính mời Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc lên đài nói chuyện.

Ôn Như Ngọc vốn đã bị lóa mắt bởi dung nhan kiều diễm của Vũ Văn Kỳ từ nãy, nên khi nàng gọi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội nhảy phóc lên đài mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn cô nương muốn chỉ giáo điều gì?

Vũ Văn Kỳ lạnh lùng nói :

- Người đã đề nghị ra ý kiến tranh đoạt vinh dự Võ lâm đệ nhất nhân, làm cho hai vị kỳ khách võ lâm phải đến hoàng tuyền, lúc này phải đến tự tay người ra tay mới phải.

Ôn Như Ngọc cười nói :

- Vừa rồi không phải là tôi cố ý đùn đẩy hoặc trốn tránh mà chỉ vị Ngô Cúc đã già lại gù, đã xấu lại ngu, trông không đáng mắt...

Vũ Văn Kỳ mắt phượng tròn xoe, ngắt lời nói :

- Bây giờ ta ra thay, ta không già, không gù, mà chắc không đến nỗi xấu lắm, ngu lắm, người có sẵn lòng để ta lĩnh giáo mấy chiêu không?

Ôn Như Ngọc không ngờ Vũ Văn Kỳ lại dám ngang nhiên khiêu chiến với mình như vậy bèn chớp chớp đôi mắt nghĩ đi nghĩ lại một lúc rồi mỉm cười nói :

- Vũ Văn cô nương đã có nhã hứng như vậy, Ôn Như Ngọc này quyết không vì cái cơ cô nương tuổi hãy còn non, chỉ vào hàng hậu bối, nhất định xin thừa tiếp.

Vũ Văn Kỳ vẫn giữ thái độ lạnh lùng mỉm cười nói :

- Ôn Như Ngọc, người đừng có tự cao về danh phận vôi, ta tuy ít tuổi nhưng quyết không khi nào chịu nhận là hậu bối của người.

Ôn Như Ngọc sắc mặt chợt hiện ra vẻ quý quyết thâm tà, buông tiếng cười ha hả :

- Hay lắm, hay lắm, Vũ Văn cô nương đã muốn ngang vai bằng lứa với ta thì càng hay, càng tốt.

Nhạc Long Phi ngồi dưới đài nghe câu nói của hắn có hàm ý riêng, bất giác xếch ngược lông mày buột miệng mắng một câu :

- Đồ hèn hạ vô sỉ!

Vũ Văn Kỳ tâm địa quang minh, thanh khiết như ngọc, vốn không để ý đến câu nói của đối phương, đến lúc nghe Nhạc Long Phi nói thế, chợt nghĩ ra, bất giác đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn Ôn Như Ngọc dẫn giọng nói :

- Ôn Như Ngọc, người cũng là một tên ma đầu có danh tiếng, thiết tưởng cũng nên biết tự trọng một chút, đừng để ta đứng trước mặt quần hùng sĩ mắng cho người không còn đất mà chôn.

Lúc này gió biển nổi lên càng mạnh làm cho tà áo của Vũ Văn Kỳ và Ôn Như Ngọc đứng trên đài đều bay phần phật, nếu không ngưng tụ công lực giữ vững thân thể thì có khi cả người cũng bị bay xuống đài.

Ôn Như Ngọc hình như cũng sợ Vũ Văn Kỳ đứng trước mặt mọi người sỉ nhục mình thì mất mặt thật, nên thay đổi sắc diện nghiêm nghị hỏi :

- Vũ Văn cô nương muốn chiến đấu bằng cách nào?

Vũ Văn Kỳ nói ngay, không cần suy nghĩ :

- Đánh bằng chưởng pháp gia thêm ám khí.

Nhạc Long Phi nghe nói, biết là nàng định nhờ vào hai tuyệt học sư môn là Long Tu Nghịch Huyệt Trâm và Thiên Nữ Tán Hoa Thủ lại gia thêm mấy môn vừa luyện là Kỳ môn độn bộ và Thiên Khu tam thức để đánh chết Ôn Như Ngọc.

Chàng thầm tính một mình, môn Long Tu Nghịch Huyệt Trâm vừa khó tránh, lại vừa khó phòng ngừa, môn Thiên Nữ Tán Hoa Thủ thần hóa vô cùng, môn Kỳ môn độn bộ là diệu thuật để đề phòng thân, Thiên Khu tam thức là một kỳ chiêu phá địch, cứ để Ôn Như Ngọc nếm thử mấy ngón đòn lợi hại này cũng hay. Còn mình chỉ ngồi lờn trận, khi nào thấy Vũ Văn Kỳ lâm vào thế nguy mới nhảy lên cứu viện cũng không muộn.

Không những Nhạc Long Phi tính toán như vậy, mà cả bốn vị kỳ hiệp trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng nhận thấy Ôn Như Ngọc tiếng tăm quá lớn nên cũng chuẩn bị tiếp ứng cho Vũ Văn Kỳ.

Ôn Như Ngọc thấy Vũ Văn Kỳ muốn dùng hai môn chưởng pháp và ám khí để so tài với mình bất giác mừng thầm, sắc mừng hiện ra cả sắc mặt, tự nghĩ mình có phúc to bằng trời, tự nhiên có miếng thịt béo đưa đến miệng.

Thì ra Ôn Như Ngọc luyện được thứ mị dục, gọi là Hàng Tâm mê hương, chuyên môn chỉ dùng để mê hoặc tâm trí phụ nữ, nhất là trong khi hai bên đấu thủ có thể khắc chế đối phương mà không để lộ hình tích gì cả, lại bồi thêm môn Thiên Ma Mê Hồn đại pháp là một môn tối sở trường của hắn, thường thường trong vòng trăm chiêu là hắn có thể biến một vị liệt nữ trinh tiết thành một thiếu phụ lẳng lơ.

Vũ Văn Kỳ thấy ánh mắt Ôn Như Ngọc thốt nhiên hiện ra màu xanh nhạt, càng nhìn càng thấy tinh thần phiêu đảng, bất giác giật mình kinh sợ, vội hết sức trấn tĩnh quát to :

- Ôn Như Ngọc, sao ngươi không động thủ đi, trân trọng nhìn ta làm gì?

Ôn Như Ngọc cười nói :

- Vừa rồi, Ngô lão bà diện mạo khó coi, nên ta không muốn nhìn bây giờ Vũ Văn cô nương xinh đẹp quá, chẳng lẽ không cho ta ngắm chút sao?

Vũ Văn Kỳ cố tránh tia mắt có mãnh lực thu hút ghê hồn của hắn, bèn thét lên :

- Ngươi đã xem, ta cho ngươi xem một đòn lợi hại.

Trong khi nói, nàng đã dồn công lực, vừa vào trận đã dùng ngay ngón “Thiên Phong Chấn Y” trong môn Thiên Khu tam thức nhằm Ôn Như Ngọc đánh tới.

Ôn Như Ngọc thấy ngón đòn quả nhiên lợi hại trong bụng cũng hơi sợ, bèn không dám coi thường, nhân lúc Vũ Văn Kỳ chưa phóng chiêu tới, hẳn đã dựa vào môn kinh công tuyệt thế, thân hình như nằm bông gòn trước đầu gió bay lùi lại tới hơn một trượng.

Theo đúng lý ra là Vũ Văn Kỳ đã được một chiêu đặc thế rồi thì nên đuổi theo tập kích, chiếm lấy ưu thế, làm cho Ôn Như Ngọc cứ phải nhảy tránh mãi mới phải, ai ngờ nàng lại thu chiêu về đứng im không động nữa.

Ôn Như Ngọc quả thực không ngờ mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn cô nương vừa xuất chiêu đã tỏ ra là một tay tuyệt học kinh thế, không phải tầm thường, nhưng sao tự nhiên không đánh nữa?

Vũ Văn Kỳ lạnh lùng đáp :

- Ta còn quên chưa hỏi người một câu, sợ lỡ đánh người chết thì không còn hỏi ai được nữa.

Ôn Như Ngọc nghe nói, cau mày hỏi :

- Câu gì? Cô nương cứ hỏi đi.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn người đàn bà đẹp ngồi cùng bàn với Ôn Như Ngọc, mỉm cười hỏi :

- Người đàn bà đẹp kia có phải là Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tố Thường không?

Ôn Như Ngọc nghe nói giật mình kinh sợ, nhìn trừng trừng vào mặt Vũ Văn Kỳ, ngạc nhiên hỏi lại :

- Vũ Văn cô nương quen Lâm Tố Thường à?

Vũ Văn Kỳ lắc đầu cười nói :

- Ta không quen Lâm Tố Thường, nhưng đã lâu vẫn được nghe diễm danh của Mai Hoa Tiên Tử, lại biết nàng kết duyên với người, nên mới vui miệng hỏi chơi một câu.

Ôn Như Ngọc thờ dãi một tiếng rồi nói :

- “Mỹ nhân tự cổ như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu”, Lâm Tố Thường già rồi, còn đâu là tóc xanh với má phấn như xưa? Nàng cũng tự biết là không xứng đáng với ta nữa nên bây giờ chỉ làm một chân vú già hầu hạ trong Vạn Diệu động thiên của ta thôi.

Vũ Văn Kỳ nghe nói mới biết Ôn Như Ngọc đã thay lòng đổi dạ đối với Lâm Tố Thường, người mà Bào Cô Vân đã hy sinh một đời để thành toàn hạnh phúc cho nàng, một mối khổ tâm kỳ can không giải ai ngờ thành ra uống công vô ích, chẳng những khổ mình mà cũng không lợi gì cho nàng.

Lúc này gió biển càng lúc càng mạnh, ào ào như thác lũ, rít lên những tiếng ghê hồn cát bụi bay mù mịt, tòa Tập Hiền đài cũng rung rung như muốn sập luôn.

Vũ Văn Kỳ và Ôn Như Ngọc sửa soạn tái chiến, ai nấy đều đinh ninh quyết thắng đến cùng thì chủ nhân Lê Phóng Hạc thốt nhiên nhảy lên đài, xua tay nói :

- Ôn huynh và Vũ Văn cô nương xin hãy tạm nghỉ, Nam Hải Anh Hùng hội bữa nay phải hoãn lại vài ba hôm nữa mới có thể cử hành lại chưa biết chừng.

Ôn Như Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao phải hoãn?

Lê Phóng Hạc cười gượng nói :

- Chẳng lẽ Ôn huynh không trông thấy thời tiết chẳng? Trận bão Nam Hải sắp kéo đến bây giờ.

Bốn chữ “trận bão Nam Hải” làm cho quần hùng có mặt ở đó đều sợ hãi thất thần, vì cái sức mạnh của cơn bão này thật vô cùng ghê gớm, có thể làm đổ nhà cửa, cây cối bật gốc, sóng biển cao hơn nóc nhà, sức người không làm gì nổi.

Lê Phóng Hạc thấy mọi người đều lẳng lặng nhìn nhau, bèn đứng ra giữa đài chấp tay cười nói :

- Trời gió mưa bất trắc, trận Nam Hải cuồng phong đã sắp sửa kéo đến, chỉ ước chừng bữa cơm nữa là tới đảo Độc Long, thời gian có thể kéo dài đến hết ngày hôm nay, vậy Nam Hải Anh Hùng hội không thể không tạm thời đình chỉ, dám xin chư vị cao bằng hãy trở về tĩnh xá nghỉ ngơi, đợi cơn bão qua đi sẽ lại xin tiếp tục đăng đài.

Trong khi Lê Phóng Hạc còn đang nói thì trên không những giọt nước mưa lớn bằng hạt đậu đã ào ào trút xuống, gió mạnh lật đổ cả mấy bàn tiệc, làm cho khắp hội trường cơm cá canh thịt bát đĩa đổ ngổn ngang bừa bãi.

Mưa gió đã trút xuống, không ai muốn mình bị ướt lướt thướt như gà bị nhúng nước sôi nên đều rậm rập tuân theo lời Lê Phóng Hạc, tạm thời tan hội lui về tĩnh xá.

Bốn vị kỳ hiệp Kiếm Tuyệt Thư Cuồng và Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ, Lỗ Trường Phong vừa về đến Thính Đào quán, cơn gió cũng vừa đi đến cái tốc độ khủng khiếp.

Cả tòa đảo Độc Long đều bị chìm ngập trong một khoảng tối tăm mù mịt, ngọn cuồng phong rít lên từng cơn kinh hồn, mưa òng ộc như thác dội, những giòng máu tanh tươi, những sát khí đằng đẵng, những tấm lòng tranh danh hiếu thắng vừa rồi đều bị cơn phong ba bão táp tẩy rửa sạch sẽ.

Tiêu Tử Bình vuốt chòm râu bạc, thờ dài một tiếng rồi nói :

- Trận cuồng phong Nam Hải thế mà cũng hay, nếu không thì sau Sa Bật và Ngô Cúc biết đâu còn bao nhiêu vị kỳ khách võ lâm phải bỏ thân vì cái lòng hiếu danh sâu hàng vạn trượng.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Rút lại chỉ có mấy vị tiền bối là cao minh, các vị chỉ ngồi xem, không vị nào chịu xuất thủ.

Phù Vân Tử cười nói :

- Chúng ta lần này dự hội, bản tâm không phải là muốn tranh danh, mục đích cốt yếu là muốn xem Lê Phóng Hạc có dã tâm gì, và bọn ưng khuyến Thanh đình cùng Đồ Viễn Trí có bao nhiêu thực lực? Không ngờ bấy nhiêu mục đích chưa tìm ra được đâu mỗi gì đã bị trận cuồng phong làm tan mất cả đại hội...

Phù Vân Tử nói tới đây, chợt biến sắc mặt, ngừng lại không nói gì nữa cả.

Quần hiệp đều biết có sự lạ, đều lắng tai chú hết tinh thần nghe ngóng, mới nghe rõ lẫn trong tiếng mưa gào có thứ tiếng gì rất kỳ lạ giống như tiếng dế đang tiến dần về phía Thính Đào quán.

Tả Thái Tường “ồ” lên một tiếng rồi nói :

- Cái tiếng gì mà lạ thế nhỉ, hình như là tiếng một con rắn lớn.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Nếu quả là tiếng rắn, thời có lẽ là “sứ giả” của Lãnh tử tử đem tin cũng nên.

Vừa nói tới đó, thời cái tiếng dế lạ lòng ấy cũng vừa tới trước cửa.

Nhạc Long Phi vội phóng mình nhảy ra, mở hé một cánh cửa làm cho ngọn gió lùa vào, bao nhiêu đèn nến trong phòng đều tắt phụt.

Ngoài cửa quả nhiên có một con rắn rất lớn, dài chừng bảy tám thước, miệng rắn ngậm một gói gói thật kỹ càng bằng giấy dầu.

Nhạc Long Phi giơ tay đỡ lấy gói giấy dầu, con rắn lớn lập tức quay đi đâu mất.

Nhạc Long Phi gài chặt chốt cửa, đốt đèn lên, Tiêu Tử Bình nhìn Phù Vân Tử lắc đầu than :

- Phù Vân đạo trưởng, chúng ta nửa đời bôn tẩu, nam bắc đông tây, ven trời góc bể, không đâu là không đi, không việc gì lạ mà không thấy, nhưng cái việc Linh Xà truyền tin này quả thật là bây giờ mới trông thấy lần đầu.

Vũ Văn Kỳ mở gói giấy dầu ra mỉm cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, Lãnh Băng Tâm tỷ tỷ thực hay làm trò huyền bí, tự mình không đến Nam Hải dự hội lại còn sai răn đem cái bao này để làm gì không biết?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Lãnh Băng Tâm tính hay hiếu sự mà phải bỏ không tham dự hội trường náo nhiệt này, chắc cũng phải khổ tâm lắm, Kỳ muội cứ mở bao ra xem trong đó có vật gì tự khắc biết.

Vũ Văn Kỳ mở tới năm sáu lần giấy dầu mới trông thấy bên trong có một thư và một cái ống tiêu ngắn chỉ độ nửa thước với ba viên linh đan lớn bằng hạt ngô đồng màu đỏ như lửa, hương thơm sực nức.

Tây Môn Túy cười ngất nói :

- Mấy thứ ống tiêu, linh đan, phong thư này tất phải qua đường bể vào đây, nếu không thì việc gì phải gói đến năm sáu lượt giấy dầu?

Vũ Văn Kỳ cầm phong thư lên xem, thấy trên mặt bao có đề “Nhạc Long Phi thư khải”, bèn đưa cho Nhạc Long Phi rồi nói :

- Phong thư này là của Lãnh tỷ tỷ gửi cho ca ca.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Kỳ muội cứ mở ra xem cũng thế chứ khác gì?

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi một cái rồi xé bao rút bức thư ra, thấy bên trong đề “Long ca ca, Kỳ muội đồng lâm” lúc ấy mới vui vẻ mỉm cười.

Bức thư viết như sau :

“Gia sư bị vận hạn, Băng Tâm phải theo hầu bên cạnh, nên không thể tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, nhưng cũng là cơ duyên may mắn ngẫu nhiên được biết một câu chuyện bí mật. Nguyên do Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc và Quý Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí nguyên là huynh đệ kết nghĩa với nhau đã lâu năm cùng đồng mưu làm bậy, định mượn cơ hội quần hùng tụ tập trên Nam Hải dùng thủ đoạn độc ác định làm một mẻ lưới quơ hết những vị anh hùng dân tộc có đại chí phản Thanh phục Minh...”

Quần hiệp đọc đến đây, bất giác nhìn nhau tái mặt, Phù Vân Tử than rằng :

- Chúng ta tuy cũng đã đoán trước những câu Thượng Quan Kính nói hôm qua tất nhiên có thâm ý, nhưng thật quả không dám ngờ rằng đảo Độc Long với bọn ưng khuyến Thanh đình lại tư thông với nhau âm mưu làm ác.

Tả Thái Tường mỉm cười nói :

- Đạo trưởng đừng than thở vội, hãy đọc suốt bức thư xem Lãnh cô nương nói hết đã rồi sẽ tính sau.

Quần hùng nghe nói, lại cúi xuống đọc nốt.

“... trừ hai tên hung ác Lê, Đồ ra lại nghe đâu Thiên Ngoại song tàn và Lục Trảo Thần Ưng Cửu Trọng Đạt cùng tên Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc đều đã bị chúng kết nạp. Quần tà khí thế mạnh, nguy cơ đã sâu, nên Băng Tâm phải cho linh xà truyền thư báo tin, nên liệu sớm tính kế thoát thân.

Sau đây xin kính tặng ba viên linh đan có thể giải trừ hết thấy các nọc rắn độc và một chiếc sáo ngấn, khi nào thấy con Thất bộ tinh xà của Băng Tâm ngày trước xuất hiện thì tụt khí thổi một hơi, sẽ khiến cho nó nghe tiếng phải phục tùng, Băng Tâm đã đề phòng trước mọi việc xảy ra nên đã dặn con linh xà đưa thư tập kết tất cả các loại rắn trên đảo Độc Long phải tuân theo mệnh lệnh của Long ca ca và Kỳ muội, vậy nếu khi nào xem tình thế muôn phần nguy hiểm thời cầm chiếc ngọc tiêu thổi luôn sẽ có ứng nghiệm”.

Vũ Văn Kỳ xem thư xong mỉm cười nói :

- Lãnh tử tử lo lắng thu xếp cho chúng ta thật đã chu đáo mười phần, nhưng còn một điều thiếu sót.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Thiếu sót điều gì?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Lãnh tử tử không hề nói cho ta biết hiện thời tử ấy ở đâu vậy thì sau khi ra khỏi đảo này ta biết đi đâu mà tìm?

Tả Thái Tường lắc đầu nói :

- Vũ Văn diệt nữ đừng nghĩ chuyện xa xôi như thế, chúng ta đã chắc đâu ra khỏi đảo này.

Vũ Văn Kỳ lại cười nói :

- Tả sư thúc danh tiếng vang lừng thiên hạ chẳng lẽ lại sợ bọn tà ma yêu quái vô sỉ này?

Tả Thái Tường xoa tay cười nói :

- Chúng ta sợ đây không phải là sợ bọn ấy mà là sợ hòn đảo Độc Long này, bốn mặt đều là biển cả, dù công lực có cao đến mấy cũng không thể khí đạp hàng vạn trượng lớp sóng mà đi được.

Nhạc Long Phi giật mình nói :

- Lão tiên bối nói quả không sai, đối phương chỉ cần cấm không cho thuyền ra là chúng ta bị khốn trên hòn đảo này, dù chắp cánh cũng không bay thoát được.

Phù Vân Tử lông mày cau rúm lại, cúi đầu ra vẻ suy nghĩ, Vũ Văn Kỳ thấy thế mỉm cười hỏi :

- Phù Vân sư bá có kế gì hay có thể phá được âm mưu của quân địch không?

Phù Vân Tử gượng cười nói :

- Chúng ta đã bị lừa chui đầu vào lưới, có ba phương diện thiên thời, địa lợi, nhân hòa thì chúng đã chiếm hết, còn làm gì có diệu sách, hòng chế phục bọn chúng nữa? Hiện giờ chỉ nghĩ làm sao trốn ra khỏi đảo này bình yên vô sự là may lắm rồi, còn việc giết trừ ác tặc chống chọi quân địch đành phải chờ dịp khác vậy.

Nhạc Long Phi ngẫm so sánh lực lượng và hình thế của mình với quân địch, biết rằng Phù Vân Tử nhận địch không sai bèn nói :

- Phù Vân lão tiên bối, nếu ta muốn an nhiên thoát hiểm thì trước hết phải cướp lấy một cái thuyền lớn, nhưng trong lúc quân địch chưa để lộ âm mưu ta lại nhút nhát bỏ trốn trước?

Phù Vân Tử cười nói :

- Việc ấy cũng dễ, lúc này trời đang mưa to gió lớn, chúng ta cứ việc ăn no nê, đợi lát nữa ngớt mưa, sẽ nhờ Tây Môn Túy huynh và Lỗ Trường Phong lão đệ, lên ra bờ biển tìm mọi cách cướp lấy một cái thuyền lớn chờ sẵn còn mọi người thì cứ thản nhiên đi dự hội như thường, làm như thế tất đối phương không ngờ là chúng ta đã biết rõ mưu gian của chúng, tất nhiên là không để ý đề phòng, nếu vạn nhất có biến, chúng ta chỉ cần chạy ra bờ biển, xuống thuyền giương buồm chạy thẳng, há chẳng tiện lắm ư? Chưa biết chừng còn có thể cứu thêm được một số nhân vật võ lâm nữa cũng nên.

Lỗ Trường Phong vỗ tay cười nói :

- Kế của lão tiên bối thật là tuyệt diệu, tuyệt diệu. Càng hay hơn nữa là ta chèo thuyền khá thạo, nếu không thì biển rộng mênh mông thuyền bè không có, dẫu đến Gia Cát phục sinh cũng phải bó tay chịu chết...

Vũ Văn Kỳ cười ngắt lời :

- Lão đại ca, gì chứ chèo thuyền tiểu muội cũng không đến nổi ngoài, lúc cần có thể giúp đại huynh một tay.

Tả Thái Tường nhìn Phù Vân Tử cười nói :

- Phù Vân đạo trưởng, có cần đem cái tin bí mật này thông tri cho bọn Vu Nam Báo, Chu Bạch Mi

không?

Phù Vân Tử cười nói :

- Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi tính tình hung bạo, hành vi thất thường, bình nhật tuy đối với chúng ta không hợp nhưng ngày nay đôi bên đã chung một kẻ thù, thì ta cũng nên báo trước cho họ mới là phải. Tuy nhiên việc này chưa có gì chứng thực, vậy ta hãy tạm giữ bí mật rồi tương cơ hành sự sau như thế mới ổn thỏa được.

Quần hiệp bàn định xong xuôi bèn cùng ngồi vào bàn ăn uống trò chuyện vui vẻ, chờ cơn phong ba bão táp tan dần.

Chờ đến nửa đêm, sức gió đã hơi yếu.

Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong liền lên ra khỏi Thính Đào quán đến chỗ cửa bể, nơi các thuyền đậu tránh gió tìm một chiếc thuyền lớn, điểm huyết mấy người coi thuyền, công việc đều lẹ làng êm ái như ru, không một ai biết.

Lỗ Trường Phong ở lại canh thuyền, còn Tây Môn Túy trở về Thính Đào quán, tường trình công việc cho quần hiệp biết.

Phù Vân Tử còn lo lắng xảy ra sự gì bất trắc, một mình Lỗ Trường Phong không chống đỡ nổi bèn mời Tây Môn Túy đem cả Vũ Văn Kỳ đi theo, lại trở về thuyền giúp sức cho Lỗ Trường Phong.

Trước khi ra thuyền, Vũ Văn Kỳ đưa thư và mấy thứ của Lãnh Băng Tâm gửi đến giao cả cho Nhạc Long Phi rồi mỉm cười nói :

- Long ca ca, nếu đối phương có gì động đậy, ca ca nhớ thổi sáo triệu tập đàn rắn cho tất cả lũ ưng khuyến Mãn nô tán tận thiên lương ném mùi Ô Mông xà trận cho biết lợi hại thế nào.

Nhạc Long Phi gật đầu, lúc này mưa gió đã tạnh hẳn, trời cũng gần sáng, phía Tập Hiền đài lại nổi lên một hồi chuông “coong coong” inh ỏi, báo cho mọi người biết là thịnh hội sắp bắt đầu.

Các phòng ốc trên đảo Độc Long bởi vì hay bị cuồng phong nên rất kiên cố, tòa Tập Hiền đài chỉ bị mưa ướt nhưng không bị hư hỏng tí gì.

Bữa này trên đài lại đặt hai cái chum không biết đựng cái gì.

Nhạc Long Phi nhướng cao lông mày, khẽ cười nói nhỏ với Tả Thái Tường :

- Tả lão tiên bối, nếu những tin tức Lãnh Băng Tâm nhận được không sai, thì hai cái chum kia, bên trong tất đựng thứ rượu Đồng minh huyết tửu có hòa lẫn nọc rắn độc.

Tả Thái Tường vừa gật đầu thì Thượng Quan Kính kẻ tay chân thân cận của Lê Phóng Hạc đã nhảy lên đài chấp tay vái các quan khách ngồi dưới đài rồi mỉm cười nói :

- Lê đảo chủ nhân hôm qua được trông thấy tận mắt tấn thảm kịch Sa Bật và Ngô Cúc, cả hai cùng song song táng mệnh nên đã rõ cái chí khí đấu tranh của các nhân vật võ lâm chỉ làm cho tổn thân vô ích. Vì thế hôm nay mới đặc biệt chế có hai chum Đồng minh huyết tửu này, yêu cầu chư vị anh hùng trước khi dự hội hãy uống một chén huyết tửu, để tỏ sự đồng tâm rồi sau đấy các vị hãy thi triển kỳ tài để chọn lấy một vị tối cao trong giới võ lâm tôn làm Minh chủ, còn ý nghĩa “đồng minh” hôm trước trong khi đến thăm các vị, Thượng Quan Kính này đã nói riêng với các vị rồi, bây giờ thiết tưởng không nên nói lại nữa.

Nói đến đây, múc một thìa rượu huyết uống cạn rồi lại cười nói tiếp :

- Vị bằng hữu nào cao hứng muốn lên đài, Thượng Quan Kính này xin bồi tiếp vài chiêu.

Tả Thái Tường nhìn Phù Vân Tử mỉm cười nói :

- Bộ mặt nạ của đối phương sớm muộn gì cũng phải rơi xuống, chúng ta chẳng cần phải ẩn sức giấu tài, chỉ bằng hãy cho chúng nếm thử mấy đòn lợi hại để họ biết rằng bọn mình không phải tay vừa.

Phù Vân Tử cười nói :

- Tả huynh ý hẩn muốn giáo huấn vị Thượng Quan Kính kia một bài chăng?

Tả Thái Tường lắc đầu cười :

- Hôm qua Vũ Văn diệt nữ đã hiển lộ thân thủ, Nhạc lão đệ còn chưa thi triển sở trường, hôm nay lý phải để hẩn thượng đài cho cái lũ vô sỉ kia biết uy lực thần kỳ của lá cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan mới đúng.

Nhạc Long Phi thấy Tả Thái Tường cố lệ mình xuất thủ cũng không từ chối, lập tức tung mình nhảy lên Tập Hiền đài.

Cận Vạn Tôn thấy Nhạc Long Phi lên đài liền nói nhỏ với Đồ Viễn Trí :

- Ân sư, võ công của Nhạc Long Phi khá lắm, nghe đâu hẩn là đồ đệ Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp Chu Nhuận Ba. Hẩn dùng lá cờ Nhật Nguyệt phan làm binh khí.

Đồ Viễn Trí “à” một tiếng, mắt sáng lên một cách kỳ dị, chăm chú ngó lên đài.

Thượng Quan Kính thấy Nhạc Long Phi nhảy lên bèn mỉm cười nói :

- Nhạc Long Phi lão đệ có chịu uống một chén Đồng minh huyết tửu không?

Nhạc Long Phi mỉm cười hỏi :

- Uống rượu thì sao? Mà không uống thì sao?

Thượng Quan Kính mắt ánh lên tia hung dữ, nhướng cao lông mày đáp :

- Uống Đồng tâm huyết tửu thì chúng ta tức là anh em đồng minh, đồng một lòng xây dựng đại nghiệp, trong lúc động thủ chỉ hạn định tới một mức nào đó thì thôi!

Nhạc Long Phi lại hỏi :

- Còn không uống thì sao?

Thượng Quan Kính dẫn giọng nói :

- Không uống rượu thì cũng như các nhân vật võ lâm khác, trong khi quá chiêu, ai tài nghệ kém thì rất có thể mất mạng.

Nhạc Long Phi xếch ngược đôi lông mày cười nhạt nói :

- Nhạc Long Phi này tà chết vì cố tài nghệ không tinh, bị chết về tay Thượng Quan tiên sinh, còn hơn là chết vì nọc rắn độc.

Thượng Quan Kính giật mình, cau mày hỏi :

- Nhạc lão đệ nói thế là có dụng ý gì?

Nhạc Long Phi cười ha hả :

- Thượng Quan tiên sinh trước mặt người sáng hà tất nói chuyện mò? Ta biết hai cái chum Đồng minh huyết tửu này có pha lẫn một thứ nọc rắn độc, uống vào có thể bị chết một cách từ từ.

Thượng Quan Kính không hiểu vì sao Nhạc Long Phi lại khám phá ra âm mưu của mình bất giác then quá hóa giận, bèn quát to :

- Nhạc Long Phi, ngươi đừng có nói láo.

Nhạc Long Phi không thèm để ý, chạy ra trước đài chấp tay nói với quần hùng :

- Tại hạ Nhạc Long Phi nhân cơ duyên may mắn, tình cờ được gặp Đại Hùng đầu đà trong bọn Nam Hải bát quái vâng lệnh Lê đảo chủ đi kiếm rất nhiều nọc rắn độc chế thành bí dược pha vào vò Đồng minh huyết tửu, định giết chết hết thầy anh hùng thiên hạ...

Vừa nói tới đây, chợt nghe phía sau một luồng kinh phong ập tới, đồng thời lại nghe tiếng Thượng Quan

Kính giận dữ quát to :

- Đồ trẻ con cuồng vọng, ngậm máu phun người! Ta hãy cho mi chết về một chường này đã rồi sau sẽ hay.

Nhạc Long Phi đã biết rõ Thượng Quan Kính võ học không tầm thường, bèn vừa ngưng tụ công lực quay lại đón chường vừa cất cao tiếng nói với tân khách dưới chân đài :

- Chư vị không tin, xin phái người lên đài, khám xem có phải hai vò này có nọc rắn không?

Mấy câu nói ấy làm cho bọn quần hùng ngồi dưới đài đều nhốn nháo cả lên, Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi đều nhảy lên đài xem.

Nhưng khi họ vừa đứng dậy, thì Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc đã cầm chiếc chén uống rượu để trên bàn tung lên trên không, rơi xuống hai vò rượu ở trên đài làm cho hai chiếc vò vỡ tan ra từng mảnh, rượu chảy lênh láng khắp mặt đài.

Làm như vậy khiến cho phải trái trắng đen không thể sao phân biệt được, quần hùng xông xáo tức giận, ai nấy đều đứng phắt dậy.

Đồ Viễn Trí cầm chiếc gậy拄 xuống đất kêu thật to :

- Xin các bằng hữu chớ vội động thủ, hãy nghe ta nói đã!

Trong khi nói, lão đã ngưng tụ công lực, nên giọng quát khác nào như tiếng sét đánh ngang tai, quả nhiên dưới đài cử tọa đều lẳng lặng chờ xem lão nói gì.

Đồ Viễn Trí đôi mắt vọ long lanh, sáng quắc nhìn khắp mọi người một lượt, rồi cười ha hả một cách đắc ý :

- Trước hết ta xin tố cáo với các vị một câu: “Tin tức của Nhạc Long Phi quả đúng là sự thực, nhưng chỉ tiếc rằng hãn biết hơi muộn, trong tất cả các vị ở đây phủ tạng đều có nọc rắn độc trong phủ tạng nhưng lúc này chưa ai nhận ra cả vì nó là thứ độc chậm phát tác.

Quần hùng nghe nói đều nửa tin nửa ngờ, ai nấy cùng hành công, thử xét trong tạng phủ, thấy quả đúng như lời Đồ Viễn Trí nói, trong ruột mọi người đều có một tí nọc độc lẫn vào.

Đồ Viễn Trí ngừng lại một chút, rồi lại buông tiếng cười ha hả :

- Thứ nọc rắn độc lâu ngấm này nguyên là bộ sưu tập nọc độc của mấy chục loại rắn chế lẫn với mấy vị thuốc khác nữa, tuy nó phát tác chậm nhưng một khi phát tác thì không còn cái gì cứu được nữa. Các vị chỉ chú ý vào hai chiếc vò lớn ở trên đài, mà không biết rằng thứ rượu trong vò này khác, nọc rắn độc chỉ trộn

vào cơm rượu bữa ăn sáng nay thôi.

Vưu Nam Báo đứng lên trước nhất, giận dữ hỏi Đồ Viễn Trí :

- Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc dùng thủ đoạn hèn hạ làm cho thần và người cùng giận như thế để làm gì?

Đồ Viễn Trí cười sảng sặc :

- Việc này không phải một mình Lê đảo chủ mà còn có cả Đồ Viễn Trí ta hợp tác nữa, cũng chỉ vì muốn phụng hiến chư vị một dịp đại phú đại quý đó thôi.

Nói đến đây lại đưa đôi mắt lạnh lùng liếc qua quần hùng một lượt đặc ý nhơn nhơn nói tiếp :

- Đức đương kim Thánh thượng, thuận theo mệnh trời vào làm chủ Trung Hoa, nhân từ, bác ái, quả đoán, anh minh, Ngài muốn mời tất cả hào kiệt anh hùng bốn phương tám cõi để cất nhắc lên một địa vị xứng đáng, tuy nhiên vẫn còn một số người cuồng vọng, trộm đeo cờ hiệu Tiền Minh, gây một thế lực riêng, mưu đồ phản nghịch. Vậy nên Đồ Viễn Trí phụng chiếu đến đây hợp sức cùng Lê đảo chủ thi hành diệp kế, dựa vào Nam Hải Anh Hùng hội chằng một mẻ lưới quét sạch bọn phản loạn. Hiện giờ các vị đã trúng phải nọc rắn độc trên đảo Độc Long, bốn mặt đều là bể, dầu có chắp cánh cũng không thoát, nếu chư vị tình nguyện cùng Đồ Viễn Trí và Lê Phóng Hạc kết nghĩa cùng phụ tá Thanh triều thì đều có thể được hưởng lộc vị xứng đáng. Bằng không tức là kẻ phản nghịch đừng nói là Đồ Viễn Trí này sẽ lập tức phụng chỉ xử tử ngay như nếu để nọc rắn trong mình phát ra, cũng không thoát nổi cái chết.

Nói đến đây hơi ngừng lại, thốt nhiên trở tay về mé trái Tập Hiền đài kêu to :

- Đồ Viễn Trí nói thế là hết. Sinh tử phú quý đều tùy ý các bạn lựa chọn, phàm những ai muốn cùng Đồ Viễn Trí kết nghĩa cùng phò Thanh triều xin mời đứng lên phía trái Tập Hiền đài này.

Trọng bọn quần hùng Có đến gần mười người vâng lệnh chạy lên.

Đồ Viễn Trí thấy còn nhiều người ngồi nguyên vị, lại hô to :

- Nào còn những vị nào muốn mưu đồ phú quý.

Lần này trong bọn quần hùng không một ai lên tiếng, Nhạc Long Phi nhân dịp ngừng tay chưa giao đấu với Thượng Quan Kính, bèn lấy ống ngọc tiêu của Lãnh Băng Tâm ra, đưa lên miệng ngưng khí thổi một hơi dài.

Thì ra chàng nhận thấy tình thế lúc này đã quá nguy hiểm, quần hùng đều đã bị trúng độc, bèn quyết ý thổi sáo gọi đàn rắn trợ trận.

Đồ Viễn Trí không hiểu sao Nhạc Long Phi thổi tiêu như vậy làm gì vừa ngạc nhiên vừa chú ý nhìn, thì

trong đám quần tà đã có người gặp sự bất hạnh.

Người đầu tiên chính là Đại Hùng đầu đà, con Thất bộ thanh xà mọi hôm vẫn ngoan ngoãn nằm quần tròn bên mình lão, vừa nghe tiếng tiêu chủ cũ liền lập tức cắn rách túi chui ra rồi thừa thế cắn luôn lão đầu đà - một tay độc nhất giỏi nghề nuôi rắn ở đảo Độc Long một miếng.

Một tên Hắc y Thiết vệ thấy Đại Hùng đầu đà đang ngồi cạnh mình thốt nhiên hét lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất thì giật mình kinh sợ chẳng hiểu duyên cớ làm sao.

Hắn trừng mắt nhìn kỹ, chỉ thấy mé dưới thắt lưng Đại Hùng đầu đà có một con rắn nhỏ, sắc xanh đang bò luồn ra bên ngưng tụ công lực, giơ chưởng đánh xuống, nghĩ bụng chỉ đánh một chưởng là con rắn bé tí xíu này chắc phải nát bét.

Ai ngờ chưởng phong vừa giáng xuống, con Thất bộ thanh xà hình như không hay biết gì cả, chỉ thấy một luồng sáng xanh thốt nhiên vù lên, mấy chiếc răng độc của con rắn đã cắn ngập vào yết hầu tên Hắc y Thiết vệ nọ.

Lúc này Viên Thanh Loan mới nhận ra lai lịch con Thất bộ thanh xà, một mặt dùng cánh tay độc nhất kéo Cận Vạn Tôn vội vàng nhảy tránh, một mặt gọi Đồ Viễn Trí :

- Đồ lão cung phụng mau mau tránh đi! Con rắn nhỏ này nọc độc lắm, đao kiếm, ám khí nào cũng không làm gì nổi nó, đừng ai chạm vào mà chết.

Nhạc Long Phi thừa dịp quần tà đang rối loạn cuống quít, bèn trừng mắt quát to :

- Giống Mãn nô cầm thú làm ô uế giang sơn chúng ta! Phàm những kẻ nam nhi Hán tộc có đôi chút huyết khí, ai chịu nhận giặc làm cha? Ai mà tình nguyện chịu làm ưng khuyển? Xin chư vị hãy phá vòng vây chạy về phía tây đảo, ở đấy sẽ có sẵn thuyền tiếp ứng, và cũng nên thừa thế thu thập mấy tên vô sỉ quét sạch giống bạo tàn cùng phù chính nghĩa.

Mấy câu nói ấy làm cho những vị hảo hán giang hồ đầy lòng nhiệt huyết phấn khởi hùng tâm thế là lập tức dưới tòa Tập Hiền đài biến thành một cuộc hỗn chiến vô cùng sôi nổi.

Nhạc Long Phi chưa nói dứt lời, đã rút lá cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan ra cầm ở tay, dùng ngón “Thu Thập Sơn Hà” nhằm Cử Chỉ thư sinh Thượng Quan Kính cuồn cuộn như một luồng gió lốc cuốn lấy.

Thượng Quan Kính vốn vẫn định bụng ám toán Nhạc Long Phi từ lâu, nhưng vì thân là người Hán, thiên lương chưa đến nỗi mất hẳn, nghe mấy câu chính khí凛 nhiên của Nhạc Long Phi bất giác tâm thần cũng hơi bối rối.

Chỉ trong khoảng nháy mắt tâm thần xao xuyến ấy bị đối phương chiếm ưu thế, chỉ nghe thấy một luồng

gió như vũ bão chưa kịp lẩn tránh thân hình đã bị lá cờ úp chụp.

Nguyên do Chu Nhuận Ba truyền Nhạc Long Phi hai chiêu tuyệt của ông tự chế, uy lực cực kỳ hùng mạnh một chiêu tên là “Trùng Quang Nhật Nguyệt”, một chiêu là “Thu Thập Sơn Hà”, sau khi học thành tài bữa nay Nhạc Long Phi mới đem thi triển lần đầu tiên.

Uy lực của chiêu tuyệt học, quả nhiên không phải tầm thường chẳng có thể mà Thượng Quan Kính, đường đường là một vị thủ túc thân cận của Lê đảo chủ bị ngọn cờ Mặc Vũ Phù Dung của Nhạc Long Phi cuốn phải đến nỗi đầu vầng mắt hoa, bay lên tới hơn một trượng rồi rơi xuống dưới Tập Hiền đài.

Lê Phóng Hạc thấy Thượng Quan Kính đã bị nội thương, nếu không sao tự gượng được, nếu bị rơi mạnh xuống đất thì khó lòng giữ được tính mệnh, liền hét lên một tiếng dùng thế “Long Phi Cửu Thiên” bãng mình xa tới năm trượng, giơ tay đỡ lấy thân hình Thượng Quan Kính ở trên không rơi xuống.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thần Y Diệu Thủ Cứu Quân Hùng

Nhưng Lê Phóng Hạc vừa giơ tay đỡ được Thượng Quan Kính thì một bóng người lẹ như làn chớp từ trên cao lẳng không bay tới, kèm theo là một tiếng kim ngân thét gió rất mãnh liệt thẳng đầu đánh xuống.

Bóng người ấy chính là Kiều Lăng Tiều Ẩn Tiêu Tử Bình, một trong các vị Kiếm Tuyệt Thư Cuồng huy động lưỡi búa tay dùng ngón “Ngô Cương Phạt Quế”, nhằm đúng Lê Phóng Hạc đón đầu phóng tới.

Lê Phóng Hạc đã nể về cái tên người lại sợ về cái thế dũng mãnh, hướng chi trong tay còn vướng ôm Thượng Quan Kính tất nhiên không sao chống đỡ nổi bèn thi triển ngón “Lực Long Ngự Phong” vận đề chân khí phát ống tay áo, nhảy ngang về phía trái xa đến hai trượng.

Tiêu Tử Bình giận vì Lê Phóng Hạc quá ư nham hiểm, khi nào chịu để hắn chạy thoát một cách dễ dàng như vậy, bèn lập tức đuổi theo, định bụng trước khi hắn đặt Thượng Quan Kính xuống, hãy dùng phủ quang vây chặt lại.

Lê Phóng Hạc nhất thời không sao giơ tay kịp, tự rơi vào một tình huống hết sức nguy hiểm.

Đột nhiên giữa lúc ấy, một ngón “Trường Giáo Xuất Hạc” nhằm ngang lưng Tiêu Tử Bình đánh xuống.

Thì ra người đó chính là Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh cùng Thượng Quan Kính tức là hai tay hữu tả phụ tá của Lê Phóng Hạc.

Tiêu Tử Bình nghe tiếng gió từ chiếc Huyền Môn Vân Chửu phát ra, đã nhận thấy Cốc Trường Thanh công lực cực cao, tự nhiên phải đề phòng, không dám đuổi theo Lê Phóng Hạc nữa, lập tức thu lưỡi búa Bát Vân lại dùng ngón “Trầm Hương Phách Sơn”, hóa giải chiêu “Trường Giáo Xuất Hạc” của đối phương.

Lê Phóng Hạc đặt Thượng Quan Kính xuống, rút sau lưng ra một món binh khí lạ kiểu, đó là ngọn roi Độc Long tiêu rồi cùng hùng hổ xông vào đánh Tiêu Tử Bình.

Một vị võ lâm kỳ hiệp chống sao nổi hai tên cái thủ ma đầu, nên chỉ qua mười chiêu, Tiêu Tử Bình trước hai món binh khí kỳ lạ ghê gớm của đối phương tiếp tay nhau tấn công đã bị dụ vào cái thế nguy hiểm.

Trong lúc Lê Phóng Hạc luôn cười khẩy, tỏ vẻ đắc trí, thì chợt nghe có tiếng quát to :

- Tiêu huynh đừng sợ, tiểu đệ Chu Bạch Mi sẽ giúp đại huynh một tay để cho những tội bại hoại vô si quen thói cậy đông mở mắt ra!

Chu Bạch Mi nói dứt lời, thì người cũng vừa nhảy tới, thanh kiếm Đồ Long trên tay hóa thành một giải cầu vòng, đánh thẳng vào chiếc Huyền Môn Vân Chửu của Cốc Trường Thanh.

Bát Vân phủ đầu với Độc Long tiên, còn Đồ Long kiếm thì chặn Huyền Môn Vân Chửu. Bốn tay cao thủ gắng sức ganh đua, tạm thời chưa phân thắng phụ.

Trừ hai đôi ấy ra, phía trước Tập Hiền đài lúc này hai bên đánh lộn đã đi đến chỗ nghiêng trời lệch đất, thảm khốc vô cùng.

Phù Vân Tử vốn đã biết rõ Ôn Như Ngọc là tay lợi hại, nhưng cũng tự tin mình mấy năm nay kiếm thuật tinh tiến, công lực đã cao hơn nhiều, bèn chặn giữ trước mặt hãn trước nhất.

Tả Thái Tường thì dùng chưởng đấu với Cừu Trọng Đạt.

Phục Bách Thao đã định tóm lấy Cốc Trường Thanh, nhưng Chu Bạch Mi lại tiếp viện cho Tiêu Tử Bình nên hãn phải đánh nhau với Vũ Nam Báo.

Đông Xuyên Thất kiếm Mộ Dung lão nhân và Hoa sơn Mộc Kiếm đầu đà thời cùng múa kiếm xông vào đấu với cây gậy Ác Quỷ trượng của Đồ Viễn Trí.

Chỉ có Âu Dương Bình là khôn ngoan giao hoạt, hãn đã không chịu đầu hàng Đồ Viễn Trí, lại cũng không muốn tiếp tay quần hiệp, nhân lúc hai bên đánh nhau hăng, hãn len lén bỏ trốn.

Chạy đến được vài chục trượng thì bị Cận Vạn Tôn trông thấy bèn đem hai tên Hắc y Thiết vệ đuổi theo.

Nhạc Long Phi tay nắm lá cờ Mặc Vũ Phù Dung, đứng trên Tập Hiền đài quan sát tình thế cuộc chiến, bất giác cau mày lại.

Vì cứ xem tình thế mặt trận thì bên quần hiệp rõ ràng đã bị núng thế.

Chu Bạch Mi đấu với Cốc Trường Thanh, Tả Thái Tường đấu với Cừu Trọng Đạt, Vũ Nam Báo đấu với Phục Bách Thao đều là ngang sức cả, trong bọn duy nhất chỉ có Vũ Nam Báo kiếm thuật kỳ, nên có phần cao minh hơn Phục Bách Thao nhưng cũng chưa có thể hạ đối phương ngay được.

Phục Bách Thao thì giữ thế thủ hơn thế công, miễn cưỡng cũng có thể quân bình được, nhưng xem ra so với Ôn Như Ngọc thì công lực còn kém ược độ một thành.

Cây búa Bát Vân phủ của Tiêu Tử Bình rõ ràng là không phải đối thủ của Lê Phóng Hạc, nhưng cũng

còn có thể chống đỡ được, chưa đến nỗi nguy hiểm lắm.

Hiện thời tình thế nguy cấp nhất là Mộ Dung lão nhân vào Mộc Kiếm đầu đà, hai người hai cây trường kiếm địch không lại với chiếc gậy Ác Quỷ trượng của Đồ Viễn Trí tới tấp tiến công, uy thế vô cùng dũng mãnh.

Trừ cái tình thế hiểm ác ra, lại còn một điều đáng lo hơn nữa là quần hiệp chỉ vì cái thanh danh mấy chục năm nên chỉ cố sức liều chết chiến đấu, đến nỗi quên thân mình đã trúng nọc rắn độc, đáng lý phải phá vòng vây mà thoát thân sớm chừng nào hay chừng nấy.

Nhạc Long Phi đã nhận định rõ tình thế, trong bụng kinh sợ, bèn ngưng tụ chân khí, thi triển thần công Sư tử hống kêu to lên rằng :

- Chư vị lão tiền bối đừng nên quên rằng mình đã trúng phải nọc rắn độc, chúng ta phải phá vòng vây, chạy về phía tây đảo, không nên ham chiến làm gì nữa.

Chàng nói xong quả nhiên thức tỉnh được bọn quần hiệp, hết thấy đều dùng môn tuyệt chiêu gạt đối phương ra thừa thế tháo lui về phía tây đảo.

Nguyên do Đồ Viễn Trí nghe Nhạc Long Phi nhắc bọn kỳ hiệp, bất giác cuống lên công lực tăng gấp, vung cây ác quỷ lên dùng môn “Thần Long Náo Hải” nhằm đánh vào ngang lưng Mộc Kiếm đầu đà.

Mộc Kiếm đầu đà trông rõ cái thua trước mắt, thân pháp rối loạn gượng múa cây mộc kiếm, gia sức chống đỡ.

Kiếm và gậy vừa chạm nhau, thanh mộc kiếm lập tức bị gãy làm đôi, Mộc Kiếm đầu đà vội đề khí nhảy ra, nhưng ngang lưng đã bị trượng phong của Đồ Viễn Trí đánh trúng, Mộc Kiếm đầu đà chỉ “hự” một tiếng lao đảo về phía hữu vài bước.

Đồ Viễn Trí cười một tiếng danh ác, cầm thẳng cây gậy đánh bồi thêm một nhát nữa.

Mộ Dung lão nhân cau mày lại, biết rằng không sao cứu kịp, bèn múa thanh kiếm dùng lối Vi Ngụy cứu Triệu đâm vào chỗ yếu hoặc ở cạnh sườn Đồ Viễn Trí.

Lúc này, trên không tỏa ra một luồng ánh sáng màu Phù Dung kèm theo một ngọn cương phong mãnh liệt ghê hồn, nhắm thẳng đầu Đồ Viễn Trí cuốn tới.

Người vừa tới chính là Nhạc Long Phi, chàng đã trông rõ tình hình nên quyết định chờ xem nơi nào bị nguy thì xông vào tiếp viện.

Đồ Viễn Trí công lực quán tuyệt quần hùng, trừ Ôn Như Ngọc là còn có thể sánh được, ngoài ra quần hiệp, quần tà đều không phải là đối thủ của hắn.

Vì vậy nên mũi kiếm của Mộ Dung lão nhân đâm vào lưng hãn không làm cho hãn kinh sợ, định bụng chém đầu Mộc Kiếm đầu đà xong sẽ ung dung đối phó với Mộ Dung lão nhân sau cũng không muộn.

Nhưng Đồ Viễn Trí tuy không coi mũi kiếm của Mộ Dung lão nhân vào đâu, nhưng đối với lá cờ của Nhạc Long Phi cũng có phần hơi e dè.

Nói thế không phải là công lực của Nhạc Long Phi cao hơn Mộ Dung lão nhân, mà là vì chiêu thuật chàng có cái uy lực quá mạnh.

Thì ra Nhạc Long Phi vì cố sức cứu người, lại dùng chiêu “Trùng Quang Nhật Nguyệt” là một trong hai tuyệt kỹ của ân sư bí truyền.

Ban nãy chàng đã dùng chiêu “Thu Thập Sơn Hà” làm cho Thượng Quan Kính bị trọng thương, nay lại dùng chiêu “Trùng Quang Nhật Nguyệt” quả nhiên cũng làm cho Đồ Viễn Trí kinh hoàng phải nhảy lùi tới một trường rưỡi.

Nhạc Long Phi nhờ ngón tuyệt chiêu của sư môn thoái lui được cường địch, bèn rảo bước lên đỡ lấy Mộc Kiếm đầu đà lúc này đã lao đảo sắp ngã, đoạn cau mày nói :

- Đại sư bị thương làm sao? Có việc gì không?

Mộc Kiếm đầu đà bên mép vẫn ứa ra một dòng máu tươi, rõ ràng là phủ tạng đã bị thương nặng, tay còn thò vào túi lấy tập Lục Hợp kiếm pháp của mấy tay danh kiếm soạn chung hôm ở Tầng Kiếm cốc, run run ấn vào tay Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi thấy vị võ lâm tiền bối trong lúc bị trọng thương mà còn không quên được việc mọi người ủy thác, thì bất giác cảm động ứa nước mắt, bèn vội giơ tay đỡ lấy, rồi nói :

- Đại sư đã trọng thương, hà tất...

Nói chưa dứt lời, Mộc Kiếm đầu đà cười một tiếng thâm trầm, rồi tắt thở.

Lúc này Đồ Viễn Trí đã xông vào, hai lần, đều bị Mộ Dung lão nhân thi triển môn tuyệt kỹ thành danh Thất kiếm tề phi đánh lui.

Nhạc Long Phi thấy Mộc Kiếm đầu đà đã tắt thở, bất giác giọt lệ anh hùng lã chã tuôn rơi, bèn cuốn lá cờ Mặc Vũ Phù Dung và tập Lục Hợp kiếm pháp cất vào mình, ôm thi thể Mộc Kiếm đầu đà thi triển môn tuyệt thế khinh công, trông thẳng hướng tây rẽ vùng vây mà chạy.

Mộ Dung lão nhân một mặt phóng mình nhảy theo, một mặt rút ra trong túi một nắm Đới Thủy kim kiếm nhỏ, ước mấy chục mũi, ném ra chặn không cho Đồ Viễn Trí đuổi theo, rồi bảo Nhạc Long Phi :

- Mộc Kiếm đầu đà đã qui tiên, Nhạc lão đệ hà tất..

Nhạc Long Phi gạt nước mắt nói :

- Văn bối muốn đem thi hài đại sư ra giữa dòng nước biếc thanh tĩnh ngoài biển Nam Hải để người yên giấc ngàn năm, chớ không thể để lại trên đảo Độc Long, mặc cho bọn quần ma giày xéo.

Lúc này đã ra tới một bãi cỏ rộng, chợt nghe có tiếng chín chít kỳ lạ trong đám cỏ nổi lên, rồi không biết cơ man nào là rần, lớn lớn nhỏ nhỏ bò ra lúc nhúc.

Nhạc Long Phi mới biết tiếng tiêu vừa rồi có tác dụng, bèn lập tức đưa thi hài Mộc Kiếm đầu đà cho Mộ Dung lão nhân đoạn lấy ống tiêu thổi một hồi dài, ra lệnh cho đàn rắn xông vào chặn lối bọn gian tà đang đuổi theo quần hiệp.

Mặc dầu bọn Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc võ công cao cường đến đâu, mà thốt nhiên thấy hàng trăm con rắn vừa lớn vừa nhỏ con nào con nấy cũng nọc độc ghê gớm, xông vào mình mà cắn, thì chân tay cũng luống cuống, không biết xoay trở cách nào.

Quần hiệp thừa cơ bọn hung đồ đang hoang mang cuống quýt nhảy tránh đàn rắn, bèn chạy cả ra bãi biển, yên yên ổn ổn bước xuống chiếc thuyền lớn của bọn Tây Môn Túy đã được dự bị trước.

Chu Bạch Mi đã xuống thuyền, chợt chú ý nhìn lên bờ khẽ kêu một tiếng, đoạn mạo hiểm nhảy vào đàn rắn, bắt lấy một con rắn nhỏ, bỏ vào túi thuốc bên mình.

Nhạc Long Phi tuy không hiểu Chu Bạch Mi làm thế là có dụng ý gì, nhưng cũng đoán là tất nhiên việc này phải có một ý nghĩa quan trọng.

Chờ khi Chu Bạch Mi trở lại thuyền, Lỗ Trường Phong và Vũ Văn Kỳ lập tức nhổ sào, bơi nhanh ra khỏi bến.

Bọn Đồ Viễn Trí tránh thoát khỏi đoàn rắn, đuổi theo tới bờ đảo, chỉ còn trông thấy chiếc thuyền lớn chở bọn kỳ hiệp đã bơi ra xa bờ tới trên mười trượng.

Sự nguy hiểm đã qua, việc trị nọc rắn độc lúc này trở nên là điều cần thiết nhất.

Vũ Văn Kỳ tính nhầm số người bị trúng độc rắn độc có Phù Vân Tử, Tiêu Tử Bình, Tả Thái Tường, Nhạc Long Phi, Chu Bạch Mi, Vưu Nam Báo, Mộ Dung lão nhân, tất cả bảy người, bèn nhìn ba viên linh đan trong tay, cau mày nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, tất cả bảy người bị trúng độc mà Lãnh tử tử chỉ đưa có ba viên thuốc, làm thế nào bây giờ?

Nhạc Long Phi cười to :

- Kỳ muội đừng lo, trong thuyền ta đã có Chu lão tiên bối, một vị cái thể thần y, chẳng lẽ lại không chữa được nọc rắn hay sao?

Chu Bạch Mi nghe nói, xua tay cười :

- Nhạc lão đệ đừng đề cao ta quá vậy, những loại nọc rắn thường ta tuy có thể giải được thật, nhưng đằng này bọn Lê Phóng Hạc, Đồ Viễn Trí đã định tâm giết người, sưu tầm nọc của chục loại rắn hung độc ghê gớm, luyện thành một chất độc riêng, chỉ trừ có tay chuyên môn nuôi rắn như Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, đã luyện thành được thứ thuốc chuyên môn trị tất cả các loại độc xà, còn ngoài ra không phải ai cũng trị được cả đâu.

Phù Vân Tử hành công xét thử trong phủ tạng, chỗ bị nọc rắn nhiễm phải thấy hình như có vật gì lúc nhúc bò, bèn cười nói với Tiêu Tử Bình, Tả Thái Tường :

- Tiêu huynh, Tả huynh đệ, con người thọ yếu có số, nếu đã không tránh khỏi kiếp số, thì chúng ta cũng đã may mắn thoát khỏi bàn tay bọn tà quái rồi, dù có được giải thoát thân xác ở giữa chỗ trời xanh nước biếc này, thiết tưởng chẳng có gì là ân hận.

Chu Bạch Mi cầm ba viên thuốc trong tay Vũ Văn Kỳ, nhìn kỹ một lúc, rồi cười nói với Phù Vân Tử :

- Phù Vân đạo trưởng cứ yên chí, có ba viên linh đan của Thiệu Hàm Yên tự chế đây, thêm vào đó vừa rồi ta cũng đã chuẩn bị bắt một con rắn nhỏ, may ra chúng ta thoát được tai nạn cũng nên.

Tả Thái Tường cười hỏi :

- Con rắn vừa rồi Chu huynh bắt được vừa rồi đâu?

Chu Bạch Mi thò tay vào túi thuốc bắt con rắn xanh nhỏ ra.

Vũ Văn Kỳ trông thấy reo lên :

- A, đây là con Thất bộ thanh xà của Lãnh tử tử nuôi, quả nhiên Chu lão tiên bối tìm được, không biết Lãnh tử tử cảm kích lão tiên bối thế nào?

Mấy câu đó là cho đôi mày trắng Chu Bạch Mi cau rúm lại, ông gượng cười hỏi :

- Vũ Văn cô nương nhận đúng con rắn này là của Lãnh cô nương đó ư?

Vũ Văn Kỳ không hiểu tại sao Chu Bạch Mi nghe nói thế lại cau mày lại, nhưng cũng gật đầu cười đáp :

- Nó là loại rắn Thất bộ thanh xà một giống rắn lạ rất hiếm có, Lãnh tử tử quý như tính mệnh. Hôm ở

trên Tiên Hà lĩnh, vì có Nam Hải Anh Hùng hội, Lãnh tử tử mới đặt sẵn một nước cờ, mặc cho Đại Hùng đầu đà bắt đi, để nó mai phục bên cạnh đối phương chờ tập kích.

Chu Bạch Mi nghe xong, cười gượng nói :

- Nước cờ của Lãnh cô nương hay thì hay thật, nhưng lại làm cho ta khó nghĩ vô cùng.

Nhạc Long Phi ngơ ngác không hiểu, vội hỏi :

- Chu lão tiên bối khó nghĩ vì cố gì?

Chu Bạch Mi dùng ba ngón tay kẹp chặt con Thất bộ thanh xà, lắc đầu than rằng :

- Người trúng độc thì nhiều, mà thuốc giải độc lại ít, nếu ta không giết con rắn này, thì không làm sao trừ hết nọc độc cho tất cả mọi người được, nhưng giống linh xà quý này được Lãnh cô nương quý như tính mệnh, không lẽ chúng ta lại đang tay giết con rắn quý của cô ấy?

Quần hiệp nghe Chu Bạch Mi nói đều ngăn người ra, ai cũng nhận thấy là một việc thật khó xử.

Vũ Văn Kỳ muốn nói lại thôi, chỉ ngước mắt nhìn Nhạc Long Phi, Nhạc Long Phi hiểu ý, liền cất cao giọng nói với Chu Bạch Mi :

- Xin lão tiên bối cứ giết con rắn đi, đừng ngần ngại gì cả, việc này cứ để văn bối hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Chu Bạch Mi chú ý nhìn Nhạc Long Phi, đoạn nghiêm sắc mặt hỏi :

- Nhạc lão đệ bằng lòng chịu trách nhiệm thực chứ?

Nhạc Long Phi trả lời ngay :

- Một là sự việc có khi thường khi biến, hai là Lãnh Băng Tâm không chỉ nuôi có một con Thất bộ thanh xà, nàng với văn bối là huynh muội kết nghĩa, Nhạc Long Phi xin lấy địa vị nghĩa huynh phụ trách chuyện ấy.

Chu Bạch Mi lắng lắng nghe xong, gật đầu nói :

- Nhạc lão đệ đã nói vậy, lão phu đành cũng cân nhắc nặng nhẹ, không thể tiếc con linh xà này được nữa.

Nói xong ngưng tụ chân lực, tay phải đâm luôn mấy cái thật mạnh vào đầu con rắn, làm cho con Thất bộ thanh xà xưa nay đao kiếm, ám khí không hại được đến mình, lúc này chỉ dẫy dựa hồi lâu rồi chết.

Chu Bạch Mi đánh chết con rắn bèn lấy một cây kim dài ở trong bọc thuốc ra, khêu chỗ vẩy trên cổ con rắn, lột bỏ da, cắt lấy mật, ép ra rất nhiều nọc độc.

Quần hiệp không biết Chu Bạch Mi định làm thế nào, nhưng thấy phương pháp giết rắn, lột da, lấy nọc của ông, ai cũng khâm phục.

Tây Môn Túy cười nói :

- Thì ra Chu huynh cũng là một tay chuyên môn dạy rắn!

Chu Bạch Mi cười gượng nói :

- Ta làm nghề thuốc, suốt ngày len lỏi trong rừng tìm dược liệu, tất nhiên phải biết cách trị rắn, nhưng ta chỉ biết trị rắn, chứ không biết dạy rắn, lại cũng chỉ biết một vài loại thôi, so với cái thủ đoạn cao minh bắt tất cả loài rắn trong thiên hạ làm nô bộc như Thiệu Hàm Yên thì còn cách xa một trời một vực.

Nói đến đây, thì ngừng lại một chút, rồi ngoảnh lại cười nói với Nhạc Long Phi :

- Lão đệ rót cho ta một chén rượu lớn.

Trên thuyền đều có đủ các thức rượu thịt chén bát sẵn sàng, bên mình Tây Môn Túy lúc nào cũng có sẵn một bầu rượu nên Nhạc Long Phi tìm ngay được một chiếc chén lớn, rót đầy một chén rượu ngon bưng lại.

Chu Bạch Mi trước tiên hòa chỗ nọc rắn vào chén rượu, rồi lấy một viên thuốc sắc đỏ như lửa ở trong bọc thuốc ra, cùng với ba viên linh đan của Lãnh Băng Tâm cho cả vào chén rượu.

Rượu thuốc chế xong, vừa định chia nhau uống, thì trên mặt biển sóng gió nổi lên âm âm.

Vũ Văn Kỳ vừa giúp sức Lỗ Trường Phong gia công chèo thuyền vừa tỏ vẻ kinh sợ kêu lên :

- Long ca ca, đằng xa kia có một chiếc thuyền con bị gió lật đổ, chúng ta có nên bơi đến vớt những người ngã xuống nước không?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Lỗ ca ca và Kỳ muội chèo thuyền giỏi lắm, bọn quần tà trên Độc Long đảo chắc cho rằng chúng ta bị trúng nọc rắn chết hết cả rồi nên không cho thuyền đuổi theo. Giờ đây không có việc gì cần kíp, ta nên quay thuyền cứu họ là phải.

Mấy vị kỳ hiệp tiền bối cũng đều gật đầu tỏ ý đồng tình, Lỗ Trường Phong và Vũ Văn Kỳ liền quay ngay bánh lái chèo về phía chiếc thuyền nhỏ.

Chu Bạch Mi cầm chén rượu thuốc rót một chén nhỏ uống trước rồi sau đó chia làm sáu chén, lần lượt

chia cho bọn Phù Vân Tử mỗi người một chén.

Tả Thái Tường thấy Chu Bạch Mi làm như vậy, bất giác cười ngất nói :

- Chu huynh đa tâm quá, việc gì phải nếm trước? Chẳng lẽ chúng ta không tín nhiệm cái danh thần y của huynh hay sao?

Quần hùng nghe nói, đều bật phì cười, ai nấy cũng đều bưng chén uống cạn.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Chư vị ngưng công lực giúp cho sức thuốc mau tan, nọc độc trong mình sẽ không đáng lo nữa.

Bọn Phù Vân Tử cùng ngồi nhắm mắt hành công, một lát sau quả thấy nọc độc rần trong phủ tạng dần dần tan hết.

Lúc này thuyền đã bơi đến chỗ chiếc thuyền con bị đắm, Vũ Văn Kỳ trông thấy, thốt nhiên cau mày kêu lên :

- Lỗ ca ca quay thuyền, quay thuyền lại, chúng ta đừng cứu nữa.

Nhạc Long Phi nghe nói thế ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ muội sao nói thế? Chúng ta đến đây cốt cứu người, sao lại bỏ người ta chết đuối mà không vớt?

Vũ Văn Kỳ không đợi chàng nói hết, gượng cười :

- Long ca ca, người ngã xuống biển là Âu Dương Bình, kẻ đã cố ý dìm chúng ta xuống Thái Hồ đó!

Quần hiệp ngạc nhiên chú ý nhìn, quả thấy Âu Dương Bình máu me đầy mình, đang cố vùng vẫy dưới làn sóng bạc nhô lên chìm xuống mấy lần, con mắt nhìn quần hiệp tỏ vẻ van lơn cầu cứu.

Nhạc Long Phi quay lại nói với Tả Thái Tường bên cạnh :

- Tả lão tiên bối, văn sinh biết Âu Dương Bình tuy tâm thật hiểm ác, nhưng trong lúc hãn đang vật lộn giữa cái sống chết, chẳng lẽ lại không cứu?

Tả Thái Tường thấy Nhạc Long Phi lượng rộng như bể, cũng có ý khen thầm, vì chính ông rõ chuyện Âu Dương Bình đã từng hạ độc thủ ám hại Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ, lại đang cố sức đeo đuổi Lãnh Băng Tâm, bèn khẽ nói :

- Hạng người như Âu Dương Bình, cứu thì cố nhiên là nhân, mà không cứu cũng không phải là trái đạo nghĩa, Nhạc lão đệ có ý châm chước, muốn làm thế nào cũng được.

Nhạc Long Phi nghe nói, đôi mắt long lanh, không suy nghĩ gì nữa, đứng ra đầu thuyền, lấy sợi dây thừng ném xuống nước, tự tay vớt Âu Dương Bình lên.

Chu Bạch Mi thấy Nhạc Long Phi cứu Âu Dương Bình bất giác lắc đầu than :

- Nhạc lão đệ tuy hành động quang minh, là do tự tính tình nhân hiệp, nhưng bôn tẩu chốn giang hồ đầy chông gai hiểm ác này mà cư xử như vậy, chỉ mua lấy thiệt vào mình.

Nói đến đây, cặp mày trắng hơi xếch lên, nhìn Tây Môn Túy cười nói :

- Tây Môn huynh, chúng ta cũng nên đặt sẵn một nước cờ, xin huynh hy sinh thêm một ít rượu ngon nữa, rót đầy vào chiếc chén lớn này cho.

Nói xong cầm chiếc chén còn thừa ít rượu thuốc đổ ra, cất chỗ khác.

Tây Môn Túy vừa rót rượu vừa nói :

- Chu huynh, người ta có câu rằng “rồng sinh chín con, thiện ác không giống nhau” bọn Càn Khôn lục ác cũng thế, Đà Ấu Ngô Cúc và Tiểu Diện Như Lai Đạt Nguyên hòa thượng đã chết không kể, còn Chu huynh và Vưu huynh hình như chỉ vì tính tình thiên lệch mà bị mang tiếng ác, đến như Cừu Trọng Đạt thì lại táng tận thiên lương, cam tâm làm ưng khuyến cho Thanh đình, còn Âu Dương Bình thì lại càng điêu ngoa xảo quyệt...

Vừa nói tới đây, đã thấy Nhạc Long Phi vớt được Âu Dương Bình lên thuyền, bèn không nói nữa.

Nhạc Long Phi không ngại máu me bắn thiêu, vục Âu Dương Bình vào khoang đặt ngòì xuống, ôn tồn mỉm cười :

- Âu Dương bằng hữu có bị trúng nọc rắn độc không?

Âu Dương Bình lạnh lùng đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt vênh váo nói :

- Ta cũng như bọn người, tuy bị trúng nọc rắn độc ta còn giết được luôn một lúc hai tên Hắc y Thiết vệ, cướp thuyền trốn đi, trong lúc ấy, không ngờ bị Cận Vạn Tôn ám toán, thành ra lại bị thêm ba vết thương nặng khác nữa.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Nọc rắn độc, trọng thương đều không đáng ngại, Chu lão tiên bối đã nổi danh Độc Thủ Thần Y, sẵn có thuốc giải độc, trước hết bằng hữu hãy uống một chén, rồi sau sẽ nhờ Chu lão tiên bối dùng diệu thuật chữa những vết thương cho.

Nói dứt lời, tay phải cầm chén rượu thuốc lớn, tay trái với một chén nhỏ, bước đến trước mặt Âu

Dương Bình rót rượu cho hần.

Nhạc Long Phi trong bụng lúc này đầy tình nhân ái, không còn vương một chút hận thù, đến nỗi chén rượu thuốc lớn đã sẻ chia cho bảy người uống, mà lúc này chén vẫn đầy nguyên cũng không để ý.

Chàng rót rượu vào chén nhỏ xong, đưa cho Âu Dương Bình mỉm cười nói :

- Âu Dương bằng hữu số hãy còn may mắn, thứ rượu thuốc này không phải dễ dàng mà chế được, phải dùng mất bốn viên linh đan rất quý và một con rắn hiếm có trên đời mới có thể chế thành được. Bọn ta đều nhờ nó giải trừ nọc độc mới không đến nỗi chết vì độc thủ bọn ác tặc trên đảo Độc Long.

Âu Dương Bình cặp mắt láo liên, thốt nhiên trong bụng lại nảy ra một mưu độc.

Nhạc Long Phi bưng chén đến trước mặt hần, hần không đỡ lấy chén rượu trên tay trái Nhạc Long Phi mà bất thành linh gượng nén vết thương, cố dồn chút công lực dùng ngón “Thần Hoa Phất Liễu”, điểm vào huyết ở tim Nhạc Long Phi, lại thừa thế cướp lấy chén rượu lớn ở tay phải của chàng.

Nhạc Long Phi công lực tuy không kém gì Âu Dương Bình, song thực không thể ngờ trong khi tận tâm lực cứu hần, và trong tình thế hần lúc này, mà hần vẫn còn giữ thủ đoạn hung bạo như vậy.

Bởi nghĩ thế nên chàng không hề đề phòng, mọi việc xảy ra đều ngoài ý liệu, tuy chàng cũng kịp thời hít hơi thóp bụng gượng thoát được ngón “Thần Hoa Phất Liễu” của Âu Dương Bình, nhưng chén rượu bên tay hữu cũng bị hần cướp mất, Âu Dương Bình quả thực là một kẻ gian độc ác, sau khi cướp được chén rượu, hần uống vội vàng hai hụm, rồi lập tức giơ tay ném mạnh chiếc chén ra ngoài khoang thuyền.

Nhạc Long Phi lắc đầu cười nói :

- Âu Dương Bình, ngươi quả thực mất hết nhân tính.

Âu Dương Bình xé ngược lông mày cười sảng sặc đặc ý nói :

- Nhân tính thì đáng bao nhiêu tiền một cân? Chu Bạch Mi lại đây trị thương cho ta, nếu không ta đổ chén rượu xuống bể cho tụi bây chết cả vì nọc rắn bây giờ?

Nhạc Long Phi nghe tới đây, mới sực nhớ ra là vừa rồi tất cả mọi người chia nhau dùng thuốc cả rồi, trong chén nếu còn thì bất quá là một chén nhỏ, sao lại...

Vừa nghĩ đến đây thì thấy Chu Bạch Mi cất giọng cười chế nhạo.

Âu Dương Bình nghe giọng cười của Chu Bạch Mi thì cau mày hỏi :

- Chu Bạch Mi, sao ngươi lại cười?

Chu Bạch Mi bĩu môi quát :

- Âu Dương Bình, cái tên Càn Khôn lục ác bị người làm cho tiêu tan, người đã hung ác lại quá ư vô sỉ.

Ta hỏi: người uống chén rượu vừa rồi không thấy chút gì gọi là mùi vị thuốc mà không biết gì cả ư?

Âu Dương Bình nghe nói, ngẫm nghĩ một chút, quả nhiên nhớ ra là chén rượu mình uống vừa rồi không có mùi thuốc thật. Lúc đó mới hối, mặt tái nhợt ra như tờ giấy.

Chu Bạch Mi lúc ấy mới lấy ra một chén rượu thuốc nhỏ, đặt lên trên bàn bên cạnh chỗ mình ngồi, rồi nhìn Nhạc Long Phi cười nói :

- Nhạc lão đệ, trong lúc lão đệ quyết chí quên hẳn thù hiềm, vớt Âu Dương Bình, ta và Tây Môn Túy huynh đã hợp tác đặt sẵn một nước cờ, hiện giờ mọi việc đều như ý liệu, cũng kể như tặng lão đệ một bài học! Lão đệ thử nghĩ coi, nếu chúng ta không uống rượu thuốc trước cả rồi thì lúc này tính mạng đều ở trong tay Âu Dương Bình, tất khó lòng tránh khỏi bị hấn bức bách phải nhảy cả xuống biển chớ phải chơi sao?

Nhạc Long Phi đỏ bừng đôi má, cúi đầu cười nói :

- Chu lão tiên bối, người ta có câu “thà để cho người bất nhân, còn hơn là mình bất nghĩa” lại có câu rằng “cứu người thì cứu cho trót”, vãn bối đã vớt Âu Dương Bình từ dưới biển lên, chẳng lẽ lại ngồi nhìn hấn bị nọc rắn độc phát ra mà chết...

Chu Bạch Mi xua tay cười ha hả :

- Nhạc lão đệ vẫn muốn cho hấn uống chén rượu thuốc này ư?

Nhạc Long Phi lại cười nói :

- Lão tiên bối tài giỏi lòng nhân, cứu dân độ thế...

Chu Bạch Mi cười :

- Nhạc lão đệ đừng có nịnh ta, nếu như chén rượu thuốc này do ta chế ra, thì ta quyết không khi nào cứu hấn, nhưng trong đó còn có ba viên linh đan của nghĩa muội lão đệ, vậy lão đệ có quyền chiếm tám phần chủ ý.

Nhạc Long Phi thấy Chu Bạch Mi nói thế, bèn đứng lên, lại bưng chén rượu cho Âu Dương Bình, rồi mỉm cười nói :

- Âu Dương bằng hữu, thuốc giải độc chỉ còn chừng này, mạng sống người chỉ còn chút hy vọng mỏng manh, đừng nên bỏ lỡ!

Âu Dương Bình lúc này thấy nọc rắn đã phát dần dần, trong ruột đau như cắt, khó chịu vô cùng, lại thấy Nhạc Long Phi bưng rượu đến, bèn cố nén xấu hổ, giơ tay đón lấy.

Chu Bạch Mi liếc mắt nhìn, đoạn cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Đồ thất phu vô sỉ, tham sống sợ chết! Ta thử xem người còn mặt mũi nào bưng chén rượu mà uống.

Âu Dương Bình then quá, chỉ muốn chết ngay, giận không thể lại nhảy xuống bể được.

Nhưng hãn vốn thông minh tuyệt đỉnh chợt nảy ra một cách chữa then, bèn vừa cầm chén rượu, vừa nhìn Chu Bạch Mi nói to :

- Chu Bạch Mi, người đừng giở trò hư hư thực thực, chén rượu này mặc cho người ngậm cho thuốc độc uống vào có thể làm cho người chết ngay, ta cũng không sợ, ta sẽ uống ngay cho người coi.

Nói xong cầm chén rượu uống một hơi hết, làm bộ giận dữ đôi mắt trợn trừng ra vẻ ta đây đường đường là một bậc anh hùng, không coi cái chết vào đâu cả.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Biển Rộng Mênh Mông Chôn Cốt Phật

Quần hiệp thấy thế không ai là không khinh bỉ Âu Dương Bình, nhưng cũng không ai là không phục hẳn có tài ứng biến.

Lúc này sóng gió đã tạm yên, Mộ Dung lão nhân nhìn Nhạc Long Phi thờ dài một tiếng rồi nói :

- Nhạc lão hiền đệ, mang ơn lão đệ nghĩa khí cao tình, không nể thiên nguy vạn hiểm, cướp được di thể của Mộc Kiếm đại sư khỏi rơi vào tay giặc. Hiện giờ cách đảo Độc Long đã xa, chúng ta nên đem di thể đại sư y theo kế trước an táng người ở giữa dòng nước này.

Bọn Phù Vân Tử nghe nói, ai cũng tấm tắc khen Nhạc Long Phi là người nghĩa khí.

Nhạc Long Phi đôi má đỏ ửng, đôi mắt long lanh như tỏa hào quang, chấp tay vái cử tọa, rồi cất cao giọng mỉm cười nói :

- Chư vị tiền bối, Nhạc Long Phi có một điều xin thỉnh cầu chư vị.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Nhạc lão đệ có điều gì xin cứ nói thẳng, hà tất phải khách sáo.

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn thi thể Mộc Kiếm đầu đà ngậm ngùi nói :

- Kỳ Nam Hải Anh Hùng hội lần này trừ Đà Ấu Ngô Cúc và Thất Chi Tàn Nhân Sa Bội đều đồng qui ư tận cùng một bọn rất đồng tham sống sợ chết không còn mảy may huyết khí cam tâm đầu hàng làm ứng khuyến cho Thanh đình ra thì chỉ có Mộc Kiếm đầu đà là người duy nhất bị chết thảm về tay Đồ Viễn Trí, một vị kỳ hiệp chốn cửa không mà bị chết một cách đau đớn như vậy, tuy trong phép tu nhà Phật cũng có phép đạo giải binh nhưng dù sao cũng khiến cho mọi người đau lòng thương tiếc.

Mấy câu nói đó làm cho bọn quần hiệp trong thuyền - trừ Âu Dương bình, lúc này dù đã khu trừ hết nọc rắn, nhưng những vết thương bị tấy lên một cách đau đớn nhức nhối đang nghiến răng kèn kẹt chịu đau ra - thảy đều đưa mắt nhìn di hài Mộc Kiếm đầu đà cúi đầu truy niệm trong lòng đều cảm thấy một niềm đau đớn tê lương.

Nhạc Long Phi hai mắt long lanh nói :

- Vì thế Nhạc Long Phi yêu cầu chư vị lão tiền bối vì muốn tưởng niệm vị kỳ hiệp này chúng ta nên cử

hành một tang lễ đơn giản nhưng cũng hết sức long trọng gọi là an ủi linh hồn đại sư nơi Phật quốc.

Tây Môn Túy cười ha hả vỗ tay nói :

- Nhạc lão đệ chí tình chí nghĩa, đại nhân đại nghĩa, ta rất bái phục, nhưng chẳng biết lão đệ định cử hành tang lễ bằng cách thế nào cho đơn giản và long trọng?

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn bốn vị kỳ hiệp Phù Vân Tử, Chu Bạch Mi, Mộ Dung lão nhân, Vưu Nam Báo rồi nói :

- Mộc Kiếm đại sư là một tay kiếm thủ trên đời nay bị an táng vĩnh viễn dưới dòng nước biển, vậy có nên mời Phù Vân đạo trưởng, Vưu lão tiên bối, Mộ Dung lão nhân và Chu lão tiên bối bốn vị kiếm khách trứ danh cùng làm lễ tống biệt người không?

Vưu Nam Báo gật đầu, nói lên trước nhất :

- Nên lắm, phải lắm. Chính ra thì bọn bốn người bọn ta phải bắt tay khiêng di hài của Mộc Kiếm đại sư thả xuống biển là phải.

Ba vị kia cố nhiên không ai dị nghị gì cả, bèn cùng đứng dậy, khiêng thi hài Mộc Kiếm đầu đà lên, Nhạc Long Phi cung kính đứng nghiêm, vái mấy vái rồi cất cao giọng khấn rằng :

- Chư vị tiên bối và bọn Lỗ Trường Phong, Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ chúng tôi xin thề dốc hết toàn lực tiêu trừ bọn ứng khuyến của Thanh đình, cùng giết lão tặc Đồ Viễn Trí để báo thù cho đại sư, linh hồn đại sư tiêu dao nước Phật khôn thiêng xin chứng giám cho chúng tôi.

Khấn xong, bọn Phù Vân Tử, Mộ Dung lão nhân, Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi khiêng di hài Mộc Kiếm đầu đà thả xuống bể.

Chu Bạch Mi chợt nhớ ra một việc kêu to :

- Còn việc này nữa...

Nói xong bèn gói cái xác con Thất bộ thanh xà ném xuống bể.

Lúc này vết thương của Âu Dương Bình càng đau nhức dữ dội, hãn tuy cố nhịn không kêu lên tiếng, nhưng trên trán những giọt mồ hôi băng hạt đậu chảy xuống ròng ròng.

Nhạc Long Phi thấy thế trong bụng không nở, bèn chấp tay nói :

- Chu lão tiên bối, y gia vốn giàu lòng cứu thế, xin lão tiên bối xem hộ vết thương cho Âu Dương bằng hữu...

Chu Bạch Mi đưa mắt nhìn Âu Dương Bình cười nhạt :

- Nhạc lão đệ nói phải lắm, y gia quả giàu lòng cứu người, nhưng cái hành vi cử chỉ của Âu Dương Bình như thế có còn gọi là “người” không?

Nhạc Long Phi mỉm cười khom lưng, vừa định van nài hộ Âu Dương Bình lần nữa, Chu Bạch Mi đã trừng mắt nhìn chàng xẵng giọng nói :

- Nhạc lão đệ, Chu Bạch Mi này nhận thấy lão đệ tuy còn ít tuổi nhưng tính tình khoáng đạt, đại lượng nhân từ, không giống những hạng thiếu niên khác. Tuy nhiên lão đệ cũng đừng quá coi rẻ cái nghề thuốc của ta, nếu kẻ bị thương là một hiếu tử, trung thần, di dân, chí sĩ hoặc là những bậc hào kiệt anh hùng tâm địa quang minh chính đại, mà cần đến ta, Chu Bạch Mi này xin vâng lời ngay, quyết không nói đi nói lại. Nhưng lão đệ cũng không nên ép buộc ta phải dùng cái thuật y quý báu này chữa cho hạng cầm thú mà ta khinh bỉ như hân.

Nhạc Long Phi nghe nói vừa cau mày lại chưa kịp nói gì, thì Vũ Văn Kỳ ngồi ở ngoài mũi thuyền thò cổ vào khoang cười nói với Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối, Vũ Văn Kỳ này cũng muốn xin lão tiên bối thi triển tài nghệ một lần cứu cho Âu Dương Bình thì lão tiên bối có ưng không?

Chu Bạch Mi gượng cười nói :

- Vũ Văn cô nương đối với ta có cái ơn cứu mạng, ta lại đã từng hứa với cô nương là sẽ vì cô mà chữa bệnh cho một người nào mà cô nương chỉ định một lần, điều đó lại là chuyện khác.

Wũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn Âu Dương Bình một lượt, rồi mỉm cười nói :

- Việc mượn Nam Hoang hấp tinh cầu xin Chu lão tiên bối đừng để ý đến nữa, Vũ Văn Kỳ không phải vịn vào cái ơn mà cưỡng cầu lão tiên bối, nhưng chỉ vì nhận thấy Âu Dương Bình cũng còn một chỗ đáng cứu.

Chu Bạch Mi hỏi :

- Xin Vũ Văn cô nương cho biết hân đáng cứu ở chỗ nào?

Wũ Văn Kỳ cười nói :

- Tiểu nữ nhận thấy hân tuy hành vi hèn hạ không có khí phách anh hùng thật, nhưng lần này ở trên đảo Độc Long hân cũng không đến nỗi tham sống sợ chết đầu hàng bọn ưng khuyến Thanh đình, như vậy khả dĩ có thể kể được là một chí sĩ có chí hướng chống đối nhà Thanh.

Chu Bạch Mi nghe nói có vẻ ngạc nhiên, sau đó quả nhiên ông mở bao thuốc lấy dao kéo, và vài viên linh dược, thủng thẳng bước về phía Âu Dương Bình, rồi cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Mấy câu nói của Vũ Văn cô nương quả đã mở cho hãn một con đường sống, nhưng theo ý ta thì sở dĩ hãn không đầu hàng bọn ưng khuyến là vì hãn với Cận Vạn Tôn hai người căm thù nhau đến thâm nhập cốt tủy, dầu muốn hàng e cũng không còn đất mà đứng chớ nào phải là hãn có tinh thần quốc gia dân tộc gì đâu!

Âu Dương Bình thấy Chu Bạch Mi tay cầm con dao sáng loáng và mấy thứ khác lướt đến bên mình bất giác sợ run lên, vội kêu :

- Chu Bạch Mi, nếu người định mượn cố chữa thương mà hại ta, thời xin cứ để mặc ta chết!

Chu Bạch Mi nổi giận “phì” một tiếng rồi quát to :

- Âu Dương Bình, người đừng có giở thói khốn nạn! Hãy cầm cái mõm đi, Chu Bạch Mi này đã không nhận lời chữa thì thôi, đã nhận lời mà để cho người còn cảm thấy đau đớn một mảy may nào thì sao còn đáng gọi là “thần y”? Còn dám tự khoe bản lĩnh với ai nữa.

Vừa nói vừa lấy một ít bột trắng như phấn rắc vào chỗ vết thương bị trúng tên độc ở sau lưng Âu Dương Bình, kế lại lấy con dao chuôi ngọc, nhẹ nhẹ khoét một miếng tròn xung quanh vết thương lấy ra được một miếng thịt nát nhũn lớn bằng chiếc chén uống rượu màu tím ngắt, ném xuống chân Âu Dương Bình rồi cười nhạt hỏi :

- Âu Dương Bình, người có thấy đau đớn tí nào không?

Âu Dương Bình không những không đau mà còn cảm thấy chỗ vết thương mát rười rượi, khoan khoái vô cùng, mới biết rằng không trách thiên hạ gọi ông ta là thần y, quả là có cái thuật khởi tử hồi sinh không kém gì Hoa Đà Biển Thước.

Phù Vân Tử thấy Chu Bạch Mi chữa bệnh cho Âu Dương Bình xong, bèn mỉm cười nói với quần hiệp :

- Bọn ta lần này trên đảo Độc Long nếu không nhờ Lãnh Băng Tâm cô nương kịp thời phái linh xà truyền tin, thì cả ngàn này người không ai sống sót. Nhưng cái nguyên nhân lớn nhất khiến tự ta không thể trốn ra khỏi đảo được là vì đối phương đã đông người lại chiếm được địa lợi.

Mọi người đều gật đầu, Phù Vân Tử lại nói tiếp :

- Nhưng Đồ Viễn Trí đã phụng một chiếu chỉ của Thanh đình định chằng một mẽ lưới quét hết anh hùng chí sĩ trong thiên hạ còn muốn phản Thanh phục Minh, thì không lý nào chỉ đến thế mà thôi, nhất định chúng còn tiếp tục âm mưu gì nữa cho xem.

Tây Môn Túy “hừ” một tiếng, nhướng cao lông mày nói :

- Đừng nói không khi nào bọn chúng buông tha cho chúng ta, mà chúng ta cũng không thể dung túng cho lũ ưng khuyển Thanh đình hoành hành gây rối mãi thế được.

Phù Vân Tử cười nói :

- Bọn chúng không tha cho ta, mà chúng ta cũng không thể tha cho chúng. Nhưng trong khi hai bên tranh đầu, bất cứ ra mặt hay ngấm ngầm đều rất có thể gây ra cảnh “trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết chệt”, khỏi sao vạ lây đến kẻ dân lành?

Tả Thái Tường giật mình nói :

- Đạo trưởng lo thế cũng phải, chúng ta nên hết sức tránh những sự không may rất có thể xảy ra được ấy và phải đồng tâm nhất chí vì con cháu Hoàng đế giữ gìn bảo vệ cho tất cả các phần tử ưu tú và bồi dưỡng lấy nguyên khí dân tộc.

Phù Vân Tử gật đầu nói :

- Ta cũng đồng ý Tả huynh về điểm ấy nên căn cứ vào kinh nghiệm thất bại lần này tìm lấy một địa phương nào, chiếm được cả địa lợi và nhân hòa, cùng bọn ưng khuyển Đồ Viễn Trí quyết một trận tử chiến.

Tiêu Tử Bình cười nói :

- Đạo huynh nghĩ vậy, tất nhiên trong bụng đã liệu sẵn một địa điểm quyết chiến và phương pháp rồi chứ?

Phù Vân Tử nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Ta nhận thấy cái địa điểm lý tưởng nhất có thể dùng được để quyết chiến thì không đâu bằng Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp, nhưng không biết tôn sư của Nhạc lão đệ là Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp có chịu nổi sự phiền nhiễu làm trở ngại cho việc thanh tu của người và có bằng lòng tiếp xúc với bọn thảo trạch giang hồ như chúng ta không?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Gia sư là dòng dõi tiền Minh, lúc nào cũng mơ tưởng đến sự quang phục sơn hà, tuy xét tình hình hiện nay, khí thế giặc rất mạnh, tạm thời ẩn vượt giấu nanh ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp nhưng đại phạm những việc có thể làm giảm uy thế Thanh đình, phẫn chấn đại nghĩa dân tộc thì không khi nào gia sư không tận tâm kiệt lực. Chư vị lão tiền bối nếu đến Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp chỉ cần đưa chiếc Mặc Vũ Nhạc Long Phi tặng ngày trước là gia sư nhất định lấy lễ thượng tôn tiếp đãi.

Nói xong lại lấy ba chiếc Mặc Vũ đưa tặng cho Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi và Mộ Dung lão nhân.

Phù Vân Tử cười nói :

- Nhạc lão đệ đã nói vậy, thì địa điểm quyết chiến của chúng ta nhất định sẽ là Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp, còn phương pháp quyết chiến thì theo ý ta, sau khi lên bờ chúng ta sẽ chia nhau mỗi người đi một ngã, cố để lộ tung tích cho quân địch đuổi theo, làm sao dụ cho tất cả bọn ưng khuyến Thanh đình kéo đến địa điểm Bắc Thiên sơn để cùng quyết chiến.

Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Đạo trưởng xếp đặt như vậy có phải định cho bọn Đồ Viễn Trí chia đường đuổi theo, lực lượng vì thế sẽ bị giảm bớt mà bọn mình trước khi lên Bắc Thiên sơn cũng tìm cách cắt xén bớt vây cánh của chúng đi phải không?

Phù Vân Tử gật đầu nói :

- Trừ cái mục đích ấy ra, lại còn một mục đích nữa là quần tà lực lượng đã phân tán, lại bị bọn ta ra sức khiên chiến, dọc đường phải hết sức giữ gìn, đừng để vạ lây đến những người dân vô tội làm cho những chí sĩ cũng bị chết oan.

Mộ Dung lão nhân cười nói :

- Vậy thì hay lắm, dọc đường chúng ta cứ việc gặp bọn chúng ở đâu là giết cho sướng tay.

Nói đến đây, chợt nhớ ra một việc liền hỏi Phù Vân Tử :

- Phù Vân đạo trưởng, chúng ta đã định tiêu diệt dần lực lượng địch rồi dụ chúng vào Bắc Thiên sơn quơ một mẻ lưới quét sạch, vậy thì cũng nên báo cho bọn phản tặc biết trước một kỳ nào chớ.

Phù Vân đạo trưởng cười nói :

- Không định kỳ hạn thì làm sao cho chúng biết mà kéo tới được chớ! Bữa nay là ngày mười sáu tháng mười, bọn chúng ta chia nhau đi các ngã nam, bắc, đông, tây để dụ bọn quần tà đến Bắc Thiên sơn, thời gian cũng phải mất chừng vài ba tháng, hồi đó vừa hay lại đúng vào một ngày rất thích hợp để thảo trừ phản tặc.

Tả Thái Tường khép áo đứng lên nghiêm trang hỏi :

- Có phải đạo trưởng định lấy ngày mười chín tháng ba là ngày đức Tiên hoàng tuần tiết ở Hội sơn làm ngày bọn ưng khuyến đem đầu đền tội không?

Tả Thái Tường nhắc đến Tiên đế, tất cả quần hiệp đều kính cẩn cúi đầu.

Nhạc Long Phi nói :

- Kỳ hạn ngày mười chín tháng ba thì tốt quá, hằng năm cứ vào ngày ấy, gia sư lại thân hành xuất lĩnh tất cả các chí sĩ di dân trong Đan Tâm giáp mặc áo tế để tế vọng Tiên hoàng, nếu bữa đó bọn tán tận thiên lương Đồ Viễn Trí lên Bắc Thiên sơn trông thấy thế tất cũng tự thẹn không cần đánh cũng tự diệt.

Phù Vân Tử nói :

- Nếu chư vị đồng ý, thì ai nấy đều tự chọn cho mình bạn đồng hành, ta nghĩ cứ hai người làm một nhóm, để tiện ứng cứu lẫn nhau thì hay hơn.

Tiêu Tử Bình mỉm cười nói :

- Đạo huynh hà tất khiêm nhường, xin cứ tự nhiên ra lệnh, chỉ định phương hướng, cắt đặt công việc cho tất cả mọi người, như thế mới được việc.

Phù Vân Tử cũng không từ chối, ông đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Nhạc lão đệ và Vũ Văn điệt nữ làm một nhóm...

Nói chưa dứt lời, Vũ Văn Kỳ đang bơi thuyền phía ngoài, vội thò cổ vào khoang cười nói :

- Phù Vân lão bá đừng xếp đặt như vậy, lần này điệt nữ phải cùng Long ca ca chia tay.

Phù Vân Tử ngạc nhiên hỏi vì cớ gì, Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Bữa nọ gia sư không tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, điệt nữ mong nhớ không lúc nào yên tâm, nên muốn trở về Tung Sơn bái yết, và nhân tiện mời người lên Bắc Thiên sơn tụ họp với các vị.

Quần hiệp nghe nói đều gật đầu, ai cũng cho là Vũ Văn Kỳ nên về Tung Sơn báo cáo với Hàn Nguyệt sư thái về tình hình trên Độc Long đảo và cuộc ước hẹn trên Bắc Thiên sơn.

Wũ Văn Kỳ mắt phượng long lanh nhìn Nhạc Long Phi cười nói :

- Tiểu muội về Tung Sơn, còn Long ca ca cũng nên sang Tiên Hà lĩnh chuyển nữa, vì đạo nọ Thiệu lão tiên bối đã tới Tiên Hà lĩnh, không hiểu Lãnh tỷ tỷ còn ở đó theo hầu sư phụ không hay là đã đi nơi khác rồi? Ca ca phải cố tìm ra cho kỳ được để báo cho tỷ ấy biết tình hình đại hội Nam Hải và thay mặt chư vị lão tiên bối cảm tạ cái ơn cứu mạng. Lại còn việc nữa là ca ca phải đến thăm Bào lão tiên bối, báo cho người biết tung tích của Ôn Như Ngọc, Lâm Tố Thường, lại nhớ hỏi xem sao lão tiên bối không cho Linh Tuệ, Linh Cầm sang Nam Hải trợ trận, hoặc giả xảy ra việc gì chẳng?

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Kỳ muội nói phải lắm, huynh sẽ đi sang Tiên Hà lĩnh ngay.

Phù Vân Tử cười nói :

- Đã vậy ta xin mời Lỗ Trường Phong lão đệ đi cùng với Nhạc lão đệ, bọn người sang Tiên Hà lĩnh công việc xong rồi thì đi xuyên sang Hồ Bắc, Thiểm, Cam rồi quanh về Bắc Thiên sơn, dọc đường nếu có gặp bọn ưng khuyến Thanh đình thì cứ việc mà thanh toán đi, và hẹn chúng tới ngày mười chín tháng ba thì lên Bắc Thiên sơn phó ước.

Nhạc Long Phi cúi đầu tuân mệnh. Phù Vân Tử lại nhìn Vưu Nam Báo cười Nói :

- Vưu huynh, nên trở về Tàng Kiếm cốc thu xếp mọi việc xong rồi cùng Chu Bạch Mi huynh sang Tương, Xuyên, Thanh Hải rồi sang Tân Cương được không?

Vưu Nam Báo gật đầu vâng lời, Chu Bạch Mi lấy thanh Đồ Long kiếm cho Lỗ Trường Phong cười nói :

- Lỗ lão đệ, ta đã cùng với Tàng Kiếm cốc chủ nhân, nay vẫn còn ba thanh kiếm vào loại thần vật hiếm có, dầu dọc đường có gặp Phục Bách Thao và ngọn Hóa Huyết kim đao của lão cũng không lo không có kiếm dùng, lão đệ và Nhạc Long Phi bốn ba muôn dặm cũng cần phải có khí giới phòng thân, vậy thanh Đồ Long kiếm này ta xin hoàn lại cho lão đệ trước hẹn.

Lỗ Trường Phong xét thấy Chu Bạch Mi nói câu ấy là tình thực, bèn cũng không từ chối, ngồi phía sau thuyền, mỉm cười giơ tay đỡ lấy.

Phù Vân Tử ngoảnh lại nói với Mộ Dung lão nhân :

- Mộ Dung huynh cùng Tiêu huynh kết bạn đi về phía nam qua Vân Quý, Khang, Tang rồi trở về Đan Tâm giáp.

Tây Môn Túy cười một cách quái gở kêu to :

- Phù Vân lão đạo, người định cất ta đi đâu?

Phù Vân Tử cười nói :

- Ta định mời người và Tả Thái Tường huynh đi sang chơi U, Yên rồi về phía bắc, Bắc Thiên sơn.

Tây Môn Túy đôi mắt long lanh gật đầu cười đáp :

- Được, được, được, con đường ấy tốt lắm, nếu ta cao hứng có lẽ sẽ tiến thẳng vào Thanh cung, mượn cái đầu hoàng đế Thanh đình đem về Đan Tâm giáp tế trước linh tiền đức Tiên hoàng cũng hay.

Phù Vân Tử cười nói :

- Đồ Viễn Trí không ở trong kinh, dầu các người có vào quấy rối Thanh cung thật thì cũng chẳng can gì.

Vậy tùy đây, nếu có hứng thì cứ việc làm.

- Nếu Đồ Viễn Trí có ở trong cung thì sao? Phù Vân lão đạo, người tưởng ta sợ lão sắt phu ấy chẳng.

Tây Môn Túy Đôi mắt tròn xoe giận dữ hét to.

Phù Vân Tử cười sảng sặc :

- Ai bảo người sợ, cái lão Cung Phụng Thanh đình ấy còn phải chờ ở Bắc Thiên sơn để nếm cái món Tửu Vũ Phi Tinh và cây Cửu Hợp Kim Ty bổng của người chớ.

Quần hiệp nghe nói đều cười rầm lên, Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ ngồi ngoài khoang thuyền, vừa định cất tiếng hỏi thì Phù Vân Tử đã mỉm cười nói trước :

- Vũ Văn diệt nữ thì theo ta về Tung Sơn Tị Trần am, mời sư phụ cùng sang Bắc Thiên sơn diệt trừ phản tặc.

Mọi việc cắt đặt xong xuôi, thì thuyền cũng vừa cập bến, quần hiệp lên bờ chia tay, mỗi nhóm đi một ngã, còn Âu Dương Bình thì mặc hăn đi đâu thì tùy ý.

Nhạc Long Phi thấy Vũ Văn Kỳ được đi cùng một vị võ lâm tuyệt thế lão luyện giang hồ như Phù Vân Tử thì yên tâm bèn nói với Lỗ Trường Phong :

- Lỗ đại ca đã có thanh Đồ Long trong tay, uy thế tăng lên gấp bội, chúng ta đi đường nếu gặp bọn ưng khuyến thì đừng ngần ngại gì cả, cứ việc đâm chém một mẻ cho sướng tay.

Lỗ Trường Phong gật đầu cười nói :

- Hôm nọ ở trên Nam Hải Anh Hùng hội, ngu huynh chưa hề động tay chỉ làm một tay lái đò lâm thời, buồn chết đi được. Ngu huynh không có cái công lực tuyệt thế như hiền đệ, nhưng giết vài tên Hắc y Thiết vệ thiết tướng cũng không hăn là khó.

Hai vị thanh niên kỳ hiệp, ý khí dương dương, đi suốt đêm ngày không mấy chốc đã đến Tiên Hà lĩnh. Vì không biết Lãnh Băng Tâm ở đâu, nên Nhạc Long Phi đến thăm Bào Cô Vân ở Độc Mai cốc trước. Nhưng trong Độc Mai cốc vắng lặng, không thấy bóng người, Bào Cô Vân đã đem hai con linh cầm đi khỏi, chỉ để lại một phong thư gài trên cành mai.

Nhạc Long Phi bóc thư ra xem, thì ra Bào Cô Vân không biết sao đã nghe được tin Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tố Thường vì nhan sắc đã phai nên bị Ôn Như Ngọc bỏ rơi, hiện đang bị nhục ở Côn Luân, bèn không quản ngại ngàn dặm xa xôi đem hai con Linh Tuệ, Linh Cầm sang phương Tây tiếp cứu.

Vì việc bất đắc dĩ nên đành thất ước, không cho hai con linh cầm sang đảo Độc Long tiếp cứu như đã

hứa, ông xin Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ thể lượng.

Trong thư còn nói chiếc hộp sắt đã mở được, bên trong có cái bình con bằng ngọc đựng đầy Linh thạch tiên nữ vạn tải không thanh, hộp sắt đúc bằng thứ sắt lạnh nguyên chất bỏ cũng tiếc, nên ông đã làm hộ cho Vũ Văn Kỳ một túi Long Tu Nghịch Huyệt trâm, cùng chiếc bình ngọc tất cả giấu trong động đá, bên dưới gốc lão mai.

Nhạc Long Phi xem xong thư, lại tìm trong hốc đá dưới gốc mai quả nhiên thấy chiếc bình ngọc cao chừng ba tấc và một túi da nhỏ.

Lỗ Trường Phong cười nói :

- Vũ Văn cô nương phúc duyên lớn lắm, thứ nước Linh thạch tiên nữ vạn tải không thanh là một thứ thánh dược hãn hữu, người thường uống vào một giọt có thể minh mục thanh tâm, đại bổ nguyên khí, người luyện võ mà uống hết bình đó, thì về phương diện chân khí nội lực không chỉ tăng gấp bội ngay cả đến khinh công cũng thăng tiến vô cùng.

Nhạc Long Phi thở dài nói :

- Môn khinh công của Kỳ muội còn cao hơn tiểu đệ, còn về phương diện võ công thì tuy hơi bị khuyết thiếu, chỉ vì là con gái nên tiên thiên bất túc, nên chân khí nội lực hơi yếu, nếu gặp địch thủ cao cường thì khó lòng tránh khỏi bị thiệt, nay được lọ thuốc này có thể bồi bổ chỗ bất túc ấy, thật là may mắn vô cùng chỉ tiếc hôm nay nàng không có ở đây, nếu có chắc nàng lấy làm sung sướng lắm!

Lỗ Trường Phong cười nói :

- Hiền đệ đem hộp thuốc về Bắc Thiên sơn giao cho Vũ Văn cô nương thì cũng làm cho nàng vui sướng chớ khác gì? Bào lão tiên bối đã đi sang Côn Luân chúng ta nên đi tìm Lãnh cô nương đi.

Nhạc Long Phi cau mày nói :

- Một dải Tiên Hà lĩnh bát ngát thế này, chúng ta làm cách gì mà tìm thấy nàng được? Và lại ta cũng không biết đích xác nàng có còn ở Tiên Hà lĩnh không, như vậy mà bảo tìm thì tìm làm sao?

Lỗ Trường Phong nhướng cao đôi lông mày chỗi xể cười nói :

- Hiền đệ, ta nghĩ được một cách, không biết có thể dùng được không?

Nhạc Long Phi hỏi :

- Cách gì, đại ca cứ cho biết.

Lỗ Trường Phong nói :

- Trong túi hiền đệ vẫn cầm cái tiêu của Lãnh cô nương thì phải? Hiền đệ thổi thổi lên một hồi triệu tập đàn rắn xem sao. Nếu Lãnh cô nương có ở đây thì may ra ta có thể biết tin được.

Nhạc Long Phi gật đầu cười :

- Lỗ ca ca có ý hay đấy! Nhưng trong Độc Mai cốc này hẻo lánh quá, chúng ta phải ra ngoài cốc, tìm chỗ nào cao rộng khoáng đãng thổi tiếng tiêu mới đi xa được.

Hai Người đưa nhau ra khỏi Độc Mai cốc, lại hợp sức vắn mấy tảng đá lớn tạm lấp kín cửa hang.

Nhạc Long Phi tìm đi tìm lại thế nào lại đứng vào chỗ Đại Hùng đầu đà triệu tập đàn rắn ngày trước.

Lúc này trăng sao đầy trời, đêm mát như nước, ước chừng đầu canh một.

Tiếng tiêu trầm trầm cất lên, Nhạc Long Phi nguyên không biết tập triệu đàn rắn thế nào, nhưng về âm luật cũng khá tinh thâm, bèn thuận miệng thổi lên một khúc Thiên tiên dẫn.

Hạc múa rồng bay, rồng ngâm phượng hát, kiêu hồng trắng sáng, dương liễu tiêu dương, tiếng tiêu nghe thật vô cùng réo rắt, nhưng thổi hết một khúc, mà vẫn không thấy bóng một con rắn nào cả.

Lỗ Trường Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao hôm ở trên Độc Long đảo, hiền đệ thổi tiêu, đàn rắn đến ngay, mà bữa nay không ứng nghiệm nữa, hay là rắn ở trên Tiên Hà lĩnh không nghe quen tiếng tiêu chẳng?

Nhạc Long Phi cũng ngẩn người không hiểu, cười nói :

- Lần trước Băng muội còn lập trận rắn ở đây chế phục bọn Cừu Trọng Đạt, Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan cơ mà? Không hiểu sao bữa nay không thấy một con rắn nào đến cả? Để tiểu đệ tụi khí thêm một hồi nữa xem sao.

Nói xong, khẽ ngưng nội gia chân khí phả vào ngọc tiêu, tấu thành một khúc.

Lần này thổi được một lúc, Lỗ Trường Phong chợt cười nói :

- Hiền đệ, rắn đến rồi kia kìa, chúng nó bò rất trật tự hình như xếp hàng mà đi vậy!

Nhạc Long Phi vừa tiếp tục thổi tiêu, vừa chú ý nhìn, chỉ thấy trên một con đường hẹp về phía tây nam, thốt nhiên bò ra vô khối là rắn, con lớn đi trước, con nhỏ đi sau xếp hàng chỉnh tề bò ngoằn ngoèo tới rất có trật tự.

Lỗ Trường Phong lại cười nói :

- Đàn rắn đã nghe thấy tiếng tiêu mà đến, thì đáng lẽ phải do từ bốn phía mà đổ về chứ? Sao lại hội họp chỗ nào từ trước rồi mới kéo cả hội đến? Hay là chúng vừa mới tham gia một cuộc triệu tập khác ở đâu rồi mới quay về đây?

Nhạc Long Phi thấy đàn rắn đã đến gần, mới thôi không thổi tiêu nữa, nghe Lỗ Trường Phong nói thế bèn gật đầu đáp :

- Đại ca đoán thế cũng có lý, nhưng trên đời này những người có tài sai khiến rắn ít lắm, rất có thể Lãnh Băng Tâm trong Tiên Hà lĩnh cũng nên.

Vừa nói đến đây, đàn rắn đã bò đến trước mặt, nằm sấp hàng theo hình vòng cung, cất cao đầu nhìn Nhạc Long Phi có vẻ như chờ lệnh.

Nhạc Long Phi thấy tình hình như vậy, bất giác phát hoảng, vì chàng chỉ biết triệu tập đàn rắn, chứ nào có biết sai khiến đàn rắn thế nào? Bây giờ triệu cả bầy rắn đến trước mặt, rồi làm sao đuổi được chúng?

Chàng cau lông mày lại nhìn Lỗ Trường Phong cười gượng :

- Đại ca bảo tiêu đệ thổi tiêu triệu rắn, bây giờ rắn đã đến rồi, làm thế nào đây?

Lỗ Trường Phong cũng giật nảy mình, vì chính mình tự nghĩ ra cách triệu rắn, là để nghe ngóng tin tức Lãnh Băng Tâm, mà không nghĩ rằng triệu rắn thì dễ, nhưng muốn đuổi đi thì khó...

Chưa nghĩ được cách gì, thì mấy con rắn ở phía ngoài dường như đợi lâu sốt ruột, bèn lại bảo nhau tiến dần lên, đến gần chỗ Nhạc Long Phi và Lỗ Trường Phong đứng, chỉ còn cách xa chừng bốn năm thước mới dừng lại.

Nhạc Long Phi trông đàn rắn thấy đủ kỳ hình quái trạng, con lớn con nhỏ không cùng một loại, có những con rắn lưỡi đỏ thè ra, hơi thở tanh tưởi nồng nặc, bất giác than :

- Đại ca, nếu ta chọc cho những con rắn này giận, nhất tề xông vào cắn, thì chúng ta không sao ứng phó kịp.

Lỗ Trường Phong cau mày nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Hay hiền đệ thử cầm ống tiêu lên, thổi nhặng nhít một hồi nữa xem sao?

Nhạc Long Phi không biết làm sao hơn, nên đành nghe theo, cầm ống tiêu lên, ngưng khí thổi từng tiếng một.

Đàn rắn nghe tiếng tiêu ngơ ngác nhìn nhau, hình như chẳng hiểu cái gì cả, trong đàn có mấy con trạng mạo nanh ác nhất kêu lên mấy tiếng “hú hú” rất lạ hình như muốn nhảy vào Nhạc Long Phi tập kích.

Nhạc Long Phi cười gượng nói :

- Đại ca, chúng ta thực là mua lấy cái khổ, châm lửa đốt mình, triệu rần thì dễ, mà trị rần thì khó, bây giờ chỉ còn cách là phải liều một sống hai chết, thanh kiếm Đồ Long của đại ca đâu?

Lỗ Trường Phong cũng nhận thấy tình thế nguy hiểm, vội với tay ra sau lưng rút thanh Đồ Long kiếm ra.

Thanh kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, luồng sáng như chiếc cầu vồng vút lên trên không, kèm theo là một tiếng trong như rỗng ngân vang mãi không dứt, đàn rần lại càng xô xao nhốn nháo, bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào hai người, lăm lăm chỉ chực xông đến.

Giữa lúc tình trạng cực kỳ khẩn trương như vậy, chợt nghe từ phía xa xa có một tiếng ngâm dài vọng tới.

Đàn rần nghe tiếng ngâm, lập tức khôi phục trạng thái trầm tĩnh lúc ban đầu. Nhạc Long Phi cũng như người trút được gánh nặng, bèn lần theo tiếng ngâm chú ý nhìn ra, quả nhiên thấy trên chỗ con đường hẹp mà đàn rần bò ra lúc này, có một thiếu nữ áo trắng cốt cách như tiên đang đứng trên một tảng đá lớn.

Bạch y thiếu nữ nào phải xa lạ, chính là Lãnh Băng Tâm, người bọn họ muốn tìm.

Nhạc Long Phi mừng rỡ vô cùng cất tiếng gọi to :

- Băng muội!

Lãnh Băng Tâm không đáp lại tiếng gọi của Nhạc Long Phi, chỉ khẽ ngâm lên một tiếng thê lương, khiến cho đàn rần đang vây quanh bọn Nhạc Long Phi, Lỗ Trường Phong đều bò đi nơi khác.

Nhạc Long Phi nghe giọng ngâm của Lãnh Băng Tâm có vẻ bi ai thảm thiết, hai vai đưa lên đưa xuống, dường như đang có sự gì đau đớn khóc lóc, bèn lấy làm kinh dị, tung mình nhảy sang chỗ nàng đứng rồi hỏi :

- Băng muội làm sao thế? Sao lại có vẻ đau khổ thế?

Nói chưa dứt lời, chân đã bước gần tới viên đá lớn, lúc ấy mới trông rõ Lãnh Băng Tâm không phải mặc áo trắng mà là toàn thân mặc đồ tang.

Lãnh Băng Tâm thấy Nhạc Long Phi đã đến bên mình cũng không kịp nhìn rõ có Vũ Văn Kỳ không, chỉ kêu lên một tiếng bi thảm :

- Long ca ca!

Rồi nhảy vào lòng Nhạc Long Phi khóc rầm lên!

Nhạc Long Phi đã biết rõ tính tình Lãnh Băng Tâm bình thường rất cao ngạo Nếu không gặp chuyện gì đau đớn quá sức thì không khi nào tỏ vẻ đau thương tới mức ấy.

Bèn tạm thời không hỏi tình hình đầu đuôi làm sao mà chỉ nâng đầu nàng lên vỗ về an ủi, cho nàng nguôi bớt sầu phiền.

Lỗ Trường Phong cũng chạy theo Nhạc Long Phi nhưng thấy hai người tỏ ý thân mật âu yếm như vậy thì cau mày đứng lùi lại quãng xa, đưa mắt nhìn đi nơi khác.

Lãnh Băng Tâm nằm trong lòng Nhạc Long Phi gào khóc một lúc, rồi không đợi hỏi, đã tự nghẹn ngào nói :

- Long ca ca, sư phụ muội mất rồi!

Nhạc Long Phi thấy Lãnh Băng Tâm mặc hiếu phục thì đã đoán là Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên đã gặp sự bất hạnh nên khi nghe nàng nói, cũng không ngạc nhiên lắm, chỉ thở dài hỏi :

- Băng muội, Thiệu lão tiên bối mất vì bệnh? Hay bị kẻ thù ám hại?

Lãnh Băng Tâm đã được Nhạc Long Phi vuốt ve an ủi một lúc, nỗi đau đớn cũng đã vơi đi được phần nào, bèn đứng lên, nước mắt đầm đìa nức nở nói :

- Gia sư không phải mất vì bệnh, cũng không phải bị kẻ thù ám hại mà người tự sát.

Nhạc Long Phi nghe nói giật mình sửng sốt, vừa toan hỏi lại cho rõ ràng thì Lãnh Băng Tâm đã tự tay vén mớ tóc mây buồn rầu hỏi tiếp :

- Việc này nói ra còn dài lắm, lát nữa ta sẽ nói chuyện, Long ca ca, Kỳ muội đâu? Sao không đi cùng với Long ca ca?

Nhạc Long Phi nói :

- Kỳ muội về Tung Sơn thăm Hàn Nguyệt sư thái, ngu huynh cùng Lỗ Trường Phong đến Tiên Hà lĩnh tìm muội.

Nói đến đây bèn vẫy gọi Lỗ Trường Phong :

- Lỗ ca ca lại đây, vị này tức là Lãnh Băng Tâm cô nương mà chúng ta đang đi tìm đó.

Lỗ Trường Phong lúc này mới tung mình nhảy sang, cùng Lãnh Băng Tâm thi lễ.

Lãnh Băng Tâm nghe câu nói của Nhạc Long Phi bất giác lại xúc động can tràng, hạt châu lăn lăn, nghẹn ngào nói :

- Kỳ muội còn có thể về Tung Sơn thăm ân sư được, còn ta thì có nhớ sư phụ chỉ còn cách xuống hoàng tuyền mới mong gặp mặt.

Nhạc Long Phi biết Lãnh Băng Tâm và Thiệu Hàm Yên tình thầy trò thăm thiết, trong một lúc không sao có thể khuyên giải, bèn ôn tồn hỏi :

- Băng muội, việc tang lễ của Thiệu lão tiên bối đã thu xếp xong chưa?

Lãnh Băng Tâm gạt nước mắt gật đầu :

- Gia sư đã được gọi là Ô Mông Xà Nữ và là chuyên gia dạy rắn đệ nhất đương thời, nên sau khi người qui tiên, tất phải cử hành một tang lễ đặc biệt long trọng để kỷ niệm, tiểu muội bèn triệu tập tất cả đàn rắn trong Tiên Hà lĩnh đều đi đưa đám cho người.

Lỗ Trường Phong hoảng nhiên tỉnh ngộ nói :

- Hèn nào ta thấy đàn rắn xếp hàng đi đến, thì ra chúng vừa làm lễ an táng Thiệu lão tiên bối về.

Lãnh Băng Tâm gật đầu đáp :

- Gia sư tang lễ vừa xong, liền nghe thấy tiếng Long ca ca tụ khí thổi tiêu, muội bèn sai đàn rắn đến trước còn mình thì lập tức theo sau.

Nhạc Long Phi đưa trả Lãnh Băng Tâm chiếc ống tiêu rồi mỉm cười nói :

- Nếu không nhờ Băng muội sai linh xà đem thư và chiếc ống tiêu này với ba viên linh đan sang đảo Độc Long thì tất cả bọn anh hùng hào kiệt trong bốn bể đều rất có thể bị bọn Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc tóm cổ hết sạch.

Lãnh Băng Tâm “à” một tiếng nhưếng cao lông mày hỏi :

- Hôm ở Độc Long đảo ca ca có phải lợi dụng đến sức đàn rắn không?

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Nếu không tập hợp đàn rắn trợ lực ngăn cản tụi ưng khuyến thì không biết bao nhiêu người đã tán mạng bởi tay chúng.

Lãnh Băng Tâm nghe nói, dần dần cảm thấy hứng thú, bèn dăm dăm nhìn Nhạc Long Phi rồi hỏi :

- Long ca ca có thấy con Thất bộ thanh xà không?

Nhạc Long Phi ngượng nghịu trả lời :

- Băng muội đừng buồn nhé, con Thất bộ thanh xà đã chết rồi.

Lãnh Băng Tâm giật mình nói :

- Quái lạ, con Thất bộ thanh xà của muội, đao kiếm chém không đứt, ám khí bắn không thủng, làm sao có thể chết?

Lỗ Trường Phong ngồi bên cười nói :

- Con rắn ấy đâu phải là chết vào tay người thường, mà là chết vì tay Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi.

Lãnh Băng Tâm nghe nói tức thì mày ngài dựng ngược, sắc mặt như phủ một làn sương, cười nhạt luôn mấy tiếng rồi nói :

- Chu Bạch Mi dám giết con linh xà quý hiếm có của ta, ta sẽ đi tìm chân trời góc biển, tìm cho bằng được lão thất phu ấy bắt hẳn phải chết trước trăm ngàn miệng con rắn độc mới cam tâm.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Băng muội đừng giận, Lỗ đại ca chưa nói dứt lời, con linh xà ấy chính tự ngu huynh tác chủ, yêu cầu Chu lão tiên bối giết hộ.

Lãnh Băng Tâm nghe nói lại càng kinh ngạc hỏi :

- Thế là thế nào? Tại sao ca ca lại muốn giết nó? Hay là con Thất bộ thanh xà cắn lầm phải người mình chẳng?

Nhạc Long Phi lắc đầu, đoạn đem mọi việc xảy ra trên đảo Độc Long kể lại tường tận cho Lãnh Băng Tâm nghe.

Lãnh Băng Tâm nghe xong mới nguôi cơn giận, gật đầu nói :

- Cứ như Long ca ca nói, thì con Thất bộ thanh xà tuy chết nhưng chết một cách hữu ích như vậy cũng đáng lắm, tiểu muội không tìm Chu Bạch Mi truy cứu việc ấy nữa.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Nếu Băng muội muốn truy cứu, thì cứ việc trách phạt ngu huynh, vì lúc ấy ngu huynh lấy danh phận huynh kết nghĩa với Băng muội ra thay mặt Băng muội làm chủ việc ấy, vì thế mà Chu lão tiên bối mới dám hạ thủ.

Lãnh Băng Tâm đang khóc cũng bật cười lại hỏi Nhạc Long Phi :

- Thôi bây giờ ta không nói đến con Thất bộ thanh xà nữa, Long ca ca có biết Âu Dương Bình cười con Thanh Thông mã của muội đến dự hội rồi bây giờ con ngựa ấy đâu không?

Nhạc Long Phi ngẩn người nói :

- Điều ấy quả thật ngu huynh không để ý, Âu Dương Bình thì một mình chèo thuyền chạy trốn, chỉ sợ con Thanh Thông mã vẫn còn ở trên Độc Long đảo.

Lãnh Băng Tâm rất yêu con Thanh Thông mã, nghe nói vậy không khỏi đau tiếc, bèn thở dài một tiếng rồi nói :

- Trước muội cứ nghĩ để Âu Dương Bình đi mời sư tỷ hẳn là Đà Ấu Ngô Cúc đến dự hội hoặc giả có thể làm cho Đồ Viễn Trí một tay cường địch, mới cho Âu Dương Bình mượn cho Thanh Thông mã, Ngô Cúc có đến cũng cùng Sa Bột phơi xương Nam Hải mà con Thanh Thông lại rơi vào tay địch.

Nhạc Long Phi biết Lãnh Băng Tâm đã mất con răn yêu lại mất luôn con ngựa quý, trong bụng không khỏi thương tiếc, buồn bã bèn tìm cách nói sang chuyện khác.

- Băng muội, cái tin bí mật, Đồ Viễn Trí cầu kết với Lê Phóng Hạc, Băng muội do đâu mà biết?

Lãnh Băng Tâm rèm mắt đỏ hoe, rưng rưng như muốn khóc, buồn rầu nói :

- Cái tin ấy gia sư nghe được ở chính miệng người tình nhân kiêm đại địch của người nói ra.

Nhạc Long Phi không ngờ câu hỏi của mình lại chạm đến mối thương tâm của nàng bèn thôi không hỏi nữa, nhưng Lãnh Băng Tâm nói tiếp :

- Long ca ca đừng sợ tiểu muội buồn, để tiểu muội kể câu chuyện tại sao gia sư đột nhiên sang Tiên Hà lĩnh và tại sao vì tình mà tự tử cho Long ca ca nghe, may ra cũng vơi bớt được sự đau đớn đang chứa chất trong lòng.

Nhạc Long Phi thấy nàng nói thế, liền gật đầu hỏi :

- Vị tình nhân kiêm cừu địch của Thiệu lão tiên bối là ai vậy?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Tên hẳn là Ngọc Diện Thần Ma La Hiếu Tinh, ngày xưa đã cùng Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc tề danh...

Lãnh Băng Tâm chưa nói dứt lời, Nhạc Long Phi chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ vội hỏi :

- A, có lẽ trước khi Ôn Như Ngọc tới dự hội ở đảo Độc Long đã đến Tiên Hà lĩnh mời Ngọc Diện

Thần Ma La Hiếu Tinh cùng đến Nam Hải trợ trận cho bọn ưng khuyển Thanh đình phải không?

Lãnh Băng Tâm gật đầu nói :

- Long ca ca đoán đúng đấy, chính ra việc La Hiếu Tinh ẩn nấp trong Tiên Hà lĩnh không một ai biết, nhưng nhờ vì Ôn Như Ngọc lỡ miệng thốt ra mới bị gia sư xét thấu, bèn nhanh chân đến đây trước Ôn Như Ngọc!

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Phụ Nhân Bụng Dạ Khôn Lường

Nhạc Long Phi lại hỏi :

- La Hiếu Tinh và Thiệu lão tiền bối sao lại trở thành tình cừ, Băng muội có biết không?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Thoạt đầu, tiểu muội cũng không rõ lắm, đến nay mới biết rằng ngày trước La Hiếu Tinh đã cố sức theo đuổi gia sư, nhưng vì gia sư xét thấy hắn là người độc ác bạc tình nên khăng khăng từ chối...

Lỗ Trường Phong nói :

- Hai tên ma đầu Ôn Như Ngọc và La Hiếu Tinh đều dung mạo tuấn tú, tính tình phong lưu, chúng đã vừa mắt người con gái nào, thì cố theo đuổi cho kỳ được bao giờ đến tay thì mới thôi!

Lãnh Băng Tâm gật đầu :

- Lỗ ca ca nói đúng, La Hiếu Tinh bị gia sư một mực cự tuyệt, thẹn quá hóa giận, bèn xếp đặt mưu sâu quyết chí báo thù.

Nhạc Long Phi cau mày nói :

- Cảm tình của con người, làm sao có thể bắt ép được? Rồi sau La Hiếu Tinh làm cách nào mà báo thù?

Lãnh Băng Tâm thở dài nói :

- La Hiếu Tinh giỏi tâm thuật, hắn biết sợ dĩ gia sư không đáp lời thỉnh cầu của hắn vài ghét hắn tâm địa bất lương, bèn gắng sức trong ba năm liền, gột bỏ hết tâm tính cũ, thành một người khác, hắn ngày đêm lúc nào cũng theo liền bên cạnh gia sư, ôn tồn rất mực, song tuyệt đối không bao giờ nhắc đến chuyện cầu hôn nữa.

Nhạc Long Phi giật mình nói :

- Thủ đoạn như thế thì ghê gớm thực!

Lãnh Băng Tâm cười gượng nói :

- Tình trạng đó duy trì được đúng ba năm, gia sư quả nhiên bị hấn cảm động, rút cục chính người đã bày tỏ tình cảm với hấn, tình nguyện xin cùng hấn kết nghĩa chung thân.

Nhạc Long Phi vịn cổ tay bực tức nói :

- Cứ theo lời Bằng muội thì Thiệu lão tiên bối lấy phải người không xứng đáng...

Lãnh Bằng Tâm không đợi Nhạc Long Phi nói hết, nghiêng răng ngắt lời :

- Long ca ca chắc không thể ngờ cái bụng dạ nham hiểm của La Hiếu Tinh đến mức nào? Sau khi hấn lừa lấy được cảm tình của gia sư và đã thỏa mãn dục vọng rồi hấn bèn thừa lúc xuất kỳ bất ý, đánh thuốc mê cho người, đoạn khiêng bỏ vào trong một hang rắn độc mà hắc đã tìm từ trước. Thế rồi hấn đứng ngoài cửa động huênh hoang chế giễu, lại còn thanh minh rằng bất cứ đối với người con gái nào hấn chỉ cần thỏa mãn một lần là lập tức bỏ ngày! Lần này đã làm nhục được gia sư, lại còn bỏ người vào hang rắn là cốt để báo thù cái việc hấn đã cố công trung cầu mà bị gia sư cự tuyệt.

Lỗ Trường Phong giậm chân xuống đất, giận dữ nói :

- La Hiếu Tinh thâm độc đến thế là cùng, không còn một tí gì gọi là giống người nữa.

Lãnh Bằng Tâm lại nói tiếp :

- Kế hoạch của La Hiếu Tinh tuy cực kỳ chu mật, nhưng hấn thực không ngờ gia sư từ nhỏ vốn vẫn yêu rắn, lại tinh thông thuật nuôi rắn nên chẳng những không bị rắn cắn mà lại còn bắt được cuốn kỳ thư trong hang rắn, nhân đó mới luyện được kỳ công tuyệt thế, nổi tiếng là Ô Mông Xà Nữ.

Lỗ Trường Phong cười nói :

- Người ta có câu “người hiền trời thương” quả thực không sai. Thiệu lão tiên bối nhân họa lại đắc phúc.

Lãnh Bằng Tâm lắc đầu thở dài :

- Tuy nhiên, dầu có thành danh là Ô Mông Xà Nữ nhưng sao bù đắp được nỗi lòng uất hận của gia sư? Danh tiếng vừa nổi lên như sóng cồn thì La Hiếu Tinh vội vàng bỏ trốn biệt tích, nên gia sư không sao tìm được hấn để rửa hờn.

Nói đến đây lại ngược mắt nhìn Nhạc Long Phi, rồi thở dài một cách ai oán :

- Sư phụ muội đã trải qua một phen bị vùi dập ở tình trường, nên căm giận hết thầy bọn đàn ông trong thiên hạ! Người nhất định không cho muội lấy chân tình đối với bất kỳ một người đàn ông nào.

Nhạc Long Phi cười gượng nói :

- Lão ác ma La Hiếu Tinh quả là đã làm mất mặt bọn đàn ông trong thiên hạ, thiệt là khả ố.

Lãnh Băng Tâm lại nói tiếp :

- Lần này gia sư đã dò biết La Hiếu Tinh trốn ở Tiên Hà lĩnh, bèn lẳng lặng tìm đến, bố trí Vạn Xà đại trận bắt sống tên ác tặc táng tận lương tâm để báo thù việc bị bỏ xuống hang rắn dạo nọ.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Ôn Như Ngọc đến đây vào ngày nào?

Lãnh Băng Tâm đáp :

- Ôn Như Ngọc đến đây sau khi La Hiếu Tinh bị bắt ít lâu, sư phó liền sai muội giả trang làm một tên đồ đệ mới thu của La Hiếu Tinh ra tiếp, nói dối là La Hiếu Tinh đi chơi vắng, nhân thế mà biết Ôn Như Ngọc đến có việc gì, mới phái linh xà đem tin đến Nam Hải.

Nhạc Long Phi nghe nói mới hiểu rõ đầu đuôi, bèn nghĩ thầm “Trời thiêng lồng lộng, quả có uy linh, nếu không có quý khiến thần xui, do miệng Ôn Như Ngọc nói ra, thời tất cả bọn kỳ hiệp lớn nhỏ trẻ già đều bị chết về tay lũ ưng khuyến còn đâu đến bây giờ?”

Lãnh Băng Tâm đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi rồi lại nhìn Lỗ Trường Phong, biết hai người đang cảm khái vì câu chuyện vừa rồi, bèn lại nói tiếp :

- Ôn Như Ngọc tuy gian hoạt như quỷ nhưng cũng không thể ngờ được là bên trong có xảy ra chuyện gì, mới dặn đi dặn lại tiểu muội nói ngay với La Hiếu Tinh rằng “khi nào về núi thì lập tức sang ngay đảo Độc Long”, nếu không chịu thông đồng với Lê Phóng Hạc, Đồ Viễn Trí thời thanh thế vững vàng, không ai đương nổi tha hồ hưởng thụ vinh hoa phú quý việc gì phải ẩn trốn nơi hang sâu núi thẳm, ngày đêm nơm nớp lo Ô Mông Xà Nữ báo thù.

Lỗ Trường Phong cười nhạt nói :

- Ôn Như Ngọc tính toán thiệt đâu ra đấy, nhưng người ta có câu “người tính không bằng trời tính”, nếu hăn không đến đây tìm La Hiếu Tinh, Lãnh cô nương làm sao biết tin bí mật ấy mà sai linh xà sang Nam Hải đưa thư, và như thế thì tất cả kỳ hiệp cả nước đã vô tình mắc bẫy lũ phản nghịch mà vẫn không hay.

Lãnh Băng Tâm lại nói tiếp :

- Ân sư sai muội lẳng lặng chờ cho Ôn Như Ngọc đi khỏi mới đem La Hiếu Tinh ra xử tội.

Lỗ Trường Phong cười nói :

- Thiệu lão tiên bối đã nuốt hận bao năm, lần này được tự tay báo thù chắc là phải hết sức bi thảm.

Lãnh Băng Tâm gật đầu :

- Quả nhiên bi thảm thật, có lúc chính mắt muội cũng không dám nhìn, sư phụ muội triệu tập hết tất cả loài rắn độc trong Tiên Hà lĩnh rồi mỗi ngày sai một con cắn hấn một lần.

Lỗ Trường Phong cau mày nói :

- Nếu vậy thì chỉ chưa đầy một ngày, La Hiểu Tinh đã bị rắn cắn chết rồi còn gì?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười :

- Thiệu lão tiên bối đã có thuốc giải nọc rắn độc trên quý vô cùng khi nào lại để cho hấn chết dễ dàng thế?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Long ca ca đoán đúng lắm, sư phụ đợi đến lúc La Hiểu Tinh chỉ còn thoi thóp thở, mới cho hấn uống thuốc giải rồi lại sai rắn cắn nữa.

Nhạc Long Phi than rằng :

- Cách báo thù đó cũng khoái chí nhất thời thật, nhưng xét ra thì cũng hơi tàn nhẫn đôi chút.

Lãnh Băng Tâm có vẻ không bằng lòng, trừng mắt nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Long ca ca đừng trách sư phụ muội tàn nhẫn, tại sao ca ca không nghĩ đến hành vi La Hiểu Tinh ngày trước?

Nhạc Long Phi thấy Lãnh Băng Tâm sa sầm nét mặt bèn vội cười nói chữa :

- Băng muội đừng hiểu lầm, huynh đâu dám trách Thiệu lão tiên bối, La Hiểu Tinh tàn ác vô lương, thần và người đều giận, nay bị hình phạt như thế là đáng tội lắm, nhưng nếu chúng ta có thể lấy đức báo oán thì vẫn hơn.

Lãnh Băng Tâm cười nhạt :

- Lấy đức báo oán thì là bực Thánh nhân, lấy oán báo oán là thường nhân, sư phụ muội chỉ là một võ lâm tục nữ tầm thường đâu có được tâm địa hiệp nghĩa thánh khiết như Long ca ca.

Mấy câu ngụ ý mỉa mai chế giễu đó làm cho Nhạc Long Phi đỏ mặt tía tai, không biết trả lời thế nào.

Lãnh Băng Tâm với sư phụ nàng là Thiệu Hàm Yên từ nhỏ đến giờ nương tựa lẫn nhau, tình nghĩa thầy trò thâm sâu, lúc này Thiệu Hàm Yên vừa mới mất, Lãnh Băng Tâm đau đớn vô cùng, nàng không muốn ai

phê bình sự phụ nàg một câu dù câu đó không tậ hại gì cho lắm.

Nhạc Long Phi lúng túng không biết giải thích sao cho nàng ngũi giận, Lãnh Băng Tâm vẫn không chịu buông tha, mà ngay dựng ngược, ánh mặt lạnh như tiền, xẵng giọng hỏi lại :

- Long ca ca, muội còn muốn hỏi một câu, sự phụ ca ca là Chu đại hiệp sao cho ca ca lấy Mặc Vũ làm tiêu biểu để kết giao với những bực di dân chí sĩ cùng phù chính khí, khôi phục Trung Nguyên? Sao không lấy đức báo oán, tha thứ cho những kẻ phản tặc đầu hàng giặc Mãn có phải hay hơn không?

Nhạc Long Phi biết mình nhớ lời đụng chạm đến mối thương tâm của nàng, chẳng lẽ lại im, đành phải tươi cười giải thích :

- Băng muội thông minh tuyệt thế, tất cũng rõ công cừu khác tư cừu, thù vua giận nước, không đội trời chung...

Lãnh Băng Tâm không đợi Nhạc Long Phi nói hết, lạnh lùng ngắt lời :

- Nhạc Long Phi...

Đang từ “Long ca ca” chuyển sang “Nhạc Long Phi” tuy chỉ biến đổi danh từ xưng hô một chút nhưng cũng đủ làm cho Nhạc Long Phi phát hoảng.

Lỗ Trường Phong sợ hai người càng nói càng găng, bèn vội tìm cách hướng câu chuyện sang lối khác, hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương, lẽ ra cô nương phải nhận thấy rằng, sau khi Thiệu lão tiên bối đã báo thù xong rồi tất sẽ nảy ra cái ý muốn chết, vì đầu sao Thiệu lão tiên bối với La Hiếu Tinh cũng còn tình vợ chồng một đêm!

Lãnh Băng Tâm “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ta tuy cũng nhận thấy sự phụ đã nảy ra ý muốn tự tử, nhưng cũng chẳng biết làm gì hơn, đành chỉ suốt ngày đêm hầu bên cạnh một bước không rời, nhưng khổ thay, trò tuy hết lòng nhưng số thầy không tránh! Tới khi La Hiếu Tinh bị đàn rắn cắn chỉ còn sót lại bộ xương thì sự phụ cũng lánh bỏ trần gian tự vận mà chết.

Nói đến đây, không sao ngăn được hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi, Nhạc Long Phi thấy nàng khóc như một bông hoa lê ướt đẫm nước thì cầm lòng không đậu khẽ mỉm cười gọi :

- Băng muội...

Lãnh Băng Tâm giận dữ ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Nhạc Long Phi rồi xé một mảnh vạt áo ném xuống đất.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi :

- Băng muội, thế là ý gì?

Lãnh Băng Tâm trả lời ngay :

- Thế gọi là cắt bào đoạn nghĩa, ta với người từ nay không còn tình nghĩa gì nữa.

Nhạc Long Phi giậm chân cười gượng, còn toan giải thích, Lãnh Băng Tâm đã tung mình nhảy lùi lại phía sau đến gần hai trượng, mặt lạnh như lớp sương trở tay nói :

- Nhạc Long Phi, ta sẽ phá hủy dung nhan của Vũ Văn Kỳ, để thử xem người có quên được mối tư thù này không, mà lấy đức báo oán với ta?

Nói dứt lời, lập tức quay mình đi ngay, không thèm ngoảnh đầu lại nữa.

Nhạc Long Phi không biết làm thế nào, chỉ ngẩn người đứng nhìn theo Lãnh Băng Tâm cho đến khi không còn trông thấy bóng nữa, mới quay lại nhìn Lỗ Trường Phong lắc đầu cười gượng :

- Lỗ ca ca thử coi thế là nghĩa gì?

Lỗ Trường Phong cau mày nói :

- Không ngờ Lãnh cô nương lại nóng tính thế, nhất định không chịu nghe người ta phê bình sư phụ đến một câu.

Nhạc Long Phi thở dài nói :

- Thiệu lão tiên bối mới mất, Lãnh Băng Tâm vì quá thương sư phụ, nên trong bụng đang đau đớn phiền não, tiểu đệ không biết giữ gìn lời nói nên mới đến nỗi thế nàng tuyệt giao với tiểu đệ không sao nhưng nếu nàng quả thật làm hại Kỳ muội thì làm thế nào?

Lỗ Trường Phong gật đầu nói :

- Ta xem Lãnh cô nương chỉ nói cho hả giận thế thôi, chứ có khi nào chỉ vì một việc nhỏ mọn như vậy mà nữ coi tình kết nghĩa thành thù địch bao giờ?

Nhạc Long Phi đỏ mặt ấp úng nói :

- Đại ca, Lãnh... Lãnh Băng Tâm tính tình quái dị lắm... nàng... nàng rất có thể... nói sao làm vậy được!

Lỗ Trường Phong chợt nghĩ ra là vừa rồi trông thấy Nhạc Long Phi và Lãnh Băng Tâm thân mật âu yếm thế vậy thì trong bộ ba kết nghĩa ấy bên trong còn ngấm ngấm ẩn giấu những cơn sóng gió của biển tình thì

giật mình nói :

- Ta hiểu rồi, Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương còn có thể trong một lúc không nghĩ ra dám liều hạ độc thủ lắm.

Nhạc Long Phi sắc mặt càng đỏ, lẳng lặng đứng nhìn.

Lỗ Trường Phong chợt nghĩ ra một việc giật mình nói :

- Nhạc hiền đệ, nếu quả Lãnh cô nương cố tình mưu hại Vũ Văn Kỳ, thì một người hữu tâm, một người vô ý, tránh sao cho khỏi mắc mưu?

Nhạc Long Phi nghe nói cũng bàng hoàng kinh sợ, gật đầu lia lịa nói :

- Đại ca lo xa như vậy cũng có lý, chúng ta phải tạm thay đổi lộ trình, lập tức quay về Tung Sơn báo cho Kỳ muội biết trước mà đề phòng.

Lỗ Trường Phong gật đầu đồng ý, hai người thi triển khinh công hướng thẳng phía trước đi nhanh như bay.

Nhưng vừa đi hết ngọn núi, chợt đâu một sự lạ hiện ra trước mắt làm cho họ phải dừng bước lại chú ý xem xét.

Thì ra dưới bụi cây gai nhỏ bên vệ đường còn vương một mảnh lụa rách, Nhạc Long Phi chỉ vào mảnh áo ngạc nhiên nói :

- Đại ca thử coi, mảnh vạt áo này hình như là vạt áo của Lãnh Băng Tâm đương mặc?

Lỗ Trường Phong nhìn kỹ một lúc, rồi hỏi Nhạc Long Phi :

- Vừa rồi Lãnh Băng Tâm có xé áo đoạn tình, hiền đệ có nhặt mảnh áo bỏ vào túi, bây giờ lấy thử ra so thử xem nào?

Nhạc Long Phi vội lấy mảnh áo trong mình ra so với mảnh áo vương trong bụi cây, quả nhiên là hoàn toàn như một.

Trong khi Nhạc Long Phi mãi cúi xuống xem áo, thì Lỗ Trường Phong lại nhặt được một vật trong bụi cây, chợt biến sắc mặt cau mày nói :

- Hiền đệ, lần này chúng ta đến Tiên Hà lĩnh sao mà xảy ra lắm chuyện lạ lùng? Lãnh cô nương đi chưa được bao lâu, đã gặp đại sự gì bất trắc rồi!

Nhạc Long Phi vội ngẩng lên nhìn vật Lỗ Trường Phong cầm trên tay, thì ra chính là cái ống tiêu mình

vừa đưa trả cho Lãnh Băng Tâm lúc này.

Điều này đủ chứng minh rằng Lãnh Băng Tâm đã gặp nạn gì ở chỗ này, nếu không bị bụi gai xé rách mảnh áo và đánh rơi cả ống tiêu cũng không buồn nhặt.

Nhạc Long Phi cau đôi lông mày, lẳng lặng suy nghĩ.

Lỗ Trường Phong hỏi :

- Hiền đệ, chúng ta nên tìm quanh đây xem Lãnh cô nương bị nạn gì hay cứ đi Tung Sơn trước đã?

Nhạc Long Phi không nghĩ ngợi gì quả quyết trả lời :

- Lãnh Băng Tâm đối với tiểu đệ tuy dứt tình nhưng tiểu đệ vẫn coi nàng là một tiểu muội, hiện nay biết nàng gặp nạn nữ đâu bỏ đi không cứu cho đành.

Lỗ Trường Phong nghe nói, trong bụng cũng cho là phải, hai người bèn đi về phía trái, chỗ cây cối rậm rạp, tìm kiếm dấu vết của Lãnh Băng Tâm.

Tìm đi tìm lại, mướt mồ hôi trán mà vẫn không thấy tăm hơi, họ đâu có biết rằng Lãnh Băng Tâm bị rơi vào tay Âu Dương Bình và đang bị hãm giở trò khinh bạc.

Thì ra Lãnh Băng Tâm giận dữ mắng Nhạc Long Phi xong, hăm hăm bỏ đi, càng nghĩ càng chua xót, nước mắt đầm đìa thấm ướt cả tà áo lụa.

Sau ngày Thiệu Hàm Yên mất, nàng cảm thấy trên đời chỉ còn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ là người thân duy nhất, ai ngờ xảy ra câu chuyện đoạn nghĩa tuyệt tình bảo nàng làm sao không đau lòng được.

Nàng buồn quá không đi nổi nữa mới ngồi dựa vào cây cổ thụ buông tiếng khóc.

Khóc một hồi lâu chợt cảm thấy hình như quanh đây đang sắp xảy ra sự gì lạ, những người công lực đã đến bực tương đương hỏa hầu thường hay có cảm giác mà người thường không thể thấy được.

Lúc này Lãnh Băng Tâm có cảm giác như đâu đây có người đang nhìn chòng chọc mình.

Nàng làm như vô tình không biết gì cả, vừa nức nở khóc vừa đưa tay áo lên lau nước mắt rồi đưa mắt nhìn bốn xung quanh qua khe tay áo.

Đằng trước, đằng sau, bên phải đều không một bóng người, Lãnh Băng Tâm không tin cảm giác của mình sai, đôi mày liễu xếch ngược thốt nhiên quay phắt lại.

Quả nhiên nàng đoán không lầm.

Qua hai hàng lệ nàng thấy một vị hoàng y tú sĩ đang lẳng lặng ngồi trên một tảng đá lớn cách hơn hai trượng.

Lãnh Băng Tâm đang lúc đau khổ, dễ sinh cáu kỉnh, nàng đã dồn sẵn công lực, định bụng trông thấy ai là giết ngay cho tan bớt cơn giận.

Nhưng vừa thấy mặt vị hoàng y tú sĩ, bao nhiêu giận dữ phút chốc đổi ra thẹn thùng, hai hàng nước mắt lăn chã tuôn như mưa không sao ngăn được.

Thì ra hôm ở trong thuyền, Âu Dương Bình nghe Nhạc Long Phi và Lỗ Trường Phong định lên Tiên Hà lĩnh tìm Lãnh Băng Tâm bèn cũng len lén theo, bất ngờ đi đến đây thì tình cờ gặp nàng.

Hắn thấy Lãnh Băng Tâm nước mắt đầm đìa chẳng khác nào một cảnh lê tuyết đẹp bị điểm mấy giọt nước mưa bất giác thấy lòng dào dạt thương yêu bèn khẽ gọi :

- Lãnh cô nương.

Lãnh Băng Tâm đầy lòng chua xót, chưa biết thổ lộ cùng ai nay ngẫu nhiên gặp lại Âu Dương Bình, lại nghĩ hẳn đối với mình ân cần hết mực bèn cũng ngẩng đầu lên gọi :

- Âu Dương huynh...

Nhưng nói chưa dứt lời đã lại khóc nức nở không sao nén được.

Xưa nay đối với Lãnh Băng Tâm, Âu Dương Bình vốn dĩ đã vừa yêu vừa sợ, nhưng mấy tiếng “Âu Dương huynh” nàng vừa thốt ra làm cho hắn thấy nở ruột nở gan, can đảm vụt tăng, thông thả bước tới gần ra vẻ ân cần tha thiết dùng lời nói hết sức êm đềm sẽ hỏi :

- Lãnh cô nương xưa nay vẫn là một trang nữ lưu trung kiết, ngày thường cứng cỏi cương quyết bao nhiêu sao bữa nay vì chuyện gì mà đến nỗi thương tâm quá vậy?

Lãnh Băng Tâm thấy Âu Dương Bình ân cần săn sóc, lời nói ngọt ngào như mía, êm ru thì cảm động lắm, cho hắn là người đáng thân yêu tin cậy, bèn cầm lấy tay hắn cùng leo lên ngồi trên tảng đá xanh, nghẹn ngào nói :

- Âu Dương huynh, ta khổ lắm!

Âu Dương Bình thần hồn mê mẩn, không ngờ được mỹ nhân tin yêu đến thế, bèn thừa thế nắm lấy bàn tay thon nhỏ của nàng, dịu dàng nói :

- Băng muội, muội có điều gì buồn phiền cứ nói cho ta nghe, may ra ta có thể gánh đỡ Băng muội được phần nào!

Nếu là bình thường thì đối với cách xưng hô và cử chỉ ấy của Âu Dương Bình đã bị Lãnh Băng Tâm giận dữ, mắng cho một trận nên thân, nhưng lúc này nàng lại cảm thấy nổi lòng được vuốt ve an ủi, bèn ngã đầu vào lòng Âu Dương Bình tỉ tê đem chuyện sư phụ Thiệu Hàm Yên báo thù La Hiểu Tinh và tự tử vì tình thế nào, kể hết cho Âu Dương Bình nghe.

Âu Dương Bình nếu biết nhân dịp tốt lựa lời nói khéo theo ý Lãnh Băng Tâm rồi hết sức vỗ về an ủi thì rất có thể trong lúc này cảm thấy bơ vơ cô độc, lại đương thất vọng đau đớn lúc này, nàng sẽ vui lòng chấp nhận lời thỉnh cầu của hắn.

Khốn nhưng Âu Dương Bình lại cứ muốn lên mặt thông minh, khi nghe nàng kể chuyện xong, liền mỉm cười một cách bí mật hỏi :

- Băng muội sở dĩ đau đớn đến thế, sợ rằng không phải vì cái cố sự phụ tuần tình mà thôi phải không?

Lãnh Băng Tâm không muốn cho hắn biết câu chuyện xảy ra giữa mình và Nhạc Long Phi nên nghe hắn nói thế thì giật mình ngạc nhiên hỏi :

- Âu Dương huynh nói vậy là ý thế nào?

Âu Dương Bình tự phụ là mình có con mắt tinh đời, đầu óc sáng suốt đặc ý nói :

- Cái tình thầy trò chỉ có hạn, tử biệt đâu có đau bằng sinh ly? Huống chi lệnh sư đã nằm yên dưới lòng đất, Băng muội dù có tình thầy trò cũng chỉ đau buồn chốc lát, chẳng lẽ lại vì câu chuyện ấy mà thương cảm đến thế sao?

Lãnh Băng Tâm nghe nói trong bụng chột sinh phản cảm, nhưng sắc mặt vẫn không biến đổi chỉ lạnh lùng hỏi :

- Âu Dương huynh đã nghĩ như vậy thì thử đoán xem ta sở dĩ buồn là vì cố gì?

Âu Dương Bình thấy cách xưng hô cũng như sắc mặt Lãnh Băng Tâm vẫn ôn hòa như cũ nên không biết nàng đã giở mặt, bèn nửa ra giọng ghen tuông nửa ra vẻ thông minh mỉm cười đáp :

- Chắc là vì chuyện Nhạc Long Phi.

Nói chưa dứt lời, thốt đâu một tiếng “bộp” rồi một cái tát bằng trời giáng đã in vào má bên phải làm cho hắn bật lùi lại phía sau ba bốn bước.

Lãnh Băng Tâm thương cho Âu Dương Bình một chương xong nổi niềm đau đớn vừa vơi đi thốt lại tràn đầy, nàng vẫn để nước mắt đầm đìa đứng lên định bỏ đi.

Âu Dương Bình lấy tay xoa má bên phải bị tát đả lửng vội đứng lên gọi to :

- Lãnh cô nương đừng đi vội ta có vật này quan trọng cần đưa cô nương xem.

Lãnh Băng Tâm không biết vật gì mà Âu Dương Bình nói là rất “quan trọng” bèn dừng chân quay lại lạnh lùng hỏi :

- Âu Dương Bình, ngươi còn muốn giở trò gì nữa?

Âu Dương Bình thấy mình chẳng những đã bị một cái tát nên thân mà bị mất cả tiếng xưng hô “Âu Dương huynh” êm đềm ngọt sót ban nãy, bèn đành gượng cười lấy trong túi ra một chiếc hộp bạc nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương đừng quên là mỗi lần gặp gỡ ta lại có một món quà hiếm có tặng cô nương.

Lãnh Băng Tâm cười nhạt nói :

- Thôi ngươi đừng nhắc đến chuyện đó nữa, con Thanh Thông mã ngươi mượn của ta đâu rồi?

Âu Dương Bình then thùng nói :

- Con ngựa ấy đã thất lạc trên đảo Độc Long, nhưng thế nào ta cũng tìm cách lấy về hoàn lại cho cô nương.

Lãnh Băng Tâm “hừ” một tiếng, bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ :

- Âu Dương Bình, đến ngay cái thân ngươi còn suýt chết ở trên đảo bây giờ còn nói sĩ diện là tìm cách đòi ngựa về, nói mà không biết gượng.

Âu Dương Bình nghiêng chặt hai hàm răng, cố gượng cười nịnh :

- Lãnh cô nương đừng giận, lần này ta tặng cô nương một vật quý gấp mấy lần con Thanh Thông mã.

Con gái xưa nay không ai thích đồ vật trân quý, Lãnh Băng Tâm thấy nói thế liền chú ý nhìn chiếc hộp bạc trong tay Âu Dương Bình cau mày hỏi :

- Chiếc hộp này đựng gì bên trong?

Âu Dương Bình thấy Lãnh Băng Tâm đã dần dần xiêu lòng, bất giác mừng thầm bèn mỉm cười đáp :

- Lãnh cô nương, vật ở bên trong hộp này quý và hiếm có lắm, cô nương phải tự tay mở mới thích.

Lãnh Băng Tâm nghe hãnh nói, càng nổi tính hiếu kỳ, nhưng vẫn biết Âu Dương Bình tính tình hiểm ác, nên cũng e dè, bèn nghĩ đi nghĩ lại một lúc, rồi nhướng cao lông mày nói :

- Ngươi ném hộp qua đây cho ta.

Âu Dương Bình thầm phục Lãnh Băng Tâm là người cẩn trọng bèn cầm chiếc hộp ném lên không trung.

Lãnh Băng Tâm giơ tay đón lấy, thấy chiếc hộp chặt quá, bèn cầm lên tai lắc vài cái, nhưng không nghe thấy tiếng gì cả.

Âu Dương Bình đứng cách xa nàng một trượng, thấy thế bèn mỉm cười kêu lên :

- Lãnh cô nương mở ra mà xem mới thấy, trong hộp đựng một vật mà con gái ai cũng thích.

Lãnh Băng Tâm không để ý câu nói của Âu Dương Bình có hàm ý càn rỡ, bèn dùng ngón tay ngưng tụ công lực mở bật nắp nó ra.

Một mùi hương thơm gắt xông vào mũi, Lãnh Băng Tâm thần trí mê man, ngã xuống ngất lịm.

Âu Dương Bình tung mình nhảy tới bế thốc nàng lên đôi mày xếch cao dị thường đặc ý cười ha hả nói một mình :

- Lãnh Băng Tâm, người điêu ngoa xảo trá đến đâu, nay cũng bị Âu Dương lão gia đây mắc tình khuôn xếp, ta hãy tìm một động nào kín đáo, hưởng thụ cho hả đã, tới khi gạo nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền lúc ấy ta sẽ cứu nàng tình dậy xem nàng có xấu hổ mà tự tử hoặc liều chết với ta, hay là chịu ép một bề theo ta về làm Âu Dương phu nhân?

Vừa đặc ý lăm nhăm nói một mình, vừa bế Lãnh Băng Tâm đi tìm một động kín đáo, một là vì hăn đặc ý quá nổi, hai là tại ý trời muốn vậy, nên để bụi gai móc rách toạt một miếng vạt áo của Lãnh Băng Tâm và chiếc ống tiêu của nàng bị rơi trong bụi cây nên mới bị Nhạc Long Phi và Lỗ Trường Phong nhặt được.

Âu Dương Bình tay bế giai nhân băng qua một ngọn núi mới tìm được một căn động đá ở một nơi vắng vẻ hẻo lánh, trong động cũng sạch sẽ không đến nỗi dơ bẩn lắm.

Hăn đặt Lãnh Băng Tâm nằm đó, rồi ra ngoài tìm một nắm lá khô đốt lên, trong ánh lửa chập chờn, hăn trông Lãnh Băng Tâm lại càng tăng phần kiều diễm.

Âu Dương Bình đối với nàng vẫn thèm thuồng khao khát đã lâu, lúc này mỹ nhân đã nằm trước mắt, tự nhiên tà niệm khôn ngăn, sóng tình dào dạt.

Hăn ghé sát mặt nàng hôn lấy hôn để, rồi sau đó mới lần lần cởi khuy áo...

Hăn vừa cởi được lớp khuy áo ngoài của nàng thì bất giác quả tim đập thành thịnh cơ hồ như sắp té xỉu.

Thì ra hăn vừa trông thấy trên cổ tròn trĩnh trắng ngần của nàng có một chiếc vòng xanh màu thúy lục.

Cái vòng thúy lục đó là một chiếc vòng hỷ còn sống chứ không phải là một chiếc vòng chết, nó không

thuộc loài vàng ngọc châu báu chi cả, mà là một con rắn xanh nhỏ.

Âu Dương Bình hôm ở đảo Độc Long mắt đã được trông thấy con rắn nhỏ xanh xanh đó, thủ đoạn thật là ghê gớm.

Con Thất bộ thanh xà đã hiện trước mắt, làm cho Âu Dương Bình hết vía rụng rời, lửa tình đang bốc cao ngùn ngụt, phút chốc tan thành mây khói, hấn đặt vọi giai nhân xuống rồi nhảy vọt ra xa tới mấy thước.

Con rắn cũng không đuổi theo Âu Dương Bình nó chỉ cất cao cái đầu hình tam giác lên, đôi mắt sáng quắc như điện, trừng trừng nhìn Âu Dương Bình.

Vịt đã cho vào nồi luộc chín rồi mà còn biết bay, cớm đã đưa đến tận miệng rồi còn rơi mất, Âu Dương Bình quả thật cáu kỉnh giận dữ hết sức.

Dục hỏa bốc cao ngùn ngụt nộ hỏa lại càng bốc cao hơn nhưng chỉ đành nghiêng răng trợn mắt, hàm hàm nhìn con thanh xà, không còn biết làm cách gì hơn được.

Vì Âu Dương Bình không những đã biết con Thất bộ thanh xà đao kiếm chém không đứt, ám khí bắn không thủng, nhất là lúc này nó lại đang quán giữa cổ Lãnh Băng Tâm, nếu thi triển thần công tuyệt đỉnh phách không đánh ra một chưởng thời không những đầu rắn mà cả đầu Lãnh Băng Tâm cũng phải nát ra thành cám.

Âu Dương Bình khao khát Lãnh Băng Tâm đã lâu, mà chỉ cách nhau có một lần áo mỏng, nhưng vì một con rắn nhỏ ngăn trở, làm cho hấn đành phải nuốt nước bọt xuống, mộng đẹp không thành, mắt trông thấy ngọn Bồng sơn chỉ trong gang tấc mà thành xa cách muôn trùng.

Lưu lang di hận Bồng sơn viễn, cách cách Bồng sơn nhất vạn trùng, Âu Dương Bình đành lắc đầu cười gượng, chau mày nghĩ kế.

Nghĩ đi nghĩ lại cả nửa ngày trời, thốt nhiên đôi mắt tóe lên những tia lửa hung dữ, giậm chân xuống đất kêu lên :

- Bất kết uyên ương lữ, tiện thành sinh tử cừ, là nghiệt, là phúc hay là họa? Bất tất nghĩ đến nữa, nếu không xong sẽ hạ độc thủ, giết chết cả người lẫn rắn cho khỏi mang họa về sau.

Nhưng Âu Dương Bình vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, hấn chỉ nghĩ ngợi một lát, rồi lấy trong bọc ra một gói thuốc bột và chiếc quạt Bạch Cốt phiến sẵn bên tay.

Thần công vừa hơi ngưng, gói phấn bột hóa thành một đường sáng trắng bay vào mũi miệng Lãnh Băng Tâm, lại mở chiếc quạt Bạch Cốt khẽ phẩy nhẹ vài cái.

Vài cái phẩy đó làm cho thuốc giải được thấm sâu vào trong mũi Lãnh Băng Tâm, nàng chỉ hắt hơi mấy

cái thần trí lập tức tỉnh ra.

Lãnh Băng Tâm khẽ hé mắt nhìn, thấy lớp áo ngoài của mình đã bị tháo ra hết thì bất giác giật mình khẽ kêu một tiếng sắc mặt tái mét.

Nhưng tới lúc trông lại thấy Âu Dương Bình cầm Bạch Cốt phiến đứng xa mình chừng vài thước trở vào con Thất bộ thanh xà đang nằm giữa yết hầu mình, đôi mắt chứa đầy nhục hỏa thần tình bẽn lễn sượng sùng muốn bước lên mà lại không dám thì trong bụng đã đoán được hết diễn biến.

Âu Dương Bình tuy thông minh nhưng Lãnh Băng Tâm lại thông minh hơn hẳn một bậc, chỉ trong giây phút này đã thấu hết tâm lý đối phương và cái hậu quả thuận theo hay không thuận của mình.

Nàng không hỏi lý do và cũng chưa mắng nhiếc Âu Dương Bình chỉ đăm đăm nhìn hẳn rồi cười khanh khách.

Âu Dương Bình đã đoán biết Lãnh Băng Tâm điều ác hung hẳn chừng nào, chắc chắn sau khi nàng tỉnh dậy, nhận thấy hành vi của mình tất phải nổi trận lôi đình, mắng nhiếc tàn tệ chớ chẳng không.

Nhưng lúc này bên tai không phải là tiếng mắng mà chỉ là tiếng cười, huống chi tiếng cười lại tỏ vẻ lẳng lơ, tuyệt không có cái khí lạnh lùng nghiêm khắc.

Âu Dương Bình không dám nhìn thẳng vào mặt Lãnh Băng Tâm, nay nghe thấy tiếng nàng cười, mới dám đánh bạo ngẩng đầu nhìn lên, quả thấy trong ánh mắt và giọng cười của nàng đều tỏ vẻ ra đầm ấm dịu dàng, không lộ vẻ gì là nanh ác.

Hắn ấp úng :

- Lãnh... cô nương cười gì vậy? Có phải cô nương giận... giận ta?

Lãnh Băng Tâm đôi mắt long lanh, liếc nhìn Âu Dương Bình ngọt ngào gọi :

- Bình ca ca...

Nàng cố ý mãi lộng phong tình, chỉ gọi một tiếng “Bình ca ca” thốt nhiên nở một nụ cười rất tươi rồi thôi không nói tiếp nữa.

Ba chữ “Âu Dương huynh” lúc trước đã làm cho hắn hồn xiêu phách tán, ba tiếng ỏn ẻn “Bình ca ca” lại còn làm cho hắn tim đập thành thạch tưởng như vỡ lồng ngực đến nơi, hắn cười toe toét nói :

- Băng muội... tha thứ cho ta, vì ta quá yêu Băng muội, nếu không quyết... quyết không dám dùng thủ đoạn ấy!

Lãnh Băng Tâm cười nũng nịu :

- Bình ca ca, việc gì phải dùng tới thủ đoạn ấy? Thực ra thì ta đã cảm động vì tấm chân tình của ca ca từ lâu rồi, và đã quyết tâm nhận lời cầu hôn của ca ca.

Âu Dương Bình mừng quá đến nỗi toàn thân run rẩy, ngập ngừng hỏi :

- Băng muội... muội nói thế... là thực ư?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Sao lại không thực? Nhưng ta còn có hai điều kiện, chờ khi ca ca làm xong hai điều ấy mới bằng lòng kết hôn.

Âu Dương Bình tuy đã biết đó tất phải là hai điều kiện rất khó nhưng cũng vẫn mừng như điên cuồng, hấp tấp hỏi :

- Băng muội cứ nói đi, đừng nói hai điều, dẫn đến hai trăm điều, Âu Dương Bình này cũng xin hết sức làm cho vừa lòng Băng muội.

Lãnh Băng Tâm nhân đối với Nhạc Long Phi đã đổi bạn thành thù, sau này nếu muốn thực hiện nguyện vọng của mình không được một người trợ lực võ học uyên thâm đa mưu túc trí mà lại tuyệt đối trung thành như Âu Dương Bình thì không xong, bèn quyết chí dùng một cách lả lơi thiên kiều bách mị đôi mắt đong đưa nũng nịu nói với Âu Dương Bình :

- Bình ca ca, hãy lại đây, lại gần đây, chúng ta nói chuyện cho tiện.

Âu Dương Bình nghe tiếng nàng gọi, khác nào như được chỉ vua triệu, lập tức rảo bước tiến lên chỗ nàng ngồi.

Nhưng vừa bước lên hai bước, chợt lại trông thấy con Thất bộ thanh xà đang quấn quanh cổ trắng ngần của nàng thì vội đứng dừng lại.

Lãnh Băng Tâm chợt hiểu ra, “à” một tiếng rồi giơ tay tháo con Thất bộ thanh xà bỏ vào túi da báo mà vừa rồi vừa bị Âu Dương Bình tháo xuống.

Âu Dương Bình lúc ấy mới trông rõ trong cái túi da báo ấy còn mấy con rắn nữa, bất giác cau mày nói :

- Băng muội đeo túi rắn bên mình không sao nhưng việc gì lại cứ cho những giống độc vật ấp ủ vào da thịt như vậy?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Đó toàn là đồ binh khí và ám khí của ta cả, người và vật linh cảm đã tương thông với nhau, mỗi ngày bọn chúng tất phải thay phiên đổi nhau để ta hôn hít ấp ủ một lúc mới xong.

Nói dứt lời, thốt nhiên nằm lăn vào lòng Âu Dương Bình thỏ thẻ nói :

- Bình ca ca đừng ghen với đàn răn, chúng ta sẽ thân mật với nhau như thế.

Âu Dương Bình thở ra một hơi dài, tự nghĩ từ hồi được quen biết Lãnh Băng Tâm đến giờ cung túc tận tụy theo đuổi cho đến lúc này mới gọi là được thỏa niềm khao khát đôi chút.

Hắn nâng niu ve vuốt nàng như người ta nâng niu một món đồ chơi quý, một lát mới ghé vào tai nàng hỏi nhỏ :

- Băng muội, một trong hai điều kiện của nàng có phải là muốn ta tìm đủ bộ Tử Phủ kỳ thư tặng nàng không?

Lãnh Băng Tâm lúc này nhắm nghiền đôi mắt tạm coi Âu Dương Bình là Nhạc Long Phi, cố hưởng thụ giây phút êm đềm cho đỡ tủi, nghe Âu Dương Bình nói thế, bèn lắc đầu trả lời :

- Ta biết Bình ca ca chỉ có một quyển Nhân trong bộ Tử Phủ kỳ thư, nay muốn tìm ba quyển nữa không phải là chuyện dễ, ta không muốn đem đề mục khó khăn này làm khổ ca ca nữa.

Âu Dương Bình thấy Lãnh Băng Tâm đối với mình quả đã thay đổi hẳn thái độ, rõ ràng cũng có tình với mình thật thì hết sức cảm kích bèn mỉm cười hỏi :

- Vậy thì hai điều kiện Băng muội vừa nói đó là hai điều gì xin nói cho biết, ta sẽ hết sức cố gắng làm.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười lắc đầu :

- Ta rất yêu con Thanh Thông mã, mong rằng Bình ca ca sẽ đoạt được đem về đây, đừng để cho bọn ưng khuyến Thanh đình sử dụng.

Âu Dương Bình gật đầu trả lời ngay :

- Ta nhất định làm được...

Vừa nói đến đây đã bị Lãnh Băng Tâm xua tay tỏ vẻ tha thiết ân cần nói :

- Ta đã thực lòng yêu Bình ca ca, tất không khi nào lại ép ca ca phải làm những việc khó khăn nguy hiểm, nếu ca ca tìm cách cướp lại được con ngựa ấy thì càng hay, không thì cũng làm cách nào cho nó đừng giúp bọn ưng khuyến Thanh đình là được rồi.

Nói xong lại làm ra vẻ thân mật cười nói :

- Bình ca ca hiểu câu ý của ta chưa?

Âu Dương Bình âu yếm vuốt tóc nàng, gật đầu cười nói :

- Ta hiểu ý Băng muội, nếu không chiếm được thì giết nó đi, đừng để cho người khác dùng chứ gì?

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười một cách buồn bã :

- Ta nghĩ vậy có quá tàn nhẫn không?

Âu Dương Bình lắc đầu cười nói :

- Chẳng tàn nhẫn tí nào cả, mình đã không được dùng thì hà cớ gì lại để lại cho nó phục vụ kẻ thù?

Người ta có câu “độ lượng hẹp hòi không phải là người quân tử, thủ đoạn không độc ác không phải là bậc trượng phu”...

Lãnh Băng Tâm cười ngắt lời :

- Ca ca nói thế không đúng, chủ ý ấy là tự ta nghĩ ra, vậy thì đáng lẽ phải nói rằng “Thanh trúc xà như khấu, hoàng phong vĩ thượng châm, lưỡng ban do bất độc, tối độc phụ nhân tâm” mới đúng.

Âu Dương Bình nghe nói, bất giác cười sảng sặc, nhưng khi mục quang chạm phải chiếc túi da báo lớn trong có mấy con rắn độc thì tự nhiên thấy rùng mình.

Lãnh Băng Tâm trông mặt mà bắt hình dung, mỉm cười nói :

- Bình ca ca đừng sợ, chỉ cốt ca ca hết sức thừa thuận vị “tối độc phụ nhân tâm” này, thì “thanh trúc xà nhi khấu” dẫu ghê gớm cũng không tự nhiên cắn ca ca đâu.

Âu Dương Bình ghì chặt Lãnh Băng Tâm vào lòng, âu yếm vuốt ve, tỏ ý đối với nàng một lòng chung thủy.

Lãnh Băng Tâm lại nũng nịu cười nói :

- Bình ca ca, điều kiện thứ nhất ta đã nói rồi, còn điều kiện thứ hai...

Âu Dương Bình gật đầu đón lời :

- Phải, còn điều kiện thứ hai, Băng muội cứ cho biết.

Lãnh Băng Tâm chợt biến sắc mặt, đầu mày cuối mắt đều lộ vẻ si oán giận hờn, đôi mắt quắc lên như lửa ngiến răng nói :

- Điều kiện thứ hai là muốn ca ca giúp ta một tay trừ khử một người.

Âu Dương Bình cười ha hả nói :

- Trừ người còn dễ hơn trừ ngựa, Băng muội định giết ai?

Lãnh Băng Tâm lạnh lùng đáp :

- Vũ Văn Kỳ.

Âu Dương Bình thực không thể ngờ tới kinh ngạc hỏi :

- Vũ Văn Kỳ không phải là tỷ muội kết nghĩa với Băng muội sao?

Lãnh Băng Tâm sắc mặt tái ngắt, hừ một tiếng nói :

- Hôm trước kết nghĩa ở Thái Hồ, hôm nay đoạn tình ở Tiên Hà lĩnh.

Âu Dương Bình nghe nói mừng thầm, cười một cách quái ác :

- Nếu đôi bên đã tuyệt giao, thì giết Vũ Văn Kỳ...

Lãnh Băng Tâm vội kêu lên :

- Bình ca ca nghe cho rõ ràng đã, không phải ta muốn giết Vũ Văn Kỳ đâu, chỉ muốn phá hủy dung nhan xinh đẹp của nàng thôi!

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Mây Thảm Gió Sầu Trên Tiên Hà Lĩnh

Âu Dương Bình cười nói :

- Giết hay hủy bỏ nhan sắc của nàng thì có khác gì nhau?

Lãnh Băng Tâm nhướn mày đáp :

- Khác lắm chứ, Bình ca ca, câu nói của ca ca ban nãy nói mà đúng, “sinh ly còn khổ hơn tử biệt”, sau khi ta hủy bỏ nhan sắc của Vũ Văn Kỳ đi rồi, thử xem Nhạc Long Phi đau đớn đến nhường nào? Lại thử xem tình yêu của hắn đối với một người xấu như Chung Vô Diễm kia có còn giữ được chung thủy hay không? Và nhất là để xem cái miệng hắn luôn luôn nói toàn những câu khoan nhân hậu đức, không nghĩ tư cừu, lần này coi hắn có báo thù ta không?

Âu Dương Bình nghe xong mới biết giữa Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm có chuyện lôi thôi thật, bèn mừng rỡ hiện ra sắc mặt, cười nói :

- Băng muội, quả thực nàng đã có chuyện xích mích với Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ rồi ư?

Lãnh Băng Tâm lườm hắn một cái rồi nói :

- Nếu ta không giận nhau với bọn họ, thì khi nào để ca ca dễ dàng chiếm lợi như vậy?

Âu Dương Bình thẹn đỏ mặt bèn kiếm cách hỏi lảng sang chuyện khác.

- Băng muội, vì muốn dễ tìm cách ứng phó với Vũ Văn Kỳ ta mới được biết câu chuyện xảy ra giữa ba người thế nào, Băng muội có thể cho ta biết được không?

Lãnh Băng Tâm đang cơn tức tối, bèn đem hết mọi chuyện xảy ra kể lại cho Âu Dương Bình nghe, đoạn nói :

- Vũ Văn Kỳ về núi thăm sư phụ xong lại cùng đi với sư phụ nàng và Phù Vân Tử đi sang Bắc Thiên sơn, bọn ta muốn động tới nàng cũng hơi khó.

Âu Dương Bình cười một cách quái ác :

- Dễ lắm, dễ lắm!

Lãnh Băng Tâm kinh ngạc hỏi :

- Dễ thế nào? Chẳng lẽ hai chúng ta mà đấu lại với Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân Tử ư?

Âu Dương Bình đôi mắt quắc lên dữ dội, đặc ý cười ha hả :

- Người ta có câu rằng “ngọn thương trước mắt dễ tránh, mũi tiêu trong tối khó phòng” ta muốn thắng họ thì có cách đánh lén.

Lãnh Băng Tâm nghiêng răng nói :

- Đánh trước mặt cũng được, đánh sau lưng cũng được, ta chỉ hỏi ca ca có chắc chắn giúp ta thành được việc ấy không? Thế thôi!

Âu Dương Bình gật đầu lia lịa :

- Chắc chắn! Chắc chắn! ta năm chắc mười phần mười là được mà!

Lãnh Băng Tâm lúc ấy trong bụng mới hả hê đôi chút, nàng ngồi dựa vào lòng Âu Dương Bình mỉm một nụ cười thỏ thẻ :

- Bình ca ca tốt với ta quá!

Âu Dương Bình thấy giai nhân đã nằm trong lòng mình, trăm vẻ yêu kiều, bất giác thần hồn mê mẩn, những lăm le muốn đi hơn chút nữa.

Lãnh Băng Tâm chợt nhận thấy Âu Dương Bình thái độ ra vẻ lả lơi, liền đứng phắt dậy mắng rằng :

- Âu Dương Bình, sao ngươi dám vô lễ?

Âu Dương Bình đỏ mặt tía tai, không biết dám chui vào đâu cho hết nhục, ấp úng nói :

- Băng muội... muội... chẳng đã bằng lòng... lấy ta đấy ư?

Lãnh Băng Tâm “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ta bằng lòng kết duyên với ngươi, nhưng ngươi đã làm xong hai điều kiện của ta chưa?

Âu Dương Bình nói ngay :

- Ta sẽ xin hết sức làm cho xong hai việc ấy!

Lãnh Băng Tâm mặt lạnh như tiền nhạt nhẽo nói :

- Sau khi hoàn thành hai điều kiện nói trên, ta sẽ tùy ý người muốn sao cũng được! Còn bây giờ người chớm có ý nghĩ xằng bậy ta sẽ lập tức tìm người khác!

Âu Dương Bình ngoài miệng tuy vâng vâng dạ dạ, nhưng trong bụng cũng thấy uất ức vô cùng, tiu nghỉu như mèo bị cắt tai.

Lãnh Băng Tâm đã tinh thuật dạy răn, lại rất hiểu tâm lý con người, nàng cho rằng: đại phạm muốn thu phục người nào tất phải dùng cả hai thủ đoạn nửa răn nửa mềm, khiến cho người ta vừa mến đức, vừa sợ oai, mới chịu tận tâm tận lực trung thành với mình. Lúc này nàng coi Âu Dương Bình không khác gì mấy con rắn dưới quyền nàng chỉ huy, đuổi đi thì đi, gọi đến thì đến, nên sau khi nổi giận nhiếc mắng Âu Dương Bình rồi, nàng lập tức đổi ngay sắc mặt vui vẻ tươi cười, dịu dàng nói :

- Bình ca ca, chúng ta đã một lòng thương yêu nhau, thời dẫu có thân mật gần gũi đôi chút cũng không sao, nhưng đừng nên quá trớn! Nếu ca ca không nghe lời ta, ta sẽ giận cho mà xem.

Kể đáng thương hại cho Âu Dương Bình, chẳng gì cũng đã được liệt vào hàng Càn Khôn lục ác, đường đường một vị ma đầu, thủ đoạn cũng tàn khốc như ai! Vậy mà chẳng may sa chân vướng vào lưới tình, đến nỗi uốn lưng quỳ gối, tròn méo tay người, bảo sao nghe vậy không khác gì một con dê non.

Lãnh Băng Tâm thấy bộ dạng hăn như vậy, vừa buồn cười, vừa thương hại, làm ra dáng thân thiết nắm lấy cổ tay hăn, rồi nói :

- Bình ca ca, bây giờ ta sang núi Tung Sơn tỉnh Hà Nam, thanh toán chuyện Vũ Văn Kỳ trước đã!

Ai ngờ, bọn họ đã dời khỏi Tiên Hà lĩnh để đi Tung Sơn rồi, mà Nhạc Long Phi và Lỗ Trường Phong vẫn còn đánh nhau với bọn võ lâm hung nhân trong Tiên Hà lĩnh.

Thì ra sau khi bọn Lỗ Trường Phong, Nhạc Long Phi đã bắt được mảnh vạt áo và chiếc ống tiêu của Lãnh Băng Tâm, bèn chia nhau đi tìm.

Bọn họ đều không theo đúng phương hướng, và cũng không tìm ra cái động bí mật mà Lãnh Băng Tâm bị Âu Dương Bình đưa vào để định giờ trò khinh bạc.

Nhạc Long Phi nhận thấy Lãnh Băng Tâm đã đánh rơi ngọc tiêu và bị gai xé toạt vạt áo, nên định ninh rằng nàng đã gặp sự gì nguy hiểm, bèn cố sức ra kiếm tìm.

Vừa đi đến gần chỗ Âu Dương Bình giấu Lãnh Băng Tâm, thì thốt nhiên nghe một tiếng hú dài từ phía xa xa đưa lại.

Nghe tiếng hú, Nhạc Long Phi biết rằng đó là tiếng Lỗ Trường Phong đã tụ khí phát ra.

Chàng lại tưởng Lỗ Trường Phong đã tìm thấy tung tích Lãnh Băng Tâm, bèn vội vàng lần theo tiếng hú

bằng mình chạy đến tiếp ứng.

Chạy hết một vòng đường núi, Nhạc Long Phi thốt nhiên giật mình vì té ra không phải Lỗ Trường Phong tìm thấy Lãnh Băng Tâm, mà là gặp mấy tay cường địch.

Không ra ngoài ý liệu của Phù Vân Tử, bọn Đồ Viễn Trí và Lê Phóng Hạc, nhân vì mưu độc không thành, chúng nhất quyết không chịu can tâm, lập tức huy động hết cả sào huyệt vượt bể đuổi theo, men theo con đường mà bọn quần hiệp đã cố ý để vết tích lại, chia nhau tìm kiếm.

Bọn đuổi theo đến Tiên Hà lĩnh gồm có ba người là Phục Bách Thao, Thượng Quan Kính và Lâu Thanh.

Trước khi Nhạc Long Phi chạy đến, hai bên đã đánh nhau một trận kịch liệt.

Xác Lâu Thanh đã nằm trong vũng máu, rõ ràng là hấn bị Lỗ Trường Phong đâm chết.

Nhưng Lỗ Trường Phong không biết đã bị ai điểm ngã, cũng bị chết ngất nằm lăn trên mặt đất, thanh Đồ Long kiếm lại ở trong tay Phục Bách Thao.

Nhạc Long Phi thấy thế, bất giác cau lông mày lại vì nếu chàng ra tay, bất luận là đấu với Phục Bách Thao, hoặc là Thượng Quan Kính, đều có thể đủ sức quyết đấu một trận tử chiến được, chưa biết ai sẽ chết về tay ai? Song lúc này tình thế đang rất là nguy hiểm, không những đã một mình phải chống với hai người mà lại thêm Lỗ Trường Phong tính mệnh đã ở trong tay địch cũng là một điều đáng lo.

Thượng Quan Kính nhân hôm ở Tập Hiền đài trên đảo Độc Long đã bị Nhạc Long Phi đánh bại, kẻ thù giáp mặt, tự nhiên không thể bỏ qua bèn nói nhỏ với Phục Bách Thao :

- Phục thần quân, xin chú ý trông Lỗ Trường Phong cẩn thận hộ, nhường thẳng bé Nhạc Long Phi này cho ta.

Phục Bách Thao cười gật đầu :

- Thượng Quan huynh, đối với những tội phản nghịch bất thức thời vụ ấy, không cần phải đếm xỉa đạo nghĩa giang hồ gì hết, nếu huynh đài hạ được hấn thì càng hay, bằng không ta sẽ giúp một tay. Tên bị thương kia đã bị ta dùng thủ pháp triệt mạch điểm trúng rồi, không sợ hấn chạy trốn nữa.

Mấy câu nói đó như nhắc cho Nhạc Long Phi nhớ ra một việc.

Chàng bèn thò vào lấy cái túi Long Tu Nghịch Huyết trâm của Bào Cô Vân dùng cái hộp sắt nguội chế tạo cho Vũ Văn Kỳ, trong bụng tự nhủ thầm, đối phương đã không cần đạo lý giang hồ, thời mình đối với tội lang sói, không còn chút tình dân tộc nào hà tất phải trọn đạo?

Vừa nghĩ đến đây, Thượng Quan Kính đã nhảy tới trước mặt, cười nanh ác :

- Nhạc Long Phi, người ta thường có câu “nếu không phải là oan gia thì không gặp gỡ” chúng ta đã chia tay ở trên đảo Độc Long, ai ngờ lại gặp ở trên Tiên Hà lĩnh này, lần này người trốn làm sao cho thoát khỏi tay ta?

Nhạc Long Phi nhướng cao đôi mày, cười ngạo mạn :

- Thượng Quan Kính, người là một bại tướng dưới tay ta, đừng nên khoác lác nữa mới phải.

Thượng Quan Kính đỏ mặt, quát hỏi :

- Còn cái cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan của người đâu?

Nhạc Long Phi cười nhạt :

- Trên lá cờ Phù dung có thêu hai chữ Nhật - Nguyệt, đại biểu cho chính khí của lá tinh kỳ nhà Hán, lúc nào ta cũng giắt ở trong mình, người hỏi làm gì?

Thượng Quan Kính nói :

- Ta muốn lĩnh giáo vài đường...

Nhạc Long Phi nghe nói, ngẩng mặt lên trời nhìn mây bay rồi buông tiếng cười rầm lên.

Thượng Quan Kính ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao người lại cười?

Nhạc Long Phi “hừ” một tiếng rồi nói :

- Trên Tập Hiền đài ở Độc Long đảo ta chỉ dùng một chiêu “Thu Thập Sơn Hà” đã làm người hồn bay phách tán...

Thượng Quan Kính thẹn quá hóa giận, không đợi Nhạc Long Phi nói hết dùng một chiêu “Phách Lãng Tâm Chu”, phóng một chưởng vào giữa ngực đối phương, vừa giận dữ hét lớn.

- Nhạc Long Phi, mau lấy lá cờ Phù dung ra mà chờ chết.

Nhạc Long Phi nhân đứng vào tình thế bất lợi, nên quyết định phương thức chiến đấu, một mặt ngậm dùng môn Vô Tướng thần công của Đại Trí thiên sư truyền lại, giữ lấy những huyết quan trọng trước ngực, một mặt ngưng tụ môn Hồng Quân chỉ lực của Diệu Nhất vũ sĩ truyền cho, ngón tay bên phải còn lại chờ sẵn, lại dùng tay trái giữ lấy tay trái, kiểu như người chấp tay, lạnh lùng nói :

- Thượng Quan Kính, hôm nọ người đã nếm mùi Phù Dung phan rồi, hôm nay nếm thử môn tuyệt học khác xem mùi vị thế nào.

Thượng Quan Kính mắt đã trông thấy Nhạc Long Phi hai chân đứng vững như núi, coi chiêu “Phách Lăng Tẩm Chu” của mình không ra vào đâu, mà cũng chẳng thèm lảng tránh thì giận sôi lên, cười nhạt một tiếng, thần công vụt tăng, chưởng phong rít lên thành tiếng, hắn đã dùng tới mười một thành nội gia chân lực.

Nhạc Long Phi đã nhận định rõ tình thế, nếu muốn cứu Lỗ Trường Phong, thì phải liều mạng hiểm, bèn cố ý làm ra vẻ kiêu ngạo, mặc cho chưởng phong của Thượng Quan Kính hùng hổ dữ dội khiếp quấy kinh thần, chàng vẫn mỉm cười, đứng trơ trơ như không.

Chờ tới lúc chưởng phong đã phóng tới trước ngực, đối phương không thể biến chiêu được nữa, chàng mới buông tay trái ra, ngón giữa ở bàn tay hữu bật nhanh ngón Hồng Quân chỉ lực ngưng tụ đã lâu, hóa thành một luồng cương khí nhỏ như sợi tơ phóng ra.

Thượng Quan Kính có năm mạng không ngờ là Nhạc Long Phi đã được Chu Nhuận Ba đem hết sở học truyền cho, ngoài ra còn luyện được hai môn tuyệt học là Hồng Quân chỉ lực và Vô Tướng thần công của Đại Trí thiên sư và Diệu Nhất vũ sĩ nữa.

Chiêu thức dùng đã hết đà, không còn cách gì thu hồi được nữa, tuy đã nhận thất đường cương khí đánh ngược lại không phải tầm thường, cũng chỉ đành một tăng thêm sức chưởng, một mặt ngưng tụ công lực chống lại, bụng nghĩ thầm cái lối đánh liều mạng của Nhạc Long Phi như thế, giỏi lắm làm cho cả hai người cùng bị thương vậy thì dùng để làm gì?

Chưởng phong dữ dội của Thượng Quan Kính đánh trúng vào Nhạc Long Phi, mà ngón Hồng Quân chỉ lực của Nhạc Long Phi cũng đánh trúng vào Thượng Quan Kính.

Nhạc Long Phi tuy đã ngấm vận dụng môn Vô Tướng thần công chặn giữ các yếu huyết trước ngực, nhưng vì phải phân chia để thi triển Hồng Quân chỉ lực, nên sức mạnh của Vô Tướng thần công có bị giảm sút, hơn nữa, Thượng Quan Kính công lực rất cao, chưởng phong quá mạnh, nên bị hấn đánh bật lùi lại phía sau tới ba, bốn bước, tạng phủ bị xáo trộn mạnh, suýt bị ngắt đi.

Thượng Quan Kính thì vì không đề phòng trước được như Nhạc Long Phi, trong lúc hốt hoảng, hắn chỉ đề tụ được một chút điểm nội công, khi nào chống lại nổi ngón Hồng Quân chỉ lực là ngón tuyệt học của Đạo gia?

Nhưng vì Thượng Quan Kính chiếm được lợi điểm hơn nên chỉ cảm thấy như bị một cái chùy sắt nặng ngàn cân đập trúng, miệng thổ huyết, sắc mặt tái nhợt lão đảo chực ngã.

Cái lợi điểm của Thượng Quan Kính là ở chỗ Nhạc Long Phi phóng Hồng Quân chỉ lực vào giữa

chương phong của hắn, rồi đánh ngược trở lại, lúc chỉ lực đánh trúng đối phương thì đã bị luồng chương phong phóng lại làm cho uy thế bị giảm sút đi nhiều.

Phục Bách Thao thấy thế nguy, vội vàng nhảy ra tiếp cứu.

Nhạc Long Phi cố nén cơn đau, tay phải thò vào túi lấy ra một nắm tới mười ngọn Long Tu Nghịch Huyết trâm chế bằng thép nguội hướng Phục Bách Thao ném tới.

Phục Bách Thao hung ác giao hoạt vô cùng, vừa trông thấy ánh sáng mũi trâm, biết ngay không phải hạng tầm thường, nên không dám cứu Thượng Quan Kính nữa, thân đang ở trên lưng chừng trời, liền xoay mình né tránh.

Nhạc Long Phi vội lợi dụng dịp tốt nháy mắt đó, sấn lên vài bước, vươn cánh tay điểm vào huyệt Thượng Quan Kính.

Chàng không giết Thượng Quan Kính, mà chỉ điểm huyệt đạo vì chàng muốn để hắn sống, trao đổi với Phục Bách Thao cứu Lỗ Trường Phong.

Điểm xong huyệt của Thượng Quan Kính, chàng mới thở ra một hơi dài, một mặt dẫm gót chân lên ngực Thượng Quan Kính, một mặt lấy hai viên linh đan ra uống điều khí, làm cho phủ tạng đang bị xáo trộn dần dần khôi phục trở lại.

Phục Bách Thao không thể ngờ, một người công lực cao như Thượng Quan Kính mà đấu với Nhạc Long Phi chỉ một chiêu đã bị thất thủ, trong bụng vừa lo vừa sợ, bèn đưa thanh kiếm Đồ Long cầm sang tay trái, còn tay phải rút Hóa Huyết kim đao ra.

Nhạc Long Phi tự biết mình đã bị nội thương, không thể chống lại với cường địch, thấy tình hình như vậy quát to :

- Phục Bách Thao, người dám vọng động, ta sẽ đá một cái cho Thượng Quan Kính mất mạng.

Câu nói ấy quả nhiên có hiệu lực, làm cho Phục Bách Thao hai tay cầm hai món binh khí mà không dám hạ thủ.

Phục Bách Thao biết Nhạc Long Phi cố ý kéo dài thời gian để chữa nội thương nhưng không làm thế nào được, chỉ cười một cách nham hiểm :

- Nhạc Long Phi người cứ yên chí, trong khi người chưa khỏi nội thương, ta quyết không làm gì đâu?

Nhạc Long Phi nhìn Lỗ Trường Phong nằm mê man dưới đất, cau mày hỏi :

- Lỗ ca ca sống hay đã chết rồi?

Phục Bách Thao cười một cách quái gở :

- Vì Thánh thượng đã có mật chỉ sai Đồ cung phụng hễ bắt sống được nghịch phản nào đều phải giải về Đại nội để Thánh thượng tự xét xử, nên Lỗ Trường Phong chỉ bị ta dùng thủ pháp độc môn, triệt mạch ngắt đi, chớ chưa chết đâu.

Nhạc Long Phi chớp đôi mắt nói to :

- Người triệt huyết mạch của Lỗ Trường Phong, ta điểm trúng huyết của Thượng Quan Kính, hai bên đều cân nhau, sao không dùng lối Tấu mã hoán tướng, đánh đối lẫn nhau có phải hơn không?

Phục Bách Thao nghĩ một lúc rồi lắc đầu :

- Ta không đổi.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi tại sao, Phục Bách Thao cười một cách quái hiểm đáp :

- Thượng Quan Kính sống hay chết, đối với ta cũng chẳng có gì can hệ, nhưng nếu bắt được Lỗ Trường Phong đem về kinh, thì đã lập được kỳ công đáng kể.

Nhạc Long Phi nghe nói, bất giác than thầm: “Trong bọn Càn Khôn lục ác còn có những người như Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi là còn giữ được huyết tính nam nhi, đến như bọn Thiên Ngoại song tàn kể cả Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bội là đã chết nữa, đều là bọn tiểu nhân hèn hạ, chỉ biết tham phú quý, không còn nghĩ đến đạo lý nhân luân”.

Phục Bách Thao thấy chàng trầm ngâm nghĩ ngợi thì ha ha tuôn ra một tràng cười nanh độc, rồi nói :

- Nhạc Long Phi, người còn nghĩ ngợi gì?

Nhạc Long Phi thừa cơ cũng buông một dịp cười khanh khách.

- Ta đang nghĩ người cũng uống phụ cái tiếng ma đầu tuyệt thế mà ai ngờ con mắt chỉ bé bằng hạt đậu.

Phục Bách Thao giận dữ hỏi :

- Thế nào là con mắt chỉ bé bằng hạt đậu?

Nhạc Long Phi nhướng cao đôi lông mày, hào khí ngùn ngụt như mây, cười ha hả :

- Nhạc Long Phi này thừa lệnh sư phụ, du hiệp bốn bể, chuyên kết giao với những bậc di dân chí sĩ, hòa hiệp anh hùng, liên minh với nhau, thề cùng nhất chí khôi phục sơn hà, khảo trừ giặc Mãn, lại tuyên truyền cho bách tính ý thức được chủ nghĩa dân tộc, bồi dưỡng lấy cái chính khí hào nhiên, như vậy thì đối với Thanh đình quả là cái gai trước mắt nếu nay bị nhà ngươi bắt được một người, tức là lập được một kỳ

công có kỳ vọng được thăng quan tiến chức.

Phục Bách Thao không hề xấu hổ, điềm nhiên gật đầu :

- Nhất định rồi, nhà ngươi nói đúng lắm!

Nhạc Long Phi lại nói tiếp :

- Lại đến mấy vị lão tiền bối trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng và Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi, danh tiếng vang lừng trong giới võ lâm đương thời nếu bị rơi vào tay ngươi, thì lại càng làm cho cái uy của nhà ngươi nổi lên như sóng cồn!

Phục Bách Thao cười hềnh hếch nói :

- Đáng tiếc là bọn ấy hôm nay không có ở đây, nếu có thì đã thành ma không đầu ở dưới ngọn Hóa Huyết kim đao của ta rồi!

Nhạc Long Phi không chú ý đến thái độ cuồng ngạo của hắn, tay trở Lỗ Trường Phong nằm dưới đất rồi nói :

- Đến như Lỗ Trường Phong, danh tiếng thì tầm thường, tài nghệ cũng non kém, nếu bảo là một nhân vật trọng yếu trong phong trào phục Minh diệt Thanh, cũng lại không đúng nốt...

Chàng vừa nói đến đây, Phục Bách Thao chợt tỉnh ngộ, cười hỏi :

- Nhạc Long Phi, nhà ngươi nói quanh co, dài dòng văn tự đến nửa ngày, thì ra rút cục lại vẫn chỉ là muốn ta chấp nhận đề nghị của ngươi vừa rồi: Tẩu mã hoán tướng?

Nhạc Long Phi làm ra vẻ không quan tâm, lạnh lùng đáp :

- Lỗ Trường Phong thân phận tầm thường, Thượng Quan Kính lại là thủ túc thân tín của Lê Phóng Hạc, muốn đổi thì đổi, không đổi thì giết luôn cả hai đi cũng chẳng sao!

Phục Bách Thao quắc đôi mắt hung dữ lên, cười nói :

- Nhạc Long Phi, chúng ta đánh đổi cũng được, nhưng Phục Bách Thao xưa nay làm việc gì cũng muốn chiếm phần hơn, nếu không thì nhất định không chịu.

Nhạc Long Phi thấy đối phương đã xiêu lòng, bất giác mừng thầm nhưng sắc mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên lạnh lùng hỏi :

- Ngươi muốn chiếm phần hơn về cái gì?

Phục Bách Thao cười ha hả :

- Điều thứ nhất là đổi người không đổi kiếm, ta có thể Lỗ Trường Phong đổi lấy Thượng Quan Kính, nhưng còn thanh kiếm Đồ Long ta phải giữ lại.

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Thanh kiếm Đồ Long tuy là thần khí, có thể chém sắt như chặt bùn, song dù sao cũng chỉ là thân ngoại chi vật, có gì là quý? Điều này ta có thể nhường cho người phần hơn được! Rồi sau này ta sẽ có cách lấy lại.

Phục Bách Thao đã thấy rõ nhược điểm của Nhạc Long Phi, bèn được đằng chân, lân đằng đầu, lại cười nói :

- Còn điều kiện thứ hai ta cũng cần phải chiếm phần hơn nữa, là người giải huyết cho Thượng Quan Kính trước đã, và đứng lùi ra ngoài năm trượng lúc ấy ta mới điếm giải huyết cho Lỗ Trường Phong rồi tha cho hắn về.

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Điều thứ nhất ta đã bằng lòng rồi, còn điều thứ hai thì không được.

Phục Bách Thao vờ ngạc nhiên :

- Tại sao lại không được?

Nhạc Long Phi lạnh lùng đáp :

- Ta không thể tin người được, nếu ta tha Thượng Quan Kính ra, mà người không tha Lỗ Trường Phong thì sao?

Phục Bách Thao mắt tóe ra những tia lửa hung ác, cười khẩy nói :

- Người đã không tin ta, thời chúng ta hà tất phải trao đổi điều kiện làm gì nữa! Người cứ việc giết Thượng Quan Kính đi, ta cũng cắt cái đầu này của Lỗ Trường Phong đem về nộp cho hoàng đế Thanh đình lĩnh thưởng.

Nói dứt lời cầm thanh Đồ Long kiếm lên, nhắm cổ Lỗ Trường Phong chém xuống.

Nhạc Long Phi hồn xiêu phách lạc, vội kêu :

- Hãy khoan!

Phục Bách Thao dừng kiểm lại nhìn Nhạc Long Phi, nhơn nhơn đắc ý cười một cách ngạo mạn hỏi :

- Sao ngươi không giết Thượng Quan Kính? Còn việc gì phải nói nữa?

Nhạc Long Phi chung quy vẫn phải coi tính mệnh nghĩa huynh làm trọng không biết sao được, đành phải nghiêng răng nói :

- Được rồi, ta bằng lòng chấp thuận cả hai điều kiện.

Phục Bách Thao mặt lạnh như tiền, dẫn giọng nói :

- Ta là Tàn Tâm Thần Quân, một trong Thiên Ngoại song tàn, tâm địa độc ác, thủ đoạn hung tàn, sao ngươi còn dám chấp nhận hai điều kiện của ta, có lẽ ngươi không sợ rằng sau khi ngươi đã giải huyết cho Thượng Quan Kính, chạy xa ra ngoài năm trượng, rồi ta vẫn có thể bội tén giết chết Lỗ Trường Phong được ư?

Nhạc Long Phi tuy trong bụng đã giận sôi lên, chỉ vì tính mệnh Lỗ Trường Phong vẫn còn trong tay người, nên đành phải cố nén ôn tồn đáp :

- Thiên Ngoại song tàn tuy lòng lang dạ độc nhưng dù sao cũng là một nhân vật võ lâm tiếng tăm lừng lẫy đương thời, ta có thể yên trí là ngươi không đến nỗi nuốt lời, bội tén.

Phục Bách Thao cười mấy tiếng đanh ác, đắc ý nói :

- Nếu ngươi không sợ bị thiệt, thời giải huyết cho Thượng Quan Kính, rồi lui ra khỏi năm trượng, mau!

Nhạc Long Phi nghiêng răng lại, đánh liều cầu may, điểm khai huyết cho Thượng Quan Kính rồi dùng ngón “Hoang Hạc Giải Sào” nhảy lùi ra tới năm trượng.

Phục Bách Thao trong tay vẫn nắm chắc thanh Đồi Long, mặt đặng đặng sát khí.

Nhạc Long Phi chau mày gọi to :

- Phục Bách Thao, sao ngươi còn chưa thả Lỗ ca ca ra?

Phục Bách Thao chú ý nhìn Thượng Quan Kính, cười khẩy nói :

- Chờ Thượng Quan Kính tỉnh dậy khỏe mạnh hẳn đã, ta sẽ thả hẳn ra.

Nhạc Long Phi trở Thượng Quan Kính đang dần dần hồi tỉnh, quát to lên :

- Phục Bách Thao, đừng có cố ý hoãn binh, Thượng Quan Kính chẳng tỉnh rồi kìa.

Phục Bách Thao thấy Thượng Quan Kính quả nhiên đã tỉnh, ngồi lên được, bèn cười hỏi :

- Thượng Quan huynh, người bị thương làm sao? Có việc gì không?

Thượng Quan Kính đỏ mặt tía tai, gượng cười nói :

- Vết thương của ta không có gì đáng ngại, ta quyết đấu với thằng ôn con Nhạc Long Phi này một keo nữa, thề chết không chịu thua.

Phục Bách Thao cười nói :

- Thượng Quan huynh đừng lo, chúng ta sẽ hợp sức lại, lần này nó có trốn lên mây cũng không thoát.

Nói xong, thanh kiếm Đồ Long trong tay vung lên giáng xuống hai lần, thì hai khớp xương tỳ bà trên vai Lỗ Trường Phong bị đứt rời ra.

Nhạc Long Phi đôi mắt quắc lên như tóe lửa, chàng đã biết dù bực cái thể anh hùng đến đâu, mà bị gãy hai khúc xương tỳ bà ở hai bên vai, thì nhất thân công lực đều bị mất hết.

Bèn lập tức tung mình nhảy tới, quát to :

- Phục Bách Thao, đáng tiếc cho người cũng mang tiếng anh hùng một kiếp, không ngờ chỉ là một thằng hèn hạ vô sỉ độc ác, bội tín.

Phục Bách Thao trở mũi kiếm vào yết hầu Lỗ Trường Phong rồi sáng sặc cười nói :

- Nếu không độc ác tàn nhẫn, thì sao lại nổi tiếng là Tàn Tâm Thần Quân? Nhạc Long Phi nghe đây: nếu người nhích lên chút nữa ta sẽ cắt đầu Lỗ Trường Phong tức khắc.

Nhạc Long Phi trong bụng đã định liều mạng đánh với Thượng Quan Kính và Phục Bách Thao một chuyến rồi có chết cũng cam tâm, nhưng khi thấy Phục Bách Thao tay cầm thanh Đồ Long kiếm nhắm ngay yết hầu lăm lăm chực chém, nếu mình hơi có cử động gì khác, hấn chỉ ấn mũi kiếm xuống là đầu Lỗ Trường Phong phải lìa khỏi cổ, nên chàng đành phải vội đề khí thủ thế, thân hình nặng như ngàn cân từ trên không rơi xuống.

Thượng Quan Kính nghiêng răng đứng lên chạy đến bên Phục Bách Thao cầm lấy thanh Đồ Long, nhìn Nhạc Long Phi một cách độc ác.

- Thằng ranh con Nhạc Long Phi hãy đến đây bó tay chịu trói đi.

Nhạc Long Phi nhướng cao lông mày cười ha hả :

- Thượng Quan Kính, thôi đừng có mơ ngủ, cho người với Phục Bách Thao tiếp tay nhau xông vào, cũng chưa chắc đã làm gì ta nổi, ta dù chết cũng không bao giờ bó tay đầu hàng hạng côn đồ vô sỉ như

chúng bay.

Thượng Quan Kính cười nhạt nói :

- Thôi đừng có nói cứng, ta sẽ cho người biết kế hoạch của ta trước đã.

Nhạc Long Phi bất giác lạnh người, cau mày hỏi :

- Kế hoạch gì?

Thượng Quan Kính cầm thanh kiếm múa lên, ướm thử vào ngực Lỗ Trường Phong rồi cười khẩy nói :

- Người chỉ bước lên nửa bước là lưỡi kiếm này sẽ rạch ngực mổ phanh ruột Lỗ Trường Phong ra ngay lập tức.

Nhạc Long Phi đã biết rõ bọn người hung ác này nói thế nào là làm được như thế, bèn nghiêng răng lại nói :

- Ta không thềm giao đấu với các người hôm nay nữa đâu, nhưng ta sẽ tìm cách giải cứu cho Lỗ ca ca ta.

Thượng Quan Kính cười sáng sặc :

- Đâu có dễ như vậy? Nếu người bước lên một bước, ta sẽ mổ ruột moi tim Lỗ Trường Phong ra, còn nếu người cứ giữ cái hiện trạng thế này mãi, ta sẽ băm nát thân của hắn thành từng miếng một.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Màu Nhuộm Tiên Hà Lĩnh

Nhạc Long Phi không ngờ Thượng Quan Kính tâm địa còn tàn nhẫn hơn cả Phục Bách Thao, bất giác cau mày lẳng lẳng không nói gì cả.

Thượng Quan Kính cười nhạt nói :

- Người không nghe lời ta ư?

Thanh kiếm trong tay hắn vung lên, chém phạt một nhát vào vai bên phải của Lỗ Trường Phong đứt hẳn một miếng thịt, Lỗ Trường Phong thân thể run lên bần bật, máu tuôn như suối.

Nhạc Long Phi thương quá, ứa hai hàng nước mắt, giơ tay áo lên che mặt, không nỡ nhìn.

Thượng Quan Kính buông tiếng cười sảng sặc như người điên rồi nói :

- Nhạc Long Phi, nếu người không bó tay chịu hàng, ta sẽ cắt luôn của nghĩa huynh người miếng thịt nữa.

Nhạc Long Phi thấy hắn lại vung kiếm lên toan chém, bèn vội xua tay nói to :

- Thượng Quan Kính, người đừng động thủ vội, để ta nghĩ đã.

Thượng Quan Kính cười nhạt, dừng tay lại đoạn nói với Phục Bách Thao :

- Phục thần quân hãy giải huyết cho Lỗ Trường Phong, để khi hắn bị lẳng trì mới cảm nhận được hết khí vị của nó.

Phục Bách Thao cười một cách quái ác nói :

- Thượng Quan huynh cứ việc thi hành đi, ban nãy ta đã chặt đứt hai cái xương tỳ bà của hắn, thì huyết mạch không cần giải cũng tự khắc thông!

Thượng Quan Kính “à” một tiếng, rồi lại vung kiếm lên cắt lấy miếng thịt nữa ở vai bên trái.

Nhạc Long Phi nghiêng chặt hai hàm răng lại, giậm chân kêu lên :

- Thượng Quan Kính, người đừng hạ thủ nữa, người muốn thế nào ta cũng bằng lòng như thế.

Thượng Quan Kính đắc ý cười nói :

- Người đưa lá cờ Mặc Vũ Phù Dung cho ta đi đã.

Nhạc Long Phi tuy căm giận đối phương quá ư lang độc, bắt mình phải đưa binh khí trước, nhưng cũng không nỡ trông thấy Lỗ Trường Phong quần quai vì đau đớn, đành phải nghe theo lời hăn.

Không ngờ Nhạc Long Phi vừa lấy được lá cờ ra, chưa kịp ném cho Thượng Quan Kính, thì chợt nghe tiếng Lỗ Trường Phong thều thào nói :

- Nhạc hiền đệ...!

Thượng Quan Kính cười rộ nói :

- Lỗ Trường Phong, người đã được ném mùi vị rồi chứ! thôi mau mau khuyên Nhạc Long Phi bó tay quy hàng đi, may ra bọn người còn được sống thêm một lúc nữa!

Lỗ Trường Phong cau đôi mày rậm, kêu to :

- Nhạc hiền đệ, đại trượng phu sống thì trung hiếu, chết cũng lưu danh! Trương Thư Dương vì muốn bảo vệ cương thổ, đối kháng giặc Hồ, giết ái tề khao quân mà không hề thương tiếc, hiền đệ phải lấy cổ nhân làm gương, chớ đừng vì một người anh kết nghĩa đã thành phế nhân này mà chịu khuất chí tiết!

Thượng Quan Kính cười ha hả nói :

- Lỗ Trường Phong, người thật khéo biết khuyên người, Thượng Quan Kính này thề di xú vạn niên, cũng muốn thử xem người làm thế nào mà lưu danh thiên cổ!

Nói dứt lời, “phập, phập, phập”, luôn ba nhát kiếm, trên mình Lỗ Trường Phong lại hiện thêm ba vết máu tươi nữa, Nhạc Long Phi ruột đau như cắt, vọt kêu to lên :

- Thượng Quan Kính, để ta đưa lá cờ cho người...

Nói vừa dứt lời, Lỗ Trường Phong đã hào khí như mây, cười to lên một tiếng rồi nói :

- “Thử sinh nạn toại lãng vân trí, tái thế vi nhân thế diệt Hồ” [1]. Hiền đệ ở lại giữ gìn trân trọng, cố gắng sức liên lạc với các chí sĩ, hoàn thành đại nghiệp phục Minh, Lỗ đại ca của đệ từ nay sẽ không làm lụy đệ nữa!

Nói xong miệng phun ra một đồng máu, bắn cả vào mặt mũi Thượng Quan Kính và Phục Bách Thao, thì ra bậc nam nhi đầy nhiệt huyết ấy đã cắn lưỡi tự tử.

Nhạc Long Phi tay cầm lá cờ Mặc Vũ Phù Dung đã sắp sửa ném cho Thượng Quan Kính, thà chịu hy

sinh thân mình để bảo toàn cho Lỗ Trường Phong, đến khi thấy mình huynh tử tử một cách anh dũng, nỗi niềm đau xót, phút chốc biến thành lửa thù ngàn ngút, người phóng theo cờ, bất cố nhất thiết, sẵn tới trước mặt hai tên hung đồ đồ đó, tay phải cầm lá cờ Phù Dung, dùng chiêu “Thu Thập Sơn Hà” kèm theo một luồng cương khí rít lên thành tiếng, cuốn lấy Phục Bách Thao, tay trái cầm một nắm Long Tu Nghịch Huyết trâm, nhắm thẳng Thượng Quan Kính dùng thủ pháp Biên Thiên Hoa Vũ phóng tới.

Nếu quả Phục Bách Thao và Thượng Quan Kính hợp lực đấu với Nhạc Long Phi, thì Nhạc Long Phi công lực quả không thể chống nổi, tất bị nguy.

Nhưng một người liều chết, muôn người khôn địch, hơn nữa Phục Bách Thao và Thượng Quan Kính, hai kẻ hung ác nhất trên đời, vậy mà không hiểu tại sao lúc này tự nhiên cũng bị khiếp đảm vì cái chính khí hào nhiên của Lỗ Trường Phong và Nhạc Long Phi.

Huống chi chiêu thức “Thu Thập Sơn Hà” do Chu Nhuận Ba đã dùng cái tinh túy tâm huyết suốt một đời người tạo ra uy lực vô cùng dũng mãnh, vậy nên Phục Bách Thao không dám coi thường đón lấy, vội kêu lên một tiếng quái gở, nhảy lùi ra ngoài xa tới ngoài ba trượng.

Thượng Quan Kính đã hai lần suýt chết về tay Nhạc Long Phi, nay lại thấy Phục Bách Thao lùi tránh, cũng sợ run lên định nhảy né về bên cạnh.

Nếu hãn đốc toàn lực nghênh chiến, may ra còn có cơ hội thoát hiểm, nhưng một khi đã mất hết nhuệ khí lẫn trốn, thì trốn đâu cho thoát khi đây trời toàn phi tiêu?

Thượng Quan Kính đã đề phòng vạn nhất, trong lúc né người tránh đã dồn tụ chân khí, khiến công hành đều các huyết, thân thể cứng như sắt nguội, tưởng rằng dù bị trúng vài mũi nữa cũng không sao!

Nhưng hãn thật không ngờ rằng mấy chục mũi phi tiêu của Nhạc Long Phi ném ra, đúc bằng một thứ hàn thiết rất tinh vi, bất cứ vật gì cứng rắn đến đâu, bị trúng phải cũng gãy.

Thượng Quan Kính bị trúng phải hai mũi, một ở bên vai trái, một ở háng bên phải, bèn khẽ hừ một tiếng, biết rằng chân khí hộ thân đã bị phá, những mảnh vụn của mũi tiêu nghịch huyết mà đi lên đánh vào quả tim.

Phục Bách Thao nghe Thượng Quan Kính rên khẽ một tiếng, biết rằng hãn đã bị nguy rồi, bèn tung mình nhảy đón nhỏ :

- Thượng Quan huynh làm sao...?

Thượng Quan Kính giận đến thâm gan tím ruột, nhìn trừng trừng vào mặt Nhạc Long Phi, vừa tụ công bế huyết vừa nghiêng răng nói :

- Thăng khốn nạn ấy dùng ám khí, hình như không phải vật thường, nó phá được cả chân khí của tại hạ

rồi đi ngược huyết đạo vào tới tim, có lẽ phải chữa ngay mới được, tại hạ gượng đề khí bế huyết, tạm giữ để đợi chữa. Xin thần quân giao ước với hãn vài câu, hẹn một ngày nào đó...

Phục Bách Thao nghe nói bèn quay lại, cười nói với Nhạc Long Phi :

- Lỗ Trường Phong chết rồi, người phải lo chôn cất cho hãn, chúng ta cũng không muốn bức người quá, hôm nay hãy tha cho người sống sót, hôm khác sẽ hay!

Nhạc Long Phi không biết Long Tu Nghịch Huyết trâm uy lực quá mạnh, Thượng Quan Kính đã bị trọng thương, lại thấy câu nói của Phục Bách Thao chính ý mình, bèn trả lời ngay :

- Được rồi, đến mười chín tháng ba này, các người đến Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp, chúng ta sẽ quyết chiến.

Phục Bách Thao cười sảng sặc gật đầu rồi quay mình vực Thượng Quan Kính lên song song đi thẳng.

Nhạc Long Phi thấy Thượng Quan Kính phải cần người vực, mới biết mấy mũi Long Tu Nghịch Huyết trâm uy lực quá mạnh, nên đã làm cho Thượng Quan Kính bị thương nặng.

Hai tên hung thần vừa đi khỏi, Nhạc Long Phi bất giác phục xuống thi thể Lỗ Trường Phong, nước mắt anh hùng tuôn rơi lã chã.

Tới khi thi hài đã được hạ thổ, Lỗ Trường Phong đây bầu nhiệt huyết đã hóa thành ba thước mộ phần, Nhạc Long Phi mới sửa sang khăn áo, vái lạy khóc mà khấn rằng :

- Anh hồn Lỗ đại ca, tiểu đệ Nhạc Long Phi xin thề tự tay đâm chết Phục Bách Thao và Thượng Quan Kính để báo thù cho đại ca, và lấy lại thanh Đồi Long kiếm chôn cùng với đại ca ở bên mộ này.

Nhạc Long Phi vừa khấn xong, chợt thấy từ bên mộ lên một cơn gió lốc, mãi không tan, hình như vong hồn người chết đối với lời thề của Nhạc Long Phi vừa rồi có ý bất bình.

Nhạc Long Phi cúi đầu ngẫm nghĩ, chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, nước mắt lại tuôn như suối, ghen ngào nói to :

- Xin đại ca thứ cho tiểu đệ kiến thức hẹp hòi! Tiểu đệ nguyện giết chết Phục Bách Thao và Thượng Quan Kính, đoạt lại thanh kiếm Đồi Long rồi dùng thanh kiếm đó chém đầu giặc Mãn, trừ hại cho dân, nối theo đại chí của đại ca mới phải!

Thực là kỳ quái, Nhạc Long Phi khấn xong mấy câu sau cùng, ngọn gió lốc trên mộ Lỗ Trường Phong xoay vòng ba lượt rồi chợt tan mất!

Nhạc Long Phi an táng nghĩa huynh xong, lập tức đi suốt ngày đêm về Tung Sơn.

Lòng chàng lúc này ngổn ngang trăm mối, vừa thương cảm, vừa lo lắng, không hiểu Lãnh Băng Tâm đã đến Tung Sơn chưa? Lại không biết Vũ Văn Kỳ có tránh khỏi tai nạn hay không?

Nhưng tới khi chàng đã trải qua thiên tâm vạn khổ mới tìm đến Tung Sơn, thì tất cả những nỗi lo lắng của chàng trong lúc đi đường đều đã thành sự thật.

Thì ra, Nhạc Long Phi vừa đến trước cửa Tị Trần am đã thấy cửa am đóng chặt, vắng tanh không một bóng người.

Nhạc Long Phi đã linh cảm thấy một điểm bất thường, quả tim đập thình thịch như trống làng.

Người mà nội công đã luyện đến bậc tinh thuần, thì tâm tự nhiên cũng lắng như mặt nước, thần khí yên ổn trầm tĩnh, vậy mà lúc này chàng thấy quả tim thình lình bị xáo trộn, như báo trước một sự không lành, rất có thể có người thân của mình đang bị một tai nạn gì ghê gớm.

Nhạc Long Phi cau mày lại, cổ trắn tĩnh tinh thần, rảo bước tới trước am, giơ tay gõ cửa.

Lúc đầu không thấy tiếng thưa, sau chàng gõ mạnh luôn một chập, mới thấy bên trong có mấy tiếng ken két nổi lên rồi cửa am thốt nhiên mở rộng, Nhạc Long Phi vội lùi lại một bước nghiêng mình thi lễ, mỉm cười nói :

- Xin hỏi lão bà, Hàn Nguyệt sư thái có ở trong am không?

Lão bà cười nói :

- Tiểu ca đến thực không may, sư thái vừa viễn du ra Bắc Thiên sơn hôm qua rồi!

Nhạc Long Phi lại hỏi tiếp :

- Hàn Nguyệt sư thái chắc là đi cùng với Phù Vân lão tiên bối và Vũ Văn cô nương?

Lão bà nhìn Nhạc Long Phi một lát rồi gật đầu :

- Tiểu ca đoán đúng đấy, sư thái quả là đi cùng với Phù Vân đạo trưởng, còn Vũ Văn cô nương thì đi trước một hôm.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Vũ Văn cô nương không chờ sư thái, mà lại đi trước?

Lão bà nói :

- Vũ Văn cô nương vì có nghĩa tử là Lãnh Băng Tâm cô nương đến thăm, nên xin phép Hàn Nguyệt sư

thái cùng Lãnh cô nương đi trước.

Nhạc Long Phi thấy nói Lãnh Băng Tâm đã đến trước, và đem Vũ Văn Kỳ đi rồi, thì bất giác kinh sợ rụng rời, khẽ kêu lên một tiếng, hấp tấp hỏi :

- Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương đi về phía nào, lão bà có biết không?

Lão bà thấy chàng có vẻ hoảng sợ thì cũng ngạc nhiên hỏi lại :

- Thế hai vị cô nương ấy không sang Bắc Thiên sơn ư?

Nhạc Long Phi biết có hỏi thêm cũng vô ích, bèn cáo từ quay ra, sắc mặt buồn rầu cau có :

Lão bà như chợt nhớ ra điều gì, vội gọi to :

- Tiểu ca nhi, hãy khoan đã!

Nhạc Long Phi dừng chân quay lại hỏi :

- Lão bà có điều gì chỉ dạy :

Lão bà mỉm cười hỏi :

- Tiểu ca nhi có phải quý danh là Nhạc Long Phi không?

Nhạc Long Phi cúi mình mỉm cười đáp :

- Nhạc Long Phi vì đang có chuyện lo phiền, nên quên cả việc xưng tên họ, xin lão bà bỏ qua cho!

Lão bà móc túi ra một phong thư đưa cho chàng rồi nói :

- Phong thư này của Lãnh cô nương nhờ đưa cho tiểu ca!

Nhạc Long Phi đỡ lấy phong thư, cảm ơn lão bà rồi cáo từ đi thẳng, ra khỏi một vòng sườn núi, tới khu rừng nhỏ, Nhạc Long Phi trong lòng bồi hồi lo lắng, lấy phong thư bóc ra xem, thư có mấy câu sau này :

“Nhạc Long Phi, thế là rút cục Vũ Văn Kỳ đã rơi vào tay ta! Lúc này, nàng vẫn còn là một vị tuyệt đại giai nhân, nhưng cho tới khi người gặp nàng, thì nàng đã bị ta hủy bỏ dung nhan, biến thành một Chung Vô Diệm mặt mũi xấu xa gớm ghiếc, không ai muốn gần.

Tại sao ta lại làm như vậy? Ta muốn báo thù!

Báo thù người dám phê bình sư phụ ta, người bảo sư phụ ta tàn nhẫn, và cho rằng tư cừu có thể bỏ qua, đáng nên lấy đức báo oán!

Hiện nay người yêu của người bị ta hủy diệt nhan sắc, đó cũng là một tư thù, thử xem người có thể nhẫn nhục được không? Và xem người lấy đức báo oán thế nào?

Chân trời góc biển mênh mông, ta trốn ở chỗ nào, người không thể tìm thấy được đâu, cũng như nói rằng, trước khi ta hủy diệt dung nhan của Vũ Văn Kỳ, người không thể đến mà cứu nàng được!

Nói thực cho người biết, ta cũng đã từng yêu người, nhưng quả tim người đã bảy phần mười dâng tặng cho Vũ Văn Kỳ mất rồi.

Đối với điểm đó, ta cũng sẽ báo thù một cách đích đáng.

Ngày nào người thấy người yêu của người, không còn cách gì lấy lại được dung nhan ngày trước mà đau đớn xót xa, là ngày ta sung sướng từng bừng nghiệm nhiên kết duyên với Âu Dương Bình”.

Đọc xong thư, Nhạc Long Phi luôn luôn bứt tóc giậm chân, trong bụng rối như tơ vò.

Chàng biết Vũ Văn Kỳ vô tình không biết chuyện giữa mình và Lãnh Băng Tâm đã đổi bạn thành thù, không biết trước mà đề phòng, tất khó lòng tránh khỏi sự bất hạnh!

Chàng cũng biết bên trời góc biển bát ngát mênh mông, trong một thời gian ngắn không sao có thể tìm thấy tung tích của hai người ấy được và trước ngày mười chín tháng ba mình còn phải về Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp báo cáo với sứ phụ về việc đính ước với bọn ưng khuyến Thanh đình quyết chiến thế nào.

Nhưng Nhạc Long Phi ruột gan tuy rối loạn, nhưng vẫn biết là còn một hai hy vọng.

Chàng cho là lá rụng tất phải rơi xuống gốc, Lãnh Băng Tâm rất có thể dụ Vũ Văn Kỳ về Ô Mông xà huyết.

Nếu bây giờ mình đi vòng sang núi Ô Mông, để cầu may, rồi lại trở về Bắc Thiên sơn, thời tuy đường đất xa xôi, nhưng nếu không sợ vất vả, hết sức đi thật nhanh, thì trước ngày mười chín tháng ba, vẫn có thể về tới Bắc Thiên sơn được.

Chủ ý đã định, chàng lập tức đi suốt ngày đêm, hướng thẳng núi Ô Mông tiến tới.

Kết quả cuộc hành trình của Nhạc Long Phi chuyến này, ta hãy tạm gác lại, trước hết hãy thuật lại chuyện Lãnh Băng Tâm sau khi ở Dương Bình rồi, liền chiếu theo kế hoạch đã định cùng Âu Dương Bình song song đi thẳng đến núi Tung Sơn.

Khi đến gần Tung Sơn, Lãnh Băng Tâm nói với Âu Dương Bình.

- Bình ca ca hãy tạm trốn vào khu rừng thông kia, đợi ta một lát.

Âu Dương Bình cau mày hỏi :

- Băng muội định một mình xông vào Tị Trần am hay sao? Băng muội nên nhớ rằng chẳng những Hàn Nguyệt sư thái là một tay cao thủ tiếng tăm lừng lẫy, khó lòng trêu vào, lại còn Nam Hoang Nhất Kiếm Phù Vân Tử, rất có thể, cũng có mặt trong am nữa.

Hai người đi với nhau lâu ngày, tình ý đã trở nên thân cận, nên khi nghe Âu Dương Bình nói vậy Lãnh Băng Tâm mỉm một nụ cười thật tươi, nói :

- Bình ca ca cứ yên tâm, đừng lo cho ta! không phải ta xông bừa vào Tị Trần am, mà lấy tư cách một người quen thân đến thăm đường hoàng, bọn Vũ Văn Kỳ quyết không biết câu chuyện bất hòa giữa ta và Nhạc Long Phi!

Âu Dương Bình ngẫm nghĩ một lúc, rồi mỉm cười gật đầu :

- Vậy thì cũng được, Băng muội vào đó, nếu thấy sự gì nguy hiểm thì phóng Xà Hình Xung tiêu phong hỏa lên, ta sẽ lập tức chạy đến cứu.

Lãnh Băng Tâm gật đầu, rồi băng mình đi như bay tới trước cửa của Tị Trần am, gõ xin vào cầu kiến.

Người ra mở cửa là bà vải tóc bạc, Lãnh Băng Tâm cúi mình thi lễ, mỉm cười nói :

- Phiền lão bà thông báo giùm cho: tôi là môn hạ Ô Mông, tên gọi Lãnh Băng Tâm muốn vào tham kiến Hàn Nguyệt lão tiên bối và Vũ Văn cô nương.

Bà vải quay vào một lúc không lâu, đã thấy một giọng cười trong trẻo như tiếng ngọc reo từ trong am đưa ra.

Tiếng cười nổi lên, bóng người đã xuất hiện Vũ Văn Kỳ yếu điệu xinh tươi, chạy ra vui vẻ reo lên.

- Lãnh tỷ tỷ...

Ba tiếng Lãnh tỷ tỷ vừa ra khỏi miệng, nét cười vụt tắt, tiếng nói cũng ngừng, đôi mắt đen láy, ánh lên một tia ngờ vực, đăm đăm nhìn bộ điệu phục của Lãnh Băng Tâm.

Lãnh Băng Tâm biết Vũ Văn Kỳ kinh ngạc vì cố gì, bất giác nhớ đến ân sư, không sao tự chủ được, cúi đầu lặng lẽ, trên đôi gò má phấn, đã thấy hai hàng lệ châu chảy ròn ròn.

Vũ Văn Kỳ thấy thế càng sợ, vội rảo bước tiến lên, nắm lấy cánh tay Lãnh Băng Tâm, ôn hòa hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ để tang ai thế?

Lãnh Băng Tâm ghen ngào nói :

- Để tang cho sư phụ.

Vũ Văn Kỳ giật mình kêu lên một tiếng, rồi nói :

- Thiệu lão tiên bối là một vị võ học tuyệt thế, công lực thông thần, sao lại...

Lãnh Băng Tâm buồn bã xua tay, ngắt lời, nói :

- Chuyện còn dài lắm, mọi hãy đưa ngu tử vào tham kiến lệnh sư và Phù Vân đạo trưởng, lát nữa ta sẽ nói chuyện.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Lãnh tử tử sao biết Phù Vân sư bá mọi cũng ở trong Tị Trần am này?

Sau đó Vũ Văn Kỳ bật cười nói :

- Mọi thật hồ đồ, nếu Lãnh tử tử không gặp Long ca ca thì làm sao biết mọi đã về đây?

Nói xong kéo tay Lãnh Băng Tâm lại gần thỏ thẻ an ủi :

- Lãnh tử tử, con người sinh ra ở đời, cùng, thông, thọ, yếu đều có định số, tử tử đừng buồn nữa, mọi đưa tử tử đi vào bái kiến sư phụ.

Lãnh Băng Tâm lẳng lặng gạt nước mắt đi theo Vũ Văn Kỳ vào am trong tham kiến Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân đạo trưởng.

Hai người trông thấy Lãnh Băng Tâm mặc tang phục đều giật mình kinh ngạc hỏi thăm.

Lãnh Băng Tâm đem chuyện sư phụ tuần tĩn mà chết, kể hết sự tình cho mọi người nghe không giấu giếm.

Phù Vân Tử nghe xong than thở hồi lâu, rồi nhìn Lãnh Băng Tâm nói :

- Lãnh cô nương, việc đã như thế, cô nương không nên bi thương thái quá, phong thư của cô nương và bá viên linh đan đã cứu được bao nhiêu nhân kiệt, công đức vô cùng, sau này phúc trạch không ít.

Lãnh Băng Tâm chỉ cúi đầu lau nước mắt, im lặng không nói gì.

Vũ Văn Kỳ muốn phá bầu không khí tĩn mịch buồn thảm bèn hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tử tử sao không đi cùng với Long ca ca và Lỗ đại ca một lối?

Lãnh Băng Tâm đáp.

- Bọn họ còn có việc riêng, nên lại vội vã từ biệt ngay, tử tử một mình buồn quá, mới lên đây tìm mọi.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Gia sư và Phù Vân sư bá muốn đem muội sang Bắc Thiên sơn, tỷ tỷ ở đây, rồi cùng đi một thể cho vui.

Lãnh Băng Tâm nói :

- Ngu tỷ đã bỏ lỡ kỳ hội Nam Hải Anh Hùng hội rồi, kỳ này thể nào cũng phải đến Bắc Thiên sơn, đem chút tài mọn ra góp với quần hào đôi chút, nhưng trước khi gia sư qui tiên, có dặn ngu tỷ lên Nga Mi Kim Đỉnh, thay người hoàn thành nốt một việc mà người chưa làm xong. Nên ngu tỷ cần phải đi vòng sang Nga Mi trước, rồi mới quay về Bắc Thiên sơn được.

Phù Vân Tử nghe xong, mỉm cười đáp :

- Lãnh cô nương nếu đã muốn hoàn thành công việc lệnh sư sai khiến, thời để chúng ta cùng theo lên Nga Mi chơi một thể, cũng không sao!

Lãnh Băng Tâm nghe nói vội cúi mình cười nói :

- Lãnh Băng Tâm này đâu dám phiến hai vị lão tiền bối phải nhọc lòng đến thế!

Vũ Văn Kỳ chớp mau đôi mắt, ngẫm nghĩ một lúc rồi mỉm cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ lên Nga Mi Kim Đỉnh có phải đánh nhau với kẻ thù cường địch nào không? Có gì nguy hiểm không?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu :

- Chẳng có gì nguy hiểm, và cũng không cần chiến đấu với ai, ngu tỷ chỉ thay ân sư nói một câu thôi!

Vũ Văn Kỳ nghe xong quay lại nói với Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân Tử rằng :

- Phù Vân sư bá và sư phụ, đệ tử có thể cùng đi với Lãnh tỷ tỷ lên Nga Mi đỉnh rồi về Bắc Thiên sơn được không ạ?

Lãnh Băng Tâm nghe Vũ Văn Kỳ nói trúng tâm ý thì lòng mừng khắp khởi, chỉ lo Hàn Nguyệt sư thái không ưng.

Hàn Nguyệt sư thái chú ý nhìn Lãnh Băng Tâm rồi mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương, Kỳ nhi cùng cô nương lên Nga Mi Kim Đỉnh tuy không sao, nhưng cả hai sắc mặt đều có điềm xấu, gặp việc gì cũng phải giữ gìn cẩn thận mới được.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Sư phụ không phải lo cho chúng con, Lãnh tử tử con có thể sai khiến được hết thầy các loại độc xà trong thiên hạ, bản lĩnh cao lắm kìa!

Lãnh Băng Tâm vội khiêm tốn cười :

- Kỳ muội đừng quá khen ngu tử trước mặt hai vị lão tiền bối, trong thiên hạ, những người có đôi chút tài mọi như tử, có lẽ lấy xe mà chở, lấy đấu mà đong không hết, có gì mà đáng kể, vậy chúng ta phải ghi lời dạy bảo của lão tiền bối, nên cẩn thận là hơn!

Phù Vân Tử mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương nếu quả giữ đúng được như lời nói đó, việc gì cũng phải cẩn thận đề phòng, thì đi khắp thế giới, cũng chẳng sao! Từ đây sang Nga Mi, vòng qua Tân Cương, đường đất không phải là gần, các người đi đường, hoặc giả còn có sự ngăn trở chẳng? Vậy nếu đã định đi, thì nên đi sớm đi, cho đỡ vội vàng hấp tấp.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười vâng lời, đứng lên kéo tay Lãnh Băng Tâm rồi nói :

- Sư bá nói phải lắm, chúng ta nên đi ngay mới được, Lãnh tử tử vào đây giúp muội thu thập hành lý.

Sau khi thu xếp xong hành lý, Lãnh Băng Tâm để lại một phong thư nhờ bà vải chuyển hộ cho Nhạc Long Phi, xong đầu đũa mới cùng Vũ Văn Kỳ cáo biệt Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái lên đường.

Ra khỏi Tị Trần am, Lãnh Băng Tâm mặt đầy sát khí, nghĩ thầm: “Vũ Văn Kỳ đã rơi trúng vào kế hoạch của ta, nhưng biết dụ nó vào chỗ nào kín đáo mà hạ thụ mới ổn thỏa được?”

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không tìm ra chỗ nào như ý, đành chỉ dẫn Vũ Văn Kỳ thung thăng tới chỗ Âu Dương Bình nấp ban nãy.

Âu Dương Bình ngồi trong rừng đợi đã khá lâu, trong bụng đang bồn chồn lo lắng, chợt thấy Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ thung thăng đi tới, bất giác vừa mừng vừa sợ, vội lấy thứ mê hương độc môn của mình ra, cầm sẵn trên tay.

Lãnh Băng Tâm vì muốn cho Âu Dương Bình biết trước mà tránh kịp, nên trước khi bước vào rừng, bèn cất cao giọng cười, nói :

- Kỳ muội, chúng ta hãy vào khu rừng này ngồi chơi một chốc, bàn xem nên đi lối nào sang Tứ Xuyên cho gần.

-----

[1] Kiếp này không thỏa được cái chí vượt mây, kiếp sau được làm người, thì sẽ diệt hết giặc Hồ.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hồi Cõi Gian Tặc Làm Tri Kỳ

Vũ Văn Kỳ tuy cũng nhận thấy vừa đi chưa được một quãng tại sao Lãnh Băng Tâm đã đòi vào rừng nghỉ? Tuy nghĩ vậy nhưng cũng không nghi ngờ gì cả, vừa thủng thỉnh bước theo Lãnh Băng Tâm, vừa cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ, chúng ta men theo biên giới Thiềm, Ngạc rồi vào Xuyên, con đường ấy phong cảnh đẹp lắm, nhiều chỗ đáng cho chúng ta thưởng ngoạn.

Lúc này Âu Dương Bình đã sửa soạn sẵn mê hương, nghĩ bụng chẳng cần phải chờ đợi mất thời giờ, bèn cong ngón tay búng mạnh một cái, tức thì một đám sa mù màu phấn hồng bay ra chiếu thẳng phía sau gáy Vũ Văn Kỳ đánh tới.

Mê hương như đám bụi mù, nguyên không có tiếng động, khi búng ngón tay, cũng nghe thấy một tiếng “tách” nho nhỏ.

Vũ Văn Kỳ thính tai tinh mắt, vừa nghe thấy tiếng động, đã nghi ngờ là bị ám toán, liền không ngoảnh đầu lại, kéo tay Lãnh Băng Tâm tung mình nhảy sang một quãng xa, ước tới trượng rưỡi.

Hai chân vừa đứng xuống đất, bất chợt quay lại, nhìn đám sa mù màu phấn hồng, ngạc nhiên nói :

- Lãnh tỷ tỷ, kẻ nào ám toán chúng ta một cách vô si như vậy.

Lãnh Băng Tâm chưa kịp trả lời, Âu Dương Bình đã thủng thẳng từ trong rừng bước ra, nhơn nhơn đắc ý, nhượng mày cười ha hả :

- Tại hạ đây! Chắc Vũ văn cô nương không ngờ hả?

Lãnh Băng Tâm thấy Âu Dương Bình không những không trốn lánh, lại còn phơi mặt ra ngay, biết là hẳn định đánh ngã Vũ Văn Kỳ tức khắc.

Làm như vậy, thật ra có nhiều điểm đáng lo, vì nơi đây còn gần Tị Trần am quá, lỡ bị Hàn Nguyệt sư thái hoặc Phù Vân Tử nghe tin chạy đến, thì có phải thêm khó ra không?

Nàng còn đang cau mày tỏ vẻ không bằng lòng, thì Vũ Văn Kỳ đã kêu “ồ” lên một tiếng, nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ, thật quả tiểu muội không thể ngờ được người ám toán ta lại là Âu Dương Bình!

Lãnh Băng Tâm tuy biết hạ thủ nơi này có nhiều sự nguy hiểm nhưng không sao vượt lại được nữa, bèn ngậm tụ công lực, cười nhạt nói :

- Âu Dương Bình mặt dày vô sỉ, điên dại ngông cuồng, Kỳ muội đừng để hắn chạy thoát!

Vũ Văn Kỳ gật đầu, đăm đăm nhìn Âu Dương Bình, lạnh lùng hỏi :

- Âu Dương Bình, hôm ở trên Nam Hải đảo, chúng ta đã hai lần cứu mạng ngươi, sao ngươi vẫn không sửa cái tính độc ác đi?

Lãnh Băng Tâm thủng thỉnh bước lại gần Vũ Văn Kỳ, cười nhạt nói :

- Kỳ muội chửi đáng lắm, chửi thêm cho nó mấy câu nữa đi!

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ...

Ba chữ “Lãnh tỷ tỷ” vừa thoát ra khỏi miệng chợt thấy bên sườn bị tê cứng, thì ra đã bị Lãnh Băng Tâm thừa lúc bất ngờ, điểm vào huyết đạo.

Lãnh Băng Tâm đã chặn được Vũ Văn Kỳ rồi mới dẫn giọng mắng Âu Dương Bình.

- Bình ca ca sao lại lỗ mãng quá thế? Ai bảo huynh phơi mặt ra nhanh thế? Nếu Hàn Nguyệt sư thái hay Phù Vân Tử nghe tin chạy đến thì sao?

Âu Dương Bình mỉm cười nói :

- Băng muội, bàn về tâm cơ thì Băng muội còn kém huynh xa lắm! Tâm lý con người ta, bao giờ cũng chỉ phòng xa chứ không ai phòng gần! Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân Tử khi nào lại ngờ là Vũ Văn Kỳ bị thảm họa ngay khi chưa ra khỏi đất Tung Sơn này?

Lãnh Băng Tâm nghe hắn nói cũng có lý, bèn đổi giận làm mừng, nói :

- Ca ca nói thế cũng phải, nhưng chúng ta còn phải tìm một chỗ kín đáo, mới có thể từ từ thanh toán Vũ Văn Kỳ được!

Âu Dương Bình cười nói :

- Vừa rồi huynh chờ Băng muội lâu quá sốt ruột, mới đi dạo quanh trong rừng thông chơi, thấy bên trong chỗ giáp vách núi đằng kia, có một tòa thạch động, khu ấy rất vắng vẻ hẻo lánh có thể dùng được!

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Thế thì tốt lắm, Bình ca ca đưa ta đến xem ngay đi!

Nói xong ôm ngang lưng Vũ Văn Kỳ theo Âu Dương Bình đi sâu vào giữa khu rừng rậm.

Đi sâu vào bên trong tới hơn hai mươi trượng, thấy có một vách đá màu xanh biếc, trên vách quả có một tòa thạch động.

Lãnh Băng Tâm vào động nhìn khắp xung quanh, thấy trong động có cả lò luyện đan giá phơi thuốc, xếp đặt ngăn nắp, rõ ràng là một nơi tu thân dưỡng tính của một vị đạo đức cao nhân nào đó nhưng bây giờ vắng vẻ, không một vết chân người.

Âu Dương Bình đặc ý cười nói :

- Băng muội trông nơi đây có tốt không? Đủ để chúng ta hủy bỏ dung nhan Vũ Văn Kỳ rửa hận, mà thần không hay quỷ không biết, kín đáo vô cùng.

Lãnh Băng Tâm từ lúc gặp Vũ Văn Kỳ, thấy nàng một điều tỷ tỷ, hai điều tỷ tỷ thân ái mặn nồng, thân hình lại mềm mọng dịu dàng, trong bụng đã có ý hối, không nỡ hạ độc thủ đối với một người em gái kết nghĩa ngây thơ trong trắng như vậy.

Khi nghe Âu Dương Bình nói vậy, liền nhè nhẹ đặt Vũ Văn Kỳ nằm lên đan sàng, quay mình lại cau mày ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Bình ca ca, Vũ Văn Kỳ ngây thơ trong trắng, ai thấy cũng thương, nàng lại không có tội gì với muội cả, vậy muội có nên lợi dụng nàng để làm cơ báo thù Nhạc Long Phi không?

Âu Dương Bình đã hiểu rõ tất cả sự thật, biết cái cơ làm cho nàng căm hận Nhạc Long Phi ngày nay là do ngày trước nàng đã đem lòng yêu trộm dấn thăm Nhạc Long Phi, mà lại bị Vũ Văn Kỳ chiếm quyền ưu tiên, nên đành ném mối tình uất ức nay chỉ nhân một cơ nhỏ, liền được dịp bùng lên.

Chỉ cốt nàng và Nhạc Long Phi không hòa hảo nữa thời mình mới có hy vọng đạt được tâm nguyện, nếu chẳng may hai người lại vượt giận làm lành, thời một tấm tình si của mình vĩnh viễn chỉ là mộng ảo.

Vì nghĩ như vậy, nên Âu Dương Bình phải hết sức cản trở những cái gì có thể làm cho Nhạc Long Phi và Lãnh Băng Tâm lại đi đến chỗ hòa hảo được, nói một cách khác, thì Âu Dương Bình cố sức gây cho Nhạc Long Phi và Lãnh Băng Tâm một mối thù không bao giờ có thể gột bỏ được, hoặc tha thứ cho nhau được.

Nay nghe Lãnh Băng Tâm chột lại đổi ý, tỏ vẻ ái ngại cho Vũ Văn Kỳ, làm cho Âu Dương Bình kinh hoàng, cặp mắt trợn trừng, tóe ra những tia lửa hung dữ.

Lãnh Băng Tâm nói xong, lại quay lại nhìn Vũ Văn Kỳ đang nằm thêm thiếp trên đan sàng, rồi nói với

Âu Dương Bình bằng một giọng xa xăm u uất :

- Bình ca ca nghĩ coi, muốn báo thù Nhạc Long Phi, ta có thể dùng mọi thủ đoạn, hà tất phải làm hại một đời hạnh phúc của Vũ Văn Kỳ?

Âu Dương Bình ngăm ngưng tụ công lực, ngoài mặt làm ra vẻ tự nhiên như người đi bách bộ, thủng thỉnh bước đến trước đan sàng, miệng cười một cách đanh ác :

- Băng muội có hai câu này, Băng muội có biết không?

Lãnh Băng Tâm lúc này đã giận Nhạc Long Phi, lại thương Vũ Văn Kỳ, ruột rối như canh hẹ, mất hết tự chủ, khi nào còn nhận thấy Âu Dương Bình đã có ý độc ác, nên chỉ thuận miệng hỏi :

- Hai câu gì? Bình ca ca nói cho muội nghe!

Âu Dương Bình cười nhạt, xéch ngược đôi mày rậm như râu róm lên, rồi nói :

- Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu!

Trong khi nói, tay phải Âu Dương Bình đã giơ ra liền mấy cái hương vào Vũ Văn Kỳ nằm trên đan sàng, cách không điểm ba ngón vào yếu huyệt trên người nàng.

Lãnh Băng Tâm giật mình kinh sợ, vội kêu lên :

- Âu Dương Bình, ngươi làm gì thế?

Âu Dương Bình thấy mục đích đã đạt, bèn vui vẻ rút tay lại, sắc mặt lại đổi ra vẻ hòa nhã, nhìn Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Băng muội cứ yên tâm, ta chưa giết Vũ Văn Kỳ, đâu, chỉ mới hủy bỏ võ công của nàng trước.

Lãnh Băng Tâm nghe nói, chạy đến bên đan sàng xem, quả nhiên thấy tính mệnh Vũ Văn Kỳ chưa can gì, nhưng ba yếu huyệt đã bị điểm, chân khí đã tan, công lực thượng thừa khổ luyện bao năm, thế là đã mất hết.

Phàm người luyện võ võ công bị hủy, lại còn cảm thấy đau khổ hơn là chết, Lãnh Băng Tâm đau xót, nước mắt rơi thấm cả vạt áo, quay lại mắng Âu Dương Bình :

- Âu Dương Bình, sao tự nhiên ngươi hạ độc thủ, làm hại Vũ Văn Kỳ tiểu muội ta, mà không nói cho ta biết trước?

Âu Dương Bình nhăn nhó cười :

- Huynh sợ Băng muội đổi ý, không nỡ hạ thủ Vũ Văn Kỳ, nên phải quyết đoán thay, phải biết nếu Băng

muội tha nàng, nàng cũng không tha Băng muội kia mà!

Lãnh Băng Tâm “hừ” một tiếng, rồi hỏi :

- Người nói câu ấy là có làm sao?

Âu Dương Bình cười nói :

- Đó là câu chuyện nghe được trên đảo Độc Long, trước khi Nhạc Long Phi đi, Vũ Văn Kỳ tỏ ý rằng Băng muội suốt ngày ở chung với đàn rắn, tính tình tất cũng hung độc như loài rắn vậy, dặn hẳn khi ở một mình với Băng muội, cần phải để ý cẩn thận lắm mới được!

Mây câu nói dối đó, dựng đứng lên như thật, làm cho Lãnh Băng Tâm nghe xong, đôi mắt ráo hoảnh, giận dữ nói :

- À, nó hiềm ta ở với rắn suốt ngày, vậy tính mệnh của bọn Kiếm, Tuyệt, Thư, Cuồng, nếu không nhờ đàn rắn thì liệu có còn sống được không?

Âu Dương Bình nhân lửa cháy đổ thêm dầu, lại bồi thêm một câu nữa :

- Chính Nhạc Long Phi cũng cho rằng sư phụ nàng là Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, tính tình hung dữ độc ác bảo Vũ Văn Kỳ cứ yên tâm, hẳn là học trò đặc ý của Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp dòng dõi Tiên Minh hoàng đế, quyết không khi nào lại thân thiết với môn hạ phái bàng môn tả đạo, mà lo!

Lãnh Băng Tâm nghiêng răng kèn kẹt giận dữ nói :

- Hèn nào mà Nhạc Long Phi lên tới Tiên Hà lĩnh, vừa nghe nói sư phụ ta mất, còn cho rằng sư phụ ta báo thù cách đó là quá tàn nhẫn!

Âu Dương Bình thừa cơ hội nắm lấy hai bàn tay ngọc của Lãnh Băng Tâm, hết sức ôn tồn nói nhỏ :

- Băng muội là bực thông minh, nên nhận rõ đâu là thực đâu là giả, và phải hiểu thế nào là lợi, thế nào là hại! Vũ Văn Kỳ nhan sắc so với nàng, tuy cũng là say hoa đắm nguyệt, mỗi người một vẻ, nhưng Vũ Văn Kỳ chiếm được hai cái lợi, nên Nhạc Long Phi không thể yêu Băng muội được.

Lãnh Băng Tâm hỏi :

- Hai cái lợi gì?

Âu Dương Bình mỉm cười nói :

- Cái lợi thứ nhất là nàng quen biết Nhạc Long Phi trước Băng muội, Nhạc Long Phi xưa nay vẫn tự khoe mình là người nghĩa hiệp, hàng ngày chỉ mua chuộc tiếng khen, tất nhiên không khi nào hẳn chịu thay

cũ đổi mới.

Lãnh Băng Tâm gật đầu, tỏ ý chịu Âu Dương Bình phân tích như thế là hợp lý.

Âu Dương Bình nhướng cao đôi mày, đặc ý nói tiếp :

- Cái lợi thứ hai là sư phụ Vũ Văn Kỳ là Hàn Nguyệt sư thái liệt danh trong hàng Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, môn hộ chính đại, còn phái Ô Mông của Băng muội vẫn bị bọn họ coi là những bàng môn tả đạo, hung ác gian tà, vậy nếu Nhạc Long Phi có chung tình với Băng muội chẳng nữa thì mặc dù Vũ Văn Kỳ không ngăn trở, nhưng làm sao khiến cho Chu Nhuận Ba, một người vẫn tự coi mình là lãnh tụ giới võ lâm, không có cái ý so sánh về môn hộ được!

Lãnh Băng Tâm càng nghe càng thấy hẳn nói có lý, bèn gật đầu cười :

- Bình ca ca phân tích như vậy thật rất hợp lý!

Âu Dương Bình nhìn Lãnh Băng Tâm bằng một con mắt hết sức ân yếm ân cần, đoạn lại nói tiếp :

- Băng muội, không phải là huynh cố ý lấy lòng nàng đâu, nên biết rằng bọn họ giả ý giao kết chỉ là để lợi dụng Băng muội, hoặc là vì khiếp sợ uy lực sai khiến đàn rắn của bưng muội, mà giả ý ôn tồn. Duy chỉ có Âu Dương Bình này dù chịu bao thiệt thòi cay đắng, mà vẫn không hề thay đổi, vẫn một lòng một dạ yêu có một mình nàng mà thôi.

Âu Dương Bình đối với Lãnh Băng Tâm quả có chân tình thực ý, hết sức ân cần, nên Lãnh Băng Tâm không hề thấy ngứa tai, mà chỉ cảm thấy cõi lòng được ai ủi vô hạn, bèn ngả vào lòng Âu Dương Bình, mỉm cười nói :

- Bình ca ca, muội vẫn biết ca ca đối với muội tốt lắm, hiện nay Vũ Văn Kỳ đã ở trong tay ta, chỉ còn chờ lấy được con Thanh Thông mã nữa là chúng ta...

Nói đến đây, đôi má chợt đỏ bừng, mái tóc óng mượt như mây từ từ rủ xuống.

Âu Dương Bình đã là một con quý háo sắc, lúc này giai nhân đã kề bên cạnh, lẽ nào lại nhắm mắt làm ngơ? Chỉ vì Lãnh Băng Tâm công lực không kém mình bao nhiêu, tính tình lại nóng lạnh bất nhất, nên đành phải cố nén, không dám giở trò khinh bạc.

Lãnh Băng Tâm sau khi đã bị Âu Dương Bình mê hoặc, chút tình thương tiếc ái ngại đối với Vũ Văn Kỳ vừa rồi đã tan đi như mây khói, máu hung ác lại nổi lên, bèn nhướng cao lông mày, hỏi Âu Dương Bình :

- Theo ý ca ca, ta nên đối xử thế nào với Vũ Văn Kỳ bây giờ?

Âu Dương Bình mỉm cười hỏi lại :

- Lúc đầu Băng muội định làm thế nào?

Lãnh Băng Tâm mặc quắc lên những tia sáng hung dữ, nói :

- Lúc đầu muội định hủy bỏ dung nhan của nàng đi.

Âu Dương Bình gật đầu nói :

- Đại trượng phu toàn thủy toàn chung, nói sao làm vậy, Băng muội cứ chiếu theo kế hoạch trước mà làm!

Lãnh Băng Tâm cau mày nói :

- Muội chỉ định hủy bỏ dung nhan của nàng, sao mà ca ca lại phá bỏ võ công của nàng trước?

Âu Dương Bình cười nói :

- Muốn hủy dung nhan của Vũ Văn Kỳ, thời trước hết hãy phá hủy võ công của nàng đã, vì con gái phần nhiều đều coi dung mạo quý hơn tính mệnh, nếu nàng biết dung mạo của mình đã bị hủy, thì nhất định sẽ liều chết đánh nhau với Băng muội để báo thù! Nếu không phá luôn võ công của nàng, thì kế cũng phiền lắm!

Lãnh Băng Tâm nghe nói mỉm cười nói :

- Bình ca ca nói nghe có lý lắm!

Âu Dương Bình cũng cười nói :

- Nếu Băng muội đã cho là phải thì nên làm ngay đi, đừng dằng mãi, lỡ xảy ra việc gì thì lỡ cả công việc.

Lãnh Băng Tâm lại hỏi :

- Dùng thủ đoạn nào hủy dung mạo dễ tốt nhất?

Âu Dương Bình nghĩ một lúc, rồi cười một cách nham hiểm nói :

- Những dấu vết ở trên mặt, khó chữa nhất là những vết dao, Băng muội lấy dao vạch hai chữ thập thật sâu ở hai trên má nàng là đủ.

Lãnh Băng Tâm quay lại nhìn Vũ Văn Kỳ đang nằm trên đan sàng một lượt, rồi nghiêng răng nói với Âu Dương Bình :

- Bình ca ca cho muội mượn mũi chùy!

Âu Dương Bình luôn miệng cười một cách nanh ác, lấy trong bọc ra một mũi chùy rất bén, đưa cho Lãnh Băng Tâm.

Lãnh Băng Tâm cầm lấy mũi chùy, rảo bước chạy đến bên đan sàng đưa dao lên định rạch xuống.

Nhưng khi trông thấy Vũ Văn Kỳ nằm ngủ một cách say sưa, thần thái kiêu my an nhàn, thời bàn tay phải đã nắm chắc mũi chùy, không sao hạ xuống được.

Âu Dương Bình cau mày lại, giục :

- Băng muội sao không hạ thủ đi! Mau lên!

Lãnh Băng Tâm bỏ mũi chùy xuống, cười gượng nói :

- Muội muội... không thể làm được!

Âu Dương Bình cười nhạt :

- Băng muội đừng coi nàng là một người muội muội kết nghĩa, phải coi là kẻ tình địch mới được.

Lãnh Băng Tâm nhướng cao đôi lông mày, lại giơ mũi chùy lên định ấn xuống.

Âu Dương Bình đang khấp khởi mừng thầm, thì bàn tay Lãnh Băng Tâm đã hạ xuống.

Nhưng bàn tay hạ xuống không phải là tay phải, mà lại là tay trái, Lãnh Băng Tâm đã giải huyết cho Vũ Văn Kỳ.

Âu Dương Bình giật mình kêu lên :

- Ơ kìa! Băng muội...

Lãnh Băng Tâm xua tay nói :

- Bình ca ca đừng nói nhiều, muội còn muốn hỏi nàng mấy câu đã!

Lúc này Vũ Văn Kỳ đã được giải huyết, bèn từ từ tỉnh dậy.

Lãnh Băng Tâm đứng bên giường, trong bụng bối rối mâu thuẫn, không biết nên nói thế nào.

Vũ Văn Kỳ muốn ngồi lên, chợt thấy khắp mình xương cốt mềm nhũn, hình như công lực đã mất hết, bất giác kinh sợ hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ, tiểu muội làm sao thế này? Hay đã bị Âu Dương Bình...

Lãnh Băng Tâm gật đầu nói :

- Kỳ muội đoán đúng đấy, Âu Dương Bình đã phá hủy hết công lực của Kỳ muội rồi!

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên nói :

- Hôm ở trong thuyền trên biển Nam Hải, tiểu muội và Long ca ca đã lấy đức báo oán, không nhớ thù gì cả, cố sức cứu mạng cho Âu Dương Bình, đối với hắn có điều gì xấu đây, sao hắn lại cố làm hại tiểu muội như vậy?

Lãnh Băng Tâm lạnh lùng đáp :

- Vì ta muốn hại ngươi, nên Âu Dương Bình đã giúp ta một tay.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, đưa mắt nhìn, quả thấy Âu Dương Bình cũng có mặt trong động, thì kinh sợ vô cùng, vội hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ nói đùa đó ư? Tỷ là tỷ tỷ của muội, tại sao lại muốn làm hại muội?

Lãnh Băng Tâm đỏ bừng mặt, nghiêng răng giận dữ nói :

- Ta giận Nhạc Long Phi, ta phải làm hại ngươi để báo thù hắn!

Vũ Văn Kỳ lắc đầu mỉm cười :

- Lãnh tỷ tỷ đừng nên giận Long ca ca, Long ca ca đối với tỷ tỷ lúc nào cũng tỏ ra hâm mộ vô cùng, muội đã bàn với chàng chờ sau khi quyết chiến ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp tiêu diệt hết lũ ưng khuyến xong sẽ ngỏ lời cầu hôn với tỷ tỷ, ba chúng ta từ anh em kết nghĩa đổi ra ân ái phu thê, tình nghĩa lâu dài, không bao giờ xa nhau nữa.

Trong khi Vũ Văn Kỳ nói, thì Lãnh Băng Tâm vẫn gạt thềm giọt lệ, tới lúc nàng nói xong, Lãnh Băng Tâm bất giác nước mắt tuôn như suối, rồi phục xuống đan sàng, ôm ghì lấy Vũ Văn Kỳ, buông tiếng khóc ràn lên.

Âu Dương Bình thấy tình huống đã xoay ra như vậy, bất giác cau rúm đôi lông mày lại ngẫm tính kế độc.

Vũ Văn Kỳ lấy tay áo lau nước mắt cho Lãnh Băng Tâm mỉm cười dịu dàng nói :

- Tỷ tỷ đừng thương tâm nữa, hãy nói cho muội biết, tỷ và Long ca ca hiểu nhau về chuyện gì?

Lãnh Băng Tâm nằm trong lòng Vũ Văn Kỳ, nước mắt ràn rụa sụt sùi nức nở, đem chuyện cùng Nhạc Long Phi cắt bào đoạn nghĩa ở Tiên Hà lĩnh thế nào nói hết cho Vũ Văn Kỳ nghe.

Vũ Văn Kỳ lắng lắng nghe xong, mỉm cười nói :

- Lãnh tử tử, việc này chỉ nên giận Long ca ca, nói không biết lựa lời, chớ đâu phải lỗi tại tử tử, vì Thiệu lão tiên bối vừa mất, tử tử thương nhớ ân sư, đang lúc đau đớn khi nào lại muốn cho ai phê bình sư phụ mình một câu, nếu đổi địa vị muội, thì muội cũng sẽ báo thù không kèm gì tử tử, có điều rằng...

Lãnh Băng Tâm ngượng nghịu, buồn bã ngắt lời :

- Nếu đổi địa vị Kỳ muội, tất Kỳ muội sẽ cãi nhau với Long ca ca ngay lúc ấy, chớ có đâu lại hèn hạ vô sỉ như tử, lợi dụng muội để báo thù!

Lãnh Băng Tâm then quá, mặt đỏ bừng bừng khi nào còn nói ra được. Nhưng sau khi nghĩ ngợi một lúc mới gạt nước mắt ngập ngừng nói :

- Kỳ muội, đáng lẽ ra ngu tử không thể đem cái ý nghĩ hèn hạ ấy nó rõ cho Kỳ muội biết được, nhưng suy nghĩ lại, thà tự thú tội đi, họa may lương tâm còn đỡ cắn dứt phần nào.

Vũ Văn Kỳ bật cười nói :

- Trời! Sao tử tử nói nặng lời như vậy, võ công muội đã bị hủy, thì có gì là quan trọng? Quá lắm thì muội lại tập lại từ đầu là cùng chứ gì? Huống gì muội hãy còn nhỏ tuổi, có lo gì việc ấy mà lo.

Lãnh Băng Tâm gượng cười, lắc đầu :

- Kỳ muội làm sao có thể đoán được là bụng tử độc ác đến thế nào? Tử định hủy bỏ dung nhan của Kỳ muội đi, để Nhạc Long Phi phải đau đớn suốt đời!

Vũ Văn Kỳ nghe nói thực quả ra ngoài ý liệu, bèn kêu lên :

- Lãnh tử tử định làm thế thật ư? Tử... Tử hẳn tâm định xử với muội thế thật sao?

Lãnh Băng Tâm hai má nóng như lửa đốt, đỏ mặt tía tai, ứa nước mắt nói :

- Hai lần ngu tử giơ dao lên, nhưng rút cục lại không nỡ hạ thủ, cuối cùng tử mới giải huyết cho Kỳ muội!

Vũ Văn Kỳ thở dài nói :

- Nghĩ ra cho cùng, thì nhan sắc có bị hủy, cũng chẳng có gì đáng kể! Bữa qua hồng nhan, ngày nay bạch phát, ai là người có thể giữ mãi được tóc xanh không trắng, trẻ mãi không già?

Vũ Văn Kỳ càng không tỏ vẻ gì oán hận, Lãnh Băng Tâm càng thấy áy náy không yên, nước mắt chảy vòng quanh, đứng lên nhìn Âu Dương Bình kêu to :

- Âu Dương Bình!...

Âu Dương Bình nhướng cao lông mày, cười nhạt nói :

- Ta đã có dự cảm, quả nhiên không sai, lại đã từ Bình ca ca thành Âu Dương Bình rồi!

Lãnh Băng Tâm cười một cách buồn bã nói :

- Người tuy là người chẳng ra gì, nhưng đối với ta thì quả là có tử tế thật, người đã không thích ta gọi là Âu Dương Bình, thì ta gọi người là Bình ca ca cũng được...

Âu Dương Bình cũng hơi yên tâm, sắc mặt hòa dịu nói :

- Băng muội gọi ta có việc gì?

Lãnh Băng Tâm mặt mày ủ rũ, nói :

- Bình ca ca, ta nghĩ thực không phải với Kỳ muội quá, từ nay xin dốc lòng che chở cho nàng, và giúp nàng luyện lại võ công, còn ngoài ra những chuyện tình duyên đều nhất thiết bỏ qua hết, ta sẽ không kết duyên với Nhạc Long Phi và với cả huynh nữa, huynh đi đi.

Âu Dương Bình không biết làm sao, cau mày nói :

- Băng muội đã quên hết những lời chúng ta đính ước với nhau ở trên Tiên Hà lĩnh rồi ư?

Lãnh Băng Tâm thở dài nói :

- Ta hiện nay xấu hổ vô cùng, không còn mặt nào muốn sống nữa, còn nói gì đến những lời giao ước ở Tiên Hà lĩnh! Bình ca ca nếu quả thật bụng yêu ta, thời xin lập tức đi ngay đi, đừng nán lại đây nữa, khiến cho ta thêm khó xử.

Âu Dương Bình giậm chân thở dài nói :

- Được, được, được! Cái gì ta cũng xin chiều lòng Băng muội, ta đi đây Băng muội thận trọng!

Nói xong nhìn Lãnh Băng Tâm, đôi mắt long lanh ngấn lệ, hai hàm răng nghiến chặt, quay mình chạy ra khỏi động.

Lãnh Băng Tâm thấy hãn đối với mình quả nhiên tốt thật, bất giác trong lòng chua xót, bước rảo lên vài bước, ứa nước mắt nói :

- Bình ca ca đừng lấy thế làm buồn, chẳng qua đôi ta kiếp trước không có duyên với nhau thì làm thế nào được, thôi để ta tiễn ca ca ra ngoài cửa động một chút!

Âu Dương Bình thở dài nói :

- Thôi Băng muội ở lại, nàng đưa ta thêm một quãng đường, chỉ làm cho những ngày đau đớn của ta sau này thêm dài ra một chút nữa, chớ có ích gì đâu!

Lãnh Băng Tâm không biết dùng câu gì an ủi hẳn được, chỉ gượng cười :

- Bình ca ca xin đừng nói vậy, trượng phu lo gì không có vợ.

Âu Dương Bình xua tay lia lịa, ngắt lời :

- “Từng qua biển lớn, đâu là nước? Trừ ở Vu Sơn chẳng phải mây”. Âu Dương Bình này trừ Lãnh Băng Tâm ra, thì dù Tây Tử, Nam Uy phục sinh tái thế, ta cũng coi như đồng đất bùn!

Âu Dương Bình tính tình giao hoạt, rất khéo đánh trúng nhược điểm của người ta, mấy câu nói ấy quả nhiên làm cho Lãnh Băng Tâm hết sức cảm động, nàng ứa nước mắt, giơ tay nắm lấy áo Âu Dương Bình.

Âu Dương Bình cho là sự tình đã có biến chuyển, bèn dừng bước quay lại mỉm cười hỏi :

- Băng muội còn dặn gì nữa?

Lãnh Băng Tâm nước mắt vòng quanh, nghẹn ngào nói :

- Bình ca ca, “kiếp này chẳng vẹn chữ tình, nguyện xin kiếp khác ba sinh lại tròn” đôi ta...

Âu Dương Bình nghe nói, thất vọng vô cùng, hẳn thở dài thườn thượt giơ tay gạt Lãnh Băng Tâm ra, quay mình nhảy phắt ra cửa động thoáng chốc đã mất hút.

Lãnh Băng Tâm đứng ngây người như cây gỗ, nước mắt chảy như mưa lấm nhấm nói một mình :

- Chàng đối với ta tốt quá, chẳng biết là duyên hay nợ?

Nói chưa hết lời, Vũ Văn Kỳ nằm trên đan sàng đã cất tiếng gọi tới :

- Lãnh tỷ tỷ...

Lãnh Băng Tâm gạt lệ quay vào đến bên giường, Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ, Âu Dương Bình đi rồi ư?

Lãnh Băng Tâm gạt đầu nhưng trong lòng đau như dao cắt nước mắt lại chạy vòng quanh, Vũ Văn Kỳ nhắm mắt lại nghĩ một lúc, sắc mặt ôn hòa thủng thỉnh nói :

- Lãnh tỷ tỷ đừng giấu muội, trong bụng tỷ tỷ nghĩ thế nào, xin cứ nói thực cho muội biết, tỷ yêu Long ca

ca hay Âu Dương Bình?

Lãnh Băng Tâm sắc mặt đỏ bừng, không biết trả lời thế nào, và Vv cứ hỏi căn vặn mãi, Lãnh Băng Tâm mới ứa nước mắt, nói :

- Tỷ chẳng yêu ai cả, chờ khi Kỳ muội khôi phục được võ công, tỷ sẽ về bên mộ sư phụ, dựng một gian lều cỏ tụng kinh niệm Phật cho hết kiếp sống thừa, thế thôi.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Nữ Dem Tây Tử Biến Thành Mô Mẫu

Vũ Văn Kỳ lắc đầu cười :

- Lãnh tử tử làm thế là sai rồi.

Lãnh Băng Tâm ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ muội bảo tử làm thế nào?

Vũ Văn Kỳ nhướng cao đôi mày nói to :

- Tất cả những con gái yếu đuối tầm thường, mỗi khi gặp sự thất tình, nếu không đau đớn tự tử, thời cũng cắt tóc đi tu! Nhưng bọn chúng mình đã tự phụ là cân quắc kỳ anh, quyết không nên dùng những giải pháp ấy.

Lãnh Băng Tâm hỏi :

- Vậy thì tìm giải pháp nào?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Cái lỗi hai gái thờ chung một chồng xưa nay vẫn là sự thường, Nhạc Long Phi nguyên vẫn yêu vụng dẫu thâm tử tử, tiểu muội lại coi tử tử không khác gì tử ruột, nếu ba chúng ta biến tình lạnh sống, nương dựa lẫn nhau thì hay biết mấy! Nhưng cái tình yêu của con người rất phức tạp, không thể cưỡng ép được. Nếu tử tử yêu Nhạc Long Phi, thì đưa muội sang Bắc Thiên sơn cùng phù chính khí, quang phục nhà Minh, đánh đuổi giặc Mãn, đồng tâm gắng sức gây dựng lại nghiệp lớn non sông, còn nếu tử tử yêu Âu Dương Bình, thì nên đuổi theo hắn, lợi dụng cái mãnh lực vô biên của ái tình, cảm hóa cho hắn trở thành một bức anh hùng chính đại quang minh, thời đó cũng là một việc nên làm. Đến như chuyện cắt tóc đi tu, lấy việc đèn hương thờ Phật, tiêu ma cho hết quãng đời tàn thì quyết không nên, Băng tử thử nghĩ coi cái giải pháp ấy có ích gì cho mình, có ích gì cho đời? Hay chẳng qua là hoài phí thanh xuân? Uống phí cái phong hoa tuyết đại một thời?

Lãnh Băng Tâm vừa nghe vừa gật đầu lia lịa nói :

- Kỳ muội kiến thức cao siêu nói đúng, nói phải lắm.

Vũ Văn Kỳ lại cười nói :

- Nếu Băng tử đã cho muội nói thế là phải, vậy sao chưa nói cho muội biết tử yêu ai, Nhạc Long Phi hay Âu Dương Bình?

Lãnh Băng Tâm ngày thường khoáng đạt bao nhiêu vậy mà lúc này đôi má đỏ ửng, ấp úng nói :

- Tử... tử...

Nàng ngật ngừng mãi mới thốt ra tiếng “tử... tử...” rồi không sao nói tiếp được nữa, điều ấy chẳng những làm cho Vũ Văn Kỳ cau mày, mà ngay cả Âu Dương Bình đang nấp ngoài cửa nghe trộm nóng lòng sốt ruột, quả tim đập thình thịch như trống.

Thì ra Âu Dương Bình quả không nỡ dứt tình bỏ đi ngay, chỉ làm bộ đã đi xa rồi, kỳ thực hẳn lại quay trở lại, nấp bên ngoài cửa động, nhòm trộm xem Vũ Văn Kỳ là Lãnh Băng Tâm làm gì, rồi thừa lúc bất ngờ thình lình xông vào hạ động thủ, dùng thủ đoạn Bá vương ngành thượng cung để thỏa mãn tâm nguyện của mình.

Lúc này Vũ Văn Kỳ đang cố ép Lãnh Băng Tâm phải thổ lộ chân tình, Âu Dương Bình cố nhiên cũng khao khát muốn được nghe những lời tâm sự của Lãnh Băng Tâm khi khuất mặt mình, xem nàng thực dạ yêu ai, Nhạc Long Phi hay mình?

Vũ Văn Kỳ thấy Lãnh Băng Tâm thẹn thùng bẽn lễn không nói nên lời bất giác chau đôi mày liễu, mỉm cười nói :

- Tử tử, trong động này ngoài hai tử muội ta không còn người thứ ba, chẳng lẽ tử đối với muội còn gì nói ra không tiện nữa ư?

Lãnh Băng Tâm nếu quả yêu Âu Dương Bình thì việc gì phải ngượng miệng, nhưng thực lòng nàng vẫn còn yêu Nhạc Long Phi, nên lúc này nàng chỉ hết sức dụi dàng nói :

- Kỳ muội, chúng ta đã tâm đầu ý hợp, kết nghĩa tử muội, thì bụng tử với bụng muội không khác gì nhau lắm.

Vũ Văn Kỳ mừng rỡ reo lên :

- Lãnh tử tử như vậy tức là tử vẫn yêu Long ca ca phải không?

Lãnh Băng Tâm ngượng ngừng đỏ mặt gật đầu.

Một cái gật đầu đó làm cho Âu Dương Bình đứng nghe trộm ngoài cửa động như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, hẳn nghiến hai hàm răng lại, giơ tay búng ra ba búng màu phấn hồng, lẳng không chạm vào nhau làm cho cả tòa động đá mù mịt bụi phấn thơm lừng.

Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ đều không ngờ là Âu Dương Bình chưa đi, sự việc xảy ra quá bất ngờ, lại thêm Vũ Văn Kỳ đã bị mất võ công, nên vừa mới ngủ thấy mùi thơm liền mơ mơ màng màng, mất hết tri giác.

Khi Lãnh Băng Tâm đã dần dần tỉnh lại trông thấy Âu Dương Bình miệng còn nở nụ cười đanh ác, đứng cách mình vài thước, mặt mũi hớn hở đắc ý hơn hơn.

Lãnh Băng Tâm vừa trông thấy Âu Dương Bình biết là nguy rồi, bất giác lạnh toát cả người, vội ngóc đầu lên đan sàng.

Mục quang vừa chiếu tới, hai hàm răng ngọc đã nghiêng chặt, xoay nhanh lại, dùng chiêu “Ngân Hán Phi Tinh” là một chiêu nội gia trọng thủ rất mạnh nhắm giữa ngực Âu Dương Bình đánh tới.

Thì ra mũi chùy nhọn đã cắm ở đầu giường, mà mặt Vũ Văn Kỳ thì be bét máu, nàng đã bị Âu Dương Bình vạch vào mỗi bên má một chữ thập rất sâu.

Âu Dương Bình nhảy tránh chiêu “Ngân Hán Phi Tinh” của Lãnh Băng Tâm rồi lấy chiếc Bạch Cốt phiến chỉ vào Vũ Văn Kỳ nằm mê man trên đàn, cười sảng sặc :

- Lãnh Băng Tâm, ngươi còn như vậy nữa, ta sẽ giết chết Vũ Văn Kỳ ngay tức khắc.

Lãnh Băng Tâm đã biết ngọn phiến phong của chiếc Bạch Cốt này âm độc vô cùng, cả cái nan quạt cũng có thể bay làm chết người được, nên đành cố nén giận nghiêng răng kèn kẹt quát to :

- Âu Dương Bình, ngươi có là con người nữa không? Sao lại hung ác độc dữ, lòng lang dạ chó như vậy?

Âu Dương Bình cười nhạt nói :

- Lãnh Băng Tâm, trước khi trách người thì nên trách mình cái đã, cái thủ đoạn lòng lang dạ chó này là do tự ngươi nghĩ ra chớ còn ai nữa?

Lãnh Băng Tâm vừa toan nói, Âu Dương Bình đã đổi mặt hòa nhã mỉm cười nói :

- Băng muội đừng nên giận ta, ta sợ dĩ hủy bỏ dung nhan của Vũ Văn Kỳ chẳng qua vì quá yêu Băng muội mới thay Băng muội hạ thủ, cốt để hoàn thành tâm nguyện của Băng muội đó thôi.

Lãnh Băng Tâm đăm đăm nhìn Âu Dương Bình thốt nhiên cười khanh khách hỏi :

- Âu Dương Bình, ngươi yêu ta thực chớ?

Âu Dương Bình mừng thầm vội trả lời ngay :

- Băng muội vẫn còn chưa tin cái tình ta đối với Băng muội thế nào ư? Đôi ta chí nguyện ở trên trời làm chim liền cánh, ở dưới đất thì nguyện làm cây liền cành...

Lãnh Băng Tâm không đợi Âu Dương Bình nói hết, lại hỏi :

- Âu Dương Bình, nếu người đã yêu ta như vậy, thì tại sao khi trong Tiên Hà lĩnh người không nhân lúc ta mê man bất tỉnh mà chiếm luôn đi! Đợi ta tỉnh ra thì gạo sống đã nấu thành cơm, chỉ còn nước là lấy gà theo gà, lấy chó theo chó có phải tiện hơn không?

Âu Dương Bình không ngờ Lãnh Băng Tâm lại hỏi câu ấy, bất giác cuống lên không biết trả lời làm sao, chỉ ấp úng nói :

- Ta... ta...

Lãnh Băng Tâm lại cười khanh khách, rồi nhướng cao lông mày nói :

- Ta biết rồi, vì người sợ mấy con rắn độc ta vẫn đeo bên người có đúng không? Nếu không thì không đợi đến hôm nay, mà ngay từ hôm ở Tiên Hà lĩnh ta đã bị người làm nhục rồi.

Âu Dương Bình mặt mũi đỏ gay không biết trả lời thế nào.

Lãnh Băng Tâm vừa nói vừa lấy con Thiết tuyến thanh và hai con Thất bộ thanh xà ra, thả xuống dưới đất xếp thành ba trận rắn.

Âu Dương Bình trông thấy ba con quái xà kỳ độc hiểm có đao kiếm chém không đứt, thì bất giác rùng mình lùi lại mấy bước.

Lãnh Băng Tâm sắc mặt dần dần sầm lại, thung thảng hỏi :

- Âu Dương Bình, ta xuất thân tà đạo, tâm địa độc ác, người nhận thấy ta đáng yêu chỗ nào?

Âu Dương Bình vì đang ngậm tụ công lực, để hết tinh thần đề phòng chúng bất thành linh xông vào tập kích nên nghe mấy câu hỏi của Lãnh Băng Tâm, không kịp suy nghĩ kỹ buột miệng trả lời ngay :

- Một người hoa dung nguyệt mạo diễm lệ tuyệt trần như Băng muội khiến ta không thể không yêu được.

Lãnh Băng Tâm cười đau đớn :

- Người thấy ta hoa dung nguyệt mạo đáng yêu à?

Âu Dương Bình đã biết mình buột miệng nói hớ nhưng chẳng lẽ lại chữa lại, nên hàm hồ gật đầu.

Thốt nhiên Lãnh Băng Tâm phóng mình chạy về phía đan sàng, bàn tay ngọc nhanh như chớp đuổi thẳng

ra.

Động tác của nàng không phải là để tập kích Âu Dương Bình mà là nhổ mũi chùy sắc cắm đầu giường.

Âu Dương Bình không hiểu Lãnh Băng Tâm cướp mũi chùy làm gì đang kinh ngạc chú ý nhìn, thì trong động đá lại xảy ra một tấn kịch bi đát nữa.

Lãnh Băng Tâm tay cầm mũi chùy sắt, nghiêng chặt hàm răng, cười gằn luôn mấy tiếng, rồi rạch hai chữ thập chéo trên hai má của mình.

Hai chữ thập chéo này so với hai chữ thập Âu Dương Bình rạch trên má Vũ Văn Kỳ có phần dài hơn, sâu hơn.

Máu tươi phun ra như vòi, từ mũi Lãnh Băng Tâm trở xuống đã trở thành một người bằng máu nhưng nàng không hề kêu một tiếng, mắt phượng lóng lánh như tỏa hào quang.

Âu Dương Bình thật không sao ngờ tới, hấn kinh hãi quá, chỉ há mồm trừng mắt không kịp ra tay cản trở, cũng không kịp cất tiếng khuyên can.

Lãnh Băng Tâm bước từng bước tới trước mặt Âu Dương Bình thỏ thẻ gọi :

- Bình ca ca, ta bằng lòng lấy ca ca, ca ca có còn yêu ta nữa không?

Âu Dương Bình như trông thấy ma quỷ, khắp mình sớn gai ốc, Lãnh Băng Tâm tiến lên một bước hấn lại lùi một bước.

Lãnh Băng Tâm bất chợt dừng lại, tay ngọc vung lên lưỡi chùy đâm huyết trong tay hóa thành một đường sáng lạnh, ném thẳng vào ngực Âu Dương Bình.

Tiếp theo đường hào quang đó là một dải cầu vồng và hai sợi tơ xanh biếc.

Dải cầu vồng là con rắn Thiết tuyến thanh Lãnh Băng Tâm vẫn dùng làm binh khí, còn hai sợi tơ chính là hai con rắn Thiết bộ thanh xà thân thể chỉ bé bằng ngón tay.

Âu Dương Bình không sợ mũi chùy sắc bén nhưng đối với ba con rắn kia thì khiếp sợ cực điểm, lại thêm bộ mặt Lãnh Băng Tâm đầy những máu me vết dao trông chẳng khác gì một con quỷ, càng làm cho hồn vía Âu Dương Bình rụng rời, hấn hét lên một tiếng kinh khủng rồi cướp đường chạy trốn.

Lần này thì hấn đi thật, mối nhiệt tình đối với Lãnh Băng Tâm đã nguội, hấn cũng không còn muốn trông thấy người trong mộng trước kia xinh đẹp như tiên mà bây giờ thành quỷ dạ xoa một lần nữa.

Lãnh Băng Tâm đuổi được Âu Dương Bình đi rồi mới lặn ra khóc rầm lên, bao nhiêu thương tâm uất ức theo dòng nước mắt tuôn ra như suối.

Nàng vừa khóc vừa lấy lọ thuốc trị thương trong mình ra, bôi vào vết thương cho Vũ Văn Kỳ.

Chữa xong cho Vũ Văn Kỳ nàng mới lại chữa cho mình.

Mãi tới khi Vũ Văn Kỳ tỉnh dậy mới hay trong khi mình thần trí mê man đã xảy ra một tai họa vô cùng kinh khủng ghê gớm.

Hai mỹ nhân phong hoa tuyệt đại lúc này dung nhan đều bị hủy hoại.

Nước mắt ngòi nhìn nước mắt.

Đau lòng lại gặp khách đau lòng.

Trong cái hoàn cảnh như vậy, trong cái tâm tình như vậy họ còn biết làm gì hơn.

Cái cảnh huống tao ngộ giữa hai tử muội Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ tạm thời xin gác lại, giờ tay hãy nhắc lại chuyện Nhạc Long Phi lúc này còn đang đơn thương độc mã vượt núi băng ngàn ăn sương nằm gió tìm về Ô Mông xà cốc.

Giữa đường không có chuyện gì trở ngại, nên chỉ trong một thời gian ngắn Nhạc Long Phi đã đến chân núi Ô Mông.

Hỏi thăm đường vào Xà cốc những người đi săn và kiếm củi trong núi hình như không ai là không biết nhưng ai cũng hết sức khuyên ngăn Nhạc Long Phi đừng nên khinh thường mà đi tới đó.

Nhạc Long Phi trong lòng chỉ lo sợ cho an nguy của Vũ Văn Kỳ, còn cái họa phúc của thân mình thì không đếm xỉa tới, nên chỉ cảm ơn mấy người dân trong núi rồi lập tức đi thẳng vào Xà cốc.

Xà cốc không những là nhiều rắn mà đường đi còn khuất khúc quanh co, hình thế giống con linh xà khổng lồ vậy.

Nhất là khí hậu trong hang lại càng kỳ dị đặc biệt, bốn mùa lúc nào cũng là mùa xuân, cây cỏ xanh tươi, hoa như gấm dệt, cho nên lúc này tiết đã sang đông nhưng đàn rắn vẫn tung tăng ra vào hoạt động như thường.

Nhạc Long Phi vừa đến cửa Cốc khẩu đã thấy trên vách đá có khắc mấy hàng chữ lớn :

“Trong linh cốc có hàng muôn ngàn con rắn, không mời xin đừng đến, nếu cứ cậy sức mạnh mà vào thì sẽ thành xương trắng”.

Nhạc Long Phi khi nào thêm để ý đến câu dặn đó, chàng khê lẳng mình một cái đã vượt qua cái cửa hang chật hẹp vào tới phía trong Ô Mông xà cốc.

Vừa tiến vào đến cốc trong bụng lại cảm thấy kinh ngạc, chỉ thấy trong cốc có một bãi cỏ xanh phẳng phiu, trên bãi cỏ có ba con rắn lớn nằm cuộn khoanh, cặp mắt long lanh sáng quắc, nhìn ra cửa hang.

Ba con rắn lớn ấy trông hình như không phải rắn độc, nhưng cái thân hình to lớn của nó làm cho ai trông thấy cũng phải khiếp, con nào cũng dài tới bốn, năm trượng lớn bằng chiếc thùng gánh nước.

Cái cố làm cho Nhạc Long Phi ngạc nhiên không phải vì hình quá to dài của ba con rắn, mà chỉ vì chàng trông thấy trên đầu mỗi con đều quấn miếng vải trắng.

Mới đầu chàng còn ngơ ngác không hiểu ra sao, nhưng nghĩ đi nghĩ lại một lúc chàng tỉnh ngộ.

Chàng đoán chắc cái tin Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên từ trần đã truyền về đến cốc, đầu rắn quấn khăn trắng là để tang Xà cốc chủ nhân đó thôi.

Sự xét đoán rất là hợp lý nhưng lại còn hiện tượng không hợp lý chút nào.

Hiện tượng đó là ba con mãng xà tuy thấy Nhạc Long Phi đã vào cốc lại thấy chàng từ từ tiến lại gần vậy mà chúng vẫn nằm im không hề ra công kích.

Nhạc Long Phi bước tới chỗ còn cách ba con rắn khoảng chừng hai trượng, bèn đứng lại, trong bụng nghĩ thầm: “Cái tin Ô Mông Xà Nữ mất, không ai biết cả, mà sao ở đây biết rồi? Vậy thì chắc mình đoán không sai, nhất định Lãnh Băng Tâm đã về tới hang”.

Chàng đoán là Lãnh Băng Tâm có ở trong hang cốc, nên ngấm tụ công lực ngoảnh vào phía trong để khí gọi to :

- Băng muội, Băng muội, xin ra đây nói chuyện một chút, ngu huynh đã đeo gai đến thỉnh tội đây!

Nhạc Long Phi gọi luôn ba tiếng, không những trong hang không có tiếng trả lời, mà ngay cả đến ba con rắn khổng lồ nằm trên bãi cỏ cũng không hề động cựa đôi mắt của chúng không đưa dấy nữa.

Thốt nhiên Nhạc Long Phi phát giác một sự kỳ dị làm cho chàng sùng sốt bàng hoàng khắp người lạnh toát.

Chàng nhận thấy ba con rắn cặp mắt đều sáng quắc hung dữ nhưng từ lúc chàng đến đây chưa thấy chúng chuyển động đưa dấy, trông hình dạng chúng như chết rồi.

Nhạc Long Phi trong bụng nghi hoặc, bèn khễ tụ chân lực bước lên hai bước, cách không đánh vào con rắn nằm bên trái một chưởng.

Chưởng phong như xé làn không khí, con rắn lớn vẫn nằm khoanh tròn từ nãy cũng theo luồng gió lăn kèn ra mà nằm cứng đờ không cựa cựa, quả nhiên đã chết tọt lâu.

Nhạc Long Phi phóng chưởng ra ba lần, ba con rắn đều ngã lăn ra y như con trước.

Coi tình trạng đó đủ thấy trong Ô Mông xà cốc nay xảy ra sự nguy biến bất ngờ.

Nhạc Long Phi thủng thẳng bước lại gần ba xác rắn, chú ý nhìn kỹ bất giác cau đôi mày lại.

Thì ra trên xác rắn không có thương tích gì, chỉ ở phía sau gáy mỗi con đều có một lỗ thủng nhỏ và sâu nhưng không thấy một giọt máu nào chảy ra cả.

Nhạc Long Phi tuy đã được Chu Nhuận Ba hết lòng dạy dỗ, văn võ toàn tài quảng văn bác học vậy mà trông vết thương ở trên đầu rắn cũng chịu không biết do binh khí nào gây nên.

Lúc này trong Ô Mông xà cốc ngoài hoa biếc cỏ xanh kỳ tùng quái thạch khiến người ta có cảm giác như đứng giữa nơi tiên cảnh còn ngoài ra mọi vật đều im lìm không tiếng động.

Nhạc Long Phi như đã linh cảm ra có việc gì nguy hiểm gồm ghê sắp sửa xảy ra.

Nhưng một là vì tài cao gan lớn, hai là trong bụng lúc nào cũng lo lắng về Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ nên việc gì cũng coi là nhỏ, chàng thủng thẳng đi sâu vào cốc, lắng hết tinh thần xem sự thể biến chuyển.

Trên kia đã nói hình thế Ô Mông xà cốc như một con linh xà, đường vào cốc cũng như một con rắn ngoằn ngoèo uốn khúc.

Nhạc Long Phi chuyển qua hai khúc đường vòng, cảnh tượng trước mắt làm cho chàng kinh ngạc vô cùng.

Nơi đây địa thế có phần rộng rãi hơn nhưng bất cứ khe đá gốc cây trên bãi cỏ chỗ nào cũng có xác rắn ngổn ngang, chỉ đếm sơ cũng đã có tới ít nhất trăm rưỡi hoặc trăm sáu mươi con.

Bấy nhiêu xác rắn, có cái lớn cái nhỏ, nhiều giống khác nhau, trong đó không thiếu gì những loài rắn độc rất lạ.

Nhưng lối chết con nào cũng giống con nào, sau gáy cũng có một lỗ thủng nhỏ y như ba con rắn ngoài cửa cốc.

Nhạc Long Phi giật mình dừng bước, tự nghĩ không biết ai đã đến đây diệt hết đàn rắn, quét sạch Ô Mông xà cốc một cách dễ dàng như vậy?

Chính Lãnh Băng Tâm đã tự động giết rắn? Hay là có kẻ thù nào có thủ đoạn lợi hại đến vậy?

Nếu quả Lãnh Băng Tâm tự giết, thì có lẽ nàng bị kích thích phát điên? Mà nếu vậy thì chẳng những sự an toàn của Vũ Văn Kỳ rất đáng lo ngại, mà chính ngay mình đối với Lãnh Băng Tâm cũng phải gánh một

phần trách nhiệm.

Còn nếu kẻ đó là cường địch ở ngoài đến thì đối phương thực là công lực kinh người, một đàn rắn hung dữ độc ác như thế mà giết sạch còn không còn một mống.

Sau một giây phút kinh ngạc hãi hùng, nhân vì không sao đoán được nguyên do xảy ra tai họa, Nhạc Long Phi lại đề khí ngưng thiên hai tay yểm hộ trước, sẵn sàng bước vào.

Lại qua một vòng quanh co nữa mới vào tới đáy hang, quang cảnh nơi đây lại càng thê thảm.

Giữa vách đá xanh trước mặt có một tòa động rất lớn, rõ ràng là nơi mà hai thầy trò Thiệu Hàm Yên và Lãnh Băng Tâm ngày thường vẫn ở.

Ngoài cửa động có tới mười cây cổ bách cao ngất từng mây.

Trên một cây cổ bách ở chính giữa, có một ông già người Miêu bị trói vào gốc cây.

Người này đã chết mà chết một cách rất thê thảm, bụng bị mổ phanh ra, gan ruột lòng thông trên mặt đất, đôi mắt cũng bị khoét mất, trông thật kinh khủng không ai nỡ nhìn.

Trước thi thể của ông già có đến vài chục xác rắn, cách chết cũng giống như những con rắn trước.

Nhạc Long Phi từ lúc trông thấy cái cảnh tượng thê thảm kia thì cái giả thuyết Lãnh Băng Tâm tự hủy diệt đàn rắn tự nhiên cũng không vững nữa, bây giờ chàng đã biết chắc rằng người tới đây chắc phải là một tay cường địch ghê gớm.

Trong lúc chàng đang lẳng lặng suy nghĩ, thì chợt từ trong động đá có tiếng cười lạnh lẽo đến ghê người.

Nhạc Long Phi không ngờ địch nhân vẫn còn trong động chưa đi, trong bụng cũng hơi run, bèn lùi lại hai bước.

Nhưng không lùi lại còn khá, lùi lại rồi mới phát giác ra là phía sau lưng cũng có tiếng động lạ.

Nhạc Long Phi ngậm tụ công lực ra khắp toàn thân, liếc nhìn ra phía sau thấy từ phía trong hòn quái thạch cao lớn nguy nga có hai tên ửng khuyến Thanh đình rất quen mặt nhảy ra.

Người bên phải tức là Huyết Thủ Đồ Phu Trừ Dân Thông - Lãnh ban hữu đội Hắc y Thiết vệ đã từng gặp ở Lư Sơn một lần.

Còn người bên trái tức là Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh, cùng với Thượng Quan Kính đều được Lê Phóng Hạc coi là hai tay tả hữu thân cận nhất.

Nhạc Long Phi trong thấy hai người ấy tự xét công lực mình có thể chống chọi được, bèn nhìn chòng chọc vào mặt Cốc Trường Thanh quát to :

- Cốc Trường Thanh, ngươi là môn hạ của Tam Thanh sao bỗng dừng lại đến gây sự giở những thủ đoạn độc ác đến thế?

Cốc Trường Thanh chưa kịp trả lời, Trử Dân Thông đứng bên đã buông tiếng cười sảng sặc :

- Nhạc Long Phi, Cốc đạo trưởng không từng hạ thủ, ngươi đừng có oán lầm người tốt, tên đầy tớ của Thiệu Hàm Yên kia chính tay Trử Dân Thông này giết đấy.

Nhạc Long Phi nhướng cao lông mày lạnh lùng nói :

- Có lẽ đúng, ta quên ngoại hiệu của ngươi là Huyết Thủ Đồ Phu, các nhân vật võ lâm chết thì chẳng có gì đáng sợ, nhưng hai bên đã không có thù gì, vậy mà ngươi nỡ dùng thủ đoạn độc ác tàn nhẫn đối với một tên Xà nô, ít khi bước chân ra khỏi chốn xà cốc kia thì thật là táng tận thiên lương, mất hết nhân tính, chẳng lẽ ngươi không sợ trời cao lồng lộng báo ứng không lầm, nay mai quả báo ngươi tránh khỏi sao chết một cách bi thảm như vậy?

Trử Dân Thông cười ha hả :

- Nhạc Long Phi, ta có bị báo ứng thì còn lâu, chớ cái báo ứng của ngươi thì đang chờ trước mắt, biết điều thì chịu trói ngay đi, để ta giải về Kinh chờ lệnh đức vạn tuế phát lạc.

Nhạc Long Phi cười nhạt :

- Cái đồ nhận giặc làm cha, thật quá ư vô sỉ, ta cũng không hiểu tại sao con cháu nhà Hán lại nầy nòi ra những đứa bại hoại như các ngươi? Nhạc Long Phi này có chết vì trung vì nghĩa chớ đâu có đến nỗi cam tâm sống một cách nhơ bẩn như ngươi? Nhưng nếu chỉ có hai đứa này thì thật không đáng...

Vừa nói đến đây chợt nhớ ra một việc lại trừng mắt quát hỏi :

- Trử Dân Thông, nếu chỉ có ngươi và Cốc Trường Thanh thì tuy có thể giết chết được tên Xà nô chớ trừ thế nào được nổi đàn rắn ở tất cả khu xà cốc này? Còn tên đồng đảng của các ngươi đâu?

Cốc Trường Thanh mỉm cười nói :

- Nhạc Long Phi, ngươi có mắt cũng như mù, trông thấy Phật mà không biết lạy, còn hỏi ai nữa?

Nhạc Long Phi sức nghĩ ra là vừa rồi có nghe tiếng cười ở trong cửa động bèn khẽ liếc mắt nhìn ra cửa động.

Vừa ngẩng đầu trông thấy Nhạc Long Phi bất giác cảm thấy đôi má nóng bừng, thì trong cửa động còn

có một vị Phiên tăng mặc áo đỏ đứng trong cửa động từ nãy tới giờ thế mà mình không biết gì cả.

Chàng cũng có nghe thiên hạ đồn là trong đại nội Thanh đình còn có mấy tên Hồng y lạt ma làm chức Cung phụng, người nào cũng có võ công tuyệt kỹ, phải chăng vị phiên tăng này tức là một trong số những người đó?

Nhạc Long Phi bụng đã nghi ngờ, tự nhiên phải để ý nhận kỹ hình dạng vị Hồng y phiên tăng.

Vị Phiên tăng này tầm vóc không lấy gì cao lớn tay phải cầm một quả thủy tinh cầu lớn chừng bằng mấy tay và còn một con quái điều lông đỏ như máu đang đậu trên vai bên trái ông ta.

Cái hình bóng huyền ảo trong trái tinh cầu làm cho người mê hồn mất vía vốn là một bí thuật của Phiên tăng nên Nhạc Long Phi không chú ý lắm nhưng còn con quái điều lông đỏ như máu đậu ở trên vai Phiên tăng mới thực sự là ít thấy.

Con chim này mình cao tới hơn một thước, lông đỏ như máu, chỉ có hai cái móng và cái mỏ là đen như sắt.

Nhất là cái mỏ đã nhọn hoắt lại dài tới hơn ba tấc giống như là một cái trâm bằng sắt lớn trông có vẻ lợi hại vô cùng.

Nhạc Long Phi đã xem qua nhiều sách hiểu biết rộng chàng đã nhìn kỹ hình trạng con quái điều biết là mình đoán không sai, Phiên tăng tức là Hồng y lạt ma giữ chức Cung phụng của Thanh đình, cả đến con quái điều đậu trên vai hẳn, cũng có tài chuyên môn trị các giống rắn độc, nó tức loại Tây Tạng huyết chi, một giống chim rất hiếm có.

Lúc này chàng mới tỉnh ngộ, tại sao đàn rắn trong Ô Mông xà cốc đều bị chết hết và tại sao sau gáy mỗi con rắn đều có một lỗ thủng rất sâu.

Xét người lượng mình, Nhạc Long Phi tự biết mình đấu với Cốc Trường Thanh, dù cho thêm cả Trử Dân Thông cũng không đến nỗi đáng ngại, nhưng còn vị Hồng y lạt ma công lực không rõ thâm hiểm thế nào và con Tây Tạng huyết chi nhanh như cắt lợi hại vô cùng này thì nhất định là mình bị kém thế rồi, hơn nữa mình lại bị vây khốn trong xà cốc dầu có muốn phá vòng vây chạy tháo lầy thân cũng không phải chuyện dễ.

Nhạc Long Phi còn đang cau mày suy nghĩ, Cốc Trường Thanh một người bề ngoài trông rõ vẻ phong thần tiêu sái cốt cách thanh kỳ đã mỉm cười hỏi :

- Nhạc Long Phi, người có nhận ra ai đó không? Vị này là Hồng Vân tôn giả, Phật sống ở Tây Tạng hiện giữ chức Cung phụng trong đại nội, tôn giả không những võ học tuyệt thế, mà con thần điều của người nuôi uy mãnh vô cùng, chẳng có thế mà đàn rắn độc ở Ô Mông xà cốc mà Thiệu Hàm Yên vẫn dựa vào chúng để kiêu ngạo với đời đều không thể chống lại nổi, người còn không ngoan ngoãn chịu trói đi, định

muốn liều mạng hay sao đấy?

Nhạc Long Phi nhướng cao lông mày ngạo nghễ đáp :

- Nhạc Long Phi này, nguyên đem sở học của sư môn thỉnh giáo vài ngón tuyệt học của Tạng phái.

Hồng Vân tôn giả cười ha hả vai trái khẽ lắc một cái, tức thì con quái điều lông đỏ lệ làng như một luồng chớp biến thành một cái bóng da bay vụt tới trước mặt Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi tuy đã biết giống chim này rất dữ tợn, nhưng không ngờ lại nhanh nhẹn đến bậc ấy, bèn tụ công lực đón đầu con Tây Tạng huyết chi lăng không phóng ra một chưởng.

Nhưng chưởng lực vừa phóng ra, Nhạc Long Phi biết ngay là hỏng.

Con Tây Tạng huyết chi vẫn nghiêm nhiên không sợ chưởng lực phách không của Nhạc Long Phi mở dài đuôi ra xuyên qua luồng cuồng phong mổ thẳng vào mặt Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi trong lúc vội vàng liền dùng ngón “Toàn Phong Phiêu Điệp” nhảy tránh về bên phải.

Nhưng nói về động tác nhanh chóng thì rút cục người vẫn thua chim, Nhạc Long Phi tuy tránh được những chỗ yếu hại, bả vai bên trái vẫn bị mổ chim mổ trúng một miếng thịt, lập tức máu tươi chảy ra thấm ướt cả mảnh áo.

Con Tây Tạng huyết chi bay về bên Hồng Vân tôn giả thả miếng thịt đầm máu xuống đất rồi tựa như báo công nhìn chủ nhân kêu mấy tiếng.

Hồng y tôn giả nhơn nhơn đắc ý buông tiếng cười một tràng dài.

Trong lúc đối phương một người một chim vô cùng đắc ý, thì thốt nhiên có người dùng nội gia thần công nói vào tai Nhạc Long Phi :

- Nhạc lão đệ muốn trừ con chim đó thì phải liều bị thương lần nữa, vận dùng Hỗn Nguyên chân khí giết nó mới được, còn muốn thoát hiểm thì chỉ còn cách lấy lá cờ Mặc Vũ Phù Dung ra thi triển ngón tuyệt học của sư môn hướng về phía Cốc Trường Thanh phá vòng vây mà chạy.

Nhạc Long Phi nghe mấy câu nói đó, ngạc nhiên tự nghĩ: “Không biết người vừa chỉ cho ta là ai? Sao không ra mặt? Hơn nữa ba kẻ địch đứng trước mặt mình đây chỉ có Trử Dân Thông là công lực kém nhất, sao người ấy lại bảo đánh về phía Cốc Trường Thanh mà cướp đường?”

Tuy trong bụng trăm mối nghi ngờ, nhưng cũng biết chắc người chỉ bảo mình quyết không phải là có ác ý.

Lúc này Cốc Trường Thanh lạnh lùng gọi to :

- Nhạc Long Phi, người đã được ném mùi lợi hại của con thần điêu rồi chớ nếu không bó tay chịu trói, thời đôi mắt kia sẽ bị thần điêu móc ra bây giờ.

Nhạc Long Phi vừa ngậm vận Vô Tướng thần công hộ thân vừa thò tay vào mình lấy ra lá cờ Mặc Vũ Phù Dung ra.

Hồng Vân tôn giả cười ha hả :

- Nhạc Long Phi người đã ăn gan hùm mật gấu rồi sao? Mà trước mặt Phật gia đây còn dám giở trò “thú cùng liều chết” nữa?

Nói vừa dứt lời, chợt một bóng người bay vụt lên không, một luồng ánh sáng màu Phù Dung lướt nhanh như gió, biến hóa trăm hình úp chụp xuống đầu Hồng Vân tôn giả.

Thì ra Nhạc Long Phi tuy bị thương nhẹ, khi nào chịu cam tâm, một là định dùng cái lối muốn bắn người trước bắn ngựa, muốn bắt giặc trước khi bắt chúa, hai cũng là muốn thử sức của vị tôn giả này xem công lực của lão so với lão tặc Đồ Viễn Trí cao thấp bao nhiêu, nên thừa lúc Hồng Vân tôn giả đang nói liền mở rộng lá cờ dùng ngón “Ứng Chuẩn Nhập Vận” biến thành “Thiên Long Đầu Giáp” hướng vào vị tự xưng là Hoạt Phật Tây Tạng, lẳng không đánh tới.

Nhạc Long Phi đã lỡ bước vào chốn nguy hiểm thân lọt giữa vòng vây chỉ còn một cách là dốc hết toàn lực ra mà đánh, một chiêu “Thiên Long Đầu Giáp” uy lực cường mạnh ghê hồn, xung quanh chỗ Hồng Vân tôn giả chu vi ước hơn ba trượng, đều bị bóng cờ Mặc Vũ úp phủ.

Hồng Vân tôn giả không ngờ Nhạc Long Phi vừa mới ra tay đã dùng chiêu quá mạnh như vậy, bất giác vừa giận vừa sợ, lão lạnh lùng “hừ” một tiếng, vạt áo tăng bào đỏ tung lên dùng ngón Ngũ Hành Na Di thân pháp nhảy ra ngoài hai trượng.

Con Tây Tạng huyết chi quả nhiên đã huấn luyện lâu ngày vừa rồi được lệnh của chủ công địch thì hung mãnh bao nhiêu, vậy mà lúc này chưa được lệnh nó chỉ lẳng lẳng đậu trên vai chủ, muốn đưa đâu thì đưa, không hề động cựa.

Nhạc Long Phi đã định tâm dò xét công lực Hồng Vân tôn giả, khi nào chịu buông, chàng thu bóng cờ trên không lại, truyền cán cờ sang tay trái, thân hình bay chếch sang bên cạnh, năm đầu ngón tay bên phải hơi cong lại, đuổi theo đánh mạnh sau lưng Hồng Vân tôn giả, chiêu “Thiên Long Đầu Giáp” khéo léo nhẹ nhàng đã biến thành “Vân Long Thám Trảo”, một chiêu trọng thủ của môn nội gia.

Cái diệu thuật trong lúc uốn éo xoay thân hình, cách khéo léo biến đổi chiêu thức của Nhạc Long Phi làm cho Trử Dân Thông đứng bên ngoài kinh hồn bạt vía, đôi lông mày sâu róm co rúm lại, cả Cốc Trường Thanh cũng phải buột miệng khen khẽ một câu “giỏi”.

Võ công của Hồng Vân tôn giả cũng không thua gì Đồ Viễn Trí, trong lúc lão nhảy tránh sang trái đã

biết là thế nào Nhạc Long Phi cũng biến chiêu đuổi đánh, bèn định tâm làm oai cho đối phương biết tay gót chân vừa giẫm mặt đất, liền dùng chiêu “Ngọa Khán Xảo Vân” xoay mình trở lại nhanh như luồng chớp.

Quả nhiên lão đoán không làm, thân hình vừa quay lại năm đầu ngón tay của Nhạc Long Phi cong cong trông giống như những cái móc câu lòng bàn tay ngầm chứa chân lực rất mạnh, dồn tụ công lực để phòng sẵn sàng phóng ra, chỉ còn cách sau lưng mình ước chừng bảy tám thước.

Hồng Vân tôn giả hú lên một tiếng thật lớn, tay phải đẩy mạnh bàn tay thốt nhiên nở ra gấp bội đánh tới.

Đó là công lực Đại Thủ Ấn nổi tiếng nhất của Tạng phái, động tác đôi bên nhanh như điện, trên dưới cách nhau không quá một khoảng chừng bảy, tám thước, tự nhiên hai thủ chưởng chạm vào nhau.

Thật là đáng tiếc, đáng tiếc.

Đáng tiếc là vì Nhạc Long Phi cũng uống phí một thân tuyệt nghệ mà chưa biết sử dụng cho thích hợp thành ra lỡ dịp tốt, có thể làm cho tiếng tăm vang dậy, khiếp đảm quần tà và lại mất một cơ hội trừ cường địch nữa.

Nhân vì Nhạc Long Phi đã được Diệu Nhất vũ sĩ truyền cho ngón Hồng Quân chỉ lực là môn thần công vô thượng của đạo gia, mà môn này chính là khắc tinh của Tạng phái Đại Thủ Ấn, nhất là dùng toàn lực đánh như trường hợp ấy, chàng chỉ cần ngừng tụ thần công ngón tay giữa đuổi thật nhanh, ngừng một điểm thẳng cả bàn, thời chưởng tâm của Hồng Vân tôn giả lập tức bị xuyên thủng, chân khí lập tức bị phá, và rất có thể nội kinh của mình phát ra lại hồi nguyên đánh trả lại phủ tạng sẽ bị nát ra như cám mà chết.

Đằng này Nhạc Long Phi không nghĩ đến chuyện đó, chàng chỉ dồn tụ mười hai thành công lực cùng Hồng Vân tôn giả giáng sức đánh đỡ.

“Ầm” một tiếng thật lớn, cương khí tỏa ra bốn phía vang đi như sấm dậy rung chuyển cả hang núi.

Nhạc Long Phi lẳng không bật lùi lại đến sáu bảy thước, gắng gượng dùng ngón Thiên Cân Truy thân pháp rơi xuống lồng ngực phập phồng lên xuống một hồi, rõ ràng là bị đối phương lấn át.

Nhưng Hồng Vân tôn giả cũng bị bắn lùi lại mấy bước cánh mũi phập phồng không ngớt thở dốc.

Nếu chỉ xem tình thế bề ngoài, thì về phương diện công lực của hai bên hình như kẻ tám lạng, người nửa cân không xa nhau mấy.

Nhưng Nhạc Long Phi trong bụng đã hiểu rõ mười phần biết rằng mình không phải là đối thủ của Hồng Vân tôn giả.

Nhân vì chiêu “Vân Long Thám Trảo” của mình lại đứng trên không đánh xuống, uy lực mạnh gấp đôi khi đánh ở dưới đất còn Hồng Vân tôn giả thì trong lúc vội vã quay mình lại, tất nhiên công lực phải giảm

sút vài phân, vậy mà kết quả ngang nhau, vậy là công lực ít nhất phải kém hẳn hai thành hỏa hầu.

Nhạc Long Phi đã thấy rõ lợi hại, lúc này chợt có người dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói vào tai rằng :

- Nhạc lão đệ, Thanh đình phái ba tên Hồng y lạt ma tham dự cuộc vây diệt quần hiệp, vị Hồng Vân tôn giả này phải kể là người kém nhất, lão đệ hà tất phải sính cường ham chiến? Đại trượng phu phải hiểu rõ lợi, hại, chiếm thiên thời, dựa địa lợi được nhân hòa mới được. Bắc Thiên sơn là nơi tận diệt quần hung, làm cho giặc Mãn khiếp đảm.

Nhạc Long Phi nghe nói ở trong tai đưa mắt nhìn bốn phía, vẫn không nhìn thấy người nói nấp ở đâu?

Lúc này Trử Dân Thông đứng trốn về mặt vách núi, Cốc Trường Thanh đứng tận phía xa xa giữ ngoài cốc khẩu, trước mặt thì có Hồng Vân tôn giả, rõ ràng mình bị vây vào giữa Ô Mông xà cốc.

Còn chưa định đoạt ra sao, Hồng Vân tôn giả đã cất tiếng cười ha hả nói :

- Nhạc Long Phi, chẳng trách nhà ngươi dám cả gan manh tâm phản nghịch, thì ra cũng có đôi chút công phu, nhưng châu chấu làm sao chống nổi xe, đom đóm sao che nổi ánh sáng mặt trăng? Nếu ngươi chịu cúi đầu quy thuận trước mặt Phật gia đây, thì Phật gia vì tiếc ngươi tư chất thông minh may ra có thể đại phát đại bi kêu xin đức kim thượng vạn tuế tha cho ngươi.

Nhạc Long Phi ngẫm đề tụ Tiên Thiên Hỗn Nguyên chân khí, sẵn sàng chờ lúc dùng đến, chàng làm như không nghe thấy những câu nói điên rồ của đối phương, chỉ ra vẻ lơ đãng nhìn đi chỗ khác.

Hồng Vân tôn giả thấy thái độ Nhạc Long Phi như vậy, lại nhướng mày nói :

- Nhạc Long Phi, ngươi đừng có chớ quật cường chấp ảo, bất thức thời vụ rút cục chỉ đi đến chỗ lên đoạn đầu đài có ích gì đâu?

Nhạc Long Phi trợn mắt quát to :

- Bọn ngươi có bản lĩnh, cứ việc thi triển hết ra, đừng có nhiều lời chỉ mua thêm cái nhục.

Hồng y tôn giả từ khuất lý cuối cùng biết không thể đấu khẩu với Nhạc Long Phi được, bèn cười khẩy mấy tiếng rồi nói :

- Ta dẫu có lòng từ bi quảng đại, cũng không sao cứu vớt được những kẻ ngu muội ngu si, người đã ngoan cố vậy thì mặc ngươi, Phật gia cũng không muốn ra tay nữa, ta hãy cho con Tây Tạng huyết chi móc hai con mắt của ngươi ra đã.

Nói xong khẽ lắc vai trái, con Tây Tạng huyết chi thông linh lập tức biến thành một đạo huyền quang, nhanh như chớp bay ra.

Nhạc Long Phi tuy đã vâng theo lời chỉ dẫn người bí mật đề tụ Tiên Thiên Hỗn Nguyên chân khí sẵn sàng phun ra giết con Tây Tạng huyết chi nhưng vì vừa rồi đã được ném mùi lợi hại biết giống chim này động tác nhanh như điện, nếu đánh một lần sau lại càng khó hơn, bèn nhất định chờ dịp thuận tiện tạm thời hãy dùng môn khinh công tuyệt thế tạm tránh đi đã.

Con Tây Tạng huyết chi mỗi một cái không trúng, đôi cánh lượn hơi nghiêng đi rồi lập tức lại như bóng với hình đuổi theo Nhạc Long Phi mỗi nữa.

Nhạc Long Phi hai chân ngằm ẩn thật chặt xuống đất, thân thể như cánh bèo trôi theo làn nước, như cây liễu lướt theo chiều gió, nghiêng bên đông, ngả bên tây, tránh luôn được ba lần.

Cái thân pháp kỳ diệu đó chính là phép Kỳ môn độn bộ mà chàng được vị Nho hiệp Thái Hòa tiên sinh ở Bắc Thiên sơn truyền thụ, sau đó chàng lại truyền cho Vũ Văn Kỳ luyện tập.

Chỉ tiếc là môn võ công tuyệt học đó để đối phó với cường địch thì hay vô cùng, nhưng đối với con chim Tây Tạng thì không công hiệu mấy.

Nhân vì con Tây Tạng huyết chi chẳng hiểu thế nào là thân pháp, nó chỉ cậy bản năng trời phú bẩm cho loài chim là biết bay lượn nhanh nhẹn, và cái món binh khí tự nhiên là chiếc mỏ cứng thế thôi.

Kỳ môn độn bộ tuy nhanh, nhưng cũng không thể nhanh bằng Tây Tạng huyết chi tự ý bay qua bay lại trên không trung, vì vậy chỉ trong một lúc Nhạc Long Phi đã thấy rõ nguy cơ biết rằng nếu không liều mạng thì không thể xong.

Đi theo liền với ý nghĩ, môn Vô Tướng thần công đang phòng hộ toàn thân lập tức ngưng tụ cả vào vai trái phòng cho một điểm.

Trong bụng đã có sự nghĩ ngợi tính toán, thì thân pháp không thể chậm trễ.

Thân pháp vừa hơi chậm, con quái điều đã sà xuống trước mặt.

Nhạc Long Phi thân hình chưa động, đầu hơi nghiêng về phía bên phải “phù” một tiếng, phun ra một đường Tiên Thiên Hỗn Nguyên khí tích tụ đã lâu.

Con Tây Tạng huyết chi trời sinh có tiếng lạ toàn thân lông cứng như sắt, Nhạc Long Phi lúc đầu đã dùng tới môn nội gia trọng lực phách không phóng chưởng mà không làm nó bị thương thì tự nhiên lần này đối với luồng Tiên Thiên Hỗn Nguyên chân khí nó lại càng không coi vào đâu.

Chỉ thấy luồng chân khí của Nhạc Long Phi vừa phóng ra, cái bóng đỏ như máu cứ xông thẳng tới, không chịu né tránh, lập tức cả hai cùng chập làm một.

Hồng Vân tôn giả thấy tình hình như vậy, vội kêu thầm “hồng rồi” nhưng vì sự biến chuyển nhanh quá,

không sao ngăn kịp, đành chỉ nghiêng răng thò tay vào bọc lấy ra một nắm Đào Hoa chướng độc sa định bụng hễ con chim quý của mình có bị thương tổn gì thì phóng độc sa ra giết Nhạc Long Phi rửa hận.

Tiên Thiên Hồn Nguyên chân khí thật diệu dụng vô cùng, không phải phách không chướng lực tầm thường có thể so sánh được, con Tây Tạng huyết chi bị Nhạc Long Phi thi triển môn tuyệt học cực cao của nội gia phun trúng, thì kêu lên một tiếng thê thảm, đầu vỡ tan ra, lông cánh trên mình bay ra tua tủa, đầy trời mưa máu đỏ lôm.

Tiếng chim kêu vừa dứt, tiếp theo là một tiếng thét vang lên như sấm của Hồng Vân tôn giả.

Tiếp theo tiếng thét ấy là một đám bụi mù màu hoa đào kèm theo một hương vị thơm tho.

Đám bụi mù màu hoa đào ấy chính là Đào Hoa chướng độc sa tính chất kỳ độc vô cùng của Hồng Vân tôn giả phóng tới.

Nhạc Long Phi thấy Tiên Thiên Hồn Nguyên chân khí giết chết được Tây Tạng huyết chi rồi thì trong bụng mừng lắm nhưng thân thể đã bị đám bụi đỏ phủ kín.

Đào Hoa chướng độc sa lợi hại vô cùng, nếu ai bị trúng một hạt cũng sẽ lập tức hóa thành máu mà chết, huống chi Nhạc Long Phi lúc này lại bị cả một đám bụi mù phủ kín còn làm sao thoát khỏi.

Trong khi tính mệnh ngàn cân treo sợi tóc, mới thấy môn tuyệt học của Thiên môn thật diệu dụng vô cùng.

Theo ý nghĩ của Nhạc Long Phi thì môn Vô Tướng thần công ngưng tụ vào vai bên trái đề phòng bị Tây Tạng huyết chi tập kích lập tức hóa thành một mảng lưới vô hình che khắp chu vi quanh chỗ Nhạc Long Phi đứng tới ngoài ba bước.

Nói một cách khác là đám Đào Hoa chướng độc sa phủ kín lấy trên không, chiếu thẳng Nhạc Long Phi đánh xuống tới phía ngoài chỗ chàng đứng còn cách chừng ba bước thì đều bị tấm màng lưới vô hình Vô Tướng thần công ngăn lại nên đều lả tả rơi xuống đất.

Hồng Vân tôn giả trừ ngón Tây Tạng Đại Thủ Ấn công lực rất thâm hậu ra còn môn Đào Hoa chướng độc sa cũng là một môn đã thành danh của lão nay thấy dùng để đối phó với Nhạc Long Phi không có công hiệu gì bất giác vừa giận vừa sợ, hú lên mấy tiếng liên, giơ một chiếc bàn tay đỏ như máu hăm hăm xông vào Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi thi triển Tiên Thiên Hồn Nguyên chân khí giết được con Tây Tạng huyết chi rồi trong bụng đã thầm tin phục người đã bí mật chỉ điểm, và vừa rồi đã thấy rõ công lực của Hồng Vân tôn giả còn cao hơn mình một bậc, khi nào còn dám liều mạng? Chàng vội thu Vô Tướng thần công về, thi triển lá cờ Mặc Vũ Phù Dung hướng thẳng vào phía Cốc Trường Thanh đứng ngoài cửa động lẳng không cuốn tới.

Ở đời luôn có những việc nguy rồi lại yên, yên rồi mà thành nguy, Nhạc Long Phi vừa rồi trước khi suýt bị Đào Hoa chưởng độc sa ném trúng đã kịp thời thi triển môn Vô Tướng thần công mới chuyển nguy thành an, như lúc này nguy cơ đã yên thì lại ở trong cái yên đó suýt chết.

Nguyên do Đào Hoa chưởng độc sa đã bị Vô tướng thần công ngăn cản nhưng cái Đào Hoa chưởng khí vô hình vẫn còn lảng vảng ở trên không, Nhạc Long Phi vì thu Vô Tướng thần công quá sớm nên trong mũi hình như ngửi thấy mùi thơm thơm phảng phất như không như có.

Lúc này chàng đang dồn tụ công lực thi triển ngón tuyệt học sư môn đánh mạnh vào Cốc Trường Thanh chuẩn bị cướp đường mà chạy nên sơ ý không để tâm đến cái mùi thơm phảng phất đó.

Chàng mở rộng lá cờ Mặc Vũ Phù Dung thi triển chiêu “Trùng Quang Nhật Nguyệt” là một trong hai chiêu tuyệt học của Chu Nhuận Ba lẳng không cuốn ngược lại.

Uy lực của hai chiêu “Thu Thập Sơn Hà” và “Trùng Quang Nhật Nguyệt” cường mạn đến đâu ngay như Đồ Viễn Trí cũng còn không dám khinh thường, đương đầu ngọn cờ thì Cốc Trường Thanh dĩ nhiên không phải là tay địch thủ.

Phan phong cuốn mạnh khí bốc lên cuộn cuộn vây kín lấy Cốc Trường Thanh không còn đường nào mà tránh, chân đứng không vững, bắn lên trên không.

Nhạc Long Phi không biết là Cốc Trường Thanh vừa mới đến Ô Mông xà cốc sau khi Hồng Vân tôn giả đem Trử Dân Thông đến tàn sát đàn rắn, giết tên xà nô, lại tưởng chính hãn cũng là người tham dự cuộc giết chóc tàn nhẫn đó, định bụng thừa dịp trừ luôn đi, bèn múa mạnh lá cờ Mặc Vũ Phan dồn hết sức mạnh làm cho Cốc Trường Thanh bị bắn vọt vào sườn núi như người bay.

Còn mình thì thi triển môn khinh công tuyệt đỉnh chạy sẵn ra khỏi xà cốc không ngừng một giây.

Hồng Vân tôn giả thấy Cốc Trường Thanh tính mệnh nguy ngập, khi nào dám ham đuổi theo Nhạc Long Phi và lại thấy đối phương khinh công tuyệt đỉnh, biết đuổi theo cũng vô ích bèn vội quay về phía Cốc Trường Thanh để khí gọi to :

- Cốc đạo trưởng, mau dùng phách không chưởng lực đánh mạnh vào sườn núi, may ra có thể bật trở lại rơi xuống đất được đấy.

Cốc Trường Thanh được hãn nhắc một câu mới chợt nhớ ra nhưng khốn nỗi lưng quay về phía vách lại bị luồng Phan phong mạnh mẽ của Nhạc Long Phi quán lấy không sao quay mình lại được, đành chỉ dồn tụ chân lực dùng Phản tý âm chưởng phất ống tay áo đánh mạnh về phía sau.

Trong khi ông ta dùng hết sức phất ống tay áo thì người cách vách núi chừng bảy, tám thước nếu không nhanh trí thì thế nào cũng đập vào vách núi đến vỡ đầu, phủ tạng nát ra mà chết.

Sau khi đã phất ống tay áo phản chấn lại phía sau, tuy sức mạnh đã giảm bớt được quá nửa, nhưng Cốc Trường Thanh vẫn bị va vào vách núi lúc lặn xuống đất cũng bị thổ ra tí huyết.

Hồng Vân tôn giả đã biết Cốc Trường Thanh công lực rất cao, vậy mà tình trạng cũng cấp bách như vậy bất giác kinh sợ vì cái uy lực của Mặc Vũ Phù Dung phan bèn thủng thủng bước đến bên Cốc Trường Thanh mỉm cười nói :

- Cốc đạo trưởng bị thương làm sao? Có nặng lắm không?

Cốc Trường Thanh cố gắng đứng lên gượng cười nói :

- Đa tạ đại sư chỉ bảo, nếu không giờ đây Cốc Trường Thanh chỉ còn là cái xác, hiện nay chỉ bị thương nhẹ, không hề gì.

Hồng Vân tôn giả thấy sắc mặt Cốc Trường Thanh có vẻ thẹn thùng liền an ủi nói :

- Cốc đạo trưởng đừng lấy thế làm buồn, một là vị trong lúc bất ngờ bị đòn đánh lén quá mạnh, hai là thằng nhãi Nhạc Long Phi thi triển chiêu pháp cũng thần kỳ lắm, đối thủ địa vị ta cũng khó lòng tránh...

Cốc Trường Thanh không đợi Hồng Vân tôn giả nói hết bèn rít hai hàm răng lại nói :

- Thằng ôn Nhạc Long Phi thực đáng ghét, Cốc Trường Thanh thề quyết băm xác nó ra làm trăm mảnh mới hả dạ.

Hồng Vân tôn giả cười danh ác đáp :

- Mỗi thù của đạo trưởng có lẽ không cần báo nữa!

Cốc Trường Thanh ngạc nhiên hỏi tại sao, Hồng Vân tôn giả cười sáng sặc ra vẻ đắc ý vô cùng nường mà đáp :

- Nhạc Long Phi rất có thể chưa ra khỏi Ô Mông xà cốc đã chết rồi.

Cốc Trường Thanh càng kinh ngạc không hiểu, hỏi lại :

- Đại sư phóng Đào Hoa chướng độc sa chẳng phải đã bị Nhạc Long Phi dùng chân khí vô hình cản lại bay lên không rơi hết có trúng vào hãn đâu?

Hồng Vân tôn giả cười độc ác :

- Độc sa tuy không ném trúng Nhạc Long Phi nhưng hãn vì vội tháo thân nên thu chân khí vô hình về quá sớm, tất đã ngửi phải một chút hương thơm còn bay lờn vờn bao trùm không trung.

Cốc Trường Thanh “à” một tiếng lại hỏi :

- Người phải chút hương thời đã làm sao? Vả lại Nhạc Long Phi công lực cao thế...

Hồng Vân tôn giả cười hềnh hếch ngắt lời :

- Đừng nói Nhạc Long Phi, ngay đến sư phụ của hắn là Chu Nhuận Ba người phải một chút hương ấy cũng khó lòng chạy ra khỏi được một trăm bước.

Trử Dân Thông đứng bên cạnh nghe thấy thế mừng lắm, nói :

- Môn Đào Hoa chương độc sa của đại sư linh nghiệm như thế, sao chúng ta không đuổi theo tóm cổ thằng ôn con ấy đem về Bắc Kinh nộp cũng được kể là một kỳ công.

Hồng Vân tôn giả xua tay nói :

- Trử lão đệ không hiểu, nếu ta đuổi ngay, rất có thể Nhạc Long Phi thần trí chưa hôn mê, sẽ cố sức liều chết chống lại.

Cốc Trường Thanh nhướng mày nói :

- Có phải đại sư định chờ Nhạc Long Phi mê man đi rồi mới bắt cho đỡ tốn công phải không?

Hồng Vân tôn giả gật đầu nói :

- Không đánh mà khuất phục được người, đó mới là thượng sách của binh gia. Chúng ta đã đắc thắng hà tất còn phải tử lực chiến đấu với một kẻ như là cá trong hồ chỉ có hại mà vô ích.

Cốc Trường Thanh nghĩ một lúc nói với Hồng Vân tôn giả :

- Đại sư, Nhạc Long Phi người phải Đào Hoa chương độc sa thì khi độc phát ra thì có bị chết ngay không hay là chỉ bị mê đi thôi?

Hồng Vân tôn giả cười nói :

- Tạm thời thì chỉ bị mê man, rồi sau đó một tiếng đồng hồ phủ tạng mới bị nát ra, người sẽ hóa thành bị máu từ thất khiếu chảy ra mà chết.

Cốc Trường Thanh nghe nói đôi mày cau lại chú ý nhìn Hồng Vân tôn giả rồi hỏi :

- Đại sư đã luyện được Đào Hoa Thần Sa chắc phải có thuốc giải nữa chứ?

Hồng Vân tôn giả gật đầu nói :

- Giải được thì sẵn lòng nhưng đạo trưởng hỏi để làm gì?

Cốc Trường Thanh nghiêng răng nói :

- Ta muốn cứu Nhạc Long Phi tình đây.

Trử Dân Thông ngờ ngác chẳng hiểu gì kêu lên :

- Sao Cốc đạo trưởng lại nói thế? Nhạc Long Phi đã định giết đạo trưởng, tại sao đạo trưởng lại muốn cứu hắn?

Hồng Vân tôn giả cười nói :

- Trử lão đệ đừng lấy làm lạ, Cốc đạo trưởng làm thế tất có ý riêng.

Cốc Trường Thanh vừa đưa tay áo lên lau mấy giọt máu dính trên mép, vừa nghiêng răng nói :

- Cốc Trường Thanh sinh bình chưa từng thua ai bao giờ, bữa nay ở trong Ô Mông xà cốc chịu nhục, bị nguy đủ thứ, nên đối với Nhạc Long Phi, Cốc mỡ giận đến thấu xương nhập cốt, khi nào chịu để yên cho hắn yên thân mà chết.

Trử Dân Thông hoảng nhiên tỉnh ngộ nói :

- À, thì ra đạo trưởng muốn cứu Nhạc Long Phi khỏi chết rồi mới đem hắn ra tiêu khiển để rửa thù chớ gì?

Cốc Trường Thanh nghiêng răng kèn kẹt nói :

- Tha cho một mạng Nhạc Long Phi, ta sẽ lợi dụng được nhiều việc, về việc tư, ta có thể tự tay báo thù một cách khoái trá, về công, thì chẳng những ta giải hắn về kinh lĩnh thưởng lại còn lợi dụng hắn làm cố uy hiếp Chu Nhuận Ba nữa.

Hồng Vân tôn giả lặng lẽ nghe Cốc Trường Thanh nói xong, thần kinh kiêu ngạo buông tiếng cười sáng sặc một hồi nói :

- Đạo trưởng muốn đem Nhạc Long Phi làm trò tiêu khiển để rửa hận hoặc đem về Bắc Kinh cũng không sao nhưng không thể dùng hắn để uy hiếp Chu Nhuận Ba được đâu.

Cốc Trường Thanh chớp chớp đôi mắt, chưa kịp nói gì thì Hồng Vân tôn giả đã tiếp :

- Trử Đồ lão cung phụng ra đức Vạn tuế còn phái ba huynh đệ ta vả lại thêm những cao thủ ngoại hạng như Lê đảo chủ, Cốc đạo trưởng tương trợ thì một xó Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp chỉ cần búng một ngón tay là vỡ, có cái gì mà đáng cho ta bày mưu hiếp chế Chu Nhuận Ba?

Cốc Trường Thanh lắc đầu cười, thủng thỉnh nói :

- Đại sư là một tay tuyệt học của Tạng phái, tuy đã đủ chấn nhiếp càn khôn, nhưng cứ như lời truyền trong phái giang hồ thì Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba công lực đã đi đến chỗ diệu tham tạo hóa, cao minh đến độ nói ra không mấy ai dám tin.

Hồng Vân tôn giả lại ha hả cười lớn :

- Công lực của Chu Nhuận Ba càng cao minh càng hay chớ sao?

Trử Dân Thông ngơ ngác không hiểu hỏi lại :

- Đại sư, ngài...

Hồng Vân tôn giả không đợi Trử Dân Thông hỏi dứt câu giơ tay vỗ mạnh vào hấn một cái rồi cất tiếng cười hô hố :

- Trử lão đệ thử nghĩ lại coi: ba huynh đệ bản tăng trừ Đồ lão cung phụng không tiện đối thủ không kể, còn từ ngày vào Trung Nguyên đến giờ chưa gặp tay nào đáng là đối thủ, anh hùng không có đất dụng võ chẳng tởm mịch lắm ru?

Trử Dân Thông cười nói :

- Tên Nhạc Long Phi vừa rồi tuy còn ít tuổi nhưng võ học cũng ghê đấy chứ? Ta thấy hấn đấu với đại sư...

Cốc Trường Thanh hiểu ý, vội ngắt lời cười :

- Trử lão đệ trông lầm đấy, công lực của Nhạc Long Phi có bất tục thật nhưng so thế nào với đại sư? Vừa rồi trong khi giao đấu tuy chưa rõ hơn thua nhưng một đặng trên không đánh xuống, chân lực tất nhiên phải tăng lên, một đặng thảng thốt quay lại, nội kình tất phải giảm đi, hai bên khác biệt nhau như thế vậy mà không phân thắng bại thì đủ hiểu là hỏa hầu của Hồng Vân đại sư ít nhất cao hơn Nhạc Long Phi tới hai thành.

Hồng Vân tôn giả đắc ý nhướng mày cười hềnh hếch :

- Đạo trưởng pháp nhân tinh lắm, nếu Nhạc Long Phi không chạy trốn thì ta nhất định không để nó sống quá ba mươi chiêu Đại Thủ Ấn của ta.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ô Mông Xà Huyệt Gặp Duyên Lạ

Cốc Trường Thanh đưa mắt ra cửa hang, mỉm cười :

- Đại sư, từ lúc Nhạc Long Phi trúng độc thác thân, đến giờ cũng lâu rồi, tất nhiên hẳn đã ngã rồi chứ?

Hồng Vân tôn giả gật đầu cười :

- Ta cam đoan với các vị là hiện giờ hẳn đang nằm ở mé trái ngoài cửa hang này, quá chút nữa thì hết cứu.

Nói xong đứng lên cùng bọn Cốc Trường Thanh, Trử Dân Thông thung thình bước ra khỏi cửa cốc.

Nhưng khi đến phía ngoài Ô Mông xà cốc vẫn chẳng thấy bóng dáng Nhạc Long Phi đâu chỉ thấy trên một tảng đá vuông lớn có mấy chữ đối phương để lại như sau: “Ngày mười chín tháng ba tới, Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp hợp mặt”.

Trử Dân Thông nhìn Hồng Vân tôn giả ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư, hay là Nhạc Long Phi không bị trúng độc.

Hồng Vân tôn giả cau mày nói :

- Rõ ràng ta đã nhìn thấy Nhạc Long Phi dùng vô hình chân khí gạt rơi độc sa rồi vì không biết hãy còn nguy hiểm thu nội gia chân khí chạy trốn trên mặt lúc ấy đã hơi ửng đỏ nhất định là hẳn đã ngửi phải Đào Hoa chướng khí rồi.

Cốc Trường Thanh lắc đầu cười :

- Đại sư, theo ý bần đạo thì Nhạc Long Phi tuyệt không có một chút gì đã bị trúng độc, hình như đã may mắn thoát khỏi thật.

Hồng Vân tôn giả lại hỏi :

- Sao đạo trưởng biết?

Cốc Trường Thanh trở mấy dòng trên đá rồi nói :

- Bàn đạo căn cứ vào những nét chữ khắc rất ngay ngắn chân phương, nét nào cũng lõm sâu vào đá tới năm phân mà nói, đại sư thứ nghĩ có người phủ tạng đã bị trúng độc mà công lực còn đến bực này không?

Hồng Vân tôn giả nghĩ một lúc rồi nói :

- Đạo trưởng nói có lý, nhưng vừa rồi rõ ràng mắt ta trông thấy mặt Nhạc Long Phi có dấu hiệu trúng độc hẳn hoi, việc này thật là khó hiểu.

Ta hãy tạm gác chuyện ba tên ưng khuyến Thanh đình đang nhìn nhau ngơ ngác kinh nghi, không nói đến vội, giờ đây xin nói về chuyện Nhạc Long Phi.

Sau khi Nhạc Long Phi đã thi triển cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan, là môn tuyệt học sư truyền, cuốn bay Cốc Trường Thanh vượt khỏi vòng vây rồi, vừa quanh ra khỏi sườn núi, chợt thấy ruột gan nôn nao khó chịu vô cùng.

Thì ra, một là vì Nhạc Long Phi vội thu Vô Tướng thần công tung mình nhảy vào Cốc Trường Thanh, đề khí quá nhanh, nên hít phải rất nhiều khí độc đang bay lờn vờn trên không.

Hai là trong lúc thi triển “Thu Thập Sơn Hà” lại dùng sức quá độ nên độc khí phát ra sớm như vậy.

Lúc mới đầu chàng chỉ thấy trong tạng phủ cảm giác là lạ, đầu óc mê man khó chịu, còn không biết vì mình không cẩn thận hít phải độc khí, nhưng vì nơi mình đứng chỉ cách bọn Hồng Vân tôn giả có một tảng đá, bèn ngồi dựa lưng vào đá lẳng lặng ngồi điều khí dưỡng thần, định xem xét tại sao mà trong mình lại biến chuyển lạ như thế.

Chàng còn chưa kịp xét rõ nguyên nhân đã nghe tự miệng bọn Hồng Vân tôn giả và Cốc Trường Thanh bàn tán với nhau, biết mình bị trúng Đào Hoa độc chưởng cực kỳ lợi hại rồi, đành thở dài một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Cũng trong lúc ấy, chợt tai nghe Cốc Trường Thanh đề nghị bày kế độc là từ từ làm hại Nhạc Long Phi để báo thù và dùng chàng để uy hiếp Chu Nhuận Ba.

Nhạc Long Phi đã bị vương phải mối tình nhi nữ với Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ rồi vì biến tình nổi sóng, làm cho chàng uất ức không vui, đến nay thân lại vương kỳ độc, nên đành cam tâm chịu chết, để giải trừ phiền não.

Nhưng khi nghe Cốc Trường Thanh bày mưu thâm độc, làm cho chàng không muốn chết nữa, nảy ra ý muốn sống.

Chàng tuy trúng độc, nhưng vẫn cho là có hai cách để thoát chết được.

Cách thứ nhất là trong khi vừa rồi bị hãm giữa vòng vây có người dùng công phu Nghĩ Ngữ Truyền Âm

chỉ điểm cho mình cái kế giết chim, thoát vây, vậy thời tất nhiên người ấy biết mình bị trúng độc mà chạy đến tiếp cứu.

Cách thứ hai là bên mình còn lọ thuốc Linh thạch tiên nhũ vạn tải không thanh đựng trong hộp sắt do Bào Cô Vân mở hộ Vũ Văn Kỳ bữa nọ. Lọ thánh dược hãn thế này chắc chắn có thể giải trừ được chất độc Đào sa trong phủ tạng.

Nhưng thứ thuốc này có công dụng làm cho người uống sáng mắt thanh tâm, đại bổ chân khí, đối với Vũ Văn Kỳ, chân khí hơi bị tiên thiên khuyết hãm thì thực ích lợi vô cùng nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì quyết không khi nào chàng chịu uống. Nhạc Long Phi hy vọng vào hai khả năng thoát hiểm đó, nên tâm thần không bị mê hoặc, yên lòng ngồi chờ vị cứu tinh đã bí mật giúp đỡ lúc này.

Việc trong thiên hạ, luôn xảy ra những sự ngoài ý liệu của con người, cứ theo đúng thì vị kỳ nhân đã hai lần bí mật chỉ dẫn cho Nhạc Long Phi lẽ ra phải lộ mặt cứu chàng mới phải.

Nhưng trái lại, từ lúc chàng trúng độc đến giờ, không còn thấy tăm bóng người ấy đâu nữa.

Nhạc Long Phi đợi mãi không thấy người, cảm giác khó chịu càng lúc càng tăng, khiến cho chàng cơ hồ không sao chịu nổi.

Chàng lại nghĩ: “Nếu mình chết hoặc rơi vào tay bọn ưng khuyển thì lọ thuốc Linh thạch tiên nhũ vạn tải không thanh này cũng không còn, như vậy thì chẳng có ích lợi gì cho Vũ Văn Kỳ”.

Nghĩ đến đây bèn quyết thò tay vào bọc lấy lọ thuốc ra mở nút lọ rồi đưa lên miệng uống dần từng ngụm nhỏ.

Thứ thuốc Linh thạch tiên nhũ vạn tải không thanh này hương thơm ngào ngạt, nhưng Nhạc Long Phi uống đến quá nửa bình mà trong phủ tạng vẫn còn cảm giác khó chịu như cũ.

Nhạc Long Phi tức mình, cầm chiếc lọ ngọc dốc ngược lên, còn bao nhiêu uống hết.

Sau khi uống hết cả một lọ ngọc dịch quỳnh hương vào bụng, quả nhiên chàng thấy khí độc tan dần nhưng trong bách huyết tứ chi cảm thấy hơi chướng lên.

Nhạc Long Phi biết ngay đó là hiện tượng do mình uống quá nhiều linh dược nên chân nguyên tràn đầy, nội lực tăng mạnh gây nên, nhưng phải lập tức tìm ngay một chỗ yên tĩnh vắng vẻ, điều khí hành công, khiến cho cái số chân lực mới tăng đó có thể thu phóng theo ý mình, mới không phụ cái diệu dụng của linh dược không thì trái lại, lại hại thêm.

Hướng chi tai vừa nghe tiếng Cốc Trường Thanh giục Hồng Vân tôn giả đi tìm mình, nếu cứ ngồi đây thì làm sao khỏi bị bọn họ bắt gặp? Chàng vội vã viết mấy chữ lên vách đá để lại rồi ra khỏi Ô Mông xà cốc.

Ra khỏi cốc, chàng thấy tứ chi chướng lên, đau đớn nhức nhối không sao chịu nổi, chàng vừa thoáng thấy dưới chân núi về mé trái có một bụi cỏ um tùm, che lấp một cái cửa động tối om, bèn chẳng suy nghĩ gì nữa, vội băng mình nhảy xuống.

Nhưng thân hình vừa rơi xuống, mới biết là dại, cái động này quả thật không đáy, Nhạc Long Phi vừa định nhảy lên, nhưng tai lại nghe tiếng bọn Hồng Vân tôn giả ở trong Ô Mông xà cốc đi ra, đành phải nghiêng rặng bám chặt lấy vách động thì triển ngón Du Long thuật nhảy xuống đáy động, chẳng dẫn đo gì nữa.

Động sâu tới mười bốn mười lăm trượng, hệt như một cái giếng cổ nhưng xuống đến đáy động địa thể mở rộng thành ra một gian thạch thất rộng.

Trong thạch thất không biết ánh sáng từ đâu lọt vào, nên trông không đến nỗi tối tăm.

Nhưng cái trông thấy ở trong động cũng đủ làm cho Nhạc Long Phi hoảng hồn.

Thì ra, trong động ngoài ba cỗ hài cốt mặt mũi dữ tợn đáng sợ ra, lại còn có những con rắn độc lớn nhỏ đủ cả, hình sắc đủ màu đủ vẻ rải rác khắp trong động.

Đừng nói là trong động toàn rắn độc, lúc này dầu đến vạc dầu chắn ngay trước mặt, Nhạc Long Phi cũng không còn thời giờ nghĩ đến vì nếu chàng không kịp hành công dẫn khí, đưa cái chân khí nội gia thốt nhiên tăng lên dồn tụ lại cho trở về nguyên vị, thì Bách huyết vỡ tan, có thể chết tức khắc.

Vì thế nên Nhạc Long Phi còn nào kịp nghĩ đến việc thân mình đang lạc vào giữa đàn rắn độc, chàng chỉ vận dụng Vô Tướng thần công rồi lập tức quên hết mọi sự, điều hòa chân khí xuyên qua Cửu cung lôi phủ sang Thập nhị trùng lâu vào đến Sinh tử huyền quan, muốn thừa dịp đạt tới cảnh giới đã thông suốt hai mạch Nhâm, Đốc là một việc mà những người luyện võ rất khó mong hoàn thành được.

Tứ chi bách huyết của chàng vốn đã chướng lên nhức nhối, lúc này vì phải tụ khí hành công nên càng phát chướng lên và đau đớn dữ dội.

Nhạc Long Phi không hề sợ hãi, chàng biết đó chỉ là hiện tượng tất nhiên phải có, bây giờ sự đau đớn càng kịch liệt bao nhiêu thì sau này thu hoạch càng rộng lớn bấy nhiêu.

Chướng! Đau!

Nhạc Long Phi đối với hai trạng thái khổ sở này chỉ có thể dùng một chữ “Nhẫn” mà đối phó.

Nhẫn! Nhẫn! Nhẫn! Đem thân ra mà chịu đựng hết thảy, coi hết thảy đều là ảo ảnh ma chướng gạt bỏ mọi sự lo nghĩ, điều hòa nguyên khí lắng tĩnh thần trí mà chiếu vào bên trong.

Trên đời không còn gì cao hơn chữ Nhẫn! Không biết qua bao nhiêu lâu, Nhạc Long Phi mới do chữ Nhẫn mà thành công. Chướng dần dần tan, đau dần dần êm, một luồng chân khí nội gia uy thế rất mạnh tăng

trong thân thể, hình như đang chảy tràn khắp nơi, rồi lại biến thành một luồng nhiệt ôn hòa, từ từ chảy trong mạch máu.

Mãi cho khi chướng và đau hết hẳn, khắp mình thư thái dễ chịu, Nhạc Long Phi mới khẽ hé mắt ra nhìn.

Chàng nhìn khắp mọi nơi rồi đột nhiên giật mình kinh sợ.

Chàng giật mình không phải vì ba cỗ hài cốt, cũng không phải vì trong động có nhiều rắn độc mà là vì chính cặp mắt của chàng. Thì ra mục lục của chàng đã tăng cường một cách kỳ dị, nhất nhất tất cả mọi thứ dù chỉ nhỏ bằng cái tơ cái tóc trong hang động trong bóng tối nhập nhoạng này chàng đều trông rõ.

Cái hiện tượng đó cố nhiên là nhờ sức Linh thạch tiên nữ vạn tải không thanh. Mà đối với nhãn lực của Nhạc Long Phi có một công hiệu rất lớn, và vì mục lục tăng cường, chàng trông thấy tất cả sự thực.

Sự thực ấy là mấy trăm con rắn độc nằm rải rác trong động này không phải là rắn sống mà là toàn xác rắn đã lột. Chàng nhớ năm xưa Ngọc Điện Thần Ma La Hiếu Tinh định tâm hãm hại Thiệu Hàm Yên, mới bỏ nàng vào Ô Mông xà huyết trái lại làm cho Thiệu Hàm Yên nhân họa đắc phúc, thuần phục đàn rắn, và tìm được cuốn kỳ thư trong hang rắn, rồi nhân đó mà luyện thành thần công tuyệt thế nổi danh Ô Mông Xà Nữ.

Căn cứ theo tình thế trước mắt, nơi mình đang ở là một gian thạch thất bên trong không biết bao là xác rắn, rất có thể là hang rắn mà Thiệu Hàm Yên đã ngộ nạn hồi xưa.

Nhạc Long Phi vừa nghĩ vừa thông thả đứng lên, nhưng dưới mắt chàng lại phát hiện sự lạ.

Ba cỗ xương người đều ngồi xếp bằng tròn, trên đầu mỗi người đều mọc ra một cái nấm lớn bằng đồng tiền, màu đỏ tía.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên đến gần, chú ý nhìn kỹ, nhưng vẫn không hiểu cây nấm mọc trên đầu cỗ hài cốt thuộc loại cây gì?

Gian thạch thất là nơi Thiệu Hàm Yên tập luyện võ công năm trước, thời sao lại có ba bộ xương ngồi xếp bằng tròn ở đây? Và cửa ngõ căn động này không thấy sửa sang chi hết? Vậy ba bộ xương này là ai? Có phải họ bị Thiệu Hàm Yên nhốt vào đây, rồi đau đớn uất ức mà chết? Hay còn vì cơ gì khác nữa.

Nhạc Long Phi lúc này thân thể đã hết đau đớn, tinh thần mạnh mẽ lại lo bọn Hồng Vân tôn giả chưa đi khỏi Ô Mông xà cốc, bèn định bụng hãy tạm ở lại động ít lâu, vì thế chàng xem xét kỹ thi hài làm cách tiêu thời gian.

Ba cỗ thi hài chỉ còn trơ khung xương, rõ ràng là chết đã lâu, nhưng bên cạnh chỗ họ ngồi vẫn còn một ít áo chưa bị rách nát hết.

Nhạc Long Phi căn cứ vào mấy mảnh áo sót lại nghiên cứu kỹ càng và nhận ra ba người này thì có một Tăng, một Ni và một Đạo.

Ba vị xuất gia Tăng, Ni, Đạo sao lại cùng vào trong hang rãnh này đối diện nhau mà chết?

Trong giới võ lâm gần đây không nghe thấy ai nói có ba vị phương ngoại kỳ nhân nào thốt nhiên mất tích cả.

Nhạc Long Phi nghĩ mãi, không sao giải được mối nghi ngờ. Chàng đâu có biết, trước kia khi Thiệu Hàm Yên bị La Hiếu Tinh đẩy xuống động này thì trong động đã có ba thi hài ngồi đó. Bộ võ lâm kỳ thư mà Thiệu Hàm Yên tìm được chính là ở giữa ba cỗ thi hài ấy.

Thiệu Hàm Yên vốn đã giỏi về dạy răn, lại thêm bộ Linh Xà chân kinh bèn sáng lập ra phái võ học Ô Mông, liệt danh với bậc cao nhân đương thời.

Tuy nhiên, giữa năm Thiệu Hàm Yên tìm được bộ Linh Xà chân kinh thì ba bộ hài cốt này tuy đã tiêu hết máu thịt nhưng trên đỉnh đầu chưa mọc nấm màu đỏ và lớn bằng đồng tiền kia.

Nhạc Long Phi thấy trong động chỗ nào cũng có xác rãnh, mùi tanh hôi khó chịu, bèn cho là mấy cây nấm độc này tất nhiên là do cái thấp khí, độc khí, tử khí ấp ủ lâu ngày mà sinh ra.

Chàng đã định hái thử một cây, đem về đưa cho Chu Bạch Mi hỏi xem ông có biết là loại gì không. Nhưng sau nghĩ lại đoán chắc thứ cây này phải độc lắm, nên rút cục chàng không dám động tới nữa.

Nhạc Long Phi đi đi lại lại trong động, nhìn xác rãnh, thốt nhiên chàng thấy hứng thú.

Nhân vì đồng xác rãnh nằm chõng chắt giữa ba cỗ thi hài ngồi xếp theo hình chữ Phẩm hình như khi chưa chết ba người ngồi vây quanh đồng xác rãnh bàn luận sự gì.

Nhạc Long Phi cầm lá cờ Mặc Vũ Phù Dung khều từng cái xác rãnh lên xem. Khều đi khều lại, rút cục chàng tìm ra được một đầu mối, biết được một câu chuyện bí mật của giới võ lâm cách đây chừng vài chục năm về trước. Thì ra trên mặt đá, dưới đồng xác rãnh có khắc nhiều dòng chữ.

Mắt chàng lúc này nhãn lực tăng gấp bội nên nét chữ dù nhỏ vẫn đọc được như thường.

Sau khi đã đọc hết những dòng trên mặt đá chàng mới biết rõ thân phận của ba bộ hài cốt này. Đúng ba người đó có một Tăng, một Ni và một Đạo. Tăng tên là Nhất Giác, Ni tên là Nhất Tuệ, còn Đạo tên là Nhất Thanh. Mấy chục năm trước đây, cả ba người là kỳ hiệp Không môn danh lừng tám cõi. ba người đều là học nghệ ở Ô Mông lão nhân - một vị hiệp khách tuyệt đại đương thời, vì thế thành sư huynh sư muội.

Ai ngờ Ô Mông lão nhân tuy võ học thông thần, nhưng một bữa uống rượu say ở hoang sơn, ngẫu nhiên sơ ý bị một con rắn độc cắn phải, đến lúc nọc độc độc phát, không còn thuốc gì cứu được mà chết.

Trong khi lão nhân hấp hối, ba vị học trò đều lập huyết thệ là xin gắng hết sức trừ hết giống rắn độc báo thù cho ân sư. Ô Mông lão nhân xua tay mỉm cười nói rằng: “Loài rắn độc trên thế gian này nhiều không biết bao mà kể, thay vì đi khắp các nơi tìm giết, sư huynh muội hãy hợp lực nhau lại nghiên cứu thuật dạy rắn có hay hơn không?” Lão nhân dặn dò xong, lập tức tắt thở.

Bọn Nhất Giác đại sư chôn cất ân sư xong bèn chia nhau đi du hiệp giang hồ, học hỏi các thủ thật dạy rắn, lại hẹn nhau ba năm sẽ họp mặt trong thạch thất này tức là mộ của Ô Mông lão nhân. Đẳng đẳng ba năm, ba vị sư huynh muội lại tụ họp ở đây, sau khi tế diện ân sư xong, mỗi người đều thuật lại những sở học đặc ý của mình cho nhau nghe rồi tổng hợp nghiên cứu lại để hy vọng sáng lập một kỹ thuật tuyệt diệu có thể thuần phục hết thảy các giống rắn trên thế gian cho tất cả mọi nơi lấy làm tiêu chuẩn. Rốt cục ba vị sư huynh muội tận tâm kiệt lực viết ra bộ Linh Xà chân kinh chuyên dạy các giống rắn và còn chép nhiều môn võ học tinh diệu khác nữa, đặt lên trước mộ Ô Mông lão nhân để biểu thị rằng mình đã hoàn thành di mệnh ân sư.

Nhưng ba vị kỳ hiệp vì ở trong địa huyết lâu năm chuyên tâm nghiên cứu đến nỗi bị mắc bệnh phong thấp cực nặng mà không biết.

Bộ Linh Xà chân kinh vừa hoàn thành, tâm thần vừa thanh thoi thì chứng phong thấp đột nhiên phát ra, hai chân bị đau tê liệt, không đứng lên và cũng không cử động được nữa.

Trong tình thế ấy, bọn Nhất Giác đại sư làm cách gì mà sống được? Họ đành nhờ vào cái diệu thuật dạy rắn đã nghiên cứu thành công ăn thịt rắn cho đỡ đói, uống máu rắn cho khỏi khát, một mặt họ dụng nội công chống chọi với chứng bệnh phong thấp nguy hiểm.

Cố công cố sức ròng đã hơn năm trời, chứng bệnh phong thấp chỉ có tăng chứ không có giảm. Nhất Giác đại sư, Nhất Tuệ thần ni, Nhất Thanh đạo trưởng trong lúc tuyệt vọng, lại thêm suốt ngày ăn thịt rắn sống uống máu rắn sống tanh tưởi khó nuốt, bèn nảy ra tư tưởng chán đời.

Trước hết đem hết những chuyện trải qua viết lên mặt đá để lưu lại với đời rồi sau đó ngậm vận công điếm vào tử huyết cho nhau, rồi đều mỉm cười giải thoát.

Thời giờ thấm thoát, năm tháng trôi đưa, ba vị kỳ hiệp máu thịt tiêu mòn biến thành ba bộ xương khô mà lúc này ngồi trước mặt Nhạc Long Phi kia.

Nhạc Long Phi xem hết mấy dòng chữ khắc trên đá, trong lòng cảm khái vô cùng, bất giác nảy ra hai mối nghi ngờ.

Một là, nếu ngôi thạch thất này là nơi an táng Ô Mông lão nhân thì phần mộ đâu sao không thấy?

Hai là, tại sao trên đỉnh đầu mỗi bộ hài cốt đều mọc ra một cây nấm đỏ?

Nhạc Long Phi ngẫm nghĩ giây lâu vẫn không sao giải được mối nghi ngờ thứ hai, nhưng còn mối nghi

ngờ thứ nhất thì chàng hơi lơ mờ đoán ra.

Chàng cho nơi thạch thất này khu vực không phải chỉ có thế, rất có thể còn một nơi cảnh trí thanh u khác nữa! Vì Nhất Giác đại sư đã đem hài cốt Ô Mông lão nhân an táng ở đây, tất nhiên phải là một nơi phong cảnh thanh nhã, hoặc ít nhất là cũng không đến nỗi chật hẹp lụp xụp thế này.

Nếu quả còn một nơi cảnh trí thanh u nữa, chắc là phải có một cánh cửa bí mật nào đó có thể mở ra được?

Nhạc Long Phi vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn khắp bốn phía, tay vẫn cầm cán cờ Mặc Vũ Phù Dung gẩy đi gẩy lại đồng xác rần.

Trong bụng không nghĩ ra được đầu mối gì, mục quang cũng không tìm thấy một điểm đáng nghi nào, nhưng cái cán cờ khua đi khua lại thì lại thấy sự lạ xuất hiện.

Trên mặt đá có một xác rần xanh, chưa bị Nhạc Long Phi chọc phải, chàng cúi xuống nhìn kỹ mới nhận ra rằng con rần nhỏ màu xanh ấy không phải là xác rần mà là con rần giả tạc bằng đá xanh.

Đang tự nhiên lại tạc ra một con rần đá, tất là bên trong có cái gì lạ. Chàng xoay bên trái, rồi lại xoay bên phải, con rần đá vẫn như mọc rễ xuống đất không làm sao lay nổi.

Nhưng Nhạc Long Phi trong lúc sơ ý, hơi dùng chân lực ấn một cái, con rần đá liền thụt xuống khỏi mặt đất.

Nhạc Long Phi lại lấy tay xoay thử con rần đá lập tức cũng theo đà tay xoay đi. Chưa xoay hết nửa vòng, chợt nghe tiếng đá chuyển rầm rầm, rồi trên vách đá hiện ra một cửa động tối om, sâu không thấy đáy.

Nhạc Long Phi thấy mình đoán quả không sai, bèn khẽ tung mình nhảy vào cửa động.

Ai ngờ vừa nhảy vào trong động tiếng đá chuyển rầm rầm cửa động đóng lại như cũ. Vách đá dày dặn vô cùng, mặc dầu chưởng lực võ công giỏi đến đâu cũng không thể đục thủng núi mà ra được.

Nhạc Long Phi làm cách nào mà thoát thân?

Chàng có tìm thấy ngôi mộ của Ô Mông lão nhân trong động không?

Tất cả những tình tiết đó tới đây xin tạm gác lại, bút giả lại thuật tiếp câu chuyện của Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình.

Âu Dương Bình từ lúc ở trong bí động núi Tung Sơn tự tay cầm mũi chùy sắc như nước rạch vào má Vũ Văn Kỳ hai chữ thập thật sâu làm cho Lãnh Băng Tâm bị kích thích quá mạnh, hối hận vô cùng bèn cũng

cầm dao tự rạch mặt hủy hoại dung nhan cho giống Vũ Văn Kỳ, để lương tâm đỡ cắn rứt, và cũng là để trừng phạt Âu Dương Bình một cách gián tiếp.

Kế rồi nàng thả bày răn độc, sai xông vào Âu Dương Bình là cho hấn kinh hồn bạt vía, co giò chạy thẳng một mạch ra cửa động.

Khi đã băng qua hết hai ngọn núi, mới ngồi xuống trước cửa một ngôi miếu nhỏ nghỉ ngơi, ngửa mặt lên nhìn trời thở dài thườn thượt.

Âu Dương Bình đối với Lãnh Băng Tâm quả là thật hết lòng yêu mến, chỉ vì muốn gây chia rẽ giữa Lãnh Băng Tâm và Nhạc Long Phi một mối thâm thù vĩnh viễn không bao giờ giải nên mới hạ thủ phá hủy dung nhan Vũ Văn Kỳ, ai ngờ vì thế làm cho Lãnh Băng Tâm uất hận cũng tự hủy nhan sắc tạ lỗi với Vũ Văn Kỳ.

Thế là ngọc thạch câu phân, làm người hại mình. Âu Dương Bình càng nghĩ càng giận, càng thẹn không có cách gì hình dung ra được.

Trong lòng cảm xúc muôn phần, không biết làm sao được, bèn đứng lên chấp tay ra sau lưng, đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật, ngôi miếu sau lưng hẳn là miếu thờ sơn thần, ngoài cửa miếu có đôi câu đối đề rằng :

Bách thiện hiếu vi tiên, luận tâm bất luận tích, luận tích bản gia vô hiếu tử.

Vạn ác dâm vi thủ, luận tích bất luận tâm, luận tâm tự cổ thiếu hoàn nhân.

(Trăm thiện hiếu là trước, luận về tâm không ai luận về tích, nếu luận về tích, thì con nhà nghèo làm gì có hiếu tử.

Vạn ác dâm là đầu, luận về tích, không ai luận, về tâm, nếu luận về tâm, thì xưa nay mấy kẻ được hoàn toàn).

Âu Dương Bình xem xong, thốt nhiên đôi lông mày xếch ngược, duỗi nhanh tay phải, phóng ra một chưởng phong vô cùng mãnh liệt đập tan câu đối vỡ tan tành.

Thì ra hẳn thấy kế phá hủy dung nhan Vũ Văn Kỳ là do Lãnh Băng Tâm chủ mưu, chẳng qua là lúc thi hành, nàng chợt nảy lòng bất nhẫn, nên mình hạ thủ mà thôi.

Thế mà trong câu đối kia, thấy câu “chỉ luận về tích chớ không luận về tâm, nếu luận về tâm, xưa nay mấy kẻ được hoàn toàn?” lại như biện hộ cho Lãnh Băng Tâm, đem bao tội trút hết lên đầu mình.

Âu Dương Bình sau khi giận dữ đấm vỡ câu đối, nhận thấy không ai ra trách hỏi, lại thấy cửa miếu mạng nhện chằng đầy, mới biết là miếu hoang.

Hắn liền giơ tay khê dẫy, cánh cửa lập tức mở ra, Âu Dương Bình thuận chân bước vào, thấy cách khuôn cửa không xa, có treo một tấm nghệt kính, dưới tấm nghệt kính là một pho tượng Thần oai phong lẫm lẫm, hai bên cột lại có hai câu đối khác :

Mặc dầu người tội ác thảo thiên, đứng trước nghệt kính, đừng nên cứng cổ.

Phải biết ta lượng tình khoan thứ, đồ đao vứt bỏ, sớm sớm hồi đầu.

Âu Dương Bình đọc xong câu đối, lại thấy cái không khí trong miếu vừa trang nghiêm vừa lạnh lẽo bất giác thấy rợn tóc gáy.

Nhưng chỉ trong chớp mắt hung tính của hắn lại nổi lên, một chưởng lẳng không ngọn cương phong ào tới, tấm gương nghệt kính rơi vỡ tan tành.

Rồi sau đó hắn vận chân lực dùng ngón tay khắc vào bên cạnh cột treo câu đối thêm hai câu nữa :

Thần Phật bao giờ treo nghệt kính?

Anh hùng hà tất ném đồ đao?

Khắc xong mười bốn chữ, Âu Dương Bình chợt nhướng mày nói một mình :

“Âu Dương Bình này danh liệt Càn Khôn lục ác, uy phong vang dậy cả võ lâm, hà tất phải vì một Lãnh Băng Tâm mà tiêu tan cả chí khí? Ta thừa thế lúc kiếp đương thịnh, lập một phen sự nghiệp ngang trời lệch đất xem sao!

Nói một mình chán, hắn lại cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, hắn tự nghĩ “muốn có một sự nghiệp oanh liệt, hiện thời chỉ có hai đường: một là lưu phương thiên cổ, hai là di xú vạn niên. Nếu muốn lưu phương thiên cổ thì lập tức quay về Bắc Thiên sơn, qui thuận dưới lá cờ Nhật nguyệt của Chu Nhuận Ba dòng dõi nhà Tiên Minh, rồi tận tâm kiệt lực phục hưng Hán tộc, trùng chính sơn hà. Còn muốn di xú vạn niên thì phải đầu hàng Đồ Viễn Trí, làm ứng khuyến cho Thanh đình, tiêu diệt đồng bào Hán tộc.

Nhân vì lúc này đừng nói những các nhân vật giang hồ đến ngay trong bọn tuyệt kỳ danh lừng tám cõi như Song tàn, Lục ác, Long, Xà, Quý, Kiếm, Tuyệt, Thư, Cuồng, Nhật Nguyệt Phan cũng đã chia là hai phái trung gian rõ rệt.

Sa Bội, Đạt Nguyên, Thiệu Hàm Yên, với sư tỷ mình là Ngô Cúc đều đã ra người thiên cổ.

Cừ Trọng Đạt, Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc thì đều cam tâm phù tá Thanh đình.

Còn Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi thì cùng với bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đều phấn đấu cho đại nghĩa dân tộc.

Duy chỉ còn có mình là cô thân không có đồng đạo đồng minh, gia chí dĩ đối với cả hai phe thuận Thanh, kháng Thanh, đều kết thành mối thù trọng đại.

Hiện thời đã không muốn mai một thân danh, cố quên hẳn Lãnh Băng Tâm đi, gây lấy một sự nghiệp liệt liệt oanh oanh, tất phải thận trọng tuyển tránh giữa hai ngã đường lưu phương thiên cổ và di xú vạn niên ấy mới được”.

Âu Dương Bình nghĩ đi nghĩ lại, xét thấy về phương diện các nhân vật thuận Thanh, chỉ cần đừng nghĩ đến thù Lê Phóng Hạc đầu độc mưu hại nữa, thời câu chuyện xích mích nhỏ giữa mình và Cận Vạn Tôn làm gì mà không giải quyết xong.

Đến như phương diện đối với các nhân vật kháng Thanh, thời vì Vũ Văn Kỳ dung nhan bị hủy, võ công bị phế, tất nhiên bọn Hàn Nguyệt sư thái và Nhạc Long Phi không thể tha thứ cho mình được.

Nói một cách khác, thời kết quả sự suy xét tuyển lựa của Âu Dương Bình là nếu không muốn cam tâm tích mịch thì chỉ còn một đường duy nhất là đầu thuận Thanh đình, tàn hại bọn chí sĩ dân tộc hoàn thành sự nghiệp di xú vạn niên.

Hắn vừa tính toán xong, chợt nghe phía ngoài miếu có tiếng ngựa hí văng vẳng từ xa vọng lại.

Tiếng ngựa hí quen thuộc, hình như chính là con Thanh Thông bảo mã mà trước kia mình tặng cho Lãnh Băng Tâm rồi sau bị lạc mất ở đảo Độc Long.

Âu Dương Bình vội nhảy ra cửa miếu, chú ý trông về phía ngựa hí, quả thấy cách chừng hơn mười trượng, một người cưỡi con tuấn mã lông xanh đã sắp vòng về phía sau núi.

Ngựa thì chính là con thiên lý long câu yêu quý của mình, nhưng người ngồi trên ngựa chưa trông rõ lắm, chỉ biết đó là một ông già áo đen, Âu Dương Bình vận khí Đan Điền cất tiếng gọi lớn :

- Bảng hữu cưỡi ngựa đừng đi vội.

Con Thanh Thông mã nhanh như luồng điện đã vòng qua chân núi, nghe tiếng Âu Dương Bình gọi, quay đầu trở lại.

Đôi bên đối diện Âu Dương Bình mới trông rõ người ngồi trên mình ngựa chính là Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí.

Đồ Viễn Trí trông thấy Âu Dương Bình cũng ở Tung Sơn thì bất giác ngạc nhiên.

Âu Dương Bình chắp tay cười, nói trước :

- Đồ tiên sinh, từ hôm chia tay ở Nam Hải vẫn mạnh chứ? Có thể xuống ngựa nói chuyện một lúc được

không?

Đồ Viễn Trí nhướng cao lông mày, tung mình nhảy xuống ngựa, dăm dăm nhìn Âu Dương Bình với một vẻ giễu cợt, chắp tay mỉm cười nói :

- Âu Dương huynh đã bị trúng nọc rắn độc mà vẫn còn bơi thuyền vượt qua biển Nam Hải thật là bản lĩnh phi thường.

Âu Dương Bình đỏ bừng mặt, chưa kịp trả lời, con Thanh Thông đột nhiên nhảy vọt tới, dụi đầu vào ngực Âu Dương Bình ra vẻ âu yếm thân mật lắm.

Đồ Viễn Trí “à” một tiếng, chợt nghĩ ra, bèn cười nói :

- Ta quên không nhớ Âu Dương Bình huynh tức là chủ cũ con ngựa này.

Âu Dương Bình động lòng, lấy tay vỗ nhẹ lên đầu con ngựa rồi cầm dây cương đưa vào tay Đồ Viễn Trí nói :

- Bảo kiếm tặng hiệp sĩ, danh mã tặng anh hùng! Âu Dương Bình xin tặng Đồ tiên sinh con Thanh Thông bảo mã.

Đồ Viễn Trí vẫn coi Âu Dương Bình là kẻ thù, nay thấy hăn khảng khái tặng mình con ngựa quý thì rất lấy làm kinh ngạc, bèn hỏi :

- Âu Dương Bình, Đồ Viễn Trí này quả thật không ngờ huynh coi ta là một vị anh hùng?

Tưởng huynh phải coi ta là ưng khuyến Thanh đình mới đúng chứ?

Âu Dương Bình cười nói :

- Nhà Chu Minh khí số đã hết, Đại Thanh phúc vận đang thịnh, người thức thời mới gọi là tuấn kiệt, biết chọn chủ mới gọi là anh hùng.

Đồ Viễn Trí gật đầu cười :

- Âu Dương huynh tất đã vượt bến mê, quay đầu giác ngộ, hai câu nói ấy thật là nghị luận chính xác, thiên cổ không sai.

Âu Dương Bình cố ý nịnh triệt để, bèn cười nói :

- Sau khi đã được tham dự cuộc thịnh hội vĩ đại trên Độc Long đảo, Âu Dương Bình này bằng một con mắt vô tư nhìn khắp nhân vật trong thiên hạ, thì biết rằng không ai anh hùng bằng Đồ tiên sinh.

Đồ Viễn Trí xưa nay vẫn tự khoe là đệ nhất võ lâm trong thiên hạ, nay nghe Âu Dương Bình gãi đúng chỗ ngứa, thì cao hứng vô cùng, bèn buông tiếng cười ha hả :

- Hay lắm, hay lắm, Âu Dương huynh đề cao ta quá, nhưng Âu Dương huynh nên biết rằng “cường trung cánh hữu cường trung thủ, năng nhân bối hậu hữu năng nhân...”

Âu Dương Bình không đợi Đồ Viễn Trí nói hết, vội cười ngắt lời :

- Đồ tiên sinh bất tất quá khiêm nhường, các nhân vật xuất loại bạt tụy trong giới võ lâm ngày nay, trừ Chu Nhuận Ba và Hàn Nguyệt sư thái ra thì hết thấy đều đã tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, trong bọn đó đều suy tôn Đồ tiên sinh là đệ nhất anh hùng vậy Âu Dương Bình tặng tiên sinh con ngựa quý hôm nay chỉ là khiến cho vật đặc kỳ chủ đó thôi, có gì mà đáng kể.

Đồ Viễn Trí thấy Âu Dương Bình quả có ý thành thật, bèn tiếp lấy dây cương cười nói :

- Âu Dương huynh đã có thịnh tình vậy, Đồ Viễn Trí này từ chối thì thành ra bất kính, nên đành phải bái lĩnh, nhưng Âu Dương huynh đã thấu suốt thời thế, biết lẽ thuận nghịch vậy xin mời cùng hợp tác với Đồ Viễn Trí này, nên chăng?

Âu Dương Bình nghe nói, chính trúng gan ruột bèn gật đầu cười :

- Đồ tiên sinh nếu sẵn lòng dìu dắt, Âu Dương Bình này xin tình nguyện cầm roi theo hầu, nhưng có hai việc phải nhờ Đồ tiên sinh đảm bảo cho mới được.

Đồ Viễn Trí mỉm cười hỏi :

- Hai điều gì?

Âu Dương Bình nói :

- Điều thứ nhất là hôm ở Độc Long đảo tiểu đệ có chuyện xích mích nhỏ với lệnh đồ là Cận Vạn Tôn.

Đồ Viễn Trí bật cười nói :

- Đó là chuyện nhỏ, Âu Dương huynh hà tất để tâm.

Âu Dương Bình lại tiếp :

- Trong lúc phá vòng vây chạy ra khỏi đảo Độc Long, tiểu đệ có dùng Bạch Cốt phiến làm bị thương hai tên Hắc y Thiết vệ.

Đồ Viễn Trí chăm chú nhìn Âu Dương Bình rồi cũng cười ha hả :

- Người ta có câu rằng “ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm”, chỉ cốt Âu Dương huynh thật lòng hợp tác, thì dù có mười tên Hắc y Thiết vệ cũng không đáng kể.

Âu Dương Bình chợt biến sắc mặt cau mày hỏi Đồ Viễn Trí :

- Đồ tiên sinh nói vậy là hẳn còn nghi ngờ Âu Dương Bình không thật lòng hợp tác chẳng?

Đồ Viễn Trí tia mắt sáng như điện lạnh lùng cười nói :

- Vẽ hồ vẽ da xương khó vẽ, biết người biết mặt dạ khôn lường! Đồ Viễn Trí này đảm nhiệm trọng trách diệt trừ phản nghịch do Dương kim Thánh thượng giao phó, không thể không cẩn thận, xin Âu Dương Bình huynh thể lượng cho.

Âu Dương Bình gượng cười nói :

- Xin hỏi Đồ tiên sinh, bây giờ ta phải làm thế nào để chứng tỏ lòng trung với tiên sinh?

Đồ Viễn Trí thò tay vào bọc, lấy một chiếc bình ngọc, nghiêng bình dốc ra một viên linh đan màu xanh, hơi lớn hơn hạt đậu một chút, đưa cho Âu Dương Bình mỉm cười nói :

- Âu Dương Bình huynh, nếu quả xét rõ thời thế, tình nguyện chân thành hợp tác với chúng ta, xin hãy uống viên đan này.

Âu Dương Bình đỡ lấy viên thuốc, nhìn kỹ một lúc, bất giác kinh sợ hỏi :

- Đây là một viên độc đan?

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Uốn Gối Khom Lương Thờ Giặc Mãn

Đồ Viễn Trí gật đầu nói :

- Đó chính là một thứ mẫn tính độc đan, cứ cách một tháng phải uống giải độc một lần, nếu không sẽ đứt ruột mà chết.

Âu Dương Bình hoảng nhiên tỉnh ngộ :

- Mà thứ thuốc giải độc ấy là do Đồ tiên sinh khống chế...

Đồ Viễn Trí đứng thẳng người cung kính nói :

- Độc đan và giải dược đều do Dương kim Thánh thượng ban tứ, còn Đồ Viễn Trí chỉ giữ quyền trông coi mà thôi, Âu Dương huynh nếu bằng lòng uống thuốc này thì tức đã bái lĩnh Thánh ân, từ nay chúng ta sẽ coi nhau như anh em!

Âu Dương Bình mân mê viên thuốc :

- Bọn Lê Phóng Hạc và Cừu Trọng Đạt, Phục Bách Thao có uống thứ thuốc này không?

Đồ Viễn Trí gật đầu cười :

- Bọn họ đều uống cả, Thánh thượng từng ban sắc chỉ trong có câu rằng: “Ai không uống thuốc này là kẻ thù của ta, ai uống là anh em của ta”.

Âu Dương Bình cau mày, nhìn kỹ viên thuốc nằm trong tay rồi lại hỏi tiếp :

- Uống thứ thuốc này vào, có phải như là voi nằm trong rương, không bao giờ đi nữa, phải không?

Đồ Viễn Trí lắc đầu cười :

- Thánh thượng ban thứ linh dược này, là ý Ngài muốn cho ta dễ khống chế thuộc hạ và ngăn chặn không cho kẻ gian tế lọt vào, thế thôi! Sau khi diệt trừ hết phản nghịch, trở về kinh phục chỉ, Thánh thượng sẽ hậu thưởng tước lộc, và lại ban cho thứ linh dược khác, tẩy trừ hết những chất độc còn lại ở trong mình.

Âu Dương Bình lắng lắng nghe xong, gật đầu nói :

- Thánh thượng thật là một bậc anh minh, Âu Dương Bình này tình nguyện làm khuyển mã cho ngài.

Nói xong lập tức bỏ viên thuốc vào miệng, không hề do dự nuốt ngay lập tức.

Đồ Viễn Trí thấy Âu Dương Bình đã uống hoàn dược, bèn hôn hờ tươi cười nói :

- Âu Dương huynh, thế là bây giờ chúng ta đã thành người trong một nhà rồi!

Âu Dương Bình cười nói :

- Đồ tiên sinh lên Tung Sơn có việc gì?

Đồ Viễn Trí mỉm cười nói :

- Tị Trần am chủ Hàn Nguyệt sư thái bữa nọ không tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, nên ta muốn thử lên thăm dò xem sao!

Âu Dương Bình cười lớn nói :

- Đồ tiên sinh bất tất phải thăm dò làm gì cho mất công, bao nhiêu sự bí mật của họ, Âu Dương Bình này đã biết hết cả rồi!

Đồ Viễn Trí mừng lắm, hỏi duyên cớ, Âu Dương Bình bèn đem câu chuyện trong lúc ngồi thuyền vượt bể Nam Hải chạy trốn, được nghe bọn quần hiệp bàn việc cơ mật thế nào, thuật lại hết cho Đồ Viễn Trí nghe.

Đồ Viễn Trí lắng lắng nghe xong, gật đầu cười nói :

- Mục đích chủ yếu mà Thánh thượng phái ta chu diệt phản nghịch là vì Chu Nhuận Ba. Nếu chúng ta có cơ hội quyết chiến với bọn họ ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp thì càng hay!

Âu Dương Bình cau lông mày lại, nói :

- Đối phương trừ thầy trò Chu Nhuận Ba, Nhạc Long Phi và mấy tay hảo thủ trong Đan Tâm giáp ra, còn có bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, Chu Bạch Mi, Vưu Nam Báo cũng hết lòng tương trợ. Bên ta thì hình như...

Đồ Viễn Trí cười ngắt ngắt lời :

- Có phải Âu Dương Bình huynh cho rằng bên mình ít người phải không?

Âu Dương Bình tuy thực có ý ấy nhưng chưa tiện nói rõ, chỉ ôn tồn đáp :

- Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng!

Đồ Viễn Trí nhướng mày cười ha hả :

- Âu Dương huynh bây giờ đã là người nhà, ta cũng không cần phải giấu diếm làm gì! Bên ta trừ mấy nhân vật quen mặt ra, Thánh thượng còn phái thêm ba vị cao tăng xứ Tây Tạng, và đệ nhất dũng sĩ Mãn Châu, bí mật tương trợ, đem cái sức toàn quốc, diệt cả một đoàn quân, ta tin rằng phen này Bắc Thiên sơn dù cho tường đồng vách sắt, cũng chỉ đánh một trận là san phẳng thành bình địa.

Âu Dương Bình nghe hẳn nói cũng hơn hởi vui mừng, lại hỏi :

- Ba vị cao tăng Tây Tạng là ai? Có phải là Hồng Vân tôn giả, Hắc Sát đầu đà và Kim La Hán hiệu xưng Thần Lực Hoạt Phật đó chăng?

Đồ Viễn Trí gật đầu cười nói :

- Chính thị họ đó, Âu Dương huynh nên biết ba vị này đều danh tướng bất hư truyền, người nào cũng có công lực thượng thừa cao minh lắm.

Âu Dương Bình lại hỏi :

- Còn Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ có phải là Bảo Trụ không?

Đồ Viễn Trí lắc đầu, mỉm cười nói :

- Ai cũng cho là Bảo Trụ là thần dũng tuyệt luân, thực ra hẳn chỉ có cái sức khỏe vũ phu mà thôi, ngày trước thi võ ở vườn ngự uyển, Bảo Trụ vì cuồng vọng kiêu ngạo, nên bị ta cho một trận nhục nhã ở ngay trước mặt Thánh thượng.

Âu Dương Bình thấy nói Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ không phải là Bảo Trụ thì cau mày tỏ vẻ suy nghĩ.

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Có thể trong lúc bất thần Âu Dương huynh không nghĩ ra được đâu! Người này xưa ở Hắc Long giang đã tay không giết được giao long, tiếng tăm không phải tầm thường!

Âu Dương Bình như chợt nhớ ra, “à” một tiếng rồi hỏi :

- Người mà Đồ tiên sinh nói đó, có phải là Thiết Tam Thăng không?

Đồ Viễn Trí mỉm cười nói :

- Âu Dương huynh cho Thiết Tam Thăng so với Bảo Trụ thế nào?

Âu Dương Bình cười nói :

- Thiết Tam Thăng hiểu nghệ ở Hắc Long giang, phóng một chưởng giết chết giao long, công lực cao siêu đến đâu? Dem so sánh Bảo Trụ với hắn, thì rõ ràng là bị lu mờ đứt đi rồi!

Nói đến đây lại nhướn cao lông mày, nhơn nhơn đắc ý cười ha hả.

- Những tay cao thủ của đối phương chỉ có Chu Nhuận Ba, Hàn Nguyệt sư thái, và mấy nhân vật trong Đan Tâm giáp, là tại hạ chưa so tài bao giờ, nhưng nhất định cũng chưa phải là đối thủ của Đồ tiên sinh, Thiết Tam Thăng với ba vị cao tăng Tạng phái. Đợi đến ngày mười chín tháng ba này quyết đấu ở Đan Tâm giáp, tất chỉ một trận là thành công.

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Vừa rồi Âu Dương huynh nói rất phải, biết người biết mình, trăm trận trăm thắng, chúng ta tuy lực lượng hùng hậu, nhưng cũng nên đặc biệt cẩn thận mới được, đợi công việc Tung Sơn xong, tôi còn muốn mời Âu Dương Bình huynh sang Ô Mông xà cốc báo hộ một việc.

Âu Dương Bình ngạc nhiên hỏi :

- Sang Ô Mông xà cốc báo với ai ở đấy?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Cái mưu ở đảo Độc Long lần này, đã bị đàn rắn phá hoại, Hồng Vân tôn giả trong ba vị cao tăng Tạng phái, nuôi được một con Tây Tạng huyết chi chuyên hàng phục các loại rắn độc, ta bèn mời ông ta cùng bọn Cốc Trường Thanh, Trử Dân Thông cùng xuống Ô Mông quét sạch loài rắn ở Ô Mông xà cốc, nhưng trước hết phải trừ bỏ hai thầy trò Thiệu Hàm Yên đi đã.

Âu Dương Bình bật cười nói :

- Đồ tiên sinh chưa biết Ô Mông Xà Nữ đã chôn xác ở Tiên Hà lĩnh rồi ư? Còn đồ đệ bà ta là Lãnh Băng Tâm cũng bị tiểu đệ làm cho sống dở chết dở!

Nói xong hắn đem câu chuyện Thiệu Hàm Yên tuần tĩn thăm tử thể nào, lại còn khai là chính tay mình đã phá hủy nhan sắc Lãnh Băng Tâm, thuật lại hết cho Đồ Viễn Trí nghe.

Đồ Viễn Trí nghe nói đã trừ bỏ được một cường địch, cũng rất lấy làm cao hứng.

Âu Dương Bình lại hỏi :

- Đồ tiên sinh, theo chỗ ta biết, thì Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân Tử sắp sửa đi Bắc Thiên sơn, vậy chúng ta có nên thừa lúc họ chưa đi, lên thẳng Tị Trần am, thử xem nếu có thể trừ được thì trừ đi, đỡ sau này tổn công.

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Âu Dương huynh nói vậy chính hợp ý ta, vừa rồi ta có nói chờ xong công việc Tung Sơn xong, chính là ý muốn san phẳng Tị Trần am thành bình địa đó.

Nếu chỉ có một mình Âu Dương Bình, thời không khi nào hấn dám trêu vào tay Phù Vân Tử hoặc Hàn Nguyệt sư thái, nhưng lúc này cậy có Đồ Viễn Trí, không còn phải kiêng dè gì nữa, bèn hoa tay múa chân hớn hở đi theo Đồ Viễn Trí lên Tị Trần am.

Nhưng khi bọn họ tới Tị Trần am thì Hàn Nguyệt sư thái đã cùng Phù Vân Tử đi Bắc Thiên sơn rồi.

Âu Dương Bình trong khi thất vọng, lại nổi tính hung cuồng, đánh chết bà vải, phóng hỏa đốt Tị Trần am, cháy sạch sẽ không còn tí gì, Đồ Viễn Trí đứng ngoài xem, thấy Âu Dương Bình tâm địa độc ác như vậy, lại lấy làm cao hứng, tự mừng là đã thêm được một tay giúp việc đắc lực.

Mắt trông tòa Tị Trần am đã biến thành đồng tro tàn rồi, Đồ Viễn Trí bèn lấy ra một chiếc kim bài nhỏ, đưa cho Âu Dương Bình, mỉm cười nói :

- Phiền Âu Dương Bình huynh cầm chiếc kim bài này, thay ta sang mấy tỉnh Kiếm, Quế, Điền, Xuyên truyền cho bọn đồng đạo ở các nơi đó, dặn họ hễ thấy bọn phản nghịch ở đâu, phải hết sức trừ diệt, không được khoan thứ, và tới ngày mười tháng ba này, đều phải tụ tập ở dưới chân núi Bắc Thiên sơn mà chờ lệnh ta điều khiển, cùng bọn Chu Nhuận Ba quyết phân thắng phụ.

Âu Dương Bình lĩnh lệnh lên đường, khi qua Ô Mông, thời gian chính cùng một ngày với Nhạc Long Phi, có điều Nhạc Long Phi đi trước mà Nhạc Long Phi cũng không biết có hấn đi sau, thế thôi.

Khi Âu Dương Bình đến Ô Mông thời Nhạc Long Phi đã bị hấn vào hang rắn.

Cốc Trường Thanh, Trử Dân Thông đang cùng Hồng Vân tôn giả đi ra ngoài cốc, chợt thấy Âu Dương Bình chạy đến, bất giác lấy làm kinh dị.

Bọn họ đều chưa biết Âu Dương Bình đã đầu hàng Thanh đình, và đã cùng Đồ Viễn Trí gặp gỡ, nên vẫn coi hấn như kẻ thù.

Trử Dân Thông thấy hấn từ xa, đã nói nhỏ với Hồng Vân tôn giả :

- Đại sư, người này là Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình, bữa nọ trên đảo Độc Long bị hấn may mắn trốn thoát, và còn giết mất của ta hai tên Hắc y Thiết vệ.

Hồng Vân tôn giả chính vì có ba người vây Nhạc Long Phi, và lại phóng Đào Hoa chướng ngại sa ra mà rồi đã chẳng thành công thì chớ, trái lại còn mất con chim quý, trong lòng đang buồn bực, nghe Trử Dân Thông nói thế, bèn nhìn Cốc Trường Thanh cười nói :

- Cốc đạo trưởng vừa bị nội thương, hay nên cùng Trử huynh tạm trốn vào một nơi, để một mình tôi thu thập tên này là đủ.

Cốc Trường Thanh và Trử Dân Thông nghe lời, bèn song song nhảy vào nắp sau những tảng quái thạch.

Hồng Vân tôn giả thấy hai người đã nắp kín rồi, bèn thủng thẳng bước ra ngoài cốc, định bụng chỉ đánh một chưởng là thành công, trút hết sự bực tức lên đầu Âu Dương Bình cho hả, bèn ngậm đề tụ công lực vào Đại Thủ Ấn phòng sẵn.

Khi Âu Dương Bình chỉ còn cách hang Ô Mông xa cốc chừng ngoài hai trượng, đã thấy từ bên trong cốc có một vị hòa thượng mặc áo đỏ lững thững bước ra.

Nếu Hồng Vân tôn giả đi cùng với Cốc Trường Thanh và Trử Dân Thông thì Âu Dương Bình biết ngay, hẳn sẽ bước lên tương kiến, nói rõ việc mình đã đầu thuận Thanh đình, và đưa kim bài ra truyền dụ.

Nhưng đằng này hẳn chỉ nhìn thấy có một người, mà người này tuy cũng mặc áo hòa thượng nhưng trên vai không có con chim quái điều Tây Tạng huyết chi như Đồ Viễn Trí đã tả.

Vì thế nên trong bụng hẳn nghi nghi hoặc hoặc, không biết vị hòa thượng này có đúng là vị cao tăng Tây Tạng hay không?

Vì nghi ngờ như vậy, hẳn không lên tiếng chào vội, chỉ đưa mắt ngắm nghía vị hòa thượng.

Hồng Vân tôn giả đang muốn gây chuyện, thấy thế bèn cười nhạt hỏi :

- Người nhìn ta làm gì? Hay là muốn kẻ xuất gia này kết mối thiện duyên đó chăng?

Âu Dương Bình thấy hẳn nói tiếng Hán rất sõi, lại càng cho là không phải vị cao tăng Tây Tạng mà hẳn định tìm, bèn cũng lạnh lùng đáp :

- Sao hòa thượng vô lễ quá vậy, có hai chữ “thí chủ” cũng không biết gọi, còn đòi kết thiện duyên cái gì?

Hồng Vân tôn giả cười sảng sặc, đôi mắt long lanh như luồng điện, nhìn Âu Dương Bình bĩu môi nói :

- Hai chữ “thí chủ” không phải dễ dàng mà được đâu, người có thể bố thí cho ta cái gì? Bố thí cái thân thể máu thịt kia, hay là bố thí cái Bạch Cốt phiến?

Âu Dương Bình xưa nay tính tình vẫn rất cao ngạo, khi nào chịu nổi những câu châm chọc như vậy, bèn ha hả cười một thôi dài, rồi nói :

- À thì ra người cũng biết lai lịch của Âu Dương Bình này rồi đó! vậy người còn đợi gì mà chưa thông báo danh tính?

Hồng Vân tôn giả cười nhạt nói :

- Một nhà sư quê mùa ở ngoài biên giới, tên tuổi có gì đáng báo, nhưng nếu cần siêu độ cho oan hồn, thiên đường không muốn lên, lại muốn sa xuống địa ngục như nhà ngươi thì dễ lắm!

Âu Dương Bình giậm dử nói :

- Ngươi không cần siêu độ cho cái cô hồn oán quỷ này, thôi để ta siêu độ cho ngươi lên Tây phương cực lạc!

Nói dứt lời tay phải giơ lên, nhắm ngực Hồng Vân tôn giả hung hãn đánh tới.

Hồng Vân tôn giả cười nhạt nói :

- Ngọc bằng hạt tằm mà cũng đòi chiếu sáng!

Tay phải thốt nhiên lật lại, một bàn tay hình thù quái dị đỏ như máu, lớn gấp mấy bàn tay người thường, đưa lên đón lấy chưởng phong của Âu Dương Bình.

Công lực của Âu Dương Bình cũng phảng phất như Nhạc Long Phi đã không phải là địch thủ của Hồng Vân tôn giả, thì tất nhiên Âu Dương Bình cũng không phải là địch thủ của lão.

Hai chưởng vừa giao nhau, Âu Dương Bình liền bị đẩy lùi lại mấy bước.

Nhưng hăn trông thấy chiếc bàn tay lớn đỏ như máu của đối phương liền nhận ra ngay chính là công lực Đại Thủ Ấn của hòa thượng Tây Tạng.

Hồng Vân tôn giả thấy một chưởng đã lợi thế, lại càng kiêu ngạo, nhướn mày cười râm lên :

- Âu Dương Bình, ngươi đã liệt danh trong hàng Càn Khôn lục ác, vậy mà công lực chỉ có chút xíu thế thôi, biết điều thì tự cắt hai cái xương tỳ bà đi, rồi theo Phật gia vào kinh, đợi lệnh Thánh thượng phát lạc.

Âu Dương Bình lúc này đã biết đối phương chính là Hồng Vân tôn giả, bất giác miệng cười một nụ cười gượng gạo, thò tay vào túi định lấy kim bài ra, rồi xin lỗi lầm lẫn của mình là xong.

Nhưng bất thành linh giữa lúc ấy, trên không chợt một dịp cười khanh khách đưa xuống, rồi tiếp theo là một tiếng quát to :

- Lão hòa thượng đừng có điên cuồng, cậy có một chút công lực Đại Thủ Ấn mà định giết hại những kẻ chí sĩ nhà Tiền Minh không chịu đầu hàng giặc Thanh ư?

Tiếp theo tiếng nói, từ trên sườn cao bên phải, hai vị lão nhân tinh thần quắc thước, phơi phới bay xuống.

Một vị tức là Kiều Lăng Tiêu Ẩn Tiêu Tử Bình trong bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, một vị nữa là Đông Xuyên Thất Kiếm Thủ Mộ Dung lão nhân.

Hồng Vân tôn giả vừa rồi rõ ràng chỉ trông thấy có một mình Âu Dương Bình từ đằng xa đi lại sao tự nhiên xuất hiện thêm hai tay cao thủ nữa, thì bất giác lấy làm kinh ngạc.

Cốc Trường Thanh và Trử Dân Thông lúc này tự dừng cũng phải xuất hiện thế là ba chọi với ba, hai bên nhân số đều quân bình.

Hồng Vân tôn giả chăm chú nhìn Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân, ghé tai hỏi Cốc Trường Thanh :

- Cốc đạo trưởng, hai người này là ai? Đạo trưởng có biết không?

Cốc Trường Thanh gật đầu :

- Người này là Tiêu Tử Bình, một nhân vật trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, còn người kia là Mộ Dung lão nhân, một tay danh kiếm đương thời.

Hồng Vân tôn giả đối với các nhân vật võ lâm Trung Nguyên không được rõ lắm, bèn lại hỏi :

- Công lực của hai người này so với Âu Dương Bình thế nào?

Cốc Trường Thanh nghĩ một lúc rồi đáp :

- Mộ Dung lão nhân và Âu Dương Bình công lực xấp xỉ như nhau, còn Tiêu Tử Bình có thể cao hơn một chút.

Hồng Vân tôn giả cau mày nói :

- Nếu vậy thì đều là những tay cường địch cả!

Cốc Trường Thanh khẽ cười nói :

- Đại sư thần công tuyệt đỉnh thì còn sợ gì ai? Bần đạo tuy mới bị nội thương, nhưng cũng có chỗ miễn cưỡng đối phó được, chỉ sợ Trử Dân Thông huynh thì đấu với ai cũng bị thua sút cả, chúng ta đành phải để ý chiếu ứng cho hãn vậy.

Bọn họ bàn tính xong xuôi, Mộ Dung lão nhân với tay ra sau vai rút thanh trường kiếm ra, nhìn Hồng Vân tôn giả cười nói :

- Xin hòa thượng rút binh khí ra, lão phu muốn dùng thanh trường kiếm này lĩnh giáo mấy đường tuyệt học của Tạng phái.

Lúc này Âu Dương Bình mới chợt nhớ ra là Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân đều do Phù Vân Tử chỉ định sang mấy tỉnh Vân, Quý, Khang, Tang rồi quay về Bắc Thiên sơn, có thể họ đi qua Ô Mông, định vào xem xà cốc mới gặp đám đánh nhau.

Hiện thời bọn Hồng Vân tôn giả coi mình như cừu thù, mà bọn Tiêu Tử Bình thì coi mình là đồng đạo, đó chẳng phải là một cơ hội may mắn, khiến cho mình vừa đầu thuận Thanh triều, đã lập ngay được kỳ công, ngấm ngầm hạ thủ, bắt sống hai tay tuyệt thế cao thủ, danh chấn giang hồ này cho bọn Đồ Viễn Trí phải khiếp uy.

Âu Dương Bình đã tính xong kế độc, bèn không để lộ thanh sắc quay sang Tiêu Tử Bình tạ ơn giúp đỡ.

Tiêu Tử Bình mỉm cười nói :

- Âu Dương huynh đệ hà tất phải giữ lễ quá như vậy, chúng ta đã chung một kẻ thù, đồng phù chính nghĩa, lý phải giúp đỡ lẫn nhau, vì rồi Hồng y lạt ma giao thủ với Âu Dương huynh, công lực hình như không phải tầm thường, có lẽ cũng là một tay cao thủ của Tạng phái...

Âu Dương Bình khẽ ngắt lời :

- Tiêu huynh còn không biết ư? Lão chính là Hồng Vân tôn giả một trong ba vị đại cao tăng của Tạng phái đấy!

Tiêu Tử Bình giật mình, cau mày nói :

- À thì ra chính là bọn hung tăng ấy? Hèn nào vừa rồi Âu Dương Bình huynh mới ra một chương đã bị gạt ngay!

Âu Dương Bình gật đầu nói :

- Tiêu huynh mau mau thi triển phép Bát Vân phủ tiếp tay ngay đi mới được, Tiêu huynh trông thanh kiếm của Mộ Dung lão tiên sinh đã thi triển hết chỗ tinh vi mà vẫn chưa khắc chế được nổi hai bàn tay không của hắn.

Tiêu Tử Bình nghe nói chú ý nhìn, quả thấy Hồng Vân tôn giả chỉ dùng hai tay không đối phó với thanh trường kiếm của Mộ Dung lão nhân.

Mộ Dung lão nhân là một tay danh kiếm đương thời, tạo nghệ so với Chu Bạch Mi, Vưu Nam Báo và Hoa Sơn Mộc Kiếm đầu đà đều không ai hơn ai kém, nhưng lúc này dầu kiếm quang như bể, kiếm khí cũng không làm gì nổi hai bàn tay của Hồng Vân tôn giả.

Nhân vì công lực của Hồng Vân tôn giả cũng sấp xỉ với Đồ Viễn Trí, hôm ở trên Nam Hải Anh Hùng hội, Mộ Dung lão nhân và Mộc Kiếm đầu đà hợp sức nhau lại, mà còn không chống nổi Đồ Viễn Trí, đến

nổi Mộng Kiếm đầu đà phải bị chết dưới cây Quỷ trượng của đối phương, lúc này một mình Mộ Dung lão nhân địch với Hồng Vân tôn giả, thì rõ ràng là cầm chắc cái thua rồi.

Ấy là còn nhờ về Hồng Vân tôn giả tự phụ sức cường, chỉ dùng tay không đấu với kiếm, nên Mộ Dung lão nhân mới chọi được lâu như vậy, chớ hấn rút món binh khí độc môn ra, thì Mộ Dung lão nhân tất bại ngay lập tức.

Tiêu Tử Bình đã nhận rõ nguy cơ, bèn cất tiếng cười một hồi dài rồi nói :

- Mộ Dung huynh xin hãy tạm ngừng tay, để nhường cho tiểu đệ lĩnh giáo môn tuyệt học hãn thế của vị Hồng Vân tôn giả này vài chục hiệp!

Mộ Dung lão nhân kiếm chiêu biến ảo hàng trăm đường, mà vẫn chưa chiếm nổi thế thượng phong, trong bụng cũng biết rằng khó thắng, nay nghe Tiêu Tử Bình nói thế, bèn nhân dịp thu kiếm về, cười nói :

- Tiêu huynh muốn lĩnh giáo công lực của Tạng phái cũng hay, ta còn muốn lĩnh giáo Cốc đạo trưởng ngón Huyền Môn Vân Chửu.

Cốc Trường Thanh cười nói :

- Mộ Dung đại hiệp đã có hứng, Cốc Trường Thanh này xin phụng bồi.

Nói xong cầm chiếc Huyền Môn Vân Chửu ra, đứng sang bên cạnh đối địch với thanh trường kiếm của Mộ Dung lão nhân.

Kiều Lăng Tiêu Ẩn Tiêu Tử Bình là một trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, nên cái danh tiếng tự nhiên cũng cao hơn Mộ Dung lão nhân nhiều.

Hồng Vân tôn giả thấy Tiêu Tử Bình xuất hiện, không dám khinh thường bèn thò tay vào bọc lấy ra một đôi Phục Hồ kim hoàn là món binh khí độc môn của lão.

Đôi Phục Hồ kim hoàn này lớn bằng cái bát, thân vòng to bằng hột hạnh đào, không biết đúc bằng thứ kim khí gì mà ánh sáng chói cả mắt, trên đầu mỗi chiếc đều có gắn một chiếc đầu hồi, hai chiếc răng nanh chìa ra ngoài, trông thật bén sắc hết sức!

Tiêu Tử Bình vẫn dùng cái Bát Vân phủ là một món binh khí đã thành danh của mình, trong bụng cũng tự biết là gặp tay cường địch, nên mới xuất trận đã thi triển ngay môn tuyệt học bảy bảy bốn mươi chín chiêu “Lan Kha Tiên Cơ” phủ pháp.

Hồng Vân tôn giả thấy đối phương khí lực mạnh mẽ vững chãi, thủ pháp tinh diệu, biết rằng Tiêu Tử Bình quả danh bất hư truyền, bèn cũng thi triển sáu mươi tư chiêu “Phục Hồ Hàng Long” đặc ý nhất của mình.

Bát Vân phủ rít lên thành tiếng, sồn ốc ghê thệt!

Phục Hồ hoàn hú lên như rồng ngâm, kinh hồn choáng mặt.

Một trường chiến đấu quả thực đẹp mắt vô cùng, trước khi hai bên đầu dùng hết chiêu thức nội gia tuyệt học, tạm thời vẫn chưa phân thắng phụ.

Mộ Dung lão nhân sau khi thay đổi đối thủ, áp lực cũng giảm đi nhiều, một thanh trường kiếm khác nào như phượng múa rồng bay, với ngọn Huyền Môn Vân Chửu của Cốc Trường Thanh, đều có thể gọi là kỳ phùng địch thủ.

Âu Dương Bình thấy thế liền mỉm cười với Trử Dân Thông :

- Trử bằng hữu, chúng ta bất tất phải đứng ngoài xem, sao không so tài với nhau cho vui.

Trử Dân Thông thầm kêu một tiếng “chết rồi”, nhưng thế bất đắc dĩ, tuy tự biết mình không phải là đối thủ của Âu Dương Bình cũng đành làm bộ cứng cỏi, nói ngay :

- Âu Dương bằng hữu muốn gì?

Âu Dương Bình trông vẻ mặt của Trử Dân Thông, biết hẳn có ý sợ mình, bất giác cười thầm, nói :

- Trử bằng hữu đã có tước hiệu là Huyết Thủ Đồ Phu, ta muốn được chiêm ngưỡng công phu huyết thủ của bằng hữu là đủ.

Vừa nói dứt lời, tay phải liền đưa ra, nhẹ nhàng ấn vào ngực Trử Dân Thông.

Trử Dân Thông đã biết Âu Dương Bình xưa nay vốn là người lòng lang dạ độc, khi nào dám tiếp chưởng, bèn dùng ngón “Khô Diệp Từ Chi” nhảy lùi lại phía sau ba bước.

Nhưng con mắt vừa liếc qua bất giác ngạc nhiên sửng sốt, thì ra hẳn nom thấy trong lòng bàn tay của Âu Dương Bình ấn vào ngực mình là một chiếc kim bài nho nhỏ.

Chiếc kim bài ấy rõ ràng là một trong ba tén vật của Thánh thượng ban cho Đồ Viễn Trí, bất cứ ai cũng phải tuân theo mệnh lệnh của người mang tén vật ấy.

Mà hiện nay kim bài lại xuất hiện trong tay Âu Dương Bình làm gì mà Trử Dân Thông chẳng kinh hoàng sửng sốt.

Hắn thu hai tay về, vừa định cung kính đứng nghiêm thì Âu Dương Bình một mặt vẫn vờ tiến lên, một mặt thi triển Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói với Trử Dân Thông :

- Trử huynh không nên nghi hoặc, ta đã may mắn gặp Đồ tiên sinh ở Tung Sơn, hai bên đã thành người

nhà, lần này phụng mệnh, lấy kim bài làm chứng để truyền dụ công việc.

Trử Dân Thông trợn mắt ngờ vực, không biết nói thế nào.

Âu Dương Bình lại cười nói :

- Vì hai bên chưa kịp nói rõ chuyện, nên mới sinh hiểu lầm! may mà Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân chưa biết rõ tình tiết, ta có thể lợi dụng họ được! Trử huynh lập tức lại bên Hồng Vân tôn giả và Cốc đạo trưởng dùng cách gì bảo họ chỉ đấu nội lực với đối phương chớ đừng dùng binh khí, tại hạ sẽ ngầm hạ thủ, bắt sống hai nhân vật trọng yếu của địch, há chẳng phải là một công lớn ư? Và có thể gọi là một thu hoạch bất ngờ tự nhiên đem đến.

Trử Dân Thông nghe nói vậy bất giác mừng cuống lên, vờ vẫn đánh một chiêu, rồi tung mình nhảy ra ngoài vòng chiến, cười ha hả bảo Âu Dương Bình :

- Âu Dương Bình, ngươi có dám đấu nội lực với ta không?

Âu Dương Bình thu chưởng về cười nhạt :

- Trử Dân Thông, ngươi muốn đấu nội lực với ta, thì lại càng chóng chết lắm!

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Máu Liệt Sĩ Tươi Đầu Núi Ô Mông

Hồng Vân tôn giả đã biết Tiêu Tử Bình thủ pháp tinh thông, vòng Phục Hồ kim hoàn của mình uy lực lớn song nhất thời cũng khó chiếm được thượng phong, bèn cười nói với Tiêu Tử Bình :

- Ba người chúng ta sao không cùng đấu nội lực cả? Có thể mới biết rõ công phu chân lực hơn kém của đối phương.

Tiêu Tử Bình cũng rõ võ học của Hồng Vân tôn giả mạnh nhất về nội lực chắc hẳn còn khó đánh hơn là đấu binh khí, song vì danh phận của mình, không lẽ đối phương đề nghị, mà mình lại từ chối thì nhục quá, bèn gật đầu cười :

- Tiêu Tử Bình này cũng đang muốn thỉnh giáo công lực Đại Thủ Ấn của đại sư.

Trong bọn sáu người thì đã có bốn người đồng ý thi nội lực, còn Mộ Dung lão nhân và Cốc Trường Thanh tự nhiên cũng không bài bác.

Dao quang kiếm ảnh đã thu về, Tiêu Tử Bình liền hỏi Hồng Vân tôn giả :

- Đại sư định đấu nội lực thế nào, tùy ý ai muốn thi triển lối nào cũng được, hay là đối chưởng hay là giáp chưởng để so công lực?

Hồng Vân tôn giả nhân công lực Đại Thủ Ấn của mình rất mạnh, đang định chọn lối hai bên cùng đối chưởng, thì Âu Dương Bình đã ha hả nói :

- Bọn ta bữa nay đã tử chiến thì cũng tử chiến một cách thống khoái, ta đề nghị dùng lối Thiếp chưởng hiệu công không phân thua được rút tay về.

Hồng Vân tôn giả luôn luôn cười một cách quái gở, gật đầu nói :

- Được, được, được, thì chúng ta Thiếp chưởng hiệu công, nào ai muốn cùng lão tăng quê mùa này phân chia cao thấp.

Tiêu Tử Bình biết rằng trong ba người thì chỉ có mình là còn có thể khả dĩ miễn cưỡng chống chọi được với Hồng Vân tôn giả mà thôi, nên nghĩa bất dung từ, bèn lập tức trả lời :

- Tiêu Tử Bình xin lĩnh giáo bực cao minh.

Nói xong giơ bàn tay ra cùng Hồng Vân tôn giả áp hai lòng bàn tay vào nhau, cùng đem cái chân khí nội lực của mấy chục năm tính mệnh từ từ xuất ra.

Mộ Dung lão nhân kiếm ra vào vỏ, cũng cùng Cốc Trường Thanh hợp chưởng tương đấu.

Còn Âu Dương Bình và Trử Dân Thông cũng vờ vẫn Thiếp chưởng hiệu công một mặt lại thi triển Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói với Trử Dân Thông :

- Trử huynh, cứ để mặc bốn người đó hiệu lượng nội lực, đợi đến lúc khẩn cấp, người sẽ lên thu chưởng về để ta hạ thủ, nhất tề đánh ngã cả hai lão già này.

Trử Dân Thông mừng lắm, nhân vì nội lực yếu kém không thể thi triển công lực Nghĩ Ngữ Truyền Âm trả lời được, chỉ nhìn Âu Dương Bình gật đầu tỏ ý đồng tình.

Âu Dương Bình vừa đóng kịch, vừa liếc mắt nhìn trộm, thấy cặp Mộ Dung lão nhân và Cốc Trường Thanh còn ra vẻ ung dung nhưng cặp Tiêu Tử Bình và Hồng Vân tôn giả thì đã đi đến trạng thái khẩn trương.

Hồng Vân tôn giả bàn tay đỏ như lửa, hai cánh tay cũng hơi run run, chân lực luôn luôn gia tăng.

Tiêu Tử Bình cũng tóc bạc tung bay, tụ hết gân sức chống lại.

Trên nét mặt hai người, thần sắc không hề thay đổi, nhưng hòn đá dưới chân họ đều đã thành ngấn, có thể xem rõ vết chân trên mặt đá, thấy rằng Tiêu Tử Bình tuy cố gắng chống đỡ, nhưng chỉ một thời gian lâu chút nữa là không thể địch nổi với Hồng Vân tôn giả.

Nhân vì vết chân hai người có sâu nông rõ rệt, vết chân Tiêu Tử Bình sâu tới gần một tấc, mà vết chân Hồng Vân tôn giả chỉ sâu chừng bốn năm phân.

Âu Dương Bình thấy tình hình như thế, bất giác lông mày cau rúm lại.

Vì hãn muốn Tiêu Tử Bình và Hồng Vân tôn giả có thể dung trì cái thế quân bình, thời mình mới có thể thừa cơ lúc đối phương muốn thôi không được mới hạ thủ.

Nhưng lúc này Tiêu Tử Bình đã hiển nhiên không địch nổi, hãn rất có thể biết thân thoát lui, bỏ trống chảng?

Âu Dương Bình đã lo lắng như vậy, bèn quyết định làm trước.

Nhân vì hãn đã đầu thuận Thanh đình, cam tâm là ưng khuyến thời trong bụng tất phải nặng vì danh lợi, khi nào lại bỏ qua một cơ hội tốt có thể kiếm công lập nghiệp.

Chủ ý đã định, bèn dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói với Trử Dân Thông :

- Trử huynh, thời cơ chỉ nháy mắt là tan đi mất, nên tôi muốn hạ thủ sớm một chút, Trử huynh giả vờ bị tôi ép bị thương ngã ra đất nhé.

Nói xong đẩy mạnh hai bàn tay, rồi cất tiếng cười ha hả :

- Trử Dân Thông cái đồ đom đóm mà cũng dám khoe ánh sáng với mặt trăng, biết điều thì nộp mạng đi.

Tiếp theo tiếng nói, hai bàn tay dứ mạnh, tức thì Trử Dân Thông loạng choạng lùi ra sau mấy bước, thét lên một tiếng ngã lăn ra ngất lịm.

Nhưng đối với tâm lý bốn người kia, đều có ảnh hưởng rất lớn.

Mộ Dung lão nhân đấu với Cốc Trường Thanh nguyên trước vẫn giữ được quân bình, nghe thấy Trử Dân Thông bị ngã, bất giác tinh thần phấn chấn, râu tóc dựng ngược, chân lực dâng lên như nước trào, thốt nhiên chuyển thành ưu thế.

Tiêu Tử Bình công lực hơi kém Hồng Vân tôn giả, cũng nắm chắc đối phương thấy cục diện thay đổi trong bụng tất phải kinh sợ, nên lợi dụng thời cơ quý hóa trong một nháy mắt đó, toàn thân phát lực làm cho vết chân Hồng Vân tôn giả bị lấn sâu vào đá một chút, lại lấy lại thế quân bình.

Hồng Vân tôn giả và Cốc Trường Thanh đã lo về sự sống chết của Trử Dân Thông, lại sợ Âu Dương Bình tiếp tay công kích, nên không sao trấn tĩnh được.

Âu Dương Bình giả vờ đánh ngã Trử Dân Thông xong, lập tức chạy lại bên cạnh Tiêu Tử Bình mỉm cười gọi :

- Tiêu huynh, tên ác tăng tạng phái này không phải dễ đấu, tiểu đệ xin giúp Tiêu huynh một tay.

Tiêu Tử Bình vốn là người hiệp nghĩa can trường, tuy biết sức không địch nổi Hồng Vân tôn giả, nhưng cái lối cậy nhiều người mà thắng, cũng không khi nào chịu làm, bèn mỉm cười :

- Âu Dương huynh không cần phải ra tay, chúng ta hai người đấu một, có thắng cũng chẳng vẻ vang.

Âu Dương Bình nhướn mày cười ha hả :

- Hai bên đánh nhau, mục đích là cần lấy thắng, cần gì vinh với chả quang? Âu Dương Bình này nhất sinh không bao giờ để ý đến hai chữ vinh nhục, vì thế mà không bao giờ chịu kém ai.

Tiêu Tử Bình nghe hắn nói thế, bất giác lông mày cau lại, nghĩ bụng người này bụng dạ bất lương chắc không phải là hạng chính nhân, vừa nghĩ đến đây, đã bị Âu Dương Bình thừa lúc xuất kỳ bất ý, đâm vào huyệt.

Hồng Vân tôn giả không ngờ là Âu Dương Bình lại giúp mình, nên vẫn cứ vận dụng thần công, từ hai

lòng bàn tay, liên miên không dứt, phóng chân lực ra.

Lúc này Tiêu Tử Bình đã bị điểm huyết, khí huyết dừng lại, thốt nhiên mất sức.

Hồng Vân tôn giả vẫn dốc toàn lực phát ra.

Một bên mất sức, một bên tăng thêm sức lực, kết quả thế nào? Kết quả là Tiêu Tử Bình mắt hoa lên, tim nóng như lửa, tạng phủ bị ép vỡ ra, thế là vị Kiêu Lãng Tiều Ẩn danh liệt Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đã ôm hận cữu toàn, lìa đời một cách đau đớn.

Mộ Dung lão nhân thấy tình hình như vậy, ruột đau như dao cắt, bèn gắng sức, dùng hai bàn tay gạt Cốc Trường Thanh ra một bên, rồi nhanh như điện, rút thanh trường kiếm nhắm thẳng yết hầu đâm mạnh một nhát, máu vọt lên không, thân hình gục xuống.

Hai vị kỳ hiệp Mộ Dung lão nhân và Tiêu Tử Bình đã tuyệt mệnh rồi, Trử Dân Thông mặt mày hớn hở, cười hì hì đứng lên.

Âu Dương Bình cười ha hả như người điên, rồi thò tay vào bọc định lấy kim bài ra làm chứng trước, rồi mới nói rõ cho mọi người biết mình đã thay đổi lập trường ra sao.

Nhưng khi kim bài chưa rút ra khỏi túi, Âu Dương Bình sắc mặt chợt tái nhợt, tiếng cười đắc ý cũng thu lại, hai tay ôm bụng, miệng rên lên rầm rầm, đau không chịu nổi, nằm lăn lộn trên mặt đất.

Tình hình mỗi lúc một ly kỳ, đừng nói Hồng Vân tôn giả và Cốc Trường Thanh đều kinh ngạc há mồm trợn mắt, cả đến Trử Dân Thông là người biết nội tình chút ít, mà lúc này cũng đứng ngây ra, chẳng hiểu mô tê gì cả.

Cũng ngay lúc đó, thốt nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập nổi lên, rồi một con long câu tuấn mã nhanh nhẹn phi thường bon bon chạy đến.

Ngựa còn ở ngoài sáu bảy trượng, thì từ trên lưng ngựa một bóng người lẳng không nhảy tới chỗ mọi người đang đứng, còn nhanh hơn cả con ngựa.

Người vừa rơi xuống đất, ngựa đã đến trước mặt, lúc ấy bọn Hồng Vân tôn giả mới thở ra một hơi dài, nhẹ nhõm.

Thì ra đó chính là Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí.

Đồ Viễn Trí không kịp hỏi chuyện bọn Hồng Vân tôn giả, chỉ chào qua một tiếng, rồi cúi xuống đỡ Âu Dương Bình dậy, bỏ vào miệng cho hấn một viên đan dược.

Âu Dương Bình đang đau đớn muốn đứt cả ruột gan vừa nuốt viên thuốc vào liền êm ngay tức khắc.

Hắn kinh dị vô cùng, đứng lên hỏi Đồ Viễn Trí :

- Đồ tiên sinh sao cũng đến đây? Ta đã thi triển công lực Cách Không Nhận Huyết giết chết Tiêu Tử Bình, ngón tay chưa hề chạm vào mình hắn, sao mà trong người lại trúng độc?

Đồ Viễn Trí nhìn hai xác chết của Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân một lượt, rồi thốt nhiên vái Âu Dương Bình một vái dài, nói :

- Âu Dương huynh, trước khi Đồ Viễn Trí này giải thích câu chuyện, xin Âu Dương huynh rộng lượng tha thứ cho.

Âu Dương Bình vốn là một kẻ thông minh, nên khi nghe Đồ Viễn Trí nói thế thì đã hiểu được quá nửa, bèn “à” một tiếng, rồi cười gượng nói :

- Đồ tiên sinh, thì ra vừa rồi ta đau tưởng đến đứt ruột đứt gan là do Tiên sinh thành toàn cho đấy?

Đồ Viễn Trí gật đầu, ngượng nghịu nói :

- Âu Dương huynh tất cũng lượng giải cho ta, Đồ Viễn Trí này vâng mật lệnh của Thánh thượng, nắm giữ huyền hành tiểu trừ nghịch đảng, thực không dám tơ hào sơ hốt! Âu Dương huynh đang là thù, đối thành bạn, thái độ thay đổi nhanh quá khiến cho ta không khỏi ngỡ vực...

Âu Dương Bình gượng cười nói :

- Ta đã dâng tặng tiên sinh con Thanh Thông mã, lại uống cả độc dược, không lẽ bấy nhiêu thứ vẫn không được tiên sinh tín nhiệm hay sao?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Âu Dương huynh càng khẳng khái bao nhiêu, càng làm cho ta nghi ngờ thêm, vì thế ta mới cố ý đưa cho Âu Dương huynh chiếc Kim bài, nhờ đến Ô Mông truyền dụ, rồi ta sẽ theo dõi, ngầm dò xét tất cả hành động của Âu Dương huynh, xem có phải thực một lòng đầu thuận hay không?

Âu Dương Bình nghe nói lạnh toát cả người, dăm dăm nhìn Đồ Viễn Trí rồi hỏi :

- Vừa rồi nếu tôi chưa hạ thủ giết Tiêu Tử Bình, mà độc đã phát ra rồi, thì chắc Đồ tiên sinh không cho uống thuốc giải độc chứ?

Đồ Viễn Trí gật đầu nói :

- Trước mặt người thật, hà tất phải nói chuyện giả, tuy rằng ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm, nhưng nếu ta chưa xét rõ bụng dạ của Âu Dương huynh chân giả thế nào, thì ta thà mất một viên thượng tướng, còn hơn là dẫn sói vào nhà, nguy hiểm cho cả đại cục!

Âu Dương Bình lấy tay lau mồ hôi trán, nhìn Đồ Viễn Trí với một vẻ kính phục, mỉm cười nói :

- Đồ tiên sinh là người nắm giữ đại quyền, chịu trách nhiệm lớn, quả thực cần phải độc ác tàn nhẫn, nếu không thì làm sao thành được đại nghiệp? Âu Dương Bình này thực hết lòng khâm phục! Nhưng lúc này tiên sinh đã cho ta uống giải độc, chắc là không còn lo chuyện dẫn sói vào nhà nữa, phải không?

Đồ Viễn Trí buông tiếng cười ha hả :

- Âu Dương huynh đừng giận lão phu nói thẳng, nếu lấy cái tính tình thủ đoạn của Âu Dương huynh mà bàn, thì quả đáng là một con sói hung dữ giao hoạt, độc ác, từ nay đã trung thành với Đại Thanh, biến thành một con trung lang với chúng ta, một bày trung ưng trung khuyến, chí đồng đạo hợp vậy nên Đồ Viễn Trí này hết sức hoan nghênh Âu Dương huynh gia nhập mặt trận của chúng tôi, lẽ nào còn có chuyện dẫn sói vào nhà mà phải lo.

Âu Dương Bình chỉ vào xác hai vị đại hiệp, nhướn mày hỏi :

- Đồ tiên sinh, ta bắt quả chỉ giúp Hồng Vân đại sư một tay, kết liễu tính mạng Tiêu Tử Bình, đâu đã đáng được Đồ tiên sinh tin cậy?

Đồ Viễn Trí nhìn Hồng Vân tôn giả cười nói :

- Hồng Vân đại sư, việc đánh nhau, bao giờ cũng cần nhất là phải biết mình biết người! Theo ý tôi, nếu không có Âu Dương huynh giúp đỡ thì tuy đại sư có thể thắng nổi Tiêu Tử Bình, song chưa chắc đã giết chết được họ.

Hồng Vân tôn giả gật đầu nói.

- Đồ lão cung phụng nói đúng lắm.

Đồ Viễn Trí lại cười nói với Âu Dương Bình :

- Như vậy thì Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân trực tiếp hoặc gián tiếp chết cả về tay Âu Dương huynh, hay nói một cách khác là Âu Dương huynh đã cùng thầy trò Chu Nhuận Ba và bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng kết thành một mối tử thù, không bao giờ gỡ được, nếu Âu Dương huynh không thực lòng hợp tác với chúng ta, thì sẽ thành cô lập, đi đến đâu cũng chỉ toàn là kẻ thù, bốn bề dẫu rộng, nhưng làm gì còn chỗ dung thân!

Âu Dương Bình nghe lão phân tích rành rẽ như vậy thì phục đến sát đất, coi như một vị thần minh.

Thuyết phục Âu Dương Bình xong, Đồ Viễn Trí mới đem câu chuyện bí mật có liên quan tới bọn kỳ hiệp do Âu Dương Bình báo cáo thuật hết cho bọn Hồng Vân tôn giả và Cốc Trường Thanh nghe, rồi mỉm cười nói tiếp :

- Chỉ trừ ở đây là vì ta theo Âu Dương Bình huynh mà đến, chớ các nơi và các nhân vật khác thì ta đã cho phi ưng truyền thư dặn họ ngày mười tháng ba này đều tề tựu cả ở Bắc Thiên sơn Ma Vân lĩnh, chuẩn bị dốc hết toàn lực đại phá Đan Tâm giáp một trận, giết hoặc bắt sống thầy trò Chu Nhuận Ba và bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, quét sạch phản loạn, rồi về triều, xin đức kim thượng luận công thăng thưởng.

Âu Dương Bình nghe nói mới nghĩ ra rằng Đồ Viễn Trí đã nuôi được hai con chim ưng lớn, có thể sai đưa thư đi các nơi truyền tin, thì hà tất còn phải dùng đến mình đem kim bài bên tấu khắp nơi làm gì nữa?

Nghĩ vậy bèn biết thân biết phận, hai tay cầm chiếc kim bài cung kính đưa lên trước mặt Đồ Viễn Trí, mỉm cười nói :

- Chiếc kim bài này, Âu Dương Bình giữ cũng không ích gì, xin hoàn lại tiên sinh.

Đồ Viễn Trí cũng không khách sáo, cầm lấy cất đi, Cốc Trường Thanh mỉm cười nói :

- Đồ tiên sinh chưa biết chuyện ban nãy Nhạc Long Phi, học trò đặc ý của Chu Nhuận Ba, cũng giao đấu với chúng tôi ở trong Ô Mông xà cốc này ư?

Đồ Viễn Trí thực không ngờ, lại có chuyện ấy, bèn hỏi đầu đuôi, Cốc Trường Thanh mới thuật lại tỉ mỉ từng chi tiết lão nghe.

Đồ Viễn Trí nghe nói Nhạc Long Phi một mình chống lại cả ba người mà vẫn thoát hiểm, lại còn giết được con Tây Tạng huyết chi của Hồng Vân tôn giả và làm cho Cốc Trường Thanh bị thương, bất giác cười nhạt, lắc đầu nói :

- Nhạc Long Phi căn cốt khá lắm, lại còn đang tuổi trẻ mà đã thành tựu thế rồi, nếu để lâu ngày tất thành đại họa, ta phải cố trừ hẳn đi mới được!

Cốc Trường Thanh cười nói :

- Nếu Đồ tiên sinh và Âu Dương huynh đến sớm chừng nửa ngày thì có phải hay biết bao không? Bây giờ Nhạc Long Phi đã như con hồng bay đâu mất, mà người săn mới giờ hiện ra?

Đồ Viễn Trí lắc đầu nói :

- Theo ý ta, thì Nhạc Long Phi nhất định không chạy thoát được.

Hồng Vân tôn giả chấp tay hỏi :

- Lão cung phụng nói thế là thế nào?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Ta biết thứ Đào Hoa chưởng độc sa của đại sư lợi hại vô cùng nếu trong nhất thời không tìm được thuốc giải độc thì sống sao nổi? Ta cho rằng rất có thể hẳn đã ngã ở đâu đấy, chỉ trong vòng mười hai mười ba dặm là cùng!

Hồng Vân tôn giả gật đầu cười :

- Ý kiến của lão Cung phụng cũng hợp ý tôi lắm.

Đồ Viễn Trí nhướng mày đáp :

- Vì thế nên chúng ta không nên bỏ cuộc tìm kiếm để mặc hẳn an nhiên thoát nạn.

Nói đến đây đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt, kể lại thủng thỉnh nói tiếp :

- Hiện nay bọn ta tất cả có năm người, nên chia ra đi làm bốn phía, phía bắc đường đất ít hơn, nhờ Trử Dân Thông lão đệ phụ trách, ta tìm phía nam, Hồng Vân đại sư tìm phía đông, còn phía tây thì nhờ Cốc đạo trưởng và Âu Dương huynh.

Vừa nói vừa tránh tầm mắt của Âu Dương Bình, nháy Cốc Trường Thanh một cái.

Phân phối xong đầu vào đấy, Đồ Viễn Trí, Hồng Vân tôn giả và Trử Dân Thông, đi về ba phía nam, bắc, đông trước, còn Âu Dương Bình, Cốc Trường Thanh, thì lững thững đi sau tiến về phía tây.

Âu Dương Bình vừa đi vừa cau lông mày, có vẻ không bằng lòng việc gì, thốt nhiên thở dài một tiếng.

Cốc Trường Thanh mỉm cười hỏi :

- Âu Dương có điều gì buồn bực như vậy?

Âu Dương Bình cười gượng nói :

- Ta thở dài vì Đồ tiên ông tâm cơ thâm hiểm quá, đến tận bây giờ vẫn còn ra ý chưa tin ta.

Cốc Trường Thanh biết chắc rằng vừa rồi Âu Dương Bình trông thấy Đồ Viễn Trí đưa mắt cho mình, bèn vội giải thích.

- Âu Dương huynh đừng nên nghĩ vậy, Đồ tiên ông còn định sau này sẽ nhờ cậy Âu Dương huynh rất nhiều...

Vừa nói đến đây, Âu Dương Bình đã ngắt lời :

- Cốc đạo trưởng, trước mặt còn sa còn việc gì phải ném thêm cát? Đồ tiên ông sai đạo trưởng đi cùng với ta, còn không phải có ý muốn để đạo trưởng giám sát Âu Dương Bình này là gì?

Cốc Trường Thanh xoa tay nói :

- Âu Dương huynh đừng quá đa nghi, vừa rồi Đồ tiên sinh đã nói rõ, chúng ta cùng giúp Thanh triều, cùng hưởng phú quý lẽ nào lại còn chia rẽ nhau? Còn việc bần đạo cùng đi Âu Dương huynh, có thể là vì Đồ tiên sinh nhìn xa thấy rộng, đoán biết là Nhạc Long Phi tấp trốn sang phía tây, nên mới cắt đặt như thế, chứ có khác gì đâu?

Âu Dương Bình gượng cười nói :

- Cũng mong được như lời đạo trưởng nói, bằng không sẽ nói thẳng với Đồ tiên sinh là đã dùng ta thì đừng nghi, mà đã nghi thì đừng dùng!

Trong lúc nói chuyện, vừa hay đã đi qua cửa động mà Nhạc Long Phi đang bị hãm mình trong đó.

Âu Dương Bình chú ý nhìn, rồi nói với Cốc Trường Thanh :

- Cốc đạo trưởng, ở đây có cái động, chúng ta nhảy xuống xem đi.

Cốc Trường Thanh gật đầu cười, hai người cùng song song bước tới.

Âu Dương Bình nằm phục trên miệng hang, cúi đầu nhòm xuống, bất giác nhướng cao đôi mày, rồi tung mình nhảy xuống.

Cốc Trường Thanh không biết hẳn đã phát hiện được cái gì, bèn cũng nhảy xuống theo.

Thì ra trong động tối, Âu Dương Bình lại không được uống Linh thạch tiên nhũ vạn tải không thanh, nên không có cái mục lục quá cường, nhìn rõ từng cái tơ tóc như Nhạc Long Phi, đến nỗi trông ba cỗ hài cốt lại tưởng là ba bóng người.

Xuống đến tận nơi, mới nhận ra ba cái bóng ấy chỉ là ba bộ xương khô, xung quanh còn ngổn ngang từng đống xác rắn đã lột.

Âu Dương Bình chợt trông thấy trên đầu mỗi bộ hài cốt đều có một chếc năm đỏ, bất giác mừng cuống lên, trong bụng muốn giữ làm của riêng, bèn không gọi Cốc Trường Thanh, cứ rảo bước đến một mình.

Cốc Trường Thanh thấy thế cười hỏi :

- Âu Dương huynh thích ba bộ hài cốt ấy lắm à?

Âu Dương Bình chưa kịp trả lời, thì trong động rắn đã xảy ra một biến chuyển đột ngột.

Một tiếng ầm ầm chuyển nhẹ, cửa vào động rắn từ từ đóng lại.

Cốc Trường Thanh giật mình kinh sợ, vì thời cơ quá cấp bách, không kịp gọi Âu Dương Bình, vội dùng Bạch Hạc Xung Tiêu phóng mình nhảy vọt lên khỏi động.

Âu Dương Bình vì đã đi đến gần ba cỗ thi hài, cánh cửa động hơi xa, nên khi nghe tiếng quay lại thì đã không kịp nữa!

Cốc Trường Thanh vừa ra khỏi huyết, thời cửa động lập tức sập lại, chỉ còn để lại một hõm sâu vào đá thôi.

Cốc Trường Thanh hoảng hốt, vừa thi triển nội gia công lực vừa dùng lối Truyền Âm Nhập Mật gọi bọn Âu Dương Bình, vừa thò tay vào túi lấy một mũi tên nhỏ màu hồng gắng sức ném mạnh lên không trung.

Mũi tên ấy có Phi long tín hỏa, những thủ hạ của Đồ Viễn Trí người nào cũng có, cầm cái đó ném lên trên không, bị gió thổi vào chiếc tên tự cháy, ban ngày thì trông như một đám khói màu đỏ tía, ban đêm thì trông như một cây cột lửa hình con rồng.

Phi long tín hỏa vừa bốc lên thì phía nam đã có hồi âm, Đồ Viễn Trí cười con Thanh Thông mã nhanh như một luồng điện phóng tới.

Người còn cách xa ba trượng, đã nghe tiếng Đồ Viễn Trí cười nói :

- Cốc đạo trưởng sao lại phải dùng đến tín hỏa cáo cấp? Đã tìm thấy chỗ Nhạc Long Phi trốn rồi chẳng?

Cốc Trường Thanh lắc đầu cười gượng nói :

- Nào đâu đã tìm thấy tung tích Nhạc Long Phi nhưng Âu Dương Bình chẳng may tự chôn sống ở dưới động đá này rồi, bản đạo phải mời gặp các vị đến để tìm cách cấp cứu.

Đồ Viễn Trí kinh sợ, hỏi có làm sao? Cốc Trường Thanh chỉ vào chỗ đá lõm, kể hết từ đầu cho Đồ Viễn Trí nghe.

Đồ Viễn Trí nghe xong cau đôi mày lại, giơ cao cây Quỷ trượng trong tay lên, ngưng tụ công lực đập thật mạnh vào chỗ đá lõm.

Lão tuy đứng đầu bọn hung ác, công lực cái thế, nhưng phiến đá đó vừa dày vừa cứng, bị chiếc gậy đập vào chỉ bật lửa lên, những mảnh đá vụn bắn tóe lên như đốm sao mà vẫn không bật ra một kẽ hở nào.

Lúc này Hồng Vân tôn giả và Trử Dân Thông cũng đã kéo đến.

Trử Dân Thông vừa trông hình thế chỗ này, lại nghe Cốc Trường Thanh nói trong huyết có một đồng xác rắn độc, thì hoảng nhiên tỉnh ngộ, nói :

- Cốc đạo trưởng đã nói thế, thì Âu Dương Bình đã bị hãm vào Ô Mông xà huyết rồi.

Hồng Vân tôn giả nghe nói kinh sợ vội hỏi :

- Ô Mông xà huyết?

Trử Dân Thông gật đầu nói :

- Ô Mông xà huyết tức là chỗ mà Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên năm xưa bị người ám toán bỏ xuống đó, rồi nhân họa được phúc, mới luyện thành tuyệt nghệ đó!

Đồ Viễn Trí hỏi :

- Trử lão đệ, sao người lại biết rõ ràng thế?

Trử Dân Thông đắc ý cười nói :

- Trong bọn Hắc y Thiết vệ có người từ bé sinh trưởng ở núi Ô Mông, trước khi tôi phụng mệnh theo Hồng Vân đại sư tới đây, đã thăm dò khu vực ngọn núi này tường tận.

Đồ Viễn Trí có vẻ khen ngợi, mỉm cười nói :

- Trử lão đệ tinh tế lắm, người đã có công thăm dò địa thế núi Ô Mông tất phải biết cách mở cửa Ô Mông xà huyết chứ?

Trử Dân Thông lắc đầu cười gượng :

- Cách mở huyết này, trừ Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên ra thì chẳng ai biết cả, ta chỉ nghe trong xà huyết có một vật cực kỳ trân quý, Thiệu Hàm Yên tuân theo ý của cự chủ nhân huyết này cứ một ngàn ngày tự tay mở cửa một lần, mong có duyên được gặp, nhưng mở không được bao lâu, lại tự đóng lại, nếu không theo đúng thời gian, thì tất bị chôn sống.

Đồ Viễn Trí thở dài một tiếng nói :

- Nếu quả đúng như vậy thì Âu Dương Bình gặp đại hạn, phải chôn sống một ngàn ngày trong Ô Mông xà huyết!

Trử Dân Thông gật đầu :

- Sự thật là như thế, chúng ta tốn phí hơi sức thì cũng chẳng ích gì.

Nói dứt lời, Hồng Vân tôn giả đã cất tiếng cười sảng sặc.

Đồ Viễn Trí nghe tiếng xét tình, trông mặt biết sắc, bất giác mừng thầm, vội mỉm cười hỏi :

- Nghe tiếng cười của đại sư có vẻ đặc ý, hẳn rằng pháp Phật vô biên, đại sư đã có cách vá trời lấp bể chẳng?

Hồng Vân tôn giả cười một cách quái gở :

- Đồ lão cung phụng đoán không sai, ta thấy rằng may ra ta có thể cứu được tính mạng cho Âu Dương Bình.

Trử Dân Thông ngạc nhiên hỏi :

- Có lẽ đại sư định dùng công lực Đại Thủ Ấn của Tạng phái, phá vỡ núi đá ra chẳng?

Hồng Vân tôn giả lắc đầu cười :

- Sao Trử huynh nói thế! công lực Đại Thủ Ấn của ta dù cao cách mấy, cũng không thể vượt được cây Quỷ trượng trong tay Đồ lão cung phụng, làm sao tính đến chuyện phá đá?

Trử Dân Thông càng lấy làm lạ, hỏi :

- Đại sư đã không phá vỡ được đá thì làm sao mà cứu được Âu Dương Bình?

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thần Y Tay Độc Giết Hồ Nô

Hồng Vân tôn giả không trả lời, chỉ cười nói với mọi người :

- Xin các vị theo bàn tăng vào Ô Mông xà cốc sẽ biết rõ đầu mối.

Nói xong, tà áo bào đỏ tung bay phấp phới, rảo bước đi vào Ô Mông xà cốc.

Đồ Viễn Trí, Cốc Trường Thanh và Trử Dân Thông tuy không ai hiểu Hồng Vân tôn giả làm cái trò gì mà bí mật như vậy, nhưng cũng đành phải đi theo, lẳng lặng xem ông ta đưa đi đâu.

Hồng Vân tôn giả một mặt đi vào Ô Mông xà cốc, một mặt cười nói với bọn Đồ Viễn Trí :

- Đồ lão cung phụng, trong khi ta và Cốc đạo trưởng, Trử lão đệ càn quét Ô Mông xà cốc có phát hiện được một cái cửa đá ở trong động chỗ Thiệu Hàm Yên ở trên cửa có khắc mấy chữ Xà Huyết Tiệp Kính - con đường tắt vào hang răn.

Trử Dân Thông “à” một tiếng, bỗng nhiên tỉnh ngộ gật đầu :

- Đại sư phát hiện được cái cửa này hay lắm, theo ý ta thì Ô Mông xà cốc và Ô Mông xà huyết phải có đường đi thông sang mới đúng.

Đồ Viễn Trí lúc này đã nhận thấy Âu Dương Bình thật tâm đầu hàng nhà Thanh, thì tự nhiên coi hẵn là một tên giúp việc đắc lực, nóng lòng muốn cứu ngay, nên khi nghe Hồng Vân tôn giả nói thế thì mừng lắm, rảo bước đi nhanh, xăm xăm tiến vào xà cốc.

Hồng Vân tôn giả chỉ những xác răn nằm ngổn ngang trên mặt đất, lắc đầu than thở với Đồ Viễn Trí :

- Đồ lão cung phụng, tuy ta không làm nhục mệnh trên, đã giết sạch các giống răn độc của Thiệu Hàm Yên nuôi dạy nhưng chẳng may lại gặp tên nhãi con Nhạc Long Phi giết mất con Tây Tạng huyết chi đã nuôi lâu năm, mất bao nhiêu công phu dạy dỗ.

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Mất con Tây Tạng huyết chi, một giống thông linh dị điều hiếm có như vậy, kể cũng đáng tiếc, nhưng Thiệu Hàm Yên đã chết, ổ răn độc cũng diệt trừ, chỉ còn một học trò của Thiệu Hàm Yên là Lãnh Băng Tâm, thiết tưởng không đáng lo lắm.

Mọi người đều rảo bước thật nhanh, trong khi trò chuyện đã vào tới cửa động chỗ ở của Thiệu Hàm Yên.

Hồng Vân tôn giả đã thuộc đường, bèn bước vào động trước.

Bọn Đồ Viễn Trí nối gót theo sau, đi qua hai lần rẽ ngoặt quả thấy trên vách phía sau trái có một phiến đá đóng kín mít, trên cửa có khắc bốn chữ Xà Huyết Tiệp Kính rất lớn, nét chữ tươi tốt vô cùng.

Hồng Vân tôn giả ngậm tụ công lực, làm cho bàn tay phải to lên gấp rưỡi, da đỏ sậm lại, rồi mỉm cười nói với Đồ Viễn Trí :

- Đồ lão cung phụng, ta dùng công lực Đại Thủ Ấn, ông dùng Quỷ trượng hợp sức nhau lại mà mở cửa, may ra có thể phá được cái cửa này tìm ra con đường tắt, ăn thông xuống xà huyết chẳng?

Đồ Viễn Trí gật đầu mỉm cười, chân lực tụ lại, Quỷ trượng giơ lên, thốt nhiên lão biến sắc mặt, cùng bọn Hồng Vân tôn giả, Cốc Trường Thanh, Trử Dân Thông đều đứng yên, nín thở nghe ngóng.

Thì ra trong căn động phủ không một bóng người nào tự nhiên lại nghe thấy tiếng chân bước.

Tiếng chân bước đó, rất nhẹ nhàng, như có như không, lúc xa lúc gần.

Trử Dân Thông tóc gáy dựng đứng, khẽ nói với Đồ Viễn Trí :

- Đồ lão cung phụng sao trong cái động không người này lại có tiếng chân bước? Chẳng lẽ trên đời này lại có ma quỷ thật ư?

Đồ Viễn Trí lắc đầu, rồi lại lắng tai nghe ngóng, một lát sau mới chỉ vào cánh cửa đá, cau mày nói với Hồng Vân tôn giả.

- Đại sư, nghe tiếng chân bước, hình như đi quanh co ở dưới đất thì phải, nếu trong vách đá có con đường tắt, hoặc Âu Dương Bình đã thoát nạn, đang tìm lối ra cũng nên.

Hồng Vân tôn giả nghĩ một lúc, rồi gật đầu :

- Đồ lão cung phụng nói thế cũng có lý ông thử dùng thiết trượng gõ vào đá, dẫn lối cho hẵn, thử xem có phải quả là hẵn đã thoát nạn, tìm cửa đi ra thật không?

Đồ Viễn Trí nghe lời, bèn cầm cây gậy trong tay gõ nhẹ lên cánh cửa đá mấy tiếng.

Tiếng chân đang quanh co giở đi giở lại từ lúc nghe Đồ Viễn Trí gõ mấy tiếng coong coong vào cửa đá, quả nhiên lại thấy tiếng chân đi về phía vách đá.

Đồ Viễn Trí biết rằng mình đã đoán đúng tới tám chín phần mười, bèn đề tụ chân khí, lại cầm cây sắt gõ

liên hồi vào cánh cửa, và thi triển công lực Truyền Âm Nhập Mật gọi to :

- Âu Dương huynh cửa động ở đây, nếu không đứng ở bên trong mở lấy được thì gõ vào vách đá mấy tiếng, chúng ta sẽ tìm cách phá vỡ vách đá ra.

Tiếng giày chạy ngay đến phía bên trong vách đá thì dừng lại, tiếp theo đó là những tiếng đá canh cách rất nhỏ đưa ra, bọn Đồ Viễn Trí nghe tiếng động của vách đá, biết rằng Âu Dương Bình có cơ thoát nguy, ai nấy đều hớn hờ vui mừng.

Ước chừng ngội nửa chén trà nữa, cánh cửa thốt nhiên chuyển mạnh rồi từ từ mở ra.

Âu Dương Bình thở phào một tiếng, từ phía sau cánh cửa bước ra, tay còn cầm một gói gì tròn tròn.

Đồ Viễn Trí mừng lắm, kể lại ngạc nhiên, vì lão nhận thấy đôi mắt Âu Dương Bình so với trước kia, hình như sáng hơn nhiều lắm.

Trử Dân Thông cũng cùng một cảm giác như vậy, bèn mỉm cười hỏi :

- Âu Dương huynh bị một mẻ sợ phải không? Theo chỗ ta biết thì trong Ô Mông xà huyết có giấu một vật cực kỳ trân quý...

Âu Dương Bình giơ cái gói tròn trong tay, giơ lên, cười gượng :

- Trử huynh nói đúng lắm, các vị xem thử vật này có đáng gọi là cực kỳ trân quý không?

Nói xong mở cái gói ra, đặt trước mặt mọi người :

Đó là một chiếc đầu lâu máu me đầm đìa.

Mà chiếc đầu lâu, mặt mũi, mắt tai đều giống nhau hệt như Nhạc Long Phi, không sai một mảy.

Cốc đạo trưởng đưa mắt liếc nhìn trước ngực Âu Dương Bình, tỏ ra mừng rỡ nói :

- Âu Dương huynh, thì ra Nhạc Long Phi quả trốn vào hang rắn, là Âu Dương huynh chém đầu đem về đây chăng?

Âu Dương Bình nhướng mày, cười một cách ngạo nghễ :

- Thằng giặc oắt còn đang ở trong hang rắn, vận công trị thương, bị ta bất thành linh điếm huyết, rồi cắt đầu đem về đây.

Cốc Trường Thanh cười ha hả trở vào đầu Nhạc Long Phi nghiêng răng nói :

- Nhạc Long Phi, ban này người múa ngọn cờ Mặc Vũ Phù Dung khiến ta bị thương, sao mà oai thế,

hách thế, tướng thế nào, ai ngờ cũng bị chết về tay Âu Dương huynh, đúng là trời cao có mắt!

Âu Dương Bình cười nói :

- Cốc đạo trưởng đã có thù với Nhạc Long Phi, tiểu đệ xin tặng cái đầu này, để đạo trưởng rửa hận.

Cốc Trường Thanh mừng lắm, Âu Dương Bình bèn đưa chiếc đầu Trử Dân Thông cho Cốc Trường Thanh.

Cốc Trường Thanh tiếp lấy cái đầu, nhìn kỹ một lát, rồi vùng cười sảng sặc, ném mạnh vào sườn núi.

“Huych” một tiếng, máu bắn vọt lên như tia nước, chiếc đầu lâu đã bị Cốc Trường Thanh đập vỡ nát như tương.

Đồ Viễn Trí vẫn định đem đầu Nhạc Long Phi ướp muối để đưa về kinh, nhưng chưa kịp nói, đã bị Cốc Trường Thanh đập nát mất rồi, đành phải thôi vậy.

Mấy tên ưng khuyến Thanh đình tâm mãn túc chí, hơn hở vui mừng, cùng ngồi thương nghị về việc làm thế nào có thể dốc toàn lực đại phá Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp một trận thành công.

* * * * *

Đây nói về chuyện bọn hai người Truy Hồn Học Cứu Vưu Nam Báo và Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi được Phù Vân Tử phái đi mấy tính Tương, Xuyên, Thanh Hải, qua miền Tây Cương rồi trở về Đan Tâm giáp.

Vưu Nam Báo từ khi bị trúng độc ở Nam Hải được thoát chết trở về, đã biết rõ rằng mình chỉ là một cái đinh trước mắt bọn ưng khuyến Thanh đình, nơi Vũ Công sơn Tàng Kiếm cốc này sớm muộn gì cũng xảy ra tai họa, không còn là nơi an cư trường cửu nữa.

Vậy nên sau khi về đến Tàng Kiếm cốc, bèn lập tức gọi bọn gia nhân, sai thu xếp mọi việc, rồi lẳng lẳng dọn hết về Bắc Thiên sơn cư ngụ, định làm một nơi tránh loạn lâu dài.

Chu Bạch Mi thấy Vưu Nam Báo xếp đặt như vậy, bèn gật đầu cười :

- Kiến thức của Vưu huynh bao giờ cũng hơn người, chúng ta đã không chịu đầu hàng giặc Mãn, mà gia tộc của Vưu huynh lại đông, nay thiên cư sang Bắc Thiên sơn quả là còn yên ổn hơn Tàng Kiếm cốc nhiều lắm.

Vưu Nam Báo đã có biệt hiệu là Truy Hồn Học Cứu tất nhiên phải văn võ toàn tài, nghe Chu Bạch Mi nói thế, liền thở dài nói :

- Bốn bể mệnh mông không chỗ đậu, tránh Tần đâu phải chọn đào nguyên? Di cư sang Bắc Thiên sơn,

chỉ là cái kế cầu an tạm thời trừ khi nào đuổi được hết giặc Mãn, khôi phục lại sơn hà, con cháu nhà Tiền Hán mới có thể mở mày mở mặt ra được.

Chu Bạch Mi cau mày than rằng :

- Thanh đình khí thế đương thịnh, trong vòng một trăm năm chưa thể suy yếu được, chúng ta muốn tái tạo sơn hà, trùng quang nhật nguyệt xem chừng cũng khó lắm.

Vưu Nam Báo nhướng cao đôi mày nói :

- Bao nhiêu những kẻ di dân chí sĩ hào hiệp anh hùng, không để cho uy vũ khuất phục, phú quý dụ dỗ, tình nguyện mất đầu đổ máu, không phải là họ không biết rằng lúc này khí thế Mãn nô đang thịnh, khó hy vọng thành công, nhưng tắc lòng canh cánh, chỉ vì dân tộc quốc gia, cố giữ lấy đôi chút cương thường khí tiết cho khỏi đến nỗi bị tiêu diệt dần mòn, đồng thời cũng phải nuôi dưỡng chí khí, tiềm tàng sức mạnh để chờ cơ hội, chớ biết làm sao.

Chu Bạch Mi cười ha hả gật đầu lia lịa :

- Vưu huynh nói phải lắm, hay lắm, chỉ cần vài người có tâm huyết là nhật nguyệt lại có lúc sáng sủa, chỉ được một toán quân muốn trung hưng là giặc Mãn thế nào cũng có ngày bị tống ra khỏi nước! Thành công cứ gì phải là ta? Chúng ta chỉ cần biết tận hết tâm lực, vì con cháu xây đắp sẵn một nền móng là được rồi!

Vưu Nam Báo chột thò tay vào bọc, lấy thanh kiếm Ngô Côn hai tay bưng lên đưa cho Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Chu huynh, tiểu đệ xin tặng người thanh kiếm này.

Chu Bạch Mi vẫn biết thanh Ngô Côn kiếm là một khoáng vật đại kỳ trân lười sắc như nước, vội vàng xua tay nói :

- Vưu huynh sinh bình rất yêu kiếm, lại khổ công thư tàng bao nhiêu lâu...

Vưu Nam Báo không đợi Chu Bạch Mi nói hết, gượng cười đáp :

- Từ hôm xảy ra việc mất kiếm ở Tàng Kiếm cốc đến nay, Vưu Nam Báo đã hiểu thấm thía cái ý nghĩa Hoài bích chiêu tại! Huống hồ chi chúng ta đã cùng thề quyết chí quang phục sơn hà, đúng lý là phải lấy máu bọn ưng khuyến Thanh đình tẩm vào lưỡi kiếm cho thêm sắc bén, chớ để không ích gì? Vậy nên không những tiểu đệ tặng Chu huynh thanh Ngô Côn mà còn mấy thanh đã mất lại cướp lại được, rồi đây cũng đem chia cho tất cả các huynh đệ.

Chu Bạch Mi thấy Vưu Nam Báo nói một cách thành khẩn như vậy, bèn không từ chối nữa, đỡ lấy thanh

Ngô Côn kiếm rồi cười nói :

- Vưu huynh đã nói vậy, tiểu đệ không dám từ chối nữa, đành mặt dày bái lĩnh vậy!

Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Chỉ mong Chu huynh thi triển thần uy chém lấy năm bảy chiếc thủ cấp của bọn Mãn nô võ sĩ kia, là đủ bỏ công Vưu Nam Báo chịu tổn phí bao nhiêu tâm huyết sưu tầm được mấy thanh kiếm này.

Hai người thu xếp công việc trong Tàng Kiếm cốc đầu vào đấy, rồi chuẩn bị chiếu theo kế hoạch đi qua Tứ Xuyên, Thanh Hải, sang Bắc Thiên sơn.

Nửa đoạn đường trên, bình an vô sự, chỗ nào có phong cảnh đẹp thì dừng lại nghỉ ngơi, ngoạn cảnh.

Nhưng khi đến Vũ Lăng sơn, giáp giới hai quận Xuyên, Tương thì phong ba lại dồn dập kéo đến.

Wũ Lăng sơn cảnh trí rất đẹp, trong lúc Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi đứng ngoạn cảnh trên một ngọn núi nhỏ, thì chợt thoáng nghe có tiếng than khóc văng vẳng từ xa vang lại.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên nói :

- Chu huynh nghe tiếng khóc sao mà thê thảm quá vậy? Chúng ta thử đi tìm xem sao.

Chu Bạch Mi nhân đi đường xa vô sự cũng buồn, bèn gật đầu đồng ý, hai người bèn lần theo tiếng khóc tìm đến.

Tiếng khóc từ trong một ngôi nhà cỏ ba gian, phái ngoài có mấy con gà rừng và thỏ đã chết, với một bó củi khô, rõ ràng chủ nhân là một người thợ săn hoặc kiếm củi.

Vưu Nam Báo dang hắng một tiếng rồi cất tiếng gọi :

- Ai ở trong nhà khóc lóc như vậy, xin mời ra ngoài cho hỏi chuyện một chút.

Hai cánh cửa gỗ khép hờ, kệt mạnh một tiếng rồi mở rộng một người đàn ông vóc dáng vạm vỡ khỏe mạnh, mắt hầy còn đầm đìa giọt lệ, chạy ra.

Vưu Nam Báo tuy nhận thấy người đàn ông này hình tướng tráng kiện dũng mãnh, nhưng phần nhiều dân miền núi làm nghề săn bắn thường hay luyện võ công, nên cũng không lấy gì làm lạ.

Đại hán đưa mắt nhìn qua hai người qua đường một lúc, rồi gượng nén bi ai, vòng tay thi lễ :

- Hai vị lão nhân vào núi lạc đường, cần lương thực hay nước uống?

Vưu Nam Báo lắc đầu cười :

- Tôn giá đoán sai cả, chúng tôi đang thưởng ngoạn cảnh chợt nghe trong nhà có tiếng khóc ai oán, nên mới đến thăm, xem có thể giúp được việc gì không?

Đại hán có vẻ cảm kích, khom lưng nói :

- Đa tạ mỹ ý của hai vị lão nhân gia, nhưng gia huynh bị trúng thương độc, chỉ còn hấp hối, chỉ trừ trời sai thần y xuống, còn thì chẳng có cách gì cứu nổi.

Chu Bạch Mi nghe nói, bất giác đôi mắt sáng ngời.

Vưu Nam Báo nhìn đại hán cười nói :

- Tôn giá tạm nén đau thương, may ra lệnh huynh còn có cơ cứu được!

Nói xong ngoảnh lại nhìn Chu Bạch Mi, mỉm cười :

- Diệu thuật của Chu huynh không những đời nay không có đến hai người mà còn vượt cả Hoa Đà Biển Thước, sao không nhân dịp này kết một mối thiện duyên ở Vũ Lăng sơn này, có phải hay không.

Chu Bạch Mi cười ha hả :

- Tiểu đệ vốn tính tự trọng, đã có thói quen là không muốn chữa bệnh cho ai một cách dễ dàng, trong giới võ lâm ai là người không biết điều đó?

Vưu Nam Báo nghe xong, định đang tìm lời khuyên nhủ, Chu Bạch Mi lại mỉm cười nói :

- Nhưng từ hôm ở đảo Độc Long về đến nay, tính nết đã thay đổi nhiều, bắt đầu từ bây giờ xin đem hết tài mọn cứu dân độ thế, không còn làm bộ thanh cao như trước nữa.

Vưu Nam Báo vỗ tay cười lớn :

- Cái công của lương y, có kém gì lương tướng? Huống chi Chu huynh lại là một thần y đương thời, quan niệm của Chu huynh thay đổi như thế là một phúc lớn cho giới võ lâm.

Chu Bạch Mi không đợi cho Vưu Nam Báo nói dứt, lập tức cười ha hả ngắt lời :

- Vưu huynh đừng có thổi phồng ta lên tận mây xanh, huynh có thể dứt tình đem mấy thanh kiếm quý tặng đồng đạo, chẳng lẽ Chu Bạch Mi lại không dám đem chút tài mọn ra cứu độ thương sinh hay sao?

Vưu Nam Báo nghe Chu Bạch Mi nói vậy bèn hờn hờ bảo với đại hán :

- Tôn giá quý danh là gì? Có lẽ lệnh huynh mệnh chưa đến nỗi tuyệt, nên mới gặp Chu huynh ta là một tay thánh thủ thần y độc nhất vô nhị trong giới giang hồ thời nay.

Đại hán nghe nói, mừng cuống lên vội khom người cung kính nói :

- Tại hạ tên gọi Ngô Tâm Càn, Chu lão nhân gia tinh thâm y đạo, xin mở lòng nhân đức cứu cho gia huynh sống lại, Ngô Tâm Càn xin cảm kích đời đời.

Chu Bạch Mi vội xua tay nói :

- Ngô huynh miễn lễ, chẳng hay lệnh huynh bị trúng vật độc gì?

Ngô Tâm Càn thưa rằng :

- Gia huynh bị con nhện mắt người cắn phải!

Chu Bạch Mi cười nói :

- Nọc nhện mắt người tuy rất độc, nhưng nếu không phải là loại đặc biệt có lông xanh, thì cũng không lo.

Vưu Nam Báo cũng cười nói :

- Vào tay Chu huynh thì dù xương đã trắng rồi, lại có thể mọc thịt mà sống lại, kể gì một chút nọc nhện độc mà lo?

Chu Bạch Mi nghe nói bật cười :

- Vưu huynh đừng có nịnh nham, nếu có thể làm cho xương trắng mọc thịt thì là thần tiên.

Vưu Nam Báo lại cười nói :

- Chu huynh hà tất phải quá khiêm, ta còn nhớ có một lần gặp người khiêng áo quan đem chôn, tự nhiên Chu huynh cao hứng thế nào mà phóng một chưởng bật nắp áo quan của người ta ra, rồi chữa cho có thể sống lại...

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Người ấy vì mắc bệnh thời khí, lại gặp tên lang băm cho uống lầm thuốc thành ra hơi thở bị bế tắc mất một lúc, ta biết vậy nhưng chỉ cười thầm, chờ cho người nhà khiêng bệnh nhân nhập quan đến đấy, mới cố ý làm ra vẻ thần kỳ, đánh bật nắp quan tài, cứu bệnh nhân sống lại, rồi mắng cho lão lang băm một trận, lại xé luôn cả cái chiêu bài của lão đi, chuyện chỉ có thế, chớ nào tiểu đệ có thuật khởi tử hồi sinh gì đâu?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Chẳng cần biết Chu huynh có thuật khởi tử hồi sinh thật hay không, nhưng vẫn là một tay thần y cái thế,

thôi chúng ta còn phải vào trong nhà cấp cứu cho lệnh huynh của Ngô huynh đã chứ, có đứng đây nói chuyện mãi sao?

Hai người đi theo Ngô Tâm Càn vào trong nhà, giữa nhà có một chiếc giường tre kê sát vách, một đại hán duỗi thẳng trên giường chân bên phải sưng to gấp bội ngày thường, miệng không ngớt rên rỉ.

Chu Bạch Mi lấy ra một con dao chuôi ngọc nhỏ xíu, cắt ống quần ra, xem qua vết thương, rồi hỏi Ngô Tâm Càn :

- Vết thương của lệnh huynh quả thật là bị nhện mặt người cắn không?

Ngô Tâm Càn gật đầu thưa :

- Tại hạ và gia huynh cùng đi săn, khi qua khu rừng nhỏ, gia huynh liền bị con nhện mặt người cắn phải, con nhện ấy cũng bị tại hạ bắt được, đập nát ra.

Chu Bạch Mi nghe nói cười ha hả :

- Vết thương này chữa dễ lắm, không có gì.

Nói xong co tay điểm vào trái tim đại hán nằm trên giường, làm cho hãn lập tức ngất đi.

Ngô Tâm Càn thất kinh kêu lên :

- Chu lão nhân gia...

Nói chưa dứt lời, Chu Bạch Mi ngưng tụ công lực Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ, cười khẩy mấy tiếng, tay phải giơ lên ấn vào ngực Ngô Tâm Càn.

Hãn kinh sợ thất sắc, đưa nhanh hai tay, dùng ngón “Bế Môn Cự Hồ” đón lấy bàn tay phải của Chu Bạch Mi vừa đánh tới.

Ba bàn tay vừa chạm nhau, Ngô Tâm Càn kêu lên một tiếng, toàn thân run rẩy, thất khiếu đều lưu huyết.

Vưu Nam Báo kinh ngạc hỏi :

- Chu huynh trông thấy gì lạ là làm như thế?

Chu Bạch Mi cười nhạt nói :

- Bọn này có phải là liệt hộ sơn dân, chúng là quân ưng khuyến Thanh đình thiết kế để ám toán ta đó.

Vưu Nam Báo nửa tin nửa ngờ, lại hỏi :

- Chu huynh căn cứ vào đâu mà đoán thế?

Chu Bạch Mi trở vào chiếc chân sừng của tên đại hán nằm trên giường cười khẩy, nói :

- Cái chân sừng của hãn rõ ràng là tự dùng ám khí có chất độc khê rạch một tí rồi nói dối là bị con nhện mặt người cắn phải nhưng làm sao bịt mắt nổi ta?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Mặc dù họ không nói sự thực nhưng hoặc giả còn có ẩn tình gì khác chẳng? Sao Chu huynh lại biết hãn là ưng khuyến Thanh đình.

Chu Bạch Mi cũng cười nói :

- Vừa rồi trong lúc xem vết thương cho tên đại hán kia, ta cố ý khê cởi khuy áo của hãn ra, thấy trên ngực hãn có mấy dòng chữ.

Vưu Nam Báo ngẩn người không hiểu :

- Hãn thích chữ gì?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Vưu huynh không biết, phàm là người trong đội Hắc y Thiết vệ tên nào cũng khắc vào ngực tám chữ “Xích đảm trung tâm, vĩnh báo Đại Thanh”.

Vưu Nam Báo nhướng cao lông mày, rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, trước hết rạch mảnh áo trước ngực tên Ngô Tâm Càn đã bị Chu Bạch Mi dùng Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ ép dập phủ tạng nằm chết dưới đất ra coi, quả nhiên hiện ra tám chữ như lời Chu Bạch Mi vừa nói.

Quay lại mở áo tên đại hán quả nhiên cũng thấy y như thế, Vưu Nam Báo “hừ” một tiếng, trường kiếm vung lên, thân hình của tên đại hán đứt làm hai khúc.

Vưu Nam Báo vừa chống thanh kiếm xuống đất cho máu chảy ra hết, vừa cười nói với Chu Bạch Mi :

- Nếu không nhờ Chu huynh tinh tế khám phá ra được, thì hôm nay chúng ta khó lòng tránh khỏi âm mưu thâm độc của hai tên thủ hạ tụi ưng khuyến này.

Chu Bạch Mi cởi cái túi da báo của Ngô Tâm Càn đeo ở thắt lưng ra, tỉ mỉ xem kỹ, chỉ trông thấy trong túi có một ống Ngũ Vân Bổng Nhật Nhiếp Hồn đình, một ống Thất Khổng Hoàng Phong châm và hai mươi mũi Thiết Tật lê sắc xám xanh, rõ ràng là có tẩm độc.

Vưu Nam Báo lắc đầu thở dài :

- Mấy món ám khí này, tuy đều là bá đạo, nhưng nếu cứ đường hoàng phóng ra, ta và Chu huynh không sợ, nhưng nếu nó thừa lúc mình không đề phòng mà ném thì...

Chu Bạch Mi ngắt lời, cười nói :

- Sự nhận xét của Chu huynh không hợp ý ta, ta cho rằng: bọn chúng ta ở trong võ lâm đương thời, chẳng gì cũng đôi chút tiếng tăm, nếu đối phương chỉ bằng vào mấy ám khí bá đạo này thôi, thì chưa chắc đã dám hạ thủ.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Có lẽ huynh cho rằng bọn chúng còn có thủ đoạn gì ghê gớm hơn nữa chẳng?

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Ta cho rằng bọn chúng còn có tay giỏi cứu viện, nhưng chưa đến.

Vưu Nam Báo gật đầu :

- Chu huynh nói thế cũng có lý.

Vừa nói đến đây chợt ngừng lại lắng nghe, rồi khẽ hỏi :

- Quả nhiên có người đến thật, nhưng không biết là ai?

Chu Bạch Mi cười nhạt một tiếng, nhướn cao đôi mày :

- Theo ta đoán thì người này, nếu không phải là Đồ Viễn Trí thì cũng là Lê Phóng Hạc!

Nói đến đây, liền thò tay vào chiếc túi da báo của Ngô Tâm Càn lấy ống Thất Khổng Hoàng Phong châm đưa cho Vưu Nam Báo còn ống Ngũ Vân Bồng Nguyệt Nhiếp Hồn định thì giắt vào mình, rồi cười nói :

- Chu huynh, chúng ta nên dùng lối “gậy ông đập lưng ông” vừa tỏ ra rằng thiên lý chiêu thương, báo ứng không lầm, lại vừa đỡ bận.

Vưu Nam Báo cũng gật đầu tỏ vẻ đồng tình, cầm lấy ống ám khí, rồi cùng Chu Bạch Mi chia nhau mỗi người một bên cửa để ẩn nấp.

Chỉ trong chốc lát, quả có nghe tiếng chân người đi tới phía cửa ngoài.

Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi đều là những tay đại hành gia, vừa nghe tiếng đã biết ngay là bọn này có hai người, thân pháp khinh công đều vào bậc thượng thừa cả.

Hai người vừa đến trước cửa ngôi nhà tranh, không hề do dự lập tức đẩy cửa bước vào.

Vưu Nam Báo đang nấp ở phía bên phải, nên trông thấy rõ hai người này đều đeo mặt nạ da người, mặc quần áo đen.

Chu Bạch Mi vì đứng nghiêng mình về một bên, chỉ trông thấy hai người đều mặc quần áo đen thì cho rằng là bọn Hắc y Thiết vệ, “cách” một tiếng, túi ám khí phóng ra, mấy mũi Ngũ Vân Bồng Nguyệt Nhiếp Hồn đình hóa thành năm sáu đốm sao, nhanh như điện bắn ra phía trước.

Vưu Nam Báo thấy Chu Bạch Mi hạ thủ nhanh quá, bất giác kêu lên một tiếng, hồn vía rụng rời.

Trong lúc thảng thốt, không biết làm cách gì hơn, đành cũng bấm vào lò xo ở túi ám khí bắn ra mấy mũi Thất Khống Hoàng Phong châm nhắm thẳng mấy cây Nhiếp Hồn đình bắn tới.

Vưu Nam Báo võ công tuyệt thế, cách phóng ám khí cũng cao cường, keng keng mấy cái, tất cả sáu đốm sao đã bắn rơi được năm.

Còn một cây Nhiếp Hồn đình cũng bị người áo đen phía trước tránh thoát, dùng chưởng lực gạt bay ra ngoài cửa.

Chu Bạch Mi thốt nhiên thấy Vưu Nam Báo lại giúp đối phương thì kinh ngạc kêu lên :

- Vưu huynh...

Hai chữ Vưu huynh vừa thốt ra khỏi miệng, thì Vưu Nam Báo đã thở dài một tiếng rồi lắc đầu :

- Chu huynh vừa rồi thông minh thế, mà sao lúc này lại hồ đồ quá vậy? Tại sao trong khi chưa phân biệt bạn thù lại đã vội hạ độc thủ?

Chu Bạch Mi đưa mắt nhìn hai người áo đen, rồi ngạc nhiên hỏi :

- Vưu huynh bảo hai người này là người của mình ư?

Vưu Nam Báo bật cười nói :

- Chu huynh tinh mắt trông thấy cả sợi tơ sợi tóc, nhưng lại không trông rõ cái xe củi, chẳng lẽ huynh không thấy trước ngực hai vị này đều có đeo chiếc Mặc Vũ đấy ư?

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Truy Hồn Mặc Lệnh Chém Chim Ưng

Chu Bạch Mi nghe nói, lại chú ý nhìn lại lần nữa, quả thấy trước ngực hai người áo đen đều có một chiếc Mặc Vũ, bất giác ngượng nghịu nói :

- Hai vị là ai? Xin thứ cho Chu Bạch Mi này tội lỗi mãng!

Người mặc áo đen đi trước chưa kịp trả lời, người đi sau đã cười khanh khách nói :

- Chu lão tiên bối và Vưu lão tiên bối, chẳng lẽ trên mặt văn bối chỉ thêm có chiếc mặt nạ thôi, mà hai vị tiên bối không nhận ra Vũ Văn Kỳ ư?

Chu Bạch Mi “à” một tiếng rồi hỏi :

- Vũ Văn cô nương sao lại cải trang thế này? Còn vị này là ai?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Vị này là Lãnh Băng Tâm tỷ tỷ, người đã sai linh xà sang đảo Độc Long đưa thư giúp chúng ta thoát cơn nguy hiểm, mà các vị tiên bối đều muốn gặp mặt đó.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Lãnh cô nương, xin hãy bỏ cái mặt nạ ra, cho Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo này được chiêm ngưỡng Lư Sơn diện mục.

Lãnh Băng Tâm vừa đưa tay gỡ chiếc mặt nạ, vừa gượng cười nói :

- Hai vị tiên bối đã bảo, không dám không tuân lệnh, nhưng cái mặt mũi văn bối gớm ghiếc đáng sợ lắm, không muốn cho ai trông thấy cả.

Trong khi nói, thì chiếc mặt nạ cũng rơi xuống.

Dung mạo da dẻ vẫn tươi đẹp như hoa, nhưng hai bên má đều có vết dao gạch thành chữ thập, khiến không ai nở trông.

Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi đều giật mình, Vũ Văn Kỳ cũng tháo chiếc mặt nạ ra, trên mặt cũng có hai chữ thập bị gạch bằng dao.

Chu Bạch Mi kinh ngạc hết sức, hoảng hốt kêu lên :

- Vũ Văn cô nương, Lãnh cô nương bị thương ở mặt là do ai hạ độc thủ đó?

Lãnh Băng Tâm thở dài một tiếng rồi nói :

- Vũ Văn tiểu muội bị Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình ám toán, còn vân bối thì tự tay rạch đó.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Lãnh cô nương hủy dung nhan làm gì? Vết dao khó lòng mà chữa cho lành hẳn đó!

Lãnh Băng Tâm đối với vết thương trên mặt mình, hình như không để ý gì, chỉ trỏ Vũ Văn Kỳ, mỉm cười nói với Chu Bạch Mi :

- Nguyên nhân khiến cho tỷ muội vân bối, một người thì bị hạ độc thủ, một người thì tự hủy hoại dung nhan, lát nữa sẽ xin thưa chuyện cùng với các vị tiền bối, nhưng còn Vũ Văn tiểu muội bị hủy võ công, thiệt xót ra là phiền lắm. Chu lão tiền bối đã có danh hiệu là thần y...

Chu Bạch Mi nghe nói không tin, vội ngắt lời hỏi :

- Nghe tiếng chân hai vị cô nương đi ban nãy, rõ ràng là khinh công rất giỏi, sao lại bảo là mất hết võ công?

Vũ Văn Kỳ cười gượng nói :

- Vân bối khinh công còn có thể miễn cưỡng thi triển, nhưng nội lực chân khí đã bị Âu Dương Bình phá mất hết, nếu gặp cường địch thì không thể chống cự nổi.

Chu Bạch Mi cau mày, khẽ nói :

- Cô nương duỗi tay phải ra đây để ta bắt mạch xem nào.

Vũ Văn Kỳ vâng lời, duỗi cánh tay ngọc ra, Chu Bạch Mi lắng hết tinh thần chuẩn mạch.

Vưu Nam Báo nhìn Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Chu huynh, Lãnh cô nương có cái công rất lớn đối với bọn kỳ hiệp tham dự Nam Hải Anh Hùng hội bữa ấy, còn Vũ Văn cô nương thì khăng khái cho Chu huynh mượn quả Nam Hoang hấp tinh cầu, mới qua cơn đại nạn, bây giờ Chu huynh phải tận tâm tận lực vì hai vị cô nương mà chữa lành thương tích, khôi phục công lực, và nhất là tìm cách gì, chữa cho mất hẳn vết sẹo trên má đi mới được.

Chu Bạch Mi vừa chuẩn mạch, vừa lắc đầu nói :

- Chữa lành thương tích thì dễ lắm, không phục võ công cũng có thể được, còn làm cho mất hằn vết sẹo thì không chỉ dựa vào cái nghề thuốc nhỏ mọn của Chu Bạch Mi này mà có thể làm nổi.

Vưu Nam Báo nghe nói cười :

- Nghe giọng nói của Chu huynh hình như còn cần một tí linh dược nữa thêm vào, mới có thể chữa được đúng không?

Chu Bạch Mi gật đầu nói :

- Thiên niên tuyết sâm, Chu hồng tuyết liên, hai thứ ấy chỉ cần được một, tôi dám cam đoan, có thể làm cho Vũ Văn cô nương và Lãnh cô nương khôi phục dung nhan như cũ, không còn lưu một dấu vết gì.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Chu tiên bối, tử muội vẫn bối với việc bảo toàn dung mạo không lấy gì làm gấp lắm, cần nhất là tiền bối là thế nào cho Vũ Văn muội không phục lại nội lực chân khí trước đã.

- Khôi phục chân khí nội lực, so với việc khôi phục dung mạo tuy có dễ dàng hơn, nhưng cũng phải tốn công lắm.

Lãnh Băng Tâm nói :

- Dám hỏi tiên bối, tốn công như thế nào?

Chu Bạch Mi nói :

- Một là cần chân dược, hai là cần nhân lực, về mặt nhân lực thì đã có ta và Vưu Nam Báo huynh, đều cố tận tâm lực, may ra có thể đủ dùng, nhưng về mặt dược lực thì ta phải thân hành đến một đô thị lớn tìm cách bào chế.

Vưu Nam Báo nghĩ một lúc rồi nói :

- Việc khôi phục chân khí nội lực cho Vũ Văn Kỳ cô nương, thấy dễ chậm lại một chút cũng được, chúng ta còn phải hợp lực tiêu diệt mấy tên ứng khuyến Thanh đình sắp lại tiếp ứng cho đồng bọn, ngoài ra còn phải tìm một nơi kín đáo yên tĩnh, chữa bệnh cho Vũ Văn cô nương nữa chứ.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Vưu lão tiên bối yên tâm, những người tiếp ứng cho bọn ứng khuyến không đến nữa đâu.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi nàng do đâu mà biết, Vũ Văn Kỳ cười trả lời :

- Bọn này cả thầy có ba tên, chúng dò thấy tung tích của hai vị tiên bối, biết sức chống không nổi, nên không dám liều lĩnh hạ thủ, mới nghĩ cách giữ chân hai vị tiên bối lại, rồi sai một tin đi báo cho Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, hiện ở gần đây, đến tiếp ứng, tên Thiết vệ có bốn phạm liên lạc đó, đã bị chết về tay Lãnh tử tỷ, vì thế vẫn bối biết không còn vây cánh bọn ưng khuyển nào đến đây nữa.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Nếu vậy thì chỉ việc khiêng hai cái tử thi đi, là có thể dùng mấy gian nhà này làm chỗ cho Vũ Văn cô nương chữa bệnh và khôi phục lại sức khỏe, khỏi phải tìm nơi khác nữa.

Lãnh Băng Tâm gật đầu nói :

- Thế thì tiện lắm, bây giờ xin phiền Chu lão tiên bối tốn chút công lao chữa cho Vũ Văn tiểu muội sớm phục hồi công lực, để tỷ muội vẫn bối còn đuổi theo báo thù rửa hận.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Làm ông thầy thuốc thì cần phải nghiên cứu đủ mọi mặt: vọng vấn, vấn, thiết, vừa rồi ta đã xem mạch cho Vũ Văn cô nương rồi, giờ còn muốn hỏi hai vị cô nương xem vì có gì mà gây ra tai họa?

Lãnh Băng Tâm tỏ ra mười phần hào sảng, đem câu chuyện mình và Vũ Văn Kỳ bị phá hủy dung nhan và Vũ Văn Kỳ còn bị Âu Dương Bình phá mất chân khí nội lực thế nào, kể hết cho Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi nghe.

Chu Bạch Mi lắng lắng nghe xong, đôi lông mày bạc cau rúm lại dường như nghĩ ngợi điều gì đó.

Vưu Nam Báo thì tức giận nói :

- Âu Dương Bình mất hết thiên lương, không còn một chút nhân tính nào nữa, đừng nói hai vị cô nương cố nhiên lẽ phải giận đến thâm nhập cốt tủy, ngay như Vưu Nam Báo này có gặp hãn cũng phải bầm vằm hãn ra làm trăm ngàn mảnh mới hả.

Lãnh Băng Tâm nghe xong, thốt nhiên đứng lên, hướng vào Vưu Nam Báo cung kính vái mấy cái.

Vưu Nam Báo xoa tay cười nói :

- Lãnh cô nương bất tất phải thế, ta giúp cô nương giết Âu Dương Bình, có gì mà đáng kể.

Lãnh Băng Tâm bật cười nói :

- Lão tiên bối hiểu nhầm ý điệt nữ, không phải vẫn bối nhờ tiên bối giết họ tên Âu Dương Bình, mà chỉ cần lão tiên bối đừng giết hãn, để dành cho tỷ muội cháu tự tay báo thù.

Vưu Nam Báo mới hoảng tỉnh ngộ, bất giác cũng bật phì cười.

Vưu Nam Báo đứng lên, bảo hai chị em Lãnh Băng Tâm giúp một tay khiêng xác hai tên Hắc y Thiết vệ, ném xuống vực sâu cho mất tích.

Mọi việc xong xuôi, thấy Chu Bạch Mi vẫn ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi, Vưu Nam Báo bèn cười hỏi :

- Chu huynh nghĩ gì vậy?

Chu Bạch Mi nói :

- Ta đang tính xem chúng ta có thể lưu lại chừng nửa tháng nữa hãy trở về Bắc Thiên sơn được không?

Vưu Nam Báo cong ngón tay, lăm nhăm tính một lúc, rồi cười nói :

- Nửa tháng thì không thành vấn đề, nhưng Chu huynh định làm gì trong nửa tháng ấy?

Chu Nhuận Ba nhìn Vũ Văn Kỳ rồi nói :

- Ta muốn sang núi Dẫn Sơn tỉnh Tứ Xuyên, nơi phát nguyên của sông Bạch Long giang câu một con cá.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Từ nay đến ngày quyết chiến với bọn ưng khuyến Thanh đình không còn bao lâu, Chu huynh còn phải chữa bệnh gấp cho Vũ Văn cô nương, vội vội vàng vàng còn lo không kịp, huống hồ lại có thời giờ sang tận đây mà câu cá nữa.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Vưu lão tiền bối nói thế không đúng, Chu lão tiền bối định đi câu cá, nhất định không phải con cá tầm thường.

Chu Bạch Mi vỗ tay cười nói :

- Vưu lão quái vật, người uống công lặn lộn chốn giang hồ bao nhiêu năm, mà kiến thức còn thua cả Lãnh cô nương, thật đáng thẹn chết đi được.

Vưu Nam Báo cười sảng sặc nói :

- Chu huynh đừng có nói khoác, thế nào là con cá không tầm thường, hay là định câu con Kim ngao nào hải đấy?

Chu Bạch Mi dăm dăm nhìn Vưu Nam Báo thủng thỉnh nói :

- Vưu lão quái vật càng già càng hồ đồ, muốn câu cá Náo hải kim ngao thì phải ra biển, chớ ai lại sang Bạch Long giang mà câu cá ngao bao giờ?

Vưu Nam Báo lại cười nói :

- Thôi xin người đừng có giở trò, người định câu cá gì, hãy nói cho ta nghe thử coi.

Chu Bạch Mi cười :

- Ta muốn câu một con lươn lạ bốn mang vây trắng chỉ vàng.

Vưu Nam Báo giật mình kêu rầm lên :

- Lươn gì mà quái gỡ vậy?

Chu Bạch Mi gật đầu cười :

- Vưu lão quái vật làm gì mà kinh sợ thế? Lão có biết con lươn bốn mang vây trắng chỉ vàng đó để làm gì?

Vưu Nam Báo cười ha hả :

- Chu huynh, Vưu Nam Báo này chỉ vì học nhiều nên mới có tước hiệu là Truy Hồn Học Cứu, trừ đôi với môn y học, ta đành phải chịu thua người, còn ngoài ra các việc khác, chưa chắc người đã hơn ta.

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Người đã tự phụ là học rộng biết nhiều, vậy có hiểu con lươn lạ ấy có ích gì với Vũ Văn cô nương không?

Vưu Nam Báo nhìn Vũ Văn Kỳ rồi lại cười nói :

- Nếu quả người câu được con quái vật ấy, thời không những Vũ Văn cô nương sẽ khôi phục được chân khí nội lực, ngay mà võ công có thể cao hơn trước là khác.

Wũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm nghe nói đều mừng cuống lên, lại nghe Vưu Nam Báo hỏi Chu Bạch Mi :

- Chu huynh chỉ là một thần y đương thời, lại không phải là thầy bói, làm sao lại biết trên sông Bạch Long có con lươn lạ đó?

Chu Bạch Mi nhướng cao đôi mày trắng, đặc ý cười :

- Đây cũng chỉ là một may mắn tình cờ, vào khoảng hai mươi năm về trước, ngẫu nhiên ta đi chơi qua ngọn sông Bạch Long dưới chân núi Dẫn Sơn, được xem một trận ác đấu hiếm có.

Vũ Văn Kỳ vội hỏi :

- Hai bên đánh nhau là nhân vật phái nào?

Chu Bạch Mi lắc đầu cười :

- Ta nói một trận ác đấu đấy không phải là tay võ lâm cao thủ mà là chỉ hai con quái vật ít khi được thấy trên đời.

Lãnh Băng Tâm “à” một tiếng, rồi cười nói :

- Một trong hai con quái vật đó chắc là con lươn Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện?

Chu Bạch Mi gật đầu :

- Còn con nữa là giống rắn Song đầu ngọc đới kỳ xà.

Vưu Nam Báo kinh sợ hỏi :

- Đó là một cơ duyên may mắn nhất thời, tại sao lại đều bị Chu huynh bắt gặp? Con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện là một vật kỳ trân không đại, các nhân vật giới võ lâm ai cũng ao ước mà không được, còn con rắn Song đầu ngọc đới kỳ xà mật nó là một thứ diệu dược chuyên trị các loại nội thương, làm cho người chết sống lại, không còn gì hay hơn nữa.

Chu Bạch Mi cười gượng nói :

- Nhưng nào có được gì đâu? Ta trông thấy trận ác đấu kỳ thú hiếm có ấy, thì con quái xà đã quấn chặt lấy nhau, làm cho ta không còn cách gì ngồi ngoài thủ lợi được nữa.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Trận ác đấu ấy thế nào mà chẳng có kết quả, Chu lão tiên bối chỉ ngồi một chỗ mà tọa hưởng kỳ thành, uống máu lươn, lấy mật rắn.

Chu Nhuận Ba than rằng :

- Trong bụng ta lúc bấy giờ cũng nghĩ như Lãnh cô nương, nhưng kết quả lại ra ngoài ý liệu.

Vưu Nam Báo hỏi :

- Thế nào là ngoài ý liệu? Kết quả là rắn thắng hay là lươn thắng?

Chu Bạch Mi hai tay vỗ vào nhau, lắc đầu nói :

- Bất luận lươn hay rắn thẳng, cũng có lợi cả, nhưng khốn nỗi hai con cùng bị thương, nó làm cho mình cụt hứng.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Cả hai con cùng bị thương, thì lão tiên bói bắt được cả hai, chẳng lợi gấp đôi ư?

Chu Bạch Mi thở dài nói :

- Con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện thần lực vô cùng, nó quấn chặt lấy con Song đầu ngọc đới kỳ xà đến nỗi làm cho con này bị nát bấy ra như tương, là tự nhiên làm hỏng cả bộ mật quý hiếm có của con rắn.

Lãnh Băng Tâm có vẻ tiếc rẻ, tặc lưỡi nói :

- Hoài của, phí quá!

Chu Bạch Mi nói tiếp :

- Nhưng con quái xà không phải là tay vừa, trước khi chết còn cố chống cự, rút cuộc con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện bị nó cắn cho mấy miếng vào mang.

Lãnh Băng Tâm hiểu biết rất rộng về các loài rắn, nghe Chu Bạch Mi nói thế, thì kinh sợ mà rằng :

- Con Song đầu ngọc đới kỳ xà nọc độc lắm, nó đi đến đâu là cây cỏ chỗ đấy chết khô hết, con quái thiện kia mà bị nó cắn thì máu tất cũng bị nhiễm độc.

Chu Bạch Mi sắc mặt tỏ vẻ vô cùng hối tiếc, gật đầu nói :

- Trong máu con lươn đã nhiễm nọc độc, thì đành phải bỏ đi, thực nực cười khi ta phí công ngồi chờ đến nửa ngày rồi chẳng được gì, lại còn phải nghĩ cách chôn hai con vật ấy, vì sợ nọc độc của nó làm hại đến người khác.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười :

- Lão tiên bói đã giỏi nghề thuốc, lại có bụng nhân từ, công ngang lương tướng, thì ơn cả đến các loài vật, thật khiến người ta phải kính phục.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Vũ Văn cô nương chớ đừng khen lão vội, cứ nghe câu chuyện của lão có còn một chỗ hớ hênh rất lớn.

Chu Bạch Mi ngạc nhiên hỏi :

- Hớ hênh cái gì?

Vưu Nam Báo nói :

- Con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện ở sông Bạch Long đã chết hai chục năm nay, bây giờ người còn định sang cầu cái gì nữa?

Chu Bạch Mi mỉm cười mắng :

- Lão quái vật đừng có soi mói, người ta chưa nói hết, đã chỉ chục bói lông tìm vết.

Vưu Nam Báo kêu ầm lên :

- Người đã chôn cả lươn răn rồi, còn gì đâu mà nói.

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Sau khi chôn xong con răn và con lươn xong, ta đứng trên bờ Bạch Long giang ngắm ngơ một lúc, chợt thấy trong đó còn một con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện nữa, con này còn bé lắm.

Lãnh Băng Tâm nghe nói đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ, sắc mặt hớn hờ.

Chu Bạch Mi lại cười nói tiếp.

- Hai mươi năm nay, con quái thiện đó đã lớn rồi, bây giờ ta mới nhớ ra, chúng ta thử sang Dẫn Sơn một chuyến, biết đâu Vũ Văn cô nương có cơ duyên may mắn gặp gỡ cũng chưa biết chừng.

Vưu Nam Báo cau mày nói :

- Hai mươi năm, thời gian quá dài, bể dâu thay đổi, biết ảo thất thường, chỉ sợ...

Chu Bạch Mi cười nói :

- Một là Bạch Long giang nước lạnh như đá, lại có những chỗ nước xoáy, một chiếc lông vịt rơi xuống cũng chìm, rất thích hợp cho sự trưởng thành của Kim tuyến bạch lân, chắc nó không bỏ đấy mà đi nơi khác, hai là nước rất sâu, nó núp ở dưới đáy, ít khi xuất hiện, người nào không rõ sự tình, thì quyết không thể tìm ra, ba là trong khi xem mạch của Vũ Văn cô nương, ta nhận thấy Tiên Thiên chân lực của cô nương hơi kém, nếu được thứ máu lươn ấy mà uống sống, lại có sức ta thêm vào, thời chẳng phải nhân họa đắc phúc, lại còn được bồi bổ cả những chỗ khuyết điểm trước kia nữa ư?

Vưu Nam Báo nhướng mày cười nói :

- Chu huynh phân tích hay lắm, nếu đã có ba nguyên nhân đó, thì vô luận thế nào, bọn ta cũng phải qua Dẫn Sơn một chuyến.

Vũ Văn Kỳ cười một cách buồn bã lắc đầu :

- Vũ Văn Kỳ thiên sinh mệnh bạc, trong bụng đã chán nản không thiết gì nữa, thiết tưởng không nên phiền hai vị tiền bối phải bôn ba vất vả sang tận Dẫn Sơn vì vấn bối.

Chu Bạch Mi chưa kịp trả lời, Lãnh Băng Tâm đã nói :

- Kỳ muội sao lại thất vọng vậy, lúc này chỉ cần chữa cho võ công khôi phục đã, còn vết dao trên má, không cần nghĩ vội...

Vưu Nam Báo ngắt lời nói :

- Lãnh cô nương nói rất phải, Vũ Văn cô nương đừng vì thế mà chán nản, hiện giờ vì thời gian quá gấp rút, có nhiều điều bất tiện, nhưng chờ sau khi tiêu diệt hết quần ma, ta xin đảm nhiệm việc thúc giục Chu Bạch Mi huynh phải chữa cho kỳ được vết thương trên hai má của hai vị cô nương, khôi phục lại nhan sắc, nếu lão không chữa nổi, ta sẽ xé cái chiêu bài Độc Thủ Thần Y của lão đi.

Chu Bạch Mi lắc đầu thở dài :

- Nếu bệnh nhân nào cũng hung dữ như lão quái vật này, thì còn ai dám làm thầy thuốc nữa.

Mấy câu ấy là cho Vũ Văn Kỳ đang mày hoa ủ dột cũng phải bật cười.

Kế nghị xong xuôi, bọn võ lâm kỳ hiệp hai già hai trẻ đưa nhau lên Dẫn Sơn.

Nhân vì Vũ Văn Kỳ công lực chưa khôi phục, nên phải thông thả đi không dám tiến nhanh.

Tới Dẫn Sơn, Chu Bạch Mi đã trở dưới chân một tòa núi cao nhìn Vưu Nam Báo mỉm cười :

- Vưu lão quái vật coi kìa, chỗ cây cối rậm rạp ở dưới chân ngọn núi kìa, tức là đầm Bạch Long, chỗ ngọn sông Bạch Long giang đó.

Vưu Nam Báo vừa theo ngón tay Chu Bạch Mi trông ra, thì Vũ Văn Kỳ chột nhướng cao lông mày, ngạc nhiên nói :

- Quái lạ! quái lạ.

Lãnh Băng Tâm hỏi :

- Kỳ muội, cái gì mà quái lạ thế?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Kìa, tỷ tỷ có trông thấy hai con chim kia không?

Vừa nói vừa trở hai con chim rất lớn, đang bay lượn trên không, chỗ thẳng đằm Bạch Long trông lên, rồi hỏi Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo :

- Hai vị lão tiên bối thử coi hai con chim kia có phải chính là hai con chim ưng của Đồ Viễn Trí nuôi, đã đánh cắp mấy thanh kiếm ở Tầng Kiếm cốc đạo họ không?

Chu Bạch Mi nheo mắt trông lên, rồi giật mình nói :

- Loại chim ưng lớn này rất hiếm có, huống chi lại bay song song cả đôi thế kia, không khéo mà Lãnh cô nương đoán đúng.

Vưu Nam Báo lông mày cau lại, chẳng nói chẳng rằng, thò tay vào bọc lấy ra ba thanh kiếm nhỏ đen như mực, cầm ở trong tay.

Chu Bạch Mi cười :

- Lão quái vật, cái việc thả chim ưng cướp kiếm ở Tầng Kiếm cốc chắc người phần uất lắm, nên bữa nay mới dùng tới cái vật đã bao nhiêu năm chưa dùng, phải không?

Lãnh Băng Tâm hỏi :

- Chu lão tiên bối đã nói thế, chắc ba thanh kiếm đen này là vật quý lắm?

Chu Bạch Mi gật đầu :

- Vưu lão quái vật có ngoại hiệu là Truy Hồn Học Cứu, hai chữ dưới là nói về sự hiểu biết rộng, văn võ kiêm thông của lão, còn hai chữ trên chính là để chỉ ba thanh kiếm đen bé tí xíu đó.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười hỏi :

- Vậy thì ba thanh kiếm đó chắc tên là Truy Hồn kiếm?

Chu Bạch Mi lắc đầu :

- Ba thanh kiếm đó tên là Truy Hồn mặc lệnh chứ không phải Truy Hồn kiếm, kiếm này không những lưỡi sắc như nước, vật nào cứng rắn đến đâu cũng chém gãy, thân nó lại còn tẩm một thứ thuốc độc rất mạnh, ai bị đâm trúng, chỉ hơi rướm máu là đủ chết ngay tức khắc.

Vũ Văn Kỳ nhìn Vưu Nam Báo cười nói :

- Vưu lão tiên bối định dùng Truy Hồn mặc lệnh ném chim ưng phải không?

Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Nếu hai con chim kia quả đúng là hai con súc sinh làm loạn trong Tàng Kiếm cốc ngày trước, thời quá thực ta có ý định thử cái thủ pháp lâu ngày không dùng tới, xem còn nhớ không?

Chu Bạch Mi cười ha hả :

- Cái thủ pháp kỳ diệu Tam Kiếm Đồng Phát, Bách Bộ Truy Hồn của Vưu huynh, thật có thể gọi là độc nhất đương thời, tuy bỏ lâu ngày không dùng, có ngưng tay đôi chút, thì hai con nghiệt súc kia cũng khó lòng tránh khỏi số mệnh.

Lãnh Băng Tâm chợt nghĩ ra điều gì, nhưng mà nói :

- Hai vị tiền bối, đôi chim ưng này đã có người nuôi, tất không phải tự nhiên vô cớ mà bay đến đây? Hay là lại có tên Thanh đình ưng khuyến nào trông thấy trong đầ? Bạch Long có con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện rồi nổi lòng tham, cũng mò đến đây trước ta chăng?

Vưu Nam Báo giật mình nói :

- Lãnh cô nương đoán rất có lý, chúng ta thử lên đi thăm dò quanh đây xem sao.

Chu Bạch Mi cười sáng sủa nói :

- Vưu lão quái vật sao mà ngốc thế?

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Ta ngốc ở chỗ nào?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Chim ưng mắt tinh lắm, có thể trông thấy cả hạt châu rơi dưới bụi cỏ, có hai con chim tinh khôn thế, bay lượn trên không, thì lên lút trốn tránh ở đâu mà nó không trông thấy được?

Vưu Nam Báo nghe nói, bất giác cũng phì cười.

Chu Bạch Mi lại cười nói tiếp :

- Vũ Văn cô nương tuy lúc này không thể chống lại cường địch nhưng đã có chúng ta và Lãnh cô nương, tưng sử gặp Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí hoặc Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc nữa thì cũng đủ sức quyết đấu, lên lút dò xét trước sau để làm gì?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Ừ, ừ được, ta bằng lòng chấp thuận ý kiến của Chu huynh, nào chúng ta cứ quang minh chính đại đến

thử xem coi sao.

Nói xong bốn người cùng thi triển khinh công, nhằm thẳng đầm Bạch Long phóng tới.

Vưu Nam Báo đi bên trái, Chu Bạch Mi đi bên phải, còn Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ đi giữa, sợ dĩ họ phải đi lối đó, là để đề phòng lỡ xảy ra gì nguy biến, có thể cùng che chở cho Vũ Văn Kỳ một cách dễ dàng.

Quả nhiên, khi vừa tới trước rặng cây rậm rạp vây kín quanh đầm, hai con chim ưng thốt nhiên kêu lên mấy tiếng kỳ quặc, bốn cánh từ từ thu lại, con sau con trước sà xuống mặt bọn Chu Bạch Mi.

Vưu Nam Báo vốn đã chú ý từ lâu, nhận ra ngay chính là hai con chim ưng do Đồ Viễn Trí cố tình gây hấn với mình sai đến Tàng Kiếm cốc đánh cắp mấy thanh bảo kiếm đạo nọ, bèn dụng Tiên Thiên chân khí, hóa thành một trận cười nghe rợn tóc gáy, cùng song song với trận cười đó là ba luồng sáng đen loáng phóng thẳng lên không, nhanh như làn chớp.

Tiên Thiên chân khí hóa thành một chuỗi cười dài, quả đã có một uy lực rất mạnh, là cho hai con chim ưng đang thu cánh sà xuống phải giật mình, muốn thu thế lại.

Ba đường sáng đen giống như lối phi kiếm mà người ta vẫn truyền thuyết, có thể tự ý quay trở múa may trên không trung được.

Nhưng lúc này chúng đã tự thu cánh bay xuống, thì có khác gì là mua lấy cái chết, đâm đầu vào Uổng tử thành.

Cái thế của hai con chim sà xuống rất nhanh, mà ba đạo kiếm quang lại phóng lên rất mạnh, làm cho bọn Chu Bạch Mi, Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ còn đang hoa mắt, chưa trông rõ ra sao, thì con chim ưng bay trước, đã bị ba thanh Truy Hồn mặc lệnh xoay ở trên không chém phải, máu bắn như mưa, thân con chim đứt ra làm bốn mảnh rơi xuống.

Con chim sau thấy thế, tức thì hồn phi phách tán, lập tức bay xéo ra chỗ khác chạy trốn.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Kim Tuyển Đấu Với Kỳ Xà

Ba thanh Truy Hồn mặc lệnh đã chém chết con chim ưng bay trước, dư thế vẫn còn lại chém luôn vào con chim bay sau, làm cho con này bị rụng mấy chiếc lông cánh.

Vũ Văn Kỳ trông thấy lắc đầu tấm tắc khen :

- Vừa rồi lão tiên bối tán thưởng quả không sai, thủ pháp Tam Kiếm Đồng Pháp, Bách Bộ Truy Hồn của Vưu lão tiên bối quả xứng là độc nhất đương thời.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Đáng tiếc là con chim bay sau chỉ bị rụng mấy chiếc lông cánh, giá giết luôn cả con ấy nữa có phải là hay biết bao nhiêu không?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Lãnh cô nương chớ nóng nảy, con ác điểu bị Truy Hồn mặc lệnh quét trúng thì dù chỉ rụng một chiếc lông cũng không sống được nữa.

Lãnh Băng Tâm có vẻ không tin, bèn đưa mắt nhìn về phía con chim ưng sợ hãi trốn chạy ban nãy.

Không ngờ Chu Bạch Mi nói thế mà đúng, con chim ưng đã bay xa tới ngoài mười trượng, thốt nhiên toàn thân cứng đờ, rõ ràng là đã chết, từ trên không rơi bịch xuống đất.

Vưu Nam Báo phát đôi tay áo rộng, tung mình bay lên thu lấy ba mũi kiếm Truy Hồn mặc lệnh về, cất vào bọc lắc đầu than thở :

- Bao nhiêu năm chưa dùng, may mà thủ pháp vẫn không đến nỗi quên hết. hai con chim ưng đã trừ được cũng đáng kể là làm cho lão tặc Đồ Viễn Trí uống phí bao tâm huyết.

Chu Bạch Mi thốt nhiên chăm chú nhìn vào đám cây cối rậm rạp chau mày, lầm bầm nói một mình :

- Lạ quá, lạ quá!

Vũ Văn Kỳ nhìn theo, rồi ngạc nhiên hỏi :

- Chu lão tiên bối thấy cái gì lạ?

Chu Bạch Mi nói :

- Vũ Văn cô nương thử nghĩ xem, tại sao chúng ta vừa đến đây hai con chim ưng đã đâm bổ xuống?

Vũ Văn Kỳ nghĩ một lúc rồi nói :

- Hay là chúng không muốn cho ta đến gần Bạch Long đàm?

Chu Bạch Mi gật đầu nói :

- Ta cũng nghĩ như Vũ Văn cô nương, nhưng ta còn muốn cô nương thử nghĩ kỹ lại xem vì có gì chúng không muốn cho chúng ta đến đầm Bạch Long?

Vũ Văn Kỳ khẽ chớp đôi mắt mỉm cười nói :

- Rất có thể bọn ưng khuyến Thanh đình có việc gì cần ở đầm Bạch Long, nên hai con ưng không muốn chúng ta đến gần mà ngăn lại.

Chu Bạch Mi gật đầu cười nói :

- Vũ Văn cô nương thật là một bậc thông minh tuyệt đỉnh, đoán việc như thần.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Chu lão tiên bối và Kỳ muội đoán hợp lý, nhưng theo ý tiểu điệt thì trong đó hình như có chỗ mâu thuẫn.

Chu Bạch Mi cười hỏi :

- Lãnh cô nương nhận thấy mâu thuẫn ở chỗ nào?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Nếu quả bọn ưng khuyến đang ở trong đầm Bạch Long lúc này, thì sao hai con chim ưng bị giết chúng vẫn lặng im không hề phản ứng?

Chu Bạch Mi mỉm cười gật đầu :

- Đó chính là chỗ mà ta cho là quái lạ đó.

Vưu Nam Báo cặp mắt sáng quắc lên như tỏa hào quang, mỉm cười nói :

- Việc gì chúng ta phải đứng đây đoán mò, chỉ cần xuyên qua khu rừng này sang bên kia là trông thấy ngay, có khăn gì đâu?

Nói xong xăm xăm đi lên trước tiến thẳng vào trong rừng.

Chu Bạch Mi và Lãnh Băng Tâm cũng mỗi người một bên kèm Vũ Văn Kỳ đi theo, ai cũng ngưng tụ thần công đề phòng sự bất trắc có thể xảy ra, Vũ Văn Kỳ cũng lấy hai ba chục cây độc môn khí Long Tu Nghịch Huyết trầm cầm sẵn ở trong tay phòng bị.

Trong rừng tuyệt không có sự gì lạ.

Qua khu rừng rậm thì đến một khoảng đầm sâu, rộng ước chừng hơn một mẫu, nơi đây cũng yên tĩnh như tờ, tuyệt không nghe thấy tiếng hoặc trông thấy một bóng người nào cả.

Mọi người đều cảm thấy bất ngờ, thốt nhiên Vưu Nam Báo người đi trước dẫn đầu kêu lên một tiếng sừng sốt.

Bọn Chu Bạch Mi biết có sự lạ, bèn lập tức cùng phóng mình chạy như bay đến bên Vưu Nam Báo, trước mặt họ vụt hiện ra một quang cảnh vừa rùng rợn vừa thê thảm.

Một vũng máu đặc, bốn chiếc thi thể, hai đàn ông, hai đàn bà nằm ngổn ngang xung quanh.

Trong số có xác một người đàn ông hai chân đã bị chém cụt, nhưng nửa mình bên dưới, quần áo vẫn sạch sẽ không vấy một giọt máu.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn thốt nhiên kinh hoàng kêu lên một tiếng rồi nói :

- Cái xác kia đúng là của Bào Cô Vân lão tiền bối.

Vừa nói vừa tung mình nhảy tới bên thi hài xem xét kỹ lưỡng, nhận ra cái xác đàn ông cụt chân đó chính là Ái Mai tú sĩ Bào Cô Vân, người đã tặng mình cuốn Tử Phủ kỳ thư Thiên quyển ở Tiên Hà lĩnh đạo họ.

Còn một cái xác đàn ông nữa là Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc, người đã tham dự đại hội Nam Hải vừa rồi mà võ công chỉ kém Đồ Viễn Trí một bậc.

Vũ Văn Kỳ xem xong, lại quay lại nhìn hai cái xác đàn bà, thấy một người là người đàn bà đẹp đi cùng Ôn Như Ngọc hôm đó.

Còn cái xác nữa tuy hai bên tóc đã đốm bạc, tuổi tác hơi cao nhưng cứ trông khuôn mặt đầu mày khoe miệng cũng đủ thấy rõ ràng người này lúc còn trẻ tất là một trang khuynh quốc khuynh thành, trầm ngư lạc nhạn.

Vũ Văn Kỳ tuy không biết câu chuyện Bào Cô Vân đã dò được chỗ ở của Ôn Như Ngọc và biết cả tình hình của Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tố Thường bị hãm ngược đãi, nên mới rời Tiên Hà lĩnh đi tìm kẻ thù thế nào nhưng cứ trông bốn cái thi hài nằm chết một chỗ cũng đủ đoán được vài phần, bất giác nàng chạnh mối

thương tâm ứa hai hàng nước mắt.

Lãnh Băng Tâm thủng thỉnh bước tới bên Vũ Văn Kỳ hỏi biết lý do rồi trở cái xác đàn bà nằm gần Ái Mai tú sĩ tuy phong hoa đã mất song phong vận hăng còn, ngậm ngùi than rằng :

- Cứ như câu chuyện Kỳ muội vừa kể, thì vị lão nhân gia này nhất định là Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tố Thường, vai chính trong câu chuyện?

Wũ Văn Kỳ nước mắt vẫn chảy quanh mi, gật đầu nói :

- Khi Lâm Tố Thường còn trẻ trung xinh đẹp, bị Ôn Như Ngọc bày kế chiếm đoạt, làm hại lão tiên bối Bào Cô Vân bị chặt mất hai chân, bây giờ tuổi già sức kém, lại gây nên một kết quả thảm khốc thế này, tuy rằng gặp người không tốt đến nỗi mang họa vào thân, nhưng cũng suy cho cùng cũng chỉ vì cái nhan sắc tuyệt đại của Lâm Tố Thường mà ra cả.

Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi nghe nói đều buồn bã lắc đầu duy chỉ có Lãnh Băng Tâm lại bật cười khanh khách.

Wũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ trông cảnh tượng thế thảm thế này có gì mà đáng cười?

Lãnh Băng Tâm nín cười, sờ tay lên vết thương trên má thở dài nói :

- Ngu tử nhận thấy rằng may ngài mắt phượng làm chi, mua tai chuốc họa chớ ích gì cho thân? Như hai tỷ muội ta đều không may có đôi phần nhan sắc quả nhiên mua chuốc bao phiền não, bây giờ dung nhan đã hủy, may ra từ nay được cuộc sống yên ổn thanh bình.

Wũ Văn Kỳ biết Lãnh Băng Tâm ngoài mặt cười cười nói nói, tỏ ra khoáng đạt hào sảng nhưng thực ra trong giọng cười ấy so với tiếng khóc còn thảm hơn nhiều, bèn cố ý nói lảng sang chuyện khác :

- À, không biết còn hai linh điếu của Bào lão tiên bối đâu? Sao không thấy chúng ở đây?

Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi và Lãnh Băng Tâm đều ngẩng mặt lên trời, nhìn xung quanh bốn phía, nhưng không thấy bóng một con chim nào cả.

Cũng ngay lúc ấy chợt nghe trên một cành cây cao có tiếng người gọi giọng hơi run run :

- Vũ Văn cô nương!

Quần hiệp không ai ngờ trong khu đầm Bạch Long này còn có người lạ, bất giác kinh ngạc cùng ngẩng mặt lên nhìn.

Trên ngọn cây cổ thụ thốt nhiên có một đám mây ngũ sắc tà tà đáp xuống.

Vũ Văn Kỳ hoảng nhiên tỉnh ngộ, quay lại nói với bọn Chu Bạch Mi :

- Hai vị lão tiên bối và Lãnh tử tử khỏi phải mất công tìm kiếm nữa, tiếng vừa rồi không phải là tiếng người, đó là tiếng con chim anh vũ của Bào lão tiên bối nuôi nữa.

Nói chưa dứt lời thì đám mây ngũ sắc đã xà vào lòng, quả nhiên chính là Linh nhi - con Thông linh anh vũ đã từng giúp đỡ nàng mấy lần trên Tiên Hà lĩnh.

Linh nhi nguyên là con linh cầm tuyệt đẹp, cử chỉ lạnh lợi vô cùng vậy mà lúc này nó có vẻ buồn rầu ngơ ngác, rúc vào lòng Vũ Văn Kỳ, trong mắt còn long lanh ngấn lệ, như chỉ chực sa xuống.

Vũ Văn Kỳ lấy tay khẽ vuốt ve bộ lông ngũ sắc của nó, dịu dàng hỏi :

- Linh nhi, Bào lão tiên bối làm sao mà...

Linh nhi không đợi Vũ Văn Kỳ nói dứt lời, liền ngậm ngọng nói :

- Chủ nhân lên Côn... Côn Luân sơn, cứu... cứu Lâm tiên tử, vô đến đây gặp kẻ ác, chủ nhân đánh nhau với hai vợ chồng kẻ ác, cùng chết cả. Lâm... Lâm tiên tử cũng đâm cổ chết.

Vũ Văn Kỳ “à” một tiếng rồi chép miệng thở dài đoạn lại hỏi :

- Còn Tuệ nhi đâu?

Linh nhi nói :

- Tuệ nhi thấy chủ nhân chết, cũng đập đầu vào cây chết theo. Ta sợ chim khác ăn thịt chủ nhân nên phải ở đây canh, nếu không thì cũng chết theo rồi.

Vũ Văn Kỳ đoán biết ý con chim, bèn khẽ dịu dàng hỏi :

- Linh nhi có muốn ta chôn cất cho chủ nhân không?

Linh nhi gật đầu, nhìn trừng trừng vào thi hài của Bào Cô Vân, và Lâm Tố Thường tỏ ra vô cùng thương cảm.

Vũ Văn Kỳ lại vuốt ve bộ lông ngũ sắc Linh nhi một lúc, rồi lại hỏi :

- Linh nhi cứ yên tâm, ta sẽ chôn cất cho chủ nhân người và Lâm tiên tử mồ yên mả đẹp.

Linh nhi cất cao chiếc cổ chim dụi vào má Vũ Văn Kỳ rồi thốt nhiên kêu lên :

- Vũ Văn cô nương đến đây, Linh nhi yên tâm rồi, Linh nhi nhớ chủ nhân, Linh nhi muốn chết.

Vừa kêu dứt lời, nó bay vụt ra khỏi lòng Vũ Văn Kỳ rồi như một mũi tên rời khỏi cây cung, bay lên định đập đầu vào một cành cây cổ thụ cao ngất từng mây.

Cũng may, Lãnh Băng Tâm thông minh tuyệt đỉnh, đã đoán biết con chim thông minh nói năng hoạt bát hệt con người, ý muốn chết theo chủ nên vẫn để ý đề phòng từ trước, lúc này nàng mới thi triển tuyệt thế khinh công nhảy vụt lên chặn ngang cây cổ thụ, lại dùng thủ pháp Triệt Giang Đoạt Đầu bắt lấy Linh nhi.

Lãnh Băng Tâm bắt được Linh nhi, bèn nghiêm sắc mặt nói :

- Linh nhi, nếu người còn muốn chết nữa, ta sẽ bảo Vũ Văn cô nương đừng chôn cất chủ nhân người và Lâm tiên tử nữa.

Linh nhi vừa trừng mắt lên, Vũ Văn Kỳ đã mỉm cười nói :

- Linh nhi, đây là Lãnh tỷ tỷ của ta, ta phải vâng lời tỷ tỷ, mi cũng phải nghe mới được.

Lãnh Băng Tâm lại nói :

- Từ nay người phải ngoan ngoãn đi theo muội muội ta, muội muội ta hiền lành, xứng đáng làm chủ người, đừng chết hoài, chết phí như vậy.

Nói xong thả con chim ra, xem nó định làm gì.

Linh nhi nghiêng cái đầu, ra dáng nghĩ ngợi, quả nhiên nó không có ý định tìm chết nữa, kể lại xòe cánh bay vào lòng Vũ Văn Kỳ gọi :

- Vũ Văn cô nương đáp mộ chủ nhân đẹp đẹp một chút, từ nay Linh nhi sẽ ở lại với cô nương.

Con gái phần nhiều thích những con chim khôn ngoan xinh đẹp, chỉ trong một lúc chim và người tỏ ra quấn quít, không muốn rời xa.

Chu Bạch Mi đứng một bên thấy thế gật đầu khen :

- Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương được con Thông linh dị điều đáng yêu này làm bạn sau này cũng giải trừ được bao nỗi cô quạnh.

Vưu Nam Báo là một tay giang hồ lão luyện, nghe câu nói của Chu Bạch Mi có hàm ý khác, bất giác giật mình, kéo Chu Bạch Mi ra một bên khe khẽ hỏi :

- Ta nghe ý tứ câu nói của Chu huynh, thì hình như vết sẹo trên mặt Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương không bao giờ khỏi phải không?

Chu Bạch Mi đưa mắt nhìn theo hai thiếu nữ đang hì hục đào đất dự định an táng cho Bào Cô Vân và Lâm Tố Thường rồi khẽ thở dài lắc đầu :

- Bất luận có câu đợc con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện không, ta cũng có cách khôi phục chân khí cho Vũ Văn cô nương đợc, nhưng còn vết sẹo trên mặt hai người, thì trừ phi gặp cơ duyên may mắn nhất đời, kiếm đợc mấy vị tiên đợc kia, thì mới có hy vọng chớ còn chỉ trông vào tài thuật của ta thì quả thật không còn cách gì xoay vần đợc.

Vưu Nam Báo thở dài nói :

- Người ta đến lúc tuổi già, xuân tàn hoa tạ còn tiếc hận đau thương, huống hồ chi xuân vừa mới chớm đã úa vàng thì còn đau khổ biết mấy, nay mai Nhạc lão đệ nghe tin này chắc không khỏi ngã lòng nản chí chán hết mọi sự.

Chu Bạch Mi cũng ngậm ngùi nói :

- Nhạc Long Phi lão đệ võ học cao minh, phong thần tiêu sái, lại thêm tính tình hào sảng khoáng đạt thật là một bậc tuấn kiệt hiếm có trong võ lâm. Ta mong rằng hãn sẽ khác hãn thói đời, không lấy việc này làm sàu muộn, hoặc giả lại nhân thế mà hóa tình sàu thành quốc hận, dốc hết tâm trí vào tái tạo sơn hà, trùng quang nhật nguyệt thì càng hay chớ sao?

Vưu Nam Báo vốn đã biết rõ Chu Bạch Mi y thuật cực tinh, tính tình lại kiêu ngạo, nếu vết thương Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ còn hy vọng chữa đợc thì không đời nào ông lại nói thế.

Nên khi nghe Chu Bạch Mi nói xong, ông chỉ lắc đầu thở dài rồi cả hai cùng song song bước ra chỗ Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ giúp cả hai nàng đào huyết chôn Bào Cô Vân và Lâm Tố Thường, cặp tình nhân đã thương yêu nhau mấy chục năm trời trải qua thiên tân vạn khổ, mà rồi rút cục tuy mỗi ngò đã giải, nhưng hận tình chẳng nguôi.

Huyết đã đào xong, Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm khiêng thi hài Bào Cô Vân và Lâm Tố Thường đặt xuống.

Lúc này con Linh nhi đậu trên cành cây thốt nhiên gọi to :

- Cô nương đem chôn cả Tuệ nhi vào mộ chủ nhân và Lâm tiên tử đợc không?

Vũ Văn Kỳ gật đầu nói :

- Đợc chứ, người không nhắc là suýt nữa ta cũng quên mất.

Linh nhi thấy tân chủ nhân đã đồng ý, bèn thủng thỉnh bay lên một cây cổ thụ cao ngất từng mây ở giữa khu rừng.

Vũ Văn Kỳ cũng vội chạy theo xem, quả thấy con Trường uế tức sương tên gọi Tuệ nhi đã tự vận theo chủ, đập đầu vào thân cây mà chết.

Quần hiệp trông thấy đều ngậm ngùi thương cảm, rồi cùng phụ lực đắp thành một ngôi mộ thật cao, Vưu Nam Báo còn tìm được một khối đá vuông lớn đặt ở trên đánh dấu.

Chu Bạch Mi còn dùng thanh Ngô Côn kiếm khắc lên mặt đá mấy chữ sau “Nhất đại hiệp Bào Cô Vân, kị phụ nhân Lâm Tố Thường chi mộ”.

Vũ Văn Kỳ thở dài một tiếng, buồn bã nói :

- Bào lão tiền bối và Lâm tiên tử một đời đau khổ vì tình rút cục đến lúc nhắm mắt vẫn chưa được toại nguyện, nếu anh linh còn phảng phất đâu đây, đọc mấy dòng chữ của Chu lão tiền bối khắc trên tấm mộ chí này cũng được ngậm cười nơi chín suối.

Nói xong chạy sang bên cạnh hì hục cúi xuống đào đất.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội sao mà giàu tình cảm, muội định đào huyệt cho Ôn Như Ngọc và con yêu phụ của hã sao?

Vũ Văn Kỳ than rằng :

- Ôn Như Ngọc tuy tâm địa ác độc, nhưng dẫu sao cũng là một tay cao thủ tuyệt đỉnh trong giới võ lâm, chúng ta du hiệp giang hồ, đi đường dù một chiếc thi hài không biết tên họ là gì cũng còn nên chôn cất cho người ta, huống hồ lại là người cùng trong giới thì hà tất phải tiếc rẻ một chút hơi sức, để mặc hã phơi thây lộ cốt ra đây cho hổ tha quạ rìa, tội nghiệp. Chúng ta cũng nên cầu cho Ôn Như Ngọc và Bào lão tiền bối đã cùng chôn thây ở Bạch Long đàm này thì từ nay ân oán nên tiêu tan, đừng đem mối tình oan nghiệt tanh nồng mùi máu này sang đến kiếp sau nữa.

Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi nghe nói cùng đưa mắt nhìn nhau gật đầu tỏ ý tán thưởng cái lòng khoan thứ nhân từ của nàng.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội đã có lòng như vậy thì để ngu tử giúp một tay cho hoàn thành công đức.

Bốn cỗ thi hài đã được chôn cất hã hoi rồi, trước mặt mọi người lúc này chỉ còn một làn nước trong xanh, cảnh trí vô cùng tĩnh mịch.

Vưu Nam Báo chú ý nhìn đầm Bạch Long, rồi cau mày nói với Chu Bạch Mi :

- Chu huynh là sao mà biết con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện đã lớn và vẫn nằm dưới đầm này.

Chu Bạch Mi ngẩng mặt trông trời mỉm cười nói :

- Việc này thì dễ, bữa nay trời hãy còn sớm đợi đến đúng giờ Tí ta sẽ có cách thử xem con vật hiếm có ấy có còn trong đầm không?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Đúng giờ Tí tuy là giờ con quái ngư ấy hoạt động, nhưng các giống linh vật ít có ấy phần nhiều đều hay trốn ở dưới lòng đầm, làm sao mà dụ nó lên mặt nước được?

Chu Bạch Mi chỉ nhìn Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Muốn dụ con Kim tuyến bạch lân lên mặt nước, tuy rằng rất khó nhưng đã có Lãnh cô nương đây thì lại dễ như trở bàn tay vậy.

Lãnh Băng Tâm bật cười nói :

- Văn bối có phải là lão ngư ông đâu...

Vũ Văn Kỳ chợt nghĩ ra nhìn Chu Bạch Mi cười nói :

- Chu lão tiên bối có phải người định bảo Lãnh tỷ tỷ thi triển thuật dụ xà?

Chu Bạch Mi gật đầu cười :

- Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện đối với những loài rắn độc xưa nay vẫn thù ghét nhau đến bực không đội trời chung, ta chỉ cần bắt lấy một con rắn độc, chờ đúng giờ Tí thả xuống đầm thế là lập tức được xem một màn kịch thú vị.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Chu lão tiên bối muốn bắt loại rắn gì? Việc ấy văn bối có thể làm được.

Chu Bạch Mi nói :

- Rắn gì cũng được, càng độc càng tốt. Nếu lại tìm được được loại Song đầu ngọc đới kỳ xà là kẻ thù của con quái ngư kia thì lại càng tốt nữa.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Rắn ngọc đới thì nhiều lắm, song loại hai đầu thì rất hiếm, và giống rắn này không những hung ác mà nọc độc của nó mạnh lắm, ngộ lỡ lại như hai mươi năm trước hai bên đánh nhau đều bị thương cả thì hỏng cả việc.

Chu Bạch Mi giật mình nói :

- Ờ nhi, Lãnh cô nương tinh tế thật, thế mà ta không nghĩ ra, nếu vậy thì không cần tìm loại rắn Song đầu ngọc đới kỳ xà nữa, cô nương cứ tìm một con rắn độc nào cũng được, để ta thử xem sao, khi nào không xong sẽ liệu cách khác.

Lãnh Băng Tâm cau lông mày ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Văn bối xin cố hết sức, may ra có thể tìm được con Song đầu ngọc đới kỳ xà ở bờ đầm Bạch Long này thì tốt lắm.

Chu Bạch Mi nghe nói, ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao vừa rồi cô nương bảo không nên dùng loại rắn Song đầu ngọc đới kỳ xà?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Bây giờ văn bối lại nghĩ khác, may ra có thể thành công được, nên muốn tìm con rắn ấy trước.

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Băng tỷ muốn tìm rắn thì khó gì? Chỉ việc triệu tập một cuộc Vạn xà đại hội như ở trên Tiên Hà lĩnh, là loại rắn nào không tìm đến, tha hồ mà chọn.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Dùng cách ấy huyền hoặc quá, làm cho thiên hạ khiếp đảm, trò này ngu tử phải hết sức tránh.

Nói đến đây thò tay vào túi da báo đeo bên người lấy một con Thất bộ thanh xà và một con Thiết tuyết thanh ra miệng khẽ ngâm một tiếng, tức thì hai con rắn kỳ độc ghê gớm chia nhau một con bò sang phía bắc, một con bò sang phía nam.

Vũ Văn Kỳ vỗ tay cười nói :

- Băng tỷ sai rắn đi tìm, thật là tuyệt diệu, ở trong khu đầm này có con Song đầu ngọc đới kỳ xà hay không có thể biết ngay được.

Nói xong lại đem chuyện Lãnh Băng Tâm dùng ba con Thất bộ thanh xà làm ám khí, và một con Thiết tuyết thanh làm binh khí thuật lại cho Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi nghe.

Vưu Nam Báo còn đang tấm tắc khen ngợi Lãnh Băng Tâm, thì nàng đã cười gượng nói :

- Kỳ muội, ngu tử nhận thấy việc dùng rắn độc làm ám khí, và binh khí tuy có uy lực thật, nhưng chẳng

qua là tả đạo bàng môn, chờ khi quyết chiến ở Bắc Thiên sơn tiêu diệt hết bọn ứng khuyến rồi thì ngu tử nhất định sẽ bẻ hết những cái răng độc của mấy con rắn này đi, rồi thả vào rừng, trả lại quyền tự do cho chúng.

Vũ Văn Kỳ cau mày nói :

- Việc gì phải thế? Tỷ tỷ có thể bẻ hết được hết răng độc của tất cả loài rắn độc trên thế gian này không?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Các loài rắn độc trên đời này rất nhiều, ngu tử tuy không đủ tài trừ được hết, nhưng có thể đem công bố môn thuốc bí truyền cứu những người bị rắn độc cắn. Đến ngay như con rắn tỷ dạy lâu ngày thuần phục lại biết lựa ý người này, ngay bây giờ tuy chúng không vô cớ hại người nhưng một khi trở lại rừng núi khó lòng mà giữ cho chúng khỏi trở lại tính cũ được. Vậy nên chỉ còn cách nhổ hết răng độc của chúng đi là hơn cả, cũng may chúng da thịt rắn hơn sắt, không đao kiếm gì chặt đứt được, tuy không có răng độc nhưng cũng không hại gì.

Vũ Văn Kỳ “hứ” một tiếng, đăm đăm nhìn Lãnh Băng Tâm rồi mỉm cười hỏi :

- Tại sao Băng tỷ đang là một vị nữ sát tinh làm cho bọn hung ác nghe tên táng đờm, thốt nhiên lại thành một vị nữ Bồ Tát đại từ đại bi như vậy?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Gần đây ngu tử thốt nhiên thay đổi tính nết, có lẽ là nhờ Kỳ muội cảm hóa cũng nên.

Nhưng Đông thi học đòi nhả mặt bắt chước Tây thi chẳng qua lại càng thêm xấu.

Vũ Văn Kỳ cau đôi mày liễu còn đang tìm lời tổn tạ, Chu Bạch Mi đã cười ha hả vuốt râu nói :

- Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương không nên nhún nhường, suy tôn lẫn nhau nữa, hai vị một người là Đan trì ngọc nữ, một người là Nguyệt diện tiên nhân, trong suốt như những viên ngọc quý, không gợn bụi trần. Ngay cả đến Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi này đã được người đời kêu là lão ma đầu trong Càn Khôn lục ác mà cũng còn bị ảnh hưởng của hai vị cô nương là cho ma khí tiêu tan...

Lãnh Băng Tâm vội ngắt lời :

- Chu lão tiên bối nhún mình quá. Tỷ muội vẫn bối đầu dám đương.

Vưu Nam Báo trở tay về phía nam nói :

- Thôi đừng nói chuyện phiếm nữa, con rắn Thiết tuyến thanh của Lãnh cô nương đã về kìa, nó còn đem

theo một con rắn gì nữa kia.

Bọn Lãnh Băng Tâm đều chú ý nhìn theo hướng trở của Vưu Nam Báo quả nhiên thấy một con rắn hình thù quái lạ theo sau con rắn Thiết tuyến thanh đang ngoằn ngoèo bò lại.

Con rắn này nửa thân trước màu đỏ như lửa, nửa thân sau lại trắng như tuyết, dài ước chừng tám thước, đầu không ra nhọn cũng không ra tròn, trông hơi dẹt như cái thuổng đào đất.

Lãnh Băng Tâm nhìn Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo cười nói :

- Hai vị lão tiên bối và Kỳ muội đã trông thấy loại rắn lạ này bao giờ chưa? Và có ai đã biết tên nó là gì không?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười lắc đầu, Chu Bạch Mi nhìn Vưu Nam Báo cười một cách quái gở nói :

- Ta là Độc Thủ Thần Y, lương y chỉ biết bách thảo, chứ không biết bách xà. Vậy Lãnh cô nương không nên hỏi ta, mà phải hỏi vị Truy Hồn Học Cứu này mới đúng.

Vưu Nam Báo mỉm cười mắng :

- Thôi đừng sỗ ngọt! Người cho rằng cái tiếng Truy Hồn Học Cứu của ta là hư danh kỳ thực, kiến thức không bằng người chứ gì?

Chu Bạch Mi cũng cười mắng lại :

- Lão quái vật đừng có nói khoác, người có giỏi thì hãy thử nói tên con rắn này xem nào?

Vưu Nam Báo nhìn kỹ con rắn có cái hình thù quái gở một lúc rồi mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương ta tuy hiệu xưng Truy Hồn Học Cứu nhưng kỳ thực hiểu biết về các loại rắn cố nhiên không thể bằng với một nhà chuyên môn dạy rắn danh chấn cận khôn như Lãnh cô nương, vậy nếu ta có nói sai, xin cô nương chỉ bảo thêm nhé.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Văn bối nhận thấy loài rắn này không những hiếm có còn một đặc điểm thú vị nên mới dám thách đố hai vị lão tiên bối và Vũ Văn Kỳ tiểu muội để thử đoán xem cho vui, chứ nào có ý dám là các vị bận tâm suy nghĩ đâu. Vưu lão tiên bối đề cao văn bối quá, làm cho văn bối tự cảm thấy mình có lỗi...

Chu Bạch Mi cười nói :

- Lãnh cô nương, lão quái vật này gian hoạt lắm, cô nương đừng có khách sáo với hã, nếu hã nói không đúng, thì cứ việc mắng cho hã một trận, đừng nể nang gì hết.

Lãnh Băng Tâm chớp mau đôi mắt mỉm cười nói :

- Chu lão tiên bối cứ theo chỗ Lãnh Băng Tâm này hiểu thì Vưu lão tiên bối bác học đa văn nay lại nói như vậy tất nhiên đã hiểu rõ ràng về con quái xà này lắm rồi.

Vưu Nam Báo vuốt râu cười nói :

- Trong những nơi đầm lớn núi sâu ở khắp tám phương bốn biển thiếu gì chuyện lạ, vật lạ mà khiếp người thì không quá trăm năm, quang âm có hạn, dù có đọc hàng vạn cuốn sách đi hàng trăm dặm đường...

Chu Bạch Mi cười sắc ngắt lời :

- Ta biết rồi, lão quái vật đừng có làm cái lối chỉ mây nói sao tự khoe tự hợm, ta đã trông thấy ở nhà người có hai con dấu lớn bằng nắm tay, một con chữ son, một con chữ trắng. Con chữ son khắc rằng “Độc tam phân, ngũ diên, bát sách, cửu khẩu chi thư”, con dấu trắng khắc rằng “Cùng thiên địa cổ kim, sơn xuyên, điều thú chi vị”.

Vũ Văn Kỳ lè lưỡi nói :

- Hai con dấu ấy khẩu khí lớn quá.

Chu Bạch Mi cười :

- Khẩu khí lớn thì làm cái gì? Nếu lão nói được lai lịch con rắn kia thì ta mới phục.

Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi là đôi bạn thân từ lâu, họ đùa rỡ với nhau như thế là thường, nên khi nghe Chu Bạch Mi châm chọc, Vưu Nam Báo cũng không để ý, chỉ mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương, Vưu Nam Báo xem bút kí của cổ nhân, ngẫu nhiên đọc tới một đoạn “Tây Nam và dị” còn nhớ hình như trong có nói về một loại rắn lạ tên gọi Khảm ly khốc tiểu sản cũng giống như con rắn nửa thân trước đỏ, nửa thân sau trắng, đầu như cái chuông kia.

Lãnh Băng Tâm hình như có vẻ kính phục sự hiểu biết rộng của Vưu Nam Báo, gật đầu đáp :

- Vưu lão tiên bối nói đúng lắm con rắn này chính là Khảm ly khốc tiểu sản.

Chu Bạch Mi giơ một ngón tay cái bên phải lên, cười nói với Vưu Nam Báo :

- Vưu lão quái vật quả nhiên học vấn uyên bác, nhưng ta còn muốn thỉnh giáo câu nữa.

Vưu Nam Báo hỏi :

- Chu huynh còn muốn giở trò gì nữa?

Chu Bạch Mi cười quái gở :

- Con rắn này nửa đỏ nửa trắng, đầu giống cái thuồng, mà gọi là Khảm ly sản là hợp tình hợp lý lắm rồi, sao còn thêm hai chữ “khốc tiểu” vào làm gì nữa?

Vưu Nam Báo “à” một tiếng rồi thủng thỉnh đáp :

- Vì loài rắn này mỗi khi cắn người xong, nếu không cười rầm lên thì cũng khóc rống lên một hồi rồi mới bỏ đi mới có tên là Khảm ly khốc tiểu sản.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu than :

- Thế gian thật lắm sự quái gở. Rắn mà cũng biết khóc biết cười.

Vưu Nam Báo lại cười nói :

- Vũ Văn cô nương, cứ theo trong bút kí chép, thì mỗi khi rắn này cắn người xong, nếu nó khóc rống lên là nạn nhân còn có cơ chữa được, nếu nó cười rầm lên, thì người bị cắn nhất định phải chết.

Chu Bạch Mi phì cười nói :

- Nói láo, nói láo, tuy rắn độc hại người, nhưng làm gì lại có cái chuyện lấy tiếng khóc tiếng cười phân biệt sống chết như vậy?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Chu lão tiên bối không nên nghi ngờ, Vưu lão tiên bối đọc trong bút kí đúng lắm không sai đâu. Có điều vị cổ nhân trong viết bút kí chưa hiểu rõ con rắn Khảm ly khốc tiểu sản lại có thể lấy tiếng khóc tiếng cười chỉ định sự sống chết của người bị nó cắn mà thôi.

Chu Bạch Mi chăm chú nhìn Lãnh Băng Tâm, lộ vẻ khao khát muốn nghe chuyện lạ, vội vàng hỏi :

- Lãnh cô nương nói đi, ta rất muốn nghe câu chuyện khó tin ấy quá!

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Thực ra thì câu chuyện rất đơn giản, không có gì bí hiểm cả, con Khảm ly khốc tiểu sản cái thì tiếng kêu giống như tiếng người cười, còn con đực thì tiếng kêu giống người khóc, rắn cái nọc độc hơn rắn đực, nếu bị con rắn cái cắn thì không còn hy vọng cứu được nữa.

Chu Bạch Mi nghe xong, hoảng nhiên tỉnh ngộ, bèn cười nói :

- À thì ra là thế! Người đời thường hay truyền thuyết những việc hoang đường quái đản, nói ra ít có tin,

kỳ thực bên trong vẫn có cái lý, có thể tìm ra nguyên nhân, nhưng cũng còn tùy ở mình có chịu nghiên cứu đến cùng hay không đó thôi.

Vưu Nam Báo cũng tỏ vẻ bội phục vô cùng, mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương, thế mới đúng là câu “nghe nói một câu còn hơn đọc sách mười năm” nhưng không biết con rắn Khảm ly khốc tiểu xà này là con đực hay con cái?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Giống quái xà này nhìn bề ngoài khó lòng phân biệt đực hay cái, để vẫn bói làm cho nó kêu vài tiếng, hai vị tiền bối thử nghe xem nó giống tiếng khóc hay cười.

Lãnh Băng Tâm nhìn trừng trừng vào mặt con quái xà, miệng khẽ ngậm lên một hồi dài.

Con rắn nghe hết một hồi ngậm của Lãnh Băng Tâm rồi cũng kêu lên mấy tiếng quái gở lạ lùng như tiếng người cười sằng sặc.

Chu Bạch Mi, Vưu Nam Báo, Vũ Văn Kỳ đều nhìn nhau kinh sợ, biết rằng đó chính là loại rắn độc khủng khiếp, cắn phải ai thì hết chữa.

Lãnh Băng Tâm vẫy tay một cái, con rắn lập tức quay đầu bỏ đi, nhanh như luồng điện.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên kêu :

- Băng tỷ, con Thiết tuyến thanh tìm mãi mới được con quái xà này sao Băng tỷ lại thả nó đi?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười đáp :

- Con Khảm ly khốc tiểu xà này là một trong bốn con rắn chúa ở núi Dẫn Sơn, cai quản tất cả các loài rắn trong khu vực này, ngu tử chỉ gọi nó lại chỉ hỏi nó mấy câu thôi.

- Băng tỷ hỏi nó câu gì thế?

Lãnh Băng Tâm nhìn Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Ngu tử hỏi nó hai điều, điều thứ nhất là có phải ở dưới đáy đầm có còn con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện không?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Lãnh cô nương hỏi được thế thì hay lắm, đỡ cho ta mất thì giờ đoán mò, nhưng không biết con rắn ấy trả lời thế nào?

Lãnh Băng Tâm gật đầu nói :

- Nó bảo có, nhưng con lươn ấy ít ra ngoài lắm.

Chu Bạch Mi nghe nói dưới đầm có con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện thì mừng lắm, khác nào như người chút được gánh nặng, ông thở phào một cái rồi hỏi tiếp :

- Lãnh cô nương còn hỏi nó câu gì nữa?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Văn bối còn hỏi nó, quanh đây có con rắn Song đầu ngọc đới kỳ xà không?

Vũ Văn Kỳ chột trỏ tay phía trước rồi nói :

- Chắc là không có đâu, Lãnh tỷ tỷ thử coi, có phải con Thất bộ thanh xà về một mình kia không?

Lãnh Băng Tâm chờ con Thất bộ thanh xà bò đến bên cạnh cầm bỏ vào túi rồi mỉm cười nói :

- Con Khảm ly khốc tiểu sản đã trả lời rằng: trong khu vực Dẫn Sơn chỉ có mỗi con Song đầu ngọc đới kỳ xà nhưng nó không ở phía đông núi mà là phía nam kia. Nó chính là Nam tộc xà vương.

Vưu Nam Báo cau mày lắc đầu nói :

- Song đầu ngọc đới kỳ xà đã là Nam tộc xà vương, thì khó lòng sai nó xuống dụ con Kim tuyến bạch lân lên cho mình được.

Lãnh Băng Tâm nhìn Vũ Văn Kỳ rồi nhướng cao lông mày nói :

- Ngày xưa văn bối rất yêu loại rắn Song đầu ngọc đới kỳ xà, có thể nói yêu ngang tính mệnh, vì nó là một loại rắn hiếm có, nhưng ngày nay, một là tính nết đã thay đổi, hai là vì muốn cho Kỳ muội chóng phục hồi công lực, bồi bổ lại tiên thiên khuyết thiếu, chẳng lẽ còn tiếc một con Nam tộc xà vương, mà không bắt nó hy sinh để bắt con quái ngư kia sao?

Vưu Nam Báo nghe cười rằng :

- Đã vậy sao chúng ta không sang phía nam xem sao?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Không cần chúng ta sang bên ấy, văn bối đã dặn con Khảm ly khốc tiểu sản thay mặt truyền dụ cho nó lập tức phải sang đây trình diện, lại bắt nó tìm một con rắn khác trong đàn rắn Nam tộc thay vào ngôi Nam tộc xà vương.

Vũ Văn Kỳ nửa tin nửa ngờ, hỏi lại :

- Băng tử, chỉ dựa vào con Khảm ly khốc tiểu sản truyền dụ mà có thể bắt con Song đầu ngọc đởi kỳ xà bỏ cả ngôi chúa, đến đây ngoan ngoãn chịu chết, tiểu muội sợ rằng nó không chịu vâng lời.

Lãnh Băng Tâm nhướng mày cười nói :

- Lãnh tử tử của Kỳ muội từ khi ra khỏi Ô Mông xà cốc đến giờ nam, bắc, đông, tây đã đi hầu khắp, chưa từng gặp con rắn nào dám bướng bỉnh trái lời cả.

Vưu Nam Báo nghe nói, cho là Lãnh Băng Tâm hơi có vẻ cậy tài kiêu ngạo nhưng không tiện khuyên can, chỉ đưa mắt nhìn Chu Bạch Mi một cái.

Chu Bạch Mi cũng có cảm giác như vậy nhưng cũng không muốn nói thẳng, chỉ định tìm lời khuyên can một cách xa xôi bèn mỉm cười hỏi :

- Lãnh cô nương, loài rắn Khảm ly khốc tiểu sản và Song đầu ngọc đởi kỳ xà loại nào hung dữ hơn?

Lãnh Băng Tâm nghĩ một lúc rồi nói :

- Mỗi con có một sở trường khác nhau, nhưng đối với nhân loại mà nói thì loài rắn Song đầu ngọc đởi kỳ xà khó trị hơn.

Chu Bạch Mi lại mỉm cười nói :

- Người ta thường có câu rằng: khốn thú đo đầu, cùng khấu mạc truy, Lãnh cô nương tuy được Thiệu Hàm Yên đạo hữu chân truyền tinh thâm diệu thuật dạy rắn, nhưng nếu giống rắn hai đầu đã hung dữ độc ác như vậy cũng nên phòng xa, nhớ nó thấy nguy, liều mạng cắn lại thì phiền lắm.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Đa tạ Chu lão tiên bối chỉ giáo, vãn bối xin hết sức đề phòng cẩn thận.

Chu Bạch Mi nhận thấy Lãnh Băng Tâm tuy ngoài miệng không phản đối lời mình nhưng trong thâm tâm thì hình như không cho thấy thế làm phải, vì thấy sắc mặt nàng vẫn kiêu ngạo như cũ.

Bốn người một chim ngồi trên bờ đầm Bạch Long lẳng lặng chờ con rắn, may được con Linh nhi thông minh khôn khéo xinh đẹp đáng yêu lại khéo biết lựa ý người, luôn miệng bẻo léo nên cũng đỡ sốt ruột.

Chờ đến cuối giờ tuất đầu giờ Hợi, Lãnh Băng Tâm chú ý nhìn vào một chỗ, hít mũi đánh hơi, rồi cười nói với bọn Vưu Nam Báo :

- Con rắn hai đầu quả không dám trái lệnh Lãnh Băng Tâm, nó đến đúng giờ lắm.

Bọn Chu Bạch Mi nghe nói, đều chú ý nhìn theo làn nhãn tuyến của Lãnh Băng Tâm, quả thấy trong đám cỏ rậm từ phía nam hiện ra một con rắn hình thù cổ quái.

Con rắn đi nhanh như gió, chỉ trong thoáng chốc đã đến trước mặt, thân rắn dài chừng năm thước, hai đầu mọc chẻ ra hai bên, mình đen bóng loáng, chỗ ngang bụng có một khoanh trắng như tuyết, trông thật là giống cái đai ngọc.

Con rắn hai đầu bò đến chỗ Lãnh Băng Tâm ngồi chừng ba thước, thì dừng lại, hai cái đầu ba góc lúc lắc luôn luôn, miệng kêu chìn chít, như muốn kêu nài điều gì.

Vũ Văn Kỳ thấy thế cười hỏi :

- Băng tỷ, con rắn nói chuyện với tỷ à?

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Nó đã biết ý ngu tỷ muốn nó đánh nhau với con Kim tuyến Bạch lân tứ tai thiện ở dưới đầm Bạch Long.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Nó nói làm sao, có dám đi không?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười đáp :

- Nó là rắn chúa, dĩ nhiên không sợ đánh nhau, nhưng chỉ xin ngu tỷ đừng có bẻ mấy cái nanh độc.

Vưu Nam Báo “à” một tiếng, rồi cười nói :

- Lãnh cô nương định nhổ răng độc nó trước rồi mới thả nó xuống đầm đấu với con quái thiện kia phải không?

Chu Bạch Mi bật cười nói :

- Vưu lão quái vật hỏi câu ấy là thừa, nếu không nhổ răng độc của nó đi, mà cứ thả cho chúng đánh nhau, ngộ nhờ lại xéo phải vết bánh xe đồ hai mươi năm trước, rút cục cả hai bên cùng chết, thì uống phí bao công trình.

Lãnh Băng Tâm nói :

- Trời sinh những loại vật kỳ dị, thì thường thường linh tính của nó cũng hơn những hạng tầm thường, bây giờ xin hai vị tiền bối và Kỳ muội tạm lui ra sau để Lãnh Băng Tâm nhổ răng độc của con rắn này đi mới được.

Chu Bạch Mi dặn thêm một câu :

- Lãnh cô nương phải cẩn thận nhé.

Rồi cùng Vưu Nam Báo, Vũ Văn Kỳ lùi lại phía sau mấy bước, xem Lãnh Băng Tâm hạ thủ bằng cách nào.

Lãnh Băng Tâm ánh mắt lạnh như ánh thép đăm đăm nhìn con rắn hai đầu, miệng khẽ ngâm lên một hồi.

Con rắn nghe xong tiếng ngâm đó, nửa như sợ hãi, nửa như giận dữ, toàn thân run lẩy bẩy.

Lãnh Băng Tâm bước lên một bước, tiếng ngâm chợt dứt, cánh tay ngọc giơ lên, phác một thủ thế.

Con rắn hai đầu không biết làm sao được, đành chỉ cất cao đầu há to hai cái miệng đỏ lòm như máu ra chờ sẵn.

Vũ Văn Kỳ đứng xa chú ý nhìn cau đôi mày liễu, sẽ nói với Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi :

- Hai vị lão tiên bối không biết nghĩ thế nào, chớ vẫn bối lo cho Lãnh tỷ tỷ lắm.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ của cô nương có diệu thuật luyện rắn quả thực cao minh, con Song đầu ngọc đối kỳ xà, bề ngoài tuy hung dữ ghê gớm nhưng cái bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời kia, có khác gì con Thất bộ thanh xà, và con Thiết tuyết thanh? Vũ Văn cô nương hà tất phải...

Vũ Văn Kỳ cười gượng xoa tay ngắt lời :

- Chu lão tiên bối không biết, ý tiểu điệt không giống lão tiên bối!

Vưu Nam Báo mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn cô nương nhận thấy thế nào?

Vũ Văn Kỳ cau mày đáp :

- Văn bối cho cách luyện rắn cũng giống như cách luyện quân, làm tướng huấn luyện quân lính cũng phải làm thế nào cho kẻ khác vừa mến đức vừa sợ oai, mới khiến cho họ vui lòng khiếp phục chỉ huy như ý muốn...

Chu Bạch Mi gật đầu ngắt lời cười nói :

- Vũ Văn cô nương đã hiểu cách dùng binh như thế, sau này dù tư cách làm một vị thượng tướng quân thống lĩnh mười vạn tinh binh anh hùng vô địch.

Vũ Văn Kỳ đỏ mặt nói tiếp :

- Con Thất bộ thanh xà và con Thiết tuyến thanh xà xưa nay đối với Lãnh tử tử vẫn mến đức và sợ uy, không nói làm gì, đến như con Song đầu ngọc đối kia thì chỉ biết sợ uy chứ đâu có mến đức?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Cô nương nói đúng lắm, con rắn hai đầu chưa từng chịu ơn Lãnh cô nương nuôi dạy ngày nào, bây giờ tự nhiên lại muốn nhổ răng nanh, rồi xua nó vào chỗ chết, thì còn ân đức gì mà cho nó mến?

Vừa nói đến đây chợt nghe Vưu Nam Báo thốt nhiên trở tay về phía Lãnh Băng Tâm và con rắn rồi nói :

- Chu huynh và Vũ Văn cô nương trông kìa, con Song đầu ngọc đối kỳ xà quả nhiên đến lúc nguy giờ mặt cần giả, đủ thấy ngoài mặt nó sợ nhưng trong bụng thì không phục.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn theo, hơi giật mình kêu một tiếng, vừa toan tung mình nhảy tới.

Thì ra Lãnh Băng Tâm thấy con rắn hai đầu tỏ vẻ phục tùng, cất cao hai đầu, mở to hai miệng, bèn giơ tay nắm lấy cái đầu bên trái định bẻ mấy cái răng nanh độc trong miệng.

Nhưng bàn tay vừa chạm vào răng con rắn, thốt nhiên nhanh như cắt nó cắn vào cổ tay Lãnh Băng Tâm một nước.

Đồng thời cái đầu bên phải cũng nhè lúc Lãnh Băng Tâm không kịp phòng bị, mổ luôn một miếng vào đầu vai bên trái của nàng.

Thân rắn cũng thừa thế vung mạnh lên quấn vào người nàng một vòng suốt từ trên cổ xuống đến dưới chân, Vũ Văn Kỳ thấy thế hồn vía rụng rời, muốn nhảy lên tiếp cứu, Chu Bạch Mi giơ tay kéo nàng lại lắc đầu cười nói :

- Vũ Văn cô nương bất tất phải tiếp cứu Lãnh cô nương.

Vũ Văn Kỳ sợ quá, cuống lên hỏi :

- Có lẽ nọc rắn này độc lắm, Lãnh tử tử diệt nữ chết rồi không thể cứu được nữa chẳng?

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Bây giờ đến lượt Chu Bạch Mi này giảng giải về binh pháp.

Vũ Văn Kỳ giậm chân nói :

- Chu lão tiên bối, Băng tử tử nguy thế kia, mà lão tiên bối định bàn chuyện gì?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Cô nương thử coi coi, Lãnh cô nương đang đứng trong thế nguy hiểm cực độ sao mà sắc mặt vẫn thản nhiên như thường, không hề tỏ ra bối rối sợ hãi?

Vũ Văn Kỳ chỉ lắc đầu, Chu Bạch Mi lại cười nói :

- Binh pháp có câu rằng “gặp nguy biến mà không sợ, tất có kỳ mưu”, cho nên theo ý ta thì bị nguy không phải là Lãnh cô nương mà chính là con Song đầu ngọc đới kỳ xà kia!

Vũ Văn Kỳ nghe Chu Bạch Mi nói cũng có lý, tuy trong bụng mới thấy đỡ lo, nhưng cặp mắt vừa nhìn về phía Lãnh Băng Tâm, bất giác cau mày lại.

Thì ra từ lúc con rắn hai đầu, đầu bên trái cắn vào cổ tay phải Lãnh Băng Tâm, đầu bên phải cắn vào vai trái, còn cái mình thì quấn chặt lấy người nàng, rồi hai bên cứ giữ nguyên tình trạng như vậy, người không nhúc nhích mà rắn cũng nằm im.

Trong cái trạng thái yên tĩnh kỳ khôi đó, vẫn còn một điểm hoạt động, đó là ở trong đôi mắt phượng của Lãnh Băng Tâm.

Lãnh Băng Tâm tuy đôi mắt vẫn nhắm nghiền chưa mở, nhưng từ trong khóe mắt, từ từ tuôn ra hai dòng lệ.

Vũ Văn Kỳ lông mày khẽ cau lại nói :

- Hai vị tiền bối trong kia, tại sao Băng tử lại ứa nước mắt ra thế kia?

Chu Bạch Mi gật đầu nói :

- Lãnh cô nương khóc là phải.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi tại sao? Chu Bạch Mi thở dài nói :

- Lãnh cô nương học được chân truyền của Thiệu đạo hữu, nên tuyệt kỹ dạy rắn trên đời vô địch, ngày thường nàng coi các loài rắn trong thiên hạ là con em nô lệ của nàng, đến nay mới bị một con Song đầu ngọc đới kỳ xà cản trở, trong bụng xấu hổ, thể diện bị bôi nhọ, làm gì mà không buồn, làm gì mà không khóc?

Trong khi Chu Bạch Mi nói, thì Lãnh Băng Tâm vẫn đứng im lìm không nhúc nhích nhưng con rắn hai đầu thì khắp mình đều run rẩy.

Lúc này Vũ Văn Kỳ mới biết Lãnh Băng Tâm ngoài mặt coi thường, nhưng bên trong đã có phòng bị,

bất giác thở ra một hơi dài.

Qua một lát nữa, con rắn hai đầu toàn thân mềm nhũn, ở trên mình hình như đã chết rồi.

Lãnh Băng Tâm cũng từ từ mở mắt, lấy tay áo lau khô ngón lệ, sắc mặt có vẻ sượng sùng bẽn lễn.

Vũ Văn Kỳ thủng thẳng bước lên, dùng một giọng thực ân cần tha thiết hỏi :

- Băng tử, con quái xà chắc độc lắm, Băng tử bị nó cắn hai chỗ có sao không?

Lãnh Băng Tâm ngượng nghịu đáp :

- Cũng may hai lão tiên bối và Kỳ muội đã khuyên tử nên cẩn thận từ trước, nên tử cũng nén bớt cái tính kiêu ngạo khinh thường, ngầm chuẩn bị sẵn, chớ không thì thực đúng như câu thường nói “giỏi nghệ luyện rắn, lại chết về miệng rắn” mất.

Chu Bạch Mi cũng vội chạy đến, bắt mạch cho Lãnh Băng Tâm rồi ngạc nhiên nói :

- Lãnh cô nương quả có tài chuyên về khắc chế rắn độc, ta tưởng cô nương bị nó cắn vào đầu vai bên phải, cách tim rất gần, ít nhất cũng phải bị thương một ít, ai ngờ không việc gì làm một sự quái lạ ngoài ý liệu.

Lãnh Băng Tâm cười gượng nói :

- Môn thuốc trừ nọc độc rắn của sư phụ vẫn bối linh nghiệm phi thường, Lãnh Băng Tâm này xin tình nguyện đem bí phương tặng Chu lão tiên bối dùng để cứu nhân độ thế, quảng bá khắp thiên hạ.

Vừa nói vừa thò tay vào mình lấy ra một mảnh giấy trắng, hai tay đưa cho Chu Bạch Mi.

Chu Bạch Mi cũng không khách sáo chối từ, đỡ lấy mảnh giấy đưa mắt đọc qua một lượt, rồi bỏ vào túi, mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương làm việc này tức là thi ân cho khắp chúng sinh công đức thật vô lượng.

Vưu Nam Báo trở con rắn hai đầu nằm dưới đất, mỉm cười hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương, con rắn này chết rồi ư?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Nếu nó chết dễ dàng vậy thì hỏng hết sắp xếp của mình sao? Ta phải để nó chết về miệng con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện mới được việc chớ?

Nói xong, nhặt hai cái đầu con rắn lên, trong miệng nó có cái răng độc nào là nhổ hết.

Sau đó mới lấy ra hai viên thuốc đen bỏ vào miệng rắn, chỉ trong chốc lát con rắn lại thở thoi thóp và đã hơi động đậy.

Chu Bạch Mi ngẩng mặt trông trời, rồi mỉm cười nói :

- Bây giờ đã sang đầu giờ Tí, chính là lúc con Kim tuyến bạch lân bơi ra ngoài đầm lầy, Lãnh cô nương nên thả con rắn xuống đầm là vừa.

Lãnh Băng Tâm vâng lời, cúi xuống xách con quái xà lên, lúc này con quái xà đã bị bẻ hết răng độc, khi nào còn dám hành hung, đành ngoan ngoãn để cho Lãnh Băng Tâm bắt, không dám vùng vẫy phản kháng.

Lãnh Băng Tâm chạy ra bờ đầm, vung tay ném con Song đầu ngọc đới kỳ xà lên trên không, hóa thành một cái cầu vòng đen, rơi xuống giữa đầm.

Con rắn hai đầu vừa bị một trận hút chết, lại thêm lúc Lãnh Băng Tâm ném nó xuống đầm còn ngằm nằm thật chặt, phụ thêm nội gia chân lực vào, nên vừa nghe đánh “ùm” một tiếng, toàn thân con rắn chìm xuống nước, đầu óc mê lạng đi, nhưng chỉ trong giây phút, con rắn đã lấy lại tri giác, nó bơi thẳng một mạch trốn mất.

Vũ Văn Kỳ thấy thế thất kinh kêu lên :

- Băng tỷ, Băng tỷ, thôi con rắn trốn mất rồi, thế là xong!

Lãnh Băng Tâm chưa kịp trả lời, Chu Bạch Mi đã cười nói :

- Vũ Văn cô nương đừng lo, nó trốn không thoát đâu.

Vừa nói đến đây, Vưu Nam Báo thốt nhiên trở tay ra giữa đầm kêu lên :

- Kia kìa, các vị trông mà xem, trời sinh những lũ cừu thù, trông thấy nhau tự nhiên không thể làm ngơ được, con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện đã ngoi lên mặt nước kia rồi.

Chu Bạch Mi và hai thiếu nữ đều chú ý nhìn theo, quả thấy một làn nước trắng như bạc đang ngoi từ dưới đầm lên, đuổi theo con rắn hai đầu.

Con rắn hai đầu sinh trưởng ở trên mặt đất, không phải là loại rắn nước, nên bơi lội dưới nước không sao nhanh nhẹn bằng con lươn, chỉ mấy chốc đã bị con lươn đuổi kịp, thế là sóng gió nổi lên cuồn cuộn, một lươn, một rắn đánh nhau kịch liệt.

Vưu Nam Báo nhìn Chu Bạch Mi cười nói :

- Chu huynh con Song đầu ngọc đới kỳ xà này đã bị nhổ hết răng nanh, sợ khó lòng chống cự được lâu,

Chu huynh phải sẵn sàng mới được.

Chu Bạch Mi gật đầu, thò tay vào bọc, lấy ra một chiếc lưới nhỏ, đan bằng tơ đen.

Lãnh Băng Tâm trông thấy ngạc nhiên hỏi :

- Chu lão tiên bối, sức lực con rắn và con lươn này đều khỏe lắm, cái lưới của tiên bối lại nhỏ thế kia, làm sao bắt nổi chúng?

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương yên trí! Cái lưới đan bằng thứ tơ tằm của người mọi, chỉ trừ có sợ lửa, còn dao kiếm sắc bén đến đâu chém không đứt, huống chi ta chờ con lươn đã mỏi mệt mới hạ thủ, thì chắc chắn không thể chệch được!

Vưu Nam Báo lại giục :

- Chu huynh, chúng ta nên ra ngay giữa đêm, chuẩn bị sớm đi là hơn, ngộ nhờ con lươn trốn mất thì thật hối hận muôn đời.

Chu Bạch Mi gật đầu cười, quài tay với chiếc lưới đen, rồi cùng Vưu Nam Báo thi triển tuyệt đỉnh khinh công song song đề khí đạp sóng thong thả bước ra giữa đêm.

Lần này là lần thứ nhất Lãnh Băng Tâm mới được trông thấy Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi biểu lộ thần công, bất giác khẽ nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, cái danh tiếng lẫy lừng của các vị tiên bối, thật không phải may mắn mà có, chúng ta tuy căn cốt không đến nỗi tầm thường, sự hiểu biết cũng khá, nhưng muốn luyện được công lực đến bậc hỏa hầu như các vị cũng còn xa lắm.

Wũ Văn Kỳ nghe nói chỉ cau mày, lẳng lặng ngồi im.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Quả Quý Hiếm Tặng Hai Mỹ Nhân

Lãnh Băng Tâm thấy thái độ Vũ Văn Kỳ có vẻ khác lạ thì kinh sợ vội hỏi :

- Kỳ muội làm sao thế?

Vũ Văn Kỳ gượng cười nói :

- Tiểu muội tự dưng cảm thấy nóng lòng sốt ruột, tâm thần hoảng hốt, hình như có tai họa gì sắp xảy đến.

Lãnh Băng Tâm “à” một tiếng rồi cười nói :

- Cái lý do ấy cũng giản dị lắm chỉ vì Kỳ muội thấy con lươn Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện sắp sửa bắt được, chờ khi uống xong huyết nó, không những nội lực chân khí lập tức khôi phục mà còn có thể tăng thêm sức lực bồi đắp tiên thiên khuyết hãm nữa cho nên trong bụng vừa mừng vừa sốt ruột, mới có cái cảm ứng kỳ lạ đó.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu nói :

- Tiểu muội không đồng ý với Băng tỷ điểm đó, thực ra muội không lo cho muội, mà chỉ lo cho Long ca ca ngộ gặp sự gì không may chăng?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Ngu tử du hành khắp bốn phương tám cõi gót chân đi đã trải hết giang hồ, xem người đã nhiều và cũng hơi biết qua về phép xem tướng. Cứ mắt tỷ coi thì Long ca ca khí vũ đường đường, phong tư đôn hậu, rõ ràng phúc trạch vô cùng, tiền tình như hoa gấm, đừng nói đời chàng không có tai họa gì đáng kể, mà đâu có gặp sự gì nguy hiểm, ngu tử cũng dám cam đoan là chàng sẽ nhân họa đắc phúc, biến nguy thành an, Kỳ muội đừng lo lắng làm gì cho thêm mệt!

Vũ Văn Kỳ nghe Lãnh Băng Tâm nói thế, cũng nhận thấy Nhạc Long Phi tướng mạo phúc hậu, tâm địa quang minh, chắc không thể bị tai họa gì có thể nguy hiểm đến tính mệnh được, nên trong bụng cũng thấy nguôi dần.

Lúc này Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi đã ra đến giữa đêm, đang hạ thủ bắt con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện.

Nguyên do con lươn bốn mang này là một giống thông linh dị vật, vừa thấy Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi đạp sóng đi tới, biết là nguy, định chạy trốn vào xuống lòng đầm.

Nhưng con Song đầu ngọc đối kỳ xà bị nhốt hết răng độc, không còn đủ sức kháng địch, lúc này thương tích đầy mình, tự biết tất chết, tự nhiên tính hung bạo nổi lên, cố sống cố chết quẩn chặt lấy, con lươn bốn mang phải lập tức cắn chết con rắn hai đầu, còn thì không còn cách gì có thể thoát thân được nữa.

Con rắn hai đầu vẫn chưa hoàn toàn chết hẳn, chiếc lưới đen đan bằng tơ tằm ở trong tay Chu Bạch Mi đã tung ra.

Một đám mây đen vừa sà xuống mặt nước, tức thì một con lươn còn khỏe mạnh và một con rắn đã chết dờ cùng chui gọn cả vào trong tấm lưới.

Chu Bạch Mi hai tay túm lấy đầu lưới, con lươn bốn mang cố sức vùng vẫy chống cự, sức nó khỏe vô cùng đến nỗi nó kéo được Chu Bạch Mi hai chân chìm xuống mặt nước, ngập cả đầu gối.

Vưu Nam Báo thấy thế vội vàng chạy đến giúp, cả hai vị đại kỳ nhân hợp sức lại mới kéo nổi con lươn kỳ lạ hiếm có lên tới bờ đầm, kéo đến đâu mặt nước sóng gió nổi lên cuồn cuộn đến đó.

Khi đã kéo được con lươn lên bờ, mặc cho nó lăn lộn vùng vẫy trong lưới, Chu Bạch Mi mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ cùng chạy đến xem, thấy con rắn hai đầu đã chết hẳn, còn con lươn bốn mang thì thân dài chừng hơn sáu thước lớn bằng cánh tay người, hình thù trông thật cổ quái, từ đầu chí đuôi đều có vẩy trắng sáng loáng như bạc, trên đầu có bốn cái mang, trên sống lưng có ba cái dây màu vàng rất nhỏ.

Chu Bạch Mi lấy ra một con dao chuôi ngọc rất nhỏ, và một cái bình ngọc, nhìn Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương, trên bờ đầm kia có ngọn núi nhỏ, phong cảnh rất đẹp, cô nương đưa Vũ Văn cô nương đến đó mà ngoạn cảnh.

Lãnh Băng Tâm biết ý Chu Bạch Mi muốn giết con lươn để lấy huyết lại sợ Vũ Văn Kỳ trông thấy không nỡ uống mới đặt ra chuyện đó, để bảo nàng đưa Vũ Văn Kỳ tránh ra chỗ khác, bèn gật đầu mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Chỗ con thác từ trên vách núi chảy xuống dài tới hàng trăm thước, nước bắn lên tóe như hạt châu, đẹp lắm, chúng ta ra đấy xem một lúc đi!

Nói xong nắm tay Vũ Văn Kỳ, thùng thỉnh quay đi.

Con Linh nhi anh vũ thật biết chiều người, thấy hai nàng đi rồi, cũng bay theo, vừa đi vừa nói bằng một giọng rất sôi :

- Cô nương, cô nương, đằng kia có quả ngon lắm, Linh nhi hái cho cô nương ăn.

Nói xong, nó bay thẳng về phía ngọn núi nhỏ.

Lãnh Băng Tâm mỉm một nụ cười rất tươi, rồi nói :

- Con chim này khôn ngoan đáng yêu quá nhỉ?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Nếu Băng tử yêu nó, tiểu muội xin tặng ngay, Băng tử vui lòng nhận không?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Ngu tử đã nguyện từ nay trở đi sẽ suốt đời ở bên Kỳ muội không rời một bước, vậy thì của muội cũng như của tử, việc gì còn phải phân biệt?

Vũ Văn Kỳ nghe Lãnh Băng Tâm nói vậy, chăm chú nhìn nàng, sắc mặt dần vẻ cảm kích, mỉm cười nói :

- Băng tử đối với tiểu muội tốt quá.

Lãnh Băng Tâm đỏ mặt, gượng cười nói :

- Kỳ muội nói thế, thà cứ trách mắng tử mấy câu, tử cũng không khó chịu bằng, tử đã phá hủy dung nhan muội, làm hại muội thế, muội còn bảo tử tốt cái nỗi gì?

Vũ Văn Kỳ thở dài nói :

- Việc này chỉ đáng giận Âu Dương Bình lòng lang cay độc, chớ sao lại trách tử tử? Huống chi họa phúc của con người ta, hình như cũng có tiền định! Tiểu muội đối với việc phá hủy dung nhan không lấy làm khó chịu, chỉ nhận thấy rằng, lẽ ra Băng tử không nên cũng tự hủy hoại dung nhan của mình, vì làm thế không những không có ích gì cho muội mà còn di hận cho Băng tử suốt đời, không có cách gì bù đắp được.

Lãnh Băng Tâm buồn rầu nói :

- Tay độc tuy là Âu Dương Bình, nhưng lòng lang lại do tự ngu tử, nếu ngu tử không tự hủy dung nhan cho giống như Kỳ muội, thì tử làm gì còn mặt mũi nhìn Kỳ muội.

Nói đến đây lại lắc đầu thở dài, tiếp thêm :

- Dung mạo của Kỳ muội bị hủy là vì ngu tử làm hại, ngu tử cầm dao tự rạch mặt mình là đáng tội lắm,

nên làm như thế để cầu được thanh thân, vậy mà tâm vẫn không sao yên được...

Vũ Văn Kỳ vội xoa tay, ngắt lời, cau mày kêu :

- Băng tỷ...

Lãnh Băng Tâm cười một cách buồn bã :

- Kỳ muội đừng có lấy bụng khoan nhân mà an ủi tỷ! Nếu Kỳ muội cứ đánh tỷ vài cái, hoặc cắn tỷ vài miếng có lẽ tỷ còn thấy sung sướng hơn...

Vũ Văn Kỳ nghe nói chỉ bứt đầu bứt tai, giậm chân xuống đất, vừa định ngắt lời, Lãnh Băng Tâm lại tiếp :

- Người ta quý ở chỗ biết lỗi mà biết sửa, càng quý hơn nữa là biết tội mà chuộc lại, nên ngu tỷ đã quyết tâm kiệt lực để chuộc lại tội lỗi.

Vũ Văn Kỳ sợ Lãnh Băng Tâm hối hận quá mà nghĩ điều gì đại đột chẳng, bất giác đôi mày cau có, run giọng kêu to :

- Băng tỷ, muội đã từng thanh minh nhiều lần với Băng tỷ là tiểu muội đối với việc này tuyệt đối không... không bao giờ để tâm đến! Băng tỷ đừng... đừng nghĩ vơ nghĩ vẩn nữa!

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười, lấy tay vỗ nhẹ lên vai Vũ Văn Kỳ thủng thẳng nói :

- Kỳ muội cứ yên tâm, ngu tỷ không bao giờ tự tìm đoán kiếm, nên đã quyết định là nếu chẳng may không tìm được cách gì chữa cho dung mạo Kỳ muội được hoàn nguyên như cũ, thì ngu tỷ sẽ xin ở bên Kỳ muội suốt đời, không rời nửa bước, tận tâm kiệt lực, đùm bọc lẫn nhau, còn nếu trời xanh có mắt, dung mạo Kỳ muội có thể khôi phục lại được, ngu tỷ sẽ...

Vũ Văn Kỳ vội hỏi :

- Băng tỷ sẽ làm sao?

Lãnh Băng Tâm nhướn cao đôi lông mày, ánh mắt long lanh, cao giọng đáp :

- Ngu tỷ sẽ chờ khi tham dự hôn lễ của Kỳ muội và Long ca ca xong, sẽ trở về Tiên Hà lĩnh cất một nếp nhà tranh bên mồ sư phụ ăn chay niệm Phật đến hết đời, khiến gia sư ở dưới suối vàng cũng không đến nổi tịch mịch.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu cười :

- Băng tỷ đừng nghĩ như vậy, tỷ muội ta đã kết nghĩa kim lang, tình như ruột thịt, họa phúc cùng hưởng,

nếu tiểu muội khôi phục được dung mạo thì tự nhiên Băng tử cũng lấy lại được thanh xuân.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu thở dài nói :

- Một người muốn khôi phục dung nhan, mà tìm được linh dược còn khó thay, huống chi lại cả hai người cùng gặp cơ duyên may mắn như vậy thì chỉ là chuyện trong mộng.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Băng tử đừng vội nản lòng, đời người như giấc mộng, vạn sự biến đổi không ngừng, nhất là hai chữ cơ duyên, có lúc gia công đi tìm kiếm mà không gặp, có lúc thì tự nhiên tìm đến...

Nói chưa dứt lời, chợt một đám mây ngũ sắc từ trên không tà tà bay xuống, đám mây ngũ sắc đó chính là Linh nhi, mở nó ngậm một cành cây nho nhỏ, đen sẫm, cành cây rất bé, trên có hai quả đỏ lớn bằng quả tỳ bà.

Vũ Văn Kỳ giơ tay đỡ lấy cành cây, bứt hai quả đỏ ra, mỉm cười nói với Linh nhi :

- Linh nhi, đây là thứ quả ngon mà người đưa chúng ta đến đây để ăn phải không?

Linh nhi gật gù cái cổ chim, trả lời :

- Cô nương ăn đi!

Vũ Văn Kỳ thấy Linh nhi thông tuệ đáng yêu, bèn vừa giơ tay vuốt bộ lông ngũ sắc của nó, vừa chia cho Lãnh Băng Tâm một quả mỉm cười nói :

- Băng tử thử nếm coi, Linh nhi đã nói thế, chắc thứ quả này ngon lắm, chỉ không hiểu tên nó là gì?

Lãnh Băng Tâm thấy có hai quả, vừa đúng mỗi người mỗi quả, nên không ngần ngại gì, cầm ngay lấy, toan bóc vỏ nếm thử xem sao, chợt nghe Linh nhi kêu lên :

- Cô nương đừng bóc vỏ, cứ ăn cả đi.

Lãnh Băng Tâm cầm quả ngẫm nghía, thấy vỏ nó nhẵn nhụi sạch sẽ, không có tí bụi nào, bèn bỏ luôn vào miệng.

Vỏ quả rất mỏng, Lãnh Băng Tâm vừa đặt răng vào, đã vỡ nát ra, tức thì trong miệng hương thơm sực nức, không khác gì ngọc địch quỳnh hương nếu vừa rời tay bóc vỏ thì chắc là vỡ nát hết.

Lãnh Băng Tâm biết là một thứ quả hiếm có, bèn vội giơ tay ra hiệu cho Vũ Văn Kỳ, bảo nàng nên ăn ngay đi.

Vũ Văn Kỳ hiểu ý gật đầu, rồi cũng bắt chước Lãnh Băng Tâm bỏ luôn cả quả vào miệng ăn xong một lúc, trong miệng vẫn còn thơm tho, tinh thần vô cùng sáng khoái liền mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Băng tỷ không biết thứ quả này tên là gì? Từ bé đến giờ tiểu muội chưa được ăn thứ quả nào ngon như thế!

Lãnh Băng Tâm cũng cười nói :

- Ngu tỷ không biết nó tên là gì, nhưng ăn vào thấy cảm giác như thần khí thanh sảng dị thường, chắc là một thứ quả rất quý hiếm trên đời, không phải là thứ trái cây tầm thường.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, liền bảo con Linh nhi :

- Linh nhi, thứ trái cây này ngon thật, cây nó ở đâu? Ngươi đi hái thêm về đây được không?

Linh nhi lắc đầu rồi kêu :

- Cô nương, thứ quả này hiếm có lắm, tôi đi khắp các nơi mà chỉ thấy ở đây có hai quả.

Lãnh Băng Tâm bật cười nói :

- Sao Kỳ muội bắt Linh nhi đi hái nữa? Phải biết rằng những trái cây quý hiếm này, ai có duyên may thì gặp, chứ còn định bụng đi tìm thì khó kiếm lắm! Mình đã được voi còn đòi tiên, vậy chẳng là tham lắm ư?

Vũ Văn Kỳ cũng cười nói :

- Có phải tiểu muội tham ăn, được voi đòi tiên đâu? Chỉ vì thấy thứ trái cây này có vị đặc biệt, nên định hái thêm hai trái đem về cho hai vị tiền bối ném thử cho biết mùi một chút đó mà.

Lãnh Băng Tâm ngậm ngùi than :

- Đó tức là nhà Phật vẫn gọi là “duyên pháp”, còn người thường thì gọi là “vận may”. Câu nói của Kỳ muội rất đúng, chúng ta hôm nay đâu ngờ được ăn thứ quả quý như thế này? Nhưng đến lúc muốn tìm thêm vài quả cho Vưu lão tiền bối và Chu lão tiền bối ném thử, thì lại không còn nữa.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười một nụ cười rất tươi, vừa định nói, thì chợt nghe Chu Bạch Mi thi triển công lực Truyền âm cập viễn gọi to :

- Vũ Văn cô nương và Lãnh cô nương, xin mời hai vị về ngay đằm Bạch Long cho.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Kỳ muội, Chu lão tiền bối đã gọi, chắc là máu lươn đã điều chế xong, chúng ta trở về đi thôi.

Vũ Văn Kỳ đứng lên cau mày nói :

- Bằng tở, chỉ vì muốn khôi phục chân lực cho tiểu muội mà phải giết mất con lươn bốn tai, một loài vật trên đời hiếm có, tiểu muội thật không đành tâm chút nào!

Lãnh Băng Tâm gật đầu nói :

- Ngu tở đã biết trước thế nào tiểu muội cũng nghĩ như vậy, nên mới bảo Kỳ muội tránh đi, để mắt khỏi nhìn thấy lúc giết lươn lấy máu.

Vũ Văn Kỳ thở dài một tiếng, rồi lại nói :

- Tiểu muội không muốn uống máu lươn, tiểu muội thật không thể đành tâm mà nuốt trôi vào bụng được.

Lãnh Băng Tâm nghiêm sắc mặt, nói :

- Nếu Kỳ muội vẫn nghĩ vẫn vơ như thế, thì thật là người không thông hiểu đạo lý?

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao tiểu muội không uống máu lươn lại là không thông hiểu đạo lý?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội thử nghĩ xem, nếu Kỳ muội khôi phục được chân lực, bồi bổ được tiên thiên khí huyết, thời phen này về Bắc Thiên sơn tha hồ chém lũ ưng khuyến nhà Thanh một mẻ cho sướng tay, không nói đến chuyện giết được Âu Dương Bình báo thù việc riêng, nhưng cũng góp phần vào việc phản Thanh, quang phục đại nghiệp non sông.

Vũ Văn Kỳ nghe nói nhướng cao lông mày, hớn hử tươi cười :

- Cái phần tận lực ấy, chúng ta xin thề quyết hết lòng.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Nếu Kỳ muội chỉ vì chút điểm nhân từ, không chịu uống máu lươn, thời đến lúc ấy nội lực không ngưng tụ được, chân khí không vận đễ được, không những không thể chống lại cường địch mà còn làm cho Hàn Nguyệt sư thái và Long ca ca phải phân tâm lo lắng cho mình, thì còn bụng dạ nào mà nghĩ đến chuyện chiến đấu nữa.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, sắc mặt đỏ bừng lẳng lẳng không nói gì.

Lãnh Băng Tâm lại cười nói tiếp :

- Sự sống chết của con người ta, có khi nặng tựa Thái sơn, khi tựa lông hồng, các loài điểu thú côn trùng cũng thế, nay cứ lấy con lươn bốn mang ra mà bàn, nếu nó không bị tai nạn này thì cũng đều suốt đời nằm ở dưới lòng đầm Bạch Long có ích gì cho người, có ích gì cho đời? Vậy mà lúc này tuy nó bị tai ương mà chết, nhưng cái chết này so với sự sinh tồn mãi mãi của nó, giá trị còn cao hơn gấp bội! Tuy nhiên nếu nói riêng về cá nhân Kỳ muội thì bất quá nó cũng chỉ giúp cho muội khôi phục võ công, tăng cường nội lực, nhưng với con cháu dân tộc Đại Hán thì giá trị của nó rộng lớn vô biên, không biết đâu mà lường được.

Vũ Văn Kỳ gật đầu, thờ dài nói :

- Lãnh tử tử nhìn xa trông rộng, nghị luận đúng lắm.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười :

- Kỳ muội, bây giờ ngu tử lại hỏi thêm câu nữa: đối thử Kỳ muội là con lươn Kim tuyến bạch lân kia, thì Kỳ muội có muốn sống mãi mãi với cuộc đời tầm thường của mình, hay là nguyện đem hiểm giọt máu quý để cứu nhân độ thế?

Vũ Văn Kỳ cười rất tươi nói :

- Thôi, Băng tử tử không cần phải nói nữa, tiểu muội nghe Băng tử tử giảng giải từ này đã mở ra được cái chí ngu rồi.

Lãnh Băng Tâm mừng lắm nói :

- Vậy là Kỳ muội bằng lòng uống máu lươn rồi chứ?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Bây giờ Băng tử bỏ cả con lươn cho vào nồi nấu lên, muội cũng ăn hết sạch, không còn một cái xương.

Hai người cười cười nói nói thoáng chốc đã quay về đầm, Chu Bạch Mi đã cầm sẵn một bình máu lươn ngồi chờ.

Lãnh Băng Tâm không trông thấy xác hai con vật đâu, bèn hỏi Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối, tiểu nữ nghe người ta nói, hình như xương của con lươn Kim tuyến bạch lân có thể làm binh khí rất tốt, đao kiếm chém không gãy, sao tiên bối lại bỏ đi?

Vưu Nam Báo gật đầu cười :

- Lãnh cô nương không biết, Chu huynh chợt phát tâm Bồ đề, không nỡ giết con lươn chỉ lấy cho Vũ

Văn cô nương một bình máu đủ dùng, còn con lươn thì cho nó uống hai viên linh đan rồi thả xuống đầm rồi.

Lãnh Băng Tâm đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ, mừng rỡ hỏi :

- Nếu vậy thì tốt quá, nhưng còn xác con rắn hai đầu đầu? Sao cũng không thấy?

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Xác rắn hai đầu là một món ăn rất quý của con lươn bốn mang, nó thích ăn lắm, chẳng những thế món thịt rắn rất bổ, nên ta đã thả tuốt cả hai xuống đầm, gọi là để đáp lại công con lươn đã hiến máu cứu người.

Vũ Văn Kỳ thấy nói không phải giết con lươn thì mừng lắm, bèn theo cách thức dặn dò của Chu Bạch Mi cầm bình máu lươn từ từ uống cạn.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Vũ Văn cô nương lúc này nên vận khí hành công, ngồi im mà điều hòa hơi thở, hễ lúc nào thấy bách huyết dương lên, chân khí tràn ra thì báo với ta ngay.

Vũ Văn Kỳ nghe thế, liền nhắm mắt lại dùng lối nội công gia truyền, Lãnh Băng Tâm và Chu Bạch Mi lánh sang bên cạnh.

Một lát sau Lãnh Băng Tâm mỉm cười hỏi Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối, chờ đến lúc Kỳ muội khắp mình phát trướng lên, đau đớn nhức nhối, thì làm thế nào? Có phải cần người ngoài giúp sức không?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Không cần phải giúp sức, lúc ấy chúng ta phải dùng đến áp lực thật mạnh mới được!

Lãnh Băng Tâm không hiểu, lại hỏi :

- Dùng áp lực mạnh là dùng như thế nào?

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Sau khi Vũ Văn cô nương uống máu lươn rồi, cần phải để cho hết sức mệt mỏi, tiêu hao hết cái phù lực mới hồi sinh, rồi thì ta lại điểm huyết cho ngủ say đi, ước chừng độ vài canh giờ, thần khí sung túc, lúc tỉnh dậy, nội gia chân lực sẽ tăng cường gấp bội, công lực có thể siêu quần bạt chúng, có khi còn hơn cả Nhạc lão đệ nữa.

Lãnh Băng Tâm đã hiểu ra một vài phần, mỉm cười nói :

- Nếu vậy thì lúc này Kỳ muội càng hao sức bao nhiêu, thì lúc tỉnh dậy sinh lực càng dồi dào bấy nhiêu?

Chu Bạch Mi gật đầu cười :

- Chính là thế ấy, dù làm cho cô ấy mệt nhọc quá, đến thổ huyết ra cũng không sao!

Lãnh Băng Tâm cau mày hỏi :

- Vậy thì biết làm thế nào cho Kỳ muội mất sức thế được?

Chu Bạch Mi chỉ Vưu Nam Báo, mỉm cười nói :

- Bọn ta ba người, mỗi người đứng một góc, vây Vũ cô nương vào giữa, tiếp tay công kích, làm cho cô ấy phải hết sức liều chết chống đỡ né tránh, chỉ chừng nửa giờ đồng hồ là thấm mệt.

Lãnh Băng Tâm nhướng mày cười nói :

- Dùng phương pháp ấy quả cũng thú vị!

Chu Bạch Mi nói :

- Nhưng còn điều này, Lãnh cô nương phải hết sức chú ý, đừng có sơ hốt mới được.

Lãnh Băng Tâm đăm đăm nhìn Chu Bạch Mi rồi hỏi :

- Việc gì vậy ạ?

Chu Bạch Mi đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ lúc này đang ngồi xếp chân tĩnh tọa mỉm cười nói :

- Máu con lươn bốn mang này là một thứ linh dược hiếm có, công dụng của nó có thể đoạt nổi cả quyền tạo hóa, Lãnh cô nương phải hết sức đề phòng cẩn thận kẻo bị ngộ thương!

Lãnh Băng Tâm tuy trong bụng không tin một cái bình máu lươn bé tí xíu mà lại có cái công lực ghê gớm phi thường như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn vâng lời, không hỏi nữa.

Cũng trong lúc ấy, Vũ Văn Kỳ chợt thấy khắp mình run rẩy, đôi mắt mở to, gọi Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối, trong khắp tứ chi, bách huyết của diệt nữ, chỗ nào cũng chướng cũng đau, khó chịu quá.

Chu Bạch Mi gật đầu cười :

- Mời cô nương đứng lên, đến giờ rồi!

Vũ Văn Kỳ đứng dậy, Chu Bạch Mi phẩy tay một cái, tức thì cùng Vưu Nam Báo, Lãnh Băng Tâm chia ra đứng ba góc, vây Vũ Văn Kỳ vào giữa.

Vũ Văn Kỳ kinh hãi, cau mày hỏi :

- Hai vị lão tiên bối và Lãnh tử tử làm gì vậy?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Vũ Văn cô nương, bọn chúng ta ba người, tiếp tay nhau đánh một mình cô nương, cô nương phải vận dụng chân lực, hết sức chống lại, càng mất sức càng tốt.

Miệng vừa nói, môn tuyệt học đã thi ra, một chiêu “Lãng Phách Hồng Nhan” kèm thêm chưởng Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ chín thành công lực đánh vào trước ngực Vũ Văn Kỳ.

Vũ Văn Kỳ tuy đã biết rõ Chu Bạch Mi sở dĩ làm thế là cốt để thành toàn cho mình, nhưng vẫn không dám dùng đòn nặng chống trả, chỉ dùng môn Kỳ môn độn bộ của Nhạc Long Phi truyền lại, nhẹ nhàng né tránh, nhảy lùi ra xa vài thước.

Lùi thế nào lại đúng vào bên trái Lãnh Băng Tâm, Lãnh Băng Tâm dùng chiêu “Huy Tụ Khu Trần” ngưng tụ sức mạnh phóng ra miệng mỉm cười nói :

- Kỳ muội đừng chớ nhún nhường, Chu lão tiên bối đã nói Kỳ muội càng dùng nhiều sức bao nhiêu thời công hiệu thu hoạch càng lớn bấy nhiêu, Kỳ muội cứ coi chúng ta như là bọn ác tặc Âu Dương Bình, Đồ Viễn Trí, hết sức mà chống cự!

Vũ Văn Kỳ nghe Lãnh Băng Tâm nói thế, lại nhân lúc này chân khí đang tràn trề, chưởng ách khó chịu, bèn dùng một chiêu “Bế Môn Thôi Nguyệt”, chống lại chiêu “Huy Tụ Khu Trần” của Lãnh Băng Tâm.

Hai bàn tay ngọc vừa chạm vào nhau, Lãnh Băng Tâm “hự” một tiếng, tung mình nhảy ra ngoài chừng tám thước.

Vũ Văn Kỳ chỉ lùi lại nửa bước, đối diện với Chu Bạch Mi đứng.

Chu Bạch Mi cười ha hả, đưa mắt nhìn Lãnh Băng Tâm, cất giọng gọi to :

- Lãnh cô nương xem ta nói có sai đâu! Đừng coi thường bình máu lươn bé tí xíu đó, chẳng những nó làm cho Vũ Văn cô nương khôi phục chân lực mà còn tăng thêm sức mạnh rất nhiều.

Nói xong dùng ngón “Lực Sĩ Thôi Sơn” phóng ra một chiêu, chưởng phong rít lên, uy thế kinh người, miệng vừa cười vừa quát to :

- Vũ Văn cô nương, ngưng tụ toàn lực đỡ ta chưởng này.

Vũ Văn Kỳ từ hồi bị Âu Dương Bình điểm phá chân khí, không còn ngưng tụ nội lực được nữa, ngoài mặt tuy làm ra vẻ khoáng đạt không lưu ý, song lòng vẫn không khỏi buồn bực đau xót, lúc này vừa được uống máu lươn, tự cảm thấy chân khí trong người tràn trề, tự nhiên trong bụng mừng rỡ như điên cuồng, hoàn toàn vâng theo lời dặn của Chu Bạch Mi, thi triển ngón “Thiên Tâm Phổ Vật” trong Thiên Khu tam thức, dồn hết toàn lực, giơ chưởng lên đỡ.

Hai bên cùng dùng đòn nặng đánh đỡ, kết quả thật khủng khiếp, thân hình mảnh mai của Vũ Văn Kỳ bị chưởng lực Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ của Chu Bạch Mi đẩy bay ra ngoài đến bảy thước, suýt nữa thì rơi xuống đầm Bạch Long, còn Chu Bạch Mi cũng bắn lùi lại phía sau đến bốn năm thước, thu thế không kịp, bị va mạnh vào gốc cây cổ thụ.

Vưu Nam Báo thấy tình hình như vậy sợ Chu Bạch Mi chân khí bị ép mạnh mà tan không thể thu ngay lại được, ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ lỡ có mất sức quật trả lại mình chẳng, bèn hoảng hốt kêu lên một tiếng tung mình nhảy sang, giơ tay áp vào hậu tâm Chu Bạch Mi, dùng Thần Dương chân khí của mình, giúp Chu Bạch Mi điều khí qui nguyên, khôi phục lại bình thường.

Chu Bạch Mi nhờ thế mới điều hòa được sự hô hấp, thở ra một hơi thật dài.

Vưu Nam Báo rút tay về hỏi :

- Chu huynh làm sao thế?

Chu Bạch Mi lắc đầu cười gượng, vừa nhìn sang phía bờ đầm, thấy Lãnh Băng Tâm vẫn tiếp tục đánh nhau với Vũ Văn Kỳ, bèn cất giọng gọi to :

- Lãnh cô nương đừng đánh nữa, để ta còn nghiên cứu xem sao.

Lãnh Băng Tâm nghe nói vội ngừng tay, rồi cùng Vũ Văn Kỳ tung mình chạy tới, bốn tà áo phấp phới quăn vào nhau, thoáng chốc đã tới bên cạnh Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo, mỉm cười hỏi :

- Chu lão tiên bối muốn nghiên cứu gì ạ?

Chu Bạch Mi không trả lời câu hỏi của Lãnh Băng Tâm, chỉ nắm lấy cổ tay phải Vũ Văn Kỳ, ấn mạch.

Một mặt để tay lên cổ tay Vũ Văn Kỳ chú ý xem mạch, một mặt luôn miệng khe khẽ kêu :

- Lạ quá, lạ quá!

Vưu Nam Báo ngơ ngác không hiểu cái gì bèn hỏi :

- Chu huynh bảo cái gì lạ cơ?

Chu Bạch Mi vẫn không để ý đến câu hỏi của Vưu Nam Báo, lại đổi tay trái của Vũ Văn Kỳ bắt mạch,

lặng hết tinh thần nghe ngóng, miệng vẫn luôn luôn nói một mình :

- Lạ quá, lạ quá, lạ quá!

Vưu Nam Báo kinh ngạc quá, không sao nhin nổi bèn nhướng mày kêu to :

- Chu huynh đừng có giả lịnh giả thị, úp úp mở mở, làm cho người ta sốt ruột, cái mà hiểu với cả chẳng hiểu? Sao không nói ngay ra có được không?

Chu Bạch Mi buông cổ tay Vũ Văn Kỳ ra, đôi mắt long lanh sáng quắc, chăm chú nhìn mặt nàng rồi lắc đầu than :

- Vũ Văn cô nương, ta lấy làm lạ, không hiểu sao chân khí nội lực của cô nương lại khôi phục nhanh đến thế? Và tăng thêm được nhiều thế? Một cái bình nhỏ máu lươn làm sao cho chân lực tăng lên gấp ba lần bình thường được?

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tam Tinh Sáo Nguyệt Buộc Thần Y

Chu Bạch Mi đầu óc mù mịt, Vưu Nam Báo nghi hoặc mười phần, chính Vũ Văn Kỳ cũng ngần ngại không hiểu, chỉ có Lãnh Băng Tâm như chợt nghĩ ra điều gì, bèn mỉm cười nói :

- Văn bối hiểu rồi!

Câu nói quả có mãnh lực hấp dẫn vô cùng, làm cho ba cặp mắt đang ngơ ngơ ngác ngác, vụt đổ dồn vào Lãnh Băng Tâm, Chu Bạch Mi vội vàng hỏi :

- Lãnh cô nương hiểu như thế nào? Xin nói ngay cho ta biết.

Lãnh Băng Tâm không trả lời câu hỏi của Chu Bạch Mi vội, chỉ nhìn Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Kỳ muội, ngu tử cho rằng sở dĩ chân lực của muội khôi phục quá nhanh, tăng cường quá mạnh, không phải chỉ nhờ có công hiệu của bình máu lươn, mà còn nhờ cả thứ trái cây đỏ vừa rồi.

Vưu Nam Báo mỉm cười hỏi :

- Trái cây đỏ nào?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Ban nãy lúc chúng điệt nữ sang chơi ngọn núi bên kia, con anh vũ Linh nhi hái được hai trái cây lạ, màu đỏ sẫm cho Kỳ muội ăn.

Vưu Nam Báo “à” lên một tiếng rồi hỏi :

- Thứ trái cây lạ màu đỏ ấy hình dáng thế nào? Lớn bằng bao nhiêu?

Lãnh Băng Tâm bèn thuật lại cặn kẽ cho hai người nghe, nghe xong Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi đều vô cùng kinh ngạc kêu lên một tiếng, rồi đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Vũ Văn Kỳ cười một cách rất tươi rồi nói :

- Hai vị tiền bối chưa biết, thứ quả ấy ngon lắm, văn bối muốn hái thêm hai trái đem về để hai vị tiền bối nếm thử, nhưng Linh nhi nói là hết rồi.

Vưu Nam Báo cười ha hả :

- Vũ Văn cô nương, thứ trái cây mà cô ăn đó, trong sách của Đạo gia chép tên nó là Chu quả, một trăm năm mới kết trái một lần, trân quý vô cùng, khó lòng tìm được, công hiệu của nó còn hơn cả máu lươn. Chỉ trong khoảnh khắc mà cô nương được uống cả hai thứ kỳ được hiếm có ấy làm gì chân lực không tăng mạnh, không hồi phục chóng vánh, chỉ một suất nữa là đánh tan được cả chưởng lực Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ của Chu huynh.

Chu Bạch Mi đỏ mặt, lắc đầu :

- Ta vẫn có chỗ không hiểu.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Nguyên nhân đã rõ ràng như thế, Chu huynh còn chỗ nào không hiểu?

Chu Bạch Mi nhìn Lãnh Băng Tâm rồi nói :

- Lãnh cô nương vừa rồi cũng bị một chưởng của Vũ Văn cô nương, sao không bị chấn động mạnh bằng ta?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Chu lão tiên bối hỏi rất có lý, trong đó còn có hai nguyên nhân rất lớn.

Chu Bạch Mi “à” một tiếng rồi hỏi :

- Hai nguyên nhân là những nguyên nhân gì, xin Lãnh cô nương nói cho biết, khiến cho ta mở rộng trí khôn được đôi chút.

Lãnh Băng Tâm nở một nụ cười rất tươi nói :

- Nguyên nhân thứ nhất là bốn chữ Độc Thủ Thần Y của Chu lão tiên bối danh lừng tám cõi, lại thêm chưởng Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ uy chấn bốn phương, nên tuy lão tiên bối đã nói đây chỉ là một cuộc thử sức nhưng Kỳ muội vẫn khiếp sợ, vẫn kiêng dè, nên khi đón chiêu của văn bối, Kỳ muội chỉ chống đỡ gọi là, còn khi tiếp chiêu của lão tiên bối, Kỳ muội đã phải dốc hết toàn lực.

Chu Bạch Mi gật đầu cười nói :

- Lãnh cô nương nói có lý lắm, chiêu pháp vừa rồi Vũ Văn cô nương thi triển thực quả nhiên là thần diệu vô cùng, cái uy lực mạnh như vậy, xưa nay ít có lắm.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Đó là thủ pháp của chiêu tuyệt học Thiên Tâm Phổ Vật, lợi hại nhất trong Thiên Khu tam thức chép ở bộ Tử Phủ kỳ thư Thiên quyển.

Vưu Nam Báo bật cười nói :

- Chu huynh đã nghe rõ chưa? Vừa rồi người đầu có bị thiệt thòi đôi chút tưởng cũng không oan chút nào cả.

Chu Bạch Mi lờm Vưu Nam Báo một cái, rồi lại hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương, còn nguyên nhân thứ hai là gì?

Lãnh Băng Tâm có vẻ bẽn lẽn, mỉm cười nói :

- Vừa rồi con chim Linh nhi hái được hai quả đó, Kỳ muội chia cho vãn bối một quả, vãn bối không biết nó là một thần vật hãn hữu, nên mạn phép hai vị tiên bối ném trước.

Chu lão tiên bối hoảng nhiên tỉnh ngộ nói :

- À thì ra Lãnh cô nương cũng được ăn một trái, hèn nào! Vũ Văn cô nương tuy còn được hơn cô nương một bình máu lươn, nhưng chân khí nội lực đã bị Âu Dương Bình phá hoại, lúc nàng tận lực, công hiệu chưa hoàn toàn phát huy hết, nên so với Lãnh cô nương cũng không mạnh hơn bao nhiêu!

Vừa nói đến đây, thốt nhiên thấy Vũ Văn Kỳ rên lên một tiếng, rồi ngã lăn ra đất, Lãnh Băng Tâm hoảng hốt kêu lên :

- Kỳ muội, Kỳ muội làm sao thế?

Wũ Văn Kỳ lúc này tứ chi bách huyết đều căng trướng lên, đau đớn như muốn nát thịt, không trả lời được câu hỏi của Lãnh Băng Tâm, chỉ rên rĩ luôn miệng, bò lăn bò càng trên khắp mặt đất.

Lãnh Băng Tâm sợ tái cả mặt, vội đưa mắt nhìn Chu Bạch Mi, Chu Bạch Mi thần sắc vẫn thản nhiên như thường, mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương thử nghĩ coi, một người bị bệnh nặng, có nên uống thuốc bổ thật mạnh không? Vũ Văn cô nương uống luôn một lúc hai thứ thánh dược, toàn là những thứ thuốc đại bổ mà các nhân vật võ lâm ao ước đêm ngày không được, làm gì mà chân lực không đột ngột tăng cường? Trong tứ chi bách huyết, các đường kinh mạch đều bị căng thẳng, đau đớn nhức nhối không sao chịu nổi. Nếu vừa rồi cô ấy không tiếp của tôi và cô nương mỗi người một chưởng như thế thời còn đau nữa.

Lãnh Băng Tâm lo lắng hiện ra sắc mặt, vội hỏi :

- Chu lão tiên bối, chẳng lẽ cứ để Kỳ muội đau đớn mãi thế này ư?

Vưu Nam Báo đứng bên mỉm cười, nói :

- Lãnh cô nương đừng quá lo cho cô ấy, người ta thường có câu: “có chịu được khổ rồi mới nên người!” Vũ Văn cô nương lúc này tuy đau đớn khổ sở thật, nhưng chờ một lúc cơn đau hết đi, tự nhiên chân lực sẽ cường mạnh hơn cả bọn ta, chỉ trong chốc lát đã trở nên một tay cao thủ trẻ tuổi hạng nhất đứng trên hết mọi người, chả hơn ư?

Lãnh Băng Tâm lúc này tuy cảm thấy khắp thân thể mình cũng hơi chướng ách khó chịu, nhưng vì quá thương xót Vũ Văn Kỳ, nên không để ý lắm, lại hỏi Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối, Kỳ muội phải chịu đau đớn thế này chừng bao lâu nữa?

Chu Bạch Mi nhìn kỹ sắc mặt Lãnh Băng Tâm một lúc, rồi mỉm cười nói :

- Nếu để tự nhiên, thì nhiều lắm cũng chỉ chừng năm sáu tiếng đồng hồ nữa.

Lãnh Băng Tâm thông minh tột bậc, nghe nói thế lập tức hỏi ngay :

- Chu lão tiên bối, vậy có cách để làm cho Kỳ muội rút ngắn cơn đau chút ít?

Chu Bạch Mi gật đầu cười :

- Cái cách ấy đơn giản lắm, chỉ cần Lãnh cô nương dùng công lực đánh thật nặng cho Vũ Văn cô nương một trận, như thế thì chỉ mất chừng hai giờ đồng hồ, có thể khiến cho cô ấy có một chân lực rất mạnh, kinh thần khiếp quỷ.

Lãnh Băng Tâm ngạc nhiên hỏi :

- Làm thế nào mà đánh thật mạnh được?

Chu Bạch Mi gật đầu :

- Trừ những chỗ tử huyệt ra, còn bất cứ chỗ nào, Lãnh cô nương cứ việc ngưng tụ công lực, dùng chưởng lực hoặc chỉ lực phách không đánh vào khắp thân thể Vũ Văn cô nương, càng đánh mạnh bao nhiêu, càng có ích cho Vũ Văn cô nương chừng ấy, đó là phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ.

Lãnh Băng Tâm còn đang định hỏi tại sao lại gọi là phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, chợt thấy khắp người như căng lên, mỗi lúc một đau đớn khó chịu, cơ hồ không chịu nổi.

Nàng suy nghĩ một chút, chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, bèn ngưng tụ công lực, giơ tay đánh thẳng vào Vũ Văn Kỳ lúc này đang bò lê bò cào trên mặt đất.

Một chưởng phóng ra làm cho Vũ Văn Kỳ lộn đi hai vòng, nhưng sắc mặt nàng lộ vẻ khoan khoái, dễ

chịu, tiếng rên rĩ cũng ngớt dần.

Lãnh Băng Tâm phóng chưởng ra, cũng thấy mình mấy bột đau, lúc ấy mới biết Chu Bạch Mi nói đúng, bèn yên chí vung chưởng, đánh vào Vũ Văn Kỳ tới tấp.

Ước chừng hai tiếng đồng hồ, Lãnh Băng Tâm mồ hôi nhễ nhại, không còn hơi sức đánh nữa, nhưng lại cảm thấy một cảm giác thư thái từ trong người bốc lên, rồi cũng nằm phục xuống bên cạnh Vũ Văn Kỳ thêm thiếp ngủ mất.

Wũ Văn Kỳ sắc mặt cũng trở nên khoan khoái tươi tỉnh, Lãnh Băng Tâm cũng vừa dừng tay, nàng cũng thiu thiu ngủ nốt.

Vưu Nam Báo thở ra một hơi dài, rồi nói :

- Hai thiếu nữ này bị một phen khổ sở như vậy, nhưng về phương diện võ công, có thể so sánh với Nhạc Long Phi lão đệ được rồi, nếu cho ba người hợp sức, chưa chắc đã chịu thua ma đầu Đồ Viễn Trí.

Cbn mỉm cười nói :

- Nhạc Long Phi tuy trời phú kỳ tài, lại được Chu đại hiệp chân truyền, nhưng về phương diện chân khí nội lực, so với Vũ Văn Kỳ cô nương và Lãnh Băng Tâm cô nương, cũng chưa chắc là hơn bao nhiêu.

Vưu Nam Báo chợt chú ý nhìn Chu Bạch Mi rồi hỏi :

- Chu huynh thấy trên đời có cái gì làm cho người ta khoái nhất?

Chu Bạch Mi ngẩn người một lúc rồi lắc đầu cười :

- Vấn đề Vưu huynh to tát rộng rãi quá, rất khó trả lời, nhưng nếu tóm tắt mà nói, thì ta cho rằng phàm người ta đặc ý việc gì là khoái chí về việc ấy nhất.

Vưu Nam Báo gật đầu cười :

- Chu huynh nói rất hợp ý ta, nhưng ta còn muốn hỏi thêm một điều: việc gì làm cho người ta đặc ý nhất.

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Vưu lão quái vật! Câu hỏi đó kể cũng thú vị, nhưng đáp án thì mỗi người mỗi khác, ai lại giống ai?

Vưu Nam Báo nói :

- Chu huynh có cao luận gì cứ việc nói ra, trong lúc ngồi chờ hai vị cô nương này tỉnh dậy cho đỡ sốt ruột.

Chu Bạch Mi mở bầu rượu tu một hơi rồi nói :

- Đây chỉ là lời nói thẳng, chẳng có cao luận cao lung gì hết! Thí dụ như anh nghiện rượu, mà được uống một thứ rượu thật ngon trên đời hiếm có, thì lấy thế làm đặc ý, anh mê gái đẹp mà được một giai nhân thì tự nhiên cho là một sự khoái chí nhất trần đời, ấy đại khái là thế.

Vưu Nam Báo nguyên đã có một thâm ý riêng, nghe Chu Bạch Mi nói thế liền gật đầu cười :

- Đúng lắm, đúng lắm! Nhưng Chu huynh và ta là một đôi bạn thân thiết lâu đời, vậy ta đố Chu huynh biết cái gì làm cho ta đặc ý nhất đây?

Chu Bạch Mi không nghĩ ngợi trả lời ngay :

- Vưu huynh là một tay danh kiếm đương thời, lại nhân học nhiều biết rộng, nên được tiếng là Truy Hồn Học Cứu, vậy lẽ tất nhiên sự đặc ý của Vưu huynh là tìm được một thanh kiếm quý, hoặc kiếm được một cuốn sách lạ, chớ còn gì nữa?

Vưu Nam Báo cười ha hả :

- Chu huynh phân tích tinh tế, lập luận cao diệu lắm, bây giờ ta lại hỏi câu nữa, Chu huynh cho Nhạc Long Phi đặc ý nhất về cái gì?

Chu Bạch Mi nghĩ một lúc, rồi mỉm cười nói :

- Nhạc Long Phi là một tay kỳ tài khoáng thế, ta cho cái sự làm hấn khoái ý nhất, có thể chia làm hai phần.

Vưu Nam Báo cầm chiếc bầu rượu ở tay Chu Bạch Mi lên tu vài ngụm, rồi hỏi :

- Chu huynh nói thử nghe coi.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Phần thứ nhất, đứng về phương diện công, Nhạc Long Phi đã vâng lời dạy dỗ của Chu Nhuận Ba, chỉ lo xây dựng đại nghiệp lẽ tự nhiên phải lấy sự được bốn bề đồng tâm, đánh tan giặc Mãn, quét sạch quần ma, khôi phục giang sơn, đó là việc tối ư đặc ý.

Vưu Nam Báo gật đầu :

- Điều ấy không chỉ riêng thầy trò Nhạc Long Phi, ngay giang hồ chúng ta đây phàm những kẻ một lòng vì vua vì nước, không chịu mặc cho giặc Mãn chà đạp giang sơn, ngược đãi giống nòi, thì cũng đều chung một nguyện vọng như nhau cả.

Chu Bạch Mi lại cười nói tiếp :

- Còn phần thứ hai, đứng về phương diện tư, thì ngoài việc tự quốc, tất phải tề gia, Nhạc Long Phi tất nhiên phải có cái hy vọng chiếm được cả Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm mới thỏa chí.

Vưu Nam Báo gật đầu lia lịa, rồi vùng cất tiếng cười ha hả :

- Chu huynh phân tích cái lạc thú tối cao và cái hy vọng rất lớn của người ta thật rõ ràng chính xác, bây giờ thì nên tự hiện thân thuyết pháp đi thôi.

Chu Bạch Mi nhướng cao lông mày, cười một cách quái gở :

- Vưu lão quái vật, người muốn ta lại tự phân tích ta hay sao?

Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Người ta quý ở chỗ biết mình, hướng chi trong câu chuyện bình luận của chúng ta thì bắt đầu người phân tích ta trước, rồi đến phần kết thì người phân tích đến người, thế mới là hữu thủy hữu chung chứ?

Vưu Nam Báo nói dứt lời, Chu Bạch Mi chột hoảng nhiên như chột nghĩ ra, bèn nhìn chăm chăm vào mặt Vưu Nam Báo, rồi mỉm cười hỏi.

- Lão quái vật định rờn ta hay sao mà cứ nói quanh co, để định đưa ta đi đến đâu?

Vưu Nam Báo lắc đầu cười :

- Chu huynh nói quá nặng lời, nếu người không chịu tự phân tích lấy, để ta phân tích hộ cho cũng được, hà tất phải nghi hoặc.

Nói đến đây, hơi ngừng lại đôi chút, đưa mắt nhìn Chu Bạch Mi, kể lại mỉm cười nói tiếp :

- Chu huynh đã nổi tiếng là Thần y đệ nhất đương thời, ta cho là Chu huynh phải lấy sự chữa được những căn bệnh hiểm nghèo quái ác mà những tay y học tầm thường không chữa nổi, làm một sự thống khoái nhất đời chứ gì?

Chu Bạch Mi vừa giãng bầu rượu ở tay Vưu Nam Báo đưa lên miệng uống lấy uống để, vừa chỉ tay vào mặt Vưu Nam Báo, lắc đầu lia lịa, cười nhạt luôn mồm.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Chu huynh làm trò gì vậy? Có lẽ ta phân tích không đúng hay sao?

Chu Bạch Mi bỏ hồ rượu xuống, vừa bực mình, vừa buồn cười nói :

- Vưu lão quái vật, chiêu của người vừa phóng ra xứng đáng gọi là một chiêu khoáng đại tuyệt học, uy lực mạnh mẽ cũng không kém chiêu “Thiên Tâm Phổ Vật” của Vũ Văn cô nương thi triển lúc này bao nhiêu!

Vưu Nam Báo cau mày nói :

- Chu huynh bảo ta dùng chiêu thuật gì?

Chu Bạch Mi đáp :

- Chiêu tuyệt học của người gọi là chiêu “Tam Hoàn Sáo Nguyệt”.

Vưu Nam Báo ngơ ngác, chẳng hiểu ý Chu Bạch Mi định nói gì, trừng mắt hỏi :

- Chu huynh nói thế là ý gì? Chiêu “Tam Hoàn Sáo Nguyệt” là kiếm chiêu hay là chưởng chiêu?

Chu Bạch Mi cười nhạt nói :

- Không phải kiếm chiêu, không phải chưởng chiêu, mà là tổn chiêu.

Vưu Nam Báo cười nhạt hỏi :

- Có lẽ Chu huynh cho là ta định làm tổn thiệt gì người chăng?

Chu Bạch Mi đưa mắt nhìn Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ đang nằm ngủ say dưới đất, bật cười nói :

- Cái nguyện vọng lớn lao của Nhạc Long Phi lão đệ, trừ việc phát huy chính khí dân tộc, quang phục đại nghiệp sơn hà, ngoài ra lại được hai mỹ nhân như hoa như ngọc kia, còn nguyện vọng của Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương là khôi phục dung nhan, mà sự khoái lạc nhất đời của Chu Bạch Mi là có thể chữa được những căn bệnh hiểm nghèo cho thiên hạ, vậy chẳng là một chiêu “Tam Hoàn Sáo Nguyệt” tuyệt đỉnh tổn hại còn gì? Dùng lời nói của ta, trùm lên đầu ta, khiến ta không còn trút trách nhiệm vào đâu được, tất phải ghé vai gánh lấy, vì nếu ta chữa khỏi vết thương cho Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương, thì tất cả đều hưởng hạnh phúc vô cùng, không thì không kể ba người kia tức nguyện không thành, mà cái chiêu bài Độc Thủ Thần Y của ta, cũng nên tự tay xé đi.

Vưu Nam Báo ngửa mặt lên trời cười sảng sặc.

- Chu huynh sao mà giàu trí tưởng tượng quá vậy?

Chu Bạch Mi trừng mắt quát to :

- Câu nói của ta không phải là bịa đặt mơ hồ, mà là nhìn thấu tim gan mà phổi lão hồ ly tinh quái quỷ này.

Vưu Nam Báo lại cười ha hả :

- Người cho là ta cố ý bịa đặt để người tự đan lưới mà buộc mình, nhưng ta thấy câu người phân tích vừa rồi thật là sâu xa tinh tế, lợi mình lợi người, lưỡng toàn kỳ mỹ...

Chu Bạch Mi nhướng lông mày, đôi mắt trợn trừng, mắng :

- Thôi đi lão quái vật, đừng có làm cái việc ích kỷ hại nhân như thế nữa nghe không? Được rồi, ta sẽ xét xem, và cố gắng hết sức cái việc mà người vừa nói là lợi kỷ lợi nhân đó! Nhưng có một điều nhà người cần biết rằng, không có bột thì làm sao gột nên hồ?

Vưu Nam Báo gật gù cười, rồi nói :

- Người vẫn cho là mấy vị linh được dùng để chữa vết thương cho hai vị cô nương là khó kiếm lắm ư?

Chu Bạch Mi “hừ” một tiếng, rồi nói :

- Thế nào gọi là “vấn cho”? Chỉ có hai vị, một là Thiên tải tuyết sâm, hai là Chu hồng tuyết liên, làm thế nào mà tìm được? Nếu người cho là dễ, người tìm đi!

Vưu Nam Báo cười nói :

- Mấy vị ấy trước thì khó khăn kiếm thật, nhưng bây giờ thì may ra cũng có thể kiếm được.

Chu Bạch Mi ngạc nhiên hỏi :

- Lão quái vật nói thế nghĩa là gì?

Vưu Nam Báo lại cười nói :

- Nhân vì ta tìm hộ cho Chu huynh một tay giúp việc rất đặc lực.

Chu Bạch Mi mừng rỡ vội hỏi :

- Ai? ai có thể giúp việc ấy được?

Vưu Nam Báo giơ tay chỉ con anh vũ Linh nhi đang lẳng lặng nằm bên cạnh Vũ Văn Kỳ, mỉm cười nói :

- Nó kia kìa, con chim khôn ngoan ấy đã biết hái Chu quả về cho Vũ Văn cô nương và Lãnh cô nương ăn, rất có thể nó biết các vị thuốc, với lại đôi cánh nó khỏe thế, thì núi cao đến đâu mà bay không tới? Bây giờ bảo nó đi tìm Thiên tải tuyết sâm và Chu hồng tuyết liên cho Chu huynh, chắc chắn nó sẽ tìm được.

Chu Bạch Mi nghe nói ngẩn người, kể lại mừng rỡ gật đầu cười :

- Vưu lão quái vật nghĩ ra được cách ấy hay lắm, nhưng không biết nó có chịu đi không?

Nói vừa dứt lời, Linh nhi chột kêu to :

- Linh nhi đi được, Linh nhi đi được, núi nào Linh nhi cũng bay qua cả rồi.

Chu Bạch Mi thấy Linh nhi thông tuệ như vậy thì mừng lắm, mỉm cười hỏi :

- Linh nhi, mi đã đến Bắc Thiên sơn và Đại Tuyết Sơn bao giờ chưa?

Linh nhi kêu :

- Có, có, Đại Tuyết Sơn ở phía chính tây còn Bắc Thiên sơn ở giữa phía tây bắc, xa lắm.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Người ta đồn rằng Thiên tải tuyết sâm và Chu hồng tuyết liên thỉnh thoảng vẫn trông thấy ở trong khe sâu trên Đại Tuyết Sơn, nên ta muốn mi đến đó tìm kỹ xem, nếu có thì lập tức mang về đây.

Con anh vũ gật đầu kêu :

- Tôi đi đây, tôi đi đây.

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Ủ, đi ngay bây giờ đi, phải có các vị thuốc đó ta mới có thể chữa cho chủ nhân của mi và Lãnh cô nương khỏi hằn vết thương trên mặt được.

Linh nhi kêu :

- Tôi đi ngay, tôi đi ngay.

Vừa dứt lời, đã vỗ cánh bay lên không, Chu Bạch Mi dặn với :

- Linh nhi, khi ở Đại Tuyết Sơn về, bay thẳng sang Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp, chúng ta sẽ chờ ở đó, đừng trở về đây nữa nghe không?

Vưu Nam Báo đứng bên cười nói :

- Linh nhi, mi biết Bắc Thiên sơn, nhưng có biết Đan Tâm giáp ở đâu không?

Linh nhi vẫn liệng qua liệng lại trên không, nghe nói thế, đáp ngay :

- Được mà, tôi biết đọc chữ, nếu không tôi hỏi thăm người qua đường cũng được.

Nói xong nghiêng cánh liệng đi liệng lại ba vòng quanh ngôi mộ của Bào Cô Vân và Lâm Tố Thường, tỏ tình già từ cố chủ, rồi mới bay thẳng về phía tây.

Chu Bạch Mi đưa mắt nhìn theo con thông linh anh vũ, đoạn lắc đầu than thở.

- Vưu lão quái vật, nếu mình không được trông tận mắt, thời người có dám tin trên đời lại có con chim khôn ngoan như thế không?

Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Giống chim anh vũ biết nói do trời phú bẩm, huống chi con Linh nhi này lại là một giống dị cầm hiếm có, thêm được cố chủ là Bào Cô Vân vì cụt cả hai chân, hàm oan lánh thế, đầy lòng uất hận, không biết trút vào đâu, nên mới tận tâm kiệt lực dạy dỗ mấy con chim, để lấy chỗ kí thác tinh thần, con Linh nhi sở dĩ thành tựu được như thế này là nhờ chỗ đó. Nó đã được thừa hưởng tinh tú của trời đất, lại được một vị đại hiệp đem tâm huyết cả một đời người vun đắp nên không phải ngẫu nhiên mà thành được.

Chu Bạch Mi thở dài một tiếng :

- Linh nhi khôn ngoan biết nói, đọc, tuy đã làm cho người ta yêu quý, nhưng ta còn thấy nó đáng quý hơn nữa bởi vì trước khi đi còn biết lượn quanh mồ cố chủ ba lần, tỏ tình lưu luyến không vì chủ mới mà quên cố chủ, trên đời dễ mấy người được như nó.

Vưu Nam Báo có vẻ buồn, gật đầu nói :

- Một con anh vũ mà còn biết điều trung nghĩa, không quên cố chủ, chúng ta là những kẻ hào hiệp trong giới võ lâm, há không biết tận tâm kiệt lực, khôi phục sơn hà, đánh đuổi ngoại xâm, thì sao này xuống đến tuổi vàng, còn mặt mũi nào trông thấy tiên đế?

Chu Bạch Mi nhướn mày cười nói :

- Vưu lão quái vật thôi đừng cảm khái nữa, phải biết rằng muốn quang phục đạo nghiệp cần phải thực tế, nào lại đây, chúng ta phải tốn một chút hơi sức điếm các huyết đạo trên khắp thân thể hai cô bé này một lượt mới được.

Vưu Nam Báo cau mày nói :

- Hai cô bé này đều còn ít tuổi cả, làm thế nào ta có thể đặt tay vào mình họ mà điếm huyết được?

Chu Bạch Mi cười ha hả :

- Chẳng trách thiên hạ gọi người là Truy Hồn Học Cứu quả nhiên hủ bại thật, chúng ta đã ngần này tuổi đầu, còn gì tị hiềm nữa? Bây giờ ta cần phải hết sức lấy Tiên Thiên chân khí dẫn sức thuốc cho nó tràn đầy

khấp bách huyết cơ thể bệnh nhân, mới có công hiệu mạnh và bổ ích rất nhiều cho họ được. Như thế là gián tiếp cho việc quang phục đại nghiệp đó!

Vưu Nam Báo cười nói :

- Chu huynh cho rằng ta nên lấy đại nghiệp làm trọng, đừng câu nệ tiểu tiết chứ gì? Được rồi, để ta giúp một tay.

Nói xong, hai vị tuyệt đại kỳ hiệp đều vận Tiên Thiên chân khí cách thể truyền không, dẫn sức thuốc cho truyền đi khắp thân thể Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ, không cho ngưng trệ một chỗ.

Chờ đến lúc Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ từ trong giấc ngủ khoan khoái tỉnh dậy, đều cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng sáng khoái vô cùng, nhất là Vũ Văn Kỳ đã được uống hơn một bình máu lươn, nội lực và chân khí tăng cường gấp bội, có khi còn cao hơn cả Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi là những người mất mấy chục năm tu luyện.

Hai thiếu nữ yếu điệu đứng lên, tạ ơn Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo, một lát sau, Vũ Văn Kỳ chợt nhìn quanh trên các ngọn cây, ý muốn tìm cái gì, rồi hỏi :

- Hai vị tiên bối có thấy Linh nhi đâu không?

Vưu Nam Báo mỉm cười đáp :

- Vũ Văn cô nương đừng lo, con anh vũ trung nghĩa lắm, bữa nay nó không chào cô nương mà đi, là vì Chu Bạch Mi huynh sai nó lên Đại Tuyết Sơn tìm Thiên tải tuyết sâm và Chu hồng tuyết liên để khôi phục dung mạo cho hai vị cô nương đó.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Thiên tải tuyết sâm và Chu hồng tuyết liên đâu có phải là vật dễ kiếm, và Linh nhi dù có trông thấy cũng chưa chắc đã đem về được.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Ta chỉ sai nó đi dò tìm giúp ta, miễn nó tìm thấy là đủ, khi nào tìm được ta sẽ thân hành đi lấy.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Chu lão tiên bối đã định như vậy, thì ta ở lại đây chờ Linh nhi trở về sao?

Chu Bạch Mi lắc đầu cười :

- Không cần chờ, ta đã dặn Linh nhi khi nào xong việc thì bay thẳng về Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp,

sẽ gặp ta ở đây.

Lãnh Băng Tâm cau mày nói :

- Linh nhi làm sao tìm thấy Bắc Thiên sơn Đan Tâm giúp được?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Con linh vũ của Vũ Văn cô nương tinh khôn vô cùng, nó đã từng đi khắp các nơi danh sơn thắng tích, lại còn đọc được cả chữ nữa.

Nói xong bèn thuật lại lời con chim cho hai thiếu nữ nghe.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Dưới Núi Ma Vân Bàn Độc Kế

Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm nghe nói đều kinh dị vô cùng.

Bốn người đều dời khỏi Dẫn Sơn, trở về Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp.

Ta hãy tạm gác chuyện bọn Vũ Nam Báo, Chu Bạch Mi kéo nhau về Đan Tâm giáp lại, đây xin thuật tiếp câu chuyện bọn ưng khuyến Thanh đình Đồ Viễn Trí.

Quang âm thẩm thoát đã đến ngày mùng mười tháng ba.

Bọn ưng khuyến Thanh đình từ các nơi các xứ đều vâng mật lệnh của Đồ Viễn Trí lần lượt kéo về tụ tập ở Bắc Thiên sơn Ma Vân lĩnh để đợi ngày mùng chín tháng ba, Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba xuất lĩnh bọn chí sĩ cử hành đại lễ tế điện, sẽ lên Đan Tâm giáp chằng một mẻ lưới quét sạch.

Đồ Viễn Trí nhắm tính nhân số, những tay hảo thủ, quả nửa đã có mặt, chỉ còn thiếu Thần Lực Hoạt Phật Kim La Hán, một trong ba vị cao tăng Tây Tạng, và Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ Thiết Tam Thăng là chưa thấy đến.

Lúc này Đồ Viễn Trí nhận thấy Âu Dương Bình đã từng thi triển độc kế, dùng chưởng điểm chết Tiêu Tử Bình, lại chém được đầu Nhạc Long Phi, nên đã coi hẵn không khác gì chân tay cật ruột.

Vậy nên sau khi hẵn nhắm tính nhân số xong, liền cười nói với Âu Dương Bình :

- Thời gian hãy còn chín ngày nữa, mà những tay cao thủ chỉ còn thiếu có Thần Lực Hoạt Phật Kim La Hán và Thiết Tam Thăng chưa đến, người đối với cuộc chiến ở Đan Tâm giáp này ý kiến thế nào?

Âu Dương Bình cười một cách nham hiểm, rồi nói :

- Kim La Hán và Thiết Tam Thăng tuy là tay hảo thủ xuất chúng, nhưng theo ý tại hạ, nếu chín hôm nữa họ không tới kịp, thì cũng chiến đấu này chúng ta vẫn nắm chắc phần thắng.

Đồ Viễn Trí nhướng mày nói :

- Âu Dương huynh tin tưởng về cái gì mà dám nói chắc như thế?

Âu Dương Bình mỉm cười đáp.

- Tại hạ nhận thấy Đồ tiên sinh thân tuyệt học không kém gì Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba.

Đồ Viễn Trí gật đầu, vẻ tự phụ nói :

- Ta tuy chưa từng giao đấu với Chu Nhuận Ba lần nào, nhưng tự xét sức mình cũng không đến nỗi không địch lại hẳn.

Âu Dương Bình lại cười, nói tiếp :

- Trong bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng thì Tiêu Tử Bình đã chết, chỉ còn Phù Vân Tử, Hàn Nguyệt sư thái, Tả Thái Tường, Tây Môn Túy, thì bên này ta đã có Nam Hải Độc Long Lê đảo chủ, Thượng Quan Kính huynh, Cốc đạo trưởng và Phục Bách Thao thần quân, cũng đủ đối địch.

Đồ Viễn Trí nghĩ một lúc, rồi mỉm cười nói :

- Máy người ấy đều đồng can đồng lạng cả, nhưng đối phương có Vũ Nam Báo, Chu Bạch Mi trợ trận.

Âu Dương Bình cười nói :

- Lệnh cao đồ Cận Vạn Tôn và tại hạ cũng có thể miễn cưỡng đối địch được với bọn Vũ Nam Báo, Chu Bạch Mi, huống chi bên ta lại còn hơn hẳn mấy tay tuyệt đỉnh cao thủ là Hồng Vân tôn giả và Hắc Sát đại vương, sẵn sàng tiếp ứng.

Đồ Viễn Trí nghe xong gật đầu, Âu Dương Bình nhướng mày cười nói :

- Huống chi lại còn thuộc hạ của Lê đảo chủ là bọn Nam Hải bát quái võ công không đến nỗi yếu, lại thêm đội Hắc y Thiết vệ do Đồ tiên sinh huấn luyện đã lâu, toàn những tay hảo thủ cả, nên Âu Dương Bình cho rằng dù Thiết Tam Thăng và Kim La Hán không đến kịp, chúng ta vẫn đứng về phe thắng, nếu bọn họ đến cả, thì lực lượng hai bên chênh lệch đã quá rõ ràng, chúng ta chỉ cần một trận là san phẳng Đan Tâm giáp thành bình địa được.

Đồ Viễn Trí mặt mày hớn hở, giơ tay đập vào vai Âu Dương Bình một cái thật mạnh, cất tiếng ha hả cười :

- Âu Dương lão đệ phân tích thực rõ ràng xác đáng, nhưng ta dám chắc lão đệ chưa biết ta còn một tay trợ lực lợi hại gấp trăm lần Kim La Hán, Thiết Tam Thăng cơ.

Âu Dương Bình kinh sợ, đôi mắt tròn tròn, chú nhìn Đồ Viễn Trí lắc đầu cười nói :

- Có lẽ Đồ tiên sinh nói hơi quá một chút.

Đồ Viễn Trí hỏi :

- Âu Dương lão đệ nói ta nói quá về cái gì cơ?

Âu Dương Bình nói :

- Công lực của Thiết Tam Thăng và Kim La Hán cũng phảng phất như Đờ tiên sinh, không hơn không kém, đời này hiếm có đối thủ, làm gì có còn nhân vật nào lợi hại hơn họ đến trăm lần?

Đờ Viễn Trí cười nói :

- Ta không hề nói quá một tí nào, người giúp ta đây, chỉ một mình hãn có thể giết hết bọn phản nghịch trong Đan Tâm giáp, kể cả Chu Nhuận Ba, vậy thì rõ ràng là tài hãn còn cao siêu ghê gớm gấp trăm lần bọn Kim La Hán và Thiết Tam Thăng không?

Âu Dương Bình “à” một tiếng, rồi lại lắc đầu nói :

- Tại hạ vẫn không tin rằng trên đời có nhân vật nào tài giỏi đến thế, người đó là ai vậy?

Đờ Viễn Trí cười nói :

- Ta không thể tuyên bố người đó là ai được, các vị thử đoán xem, vì nếu ta không nói rõ tên họ của hãn ra đây, thì cái uy lực của hãn quả thật rộng lớn vô cùng, chỉ sợ khi ta nói ra rồi, rất có thể hãn sẽ mất hết uy lực.

Âu Dương Bình gượng cười nói :

- Vậy thì hãn quả là một đại quái nhân...

Chưa nói dứt lời, Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao đã nhăn nhó cười hỏi Đờ Viễn Trí :

- Đờ tiên sinh, tại hạ đoán tay giúp việc cho ta, mà Đờ tiên sinh vừa nói không phải là người, mà là một đạo sắc chỉ mật lệnh của Đức đương kim Vạn tuế, tiên sinh đem đạo mật chỉ ấy điều động một đại đội binh mã, chờ đến lúc ấy sẽ đánh thẳng vào Đan Tâm giáp, bắt hết bọn phản nghịch!

Đờ Viễn Trí lắc đầu cười :

- Phục thần quân đoán sai rồi, tôi nói người trợ lực, chứ đâu phải Thánh chỉ. Điều động binh mã để đánh một toán giặc tầm thường thì được, chứ còn đối với bọn Chu Nhuận Ba này, toàn là những tay cao thủ tuyệt kỹ cả, thì lại thành ra vô dụng, huống chi Đan Tâm giáp núi cao ngàn trượng, băng chắn muôn trùng, chân người khó có thể đi tới, vì vậy không thể dùng quân lực được.

Phục Bách Thao đỏ mặt, ngồi im không nói gì nữa, Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh nhướng cao lông mày, mỉm một nụ cười thông cảm, nói với Đờ Viễn Trí :

- Đồ tiên sinh, tại hạ có thể đoán được nhân vật mà Tiên sinh vừa nói đó!

Âu Dương Bình nhìn Cốc Trường Thanh mỉm cười nói :

- Cốc đạo trưởng nghĩ nhanh lắm, Âu Dương Bình cũng có thể đoán trúng được đến tám chín phần mười.

Đồ Viễn Trí đưa mắt nhìn hai người, cười hì hì, hỏi :

- Ta không tin Cốc đạo trưởng và Âu Dương lão đệ lại có ý nghĩ giống nhau đến thế được, hai vị nói thử cho ta nghe xem có đúng không?

Cốc Trường Thanh nhấp nháy đuôi lông mày, miệng khẽ ngậm :

- Rừng có mạch, vách có tai...

Âu Dương Bình mỉm cười ngậm tiếp :

- Trong rèm đã chắc không ai ru mà?

Đồ Viễn Trí nghe xong hai câu thơ có ngụ ý rất sâu xa, bèn tay phải nắm Âu Dương Bình, tay trái nắm Cốc Trường Thanh, ngược mặt lên trời cười sảng sặc, rồi nói :

- Cốc đạo trưởng và Âu Dương lão đệ thật là tuyệt thế kỳ tài! Nếu ba chúng ta kết bạn tâm tri, thì làm việc gì mà không thành, công gì mà không toại?

Nghe mấy câu này làm cho tất cả bọn ưng khuyển Thanh đình ngồi trong đó, đều ngẩn người ra, không hiểu mô tê gì cả, đừng nói hai vị cao tăng Tây Tạng là Hồng Vân tôn giả và Hắc Sát đầu đà là những người tuy công lực cực cao, nhưng tư chất hơi kém, ngay đến mấy tên hung ác gian xảo có tiếng là bọn Lê Phóng Hạc, Thượng Quan Kính và Phục Bách Thao mà cũng không sao đoán nổi hai câu Âu Dương Bình và Cốc Trường Thanh ngậm vừa rồi có hàm ý nghĩa sâu sắc thế nào mà làm cho Đồ Viễn Trí tỏ vẻ cao hứng tán thưởng họ như vậy?

Chẳng mấy chốc đã đến ngày mười lăm tháng ba, trong bọn ưng khuyển Thanh đình lại có thêm một tay cao thủ nữa đến.

Người này tức là Thần Lực Hoạt Phật Kim La Hán, một tay cao thủ nhất trong ba vị đại sư Tạng phái.

Đồ Viễn Trí nhân ngày trước ở trong đại nội Thanh đình từng vâng chỉ so tài trước mặt Hoàng thượng, đã nhận thấy về phương diện chân lực nội gia, Kim La Hán quả có cao hơn mình chút đỉnh, nên vì ghen sinh ghét, trong bụng đã thầm tính tới ngày mười chín tháng ba này, sẽ tìm cách làm cho bọn Thiết Tam Thăng, Kim La Hán và Chu Nhuận Ba đều đồng qui ư tận, để từ nay về sau mình không những võ công đã

quán tuyệt hoàn cầu mà trước mặt Thanh đế, cũng sẽ trở nên một nhân vật được tin yêu hơn hết.

Quý Trọng Tiên Ông quả đáng kể là một tay đại đại kiêu hùng trong giới võ lâm đương thời, trong bụng tuy đã trù tính phương kế mượn dao giết người, chỉ dùng một viên đá mà ném chết được đôi chim, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ vui mừng hớn hở vội vàng chạy ra đón Kim La Hán, cười ha hả nói :

- Thần lực đại sư đã đến trước hẹn thế này, thì còn lo gì không có người đánh bại được Chu Nhuận Ba. Bên ta lần này nhất định sẽ thắng lợi hoàn toàn.

Kim La Hán là một nhà sư diện mạo hung ác, nước da vàng ệch, nghe Đồ Viễn Trí nói xong, bèn chấp tay ngang ngực, niệm một tiếng “A di đà Phật” rồi mỉm cười nói :

- Đồ lão cung phụng thần công tuyệt nghệ, danh lừng tám cõi, sao lại nhún nhường quá thế?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Thần lực đại sư, Đồ Viễn Trí này đâu có nhún mình, tại hạ nhận thấy rằng trừ hai ngón “Càn Khôn Đại Thủ Ấn” và Mật Tông thần công của đại sư ra, thì không còn ai dám quả quyết là có thể hạ được Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba.

Kim La Hán thấy Đồ Viễn Trí nhắc đến hai ngón công lực đặc ý nhất của mình, bất giác cũng phòng mũi, nhưng lão hết sức tự kiểm chế, chỉ đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, đoạn mỉm cười nói :

- Thiết Tam Thăng còn chưa đến ư? Ngón Bát Quái thần đao và Cửu Cửu Truy Hồn chưởng pháp của ông ta, cũng đủ đương nổi trọng trách ấy.

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Công lực của Thiết Tam Thăng so với Đồ Viễn Trí này chẳng qua cũng sần sần như nhau, bằng thế nào được đại sư nên bốn hôm nữa đại chiến ở Đan Tâm giáp, xin mời đại sư đối phó với Chu Nhuận Ba cho, nếu nhờ ngón “Càn Khôn Đại Thủ Ấn” giết được Chu Nhuận Ba thời bọn nghịch tặc khác nào như là rắn không đầu, tự nhiên không cần đánh cũng vỡ, công lao kỳ này đều là về đại sư cả.

Ở đời ai mà không ưa nịnh, Kim La Hán được Đồ Viễn Trí phỉnh phờ mấy câu, toàn thân ngứa ngáy, nhấp nhồm như muốn bay lên chín tầng mây, nướng mày cười ha hả :

- Đồ lão cung phụng đã quá yêu mà cất nhắc cho, bản tăng cũng đành miễn cưỡng gánh lấy trọng trách vậy, nhưng Chu Nhuận Ba thanh danh lớn lắm, may rằng Đồ lão cung phụng sẽ vui lòng hợp sức mới bản đạo mới được.

Âu Dương Bình đứng bên, nghe hai người đối đáp nhau, khẽ đưa mắt cho Cốc Trường Thanh, rồi bước ra ngoài :

Cốc Trường Thanh biết ý cũng bước theo ra, mỉm cười nói :

- Âu Dương huynh định bảo tôi gì vậy?

Âu Dương Bình cười nói :

- Tại hạ đồ đạo trưởng biết Đờ tiên sinh mọi khi vẫn coi thiên hạ không ai ra gì, sao bữa nay lại hết sức tán dương Thần lực đạo sư như vậy là có ý gì?

Cốc Trường Thanh chớp chớp đôi mắt, mỉm cười nói :

- Vừa rồi chúng ta đoán tâm sự của Đờ tiên sinh, đã thấy rằng anh hùng sở kiến lượt đồng, bây giờ đối với việc này, chúng ta lại cùng thử đoán xem sao!

Âu Dương Bình cười nói :

- Đoán thế nào?

Cốc Trường Thanh nghĩ một lúc rồi nói :

- Chúng ta thử đoán cái nguyên nhân và dụng ý của Đờ tiên sinh hết sức tán dương thần lực của đại sư rồi mỗi người viết một chữ vào lòng bàn tay mình, đoạn cùng mở ra xem có hợp nhau không?

Âu Dương Bình gật đầu cười :

- Cách ấy hay lắm, thú vị lắm! Bây giờ tại hạ định thế này, chữ nào đoán nguyên nhân thì viết vào tay trái, còn chữ nào đoán dụng ý thì viết vào bàn tay phải,.

Nói xong, hai người chìa tay viết chữ vào, đoạn mở ra xem, bất giác cùng lấy làm kinh dị thán phục, cất tiếng cười râm râm.

Thì ra tay trái Âu Dương Bình và Cốc Trường Thanh đều viết một chữ “ghen”, mà trong tay phải của họ thì đều có chữ “giết”.

Đờ Viễn Trí nghe tiếng hai người ha hả cười, liền bước tới bên, hỏi :

- Cốc đạo trưởng và Âu Dương lão đệ cười gì thế?

Âu Dương Bình vừa toan trả lời, Cốc Trường Thanh vội đưa mắt ra hiệu, rồi tìm một không liên can gì đến, nói chống chế đi.

Khi Đờ Viễn Trí bước ra chỗ khác, Cốc Trường Thanh nói khẽ với Âu Dương Bình :

- Âu Dương huynh, Đờ tiên sinh tính ghen tài quá nặng, không muốn cho ai hơn mình, về bất cứ phương

diện gì, nên đối với ông ta, chúng mình cần phải chịu lùi đi vài bước, đừng để lộ cho ông ta trông thấy.

Âu Dương Bình chợt nghĩ ra, liền nói :

- Cốc đạo trưởng nói đúng lắm, cộng sự với một nhân vật như Đổ tiên sinh thật khó khăn hết sức, nếu không tỏ tài mình ra, thì bị ông ta khinh thường, mà tỏ tài ra, thì lại bị ông ta ghen ghét không còn biết đường nào mà xét đoán nữa.

Cốc Trường Thanh chú ý nhìn Âu Dương Bình, trên mặt thoáng hiện một nét cười kỳ lạ, đoạn gật đầu nói :

- Âu Dương huynh đừng nên quá khiêm, tại hạ tưởng về phương diện đó Âu Dương huynh đã xét đoán rõ lắm rồi chứ, thế nào cuộc đại chiến ở Đan Tâm giáp, huynh đài chả lập được đại công.

Âu Dương Bình mặt hơi biến sắc, nhưng chỉ trong nháy mắt hẳn lại lấy được vẻ mặt bình tĩnh như thường, mỉm cười nói :

- Cốc đạo trưởng chớ quá khen, tạ hạ còn mong được đạo trưởng hết lòng dẫn dắt, và đừng tiếc những lời dạy bảo cho.

Cốc Trường Thanh nhướng mày nói :

- Âu Dương huynh đừng nói thế, chúng ta chí đồng đạo hợp, lợi hại cùng chia, lẽ nào lại không chiếu ứng lẫn nhau.

Đây lại nói về bọn chí sĩ, nhiệt tử cô thân đang hội họp ở Đan Tâm giáp.

Bên ngoài Đan Tâm giáp tuy địa thế hiểm trở, không mấy người qua lại, nhưng bên trong Đan Tâm giáp lại là một cảnh giới đào nguyên, phong cảnh hữu tình, đất cát phì nhiêu, sản vật rất là phong phú.

Khắp mặt trai gái già trẻ trong giáp đều ăn mặc theo lối nhà Minh, Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba là một vị bạch y lão tẩu tuổi trạc dưới sáu mươi, diện mạo hiền hòa, vóc người thanh tú.

Người đến Đan Tâm giáp cầu kiến Chu Nhuận Ba trước nhất là Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái.

Chu Nhuận Ba vừa nghe tên Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái, liền thân hành ra cửa giáp đón.

Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái thấy Đan Tâm giáp chủ ra tận cửa ngoài nghênh tiếp bất giác đều thấy áy náy không yên, Phù Vân Tử cúi đầu ngang ngực, chắp tay mỉm cười nói :

- Chu giáp chủ là dòng dõi Thiên hoàng, bọn Phù Vân Tử chúng tại hạ chỉ là dân quê mùa, đâu dám...

Chu Nhuận Ba không đợi Phù Vân Tử nói hết, vội xua tay ngắt lời :

- Phù Vân đạo trưởng, xin đừng nhắc tới bốn chữ “dòng dõi Thiên hoàng” nữa, sơn hà đổi sắc đã lâu, Chu Nhuận Ba này đã không tuân tiết theo đức Tiên hoàng để xuống suối vàng, lại cũng chưa tẩm máu chinh bào, bọc thây da ngựa, chỉ lẩn tránh chỗ biên thùy này, cầu toán tính mệnh còn mặt mũi nào dám cuồng vọng nhận mình là người hoàng tộc nữa.

Hàn Nguyệt sư thái chấp tay niệm một câu “A di đà Phật” rồi mỉm cười nói :

- Chu giáp chủ không nên quá khiêm! Người đã phá Nhạc Long Phi lão đệ du hiệp bốn phương kết giao với những bậc nhân thân chí sĩ trong nước nên cái khí tiết dân tộc ẩn nấp giấu vuốt để mưu đồ quang phục giang sơn đó là một chiến lược rất cao minh cho đại nghiệp lâu dài, há phải sự nghĩa phẩm nhất thời sánh kịp được!

Chu Nhuận Ba nghiêng mình né tránh về một bên mời khách vào giáp, rồi nói :

- Tị Trần am chủ, tại hạ tuy vẫn định nghĩ mưu lược quang phục nhưng bọn giặc Mãn khi nào chịu để cho ta ẩn nấp giấu vuốt mãi được.

Hàn Nguyệt sư thái ngạc nhiên hỏi :

- Chu giáp chủ nói thế là ý thế nào? Hẳn là bọn ưng khuyến Thanh đình đã động rạng gì chăng?

Chu Nhuận Ba mỉm cười đáp :

- Thanh đế đã ban mật chỉ sai Quý Trưởng Tiên Ông Đồ Viễn Trí xuất lĩnh bọn giang hồ nhân vật cam tâm làm mã tròng cho hổ, và bọn Tạng phái tam tăng là Hồng Vân tôn giả, Hắc Sát đầu đà, Kim La Hán và Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ Thiết Tam Thắng, thừa dịp mười chín- ba tới hưởng về Bắc tể điện Đức tiên hoàng, dốc toàn lực sang phẳng Đan Tâm giáp thành bình địa.

Phù Vân Tử “ồ” lên một tiếng rồi nói :

- Thiên hạ sao lại có những chuyện xảo hợp như thế. Thật đúng như...

Chu Nhuận Ba ngắt lời cười nói :

- Có phải cũng đúng như lời các vị đã bàn nhau ở trong thuyền sau khi vừa thoát hiểm ở đảo Độc Long không?

Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái đều giật mình kinh sợ tự nhủ thầm không hiểu sao Chu Nhuận Ba không hề bước ra khỏi Bắc Thiên sơn, mà lại biết cả câu chuyện bí mật ở đảo Nam Hải?

Hàn Nguyệt sư thái kính phục vô cùng, mỉm cười hỏi :

- Chu giáp chủ tĩnh tu trong Bắc Thiên sơn, mà biết cả nội dung trong tờ mật chỉ của Thanh đế, đủ thấy

người thâm mưu viễn lộ.

Chu Nhuận Ba lắc đầu cười gượng :

- Tại hạ đã kiệt tâm tận lực đặt sẵn người bên cạnh bọn Đồ Viễn Trí, mấy nước cờ nhàn, nhưng biết đâu đối phương không nghĩ cách bố trí bên trong Đan Tâm giáp này cũng như tôi đã bố trí họ.

Phù Vân Tử giật mình kinh sợ nói :

- Chu giáp chủ nói thế là ý thế nào? Chẳng lẽ trong Đan Tâm giáp này cũng có gian tế của Thanh đình ẩn náu sao?

Chu Nhuận Ba gật đầu nói :

- Trước kia tạ hạ cũng không biết, vẫn cho là trong Đan Tâm giáp này toàn là những nghị tử cô thân, một lòng một dạ với nhà Minh, nhưng gần đây mới nhận ra là có mấy việc bí mật trọng yếu đã bị tiết lộ ra ngoài, thế mới biết đối phương tâm kế quá độc, không một kẽ hở nào mà không lọt vào, quả nhiên họ đã cho gian tế mai phục sẵn ở bên mình.

Hàn Nguyệt sư thái cau mày nói :

- Cái tội công răn cắn gà nhà đó, không thể tha thứ được, Chu giáp chủ nên tra xét rõ ràng, rồi trừ ngay đi mới được!

Chu Nhuận Ba gượng cười nói :

- Tại hạ đã bí mật để ý tra xét từ lâu, nhưng không hề thấy có người nào, hoặc chỗ nào khả nghi hết.

Phù Vân Tử thung thình bước, vừa chú ý ngắm nhìn phong cảnh đẹp đẽ nên thơ trong Đan Tâm giáp, vừa nói với Chu Nhuận Ba :

- Chu giáp chủ, bọn Tạng phái tam tăng, Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ, Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí và Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, đều là những tay cao thủ xuất loại bạt tụy cả, lại thêm một bọn cường nô trợ trụ vi ngược, xem chừng đối phương thực lực mạnh lắm, không phải dễ đối phó đâu.

Chu Nhuận Ba gật đầu nói :

- Tại hạ cũng biết thế địch mạnh lắm, tại hạ có hai người võ nghệ tinh tuyệt là Diệu Nhất vũ sĩ và Đại Trí thiên sư thì lại sang Miêu chơi, không có mặt trong giáp.

Phù Vân Tử đã được nghe tiếng Diệu Nhất vũ sĩ và Đại Trí thiên sư do Nhạc Long Phi kể lại, liền mỉm cười nói :

- Diệụ Nhất đạo trưởng và Đại Trí thiên sư tuy đi chơi xa, nhưng đến ngày mười chín tháng này cũng trở về tham dự đại lễ Bắc tế cúng Tiên hoàng chớ?

Chu Nhuận Ba mỉm cười nói :

- Chiếu lý thì hai vị tất phải trở về, nhưng đường xá xa xôi, việc đòi trắc trở không lường, ngộ nhỡ dọc đường có xảy ra sơ sót gì, thì chúng ta lại mất đi hai tay trợ lực tuyệt vời.

Trong khi nói chuyện, trước mắt đã hiện ra một cái hồ, nước trong leo lẻo, rộng ước lên tới trên một mẫu, giữa hồ có một tòa thủy các rộng rãi, trong các đã bày sẵn một bàn tiệc thịnh soạn, Chu Nhuận Ba chấp tay mời khách lên lầu, rồi mỉm cười nói :

- Dám hỏi Tị Trần am chủ và Phù Vân đạo trưởng có vị nào kiêng rượu không?

Hàn Nguyệt sư thái mỉm cười nói :

- Chúng ta tuy là những kẻ xuất gia, nhưng nhiều lúc còn phải giết người phóng hỏa, đâu có kiêng rượu thịt, chỉ giận một điều là chưa được ăn thịt lợn giặc Mãn cho đỡ đói lòng, uống máu lợn ưng khuyến cho đỡ ráo cổ thôi.

Phù Vân Tử thấy trong bàn tiệc có mấy món ăn lạ, không phải trong lúc vội vàng có thể làm được, mà chắc là phải dự bị từ trước, bất giác nhượng mày hỏi :

- Chu giáp chủ tại mắt thật bá đạo, có lẽ lúc bàn đạo và Tị Trần am chủ vừa vào tới Bắc Thiên sơn nhất thiết hành động cử chỉ đều không lọt qua mắt Giáp chủ?

Chu Nhuận Ba cười nói :

- Đạo trưởng không nên trách, không phải Chu Nhuận Ba này cố ý vô lễ đối với quý khách, nhưng vì con đường này không khác gì cái gai trong con mắt bọn sài lang không thể không luôn luôn đề phòng cẩn thận từng tí, không dám sơ hở một lúc nào.

Nói đến đây, nâng chén mời khách, lại trở mấy mấy món nấu ngon lành tinh khiết, mỉm cười nói :

- Đan Tâm giáp là một chỗ biên giới nghèo nàn hẻo lánh không vật gì quý để khoản đãi thượng tân, chỉ có tên đầu bếp là Tiên Tứ nấu bếp rất khéo, không kém gì Dịch Nha ngày trước, còn biết chết biến các món ăn cho tăng thêm giai vị, nên cũng không đến nỗi kém lắm, xin mời đạo trưởng và am chủ nếm thử.

Phù Vân đạo trưởng nếm qua mấy món, quả nhiên món nào cũng thơm ngon đặc biệt, nấu nướng vừa vặn, rượu cũng chế bằng một thứ gạo riêng, thể gian hiểm có.

Hàn Nguyệt sư thái cười nói :

- Vị đầu bếp này, chắc là ngự trù ngày xưa, quả nhiên tài nấu nướng không kém gì Dịch Nha thật!

Chu Nhuận Ba ngậm ngùi :

- Thân phụ Tiên Tứ nguyên là một đầu bếp có tiếng nhất trong đại nội, thân phụ hãn mất thì hai anh em hãn kế nghiệp, chỉ đáng tiếc là Tiên Tứ tuy theo tôi trốn về đây, còn em hãn là Tiên Thất vẫn ở lại Bắc Kinh, phục vụ cho giặc Mãn.

Phù Vân Tử cười nói :

- Rõng sinh chín con, mỗi con một khác, Ngô Tam Quế, Hồng Thừa Trù quan cao cực phẩm, chịu bao ơn nặng đức dày của Tiên đế, mà còn không biết xấu hổ, đem thân hàng giặc, nói gì một tên đầu bếp, chức phận con con.

Vừa nói đến đây, Chu Nhuận Ba chợt dừng chén, sắc mặt tỏ vẻ âu sầu buồn bã.

Phù Vân Tử biết mình nhắc đến bọn gian tặc vô sĩ Ngô Tam Quế lại làm cho Chu Nhuận Ba chạnh lòng nhớ đến quân vương bèn nâng chén mỉm cười :

- Chu giáp chủ, bần đạo nhờ lời, nay xin mượn hoa cúng Phật, kính dâng Giáp chủ ba chén để chuộc lỗi.

Chu Nhuận Ba mỉm cười đỡ lấy chén rượu, uống hết ba chén, lại lắc đầu than rằng :

- Năm gai nếm mật đầu dám quên cái nhục của non sông, giấc ngủ bữa ăn cũng phải nhớ đến cái thù của Quân thượng, đạo trưởng có lẽ lời gì đâu? Chỉ vì Chu Nhuận Ba này vừa chợt nghĩ đến câu chuyện năm xưa, nếu Tiên hoàng không nghe lời gian nịnh, giết lầm Hùng Đình Bật, đem thủ cấp rêu rao khắp bốn phương làm cho sĩ khí dân tâm đều ngã lòng nản chí, thời bọn giặc Thanh dầu mạnh, cũng chưa chắc đã giày xéo giang sơn ta được.

Nói đến đây chợt lộ vẻ sượng sùng, mỉm cười nói tiếp :

- Nghĩ đến chuyện Việt Vương Câu Tiễn năm gai nếm mật khi khôi phục giang sơn, dụng tâm khổ sở như thế, Chu Nhuận Ba này thân mang món nợ máu, mà lại lần trốn chốn biên thù, lại còn nghĩ tới chuyện “ăn ngon mặc đẹp” so với cố nhân, xấu hổ đến chết!

Hàn Nguyệt sư thái niệm Phật một câu, rồi nói :

- Chu giáp chủ nói thế cũng không đúng, bọn Mãn nô vừa chiếm được non sông của ta, khí thế đương thịnh, lại dùng đủ mọi thủ đoạn để thống trị quân ta, không thể ví với Ngô vương Phù Sai là một ông vua chỉ ham mê tửu sắc được, Chu giáp chủ đã nhìn xa thấy rộng, cho Nhạc Long Phi lão đệ du hiệp giang hồ, quảng kết bọn di dân chí sĩ, nêu cao chí sĩ khí tiết dân tộc, bồi dưỡng căn bản, chờ dịp khởi sự, quả thực

hiển mình không ai sánh kịp. Hoàn cảnh mỗi thời mỗi khác, muốn thành công ngay cũng khó lắm, nếu lại bắt chước cái lối nằm gai nếm mật như Vương Câu Tiễn ngày xưa, thì chẳng qua cũng tự làm khổ mình mà không có lợi gì cả.

Chu Nhuận Ba nghe Hàn Nguyệt sư thái nhắc đến ái đồ Nhạc Long Phi, bất giác mỉm cười nói :

- Tị Trần am chủ, tiêu đồ Nhạc Long Phi tư chất cũng khá, chỉ phải cái chưa có kinh nghiệm giang hồ, chẳng biết trong lúc nói năng ứng xử có điều gì thất thố không?

Hàn Nguyệt sư thái mỉm cười nói :

- Bần ni bận chút việc, không đến dự Nam Hải Anh Hùng hội, nên chưa gặp Nhạc Long Phi lão đệ, nhưng cứ theo lời Phù Vân Tử đạo trưởng nói thì Nhạc lão đệ là người thành thực cẩn thận, anh tuấn phong lưu, lại được Chu giáp chủ chân truyền, võ công cái thế, thật là một con phượng trong loài người, hiếm có, hiếm có lắm!

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thiên Sơn Kiếm Khí Chấn Hoàng Hôn

Chu Nhuận Ba nghe xong, vừa nói được một câu :

- Am chủ quá khen...

Thì Phù Vân đạo trưởng đã cười ngắt lời :

- À, bản đạo phải mừng Giáp chủ mới được!

Chu Nhuận Ba ngạc nhiên hỏi :

- Ta có cái gì đáng mừng đâu?

Phù Vân đạo trưởng mỉm cười nói :

- Tị Trần am chủ có một vị nữ đệ tử đặc ý tên là Vũ Văn Kỳ, Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên cũng có một nữ đệ tử đặc ý là Lãnh Băng Tâm, cả hai đều tươi đẹp như tiên nữ Hằng Nga, và cùng là những đóa hoa lạ trong giới võ lâm, bọn họ đã cùng Nhạc Long Phi kết nghĩa kim lan, tình như ruột thịt!

Chu Nhuận Ba nghe xong, cười ha hả :

- Những chuyện nhi nữ, nên cho nhi nữ tự chủ, nhưng nếu đạo trưởng muốn mỗi lái, thì Chu Nhuận Ba này cũng không dám từ chối, chờ sau ngày mười chín tháng ba, đẹp xong bọn hung đồ ưng khuyến sẽ xin mời đạo trưởng uống một bữa thật say.

Phù Vân Tử thấy Chu Nhuận Ba vui lòng chấp thuận ngay việc hôn nhân đại sự của Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm, thì bất giác cũng cao hứng, lại cười nói :

- Chu Giáp chủ tuy sáng suốt, nhưng bản đạo cũng phải nói số là Lãnh Băng Tâm cô nương tuy môn hộ không được chính đạo lắm, nhưng tâm tình cô ta thì...

Chu Nhuận Ba vội xoa tay, cười ngắt lời :

- Đạo trưởng không cần phải giải thích, ta biết Lãnh Băng Tâm nhân phẩm đứng đắn, kỳ Nam Hải Anh Hùng hội vừa rồi, nếu không nhờ có nàng, thì bọn quần hiệp làm sao mà an nhiên vô sự trở về được?

Phù Vân Tử than rằng :

- Chu giáp chủ tuy đã biết chuyện trong Nam Hải Anh Hùng hội nhưng có thể chưa biết tin rằng sự phụ của Lãnh Băng Tâm Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên đã tạ thế ở Tiên Hà lĩnh.

Chu Nhuận Ba giật mình kinh sợ hỏi :

- Việc này quả thật là ta không biết thật, nghe nói Thiệu Hàm Yên không bao giờ ra khỏi Ô Mông, sao lại chết ở Tiên Hà lĩnh?

Phù Vân Tử bèn đem chuyện Thiệu Hàm Yên tuần tình tự vẫn do Lãnh Băng Tâm kể lại, thuật hết cho Chu Nhuận Ba nghe.

Chu Nhuận Ba nghe, lắc đầu than :

- Trồng nhân được quả, báo ứng tuần hoàn, tư hào không lẫn, chỉ có sớm muộn mà thôi, nếu không phải những bậc tuệ nghiệp thần thông, thời sao biết trước được?

Hàn Nguyệt sư thái mỉm cười hỏi :

- Chu giáp chủ cũng tin cái thuyết tuệ nghiệp thần thông à?

Chu Nhuận Ba gật đầu cười nói :

- Ta ẩn náu trong chỗ biên giới cùng tột này, ngoài việc dạy học tuyệt nghệ ra không có việc gì làm nên chỉ nghiên cứu dịch số làm vui, đến nay mới dám tự tin là đã thành tựu đôi chút.

Hàn Nguyệt sư thái thấy Chu Nhuận Ba tinh thông cả Tiên thiên dịch số thì kính phục vô cùng, liền hỏi :

- Chu giáp chủ đã tinh thông dịch số, tất cũng đã nghiên cứu đại cục nước nhà, có phải hiện thời khí thế giặc Mãn còn thịnh lắm, phải chờ tới hơn một trăm năm nữa mới suy yếu phải không?

Chu Nhuận Ba gật đầu lia lịa :

- Am chủ tuệ nghiệp đã sâu, đoán không sai chút nào! Cứ theo ta kiến thành suy ngẫm, thì Mãn nô khí thế đang thịnh phải hơn một trăm năm nữa mới suy, và tới hai trăm năm sau mới hết hẳn.

Phù Vân Tử nhướng mày hỏi :

- Mãn nô khí thế còn đang thịnh như vậy, thì ngày mười chín tháng ba này kết quả sẽ ra sao, Chu giáp chủ hẳn đã nghiên cứu tường tận?

Chu Nhuận Ba hơi cau đôi mày, thủng thỉnh đáp :

- Cuộc đại chiến ngày mười chín tháng ba này cũng quan hệ đến đại sự thịnh suy của dân tộc, ta cũng đã

lấy Tiên thiên dịch số suy tính kỹ càng, được một quẻ lạ!

Phù Vân Tử hỏi :

- Quẻ thế nào mà lạ?

Chu Nhuận Ba trầm ngâm một lúc, mới nói :

- Trong đó có một điềm đáng sợ nhất, là trong cuộc đại chiến ngày này có âm nhân quấy rối làm cho chúng ta thảm bại.

Phù Vân Tử sợ hãi nói :

- Vừa rồi Giáp chủ đã nói trong Đan Tâm giáp có gian tế mai phục, vậy tên gian tế đó có hợp với điềm âm nhân trong quẻ không?

Chu Nhuận Ba cười gượng nói :

- Quẻ này sở dĩ là lạ, là ở chỗ chúng ta tuy bị âm nhân hãm hại, phải thua liếng xiếng, nhưng rồi sau cục thế tự nhiên thay đổi, quân địch tuy thắng, song thắng trong một cái thế rất nguy hiểm.

Phù Vân Tử nghe xong, lắc đầu cười :

- Quẻ bói như vậy thì kỳ lạ thật!

Chu Nhuận Ba than rằng :

- Cái lạ không chỉ có thế, ta đã nghiên cứu kỹ, thì cuộc đại chiến lần này, bọn ta không chết mấy nhưng trước khi đánh nhau thì số chết lại nhiều hơn!

Hàn Nguyệt sư thái kinh ngạc hỏi :

- Thế là nghĩa lý gì?

Phù Vân Tử cau mày nói :

- Không biết chừng mấy bọn chia nhau đi các nơi, rất có thể có người bị sa vào tay quân địch.

Hàn Nguyệt sư thái gật đầu nói :

- Có thể như thế lắm, nhưng đã thề cùng phù chính khí thì tiếc gì máu đỏ nhuộm hồn trung, nếu chẳng may có sự hảo hữu đồng đạo nào gặp sự bất hạnh thì cũng vì dân tộc mà tận trung, cầu nhân được nhân, dầu chết cũng không oán hận gì!

Chu Nhuận Ba nghe nói bất giác sinh lòng kính phục, hai tay vừa bưng chén rượu lên định mời Hàn Nguyệt sư thái thì chợt thấy tên người hầu bước vào thùy các cúi đầu cung kính thưa :

- Khải bẩm chủ nhân, có hai vị là Lữ Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy và Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, hiện đã tới ngoài cửa giáp, đưa chiếc Mặc Vũ xin vào yết kiến chủ nhân!

Chu Nhuận Ba lập tức đứng lên, mỉm cười nói với Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái :

- Đạo trưởng và Am chủ xin hãy tạm ngồi chơi, để ta ra đón Tây Môn đại hiệp và Tả đại hiệp vào rồi sẽ cùng uống rượu.

Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân Tử đều gật đầu xin vâng, Chu Nhuận Ba liền rời thùy các, ra cửa giáp đón khách.

Hàn Nguyệt sư thái tỏ vẻ lo lắng nói với Phù Vân Tử :

- Tả Thái Tường và Tây Môn Túy đã đến, thế là chúng ta còn thiếu tám người, chia làm bốn lộ, chưa thấy tới không biết trong mấy người đó, ai là người ứng vào kiếp số?

Phù Vân Tử cười nói :

- Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn diệt nữ hôm ở Tung Sơn đi, ta đã trông thấy mặt họ đều có ám sắc, nhưng không phải là sắc chết, tính mệnh không đến nỗi nguy hiểm.

Hàn Nguyệt sư thái thở dài một tiếng rồi nói :

- Cái thuật xem bói toán tính tướng này, chẳng qua cũng chỉ hơi đoán được thiên cơ chút đỉnh, vị tất đã hoàn toàn đúng đắn, sống chết có mệnh, họa phúc nhờ trời, chúng ta cũng chẳng hơi đâu lo cho mệt! chỉ còn ba hôm nữa chờ tế điện Tiên hoàng xong, cùng gắng sức chu diệt bọn gian tà, dù có phải trút bỏ cái xác thịt này, thì cũng còn lưu lại trong khoảng thiên địa một vài phần chính khí.

Hàn Nguyệt sư thái nói đến đây, thì Chu Nhuận Ba đã đưa Tây Môn Túy, Tả Thái Tường vào tới Thùy các.

Tả Thái Tường và Tây Môn Túy vì đã lâu chưa gặp Hàn Nguyệt sư thái nên vừa trông thấy đã vội chạy tới hỏi thăm và thi lễ.

Hàn Nguyệt sư thái mỉm cười nói :

- Lần trước gặp ở Kiêu lãng, Phù Vân đạo trưởng còn vào dinh Ngô Tam Quế, mỗ lấy quả tim kẻ giết Quân vương về nấu một nồi canh tim người, làm cho ai cũng hả lòng mát dạ, lần này Tả huynh và Tây Môn

huynh ở Bắc Kinh về có đem theo được món gì ngon, quý hơn món tim đó không?

Tây Môn Túy cười khi khi rồi than rằng :

- Ta vẫn định sấn vào Thanh cung, cắt lấy thủ cấp tên Hoàng thượng của chúng là Huyền Diệp, đem về đây để tế Tiên hoàng, nhưng có lẽ vận tên tù trưởng ấy chưa hết, nên ta và lão Tả xông vào Tử cấm thành ba lượt mà không tìm thấy tông tích của hắn đâu cả!

Hàn Nguyệt sư thái nhìn Tây Môn Túy lắc đầu cười :

- Tây Môn huynh xưa nay hào tình trăm trượng, ghét ác như kẻ thù, không ngờ đã vào đến kho vàng, mà lại trở về với hai bàn tay trắng.

Tây Môn Túy chớp chớp đôi mắt, cất tiếng cười ha hả :

- Nếu vào kho vàng, rồi lại trở về tay không, cũng chẳng sao, nhưng đằng này đã vào đến Hoàng cung, thì khi nào ta lại chịu tay không trở về?

Phù Vân Tử mỉm cười hỏi :

- Tây Môn huynh đã không về tay không, thì mang vật gì về? Sao không cho mọi người cùng xem?

Tả Thái Tường ngồi bên xen vào :

- Tây Môn huynh không mang vật gì về, mà để lại đó một vật làm kỷ niệm!

Hàn Nguyệt sư thái ngạc nhiên hỏi :

- Để lại vật gì?

Tây Môn Túy cười nói :

- Ta để lại bốn chữ, còn lão Tả để lại một bài thơ thất ngôn tuyệt vời.

Phù Vân Tử mỉm cười hỏi :

- Bốn chữ là gì?

Tây Môn Túy nhướn mày cười ha hả :

- Ta dùng Kim Cương chỉ lực khắc bốn chữ “Hoàn nga hòa sơn” theo lối Nhạc Ngạc vương ở trước long án của Khang Hy trên điện Thái Hòa.

Chu Nhuận Ba vỗ tay cười ha hả :

- Khoái thật, khoái thật, lúc nào Khanh Hy ngự giá Thái hòa điện đọc thấy bốn chữ ấy chắc phải hồn vía rụng rời, chân tay bủn rủn!

Phù Vân Tử lại nói tiếp :

- Huyền Diệp gặp việc này, trong bụng tất sinh khiếp sợ, tự nhiên sẽ nảy ra cái mặc cảm “nuôi hổ hại mình” và từ nay đối với bọn ưng khuyến Đồ Viễn Trí hẳn không dám quá tin tưởng như trước nữa cũng nên.

Tây Môn Túy nhướng mày cười :

- Lão đạo sĩ Phù Vân Tử nói tuy đúng nhưng tên Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, qua trận đánh ngày mười chín này, dưới ngọn cờ Nhật Nguyệt Thần Phan biến hóa vô cùng của Chu giáp chủ, liệu có may mắn thoát khỏi mà trở về Bắc Kinh được không?

Chu Nhuận Ba mỉm cười nói :

- Tây Môn đại hiệp đừng có đề cao ta quá, Đồ Viễn Trí tiếng tăm lừng lẫy, ngọn cờ Nhật Nguyệt Thần Phan của ta chưa chắc đã phá được cây Quý trọng của hắn.

Phù Vân Tử cười nói :

- Chu giáp chủ là một con kỳ lân ở trên trời, Đồ Viễn Trí là loài sâu kiến ở dưới huyệt, sự thắng bại không cần xem bói cũng biết, không phải ta nói Đồ Viễn Trí có thể trốn thoát về Bắc Kinh, mà chỉ nói là từ nay Thanh đế sẽ không dám dùng bọn Hán tộc vong bản, làm đầy tớ chân tay nữa đó thôi!

Tây Môn Túy coi rượu như tính mạng, trong khi Phù Vân Tử nói, ông vẫn rót rượu chén tì tì, uống luôn mấy chén, rồi mới nói với Chu Nhuận Ba :

- Chu giáp chủ, rượu của Giáp chủ không những đã có cái hương thơm thuần túy mà còn là một thứ rượu để lâu ngày, ít nhất cũng được trên ba chục năm, nước cất rượu chắc phải là một thứ nước tốt lắm? Nhưng xưa nay ta chưa nghe nói ở Bắc Thiên sơn có cái suối thiêng nào cả, hay là người cất rượu bằng Mai chi tích tuyết (tuyết đọng trên cành mai)?

Chu Nhuận Ba mỉm cười nói :

- Tây Môn huynh quả nhiên sành thật, không then là bạn tri kỷ của Đỗ Khang, ta tuy cách rượu bằng tuyết nhưng không phải là thứ tuyết bình thường, so với Mai chi tích tuyết còn trân quý khó kiếm hơn nhiều.

Tây Môn Túy nhướng mày hỏi :

- Chu giáp chủ có thể cho ta biết thứ tuyết trân quý đó ở đâu không?

Chu Nhuận Ba cười nói :

- Trên đỉnh núi Bắc Thiên sơn, quanh năm lúc nào cũng có tuyết phủ, ít người qua lại, trong đó gần đây tự nhiên mọc lên một cây sen tuyết, xung quanh gốc sen băng đều có mùi hương thơm kỳ lạ, ta nhân lúc vô sự tò mò bới tìm, đào được cả khối băng và luôn cả gốc và rễ cây, đem về nấu rượu vì thế nên hương vị của nó thơm ngon đặc biệt khác hẳn loại rượu thường, ta đặt tên nó là Tuyết liên băng ngọc.

Hàn Nguyệt sứ thái nghe xong mỉm cười nói :

- Tuyết liên băng ngọc, tên rượu nghe đẹp quá trong đó gồm cả thứ Tuyết liên mà các nhân vật võ lâm ao ước hâm mộ, Tây Môn huynh uống như trâu thế kia chắc là bổ ích nhiều lắm.

Tây Môn Túy vừa trợn mắt kêu một tiếng “Am chủ”, Chu Nhuận Ba đã xua tay cười nói :

- Hết thấy nhân vật võ lâm thấy thứ sen tuyết này khó kiếm nên mới dần dần phao truyền những tin thất thiệt, kỳ thiệt giống hoa này sinh ở trong đám tuyết đọng lâu năm, tính nó rất lạnh, uống vào chỉ được cái sáng mắt thanh tâm, và chữa được những vết bỏng chớ đâu có đúng như lời thiên hạ đồn, nào là tăng chân khí, ích nội lực, chữa trọng thương...

Tả Thái Tường nghe Chu Nhuận Ba nói vậy, bèn liền mỉm cười ngắt lời :

- Năm xưa chính mắt ta đã được trông thấy một người tạng phù bị trọng thương, đã hấp hối chết, vậy mà chỉ uống có hai cánh hoa tuyết liên đỏ là khỏi ngay lập tức...

Chu Nhuận Ba cũng không chờ Tả Thái Tường nói hết, vội ngắt lời :

- Thứ tuyết liên mà Tả huynh nói đó không phải là thứ tuyết liên tầm thường, mà là thứ Thiên niên chu hồng tuyết liên cơ.

Phù Vân Tử hỏi :

- Bắc Thiên sơn quanh năm tuyết phủ, không biết có sản xuất ra cái giống thần vật hiếm có ấy không?

Chu Nhuận Ba lắc đầu :

- Ta ẩn cư trong Đan Tâm giáp này bao nhiêu năm, chỉ thỉnh thoảng thấy giống tuyết liên thường thôi, chứ còn Thiên niên chu hồng tuyết liên thì chưa từng thấy bao giờ.

Quần hiệp ăn uống trò chuyện vui vẻ, chợt có một tên thị giả bước vào thùy các, đưa trình Chu Nhuận Ba một viên sáp nhỏ màu đen.

Chu Nhuận Ba bóp nát sáp bao bọc ngoài ra, bên trong có một mảnh giấy vo tròn, ông trải rộng mảnh giấy xem qua một lượt, đôi mày thốt nhiên cau lại, sắc mặt lộ vẻ đau đớn thâm.

Hàn Nguyệt sứ thái thấy Chu Nhuận Ba mọi khi thần thái vẫn nghiêm trang trầm tĩnh, lúc này bỗng nhiên

thay đổi hẳn thái độ, tất nhiên không phải là chuyện thường bèn sững sốt hỏi :

- Chu giáp chủ...

Ba chữ “Chu giáp chủ” vừa thốt ra khỏi miệng, Chu Nhuận Ba đã ngẩng lên hỏi Phù Vân Tử :

- Phù Vân đạo trưởng, hôm các vị dự hội Nam Hải Anh Hùng rồi chia đường trở về Đan Tâm giáp, có phải Tiêu Tử Bình huynh và Mộ Dung lão nhân đi cùng đường không?

- Chu giáp chủ hỏi thế để làm gì?... Hay là...

Chu Nhuận Ba thở dài một tiếng đáp :

- Máu anh hùng Hán tộc không biết còn phải đổ bao nhiêu nữa mới được hết những nỗi thống khổ của lê dân? Kiều Lăng Tiều Ẩn Tiêu Tử Bình huynh và Đông Xuyên Thất Kiếm Thủ Mộ Dung lão nhân đã cầu nhân được nhân, vì dân tộc quốc gia tận hết nghĩa vụ.

Bốn vị khoáng đại kỳ hiệp nghe Chu Nhuận Ba nói thế, người thì nước mắt rờn rờn, người thì kêu lên một tiếng kinh hoàng sững sốt.

Phù Vân Tử cố nén đau thương khi nghe hung tin của hai vị lão bằng hữu nhìn Chu Nhuận Ba cau mày hỏi :

- Chu giáp chủ, Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân chết vì tay ai? Và ở đâu?

Chu Nhuận Ba trông sắc mặt đau đớn của bốn vị kiếm hiệp, bất giác khen thầm hào kiệt giang hồ đều là người có tình, bèn thở dài một tiếng, cầm tờ giấy mỏng đưa lên xem lại một lượt, rồi nói :

- Cứ theo tin mật báo trong này thì Tiêu đại hiệp và Mộ Dung đại hiệp đều bị chết về tay Hồng Vân tôn giả và đều bị Âu Dương Bình ám toán ở Ô Mông xà cốc.

Tả Thái Tường mắt còn long lanh ngấn lệ, lắc đầu than :

- Ta đã biết Âu Dương Bình khí chất hèn hạ, không có cái hào tình khoáng đạt như Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi, nếu không vì Nhạc Long Phi lão đệ và Vũ Văn Kỳ cô nương lấy đức báo oán, hôm ở trong thuyền trên Nam Hải kêu nài Chu Bạch Mi dùng thủ thuật hồi xuân cứu mạng cho hã, thì làm sao hã còn đến hôm nay? Nuôi ong tay áo, thả hổ về rừng, trời đất mệnh mang, đến nỗi như thế, có lẽ từ nay trở đi chúng ta không nên làm cái đạo nhân thứ nữa.

Tây Môn Túy tóc đứng dựng lên, mắt báo tròn xoe, lông mày xếch ngược, nhìn Tả Thái Tường quát như sấm :

- Lão Tả, chữ “nhân” đáng bao nhiêu tiền một lượng? Chữ “thứ” bao nhiêu tiền một cân? Tây Môn Túy

này xưa nay vẫn chủ trương hễ gặp tên nào bán nước cầu vinh làm ma thành cho hổ là chỉ cho mỗi đứa một nhát đao, giết cho sạch hết, chẳng khoan chẳng thứ gì hết tội!

Tả Thái Tường lắc đầu chép miệng :

- Vừa nghe hung tin mấy ông bạn già, ai mà không đau lòng đứt ruột, Tây Môn Túy lão quý, hẳn người có bộ ruột bằng đồng, lá gan bằng sắt, nên vẫn thản nhiên uống rượu như thường!

Tây Môn Túy cặp mắt trợn trừng như tóe ra lửa, lườm Tả Thái Tường lạnh lùng đáp :

- Người thì biết cái khi gì mà cũng nói!

Nói xong nét mặt nghiêm trang, bưng chén rượu hướng lên trời lẩm nhẩm khẩn rằng :

- Nếu trận đại chiến ngày mười chín này, ta không tự tay mổ bụng hai tên gian tặc Hồng Vân tôn giả và Âu Dương Bình để báo thù cho Tiêu Tử Bình huynh và Mộ Dung lão nhân thì kiếp này nguyện không bao giờ uống rượu nữa.

Nói xong tưới chén rượu xuống đất, cất tiếng cười ha hả một hồi, giọng cười nghe thật thâm trầm, hai bàn tay khẽ từ từ nắm lại, bóp chiếc chén ngọc tan vụn ra như cám.

Một người coi rượu như tính mệnh, mà dám lấy rượu ra tự thề, đủ rõ là người đó có huyết tính chân tình làm cho bọn Phù Vân Tử, Hàn Nguyệt sư thái, Tả Thái Tường cũng cảm động, cả ba người cùng đồng khẩu đồng thanh thề xin tận tâm kiệt lực vì hai lão hữu mà rửa hờn.

Tây Môn Túy vừa dừng cười thì hai hàng nước mắt kèm đã lâu bỗng tuôn rơi lã chã.

Nhưng khi mắt vừa chạm vào mấy mảnh chén vỡ trên mặt đất, tựa biết mình hơi lỗ mãng, bèn lấy tay áo vội lau dòng nước mắt, chấp tay nói với Chu Nhuận Ba :

- Chu giáp chủ, Tây Môn Túy vì quá đau đớn, thành ra cử chỉ có thất thổ, làm vỡ cả chén ngọc của Giáp chủ...

Chu Nhuận Ba giơ tay xua lấy xua để, nghiêm sắc mặt, ngắt lời Tây Môn Túy :

- Tây Môn đại hiệp đầy bầu nhiệt huyết, một tấm chân tình, Chu Nhuận Ba vô cùng kính phục, một chén ngọc có chi mà đáng kể, xin đừng nhắc tới nữa, huống chi việc này lại ứng vào câu “thà làm ngọc vỡ, còn hơn làm ngói lành”, cuộc đại chiến này nếu Đan Tâm giáp này không bị san thành bình địa, thì bọn ưng khuyến gian ác kia cũng phải xương rơi thịt nát, cho lão tù trưởng Mãn nô một phen táng đờm kinh hồn!

Trong khi Chu Nhuận Ba giơ tờ giấy mỏng lên, Phù Vân Tử đã liếc nhìn thấy trong giấy biên chữ chi chút, không biết nói những gì, bèn hỏi :

- Chu giáp chủ, bức mật thư vừa rồi chỉ báo hung tin của Tiêu Tử Bình và Mộ Dung huynh thôi ư?

Chu Nhuận Ba khẽ cau đôi mày, hạ thấp giọng nói :

- Còn một việc nữa, hẳn tố cáo là trong Đan Tâm giáp này đã có gian tế Thanh đình nhưng không biết tên tuổi địa vị của tên ấy nên nhắc ta để ý tra xét.

Phù Vân Tử gật đầu nói :

- Không dẹp nội loạn thì làm sao chống được ngoại xâm? Ngày mười chín là ngày quyết định sống chết mất còn, đã tới trước mắt, nếu trong Đan Tâm giáp đã có gian tế ta cần phải tra xét ngay lập tức trước ngày đó, mới khỏi lo được.

Chu Nhuận Ba cười gượng nói :

- Vấn đề quan trọng đó, ta để ý dò xét từ lâu, nhưng không thấy một việc gì khả nghi, hay một người nào đáng ngờ, quả thực nhiều lúc ăn không ngon, ngủ không yên, nhưng cũng không biết làm cách gì được.

Tây Môn Túy ngẫm nghĩ đôi lúc, rồi nhướn mày hỏi :

- Chu giáp chủ đã lấy Đan Tâm giáp làm nơi lạc thổ, tránh loạn bạo Tần và trung hưng Minh thất thì tất nhiên phải chuẩn bị sẵn một con đường rút lui kín đáo chứ?

Chu Nhuận Ba gật đầu cười :

- Ta đã ở đây lâu ngày, tất phải nghĩ tới điều ấy, Đan Tâm giáp chia ra giáp tiền và giáp hậu, giữa có cái động nhỏ ăn thông, chỉ cần đóng cửa động lại, là vượt qua tòa núi băng cao ngàn trượng, mới có thể từ giáp tiền đi sang giáp hậu được.

Tây Môn Túy mỉm cười nói :

- Nếu được vậy thì tốt lắm, đến ngày đó Giáp chủ nên cho những người già yếu và đàn bà con trẻ ai không có nhiệm vụ gì trong cuộc chiến đấu đều cho lánh cả về giáp hậu, đóng chặt cửa động lại, dù cho cả gian tế mình cũng không áy náy, lo chiếu cố cho người khác, mà bị phân tâm, sau trận quyết chiến này, nếu trời xanh có mắt, chính thẳng tà thì ta sẽ tra xét dần dần, thế nào cũng tìm được tên gian tế làm nội ứng cho Thanh đình.

Chu Nhuận Ba nâng chén rượu lên, cười nói :

- Kế của đại hiệp hay lắm, Chu Nhuận Ba này xin kính người một chén.

Tây Môn Túy cười sáng sặc nói :

- Lữ Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy đã nổi tiếng là một tửu quỷ trong giới võ lâm đương thời, một chén sao đủ được? Chu Giáp chủ muốn mời ta, thì phải mời luôn ba chục chén thiệt lớn, nhưng ba mươi chén đó hãy để dành đến hôm mười chín sẽ uống cả thế.

Thấm thoát đã đến ngày mười tám tháng ba, Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo đã đưa hai thiếu nữ Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ trở về Đan Tâm giáp.

Bọn Hàn Nguyệt sư thái thấy mặt Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ có vết thương thì giật mình kinh sợ, sau khi đã hỏi thăm biết rõ tình hình, ai nấy đều nghiến răng căm giận, chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Âu Dương Bình.

Đến bữa nay, trừ Mộ Dung lão nhân và Tiêu Tử Bình, đã bỏ mình vì nghĩa không kể, chỉ còn thiếu Lỗ Trường Phong và Nhạc Long Phi cùng Diệu Nhất vũ sĩ, Đại Trí thiên sư, hai vị hảo hữu của Chu Nhuận Ba đi chơi Miêu Cương, là chưa thấy về tới.

Lại còn cả con Linh nhi bay sang Đại Tuyết Sơn thăm dò Thiên tải tuyết sâm và Chu hồng tuyết liên là cũng chưa thấy bay về báo cáo tin tức.

Chu Nhuận Ba đã biết tính ái đồ Nhạc Long Phi xưa nay làm việc gì cũng chu đáo thận trọng, vậy mà tính đến nay chỉ còn một ngày nữa là đã đến kỳ quyết chiến giữa quần hiệp và bọn ưng khuyến Thanh đình, mà còn chưa thấy trở về giáp, tất nhiên là đã xảy ra biến cố gì quan trọng chớ chẳng không.

Nhưng khi thấy Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ lúc này mày râu cũng ủ dột thở ngắn than dài vì việc Nhạc Long Phi trở về chậm, nên ông chỉ ngấm ngầm lo lắng một mình.

Chờ đến đêm khuya, Chu Nhuận Ba sai đưa tất đàn bà con trẻ ông già bà cả lánh về phía giáp hậu, đóng cửa động lại, chỉ giữ mấy tên gia nhân đặc lực lại giáp tiền để chiếu liệu công việc.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tay Trắng Lòng Sơn Giết Ưng Khuyển

Kế rồi, tiệc rượu bày ra chén thù chén tạc, chuyện trò cười nói cho đến sáng ngày.

Chu Nhuận Ba chỉ đồng áo trắng xếp cao lù lù ở trên ghế, ngậm ngùi nói với quần hiệp :

- Xin mời các vị thay mặc áo trắng, rồi ra ngoài cửa giáp ngoảnh về phương Bắc, tế Tiên hoàng.

Quần hiệp nghe nói, ai nấy đều bùi ngùi đứng lên thay áo, chỉ trong thoáng chốc, khắp tòa thủy các khăn áo cân đai một màu trắng toát.

Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm, đều thay mặc nam trang, Lãnh Băng Tâm chọt lấy trong túi ra hai cái mặt nạ bằng da người rất khéo, chia cho Vũ Văn Kỳ một chiếc, mỉm cười nói :

- Kỳ muội, chúng ta hãy thay mặc nam trang, thì cũng nên thay luôn cả dung mạo, cho bọn ưng khuyển Thanh đình nếm thử thủ đoạn của hai vị tú sĩ lạ mặt, lợi hại tới mức nào.

Vũ Văn Kỳ đỡ lấy chiếc mặt nạ, giở ra xem, rồi ngạc nhiên hỏi :

- Sao Băng tỷ lại có thứ mặt nạ chế khéo đến thế này?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Sư phụ tỷ tỷ được đọc cuốn Dịch Dung bảo lục là một cuốn kỳ thư của võ lâm, nên thủ đoạn dịch dung của người, thiên hạ vô địch, khi tỷ xuống núi hành đạo, gia sư cho hai chiếc, bây giờ đem ra dùng là hợp lý lắm rồi!

Vũ Văn Kỳ vừa đeo mặt nạ vào, vừa nói :

- Không biết tại sao mà đến giờ Long ca ca vẫn chưa về, hay là xảy ra biến cố gì rồi?

Lãnh Băng Tâm trong bụng cũng lo lắng băn khoăn vì cơ ấy, nhưng vì muốn an ủi Vũ Văn Kỳ, nên phải cố làm ra vẻ bình tĩnh, mỉm cười nói :

- Người lành trời giúp, báo ứng không âm ỉ, lúc này đại địch ở ngay trước mắt, quyết định sự sống chết một mất một còn, chúng ta hãy tạm thời gác bỏ chuyện Long ca ca ra một bên, mà chỉ chuyên tâm vào việc tiêu diệt lũ ưng khuyển, rửa sạch thù vua nợ nước, là trên hết.

Mấy câu nói ấy thật là hợp lý, đắc thế, làm cho Vũ Văn Kỳ tinh thần vụt trở nên mạnh mẽ hăng hái, cùng theo bọn Chu Nhuận Ba ra ngoài cửa giáp.

Ngoài cửa giáp đã bày sẵn hương án tế vật chỉnh tề, Chu Nhuận Ba ngoảnh mặt về phương Bắc châm hương, hện nước thù nhà man mác, lệ anh hùng thánh thót tuôn rơi, ông xốc lại mũ áo, rồi sụp xuống đất thi lễ.

Bọn Phù Vân Tử, Hàn Nguyệt sư thái, Tả Thái Tường, Tây Môn Túy, Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi cũng đều theo Chu Nhuận Ba hướng về phương Bắc, cung kính khấu đầu.

Chu Nhuận Ba lễ xong đứng dậy, sai người khiêng hương án để tạm sang bên, mắt chăm chú nhìn về dưới chân núi phía đông, nhướng cao lông mày, cất tiếng gọi to :

- Người nào ở phía sau núi thế? Có phải Quý Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, do tù trưởng Mãn nô Huyền Diệp phái đến không?

Dưới chân núi thốt nhiên nổi lên một trận cười sảng sặc, rồi Quý Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí dẫn đến một đội quân ưng khuyến Thanh đình bước ra.

Phù Vân Tử thấy trong bọn, trừ ba tên Tăng nhân ra, còn thì đều là những gương mặt quen thuộc cả, bèn ghé tai Chu Nhuận Ba giới thiệu từng tên một.

Chu Nhuận Ba mắt nhìn tai nghe, kể lại nói với Phù Vân Tử :

- Phù Vân đạo trưởng, ba tên tăng nhân này đều là tay cao thủ vô thượng của Tạng phái, võ công cực kỳ lợi hại, nhất là Kim La Hán đã có danh hiệu là Thần Lực Hoạt Phật, tất không phải tầm thường, lát nữa xuất trận, cần phải lựa tài tuyển tướng, không nên sơ hốt.

Phù Vân Tử vừa gật đầu, Tây Môn Túy sắc mặt đã hầm hầm giận dữ, nhìn Chu Nhuận Ba nói to :

- Chu giáp chủ, khi nào đối phương cho tên Âu Dương Bình hoặc Hồng Vân tôn giả ra trận, xin Giáp chủ để tại hạ ra ứng chiến.

Chu Nhuận Ba gật đầu, đưa mắt nhìn bọn ưng khuyến một lượt, đoạn lạnh lùng hỏi Đồ Viễn Trí :

- Còn tên Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ Thiết Tam Thăng đâu rồi? Sao không thấy mặt ở đây?

Đồ Viễn Trí cười nhạt đáp :

- Một tắc đất Đan Tâm giáp, búng ngón tay cũng tiêu diệt nổi, không cần thiết phải phiền đến Thiết đại nhân trợ trận!

Chu Nhuận Ba đôi mắt long lanh, nhìn khắp lượt nữa, rồi hỏi tiếp :

- Bọn các người đều là người Hán cả ư?

Đồ Viễn Trí nghe câu hỏi, khác nào như bị chọc vào lỗ tai, nhưng chẳng lẽ không trả lời, đành gật đầu đáp :

- Trừ ba vị cao tăng Tạng phái, còn lại đều là người Hán cả.

Chu Nhuận Ba quay mình chỉ vào cái hương án quát to :

- Thần vị Tiên hoàng ở đây, các người đã là người Hán sao còn chưa khấu đầu làm lễ?

Đồ Viễn Trí sắc mặt tái ngắt, mắt quắc lên một cách dữ dội cất tiếng cười ha hả :

- Bọn Đồ Viễn Trí này chưa từng thọ lộc tiền triều, mà chỉ cúi lạy Thánh hoàng, chứ không việc gì phải lạy Tiên Minh cự đế!

Chu Nhuận Ba giận lắm, cười nhạt nói :

- Đồ Viễn Trí, nhà ngươi tuổi cũng đã trên hoa giáp, chịu ân sâu của Tiên đế đã bao năm? Lại hưởng lộc hậu của Mãn nô từ bao giờ? Mà đã vội quên nòi quên gốc, đem đầu thờ giặc, thật là quân vong bản bại hoại chí đời!

Đồ Viễn Trí cũng nổi giận quát to :

- Người ta có câu này, rằng: có biết thời vụ mới là tuần kiệt. Nhà Tiên Minh khí số đã hết. Đại Thanh thời vận đang thịnh, Đồ Viễn Trí này phụng chỉ trừ phản nghịch, các người đừng có nhiều lời, biết điều thì bó tay quy hàng, theo ta về Bắc Kinh, để chờ lệnh Thánh thượng phái lạc, may ra Ngài còn rủ lòng thương, khoan hồng không giết, còn hơn là liều lĩnh lấy trứng chọi đá, bọ ngựa chống xe, đã chẳng toàn thân mà còn làm chết lây đến cả lũ đàn bà trẻ con vô tội trong Đan Tâm giáp này nữa!

Chu Nhuận Ba nghe nói mỉm cười đáp :

- Chúng ta - một bọn nghiệt tử cô thân, nhà tan nước mất còn tiếc chi thân? Sở dĩ chúng ta chưa theo Tiên đế xuống suối vàng là vì tự nhận xét còn bốn phận cao đại tiết kết nạp chí sĩ bồi dưỡng vận mệnh quốc gia gây niềm phấn khởi dân tộc, đầu này có thể rơi được, máu này có thể chảy nhưng chí này thì không ai có thể đoạt được, dầu trăm năm nữa đại nghiệp mới thành cũng mãn nguyện, có lẽ nào vì mấy lời dọa nạt của các người mà khiếp sợ.

Nói đến đây thốt nhiên vận khí Đan Điền, bùng tiếng cười một hồi dài, tiếng cười như rống ngâm phượng hát mãi không dứt.

Giọng cười còn hàm chứa một luồng Tiên Thiên chân khí rất mạnh, trừ bọn cao tăng Tây Tạng, Đồ Viễn

Trí, Lê Phóng Hạc và mấy tay cao thủ chân lực thâm sâu ra, còn những người khác đều bị tiếng cười làm cho tâm thần dao động, khiếp đảm tinh thần.

Chu Nhuận Ba tiếng cười vừa dứt, cặp mắt chột lại quắc lên lóng lánh như hai luồng điện, nói tiếp :

- Chu Nhuận Ba từ ngày về ẩn ở Đan Tâm giáp, chưa từng khai sát giới, bữa nay lá cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan này lại được một phen nhuộm toàn màu đỏ!

Đồ Viễn Trí cười nhạt nói :

- Chu Nhuận Ba, người đừng cuồng vọng vội! Người có biết trong bọn phản nghịch tặc các người, đã có mấy tên bị chặt đầu chưa?

Chu Nhuận Ba gật đầu nói :

- Ta biết tin Kiều Lăng Tiêu Ẩn Tiêu Tử Bình và Đông Xuyên Thất Kiếm Mộ Dung lão nhân, hai vị võ lâm kỳ hiệp đều đã tận tiết với dân tộc quốc gia!

Đồ Viễn Trí cười một cách nham hiểm :

- Người chỉ biết có hai tên ấy thôi à?

Mấy câu hỏi đó, làm cho phe quần hiệp giật mình tái mặt, nhất là hai thiếu nữ Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm. Họ đều nghĩ ngay đến Nhạc Long Phi, mãi đến giờ vẫn chưa thấy trở về Đan Tâm giáp, ruột gan lại càng nóng như lửa đốt!

Chu Nhuận Ba hơi sừng sốt, lặng lặng giây lâu, rồi trừng mắt nhìn Đồ Viễn Trí, xẵng giọng hỏi lại :

- Còn ai nữa?

Lúc này, bọn Hàn Nguyệt sư thái, Phù Vân Tử và Chu Bạch Mi, ai cũng đang vì cố Nhạc Long Phi chưa về mà băn khoăn lo lắng, nếu tự miệng Đồ Viễn Trí tung ra tin dữ, thì chắc chắn Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm không trấn tĩnh nổi, bèn đến bên cạnh hai nàng, phòng sẵn.

Đồ Viễn Trí tỏ vẻ đắc ý vô cùng, cười một cách đanh ác :

- Còn hai tên chết thảm hơn Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân nhiều, đó là bọn trẻ con Lỗ Trường Phong và Nhạc Long Phi.

Chu Nhuận Ba run bắn người lên, sắc mặt tái mét.

Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ chân tay bủn rủn, lập tức ngã ra bất tỉnh.

Bọn Hàn Nguyệt sư thái vội xúm lại đỡ hai nàng lên, hết sức vỗ về an ủi.

Chu Nhuận Ba sắc mặt xanh ngắt như tàu lá, cờ Mặc Vũ Phù Dung tung lên “phụt” một tiếng, cát bụi bay lên mù mịt, đá vụn rơi xuống lả tả.

Nhưng lá cờ vừa mở rộng, ông chợt nghĩ ra một việc :

“Nếu quả ái đồ Nhạc Long Phi bị bại thật, thì sao tờ mật thư chỉ báo có việc Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân thôi”.

Chu Nhuận Ba đã ngờ như vậy, bèn gắng trấn tĩnh tinh thần, hỏi Đồ Viễn Trí :

- Bọn Nhạc Long Phi bị hại ở đâu? Kẻ nào đã giết họ?

Lúc này Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ đã đứng lên, mối thương tâm đã biến thành ngọn lửa cừ thù, đang bốc cháy ngàn ngọn, cả hai đều nghiêng răng lẳng tai nghe Đồ Viễn Trí trả lời.

Đồ Viễn Trí trở Âu Dương Bình và Cốc Trường Thanh đứng bên cạnh, nhướng mày cười ha hả :

- Nhạc Long Phi chết bởi tay Âu Dương lão đệ, đầu hãn bị Cốc đạo trưởng đập vỡ ra như cám.

Chu Nhuận Ba nghe nói, thần sắc thốt nhiên hiện ra một nét biến ảo kỳ dị, nhưng nét biến ảo đó chỉ thoáng hiện trong chốc lát, lại thoáng tắt, nhanh như một cái chớp, người ngoài không thấy kịp.

Chu Nhuận Ba vừa trấn tĩnh sắc mặt, thì Vũ Văn Kỳ đã thông thả bước lên, đôi mắt ráo hoảnh, mặt lạnh như một pho tượng đá, chấp tay vái Chu Nhuận Ba một vái, thỏ thẻ thưa rằng :

- Chu lão tiên bối, đệ tử xin phép xuất trận chém đầu tên gian tặc Âu Dương Bình báo thù cho Long ca ca!

Chu Nhuận Ba đã nhận lời nhưng chợt nhớ vừa rồi Tây Môn Túy đã giành đòi đấu với Âu Dương Bình, nên lại trù trừ chưa dám tự quyết.

Tây Môn Túy biết Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm vừa nghe hung tin của Nhạc Long Phi, đều cố gắng nén lòng nuốt lệ, sự đau đớn so với tiếng kêu gào khóc lóc còn bi thiết hơn nhiều, nếu không để cho nàng có lối thoát bớt uất hờn, thì rất nguy hại cho thân thể, bèn mỉm cười với Chu Nhuận Ba :

- Xin Giáp chủ cứ để cho Vũ Văn diệt nữ ra trận, Tây Môn Túy xin nhường một bước.

Wũ Văn Kỳ đeo mặt nạ, mặc nam trang, đối phương nguyên không ai nhận biết, lúc này bị Tây Môn Túy thốt ra một câu “Wũ Văn diệt nữ”, làm cho sự thay hình đổi lột của nàng, không còn giấu ai được nữa.

Người đầu tiên chú ý đến nàng là Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình, đôi mắt sáng quắc như điện của hãn

soi mới nhìn Vũ Văn Kỳ một lượt.

Chu Nhuận Ba nghe Tây Môn Túy nói vậy bèn hạ thấp giọng nói với Vũ Văn Kỳ :

- Hiền điệt nữ muốn ra trận cũng được, nhưng đừng nên quá đau đớn, vì ta nghe giọng nói của Đồ Viễn Trí còn nhiều điểm khả nghi, ta dám đảm bảo là Nhạc Long Phi chưa hề bị hại, điệt nữ đừng tin lời hăn!

Wũ Văn Kỳ cho là Chu Nhuận Ba cố tìm cách an ủi mình, nên chỉ gượng cười, cũng không hỏi kỹ, rồi bước lên một khoảng đá rộng phẳng phiu, cất tiếng gọi to :

- Tung Sơn Tị Trần am đệ tử Vũ Văn Phi, mời Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình ra nói chuyện.

Đồ Viễn Trí nghe nói, ngoảnh sang bên cạnh, cười hèn hếch nói với Âu Dương Bình :

- Âu Dương huynh đệ phát tài lắm, vừa mới sáng sớm đã có người mở hàng!

- Món hàng này tại hạ không muốn nhận, vì người thiếu niên áo trắng tự xưng là Vũ Văn Phi, thực ra chỉ là Vũ Văn Kỳ, nữ đệ tử của Hàn Nguyệt sư thái cải dạng, nam tử đấu tử trận với nữ lưu, đấu thắng cũng chẳng vinh quang gì, xin Đồ tiên sinh phái người khác!

Đồ Viễn Trí gật đầu :

- Kể ra Âu Dương lão đệ địa vị trong Càn Khôn lục ác, mà phải ứng phó với con nít, thực cũng không tiện, vậy để ta sai tên học trò hèn của ta ra tiếp trận vậy.

Nói đến đây, bèn gọi Tam Tuyệt Thủ Cận Vạn Tôn đến gần dặn :

- Cận Vạn Tôn, trận này ta cho ngươi ra đối địch.

Cuộc đại chiến trong Đan Tâm giáp này toàn những cao thủ trong giới võ lâm tham dự, Cận Vạn Tôn tuy được Đồ Viễn Trí chân truyền, công lực cũng xấp xỉ với Nhạc Long Phi, nhưng cũng tự lượng sức không dám chắc hôm nay mình có cơ hội xuất thủ được.

Không ngờ vừa mới trận đầu đã được ân sư phái ra ứng chiến, bất giác trong bụng mừng thầm.

Nhân vì, một là sức mình đối với bọn kỳ hiệp đã nổi tiếng trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, cố nhiên là địch không nổi, còn trong bọn trẻ tuổi thì Nhạc Long Phi chết không kể, ngoài ra hăn tin rằng không còn cường địch nào đáng sợ nữa.

Hai là đã nghe Đồ Viễn Trí nói Vũ Văn Phi tức là Vũ Văn Kỳ cải dạng nam trang, lại nhớ tới bữa ở Nam Hải Anh Hùng hội, tình phu Viên Thanh Loan bị nàng chém gãy một cánh tay, mối thù ấy tất nhiên phải báo.

Có hai cơ hội may mắn đó, Cận Vạn Tôn cố nhiên cao hứng vô cùng, miệng cười một cách đanh ác, hăm hở bước lên chiến đài.

Vũ Văn Kỳ thấy hấn ra trận, liền quát to :

- Cận Vạn Tôn, ta thách trận Âu Dương Bình, ai gọi người mà người ra?

Cận Vạn Tôn cười khẩy đáp :

- Âu Dương tiên sinh là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giới võ lâm đương thời, khi nào lại thềm so tài với hạng đàn bà con nít?

Vũ Văn Kỳ biết lai lịch của mình đã bị Tây Môn Túy tiết lộ, bèn cũng không giấu diếm nữa, giận dữ quát to :

- Cuộc chiến đấu hôm nay quan hệ đến sự mất còn của cả hai bên, việc gì phải phân biệt nam hay nữ? Ta muốn tìm Âu Dương Bình để báo thù, người mau về gọi hấn ra đây.

Cận Vạn Tôn cười ha hả nói :

- Người muốn tìm Âu Dương Bình tiên sinh để báo thù, ta cũng muốn tìm người để báo thù.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, hơi lộ vẻ ngạc nhiên, Cận Vạn Tôn đã mặt đầy sát khí, nghiêng răng nói :

- Chẳng lẽ người đã quên trận đánh trên đảo Độc Long mấy tháng trước rồi đó ư? Bữa đó Viên Thanh Loan bị người chém cụt một tay, món nợ máu đó người phải thanh toán cho xong...

Nói chưa dứt lời, Vũ Văn Kỳ đã quắc đôi mắt phượng cất tiếng quát to :

- Cận Vạn Tôn, người đã biết nhắc tới món nợ máu thì để ta nhắc hộ luôn một thể: giặc Mãn nô xâm lăng nước ta giết hại không biết bao nhiêu con cháu nhà Hán? Dương Châu thập nhất, Gia Định tam đồ, máu chảy thành sông xương chất thành núi, nếu người đã hiểu nợ máu phải trả bằng máu, thì nên cắt đầu lão tù trưởng Mãn nô Huyền Diệp đem đến đây đặt trước thần vị đức Tiên hoàng, khóc lạy xin tha tội cho mới đáng...

Cận Vạn Tôn bị Vũ Văn Kỳ mắng nhiếc một hồi thẹn quá hóa giận, bèn không đợi nàng nói hết, trừng mắt quát to :

- Đồ phản nghịch đừng thờ ra những lời đại nghịch bất đạo ấy, mau rút kiếm ra mà chịu chết cho rồi!

- Rút kiếm là gì? Ta chỉ dùng hai bàn tay này là đủ bóp nát cái bọn chỉ biết hưởng mùi lợi danh phú quý, không có một điểm trung hiếu tiết nghĩa nào, như cái sọ của người ra thành cám khiến vong linh Long ca ca ta ở suối vàng cũng được an ủi đôi chút.

Cận Vạn Tôn thấy Vũ Văn Kỳ muốn dùng tay không đối địch với mình thì bất giác mừng thầm.

Nhân vì Viên Thanh Loan là một tay danh kiếm có tên tuổi, mà hôm ở trên Nam Hải Anh Hùng hội, còn bị Vũ Văn Kỳ cùng kiếm chém đứt cánh tay, thời kiếm pháp của đối phương thế nào, không cần phải đoán cũng biết, nay tự nhiên nàng lại đối kiếm dùng chưởng, rõ ràng là mình đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Hắn còn đang vui mừng hớn hở, Vũ Văn Kỳ lại nói :

- Cận Vạn Tôn, thôi không cần phải nói phí lời, nhà người sửa soạn mà sẵn sàng tiếp chiêu!

Cận Vạn Tôn nhướng cao lông mày, cười một cách ngạo mạn, rồi nói :

- Người cứ việc ra tay đi, ta không cần phải sửa soạn gì hết, hơi sức bực nhược như người, không đỡ nổi ba mươi chiêu của Cận Vạn Tôn này đâu!

Vũ Văn Kỳ lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi bữu môi nói :

- Nếu ta để cho người sống đến chiêu thứ bốn thì không đáng kể là đệ tử Tung Sơn Tị Trần am nữa!

Tay ngọc đưa nhanh thế chiêu phóng theo tiếng nói, vừa ra tay đã dùng ngay chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã” là chiêu thứ nhất trong Thiên Khu tam thức trung ở bộ Tử Phủ kỳ thư Thiên quyển.

Vũ Văn Kỳ đã được uống liền một lúc hai thứ kỳ dược tuyệt thế nên chân lực của nàng lúc này đã vượt qua cả bộn kỳ hiệp lão tiền bối trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng.

Nhưng vì nàng đã quyết ý trước hết hãy giết chết Cận Vạn Tôn, làm nhục bốt nhục khí của bọn ưng khuyến Thanh đình đi đã, nên không để lộ bản sắc ra vội chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã” chưởng pháp tuy tinh diệu, nhưng nàng vẫn giữ cái bệnh chung của giới nữ, chung khí nội lực hơi yếu đôi chút.

Cận Vạn Tôn đã nhận thấy rõ chiêu thức “Thiên Tinh Thùy Dã” biến hóa vô cùng, thần diệu muôn mặt, nếu mình chỉ né tránh một chút là bị đối phương chiếm mất tiện nghi, rồi thì thế công kích luôn luôn, thì thế nào cũng bị thua.

Hắn lại nhận thấy Vũ Văn Kỳ chưởng pháp tuy tinh diệu, nhưng chân lực hơi kém sút, hai điểm đó, mấy tay nội gia cao thủ, ai cũng nhận thấy ngay, nhưng việc Vũ Văn Kỳ được uống linh dược ở đầm Bạch Long, nào có ai biết.

Cận Vạn Tôn đã thấy rõ ưu điểm và nhược điểm của đối phương ở chỗ nào, bèn lập tức quyết định dùng một mẹo khá thần tình!

Mẹo thần tình đó là chỉ chờ trước khi Vũ Văn Kỳ phát động phương pháp biến hóa thần kỳ ra, dựa vào chân lực nội gia của mình đẩy lui đi, thời ưu thế có thể nắm vững được, chắc chắn chỉ trong vòng mười

chiêu, cuốn sổ công lao do ân sư Đồ Viễn Trí giữ, sẽ biên tên mình lên trang nhất.

Chủ ý đã định, nên chẳng những đã không né tránh, lại dồn tụ công lực, thét lên một tiếng đón đầu chưởng ảnh của Vũ Văn Kỳ trông giống như thiếu nữ rắc hoa, vung chưởng đánh ngược trở lại.

Người chân khí nội lực hùng mạnh nhất trong bọn ưng khuyến Thanh đình không phải là Đồ Viễn Trí, mà lại là Tạng tăng Kim La Hán đã được kêu là Thần Lực Hoạt Phật, lão trông thấy cách ứng phó của Cận Vạn Tôn như vậy thì gật đầu lia lịa, mỉm cười nói với Đồ Viễn Trí :

- Thầy giỏi thì ắt phải có trò hay, cái phép lấy sức mạnh của mình đánh cái yếu người khác, của Cận Vạn Tôn lão đệ, quả thật là một chiêu sách hay vô cùng, nếu hãn không dùng lối đó thì chiêu thuật đối phương thần kỳ thế kia, nhất định sẽ bị kém nước!

Kim La Hán vừa nói dứt lời, trong mặt trận thốt nhiên nổi lên một tiếng “ức” hai phe tà, hiệp đều giật mình lo lắng, nín thở nhìn lên võ đài.

Nguyên do Cận Vạn Tôn vừa đưa hai chưởng lên, Vũ Văn Kỳ nghiêng chặt hai hàm răng, dùng mười một thành chân lực, từ trong lòng bàn tay bên phải bất thành linh phóng ra.

Hôm xưa, khi mới uống linh dược trên đèo Bạch Long, Chu Bạch Mi cố ý thử sức, đã bị thua về một chưởng của Vũ Văn Kỳ, huống chi làm sao Cận Vạn Tôn sánh được với Chu Bạch Mi? Lại thêm từ hôm ở Vũ Lăng sơn về, trong khi đi đường nàng vẫn khổ công tập luyện, nên công lực càng tăng tiến rất nhiều.

Khi hai chưởng vừa chạm vào nhau, tâm mạch của Cận Vạn Tôn lập tức bị ép đứt, nói một cách khác là hãn chỉ kịp kêu đánh “ức” một tiếng, rồi chết ngay tức khắc!

Con gái đại đa số được trời phú bẩm cho cái tính nhân từ, Vũ Văn Kỳ là là một hiệp nữ hiền hòa đức độ, lẽ ra khi thấy chỉ dùng một chưởng mà hạ được kẻ thù, phải lấy làm sung sướng mà rút lui ngay mới phải.

Nhưng bữa nay không hiểu vì Vũ Văn Kỳ căm giận lũ khuyến ưng lang sói tàn dân hại nước? Hay vì đang đau xót bởi cái tin Nhạc Long Phi bị hại, mà nàng còn nghiêng răng nghiêng lợi đánh bồi thêm một chưởng vào giữa thiên linh cái của Cận Vạn Tôn lúc này tuy đã tắt thở, nhưng thân thể vẫn chưa ngã hẳn?

Một chưởng vừa phóng ra, óc Cận Vạn Tôn vỡ làm bốn mảnh, máu bắn tóe lên trong không, giống như cái vòi phun nước, Vũ Văn Kỳ vì đứng gần bên, không tránh kịp, nên bị máu phun ướt đầm cả vạt áo trắng.

Đồ Viễn Trí tuy có nghe tiếng Cận Vạn Tôn thốt lên một tiếng “ức”.

Đồ Viễn Trí sờ dĩ phải lao tâm khổ trí sắp đặt mưu mô như vậy dụng ý để làm gì? Trong đó có hai nguyên nhân rất lớn :

Một là: Đồ Viễn Trí trí cao muôn trượng, không khi nào chịu đứng sau lưng người, hãn đã quy thuận Thanh đình, thì hãn chỉ muốn Thanh đế ân sủng riêng một mình hãn thôi.

Nhưng cái tâm nguyện của hãn rất khó thực hiện nổi, nhưng kẻ có thể chia ân sủng với hãn chính là bọn Tây Tạng tam tăng, nhất là tên đệ nhất dũng sĩ Mãn Châu Thiết Tam Thắng, vì là người Mãn, nên được Thanh đế tín nhiệm thân yêu hơn cả!

Đồ Viễn Trí ngày thường vẫn đành chịu, không biết làm thế nào, nhưng lúc này là cơ hội đã đến tay, khi nào hãn chịu bỏ.

Hãn đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng lại không muốn hạ độc thủ ngay, mà lại hẹn Chu Nhuận Ba đấu riêng mười trận trước đã, là vì hãn muốn mượn dao giết người, làm cho ba vị cao tăng Tạng phái chết cả về tay quần hiệp, rồi kéo thời gian, chờ Thiết Tam Thắng đến cùng tống mạng luôn một thể.

Hai là: tất cả bọn Tây Tạng tam tăng và Thiết Tam Thắng, hay thêm mấy tên nữa cũng được đều bị tử trận, chứng tỏ rằng đối phương thực lực quá mạnh, nhiệm vụ quá nặng nề, mà mình thì phải tận tâm kiệt lực một sống hai chết mới chiến được thắng lợi, cắt được đầu Chu Nhuận Ba đem về kinh báo tiệp, há chẳng phải là một kỳ công tuyệt thế, đức Kim thượng tất sẽ gia tăng tước lộc, một bước lên tới công hầu, từ nay hoạn lộ thênh thênh, còn ai chen vào lọt?

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Kiểm Quang San Ảnh Máu Chan Hòa

Chu Nhuận Ba ngày thường hay lo xa nghĩ sâu, nhìn cao thấy rộng, vậy mà lúc này cũng không ngờ rằng tính mệnh quần hùng đều nằm trong tay Đồ Viễn Trí.

Khi nghe Đồ Viễn Trí đề nghị đánh đơn mười trận trước, ông bèn cười nhạt nói :

- Đồ Viễn Trí, người đã đề nghị đánh đơn, ta cũng bằng lòng, nhưng người hãy giữ lấy đôi chút khí khái anh hùng, trong khi hai bên chưa phân thắng bại, chưa quyết tử sinh, thì không được cho người thứ ba đánh giúp, đánh trộm.

Mấy câu nói ấy chính trúng tâm lý Đồ Viễn Trí, hãnh cười một cách đanh ác nói :

- Được lắm, chúng ta cứ thế mà làm!

Lúc này, Vũ Văn Kỳ đã được Hàn Nguyệt sư thái đem về bản trận ôm vào lòng vừa vuốt ve, ngợi khen, vừa an ủi nàng đừng quá nghe Đồ Viễn Trí phao tin thất thiệt về Nhạc Long Phi mà đau đớn thương cảm.

Tây Môn Túy nhìn Chu Nhuận Ba cười ha hả nói :

- Chu giáp chủ, Vũ Văn điệt nữ vừa ra trận đã hiển uy linh, làm cho mọi người đều khoái lạc, Tây Môn Túy này cũng xin tiên sinh ra lệnh cho thử sức với môn võ học của Tạng phái xem sao!

Chu Nhuận Ba gật đầu cười nói :

- Tây Môn huynh thần công tuyệt nghệ, uy chấn Trung Nguyên, bọn ác tăng hèn mọn kia làm sao đương nổi một cái đảm hàng ngàn cân của huynh được? Chu Nhuận Ba này xin rót sẵn ba chén rượu ngon đợi mừng huynh thắng trận!

Tây Môn Túy đôi mắt quắc lên thần quang tỏa ra bốn phía cười khà khà hỏi :

- Giáp chủ rót sẵn rượu nóng, hay rượu lạnh?

Chu Nhuận Ba chỉ các thứ rượu thịt hoa quả bày trên bàn cười nói :

- Rượu ngon còn nóng, Tây Môn huynh hỏi thế ý hẳn muốn bắt chước câu chuyện thiên cổ kỳ đàm: “Hán Thọ Đình Hầu chém xong đầu tướng Hoa Hùng mà chén rượu mừng công vẫn chưa nguội phải không?”

Tây Môn Túy xếch đôi mày rậm, cười một cách kiêu ngạo :

- Tây Môn Túy này tuy không dám sánh với thần uy của Hán Thọ Đình Hầu, nhưng giết xong một tên Tạng tăng nhỏ mọn thì chén rượu nóng, may ra cũng có thể chữa đến nỗi nguội!

Tây Môn Túy vừa nói vừa bước rảo ra võ đài, mặt đặng đặng sát khí cất tiếng gọi to :

- Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy xin mời Tạng phái cao tăng Hồng Vân tôn giả ra nói chuyện!

Đồ Viễn Trí nghe gọi, chính trúng gan ruột bèn nhìn Hồng Vân tôn giả nhướng mày cười nói :

- Hồng Vân tôn giả, Tây Môn Túy danh liệt Kiếm, Tuyệt, Thư, Cuồng một cao thủ giới võ lâm Trung Nguyên! Nếu đại sư thi triển môn tuyệt học của Tạng phái, giết chết được tên hung bạo ấy, không những khiến tiểu đồ dưới tuổi vàng bột được nổi uất hận, mà đại sư cũng lập được một kỳ công.

Hồng Vân tôn giả nhân hôm ở Ô Mông xà cốc đã dùng Phục Hồ kim hoàn đấu với ngọn Bát Vân phủ của Tiêu Tử Bình chưa từng bị thua, nên đối với Tây Môn Túy cũng không ngại lắm, bèn cất tiếng cười ha hả, đồng dạc bước ra. Trước khi hai bên giáp trận, Tây Môn Túy chợt nghe văng vẳng có một người thứ ba dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói vào tai, nghe rõ là tiếng Nhạc Long Phi.

- Tây Môn lão tiên bối, xin nói lại với gia sư và Vũ Văn cô nương rằng: tiểu điệt Nhạc Long Phi chưa từng bị hại, chỉ tạm thời chưa thể ra mặt được! Hồng Vân tôn giả có công phu hoàn luyện công lực cao lắm, nhưng vị trí tử huyệt của hắn đã bị tiểu điệt lưu tâm khám phá ra được, nó ở trên Ế Phong huyệt cổ bên phải, lão tiên bối lưu ý một chút, chỉ đánh một nhát là chết!

Tây Môn Túy trong bụng đã hiểu rõ ràng, biết rằng lối Nghĩ Ngữ Truyền Âm này không thể đi xa được, vì mình đứng ở vòng chiến, không cách xa mấy, nên Nhạc Long Phi mới tìm cách nhắn tin, nhờ chuyển lời cho Chu Nhuận Ba và Vũ Văn Kỳ biết.

Vừa rồi trong khi Vũ Văn Kỳ và Cận Vạn Tôn động thủ, mà Nhạc Long Phi không trực tiếp nói chuyện với nàng, có lẽ vì chàng biết nàng đã quan tâm đến mình thái quá, nếu đột ngột biết tin này, rất có thể mừng quá, buột miệng nói ra, thì hỏng cả việc lớn!

Tây Môn Túy đang mãi nghĩ ngợi, chợt tiếng Nhạc Long Phi lại nổi lên lần nữa :

- Còn một việc rất khẩn yếu, xin lão tiên bối chuyển cáo ngay với gia sư, là lão tặc Đồ Viễn Trí đã sắp sẵn mấy chục chiếc thanh la, nói rằng nhờ mấy chiếc thanh la ấy có thể tóm được hết thầy quần hiệp trong Đan Tâm giáp! Công dụng của mấy chiếc thanh la ấy thế nào khó lòng dò xét được, lão tiên bối nhớ báo cho gia sư biết ngay, để tìm cách đề phòng.

Nói đến đây, Hồng Vân tôn giả đã bước vào vòng chiến, thần tình cực kỳ kiêu ngạo, nhướng mày cười nhạt nói :

- Tây Môn Túy, chúng ta dùng chưởng đối chiêu, hay là dùng binh khí?

Tây Môn Túy đã định dùng chưởng, nhưng nghe Nhạc Long Phi nói đối phương luyện công có tử huyết ở Ế Phong huyết, bèn chợt nghĩ ra một kế, đối hẳn chủ ý, lập tức cười ha hả nói :

- Trận vừa rồi đã dùng chưởng, thì trận này tất nhiên phải thay trò khác, ta dùng Cửu Hợp Kim Ty bổng, còn người dùng binh khí gì?

Trong khi nói, tay đã rút cây kim bổng ra cầm tay.

Cây Cửu Hợp Kim Ty bổng của Tây Môn Túy dùng rất nhiều những sợi tơ vàng, chế một cách đặc biệt, se lại với nhau mà thành, hai đầu đều có hai cái cặp bằng vàng cặp lại, muốn cứng muốn mềm tùy ý, đao kiếm khó lòng chém đứt.

Lần này vì Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân đều bị chết một cách thê thảm, Tây Môn Túy nóng lòng muốn báo thù, một phần cũng vì cuộc chiến hôm nay quan hệ rất lớn đối với đại nghiệp phục hưng của dân tộc nên ông quyết định dùng một thủ đoạn đặc biệt không quá giữ tiểu tiết nữa.

Thủ đoạn đặc biệt ấy là trong khi rút cây kim bổng ra, ngậm dùng trọng thủ nội gia bóp nát cái cặp vàng ở trên hai đầu cây bổng.

Những tay nội gia cao thủ bó bìn làm gậy, chỉ nhu thành cương nên Tây Môn Túy tuy đã bóp nát chiếc cặp ở đầu bổng ra, nhưng lại ngậm ngưng tụ chân lực khiến cho những sợi tơ vàng vẫn dính chặt vào nhau không rời.

Tây Môn Túy thần uy phấn khởi, mắt báo tròn xoe, dùng chiêu “Nộ Phách Ngũ Nhạc”, nhắm vào đầu vai bên trái của Hồng Vân tôn giả đánh xuống.

Loại chiêu thức đó với cái dáng điệu hùng dũng ấy tỏ ra rằng Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy định lấy thịt đè người, cậy mạnh hiếp yếu.

Nhưng Hồng Vân tôn giả xưa nay vẫn chuyên luyện Tạng phái Đại Thủ Ấn thường tự khoe chân lực mạnh vô cùng, khi nào chịu nhục, bèn dùng chiêu “Già Thiên Tế Nhật” hai tay đưa đôi vòng Phục Hồ kim hoàn ra đỡ lấy.

Tây Môn Túy đã được Nhạc Long Phi mật báo, biết Hồng Vân tôn giả khắp mình đều có gông, mà vị trí tử huyết thì ở Ế Phong huyết cổ bên phải, nhưng đòn thứ nhất lại cố ý đánh vào vai bên trái.

Một đòn ấy tuy là đánh vờ, nhưng cũng dồn đủ mười một thành nội gia chân lực.

Hai vòng Phục Hồ kim hoàn, một cây Cửu Hợp Kim Ty bổng vừa chạm vào nhau, bật thành một tiếng vang rất lớn, Tây Môn Túy và Hồng Vân tôn giả bước lùi một bước.

Nhưng Hồng Vân tôn giả đã nhận ngay thấy về mặt nội gia chân lực, Tây Môn Túy còn hơn mình chừng nửa thành hoặc một thành.

Tây Môn Túy quát lên một tiếng, rồi cười ha ha nói :

- Lão trọc già quả có thủ đoạn, bây giờ ngươi lại tiếp ta một chiêu “Tổng Phật Quy Tây” nữa nào!

Miệng nói tay làm, cây Cửu Hợp Kim Ty bỗng vút lên như xẻ luồng không khí, lần này đánh sang vai bên phải là chỗ yếu mệnh của Hồng Vân tôn giả.

Hồng Vân tôn giả đâu có ngờ trong trận tuyến của mình có nội gián của địch và hắn đã để ý dò xét khám phá ra sự bí mật của mình, mà tiết lộ cho đối phương biết.

Nên khi đôi vòng Phục Hồ lại đưa lên, dùng chiêu “Kim Lân Xuất Hải” đón đỡ, miệng còn cười một cách kiêu ngạo nói :

- Hòn ngọc bằng hạt tằm, cũng đòi phóng ánh sáng! Ngươi hãy nếm thử mùi chân lực hàng long của Phật gia ngươi xem thế nào!

Tây Môn Túy phóng chiêu lần thứ nhất là đòn tụ thực lực chỉ nhu hóa cương, hóa cây Cửu Hợp Kim Ty bỗng đã bị bóp nát cặp vàng biến thành một cây gậy lớn chế bằng một thứ sắt thật tốt.

Chiêu phóng lần thứ hai, mới thoát đầu là đòn tụ thực lực, nhưng chờ lúc bỗng, hoàn chạm vào nhau trong một khoảng nháy mắt, đột nhiên thu chân lực về, trừng mắt quát to :

- Lão trọc Hồng Vân, trả mạng Tiêu Tử Bình huynh và Mộ Dung lão nhân của ta đây!

Hồng Vân tôn giả nghe tiếng, còn ngờ là Tây Môn Túy còn có đòn gì khác, vừa tụ hết tinh thần để phòng bị, nhưng muôn vàn sợi tơ vàng đã phủ xuống đỉnh đầu.

Thì ra, Tây Môn Túy đã thu hết nội kính bao khắp thân cây kim bỗng về, tức thì cây bỗng lại đang cương trở lại thành nhu, hồn nhiên trở về bản chất.

Cặp vàng trên đầu cây bỗng đã bị Tây Môn Túy bóp nát từ trước nên khi trở lại thành bản chất, thì đâu còn giống như một cây bỗng nữa, mà đã biến thành một mớ Cửu Hợp Kim Ty lỏng bỗng, bên trong cái mềm mại đó còn ẩn giấu một chất cứng rắn vô biên.

Phục Hồ kim hoàn đón lên, Cửu Hợp Kim Ty đánh xuống, hai món binh nhận gặp nhau, những sợi tơ vàng, gặp chất cứng rắn tự nhiên cũng cứng lại, tất cả đều quay theo chiều chiếc vòng, đánh vào vai vào cổ, vào lưng bên phải của Hồng Vân tôn giả.

Cứ tình hình đó, thì đối phương chống đỡ càng mạnh bao nhiêu, đòn giáng xuống càng nặng bấy nhiêu.

Hồng Vân tôn giả tự cậy sức mình mạnh hơn đối phương, định hạ Tây Môn Túy ngay tại trận, nên tự nhiên phải dốc hết toàn lực vào chiêu “Kim Luân Xuất Hải”.

Vì vậy nên suốt nửa mình bên phải của lão bị mớ Kim Ty của đối phương đánh xuống, sức mạnh phi thường.

Trong mớ Kim Ty đó, có mấy sợi đánh trúng vào Ế Phong huyết ở cổ bên phải của Hồng Vân tôn giả.

công phu hoành luyện (luyện gong) các môn như Kim Chung Trạo, Thiết Bối Sam, Thập Tam Thái Bảo... v. v... Sau khi luyện thành thân thể trở nên cứng rắn như sắt, dao búa chém không vào, nhưng trên chỗ trảo môn thì không chịu nổi một cái búng.

Vậy nên phàm những nhân vật võ lâm có luyện gong đều đặt trảo môn vào một chỗ không ai ngờ tới, và cũng phải giữ thật bí mật.

Ba vị cao tăng Tạng phái đều có công phu luyện gong rất thâm hậu, Hồng Vân tôn giả thì luyện trảo môn ở trên Ế Phong huyết sau cổ bên phải.

Trảo môn ở chỗ đó, người ngoài quyết nhiên không ai có thể ngờ tới, nhưng một là vì Hồng Vân tôn giả vô tâm, thường hay cậy tài, buột miệng nói ra, nên mới bị tiết lộ, hai là vì Nhạc Long Phi đã chú ý dò xét, vì thế mới gây ra cái họa sát thân hôm nay.

Ế phong huyết đã bị trúng Cửu Hợp Kim Ty, Hồng Vân tôn giả không kịp kêu một tiếng, thần hồn lập tức bay về Tây trúc, còn thi thể thì ngã xuống chiến đài.

Hắc Sát đầu đà gầm lên một tiếng, nhảy phắt ra mặt trận.

Tây Môn Túy vì vội muốn báo tin lành của Nhạc Long Phi và những tin tức bí mật quan trọng do chàng báo cáo cho bọn Chu Nhuận Ba. Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm biết, nên không dám tham công, chỉ trừng mắt nhìn Hắc Sát đầu đà, cười khẩy mấy tiếng, rồi lập tức nhảy về bản trận.

Chu Nhuận Ba cười ha hả, bưng chén rượu chờ sẵn, rượu trong chén quả nhiên hãy còn hơi âm ấm.

Tây Môn Túy không uống rượu vội, khẽ ghé tai nói nhỏ với Chu Nhuận Ba.

- Chu giáp chủ phái người khác ra trận đối địch với Hắc Sát đầu đà, Tây Môn Túy còn việc cơ mật cần báo cáo.

Chu Nhuận Ba nghe nói, đưa mắt nhìn quần hiệp, định cắt người ra ứng địch, Truy Hồn Học Cứu Vưu Nam Báo đã chấp tay mỉm cười nói :

- Chu giáp chủ, Vưu Nam Báo dẫu bất tài, cũng xin Giáp chủ phát cho một chi lệnh tiến ra nghênh chiến

Tạng tăng.

Chu Nhuận Ba gật cười :

- Vưu huynh thân uy cái thế, đã ra tất phải toàn thắng.

Tây Môn Túy đứng lên cười nói :

- Vưu huynh, Tạng tăng nội lực mạnh lắm, trận đại chiến hôm nay quan hệ rất lớn, chúng ta đấu sức với họ nên hết sức lấy cái sở trường mà lấp sở đoản, chúng ta chỉ nên đấu binh khí là hơn cả!

Vưu Nam Báo gật đầu cười thầm ung dung thủng thỉnh bước ra chiến đài.

Lúc ấy Tây Môn Túy mới cầm chén rượu lên uống cạn một nửa còn mặt nửa rót xuống đất lẩm bẩm khấn rằng :

- Tiêu Tử Bình huynh và Mộ Dung lão nhân anh linh còn phảng phất đâu đây, xin chứng giám cho Tây Môn Túy tự tay giết chết tên Tạng tăng HỒNG VÂN báo thù cho hai vị.

Chu Nhuận Ba đợi Tây Môn Túy khấn xong mới mỉm cười hỏi :

- Tây Môn huynh vừa nói có việc cơ mật quan trọng gì thế?

Tây Môn Túy vẫy Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm, rồi nói :

- Vũ Văn cô nương và Lãnh cô nương lại ngay đây, ta sẽ báo cho một tin này hay lắm!

Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ đang đứng bên cạnh Hàn Nguyệt sư thái đều vội vàng chạy lại.

Tây Môn Túy tỏ ra bộ rất đắc ý, mặt mày hớn hở, khẽ cười nói với ba người :

- Nếu cứ lấy công bằng mà bàn, thì võ công tạo nghệ của HỒNG VÂN tôn giả còn mạnh hơn ta một bậc, vậy mà tại sao hãn bối ta đánh có một cái là chết ngay? Chu giáp chủ và hai vị cô nương đoán được vì có gì không?

Chu Nhuận Ba mỉm cười nói :

- Cứ theo ta nhận xét thì HỒNG VÂN tôn giả hình như có luyện phép gồng, hãn bối Cửu Hợp Kim Ty bổng của Tây Môn Túy huynh đánh trúng vào trào môn là chỗ yếu hại, nên bị chết ngay, nếu không sao lại bị hạ nhanh thế được?

Tây Môn Túy gật đầu :

- Chu giáp chủ quả nhiên nhanh mắt, đoán việc như thần, nhưng chỗ yếu huyết trào môn của hãn luyện ở

Ế Phong huyết ở cổ bên phải, sở dĩ ta biết được, là do Nhạc Long Phi lão đệ ngầm cho biết, nên ta mới tìm cách hạ hắn dễ dàng như vậy.

Vũ Văn Kỳ giật mình, buột miệng kêu lên :

- Tây Môn sư thúc, Long ca ca cháu đã bị hại rồi cơ mà? Sao sư thúc lại nói thế?

Tây Môn Túy cười nói :

- Nhạc lão đệ thừa lúc ta ra trận nghênh địch, đôi bên cách nhau không xa lắm, mới dùng công lực Nghĩ Ngữ Truyền Âm báo cho ta ba việc rất quan trọng.

Lãnh Băng Tâm thấy Tây Môn Túy sắc mặt hớn hở tươi cười thì đoán chắc không phải là bịa đặt, bèn vui vẻ hỏi :

- Ba việc đó là việc gì?

Tây Môn Túy khẽ nói :

- Việc thứ nhất là mách kế hại Hồng Vân tôn giả, việc thứ hai là nhờ ta nói với Chu Giáp chủ và hai vị cô nương là Nhạc lão đệ không bị hại, nhưng vì thời cơ chưa đến, nên chưa tiện ra mặt đó thôi!

Chu Nhuận Ba nghe nói gật đầu :

- Điều đó quả không ngoài dự liệu của ta, ta cũng nhận thấy Long nhi là người ôn trọng đoan trang, không phải tướng chết non...

Tây Môn Túy lại cười ngắt lời :

- Còn một việc quan trọng hơn hết, Nhạc lão đệ nói: Đồ Viễn Trí đã sắp xếp sẵn vài chục chiếc thanh la, hắn còn nói những cái thanh la ấy có uy lực ghê gớm thế nào? Mà hắn dám khoác lác như vậy?

Chu Nhuận Ba ngạc nhiên hỏi :

- Những chiếc thanh la ấy có uy lực ghê gớm thế nào? Mà hắn dám khoác lác như vậy?

Tây Môn Túy lắc đầu nói :

- Chính Nhạc Long Phi cũng chưa dò xét được, chỉ dặn ta nói với Giáp chủ là phải đề phòng cẩn thận mà thôi.

Chu Nhuận Ba cười gượng :

- Đồ Viễn Trí đã nói vậy, tất phải có âm mưu sâu độc gì đây, nhưng ta không nắm được đầu dây mối

nhờ gì cả, thì biết đề phòng bằng cách nào?

Vũ Văn Kỳ từ lúc biết tin Nhạc Long Phi chưa chết, bao nhiêu đau khổ sâu não, khác nào như một đám mây bị luồng gió cuốn đi hết sạch, sắc mặt trở nên rạng rỡ tươi vui, nghe Chu Nhuận Ba nói thế liền mỉm cười thưa?

- Chu lão tiên bối, tiểu đệ tin rằng trời xanh có mắt, không lẽ lại để cho bọn nghiệt tử cô thân một lòng trung hiếu, bị chết cả về tay bọn ưng khuyển võ sĩ hèn hạ kia hay sao?

Chu Nhuận Ba vừa gật đầu hiểu, vừa đưa mắt nhìn ra vòng chiến, sắc mặt trở nên trầm trọng.

Thì ra hai bên giao thủ lúc này đã đi đến giai đoạn gay go hết sức.

Vưu Nam Báo dùng cây Cự Khuyết kiếm là một thần vật thời thượng cổ.

Hắc Sát đầu đà thì dùng một cây Cửu Hoàn phương tiện sản nặng ước chừng một trăm năm mươi cân.

Vì cây thương vừa to vừa nặng nên Vưu Nam Báo phải hết sức kiêng dè, lẩn tránh, không muốn cho hai môn binh khí chạm vào nhau. Hắc Sát đầu đà sức lực mạnh mẽ, nên chiêu phóng ra cũng cực kỳ trầm trọng, ngọn thương múa lên biến thành những tiếng vun vút ghê hồn, uy thế mạnh tướng như có thể lay chuyển cả núi rừng, khiến đối phương phải kinh hồn bạt vía, không dám liều lĩnh xông vào.

Vưu Nam Báo là một tay danh kiếm độc nhất đương thời, kiếm chiêu cũng cực kỳ tinh diệu.

Hai bên đều trở hết sở trường, đấu đến nổi trời sâu đất thẳm, cát bụi mịt mù, kiếm lại thương qua, không phân thắng phụ.

Vũ Văn Kỳ đứng bên Chu Nhuận Ba khẽ cười nói :

- Chu lão tiên bối trong cây Cự Khuyết kiếm của Vưu lão tiên bối liệu có địch nổi cây Cửu Hoàn phương tiện sản của Hắc Sát đầu đà không?

Chu Nhuận Ba cau mày, lắc đầu :

- Hắc Sát đầu đà nếu chỉ có sức khỏe không thôi thì Vưu đại hiệp có thể thắng được dễ dàng nhưng chiêu thuật của lão cũng tinh lắm, nên chưa thể nói chắc được.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Chỉ tiếc một điều là Chu lão tiên bối đã giao ước với Đồ Viễn Trí từ trước: Nếu chưa phân thắng bại, không được thay người không thì thế nào cháu cũng xin thay Vưu lão tiên bối thử sức với lão đầu đà một phen.

Lãnh Băng Tâm nói :

- Kỳ muội vừa chiếm công đầu rồi, lần này có ra trận nữa, thì phải nhường cho ngu tỳ.

Chu Nhuận Ba bật cười nói :

- Lãnh điệt nữ đừng lo, thế nào ta cũng chờ có cơ hội thích đáng sẽ mời điệt nữ ra trận!

Trong chiến trường lúc này, Vưu Nam Báo nhận thấy Vũ Văn Kỳ chỉ dùng một chưởng mà lập được kỳ công, Tây Môn Túy hai bổng giết giặc, mà mình thì đánh mãi không hạ nổi Hắc Sát đầu đà, tự lấy làm xấu hổ, bèn hú một tiếng như phượng hát rỗng ngâm, cây Cự Khuyết kiếm trong tay múa rít lên, kiếm quang lấp lánh, thi triển môn Tiểu Chư Thiên Phong Lô tam kiếm, là một môn sinh bình tuyệt học của mình.

Thân hình đi liền theo tiếng hú, bóng kiếm uốn như rồng lộn, cả người lẫn kiếm hóa thành một đạo cầu vồng, kèm theo những tiếng ù ù như sấm dậy, nhằm Hắc Sát đầu đà lảng không cuốn tới, làm cho đối phương bịt hồn mắt hoa, không còn nhận rõ đâu là kiếm, đâu là người.

Hắc Sát đầu đà cũng không phải là tay vừa, tuy bị chiêu Tiểu Chư Thiên Phong Lô tam kiếm uy thế quá mạnh làm cho rối mắt, nhưng hấn vẫn sinh hung, dùng chiêu “Tháp Vũ Tham Thiên”, múa lưỡi thương lên, trông như một đám mây đen, đón luồng kiếm quang lại.

Luồng kiếm quang hạ xuống, đám mây đen đưa lên, đồng thời từ miệng hai người cũng thốt ra một tiếng “ức”.

Hắc Sát đầu đà bị trúng luôn ba kiếm vào cổ tay trái, đùi bên trái và lưng bên trái, nửa mình bên trái máu phun ra như tưới, nhất là vết thương ở đùi, dài tới nửa thước, sâu đến một tấc.

Nhưng cánh tay phải của Vưu Nam Báo bị lưỡi thương của Hắc Sát đầu đà đâm trúng một mũi sâu đến ba thước, trông thấy tận xương.

Hai bên tuy trông thấy huyết, nhưng nhất định không chịu thôi, cứ lảng lạng xông vào đánh nữa.

Chu Nhuận Ba trông thấy trước tiên, cau mày nói với quần hiệp :

- Ta phải tìm cách gì thay cho Vưu đại hiệp về nghỉ...

Nói chưa dứt lời, Chu Bạch Mi đã xua tay nói :

- Chu giáp chủ đừng lo, cứ để mặc họ tử chiến, Hắc Sát đầu đà bị thương nặng hơn Vưu lão quái nhiều, thế nào lão cũng giết được kẻ địch.

Chu Nhuận Ba gật đầu nói :

- Chu huynh nói tuy đúng, nhưng Vưu đại hiệp cũng mất nhiều máu lắm rồi...

Chu Bạch Mi nhướng cao đôi mày, cười một cách kiêu ngạo :

- Không sao, không sao! Miễn là Vưu Nam Báo không bị tắt hơi ngay trên mặt trận, Chu Bạch Mi này xin cam đoan trả lại ngài một Truy Hồn Học Cứu khỏe mạnh như thường!

Chu Nhuận Ba vẫn được nghe danh thần y của Chu Bạch Mi đã lâu, nên nghe thấy ông ta nói một cách quả quyết như vậy thì cũng hơi yên tâm.

Lúc này trên chiến trường chỉ còn trông thấy máu và máu, Vưu Nam Báo vẫn chảy máu không ngừng, mà Hắc Sát đầu đà lại bị thêm hai vết thương nữa, khắp người như nhuộm toàn máu.

Thần Lực Hoạt Phạt Kim La Hán cũng không yên tâm quay sang bên cạnh nói với Đồ Viễn Trí.

- Đồ lão cung phụng xem chừng nhị đệ ta mất huyết nhiều quá! Các hạ có cách gì cho hai bên dừng tay không?

Đồ Viễn Trí thấy Hồng Vân tôn giả đã chết, Hắc Sát đầu đà cũng sắp nguy, mưu sâu đã gần thành được một nửa, trong bụng đang háp khởi mừng thầm nhưng khi nghe Kim La Hán nói thế, lão cố làm ra vẻ lo lắng, bần khoản cười gượng nói :

- Tại hạ cũng biết như vậy, nhưng vừa rồi đã chót hứa với Chu Nhuận Ba, trong khi hai bên chưa phân thắng bại, không được thay người, giờ thì đành bó tay chịu chết chớ còn biết làm thế nào được nữa!

Kim La Hán nhướng cao lông mày khẽ nói :

- Ta nhận thua một trận, cũng có sao đâu?

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hiến Thần Thông, Chính Tà Đấu Sức

Đồ Viễn Trí nghe nói sắc mặt chợt lạnh như tiền, gằn giọng nói :

- Đại sư còn nhớ hôm ở Ngự hoa viên lĩnh chỉ, Thánh thượng đã dụ rằng: “Chỉ được chiến tử tại trường chứ không được thoát lui nửa bước không?”

Mấy câu đó làm cho Kim La Hán không còn biết nói sao nữa, chỉ lờm Đồ Viễn Trí một cái rồi lẳng lẳng đứng xem.

Lúc này chiến trường là nơi có biến hóa, cây Cự Khuyết kiếm cắm hờ dưới đất, lưỡi thương Cửu Hoàn phương tiện sẵn thì nằm ngay trên đám bụi.

Thì ra, hai người đã mất máu quá nhiều, chân lực hao tán, đừng nói Hắc Sát đầu đà không múa nổi cây thương nặng tới một trăm năm mươi cân, mà cả Vưu Nam Báo cũng không cầm vững cây Cự Khuyết kiếm nữa.

Cho nên cả hai người vứt bỏ binh khí, định dùng thủ đoạn khác để sống chết.

Cả hai đều không muốn cho đối phương may mắn thoát chết, nên cũng định dùng môn ám khí thành danh của mình, đưa kẻ thù về cực lạc, trước khi mình nhắm mắt!

Ám khí của Vưu Nam Báo là ba thanh Truy Hồn mặc lệnh.

Ám khí của Hắc Sát đầu đà là thứ cát Mặc Sát La Hồn Sa, chất độc ghê gớm, uy lực cũng không kém gì Truy Hồn mặc lệnh.

Hai người thò tay vào bọc, rút ra cùng một lúc.

Họ cùng cố gắng thu chút hơi tàn, từ từ giơ tay lên.

Hai phe quần hùng, quần hiệp đều biết rằng, ai sống ai chết, chỉ chờ ám khí phóng ra sẽ quyết định.

Nhưng kết quả xảy ra ngoài ý liệu mọi người.

Cả hai bên đều ngã một lượt, cả hai môn ám khí chưa kịp phóng ra, trong tay Vưu Nam Báo vẫn nắm chặt ba lưỡi kiếm nhỏ, còn bên mình Hắc Sát đầu đà, thì một nắm độc sa đen sì rơi vãi lả tả.

Tất cả các nhân vật có mặt ở đó, đều là những tay đại hành gia họ biết rằng cuộc tử chiến chưa phân thắng phụ nhưng đã có người chết.

Hắc Sát đầu đà bị mất huyết quá nhiều, kiệt sức mà chết, còn Vưu Nam Báo tinh thần cực kỳ mệt mỏi, khi thấy đối phương ngã ra, tinh thần cũng kiệt quệ không sao gượng nổi cũng lăn ra bất tỉnh.

Bọn ưng khuyến khiêng thầy Hắc Sát đầu đà ra khỏi vòng chiến, bên quần hiệp cũng bế Vưu Nam Báo về cho Chu Bạch Mi chữa chạy.

Thế là ba vị cao tăng Tây Tạng đã bị tử mất hai, còn lại một mình Kim La Hán, lão vừa then vừa giận, lập tức hét lên một tiếng, định nhảy ra trận.

Đồ Viễn Trí là một tay yên hùng đặc biệt giả vờ làm ra bộ tha thiết, giơ tay ngăn Kim La Hán lại, nói nhỏ :

- Đại sư mắt vừa được trông thấy hai vị đại sư chết thảm, tinh thần bị xúc động mạnh, xin hãy trấn tĩnh một lát, để ta phái Lê đảo chủ ra tiếp một trận trước đã, rồi sau sẽ hay!

Kim La Hán lại lấy làm cảm động về cái mưu giáo hoạt mèo già khóc chuột non của Đồ Viễn Trí, bèn gật đầu nói :

- Đồ lão cung phụng nói thế cũng phải, để tôi nghỉ ngơi một lúc, cho tinh thần yên tĩnh đã, rồi sẽ giết chết Chu Nhuận Ba, tên đầu sỏ của bọn chúng, báo thù cho hai vị sư đệ.

Đồ Viễn Trí gật đầu, rồi khẽ ngoảnh đầu sang nói nhỏ với Lê Phóng Hạc đang ngồi bên cạnh.

- Lê đảo chủ, chúng ta đã thiệt mất ba người, tuy Đồ Viễn Trí đã nắm chắc cái thắng trong tay, không kể gì thua được, nhưng dù sao mình cũng phải thắng một trận để gỡ lấy thể diện, Đảo chủ ra trận này nên chỉ đích danh mà thách đấu, chớ đừng để đối phương lượng sức phái tướng, thì mới hy vọng chiếm thế thượng phong.

Lê Phóng Hạc tuân lệnh bước ra chiến trường, cất tiếng gọi to :

- Lê Phóng Hạc muốn mời Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường ra đây gặp mặt.

Tả Thái Tường nghe Lê Phóng Hạc gọi tên mình thách chiến thì nhìn Chu Nhuận Ba mỉm cười nói :

- Chu giáp chủ, đối phương bị trúng liền ba cái đinh sắc cạnh, làm cho đờm chiến tâm kinh, quả nhiên phải lựa cây hái quả, khiêu chiến với Tả Thái Tường vậy!

Chu Nhuận Ba cũng rất am hiểu tình hình giới võ lâm hiện tại, biết rằng các nhân vật chính phái thời ấy, duy bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng là được suy tôn hơn hết, nhưng riêng Tiêu Tử Bình và Tả Thái Tường

công lực hơi kém hơn chút ít.

Nên khi nghe Tả Thái Tường nói vậy, thì mỉm cười đáp :

- Tả huynh, thắng bại là sự thường của con nhà tướng, ta đừng cho nó là quan trọng, Tả huynh cứ việc thi triển thần thông, chơi với Lê đảo chủ một chốc lát, không hại gì cả!

Tả Thái Tường nghe câu nói của Chu Nhuận Ba có một hàm ẩn ý, gật đầu cười nói :

- Mỹ ý của Chu giáp chủ, Tả Thái Tường vô cùng cảm kích, nhưng nếu ở Đan Tâm giáp này, được vì quốc tận trung, vì dân tộc tận hiếu, thì cũng đáng gọi là một cái chết lý tưởng của kẻ nam nhi có huyết tính chớ việc gì phải sợ!

Chu Nhuận Ba chưa kịp trả lời, Đồ Viễn Trí đã đứng bên kia trận gọi toi :

- Các người bất tất phải sốt ruột, Đồ Viễn Trí này bảo đảm cho các người bữa nay đều được hoàn thành tâm nguyện, nát óc phanh thây, biến thành trung hiếu thần tử, tận đạo với liệt tổ liệt tôn!

Tả Thái Tường vừa thủng thỉnh bước ra chiến trường, vừa cười ha hả nói :

- Đồ Viễn Trí, hai bên mới giao phong có ba trận, bọn ửng khuyến các người đã ba cái xác rải ra chiến trường rồi, mà vẫn còn nhơn nhơn không biết tự lượng, mà còn cứ gâu gâu mà sửa mũi.

Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc đứng sừng sững ở giữa vòng chiến xua tay mỉm cười nói :

- Tả đại hiệp không nên cậy tài bẻm mép, chúng ta chỉ nên so công phu ai cao ai thấp thôi.

Tả Thái Tường đã biết Lê Phóng Hạc là một tay khó đấu, đại địch trước mặt, không dám sơ hốt, bèn bình tâm tĩnh khí trả lời.

- Lê đảo chủ, sao người chọn ta mà thách đấu?

Lê Phóng Hạc nói :

- Ta vẫn mộ đại danh của Kiếm Tuyệt Thư Cuồng từ lâu, tiếc vì ở xa xôi trên đảo Nam Hải Độc Long, chưa được thân lĩnh giáo lân này, nay gặp dịp tốt, khi nào lại chịu bỏ qua, nếu ta thua thì không nói làm gì, còn như may mắn thắng được người, ta sẽ lần lượt thỉnh giáo tất cả các vị trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng.

Tả Thái Tường cười to nói :

- Trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, thì Tả Thái Tường này là yết nhất, đủ thấy Lê đảo chủ có con mắt tinh đời, thật đáng khâm phục, khâm phục, bây giờ người định so tài bằng cách nào đây?

Bọn Chu Nhuận Ba ai cũng nghĩ là đối phương bị tử trận luôn ba người, thế nào cũng tìm cách báo thù, Lê Phóng Hạc nếu không cậy có ngọn Độc Long tiên thủ thắng thì tất cũng đề nghị dùng một chương pháp nào cực kỳ thâm độc, nhưng không ngờ Lê Phóng Hạc thần sắc vẫn bình tĩnh như thường, mỉm cười nói :

- Ba trận vừa rồi, trận nào cũng có người chết, mùi máu tanh nồng, trận này chúng ta không cần phải lấy sự sống chết ra mà liều mạng nữa, chỉ dùng một môn, bất cứ môn gì, so sánh chút khuyết điểm huyền công, khí đã phân rõ hơn thua rồi, là lập tức nghỉ tay, không biết ý Tả đại hiệp thế nào?

Mấy câu vấn đáp ra ngoài ý liệu của tất cả mọi người, chỉ riêng có Đồ Viễn Trí là khề khề gật đầu, tỏ vẻ hài lòng hơn hết.

Thì ra Đồ Viễn Trí và Lê Phóng Hạc là anh em kết nghĩa từ nhỏ, không câu gì mà không bàn luận với nhau, vì vậy nên Đồ Viễn Trí bày mưu thâm độc định giết cả bọn kỳ hiệp, chỉ có mình Lê Phóng Hạc biết.

Lê Phóng Hạc đã biết câu chuyện bí mật đó, tự nhiên nhận thấy rằng tha hồ cho bọn quần hiệp ra oai, chờ lúc nào Đồ Viễn Trí hạ độc thủ là đều biến thành quỷ không đầu hết thảy.

Vì vậy nên hẳn không muốn đem sinh mệnh ra làm trò du hí, chỉ ước với Tả Thái Tường so tài một môn gì đó, kéo dài thời gian, chờ cho Mãn Châu dừng sĩ Thiết Tam Thăng đến, và Thần Lực Hoạt Phật Kim La Hán bị chết về tay quần hiệp, lúc đó Đồ Viễn Trí sẽ bất thành linh phát động mưu gian, quét sạch một lượt, không cần phải tốn sức mà đạt mục đích một cách dễ dàng.

Tả Thái Tường đâu có hiểu chuyện đó, nên khi nghe hẳn đề nghị như vậy thì hơi ngạc nhiên, nhướng mày cười nói :

- Ta tưởng Lê đảo chủ thách đấu với ta là cốt để báo thù cho Cận Vạn Tôn và hai tên Tạng tăng, không ngờ người chỉ muốn so sánh huyền công với ta thôi ư?

Lê Phóng Hạc đưa mắt nhìn Kim La Hán, rồi cất tiếng cười to :

- Thế lệ trong giang hồ xưa nay vẫn lấy nợ máu trả máu, Thần Lực Hoạt Phật và Quỷ Trượng Tiên Ông khi nào chịu bỏ qua mối thù của sư đệ và đệ tử? Lát nữa thế nào họ cũng đòi các người phải trả nợ, không cần dùng đến Lê Phóng Hạc này ra mặt.

Tả Thái Tường mỉm cười gật đầu :

- Lê đảo chủ đã nói như vậy, thì chúng ta so sánh huyền công một lúc cũng hay, nhưng còn đề mục thi tài, thì cũng nên nghĩ một phương pháp gì mới mẻ đôi chút.

Lê Phóng Hạc cười hỏi :

- Chắc Tả đại hiệp đã nghĩ được trò gì mới lạ phải không?

Tả Thái Tường lắc đầu :

- Ta cũng chẳng có trò gì lạ, hay là chúng ta thi triển khinh công lên cây cổ tùng kia, thử xem thủ đoạn thế nào?

Lê Phóng Hạc nhìn lên cây cổ tùng cao lớn nhất ngoài cửa Đan Tâm giáp cành lá rườm rà, xanh tốt, gật đầu nói :

- Ta đại hiệp cứ việc ra lệnh, Lê Phóng Hạc này xin theo đúng phương pháp!

Tả Thái Tường khẽ nhún mình một cái, tà áo nho sinh tung bay phấp phới, thân mình đã nhảy chéo đi bốn trượng, lẳng không vượt qua cây tùng, thuận tay hái lấy hai chùm lá tùng, rồi lại bay vòng theo lối vành cung, trở về chỗ cũ.

Lê Phóng Hạc bất giác khen thầm “thân pháp hồi long của môn Băng Hư Ngự Phong hay quá, đủ thấy uy danh lừng lẫy của bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng không phải may mắn mà được!

Tả Thái Tường mỉm cười, cầm hai chùm nhánh tùng trong tay chia cho đối phương một nửa.

Lê Phóng Hạc đỡ lấy chùm lá tùng, nhướn mày hỏi :

- Ta đại hiệp định dùng nhánh tùng này thi triển công lực gì?

Tả Thái Tường chỉ cây cổ tùng mỉm cười đáp :

- Chúng ta dùng những nhánh tùng này khắc bốn chữ lên cây cổ tùng, tùy ý muốn khắc chữ gì thì khắc, cần nhất là phải đứng cách xa một trượng rưỡi.

Gỗ tùng đã rắn, mà nhánh tùng lại mềm mại dễ gãy, muốn đứng cách xa một trượng, ném nhánh tùng vào thân cây khắc thành chữ, quả thật là một điều rất khó, phải dùng đủ nhãn lực, chân lực và thủ pháp cho chuẩn xác, không được sai lầm một mảy may nào mới được.

Lê Phóng Hạc nghe xong, biết rằng vị Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường tuy bị coi là kém nhất trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, nhưng cũng là một cường địch ít có, nên không dám coi thường, bèn mỉm cười nói :

- Thời gian có hạn chế không?

Tả Thái Tường nói :

- Thời gian không cần phải hạn chế, ai khắc xong trước thì được nghỉ trước, nhưng lúc bắt đầu cần lấy một tín hiệu làm quy định.

Lê Phóng Hạc gật đầu mỉm cười, cùng với Tả Thái Tường song song bước đến một chỗ cách cây tùng một trượng rưỡi, thì dừng lại. Lại mời Tả Thái Tường khắc chữ lên nửa thân cây tùng phía trên, còn mình thì khắc nửa thân cây phía dưới, để tránh khỏi ném nhánh tùng vào nhau.

Tả Thái Tường cười nói :

- Lê đảo chủ lo lắng chu đáo như vậy, đủ thấy là người cao minh, bây giờ xin mời Đảo chủ quy định tín hiệu cho.

Lê Phóng Hạc quay lại nhìn Đồ Viễn Trí, gọi to :

- Đồ đại ca, xin hú lên một tiếng ra hiệu cho chúng ta bắt đầu nhé!

Đồ Viễn Trí gật đầu, rồi lập tức hú lên một tiếng ngắn, nhưng cũng rất lớn, nghe như tiếng chuông đồng.

Tiếng hú vừa cất lên, Tả Thái Tường và Lê Phóng Hạc đều ngưng tụ công lực, ráng sức trở tài.

hai nhánh tùng hóa thành hai đường màu sẫm từ trong tay hai vị võ lâm kỳ nhân, một chính, một tà lẳng không phóng vào thân cây cổ tùng, liên miên bất tuyệt.

Kể cũng kỳ quái, hai người cùng ra tay một lúc, rồi cùng buông tay một lúc, không nhanh chậm một giây.

Trên cây cổ tùng dần dần hiện ra tám chữ đại tự viết theo lối chân phương, nét chữ rất ngay ngắn tươi tốt.

“Bốn chữ trên là: Đại Minh phục hưng”.

“Bốn chữ dưới là: Đại Thanh vạn tuế”.

Lập trường của hai bên, cứ trông tám chữ này, đã hiển hiện rõ ràng minh bạch.

Song sự thắng bại của đôi bên, quả thực khó lòng phán đoán.

Nhân vì cả hai cùng dừng tay một lúc, nên tất phải xem nhánh tùng khắc vào thân cây sâu hay nông, để phân biệt hơn kém.

Nhưng nhánh tùng đều cắm phập vào thân cây, không nhánh nào nông hay sâu hơn nhánh nào.

Cứ trong mắt mọi người thì ai cũng cho là cuộc thi tài này bất phân bất thắng.

Nhưng không ngờ Chu Nhuận Ba lại nhìn Tả Thái Tường mỉm cười gọi to :

- Thôi mời Tả huynh về! Nam Hải Độc Long quả nhiên danh bất hư truyền, đã thắng một trận! Nhưng hai bên thắng bại không chênh lệch bao nhiêu, Tả huynh tuy thua, song cũng vinh dự!

Tả Thái Tường mỉm cười quay về bản trận, Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên quay lại hỏi ân sư :

- Sư phụ, tại sao Chu lão tiên bối lại nói thế? Tả sư thúc thua ở điểm nào?

Hàn Nguyệt sư thái cười nói :

- Con cứ nghĩ xem, nếu nghĩ không ra, lúc ấy ta sẽ nói cho biết.

Vũ Văn Kỳ ngẫm nghĩ một lúc, chợt hốt nhiên tỉnh ngộ nói :

- À, đệ tử nghĩ ra rồi, Lê Phóng Hạc ném nhánh tùng vào phần dưới chỗ gốc cây, chất gỗ tự nhiên phải rần hơn, Chu lão tiên bối mới cho là hăn thắng!

Hàn Nguyệt sư thái lắc đầu cười :

- Kỳ nhi nói không đúng, hãy thử nhìn kỹ những chữ trên cây xem, công lực của Tả sư thúc và Lê Phóng Hạc đã đi đến chỗ có thể ném hoa ngập đá, ném lá thủng vàng, vậy nên chỗ gần gốc tùng chất gỗ có rần hơn thật, nhưng cũng không thể lấy làm bằng chứng mà cho rằng Lê Phóng Hạc công lực cao hơn!

Vũ Văn Kỳ nghe nói, nhìn lại kỹ tám chữ khắc trên cây tùng một lúc rồi buột miệng kêu lên một tiếng, mà rằng :

- Bốn chữ Đại Minh phục hưng tất cả có ba mươi chín nét, trong khi đó chữ Đại Thanh vạn tuế lại những bốn mươi nét, có lẽ... hay là...

Hàn Nguyệt sư thái gật đầu ngắt lời :

- Cả hai người cùng dừng tay một lúc, bốn chữ Tả sư thúc con khắc đã kém người ta một nét, thời nói về thủ pháp nhanh chóng, tất nhiên là phải thua Lê Phóng Hạc một chút.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, khe khẽ thở dài, đưa mắt nhìn khắp trận tuyến của bọn ưng khuyến Thanh đình, định tìm kiếm ý trung nhân Nhạc Long Phi giả trang thế nào mà lọt vào được nội bộ của chúng.

Trong khi nàng còn chưa tìm thấy người nào khả nghi, thì Lê Phóng Hạc đã trở lại mặt trận, nhìn bọn kỳ hiệp, cười một cách đanh ác, gọi to :

- Trong các vị kiếm hiệp Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, có vị nào cao hứng, xin cho Lê Phóng Hạc thỉnh giáo vài ngón thần công tuyệt nghệ.

Chu Nhuận Ba vừa mỉm cười nhìn Phù Vân Tử, chưa kịp nói gì, thì không ngờ trên trận tuyến đối phương, đã nghe tiếng Kim La Hán nói với Đồ Viễn Trí :

- Xin Đồ lão cung phụng mời Lê đảo chủ trở về bản trận cho!

Đồ Viễn Trí làm bộ ngạc nhiên mỉm cười hỏi :

- Đại sư không nghe thấy Lê đảo chủ đang đòi thách đấu với tất cả các nhân vật trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đó ư?

Kim La Hán cười nhạt, nói :

- Cái kiểu so tài đấu võ như thế, chẳng khác gì một cuộc họp bạn của giới võ lâm, không phải lối phụng chỉ bắt giặc.

Mấy câu nói đó, không khác gì một nhát búa bổ vào đầu Đồ Viễn Trí, làm cho lão tức điên, như muốn ăn tươi nuốt sống Kim La Hán cho hả giận, lão bèn ngoảnh ra võ trường, nhìn Lê Phóng Hạc dẫn giọng nói to :

- Lê nhị đệ trở về bản trận đi thôi, Kim La Hán đại sư cho là người không đủ sức, nên để đại sư thi triển môn tuyệt học của Tạng phái, thần công của Phật môn, một mình san phẳng Đan Tâm giáp, lập một kỳ công vĩ đại về triều báo tiếp để Thánh thượng thưởng công.

Kim La Hán nghe giọng nói Đồ Viễn Trí, có vẻ khích bác, châm chọc, không còn chút tình thân thiện nào nữa, bèn cũng nổi giận, cười nhạt nói lại :

- Đồ lão cung phụng cứ yên tâm, chiến công hôm nay xin nhường lão Cung phụng cả, bản tăng chỉ biết vì chủ tận trung, báo thù cho hai sư đệ, dầu phải phơi thây ở Đan Tâm giáp, thì trước khi chết, cũng phải chém đầu ít nhất mười tên phản nghịch trọng yếu đã!

Nói xong, mặt đặng đặng sát khí, thùng thẳng bước ra võ trường.

Lê Phóng Hạc thấy thế, thừa dịp quay về, đứng bên cạnh Đồ Viễn Trí, lúc này Chu Nhuận Ba vừa nhận được mật báo, nói Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ đem mười hai tên thủ hạ tinh tráng đã vào đến Bắc Thiên sơn, đang tiến nhanh như bay về phía Đan Tâm giáp.

Chu Nhuận Ba đôi mày cau có, tự nghĩ Thanh đế đã quyết tâm tiêu diệt tất cả bọn cô thần nghiệt tử ở Đan Tâm giáp, cuộc chiến hôm nay, e lòng khó ứng phó nổi.

Còn đang buồn rầu suy nghĩ, chợt nghe tiếng Lãnh Băng Tâm thỏ thẻ thưa rằng :

- Chu lão tiên bối, trận này xin nhường cho Lãnh Băng Tâm ra nghênh chiến!

Chu Nhuận Ba chú ý nhìn Lãnh Băng Tâm khẽ nói :

- Ta nghe Kim La Hán võ nghệ cao cường, không kém gì Đồ Viễn Trí, Lãnh diệt nữ không nên coi

thường!

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Cháu biết Kim La Hán võ công cao lắm, nhưng cháu cũng có mấy lý do, mới dám xin lão tiên bối ra lệnh.

Chu Nhuận Ba cười nói :

- Hiền điệt có lý do gì, hễ nói cho ta phục là ta chấp nhận cho điệt nữ xuất trận.

Lãnh Băng Tâm đưa mắt nhìn Kim La Hán đang đứng giữa chiến trường mặt đỏ bừng bừng vì tức giận, mỉm cười nói khẽ.

- Lý do thứ nhất là các vị tiên bối trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng danh tiếng lừng lẫy trong chốn giang hồ đã lâu, phải tự trọng, mỗi khi xuất trận tất phải gắng sức đến cùng, thà làm ngọc vỡ, còn hơn làm ngói lành, mà đối phương thì công lực nông sâu thế nào chưa rõ, không phải là không đáng lo, Lãnh Băng Tâm tuổi hãy còn nhỏ, tiếng tăm chưa có, trong khi ra trận, nếu liệu sức đánh được thì đánh, không đánh được thì nhận thua rồi chuồn, hãn có tức cũng chẳng làm được gì điệt nữ, hơn nữa là một dịp để các tiên bối ở phía ngoài quan sát, rồi ước lượng xem công lực đối phương thế nào mà liệu cơ ứng phó.

Chu Nhuận Ba nghe nói gật đầu lia lịa, Lãnh Băng Tâm lại cười nói tiếp :

- Lý do thứ hai là Kim La Hán thấy hai vị sư đệ chết thảm, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, nay lại thấy lão tiên bối cho trẻ con ra trận, nghĩ cho là ta khinh thường lắm, tất lại càng tức giận điên cuồng, hai bên giao chiến tối kỳ sự nóng nảy giận dữ, mất hết bình tĩnh, tiểu điệt tuy không đánh được hãn, nhưng ít nhất cũng làm cho hãn giảm bớt một vài phần nhuệ khí.

Chu Nhuận Ba mỉm cười nói :

- Hai lý do của điệt nữ vững lắm.

Lãnh Băng Tâm lại nói tiếp :

- Chu lão tiên bối, tiểu điệt nữ còn một lý do nữa, là cho điệt nữ ra trước đấu lại với lão cao tăng Tạng thái thực rất hợp cách, một vì công lực sư môn điệt nữ không giống với các môn phái võ lâm Trung Nguyên, nó có riêng một lối linh diệu chuyên dùng nhu chế cương, hai là vì điệt nữ vừa được uống Chu quả, nội lực chân khí cũng đã tăng tiến tới một địa bộ tương đương, ba là điệt nữ có mấy con rắn rất độc, chỉ chờ cơ hội thuận tiện thả chúng ra, cắn cho vị tự xưng là Hoạt Phật kia vài miếng, bốn là không cần phải đánh nhau, cứ cái miệng lưỡi sắc bén như kiếm này, điệt nữ mắng nhiếc cho hãn một trận vuốt mặt không kịp, cho tức hộc máu ra mà chết, năm là.

Chu Nhuận Ba thấy nàng nói thao thao bất tuyệt, bất giác phì cười, hất tay nói :

- Đủ rồi, đủ rồi! Hiền điệt nữ cứ ra trận đi, nếu cháu bắt chước được Gia Cát Vũ Hầu mạng chết Vương Lăng thì càng hay, ta sẽ kể điệt nữ là công đầu.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười nói :

- Chu lão tiên bối, nhiệm vụ ấy cháu đương nhiên không nỡ, những kẻ bị mạng đến nỗi chết vì tức, tất là kẻ còn một vài phần liêm sỉ, chớ như những hạng không còn một chút nhân vi nào, bảo hãn là trâu thì thiếu mất cặp sừng, bảo hãn là cẩu, lại thiếu cái đuôi, còn biết dùng câu gì cho hãn hiểu được nữa?

Vũ Văn Kỳ đứng bên, chỉ bưng miệng cười rữ rượi, trong khi ấy thì Lãnh Băng Tâm đã bước vào vòng chiến!

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Giáp Chủ Thần Công Phục La Hán

Kim La Hán bước ra chiến đài trong bụng còn đương tính toán không biết tìm kẻ giết hai sư đệ mình báo thù trước hay làm cái lỗi Cầm tặc tiên cầm vương, hạ ngay Chu Nhuận Ba để hiển thần công cho đối phương khiếp đảm trước đã? Chợt lại thấy người ra tiếp chiến là một kẻ còn ít tuổi, mồm miệng khắc bạc khinh người, thì giận đến phát run lên, quát to :

- Đồ tiểu cầu vô tri, mi ra đây làm gì, về gọi những kẻ có tên tuổi ra đây mà chịu chết!

Lãnh Băng Tâm cười hì hì đáp :

- Chó Tây Tạng dữ quá! Hèn chi mà chỉ biết cắn loạn xạ, giới võ lâm Trung Hoa ta có câu này người có biết chăng?

Kim La Hán cố nén giận, hỏi :

- Câu gì?

Lãnh Băng Tâm chấp tay ra sau lưng, ngẩng mặt lên trông trời ra vẻ ung dung, dường như không coi cái vị đại hung tăng kia vào đâu, thủng thỉnh nói dần từng tiếng một :

- Giết gà cần gì dùng đến dao mổ trâu?

Kim La Hán trừng mắt hỏi :

- Mi coi ta là con gà phải không?

Lãnh Băng Tâm bĩu môi :

- Cứ xem bọn Hắc Sát đầu đà, Hồng Vân tôn giả, hai gã bị thịt vừa ra trận đã chết ngay, thì đủ biết tại Tạng phải tam tăng các người quả là đáng gọi là gà gổ, chó cảnh.

Kim La Hán giận quá đến bật cười, nhìn kỹ Lãnh Băng Tâm một lượt từ đầu đến chân, rồi nói :

- Phật gia vốn không muốn ra tay với những hạng trẻ nít, miệng còn hơi sữa, nhưng người đã muốn chết, thì Phật gia nên sẵn lòng siêu độ cho!

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười nói :

- Người ta có câu rằng “Phật độ người có duyên”, tiểu sinh từ bé theo Khổng, dòng phái Nho gia, không có duyên với Phật, người độ ta thế nào được?

Kim La Hán thấy đối phương miệng sắc như dao, bèn không nói nhiều, chỉ “hừ” một tiếng, đôi mắt quắc lên nảy lửa, nói ;

- Ranh con đừng nói nhiều, bây giờ ta động thủ bằng cách nào: dùng binh khí, quyền, chưởng, hay dùng nội lực, ám khí?

Lãnh Băng Tâm xoa tay cười :

- Ta không thích so tài bằng những lối cũ rích, buồn như trâu cày ấy, muốn đánh nhau thì phải đánh thế nào cho hào hứng, vui nhộn mới thú!

Kim La Hán ngạc nhiên hỏi :

- Người muốn đánh thế nào mới vui nhộn? Muốn bày trò gì với ta?

Lãnh Băng Tâm nhướng mày cười :

- Ta định đấu với người bằng phương pháp “Đại tạp hội mãn đường hồng”.

Kim La Hán chưa từng nghe thấy nói đến cái tên đó bao giờ, bèn ngăn người, cau mày hỏi :

- Thế nào là “Đại tạp hội - Mãn đường hồng”?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Nghĩa là trong khi động thủ, vớ được binh khí thì dùng binh khí, vớ được ám khí thì dùng ám khí, khinh công quyền nội lực chân khí, thích gì thì dùng cái ấy, không bắt buộc phải theo một lối, như thế chẳng gọi là “Đại tạp hội, mãn đường hồng” thì gọi là gì? So tài cách này vui nhộn hơn lối cũ nhiều!

Kim La Hán cười một cách quái gở, nói :

- So tài lối ấy vui nhộn thật, nhưng càng chóng chết!

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Chóng chết thì lại càng chóng được đi đầu thai, cõi hồng trần như bản này có gì mà luyện lưu? Nhưng chẳng biết vị hòa thượng Tây Tạng vẫn tự xưng là Hoạt Phật kia định đến giờ nào mới siêu độ cho ta đây?

Kim La Hán cười một cách nanh ác :

- Ta đồng ý với cách thi đấu bằng phương pháp đó, bất cứ khi nào ta cũng siêu độ cho người về Quỷ

Môn quan, Nại Hà kiều được.

Vừa nói dứt lời, Lãnh Băng Tâm đã uốn mình một cái, khác nào một con trường xà luồn qua cửa Hồng môn, chui vào trong, giơ tay tát một cái thật mạnh vào má bên trái của Kim La Hán, miệng còn cười khảnh khách nói :

- Trước khi siêu độ cho ta xuống Quỷ Môn quan, ta cho người ném thử một chiêu “Quý Vương Bát Phiến”.

Kim La Hán thật không ngờ Lãnh Băng Tâm lại liều lĩnh đến thế, nói đánh là đánh không để cho đối phương kịp ra chiêu nữa.

Chiêu thức đã nhanh, thân pháp như con rắn lại tinh diệu vô cùng, nếu đối phương là người khác, thì nhất định không sao tránh khỏi cú tát nảy lửa đó.

Nhưng đằng này đối phương lại là Kim La Hán, một nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm đương thời, khi nào lại chịu đòn một cách dễ dàng như vậy, hắn chỉ nghiêng đầu né tránh, tay phải thừa thế quành phía sau, dùng chiêu “Tà Hoạch Hồng Câu” đánh vào ngang lưng Lãnh Băng Tâm.

Mắt lão trông thấy chiêu thức của Lãnh Băng Tâm dùng đã hết đà, tất không thể né tránh được nữa, nhưng trong lúc tay phải của Kim La Hán chưa chạm tới thân nàng, thời gian chỉ trong nháy mắt, nàng đã thi triển chiêu “Đại Trạch Đăng Phong”, một chiêu tuyệt học trong Linh Xà thân pháp của sư môn, thân hình mềm như năm bông, co rút, uốn éo nhảy tránh, chuồn xa đến trượng rưỡi, miệng cười rất tươi :

- Nếu võ công của Hoạt Phật chỉ thế thôi, làm sao đưa nổi ta về cực lạc?

Nói vừa dứt lời, bên tai chợt nổi lên một giọng nói, rõ ràng là giọng nói của Nhạc Long Phi người mà nàng tuy giận, nhưng vẫn thương nhớ không lúc nào nguôi, tiếng tuy nhỏ nhưng rất rõ :

- Băng muội cần cẩn thận lắm mới được, tên Tạng tăng này công lực tuyệt cao, không nên coi thường.

Vén vén chỉ có ba câu, nhưng không khác gì một liều thuốc an thần, khiến Lãnh Băng Tâm nghe đến đâu, sắc mặt nở nang đến đấy.

Vì ban nãy tuy nghe Tây Môn Túy báo tin, song vẫn còn ngờ, có khi ông bịa chuyện cho mình an tâm, nên chưa dám tin lắm, lúc này tự tai nghe thấy, rõ ràng tình lang chưa chết, làm gì mà không mừng rỡ như điên.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc mừng sợ lẫn lộn đó mà làm cho nàng quên cả đề phòng thân hình bị muôn nghìn chưởng ảnh của Kim La Hán chụp lấy.

Kim La Hán đã giận lắm rồi, đến lúc lão phóng chiêu “Tà Hoạch Hồng Câu” ra lại bị đánh hụt, nên lão

tức giận như điên cuồng, lập tức ra tay độc, cất tiếng quát to :

- Đồ con nít không biết trời cao đất dày gì hết! cho người ném thử ba trăm sáu mươi lăm chiêu Kim Luân pháp thủ của ta, cho người mở mắt ra!

Chiêu phóng theo liền với tiếng nói, kèm thêm một luồng cường phong rất mạnh, lập tức biến thành muôn vàn cái bóng ma, bao trùm Lãnh Băng Tâm vào trong.

Chu Nhuận Ba vốn vẫn gồm Kim La Hán, trong lúc đứng ngoài chú ý xem, cau mày nói với Phù Vân Tử :

- Kim La Hán quả nhiên danh bất hư truyền, ba trăm sáu mươi lăm chiêu Kim Luân pháp thủ này, uy thế mạnh mẽ, Lãnh cô nương hóa hầu còn kém, khó lòng chống nổi, làm thế nào bây giờ?

Phù Vân Tử chưa kịp trả lời, Chu Bạch Mi đứng bên cạnh khẽ cười nói :

- Chu giáp chủ bất tất quá lo, tại hạ xem cái lối đánh “Đại tạp hội Mãn đường hồng”, của Lãnh cô nương vừa đề nghị mà suy ra thì biết rằng nàng muốn lợi dụng mấy con rắn độc, vừa dùng làm binh khí, vừa dùng làm ám khí, vẫn giắt trong mình, chỉ rình lúc tên Tạng tăng không ngờ là phóng ra, diệt cho hẵn giảm bớt giảm bớt nhuệ khí, Lãnh cô nương khôn ngoan rất mực, tại hạ dám chắc cũng không đến nỗi nào.

Chu Bạch Mi vừa nói xong, chợt nghe Lãnh Băng Tâm đứng trong vòng vây của Kim La Hán, cất tiếng nói to :

- Chiêu Kim Luân pháp thủ của nhà người uy lực ghê gớm ta nuốt không trôi! Thôi để ta dùng binh khí vậy!

Kim La Hán luôn miệng cười ha hả, đặc ý nói :

- Ranh con, mi muốn thi triển binh nhận ám khí gì, Phật gia cũng chỉ dùng chiêu Kim Luân pháp thủ đưa mi về Tây Trúc.

Trong khi nói, lão lại phóng nhanh mấy chiêu nữa, làm cho Lãnh Băng Tâm phải tránh đông né tây, thân hình như con rắn trườn qua trườn lại, nhảy lù ra tới hơn một trượng.

Lãnh Băng Tâm vốn định dùng chiêu Linh Xà thân pháp của sư môn, chuyên lấy nhu chế cương, tưởng có thể đấu với Kim La Hán chừng một trăm hiệp, để các vị tiền bối có thì giờ đứng ngoài quan sát, xem công lực đối phương cường nhược ở chỗ nào, để dễ liệu cách đối phó.

Ai ngờ chiêu Kim Luân thủ pháp của Kim La Hán uy thế quá mạnh, chỉ trong vòng mười chiêu đã là cho mình luôn luôn phải lùi tránh, nguy cơ đã hiện ra trước mắt.

Lãnh Băng Tâm thông minh tuyệt đỉnh, khi nào cam tâm chịu thua, thấy tình thế đã đến lúc nguy cấp, bèn lập tức dùng thủ đoạn độc môn của mình, để giữ vững cục diện.

Nên vừa nói dứt lời, tay đã thò vào bọc lấy con linh xà Thiết tuyến thanh nhỏ bằng ngón tay cái, dài chừng năm thước, cuộn tròn, nắm ở trong tay.

Sau khi đã lùi ra ngoài vòng chiến tới hơn một trượng, tránh khỏi được mấy chiêu của Kim La Hán thế mạnh như rung đồi, chuyển núi sông rồi, nàng mới hét lên một tiếng, cánh tay ngọc khẽ vung lên, một cái bóng nhỏ và dài như chiếc roi xanh vụt bay ra.

Kim La Hán thấy Lãnh Băng Tâm không đeo đao kiếm gì bên mình, đã biết chắc nàng dùng thứ binh khí thuộc loại mềm, nhưng không thể ngờ tới là nàng dùng một loài rắn độc, đao kiếm chém không chết.

Trong bọn ứng khuyển Thanh đình tuy cũng có một vài người biết rõ lai lịch của Lãnh Băng Tâm, nhưng vì đều đã rõ ý Đồ Viễn Trí muốn mượn dao giết người nên không ai chịu mách cho Kim La Hán biết.

Kim La Hán nhãn lực rất tinh, đã thấy một vật giống như con rắn xanh từ trong tay Lãnh Băng Tâm phóng ra, nhưng không biết là rắn sống, bèn nhướng mày mỉm cười nói :

- Cái loại Giáo cân xà hình tiên ấy có gì lạ mà dám múa may trước mặt Phật gia?

Trong khi nói, lão vẫn thi triển chiêu “Nhật Xuất Thương Hải” trong Kim Luân pháp thủ đánh thật mạnh vào ngực Lãnh Băng Tâm.

Lãnh Băng Tâm thấy hấn nhận lầm con Thiết tuyến thanh là thứ binh nhận Giáo cân xà hình tiên là cật tòi khinh thường, tay không đối địch, thì bất giác mừng thầm, dùng chiêu “Trường Xà Tầm Huyệt” kéo thẳng con rắn, nhằm cánh tay phải của Kim La Hán ném tới.

Kim La Hán cười nhạt nói :

- Cái đồ con nít như ngươi đã biết dồn sức mạnh lên đầu roi, biến thành chiếc thương dài để sử dụng, thế cũng là khá đấy, nhưng gặp phải tay Phật gia, đã luyện thành Kim cương bất hoại, thì uống phí tâm cơ vô ích thôi.

Vừa nói dứt lời, tay phải cũng không buồn thu về, định bắt lấy binh khí của đối phương, rồi thừa thế phóng thêm một chưởng, có thể làm cho ngũ tạng của Lãnh Băng Tâm bị nát ra như cháo, thế mới hả giận!

Kim La Hán nghĩ cũng phải, mà làm cũng đúng, nhưng khi tay phải của mình và binh khí đối phương chạm vào nhau, mới biết là nguy.

Lòng bàn tay đã thấy hơi đau, kể lại thấy tê tê rồi từ từ đưa ngược lên cánh tay.

Kim La Hán biết đã trúng độc, giật mình kinh sợ, vội ngừng chân khí, giữ chặt lấy mạch máu ăn thông từ cánh tay phải tới tim rồi mới nhìn kỹ xem binh khí của đối phương là cái gì.

Lãnh Băng Tâm thấy một chiêu đã trúng đích, bèn cố ý ngừng lại không đánh nữa chỉ cầm đầu con rắn áp vào má mình, làm bộ như tán thưởng con rắn đã lập được công lớn.

Kim La Hán đã trông rõ binh khí của đối phương là một con rắn sống, bất giác vừa sợ vừa giận.

Hắn tuy không nhận rõ con rắn thuộc loại gì, nhưng tự nghĩ mình đã luyện được môn hoành luyện rất cao, đao kiếm không xâm phạm nổi, vậy mà con rắn chỉ cắn khễ một miếng đã bị thương, đủ hiểu loại rắn này không phải tầm thường.

Rắn đã không phải loại tầm thường, thì chất độc của nó tất phải ghê gớm, mình tuy đã kịp thời ngừng tụ công lực, bế huyết mạch, sinh mạng có thể không lo, nhưng nếu không tìm thuốc giải độc ngay thì cánh tay phải không thể cứu được nữa.

Kim La Hán tính tình độc ác hung bạo tuy đã biết mình bị trúng độc, nhưng không chịu để đối phương sống sót.

Hắn thừa lúc Lãnh Băng Tâm đang thân yêu con rắn, tỏ vẻ đặc ý dị thường, bèn ngừng tụ công lực vào tay trái, cách không phóng thật nhanh một luồng cương khí uy mãnh vô biên, ào ào như thác đổ, nhằm Lãnh Băng Tâm phóng tới.

Lãnh Băng Tâm biết Tạng tăng hung ác, nên bề ngoài ngậm đặc ý kỳ thực trong bụng vẫn đề phòng, khi thấy tình trạng như vậy, bèn ngừng tụ chân khí, vung chưởng lên đỡ.

Nàng định xuất kỳ bất ý, dốc hết toàn lực đỡ lấy một chưởng, nếu có thể làm cho Kim La Hán chân khí bị dao động, thời nọc rắn Thiết tuyến thanh sẽ thừa dịp chạy vào tim, Kim La Hán dầu có mình đồng da sắt, cũng phải lập tức hồn qui Cực lạc.

Lãnh Băng Tâm nghĩ cũng đúng, nhưng mà nội gia chân khí của nàng vừa chạm phải chưởng phong vũ bão của đối phương, biết ngay là bất diệu.

Kim La Hán đã được gọi là Thần Lực Hoạt Phật, chân khí cường mạnh đến Đồ Viễn Trí cũng còn chưa phải là địch thủ, còn nói gì đến những hạng Cận Vạn Tôn, lão chỉ coi là hạng muỗi nhép.

Mà Lãnh Băng Tâm không được uống máu lươn bốn mang, nên về phương diện chân lực còn kém xa Vũ Văn Kỳ.

Vì thế nên chưởng phong của Lãnh Băng Tâm vừa gặp chưởng phong của đối phương, lập tức ruột gan như lộn ngược lên, tâm thần đều bị rung động, mắt nẩy đom đóm, không sao đứng vững được nữa, nàng lao đảo bước lùi lại bảy tám bước, ấy là gần đây, công lực của nàng còn tăng tiến rất nhiều, nên còn cố gượng

đứng vững được.

Kim La Hán cười một cách đanh ác, định đuổi đánh nữa, Lãnh Băng Tâm chột nghiêng răng xua tay nói :

- Trận này ta tình nguyện nhận thua, người đợi một lúc, ta gọi người khác thay.

Kim La Hán nghe nói, bất giác ngẩn người, nhân vì Đồ Viễn Trí và Chu Nhuận Ba đã có giao ước với nhau, nếu chưa phân thắng bại, thì không được đổi người, bây giờ đối phương đã nhận thua, chẳng lẽ lại không nghe.

Trong lúc lão còn ngơ ngác, chưa biết làm sao thì Lãnh Băng Tâm đã chạy về bản trận, cười gượng nói với Chu Nhuận Ba :

- Đối phương đã bị trúng nọc rắn độc, nếu làm thế nào cho chân khí hãn bị tản đi, thì hãn sẽ chết tức khắc. Nhưng tên Tạng tăng này công lực mạnh lắm, Chu lão tiên bối phải đích thân ra trận mới được.

Vừa dứt lời thì liền nhổ ra búng máu, ngã lảo ra bất tỉnh.

Vũ Văn Kỳ vội ôm nàng dậy, sợ cuống lên gọi Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối... mau... mau cứu... cứu...

Chu Bạch Mi lấy linh đan bỏ vào miệng Lãnh Băng Tâm, vừa cười với Vũ Văn Kỳ :

- Vũ Văn cô nương đừng sợ, Lãnh cô nương đã thổ được huyết, lại uống linh đan của ta, tạng phủ bị thương tuy nặng nhưng không hề gì.

Vũ Văn Kỳ thấy Chu Bạch Mi nói tính mệnh của Lãnh Băng Tâm không gì đáng ngại nên yên lòng, lấy khăn tay lau những vết máu trên miệng cho Lãnh Băng Tâm.

Lúc này Chu Nhuận Ba đã nhận rõ Kim La Hán quả thật khó đánh, nên không muốn bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đem cái danh bán thế ném vào một canh bạc, quả nhiên tự mình thủng thình bước ra chiến đài.

Chu Nhuận Ba vừa bước ra, mới thoát đầu, Kim La Hán cũng thấy tinh thần chấn động.

Nhân vì Hoàng đế Mãn Thanh đối với vị đại hiệp dòng dõi Tiền Minh này, cũng muốn bắt cho kỳ được mới cam tâm, nên ông ta đã từng căn dặn Đồ Viễn Trí, Thiết Tam Thắng và cả bọn Tam tạng cao tăng, ai bắt sống được Chu Nhuận Ba, hoặc lấy được đầu người ấy, sẽ được phong quan tước nhị phẩm, trọng thưởng vạn lạng hoàng kim.

Đồ Viễn Trí mắt cũng quắc lên, phóng ra những tia dữ dội chú hết tinh thần ngòi xem. Tuy hãn đã cậy có mưu độc, nắm chần phần thắng trong tay, nhưng vì trong bụng đã coi Chu Nhuận Ba là một tay kinh địch ghê gớm nhất, nên cũng hồi hộp muốn xem cho biết, tay kinh địch đó, công lực đã tới bậc nào có thể giết

nổi tên Tạng tăng, để cho mình hoàn thành tâm nguyện chăng?

Còn phe quần hiệp tuy với bốn chữ “Nhật Nguyệt Thần Phan” vẫn ngưỡng mộ từ lâu, song với cái thần công tuyệt nghệ của vị anh hùng dân tộc này thì chưa từng được trông thấy tận mắt, nên cũng muốn xem cho biết.

Toàn trường đều im lặng, một bầu không khí khẩn trương bao trùm khắp cả.

Chu Nhuận Ba thần sắc ung dung bước vào chiến đài, nhìn Kim La Hán cười nói :

- Xin hỏi đại sư, trong các môn võ học của Tạng phái, có phải công lực Kim Cương Đại Thủ Ấn là cao nhất phải không?

Kim La Hán nhướng mày đáp :

- Võ học Tạng phái, tinh thâm tất cả các loại binh nhận ám khí nhuyễn ngành khinh công, nhưng môn Kim Cương Đại Thủ Ấn chuyển lực các phái khác không có.

Chu Nhuận Ba nghe xong mỉm cười lại nói :

- Chu Nhuận Ba bữa nay muốn được xem bí kỹ của Tạng phái, xin đại sư ngưng tụ thần công Kim Cương Đại Thủ Ấn tùy ý chọn lựa trên mình Chu Nhuận Ba, bất cứ chỗ nào, lẳng không đánh vào ba cái, nếu ta chịu được lúc ấy mới giao đấu.

Mấy câu nói ấy thật ngoài dự liệu của mọi người làm cả hai phe đều chấn động.

Kim La Hán cười một cách đanh ác, hỏi :

- Chưởng lực của bần tăng, trên đời này dễ ai dám chống lại? Sao người dám coi thường ta thế?

Chu Nhuận Ba lắc đầu cười :

- Ta xưa nay coi ai cũng như ai, không phân biệt sang, hèn, trí, ngu, bình dân, quan cách, lễ ngạo lại coi thường người?

Kim La Hán lạnh lùng đáp :

- Người nhường ta đánh trước ba chưởng, chẳng phải cậy tài khinh người thì còn là gì nữa?

Chu Nhuận Ba cười nói :

- Bình sinh ta chưa biết khinh người là chi hết, chỉ vì bữa nay mới là lần đầu tiên ta giao thủ với nhân vật giang hồ, nên mới muốn thử thần công của Tạng phái trước, để xem uy lực ảo diệu thế nào! Sao gọi là

khinh người được?

Nếu là người khác, thì Kim La Hán vì trọng danh giá, quyết không khi nào chịu đánh đối phương ba chưởng trước, nhưng đối với Chu Nhuận Ba, Kim La Hán chỉ nghĩ đến cái danh phận Chu Minh hoàng thất, và các chức nhĩ phẩm với vạ lạng hoàng kim mà Thanh đế đã hứa, nên cái hào khí giang hồ bị hai chữ “danh, lợi” che mờ đi mất, bèn nhướng cao đôi mày sâu róm, cất tiếng cười ha hả :

- Chu Nhuận Ba người đã sảng cường thế, thì Phật gia cũng chiều lòng cho người ném thử ngón “Kim Cương Đại Thủ Ấn”, xem từ vị thế nào, cũng được!

Vì lòng bàn tay bên phải của hắn đã bị rắn độc cắn, không thể dùng sức, hắn bèn từ từ giơ tay trái lên.

Lúc mới nhắc lên, cánh tay vẫn như thường, nhưng khi nhắc tới ngang vai, thì cánh tay đã lớn hơn gấp bội, trông giống như móng ưng đỏ ửng vì máu nóng rất dễ sợ.

Thế rồi chưởng lực phóng ra, sức nặng như trái núi, kèm theo một luồng chưởng phong mạnh mẽ, nóng bỏng, đứng xa ngoài năm sáu thước, nhắm thẳng Tướng đài huyết giữa ngực Chu Nhuận Ba phóng tới.

Nơi bộ vị yếu hại như thế, làm sao chống nổi một luồng chưởng phong mạnh mẽ ghê gớm tới bực ấy? Võ nghệ cao cường như bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, mà cũng đều lo sợ thay cho Chu Nhuận Ba.

Những người ngoài cuộc, ai cũng lo lắng hồi hộp, nhưng người trong cuộc, không tránh cũng chẳng đỡ, tha hồ cho Kim La Hán tấn công.

Thoạt đầu, Kim La Hán vẫn tưởng thế nào Chu Nhuận Ba cũng thi triển mấy môn tuyệt học Thái Thanh cương khí của đạo gia hoặc Vô Tướng thần công của Phật gia, bố trí thành một tấm lưới vô hình, ngăn ở trước ngực, để phòng hộ, bất giác cười thầm, nghĩ bụng môn Kim Cương chưởng ẩn, trong hàm chứa Ly Hỏa chân khí uy lực mạnh vô cùng, bất kỳ chân khí nào đụng phải cũng tan, thử xem vị chủ nhân Đan Tâm giáp này làm cách nào tránh khỏi kiếp số?

Ai ngờ, chưởng lực Kim Cương đại chưởng ẩn ngầm chứa Ly Hỏa chân khí, hóa thành một luồng cuồng phong nóng như lửa, phóng lên không trung, không hề vấp phải một cản trở nào hết.

Thế nghĩa là Chu Nhuận Ba không bố trí một màng lưới vô hình nào để phòng hết, chưởng lực của Kim La Hán đã đánh thẳng vào Tướng Đài huyết trước ngực Chu Nhuận Ba.

Theo liền với luồng chưởng phong mạnh mẽ đó, cát đá bay lả tả, đất bụi cuốn mịt mù, chiếc áo dài của Chu Nhuận Ba phần phật bay về phía sau, nhưng đá tuy bay, áo tuy phấp phới, người ngoài tuy kinh hồn bạt vía, Chu Nhuận Ba sắc mặt vẫn tươi hơn hớn, vô sự an nhiên, thân hình vẫn đứng vững như trái núi, không hề nhích đi nửa bước.

Thật là một chuyện ít ai có thể tin được, làm cho khắp mặt quần hòa võ lâm hội trường hết thấy đều có

một cảm giác ý niệm như nhau.

Bọn quần hào thì trong cái kinh dị lại xem lần một niềm kính phục vô biên.

Kim La Hán thì trong cái kinh dị lại xen lẫn một niềm xấu hổ, tức giận.

Bọn Đồ Viễn Trí thì trong cái kinh dị lại xen lẫn một câu suyét soa “may quá, thiệt hù vía”.

Nhân vì Đồ Viễn Trí thấy Chu Nhuận Ba thản nhiên hứng lấy chưởng lực kinh hồn của Kim La Hán, mà không hề bị thương tổn chút nào, đã nhận ra rằng công lực của mình so với Chu Nhuận Ba ít nhất cũng còn phải khổ cực luyện tập mười năm nữa mới bằng, may sao mình đã sớm sắp đặt trước mưu kế, chứ nếu chỉ trông vào võ công, thì thắng bại về phe nào, không dám tính trước.

Trong khi ấy, Kim La Hán lại từ từ giơ tay lên, vừa rồi hãn phóng ra chưởng thứ nhất, bàn tay đỏ như lửa, lần này thì bàn tay biến ra màu tím.

“Sầm” một tiếng, khác nào như sét nổ lưng trời, hay là tiếng Hỏa diệm sơn phụt lửa, rồi một luồng cương khí điên cuồng cuốn tới, ngay đến những người đứng hơi gần Chu Nhuận Ba một chút, đều có cái cảm giác đứng không vững, nóng rát cả mặt không sao chịu nổi, phải bước lùi trở lại.

Lần này thì rõ ràng hãn đã dốc hết toàn lực thi triển mười hai thành công lực mà phóng ra.

Không ngờ thế công của Kim La Hán so với chưởng thứ nhất mạnh đến như thế mà bề ngoài Chu Nhuận Ba lại tỏ ra đáng phục hơn gấp bội.

Cát bụi vẫn bay mịt mù, sau khi luồng cuồng phong cuốn tới, mặt đất bị quét thủng hãn xuống, ai trong thấy cũng lạnh lạnh.

Tuy Chu Nhuận Ba vẫn chấp tay ra sau, mỉm cười, đứng yên như cũ, kể cả tấm áo bào rộng mà ông mặc thì cũng chẳng khác gì lúc đầu, trước ngọn gió mạnh như bão lốc mà tà áo, nếp áo vẫn thẳng tắp, như đứng một nơi không gió.

Đó là công lực gì mà ghê gớm như vậy? Toàn trường ai cũng kinh sợ, không một ai biết, chỉ trừ có một người.

Đó chính là Nhạc Long Phi, học trò duy nhất của Chu Nhuận Ba, chỉ có chàng mới biết một kinh thế tuyệt học của sư phụ là gồm tất cả tinh diệu của Nho, Đạo, Thích và chính khí của thiên địa nhật nguyệt mà sáng chế ra, đó chính là môn Hạo Nhiên thần công.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nam Nhi Đại Chí Khôn Cùng

Thần Lực Hoạt Phật Kim La Hán lần thứ hai đã dốc toàn lực thi triển ngón “Kim Cương Đại Thủ Ấn” lại thành công cốc làm cho hãn giận quá, toàn thân rung bần bật.

Lúc này, trước cửa Đan Tâm giáp, tình trạng khẩn trương đến cái độ lặng yên như tờ, một chiếc kim rơi cũng nghe rõ tiếng.

Vũ Văn Kỳ không muốn phá bầu không khí khẩn trương yên lặng đó, bèn ghé tai vào Lãnh Băng Tâm lúc này vừa được Chu Bạch Mi cho uống tinh dược, vết thương không còn gì đáng ngại, vừa tỉnh lại, đang ngồi xếp vòng tròn vận khí điều nguyên, thì thầm nói khẽ.

- Lãnh tử tỷ, Kim La Hán lại ngưng tụ công lực thâm độc gì thế kia? Có lẽ hãn định dồn sức mạnh toàn lực vào đòn cuối cùng chăng? Băng tử coi kìa, không những bàn tay hãn đen sì, mà cả mặt hãn cũng đen nốt, hay là hãn định dùng Hắc Sát Ô Phong chưởng hoặc Huyền Âm Cửu Độc công gì vào ngón “Kim Cương Đại Thủ Ấn” của lão nữa?

Lãnh Băng Tâm ngẩng lên chú ý nhìn kỹ mặt Kim La Hán một lát, rồi mỉm cười nhạt nói :

- Ngu tử không nghĩ như Kỳ muội, ta cho rằng có lẽ vừa rồi hãn đã dồn toàn công lực vào “Kim Cương Đại Thủ Ấn” nơi tay trái, liều mạng đánh ra, làm cho chỗ chân khí bị đứt mạch ở tay phải tản đi, nọc rắn Thiết tuyến thanh, mới thừa thế ăn vào tim, ấn đường của hãn bị đen lại, chính là bị nọc rắn độc phát ra, chớ chẳng phải ngưng công ngưng kiết gì cả, hãn sắp chết rồi.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, nửa tin nửa ngờ, lại chú hết tinh thần nhìn vào trong trận, Chu Nhuận Ba mỉm cười nói với đối phương lúc này vẫn còn run lên vì tức giận :

- Đại sư cứ việc đánh ra ngón “Kim Cương Đại Thủ Ấn” - bí kỹ của Tạng phái bên trong có ngầm chứa Ly Hỏa chân khí đã khiến người coi thường thiên hạ quá thế, Chu Nhuận Ba đợi người phát chưởng lần nữa, xin thỉnh giáo lại.

Nói vừa dứt lời, thân thể Kim La Hán càng run lên bần bật, thốt nhiên hãn rú lên một tiếng mặt mũi mồm miệng, tai máu đen chảy ra ồ ạt rồi ngã gục xuống đất.

Đến lúc này, Đồ Viễn Trí mới lại giở trò từ bi mè khóc chuột, thở dài một tiếng, lắc đầu than rằng :

- Nọc rắn Thiết tuyến thanh xà ghê gớm thật.

Chu Nhuận Ba đưa mắt nhìn tên thống lĩnh quần tà cất cao tiếng gọi :

- Đồ Viễn Trí, sao còn chưa xuống đây nói chuyện?

Đồ Viễn Trí lúc này đối với thần công tuyệt thế của Chu Nhuận Ba đã thấy khiếp đảm, nhưng vì hấn có âm mưu riêng nên không lo lắng gì cả, lập tức bước ra vòng chiến cười một cách đanh ác hỏi :

- Người muốn nói chuyện gì với ta?

Chu Nhuận Ba nhìn đám máu chảy chan hòa dưới đất, lắc đầu than :

- Đồ Viễn Trí, ta biết ý tên tù trưởng Mãn Thanh sai người thống lĩnh quần tà đến đánh Bắc Thiên sơn phải chỉ cốt lấy đầu Chu Nhuận Ba này mà thôi...

Đồ Viễn Trí cười lạt, ngắt lời :

- Người đoán không đúng, người chỉ là một tên trùm phản nghịch, mà mặt chỉ của Thánh thượng thì bắt ta phải chu diệt tất cả từ thủ phạm đến tông phạm, không được bỏ sót tên nào, nói một cách khác là Ngài bảo ta phải lấy máu rửa sạch Đan Tâm giáp.

Chu Nhuận Ba chỉ ba cái xác của ba vị Tạng tăng, rồi lắc đầu nói :

- Đồ Viễn Trí, ba tên Tạng tăng này đều là những tay võ nghệ cao cường, danh tiếng lừng lẫy, đứng vào bậc nhất nhì trong tụi ưng khuyến các người, chỉ vì không biết lượng sức, nên mới bị chết một cách thảm thê này, vậy mà người còn không biết tự lượng sức mình, cuốn xéo cút đi, còn đứng đó mà khua môi múa mép!

Đồ Viễn Trí nhìn qua mấy cái thi thể bằng một cặp mắt lạnh lùng, chợt cất tiếng cười ha hả :

- Bọn họ tuy có đôi chút công phu, nhưng chỉ là bọn võ biên, đầu óc ngu xuẩn, nên mới để các người hạ một cách dễ dàng như vậy, có gì mà dám mở miệng khoe khoang!

Chu Nhuận Ba nhướng mày hỏi :

- Nhà người tin tưởng vào cái gì mà dám huênh hoang đòi lấy máu rửa sạch Đan Tâm giáp?

Đồ Viễn Trí ngửa mặt lên trời cười sảng sặc :

- Đồ Viễn Trí này xưa nay chưa từng chịu thua ai bao giờ, nếu ta không nắm chắc phần thắng trong tay, thì khi nào dám đảm nhận cái trách nhiệm nặng nề này.

Chu Nhuận Ba cười nói :

- Nhà người tự tin như vậy, chắc cũng không phải là vô cớ, nhưng theo ý ta thì cuộc chiến hôm nay, không nên đổ nhiều máu vô ích nữa, chỉ cần hai chúng ta so tài với nhau, rồi quyết định hơn thua là đủ!

Đồ Viễn Trí gật đầu nói :

- Cũng được, người muốn quyết định hơn thua bằng cách nào, cứ nói cho ta nghe.

Chu Nhuận Ba nói :

- Nếu người thắng, ta sẽ tự tử ngay tại chỗ, và còn đảm bảo là tất cả các vị cao bằng đồng đạo của ta, cùng nam phụ lão ấu trong Đan Tâm giáp này đều bó tay chịu trói cho người giải về dâng lên lĩnh thưởng! Còn nếu người thua, thì Chu Nhuận Ba này không thêm giết một người nào, chỉ bắt bọn người quỳ trước bàn vị Tiên hoàng, cất cao giọng đọc ba lần bài Chính Khí Ca của Văn Thiên Tường và bài Mãn Giang Hồng của Nhạc Vũ Mục, xong đâu đấy, ta sẽ tống cổ cả lũ ra khỏi Bắc Thiên sơn.

Đồ Viễn Trí cười một cách nanh ác rồi nói :

- Chu Nhuận Ba, ta đồng ý về giải pháp của người, nhưng trước khi đôi bên quyết chiến ta cho người xem một vật đã.

Chu Nhuận Ba cười nói :

- Ta biết trước thế nào người cũng có một thủ đoạn đặc biệt vậy thì cứ việc thi hành, để Chu Nhuận Ba này xem thử, coi đó là đao sơn kiếm thụ, hay là bào lạc dư oa?

Đồ Viễn Trí lạnh lùng đáp :

- Vật này rất có thể các vị đại hiệp Bắc Thiên sơn coi không ra gì, nhưng cái ảo diệu bên trong của nó, sẽ làm cho bọn vẫn tự coi mình là thần là thánh như các người, không sao chịu nổi!

Nói xong quay lại gọi bọn Hắc y Thiết vệ :

- Các người đem Nhiếp Hôn La ra đây!

Bọn Hắc y Thiết vệ nghe gọi, mỗi người lấy một chiếc thanh la thật lớn ra cầm sẵn ở tay.

Vừa trông thấy mấy chiếc thanh la, bọn Chu Nhuận Ba đều giật mình kinh sợ.

Nhân vì vừa rồi Nhạc Long Phi đã dặn Tây Môn Túy là Đồ Viễn Trí đã quyết tâm tiêu diệt quần hùng, mà những cái thanh la đó công dụng của nó rất ghê gớm, có quan hệ trọng đại đến sự sinh tử của mọi người, nên phải đề phòng cẩn thận.

Lúc này quả thấy thanh la xuất hiện, biết rằng giờ quan trọng đã điểm, ai nấy đều trở mắt nhìn những

chiếc thanh la kỳ dị đó, xem nó lợi hại ở chỗ nào.

Nhưng mặc dầu người có võ công tuyệt thế như Chu Nhuận Ba hay kinh nghiệm giang hồ phong phú như bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, không ai nhận ra Nhiếp Hồn La với những chiếc thanh la tầm thường khác nhau ở chỗ nào.

Đồ Viễn Trí thấy bọn Hắc y Thiết vệ đã đem thanh la ra, lập tức mặt mày hớn hờ, tỏ vẻ đắc ý dị thường, nhìn Chu Nhuận Ba cười một cách đanh ác :

- Chu Nhuận Ba, nếu người chịu nổi một trăm tiếng la, Đồ Viễn Trí này sẽ xin nghe theo đề nghị vừa rồi của nhà người, hai bên cùng dừng tay.

Chu Nhuận Ba gật đầu cười :

- Đối với các môn võ công khác, ta không dám tự khoe, nhưng lòng này thanh thản, sợ gì tiếng Nhiếp Hồn La của các người? Người cứ việc sai người gióng lên.

Đồ Viễn Trí nghe nói miệng vẫn tủm tỉm cười một cách nham hiểm quay về phía sau vẫy vẫy.

“Boong boong” mấy tiếng thanh la từ trong tay bọn Hắc y Thiết vệ nổi lên đình tai nhức óc, thật là một sự kỳ lạ, người trong Đan Tâm giáp vừa nghe thấy tiếng thanh la, đều ngã lảo ra một lượt.

Thanh la khua đến hồi hai, Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ mặt mày tái mét, hồn vía như muốn bay lên mây, vội khoanh chân xếp bằng tròn, vận dụng nội công chống lại.

Thanh la khua đến hồi ba, bọn kỳ hiệp đương thời là Chu Bạch Mi, Vưu Nam Báo và các nhân vật khác đều bắt chước hai thiếu nữ, ngồi xuống tĩnh tọa.

Duy có Chu Nhuận Ba vì công lực tinh thuần, nên còn có thể cố gắng duy trì được đến hồi năm, thở dài một tiếng, ngồi xếp bằng tròn trên mặt đất.

Lúc này bọn quần hiệp mới biết, thì ra trong Đan Tâm giáp này, già trẻ trai gái, đều trúng độc của Kim Tầm ác trùng của Miêu Cương.

Loại trùng độc này khi nghe thấy tiếng thanh la, liền lập tức phát tác, làm cho người bị trúng đau đớn như đứt từng khúc ruột, không sao chịu nổi.

Thanh la khua đến hồi mười, quần hiệp chỉ còn thoi thóp thở, cả đến vị Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi cũng không ra ngoài lệ đó.

Mấy tên người hầu trong Đan Tâm giáp kêu gào thảm thiết, thổ máu đen ra mà chết.

Đồ Viễn Trí thấy tình hình như vậy thì đắc ý vô cùng, cất tiếng cười như điên như dại.

Trong khi lão cười Chu Nhuận Ba cố nén cơn đau, chỉ mặt Đồ Viễn Trí trừng mắt quát to :

- Đồ Viễn Trí, người bảo bọn chúng đừng đánh thanh la vội.

Đồ Viễn Trí lúc này biết bọn kỳ hiệp đã như cá nằm trong lưới, như chim trong lồng, càng đem bọn họ ra làm trò lâu chừng nào càng vui chừng nấy, bèn theo lời Chu Nhuận Ba xua tay ra hiệu cho bọn thủ hạ ngừng đánh thanh la, rồi mỉm cười hỏi :

- Chu Nhuận Ba người còn muốn nói gì?

Chu Nhuận Ba lạnh lùng nói :

- Ta có hai điều cần nói cho người biết, một là mặc dầu bọn giặc Mãn và tụi khuyển ưng quên cả tổ tiên nguồn gốc như các người, thủ đoạn thâm độc thế nào, ruột gan nham hiểm thế nào, cũng chỉ giết được bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, giết được Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi, giết được Chu Nhuận Ba ta và tất cả trai gái già trẻ trong Đan Tâm giáp, chớ giết thế nào được chí khí dân tộc, giết thế nào được nam nhi Đại Hán, Chu Nhuận Ba hôm nay chết ở Bắc Thiên sơn nhưng ngày mai lại có hàng ngàn hàng vạn Chu Nhuận Ba khác, nêu cao ngọn cờ phản Thanh phục Minh, quật khởi bốn bể tám phương!

Tây Môn Túy nghe xong mấy câu sau cùng của Chu Nhuận Ba, liền vỗ tay đôm đốp, ngửa mặt lên trời ha hả cười :

- Chu giáp chủ nói phải lắm, đã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hữu sinh, cái trí lớn phục quốc của nam nhi Hán tộc, vĩnh viễn bất diệt, khí tiết kiên trinh của hào kiệt Trung Hoa vĩnh viễn bất khuất!

Đồ Viễn Trí cười nhạt mấy tiếng, đặc ý nói tiếp :

- Dù có hàng vạn hàng vạn Chu Nhuận Ba quật khởi, cũng chẳng có liên quan gì đến ta, hôm nay ta chỉ cốt giết được bọn người, cắt đầu đem về Bắc Kinh là tha hồ hưởng vinh hoa phú quý suốt đời thế là mãn nguyện.

Chu Nhuận Ba bĩu môi nói :

- Hai là chúng ta, một bọn nghiệt tử cô thân, tuy bị lọt vào tay các người, nhưng ta không muốn chết một cách mờ ám...

Đồ Viễn Trí không đợi Chu Nhuận Ba nói hết, lập tức ngắt lời :

- Chu Nhuận Ba, có phải người muốn biết tại sao ta lại có thể làm cho tất cả nhân vật trong Đan Tâm giáp các người đều bị trúng trùng độc Kim Tầm không?

Chu Nhuận Ba gật đầu trả lời :

- Bọn ta đã ở trong tay người, người cứ việc nói hết sự bí mật ra cũng không sao.

Đồ Viễn Trí nhướng cao lông mày, quay về phía sau, giơ tay vẫy.

Bọn Hắc y Thiết vệ lập tức đưa một người ra.

Chu Nhuận Ba chú ý nhìn, thì ra chính là tên đầu bếp Tiền Tứ của mình, mà ngày thường mình vẫn hết sức ngợi khen tin cẩn, thì bất giác bưng bưng nổi giận, nghiến răng quát to :

- Tiền Tứ, ta thật không ngờ gian tế của Thất lỗ ở trong Đan Tâm giáp lại chính là người!

Tiền Tứ trông thấy chủ nhân - người mình đã hầu hạ bao năm, lại đã gia ơn cho mình bao nhiêu, mà lúc này vị trúng Kim Tầm ác trùng đến nỗi như thế, thì bất giác vừa hối vừa thẹn, chỉ cúi gằm mặt xuống, không dám ngẩng lên.

Đồ Viễn Trí cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Chu Nhuận Ba, người đừng nên trách hãn, mà chỉ nên trách mình, dùng người không minh, người phải biết em ruột của Tiền Tứ và mẹ hãn đang ở Bắc Kinh, có lẽ không đề phòng đến sự chúng ta có thể mượn cơ uy hiếp hãn, bắt hãn phải thừa lúc các người không biết lén bỏ trùng độc vào cơm canh chè rượu cho các người dùng hay sao?

Chu Nhuận Ba thẹn đỏ mặt, thở dài một tiếng, lại hỏi :

- Người ngoài không ai dám tự tiện bước vào Đan Tâm giáp nửa bước, Kim Tầm độc trùng ở đâu mà ra?

Đồ Viễn Trí đắc ý cười nói :

- Ta có nuôi hai con chim ưng rất lớn, Kim Tầm độc trùng do chúng mang đến giao cho Tiền Tứ.

Chu Nhuận Ba thở dài một tiếng, đôi mắt lóng lánh như tỏa hào quang, nhìn Tiền Tứ quát hỏi :

- Tiền Tứ, ngày thường mi vẫn nghe ta nói chuyện về các tiền hiền tiên thánh, giảng những điều hiếu nghĩa thủy chung, làm sao đến nỗi nhân diện thủ tâm, mất hết cả nhân tính, cái việc hôm nay do Chu Nhuận Ba dùng người không minh, chết cũng không đáng tiếc, chỉ giận vì ta mà để bao nhiêu vị anh hùng dân tộc còn giữ được tấm lòng trung ái quốc đều bị sa vào tay bọn ưng khuyến Thanh đình. Nếu từ nay không còn ai dám đứng lên quang phục đại nghiệp, làm chậm mất cơ hội phục hưng, khiến cho con cháu nhà Hán vĩnh viễn làm nô lệ, thì tội ấy ai chịu...

Chu Nhuận Ba nói chưa dứt lời, Tiền Tứ thốt lên một tiếng thê thảm, nước mắt rùng rùng như mưa, ngẩng đầu nhìn Chu Nhuận Ba nói như gào lên :

- Lão chủ nhân, Tiên Tứ đáng chết!

Chữ “chết” vừa dứt lời, đầu hãn đã gieo mạnh vào vách núi, óc bắn ra, máu tuôn như suối rồi chết.

Chu Nhuận Ba thấy thế gật đầu, nói :

- Tiên Tứ, người chết như thế là phải, trông thấy cái chết này, đủ rõ lòng người dân Hán vẫn chưa đến nỗi mất hãn.

Đồ Viễn Trí đành ác cười :

- Chu Nhuận Ba, người còn câu di ngôn nào nữa thì nói nốt đi! Lòng người dân Hán chưa chết, nhưng người thì đáng chết lắm.

Chu Nhuận Ba gật đầu nói :

- Người cứ việc động thủ đi, Chu Nhuận Ba này thiếu sót đạo thần tử đã lâu giờ cũng nên về châu Tiên hoàng là vừa!

Đồ Viễn Trí nhướng mày cười nói :

- Được lắm, ta sẽ thành toàn cái lòng trung hiếu cho bọn cô thần nghiệt tử các người, mà các người cũng thành toàn cái mộng phú quý cho bọn sai lang ưng khuyến chúng ta!

Nói xong, vẫy tay ra hiệu, bọn Hắc y Thiết vệ lại vác thanh la gõ boong boong rầm lên.

Tiếng thanh la vừa nổi lên, bọn quần hiệp ở lại cảm thấy trong bụng như có hàng vạn con kiến đốt đau đớn vô cùng.

Lúc này, Cốc Trường Thanh chột nhìn Đồ Viễn Trí cười nói :

- Đồ lão cung phụng, xin ngài hãy bảo bọn họ dừng tiếng la lại, Cốc Trường Thanh này muốn thừa một chuyện.

Đồ Viễn Trí lại vẫy tay ra hiệu, tiếng la tức thì im bật, lũ trùng độc trong bụng quần hiệp tạm ngừng đục khoét.

Cốc Trường Thanh hỏi :

- Đồ lão cung phụng, ta nghe hình như những người bị trúng độc ở Miêu Cương, vì độc tụ ở trong gan ruột trước khi chưa giải độc, không có cách gì để tụ nội gia chân khí nữa phải không?

Đồ Viễn Trí gật đầu nói :

- Cốc đạo trưởng nói đúng lắm, nhất là loại Kim Tầm trùng này, chất độc còn ghê gớm hơn tất cả các độc trùng khác, lúc này bọn chúng không thể tụ được chân khí, so với người tầm thường, không biết võ nghệ cũng chẳng hơn gì.

Cốc Trường Thanh cười nói :

- Nếu đối phương đã không có gì đáng lo, thì Đồ lão cung phụng hà tất phải giết, ta bắt sống đem về Bắc Kinh, Thánh thượng tất vui lòng, có thể thưởng hậu hơn.

Đồ Viễn Trí nghe Cốc Trường Thanh nhắc, mới tỉnh ngộ ra, vội gật đầu cười :

- Phải, phải đấy, nếu đạo trưởng không nhắc, thì ta quên mất, khi đi Thánh thượng đã chỉ dụ rằng, nếu bắt sống được Chu Nhuận Ba thì ngài sẽ đặc biệt thưởng thí.

Quần hiệp nghe nói bất giác đều cảm giác trong sự thất bại hình như còn một niềm hy vọng, Phù Vân Tử chợt nhớ ra là Chu Nhuận Ba có phải một nhân vật phức sẵn trong bọn ứng khuyến Thanh đình để do thám tin tức, rất có thể người đó là Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh cũng nên.

Không ngờ Đồ Viễn Trí vừa nói dứt lời, Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao đã giơ tay xua lấy xua để nói :

- Đồ tiên sinh, kế ấy không ổn.

Đồ Viễn Trí ngạc nhiên hỏi :

- Phục thần quân chỗ nào không ổn?

Phục Bách Thao cười một cách đanh ác nói :

- Bắc Thiên sơn cách kinh thành xa quá, dọc đường dễ xảy ra biến cố!

Đồ Viễn Trí mỉm cười :

- Phục thần quân lo lắng thế cũng đúng, nhưng bọn họ bị trúng trùng độc, trước khi có thuốc giải thì không thể nào phục hồi võ công có khác gì người thường? Huống chi bọn ta còn bao nhiêu tay cao thủ áp giải cẩn thận lo gì sơ suất?

Âu Dương Bình đứng bên cười nói :

- Đồ tiên sinh nói rất có lý!

Phục Bách Thao đưa mắt nhìn Âu Dương Bình rồi nói :

- Âu Dương huynh, Kim Tầm trùng độc đã do người Miêu chế, tất nhiên trong Miêu Cương phải có thuốc giải độc, ngộ lỗ bè lũ tụi phản nghịch tìm được thuốc giải độc, ngầm cho Chu Nhuận Ba uống, khôi phục lại võ công lúc ấy kẻ thù ngay cạnh nách, phòng bị không xuể, chúng ta há chẳng đang thắng, trở nên toàn bại cả ư?

Đồ Viễn Trí giật mình nói :

- Phục thần quân nghĩ ra cái đó quả nhiên cao minh hơn so với cái tham lập công lớn của ta và Cốc đạo trưởng, Âu Dương lão đệ vừa rồi.

Phục Bách Thao đắc ý cười :

- Ta chỉ nghĩ rằng công đã sắp thành nên phải lo trước sự sụp đổ mà thôi, chữ “cao minh” Phục Bách Thao này đâu dám nhận.

Đồ Viễn Trí cặp mắt sáng lên dữ dội, mặt đầy sát khí, cười ha hả nói :

- Vậy Phục thần quân định xử lý bọn này thế nào? Xin cho Đồ Viễn Trí được nghe cao luận!

Phục Bách Thao nhướng mày cười :

- Đồ tiên sinh đã hỏi đến, Phục Bách Thao này cũng xin giải bày ngu kiến, ta cho kế sách xử trí vụ này có thể chia làm hai loại, một loại “cao minh” và một loại là “chắc chắn”.

Đồ Viễn Trí gật đầu cười :

- Xin Phục thần quân cứ nói rõ cho nghe!

Phục Bách Thao đảo cặp mắt hung ác nhìn bọn Cnt một lượt rồi cười nhạt :

- Phương pháp “chắc chắn” thì giản dị, nghĩa là bất tất phải đợi bọn chúng bị Kim Tầm trùng độc cắn chết, cứ cho ngay mỗi tên một nhát đao rồi lấy thạch khô ướp đầu, đem về kinh báo tiệp.

Đồ Viễn Trí bật cười nói :

- Có lẽ vì hôm nay ta chỉ đánh một trận mà đã thành công rực rỡ, nên vui quá quên phứt đi mất, kể ra thì việc gì cứ khua chiêng giục trùng? Cứ việc đem chém mỗi tên một nhát đao, có phải gọn chuyện không?

Phục Bách Thao lại cười nói tiếp :

- Còn phương pháp “cao minh” thì hơi phiền phức hơn, là trước khi đem bọn phản đồ giải về kinh, hãy dùng ngọn Hóa Huyết kim đao và thanh kiếm Đồ Long ta đang đem đây, đem chúng ra chém đứt hai xương tỳ bà thì hai cánh tay trở nên vô dụng và cắt hai cái gân ở mắt cá chân đi, làm cho hai chân không đi được

nữa, làm thế thì bè lũ của chúng lại cứu và thậm chí có thuốc giải cũng không lo chúng bay lên trời hay chôn xuống đất được nữa!

Đồ Viễn Trí nghe xong, vỗ tay cười sảng sặc, khen không ngớt lời :

- Phục thần quân kế sách cao thật! Ta chọn phương pháp “cao minh” của người.

Phục Bách Thao nhướng đôi mày, nhờn nhờn đặc ý cười :

- Cách ấy tuy hơi tàn nhẫn, nhưng một khi chúng bị đưa về kinh thì cũng bị lăng trì xử tử, trước sau gì cũng chết, đâu có thương cũng vô ích.

Âu Dương Bình nghe đến đây, cong hai ngón tay cái lên, đôi mắt long lanh như điện, đăm đăm nhìn Phục Bách Thao, cười ha hả nói :

- Phục huynh, cái ngoại hiệu Tàn Tâm Thần Quân của người sao mà hợp thế?

Phục Bách Thao cười nói :

- Âu Dương huynh là một trong Càn Khôn lục ác, ta là nhân vật trong Thiên Ngoại song tàn, anh hùng sở kiến, tất phải lược đồng...

Âu Dương Bình không đợi hẳn nói hết nhướng mày ngắt lời :

- Há những chỉ có sở kiến lược đồng mà thôi, Âu Dương Bình này cần kiến nghị xin Đồ tiên ông cho ta và Phục huynh hoàn thành kế hoạch nữa kia!

Nói đến đây quay lại với Đồ Viễn Trí nói :

- Đồ tiên sinh, việc này xin để cho ta và Phục huynh đảm nhiệm có được không?

Đồ Viễn Trí mừng lắm nói :

- Nếu Âu Dương lão đệ và Phục thần quân chịu trách nhiệm công việc ấy thì còn gì nói nữa! Ta sẽ đứng áp trận cho các người, phòng lỡ có sự gì xảy ra chẳng?

Phục Bách Thao nghe nói, liền rút lưỡi Hóa Huyết kim đao ra cầm ở tay, còn thanh kiếm Đồ Long đưa cho Âu Dương Bình.

Âu Dương Bình đón lấy thanh kiếm, đưa lên mắt ngắm nghía, chợt thốt ra tiếng thở dài.

Phục Bách Thao ngạc nhiên hỏi :

- Âu Dương huynh vì sao mà cảm khái vậy?

Âu Dương Bình khoa thanh kiếm một vòng, rồi nói :

- Ta cảm thấy trong U minh, tựa hồ có hai chữ “báo ứng” thật.

Phục Bách Thao vừa cau mày, Âu Dương Bình lại cười nói tiếp :

- Tiểu đệ đã bao lần bị bọn này làm cho tức hộc máu, hôm nay dưới thanh Đồi Long này tha hồ mà báo thù tuyết hận, có phải rõ ràng là tuần hoàn, tơ hào không sót không?

Phục Bách Thao “à” một tiếng rồi gật đầu nói :

- Đúng, đúng lắm!

Hai người thùng thẳng bước đến trước bọn kỳ kiếp, Âu Dương Bình vừa đi vừa bắn khoả gọi Phục Bách Thao :

- Nếu U minh đã có báo ứng, thì bữa nay chúng ta giết nhiều người thế này, không biết kiếp sau có phải trả món nợ ấy không nhỉ?

Phục Bách Thao cười sáng sặc :

- Thuyết báo ứng chỉ là những câu bịp đời của bọn đạo đức giả, chớ còn tội mình là những kẻ tuấn kiệt thức thời, sao lại mê tín thế được. Mai một đại công hoàn thành, ban sự hồi triều, là tha hồ hưởng vinh hoa phú quý hơi đâu mà nghĩ đến chuyện báo ứng báo kiếp cho mệt!

Âu Dương Bình gật đầu cười :

- Phải lắm, lúc này ta chỉ nói và nghĩ đến cái tước phẩm và vạn lạng hoàng kim là hơn hết.

Lúc này hai người đã đi đến trước mặt quần hiệp.

Bọn họ cố nhiên là định hạ thủ vị lãnh tụ quần hùng là Chu Nhuận Ba trước nhất.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thí Tướng Mong Vãn Hồi Cục Diện

Phục Bách Thao đưa mắt nhìn Chu Nhuận Ba, rồi cười nói với Âu Dương Bình :

- Âu Dương huynh muốn hạ thủ trước hay để ta hạ thủ trước.

Âu Dương Bình nhũn nhận đáp :

- Vị chủ nhân Đan Tâm giáp này, danh phận đặc biệt Phục thần quân bất tất nhún nhường, xin cứ việc động thủ đi.

Phục Bách Thao thấy sự thành công đã đến trước mắt, thốt nhiên làm bộ khách sáo, nhướng mày cười nói :

- Thế cũng được, ta sẽ dùng lưỡi Hóa Huyết kim đao chặt hai cái xương tỳ bà trên vai hăn, còn Âu Dương huynh thì dùng thanh Đồi Long cắt đứt gân ở hai gót chân hăn đi.

Âu Dương Bình gật đầu cười nhạt :

- Vâng, thế cũng được.

Chu Nhuận Ba để mặc hai tên hung thần ác sát giễu võ dương oai trước mặt, không thèm để ý đến, sắc mặt vẫn nghiêm trang bình tĩnh như một pho tượng Phật.

Không ngờ lúc Phục Bách Thao giơ lưỡi Hóa Huyết kim đao lên, Âu Dương Bình thốt nhiên hét lên một tiếng kinh khủng, nắm chặt lấy tay hăn hỏi :

- Phục thần quân, người đứng sau Chu giáp chủ người đầy những máu kia là ai?

Phục Bách Thao chú ý nhìn kỹ ra phía sau Chu Nhuận Ba, nhưng không thấy gì lạ cả, vừa định quay lại hỏi Âu Dương Bình thì chợt thấy hăn “à” một tiếng rồi nói :

- Tại hạ nhận ra rồi, người đó là Đồi Long kiếm khách Lỗ Trường Phong, cựu chủ nhân của thanh kiếm này.

Phục Bách Thao nghe nói, bất giác buông tiếng cười sảng sặc, nói một cách chế giễu.

- Âu Dương huynh bữa nay sao mà nhát thế? Lỗ Trường Phong đã bị ta giết ở Tiên Hà lĩnh, dẫu cho hồn

hắn có thiêng, cũng không thể bay qua hàng vạn dặm đường mà về đây được?

Âu Dương Bình “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Phục Bách Thao, những loại ma quỷ tầm thường có lẽ khó lòng vượt qua thiên sơn vạn thủy mà đến đây được thật, song Đồ Long kiếm khách là một vị đại hào kiệt, đại anh hùng một tấm trung, hồn dẫu bay tới Tam thập tam thiên cũng được, sá gì một dải Bắc Thiên sơn? Huống chi hôm nay là ngày kỵ của Thiên hoàng, Đan Tâm giáp đặt linh vị đại đế, các trung hồn nghĩa sĩ hồn phách khắp tám cõi bốn phương đâu đâu không kéo về tham dự? Chính ra người cũng nên e dè sợ sệt một chút, mới phải!

Phục Bách Thao xưa nay vẫn là một tay giết người không gớm tay, vậy mà nghe mấy câu của Âu Dương Bình quả nhiên cũng thấy rợn tóc gáy, kinh sợ hỏi :

- Âu... Âu... Dương huynh, huynh bị ma làm... làm hay sao thế?

Hắn chưa nói dứt lời thì trước mặt lóe lên một luồng hào quang rực rỡ, rồi một làn ánh sáng như nước vung lên, mưa máu phun ra như tưới, tiếp theo một tiếng rú ghê hồn, và cả thân hình cao lớn không đầu của Phục Bách Thao đổ vật xuống.

Thì ra luồng hào quang rực rỡ kia là mấy mũi ám khí Long Tu Nghịch Huyết trâm do Âu Dương Bình ném ra, còn làn sáng sắc như nước là bóng thanh kiếm Đồ Long trong tay hắn.

Đồ Viễn Trí tuy đã trông thấy biến cố xảy ra chỉ trong chớp nhoáng ngoài ý liệu, nhưng vì biết Âu Dương Bình không có thuốc giải độc Kim Tầm trùng độc và lại hắn thân cô thế cô, dù có manh tâm phản nghịch cũng không làm gì nổi, nên lão vẫn thản nhiên như không, lạnh lùng gọi to :

- Âu Dương Bình, người khéo che đậy lắm, nhưng bọ ngựa chống sao nổi xe, quả trứng sao chọi nổi với núi đá, người đã để lộ chân hình, thì ta cũng sinh phúc cho người được chết toàn thân.

Âu Dương Bình ngừng mặt lên trời cười ha hả :

- Đồ Viễn Trí, đôi mắt cú vọ của người đã mù tịt hẳn rồi hả, nên đến lúc này vẫn tưởng ta là Âu Dương Bình à?

Mấy câu này làm cho Đồ Viễn Trí hết sức kinh ngạc, mắt lão trợn trừng như tóe ra lửa, hau háu nhìn Âu Dương Bình từ đầu tới gót.

Âu Dương Bình lại cười khanh khách :

- Đồ Viễn Trí, Âu Dương Bình tội ác đã đầy, nên đã phải đền tội ở Ô Mông xà huyết từ lâu rồi, còn đâu đến giờ này? Người thử mở to mắt ra mà coi ta là ai đây?

Nói xong thò tay vào túi lấy chiếc khăn ướt, đưa lên mặt lau kỹ một lượt, một khuôn mặt thanh tú lồ lộ hiện ra, làm cho bọn ưng khuyến Thanh đình giật mình kinh sợ, còn bên phe quần hiệp thì ai cũng hoan hỉ, hả hê.

Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ thấy Âu Dương Bình giả lại chính là Nhạc Long Phi, ý trung nhân của mình thì bất giác đưa mắt nhìn nhau, tủm tủm cười, trong bụng khắp khởi mừng thầm quên cả cảnh nguy hiểm đang diễn ra trước mắt.

Nhưng Chu Nhuận Ba chẳng những không mừng mà lại tỏ vẻ giận dữ trừng mắt nhìn Nhạc Long Phi, dẫn giọng quát :

- Nhạc Long Phi, người thật là ngu xuẩn đáng chết, còn chưa chịu quỳ xuống hả?

Nhạc Long Phi ngơ ngác, không hiểu tại sao ân sư lại nổi giận, đành vâng lời quỳ xuống, Chu Nhuận Ba nghiêm sắc mặt nói :

- Cục diện hôm nay hoàn toàn đổ vỡ, đành là không còn cách gì cứu vãn lại được, trong Đan Tâm giáp, già trẻ lớn bé, không một người nào là không trúng độc, võ công bị mất hết, dù có còn sống, cũng không khác gì con dê con cừu. Đứng trước tình thế ấy, một Nhạc Long Phi chớ dẫu đến mười Nhạc Long Phi cũng phải thất thủ. Người đã giả mạo Âu Dương Bình trà trộn được vào hàng ngũ địch, lẽ ra phải kiên gan tĩnh trí, coi những việc xảy ra hôm nay, như một đặc thắng vẻ vang của mình, dù có phải tự tay cắt đầu Chu Nhuận Ba này, cũng không nên từ, miễn sao được Đồ Viễn Trí tin cần, coi như chân tay, thời sau này mới mong có cơ hội diệt trừ được hẳn! Lúc ấy chẳng những báo thù được cho bao nhiêu vị anh hùng bỏ mình vì nghĩa, mà còn có hy vọng gây dựng lại sự nghiệp phục quốc sau này. Vừa rồi một tên Phục Bách Thao chết, thì lát nữa cái mạng Nhạc Long Phi cũng không còn, đối với đại cục có ích chi đâu? Giận nhỏ không nhin, tất hại đạo lớn, làm việc hồ đồ như vậy, thật là phí cái công ngày thường ta tận tâm kiệt lực dạy dỗ tài bồi...

Chu Nhuận Ba càng nói càng tức giận, càng gay gắt, mấy câu sau cùng cơ hồ nói lạc cả giọng.

Nhạc Long Phi vừa thẹn vừa hối, cứ cúi gằm mặt xuống, không dám trông lên.

Đồ Viễn Trí tay cầm cây Ác Quỷ trượng lẳng lẳng đứng nghe, nghe xong, gật gù cười nhạt, bảo Nhạc Long Phi :

- Nhạc Long Phi, người nghe rõ chưa? Gừng càng già càng cay! Nếu mi khôn ngoan, biết theo đúng lời sư phụ người vừa nói, tạm thời nhẫn nhục, thời cái đầu bạc của Đồ Viễn Trí này đã biến thành một vật ở trong túi người rồi! Nhưng lúc biết khôn thì đã già đời, con hồ ly đã hiện nguyên hình, còn chưa đứng lên mà chịu chết, còn đợi gì nữa.

Nhạc Long Phi nghe nói nghiêng rằng trừng mắt nhìn Đồ Viễn Trí, rồi vái Chu Nhuận Ba mấy cái, đoạn

đứng lên vung lá cờ Phù Dung ra quét to :

- Đồ Viễn Trí, Nhạc Long Phi này vì tài sơ trí thiển, nên mới đắc tội với ân sư và các vị tiền bối trung nghĩa, nhưng lá cờ Phù Dung này, hàm chứa chính khí càn khôn, chưa chắc đã chịu thua cây Quỷ trượng của người, nói tóm lại, thì ngày hôm nay, đầu Nhạc Long Phi này chưa rơi, bọn ưng khuyến vô sỉ các người đừng hòng động đến nửa sợi tóc của ân sư và các vị kỳ hiệp già trẻ trong Đan Tâm giáp.

Đồ Viễn Trí mỉm cười đáp :

- Tha hồ cho mi nói thánh nói tướng, cây Phù Dung phan của mi có hàm chứa đủ tinh thần dân tộc chính khí Càn Khôn nhưng khí số nhà Minh đã tận, thời vận Thanh đình đương lên, bọn phản nghịch quật cường, bất thức thời vụ chúng bay, khác nào như du hồn trong hũ, ngọn đèn trước gió, chống làm sao lại với sấm sét phong ba.

Nói dứt câu cuối cùng, hấn hú lên một tiếng, mặt sát khí đặng đặng, tay cầm ngang cây Ác Quỷ trượng, thủng thỉnh bước đến gần Nhạc Long Phi.

Giữa lúc ấy, Thiên Bình vũ sĩ thốt nhiên bước sấn đến, ghé vào tai Đồ Viễn Trí nói :

- Đồ lão cung phụng có trông thấy phục binh của đối phương không?

Đồ Viễn Trí giật mình, ngạc nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Cốc Trường Thanh chính là nước cờ mà Chu Nhuận Ba đã phái đến phục sẵn bên mình Lê Phóng Hạc từ trước, và cũng là người đã dùng Nghi Ngữ Truyền Âm chỉ điểm cho Nhạc Long Phi phá vây chạy trốn hôm chàng bị vây ở Ô Mông xà cốc, chính ông ta cũng khám ra là Nhạc Long Phi đã cải trang thành Đồ Viễn Trí và biến cái đầu Âu Dương Bình thành đầu Nhạc Long Phi. Nên mới vội đón lấy giả vờ giận dữ ném vào sườn núi đá, để cho bọn Đồ Viễn Trí không còn cách gì biện nhận được nữa.

Suốt thời gian đó, ông ta hết sức che đậy những sự sơ ý của Nhạc Long Phi, Nhạc Long Phi vẫn mơ màng, đâu biết là vị Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh này là người đồng chí hướng với mình.

Lúc này, thấy mọi việc đã hoàn toàn đổ vỡ, mà Nhạc Long Phi nhất định không phải là đối thủ của Đồ Viễn Trí, Cốc Trường Thanh không thể không đánh liều mạo hiểm, những mong độc lực vẫn hồi thế cục.

Nên ông ta cố ý dùng lời nói dẫn dụ Đồ Viễn Trí chú ý đi chỗ khác, định thi triển ngón bí kỹ Án thời điểm huyết giết chết Đồ Viễn Trí, khiến cho bọn ưng khuyến mất chủ may ra có thể xoay đổi tình thế phần nào.

Trong khi Đồ Viễn Trí hỏi phục binh ở đâu, thì Cốc Trường Thanh đã nhắm đúng huyết kỳ môn chỗ khí huyết trong người tụ lại của Đồ Viễn Trí, một mặt dồn tụ hết công lực vào hai ngón tay phải, một mặt khẽ cười nói :

- Đồ lão cung phụng, xin Ngài ngẩng lên trông vách núi đá bên trái có gì khả nghi chăng?

Đồ Viễn Trí nghe lời, quả nhiên ngẩng đầu nhìn theo tay Cốc Trường Thanh trở, Cốc Trường Thanh thấy dịp may không thể bỏ lỡ, bèn ngậm nghiến chặt hai hàm răng, dồn tụ công lực, điểm vào kỳ môn huyết của Đồ Viễn Trí.

Đồ Viễn Trí không ngờ tình hình biến chuyển đột ngột như thế, mặc dù võ học của hắn cao siêu đến bậc nào cũng không tránh khỏi.

Môn Ấn thời điểm huyết là một môn tuyệt kỹ của giới võ lâm, người bị điểm huyết, lập tức khí huyết dừng lại, tất phải chết ngay, nhưng lần này Đồ Viễn Trí chỉ rùng mình một cái, rồi thừa thế điểm vào huyết đạo của Cốc Trường Thanh, miệng cười một cách nham hiểm.

- Cốc Trường Thanh, ta thật không ngờ người cũng là gian tế của bọn phản nghịch, chắc người không ngờ là trong mình ta mặc áo lót Thiên tôn nhuyễn giáp, đao kiếm đâm không thủng, điều đó đã tỏ rõ lòng trời còn tự nhà Mãn Thanh, bọn phản nghịch bọn bay đáng chết hết, Đồ Viễn Trí này tha hồ ngồi hưởng vinh hoa phú quý trong lúc tuổi xế chiều.

Nói xong, hắn phất tay áo một cái, một luồng cương khí vô hình cực kỳ cường mạnh, lừng không ào ào cuốn tới, hất Cốc Trường Thanh bắn xa đến mấy thước, rồi rơi đánh bịch một cái xuống đất, thất khiếu chảy máu.

Nhạc Long Phi mắt trợn ngược lên, tưởng đến rách cả khoeo mắt, hét to một tiếng, lá cờ Phù Dung trong tay vung lên, một chiêu tuyệt học “Thu Thập Sơn Hà”, hóa thành đám mây màu phù dung, bóng cờ loang loáng, lừng không cuốn thẳng tới trước mặt Đồ Viễn Trí.

Đồ Viễn Trí đã kinh sợ vì uy thế của đối phương quá mạnh, lại yên trí mình đã nắm thắng trong tay, khi nào lại chịu cho Nhạc Long Phi liều mạng xông vào đánh, lỡ chẳng may bị trúng một đòn của chàng, thì đại. Nghĩ thế nên hắn chỉ mỉm cười, rồi nhảy lùi ra ngoài vòng chiến tới ba trượng.

Nhạc Long Phi đánh liền mười chiêu, chiêu nào uy thế cũng cường liệt vô cùng như có thể lay núi, chuyển biển.

Đồ Viễn Trí cậy mình võ học đã đến bậc tứ hỏa thuần thanh, cố sức né tránh, không chịu tiếp chiêu.

Mưu kế ấy quả thực là thâm độc, Nhạc Long Phi đánh một hơi hệt mười chiêu, quả nhiên nhuệ khí giảm sút, Đồ Viễn Trí lập tức hét to một tiếng, bóng gậy múa tít lên như điên cuồng, đang thế thủ đối thành thế công, chưa đầy hai ba chục chiêu, hắn đã vây kín thân hình Nhạc Long Phi lại, dẫu chàng có chấp cánh cũng không hòng trốn thoát.

Vũ Văn Kỳ lúc này đối với hai chữ sống chết đã không quan tâm nữa, sắc mặt nàng vẫn thản nhiên như thường, chỉ mỉm cười nói với Chu Nhuận Ba :

- Chu lão tiên bối xem Long ca ca điệt nữ còn cầm cự được bao lâu nữa?

Chu Nhuận Ba lắc đầu than rằng :

- Hình như hãn cũng gặp nhiều cơ duyên may mắn, nên công lực cũng đã tăng tiến nhiều, nhưng dẫu sao cũng chỉ chống đỡ được năm ba chục chiêu nữa là cùng, sớm muộn gì cũng biến thành oan hồn dưới cây thiết trượng của Đồ Viễn Trí.

Chu Nhuận Ba ước lượng quả nhiên không sai, lại qua hai chục chiêu nữa, thân pháp của Nhạc Long Phi đã dần dần rối loạn, gần như không chống nổi ngọn Quỷ trượng thế mạnh như vũ bão của Đồ Viễn Trí.

Trong khi tính mệnh của Nhạc Long Phi như ngàn cân treo sợi tóc, xin độc giả hãy tạm ngừng tình hình ác chiến của đôi bên, trước hết xin thuật lại cuộc gặp gỡ kỳ lạ ở Ô Mông xà cốc của Nhạc Long Phi hồi trước.

Nguyên do Nhạc Long Phi từ lúc nhảy xuống Ô Mông xà huyết, quay con rắn đó, thấy trên vách động hiện ra một miệng hầm bất giác nảy tính tò mò, tung mình nhảy vào, vách động liền lập tức đóng sập lại.

Nhạc Long Phi biết ngay mình đã lâm nguy, chỉ trừ khi gặp sự may mắn bất ngờ, còn không thì đành bị chôn sống không còn cách gì phá núi mà ra được.

Người ta gặp cảnh nguy hiểm, đã đến cái độ không thể sao được nữa, thì tâm tình đối với hoàn cảnh thường chia ra làm hai loại.

Một loại là hạng thường nhân yếu đuối, tâm thần hốt hoảng, chân tay luống cuống, kết quả đều không sao tránh khỏi kiếp số.

Còn một hạng là thuộc vào loại siêu nhân, dũng cảm, phần nhiều vẫn bình tâm tĩnh trí, cố gắng tìm một con đường giải thoát.

Nhạc Long Phi là bậc tư thiên tuyệt thế, khoáng đạt kỳ tài, chàng không những đã thuộc vào loại thứ hai kể trên mà còn lại thêm được một đặc điểm mà người khác không có.

Điểm quý hóa đó, là nhờ chàng uống được Kim thạch tiên nhũ vạn tải không thanh, nên hai mắt sáng như điện, dù ở trong bóng tối, trông rõ mọi vật như ban ngày.

Trong động bí mật tối om, đến nỗi giơ bàn tay lên không trông rõ năm ngón, vậy mà chàng trông rõ môn một, không bỏ sót vật gì, chàng thấy mình đang đứng trong một con đường hai bên đầu là vách đá, cứ vài bước lại đục một lỗ thông hơi nhỏ nên hầm tuy ở ruột núi, mà không khí vẫn không đến nỗi ngột ngạt khó thở.

Đi lên ước chừng mười trượng, Nhạc Long Phi chợt nhận thấy trên vách núi bên phải có chỗ đá nứt ra thành hình một khuôn cửa. Chàng khẽ tỵ chân lực, đẩy thử, quả nhiên là một cánh cửa thật.

Nhạc Long Phi mừng thầm, bước vào, thấy bên trong là một thạch thất rộng rãi, trên bàn và vách đều có đĩa đèn, đĩa nào cũng còn sót lại một ít dầu chưa thắp hết.

Nhạc Long Phi lấy đá đánh lửa thắp đèn lên, lại ngắm kỹ gian nhà một lượt.

Trong nhà có lò luyện đan, giá phơi thuốc, cho đến bàn đá, ghế đá các thứ vật dụng đều đầy đủ, trên một cái giường bằng đá, kê sát góc nhà, có một thi hài thối đã róc hết, chỉ còn trơ khung xương.

Nhạc Long Phi biết bộ hài cốt đó, chính là hài cốt của Ô Mông lão nhân, bèn cung kính khom lưng vái mấy cái, đoạn bước đến bên chiếc bàn đá, giở mấy cuốn sách trên bàn ra xem.

Vừa mở cuốn thứ nhất, thấy trên tờ đầu đề tám chữ lớn “Hóa thân tuyệt diệu, dịch dung chân truyền”.

Nhạc Long Phi chợt động lòng, nghĩ thầm: “Mình phục mệnh sư phụ giao kết với các bậc chí sĩ yêu nước trong thiên hạ, mưu đồ khôi phục sơn hà, cùng bọn ưng khuyến Mãn nô trường kỳ tranh đấu, thì diệu thuật hóa trang, thiết tưởng cũng nên nghiên cứu, biết đâu có lúc dùng tới”.

Nghĩ vậy, chàng bèn ngồi xuống ghế, mở cuốn Dịch dung chân truyền ra xem tỉ mỉ một lượt.

Đọc hết cuốn sách mới biết trong ngăn kéo bàn đá có một lọ Dịch Dung đan, một lọ Biến Âm hoàn, và những dụng cụ cần thiết cho việc dịch dung.

Nhạc Long Phi đang cao hứng nghiên ngắm cuốn Dịch dung chân truyền thì chợt nghe từ phía trên văng vẳng tiếng lao xao kỳ lạ đưa xuống.

Những tiếng kỳ lạ đó chính là tiếng lúc Đồ Viễn Trí mới tới Ô Mông xà cốc, rồi tiếp tới hai vị kỳ hiệp Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân giao đấu với Hồng Vân tôn giả.

Lúc này chàng mới nhận thấy vị Ô Mông lão nhân mà giờ đã biến thành bộ xương khô nằm trên giường đá kia đã tốn bao nhiêu tâm huyết, bố trí cho cái hang này, thành một nơi đầy đủ phương tiện.

Vì vậy, nên tuy chàng ngồi trong gian mật thất, đào sâu giữa lòng quả núi này, mà chỉ cần lắng tai nghe một chút, là bao nhiêu chuyện xảy ra trên Ô Mông xà cốc đều nghe rõ mồn một.

Nhưng càng nghe rõ bao nhiêu, chàng càng cảm thấy tức giận bấy nhiêu, chàng đã biết chuyện cả hai lão tiên bối đều bị ám toán, phải bỏ mình một cách thê thảm, bất giác hai hàng nước mắt chảy xuống dòng dòng.

Cơ giận sôi lên sùng sục, chàng đứng phắt lên tìm đường ra, nhất quyết liều mạng báo thù cho hai vị

tiền bối.

Tìm đi tìm lại, rút cục chàng tìm thấy một địa đồ bí mật, bèn mở ra xem thì ra tất cả các cơ quan ở Ô Mông xà cốc đều có ghi rõ trong đó.

Nhạc Long Phi mừng rỡ vô cùng, bèn chú hết tinh thần đọc lại bản đồ thật kỹ.

Sau khi đã đọc thuộc lòng, bao nhiêu cơ quan bí mật đều nằm cả trong tay, thì cũng chính là lúc Cốc Trường Thanh và Âu Dương Bình dắt nhau nhảy xuống xà huyết.

Nhạc Long Phi thấy việc xảy ra bất ngờ, lại chính trúng tâm lý bèn vội vận chuyển cơ quan, đóng sập cửa động lại.

Nhưng Cốc Trường Thanh đã kịp thời tháo thân, chỉ còn một mình Âu Dương Bình bị hãm trong Ô Mông xà huyết.

Âu Dương Bình thấy tình hình đột nhiên biến chuyển tự biết cơ nguy muốn chạy nhưng không kịp, đành tĩnh trí, dồn tụ công lực đề phòng.

Nhạc Long Phi biết mình biết người, tự nghĩ mình chưa được uống linh dược công lực so với Âu Dương Bình đã ngang phất ngang nhau, chân lực giờ đã tăng gấp bội, lại nhân được địa lợi, phần thắng tất phải cầm chắc.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi mở cánh cửa trên vách đá ra, Âu Dương Bình chợt trông thấy Nhạc Long Phi từ phía trong vách đá nhảy ra thì giật mình kinh sợ, hai tay chặn ngang ngực, bước lùi lại một bước.

Nhạc Long Phi nhướng cao lông mày, cười nhạt một tiếng, rồi nói :

- Âu Dương Bình, ngươi chẳng gì cũng thuộc vào hàng Càn Khôn lục ác, sao mà nhát gan quá vậy?

Âu Dương Bình thấy phía sau Nhạc Long Phi không còn ai nữa, bèn cười ha hả một cách đanh ác nói :

- Nhạc Long Phi, Âu Dương Bình này đâu có sợ gì ngươi? Còn đứa nào nữa, gọi cả ra đây chịu chết một thể?

Nhạc Long Phi bĩu môi cười :

- Thì ra ngươi lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử, ta việc chi mà cậu đông bắt nạt ngươi? Để ta bảo cho ngươi biết, trong xà huyết chỉ có mình ta và ngươi, nhưng chỉ cần mình ta cũng đủ để tiễn đưa ngươi!

Âu Dương Bình nghe Nhạc Long Phi nói trong động chỉ có mình chàng, bất giác can đảm vụt tăng, cầm chiếc Bạch Cốt phiến nửa khép nửa mở, che ngang trước ngực, cất tiếng quát to :

- Ranh con đừng làm tàng, hãy rút binh khí ra mà chịu chết.

Nhạc Long Phi nhân thấy trong động chật hẹp, sử dụng ngọn Phù Dung phan có điều không tiện, bèn nướng cao đôi mày, nói một cách cao ngạo :

- Giết một tên công cuồng như ngươi, Nhạc Long Phi ta cần chi phải dùng đến thứ binh khí hữu hình là ngọn cờ Phù Dung, ta chỉ dùng một loại vô hình, cũng đủ cho ngươi về châu tiên tổ.

Âu Dương Bình kinh sợ hỏi :

- Trừ ngọn cờ Phù Dung ra, ngươi còn thứ binh khí nào mà gọi là binh khí vô hình nữa?

Nhạc Long Phi cười nhạt :

- Ta có nhiều thứ vũ khí, một là chính khí càn khôn, một là anh linh bất diệt của hai vị tiền bối Tiêu Tử Bình và Mộ Dung nhân, ngần ấy thứ không đủ làm cho một tên giết độc ác, táng tận thiên lương như ngươi phải hồn phi phách tán, nát đả kinh hồn ư?

Mấy câu ấy quả nhiên làm cho Âu Dương Bình hoảng vía, không phải hấn sợ gì câu “chính khí càn khôn” hay “anh linh bất diệt” mà là sợ vì Nhạc Long Phi ngồi đây, làm sao biết hết mọi việc bên ngoài? Hấn là trong động này nhiều cơ quan bí mật, cần phải đề phòng cẩn thận.

Âu Dương Bình tâm địa độc ác, thật xứng đáng là một vị hung thần, hấn vừa tính toán, vừa ra tay hạ độc thủ.

Chiếc Bạch Cốt phiến có thể dùng thay cho đoản kiếm, lại có thể để điểm huyết được, hấn dùng ngọn Khối tinh điểm nguyên giơ thẳng cánh tay, điểm nhanh vào huyết ở tim của Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi tung mình nhảy tránh, chưa kịp trả đòn, Âu Dương Bình đã lại dùng chiêu “Hỗn Độn Sơ Khai”, đánh vào yếu huyết Xung Môn ở thắt lưng bên trái Nhạc Long Phi.

Cách biến chiêu đột ngột đó, làm cho Nhạc Long Phi lại phải nhảy tránh lần nữa, chàng vẫn chưa kịp trả đũa.

Âu Dương Bình đã thắng thế, khi nào chịu lùi, hấn liên tiếp thi triển luôn mấy chiêu tuyệt độc như “Chỉ Thiên Hoạch Địa”, “Dao Phong Lộng Nguyệt”, và “Hoành Tảo Càn Khôn”, vây Nhạc Long Phi vào giữa lớp phiến ảnh trùng trùng.

Công lực hai người tuy không hơn kém bao nhiêu, nhưng Nhạc Long Phi vì tay không và đã bị Âu Dương Bình chiếm lợi thế trước, tự nhiên thấy lúng túng, chỉ đành nhờ môn Kỳ môn độn giáp kỳ ảo tuyệt luân, nhảy tới nhảy lui cố tránh phiến ảnh nguy hiểm của Âu Dương Bình.

Âu Dương Bình đánh luôn ba mươi chiêu, càng đánh tinh thần càng hăng hái, luôn miệng châm chọc chế giễu Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi cũng tự biết nếu cứ đánh lối ấy mình chỉ năm phần thua, chớ không thể chiếm phần thắng, nên vừa nhảy tránh, vừa nghĩ kế phản công, thốt nhiên chàng nghĩ ra được một mẹo.

Chàng dồn tụ công lực, thừa dịp né tránh, phóng luôn một chưởng lên vách đá về phía đông, chỗ góc huyệt.

Chưởng phong rít lên như xé làn không khí, tiếp theo là những tiếng vang vang của vách đá vụn lại, trước mặt vụt đen thui như mực, Nhạc Long Phi vận dụng cơ quan, bít kính hết lỗ thông hơi trong động.

Ánh sáng đã bị bịt kín, khắp căn động đều tối như bưng, giơ bàn tay lên không trông rõ năm ngón.

Âu Dương Bình hốt hoảng kinh sợ, hẳn tưởng Nhạc Long Phi đã am hiểu địa thế trong động, nên lợi dụng bóng tối để ám hại mình.

Hắn vốn là người đa mưu túc trí, nên sau khi thấy tình hình biến chuyển đột ngột, liền lập tức bước lùi vào một góc động thủ thế. Làm như vậy, chẳng những khỏi lo bị địch ám toán phía sau lưng, mà còn có thể chống được cả hai bên tả hữu, giờ hẳn chỉ còn lo đề phòng phía trước mặt thôi.

Thật ra thì trong Ô Mông xà huyệt là một gian thạch thất trống rỗng, không có cơ quan đặc biệt gì có thể lợi dụng được.

Sở dĩ Nhạc Long Phi bít hết ánh sáng là chỉ lợi dụng về đôi mắt trong tối nhìn cũng như trong sáng của mình, có thể nhờ đó mà chuyển thế thủ thành thế công được.

Trong động lúc này đã tối đen, Nhạc Long Phi vẫn trông rõ Âu Dương Bình đang lùi dần về góc động, tay phải cầm chiếc bạch phiến còn tay trái chặn ngang ngực, bất giác chàng ngần ngại, không biết nên tấn công bằng cách nào cho có hiệu quả chắc chắn.

Người ta gặp trường hợp ấy rất dễ sinh ngờ vực, Nhạc Long Phi tuy trông rõ Âu Dương Bình, nhưng trong bụng không dám tin chắc rằng Âu Dương Bình có thật không trông thấy mình không?

Nếu đối phương có cặp mắt đã luyện qua công lực Âm trung đồ vật, thời trong khi mình khinh thường sơ ý tấn công, rất có thể sẽ bị hấn bất ngờ hạ thủ trước.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Dưới Cây Quỷ Trượng Ngụy Hiểm Thành Nhân

Vì lo xa như vậy, nên Nhạc Long Phi không dám mạo hiểm tấn công, định trước hết hãy thử xem Âu Dương Bình có thật không trông thấy gì không đã.

Ai ngờ, trong lúc chàng đương suy nghĩ, chợt thấy Âu Dương Bình vung chiếc quạt Bạch Cốt lên phẩy mạnh, một luồng phiến phong lạnh như cắt thịt, nhắm đúng hướng của chàng ào ào quạt tới.

Nhạc Long Phi giật mình, tưởng là Âu Dương Bình quả có thể trông chỗ tối như ngoài sáng được, bèn vội dồn tụ công lực Vô Tướng thần công, lùi vào giáp vách, mặc cho luồng phiến phong cuốn qua thân người.

Kỳ thực, Âu Dương Bình nào có trông thấy Nhạc Long Phi, chỉ vì đã lâu không có nghe động tĩnh gì, trong bụng lo sợ thấp thỏm, bèn phất quạt bừa đi, để tăng can đảm, ai ngờ lại trúng đích.

Tưởng là đánh không trúng, hấn lại cầm quạt lên phẩy nữa, nhưng lần này thì lộ tẩy.

Vì hấn không ngờ lần thứ nhất hấn đã quạt trúng Nhạc Long Phi làm cho chàng phải thi triển môn Phật môn tuyệt học là Vô Tướng thần công, lùi vào giáp vách để tránh, nên lần này hấn lại quạt sang hướng khác.

Nhạc Long Phi thấy hốt nhiên hấn quay sang phía không người mà quạt, biết là vừa rồi mình chỉ sợ hãi, thực ra Âu Dương Bình không trông rõ vật gì, chỉ là thần hồn nát thần tính, nhắm mắt quạt liều mà thôi.

Chàng đã nhận rõ hư thực của đối phương, vừa định lén đến cạnh Âu Dương Bình, công kích cho dễ, bắt Âu Dương Bình vì tội ác đã đầy, nên đã bị trời phạt.

Thì ra luồng phiến phong thứ hai của Âu Dương Bình, vì nhắm mắt quạt liều, nên kẻ thù chẳng quạt, lại quạt ngay vào di hài của Nhất Thanh đạo nhân trong Ô Mông xà huyết, làm cho cỗ thi hài này bị đổ chổng kèn.

Cỗ di hài đổ xuống, tất nhiên phải có tiếng động, Âu Dương Bình lại tưởng là Nhạc Long Phi đang nhảy tránh, bèn nảy lòng hung ác nhắm theo hướng tiếng động xông tới, tay phải dồn tụ sức mạnh, đẩy chiếc nan quạt trong giấu mấy cây ám khí chuyên dùng để phá các loại nội gia chân khí có thể bay ra công địch được, đồng thời tay trái cũng phóng ra một luồng chưởng phong rất mạnh.

Bọn họ toàn là những tay nội gia cao thủ tuyệt đỉnh, nên dù ở trong bóng tối mờ mờ, theo tiếng động

nhận biết vị trí, cũng không hề sai lẫn, không những ba chiếc nan quạt của Âu Dương Bình, hoàn toàn đánh trúng cả vào di hài Nhất Thanh đạo nhân, mà luồng chưởng thanh phát ra từ tay trái của hắn cũng đập trúng vào thiên linh cái của bộ hài cốt ấy.

Âu Dương Bình đánh xong chưởng ấy, chạm tay vào cây nấm đỏ mọc trên đầu bộ hài cốt, mới biết là lầm, vội thu chưởng về giữ mình đề phòng Nhạc Long Phi ám toán.

Nào ngờ Nhạc Long Phi chưa kịp động thủ, Âu Dương Bình đã rú lên một tiếng thê thảm, thất khiếu đều lưu huyết gục xuống đất.

Thì ra là ba vị Nhất Giác thiên sư, Nhất Tuệ thần ni, Nhất Thanh đạo trưởng đã bị hãm trong Ô Mông xà huyết lâu ngày quá, suốt ngày chỉ ăn thịt rắn, uống máu rắn, dần dần trong cơ thể mỗi người đều chứa một loại nọc rắn độc rất mạnh, không thứ nọc rắn độc nào mạnh bằng.

Bọn họ tuy có nhịn đau đớn, dùng công lực Cách không điểm chỉ điểm huyết giải thoát cho nhau, nhưng những nọc độc đã thấm vào cơ thể, cứ dần dần tích tụ lại, mọc thành cây nấm đỏ trên đầu mỗi thi hài.

Loại nấm đỏ này nêu được những vị y học danh sư như Chu Bạch Mi, cẩn thận hái lấy, luyện thành một thứ thuốc giải độc thánh dược, dĩ độc công độc, thì quý vô cùng, nhưng nếu người thường mó vào, không khác gì bị một đàn rắn độc xúm lại cắn, lập tức bị trúng độc chết ngay.

Âu Dương Bình tội ác đã đầy, bị trời trừng phạt một cách bất thành lình làm cho Nhạc Long Phi ngờ ngác chẳng hiểu đầu cuối ra sao.

Chàng chờ một lúc lâu, không thấy Âu Dương Bình động cựa trong bụng càng ngờ vực, bèn xoay lại máy móc, mở những lỗ thấu quang trong động ra, cho ánh sáng lọt vào.

Trong động đã sáng sủa trở lại, Nhạc Long Phi mới trông rõ Âu Dương Bình đã bị chết một cách thê thảm, lại trông thấy cây nấm đỏ trên đỉnh đầu bộ hài cốt của Nhất Thanh đạo trưởng đã bị Âu Dương Bình đập vỡ, chảy ra một thứ nước tím đen, chàng thử đem đối chiếu, mới hoảng nhiên tỉnh ngộ, đoán rõ được sự tình.

Chàng đang suy nghĩ chợt nghe trong ống truyền âm đặc biệt đặt trong bí động có tiếng bọn Đồ Viễn Trí, Cốc Trường Thanh đang bàn cách cứu Âu Dương Bình.

Nhạc Long Phi chợt động lòng nghĩ ra một kế, bèn bước lại gần Âu Dương Bình cắt lấy thủ cấp.

Đầu tiên chàng thi triển diệu thuật dịch dung vừa tham ngộ được đem đầu Âu Dương Bình hóa trang biến thành đầu mình.

Sau đó chàng lại bôi Dịch Dung đan lên mặt, uống một viên Biến Âm hoàn hóa trang thành Âu Dương Bình.

Nhạc Long Phi vóc người cũng phảng phất như Âu Dương Bình, bèn thay đổi quần áo, cất kỹ lá cờ Mặc Vũ Phù Dung đi, cầm chiếc quạt Bạch Cốt phiến của Âu Dương Bình, bước ra khỏi bí động.

Đồ Viễn Trí tuy khôn ngoan giảo hoạt như một con hồ ly tinh nhưng quả thật hẳn không sao ngờ tới ở đời lại có thể có những sự biến chuyển kỳ lạ đến thế được, vì thế mới bị Nhạc Long Phi lừa một cách dễ dàng.

Chỉ có một người có thể khám phá được bí mật của Nhạc Long Phi, người ấy tức là Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh, lúc này đã vì ám toán Đồ Viễn Trí mà tận nghĩa ở Đan Tâm giáp.

Vì lúc đỡ chiếc đầu Nhạc Long Phi giả, Cốc Trường Thanh đã để ý nhìn kỹ, thấy chỗ chảy máu trên cổ, màu da hơi khác, chỉ cần suy nghĩ một chút thì hiểu ngay Âu Dương Bình đứng trước mặt mình đây, chính là Nhạc Long Phi, còn cái đầu Nhạc Long Phi đang cầm trong tay chính là Âu Dương Bình.

Vì biết rõ như vậy, ông bèn giả cách giận dữ, cầm cái đầu trên tay ném mạnh vào vách đá, không để cho Đồ Viễn Trí kịp nhận kỹ.

Việc Nhạc Long Phi hóa trang đã thuật tường tận, đây lại xin kể tiếp trận ác chiến kinh hồn trong Đan Tâm giáp.

Mặc dù ngọn cờ Mặc Vũ Phù Dung chứa đầy họa nhiên chính khí, mặc dù cái tinh thần vô úy coi cái chết như không của Nhạc Long Phi, những điều kiện vô hình đó, rút cục vẫn không sao thắng nổi võ học hữu hình, chàng bị cây Ác Quỷ trượng của Đồ Viễn Trí tới tấp tấn công, đầy trời bóng trượng, làm cho thân pháp rối loạn, luôn luôn bị sơ hở.

Công lực của Đồ Viễn Trí thật ra chỉ hơi kém Chu Nhuận Ba một chút, kể cũng đáng cho hẳn coi đời như cỏ rác.

Nhạc Long Phi thân pháp đã loạn, khi nào hẳn còn chịu buông tha, cây Quỷ trượng vung lên như mưa sa gió táp, diên cuồng dồn dập, thi triển luôn ba chiêu hồi hoàn tuyệt học “Loạn Điểm Phù Dung”, “Tả Khai Ngũ Nhạc”, “U Hắc Đẳng Giao” thế mạnh như phong ba bão táp, mỗi chiêu đánh đều ẩn giấu muôn vàn biến hóa, mỗi gậy đều ngưng tụ mười một thành chân lực.

Nhạc Long Phi trở hết sở năng, liều mạng chống đỡ, nhưng cũng không làm sao tránh khỏi mệnh vận, lá cờ Phù Dung trong tay, bị ngọn Ác Quỷ trượng đánh gãy trước tiên, rồi đến một luồng kinh phong rít lên thành tiếng, quét mạnh vào thắt lưng chàng.

Nhưng dù sao Nhạc Long Phi cũng đã được Chu Nhuận Ba kiệt lực tài bồi, nên đứng trước tình thế nguy hiểm vô cùng đó, chàng vẫn trấn định, không đến nỗi luống cuống hốt hoảng.

Đã biết không sao tránh khỏi ngón đòn ấy, Nhạc Long Phi trước hết cầm chiếc cờ đã bị đánh gãy đưa lên chống đỡ, đồng thời lại ngưng tụ Vô Tướng thần công phòng hộ ngang lưng, rồi thuận theo chiêu trượng

phong, nhảy vọt ra ngoài.

Vô Tướng thần công tuy là môn tuyệt học của Phật gia, nhưng đôi bên công lực khác biệt nhiều quá, Nhạc Long Phi tuy đã kịp thời ngưng tụ phòng thân, nhưng vẫn không tránh được sức mạnh của ngón đòn quái ác ấy, chàng chỉ chống nổi ba thành uy thế của chiêu “U Hắc Đăng Giao” mà thôi.

Ngón đòn ấy làm cho Nhạc Long Phi chỉ kịp thốt lên một tiếng “hự” thân hình bay tới xa hơn một trượng, miệng thốt ra một đống huyết tươi rồi ngã gục xuống đất, không động đậy được nữa.

Đồ Viễn Trí cười ha hả luôn mồm, nhảy theo sang, cây Ác Quỷ trượng của hắn lại giơ lên lần nữa.

Chu Nhuận Ba tuy đã biết thế nào Nhạc Long Phi cũng bị thua, nhưng lúc này vẫn không nở trông thấy tên học trò yêu duy nhất mà mình đã kiệt hết tâm huyết một đời người, cố công giáo dưỡng, bị nát thịt tan xương dưới cây Ác Quỷ trượng của Đồ Viễn Trí. Ông chỉ thở dài một tiếng, rồi nhắm mắt lại.

Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ thì ngay từ lúc Nhạc Long Phi bị trúng ngã, đã ngã lăn ra bất tỉnh.

Tất cả bọn võ lâm kỳ hiệp từ Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đến Chu Bạch Mi, Vũ Nam Báo người thì quay mặt đi, người thì lấy áo che mặt.

Thật kỳ quái, trong khi phe kỳ hiệp không ai nở trông thấy thảm kịch, thì thành không xảy ra thảm kịch.

Cây Ác Quỷ trượng trong tay Đồ Viễn Trí đã hăm hờ giơ lại, lại hăm hờ buông xuống.

Có phải thốt nhiên hắn đổi tính thương hại Nhạc Long Phi? Hay là bên phe kỳ hiệp có viện binh cứu trợ?

Cả hai cách giải quyết đó đều sai cả, sự thực thì lúc này ngoài cửa Đan Tâm giáp chợt xuất hiện mười ba cái bóng ăn mặc theo lối võ trang.

Trong số mười ba người đó, có một đại hán thân thể khôi ngô tráng cường, nói giọng ngoại quốc nói to :

- Đồ lão cung phụng, ngài quả nhiên nhất cử thành công, thật đúng như dự liệu của đức Kim thượng. Mau ra đây tiếp ân chỉ!

Mấy câu này đã cứu Nhạc Long Phi thoát khỏi làm oan hồn dưới cây Quỷ trượng, lão vội thu trượng về, ngạc nhiên trông ra.

Đồ Viễn Trí ở trong kinh thành, hầu hạ Thanh đế đã lâu, tự nhiên nhận ra ngay người vừa nói với mình vừa rồi chính là Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ Thiết Tam Thăng, còn mười hai dũng sĩ võ trang kia là mấy tay cao thủ chọn lọc tinh vi trong đội Bát kỳ vậy.

Thiết Tam Thăng là người Mãn nên được vua Khang Hy yêu hơn Đồ Viễn Trí, vì vậy Đồ Viễn Trí ghen ghét, đã định mượn tay Chu Nhuận Ba trừ đi, như đã trừ bọn Tam Tạng cao tăng vừa rồi cho khỏi vương mắt.

Nhưng mãi đến lúc này, đại công cáo thành, hãn mới lò dò đến, Đồ Viễn Trí đành phải thủ tiêu kế độc, làm ra bộ vui mừng, y nói.

- Thiết đại nhân sao bây giờ mới đến, hoặc giả dọc đường có sự gì cản trở chăng?

Thiết Tam Thăng cười ha hả nói :

- Đồ lão cung phụng đoán sai rồi, đức Vạn tuế đã biết lão Cung phụng thần công tuyệt thế, lại tức trí đa mưu, nhất định sẽ quét sạch Đan Tâm giáp, bắt sống hết bọn phản nghịch, cho nên Người đã điệu dụ Thiết Tam Thăng bắt tất phải chạy đến chia sẻ đại công làm gì với lão Cung phụng chỉ theo sau tiếp ứng, và ban ân chi, để nêu rõ thánh minh của Thiên tử thôi.

MẠC VŨ THANH THÔNG

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Chim Bay Đã Hết, Cung Còn Để Làm Chi?

Đồ Viễn Trí cũng tự biết phen này mình đã bắt sống Chu Nhuận Ba và tất cả bọn anh hùng dân tộc, san bằng Đan Tâm giáp, diệt trừ được một mối lo lớn cho Thanh đế Khang Hy, công lao không phải là nhỏ, bèn nhờn nhờn đắc ý, mỉm cười nói với Thiết Tam Thăng :

- Thiết đại nhân, Đồ Viễn Trí này tuy nhờ hồng phúc của đức Vạn tuế, may mắn thành công, nhưng cũng phải hy sinh mất ba vị đại sư Tây Tạng và đồ đệ Cận Vạn Tôn, Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao, cả mong Vạn tuế gia không bắt tội, đã là gia ơn cho Đồ Viễn Trí nhiều lắm rồi, khi nào còn dám phiền Thiết đại nhân phải mất công lặn lội tới đây ban ân tứ nữa!

Thiết Tam Thăng cười nói :

- Bọn Chu Nhuận Ba âm mưu làm phản, chính là một mầm lớn gây nên bao tai vạ, lão Cung phụng không làm tổn một tên quân, một viên tướng nào của triều đình, mà dẹp được hết, vậy thì cái công đó lớn đến thế nào? Đức Vạn tuế đã định ngoài vạn lạng hoàng kim trọng thưởng ra, Ngài còn gia phong cho lão Cung phụng tước Nhị đẳng hầu nữa.

Đồ Viễn Trí nghe xong quả thấy mình đã được toại mộng phong hầu, thì mừng đến nở gan nở ruột, cảm động đến nỗi suýt ứa nước mắt.

Nực cười cho Đồ Viễn Trí, một bọn võ lâm hào hùng, bình nhật cứng đầu cứng cổ, kiêu ngạo bao nhiêu, vậy mà chỉ vì bốn chữ phú quý công danh, quên hết cả liêm sỉ, khúm núm quỳ mọp một lũ trước mảnh giấy vàng trong tay Thiết Tam Thăng, chờ nghe tuyên đọc Thánh chỉ.

Thánh chỉ đại khái khen thưởng công lao bình nghịch đảng của Đồ Viễn Trí, lại ban cho một vạn lạng hoàng kim, phong tước Nhị đẳng hầu. Còn các người khác, chờ khi nào giải tội nhân về kinh bệ kiến, sẽ được trọng dụng phong chức võ quan, ban hàm tứ phẩm cả. Những người tử trận cũng được truy tặng phẩm hàm, và hưởng tất quả trọng hậu. Ngày trước các vị tướng tá đã được uống Hiệu Trung thánh dược thì ngày nay vạn tuế đã thấy rõ lòng trung tín tận nghĩa, thiết tưởng cũng không cần tới nữa, nên lại ban cho một hộp thuốc giải dược, uống xong, lập tức theo Thiết Tam Thăng về kinh báo tiệp.

Theo trong thánh chỉ, quả nhiên đã thấy thiên ân lồng lộng, làm cho bọn hung thần ác sát đang từ chỗ thảo trạch, nhảy một bước tới miếu đường, ai cũng mặt mày hớn hở, hoan hô vạn tuế tung dậy một góc trời.

Thiết Tam Thăng tuyên chỉ xong, lại lấy một hộp Giải độc linh hoàn đơn chia cho Đồ Viễn Trí, và bọn

thủ hạ của y, mỗi người một viên.

Trên kia đã nói bọn Đồ Viễn Trí, mấy tên ưng khuyến Thanh đình vì muốn tỏ rõ lòng trung thành với Khang Hy hoàng đế, nên đều uống độc dược, chịu sự khống chế để Thanh đế khỏi sanh nghi kỵ. Tới nay lại ban cho giải dược, đủ thấy Thanh đế đã hết nghi kỵ, chắc từ nay trở đi sẽ được Ngài coi như tâm phúc, chỉ cần gắng sức lập công là tương lai sẽ vô cùng sáng lạng.

Vậy nên Đồ Viễn Trí và bọn thủ hạ đều hớn hờ vui mừng, trước hết hãy quỳ xuống lần nữa, ngoảnh về phương Bắc bái tạ hoàng ân, rồi mới cho thuốc vào miệng uống.

Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy trông thấy tình trạng ấy, giận quá, tóc râu dựng ngược, trừng mắt nhìn bọn ưng khuyến, rồi thốt nhiên ngừng cổ lên trời cười sảng sặc.

Đồ Viễn Trí quay lại nhìn Tây Môn Túy, rồi bĩu môi nói :

- Tây Môn Túy ngươi cười cái gì? Đợi ta lĩnh Thánh ân xong, sẽ chặt hai xương tỳ bà, cắt đứt gân chân của ngươi giắt về kinh bệ kiến lúc ấy tha hồ mà cười.

Tây Môn Túy nhướng cao đôi mày rậm, trợn mắt quát to :

- Ta cười vì bọn nô tài cấu tử chúng ta đã biến thành khấu đầu trùng hết thủy, chẳng còn một tí phong thái nào của giới nhân vật võ lâm nữa!

Đồ Viễn Trí không hề đỏ mặt, cười ha hả nói :

- Thân đã có xương cứng, thì không nên đứng ở chỗ triều đình! Đồ Viễn Trí này từ đây quan cao nhị phẩm, ăn cao lương mỹ vị, ở gác tía lầu son, đâu còn là người trong võ lâm nữa?

Tả Thái Tường từ nãy tới giờ vẫn ngồi nhắm mắt dưỡng thần, suy nghĩ xem có kế gì vẫn hồi bại cục không? Nên không để ý đến chuyện ngoài, nay nghe Đồ Viễn Trí thốt ra mấy câu vô sỉ đó, khác nào như chọc vào lỗ tai, bất giác mở choàng đôi mắt ra, cười nhạt :

- Đồ Viễn Trí, ngươi đừng tưởng là ngươi đã dùng bích huyết tinh hồn của bọn chí sĩ dân tộc đổi lấy quan cao lộc trọng được đâu! Ngươi không biết là ngươi sắp chết đến nơi à?

Đồ Viễn Trí cười sảng sặc như người điên, rồi nói :

- Tả Thái Tường, sao ngươi không mở to mắt ra mà nhìn? Bọn ngươi đã trúng Kim Tầm độc trùng nội lực chân khí không còn ngưng tụ được nữa, có khác gì con cá trong hồ, ngọn đèn trước gió! Cốc Trường Thanh đã bỏ mạng rồi, Nhạc Long Phi cũng còn đương thoi thóp. Bọn ta đây nhân tài vô số, cao thủ như mây, giả sử có mấy tên phản nghịch nữa đến đây, cũng chỉ làm cho cuốn sổ công lao của ta lại ghi thêm được vài dòng nữa, chớ làm nổi trò trống gì? Vậy ta xin hỏi: Ngươi bảo là ta sắp chết, là vì có gì?

Tả Thái Tường cười nhạt :

- Đồ Viễn Trí, uổng cho người cũng tiếng là một tay lão luyện giang hồ, chẳng lẽ lại mù quáng đến nỗi không hiểu rằng, bọn người đều là người Hán, mặc dù đã tàn sát đồng bào, nhận giặc làm cha, thề trung thành với giặc cho đến chết, cũng chẳng làm cho tội Mãn nô tin cần như tay như chân được, chim bay chưa hết thì cung tốt vẫn còn, giao thủ chưa chết thì chó săn vẫn sống. Trong lúc bọn người tự nhận là thành công, muốn hưởng phú quý thì chính là lúc mà tên Mãn Châu Huyền Diệp cho các người lên bàn mổ đó!

Thiết Tam Thăng nghe xong nổi giận, quát to :

- Quân phản tặc kia, sao dám lăng nhục tới đức Vạn tuế? Người không sợ ta rút gân, lột da, lăng trì, xử tử hay sao?

Tả Thái Tường trợn mắt nhìn Thiết Tam Thăng quát :

- Thiết Tam Thăng, bọn Mãn nô các người thừa lúc người ta có nạn, giặc giã hoành hành, cấu kết với bọn gian tặc bán nước vô sỉ là Ngô Tam Quế, xâm lăng chiếm đoạt, coi Hán tộc tử tôn là miếng cá, miếng thịt. Dương Châu thập nhật, Gia Định tâm đồ, máu chảy thành sông, xương chất thành núi, phàm đã là dân Hán ai không chau mặt nghiêng răng, ghi xương khắc cốt, chết cũng không quên! Hôm nay bọn ta thân đã trúng độc, coi chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng không thể cho bọn mất gốc quên ngòi, tán tận thiên lương như bọn Đồ Viễn Trí một bài học thích đáng để cho hăn nằm vật tay lên trán, hoặc mỗi khi mặc bộ áo mũ Nhị đẳng hầu gì đó, phải cảm thấy như gai chọc vào lưng, như kim đâm vào thịt, để hăn phải luôn luôn nhớ đến những hành vi vô sỉ của hăn! Còn câu dọa “lột da, rút xương, lăng trì, xử tử” của người, chỉ để dọa con nít thì được, chứ dọa làm sao nổi ta? Người đâu có thể lột da rút xương một mình Tả Thái Tường này, chứ làm sao lột da rút xương cả hàng vạn vạn con người vẫn nuôi đại chí khôi phục sơn hà? Diệt làm sao hết chí khí quật cường của dân tộc ta?

Thiết Tam Thăng nghe xong xéch ngược đôi mày rậm, quay lại phía sau, quát bỏ mười hai tên tùy tùng :

- Bọn phản tặc ngông cuồng cứng cổ này thật là khả ố, các người sửa soạn sẵn Phi Tinh độc nổ, chờ nghe lệnh ta, đem chúng ra xử tử hết!

Mười hai tay hảo thủ Bất kỳ cùng dạ rân một tiếng, rồi mỗi người lấy ra một chiếc ống tròn, miệng lớn bằng cái bát, màu hoàng kim, giống chiếc gương sen, cầm sẵn ở tay.

Đồ Viễn Trí đã biết loại Phi Tinh độc nổ này do Thiết Tam Thăng nghiên cứu tử mị, vẽ thành đồ bản, giao cho thợ giỏi chế tạo, mỗi ống trong chứa hai mươi bốn mũi tên độc, dây cung rất cứng, bắn vào người ta, chỉ rớm máu là chết. Nếu bắn ba phát một lúc, có thể thành cái lưới tên giăng bủa kín cả một khoảng rộng, khiến đối phương không thể tránh vào đâu được, uy thế lợi hại vô cùng vậy nên khi nghe Thiết Tam Thăng truyền lệnh như vậy, lão mỉm cười nói.

- Xin Thiết đại nhân hãy tạm dẹp tan lôi đình, nếu dùng Phi Tinh độc nổ tử xử bọn họ, thời chẳng hóa ra ban ơn cho họ hay sao? Vậy hãy để tại hạ chặt xương tỳ bà, rút gân của họ đã, rồi ta bắt giải về kinh, dọc đường tha hồ cho chúng ta bày trò tiêu khiển.

Thiết Tam Thăng nghe nói, cười một cách độc ác, xua tay ra hiệu cho bọn thủ hạ, đừng phóng Phi Tinh độc nổ ra vội.

Vừa lúc ấy, Lê Phóng Hạc chột ghé vào tai Cừu Trọng Đạt và Thượng Quan Kính thì thầm vài câu, cả ba người sắc mặt đều tái nhợt.

Đồ Viễn Trí chú ý nhìn, vừa toan cất tiếng hỏi, Lê Phóng Hạc cất bước tới bên, hạ thấp giọng nói.

- Đồ đại ca hãy ra ngoài kia một lúc, tại hạ có câu chuyện bí mật cần phải báo cáo.

Đồ Viễn Trí cau mày, vừa bước theo Lê Phóng Hạc vừa nói :

- Hiền đệ có việc gì bí mật? Thiết Tam Thăng tính rất đa nghi, không nên để hãn về đến đại kinh, lại thêm dặt cho chúng ta những điều không tốt trước mặt Thánh thượng.

Lê Phóng Hạc cười gượng nói :

- Đại ca, thử vận công xét kỹ trong phủ tạng xem, sao từ lúc bọn ta uống giải độc linh đan của Thánh thượng ân tứ, chẳng những độc chưa giải được, mà hình như còn nặng hơn lên.

Đồ Viễn Trí nghe nói giật mình, lập tức vận công ngẫm xét, quả nhiên thấy trong người phủ tạng trúng độc rất nặng, hình như không còn cách nào ngăn ngừa được nữa.

Lúc này, phía sau lưng chột nổi lên những tiếng rú thảm thiết và tiếng nhiều người ngã gục.

Đồ Viễn Trí sợ hãi quay lại, chỉ thấy trừ Thượng Quan Kính và Cừu Trọng Đạt ra, còn tất cả bọn Hắc y Thiết vệ mình đem theo, đều bị thất khiếu lưu huyết, trúng độc chết cả.

Tấn kịch kinh hồn, biến chuyển quá đột ngột là cho Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí vừa sợ, vừa giận, râu tóc dựng lên chơm chớm, trở vào mặt Thiết Tam Thăng quát hỏi :

- Thiết đại nhân, thế này nghĩa là lý gì?

Thiết Tam Thăng khẽ đưa mắt một cái, mười hai tên Bát kỳ hảo thủ lập tức cầm mười hai ống tên Phi tinh độc nổ chĩa cả vào bọn Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc, Cừu Trọng Đạt và Thượng Quan Kính, lăm lăm nhìn nhả tên.

Đồ Viễn Trí nhận rõ tình thế cực kỳ nguy hiểm, vội bảo bọn Lê Phóng Hạc cùng lùi về phía sau, chừng hơn hai trượng.

Lúc ấy Thiết Tam Thăng mới lạnh lùng trả lời :

- Đồ Viễn Trí, người đã từng vào Nam ra Bắc, lăn lộn trong giang hồ đã lâu, chẳng lẽ vẫn còn chưa nhận rõ ân điển của đức Vạn tuế hay sao?

Đồ Viễn Trí giận dữ hét to :

- Đồ Viễn Trí này chỉ có công bình nghịch chứ không có tội gì đáng chết, tại sao các người lại đối xử tàn nhẫn với kẻ công thần như vậy?

Thiết Tam Thăng cười nhạt đáp :

- Người đối xử với bản triều, quả thật là một đại công thần, nhưng nếu đứng về Hán tộc các người mà nói, thì người chỉ là một tên nghịch tặc, tội đáng vạn tử, ai ai cũng muốn ăn gan uống máu người cho hả giận, đức Vạn tuế lẽ nào lại dùng những tên bất trung bất nghĩa như các người ở bên mình, để thêm một mối lo sau này?

Đồ Viễn Trí giận đến run cả người, trừng mắt kêu lên :

- Người ta có câu Quân vô hí ngôn, lão ác Huyền Diệp dã tâm độc ác như vậy, sao vừa rồi lại còn giáng chỉ phong hầu cho chúng ta?

Thiết Tam Thăng cũng quát :

- Đồ Viễn Trí, sao mi dám nhục mạ cả Hoàng thượng? Đức Vạn tuế ân rộng như bể, tuy ban cho các người thuốc độc tự vẫn, nhưng đều đợi cho các người chết rồi, sẽ gia phong thật hậu, vừa rồi ta tuyên đọc thánh chỉ, chỉ bỏ bớt đi hai chữ “Truy tặng”, sao lại bảo là nói đùa.

Đồ Viễn Trí nghe xong, mới biết câu nói của Tả Thái Tường vừa rồi quả thật không sai, mặc dù mình tàn sát đồng bào, lập nên bao nhiêu công trạng trong tội ác, rút cục vẫn bị chủ tử là người khác giống ngựa vược, tránh sao cho thoát số kiếp “chim hết thì cất cung đi, thỏ khôn đã chết để gì chó săn”.

Toán Hắc y Thiết vệ vì nội công hơi kém, nên bị độc phát chết ngay, còn Đồ Viễn Trí và bọn Lê Phóng Hạc tuy nhờ có võ học tinh thuần, nên tạm thời áp chết được độc dược không cho phát tác, nhưng một chút hơi tàn còn cầm cự được bao lâu nữa? Bất nhược thừa dịp trong lúc chất độc chưa phát, hãy tìm cách đối phó với Thiết Tam Thăng và bọn mười hai tên hảo thủ Bất kỳ một phen, dầu không giết được chúng, nhưng ít nhất cũng làm cho chúng kinh hồn táng đờm mới hả được giận này!

Đồ Viễn Trí còn đang nghĩ kế thì Cửu Chỉ thư sinh Thượng Quan Kính đã bị chất độc phát ra, phủ tạng đau đớn như dao cắt, không sao chịu nổi, hăn giận quá, gầm lên một tiếng, phóng mình nhảy về phía Thiết Tam Thăng.

Thiết Tam Thăng không những võ học tinh thông, nên đã được gọi là Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ, lại thêm đa mưu túc trí, biến trá khôn lường. Lúc này hắn đã nhận biết Thượng Quan Kính bị độc phát liều mạng, lại nhận thấy hắn chỉ có một mình, bèn định bụng hiển thần uy cho mọi người khiếp phục. Hắn dùng tiếng Mãn dặn dò mười hai tên thủ hạ, cầm sặc Phi Tinh độc nổ trợ trận, đối phương vô luận người nào, hễ xông vào tiếp cứu thời lập tức bắn chết ngay.

Dặn xong, hắn hú xong một tiếng, thân thể cao lớn nhảy vọt lên cao trông giống như con chim ưng lớn, đón đầu Thượng Quan Kính bay tới.

Thượng Quan Kính tự biết mạng sống đã hết nhưng không muốn chết một cách oan uổng, hắn thấy Thiết Tam Thăng nhảy ra, bèn dồn hết công lực vào hai bàn tay, hét lên một tiếng dùng hết sức mạnh phóng ra.

Thiết Tam Thăng nhướng cao lông mày, chỉ dùng bàn tay trái đón lấy hai chưởng của Thượng Quan Kính điên cuồng đánh tới.

Thiết Tam Thăng đã được Đồ Viễn Trí coi là một tay kinh địch đáng gờm nhất, vậy thì công lực của hắn thế nào, không nói cũng đủ biết. Huống chi lúc này Thượng Quan Kính bị độc phát, chân khí nội lực giảm sút rất nhiều, còn chống nổi sao một tay Thần Lực độc chưởng chấn càn khôn như Thiết Tam Thăng nữa?

Vì thế nên ba bàn tay vừa chạm vào nhau, Thượng Quan Kính đã rú lên một tiếng thảm thiết, thân hình ở trên không bị bắn lùi lại phía sau đến bốn, năm thước.

Thiết Tam Thăng đã được thăng thế khi nào chịu lùi, hắn cười một giọng đanh ác, thừa thế đuổi theo, tay phải giơ lên, một dòng máu tươi bắn vọt lên trên không tưới xuống, thân thể Thượng Quan Kính từ đỉnh đầu xuống đến gót chân, lập tức bị xé làm hai mảnh, thảm thiết không nỡ nhìn.

Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy trông thấy như thế, nhướng cao lông mày, cười ha hả nói với Chu Nhuận Ba :

- Chu giáp chủ, không ngờ bọn ta trước khi chết còn được trông thấy cái quả báo nhân tiền khoái nhân tâm thế! Câu chuyện hôm nay mai sau truyền khắp giang hồ, có thể làm cho bọn khuất thân thờ giặc công rắn cắn gà nhà được mở rộng tầm con mắt! may ra sau này công cuộc khôi phục sơn hà, không đến nỗi bị bọn Hán gian làm vương cẳng, há chẳng hay lắm ru?

Chu Nhuận Ba gật đầu, sắc mặt vẫn bình tĩnh đưa mắt nhìn tiếp hoạt kịch đang tiếp diễn giữa bọn ưng khuyến Thanh đình đã đến hồi gay go nhất.

Lúc này Thiết Tam Thăng đã đứng xuống đất, tay phải cầm một con dao Miến điện, bản rộng chừng hai ngón tay, dài độ bốn thước, màu đỏ như máu, mục quang sáng như điện quét một lượt từ Đồ Viễn Trí tới Lê Phóng Hạc và Cừu Trọng Đạt rồi cười khẩy luôn mấy tiếng, lạnh lùng nói :

- Đồ Viễn Trí, ta nghĩ tình cùng là thần tử một triều khuyên người nên ngoan ngoãn, ngồi chờ độc phát,

vừa khỏi mất ấn phong hầu, vừa khỏi lao tâm mệt sức, nếu cứ cố tình phản kháng, thời trước sau gì cũng chết, mà lỗi còn ngang với bọn phản nghịch, có thể bị xé xác phanh thây. Tội gì mà phải khổ thế!

Lê Phóng Hạc thấy Thượng Quan Kính bị giết, đã toan liều mạng xông ra cứu, nhưng Đồ Viễn Trí lại bảo hãn và Cừ Trọng Đạt hãy cố chịu đựng, dùng nội gia công lực của mấy chục năm tính mệnh giao tu, phong bế các yếu huyết, áp chế kỳ độc, cố kéo dài thời gian, may ra có cơ hội gì bất ngờ xoay chuyển lại tình thế chẳng?

Lúc này lẳng lẳng nghe Thiết Tam Thăng nói xong, lão nghiêng răng đáp :

- Thiết Tam Thăng, Đồ Viễn Trí lúc này đã tỉnh mộng phú quý, chán ấn phong hầu lắm rồi, ta tình nguyện chịu tội ngang với bọn phản nghịch, cam tâm cho các người xé xác phanh thây, nhưng trước khi chết, ta muốn người dành cho ta một cơ hội quyết đấu công bằng!

Thiết Tam Thăng “à” một tiếng, đưa mắt nhìn cái xác Thượng Quan Kính đã bị xé làm hai, nhướng mày hỏi :

- Người muốn ta cho người một cơ hội quyết đấu công bằng?

Đồ Viễn Trí gật đầu :

- Người nên chấp nhận lời yêu cầu của ta! Vì chẳng gì người cũng là Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ mà ta đây cũng là Trung Hoa đệ nhất anh hùng...

Nói chưa dứt lời, Tây Môn Túy chột “phì” một tiếng, cười nhạt nói to.

- Đồ Viễn Trí, người chết cũng chưa hết nhục, ở đời này trừ Nhật Nguyệt Thần Phan Chu giáp chủ là một bậc đại nhân đại nghĩa ra, còn ai dám xưng là Đệ nhất anh hùng Trung Hoa? Như bọn Tây Môn Túy này cũng chỉ đáng gọi là những kẻ không quên tổ tông nguồn gốc thôi! Còn cái hạng như người thì phải gọi là Khốn nạn đệ nhất Trung Hoa hoặc Cầu trệ đệ nhất Trung Hoa mới đúng.

Đồ Viễn Trí bị mắng một hồi, mặt đỏ như gấc, trừng mắt nhìn Tây Môn Túy, kêu lên :

Tây Môn Túy, người đừng có mở miệng can can! Mặc dù bọn Đồ Viễn Trí ta có kết cục như thế nào, cũng không đến nỗi chết khốn nạn như bọn người đâu.

Tây Môn Túy cười sảng sặc nói.

- Im cái mồm đi! Ta chết khốn nạn hơn người phải không? Nay ta bảo cho mà hay :

Người chết thì xác sẽ bị nghiền nát như tương, hồn sa vào địa ngục, muôn đời nghìn kiếp cũng không được đi đầu thai! Còn bọn ta đây đâu có giải thoát cái thân xác này thì cái chính khí hạo nhiên vẫn còn lưu

trên trần thế, ở dưới đất thì làm chức Hà nhạc, lên trời thì cũng làm các vị Tinh tú, vạn cổ thiên thu, không bao giờ tiêu diệt.

Trường Học Đông Đình Hồ

Dịch giả: Hoàng Hồ

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Giữa Hồ Động Đình Hạp Bạn Đua Tài Nghệ

Lầu Nhạc Dương là một danh lầu Đệ nhất Trung Hoa trước cửa lầu có hồ Động Đình, cũng là một đệ nhất danh hồ; Hồ rộng mênh mông, trông ngọn núi Quân Sơn bên kia bờ chỉ bằng một chấm xanh nhỏ. Nhất là những đêm thu vắng lặng, trăng rọi mặt hồ, cảnh vật lại càng cao nhã không bút mực nào tả xiết! Giả Chi, một đại thi nhân đời Đường đã từng để lại một câu thơ tả cảnh vật nơi đây như sau :

“Gió thu Trăng tỏ, hồ Động Đình”...

Trong một đêm trước tiết Trung thu, trăng còn hơi khuyết nhưng mặt hồ đã bao trùm dưới ánh trăng vắng vặc. Giữa khoảng mây nước bao la một chiếc thuyền lớn đang từ từ trôi theo làn sóng biếc, cách phía sau bảy, tám trượng, một chiếc thuyền đánh cá nhỏ cũng đang bập bênh theo sóng nước.

Trên chiếc thuyền lớn có năm người: một đại hán râu quai nón, mình mặc áo chên; một lão già gầy gò mặc bộ quần áo rộng thùng thình; một đạo sĩ trung niên; một nho sinh áo vàng độ bốn mươi tuổi; và một lão chài mặc áo tơ đội nón lá đứng bơi chèo ngoài mũi thuyền, trông cách ăn mặc và dáng điệu của năm người tuy khác nhau, nhưng coi họ có vẻ rất tương đắc, cười nói vang cả mặt hồ!

Đại hán râu quai nón ngẩng đầu nhìn trời rồi quay ra mũi thuyền gọi :

- Này Vân lão đầu, trăng vừa đỉnh đầu và thuyền đã ra giữa hồ bạn còn định bơi đi đâu nữa? Mau mau mở đầu cuộc hạp bạn năm năm một lần của chúng ta đi chứ! Lần này bạn là chủ nhân, phải biểu diễn trước để mọi người thưởng thức tuyệt nghệ mới luyện thành trong năm năm gần đây của Động Đình Điều Tẩu chứ!

Ông lão chài họ Vân, người được gọi là Động Đình Điều Tẩu liền buông chèo cười hớn hở chạy vào trong khoang nói với đại hán râu quai nón :

- Tài nghệ trò chơi của lão chài này chẳng qua cũng chỉ là lưỡi câu, dây câu, áo tơ nón lá chứ có gì mới lạ đâu, nhưng cuộc hội hạp tại Động Đình đêm nay, nếu Vân mỗ không biểu diễn trước thì làm sao các vị chịu biểu lộ tài nghệ tuyệt học! Vậy, mời các bạn xem vân mỗ, câu thêm mấy con cá tươi để làm đồ nhắm rượu!

Mọi người nghe nói, biết là Vân lão ngư nhân muốn biểu diễn tài nghệ trong việc câu cá-một lối biểu diễn mới mẻ nên họ đều mỉm cười chăm chú nhìn lão chài.

Vân lão ngư nhân không dùng cần câu, cũng không dùng lưỡi câu, chỉ lấy trong thuyền ra một cuộn chỉ

khâu, dứt lấy một đoạn dài lối hai trượng, vo tròn trong lòng bàn tay, rồi ngồi dựa cửa khoang chằm chú nhìn ra mặt hồ.

Đợi trong giây lát chợt thấy một con cá chép lớn mình dài một thước nhảy lên cách mũi thuyền hơn trượng, Vân lão ngư nhân lệ làng vung tay phải ra, sợi chỉ biến thành một luồng bạch quang, xẹt ra như luồng điện, cuốn hai vòng vào mình con cá, hai ngón tay lão hơi cong lại, con cá đã được giật vào trong thuyền nằm dẫy đành đạch!

Những tay nội công giỏi, có thể vân chân khí bản thân chạy khắp tứ chi không khó khăn lắm, nhưng đấng này có thể truyền ra sợi chỉ dài hàng hai trượng, giật được con cá chép lớn và dài hàng thước vào trong thuyền mà không bị đứt! Thủ pháp, nhãn lực, nội kinh đã được Vân lão ngư nhân phối hợp vận dụng một cách rất chuẩn xác, làm cho bốn người đều phải thán phục vỗ tay khen “giỏi!”.

Vân lão ngư nhân cất tiếng cười nói với đại hán râu quai nói :

- Động Đình Diệu Tẩu đã tuân lệnh biểu diễn xong nay đến lượt Trường Bạch Tửu Đồ biểu lộ thần công chứ?

Đại hán râu quai nón cất tiếng cười hả hả rồi nói :

- Lẽ dĩ nhiên là đến lượt Hùng mỗ biểu diễn, nhưng mà xin giao hẹn trước trong số năm người đây đều phải trở hết tài nghệ chuyên môn không ai được giấu diếm, lão chà đã biểu diễn tài câu cá, vậy tên ghiền này xin biểu diễn tài uống rượu!

Nói xong, đại hán vung tay nhẹ phất vào miệng chiếc hũ rượu vẫn còn nguyên phong để trong khoang thuyền làm nắp hũ bật ra, rồi hấn ngồi yên hưởng về phía hũ rượu há miệng hớp một hớp, rượu trong hũ vọt lên thành một vòi nước chạy thẳng vào miệng đại hán, mùi rượu bốc lên thơm phưng phức.

Hút một hơi ca mưới cân rượu ngon trong hũ rồi đại hán mới vô bụng cười ha hả mà rằng :

- Phép vận khí hút đồ vật này không có gì là mới lạ cả, Hùng mỗ đã bày kế đánh lừa chư vị để hút hết hũ rượu vào trong bụng nuôi bầy sâu rượu đó thôi!

Tuy đại hán nói vậy, nhưng mọi người đều biết, muốn hút hàng mưới cân rượu hóa thành một vòi nước vọt lên miệng và phải vận khí một lúc lâu mới hút hết, như vậy đủ thấy chân khí nội lực của đại hán hùng hậu kinh người, nên họ đều vỗ tay tán thưởng không ngớt!

Vị nho sinh áo vàng liền mỉm cười lên tiếng :

- Hai vị Động Đình Diệu Tẩu và Trường Bạch Tửu Đồ đã mượn hình thức câu cá và uống rượu để biểu lộ thần công, tài nghệ các bạn rất cao minh! Riêng Vạn Bác thư sinh này, tuy muôn việc đều hiểu biết, nhưng không một việc gì biết rành rẽ, trong năn năm lưu lạc giang hồ, không có một thành tựu gì đáng kể

nghĩ thật càng thêm xấu hổ, vậy xin Cô Vân đạo trưởng biểu diễn môn kiếm thuật vô thượng một môn kiếm thuật đứng đầu trong võ lâm để các bạn đây cùng thưởng thức.

Vị đạo sĩ trung niên vội lắc đầu cười mà rằng :

- Bàng huynh đã có mỹ hiệu là “Vạn Bác thư sinh” thì không nên nói như vậy mới phải, vì hiện nay trong võ lâm, những người nổi danh về kiếm thuật mà còn cao hơn Cô Vân này, ít ra cũng có ba bốn vị! Bàng huynh có quá khen đệ cũng không sao, chỉ sợ người ngoài nghe biết, họ sẽ cho là chúng ta tâng bốc nhau thôi! Môn Thiết Chỉ thần công của Bàng huynh xưa nay vẫn nổi tiếng là giang hồ “nhất tuyệt” vậy xin Bàng huynh cho thưởng thức trước đi.

Thư sinh áo vàng cất tiếng cười ha hả mà rằng :

- Trong năm năm nay, không những nội công của đạo trưởng được tinh tiến mà miệng lưỡi cũng sắc bén hơn trước nhiều, đạo trưởng đã e ngại không dám nhận bốn chữ “Vô thượng kiếm thuật” tại sao lại tâng bốc mấy ngón tay thô kệch của đệ vờ bốn tiếng “Giang hồ nhất tuyệt”? Thôi được! Đạo trưởng và Bạch lão đầu đã cố giấu tài nghệ thì đệ xin tuân lệnh biểu diễn chút tài mọn vậy!

Nói xong, ông ta đưa mắt nhìn chung quanh, thấy con cá chép do Động Đình Diệu Tẩu dùng sợi chỉ giật được vừa rồi, vẫn còn nằm giẫy trong khoang bèn đưa tay bắt lấy rồi bước ra cửa mỉm cười nói với Động Đình Diệu Tẩu :

- Tỉu húng của chúng ta đã nòng, hơn nữa còn một hũ rượu cuối cùng đã bị con sâu rượu họ Hùng uống cạn, không cần phải dùng đến con cá này để làm đồ nhắm vậy Bành mỗ xin thay lão huynh thả nó đi nhé?

Vân lão ngư nhân biết Vạn Bác thư sinh Bành Hàm muốn mượn cơ thả cá để biểu diễn tài nghệ thì thầm nghĩ :

- Năm năm một lần hội họp, mỗi người đều có một môn võ công mới lạ, mình đã biểu lộ võ công bằng hình thức câu cá, nay thử xem hãn biểu diễn bằng cách thả cá ra sao?

Lão bèn nhìn Bành Hàm mỉm cười gật đầu.

Vạn Bác thư sinh liền ngậm vận chân khí cong ngón tay phải búng ra xa một cái, mặt hồ chỗ cách mũi thuyền hơn một trượng, bị chỉ lực của Bành Hàm búng ra vang lên một tiếng “ùm” tạo thành một hang nước sâu chiều kính hơn một thước, nước bắn lên cao hàng trượng sau đó lão ta đẩy nhẹ tay trái ra, con cá rơi ngay vào giữa hang nước, quật đuôi vài cái rồi mất dạng!

Cô Vân đạo trưởng vỗ tay lớn tiếng khen :

- Bành huynh luyện “Đạn Chỉ thần công” đến mức đó, mà còn nói không có gì tài giỏi thực là dối lòng! Giờ đến lượt Cô Vân xin mời chư huynh thưởng thức vài đường kiếm chậm chạp của đệ.

Nói tới đây, Cô Vân đạo trưởng vừa định đưa tay rút kiếm, thì vị lão già gầy gò ngồi bên cạnh đã mỉm cười, giơ tay cản :

- Khoan! Thần kiếm của đạo trưởng hãy dành lại sau cùng để kết thúc buổi họp bạn đêm nay, Bạch mỗ bất tài xin cống hiến một nghề mọn tiểu xảo trước đã.

Nói xong lão già đưa tay nhặt hơn mười cái đầu cá ăn thừa bỏ trên bàn đứng dậy bước ra mũi thuyền, tay phải dang lên một cái, hơn mười chiếc đầu cá hóa thành những đốm sáng bạc vọt thẳng lên trời! Tay trái thò vào lấy ra hai, ba mươi chiếc kim vàng sáng óng ánh, miệng cất lên một hồi cười dài lạnh lạnh như tuồng chuông ngân, thân hình vọt lên cao hơn ba trượng như một con thần long, bay lượn một vòng rồi nhẹ nhàng hạ xuống chỗ cũ, trong tay đã thu về đủ số hơn mười chiếc đầu cá, mỗi chiếc đều có hai cây kim vàng dài ba tấc nhỏ như sợi tóc xuyên ngang dọc tẻo tữ thập!

Động Đình Diệu Tẩu, Trường Bạch Tử Đồ, Cô Vân đạo sĩ và Vạn Bác thư sinh chưa kịp vỗ tay tán thưởng thì trên chiếc thuyền câu nhỏ trôi theo phía sau bảy, tám trượng, đột nhiên có giọng nói sang sảng :

- Đây là môn ám khí “Đoạt Mệnh thần châm” và thủ pháp “Thiên Long Ngự Phong” xin hỏi tôn giá có phải là “Nhân Tam Quốc Thủ Trại Hoa Đà” Bạch Nguyên Cường đại hiệp đó không?

Năm người trên chiếc thuyền lớn thấy có người nhận rõ được tên họ lai lịch của lão già trên phương diện công lực thì đều kinh ngạc chăm chú nhìn chiếc thuyền câu đang lao tới như tên bắn!

Đứng trước mũi thuyền, một lão già mặc áo đen tướng mạo thanh dật xuất trần, năm chòm râu dài phất phơ ngang bụng, lưng đeo một bao trường kiếm, đứng lái đằng sau thuyền, một cô gái độ mười bốn mười lăm tuổi đầu bịt khăn lụa xanh, mắt đen lay láy, dáng điệu rất xinh đẹp, thủ pháp bơi thuyền vừa vững vàng vừa lạnh lẹ có vẻ rất lành nghề.

Trong loáng mắt, chiếc thuyền câu đã kề cận thuyền lớn, lão áo đen nhẹ nhàng nhảy lên mũi thuyền tươi cười vòng tay chào Bạch Nguyên Chương và nói :

- Tại hạ tên Cát Ngu Nhân, xin quý vi thứ lỗi đã làm rộn trong lúc Bạch đại hiệp đang cùng các quý hữu thưởng thức cảnh trăng thanh gió mát nơi hồ Động Đình này.

Bạch Nguyên Chương đã lẫn lóc giang hồ lâu ngày, được biệt hiệu là “Nhân Tam Quốc Thủ” nên có con mắt nhận xét người rất giỏi lão thấy tướng mạo Cát Ngu Nhân có ẩn một vẻ anh khí, lắm liệt uy nghi thì biết khách không phải người thường vội chấp tay vái dài đáp lễ ha hả cười mà rằng :

- Trong bồn bể đều là bè bạn cả, xin Cát huynh thâm hồi bốn tiếng “khách không quen biết” Bạch Nguyên Chương cùng bốn vị bạn thân đây có ước định cứ năm năm một lần họp mặt và trong khi họp mặt mỗi người đều biểu diễn các môn võ của mình đã luyện được trong năm năm cách biệt vừa rồi, chút tài mọn tiểu xảo của đệ chỉ làm bắn mắt Cát huynh, nhưng hãy còn một vị kiếm thuật cái thế là Cô Vân đạo

trường vẫn chưa ra tay biểu diễn, Cát huynh đến vừa đúng lúc, nếu Cát huynh không chê tiệc rượu đã tàn, thì Bạch mỗ xin kính mời lão huynh vài chén rượu nhạt!

Lão già áo đen cũng không khách sáo tươi cười chào mọi người rồi bước vào khoang ngồi.

Bạch Nguyên Chương cầm hồ rót rượu và giới thiệu từng người.

Sau khi cạn chén lão cảm ơn rồi nói :

- Các vị đều là bậc cao nhân đệ nhất trong võ lâm hiện thời. Cát mỗ may mắn được tham dự thịnh hội, một là được thưởng thú các môn tuyệt nghệ thần công, hai là muốn nhân cơ hội này để bán được món hàng.

Mọi người nghe Cát Ngu Nhân nói muốn bán một món hàng thì đều ngạc nhiên không hiểu gì cả!

Cát Ngu Nhân từ từ cởi bao trường kiếm bên sườn để lên bàn rồi nói :

- Chúng ta đều là bạn hữu trong giới võ lâm cả, nếu món hàng khác thì không đáng nói, nay Cát mỗ tìm gặp các vị là muốn bán thanh bảo kiếm này.

Năm vị giang hồ kỳ hiệp nghe Cát Ngu Nhân nói muốn bán bảo kiếm, cả mười con mắt đều nhìn vào trường kiếm!

Họ đều là danh gia võ học nên thoáng nhìn đã biết bao kiếm được chế bằng da trăn lâu năm, chuôi kiếm có gắn một viên ngọc bích ánh sáng lấp lánh chỉ nhìn cách trang sức bên ngoài cũng đủ rõ thanh kiếm không phải vật thường.

Vạn Bác thư sinh Bành Hàm nhìn qua thanh trường kiếm rồi tươi cười nói với Cát Ngu Nhân :

- Món hàng của Cát huynh e khó lòng bán được! Vì tuy là thanh kiếm báu, nhưng bốn chúng tôi đều học một nghề chuyên môn không có duyên với kiếm riêng Cô Vân đạo trưởng là một kiếm thuật danh gia, nhưng đạo trưởng có thanh “Lưu Vân kiếm” cũng đủ chém sắt chặt vàng, thối đứt sợi tóc...

Cát Ngu Nhân không đợi Vạn Bác thư sinh dứt lời đã vuốt râu cười mà rằng :

- Bành huynh hãy khoan từ chối việc mua bán này, tại sao chúng ta không xem hàng trước rồi sẽ nói chuyện mua bán sau?

Nói xong lão già cầm bao kiếm lên, tay phải khẽ nắm chuôi kiếm, một tiếng ngân dài như chuông kêu thanh kiếm trên tay Cát Ngu Nhân lóe sáng, ánh đèn trong khoang thuyền và ánh trăng ngoài cửa đều bị mờ đi trước kiếm quang!

Cô Vân đạo nhân thấy thanh kiếm trên tay Cát Ngu Nhân phát ra ánh sáng xanh như điện chớp, chói lòa cả mắt thì lộ vẻ kinh hãi, nhìn kỹ còn thấy mấy viên ngọc bích gắn trên chuôi kiếm thì lão than dài nói :

- Có phải Cát huynh muốn đùa cợt chúng tôi chăng? Hiện nay trong đời thanh kiếm của Cát huynh đứng vào hàng thứ hai trong số mấy thanh bảo kiếm, giá trị còn hơn thanh Lưu Vân kiếm của đệ nhiều lắm, sao Cát huynh đem bán cho được? Mà dù Cát huynh có muốn bán thật thì, trong số năm chúng tôi đây đều là những kẻ giang hồ phiêu bạt, ai là người có đủ hàng vạn lượng vàng để trả giá!

Cát Ngu Nhân tự nhìn thanh kiếm trên tay, rồi đột nhiên cất tiếng cười khanh khách mà rằng :

- Cô Vân đạo trưởng thực là kẻ tri âm với thanh bảo kiếm của lão, đạo trưởng đã nói đúng giá trị của nó! Người trong võ lâm, ít khi tìm được một món binh khí vừa tay nên ai cũng yêu quý thanh kiếm của mình hơn sinh mạng để gì đem bán được! Vì vậy, đạo trưởng tuy là vị kiếm thuật danh gia đương thời, nhưng nếu đạo trưởng có bỏ ra muôn lượng vàng để mua lão cũng không bán!

Vạn Bác thư sinh Bành Hàm nghi Cát Ngu Nhân nói muốn bán bảo kiếm nay lại nói dù Cô Vân đạo trưởng có bỏ ra muôn lượng vàng để mua lão cũng không bán thì lấy làm lạ bèn nhíu mày hỏi :

- Cát huynh đã muốn bán kiếm, mà lại không chịu bán cho Cô Vân đạo trưởng, không lẽ Cát huynh muốn chỉ định người mua kiếm hay sao?

Cát Ngu Nhân thoáng lộ vẻ buồn bã rồi gật đầu nói :

- Bành huynh đoán rất đúng, lão muốn cầu xin Bạch đại hiệp mua thanh kiếm này!

Nghe Cát Ngu Nhân nói vậy, Bạch Nguyên Chương vội vàng từ tạ :

- Thanh bảo kiếm này là một vật hiếm quý trên đời, bất cứ nhân vật võ lâm nào cũng hằng mơ tưởng! Nhưng Bạch Nguyên Chương là một kẻ hàn sĩ...

Không đợi Bạch Nguyên Chương nói hết, Cát Ngu Nhân đã thở dài một tiếng, long lanh ngấn lệ mà rằng :

- Nếu vì chuyện của lão, thì lão định ôm kiếm chịu chết, chứ không chịu rời bỏ một vật đã làm bạn với mình trên mười năm! Nhưng, lão có một người thân, bị mắc chứng bệnh lạ, chỉ có “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” của Bạch đại hiệp mới chữa được sống lại, vì vậy đêm nay may mắn được gặp Bạch đại hiệp, lão mới có ý định bán thanh bảo kiếm này, mà không đòi giá muôn lượng vàng, mà chỉ xin đổi lấy một viên “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” của đại hiệp có công dụng chữa được “người chết sống lại, xương trắng thành thịt” mà thôi!

Lúc bấy giờ Cô Vân đạo nhân, Vạn Bác thư sinh, Trường Bạch Tử Đồ và Động Đình Điều Tẩu mới biết Cát Ngu Nhân muốn đổi kiếm lấy linh đơn, nhưng họ biết “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” của Bạch Nguyên Chương do chính ông ta hao tổn mấy mươi năm tâm lực, tìm kiếm các linh dược dị thảo khắp danh sơn đại xuyên trong thiên hạ, mà chỉ phối chế được có ba viên, nên ông ta quý hơn tính mạng! Kiếm là thần kiếm ít thấy! Đơn là linh đơn hiếm có! Nên ai nấy đều lặng lẽ chờ xem vị Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà

Bạch Nguyên Chương trả lời ra sao?

Nghe Cát Ngu Nhân nói xong, Bạch Nguyên Chương không chút nghĩ ngợi, thò tay vào bọc lấy ra một chiếc bình ngọc, mở nút đố ra một viên thuốc bọc sáp màu đỏ đưa cho Cát Ngu Nhân và nói :

- Viên “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” này, do Bạch mỗ hao phí tâm lực nửa đời người mà chỉ luyện được có ba viên, tuy công dụng cứu được người chết sống lại, nhất là, trong đó có vài vị linh dược chỉ có thể gặp may chứ không thể tìm được nên sau này không sao luyện thêm được nữa, kể ra cũng tạm gọi là trân quý, nhưng so sánh sao được với thanh thần kiếm hiện của Cát huynh! Cát huynh dám vì quý hữu xả kiếm cầu đơn, thì Bạch mỗ cũng vui lòng giúp người kính tặng linh đơn, vậy xin Cát huynh thu hồi thần kiếm!

Cặp mắt của Cát Ngu Nhân chột ánh lên một tia thần quang khác lạ, chăm chú nhìn Bạch Nguyên Chương một lúc lâu rồi lắc đầu than :

- Bạch đại hiệp thật đáng với danh hiệu “Nhân Tâm quốc thủ”, nhưng tình Cát mỗ xưa nay vẫn bướng bỉnh không muốn chịu ơn ai, nếu đại hiệp không chịu thu kiếm, thì Cát mỗ mặt mũi nào dám nhận linh đơn!

Bạch Nguyên Chương có ý tặng linh đơn nên không chịu nhận kiếm hai người đùn đẩy một lúc lâu. Sau Cát Ngu Nhân buộc lòng phải đón nhận viên “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” với vẻ mặt buồn bã và nói :

- Vì cứu mạng cho một người bạn thân nên lão phải thu nhận linh đơn :

Bạch đại hiệp đã cố tình không nhận thanh kiếm, mà Cát mỗ đã trót nói dối thanh kiếm lấy linh đơn, nên không dám lưu dụng thần kiếm nữa, vậy chỉ có cách ném xuống đáy hồ Động Đình để lưu cho danh sơn thẳng thủy một giai thoại vậy!

Nói xong, ông ta khẽ vung tay phải một cái, thanh thần kiếm hóa thành một đạo cầu vồng chói lọi, xuyên cửa sổ lao thẳng xuống hồ!

Bạch Nguyên Chương không ngờ Cát Ngu Nhân lại khảng khái như vậy!

Bọn Cô Vân đạo trưởng, Vạn Bác thư sinh... cũng đều lắc đầu than tiếc!

Nhưng thanh trường kiếm hóa thành đạo cầu vồng xuyên qua cửa sổ chưa xuống đến mặt nước, thì đột nhiên có một luồng bạch quang bốc lên, thanh kiếm Lại quay đầu bay trở về! Thì ra Động Đình Diệu Tẩu Vân lão ngư nhân lại tung sợi chỉ trắng ra cuốn lấy chuôi kiếm kéo về rồi tươi cười nói với Cát Ngu Nhân :

- Cát huynh làm như vậy rất sai lầm, vì thanh kiếm này nằm dưới đáy hồ thì thế nào lũ tà ma quỷ quái khắp tam sơn ngũ nhạc cũng kéo đến dòm ngó, quấy rối khu Động Đình quân sơn làm hại lão chài này mất hết cả thú quãng lưới thả câu.

Tới đây lão quay sang nói với Bạch Nguyên Chương :

- Mà Bạch huynh cũng quá gàn dở câu nệ, thanh thần kiếm này cố nhiên đủ để phòng thân chống địch trừ tà diệt ma, nhưng viên “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” của Bạch huynh có công dụng cứu được người chết sống lại. Dem linh đơn đối thần kiếm, không bên nào thua thiệt, thực là một cuộc đối chác rất công bình! Hơn nữa vì tấm chân thành của Cát huynh, lão chài này xin thay Bạch huynh thu nhận vậy!

Bạch Nguyên Chương không sao từ chối được nữa đành để cho Vân lão ngư nhân đeo thanh bảo kiếm vào sườn.

Sau khi đeo thanh kiếm vào sườn cho Bạch Nguyên Chương Vân lão ngư nhân tươi cười quay ra nói với Cô Vân đạo trưởng :

- Vừa rồi đạo trưởng nói thanh kiếm này trong đời được liệt danh vào đệ nhị, vậy tên kiếm là gì? Thanh kiếm nào được liệt vào hàng đệ nhất? Thiên hạ gồm có mấy cây danh kiếm? Thanh “Lưu Vân kiếm” của đạo trưởng có tên trong các danh kiếm không và được liệt danh thứ mấy, xin đạo trưởng cho đệ được thưởng thức ý kiến vàng ngọc!

Cô Vân đạo trưởng đưa mắt nhìn Vạn Bác thư sinh Bành Hàm rồi mỉm cười nói :

Vân huynh bắt đệ luận kiếm trước mặt vị “Vạn Bác thư sinh” này, thì thực chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ! Vậy nếu có chỗ nào đệ nói xai, xin Bành huynh chỉ dẫn cho!

Vạn Bác thư sinh Bành Hàm cất tiếng cười khanh khách và nói :

- Đạo trưởng chớ nên tâng bốc Bành mỗ quá như vậy, bàn luận về danh kiếm võ lâm, thì đạo trưởng là kiếm thuật danh gia, tự nhiên phải hiểu rõ hơn vậy Bành mỗ xin lắng tay nghe lời cao luận của đạo trưởng.

Cô Vân đạo trưởng khẽ mỉm cười hỏi Cát Ngu Nhân :

- Thanh kiếm của Cát huynh, có phải tên là: “Lục Ngọc Thanh Mang” đã vắng bóng trên giang hồ sáu, bảy mươi năm nay không?

Cát Ngu Nhân gật đầu cười đáp :

- Đạo trưởng quả thực kiến thức uyên bác, thanh kiếm này vào tay đệ, tuy chỉ hơn mười năm nhưng chưa đem ra sử dụng lần nào và trước đó, đệ đã được trong một ngôi cổ mộ tính ra đại khái cũng có mấy chục năm chưa xuất hiện trần thế!

Cô Vân đạo trưởng tự rót một chén rượu rồi mỉm cười kể :

- Thời xưa Trung quốc tuy có nhiều danh kiếm nhưng phần nhiều đều là vật chôn theo các bậc đế

vương! Sau một trăm hai trăm năm lắng tằm, mờ mả di dờ, có thanh lại được xuất hiện nhân gian, cũng có thanh do đó mà mai một, chỉ lưu lại đời sau một truyền thuyết mà thôi!

Cát Ngu Nhân mỉm cười nâng chén, Cô Vân cũng nâng chén hớp một ngụm rồi tiếp tục kể :

- Những việc lâu quá thì không kể còn khoảng một trăm năm gần đây những thanh kiếm xuất hiện trong tay các nhân vật võ lâm sắc bén có thể chặt sắt chém đá và xứng đáng mang danh là “bảo kiếm” “thần vật” thì chỉ có năm thanh mà thôi!

Động Đình Điều Tẩu Vân lão nhân nghe kể chuyện rất thích thú, nên lão lớn tiếng cười khanh khách nói :

- Trăng thanh gió mát, chơi hồ luận kiếm mấy khi có được những đêm vui như thế này? Lão xin kính mời đạo trưởng một chung rượu ngon để nhấp giọng và xin lắng tai nghe đạo trưởng bàn luận về năm cây danh kiếm trong đời!

Cô Vân đạo trưởng đưa tay rút thanh đoản kiếm gài bên mình, kiếm vừa ra khỏi vỏ đã phát ra ánh sáng bạc chói lòa làm lạnh da thịt mấy người ngồi chung quanh rồi nói :

- Thanh Lưu Vân kiếm của đệ cũng là một trang số năm thanh kiếm đó nhưng căn cứ theo hỏa hầu (mức tôi luyện kỹ), sự sắc bén thì chỉ được liệt đứng vào hàng thứ năm thôi!

Cát Ngu Nhân đón thanh “Lưu Vân kiếm” nhìn sơ qua thấy quả có hơn kém thanh “Lục Ngọc Thanh Mang” kiếm của mình đã dùng để đổi lấy viên “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” của Bạch Nguyên Chương thì biết Cô Vân đạo trưởng đã nói thực chứ không phải khiêm tốn bèn giao trả thanh kiếm và mỉm cười hỏi :

- Thanh “Tử Nghệ kiếm” của Tuệ Giác thần ni tại đỉnh Lưu Vân trên núi Kỳ Liên cũng là một tiên cổ thần vật chẳng hay có được liệt danh trong số năm thanh kiếm đạo trưởng nói tới không?

Cô Vân đạo trưởng tra kiếm vào bao rồi đáp :

- Hai thanh: “Tử Nghệ”, “Lưu Vân” nguyên là một cặp kiếm thư hùng do hai vợ chồng người thợ rèn nổi tiếng thời chiến quốc rèn đúc. Nhưng trước khi vào lò, thanh “Tử Nghệ kiếm” được tẩm bốn giọt tâm huyết của vợ người thợ rèn, vì vậy kiếm quang mới có màu đỏ tía, tằm sắc bén cũng hơn thanh “Lưu Vân kiếm” do đó được xếp hàng thứ tư.

Trưởng Bạch Tửu Đồ giữa cổ uống cạn chén rượu rồi hỏi :

- Kiếm quang của ba thanh “Tử Nghệ”, “Lưu Vân” và “Lục Ngọc Thanh Mang” chia ra ba màu: Đỏ tía, trắng bạc và xanh biếc nếu hai thanh kiếm đệ nhất và đệ tam còn lại, lại có màu sắc khác nữa thì thật là giai thoại trong võ lâm!

Cô Vân đạo trưởng tươi cười đáp :

- Việc thiên hạ luôn luôn có sự ngẫu hợp như vậy đó. Quả thực hai thanh còn lại đều cõ kiếm quang khác nhau một màu lam và một màu đỏ.

Mọi người có mặt đều là danh thủ đệ nhất trong võ lâm hiện thời nên càng nghe càng thích thú. Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương bèn hỏi :

- Xin đạo trưởng cho biết thanh kiếm màu đỏ liệt danh đệ nhất hay thanh kiếm màu lam đệ nhất? Hiện thời hai thanh kiếm đó thuộc về tay người nào?

Cô Vân đạo trưởng đáp :

- Thanh Lam kiếm xếp hàng thứ ba, nhưng là một thanh kiếm độc hại nhất trong số năm thanh bảo kiếm?

Nói tới đây, sắc mặt đạo trưởng có vẻ trang trọng và quay lại hỏi Vạn Bác thư sinh :

- Bành huynh là người hiểu nhiều biết rộng chắc biết rõ “Vực Ngoại tam hung” nhân vật tà đạo chủ nào trong giang hồ hiện thời chứ?

Vạn Bác thư sinh Bành Hàm lớn tiếng cả cười đáp :

- Tiếng tăm lừng lẫy của ba tên ma đầu đó, ở đây ai mà không biết, và ai mà không biết, ai mà không nghe danh Nam Hoang Hạt Đạo (lão đạo mù ở Nam Hoang), Đông Hải Kiêu Bà (bà chim cú ở Đông Hải) và Ngọc Chỉ Linh Hà Tiêu Dao Tử với hành tung bí mật, ẩn biện vô thường!

Cô Vân đạo trưởng gật đầu nói :

- Kiếm quang của Lam kiếm nguyên màu xanh, sau khi về tay Đông Hải Kiêu Bà, bà ta đem tới luyện thêm ba năm trong bản chất tuyệt độc, nên kiếm quang đổi thành màu lam sẫm, và bà ta tự đặt tên là “Thiên Lam độc kiếm” không những thanh kiếm có tầm sắc bén chặt đá chém sắt mà còn mang chất độc vô cùng, chỉ hơi trầy da thấy màu là cấm khẩu chết ngay; sau này, các vị hành đạo giang hồ, nếu gặp thanh kiếm có kiếm quang màu lam sẫm thì cần phải đặc biệt lưu ý!

Cát Ngu Nhân lắng tai ngồi nghe, thần sắc vẫn như thường; nhưng bọn Động Đình Điều Tẩu, vì từ lâu đã biết tiếng “Vực Ngoại tam hung” là ba tên ma đầu có võ công tuyệt cao, nay lại nghe nói cây “Thiên Lam độc kiếm” ở trong tay Đông Hải Kiêu Bà, thì ai nấy đều cảm thấy hơi e ngại cho sự nghiệp hành đạo của các tay giang hồ nghĩa hiệp!

Cô Vân đạo trưởng nâng chén uống cạn rồi kể tiếp :

- Bây giờ xin nói đến thanh kiếm sau cùng cũng là thanh kiếm tốt nhất. Thanh kiếm này ở trong tay một

nhân vật đặc thủ trong võ lâm là “Bạch Y Đà Ông” Ông Vụ Viễn, người này, không chính không tà, tính khí rất lạnh lùng kiêu ngạo!

Trường Bạch Tửu Đồ nhướng mày hỏi :

- Thanh kiếm trông cũ kỹ được Ông đà tử đeo luôn bên mình đó mà là một danh kiếm đệ nhất võ lâm à?

Cô Vân đạo nhân gật đầu cười đáp :

- Thanh kiếm đó, đường sống từ mũi đến chuôi có một sọc đỏ như chiếc cầu vồng, bên ngoài trông chẳng có gì khác lạ nhưng tầm bén thì đứng đầu trong số năm thanh bảo kiếm hiện thời.

Vạn Bác thư sinh Bành Hàm ngồi lắng nghe một lúc lâu roi chột cất tiếng cười và nói :

- Đạo trưởng là kiếm thuật danh gia đương nhiên lời bàn luận về danh kiếm võ lâm rất cao minh nhưng, Bành mỗ cũng còn một điểm muốn bổ sung.

Cô Vân đạo trưởng tươi cười nói :

- Đệ đã có nói trước là việc gì Bành huynh cũng hiểu biết rộng rãi, vậy đệ xin kính cẩn nghe lời chỉ giáo của lão huynh!

Vạn Bác thư sinh Bành Hàm nói :

- Đạo trưởng luận bàn về giá trị và liệt danh thứ hạng của năm thanh bảo kiếm trong võ lâm hiện thời rất xác đáng nhưng, đạo trưởng cũng nên biết một thanh bảo kiếm khác còn giá trị hơn năm thanh kiếm này nữa!

Cô Vân đạo trưởng ngạc nhiên lắc đầu, Cát Ngu Nhân cũng đưa tay nâng chén và chăm chú nghe Bành Hàm kể tiếp.

Vạn Bác thư sinh có vẻ đặc ý nói :

- Giá trị và công dụng của thanh kiếm này, ngoài Bành mỗ ra dám nói trong võ lâm rất ít người biết, đây là một thanh trường kiếm thông thường không chặt đứt sắt mà cũng không chém bễ đá!

Cát Ngu Nhân từ từ đặt chén xuống rồi tươi cười hỏi Bành Hàm :

- Giá trị của một thanh trường kiếm bình thường mà lại hơn được năm thanh kiếm thuộc loại tiên binh thần vật, thì thực là một sự quái lạ kể ít thấy, xin Bành huynh mau mau tiếp cho bọn lão được thưởng thức.

Bọn Động Đình Diệu Tẩu và Cô Vân đạo trưởng ai nấy cũng động lòng hiếu kỳ nên họ đều giục Bành Hàm kể tiếp.

Nhưng sự lạ bất thành linh đã xảy ra số là đang lúc Vạn Bác thư sinh lộ vẻ đắc ý mỉm cười sắp kể câu chuyện bí mật về giá trị và công dụng của thanh trường kiếm bình thường, thì đột nhiên lão ta bị nghẹn họng một tiếng, không thốt được một lời nào nữa!

Cát Ngu Nhân ngồi gằn hơn hết, thấy vậy, bèn đưa tay thăm mạch của Bành Hàm rồi biến sắc nhảy vọt qua mũi thuyền nhìn đảo đảo chung quanh; nhưng, ngoài chiếc thuyền câu của ông ta, mặt hồ vẫn phẳng lặng mênh mông không một chút gì khác lạ!

Khi quay vào khoang thấy Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương cũng đang chẩn mạch cho Vạn Bác thư sinh, Cát Ngu Nhân bèn cau mày hỏi :

- Bạch đại hiệp có phải Bành huynh bị kẻ lạ dùng thủ pháp “Cách không điểm huyết” điểm trúng không?

Bạch Nguyên Chương gật đầu đáp :

- Không những thủ pháp “Cách không điểm huyết” của người nào đó rất cao minh đã không làm hại tính mạng, mà còn khiến người khác không sao giải cứu nổi, phải đợi sau một giờ mới tự động giải huyết và nói lại được! Cát huynh có thấy động tĩnh gì bên ngoài không?

Cát Ngu Nhân lắc đầu đáp :

- Bốn bề vắng lặng, mặt nước mênh mông, thân thủ người đó rất cao siêu, lão đã nhảy theo ra mau như vậy mà vẫn không tìm thấy dấu vết gì khả nghi nhưng, hình như người ấy không có ác ý: hay là vì câu chuyện bí mật mà Bành huynh được biết có quan hệ lớn lao chăng? Vậy sau khi giải huyết được, phiền chư vị khuyên Bành huynh nên thận trọng lời nói, hiện giờ tại hạ xin cáo biệt, non nước còn dài chúng ta sẽ còn nhiều dịp gặp nhau.

Mọi người thấy Cát Ngu Nhân cáo từ, nhưng vì ai nấy đều quan tâm về việc Bành Hàm bị đột nhiên mất tiếng, nên chỉ cáo biệt sơ qua và cử Bạch Nguyên Chương thay mặt đưa tiễn ra mũi thuyền.

Quả nhiên một giờ sau Bành Hàm lại tự động nói được nhưng câu chuyện bí mật về thanh trường kiếm cũng từ đó được loan truyền dần dần khắp nẻo giang hồ.

Một năm... hai năm... ba năm,... bốn năm..., lại sắp sửa đến kỳ họp bạn năm năm một lần của mấy vị võ lâm kỳ hiệp, và đột nhiên...

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Những Sự Lạ Trong Dãy Hoài Ngọc Sơn

Bóng tịch dương nhuộm hồng cây cối, ngọn thu phong nhẹ thổi hiu hiu, cảnh sắc trời thu đầy mỹ lệ nhưng cũng đầy vẻ thê lương!

Đột nhiên tiếng vó ngựa phá tan cảnh u tịch của núi rừng, trong dãy rừng thưa thấp thoáng bóng con ngựa trắng đang sai bước chạy ra. Trên lưng ngựa một thư sinh áo xanh khí vũ hiên ngang tuổi độ trên dưới hai mươi lưng đeo trường kiếm, lại càng nổi bật vẻ anh tuấn hào hoa!

Thư sinh gò cương, phóng mắt ngắm nhìn cảnh vật chung quanh, miệng khẽ ngâm nga, từ từ vòng qua một ngọn núi cao, chợt thấy trước mặt một ngọn thác nhỏ đang phun nước rào rào. Cạnh thác, một sơn dân gánh đôi thùng gỗ đang đứng hứng nước.

Thư sinh thấy hơi khát chàng vừa mỉm cười xuống ngựa thì sơn dân nọ đã đưa cho chàng một bầu nước trong rồi tươi cười mời :

- Quý khách đi đường khát nước, xin cứ tự tiện dùng!

Thư sinh cảm ơn đón nhận, vừa đưa lên gần miệng định uống, chợt nghe con bạch mã đứng phía sau cất lên một tiếng hí dài!

Thư sinh biết con ngựa khát nước đòi uống, chàng bèn quay lại đưa bầu nước cho con ái mã nên không chú ý đến sắc mặt biến đổi của gã sơn dân!

Con bạch mã mời hợp được vài ngụm, chàng thư sinh đã cảm thấy có một luồng gió lạ đang bổ mạnh xuống đầu!

Chuyện xảy ra quá đột ngột nên thư sinh vội quay mình mấy vòng nhảy sang bên phải năm thước, tránh khỏi luồng gió lạ; trong lúc lẩn tránh, sợ ái mã bi thương, nên chàng liệng bỏ chiếc bầu gỗ, sẽ vận chân lực, thuận thế đẩy nhẹ con ngựa sang bên trái mấy bước.

Thì ra người đánh trộm chàng thư sinh là gã sơn dân nọ. Thấy đánh không trúng, gã cũng không đuổi theo, hẩn đứng yên chỗ cầm ngang chiếc đòn gánh, gờm gờm nhìn chàng thư sinh nói :

- Mi thực may mắn nên mi được chết thay!

Nghe nói thư sinh giựt mình vội đưa mắt nhìn, thấy con bạch mã yêu quý, tuy đã được chàng khẽ dùng

chường lực đẩy lui nửa bước, không bi đối phương đánh trúng, nhưng hiện giờ đã gục chết dưới đất, miệng chảy toàn máu đen, rõ ràng bầu nước có pha chất thuốc độc rất mạnh!

Chàng tức giận, xéch cặp mắt nảy lửa nhìn gã sơn dân hỏi :

- Ta với người không quen biết, không thù oán, tại sao người nỡ hạ độc thủ với Phó Thiên Lân này như vậy?

Gã sơn dân cất tiếng cười đanh ác, vứt bỏ cây đòn gánh rút trên lưng xuống một chiếc Kim luân (bánh xe) tám cạnh có chuôi dài độ một thước giơ ra trước mặt rồi hỏi :

- À thì ra người là Phó Thiên Lân, vậy người có nhận ra món binh khí này của ta không?

Phó Thiên Lân thấy ngay tên họ của mình đối phương cũng không biết rõ, mà tại sao y lại tìm cách làm hại chàng, bèn nhớ lại từ lúc khởi hành xuống núi đến giờ giữa đường chàng cũng đã gặp mấy trường hợp tương tự nên chàng biết câu chuyện xảy ra không phải ngẫu nhiên, bèn cố dẫn lửa giận lớn tiếng đáp :

- Ta có thể biết đại khái mi là “Độc Thủ Kim Luân”. Trần Bích, một tên cự đạo nổi danh ở vùng Triết Tây! Ta hỏi thêm mi một câu, giữa ta với mi không có thù oán gì, vậy mi hạ độc ta để làm gì?

Độc Thủ Kim Luân Trần Bích xoay một vòng chiếc Kim luân tám cạnh, trừng mắt nhìn Phó Thiên Lân rồi lạnh lùng hỏi :

- Bản thân mi vô tội! Những ai bào mi mang bên mình một vật báu vô giá mà mọi người trong võ lâm ai cũng phải cúi đầu kính phục!

Nghe nói, Phó Thiên Lân lại càng ngạc nhiên cau mày hỏi :

- Phó Thiên Lân chỉ có một bộ quần áo rách và một thanh kiếm rỉ tùy thân chứ làm gì có võ lâm dị bảo?

Độc Thủ Kim Luân Trần Bích cất tiếng cười ngặt nghẽo, rồi nói :

- Phó Thiên Lân, mi đừng hòng lấy vải thưa che mắt thánh! Ta hỏi mi đeo vật gì đằng sau lưng đó?

Nghe hỏi, Phó Thiên Lân ngạc nhiên quài tay rút thanh kiếm, nhưng kiếm rút khỏi vỏ không thấy kiếm quang sáng chói và cũng không có tiếng ngân trong trẻo như những thanh thần kiếm khác, dưới con mắt nhà nghề, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết đó là một thanh trường kiếm bằng thép xanh rất tầm thường.

Phó Thiên Lân rút kiếm cầm tay, búng vào thân kiếm một cái rồi lớn tiếng ngạo nghễ đáp :

- Bốn chữ Độc Thủ Kim Luân, cũng có chút tiếng tăm tại vùng sao hôm nay lại làm lẫn như vậy? Thanh kiếm thép này của Phó mỗ, tuy không sắc bén chặt sắt chém đá, nhưng cũng có thể chặt đứt được chiếc đầu sọ lớn của tôn giá! Giang hồ đã có câu nói: “Giết người đền mạng thiếu nợ trả tiền!”. Mi vô cớ giết hại

con ngựa yêu quý của ta ít nhất cũng phải để lại một bộ phận trong tứ chi để thường lại! Trần dương gia tự suy nghĩ đi, muốn để lại một cánh tay phải hoặc một ống chân cũng được!

Độc Thủ Kim Luân thấy thanh trường kiếm trong tay Phó Thiên Lâm, dưới ánh nắng chiều chỉ phát ra một luồng thanh quang mờ mờ, nhưng chỗ gần chuôi kiếm độ bốn năm tấc có một vết đỏ thẫm, y bèn cất tiếng cười sáng sặc một hồi rồi nói :

- Với môn “Hồng Sa Độc Thủ” và chiếc Kim luân tám cạnh này Trần Bích đã xưng hùng lâu năm trong vùng Triết Tây mà chưa thấy một tên tiểu bối nào cuồng vọng như mi! Nếu mi có bản lĩnh thì cứ việc chặt đầu Trần Bích còn không thì mau quỳ xuống dâng nộp cho Trần mỗ thanh trường kiếm. Mỗ sẽ tha chết cho!

Phó Thiên Lâm thấy mình đã nói ra thanh kiếm cầm trong tay chỉ bằng thứ thép thường mà sắc mặt Trần Bích lại lộ vẻ mừng, thì lại càng ngạc nhiên không hiểu gì cả, nhưng, lúc này không phải là lúc nghĩ ngợi sâu xa nên chàng bèn xéch ngược cặp chân mày rồi sang sáng đáp :

- Trần dương gia nói như vậy mới đúng bản sắc của một kẻ giang hồ, Phó mỗ sẽ dùng thanh kiếm tầm thường này với mấy thế thủ kiếm của sư môn để trả thù cho con ngựa yêu quý.

Dứt lời chàng bèn ngang nhiên không coi tên cự khấu Triết Tây ra gì, múa kiếm, đập cung trung, dùng một thế “Lãng Tống Xuân Yên” đâm thẳng vào yết hầu Trần Bích.

(Mất 1 trang!)

... làm trục xoay mình mấy vòng, nhẹ nhàng nhảy ra xa tám thước! Tuy vậy y vẫn không chịu để đối phương chiếm ưu thế nên khi gót chân vừa chạm đất, thân hình y lập tức quay lại với thế cũ, chiếc Kim luân bát giác trên tay phải đập mạnh xuống huyết “Bách Hội” nơi đỉnh đầu Phó Thiên Lâm, tay trái vận “Hồng Xa chưởng” đánh ra một luồng gió mạnh, cản đường lui bên trái của đối phương.

Phó Thiên Lâm tự cao, gan lì nên chàng vẫn đứng vững như ngọn núi đợi các cạnh chiếc Kim luân của đối phương bổ xuống gần tới đỉnh đầu rồi mới sẽ lách mình-chiếc Kim luân trượt qua mang tai vào một cái rất nguy hiểm - tay phải vung trường kiếm lên dè mạnh ghìm chiếc Kim luân xuống, tay trái cũng vận chân lực đẩy ra một chưởng, miệng nói :

Uy lực của Bát giác Kim luân chỉ có thể thôi ư! Phó mỗ muốn thử xem “Hồng Sa chưởng” oai chấn Triết Tây của Trần dương gia như thế nào!

Độc Thủ Kim Luân cất tiếng cười ngạo nghễ rồi gia tăng nội lực đến mười thành, hai luồng chưởng phong chạm nhau gây thành một tiếng nổ “Bùng” rất lớn, đôi bên đều đứng không vững phải lui về phía sau hai bước!

Phó Thiên Lâm đã thử biết nội lực của tên cự khấu Triết Tây cũng không hơn nổi mình, chàng bèn ngửa mặt hú lên một tiếng dài, múa thanh trường kiếm loang loáng; hai thế kiếm “Bàn Căn Thác Tiết” và “Phong

Bài Dương Chi” được chàng sử dụng tấn công liên tiếp, gây thành luồng kiếm phong vũ vũ dồn Độc Thủ Kim Luân phải nhảy nhót lẩn tránh và lùi mãi về phía sau!

Lúc lấy giờ Trần Bích mới cả sợ, y phải Tạm thời dẹp bỏ ý niệm đoạt kiếm, đem hết công lực toàn thân vận dụng vào chiếc Kim luân bát giác múa, gạt, đánh, đỡ thôi ngưng.

Nhưng kiếm pháp của Phó Thiên Lân rất thần diệu, dù Độc Thủ Kim Luân đã cố sức vận dụng hết bình sinh sở học vậy mà sau hai chục hiệp lại vẫn bị chàng dồn vào trong vòng kiếm ảnh!

Một kẻ lẩn lóc giang hồ, vào sinh ra tử, muốn giữ vững oai vọng, ít gặp thất bại thì ngoài trừ võ công ra điều tối khẩn yếu là phải “biết người, biết ta” nên sau một lúc giao đấu, Trần Bích thấy Phó Thiên Lân, về mặt chân lực so với mình tuy khó phân hơn kém, nhưng về kiếm thuật thì đối phương rất tinh diệu, chiếc Kim luân bát giác của mình không sao địch nổi!

Đã nhận rõ thế địch, Trần Bích lập tức dồn sức lực vào chiếc Kim luân liều mạng tấn công ba thế liên hoàn, mở rộng kiếm ảnh đối phương, rồi nhảy lùi một, cong ngón tay đưa lên môi thổi mấy cái “hoét, hoét” bỗng dọi!

Mấy tiếng còi miệng vừa dứt, lập tức hai bên sườn núi cũng có tiếng còi miệng đáp lại.

Thấy vậy, Phó Thiên Lân cũng giật mình, thu kiếm đứng yên, chú ý xem đối phương có bang thủ (người giúp) nào đến tiếp tay?

Bóng người bên trái xuất hiện trước là một người gầy nhỏ mặc áo đen, tay cầm ngang cây “Tam tài đoạt” - loại binh khí ngoại môn - từ sườn núi nhảy lên cao hơn ba trượng dùng thân pháp “Bình Sa Lạc Nhạn” nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt; đồng thời, bóng người bên phải cũng vừa nhảy tới là một gã cao lớn, đầu beo, mắt ốc nhồi, tay cầm thanh cương đao sáng loáng.

Độc Thủ Kim Luân dơ tay trái khẽ vẫy hai người tới gần rồi chau mày nói :

- “Con mồi” dữ tợn lắm! Nhị đệ, và tam đệ hãy vây chặt lấy nó rồi sẽ tính sau.

Đạo quang chớp lòe, gã áo đen gầy nhỏ đã nhẹ nhàng nhảy lại đứng đối diện với Độc Thủ Kim Luân; ba tên đứng thành hình chữ “phẩm” vây Phó Thiên Lân vào giữa.

Phó Thiên Lân tự biết võ công bị kém khuyết. Tuy gặp được minh sư, nhưng minh sư lại chết sớm, nếu pho “Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp” diệu tuyệt đương thời vẫn chưa học hết; đối phó với một mình Trần Bích thì thừa sức, nhưng nếu ba tên đều tân công thì chàng sẽ bị thua sút ngay.

Nhìn tình hình trước mắt, bắt buộc phải liều, chàng liền hoành kiếm ngang bụng cất tiếng cười ngạo nghễ hỏi :

Phó mổ được Triết Tây tam sát quá yêu nên hôm nay các vị mới tề tựu tới Hoài Ngọc sơn để chỉ giáo ra tay. Vậy xin cho biết từng vị một ra tay chỉ giáo hay tất cả ba vị cùng ra tay một lượt?

Gã áo đen gầy nhỏ sử dụng “Tam tài đao” tên gọi Lý Hóa, ngoại hiệu “Cáo đen”; Đại hán đầu beo mắt ốc nhồi sử dụng cương đao tên gọi Đồng Cương ngoại hiệu “Cánh tay sắt” hai tên này đều là bọn cường đồ lục lâm hung ác vô chừng, cùng với “Độc Thủ Kim Luân” Trần Bích hợp xưng là Triết Tây tam sát!

Trong Tam sát, Lý Hóa là tên độc ác gian xảo nhất nên khi nghe Phó Thiên Lân nói xong y bèn sa sầm nét mặt cười lạt đáp :

- Xưa nay Triết Tây tam sát, không khi nào đã ra tay mà lại về không, mi khôn hồn thì mau dâng nộp thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” (kiếm sắt có vết son đỏ) chúng ta sẽ để cho chết toàn thân, bằng không thì xác mi sẽ bị chặt làm một trăm mảnh dưới lưỡi cương đao, thần đao và Kim luân của ba anh em chúng ta! Còn chuyện đơn đả độc đấu là quái gì? Cậy đứng hiếp yếu là cái khi khô gì? Xưa nay Lý hóa này không bao giờ thềm câu chấp những tiểu tiết đó: Giang hồ tranh hơn thua ai mạnh sẽ thắng, kẻ nào còn sống ra khỏi dãy Quan Hoài Ngọc sơn, kẻ đó được kể là anh hùng hảo hán.

Tiếng “Hán” vừa dứt, tên này đã lao mình vào lẹ như một luồng khói đen, cây “Tam tài đao” phát ra tiếng gió vù vù, nhằm đầu vai Phó Thiên Lân bổ mạnh xuống!

Phó Thiên Lân nghe Lý Hóa trả lời như vậy thì tức giận hằm hằm, cặp chân mày xếch ngược, hai mắt tia ra hai luồng thần quang như điện; chàng lập tâm nhất định phải trừ bỏ tên cuồng khấu vô sỉ này trước.

Vì biết rõ cây “Tam tài đao” là một loại binh khí chuyên tước kiếm và giựt kiếm, nên chàng vung kiếm dùng một thế “Khiêu Liêm Nghinh Nguyệt” (vén rèm đón trăng) đưa lên đón đỡ, một mặt vận chân lực tụ vào tả chưởng, đợi khi kiếm, đao sắp chạm nhau, sẽ bất thành lình biến sang thế kiếm “Trầm Chân Phân Tâm” trong pho “Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp” tuyệt học, đồng thời, đẩy thêm một ngọn “Thiên Tinh chưởng lực” là có thể kết liễu tính mạng tên “Cáo đen” Lý Hóa này!

Danh gia đối thủ, động tác đều nhanh như điện chớp, trong lúc kiếm, đao sắp sửa chạm nhau và tính mạng “Cáo đen” Lý Hóa sắp lâm nguy thì đột nhiên Độc Thủ Kim Luân Trần Bích lớn tiếng gọi :

- Nhị đệ, mau ngừng tay rút lui, em nghe xem có phải tiếng “Tử Địch Thanh Loa” đó không? Hình như bốn tiếng “Tử Địch Thanh Loa” có oai lực rất lớn, nên Lý Hóa vội vàng cố sức thủ thế tung mình nhảy lui. Trong lúc nhảy lui, y lắng tai nghe, quả nhiên xa xa có tiếng vó ngựa hòa lẫn tiếng sáo véo von.

Sau khi Triết Tây tam sát nghe tiếng vó ngựa và tiếng sáo thì chúng đều lộ vẻ kinh hãi, đầu tiên là Lý Hóa, hăn kêu lên :

- Đại ca; tam đệ, mau mau rút lui kéo không kịp! Đúng là “Tử Địch Thanh Loa” sắp tới đây!

Nghe nói, “Độc Thủ Kim Luân” Trần Bích và “Thiết Tý” Đồng Cương đều thu thế, tung mình dùng thuật

khinh công chạy trốn vào trong giải rừng cây biệt dạng, không kịp nói một tiếng nào với Phó Thiên Lân!

Phó Thiên Lân ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, chàng từ từ tra kiếm vào bao và thầm nghĩ :

“Không biết “Tử Địch Thanh Loa” là một vị có tài kinh thiên động địa ra sao, mà bọn “Triết Tây tam sát” hung dữ vô sỉ phải sợ hãi như vậy?”.

Vừa lúc đó, phía trước có một con lừa xanh (thanh loa) đang sải bước phi tới, ngồi trên lưng lừa là chàng bạch y tú sĩ.

Con Thanh loa tuy không cao lớn, nhưng bước đi thần tốc tuyệt luân, chỉ chớp mắt đã tới trước mặt, chàng bạch y tú sĩ ngồi trên lưng Thanh loa hơi có vẻ kinh lạ khi thấy xác chết con ngựa nằm dưới đất, chàng bèn khẽ gò cương lập tức con thanh loa đứng sững lại, cất cao cổ hí vang!

Phó Thiên Lân nhìn chàng bạch y tú sĩ với vẻ mặt sững sờ vì chàng thấy người đã làm “Triết Tây tam sát” phải sợ hãi trốn chạy, vang lừng tiếng tăm trên giang hồ với biệt hiệu “Tử Địch Thanh Loa” chỉ là một chàng độ mười tám mười chín tuổi - còn trẻ hơn mình nữa mắt phượng mày tằm, môi đỏ như son, tướng mạo rất anh tuấn, tay trái cầm một cây sáo ngắn bằng trúc tía.

Bạch Y Tú Sĩ thấy Phó Thiên Lân chăm chú nhìn mình, vội vàng nhảy xuống mỉm cười hỏi :

- Xia đại huynh cho biết tôn tính đại danh? Hình như con ngựa của đại huynh bị trúng độc chết, chắc ở đây vừa có sự gì xảy ra?

Khi nghe đối phương hỏi tên họ, Phó Thiên Lân mới giật mình sực tỉnh, cảm thấy có điểm thất thố, nên chàng vội vã mỉm cười đáp :

- Tiểu đệ tên Phó Thiên Lân, vừa rồi bị Triết Tây tam sát vậy đánh. Đang lúc đôi bên ác đấu may mắn được tiếng vó lừa và giọng sáo của nhân huynh làm chúng sợ hãi lui mất!

Tiểu đệ cứ tưởng “Tử Địch Thanh Loa” phải là một vị lão tiền bối kỳ hiệp mới có oai danh như vậy! Nào ngờ...

Bạch y tú sĩ mỉm cười nói :

- Tiểu đệ tên gọi Giả Y Nhân, danh hiệu “Tử Địch Thanh Loa” do mấy người nhàn rỗi vui miệng đặt cho tiểu đệ! Có phải Phó huynh thấy tiểu đệ trẻ tuổi quá không!

Phó Thiên Lân đang lúng túng chưa biết trả lời ra sao thì Giả Y Nhân lại mỉm cười hỏi tiếp :

- Bọn Độc Thủ Kim Luân Trần Bích, tuy không phải là lũ ma đầu lợi hại, nhưng trong vùng Triết Tây này chúng cũng là những nhân vật có tiếng tăm trong giới lục lâm! Một mình chống chọi được ba tên, đủ

thấy võ học của Phó huynh rất cao minh. Xin cho biết tôn sư của Phó huynh là vị tiền bối nào? Tại sao Phó huynh lại kết oán với lũ ác tặc đó?

Phó Thiên Lân bèn đem chuyện bọn Trần Bích đón đường làm hại, chỉ muốn cướp thanh kiếm sắt tầm thường kể rõ cho Giả Y Nhân nghe rồi sắc mặt chàng có vẻ e ngại, lắc đầu nói tiếp :

- Ba tên trộm cướp chuột nhất như vậy Phó Thiên Lân này cũng không làm gì nổi, nếu không nhờ oai vọng của Giả huynh chắc tiểu đệ khó tránh khỏi tai nạn, thực uống công sáu bảy năm ngày đêm dạy dỗ của tiên sư La Phù lão nhân!

Khi nghe Phó Thiên Lân nói rõ sự môn, Tử Địch Thanh Loa bèn mỉm cười nói :

- La Phù lão nhân Biên lão tiền bối, tuy không màng đến thế sự, nhưng thần công tuyệt nghệ của người vẫn oai chấn giang hồ, Phó huynh đã được lão chân truyền sao lại quá khiêm nhượng như vậy? dù tiểu đệ có đến chậm chạp nữa thì “Triết Tây tam sát” cũng không thoát khỏi kiếm pháp “Lục Lục Thiên Cương” diệu tuyệt đương thời của Phó huynh được!

Phó Thiên Lân thấy Giả Y Nhân biết rõ cả tuyệt nghệ của sư môn mình, thì lại càng bội phục đối phượng kiến thức rộng rãi bèn tươi cười nói :

- Kiến văn của Giả huynh thật rộng rãi, pho kiếm pháp “Lục Lục Thiên Cương” tuy là tuyệt nghệ của sư môn, nhưng tiểu đệ rất xấu hổ vì chưa học...

Không đợi Thiên Lân nói hết, Giả Y Nhân hình như nhớ ra chuyện gì vội hỏi :

- Có phải Phó huynh vừa rồi nói “Triết Tây tam sát” đón đường làm hại chỉ muốn cướp thanh kiếm tầm thường phải không?

Phó Thiên Lân gật đầu đáp :

- Không những bọn Triết Tây tam sát mà trước đó đệ cũng đã bị ba, bốn bọn chỉ muốn đoạt cho được cây trường kiếm tầm thường đó thôi!

Nghe nói, thần sắc Giả Y Nhân hơi thay đổi đưa mắt nhìn sau lưng Phó Thiên Lân hỏi :

- Có phải chỗ gần chuôi kiếm của Phó huynh có một vết son đỏ thắm không?

Phó Thiên Lân rút kiếm đưa cho Giả Y Nhân xem rồi ngậm ngùi nói :

- Thanh kiếm này là di vật của tiên sư tiểu đệ để lại, quả thực chỗ gần chuôi kiếm có một vết son đỏ thắm, lúc tiên sư còn tại thế, mỗi khi tiểu đệ hỏi sao không mài bỏ vết rỉ màu đỏ ấy đi thì tiên sư đều lộ vẻ thương cảm, lắc đầu không đáp. Đến nay âm dương xa cách tiểu đệ thâm cảm sự ân, nên cũng không muốn

mài bỏ vết đỏ đó đi! Giả huynh nhìn xem vết đỏ trên thân kiếm chỉ là vết rỉ, không lẽ một thanh kiếm tầm thường như vậy, mà có giá trị như một di bảo, khiến võ lâm quần hào phải tranh nhau dòm ngó mưu đoạt hay sao?

Giả Y Nhân cầm kiếm xem kỹ rồi lại đưa ngón tay gõ khắp thân kiếm một lượt cũng không thấy có điểm gì khác lạ bèn trao trả Phó Thiên Lân và nói :

- Quả thực thanh kiếm này không có gì khác lạ, nhưng theo tin tức đồn đại khắp nơi dọc đường, tiểu đệ thấy Phó huynh đi đường còn gặp nhiều nguy hiểm, có thể, còn có cả các nhân vật rất tiếng tăm trong võ lâm cũng muốn ra tay đoạt kiếm nữa! Tiểu đệ tuy có việc phải đi Chương Nam gấp, nhưng vì cảm tình tri ngộ của Phó huynh hơn nữa cương trình của con Thanh loa này cũng khá nhanh. Nếu đi gấp, cũng có thể giảm được thời gian một đêm, không biết Phó huynh có bằng lòng cho đệ đưa tiễn một quãng không?

Phó Thiên Lân đã thầm kính phục khí vũ, phong thái của Giả Y nhân, nên khi nghe nói thì cả mừng đáp :

- Tuy mới gặp nhau, nhưng chúng ta đã coi như bạn thân từ thuở nào. Phó Thiên Lân xin kính lãnh nhã ý Giả huynh, nhưng đệ xin nói trước, đã là kẻ cầm kiếm giang hồ, cứu dân đạo vật quyết không e sợ trước bọn cường hào; Tiền đồ dù có gặp nhân vật võ lâm hung dữ nào Phó Thiên Lân cũng nguyện đem sư môn sở học để chống đỡ, trên quãng đường đi chung với Giả huynh chỉ là dịp kéo dài thời giờ chúng ta ở cạnh nhau thôi!

Giả Y Nhân vỗ tay cười khen ngợi :

- Phó huynh thực là một người có hào khí ngút trời, tiểu đệ rất bội phục! Tạm thời, Phó huynh hãy đeo hành lý lên lưng con thanh loa, còn chúng mình sẽ đi bộ, để có dịp vừa nói chuyện vừa thưởng thức cảnh sắc Hoài Ngọc sơn trong một đêm thu!

Đi bộ qua hai ngọn núi, hai người đã đàm luận rất tâm đầu, họ bèn chỉ trăng thề thốt kết làm đôi bạn kim lan.

Phó Thiên Lân lớn hơn một tuổi, được làm anh, chàng bèn hỏi thăm sư môn của nghĩa đệ thuộc vị danh gia võ lâm nào?

Giả Y Nhân vui vẻ đáp :

- Tiểu đệ mới chỉ là đệ tử ký danh của Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân, chưa được ân sư thu nhập vào hàng môn đệ chính thức.

Nghe bảy chữ “Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân” rất lạ tai, Phó Thiên Lân thầm nghĩ, đây thực là một vị kỳ nhân võ lâm, nghĩa đệ Giả Y Nhân mới chỉ là ký danh đệ tử của người, mà đã gây được oai danh “Tử Địch Thanh Loa” làm cho “Triết Tây tam sát” nghe tiếng phải cao chạy xa bay!

Trong lúc Phó Thiên Lân đang suy nghĩ miên man, chợt nghe phía sau đèo trước mặt vắng vắng một điệu đàn Tỳ bà nào nuốt như than!

Giữa đêm trăng thanh vắng nơi rừng sâu núi thẳm, điệu đàn được gảy lên, không phải vô cớ, Phó Thiên Lân vừa định dừng bước, chợt thấy Giả Y Nhân khẽ kéo tay nói nhỏ :

- Lân Kha, đừng thèm nghe tiếng đàn đó, đề tiểu đệ thổi một khúc sáo cho đại ca nghe.

Nói xong, chàng bèn kéo Thiên Lân cùng ngồi xuống một tảng đá xanh lớn, đưa cây sáo tử trúc lên miệng thổi lên một điệu sáo cũng hàm oan bao tâm trạng u oán bi thương hòa điệu với tiếng đàn tỳ bà thể lương bi thiết!

Phó Thiên Lân cũng hơi am hiểu về âm luật nên chàng nghe trong điệu sáo của nghĩa đệ chàng không những chiêm đối giảng đàn tỳ bà bi thiết phía sau đèo, mà còn ngụ ý thương cảm giờ phút anh em kết nghĩa sắp chia tay.

Tiếng sáo thổi đến đoạn u oán tuyệt vời Phó Thiên Lân cũng bất giác cảm thấy bụi ngủi rơi lệ! Vừa lúc đó, tiếng đàn tỳ bà chợt ngừng, trong hang đá lờm chớm phía sau đèo bỗng nổi lên một giọng nói trong trẻo lạnh như băng :

- “Tử Địch Thanh Loa” không ngờ ta lại gặp người trong dãy Hoài Ngọc sơn, này trước khi người chưa hồi tâm chuyển ý đối với ta, ta sẽ cố nhường nhịn nhà người! Nhưng đừng tưởng như vậy là ta sợ trăm hai mươi lăm thế Mai Hoa địch của người đâu. Ta cho người thêm một thời gian ba tháng nữa để suy nghĩ, nếu người vẫn kiêu hãnh vô tình, ta sẽ trở về Đông Hải lấy, thanh “Thiên Lam độc kiếm” lúc bấy giờ người có hối hận cũng không kịp nữa!

Phó Thiên Lân nghe rõ ràng giọng nói của một thiếu nữ, và lại có tình ý sâu đậm đối với nghĩa đệ Giả Y Nhân, nhưng hình như không được nghĩa đệ mình tiếp nhận; chàng đang chờ xem người em kết nghĩa phong lưu tuấn tú của mình đáp lời ra sao, thì chợt thấy Giả Y Nhân cũng ngừng thổi sáo, ngậm vận chân khí từ từ đáp lời thiếu nữ :

- Tỳ Bà Ngọc nữ, xia nàng đừng quá si tình, nàng nên biết, hai phái chính tà lúc nào cũng như nước với lửa không thể gặp nhau được! Thanh “Thiên Lam độc kiếm” cũng không làm gì nổi ta đâu! Ta khuyên nàng chớ nên say đắm mê muội hãy mau mau hồi tỉnh, trở về đường ngay nẻo chánh, sau này chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau!

Sau khi Giả Y Nhân dứt lời, phía sau đèo đột nhiên có tiếng than dài u oán, bóng một thiếu nữ mặc áo màu lục xuất hiện với một thân hình yếu điệu tuyệt mỹ, tay ôm cây đàn tỳ bà, nhìn Giả Y Nhân một cái rồi biến đi như một luồng chớp dưới ánh trăng mờ ảm đạm!

Phó Thiên Lân lẳng lặng thầm nghĩ, không hiểu lai lịch thanh “Thiên Lam độc kiếm” ra sao, tên gọi rất

mới lạ mà được hai người cùng nhắc đến một lúc!

Giả Y Nhân, một mặt trông thiếu nữ ôm đàn tỳ bà, cau mày tỏ vẻ suy nghĩ; một mặt hỏi Phó Thiên Lân :

- Lân kìa có biết tiếng “Đông Hải Kiêu Bà” không?

Phó Thiên Lân đáp :

- Danh tiếng của lão Kiêu bà đó rất lớn, không biết sao được! Có phải muội ta cùng với “Nam Hoàng Hạc Đạo” và “Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử” hợp xưng là “Vực Ngoại tam hùng” không?

Giả Y Nhân hơi lộ vẻ bực tức nói :

- Thiếu nữ áo lục ôm đàn tỳ bà vừa rồi tên gọt Đông Lục Hoa, biệt hiệu giang hồ là “Tỳ Bà Ngọc Nữ” đệ tử tâm ái của “Đông Hải Kiêu Bà” đó!

Phó Thiên Lân nghe nói cô gái áo lục vừa rồi là đệ tử của Đông Hải Kiêu Bà thì chàng cũng đem lòng lo lắng thay cho nghĩa đệ, lộ vẻ lo âu hỏi :

- Vừa rồi hiền đệ tỏ ra lãnh đạm với Tỳ Bà Ngọc Nữ như vậy không sợ nàng then quá háa giận trở về Đông Hải, đặt điều thị phi với lão yêu bà ư? Hơn nữa, nàng còn nói thanh “Thiên Lam độc kiếm” nào đó nghe cái tên có vẻ...

Không đợi Phó Thiên Lân dứt lời Giả Y Nhân đã tươi cười đáp :

- Lân kìa khá phải bận tâm lo lắng cho tiểu đệ, Tỳ Bà Ngọc Nữ tuy rất si tình, nhưng nàng cũng có tánh tự thị rất cao! Sau hạn kỳ ba tháng tiểu đệ đoán chắc nàng không nỡ đem hết thủ đoạn cũng không về Đông Hải mời sư phó nàng ra mặt để đối phó với tiểu đệ đâu! Huống chi Võ công của Đông Hải Kiêu Bà tuy cao cường, sức tiểu đệ không địch nổi, nhưng lão yêu bà này cũng có tánh cường ngạo vô cùng, chưa bao giờ bà ta chịu ra tay đối phó với người không ngang lưng đĩa vị tuổi tác. Đáng ngại chẳng là thanh “Thiên Lam độc kiếm” vì thanh kiếm này rất bá đạo, sau này thế nào cũng gây giông gió ở Trung Nguyên. Lân Kha không hiểu chút lai lịch gì về thanh độc kiếm này sao?

Phó Thiên Lân lắc đầu có vẻ e ngại.

Giả Y Nhân tiếp tục kể :

- Thanh kiếm này rất quý, có tầm sắc bén chặt sắt chém đá kiếm quang nguyên màu xanh, nhưng sau khi về tay Đông Hải Kiêu Bà, muội ta đem tôi luyện thêm trong ba năm bằng bảy chất độc dược, nên kiếm quang biến thành màu lam thẫm và rất độc, chỉ sẽ chém trầy da thầy máu là cấm khẩu chết ngay, vì vậy mới có tên là “Thiên Lam độc kiếm”!

Đến đây chàng ngừng lại một chút rồi kể tiếp :

- Nghe nói Đông Hải Kiều Bà có hai người nữ đệ tử; Tỳ Bà Ngọc Nữ, ngoài tính tình kiều ngạo, con người không đến nỗi xấu xa lắm! Nhưng, sư tử của nàng là “Hồng Y La Sát” Cổ Phiêu Hương thì sắc đẹp như hoa mà lòng độc như rắn rết! Sau này, Lân Kha ra hành đạo giang hồ, nếu có gặp thiếu phụ nào tuổi độ hai mươi bảy, hai mươi tám, có sắc yêu diễm, trên mái tóc cài một đóa hoa hồng nhỏ và cầm thanh trường kiếm có kiếm quang màu lam thẫm thì cần phải đặc biệt lưu ý!

Nói đến đây, hai người cũng vừa đi đến chân một ngọn núi khá cao, con thanh loa đang đi theo sau bỗng dừng lại rồi cất tiếng hí vang. Giả Y Nhân khẽ lắc tay nghe rồi nhìn Phó Thiên Lân với vẻ mặt hơi buồn mà rằng :

- Qua ngọn núi này, tiểu đệ và Lân Kha sẽ tạm thời chia tay: vậy bọn cường địch đang ẩn núp phía sau núi này, xin đại kha nhường cho tiểu đệ ra tay đánh đuổi chúng đi cho chóng để chúng ta còn có nhiều thì giờ tâm sự cạnh nhau!

Thấy vẻ mặt Giả Y Nhân buồn bã, chưa đặng biết bao thân tình, buộc lòng Phó Thiên Lân phải tươi cười gật đầu ưng thuận.

Giả Y Nhân bèn tụ khí Đan Điền, vận dụng môn thần công nội gia “Truyền âm nhập mật” nói vọng sang bên kia núi :

- Vị giang hồ đồng đạo nào đó? Xin mời ra gặp mặt! Có Tử Địch Thanh Loa đang chờ tại đây!

Trong bóng tối mờ, quả nhiên có người lên tiếng đáp :

- Bốn chữ “Tử Địch Thanh Loa” chỉ có thể hăm dọa được bọn giang hồ tầm thường, chứ trước mặt Phật gia đâu có để cho lũ tiểu bối như mi ngông cuồng được! Tên tiểu cầu áo xanh đó nếu không mau mau quy nạp thành “Thiết Kiếm Chu Ngân” thì các Phật gia đây sẽ đại phát từ bi siêu độ chúng bay về Tây phương cực lạc thế giới!

Mấy câu trả lời cũng được truyền đi bằng nội gia chân khí vang dội mãi chưa tan đủ thấy công lực của đối phương rất cao siêu. Nghe tiếng trả lời, Giả Y Nhân khẽ cau mày và nghĩ tới hai nhân vật nổi tiếng khó trêu chọc tại vùng Triết Tây, thì trong bóng tối đã vang lên tiếng niệm Phật “A Di Đà” và tiếp theo tiếng niệm “Vô Lượng Thọ Phật” đồng thời, hai bóng người một vàng một đỏ xuất hiện bay liệng trên không như hai bóng chim!

Kinh công của hai người này rất cao, khoảng cách bảy, tám trượng, chỉ thấy họ lên xuống vài lần là đến nơi. Khi thân hình hiện rõ, một người là tăng nhân mặt mày dữ tợn, mũi sư tử mắt ốc nhồi, thân thể cao lớn, vai khoác áo cà sa màu đỏ lửa; một người là đạo sĩ, tướng mạo âm độc thân thể gay còm, mặc đạo bào màu vàng.

Tăng nhân cầm thanh Cửu Nhĩ Bát Phong đao, đao sĩ thì tay không, trên vai dè lộ nửa phần chuôi kiếm.

Hai tên tăng, đao này đều có vẻ kiêu ngạo đứng nghênh ngang giữa đường. Giả Y Nhân vốn là một người luôn luôn có vẻ ung dung, vậy mà cũng hơi thấy chột dạ, chàng ngăm hiệu cho Phó Thiên Lân lưu ý đề phòng, còn tự mình chăm chú nhìn đối phương không chớp mắt.

Đạo sĩ áo vàng khê nhếch mép cười lạt nói :

- Tử Địch Thanh Loa nhìn gì mà dữ vậy? Mi không nghe tiếng danh hiệu “Phương Ngoại song kỳ” Hồng Tăng Hoàng Đạo trong vùng Triết Tây này bao giờ hay sao?

Giả Y Nhân cũng đã biết rõ hòa thượng này tên gọi “Hồng Vân La Hán” Pháp Hiển và đạo sĩ tên gọi “Hoàng Y chân nhân” Thông Nguyên, hai tên này được giới giang hồ gán cho danh hiệu là “Phương Ngoại nhị ác” có khi gọi là “Hồng Tăng Hoàng Đạo” võ công của họ khá cao và tính tình cũng rất hung ác!

Khi nghe Hoàng Y chân nhân lại đổi hai tiếng “Nhị ác” thành “Song kỳ”, chàng bèn nhướng mày cất tiếng cười lớn, rồi cầm cây sáo trúc ngang nghe và nói :

- Dọc đường, chúng ta đã gặp “Triết Tây tam sát” không ngờ nay lại gặp “Phương Ngoại nhị ác” ta cũng có nghe bạn hữu giang hồ đồn đại là “Tam sát dễ nói chuyện, Nhị ác khó giao du”, nhưng không biết khó giao du đến mức nào? Hai vị muốn được thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” của nghĩa huynh ta không khó gì, chỉ cần bất cứ một vị nào chỉ giáo cho “Tử Địch Thanh Loa” này vài môn nội gia tuyệt học là được!

Cặp lông mày chổi sể của ác đạo Thông Nguyên xếch ngược lên nhìn Giả Y Nhân cười sảng sặc mà rằng :

- Khá lắm! Đáng khen cho tên cuồng vọng “Tử Địch Thanh Loa”, nhưng cho là mi có luyện võ từ khi còn trong bụng mẹ đến nay thì cũng thử hỏi, hỏa hầu được đến đâu? vậy mi hãy nếm thử một ngọn “Lưu Vân Thiết Tự” của bốn Chân nhân xem sao?

Vừa dứt lời, ống tay đao bào rộng thùng thình cửa đao si khê phát một cái, thổi ra một luồng khí mạnh như gió bão nhắm “Tử Địch Thanh Loa” đánh tới!

Giả Y Nhân không dám quá coi thường đối phương, tay phải chàng vẫn cầm cây sáo ngang bụng tay trái ngăm vận tới mười thành chân lực, đẩy mạnh ra để ngăn chặn luồng tụ phong “Lưu Vân Thiết Tự” của đối phương một tiếng “Bùng” vang dội, ác đạo Thông Nguyên bị đẩy lui hai bước. Xưa nay tung hoành khắp vùng Triết Tây ít khi Thông Nguyên gặp thất bại, đến nay mới đối tiếp một chưởng, y đã hơi gớm Tử Địch Thanh Loa, quả nhiên lợi hại, danh bất hư truyền!

Giả Y nhân tuy hơi thắng thế, nhưng cũng hơi e ngại! Vì chàng biết, riêng mình đối phó với bất cứ một tên nào trong hai tên tăng, đao này đều không đáng ngại, chỉ sợ là một mình phải địch với hai tên, e khó phần thủ thắng!

Tuy trong bụng lo thầm nhưng chàng vẫn ngang nhiên về mìa mai :

- Thì ra “Phương Ngoại nhị ác” cũng không... (thiếu một dòng) ... thôi à! Tử Địch Thanh Loa dám thách cả Hoàng Đạo lẫn Hồng Tăng hợp sức đối phó đấy.

Tiếng dấy của chàng chưa dứt, thì Hồng Vân La Hán đã nhếch mép cười đanh ác nói :

- “Tuyệt nghệ của các Phật gia vẫn chưa thi triển hết mi đừng vội ngông cuồng!”. Hãy ném thử oai lực thanh “Cửu Nhĩ Bát Phong đao” này của Phật gia!

Vừa dứt lời, Thanh “Cửu Nhĩ Bát Phong đao” của y hóa thành một vầng đao quang chụp xuống đầu Giả Y Nhân!

Cây sáo tử trúc trong tay Giả Y Nhân vừa mới vung lên, chưa chạm luồng đao quang thì Phó Thiên Lân đã thi triển “Lục Lục Tiên Cương kiếm pháp” do La Phù lão nhân truyền thụ, thanh trường kiếm của chàng được rút khỏi vỏ với thế kiếm “Luyện Thạch Bồ Thiên” biến thành một tấm lưới kiếm dày đặc, vọt lên đón đỡ luồng đao quang hùng mạnh đang sa xuống đầu Giả Y Nhân, đao kiếm đôi bên chạm nhau một cái thật mạnh rồi đều dội ra không phân hơn kém.

Phó Thiên Lân hoành kiếm ngạo nghễ nói :

- Thì ra đây là thần công tuyệt nghệ của đại hòa thượng vừa khoe khoang phải không?

Hồng Vân La Hán Pháp Hiển xấu hổ mặt đỏ bừng bừng hai con mắt nảy lửa, đang lúc y định vung đao chồm tới và Hoàng Y chân nhân Thông Nguyên cũng vừa đưa tay rút kiếm khỏi vỏ thì đột nhiên trên lưng chừng sườn núi vang lên một hồi cười dòn dã, kể đó, một bóng trắng lơ lửng sa xuống như đập mây cười gió!

Bóng trắng này từ trên đỉnh dãy tùng bách cổ thụ lướt đổ trên cành lá tới gần chỗ mấy người đứng, rồi mới tung mình nhảy xuống, nhưng lại rớt ngay sát cạnh Hồng Tăng Hoàng Đạo hình như bóng trắng cố ý nhắm hai tên này để nhảy xuống!

Ác đạo Hung tăng đang sẵn hờn giận, chúng liền thét lớn hai liêng nhảy vọt lên đón đầu bóng trắng, thanh “Cửu Nhĩ Bát Phong đao” và Lư Ngô câu kiếm đều thi triển tuyệt nghệ nhắm bóng trắng tấn công.

Đao quang, kiếm ảnh vừa lóe lên, bóng trong liền cất tiếng cười ha hả vung cánh tay khẽ gạt sang hai bên, hai tên ác đạo hung tăng liền bị bắn ra xa bảy, tám thước chẳng khác nào chiếc điều đứt dây và rớt xuống đất nghe hai tiếng “Huỳnh! Huych” răng gãy, môi nứt, máu chảy đỏ lôm, thanh Cửu Nhĩ Bát Phong đao và Ngô Câu kiếm cũng bị tuột tay văng đi đâu mất!

Ác đạo trong bụng rất hãi sợ nhưng hung tăng vẫn có điểm không phục, đến khi y ngừng đầu nhìn rõ

người vừa đến là một lão già to lớn lưng gù mặc áo trắng thì hẳn chợt nhớ đến một người và sợ hãi hết hồn, vội kéo Thông Nguyên lùi mất không kịp nhặt đao kiếm!

Võ công của ông già lưng gù áo trắng này cao siêu kỳ tuyệt trong lúc Phó Thiên Lâm đang suy đoán lai lịch đối phương thì nét mặt Tử Địch Thanh Loa thoáng hiện vẻ âu lo!

Lão già lưng gù áo trắng gờm gờm nhìn theo bóng Hồng Y La Hán và Hoàng Y chân nhân chạy trốn, cười nhạt mấy tiếng rồi từ từ quay lại. Trước hết, hai luồng nhãn quang sáng quắc như điện của lão nhìn cây Trường kiếm trong tay Phó Thiên Lâm!

Thấy vậy, Giả Y Nhân hơi chau mày và ngoảnh sang bảo Thiên Nhân :

- Lâm kha kha đây là lão tiền bối “Bạch Y Đà Ông” Vụ Viễn một nhân vật Thái Sơn tổng võ lâm đương kim. Lâm kha mau lại chào hỏi lão tiền bối đi!

Phó Thiên Lâm thầm nghĩ oai danh của bốn tiếng “Bạch Y Đà Ông” quả đã vang dội võ lâm, hèn gì mà hai tên ác đạo hung tăng không đỡ nổi một thế đã vội lùi mất, nghĩ rồi, chàng bèn cùng nghĩa đệ Tử Địch Thanh Loa bước đến chấp tay thi lễ, ra mắt vị võ làm quái kiệt này.

Bạch Y Đà Ông vội lách mình tránh không nhân lễ, rồi nhăn nhó nhìn Phó Thiên Lâm nói :

- Chúng ta môn hộ khác nhau, bất tất phải khách sáo như vậy! Lão nói thực, mục đích của lão đến đây cũng giống như tên ác đạo hung tăng vừa rồi, tức là muốn được thanh kiếm tầm thường có một vết đỏ gần chuôi đang ở trong tay nhà ngươi đó!

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Nhiều Lời Chúc Họa

Phó Thiên Lân vừa nhường mày định trả lời thì Giả Y Nhân vội cúi mình cung kính cướp lời đáp :

- Hành đạo giang hồ, người nhiều tuổi bao giờ cũng được tôn trọng, tuy không cùng môn phái, nhưng chúng tôi ít tuổi tài hèn đâu dám thất lễ với các vị võ lâm đã thành danh như lão tiền bối! Nói đến đây chàng lại quay sang Thiên Lân nháy mắt ra hiệu rồi nói tiếp :

- Lân kha kha! hãy giao cho đệ thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” đi!

Phó Thiên Lân không hiểu dụng ý của Giả Y Nhân, nhưng chàng rất tín nhiệm với người em kết nghĩa này nên thuận tay đưa ngay!

Giả Y Nhân cầm thanh kiếm rồi tươi cười nói tiếp :

- Nhất là đối với Ông lão tiền bối, danh tiếng vang lừng bốn cõi, tài nghệ lấn áp đương thời. muốn đoạt một món binh khí trong tay chúng tôi chẳng khác nào thò tay vào túi lấy đồ vật muốn lúc nào được lúc ấy! Hai đứa chúng tôi tuổi trẻ tài nghệ kém cỏi, làm sao đủ sức chống chọi. Vậy chúng tôi xin cung hiến lão tiền bối thanh kiếm này.

Nói xong, hai tay chàng cung kính nâng thanh Thiết kiếm dâng đến trước mặt Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn!

Cử chỉ này, khiến Bạch Y Đà Ông bị đỏ mặt ngượng ngùng, lão nhìn Tử Địch Thanh Loa một chập, rồi thình lình cất tiếng cười sảng sặc nói :

- Gã trẻ tuổi này, khẩu khí lợi hại đó! Mấy câu: “Danh tiếng vang rền bốn cõi, tài nghệ lấn át đương thời, tuổi trẻ tài nghệ kém cỏi, làm sao đủ sức chống chọi”. Nghe rất cứng cỏi đối chọi, làm cho lão không còn mặt mũi nào ra tay đoạt kiếm nữa!

Nhưng các người đã đánh giá lão hơi sai! Với tiếng tăm của lão trong võ lâm hiện thời, không lẽ lão lại cậy giỏi cướp không đồ vật trong tay lũ hậu bối tuổi trẻ như các người bay sao?

Phó Thiên Lân, Giả Y Nhân rõ ràng nghe Bạch Y Đà Ông tự nhận muốn đoạt thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, đến giờ nghe lời lẽ của lão thì lại không muốn cậy tài đoạt nên hai người đều lộ vẻ ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau.

Bạch Đà Ông từ từ cời thanh kiếm cũ kỹ đeo bên sườn ra, vỏ thanh kiếm này được chế tạo bằng da trăn, nhưng vừa cũ lại vừa rách trông rất xấu xí! Lão cầm bao kiếm, sẽ đưa tay vuốt ve, rồi chợt ngừng đầu hỏi Giả Y Nhân.

- Nhìn cây sáo và con thanh loa, lão đoán nhà ngươi chắc là nhân vật trẻ tuổi mới nổi danh trong mấy năm gần đây với biệt hiệu giang hồ “Tử Địch Thanh Loa”? Vậy mi có biết thanh bảo kiếm này của lão không?

Giả Y Nhân không rõ ý đối phương nên chàng đưa mắt nhìn thanh kiếm cũ trong tay Bạch Y Đà Ông rồi khẽ lắc đầu.

Bạch Y Đà Ông mỉm cười, tay trái cầm bao kiếm, tay phải nắm chuôi kiếm từ từ rút ra khỏi vỏ!

Bảo kiếm vừa động, liền phát ra tiếng ngân rền như chuông kêu, kiếm quang màu xanh tía làm chói mắt mọi người!

Bạch Y Đà Ông từ từ rút kiếm ra độ ba bốn tấc, rồi thành linh rút mạnh ra khỏi vỏ, bên tai Phó Thiên Lâm và Giả Y Nhân chợt vang lên tiếng ngân dài như chuông réo, đôi mắt bị luồng kiếm quang kỳ dị làm chói lòa. Trong tay Ông Vụ Viễn đã cầm ngang một cây trường kiếm sáng loáng từ chuôi kiếm đến mũi kiếm, quang thanh màu tía.

Ông Vụ Viễn sẽ vung kiếm vào một tảng đá lớn bên cạnh, chỉ thấy một lần chớp lóe lên tảng đá lớn đã bị chặt làm hai không nghe một tiếng động nhỏ!

Cắt đứt tảng đá lão quay lại hỏi Giả Y Nhân với vẻ mặt đặc ý :

- Bây giờ thì nhà ngươi biết rõ thanh bảo kiếm này của lão chứ?

Giả Y Nhân lộ vẻ kinh hãi đáp :

- Văn bối tuổi trẻ, hiểu biết nông cạn, không biết có phải thanh thần kiếm của lão tiên bối là thanh “Chu Hồng kiếm”, đứng hàng thứ nhất trong số năm đại danh kiếm trong võ lâm hiện thời không?

Bạch Y Đà Ông gật đầu cười đáp :

- Đường đỏ thắm trên thân kiếm là một đặc điểm dễ nhận, nhưng nhà ngươi biết được thanh kiếm này đứng hàng thứ nhất trong số năm đại danh kiếm hiện thời thì kể ra cũng khá đấy!

Nói đến đây, lão quay sang Phó Thiên Lâm hỏi :

- Nhà ngươi thấy hỏa hầu và tầm sắc bén của thanh “Chu Hồng kiếm” của lão thế nào?

Phó Thiên Lâm ứng thanh đáp :

- Bảo kiếm của lão tiên bối thực là một thần vật nhà trời, nhân gian ít thấy!

Ông Vụ Viễn từ từ tra kiếm vào vỏ, đưa tay ve vuốt bao kiếm và lộ vẻ buồn thảm kỳ dị!

Sau một hồi ve vuốt thanh kiếm, hình như lão ta tỏ vẻ quyết tâm một điều gì lớn lao lắm rồi mới đưa ngang thanh “Chu Hồng kiếm” đến trước mặt Phó Thiên Lâm và nói :

- Lão bằng lòng đổi thanh đệ nhất võ lâm đại danh kiếm này lấy thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân”. Chắc không đến nỗi mang tiếng là cưỡng đoạt binh khí của lữ hậu bối chứ?

Tử Địch Thanh Loa ngỡ là mình nghe lầm. Vì chỉ căn cứ vào sự tranh nhau cướp đoạt của các tay giang hồ hào cường, cũng có thể đoán ra thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” này phải có một giá trị gì đặc biệt! Nhưng vừa rồi, chàng đã tự tay xem xét, không thấy có một điểm gì khác lạ, kiếm đúc bằng thép thường, thân kiếm cũng không phải rỗng và có giấu điểm một bảo vật gì!

Nghĩa huynh chàng chỉ gạt đầu một cái thì được một thanh bảo kiếm thuộc hàng võ lâm kỳ trân xưa nay biết bao nhiêu người hằng mơ tưởng mà vẫn không được, lúc đó với danh phận của Bạch Y Đà Ông, không lẽ lão ta lại nuốt lời hay sao?

Nhưng, việc xảy ra ngoài ý nghĩ mọi người, Phó Thiên Lâm ngừng đầu, đôi mắt lộ thần quang nhìn Ông Vụ Viễn với vẻ mặt rần rỏi đáp :

- Thần kiếm của lão tiên bối tuy là một vật báu hiếm có nhưng vì mến tiếc một di vật của tiên sư nên hậu bối không muốn đổi!

Câu trả lời của Phó Thiên Lâm gây cho Giả Y Nhân ba cảm giác: trước hết là giật mình kinh ngạc, kế là tiếc rẻ, sau nữa là kính phục phẩm cách của vị nghĩa huynh mới kết giao!

Bạch Y Đà Ông thì lại càng kinh ngạc tột độ lão trợn tròn đôi mắt nhìn Phó Thiên Lâm một chập rồi lại trầm giọng hỏi :

- Đây có thể là một dịp may hiếm có trăm năm chưa chắc đã gặp một lần! Nhà ngươi bỏ qua, sau này không tiếc rẻ chứ?

Phó Thiên Lâm ngang nhiên lớn tiếng đáp :

- Trong võ lâm, quý giá nhất là một lời hứa! Phó Thiên Lâm này còn biết tự ái chứ không phải lữ phản phúc vô thường như những kẻ khác!

Với địa vị và oai vọng của Bạch Y Đà Ông trong võ lâm hiện thời, làm sao chịu đựng được những lời lẽ khinh thường như vậy, nên lửa giận của lão bốc lên ngàn ngọn, lão gầm lên một tiếng vang dội cả núi rừng; cành lá, cây cối xung quanh đều rơi rụng tả tơi, râu tóc dựng ngược, cặp mắt tia thần quang như điện,

thần thái trông oai dũng kinh người!

Thấy tình thế có phần nguy hiểm, Giả Y Nhân vội lên lên bước đến đứng bên cạnh Phó Thiên Lâm, chuẩn bị nếu Bạch Y Đà Ông hạ độc thủ thì cũng chỉ có nước liều mình hợp sức chống cự!

Trước cơn giận dữ ghê người của một vị võ lâm kỳ nhân, Phó Thiên Lâm vẫn ngang nhiên chẳng chút sợ hãi, mắt vẫn nhìn đối phương chòng chọc, vẻ mặt vẫn hiện nét tươi cười như thường!

Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn thấy Phó Thiên Lâm không bị nao núng trước uy thế của mình cũng thán phục và cơn giận cũng từ từ nguôi, sau đó lão thở dài một tiếng và nói :

- Mấy mươi năm tung hoành giang hồ, đây là lần thứ nhất lão chịu cúi đầu trước một người khác, nếu người bằng lòng đổi kiếm, lão sẽ dạy thêm cho người pho “Cửu Cung thần kiếm”, một kiếm pháp thần bí lão chưa truyền dạy cho một người nào khác!

Pho “Cửu Cung thần kiếm” là một pho kiếm pháp tuyệt đỉnh oai chấn võ lâm của Bạch Y Đà Ông, oai lực ngang với pho “Lục Lục Tiên Cương” kiếm pháp của sư môn Phó Thiên Lâm.

Giả y Nhân thấy vị võ lâm quái kiệt này dám tự động đem một thanh đệ nhất danh kiếm, và thêm một pho kiếm pháp tuyệt bực nữa để đổi lấy một thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” tầm thường, thì rất đổi kinh ngạc, chàng vội đưa tay ra dấu bảo Phó Thiên Lâm chớ nên bỏ qua cơ hội hiếm có này!

Trái lại, Phó Thiên Lâm vẫn nghiêm nhiên làm như không nghe thấy gì và khảng khái trả lời :

- Thịnh ý thâm tình của lão tiền bối, Phó Thiên Lâm xin ghi nhớ và cảm kích vô cùng!

Còn thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” là di vật của sư môn văn bối, nên văn bối không thể ham lợi mà bỏ được! Hơn nữa, văn bối đã được La Phù lão nhân tiên sư dạy dỗ nên cũng không dám tự ý học thêm tuyệt nghệ của môn phái khác nữa!

Bạch Y Đà Ông không ngờ một gã hậu bối trẻ tuổi như vậy mà dám ngang nhiên không sợ uy thế của lão lại không bị dụ hoặc bởi tuyệt nghệ và thần kiếm đáng khâm khái cự tuyệt lời đề nghị đổi kiếm của lão một lần nữa! Lần này lão không lộ vẻ tức giận chỉ gờm gờm nhìn Phó Thiên Lâm một chập rồi gật đầu nói :

- Đây là lần thứ nhất trong đời lão gặp được một người trẻ tuổi có khí phách như nhà ngươi, Với chút danh vị của lão, không lẽ lại đi cậy cường đoạt bậy sao, vậy việc đó chờ sau này hẵng hay! Giờ lão muốn hỏi người một câu là từ đây trở đi rất có thể nhà ngươi còn gặp nhiều hiểm trở; thiếu gì những tay ma đầu, quỷ quái có ý dòm ngó thanh Thiết Kiếm Chu Ngân này, lão không hạ thủ cường đoạt, người khác cũng sẽ hạ thủ cường đoạt, nhà ngươi tuy có học được ít nhiều võ thuật chân truyền của Biên lão đầu ở Hương Tuyết đỉnh La Phù sơn, nhưng liệu có giữ nổi thanh kiếm ấy không?

Phó Thiên Lâm khảng khái đáp :

- Căn ơn lão tiên bối đã chỉ dạy, nhưng vẫn bối bước chân vào giang hồ chỉ nhờ vào một tấm lòng nhân, đừng quá cảm, không ngần ngại nề hà một chút gian nan nguy hiểm nào.

Thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” này nếu gặp được bạn tri kỷ, vẫn bối cũng dám hai tay dâng tặng không chút tiếc rẻ nhưng nếu có kẻ nào cậy tài cường đoạt, thì chỉ tự khi nào vẫn bối bị tan xương nát thịt, biến thành mây khói; họa may mới hy vọng chiếm được!

Bạch Y Đà Ông ngửa mặt lên trời cười một hồi dài đình tai nhức óc rồi nói :

- Kể ra cũng có chí khí đó, nhưng với một chút kinh nghiệm, kiến thức và tài nghệ kém cỏi của nhà ngươi, làm sao chống chọi được với những sự gian ác giả trá trong đám giang hồ lão luyện? Lão có tính quái gở là: nếu lão đã không được thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” đó thì lão cũng không muốn một kẻ nào cướp đoạt nó một cách dễ dàng, vậy lão tặng nhà ngươi một vật, với vật này, chỉ cần nhà ngươi đừng gặp phải “Vực Ngoại tam hung” là đủ giúp cho nhà ngươi thoát khỏi mấy lần đại nạn!

Nói xong, lão hú lên một tiếng bỗng dội như rống gầm, rồi cả người lẫn kiếm hóa thành một chiếc cầu vồng ba màu xanh, đỏ, trắng vọt lên cao ba, bốn trượng, vung tay ném lại chỗ hai người đứng một vật như trái cầu tròn, chỉ trong chớp mắt thân hình lão đã mất hút trong những mỏm đá lởm chởm lưng chừng núi!

Tử Địch Thanh Loa đưa tay đón bắt vật tròn như trái cầu do Bạch Y Đà Ông liệng xuống, khi bắt được chàng cảm thấy có một sức mạnh vô cùng, hai chân đã xuống tấn mà vẫn không đứng vững phải thối lui hai bước!

Khi nhìn kỹ hai người đều ngạc nhiên, vì vật tròn đó là một chiếc xương sọ người nhỏ hơn nắm tay không biết chế bằng chất liệu gì, mà giống hệt như một chiếc sọ người thật!

Vì đã dày dặn kinh nghiệm giang hồ nên Tử Địch Thanh Loa biết chiếc xương sọ người này tất phải có công dụng gì lớn lắm! Chàng sợ Phó Thiên Lân có tính kiêu ngạo không chịu nhận nên phải tự tay bỏ vào gói hành lý cho Thiên Lân.

Phó Thiên Lân không nỡ từ chối ý kiến của người em kết nghĩa, nên chàng đợi Giả Y Nhân cất gói xong rồi mới mỉm cười nói :

- Chúng ta tuy mới kết giao nhưng tình bạn đã vô cùng thăm thiết, ngu huynh được hiền đệ đưa tiễn đến đây, đã gần một trăm dặm, người ta thường có câu nói: “Tiễn nhau ngàn dặm, rồi cũng phải một lần từ biệt”, hơn nữa, hiền đệ còn có việc gấp phải đi Chương Nam, vậy chúng ta hãy tạm chia tay tại đây và hẹn ngày tái ngộ!

Giả Y Nhân có vẻ buồn rầu đáp :

Lân kha kha, tiểu đệ phụng mệnh ân sư đến Chương Nam có việc cần, nếu chậm trễ, sẽ có một vi võ lâm kỳ hiệp bị bọn tiểu nhân ám hại, nhưng vì nhờ cớ trình của con thanh loa nhanh chóng, nên tiểu đệ

mới có chút thì giờ đưa tiễn Lâm Kha một quãng đường. Việc ở Chương Nam, chầy lắm là năm ngày sẽ xong xuôi. Khi xong việc, tiểu đệ phải về Hoàng Sơn phục mệnh, vậy nửa tháng sau, xin Lâm Kha đến Thanh Lương đài đi ở Hoàng Sơn tìm gặp tiểu đệ được không?

Đợi Phó Thiên Lâm gật đầu nhận lời, Giả Y Nhân mới lấy hành trang của Phó Thiên Lâm trên lưng Thanh loa xuống đưa cho chàng rồi nhảy lên yên giựt cương phóng đi!

Mới đi được hơn một trượng, chợt nghe Phó Thiên Lâm gọi lớn :

- Hiền đệ, hãy thông thả!

Nghe tiếng gọi, Giả Y Nhân vội gò cương quay lại hỏi :

- Lâm Kha, gọi tiểu đệ lại muốn nói gì nữa!

Hai tay Phó Thiên Lâm cầm ngang thanh Thiết Kiếm Chu Ngân đưa cho Giả Y Nhân và nói :

- Vừa rồi, ngu huynh cùng hiền đệ đã xem xét kỹ thanh kiếm này tuy không thấy có gì khác lạ! Nhưng, cứ xen như Bạch Y Đà Ông dám đem một thanh đệ nhất danh kiếm và một pho “Cửu Cung thần kiếm” thành danh tuyệt học để trao đổi cùng những sự dòm ngó tranh đoạt của bọn giang hồ hào kiệt thì tất nhiên nó phải có một giá trị tuyệt đối gì mà chúng ta chưa khám phá ra! Nhân dịp chúng ta mới kết giao, bên mình ngu huynh không có vật gì ngoài thanh kiếm này, vậy ngu huynh xin tặng nó cho hiền đệ để làm kỷ niệm mối giao tình của chúng ta!

Giả Y Nhân không ngờ Phó Thiên Lâm có hành động như vậy chỉ vì thanh kiếm này, chàng đã không hề nao núng trước uy thế của Bạch Y Đà Ông, thế mà nay chàng lại khàng khái đem tặng cho mình!

Bản tâm Giả Y Nhân không muốn nhận, nhưng chàng chợt nghĩ lại nếu Phó Thiên Lâm không có thanh kiếm này bên mình chắc đi đường sẽ ít gặp nguy hiểm! Mà khi mình về Hoàng Sơn phục mệnh, còn có thể hỏi ân sư xem giá trị của thanh kiếm này ra sao rồi sau sẽ trả lại Phó Thiên Lâm; như vậy, há chẳng nhất cử lưỡng tiện ư?

Sau khi quyết định, Giả Y Nhân bèn đón nhận thanh kiếm lộ vẻ cảm kích đáp :

- Không biết giá trị thanh kiếm này ra sao? Và đã là di vật của ân sư Lâm Kha Kha thì tiểu đệ đâu dám nhận, nhưng với tấm thịnh tình của Lâm Kha thì tiểu đệ lại không thể từ chối! Vậy chúng ta tạm thời trao đổi binh khí để trong thời gian nửa tháng xa cách, chúng ta có dịp thấy vật nhớ người! khi gặp nhau tại Hoàng Sơn chúng ta sẽ đổi lại, xin Lâm Kha đón nhận cây sáo của tiểu đệ!

Dứt lời Giả Y Nhân cũng không đợi Phó Thiên Lâm có đồng ý hay không, chàng đã vung tay liệng cây sáo trút lại rồi giựt cương thúc Thanh Loa phóng đi như bay!

Cây sao khi tới tay Phó Thiên Lâm, thì con Thanh Loa đã đi được hơn mười trượng, nhưng khi đến một khúc quanh, Giả Y Nhân lại gò cương quay đi vẫy tay từ biệt một lần nữa!

Hải người đứng cách nhau ngoài mười trượng, nhìn nhau lưu luyến: không ai chịu quay bước. Sau cùng, Phó Thiên Lâm sợ lỡ việc đi Chương Nam của Giả Y Nhân, nên chàng phải cố nén tâm trạng buồn rầu quay mình bước đi. Không ngờ chỉ vì một phút dùng dằng lưu luyến đó đã khiến một vị võ lâm kỳ hiệp phải nuốt hận tuyền dài!

Vị võ lâm kỳ hiệp đó tức là Vạn Bác thư sinh Bành Hàm, nguyên nhân gây họa cũng chỉ vì ông ta đã biết quá nhiều, hiểu quá rộng!

Ngày họp mặt năm năm một lần của mấy vị giang hồ kỳ hiệu - Vạn Bác thư sinh Bành Hàm, Trường Bạch Tửu Đồ, Động Đình Diệu Tẩu, Cô Vân đạo nhân và Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương - lại sắp tới. Lần này, tới lượt Bành Hàm làm chủ nên lão đã bận rộn mấy ngày thu xếp, quét dọn ba gian nhà lá dưới Ma Vân Bích tại Cửu Liên sơn và ôn luyện lại môn tuyệt đỉnh khinh công “Thiên Mã Hành Không” mới luyện được trong mấy năm vừa qua, để chuẩn bị đến ngày liên hoan đem ra thi thố! Thì giờ thấm thoát chớp mắt đã đến ngày 13 tháng 8 vì mỗi lần hội họp đều nhằm bữa trước đêm trung thu, trong số năm người lại có Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên là người có tửu lượng rất cao và coi rượu như mạng sống, nên Bành Hàm đã đặc biệt đào năm vò rượu chôn dưới đất từ hơn năm năm nay, và sẵn thêm một con nai và mấy con gà rừng để làm đồ nhắm!

Sau khi sửa soạn đâu đó xong xuôi, Bành Hàm bèn ra ngồi trước cửa sỗ, rót rượu uống một mình và ngắm trăng chờ bạn, những người bạn tâm giao. Lão thầm nghĩ không biết lần họp bạn này thân pháp “Thiên Mã Hành Không” của mình có xuất sắc hơn mọi người không?

Nhân vật võ lâm, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, chứ tấm lòng hiếu danh tài rất khó có thể phai lạt! Trong lúc Vạn Bác thư sinh đang thầm tính toán việc thi thố tài nghệ trong đêm nay, thì đột nhiên nghe tiếng một điếu tiêu ai oán thê lương phát ra từ sau một bụi trúc phía trước Ma Vân Bích.

Phía trái Ma Vân Bích không phải là một nơi tuyệt hiểm, chuyện tao nhân mặc khách thối tiêu dưới đêm trăng tại đây không có gì là lạ, nên tuy nghe tiếng tiêu có vẻ ai oán nhưng Vạn Bác thư sinh cũng không để ý!

Tiếng tiêu vừa trôi lên một lát, thì sau mỏm đá phía bên trái lại vang lên một điếu đờn tranh nhật khoan diu dặt!

Với người khác thì tiếng đàn hòa điếu này không có gì lạ nhưng, với một vị kiến văn quang bác như Bành Hàm thì lão hơi giật mình e ngại!

Vì gần đây trong lớp giang hồ trẻ tuổi nghe đồn đại có năm tay kiệt xuất được mệnh danh là “Ngũ Âm Năng Thủ” (Tiêu, Tranh, Đồng Cổ, Tử Địch, Tỳ Bà). Điều rất đáng tiếc là :

Trong số năm vị thanh niên hảo tử này, ngoại trừ “Tử Địch Thanh Loa” là người thuộc môn phái hiệp nghĩa, còn lại đều thuộc môn hạ của mấy tên lão ma tà đạo! vì vậy khi nghe tiếng Tiêu, Tranh hợp tấu, thì Bành Hàm biết việc xảy ra không phải ngẫu nhiên, nên lão vội lưu ý nghe xem còn động tĩnh gì khác nữa không!

Quả nhiên, một lát sau, trong lùm cây um tùm phía hữu lại vang lên tiếng trống đồng :

Tung! Tung! Tung!...

Giang hồ đồn đại: “Một âm bạt vía, Hai âm bay hồn, Ba âm hợp tấu, xuống châu Diêm vương! Tử Địch quang minh, Tỳ Bà lỗi lạc, Đồng Cổ, Tiêu, Tranh; ác hơn lũ ác”. Đêm nay không những ba âm hợp tấu mà lại đúng là “...Đồng Cổ, Tiêu, Tranh; ác hơn lũ ác”; có lẽ chúng cố tâm đến đây gây chuyện với mình cũng nên.

Bành Hàm vừa dứt lời lẩm bẩm thì ba món nhạc khí: Đồng Cổ, Tiêu, Tranh, đã cùng nhau hòa âm hợp tấu thành một khúc điệu rất quái dị, nhất là tiếng trống đồng mỗi lần khua lên đều làm cho tâm thần người ta rung động!

Bành Hàm là một vị kỳ hiệp kiến thức quảng bác nên đã nhận ra thức điệu quái dị này gọi là “Nhiếp hồn âm” của sắc dân Mèo ở vùng Nam Hoang thường sử dụng trong những dịp trả thù báo oán, nên lão hiệp biết rất có thể chúng có ý đến gây sự với mình. Tuy biết vậy, nhưng lão là người có tài cao, can đảm, nên không chút sợ hãi, nhẹ nhàng lao mình qua cửa sổ ra phía trước nhà, hướng về phía bụi trúc đã phát ra tiếng tiêu trước nhất rồi để khí lên tiếng :

- Vạn Bác thư sinh tại đây. Vị giang hồ đồng đạo nào đó, đã có lòng quang lâm tề xá, tại sao không chịu ra mặt cho Bành mỗ được bái kiến?

Tiếng tiêu nào nuốt phía sau bụi trúc chợt ngưng, và một bóng người từ từ bước ra, người đó là một cô gái áo đen dong dỏng cao, tay phải cầm một cây ngọc tiêu, tay trái cầm một cây gậy trúc màu xanh.

Trong những mỏm đá lờm chờm phía bên trái cũng xuất hiện một thiếu niên mặc áo gấm sặc sỡ trông rất kỳ dị, bên sườn đeo một chiếc đàn tranh nhỏ. Đồng thời trong bụi cây um tùm, phía bên mặt cũng xuất hiện một thiếu niên đầu tóc rối bù, ăn mặc theo kiểu dân Mèo, nửa thân trên để trần, ngang lưng quấn một mảnh da cạp, da thịt đen đúa trong rất khỏe mạnh, mỗi tay cầm một chiếc trống đồng có chuôi, hai bên sườn trống đeo hai cái vòng sắt, mỗi khi lúc lắc chiếc vòng sắt đập vào mặt trống khua thành những tiếng “Tung! Tung! Tung!...” nghe rất ghê rợn!

Vạn Bác thư sinh tuy biết bộ ba Đồng Cổ, Tiêu, Tranh này được mệnh danh là “Ác hơn lũ ác”, nhưng lão chưa gặp chúng bao giờ, mà xem ý thì rõ ràng chúng đến trả thù báo oán, nên lão suy nghĩ mãi không biết mỗi cừu oán này do đâu mà ra?!

Ba người vừa xuất hiện - Thiếu nữ áo đen cầm ngọc tiêu, chống gậy trúc, thiếu niên áo gấm sắc sỡ đeo bên sườn chiếc đờn tranh nhỏ và thiếu niên Mèo hai tay cầm hai trống đồng - họ đều ngậm miệng không thốt một lời, từ từ bước đến cách Vạn Bác thư sinh Bàn Hàm lối hai trượng rồi mới dừng lại!

Khi đến gần, nhờ ánh trăng mới nhìn rõ: thiếu niên áo dài sắc sỡ có mặt xương xương, mũi điều râu mắt cú vọ, tướng mạo rất âm độc; Thiếu niên ăn mặc theo kiểu Mèo, thì mặt mũi sần sùi hung dữ vô cùng, còn thiếu nữ áo đen trông khá xinh xắn, trên mái tóc cài một đóa hoa bằng giấy màu trắng, nét mặt lạnh lùng như một thây ma, cặp mắt luôn luôn nhắm nghiền, mỗi bước đi đều phải dùng cây gậy trúc dò đường trước, hình như cặp mắt đã bị mù!

Sau khi nhìn rõ tướng mạo ba người. Vạn Bác thư sinh vừa sực nhớ tới một chuyện thì thiếu nữ áo đen đã cất tiếng ca thảm thiết:

Vạn Bác thư sinh.

Sao mi quá ác!

Tọc mạch lắm lời.

Đông Hải thần dưng.

Kiêu Bà hung dữ!

La Sát bạo tàn!

Độc kiếm phong hầu.

Bạn vàng uống thác!

Nghe hết khúc ca. Vạn Bác thư sinh Bàn Hàm chau mày nhìn thiếu nữ áo đen nói :

- Nghe khẩu khí của cô nương, Bàn mỗ đoán chắc cô nương là vợ của Phi Thiên Ngọc Long Mã Bá Thương người đã bị đệ tử của Đông Hải Kiêu Bà là Hồng Y La Sát Cổ Thiên Hương dùng Thiên Lam độc kiếm hạ sát? Năm trước, trong một buổi nói chuyện vui giữa Bàn mỗ và mấy người bạn, Mã Bá Thương có nghe lén câu chuyện của Bàn mỗ về trái “Hương Lan, Ngọc Thực” một loại linh dược hiếm có, sản xuất trên đảo Thúy Vi, nơi cư ngụ của Đông Hải Kiêu Bà, Loại cây này, hai mươi năm mới nở hoa một lần hai lần nở hoa mới kết trái! Trái cây đó tuy không bổ ích gì về phương diện chân khí nội lực, nhưng có một hiệu năng đặc biệt là có thể làm cho người già trẻ lại, người trẻ, trẻ mãi! Mã Bá Thương chỉ nghe lỏm qua chứ không hiểu rõ ràng, ngay cả đến thời kỳ sau một năm nữa cây linh dược này mới kết trái y cũng không biết: y đã tự thị có khinh công cao siêu xông xáo ra Đông Hải để đến nỗi bị chết uống trên đảo Thúy Vi! Tại sao cô nương không tìm Hồng Y La Sát Cổ Thiên Hương trả thù mà lại đến Ma Vân Bích - chỗ ẩn cư của Bàn mỗ - để gây chuyện làm chi vậy?

Thiếu nữ áo đen hẳn học đáp :

- Ta được chồng ta rất mực yêu thương, nếu chàng không nghe lóm được câu chuyện nói về linh dượng giữ mãi sắc đẹp đề rồi chàng cố công tìm kiếm cho bằng được, thì đầu đến nỗi bị chết uống dưới lưỡi Thiên Lam độc kiếm của con tiện tỳ Cổ Thiên Hương! Đầu mỗi đầu do mi mà ra, xưa nay trong môn phái Vô Mực Nam Hoang hễ có thù là phải trả cho được, giờ ta hãy giết mi trước rồi sẽ tìm con tiện tỳ Hồng Y La Sát để báo thù sau!

Lúc đầu, Vạn Bác thư sinh chưa có ý đếm xỉa gì đến ba nhân vật thiếu niên giang hồ mới quật khởi này nhưng hiện giờ lão hơi gớm vì sáu tiếng “Môn hạ Vô Mực Nam Hoang” của Phùng Tiểu Thanh, nên lão ngạc nhiên hỏi :

- Thế ra nàng là đệ tử của “Nam Hoang Hạt Đạo” trong đám Vực Ngoại tam hung đấy à?

Phùng Tiểu Thanh chưa kịp đáp, thì gã thiếu niên có mặt xương xẩu, âm điệu đã đón lời :

- Vô Mực Tiêu Cô Phùng Tiểu Thanh đây là đệ tử đặc ý của “Nam Hoang Hạt Đạo”; ta đây là Ma Mật Ngạn từng được “Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử”, ra công dạy dỗ; còn vị “Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ” kia thì môn phái lại càng ghê gớm hơn! Trong số “Ngũ Âm Năng Thủ” trên giang hồ này đã hợp sức “Tam âm”: Đồng Cổ, Tiêu, Tranh - chưa đủ đưa mi về cõi Tây Thiên hay sao mà mi còn không chịu đưa cổ chịu chết cho rồi?

Khi Bành Hàm nghe nòi Vô Mực Tiêu Cô Phùng Tiểu Thanh và Thái Y Ma Mật Ngạn là môn hạ của “Nam Hoang Hạt Đạo” và “Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử” trong số Vực Ngoại tam hung thì lão biết tình thế đêm nay rất nguy hiểm! Nhưng còn tên “Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ” kia là đệ tử của ai mà chúng nói môn phái lại càng ghê gớm hơn! Vì trong bụng hồ nghi nên lão đưa mắt nhìn “Song Cổ Truy Hồn” Mạnh Vũ mấy lượt.

Thấy vậy, Thái Y Ma Mật Ngạn cười lạt nói :

- Bành Hàm, mi còn giữ bốn tiếng “Vạn Bác thư sinh” làm gì nữa, sao không thủ tiêu cho rồi, để khỏi bị người ta chê cười! Khôn lẽ chưa bao giờ mi nghe tiếng “Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ”, biệt hiệu “Dã Nhân sơn chúa” mới quật khởi tại vùng Miêu Cương hay sao? Song Cổ Truy Hồn Mạnh huynh đây là đệ tử đặc ý chân truyền của Đồng Cổ Thiên Tôn đó!

- Nghe tám tiếng: “Dã Nhân sơn chúa, Đồng Cổ Thiên Tôn” rất lạ tai, nên Bành Tam cũng hơi ngỡ ngàng vội cất tiếng cười lớn nói :

- Gần đây, trong chốn giang hồ tuy mới quật khởi danh hiệu của “Ngũ Âm Năng Thủ” nhưng dưới con mắt của Bành mỗ, thì ngoại trừ “Nam Hoang Hạt Đạo” hay “Ngọc Chỉ Linh Xà”? Tiêu Dao Tử tự đến đây, họa chẳng mới đủ sức đấu với Bành mỗ, còn tài nghệ lũ mi, thì đừng nói gì “Tam âm hợp tấu”, ngay cả

luôn “Ngũ âm hợp tấu”, Bành mỗ cũng...

Bành Hàm chưa dứt lời, Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh đã lắc mình nhảy bay đến trước mặt lớn tiếng quát :

- Tên ác tặc Bành Hàm đừng ngông cuồng nữa! Mau đền mạng chồng ta đây!

Theo liền với tiếng quát, cây ngọc tiêu bên tay phải Phùng Tiểu Thanh dùng thế “Phượng Lạc Kỳ Sơn” phát ra tiếng gió ghê hồn nhắm đỉnh đầu Bành Hàm vụt xéo xuống còn chiếc gậy trúc bên tay trái với thế “Độc Long Tâm Huyệt” điểm ngay yếu huyệt Đan điền nhanh như luồng gió!

Môn hạ “Nam Hoang Hạt Đạo” đều là người mù nên Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh chỉ nhờ vào nhãn lực để nghe ngóng nhận định bộ vị, vậy mà thủ pháp của nàng được nhanh và chuẩn xác như vậy; thực là ngoài sự tưởng tượng của Vạn Bác thư sinh!

Khi thấy gậy trúc và ngọc tiêu sắp sửa tấn công đến huyệt đạo Bành Hàm vẫn bình tĩnh chỉ sẽ nghiêng đầu thót bụng lạng người về bên trái, chân trái đứng nguyên chỗ, vậy mà đã tránh khỏi cả hai thế “Phượng Lạc Kỳ Sơn” và “Độc Long Tâm Huyệt” rất nguy hiểm của Phùng Tiểu Thanh! Nhưng khi vừa quay người, thì đã thấy đằng sau có một luồng kinh phong rất âm lạnh thổi tới, Bành Hàm biết là Thái Y Ma Mật Ngạn đang dùng công lực âm độc đánh lén, lão bèn chau mày tụ công lực vào hữu chưởng vận dụng môn tuyệt kỹ “Đàn Chỉ thần công” bắc thành linh quay lại búng mạnh một cái, bắn ra một luồng cương phong mạnh mẽ xuyên vào luồng kinh phong của đối phương!

Thái Y Ma Mật Ngạn tuy được Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử chân truyền nhưng về phương diện công lực hỏa hầu thì còn non kém hơn Vạn Bác thư sinh, nên sau khi hai luồng kinh phong gặp nhau, y bị đội lui hai bước và kêu lên một tiếng “Hự”! Vạn Bác thư sinh cất tiếng cười lạt mĩa mai :

- Thì ra tài nghệ của môn hạ “Vực Ngoại tam hung” chỉ có thể thôi ư?

Thái Y Ma Mật Ngạn đỏ mặt không nói gì, dơ mười ngón tay như hai chiếc cào sắt quào mạnh một cái, phát ra mấy luồng cương phong ào ào như xé không khí, đồng thời, Phùng Tiểu Thanh cũng vung gậy trúc và ngọc tiêu nhắm Bành Hàm công tới cùng một lúc.

Bành Hàm vội đề vận chân khi thi triển môn tuyệt đỉnh kinh công “Thiên Mã Hành Không” vừa mới luyện được, thân hình vọt lên cao hơn ba trượng xuyên qua chỉ phong, trượng ảnh và tiêu ảnh của đối phương.

Từ khi “Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ” xuất hiện đến giờ y không nói không rằng và cũng không ra tay tấn công, chỉ thấy hai tay y cầm hai cái trống đồng có đeo khoeo, hình dáng rất quái dị. Thấy vậy, Bành Hàm có ý muốn thử xem lai lịch, công lực của tên này đến đâu và như thế nào. Nên khi vọt lên không lão bèn lượn quanh sang bên phải dùng thân pháp “Phi Ưng Bát Thố” hai tay chấp trước ngực, ngón tay cong

lại như lưới câu, nhằm Song Cô Truy Hồn Mạnh Vũ sà xuống!

Thái Y Ma Mật Ngạn vội kêu lên :

- Mạnh huynh cẩn thận, trong Thất Cầm thân pháp lão cầu có ngậm vận dụng “Đàn Chi thần công”

Tiếng “công” chưa thốt ra khỏi miệng, thì Song Cô Truy Hồn Mạnh Vũ đã đột nhiên cất tiếng cười ghê rợn, đập mạnh hai chiếc trống vào nhau phát ra một tiếng “Bung” nghe đinh tai chói óc, và tóa ra một luồng khói vàng bay mù mịt đồng thời, thân hình y cũng lẹ làng nhảy tránh, chạy lại đứng cùng một chỗ với Thái Y Ma Mật Ngạn và Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh.

Vạn Bác thư sinh thấy Mạnh Vũ đập mạnh hai cái trống vào nhau tóa ra một đám khói màu vàng, lão bèn cất tiếng cười ha hả, hữu chưởng sẽ đẩy ra một luồng cương khí đánh bật đám khói vàng, thân hình ba xuống đất và đưa tay trở ba người nói :

Thì ra môn hạ của “Đông Cổ Thiên Tôn” chỉ là lũ cướp cướp vặt hạ tiện, ngậm đựng thuốc mê và khói độc trong bình khí mà thôi, Thảo nào mà Bành mỗ chưa bao giờ được nghe đến danh hiệu đó!

Trong lúc nói chuyện, Bành Hàm hình như có người thấy một mùi tanh kỳ lạ, nhưng mùi tanh này chỉ thoảng qua rồi mất ngay nên lão không chú ý cho lắm!

Sau khi dứt lời, Bành Hàm thay sắc mặt ba người đều hiện vẻ quái dị, riêng Mạnh Vũ lại chăm chú nhìn mình với ánh mắt khinh bạc!

Bành Hàm vừa hồ nghi, vừa thăm nghĩ, ba tên này gần đây cũng có tiếng tăm, tại sao võ công của chúng không thấy có gì lạ? Tuy một mình chọi ba, nhưng chi cần kéo dài được thời gian chiến đấu đến sáng đợi bất cứ một vị nào trong bốn bằng hữu của lão đến kịp là sẽ nắm chắc phần thắng. Vì vậy, lão lại từ từ hỏi :

- Tại sao các người lại đứng im không tấ công nữa? Hay là đã sợ rồi! Nếu vậy Bành mỗ cũng không làm khó dễ các người vì nguyên nhân việc này do Phi Thiên Ngọc Long Mã Bá Tương tự rước lấy họa. Mà người ra tay giết y lại là Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương, nếu các người biết điều nhận lỗi Bành mỗ cũng bằng lòng tha thứ cho các người một lần này về tội vô cớ đến Ma Vân Bích phá rối nơi an cư thanh tịnh của ta!

Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh nghe Bành Hàm nói xong đột nhiên ngửa mặt nấc lên mấy tiếng rất thảm thiết rồi lồm bồm khấn :

- Xin anh linh Mã Lang hãy chứng chiếu cho Phùng Tiểu Thanh ra tay giết tên Bành Hàm, kẻ thù thứ nhất này trước, rồi sau thiếp sẽ tìm kiếm con độc phụ Hồ Ly La Sát để trả hận cho chàng!

Nói đến đây, sắc mặt nàng biến thành nhợt nhạt rồi nghiêng răng hỏi “Song Cô Truy Hồn Mạnh Vũ” :

- Mạnh đại ca, chiếc thần cõ truy hồn của đại ca cần đánh mấy tiếng thì kẻ thù của tiểu muội mới nát gan đứt ruột?

Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ lạnh lùng đáp :

- Dù y có là nội gia hảo thủ bậc nhất đi nữa, cũng không chịu đựng được đến tiếng trống thứ mười ba, giỏi là là sau tiếng trống thứ mười hai, y sẽ bị nát đứt ruột phun máu mà chết!

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cái Chết Của Vạn Bác Thư Sinh

Sau khi nghe sự đối đáp bỡn cợt của Vô Mục Tiêu Cô Phùng Tiểu Thanh và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ. Bành Hàm càng thêm tức giận và trầm nghĩ :

- Tuy mình không nghe gần đây có tên Lôi Chấn Vũ với danh hiệu “Dã Nhân sơn chúa” mới nổi danh ở vùng Miêu cương và có tình thầy trò mật thiết với tên Mạnh Vũ này ra sao, nhưng không lý nào lại có thứ khí giới làm cho người nghe tiếng động mà phải bị mất mạng bao giờ?

Nghĩ vậy, lão bèn tung mình nhẹ nhàng nhảy tới trước mặt ba người sử dụng một thế tuyệt học tông môn “Đàn Chỉ thần công” búng ra một luồng cương phong đánh thẳng vào tên Ma Mật Ngạn, cái búng này không những vừa nhanh vừa mạnh, mà còn ngầm chứa đựng nội gia chân lực nên phát ra những tiếng kêu vo vo!

Lối đánh này của Bành Hàm khá lợi hại! Trước tiên lão khẽ búng một cái, đợi khi đối phương coi thường, vận dụng các môn ngành công như Phách Không chưởng lực tay bách bộ thần quyền để chống lại, lúc bấy giờ lão mới búng ra cả mười ngón tay một lượt nếu đối phương nào nội gia chân khi hơi kém sẽ bị toi mạng ngay!

Thế nhưng lão không dè Ma Mật Ngạn lại không dám đỡ, chỉ khẽ lách mình nhảy lùi về phía sau hai trượng rồi cười nhạt nói :

- Đệ tử của Ngọc Chỉ Linh Xà xưa nay chưa bao giờ đánh một kẻ nào có thái độ ngông cuồng trước mặt, nhưng vì mi là kẻ sắp chết, nên ta nhường nhịn đôi phần, nếu mi cố sức cuồng vọng thì chẳng khác nào mi tự làm cho mình. mau chết!

Bành Hàm thấy Ma Mật Ngạn không chống đỡ, mà lại nhảy lui, lão bèn đảo mắt nhìn hai bên thấy Phùng Tiểu Thanh, Mạnh Vũ cũng đều kéo nhau nhảy lui hơn trượng rồi đứng nhìn mình trân trối, tên nào tên nấy lộ vẻ dửng dưng vô cùng, lão bèn ngửa mặt cười sảng sặc một hồi dài rồi nói :

- Bành Hàm này ngang dọc giang hồ mười mấy năm chưa thấy lũ tiểu bối vô tri nào có thái độ cuồng vọng như bọn các người,...

Không đợi lão dứt lời, Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh đã “Hứ” một tiếng rồi tiếp lời :

- Bốn tiếng “Cuồng vọng vô tri” nên dành cho mi có lẽ đúng hơn! Vì mi là kẻ sắp chết đến nơi mà vẫn không tin, không biết! Đoạn, nàng quay sang Mạnh Vũ nói. Mạnh đại ca, xin đại ca đánh tiếng trống “Đuổi hồn” thứ nhất để lão thất phu cuồng vọng lảm lời này ném thử mùi vị cho biết!

Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ khẽ mỉm cười với thái độ đanh ác rồi cài chiếc trống đồng đang cầm trên tay trái ra sau lưng, đoạn nắm tay đấm mạnh vào mặt chiếc trống đồng bên tay phải. Một tiếng “Tung” vang lên, quả nhiên tiếng trống này làm cho Bành Hàm phải rùng mình một cái!

Lão cau mày có vẻ lo lắng, vì lão tự biết mức tu luyện nội công của mình đã đến độ dù lửa nóng, hay sấm chớp dữ dội ầm ầm bên cạnh, vị tất đã đến nỗi phải hoảng hốt lo sợ, vậy mà chỉ nghe một tiếng trống đã thấy tâm thần rung động thì quả thực lạ kỳ lạ!

Thái Y Ma Mật Ngạn đã nhìn rõ vẻ lo âu của Bành Hàm, y bèn cười khanh khách chế nhạo :

- Bành Hàm ơi! Mi tự xưng danh hiệu là “Vạn Bác thư sinh”, và có tài biết nhiều hiểu rộng! Vậy cái biết biết đó bây giờ mi để đâu? Mi thử vận chân khí nơi Đan Điền sẽ biết!

Lúc này, Bành Hàm đã rõ lời nói của đối phương không phải có tính cách hăm dọa, nên lão vội ngậm vận chân khí, quả nhiên thấy có hơi khác lạ, tâm thần không được thư thái, khắp thân thể và nội tâm hình như một cảm giác buồn buồn ngứa ngáy rất khó chịu!

Trong khi lão đang suy nghĩ xem cái cảm giác kỳ dị này do đâu mà có? Thì Ma Mật Ngạn lại giục Mạnh Vũ :

- Xin Mạnh đại ca đánh thêm ba tiếng trống nữa, và đánh thong thả, chúng ta hãy nên hành hạ bắt lão già này chịu tội sống đề tiêu khiến đến sáng rồi hãy bắt y chết cũng vừa!

Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ nghe lời bước tới mấy bước rồi bất thành linh tung mình nhảy vọt lên cao hàng trượng. Và khi nhảy qua đầu Bành Hàm, chiếc trống trong tay y lại vang lên ba tiếng “Tung! Tung! Tung!” Vừa nghe dứt ba tiếng trống, Bành Hàm chợt cảm thấy như có muôn vạn con sâu con kiến bò rúc cắn đốt trong tim phổi, đau đớn khôn tả!

Bình thường, lão là một người có tầm hiểu biết rất rộng, nên có ngoại hiệu là “Vạn Bác thư sinh”. Đến nay lão chợt thấy trong tim phổi có vật bò rúc, lại liên tưởng tới Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ, nguyên người xứ Miêu cương, có sư phụ mang danh hiệu là “Dã Nhân sơn chúa” thì lão bưng tỉnh ngộ, vội móc túi lấy mấy viên linh đơn đưa lên miệng nuốt và trở ba người mắng nhiếc :

- Tiếng tăm của Vực Ngoại tam hung không đến nỗi hèn kém lắm, tại sao chúng bây đã là môn hạ của Nam Hoang Hạc Đạo và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử mà không dám đường hoàng đấu sức còn lén lút dùng thủ đoạn hạ lưu để ám hại ta không?

Mạnh Vũ mỉm cười không nói, dơ tay đánh thêm một tiếng trống nữa! Bành Hàm chợt cảm thấy trong ngực như có muôn vạn con kiến bò cắn, lão khẽ rên một tiếng rồi cố nuốt nước bọt chịu đựng!

Thái Y Ma Mật Ngạn vội xua tay ngăn cản Mạnh Vũ đừng đánh trống nữa rồi lạnh lùng nhìn Bành Hàm nói :

- Bành lão tặc! Kể ra mi cũng có chút kiến thức đó, khi tiếng trống đầu tiên của Mạnh đại ca ta vừa dóng lên, tung ra một làn khói vàng mà mi đã hít phải, trong làn khói có lẫn chất ngải độc ngô công không thể nào chữa nổi! Loại ngải này khi nghe tiếng trống lập tức phát động! Nhưng tiếng trống thứ tư, ngải mới bắt đầu ra oai và nhiều lắm là sau năm tiếng trống, tim gan mi sẽ bị chúng cắn nát. Lúc đó kẻ anh hùng tài giỏi nội công tinh thâm đến mức nào cũng không chịu được đến tiếng trống thứ mười ba! Theo sự nhận xét của ta thì e rằng chưa chắc mi đã chịu nổi được mười tiếng!

Đến đây hẳn ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Nguyên Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh định dùng tuyệt nghệ của Nam Hoang, đường hoàng lấy mạng sống của mi để báo thù cho chồng nàng, nhưng Ngạn mỗ bày ra mưu kế này, một là để nhìn xem cái thảm trạng của mi khi bị ngải độc từ từ cắn nát tim gan, vừa đỡ tốn hơi sức lại vừa được hả giận, hai là, cũng để thí nghiệm xem oai lực của môn “Ngũ độc Ngải thư” trông cặp trống của Mạnh đại ca như thế nào! Khi chết xuống âm phủ, mi có đem thù oán trút vào đầu Ngạn mỗ cũng không sao, biết rằng, mi phải đợi đến kiếp sau mới có thể trả thù được!

Dứt lời hẳn lại cất tiếng cười khăng khắc nghe ghê rợn!

Sau khi Bành Hàm đã biết rõ là trúng phải chất ngải độc Ngô Công. Một trong số năm loại ngải độc vùng Miêu Cương thì lão biết trừ phi được người bạn thân là Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà Bạch Nguyệt Chương đến kịp thời họa may còn có cơ sống sót, còn không thì kể như đã mất mạng về tay bọn hèn mạt ác độc vô luân này!

Lão nhìn trong ba tên, thấy tên Ma Mật Ngạn có vẻ độc ác nhất hình như y không muốn để cho lão kịp sống đến lúc các hạn thân tới cứu, nên lão ngầm tính toán tìm cơ hội sử dụng môn ám khí “Thiên Liên đinh” là một loại ám khí ác độc lão chưa dùng bao giờ, để kéo tên Ma Mật Ngạn cùng chết với mình!

Nhờ quang của Mật Ngạn rất lợi hại, hình như hẳn cũng đã nhìn thấy ý định của Bành Hàm, nên hoa vội dơ tay phải ra dấu. Mạnh Vũ lại đánh thêm mấy tiếng trống làm cho Bành Hàm phải cau mặt co dúm người lại. Rồi hẳn cười lạt nói :

- Bành lão tặc, Ngạn mỗ biết là trước khi chết mi định liều mạng cắn càn nhưng chúng ta đâu có cái nhận thức của kẻ sắp xuống mồ như mi. Nếu mi muốn cậy tài thì hãy đợi đến kiếp sau, chúng ta sẽ hầu tiếp. Tiếng trống truy hồn của Mạnh đại ca ta đã đến tiếng thứ sáu rồi đó, và tiếng thứ bảy sắp tới sẽ thúc dục ngải độc cắn nát tim gan của mi, kể ra mi cũng có phước lắm mới được hưởng thụ một mùi vị đặc biệt mà nhân gian ít ai được nếm thử!

Lúc này, Vạn Bác thư sinh đã biết rõ lợi hại và coi sự sống chết như thường, nên lão làm ra vẻ đau đớn đưa hai tay ôm ngực, nhưng kỳ thực lão đã cầm sẵn trong tay một chiếc “Thiên Liên đinh” rồi nhìn Ma Mật Ngạn khẽ mỉm cười nói :

- Nhà người nói không sai, lão đã trúng ngải độc và tự biết khó sống, nhưng trong võ lâm, Vạn Bác thư sinh này cũng có chút tiếng tăm nên lão quyết không chịu lìa bỏ cõi đời với hai bàn tay trắng, mà trước khi chết, nhất định phải kéo một tên trong bọn mi đi theo để lót đáy hòm (quan tài).

Tới đây, lão đưa mắt từ từ nhìn khắp lượt ba người, tuy cặp mắt lão không lộ hung quang dữ tợn, nhưng với vẻ oán và giọng nói lạnh lùng như băng tuyết, đã làm cho Phùng Tiểu Thanh, Ma Mật Ngạn và Mạnh Vũ điều tự nhiên cảm thấy rùng mình sợ hãi!

Một mặt lão định kéo dài thời gian để chờ mấy người bạn sắp đến Cửu Liên sơn tụ họp, nhất là Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương. Một mặt lão định trừng trị tên ác độc Ma Mật Ngạn, nên lão nhìn ngay mặt Phùng Tiểu Thanh và từ từ nói :

- Phùng Tiểu Thanh, hãy nghe lão nói đây! Tuy chuyện nay, là do nàng chủ mưu và tìm người trả thù không đúng chỗ, nhưng, đầu Sao tình cảnh đáng thương! Huống hồ Bành Hàm này là một kẻ nam nhi lỗi lạc thì lại càng không muốn đem theo một người đàn bà để làm kẻ lót hòm.

Nghe nói, Phùng Tiểu Thanh sầm mặt định lên tiếng, thì Vạn Bác thư sinh đã quay sang phía Ma Mật Ngạn nói tiếp :

- Mật Ngạn! Trong bọn ba đứa bây. Tuy mi là kẻ ác độc nhất, nhưng oan có người, nợ có chủ, mà Mạnh Vũ mới là tên đã phóng ngải độc...

Tới đây, vì đêm khuya thanh vắng, nên bốn người đều nghe văng vẳng phía xa có tiếng vó ngựa đang chạy tới!

Thái Y Ma Mật Ngạn ngửa mặt nhìn ánh trăng rồi vội lớn tiếng dục :

- Mạnh đại ca, mau đánh thêm mấy tiếng trống nữa đi, đừng để cho lão già gian ngoan này định kéo dài thời gian đợi cho người đến cứu.

Nghe lời, Mạnh Vũ đánh thêm một tiếng trống, làm cho Bành Hàm đau nhói tâm can phải ôm bụng co dúm người lại hầu như muốn ngã gục xuống!

Tuy lão biết mấy người bạn thân có tới cũng không bao giờ cưỡi ngựa, nhưng đã có tiếng vó ngựa thì cũng có đôi phần hy vọng nên lão bèn lén rút ở trong bọc ra một cây dùi điếm huyết cầm nơi tay, rồi cất tiếng cười ha hả mà rằng :

- Mật Ngạn! Mi đừng quá tự đắc ngông cuồng nữa, mở mắt nhìn xem ta có lấy cái mạng chó của mi hay không?

Dứt lời lão liền thi triển thân pháp “Thiên Mã Hành Không” vừa mới khổ luyện được, nhảy vọt lên cao mấy trượng rồi chụp thẳng xuống chỗ Ma Mật Ngạn đứng, đồng thời, lúc thân hình lơ lửng trên không, tay

phải lão vung ra một cái, hơn ba chục chiếc “Thiên Liên đỉnh” giấu trong tay áo, lập tức tỏa ra như một đám mưa rào dội khắp thân hình đối phương!

Thái Y Ma Mật Ngạn không ngờ bên mình Bành Hàm có mang theo loại ám khí lợi hại và lại không ngờ khi đối phương đã bị ngã độc đực khoét gần hết tâm can mà vẫn chịu đựng được đau đớn để trở tài như vậy, nên khi thấy ám khí bay xuống như lông nhím thì y lo sợ cuống cuồng mà hồn phi phách lạc!

Trong lúc Bành Hàm phi thân chồm về phía Ma Mật Ngạn thì Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ vội đánh thêm hai tiếng trống nữa hai tiếng này là tiếng thứ bảy và thứ tám nên oai lực lại càng mạnh, chỉ thấy thân hình lão co gập lại, do đó ám khí ném ra bị mất đi một phần chuẩn xác, khiến tên Ma Mật Ngạn được may mắn thoát chết mà chỉ bị trúng hai mũi, một mũi ở đầu vai và một mũi ở bắp chân.

Lúc đó, tiếng vó ngựa từ phía xa đã nghe như sắp tới Ma Vân Bích!

Vạn Bác thư sinh biết là nếu để cho Mạnh Vũ đánh thêm vài tiếng trống nữa, thì mình sẽ chết ngay lập tức, nên lão cố vận dụng “Tiên Thiên chân khí” đã rèn luyện trong mấy chục năm để giữ vững thân hình, đồng thời lao mạnh chiếc dùi điểm huyết bên tay trái về phía Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ.

Lúc ấy, Mạnh Vũ đang định đánh thêm tiếng trống thứ chín chợt thấy ám khí bay như mưa lại nghe tiếng Ma Mật Ngạn kêu la rồi ngã nhào xuống thì cũng hơi chột dạ, và trong giây phút sơ ý đó, chiếc dùi điểm huyết của Bành Hàm đã bay vèo đến, xé một vết trên cánh tay phải sâu gần một tấc, máu chảy như sôi, làm y đau quá phải liệng bỏ chiếc trống và tung mình nhảy lui!

Không may chiếc trống y liệng bỏ bị đập ngay vào mỏm đá lên một tiếng “Tung”!

Đáng thương cho một vị kỳ hiệp đương thời, không còn hơi sức chịu đựng, phải đưa hai tay ôm ngực rồi rớt từ từ trên không xuống đất, uốn mình lăn lộn rên xiết!

Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh bèn lên tiếng gọi :

- Mạnh đại ca, mau lấy thuốc chuyên giải bách độc của đại ca đem chữa cho Mật huynh, còn tên Bành lão tặc đó, để tiểu muội tự tay giết hẳn đặng báo thù cho tiên phu!

Vừa dứt lời, nàng bèn nghe theo hơi thở và tiếng động lăn lộn của Bành Hàm tung mình nhảy tới lệ làng, vung cây gậy trúc điểm vào tử huyết “Tướng Đài” nơi trước ngực Bành Hàm, thủ pháp của nàng rất chuẩn xác và lạnh lẽo còn hơn người sáng mắt.

Vừa lúc nàng Tiểu Thanh nhảy đến cạnh Bành Hàm thì ở góc Ma Vân Bích đã xuất hiện một con lừa xanh cao lớn trên lưng mang một vị thiếu niên, thiếu niên đó chính là Tử Địch Thanh Loa Giả Y Nhân vừa tiễn đưa Phó Thiên Lân một trăm dặm đường rồi lại suốt đêm gội sương tắm gió chạy đến đây!

Giả Y Nhân thấy Bành Hàm đã lâm vào cảnh quá nguy hiểm bèn sử dụng phép khinh công tuyệt thế

“Ngự Phong Hư Độ” từ lưng con Thanh Loa phóng mình một cái hàng mây trắng thanh Thiết Kiếm Chu Ngân trong tay chàng sử dụng thế “Đảo Tả Thiên Hà” cả người lẫn kiếm hóa thành một chiếc cầu vòng đỏ, nhẹ nhàng gạt cây gậy trúc của Tiểu Thanh đang đâm vào “Tướng Đài” huyết của Bành Hàm, rồi mỉm cười nói :

- Xin cô nương hãy khoan hạ thủ, Giả Y Nhân tôi phụng mệnh của một vị tiên bối đến giải vây, nếu đôi bên thực có mối thâm thù, thì có thể hẹn nhau định ngày so tài đàng hoàng cũng không muộn!

Võ Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh tuy không nhìn thấy người nhưng căn cứ vào giọng nói và thân pháp nhanh nhẹn cùng sức mạnh của lưỡi kiếm gạt cây gậy trúc của mình, cũng đã nhận ra người mới tới là một thanh niên hảo thủ, nàng bèn lạnh lùng hỏi :

- Người nào dám ngăn trở Phùng Tiểu Thanh báo thù cho chồng! Mi có hiểu rõ lai lịch của chúng ta không mà dám xen vào chuyện này?

Giả Y Nhân khẽ mỉm cười nói :

- Chúng ta sẽ được bọn giang hồ hiếu sự tặng chung một biệt hiệu là “Ngũ Âm Năng Thủ” thì lẽ nào “Tử Địch Thanh Loa” này lại không rõ lai lịch của ba vị: Đồng Cổ, Tiêu, Tranh, đêm nay thiếu chút nữa thì “Ngũ âm” đến hội đủ, hiện nay còn vắng mặt một vị nữa là “Tỳ Bà Ngọc Nữ”, môn hạ của Đông Hải Kiều Bà mà thôi.

Lúc này, Ma Mật Ngạn đã được Mạnh Vũ dùng thuốc giải độc cứu chữa và nâng dậy, hẳn nghe Giả Y Nhân tự xưng “Tử Địch Thanh Loa” thì thầm nghĩ con lừa của người này cười tuy đúng là con thần tuấn “Thanh Loa” nhưng tại sao binh khí y cầm lại không phải là ống sáo bằng trúc màu tía?

Đến khi y nhìn kỹ thanh kiếm sắt trên tay Giả Y Nhân thấy nơi gần chuôi, hình như có một vết đỏ thì bất giác hơi giật mình hẳn vội lắng nghe xem đối phương đối đáp với Phùng Tiểu Thanh ra sao.

Nghe Giả Y Nhân nói xong, Phùng Tiểu Thanh bèn nhướng mày lạnh lùng hỏi :

- Có phải mi cho rằng bốn tiếng “Tử Địch Thanh Loa” là có thể uy hiếp được Đồng Cổ, Tiêu, Tranh không dám động đến tên giặc già họ Bành này chứ gì?

Giả Y Nhân vội lắc đầu cười đáp :

- Người ta quý nhất là sự tự biết mình, trong số chúng ta đây nếu một chọi một, thì Giả Y Nhân này vị tất đã kém ai. Nhưng nếu cả ba vị Đồng Cổ, Tiêu, Tranh cùng hợp sức tôi xin chịu thua! Danh hiệu “Tử Địch Thanh Loa” rất nhỏ bé đâu sá gì? Nhưng có phải khi mới tới, tôi đã nói rõ với cô nương là tôi vâng lệnh của một người khác không? Nghe nói, Vô Mục Tiên Cơ khẽ “Hừ” một tiếng rồi tỏ vẻ khinh bỉ hỏi :

- Mi thử nói xem tên cuồng ngạo tự cao, tự đại nào sai mi đến đây? Dám coi thường môn hạ của Nam

Hoang Vô Mục như vậy?

Giả Y Nhân vội xuôi tay đứng nghiêm trang, với một giọng điệu thật kính cẩn thong thả rành rõ từng tiếng :

- Huyết... Lệ... Bối... Y... Đan... Tâm... kiếm... khách!

Tám tiếng “Huyết Lệ Bối Y Đan Tâm kiếm khách” chẳng khác nào tiếng sét nổ giữa khi trời nắng tạnh làm cho bọn Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh, Thái Y Ma Mật Ngạn và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đều giật mình thối lui hai, ba bước!

Nét mặt Phùng Tiểu Thanh chưa hết lo sợ, nhưng nàng lại tỏ vẻ nghi ngờ rồi nhìn Giả Y Nhân vừa lắc đầu vừa cười nói :

- Từ sau khi nhà Minh mất đi, vị kiếm khách lừng danh đó chán ngán việc đời, tuyệt tích giang hồ, nay nghe mi nói vâng lệnh của người, câu chuyện thật khó...

Vừa khi ấy, Ma Mật Ngạn lại chăm chú nhìn kỹ thanh kiếm trong tay Giả Y Nhân một lần nữa rồi không đợi Tiểu Thanh nói hết câu, hấn lên tiếng :

- Thanh Muội, Y đã nhắc đến danh hiệu của vị kiếm khách, mặc dù chuyện y vâng lệnh của người là thực hay giả, chúng ta cũng nên vị tình, mà tha cho Lão tặc Bành Hàm chết toàn thân, vì lão đã bị chín tiếng trống truy hồn, lúc này chắc tâm can đã bị ngải độc ăn hết già nửa, dù có gặp được thứ cỏ linh chỉ nghìn năm, cũng không cứu sống nổi! Thôi, chúng ta hãy đi tìm con tiện tù thủ phạm là “Hồng Y La Sát” để thanh toán mối thù.

Vô Mục Tiêu Cơ vốn biết Ma Mật Ngạn bình thường ra tay còn ác độc hơn mình, hấn chưa bao giờ tha ai, mà lại còn rất giáo hoạt đa mưu, nay hấn đã nói vậy chắc là có thâm ý gì, bèn nói với Giả Y Nhân: Từ Địch Thanh Loa, Tiểu Thanh này thấy mi là nhân vật đã được liệt danh trong hàng “Ngũ âm” nên cũng nể tình mà nghe lời mi một lần!

Vừa dứt lời, thân hình nàng đã nhảy lui nhanh như một làn khói, rồi cùng với Ma Mật Ngạn và Truy Hồn Mệnh Vũ biến hình trong ánh trăng mờ...

Từ Địch Thanh Loa vì mãi lo lắng đến sự an nguy của Vạn Bác thư sinh Bành Hàm, không còn lòng dạ nào tranh đấu nên mặc cho ba người đàng hoàng rút lui. Nhưng đến khi chàng quay lại định xem xét vết thương của lão hiệp xem có thể cứu chữa được không, thì thầy lão cố gượng hơi tàn xua tay ngăn chàng đến gần rồi khẽ lẩm bẩm tiếng còn tiếng mất :

- T... ạ...ng... phủ của... lão... đã bị ngải độc vùng Miêu... Cương căn...nát, dù có tiên đan... diệu... được cũng... cũng khó sống. Thịnh... tình của lão đệ... lão xin ghi nhớ, có phải... phát thực lão đệ vâng lệnh của... của Huyết Lệ Bối... Y Đan... Đan Tâm kiếm... khách phái đến hay không?

Giả Y Nhân thấy thảm trạng của vị võ lâm kỳ hiệp như vậy chàng cũng bùi ngùi xót xa lắc đầu đáp :

- Văn bồi vâng lệnh của gia sư là “Hoành Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân” đến đây, mượn oai danh của “Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm kiếm khách” để dọa đuổi bọn học trò của mấy tên lão ma cúng hung cực ác, nhưng tiếc là giữa đường gặp chuyện cản trở tới chậm một chút đề đến nỗi lão tiền bối mắc phải gian mưu của chúng!

Có phải thứ ngải độc lão tiền bối bị trúng đó, quả thực không thuốc chữa nổi chẳng?

Vạn Bác thư sinh khẽ rên rỉ thều thào nói :

- Hoành Sơn Độn khách Cát... Ngu... Nhân? Lão nhớ... nhớ ra rồi, ông ta là người... người bán kiếm tại hồ Động Đình năm năm về trước... thứ ngải độc này dù có được bạn thân của... lão Trại Hoa Đà... Bạch Nguyên Chương ở đây cũng... đành... bó tay vì... đã qua muộn! Lão... rất cảm kích tâm tình của lão đệ nên lão... có... một... vật muốn tặng và... nhờ một... việc.

Giả Y Nhân ngậm ngùi sa lệ đáp :

- Văn bồi đến chậm một chút, nên mới ra cơ sự, vậy lão tiền bối không dám nhận!

Lúc đó, Bành Hàm đột nhiên có vẻ tỉnh táo nói :

- Lão đệ đừng nên từ chối, lúc này lão đã đến giai đoạn hồi quang phản chiếu (phút tỉnh táo trước khi chết) chỉ lát nữa sẽ phải chịu cảnh đau đớn nhất trần gian không thốt nên lời được nữa! Vật ta muốn tặng lão đệ không có gì là quý báu, chỉ là một cuốn sách nhỏ, ghi chép tất cả những gì lão được nghe và thấy trong mấy chục năm mà thôi. Cuốn sách ấy lão để trên giá sách, nếu lão đệ không chịu nhận, thì việc lão muốn nhờ cũng không dám nói!

Nghe lão hiệp nói vậy, Giả Y Nhân đành phải gật đầu nhận lời.

Nét mặt Bành Hàm hơi lộ vẻ tươi tỉnh rồi nói tiếp :

- Vì hiện giờ chân khí bản thân đã tan hết, lão không thể tự tuyệt được, muôn cầu lão đệ tặng cho một chường “Cách không phách” để tránh cảnh đau đớn!

Nói đến đây, nét mặt lão hiệp lại đột nhiên biến đổi, toàn thân run rẩy, rên la không ngớt!

Nghe Bành Hàm yêu cầu như vậy, Giả y Nhân vội cau mày khẽ kêu :

- Lão tiền bối...

Chàng chưa dứt lời thì Bành lão hiệp đã trở lại thảm trạng đau đớn như lúc đầu, lăn lộn vật vã nhìn

chàng với ánh mắt như cầu khẩn!

Thấy cảnh tượng thương tâm như vậy, Giả Y Nhân thầm nghĩ rằng lập thế : Sau này thế nào cũng phải tự tay băm vằm tên Song Cố Truy Hồn Mạnh Vũ đã phóng ngải độc, để trả thù rửa hận cho vị võ lâm kỳ hiệp đã bị uống mạng.

Vạn Bác thư sinh Bành Hàm thấy chàng do dự không chịu hạ thủ, bèn cố đem hết chút hơi tàn khẽ nói giọng đau đớn :

- Lão đệ...giờ này... lão... đã bị ngải độc... ăn hết tâm can... chẳng lẽ...lão đệ nhẫn tâm... đứng nhìn... lão... bị ngải độc...ăn hết ngũ tạng... rồi...?

Giả Y Nhân thấy vậy thì ngậm ngùi than dài lệ nhỏ ướt áo rồi nói :

- Văn bối không nỡ nhìn lão tiền bối chịu cảnh đau đớn cho nên phải tuân mệnh hạ thủ. Vậy xin lão tiền bối sửa soạn để về trời một cách nhẹ nhàng yên vui...!

Dứt lời, chàng khẽ chớp mắt rồi nhắm chuẩn bộ vị trên mình Bành Hàm, đoạn tay trái che mặt quay đi, tay phải vận chân lực, đánh lại phía sau một chỉ, một luồng cương phong mạnh mẽ xói thẳng vào tử huyệt “Thiên Trì” của Bành Hàm!

Vừa lúc Giả Y Nhân quay mình đánh lại một chỉ cách không điểm huyệt, thì trên đỉnh Ma Vân Bích cũng vang lên hai tiếng hú trong trẻo và hai bóng người nhanh như sao sa mang theo một luồng kiếm quang màu xanh và một luồng kiếm quang màu bạc; cả hai luồng kiếm quang đều tỏa ra màu sắc sáng lòa chói mắt nhắm đầu Giả Y Nhân chụp xuống.

Giả Y Nhân thoáng nhìn đã biết ngay là những bậc võ lâm cao nhân có mang theo loại tiền cồ thần kiếm, kiếm khí phát ra như luồng điện chớp uy thế mạnh mẽ vô cùng; nên chàng phải vội vàng vận hơi tung mình nhảy lui hai trượng!

Khi thân hình vừa chấm đất, thì chỗ chàng đứng trước đó thay thế bằng một lão già gầy gò mặc áo bào rộng và một đạo sĩ trung niên mặc áo lông mũ sao vừa từ trên đỉnh Ma Vân Bích nhảy xuống.

Lão già gầy gò cầm một thanh trường kiếm, ánh sáng chói lòa như điện, chuôi kiếm có nạm viên ngọc bích lấp lánh!

Đạo sĩ trung niên cầm một thanh đoản kiếm sáng lấp lánh như bạc. Khi chân vừa chấm đất hai người đều vội vội vã chạy đến chỗ xác Vạn Bác thư sinh Bành Hàm!

Khi ấy, Giả Y Nhân đã rõ lai lịch hai người vội kêu lớn :

- Xin Bạch đại hiệp và Cô Vân đạo trưởng chớ đến gần di thể của Bành lão tiền bối!

Lão già gầy gò vội dừng bước quay đầu lại, hai mắt tia ra luồng nhãn quang nghiêm nghị, rồi trầm giọng hỏi :

- Túc hạ là ai? Đã biết Bạch Nguyên Chương này tại sao còn hạ độc thủ với lão hữu Vạn Bác thư sinh như vậy?

Tử Địch Thanh Loa vội cúi mình đáp :

- Văn bối tên gọi Giả Y Nhân, ký danh đệ tử của Hoàng Độn Khách Cát Ngụ Nhân.

Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương chợt nhớ lại ông già đã gặp tại hồ Đồng Đình năm năm về trước và cũng là cựu chủ nhân thanh thần kiếm Lục Ngọc Thanh Mang mình đang cầm nơi tay, nên lão vội đưa mắt nhìn kỹ Giả Y Nhân một lượt, sau đó lại thấy bên cạnh chàng có một con lừa sắc xanh cao lớn vô cùng thì lão càng kinh ngạc cau mày hỏi :

Bạch mỗ cùng Cát huynh xa cách nhau thoáng đã được năm năm, lão rất khao khát hâm mộ, túc hạ đã là ký danh đệ tử của người tại sao đối với bạn già của lão túc hạ lại...

Không đợi Bạch Nguyên Chương dứt lời, Giả Y Nhân đã rầu rầu nét mặt, nhìn sang di thể Bành Hàm rồi tiếp lời :

- Xin hai vị lão tiền bối chớ hiểu lầm văn bối. Vừa rồi, vì Bành lão tiền bối bị trúng ngải độc, đau đớn khôn tả, không còn có cơ cứu sống, nên văn bối phải cố nén thương tâm và thể theo lời yêu cầu của người; hạ thủ cho người được nhẹ nhàng giải thoát! Bạch đại hiệp là một bậc y đạo thần thông với danh hiệu là “Nhân Tâm Quốc Thủ”, xin đại hiệp xét nghiệm di thể Bành lão hiệp, sẽ chứng thực lời nói phải quấy của văn bối!

Nghe chàng nói Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương bèn cất thanh “Lục Ngọc Thanh Mang kiếm”, lấy trong bọc ra một viên thuốc ngậm vào miệng, rồi từ từ bước lại cúi mình xem xét di thể Bành Hàm.

Xem xét một hồi lâu, Bạch Nguyên Chương mới lắc đầu thở dài ngao ngán rồi lấy ra ba viên thuốc mà lão vừa ngậm, nhét vào miệng Bành Hàm; Lúc đó Cô Vân đạo nhân cũng vừa cất thanh “Lưu Vân kiếm” và thấy vậy thì mừng rỡ hỏi :

- Nguyên Chương huynh, Bành Huynh còn có cơ sống phải không.

Bạch Nguyên Chương đứng dậy lắc đầu than :

- Ngũ tạng của Bành Huynh đều bị ngải độc cắn nát, nếu không nhờ Giả lão đệ đây ra tay giải thoát giúp, thì không biết còn phải chịu đau đớn đến đâu? Cả đến viên “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” của đệ cũng không có phép đúc lại được ngũ tạng thì làm sao cứu sống được? Ba viên thuốc vừa rồi, chỉ là để giết chết số ngải độc trong di thể Bành huynh, hầu tránh di họa cho kẻ khác mà thôi!

Đến đây, lão chấp tay vái lại Giả Y Nhân tỏ ý xin lỗi :

- Bạch Nguyên Chương xin thay mặt cố hữu có lời cảm tạ tấm lòng nghĩa hiệp của Giả lão đệ, và xin lão đệ bỏ qua những cử chỉ lỗ mãng vừa rồi của anh em lão.

Giả Y Nhân vội vàng nhảy tránh mấy bước rồi vái dài đáp lễ.

- Xin Bạch đại hiệp đừng làm văn bối mang tội thêm, vì văn bối tới chậm một chút, để đến nôi Bàn lão tiền bối bị trúng gian mưu nuốt hận suốt vàng, trong lòng văn bối càng thấy ăn năn vô cùng đau dảm nhận lời cảm tạ của đại hiệp như vậy?

Cô Vân đạo trưởng vì cảm thương lão hữu bị hại, nên sắc mặt có vẻ giận hỏi Giả Y Nhân :

- Lúc Giả lão đệ tới có nhìn thấy kẻ nào đã hạ độc thủ giết hại Vạn Bác thư sinh là ai không?

Chàng đáp :

- Những kẻ đến đây sát hại Bàn lão tiền bối là Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh môn hạ của Nam Hoang Hạt Đạo, Thái Y Ma Mật Ngạn môn hạ của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử và một tên nữa là Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ không được rõ lai lịch.

Cô Vân đạo trưởng nhấp môi vừa định hỏi thêm thì chàng lại nói tiếp :

- Theo lời gia sư nói thì nghe đâu nguyên nhân mối thù đôi bên là do chồng của Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh tên Thiên Ngọc Long Mã Bá Thương, nghe lỏm câu chuyện Bàn lão tiền bối nói chuyện ở Đảo Thúy Vi ngoài Đông Hải có một loại linh dược giữ được sắc đẹp, tên gọi “Trái Ngọc Hương Lan”, y mới mò ra hái trộm định đem về tặng người vợ yêu, chẳng may bị chết dưới lưỡi kiếm “Thiên Lam độc kiếm” của học trò lớn “Đông Hải Kiêu Bà” là Hồng La Sát Cổ Phiêu Hương!

Nghe chàng nói, Bạch Nguyên Chương bèn thở dài than :

- Lão còn nhớ, lần gặp nhau tại Hồ Động Đình, Cát Ngu Nhân lão huynh đã khuyên Bàn lão hữu nên cẩn thận lời nói. Không dè ngày nay phải ngậm hờn chín tuổi, cũng lại do sự lăm lờ mang họa!

Giả Y Nhân thấy cặp mắt Bạch Nguyên Chương đã long lanh ngấn lệ thì biết tình bạn giữa năm vị kỳ hiệp này đã thân thiết chẳng khác ruột thịt, nên chàng cũng ngậm ngùi mà kể tiếp :

- Cho nên vì nguyên nhân đó, Vô Mục Tiêu Cơ muốn báo thù cho chồng, mới yêu cầu tên quý trá đa mưu Ma Mật Ngạn và tên Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ trợ lực. Văn bối tuy đến quá muộn, không được đích thân trông thấy tên nào ra tay ám hại nhưng cứ xem cử chỉ và cách ăn mặc của tên Mạnh Vũ có vẻ như dân ở vùng Miêu Cương, thì chắc là tên này đã phóng ngải độc ám hại Bàn lão tiền bối!

Cô Vân đạo trưởng tỏ vẻ tức giận nghiêng rằng nói :

- Mã bá Thương đã chết dưới lưỡi “Thiên Lam độc kiếm”, đáng lẽ Phùng Tiểu Thanh phải kiếm thầy trò Đông Hải Kiêu Bà mà báo thù, chứ tại sao lại đến Ma Vân Bích làm lộ!

Chẳng lẽ lũ môn hạ của “Vực Ngoại tam hung” lại kiêng dè lẫn nhau, mà cho rằng những võ lâm đồng đạo khác, đều là lũ có thể khí nhục được hay sao?

Nhàn Tâm Quốc Thủ Bạch Nguyên Chương bèn nói với Cô Vân đạo trưởng :

- Bây giờ đạo trưởng có tức giận cũng không ích gì! Chúng ta hãy đem di thể của Bành lão huynh vào trong nhà, đợi hai vị Vân, Hùng lão huynh đến đây, sẽ cùng bàn tính, tìm cách tiêu diệt mấy tên ma đầu cùng hung cực ác và lũ nghiệt đồ của chúng!

Cô Vân đạo trưởng không biết nói gì hơn, đành lặng lẽ cúi đầu nhìn thi thể Bành Hàm, và sau đó, do Bạch Nguyên Chương tự tay ôm xác người bạn già đưa vào trong gian nhà tranh!

Giả Y Nhân thấy trên giá sách của Bành Hàm quả nhiên có một cuốn sách nhỏ mà lão hiệp đã khẩn khoản tặng mình lúc sắp lâm chung, chàng bèn rút ra xem, thấy cuốn sách chỉ có độ mười bảy, mười tám trang, ngoài bìa đề sáu chữ: “Vạn Bác thư sinh thủ lục”. Mới cầm cuốn sách chưa kịp mở xem, chàng đã nghe tiếng Bạch Nguyên Chương hỏi :

- Giả lão đệ, trước khi lão hữu Bành Hàm lâm chung, có điều gì trần trối nhờ lão đệ nói lại không?

Chàng cung kính đáp :

- Lúc lâm chung, Bành lão tiên bối không có điều gì trần trối, chỉ căn dặn vạn bối hạ thủ cho được mau giải thoát và tặng vãn bối cuốn sách này!

Bạch Nguyên Chương liếc mắt nhìn hàng chữ “Vạn Bác thư sinh thủ lục” đề ngoài bìa sách thì ngậm ngùi thở dài mà rằng :

- Đây là một cuốn sách do lão hữu Bành Hàm tự tay ghi chép tất cả những sự việc kỳ lạ được mắt thấy tai nghe trong mấy chục năm trời lăn lộn giang hồ, lão đệ mang theo bên mình, may ra cũng có lúc cần dùng hữu ích, nhưng người bạn già ấy của lão, cũng vì biết quá nhiều, hiểu quá rộng nên mới đến nỗi mang họa sát thân...

Nói tới đây, Bạch Nguyên Chương chợt lắng tai nghe ngóng rồi lớn tiếng gọi :

Vân, Hùng, hai vị nhân huynh, các bạn đã quá muộn...

Phía xa xa, ngoài cửa chợt vang lên tiếng cười ha hả và giọng nói hào sảng của Trường Bạch Tửu Đồ

Hùng Đại Niên :

- Bóng mặt trời chiều rằm tháng tám vừa gác núi là Hùng mỗ và Động Đình Điều Tẩu đã đến Ma Vân Bích, tại sao lại muộn quá? Bạch huynh đến trước một mình hay cùng đến với Cô Vân đạo trưởng? Vạn Bác thư sinh chủ nhân ở đâu? Lão ta chuẩn bị được mấy vò rượu ngon để đãi lão Hùng đấy?

Giọng nói vừa dứt, thì Trường Bạch Tửu Đồ đã đến trước nhà và theo sau là Động Đình Điều Tẩu Vân lão ngư nhân.

Hùng Đại Niên nhìn vẻ mặt rầu rĩ của ba người trong nhà đồng thời lại thấy Vạn Bác thư sinh nằm bất động trên giường thì giật mình kêu lên một tiếng “Ủa” thật lớn rồi kéo tay Vân lão ngư nhân cùng nhảy đến cạnh giường đưa tay sờ khắp di thể Bành Hàm đoạn nước mắt chảy như suối và chụp cánh tay Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương vừa lắc mạnh vừa run giọng hỏi :

- Tại sao Bành lão huynh lại đột nhiên phủ tay từ già trần? Xem thi thể hãy còn ấm chắc là mới chết không lâu!

Lão... Lão huynh mang danh là Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà thực chỉ có danh mà không có thực! “Cửu Chuyển Phán Hồn đan” đâu? Năm xưa lão huynh đã dám tặng Cát Ngu Nhân, tại sao giờ không dám đem ra để cứu người bạn già thân thiết như ruột thịt?

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Muốn Đem Máu Lệ Tạ Lòng Tri Kỷ

Bạch Nguyên Chương biết Hùng Đại Niên là người nóng nảy, nên để mặc lão ta nói một hồi cho hả, đợi khi dứt lời rồi mới xót xa đáp :

- Viên “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” và chút y thuật của Bạch mỗ chỉ có thể đôi bệnh cứu chữa, chứ không có pháp đòi lại mạng sống trong tay Diêm Vương! Lúc Bạch mỗ và Cô Vân đạo trưởng đến nơi, thì Bành huynh đã hồn lìa khỏi xác dưới chỉ lực của Giả lão đệ đây.

Hùng Đại Niên vì quá xót thương người bạn tri kỷ chết thảm, nên lão ta không kịp nghe kỹ hàm ý trong lời nói của Bạch Nguyên Chương, chỉ kịp nghe nói Vạn Bác thư sinh bị chết dưới chỉ lực của Giả Y Nhân, lão đã trợn mắt hét lớn một tiếng rồi tung ngay một chưởng nhằm chàng thư sinh tuấn tú đứng cách mình chỉ có ba, bốn bước!

Trong năm vị võ lâm kỳ hiệp, luận về chân khí nội lực thì phải kể Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà và Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên là xuất sắc nhất.

Nhất là chưởng lực lại được đánh ra trong lúc đang đau thương tức giận cực độ nên sức mạnh chẳng khác nào sóng gầm gió thét!

Vừa đứng gần lại vừa xuất kỳ bất ý nên Giả Y Nhân không đề phòng, tình thế rất nguy hiểm! Thì may thay Bạch Nguyên Chương và Cô Vân đạo trưởng hai vị kỳ hiệp vốn biết tính tình nóng nảy của Hùng Đại Niên, nên cả hai đồng vung tay chặn chưởng phong lại, vậy mà đầu vai trái chàng vẫn bị dư lực của chưởng lực quét trúng phải thối lui nửa bước và nhờ có nội công hùng hậu nên chỉ hơi ê ẩm nhức nhối một chút thôi.

Động Đình Diệu Tẩu Vân lão ngư nhân có vẻ già dặn kinh nghiệm giang hồ hơn nên vội giải thích!

- Sao Hùng huynh hồ đồ như người mê ngủ vậy? Nếu thực Bành huynh bị Giả lão đệ hãm hại, thì đời nào Bạch huynh và Cô Vân đạo trưởng lại chịu xưng hô thân mật mà còn ở chung trong một nhà không có vẻ gì thù hằn như thế?

Nghe nói, Hùng Đại Niên cũng tự biết mình xuất thủ quá lỗ mãng, nên có vẻ thẹn thùng, mặt đỏ như gấc. Lúc đó, Vân lão ngư nhân đã vòng tay xin lỗi Giả Y Nhân :

- Xin Giả lão đệ tha thứ, vì Hùng huynh là người nóng nảy, lại đang lúc quá xót thương người bạn già bị chết thảm nên đã trót mạo phạm! Lão hủ nghe Bạch huynh nói, thì hình như lão đệ đã được mục kích lúc

Bành lão hữu bị hãm hại! Sự việc xảy ra như thế nào xin lão đệ có thể kể rõ cho anh em lão hữu rõ đi!

Giả Y Nhân vội tươi cười đáp lễ nói :

- Vì giao tình thăm thiết, lại bất thành linh nghe tin dữ, nên Hùng đại hiệp mới có cử chỉ như vậy! Hơn nữa, văn bối cũng không bị thương tổn gì. Vậy kính xin lão tiên bối và Hùng đại hiệp bất tất phải lưu ý. Còn việc Bành lão tiên bối bị hãm hại ra sao? Nay được lão tiên bối hỏi đến, văn bối xin vâng mệnh tường thuật.

Với phong độ hòa nhã và lời nói khéo léo của chàng làm cho bốn vị võ lâm kỳ hiệp cũng phải thầm khen phục.

Sau khi nghe Giả Y Nhân thuật rõ đầu đuôi câu chuyện xảy ra, Hùng Đại Niên chột cau mày nói :

- Ôn đức của lão đệ lặn lội từ xa tời để bảo toàn di thể của người bạn già của lão khỏi bị bọn tiểu nhân hủy hoại, Hùng Đại Niên này sẽ suốt đời không quên, nhưng có một điều lão còn thắc mắc, xin lão đệ đừng cho là có tính đa nghi lão mới dám hỏi :

Chàng bèn mỉm cười đáp :

- Xin Hùng đại hiệp cứ hỏi, nếu điều gì văn bối được biết nhất thiết sẽ trình bày hết.

Hùng Đại Niên bèn nói :

- Lão tuy quanh năm an cư nơi rừng núi, nhưng cũng có nghe nói trong lớp giang hồ mới quật khởi có năm tay xuất sắc với danh hiệu: Tiêu, Tranh, Đồng Cổ, Sáo Trúc và Tỳ Bà, mà thiên hạ còn tặng cho một danh hiệu chung là “Ngũ Âm Năng Thủ”. Cố nhiên lão đệ đã được danh sư truyền nghệ nên bốn tiếng “Tứ Địch Thanh Loa” mới vang danh võ lâm!

Song Vô Mực Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh, Thái Y Ma Mật Ngạn và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đã cùng lão đệ liệt danh trong “Ngũ âm”, hơn nữa chúng lại có danh hiệu là “ác hơn lũ ác”. Tại sao thấy lão đệ tới đây có một mình, mà chúng phải sợ hãi trốn chạy không dám tàn hại thi thể lão hữu Bành Hàm thì thực là lạ quá!

Giả Y Nhân gật đầu đáp :

- Câu hỏi của đại hiệp rất đúng, ý của gia sư định sai văn bối đến đây trước để gặp Bành lão tiên bối nhắc người cẩn thận đề phòng. Nhưng gia sư cũng đề phòng, sợ văn bối không may đến chậm, hai bên đã động thủ, địch nhiều ta ít không điều đình được, nên người có dặn văn bối mượn oai danh của một vị cao nhân quán thế để khiếp phục lũ đệ tử lang độc của bọn Vực Ngoại tam hung!

Ba vị võ lâm kỳ hiệp Bạch nguyệt Chương, Cô Vân đạo trưởng, và Động Đình Diệu Tẩu nghe chàng

nói đều có vẻ suy nghĩ, nhưng Hùng Đại Niên có vẻ nóng nảy hơn, vội hỏi :

- Lũ nghiệt đồ của Nam Hoang Hạp Đạo và Ngọc Chỉ Linh Xà tất nhiên là mục hạ vô nhân, không coi ai ra gì vậy đại danh của vị võ lâm cao sĩ nào có thể làm cho chúng phải khiếp sợ!

- Giả Y Nhân vội đứng nghiêm chỉnh rồi cung kính đáp :

- Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm kiểm khách!

Bốn vị võ lâm kỳ hiệp nghe đến tên vị kiểm khách này đều nghiêm chỉnh tỏ vẻ kính cẩn. Động Đình Diệu Tẩu cau mày hỏi chàng :

- Vị kiểm khách này, từ khi nhà Minh bị diệt vong đã ba bốn lần bốn phương triệu tập các anh hùng chí sĩ, hai khởi nghĩa dấy binh, nhưng ý trời khó cưỡng, nên rốt lại sự nghiệp đều bị thất bại, mang trên mình hàng trăm vết thương! Đã có mười mấy, hai mươi năm rồi trên giang hồ không thấy bóng người, nay lão đệ thốt nhiên nhắc đến danh hiệu của người làm saolũ tiểu bối hung hăng dữ tợn đó có thể tin được?

Giả Y Nhân cũng có vẻ như không hiểu lắc đầu đáp :

- Văn bồi cũng cho rằng bọn chúng dễ gì đã tin nên cầm như khó tránh khỏi một trận ác đấu gian khổ, không dè trong bọn chúng có tên Ma Mật Ngạn là hung ác gian xảo nhất, khi nghe đại danh của vị kiểm khách ấy đã vội vàng khuyên hai tên đồng bọn là Mạnh Vũ và Phùng Tiểu Thanh kéo nhau rút lui!

Trường Bạch Tử Đồ nghe vậy liền trợn mắt nói lớn :

- Chúng nó tin cũng được, mà không tin cũng được, chúng ta không cần phải suy đoán vô ích. Giờ đây, việc thứ nhất là an táng di thể Bành huynh, sau nữa là phải đi khắp chân trời góc biển, tìm kiếm cho bằng được tung tích lai lịch tên: Đồng Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ cùng hai tên tiểu ma Phùng Tiểu Thanh và Ma Mật Ngạn để báo thù rửa hận cho Bành lão hữu!

Nói tới đây, lão bèn chạy đến góc nhà bưng một vò rượu trong số năm vò rượu ngon của Bành Hàm để dành hôm nay đãi bạn đưa lên nốc một hơi ừng ực cạn vò rồi mới nhìn thi thể Bành Hàm, máu lệ chan hòa mà thề nguyện với giọng xót thương :

- Lão hữu Bành Hàm, tình bạn giữa chúng ta chẳng khác nào ruột thịt, cứ năm năm một lần họp mặt, lần này đệ đến muộn một chút mà đã âm dương cách biệt, nhưng đệ vẫn coi lão huynh như còn sống mà bái lĩnh một vò rượu ngon! Từ đây trở đi, nếu đệ không giết được tên Đồng Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ, thì quyết không uống rượu nữa! Hừ! Cái gì là Ngải độc Miêu cương? Cái gì là Vực Ngoại tam hung? Hùng Niên thề đem bầu nhiệt huyết với chiếc đầu lâu vô dụng này để làm cho lão hữu dưới suối vàng được nhắm mắt ngậm cười!

Mấy người đều biết Hùng Đại Niên coi rượu như mạng sống, nay thấy lão thề trước linh hồn Vạn Bác

thư sinh, va máu lệ thấm đỏ vạt áo, thì biết lão đã bị thương quá độ nhưng cũng không ai biết khuyên giải làm sao được.

Quả nhiên Hùng Đại Niên đã bị phần quá độ nên sau khi dứt lời lão liền ngất xỉu xuống cạnh thi thể Bành Hàm!

Cô Vân đạo trưởng thấy vậy đang định bước đến cứu tỉnh, nhưng Trại Hoa Đà đã nhanh tay điếm vào Thuyết huyết của lão ta rồi nhìn Cô Vân đạo trưởng than thở :

- Hùng huynh là người huyết tính can đảm vô song, nay đang lúc bị thương quá độ, để cho hấn ngủ một lát càng tốt, giờ chúng ta hãy an táng di thể Bành huynh, để tránh cho y phải nhìn thấy mà càng thêm xúc động!

Động Đình Diệu Tẩu cũng gật đầu khen phải rồi, cùng Giả Y Nhân hợp lực đào một phần huyết trước nhà. Sau đó Giả Y Nhân nói với ba võ lâm kỳ hiệp :

- Bành lão tiền bối là một vị kỳ hiệp nhất thời! Tuy hậu sự không cần bày đặt phô trương, nhưng cũng phải có chiếc hòm mới...

Không đợi chàng dứt lời, Động Đình Diệu Tẩu đã cất lên một hồi cười bi thảm mà rằng :

- Lúc Người ta sinh ra ở đời, vì phong vận gặp gỡ khác nhau, nên mới có chuyện phú quý, cùng thông, anh hùng, văn võ khác biệt! Đến lúc chết thì muôn việc đều xong, dưới lớp hoàng thổ có hòm hay không có hòm, cũng chỉ là một đồng xương tàn mà thôi!

Dứt lời lão hiệp quay sang Cô Vân đạo trưởng nói :

- Xin đạo trưởng cho đệ mượn thanh “Lưu Vân thần kiếm”.

Cô Vân đạo trưởng rút kiếm đưa qua, Vân lão ngư nhân đỡ kiếm để lấy một khối đá hình chữ nhật lớn, đoạn ngậm vận “Kim Cương chỉ lực” vạch thành tám chữ: “Vạn Bác thư sinh Bành Hàm chi mộ” rồi đưa kiếm trả Cô Vân và gạt lệ nói :

- Bành huynh ngang dọc suốt đời mới có được danh hiệu “Vạn Bác thư sinh”, nay lão ghi bia lại trước mộ để cho người đời thăm viếng!

Cô Vân đạo trưởng tra kiếm vào bao rồi chớp mắt nói.

- Vừa rồi Hùng huynh có nói câu “Coi chết như sống” nghe cảm động! Vậy từ nay trở đi năm năm một lần họp mặt chúng ta khỏi cần phải luân lưu đảm nhiệm chủ nhân như trước mà cứ mỗi lần đều đến hội họp trước mộ này để bớt phần nào sự lạnh lẽo của Bành huynh dưới suối vàng!

Tử Địch Thanh Loa thấy mấy vị võ lâm kỳ hiệp đều là những người nhiệt tình nghĩa bạn đối với Vạn Bác thư sinh đều tỏ ra rất khẩn thiết, thì chàng cũng cảm động mà bù ngùi rơi lệ.

Sau khi chôn cất Bành Hàm xong, mọi người kéo vào nhà định bàn cách tìm kiếm bọn “Đồng Cổ, Tiêu, Tranh” để trả thù nhưng khi nhìn đến Trường Bạch Tửu Đồ thì không thấy đâu nữa, chỉ còn một mảnh giấy nhỏ trên bàn với hai hàng chữ thảo vội :

“Muốn đem máu lệ đền tri kỷ, Đạo khắp chân trời kiếm kẻ thù!” Lúc đó, mọi người mới hay vị kỳ hiệp tính nóng như lửa này đã một mình ra đi khắp chân trời góc biển để trả thù bạn.

Cô Vân đạo trưởng xem xong mảnh giấy vội nói :

- Hai vị Bạch và Vân huynh, nay con sâu rợ họ Hùng đã đi trước, chúng ta lập tức cũng phải theo để tiếp ứng. Vì tên ngầm khó phòng, mà tính tình của hắn lại nóng nảy như lửa nên dễ bị bọn hèn nhát ám hại. Nhất là trong bọn Vực Ngoại tam hung, bất cứ tên nào cũng khó đối phó. Vậy chúng phải làm sao để tránh cảnh thương tâm xảy ra như Bành huynh!

Trại Hoa Đà hơi có vẻ suy nghĩ rồi khẽ gật đầu than :

- Trong cuộc đời ô trọc này, hồ để đã có mấy ai biết đem máu lệ đáp tình tri kỷ?

Hùng huynh tuy nóng tính không cẩn thận, nhưng với tấm lòng hiệp nghĩa can đảm và vì bạn quên mình đó, quyết sẽ không khi nào bị bọn tiểu nhân hãm hại được, nếu không chẳng hóa ra trời xanh không có mắt sao?

Tới đây, lão đưa mắt nhìn hai người bạn già rồi nói tiếp :

- Tuy nói vậy, nhưng chúng ta vẫn phải đi tiếp ứng. Theo đệ dự đoán thì Hùng huynh chỉ có ba ngã đi. Vậy xin Cô Vân huynh chạy theo ra Miêu Cương, Vân lão huynh chạy theo ra vùng Kỳ Liên sơn nơi “Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử” thường xuất hiện còn đệ chạy ra phía Đông Hải; bất cứ ngã nào đuổi kịp Hùng huynh đều cố khuyên can yăy tạm nén sự đau xót mà kiến cơ hành sự, có thể diệt trừ được mấy tên tiểu bối lang độc càng hay, nếu không thì tạm ước hẹn với Tam hung chờ ngày đến một nơi nào đó sẽ thanh toán dứt khoát giữa hai phe võ lâm tà chính!

Cô Vân đạo trưởng và Vân lão ngư nhân đều gật đầu đáp ứng. Bạch Nguyên Chương lại nhìn Giả Y Nhân khẽ chớp mắt, chàng vội vàng cúi mình nói :

- Gia sư rất mong đợi tin tức an nguy của Bành lão tiên bối tại Thanh Lương đài trên núi Hoàng sơn! Vậy vân bối xin tạm cáo thoái, đợi bẩm lại gia sư rồi, cũng sẽ đi khắp nơi tìm cho được ba tên tiểu ma ác tặc đó để trừ hại cho đời và rửa hận cho Bành lão hiệp!

Bạch Nguyên Chương nhìn kỹ Giả Y Nhân rồi than :

- Nếu Đồng Cổ, Tiêu, Tranh đều được như Tử Địch Thanh Loa thì phúc cho giang hồ biết bao. Mấy năm nay, một trường hao kiếp giang hồ đã ngấm ngấm sắp bùng lên, không chừng do việc này mà trở thành cuộc sung đột chính thức cũng nên! May mà chồng của Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh lại chết về tay Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương, việc đó có thể gây nên mối hằn thù giữa Đông Hải Kiêu Bà với Nam Hoang Hạt Đạo, nếu không, Vực Ngoại tam hung cùng thành thật liên kết, thì ngoài vị Đan tâm kiếm khách tái xuất giang hồ với tuyệt nghệ quán thế và chính khí ngút trời có thể khiếp phục được quần ma, còn thì khó tránh khỏi tình trạng chính đạo tiêu nhược và bị tà ma lấn áp!

Nói tới đây Bạch Nguyên Chương lại nhìn hai vị lão hữu nét mặt nghiêm chỉnh nói :

- Cho nên, lát nữa đây chúng ta chia tay, cố nhiên một mặt vì Bành lão hữu rửa hận, một mặt cũng nên vì tương lai của cô lâm, nắm lấy cơ hội hiếm có này mà tìm cách khuếch đại sự xung đột cừu oán giữa Đông Hải Kiêu Bà và Nam Hoang Hạt Đạo!

Cô Vân đạo trưởng và Văn Lão Ngư Nhân đều gật gù khen phải. Bạch Nguyên Chương lại quay sang Giả Y Nhân nói :

- Ngày này năm năm trước khi mới được gặp tôn sư ở hồ Động Đình, lão đã nhận xét thấy Cát đại hiệp là một vị cao nhân ẩn sĩ, có võ học tuyệt thế, lần này lại cho lão đệ đến báo tin cảnh giác, anh em lão cảm kích vô cùng, lão đệ trở về Hoàng sơn, xin chuyển lời cảm tạ đến tôn sư!

Giả Y Nhân vội từ tạ luôn miệng. Bạch Nguyên Chương lại nói :

- Phiền lão đệ chuyển lời thỉnh cầu tôn sư, nói anh em mỗi trừ mấy tên tiểu bối thì có dư sức, nhưng vạn nhất nếu Vực Ngoại tam hung bênh vực đồ đệ ra tay và đôi bên ước hẹn ngày quyết đấu, thì xin Cát đại hiệp vì lòng trọng nghĩa mà ra tay cứu trợ để cùng tạo phước cho giang hồ được chẳng?!

Giả Y Nhân luôn luôn gật đầu nhận lời. Sau đó, ba vị lão hiệp đều đến trước phần mộ Bành hàm thì thầm khẩn nguyện rồi theo kế hoạch đã định chia tay mỗi người một ngả.

Đến đây tạm ngưng chuyện mấy người chia tay nhau đi các ngả : Miêu Cương, Kỳ Liên sơn và Đông Hải. Hãy nói chuyện Tử Địch Thanh Loa Giả Y Nhân, sau khi xuống núi Cửu Liên sơn. vì trong lòng luôn luôn hoài niệm người nghĩa huynh mới kết giao là Phó Thiên Lân nên chàng thúc thần loa chạy như bay biển!

Từ Cửu Liên sơn đến Hoàng sơn, phải qua cả một tỉnh Giang Nam và một đoạn lộ trình qua tỉnh Vân Nam, tuy có thần loa ngày đi nghìn dặm, nhưng khi về đến chân núi Hoàng Sơn chàng tính đốt ngón tay cũng đã cùng Phó Thiên Lân cách biệt được mười hai, mười ba ngày rồi.

Dãy Hoàng sơn với ba mươi sáu ngọn cao chót vót, lúc nào cũng có mây phủ, nên cưỡi ngựa không tiện, chàng bèn đem gửi thần loa trong một ngôi chùa quen thuộc dưới chân núi, đoạn cầm thanh “Thiết

Kiểm Chu Ngân” và cuốn sách nhỏ của Bàn Hàm di tặng, thi triển kinh công, vượt Sư Lữ lâm và Thủy Tín Phong nhằm Thanh Lương đài thăng tới.

Trên Thanh Lương đài, một vị lão nhân thần thái thanh dật, áo gai giày vải đang ngồi tựa gốc tùng nhìn mây bay, chợt quay đầu nhìn thấy Giả Y Nhân gọn gàng nhảy lên bèn mỉm cười gọi :

- Thu nhi, công việc Cứu Liên sơn ra sao? Vạn Bác thư sinh có gặp hung hiểm gì không?

Giả Y Nhân lúc này đã hoàn toàn lột bỏ lớp anh phong hào khí, đổi thành khí chất ngây thơ, thót bụng đề khí thi triển thân pháp “Thiên Long Ngự Phong” nhảy vọt một cái cao hơn ba trượng lên tận chót núi, không trả lời ngay câu hỏi mà chạy tới dựa vào thân hình lão nhân rồi thỏ thẻ nói :

- Sư phó, trong mấy ngày sắp tới đây, xin sư phó đừng gọi tên con là “Thu nhi” mà gọi là “Giả Y Nhân” vì con mới dùng tên đó để kết giao với một vị nghĩa huynh và con không muốn cho chàng biết con là gái.

Thì ra lão nhân nọ là Hoàng Sơn Động Khách Cát Ngưu Nhân năm trước đã đem kiếm đổi thuốc với Bạch Nguyên Chương tại hồ Động Đình. Giả Y Nhân là một vị nữ hiệp cải dạng nam trang, và cũng là cô gái nhỏ chèo thuyền cùng Cát Ngưu Nhân năm xưa, tên họ thật của nàng là Nhân Thu Thủy.

Nghe nói, Cát Ngưu Nhân khẽ cau mày hỏi Thu Thủy :

- Thu nhi con dùng tên Giả Y Nhân để kết giao với một với một người nghĩa huynh nào? Sao con khéo bày trò rắc rối thế?

Thu Thủy rúc vào lòng sư phó thẹn thùng đáp :

- Anh ấy là đệ tử của La Phù lão nhân Biên lão tiên bối, nhân phẩm rất đoan chính, tên gọi Phó Thiên Lân. Sư phó đã thấy anh ấy đến Thanh Lương đài kiếm con chưa?

Nghe đến bốn tiếng “La Phù lão nhân” cặp mắt Cát Ngưu Nhân chợt lộ thần quang kỳ dị, nhưng chỉ trong chớp mắt lại ôn hòa như cũ và khẽ lắc đầu mỉm cười bảo Thu Thủy.

- Chưa thấy, để khi nào anh ta đến, thầy sẽ để ý coi kỹ xem sao? Anh ta đã nói là môn hạ của La Phù lão nhân, vậy mang theo bên mình thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” không? Còn việc Bàn Hàm lãnh dữ ra sao? Sao con không nói cho thầy nghe?

Thu Thủy nghe sư phó nói câu: “Đề khi anh ta đến thầy sẽ coi kỹ xem sao?” có hàm ý sâu kín thì nàng có vẻ thẹn thùng đỏ mặt khẽ “Hứ” một tiếng rồi rút thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” hai tay nâng ngang mặt nói :

- Thừa sư phó, đây là thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” của chàng đó. Đến đây, nàng lại đổi sang vẻ mặt

buồn thảm nói: “Còn Bành lão tiên bối đã bị bọn tiểu nhân ám hại...”

Nàng chưa dứt lời, chợt thấy Cát Ngu Nhân đã cầm thanh kiếm nơi tay và nhỏ lệ ròn ròn thì thầm nghĩ “Năm xưa sư phó chỉ gặp Vạn Bác thư sinh có một lần tại sao tình cảm của người đối với lão hiệp lại sâu đậm như vậy?”, do đó nàng ngạc nhiên hỏi :

- Sư phó...

Nghe tiếng gọi, Cát Ngu Nhân chợt như giật mình, đưa trả nàng thanh kiếm rồi hỏi :

- Thu nhi, con nói sao? Vạn Bác thư sinh đã chết rồi ư?

Thu Thủy thấy vừa rồi sư phó nàng đã nhỏ lệ đầm đìa, nay lại hình như chưa nghe rõ tin dữ về Vạn Bác thư sinh thì nàng lại càng không hiểu đầu đuôi ra sao, bèn đem chuyện ở Ma Vân Bích, Vạn Bác thư sinh bị Đồng Cổ, Tiêu, Tranh hợp thủ tấn công, sau bị trúng ngải độc của Song Cổ Truy Hồn Mệnh Vũ giấu trong hai chiếc trống đồng, để đến nỗi phải táng thân v. v... kể tỉ mỉ cho Cát Ngu Nhân nghe.

Nghe nàng kể xong, lão buồn rầu lắc đầu than :

- Năm trước ở hồ Động Đình, ta đã thấy khí thế của vị võ lâm kỳ hiệp đó quá lộ, nói nhiều tất sẽ có điều lầm lẫn, nhưng không dè lại gặp kết quả thảm khốc như vậy! Năm vị võ lâm kỳ hiệp ấy, nhân phẩm võ công đều thuộc hàng thượng thừa, ta cũng ưa thích nhất về huyết tính chân thành của Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên! Nếu gặp cơ hội, cũng nên tìm cách giúp họ một tay. Còn chuyện con quen biết Phó Thiên Lân như thế nào?

Nét mặt Thu Thủy ửng đỏ có vẻ thẹn thùa cúi đầu kể rõ chuyện gặp gỡ quen biết Phó Thiên Lân tại đồi Hồng điệp trong dãy Hoài Ngọc sơn, nàng còn nhấn mạnh đoạn Phó Thiên Lân bị Bạch Y Đà Ông uy hiếp, rồi dụ mà không động lòng sợ hãi. Nàng kể với giọng rất hào hứng! Xong, nàng lại sà vào cạnh mình Cát Ngu Nhân hỏi :

- Sư phó, thanh Thiết Kiếm Chu Ngân này chỉ được chất thép hơi khá, khi Lân kha đưa tặng, con đã xem xét kỹ không thấy có gì khác lạ, thân kiếm dày đặc chứng tỏ không có giấu vật báu gì, lại không có tầm sắc bén chặt sắt chém đá, chẳng lẽ chỉ có một vết dấu đỏ gần chuôi kiếm mà có giá trị khiến Bạch Y Đà Ông phải đem thanh “Chu Hồng kiếm” - một thanh kiếm đứng hàng thứ nhất trong ngũ đại danh kiếm võ lâm - kèm thêm một pho kiếm pháp “Cửu Cung thần kiếm” để đánh đổi hay sao? Vậy mà cũng không được toại nguyện lại còn bị xấu hổ phải bỏ đi...

Cát Ngu Nhân ngồi nhắm mắt suy nghĩ mặt thoáng có vẻ buồn, giây lát sau mới lên tiếng :

- Thu Nhi, giá trị của thanh kiếm sắt này cùng với lý do đã làm quần hào tranh nhau dòm ngó cướp đoạt ta hiểu rất rành rõ, nhưng để đợi gặp Phó Thiên Lân, ta sẽ nói cho chàng biết cũng không muộn! Hiện nay ta có điểm hơi lo khi cùng con chia tay chàng lại gặp chuyện hiểm gì khác chẳng?

Nhân Thu Thủy nghe nói cả sợ vật hỏi nguyên do, Cát Ngu Nhân bèn từ từ giải thích :

- Thanh niên ít tuổi, khi mới gặp bạn cùng lứa, lại gặp được người anh tình hòa hợp, tất nhiên lúc cách biệt, ai cũng phải mong mỗi chóng được tái ngộ!

Nay chàng cùng con chia tay tại Hoài Ngọc sơn tuy cách Hoàng Sơn không xa, nhưng tới hẹn kỳ nửa tháng chỉ còn có hai ngày theo lẽ thì chàng phải tới đây rồi, vậy mà chưa thấy tăm dạng, nên ta đoán chừng dọc đường đã xảy ra chuyện gì cũng nên. Nếu quả như vậy, thì chuyện rắc rối xảy ra nhất định là do chiếc xương sọ mà Bạch Y Đà Ông đã tặng chàng!

Nhân Thu Thủy nghĩ đến chiếc sọ người trắng hếu mà tự tay nàng bỏ vào túi hành lý của Phó Thiên Lân thì càng thêm rầu rĩ, vật hỏi đồn Cát Ngu Nhân :

- Sư Phó! Chiếc xương sọ người đó sẽ xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Bạch Y Đà Ông là một người đã có tiếng tăm lừng lẫy võ lâm, mà lại đến nỗi vô si tìm cách ám hại chàng như vậy hay sao?

Cát Ngu Nhân lắc đầu đáp :

- Phó Thiên Lân nếu có gặp tai ách thì cũng chỉ do trường hợp gián tiếp gây ra vì Bạch Y Đà Ông là một người rất tự phụ, lão ta quyết không khi nào có ý làm chuyện hèn mạt như vậy đâu!

Nghe nói chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, nên Thu Thủy chỉ còn nước biết nhìn sư phó lộ vẻ sợ hãi. Thấy vậy, Cát Ngu Nhân lại khẽ mỉm cười nói :

- Hai vật có thể gây tai họa cho Phó thiên Lân là Thanh Thiết Kiếm Chu Ngân và chiếc xương sọ người! Nay thanh Thiết kiếm chàng đã đưa con mang về đây, nên ta đoán chiếc xương sọ người chỉ có thể gây tai ách rắc rối bất ngờ cho chàng thôi!

Càng nghe lại càng chẳng hiểu gì cả. Và nàng vừa nói được hai tiếng: “Sư phó” thì Cát Ngu Nhân mỉm cười nói tiếp :

- Con không hiểu cũng phải, chiếc xương sọ người đó, tuy là dấu hiệu của Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn, mà giang hồ ai ai cũng biết, nhưng rất ít người hiểu rõ lai lịch của nó!

Đến đây lão ngừng một chút rồi mới tiếp tục kể :

- Chiếc xương sọ đó là sọ người thật, nhưng đã được Bạch Y Đà Ông dùng thuốc bào chế rút nhỏ lại mấy lần!...

Thu Thủy nghe nói, một mặt lo sợ cho nghĩa huynh Phó Thiên Lân, một mặt thấy câu chuyện có vẻ hứng thú, nên nàng lắc vai Cát Ngu Nhân mấy cái rồi nũng nịu :

- Sư Phó! Mau nói rõ ràng câu chuyện cho con nghe đi, nếu quả thực chàng bị nạn thì phải mau đi cứu mới được!

Thấy nàng lo lắng hấp tấp như vậy, Cát Ngu Nhân cũng phải bật cười nói :

- Đó chẳng qua là lời suy đoán của thầy thôi, việc gì con phải hấp tấp như vậy! Hãy đợi hết hạn nửa tháng, nếu không thấy chàng tời, ta cứ y những điểm đã nghi ngờ rồi chia nhau đi tiếp ứng. Giờ đây, con hãy yên định tâm thần vào trong động rót cho thầy một chén thạch nhũ linh truyền, rồi thầy sẽ kể cho nghe câu chuyện võ lâm cổ sự.

Nhân Thu Thủy biết sư phó mình, không những võ công đã cao không thể lường, mà trí tuệ lại còn siêu việt, nên nàng đành phải nghe lời, chạy vào động rót đem ra một chén “Thạch nhũ linh truyền” đặt xuống bên cạnh sư phó, rồi dục người kể cho nghe câu chuyện võ lâm liên quan đến chiếc sọ người.

Cát Ngu Nhân hớp một ngụm linh truyền rồi chậm rãi kể: Nhân vật chủ não về tà phải trong số Vực Ngoại tam hung thì phải kể Đông Hải Kiêu Bà với Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử là có liên hệ hơi mật thiết! Vì sư huynh của Tiêu Dao Tử tên gọi Thiết Biểu đạo nhân, năm xưa là người tình của Đông Hải Kiêu Bà, nhưng đầu lâu của Thiết Biểu đạo nhân lại biến thành chiếc xương sọ dấu hiệu oai chấn giang hồ của Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn!

Nghe nói Thu Thủy không hiểu bèn xen lời hỏi :

- Công lực của bọn Vực Ngoại tam hung, không người nào thua sút Bạch Y Đà Ông, tại sao Thiết Biểu đạo nhân lại táng mạng về tay Bạch Y Đà Ông một cách dễ dàng như vậy?

Cát Ngu Nhân cười nói :

- Lúc bấy giờ, lão gù mới được thanh “Chu Hồng kiếm” chưa ai hay biết, rồi nhân một câu chuyện xích mích với Thiết Biểu đạo nhân, hai người hẹn nhau quyết chiến, sau khi so tài : Khinh công, ngạnh công và nội gia chân khí, Thiết Biểu đạo nhân đều chiếm phần thắng một chút, cuối cùng, so đấu binh khí, Ông Đà Tử nhờ có thanh “Chu Hồng kiếm” sắc bén, sử dụng một tuyệt thế “Ảo Biến Âm Dương” trong pho kiếm pháp “Cửu Cung thần kiếm” chặt đứt cây Thiết biểu bằng sắt Miến Điện của Thiết Biểu đạo nhân rồi giết chết, chặt đầu dùng thuốc bào chế làm dấu hiệu truyền khắp chốn giang hồ!

Tới đây, Cát Ngu Nhân hớp một ngụm linh truyền nhấp giọng rồi nhìn Thu Thủy mỉm cười kể tiếp :

- Do đó, Đông Hải Kiêu Bà và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đều căm hận Bạch Y Đà Ông tận xương tủy! Nhưng sợ uy lực của thanh “Chu Hồng kiếm” nên hai người phải phí biết bao tâm cơ để tìm binh khí có thể khắc chế nổi thanh kiếm đó. Sau cùng, qua mười năm khắc khổ, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã luyện thành một cây roi “Đảo Câu Thiết Tuyến Linh Xà Chiên” không sợ bất cứ một loại đao kiếm nào. Và Đông Hải Kiêu Bà cũng tìm được một thanh bảo kiếm sắc bén rồi dùng bảy thứ thuốc tuyệt độc luyện thành

“Thiên Lam độc kiếm”. Thanh “Thiên Lam độc kiếm” và cây roi “Đào Câu Thiết Tuyến Linh Xà Chiên” thì Thu Thủy đã được nghe nói, nhưng đến nay nàng mới biết rõ lai lịch hai thứ binh khí đó là do Đông Hải Kiều Bà và Tiêu Dao Tử chuyên luyện để đối phó với Bạch Y Đà Ông.

Cát Ngu Nhân nhận thấy tâm trạng thắc thỏm của Thu Thủy bèn tiếp tục nói :

- Khi lão gù nghe tin Song hung đã luyện thành hai món binh khí, thì lão đi lại mọi nơi đều có ý lẫn tránh, nhưng Song hung thì lại sai môn đệ đi khắp nơi để dò tìm tung tích Bạch Y Đà Ông! Do đó, mà chiếc xương sọ trong hành lý của Phó Thiên Lân, một khi xuất hiện giang hồ, tất nhiên bọn môn đồ đệ tử của Song hung phải chú ý và tìm cách cướp đoạt.

Thu Thủy thấy sư phó nàng suy đoán và lo ngại rất đúng, vì nàng đã thấy người học trò thứ hai của Đông Hải Kiều Bà là Tỳ Bà Ngọc Nữ Đông Lục Hoa hiện thân tại Hoài Ngọc sơn và môn đồ của Ngọc Chỉ Linh Xà là Thái Y Ma Mật Ngạn cũng đã đến Ma Vân Bích làm dữ, thì rất có thể sau khi Phó Thiên Lân từ biệt nàng, đã gặp một tên đồ đệ nào khác của Vực Ngoại Song Hung, rồi do chiếc sọ người đó mà gây chuyện đấu tranh!

Càng nghĩ càng lo lắng cho Phó Thiên Lân, nên nàng lại dục Cát Ngu Nhân phải lập tức tìm cách dò xét để ra tay cứu giúp cho chàng thoát hiểm. Thấy vậy, Cát Ngu Nhân khẽ mỉm cười an ủi :

- Phó Thiên Lân tuy khó tránh khỏi nguy hiểm, nhưng quyết không bi hại đến tính mạng, vì dù có gặp Vực Ngoại song hung, cũng chỉ đến bị bắt làm con tin là cùng và chúng sẽ dùng chiếc xương sọ người đó để phao tin hầu kêu khích Bạch Y Đà Ông xuất hiện cùng chúng thanh toán món nợ cũ! Cho nên ta hãy đợi đến khi quá ngày hẹn mà Thiên Lân chưa tới sẽ đi cứu cũng vừa. Chậm lại vài ngày ở đây không sao. Bằng hấp tấp đi trước ngộ chàng vẫn yên ổn tới đây, chẳng hóa ra nhờ cả đôi bên ư?

Tới đây hình như nhớ ra điều gì, lão bèn hỏi Thu Thủy :

- Sư phụ của Phó Thiên Lân là La Phù lão nhân đã bị bệnh tạ thế năm năm về trước, chẳng hay chàng từng sư học nghệ được bao lâu? Được chân truyền nhiều ít? Võ công so với con như thế nào?

Thu Thủy nghĩ ngợi một chút rồi đáp :

- Con không rõ chàng từng sư học nghệ được bao lâu nhưng cứ theo lời chàng nói thì hình như chưa học hết pho “Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp” của Biên lão tiên bồi. Võ công so với con có vẻ thua sút!

Cát Ngu Nhân khẽ “à” một tiếng rồi lẩm bẩm :

- Chưa học hết pho “Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp” vậy hẳn chỉ từng sư được độ ngót bảy năm, nếu có cơ hội ta cũng nên tìm cách thành toàn, giúp y học trọn vẹn pho kiếm tuyệt nghệ võ lâm ấy mới được!

Thu Thủy không biết sư phụ nói như vậy là ý gì? Nàng chỉ nghĩ: La Phù lão nhân đã chết cách đây năm

năm chẳng lẽ lại có phép giúp chàng xuống suối vàng tìm thầy để học nốt pho kiếm pháp đó sao?

Thời gian hai ngày đối với Thu Thủy chẳng khác nào hai năm! Suốt ngày đứng trên Thanh Lương đài nhìn xuống chân núi ngóng chờ, mà bóng hình Thiên Lân vẫn biệt mù!

Cát Ngu Nhân là người bàng quan nên nhận thấy một cách rõ ràng, lão thâm thấy làm lạ là tại sao, trước nay đồ đệ của mình rất tự cao, kiêu ngạo, ít hợp tính với ai, nay mới chỉ gặp gỡ Thiên Lân một lần mà đã quyến luyến như vậy? Cho nên kỳ hẹn nửa tháng vừa dứt, lão không đợi Thu Thủy yêu cầu đã gọi nàng đến trước mặt nói :

- Người trong võ lâm rất trọng lời hứa nay đã quá hẹn mà Phó Thiên Lân không đến chắc là đã gặp chuyện chẳng may giữa đường! Nhưng chân trời rộng lớn, góc biển mênh mông tìm người thực rất khó chỉ còn cách y cứ lời suy đoán của ta mà đi tìm tại hai nơi có liên quan đến chiếc sọ người! Đông Hải Kiều Bà và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử. Giờ con hãy theo ngã Kỳ Liên sơn, còn thầy sẽ đi Đông Hải. Nhưng thầy có điều lo ngại là Tiêu Dao Tử võ công cái thế, mưu kế đa đoan, con không phải địch thủ, nếu quả Phó Thiên Lân bị rơi vào tay hắn thì con sẽ dùng cách gì để ngăn cản thủ đoạn hãm hại của hắn để chờ ta ở Đông Hải về cứu?

Thu Thủy nghe sư phó hỏi như vậy thì khẽ cúi đầu nghĩ ngợi một lát rồi đáp :

- Con lại mượn oai danh của “Đan Tâm kiếm khách” ước hẹn với hẹn một thời gian độ ba tháng, và buộc hắn trong thời gian ấy không được làm nhục hoặc làm hại mảy may gì tới chàng. Nếu cùng lắm, con sẽ hy sinh chịu chung số phận với chàng để chờ sư phó tới cứu, phần thi để chàng khỏi vi tâm tính kiêu ngạo mà không chịu bó mình chờ đợi!

Cát Ngu Nhân gật đầu cười mà rằng :

- Kề ra thì cũng chỉ có “Đan Tâm kiếm khách” là bọn Vực Ngoại tam hung còn hơi ngán sợ đôi phần, nhưng Ngọc Chỉ Linh Xà không như mấy tên tiểu ma mà con có thể dùng lời nói suông đe dọa được.

Dứt lời lão đứng dậy lấy ra một chiếc túi gấm đưa cho Thu Thủy rồi tiếp tục nói :

- Năm xưa, ta với Đan Tâm kiếm khách kết bạn với nhau rất thân, lúc ông ta khởi nghĩa mấy lần thất bại thân thể bị hàng trăm vết thương, ông ta biết ý trời khó cưỡng bèn đến quỳ tại lăng tẩm vua Tự Tôn khóc ba ngày đêm chảy cả máu mắt, sau đó định đập đầu tự tử, ta phải ba, bốn lần khuyên can và giải thích với ông ta rằng: Tuy trong thời gian ngắn không thể đuổi hết lũ giặc để lấy lại giang sơn, nhưng cũng nên giữ lại tấm thân với một võ công tuyệt thế để tiêu trừ bất bình, cứu giúp thương sinh, đợi chờ cơ hội, mới đứng là đạo vì dân vì nước! Đan Tâm kiếm khách nghe ta nói, thi tỏ vẻ buồn bã đau xót, rồi cởi manh áo đầy vết đao kiến và máu lệ bê bết đang mặc tặng cho ta để làm vật kỷ niệm, sau đó người lui thủ vào ẩn tích tại một khu rừng rậm hoang vu trong dãy núi Mãng Thượng.

Trong chiếc túi gấm thầy đưa cho có đựng chiếc áo vải thắm đầy máu lệ của người, Vậy con cầm manh áo đưa ra làm tin thì dù Tiêu Dao Tử có bạo tàn cách nào cũng phải đối đãi tử tế với Phó Thiên Lân! Còn nếu chàng không bị giữ ở Kỳ Liên sơn, thì con cũng không cần phải ra Đông Hải tìm ta, mà cứ quanh quần ở chung quanh dãy Kỳ Liên sơn để ngầm ứng cứu giúp đỡ Trường Bạch Tửu Đồ Động Đình Diệu Tẩu. Về phần ta, bất luận có tìm thấy Thiên Lân ở Đông Hải hay không cũng nội trong ba tháng sẽ đến Ngọc Long Phong tại Kỳ Liên sơn để kiếm con! Riêng thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, nếu con mang theo sẽ bị vô lâm quần hào dòm ngó, gây thêm nhiều chuyện rắc rối, vậy hãy tạm để thầy cất giữ thì hơn.

Đối với Thiên Lân, Thu Thủy đã vương một mối tình thâm kín nên nàng không còn chần chờ vội đứng dậy trao thanh Thiết Kiếm Chu Ngân cho Cát Ngu Nhân rồi bái biệt xuống núi, sửa soạn yên cương thân loa nhằm hướng Cam Túc Kỳ Liên phóng đi ngay.

Cát Ngu Nhân cũng đeo Thiết kiếm, khóa kỹ cửa rời Hoàng Sơn ra Thúy Vi Đảo nơi ẩn cư của Đông Hải Kiêu Bà.

Lão vừa ra khỏi địa phận An Huy đã nghe bọn lục lâm truyền tụng hai câu hát :

“Sợ khô đã tới Kiêu Bà Thiên Lam độc kiếm đợi chờ Đà Ông”

* * * * *

Nghe hai câu hát, Cát Ngu Nhân biết mình dự đoán không sai, quả nhiên Phó Thiên Lân cùng chiếc xương sọ người của Bạch Y Đà Ông đều đã sa vào tay Đông Hải Kiêu Bà, mục ta đã tung tin phao đồn để khiêu khích Bạch Y Đà Ông tự dẫn thân ra đảo Thúy Vi để mục ta trả mối cừu thù cho bạn tình cũ là Thiết Biểu đạo nhân. Khi đã biết rõ tin tức, Cát Ngu Nhân bèn gia tăng công lực hầu mau đến Đông Hải.

Nhưng ông đâu có ngờ trong cuộc đấu trí giữa Đông Hải Kiêu Bà và Bạch Y Đà Ông, Phó Thiên Lân lại được yên ổn không chút hiểm nguy mà chỉ bị một phen mắc mưu về ái tình mà thôi.

Nguyên bữa đó ở Hoài Ngọc sơn, tuy chàng sợ chậm trễ chuyển đi Chương Nam của người em kết nghĩa là Giả Y Nhân mà phải gắng gượng chia tay từ biệt. Nhưng thực ra, từ khi ân sư La Phù lão nhân tạ thế đã bốn, năm năm lưu lạc giang hồ, lúc nào chàng cũng đơn thân chiếc bóng, không người bầu bạn.

Đến nay may mắn mới kết giao được một người bạn, tuổi tác tương xứng, diện mạo và tính tình đều hòa hợp lại cùng nhau sóng bước hàng trăm dặm đường mới chia tay thì tránh sao khỏi tâm trạng bùi ngùi luyến tiếc. Vì vậy mà dọc đường, chàng luôn luôn sờ mó, nhìn ngắm cây sáo trúc và thầm nghĩ người bạn kết nghĩa đó còn trẻ tuổi hơn chàng mà đã gây được uy danh “Tử Địch Thanh Loa” nổi tiếng khắp giang hồ, thực là một nhân tài hiếm có! Theo lời y nói mới chỉ là ký danh đệ tử của Cát Ngu Nhân chứ chưa được chí thức thu nạp vào môn phái. Còn danh hiệu “Hoàng Sơn Độn Khách” nghe rất lạ, không biết là vị cao thủ của môn phái nào?

Một mặt suy nghĩ một mặt đưa ngang cây sáo trúc lên miệng định thổi một khúc, nhưng khi cây sáo trúc vừa đưa lên ngang mũi thì đã ngửi thấy một mùi thơm thanh nhã thoang thoảng, càng làm chàng phải nhớ nhung nhiều đến dáng điệu phong lưu, anh tư tuyệt thế của người bạn kết nghĩa nọ!

Chàng thẫn thờ đếm bước, vượt hai rặng núi thì bóng đêm đã qua, mặt trời vừa ló dạng, chợt nghe bên kia cánh rừng trước mặt vắng vắng có tiếng kêu gào quái gở làm cho người nghe phải rùng mình sởn óc! Tuy nhiên, trong tiếng kêu cũng có thể loáng thoáng phân biệt được bốn tiếng “Chu Ngân Thiết Kiếm” nhắc đi nhắc lại nhiều lần!

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Kỳ Nữ Thúy Vi Đảo

Phó Thiên Lân theo La Phù lão nhân học nghệ bấy nhiêu năm, tuy rằng danh sư chẳng may sớm lìa trần khiến chàng chưa kịp học hết chân truyền sư môn song chàng bản tính thông minh, tài nghệ không phải là tệ. Nay nghe tiếng kêu gào quái gở kia thì biết ngay đó là loại võ công bàng môn tả đạo làm mê hoặc thần trí người ta. Nhưng uy thế của Bạch Y Đà Ông còn không khiến chàng phải khuất phục, thì tiếng kêu gào kia nào có khiến chàng khiếp hãi. Sau mấy giây định thần, chàng cười nhẹ, cất bước ra khỏi khi rừng. Phía bên kia khu rừng là một con đường nhỏ vắt qua giữa hai ngọn núi. Trên mỏm đá bên đường có hai người đang ngồi xếp bằng, trước mặt để một lư hương nghi ngút khói.

Hai người đó, một là đàn ông đã đứng tuổi, quần áo lịch sự, dáng vẻ oai nghiêm có phần anh tuấn; còn người kia là một thiếu phụ bận bộ huyền y, điệu bộ tha thướt mềm mại song trên mặt lại chi chít vết sẹo, không còn nhìn ra đường nét gì nữa. Trông thấy Thiên Lân một mình bước ra từ khu rừng, người đàn ông đứng tuổi lộ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Nay chàng trai kia, bạn của người là Tử Địch Thanh Loa đâu? Tại sao lại chỉ đưa người nửa đường rồi lại bỏ ngang? Không lẽ y biết nơi Hoài Ngọc sơn này có nhiều cao nhân tụ tập, tự biết thẹn với chút tài mọn của mình không dám đi cùng người tới cùng sao?

Phó Thiên Lân hướng mắt nhìn lên, yên nhiên đáp :

- Nghĩa đệ ta Tử Địch Thanh Loa có việc cần nên đã đi Chương Nam rồi! Đường là của chung thiên hạ, người thiên hạ ai mà không đi được? Huống chi Phó Thiên Lân ta với tấm thân bảy thước và võ học bản môn ngang dọc giang hồ bấy lâu nay chưa từng có con đường nào là không thể đi. Đừng nói dãy Hoài Ngọc sơn nhỏ bé này, có là hang hùm miệng rắn cũng chưa chắc làm ta chùn bước. Xin hỏi tôn giá là ai? Cảnh đường Phó Thiên Lân này là có ý gì?

Chàng nói mấy lời trên với dáng vẻ rất hiên ngang, không những người đàn ông thay đổi nét mặt mà cả người thiếu phụ này giờ hồ hững thờ ơ nay cũng hé mắt nhìn. Khi bắt gặp ánh mắt người thiếu phụ ấy, Thiên Lân thoáng giật mình. Đó không phải là đôi mắt của người phụ nữ tầm thường. Đó là đôi mắt của một mỹ nữ. Trong trẻo, sâu thẳm bình lặng như mặt nước hồ buổi chớm thu. Lúc đó, người đàn ông kia mới bình thản nói :

- Phu phụ ta quanh năm ẩn cư nơi Tây Nhạc Hoa Sơn. Mọi người trên giang hồ vẫn quen gọi là cặp “thần tiên phu phụ”.

Phó Thiên Lân gật đầu nói :

- Phu phụ Lục Dục An Thần Lưu Tử Úy và Ngạo Sương Tiên Tử Phàn Tương trên giang hồ xưa nay chưa từng mang tiếng đại ác. Thiên Lân đã từng nghe qua. Nhưng nay hai người từ Tây Nhạc Hoa Sơn cất công đến Hoài Ngọc sơn này, vừa rồi lại còn thi triển phép Đàng Thần Mê Tính Nhiếp Hồn Âm đối với Thiên Lân. Có phải hai người cũng muốn đoạt thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, di vật của sư môn ta không?

Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy khẽ cau mày nói :

- Thanh Thiết Kiếm Chu Ngân đó, bản thân vốn chỉ là món binh khí tầm thường. Giá trị và cách dùng của nó chưa chắc Phó đệ đã hiểu rõ. Thanh kiếm đó nằm trong tay Phó đệ quả thật rất uổng. Chi bằng đệ đem trao đổi với phu phụ ta lấy món đồ gì đó quý giá, cũng là giúp vợ chồng ta giải thoát khỏi một nỗi đau buồn có hơn không?

Phó Thiên Lân thấy lời nói của Lục Dục Ôn Thần cũng hòa nhã, không có chi đáng ghét thì mỉm cười mà đáp rằng :

- Vật quý phu phụ hai người muốn đem trao đổi đó liệu có quý bằng thanh Chu Hồng kiếm danh tiếng đệ nhất trên võ lâm hay chưa? Ông Vụ Viễn đã nguyện đem thanh Chu Hồng kiếm cùng một pho Cửu Cung thần kiếm để đổi lấy Thiết Kiếm Chu Ngân mà Thiên Lân còn chưa đồng ý nữa kìa. Thật ra, thanh Thiết Kiếm Chu Ngân đó Thiên Lân đã đem trao đổi với người nghĩa đệ....

Phó Thiên Lân vừa nói tới đây thì phu phụ Lưu Tử Úy, Phàn Tương hai người đồng loạt giật mình nhìn chăm chăm vào chàng. Quả nhiên trên người chàng không thấy có mang kiếm, mà trên tay chàng lại cầm một cây sáo trúc. Lưu Tử Úy nét mặt lộ vẻ buồn rầu, gượng cười nói :

- Phu phụ sở dĩ ta nổi danh giang hồ là cặp “thần tiên phu phụ” là nhờ dung mạo phong thái thoát tục. Nhưng năm xưa chuyết kinh ta không may bị một loại độc vật làm hại. Tuy rằng còn giữ được tính mạng, nhưng dung nhan đã bị hủy hoại, gương mặt đầy vết sẹo. Muốn khôi phục dung mạo như trước chỉ có một cách duy nhất là được ăn trái Ngọc Hương Lan trồng nơi đảo Thúy Vi của Đông Hải Kiêu Bà mà thôi. Mà muốn xin được trái Ngọc Hương Lan đó nhất định phải dùng một trong hai vật mà Đông Hải Kiêu Bà thường mơ ước đem trao đổi mới được.

Nghe tới đây, Thiên Lân chen ngang :

- Một trong hai vật mà Đông Hải Kiêu Bà thường mong ước phải chăng chính là thanh Thiết Kiếm Chu Ngân của Thiên Lân?

Lục Dục Ôn Thần gật đầu, Thiên Lân bèn nói tiếp :

- Nhưng rất tiếc, thanh Thiết Kiếm Chu Ngân đó là di vật của tôn sư, không tiện đem cho người ngoài. Cho dù không là vậy, con Thanh Loa của nghĩa đệ chạy rất nhanh, giờ này có lẽ đã ngoài trăm dặm rồi, có

muốn đuổi theo lấy lại cũng không kịp nữa.

Phó Thiên Lân dứt lời hồi lâu Lục Dục Ôn Thần mới ngáp ngừng nói tiếp :

- Tuy là vậy nhưng phu phụ ta vẫn muốn thương lượng với Phó đệ để trao đổi lấy vật thứ hai mà Đông Hải Kiều Bà muốn có - hiện cũng đang ở trong người đệ.

Phó Thiên Lân nghe nói cảm thấy kỳ lạ bèn ngắt lời :

- Hành lý Thiên Lân mang theo chỉ có vài bộ quần áo đi đường cùng một ít bạc vụn, sao lại có thể có món đồ mà Đông Hải Kiều Bà mơ ước được?

Lục Dục Ôn Thần cười gượng nói :

- Vật đó chính là chiếc xương sọ người do Bạch Y Đà Ông tặng cho đệ đó.

Phó Thiên Lân nghe nói thì đoán được ngay là trong lúc Bạch Y Đà Ông tặng vật cho chàng thì phu phụ hai người này đã nấp ở chỗ nào đó nhìn trộm. Ánh mắt chột lệ thần quang, chàng cười nhẹ nói :

- Mỹ nhân tự cổ như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu. Cho dù tuyệt thế giai nhân, vậy thì sao, rồi cũng có ngày hoa tươi tàn úa, mỹ nữ cũng trở thành bà lão lưng còng da nhăn mà thôi.

Nói tới đây, chàng thấy đôi mắt Ngạo Sương Tiên Tử thoáng ướm thì thở dài mà rằng :

- Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, đời người trăm tuổi trôi qua mau lắm. Vợ chồng sống với nhau quý ở điều ăn ở với nhau một lòng một dạ. Phu phụ đồng lòng, ý hợp tâm đầu không phải hay hơn mãi mê tìm kiếm cái đẹp phù phiếm bên ngoài hay sao? Nay Lưu huynh đã vì lệnh phu nhân lao tâm tổn sức nhiều tới thế Thiên Lân cũng chẳng tiếc gì mà không giúp. Nhưng chiếc xương sọ đó do Ông Vụ Viễn tặng cho Thiên Lân cách đây không lâu, không tiện trao lại cho người khác. Hay là vậy đi, hiền cang lệ đã e ngại Đông Hải Kiều Bà như thế thì để Thiên Lân đi Đông Hải một chuyến coi sao. Hẹn trong nửa năm nhất định mang được một trái Ngọc Hương Lan về làm quà tặng cho lệnh phu nhân.

Lưu Tử Úy nghe Thiên Lân nói mấy lời này xong thì chấp tay nói :

- Nghĩa cử của Phó đệ phu phụ ta rất đổi cảm phục. Nhưng tiếc là võ công của Đông Hải Kiều Bà rất lợi hại. Thiên Lam độc kiếm của bà ta chạm vào người, chỉ cần trầy da máu chảy ra như sợi tơ là đã có thể vong mạng rồi. Trước nay với Đông Hải Kiều Bà chỉ có thể cầu xin chứ không thể dùng vũ lực được, chúng ta đâu dám để Phó đệ xông pha nguy hiểm vì chúng ta như vậy được. Nhưng hôm nay đã trót cản đường Phó đệ nơi đây, thôi thì nếu như đệ trong vòng năm bước đỡ được của vợ chồng ta mỗi người một chưởng, thì chuyện này coi như xí xóa hết. Vậy có được hay không?

Phó Thiên Lân nghe nói tự nghĩ võ công của mình tuy không bằng ai nhưng nếu chỉ để đỡ chưởng của

phu phụ Lưu Tử Úy, Phàn Tương thì chắc không vấn đề. Nghĩ đoạn không nói gì, hiên ngang bước lên, tới chừng cách hai người khoảng năm bước thì dừng lại, ngưng thần vận khí đứng vững như Thái Sơn. Thấy thái độ hùng tráng của chàng, Lục Dục Ôn Thần cảm thấy hơi sượng sùng nhưng cũng vẫn quay sang nương tử nói :

- Tương muội, nàng hãy lĩnh giáo một chưởng của Phó đệ trước đi.

Ngạo Sương Tiên Tử thủy chung vẫn hờ hững lạnh lùng, nghe lang quân nói cũng không đáp lại lời nào, lạng lẽ lướt qua Phó Thiên Lân một ánh mắt thờ ơ, rồi đưa tay ngang ngực từ từ phóng ra một chưởng. Thiên Lân thấy thủ pháp của Phàn Tương thuộc loại công lực âm nhu khá cao minh. Tuy tốc độ đẩy tới chậm rãi nhẹ nhàng như gió thoảng nhưng oai lực thì cuộn cuộn như bão lốc. Chàng không dám khinh thường, phải vận đủ nội kình đầy song chưởng để đón đỡ chưởng lực của Phàn Tương. Quả nhiên, chưởng lực của Ngạo Sương Tiên Tử uy dũng vô song, có điều khi chưởng phong hai bên gặp nhau, Phó Thiên Lân cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ. Chàng còn đang hoang mang thì nghe tiếng của Lục Dục Ôn Thần nói :

- Phó Thiên Lân, ta quyết khôi phục dung nhan cho chuyết kinh nên đành phải đắc tội với đệ. Mong đệ đừng trách.

Theo tiếng nói là một luồng chưởng phong ập tới, nhưng đó không phải là luồng chưởng phong nội lực mà chỉ là một luồng khói thơm nồng. Phó Thiên Lân quay lại chỉ kịp thấy Lục Dục Ôn Thần vận khí nơi đan điền, hé miệng thổi một hơi vào lư hương trước mặt rồi khẽ phẩy tay một cái thì làn khói hương cuộn cuộn phía trên lư hương đã bay về phía chàng rồi. Lưu Tử Úy nổi danh trên giang hồ với danh hiệu Lục Dục Ôn Thần thì tất nhiên thủ đoạn dùng mê hồn hương của y phải rất cao minh, vì vậy Thiên Lân vừa ngửi phải mùi thơm là toàn thân đã nhũn ra, chân tay bải hoải tâm thần rối loạn, đầu óc như có khói sương bao phủ rồi không còn biết gì nữa.

Thiên Lân mê man không biết bao nhiêu lâu, tới khi tỉnh lại thì âm thanh đầu tiên chàng nghe thấy là tiếng sóng vỗ bờ thanh bình êm ả vô cùng. Chàng nhớ lại chuyện mình bị Lục Dục Ôn Thần dùng hương thơm khiến cho mê man thì giật mình ngồi bật dậy. Nhưng mở mắt nhìn quanh thì thấy khung cảnh cứ như trong giấc mộng vậy :

Bản thân mình thì đang ở trên một chiếc giường nệm, nhìn ra cửa sổ thấy trời nước mênh mông xanh biếc. Trong căn phòng chàng ở, tuy rằng không rộng nhưng cách bài trí rất đơn giản mà trang nhã.

Đang lúc còn ngỡ ngẩn chàng chợt nghe tiếng một cô gái nói :

- Phó công tử dậy đi thôi. Công tử thực là có phúc mới được đến Thúy Vi đảo để thưởng thức phong cảnh của nơi đẹp nhất thế gian này đấy.

Ba chữ Thúy Vi đảo làm Phó Thiên Lân giật mình kinh hoàng. Chàng liếc mắt qua khung cửa nhìn biển nước bao la thảng thốt hỏi :

- Thúy Vi đảo? Không lẽ đây là Đông Hải ư?

Lúc này chàng mới để ý trong phòng ngoài chàng còn có hai người nữa. Một là thiếu phụ khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc áo dài đen ngồi bên một chiếc bàn ngọc, tay mân mê chiếc xương sọ người mà Bạch Y Đà Ông đã tặng chàng, gương mặt lộ vẻ bi thương. Người kia là một nàng con gái mặc áo đỏ đứng đằng sau lưng người thiếu phụ. Nàng này tuổi chắc không còn nhỏ, nhưng gương mặt tươi xinh thanh tú, dáng vẻ yếu điệu, đôi mắt sắc bén tựa dao. Hần tiếng nói vừa rồi là do cô nói. Thấy chàng dáng vẻ ngơ ngác như thế, cô gái áo đỏ thu luồng nhãn quang sắc bén, rồi mỉm cười nhỏ nhẹ nói, âm thanh trong trẻo quyến rũ lạ thường :

- Công tử nói đúng rồi đấy. Đây chính là Thúy Vi đảo ở Đông Hải, nơi mà tất cả nhân vật võ lâm đều coi là cấm địa không mấy kẻ dám liêu lĩnh bước chân tới. Công tử là do vợ chồng Lục Dục Ôn Thần và Ngạo Sương Tiên Tử đưa từ Hoài Ngọc sơn ra đây cùng với chiếc xương sọ người đó.

Phó Thiên Lân nghe nói lại càng kinh hoàng hơn.

- “Thật ghê gớm thay mê hồn hương của Lưu Tử Úy. Đưa ta từ Hoài Ngọc sơn ra tận Đông Hải mà ngỡ như chỉ qua một giấc ngủ.

Nơi đây nếu đúng là Thúy Vi đảo, vậy thì cô gái hồng y kia có lẽ là Hồng Y La Sát sư tỷ của Tỳ Bà Ngọc Nữ Đông Lục Hoa. Nhìn thái độ cung kính của cô ta thì không lẽ... không lẽ người mỹ phụ đang cầm chiếc xương sọ người kia chính là Đông Hải Kiêu Bà, một trong số các hung thần ác sát Vực Ngoại tam hung mà giới giang hồ ai ai cũng đều kiêng sợ đó sao?”

Trong lúc suy đoán, ánh mắt chàng vô tình luôn hướng về phía người thiếu phụ kia.

Thấy vậy, bà ta đặt chiếc xương sọ người lên trên bàn, khẽ thở dài một tiếng, đưa tay mời chàng ngồi vào chiếc ghế bên kia bàn nói :

- Phó công tử không cần phải suy đoán! Ta chính là Nhuế Băng Tâm, người mà võ lâm vẫn gọi bằng cái ngoại hiệu khó nghe là Đông Hải Kiêu Bà. Lâu ngày thành quen, ta cũng chẳng phiền lòng nghe cái tên ấy nữa, thậm chí tên họ thực của ta ta cũng không mấy khi nhớ tới.

Nghe người mỹ phụ kia xưng danh là Đông Hải Kiêu Bà, Phó Thiên Lân không khỏi ngạc nhiên.

- “Trước giờ ta cứ nghĩ Đông Hải Kiêu Bà là một ma nữ hung ác giết người không ghê tay. Thật không thể ngờ người mỹ phụ dáng vẻ nhu mì, thái độ hòa nhã kia lại có thể là bà ta được. Chỉ có cô nàng Cổ Phiêu Hương kia thì quả thật xứng danh Hồng Y La Sát, nụ cười vừa tắt thì vẻ nham hiểm đã lộ rõ trên nét mặt rồi, gọi nàng ta mấy tiếng hồ ly tinh cũng không quá đáng...”

Đông Hải Kiêu Bà dường như nhìn thấu tâm tư của Thiên Lân. Bà liếc mắt nhìn chàng mỉm cười hỏi :

- Phó công tử chắc đang phân vân tự hỏi tại sao ta trông lại không giống như lời thiên hạ vẫn đồn đại phải không? Người ta nói ta là kẻ hung tàn ác độc, giết người như ngóe, vậy mà giờ người thấy ta lại có vẻ ôn hòa chứ gì?

Phó Thiên Lân lặng yên không đáp, Đông Hải Kiều Bà thấy mình đoán có vẻ trúng tim đen chàng thanh niên trẻ này khiến chàng ta cúi đầu có vẻ xấu hổ, thì đặc ý mỉm cười nói :

- Nhuế Băng Tâm này cả đời đã quen với việc đối phó với những mưu sâu kế hiểm của bọn người trên giang hồ, một kế Giá họa Giang Đông nho nhỏ của lão gù đó, muốn gạt ta thật chẳng khác muốn một tay che cả bầu trời. Phó công tử, công tử có biết rằng lão gù đó tặng chiếc xương sọ người kia cho công tử là chẳng phải có ý tốt, mà chỉ là muốn lợi dụng công tử thực hiện cho được ý đồ của hắn hay không?

Phó Thiên Lân nhất thời nghĩ không ra Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn tặng chiếc xương sọ kia cho chàng là có ý đồ gì, chỉ biết lặng im nhìn lên Đông Hải Kiều Bà chờ giải thích. Đông Hải Kiều Bà trở chiếc xương sọ người đặt trên bàn, gương mặt lộ vẻ bi thương ngậm ngùi nói :

- Chiếc xương sọ người này, trước kia vốn là của một người tên gọi Thiết Biểu đạo nhân. Ông ta là sư huynh của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử và cũng là bạn thân của ta. Sau khi ông ta bị mất mạng dưới lưỡi Chu Hồng kiếm của Ông Vụ Viễn, ta và Tiêu Dao Tử đều tâm nguyện một điều là phải giết được Ông Vụ Viễn báo thù cho Thiết Biểu đạo nhân mới cam lòng. Cho nên, chúng ta đã phí bao ngày tháng luyện cho được hai món binh khí khả dĩ đủ sức đối phó với thanh Chu Hồng kiếm của lão gù đó. Tiêu Dao Tử luyện được một loại vũ khí kỳ dị tên là Đảo Câu Thiết Tuyển Linh Xà Chiêu, còn ta thì luyện thành thanh Thiên Lam độc kiếm, chính là thanh kiếm mà võ lâm kẻ nào cũng kiêng nể.

Dừng một lúc, Đông Hải Kiều Bà lại nói tiếp :

- Biết tin hai chúng ta đã luyện thành hai thần vật khắc chế được Chu Hồng kiếm, lão gù đó tự biết không đủ sức chống lại, luôn phải lẩn tránh, chỉ e hai người chúng ta cùng tìm tới thì cái mạng hắn không thể giữ nổi. Nhưng kể ra tên gù này cũng có chút thông minh, trao chiếc xương sọ này cho người định thi hành kế Giá họa Giang Đông...

Đông Hải Kiều Bà thấy Thiên Lân vẫn ngơ ngác không hiểu cho lắm thì cả cười hỏi :

- Bên mình công tử lúc trước có đeo một thanh thiết kiếm, nghe nói hiện công tử đã tặng cho người khác. Chẳng hay công tử có biết về lai lịch và giá trị của thanh kiếm đó không?

Phó Thiên Lân cũng đang tò mò muốn biết lý do tại sao mà lằm kè trong võ lâm lại dòm ngó muốn cướp đoạt thanh Thiết Kiếm Chu Ngân của mình đến thế, nên chàng lắc đầu, đợi nghe lời giải thích của bà ta. Đông Hải Kiều Bà cười nói :

- Công tử đã không rõ chuyện đó thì thôi, ta tạm thời cũng không muốn giải thích chi tiết làm gì! Ta chỉ

có thể cho công tử biết rằng thanh kiếm ấy là một bảo vật vô cùng quý giá, có liên quan đến một nhân vật kỳ nhân quán thế trong võ lâm. Có kẻ hay được việc này nên đã phao tin khắp nơi, đồng thời ngấm ngấm theo dõi muốn cướp làm của riêng.

Phó Thiên Lân đang háo hức chờ nghe lai lịch thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, ai ngờ Đông Hải Kiều Bà không nói vào vấn đề đó, mà lại lan man toàn những chuyện khó hiểu nên cảm thấy rất chán nản. Hơn nữa lời nói của Đông Hải Kiều Bà đã chưa chắc có thể tin.

Mụ ma đầu này ăn nói thì ra vẻ đường hoàng, nhưng ai biết con người thật mụ ta ra sao. Chính đệ tử thứ hai của mụ là Tỳ Bà Ngọc Nữ Đông Lục Hoa chẳng cũng có ý muốn đoạt thanh Thiết Kiếm Chu Ngân của chàng lúc ở Hoài Ngọc sơn đó hay sao? Không lẽ lại không phải là làm theo ý bà ta? Chẳng qua cô ta mê say nghĩa đệ chàng là Tử Địch Thanh Loa nên chưa thể ra tay đó thôi. Đông Hải Kiều Bà liếc thấy Phó Thiên Lân có vẻ nghi ngại, nhưng cũng không thềm để ý, tiếp tục nói :

- Lão gù đó cũng là một trong số những người muốn chiếm đoạt thanh Thiết Kiếm Chu Ngân. Chẳng qua lão là nhân vật có tiếng tăm trong giang hồ, không muốn bị mang tiếng ý lớn hiếp nhỏ nên mới không dùng võ lực đoạt kiếm trong tay công tử mà dùng chiêu bài trao đổi, dùng Chu Hồng kiếm để đổi lấy Thiết Kiếm Chu Ngân. Không ngờ lại bị công tử cự tuyệt. Mưu kế không thành, lão ta lại bày ra kế khác, cố tình tặng chiếc xương sọ người này cho công tử để dụ ta và Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử ra mặt sát hại công tử.

Phó Thiên Lân nghe Đông Hải Kiều Bà kể chuyện Bạch Y Đà Ông muốn trao đổi kiếm với chàng, tặng chiếc xương sọ người cho chàng với giọng điệu dửng dưng y như người trong cuộc thì rất đổi ngạc nhiên. Hồi lâu mới nghĩ ra rằng có thể vợ chồng Lưu Tử Úy, Phàn Tương đã thuật lại cho bà ta nên bà ta mới rõ chuyện như thế. Đông Hải Kiều Bà vẫn tiếp tục nói :

- Công tử thân mang bảo kiếm, ai cũng có thể đoán được rằng tôn sư, hay ít ra là người đỡ đầu cho công tử cũng phải là kẻ võ công tuyệt thế. Một khi công tử bị mất mạng dưới tay Đông Hải Kiều Bà và Tiêu Dao Tử thì tất không thể tránh khỏi có một trận ác đấu xảy ra. Không phải là lúc đó lão ta sẽ ở thế “Cò trai tranh chấp, ngư ông đắc lợi” hay sao?

Nghe đến đây thì Phó Thiên Lân mới thấy mọi chuyện sáng tỏ phần nào.

- “Nếu đúng là vậy thì Bạch Y Đà Ông quả là kẻ hèn hạ hiểm ác, thật uổng danh một vị trưởng bối võ lâm cao thủ!”

Đông Hải Kiều Bà cười lớn nói :

- Lão gù đó quả nhiên tính toán rất kỹ lưỡng! Có điều lão ta nghĩ ta sẽ mắc mưu lão thì lão quả đã quá coi thường Đông Hải Kiều Bà này rồi! Đông Hải Kiều Bà này xưa nay chưa từng biết sợ một ai, nhưng ta với công tử chẳng có thù oán chi, ta muốn hại mạng công tử để làm gì? Vì thế công tử cứ yên tâm. Thúy Vi đảo của ta phong cảnh thoát tục, chẳng khác cõi đào nguyên. Công tử cứ thong thả dạo chơi thưởng ngoạn

dầm bữa nửa tháng đợi ta tương kế tựu kế dụ lão gù ra đây. Biết đâu công tử lại được chứng kiến một trận đấu long trời lở đất. Mọi chuyện xong xuôi ta lập tức khiến Cổ Phiêu Hương đưa công tử trở về đất liền!

Phó Thiên Lân nghe qua đã rõ hàm ý trong lời nói của Đông Hải Kiều Bà. Bà ta tuy không có ý sát hại chàng nhưng lại muốn giam lỏng chàng tại đảo Thúy Vi hàng nửa tháng, muốn chàng làm mỗi câu con cá là lão gù Bạch Y Đà Ông mắc mưu. Hành động này so với Bạch Y Đà Ông có khác gì nhau. Nghĩ đến chuyện bị người khác áp chế, lòng tự ái nổi lên, Thiên Lân nổi nóng nói :

- Nhuế lão tiên bối! Phó Thiên Lân bản tính tự do. Tự biết võ nghệ non kém chẳng bằng ai, nhưng thà chịu rơi đầu dưới thanh Thiên Lam độc kiếm cũng không muốn bị giữ một ngày trên Thúy Vi đảo...

Nghe Phó Thiên Lân nói vậy, Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương đứng cạnh đưa đôi mắt sắc hơn dao liếc chàng, “hừ” một tiếng. Đông Hải Kiều Bà ngược lại, giữ dáng vẻ ôn hòa mỉm cười nói :

- Tuổi trẻ mà chí khí cao như thế! Thật đáng khen! Nhưng Thúy Vi đảo nằm giữa vùng biển nước mênh mông, xa cách với đất liền, lại được canh giữ nghiêm ngặt. Công tử có mọc cánh cũng khó lòng thoát khỏi đây được. Chi bằng ngoan ngoãn ở lại đây nghỉ ngơi rong chơi ít lâu, vậy có hơn không?

Thiên Lân nghe nói cũng hiểu là không thể làm gì khác được, nhớ tới kỳ hạn nửa tháng hẹn gặp với người bạn mới Tử Địch Thanh Loa lúc trước thì thở dài buồn bã, nét mặt lộ vẻ không vui. Thấy vẻ mặt chàng như thế, Hồng Y La Sát cất tiếng cười khanh khách nói :

- Thúy Vi đảo là võ lâm thánh địa hiện thời, biết bao nhân vật giang hồ hy vọng được đặt chân lên đảo một lần ngõ hầu được chiêm ngưỡng phong thái của sư phụ bản cô nương mà không được. Công tử được hưởng diễm phúc như vậy mà mặt mày lại trông như đứa trẻ con bị phạt thế kia sao? Giờ cũng tới giờ tĩnh tọa của sư phụ, để ta đưa công tử đi dạo một vòng quanh Thúy Vi đảo. Tiện thể ghé qua chỗ ăn nghỉ của công tử xem ta sắp đặt có được vừa ý hay không.

Nàng nói rồi đứng dậy đến đầu bậc thang lầu, nghiêng mình chờ đợi. Thiên Lân rơi vào tình cảnh như vậy không biết làm gì hơn, bất đắc dĩ đứng dậy cúi mình thi lễ với Đông Hải Kiều Bà rồi đi theo Cổ Phiêu Hương.

- “Dù gì bà ta cũng là võ lâm tiên bối, thân phận cao hơn mình. Hơn nữa đối xử với ta cũng chưa có gì quá đáng. Ta có cúi chào bà ta cũng không có gì là không được. Rồi từ từ sẽ kiếm cách thoát thân sau vậy”.

Sau khi xuống lầu, Thiên Lân theo chân Cổ Phiêu Hương đi qua rặng liễu, hoa viên, vòng qua một ngọn núi nhỏ thì tới một tiểu trúc lầu hai tầng cất bên một ngọn suối nhỏ bên vách núi. Nước chảy róc rách hiền hoà, phong cảnh nơi đây thật u nhã vô cùng. Cổ Phiêu Hương đưa Thiên Lân lên lầu rồi liền mỉm cười nói :

- Tiểu trúc lầu này gọi là Ấp Thúy lầu. Nơi đây phong cảnh rất u tĩnh. Qua mỏm núi phía trước kia là

tới Cô Hồng tiểu trúc, là nơi ở của ta. Nếu công tử có cần sai khiến gì thì cứ thông báo với ta cũng tiện. Công tử bị nhiễm Ôn Thần tán của vợ chồng Lưu Tử Úy, là một loại thuốc mê rất mạnh. Trong một hai ngày tới có thể ăn chưa được ngon miệng. Vậy xin công tử hãy tạm nghỉ ngơi, chờ ta sửa soạn một vài món ăn nhẹ tiếp đãi công tử cho ra tình chủ khách.

Dứt lời, nàng ta lại liếc mắt nhìn Thiên Lâm mỉm cười, rồi không thấy nàng ta có động tác gì lạ, chỉ thấy một làn gió thơm nhẹ thoảng qua, thân hình nàng bay bổng xuống dưới.

Trong dáng vẻ thanh thoát như một tiên nữ hạ phàm vậy.

Phó Thiên Lâm từng được nghe người em kết nghĩa là Tử Dịch Thanh Loa nói: Hồng Y La Sát là một cô gái dung mạo xinh đẹp như hoa như ngọc, nhưng tâm địa gian xảo ác độc như rắn rết. Nhưng nay gặp mặt, chàng thấy ngoài đôi mắt lộ rõ vẻ thông minh sắc sảo, còn lại lời nói cử chỉ đều toát lên vẻ hòa nhã ôn nhu. Mà võ công nàng ta cũng tỏ ra rất cao siêu.

Nghĩ tới chuyện võ công chàng lại lạc sang chuyện so sánh võ công của mình với Cổ Phiêu Hương, chắc chắn khó có thể địch nổi nàng ta. Nếu vậy so với Đông Hải Kiều Bà lại càng một trời một vực. Như thế này thì chuyện rời khỏi Thúy Vi đảo này chắc chắn không thể thực hiện được. Đành phải lỗi hẹn với nghĩa đệ mà thôi. Nhưng ngày nào Bạch Y Đà Ông còn chưa tới thì chàng còn bị giữ lại nơi này, nếu Bạch Y Đà Ông không tới, chàng chịu suốt đời sống trên đảo này hay sao?

Trong lúc Thiên Lâm đang suy nghĩ miên man thì Hồng Y La Sát đã dẫn hai nàng thị tỳ bưng thức ăn lên. Nàng liếc nhìn Thiên Lâm mỉm cười thỏ thẻ :

- Phó đệ hãy dùng thử mấy món ăn tự tay tỉ tỉ nấu cùng rượu Bách Hoa Xuân cũng do tự tay tỉ tỉ cất xem so với món ăn và rượu nơi Trung Nguyên của đệ thì thế nào?

Phó Thiên Lâm nghe Hồng Y La Sát tự nhiên thay đổi cách xưng hô tỉ tỉ đệ đệ ngọt xớt thì khẽ cau mày, nhưng sau giây phút, chàng quyết định cứ đẩy thuyền theo gió, nương theo cách đối xử của nàng ta mà ăn nói, biết đâu có thể lợi dụng cảm tình của nàng ta mà thoát thân khỏi nơi đây được cũng nên. Nghĩ đoạn chàng liền vui vẻ bước lại bàn ăn.

Trên bàn đã bày sẵn bốn đĩa thức ăn mùi hương rất thơm ngon, một chiếc hồ rượu bằng ngọc và hai chiếc chén rượu ngọc nhỏ, bên ngoài chạm hình con rồng cuộn khúc, nét chạm rất tinh xảo sống động đủ thấy hai chiếc chén thuộc loại quý. Phó Thiên Lâm cầm đũa gắp thử món cá. Chàng rất ngạc nhiên vì đó là cá nước ngọt, nhưng lại rất tươi ngon.

Giữa biển nước bốn bề kiếm đâu ra món này cho được. Hồng Y La Sát vừa cầm hồ rót rượu vừa mỉm cười nói :

- Phó đệ, đệ đừng ngạc nhiên! Sư phụ rất lưu tâm chuyện ăn uống trên đảo. Hàng ngày đều có người

chờ các đồ thực phẩm tươi ngon từ trong bờ đưa ra cung cấp, vì thế tuy là trên đảo, nhưng đảo Thúy Vi này không thiếu thốn gì, thực là nơi hạnh phúc vô cùng. Đệ có muốn làm một người khách thường xuyên của đảo không?

Thiên Lân cất tiếng cười vang, đáp :

- Thiên Lân này chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, sợ không có được cái điểm phúc được sống mãi nơi tiên cảnh này. Cổ cô nương....

Nói tới đây Thiên Lân mới sực nhớ ra Phiêu Hương lớn hơn mình phải tới khoảng, tuổi, mấy chữ cô nương đem ra nói với nàng ta e là không được thích hợp cho lắm. Mà gọi bằng cái khác thì chàng lại chưa nghĩ ra đâm ra hơi lúng túng. Hồng Y La Sát thấy vậy thì cười nói :

- Tỷ tỷ năm nay hai mươi bảy tuổi, chắc lớn hơn Phó đệ vài tuổi. Đệ gọi ba tiếng Cổ tỷ tỷ là được rồi!

Phó Thiên Lân trầm nghĩ :

- “Những nơi nước đục bùn lầy có khi lại là nơi sen thắm ngát hương sinh sôi... Cô nàng Cổ Phiêu Hương này, không chừng ta lại cảm hóa được cô ta cũng nên. Nếu vậy không phải là ta đã lập một đại công đối với đồng đạo võ lâm hay sao?”

Nghĩ đoạn, chàng liền mỉm cười nói :

- Cổ tỷ tỷ à, Thiên Lân chẳng muốn có một tỷ tỷ có cái tên mới nghe đã khiến người ta ghê sợ như vậy đâu! Mà tỷ thì không hề đáng sợ chút nào. Hay là đệ gọi tỷ bốn tiếng Hồng Y Quan Âm nhé?

Hồng Y La Sát cười khanh khách liếc nhìn chàng nói :

- Ngoại hiệu là do bọn người đa sự trong giang hồ rảnh rỗi đặt cho, hơi đâu để ý làm gì cho mệt. Đệ là người hào sảng như thế mà cũng chú ý tới những chuyện không đâu vậy sao? Chúng ta hãy cứ ăn uống cho thật no say đã...

Vừa nói, nàng ta vừa nhẹ tay rót Bách Hoa Xuân tửu ra chén. Rượu trong tay ngọc hòa sắc quả thật tuyệt mỹ vô cùng. Hương mỹ tửu cùng hương mỹ nhân khiến lòng người ngây ngất. Phó Thiên Lân đưa chén rượu lên môi thì bỗng nhiên giật mình nghĩ ra mình đang ở Thúy Vi đảo cùng một ma đầu giết người không ghê tay, chứ chẳng phải đang ở Trung Nguyên cùng băng hữu, chén rượu ngập ngừng nơi đầu môi. Thấy dáng vẻ nghi ngại của chàng, Cổ Phiêu Hương biết ý, mỉm cười quay mặt đi nói với giọng vừa như chế giễu, lại vừa như có vẻ giận dỗi :

- Đệ thận trọng như vậy rất phải. Rượu này quả thật không nên uống. Tỷ đã hòa trong đó chất xuân dược cực mạnh, nếu đệ uống vào rồi thì e là...

Thiên Lâm không để cho nàng ta nói hết câu, vội uống một hơi cạn chén và đưa mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, cười nói :

- Rượu ngon! Quả thật là rượu ngon! Cho dù những điều tử nói là thật... chết dưới tay mỹ nhân như tử Thiên Lâm cũng chẳng hề hối tiếc!

Hồng Y La Sát nhìn Thiên Lâm một chặp rồi gật đầu khen :

- Tính ương ngạnh cuồng ngạo của đệ quả thật rất đáng yêu! Nhưng để tử nói cho đệ nghe. Hai chiếc chén ngọc này là bảo vật từ đời xưa, người ta vẫn gọi là Bàn Long ngọc bôi, cho dù là chất độc loại nào, mạnh tới đâu khi hòa vào nước hay rượu trong chén này đều sẽ bị hóa giải ngay tức khắc. Vì thế, đệ có thể yên tâm mà cạn với tử ly nữa chứ?

Thiên Lâm nghe nói bèn cầm chiếc chén trên tay ngắm nghía. Chợt một làn gió nhẹ từ đâu thoảng qua đưa vào phòng một hương thơm mát dịu khoan khoái vô cùng. Hồng Y La Sát đứng lên chạy ra ngoài cửa, đoạn vẫy tay gọi Thiên Lâm :

- Phó đệ hãy ra đây thưởng lãm một trong số ba bảo vật của Thúy Vi đảo này!

Thiên Lâm đứng dậy bước theo ra trước lan can. Hồng Y La Sát mỉm cười chỉ ngón tay ngọc vào một bụi lan lá đen như huyền châu nói :

- Vừa rồi đệ có thấy mùi hương thanh nhã theo gió thoảng qua phòng không? Chính là từ bụi lan này đấy. Loại lan này đặc biệt quý. Phải hai mươi năm mới trở hoa một lần, hai lần trở hoa mới kết thành một trái duy nhất...

Nghe tới đây, Thiên Lâm chợt nhớ tới loại trái mà chàng từng nghe phu phụ Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy và Ngạo Sương Tiên Tử Phàn Tương ao ước bèn buột miệng nói :

- Ngọc Hương Lan? Là loại trái có thể giữ được gương mặt tươi nhuận, nhan sắc tươi thắm, trẻ mãi không già đó chăng?

Hồng Y La Sát hơi ngạc nhiên thấy chàng biết rõ loại lan này đến thế, nhưng cũng nhanh chóng đoán biết được mọi chuyện, cười nói :

- Là do vợ chồng Lưu Tử Úy đã cho đệ biết phải không?

Thiên Lâm gật đầu hỏi lại :

- Vợ chồng lão đã hao tâm tổn sức, bắt cả đệ tới đây ngõ hầu xin được một trái Ngọc Hương Lan. Không hiểu họ có được Đông Hải Kiêu Bà chấp thuận hay không?

Hồng Y La Sát khẽ cau mày nói :

- Phải một năm nữa bụi lan này mới trở hoa và kết trái. Sư phụ đã chấp thuận và hẹn với hai người bọn họ sang năm ra đây nhận trái quý.

- Với danh vọng cao quý của Đông Hải Kiêu Bà lão tiên bối, không biết năm sau hai vợ chồng lão tới đây có được toại nguyện?

Hồng Y La Sát cười nhạt nói :

- Người trong giang hồ bất luận danh tiếng cao thấp đều phải tôn trọng chữ tín. Một lời đã nói bốn ngựa khó theo. Năm sau vợ chồng họ Lưu tới đây thì tất nhiên sư phụ sẽ giữ lời hứa tặng vợ chồng lão trái Ngọc Hương Lan kia! Nhưng liệu có ai dám bảo đảm vợ chồng lão sẽ sống được đến lúc đó mà đặt chân lên được đảo Thúy Vi này!

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Trận Ác Đấu Trên Mặt Biển

Nhắc lại lúc đó Cổ Phiêu Hương nói câu: “Nhưng liệu có ai dám bảo đảm vợ chồng lão sẽ sống được đến lúc đó mà đặt chân lên được đảo Thúy Vi này!” thì vẻ mặt nàng ta thoáng nghiêm lại, ánh mắt lộ vẻ ác độc khiến Thiên Lâm cũng cảm thấy lạnh người. Chàng thầm nghĩ :

- “Cô nàng Cổ Phiêu Hương này quả thực là một người sắc sảo ác độc. Hèn gì người ta đặt hai chữ La Sát trong ngoại hiệu của nàng ta. Cứ theo như cách nàng ta nói vừa rồi thì xem ra mong ước của vợ chồng hai người kia có thể không những không đạt được mà còn mang họa sát thân, bị hại trong tay của nàng ta rồi.”

Nghĩ vậy nhưng Thiên Lâm vờ như không chú ý tới vẻ mặt nàng ta lúc đó, lãng sang chuyện khác :

- Tỷ tỷ đã nói Thúy Vi đảo có ba vật báu. Một trong số ba vật đó tiểu đệ đã được chiêm ngưỡng, không hiểu hai vật còn lại kia là những gì?

Nét mặt Hồng Y La Sát lại nhanh chóng trở nên vui vẻ hiền hòa, mỉm cười đáp :

- Hai vật kia thì có một đệ cũng đã thấy qua rồi mà, chính là hai chiến chén ngọc vừa rồi chúng ta dùng để uống rượu đó. Vật thứ ba là thanh Thiên Lam độc kiếm của sư phụ tỷ tỷ.

Thiên Lâm đã nghe mấy chữ Thiên Lam độc kiếm này từ lâu, nên khi Cổ Phiêu Hương vừa nhắc tới chàng liền nói :

- Ngọc Hương lan và Bàn Long ngọc bôi đệ đã được xem qua, còn Thiên Lam độc kiếm đệ có được diễm phúc chiêm ngưỡng một lần hay không đây?

Cổ Phiêu Hương đưa tay kéo Thiên Lâm về bàn ăn dụi dàng cười nói :

- Không phải tỷ tỷ hẹp hòi với đệ đâu. Khi sư phụ tỷ luyện thành kiếm này có lời thề rằng: “Kiếm ra khỏi vỏ là phải nhuộm máu người” Mà thanh kiếm này thì chất độc lại mạnh vô cùng, xây xước ngoài da đã có thể lấy mạng người ta. Hiện giờ chẳng có kẻ nào đáng giết, sao có thể cho đệ coi kiếm được?

Nàng nói tới đây thì thấy một nàng hoa nô mang một phong thư chạy vào. Cổ Phiêu Hương mở thư ra xem, nét mặt hơi cau lại nói với nàng kia :

- Em ra nói lại với kẻ đưa thư rằng đêm nay đúng canh ba hẹn gặp nhau tại bờ biển phía sau đảo. Miễn

là bọn chúng theo đúng luật lệ võ lâm, ta cũng sẽ một mình ứng chiến, quyết không ý thế sư phụ để thủ thắng đâu!

Nàng nữ tỳ vâng lời lui ra. Lúc ấy Phiêu Hương mới đưa phong thư cho Thiên Lâm, và cười nói :

- Phó đệ thật may mắn. Vừa rồi mới nói muốn coi Thiên Lâm độc kiếm lợi hại thế nào xong đã có cơ hội coi ngay rồi. Đêm nay ta sẽ dùng thanh Thiên Lâm độc kiếm tranh cao thấp với môn hạ của Nam Hoàng Hạt Đạo...

Thiên Lâm xem thư thấy nội dung như sau :

“Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh, môn hạ phái Nam Hoàng kính gửi Hồng Y La Sát. Phu quân Phong Thiên Ngọc Long Mã Bá Thương ta vong mạng dưới thanh Thiên Lâm độc kiếm của người. Nay ta vượt bể, định xông lên đảo đòi mạng người. Nhưng những người bạn cùng đi với ta Thái Y Ma Mật Ngạn, đệ tử của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử có quen biết với lệnh sư Đông Hải Kiêu Bà nên không tiện náo động Thúy Vi đảo e vô lễ với lệnh sư. Vốn nghe danh Hồng Y La Sát bản lĩnh hơn người, vậy người dám canh ba đêm nay ra phía sau đảo cùng ta giải quyết ân oán cá nhân, không làm kinh động tới hai vị tôn sư chăng?”

Ký tên :

Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh; Thái Y Ma Mật Ngạn; Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ.”

Phía trên danh hiệu ba người còn có bốn chữ “Đồng cổ Tiêu Tranh” thật lớn.Đợi Phó Thiên Lâm đọc hết bức thư. Cổ Phiêu Hương lại mỉm cười nói :

- Tên Mã Bá Thương đó lên đảo tính hái trộm Ngọc Hương Lan, bị tử bắt gặp mới dùng Thiên Lâm độc kiếm chém một kiếm.Y gắng chạy chưa ra khỏi đảo thì độc tố phát tiết chết. Không ngờ y lại là lang quân của Vô Mục Tiên Cơ của phái Nam Hoàng. Nợ máu đã ghi, chuyện đã như vậy muốn thay đổi cũng chẳng được. Vậy cũng hay. Có chuyện làm cũng đỡ buồn bức chân tay, mà Phó đệ cũng có cái để xem. Nhưng đệ có nhã hứng cùng tử đêm nay ra biển nghe trống đồng, tiêu, và đàn tranh hòa tấu không?

Phó Thiên Lâm ngạc nhiên hỏi :

- Đêm nay không phải tử sẽ so tài cao thấp với bọn họ sao? Tại sao lại thành ra biển nghe nhạc hòa tấu vậy?

Hồng Y La Sát cười khanh khách nói :

- Phó đệ cũng là người lăn lộn giang hồ, chẳng lẽ chưa từng nghe tiếng Ngũ Âm Năng Thủ mới nổi dậy khắp giang hồ trong mấy năm gần đây sao?

Phó Thiên Lân khẽ lắc đầu ngượng nghịu. Nàng mới cười mà giải thích rằng :

- Trong võ lâm gần đây có bài vè như thế này: “Nhất âm bạt vía Nhị âm bay hồn Tam âm hòa tấu Xuống châu Diêm Vương Sáo trúc quang minh Tỳ bà thanh thoát Đồng cổ, Tiêu, Tranh Độc hơn lũ ác...”

Nghe thấy câu “Sáo trúc quang minh” Phó Thiên Lân giật mình hỏi :

- Sáo trúc ở đây có phải là Tử Địch Thanh Loa không?

Cổ Phiêu Hương gật đầu đáp :

- Đúng vậy! Sáo trúc chính là chỉ Tử Địch Thanh Loa, còn tỳ bà là chỉ Tỳ Bà Ngọc Nữ sư muội của tử tỳ, còn Đồng cổ, Tiêu, Tranh tức là ba người ký tên trong bức thư kia hạn tử canh ba đêm nay quyết đấu đó. Đêm nay tử lén sư phụ mời Phó đệ cùng du thuyền ra biển thưởng thức “Tam âm hòa tấu” của ba người đó và thanh Thiên Lam độc kiểm xem cái nào uy lực mạnh hơn.

Phó Thiên Lân nhủ thầm :

- “Vực Ngoại tam hung vốn là mối lo của nhân sĩ giang hồ xưa nay. Nhân cơ hội này mình khoét sâu mối bất hòa giữa bọn đê tử của chúng, khiến cho chúng gây thù kết oán với nhau cũng có thể giảm bớt thực lực của bọn chúng vậy, không phải cũng hay sao?”

Nghĩ vậy, chàng bèn nói :

- Tử tỳ quyết đấu dĩ nhiên là đệ phải có mặt rồi. Tử cho phép đệ giúp một tay được chẳng? Tử tuy võ công siêu phàm, nhưng bọn chúng đều là những tay cao thủ học nghệ danh môn, một mình tử địch ba kẻ bọn chúng tiểu đệ e là...

Hồng Y La Sát chăm chăm nhìn Phó Thiên Lân, đoạn gật đầu đáp, giọng lộ rõ vẻ kiêu hãnh :

- Tấm lòng của Phó đệ tử tỳ cảm kích vô cùng. Nhưng bọn Đồng cổ, Tiêu, Tranh chẳng qua chỉ ngang hàng với sư muội Tỳ Bà Ngọc Nữ của tử, tử có coi bọn chúng ra gì?

Một khi Thiên Lam độc kiểm đã rút khỏi vỏ thì chưa kẻ nào toàn mạng. Đêm nay đệ cứ ung dung uống rượu thưởng trăng, xem tử khiến trống đồng im hơi tiêu tranh bật tiếng như thế nào!

Nhìn ánh mắt ẩn chứa hung quang của nàng ta, Thiên Lân cũng không dám nói thêm, chỉ ca tụng một câu :

- Hào khí của tử thật chẳng thua gì bọn nam tử hán. Tử đúng là một anh thư vậy, tiểu đệ ngưỡng mộ vô cùng! Canh ba đêm nay tiểu đệ xin tuân lời theo tử lên thuyền lược trận. Giờ xin kính trước tử ba chén rượu để trợ thần oai!

Hồng Y La Sát nghe Thiên Lâm xưng hô một điều tử tử, hai điều cũng tử tử, thân mật như vậy thì cũng vui lòng, cạ luôn ba chung Bách Hoa Xuân tửu. Đoạn nàng gọi một nữ tỳ đứng canh chừng ngoài cửa lầu vào dặn :

- Em cho người sửa soạn chiếc thuyền Thanh Tước, chuẩn bị sẵn rượu và đồ ăn. Canh ba đêm nay ta sẽ cùng Phó công tử cho thuyền ra biển du ngoạn.

Nàng thị tỳ vâng lời cúi mình lui ra. Phiêu Hương mới quay lại cười nói với Thiên Lâm :

- Phó đệ chịu khó ngồi chờ một lát đợi tử thu xếp vài việc sẽ mang thanh Thiên Lâm độc kiếm lại đây cho đệ xem qua trước.

Dứt lời, nàng khẽ lắc mình, thân hình đã bay ra khỏi lầu Ấp Thúy như một áng mây hồng. Lúc này Thiên Lâm nghĩ lại thấy tình cảm lẫn lộn không thể phân biệt. Hồng Y La Sát đã nói, thanh Thiên Lâm độc kiếm đã ra khỏi bao, không thấm máu người thì không trở về, vậy thì cuộc đấu đêm nay với Đồng cổ, Tiêu, Tranh tất có kẻ vong mạng. Dù thế nào thì cũng không tránh khỏi hiềm khích giữa hai phái có thể dẫn tới tàn sát lẫn nhau, võ lâm bớt đi một nỗi lo, chàng phải mừng mới phải. Chàng lại nghĩ chuyện nữ ma đầu Cổ Phiêu Hương kia đối với mình rất tốt, nhưng nếu nàng ta có cảm tình với mình cũng chẳng may mắn gì, không chừng lại giam giữ lại Thúy Vi đảo làm của riêng, thế thì còn gì là Phó Thiên Lâm nam tử hán đại trượng phu nữa. Nghĩ đến đó chàng lại giận mình theo ân sư La Phù lão nhân học nghệ như thế mà đừng nói đến võ học thượng thừa bản môn, chỉ riêng pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp quán tuyệt đương thời chàng cũng chưa học đầy đủ, nếu không đâu đến nỗi gặp phải tay cao thủ như Cổ Phiêu Hương thì không đủ công lực chống lại, phải nhịn nhục tán dương như bây giờ. Lại còn ước mơ luyện võ thành công hành hiệp giang hồ bảo vệ chính nghĩa của chàng nữa...

Chàng đang nghĩ ngợi miên man thì một làn gió mang hương thơm quen thuộc thoảng qua. Cổ Phiêu Hương đã ở bên cạnh, trên người nàng đã thay sẵn bộ võ phục đỏ tươi, phía ngoài khoác tấm áo choàng cũng màu đỏ tiếp với màu xiêm y. Đầu vai lộ lên chuôi kiếm. Dáng vẻ uy dũng vô cùng. Nàng ta mỉm cười một cái. Nụ cười và ánh mắt bừng sáng trong sắc đỏ quyến rũ lạ thường. Sắc đỏ quyến rũ nhưng cũng thật ghê rợn đáng sợ khiến Thiên Lâm không khỏi thảng thốt giật mình. Thiên Lâm đã định sẵn nên nén cảm giác ghê sợ nói :

- Những cô gái khác mặc sắc đỏ trông thật quê mùa, chỉ riêng Cổ tử tử mặc màu đỏ lại càng quyến rũ kiêu sa. Thật là một trang quốc sắc khuynh thành. Đêm nay chưa nói tới việc so võ công, cô nàng Vô Mục Tiên Cơ kia nhìn thấy tử như vậy cũng ghen tức mà chết mất.

Hồng Y La Sát trước nay rất kiêu ngạo tự hào về không chỉ võ công mà cả nhan sắc mặn mà của mình. Nay nghe một tên con trai khen mình như thế thì vô cùng sung sướng, đôi mắt long lanh liếc nhìn Thiên Lâm cười :

- Lời khen của Phó đệ tuy nghe có êm tai, nhưng nhan sắc đó chỉ là nhất thời mà thôi. Nhan sắc đẹp đến

đâu cũng có lúc tàn phai. Nếu không có trái Ngọc Hương Lan thì chẳng mấy chốc vài chục năm qua mau, mỹ nữ cũng thành cụ bà tóc bạc da mồi...

Nghe nàng ta nói vậy Thiên Lâm giật mình nghĩ :

- “Ngọc Hương Lan cứ hai mươi năm mới nở hoa, lại hai lần nở hoa mới kết thành được một trái. Tổng cộng là bốn mươi năm mới được một trái. Đông Hải Kiều Bà hiện nay cũng phải đã ngoài tám mươi, nhưng khi gặp mặt thì bà ta trông chỉ như người mới ngoài ba mươi tuổi, da dẻ tươi nhuận như thiếu nữ, chắc hẳn là bà ta đã ăn một trái Ngọc Hương Lan rồi. Hiện nay lại có một trái sắp hình thành, nhưng chờ bốn mươi năm thật không dễ dàng gì, làm gì có chuyện thầy trò Đông Hải Kiều Bà chịu tặng lại nó cho phu phụ Lưu Tử Úy. Hèn gì lúc trước Hồng Y La Sát lại nói “Nhưng liệu có ai dám bảo đảm vợ chồng lão sẽ sống được đến lúc đó mà đặt chân lên được đảo Thúy Vi này!” Không nghi ngờ gì nữa, trong vòng một năm tới, khi cây Ngọc Hương Lan kết trái nàng ta sẽ tìm cách ám toán phu phụ họ Lưu nhằm lấy trái quý...”

Hồng Y La Sát dứt lời, thấy Thiên Lâm thần mặt ra thì lại mỉm cười hỏi :

- Phó đệ, đệ đang nghĩ gì vậy?

Thiên Lâm vội lấp liếm :

- Đâu có gì. Đệ đang tự hỏi không biết thanh kiếm tỷ tỷ đang mang trên vai có phải là thanh Thiên Lam độc kiếm, một trong ba báu vật của Thúy Vi đảo không?

Hồng Y La Sát liếc nhìn thanh kiếm, đoạn đưa tay tháo lấy thanh kiếm bọc trong tấm da linh quy, đưa ra trước mặt Phó Thiên Lâm nói :

- Đúng vậy, đây chính là thanh Thiên Lam độc kiếm đó. Tỷ chỉ có thể cho đệ coi bên ngoài thôi, đệ chịu khó chờ tới canh ba đêm nay tỷ sẽ cho đệ thấy uy lực thực sự của bảo kiếm này như thế nào.

Đón lấy thanh kiếm từ tay Hồng Y La Sát, Thiên Lâm chợt nghĩ :

- “Nghe nói Đông Hải Kiều Bà đã dùng bảy chất cực độc để tôi luyện thanh kiếm này khiến cho độc kiếm uy lực kinh hồn, chỉ chạm nhẹ xây xát là chết người. Nhưng thông thường, người dùng độc tất có thuốc giải độc, nhân dịp này mình thử cố tìm cách lừa lấy được thuốc giải thì hay lắm.”

Nghĩ thế, chàng bàn lùi lại một bước, nhìn Hồng Y La Sát rồi cất tiếng cười lớn, dáng vẻ tỏ ra rất cao hứng nói :

- Cổ tỷ tỷ, chẳng mấy khi được cầm trong tay vật báu vô lâm, đệ chẳng muốn đợi tới canh ba đêm nay đâu, nhất định phải xem ngay bây giờ mới thỏa dạ....

Nghe chàng nói vậy, Hồng Y La Sát lập tức hiểu ý Thiên Lâm muốn rút kiếm khỏi vỏ, mà liễu chau lại, định lên tiếng ngăn cản. Nhưng Thiên Lâm miệng nói tay rút kiếm. Hồng Y La Sát cấp tốc phóng người tới toan ngăn không cho chàng rút thanh kiếm ra mà không kịp vì chàng ra tay rất lẹ, một tiếng ngân như tiếng khánh bạc vang lên, kiếm đã ra khỏi vỏ.

Kiếm khí tỏa ra lạnh tới xương, ánh sáng xanh biếc của lưỡi kiếm chiếu lên bốn bức tường trúc của Ấp Thúy lâu thật ngoạn mục vô cùng. Cổ Phiêu Hương giậm chân nhăn mặt trách :

- Phó đệ thật quá hồ đồ. Lúc sư phụ tỷ luyện thành thanh kiếm này có lời thề rằng: Kiếm ra khỏi vỏ, chưa thấm máu người chưa quay về. Tỷ đã nhận thanh kiếm từ tay người...

Không đợi nàng ta dứt lời, Thiên Lâm đã tươi cười nói :

- Tỷ tỷ đừng lo. Đệ không để tỷ bị sư phụ trách phạt đâu, xin tự đem máu mình thấm ướt độc kiếm.

Nói đoạn quay kiếm một vòng làm bộ như toan chém vào cánh tay trái mình. Hồng Y La Sát không lường trước hành động của chàng lại như vậy, vội cung tay bắn ra một luồng chỉ phong nhằm vào chuôi kiếm trên tay Thiên Lâm phóng tới. Chỉ công của nàng tuyệt diệu vô cùng, nhưng Thiên Lâm do cố ý nên dù kiếm rời khỏi tay, lưỡi kiếm cũng kịp rạch một đường trên mu bàn tay chàng một đường, máu từ vết thương đã chảy ra, rớt vài giọt xuống nền lầu Ấp Thúy. Bình thường Hồng Y La Sát là người thông minh sắc sảo, suy đoán như thần. Nhưng lúc này lại bối rối nghĩ không ra dụng ý của Thiên Lâm, tuyệt nhiên chẳng nghi ngờ gì. Chất độc của thanh Thiên Lam độc kiếm này quả thật ghê hồn. Lưỡi kiếm lạnh lẽo vừa chạm vào da thịt thì cả cánh tay trái của chàng lập tức tê dại mất hết cả cảm giác.

Tự biết là nguy hiểm, Thiên Lâm liền vận chân khí bế các huyết đạo lại nhưng Phiêu Hương đã nhanh như điện chớp ra tay trước, một tay điểm liên tiếp vào các huyết Thanh Linh, Cực Tuyền trên vai trái của chàng, tay kia lấy trong áo ra một chiếc bình bạch ngọc nhỏ, dốc ra một viên thuốc màu xanh biếc chẳng khác gì màu thanh kiếm Thiên Lam kia, nhét vào miệng Thiên Lâm. Xong rồi mới cau mày mắng :

- Trò chơi này của Phó đệ thật nguy hiểm lắm có biết không? Chất độc của Thiên Lam độc kiếm vốn đã lợi hại vô cùng, mà cánh tay trái lại gần tim, chạm một chút là nguy đến tính mạng rồi đó. Mau vận chân khí đưa sức thuốc tới đại huyết Cực Tuyền, tỷ sẽ giúp sức giải độc cho.

Thiên Lâm y lời, ngậm vận chân khí, dẫn luồng dược lực mạnh mẽ lên cánh tay tả, nhìn nàng gật đầu. Cổ Phiêu Hương đưa cánh tay ngọc khẽ vỗ vào đầu vai Thiên Lâm một cái, chàng liền thấy cả cánh tay trái đau nhức vô cùng. Một lúc sau, Cổ Phiêu Hương thở phào, rút khăn tay thấm mồ hôi trên trán, nhìn Thiên Lâm tỏ mặt giận. Thiên Lâm coi như không, cười mà rằng :

- Viên linh đơn màu xanh tỷ tỷ vừa cho tiểu đệ uống quả thật thần diệu. Không biết nó chỉ có công hiệu với chất độc của Thiên Lam độc kiếm hay là còn có thể giải được các chất độc khác nữa?

Cổ Phiêu Hương đưa mắt liếc Thiên Lân một cái sắc lạnh, nhưng rồi cũng lấy mấy viên trong bình ngọc ra trên tay cho chàng xem, nói :

- Đúng ra thuốc giải độc phải căn cứ vào chất độc mà hóa giải. Mỗi loại thuốc độc đều có một loại thuốc giải độc cho riêng nó. Dùng thuốc giải độc không đúng thì không những không giải được chất độc mà còn có thể vong mạng nữa. Nhưng riêng loại thuốc giải độc mà Phó đệ vừa uống đó, tên gọi Bích Vân đan, không chỉ giải được chất độc của Thiên Lam độc kiếm mà còn có thể hóa giải hầu hết các loại chất độc trong thiên hạ nữa.

Phó đệ, tỷ tặng đệ ba viên đề phòng khi cần dùng tới.

Phó Thiên Lân thấy chẳng cần tốn công năn nỉ hay gì hết mà lại được nàng ta tự nguyện dâng tặng thì như mở cờ trong bụng, tuy nhiên chẳng dám lộ ra mặt, chỉ cảm tạ mà lãnh lấy ba viên thuốc cất kỹ trong mình. Cổ Phiêu Hương chẳng chút ngờ vực, kéo tay Thiên Lân lại lan can. Ánh mắt nhìn lên theo hướng ánh trăng mờ xa, nàng nói :

- Giờ vẫn còn sớm. Chúng ta dong thuyền ra biển dạo chơi từ từ đợi bọn Đồng cổ, Tiêu, Tranh đến...

Quay lại phía nàng nữ tỳ, nàng lại nói :

- Em đi bảo Thanh Hồng, Tố Nguyệt cho thuyền chờ sẵn phía sau đảo cho ta. Ta cùng Phó công tử sẽ ra biển bây giờ.

Đoạn lại kéo tay Thiên Lân đi xuống lầu. Tuy rằng vẫn e ngại Hồng Y La Sát, nhưng chàng đã dụng tâm lợi dụng nàng ta, hơn nữa bàn tay nàng mềm mại vô cùng, nên Phiêu Hương nắm tay chàng chàng cũng chẳng phản ứng chi, vui vẻ theo nàng đi xuống.

Ra tới biển đã thấy một chiếc thuyền lớn màu xanh chờ sẵn. Trên thuyền có một chiếc bàn nhỏ bày biện mấy chiếc ly ngọc, bầu rượu và mấy món ăn nhẹ. Phiêu Hương dặn người lái thuyền cho thuyền nhẹ nhàng ra khơi.

Biển đêm xanh một màu huyền bí, sắc nước sắc trời hòa lẫn nhau không biết đâu là chân trời. Phiêu Hương đứng bên mạn thuyền, gió biển thổi bay bay tà áo phất phơ, gương ngọc sáng được soi sáng bởi ánh trăng ngân càng thêm phần diễm lệ. Nàng mỉm cười thủ thỉ, tiếng nói trong như ngọc nhẹ nhàng mà không bị chìm lấp trong hòa âm của tiếng sóng và gió, ngọt ngào vô cùng :

- Rượu ngon lại có bạn hiền cùng thưởng thức. Có thể cùng Phó đệ đối ẩm giữa cảnh trời nước bao la thế này, thật là một điều hạnh phúc với tỷ tỷ.

Phó Thiên Lân cũng nói :

- Đối ẩm cùng tỷ tỷ, được ngắm dung nhan tuyệt thế của tỷ trong cảnh trăng thanh gió mát, biển lặng

sóng êm thế này là điềm phúc của đệ mới đúng. Nhất là chỉ trong chốc lát nữa lại được chiêm ngưỡng tỷ tỷ trở thân oai, dùng Thiên Lam độc kiếm vũ lộng Đồng cổ, Tiêu, Tranh...Thật không có kẻ nào may mắn hơn đệ....

Phiêu Hương nghe mấy lời nói nịnh thì vui vẻ cười vang. Tiếng cười chưa dứt đã bị khóa lấp bởi một điệu tiêu ai oán thê lương. Tiếng tiêu vắng vắng vang trên mặt biển như khóc như than, ai nghe cũng phải thoáng rùng mình. Thiên Lâm làm mặt thất kinh nói :

- Thuyền còn chưa thấy mà đã nghe tiếng tiêu vắng lại, xem ra công lực của ả Phùng Tiểu Thanh này không dễ coi thường. Cổ tỷ tỷ giao đấu với ả phải thật cẩn thận mới được.

Lời nói của chàng lộ vẻ quan tâm lo lắng khiến cho Phiêu Hương rất vừa ý. Nàng ta cười nói :

- Cái trò vận công dùng nội lực đưa âm thanh đi xa như thế có gì đáng kể. Tỷ cũng có thể đưa âm thanh lên tới chín tầng mây vậy!

Đoạn nàng vận hơi hú lên một tiếng. Quả nhiên, tiếng hú ấy của nàng cao vút và có sức mạnh vỡ đá xuyên mây, vang dội trên mặt biển khiến nước bắn lên tung tóe. Thực ra tiếng hú đó nếu do một tay cao thủ võ lâm như Bạch Y Đà Ông hay Đông Hải Kiêu Bà thi triển thì cũng chẳng lấy gì làm kỳ lạ. Đằng này tiếng hú đó lại do một nàng con gái trẻ tuổi xinh như hoa thi triển, nên cũng khiến Thiên Lâm bất giác sinh lòng ngưỡng mộ cũng như kinh hãi. Khi âm thanh tiếng hú của Cổ Phiêu Hương vừa dứt thì ánh trăng mờ tối, liền đó bóng ba chiếc thuyền nhỏ xuất hiện nơi xa. Ba chiếc thuyền đó từ từ tiến vào gần chiếc thuyền của hai người. Trên chiếc thuyền ở giữa, tiếng tiêu lại vang lên nỉ non như khóc như than, thuyền bên hữu điệu đàn tranh dịu dặt nao lòng, thuyền bên tả nhịp trống đồng nhỏ nghe gần giống tiếng trống hờn giận vùng Miêu Cương. Ba loại nhạc khí hòa tấu tạo thành một loại âm thanh ghê sợ, khiến cho ai nghe cũng phải lạnh người. Thiên Lâm cười lớn nói :

- Trống đồng, tiêu, tranh đã hòa tấu. Nhưng đâu có gì là kinh hồn lạc phách đâu. Thật là hữu danh mà vô thực. Cổ tỷ tỷ, để tiểu đệ thay tỷ tiếp họ vài chiêu!

Hồng Y La Sát vẫn đứng yên, tưởng như bây giờ vẫn chỉ có nàng ta và Thiên Lâm đang đối ẩm nói chuyện với nhau thôi vậy. Nàng nhấc tay ngọc, nâng chén rượu lên mỉm cười nói :

- Ý tốt của Phó đệ tỷ xin ghi nhớ không quên. Có điều đối phó với Đồng cổ, Tiêu, Tranh không chỉ là tỷ thí võ công mà thôi. Bọn chúng ra tay với thủ đoạn độc ác bất ngờ vô cùng. Điểm này đệ chưa phải đối thủ của bọn chúng đâu.

Dứt lời, nàng đưa mắt nhìn sang ba chiếc thuyền, ước chừng khoảng cách đã vào khoảng mười trượng bèn lệnh cho thuyền hạ buồm xuống. Đoạn lấy ra hai viên thuốc màu đen đưa cho Thiên Lâm dặn :

- Tỷ không những không muốn Phó đệ phải ra tay nhọc sức làm gì mà còn yêu cầu đệ trong bất cứ

trường hợp nào, dù tỷ có nguy hiểm tới đâu đệ cũng tuyệt đối không được tham dự.

Thiên Lâm làm ra vẻ bất đắc dĩ, miễn cưỡng gật đầu. Phiêu Hương xem thái độ của chàng như vậy, cho là chàng đã có ý quan tâm tới mình, trong lòng thấy rất vui vẻ. Nàng tươi cười nói tiếp :

- Phó đệ, hãy nhét hai viên thuốc này vào mũi, sẽ hơi khó thở nhưng đệ hãy chịu khó một chút. Đừng hỏi tại sao, kết thúc cuộc đấu tỷ sẽ giải thích cho đệ sau.

Nàng cũng nhét hai viên khác vào mũi mình, lại đưa cho những người trên thuyền mỗi người hai viên nữa rồi quay lại cùng Thiên Lâm trò chuyện như thường, chẳng thèm liếc sang ba chiếc thuyền kia lấy một lần. Một lúc sau, khi ba chiếc thuyền chỉ còn cách thuyền của hai người chừng một trượng thì cả ba chiếc đều dừng lại. Ba người Vô Mực Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh, Thái Y Ma Mật Ngạn, Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đồng nhảy ra mũi thuyền. Phùng Tiểu Thanh nói :

- Cổ Phiêu Hương, chồng ta Phi Thiên Ngọc Long Mã Bá Thương lên đảo Thúy Vi trộm Ngọc Hương Lan là không đúng, nhưng lỗi nhỏ nhặt như thế đâu đáng tội chết. Tại sao ngươi ý thể Thiên Lam độc kiếm ra tay tàn độc hạ thủ sát hại chàng?

Phiêu Hương cười đáp :

- Ngươi nói thật dễ nghe. Đặt chân lên đảo Thúy Vi mà không được phép đã là đáng chết. Ngọc Hương Lan lại là một trong ba báu vật của đảo Thúy Vi, trên thế gian không nơi đâu có. Đừng nói gì tên vô danh tiểu tốt như chồng ngươi. Cho dù là sư phụ ngươi Nam Hoàng Hạt Đạo nếu tự tiện lên đảo trộm trái thì cũng đừng hòng toàn mạng dưới thanh Thiên Lam độc kiếm này.

Tiểu Thanh nghe lời nói vô lễ, coi thường cả sư phụ mình của Phiêu Hương thì giận sôi lên, hét lớn :

- Con tiện tỳ kia, ngươi đừng cậy có Thiên Lam độc kiếm mà coi thường người ta quá đáng...

Phiêu Hương cắt lời :

- Ngươi muốn gì thì cứ nói đi, đừng chửi rửa mất thời gian của ta!

- Ta đến đây để đòi lại món nợ máu cho phu quân ta. Ngươi mau rút thanh Thiên Lam độc kiếm ra đi!

Phiêu Hương cười kiêu ngạo nói :

- Thần kiếm một khi ra khỏi vỏ không thấm máu người không trở về. Nghĩ lại từ trước đến giờ ba người bọn ngươi cũng chưa có kẻ nào làm điều gì đắc tội với ta, ta chưa muốn lấy mạng ai trong số các ngươi làm gì. Hơn nữa với bọn ngươi ta dùng tay không cũng đủ đối phó rồi.

Vô Mực Tiên Cơ nghiêng răng nói :

- Được, để ta lĩnh giáo ngươi vài chiêu.

Phiêu Hương lại nói giọng chế giễu :

- Ngươi mắt chẳng thấy đường, đừng có giận dữ quá kéo rớt xuống biển không chừng. Còn hai tên kia nữa, cứ chờ đó ta sẽ ra tay chỉ giáo cho.

Nàng ta lại quay lại phía Thiên Lâm cười :

- Phó đệ, đệ coi tên nào gai mắt nhất, tỷ sẽ đánh tên đó nặng tay hơn cho đệ!

Thiên Lâm nhủ thầm :

- “Phiêu Hương sát hại phu quân của Vô Mục Tiên Cơ, hận thù đôi bên khỏi phải bàn. Tên Song Cổ Truy Hồn kia còn chưa rõ thuộc môn phái nào, nhưng nghe nói sư phụ của Thái Y Ma Mật Ngạn là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử có quan hệ khá thân thiết với Đông Hải Kiêu Bà, chi bằng ta cứ nhắm vào đó mà đào sâu mối hiềm khích hai bên...”

Nghĩ vậy liền nói :

- Tỷ tỷ, Tiểu Thanh vì trả thù cho phu quân mới liều mạng tới đây, tình cảnh nghĩ cũng đáng thương hại. Song Cổ Truy Hồn kia chỉ là tên mọi rợ chẳng đáng để mắt. Nhưng tên Thái Y Ma Mật Ngạn kia mới thật đáng ghét. Sư phụ hãn với tôn sư vốn có giao tình thâm thiết, thế mà hãn lại đi nhập bọn với Phùng Tiểu Thanh lên đảo Thúy Vi này gây sự với tỷ.

Tiểu đệ trông bộ mặt giảo quyết của hãn rất lấy làm khó chịu.

Phiêu Hương mỉm cười ghé tai Thiên Lâm thầm thì :

- Đệ nói cũng đúng, tên Ma Mật Ngạn đó thật là đáng ghét. Nhưng mà tên Song Cổ Truy Hồn không phải một kẻ mọi rợ không đáng để ý đâu. Chính y mới là kẻ cần phải coi chừng nhất trong bọn đấy!

Vô Mục Tiên Cơ mới đầu nghe Cổ Phiêu Hương lớn tiếng thách đấu, nghĩ là nàng ta sẽ tấn công tới nơi nên đã vận khí đan điền, tinh trí ngưng thần, cố dùng nỗ lực mà nghe ngóng thế tấn công của đối phương. Ai dè chờ một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh chi, lại nghe Ma Mật Ngạn đứng bên thuật lại rằng Cổ Phiêu Hương vẫn còn đang uống rượu thì thầm nhỏ to với một thiếu niên anh tuấn thì nổi giận mắng :

- Con tiện tỳ kia. Ngươi đi quyết đấu cũng mang trai theo mà giờ trò bắn thiu trước mặt chúng ta, thật là vô sỉ quá.

Phiêu Hương chẳng thèm nổi giận, vẫn cười nói như không :

- Tiểu Thanh, ngươi nên biết Hồng Y La Sát ta cho tới nay vẫn nguyên vẹn là một thiếu nữ. Hơn nữa ta

và Phó đệ mới chỉ gặp mặt nhau chưa đầy một ngày, quan hệ chẳng có gì đáng hồ thẹn. Ta thương hại người sớm lâm vào cảnh góa bụa không nở ra tay sát hại. Thế mà người chẳng biết thân biết phận buông lời vô lễ. Người si nhục ta không sao, nhưng si nhục Phó đệ thì ta nhất quyết không tha!

Lời nói vừa dứt, nàng đã đứng dậy khoát tay hất chiếc áo choàng bên ngoài để lại thuyền, sử thế Trường Tiền Xuyên Vân nhảy lên cao tới bốn trượng rồi nhắm mũi thuyền của Vô Mục Tiên Cơ đáp xuống. Thân pháp nàng nhẹ nhàng mà vững chãi vô cùng. Trông dáng điệu rất ung dung nhàn nhã, không những không coi bọn Đồng cổ, Tiêu, Tranh ra gì, mà mặt biển kia cũng như chẳng khác đất liền. Vô Mục Tiên Cơ cũng rất bình thản, nghe tiếng gió nhẹ sát bên nhưng cũng chẳng hốt hoảng. Chờ khi Hồng Y La Sát còn cách đầu chùng một trượng nàng mới khẽ đưa song chưởng tung lên hai luồng Phách Không chưởng, miệng thét :

- Cổ Phiêu Hương, trả mạng cho chồng ta!

Chưởng phong của Vô Mục Tiên Cơ đã dừng mãnh, mà tiếng thét thảm thiết của nàng cũng khiến người ta phải rúng động tâm thần. Cổ Phiêu Hương biết là trong chưởng lực Tiểu Thanh đã chen thêm thuật Hồ Âm Đẳng Phách, nàng nhẹ nhàng lượn mình tránh khỏi, miệng cười chế giễu :

- Tài nghệ của môn hạ phái Nam Hoang kể ra cũng đủ để đánh chó đấy. Nhưng với Phách Không chưởng và Đẳng Phách Ma Âm mà muốn lấy mạng của ta thì đừng có mơ.

Người đừng nóng vội, để ta lãnh giáo đồ đệ của Miêu Cương bá chủ Đồng Cổ Thiên Tôn vài chiêu đã.

Nàng vừa nói vừa đẩy nhẹ song chưởng vào luồng chưởng lực của Tiểu Thanh, mượn lực từ hai luồng Phách Không chưởng mà bay sang thuyền của Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ. Trong số ba người đi khiêu chiến đêm nay, chỉ có Ma Mật Ngạn là khó xử nhất. Y biết rõ giữa sư phụ hãn với Đông Hải Kiêu bà có giao tình thân thiết lâu nay. Có điều ba người Đồng cổ, Tiêu, Tranh bọn hãn đã kết bạn thù sống chết, có lý nào bây giờ có chuyện lại bỏ mặc Tiểu Thanh. Hơn nữa Mã Bá Thương với y cũng có thể coi như là bạn bè lâu năm. Vì thế, trước khi đi y đã cẩn thận dặn Tiểu Thanh ước hẹn riêng Hồng Y La Sát, lại ghi rõ trong thư “không làm kinh động tôn sư hai bên”... Nay thấy Hồng Y La Sát tấn công Vô Mục Tiên Cơ cùng Song Cổ Truy Hồn trước mà chưa hãn ra, thì hiểu là nàng cũng có ý nghĩ tới mình, bất giác nghĩ thầm :

- “Nếu bất đắc dĩ phải động thủ thì hay hơn hết là thủ hòa rồi ngừng tay!”

Nào ngờ còn chưa nghĩ xong, tiếng cười của Hồng Y La Sát đã lạnh lạnh trên đầu, đồng thời kinh lực như thác ào ào trút xuống. Nguyên trước đó Hồng Y La Sát nghe Thiên Lâm nói đã muốn trừng trị Ma Mật Ngạn trước, vì thế nàng tấn công Tiểu Thanh, mượn đà chuyển sang thuyền Mạnh Vũ, nhưng chưa tới nơi thì đã cong người vung mạnh hai tay sử thế Tử Yển Hồi Tường hướng sang thuyền của Ma Mật Ngạn. Thân hình nàng liệng giữa trời đêm chẳng khác con én chao cánh. Gương mặt thoáng một nụ cười lạnh lẽo, nàng vận công lực ra hai tay phóng song chưởng ngay đầu Ma Mật Ngạn, thế dừng mãnh chẳng khác chim ó bắt gà con. Ma Mật Ngạn vốn chẳng phải kẻ ngu ngốc, song chẳng thể ngờ Hồng Y La Sát giương Đông kích

Tây, cuối cùng lại tấn công thực sự vào mình. Song chưởng đành phải cấp tốc miễn cưỡng đưa lên với đủ mười thành công lực. Khi hai luồng chưởng lực một trên đánh xuống một từ dưới đẩy lên chạm vào nhau, Ma Mật Ngạn thấy chưởng phong của mình rõ ràng thắng thế, lòng đã mừng thầm cho rằng :

- “Hồng Y La Sát thì ra chỉ là hư danh, chưởng lực coi bộ lợi hại nhưng cũng chỉ tới thế mà thôi!”

Chưa kịp vui mừng thì Ma Mật Ngạn đã run hết cả người, vì chưởng lực của Hồng Y La Sát chẳng phải chỉ có một như của y mà cứ hết lớp này lớp khác thay nhau chèn tới như sóng dồn liên miên bất tuyệt. Chỉ chừng ba lớp thì chưởng phong của y phóng ra sức đã cạn, trong khi chưởng phong từ phía Hồng Y La Sát vẫn không suy yếu phóng tới như gió bão. Lúc này Ma Mật Ngạn có muốn cũng chẳng có thời gian đề khí mà phóng chưởng chống đỡ lần nữa, đành phải vội vội vàng vàng nhún mình nhảy sang thuyền của Vô Mục Tiên Cơ kêu :

- Tiểu Thanh muội và Mạnh huynh hãy coi chừng. Con tiện tỳ này đã luyện thành Phách Không liên chưởng rồi!

Hồng Y La Sát lại cười nhạt, hữu chưởng thu về, tả chưởng vung một vòng đẩy về phía Ma Mật Ngạn đồng thời mượn sức của chưởng phong xoay mình bay trở lại thuyền của mình. Ma Mật Ngạn lỗ òa, chân chưa chạm thuyền liền bị đẩy lộn xuống biển lóp ngóp.

Phó Thiên Lân đứng coi thấy Hồng Y La Sát chỉ lượn một vòng coi bộ rất ung dung nhẹ nhàng mà đã đánh bật đệ tử của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử xuống biển thì không khỏi lạnh người kinh hãi.

- “Ngay cả người bạn mới quen Giả Y Nhân của ta cũng chưa chắc đã sánh nổi với nàng ta. Thật đáng sợ thay thầy trò Đông Hải Kiêu bà!”

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thiên Lam Độc Kiếm

Nhắc lại lúc đó Hồng Y La Sát đánh bại Ma Mật Ngạn rồi quay trở lại thuyền, Thiên Lân vỗ tay khen :

- Cổ tỹ tỹ thần công tuyệt thế. Thi triển võ công mà chẳng khác Hằng Nga múa lượn. Đệ chưa từng thấy một ai có thân pháp kỳ diệu tới thế. Tỹ tỹ, đệ xin kính tỹ một chung!

Hồng Y La Sát mỉm cười đỡ lấy ly rượu nhấp một ngụm nói :

- Sư phụ tỹ cũng biết công lực của người và Ngọc Chi Linh Xà là ngang nhau nên cố công truyền dạy cho tỹ thành cao thủ bậc nhất trong đám hậu bối. Tỹ cũng học được của người tới sáu bảy phần, bọn Đồng cổ, Tiêu, Tranh này khoác lác ở đâu không biết, chứ trước mặt tỹ thì chúng chỉ là những con rối làm trò tiêu khiển, giúp vui cho hai tỹ đệ thưởng trăng mà thôi.

Phó Thiên Lân cũng nhận thấy võ công của Hồng Y La Sát rõ ràng là cao hơn ba người kia một bậc. Nhưng không hiểu lý do gì mà vừa rồi nàng ta phải căn dặn mọi người nhét vào mũi hai viên thuốc chi đó. Không lẽ mọi chuyện tới đây còn chưa kết thúc chẳng? Ngay lúc đó lại nghe Phiêu Hương lên tiếng với Ma Mật Ngạn, lúc này đang cố bám lấy mạn thuyền của Song Cổ Truy Hồn mà leo lên :

- Ma Mật Ngạn, ta nể mặt sư phụ người nên mới thu hồi hai thành chưởng lực, nếu không người đã nát thân mà làm mồi cho cá rồi. Còn chưa biết lợi hại mà mau cút đi cho nhanh khỏi bắt mắt ta và Phó đệ. Hay các người muốn thử mùi vị được chết dưới Thiên Lam độc kiếm hay sao?

Ma Mật Ngạn mặt hầm hầm không đáp, ghé tai Mạnh Vũ thì thầm mấy câu. Chỉ thấy tên Mạnh Vũ kia gật đầu lia lịa, rồi thấy y rút hai chiếc trống đồng ra mỗi tay cầm một chiếc.

Phùng Tiểu Thanh cũng tay phải cầm gậy trúc, tay trái rút ống tiêu, còn Ma Mật Ngạn thì lần bên trong đồng quần áo lướt thướt, lòi ra một sợi dây lưng ngũ sắc lốm đốm xanh đỏ.

Thiên Lân lấy làm lạ, nhìn kỹ thì ra đó là một con quái xà ngũ sắc, thân chỉ nhỏ bằng ngón tay, dài hơn bốn thước. Phó Thiên Lân chợt nghĩ ra, quay sang hỏi Hồng Y La Sát :

- Đệ nghe nói Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử dùng rắn để luyện thành món binh khí tên gọi Đảo Câu thiết Tuyến Linh Xà gì gì đó...

Cổ Phiêu Hương chẳng để chàng nói hết, cười nói :

- Phó đệ yên tâm, món binh khí Đào Câu Thiết Tuyến Linh Xà Chiêu của Tiêu Dao Tử là một con quái xà nhỏ và dài gấp hai lần con quái xà của Ma Mật Ngạn, thân hình nó đen như cục sắt tới bảo kiếm cũng chém không đứt. Nhưng thứ vũ khí này cũng khó sử dụng lắm, nếu không có thần công tuyệt đỉnh thì cũng chẳng thể thi triển hết oai lực của nó. Tỷ chẳng ngại con quái xà của Ma Mật Ngạn và ngọc tiêu gậy trúc của Tiểu Thanh, chỉ có hai chiếc trống đồng của Song Cổ Truy Hồn là đối phó hơi khó khăn một chút. Nhưng không sao đâu, mà tỷ nhắc lại lần nữa, lát nữa cho dù tỷ có rơi vào trường hợp nguy hiểm thế nào, đệ cũng nhất định không được can thiệp.

Đoạn nàng quay lại rút một thanh kiếm thường của nàng tỳ nữ, tung mình lên cao như một cánh đào hướng sang chiếc thuyền của Vô Mục Tiên Cơ. Nguyên sư phụ Tiểu Thanh là Nam Hoàng Hạt Đạo bị mù cả hai mắt nên sáng tạo ra một môn võ đặc biệt, lập môn phái có tên gọi là phái Vô Mục. Phàm là đệ tử của phái này đều phải là kẻ không nhìn thấy mới được. Tiểu Thanh sinh ra đã bị mù, nên thính lực mẫn cảm vô cùng. Tư chất lại thông minh nên Nam Hoàng Hạt Đạo rất yêu mến, dạy dỗ cẩn thận. Nếu so về công lực, thật ra trong ba người thì Tiểu Thanh có căn cơ nhất, trội hơn hai người kia. Lúc đó Hồng Y La Sát vung kiếm nhảy sang thuyền của Vô Mục Tiên Cơ, tuy mắt không nhìn thấy nhưng Tiểu Thanh thính giác linh mẫn, có thể cảm nhận rất rõ ràng vị trí đối phương tấn công. Gậy trúc trong tay lập tức vung lên theo thế “Vạn Phong Xuất Sào” (bầy ong rời tổ) ảo biến thành trăm ngàn đầu gậy, đồng thời ngọc tiêu trong tay trái cũng vận đủ mười thành công lực nhằm vào các yếu huyệt của đối phương phóng tới nhanh như gió. Hồng Y La Sát cố ý thách thức với thính lực linh mẫn của Tiểu Thanh, nàng ta đợi khi trường kiếm tới gần chạm ống tiêu và gậy trúc của Tiểu Thanh thì thình lình để khí lại, thân hình như chiếc lá nhẹ rơi xuống thuyền không một tiếng động, đoạn mũi kiếm đổi chiều, từ từ thẳng hướng ngực Tiểu Thanh đâm nhẹ tới. Tiểu Thanh đang khi múa ống tiêu gậy trúc tít mù chợt cảm thấy đối phương biến mất thì cả sợ vội dừng tay nghe ngóng. Thính lực nàng quả nhiên linh mẫn vô cùng, trường kiếm của Cổ Phiêu Hương đâm tới chậm nhẹ vô cùng không hề tạo gió, thế mà nàng vẫn có thể nhận ra được. Tuy nhiên, nàng vẫn không biết đây chỉ là một thanh kiếm thường, không phải Thiên Lam độc kiếm nên vẫn đề phòng, nhảy lui lại hai bước để tránh. Từ trước tới nay, Hồng Y La Sát đấu với ai cũng luôn có thái độ ung dung cười cợt, đấu kiếm mà coi như trò chơi, vì quả thật chưa có mấy ai đỡ được nàng ta vài chiêu. Nay thấy Tiểu Thanh hốt hoảng nhảy lùi lại như thế, nàng ta liền cất tiếng cười khanh khách :

- Khen cho nhĩ lực linh mẫn của cô em họ Phùng. Nhưng hôm nay ta không sử dụng Thiên Lam độc kiếm, vì thế cô em không cần phải quá căng thẳng như thế, cứ giao đấu hết sức.

Nghe mấy tiếng “Thiên Lam độc kiếm” thì Tiểu Thanh bất giác lại nhớ tới mối thù giết chồng, oán khí bùng chốc lại bốc lên ngàn ngạt, lúc này cho dù có là đối đầu với Thiên Lam độc kiếm thật nàng cũng chẳng nề hiểm nguy nữa, thi triển tuyệt học phái Nam Hoàng, phối hợp hai chiêu Bàn Long trượng pháp và Dẫn Phượng tiêu pháp liền một lúc bảy thế ngọc tiêu tám thế gậy trúc hai thứ binh khí đồng loạt tấn công, thế mạnh như vũ bão. Không những chiêu thế kỳ dị, mà tốc độ mau lẹ, chỉ công mà không còn thủ, lối đánh liều mạng vô cùng. Hồng Y La Sát đối phó với kiểu đánh đó, dù có được Đông Hải Kiêu Bà truyền dạy hết võ học chân truyền cũng bị dồn vào thế bí, đánh đỡ lúng túng. Nàng đỡ gạt được mấy chiêu liên tiếp thì lùi

lại một chút cười chế nhạo :

- Phùng Tiểu Thanh, người cần gì phải liều mạng như thế? Phiêu Hương này chẳng dám chơi trò nguy hiểm đó với người đâu. Xin lãnh giáo Miêu Cương tuyệt nghệ của Song Cổ Truy Hồn đây.

Tiếng nói chưa dứt, thân mình đã như chiếc lá lướt sang thuyền của Mạnh Vũ và Ma Mật Ngạn. Chỉ thấy Ma Mật Ngạn dang hăng một tiếng, Mạnh Vũ liền đập hai chiếc trống đồng vào nhau nghe “tưng” một tiếng. Hồng Y La Sát làm như không để ý tới, vẫn là là đáp xuống. Trường kiếm múa thành chiêu Độc Phách Hoa Sơn chém thẳng xuống đầu Ma Mật Ngạn, còn tay trái sử thể Thần Ngao Phiêu Lãng, phát ra một luồng kinh khí ào ào nhằm vào Mạnh Vũ đẩy tới. Hai người này đều không chống đỡ mà vội vàng nhảy sang thuyền của Ma Mật Ngạn lúc trước để tránh. Hồng Y La Sát đáp xuống thuyền của đối phương, cười ngạo nghệ :

- Ta nghe nói các người trên giang hồ nổi danh là “Đồng Cổ, Tiêu, Tranh, ác hơn lũ ác”, lại còn dám tới đây sinh sự với ta, tưởng là phải có tài nghệ kinh thiên động địa thế nào. Không ngờ chỉ là một bọn...

Hồng Y La Sát chưa dứt lời, Ma Mật Ngạn đã lớn tiếng :

- Con tiện tỳ kia, đừng vội phách lối. Người đã trúng Ngải Thần Miêu Cương của Mạnh đại ca ta rồi. Chỉ cần bảy tiếng trống truy hồn cất lên thì tim gan người sẽ bị ngải thần cắn nát. Lúc đó thì sư phụ người Đông Hải Kiêu Bà cũng đành bó tay mà thôi.

Hồng Y La Sát nghe nói thét lên một tiếng, lao mình sang phía Ma Mật Ngạn. Ma Mật Ngạn thấy vậy tỏ ý không muốn chống đỡ, kéo tay Mạnh Vũ cùng nhảy sang thuyền của Tiểu Thanh, miệng cười hăng hắc :

- Mạnh đại ca, Thanh muội, chúng ta chẳng cần giao đấu với con tiện tỳ kia nữa, cứ tránh né cho ả đuổi bắt mà xem thảm trạng của một nhân vật nổi danh thiên hạ khi bị ngải thần đục khoét tâm can như thế nào.

Hồng Y La Sát nghe nói tức giận lớn tiếng :

- Một lũ hèn nhát đê tiện! Bọn người đấu không lại ta nên mới dùng thủ đoạn đó đối phó với ta, thật là vô sỉ. Để ta đập nát cả ba chiếc thuyền xem bọn người làm gì!

Vừa nói, nàng vừa vận lực vào tả chưởng phóng tới chiếc thuyền mà Ma Mật Ngạn và Mạnh Vũ vừa đứng lúc trước đó. Chưởng lực của Hồng Y La Sát quả thật ghê gớm. Một chưởng phách không mà đánh cho chiếc thuyền tan thành từng mảnh, tên chèo thuyền bị và lây, bị bắn lên cao tới mấy thước rồi rớt xuống biển chìm ngấm. Ma Mật Ngạn cũng không dè Hồng Y La Sát lại có hành động như vậy, nên lo ngại giục đại ca :

- Mạnh đại ca, mau mau đánh mấy tiếng trống truy hồn đi, đừng để con tiện tỳ đó có thời gian đập bể mấy chiếc thuyền của bọn ta. Con tiện tỳ đó công lực chắc cũng ngang với lão Vạn Bác thư sinh Bành Hàm mà thôi, không chịu nổi vài tiếng trống truy hồn đâu.

Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ thấy Hồng Y La Sát tung chưởng đập nát một chiếc thuyền, sức mạnh vô cùng ghê gớm thì cũng giật mình, đưa tay lên đánh một hồi liên tiếp bảy tiếng trống nghe từng từng...

Quả nhiên, Cổ Phiêu Hương sau khi đập tan chiếc thuyền kia, thân mình nàng còn đang lơ lửng trên không thì mấy tiếng trống truy hồn của Mạnh Vũ vang lên. Chỉ thấy thân hình nàng run lên, đáp vội xuống chiếc thuyền thứ hai của bọn ba người, hai chân loạng choạng đứng không vững, tay trái ôm lấy bụng, vẻ mặt tỏ ra đau đớn vô cùng. Phó Thiên Lân đứng trên chiếc thuyền của đảo Thúy Vi quan sát, thấy rõ Cổ Phiêu Hương tuy là đệ tử của Đông Hải Kiêu Bà nổi danh tà ác, song giao đấu lại quang minh lỗi lạc hơn bọn Đồng cổ, Tiêu, Tranh nhiều, trong lòng bất giác kính phục.

Hơn nữa Cổ Phiêu Hương đối xử với chàng rất tốt, nay thấy nàng vô ý trúng ngải độc Miêu Cương do Mạnh Vũ ám toán thì tự nhiên cảm thấy bất bình, tay nắm chặt cây sáo trúc toan nhảy tới ứng cứu. Nàng nữ tỳ Tố Nguyệt đứng bên cạnh nhanh mắt liếc thấy vội lên tiếng ngăn cản :

- Phó công tử, tiểu thư tính tính rất kiêu ngạo. Đối địch không bao giờ chịu để ai giúp một tay. Hơn nữa tiểu thư cũng đã dặn trước công tử rồi đó thôi. Công tử cứ yên tâm, tiểu thư võ công tuyệt thế võ lâm ít có địch thủ, thủ đoạn của ba người này không dễ hại được tiểu thư đâu.

Phó Thiên Lân nghe nói thì im lặng dẫn lòng lại, nhưng trong bụng vẫn thấy lo lắng.

Lúc đó Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ lại đánh thêm hai tiếng trống nữa. Mọi người đứng đó thì chỉ thấy hai tiếng trống bình thường, nhưng Cổ Phiêu Hương thì lại tỏ vẻ đau đớn khôn tả, chống kiếm vào sàn thuyền, hai tay ôm lấy bụng, cơ hồ ngã ra thuyền. Vẻ ngọc nhợt nhạt, thân mai run rẩy. Ma Mật Ngạn cất tiếng cười sảng sặc hỏi móc :

- Con tiện tỳ kia, ta thấy Phách Không miên chưởng của ngươi cũng lợi hại lắm mà, sao không đem ra thi triển đi? Hồi trống truy hồn của đại ca ta đã dứt chín tiếng rồi. Chỉ thêm một tiếng trống nữa thôi là ngươi sẽ miệng đổ máu đen mà chết. Còn điều gì thì nói mau đi, nếu không sẽ không kịp nữa đâu.

Phó Thiên Lân nghe Ma Mật Ngạn nói vậy thì không đợi được nữa, chỉ e tên Mạnh Vũ kia đánh ra một tiếng trống nữa thì Cổ Phiêu Hương khó thoát, vì loại ngải độc Miêu Cương đó ngoài thuốc giải của chính người sử dụng không còn cách nào phá giải được.

Chàng cầm ngang sáo trúc, nhìn Ma Mật Ngạn lớn tiếng :

- Ma Mật Ngạn, giữa ngươi và Cổ cô nương đây không phải là môn hạ của hai phái có giao tình thân thiết hay sao? Sao lại dùng thủ đoạn hạ lưu đó ám toán người ta. Nếu là một trang nam tử thì mau đưa thuốc giải rồi hai bên dùng thực lực quyết đấu hơn thua. Vậy mới không bị võ lâm chê cười.

Ma Mật Ngạn trừng mắt nhìn Thiên Lân một chặp, rồi cất tiếng cười đáp :

- Nể tình sự quen biết giữa sư phụ ta với sư phụ ả, ta có thể xin đại ca ta không đánh tiếng trống truy hồn cuối cùng cũng được. Có điều lục phủ ngũ tạng con tiện tỳ đó đã bị ngải thần cắn tới già nửa rồi, có thuốc giải độc cũng khó bảo toàn mạng sống. Chi bằng để ta ra tay làm phúc, cho ả nằm mùi con ngũ sắc linh xà nàyặng chết mau chóng bớt đi được sự đau đớn.

Dứt lời, Ma Mật Ngạn rút con ngũ sắc linh xà ra vung mấy vòng, tung mình nhảy sang thuyền của Cổ Phiêu Hương. Lúc này nàng vẫn đang trong cơn đau, thoi thóp như sắp tắt hơi, thấy Ma Mật Ngạn nhảy sang cũng chỉ đưa mắt nhìn, không làm được gì. Thiên Lâm thấy vậy vội nhảy sang toan ngăn trở, nhưng công lực chàng còn kém so với Ma Mật Ngạn một bậc, nên chàng vừa dời chân khỏi thuyền thì đã thấy con rắn ngũ sắc phùng mang nhắm cổ họng Cổ Phiêu Hương tấp mạnh. Chàng kinh hãi la lên :

- Cổ tử tử...

Tiếng kêu còn chưa dứt, tự dưng thấy Cổ Phiêu Hương đứng dậy lùi lại cười khanh khách, tay phải rút thanh Thiên Lam độc kiếm từ sau lưng ra vung lên một đường như ánh chớp. Ma Mật Ngạn thông minh tới đâu cũng không ngờ được nàng đã phòng bị trước, lại giả như bị trúng độc để lừa y. Một tiếng thét thảm thiết vang lên, cả đầu con rắn ngũ sắc cùng bàn tay Ma Mật Ngạn đều bị thanh Thiên Lam độc kiếm hót đứt rơi xuống sàn thuyền, máu người máu rắn hòa lẫn tung toé...Ma Mật Ngạn cũng thuộc hàng hảo thủ, cổ tay vừa đứt lìa thì lập tức nhin đau, tay trái đưa lên điểm huyết chặn mấy mạch máu chạy vào tim, hai chân đạp mạnh vào thuyền vội vàng nhảy về thuyền. Tới khi hấn đã nhảy đi - Thiên Lâm mới đáp xuống tới nơi, Cổ Phiêu Hương quay lại nhìn chàng, ánh mắt chan chứa tình cảm. Nàng quay sang bọn kia, khẽ vung tay ném sang một viên Bích Vân đơn nói :

- Nể mặt sư phụ người Ngọc Chỉ Linh Xà nên ta cho người một viên Bích Vân đơn mà giải độc của Thiên Lam độc kiếm. Từ nay về sau đừng quay lại Thúy Vi đảo giở trò nữa. Ta không tha cho người lần thứ hai đâu.

Ma Mật Ngạn biết rõ đại ca hấn là Mạnh Vũ cũng có mấy viên thuốc giải bách độc của sư phụ Đồng Cổ Thiên Tôn, có thể giải độc của Thiên Lam độc kiếm nên nghiêng rằng liệng Bích Vân đơn xuống biển, nói :

- Người chẳng qua là chó cậy gần nhà thôi. Liệu có dám cùng ta tái đấu ở nơi khác hay không?

Hồng Y La Sát khẽ chau mày :

- Người cũng dám nói hai chữ tái đấu hay sao? Vậy cũng được. Nửa năm sau ta sẽ lên Ngọc Long Phong ở Kỳ Liên sơn chờ người.

- Người có gan thì ngày này năm sau đến gặp ta ở Bách Thú Nham trong núi Dã Nhân sơn - chỗ của đại ca ta. Đừng lên Ngọc Long Phong làm rộn chốn thanh tu của sư phụ ta.

Cổ Phiêu Hương nghe nói cũng rõ là Ma Mật Ngạn vẫn e ngại, không dám để sư phụ hấn biết chuyện,

cười nói :

- Cũng không sao. Ta cũng muốn tới đó một lần để coi mặt mũi Miêu Cương bá chủ Đồng Cổ Thiên Tôn ra sao mà lại dạy học trò những thủ đoạn hèn hạ hại người lén lút như thế.

Vô Mục Tiên Cơ thấy hai đại ca đã thất bại, nhằm võ công của mình bây giờ muốn trả thù cho chồng thì chẳng khác nào hái sao trên trời. Hơn nữa hai bên cũng đã hẹn ngày tái đấu, chẳng còn chuyện gì để nói nữa, ở lại cũng vô ích bèn buồn bã giục hai đại ca chèo thuyền rời gót. Đợi cho ba người đã đi khá xa, Thiên Lân mới cùng Cổ Phiêu Hương trở lại thuyền. Phó Thiên Lân nhìn nàng cười nói giọng giận dỗi :

- Cổ tỷ tỷ làm giả như trúng độc mà không thềm nói trước cho đệ, khiến cho đệ lo quá...

Cổ Phiêu Hương cười giòn, hồi sau mới nói :

- Ngọc Chỉ Linh Xà với sư phụ vốn có thâm tình, nếu ta tự nhiên sát hại đệ tử lão thì không khỏi bị lão trách cứ. Tỷ giả bộ trúng độc để dụ tên Ma Mật Ngạn đó lộ rõ bộ mặt nham hiểm của hắn trước, sau đó tỷ mới ra tay. Như thế thì cho dù tỷ lỡ tay giết chết hẳn Ngọc Chỉ Linh Xà cũng không thể vin vào đó mà trách cứ được. Đệ xem, vừa rồi ước hẹn tái đấu, hắn cũng tự biết mình sai, đâu dám hẹn tại Ngọc Long Phong? Nếu không phải thế có khi hắn chạy tới ton hót với sư phụ hắn rồi cũng nên.

Nghe nàng nói vậy Thiên Lân mới hiểu ra mọi chuyện. Chàng lại càng kinh hãi hơn, vì Cổ Phiêu Hương không những võ công rất cao, mà nàng ta suy nghĩ cũng thâm trầm sâu sắc nhạy bén vô cùng. Nếu đi vào đường tà đạo thì mối họa lớn cho võ lâm, không ai khác chính là nàng ta. Đang còn mãi suy nghĩ, chàng lại nghe nàng thỏ thẻ bên tai :

- Phó đệ vừa rồi không quản nguy hiểm mà ra tay tương trợ, sự quan tâm của đệ khiến tỷ cảm kích vô cùng. Không biết phải nói lời cảm tạ ra sao, tỷ mời đệ một ly Bách Niên Trần Tửu vậy.

Đoạn nàng quay sang cô tỳ nữ Tố Nguyệt, lúc này đã mang tới một chiếc bình cao tới thước có lẽ, đứng sẵn từ lúc nào. Phiêu Hương nghiêng bình rót đầy chiếc chén ngọc.

Rượu rót cao hơn miệng chén tới cả phân cũng không tràn đủ thấy là loại rượu hiếm có.

Mùi thơm từ rượu mới gửi đã thấy say. Phó Thiên Lân đã từng cùng Cổ Phiêu Hương đối ẩm hai bận mà không có chuyện gì, nên lần này chàng cũng chẳng e ngại nâng chén uống cạn. Hồng Y La Sát đôi mắt chứa chan nhu tình khôn tả, rót thêm hai chén nữa, Thiên Lân cao hứng uống cạn cả hai chén. Ba chén vừa cạn, chàng cảm thấy trong người hơi nóng bốc lên, trước mắt tối sầm rồi gục xuống bàn thiếp đi.

Tỉnh lại, Thiên Lân thấy mình nào còn ở trên thuyền nữa, ai đó đã bế chàng đặt trên một chiếc giường nệm êm ái. Căn phòng này cũng không phải phòng của chàng ở Ấp Thúy lâu. Trong phòng trang hoàng đơn sơ, nhưng lại rất thanh nhã, thoảng mùi hương mê hồn.

Thiên Lâm giật mình :

- “Cô Hồng tiểu trúc?”

Cô Hồng tiểu trúc vốn là nơi ở của Cổ Phiêu Hương. Chàng nghĩ thấy mùi hương trong phòng tương tự như mùi hương trên người nàng nên mới nghĩ đây là Cô Hồng tiểu trúc. Nhớ tới đây thì lại bất giác nhớ đến cặp mắt tình tứ, thái độ ân cần của nàng lúc nâng chén Bách Niên Trần Tửu thì giật bản mình, thảm la hoảng toan ngồi dậy. Ai dè thân thể nhũn như chi chi, chẳng thể cử động được. Vừa lúc đó, Cổ Phiêu Hương bước vào, nàng đã thay một bộ đồ ngủ màu hồng phấn ấm áp, tấm áo mỏng manh không thể che giấu hết vẻ đẹp của tấm thân ngà ngọc uyển chuyển sau lớp vải. Như một nàng tiên giáng trần, nàng âu yếm ngồi xuống cạnh chàng, mỉm cười thỏ thẻ :

- Phó đệ sao lại có vẻ sợ hãi như thế? Đệ biết không, trong lúc say đệ đã ôm tỷ trong vòng tay gần mấy canh giờ đó...

Thiên Lâm nghe nói càng kinh hãi vô cùng, quả thật chiếc gối ở bên hơi ấm mà mùi hương vẫn còn lan toả. Liếc nhìn lại quần áo mình, tuy rằng có hơi xốc xếch song nút áo chẳng cái nào sai lệch vị trí. Tuy vậy chàng vẫn không hết lo lắng. Cổ Phiêu Hương ánh mắt chuyển sâu, giọng thê thiết :

- Đệ đừng lo. Cổ Phiêu Hương tỷ tuy bị giang hồ đặt cho ngoại hiệu Hồng Y La Sát nhưng vẫn chỉ là một cô gái bình thường tiết hạnh mà thôi. Tỷ đối với đệ là thật lòng, không cần biết đệ có coi tình yêu của tỷ vào đâu hay không, tỷ chẳng dám cưỡng cầu. Đệ say vui như thế là do Bách Niên Trần Tửu khá mạnh mà thôi, chẳng phải tỷ có tà ý gì đâu.

Nếu tỷ cố ý, thì đã cho vào đó loại thuốc khiến mê loạn tâm thần, nếu thế giờ này đệ còn đang quay cuồng trong giấc ái ân, làm gì có chuyện cùng tỷ tay trong tay suốt mấy canh khuya mà vẫn còn ở đây nghe tỷ nói hay sao?

Ngừng lại một chút, nàng lại nói tiếp :

- Không cần biết người ta nói tỷ thế nào, tỷ cũng như bao cô gái khác, chỉ muốn dành trọn tấm thân ngàn vàng cho một người duy nhất mà thôi...

Nghe nàng nói, Thiên Lâm vẫn một mực im lặng, mắt cố không nhìn vào đôi mắt nàng.

Cổ Phiêu Hương lại nói :

- Từ xưa tới nay tỷ vốn là cô gái kiêu ngạo, không hề coi bọn đàn ông háo sắc ra đâu, chỉ giành hết tâm tư cho việc luyện công mà chẳng nghĩ tới chuyện cùng ai chia sẻ cuộc đời. Không ngờ lần đầu tiên gặp đệ, tỷ đã không thể...Tỷ chỉ nhủ thầm, có lẽ đó là duyên nợ kiếp trước...Tỷ biết, đệ chẳng coi tỷ vào đâu, trong mắt đệ tỷ cũng chỉ là con ma nữ đáng ghê tởm, đệ sẽ không tin tấm chân tình của tỷ đâu,...thế thì có hề gì...tỷ đã cố đợi tới khi đệ tỉnh lại, để có thể dâng hiến tấm thân bằng thanh ngọc khiết...

Nói tới đây, hai má hơi ửng hồng, nàng nhẹ tay kéo tấm chăn mỏng, tay kia cởi chiếc áo mỏng manh, toan nằm xuống cạnh chàng. Phó Thiên Lâm hiểu nàng định làm gì, trong lòng những khinh ghét, nhưng toàn thân mềm nhũn, mà lại nóng hừng hực, trái tim đập liên hồi...lòng lại mong bàn tay ngọc kia xoa dịu tấm thân nóng bỏng...mong chờ những phút thần tiên...

Đột nhiên, Phiêu Hương ngồi dậy quát :

- Ai ở ngoài đó? Dám tự tiện vào phòng của ta sao?

Một giọng con gái thanh thoát cất lên ngoài cửa :

- Tỷ tỷ, mà muội Lục Hoa đây. Muội vừa ở Trung Nguyên về tới, tỷ cho muội bái yết hỏi thăm vài lời được chăng?

Phiêu Hương nghe giọng nói của sư muội thì bỗng nhiên gương mặt hiền hoà, nhưng nghe nàng nói muốn vào phòng bái yết thì nhanh chóng kéo lại áo xiêm bước ra. Người muốn vào là Tỳ Bà Ngọc Nữ, nàng nhìn thấy chiếc áo choàng và sáo trúc của Thiên Lâm ở đó thì đứng thần người ra, tay vuốt ve cây sáo trúc, nét mặt lặng lẽ âu sầu. Hồng Y La Sát thấy tiểu muội tới không đúng lúc, không khỏi thẹn thùng, toan lên tiếng biện bạch, nhưng Đông Lục Hoa đã hỏi :

- Tỷ tỷ, chủ nhân cây sáo trúc này đang ở trong phòng tỷ ư?

Cổ Phiêu Hương nghĩ cũng khó giấu diếm được, thẹn đỏ mặt, chỉ khẽ gật đầu. Không ngờ, Đông Lục Hoa thấy vậy thì giọt châu ướt mắt, khóc không ra tiếng. Thường ngày, tỷ muội sống trên đảo Thúy Vi tuy đều mang danh ma nữ, nhưng sống rất tình cảm. Cổ Phiêu Hương với cô tiểu muội này lại càng thương yêu. Nay thấy nàng rơi lệ thì giật mình hỏi nguyên do. Đông Lục Hoa lau nước mắt nói :

- Chủ nhân của cây sáo trúc này là Tử Địch Thanh Loa, là người có tên xếp cùng muội trong Ngũ Âm Năng Thủ đó. Tiểu muội đã trót đem lòng yêu thương chàng từ lâu nhưng tiếc là chàng lại lạnh nhạt vô tình, chẳng thèm để ý tới. Thì ra, chàng đã trao trái tim cho tỷ mất rồi...

Cổ Phiêu Hương hơi nhú mày, giây phút đã mỉm cười nói :

- Tiểu muội đừng vội lo lắng! Chàng trai kia chưa chắc đã là Tử Địch Thanh Loa của muội đâu. Cây sáo trúc này quả thật của chàng ta, nhưng chàng ta chẳng cưới thanh loa, mà ngay tới Ngũ Âm Năng Thủ là cái gì chàng ta cũng chẳng biết nữa...

Đoạn nàng kéo tay cô tiểu muội đi. Đông Lục Hoa nhìn kỹ một lúc mới nhận ra người này chính là người mang trên mình thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, được Tử Địch Thanh Loa bảo vệ tại Hoài Ngọc sơn hôm nào.

- Người này không phải Tử Địch Thanh Loa, chỉ là bạn thân của chàng thôi...

Cổ Phiêu Hương tươi nét mặt mà rằng :

- Như thế càng hay! Mọi yêu Tử Địch Thanh Loa, còn tử thì mang lòng thương bạn của...

Đông Lục Hoa chẳng để cho tử tử mình dứt lời, vội vã nói :

- Tử tử, chuyện này chúng ta hãy tạm gác sang một bên đã. Hiện giờ sư phụ đang đợi tử tại Bồng Lai các, còn nói tử phải mang Thiên Lam độc kiếm tới gấp...

Cổ Phiêu Hương nghe nói giật mình, nhủ thầm không chừng sư phụ đã biết chuyện quyết đấu của nàng với bọn Tiểu Thanh, Ma Mật Ngạn, Mạnh Vũ đêm qua cũng nên. Nàng vội hỏi :

- Mọi mọi, sư phụ khiến tử mang Thiên Lam độc kiếm tới gấp như vậy không biết là có chuyện gì?

Đông Lục Hoa đáp :

- Nghe nói Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn gửi thư hẹn sư phụ canh ba đêm nay lão sẽ tới đây. Chúng ta cần phải chuẩn bị trước thật cẩn thận mới được.

Cổ Phiêu Hương cũng đã biết chuyện sư phụ vẫn đang chờ có ngày được sử Thiên Lam độc kiếm đánh bại Chu Hồng kiếm của Bạch Y Đà Ông, nay Bạch Y Đà Ông đã tới, nếu lỡ mình chậm trễ để xảy ra chuyện gì đáng tiếc nhất định sẽ bị người quở trách. Nghĩ vậy nàng đành nén lòng thay lại bộ võ phục màu đỏ, khoác thanh Thiên Lam độc kiếm trên vai. Quay lại nhìn Phó Thiên Lân, nàng cười nói :

- Phó đệ hãy chịu khó ngủ đi một chút thì hơn. Đợi tử tử đưa thanh thần kiếm tới cho sư phụ để đối phó với lão gù Bạch Y Đà Ông trở về...

Phó Thiên Lân nhắm mắt quay đi không nói một lời. Tới chùng nghe tiếng bước chân hai tử mọi đã tắt mới mở mắt ra. Chàng lại miên man ôn lại những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua và chuyện Bạch Y Đà Ông vừa rồi...

Đột nhiên trước mắt chàng xuất hiện một gương mặt già nua. Nhìn lại thì ra đó là một ông lão mình mặc áo thô, dáng vẻ tiên phong đạo cốt. Ông lão đứng đĩnh bước tới cạnh giường đưa tay vuốt chòm râu bạc nhìn chàng cười khà khà hỏi :

- Lão đệ muốn trở về lục địa hay muốn ở lại đây hưởng thụ thú thần tiên?

Phó Thiên Lân thấy ông lão mắt sáng, mày rậm, tam tinh ánh lên chính khí thì trong lòng tự dưng thấy kính phục. Ông lão đã một mình đột nhập Thúy Vi đảo mà chưa bị phát hiện hẳn cũng là tay cao thủ võ lâm, lời lão nói chưa chắc là đùa giỡn. Chàng bèn cung kính đáp :

- Văn bói Phó Thiên Lân bị phu phụ Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy và Ngạo Sương Tiên Tử Phàn Tương dùng thuốc mê bắt đem tới đây. Nay lại rơi vào tay yêu nữ Cổ Phiêu Hương, bị chuốc rượu say mất hết công lực. Không biết lão tiên bói quý tính đại danh là gì, xin ra tay cứu giúp văn bói khỏi Thúy Vi đảo, văn bói sẽ cảm kích vô cùng mà ghi nhớ suốt đời.

Ông lão bèn lấy trong bọc ra một viên thuốc nhét vào miệng chàng, nói :

- Lão phu là Bạch Nguyên Chương. Ta đã ngầm theo chân đệ tử Đông Hải Kiêu Bà là Tỳ Bà Ngọc Nữ ra đây dò xét một câu chuyện. Lão đệ đừng vội hỏi nhiều, mau sửa soạn quần áo nhân lúc thầy trò Đông Hải Kiêu Bà đang bận đón khách mà trốn về đất liền.

Phó Thiên Lân nghe ba tiếng Bạch Nguyên Chương thì mừng rỡ. Nguyên người này trên giang hồ nổi danh nghĩa hiệp, được người trên võ lâm tặng cho danh hiệu Thần Y đại hiệp, Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thiết Kiếm Chu Ngân

Nói lại hồi trước Phó Thiên Lâm được lão thần y Bạch Nguyên Chương cho uống một viên thuốc. Viên thuốc của lão vừa vào tới miệng một lúc thì trong người lập tức thư thái. Phó Thiên Lâm thử vận khí thấy sức rượu quả nhiên đã tan hết, vui sướng vô cùng, vội ngồi dậy, theo lời lão thần y vợ vội quần áo, nhét cây sáo trúc vào người chuẩn bị theo lão trở về đất liền. Khi ánh mắt Bạch Nguyên Chương chạm tới cây sáo trúc, khuôn mặt lão lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng lão lẳng lẳng không nói, còn Thiên Lâm thì đang lúc hồi hộp cũng không để ý. Hai người âm thầm ra phía sau đảo, lấy một chiếc thuyền nhỏ giương buồm ra khơi. Phó Thiên Lâm đứng phía đuôi thuyền, mắt nhìn lại Thúy Vi đảo tư lự.

Bạch Nguyên Chương cười hỏi :

- Lão đệ đang nhớ nhung nàng yêu nữ Cổ Phiêu Hương đó chẳng? Công bằng mà nói, con yêu nữ đó quả thật xinh đẹp tuổi trẻ tài cao, nếu không phải lòng dạ ả quá ác độc...

Phó Thiên Lâm đỏ mặt đáp :

- Lão tiên bối chớ hiểu lầm. Văn bối đâu phải phường hiểu sắc. Văn bối chỉ hơi tiếc mình không thể chứng kiến trận ác đấu giữa hai cao thủ đệ nhất võ lâm với hai thanh danh kiếm Chu Hồng kiếm và Thiên Lam độc kiếm mà thôi.

Bạch Nguyên Chương cười lên ha hả nói :

- Việc ước hẹn canh ba đêm nay giữa Bạch Y Đà Ông và Đông Hải Kiêu Bà chẳng qua là kế điếu hổ ly sơn của ta bịa ra ngõ hầu có cơ hội cứu lão đệ mà thôi.

Phó Thiên Lâm ngạc nhiên hỏi lại :

- Là mưu kế của lão tiên bối ư? Nhưng làm thế nào lão lại biết mối hiềm khích của hai người đó mà sắp đặt mưu kế?

Bạch Nguyên Chương đáp :

- Khi ta tới mấy tỉnh gần Đông Hải có nghe thiên hạ đồn đại rằng: “Sợ khô đã tới Kiêu Bà, Thiên Lam độc kiếm đợi chờ Đà Ông” mới đi dò hỏi những người trên giang hồ coi sao, từ đó mới nảy ra mưu kế đó...

Đoạn lão kể cho chàng nghe chuyện Vạn Bác thư sinh Bành Hàm bị sát hại tại Cửu Liên sơn, sau đó Trường Bạch Tửu Đồ đơn thân đi tìm kẻ thù, và chuyển đi của lão cốt nhiên để tiếp ứng Trường Bạch Tửu Đồ. Nhân đó lão mới hỏi chàng mấy ngày trên đảo có nghe nói gì tới chuyện bọn Phùng Tiểu Thanh, Ma Mật Ngạn, Mạnh Vũ, và Trường Bạch Tửu Đồ ra tới đảo Thúy Vi hay không và cây sáo trúc kia của chàng là của Tử Địch Thanh Loa phải chăng? Phó Thiên Lân bèn kể lại chuyện đêm qua Cổ Phiêu Hương quyết đấu với Đồng cổ, Tiêu, Tranh như thế nào, Ma Mật Ngạn bị Cổ Phiêu Hương dùng Thiên Lam độc kiếm chém đứt bàn tay ra sao, kể cả chuyện chàng cùng Tử Địch Thanh Loa kết nghĩa kim lan cũng đem kể tốt chẳng giấu diếm điều gì. Nghe xong, Bạch Nguyên Chương mừng rỡ nói :

- Cứ theo lời lão đệ thì không phải là giữa Vực Ngoại tam hung Đông Hải Kiêu Bà, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, Nam Hoàng Hạt Đạo lại cả Miêu Cương lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn đã vì chuyện bọn trẻ con kia mà có hiềm khích với nhau rồi sao? Chúng ta có thể gây thêm thù oán, khiến chúng ghét bỏ lẫn nhau thì việc diệt quần ma sau này sẽ bớt khó khăn hơn nhiều...

Đột nhiên, lão ngừng lời chăm chăm nhìn về phía Thúy Vi đảo lăm lăm :

- Lão đệ nhìn kìa, hình như có một chiếc thuyền nhỏ đang hướng tới đảo Thúy Vi.

Trên đảo lại thấy thầy trò Đông Hải Kiêu Bà đều có mặt. Người mới tới kia không thể là nhân vật võ lâm tầm thường được. Không lẽ kẻ Điệu hổ ly sơn của ta giả biến thành thật, Bạch Y Đà Ông đã tới đảo thật sao?

Phó Thiên Lân cũng theo tầm mắt lão nhìn lại. Quả nhiên có một chiếc thuyền nhỏ đang nhấp nhô đề sóng mà lướt tới gần về phía đảo Thúy Vi. Chiếc thuyền lướt ngang qua chỗ hai người chừng hơn mười trượng thì thấy Bạch Nguyên Chương bỗng nhiên mặt đổi sắc, vận khí đan điền lớn tiếng gọi :

- Có phải Cái huynh không? Từ ngày gặp nhau tại đại hội tới nay thắm thoát đã hơn năm năm, Bạch Nguyên Chương luôn tưởng nhớ lão huynh mà không biết tìm đâu cho gặp.

Thì ra người trên thuyền chính là Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân. Trên lưng lão lại chính là thanh Thiết Kiếm Chu Ngân của Phó Thiên Lân. Tuy Cát Ngu Nhân có được nghe đệ tử yêu nói Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã ra Đông Hải tiếp ứng Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, nhưng lão cũng không ngờ đôi bên lại gặp nhau giữa biển thế này. Lão mới vươn mình đề khí dùng thế “Trường Tiền Xuyên Vân” (Mũi tên dài xuyên qua mây) nhảy vọt lên cao hơn sáu trượng rồi lộn mình chúc đầu xuống, hai tay giang ra như hải âu giữa biển nhẹ nhàng đáp xuống khoang thuyền của Bạch Nguyên Chương và Phó Thiên Lân không một tiếng động. Kinh công phi phàm của lão không những khiến Phó Thiên Lân kính phục mà vị võ lâm cao thủ đương thời Bạch Nguyên Chương cũng gật đầu khen giỏi, cho là trên đời ít thấy. Tầm mắt của Cát Ngu Nhân rất sắc bén, ngay khi trên không đã liếc thấy cây sáo trúc trên mình Phó Thiên Lân, nên sau khi nói vài câu khách sáo với Bạch Nguyên Chương, lão quay sang chàng hỏi :

- Lão đệ đây họ Phó phải chăng?

Qua cách xưng hô của Cát Ngu Nhân với Bạch Nguyên Chương, Phó Thiên Lân đã ít nhiều đoán ra lão chính là sư phụ của người nghĩa đệ Tử Địch Thanh Loa nên cũng thấy có phần thân thiết. Chàng vội cúi mình thi lễ đáp :

- Văn bối Phó Thiên Lân, xin bái kiến Cát lão tiên bối!

Cát Ngu Nhân xua tay nói :

- Không cần đa lễ. Lệnh tôn sư La Phù lão nhân là bạn thân của ta khi xưa. Lão hiền điệt cứ gọi ta hai tiếng sư thúc là được rồi.

Cát Ngu Nhân nhìn ngắm Thiên Lân từ đầu tới chân mấy lượt, thấy căn cốt phi thường, thầm khen học trò mình quả là có con mắt tinh đời, có thể chọn được ngọc trong đá. Lúc đó Bạch Nguyên Chương lại tạ ơn Cát Ngu Nhân đã cho đệ tử Tử Địch Thanh Loa tới Cửu Liên sơn báo tin tiếp cứu Bành Hàm, sau đó lại thuật lại chuyện trên Thúy Vi đảo mấy ngày qua một lượt nữa. Cát Ngu Nhân nghe xong mọi chuyện nhắm mắt nghĩ ngợi một hồi rồi mới lên tiếng :

- Nếu như Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên huynh không ra Đông Hải thì chắc chắn ông ta đã tới Miêu Cương rồi...

Nói đoạn lại quay sang Thiên Lân nói :

- Phó hiền điệt không biết, hôm rồi quá hẹn mười lăm ngày không thấy hiền điệt tới chỗ hẹn, đồ đệ ta e cháu gặp nạn giữa đường nên nó một mực đòi ta ra Đông Hải tìm kiếm cháu, còn nó thì tới Kỳ Liên sơn của Ngọc Chỉ Linh Xà để thăm dò tin tức về cháu đó.

Bấy giờ Phó Thiên Lân mới hay vị Cát sư thúc này cất công ra Đông Hải là để cứu mình, bất giác cảm động vô cùng. Lại lo cho nghĩa đệ nên vội hỏi :

- Sư thúc, hiền đệ cháu võ công cao cường, nhưng Ngọc Chỉ Linh Xà là kẻ võ công đã thành danh trên giang hồ, so với Đông Hải Kiêu Bà không thua kém bao xa...

Cát Ngu Nhân nghe Thiên Lân gọi đệ tử mình là hiền đệ cũng không giải thích gì thêm, lão chỉ cười mà nói rằng :

- Ngọc Chỉ Linh Xà quả thật không thể coi thường. Nhưng ta đã sắp kế hoạch sẵn cả rồi. Trong vòng ba tháng hiền đệ của cháu quyết không có gì đáng ngại cả. Hiện giờ cháu đã thoát hiểm, vậy chúng ta cùng tới Kỳ Liên sơn tìm nó tránh bất trắc xảy ra chuyện rắc rối vô ích...

- Lão quay sang Bạch Nguyên Chương tiếp lời :

- Tiểu đệ cùng Phó hiền điệt tới Kỳ Liên sơn, còn Bạch huynh xin ra vùng Miêu Cương. Như thế thì dù

Hùng huynh có đi ngã nào cũng có thể có người tiếp ứng. Chúng ta nếu người nào xong việc trước thì tới trợ giúp người kia ngay. Dọc đường nhớ để lại ký hiệu là được.

Sau khi bàn định kỹ thêm một hồi, thì hai thuyền cũng tới đất liền, ba người còn đi chung thêm một đoạn đường nữa chưa chia tay. Cát Ngu Nhân trao thanh Thiết Kiếm Chu Ngân cho Phó Thiên Lân nói :

- Thanh kiếm này vốn của hiền điệt, nay châu về hợp phố là đúng rồi. Tuy rằng người trên võ lâm ai ai cũng muốn tranh đoạt, song có ta đi cùng hiền điệt cũng đỡ lo ngại.

Phó Thiên Lân nhận lại thanh kiếm, nhân đó mới hỏi nguyên cớ quần hùng sao lại cố công đeo đuổi muốn chiếm lấy thanh kiếm. Cát Ngu Nhân không trả lời ngay quay sang Bạch Nguyên Chương nói :

- Bạch huynh chắc chưa quên năm năm trước chia tay nhau tại hồ Động Đình, chắc huynh không nghe lời đệ mà vẫn đem bí mật của thanh kiếm này tiết lộ cho người khác nên chuyện mới lan truyền trong giang hồ cho mọi người đua nhau theo đuổi phải chăng?

Bạch Nguyên Chương gật đầu thờ dài nhìn thanh kiếm trên tay Thiên Lân, rồi từ từ kể :

- “Năm xưa tiên triều gặp nạn, giặc giã quấy nhiễu nơi nơi. Ngô Tam Quế mở cửa đưa giặc vào nhà đem một dải giang sơn gấm vóc dâng cho quân Mãn. Lúc đó có một vị trung thần không chịu khuất phục, thống lĩnh hai tay thủ hạ- đều là kẻ võ công cái thế, cùng một đám tàn quân thề khôi phục giang sơn. Tiếc rằng sau vài trận khiến quân Mãn hồn xiêu phách lạc, thì quân sĩ cũng thương vong gần hết. Quân ít lương cạn, vận trời xoay chuyển, vị trung thần ấy đành rút gươm tự tận không chịu rơi vào tay quân Mãn. Lúc này hai vị cao thủ kia đều đi nhận nhiệm vụ nơi khác, khi trở về thì chủ đã bơ mình, quân lính như rắn mất đầu đã tan rã cả. Chỉ còn lại thanh kiếm sắt thấm máu trung thần bên di thể mà thôi. Hai người khóc than một hồi, lại ước định cùng lưu lại giọt tinh huyết trên thân kiếm, thấy kiếm là thấy chủ, người nào có được thanh kiếm đó thì lệnh cho hai người làm gì cũng theo. Sau đó hai người lên ngựa xông pha, chém giết một trần đất hoàng trời kinh, mỗi người chém đủ một trăm đầu giặc tế trước mộ chủ nhân”

Thiên Lân nghe xong ngậm ngùi, mà Cát lão cũng bồi hồi rơi lệ. Phó Thiên Lân hỏi :

- Vậy hai lão tiền bối có biết danh tính của hai nhân vật phi thường đó không?

Bạch Nguyên Chương lắc đầu :

- Lão có nghe người bằng hữu Bành Hàm nói một trong hai người đó một tên gọi Như Thiên Hàm nổi danh khắp võ lâm, người kia thì ...

Cát Ngu Nhân thờ dài nói :

- Người kia tên gọi La Phù lão nhân Biên Viễn Chí, chính là sư phụ của hiền điệt đó.

Vì thế mà thanh Thiết Kiếm Chu Ngân này hiện giờ mới ở trong tay cháu.

Tới giờ Phó Thiên Lân mới hiểu những khúc mắc trước kia khi chàng bước chân vào giang hồ. Nhưng chàng đột nhiên lại cau mày hỏi tiếp :

- Thừa lão tiên bối, chẳng lẽ quần hào muốn đoạt thanh Thiết Kiếm Chu Ngân này, dựa vào giọt huyết trung trinh và lời hứa khi xưa của nhị vị cao thủ mà sai khiến vị Đan Tâm kiếm khách ư?

Bạch Nguyên Chương gật đầu :

- Đương nhiên, đó cũng là một phần. Thật ra còn có lý do khác. Người trên giang hồ đồn rằng, trên ngọn Thiên Đô ở dãy Hoàng Sơn có một hang động bí mật ẩn giấu một bộ võ học kỳ thư, một thanh bảo kiếm và một cây linh dược hiếm có. Mà nơi đó chỉ có Đan Tâm kiếm khách là biết rõ lối vào. Nếu có thể dùng thanh kiếm đó ép Đan Tâm kiếm khách dẫn đường, chiếm được ba bảo vật thì có thể xưng bá võ lâm rồi...

Cát Ngu Nhân nghe nói cười lớn :

- Vạn Bác thư sinh quả nhiên kiến văn rộng lớn. Đệ ở Hoàng Sơn đã bao nhiêu năm cũng không biết có bí mật đó. Chuyến này sau khi trở về từ Kỳ Liên sơn có khi đệ cũng phải lên Thiên Đô phong một chuyến...

Phó Thiên Lân không để ý tới lời đùa giỡn của lão, hai tay nâng thanh kiếm hướng về phương Nam quỳ gối lạy. Cát Ngu Nhân và Bạch Nguyên Chương hỏi nguyên do, chàng trả lời rằng :

- Sư thúc, lão tiên bối, ân sư của hiền điệt quy tiên đã lưu lại cho thanh kiếm vô giá này. Cháu làm thế để tỏ lòng tôn kính tinh huyết của bậc trung thần, cũng là báo ân đức sư phụ cháu.

Cát Ngu Nhân khẽ chau mày, còn Bạch Nguyên Chương thì hai mắt trợn ngược, chăm chăm nhìn chàng :

- Người cũng định mang thanh kiếm đi tìm Đan Tâm kiếm khách ư?

Nghe Cát Ngu Nhân hỏi như vậy, Phó Thiên Lân cất tiếng cười dài, đáp :

- Sao Cát sư thúc lại có ý nghĩ khinh thường hiền điệt như thế? Ân sư di tặng thanh kiếm vô giá này cho cháu, sao cháu có thể vong ân bội nghĩa dùng nó để cưỡng cầu một vị tôn trưởng đi tìm báu vật cho riêng mình.

Bạch Nguyên Chương đưa ngón tay cái lên cười ha hả :

- Hỏi rất hay, trả lời lại càng hay hơn. Nếu người không phải là làm chuyện đó thì không lẽ để thanh kiếm thành vô dụng hay sao?

Phó Thiên Lân nhú mày nói, vẻ kiên quyết :

- Thanh kiếm vô giá, tuyệt đối không thể để nó bị phí hoài được. Hiện thời khí số nhà Thanh đang đến hồi cực thịnh, chúng ta không thể làm gì được chúng, song tiểu diệt có thể đem câu chuyện bi hùng này truyền bá nơi nơi nêu cao chính nghĩa, khích lệ dân tâm.

Biết đâu sau này lại có ích cho việc khu trừ giặc Mãn, khôi phục giang sơn đại nghiệp Minh triều. Như thế không phải là đã phát dương di chí của người anh hùng trung liệt hay sao?

Hai vị võ lâm lão tiền bối thấy Thiên Lân tuổi còn trẻ mà đã biết suy nghĩ như thế đều lộ vẻ vui mừng, gật đầu vừa ý. Phó Thiên Lân lại khẳng khái tiếp tục :

- Đối với vị lão tiền bối kia, nhân chuyến đi Miêu Cương lần này, nếu có thể tiểu diệt nhất định tới Mãng Thương sơn bái yết người, song tuyệt đối không có ý lấy bảo vật, chỉ cốt thỉnh cầu lão đại hiệp xuất sơn cứu dân độ thế tiêu trừ Vực Ngoại tam hung mà thôi.

Bạch Nguyên Chương càng nghe càng thấy vừa lòng, không nhịn được lời khen :

- Đáng khen đáng khen. Hiện thời võ học của lão đệ chưa tới đâu nhưng với chí khí đó, sau này nhất định lão đệ sẽ trở thành người đứng đầu võ lâm. Lão cũng rất khâm phục.

Đi chẳng bao lâu thì đường chia hai lối, Bạch Nguyên Chương nói :

- Giờ đây chúng ta ba người hai ngã. Lão đệ đã có ý tới Mãng Thương sơn bái yết vị kiếm khách kia, vậy ít ngày nữa, dù lão có tìm thấy tung tích người bạn già hay không, lão cũng...

Cát Ngụ Nhân chẳng để Bạch Nguyên Chương nói hết lời, cắt ngang :

- Theo như đệ biết thì Đan Tâm kiếm khách không còn ở Mãng Thương sơn nữa mà đã tới ẩn cư tại một vùng thâm u trong dãy Cao Lê Cống Sơn ở Vân Nam. Bạch huynh đi dò xét ở Dã Nhân sơn xong việc xin cứ đi thẳng tới Cao Lê Cống Sơn, hai người bọn đệ sẽ tìm tới sau.

Bạch Nguyên Chương gật đầu :

- Cao Lê Cống Sơn cũng không xa Dã Nhân sơn là bao, không chừng đệ tới trước cũng nên. Âm hiệu của đệ là hình vẽ một bình thuốc, trên nắp gài ba chiếc kim vàng. Mũi kim chỉ hướng nào là tiểu đệ đã đi về hướng đó.

Cát Ngụ Nhân gật đầu, đoạn đưa tay tạm biệt Bạch Nguyên Chương, cùng Phó Thiên Lân nhắm ngả Cam Túc cất bước. Dọc đường, Phó Thiên Lân phát hiện vị Cát sư thúc này chẳng những võ công tuyệt thế, mà binh gia thao lược, thi phú từ chương không môn nào là không thông thạo, chàng lại càng thấy khâm phục vô cùng, thỉnh thoảng lại nhờ lão chỉ giáo vài điều. Chàng hỏi tới đâu, lão đều tận tình giảng giải tới đó cả. Một lần, lão hỏi chàng :

- Ta nhờ năm xưa sư phụ người La Phù lão nhân nổi danh giang hồ nhờ pho kiếm pháp Lục Lục Thiên Cương. Pho kiếm này gồm sáu mươi tư thế, mỗi thế có ba lối biến hóa thông thường và ba lối biến hóa tinh vi, người học phải học tuần tự mới có thể lĩnh hội hết.

Không biết hiền điệt đã học trọn vẹn pho kiếm này chưa?

Phó Thiên Lâm thở dài nói :

- Tiểu điệt ngu dốt, học chẳng tới đâu, may nhờ có ân sư chỉ dạy. Tiếc là sư phụ chẳng may tạ thế thành linh, tiểu điệt mới chỉ kịp học sáu mươi tư thế cơ bản và một trăm linh tám biến thế thông thường. Còn lại những thế biến vi diệu tiểu điệt chưa lĩnh hội hết.

Cát sư thúc quen biết sư phụ tiểu điệt đã lâu, không hiểu sư thúc có thể chỉ điểm cho tiểu điệt phần nào về sự biến hóa thần diệu của pho kiếm pháp đó chăng?

Cát Ngu Nhân cười đáp :

- Hiền điệt đã lĩnh hội hết những thế kiếm căn bản và lối biến phổ thông thì cũng có thể đi lại trên giang hồ được rồi, có điều nếu gặp cao thủ như Đông Hải Kiêu bà thì cũng khó mà đối phó. Những thế biến tinh diệu của pho kiếm đó sư thúc không hiểu gì nhiều, song có một người có thể truyền thụ lại cho tiểu điệt được.

- Đan Tâm lão tiên bối?

Cát Ngu Nhân gật đầu :

- Không sai. Nhưng theo như sư thúc biết, Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp, muốn luyện cho đạt tới cảnh giới cao thì nhất thiết phải có chân khí nội lực tinh thuần phối hợp sử dụng mới được. Chuyến đi lần này, sư thúc không những giúp hiền điệt khẩn cầu vị kiếm khách đó truyền thụ kiếm pháp, còn tìm cách giúp cháu tăng cường chân khí nội lực mới được.

Trong khi chàng đang say mê với những hiểu biết mới cùng vị sư thúc, thì Nhân Thu Thủy, dưới tên Tử Dịch Thanh Loa Giả Y Nhân, lại vì chàng mà chịu biết bao gian nguy tại Kỳ Liên sơn. Nguyên khi trở về Hoàng Sơn, nghe sư phụ nàng phân tích sự nguy hiểm có thể xảy ra với Phó Thiên Lâm do chiếc xương sọ khô kia mang lại, nàng lo lắng đứng ngồi không yên lập tức hạ sơn. Sau đó thì Thanh Loa phi nước đại thẳng hướng Ngọc Linh Phong mà đi. Khi tới địa phận Cam Túc thì trời chuyển sang đông, khí hậu quan ải lạnh lẽo.

Nhìn từ Vũ Lăng sang Kỳ Liên sơn chỉ thấy tuyết trắng phủ núi như tấm thảm bạc ngang trời. Đường lên Ngọc Long phong gập ghềnh khúc khuỷu. Thanh Loa đi rất khó khăn. Nàng đành tìm một khách điếm gửi con Thanh Loa, chuẩn bị lương khô, mua tạm một cây sáo trúc, rồi sử khinh công lướt đi như bay vào vùng tuyết sơn. Chưa hết ngày đã gặp Động Đình Điện Tẩu Vân lão ngư nhân cũng tới để cùng tiếp ứng Trường

Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên. Văn lão ngư nhân cũng không biết Tử Địch Thanh Loa chỉ là nữ cải nam trang, chỉ thấy một chàng trai trẻ lặn lội đường xa tiếp ứng thì rất cảm kích :

- Giả đệ thật là người nhiệt tâm đáng kính. Lão đã tới đây mấy ngày, thăm dò khắp nơi vẫn chưa thấy tung tích người bạn già nóng nảy Trường Bạch Tửu Đồ. Lão đang tính phải mạo hiểm vào tận sào huyệt của Ngọc Chỉ Linh Xà mà dò xét, may lại gặp lão đệ. Hai người đi thì lại càng thêm phần sức mạnh, chúng ta có nên liều một phen không?

Tử Địch Thanh Loa vui vẻ đáp :

- Lão tiên bối đừng vội khen ngợi. Vì thực ra văn bối tới đây còn có lý do cá nhân, không phải chỉ riêng việc tiếp ứng Hùng đại hiệp mà thôi.

Đoạn nàng nói rõ chuyện tìm kiếm nghĩa huynh Phó Thiên Lâm cho lão nghe. Lão Ngư Nhân nghe xong rất thích chí, nói :

- Cả hai người chúng ta cùng muốn ứng cứu bằng hữu, thế thì hợp lực là phải rồi.

Dứt lời lão chỉ tay lên đỉnh Ngọc Long phong nói tiếp :

- Nghe nói Tiêu Dao Tử dựng sào huyệt ngay đỉnh cao nhất kia, chúng ta trèo lên đó ngẫm xét, hay nên bắt một tên trong Linh Xà đạo viện xuống đây tra hỏi manh mối đây?

Nàng nghĩ trong giây lát rồi đáp :

- Vực Ngoại tam hung tên nào cũng cuồng bạo. Xung quanh chỗ chúng ở chắc chắn là khu cấm địa được canh chừng nghiêm mật, ai đặt chân tới thì dù vô tình hay cố ý đều bị coi như cầm chắc bị rắc rối. Không hiểu Hùng đại hiệp và Phó huynh có sa chân vào Linh Xà đạo viện hay không nữa. Theo văn bối chúng ta cứ tìm cách dụ một tên đồ đệ của lão quái đó xuống núi rồi tìm cách dò hỏi trước vẫn hơn.

Lão Ngư Nhân gật đầu :

- Giả lão đệ tuổi trẻ mà hành động chín chắn, thái độ trầm tĩnh không nóng vội liều lĩnh, thật không giống với bọn thanh niên tầm thường. Đáng khen lắm! Nay, lão đệ có nhã hiệu Tử Địch Thanh Loa, hay là thổi lên một điệu sáo có khi lại dụ được bọn cuồng ngạo trong Linh Xà đạo viện xuống núi cũng nên.

Tử Địch Thanh Loa mỉm cười vâng mệnh, rút lấy cây sáo trúc thổi lên một điệu nhạc thần tiên. Nghe tiếng sáo nỉ non, Lão Ngư Nhân hơi cau mày chăm chú nhìn dường như có điều băn khoăn.

- “Tiếng sáo uyển chuyển chứa chan nhu tình của đôi nam nữ cách xa. Cứ theo điệu sáo mà suy thì người chàng ta ngày đêm mong nhớ phải là trang tuyệt thế giai nhân, thế mà bây giờ lại đi kiếm người nghĩa huynh, thật là...”

Thật ra vì lão không rõ chuyện nàng nên mới không hiểu mà thôi. Tiếng sáo trầm bổng còn chưa dứt tình, từ trên núi đã xuất hiện bóng người quần áo hoa hòe hoa sói, thân pháp nhanh nhạy, men vách đá mà lao xuống như một ánh sao băng. Nháy mắt y đã đáp xuống trước mặt hai người. Y trợn mắt nhìn Thu Thủy quát :

- Tiểu cầu to gan từ đâu tới? Sao dám đứng trước Linh Xà đạo viện thổi khúc nhạc ma quỷ gì đó, không sợ mất mạng sao?

Lão Ngư Nhân thấy tên này tuổi còn thiếu niên, lối ăn mặc sặc sỡ tức cười, giọng điệu trịch thượng chợt nghĩ ngay tới tên Thái Y Ma Mật Ngạn đã sát hại Bành Hàm tại Ma Vân bích liên nổi giận đùng đùng, nghiêng răng quay sang Thu Thủy hỏi khê :

- Giả lão đệ, y có phải là Thái Y Ma Mật Ngạn đã sát hại Bành lão hữu của ta đó chẳng?

Nhân Thu Thủy khê lắc đầu, nhìn người kia lạnh lùng hỏi :

- Người có phải là Độc Thủ Lang Quân Đồng Báo, tiểu đồ đệ của Tiêu Dao lão quái không? Ta là Tử Địch Thanh Loa cùng sư huynh người Ma Mật Ngạn đều có tên trong Ngũ Âm Năng Thủ. Hôm nay ta tới thăm hãn, không biết hãn có việc đi Cửu Liên sơn đã về tới chưa?

Đồng Báo nghe gã thiếu niên mặt đẹp như ngọc kia xưng danh Tử Địch Thanh Loa thì nét mặt bớt vẻ hung hăng, đáp :

- Sư huynh ta cùng hai người bạn dạo chơi lâu không về núi. Vừa rồi sư phụ ta có việc cần tìm sư huynh mà không gặp đã nổi trận lôi đình, ra lệnh lột da một tên vô phúc dám xông vào cấm địa. Ta khuyên các người nên đi chỗ khác mà chơi, đừng có vào Linh Xà đạo viện lúc này mà mang họa vào thân.

Nghe nói Tiêu Dao lão quái mới lột da một người, cả hai người Lão Ngư Nhân và Nhân Thu Thủy đều giật mình biến sắc, Lão Ngư Nhân nghĩ tới Hùng Đại Niên, còn Nhân Thu Thủy thì nghĩ tới Phó Thiên Lân, trong lòng thấp thỏm không yên. Cả hai không hện mà cùng lên tiếng :

- Tiểu tặc, người mau nói cho ta nghe người bị Tiêu Dao lão quái lột da là người như thế nào? Tên họ lai lịch ra sao?

Thấy thái độ của hai người như vậy, Đồng Báo mới chợt nghĩ ra, hai người này nói có một người cùng sư huynh y có tên trong Ngũ Âm Năng Thủ, chứ cũng không nói là bằng hữu của sư huynh, tìm đến đây chưa chắc đã là hỏi thăm mà là gây sự cũng nên. Nếu không sao lại có thái độ hỏi vặn như thế. Đúng như vậy thì cũng không cần khách sáo làm gì. Nghĩ đoạn trừng mắt nhìn hai người, ánh mắt lộ hung quang, nói :

- Hai người không phải bằng hữu của sư huynh ta. Dám tới đây gây sự thì quả thật các người hết muốn sống rồi. Ta cũng chẳng tiếc gì mà không cho các người hay, tên vô phúc đó đã xông vào Linh Xà đạo viện, chết mà chưa kịp để lại tên tuổi. Bây giờ xương thịt đã được vớt nuôi bầy rắn rồi. Chỉ còn bộ da căng phơi

ngay cửa Linh Xà đạo viện mà thôi.

Các người có bản lĩnh thẳng được cặp Ngũ Độc Đường Lang trao và mười hai mũi Tí Ngọ Vấn Tâm đinh của ta thì ta sẽ tình nguyện đưa các người lên núi.

Nghe y nói người lạ đã “xông vào Linh Xà đạo viện” thì Thu Thủy cảm thấy bớt lo lắng, còn Lão Ngưu Nhân thì lại càng lo lắng thêm. Nguyên vì nếu người kia là Phó Thiên Lân, thì phải là bị môn hạ Tiêu Dao Tử bắt từ Hoài Ngọc sơn về mới hợp lý. Còn Trường Bạch Tửu Đồ lâu nay vẫn nổi tiếng nóng nảy, hành động sơ xuất, việc xông vào Linh Xà đạo viện là hoàn toàn có khả năng. Thu Thủy hơi vững dạ, mỉm cười từ từ bước tới trước mặt Đồng Báo nói :

- Được. Vạy Giả mạo xin lĩnh giáo Ngũ Độc Đường Lang trao của người trước.

Độc Thủ Lang Quân Đồng Báo nhướng mày nhìn chàng thiếu niên anh tuấn cười khinh thường, đoạn giơ hau bàn tay móng nhọn tới cả tắc thủ ngang ngực, mắt vẫn nhìn nàng trừng trừng, thân mình từ từ dịch sang phải. Nhân Thu Thủy đứng tấn vững vàng, mắt dõi theo bước chân xê dịch của Đồng Báo đề phòng.

“Tên này để móng tay dài nhọn như thế kia, dường như có luyện Đường Lang trao lực (Móng chân bộ ngựa) rồi lại tẩm thêm độc dược vào móng tay nên mới gọi là Ngũ Độc Đường Lang trao. Ta thẳng hẳn chắc không khó, nhưng phải đề phòng không để móng tay hấn chạm vào da thịt mới được.”

Thoắt một cái, Độc Thủ Lang Quân đã lẹ làng lắc mình tiến tới gần, tay trái đẩy ra một chưởng phách không, tay phải xoè năm ngón như móc câu chụp lấy yếu huyệt Kỳ Môn dưới vú. Thu Thủy vốn là nữ cải nam trang, huyệt Kỳ Môn lại càng không phải nơi dễ dàng chạm tới. Vừa thấy y lướt tới, nàng đã nhẹ nghiêng mình lách sang trái một bước tránh bàn tay phải, hữu chưởng đồng thời đẩy ra một luồng cương khí đỡ chưởng phong của đối phương. Nàng nghĩ tới chuyện y toan chạm tới huyệt Kỳ Môn của nàng thì vừa thẹn vừa giận nên chưởng phát ra đều vận mười thành công lực. Hai luồng chưởng phong tạo gió ào ào khiến cây cối xung quanh cũng ngã rạp hết cả. Chỉ thấy Độc Thủ Lang Quân khẽ kêu một tiếng rồi loạng choạng thối lui hơn ba bước. Được một chưởng chiếm lấy thế thượng phong, Thu Thủy thừa thế lướt tới không để cho y kịp ra tay, thi triển liền hai chiêu Trích Tinh Hoán Đầu và Hoàn Chuyển Càn Khôn, thân mình như nước chảy mây trôi, dồn cho Đồng Báo liên tục thối lui, miệng gầm gào tức tối mà chẳng làm được gì. Tiếp sau đó, nàng lại sử ngay chưởng pháp Lưỡng Nghi Tứ Tượng do Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân truyền dạy. Bộ chưởng pháp này bao hàm sự biến hóa bao la đủ cả âm dương ngũ hành tương sinh tương khắc, cửu cung thuận nghịch tinh diệu vô cùng, nên chỉ trong thoáng chốc, Độc Thủ Lang Quân đã luống cuống tay chân, loay hoay chống đỡ với một vầng núi chưởng. Đừng nói gì tới Độc Thủ Lang Quân, ngay cả lão hiệp Động Đình Diệu Tẩu đứng cạnh quan sát cũng kinh ngạc trước chưởng pháp thần kỳ của nàng mà gật đầu tán thưởng, cho là giang hồ hiếm thấy. Đánh được chừng hơn hai mươi chiêu nhưng Thu Thủy vẫn còn e dè chưa dám hạ độc thủ. Còn Độc Thủ Lang Quân thì đã mắt hoa mày váng, nhiều lúc tưởng chừng không chống đỡ nổi nữa, muốn lặn ra mà thôi. Y đánh bừa một chưởng rồi phóng vút ra ngoài giờ tay lên kêu lớn :

- Thua rồi thua rồi. Đồng mỗ chịu thua về chưởng lực. Vậy người chuẩn bị đón mười hai mũi Tí Ngọc Vấn Tâm Đình của ta đi.

Nhân Thu Thủy toan cất lời đáp trả thì Động Đình Điều Tẩu đã tiến lên cười ha hả :

- Chưởng pháp thần diệu, chưởng pháp thần diệu. Sau vài năm nữa khi lão đệ luyện tập tăng thêm chừng năm thành hóa hầu thì ngay cả lão quái Tiêu Dao Tử cũng khó lòng mà đối phó nổi.

Đoạn quay sang Độc Thủ Lang Quân nói :

- Ngũ Độc Đường Lang trảo của người đã tệ như vậy thì chắc Tí Ngọc Vấn Tâm Đình gì gì đó của người chắc cũng chẳng khá hơn, mang ra làm chi cho bẩn mắt ta...

Đồng Báo nhìn lão hần học, nói :

- Lão câu đừng vội coi thường. Tí Ngọc Vấn Tâm Đình của ta chỉ trầy trật chút xíu là người có thể về châu Diêm Vương được rồi. Nhưng người không muốn sống nữa thì ta cũng chiều lòng.

Câu nói chưa dứt, hai tay hần đã cùng lúc khẽ vung lên, sáu vệt sáng bên tay phải xẹt về phía Động Đình Điều Tẩu như ánh chớp, sáu vệt sáng bên tay trái nhắm vào Thu Thủy bay tới theo thủ pháp “Mãn Thiên Hoa Vũ” (mưa hoa đầy trời). Độc Thủ Lang Quân ra tay độc ác, đánh lén cả Thu Thủy, nhưng hần ngờ đâu Động Đình Điều Tẩu lịch duyệt giang hồ, thấy y mắt láo liên thì đã có đề phòng từ trước. Hai tay y vừa vung lên, lão đã vung tay xẹt ra một luồng bạch quang như thần long uốn khúc lưng trời, chớp mắt đã gạt phăng cả mười hai mũi đinh của Đồng Báo đi mất tăm. Chỉ khi lão thu hồi chân khí, luồng bạch quang rớt xuống đất mới hay đó là một sợi dây câu cá, thường dùng để câu cá bình thường. Xưa nay Đồng Báo vốn ý tài võ học và oai danh sư phụ Ngọc Chỉ Linh Xà nên hành động kiêu cuồng ngạo mạn. Không ngờ hôm nay ngay chính tại sào huyệt mình lại gặp hai tay một già một trẻ đánh cho tơi tả, người nào người nấy đều hơn hẳn về cả chưởng lực lẫn công lực. Còn chưa hết bề mặt, Thu Thủy đã nói :

- Ngũ Độc Đường Lang trảo ta đã lĩnh giáo, Thập nhị Tí Ngọc Vấn Tâm đình cũng bị Vân lão tiên bối đánh bật hết. Không biết người có định giữ lời hứa đưa chúng ta lên Ngọc Long Phong chiêm ngưỡng tòa đạo viện của quý phái hay không?

Đồng Báo cười gằn đáp :

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Đi theo ta.

Dứt lời y phóng mình lên đỉnh núi. Lão Ngư Nhân và Thu Thủy rõ biết lên núi là nguy hiểm, song ca hai đều lo lắng cho bằng hữu, nên lập tức phóng theo không suy nghĩ. Tới đỉnh núi, hai người theo Đồng Báo rẽ vào một hang động nhỏ bên tay trái. Quanh co một hồi thì tới một tòa đạo viện nguy nga tráng lệ. Còn cách cổng chừng năm trượng, Đồng Báo dừng lại nhìn hai người cười nhạt :

- Đây đã là Linh Xà đạo viện - võ lâm thánh địa miền Tây bắc rồi. Bộ da của người kia căng trên tấm ván dựng bên tả cửa đạo viện đó. Các người có gan thì cứ thử vào sâu trong đạo viện mà bái yết sư phụ ta mà lĩnh giáo oai lực của các giống linh xà.

Không kịp để hai người nói câu nào, hắn đã phóng mình vào trong đạo viện mất dạng. Hai người cũng chẳng để ý, nhìn chăm chăm vào tấm da bên tả. Tấm da bị đóng đinh phơi trên một tấm ván, như lời Đồng Báo đã nói. Tấm da mới còn nguyên cả chân tay mặt mũi, ghê sợ nhất là da đầu còn nguyên lớp tóc đỏ như máu rũ xuống.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Linh Xà Đạo Viện

Ngay lúc còn ở dưới núi, Thu Thủy đã đoán biết người bị hại không phải là Phó Thiên Lâm. Tới giờ tận mắt thấy tấm da người thì nàng mới hoàn toàn yên tâm.

Nàng đưa mắt dò hỏi Vân lão ngư nhân :

- Lão tiên bối, giang hồ hình như rất ít người tóc đỏ.

Vân lão không trả lời ngay mà cũng chẳng nghe nàng nói hết câu, lệ làng đưa mắt ra cửa đạo viện rồi lướt tới chỗ tấm ván đưa tay bứt lấy ba sợi tóc đỏ. Thấy hành động kỳ lạ của lão, Thu Thủy ngạc nhiên, định lên tiếng hỏi thì Vân lão đã nói :

- Cuốn “Vạn Bác thư sinh Thủ lục” của cố hữu Bành Hàm tặng lão đệ đệ có mang theo không?

Nhân Thu Thủy gật đầu ngơ ngác, vẫn chưa hiểu gì, nhưng cũng lấy cuốn sách nhỏ đưa cho Vân lão. Lão nhìn chăm chú ba sợi tóc đỏ rồi nói :

- Lão đệ thử lật tìm xem trong cuốn Thủ lục đó có trang nào nói về người tóc đỏ hay không?

Từ khi được Bành Hàm tặng cho cuốn sách, đây là lần đầu tiên Thu Thủy mới lật xem. Quả nhiên trong đó có mục nói về nhân vật kỳ dị, có người tóc đỏ tên gọi Hồng Phát Túy Linh Quan. Nàng khẽ đọc đoạn đó lên cho Vân lão cùng nghe :

- Hồng Phát Túy Linh Quan tên thật Tống Thiện, thân hình cao lớn, tóc đỏ, nghiện rượu, sống miền Tây Vực, ít khi bước chân vào Trung Nguyên. Là tục gia sư đệ của Tuệ Giác thần ni, Lưu Vân phong, Kỳ Liên sơn.

Nghe đọc, Vân lão kẹp ba sợi tóc đỏ vào cuốn sách rồi đưa trả cho Thu Thủy, nói :

- Khi trước ta cũng đã từng nghe nói có người là Hồng Phát Túy Linh Quan song không rõ lai lịch. Nay xem cuốn Thủ lục này mới hay. Có lẽ người này từ Tây Vực sang đây thăm sư tỷ Tuệ Giác thần ni rồi quá say mà đi lạc vào Linh Xà đạo viện nên mới bị thăm sát như thế...

Nhân Thu Thủy nghe xong liền hỏi :

- Vân lão tiên bối nhờ ba sợi tóc đỏ cất giữ lại, có phải muốn đem đến trao cho Tuệ Giác thần ni chăng?

Vân lão gật đầu đáp :

- Lão làm vậy là để Tống Thiện khỏi chết oan, hai nữa là tạo thêm một tay kinh địch đối với Vực Ngoại tam hung. Tử Nghệ kiếm Tuệ Giác thần ni có bộ kiếm pháp Sa Môn Nhất Tuệ kiếm, có thể đương cự cùng bọn chúng.

Lão nói tới đây thì đưa mắt nhìn một lượt xung quanh cau mày nói :

- Lão đệ nhìn xem, lối ra đã bị độc mãng ngăn cản, Chúng ta đã vào tới đây cần phải hết sức cẩn thận mới được. Tiêu Dao lão quái không những võ công cao cường, thủ đoạn lại vô cùng tàn độc nham hiểm.

Thu Thủy liếc mắt nhìn lại, quả nhiên thấy ở đó có hai con độc mãng vảy lớn bằng miệng chén nằm cuộn tròn ở đó choán hết cả lối đi. Nàng hậm hực nói :

- Hai con độc mãng này chẳng thể cản lối chúng ta. Nhưng đã mất công vào đây thì nhất định phải đi tới cùng, xem Hùng đại hiệp cùng nghĩa huynh vân bối có bị hãm thân nơi đây không.

Ngừng lời một lát, nàng như chợt nghĩ ra một điều liền hỏi :

- Sao lại như thế được nhỉ? Giống rắn thường sợ lạnh, vậy mà trong vùng băng tuyết lại có một đạo viện tên gọi Linh Xà, chắc hẳn là có nuôi rất nhiều rắn. Vậy làm thế nào chúng sống nổi?

Vân lão ngư nhân mỉm cười giải thích :

- Số rắn Tiêu Dao lão quái nuôi đều thuộc chủng loại hiếm thấy, hơn nữa cả người lẫn rắn đều sống nơi miền băng tuyết, chắc chắn là có một loại thuốc gì đó uống vào có thể chịu đựng được băng giá rồi...

Nghe Vân lão giải thích cũng có phần hợp lý, Thu Thủy không hỏi gì thêm, tiến tới trước cánh cửa vận thần công lên tiếng nói :

- Động Đình Diệu Tẩu Vân lão ngư nhân và Tử Địch Thanh Loa đệ tử của Hoàng Sơn Động Khách xin được bái yết Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao viện chủ!

Thu Thủy đã xưng danh cầu kiến mà trong Linh Xà đạo viện vẫn im phăng phắc chẳng có động tĩnh gì. Một lúc sau, Thu Thủy đã toan kêu lần nữa thì cửa bật mở, Đồng Báo đang đi ra, đằng sau có hai hàng tám tên thanh y tiểu đồng nữa. Người nào người nấy vẻ mặt hằm hằm. Đồng Báo vòng tay đáp :

- Gia sư đang ở trong Linh Xà điện, cho Đồng mỗ ra mời hai vị vào.

Dứt lời, y nghiêng người nhường lối cho hai người bước vào. Đường vào đạo viện lát đá trắng, hai bên lối đi la liệt vừa rắn vừa trăn đủ màu sắc kích cỡ nằm đó, con nào con nấy thấy người lạ đều ngóc đầu phùng mang thè lưỡi, hàm răng lởm chởm lộ ra ai trông thấy cũng phải ghê rợn. Tuy nhiên Lão Ngư Nhân

và Thu Thủy đều là người có căn bản võ công vững vàng, mấy con độc xà độc mãng chẳng dễ mắt tới mấy, thân nhiên bước đi.

Đến khi qua hết đoạn đường rảnh, Đồng Báo mới vượt lên đi trước dẫn đường. Đi qua hai tòa đại điện thì tới một căn nhà không lớn song chạm trổ khá công phu. Đồng Báo vừa bước vào thông báo, Lão Ngư Nhân đã cất tiếng sang sảng :

- Tiêu Dao viện chủ chắc lấy làm bất ngờ về việc viếng thăm của huynh đệ Vân mỗ lắm thì phải? Chuẩn bị lâu như vậy mới xong.

Trong căn nhà vẳng ra tiếng trả lời :

- Bần đạo đang luyện tập cho bày linh xà, không biết có khách quý từ Trung Nguyên tới thăm nên đón tiếp không được chu đáo. Kẻ man di ngu dốt, Vân đại hiệp đừng cố chấp.

Giọng nói vừa dứt thì thấy nơi cửa điện một đạo nhân áo trắng bước ra. Người này thân hình khẳng khiu, nét mặt gian xảo, tay cầm một con quái xà nhỏ bằng ngón tay út, dài hơn trượng có lẽ, toàn thân đen bóng, đang rúc đầu chui vào ống tay áo rộng thùng thình của lão. Nhân Thu Thủy đã nghe danh con quái xà màu đen-chính là món vũ khí lừng danh của Ngọc Chỉ Linh Xà tên là Đảo Câu Thiết Tuyển Linh Xà chiêu, nên nàng đưa mắt theo dõi đề phòng rất cẩn thận.

Hai người theo sau Ngọc Chỉ Linh Xà bước vào điện. Trong điện bày biện đơn giản, sạch sẽ, có điều nơi nơi từ góc điện chân cột, xó nào cũng có rắn mãng kỳ dị đủ hình dạng theo đủ tư thế. Đếm sơ cũng hơn mấy chục con, tạo cho khung cảnh trong điện vẻ âm u đáng sợ. Ngọc Chỉ Linh Xà đưa tay mời khách ngồi, sai Đồng Báo rót trà, đoạn nhìn hai người cười nói :

- Hai người một là đại hiệp trong nhóm Bình Tung ngũ hữu nổi danh Trung Nguyên, một là thiếu niên anh hùng, bần đạo rất hân hạnh. Không biết hai vị quá bộ tới vùng băng tuyết này là có điều gì chỉ giáo bần đạo đây?

Thu Thủy từ khi bước chân vào điện rất căng thẳng, vì trước đó đã nghe danh Vực Ngoại tam hung gian xảo ác độc, chén trà trước mặt cũng đề phòng không chạm tới.

Riêng Lão Ngư Nhân thì lịch duyệt giang hồ có thừa, lão biết bọn Vực Ngoại tam hung tuy ác độc song tên nào tên ấy đều kiêu căng tự phụ, hai bên mặt đối mặt như thế này chắc chắn lão quái Tiêu Dao Tử không dám hạ độc ảnh hưởng tới danh tiếng trên giang hồ. Bởi vậy lão ung dung nâng chén trà uống cạn, đoạn nhìn Tiêu Dao Tử sang sảng nói :

- Tiêu Dao viện chủ nói rất đúng, Vân mỗ xin nói thẳng. Sở dĩ hôm nay lão cũng vị Giả lão đệ tới đây là để hỏi thăm hai người bạn của chúng tôi có bị Viện chủ bắt nhốt tại Linh Xà đạo viện này không.

Lão quái cau mày :

- Các vị muốn nói tới hai người nào? Tên họ ra sao?

Lão Ngự Nhân nghiêm nét mặt nói :

- Một người là Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, một trong Bình Tung ngũ hữu, người kia là một thiếu niên anh hùng, tên gọi Phó Thiên Lân.

Năm xưa Tiêu Dao Tử đã có dịp gặp mặt hai trong số năm người Bình Tung ngũ hữu là Cô Vân đạo trưởng và Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương, vì thế, khi nghe bốn tiếng Trường Bạch Tửu Đồ, lão nghĩ tới người tóc đỏ say rượu chửi quàng xiên xông vào Linh Xà đạo viện đập phá mà sau đó bị lão sai người giết chết lột da. Lão hỏi :

- Hùng Đại Niên là người có bộ tóc đỏ phải không?

Lão Ngự Nhân lắc đầu :

- Cả Hùng Đại Niên và Phó Thiên Lân không người nào tóc đỏ.

Tiêu Dao Tử nghe nói cười mà rằng :

- Tệ viện không hề thấy hai người đó tới.

Tiêu Dao Tử vừa dứt lời, hai người Lão Ngự Nhân và Thu Thủy đều đứng dậy, toan ngỏ lời cáo biệt. Ngọc Chỉ Linh Xà đứng dậy quay lưng nói :

- Hai vị tạm lưu bước. Tệ viện có một quy định đặt ra từ lâu, không thể hủy bỏ được...

Từ khi bước chân vào Linh Xà đạo viện, Vân lão ngự nhân đã biết chốn này không dễ vào ra tùy ý. Nay thấy Tiêu Dao Tử nói vậy cũng không lấy làm lạ, biết là có chuyện lôi thôi xảy ra tới nơi. Nhưng lão vẫn làm ra bộ không hiểu Ngọc Chỉ Linh Xà muốn gì, mỉm cười :

- Viện chủ có gì chỉ bảo xin cứ nói.

Tiêu Dao Tử cười ha hả nói :

- Ra mộ tế quý, vào...

Vân lão ngự nhân nói chen vào :

- Ra mộ tế quý, vào miếu lễ thần! Đó là điều bình thường. Không biết trong Linh Xà đạo viện có thờ thần gì, chúng tôi xin được tới đó lễ bái.

Gương mặt Tiêu Dao Tử thoáng hiện nét nham hiểm, rồi lại thản nhiên nhìn hai người nói :

- Tệ viện không có thờ thần. Nhưng bằng hữu giang hồ tới đây mỗi khi vào cửa rồi đều phải vượt qua xà trận, đấu với mấy con rắn bần đạo nuôi mới ra được.

Vân lão ngư nhân nhủ thầm :

- “Không xong rồi. Ngọc Chỉ Linh Xà vốn coi rắn như bảo vật. Mình giết vài con rắn của lão thì chắc chắn sẽ sinh chuyện, mà không thì sao có thể vượt qua cái xà trận chết tiệt gì đó mà không bị rắn độc làm hại đây...”

Nhân Thu Thủy cũng hiểu tâm ý của Vân lão ngư nhân, nàng thầm nghĩ :

- “Tiêu Dao Tử là một trong Vực Ngoại tam hung, tàn ác có tiếng. Nay lại ngay trong Đạo viện của lão ta gây chuyện thì bản thân không khỏi chịu thua thiệt. Nếu có thể thì kéo dài thời gian, biết đâu ân sư từ Đông Hải tới kịp...”

Nghĩ đoạn, nàng quay ra Tiêu Dao Tử cười nói :

- Tiêu Dao lão tiên bối, vì người thiếu niên Phó Thiên Lâm kia có quan hệ mật thiết với Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm kiếm khách nên vẫn bối mới theo lệnh Đan Tâm lão tiên bối tới đây. Gia sư cũng đã theo lời nhờ cậy của Đan Tâm lão tiên bối mà ra Đông Hải kiếm chàng ta, có lẽ cũng đã sắp tới đây. Xin Viện chủ nể mặt Đan Tâm kiếm khách mà miễn cho bọn tại hạ việc giao đấu với độc xà tránh tổn thương hòa khí hai bên được chăng?

Ngọc Chỉ Linh Xà nghe nói thì kinh ngạc hỏi :

- Đan Tâm kiếm khách nghe nói đã tuyệt tích giang hồ từ lâu, sao tự dừng lại có chuyện sai người tới đây?

Nhân Thu Thủy lẳng lẳng lấy ra trong bọc một vật, hai tay cung kính đưa lên. Ngọc Chỉ Linh Xà đỡ lấy, thấy đó là một mảnh áo dài thẫm máu loang lổ, đầy vết đao kiếm xé rách ngang dọc thì cũng bất giác tỏ vẻ cung kính, gấp lại đưa trả cho Nhân Thu Thủy.

Nhưng chỉ ngay đó, vẻ mặt lão trở lại lạnh lẽo như thường, cười nhạt nói :

- Bần đạo ngưỡng mộ hào khí trung liệt của Đan Tâm kiếm khách đã lâu, thường mơ ước được thưởng thức thần công tuyệt nghệ độc bộ võ lâm của người. Nay thiếu hiệp đã phụng lệnh Đan Tâm kiếm khách mà tới đây, bần đạo cũng không muốn là khó dễ hai người làm gì. Nhưng bần đạo cũng phải mời thiếu hiệp và Vân đại hiệp đây dạo một vòng qua Linh Xà đạo viện, thăm Linh Xà bí thất của bần đạo một lần cho biết.

Dứt lời lão đứng dậy đưa tay mời và đi trước dẫn đường. Đến lúc này thì hai người cũng không biết làm sao, đành theo bước mà đi. Lại qua mấy tòa trang viện nữa thì tới trước một tòa đại điện, xung quanh

tường xây kín mít, Tiêu Dao Tử ngừng chân quay lại cười nham hiểm, nói :

- Trong này là bộ sưu tập các loại rắn của bản đạo, hai vị vào coi có được đầy đủ không?

Nói đoạn đưa tay đẩy một tấm cửa sắt nặng nề sang một bên, bước vào trong. Một mùi tanh hôi bên trong xông ra lộng óc khiến cho Vân lão ngư nhân và Thu Thủy đều choáng váng, cố nín thở bước theo vào trong. Mắt đã quen với ánh sáng lờ mờ, hai người đều bất giác rung mình. Bên trong đại điện chẳng có một đồ đạc gì, mà khắp nơi chỉ thấy rắn và rắn, tường nhà rui mè kéo cột, lúc nhúc rắn lớn rắn bé rắn vừa rắn nhỏ, muôn màu vạn trạng chen chúc lên nhau, mắt lấp lóa như sao. Ngọc Chi Linh Xà đột nhiên ngửa cổ rú lên một tiếng quái dị. Bầy rắn nghe hiệu lệnh liền nhanh chóng nối đuôi nhau thành hàng lối thứ tự chui qua một lỗ hổng góc tường ra ngoài. Hai người còn đang theo dõi bầy rắn chuyển động thì nghe đánh rầm một cái, cánh cửa sắt nặng nề kia đã đóng chặt. Hai người còn đang lo ngại không biết lão Tiêu Dao Tử này định giở trò gì thì nghe tiếng nói ngoài vọng vào :

- Linh Xà đạo viện không phải nơi người ngoài có thể vào đây đe dọa phá hoại được. Mời hai vị Ở tạm trong đó một tháng chờ Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân hay Đan Tâm kiếm khách tới đây thì bản đạo sẽ mở cửa trả tự do cho hai người. Mỗi ngày vào giờ Ngọ và giờ tí bản đạo sẽ cho thả vào một con rắn và một con trăn, nếu hai người có thể thì cứ giết rắn trăn, dùng máu thay nước, dùng thịt thay cơm, bằng không thì hai vị hãy vui lòng làm mồi cho độc xà của bản đạo vậy.

Lời nói vừa dứt, không gian lại trở lại im ắng đáng sợ. Nhân Thu Thủy tức giận dậm chân nói :

- Mọi người đồn đại trong Vực Ngoại tam hung thì Ngọc Chi Linh Xà là kẻ hung hiểm nhất quả không sai. Chúng ta bị lão nhốt ở đây, nếu quả thật phải giết rắn giết trăn mà sống thì sao nuốt trôi. Không hiểu số lượng khô chúng ta mang theo đủ dùng trong mấy ngày nữa.

Vân lão ngư nhân thở dài không nói, đưa mắt xem xét xung quanh điện, thấy tòa điện này ngoài hai lỗ thông hơi nhỏ trên nóc còn thì hình như đều bằng sắt đúc liền cả.

Thật có cánh cũng khó thoát. Lão trấn tĩnh an ủi Thu Thủy :

- Giả lão đệ cứ yên tâm. Trong hoàn cảnh nguy hiểm thì cốt yếu là nên bình tĩnh ứng biến. Số lượng khô mang theo nếu khéo dùng cũng được khoảng bảy ngày. Nước uống đã có bầu rượu lớn của lão đây. Chúng ta để tâm trước tới bọn độc xà độc mãng là hơn.

Nhân Thu Thủy cau mày :

- Nếu theo ý văn bối thì ác mãng dễ trị, mà độc xà thì khó phòng... Lão Tiêu Dao Tử đã nói mỗi ngày hai bạn sẽ thả vào một rắn hoặc một trăn...

- Nếu thế thì hay rồi. Lão có sở trường về trị rắn. Thế thì trăn dành cho lão đệ, còn rắn cứ để lão xử lý. Ngoài những lúc đó thì chúng ta dùng nội công tĩnh tọa, cũng có thể chống đói khát. Một tháng thì không

biết, nhưng mười bữa nửa tháng thì có gì là không được. Không chừng chưa tới nửa tháng đã có thể ra khỏi, chưa chắc đã tới nổi phải ăn thịt trần, uống máu rắn đâu...

Nghe lão nói vậy Thu Thủy cũng không biết cách gì hơn, đành theo lời lão ngồi xếp bằng xuống đất vận công đề khí. Một lúc sau, nơi lỗ hồng góc nhà có tiếng khè khè quái dị, hai đốm sáng nhỏ từ từ liến vào. Mắt đã quen với bóng tối, nên vừa liếc sang, Thu Thủy đã cười nói :

- Đó là một con độc xà, đầu nhọn như mũi dùi, dài tới bốn năm thước, toàn thân đỏ như lửa. Mời lão tiên bối ra tay trước.

Vân lão lấy ra một sợi dây câu đáp :

- Độc xà ghê gớm thế nào lão cũng coi như lươn chạch mà thôi.

Sợi dây trong tay lão đã biến thành một tia bạch quang xẹt đi. Con độc xà theo thói quen bò từ từ để thị Oai, nào ngờ hôm nay gặp phải cao thủ, chưa kịp động thủ đã bị tia bạch quang phóng tới chẳng kịp tránh. Thủ pháp câu cá của Lão Ngư Nhân quả thật tuyệt diệu. Sợi dây chỉ hơi uốn vòng một chút đã quấn chặt hai vòng ngay nơi yếu hại gần cổ độc xà. Sợi dây khê rung lên, con rắn bị quăng lên đập mạnh vào tường đập đầu chết ngay. Nhân Thu Thủy đang ngẫm thán phục thủ pháp câu rắn của Vân lão ngư nhân thì lại thấy lão lấy ra một lưỡi câu, móc đuôi rắn treo lên cột, nói :

- Làm vậy để tính xem trước khi chúng ta ra khỏi đây đã giết được bao nhiêu ác mạng độc xà của lão quái Tiêu Dao Tử đó.

Nhân Thu Thủy bật cười nói :

- Vân lão tiên bối thật xứng danh Động Đình Diệu Tẩu. Đi đâu cũng sẵn đồ nghề câu cá. Chắc lão không ngờ có ngày mình lại dùng đồ câu cá để câu rắn thế này.

- Lão đệ không biết, lão được liệt vào nhóm Bình Tung ngũ hữu là bởi lão đã luyện được lối sử dụng những dụng cụ câu cá theo cách rất đặc biệt. Không những móc câu dây câu, cả cần câu lưỡi cá lão lúc nào cũng mang bên mình.

Nghe nói Nhân Thu Thủy rất ngạc nhiên, lưỡi cá móc câu dây câu còn có thể nhét trong người, còn cần câu... Vân lão ngư nhân đã rút trong mình ra một cây côn đồng, xem ra cũng dài một thước, cả một vuông lưỡi khoảng thước vuông không biết làm bằng chất liệu gì mà đen nhánh một màu. Không đợi Thu Thủy hỏi gì, lão giơ cây côn đồng vụt mạnh một cái, tức thì biến thành một chiếc cần đồng dài chín thước, gồm chín đoạn ngắn nối liền với nhau có thể kéo dài thu ngắn tùy ý. Thu Thủy hỏi :

- Cây cần câu đồng này được chế tạo rất đặc biệt. Dùng làm binh khí thì rất tiện.

Nhưng còn vuông lưỡi?

Vân lão ngư nhân khẽ rung tay, chiếc cần lại thu về thành chiếc côn đồng. Đoạn lão dùng đinh cứt vào trong người cần thận mới chỉ tay vào vuông lưới nói :

- Đó là một môn sát thủ tuyệt học của lão. Trừ phi gặp lúc nguy hiểm tới tính mạng, nhất là lúc bị đông người vây đánh hay gặp món ám khí thần diệu, còn không thì không sử đến. Bây giờ chắc cũng không phải dùng tới nó đâu.

Thu Thủy chợt nghĩ ra một ý nói :

- Vân bối biết rồi, theo ý vân bối chừng nào chúng ta chán tay không buồn giết rắn, cứ giăng lưới ngay lỗ hồng thì rắn trăn cũng không vào được, có phải là tiện hay không?

Vân lão ngư nhân gật đầu cười :

- Giăng lưới bắt rắn cũng có thể, nhưng chúng ta không nuôi rắn độc hại người, thế thì bắt giết có gì khác nhau. Thôi, lão đệ lưu ý, sắp tới lúc lão quái Tiêu Dao Tử thả độc xà độc mãng rồi hay sao đó.

Dứt lời, lão nhắm mắt ngưng thần nhập định, còn Thu Thủy cứ mãi vẫn vợ suy nghĩ, lại lo cho sự an nguy của Phó Thiên Lâm. Trong lòng mãi vẫn không yên được, đành lôi cuốn Vạn Bác thư sinh Thủ lục của Bành Hàm tặng ra tra cứu giải sâu. Đây mới là lần thứ hai nàng giờ ra xem, lần trước chỉ mới tra khảo danh tính người tóc đỏ, bây giờ rảnh rỗi mới có dịp xem kỹ càng. Cuốn sách này ghi chép rất nhiều chuyện li kỳ ít thấy trên võ lâm, càng đọc càng thấy thú vị. Thu Thủy tư chất thông minh, chỉ đọc một lần là ghi nhớ hết cả. Đọc xong được một lúc thì đã tới giờ lão quái Tiêu Dao Tử thả rắn, trăn vào. Lần này là một con độc mãng vảy đen, dài gần một trượng. Với công lực của Thu Thủy đối phó với con trăn này chẳng khó khăn gì. Cây sáo trúc chỉ vung lên một vòng, con độc mãng đã hết đời, vũng vẩy một hồi rồi chết hẳn. Liên tiếp mấy ngày, nền nhà đã chất đống năm xác độc mãng và năm xác độc xà treo lủng lẳng. Khí trời lạnh lẽo, dù trăn rắn chết cũng không bốc mùi thối rữa, song mùi tanh thì đúng là khó chịu. Lúc này lương khô thì còn một ít, song nước uống đã cạn, hai người sắp lâm vào cảnh thiếu thốn. Độc xà độc mãng của lão quái Tiêu Dao Tử thả vào lại mỗi ngày một hung dữ. Ngày thứ sáu, con rắn thả vào là loại độc xà rất hiếm, toàn thân xanh biếc, nhỏ hơn ngón tay út, hai răng nanh cong cong như móc câu rất dễ sợ. Tuy thế Lão Ngư Nhân với tuyệt kỹ vô song, tia bạch quang chỉ loé lên một lượt đã xong đời độc xà. Thu Thủy chỉ chớp mắt một cái đã thấy Lão Ngư Nhân chuẩn bị dùng móc câu móc đuôi rắn treo lên xà. Nhìn xác rắn, nàng chợt giật mình la lớn :

- Vân lão tiên bối, chớ đụng vào nó.

Thì ra Thu Thủy nhớ ra loại rắn này được miêu tả trong cuốn Vạn Bác thư sinh Thủ lục đọc hôm trước, tên gọi Thất Bộ Thanh Xà, khắp người chỗ nào cũng đầy chất độc. Lão Ngư Nhân toan móc con rắn treo lên thì nhất định phải chạm phải nó, vì vậy nàng mới kêu lên ngăn cản. Không ngờ thủ pháp Lão Ngư Nhân quá nhanh, không kịp rút trở lại. Lão Ngư Nhân treo rắn lên xà thấy ngón tay tê dại cũng hiểu là rắn có độc, nhưng ỷ có thuốc giải độc nên không mấy lưu tâm. Chỉ khi nghe Thu Thủy nói loại rắn này tên gọi Thất Bộ

Thanh Xà lão mới rùng mình kinh hoảng. Lúc đó cả cánh tay mặt đã nhanh chóng không thể cử động. Vân lão ngư nhân gắng bình tĩnh đưa tay trái dùng lệ làng điểm huyết tạm chặn đứng mạch máu vào tim, đồng thời uống mấy viên thuốc giải. Song độc răn quá mạnh, lão từ từ chìm vào hôn mê, toàn thân bất động. Nhân Thu Thủy vội rút trong bọc một con dao nhọn rạch một vết nhỏ nơi tay lão, từ từ nặn hết máu độc. Nghĩ lại đoạn ghi chép trong sách cách giải độc của Thất Bộ Thanh Xà.

- “Muốn giải độc Thất Bộ Thanh Xà phải uống ngay mật của bảy loại rắn độc khác nhau”

Nàng nhắm tính trên xà đã có năm xác rắn độc, thêm con Thất Bộ Thanh Xà mới chỉ có sáu. Nếu chờ tới mai để thêm một con rắn nữa thì e Vân lão đã chết mất rồi.

- “Trăn rắn tương tự như nhau, dùng mật của bảy loại rắn nào cũng được thì có gì không thể dùng mật trăn độc?”

Trong lúc nguy cấp, nàng chẳng suy nghĩ gì thêm, dùng dao cẩn thận rạch lấy mật của sáu con rắn và con trăn Truy Phong Ô Sào - chất độc cũng khá mạnh cho Vân lão uống, hi vọng giải trừ chất độc cho Vân lão. Đây gọi là “bệnh cấp thuốc uống liều”. Một lúc lâu sau mà Vân lão vẫn hôn mê không tỉnh, nàng cũng không biết làm sao, ngồi bó gối buồn rầu.

Cùng lúc đó, bên ngoài đạo viện, Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân đã cùng Phó Thiên Lâm tới chân Ngọc Long Phong. Cát Ngu Nhân biết rõ Tiêu Dao Tử mưu kế thâm sau hiểm độc, hơn cả Đông Hải Kiều Bà. Nay Phó Thiên Lâm đã không đến Kỳ Liên sơn, mà Thu Thủy lại vô cớ tới tận sào huyết của lão quái dò xét thì tránh sao khỏi có chuyện nguy hiểm tới tính mạng. Vì thế lão cùng Phó Thiên Lâm ngày đêm không dừng bước, mong cho tới Kỳ Liên sơn thật mau. Công lực của Phó Thiên Lâm còn kém, đi vài ngày thì sức đã yếu dần, chạy chậm lại. Mỗi lúc đó, Cát Ngu Nhân lại cầm tay truyền nội lực giúp sức. Phó Thiên Lâm cũng hiểu lão sư thúc muốn giúp mình, mỗi khi Cát Ngu Nhân cầm tay trợ giúp đều cố gắng vận chân khí bản thân phối hợp với luồng nhiệt lực lưu chuyển toàn thân.

Quả nhiên đường dài ngàn dặm mà không thấy mệt mỏi. Tới Kỳ Liên sơn thì lại thấy nội lực tăng hơn trước gấp bội, trong lòng cũng lấy làm kỳ dị mừng rỡ, thầm cảm tạ sư thúc. Tới chân núi rồi, Hoàng Sơn Độn Khách không dè dặt như Vân lão ngư nhân và Thu Thủy mà dắt tay Phó Thiên Lâm lên thẳng đỉnh núi, đến trước cửa Linh Xà đạo viện. Vừa bước tới sân thấy ngay bộ da của Hồng Phát Túy Linh Quan Tổng Thiện treo đó, Cát Ngu Nhân cũng phải cau mày nghĩ ngợi. Lần này, hai người chưa kịp lên tiếng đã có thấy Ngọc Chỉ Linh Xà thân ra tận cửa đón chào hỏi :

- Tôn giá Đan Tâm kiếm khách hay Cát bằng hữu ở Lê Sơn?

Nghe Tiêu Dao Tử hỏi vậy, Cát Ngu Nhân hiểu là Nhân Thu Thủy đã tới đây, không chừng đang bị giam trong đó cũng nên. Lão trả lời :

- Tại hạ Cát Ngu Nhân ẩn cư Hoàng Sơn. Đan Tâm kiếm khách trừ khi có chuyện trọng đại nào động

trời đất, còn không có khi nào lại chịu ra mặt. Hôm nay tại hạ tới đây vì đồ nhi Tử Địch Thanh Loa đi tìm vị thiếu hiệp Phó Thiên Lân này vô ý làm phiền Viện chủ. Không biết đồ nhi ngu muội của tại hạ có còn trong đạo viện hay không?

Theo dõi Thu Thủy trong hầm rãnh, Tiêu Dao Tử thấy tài nghệ nàng không tầm thường đoán biết tay Hoàng Sơn Độn Khách hẳn cũng là hảo thủ không thua kém mình là mấy.

Nhưng vì lão quanh năm ở vực ngoại, nghe ba tiếng Cát Ngu Nhân rất lạ tai, nên không vội trả lời mà vẫn quan sát thật kỹ lưỡng. Lão thấy Cát Ngu Nhân quả nhiên phong thái phi phàm, uy nghi lẫm lẫm, võ học uyên thâm khó lường. Ngay cả tên Phó Thiên Lân kia cũng có khí phách của thiếu niên anh hùng xuất chúng. Lão tươi cười nói :

- Bần đạo ẩn cư nơi đây đã lâu, ít khi gặp được những cao thủ võ lâm Trung Nguyên. Nếu đón tiếp có gì không vừa ý xin Cát bằng hữu cũng đừng chấp nhặt. Lệnh đồ cùng một vị tên gọi Động Đình Diệu Tẩu Vân lão ngư nhân quả có trong Linh Xà đạo viện của bần đạo.

Đoạn lão quay sang mấy tên tiểu đồng sai dọn lũ rãnh trên lối đi, rồi nghiêng người mời khách. Cát Ngu Nhân trong lòng cũng để tâm phòng bị, cùng Phó Thiên Lân đi vào.

Ngọc Chỉ Linh Xà dẫn hai người vào trong Linh Xà điện, rồi lại sai tiểu đồng rót trà tiếp đãi. Cát Ngu Nhân chẳng khách sáo, nói ngay chuyện Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn tặng cho Phó Thiên Lân chiếc sọ người khô thế nào, bị bắt tới Đông Hải ra sao, mấy thầy trò tìm kiếm thế nào nói cả cho Tiêu Dao Tử nghe. Xong, lão đứng dậy nói :

- Hiện Phó huynh đệ đã được thoát thân từ Thúy Vi đảo, Đông Hải Kiêu Bà cũng vui lòng bỏ qua, Cát mỗ xin Viện chủ mở lòng thứ lỗi cho tiểu đồ và Vân đại hiệp đã làm phiền Viện chủ.

Ngọc Chỉ Linh Xà nghe nói chiếc sọ người đã về tay Đông Hải Kiêu Bà thì cũng thấy vui mừng, nói giọng mỉa mai :

- Ít khi thấy các vị anh hùng Trung Nguyên tới thăm, bần đạo vui mừng còn không hết, sao có thể nói là làm phiền với cả thứ lỗi cái gì. Có điều, đạo viện có quy định riêng, khách tới thăm đều phải đấu qua xà trận với lũ rãnh bần đạo nuôi. Hôm trước lệnh đồ...

Phó Thiên Lân đã nghe Tiêu Dao Tử nổi tiếng về tài dạy rãnh độc, nghe nói thì thầm lo cho nghĩa đệ :

- Cát sư thúc, không biết nghĩa đệ tiểu diệt và Vân lão tiên bối...

Ngọc Chỉ Linh Xà thấy dáng vẻ hốt hoảng của chàng cười khà khà nói :

- Bần đạo thấy vị Giả lão đệ có mang theo mảnh áo thấm huyết lệ của Đan Tâm kiếm khách nên đặc biệt lưu tình, chỉ mời hai người tạm trong Vạn Long điện, mỗi ngày thả vào một rãnh một trăn làm món ăn

khoản đãi mà thôi. Với công lực hai người thì tới nay tuy ở trong đó sáu bảy ngày rồi nhưng chắc vẫn bình yên thôi.

Lão quét cặp mắt gian xảo nhìn Cát Ngư Nhân và Phó Thiên Lân một lượt rồi lại tiếp lời :

- Bần đạo định giữ hai người trong đó một tháng, nhưng nể tình Cát bằng hữu xa xôi tới đây có thể du di đi mà thả hai người ra. Lỡ mấy ngày qua đã có chuyện không hay xảy ra, Cát bằng hữu không được vừa ý thì cứ tới tìm bần đạo.

Sở dĩ Tiêu Dao lão quái nói như thế là bởi mấy ngày quan sát Vân lão ngư nhân bắt rắn, hôm qua lại thả vào một con Thất Bộ Thanh Xà, có thể có người đã vong mạng rồi. Cát Ngư Nhân cùng Phó Thiên Lân đều hiểu ý của lão quái, trong lòng lo lắng vô cùng. Nhưng Cát Ngư Nhân thận trọng lịch duyệt, nghe nói mặt không biến sắc, chỉ khẽ gật đầu. Duy Phó Thiên Lân nóng nảy, tay sờ chuôi kiếm mím chặt môi. Nếu nghĩa đệ chàng có chuyện, Lục Lục Thiên Cương kiếm chưa luyện thành công cũng đem ra sử dụng luôn. Thái độ của chàng không qua được mắt Tiêu Dao Tử, nhưng lão cũng không coi vào đâu, chỉ đề phòng Cát Ngư Nhân mà thôi. Khi hai người tới trước cửa Vạn Long điện, Tiêu Dao Tử lại đưa tay vặn nút điều khiển cửa sắt từ từ mở ra. Dưới đất nằm xác măng độc, trên cột sáu xác rắn treo, còn không thấy bóng dáng Vân lão ngư nhân và Thu Thủy đâu hết. Ai nấy đều ngơ ngác. Ngọc Chỉ Linh Xà lộ vẻ kinh ngạc, vì tòa thiết điện này kiên cố vô cùng, một khi đã đóng cửa thì khó mà thoát thân. Thế mà bây giờ... Còn đang không hiểu thế nào, đột nhiên một tiếng hú từ trên đỉnh điện phát ra, Vân lão ngư nhân cùng Thu Thủy nhẹ nhàng nhảy xuống đất, miệng cười khà khà :

- Kỳ hạn một tháng mới qua bảy ngày thôi mà, sao vội mở cửa làm gì? Đan Tâm kiếm khách hay Cát đại hiệp đã tới phải không?

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy nhìn nhau, thấy cả hai cùng bình yên thì rất đổi vui mừng. Thu Thủy chỉ thốt lên mấy tiếng “Lân ca...” rồi nắm tay Thiên Lân, ánh mắt chứa chan nhu tình.

Nguyên khi Vân lão ngư nhân cầm xác con Thất Bộ Thanh Xà bị trúng độc, nhưng cũng kịp uống mấy viên thuốc giải độc, sau đó Thu Thủy lại chiếu theo sách, cho lão uống mật của rắn độc, cho dù có khác với sách một chút nhưng vẫn rất công hiệu, không những cứu mạng Lão Ngư Nhân mà còn giúp ích cho lão rất nhiều. Nhưng khi đó, lão không tỉnh lại, Thu Thủy e nếu Tiêu Dao lão quái thả rắn, trắn vào nữa thì mình khó đối phó, để lão nằm dưới đất không tiện nên mang theo lên xà nhà mà ở cạnh canh chừng. Nàng tỉnh tọa hồi lâu, mở mắt ra thì thấy Vân lão như người ngủ mới tỉnh giấc, đôi mắt sáng quắc tinh anh hơn trước. Nàng vui mừng hỏi :

- Vân lão tiên bối, độc rắn trong người lão...

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nam Hoang Cầu Kỳ

- Không biết lão đệ cho lão uống thứ thuốc gì, mà không những đã trừ hết chất độc, lại còn làm cho mắt được tinh sáng thêm rất nhiều. Trong điện tối thế này mà tất cả mọi vật chung quanh lão đều nhìn thấy một cách rất rõ ràng.

Thu Thủy nghe nói mừng rỡ vô cùng, mỉm cười đáp :

- Vân bối không có mang theo bên mình thứ thuốc giải độc nào, chỉ làm theo những điều ghi chép trong cuốn Vạn Bác thư sinh Thủ lục của Bành lão tiên bối di tặng, mỗi lấy bảy thứ mật rắn độc khác nhau cho lão tiên bối uống mà thôi!

Dứt lời, nàng liền đưa cuốn Thủ lục cho Vân lão.

Vân lão lật sách xem đến mục nói về loại chim muông rắn rết, thấy có đoạn ghi về loại rắn độc Thất Bộ Thanh Xà dùng cách chữa trị nọc độc của loại rắn này. Lão xem tới đây vừa bùi ngùi thương tiếc người bạn cũ tài cao học rộng, lại vừa sợ hãi trong lòng. Nếu không gặp được may mắn, trước khi trúng độc đã giết đủ số rắn độc để có thể lấy mật chữa trị, thì chắc là lão đã theo chân bạn cũ rồi.

Mật rắn vốn có công dụng làm sáng mắt, nếu gặp được loại rắn càng độc, công dụng càng lớn.

Vân lão đã may mắn uống bảy thứ mật đều thuộc loại độc xà hiếm có, nên cặp mắt của lão trở nên tinh sáng lạ thường. Những hàng chữ nhỏ như con ruồi trong cuốn Thủ lục, lão đều đọc được rõ ràng không sót một chữ.

Sau một phen thoát hiểm, hai người lại tiếp tục ngồi tĩnh tọa cho đến giờ Ngọ, chờ xem lão quái thả vào loại độc mãng gì nữa. Không ngờ mới vừa đúng Ngọ, thì bỗng nhiên có tiếng “két két” và cửa điện mở toang...

Vân lão ngư nhân và Thu Thủy đều đoán biết hạn kỳ một tháng chưa hết mà lão quái đã mở cửa tất nhiên Hoàng Sơn Độn Khách đã tới, nên khi chân vừa chạm đất Vân lão đã nghĩ ngay Tiêu Dao lão quái mở lời châm chọc.

Còn Tiêu Dao lão quái thì định ninh thế nào mở cửa cũng thấy thảm trạng mười con ác xà độc mãng đang xúm nhau xâu xé hai xác chết. Nào ngờ, sự thực trái lại, người thì không việc gì mà bày rắn độc trần dử thì đều bị đập chết một cách oan uổng.

Tiêu Dao lão quái trong bụng vừa sợ vừa tức, nhưng vẫn giữ nét mặt vui vẻ, cất tiếng cười khà khà nói :

- Bần đạo đã biết trước, mấy con rắn tầm thường đó đâu có đáng kể đối với thần công tuyệt nghệ của Vân đại hiệp và Giả lão đệ. Sở dĩ bần đạo phải làm như vậy là để cho hợp với luật lệ của tệ viện mà thôi! Nay vị Phó lão đệ mà hai vị đi chung đã cùng Cát đại hiệp đến đây, bần đạo đã giữ đúng lời hứa mở cửa trước thời hạn. Vậy xin mời chư vị ra tiền điện dùng chén rượu nhạt để bần đạo được trọn tình chủ nhân.

Cát Ngu Nhân thấy Tiêu Dao lão quái không những không làm khó dễ mà cả đến việc giao đấu lão cũng không nhắc tới, Thì đã thâm phục lão quái là người khôn ngoan thức thời, nhưng đến khi ngó lời cáo biệt, bỗng nhiên lão quái lại cất tiếng cười lớn :

- Bần đạo cùng Nam Hoang Hạng Đạo, Đông Hải Kiêu Bà và Dã Nhân sơn chúa Đồng Cổ Thiên Tôn đều ngưỡng mộ phong thái võ công của vị Đan Tâm kiếm khách từ lâu, vậy phiền Cát đại hiệp có thể...

Nghe nói, Cát Ngu Nhân khẽ cau mày ngắt lời :

- Chúng ta là kẻ trượng phu, nên thẳng thắn nói chuyện với nhau, việc ân oán xưa nay giữa đôi bên có rất nhiều phiền phức, thế nào chúng ta cũng phải có ngày giải quyết dứt khoát! Cách đây ít lâu, Vạn Bác thư sinh Bành Hàm lại bị lệnh đồ hãm hại, vậy Cát mỗ xin thay mặt nhóm Bình Tung tứ hữu đính ước cùng Viện chủ đứng đến tiết Trùng Dương mồng chín tháng chín sang năm gặp nhau tại Thanh Lương đài trên ngọn Hoàng Sơn để giải quyết dứt khoát mọi điều ân oán. Cát mỗ tuy kém tài, nhưng đến lúc đó cũng xin được tham dự và mỗ cũng sẽ cố tìm cách mời cho được người bạn già của mỗ là Đan Tâm kiếm khách tới dự cho vui!

Tiêu Dao lão quái gật đầu cả cười nói :

- Bần đạo rất khâm phục Cát đại hiệp là người thẳng thắn, vậy chúng ta cùng ước định. Về phía Đông Hải Kiêu Bà, bần đạo sẽ cho người thông báo, còn Nam Hoang Hạng Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn, phiền Cát đại hiệp có tiện đường xin thông báo giúp. Đúng hẹn, chúng tôi sẽ cùng đến Thanh Lương đài tham dự!

Dứt lời, lão đứng dậy đưa mọi người ra khỏi Linh Xà đạo viện.

Khi qua khỏi dốc núi, Thu Thủy liền mỉm cười nói với Thiên Lân :

- Lân ca có mang theo lương khô đấy không, nếu chậm độ hai ngày nữa sư phụ và Lân ca không đến chắc tiểu đệ và Vân lão hiệp phải ăn thịt rắn mất!

Phó Thiên Lân vội đưa gói lương khô, đồng thời trao trả Thu Thủy cây sáo trúc và mỉm cười nói :

- Giả hiền đệ...

Vừa nghe Thiên Lâm gọi ba tiếng “Giả hiền đệ”, Cát Ngu Nhân đã nhìn Thu Thủy vuốt râu mỉm cười ngất lờl :

- Phó hiền đệ! Sư thúc cũng không cần giả hiền đệ làm gì nữa, từ nay trở đi, hiền đệ đừng gọi Giả Thu Thủy nữa mà cứ gọi là Thu muội được rồi!

Bị sư phụ tiết lộ bí mật giả trai của mình, Thu Thủy thẹn quá vội cúi đầu, đỏ bừng mặt không dám ngẩng lên.

Riêng Phó Thiên Lâm, chàng cảm thấy hồi hộp lạ lùng, trái tim đập thành thịch, lòng thầm nghĩ :

- “Thì ra người nghĩa đệ anh tuấn tài ba của mình lại là một vị cân quắc đội lốt, thảo nào lâu nay nàng ta đối với mình lại tỏ vẻ ân cần khác thường như thế, hay là...”

Tới đây bỗng nhiên Vân lão ngư nhân cất tiếng cười khà khà cắt đứt ý nghĩ của chàng, rồi với giọng trào lộng, lão nói :

- Lần này bị nhốt trong Linh Xà đạo viện, cặp mắt kém cỏi của lão được bảy thứ mật rắn kỳ độc giúp ích rất nhiều. Thế mà chỉ nhìn được đồ vật trong bóng tối, chứ không nhận ra được mặt mũi thực của một vị hiệp nữ dưới lốt một trang thanh niên anh tuấn. Lão rất phục tài hóa trang của nữ hiệp, quả thật trên đời có một không hai.

Tới đây, lão quay sang nhìn Phó Thiên Lâm rồi vuốt chòm râu bạc cất tiếng cười ngất nghẻo mãi không thôi.

Ngụ ý trợn cười trào lộng của Vân lão càng làm Thu Thủy thẹn đỏ mặt tía tai. Sau cùng, nàng phải đánh bạo vừa bốc lương khô ăn vừa hỏi Thiên Lâm :

- Sao Lâm ca không kể cho tiểu muội nghe những chuyện xảy ra từ khi chúng ta chia tay tại Hoài Ngọc sơn và Lâm ca bị sa vào tay Đông Hải Kiêu Bà?

Phó Thiên Lâm cũng chiều ý Thu Thủy vừa đi vừa kể chuyện đến khi chàng dứt lời thì đã cách Ngọc Long Phong một đôi xa, bỗng nhiên Thu Thủy dừng bước nhìn Vân lão ngư nhân nói :

- Vân lão tiên bối, chúng ta quên mất một việc rất trọng yếu rồi!

Vân lão ngư nhân ngạc nhiên hỏi :

- Việc gì?

Thu Thủy đáp :

- Lão tiên bối đã quên không đưa gửi cho Tuệ Giác thần ni ba sợi tóc đỏ mà lão tiên bối đã thấy ở bộ

da của Hồng Phát Túy Linh Quan căng phồng trên sào huyết của Tiêu Dao lão quái!

Vân lão ngư nhân tươi cười đáp :

- Việc đó lão đã có nghĩ tới rồi, nhưng hiện giờ đôi bên tà chánh đã đính ước đến tiết Trùng Dương sẽ gặp nhau trên Thanh Lương đài. Vậy đợi gần tới ngày đó sẽ đưa đến cho Tuệ Giác thần ni cũng chưa muộn. Một là tránh cho Tuệ Giác thần ni khỏi bị xúc động về việc sư đệ bị hại mà trở việc tu luyện, hai là đánh một đòn bất ngờ cho bọn Vực Ngoại tam hung. Đến lúc đó sẽ nếm mùi vị của thanh Tử Nghệ kiếm cùng bảy mươi hai thế Sa Môn Lô Âm kiếm pháp của Tuệ Giác thần ni!

Sau khi nghe chuyện hai người đối đáp, Cát Ngưu Nhân mới hay bộ da người bị Tiêu Dao lão quái lột phồng trên cửa Linh Xà đạo viện là của vị tặc gia sư đệ của Tuệ Giác thần ni ở Lưu Vân Phong.

Kể đó, bốn người vừa đi vừa nói chuyện và nhắm hướng Dã Nhân sơn thuộc tỉnh Vân Nam để đến chỗ hợp hợp với Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương và Cô Vân đạo trưởng.

Đọc đường, hai vị lão hiệp Cát Ngưu Nhân và Động Đình Diệu Tẩu đàm luận rất tương đắc. Riêng cặp nam nữ anh hùng tuổi trẻ Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy thì lại càng tỏ ra rất là ý hợp tâm đầu.

Vừa tới địa phận Dã Nhân sơn, mọi người liền phát hiện ngay ám hiệu của Bạch Nguyên Chương, ai nấy đều tỏ vẻ mừng rỡ. Nhưng khi theo hướng ám hiệu chỉ đường tìm đến một khu rừng rậm kín đáo thì không thấy tung tích Bạch Nguyên Chương, Cô Vân đạo trưởng và Trường Bạch Tửu Đồ đâu, mà chỉ thấy có một phong thư để lại.

Đại ý trong thư nói :

“Trường Bạch Tửu Đồ đã tới Miêu Cương tìm Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ để báo thù cho Bành Hàm, nhưng chẳng may Mạnh Vũ lại đi Đông Hải. Do đó, Trường Bạch Tửu Đồ đã không gặp được kẻ thù, mà lại còn bị sa vào trận Bách Thú của Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ. Rất may là lúc đó, tên lão ma đang bận bế quan luyện công, không có người chủ trì trận Bách Thú nên oai lực của trận này không được phát huy hết. Tuy thế nhưng dưới sức mạnh kinh khủng của các loài dị thú đời tiền cổ, không những Trường Bạch Tửu Đồ bị nội thương rất nặng mà cả Cô Vân đạo trưởng đến tiếp cứu cũng bị sa vào độc trận không thoát ra được.

Mãi đến khi Trại Hoa Đà tới nơi, mới hợp sức cùng Cô Vân đạo trưởng và nhờ oai lực của hai thanh thần kiếm Lục Ngọc Thanh Mang kiếm và Lưu Vân kiếm mới giết được một số dị thú mở đường thoát thân.

Sau đó, vì vết thương của Trường Bạch Tửu Đồ quá nặng nên phải tìm nơi kín đáo để luyện thuốc chữa trị gấp, nên không kịp đợi số anh em từ Kỳ Liên sơn đến, mà chỉ kịp lưu thư lại dặn mọi người cứ việc đến Cao Lê Cống Sơn tìm gặp Đan Tâm kiếm khách, xong sẽ đến Vọng Nguyệt Đình trên ngọn Hoa Sơn hội

hợp”.

Xem xong thơ, mọi người đều vui vẻ như trút được gánh nặng, vì biết Trường Bạch Tửu Đồ tuy có bị nội thương nặng nhưng đã được Trại Hoa Đà đi theo cứu chữa thì thế nào cũng qua khỏi.

Thấy việc tiếp ứng Trường Bạch Tửu Đồ đã xong, Cát Ngu Nhân bèn bảo Phó Thiên Lân :

- Nay công việc ở đây tạm yên, vậy Sư thúc sẽ dẫn hiền điệt vào Cao Lê Cống Sơn tìm người bạn cũ là Đan Tâm kiếm khách và cầu xin ông ta truyền lại cho hiền điệt nốt một trăm lễ tám thế biến hóa tinh diệu của pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp. Đồng thời, sư thúc cũng cố tìm cách giúp hiền điệt tăng thêm công lực để có dịp quét sạch bọn tà ma cứu dân giúp đời.

Phó Thiên Lân nghe nói được có dịp học nốt pho kiếm pháp tinh diệu tuyệt thế của sư môn thì chàng tỏ vẻ mừng rỡ và hăng hái vô cùng. Cả Vân lão ngư nhân và Nhân Thu Thủy cũng ngưỡng mộ danh tiếng Đan Tâm kiếm khách từ lâu nên hai người đều nói với Cát Ngu Nhân xin được tháp tùng để có dịp gặp mặt vị anh hùng võ lâm cái thế đã vắng bóng giang hồ từ lâu.

Cát Ngu Nhân thấy họ đều tỏ vẻ khao khát được gặp người bạn già của mình, thì lão cũng vui vẻ nhận lời và dẫn mọi người nhắm hướng Cao Lê Cống Sơn tiến phát.

Hai ngày sau, tới địa phận Cao Lê Cống Sơn, Cát Ngu Nhân tìm đến một gia đình người dân miền núi xin tạm trú rồi nói với mọi người :

- Lão hủ cùng Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân tuy là bạn rất thân, nhưng vì năm xưa hai người đã có lời thề suốt đời sẽ không gặp mặt nhau nữa, nếu ông ta xuất thế hành hiệp, thì lão hủ phải tìm chỗ ẩn cư, và ngược lại, lão hủ xuất thế hành hiệp thì ông ta cũng phải tìm nơi mai danh ẩn tích. Do đó, lão hủ chỉ có thể dẫn đường chứ không sao cùng mọi người đến gặp ông ta được!

Nghe nói, Phó Thiên Lân hoảng hốt hỏi :

- Nếu sư thúc không đến, Như lão tiên bối có chịu truyền thụ cho tiểu điệt pho kiếm pháp đó không?

Cát Ngu Nhân khẽ mỉm cười nói :

- Sư thúc với ông ta tuy có chơi thân, nhưng cũng không bằng tình nghĩa sinh tử giữa ông ta với ân sư hiền điệt là Biên lão tiên bối. Hiện nay, trong tay hiền điệt lại có thanh Thiết Kiếm Chu Ngân. Chỉ cần thấy giọt tinh huyết trên thanh kiếm đó là ông ta coi như thấy mặt cố chủ. Và lúc đó, hiền điệt muốn lấy đầu ông ta cũng ưng, chứ đừng nói đến chuyện truyền thụ kiếm pháp...!

Nghe nói, Phó Thiên Lân không biết làm sao hơn, đành phải hỏi cận kề đường vào núi và nơi ẩn cư của vị kỳ hiệp. Cát Ngu Nhân liền quay sang nhìn Vân lão ngư nhân và nói :

- Từ đây vào núi, cứ thẳng hướng Đông Nam, vượt qua độ hơn mười ngọn núi sẽ thấy một vách đá màu đỏ thẳng đứng, nhìn nơi nào có dấu lờ mờ nổi hình trái tim trong một vòng tròn lớn tức là Đan Tâm Bích, nơi ẩn cư của Như Thiên Hân. Ông ta thường ở trong Cửu Tử động dưới chân Đan Tâm Bích! Bất cứ ai tự ý xông vào cửa động đều bị đuổi ra, chỉ có người nào biết cách đứng ngoài cửa, dùng nội lực thi triển phép Truyền Âm Nhập Mật lớn tiếng hát bài Chính Khí ca của Văn Văn Sơn thì ông ta mới chịu ra khỏi cửa động gặp mặt. Giờ tiểu đệ xin tạm từ biệt, và phiến Vân huynh dẫn Phó hiền điệt cùng tiểu đồ vào núi được chăng?

Vân lão ngư nhân vuốt râu cười đáp :

- Được đến bái yết một vị võ lâm tiền bối mà mọi người đều tôn trọng, là điều rất hân hạnh cho tiểu đệ! Vậy xin Cát huynh yên tâm ở đây chờ chúng tôi!

Cát Ngu Nhân mỉm cười gật đầu. Vân lão ngư nhân bèn dẫn Phó Thiên Lâm và Nhân Thu Thủy nhằm hướng Đông Nam tiến vào dãy núi rừng trùng trùng điệp điệp.

Khắp vùng Tây Nam, chỗ nào cũng lam sơn chướng khí nặng nề, nhất là dãy Cao Lê Cống Sơn, liên tiếp hàng trăm ngọn núi cao chót vót, có những vực sâu cả ngàn trượng, cây cối um tùm rậm rạp, rắn độc thú dữ nhan nhản, đường đi gai góc hiểm trở vô cùng.

Tuy khó khăn nguy hiểm như vậy nhưng nhờ ba người đều có công lực cao siêu nên họ vượt đèo qua núi rất dễ dàng. Chẳng mấy chốc họ đã vượt hơn mười ngọn núi cao nhìn thấy xa xa triền vách đá thẳng tắp như đẽo, với chiều cao hàng ngàn thước dựng đứng lưng trời.

Đang lúc Vân lão ngư nhân đứng trên mỏm núi, nhìn ngắm và ước lượng khoảng cách từ chỗ đứng đến vách còn phải qua hai khe núi rất rộng nữa, không biết Phó Thiên Lâm có đủ sức nhảy qua không, thì bỗng nhiên thấy Thu Thủy lên tiếng có vẻ kinh ngạc :

- Lão tiền bối, không biết trong số các loại độc xà của Tiêu Dao lão quái nuôi ở Linh Xà đạo viện có loại nào biết bay không?

Vân lão ngư nhân cũng ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao? Điệt nữ nghe ai nói rắn biết bay?

Nhân Thu Thủy ngập ngừng đáp :

- Vừa rồi, trong lúc lão tiền bối và Lâm ca mãi nhìn về phía Đan Tâm Bích, tiểu nữ thoáng nhìn thấy một con rắn nhỏ màu đỏ có hai cánh bay sang phía khe núi bên kia kia!

Nghe nói, Vân lão ngư nhân và Phó Thiên Lâm đều tỏ vẻ không tin, Thu Thủy bèn nói tiếp :

- Tiểu nữ định nhờ tiên bối dùng tấm lưới tơ đen của người bắt sống con rắn biết bay đó đem về cho sư phụ tiểu nữ xem là loại rắn gì?

Vân lão ngư nhân cũng động lòng hiếu kỳ bèn gật đầu nhận lời, và thò tay vào bọc lấy ra một tấm lưới bằng một loại tơ đen nhánh.

Thu Thủy liền mỉm cười nói :

- Hiện con rắn đó đã bay sang bên kia khe núi, chúng ta phải nhảy sang đó mới tìm bắt được!

Dứt lời, nàng đưa mắt nhìn khoảng khe núi rộng chừng năm, sáu trượng, rồi nhìn Vân lão nói :

- Lão tiên bối công lực tuyệt thế chắc thừa sức nhảy qua, còn công lực của tiểu nữ hơi kém, còn phải mượn sức cùng Lân ca nhảy một lượt mới có thể qua được!

Nghe nói, Phó Thiên Lân biết Thu Thủy sợ chàng không đủ sức nhảy qua khe núi rộng nên đặt lời nói như vậy để có cơ giúp chàng, thì bất giác chàng cảm thấy hổ thẹn thầm nhủ :

- “Phen này nếu may ra mà gặp được Đan Tâm kiếm khách để học nốt pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp, thì sau này về phương diện kinh công nội lực ta cũng cần phải khổ công luyện tập thêm, mới không đến nỗi thua sút mọi người.”

Ý nghĩ chưa dứt, thì Thu Thủy đã mạnh dạn nắm tay chàng mỉm cười nói :

- Lân ca, chúng ta cùng sử dụng thân pháp Bạch Hạc Xung Thiên nhảy xéo lên thật cao, rồi quày đầu đổi sang thân pháp Thần Long Độ Hải là có thể qua bên kia được!

Khi nghe Thu Thủy nói, Phó Thiên Lân đã ngưng tụ chân khí, và đợi lúc nàng vừa dứt tiếng cả hai cùng nhón gót nhảy chéo lên cao chừng hơn ba trượng. Khi đã lên gần hết mới khẽ khum lưng ngã người về phía trước rồi tà tà đáp xuống lúc chân chạm mặt đất cả hai vẫn còn nắm tay nhau chưa rời.

Lúc đó, Vân lão ngư nhân đã nhảy sang bên kia khe núi, đứng nhìn lại và cất tiếng cười ha hả nói đùa :

- Thân pháp của hai cháu rất linh diệu và đẹp mắt vô cùng. Vậy lão đặt tên cho thể phi thân đó là Tị Dực Song Phi, không biết cháu có chịu không?

Nghe câu nói đùa bóng gió của Vân lão, đôi trai tài gái sắc đều cảm thấy e thẹn, đỏ mặt cúi đầu không đáp.

Và để chữa thẹn, Nhân Thu Thủy vội bẽ một cành cây, ngầm vận công lực dùng thủ pháp ném tên lao về phía sau một tảng đá phát ra tiếng gió kêu vo vo, miêng giục :

- Con rắn ban nãy ẩn vào phải sau tảng đá đó, xin lão tiên bối mau sửa soạn tung lưới đón bắt.

Nàng vừa dứt lời, đã thấy một con rắn đỏ rất nhỏ, dài độ một thước từ phía sau tảng đá bay lên, mình rắn có hai cánh chỉ khẽ vỗ vài cái đã đi xa mấy trượng, tiếc là hướng bay không đúng chiều Vân lão đứng, nên lão không kịp ra tay tung lưới.

Thấy bắt hụt, Vân lão ngư nhân vẫn đứng nguyên một chỗ, mới mỉm cười nhìn Thu Thủy từ từ nói :

- Diệt nữ đuổi bắt như vậy không được, hiện con rắn đó đã ẩn vào một khe nhỏ dưới gộp đá cao phía trước kia! Vậy hai cháu đợi ta trèo lên chờ sẵn phía trên gộp đá rồi hãy xua đuổi, lúc đó nó muốn bay về phía nào cũng không thể lọt lưới được!

Phó Thiên Lân và Thu Thủy đều gật đầu, chăm chú nhìn dưới gộp đá đề phòng rắn bò đi chỗ khác mất. Còn Vân lão ngư nhân vội dùng khinh công nhẹ nhàng nhảy lên phía tảng đá không một tiếng động.

Thu Thủy liền đưa tay bẻ hai cành cây dài, rồi dùng sức bẻ thêm thành mười bảy, mười tám đoạn ngắn, đưa cho Phó Thiên Lân một nửa và mỉm cười nói :

- Bây giờ Lân ca ném phía tay mặt, tiểu muội ném phía tay trái gộp đá để đuổi con rắn bay lên!

Phó Thiên Lân hiểu ý gật đầu, rồi cả hai cùng ra tay một lượt. Mười bảy, mười tám khúc cây nhỏ hóa thành một đám mưa tên, phát ra tiếng gió ve ve nhằm phía bụi cỏ dưới gộp đá bay tới.

Sau một tiếng kêu quái gở, từ dưới bụi cỏ xẹt lên một vệt đỏ.

Đứng trên cao, Vân lão ngư nhân vươn cánh tay phải tung ra một vuông lưới, tỏa rộng bảy, tám thước vuông, chẳng khác nào một đám mây đen đón đầu hướng bay của con rắn đỏ hai cánh.

Thủ pháp tung lưới của Vân lão ngư nhân rất thần diệu. Con rắn vừa bay lên khỏi ngọn cỏ đã lọt vào lưới nằm dẫy dựa kêu lên những tiếng nghe rất quái gở.

Thu Thủy vội chạy đi bẻ một cành cây dài để buộc treo tấm lưới, rồi nhìn Vân lão mỉm cười nói :

- Con rắn đỏ hai cánh này thực là một loại rắn lạ, tiểu nữ chưa từng nghe và thấy bao giờ. Chắc chất độc của nó phải mạnh lắm, chúng ta nên để nó cách xa một chút cho được yên tâm hơn, phải không lão tiên bối?

Vân lão ngư nhân cũng gật đầu thầm khen Thu Thủy có tính cẩn thận chu đáo.

Sau đó, Thu Thủy lại đưa cành cây cho Phó Thiên Lân vác, rồi nói :

- Lân ca hãy tạm vác cành cây dùm để tiểu muội gỡ cuốn Thủ lục của lão hiệp Bành Hàm di tặng xem có chỗ nào ghi về giống rắn lạ này không?

Rõ hết mục nói về các giống vật kỳ lạ, vẫn không thấy có đoạn nào ghi chép về loại rắn đỏ có hai cánh

này, Thu Thủy lộ vẻ thất vọng vô cùng.

Thấy vậy, Vân lão ngư nhân vội tươi cười dùng lời an ủi :

- Trong cuốn Thủ lục của Bành Hàm lão hữu, tuy không có nói về loại rắn đó, nhưng sư phụ cháu là người có kiến thức rộng rãi, hơn nữa vị Đan Tâm kiếm khách mà chúng ta sắp đến gặp đây cũng là người học rộng bao la. Đợi khi gặp hai vị đó, chúng ta sẽ hỏi thì thế nào cũng được biết tên rắn và công dụng đặc biệt của nó ra sao!

Kể đó, ba người lại phi thân qua một khe núi rộng nữa thì tới chân vách đá. Tới gần, chỉ thấy chung quanh vách đá có một con suối nước trong xanh, không rõ sâu nông, và một cửa hang tối om hiện ra dưới gộp đá cao. Phía trên chạm hai chữ “Cửu Tử” thật lớn, nét chữ sâu vào đá hàng tấc.

Thấy đã tìm đến được Cửu Tử động nơi ẩn cư của Đan Tâm kiếm khách theo như lời chỉ dẫn của Cát Ngu Nhân. Vân lão ngư nhân bèn xốc lại quần áo ngay ngắn, đứng nghiêm chỉnh trước cửa động, ngưng tụ nội gia chân khí, dùng phép thần công tuyệt đỉnh Truyền Âm Nhập Mật cao giọng hát bài Chính Khí Ca...

Phó Thiên Lân cũng đưa cành cây cho Thu Thủy rồi bước đến bên cạnh Vân lão ngư nhân đứng nghiêm chỉnh chờ đợi...

Khi Vân lão ngư nhân hát bài ca đến đoạn: “...chính khí vàng bạc, lẫm liệt muôn đời, sánh cùng nhật nguyệt, sống chết không sờn...” thì phía trong Cửu Tử động sâu thăm thẳm đã có tiếng than nhỏ vọng ra nghe rất bi thương.

Vân lão ngư nhân biết Đan Tâm kiếm khách đã bị tiếng hát của bài Chính Khí Ca làm kinh động và sắp sửa xuất hiện, lão bèn ngưng hát, cùng Phó Thiên Lân và Thu Thủy đứng im lẳng lẳng nghiêm chỉnh về phía cửa động chờ đợi.

Quả nhiên từ trong động, một vị lão già gầy còm, tóc phủ ngang vai, mày râu lởm chớm, mặc một bộ quần áo đời nhà Minh đã cũ rách, đang từ từ bước ra.

Tới cửa động, không biết vị lão già đã sử dụng tư thế gì, mà chỉ thấy thân hình là là bay ra ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn ở giữa suối, rồi đưa cặp mắt hiền từ nhìn ba người mấp máy đôi môi như định nói...

Không đợi lão già lên tiếng, Thu Thủy và Phó Thiên Lân đã cùng nhau rạp mình cúi lạy rồi đứng nghiêm chỉnh thưa :

- Vãn bối là Phó Thiên Lân, đệ tử của La Phù lão nhân Biên Viễn Chí và Nhân Thu Thủy ký danh đệ tử của Hoàng Sơn Động Khách Cát Ngu Nhân, xin bái kiến Như lão tiên bối!

Vân lão ngư nhân cũng vái chào nói :

- Võ lâm mạt học Động Đình Điều Tẩu Vân Cửu Cao xin bái kiến Đan Tâm đại hiệp!

Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân mỉm cười đáp lễ :

- Xin Vân huynh chớ quá nhún mình! Như Thiên Hân đã không đủ tài để bị thua quân mất nước, và phải sống lén ngoài vùng hoang vu này không dám gặp các vị hào kiệt Trung Nguyên, thì đâu còn dám nhận bốn tiếng “Đan Tâm đại hiệp” nữa!

Nói đến đây, lão hiệp quay sang Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy hỏi :

- Các người là đệ tử của ông bạn già của lão phải chăng?

Phó Thiên Lân hai tay nâng cao thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, rồi cúi mình thưa :

- Kính bảm Như lão tiền bối, đây là thanh Thiết kiếm của ân sư vân bối để lại...

Đan Tâm kiếm khách không đợi Phó Thiên Lân hết lời, giơ tay khẽ vẫy một cái, thanh Thiết kiếm trong tay chàng như bị một sức hút rất mạnh bay là là qua mặt suối rộng hơn một trượng ra chỗ tảng đá, nơi lão kiếm khách đang ngồi.

Như Thiên Hân đón bắt thanh kiếm, đưa tay vuốt ve mặt lộ vẻ bi thương cực độ, rồi bồng nhiên...

“Soạt”, thanh kiếm đã được lão kiếm khách rút ra khỏi bao và dùng nội lực cắm vào một tảng đá xanh bên cạnh sâu chừng ba tấc, rồi cúi mình vái lạy, hai hàng nước mắt chảy xuống như suối.

Trong lúc vô tình vị kiếm khách đã thi triển môn thần công tuyệt thế, và tỏ nỗi lòng thương nhớ cố chủ, khiến ba người đều phải ngậm ngùi thương cảm và sinh lòng kính mến vị anh hùng ẩn sĩ đã lừng danh một thời.

Đan Tâm kiếm khách lạy xong thanh kiếm ba lạy, rồi đứng dậy, vẫn vẻ mặt bi thương, nhìn Phó Thiên Lân hỏi :

- Năm xưa, Cát huynh đã cùng lão thề ước, nay không chịu đến gặp mặt đã đành, saong Biên huynh đối với lão là bạn sinh tử, sống chết có nhau, tại sao ông ta cũng không chịu đến vùng hoang vu này cho lão gặp mặt cố nhân một chút! Lão nghe vừa rồi hiền điện gọi sư phụ là “tiên sư”, phải chăng Biên huynh đã phải tay xa lánh cõi đời...

Nhớ đến ân sư, Phó Thiên Lân nhỏ lệ rùng rùng, vội tiếp lời đáp :

- Tiên sư đã tạ thế năm năm nay rồi, gần đây, điệt nhi mới được Cát sư thúc chỉ đường đến đây bái yết sư bá!

Nghe nói lão hữu Biên Viễn Chí đã tạ thế, Đan Tâm kiếm khách lộ vẻ ngậm ngùi thương tiếc rồi nói :

- Sư phụ hiền điệt nhiều tuổi hơn ta nhiều, vậy hiền điệt cứ gọi ta là sư thúc được rồi! Tuy nhiên, hiền nay trong tay hiền điệt lại có thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, chẳng khác nào là người đại diện cố chủ của ta! Năm xưa, Như Thiên Hân đã có lời thề, hễ ai cầm thanh kiếm này đến yêu cầu bất cứ điều gì cũng phải làm! Nay các người không quản xa xôi đến đây, tất phải có nguyên do gì, sao không nói thẳng ra ngay?

Phó Thiên Lâm biết đối với vị cao nhân tuyệt thế này không nên dài dòng vô ích, chàng bèn cất giọng sang sảng nói :

- Tiểu điệt đến bái yết sư thúc có hai việc yêu cầu: Một là hiền nay bọn Vực Ngoại tam hung cầm đầu tà phái võ lâm, đã cùng các vị đại hiệp trong chính phái đính ước đến tiết Trùng Dương mừng chín tháng chín sang năm gặp nhau tại Thanh Lương đài trên ngọn Hoàng Sơn để giải quyết dứt khoát mọi điều ân oán. Đến lúc bấy giờ, xin sư thúc tới chủ trì cuộc hội. Còn việc nữa là ân sư tiểu điệt tạ thế sớm, chưa kịp truyền thụ một trăm lẻ tám thế biến hóa tinh diệu trong pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp, nên tiểu điệt đến xin sư thúc chỉ dạy thêm...

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thú Dữ Đưa Thơ

Như Thiên Hân nghe Phó Thiên Lân nói xong, khẽ lắc đầu đáp :

- Tuy lão đã có lời thề như trên vừa kể, nhưng người nào cầm kiếm đến Đan Tâm Bích chỉ được yêu cầu mỗi lần một việc thôi! Hiền điệt tuy là người nhà, nhưng cũng không được phá lệ đó, vậy hiền điệt hãy suy nghĩ kỹ chọn một trong hai điều, hoặc yêu cầu sư thúc chủ trì đại hội võ lâm trong dịp tiết Trùng Dương sang năm hoặc là yêu cầu truyền thụ kiếm pháp?

Phó Thiên Lân không còn nghĩ ngợi khăng khái đáp :

- Việc duy trì chính nghĩa giang hồ, trọng đại hơn việc học kiếm của tiểu điệt, vậy tiểu điệt xin kính mời Như sư thúc ra chủ trì đại hội võ lâm tại Thanh Lương đài trong năm tới!

Câu trả lời của Phó Thiên Lân làm cho Vân lão ngư nhân phải thầm khen ngợi. Riêng Thu Thủy lại càng thích chí đưa cặp mắt sáng long lanh nhìn chàng gật đầu tỏ ý tán phục.

Quả nhiên, Đan Tâm kiếm khách cũng gật đầu khen ngợi :

- Phó hiền điệt còn ít tuổi mà đã biết trọng việc công coi nhẹ việc tư, thực đáng khen. Nếu hiền điệt nặng tư tâm chỉ lo học kiếm pháp thì không chừng lão đã chối cả hai điều cũng nên. Nay hạn kỳ đại hội Trùng Dương còn xa chưa có gì gấp rút, và hiền điệt tuy đã chọn điều thứ nhất, nhưng sư thúc hãy tạm gác lại và nhận lời truyền thụ cho hiền điệt phần biến hóa tinh vi của pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp!

Phó Thiên Lân định lên tiếng giã bày, Đan Tâm kiếm khách lại nói tiếp :

- Còn việc chủ trì đại hội võ lâm trong năm tới, chỉ cần trước kỳ hạn đó ít lâu, hiền điệt kịp thời đến đây lần nữa, sư thúc sẽ nhận lời! Tuy nhiên, sư thúc cũng cần phải nói cho hiền điệt rõ, sư thúc đã coi giọt tinh huyết đọng trên thân kiếm như thấy mặt cổ chủ nên sư thúc chỉ nhận kiếm chứ không nhận người. Vậy hiền điệt phải cẩn thận không để mất lạc thanh kiếm này. Bằng không, nếu có người trong bọn Vực Ngoại tam hung cầm kiếm đến đây thì buộc lòng sư thúc cũng phải giữ lời thề mà theo lệnh của chúng.

Nghe nói, Phó Thiên Lân cảm thấy rùng mình e ngại, đưa mắt nhìn Thu Thủy với vẻ mặt tần ngần, định nói lại thôi...

Đan Tâm kiếm khách rút thanh kiếm cắm trên tảng đá xanh, tra vào bao rồi liệng sang trả Phó Thiên Lân và lại nói :

- Phó hiền điệt, hãy múa diễn hết một lượt tất cả những thế kiếm căn bản và một trăm lẻ tám thế biến hóa phổ thông của pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp cho sư thúc xem hiền điệt đã lãnh hội được đến mức nào?

Phó Thiên Lâm giơ tay đón bắt thanh kiếm, thấy kinh lực của vị sư thúc vận vào thanh kiếm rất mạnh, làm cho tay bắt kiếm của chàng nóng ran và thân hình phải thối lui hai bước.

Như Thiên Hân thấy vậy thì khẽ cau mày, nhưng vẫn ngồi im, nhìn chàng múa diễn hết pho kiếm pháp rồi mới lên tiếng nói :

- Kể ra hiền điệt cũng đã được Biên lão huynh chân truyền về căn bản của pho kiếm pháp tuyệt học rồi đó! Nhưng vừa rồi, sư thúc liệng kiếm thử sức thấy về phương diện chân khí nội lực của hiền điệt hãy còn non kém, mà điều khó khăn là những thế biến hóa tinh diệu của pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp cần phải có nội lực tinh thuần hùng hậu phối hợp mới phát huy được hết uy lực. Thế nhưng, chân khí nội lực, thì lại không như binh khí chưởng pháp mà có thể truyền thụ từng chiêu, từng thế được, nên không biết làm cách nào để...

Lão kiếm khách nói đến đây, bỗng nhiên tiếng con rắn đỏ hai cánh dẫy dựa trong lưới và kêu lên những tiếng quái gở, lão liền thuận miệng hỏi :

- Con gì ở trong lưới đó?

Nhân Thu Thủy vội lên tiếng đáp :

- Một con rắn màu đỏ có hai cánh, chúng tôi bắt được tại dọc đường đến đây!

Cặp mắt lão hiệp chợt sáng lên với vẻ mừng rỡ, rồi lớn tiếng hỏi :

- Con rắn dài độ bao nhiêu? Có được hơn tám tấc không?

Nhân Thu Thủy nhận xét qua giọng nói và vẻ mặt của lão kiếm khách thì đã đoán ra con rắn đỏ hai cánh này chắc thuộc loại hiếm quý, có công dụng đặc biệt, nên nàng đưa mắt nhìn kỹ con rắn trong lưới rồi tươi cười đáp :

- Thừa lão tiên bối, con rắn này nhỏ lắm, nhưng chiều dài có tới gần một thước!

Nghe nói, Như Thiên Hân bèn cất tiếng cười lớn tỏ vẻ vui mừng :

- Các người gặp được điều may mắn hiếm có như vậy mà không biết! Loại rắn đó gọi là Dực Thủ Địa Long, nếu chiều dài được tám tấc đã là một vật báu hiếm có trên đời rồi. Nay lại gặp được một con dài bằng thước thì quý giá biết chừng nào. Chỉ một con rắn đó thôi, cũng đủ giúp Phó hiền điệt trở thành một tay võ lâm tuyệt thế, khỏi phải bận tâm lo lắng gì nữa!

Nghe nói, Thu Thủy tỏ vẻ mừng rỡ khôn cùng. Như Thiên Hân nhìn nàng Giang Thanh ra chiều nghĩ ngợi, rồi lại hỏi :

- Trong số bạn bè của các người, có ai giỏi về nghề thuốc không?

Vân lão ngư nhân mỉm cười đáp :

- Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà, một vị thần y đương thời là bạn thân của Vân Cửu Cao tôi đây!

Như Thiên Hân gật đầu tươi cười nói :

- Phó hiền điệt đã gặp điều may mắn như vậy, chắc là pho kiếm thuật tuyệt diệu của Biên huynh có thể phát dương uy thế lừng lẫy được. Vân huynh cứ việc đem con rắn này đến gặp vị thần y cái thế đó, tự nhiên ông ta biết cách dùng. Tuy nhiên, con rắn này rất độc, nếu để còn sống, mang đi đường rất bất tiện, Vân huynh có thể đập chết, lấy hai bình nhỏ, một chiếc đựng huyết, một chiếc đựng mật, và nên giữ lại bộ da, sẽ có việc dùng đến rất tốt. Nhưng khi giết rắn, Vân huynh nên nhớ phải cẩn thận và biết cách mới được, vì toàn thân da rắn rất cứng, bảo đao, bảo kiếm cũng không chém đứt được chỉ có một chỗ vòng tròn nhỏ màu hồng lọt ở khoảng giữa hai con mắt là chỗ yếu nhất, có thể dùng nội gia chỉ lực, khê điểm một cái vào đó là rắn chết liền. Sau đó dùng mũi dao nhọn chích ngay chỗ này để lấy huyết, rồi cứ lựa theo vết đỏ mờ mờ nhỏ bằng sợi chỉ từ chỗ vòng tròn rạch xuống bụng lấy mật và lột da.

Vân lão ngư nhân không ngớt lời cảm tạ những điều chỉ dẫn của lão hiệp. Sau đó Như Thiên Hân lấy trong bọc ra một tập sách nhỏ trao cho Phó Thiên Lân và nói :

- Đây là tập hình vẽ một trăm lẻ tám thế biến hóa tinh diệu của pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp, tự tay sư thúc vẽ ra. Phó hiền điệt có thể chiếu theo hình vẽ nghiên cứu luyện tập. Nếu có chỗ nào khó hiểu quá, hiền điệt có thể nhờ Cát sư thúc chỉ dẫn thêm cho.

Phó Thiên Lân cúi mình kính cẩn bái tạ, và chàng biết vị sư thúc kiếm khách này đã quen yên tĩnh để tu luyện tuyệt nghệ, ít khi muốn gặp người lạ, nên chàng không dám làm phiền nhiều, vội cùng mọi người đứng dậy ngỏ lời cáo biệt.

Như Thiên Hân mỉm cười đưa mắt tiễn ba người khuất dạng sau một ngọn núi cao, rồi mới quay vào trong động.

Nhưng bỗng nhiên...

Sau khi bọn, Vân Cửu Cao ba người vừa khuất dạng và Đan Tâm kiếm khách cũng vừa quay mình trở vào động, thì thành linh tại một gộp đá bên cạnh hiện ra hai bóng người, rồi chỉ trong loáng mắt cả hai đều dùng một thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, biến mất vào trong rặng núi cao như hai luồng điện chớp.

Vì thân pháp hai người nọ quá nhanh nên không nhìn rõ mặt mũi, chỉ thấy người chạy về hướng Tây là

một quái nhân mặc áo đỏ, và người chạy về hướng Nam là một đạo sĩ áo xanh có dáng gầy gò như que củi.

Lại nói khi bọn Phó Thiên Lân ba người, vượt qua được mấy ngọn núi, Thiên Lân cảm thấy cứ phải luôn luôn đề phòng con rắn độc, nên chàng lên tiếng đề nghị với Thu Thủy :

- Thủy muội, hay là chúng ta chiếu theo cách thức chỉ dẫn của Như sư thúc giết chết con Dực Thủ Địa Long này đi, cho đỡ phải mất công đề phòng giữ gìn...

Thu Thủy đưa mắt nhìn Thiên Lân một chập rồi chau môi nói giọng chê trách :

- Lân ca, không nghe Như lão tiên bối nói con hồng xà này có công dụng rất lớn trong việc tăng tiến nội lực chân khí cho Lân ca hay sao, thế mà chỉ có một quãng đường ngắn ngủi cũng sợ khó nhọc vướng tay. Nếu Lân ca không muốn mang, để tiểu muội mang cho vậy, vì tiểu muội còn muốn để cho Cát sư phụ được thưởng thức giống rắn lạ hiếm có này!

Phó Thiên Lân chỉ vui miệng lên tiếng đề nghị chứ không kịp để ý suy nghĩ, không ngờ lại bị Thu Thủy chê là lười biếng thì cười cũng cảm thấy trót lỗ lờ mà e ngượng đỏ mặt tía tai.

Vân lão ngư nhân thấy cặp trai gái trẻ tuổi đấu khẩu thì làm thích thú, đang định cất tiếng cười chế giễu và gỡ thẹn cho Thiên Lân, bỗng nhiên lão sầm nét mặt phóng cặp mắt sáng như điện nhìn chăm chú về phía sau ngọn đèo trước mặt.

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cũng đều cảm thấy có điểm nghi ngờ và cũng đưa mắt nhìn về phía đó, Thiên Lân lên tiếng trước :

- Vị nào ẩn núp ở phía sau đèo, xin mời ra cho chúng tôi được gặp mặt?

Quả nhiên từ phía bên kia ngọn đèo thốt lên một tiếng “hừ” lạnh lẽo, rồi một đạo nhân mặt áo vàng tuổi độ ba mươi hơn từ từ hiện thân, và hình như người này đã mù cả hai mắt nên mỗi bước đi đều nhờ cây gậy sắt thăm dò phía trước.

Vân lão ngư nhân đang định lên tiếng, thì lại có thêm sáu người nữa nối chân nhau bước ra. Cách ăn mặt của họ giống nhau như hệt, cũng mặc áo vàng, cũng cầm gậy sắt và tuổi tác suýt soát bằng nhau, cặp mắt người nào người nấy đều mù tịt.

Khi bảy đạo nhân áo vàng ra khỏi đèo, họ bèn chia nhau đứng thành bảy hướng, vây bọn Vân lão ngư nhân vào giữa.

Vân lão ngư nhân vội đưa mắt ra hiệu cho Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy chớ nên hấp tấp ra tay, rồi lão mới cất tiếng cười ha hả và lên tiếng hỏi :

- Các vị có phải là Hoàng Y thất sát thuộc phái Nam Hoang Vô Mục đó không?

Đạo nhân áo vàng xuất hiện đầu tiên đứng giữa, dùng mũi khê “hù” một tiếng rồi đáp :

- Vân Cửu Cao, mi đã biết tiếng anh em ta, chắc mi cũng đã đoán ra ý muốn của chúng ta đến đây rồi chứ?

Vân lão ngư nhân cất tiếng cười khà khà một hồi, rồi dùng giọng mỉa mai nói :

- Xem quẻ bói toán là nghề ruột của bọn đạo sĩ các ngươi, còn lão chài này chỉ biết có chèo thuyền quăng lưới, hoặc mò cua bắt cá để làm đồ nhắm rượu...

Nghe giọng nói của Vân lão ngư nhân có ý chế giễu, đạo nhân áo vàng không đợi lão dứt lời đã giận dữ thét lớn :

- Vân Cửu Cao, mi chớ nên lẻo mép nói bậy, chúng ta được lệnh của vị sư tôn bốn phái đến đây để bắt bọn mi phải dâng nộp hai món bảo vật: Dực Thủ Địa Long và thanh Thiết Kiếm Chu Ngân!

Lúc đó, Phó Thiên Lân đã nhận ra bảy đạo nhân này là nhóm Hoàng Y thất sát, đệ tử của Nam Hoang Hạt Đạo hung ác nổi tiếng trong đám Vực Ngoại tam hung, thì chàng không dẫn được tức giận mà lớn tiếng mắng :

- Dực Thủ Địa Long là một báu vật hiếm có, và Thiết Kiếm Chu Ngân là di vật bậc trung thần tiết nghĩa, đâu có thể để cho bọn yêu nghiệt Nam Hoang chúng bay mó tới được?

Một đạo nhân áo vàng đứng bên trái nghe chàng mắng nhiếc, hăn bèn cất tiếng cười lạt, nói :

- Phó Thiên Lân, mi chỉ là một đứa con nít, miệng chưa sạch hơi sữa, mà cũng dám huênh hoang hỗn láo trước mặt chúng ta, chắc là mi muốn chết chứ gì?

Phó Thiên Lân tức giận lũ ác đồ quá coi thường mình, chàng bèn ngậm vận công lực, bất thành linh rút thanh Thiết kiếm, sử dụng một thế căn bản Lâm Vũ Vạn Phương trong pho kiếm pháp tuyệt học của sư môn. Toàn thân bay vọt lên không như vệt khói, cả người lẫn kiếm hóa thành muôn vệt ánh sáng lấp loáng chụp xuống đầu ba đạo nhân áo vàng đứng góc bên trái...

Từ khi Phó Thiên Lân theo Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân đến nay, luôn luôn được lão hiệp chỉ dẫn thêm về võ học, và kiếm thuật đã tiến bộ rất nhiều. Nên đường kiếm này của chàng tuy chưa phát huy được hết phần biến hóa tinh vi nhưng cũng đã có một oai lực rất lớn.

Đoạn trước đã có nói, tất cả đệ tử phái Nam Hoang đều mù cả hai mắt, trong lúc ra tay đối địch, họ chỉ nhờ vào thính giác đặc biệt linh mãnh hơn người thường và tâm linh thủ xảo mà thôi!

Nhưng...

Thế kiếm Lâm Vũ Vạn Phương của Phó Thiên Lâm hóa thành một vòng kiếm ảnh như đám mưa lớn đã làm cho bọn yêu nghiệt Nam Hoang phải giật mình hết hoảng. Ba tên ác đạo bị chàng tấn công đều có vẻ luống cuống né tránh không kịp nên mỗi tên đều bị chàng đâm nhẹ một nhát nơi bả vai.

Vân lão ngư nhân thấy vậy cũng tỏ vẻ rất ngạc nhiên, vì chính lão đã được nghe giang hồ truyền tụng công lực của bọn Hoàng Y thất sát phái Nam Hoang rất cao siêu, thế mà mới có một chiêu, ca ba đều đã bị thương dưới lưỡi Thiết kiếm của Thiên Lâm, thực là khó hiểu.

Trong lúc Vân lão ngư nhân còn đang miên mang suy nghĩ, thì đạo sĩ áo vàng đứng giữa đã cất giọng ngạo mạn :

- Vân Cửu Cao, người khôn hồn thì giao nạp hai báu vật!

Nghe nói, Vân lão ngư nhân tức giận vô cùng, liền hít một hơi dài cất cao giọng ngâm bài phú Mãn Giang Hồ. Lúc ấy Nhân Thu Thủy đã rút cây sáo trúc của nàng đặt lên môi thổi để tiếp ứng...

Còn thân hình Thu Thủy thì bay lượn như mây bay nước chảy, cây sáo trúc trên môi nàng thổi lên điệu nhạc, lúc thì cao vút như xuyên mây chẽ đá, lúc thì trầm trầm khàng phát bi ai khóc than như kể lể, biến hóa vô cùng mỹ diệu khôn tả.

Cùng lúc đó, Phó Thiên Lâm đã nhẹ nhàng nhảy lên một mỏm đá cao, đứng nhìn bọn Hoàng Y thất sát đứng tụ một chỗ. Chàng thấy hình như bọn chúng lúc thì bị giọng ngâm lời vịnh của bài phú Mãn Giang Hồ bàng bạc chính khí làm rung động tâm can, lúc thì bị điệu nhạc ní non thánh thót của Thu Thủy làm cho mê man tinh thần. Tên nào tên nấy đều lộ vẻ ngẩn ngơ hết hoảng, nên chàng thầm nghĩ nếu mình lợi dụng lúc này mà nhẹ nhàng ra tay thì thế nào cũng nắm chắc phần thắng, nhưng cái thắng đó không được anh hùng, bởi vậy chàng vẫn đứng im không nhúc nhích.

Lúc đó, bọn Hoàng Y thất sát dường như đã lâm vào tình thế nguy hiểm, rồi bỗng nhiên cả bọn đều nằm ngửa mặt lên trời, đồng thanh rống lên một tiếng rất thảm thiết.

Thấy vậy, Nhân Thu Thủy vội ngừng thổi sáo rồi mỉm cười thét mắng :

- Bọn mi còn gào rống cái gì nữa hử? Nếu không nhờ Lâm ca ta có lòng nhân hậu nương tay, thì các người đã thành lũ quỷ không đầu rồi!

Tiếng quát mắng của Nhân Thu Thủy chưa dứt, bỗng nhiên nghe xa xa có tiếng rống đáp lại, nàng liền xéch ngược cặp mày liễu nói với Phó Thiên Lâm :

- À! Thì ra bọn ác đạo này còn có người tiếp tay, vậy để tiểu muội thổi thêm một điệu nhạc Hàng Ma nữa, còn Lâm ca cũng đừng giết chết chúng vội, chỉ đánh ngã thôi, chờ bắt được cả bọn sẽ xử trí luôn một thể!

Phó Thiên Lân chưa kịp đáp lời nàng, thì trên vách đá cao phía trước mặt đã xuất hiện hai bóng vàng và đang nhắm chỗ Vân lão ngư nhân cùng Nhân Thu Thủy đứng lao xuống với đà nhanh như hai vệt sao bay.

Cả hai bóng vàng đều lảng lạng như cầm, và đi nhanh đến nỗi không kịp nhìn rõ hình thù tướng mạo của chúng ra sao. Phó Thiên Lân sợ Vân lão và Thu Thủy tránh né không kịp, chàng vội vàng hút lên một tiếng bống dọi, rồi cầm ngang thanh kiếm định tung mình nhảy lên đón đầu hai bóng vàng đó.

Lúc tiếng hú của chàng vừa dứt và thân hình sắp dợm nhảy, thì bỗng nhiên phía sau lưng đã có một bóng người vọt lên cao hàng năm sáu trượng mang theo một hồi cười dài ngân vang như gió hú rùng rợn.

Thân hình người đó bay là là như cỡi gió, lơ lửng trên không, cò chỉ thấy hai ống tay áo khẽ phất nhẹ một cái, đã đẩy bật hai bóng vàng về phía sau, chạm vào vách đá rồi lảng lờng lốc xuống đất, rống lên từng hồi ghê rợn.

Lúc bấy giờ, bọn Vân lão ngư nhân mới nhìn rõ hai bóng vàng là hai con ác thú thuộc giống khi đột, toàn thân lông lá vàng hoe trông dữ tợn vô cùng.

Còn người nhảy lên đánh ngã hai con khi đột thì chẳng ai khác hơn là Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân, ân sư của Nhân Thu Thủy.

Bọn Hoàng Sơn thất sát rất khôn ngoan, chúng thấy hai con khi đột lông vàng là một loại ác thú do Dã Nhân sơn chúa Đồng Cổ Thiên Tôn đã nuôi dưỡng và luyện tập được trở thành xương đồng da sắt, đao kiếm không thể chém đứt, sức người khó có ai trị nổi.

Thế mà, người vừa tới chỉ mới khẽ ra tay một cái đã đánh ngã hai con thần thú, thì đủ biết người đó phải là bậc cao thủ tuyệt thế như hạn Đan Tâm kiếm khách mới có tài như vậy.

Do đó chúng ra dấu bảo nhau tạm đứng yên mà nghe ngóng động tịnh.

Trái lại, hai con thú tỏ vẻ không chịu khuất phục, chúng chờ khi Cát Ngu Nhân vừa chạm chân mặt đất liền chồm dậy, gầm lên mấy tiếng như hổ rống, bốn cánh tay đầy móng dài và nhọn như những chiếc móc câu bằng sắt vung lên định chụp lấy kẻ thù. Bộ lông và tóc vàng óng trên mình chúng, sợi nào sợi nấy dựng ngược, cứng như sợi dây kẽm, trông thật khủng khiếp.

Cát Ngu Nhân đã biết rõ tính hung dữ của giống khi đột này, nên khi bay là là trên lưng chừng vách núi, lão đã thuận tay bẻ được một đoạn mây rừng, dài hơn một thước cầm sẵn nơi tay. Khi thấy hai con ác thú vừa chồm tới, lão bèn vận chân lực vào ngọn roi mây, nhẹ nhàng quật một cái lại đẩy bật hai con thú ngã lăn ra xa hàng trượng. Lần này chúng bị đau đớn kêu lên những tiếng nghe rất thảm thiết, trên lưng con nào con nấy bị nổi lên một lần đỏ dài và cao hàng tấc.

Hai con ác thú ngã nằm chúi dưới đất chưa kịp bò dậy, thì Cát Ngu Nhân đã nhanh như điện, nhảy đến

thăng cánh quạt liên tiếp mỗi con ba roi nữa, làm cho cặp khi đột tóc vàng xưa nay vốn hung dữ mà cũng phải nằm im không dám nhúc nhích.

Cát Ngu Nhân biết giống ác thú này một khi đã thua phục rồi, thì không bao giờ chúng dám hung hăng nữa, lão bèn đặt ngọn roi mây lên mình chúng, rồi quay sang bảo bọn Hoàng Y thất sát :

- Các người về báo lại cho lão Nam Hoang Hạt Đạo biết, chúng ta đã đính ước với Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đến tiết Trùng Dương sang năm, hai phái tà chánh sẽ gặp nhau tại Thanh Lương đài trên ngọn Hoàng Sơn, vậy trước hạn kỳ đó chớ nên gây chuyện lời thôi vô ích. Còn con Dực Thủ Địa Long tuy là một thần vật trên đời khó gặp, nhưng trong bọn các người không có tay về nghề thuốc, thì làm sao luyện chế được Bồ Thiên Hoàn mà hòng tài giỏi cướp đoạt làm gì cho phí công? Riêng thanh Thiết Kiếm Chu Ngân thì là di vật của một bất trung thần, bọn gian tà các người lại càng không được phép mó tay làm như bần!

Lúc đó, Thu Thủy bỗng kéo tay Thiên Lân khẽ nói :

- Lân ca, thì ra sư phụ tiểu muội đã núp bên cạnh chúng ta từ lâu nên rứa rồi, thế kiếm Lâm Vũ Vạn Phương của Lân ca tuy có tuyệt diệu thực, nhưng xem ra ba tên ác đạo cũng không đến nỗi quá kém cỏi mà cùng bị thương một lượt như vậy, chắc là lúc đó sư phụ tiểu muội đã ngấm ngấm ra tay giúp đỡ Lân ca cũng nên?

Nghe Thu Thủy nói, Phó Thiên Lân cũng sức nhớ lại và cảm thấy đường kiếm của chàng vừa rồi đã thành công một cách quá dễ dàng. Rất có thể, Cát Ngu Nhân đã dùng các môn tuyệt thế thần công như Cách Không Điểm Huyết, hoặc Đậu Lạp Đả Huyết...mà ra tay ngấm ngấm yểm trợ. Thấy ý nghĩ có phần đúng, nên chàng cũng nhìn Thu Thủy mỉm cười gật đầu hội ý.

Bọn Hoàng Y thất sát nghe Cát Ngu Nhân nói xong thì nín thinh, rồi đồng loạt vung lên mười bốn cánh tay áo rộng phất phới và lướt mình nhảy về sau đèo như bảy đám mây vàng trôi đi vùn vụt.

Thấy bọn Hoàng Y thất sát đã rút lui, Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân bèn bước tới chỗ hai con ác thú đang nằm và quát lớn :

- Nghiệt súc, hãy đứng dậy mau!

Kể cũng quái lạ, hai con khi đột tóc vàng hung ác như vậy mà cũng thông linh hiểu biết tiếng người. Chúng nghe Cát Ngu Nhân quát gọi, liền từ từ bò dậy, bước tới mấy bước rồi buông xuôi hai cánh tay đầy lông lá và đứng im cúi đầu chờ đợi.

Cát Ngu Nhân sai Nhân Thu Thủy đeo miệng vỏ cây làm tấm thiệp mời Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ đến tiết Trùng Dương sang năm tới Thanh Lương đài sao tài, rồi đeo tấm thiệp cho một con khi đột, vẫy tay ra hiệu cho chúng đem về trình lại chủ nhân. Cả hai con ác thú đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi quay mình trèo lên vách đá nhanh như điện chớp, chỉ trong loáng mắt chúng đã biến mất sau rặng núi cao.

Đợi hai con ác thú đi rồi, Cát Ngu Nhân mới nghiêm nét mặt quay lại nhìn Thu Thủy từ từ nói có vẻ trách móc :

- Thủy nhi, vừa rồi còn khoe tài làm ra vẻ thông minh, nhưng có biết đâu chỉ thiếu chút nữa con đã làm hại tính mạng của Phó hiền điệt mà không biết!

Nghe nói, Nhân Thu Thủy ngẩn người kinh hãi. Cả Vân lão ngư nhân và Phó Thiên Lân cũng đều ngạc nhiên không kém.

Cát Ngu Nhân liền từ từ giải thích :

- Phàm những người tật nguyên trong thiên hạ, họ đều không cho đó là điều đau khổ thất vọng mà còn cố tìm cách khắc phục. Nên họ thường có được những điểm đặc biệt khác với người thường. Nhất là những đệ tử của phái Nam Hoang Vô Mục, tuy người nào cũng mù cả hai mắt, nhưng họ đã được luyện tập theo một phương pháp đặc biệt, nên thính giác của họ rất linh mẫn, tâm thần của họ rất bình tĩnh, không ai có thể sánh kịp. Do đó, bọn Hoàng Y thất sát đã luyện thành những nhân vật xuất sắc trong số mười đại đệ tử của Nam Hoang Hạt Đạo. Vừa rồi, Thủy nhi cho rằng tiếng sáo của con và giọng ca của Vân huynh có thể làm nhiễu loạn tâm thần bọn chúng để cho Phó hiền điệt thừa cơ từ trên không nhẹ nhàng tấn công xuống một cách thành công, sẽ nắm chắc phần thắng chứ gì? Nhưng sự thực đã trái lại, và suýt nữa, Phó hiền điệt lại bị bọn Hoàng Y thất sát tương kế tựu kế hạ độc thủ. Vì chúng có luyện được một môn trường pháp tuyệt học mệnh danh là Vạn Hốt Triều Thiên, chuyên dùng để đối phó với những người dùng lối tấn công từ trên cao xuống. Ban nãy, họ cố ý giả bộ như bị mê man bởi tiếng sáo và giọng ca, nhưng thực ra, họ đều tập trung tinh thần lắng tai chú ý phía trên không. Nếu không ngờ Phó hiền điệt có lòng nhân hậu, do dự không chịu ra tay, thì đã mắc vào mưu kế của chàng mà bị sát hại dưới chiêu thức tuyệt học quỷ dị Vạn Hốt Triều Thiên của phái Nam Hoang rồi.

Nghe Cát Ngu Nhân giải thích, Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đều sợ hãi toát mồ hôi, cả Vân lão ngư nhân cũng thẹn đỏ mặt, tìm lời chống chế :

- Trên bước giang hồ biết bao điều gian trá nguy hiểm vô cùng vô tận học mãi... học mãi tới già vẫn chưa khôn! Vân Cửu Cao xin bái phục về kiến thức uyên bác và thần công tuyệt thế của Cát huynh!

Cát Ngu Nhân mỉm cười cảm tạ và nói tiếp :

- Đệ đoán chắc là giữa bọn Vực Ngoại tam hung phải có lối thông tin đặc biệt gì, cho nên khi chúng ta vừa mới đính ước với Ngọc Chỉ Linh Xà thì Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đã biết. Và do đó, chúng mới phái bọn Hoàng Y thất sát cùng hai con ác thú đi theo dấu chúng ta để ra tay ám hại chứ!

Vân lão ngư nhân nghe nói luôn luôn gật đầu cho là có lý.

Vừa lúc đó, Nhân Thu Thủy bỗng tròn xoe cặp mắt hỏi Cát Ngu Nhân :

- Theo lời sư phụ vừa nói thì võ công bọn Hoàng Y thất sát rất khá, thế mà ban nãy chỉ một đường kiếm của Lâm ca đã làm ba tên bị thương, vậy có phải lúc đó sư phụ núp một chỗ kín và ra tay trợ giúp Lâm ca không?

Cát Ngu Nhân khẽ mím cười không đáp.

Thái độ mím cười mặc nhiên công nhận của Cát Ngu Nhân, Phó Thiên Lâm hơi nóng mặt e ngượng, chàng vội đem chuyện gặp gỡ bá yết Đan Tâm kiếm khách kể lại rành rõ từng chi tiết cho Cát Ngu Nhân nghe để che lấp sự e ngượng về tài nghệ non kém của mình.

Nghe xong, Cát Ngu Nhân đưa mắt nhìn kỹ con rắn đỏ hai cánh nằm trong lưới, rồi gật đầu khen :

- Chuyến đi này của Phó hiền điệt thực không uổng chút nào. Không những đã được lão kiếm khách truyền thụ tập hình vẽ một trăm lẻ tám thế kiếm biến hóa tinh diệu của pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp, mà còn bắt được con Dực Thủ Địa Long này, một vật báu rất hiếm có. Hiền điệt có thể đến yêu cầu vị thần y Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương dùng huyết và mật rắn luyện thành một loại linh đơn gọi là Bồ Thiên Hoàn, có công dụng bồi nguyên cố bản, tăng gia nội lực chân khí, và Phó hiền điệt có thể uống viên linh đan đó để...

Không đợi Cát Ngu Nhân nói hết, Phó Thiên Lâm đã xua tay cướp lời :

- Thừa Cát sư thúc, con Dực Thủ Địa Long này là do lưới chụp được. Nếu Bồ Thiên Hoàn luyện thành khá nhiều, thì tiểu điệt mới dám xin bá lịnh, bằng không...

Cát Ngu Nhân liền cất tiếng cười và ngắt lời :

- Vân huynh đã là một tay nội gia tuyệt nghệ, nhất là mấy món binh khí đặc biệt như lưới câu, dây câu, cần câu của ông ta có thể gọi là võ lâm độc bộ rồi. Còn sư muội Thu Thủy của hiền điệt, được theo sư thúc luyện tập từ lúc nhỏ đã có căn cơ rất vững vàng, chỉ có hiền điệt là từng sư học nghệ quá muộn và không may ân sư lại tạ thế sớm, nên về phương diện nội công chân lực hãy còn non kém. Nhất là pho kiếm pháp tinh vi mới luyện thành lại cần phải có đầy đủ chân lực mới phát huy được hết oai lực, vì vậy Bồ Thiên Hoàn nếu chỉ luyện được một viên, cũng nên do hiền điệt phục dụng. Sư thúc đã nói rõ như vậy, nếu hiền điệt còn từ chối, chẳng hóa ra phụ lòng mọi người hay sao?

Nói tới đây, lão quay sang bảo Nhân Thu Thủy :

- Thủy nhi, con sử soạn kiếm hai cái bình nhỏ để đựng huyết và mật rắn. Sau khi lấy xong huyết và mật, sư phụ sẽ đem bộ da chế tạo cho con một vật phòng thân rất đẹp và quý!

Thấy Cát Ngu Nhân đã nói như thế, Phó Thiên Lâm không còn lý do gì từ chối nữa, đành làm thinh, rồi cùng Nhân Thu Thủy kiếm được hai chiếc bình nhỏ.

Cát Ngu Nhân bèn chiếu theo cách chỉ dẫn của Đan Tâm kiếm khách do Phó Thiên Lân thuật lại, vận chân lực vào ngón tay trỏ, khê búng một cái nhằm ngay chỗ vòng tròn đỏ khoảng giữa hai mắt của con rắn.

Quả nhiên, chỗ này chính là nơi yếu hại của con Dực Thủ Địa Long, nên luồng cương phong vừa chạm tới đã xoi lủng ngay một lỗ nhỏ, và con rắn chỉ kịp kêu lên một tiếng quái gở rồi đã chết.

Cát Ngu Nhân vội lấy một con dao nhỏ thọc ngay vào chỗ lủng rồi kê miệng bình hứng lấy những giọt huyết tím đen từ từ chảy ra.

Sau khi lấy xong huyết và rạch bụng lấy mật chứa vào hai chiếc bình cẩn thận, Cát Ngu Nhân lột bộ da rắn phơi khô cất kỹ, rồi cùng Vân lão ngư nhân, Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy nhắm hướng Cửu Hoa sơn cất bước tìm đến nơi hẹn gặp bọn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương...

Đường đi Cao Lê Cống Sơn đến Cửu Hoa sơn xa hàng ngàn dặm. Dọc đường Phó Thiên Lân không lúc nào bỏ lỡ cơ hội, chàng luôn luôn thỉnh cầu Cát Ngu Nhân chỉ dẫn thêm những thể biến hóa tinh vi của pho kiếm pháp mới học.

Đồng thời, Vân lão ngư nhân và Nhân Thu Thủy cũng luôn luôn đấu thử để giúp chàng luyện tập kiếm thuật. Cho nên khi đến Vân Nam, thì Phó Thiên Lân đã luyện tập thần thực pho kiếm pháp tuyệt diệu của sư môn, chỉ còn hơi kém về chân khí nội lực, nên có nhiều chân thức vẫn chưa thể phát huy được hết oai lực mà thôi.

Khi mọi người đến Cửu Hoa sơn tìm gặp bọn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương, thì vết thương của Trường Bạch Tử Đồ đã khỏi, lão ta đang bồn chồn nóng nảy suốt ngày gây gỗ với Bạch Nguyên Chương và Cô Vân đạo trưởng đòi đi tìm Vực Ngoại tam hung để quyết đấu một trận trả thù cho bạn.

Đến khi thấy Cát Ngu Nhân tới và được biết hai phe đã đính ước gặp nhau tại Thanh Lương đài để giải quyết dứt khoát ân oán, bấy giờ Trường Bạch Tử Đồ mới giảm bớt u phiền chất chứa trong bao nhiêu ngày, mà vui vẻ chuyện trò cùng mọi người.

Bạch Nguyên Chương nghe Cát Ngu Nhân nói có lấy được huyết và mật của con Dực Thủ Địa Long đem đến nhờ mình luyện chế Bồ Thiên Hoàn để giúp Phó Thiên Lân tăng cường chân lực, lão bèn đưa tay đón nhận hai chiếc bình rồi gật gù tán thưởng :

- Phó lão đệ thực là người có duyên phúc lắm mới gặp được loại báu vật quý giá như thế này. Lão hủ sẽ xin hết lòng giúp đỡ và bắt tay ngay vào việc khai lò luyện đơn từ hôm nay. Phiền Cô Vân đạo trưởng và Hùng Niên huynh bảo vệ cho tiểu đệ trong lúc luyện chế. Và hiện giờ còn thiếu một thứ thuốc nữa để phối chế tên gọi Thùy Ty Thạch Nhĩ, cần phải nhờ một vị nào đi tìm kiếm giúp.

Cát Ngu Nhân khê cau mày hỏi :

- Loại dược vật Thùy Ty Thạch Nhĩ này hình dáng ra sao? Sinh sản ở đâu? Xin Bạch huynh cho biết!

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đình Ngũ Lão Gặp May

Bạch Nguyên Chương mỉm cười đáp :

- Loại dược vật đó thường sinh sản tại những vùng ẩm thấp trên núi cao, hình giống như cây nấm và nhất là ở đình Ngũ Lão trong dãy Lư Sơn có khá nhiều, nhưng phải được những cây có màu trắng tinh, nhỏ bằng ngón tay út, và có những sợi tơ rủ chung quanh dùng mới tốt. Nếu Vân huynh không có việc gì cần, phiền Vân huynh dẫn Phó lão đệ và Thu Thủy nữ hiệp đi tìm kiếm giúp, cần nhớ là phải trở về trong vòng bốn mươi ngày mới kịp thời luyện chế với thuốc trong lò.

Cát Ngu Nhân nghe xong, cũng nhìn Vân lão ngư nhân nói :

- Bọn Vực Ngoại tam hung tên nào tên nấy đều có những môn võ công rất ác độc. Nay đôi bên đã ước định ngày giao đấu, tiểu đệ cũng cần phải trở về Hoàng Sơn luyện lại mấy môn võ công đã bỏ phế từ lâu để đến lúc đó sử dụng. Vậy việc đi Lư Sơn hái thuốc, xin phiền Vân huynh dẫn Phó hiền điệt và tiểu đồ đi có được chăng?

Vân lão ngư nhân thấy chẳng có việc gì cần thiết, và đường đi Lư Sơn cũng không xa lắm, nên lão vui lòng mỉm cười nhận lời.

Cát Ngu Nhân lại quay sang Phó Thiên Lân dặn :

- Những biến hóa vi diệu trong pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp hiền điệt đã luyện gần tinh thực, chỉ cần tìm được cây Thùy Ty Thạch Nhĩ về luyện thành Bồ Thiên Hoàn, sau khi uống vào sẽ tăng thêm chân khí nội lực, và lúc đó, hiền điệt có thể đủ sức ganh đua cùng với các tay danh thủ võ lâm đệ nhất trong thiên hạ. Vậy sau khi uống xong, hiền điệt lại cùng Thủy nhi mang thanh Thiết Kiếm Chu Ngân đến Cao Lê Cống Sơn thỉnh cầu Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân xuất sơn chủ trì đại hội võ lâm tại Hoàng Sơn để quét sạch bọn tà ma, quấy nhiễu giang hồ. Còn sư thúc cần phải về Thanh Lương đài, tĩnh tọa luyện công. Từ đây đến tiết Trùng Dương, hiền điệt và Thủy nhi không nên về làm trở ngại việc luyện công của sư thúc!

Phó Thiên Lân vâng dạ tuân lời. Cát Ngu Nhân lại quay sang Nhân Thu Thủy dặn dò mấy câu và đưa cho nàng một bọc vải thô, rồi mỉm cười từ biệt mọi người, phất tay áo rộng, nhẹ nhàng cất bước...

Cô Vân đạo trưởng nhìn theo Cát Ngu Nhân đến khi khuất dạng, rồi mới quay lại gạt đầu tán thưởng và nói với mọi người :

- Vị Cát huynh này thực là một người rất đáng kính phục. Bất cứ về văn tài, võ học hay là kiến thức, cơ trí, ông ta đều cao hơn bọn chúng ta rất nhiều. Cuộc đại hội võ lâm sắp tới có ông ta tham dự sẽ làm người đủ sức đối phó với Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm, và Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân cũng sẽ áp chế được Nam Hoang Hạt Đạo, chỉ còn có Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử cùng lũ nghiệt đồ và rắn độc của hắn, thì hợp sức bốn người chúng ta cũng có thể chống cự được. Đáng ngại nhất là tên Lôi Chấn Vũ mới quật khởi vùng Miêu Cương có danh hiệu là Đồng Cổ Thiên Tôn và tự phong làm Dã Nhân sơn chúa. Tên này không những võ công kỳ dị, mà còn có tài sử dụng các loại ngải độc, dưới tay hắn cũng có rất nhiều mãnh thú hung dữ vô cùng, không biết đến lúc đó...

Vân lão ngư nhân nghe đến đây thì mỉm cười tiếp lời :

- Việc đó, đạo trưởng khỏi phải quá bận tâm lo lắng, vì Vân mỡ được biết mới đây Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã vô tình kết oán với một vị không môn kỳ hiệp như vậy là phía chúng ta đã chẳng có thêm một tay trợ lực xuất sắc rồi ư?

Đoạn, Vân lão ngư nhân thuật lại cho mọi người nghe chuyện phát giác vị tục gia sư đệ của Tuệ Giác thần ni là Hồng Phát Túy Linh Quan Tổng Thiện bị Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử thăm sát và lột da đem phơi trên Ngọc Long Phong. Sau đó, lão lại bảo Nhân Thu Thủy đưa cho mọi người xem ba sợi tóc đỏ lão đã lấy được kẹp theo cuốn Vạn Bác thư sinh Thủ lục để chờ ngày đem đến báo tin cho Tuệ Giác thần ni.

Nếu Tuệ Giác thần ni chịu đến tham dự đại hội thì với thanh Tử Nghệ kiếm của bà, hợp cùng các thanh Thiên Lam độc kiếm của Đông Hải Kiều Bà, Lục Ngọc Thanh Mang kiếm của tiểu đệ, và Lưu Vân kiếm của đạo trưởng, tức là bốn thanh thần kiếm trong số Võ Lâm Ngũ Đại Danh Kiếm mang bốn màu: Xanh, lam, tía, bạc cùng hội tại Hoàng Sơn, đáng gọi là một cuộc võ lâm thịnh hội từ xưa tới nay ít có vậy.

Đến đây Bạch Nguyên Chương tỏ vẻ trầm ngâm một lát rồi lẩm bẩm :

- Còn một vị mang thanh đệ nhất Thánh Kiếm Võ Lâm tên gọi Bạch Y Đà Ông, không biết lúc bấy giờ có chịu tự động tới tham dự đại hội hay không? Nếu cuộc đại hội võ lâm này mà thiếu mất thanh Chu Hồng kiếm và pho Cửu Cung kiếm pháp của Ông Vụ Viễn thì cũng giảm mất hứng thú rất nhiều!

Nghe nói, Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên vội lên tiếng :

- Việc gì mà Bạch huynh phải lo nghĩ nhiều như vậy? Điều cần thiết nhất bây giờ là Bạch huynh hãy lo khai lò luyện Bồ Thiên Hoàn cho Phó lão đệ, còn đệ và Cô Vân đạo trưởng hãy lợi dụng thời gian ngồi bảo vệ Bạch huynh luyện thuốc cũng nên luyện lại mấy môn võ công để chuẩn bị tới tiết Trùng Dương đến Hoàng Sơn đánh nhau một trận cho sướng tay!

Nghe Hùng Đại Niên nói, cả bọn cùng nhìn nhau cất tiếng cười vang rồi tạm từ biệt.

Trường Bạch Tửu Đồ và Cô Vân đạo trưởng lưu lại Hoa Sơn hộ vệ Bạch Nguyên Chương luyện chế

linh đan, còn Động Đình Điều Tẩu Vân lão ngư nhân thì dẫn Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy lên đường đi Lư Sơn tìm kiếm Thùy Ty Thạch Nhĩ.

Đọc đường, Nhân Thu Thủy tươi cười nói với Phó Thiên Lân :

- Nay Lân ca, con Dực Thủ Địa Long đó thực là một vật quý báu và dùng được rất nhiều việc. Không những nó luyện được Bồ Thiên Hoàn có công dụng tăng ích chân khí nội lực, mà cả bộ da cũng được sư phụ tiểu muội tẩm thuốc chế thành một tấm Nhuyễn Giáp đeo trước ngực, vừa đủ che kín được năm đại huyệt Thất Khảm, Thiên Trì, Tướng Đài và tả hữu Kỳ Môn. Ban này sư phụ tiểu muội có dặn đưa tấm giáp đó cho Lân ca.

Dứt lời, nàng liền đưa cho Phó Thiên Lân gói vải nhỏ mà Cát Ngu Nhân đã giao cho nàng lúc sắp từ biệt.

Plt mở gói xem, thấy tấm Nhuyễn Giáp được chế tạo rất tinh xảo, nhưng bề dài con Dực Thủ Địa Long được có hơn một thước nên bộ da rất hẹp chỉ đủ che kín phần trước ngực mà thôi.

Chàng biết Cát Ngu Nhân dụng công chế tạo để dành cho Nhân Thu Thủy, nay thấy nàng lại nói dối để đem tặng cho mình, thì chàng đã hiểu rõ tình ý của nàng, và trong lòng cảm động vô cùng, vội mỉm cười gói kỹ tấm Nhuyễn Giáp trao trả cho nàng và nói :

- Thịnh tình của Thủy muội, ngu huynh xin tâm lĩnh và nguyện ghi nhớ mãi mãi! Còn tấm Nhuyễn Giáp này theo ngu huynh được biết thì Cát sư thúc đặc biệt chế tạo để dành cho Thủy muội. Vậy Thủy muội cũng không nên phụ lòng của bậc ân sư trưởng. Hơn nữa, ngu huynh đã luyện thành pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp, đủ để phòng thân. Tốt hơn, Thủy muội nên mang tấm giáp đó để phòng thân, vì mỗi bước đi lại trong chốn giang hồ, đều có thể xảy ra chuyện nguy hiểm bất ngờ!

Nhân Thu Thủy biết có từ đi chối lại cũng không được, liền đưa tay nhận lại tấm giáp, rồi nhìn Phó Thiên Lân với cặp mắt long lanh, xiết bao tình ý, không thể nói lên bằng lời cho hết...

Tuy lúc ra đi, Bạch Nguyên Chương có dặn phải trở về sớm trong vòng bốn mươi ngày, nhưng vì đường đến Lư Sơn cũng không xa lắm, nên ba người có đủ thì giờ vừa đi vừa thưởng ngoạn phong cảnh dọc đường và chừng bảy ngày sau mới tới chân Lư Sơn.

Lư Sơn là một dãy núi trùng trùng điệp điệp, có hàng ngàn ngọn cao chót vót. Tuy nhiên, về mặt hùng vĩ thì phải kể ngọn Ngũ Lão đứng đầu. Chiều cao ngọn núi này có tới hàng vạn trượng, đỉnh núi bị mây mù phủ kín suốt ngày, đứng đằng xa nhìn về tuần vĩ kỳ bí như ẩn như hiện đó cũng đủ cho tâm thần con người cảm thấy lâng lâng như muốn thoát tục!

Lên đến đỉnh núi, Vân lão ngư nhân ngoảnh nhìn dãy mây trắng giăng ngang chân trời phía Đông Nam, rồi vượt chòm râu bạc mỉm cười tự lẩm bẩm :

- Không trách phương ngôn có câu nói: “Đất thiêng sản xuất nhân tài, vật báu” thực là chí lý...

Vân lão ngư nhân vừa lẩm bầm tới đây thì bỗng nhiên ngừng lời để ý lắng tai nghe, hình như lão đã phát giác điều gì khác lạ gần chung quanh.

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cũng đều thoáng nghe có tiếng động kỳ dị theo ngọn gió từ xa văng lại.

Nhân Thu Thủy lóng tai nghe một lát rồi cau mày hỏi Vân lão ngư nhân :

- Thừa lão tiên bối, diệt nữ nghe tiếng kỳ dị đó, giống như tiếng động do nội gia kinh lực và kiếm khí phát ra, hay là quanh đây có vị cao nhân nào giao đấu chằng?

Vân lão ngư nhân cũng lắng tai nghe kỹ, thì thấy quả nhiên đúng là tiếng động được phát xuất từ dãy năm ngọn núi thấp phía trước Ngũ Lão Phong, nên Vân lão đứng im suy nghĩ một lát, đoạn khẽ bảo hai người :

- Nhận xét theo kinh nghiệm giang hồ của lão thì hai tay đấu kiếm này phải là bậc võ học cực cao. Nhưng hiện nay, Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân chưa xuất sơn, Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân thì đã về Thanh Lương đài luyện công, bọn Vực Ngoại tam hung thì cũng đều lo luyện tập để chuẩn bị dự hội Trùng Dương, chắc không khi nào chúng lại ra tay xuân động? Vậy thì những nhân vật này thuộc môn phái nào?

Tới đây, Vân lão ngư nhân lại ngừng lời suy nghĩ một chập nữa rồi bảo Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy :

- Hay là chúng ta chia tay nhau xuống lục kiếm trong năm ngọn núi kia để tìm xem họ là ai? Vậy bây giờ Thu Thủy diệt nữ sang bên ngọn Sư Tử phía hữu, Phó lão đệ tìm kiếm bên ngọn Phan Can phía tả, còn lão hủ xuống ngọn Thách Tuyền ở giữa. Sau đó chúng ta đều đến tụ họp tại hai ngọn Kim Ấn và Lăng Vân ở trung ương. Và bất cứ người nào phát hiện điều gì khác lạ, cũng phải cẩn thận, không được vô ý ra tay gây chuyện rắc rối, mà chỉ nên núp kín một chỗ, nhận xét theo dõi bên thuộc môn phái và nhân vật nào, đợi mọi người đến đủ rồi sẽ liệu.

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đều gật đầu khen phải, rồi cùng thi triển khinh công nhắm hướng Vân lão ngư nhân đã chỉ định tìm nơi phát ra tiếng động kỳ dị.

Hãy nói riêng về phía Phó Thiên Lân, khi chàng vừa nhảy tới trước ngọn Phan Can thì đã nghe rõ tiếng kiếm phong phát xuất tự nơi đỉnh Lăng Vân văng xuống. Chàng vội chuyển mình về hướng đó, nhưng khi mới lên tới lưng chừng đã nghe một giọng nói đàn bà lạnh lạnh có vẻ hậm hực :

- Lão quái vật, hôm nay chúng ta cũng lại giao đấu đủ ba trăm chiêu rồi mà vẫn chưa phân thắng bại, nếu ngày mai mà cũng không thắng nổi mi, ta sẽ nhảy xuống núi tự tử cho rồi!

Còn người kia không thấy trả lời, chỉ nghe một hồi cười khà khà vang dội cả núi rừng.

Rồi...

Khi tiếng cười vừa dứt, thì trên đỉnh ngọn Lăng Vân bỗng thấy vọt lên hai bóng người, một trắng một xám như hai con diều hâu lớn, rồi mất hút vào trong rặng cây um tùm dưới chân núi.

Phó Thiên Lâm thấy mình chưa lên tới nơi mà hai người đấu kiếm đã đi rồi, thì chàng có vẻ cụt hứng. Đến khi lên tới đỉnh, chỉ còn thấy một bãi cỏ rộng chung quanh cây cối rậm rạp lưu lại những vết chân chứng tỏ nhiều cuộc giao đấu kịch liệt.

Một lát sau, Vân lão ngư nhân và Nhân Thu Thủy cũng lên tới. Phó Thiên Lâm bèn thuật lại những điều đã nghe thấy, Vân lão ngư nhân liền cau mày ngồi suy đoán, không biết hai người đó thuộc môn phái và nhân vật võ lâm nào?

Không khí đang im lặng bỗng nhiên Nhân Thu Thủy có vẻ tươi cười nói :

- Vân lão tiên bối và Lâm ca khôi cần phải suy đoán làm gì cho mệt óc, vì họ đã hẹn nhau ngày mai lại tới đây quyết đấu, thì chúng ta cứ việc đợi đến ngày mai sẽ rõ, can chi phải gấp như vậy?

Nghe Nhân Thu Thủy nói, Vân lão ngư nhân và Phó Thiên Lâm đều nhìn nhau nín thinh.

Thu Thủy lại nhoẻn miệng cười nói tiếp :

- Theo ý điệt nữ thì cứ gì tại Ngũ Lão Phong mới có Thủy Ty Thạch Nhĩ, tại sao chúng ta không lợi dụng thời gian nửa ngày chờ đợi mà tìm kiếm các ngọn chung quanh đây một lượt xem sao?

Vân lão ngư nhân cũng cho là phải bèn gật đầu đồng ý, rồi cùng hai người rảo tìm khắp mọi nơi ẩm thấp trong dãy năm ngọn tiểu phong, nhưng chỉ gặp những loại Thạch Nhĩ rất thường. Cái thì lớn bằng chiếc mâm, cái nhỏ nhất cũng bằng nắm tay, không được một cái nào nhỏ bằng ngón tay út và có tơ rủ chung quanh như Bạch Nguyên Chương mô tả.

Nhân Thu Thủy sợ Phó Thiên Lâm nản chí, nàng bèn kiếm lời ôn tồn an ủi, nhưng Phó Thiên Lâm đã bật cười :

- Tại sao Thủy muội lại coi ngu huynh như một đứa trẻ như thế? Đã là vật báu, tất nhiên phải khó tìm, hơn nữa chúng ta vừa mới vào tới Lư Sơn và tìm kiếm trong có nửa ngày, nếu ngu huynh đã vội vàng nãn chí thì còn mong gì luyện được võ lâm tuyệt học!

Nói tới đây, chàng thấy Thu Thủy hơi đỏ mặt, thì sợ nàng buồn lòng nên vội vàng mỉm cười nói lảng :

- Nhưng sự lo lắng của Thủy muội đối với ngu huynh, xin hết lòng cảm tạ! Thôi giờ đã gần tối, chúng ta

cũng nên quay về đỉnh Lăng Vân tìm chỗ núp kín đáo nghỉ ngơi chờ đợi ngày mai, xem hai người đấu kiếm là những nhân vật võ lâm cao thủ nào?

Nghe Phó Thiên Lân nói, Nhân Thu Thủy không trả lời chỉ trừng mắt nhìn chàng tỏ vẻ hờn dỗi. Mãi tới khi về tới đỉnh Lăng Vân, thấy những tàn cây lớn um tùm chung quanh bãi cỏ trống, nàng mới lại tươi cười hỏi Vân lão ngư nhân :

- Lão tiên bối, những tàn cây lớn kia đều có thể ẩn núp được, vậy chúng ta cùng núp tại một chỗ hay chia nhau mỗi người núp một nơi?

Vân lão ngư nhân ngắm nhìn hình thế chung quanh một lượt rồi mới nói :

- Những tàng cây đó tuy cao thực nhưng trời giờ đang tiết mùa Đông, cành lá xơ xác, nếu ba người cùng núp trên một cây, thì dễ bị đối phương phát giác, vậy tốt hơn chúng ta nên chia nhau núp làm ba chỗ. Nhưng cần phải ở khoảng lưng chừng và sát thân cây, không được leo ra ngoài ngọn, thứ hai không thấy lão hủ ra dấu, tuyệt đối không ai được tự động ra tay.

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cùng gật đầu tuân lời, rồi mỗi người tự tìm một cây cổ thụ lớn ẩn mình.

Một đêm dài đã qua. Mặt trời vừa ló dạng...

Lúc bị khốn ở Kỳ Liên sơn, Vân lão ngư nhân may mắn được uống bảy thứ mật rắn độc, giúp cho cặp mắt của lão được tinh sáng vô cùng, nên mặc dầu rừng núi rậm rạp, mây mờ phủ kín dày đặc mà lão vẫn nhìn thấy hai bóng người một trắng một xám từ dãy núi phía xa đang chạy về hướng đỉnh Lăng Vân.

Còn Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy vì mây mù dày đặc quá, nên mãi đến khi hai người lên tới đỉnh núi họ mới nhìn rõ, bóng xám là một vị lão ni áo chàm, còn bóng trắng là vị lão tẩu gù lưng áo trắng.

Vị lão ni thì cả ba người không ai nhận biết, nhưng riêng lão tẩu gù lưng thì ai cũng rõ, vì chính lão ta là Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn, một nhân vật võ lâm nổi tiếng cuồng ngạo, tính nết cô độc, rất khó giao du.

Hai người tuy từ hai phía đi tới, nhưng không ai trước ai sau, mà đồng thời nhảy lên đỉnh núi một lượt, đôi bên chỉ nhìn nhau một cái rồi rút binh khí giao đấu, không người nào thềm nói nửa lời?

Vũ khí của Bạch Y Đà Ông chính là thanh Chu Hồng kiếm đứng đầu trong ngũ đại danh kiếm võ lâm, từ chuôi đến mũi có một vết đỏ chói nhìn lóa cả mắt.

Lão ni cũng rút trên vai xuống một thanh đoản kiếm sáng lóng lánh, nhưng kiếm quang lại có màu đỏ tía.

Ẩn mình phía sau thân cây cổ thụ, Vân lão ngư nhân thấy kiếm quang của vị lão ni có màu đỏ tía thì bất

giác tỏ vẻ ngạc nhiên và trầm nghĩ :

- “Cứ xem thanh kiếm trong tay bà ta thì rõ ràng cũng là thanh bảo kiếm có hạng. Mà trong số năm thanh bảo kiếm võ lâm chỉ có thanh Tử Nghệ kiếm mới có kiếm quang màu đỏ tía như thanh kiếm này mà thôi. Chẳng lẽ vị lão ni đây lại là Tuệ Giác thần ni vẫn ẩn tu ở Lưu Vân Phong trên Kỳ Liên sơn? Xưa nay Tuệ Giác thần ni ít khi bước chân vào Trung Nguyên, mà bây giờ bỗng xuất hiện tại đây, chắc phải có chuyện gì? À, hay là bà ta đã phát giác việc người tục gia sư đệ Hồng Phát Túy Linh Quan Tổng Thiện bị ám hại mà đi tìm kẻ thù chẳng? Nếu đúng như vậy, tại sao bà ta không tìm Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử để trả thù, mà lại đến tận Lưu Sơn hẻo lánh này để đánh nhau sống chết với Bạch Y Đà Ông làm gì kia?”

Trong khi Vân lão ngư nhân đang cố suy nghĩ tìm nguyên nhân, thì vị lão ni đã giơ thanh đoản kiếm ngang ngực nhìn Bạch Y Đà Ông lạnh lùng nói :

- Đây lão gù, đến hôm nay, chúng ta đã giao đấu suốt ba ngày liền, mỗi ngày ba trăm chiêu rồi, mà vẫn chưa phân thắng phụ. Vậy hôm nay, không cần phải hạn định ba trăm chiêu nữa, mà chỉ ngừng tay khi có kẻ thua người được thôi!

Bạch Y Đà Ông cất tiếng cười sảng sặc :

- Lão ni cô đừng vội ngông cuồng! Vì pho Cửu Cung thần kiếm của lão gù này chưa phát huy hết mức độ tinh vi của nó đấy thôi. Hôm nay, lão ni cô có dám chắc là trong vòng ba trăm hiệp sẽ thoát khỏi chết bởi Bắc Thần kiếm pháp của ta chẳng?

Nhân Thu Thủy đã được nghe ân sư Hoàng Sơn Độn Khách đàm luận qua về pho Cửu Cung thần kiếm của Ông Vụ Viễn, nên nàng cũng biết sơ qua về pho kiếm pháp này, gồm có tám cung theo bát quái: Càn, khảm, cấn, chấn, tốn, ly, khôn, đoài, thêm vào cung trung ương Bắc Thần gọi là Cửu Cung.

Trong toàn bộ pho kiếm pháp lại chi ra làm năm pho kiếm pháp phụ mệnh danh là Càn Khôn, Khảm Ly, Chấn Đoài, Cấn Tốn, và Bắc Thần. Mà Bắc Thần kiếm pháp lại là pho kiếm pháp then chốt nên có oai lực rất ghê gớm.

Nay nàng thấy Ông Vụ Viễn định thi triển pho kiếm pháp tuyệt học này, thì nàng thầm lo cho vị lão ni, không biết có chống đỡ nổi chẳng?

Bên ngoài bãi cỏ, khi lão ni nghe Bạch Y Đà Ông nói xong, chỉ khẽ nhếch miệng cười lạt :

- Bắc Thần kiếm pháp của nhà ngươi, tuy có bao hàm Cửu Cung Bát Quái và tinh diệu thực, nhưng lão ni cô đây cũng muốn nhân dịp giao đấu này để lưu lại vài nét mô hình về môn võ công cho đám võ lâm hậu học ghi nhận đừng khỏi bị thất truyền!

Vân lão ngư nhân nghe lão ni nói thì giật mình cả sợ thầm đoán chắc trong hai người Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đã có ai để lộ hình tích, nên lão ni mới nói ám chỉ như vậy.

Quả nhiên, Bạch Y Đà Ông cũng hiểu ý lời nói của lão ni, nên lão ta cất tiếng cười khà khà, rồi trừng mắt lộ thần quang như ánh điện, rảo nhìn chung quanh một lượt.

Vừa lúc đó, lão ni bỗng cất tiếng cười chế giễu :

- Này lão gù, sao lão đa nghi thế? Lão ni cô ta xin lĩnh giáo pho Bắc Thần kiếm pháp tuyệt học của nhà người đây!

Bạch Y Đà Ông nghe nói chột tỉnh ngộ, và biết đã mắc lừa đối phương, vì chỉ trong một giây sơ ý, đó để mất cơ hội ra tay trước. Do đó, ít nhất cũng phải đứng vào thế bị động mất hàng một hai trăm hiệp chưa chắc đã lấy lại được thế quân bình.

Thực đúng như lão dự đoán, chỉ trong chớp mắt, lão ni đã vung thanh đoản kiếm sử dụng liên tiếp hai thế Sinh Công Thuyết Pháp và Ngoạn Thạch Điểm Đầu tủa thành một vòng kiếm quang chói lọi kèm theo những tiếng sấm gió ầm ầm như trận giông bão lở núi động rừng.

Bạch Y Đà Ông thấy công lực đối phương khác hẳn với ba ngày trước, vừa ra tay đối phương đã thi triển ngay pho Sa Môn Lô Âm kiếm pháp, nên lão ta không dám sơ ý coi thường, cũng vội đề khí đan điền, vận chân lực thấu ra thân kiếm, sử dụng tuyệt thế Luyện Thạch Bồ Thiên múa thanh Chu Hồng kiếm hóa thành một vòng ánh sáng đỏ rực như chiếc cầu vồng, tung ra đón đỡ.

- Hai thanh kiếm đều là loại thần vật tự ngàn xưa, nên cả hai người đều quý báu vô cùng, không gặp trường hợp bất đắc dĩ không ai chịu để binh khí của mình va chạm với những loại binh khí cứng rắn của kẻ khác.

Do đó, khi thấy kiếm quang đỏ rực của đối phương tủa ra, lão ni vội thu hồi hai thế kiếm Sinh Công Thuyết Pháp và Ngoạn Thạch Điểm Đầu nhưng vẫn cố giữ cơ hội ra tay trước. Lão ni chỉ khẽ nhích thân hình một chút, đổi sang thế Triển Vân Yêu Nguyệt phạt ngang lưỡi kiếm từ phải sang trái một nhát thật mạnh và nhanh như điện chớp.

Bạch Y Đà Ông cũng ứng biến rất thần tốc, thanh Chu Hồng kiếm trong tay lão thu phát tùy ý, và thi triển ngay một chiêu tuyệt học Đấu Chuyển Tinh Di trong pho Bắc Thần kiếm pháp tấn công chớp nhoáng với hy vọng đoạt lại cơ hội ra tay trước để giữ vững thế quân bình.

Nhưng lão ni hình như đã đoán rõ ý nghĩ của đối phương, nên thế kiếm Triển Vân Yêu Nguyệt của bà ta tuy có vẻ kỳ ảo tuyệt luân, nhưng chỉ là hư thế, kiếm quang vừa lóe lên, thân hình bà ta đã nhảy lên cao hơn bốn trượng, không những không tránh thế Đấu Chuyển Tinh Di tấn công chớp nhoáng của Bạch Y Đà Ông, mà còn múa kiếm hóa thành một vòng sáng màu tía, kèm theo tiếng sấm gió đùng đùng, từ trên không chụp xuống chỗ Bạch Y Đà Ông đứng, kiếm quang tỏa rộng một vùng rộng hơn trượng vuông.

Vân lão ngư nhân núp trên thân cây xem hai người giao đấu, thấy mỗi đường kiếm của lão ni đều kèm

theo tiếng sấm gió, thì nhận ra đúng là pho Sa Môn Lô Âm kiểm pháp, một tuyệt học độc đáo của Tuệ Giác thần ni.

Bạch Y Đà Ông cũng nhận ra đường kiếm của lão ni vừa thi triển, được mệnh danh là Cửu Thiên Lô Âm, một thế sát thủ tuyệt học trong pho Lô Âm kiểm pháp, thế kiếm này có thể tùy ý biến hóa, thần diệu vô cùng.

Lão tự biết thế kiếm của đối phương rất khó tránh né, nhưng vì đã trót sơ ý để mất cơ hội ra tay trước, nếu còn miễn cưỡng lẫn tránh tất sẽ mãi mãi ở thế bị động, nên lão cũng nghiêng rặng ý vào tầm sắc bén của thanh Chu Hồng kiếm, nhún chân phi thân sử dụng thế Ngọc Trụ Kinh Thiên, cả người lẫn kiếm xuyên thẳng vào trong vầng kiếm quang màu tím của đối phương, tức thời trên không vang lên những tiếng ngân rền như chuông kêu, hai màu kiếm quang đỏ và tím hòa hợp biến thành một màu sáng kỳ ảo rất đẹp mắt nhưng cũng ghê rợn vô cùng.

Phương pháp giao đấu này thực là võ lâm hiếm thấy.

Thân hình Tuệ Giác thần ni và Bạch Y Đà Ông vừa xáp gần nhau đã dội ra, rồi cùng hạ chân xuống mặt đất, và việc đầu tiên của hai người là cùng chú ý xem thần kiếm của mình có bị sút mẻ gì không?

Thấy binh khí còn nguyên vẹn, hai người cùng nhìn nhau mỉm cười, rồi lại định xông vào giao đấu, thì bỗng nhiên từ một cây cổ thụ bên cạnh, thảm thiết nói lớn :

- Xin Ông lão tiên bối cùng lão ni hãy tạm ngừng tay và mời Vân lão tiên bối cùng Lân ca xuất hiện!

Lúc Tuệ Giác thần ni mới đến, bà ta đã liếc mắt nhìn thấy hình dáng của Phó Thiên Lân, nhưng bà ta không ngờ lại có tới ba người. Còn Bạch Y Đà Ông thì ơ tở về kinh ngạc.

Vừa lúc đó, Nhân Thu Thủy đã tung mình nhảy ra giữa bãi cỏ, vòng tay chào hai vị võ lâm kỳ hiệp, rồi vội vã nói :

- Vân bối tên gọi Nhân Thu Thủy, vừa rồi nhờ núp trên thân cây nên vân bối có thoáng nhìn thấy hai người ăn mặc theo lối đạo sĩ, từ ngọn Phan Can lén bò đến bụi dây leo nơi vách đá ngọn Lăng Vân, rắc những vật gì đó không rõ? Hiện giờ họ còn đang núp trong bụi tùng phía trái kia!

Vừa nói Nhân Thu Thủy vừa đưa tay chỉ về phía chân ngọn Lăng Vân.

Nghe nói Tuệ Giác thần ni chỉ khẽ nhướng cặp trường mi tỏ ý khinh thường. Còn Bạch Y Đà Ông thì đã cất tiếng cười khà khà nói :

- Hai người đã ăn mặc theo lối đạo sĩ, nếu không là đệ tử của Tiêu Dao lão quái thì cũng là lũ nghiệt đồ của Nam Hoang Hạt Đạo! Xưa nay lão gù này không thích những kẻ có hành vi lén lút ám toán, để lão cho mấy tên tiểu tặc đó nếm chút mùi vị của thanh Chu Hồng thần kiếm mới được!

Hai tiếng “thần kiếm” vừa dứt thân hình của lão đã hóa thành một đạo cầu vồng trắng lao đi như tên bắn, chỉ chớp mắt đã tới chân ngọn Lăng Vân, và chồm về phía ẩn núp của hai tên ăn mặc lối đạo sĩ mà Nhân Thu Thủy vừa nói.

Tuệ Giác thần ni không chịu để cho Bạch Y Đà Ông nhân cơ hội chạy đi, bà ta đang định theo chân nhảy xuống thì bỗng nhiên thấy Vân lão ngư nhân mỉm cười đưa tay cản, nên bà ta lớn tiếng gọi với :

- Lão gù, mi định thừa cơ chạy trốn đấy à? Nếu vậy, món nợ giữa chúng ta biết bao giờ mới thanh toán xong?

Bạch Y Đà Ông một mặt lao mình xuống núi, một mặt lấy hơi đáp :

- Lão ni cô đừng tưởng rằng ta sợ mi? Món nợ vu vơ vô cớ giữa chúng ta có thể gặp lúc nào thuận tiện thì thanh toán lúc đó cũng được. Nếu lão ni cô có gặp, thì cứ việc ra vùng phụ cận Thúy Vi Đảo, nơi ẩn cư của Đông Hải Kiêu Bà, sẽ gặp lão gù này!

Trong lúc mãi đáp lời, hình như Bạch Y Đà Ông sơ ý không đề phòng, nên khi lão vừa đặt chân xuống bụi dây leo, bỗng nhiên có ba vệt sáng màu vàng bay lên đáp xuống lưng một cái rồi lại bay lên ngay.

Lúc đó mọi người thoáng nghe Bạch Y Đà Ông khẽ “hừ” một tiếng, không buồn quay đầu, mà chỉ thấy lão ta phất lại phía sau một chưởng, đẩy bật ba vệt sáng màu vàng bay xa hàng trượng rớt vào trong khe núi, còn thân hình lão tăng thêm tốc độ lao nhanh về phía bụi tùng nhỏ.

Lúc Bạch Y Đà Ông còn cách bụi tùng độ hơn mười trượng, quả nhiên có hai bóng người từ trong bụi vọt ra phóng chạy như bay biển.

Trong cơn thịnh nộ, Bạch Y Đà Ông gầm lên mấy tiếng, rồi lao mình đuổi theo như gió, chỉ thấy lão ta nhảy lên đáp xuống vài lần, và đã biến mất sau rặng núi cao...

Lúc bấy giờ, Tuệ Giác thần ni mới quay lại, trừng cặp mắt lộ thần quang óng ánh như điện nhìn bọn Phó Thiên Lân, rồi chậm rãi hỏi Vân lão ngư nhân với giọng lạnh lùng như băng tuyết :

- Chẳng hay tôn giá là ai? Tại sao ngăn cản không cho bản ni đuổi theo lão gù? Hay là...

Vân lão ngư nhân biết Tuệ Giác thần ni đã hiểu lầm dụng ý của mình, lão vội cười ha hả rồi cắt lời :

- Lão hủ tên gọi Vân Cửu Cao, cùng với Phó Thiên Lân lão đệ và nữ hiệp Nhân Thu Thủy đây đến Lư Sơn du ngoạn, trong lúc vô tình lại may mắn được gặp hai vị võ lâm tiền bối vang danh thiên hạ đang đấu kiếm, nên mới mạo muội núp một chỗ để thưởng thức tài học quán tuyệt của hai vị đó thôi!

Nét mặt Tuệ Giác thần ni có vẻ hòa dịu, tiếp tục hỏi :

- À, thế ra tôn giá là Động Đình Diệu Tẩu Vân thí chủ trong nhóm Bình Tung ngũ hữu đấy ư? Nhưng không hiểu tại sao vừa rồi thí chủ lại ngăn cản không cho bản ni đuổi theo Bạch Y Đà Ông? Bản ni từ xa muôn dặm đến Trung Nguyên tìm gặp lão ta đâu phải chuyện dễ, nay lại để lão chạy vượt mất, biết bao giờ mới tìm được?

Vân lão ngư nhân mỉm cười đáp :

- Sở dĩ, Vân Cửu Cao tôi dám thất lễ ngăn cản Thần ni là vì sợ Thần ni trong lúc nóng giận dễ bị kẻ tiểu nhân hại ngầm đó thôi! Vừa rồi, trong bụi dây leo dưới vách đá không biết có ba vật gì bay lên như ba vệt kim tinh, mà công lực lợi hại như Ông Đà Tử cũng chỉ bị ba vệt đó đập nhẹ xuống lưng một cái đã như bị thương rồi. Thần ni không thấy lúc Ông Đà Tử nhảy theo hai tên đạo sĩ, thân hình có điểm khác lạ hay sao?

Nghe nói, Tuệ Giác thần ni cũng hơi có vẻ bẽn lễn, thở dài một tiếng đáp :

- Vân thí chủ nói quả không sai, bản ni rất lấy làm cảm kích tấm thịnh tình của thí chủ. Nhưng nay để lão gù chạy mất rồi, thì trời đất rộng mênh mông, tìm gặp lại được lão ta là cả một chuyện khó khăn, và mối thù của sư đệ bản ni, không biết đến bao giờ mới trả được?

Nghe câu nói sau cùng của Tuệ Giác thần ni, Vân lão ngư nhân biết trong câu chuyện có sự rắc rối hiểu lầm giữa đôi bên, nhưng lão vẫn làm như không hiểu chuyện mà lên tiếng hỏi :

- Chẳng hay sư đệ của Thần ni tên là gì? Và tại sao Thần ni lại biết do Bạch Y Đà Ông hãm hại?

Tuệ Giác thần ni thở dài buồn rầu đáp :

- Bản ni có người tục gia sư đệ tên gọi Tống Thiên, ngoại hiệu là Hồng Phát Túy Linh Quan! Suốt đời ở miền Tây Vực, ít khi đặt chân tới Trung Nguyên. Nhưng trước đây hai tháng, bỗng nhiên có người gửi thư mật cáo cho bản ni biết người sư đệ đã bị thám sát dưới lưới Chư Hồng kiếm của Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn!

Vân lão ngư nhân khẽ cau mày hỏi :

- Chỉ căn cứ vào bức thư đó, mà Thần ni đã tin là thực hay sao?

Tuệ Giác thần ni đáp :

- Sở dĩ bản ni tin được là vì trong bức thư có gửi kèm theo ba sợi tóc đỏ của sư đệ bản ni!

Vân lão ngư nhân cất tiếng cười lạt một hồi, rồi mới nói :

- Thủ đoạn hèn hạ và tâm cơ độc địa của bọn Vực Ngoại tam hung thực đáng ghét! Nhân nữ hiệp, xin

nữ hiệp hãy đưa cho Tuệ Giác thần ni xem ba sợi tóc đỏ kẹp trong cuốn Vạn Bác thư sinh Thủ lục xem có phải là tóc đỏ của sư đệ Thần ni không?

Tuệ Giác thần ni nghe nói, thì lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Nhân Thu Thủy vội lật cuốn Thủ Lục lấy ba sợi tóc đỏ, hai tay cung kính đưa cho lão ni.

Vừa nhìn thấy ba sợi tóc đỏ, nét mặt lão ni bỗng trở nên lạnh lùng như băng tuyết, gằn giọng hỏi :

- Theo ý Vân thí chủ nói thì sư đệ bản ni đã bị bọn Vực Ngoại tam hung hãm hại, rồi bày mưu đồ vạ cho Bạch Y Đà Ông phải chăng?

Vân lão ngư nhân gật đầu, rồi kể lại chuyện mắt thấy tai nghe tại Linh Xà đạo viện Ngọc Long Phong cho Tuệ Giác thần ni rõ. Đoạn lão tỏ vẻ nghĩ ngợi giây lát rồi mới nói tiếp :

- Theo Vân mỗi dự đoán thì chắc là sau khi Tiêu Dao lão quái giết hại Tổng đại hiệp, hẳn mới phát giác đại hiệp là vị tặc gia sư đệ của Thần ni, mà giữa hẳn với Bạch Y Đà Ông có mối thù giết hại sư huynh hẳn là Thiết Biểu đạo nhân, nên hẳn mới dùng kế Di Họa Giang Đông, mượn tay Thần ni sát hại Bạch Y Đà Ông hoặc làm cho hai vị thù nghịch chém giết lẫn nhau trở thành cục diện lưỡng bại câu thương, còn hẳn thì ở giữa thủ lợi. Thật là một thủ đoạn hèn hạ và tàn ác!

Tuệ Giác thần ni nghe rõ chuyện sư đệ bị Tiêu Dao lão quái thâm sát, và lột da đem phơi, thì không ngăn được hai hàng thanh lệ, thấm ướt áo cà sa. Lão ni nhìn Vân lão ngư nhân chấp tay bái tạ và nghiêng rặng tỏ vẻ oán hận nói :

- Xin đa tạ ơn đức chỉ bảo của Vân thí chủ, bản ni sẽ lập tức trở về Kỳ Liên sơn, với thanh Tử Nghê kiếm và pho kiếm pháp Lôi Âm tề giết cho được tên ác đạo Tiêu Dao Tử để trả thù cho sư đệ bản ni, và trừ bỏ một đại hại cho võ lâm, thì bản ni mới được hả dạ!

Vân lão ngư nhân đáp lễ, rồi dùng lời ngăn cản :

- Xin Thần ni chớ nên về Kỳ Liên sơn làm gì vội, vì bọn Vân Cửu Cao chúng tôi đã đính ước với Vực Ngoại tam hung đến tiết Trùng Dương mừng chín tháng chín năm nay sẽ gặp nhau tại...

Nói tới đây, bỗng nhiên nét mặt mọi người đều biến đổi, vì những tiếng “vo vo” quái gở từ dưới vách đá đưa lên. Và sau khi nhìn kỹ, ai nấy đều hoảng sợ, vì chỉ trong chớp mắt đã thấy hơn ba mươi con côn trùng màu vàng như những vệt kim tinh đang ào ào bay lên rất nhanh và tỏa ra một vùng rộng lớn nhằm chỗ bốn người đang đứng sa xuống như một đám mưa rào.

Giá lúc này, Vân lão ngư nhân cầm sẵn được tấm lưới trong tay, chỉ tung lên một cái là có thể bắt được hết hơn ba mươi vệt sáng đó, nhưng vì chúng bay quá nhanh, không kịp lấy lưới nên lão chỉ có cách tung vội ra một chưởng phích không đẩy về phía sau, bảy đốm sáng đang bay là trên đỉnh đầu.

Tuệ Giác thần ni cũng vội múa thanh Tử Nghệ kiếm tủa thành một vòng kiếm quang rộng hơn một trượng che chở cho cả Nhân Thu Thủy đang đứng bên cạnh.

Riêng Phó Thiên Lân, chàng vội thi triển ngay một chiêu tuyệt học Phi Hồng Trục Điện mới luyện được trong pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp, cả người lẫn kiếm hóa thành một chiếc cầu vòng bay lên không và uốn lượn vài vòng, năm vệt kim tinh đã theo nhau rớt xuống đất.

Trông thấy đường kiếm tuyệt diệu của Phó Thiên Lân, Tuệ Giác thần ni buột miệng khen :

- Phó lão đệ đã được chân truyền về pho kiếm pháp siêu tuyệt đương thời của La Phù lão nhân Biên Viễn Chi! Chỉ cần mười năm luyện tập nữa là có thể thắng được pho kiếm pháp Sa Môn Lô Âm của bản ni cùng pho Cửu Cung thần kiếm của vị kiếm khách lừng danh Bạch Y Đà Ông vừa rồi.

Phó Thiên Lân đang định ngỏ lời từ tạ, bỗng nhiên chàng lao mình về phía Vân lão ngư nhân và miệng kêu lớn :

- Nguy rồi!

Thì ra trong lúc Vân lão ngư nhân tung ra một chưởng phích không, tuy có đánh bật được bảy vệt kim tinh rớt xuống đất, nhưng lão không ngờ trong số có một con chưa bị chết hẳn. Và khi Phó Thiên Lân thi triển tuyệt học, vận kiếm hóa thành đạo cầu vòng, lão đã mãi ngó nhìn thưởng thức, nên bị con vật chưa chết đó thành linh bay lên đáp nhẹ vào ống chân trái một phát.

Lúc đó, Vân lão khẽ “hừ” một tiếng, vung tả chưởng đập nát con vật màu vàng, nhưng đồng thời lão cũng bị ngã xuống đất ngất đi.

Thực là ghê gớm cho chất độc của con vật màu vàng đó!

Vân lão ngư nhân là một người có công lực siêu tuyệt như vậy mà khi mọi người bước tới lão cung chỉ còn hơi thoi thóp thở mà thôi.

Tuệ Giác thần ni vội vàng lấy trong bọc ra ba viên linh đơn màu trắng bỏ vào miệng Vân lão ngư nhân, rồi chạy đến nhìn kỹ xem nhưng vệt kim tinh đó là giống vật gì, mà có chất độc ghê gớm thế?

Lúc đó, hơn ba mươi con côn trùng màu vàng đều rút đầy mặt đất, có con đã nát bẩy, có con gãy cánh nhưng vẫn còn cựa quậy. Khi xem xét kỹ mới biết chúng là một bầy ong độc thuộc loại vi chủng hiếm thấy. Con nào con nấy đen vàng như hoàng kim và lớn bằng hột đào, kim châm nọc màu như mực, vừa cứng nhọn vừa sắc bén như những mũi kiếm.

Nhân Thu Thủy liền ngậm vận nội kinh, khẽ vung tay đập chết nốt những con ong độc còn sống sót, đoạn nàng sức nghĩ ra khi bị khốn trong Linh Xà điện của Tiêu Dao lão quái có đọc kỹ cuốn Thủ Lục của Vạn Bác thư sinh, và nhớ mang máng trong sách có ghi chép về loại ong độc này. Nàng liền lấy cuốn Thủ

Lục ra xem, quả nhiên trong sách, Vạn Bác thư sinh có chép một đoạn về loại ong độc này :

“Kiếm Vĩ Kim Phong là một loại ong độc sinh sản tại vùng Miêu Cương chướng khí, hình thể to lớn hàng tấc, màu vàng như màu hoàng kim, mũi châm nọc đen như mực và rất độc. Người bị ong châm chỉ trong vòng một giờ đồng hồ toàn thân sẽ biến thành một đồng nước vàng. Theo ta biết thì hiện giờ chỉ có hai loại linh đơn Cửu Chuyển Phản Hồn đan, pháp châm cứu tuyệt nghệ Lôi Hỏa thần châm của Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương mới có thể giải được chất của loại độc phong này mà thôi!”

Nhân Thu Thủy xem xong, nàng nhú mày tỏ vẻ buồn bã, đưa cuốn Thủ Lục cho Phó Thiên Lân, rồi hấp tấp nói :

- Lân ca coi đây thì sẽ rõ, loại Kiếm Vĩ Kim Phong này có chất độc rất mạnh, người bị chúng đốt chỉ trong vòng một giờ đồng hồ sau, toàn thân sẽ hóa thành một đồng nước màu vàng mà chết! Tuy Bạch lão tiên bối có tài chữa được, nhưng người lại ở tận Lãnh Nguyệt Bình, đường đi mất hàng một ngày một đêm, thì làm sao kịp đưa Vân lão tiên bối về đến nơi được?

Phó Thiên Lân xem xong cũng cau mày lo lắng, nhưng Tuệ Giác thần ni thì vẫn vui vẻ mỉm cười, nói với hai người :

- Nếu vị thần y đại hiệp Bạch Nguyên Chương hiện có mặt tại Vàng Nam, thì tính mạng của Vân Cửu Cao huynh có thể bảo toàn được! Vì hai viên thuốc màu trắng bần ni vừa cho Vân huynh uốn được luyện chế bằng loại Sen Tuyết rất hiếm tại vùng Tây Vực, bất luận gặp chất độc nào cũng có thể giữ được trong vòng ba ngày ba đêm chất độc đó không chạy vào tim, nhưng có điều...

Phó Thiên Lân biết y Tuệ Giác thần ni ngại sự cách biệt giữa nam nữ, một mình bà ta không tiện đưa Động Đình Diệu Tẩu đi Vàng Nam, nên chàng vội nhìn Thu Thủy tươi cười nói :

- Thủy muội, Vân lão tiên bối đã được linh đơn của Tuệ Giác thần ni bảo toàn trong ba ngày chất độc không chạy vào tim, vậy để tiểu huynh hộ tống lão tiên bối về Lãnh Nguyệt Bình, còn muội tạm ở lại đây tìm kiếm Thủy Ty Thạch Nhĩ, đợi Bạch đại hiệp chữa khỏi nọc độc cho Vân lão tiên bối, tiểu huynh sẽ lập tức trở lại Ngũ Lão Phong kiếm Thủy muội ngay!

Nhân Thu Thủy đưa cặp mắt long lanh, nhìn Phó Thiên Lân gật đầu đáp :

- Vân lão tiên bối đã bị hôn mê, tất nhiên phải cần được Lân ca công đưa về mới được! Nhưng ngộ nhờ giữa đường lại gặp...

Tới đây nàng ngưng lại, chuyển ánh mắt về phía Tuệ Giác thần ni định ngỏ ý thỉnh cầu giúp đỡ, thì Thần ni đã hội ý mỉm cười nói :

- Nhân cô nương cứ việc yên tâm, vì đối với các vị đại hiệp trong nhóm Bình Tung ngũ hữu, bần ni vẫn có lòng ngưỡng mộ từ lâu, nên bần ni cũng muốn nhân dịp hộ tống Vân Cửu Cao huynh và Phó lão đệ về

Lãnh Nguyệt Bình để được chiêm ngưỡng phong thái của mấy vị võ lâm kỳ hiệp một thể!

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hoa Sơn Tìm Thuốc

Nhân Thu Thủy thấy Tuệ Giác thần ni nhận lời hộ tống Vân lão về Lãnh Nguyệt Bình, nàng mới tạm yên tâm.

Kế đó, Phó Thiên Lân cõng Vân lão ngư nhân rồi cùng Tuệ Giác thần ni tạm từ biệt Nhân Thu Thủy nhằm hướng Cửu Hoa sơn cất bước.

Nhân Thu Thủy đứng trên đỉnh núi lặng lẽ nhìn hai người khuất dạng, rồi bỗng nhiên có cảm giác buồn rầu, trống rỗng như vừa đánh mất một vật gì quý báu.

Mãi một lúc lâu, nàng mới bật cười và thầm nghĩ :

- “Tại sao ta gặp Phó Thiên Lân vài lần mà đã si tình như vậy? Đường từ Lư Sơn về Cửu Hoa sơn bất quá chỉ độ mười ngày là chàng lại trở lại chứ có xa xôi lâu lắc gì đâu mà ta phải bùi ngùi, lưu luyến như thế?”

Nàng đâu có ngờ trong lãnh huyền vi của tạo hóa, thường có một sức cảm ứng rất kỳ diệu, sự cảm ứng đó đã báo hiệu một sự ly biệt ngăn trở giữa nàng với Phó Thiên Lân trong lần tạm biệt này.

Từ đây trở đi, không biết còn phải trải qua bao nhiêu ngang trái dày vò nữa, cặp nam nữ anh hùng này mới được thỏa mãn tâm nguyện, và cùng sống bên nhau cho đến lúc đầu bạc răng long.

Đến khi Nhân Thu Thủy sực tỉnh giấc mộng nghĩ ngợi thì nàng thấy mình đang đứng trên đỉnh ngọn Lăng Vân, tà áo bay phất phơ trước gió, và mang trong tâm tư một cảm giác lâng lâng như đặt mình trong một thế giới ảo mộng hư vô.

Rồi khi ánh mắt nàng vừa tiếp xúc với bụi tiều tùng dưới chân vách núi, nàng liền sực nhớ đến nọc độc ác liệt của loại Kiếm Vĩ Độc Phong là liên tưởng ngay tới cảnh tượng lúc Bạch Y Đà Ông đuổi theo hai tên đạo sĩ, rõ ràng lão đã bị ong độc châm đốt mà vẫn không thấy hề hấn gì, chẳng lẽ lão đã luyện được nội công cao siêu đến mức độ xuất thần nhập hóa, loại ong độc đó không làm gì nổi chăng?

Ý niệm nghi ngờ trên vừa thoáng qua, Nhân Thu Thủy liền nghĩ rằng Bạch Y Đà Ông tuy tính tình cô độc lạnh lùng nhưng ông không phải loại người tà ác, nên nàng lại tỏ vẻ lo lắng cho ông ta, rồi bất giác rảo bước xuống núi, nhằm hướng lão ta vừa đuổi theo hai tên đạo sĩ ban nãy, để ý tìm kiếm.

Vừa vượt qua hai mỏm núi, Nhân Thu Thủy bỗng nghe trong bụi cỏ rậm phía sau mấy tảng đá lờm

chờm, vắng vắng có tiếng nghiêng răng hàm hừ, rên la nghe rất ghê rợn.

Nàng vội dò tìm đến nơi có tiếng động, thì một tình trạng thê thảm không thể tưởng tượng đang phô bày trước mắt, khiến cho vị cân quắc kỳ anh đã nổi tiếng giang hồ như Nhân Thu Thủy cũng phải đưa tay che mặt không dám nhìn...

Thì ra, hai người mặc áo đạo sĩ đều đã nằm chết trong bụi cỏ rậm, một người lưng ngực, một người đứt đầu. Còn Bạch Y Đà Ông thì lăn lộn dưới đất, cào cấu mình mãi, hình như bị nọc độc của loại Kiếm Vĩ Kim Phong đang hành hạ. Lão còn bò lại chỗ xác người cụt đầu, kề miệng vào chỗ cần cổ hút máu cho đã hận.

Nhân Thu Thủy tuy lặn lội giang hồ lâu năm, tạo được danh hiệu Tử Địch Thanh Loa, nhưng chưa bao giờ được thấy thảm trạng như vậy nên nàng đã quá kinh hãi mà buột miệng rú lên một tiếng.

Tiếng rú của nàng đã làm Ông Vụ Viễn giật mình kinh tỉnh. Lão trừng cặp mắt đỏ loè nhìn nàng một lát, rồi cũng nhận ra được là người quen, lão liền thở dài chua xót chậm rãi nói :

- Tiểu hiệp đến thật vừa đúng lúc, vì lão cậy tài khinh địch nên đã bị hai tên tiểu tặc môn hạ của ác đạo Tiêu Dao lão quái thả ong độc ám hại. Nọc độc của loại ong này rất mạnh, với nội công thâm hậu của lão mà cũng khó chịu đựng được trong vòng một giờ đồng hồ, hiện nay không có thứ thuốc nào chữa được! Bây giờ chân tay lão đã tê dại không còn vận được chân lực, nên không sao tự giải thoát được. Vậy cầu mong tiểu hiệp hãy làm ơn giúp một chưởng để giải thoát cho lão khỏi cảnh đau đớn thống khổ dưới nét nhăn nhó xấu xa làm tổn hại tiếng tăm một đời ngang tàng của lão!

Sau đó, phiên tiểu hiệp vội kín cho lão nằm xương tàn để khỏi bị dã thú xâu xé!

Còn thanh thần kiếm Chu Hồng và cuốn Cửu Cung kiếm phổ lão xin tặng tiểu hiệp, để đền đáp chút ơn, trước khi nhắm mắt lìa đời!

Nhân Thu Thủy nghe nói trong lòng cảm động chua xót vô cùng và bất giác bùi ngùi sa lệ.

Thấy vậy, Bạch Y Đà Ông cố gượng chút hơi tàn cất tiếng cười mà rằng :

- Tiểu hiệp thực là người có tính tình nhân hậu, nhưng tiểu hiệp cũng đừng quá xót thương cho lão! Vì Ông Vụ Viễn này đã mấy chục năm tung hoành giang hồ với thanh Chu Hồng kiếm cũng không nhớ rõ đã giết hại bao nhiêu nhân vật thành danh giang hồ, nay có chết cũng là xứng đáng lắm rồi! Chỉ có điều lão bị lầm trúng mưu gian ám hại của lũ tiểu bối Kỳ Liên sơn, hoặc cùng mục Đông Hải Kiêu Bà chôn thay ở Đông Hải là đáng ân hận mà thôi!

Nhân Thu Thủy trầm nghĩ :

- “Lần trước tại Ma Vân Bích, ta cũng đã ra tay giúp Vạn Bác thư sinh Bành Hàm sớm giải thoát cảnh

đau đớn của ngài độc Miêu Cương hành hạ, nên nay không ngờ tấn thảm kịch nhân gian đó lại tái diễn, và một vị võ lâm tiền bối nữa lại sắp sửa lìa đời dưới chưởng lực của ta...”

Càng nghĩ càng đau xót, nên Nhân Thu Thủy không nỡ ra tay và trong lúc bối rối với bản năng tự nhiên, nàng đưa tay sờ soạn khắp mình như để tìm kiếm vật gì. Đến khi đụng vào tấm Nhuyễn Giáp bằng da rắn đeo trước ngực, bỗng nàng sức nhớ, lúc ân sư Cát Ngu Nhân sắp trở về Thanh Lương đài luyện công đã cho nàng tấm Nhuyễn Giáp, kèm theo một viên linh đan và dặn nàng cất kỹ bên mình, rui khi trong số những người đồng hành có ai gặp nạn sẽ lấy ra dùng.

Tuy trong cuốn Vạn Bác thư sinh Thủ lục có chép rõ nọc độc của loài độc phong đó chỉ có phép châm cứu Lô Hỏa thần châm và viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan của Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương là cứu trị được, nhưng mình cũng cứ liều thử dùng viên linh đan này, may ra mà cứu được sanh mạng của vị võ lâm kỳ hiệp này thì chẳng hóa ra đã tạo được một công đức lớn lao lắm sao?

Nghĩ đoạn, Nhân Thu Thủy liền thò tay vào bọc lấy viên linh đan, nhưng khi nhìn kỹ miệng giấy bao ngoài, thì bất giác nàng vừa sợ lại vừa mừng.

Thì ra trong miếng giấy gói viên linh đan, Cát Ngu Nhân chép rõ câu chuyện năm xưa thường kiếm luận kiếm tại hồ Động Đình, lão đã dùng thanh Lục Ngọc Thanh Mang thần kiếm đổi lấy viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan của Bạch Nguyên Chương để cứu người bạn già là La Phù lão nhân Biên Viễn Chí. Nhưng sức người không cưỡng được mệnh trời, nên khi Cát Ngu Nhân đổi được linh đan mang về thì La Phù lão nhân đã nhắm mắt lìa trần.

Do đó, viên linh đan vẫn không dùng đến, mà lão để lại cho Thu Thủy. Sở dĩ lão không nói rõ lúc đưa linh đan cho nàng là sợ nàng còn ít tuổi, khí huyết đương hăng, nếu biết trong mình có loại linh dược cải tử hoàn sinh thì sẽ đâm ra tự thị dễ sơ xuất phạm hiểu mà gây nên tai họa.

Xem xong giấy, trong lòng Nhân Thu Thủy vừa kinh sợ vừa tiếc rẻ vì không biết có viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan mang theo bên mình để đến nỗi Phó Thiên Lân và Tuệ Giác thần ni phải vất vả đưa Động Đình Điều Tẩu từ Lư Sơn về tận Cửu Hoa sơn cứu chữa. Còn mừng là hiện thời vị võ lâm kỳ hiệp Bạch Y Đà Ông này không còn lo ngại gì về nọc độc của loài Kiếm Vĩ Kim Phong nữa.

Lúc đó, Bạch Y Đà Ông đang nằm lặn lộn dưới đất, đau đớn vô cùng, và đưa ánh mắt cầu khẩn, chờ đợi Nhân Thu Thủy ra tay giải thoát giúp. Nhưng lão lại thấy Thu Thủy chẳng những không vận công đề khí, mà lại cầm một viên thuốc, hớn hờ chạy đến, thì bất giác lão thở dài một tiếng nói :

- Lão đệ tuy có lòng hiệp nghĩa, nhưng lão tự biết chất độc này rất mạnh và kỳ dị, không cần phải hao phí linh dược làm chi cho vô ích, lão chỉ cầu xin lão đệ...

Nhân Thu Thủy vẫn chăm chú nhìn Bạch Y Đà Ông rồi mỉm cười ngắt lời hỏi :

- Chẳng hay Ông lão tiên bối có biết viên thuốc của vãn bối đây thuộc loại linh dược gì không?

Nghe giọng nói và khẩu khí của Nhân Thu Thủy, Bạch Y Đà Ông thầm nghĩ :

- “Chắc viên thuốc của y phải thuộc loại trân quý lắm...”

Lão đang định lên tiếng, thì Nhân Thu Thủy lại tiếp tục nói :

- Đừng nói gì chất độc của loại Kiếm Vĩ Kim Phong mà kể cả trường hợp ruột gan đứt nát, chỉ còn một chút hơi thở thôi, viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan của vãn bối cũng có thể...

Bạch Y Đà Ông nghe năm tiếng “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” thì chẳng khác nào một người đang chìm đắm trong khổ hải vô biên gặp được chiếc thuyền từ cứu vớt, nét mặt lão bỗng hiện thần quang sáng rực, nhưng chỉ thoáng lão lại trở lại như cũ, và mỉm cười chua xót nói :

- Cửu Chuyển Phản Hồn đan của thần y Bạch Nguyên Chương quả thực là võ lâm thánh dược có công dụng cải tử hoàn sinh. Có điều loại thần dược kỳ trân này giá trị quá cao, tuy được lão đệ có lòng hào hiệp cứu giúp nhưng kiếp này lão không xứng đáng hưởng thụ, vì sợ không có dịp báo đền. Tốt hơn, xin lão đệ cứ ra tay giải thoát cho lão bằng một chưởng Phách Không có lẽ...

Nghe nói, Nhân Thu Thủy vội nghiêm nét mặt ngắt lời :

- Lão tiên bối nói như vậy, không phải bụng dạ của kẻ hào hiệp! Vì chú ý của Bạch đại hiệp lúc luyện thành viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan là mong có dịp đem ra cứu đời, giúp người. Nếu không được như vậy, thì giá trị của linh đan đâu có gì đáng nói nữa! Còn việc thi ân cầu báo của những kẻ thông tục, thì thiết tưởng lão tiên bối là bậc danh trọng võ lâm, đạo cao đức dày cũng...

Bạch Y Đà Ông vội mỉm cười ngắt lời :

- Lão hủ xưa nay có tính nết quái dị, hành động nửa ác nửa thiện, nên bốn tiếng “danh trọng võ lâm” của lão đệ vừa nói có xứng đáng thực, còn bốn tiếng “đạo cao đức dày” thì lão cảm thấy hổ thẹn vô cùng! Làm người ai không tham sống sợ chết? Lão đệ đã có thành ý như vậy, nếu lão còn cố từ chối thì thực là phụ lòng lão đệ, và tuy lão đệ có lòng hào hiệp thi ân không cần báo, nhưng theo tình theo lý thì đấng nào lão cũng có chút gì đền đáp mới phải. Hiện nay, bên mình lão chỉ có một vật tặng lão đệ. Nếu lão đệ không chịu nhận thì Ông Vụ Viễn này thà chết bởi độc của loại Kiếm Vĩ Kim Phong vậy!

Nhân Thu Thủy biết không tính tình của vị võ lâm kỳ hiệp này khó mà thay đổi được ý ông ta, hơn nữa cứu người quan trọng và cấp thiết, nên nàng liền nói :

- Chu Hồng kiếm là vật báu gắn liền với uy danh của Ông lão tiên bối, Thu Thủy này không dám nhận lãnh, nhưng nếu ý lão tiên bối đã quyết...thì vãn bối xin nhận lãnh pho Cửu Cung thần kiếm...

Bạch Y Đà Ông nghe nói cất tiếng cười ha ha tỏ vẻ vui mừng gật đầu đáp :

- Tốt!

Nói rồi nhận viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan bỏ vào miệng, ngồi xếp bằng dưới đất vận công trị liệu. Một canh giờ sau, sắc mặt ông ta đã hồng hào, thần hồn có vẻ tươi tỉnh hẳn lên. Lão đứng dậy rút trong người ra một tập phổ nói :

- Đây là Cửu Cung kiếm phổ, lão hủ tặng cô nương!

Nhân Thu Thủy hay tai cung kính nhận lấy kiếm phổ, cúi đầu tạ ơn.

Lúc bấy giờ, Bạch Y Đà Ông như chợt nhớ ra việc gì bèn cất tiếng hỏi :

- Các vị đi theo lão đệ đâu cả rồi... còn lão ni cô kia nữa?

Nhân Thu Thủy bèn đem sự việc xảy ra trên đỉnh Lăng Vân kể cho Bạch Y Đà Ông rõ và nguyên nhân tại sao ba người đến Ngũ Lão Phong...

Bạch Y Đà Tẩu nghe xong khẽ cười nói :

- Thùy Ty Thạch Nhĩ? Lão thấy vợ chồng Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy đào mang đi Hoa Sơn rồi! Hôm nay, lão với lão đệ có duyên hội kiến, mong ngay sau gặp lại, giờ lão cáo từ.

Nói xong, phất tay áo, thân hình lướt nhanh nhắm hướng chân núi, thoáng mắt mất dạng xa xa.

Khi Nhân Thu Thủy nghe Bạch Y Đà Ông nói chính mắt lão thấy mấy cây Thùy Ty Thạch Nhĩ đã bị vợ chồng Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy đào đem về trồng tại Hoa Sơn, thì nàng thấy không cần nán lại mấy hôm nữa, đợi Phó Thiên Lân quay lại sẽ cùng đi Hoa Sơn một thể, và nhân lúc nhàn rỗi, nàng liền đem tập Cửu Cung kiếm phổ của Bạch Y Đà Ông lưu tặng ra luyện để tiêu khiển cho qua thời giờ chờ đợi.

Thấm thoát đã hết bảy ngày, tập Cửu Cung kiếm phổ nàng đã luyện được thành thuộc ba bốn phần mười, mà hình bóng Phó Thiên Lân vẫn biệt vô âm tín.

Lúc đó, Thu Thủy nóng lòng vì phần thì đường đi Hoa Sơn xa xôi, phần thì lại sợ khi đến cầu xin vợ chồng Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy họ không bằng lòng cho cây Thùy Ty Thạch Nhĩ, lúc đó lại phải tìm cách khác để lấy cho được. Rồi rui, không kịp đem về đúng thời hạn luyện chế Bồ Thiên Hoàn.

Do đó, nàng phải lên đường một mình và dọc đường nàng đã lưu lại nhiều ám hiệu để báo tình cho Phó Thiên Lân biết nàng đã đi Hoa Sơn, và dặn chàng hãy trở về Lãnh Nguyệt Bình chờ đợi.

Nơi ẩn cư của vợ chồng Lưu Tử Úy ở tận chót đỉnh ngọn Thiên Phong cạnh một ngọn suối lớn, lợi dụng một hang đá thiên nhiên làm cửa ra vào và ngoài cửa hang có khắc sáu chữ “Bất Tiên Thần Tiên Tiếu

Trúc” thật lớn.

Lúc đi đường, Nhân Thu Thủy đã tính toán và quyết định đầu tiên hãy gõ cửa cầu xin, nếu vợ chồng Lưu Tử Úy không cho, mới sẽ tìm cách lấy trộm sau.

Cho nên, khi đến cửa hang, nàng liền dùng nội lực đứng ngoài lớn tiếng nói :

- Tại hạ tên gọi Nhân Thu Thủy, ký danh đệ tử của Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân, xin được gặp hai vị Lưu Phàn chủ nhân Bất Tiễn Thần Tiên!

Tại một căn tiểu lâu dựng bên cạnh ngọn suối, cánh cửa sổ khê hé, rồi cũng có người dùng nội gia chân khí truyền thanh đáp :

- Xin quý khách đợi một chút, vợ chồng tôi sẽ ra tiếp đón!

Tiếng nói vừa dứt, từ trong tiểu lâu đã xuất hiện một đàn ông trung niên ăn mặc rất lịch sự và một thiếu phụ tóc dài áo đen, dáng dấp trông rất yếu điệu.

Từ tiểu lâu đến cửa hang cách khoảng độ hai ba mươi trượng, chỉ thấy hai người nhẹ nhàng bước đi coi thật thong thả. Thế mà chớp mắt đã tới cửa hang, đủ thấy khinh công của họ đã vào hàng cao diệu, ít người bì kịp.

Tướng mạo Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy tuy thanh tú nhưng hơi đượm vẻ kỳ bí. Còn Ngao Sương Tiên Tử Phàn Tương thì luôn luôn mang trên mặt một vương lụa che kín những vết sẹo sần sùi hai bên má.

Khi vợ chồng Lưu Tử Úy nhìn rõ dung mạo Nhân Thu Thủy và thấy sau lưng nàng có đeo cây sáo trúc thì cả hai đều lộ vẻ ngạc nhiên cùng “ồ” lớn một và tươi cười hỏi :

- Té ra quý khách đây là Tử Địch Thanh Loa thiếu hiệp, quan lâm Hoa Sơn. Vợ chồng Lưu mỗi thực lấy làm vinh hạnh vô cùng, nhưng không rõ thiếu hiệp đến đây với quý danh Nhân Thu Thủy hay Giả Y Nhân?

Vì Nhân Thu Thủy đã được Phó Thiên Lân kể cho nghe những sự xảy ra sau khi hai người tự biệt tại Hoài Ngọc Sơn, nên nàng vội mỉm cười đáp :

- Giả Y Nhân chỉ là hóa danh của tại hạ, hiện nay tại hạ có việc cần đến làm phiến hai vị, tất nhiên phải dùng bộ mặt thực để yết kiến mới hợp lý chứ, chẳng lẽ hai vị lại để tâm phiến trách tại hạ hay sao?

Lục Dục Ôn Thần cất tiếng cả cười đáp :

- Xin Giả lão đệ chớ có hiểu lầm, ý Lưu mỗi muốn hỏi như vậy cốt để cho tiện xưng hô mà thôi! Còn Nhân Thu Thủy hay Giả Y Nhân thì cũng thế, miễn có bốn tiếng ngoại hiệu Tử Địch Thanh Loa cũng đủ trở thành khách quý của vợ chồng Lưu mỗi rồi!

Dứt lời, cả hai cùng nghiêng mình mời Nhân Thu Thủy lên lầu...

Sau khi thị nữ mời trà, vợ chồng Lưu Tử Úy cùng lên tiếng hỏi Nhân Thu Thủy có việc gì mà đến thăm bất thành linh như vậy?

Nhân Thu Thủy vội thẳng thắn trả lời :

- Thừa hai vị, sở dĩ tại hạ đến đây cầu kiến hai vị là vì tại hạ có người bạn kết nghĩa tên gọi Phó Thiên Lân, có việc cần dùng đến một loại thuốc mà chỉ ở vùng Lư Sơn mới có, nhưng khi tại hạ đến Lư Sơn tìm kiếm, được gặp Bạch Y Đà Ông lão tiên bối cho biết...

Lưu Tử Úy không đợi Nhân Thu Thủy nói hết đã xen lời hỏi :

- Loại thuốc mà Giả lão đệ cần dùng đó là Tam Sắc Hương Hoa hay Thùy Ty Thạch Nhĩ?

Nhân Thu Thủy mỉm cười đáp :

- Loại thuốc mà nghĩa huynh tại hạ cần tìm kiếm đó là cây Thùy Ty Thạch Nhĩ dùng để phối chế một thứ linh dược bồi bổ chân lực!

Nghe nói, Lưu Tử Úy mỉm cười đáp :

- Chẳng nói giấu gì lão đệ, vì hôm trước tại Hoàn Ngọc Sơn, Lưu mỗ gặp muốn khôi phục nhan sắc cho chuyết kinh (vợ) nên đã đổi xử có điều không phải với Phó lão đệ. Nay chúng tôi cũng cần phải có chút gì để đền đáp mới phải. Vậy xin mời Giả lão đệ hay lưu lại đây chơi với hai vợ chồng Lưu mỗ ít hôm, khi nào về, Lưu mỗ sẽ xin kính tặng một cây Thùy Ty Thạch Nhĩ.

Nhân Thu Thủy thấy vợ chồng Lưu Tử Úy tỏ vẻ thành thực tặng vật, thì không nỡ từ biệt về ngay, nhưng lưu lại, thì lại sợ trễ thời hạn luyện thuốc, nên sau một hồi suy nghĩ, nàng liền tươi cười nói :

- Tại hạ rất cảm kích hậu ý tặng linh dược của hai vị, nhưng vì thời gian cấp bách không thể ở lại làm phiền nhị vị lâu được, vậy sớm mai tại hạ xin cáo biệt hai vị được chăng?

Nghe nói, Lưu Tử Úy tươi cười đáp :

- Giả lão đệ đã nói như vậy, thì vợ chồng Lưu mỗ cũng không dám giữ ở lại lâu. Vậy đêm nay đẹp trời, lát nữa xin mời lão đệ cùng đi du ngoạn chung quanh đây với vợ chồng Lưu mỗ cho vui!

Dứt lời, Lưu Tử Úy sai thị nữ bày tiệc tiếp đãi Nhân Thu Thủy. Sau đó, cả hai vợ chồng cùng hướng dẫn nàng lên đỉnh ngọn Thiên Phong thưởng ngoạn cảnh trăng đêm tại Hoa Sơn.

Đến khi chủ khách cùng nhau trở về tiêu lâu, thì đã xảy ra sự lạ... Sự lạ đó tức là hàng chữ Bất Tiển Thần Tiên Tiểu Trúc chạm nổi phía ngoài cửa hang hình như bị kẻ nào dùng dao kiếm đẽo bỏ, rồi khắc đổi

lại bốn chữ “La Sát Quỷ Vực” thật lớn!

Sự việc xảy ra làm vợ chồng Lưu Tử Úy hết hoảng cùng biến đổi nét mặt, vội vã chạy về tiểu lâu, và họ đã thấy trên án thư có một tấm thiệp vắn vện viết tám chữ lớn :

“Đúng Ngọ ngày mai sẽ đến lấy mạng!”

Ở dưới tấm thiệp ký tên Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương và vẽ kèm một thanh kiếm màu lam.

Lưu Tử Úy xem xong tấm thiệp thì ngạc nhiên nhìn ái thiê Phàn Tương nói :

- Chúng ta cùng thầy trò Đông Hải Kiêu Bà vốn không cừ oán, tại sao Hồng Y La Sát bỗng nhiên tìm đến đây gây sự? Tương muội thử đoán xem vì lý do gì thế?

Ngọc Sương Tiên Tử Phàn Tương cau mày nghĩ ngợi giây lâu, rồi lắc đầu đáp :

- Việc này xảy ra bất thành lình quá, tiểu muội không thể đoán ra được là...

Phàn Tương chưa nói hết, thì Nhân Thu Thủy sực nhớ chuyện Phó Thiên Lân đã kể cho nàng nghe mọi chuyện lúc chàng bị giữ ngoài Đông Hải, nàng vội xen lời nói :

- Việc này tại hạ có thể đoán trúng được một phần nào!

Nghe nói cả hai vợ chồng Lưu Tử Úy đều ngạc nhiên xin cho biết ý kiến...

Nhân Thu Thủy chậm rãi nói :

- Theo tại hạ được biết thì cái nguyên nhân mà Hồng Y La Sát bỗng nhiên đến đây gây sự tức là do sự cần dùng trái Ngọc Hương Lan của hai vị đó!

Vợ chồng Lưu Tử Úy đồng thanh sững sốt hỏi :

- Tại sao lạ vậy? Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm đã nhận lời tặng vợ chồng Lưu Tử Úy trái cây đó, và hẹn một năm sẽ ra Thúy Vi Đảo tiếp nhận. Chẳng lẽ với tên tuổi danh vọng bà ta như vậy mà lại đi nuốt lời, bội tín ư?

Nhân Thu Thủy gật đầu nói :

- Thì cũng chỉ vì Đông Hải Kiêu Bà không thể bội tín nuốt lời được, nên Hồng Y La Sát mới cậy có thanh Thiên Lam độc kiếm mà đến đây gây sự!

Thấy vợ chồng Lưu Tử Úy vẫn chưa hiểu rõ ý nói của mình, Nhân Thu Thủy bèn quay sang nhìn Phàn Tương đặt câu hỏi :

- Xin hỏi phu nhân trái Ngọc Hương Lan có công dụng đặc biệt gì?

Phàn Tương ứng thanh đáp :

- Có công dụng làm cho người ta giữ được nét trẻ đẹp mãi không già!

Nhân Thu Thủy lại mỉm cười hỏi :

- Loại linh dược đó bao lâu mới kết trái một lần?

Lưu Tử Úy ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Nghe nói hai mươi năm mới nở hoa một lần, và hai lần nở hoa mới kết thành một trái!

Nhân Thu Thủy cất tiếng cười :

- Nếu vậy, xin hai vị thử nghĩ xem thầy trò Đông Hải Kiêu Bà đều thuộc phái nữ, mà đã là phái nữ thì ai không quý mến sắc đẹp của mình cho được? Bốn mươi năm về trước, Đông Hải Kiêu Bà đã được dùng một trái linh dược đó. Đến nay qua thời gian bốn mươi năm mới được một trái nữa, mà lại đem tặng hai vị thì chẳng lẽ bắt Hồng Y La Sát phải đợi bốn mươi năm sau nữa, tóc bạc da mồi rồi mới có cơ hội được dùng trái linh dược đó hay sao?

Nghe Nhân Thu Thủy giải thích, Lưu Tử Úy bỗng nhiên tỉnh ngộ, đưa mắt nhìn ái thế rồi cau mày nói :

- Theo lời Giả lão đệ nói thì dụng ý của Hồng Y La Sát định dùng thanh Thiên Lam độc kiếm đến sát hại vợ chồng chúng ta để xóa bỏ lời hứa của Đông Hải Kiêu Bà, và giữ lại trái Ngọc Hương Lan để ý tự dùng đó!

Nhân Thu Thủy gật đầu nói :

- Vậy theo ý tại hạ, nếu hiền phu phụ tự liệu đủ sức địch nổi Hồng Y La Sát thì có thể chờ đến giờ Ngọ ngày mai cùng thị giao đấu. Bằng không, thì nên tìm nơi ẩn cư kín đáo tạm lánh, chỉ cần đợi được đến đúng hện sang năm, lo gì Đông Hải Kiêu Bà chẳng phải y hện đưa tặng trái Ngọc Hương Lan đó cho hai vị?

Phàn Tương tỏ vẻ hậm hực nói :

- Vợ chồng tôi tuy không phải đối thủ với thanh Thiên Lam độc kiếm trong tay Hồng Y La Sát, nhưng thái độ lén lút lẫn tránh đó, vợ chồng tôi không muốn áp dụng!

Nói tới đây, Phàn Tương quay sang nhìn Lưu Tử Úy nói tiếp :

- Người ta đã khinh khi chúng ta như vậy, chẳng lẽ Thần Tiên Quyển Thuộc lại sợ hại Vực Ngoại tam hung hay sao? Chúng ta cũng chẳng cần trái Ngọc Hương Lan nữa mà làm gì, hãy chuẩn bị hai môn thần

công lâu năm chưa dùng đến là Nhân Huân Thất Bảo và Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu để trừ ma đầu thủ với thanh Thiên Lam độc kiếm do Hồng Y La Sát và Đông Hải Kiêu Bà luyện chế, xem oai lực tới mức nào mà đã làm cho võ lâm quần hào nghe danh phải táng đờm?

Nhân Thu Thủy cũng vỗ tay tán thưởng :

- Hai vị đã không sợ hung uy của Hồng Y La Sát, thì Nhân Thu Thủy này cũng vì cảm ơn tặng linh dược mà ngày mai sẽ ở lại đem chút tài mọn giúp đỡ hai vị một tay!

Vợ chồng Lưu Tử Úy đã nổi tiếng giang hồ lâu năm với mỹ hiệu Thần Tiên Quyển Thuộc, nên ngoài thuật dùng các loại hương mê, võ học chân thực của họ cũng rất cao. Do đó, khi Nhân Thu Thủy vừa tới, vợ chồng họ đã nhận biết nhân vật trẻ tuổi này không phải người thường, và có ý định kết thân, nay lại thấy chàng ta (lúc này Nhân Thu Thủy vẫn giả trai) không chút sợ hãi oai danh hung ác của thầy trò Đông Hải Kiêu Bà mà còn tự nguyện ra tay cứu trợ thì cả hai đều mừng rỡ vô cùng.

Kế đó, vợ chồng Lưu Tử Úy, dùng một luông vựa mỏng bọc cây Thùy Ty Thạch Nhĩ đựng trong chiếc túi gấm đưa tặng Thu Thủy. Ngạo Sương Tiên Tử còn tặng riêng nàng một đóa Tam Sắc Hương Hoa hái được từ trên tuyệt đỉnh Lư Sơn và mỉm cười nói :

- Đóa Tam Sắc Hương Hoa này tuy đã ngắt cuống nhưng cũng giữ được hàng năm nữa không héo! Hoa chỉ có ba cánh nhưng chia ra làm ba màu khác nhau. Cánh màu hồng có công dụng trừ độc, cánh màu trắng có công dụng ích khí điều nguyên, còn cánh màu đen thì là một loại thánh dược có công dụng cầm máu và chữa lành vết thương cấp thời. Vợ chồng chúng tôi tìm khắc các danh sơn, chỉ được có hai đóa, một tại Nga Mi sơn và một tại đỉnh Thiên Trì Lư Sơn. Nay xin kính tặng lão đệ một đóa để đền đáp chút ơn đức ra tay tương trợ!

Nhân Thu Thủy mấy phen từ tạ, nhưng sau cùng vì thịnh ý của vợ chồng Lưu Tử Úy buộc lòng nàng phải thu nhận.

Qua một đêm vô sự, đến khoảng giờ Thìn ngày hôm sau, vợ chồng Lưu Tử Úy ra bố trí ngoài cửa hang đá để đợi Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương.

Bóng mặt trời vừa đứng Ngọ, từ trên đỉnh Thiên Phong bỗng nhiên có một bóng hồng vân từ từ sa xuống. Bóng hồng vân đó chính là tên nữ ma đầu Hồng Y La Sát. Nàng ta có một dung mạo xinh đẹp như hoa, mặc bộ quần áo màu hồng rực rỡ bó sát thân hình, vai mang thanh Thiên Lam độc kiếm đã làm khiếp vía bao nhân vật giang hồ.

Đến nơi, Hồng Y La Sát thấy mình đã có gửi thiệp báo trước, mà đối phương vẫn bình tĩnh đứng đợi như vậy cũng hơi giật mình kinh ngạc. Thêm vào đó, Lưu Tử Úy lại trang sức trông rất kỳ dị, mình mặc áo dài màu tím, lưng đeo hồ lô màu bạc, tay phải cầm cây phượng dài sáu thước, tay trái cầm một cây quạt, chân đi giày rơm.

Hồng Y La Sát đã biết Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy vốn nổi tiếng giang hồ nhờ thuật sử dụng thuốc mê Nhân Huân Thất Bảo, nay thấy lão ta ăn mặc quái dị như vậy thì đoán chắc mỗi vật trang sức đó đều phải có một diệu dụng mê hồn gì! Nhưng vì nàng ta tự thị có thần công cao siêu và đã chuẩn bị trước, nên không quan tâm lắm đối với cặp vợ chồng Thần Tiên Quén Thuộc, mà chỉ lưu tâm đến vị thiếu niên thư sinh mặc áo trắng ngồi tịnh tọa bên cạnh Lưu Tử Úy với phong thái phiêu dật, khí vũ bất phàm chẳng khác một nhân vật nội gia cao thủ.

Do đó, khi Hồng Y La Sát vừa bước tới, nàng liền đưa mắt ngăm nghía Thu Thủy một hồi rồi mới lạnh lùng nhìn vợ chồng Lưu Tử Úy và lên tiếng nói :

- Lưu Tử Úy, vợ chồng nhà ngươi có biết Cổ Phiêu Hương bỗng nhiên đến Hoa Sơn với ý gì không?

Lưu Tử Úy từ từ đứng dậy lạnh lùng đáp :

- Chúng ta thừa hiểu độc ý của cô nương. Sở dĩ cô nương cậy có thanh Thiên Lam độc kiếm đến đây sinh hung là vì sợ sang năm chúng ta y hẹn ra Đông Hải nhận trái Ngọc Hương Lan mà sư phụ cô là Đông Hải Kiêu Bà đã hứa tặng cho chúng ta chứ gì?

Hồng Y La Sát không ngờ đối phương lại hiểu rõ được tâm sự của mình nên hơi lộ vẻ kinh ngạc. Tuy vậy, nàng ta vẫn giữ nét mặt hòa nhã và tươi cười nói :

- Các người đã hiểu rõ như vậy thì càng hay, nhưng ý định của ta không muốn ra tay tàn nhẫn, mà chỉ muốn vợ chồng nhà ngươi bỏ ý định đòi lấy trái Ngọc Hương Lan và ta cũng sẽ hứa tận lực giúp đỡ vợ chồng nhà ngươi tìm kiếm loại linh dược khác để đền đáp?

Nghe nói, Lưu Tử Úy khẽ mỉm cười nói :

- Cổ cô nương nói như vậy nghe rất có vẻ thông tình đạt lý, nhưng tại sao không đợi sau khi sư phụ cô nương đã tặng vợ chồng tôi trái Ngọc Hương Lan rồi sẽ nói chuyện trao đổi như ý cô nương vừa nói? Lúc đó không chừng vợ chồng tôi sẽ chuyển tặng cô nương mà không đòi hỏi gì. Còn bây giờ, cô nương đã phá hủy biển hiệu Bất Tiển Thần Tiên Tiểu Trúc trước cửa hang đá ẩn cư của Lưu mỗ, lại còn cậy có thanh Thiên Lam độc kiếm gửi thiệp hăm dọa. Nếu vì vậy, mà vợ chồng Lưu mỗ cúi đầu nhịn nhục, rồi câu chuyện đồn đại ra ngoài thì vợ chồng chúng tôi còn mặt mũi nào đi đứng trên chốn giang hồ nữa?

TRƯỜNG HẠN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ân Cừ Lẫn Lộn

Hồng Y La Sát thấy dáng điệu và giọng nói trả lời của Lưu Tử Úy rõ ràng không coi mình ra gì, thì nàng liền xéch ngược cặp mày, cất lên một hồi cười khanh khách :

- Hôm nay vợ chồng nhà người đã mời được kẻ nào giúp đỡ mà dám trở mặt ương ngạnh như thế? Đã vậy, bốn cô nương cũng không tiếc gì mà không dùng thanh Thiên Lam độc kiếm giúp vợ chồng nhà người được sớm trở thành một cặp uyên ương đồng mệnh...!

Cổ Phiêu Hương vừa cất tiếng oanh thoả thễ vừa mỉm cười tươi như hoa, rồi đưa tay rờ chuôi thanh Thiên Lam độc kiếm.

Lưu Tử Ý là người giàu kinh nghiệm giang hồ đã hiểu rõ thói quen của thầy trò Đông Hải Kiều Bà. Và biết khi Hồng Y La Sát tỏ vẻ tươi cười ấy là lúc nàng ta sắp sửa ra tay...

Cho nên, khi ông ta thấy Hồng Y La Sát chúm chím cười và đưa ta lên rờ chuôi kiếm thì ông ta lập tức khẽ vung cây phượng vài vòng, tỏa ra một vầng bụi màu hồng rồi ngang nhiên đáp :

- Cổ Phiêu Hương, cô nương không nên cậy có chút võ công do Đông Hải Kiều Bà truyền thụ mà đã quá khinh miệt mọi người như vậy! Cô nương nên biết, vợ chồng Lưu mỗi cũng không phải là hạng hèn kém gì cho lắm. Thuật dùng mê hương Nhân Huân Thất Bảo của Lưu mỗi đã lâu chưa dùng tới, nhưng lúc nào cũng mang sẵn bên mình. Cả đến thuật Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu của chuyết kinh, vốn không bao giờ muốn dùng đến vì công dụng quá lam độc, nay cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu cô nương nhất định cậy tài, thì chưa chắc đã được như ý nguyện đâu!

Hồng Y La Sát vừa lẳng tai nghe Lưu Tử Úy nói, vừa quét cặp mắt tinh quang ghê rợn và bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ.

Đến khi Lưu Tử Úy dứt tiếng, nàng ta cũng không buồn đáp lại nửa lời, chỉ nghe tiếng “leng keng” ngân vang, bàn tay nàng ta đã lay động thanh Thiên Lam độc kiếm đang mang trên vai.

Kiểu cách và tư thế rút kiếm của Cổ Phiêu Hương tỏ vẻ rất khinh người, vì nàng không rút nhanh ra một cái, mà chỉ từ từ nhích ra từng chút một.

Màu lam thẫm của thanh Thiên Lam độc kiếm mỗi lúc mỗi chói lọi, tương xứng với nụ cười trên môi, Hồng Y La Sát mỗi lúc thêm quyến rũ. Vừa lúc thanh Thiên Lam độc kiếm còn độ ba bốn tấc thì ra khỏi bao, và cũng vừa lúc Lưu Tử Úy không nhận được tức giận đang định ra tay tấn công trước thì Nhân Thu

Thủy bỗng đứng dậy mỉm cười nhẹ nhàng nhảy đến trước mặt Hồng Y La Sát ôm quyền lên tiếng :

- Cổ cô nương với danh hiệu Hồng Y La Sát đã lừng lẫy giang hồ, có thể tạm ngừng tay nghe một vài lời khuyên can của kẻ vô danh được chăng?

Lúc mới tới, Cổ Phiêu Hương đã đặc biệt chú ý đến Nhân Thu Thủy, nay quả nhiên thấy chàng ta ra mặt liền ngừng tay rút kiếm và lạnh lùng đáp :

- Xưa nay phái Đông Hải hành sự không bao giờ chịu để người ngoài can thiệp, nhất là cô nương thì lạc càng ghét nghe những câu nói gọi là “khuyên can”! Người ta thường có câu: “Thị phi chỉ bởi kẻ lắm lời, phiền não đều do người tự chuốc”. Vậy bốn cô nương cũng khuyên các hạ chớ nên nhúng ta vào chuyện rắc rối này làm gì!

Nhân Thu Thủy mỉm cười nói :

- Cổ cô nương nói rất đúng! Nhưng Thu Thủy này với chút tài hèn sức mọn, hành hiệp giang hồ, mỗi khi gặp chuyện bất bình, đều ăm ức không chịu nổi! Cổ cô nương đã không thích nghe tại hạ nói vài câu, thì dù tại hạ có bị thiệt thân dưới lưỡi Thiên Lam độc kiếm cũng xin lĩnh giáo vài môn tuyệt học của phái Đông Hải mới được!

Dứt lời, Nhân Thu Thủy bèn đưa tay rút cây sáo trúc.

Cổ Phiêu Hương tuy có thâm phục về anh phong hào khí của đối phương, nhưng vì tính nàng xưa nay rất kiêu ngạo, nên khi Nhân Thu Thủy vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng “keng” ngân rền như chuông kêu và một vầng kiếm quang tỏa chói mắt. Thanh Thiên Lam độc kiếm đã được nàng rút ra khỏi bao, nhưng vừa mới nhìn thấy cây sáo trúc trên tay Nhân Thu Thủy, thì bỗng nhiên nàng lại lộ vẻ tươi cười, tra kiếm vào vỏ, ngắm nhìn Thu Thủy một chập rồi tươi cười nói :

- Các hạ có phải là Tử Địch Thanh Loa, một nhân vật mới nổi danh giang hồ trong số Ngũ Âm Năng Thủ :

Tiên, Tranh, Đồng Cổ, Tử Địch, Tỳ Bà đó chăng?

Nhân Thu Thủy gật đầu cười đáp :

- Tử Địch Thanh Loa chính là tiểu hiệu của tại hạ, nhưng so với danh hiệu Hồng Y La Sát của cô nương thì còn thua kém xa lắm!

Cổ Phiêu Hương lại ngắm nhìn Nhân Thu Thủy một chập nữa, rồi mới mỉm cười nói :

- Không cần so sánh tiếng tăm hơn kém gì cả! Các hạ đã là Tử Địch Thanh Loa, thì thế nào bốn cô nương cũng phải nể mặt, và chuyện lời thôi với vợ chồng Lưu Tử Úy hôm nay cũng xem như bãi bỏ!

Nhân Thu Thủy thực không ngờ bốn tiếng “Tử Địch Thanh Loa” của mình lại có hiệu lực lớn như vậy, nên nàng ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ thực không ngờ cô nương lại...

Cổ Phiêu Hương vội ngắt lời :

- Xưa nay, Cổ Phiêu Hương đã làm việc gì ít khi nương tay, nhưng lần này bốn cô nương tạm nương tay đối với vợ chồng Lưu Tử Úy là vì sự muội của ta và cũng là nghĩa đệ của người bạn thân của ta là Phó Thiên Lân!

Nhân Thu Thủy nghe Cổ Phiêu Hương nói nàng là người yêu của Tỳ Bà Ngọc Nữ Đông Lục Hoa, sự muội của cô ta, thì bất giác buồn cười thắm. Nhưng đến khi nghe nàng ta lại tự xưng là bạn thân của Phó Thiên Lân thì nàng cũng không tránh khỏi ý nghĩ ghen tuông trào dâng ghen ngào.

Tuy nhiên, nàng lại thăm nhủ :

- “Phó Thiên Lân đã từng thuật rõ chàng ta rất đàng hoàng đứng đắn. Đây chẳng qua chỉ là sự tương tự nông nổi của Hồng Y La Sát đối với Lân ca mà thôi, việc gì ta lại phải có ý nghĩ ghen tuông hẹp hòi như thế cho mệt trí!”

Nghĩ đoạn, Nhân Thu Thủy thấy trong lòng bình thản và mỉm cười hỏi :

- Hôm nay, đã được Cổ cô nương nể lời tại hạ mà nương tay, vậy có thể cô nương xóa bỏ chuyện...

Cổ Phiêu Hương liếc nhìn sang phía vợ chồng Lưu Tử Úy, rồi lắc đầu mỉm cười ngắt lời Thu Thủy :

- Xưa nay, Cổ Phiêu Hương không bao giờ nói sai, chỉ cần vợ chồng hãn còn sống được đến lúc trái Ngọc Hương Lan chín mùi, và đặt chân được lên Thúy Vi Đảo là thầy trò ta sẽ kính tặng, quyết không nuốt lời! Nhưng trong vòng ba tháng nữa, ta lại tìm đến, xem lúc bấy giờ vợ chồng hãn sẽ làm cách nào trốn thoát lưới Thiên Lam độc kiếm của ta?

Ngạo Sương Tiên Tử Phàn Tương từ nãy giờ vẫn ngồi im một chỗ không thốt nửa lời, nay nghe nói, thì biết Hồng Y La Sát quyết không chịu buông tha, do đó bà ta muốn thừa cơ ra tay sát hại đối phương để khỏi lo về sau. Nên khi Cổ Phiêu Hương vừa dứt lời, bà ta khẽ phất tay áo một cái, xẹt ra bảy vệt sáng lạnh như sao băng, đồng thời miệng trầm giọng quát :

- Cổ Phiêu Hương, mi cũng đừng nên cuồng vọng nữa! Phàn Tương ta muốn thử xem môn hạ Đông Hải Kiêu Bà đã luyện thành được thể xác kim cương bất hoại ra sao cho biết?

Kèm theo tiếng quát của Phàn Tương, bảy vệt sáng đã tự động nổ lách tách trên không và hóa thành bảy vụn sa mù tỏa ra mỗi lúc mỗi rộng.

Hồng Y La Sát khẽ phất cánh tay áo đỏ và lật ngược bàn tay đẩy nhẹ ra một luồng Phách Không miên chưởng đánh tan bảy vầng sa mù, rồi lạnh lùng nói :

- Vợ chồng nhà ngươi nếu chỉ ý vào một vài thứ ám khí và mê hương nhỏ mọn đó, thì không đáng cho bốn cô nương đây phải tay một cái! Thôi, Giả đệ hãy theo tử tử ra đằng này, tử tử có chuyện muốn hỏi một chút.

Đoạn nàng lại quay sang vợ chồng Lưu Tử Úy nói tiếp :

- Còn vợ chồng nhà ngươi, có thể cứ tìm người giúp đỡ, và ba tháng sau, ta sẽ đơn thân kiếm tới Hoa Sơn tìm vợ chồng nhà ngươi!

Lúc đó, nét mặt Ngạo Sương Tiên Tử lộ vẻ đắc ý miệng tùm tùm cười và không buồn để ý đến Hồng Y La Sát, bà ta chỉ đưa tay vẫy Nhân Thu Thủy lại gần, lấy một viên thuốc màu đen nhét vội vào miệng nàng và khẽ nói :

- Cảm mến thịnh tình Nhân lão đệ, Phàn Tương không có gì báo đáp, chỉ có một viên linh đơn bồi dưỡng nguyên khí, tặng lão đệ để tỏ chút tình tri ngộ của vợ chồng ta mà thôi!

Vì thịnh ý của đối phương, buộc lòng Nhân Thu Thủy phải nuốt viên thuốc màu đen.

Khi viên thuốc vừa trôi khỏi cổ họng, liền thấy một luồng hơi ấm áp lạ thường chạy khắp thân thể. Nhưng nàng cũng không mấy lưu tâm mà chỉ giơ tay từ biệt vợ chồng Lưu Tử Úy rồi cất bước theo Hồng Y La Sát.

Hồng Y La Sát dẫn Nhân Thu Thủy rời đỉnh Thiên Phong, vượt hai ngọn núi, tới bên cạnh một con suối lớn, ngồi trên tảng đá xanh, rồi mỉm cười hỏi Thu Thủy :

- Nhân đệ, lần trước nghĩa huynh của Nhân đệ là Phó Thiên Lân rời đảo Thúy Vi mà không một lời từ biệt, làm tử tử vừa thương nhớ vừa bức tức vô cùng, cho nên tử tử mới rời Đông Hải vào lục địa, một là tìm vợ chồng Lưu Tử Úy bảo họ bỏ ý định đòi lấy trái Ngọc Hương Lan, và hai là tìm cho được Phó Thiên Lân để hỏi xem chàng có thêm để ý đến con ma nữ Đông Hải mà người đời coi là độc ác vô song này chăng?

Nghe Cổ Phiêu Hương đem chuyện Phó Thiên Lân nói trước mặt mình, thì Nhân Thu Thủy vừa tức, vừa buồn cười, mặt lộ vẻ sượng sùng không biết trả lời thế nào cho phải.

Còn Cổ Phiêu Hương thì chẳng có vẻ gì là e thẹn, vẫn chậm rãi kể lễ :

- Nhân đệ cũng đừng chê cười tử tử, vì mối chung tình của tử tử đối với Phó Thiên Lân, chẳng khác gì lòng ái luyến chân thật của sư muội Ngọc Nữ Tỳ Bà Đông Lục Hoa đối với nhân đệ! Tử tử tuy mang tiếng là người độc ác, nhưng vẫn giữ được tấm thân nhi nữ trong sạch, còn về nhan sắc cũng không đến nỗi xấu

xí thua kém! Nếu Phó Thiên Lâm ngại tử tử xuất thân tà phái, thì chỉ cần chàng thực lòng cảm hóa tử tử bằng mỗi tình trong sạch chân thật, tử tử cũng có thể cố gắng giác ngộ trở về đường ngay nẻo chánh chứ sao!

Càng nghe, Nhân Thu Thủy càng đau khổ, không biết nói gì, chỉ biết gượng cười cay đắng, nhìn kẻ tình địch.

Cổ Phiêu Hương lại lộ vẻ cương quyết nói :

- Mà loại con gái như Cổ Phiêu Hương này, xưa nay quyết không để đàn ông dễ dàng lung lạc, nhưng một khi đã đeo đuổi chàng trai nào thì dù gian nan hiểm trở đến đâu cũng phải chiếm đoạt cho bằng được mới thôi! Cho nên, chẳng những tử tử hy vọng Phó Thiên Lâm không bạc bẽo đối với tử tử, còn hy vọng nhân đệ cũng nên tỏ chút thương yêu đối với sư muội Lục Đông Hoa nữa! Vì nhan sắc và tính nết của nàng ta xứng đáng không thua sút ai. Khi ở ngoài đảo Thúy Vi, nàng thường khóc lóc than thở với tử tử rằng không biết tại sao Nhân đệ lại lạnh lùng cự tuyệt không thèm để ý đến nàng như vậy? Mỗi khi nàng nhắc đến bốn tiếng “Tử Địch Thanh Loa” là lệ chảy ròng ròng, làm tử tử cũng phải cảm động xót thương vô cùng.

Nghe nói, Nhân Thu Thủy cũng cảm thấy câu chuyện xảy ra rất phiền lòng, nàng đang định đánh liều thành thực kể rõ cho Hồng Y La Sát nghe chính mình cũng là thân con gái như nàng ta và đã để ý theo đuổi Phó Thiên Lâm từ lâu, nhưng Hồng Y La Sát vẫn tiếp tục kể :

- Tử tử xem Nhân đệ như có điều gì ẩn bí khó nói thì phải? Nếu vậy, tử tử cũng không dám phiền Nhân đệ nhọc lòng giúp đỡ làm chi, mà chỉ cần Nhân đệ cho biết hiện tại Phó Thiên Lâm ở đâu? Tử tử sẽ tự đi tìm chàng cũng được...

Hồng Y La Sát nói đến đây, bỗng nhiên có mấy giọt nước từ ngọn thác đang chảy nhảy bắn vào sau cổ làm nàng rùng ớn lạnh toàn thân.

Xưa nay, Cổ Phiêu Hương vẫn tự phụ có nội công tinh thuần, dù bị ngâm mình trong băng tuyết cũng có thể chịu đựng được một thời gian khá lâu, thế mà hôm nay bỗng nhiên chỉ có vài giọt nước lạnh đã làm nàng phải rùng mình run rẩy từ trong bụng run ra, nên nàng tỏ vẻ kinh hãi vô cùng.

Nhân Thu Thủy cũng nhận thấy sắc mặt biến đổi của Hồng Y La Sát, vội ngạc nhiên hỏi :

- Cổ cô nương, sao bỗng nhiên nét mặt cô nương biết đổi như vậy, hay là...

Nhân Thu Thủy mới nói tới đây, Hồng Y La Sát đã phát run lên cầm cập, da mặt và tay chân tái mét.

Thấy vậy, Nhân Thu Thủy càng kinh ngạc vô cùng, và sức nhớ lúc sắp rời Thiên Phong đỉnh, Ngạo Sương Tiên Tử có nhét vội vào miệng và giục nàng nuốt một viên thuốc màu đen, đến nay toàn thể tứ chi vẫn còn thấy ấm áp lạ thường.

Nàng chợt đoán ra Hồng Y La Sát đã trúng phải chất hương mê Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu mà

Lục Dục Ôn Thần đã nhắc đi nhắc lại rằng môn ám khí đó quá độc này nên ông ta chưa dám dùng bao giờ. Chắc là chất độc đã được Ngạo Sương Tiên Tử phóng ra lúc bà ta phát tay áo tung bảy vệt sáng trắng tự động nổ trên không và tỏa ra bảy đám sa mù.

Loại chất độc đó đã mệnh danh là Vô Tướng thì những đám sa mù mà Hồng Y La Sát đã dùng Phách Không miên chương đánh ta, chỉ là hình thức che mắt, còn oai lực thực tế có thể là những bụi độc vô hình vô sắc lẫn trong không khí và xâm nhập tạng phủ người ta lúc nào không hay.

Bởi vậy, khi Nhân Thu Thủy đứng đối diện với Hồng Y La Sát, cũng đã trúng độc, nên Ngạo Sương Tiên Tử mới bắt ép nàng uống một viên thuốc như vậy. Đến giờ oai lực của Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu mới phát tác và quả thực ác độc ghê người. Với công lực nội gia thượng thặng như Hồng Y La Sát mà cũng không chịu nổi thì đủ rõ lợi hại biết chừng nào?

Sau khi đã hiểu rõ nguyên do, Nhân Thu Thủy nhận thấy Hồng Y La Sát tuy là đệ tử đặc ý của Đông Hải Kiêu Bà và lại là tình địch của mình, nhưng đã mang danh người hiệp nghĩa thì nàng phải có bốn phận phải tìm cách giác ngộ, lôi kéo những người thuộc tà phái như nàng ta trở về đường ngay nẻo chánh mới phải. Còn việc hai người cùng đeo đuổi một người tình là Phó Thiên Lân, thì nên công khai cạnh tranh, chứ không thể vì lý do này mà ngồi nhìn kẻ lâm nguy không cứu.

Nghĩ vậy, nên khi thấy Hồng Y La Sát lâm vào thảm trạng nguy hiểm, mặt mày nhợt nhạt thì Nhân Thu Thủy lập tức lấy trong bọc ra đóa Tam Sắc Hương Hoa do vợ chồng Lưu Tử Úy vừa tặng, bẻ cánh hoa màu hồng có công dụng khử trừ bách độc, và cánh hoa màu trắng có công dụng ích khí điều nguyên, rồi bước tới cạnh Hồng Y La Sát.

Sự ước đoán của Nhân Thu Thủy rất đúng, nhưng lúc đó Hồng Y La Sát đã bị chất độc kỳ hàn của Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu làm cho tinh thần hôn mê, không tìm ra nguyên do bị hại, nên nàng ta đã hoảng hốt coi Nhân Thu Thủy đang cầm đóa Tam Sắc Hương Hoa đến cứu như một kẻ thù, và với bản năng tự vệ, nàng ta liền giơ tay ngang ngực đẩy ra một chương.

Chương được tung ra một cách bất ngờ ngoài ý liệu của Nhân Thu Thủy, mà chống trả thì không được, nên bất đắc dĩ Thu Thủy phải vận công lực lên đầu bả vai nghiêng mình chịu một chương.

May mà lúc đó, Hồng Y La Sát đã bị chất hàn độc phát tác, công lực giảm sút rất nhiều cho nên chương phong đã yếu ớt. Nhân Thu Thủy tuy có bị đánh trúng ngay bả vai một chương, nhưng chỉ dội lui hai bước, mà không bị tổn thương gì.

Sau khi chịu đựng một chương, Nhân Thu Thủy biết thần trí Cổ Phiêu Hương không còn thanh tỉnh nữa, nàng bèn ngưng tụ chân khí lớn tiếng nói :

- Cổ cô nương, chớ nên hiểu lầm, cô nương đã bị nhiễm trúng chất hàn độc vô cùng lợi hại của môn ám khí độc đáo Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu của vợ chồng Lưu Tử Úy, rồi hiện chất độc sắp xâm nhập

vào tâm can, nên tại hạ phải dùng loại linh dược Tam Sắc Hương Hoa để cứu cô nương đấy!

Dứt lời, nàng lại bước đến gần Cổ Phiêu Hương tay vẫn cầm đóa hoa linh dược.

Nhưng lúc đó, toàn thân Cổ Phiêu Hương run lên bần bật, thần trí hôn mê đâu còn nghe rõ Nhân Thu Thủy nói gì. Nàng ta chỉ giương cặp mắt lơ lơ nhìn đối phương coi như kẻ địch nếu thấy lại gần là ra tay chống cự.

Nhân Thu Thủy cũng nhận thấy cặp mắt Cổ Phiêu Hương lộ hung quang thì thầm nghĩ hiện đối phương đã hôn mê thần trí không chịu để cho mình giải cứu, chỉ còn một cách là điểm huyết mê rồi sẽ cho nàng ta uống thuốc giải độc vậy.

Chủ ý đã định, Nhân Thu Thủy liền lách mình tiến đến sát người Cổ Phiêu Hương, giơ hai ngón giữa và ngón trỏ tay hữu lẹ làng điểm vào hông bên tả nàng ta.

Phàm người luyện võ công càng giỏi thì phản ứng tự vệ càng mau lẹ, cho nên khi Nhân Thu Thủy vừa lách mình tiến đến sát mình, thì Cổ Phiêu Hương cũng đã tự động đưa tay rút thanh Thiên Lam độc kiếm ra khỏi bao.

Vì Nhân Thu Thủy vừa chịu một chưởng thấy không hề hấn gì, thì biết công lực của Cổ Phiêu Hương đã giảm sút nhiều nên nàng cũng hơi có ý coi thường mà tiến đến sát người đối phương và cũng không ngờ đối phương lại rút kiếm. Cho nên khi hai ngón tay nàng vừa điểm trúng huyết mê của Cổ Phiêu Hương thì Thiên Lam độc kiếm cũng đã xuyên qua lần vải quần sắp đụng làn da bắp vế bên tả.

Trước ngực của Nhân Thu Thủy có mang tấm Nhuyễn Giáp chế bằng da con Dực Thủ Địa Long không sợ thanh Thiên Lam độc kiếm, nhưng thịt non nơi bắp vế làm sao có thể chống cự nổi tầm sắc bén của thanh thần kiếm đã được liệt danh đệ nhị trong số ngũ đại danh kiếm võ lâm?

Nên khi thấy mũi kiếm đâm lủng lần vải, sắp đụng da thịt, Nhân Thu Thủy vội nghiêng rặng vận Thiết Chỉ thần công vào ba ngón tay võ mạnh vào sống thanh Thiên Lam độc kiếm một cái nhanh như điện chớp.

Thủ pháp này chuyên dùng để cứu cấp. Tuy Nhân Thu Thủy đã nhờ nhanh tay lẹ mắt đẩy lui được thanh Độc kiếm, bắp vế không bị thương, nhưng vì môn Thiết Chỉ thần công có tài giỏi đến đâu cũng không chống nổi tầm sắc bén của thanh Độc kiếm, nên đầu ngón tay trỏ của nàng vẫn bị sót qua lưỡi kiếm rớm chút máu tươi.

Nhân Thu Thủy vốn đã nghe danh độc hại của thanh Thiên Lam độc kiếm, nên khi thấy ngón trỏ bị sót chảy máu thì tự biết nguy hiểm vô cùng.

Thế mới hay, càng đứng trước gặp cảnh nguy hiểm quan hệ đến sự sống chết càng thấy rõ được bản tính và phẩm cách của con người. Trường hợp Nhân Thu Thủy cũng vậy, nàng có sẵn trong tay linh dược có công dụng khử trừ bách độc, mà cũng không nghĩ đến việc tự uống để cứu mạng, chỉ gượng nín thở buông

rơi đóa hoa linh dược đang cầm, vòng tay điểm liên tiếp mấy nơi mạch môn, cườm tay và đầu vai để chặn đứng những mạch máu chạy thẳng vào tim, rồi mới nhặt hai cánh hoa nhét vội vào miệng Cổ Phiêu Hương, lúc đó đã nằm mê man dưới đất.

Mấy động tác đó, tuy chỉ làm xong trong nháy mắt, nhưng vì chất độc của Thiên Lam độc kiếm quá mạnh nên Thu Thủy cũng đồng thời cảm thấy bàng hoàng, mất hết trí giác và ngã gục xuống đất.

Đóa Tam Sắc Hương Hoa là loại linh dược hiếm có. Vợ chồng Lưu Tử Úy tìm kiếm khắp danh sơn thiên hạ mới chỉ hái được có hai đóa. Cho nên, sau khi Nhân Thu Thủy bị hôn mê trong giây lát, thì Cổ Phiêu Hương cũng được sức thuốc của đóa hoa linh dược dẫn khắp thân thể, giải hết chất hàn độc mà từ từ tỉnh dậy.

Cổ Phiêu Hương nguyên là một cô gái thông minh tuyệt đỉnh, nên khi vừa tỉnh dậy nàng chỉ thoáng nhớ lại mọi việc xảy ra trong lúc thần trí hôn mê, là biết ngay mạng sống của mình đã được Nhân Thu Thủy cứu vớt.

Nhưng đến khi nhìn thấy thanh Thiên Lam độc kiếm tỏa kiếm quang sáng loáng nằm dưới mặt đất và sự nhớ lại hành động rút kiếm của mình trong lúc hôn mê thì bất giác kinh hãi vội chồm phắt dậy.

Quả nhiên, sau khi vừa nhỡm dậy, Cổ Phiêu Hương đã thấy Nhân Thu Thủy đang nằm bất tỉnh dưới đất, đầu ngón tay tả vẫn rỉ rỉ chảy ra một dòng máu sặc đen thẫm, rõ ràng là vết thương do Thiên Lam độc kiếm gây ra.

Lúc này, Cổ Phiêu Hương vẫn không hay biết sự nguy hiểm vừa xảy đến với hai người chỉ trong giây lát trước đây, mà cho rằng Nhân Thu Thủy đã chết lâu rồi, nene bất giác hai hàng châu lệ nhỏ xuống ròn ròn, và cảm thấy hổ thẹn vô cùng, vì đã gây ra cái chết cho người cứu mình.

Nhưng đến khi nàng bước đến cạnh xác Nhân Thu Thủy, đưa tay sờ ngực vẫn thấy còn hơi thở thì bất giác mừng hải vô cùng. Mừng là người nằm đây chỉ ngất đi chứ chưa chết. Hải là khi đụng tay vào ngực và phát giác vị thiếu niên anh tuấn mang danh hiệu Tử Địch Thanh Loa vẫn được sư muội Tỳ Bà Ngọc Nữ ngày đêm tương tư si luyến này cũng chỉ là một cô gái như mình dưới lốt giả trai mà thôi.

Hồng Y La Sát là người rất thông minh nên sau khi phát hiện Nhân Thu Thủy cũng chỉ là một vị cân quắc đội lốt giả trai, thì nàng lập tức đoán ra mối liên hệ giữa Thu Thủy với Phó Thiên Lâm và tự nhiên nảy sinh một ý niệm ghen ghét trào dâng.

Nhưng ý niệm này vừa hiện ra, thì sẽ được chặn đứng bởi chút lương tri thường vẫn tìm phục trong mỗi con người. Vì Cổ Phiêu Hương đã nghĩ ra rằng tới bây giờ nàng mới biết đối phương là gái, chứ Nhân Thu Thủy thì đã biết rõ mối chung tình của nàng đeo đuổi Phó Thiên Lâm từ lâu rồi. Thế mà, người ta vẫn cam chịu chết xả thân tương cứu, hành động đó đủ chứng tỏ tấm lòng nhân hậu ít có, và bắt buộc mình không thể có một chút ý nghĩ xấu xa nào hơn xứng đáng với tấm lòng hy sinh cao quý kia.

Nghĩ đoạn, Cổ Phiêu Hương vội lấy hai viên Bích Vân đan chuyên giải chất độc Thiên Lam độc kiểm nhét vào miệng Nhân Thu Thủy, rồi để ý quan sát kỹ càng mới hay lý do Thu Thủy bị trúng độc mà không nguy hiểm đến tính mạng là vì nàng đã thông minh, biết tự tìm cách chặn đứng được các mạch máu chạy thẳng vào tim, trước khi bị ngất đi.

Cổ Phiêu Hương biết khí huyết người ta không nên để bế tắc quá lâu, nên sau khi cho Nhân Thu Thủy uống hai viên Bích Vân đan, nàng liền điểm luôn huyết ngủ và giải khai các huyết đạo khác. Khi giải đến huyết mạch môn bên tay tả, thì thấy vết kiếm thương chỗ đầu ngón tay trở của Thu Thủy đã tím đen, lại bị độc huyết từ trong cơ thể chảy ra, làm cho cả đốt xương đó cũng hần như bị thối nát.

Cổ Phiêu Hương rất hiểu rõ oai lực của chất độc thanh Thiên Lam độc kiểm, nên nàng hơi cau mày liễu mà tỏ vẻ thảm tiếc cho ngón tay trở của Thu Thủy phải bị chặt bỏ.

Kế đó, nàng vội vàng lấy trong bọc ra một con dao chủy thủ sắc bén và một gói thuốc cầm máu, rồi nhìn Thu Thủy nằm hôn mê dưới đất, mặt lộ vẻ buồn rầu, lẩm bẫm cầu chúc :

- Nhân tiểu muội, Cổ Phiêu Hương tuy buộc lòng phải chặt ngón tay tiểu muội, nhưng ta thề sẽ giúp đỡ tiểu muội giữ được sắc đẹp trăm tuổi không già để đền đáp tấm lòng tiểu muội đối với ta. Lời thề của ta hứa có trời đất quỷ thần chứng giám, và tiện dịp ta cũng đưa tiểu muội về Thúy Vi Đảo ít bữa để ba chị em chúng mình có dịp tâm sự với nhau!

Lời cầu chúc của Cổ Phiêu Hương vừa dứt, ánh chủy thủ chớp lên sáng lòa, ngón tay trở của Nhân Thu Thủy đã bị chặt đứt, độc huyết từ vết thương chảy ra như suối. Một lát sau, tia máu chảy ra mới dần dần có màu đỏ.

Thủ pháp của Cổ Phiêu Hương rất nhanh nhẹn, khi vừa thấy máu đỏ chảy ra, nàng liền điểm chặn bấu bên cánh tay tả của Nhân Thu Thủy, rồi dùng thuốc cầm máu băng bó vết thương, đoạn cúi xuống cặp nách cô gái tình địch trở về Đông Hải.

Trong khi Nhân Thu Thủy vô cơ bị mắc tai nạn, cụt một ngón tay và hãm thân ngoài Đông Hải, thì Phó Thiên Lân cũng gần như chung một số phận như nàng mà gặp bao nhiêu điều bất hạnh ở trong đất liền.

Nguyên, khi Phó Thiên Lân công Động Đình Điều Tẩu cùng Tuệ Giác thần ni về tới Lãnh Nguyệt Bình thì vừa gặp lúc Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương luyện Bồ Thiên Hoàn cho chàng đang tới độ khẩn yếu quan trọng, nên người ngồi hộ vệ luyện thuốc hôm đó là Cô Vân đạo trưởng vội đưa mắt nhìn Trường Bạch Tửu Đồ khẽ cau mày nói :

- Việc này rất khó xử. Nếu không gọi Bạch huynh ra thì tính mạng Vân huynh rất nguy bởi nọc độc Kiếm Vĩ Kim Phong, còn nếu gọi Bạch huynh ra thì lỡ việc luyện thuốc, khiến tâm nguyện của Phó lão đệ trở nên ảo vọng...!

Cô Vân đạo trưởng nói chưa hết lời, thì Phó Thiên Lân đã nhường cặp lông mày kiếm, rồi chẳng nói chẳng rằng bước tới đẩy mạnh cánh cửa phòng luyện đan, làm cho vị thần y cái thế đang ngồi chăm chú trước lò luyện thuốc cũng phải giật mình ngơ ngác.

Bạch Nguyên Chương thấy Phó Thiên Lân tự nhiên đẩy cửa xông vào đan thất thì lão tướng chàng đã hái được cây Thùy Ty Thạch Nhĩ mang về, nhưng đến khi nhìn thấy nét mặt hoảng hốt của chàng, thì lão lập tức đoán biết có việc chẳng lành đã xảy ra.

Đến lúc nghe chàng kể sơ qua mọi việc, thì Bạch Nguyên Chương rất lo âu cho tính mạng người bạn già, nên lão vội vàng tung mình ra khỏi phòng luyện thuốc.

Sau khi bắt mạch, xem xét kỹ lưỡng vết thương của Vân lão ngư nhân, Bạch Nguyên Chương lộ vẻ ngạc nhiên hỏi Phó Thiên Lân :

- Phó lão đệ, chẳng hay khi Vân huynh bị ong độc châm, lão đệ đã cho ông ta uống thứ thuốc gì thế?

Phó Thiên Lân đưa mắt nhìn Tuệ Giác thần ni rồi ngần ngừ đáp :

- Sau khi Vân lão tiên bối bị trúng độc ngất đi, người đã được Tuệ Giác thần ni đây cho uống viên linh đan Tây Vực Tuyết Liên, có phải thuốc đó không hợp chứng bệnh chẳng?

Lúc ở trong phòng luyện thuốc chạy ra vì quá hấp tấp nên Bạch Nguyên Chương chưa kịp chào hỏi Tuệ Giác thần ni, nay nghe nói, lão mới hay đây là một vị không môn kỳ hiệp mà lão vẫn kính ngưỡng từ lâu, nên lão vội ôm quyền thi lễ và mỉm cười nói :

- Tây Vực Tuyết Liên quả là một loại linh dược rất màu nhiệm, nhờ viên linh đan ấy của Thần ni đã cứu vãn được mạng sống của Vân huynh lão hữu chúng tôi đây, nay không cần đến Cửu Chuyển Phản Hồn đan hoặc Lô Hỏa thần châm nữa, mà chỉ uốn vài tế Thanh Tâm Hóa Độc tán là khỏi hẳn. Chỉ đáng tiếc cho Phó lão đệ, đang lúc Bồ Thiên Hoàn luyện tới độ khẩn yếu, thì lão phải bỏ ra, nên hiện giờ dù có hái được cây Thùy Ty Thạch Nhĩ đem về phối chế, công hiệu cũng đã giảm mất quá nửa.

Bạch Nguyên Chương vừa nói chuyện, vừa lấy ra một gói Thanh Tâm Hóa Độc Tán cho Vân lão ngư nhân uống, rồi ôm xốc ông ta đặt lên giường cho nằm nghỉ ngơi.

Đợi khi Bạch Nguyên Chương ngừng tay, Phó Thiên Lân mới cất tiếng cười khàng khái :

- Chỉ cần Vân lão tiên bối không có gì nguy hiểm nữa là được, còn việc Bồ Thiên Hoàn bị giảm công hiệu, vẫn bối không chút quan tâm! Vì công lực mạnh yếu đáng lý phải căn cứ vào sự tu luyện của bản thân, hà tất phải nhờ vào sức cỏ cây cầm thú? Chỉ có điều, thịnh tình của Cát sư thúc và chư vị tiên bối đã khiến văn bối không cách gì từ chối được mà thôi! Hiện nay, không cần đến Thùy Ty Thạch Nhĩ nữa, thì văn bối xin phép các vị đến Lư Sơn gọi sư muội Nhân Thu Thủy về để tránh cho nàng khỏi phí công tìm kiếm vô ích.

Nghe lời Phó Thiên Lân nói, Bạch Nguyên Chương, Cô Vân đạo trưởng, Hùng Đại Niên và cả Tuệ Giác thần ni cũng đều phải thầm khen chàng là người có bụng dạ hùng tráng rộng rãi, không hổ danh một bậc nam nhi lỗi lạc, trẻ tuổi hào hiệp.

Lúc đó, Vân lão ngư nhân cũng vừa chợt tỉnh cửa mình. Bạch Nguyên Chương vội chạy tới ghé tai khẽ khuyên nhủ vài câu, rồi giơ tay điểm huyệt ngũ của ông ta, rồi mới quay ra nói với Phó Thiên Lân :

- Phó lão đệ đi gọi Nhân nữ hiệp về cũng được, lão hủ sẽ cố gắng hao phí tâm lực mười ngày nữa, để làm cho Bồ Thiên Hoàn không đến nỗi mất hết linh hiệu, mà ít ra cũng phải còn đủ sức tăng cường được ba thành chân khí nội lực cho lão đệ mới không hao phí công phu từ trước tới nay một cách vô ích.

Nghe nói, Phó Thiên Lân vội cúi mình xưng tạ, rồi quay sang Tuệ Giác thần ni thì lễ nói :

- Văn bối xin có lời tạm biệt, Thần ni có thể lưu lại đây chút thì giờ để bàn bạc cùng các vị tiền bối đây về việc đính ước luận kiếm tại Thanh Lương đài trên núi Hoàng Sơn với bọn Vực Ngoại tam hung, và tên yêu nghiệt Đồng Cổ Thiên Tôn vùng Miêu Cương vào dịp tiết Trùng Dương sắp tới!

Tuệ Giác thần ni gật đầu mỉm cười, chưa kịp nói gì thì Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên vốn người có tính nóng nảy, mới nghe Phó Thiên Lân nói đến tên yêu nghiệt Đồng Cổ Thiên Tôn vùng Miêu Cương, lão đã tức giận hằm hằm, hét lên một tiếng như sấm, rồi vung thiết chưởng đập xuống chiếc ghế đá trước mặt tan vụn như cám.

Thấy vậy, Bạch Nguyên Chương khẽ cau mày, mỉm cười nói :

- Hùng huynh chớ nên nóng giận mà làm sập căn nhà tranh của đệ bây giờ. Tiểu đệ còn nhớ cách đây mười năm nhân dịp chữa bệnh cho một con linh điểu, tiểu đệ có làm quen được với một vị võ lâm kỳ nhân danh hiệu Bách Cầm Tiên Tử. Vị này đã lập thế không bước chân vào giang hồ nữa, nhưng trước kỳ hạn luận kiếm tại Thanh Lương đài, tiểu đệ cũng cần phải đến tìm vị kỳ nhân này, để mượn mấy con linh điểu, dùng trong việc trừ khử những giống ác thú do Đồng Cổ Thiên Tôn nuôi dưỡng, đặng trả thù cho Hùng huynh mới được.

Nghe Bạch Nguyên Chương nói, mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên thích thú, và yêu cầu ông ta thuật rõ câu chuyện đã xảy ra như thế nào? Cả Phó Thiên Lân cũng muốn đợi nghe hết câu chuyện lạ này rồi mới lên đường đi Lư Sơn tìm Nhân Thu Thủy.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Chuyện Huyền Bí Kỳ Dị Trong Bách Cầm Động

Bị mọi người đồng thanh thúc dục, Bạch Nguyên Chương bèn kể lại lại câu chuyện gặp gỡ kỳ dị mười năm về trước giữa lão ta với chủ nhân động Bách Cầm. Lúc sắp bắt đầu câu chuyện, lão chậm chậm bước ra gần cửa sổ, ngửa mặt nhìn ánh trăng bạc, trầm ngâm giây lát như để nhớ lại dĩ vãng, rồi mới quay vào mỉm cười nói :

- Chuyện này kể ra cũng khá ly kỳ, đến nay nghĩ lại, tiểu đệ vẫn thấy như một giấc mơ dài. Lúc đó, tiểu đệ nhân dịp cần tìm một loại thảo dược để phối chế linh đan, nên tiểu đệ đã bôn ba khắp nơi, tất cả những danh sơn trong vùng Đại Hà Nam Bắc và Trường Giang lưỡng ngạn, tiểu đệ đều đi khắp, mãi đến lúc gần như thất vọng, thì mới may mắn gặp được loại thảo dược đó trong dãy núi Mãng Thương sơn!

Phó Thiên Lân vội xen lời hỏi :

- Loại thảo dược đó trân quý đến mức nào, mà lão tiên bối phải nhọc lòng và tốn công tìm kiếm như vậy?

Bạch Nguyên Chương khẽ mỉm cười đáp :

- Không phải lão nói khoe, chứ loại “Ô phong linh thảo” đó nếu tay người khác thì mười năm, hai mươi năm cũng chưa chắc đã tìm được. Mà viên “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” của lão nếu thiếu loại dược thảo đó, cũng không sao luyện thành. Lúc bấy giờ, lão vừa tìm gặp thì mừng rỡ và cao hứng vô cùng. Nào ngờ...

Bạch Nguyên Chương nói xong hai tiếng “Nào ngờ” bỗng nhiên ngừng lại, chậm rãi bưng chén nước nhấp một ngụm thấm giọng...

Vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Phó Thiên Lân vội xen lời :

- Rồi sau, chuyện xảy ra sao? Chẳng lẽ vị tiên bối dị nhân “Bách Cầm Tiên Tử” đó, cũng ẩn cư trong Mãng Thương sơn ư?

Bạch Nguyên Chương khẽ mỉm cười, gật đầu kể tiếp :

- “Đúng, vị tiên bối dị nhân đó, quả có ẩn cư trong Mãng Thương sơn, lúc ấy lão được gặp người, là một chuyện may mắn lạ lùng...

Nguyên sau khi lão đã cẩn thận nhốt cây “Ô phong linh thảo” buộc kỹ, bỏ vào trong chiếc túi gấm, định

tìm đường xuống núi. Và lúc vừa vượt qua hai mỏm đá, bỗng nhiên phát hiện trên một tảng đá vuông gần mười trượng cạnh chân một ngọn đèo gần đó, có hàng mấy trăm ngàn con chim đủ loại, đủ màu sắc, đang bay lượn, lên xuống tụ tập tại một chỗ, đứng từ đàng xa nhìn, chẳng khác một tấm lụa dệt có muôn màu sắc sỡ! Lão thấy cảnh tượng vừa lạ vừa thích thú, vội len lén định đến tận nơi xem cho rõ, nhưng khi vừa tới cạnh tảng đá bỗng nhiên có mấy chục con chim bay vọt lên cao cất tiếng kêu ríu rít, còn một số lớn, vẫn bay lượn sát mặt tảng đá, hình như chúng không sợ, mà lại đưa nhau nhìn lão, cất tiếng kêu như có ý xua đuổi!

Nhưng lúc đó, lão đã quyết tâm xem chúng bay lượn vây bọc vật gì, nên lão khẽ vung tay phất ra một luồng tụ phong. Quả nhiên, bầy chim chịu không nổi sức mạnh của chưởng phong phải bay vọt lên cao hết gần một nửa nữa, lúc đó, lão mới nhìn rõ trên mặt tảng đá có một con chim to lớn dị thường, giống như con quạ. Nhưng lạ nhất là bộ lông không đen mà lại lốm đốm trắng như râu tóc của một lão nhân già nua!”

Nghe nói, Tuệ Giác thần ni lớn tiếng niệm Phật, rồi nói :

- Chim quạ vốn thuộc loài lương cầm (chim hay), nay con quạ này lại được các giống chim khác bảo vệ, chắc phải là một giống linh cầm?

Bạch Nguyên Chương gật đầu đáp :

- “Lão hủ rất bội phục đại sư có kiến thức sâu rộng, quả đúng con quạ đó là một loại linh cầm, nhưng lúc lão hủ trông thấy thì nó đang có vẻ mệt mỏi, thấy người lạ, nó vỗ cánh định bay, nhưng không sao nhấc mình lên được, lão hủ vội chạy đến gần nhìn kỹ, mới hay nơi móng chân nó vẫn còn đang cắp chặt một nửa cọng trái “U Minh Châu Quả”!

Loại “U Minh Châu Quả” này, lúc nở hoa kết trái màu sắc trông rất đẹp, nhưng chất độc thì không có thứ gì bằng, ngay cả đại sư và lão hủ đây, nếu không may ăn lầm phải, cũng chỉ trong vòng nửa giờ là vô phương cứu chữa!

Khi lão hủ thấy dáng điệu mệt mỏi của con quạ thì biết nó đã ăn nhầm phải trái “U Minh Châu Quả” nhưng vẫn không bị chết, thì đủ rõ không những nó đã thuộc loại thông linh, mà còn tu luyện đến mức rất cao thâm nữa! Do đó, lão nảy ý định chữa độc cho nó.

Kể ra, con quạ cũng rất thông linh, khi thấy lão hủ đến gần, hình như nó cũng biết lão hủ không có ác ý nên tỏ vẻ rất nhu thuận và đứng im để cho lão hủ chữa độc. Lúc ấy trời đã xẩm tối và mãi đến khuya, lão hủ mới chữa khỏi cho nó bay đi!

Tuy rất mến thích con quạ, nhưng lão hủ cũng biết giống linh diệu ấy quyết không phải là vật vô chủ, nên đành khẽ thờ dài tiếc rẻ rồi tìm đường xuống núi!

Khi lão hủ vừa xuống đến lưng chừng, thì bỗng nhiên nghe phía sau lưng có mấy tiếng chim kêu “quác

quác”, vội quay lại nhìn nhưng vì bóng đêm tối nên chỉ thấy mấy vật đen đang bay tới nhanh như điện chớp!

Lão hủ nhìn kỹ, quả nhiên con quạ vừa rồi đã trở lại và còn dẫn theo một con Thúy Ngọc Anh Vũ, một con Hỏa Hồng Phi Yến và một con quái điều trông rất oai dũng! Con quái điều này lão hủ cũng không nhận ra được là giống chim gì chỉ thấy hình thù giống như chim điều với bộ lông màu vàng lợt. Tất cả bốn con đều thuộc loại linh cầm. Khi thấy lão hủ, chúng đều sà xuống dùng mỏ cặp chặt lấy quần áo, như có ý lôi kéo trở lên núi!

Lúc bấy giờ, lão hủ không có việc gì cần gấp, nên cũng thử để xem chúng dẫn đi đâu, và khi mới bước đi được vài bước, bỗng nghe con Anh Vũ líu lo nói tiếng người, với ý muốn dẫn lão đến gặp chủ nhân của chúng!

Vì lòng hiếu kỳ, lão hủ theo bầy linh điều dẫn lên núi, qua mấy ngọn đèo tới một đường mòn dẫn vào núi sâu, hai bên đường mòn đều có rất nhiều cây cổ thụ, và vào tới sâu một chút gặp toàn loại kỳ hoa dị thảo hiếm thấy. Trong khi lão hủ đang thăm cảm tưởng cảnh vật thì bỗng nhiên trên không vọng xuống một giọng nói sang sảng chậm rãi :

- Quý khách từ xa tới, lão phu không ra tiếp đón được, xin các hạ thứ lỗi!

Thanh âm tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng, đúng là thuật “Truyền âm” đã gần như thất truyền trên võ lâm, nay lại thấy xuất hiện tại Mãng Thương sơn, nên càng làm cho lão hủ kinh ngạc vô cùng! Lão hủ không ngờ tại đây núi hoang vu này, mà lại có một vi võ lâm cao nhân ẩn cư như vậy, nên lão vội vàng nhắm hướng cuối đường, phóng mắt nhìn, chỉ thấy một màn sương đêm mù mịt không rõ cảnh vật phía trước ra sao. Lão hủ vừa ngừng chân định lên tiếng, thì bỗng nhiên con quái điều đang bay bên cạnh cất lên một tiếng kêu trong trẻo, trong đám sương đêm liền có một bầy chim đông hàng trăm ngàn con, đồng loạt bay lên; con nào con nấy đều quay đầu về phía lão hủ hót vang lên như có ý chào mừng, rồi vỗ cánh biến mất vào trong bóng đêm.

Kỳ quái nhất là khi bầy chim vừa bay đi, thì màn sương đêm cũng lập tức tan mất, và hiện ra một rừng hoa cỏ, phía sau rừng hoa là một vách đá thẳng đứng, trông như bức tường rêu xanh! Mãi sau này, lão hủ mới hay vị võ lâm tiền bối “Bách Cầm Tiên Tử” đó có tài học bao la trời đất, đã sử dụng bầy chim hàng trăm ngàn con bày thành trận thế “Bách Cầm tiên trận” tại phía cửa “Động Bách Cầm”. Trận thế ảo biến vô cùng, quỷ thần nan trắc, chính đám sương đêm mù mịt phía trước cửa động là do sự biến hóa của trận thế phát sinh.

Lúc bấy giờ, lão hủ đâu có hiểu rõ nguyên do như vậy nên khi thấy rừng hoa xuất hiện, thì trong lòng cảm thấy kỳ quái, vội tỏ vẻ cung kính, chầm chậm bước vào.

Vừa lúc ấy, từ trong vách đá phía sau rừng hoa truyền ra tiếng nói của vị võ lâm tiền bối, bảo lão hủ hãy tạm chờ một lát. Kế đó, một tiếng động vừa dứt, thì nơi vách đá xuất hiện một cửa hang rộng chừng

hơn một trượng”.

Chuyện Bạch Nguyên Chương kể mỗi lúc một ly kỳ, chẳng khác nào một câu chuyện thần thoại, làm cho Phó Thiên Lâm càng nghe càng háo hức, và có cảm tưởng muốn đến ngay động Bách Cầm để nhìn cho rõ tận mắt mới thỏa mãn ý nguyện.

Bạch Nguyên Chương uống ngụm nước thấm giọng, ngưng một lát, rồi mới chậm rãi kể tiếp :

- Lão hủ liền theo bầy chim dẫn đường vào trong động. Khi vừa bước chân vào cửa, một cảnh tượng huy hoàng sáng lạn như chốn tiên cung hiện ra trước mắt. Nói thực, lúc bấy giờ lão hủ cũng cảm thấy kinh hãi, hầu như không dám bước thêm một bước nào nữa.

Đang lúc ngẩn ngờ, bỗng lại có tiếng vị võ lâm tiền bối đó kêu lão hủ cứ mạnh dạn bước vào tới. Vào sâu trong động hơn mười bước, lại một quang cảnh huy hoàng khác hiện ra, chung quanh bốn phía vách đá gấn đầy những hạt minh châu, hạt nào hạt nấy lớn bằng chiếc trứng gà, chiếu ánh sáng xuống bàn ghế bằng ngọc thạch, ánh lên màu sáng xanh lơ kỳ ảo. Mấy con linh cầm thuộc loại thế gian hiếm thấy, đang đua nhau nhảy nhót trên bàn, trên ghế, và múa hát líu lo, khi thấy lão hủ bước vào, chúng không hề tỏ vẻ sợ hãi, chỉ cất cao cổ hát lên những tiếng rất trong trẻo.

Lão hủ đang kinh ngạc, tại sao vẫn chưa thấy chủ nhân xuất hiện, thì bỗng nhiên nơi cạnh chiếc giường bằng ngọc đá xanh đặt giữa động, đã nghiêm nhiên có một vị lão giả tiên phong đạo cốt, áo vàng mũ gai, thân hình gầy gò như que củi ngồi đó tự bao giờ. Với mục lực và nhãn quang của lão hủ lúc ấy mà cũng không nhìn rõ vị lão giả đã từ đâu xuất hiện, vào lúc nào, đủ biết tài nghệ của ông ta vào hạng siêu thần nhập thánh, thế gian ít có!

Nghe đến đây, Cô Vân đạo trưởng và Tuệ Giác thần ni cùng đưa mắt nhìn nhau và lộ vẻ kinh dị, hình như cả hai người đều cảm thấy có điểm kỳ quái là với kiến thức của mình mà tại sao cũng chưa được nghe danh vị kỳ nhân công lực cái thế ấy bao giờ?

Chỉ có Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên là tỏ vẻ hớn hờ tươi cười, vỗ tay lớn tiếng :

- Hà! Nếu phen này được vị dị nhân đó tương trợ, thì bầy ác thú của tên lão ma đầu Đồng Cổ Thiên Tôn nuôi dưỡng làm sao tránh khỏi kiếp số mà không bị tiêu diệt!

Dứt lời, lão ta lại cất lên tiếng cười khanh khách tỏ ra khoái trá vô cùng.

Bạch Nguyên Chương cũng gật đầu, tươi cười nói tiếp :

- Hình như vị tiền bối dị nhân đó đối với lão hủ cũng rất đặc biệt lưu ý. Lão hủ được giữ lại trong Động Bách Cầm một ngày, nên mới biết rõ ông ta nguyên là một bậc kỳ nhân đã nổi tiếng khắp thiên hạ sáu mươi năm về trước, nhưng vì chán ghét cảnh trần tục, nên đã vào ẩn cư trong động được hơn một giáp tý (60 năm) rồi, và lão hủ cũng là người thứ tư được gặp mặt ông ta trong thời gian một giáp tý đó.

Nghe đến đây, Phó Thiên Lân cúi đầu thở dài tự lẩm bẫm :

- Sáu mươi năm... Thực là một khoảng thời gian dài đằng đằng, vậy mà vị tiền bối ấy chỉ gặp có bốn người. Hừ! Nếu sáu mươi năm ấy đối với mình thì không biết buồn tẻ đến thế nào?

Phó Thiên Lân vốn là người giàu tình cảm nên đối với vị võ lâm dị nhân “Bách Cầm Tiên Tử” tuy không quen biết nhưng nghe Bạch Nguyên Chương kể chuyện, trong lòng chàng đã cảm thấy ngậm ngùi thương xót vô cùng.

Trường Bạch Tửu Đồ cũng gật đầu thở dài đồng ý :

- Phó lão đệ nói rất đúng, thời gian kéo dài trong sáu mươi năm trời buồn tẻ ấy, nếu là lão Hùng này, chỉ sợ một ngày cũng không chịu nổi!

Tuệ Giác thần ni cũng khẽ niệm Phật một tiếng, rồi thở dài than :

- Chắc trước đây vị tiền bối ấy phải có điều gì thương tâm lắm nên mới khám phá thế tình, ẩn tích thâm sơn như vậy. Nhưng thời gian sáu mươi năm một mình thui thủi ở chốn non sâu cùng cốc, nếu không là người có định lực rất vững vàng, thì làm sao chịu đựng nổi!

Khi vị giang hồ hiệp ni nói tới đây, thì nét mặt thoáng hiện vẻ đau khổ, hình như câu chuyện ly kỳ do Bạch Nguyên Chương kể cũng đã làm xúc động mỗi thương tâm sâu kín của bà ta.

Bạch Nguyên Chương chép miệng than :

- Thân thể dĩ vãng của vị tiền bối đó, tuy lão hủ không biết rõ, nhưng trong thời gian một ngày lưu lại Động Bách Cầm, lão hủ cũng được biết ông ta đã tỏ ra chán ghét tình đời, nên mới không muốn nữa mà chỉ muốn làm bạn với chim muông thôi! Bằng không, nếu ông ta chịu xuất sơn, chủ trì chính nghĩa giang hồ thì lũ ác ma hiện thời đâu còn chỗ dung thân sóng sót!

Tới đây, Bạch Nguyên Chương thở dài lộ vẻ than tiếc vô cùng, rồi bỗng lộ vẻ tươi cười nói tiếp :

- Nhưng lúc bấy giờ ông ta có hứa với lão hủ rằng, ngày sau nếu có việc gì cần, tuy ông trong không tự xuất sơn được, nhưng có thể sai bày linh cầm xuất sơn trợ lực, vậy để sắp tới ngày Đại hội Hoàng Sơn, lão hủ sẽ tìm đến Mãng Thương sơn một lần nữa, thỉnh cầu ông ta cho một vài linh cầm xuất sơn tương trợ Hùng huynh trả mối oán cũ tại Dã Nhân sơn!

Từ lúc câu chuyện bắt đầu, Cô Vân đạo trưởng vẫn lắng tai chú ý nghe, tới lúc này, ông ta mới thành linh mỉm cười lên tiếng :

- Bạch huynh được vị tiền bối dị nhân đó giữ một ngày tại Mãng Thương sơn, thực là một điều kỳ ngộ

hiếm có, chẳng lẽ Bạch huynh chỉ cùng ông ta nói chuyện suông mà ngoài ra không thỉnh giáo được điều gì khác nữa ư?

Lúc đó ánh trăng sáng vằng vặc soi xuống Lãnh Nguyệt Bình, cỏ cây vách đá chung quanh đều biến thành một dải lụa bạc chỉ thấy “Nhân Tâm Quốc Thủ” Trại Hoa Đà với dáng dấp thanh nhã, đứng oai nghi dưới gốc cổ thụ già, lộ vẻ thanh khiết cao nhã khẽ mỉm cười sang sảng đáp :

- Lão hủ cũng biết sự kỳ ngộ đó quả là hiếm có, chỉ cần được vị tiền bối dị nhân ấy chỉ điểm một vài điều, lão hủ cũng được ích lợi vô cùng. Nhưng lão hủ lại không muốn nhân dịp đó mà yêu cầu điều gì, cho nên, sau một ngày đàm luận, lúc từ biệt xuất sơn, lão hủ chỉ được thưởng thức bày linh diệu đưa tiễn bay lượn đầy trời, tiếng hót trong trẻo, riu rít thanh tao như một điệu nhạc từ nơi cung Quảng!

Phó Thiên Lân thở dài thâm nhủ :

- Người đời truyền tụng “Nhân Tâm Quốc Thủ” Trại Hoa Đà là một vị quân tử lỗi lạc, đến nay xem ra quả thực ông ta có tư cách khác với người thường, nếu tất cả người đời đều được như ông ta thì xã hội sẽ không còn điều gì phiến nhiễu nữa!

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên lại nhớ tới Thu Thủy đang đợi chàng tại Ngũ Lão Phong để tìm kiếm “Thùy Ti Thạch Nhi” không biết có gặp điều gì bất trắc hay không? Hiện giờ, quần hào đều tụ tập tại Lãnh Nguyệt Bình, mình cũng nên đi tìm nàng về gặp, để cùng nhau yêu cầu các vị tiền bối kỳ hiệp này chỉ giáo thêm về kiến thức và võ công, chắc là được ích lợi rất nhiều.

Chủ ý đã định, chàng liền nhìn các vị kỳ hiệp đương thời vòng tay thi lễ nói :

- Kính thưa chư vị tiền bối, hiện nay sư muội vẫn bối là Thu Thủy đang chờ đợi vẫn bối tại Lư Sơn, chắc nàng nóng lòng lắm, vậy vẫn bối xin tạm từ biệt chư vị, đến Lư Sơn tìm nàng về, để cùng yêu cầu chư vị lão tiền bối chỉ giáo thêm về võ công và kiến thức giang hồ.

Mọi người có mặt đều hiểu rõ tâm ý của chàng đối với Thu Thủy, họ đồng vui vẻ mỉm cười gật đầu. Phó Thiên Lân liền bái biệt quần hào, nhắm Lư Sơn cất bước.

Nhưng khi đến Lư Sơn, chàng tìm khắp các ngọn núi, không thấy bóng dáng Thu Thủy đâu!

Sau cùng, chàng mới phát hiện được dấu vết Thu Thủy lưu tay tại vách đá gần nơi Tuệ Giác thần ni và Bạch Y Đà Ông dấu kiếm tại đỉnh Lãng Vân, lúc đó chàng mới hay nàng đã đi Hoa Sơn và dặn chàng trở về Lãnh Nguyệt Bình chờ đợi.

Phó Thiên Lân, nguyên vì thương nhớ Thu Thủy nên chàng lặn lội đi tìm, nay được biết tung tích của nàng, thì chàng đâu chịu nghe lời mà trở về Cửu Hoa sơn. Do đó, chàng cũng lập tức nhắm hướng Thiểm Tây tiến phát. Nào ngờ, trong chuyến đi này của chàng lại gặp biết bao phong ba bão táp, nguy hiểm vô cùng.

Trong lúc đi đường gấp rút, lại ý có công lực cao siêu, nên Phó Thiên Lâm không quản ngại non cao, rừng rậm, chỉ nhận đúng phương hướng, và tìm theo những đường tắt để đi cho nhanh. Do đó, dọc đường chàng thường gặp một vài con dị thú xuất hiện lảng vảng đi theo, và hình như những dị thú này cũng không có ý hại chàng. Thậm chí, có lúc chúng vô tình cùng chàng chạm trán, nhưng chúng vội quay đầu chạy trốn ngay!

Vì mãi lo nghĩ đến Thu Thủy, nên đối với những sự gặp gỡ kỳ lạ đó, Thiên Lâm vẫn không chút nào để ý nghi ngờ, và khi chàng vừa bước chân vào dãy núi Võ Đang, thuộc vùng Thiểm Tây thì họa sự xảy ra.

Vì dãy núi chàng vừa đến không có đường đi quang đãng, mà cần phải vượt qua một khu rừng rậm khá rộng.

Khi Phó Thiên Lâm vừa sắp sửa bước chân vào khu rừng rậm, đã nghe văng vẳng phía trước có tiếng nhạc du dương và bỗng tiếng trống “Tung... Tung... Tung”!

Đối với tiếng nhạc du dương, chàng không lưu tâm lắm, nhưng với ba tiếng trống thì chàng hơi giật mình kinh hãi, vì nghe phảng phất như tiếng trống đồng!

Lúc Phó Thiên Lâm bị giữ lại Thúy Vi đảo, có được theo Hồng Y La Sát cưỡi thuyền ra biển xem nàng ta dùng Thiên Lam độc kiếm hội đấu với Đồng Cổ, Tiêu, Tranh, và đã được nghe tiếng trống đồng của “Song Cổ Truy Hồn” Mạnh Vũ nên đêm nay chàng vừa thoảng nghe tiếng trống tương tự đã có vẻ hơi ngại ngùng mà dừng chân nghe ngóng, không dám tiến bước nữa.

Vừa đứng lại, chàng liền nhớ ngay tới ân sư La Phù lão nhân, năm xưa đã nổi tiếng thiên hạ, và lòng thầm nhủ :

Nay mình cũng mang kiếm thuật sư môn, hành hiệp giang hồ, chẳng lẽ lại rụt rè, sợ hãi không dám tiến tới hay sao? Hơn nữa mình lại vừa luyện xong phần biến hóa tinh vi của pho “Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp” thì dù cho có tên tiểu ma “Song Cổ Truy Hồn” Mạnh Vũ, hay môn đệ phái Đồng Cổ Miêu Cương đang đợi phía trước, cũng không thể nao núng chùn bước được!

Phó Thiên Lâm đứng suy nghĩ, nhớ lại sự nghiệp lẫy lừng của sư phụ rồi bỗng nhiên xúc động hào khí, xéch ngược cặp mày kiếm, đưa tay rút thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân”, khẽ lắc thân hình xông vào khu rừng rậm mà chàng biết chắc rằng trong đó đầy những sự nguy hiểm đang chờ đợi chàng!

Khi Phó Thiên Lâm vừa đặt chân vào tới ven rừng thì bỗng nhiên tiếng nhạc và tiếng trống im bật làm cho chàng bất giác tự cười thầm mình có tính đa nghi, liền gia tăng tốc độ bước tới!

Nhưng đến khi vào sâu được chừng hơn mười trượng thì bỗng nhiên tiếng trống tiếng nhạc lại nổi dậy. Tiếng nhạc nghe văng vẳng ngay phía trước mặt, còn tiếng trống thì phát xuất từ nơi xa xa bốn phía chung quanh, hình như có vô số người nấp trong bóng tối khua gõ. Cả hai loại nhạc, trống hòa thành một âm điệu

rất quái dị, bi thương giống như điệu nhạc đám tang đưa người chết xuống mộ!

Phó Thiên Lâm biết điều chàng dự đoán không sai, quả nhiên phía trước có nhiều người đang núp trong bóng tối để tìm cách hãm dọa, ám toán. Nhưng chàng vẫn cho rằng bất quá họ chỉ là loại người như “Song Cổ Truy Hồn” Mạnh Vũ, hay “Vô Mục Tiên Cơ” Phùng Tiểu Thanh mà thôi. Và chàng cũng tự biết từ khi theo “Hoang Sơn Độn Khách” Cát Ngu Nhân, bôn ba nghìn dặm đến nay, võ công của chàng đã tiến bộ rất mau, thêm nữa lại vừa luyện thành sư môn tuyệt học, nên chẳng những chàng không chút khiếp hãi, mà còn hăng hái vô cùng, hùng tâm vạn trượng, khí phát đan điền, ngửa cổ rú lên một tiếng ngân dài bổng lên, coi những tiếng trống “Tung Tung” đồn dập chung quanh và điệu nhạc bi thiết ai thương trước mặt như không có mà vẫn thi triển khinh công, xuyên rừng đi ra!

Điệu nhạc và tiếng trống chung quanh, hình như cũng di chuyển theo bước chân của Phó Thiên Lâm và khi chàng vẫn còn cách rừng độ năm sáu trượng, thì bỗng nhiên bốn bề đều im phăng phắc.

Phó Thiên Lâm vẫn ung dung không thêm chú ý đến mọi biến chuyển chung quanh, chàng chỉ khẽ rùng vai giả tăng công lực sử dụng tư thế “Thanh Đình Tam Điểm Thủy” thân hình vọt lên đáp xuống ba lượt là đã ra khỏi cách rừng rậm.

Nhưng, bỗng nhiên...

Từ trên không, vang lên một tiếng “Tung” như tiếng sét nổ, Phó Thiên Lâm vội hoành kiếm ngang ngực, tinh khí ngưng thần ngưng đầu nhìn lên và thấy phía trước mặt, một vách đá thẳng đứng như đẽo, vào lối bảy, tám trượng trên đỉnh, có một con vợ n già rất to lớn, mỗi tay cầm một chiếc trống đồng đập vào nhau, và chàng nhớ mang máng hình như dọc đường đã có gặp con vợ n già này.

Riêng cặp trống đồng thì thoát trông thấy, chàng đã nhận ra ngay, vì cặp trống này y hệt cặp trống đồng của Mạnh Vũ mà chàng đã thấy ở ngoài Đông Hải.

Khi đã nhận rõ lai lịch con vợ n già đứng trên đỉnh vách đá. Phó Thiên Lâm liền ngang nhiên đứng trước cửa rừng lớn tiếng nói :

- Người nào là môn hạ của Miêu Cương lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn, xin mời ra nói chuyện.

Tuy chàng tỏ vẻ ngang nhiên khiêu chiến, nhưng vì biết rõ loại ngải độc Miêu Cương rất lợi hại, nên chàng đã ngấm ngấm lấy hai viên thuốc trị độc giải chướng của Bạch Nguyên Chương tặng nhét vào hai lỗ mũi để đề phòng trước.

Con vợ n già đứng trên đỉnh vách đá, thấy Thiên Lâm vừa nói dứt lời, nó liền há chiếc mồm rộng, đỏ như chấu máu, rồi giơ tay đập liên hồi vào mặt trống, lập tức bốn phía chung quanh đều có tiếng vọng đáp lại, cả phía trong rừng sâu cũng vang ra những tiếng “Tung, Tung” nghe rất ghê rợn.

Phó Thiên Lâm biết đã sa vào ổ mai phục của đối phương, chàng vừa cất tiếng cười nhạt, định lên tiếng

thì bỗng nhiên từ trên đỉnh vách đá lại vang lên một điệu nhạc thể lương, làm cho người nghe có cảm giác rất buồn bực khó chịu!

Theo với điệu nhạc, từ từ xuất hiện hình bóng bảy đạo nhân mù, mặc áo bào vàng, trong tay một người đều cầm một món nhạc khí như Tiêu, Sênh, Cầm, Địch...

Bảy tên đạo nhân áo bào vàng này, Thiên Lân đã từng được gặp khi chàng vào Đan Tâm Bích trong núi Mãng Thương sơn yết kiến Đan Tâm kiếm khách trở về. Lần ấy, nếu không nhờ được Cát Ngu Nhân giúp sức, thì chàng đã bị hãm hại bởi nhóm “Hoàng Y thất sát” môn hạ của Nam Hoang Hạt Đạo này rồi.

Cho nên khi nhóm “Hoàng Y thất sát” vừa xuất hiện Phó Thiên Lân đã nhận rõ khí thế của mình cô đơn quá, nhưng chàng vẫn ngang nhiên hỏi :

- Người của phái Nam Hoang Vô Mục và thú của phái Miêu Cường Đồng Cổ muốn mưu tính gì đối với Phó mỗ, thì xin mời xuống đây quyết chiến một phen hơn thua việc gì mà phải bày trò khoa trương như vậy?

Bọn “Hoàng Y thất sát” tuy nghe rõ chàng nói, nhưng họ không thèm trả lời, chỉ ra dấu cùng nhau xuy tấn một điệu nhạc khác nữa, và nhạc điệu của chúng lần này đã thay đổi, không còn bi thương ai oán, mà đã đổi sang điệu hòa nhã tươi vui như nghênh đón khách lạ.

Thấy vậy, Thiên Lân thầm nghĩ, rất có thể đêm nay chàng sẽ gặp đại địch, nhưng đã trót sa vào vòng vây đành phải liều trấn định tâm thần, ôm kiếm đứng chờ xem động tĩnh của đối phương.

Quả nhiên, sau độ một tuần trà, tiếng nhạc đón khách của bọn “Hoàng Y thất sát” vừa dứt thì trên đỉnh chóp núi phía tả đã xuất hiện mười sáu chiếc lồng đèn màu đỏ, đang di động chậm chờn và nhanh như điện chớp, hướng về phía đỉnh vách đá chỗ bọn “Hoàng Y thất sát” và con vợ nãi đang đứng.

Nhờ đẹp trời và ánh trăng sáng vằng vặc như ban ngày nên khi mười sáu cây đèn đỏ chưa tới, Phó Thiên Lân đã nhận ra hai toán bốn con thú cả toán người và toán thú đều khiêng một chiếc sập gỗ.

Bốn người và bốn con thú khiêng sập đều nhanh nhẹn vô cùng, chỉ thoáng mắt đã tới chỗ bọn “Hoàng Y thất sát” đang đứng.

Nhờ ánh trăng sáng tỏ và vách đá chỉ cao có bảy tám trượng, nên Phó Thiên Lân nhìn thấy rất rõ. Bốn người khiêng chiếc sập bên hữu là bốn mỹ nữ trẻ tuổi, nhưng cặp mắt đều mù, người ngồi trên sập là một đạo nhân áo bào tím, tuổi độ trên dưới năm mươi, hình dáng gầy gò, râu tóc đen nhánh, phía trước mặt đặt ngang một cây Bích Ngọc Như Ý, cặp mắt đạo nhân cũng nhắm nghiền như bọn Hoàng Y thất sát và bốn thiếu nữ khiêng sập.

Bốn dị thú khiêng chiếc sập bên tả là bốn con khỉ đột tóc vàng, con nào con nấy hung mãnh vô cùng! Người ngồi trên sập là một lão già râu dài, miệng rộng, mũi sư tử, mình mặc áo vào thêu rồng màu vàng,

đầu đội mũ miện, trong như một vị vương giả rất kỳ dị.

Sau khi nhìn rõ tướng mạo và cách ăn mặc của hai người mới tới, Thiên Lâm liền cảm thấy lo lắng hồi hộp vô chừng, vì căn cứ vào giang hồ truyền thuyết, thì không nói cũng rõ, đạo nhân mù mặc áo bào tím bên phải chắc chắn là “Nam Hoang Hạt Đạo” một trong số Vực Ngoại tam hung giáo chủ của phái Nam Hoang Vô Mục.

Còn người ăn mặc theo kiểu vương giả kỳ dị phía bên tả, tất nhiên phải là “Dã Nhân sơn chúa Đồng Cổ Thiên Tôn” Lôi Chấn Vũ, con người đã nổi danh có tài sai khiến bách thú, giỏi về ngải độc và nghe nói võ công cũng rất kỳ dị khó lường cao thấp!

Phó Thiên Lâm tự nghĩ, riêng đối với con vợ non già cầm hai chiếc trống đồng và bọn Hoàng Y thất sát cũng đã thất thế, lực đôi bên quá xa cách, và nguy cơ trùng trùng rồi.

Nay lại thêm hai tên ma đầu cái thế, mà nhân vật võ lâm nghe đến tên chúng đều phải lác mắt, cau mày, thì đêm nay quả thực chàng đã hết hy vọng sống sót.

Con người ta đến lúc tuyệt vọng, thì trở thành bình tĩnh không chút sợ hãi. Cho nên lúc này, Phó Thiên Lâm nhận xét cục thế và thầm nghĩ :

- “Ân sư La Phù lão nhân thì đã chết sớm, “Đan Tâm kiếm khách” Như Thiên Hân ở xa tận Cao Lê Cống Sơn, “Hoàng Sơn Độn Khách” Cát Ngu Nhân thì bận bế quan luyện công tại Thanh Lương đài trên Hoàng Sơn, nhóm Bình Tung ngũ hữu và Tuệ Giác thần ni thì đều tựu tập tại Lãnh Nguyệt Bình trên Cửu Hoa sơn, tuyệt đối không có mặt một vị nào tại đây trong lúc này được. Mà dù có phép màu đưa một vài người tới đây chẳng nữa, cũng không sao địch nổi hai tên ma đầu cái thế và bọn môn đồ, ác thú của chúng, ngoại trừ vị “Đan Tâm kiếm khách” oai chấn đương thời thì không kể!

Khi đã thấy không còn có cơ hội đánh thoát, Phó Thiên Lâm lại trở nên bình tĩnh ngạo nghễ, không chút ưu phiền lo sợ, và thầm tự quyết định nếu đến lúc cần thì đành kiếm tự vẫn chứ không chịu khuất phục dưới tay lũ ma đầu này!”

Chủ ý đã định, chàng bèn ngừng đầu nhìn Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn rồi cất tiếng khẳng khái :

- Hai vị đây có phải là Nam Hoang Vô Mục giáo chủ và Dã Nhân sơn chúa Đồng Cổ Thiên Tôn chăng? Tại sao hai vị lại vô cớ ngăn cản đường đi của Phó mỗ? Hay là hai vị có điều gì muốn chỉ giáo thì xin cho biết?

Lúc mới tới, Đồng Cổ Thiên Tôn đã tỏ vẻ đặc ý cho rằng, với con vợ non già và bốn con khi đột tóc vàng, thêm vào đó, oai danh của lão với Nam Hoang Hạt Đạo thì thế nào cũng làm cho gã tiểu bối mới xuất đạo giang hồ như Phó Thiên Lâm phải sợ hãi mà ngắt xi.

Nhưng lão không ngờ, đối phương lại không chút sợ hãi, chỉ hơi trầm tư một lát rồi ngang nhiên đối đáp, thì lão hết sức ngạc nhiên, chớp chớp cặp mắt cú vọ nhìn Thiên Lâm từ đầu đến chân một hồi thật lâu.

Riêng Nam Hoang Hạt Đạo, sau khi nghe Thiên Lâm nói xong, lão lạnh lùng cất tiếng :

- Phó Thiên Lâm nhà ngươi tuy có can đảm thật, nhưng nói năng lỗ mãng không biết trời cao đất thấp gì cả, với chút tài nghệ non nớt của nhà ngươi đâu xứng đáng để ta hoặc Lôi Thiên Tôn đây ra tay giáo huấn!

Nghe nói, Phó Thiên Lâm phóng cặp mắt lộ thần quang như điện, ngừng đầu nhìn Nam Hoang Hạt Đạo rồi ngạo nghễ đáp :

- Nam Hoang giáo chủ, người chớ nên quá cậy mình mà coi rẻ nhân vật võ lâm thiên hạ như vậy. Phó Thiên Lâm tuy thụ nghệ sư môn chưa được bao lâu, nhưng tiên sư La Phù lão nhân vốn là một vị hào kiệt tinh trung tuyệt nghệ giang hồ danh vang tám cõi, và Phó mỗ đây có quá ngu độn chưa được lãnh hội chân truyền, nhưng với bầu nhiệt huyết và tấm lòng nghĩa khí, Phó mỗ của dám ra tay lãnh giáo với bất cứ một tên hung tà nào.

Tới đây, chàng ngừng lời giây lát, quét cặp mắt nhìn năm con dị thú và mười ba người đứng trên đỉnh vách đá một lượt rồi lại ngang nhiên lớn tiếng hỏi :

- Câu hỏi vừa rồi của Phó mỗ, sao không thấy các người trả lời? Vậy ý của các người muốn gì? Muốn thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” ư?

Quần hùng đứng trên vách đá, ngoài năm con dị thú ra, tên nào tên nấy đều phải thầm cảm phục về oai phong hào khí của Phó Thiên Lâm, tuy nhiên Nam Hoang Hạt Đạo vẫn cố giữ nét mặt lạnh lùng mà lạnh lùng nói :

- Phó Thiên Lâm, mi chỉ cần nộp thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” cho ta, là được tự do thoát thân, chúng ta quyết không thêm động đến một sợi lông chân của mi!

Nghe nói, Phó Thiên Lâm cúi nhìn thanh Thiết kiếm một cái, rồi ngửa cổ lên trời cất tiếng cười khăng khắc...

Nam Hoang Hạt Đạo ngạc nhiên hỏi :

- Mi cười cái gì vậy?

Phó Thiên Lâm trừng cặp mắt sáng long lanh ngừng đầu đáp :

- Thanh Thiết kiếm này vốn luyện bằng thứ thép thường, có quý chăng, chỉ là giọt bích huyết gần nơi chuôi kiếm mà thôi! Nhớ lại năm xưa, Ngô Tam Quế dẫn giặc vào nhà, làm cho giang sơn xã tắc nghiêng ngửa! Lúc đó, có một vị trung thần không chịu bó tay hàng giặc, đã lãnh đạo một số anh hùng chí sĩ, mấy

phen nổi dậy chống ngoại xâm, bảo vệ con cháu giống giòng Hán tộc, lưu lại một đoạn lịch sử quang vinh. Nhưng sau cùng, vì sức người có hạn, vị trung thần đó đã khẳng khái tuấn tiết da ngựa bọc thây, và để lại một giọt bích huyết trên thanh thiết kiếm này. Đến nay thanh kiếm ở trong tay Phó mỗ, tuy biết rõ là tài nghệ non kém, quả bất địch chúng, nhưng Phó mỗ nhất định không chịu để kiếm lạc vào tay bọn hung tà các người một cách dễ dàng, để làm nhơ bẩn tiết tháo tinh trung của bậc tiền nhân chủ của thanh kiếm. Nếu các người muốn đoạt thanh Thiết kiếm này thì cần phải chặt chiếc đầu của Phó mỗ đã, bằng không thì quyết không khi nào các người được toại nguyện.

Nam Hoang Hạt Đạo nghe Thiên Lân nói thì cau mày hơi lộ vẻ giận dữ :

- Phó Thiên Lân, mi chớ nên khinh cuồng mà chết nát thây! Thử hỏi, cái đầu của mi cứng đến mức nào? Đối với mi, ta chỉ sai một người, hoặc một thú ra tay cũng đủ cho mi tan xương nát thịt, vỡ đầu bể óc...

Thần sắc Phó Thiên Lân lúc này lại càng trở nên bình tĩnh ung dung, chàng khẽ mỉm cười ngắt lời :

- Chỉ cần bọn người đừng cậy lớn nạt bé, cậy nhiều hiếp ít, thì bất luận là người hay là thú, Phó Thiên Lân này cũng sẵn sàng hậu giáo. Bằng không, Phó mỗ sẽ hủy kiếm trước rồi tự vẫn sau.

Câu nói “Hủy kiếm, tự vẫn” của chàng đã làm cho Nam Hoang Hạt Đạo phải cau mày kinh ngạc. Và Đồng Cổ Thiên Tôn cũng bị thái độ ngang nhiên bất khuất của chàng làm cho tức giận, mắt gờm gờm nhìn xuống, miệng khẽ “Hừ” một tiếng, tức thời con vợ già đứng bên cạnh lão quái bỗng đập mạnh hai chiếc trống đồng vào nhau vang lên một tiếng như sấm động rồi lao thẳng xuống đầu Phó Thiên Lân nhanh như một ánh sao xẹt.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thâm Sơn Ác Đấu

Lúc đó, Phó Thiên Lân đã coi sự sống chết nhẹ như lông hồng, chàng liền thi triển pho kiếm pháp tinh vi mới được Đan Tâm kiếm khách truyền thụ sau này, rú lên một tiếng bồng dội, thân hình vọt lên như chiếc pháo thăng thiên, thanh Thiết Kiếm Chu Ngân hóa thành một bức tường kiếm quang, đón đầu con vợ n già xoáy lượn một vòng.

Chỉ nghe một tiếng rống kinh khủng, máu phun tung tóe đầy trời, như một đám mưa, xác con dị thú đã bị Thiên Lân chặt làm hai khúc.

Nam Hoang Hạt Đạo nghe tiếng rống thì biết con vợ n già đã bị chết, lão liền quay sang Đồng Cổ Thiên Tôn khẽ hỏi :

- Lôi Thiên Tôn, thằng nhãi con đó dùng kiếm pháp lợi hại gì, mà chỉ trong loáng mắt, y đã giết chết con Thông tí thương viên của lão huynh đã khổ công huấn luyện lâu ngày như vậy?

Vì võ công của Đồng Cổ Thiên Tôn được sáng lập theo một đường lối riêng biệt, lại giỏi về cách dùng ngải độc và sai khiến bách thú nên mới quật khởi nổi tiếng tại vùng Miêu Cương, còn đối với các phái võ công tuyệt học của Trung Nguyên thì hẳn ít được thưởng thức, do đó, hẳn không hiểu lai lịch pho kiếm pháp ảo diệu của Thiên Lân, nên khi nghe Nam Hoang Hạt Đạo hỏi, hẳn có vẻ ngỡ ngàng, hơi đỏ mặt khẽ đáp :

- Kiếm pháp của tên tiểu tặc đó tuy nhanh nhẹn, nhưng không có gì là tinh kỳ cho lắm, chắc con thần viên vợ n già của lão khinh địch quá, nên mới bị hại. Đạo huynh bất tất phải lo, để tiểu đệ sai một con khi đột tóc vàng đã luyện tới mức thân thể đao thương bất nhập thì chắc tên nhãi con đó sẽ bị xẻ làm hai mảnh lập tức!

Nghe nói, Nam Hoang Hạt Đạo khẽ nhíu mày cản :

- Lôi Thiên Tôn hãy khoan sai thần thú ra tay, vì võ công của tên nhãi đó đã khá như vậy, tiểu đệ muốn dùng hẳn để khảo nghiệm tài nghệ của lũ môn hạ đệ tử xem sao!

Tới đây lão quái đạo quay sang bọn Hoàng Y thất sát lạnh lùng hỏi :

- Lần trước, tại Cao Lê Cống Sơn, bọn người đã làm nhục oai danh của phái Nam Hoang Vô Mục ta, nay tên tiểu tặc Thiên Lân đã độc thân bị vây khốn tại đây, các người không được cậ đồng thẳng hẳn để giang hồ chê cười, vậy trong số các người, ai dám nắm chắc đoạt được thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân”

trong tay hẳn?

Bọn Hoàng Y thất sát thiệt thòi ở chỗ cặp mắt bị mù nên lúc ở Cao Lê Cống Sơn, chúng không hay biết có Hoàng Sơn Độn Khách núp trong bóng tối ra tay ám trợ Thiên Lân mà chúng vẫn yên trí cho rằng võ công của chàng cực cao, cho nên khi nghe Nam Hoang Hạt Đạo hỏi, một hồi lâu vẫn chưa tên nào dám lên tiếng trả lời!

Nam Hoang Hạt Đạo chờ mãi không thấy tên đệ tử nào trả lời lão liền sa sầm nét mặt, quay đầu sang phía tả hỏi :

- Nhất Cầm, mi là người đứng đầu trong nhóm Hoàng Y thất sát, liệu có dám chắc đoạt được thanh Thiết Kiếm Chu Ngân chăng?

Người đứng bên tả đó là Nhất Cầm đạo nhân, tay cầm cây đàn cổ cầm thất huyền, nghe hỏi, hơi có vẻ trù trừ, đang sắp trả lời thì Nam Hoang Hạt Đạo đã giận dữ thét :

- Phái Nam Hoang Vô Mục ta xưa nay không bao giờ thu lưu những kẻ vô dụng, vậy mi hãy trả lại ta công phu tâm huyết ta đã dạy dỗ mi trong bảy, tám năm nay đây!

Vừa dứt lời, lão ta đã vung cánh tay áo rộng, phát ra luồng cuồng phong nghe ào ào như gió cuốn đẩy bật Nhất Cầm đạo nhân bắn cao hơn một trượng, miệng phun máu tươi có vòi, tạng phủ bị bể nát, thân xác rớt xuống chân vách đá như một khúc cây, chiếc đàn cổ cầm cũng tan ra từng mảnh nhỏ bắn tung tứ phía!

Phó Thiên Lân thấy Nam Hoang Hạt Đạo ác như vậy, thì trong lòng kinh hãi vô cùng, và chàng càng nhận rõ hoàn cảnh của mình, nếu rui mà sa vào tay lão ma đầu này, tất nhiên sẽ phải chịu bao cảnh khổ cực đau đớn, muốn sống không được mà cầu chết cũng không xong!

Sau khi Nam Hoang Hạt Đạo dùng tụ phong phát tung tên đồ đệ Nhất Cầm đạo nhân, đứng đầu trong nhóm Hoàng Y thất sát, rồi hẳn lại vẫn giọng nói lạnh lẽo không chút cảm tình, quay sang tên Đạo nhân áo vàng đứng hàng thứ hai hỏi :

- Nhất Tiêu, chẳng lẽ mi cũng...

Người vừa được lão quái gọi đến tên là Nhất Tiêu đạo nhân, tay cầm một cây ngọc tiêu, thấy thảm trạng vừa rồi y đã vỡ mật bay hồn, nên không đợi lão quái dứt lời, y đã cung kính đáp :

- Kính bẩm ân sư, đệ tử Nhất Tiêu nguyện tuân pháp dụ của ân sư, xuống đoạt thủ thanh Thiết Kiếm Chu Ngân!

Nghe nói, Nam Hoang Hạt Đạo hơi tươi nét mặt nhưng vẫn giọng lạnh lùng :

- Ta chỉ bằng lòng cho mi trong ba mươi chiêu thức phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu quá số...

Nét mặt Nhất Tiêu đạo nhân lộ vẻ thảm não, vội kính cẩn xen lời đáp :

- Xin ân sư phóng tâm, nếu chẳng may đệ tử không làm tròn nhiệm vụ, đệ tử sẽ biết tự xử và không dám để nhục đến oai vọng của phái Nam Hoang Vô Mục!

Lão quái đạo vừa dùng giọng mũi khê “hừ” một tiếng, Nhất Tiêu đạo nhân đã vòng tay cúi chào lão ta và Đồng Cổ Thiên Tôn rồi khê vung ngọc tiêu, nhẹ nhàng nhảy xuống vách đá.

Phó Thiên Lân vốn tính khoan nhân trung hậu, nhưng vì đêm nay chàng biết rõ thế nào cũng chết nên đã quyết định sẽ thi triển hết sư môn tuyệt học, may ra trừ đỡ được vài tên hung đồ hoặc mấy con ác thú rồi mới cam tâm chịu chết.

Đến nay nghe thầy trò Nam Hoang Hạt Đạo đối đáp với nhau như vậy, thì chàng lại thầm thay đổi quyết định là hãy cùng đối phương giao đấu cho đến hết ba mươi chiêu, xem sau đó chúng sẽ đối xử ra sao.

Đã có ý định sẵn, nên khi thấy Nhất Tiêu đạo nhân tung mình nhảy xuống, chàng không ra tay tuyệt tình ngay như đối với con vợ non già vừa rồi, mà chỉ hoành kiếm, ngang nhiên đứng chờ.

Môn hạ phái Nam Hoang Vô Mục, tuy tên nào tên nấy đều mù nhưng không hiểu họ rèn luyện cách nào mà đã khắc phục được toàn bộ những điểm tiên thiên khuyết hãm đó!

Nhất Tiêu đạo nhân từ trên cao hàng bảy, tám trượng nhảy xuống, tất nhiên khoảng lưng chừng thế nào cũng phải điểm chân vào vách đá một lần để mượn sức. Và, khi Phó Thiên Lân thấy thân pháp xảo diệu, cùng cách điểm chân rất chuẩn xác của đối phương chẳng khác một người sáng mắt, thì chàng thầm bội phục Nam Hoang Hạt Đạo tuy có hung tàn nhưng quả không hổ danh là tôn chủ của một phái võ học. Vừa lúc đó, bóng đạo nhân áo vàng cũng thụp xuống giữa đầu chàng! Nhất Tiêu đạo nhân đã thi triển sát thủ, chiếc ngọc tiêu trong tay y với chiêu thức “Đảo Tả hiên Hà” hóa thành một vòng tiêu ảnh như đám mưa rào dội xuống.

Phó Thiên Lân khê nhếch mép cười, toàn thân chàng xoay về bên phải năm thước, thanh Thiết Kiếm Chu Ngân vung lên với chiêu thức “Tà Chi Tam Tinh” đâm xéo vào đùi bên trái đối phương một nhát.

Không ngờ Nhất Tiêu đạo nhân, chẳng thềm biến thế lách tránh, mà chỉ khê nghiêng mình, liều chịu để nhát kiếm của Thiên Lân chặt đứt một chân, vung ngọc tiêu kèm theo một luồng kinh phong bổ xuống đỉnh đầu đối phương.

Lối đánh liều lĩnh này làm Thiên Lân thầm kinh hãi, bắt buộc phải thu hồi đường kiếm “Tà Chi Tam Tinh”, xoay mình mấy vòng tránh ra xa hơn năm thước nữa.

Nhất Tiêu đạo nhân chỉ nhờ vào nhĩ lực kinh người mà y đã khắc khổ rèn luyện, để nghe tiếng gió, nhận vị trí rồi vung ngọc tiêu dẹt thành tấm lưới bích quang bám sát đối phương như bóng với hình.

Phó Thiên Lân vốn cố ý dò xét tài nghệ của Nhất Tiêu đạo nhân, nên chàng dùng thiết kiếm gạt mạnh ngọc tiêu của đối phương rồi sử dụng chiêu thức “Ngoan Thạch Điểm Đầu” đâm thẳng mũi kiếm vào bả vai trái của địch.

Quả nhiên, Nhất Tiêu đã cố ý liều mạng nên tuy hẳn có nghe luồng kiếm phong của Thiên Lân đâm tới, nhưng hẳn vẫn làm như không biết, đợi mũi kiếm đối phương gần tới bả vai rồi mới thình lình sử dụng thế “Độc Long Tầm Huyệt” đâm thẳng ngọc tiêu vào giữa rốn địch thủ!

May mà Thiên Lân đã hiểu rõ dụng ý đối phương, nên chàng chỉ sử dụng chiêu thức “Ngoan Thạch Điểm Đầu” đến nửa chừng rồi tự thu hồi. Nhưng võ học của môn hạ phái Nam Hoang Vô Mục đâu phải tầm thường? Hơn nữa, Nhất Tiêu đạo nhân lại là nhân vật xuất sắc trong nhóm Hoàng Y thất sát, nên thừa lúc Phó Thiên Lân hai lần để mất cơ hội ra tay trước, Nhất Tiêu đã vung ngọc tiêu tiếp, hóa thành một vòng quang ảnh màu vàng kèm theo một âm vận du dương mỹ diệu, vây bọc chung quanh địch thủ!

Đứng trên đỉnh vách đá, Nam Hoang Hạt Đạo chỉ nhờ có hai tai lóng nghe tiếng gió, mà đã biết chiêu số giao đấu của đôi bên nên lão ta lớn tiếng nói vọng xuống.

- Nhất Tiêu, hãy cố gắng lên, đã đến chiêu thức thứ hai mươi mốt rồi đấy!

Nhất Tiêu đạo nhân tuy đã liều chết tấn công chiếm được cơ hội ra tay trước, nhưng vì thân pháp kiếm thuật của Thiên Lân không còn non kém như xưa nên vẫn chưa thấy đối thủ lộ vẻ gì là thua sút, nay lại nghe Nam Hoang Hạt Đạo lên tiếng thúc dục, thì nét mặt Nhất Tiêu lập tức biến đổi, và hẳn tự biết mạng sống chỉ còn trông cậy vào chín chiêu thức còn lại mà thôi nên hẳn vội vàng nghiêng rằng thi triển “Thất Sát Tán Hoa” tiêu pháp - sát thủ tuyệt học - vung tả chưởng kèm theo luồng chưởng lực âm hàn, liều lĩnh chồm thẳng vào đối phương.

Phó Thiên Lân, ngoài phương diện nội gia chân lực về kiếm thuật, chàng đã được Đan Tâm kiếm khách và Hoàng Sơn Độn Khách, hai vị võ lâm kỳ hiệp chỉ điểm rèn luyện, trở thành một tay đệ nhất lưu hảo thủ trong lớp giang hồ tuổi trẻ hiện thời, tài nghệ chàng có thể ngang hàng với Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương.

Nhưng tục ngữ có câu: “Một kẻ liều mạng, muôn người khó địch”! Nhất Tiêu đạo nhân vốn đã là một tay võ nghệ thượng thặng, nay lại liều mạng toàn lực tấn công, nên Phó Thiên Lân cũng cảm thấy áp lực nặng nề vô cùng!

Đến khi đối phương thi triển sát thủ, chàng vội vàng dùng bộ pháp nhanh nhẹn, vung vung kiếm ứng phó được ba thế ngọc tiêu liên hoàn kỳ dị của Ngọc Tiêu đạo nhân, thì bỗng nhiên lại cảm thấy một luồng chưởng lực lạnh như băng tuyết, ào ào xoáy vào giữa ngực! Biết không thể nào tránh được nữa, chàng phải buộc lòng ngưng tụ chân khí, vung tả chưởng tung ra một luồng phách không chưởng lực đón đỡ chưởng phong của đối phương!

Nào ngờ, Nhất Tiêu đạo nhân đã theo Nam Hoang Hạt Đạo học nghề hơn hai mươi năm, công lực rất

thâm hậu, nên khi hai luồng chưởng phong chạm nhau, Phó Thiên Lâm bỗng thấy khí huyết toàn thân bị đảo lộn, thân hình loạng choạng, thối lui hai bước!

Nhất Tiêu đạo nhân đã thắng thế, đầu chịu nường tay. Cây ngọc tiêu trong tay hắt lại hóa thành một đạo kỳ quang kèm theo hai tuyệt chiêu “Xuy Tiêu Dẫn Phục” và “Nghênh Khách Hồng Kiều” được hắt thi triển liên tiếp, tạo thành vô số những vòng ánh sáng màu xanh biếc như tấm lưới bích quang.

Phó Thiên Lâm liều đỡ một chưởng thấy bị kém sức đối phương thì hơi vẻ hoang mang, chàng phải khó khăn vất vả mới thi triển được tâm pháp “Thiên Ngoại Du Tiên” của sư môn, tránh thoát ra ngoài màng lưới bích quang của đối phương nhưng đầu bả vai trái cũng đã bị tiêu phong phốt qua và cảm thấy hơi tê nhức.

Tuổi trẻ ai mà không có tính hiếu thắng, nên qua mấy lần thất thủ, Thiên Lâm bèn nường mảy thi triển tuyệt học và nhân lúc Nhất Tiêu đạo nhân thắng thế đặc ý lao mình đuổi theo, chàng liền vung kiếm từ ngang hông đưa ra sử dụng tuyệt thế “Thiên Long Trạo Vĩ” - rồng thiên quấy đuôi - trong pho “Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp”, kiếm quang tỏa ra như trăm ngàn đóa hoa kiếm, nhắm đâm vào các nơi yếu hại khắp toàn thân địch thủ.

Nhất Tiêu đạo nhân không ngờ rằng Phó Thiên Lâm vẫn lần tránh nường tay và nay chàng bỗng nhiên xuất thủ hoàn chiêu với một thân pháp kỳ ảo như vậy!

Tuy cặp mắt của hắt không thấy đường nhưng nhĩ lực rất linh mãnh, nên hắt chỉ nghe tiếng kiếm phong vù vù, đã biết trong kiếm chiêu “Thiên Long Trạo Vĩ” của địch thủ còn hàm ẩn biến hóa vô cùng và oai lực rất lớn.

Để đối phó, Nhất Tiêu đạo nhân vội sử dụng chiêu thức “Như Ý Thiên La”, một tuyệt chiêu tuyệt học hộ thân của phái võ Nam Hoang Vô Mục, đón đỡ những đường kiếm của đối phương, đâm chém tới tấp như mưa, đồng thời hai chân cũng sử dụng liên tiếp ba thế “Hoàn Phong Phiêu Diệp” - gió lốc cuốn lá - nhẩy tránh sang bên trái gần hai trượng!

Phó Thiên Lâm thấy Nhất Tiêu đạo nhân đã mù cả mắt mà trong lúc lao mình đuổi theo hắt vẫn tránh thoát được thế kiếm tuyệt diệu “Thiên Long Trạo Vĩ” của chàng thì chàng cũng thầm khen phục công lực đối phương rất tài giỏi. Nhưng chàng vẫn tin chắc rằng, với pho kiếm pháp tuyệt học của sư môn, thế nào cũng khắc phục được đối phương, nên chàng liền vận hơi rú lên một tiếng thật dài, phi thân lên cao hơn ba trượng, ngậm vận nội lực, múa kiếm tỏa thành muôn ngàn đóa hoa như một trận kiếm vũ (mưa kiếm) chụp xuống đầu Nhất Tiêu đạo nhân.

Ngay lúc đó, Nhất Tiêu đạo nhân cũng đã chuẩn bị đem hết bình sinh sở học, liều một chết một còn cùng đối thủ, chiếc ngọc tiêu của hắt cũng múa thành một vòng bích quang kèm theo âm điệu sát phạt ai oán, vọt lên không trung, xuyên vào trong đám mưa kiếm của địch thủ.

Giữa lúc hai luồng kiếm quang, tiêu ảnh sắp sửa chạm nhau thì trên đỉnh vách đá, Nam Hoang Hạng Đạo bỗng cất tiếng lạnh lùng :

- Các người đã giao thủ tới chiêu thứ hai mươi chín rồi đó! Môn hạ phái Nam Hoang Vô Mục, không bao giờ dung túng kẻ làm nhục môn hộ!

Nhất Tiêu đạo nhân nghe nói, bỗng nhìn Phó Thiên Lân quát lên một tiếng “Hãy khoan!” rồi dùng phép “Thiên Cân Trụ” thân hình từ từ hạ xuống mặt đất.

Trong đường kiếm này của Thiên Lân ngầm ẩn hai kiếm chiêu kỳ ảo “Bồ Đề Trích Lộ” và “Thiên Nữ Tán Hoa”, có oai lực biến hóa vô cùng, với ý định sẽ kết liễu tính mệnh địch thủ. Nhưng khi nghe Nhất Tiêu đạo nhân đã kêu lên như vậy, thì theo quy củ võ lâm, chàng cũng phải ngừng tay, hạ xuống mặt đất, chờ xem đối phương nói gì.

Sau khi hạ chân xuống mặt đất, Nhất Tiêu đạo nhân cũng không thèm để ý đến Thiên Lân, hẳn chỉ quay mình hướng về phía đỉnh vách đá, cúi mình thi lễ nói :

- Đệ tử Nhất Tiêu kém tài, phụ công dạy dỗ của ân sư, làm nhục môn phái Nam Hoang, cần phải tự xử để tạ tội. Nhưng đối phương công lực rất cao, kiếm pháp lại tinh diệu, nếu ân sư có sai các sư đệ khác xuống giao đấu, cúi xin ân sư gia hạn chiêu số!

Hai tiếng “chiêu số” vừa dứt, thì chiếc ngọc tiêu trong tay đạo nhân đã quay lại tự đâm vào tử huyệt “Thất Khảm” trước ngực rồi từ từ gục xuống tắt thở!

Phó Thiên Lân đã được mục kích Nhất Cầm đạo nhân bị lão quái đánh chết nay lại thấy Nhất Tiêu đạo nhân phải tự tận thân vong, thì chàng cũng phải thảm kinh hãi về thủ đoạn ngự trị môn hạ tàn khốc của Nam Hoang Quái Đạo!

Trong lúc chàng đang bồi hồi cảm khái, bỗng nghe một tiếng rống kinh khủng, rồi một bóng vàng lông lá đầy mình, kèm theo luồng kinh phong hôi tanh lộn mửa đang chụp thẳng xuống đầu.

Lúc hai tên lão quái Nam Hoang Hạng Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn mới tới, Phó Thiên Lân đã nhận biết bốn con khi đột tóc vàng khiêng chiếc sập của Đồng Cổ Thiên Tôn đều thuộc loại dị thú thông linh, rất là khó đấu.

Nay lại thấy luồng gió hôi tanh đang ào ào đổ xuống, tuy không nhìn rõ hình dáng, nhưng chàng cũng đoán chắc là con “khi đột tóc vàng” nên chàng vội vàng nhảy về phía trước hơn một trượng tạm né tránh, rồi thành linh múa kiếm sử dụng một đường “Phản Tý Hàng Long” kèm theo luồng kiếm phong veo veo, xia thẳng vào bóng vàng đang từ trên không xa xuống.

Kiểm chiêu “Phản Tý Hàng Long” này của Thiên Lân vốn đã tinh diệu vô cùng, lại thêm sự khôn ngoan hung thủ không được như người nên nhát kiếm đó đã chém trúng ngay đầu vai trái của con dị thú. Nhưng

nhát kiếm này đã làm Thiên Lân suýt nữa bị mất mạng.

Nguyên con khi đột tốc vàng này là một loại dị thú, châu thân ngoài một vài nơi yếu hại, còn thì chỗ nào cũng cứng rắn như sắt thép, đao kiếm không chém đứt, mà thanh Thiết Kiếm Chu Ngân của Thiên Lân lại chỉ là thanh kiếm đúc bằng thép thường cho nên sau khi chém trúng con thú một nhát, chàng chỉ thấy hồ khẩu bị tê nhức, còn con hung thú thì không hề hấn gì, nó vẫn lừ lừ há chiếc miệng rộng đỏ lòm như chậu máu giơ cánh tay tả đầy lông lá chụp lấy cổ tay mặt của chàng.

Thấy vậy Phó Thiên Lân kinh hãi vô cùng, chàng vội vàng trảm cổ tay nhẹ nhàng nhảy lui tránh thoát, nhưng con khi đột cũng mẫn tiệp không kém, mớ tóc vàng phía sau gáy nó hất tung lên một cái, rồi lại giơ hai cánh tay lông lá đầy móng nhọn hoắc và chồm theo sát nút.

Thấy hung thú không sợ đao kiếm, Phó Thiên Lân phải vội vàng vận công lực vào tả chưởng tung ra một luồng khí mạnh như gió bão đẩy lui con dị thú.

Tuy bị đẩy lui, nhưng không bị thương nên con khi đột lại hung hăng chồm tới, làm cho Phó Thiên Lân phải gài thanh kiếm vào lưng, dùng cả hai tay liên tiếp đẩy ra những luồng phách không chưởng lực để chống cự!

Đánh theo kiểu này, rất hao phí chân lực, con khi đột lại luôn rống lên những tiếng quái gở và mỗi lúc mỗi trở nên hung mãnh, còn Phó Thiên Lân thì vừa phải nhảy nhót lẩn tránh vừa phải vận khí phát chưởng, nên càng đánh càng thấm mệt dần. Vì nội gia chân lực của chàng còn hơi non kém, khi đối phó với cường địch chỉ nhờ vào pho “Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp” tinh diệu cực độ. Nay gặp phải loại dị thú không sợ đao kiếm, thì pho kiếm pháp có vi diệu hơn nữa cũng vô dụng. Cho nên vừa đánh, Thiên Lân vừa trầm nghĩ, chẳng lẽ cứ thế này cho đến lúc mệt mỏi rã rời, chờ hung thú xé xác đoạt kiếm hay sao?

Nhưng dù sao, chàng cũng là người có tư chất thông minh tuyệt đỉnh, nên chỉ trong giây lát chàng đã phát hiện hình như con dị thú luôn luôn đặc biệt chú ý bảo vệ nơi rốn của nó, và chàng cũng để ý thấy những chòm lông chung quanh chỗ này có màu vàng lợt hơn những chỗ khác.

Sau khi nhìn rõ, lập tức chàng hiểu ngay chỗ này là điểm yếu hại trí mạng của con ác thú. Nên sau một hồi suy tính, chàng liền vận dụng nội gia chân lực, đẩy mạnh song chưởng ra một lượt để tạm chặn đà lao của ác thú, rồi rút kiếm đâm liên tiếp ba nhát vào cặp mắt và thái dương của nó.

Con khi đột này đã được Nam Hoang Hạt Đạo nuôi dưỡng lâu năm nên của có vẻ khôn ngoan, nó thấy Thiên Lân hình như đã hết sức mệt mỏi, phải thu chưởng dùng kiếm thì nó lộ vẻ cao hứng, rú lên những tiếng ghê rợn, nhưng nó cũng biết cố ý nghiêng đầu né tránh, làm như các bộ phận trên mặt không dám đương cự mũi kiếm để rình đánh lừa đối phương.

Giữa người và thú, một khi đã giao đấu về tâm tư thì tự nhiên người phải cao hơn thú nhiều. Lúc này, Phó Thiên Lân bỗng sử dụng một đường kiếm tuyệt học “Bát Phương Phong Vũ” – mưa gió tám phương –

múa kiếm hóa thành trăm ngàn đóa hoa kiếm, đâm chém tới tấp vào mặt dị thú.

Con khi đột cũng giả bộ như bị kiếm quang làm hoa mắt, động tác tỏ ra hơi chậm một chút để bị đâm ngay một kiếm giữa màng tang.

Nhưng chỉ nghe một tiếng “cách” khô khan như đâm trúng gỗ đá, cả cánh tay của Phó Thiên Lâm bị tê nhức và chàng vừa rút kiếm vừa nhảy lui, thì đã bị con dị thú nhanh tay chộp được lưỡi kiếm giữ chặt lại và cất lên những tiếng “khịt, khịt” tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Con ác thú cho rằng Thiên Lâm đã mắc mưu của nó, hơn nữa, lúc Đồng Cổ Thiên Tôn sai nó xuống, lão ta đã dặn nó cần phải đoạt cho bằng được thanh bảo kiếm trong tay đối phương, còn người thì giết hay không tùy ý, cho nên sau khi chộp được lưỡi kiếm, nó không suy nghĩ gì khác, mà chỉ cố sức giựt kiếm.

Phó Thiên Lâm thấy hung thú nắm chặt thanh kiếm và ra sức giựt, thì biết mưu kế đã thành nhưng chàng vẫn cố ý vận chân lực giựt lại.

Con ác thú thấy Thiên Lâm cũng dùng sức để giựt kiếm thì nó vội vàng rú lên một tiếng, rồi đưa cả hai tay nắm chặt lưỡi kiếm định giằng co đấu sức với người.

Biết cơ hội đã đến, Phó Thiên Lâm bỗng dừng mảy, cất lên một hồi cười dài buông thông chân khí, đối giựt làm đẩy, khiến con ác thú bị mất đà, loạng choạng ngã ngửa về phía sau mấy bước.

Thầy trò Nam Hoang Hạt Đạo tuy chỉ nhờ thính giác linh mẫn để nhận xét sự vật chung quanh, nhưng Đồng Cổ Thiên Tôn thì có cặp mắt sáng như điện, lại đứng trên cao nhìn xuống nên lão đã thấu rõ tâm ý của Thiên Lâm, và đồng thời lão cũng hiểu tính mạng của cong thần thú sắp bị nguy trong khoảnh khắc.

Lão ta chưa kịp ra hiệu chỉ dẫn thần thú, chỉ mới cau cặp chân mày rậm dùng giọng mũi khẽ “Hừ” một tiếng thì Thiên Lâm đã thừa cơ hội ác thú loạng choạng thối lui, nhảy theo nhanh như luồng gió, vận công lực lên ngón tay trở xìa mạnh một nhát vào rốn con ác thú, lúc đó hai tay nó còn đang mắc cầm chặt thanh thiết kiếm của chàng.

Chỉ nghe một tiếng rống vang trời dậy đất, từ nơi rốn con khi đột tóc vàng đã phun ra một vòi máu tanh hôi, bắn đầy mình Phó Thiên Lâm rồi lăn xuống đất chết không kịp dẫy dựa.

Ngay lúc đó, Phó Thiên Lâm cũng gần như kiệt lực vì chàng đã liên tiếp dùng kiếm chém chết con vượn già, ra sức đấu với Nhất Tiêu đạo nhân, và dùng kế giết chết hung thú tóc vàng. Chàng tự biết lúc này, nếu bọn ma đầu trên đỉnh vách đá chỉ cần cho một thú hay một người nào khác xuống thì không những thanh thiết kiếm bị đoạt mà chính chàng cũng sẽ bị lọt vào tay bọn hung tà vô nhân đạo này, để rồi bị chúng hành hạ chịu đủ mọi cực hình cho đến chết.

Sau khi so sánh tình thế, hiểu rõ lợi hại, chàng bèn cúi nhặt thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, rồi ngừng đầu nhìn hai tên lão quái với nét mặt bình thản ngang nhiên nói :

- Nam Hoang lão quái và Miêu Cương yêu nhân hãy nghe đây, giờ này Phó mỗ cũng tự biết không còn hơi sức nữa, các người chỉ cần cho một người nào xuống là có thể giết chết Phó mỗ để đoạt kiếm một cách dễ dàng. Nhưng thanh Thiết Kiếm Chu Ngân này có mang theo một giọt bích huyết tinh trung của bậc chí sĩ đã vong thân vị quốc, không thể cho bọn yêu tà các người làm như bẩn. Được! Nên Phó mỗ phải hủy kiếm trước rồi sẽ giao tính mạng cho lũ mị..

Lúc đó Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đang cùng nhau tính kế không biết làm cách nào để đoạt kiếm mà không bị mang tiếng vì bọn chúng không muốn tự ra tay đối phó với kẻ hậu bối, và cũng không muốn giang hồ chê cười là đã cậy đông hiếp yếu, cho ác thú và môn đồ thủ hạ dùng kiểu xa luân chiến để thắng địch một cách kém vẻ vang.

Nhưng mục đích chủ yếu của chúng là đoạt cho bằng được thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, để lợi dụng khống chế Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân. Chúng đã phải hao sức tổn công mới sai con vợ nết na theo dõi được Phó Thiên Lân đến đây để hiện thân đón đường đoạt kiếm nay chẳng lẽ lại chịu hao binh tổn tướng không được cái gì rồi bỏ qua hay sao?

Cả hai tên lão quái còn đang do dự không biết nên bảo vệ thanh danh, hay chỉ cần đoạt kiếm không cần tiếng tăm thì bỗng nhiên nghe Thiên Lân lên tiếng định hủy kiếm rồi tự vận sau, làm hai tên ma đầu lộ vẻ hốt hoảng! Vì chuyện chàng tự vận hay không đối với chúng chẳng quan hệ gì, nhưng thanh Thiết Kiếm Chu Ngân thì chúng không thể để cho chàng hủy được.

Do đó, không đợi Phó Thiên Lân dứt lời, Nam Hoang Hạt Đạo đã từ trên chiếc sập gỗ tung mình lao xuống vách đá nhanh như một luồng khói đen, miệng quát tháo giận dữ :

- Phó Thiên Lân, nếu mi hủy kiếm mà ta không nghiền nát được mi thành tro bụi, thì ta sẽ tự xóa tên Nam Hoang Hạt Đạo trong nhóm Vực Ngoại tam hung!

Tuy nói vậy, nhưng cũng đã chậm, vì võ công của lão ta có tuyệt thế và thân pháp có nhanh nhẹn đến đâu thì cũng không thể xuống đến nơi ngay được vì khoảng cách từ trên đỉnh vách đá xuống mặt đất, cao tới bảy, tám trượng, hơn nữa, Phó Thiên Lân cũng đã liệu định thế nào hai tên lão quái chẳng ra tay ngăn cản khi chàng hủy kiếm cho nên trong lúc vừa lên tiếng nói, chàng đã tụ công lực vào năm ngón tay hữu rồi vận sức chấn gãy kiếm.

Thiết Tỳ Bà chỉ lực vừa thấu ra đến năm ngón tay thì thanh Thiết Kiếm Chu Ngân mà thiên hạ võ lâm quần hào đang đua nhau cướp đoạt đã bị chàng chấn gãy thành mấy đoạn.

Lúc thân hình Nam Hoang Hạt Đạo xuống cách mặt đất còn bảy, tám thước, lão đã nghe chỉ lực của Phó Thiên Lân chấn gãy kiếm gây thành những tiếng leng keng, thì bất giác lão nổi giận như điên cuồng mà lớn tiếng quát :

- Giỏi thay cho tên nhãi dấm cả gan hủy kiếm, ta sẽ cho mi nếm thử mùi vị thống khổ của phép “Ngũ Âm Triệt Mạch” của phái Nam Hoang cho biết!

Hai tiếng “cho biết” vừa thoát ra khỏi miệng lão quái đạo thì một luồng kinh phong âm hàn kỳ tuyệt đã đập tới phía trước ngực Phó Thiên Lân.

Ý định của Phó Thiên Lân là, sau khi hủy kiếm, chàng sẽ lập tức tự đập bể sọ để hủy thân theo kiếm, nhưng thủ pháp của Nam Hoang Hạt Đạo lại thần tốc vô cùng. Thanh kiếm vừa gãy thì luồng kinh khí kỳ hàn đã tới trước ngực chàng rồi.

“Ngũ Âm Triệt Mạch” là một thủ pháp tối độc trong những thủ pháp tàn độc của võ lâm. Người bị hãm hại sẽ chịu cảnh thống khổ vô cùng, toàn thân không thể chịu được một chút trọng lực nào chạm đến người, cả một chiếc lá rơi vào mình cũng đã thấy đau đớn, như dao cắt, bên trong lục phủ ngũ tạng lúc nào cũng như có sâu đục kiến cắn! Đã vậy, người lại không chết ngay mà tối thiểu cũng phải chịu đựng hàng trăm ngày cho đến khi ngũ tạng bị bế nát, các mạch máu bị đứt hết rồi mới chết.

Phó Thiên Lân tuy không biết sử dụng thủ pháp tàn độc đó nhưng chàng đã nghe nói đến từ lâu, cho nên khi thấy luồng gió lạnh vừa ập tới trước ngực, thì chàng bất giác buột miệng lớn tiếng kêu gào ai oán :

- Phó Thiên Lân này suốt đời hành sự, đâu có tội lỗi gì, mà ngày nay phải chết thảm dưới thủ đoạn tàn độc “Ngũ Âm Triệt Mạch” như thế!

Nguyên lúc Thiên Lân thấy luồng hơi lạnh ập tới trước ngực và vừa hé miệng kêu gào than thở, thì bỗng thấy sau lưng có luồng hơi âm ấm thấm vào trong người, nhưng giữa lúc sắp sửa chết thảm nên chàng cũng không buồn để ý tới, mà vẫn than thở hết câu nói bi phẫn, khảng khái xuất phát đáy lòng.

Còn Nam Hoang Hạt Đạo, khi nghe chàng nói hết câu này, thì lão bỗng lộ vẻ kinh ngạc, ngừng tay không tấn công nữa mà chỉ lạnh lùng hỏi :

- Phó Thiên Lân, mi có thể nhắc lại câu nói vừa rồi chẳng?

Thiên Lân trầm nghĩ, chẳng lẽ câu nói vừa rồi của mình có gì không đúng chẳng?

Chàng trầm ngâm giây lát rồi mới trừng mắt hiên ngang đáp :

- Phó mỗ tự hỏi bình sinh hành sự, không có điều gì thẹn với lương tâm, mà kết quả bị chết thảm bởi thủ đoạn tàn độc “Ngũ Âm Triệt Mạch” thì có điều ân hận thiên đạo bất công mà thôi!

Nghe chàng nói, Nam Hoang Hạt Đạo càng thêm ngạc nhiên tự lẩm bẫm :

- Quái lạ, dù người có nội công giỏi đến đâu, sau khi trúng “Ngũ Âm chỉ” triệt mạch của ta cũng không thể mở miệng nói được tiếng nào. Thế mà thằng nhãi con này vẫn thao thao bất tuyệt, nghe giọng nói hình

như tâm mạch chưa bị thương! Chẳng lẽ trong rừng rậm lại có bậc giang hồ cao thủ nào biết sử dụng “Thuần Dương chỉ” để hóa giải thủ pháp “Ngũ Âm Triệt Mạch” của ta chẳng?

Phó Thiên Lâm nghe lão quái đạo lẩm bẩm như vậy thì bỗng nhiên nhớ lại luồng nhiệt lực từ phía sau thấm vào thân thể lúc chàng vừa bị chỉ phong âm hàn của lão quái ập tới ngực, nhưng...

Ngay lúc đó, lão quái đạo cau mày giơ tay mặt đẩy ra một chưởng phách không về phía cụm rừng sau lưng Thiên Lâm, oai thế chưởng lực của lão ta mạnh khôn tả, luồng cương phong phát ra những tiếng ào ào veo veo rợn người, cuộn cuộn xoáy đi như xô núi bạt rừng và luồng gió chỉ lướt qua bên cạnh Thiên Lâm mà chàng cũng đứng không vững, phải loạng choạng thối lui mấy bước, đủ thấy công lực ghê gớm của tên quái đạo này mạnh đến thế nào?

Hàng cổ thụ mấy vòng người ôm ngay nơi cửa rừng bị chưởng lực của lão quái tiện đứt một hơi ba cây, và quả nhiên đằng sau cây cổ thụ thứ ba, có một mỹ phụ áo đen, tuổi chừng ba mươi bốn, ba mươi lăm, đang đứng điềm nhiên với thái độ ngạo nghễ vô cùng.

Cây cổ thụ to lớn tuy bị chưởng phong hùng hậu của lão quái đạo tiện gãy, nhưng mỹ phụ áo đen đứng phía sau vẫn không nhúch nhích thân hình, chỉ khẽ nheo mày, nhếch mép cười hỏi :

- Lâu ngày mới gặp nhau mà Nam Hoang đạo hữu đã nóng nảy khinh người như vậy?

May là da thịt lão bà này còn cứng rắn chứ nếu gặp người khác, chắc đã tan xương nát thịt dưới chưởng lực ghê hồn của đạo hữu rồi!

Lúc đầu Phó Thiên Lâm còn cho rằng đã được vị cứu tinh nào tới giúp. Nhưng khi nghe giọng nói hơi quen, chàng cau mày quay đầu nhìn lại, và nhận ra người vừa tới lại là “Đông Hải Kiều Bà” Nhuế Băng Tâm thì bất giác than thầm cho số kiếp phía trước bị lang sói chặn đường, phía sau bị hổ dữ uy hiếp, hy vọng sống sót tan như mây khói, chàng thử vận dụng công lực ra tứ chi, thấy vẫn còn cử động được, liền nghiêng răng lạng lẽ, giơ chưởng đẩy mạnh xuống giữa đỉnh đầu.

Nhưng, cánh tay chàng vừa sắp hạ xuống thì Đông Hải Kiều Bà đã lẹ làng hơn, mục khẽ phát tay rộng đưa ra một luồng tụ phong (gió từ tay áo thổi ra) điểm trúng huyệt mê làm chàng ngã gục xuống bất tỉnh!

Lúc đó, trên đỉnh vách đá, Đồng Cổ Thiên Tôn thấy Đông Hải Kiều Bà cũng tới, thì vội đứng dậy tung mình nhảy xuống, vòng tay chào hỏi.

Nam Hoang Hạt Đạo khẽ nhấp nháy mi mắt, cất tiếng ngạc nhiên hỏi :

- Nhuế lão bà, ta thực không ngờ rằng mục đã rời Đông Hải vào lục địa mà lại còn ngậm dùn “Thuần Dương chỉ lực” phá thủ phá “Ngũ Âm Triệt Mạch” của ta để giúp cho thằng nhãi con Phó Thiên Lâm này như vậy?

Đông Hải Kiêu Bà đã biết rõ tính nết cuồng ngạo của lão quái đạo, lời nói của lão ta có vẻ không bằng lòng về việc mù ra tay ngầm giúp đỡ Thiên Lâm, nên mù ta chỉ khẽ mỉm cười đáp :

- Xin đạo hữu thể tình cho lão bà này, vì gần đây đứa trò yêu của lão là “Hồng Y La Sát” Cổ Phiêu Hương đã sa vòng tình lụy biến đổi tâm tính, lén mang thanh “Thiên Lam độc kiếm” rời đảo Thúy Vi, không biết đi đâu. Chuyến đi này của Nhuế Băng Tâm tôi chỉ cốt tìm kiếm tung tích đứa trò yêu mà người tình của nó lại là gã thiếu niên Phó Thiên Lâm đây, cho nên lão bà này mới phải mạo phạm đạo hữu ra tay giải cứu cho hẵn!

Lão quái đạo “À” lên một tiếng, vẻ mặt hơi dịu, nhưng lão vẫn lạnh lùng hỏi :

- Nhuế lão bà dụng tâm đối với đệ tử của mình thật chu đáo, nhưng lão bà có biết một con thần viên, một con khi đột tóc vàng của Lôi Thiên Tôn, và hai tên đồ đệ Nhất Cầm, Nhất Tiêu trong nhóm “Hoàng Y thất sát” của lão đạo này đều đã bị chết dưới tay thẳng nhãi con Thiên Lâm này chăng?

Nghe nói, Đông Hải Kiêu Bà bỗng ngừng đầu, phóng cặp mắt sáng quắc như điện, ngăm ngúa bọn “Hoàng Y thất sát” còn lại, đang đứng nghiêm chỉnh trên đỉnh vách đá, rồi lộ vẻ tươi cười thủng thỉnh nói :

- Lôi Thiên Tôn đã nổi tiếng là “Dã Nhân sơn chúa” và “Bách Thú Thiên Vương” thì một con vợ non già và một con khi đột tóc vàng đối với ông ta đâu có đáng giá là bao?

Nghe nói, Lôi Chấn Vũ buộc lòng phải cười gượng gật đầu. Đông Hải Kiêu Bà lại tiếp :

- Còn mấy vị cao đồ của đạo hữu, thì lão bà này đã nhận xét kỹ, thấy tài năng của họ chỉ thuộc loại trung bình, không thể sánh kịp tư chất thượng đẳng của đứa trò yêu nổi nghiệp phái Đông Hải, cho nên lão cũng cầu xin đạo hữu thể tình tha thứ tội chết cho Phó Thiên Lâm!

Nghe nói, lão quái đạo không biết làm sao chỉ khẽ cau mày đáp :

- Nếu Lôi Thiên Tôn có thể bỏ qua chuyện thần thú bị hại, thì đương nhiên bản đạo cũng đâu còn dám nghĩ đến mối thù giết hại đồ đệ nhưng còn thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” có thể dùng để khống chế “Đan Tâm kiếm khách” Như Thiên Hân, cũng đã bị tên tiểu tặc đó hủy gãy, nếu bản đạo không giết y, làm sao gây được...

Không đợi lão quái đạo dứt lời, Đông Hải Kiêu Bà đã lượm đoạn kiếm gãy dưới đất lên rồi cất tiếng cười dòn dã nói :

- Tại sao Nam Hoang lão hữu lại hồ đồ quá như vậy? Thanh trường kiếm của Thiên Lâm chỉ là thanh kiếm bằng thép thường. Sở dĩ nó có thể dùng để ngự trị, khống chế Đan Tâm kiếm khách, là nhờ ở giọt tinh huyết, thiên thu bất diệt còn đọng trên thần kiếm mà thôi!

Nay Thiết kiếm tuy bị gãy, nhưng giọt tinh huyết vẫn còn. Vậy xin đạo hữu hãy tha chết cho Phó Thiên

Lần, lão bà này sẽ cùng đạo hữu đến Cao Lê Cống Sơn một phen, để thử xem Như Thiên Hân có chịu nghe lệnh người cầm trong tay giọt bích huyết chu ngân hay chẳng?

Nghe lão quái bà nói như vậy, Nam Hoang Hạt Đạo cũng phải gật đầu đồng ý, lão ta bèn thu lượm di thể của hai tên đồ đệ rồi cùng Đồng Cổ Thiên Tôn, Đông Hải Kiêu Bà và bày thú, mang theo thanh kiếm gãy có dấu son đỏ, nhằm hướng Cao Lê Cống Sơn - nơi ẩn cư của Đan Tâm kiếm khách cất bước!

Sau khi ba tên đại ma đầu bỏ đi được chừng một giờ, Phó Thiên Lân mới mơ màng tỉnh dậy!

Lúc đó, ánh trăng vẫn sáng tỏ vằng vặc tựa ban ngày, nhưng núi sâu, rừng rậm im ắng như tờ. Chàng nhớ lại quang cảnh lúc nhấc thấy Đông Hải Kiêu Bà, mà lòng buồn chán nản chàng đã giơ tay đập đầu tự vận, thì bất giác lộ vẻ kinh ngạc, tại sao mình vẫn còn sống?

Bọn ma đầu đã bỏ đi đâu mất cả?

Chàng có trấn định tâm thần, đứng dậy nhìn chung quanh một lượt, quang cảnh đập vào mắt trước tiên là xác con vượn già và con khỉ đột tóc vàng bị chàng giết chết, còn thi thể của Nhất Cầm và Nhất Tiêu đạo nhân thì không thấy đâu.

Chàng đâu có biết là may nhờ có xác con khỉ đột tóc vàng chàng mới thoát khỏi bị thú rừng xâu xé trong lúc nằm hôn mê bất tỉnh hàng giờ giữa rừng sâu! Vì con khỉ đột đó vốn là một giống vật có oai trấn bách thú!

Đến khi nhìn thấy đoạn kiếm gãy nằm trong bụi cỏ thì lòng chàng bỗng bồi ngùi luyến tiếc và thâm nghĩ, thanh Thiết Kiếm Chu Ngân này chẳng những có mang giọt máu trung thành của bậc chí sĩ vị quốc vong thân, mà còn có thể dùng nó để thỉnh cầu bất cứ điều gì cũng được đối với một vị kỳ hiệp đương thời là Đan Tâm kiếm khách. Thêm nữa, kiếm lại là một vật di tặng của ân sư La Phù lão nhân, nay tuy bị mình trong lúc vận bất đắc dĩ phải tự tay chẵn gãy hủy bỏ, nhưng giá trị kỷ niệm vẫn còn, chi bằng mình hãy cố tìm lại những đoạn kiếm gãy để lưu giữ vậy!

Chủ ý đã định, Phó Thiên Lân liền vạch cỏ để tìm lượm bốn đoạn kiếm gãy, nhưng chàng tìm khắp chung quanh trong vòng mười trượng, mà chỉ nhặt được có ba đoạn, còn một đoạn chuỗi có giọt tinh huyết thì không thấy đâu!

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Kỳ Ngộ Kỳ Phùng

Phó Thiên Lân cũng là một người thông minh tuyệt đỉnh, nên sau một hồi tìm tòi không thấy đoạn chuỗi kiếm thì bỗng giật mình đánh thót một cái. Chàng thầm tự trách, tại sao mình lại hồ đồ như vậy?

Thiết kiếm chỉ là vật tầm thường, có quý chẳng chỉ là giọt bích huyết tượng trưng cho khí tiết trung trinh của bậc cô thần mà thôi! Nay mình đã tự hủy kiếm, nhưng cũng như không vì điểm “Chu ngân” (vết đỏ son) vẫn bị ba tên ma đầu cướp đi, là một việc làm ngu ngốc vô cùng!

Chàng lại nhớ đến lúc cùng Vân lão ngư nhân và Nhân Thu Thủy đến Cửu Tử động tham yết Đan Tâm kiếm khách truyền thụ kiếm pháp, người đã từng dặn dò phải giữ gìn cẩn thận, đừng để kiếm lọt vào tay bọn gian tà, vì người kính trọng giọt tinh huyết trên kiếm, nên chỉ nhận kiếm mà không nhận người. Do đó, bất cứ người nào cầm kiếm đến thỉnh cầu, người cũng chấp thuận thỏa mãn điều sở cầu của họ!

Đến nay, chàng không bảo toàn được, đã để ba tên ma đầu cướp mất điểm bích huyết chu ngân, có thể chúng sẽ đem đến để uy hiếp Đan Tâm kiếm khách phải tìm cho chúng bảo kiếm, kỳ thư và linh dược để giúp thêm oai thế hung ác của Vực Ngoại tam hung! Tai hại hơn nữa, là sẽ ảnh hưởng đến cuộc đại hội luận kiếm tại Thanh Lương đài trên núi Hoàng Sơn trong dịp tiết Trùng Dương sắp tới, có thể gây thành cục thế “Ma thẳng Đạo suy” anh hùng hiệp sĩ mãi hận giang hồ...

Càng nghĩ đến tình trạng ác liệt không thể tưởng tượng, Phó Thiên Lân càng tự cảm thấy tội lỗi nặng nề, mà tâm thần chán nản, ý chí nguội lạnh như đám mưa tàn. Chàng vội vã nghiêng răng để khí, trèo một hơi lên tận đỉnh ngọn núi cao, phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía, nhưng đâu còn thấy bóng dáng của lũ ma đầu ác thú nữa!

Núi cao lồng lộng, đêm vắng trầm trầm, thỉnh thoảng mới có tiếng vạc kêu, gió rít, vượn hú, hổ gầm phá tan bầu không khí tịch mịch âm u!

Phó Thiên Lân mang hổ thẹn trong lòng, giọt lệ anh hùng tuôn lã chã, chàng thầm nghĩ mình đã chấn gãy kiếm nhưng lại để mất giọt bích huyết chu ngân thì còn mặt mũi nào trở về gặp mặt các vị kỳ hiệp trong nhóm “Bình Tung ngũ hữu” và Tuệ Giác thần ni, Hoàng Sơn Động Khách sư thúc cùng người yêu là Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy nữa!

Lúc con người ta đứng trước hoàn cảnh chán nản tuyệt vọng, lại không có người bên cạnh nâng đỡ phấn đấu, thường thường nghĩ đến chuyện tự cầu giải thoát!

Phó Thiên Lâm, tuy lúc thường là một kẻ anh hùng can đảm, hào khí hiên ngang, nhưng lúc này nghĩ tới, nghĩ lui không tìm được cách cứu vãn, chuộc tội lỗi lầm đã trót gây ra, nên chàng buồn rầu, thở dài một tiếng rồi lao mình xuống ngọn đèo sâu thăm thẳm phía trước mặt!

Từ trên ngọn núi cao chót vót lao xuống như một tảng sao băng, khi rớt xuống được độ hơn hai mươi trượng, Phó Thiên Lâm thấy thân hình như xuyên bay trong đám mây mờ, nhưng móm đá nhọn tựa đao kiếm phía dưới mỗi lúc mỗi nâng cao vùn vụt như gió. Chàng tự biết chỉ trong chớp mắt nữa là thân thể sẽ nát bấy, liền nhắm mắt buông trôi tất cả mọi ý niệm ân, cừu, oán hận, hổ thẹn, đau thương...

Nhưng...

Bỗng nhiên phía trên đầu có một luồng gió lạ chụp xuống, bên tai chàng vang lên một tiếng kêu quái gở, to lớn lạ thường, đồng thời, thân hình như bị một con quái điều gì cặp chặt rồi là đà đáp xuống vực thẳm!

Lúc này, Phó Thiên Lâm thầm nghĩ, trước sau thì cũng một chết, chết vì quái điều xé xác, hay chết vì tan thân nát thịt dưới đèo sâu thì cũng chẳng hơn gì, nên chàng chẳng chút phản kháng, mặc cho quái điều muốn tha đi đâu cũng được.

Ngọn đèo này quả thực sâu một cách ghê gớm, chàng ước chừng phải xuyên qua ba bốn tầng mây mới xuống đến chân.

Lúc gần tới mặt đất, Phó Thiên Lâm bưng mắt bâng khuâng như lạc vào cõi tiên!

Cảnh sắc dưới chân đèo thực là thanh nhã thoát tục, chung quanh đầy hoa thơm, cỏ lạ, suối ngọt, trái ngon...

Đậu trên ngọn cổ tùng cạnh vách đá một con Anh Vũ màu lục cùng một con quái điều màu trắng tinh, hình dáng như con quạ nhưng to lớn gấp bội.

Con quái điều màu trắng như con quạ bỗng nghếch cổ kêu lên một tiếng kỳ dị, Phó Thiên Lâm bỗng cảm thấy thân hình bị buông lỏng, rớt xuống như mũi tên bắn! Nhưng lúc đó, chỉ còn cách mặt đất độ năm, sáu trượng, nên chàng vội đề khí nhào lộn mấy vòng, rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, ngừng đầu nhìn chung quanh ngỡ ngác...

Lúc đó con quái điều cặp Thiên Lâm cũng từ trên mây hạ xuống đậu trên ngọn cổ tùng. Toàn thân quái điều màu vàng như hoàng kim, chiều cao bằng đầu người, bộ lông đuôi dài như bụi cỏ lau, đủ màu sắc biến ảo, đẹp mắt vô cùng!

Con Anh Vũ màu lục thấy Thiên Lâm lộ vẻ ngỡ ngác sợ hãi, thì nó bỗng cất tiếng cười nói :

- Xin quý khách chớ sợ hãi, đây là một nơi rất yên ổn, hiền lành, để chúng tôi sẽ dẫn quý khách tới gặp chủ nhân!

Phó Thiên Lân thấy giọng nói của con Anh Vũ rõ ràng, chẳng khác tiếng người, lại liên tưởng đến con quái điểu màu trắng giống như con quạ thì chàng sức nhớ câu chuyện do Bạch Nguyên Chương kể tại Lãnh Nguyệt Bình trên Cửu Hoa sơn hôm trước, chàng liền mỉm cười nhìn con Anh Vũ hỏi :

- Nơi đây là đâu? Quý chủ nhân có phải tên gọi “Bách Cầm Tiên Tử” chẳng?

Con Anh Vũ màu lục khê nghiêng đầu, mở to cặp mắt tinh quang lóng lánh, đáp :

- Nơi đây là “Vô Sầu cốc”, tên chủ nhân chúng tôi không phải là “Bách Cầm Tiên Tử” mà là “Bách Điều Tiên Nhân”.

Nghe nói, Phó Thiên Lân ngạc nhiên vô cùng, chàng thầm nghĩ sao trong đời lại có lắm chuyện kỳ dị như thế? Mười năm về trước, Bạch Nguyên Chương đi hái thuốc tại Mãng Thương sơn được gặp gỡ vị tiên bối ẩn hiệp “Bách Cầm Tiên Tử”; đến nay, chàng mất kiếm, liêu thân tự vẫn, lại được gặp một vị “Bách Điều Tiên Nhân”. Nhưng không biết giữa hai vị võ lâm dị nhân, giỏi nghề nuôi dưỡng, sai khiến chim muông này có quen biết liên hệ gì với nhau không? Nay đã may mắn được đặt chân vào nơi tiên cảnh trần gian này thì thế nào cũng phải tìm cách vào bái kiến vị tiên bối dị nhân mới được. Nghĩ đoạn chàng bèn mỉm cười hỏi chim Anh Vũ :

- Phó Thiên Lân tôi đã gặp cơ duyên may mắn được vào “Vô Sầu cốc” vậy xin tiên cầm bầm báo giúp cho tại hạ được bái yết “Bách Điều Tiên Nhân” lão tiên bối.

Con Anh Vũ khê nghiêng đầu nói với con quái điểu mà trắng giống hình con quạ :

- Lão Bạch, anh về bầm báo chủ nhân trước, tôi sẽ dẫn khách về sau!

Con quái điểu màu trắng đáp lại bằng một tiếng kêu quái dị, rồi vỗ cánh bay lên không. Phó Thiên Lân thấy vậy, lại càng kinh ngạc, vì hai con linh điểu cũng nói chuyện với nhau bằng tiếng người. Giống chim Anh Vũ vốn là một loại chim giỏi bắt chước tiếng người, thì điều biết nói không lấy gì làm lạ, nhưng con quạ màu trắng mà cũng thông linh như vậy thì thực là một việc kỳ dị không thể tưởng tượng!

Lúc đó, con quái điểu to lớn cùng Anh Vũ đều cất cánh một lượt, và quay lại gọi Thiên Lân :

- Xin mời quý khách theo chúng tôi đi gặp chủ nhân, người rất vui vẻ đáng mến, và đã ẩn cư trong hang Vô Sầu này hơn bốn mươi năm rồi chưa hề thấy một khách lạ nào tới thăm!

Phó Thiên Lân càng nghĩ càng thấy giữa vị “Bách Điều Tiên Nhân” này với vị “Bách Cầm Tiên Tử” mà Bạch Nguyên Chương đã gặp, có rất nhiều điểm giống nhau!

Bạch Nguyên Chương từng nghe Bách Cầm Tiên Tử nói đã ẩn cư hơn một giáp tý (60 năm) mà chỉ gặp có bốn người. Còn vị Bách Điều Tiên Nhân này thì chưa hề gặp một khách lạ nào!

Vừa nghĩ ngợi, Thiên Lân vừa chậm chậm bước theo chim Anh Vũ, chỉ thấy cảnh sắc trong hang mỗi lúc mỗi link kỳ, những chòm cỏ non trở hoa muôn màu như tấm thảm nhung.

Quái thạch, cổ tùng, suối reo róc rách, mùi hương lan ngát toả, làm cho con người có cảm giác băng khuâng man mác như muốn thoát tục đăng tiên.

Qua ba khúc queo, Thiên Lân bỗng thấy trước mặt xuất hiện một tảng quái thạch linh lung dựng đứng, cao chót vót. Vòng qua phía sau tảng đá, tới một hàng cây to lớn cỡ mấy vòng người ôm, nhưng thân cây thấp lè tè, cành lá xum xuê, rải sát mặt đất, hàng trăm ngàn giống chim lớn nhỏ, kỳ hình quái trạng đủ màu sắc, đậu dày đặc trên cành lá, trông xa chẳng khác một tấm thảm gấm.

Khi tới gần, mới thấy rõ bầy chim đậu rất có hàng lối quy củ, sắp thành một hình bán nguyệt. Ngay chính giữa có một tấm bồ đoàn rất lớn, kết toàn bằng các loại lông chim dày hàng thước. Ngồi đoan trang trên bồ đoàn, một thiếu phụ áo lục tuổi chừng 27, 28 tóc dài bỏ xõa xuống tận ngang lưng, trông xinh đẹp như một vị thiên tiên!

Phó Thiên Lân thầm đoán, chắc thiếu phụ áo lục là “Vô Sầu cốc Chủ” Bách Điều Tiên Nhân. Nhưng chàng lại cảm thấy có điều hơi lạ lùng, vì thông thường danh từ “Tiên Tử” phần nhiều dành cho phái nữ dùng để đặt tên, tại sao vị lão giả áo vàng mũ gai mà Bạch Nguyên Chương gặp tại Mãng Thương sơn lại đặt tên là “Bách Cầm Tiên Tử”? Còn thiếu phụ áo lục, chủ nhân hang Vô Sầu này lại tên là “Bách Điều Tiên Nhân”?

Tuy trong lòng lo ngại, nhưng chàng vẫn tỏ vẻ cung kính, vòng tay thi lễ cùng vị thiếu phụ ngồi trên bồ đoàn và lên tiếng :

- Vô lâm mạt học Phó Thiên Lân, xin bái kiến lão tiên bối, và cầu xin lão tiên bối tha thứ tội làm phiền nhiều đến việc thanh tu!

Vô Sầu cốc Chủ khẽ vung tay áo phất ra một luồng kinh khí vô hình nhưng rất nhu hòa, cảm thân hình hạ bái của Phó Thiên Lân rồi tươi cười đáp :

- Phó lão đệ bất tất phải đa lễ như vậy, ta ẩn cư tại đây đã được hơn năm rồi, hôm nay mới hân hạnh được gặp lão đệ lạc bước vào “Vô Sầu cốc”, lão đệ chớ nên khách sáo quá làm gì!

Dứt lời, bà ta huýt gió một tiếng bỗng, từ trên ngọn cây đáp xuống một con dị điều màu lửa, giống như con kút, mỏ ngậm chiếc mâm ngọc, trên mâm đặt một chén trà cũng bằng bạch ngọc bốc mùi thơm thoang thoảng rất thanh nhã.

Phó Thiên Lân biết những bậc kỳ nhân dị khách, phần nhiều không ưa khách sáo, nên chàng vội vàng xưng tạ, đỡ lấy chén trà. Vừa nhấp ngụm trà vào miệng, thấy mùi thơm mát ngon ngọt vô cùng và khi qua khỏi cổ họng, lại hóa thành một luồng nhiệt lực ấm áp, tan ra khắp tứ chi thân thể, gây thành cảm giác lâng

lăng khoan khoái.

Đợi Phó Thiên Lân uống xong chén nước, Bách Điều Tiên Nhân Đổ Vô Sầu mới đưa tay chỏ chàng ngồi xuống một tảng đá lớn dưới gốc cây rồi vui vẻ nói :

- Chén nước Phó lão đệ uống vừa rồi là một sản phẩm đặc biệt của “Vô Sầu cốc” tên gọi “Linh Thạch Tiên Nhũ”, tuy không so sánh được với loại linh dược ghi chép trong sách vở của các phái đạo gia như “Vạn Tải Không Thanh” có công hiệu làm cho con người phạm tục được thoát thai hoá cốt, nhưng cũng rất linh hiệu trong việc bồi bổ tinh khí. Năm nay ta đã gần chín mươi tuổi mà còn giữ được nhan sắc trẻ trung như thế này đều là nhờ các giống linh diệu đi tìm kiếm đủ các loại linh dược khắp hang sâu núi thẳm đem về cung dưỡng cho ta hàng ngày đó!

Sau khi được uống nửa chén “Linh Thạch Tiên Nhũ”, Thiên Lân cảm thấy lục phủ ngũ tạng thư thái lảng lảng, thì tự biết đã được ích lợi vô cùng, chàng liền tươi cười hỏi :

- Đổ lão tiên bối là một bậc thần tiên thế ngoại, ẩn cư tại nơi phúc địa nuôi dưỡng chim muông làm vui thú tiêu khiển, chẳng nhiễm bụi trần, chẳng màng danh lợi thực đáng kính phục vô cùng. Nhưng theo văn bối được biết thì hiện nay trong đời hình như cũng có một vị tiên bối cao nhân, biết phép nuôi dưỡng sai khiến chim muông như...

Nghe Phó Thiên Lân nói đến đây, nét mặt Bách Điều Tiên Nhân bỗng biến đổi và không đợi cho chàng nói hết, bà ta đã xen lời hỏi :

- Có phải người đó là một lão già gầy gò, thường mặc áo vàng đội nón gai không?

Thiên Lân vừa gật đầu, thì Đổ Vô Sầu lại hỏi dồn :

- Phó lão đệ đã gặp người ấy ở đâu?

Thiên Lân vội đáp :

- Văn bối không có cơ duyên được bái yết vị tiên bối cao nhân đó mà chỉ được nghe vị thần y đương thời là Bạch Nguyên Chương kể lại, khoảng mười năm trước đây, ông ta đi hái thuốc ở Mãng Thương sơn, có chữa bệnh cho một con linh diệu, và do đó được gặp vị “Bách Cầm Tiên Tử” vừa kể.

Sau khi nghe bốn tiếng “Bách Cầm Tiên Tử”, cặp mắt trong suốt không gợn chút u buồn của Đổ Vô Sầu bỗng nhiên thoáng hiện nét ai oán, và nhắm lim dim như nhớ lại chuyện gì xa xưa, rồi chép miệng hỏi :

- Danh từ “Tiên Tử” thường được các bậc phụ nữ võ lâm cao tuổi và có đức hạnh dùng làm danh hiệu. Vậy Phó lão đệ có biết tại sao ta lại đặt danh hiệu “Bách Điều Tiên Nhân” mà lão già đó lại dùng danh hiệu “Bách Cầm Tiên Tử” chẳng?

Điều này chính là điều mà Phó Thiên Lân vẫn thắc mắc, nên khi nghe hỏi chàng chỉ biết lắc đầu thay cho câu trả lời. Đỗ Vô Sầu liền chép miệng thở dài, tiếp tục kể :

- Trước đây bảy mươi năm, ta cùng vị lão giả đó thường cười hạc ngao du giang hồ, từng được người trong giới võ lâm truyền tụng một thời, nhưng vì cả hai chúng ta đều thích nuôi chim nên bị mọi người ngoa truyền gọi lầm ngoại hiệu. Lúc đó ta vốn mang ngoại hiệu “Bách Cầm Tiên Tử” nhưng họ lại gọi lầm là “Bách Điểu Tiên Nhân”. Và ngược lại, lão giả lại được họ gọi theo danh hiệu của ta!

Lúc Đỗ Vô Sầu kể chuyện, Phó Thiên Lân thấy nét mặt bà ta đượm vẻ buồn bã hình như xúc động mỗi thương tâm gì đã qua!

Đỗ Vô Sầu cũng nhìn rõ ý nghĩ của chàng, nên bà ta lắc đầu chép miệng than :

- Phó lão đệ bất tất phải hoài nghi, để ta kể cho lão đệ nghe đoạn đời đã qua giữa ta với “Bách Cầm Tiên Tử” Công Tôn Đình, đừng lưu lại câu chuyện làm gương cho các thiếu nữ trẻ tuổi sau này, thường hay cậy sắc đẹp mà làm bộ kiêu ngạo hợm hĩnh!

Nói tới đây, bà ta khẽ gơ tay vẫy gọi con quái điểu màu đỏ lưỡng mang đến một chén “Linh Thạch Tiên Nhũ” uống thấm giọng, rồi tiếp tục kể :

- Lúc bấy giờ, ta cùng Công Tôn Đình đều nổi danh về tài điều khiển chim chóc, tất cả võ lâm đồng đạo ai cũng cho rằng chúng ta sẽ là đôi bạn thần tiên cực kỳ lý tưởng!

Riêng đối với ta, Công Tôn Đình cũng đem lòng thương yêu vô cùng. Nhưng lúc đó, vì ta đã tự phụ về nhan sắc tuyệt thế, lại thêm được mấy gã thanh niên đẹp trai đeo đuổi, nên ta có ý chê Công Tôn Đình không được anh tuấn...

Tới đây, bà ta nâng chén hớp thêm một ngụm “Tiên Nhũ”, ánh mắt trở nên mơ màng như nhớ lại chuyện xa xưa, rồi mới ngậm ngùi kể tiếp :

- Cho nên lúc Công Tôn Đình ngỏ lời cầu hôn, ta đã vô tình đáp lại bằng một nan đề (đầu đề khó khăn) là khi nào cặp “chim quạ đen” do chúng ta nuôi, biến thành màu trắng, lúc đó ta mới bằng lòng cùng Công Tôn Đình hợp tịch song tu!

Công Tôn Đình vốn là một người có tính kiêu ngạo cương quyết nên khi nghe ta nói một cách chắc chắn như vậy, lão ta liền tươi cười gơ tay từ biệt, mang theo bầy linh điểu ra đi. Trước khi lên đường lão ta còn trang trọng thanh minh rằng dù chuyến đi này có phải đến tận chân trời góc biển và thời gian lâu dài bao nhiêu, lão ta cũng quyết tìm cách biến con “quạ đen” thành màu trắng rồi mới tìm gặp lại ta!

Phó Thiên Lân thấy vị tiền bối kỳ nhân này đã bị tính “kiêu ngạo” làm hại, đến nỗi phải cùng người yêu là Công Tôn Đình uống phí thời gian trẻ trung mất hàng một giáp tý (60 năm) không được cùng nhau sum họp, thì bất giác chàng cũng phải ngậm ngùi trầm nghĩ, tuy “Vô Sầu cốc” là một nơi tiên cảnh trần gian,

trần ngập hoa thơm cỏ lạ, quả ngon suối ngọt nhưng Bách Điều Tiên Nhân đã bế quan tiêm tu hàng sáu mươi năm trời đặng đặng, mà vẫn chưa thoát khỏi niềm trần tục, thì đủ thấy đã là vẫn hữu tình trong trời đất, sinh ra ai chẳng mang sẵn mối sầu. Thế mới biết :

Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão

Nguyệt như vô hận nguyệt thường viên!

(Trời vương tình lụy, trời già

Trăng mà vô hận, trăng đà tròn nguyên).

Trong lúc cảm khái, Phó Thiên Lân chỗ con quái điều màu trắng đứng bên cạnh Đỗ Vô Sầu, lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Thừa lão tiên bối, có phải con linh điều này là “con quạ đen” lão tiên bối vừa kể chẳng?

Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu lộ vẻ bi thương đáp :

- Sau khi ta cùng Công Tôn Đỉnh chia tay ít lâu, ta mới nhận thấy mấy gã thanh niên anh tuấn vẫn đeo đuổi ta đều là những kẻ khinh bạc xấu xa, nhưng vì đã trót có lời thề, nên chỉ còn biết tìm nơi giam mình để độ qua ngày chuỗi ngày tẻ lạnh mà thôi!

Cũng may đã gặp được “Vô Sầu cốc” này là nơi sản xuất nhiều loại linh dược trân quý, cho nên con “quạ đen” trong lúc vô tình được ăn một trái “Cửu Thiên Ngọc Thực” có công hiệu phản lão hoàn đồng, nên mới được thay lông tẩy cốt mà dần dần biến thành bộ lông màu trắng như tuyết...

Nghe tới đây, Phó Thiên Lân sực nhớ chuyện Bạch Nguyên Chương đã kể, chàng liền ngắt lời Đỗ Vô Sầu :

- Thừa lão tiên bối, lúc Bạch lão tiên bối được tham yết Bách Cầm Tiên Tử tại Mãng Thương sơn cũng thấy bộ lông con quạ đen đã trở thành trắng, chỉ có đầu chưa được thuần bạch mà thôi.

Nghe chàng nói, Bách Điều Tiên Nhân vội hỏi :

- Lúc Bạch Nguyên Chương gặp Công Tôn Đỉnh tại Mãng Thương sơn cách đây chừng bao lâu rồi?

Thiên Lân đáp :

- Cũng đã hơn mười năm rồi.

Đỗ Vô Sầu ngậm ngùi cảm khái thở dài một tiếng than :

- Trước lúc con “quạ đen” của ta chưa được ăn trái “Cửu Thiên Ngọc Thực” ta cũng biết có thể dùng công lực bản thân và các loại linh dược luyện chế để giúp cho con quạ đó thay lông tẩy cốt được, nhưng ít ra cũng phải mất trên dưới một trăm năm mới có thể trở thành màu trắng, cho nên ta vẫn ngại ngần chưa dám ra tay! Ai ngờ trong lúc đó, Công Tôn Đỉnh đã cương quyết hao phí hàng năm sáu mươi năm trời khổ tâm bồi dưỡng con quạ đen trở thành màu trắng để thực hiện lời hứa.

Lúc nói chuyện, Đỗ Vô Sầu hình như cũng cảm động vì tấm chân tình của người bạn cũ mà lộ vẻ hối hận thương xót vô cùng! Bà ta ngồi nhắm mắt trầm ngâm một lát rồi mới thở dài chậm rãi nói :

- Nhưng theo ta biết, nếu không gặp được trái “Cửu Thiên Ngọc Thực” thì dù Công Tôn Đỉnh có phi tận khổ tâm đến đâu, cũng phải mất trên hai mươi năm nữa mới có thể bồi dưỡng cho con quạ đó trở nên thuần bạch được!

Nghe nói, Phó Thiên Lân vội xen lời :

- Xin lão tiên bối chớ nên lo buồn như vậy, vì cơ duyên tiền định, biết đâu trong thời gian ngắn nữa, bầy linh điểu của Công Tôn lão tiên bối lại chả tìm được loại linh dược “Cửu Thiên Ngọc Thực” cũng nên? Riêng vân bối, tuy tài hèn sức mọn nhưng cũng nguyện vì lão tiên bối mà tận tâm ra sức một phen để đi tìm Công Tôn lão tiên bối báo tin cho người biết chuyện hôm nay!

Đỗ Vô Sầu nghe chàng nói thì lộ vẻ buồn rầu than :

- Phó lão đệ thực là người có nhiệt tình, nhưng nay ta đã gần chín mươi tuổi và Công Tôn Đỉnh cũng đã ngoài trăm tuổi rồi đâu còn mong mỗi tình tự thế tục gì nữa! Có chăng là tâm nguyện chưa rồi nên không phải sạch mỗi nợ trần duyên một cách nhẹ nhàng, để bước vào con đường đại giải thoát mà thôi! Lão đệ đã có lòng như vậy ta cũng xin bái thoát một việc, là nếu sau này có tiện, xin lão đệ đến Mãng Thương sơn báo cho Công Tôn Đỉnh biết nơi ta ẩn cư, cùng chuyện quạ đen của ta đã trở nên toàn bạch kéo khi lão ta hoàn thành tâm nguyện rồi lại đi khắp chân trời góc biển không tìm thấy ta!

Vừa dứt lời, bà ta đã quá đau thương mà ngậm ngùi rơi lệ, làm cho Thiên Lân cũng phải ngẩn ngơ cảm động quên cả trả lời.

Thấy vậy Đỗ Vô Sầu lại hiểu lầm ý chàng nên khẽ “À” lên một tiếng rồi nói :

- Ta cũng mãi nhớ chuyện xưa mà quên đi mất, vì nơi ẩn cư của Công Tôn Đỉnh tất phải bí mật vô cùng, mà dãy Mãng Thương sơn thì lại rộng lớn, làm sao Phó lão đệ tìm gặp được?

Phó Thiên Lân giơ tay khẳng khái đáp :

- “Tinh vệ hữu tâm điền hận hải - Nữ Oa vô thạch bổ tình thiên”, cảnh biệt ly sâu hận, nguyệt khuyết hoa tàn là một cảnh đoạn trường, thương tâm não nề của con người nhân thế! Cho nên, sau khi bái biệt, vân bối sẽ lập tức trở về Vân Nam, nguyện đem tấm thân đài tội, dốc hết tâm lực lội khắp đèo cao, vực thẳm

trong dãy Mãng Thương sơn để giúp lão tiên bối hoàn thành tâm nguyện!

“Bách Điều Tiên Nhân” Đỗ Vô Sầu phóng cặp mắt lóng lánh thần quang nhìn Thiên Lâm giây lát, rồi gật đầu mà rằng :

- Phó lão đệ có tâm chí như vậy ta sẽ sai con “Linh Bích” – con chim Anh Vũ màu lục biết nói tiếng người – đi theo để giúp đỡ trong khi cần thiết. Còn vừa rồi lão đệ có nói câu “tám thân đài tội” là ý gì? Vậy lão đệ có thể kể cho ta nghe nổi uẩn khúc, tại sao lão đệ lại phải liều mình tự vận, nhảy xuống hang Vô Sầu như thế?

Phó Thiên Lâm liền thuật lại tỉ mỉ cho Đỗ Vô Sầu nghe những chuyện đã xảy ra trong một năm qua. Sau khi nghe xong, bà ta hơi lộ vẻ trầm ngâm nói :

- Phó lão đệ đã tự làm mất điểm chu ngân rồi sao còn mất bình tĩnh mà làm điều bất trí như thế? Hiện giờ lão đệ cũng nên nhân việc đi tìm Công Tôn Đỉnh tiện đường ghé Đan Tâm Bích tại Cao Lê Cống Sơn, đề dò xem có quả thực Đan Tâm kiếm khách chỉ nhận kiếm mà không nhận người chăng? Đồng thời, cũng phải thông báo cho Hoàng Sơn Độn Khách, Tuệ Giác thần ni và các vị đại hiệp trong nhóm “Bình Trung ngũ hữu” để liệu cách đối phó với lũ ma đầu chứ?

- Thử tưởng tượng nếu lão đệ không gặp được linh cầm của ta cứu thoát mà táng thân tại đây, thì các anh hùng hào kiệt chính phái chẳng những không hiểu chút gì về việc lão đệ mất kiếm mà rất có thể trong dịp đại hội luận kiếm sắp tới sẽ vì bất ngờ, trở tay không kịp mà tan vỡ tất cả ư? Rồi còn vị “Tử Địch Thanh Loa” Thu Thủy cô nương nữa, há chẳng vì trông chờ tin tức lão đệ mà sớm chiều mòn mỏi tương tư, nhan sắc tàn phai theo nỗi niềm khắc khoải...

Nghe tới đây Phó Thiên Lâm cảm thấy hổ thẹn vô cùng, mồ hôi tháo ra như tắm. Thấy vậy, Đỗ Vô Sầu chỉ khẽ mỉm cười nhìn chàng rồi tiếp tục nói :

- Cuộc gặp gỡ giữa ta và lão đệ có thể nói là một cơ duyên kỳ xảo. Hơn nữa, lão đệ lại sắp sửa vì ta mà lặn lội khắp thâm sơn cùng cốc, vậy ngoài con Anh Vũ “Bích Linh” của ta cho đi theo lão đệ, ta cũng còn một vật mọn nữa là tấm áo “Bách Vũ Ngũ Sắc” gửi tặng cho người yêu của lão đệ là Nhân Thu Thủy cô nương để làm chút kỷ niệm!

Phó Thiên Lâm vội thay thế Nhân Thu Thủy, nghiêng mình ngỏ lời cảm tạ đôi ba lần!

Đỗ Vô Sầu lại tươi cười nói tiếp :

- Còn riêng đối với lão đệ, ta muốn lưu lão đệ lại đây bảy ngày nữa, một mặt, để cho lão đệ được dùng qua các loại linh dược, dị quả, sản phẩm đặc biệt của “Vô Sầu cốc” hầu tăng cường nội lực chân khí. Một mặt nữa lão đệ có thể nhìn ngắm bày linh diệu của ta nuôi dưỡng, hàng ngày bay lượn nhảy múa để nhân thể hội lấy một thân pháp khinh công thần kỳ!

Trước đây, vì việc nóng lòng cứu giúp Động Đình Diệu Tẩu, Phó Thiên Lân đã làm lỡ mất công hiệu của viên “Bổ Thiên Hoàn”, ảnh hưởng đến việc tu luyện võ công không được cấp tiến, nay chàng nghe nói được Bách Diệu Tiên Nhân lưu lại ít ngày tại Vô Sầu cốc để giúp chàng tăng cường về mặt chân khí nội lực thì chàng vui mừng khôn tả, còn hơn là được thể hội thân pháp khinh công tuyệt diệu, nên chàng vội cúi đầu hết lời cảm tạ.

Tới đây, tạm ngưng việc Thiên Lân được gặp cơ duyên may mắn, lưu lại Vô Sầu cốc.

Xin kể sang chuyện Nhân Thu Thủy bị trúng độc Thiên Lam độc kiếm, được Hồng Y La Sát chặt cụt tay cứu thoát, rồi đưa về Thúy Vi đảo ngoài Đông Hải.

Việc xảy ra, nguyên vi vì Hồng Y La Sát quá nhớ nhung Phó Thiên Lân; nàng không chịu nghe lời khuyên của Đông Hải Kiều Bà, một mình rời đảo Thúy Vi, vào lục địa để tìm kiếm người yêu. Đến khi nàng đem Thu Thủy trở về đảo thì Đông Hải Kiều Bà lại vì không yên tâm về đứa trò yêu nổi nghiệp của mình, mà đã cùng người nữ đồ đệ thứ hai là “Tỳ Bà Ngọc Nữ” Đông Lục Huê vào Trung Nguyên chia nhau đi tìm.

Lúc này, trên đảo Thúy Vi chỉ còn lại đám thị nữ, nên Hồng Y La Sát vội đưa Thu Thủy về nơi ở của nàng tại lầu “Thúy Ấp” để sắp đặt thực hiện điều nàng đã dự định.

Riêng về Thu Thủy, dọc đường ngày nào cũng bị Cổ Phiêu Hương điếm huyết ngủ, vì sợ nàng chống cự. Đến khi vừa mơ màng tỉnh dậy thì nàng thấy mình đang nằm trên giường nệm êm ái và sức nhớ lại chuyện cứu Hồng Y La Sát tại Hoa Sơn rồi bị trúng độc Thiên Lam kiếm, thì bất giác nàng giật mình hãi sợ! Và điều nàng để ý đầu tiên khi vừa tỉnh dậy, không phải là cách trang hoàng u nhã trong lầu Thúy Ấp mà là ngón tay bị Thiên Lam độc kiếm chém phải!

Nhưng đến khi nhìn xuống thì hỡi ôi...

Ngón tay búp măng thon đẹp đâu còn nữa, mà chỉ thấy một vết thẹo nhỏ đã phủ da non!

Là con gái, ai cũng thích đẹp, hơn nữa, xưa nay Thu Thủy vẫn tự phụ về nhan sắc tuyệt mỹ của mình, giờ đây, bỗng nhiên bị mất một ngón tay thì bất giác hai hàng châu lệ tuôn đọng tràn mi! Nàng lại sức nhớ tới hai việc lớn lao mà nàng có trách nhiệm :

Thứ nhất, không biết “Trại Hoa Đà” Bạch Nguyên Chương có còn ở Lãnh Nguyệt Bình đợi nàng mang cây “Thùy Ti Thạch Nhĩ” về để luyện chế “Bổ Thiên Hoàn” cho người yêu là Phó Thiên Lân chăng? Thứ hai, không biết “Hồng Y La Sát” Cổ Phiêu Hương đã được nàng dùng đóa “Tam Sắc Hương Hoa” chữa độc có được sống sót chăng?

Nhớ lại hai chuyện kể trên, Thu Thủy lại càng nóng lòng muốn biết nơi đây là đâu?

Lúc này là bao giờ? Cây “Thùy Ti Thạch Nhĩ” có còn trong túi và kịp thời đưa về Cửu Hoa sơn để

luyện chế linh đơn chẳng?

Do đó, khi thần trí vừa tỉnh táo Thu Thủy vội chồm dậy nhìn chung quanh, nàng thấy mình đang ở trong một căn lầu trúc cất dựa theo vách núi bên cạnh một ngọn suối đổ xuống hồ nước trong veo phía trước lầu.

Với nét mặt kinh ngạc, bỡ ngỡ, nàng bước ra lan can, bỗng thấy trên lưng chừng vách đá cạnh lầu có bóng một cô gái áo đỏ, đang cầm chiếc ngọc bình màu lục, tưới nước cho một bụi lan lá đen như mực.

Vừa thấy hình dáng cô gái áo đỏ, Thu Thủy đã nhận ngay ra chính là “Hồng Y La Sát” Cổ Phiêu Hương, người mà nàng đã xả thân tương cứu, nên nàng vội tung mình nhảy qua cửa sổ, đáp xuống bên cạnh Cổ Phiêu Hương, rồi mỉm cười hỏi :

- Chất độc “Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu” Cổ cô nương bị trúng đã hoàn toàn hết chưa?

Cổ Phiêu Hương thấy Thu Thủy vừa tỉnh dậy, đã hỏi ngay đến bệnh trạng của người mà không để ý gì đến ngón tay bị chặt của mình thì nàng vừa kính phục vừa cảm động, không nói nên lời chỉ khẽ gượng gạo gật đầu.

Nhân Thu Thủy lại hỏi dồn :

- Ở đây cách Cửu Hoa sơn bao xa? Tại hạ bị mê man bao lâu rồi? Ngón tay của tại hạ bị ai chặt đứt chẳng hay Cổ cô nương có thể cho tại hạ biết rõ được chẳng?

Cổ Phiêu Hương tỏ vẻ hồ thẹn ngập ngừng đáp :

- Ngón tay của em do chị chặt đứt...

Nhân Thu Thủy nghe nói thì bất giác lạnh mình, thầm nghĩ mình đã xả thân cứu cô ta mà cô ta lại đang tâm chặt đứt ngón tay của mình, không trách giang hồ truyền ngôn Hồng Y La Sát sắc đẹp như hoa mà lòng lan độc như rắn rết, quả thực không sai...

Thu Thủy còn đang nghĩ ngợi miên man, Hồng Y La Sát lại tiếp tục :

- Ở đây là Thúy Vi đảo ngoài Đông Hải cách Cửu Hoa sơn rất xa, từ khi em bị mê man bất tỉnh đến nay đã được hơn hai mươi ngày rồi...

Không đợi Hồng Y La Sát dứt lời, Thu Thủy đã nghiêng răng, vung tay tát vào mặt cô ta hai cái thật mạnh!

Hai tiếng “đét, đét” khô khan, cặp má của Hồng Y La Sát đã sưng vù và máu chảy ri ri xuống hai bên mép!

TRƯỜNG HẠN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tình Địch Trở Thành Tâm Giao

Hiện thời công lực của Cổ Phiêu Hương có phần cao hơn Thu Thủy một chút, nhưng nàng không tránh né mà chỉ long lanh ngấn lệ cười chua xót :

- Nhân muội, em đánh chị rất phải, vì em đã xả thân cứu chị mà chị lại đang tâm chặt cụt một ngón tay của em, như vậy đủ theo lý hay theo lương tâm em có đánh chết chị cũng vui lòng không dám chống đỡ hay đánh trở lại!

Nghe Cổ Phiêu Hương nói hai tiếng “Nhân muội”, Thu Thủy biết mình đã bị lộ chân tướng giả trai, nàng liền cười nhạt hằn học :

- Tôi dám xả thân cứu cô thì chuyện cụt một ngón tay đâu có sá gì? Cô đâu có biết cái lý do bức tức mà tôi phải đánh cô đây là vì Trại Hoa Đà lão tiền bối đang ở Lãnh Nguyệt Bình trên Cửu Hoa sơn, chờ tôi mang cây “Thùy Ti Thạch Nhĩ” về luyện thuốc cho Phó Thiên Lân, mà kỳ hạn không được quá bốn ngày. Đến nay vì cô mà kéo dài thời gian làm lỡ công việc để Lân ca phải suốt đời ôm hận...

Nghe đến đây, Cổ Phiêu Hương giật mình kinh hãi, quên cả cặp má bị sưng, vội cầm hai tay Thu Thủy lắc mạnh và trở mắt hỏi dồn :

- Phó đệ của chị làm sao mà phải cần đến thuốc? Hay là chàng bị trọng thương, kỳ độc gì đến tính mệnh? Nhân muội nói cho chị biết ngay đi!

Thu Thủy nhận thấy trong lời nói và thần sắc Hồng Y La Sát đối với Thiên Lân tỏ ra rất thân tình thì bất giác nàng cảm thấy tâm tư rối loạn, khẽ cúi đầu nhỏ lệ đáp :

- Anh ấy chẳng có gì nguy hiểm đến tính mệnh, chỉ có điều đáng tiếc là khó khăn lắm mới gặp được một con “Dực Thủ Địa Long” phối hợp với cây “Thùy Ti Thạch Nhĩ” có thể luyện thành viên “Bổ Thiên Hoàn”, giúp chàng tăng cường nội lực chân khí để bổ khuyết về phương diện võ công yếu kém, hầu trở thành một danh thủ võ lâm, nhưng đến nay thì kể như nước lã ra sông!

Nghe nói nét mặt Cổ Phiêu Hương mới bớt lo lắng rồi mỉm cười lắc đầu an ủi :

- Nhân muội, em đã làm chị hết hồn! Tưởng gì chứ việc đó thì em cứ yên chí tin tưởng vào chị đây. Chị bảo đảm sẽ bồi thường cho chàng một loại linh dược có công hiệu ngang với viên “Bổ Thiên Hoàn” đó! Thôi, chuyện đâu còn có đó, chớ nên lo buồn làm chi, chúng ta hãy về lâu Thúy Ấp, rồi sẽ tâm sự bàn tính...

Dứt lời, Cổ Phiêu Hương nắm tay Thu Thủy, cùng phi thân lên lầu, rồi kể rõ cho nàng nghe chuyện xảy ra lúc ở Hoa Sơn vì bất đắc dĩ mà phải chặt cụt ngón tay nàng...

Sau khi nghe rõ chuyện, Thu Thủy cảm thấy ân oán pha lộn, thực là khó nghĩ, nên nàng chỉ còn biết cau mày lặng thinh chứ không nói sao cho phải!

Thấy thần sắc Thu Thủy như vậy, Cổ Phiêu Hương cười gượng nói :

- Nhân muội, sau khi chị phát giác em cũng là thân phận nữ nhi thì chị thầm nghĩ cảm phục em vô cùng, vì em đã biết rõ ràng chị là tình địch, thế mà chẳng những em không đem lòng đố kỵ để thừa cơ hạ thủ hại chị, mà còn xả thân cứu giúp để đến nỗi phải chịu cụt một ngón tay! Tấm lòng rộng rãi nhân hậu ấy, thực xưa nay hiếm có! Vì vậy, trong lúc hổ thẹn về hành động của mình, chị đã thề giúp em giữ cho sắc đẹp tuyệt thế, được thắm tươi mãi mãi để đền đáp...

Thu Thủy không hiểu ý Cổ Phiêu Hương muốn nói gì, nên nàng chỉ biết ngừng đầu nhìn đối phương chòng chọc. Cổ Phiêu Hương hiểu ý, mỉm cười nói tiếp :

- Ở trên đảo Thúy Vi này có sản xuất một loại linh dược có công dụng giữ được sắc đẹp tươi thắm mãi, gọi là “Trái Ngọc Hương Lan” mà vợ chồng “Lục Dục Ôn Thần” Lưu Tử Úy vẫn hằng khát vọng. Nhưng trái đó rất là trân quý, hai mươi năm mới nở hoa một lần, và hai lần nở hoa mới kết được một trái. Bốn mươi năm trước, sư phụ chị đã dùng một trái, còn một trái sắp kết thành vào cuối năm nay để dành cho chị. Nay chị đã quyết ý chuyển tặng trái đó cho em để báo đền ơn cứu tử. Nhưng chị lại sợ sư phụ chị không bằng lòng tặng người ngoài, nên chị mới thừa lúc người đi vắng, dùng một chất linh dược “Hoa Thủy Thôi Hoa” rất hiệu nghiệm định làm cho trái Ngọc Hương Lan kết thành trước thời hạn để tặng em, hầu chuộc lại cái lỗi chị đã làm hại em cụt một ngón tay.

Nghe xong, Thu Thủy nhận thấy Hồng Y La Sát cũng là người có nghĩa khí, biết trọng lẽ phải chứ không như lời giang hồ đồn đại, nên trong lòng nàng lại càng thương cảm mà nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười đáp :

- Cổ cô nương bất tất phải nhọc lòng như vậy, xưa nay danh tướng mỹ nhân, tuy có lưu danh sử sách, nổi tiếng muôn đời, nhưng chẳng qua lúc chết cũng chỉ còn lại mớ xương tàn dưới nấm mộ khô. Cho nên Thu Thủy không coi việc ngón tay bị cụt là...

Không đợi cho Thu Thủy nói hết, Cổ Phiêu Hương đã tiếp lời :

- Với tấm lòng đại nhân đại nghĩa của em thì việc đó không sá kể gì, nhưng luận tình luận lý thì thế nào chị cũng phải báo đền ân mới được. Lại nói đến mối tình của chị với Phó Thiên Lân, thì lúc trước, tại Hoa Sơn, chị đã có nói, với hạng con gái như chị, bình sinh ít khi vương vấn chuyện tơ tình lãng nhãng, nhưng một khi đã xứng tâm theo đuổi một ai, thì dù gian nan hiểm trở đến đâu cũng không sờn lòng mà phải chiếm cho bằng được, chỉ khi nào chết mới thôi! Đến nay, ý niệm ấy của chị đã giao động. Vì chị nhận thấy, giữa em với chàng thực là một cặp rất xứng đôi vừa lứa, nếu chị còn tham dự dành giật, thì sẽ gây thành một

cước sóng gió đau thương cho cả ba người. Cho nên chị chỉ muốn chúng ta coi nhau như chị em. Đợi sau khi em cùng chàng nên duyên cầm sắt, Cổ Phiêu Hương sẽ lập tức cắt đứt trần duyên, thấp hương lễ Phật, tìm lẽ sống trong đoạn kinh câu kệ, để chờ kiếp lai sinh, theo như lời Phó đệ đã từng khuyên chị nên đổi hai tiếng “La Sát” thành hai tiếng “Quan Âm”.

Mầu nhiệm thay, mà cũng ghê gớm thay cho sức mạnh của ái tình, xưa nay đã làm tan nát biết bao anh hùng sắt đá. Hồng Y La Sát là con người vốn có tính can trường như thế, mà khi thốt đến mấy tiếng sau cùng, cô ta cũng bi thảm cũng cảm động, bùi ngùi không ức chế nổi tâm tư mà nghẹn ngào ra lệ như mưa.

Thu Thủy vốn là một cô gái giàu tình cảm nên thấy bùi ngùi, liền cầm lấy tay cô ta, dùng lời an ủi khích lệ :

- Cổ tỷ tỷ, với thân thủ và phong tư tuyệt đại của tỷ tỷ, nếu có thể thoát ra khỏi phái hung tà, bước vào con đường chính nghĩa, lập tức sẽ trở thành một bậc cân quắc kỳ tài, và được mọi người tín ngưỡng. Tiểu muội cùng Phó Thiên Lân, tuy có ý hợp tâm đầu, nhưng chưa gá nghĩa duyên ương. Tỷ tỷ đối với chàng đã nặng tình như vậy tất nhiên Thu Thủy sẽ cố sức thành toàn cho hai người. Có điều, em chỉ yêu cầu tỷ tỷ hãy lập thời thề từ nay trở đi sẽ không giết người nữa và nếu có cơ hội, thì nên gia nhập môn hạ chính phái.

Cổ Phiêu Hương đưa ánh mắt long lanh nhìn nét mặt xinh đẹp cao quý của Thu Thủy với thần sắc đầy cảm kích mà rằng :

- Nhân muội, mấy tiếng “Cổ tỷ tỷ” em xưng hô, đã làm cho chị cảm động và an ủi vô cùng. Giờ này chị đã bình tĩnh và nhận thấy sự khác biệt giữa hai đường chính tà, chẳng ở võ công hay môn phái mà chỉ ở tấm lòng con người. Chị có thể nhận lời và hứa em là từ nay trở đi, chị sẽ không giết một người nào nữa, còn việc thoát ly sư môn thì khó thể thực hiện. Vì chị đã chịu ơn sâu dạy dỗ của ân sư từ lúc còn nhỏ, nay không thể chỉ nghĩ đến riêng mình mà quên nghĩa sư môn. Nhất là về mối tình đối với Thiên Lân, chị đã tự biết thân phận, không dám si tưởng nữa, vậy em cũng chớ nên nghĩ đến chuyện hy sinh quá nhiều như thế! Sau này, nếu có cơ duyên, chị chỉ cầu mong được cùng chàng sống trong ba ngày, nhưng giới hạn trong khuôn khổ lễ nghi, nam thanh nữ bạch. Được như vậy, Cổ Phiêu Hương này có chết cũng vui lòng mãn nguyện!

Nghe Cổ Phiêu Hương tâm sự kể lể, Thu Thủy hình như đã có một quyết định gì về việc này rồi, nên nàng tìm cách lãng chuyện không nhắc đến việc Phó Thiên Lân nữa, mà chỉ mỉm cười nói :

- Thôi, chuyện về sau để sau này chúng ta sẽ bàn, và tiểu muội xin hứa sẽ cố giúp tỷ tỷ hoàn thành tâm nguyện. Còn vừa rồi, tỷ tỷ có nói, không chịu thoát ly môn phái Đông Hải, muốn ở lại tìm cách đền đáp ân nghĩa giáo dưỡng đối với Nhuế lão tiên bối, tiểu muội rất lấy làm cảm phục hành động ấy, nhưng chẳng hay tỷ tỷ định đền đáp bằng cách nào?

Cổ Phiêu Hương đáp không nghĩ ngợi :

- Chị đợi sư phụ chị về, sẽ tìm lời khuyên người chớ nên liên lụy bởi hai chữ danh lợi, hợp bè kết phái với bọn “Nam Hoang Hạt Đạo”, “Ngọc Chỉ Linh Xà” Tiêu Dao Tử và “Đồng Cổ Thiên Tôn” Lô Chấn Vũ mà chỉ nên tiêu dao tự tại để bảo dưỡng chân như, tránh điều phiến não...

- Dụng ý của tử tử như vậy rất hay! Nhưng từ trước đến nay anh hùng hào kiệt, để có mấy ai đã thoát khỏi vòng danh lợi? Giả như Nhuế lão tiên bối, cố ý chấp nê không chịu nghe lời nói phải, lúc đó, tử tử lại phải xử sự ra sao?

Cặp mắt Cổ Phiêu Hương lộ thần quang sáng rực, cương quyết đáp :

- Nếu quả ân sư tử tử không chịu nghe lời, tử tử sẽ hoành kiếm tự vẫn để cảnh tỉnh...

Thu Thủy lắc đầu nói :

- Tiểu muội quyết không đồng ý tử tử làm như vậy, có những bậc như Nhuế lão tiên bối thường hay tự phụ vì có thần công tuyệt thế, chỉ khi nào gặp một vài thất bại mới chịu hồi đầu! Cho nên tiểu muội muốn tử tử nên lựa lúc nhàn rỗi thuận tiện hãy ngỏ lời khuyên can, nếu người nghe lời thì hay nhất, bằng không tử tử cũng chớ nên bắt chước kẻ ngu trung, liều mình vô ích. Theo ý tiểu muội, thì thời cơ tốt nhất để tử tử báo đáp ơn nuôi dưỡng đối với Nhuế lão tiên bối không phải ngay bây giờ, mà là ở vào lúc sau kỳ đại hội luận kiếm của hai phe tà chính tại Thanh Lương đài trong dịp tiết Trùng Dương sắp tới.

Nghe Thu Thủy nói, Cổ Phiêu Hương cúi đầu suy nghĩ giây lát, rồi rút khăn chùi lệ nhoèn miêng cười nói :

- Nhân muội, chị cũng bắc chước câu nói của em ban nãy là :

Chuyện về sau để “sau này” chúng ta sẽ nói. Hiện giờ may mắn em mới có dịp đặt chân lên Thúy Vi đảo – nơi mà mọi người trong võ lâm đều coi như chốn hang hùm nọc rắn. Hơn nữa, chị em chúng ta lại ý hợp tâm đầu, vậy chúng ta hãy cùng nhau tâm sự cho thỏa thích trong mấy ngày sống bên nhau, và em sẽ nếm thử hương vị loại “Bách Hoa Xuân Tửu” do tự tay tử tử chế tạo và chôn cất để dành từ lâu!

Thu Thủy có vẻ cảm động mến thương về thân thế tao ngộ của Cổ Phiêu Hương, và cũng yêu thích vì nhan sắc xinh đẹp cùng tính nết thẳng thắn của cô ta, nên nàng tỏ ra thân mật cầm tay mỉm cười nói :

- Cổ tử tử, thế nào ở trong lục địa Thiên Lân chàng cũng lo sợ cuống cuồng về việc em bị thất tung, cho nên em chỉ có thể nhận lời ở lại Thúy Vi đảo bầu bạn với chị được ba ngày thôi...

Cổ Phiêu Hương vội mỉm cười ngắt lời :

- Không được, tuy chị không bằng lòng em ở lại có ba hôm là vì, chị đã dùng linh dược tươi bón cây Ngọc Hương Lan nhưng nhanh lắm cũng phải năm, sáu hôm nữa mới có hiệu nghiệm! Hai nữa, chị có người sư muội tên gọi Đông Lục Hoa rất say mê em dưới lốt giả trai với danh hiệu “Tử Địch Thanh Loa”

nên chị cũng hy vọng trong thời gian em ở lại đây, may ra nó trở về Đảo để tiện dịp giải quyết mối tình duyên trái ngược do sự hiểu lầm, hầu tránh cho nó nổi khổ tâm đeo đuổi tương tư ngày đêm từ lâu. Bởi vậy, chị cần phải lưu giữ em ở lại đây ít lắm là bảy ngày. Còn việc Phó Thiên Lân lo lắng em bị thất tung đành rằng không sao tránh khỏi, nhưng chàng có lo lắng thêm năm ba ngày nữa cũng chẳng hại gì. Hơn nữa, cái phút sung sướng của hai kẻ yêu nhau, cách biệt ít lâu rồi gặp lại bất thành tình như trong giấc mộng kể cũng là một điều nhân gian kỳ thú chứ sao?

Nói tới đây bỗng nhiên nét mặt Cổ Phiêu Hương hơi đượm vẻ buồn rầu thất vọng.

Thấy vậy, Thu Thủy vội vàng tươi cười an ủi và tìm lời nói lắng :

- Xin tỷ tỷ chớ nên thương tâm nữa, vừa rồi tỷ tỷ có hứa cho em thưởng thức rượu “Bách Hoa Xuân Tửu” sao không thấy gọi người đem ra?

Thấy nét trẻ tươi nhí nhảnh của Thu Thủy, Cổ Phiêu Hương cũng đổi buồn làm vui, khẽ vỗ tay cười gọi hai con thị nữ sửa soạn thức ăn rồi cùng cô gái vừa là tình địch vừa là bạn tâm giao ăn uống say sưa thỏa thích.

Trong những ngày ở trên đảo Thúy Vi, Thu Thủy luôn luôn nhớ tưởng đến người tình là Phó Thiên Lân, nàng thấy cô bạn gái họ Cổ tỏ ra ân cần săn sóc chu đáo thì nàng biết, nếu nói rõ ý định trở về nhất định cô ta sẽ không bằng lòng, chỉ có cách lén đi rồi viết giấy để lại lời cáo biệt là tiện hơn hết. Vì có ý định như vậy nên những lúc được Cổ Phiêu Hương đưa đi chơi quanh đảo, Thu Thủy thường lưu ý chỗ cất giấu thuyền. Vài ngày sau, thừa lúc Cổ Phiêu Hương đang mãi vun tưới cây Ngọc Hương Lan, Thu Thủy liền viết thư để lại, nói rõ tình cảnh bất đắc dĩ phải trở về sớm, và khuyên Cổ Phiêu Hương nên giữ vững quyết tâm bỏ tà theo chánh. Còn trái “Ngọc Hương Lan” thì nàng quyết định không nhận. Sau đó nàng lén ra sau đảo, lấy trộm một chiếc thuyền nhỏ vượt sông trở về lục địa!

Trong khi đó, trên lưng chừng vách đá cạnh lầu Thúy Ấp, Cổ Phiêu Hương vừa tưới xong bình linh dược cho cây Ngọc Hương Lan nhưng vẫn không thấy có chút gì thay đổi, thì bất giác cô ta tỏ vẻ buồn rầu cười gượng mấy tiếng lầm bầm :

- Cây Ngọc Hương Lan này, đã được liệt vào loại linh dược hiếm có tại sao lại không có chút linh tính gì thế này? Chắc Nhân muội đang nóng lòng trở về lục địa lắm, giá mà được kết trái trong lúc này có phải là ta đỡ bị thẹn lòng đối với Nhân muội không!

Cỏ cây vốn là giống vô tri giác, nên mặc cho Cổ Phiêu Hương đứng si ngây lầm bầm cầu nguyện bụi lan lá đen nọ, vẫn không lộ hiện tượng gì khác thường mà chỉ uốn cành lá lướt theo chiều gió thổi và tiết ra một mùi thơm thoang thoang mát dịu.

Mọi việc trên thế gian đều có tiền định họa phúc khôn lường. Trong lúc Cổ Phiêu Hương đứng ngơ ngẩn trên lưng chừng vách đá, nàng đâu có ngờ đến chuyện Thu Thủy lại bị tai ách, sống chết không hay

ngoài giữa biển cả.

Nguyên sau khi Thu Thủy lấy trộm được chiếc thuyền nhỏ thì vội vàng vượt sóng ra khơi. Vì nàng từ nhỏ sinh trưởng trong gia đình đánh cá nên thủ pháp bơi thuyền rất giỏi và thành thạo. Khi nàng rời xa đảo được chừng hơn trăm trượng thì từ phía lục địa cũng có một chiếc thuyền lớn trang hoàng rất lộng lẫy đang rẽ sóng đi ra.

Thu Thủy không chú ý lắm đến chiếc thuyền đang tiến ra, nên nàng chỉ khẽ chao tay lái định lách tránh.

Nhưng khi thuyền nàng còn cách chiếc thuyền lớn lối ba bốn trượng thì bỗng nhiên có tiếng hỏi trong trẻo vọng sang :

- Ai ở trên thuyền đấy? Xin cho biết đã lấy chiếc thuyền đó ở đâu?

Thu Thủy chờ đợi mãi mới tìm được cơ hội thoát thân, nàng đang sợ Hồng Y La Sát phát hiện đuổi theo giữ lại, hơn nữa lòng nàng tưởng nhớ Thiên Lân đang muốn trở về cho chóng nên khi ngược mặt lên, tiếng hỏi là một thanh y nữ tỳ đứng ngoài mũi thuyền, thì nàng vừa kéo buồm rẽ sóng lách tránh, vừa vận chân khí đáp :

- Tại hạ đang có việc cần, không có thì giờ rảnh nói chuyện cùng cô nương. Và lại, gặp nhau giữa đường có liên quan gì mà hỏi han lời thôi.

Bốn tiếng “hỏi han lời thôi” của Thu Thủy vừa dứt, thì trên mũi thuyền lớn bỗng xuất hiện một mỹ phụ áo đen, chừng ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi, nét mặt lạnh như tiền, trầm giọng hỏi :

- Khá lắm! Mi thừa lúc ta đi vắng tự tiện lên đảo Thúy Vi, lại còn ăn trộm thuyền của ta thế mà dám trả lời là gặp nhau giữa đường không có liên can gì! Lại không mau mau quỳ xuống nộp mạng hay là đợi ta phải ra tay mới chịu chết?

Theo liền với giọng nói, ống tay áo đen của mỹ phụ chỉ khẽ phớt nhẹ ngoài không khí một cái, Thu Thủy đã cảm thấy như có sức nặng ngàn cân đang dồn ép tới. Thực ghê gớm thay cho sức mạnh kinh khí nội gia của mỹ phụ! Ấy là còn cách tới hơn ba trượng mà đã như vậy, nếu ở gần thì không biết sức mạnh còn ghê gớm đến đâu?

Lúc mới gặp Thu Thủy không rõ những người trên thuyền lớn thuộc hạng nhân vật thế nào. Nhưng đến khi nghe giọng nói của mỹ phụ áo đen mới xuất hiện, thì bất giác nàng giật mình sợ hãi, và hiểu ngay người đó là “Đông Hải Kiều Bà” Nhuế Băng Tâm, một nữ ma đầu khét tiếng võ lâm trong số Vực Ngoại tam hung, vừa ở Trung Nguyên về. Khi đã hiểu rõ đối phương là ai, Thu Thủy vội vàng kéo buồm, định lên tiếng giải thích, nhưng động tác đối phương quá nhanh, hầu như đạo cuồng phong mãnh liệt đã theo liền với giọng nói cùng đến một lượt. Nên trong lúc hấp tấp, bất đắc dĩ nàng phải tụ lực đan điền, đẩy mạnh sóng chưởng ra với ý định đỡ tạm một chưởng của đối phương, rồi sẽ lên tiếng giải thích sự hiểu lầm sau!

Nào ngờ, võ học tuyệt thế của Đông Hải Kiêu Bà so với Thu Thủy xa cách nhau một trời một vực, nên khi chưởng phong vừa chạm nhau chỉ nghe một tiếng “Bùng” vang dội chiếc thuyền của Thu Thủy đã bị bể tan tành từng mảnh nhỏ và thân hình của nàng cũng bị luồng chưởng phong của Đông Hải Kiêu Bà đẩy bật đi xa hàng bảy tám trượng rồi mới rớt xuống mặt biển chìm ngim trong muôn lớp sóng bạc.

Đánh xong một chưởng Đông Hải Kiêu Bà chỉ khẽ nhếch mép cười nhạt rồi đục người cho thuyền vào đảo. Nhưng khi thuyền bà ta vừa cập sườn đảo, thì bỗng nhiên có một bóng đỏ từ trên không xà xuống như một ánh điện chớp Vừa nhác thấy bóng đỏ Nhuế Băng Tâm đã khẽ kêu một tiếng “Ủa” rồi tung mình nhảy lên cao hơn một trượng đỡ lấy thân hình Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương và ngạc nhiên hỏi :

- Hương nhi, ta vào Trung Nguyên tìm kiếm con khắp nơi không thấy, ai dè con đã về Đảo rồi! Tại sao con lại có vẻ hốt hoảng hấp tấp như thế? Hay là trên đảo đã xảy ra chuyện gì?

Nguyên sau khi Cổ Phiêu Hương thấy Thu Thủy lưu thư từ biệt, nàng vội vã đuổi theo, và vừa tới đây thì gặp ân sư trở về. Nàng vốn biết tính nết của ân sư nàng, xưa nay không bao giờ tha thứ một ai dám tư tiện vào vùng cấm địa của mình, nên nàng quá lo sợ cho Thu Thủy, không kịp trả lời câu hỏi của Đông Hải Kiêu Bà, mà chỉ rung giọng lắp bắp :

- Có... Có phải... Ân... Ân sư đã gặp một... một thiếu... thiếu niên... áo trắng chèo... chèo chiếc thuyền nhỏ... ngoài... ngoài mặt biển... biển chẳng?

Tục ngữ có câu “Biết trò chẳng ai bằng thầy”, Nhuế Băng Tâm thấy thần sắc Cổ Phiêu Hương như vậy, thì mục ta biết vừa rồi mục đã quá nóng giết làm người ngay, và mục đoán thiếu niên áo trắng vừa bị đánh chìm xuống biển chắc là người tình của đứa trò yêu nên mục ta vội quay sang phía hai Thanh y nữ tỳ, khẽ nháy mắt ra hiệu, rồi mới chậm rãi hỏi làm như không có chuyện gì xảy ra :

- Có phải người chèo chiếc thuyền nhỏ vừa rồi là một thiếu niên áo trắng không?

Hai tên Thanh y nữ tỳ cũng đều thông minh lanh lợi và hiểu ý mục ta, nên một đứa vội lên tiếng đáp :

- Chiếc thuyền đó đi mau quá, chớp mắt đã biến dạng nên chỉ thấy người chèo thuyền quả có mặc áo trắng, còn hình dáng tuổi tác thì không nhìn rõ!

Nghe con nữ tỳ trả lời, Cổ Phiêu Hương mới yên tâm và bớt vẻ lo lắng hiện trên nét mặt!

Ánh mắt Đông Hải Kiêu Bà nhanh như điện chớp, mục ta đã nhìn thấu tâm tính và nét mặt biến đổi của đứa trò yêu, nhưng mục vẫn đinh ninh cho rằng, sau khi Cổ Phiêu Hương thất tình về chàng trai Phó Thiên Lân, đã tìm được người tình mới khác chứ mục ta đâu có dè bên trong lại có nhiều sự rắc rối bi thương như vừa kể trên.

Và cũng vì nghĩ lầm như vậy, nên trên đường về “Bồng Lai Các”, mục ta đã vỗ vai Cổ Phiêu Hương mỉm cười hỏi :

- Hương nhi, chàng thiếu niên áo trắng đó là hạng người thế nào mà được con thương yêu như thế?

Theo sư phụ nghĩ, thì với nhan sắc và tuyệt nghệ của con, lo gì đám thiếu niên võ lâm hiện thời chẳng tranh nhau quỳ lụy dưới chân! Việc gì mà con phải ngày đêm si tư mộng tưởng chàng trai Phó Thiên Lân đó làm gì cho tốn trí. Hiện nay, ta đã nắm vững phần thắng trong kỳ đại hội luận kiếm tại Thanh Lương đài trong dịp tiết Trùng Dương sắp tới. Vậy đợi sau kỳ đại hội ấy ta sẽ cử hành một kỳ “Phong Vân Long Hồ hội” nữa trên đảo Thúy Vi và chỉ triệu tập những thiếu niên anh hào dưới ba lăm tuổi đến tỉ thí công lực đồng thời dùng thanh “Thiên Lam độc kiếm” làm giải thưởng trong dịp đó ta sẽ chọn cho con và sư muội mỗi đứa một người chồng anh hùng xứng tầm vừa ý!

Hồng Y La Sát thấy sư phụ nàng trở về đảo lần này, hình như đã thay đổi thái độ thâm trầm cẩn thận xưa nay mà trong giọng nói có vẻ như tự đắc lắm thì bất giác nàng kinh ngạc thầm, vội ngừng đầu hỏi :

- Con nghe thường ngày ân sư vẫn cho rằng thần công tuyệt nghệ của “Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm kiếm khách” rất cao siêu khó đấu. Tại sao hôm nay ân sư lại có vẻ như đã nắm chắc phần thắng trong dịp Đại hội luận kiếm sắp tới là thế nào?

Đông Hải Kiêu Bà mỉm cười nói :

- Hương nhi, con không biết trong dịp vào lục địa vừa rồi ta đã may mắn gặp Phó Thiên Lân và cứu được chàng ta thoát chết. Không những thế ta còn tìm cách trừ được mối lo ngại về “Đan Tâm kiếm khách” trong dịp Đại hội tại Hoàng Sơn sắp tới nữa!

Nghe nói, Cổ Phiêu Hương lộ vẻ kinh hãi ngạc nhiên hỏi dồn :

- Ân sư đã gặp Phó Thiên Lân trong trường hợp nào? Và tiêu trừ mối lo về Đan Tâm kiếm khách ra sao? Có phải ân sư đã giết được Đan Tâm kiếm khách rồi chăng?

Nhuế Băng Tâm lắc đầu cười :

- Giết chết lão già Như Thiên Hân đâu có dễ dàng như vậy được? Có điều theo mưu kế tính toán của ta thì trong kỳ đại hội luận kiếm sắp tới lão ta bằng lòng đến tham dự nhưng phải đứng về phe chúng ta!

Cổ Phiêu Hương càng nghe nói càng kinh lạ, nên nàng cố nài nỉ Đông Hải Kiêu Bà kể rõ lý do tại sao một bậc trung trinh hiệp nghĩa như Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân mà lại có thể đứng về phe “Vực Ngoại tam hung” trong kỳ Đại hội Hoàng Sơn được! Hai nữa Phó Thiên Lân đã gặp nguy hiểm gì mà ân sư nàng lại nói may mắn cứu được chàng thoát nạn?

Đông Hải Kiêu Bà đợi khi dẫn đưa trò yêu và hai con nữ tỳ về đến “Bồng Lai các” mẹ ta mới chậm rãi kể rõ cho Cổ Phiêu Hương nghe những sự việc mà mẹ đã hành động tại Trung Nguyên.

Nguyên sau khi ba tên ma đầu hung ác là Đông Hải Kiêu Bà, Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên

Tôn đoạt được khúc kiếm gãy có vết sơn đỏ của Phó Thiên Lâm, bọn chúng liền kéo nhau tìm đến Cửu Tử động là nơi ẩn cư của vị kiếm khách lừng danh Như Thiên Hân tại Đan Tâm Bích trong dãy Cao Lê Cống Sơn.

Võ công của ba tên ma đầu này đều đã đạt mức xuất thần nhập hóa. Hơn nữa đến gặp một bậc kiếm khách lừng danh như Đan Tâm kiếm khách, không cần dùng đến những thủ đoạn thường tục nên bọn chúng không đem theo lũ nam nữ môn đồ của Nam Hoang Hạt Đạo và bày dị thú của Đồng Cổ Thiên Tôn mà chúng chỉ thi triển thuật khinh công thượng thặng nhằm hướng Tây Nam cùng nhau phi hành như bay biển.

Hình thế suốt dãy núi Cao Lê Cống Sơn, hai tên Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đều thuộc lòng như cháo cho nên chẳng mấy chốc, chúng ta đã tìm tới Cửu Tử động, nơi ẩn cư của bậc dị sĩ đương thời.

Thoạt tiên Đông Hải Kiêu Bà dùng nội gia thần công thi triển thuật “Luyện khí thanh ti Truyền âm nhập mật” hướng vào Cửu Tử động nói lớn :

- Chúng tôi là bọn võ lâm mật học Đông Hải Kiêu Bà, Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn có việc cần xin được bái kiến Như đại hiệp.

Với danh vọng và địa vị của bọn Đông Hải Kiêu Bà trong giang hồ hiện thời, mà chúng đã phải hạ mình xưng là bọn “Võ lâm mật học” cùng tôn xưng hai tiếng “Đại hiệp” đối với Đan Tâm kiếm khách, kể cũng là một chuyện hi hữu. Nhưng mặc cho Đông Hải Kiêu Bà đề khí truyền thanh hàng ba, bốn lượt, mà trong Cửu Tử động vẫn im lặng như tờ, không một tiếng hồi đáp!

Thấy thế, “Nam Hoang Hạt Đạo” Phí Nam Kỳ khẽ cau mày, nghiêng đầu nói nhỏ với Đồng Cổ Thiên Tôn :

- Lôi Thiên Tôn lão huynh, lần trước chúng ta đứng núp xem bọn Động Đình Điều Tẩu và Phó Thiên Lâm hội kiến với Như Thiên Hân chẳng hay lúc bấy giờ, lão huynh có để ý thấy bọn chúng đã làm thế nào mà gọi được lão ta ra không?

Đồng Cổ Thiên Tôn suy nghĩ giây lát rồi đáp :

- Hình như lúc bấy giờ Vân Cửu Cao cũng dùng phép “Truyền âm nhập mật” truyền thanh vào động, nhưng lão ta lại hát bài “Chính khí ca” của Văn Văn Sơn tướng quốc...

Không đợi Đồng Cổ Thiên Tôn nói hết, Nam Hoang Hạt Đạo đã gật gù :

- Chắc đó là ám hiệu của mấy người bạn thân với Như Thiên Hân họ đã dùng để làm tin trong lúc muốn gặp lão ta, vậy chúng ta cũng cứ bắt chước thử xem?

Dứt lời lão quái đạo liền cao giọng ngâm bài “Chính khí ca” nhưng khi lão ta ngâm đến câu: “... Dưới

vì non sông đất nước, trên vì nhật nguyệt tinh tú...” thì bỗng nhiên từ trong Cửu Tử động vang ra giọng nói sang sảng :

- Non sông nhật nguyệt dằng dặc ngàn đời. Giang hồ danh lợi phút chốc trăm năm!

Mong Phí bằng hữu hãy thể hội ý nghĩa sâu xa bài “Chính khí ca” của Văn tướng quốc, chứ đừng nên chỉ ngâm nga ngoài đầu lưỡi...!

Theo với giọng, từ trong Cửu Tử động bước ra một vị kỳ sĩ tướng mạo phiêu dật xuất trần, tóc phủ ngang vai mày râu tua tủa, mình mặc một bộ quần áo cũ rách nát tự đời nhà Minh!

Sau khi ra khỏi động, Như Thiên Hân tung mình nhảy lên đứng ngạo nghễ trên tảng đá nổi giữa giòng suối ngoài cửa động, đưa cặp mắt lạnh lẽo sáng quắc nhìn ba tên ma đầu hung dữ với thái độ Oai nghiêm lẫm liệt.

Cho hay lòng trung trinh tiết nghĩa, xưa nay vẫn được mọi người kính ngưỡng, cho nên với thần sắc lạnh lùng kiêu ngạo của Như Thiên Hân như vậy mà vẫn khiến lũ ma đầu hung ác vô song giàu lòng tự phụ như bọn Đông Hải Kiêu Bà không dám lộ vẻ tức giận.

Chúng có cảm giác như trong ánh mắt long lanh của đối phương hàm ẩn một luồng chính khí sáng ngời, tự nhiên phải đem lòng kính trọng.

Sau khi phóng cặp mắt như điện nhìn ba tên ma đầu một lượt, Như Thiên Hân mới trầm giọng hỏi :

- Như mỗ đã kém tài, tham sống sợ chết phải trốn lánh ra ẩn cư tại vùng hoang vu này, và giữa chúng ta không cùng môn phái đạo nghĩa không bao giờ đi chung một giờ với nhau được, chẳng hay ba vị đến Đan Tâm Bích tìm tại hạ có chuyện gì?

Nghe hỏi Nam Hoang Hạt Đạo đã có vẻ cau mày phật ý vì câu nói “không cùng môn phái, đạo nghĩa không bao giờ đi chung một đường” của Như Thiên Hân đã vạch giới hạn lập trường của hai phe tà, chánh một cách rất rõ ràng, nhưng lão ta vẫn phải cố nhịn mà ôm quyền mỉm cười hỏi :

- Bọn chúng tôi đến quấy nhiễu đại hiệp chỉ có ý định muốn thỉnh giáo đại hiệp cho biết là trong kỳ Đại hội võ lâm quần hùng tại Hoàng Sơn sắp tới, đại hiệp đã được biết tin chưa? Và người có định dự chẳng?

Đan Tâm kiểm khách chăm chú nhìn Nam Hoang Hạt Đạo một chập rồi gật đầu đáp :

- Năm trước, tại hạ đã được người sư điệt là Phó Thiên Lân lặn lội đến đây báo tin và thỉnh cầu tại hạ xuất sơn chủ trì...

Không đợi Như Thiên Hân nói hết, Nam Hoang Hạt Đạo đã xen lời hỏi :

- Chẳng hay Như đại hiệp đã nhận lời tham dự chưa?

Nghe hỏi, Như Thiên Hân nhướng cặp trường mi, mắt lộ thần quang sáng quắc xẵng giọng :

- Lúc bấy giờ, tại hạ tuy đã nhận lời song có dặn Phó Thiên Lâm là trước ngày đại hội y phải đến đây lần nữa. Chẳng hay Phí bằng hữu hạch hỏi như vậy với ngụ ý gì? Hay là ông bạn muốn cậy tài tuyệt học của phái Nam Hoang Vô Mực, mà định hạn chế bắt ép tại hạ....

Nam Hoang Hạt Đạo vội xua tay cất tiếng cười giải thích :

- Xin Như đại hiệp chớ có hiểu lầm như vậy. Vì, đừng nói gì tài nghệ Phí mỗ chỉ như đóm sáng đom đóm, mà dù có thực học kinh thiên động địa đi chẳng nữa cũng chẳng dám tỏ thái độ cuồng vọng đối với một bậc trung trình tiết nghĩa đã được mọi người tôn kính Như đại hiệp đây! Chẳng qua vì Phí mỗ nghe nói, năm xưa Như đại hiệp đã mấy phen khởi nghĩa nhưng khí số nhà Đại Minh đã hết, cho nên đại hiệp mới phải buông tay ẩn lánh ra chốn hoang vu này để tĩnh tu bảo dưỡng chân nguyên, nghiên cứu võ công thượng thặng, và đại hiệp cũng đã từng tuyên bố sẽ không nhập thế nữa. Vậy mà nay lại có tin đại hiệp tái xuất sơn tham dự Đại hội thì thực là chuyện lạ, cho nên, Phí mỗ mời hai vị Lôi, Nhuế đạo hữu đây cùng đến chiêm ngưỡng phong thái đại hiệp và hỏi cho rõ những điều nghi ngờ trong bụng!

Nghe nói, nét giận dữ trên mặt Như Thiên Hân đã hơi hòa dịu, nhưng đồng thời, vẻ uất hận lại hiện lên, rồi bỗng nhiên vị ẩn hiệp này khễ dậm chân phải trên tảng đá làm rạn vỡ một góc lớn mảnh vụn rơi xuống suối nghe rào rào và nghiến răng nói :

- Từ khi tên giặc Lý Sâm làm loạn Ngô Tam Quế dẫn cướp vào nhà, khiến mảnh giang sơn gấm vóc bị rơi vào tay bọn địch, Như Thiên Hân này phải bó tay lẫn trốn ra Nam Hoang, đến nay nghĩ lại vẫn còn thẹn thùng xấu hổ, như vậy thì còn mặt mũi nào tái xuất giang hồ để về Trung Nguyên gặp mặt các bậc phụ lão nữa? Chẳng qua Như mỗ phải nhận lời tham dự Đại hội Hoàng Sơn là vì Phó Thiên Lâm có giữ trong tay thanh Thiết Kiếm mang giọt tinh huyết của cố chủ Như mỗ năm xưa. Và Như mỗ đã có lời thề: “Thấy giọt tinh huyết như thấy chủ cũ” cho nên buộc lòng Như mỗ phải tuân lệnh của người cầm kiếm đó mà thôi!

Nghe Đan Tâm kiếm khách nói xong, Nam Hoang Hạt Đạo lộ vẻ tươi cười hỏi :

- Đại hiệp đã nói, chỉ cần thấy giọt tinh huyết là coi như thấy mặt cố chủ năm xưa, vậy vạn nhất, giọt bích huyết đó nằm trong tay chúng tôi, thì đại hiệp tính sao?

Đan Tâm kiếm khách trả lời không do dự :

- Như mỗ sẽ tuân theo mệnh lệnh các người như đã hứa!

Nghe nói, Đông Hải Kiêu Bà mặt mày hớn hờ, khễ vung ống tay áo đen. Cầm khúc kiếm gãy có giọt bích huyết đoạt được của Phó Thiên Lâm, ném sang chỗ Như Thiên Hân đang đứng!

Như Thiên Hân đón lấy kiếm gãy, xem đi xem lại, tuy thần sắc có hơi biến đổi, nhưng lão vẫn cầm khúc kiếm này vào tảng đá bên cạnh, rồi cung kính cúi lạy ba lạy, đoạn cất tiếng lạnh lùng nói :

- Thanh Thiết Kiếm Chu Ngân này đã gãy, thì Như mỗ không có lý gì còn phải nghe theo mệnh lệnh của người cầm kiếm nữa!

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Chim Anh Vũ Biết Nói

Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn nghe Như Thiên Hân viện lễ kiếm gãy để thối thác, thì đều dừng mây định lên tiếng, nhưng Đông Hải Kiêu Bà đã nhếch mép mỉm cười hỏi :

- Thiết kiếm tuy gãy, nhưng giọt tinh huyết vẫn còn, Nhuế Băng Tâm xin hỏi, vừa rồi Như đại hiệp đã hạ bái, vậy chẳng hay đại hiệp vái lạy khúc kiếm gãy, hay vái lạy giọt bích huyết chu ngân đã lưu danh thiên cổ trên khúc kiếm?

Như Thiên Hân bị Đông Hải Kiêu Bà vặn hỏi, bất đắc dĩ phải đáp :

- Tự nhiên là Như mỗ vái lạy giọt bích huyết của cổ chủ chứ ai đi vái lạy khúc kiếm gãy làm gì?

Đông Hải Kiêu Bà gật đầu cười :

- Như đại hiệp quả là bậc chính đại quang minh không nói điều dối lòng! Cũng Như đại hiệp đã phân biệt rõ ràng “Thiết kiếm bình thường, Chu ngân vô giá”. Vậy xin hỏi hiện nay giọt bích huyết chu ngân đó đã do chúng tôi mang, chẳng hay đại hiệp có tôn trọng lời hứa, thuận nghe chúng tôi thỉnh cầu một việc chẳng?

Đan Tâm kiếm khách thấy Đông Hải Kiêu Bà, trong lúc nói chuyện, tuy luôn luôn tươi cười như hoa nở, phong thái tuyệt mỹ nhưng lời lẽ sắc bén như dao, đã dồn lão vào chỗ bí không thể từ chối, nên bất đắc dĩ lão phải cau mày đáp :

- Vậy người muốn bắt Như mỗ phải làm gì? Và...

Đông Hải Kiêu Bà không đợi Đan Tâm kiếm khách nói hết đã tiếp lời :

- Chúng tôi không dám phiền đại hiệp phải nhọc lòng xuất sơn! Hơn nữa, chúng tôi cũng biết rõ xưa nay Đại hiệp rất trọng lời hứa, và đã nhận lời Phó Thiên Lân đến dự Đại hội thì lúc đó chúng tôi vẫn mong đại hiệp cứ đến, nhưng chỉ yêu cầu một điều là bất luận hai phe thắng bại ra sao cũng xin đại hiệp chớ ra tay can thiệp bên vực bên nào!

Như Thiên Hân không ngờ, Đông Hải Kiêu Bà chỉ đưa ra điều yêu cầu như vậy nên đã đáp ngay không cần suy nghĩ :

- Dù các người có bắt buộc Như mỗ phải đứng về phe các người để tham dự đại hội, Như mỗ cũng

phải tuân lời. Và để từ nay trở đi không bị giọt bích huyết thay đổi chủ khác đến làm rộn nữa. Như mỗi muốn xin các người tặng lại khúc kiếm gãy này, để làm kỷ niệm có được chăng?

Nghe nói, Đông Hải Kiêu Bà quay lại khẽ bàn bạc với Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn trong giây lát, rồi gật đầu nhận lời, mặt còn tươi cười nói với Như Thiên Hân :

- Chúng tôi xin tuân mệnh, kính tặng lại điểm bích huyết chu ngân ấy cho Như đại hiệp và xin đón chờ đại giá tại Thanh Lương đài trên Hoàng Sơn vào dịp tiết Trùng Dương năm nay!

Đan Tâm kiếm khách thở dài một tiếng đoạn hai tay cung kính nâng khúc kiếm gãy, quay mình từ từ bước vào Cửu Tử động. Bọn Đông Hải Kiêu Bà cũng kéo nhau rời khỏi Đan Tâm Bích! Đến khi vừa vượt qua một ngọn núi, bỗng nhiên Đồng Cổ Thiên Tôn dừng lại hỏi Đông Hải Kiêu Bà :

- Lôi mỗi có một điều thắc mắc xin hỏi Nhuế đạo hữu. Tại sao chúng ta đã tốn bao công phu mới đoạt được điểm Bích huyết chu ngân, vậy mà đạo hữu không yêu cầu Như Thiên Hân đứng về phe mình, lại chỉ yêu cầu lão ta đừng can thiệp vào chuyện thắng bại đôi bên là ý gì?

Nghe hỏi Đông Hải Kiêu Bà tủm tủm cười đang định trả lời thì Nam Hoang Hạt Đạo đã cất tiếng cười dòn dã bảo Lôi Chấn Vũ :

- Đây mới là chỗ cao minh của Nhuế lão bà! Thế mà Thiên Tôn vẫn chưa hiểu ra ư?

Trong bọn Tam hung, Lôi Chấn Vũ tuy có tài sai khiến bách thú, giỏi phóng ngải độc và võ công luyện thành riêng một phái độc đáo nhưng về tâm kế thì hơi kém! Nay nghe Nam Hoang Hạt Đạo tán dương Nhuế Bằng Tâm cao minh, lão ta đang băn khoăn tự hỏi thầm, thì Nam Hoang Hạt Đạo lại mỉm cười nói tiếp :

- Trong kỳ Đại hội Hoàng Sơn, chỉ cần Như Thiên Hân đừng ra tay can thiệp là chúng ta nắm chắc phần thắng. Còn nhóm “Bình Trung ngũ hữu” với lão Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân gì đó, kể cả Tuệ Giác thần ni ở Lưu Vân Phong và Bạch Y Đà Ông có nhập bọn với nhau, nhưng cũng không sao địch nổi những món binh khí thần kỳ như thanh “Thiên Lam độc kiếm” của Nhuế lão bà, cây roi “Ngọc Chỉ Linh Xà” của Tiêu Dao Tử, cặp “Phong Ma Đồng Cổ” của Thiên Tôn cùng chút tài nghệ của Phí mỗi! Chỉ cần, trước ngày đại hội chúng ta tung tin cho khắp giang hồ hào kiệt biết rõ Như Thiên Hân đã nhận lời không ra tay can thiệp để đến lúc đó, lão ta không trở mặt được nữa! Theo tiểu đệ dự đoán, không chừng, lão ta chỉ nhìn thảm cảnh những nhân vật quen biết của lão lần lượt chết dưới tay chúng ta, mà lão phải lao đầu xuống núi mà tự vẫn cũng nên? Còn như, nếu chúng ta đương mặt đối đầu với lão ta, chẳng những được thua chưa rõ, mà còn bị mọi người đem lòng tức giận, vì với những sự tích oanh liệt và danh hiệu “Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm kiếm khách” của lão ta đã được khắp mặt giang hồ kính trọng! Hiện thời chúng ta làm như thế, đã không lộ âm mưu cho nên Phí mỗi nhìn nhận thủ đoạn của Nhuế lão bà, quả thực lợi hại giết người không vậy máu, cao minh kín đáo, đáng gọi tuyệt luân!

Đồng Cổ Thiên Tôn nghe Nam Hoang Hạt Đạo giải thích một hồi mới vỡ lẽ, và lão cũng tấm tắc khen

ngợi Đông Hải Kiêu Bà không ngớt!

Nhuế Băng Tâm tuy luôn luôn tươi cười từ tạ những lời khen ngợi của đồng bọn, nhưng thâm tâm của mẹ ta cũng có vẻ gờm sợ trí lực của Nam Hoang Hạt Đạo, vì câu nào của hắn cũng nói trúng tâm ý của mẹ cả.

Sau khi chia tay nhau tại Cao Lê Cống Sơn, ba tên ma đầu đều trở về sào huyệt của mình để tĩnh luyện công lực chuẩn bị dự Đại hội Hoàng Sơn.

Riêng Đông Hải Kiêu Bà rất nóng lòng vì đứa trò yêu nên mẹ đã gấp rút trở về Đông Hải. Và khi mẹ ta về gần đến Thúy Vi đảo thì lại gặp Thu Thủy, rồi trong lúc nóng nảy, không phân biệt phải trái, đã ra tay nhận chìm một vị cân quắc kỳ anh xuống lòng biển cả...

Hồng Y La Sát tuy không rõ chi tiết về việc Thu Thủy ngộ nạn nhưng khi nghe sư phụ nàng thuật chuyện, thì trong lòng hồi hộp vô cùng. Nàng rất lo lắng cho người tình là Phó Thiên Lân, không biết từ khi chàng tự bẻ gãy kiếm, rồi bị mê man nằm trong rừng rậm núi sâu, hiện giờ tình trạng ra sao? Còn sống hay đã chết rồi? Phần thì lo trong cuộc Đại hội Hoàng Sơn sắp tới, thực lực của phe chính nghĩa quần hào rất chênh lệch, thua sút bọn “Vực Ngoại tam hung” nhiều, lúc đó dù nàng có ý cải tà quy chánh nhưng sợ cũng khó lòng thực hiện được những điều theo như ý nàng đã định.

Tuy nghĩ vậy, nhưng Cổ Phiêu Hương vốn biết xưa nay nàng vẫn được sư phụ nàng thương yêu chiều chuộng nên nàng sà vào lòng Đông Hải Kiêu Bà rồi mỉm cười thỏ thẻ :

- Sư phụ, theo ý con nghĩ thì sư phụ đã phục dựng một trái Ngọc Hương Lan, giữ được nhan sắc trẻ tươi mãi mãi. Đảo Thúy Vi này lại là một cảnh đảo nguyên hải ngoại, xa cách trần tục, hà tất sư phụ phải lao đầu vào vòng mưa máu gió tanh, để tranh đoạt một chút hư danh võ lâm làm gì nữa cho mệt mỏi trí óc và thân xác?

Nghe nói, Đông Hải Kiêu Bà trừng mắt ngạc nhiên hỏi :

- Ủa! Tại sao bữa nay Hương nhi lại đột nhiên thay đổi luận điệu như thế? Thường ngày, con vẫn lập chí ao ước được trở thành một hảo thủ đệ nhất trong lớp nhân vật võ lâm trẻ tuổi hiện thời hay sao?

Cổ Phiêu Hương cười gượng đáp :

- Trong ít lâu nay, đồ nhi đứng trên đảo ngắm nhìn lớp lớp sóng dồn ngoài mặt biển cả, đã thấu rõ trò đời ảo hóa hư vô! Thử hỏi đệ nhất nhân vinh ở chỗ nào? Mà tới hậu nhân thì nhục ở chỗ nào? Nếu cậy tài giết người để nổi danh thì cái danh đó cũng chẳng hay ho gì. Cho nên đồ nhi nghĩ, chỉ có cách gắng công tu luyện, tự bảo chân như tùy thời tùy hứng, du hiệp nhân gian, ra tay can thiệp những việc bất bình, để cứu giúp người đời mới là bản sắc của kẻ võ lâm cao sĩ chân chính. Vì vậy mà đồ nhi định...

Nghe Cổ Phiêu Hương nói đến đây, Đông Hải Kiêu Bà hơi cau mày, nhưng mẹ ta vẫn tỏ vẻ tươi cười

nói tiếp :

- Hương nhi định thế nào? Sao không nói nốt đi?

Cổ Phiêu Hương đã hiểu rõ tính tình của Đông Hải Kiều Bà, nàng biết chỉ có cơ hội duy nhất này là có thể ngỏ lời khuyên can, nên nàng cố gượng lấy can đảm nói tiếp :

- Đồ nhi định yêu cầu ân sư hướng dẫn dìu dắt đồ nhi cùng Lục Lục Hoa sư muội ẩn cư suốt đời ngoài cõi Đào Nguyên hải ngoại này, để làm bạn với trăng trong gió mát, tiêu khiển cùng chim trời cá nước, vui hưởng tuổi già chẳng nên tham dự đại hội...

Không đợi Cổ Phiêu Hương nói hết, Đông Hải Kiều Bà đã đưa tay vuốt mớ tóc mây óng ả của nàng, rồi lắc đầu cười :

- Hương nhi chớ nên nói như thế, vì sư phụ là nhân vật chủ yếu trong cuộc Đại hội Hoàng Sơn, không đi dự sao được?

Cổ Phiêu Hương thấy lời nói của mình không làm Đông Hải Kiều Bà giận dữ, nên nàng có đôi phần hy vọng mà vững bụng tiếp tục nói :

- Nếu sư phụ đã nhất quyết đi dự đại hội thì cũng được, nhưng đồ nhi có lời yêu cầu sư phụ, sau cuộc đại hội tại Thanh Lương đài, sư phụ nên thanh minh trước mặt quần hào thuộc các phái võ lâm trong thiên hạ rằng, từ nay sư phụ sẽ lui khỏi giang hồ, không nhúng tay vào chuyện ân oán nữa, đồng thời hủy bỏ thanh “Thiên Lam độc kiếm” để làm tin. Như vậy, chẳng những đã tạo được thanh danh muôn thưở, mà còn được mọi người tôn trọng nữa.

Nghe đến đây, Đông Hải Kiều Bà bỗng sa sầm nét mặt, khẽ đẩy Hồng Y La Sát dang ra, rồi phóng cặp mắt hàn quang như điện, nhìn nàng một lượt đoạn trầm giọng hỏi :

- Hương nhi, con đã bị lừa nào xúi giục thế? Có phải con định phản môn phái Đông Hải ta chẳng?

Cổ Phiêu Hương thấy sư phụ nàng biến sắc và hỏi vặn như vậy, thì nét mặt nàng cũng trở nên rầu rĩ, thầm cắn răng run giọng đáp :

- Đồ nhi chịu ơn sâu dưỡng dục của ân sư, tuy mang danh nghĩa thầy trò, nhưng chẳng khác nào tình thương yêu giữa mẹ với con. Những lời đồ nhi trình bày vừa rồi, đều xuất phát tự đáy lòng, chứ không phải bị ai xúi giục mê hoặc. Nếu ân sư đã có ý nghi ngờ đồ nhi xin dùng thanh “Thiên Lam độc kiếm” tự vẫn để thanh minh lòng trong sạch vậy!

Nàng vừa dứt lời, thì thanh “Thiên Lam độc kiếm” cũng được rút ra khỏi vỏ, kèm theo tiếng “leng keng” trong trẻo ngân rền. Rồi cánh tay ngọc nhẹ vung, trở mũi kiếm đâm thẳng vào cổ họng.

Lúc đó Đông Hải Kiều Bà cũng giật mình kinh hoàng, biết mình đã quá nặng lời với đứa trò yêu, nhưng mục ta không dè Cổ Phiêu Hương lại quá cứng rắn, liều lĩnh mà rút kiếm tự vẫn ngay như vậy!

Và khi ánh kiếm màu lam thẫm vừa loé lên, thì Đông Hải Kiều Bà đã thốt câu nói :

- Sao hôm nay Hương nhi lại liều lĩnh hồ đồ như thế?

Công lực của mục ta quả đã đạt mức xuất thần nhập hóa, chỉ thấy thân hình mục vẫn ngồi yên như thường, rồi giơ hai ngón chỏ và ngón cái bên tay mặt khê búng ngoài không khí một cái, cũng không nghe có tiếng kình phong gió rít mà cánh tay mặt Cổ Phiêu Hương đã bị tê bại, bỏ rớt thanh Thiên Lam độc kiếm xuống đất nghe một tiếng “coong”!

Cổ Phiêu Hương tuy đã lập chí cương quyết, nhưng dù sao vẫn là tính khí nữ nhi, nên sau khi khuyên can sư phụ không được, và rút kiếm tự vẫn cũng không xong, thì nàng tự cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng vô cùng liền nấc lên một tiếng, rồi hai hàng châu lệ tuôn trào như mưa.

Đây là lần thứ nhất Đông Hải Kiều Bà thấy đứa trò yêu vốn tính cang trường nóng nảy của mục ta nhỏ lệ khóc lóc nên mục ta cảm thấy thương xót, bất nhẫn vội ôm Cổ Phiêu Hương vào lòng, kéo vạt áo chùi nước mắt cho nàng rồi ôn tồn dỗ dành :

- Hương nhi, giữa thầy trò chúng ta, đã có một điểm giống nhau là tính kiêu ngạo và hiếu danh! Cho nên, chẳng những ta đã truyền hết công lực cho con, mà còn hy vọng con sẽ trở thành một nhân vật siêu quần xuất sắc trong đám thiếu niên hiện thời. Chính ta cũng thường có ý chí chinh phục thiên hạ anh hào để trở thành một bậc thái sơn bắc đẩu, vô thượng chí tôn trong giới võ lâm. Bởi vậy, đối với kỳ Đại hội Hoàng Sơn này, chẳng những ta cần tham dự, mà còn có ý định là, sau khi so sánh công lực với Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngưu Nhân và các nhân vật trong nhóm “Bình Trung ngũ hữu” rồi, ta cũng muốn tranh tài cao thấp cùng bọn Nam Hoang Hạt Đạo, Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử và Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ nữa. Ta chỉ cần thỏa mãn được tâm nguyện bình sanh là chinh phục quần hào, lúc bấy giờ ta sẽ nghe lời khuyên can của con, và thầy trò ta sẽ cùng nhau tiêu dao tự tại ở nơi Thúy Vi đảo này, không nhúng tay vào chuyện giang hồ ân oán nữa!

Cổ Phiêu Hương nghe Đông Hải Kiều Bà thổ lộ tâm chí thì nàng biết đại nguyện của sư phụ nàng là muốn xưng bá võ lâm, khống chế anh hùng thiên hạ. Và trước khi cái nguyện vọng ấy chưa hoàn thành, hoặc chưa ảo diệt tan vỡ thì mấy lời can gián của nàng khó lòng lay chuyển được ý định tham dự Đại hội Hoàng Sơn của sư phụ nàng.

Cho nên, sau một hồi suy nghĩ đắn đo, bất đắc dĩ Cổ Phiêu Hương cũng phải chui lệ gượng vui, nhưng trong thâm tâm nàng đã quyết định, nếu đã không khuyên can được, thì chi bằng hãy cứ theo sư phụ nàng đến dự Đại hội Hoàng Sơn, để may ra có thể thừa cơ, tìm cách dung oai lực thanh Thiên Lam độc kiếm cố sức cứu vãn được tính mạng một vài nhân vật chánh phái chẳng?

Đến đây tạm gác chuyện thầy trò Đông Hải Kiêu Bà, xin tiếp sang chuyện Phó Thiên Lân. Chàng đã được may mắn ở lại bảy ngày tại Vô Sầu cốc để thưởng thức linh dược dị quả, tăng cường công lực thể hội thân pháp khinh công thượng thặng trong cách bay lượn của bầy linh điểu. Và trong thời gian bảy ngày ấy chẳng những về phương diện chân khí nội lực của chàng được tăng tiến rất nhiều, mà cả về phương diện khinh công cũng trở nên linh diệu vô cùng, vì đã được Bách Điểu Tiên Nhân Đổ Vô Sầu tận tình tiếp đãi và chỉ dẫn.

Sau khi mãn hạn bảy ngày, Phó Thiên Lân ngỏ lời cáo biệt, Đổ Vô Sầu liền trao cho chàng một chiếc túi gấm đựng manh áo “Lông chim ngũ sắc” chuyển tặng Thu Thủy. Ngoài ra vị kỳ hiệp này còn tặng chàng con chim Anh Vũ (chim kék) “Bích Linh” biết nói tiếng người, để dẫn theo làm bạn trên đường hành hiệp giang hồ.

Phó Thiên Lân vội cúi lạy xưng tạ và sau đó được Đổ Vô Sầu cho quái điểu lông vàng công ra khỏi Vô Sầu cốc.

Lúc đến, Phó Thiên Lân ở trong trường hợp lao mình tự tận rồi được quái điểu tha xuống, hơn nữa lúc bấy giờ tâm thần hoảng hốt, nên chưa được nhìn ngắm cảnh vật chung quanh. Đến nay được ngồi yên trên lưng Thần điểu, yên ổn bay lượn lưng trời ngắm nhìn cảnh vật, chàng mới thấy nơi đây quả thực là hùng vĩ, núi non trùng trùng điệp điệp, cây cối xanh ngắt bao la mây trắng phủ lưng đèo, chẳng khác một tấm lụa bạch giăng kín ngang trời, thực là một tiên cảnh nhân gian chưa từng thấy.

Thời gian bảy ngày ở trong hang Vô Sầu, Thiên Lân được ngắm nhìn bầy linh điểu bay lượn đuổi nhau, chàng thấy hình như trong số những loại dị điểu đó có mấy con quái điểu lông vàng là dũng mãnh nhất. Cho nên, khi ngồi trên lưng quái điểu, chàng đã đưa tay khẽ vuốt bộ lông cứng như sắt trên cổ chim và thầm nghĩ nếu trong cuộc Đại hội Hoàng Sơn mà được một vài linh cầm như con chim này trợ trận, thì lo gì lũ dị thú hung ác của Đồng Cổ Thiên Tôn không bị tiêu diệt!

Con quái điểu lông vàng bay rất chậm và khi thấy Thiên Lân vuốt ve bộ lông trên lưng thì nó liền cất cao cổ giương cặp quái nhờn đỏ như lửa, nhìn chàng và kêu lên hai tiếng “quác quác”.

Phó Thiên Lân cho rằng con quái điểu không bằng lòng, đang định rút tay lại, thì đã nghe con Anh Vũ “Bích Linh” đậu trên vai dùng tiếng người nói :

- Phó tướng công, không phải lão Kim giận tướng công đâu, vì hãn biết tướng công đến Mãng Thương sơn tìm gặp “Bách Cầm Tiên Tử” nên hãn định yêu cầu tướng công nhớ một chiếc lông của hãn, gửi đến cho một con chim bạn của hãn đó!

Nghe chim Anh Vũ nói chuyện, Phó Thiên Lân tỏ vẻ thích thú vô cùng, chàng liền thò tay nhổ một chiếc lông màu vàng của con quái điểu tên gọi “Lão Kim” rồi mỉm cười hỏi chim Anh Vũ “Bích Linh” :

- Bạn của “Lão Kim” tên gọi là gì? Nghe nói bầy linh điểu của “Bách Cầm Tiên Tử” Công Tôn Đình

lão tiên bối, có phải...

Con quái điều tên gọi “Lão Kim” không đợi Thiên Lân dứt lời, đã lại kêu lên mấy tiếng “quác quác...” nữa.

Chim Anh Vũ Bích Linh vội lên tiếng giải thích :

- Phó tướng công, “Lão Kim” hẳn nói, sau khi chúng ta tìm gặp Bách Cầm Tiên Tử, chỉ cần đưa chiếc lông này ra là “Lão Hoàng” bạn hẳn sẽ tìm đến gặp chúng ta!

Càng nghe, Phó Thiên Lân càng cảm thấy vui thích. Và chàng nhìn kỹ chiếc lông đang cầm; chỉ thấy một nửa dưới chân màu vàng sậm, còn nửa trên màu vàng lợt như hoàng kim, trông óng ánh rất đẹp mắt, chàng vội cất vào bọc rồi lại hỏi con Anh Vũ Bích Linh :

- Bích Linh thử hỏi “Lão Kim” xem kỳ Đại hội Hoàng Sơn vào dịp tiết Trùng Dương năm nay có một số nhân vật tà phái nuôi rất nhiều quái thú độc xà, chẳng những sức người không chế phục được, mà còn rất bận tay đối phó, không biết lúc đó “Lão Kim” có thể đến giúp đỡ được chăng?

Nghe nói chim Anh Vũ Bích Linh liền lú lo kêu hét một chập nói chuyện với con quái điều màu vàng, rồi lại dùng tiếng người nói với Thiên Lân :

- Lão Kim hẳn nói, tất cả độc xà, quái thú trong dãy núi Võ Đang này đều bị hẳn ăn sạch hết rồi, và hẳn cũng đang định tìm món ăn mới mẻ khác để thay đổi khẩu vị. Nhưng vừa rồi Phó tướng công không yêu cầu với chủ nhân cho phép, nên hẳn không dám tự tiện bay ra ngoài trăm dặm của phạm vi “Vô Sầu cốc”.

Nghe chim Anh Vũ Bích Linh nói như vậy, Thiên Lân thầm tiếc rẻ, tại sao trong thời gian lưu trú tại Vô Sầu cốc, mình không thỉnh cầu Bách Điều Tiên Nhân về việc này? Đến nay trở lại thì không tiện nên chàng đành phải tự nhủ đợi sau này hãy hay chứ biết làm sao!

Trong khi người, chim vẫn đáp, phút chốc Thiên Lân đã được quái điều đưa qua bảy tầng mây mờ, đến nơi mỏm đá mà bảy ngày trước chàng đã từng đứng đây lao mình xuống để tự tử.

Khi bay ngang mỏm đá, chàng định nhảy xuống nhưng quái điều vẫn vỗ cách bay thẳng không chịu ngừng lại, chim Anh Vũ Bích Linh vội lên tiếng giải thích :

- Phó tướng công, “Lão Kim” đã được lệnh chủ nhân, đưa chúng ta qua ba tỉnh Hồ Bắc, Tứ Xuyên, và Quý Châu để đến tận địa phận Vân Nam đó!

Lúc này, thâm tâm Thiên Lân đang lo lắng, không biết chuyến đi Hoa Sơn của Thu Thủy an nguy ra sao? Và không biết Đan Tâm kiếm khách có bị bọn “Vực Ngoại tam hung” lợi dụng khúc kiếm gãy có điểm chu ngân đoạt được của chàng đem đến để uy hiếp tinh thần, bắt làm những điều trái với lương tâm hay chăng? Rồi lại còn việc đi tìm Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình nữa, không biết bao giờ mới gặp? Do đó, khi

chàng được biết quái điều chịu đưa qua quãng đường xa xôi hàng nghìn dặm, thì mừng rỡ vô cùng!

Chim thần vỗ cánh tung bay, chớp mắt hàng ngàn dặm tuy gió lạnh tạt vào mặt ào ào, rất buốt như muốn tắt thở, nhưng tâm thần vẫn thấy thư thái, sáng khoái vô cùng! Lúc này, thâm tâm Thiên Lân rất hâm mộ hai vị tuyệt thế kỳ nhân Công Tôn Đình và Đổ Vô Sâu.

Chàng thầm nghĩ, nếu có cơ duyên, chàng cũng cùng Thu Thủy học theo hai vị kỳ nhân này, mỗi người nuôi mấy con linh điểu, rồi cùng nhau cưỡi gió tung mây, ngao du sơn thủy, xa lánh cảnh tranh đua danh lợi, phú quý hư vinh. Và như vậy, mới xứng là một cặp vợ chồng thần tiên chân chính!

Con quái điểu quả rất khôn và biết tuân lệnh chủ nhân. Khi bay đến địa phận Vân Nam, nó liền hạ cánh xuống lưng chừng một ngọn núi; đợi Phó Thiên Lân bước xuống rồi mới cất cao cổ kêu lên mấy tiếng tỏ ý từ giã, bay lượn trên không một vòng và biến mất trong khoảng mây mờ xa thẳm!

Phó Thiên Lân ngửa mặt nhìn trời, hồi tưởng những chuyện gặp gỡ trong mấy ngày qua, mà lòng băng khuâng như luyến tiếc!

Thấy thần thái chàng như vậy, chim Anh Vũ Bích Linh vừa bay lượn chung quanh vừa lên tiếng :

- Nếu Phó tướng công ham thích loài chim như vậy, đợi khi gặp Bách Cầm Tiên Tử tướng công sẽ yêu cầu người tặng một con, thế nào mà chẳng được mãn nguyện!

Được chim Anh Vũ nhắc nhở, Thiên Lân mới chợt tỉnh ngộ và thầm nghĩ, nếu may gặp được Công Tôn Đình lão tiên bối, chàng sẽ tìm cơ hội ngỏ lời, biết đâu chẳng có hy vọng?

Lại nói, dãy núi Thiên Lân vừa đặt chân xuống, tuy ở lưng chừng, nhưng cây cối rậm rạp um tùm, đá mọc lởm chởm, mùi hôi hám bốc lên nồng nặc, hình thế rất hiểm ác!

Chàng đang đứng ngẫm tìm phương hướng, bụng suy tính không biết có nên đến Cao Lê Cống Sơn để bái yết Đan Tâm kiếm khách trước hay đi tìm Công Tôn Đình trước.

Và trong khi đang phân vân thì bỗng nhiên nghe văng vẳng phía sau đèo có mấy tiếng còi trúc rất quái gỡ.

Mấy tỉnh vùng biên cảnh Tây Nam vốn nổi tiếng nhiều chim muông rắn rết quái dị, cho nên Phó Thiên Lân đang phải ngưng thần lóng tai nghe ngóng thì bỗng nhiên thấy chim Anh Vũ Bích Linh đáp xuống vai chàng khẽ nói :

- Phó tướng công, chúng ta hãy tránh lên đỉnh núi kia đi, vì ở đây hình như có mùi hôi của một loại độc xà hiếm thấy, và có phần nguy hiểm lắm!

Phó Thiên Lân biết sức cảm ứng của loài cầm thú thường thường vượt hơn loài người rất nhiều, nên

chàng vội lắc mình nhảy liên tiếp mấy cái, lên cao bốn, năm trượng, ẩn mình trong bụi cây lá um tùm của một khóm cổ tùng to lớn. Còn chim Anh Vũ Bích Linh thì vẫn đậu trên một mỏm đá nhỏ khuất sau bụi cỏ rậm tại chỗ cũ!

Tiếng còi trúc quái gở vừa rồi chỉ khẽ vẳng lên rồi tắt hẳn. Kế đó, là tiếng người thềm thì và tiếng vòng sắt chạm nhau nghe leng keng...

Từ khi Phó Thiên Lân ở Vô Sầu cốc ra, chẳng những về phương diện nội ngoại công tiến bộ rất xa, mà cả về tai, mắt cũng linh mẫn hơn trước nhiều. Cho nên tiếng người thềm thì tuy rất nhỏ, nhưng chàng cũng nghe ra giọng nói có vẻ hơi quen!

Quả nhiên, sau một tiếng động mạnh, nơi vách đá chàng vừa đứng ban nãy bỗng xuất hiện một cửa hang hình vuông khoảng mấy thước. Từ trong hang có hai người bước ra, một người mặc áo dài màu sặc sỡ, nhưng ống tay áo bên mặt bay phất phơ, hình như người đó đã cụt bàn tay mặt.

Còn một người thì đầu tóc bù xù, nửa thân trần trụi trực ngang lưng quần mảnh da cạp, trông như một tên mọi vùng Miêu Cương.

Hai người này đối với Phó Thiên Lân không xa lạ gì, họ chính là hai tên tiểu ma đầu Thái Y Ma Mật Ngạn và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đã cùng nữ đệ tử của Nam Hoang Hạt Đạo là Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh đến Ma Vân Bích dùng ngải độc ám hại Vạn Bác thư sinh Bành Hàm, sau đó chúng đã rú nhau ra Đông Hải khuấy rối, bị Hồng Y La Sát dùng Thiên Lam độc kiếm chém Ma Mật Ngạn cụt bàn tay mặt.

Nguyên khi Ma Mật Ngạn ở Đông Hải bị Hồng Y La Sát chặt đứt cổ tay nhưng vì sư phụ hắn là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử có tài nuôi các loại độc xà kỳ dị và luyện được nhiều loại linh dược giải độc rất hay cho nên hắn ta đã từ chối không nhận viên “Bích Vân đan” của Cổ Phiêu Hương ném sang tặng, mà đã tự uống thuốc giải độc của hắn mang theo.

Sau đó, bọn chúng bàn nhau và cũng nhận định :

Võ học của Hồng Y La Sát quá cao, nếu giao đấu đường hoàng tất nhiên không thể nào thắng, nên chúng rú nhau cùng trở về sào huyệt cầu khẩn sư phụ chúng là “Ngọc Chỉ Linh Xà” Tiêu Dao Tử, “Đồng Cổ Thiên Tôn” Lôi Chấn Vũ, và “Nam Hoang Hạt Đạo” Phí Nam Kỳ, xuất đầu đối phó với Đông Hải Kiêu Bà để trả thù cho chúng!

Nhưng chúng không dè, Ngọc Chỉ Linh Xà và Đồng Cổ Thiên Tôn là hai tên lão quái rất tinh khôn, chúng đã biết rõ lợi hại đang lúc hai phe chính tà sắp thanh toán nhau, không thể nào lại vì cơn tức khí của một tên môn hạ đệ tử mà trở mặt với Đông Hải Kiêu Bà để tự tàn sát lẫn nhau cho hao thực lực?

Vì vậy, sau khi hai tên Thái Y Ma Mật Ngạn và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ kéo về khóc lóc cầu khẩn,

chẳng những chúng không được như nguyện mà còn bị sư phụ chúng chửi mắng một trận nên thân. Thế rồi trong lúc oán hận, hai tên này liền bàn nhau, làm liều mỗi tên tìm cách đánh cắp của sư phụ chúng mấy con linh xà dị chủng và quái thú hung mãnh, rồi dắt nhau trốn đến ẩn cư tại hang núi này để chuẩn bị sau khi điều luyện xà thú được thuần thực, chúng sẽ kéo nhau ra Đông Hải tìm Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương để thanh toán mối thù cũ!

Còn riêng Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh, vì thấy hai tên Mật, Mạnh về cầu cứu sư phụ không được toại nguyện nên y thị bàn định với hai tên đồng bọn, không về kêu cầu Nam Hoang Hạp Đạo nữa mà ngấm ngấm thi hành mưu kế để một đứa ở lại bên cạnh ba tên lão quái, còn hai đứa kia đi trốn, sau đó, chúng sẽ cùng nhau liên lạc tin tức đồng thời dò xét xem “Ngọc Chi Linh Xà” Tiêu Dao Tử và “Đồng Cổ Thiên Tôn” Lôi Chấn Vũ đối với việc hai tên Mật, Mạnh đánh cắp xà, thú trốn đi có tức giận không? Và tức giận đến mức nào?

“Ngọc Chi Linh Xà” Tiêu Dao Tử phần thì đi lại chơi bời thân thiết với Đông Hải Kiều Bà, phần thì môn hạ đệ tử của y rất đông, cho nên đối với việc Mật Ngạn đi trốn, hẳn không buồn để ý!

Riêng có “Đồng Cổ Thiên Tôn” Lôi Chấn Vũ thì ngày thường rất yêu mến Mạnh Vũ, nên lão ta nhiều lúc tỏ ra như vô tình, nói với Phùng Tiểu Thanh, dặn nàng chuyển lời bảo Mạnh Vũ nếu ở ngoài có gặp điều gì gian nguy thì cứ về Dã Nhân sơn, hẳn sẽ được tha thứ, không bị trách mắng gì đâu!

Đến nay, trong lúc vô tình, Phó Thiên Lân may mắn gặp được hai tên Mật Ngạn và Mạnh Vũ từ trong hang kín đi ra và lại được nghe chúng bàn chuyện, nên chàng đã đoán rõ đại khái âm mưu của chúng mà thầm nghĩ :

- “Vạn Bác thư sinh” Bành Hàm đã bị táng mệnh dưới thủ đoạn hèn hạ lén phóng ngải độc của chúng mà bị ngấm hờn nơi chín tuổi, “Trường Bạch Tửu Đồ” Hùng Đại Niên cũng vì đi tìm hai tên tiểu tặc này mà bị trọng thương tại Bách Thú Nham trong Dã Nhân sơn, nay mình gặp chúng tại đây, sao không nhân cơ hội ra tay trừ khử để báo thù rửa hận cho hai vị tiền bối võ lâm...

Ý nghĩ vừa đến đây, Thiên Lân bỗng thấy Ma Mật Ngạn tay trái cầm một mũi dùi sắt có năm khoen tròn, đâm loạn xạ vào tảng đá bên cạnh phát ra những tiếng “leng keng” rồi nhìn Mạnh Vũ cười khăng khắc :

- Mạnh đại ca này, con “Tam Trảo Kim Ngao” (chó sói ba chân) của đại ca đã được dạy dỗ rất thuần thực chỉ còn đợi con “Thất Tinh Hồng” của tiểu đệ không sợ Thiên Lam độc kiếm tạm điều khiển được là chúng ta có thể ra Đông Hải tìm Hồng Y La Sát để trả mối thù chặt cụt bàn tay của tiểu đệ.

Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ cũng gật đầu cười khà khà, đáp :

- Lúc trước, con tiện tỳ Cổ Phiêu Hương vì đã biết rõ gốc ngọn của chúng ta và đề phòng trước nên y thị mới tránh thoát ngải thần của tiểu đệ, và cây oai lực của Thiên Lam độc kiếm chém chết con “Ngũ sắc linh xà” của Mật huynh. Nhưng phen này, nhất định con khốn đó không thể nào ngờ được rằng con “Thất

Tinh Hồng” của Mật huynh lại mềm mại và nhẹ như bông, bất cứ một bảo đao bảo kiếm nào cũng không chém đứt được. Lại còn con “Tam Trảo Kim Ngao” của đệ nữa, tuy trông không có gì đáng sợ nhưng oai lực của nó thì lợi hại vô cùng! Chỉ cần chúng ta tìm gặp được con khốn đó, lo gì không trả được thù? Hiện chúng ta đã hẹn với Phùng Tiểu Thanh, đợi nàng ăn cắp được cây gậy “Tiêu Hồn” của Lão Đạo Mù, vậy chúng ta hãy cố chờ nàng ít lâu, rồi sẽ đi Đông Hải trả thù thì tiện hơn!

Phó Thiên Lân sắp sửa nhảy ra thách đấu, nhưng sau khi nghe được mẩu chuyện bàn tính của hai tên Ma Mật Ngạn và Mạnh Vũ, lại thấy chúng nhắc đến sự lợi hại của hai con vật “Thất Tinh Hồng” và “Tam Trảo Kim Ngao” thì chàng đoán chắc hai con vật này phải thuộc loại độc xà mãnh thú cực kỳ lợi hại, nên bất giác chàng phải tạm thời thay đổi ý định và thầm nghĩ :

- “Rất tiếc, nếu con quái đểu vừa đưa chàng đến đây chưa bay về thế nào chàng cũng dụ hai tên tiểu ma đầu này thả hai con vật bảo bối của chúng ra cho con quái đểu nếm thử mùi vị lạ miệng thì hay biết bao?”

Trong lúc Thiên Lân còn đang suy nghĩ đắn đo chưa quyết định ra tay hay không thì ngờ đâu con Anh Vũ Bích Linh đã lên tiếng gây sự. Nó đậu trên một mỏm đá cao, trừng cặp mắt lộ vẻ tinh quang lóng lánh, nhìn Ma Mật Ngạn và Mạnh Vũ cất mấy tiếng cười nhạt “khành khạch”!

Hai tên tiểu ma đầu đang đứng bỗng nhiên nghe đằng sau có tiếng cười nhạt, thì bất giác chúng giật mình cả sợ, vội vàng cùng giơ chưởng thủ ngang ngực rồi quay lại nháo nhác tìm kiếm!

Đến khi “Song Cổ Truy Hồn” Mạnh Vũ phát giác tiếng cười “khành khạch” xuất phát ra từ nơi con Anh Vũ màu lục đậu trên mỏm đá cách đó một trượng, thì hấn lộ vẻ ngạc nhiên hỏi Ma Mật Ngạn :

- Này Mật huynh, con chim Anh Vũ kia thực là kỳ quái, chẳng những nó cứ trừng mắt nhìn chúng ta mà còn biết cười nhạt nữa!

Ma Mật Ngạn không ngờ nghe như Mạnh Vũ, xuất thân từ nơi lam chướng hoang vu vùng Miêu Cương cùng với sự hiểu biết kém cỏi mà hấn đã được theo “Ngọc Chỉ Linh Xà” Tiêu Dao Tử lặn lội giang hồ lâu năm, thâm lượm được một mớ kiến thức rộng rãi. Cho nên, khi hấn thấy bộ điệu của chim Anh Vũ Bích Linh thì biết không phải loại chim thường nên hấn vội lên tiếng hỏi thử :

- Này chim Anh Vũ kia, có phải mi biết nói tiếng người không? Tại sao mi cứ nhìn chúng ta mà cười nhạt như thế?

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Hoang Sơn Vạn Kiếp Môn

Phó Thiên Lâm ẩn thân trên cao, thấy chim Anh Vũ Bích Linh cũng biết khuấy phá hai gã hung đồ thì chàng thích thú vô cùng. Tuy nhiên, chàng cũng hơi e ngại vì chim Bích Linh dẫu là một dị điều thông minh, biết nói tiếng người nhưng hình thù bé nhỏ quá, không được uy mãnh như con quái điều màu vàng, chỉ sợ hai tên Mật Ngạn, Mạnh Vũ bị chọc tức quá giận, xấu hổ quá mà ra tay sát hại, nên chàng vội vận khí Đan điền, ngầm truyền công lực lên song chưởng để chuẩn bị kịp thời ra tay cứu giúp linh điều nếu bị ám hại thành linh.

Chim Anh Vũ Bích Linh kể ra cũng rất có tài châm chọc khi nó nghe Ma Mật Ngạn lên tiếng hỏi, nó liền nghiêng đầu dòm trời với thái độ rất kiêu ngạo rồi ứng thanh đáp :

- Chim biết nói tiếng người có gì là lạ đâu? Ta chỉ buồn cười chúng bay hình thù tuy giống người, nhưng cách nói chuyện thì chẳng giống người tí nào.

Chim Anh Vũ vừa dứt lời, Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đã tức giận cau đôi mày rậm chối xè, khẽ “hừ” một tiếng định vung chưởng nhưng Ma Mật Ngạn có vẻ am hiểu hơn, hăn nghi ngờ một con linh điều biết nói như vậy tất phải có chủ, nên một mặt hăn nháy mắt ra hiệu Mạnh Vũ chớ nên động thủ, một mặt hăn lắng tay nghe ngóng, quan sát động tĩnh chung quanh.

Con Anh Vũ cũng rất khôn ngoan hiểu rõ ý người, hình như nó đã đoán ra ý định của Ma Mật Ngạn và biết Phó Thiên Lâm ở chỗ núp đang lo lắng cho nên nó vội cất tiếng trong trẻo như chuông tiếp tục nói :

- Tên xấu xa mặc áo sặc sỡ kia, mi chớ nên láo liên con mắt, làm bộ làm tịch như thế.

Mi nên biết sức ta tuy nhỏ vé không đánh nhau với người được, nhưng ta bay rất nhanh, người cũng không làm gì nổi ta đâu.

Ma Mật Ngạn không đổi sắc mặt, hăn chỉ giương cặp mắt lộ hung quang cất lên hồi cười âm trầm nghe rất chối tai, rồi nhìn chim Anh Vũ hỏi :

- Tại sao mi có tánh nghi ngờ quá vậy, một con chim tinh không như mi ai mà nở ra tay sát hại làm gì? Chắc là chúng ta có nói câu nào phải không, nên mới làm cho mi buồn cười chứ gì? Chủ mi là ai? Sao không thấy lộ diện?

Ngoài mặt, Ma Mật Ngạn tuy nói chuyện với chim Anh Vũ, nhưng kỳ thực hăn đang cố lắng tai nghe ngóng tất cả những động tĩnh trong mười trượng xung quanh để xem có người nào ẩn núp không?

Còn Phó Thiên Lân, phần đã được chim Anh Vũ lên tiếng ngầm báo hiệu là nó bay rất nhanh không sợ ai làm hại, phần thì chàng tự thị đã luyện tập được những biến hóa tinh vi trong pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp và đã được dùng một số lớn linh dương tại hang Vô Sâu để tăng cường chân khí nội lực hiện thời, chỉ cần tránh gặp những loại độc xà quái thú sức người khó đấu, còn đối với hai tên hung ác này chàng rất vững tâm đủ sức chế phục nên chàng đã nín hơi bất động khiến Ma Mật Ngạn đã có lắng tai nghe ngóng nhưng cũng không phát giác được.

Lại nói, sau khi nghe Mật Ngạn nói, chim Anh Vũ Bích Linh liền nhại theo giọng người, cười nhạt mấy tiếng rồi mới líu lo đáp :

- Chủ nhân ta ở đây rất xa, nếu Người có ở đây thì bọn tâm địa xấu xa như chúng bay đã tan xác từ lâu rồi. Ta chỉ buồn cười cho chúng bay, mới nuôi được một con rắn nhỏ và một con chó nhỏ mà đã giỏi làm phách.

Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ từ trước đến nay chưa hề thấy chim biết nói và lại biết rõ thái độ kiêu ngạo như thế bao giờ, cho nên hấn đã quá tức giận mà thét lớn :

- Hừ, mi bảo thế nào là rắn nhỏ, chó nhỏ? Mi đâu biết loại linh xà Thất Tinh Hồng của bạn ta đây da vẩy khắp mình chỗ nào cũng có chất kỳ độc, lại còn hợp với cái lý: Nhu năng khắc cương, cho nên dù có loại bảo kiếm như Can Tương, Mạc Tà cũng không làm hại nổi nó được. Còn loại Tam Trảo Kim Ngao của ta, thì đặc biệt lợi hại hơn nhiều. Mi chỉ là một con chim nhắt, mà đã biết nói khoác, ta thử hỏi mi có dám đấu thử một keo với hai linh vật của ta không?

Con Anh Vũ Bích Linh cũng nhại lại một tiếng “Hừ”, rồi đáp :

- Một con chim nhỏ nhắt...? Sợ rằng lúc ta theo chủ nhân ta hành hiệp giang hồ hai tên tiểu quỷ chúng bay hãy còn ở trong bụng mẹ chưa ra đời cũng nên.

Càng nghe chim Anh Vũ nói, Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ càng chối tai tức giận, hấn gầm lên một tiếng như quỷ rống rồi vung mạnh hữu chưởng, tung ra một luồng kinh khí ào ào như thác đổ, xoáy về phía mỏm đá chim Anh Vũ đậu, nhưng...

Lúc hữu chưởng của hấn ta giơ lên, con Bích Linh vẫn trừng cặp mắt đỏ quạch, đứng không nhúc nhích, đợi khí luồng chưởng phong ào ào cuộn gần tới nơi, nó mới khẽ vỗ cánh chao mình lượn sang bên cạnh hơn tám thước trông rất nhẹ nhàng linh diệu. Vách đá chỗ nó vừa đậu, bị chưởng phong của Mạnh Vũ xô đến đẩy ngã cây cỏ và cuốn những hòn đá bể tung lên như mưa.

Lần này, con Bích Linh bay đến đậu trên ngọn một cây nhỏ mọc trong khe núi, nó khẽ nghiêng ghé cái đầu rồi với giọng điệu và thần sắc rất khôi hài, líu lo nói :

- Ta đã bảo chúng bay không làm gì nổi ta đâu, bây giờ thì tin rồi chứ?

Thái Y Ma Mật Ngạn thấy Mạnh Vũ đã xuất chưởng mà chung quanh vẫn không có động tĩnh gì, thì hẳn đoán chim Anh Vũ đã bay lạc đến đây có một mình chứ không có chủ đi theo, nên hẳn trở cặp mắt lộ hung quang, rồi khẽ khua lắc cây dùi sắt có năm khoen cầm bên tay trái vang lên những tiếng “leng keng, leng keng”.

Thấy vậy, con Bích Linh liền líu lo với vẻ chế giễu :

- Này tên cụt tay kia, mi làm cái trò gì đó? Nếu nói về kinh nghiệm giang hồ thì ta còn lịch duyệt hơn mi nhiều. Có phải mi định khua động chiếc dùi sắt đó để gọi con rắn nhỏ của mi ra chứ gì? Ta cho mi hay rằng, con Thất Tinh Hồn mà mi tự nhận oai lực vô song gì đó sẽ không dám thò ra khỏi hang cho xem.

Dứt lời, chim Bích Linh liền đổi giọng chim, hót mấy tiếng “hoét, hoét” vang dội.

Từ lúc Ma Mật Ngạn khua chiếc dùi sắt có năm vòng khoen, thì nơi cửa hang chúng vừa xuất hiện bỗng có tiếng “khè, khè” rất quái dị, nghe cũng biết ngay sẽ có một quái xà thuộc loại kỳ dị đang từ trong hang bò ra.

Nhưng lạ thay, sau khi con Bích Linh hót mấy tiếng “hoét, hoét” thì tiếng động “khè, khè” quái dị bỗng im bật, hình như con quái sợ gặp kẻ đối đầu rất lợi hại mà cuộn tròn không dám nhúc nhích.

Thái Y Ma Mật Ngạn thấy linh xà Thất Tinh Hồn của mình nuôi dưỡng tự cho rằng có oai lực tuyệt luân, và sửa soạn dùng để đối phó với Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương để trả mối thù chặt tay, nay bỗng nhiên sợ hãi co rút không dám ra khỏi hang bởi mấy tiếng hót của chim Anh Vũ Bích Linh, thì bất giác vừa kinh hãi, vừa tức giận mà trừng mắt nướng mày, sùi cả bọt mép.

Thấy vậy, con Bích Linh liền đổi ra tiếng người chế giễu :

- Tuy sức lực của ta không có bao nhiêu, nhưng chỉ với chút kinh nghiệm kiến thức, ta cũng có thể làm cho những hạng người xấu xa như mi phải tức mà chết được.

Có phải con rắn độc Thất Tinh Hồn của mi sản sinh tại miền Tây Tạng không? Tuy toàn thân nó mềm nhũn, không sợ các loại bảo kiếm Can Tương, Mạc Tà, nhưng nó lại rất sợ cứt chim sẻ, chỉ dính chút ít là thân thể sẽ bị thối nát ngay. Cho nên ta mới bắt chước giọng mấy con khổng tước hót lên vài tiếng là nó đã hoảng sợ, hồn phi phách tán, mà không dám nhúc nhích nữa.

Mấy lời nói của chim Bích Linh quả đã làm cho Thái Y Ma Mật Ngạn và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ tức chết đi được. Nhưng tức thì tức, chứ chúng cũng không biết làm thế nào hơn, bì đánh thì đánh không được, mà mắng nhiếc thì miệng lưỡi cũng không lại.

Thấy vậy, con Bích Linh lại càng đắc ý, cất tiếng cười khanh khách một hồi, rồi lắc lư cái đầu nói :

- Chúng bay làm gì mà phải tức giận đến nỗi cặp mắt tóe lửa và toàn thân run rẩy như thế? Hãy bình

tỉnh nghe ta dạy thêm cho chúng bay chút kiến thức nữa.

Đến đây, nó ngưng nói, chớp chớp cặp mắt đỏ quạch nhìn Mạnh Vũ nói tiếp :

- Còn tên mọi kia, mi thử gọi con chó con của mi ra đây thử coi ta cũng có cách làm cho nó phải sợ hãi đến vỡ mật, chạy trốn vào trong hang cho mi xem.

Lúc này, quả Mạnh Vũ đã thấy nhức đầu nhức óc về con Anh Vũ này rồi, nên hẳn rất sợ, nếu gọi con Tam Trảo Kim Ngao (chó vàng ba chân) ra, mà lại đúng như lời chim Bích Linh nói, thì thực là một chuyện buồn cười đến thối óc...!

Thấy dáng điệu do dự của Mạnh Vũ, con Bích Linh thích chí nhảy nhót mấy cái rồi lại lên tiếng :

- Lai lịch của con chó nhỏ đó, ta cũng biết rành rẽ. Nó vốn là một con vật pha giống giữa cha nó là Thiên Sơn Tuyết Hồng và mẹ nó là Thanh Hải Kim Tì Hâu. Bề ngoài nó trông bình thường, không có gì lạ, nhưng nó có sức mạnh hơn các loài hổ báo, nhất là nơi đầu móng thứ ba ở mỗi cẳng có một chất độc kỳ dị, chỉ khê cào xước máu là hết phương cứu chữa. Tuy nhiên, tạo hóa đã sinh ra một vật thì lại tạo ra một vật để khắc chế con Tam Trảo Kim Ngao ấy, sinh tính rất hiếu thuận và nó sợ nhất tiếng vượn hót, hễ cứ nghe tiếng là nó cho rằng mẹ nó sắp đến, mà mất hết vẻ hung hãn, trở thành thuần thực. Cho nên nếu mi gọi nó ra, ta chỉ cần bắt chước vài tiếng vượn hót là có thể đến móc hai mắt mà nó không dám động đậy.

Hai tên Mật Ngạc và Mạnh Vũ tuy có đánh cặp hai con độc xà và quái thú của sư phụ chúng, nhưng chúng đều không hiểu rõ lai lịch của loại xà, thú này. Đến nay nghe chim Anh Vũ lý luận, chúng mới bừng tỉnh ngộ, và cũng rất kinh hãi, không biết con chim tinh khôn, có trí thức uyên bác này do bậc thế ngoại cao nhân nào nuôi dưỡng.

Con Bích Linh thấy quả nhiên Mạnh Vũ không dám gọi con Tam Trảo Kim Ngao ra khỏi hang thì nó liền ngẩng cái đầu ngó về phía Thiên Lâm ẩn núp vài cái, rồi cất tiếng cười lại bảo hai tên tiểu ma đầu :

- Con độc xà Thất Tinh Hồng và Tam Trảo Kim Ngao quả thực là một giống vật hung ác, sức người khó trị, nếu để ra đời, không biết sẽ làm hại bao nhiêu giang hồ hảo hán?

Vậy ta phải về thưa chủ nhân, cho mấy con Tây Tạng Khổng Tước, Thanh Hải Kim Tì Hâu đến đây, để tiêu diệt chúng đi, đừng trừ hại cho đời mới được.

Chưa dứt lời nói, nó đã đột nhiên vỗ cánh bay vọt lên tận mây xanh và mấy tiếng “trừ hại cho đời...” còn văng vẳng từ trên không vọng xuống.

Thái Y Ma Mật Ngạc và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ biết chủ nhân con Anh Vũ thông linh, trí thức phong phú này hẳn phải là một vị kỳ hiệp cái thế, nếu quả thực để nó đi gọi mấy con Khổng Tước và Kim Tì Hâu gì gì đó đến thì sẽ hết sức bất lợi cho chúng. Do đó, khi con Bích Linh đang nói, thì cả hai tên đều đưa mắt nháy nhau, ngầm vận công lực rồi thành linh, ba cánh chường vung lên một lượt, tung ra ba luồng

cuồng phong ào ào như gió cuốn thác đổ, định đập chết linh điều để trừ hậu họa.

Nhưng con Anh Vũ lại quá tinh không, lạnh lẽo khi cuồng phong ào ào xoáy đến chỗ đậu, thì nó đã bay vút lên tận mây xanh và hướng về phía Thiên Lân ẩn mình nói lớn mấy tiếng “Ta sẽ trở lại”, đoạn biến mất trong lớp mây trắng.

Phó Thiên Lân biết câu nói: “Ta sẽ trở lại” của chim Bích Linh có ý nói với chàng nghe và còn ngầm ngầm bảo chàng chớ nên vọng động. Nhưng Ma Mật Ngạn lại hiểu khác, hẳn cho rằng chim Anh Vũ nói nó đi gọi Khổng Tước và Kim Ti Hâu rồi sẽ trở lại nên hẳn vội cau mày nhìn Mạnh Vũ nói :

- Mạnh đại ca, con Anh Vũ ấy rất cổ quái và đáng ghét, chúng ta nên trở lại trong hang để bàn cách đối phó thì hơn.

Mạnh Vũ khẽ gật đầu đồng ý, rồi hai đứa kéo nhau chui vào hang, vắn đáp lấp kín cửa lại.

Sau khi hai tên Mật Ngạn và Mạnh Vũ vừa lấp kín cửa hang, thì con Anh Vũ Bích Linh đã từ trong mây hiện ra, bay lượn một vòng trên đầu Phó Thiên Lân, rồi lẳng lẳng chao xuống dưới chân một ngọn tiểu phong khác.

Phó Thiên Lân hiểu rõ dụng ý của chim Anh Vũ muốn chàng nên giấu kín hành tung, nên chàng cũng vội đề khí tung mình nhảy xuống sườn núi, rồi phi thân vào trong một cánh rừng rậm dưới chân ngọn tiểu phong nọ.

Và khi Thiên Lân bước vào cửa rừng, con Bích linh đã đáp xuống đầu vai nói :

- Phó tướng công, Bích linh rất sợ hai tên hung ác ấy, chúng ta nên chạy xa xa một chút thì hơn.

Từ lúc nghe chim Bích Linh lên tiếng chế giễu chọc tức bọn Mật Ngạn và Mạnh Vũ, Thiên Lân càng yêu thích nó vô cùng nên chàng một mặt theo lời rảo bước đi sâu vào rừng rậm, một mặt khẽ vuốt bộ lông óng mượt của nó rồi mỉm cười :

- Đã có ta ngầm bảo vệ, Bích linh còn sợ gì chúng nữa?

Con Anh Vũ khẽ lắc đầu :

- Phó tướng công chớ nên cậy tài, tướng công không đủ sức trị nổi con Kim Mao tiểu cầu của tên mọi đó đâu.

Phó Thiên Lân ngạc nhiên hỏi :

- Ủa sao ban nãy chim Bích Linh nói con Tam Trảo Kim Ngao rất sợ tiếng vợ nót kia mà?

- Đó chỉ là câu nói của Bích Linh đánh lừa bọn chúng thôi. Riêng con độc xà Thất Tinh Hồng quả có sợ

cút chim sẽ thực nhưng còn con Tam Trảo Kim Ngân thì đâu có sợ tiếng vượn hót, Vì lúc nó mới sinh ra, đã phanh thây nuốt xác cha mẹ là Thiên Sơn Tuyết Hồng và Thanh Hải Kim Ti Hâu rồi chứ đâu có biết hiểu thuận là cái gì? Nếu đúng như lời Bích Linh nói thì ở trong rừng núi, lúc nào chả có tiếng vượn hót, và nó còn gan mật đâu mà sống nữa? Nhất là Bích Linh chỉ giỏi bắt chước được tiếng chim và thông thạo tiếng người, chứ làm sao bắt chước được tiếng kêu của dã thú?

Nghe nói, Phó Thiên Lâm mới biết Mạnh Vũ đã mắc lừa Bích Linh một võ rất đau nên chàng thích thú nhìn nó mỉm cười hỏi :

- Bích Linh tuy có thông linh nhưng cũng chỉ là loài chim thôi, chẳng hay bích linh đã làm thế nào mà có được những điều trí thức giang hồ phong phú như thế?

Con Anh Vũ Bích Linh nghe Thiên Lâm hỏi, thì trừng cặp mắt đỏ quạch rồi nghiêng đầu nói :

- Tại sao Phó tướng công lại coi thường Bích Linh như thế? Năm xưa Bích Linh đã theo chủ nhân hành đạo giang hồ hàng hai, ba mươi năm; và những điều mắt thấy tai nghe còn nhiều hơn nữa, chứ có phải như vậy đã hết đâu?

Nghe nói, Thiên Lâm bất giác bật cười, chàng biết về kinh nghiệm giang hồ con Bích Linh này còn dày dặn hơn chàng rất nhiều. Có một con chim linh mẫn như vậy để làm bạn hành hiệp giang hồ chẳng những đã thú vị mà còn lợi ích vô cùng, không biết lúc Thu Thủy gặp nó nài sẽ cao hứng đến thế nào?

Phó Thiên Lâm từ lúc ngộ hiểm trong dãy núi Võ Đang phải hủy kiếm, làm mất kiếm Bích Huyết Chu Ngân đến nay, điều mà chàng quan tâm nhất là không biết Đan Tâm kiếm khách có bị bọn Vực Ngoại tam hung đem khúc kiếm gãy đến uy hiếp lợi dụng hay không?

Đến nay, chàng suy tính đã thấy rõ không nên vì hai tên tiểu ma đầu này mà bỏ lỡ thời giờ cần phải đến Đan Tâm Bích trước để tham kiến Đan Tâm kiếm khách trình bày sự việc xảy ra. Kế đó mới đến Mãng Thương sơn tìm Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình và sau cùng sẽ phải trở về Lãnh Nguyệt Bình gấp để cho người yêu là Nhân Thu Thủy khỏi phải trông chờ lo lắng. Đồng thời, nắm rõ tình hình mọi sự với các vị tiền bối trong nhón Bình Tung ngũ hữu và Tuệ Giác thần ni để trừ định kế hoạch tiêu diệt quân tà trong dịp Đại hội Hoàng Sơn.

Chủ ý đã định, Phó Thiên Lâm liền thẳng đường hướng về Cao Lê Cống Sơn. Vì chàng đã có đến vùng này một lần, nên đường xá rất quen thuộc và chẳng mấy chốc đã tìm tới trước cửa Cửu Tử động. Chàng cũng làm như lần trước, chấp tay đứng trang nghiêm ngoài cửa động, để vận chân khí, dùng phép truyền âm nhật mật lớn tiếng hát bài Chính khí ca của Văn Văn Sơn.

Lần trước, Động Đình Diệu Tẩu Vân Cửu Cao hát đến đoạn: "...Chí khí bàng bạc, lẫm liệt muôn đời..." thì Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân đã ra tương kiến. Nhưng lần này, chàng đọc mãi đến đoạn: "...Than ôi ta thực cùng bất lực..." mà trong động vẫn im lặng như tờ không chút động tĩnh.

Mãi đến lúc đọc hết bài Chính khí ca, dư âm đã tắt hẳn vẫn không thấy Như Thiên Hân xuất động, thì Phó Thiên Lân cảm thấy tình trạng đã xảy ra điều không hay rồi, nên trong lòng chàng hồi hộp thắc mắc vô cùng.

Trong lúc Thiên Lân đang đứng tần ngần suy nghĩ thì con Anh Vũ Bích Linh đã bay đến đậu trên tảng đá nổi giữa dòng suối rồi gọi chàng nói :

- Phó tướng công, mau lại đây xem, trên tảng đá có khắc chữ...!

Tảng đá chim Anh Vũ vừa chỉ, chính là nơi mà lần trước Đan Tâm kiếm khách đã ngồi trên đó cùng bọn chàng nói chuyện. Đến nay, nhìn kỹ quả có khắc một bài thơ thất ngôn tứ tuyệt :

“Đến thác không quên cựu chủ ân, Trọn đời chỉ phục vết châu ngân
Đã rơi thiết kiếm vào tay giặc, Đại hội Hoàng Sơn - Vạn Kiếp môn”

Đại ý bài thơ nói rõ Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân đã bị ba tên ma đầu Đông Hải Kiêu Bà, Nam Hoáng Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn thao túng.

Hai câu trên bày tỏ lòng nhớ ơn của cựu chủ cho nên lão kiếm khách đã lập lời thề, trọn đời chỉ phục tùng mệnh lệnh của người nào giữ điểm Bích Huyết Chu Ngân.

Giọt máu người chủ cũ! Nhưng hai câu sau đã khiến Phó Thiên Lân hãi sợ đến phải lạnh mình nổi gai ốc và chàng tự biết rằng đã để lọt khúc kiếm gãy có điểm Châu Ngân vào tay lũ ma đầu Vực Ngoại tam hung là điều lầm lỗi lớn có thể làm đảo lộn cả thế giới võ lâm, và biến cuộc Đại hội Hoàng Sơn sắp tới thành cuộc đổ máu chánh đạo tiêu ma yêu tà thẳng thế gây thảm cảnh sát kiếp muôn đời.

Càng nghĩ Phó Thiên Lân càng thấy tội lỗi của mình sâu nặng thêm, cho nên chàng lại nảy sinh ý niệm dùng cái chết để giải thoát. Nhưng đến khi nhìn lại chim Anh Vũ Bích Linh và nhớ tới những lời dạy dỗ khuyên nhủ của Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu chàng lại quyết định thế nào cũng phải tìm gặp Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình rồi gấp rút trở về Cửu Hoa Sơn báo lại tất cả mọi chuyện xảy ra cho các vị tiền bối kịp thời sắp xếp kế hoạch để may ra có thể cứu vãn một trường hao kiếp chăng?

Ý nghĩ đã định, Phó Thiên Lân cũng không dám lộ vẻ gì thất thổ đối với vị kiếm khách trong động, mà chỉ cúi mình cung kính lễ trước Cửu Tử động, rồi gọi chim Anh Vũ rời khỏi Cao Lê Cống Sơn nhằm hướng Mãng Thương sơn để đi tìm Công Tôn Đình.

Lúc ở Lãnh Nguyệt Bình, tại Cửu Hoa Sơn, Phó Thiên Lân đã nghe Bạch Nguyên Chương kể chuyện lão chữa bệnh cho qua rồi được gặp Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình, và chàng nghe nói vị trí của Bách Cầm động là rất bí ẩn. Hơn nữa chàng lại mới đến Mãng Thương sơn lần đầu cho nên công việc tìm kiếm rất khó khăn. Chàng đã lặn lội hầu như khắp những chỗ đèo sâu, âm rập mà không thấy gì. Bản tâm chàng cho rằng Công Tôn Đình đã nuôi rất nhiều linh điều chỉ cần tìm gặp vài con và do chim Bích Linh dùng

điều ngũ dò hỏi tức là có thể tìm thấy tung tích Công Tôn Đình. Nào ngờ trọn bảy ngày lặn lội trong dãy Mãng Thương sơn, chàng vẫn không gặp được một con chim nào có vẻ thuộc loại linh diệu.

Một bữa nọ, Phó Thiên Lâm sai con Anh Vũ Bích Linh bay lượn đi do thám trong dãy núi phía Nam, chỉ còn lại một mình chàng đứng trên đỉnh núi cao chót vót, trong lúc buồn bã, chàng ngẫu nhiên huýt gió để giải muộn bỗng phát hiện tiếng huýt gió truyền đi rất xa và hình như chung quanh đều có tiếng vọng lại.

Sau khi nghe một loạt tiếng vọng, Phó Thiên Lâm bỗng nhiên xúc động linh cơ, chàng liền vận chân khí tụ nơi Đan Điền, rồi ngâm hai câu thơ có tính cách do thám :

- “Trong tay có sẵn thuốc linh. Giúp loài chim quạ biến hình trắng phau.”

Giọng ngâm của chàng cao vút du dương, dội khắp không trung. Giấy lát sau, bốn phía vọng lại những tiếng vang vang, nghe kỹ vẫn có thể có thể mang máng phân biệt từng tiếng trong hai câu thơ chàng vừa ngâm. Thấy vậy, Phó Thiên Lâm liền ngâm liên tục tiếp mấy lượt, và sau tiếng vọng thứ mười ba thì đột nhiên ở trên không trung cũng văng vẳng đưa xuống giọng ngâm rất rõ ràng:

Công phu đã thắng thuốc linh,

Khiến cho chim quạ biến hình từ lâu.

Vừa nghe rõ hai câu thơ trên, Phó Thiên Lâm mừng rỡ khôn tả, vì chàng nhận xét ý tứ lời thơ, đúng là do Công Tôn Đình phát xuất nhưng hình như ông ta có ý không muốn gặp chàng.

Suy nghĩ giây lát, Phó Thiên Lâm bỗng nhiên lại đề khí lớn tiếng ngâm hai câu thơ nữa nhưng đổi ý như sau:

Dù cho linh diệu biến hình,

Tìm đâu cho gặp người tình năm xưa?

Hai câu này chẳng khác liều thuốc đúng căn bệnh rất hợp tình cảnh. Vì trong hai câu đáp thoại của Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình vừa rồi, ông ta ngụ ý nói đã dùng công phu khổ tâm khiến cho linh diệu biến hình từ màu đen hóa trắng không cần đến linh dược.

Cho nên, lần này Phó Thiên Lâm dụng ý nói lên rằng :

Dù cho linh diệu đã được biến hình, nhưng chân trời góc biển mênh mông biết chỗ nào tìm ra dấu vết của Bách Diệu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu? Chẳng lẽ đành mang mối sầu tương tư vạn cổ hay sao?

Quả nhiên, khi Phó Thiên Lâm ngâm hai câu thơ trên ba lượt thì không gian có giọng ngâm đáp lại của Bách Cầm Tiên Tử với ngụ ý hỏi:

Mối sầu dằng dặc thâm sơn,

Ai kia có thể giải buồn được chẳng?

Nghe hai câu thơ đáp, Phó Thiên Lân rất lấy làm cảm xúc, chàng thâm phục tấm lòng cương quyết của vị ẩn hiệp Công Tôn Đình này, dù đã bị người yêu hắt hủi phải ẩn cư nơi thâm sơn cô độc trong thời gian hàng sáu bảy mươi năm mà vẫn không thay lòng đổi dạ.

Đáng tiếc là cặp vợ chồng thần tiên này dù có được thỏa mãn tâm nguyện hợp tích song tụ nhưng đời người ngắn ngủi e rằng cũng chẳng còn lại được bao nhiêu ngày tháng hưởng hạnh phúc trần gian nữa.

Cảm xúc chuyện người, nghĩ tới cảnh mình, chẳng những hình dáng yêu kiều xinh đẹp của Nhân Thu Thủy hiện lên trong óc Thiên Lân mà cả đến những ngày được chiều chuộng triền miên ngoài Thúy Vi đảo cùng nhan sắc diễm lệ của Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương cũng lần lượt hiện lên ngay trước mắt.

Phó Thiên Lân đứng trên đỉnh núi suy nghĩ chuyện qua với vẻ mặt si ngây như gỗ đá, mặc cho Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình ngâm đi ngâm lại hai câu thơ mấy lượt mà chàng vẫn như không nghe tiếng gì.

Khi giọng ngâm của Công Tôn Đình tới lượt thứ bảy thứ tám thì bỗng nhiên tiếng “chẳng” sau cùng của hai câu thơ trên, ông đã dùng thần công, biến từ giọng nhỏ như tơ thành một tiếng vang như sét đánh lưng trời khiến Thiên Lân phải chối óc giật mình và nhận ra mình đã suy nghĩ vẩn vơ quên cả trả lời khiến vị lão tiên bối phải bực mình chờ đợi nên chàng vội vàng thu tĩnh tâm thần suy nghĩ vài phút rồi đề khí đáp:

Lấp bằng bể hận sâu tình,

Nguyện làm sứ giả chim xanh đưa đường.

Hai câu thơ đáp lại của Phó Thiên Lân vừa dứt trong giây lát, trên không bỗng có tiếng động kỳ dị, rồi một bóng vàng xuất hiện mang theo luồng kinh phong vù vù sa xuống chỗ chàng đang đứng.

Phó Thiên Lân vội xê dịch thân hình, lui về phía sau ba bước, giơ song chưởng thủ ngang ngực, đưa mắt chăm chú nhìn bóng vàng lúc đó đã đáp xuống trước mặt. Bóng vàng này là con quái điều có hình thù to lớn giống như con quái điều của Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu đã đưa chàng cùng con Anh Vũ Bích Linh từ dãy núi Võ Đang đến vùng biên giới Vân Nam. Chỉ có khác là con quái điều của Đỗ Vô Sầu màu vàng như hoàng kim, còn con này thì màu vàng lợt.

Vừa đáp xuống đất, con quái điều màu vàng lợt đã giương cặp quái nhãn màu đỏ như lửa nhìn ngắm Phó Thiên Lân một lượt khế hé mở kêu “Quắc, quắc” rồi với dáng điệu hiền lành, nó từ từ bước tới, vươn cổ lượn qua háng chàng.

Thấy con quái điều làm như vậy, Phó Thiên Lân biết nó đã được lệnh của Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn

Đình đến đón chàng tới Bách Cầm động nhưng chàng còn do dự, không biết con Anh Vũ Bích Linh kia bay đi tận đâu mà vẫn chưa thấy về. Chàng sợ rằng lúc về không thấy chàng nó sẽ lo lắng sợ hãi. Cho nên khi quái điều lượn cổ qua háng chàng tuy chàng đã biết ý nhưng vẫn vội vàng nhảy lui ba bước rồi mỉm cười nói :

- Ta biết nhà ngươi được lệnh của công Tôn lão tiên bối tới đón ta nhưng ta còn có một con Anh Vũ cùng đi, hiện giờ nó đang bay ở dãy núi phía Nam. Vậy ngươi hãy chờ nó một lát rồi đi chăng?

Con quái điều này, tuy cũng thuộc loại thông linh nhưng hình như nó không hiểu rõ tiếng người nên nó chỉ giương cặp quái nhãn đỏ quạch, chớp chớp mấy cái với vẻ ngơ ngác rồi lại nhảy tới, vươn cổ hát Phó Thiên Lân lên lưng.

Phó Thiên Lân rất bực mình vì cảnh người và chim không hiểu nhau, đang trù trù, tiến thoái lưỡng nan thì bỗng nhiên thấy nhẹ hẫng, thân hình đã bị quái điều hất lên lưng, rồi vỗ cánh tung lên không chỉ trong chớp mắt đã tới mây xanh.

Lối mời khách bắt buộc kiểu này thực cũng làm cho người ta khó chịu. Phó Thiên Lân tuy quan tâm về con Anh Vũ Bích Linh nhưng chàng nghĩ đến sự khôn ngoan linh tuệ của nó, thì cũng hơi yên tâm, vì dù sao nó cũng chỉ quanh quẩn trong dãy Mãnh Thương sơn, chàng định bụng lát nữa gặp Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình chàng sẽ thỉnh cầu sai một vài linh điều đi tìm kiếm, thế nào cũng gặp. Nghĩ vậy, nên chàng vội ôm chặt cổ quái điều mặc tình cho nó bay đi.

Quái điều công Thiên Lân bay qua một ngọn núi cao rồi từ từ hạ xuống lưng chừng ngọn đèo, tiếp tục bay xuyên qua một đường hang tối om rồi tới cánh rừng hoa rực rỡ.

Tới đây, nó bay lượn vài vòng rồi đáp xuống một khoảng trống giữa rừng. Chàng thấy khắp cánh rừng hoa này đậu dày đặc những loại linh cầm dị điều hiếm thấy, lớn nhỏ đều có đủ màu sắc đang rìa lông rìa cánh, múa hát líu lo.

Vì lúc trước Thiên Lân đã được nghe Bạch Nguyên Chương diễn tả lại quang cảnh lúc ông ta gặp Bách Cầm Tiên Tử nên khi vừa bước chân vào cánh rừng hoa chàng đã biết ngay nơi đây là Bách Cầm động, chỗ ẩn cư của Công Tôn Đình và vị trí chỗ này cách ngọn núi chàng vừa đứng rất gần, nên chàng thăm nhủ thảo nào mà hai bên đều có thể dùng chân khí truyền thanh, ngâm thơ vấn đáp.

Trong lúc Phó Thiên Lân đang ngơ ngác ngắm nhìn cảnh vật chung quanh, bỗng nhiên bên tai có tiếng trong ấm hỏi :

- Mộng đẹp mau tàn, tơ đứt khó nối, mối hận tình duyên này của lão rất rắc rối. Lão đệ đã hai phen ngỏ lời với ngụ ý hình như đã hiểu rõ chuyện kín của lão năm xưa. Có phải quả thực lão đệ giúp được Công Tôn Đình này nối lại tơ tình để hoàn thành giấc mộng cũ chăng?

Lúc này Phó Thiên Lân hãy còn cho rằng vị Bách Cầm Tiên Tử lão tiên bối vẫn dùng phương pháp vận khí truyền thanh nói chuyện nên chàng định vận chân khí thì đột nhiên chàng thoáng thấy trên mặt đất có bóng mờ. Giật mình quay lại, chàng đã thấy một vị lão nhân áo vàng mũ gai, tướng mạo phong thái rất thanh kỳ đang khoanh tay đứng nhàn nhã đằng sau lưng chàng tự bao giờ.

Phó Thiên Lân rất lấy làm khâm phục về sự xuất hiện đột ngột không gây một tiếng động của lão nhân nên chàng vội vàng xoắn lại quần áo ngay ngắn định cúi lạy ra mắt.

Thấy vậy, Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình mỉm cười xua tay, phát ra một luồng kinh khí nhu hòa vô hình, cản không cho Thiên Lân hạ bái rồi ôn tồn nói :

- Lão đã ẩn cư trong núi hơn một giáp tí, hàng ngày làm bạn với chim chóc, không quen lễ nghĩa phiền phức, lão đệ bất tất phải câu nệ. Xin lão đệ hãy cho ta biết tên họ là gì? Và thuộc tông phái nào?

Tuy biết vị kỳ hiệp này đã tu luyện đến mức siêu trần thoát tục không bị ràng buộc trong vòng lễ nghĩa thường tình nhưng Phó Thiên Lân vẫn không dám thất thố, vội cúi mình kính cẩn đáp :

- Văn bối tên gọi Phó Thiên Lân, tuy đã được tiên sư La Phù lão nhân thu nhận vào hàng môn đệ nhưng vì tư chất ngu muội nên tài nghệ rất kém cỏi, rất mong được Công tôn lão tiên bối ban ơn chỉ giúp.

Nghe danh hiệu La Phù lão nhân nét mặt Công Tôn Đình vẫn dửng dưng, nhưng ba tiếng Phó Thiên Lân đã khiến ông ta thốt lên một tiếng “À” rồi lẩm bẫm tự hỏi :

- Nhân gian vạn sự ngẫu hợp khôn lường, chẳng lẽ Công Tôn Đình này quả thực có ngày được cùng Đồ hiền muội sum họp rồi chăng?

Nghe nói, Phó Thiên Lân vội cúi mình đáp lời :

- Chính văn bối vâng lệnh Đồ Vô Sầu lão tiến bối đến đây để bái yết lão tiên bối đó.

Nghe vậy, Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình bỗng chớp mắt, phóng hai tin thần quang sáng rực như điện chớp nhìn chăm chú vào mặt Phó Thiên Lân trầm giọng hỏi :

- Phó lão đệ nên biết người trong võ lâm rất kỵ việc nói dối. Mấy năm nay ta đã phái rất nhiều linh điểu tìm khắp các danh sơn trong thiên hạ mà vẫn không thấy tung tích của Đồ Vô Sầu. Hôm nay, tại sao Phó lão đệ lại có thể vâng lệnh của bà? Và làm cách nào để biết được nơi ẩn cư lão lão tại Mãng Thương sơn này?

Phó Thiên Lân tự biết việc gặp gỡ của mình rất kỳ lạ khó tránh khỏi nghi ngờ cho Bách Cầm Tiên Tử nên chàng vội mỉm cười đáp :

- Thưa lão tiên bối, có phải khoảng mười năm trước, lão tiên bối đã đón tiếp tại đây một vị thần y

đương thời tên gọi Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương và lưu vị này lại Bách Cầm động một ngày chẳng?

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh thốt liên tiếng “À” rồi hỏi tiếp :

- Thế ra lão đệ có quen biết với Bạch Nguyên Chương đấy ư? Thảo nào mà lão đệ chả biết rõ chỗ ẩn cư của lão. Sở dĩ những câu lão đã hỏi và sắp hỏi tới đây không phải có tính đa nghi, mà vì lão không tin ở trong đời lại có chuyện ngẫu nhiên trùng hợp đến như thế, nên lão mới hỏi kỹ lão đệ. Chẳng hay lão đệ nói phụng mệnh Bách Điều Tiên Nhân Đổ Vô Sầu đến đây, vậy có vật gì để làm chứng không?

Nghe hỏi, Phó Thiên Lân tuy hơi khó chịu về sự kỹ tính của ông già này nhưng chàng cũng biết, phần nhiều những vị kỳ nhân cái thế như ông ít khi chịu thổ lộ những điều ẩn bí của đời mình cho người khác nghe, nên chàng vẫn phải tươi cười đáp :

- Bách Điều Tiên Nhân Đổ lão tiên bối có tặng văn bối một con Anh Vũ biết nói tiếng người để....

Chàng chưa nói hết, thì trên đỉnh ngọn cây bên cạnh Công Tôn Đỉnh cũng có một con Anh Vũ màu xanh lam hình thù giống con Anh Vũ Bích Linh, đã dùng tiếng người xen lời hỏi :

- Có phải đó là Bích đệ của tôi không? Đã lâu lắm, chúng tôi không được gặp nhau, hiện giờ hẵn ta ở đâu?

Phó Thiên Lân thầm nghĩ, chuyện quái này nếu chàng không được thấy tận mắt mà chỉ nghe người khác nói thì thật khó tin nổi. Vì một con chim Anh Vũ sống hàng mấy chục năm đã là chuyện lạ lùng rồi huống chi lại còn nói thông thạo tiếng người, có kinh nghiệm giang hồ dày dặn và hiểu biết mọi điều khác nữa thì thực là chuyện thế gian hy hữu. Xem vậy, đủ rõ bất luận người ta hay giống vật chỉ cần có tư chất thông minh, lại được người nâng đỡ dạy dỗ và tự biết hăng hái cầu tiến, thì thế nào cũng trở thành nhân vật xuất sắc siêu trần bạt tụy.

Tuy trong lòng suy nghĩ cảm khái nhưng Phó Thiên Lân vẫn ứng thanh đáp lời con Anh Vũ vừa hỏi :

- Lúc ở ngoài đỉnh núi con Anh Vũ Bích Linh đã hiệp trợ văn bối bay sang vùng Nam Sơn để tìm kiếm Bách Cầm động. Và trong khi chờ đợi văn bối lại được tiên cầm của lão tiên bối đến đón...

Nói đến đây, Thiên Lân bỗng sực nhớ đến tấm áo Bách Vũ Ngũ Sắc của Bách Điều Tiên Nhân Đổ Vô Sầu gửi tặng người yêu chàng là Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy. Ngoài ra lại còn một chiếc lông màu vàng óng ánh chàng đã nhổ trên mình con quái điều do sự chỉ dẫn của Bích Linh, cả hai vật đều có thể đưa ra làm chứng, thế mà chàng lại quên bẵng mất đi, thực là đáng trách...

Phó Thiên Lân còn đang suy nghĩ thì Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh đã giơ tay vẫy con quái điều vàng lợt lại gần rồi lăm bắm mấy câu bằng tiếng chim. Chỉ thấy con quái điều khê kêu lên một tiếng đoạn vỗ cánh bay đi.

Nhân lúc Công Tôn Đình dùng tiếng chim nói chuyện với quái điểu, Phó Thiên Lân vội lấy tấm áo Bách Vũ Ngũ Sắc và chiếc lông chim màu vàng óng ánh hai tay cung kính đưa trình cho lão ẩn hiệp.

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình mỉm cười xua tay, bảo Phó Thiên Lân hãy cất giữ manh áo Lông chim, còn chiếc lông chim vàng óng thì ông ta cầm ngắm nghía một hồi lâu, đoạn vuốt râu thở dài buồn bã.

Phó Thiên Lân đang bỡ ngỡ không hiểu tại sao bỗng nhiên vị kỳ nhân cái thế này lại có thái độ cảm khái bùi ngùi như thế thì Công Tôn Đình đã chép miệng nói :

- Từ lúc cùng lão đệ ngâm thơ đối đáp, ta đã hiểu ngay chuyện lão đệ đến đây tìm ta là sự thực. Nhưng năm xưa ta đã bao phen thổ lộ tâm tình mà Đỗ Vô Sầu hiền muội vẫn kiêu ngạo lạnh nhạt đã đến câu thề “Quạ đen hóa trắng”, ta cũng đưa tin là lời thề thực.

Đến nay bỗng bà ấy lại phái lão đệ đi tìm, đã làm cho ta vui mừng quá độ mà sinh nghi ngờ, xin lão đệ chớ nên phiền trách ta có ý cậy mình già mà dám kiêu ngạo vô lễ.

Phó Thiên Lân thấy vị kỳ nhân này tự nhiên lại thay đổi thái độ khách sáo như vậy thì bất giác chàng đâm ra luống cuống luôn miệng nói :

- “Văn bối đâu dám! Văn bối đâu dám!”

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Kiếp Hậu Trùng Phùng

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình lựa một tảng đá phẳng phiu, kéo Thiên Lân sánh vai ngồi xuống. Đoạn lão ngẩng nhìn mây bay phía chân trời xa xa như để ôn lại những truyện năm xưa rồi mới chậm rãi kể :

- Hồi đó, trong bầy chim do ta và Đổ Vô Sầu nuôi dưỡng, có ba cặp linh cầm, đạo hạnh tu dưỡng khá cao thâm, rất được chúng ta yêu thích mà hình dáng và màu sắc của mỗi cặp giống nhau y hệt. Con Anh Vũ Bích Linh màu lục của Đổ Vô Sầu tặng lão đệ và con Anh Vũ Thúy Linh của ta đây là một trong ba cặp đó, còn hai cặp nữa là cặp chim quạ đen mà chúng ta để làm vật ước thề và cặp...

Nghe kể đến đây Phó Thiên Lân chợt hiểu ra vội xen lời hỏi :

- Còn một cặp nữa có phải là con quái điều có bộ lông màu vàng óng ánh của Đổ Vô Sầu tiên bối và con linh cầm có bộ lông vàng lợt của lão tiên bối chăng?

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình gật đầu đáp :

- Lão đệ đoán rất đúng nhưng màu lông của loại chim điều này nếu muốn đổi từ màu vàng lợt sang màu óng ánh thế nào cũng phải do người có nội công tu luyện thâm hậu giúp đỡ mới được! Trong hơn một giáp tý ẩn cư ở Mãng Thương sơn, bao nhiêu tinh lực của ta chỉ chú ý vào con quạ đen, đến nay thấy con chim điều màu vàng của Đổ hiền muội, cũng đã biến thành màu vàng óng ánh, quả thực ta cũng thấy thẹn với chim điều của ta điều luyện việc đó cũng chứng tỏ rằng nàng đã hơn ta một bậc! Không biết Phó hiền đệ gặp Đổ hiền muội của ta, lão đệ thấy nhan sắc của nàng vẫn còn xinh đẹp như xưa hay da mồi tóc bạc, già nua lụ khụ rồi?

Phó Thiên Lân thấy trong lúc Công Tôn Đình nói chuyện đã lộ vẻ tha thiết chân tình thì bất giác chàng cũng thầm kính phục cặp tình nhân thần tiên này. Trai ẩn cư hàng giáp tý trong hang sâu rừng rậm, vẫn không thay lòng đổi dạ. Gái cũng cảm động bởi tình yêu chân thực mà lòng đổi ý, nếu sau này họ được hoàn thành tâm nguyện cùng nhau sum họp, thì thực là một giai thoại lưu truyền mãi trong giới võ lâm!

Khi Phó Thiên Lân nghe mấy lời cảm khái của Công Tôn Đình hỏi: “Không biết nhan sắc của nàng có còn xinh đẹp như xưa hay đã da mồi tóc bạc già nua lụ khụ rồi?” thì chàng bất giác bật cười đáp :

- Thừa lão tiên bối, công lực của Đổ lão tiên bối rất thâm hậu, lại được nơi ẩn cư có rất nhiều linh dược bồi bổ chân nguyên, cho nên chẳng những nhan sắc của người vẫn trẻ trung xinh đẹp như xưa mà cả

con quạ đen cũng được linh dược giúp sức biến thành trắng từ lâu rồi!

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình nghe nói Đỗ Vô Sầu vẫn giữ được sắc đẹp như xưa thì ông ta lấy làm mừng, đến khi nghe nói cả con quạ đen cũng đã biến thành màu trắng thì ông ta còn mừng rỡ khôn tả! Tuy nhiên, mừng thì mừng nhưng ông ta vẫn ngậm ngùi than thở :

- Thế là ta lại thua nàng thêm một keo nữa! Con quạ đen của nàng đã được toại nguyện, còn con quạ đen của ta thì phải chờ mất một khoảng thời gian nữa!

Phó Thiên Lân thấy trong tình yêu của Công Tôn Đình đối với Đỗ Vô Sầu đã nồng nhiệt chân thành như vậy mà vẫn không tránh nổi ý nghĩ tranh hơn thấp, thì bất giác chàng nghĩ đã là người trong giới võ lâm, đối với chữ lợi còn có thể coi nhẹ chứ đối với chữ danh thì rất khó! Từ xưa đến nay có mấy ai thoát được khỏi sự ràng buộc của danh và lợi!

Chẳng trách trong lịch sử nhân loại, những nhân vật thánh hiền tiếng tăm được lưu truyền thì chẳng có là bao nhiêu! Nghĩ đoạn, Phó Thiên Lân xen lời nói :

- Trong lúc tình cờ may mắn, vãn bối được tham kiến Đổ lão tiên bối, và có đem câu chuyện được Bạch đại hiệp kể về lão tiên bối thuật lại cho người nghe. Lúc đầu, Đổ lão tiên bối đã hỏi ngay đến màu sắc của con quạ đen mà lão tiên bối nuôi dưỡng. Đến khi nghe vãn bối trả lời, hình như mới lồm đồm trắng thì Đổ lão tiên bối bùi ngùi nói rằng :

- Muốn cho con quạ đó biến thành toàn bạch thì ít ra lão tiên bối cũng phải mất hai mươi năm nữa!

Nghe nói, Công Tôn Đình lộ vẻ đắc ý mỉm cười nói :

- Đổ hiền muội cũng có ý xem thường ta quá. Gần đây ta đã sai bày chim thú hạ đi dò xét tìm kiếm nơi ẩn cư của nàng, tuy chưa dò ra tung tích nhưng cũng gặp điều may mắn là đã kiếm được một loại linh dược hiếm có nên lâu lắm cũng chỉ hơn một năm nữa con quạ đen của ta có thể biến thành toàn trắng được. Lúc đó, cặp quạ đen sẽ trở thành cặp linh điểu thuần bạch cùng nhau vỗ cánh lừng trời!

Phó Thiên Lân biết tâm ý của Công Tôn Đình lấy chim ví người thì chàng lộ vẻ tươi cười hỏi :

- Hiện nay, Đổ lão tiên bối ẩn cư tại một ngọn đèo rậm rạp trong dãy núi Võ Đang.

Chỗ đó gọi là Vô Sầu cốc, cách trần thế khoảng bảy tầng mây! Người có nói đợi khi nào con quạ đen của lão tiên bối biến thành toàn bạch sẽ ứng lời thề mời lão tiên bối đến gặp gỡ! Vậy chẳng hay con quạ đen của lão tiên bối đâu, sao vãn bối không thấy?

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình mỉm cười đáp :

- Hiện nó vừa mới uống loại linh dược ta vừa tìm được và đang ở trong đan phòng tu dưỡng, lúc nữa

lão đệ vào thăm xem, không chừng gặp được chuyện bất ngờ khiến lão đệ cũng phải kinh ngạc cũng nên!

Nghe nói, Phó Thiên Lâm nghĩ mãi không ra chuyện gì mà Công Tôn Đình nói chàng sẽ kinh ngạc bất ngờ? Giữa lúc chàng đang suy nghĩ, bỗng thấy con quái điểu màu vàng lợt từ trên không sà xuống, hai bàn chân còn cặp xác một con nhện lông vàng, lớn bằng cái chậu sành, khi tới trước mặt Công Tôn Đình, con quái điểu buông rơi xác con nhện xuống đất, rồi vươn cổ kêu mấy tiếng có vẻ gấp rút!

Công Tôn Đình vừa lắng tai nghe tiếng kêu của quái điểu, vừa chăm chú nhìn xác con nhện to vàng ở dưới đất. Đến khi nghe chim kêu xong, nét mặt lão trở nên lạnh lùng nói với Thiên Lâm :

- Phó lão đệ, vừa rồi ta nghe lão đệ nói, con Anh Vũ Bích Linh bay đi dò xét ở phía nam sơn đã lâu chưa thấy về, ta mới sai con chim điêu này đi tìm kiếm! Nay nghe nó về báo thì con Bích Linh đã bị hai tên ăn mặc kiểu người Mèo thả một cặp nhện lông vàng nhả tơ bắt đi mất. Vì con chim điêu của ta phát giác và đến chậm quá, nên chỉ mổ chết được một con nhện nhện chứ không cứu được con Anh Vũ Bích Linh.

Phó Thiên Lâm rất yêu thích Bích Linh, nay nghe nói đã bị bắt đi mất chàng lộ vẻ hốt hoảng, kêu trời một tiếng rồi lắp bắp hỏi :

- Thưa lão tiền bối...

Chàng vừa thốt lời thì con Anh Vũ Thúy Linh đang đậu trên ngọn cây dùng tiếng người nói :

- Phó tướng công đừng lo, Bích đệ của tôi rất khéo chiều chuộng người ta, hẳn không bị hại đâu! Đợi chủ nhân tôi sai lão Hoàng đi dò xét xem hẳn bị ai bắt rồi chúng tôi sẽ cùng nhau đi đến đó đón hẳn về!

Tuy nghe con Thúy Linh nói như vậy, nhưng vì quá yêu thích con Bích Linh nên Phó Thiên Lâm vẫn không yên tâm, chàng vội liếc mắt nhìn trộm thần sắc của Công Tôn Đình thì thấy ông ta vẫn bình tĩnh như thường và chỉ khẽ gật đầu nói :

- Phó lão đệ, Thúy Linh nó nói đúng đấy, con Bích Linh chắc chắn sẽ không bị hại đâu.

Vậy bây giờ chúng ta hãy suy đoán xem nó bị ai bắt đi rồi sẽ định liệu sau.

Nói đến đây, lão ta trở xác con nhện nhện lông vàng, hỏi Thiên Lâm :

- Đã mấy chục năm nay ta không bước chân vào giang hồ bởi vậy đối với các tay hào kiệt trên võ lâm ta không rành rẽ cho lắm. Phó lão đệ có thể đoán biết con nhện nhện ác độc hiểm thấy này do người nào nuôi dưỡng không?

Vì lúc đầu Phó Thiên Lâm mới nghe tin con chim yêu quý bị người bắt mất không rõ lành dữ, nên trong lòng thương tiếc hốt hoảng, không kịp suy nghĩ và nhận xét kỹ càng.

Nay nghe Công Tôn Đình hỏi đến người nuôi nhện độc, chàng mới sực nhớ con quái điều về báo có hai gã người Mèo cùng đi với nhện độc thì chàng bỗng nghĩ đến một người liền nói ngay với Công Tôn Đình :

- Thừa lão tiền bối, ở Bách thú nam trong dãy núi Dã Nhân có một vị võ lâm quái kiệt ẩn cư, họ lôi tên Chấn Vũ, ngoại hiệu là Đồng Cổ Thiên Tôn và Dã Nhân sơn chúa! Người này có nuôi đủ các giống mãnh thú và rất giỏi thuật phóng ngải độc! Ngoài ra còn có tên Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử viện chủ Linh Xà đạo viện tại Ngọc Long Phong trên đỉnh Kỳ Liên sơn. Tên này đã được liệt danh trong nhóm Ngoại Vực Tam Hung và cũng rất giỏi nghề nuôi các loài rắn độc! Nhưng vừa rồi nghe linh điều về báo, cùng đi với con nhện độc lông vàng có hai người Mèo thì chắc chắn bọn chúng là đồ đệ thủ hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ!

Nghe nói, Công Tôn Đình gật đầu cười :

- Phó lão đệ đoán rất đúng, giống nhện lông vàng khắp mình chỗ nào cũng có chất kỳ độc, tơ của nó nhả ra có thể rộng tới mấy trượng vuông, đao kiếm thường không thể chặt đứt. Và giống vật hung ác tuyệt luân này, chỉ có thể sinh sống được ở vùng hoang vu rậm rạp lam sơn chướng khí như vùng Dã Nhân sơn mà thôi! Nay đã biết rõ địa điểm, vậy bây giờ chờ vài ngày nữa, để cho con Bích Linh có thì giờ dò xét hư thực của đối phương ra sao. Đợi đến trưa ngày mốt, ta sẽ cùng lão đệ đến chỗ ẩn cư của Lôi Chấn Vũ, đòi lại con Bích Linh, tiện thể thưởng thức xem các loài mãnh thú và ngải độc của vị Dã Nhân sơn chúa gì đó lợi hại như thế nào?

Phó Thiên Lâm nghe Công Tôn Đình nói muốn cùng chàng đến Dã Nhân sơn, đòi lại con chim Anh Vũ Bích Linh chàng liền nghĩ ngay đến chuyện chim chóc đầy trời, mãnh thú chật đất, cùng nhau xô xát không những gây thành kỳ quan trên đời ít thấy mà còn nhân cơ hội diệt bớt một lão già nữa, oai lực dữ tợn của tên ma đầu Lôi Chấn Vũ, có lợi rất nhiều trong cuộc Đại hội Hoàng Sơn sắp tới, cho nên trong lòng chàng cảm thấy cao hứng vô cùng!

Nhưng có điều không hiểu là tại sao Công Tôn Đình lại đợi đến trưa ngày mốt mới khởi hành? Giữa lúc chàng đang suy nghĩ, thì Công Tôn Đình đã nhìn chàng cười nói :

- Lão đệ, lúc mới gặp ta, lão đệ có nói mình là môn hạ của La Phù lão nhân Biên Viễn Chí. Vậy lão đệ có thể kể cho ta nghe về những chuyện giang hồ mà lão đệ đã từng trải được không?

Nghe Công Tôn Đình hỏi, Phó Thiên Lâm lộ vẻ ngạc nhiên rồi đem tất cả những việc giang hồ mà chàng đã từng trải kể tóm tắt cho lão ta nghe. Chàng cũng thú nhận có một người bạn gái thuộc hàng cân quắc kỳ anh, tên gọi Nhân Thu Thủy, ngoại hiệu là Tử Địch Thanh Loa một nhân vật trẻ tuổi kiệt xuất nổi danh trong hàng Ngũ Âm Năng Thủ - Tử Địch, Tỳ Bà, Tiêu, Tranh, Đồng Cổ!

Dứt lời, chàng lại lộ vẻ hoài nghi hết lời nài nỉ Công Tôn Đình cho biết tại sao ông ta đã ẩn cư hàng một giáp tý trong dãy Mãng Thương sơn, chưa hề bước chân ra khỏi Bách Cầm động, mà ông ta lại biết rõ chàng có một người bạn gái nhan sắc tuyệt trần?

Nghe Phó Thiên Lân hỏi, Công Tôn Đình chỉ tùm tùm cười không trả lời và thấy ông ta đưa tay khẽ đẩy ngoài không khí về phía vách đá một cái, bỗng nghe có tiếng động lịch kịch, rồi một tảng đá lớn từ từ di động xuất hiện một cửa hang rộng chừng hơn một trượng!

Phó Thiên Lân đi theo Công Tôn Đình vào Bách Cầm động một nơi mà xưa nay ít người được đặt chân đến. Chỉ thấy trong động nhũ đá buông xuống tua tủa màu sắc lóng lánh chẳng khác gì cảnh tượng tiên giới như trong chuyện truyền thuyết hoang đường.

Vào sâu trong động, tới một chỗ rộng rãi, trang hoàng rất thanh nhã, ánh sáng chiếu rực rỡ, do những hạt minh châu lớn bằng cái trứng gà, gắn trên bốn phía vách đá, tất cả bàn ghế trang hoàng trong động đều chế tạo từ những loại đá vân trông vừa đẹp vừa trang nhã cao quý. Bước vào trong động con người có cảm giác lâng lâng thoát tục!

Phía trong cùng đặt một chiếc đạo sàng bằng ngọc xanh nhưng bị tấm bình phong và một chiếc gương ngọc lớn che khuất nên Phó Thiên Lân không nhìn rõ trên giường có bày biện những gì? Chỉ thấy ở góc Nam thạch động có một cổ đỉnh đồng xanh, khói trầm tỏa lên nghi ngút. Trên nắp đỉnh đồng có một con quạ to lớn dị thường, màu lông đã toàn bạch, chỉ còn một ít lông nơi gần cổ còn lốm đốm đen đang đứng co một chân, nhắm mắt lim dim bất động.

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình trở con quạ đứng trên nắp đỉnh bảo với Thiên Lân :

- Chính ra thì màu lông của con quạ này đã biến thành toàn bạch rồi, nhưng vì phải chia một nửa số linh dược vừa tìm được, để cứu một người cho nên nó phải chịu đứng hung khói suốt trong bốn mươi chín ngày và sau đó ta sẽ dùng bản thân chân lực để giúp nó, rút thời gian tu luyện thêm một năm nữa....

Nghe nói, Phó Thiên Lân ngạc nhiên xen lời :

- Việc giúp linh điều hóa thành toàn bạch có quan hệ đến tâm nguyện lâu năm của lão tiên bối đối với Đổ lão tiên bối, đành lòng chia sớt một nửa để chữa trị cho người khác, thực khiến cho vãn bối kính phục vô cùng!

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình cất tiếng cười ha hả :

- Phó lão đệ có còn nhớ, lúc gặp ta và nghe lão đệ xưng tên họ ta đã nói: Nhân gian vạn sự, xảo hợp vô cùng hay không?

Tuy không hiểu ý nghĩa của câu nói nhưng Phó Thiên Lân vẫn gật đầu với một vẻ ngơ ngác. Thấy vậy Công Tôn Đình đưa tay vỗ vai mấy cái, rồi lại cất tiếng cười khà khà nói tiếp :

- Phó lão đệ đã có công khó nhọc, lăn lộn đường trường vì việc của ta và Đổ hiền muội, chính ta đang lo không biết lấy gì đền ơn cho xứng? Nhưng đến khi lão đệ xưng tên là Phó Thiên Lân thì ta đã yên tâm được một nửa và thầm thán phục sự sắp đặt của hóa công. Dù cho người có võ công cái thế, tâm trí tuyệt

luân, cũng không tránh khỏi ra ngoài cái định lý “Gieo nhân hái quả, họa phúc tuần hoàn”. Lão đệ hãy theo ta vào đây để nhìn mặt người mà ta đã cam chịu bỏ lỡ cơ hội thực hiện tâm nguyện mấy chục năm và đành lòng chia một nửa số linh dược để cứu chữa xem là nhân vật nào!

Dứt lời ông ta kéo tay Phó Thiên Lân lách qua tấm bình phong và gương ngọc đến cạnh chiếc đạo sàng rồi đưa tay kéo tấm chăn mỏng trên mình một người đang ngủ say sưa!

Tuy người đó nằm xoay mặt vào trong không nhìn thấy rõ diện mạo nhưng trông dáng người yếu điệu rất quen thuộc với Phó Thiên Lân, và người đó chính là Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy, một cô gái giả trai mà Thiên Lân vẫn ngày đêm mơ tưởng!

Chuyện Nhân Thu Thủy tự nhiên nằm ngủ say sưa trong Bách Cầm động thực là một chuyện khiến Phó Thiên Lân kinh ngạc, rồi ngáp ngừng hỏi :

- Ông đức lớn lao của lão tiền bối đã cứu giúp nàng, văn bối không bao giờ dám quên nhưng hình như từ lúc chim điểu cứu nàng về đây đến bây giờ nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, sao tiền bối lại biết nàng...

Không đợi Phó Thiên Lân dứt lời, Công Tôn Đĩnh đã cất tiếng cười khà khà nói :

- Nhân cô nương tuy mê man nhưng luôn miệng nói mơ, lúc thì gọi tên Lân ca, lúc thì gọi Phó Thiên Lân nàng còn nhắc đến tên một người nữa là Hương tử tử gì đó. Cho nên lúc ta vừa nghe lão đệ xưng tên họ. Ta đã biết ngay giữa nàng với lão đệ có liên quan gì!

Nghe nói, Phó Thiên Lân tuy có vẻ e thẹn, song thâm tâm chàng cũng cảm thấy an ủi vô cùng, vì người yêu của chàng quả có chân tình nồng nhiệt, đã luôn luôn nghĩ đến chàng.

Nhưng còn một điều rắc rối khó hiểu là người mà nàng luôn luôn gọi tên Hương tử tử không biết là ai mà chàng chưa được nghe nàng nhắc đến bao giờ?

Chàng không thể nào ngờ được người đó lại là Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương - một người đứng vào địa vị đối lập, xa cách hẳn với Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy - cho nên chàng suy nghĩ mãi mà vẫn không ra đó là ai? Trong khi đó, Công Tôn Đĩnh chỉ nhìn chàng mỉm cười rồi lão thò tay vào bọc lấy chiếc lông chim màu vàng óng ánh của chàng vừa đưa cho ban nãy liệng về phía con chim điểu miệng lẩm bẩm mấy câu của tiếng chim!

Con chim điểu thấy chiếc lông màu vàng óng ánh thì lộ vẻ mừng rỡ vội vàng há mỏ đón, rồi vỗ cánh liệng lên liệng xuống ra chiều vui thích lắm! Nhưng mới bay được mấy vòng bỗng nhiên nó đáp xuống trước mặt Công Tôn Đĩnh vươn cổ kêu lên mấy tiếng hình như có ý không hài lòng điều gì?

Thấy vậy, Công Tôn Đĩnh mỉm cười mắng :

- Mi đừng kêu ca gì nữa, đợi con quạ đen biến thành toàn bạch rồi, ta cũng sẽ giúp sức cho mi biến

thành màu vàng óng ánh như bụn mi, chứ có gì mà phải lo!

Sau khi Công Tôn Đĩnh nói, con chim điểu mới chịu ngừng kêu, ngậm chiếc lông của con chim bụn, bay lên đậu trên cành cây cao nhắm mắt như ngủ.

Chính bản thân Công Tôn Đĩnh đã tu luyện đến mức có thể nhịn ăn nhưng vì còn phải đợi cho Thu Thủy tỉnh lại mất hơn một ngày nữa lão sợ Thiên Lân đói khát nên lão sai bầy linh điểu bay đi tìm hái những loại dị quả và nước linh tuyền đem về khoản đãi.

Phó Thiên Lân thấy bầy linh điểu của Công Tôn Đĩnh nuôi dưỡng đậu tại cánh rừng hoa có tới trên một nửa số chàng không biết tên, chàng bỗng sực nhớ đến lời dặn của con Anh Vũ Bích Linh tại dọc đường, nên chàng vừa thưởng thức trái cây lạ, vừa ngáp ngừng nói :

- Thừa lão tiền bối, cuộc Đại hội luận kiếm tại Thanh Lương đài trên đỉnh Hoàng Sơn vào dịp tiết trùng dương sắp tới, có quan hệ rất lớn đến họa phúc của võ lâm và sự thịnh suy của phái tà chính! Thực lực của bọn ma đầu đã hùng hậu, lại thêm sự ngu dại của văn bối là hủy kiếm, để lọt điểm chu ngân vào tay bọn chúng. Tuy vị Đan Tâm kiếm khách không đến nổi bị bọn chúng lợi dụng nhưng chắc chắn là người không thể xuất sơn giúp đỡ quần hùng được nữa! Cho nên văn bối mạo muội khẩn cầu lão tiền bối làm ơn phái mấy linh cầm đến Thanh Lương đài trừng trị lũ độc ác, quái thú của hai tên a đầu Đổng Cổ Thiên Tôn và Ngọc Chỉ Linh Xà... Nếu được vậy thì thực là may mắn cho giang hồ biết bao!

Công Tôn Đĩnh nghe Phó Thiên Lân nói xong, lão chăm chú nhìn chàng một lúc và gật đầu mỉm cười rằng :

- Tuy ta không muốn bước vào giang hồ nữa, nhưng vì trách nhiệm của người cầm kiếm phải trừ tà khử bạo không thể khoanh tay ngồi nhìn. Vậy đợi đến kỳ Đại hội ta sẽ lựa mấy con linh điểu oai lực mạnh nhất giao cho lão đệ chỉ huy!

Được lão hiệp cứu giúp, Phó Thiên Lân mừng rỡ vô cùng vội vàng cúi mình cảm tạ!

Bách Cầm Tiên Tử mỉm cười xua tay bảo Phó Thiên Lân ngồi xuống rồi tiếp tục nói :

- Đồ hiền muội đã tặng Thu Thủy một tấm áo Lông Chim Ngũ Sắc vừa nhẹ, vừa có công dụng chống lại tác hại của chưởng lực, đao kiếm và chất độc kỳ hàn! Vậy ta cũng phải có một vật tặng lão đệ chứ? Ta định tặng lão đệ thanh Cổ Kiếm Vô Danh, năm xưa ta vẫn dùng trong khi hành đạo giang hồ!

Nói đến đây lão ngẩng mặt lên trời hú một tiếng thật lớn, lập tức có một con dị điểu, toàn thân mang ba màu, đỏ, đen, vàng, hình thù giống con chim ưng lớn, ứng thanh đáp xuống cặp theo một thanh cổ kiếm có cả bao!

TRƯỜNG HẠN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Bày Tỏ Tâm Tình

Phó Thiên Lâm biết một khi đã được những bậc kỳ nhân như Bách Cầm Tiên Tử ban tặng bảo vật thì bất tất phải khiêm tốn từ chối, nên chàng vội đưa hai tay đón nhận thanh cổ kiếm. Chàng rút kiếm nhìn qua, chỉ thấy thanh kiếm này hơi dài, nặng và to bản hơn những thanh bảo kiếm thường, còn ngoài ra, không có kiếm quang sáng chói hay một điểm gì khác lạ.

Công Tôn Đình đợi Phó Thiên Lâm mang kiếm lên vai xong lão mới lại mỉm cười nói :

- Còn việc tặng chim, thì Đỗ hiền muội đã tặng lão đệ một con Anh Vũ tinh khôn, biết nói tiếng người, nên ta định tặng lão đệ một con linh cầm rất oai dũng, để giúp sức lão đệ trong khi hành hiệp giang hồ. Nhưng ta cũng muốn thử xem nhân lực của lão đệ nên hiện giờ không tiện chỉ định, mà đợi sau chuyển đi Dã Nhân sơn dự trận Bách điều đấu với Bách thú trở về, lão đệ sẽ căn cứ mục lực của mình, tự ý chọn lấy một con.

Phó Thiên Lâm nhận thấy trong bày linh điều của Công Tôn Đình nuôi dưỡng hình như có con Quạ đen, con Anh Vũ (Két) tinh khôn, biết nói tiếng người và con Linh Điều, được Công Tôn Đình yêu thích nhất và con nào cũng thành cặp với mấy con của Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu nuôi dưỡng nên chàng thầm nghĩ hiện nay mình đã làm ly tán cặp Anh Vũ của người ta rồi thì cũng không nên tham lam nữa, vậy chàng định bụng sẽ chỉ căn cứ vào nhân lực của mình để chọn lấy một con khác, ngoài số ba con linh điều kể trên mà thôi.

Thì giờ hơn một ngày chỉ chớp mắt đã qua, đáng tiếc cho Phó Thiên Lâm trong thời gian đó, tuy chàng được ngồi đối diện với một bậc cao nhân tuyệt thế như Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình mà không cầu ích được việc gì, vì chàng để tâm trí vào người bạn tình Nhân Thu Thủy, không biết sao nàng lại bị suyết tan thân trong làn sóng bạc ngoài Đông Hải?

Sang sớm ngày thứ ba, Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình dẫn Phó Thiên Lâm vào đan thất trong Bách Cầm động, nơi Nhân Thu Thủy đang nằm ngủ say sưa trên chiếc ngọc sàng.

Lão phất ống tay rộng về phía Thu Thủy ba lần để khai giải huyết cho nàng... Luồng tụ phong vừa phớt qua, trong giây lát Thu Thủy đã tỉnh dậy. Nhưng vì ngủ quá lâu, đầu óc hãy còn bàng hoàng, phải đợi một lúc sau nàng mới tỉnh hẳn và mở mắt nhìn chung quanh ngỡ ngàng.

Cảnh tượng nàng trông thấy trước tiên đương nhiên là Phó Thiên Lâm đang đứng trước giường với vẻ mặt lo âu tha thiết, nên nàng bất giác ngạc nhiên hốt hoảng. Và hai tiếng “Lâm ca” vừa sắp thốt ra thì Phó

Thiên Lân đã xoa tay mỉm cười bảo nàng :

- Thu muội bị trọng thương mới khỏi hăng nên tĩnh dưỡng tinh thần chớ nói chuyện vội.

Thu muội đã được một linh cầm của Công Tôn lão tiên bối đây cứu từ ngoài mặt biển Đông Hải đem về...

Phó Thiên Lân nói tới đây thì con Anh Vũ Thúy Linh đã ngậm một chiếc chén nhỏ bằng bạch ngọc bay vào đan thất, đặt chén bên cạnh Thu Thủy rồi cất tiếng nói với giọng người rất trong trẻo rõ ràng :

- Mời cô nương uống trà!

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh đứng bên cạnh nhận thấy tình yêu sâu đậm của cặp nam nữ này thì lão vuốt râu cười mà rằng :

- Đây là chén dưng trà nấu bằng linh thạch nhũ tiên, có công dụng ích khí điều nguyên, sau khi Nhân cô nương uống xong, sẽ có thể cùng Phó lão đệ trò chuyện tâm tình, không sợ mệt nhọc gì nữa.

Nhân Thu Thủy nghe nói bất giác nàng đỏ mặt thẹn thùng, khẽ cúi đầu tạ ơn. Phó Thiên Lân, tay mặt nâng chiếc chén ngọc, tay trái khẽ đỡ thân hình yếu điệu của người yêu cho nàng uống thuốc.

Chén nước trà có màu xanh đậm, mùi hương thơm rất thanh nhã. Sau khi nhấp trà khỏi miệng, Thu Thủy liền thấy tâm thần mát mẻ, kể đó, chất thuốc hóa thành một luồng nhiệt khí ấm áp êm dịu chạy khắp châu thân, khiến thần khí lập tức trở nên thanh sáng, thư thái vô cùng.

Lúc đó con Anh Vũ Thúy Linh vẫn đậu bên cạnh ngọc sàng, giương cặp mắt đỏ quạch nhìn Thu Thủy một chập rồi cất lời khen ngợi :

- Cô nương thực là một vị tiên rất xinh đẹp!

Nghe chim Anh Vũ khen, Nhân Thu Thủy nhoén miệng cười, đưa tay khẽ vuốt ve bộ lông màu lục của con Thúy Linh. Khi đó, Phó Thiên Lân bỗng liếc mắt nhìn thấy bàn tay xinh xắn của Thu Thủy cụt mất ngón giữa, thì bất giác chàng giật mình kinh hãi :

- Thu muội, tại sao ngón tay giữa của em lại bị cụt? Kẻ nào dám chặt...

Thu Thủy không đợi Phó Thiên Lân hỏi dứt nàng đã tươi cười nói :

- Ngón tay của em bị hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương tỷ tỷ dùng Thiên Lam độc kiếm chặt cụt đó.

Nghe nói, Phó Thiên Lân nghiêng răng, xéch cặp mày kiếm hăn học :

- À, thì ra con tiện tù lang tâm ấy...

Thu Thủy khẽ trừng cặp mắt phượng giận dữ chận lời Thiên Lâm :

- Trước khi Lâm ca chưa hiểu rõ sự tình chớ nên vô cớ trách móc người ta vội. Lâm ca chẳng nghe em đã gọi người ta là Cổ tỷ tỷ hay sao? Bây giờ người ta là bạn thân của chúng mình rồi đây.

Nghe mấy câu trách móc của Thu Thủy, Phó Thiên Lâm có cảm giác bàng hoàng như rớt trên chín tầng mây xuống đất. Trong bụng nghi nghi hoặc hoặc không hiểu nguyên do ra sao, chàng vội lên tiếng cất vấn người yêu về nguyên nhân mà nàng vừa nói.

Lúc này Công Tôn Đình đã lánh mặt ta ngoài để cho hai người được tự do tâm sự nên Thu Thủy không còn e ngại, nàng liền dựa vào lòng Thiên Lâm, vừa thỏ thẻ nhắc lại nỗi niềm tương tư trong khi xa cách, vừa kể lại những chuyện xảy ra từ khi nàng đến Hoa Sơn tìm thuốc: bị Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương trong lúc trúng độc mất trí, dùng Thiên Lam độc kiếm chặt cụt ngón tay, rồi sau đó được cô ta đưa về Thủy Vi đảo cùng nhau tâm sự cởi mở hiềm khích kết bạn tâm giao. Đến khi lén trốn về đất liền lại gặp Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm ngoài biển, bị mục ta tung chưởng đánh bể thuyền, hất nhào xuống biển, chìm chìm trong làn sóng bạc...

Phó Thiên Lâm thực không ngờ mới có một thời gian ngắn cùng Thu Thủy cách biệt tại Ngụ Lão Phong mà nàng đã nếm trải nhiều nỗi kỳ hiểm như vậy. Cho nên, vừa nghe người yêu kể xong chàng bất giác rung mình sợ hãi mồ hôi tháo ra như tắm.

Và chàng nhận thấy hình như Thu Thủy rất yêu thích con Anh Vũ Thúy Linh nên chàng liền nắm chặt bàn tay ngọc của người yêu đưa lên miệng hôn, vào chỗ đầu ngón tay bị cụt, mỉm cười nói :

- Vừa rồi tiểu huynh thấy Thu muội có vẻ yêu thích con Anh Vũ biết nói. Cho nên tiện dịp tiểu huynh cũng xin báo cho Thu muội biết một tin mừng: Dọc đường tiểu huynh có may mắn gặp được một bậc tiền bối kỳ nhân giỏi nghề nuôi dạy các giống linh điểu, vị này mang danh hiệu là Bách Điều Tiên Nhân Đồ Vô Sầu! Khi tiểu huynh từ biệt, Người có gửi tặng Thu muội một manh áo Long chim ngũ sắc vừa nhẹ nhàng vừa có công dụng chống đỡ các loại chưởng lực đao kiếm và các chất âm hàn kỳ độc, kèm theo một con Anh Vũ tên gọi Bích Linh hình thù cũng hoàn toàn giống như con này mà còn dày dặn kinh nghiệm giang hồ với tầm hiểu biết chẳng khác một tay cao thủ võ lâm.

Nghe nói, Thu Thủy lắc đầu cười, tỏ vẻ không tin :

- Chim Anh Vũ mà biết nói chuyện rành như con Thúy Linh quả đã là thế gian hiếm có rồi chứ làm gì có chuyện hiểu biết và dày dặn kinh nghiệm giang hồ như người được. Chắc Lâm ca, định nói giỡn chơi cho tiểu muội mừng hụt một phen chứ gì?

Nghe nói, Phó Thiên Lâm cũng phải bật cười :

- Tại sao Thu muội bỗng nhiên lại mất tin tưởng vào tiểu huynh thế? Thu muội thử xem, đây có phải là

manh áo Long chim ngũ sắc của Đổ lão tiên bối gửi tặng Thu muội hay không?

Dứt lời chàng lấy trong bọc ra manh áo bằng lông chim năm màu sắc sỡ rồi tự tay cởi bỏ áo ngoài, mặc phủ lên lượt áo lót sát mình cho nàng.

Đối với Phó Thiên Lâm, Thu Thủy đã đem lòng yêu thương và nguyện trao thân gửi phận cho chàng từ lâu, nên nàng cũng không e ngại về những cử chỉ hiềm nghi thường tục đó mà cứ để mặc chàng tỏ ý ôn tồn mơn trớn xong, nàng mới liếc mắt nguýt người yêu một cái, rồi cất giọng oanh vàng thỏ thẻ :

- Áo Long chim ngũ sắc tuy có tại đây, nhưng còn con Anh Vũ biết nói tiếng người và giàu kinh nghiệm giang hồ đâu? Sao không thấy Lâm ca gọi nó ra.

Lúc này, đối với Phó Thiên Lâm tuy chỉ xa cách người yêu trong vài tháng nhưng đều đã trải qua bao nỗi gian truân nguy hiểm như là gặp nhau trong một kiếp khác. Chàng lại được ôm ấp người ngọc trong lòng, tỏa mùi trinh nữ thơm ngát như hương lan, khiến tâm hồn chàng say sưa ngây ngất quên cả trả lời của người yêu.

Thấy tâm thần si mộng của Thiên Lâm, Thu Thủy bất giác đỏ bừng cặp má, rồi nói với giọng nửa hờn dỗi, nửa nũng nịu:

- Nếu Lâm ca còn ngơ ngác mất hồn như thế, lần sau tiểu muội không thềm đến gần nữa. Vừa rồi, Lâm ca có nghe tiểu muội nói gì không?

Tại sao Lâm ca không gọi con Anh Vũ của Bách Điều Tiên Nhân Đổ lão tiên bối gửi tặng đến cho muội?

Tới đây, nàng ngừng lại một chút, rồi thốt lên tiếng “Ừ” mà rằng :

- Nay Lâm ca sao lại có chuyện lạ thế nhỉ? Lão tiên bối cứu tiểu muội có tên gọi Bách Cầm Tiên Tử. Còn lão tiên bối tặng tiểu muội manh áo lông chim ngũ sắc và con Anh Vũ tinh không lại mang danh hiệu Bách Điều Tiên Nhân, hai người ngoại hiệu nghe có vẻ trùng hợp và đối chọi hết sức, hay chỉ là một người mang hai danh hiệu?

Phó Thiên Lâm bị Thu Thủy nũng nịu hỏi dồn làm chàng phải đỏ mặt ngượng ngập đáp :

- Bách Cầm động là nơi ẩn trú của Công Tôn lão tiên bối đây, thuộc vùng núi non hiểm trở trong dãy Mãng Thương sơn, còn Vô Sầu cốc là nơi ẩn cư của Đổ lão tiên bối nằm dưới một ngọn đèo sâu, có bảy tầng mây bao phủ trong dãy núi Võ Đang. Và lại, hai người một nam một nữ, sao lại có thể là một người được? Còn con Anh Vũ Bích Linh của Đổ lão tiên bối tặng Thu muội đã lọt vào tay tên lão quái vùng Miêu Cương là Đồng Cổ Thiên Tôn.

Bản tính nữ nhi vốn yêu thích các loại chim chóc nên khi Thu Thủy nghe Phó Thiên Lâm kể lại sự tình

không kỳ lạ của con Bích Linh thì nàng lộ vẻ hớn hở vui thích và muốn được thấy ngay.

Nay lại nghe nói con linh điều bị lọt vào tay lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ thì bất giác nàng biến sắc thốt lên tiếng kêu sợ hãi. Phó Thiên Lân vội xiết chặt vòng tay ôm nàng rồi mỉm cười khẽ an ủi :

- Thu muội chớ có lo, Công Tôn lão tiên bối đã quyết định đúng trưa nay, người sẽ dẫn chúng ta cưỡi linh điều đến Bách Thú nam trong dãy núi Dã Nhân để tìm lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn đòi lại con Bích Linh. Không chừng lão tiên bối còn cho bày linh điều tiêu diệt một số mãnh thú hung ác của tên lão quái này để giảm bớt oai lực của hắn trong cuộc đại hội Hoàng Sơn sắp tới cũng nên.

Nghe Phó Thiên Lân giải thích an ủi, Thu Thủy mới thấy yên tâm, nàng liền nằm gọn trong lòng người yêu để nghe chàng kể rõ nỗi niềm từ khi chàng đưa Động Đình Diệu Tẩu về Lãnh Nguyệt Bình cứu chữa rồi vô ý làm mất công hiệu của viên Bồ Thiên Hoàn đang luyện chế trong lò. Sau đó, chàng lại lên đường đến Ngũ lão phong để tìm kiếm nàng, rồi giữa đường gặp nạn. Nghe chàng kể đến những lúc nguy hiểm, thập tử nhất sinh, bất giác nàng cũng phải rùng mình sợ hãi, mồ hôi tháo ra như tắm.

Sau khi hai người vừa tâm sự xong những nỗi niềm ly biệt, con Anh Vũ Thúy Linh liền bay vào đàn thốt, cất giọng thật trong trẻo hấp dẫn :

- Phó tướng công và Nhân cô nương đã tâm sự xong chưa? Chủ nhân Thúy Linh đang đợi hai vị ngoài cửa động để sửa soạn đi Dã Nhân sơn đón người bạn thân của Thúy Linh về và trừng trị bày dã thú bốn chân của tên lão quái nào đó một trận cho hả tức.

Nghe chim Anh Vũ nói, Thu Thủy cảm thấy ngỡ ngàng e thẹn vì nàng tự biết từ lúc tỉnh dậy đến giờ chỉ mãi tâm tình với người yêu, quên cả thời gian. Nàng vội vàng xốc lại quần áo ngay ngắn rồi cùng Phó Thiên Lân ra khỏi Bách Cầm động bước tới chỗ Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình đang ngồi tĩnh tọa trên một tảng đá giữa khu rừng hoa để tạ ơn cứu mạng.

Bách Cầm Tiên Tử vội xua tay mỉm cười :

- Lão phu đã ẩn cư lâu ngày ở chốn sơn dã, Nhân cô nương bất tất phải câu nệ tục lệ thường tình làm gì. Phó lão đệ không quản ngại núi non hiểm trở, vượt ngàn dặm đến đây để giúp lão phu và Đổ hiền muội nỗi lại mối tình xưa cũ trọn lời tâm nguyện. Trong khi đó, con linh điều của lão phu lại cứu được cô nương từ Đông Hải về đây để cùng Phó lão đệ đoàn tụ, âu cũng là sự sắp đặt khéo léo của tạo hóa trong lẽ đời “vay, trả”, khiến con người ta khó mà lường biết được.

Nhân Thu Thủy khép vạt áo cúi mình cất giọng trong trẻo:

- Lão tiên bối đã độc thân ẩn cư trong rừng sâu hàng một giáp tí mà tấm chân tình đối với người yêu vẫn bền vững không thay đổi, thực đáng là một câu chuyện diễm truyền thiên cổ. Lữ hậu bối chúng tôi chỉ

như một đốm sáng đom đóm trong lớp cỏ mục, đầu dóm đem so với mặt trăng sáng tỏ giữa đêm rừng cho được?

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh nhìn cặp nam nữ anh hùng, trai tài gái sắc rồi có vẻ cảm khái mà ngâm ngùi than :

- Sóng bạc bể khơi đợt sau dồn đợt trước? Nhân tài cái thế lớp mới thay lớp cũ, Phó lão đệ và Nhân cô nương rất ý hợp tâm đầu, thật là một cặp thần tiên mỹ quyến, trăm năm hòa hợp hạnh phúc lâu dài. Mà lão phu cũng có ý định sau khi được Đổ hiền muội sum hiệp vẹn tròn tâm nguyện rồi lão phu sẽ chấm dứt mọi điều duyên nghiệp để từ bỏ trần tục. Nỗi khổ sở tương tư lão đã chịu đựng ghi khắc trong tâm hàng sáu bảy chục năm mới đổi lấy một kết quả như ngày nay nhưng chẳng qua cũng như bông hoa chóng nở lại tàn.

Cho nên lão phu có một đôi lời khuyên lão đệ và cô nương trong khi đối xử với nhau nên luôn luôn giữ niềm tin thành, biết quý trọng hồng nhan, tự bảo chân như thì sẽ được hưởng hạnh phúc về sau.

Phó Thiên Lân và Thu Thủy đều biết những lời Công Tôn Đỉnh vừa nói đều do lão đã tự thân từng trải nay đem ra để cảnh tỉnh mình nên cả hai đều kính cẩn thụ giáo đồng thời ngó ý xem bao giờ được lão dẫn đi Dã Nhân sơn tìm Đồng Cổ Thiên Tôn lão quái để đòi lại chim Anh Vũ.

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh liền mỉm cười đáp :

- Từ đây đến Dã Nhân sơn đường đi không xa lắm, hơn nữa chúng ta lại cưỡi chim bay trên không, chỉ trong chốc lát sẽ tới, chúng ta muốn khởi hành giờ nào cũng được. Phó lão đệ tính xem, chúng ta nên đem theo tất cả bầy linh điểu hay là chỉ chọn vài con đi thôi?

Phó Thiên Lân tươi cười đáp :

- Tục ngữ có câu: tướng ở mưu cao chứ không ở sức, binh cần tinh nhuệ chứ không cần nhiều. Nếu lão tiền bối đem tất cả bầy chim đi theo sẽ gây một thanh thế quá lớn làm cho tên lão quái sợ hãi không dám xuất đầu lộ diện, chẳng hóa ra phí công vô ích ư? Cho nên theo vẫn bối, chẳng những chỉ đem theo vài con mà cả lão tiền bối cũng nên ẩn thân trên không, chỉ đến khi nào thật cần thiết hãy lộ diện. Như vậy mới có thể xuất kỳ bất ý, tặng cho Tôn lão quái Lôi Chấn Vũ một đòn nặng nề để cảnh cáo.

Nghe nói tới đây, Công Tôn Đỉnh gật đầu mỉm cười tỏ vẻ tán thành, lão liền giơ tay vẫy con Anh Vũ đang đứng có một chân, lim dim trên cành hoa xuống rồi nói :

- Thúy Linh, đây là lần thứ nhất trong sáu mươi năm trời ta rời khỏi Bách Cầm động để đi Dã Nhân cứu con Bích Linh bạng của mi, vậy mi hãy lựa cho ta sáu con linh cầm dẫn đi theo. Còn lại, mi bảo chúng phải ngoan ngoãn ở nhà không được bay đi đâu gây chuyện.

Con Anh Vũ Thúy Linh tỏ vẻ đắc ý, lắc lư cái đầu tí hon ứng tiếng đáp :

- Nếu chỉ cần sáu bảy linh điều đi theo thì việc gì phải lựa chọn? Thúy Linh với Lão Hoàng tất nhiên phải đi rồi, chủ nhân chỉ cần dẫn theo cặp Thanh Điều, con Ó ba chân và lão Cút mỏ sắt nữa là đủ số.

Nghe chim Thúy Linh nói, Công Tôn Đình cũng phải phì cười mắng :

- Mi thực là giống tiểu quý lẻo mép...

Nhưng lão chưa dứt lời thì con Thúy Linh đã chớp cặp mắt đỏ quạch nói tiếp :

- Thừa chủ nhân, còn Lão Bạch đang được xông khói thuốc trên đỉnh núi chủ nhân có bằng lòng đem hẳn theo không?

Nghe Thúy Linh nhắc tới con Quạ đen, Công Tôn Đình bất giác lộ vẻ ngậm ngùi, khe khẽ lắc đầu thờ dãi nhưng bỗng nhiên lão lộ vẻ mừng rỡ, hình như vừa nghĩ ra một điều gì, và vội quay sang hỏi Phó Thiên Lân :

- Này Phó lão đệ, ta nhớ hình như vừa rồi lão đệ có nói tên lão quái Miêu Cương Lô Chấn Vũ, ngoài tài sai khiến bách thú ra, y còn giỏi nghề phóng các thứ ngải độc nữa phải không?

Phó Thiên Lân chưa kịp đáp, Thu Thủy đã lên tiếng trả lời thay :

- Quả đúng tên lão quái Lô Chấn Vũ ấy rất giỏi về ngải độc. Chính Vạn Bác thư sinh Bành Hàm trong nhóm Bình Tung ngũ hữu đã bị chết thảm bởi Ngải độc ngô công do đệ tử của hắn tên gọi Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ ngấm chứa trong hai chiếc trống đồng và phóng ra ám hại lúc bất ngờ.

Nghe nói Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình vỗ tay cả cười nói :

- Thực là một dịp may hiếm có, nếu chỉ nhờ vào bản thân công lực của lão phu và nửa trái Chuối Thiên Tinh cũng cần khoảng thời gian hơn một năm nữa, mới có thể giúp con Quạ Đen biến thành toàn bạch. Nhưng nếu quả thật tên lão quái Miêu Cương ấy có nuôi nhiều giống ngải độc và dám thả ra, thì có thể giúp cho lão phu chỉ trong vòng vài ba ngày là sẽ hoàn thành được điều đại nguyện mà lão phu đã mất công chờ đợi hàng sáu, bảy mươi năm nay.

Nghe nói, Phó Thiên Lân và Thu Thủy đều lộ vẻ ngơ ngác không hiểu gì, nhưng Công Tôn Đình không giải thích thêm mà chỉ ngửa cổ rú lên tiếng trong trẻo ngân dài. Một lát sau, trước mặt lão đã xuất hiện một con Thần điều đuôi dài, một cặp Thanh Điều to lớn cao gần bằng đầu người, một con Ó to lớn toàn thân tím thẫm, ở giữa bụng có thêm một cái chân và một con chim Cút màu đen, mỏ sắt bóng loáng, nhưng hình thù như con chim bình thường.

Phó Thiên Lân thấy con chim Cút màu đen này chỉ lớn bằng nắm tay, ngoài trừ chiếc mỏ có phần sắc bén ra không còn điều gì khác lạ thì chàng biết con Cút mỏ sắc trông rất tầm thường này là con mà Thúy Linh mới nhắc tới ban nãy, và chàng thăm thắc mắc :

- “Dưới tay Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ có biết bao là mãnh thú, Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình mang theo những linh điều to lớn oai dũng như cặp Thanh Điều thì còn có thể nói được chứ con chim Cút nhỏ xíu nì không biết mang theo để làm gì?”

Lúc này, con Thúy Linh đã vào Bách Cầm động gọi con Quạ Đen ra, con linh điều này có quan hệ rất lớn đến tâm nguyện trọn đời giữa Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình và Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu. Bộ lông toàn thân của nó đã biến màu trắng chỉ còn lốm đốm một ít chung quanh vòng cổ. Lúc nó bay ra đậu trên vai Công Tôn Đình, thần sắc có vẻ rất mệt mỏi, vẫn rúc đầu vào trong cánh, mắt nhắm như đang ngủ say.

Thấy vậy, chàng giơ tay khẽ vỗ lên đầu linh điều miệng lẩm nhẩm mấy câu tiếng chim, con Quạ Đen bỗng mở bừng cặp mắt, hai luồng tinh quang sáng quắc như điện khiến một vị nữ hiệp như Thu Thủy cũng phải giật mình thẫn nghĩ, không hiểu sao con điều thông linh này đã tu luyện bằng cách nào mà mục quang và thần thái lại được oai dũng như vậy?

Trong lúc Thu Thủy còn đang suy nghĩ thì con Thần điều đuôi dài và cặp Thanh Điều to lớn cũng đã rời khỏi mặt đất, đang bay lượn trên không. Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình khẽ đưa tay vẫy Thu Thủy và Thiên Lân rồi chẳng thấy ông ta có một động tác gì mà thân hình đã phóng lên cao bảy tám trượng nhẹ nhàng ngồi trên lưng Thần điều.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thiên Giáng Thần Bình

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy biết Công Tôn Đình dành cho hai người cưỡi cặp thanh điểu, nên họ liền song song thi triển kinh công một tả một hữu phi vọt lên không. Khi Thu Thủy vừa ngồi vững trên lưng thanh điểu thì con Anh Vũ Thúy Linh đã đậu xuống vai nàng cất tiếng ríu rít :

- Chắc là Nhân cô nương mới cưỡi chim phi hành lần thứ nhất có phải không? Để Thúy Linh đi kèm với cô nương cho vui.

Nhân Thu Thủy rất yêu thích con Anh Vũ tinh khôn này, nên nàng vừa gật đầu vừa thầm nghĩ, nếu đúng như lời Lân ca nói, con Anh Vũ Bích Linh của Đỗ Vô Sầu gửi tặng nàng cũng được tinh khôn như con Thúy Linh này thì nhất định không thể để cho hung đồ thủ hạ của lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn làm hại mới được!

Con “Cút mỏ sắt” lại còn tỏ vẻ đùa cợt hơn, nó bay đến đầu co một chân trên đầu con thanh điểu của Phó Thiên Lân đang cưỡi! Con ó ba chân thì một mình vỗ cánh bay theo ba người bầy chim nhắm hướng Bách Thú Nham phi hành nhanh như những vệt khói mờ.

“Bách Thú Nham” là một bãi đá bằng phẳng rất rộng, thật xứng với tên gọi. Cho nên mới vừa bay vào dãy núi Dã nhân “Bách Cầm Tiên Tử” Công Tôn Đình đã nhìn thấy một khu bãi đá bằng phẳng là chung quanh có hơn mười ngọn núi cao rậm bao bọc, thì lão biết đã tới địa điểm, nên lão ngồi trên lưng Thần điểu lên tiếng bảo Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy :

- “Phó lão đệ và Nhân cô nương bãi đá bằng phẳng và rộng dưới kia chắc là “Bách Thú Nham”, nơi ẩn cư của tên lão quái Lô Chấn Vũ. Bây giờ ta cưỡi con Thần điểu, con quạ đen và con ó ba chân ẩn núp trên mây, khi nào cần đến sẽ xuất hiện, còn lão đệ và cô nương cưỡi thanh điểu xuống bãi đá gọi đích danh lão quái đòi lại Anh Vũ, xem hấn trả lời sao?”

Bọn ba người tuy bay rất cao nhưng khi Công Tôn Đình vừa dứt lời thì cặp thanh điểu đã kêu lên một tiếng rồi cụp hai cánh bay xuống vùn vụt như một ánh sao rơi!

Một khi cặp thanh điểu này ra oai đừng nói gì Nhân Thu Thủy là người mới cưỡi chim phi hành lần thứ nhất bị hoảng sợ thất thần mà ngay đến cả Phó Thiên Lân là người đã được qua một lần kinh nghiệm cưỡi chim vượt hàng ngàn dặm mà còn cảm thấy ngộp thở, gió lạnh tạt vào mặt như ngọn roi quật rát buốt, nếu không túm chặt lấy chòm lông trên lưng chim thì ngồi không vững!

Lúc này, mới nhận ra con cút mỏ sắt có điều thất thường! Trước sau nó vẫn đứng có một chân trên đầu

thanh điểu, mặc cho đà lao xuống có nhanh đến đâu nó vẫn không nhúc nhích!

Trời vừa đúng ngọ, vầng thái dương le lói giữa đỉnh đầu, trên bãi đá phẳng rộng của Bách Thú Nham, vô số những hổ, báo vượn khi đang vờn chạy nhảy nhót. Đến khi chúng thấy cặp thanh điểu từ trên không nhào xuống thành linh thì biết là khắc tinh đã đến nên chúng vừa vội vã kéo nhau gầm rống mà kêu la chí chóe, vừa chạy trốn vào cửa hang đá rộng dưới chân một ngọn núi cao chót vót! Nhưng...

Dù động tác của dã thú có nhanh nện đến đâu cũng không bằng được phi cầm cho nên, một cặp thanh điểu đã nhào xuống còn cách mặt đất hơn một trượng thì, đã có hai con khi đột tốc vàng – Thiên Lân đã gặp chúng một lần tại núi Võ Đang - nằm trong luồng cương phong của hai cặp thiết trảo thanh điểu!

May lúc đó, Thiên Lân kịp nghĩ ra con Anh Vũ Bích Linh còn nằm trong tay đối phương nếu sát hại hai con khi đột này, thì tránh sao khỏi chuyện rắc rối “ném chuột bể đồ”. Nên chàng quyết định không dùng chiến thuật tiền lễ hậu binh và ra hiệu cho Thu Thủy lên tiếng ngăn chặn thanh điểu. Lúc đó cặp chim thần mới thu hồi cặp thiết trảo, tha cho hai con khi đột này chạy trốn vào hang với đồng bọn!

Sau khi thanh điểu đáp xuống đất, Phó Thiên Lân liền đến trước cửa hang vận khí đang điền, lên tiếng :

- Võ lâm mạt học Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy có chuyện cần, muốn gặp “Đồng Cổ Thiên Tôn” Dĩ Nhân sơn chúa!

Tiếng nói của Thiên Lân vừa dứt, từ trong hang đã có tiếng trống đồng vang ra từng chập nhưng nghe vắng vắng như từ cõi xa xăm vọng lại...

Ước chừng sau một tuần trà, từ trong hang kéo ra tám con khi đột tốc vàng, hai con khiêng chiếc trống đồng lớn, và dùng tay dấm vào mặt trống kêu “ùng ùng” ghê rợn, theo sau là hai con quái thú trông giống như loài tê giác, mình dài hơn trượng, mang một lớp vảy dày, cứng, đen nhánh, chân như chân trâu, đầu như đầu heo rừng và có ba cái sừng nhọn. Nhất là cái sừng mọc ở giữa trán nơi đầu sống mũi, lớn bằng cánh tay, trông chẳng khác gì chiếc chùy sắt, cứng và nhọn vô cùng.

Theo sau hai quái thú là bốn gã người Mèo lực lưỡng khoảng, tuổi, nửa thân trên ở trần, tai đeo khuyên vàng, tai đeo vòng sắt, lưng quấn da cạp, tóc phủ tận vai, da thịt sần sùi đen đúa trông rất đáng sợ. Bốn gã đàn ông Mèo khiêng một chiếc trống đồng lớn, bề kính lối bảy tám thước, ngồi xếp bằng trên mặt trống, một lão già miệng rộng, mũi sư tử, râu quai nón, mình mặc áo lông bào dệt bằng chỉ màu vàng, đầu đội mũ miệng trông chẳng khác gì vị vương giả kỳ dị!

Phó Thiên Lân biết Thu Thủy chưa gặp người này bao giờ nên chàng khẽ nói với nàng :

- Thu muội, lão già ngồi trên mặt chiếc trống đó tức là lão quái “Đồng Cổ Thiên Tôn” Lôi chấn Vũ mới nổi danh quật khởi vùng Miêu Cương và cùng vào hòa với bọn “Vực Ngoại tam hung” Đông Hải Kiêu Bà, Nam Hoàng Hạc Đạo và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Đạo Tử đó!

Nghe nói, Nhân Thu Thủy liền bật cười với giọng trách móc :

- Tại sao Lân ca lại coi tiểu muội là một kẻ ngu ngốc đến thế? Tuy tiểu muội chưa gặp mặt tên lão quái này bao giờ nhưng cứ nhìn vào cách ăn mặt kỳ dị với chiếc trống đồng kia cũng đủ đoán ra....

Thu Thủy vừa nói đến đây thì Đồng Cổ Thiên Tôn đã cong ngón tay khẽ búng vào tang trống kêu “ung” một tiếng, nghe tiếng trống, tám con khi đột tóc vàng và hai con quái thú đang đi phía trước còn cách chỗ Thiên Lân và Thu Thủy đứng chừng hơn một trượng bỗng nhiên dừng lại!

Lôi Chấn Vũ quét cặp mắt sắc bén nhìn qua Thiên Lân và Thu Thủy một lượt, đoạn lão dừng mắt chú ý nơi tảng đá có cặp thanh kiếm đang rĩa lông, rĩa cánh và con Anh Vũ Thúy Linh đang đậu trên vai Thu Thủy, nhưng không thấy lão để ý tới con cút mỏ sắt đang đứng co ro dưới chân cặp thanh kiếm!

Sau khi nhìn người và nhìn chim khắp một lượt, lão quái cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Phó Thiên Lân, lúc gặp mi ở núi Võ Đang ta thấy mi còn trẻ người non dạ nên mới đặc biệt gia ân tha cho tội chết! Bây giờ mi lại đến Dã Nhân sơn để làm gì? Hay là muốn giở trò châu chấu đá xe, rước lấy cái chết vào thân đó?

Phó Thiên Lân đứng cặp mày kiếm, lớn tiếng đáp :

- Chúng ta đã ước định sẽ gặp nhau trên Thanh Lương Đài trên Hoàng Sơn để giải quyết dứt khoát mọi điều ân oán, lẽ nào ta lại cố ý gây sự trước Đại hội làm gì? Phó mỗ đến đây chỉ muốn xin Lôi thiên tôn trả lại một con linh kiếm mà thôi!

Tới đây, chàng đưa tay chỉ con Anh Vũ đang đậu trên vai Thu Thủy nói tiếp :

- Con linh kiếm của Phó mỗ hình dáng cũng giống con Anh Vũ này và cũng biết nói tiếng người.

Bữa trước tại phía nam dãy Mãng Thương sơn, nó bị môn hạ của Thiên Tôn thả con nhện nhện lông vàng thả tơ giăng lưới bắt đi, vậy mong Thiên Tôn làm ơn trả lại cho Phó mỗ!

Từ khi đồ đệ bắt được con Anh Vũ đem về, Đồng Cổ Thiên Tôn thấy linh kiếm quá tinh khôn lại biết nói tiếng người, nên lão ta yêu thích vô cùng. Nay thấy Phó Thiên Lân đến đòi, khi nào lão ta chịu trả. Tuy nhiên, lão đảo mắt một vòng rồi gật đầu đáp :

- Con Anh Vũ đó quả thực đang ở trong Bách Thú động của ta, còn việc trả lại cho mi không có gì khó, nhưng môn hạ của ta vì con chim đó mà bị thiệt mất một con nhện nhện lông vàng hiếm có, vậy mi bồi thường cho ta bằng vật gì đây? Lúc này Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đang tự thâm nhủ về sự trùng hợp lạ lùng giữa hai địa danh Bách Cầm động và Bách Thú động. Cho nên khi nghe Lôi Chấn Vũ hỏi lại bất ngờ như thế thì cả hai đều nhất thời không biết trả lời ra sao!

Đồng Cổ Thiên Tôn thấy Phó Thiên Lân không trả lời trôi chảy được câu hỏi của lão thì lão ta đặc ý, cất tiếng cười sảng sặc mà rằng :

- Con nhìn nhện lông vàng của ta là một vật hiếm có trên đời, ta dám chắc các người không tìm được vật nào bồi thường cho xứng đáng. Chi bằng các người cứ đến ngay cho ta bằng con Anh Vũ tinh khôn ấy cũng được.

Phó Thiên Lân dừng mày chưa kịp đáp, thì Nhân Thu Thủy đã lớn tiếng quát :

- Không được...!

Tiếng được vừa thốt ra khỏi miệng Thu Thủy thì bỗng nhiên từ trong Bách Thú động đã vọt lên một vệt sáng màu xanh biếc rồi có tiếng người kêu hấp tấp :

- Kính thưa Thiên Tôn, con Anh Vũ đã mở được lồng và trốn ra rồi!

Phó Thiên Lân cũng nhận rõ vệt sáng màu xanh biếc ấy là con Anh Vũ Bích Linh đã sổ lồng bay ra, bất giác chàng mừng rỡ cất tiếng gọi :

- Bích Linh! Bích Linh, mau lại đây, chủ nhân của Bích Linh là Nhân cô nương đang ở đây này!

Nào ngờ sự việc xảy ra lại ngoài ý muốn của mọi người. Chẳng những con Anh Vũ Bích Linh không nghe lời Thiên Lân mà nó chỉ bay lượn một vòng trên không rồi đáp xuống mặt trống đồng, ngay bên cạnh chỗ ngồi của Đồng Cổ Thiên Tôn, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ bé líu lo nói :

- Lôi thiên tôn đối với Bích Linh rất tử tế, Bích Linh không về nữa đâu!

Từ khi nghe thủ hạ báo tin con Anh Vũ phá lồng bay đi mất, Đồng Cổ Thiên Tôn biết rằng không thể bắt lại được, lão ta đang tỏ vẻ thương tiếc nay bỗng nhiên linh điểu lại ngả về phía lão thì lão vui mừng hơn hở, cất tiếng cười ha hả nói :

- Các người thấy không? Linh điểu cũng tinh khôn, biết tự mình tìm mình chủ để thờ, hai gã tiểu bối các người sao không mau rút đi, để dành mạng sống đến kỳ Đại hội ở Hoàng Sơn sẽ chịu tội còn đứng đó làm gì nữa? Nếu chọc giận thần thú của ta, không những các người bị tan xác, mà cả mấy con chim nhắt này không còn sống sót đâu!

Tiếng nói của lôi Chấn Vũ vừa dứt, bỗng nhiên lão ta đã lộ vẻ hết hoảng, ngửa mặt lên trời nhìn chòng chọc. Vì lúc đó, Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh ngồi trên lưng con Thần điểu cùng con quạ đen và con ó ba chân đang từ trên mây trắng xuất hiện và đang là là đáp xuống!

Khi còn ở trên không, Công Tôn Đỉnh đã mỉm cười nói :

- Ông bạn ngồi trên mặt trống kia chắc là Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ, tiếng tăm ngang hàng với bọn Vực Ngoại tam hung mới nổi danh tại vùng Miêu Cương chứ gì? Lão phu xin hỏi ông bạn một câu: Từ trước đến nay chúng ta, mỗi người một nơi, ông bạn ngự trị Bách Thú động ở Dã Nhân sơn, lão phu ẩn cư trong Bách Cầm động ở Mãng Xà sơn, không ai xâm phạm ai. Nhất là lão phu đã chán ghét cảnh vẩn vương trần tục chốn giang hồ!

Nhưng lão phu có một điều bất mãn khi nghe ông bạn nói mấy con chim nhắt của lão phu nuôi dưỡng phải sợ hãi trước móng vuốt mấy con ác thú của ông bạn. Cho nên lão phu mới phải xuống đây để hỏi cho ra lẽ!

Tiếng nói của Công Tôn Đình vừa dứt, thì con Thần điêu cũng vừa kịp đáp xuống mặt đất như một đám mây sa!

Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ ngược mắt nhìn, thần sắc hơi có vẻ biến đổi nhưng chỉ trong thoáng mắt, lão ta đã khôi phục thái độ cuồng ngạo như cũ, cặp mắt xanh lè như mắt mèo của lão đảo qua đảo lại một lượt rồi cất tiếng cười nhạt cố làm ra vẻ khinh miệt trầm giọng hỏi :

- Các hạ là ai? Nên biết tại Bách Thú động này, không phải là nơi mà ai cũng có khả năng nói khoác lác được đâu!

Từ khi Thần điêu đáp xuống mặt đất Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình vẫn ngồi vững vàng trên lưng chim thần, đến lúc nghe lão quái nói, không thấy ông ta có cử động gì mà đã nhẹ nhàng nhảy xuống lưng chim rồi mỉm cười xẵng giọng :

- Họ tên lão phu, nói ra chưa chắc ông bạn đã biết nên lão cũng không muốn nói làm gì. Còn việc lão phu có khoác lác hay không, nhiều lời giải thích cũng vô ích, chi bằng cứ thử xem sẽ rõ.

Nghe đối phương trả lời khinh miệt, cặp mắt của Lô Chấn Vũ lộ hung sáng quắc, quét một lượt khắp thân hình Công Tôn Đình và mấy con dị điêu, rồi bỗng nhiên lão ngẩng mặt lên trời cười sảng sặc :

- Hay! Hay lắm! Ta cũng đang muốn thử xem mấy con chim nhắt này có được bao nhiêu sức lực mà mi dám lớn tiếng khoe khoang, địch nổi thần thú của ta.

Nét mặt Công Tôn Đình vẫn tươi cười chậm rãi :

- Mấy con chim nhắt của lão phu tuy sức lực chẳng có bao nhiêu, nhưng đối phó với mấy con ác thú của ông bạn thì cũng thừa.

Lô Chấn Vũ ngưng tiếng cười, cặp mắt hung quang của hắn lại loé lên một cái và chặn lời Công Tôn Đình :

- Trong Bách Thú động của ta có hàng trăm loại thần thú mi chỉ đem theo có mấy con chi, nhắt này, nếu

ta cậy nhiều thủ thắng thì không xứng đáng...

Tới đây, lão ta lại ngừng lời, quét cặp mắt xanh lè của lão nhìn Công Tôn Đình rồi nói tiếp :

- Ta xem trong số mấy con nghiệt súc của mi chỉ có năm con là xuất trận được....

Công Tôn Đình mỉm cười ngắt lời :

- Sáu con chứ!

Lôi Chấn Vũ khẽ hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Nếu vậy, ta sẽ phái sáu con thần thú để tranh tài với sáu con nghiệt súc của mi, nếu sau khi thua mà chưa được khâm phục, thì hãy đợi đến kỳ Đại hội Hoàng Sơn...

Công Tôn Đình lại mỉm cười nói :

- Lúc này hơn thua còn chưa biết, ông bạn lảm lời làm chi? Hãy mau gọi bầy súc sinh của ông bạn ra đây... Ha Ha... để nộp mạng cho rồi!

Từ khi Công Tôn Đình xuất hiện, Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đều vũng bụng mừng rỡ, đứng bên cạnh mỉm cười không nói gì, mãi đến lúc này, Thu Thủy mới ghé tai Thiên Lân hỏi nhỏ :

- Có phải Lân ca nói con Bích Linh chẳng những tinh khôn, hiểu rõ ý người mà còn lịch lãm giang hồ hơn chúng ta nhiều. Tại sao vừa rồi nó lại bày trò bỏ chỗ sáng đầu chỗ tối như thế?

Nghe hỏi, Phó Thiên Lân cũng phải cau mày trầm ngâm giây lát, rồi mới khẽ nói :

- Tiểu huynh nghĩ rằng nó làm như vậy ắt hẳn có thâm ý gì nhưng hiện giờ chưa rõ được, sau này chúng ta sẽ nhận ra dụng ý của nó! Chẳng lẽ một con vật tinh khôn như thế mà lại thuần phục một tên lão quái độc ác như vậy sao?

Trong lúc Thu Thủy còn đang bán tín bán nghi nhìn Phó Thiên Lân thì đã nghe lão Đồng Cổ Thiên Tôn rú lên một tiếng dài! Tiếng rú chưa kịp dứt thì đã thấy bóng quái thú lao ra như mũi tên xẹt. Hình thù quái thú giống như một con chó lớn, mình sư tử, đầu sói, toàn thân mang bộ lông dài màu vàng óng mượt, đằng sau lại có một cái đuôi dài như đuôi bò. Khi đến bên cạnh lão quái Lôi Chấn Vũ, quái thú rống lên một tiếng vang dậy núi rừng, rồi ngồi im như chờ lệnh. Cặp mắt sáng lè của quái thú lộ hung quang chẳng khác gì chủ nó!

Lôi Chấn Vũ vừa đưa tay khẽ vỗ đầu con quái khuyến lông vàng vừa đặc ý cười nhạt hỏi :

- Con Hoàng Kim Ngao Đế này của ta đã lâu chưa trở thần oai, vậy trong bầy chim nhắt của mi, con nào ra nộp mạng trước?

Tiếng hỏi của lão quái chưa dứt hình như mấy con Thần điểu, linh cầm đều nhận rõ hàm ý của lão ta, nên con nào con nấy xù lông vỗ cánh muốn nhảy ra, khiến Công Tôn Đình phải mỉm cười mắng át :

- Chúng bây làm gì mà vội vàng thế? Hôm nay chúng bây sẽ được trở tài hết lượt. Bây giờ Điểu nhi hãy ra trừng trị con Hoàng mao tiểu cầu ấy trước đi!

Lão quái nghe Công Tôn Đình gọi con thần thú Hoàng Kim Ngao Đế của mình bằng con Hoàng mao tiểu cầu thì lão ta càng thêm nổi nóng lớn tiếng quát :

- Các người hãy mở mắt xem sự lợi hại của Hoàng Kim Ngao Đế!

Tiếng quát vừa dứt lão liền thuận tay vỗ đầu quái thú một cái giục :

- Ra mau!

Lúc này, cặp mắt của Đồng Cổ Thiên Tôn lộ hung quang sáng quắc, nhưng lão đâu có để ý thấy, từ khi con Ngao Vương của lão gặp đối phương - Thần điểu - xù lông, quạt cánh bước ra thì đã mất hết hung hãn dữ tợn, mà chỉ còn sợ oai của chủ nhân nó bất đắc dĩ phải bước ra chớ, đâu còn oai phong lẫm liệt của một con Ngao Vương lúc mới xuất hiện nữa!

Thu Thủy vừa nhìn thấy như vậy, nàng cười thầm trong bụng khẽ kéo áo Thiên Lân nói :

- Tiểu muội thấy trận này không cần phải động thủ, con tiểu cầu của lão quái mười phần cầm chắc thua cả mười rồi.

Tiếng nói của Thu Thủy chưa dứt, con Thần điểu đã kêu một tiếng trong trẻo, vỗ cánh bay vọt lên mây rồi xà xuống nhanh như điện chớp. Con quái thú Hoàng Kim Ngao Vương bất đắc dĩ cũng phải đưa hai chân ra trước thủ thế.

- Con Hoàng Kim Ngao Vương này tuy cũng có thể kể là một con mãnh thú thế gian hiếm có, nhưng làm sao sánh được với con Thần điểu đã lâu năm tu luyện đến mức thông linh, lại có sức mạnh vật chết hổ báo ngay từ nhỏ. Cho nên chỉ trong nháy mắt, cặp cánh của Thần điểu đã quạt ra những luồng gió như trận bão lốc xoáy thổi ào ào, trợ oai cho cặp móng sắc bén, nhanh nhẹn giật bóc một mảnh lớn cả da lẫn thịt nơi cổ quái thú!

Trong lúc quá đau, quái thú lại rống lên một tiếng như sấm, hai chân trước chống xuống đất, rồi thành linh tung hai chân sau, vung chiếc đuôi dài quạt vào bụng Thần điểu như ngọn trường kiếm dài bảy tám thước sử dụng trong tay một bậc cao thủ võ lâm. Ngón đòn này chính là một miếng sát thủ của quái thú. Nhưng không dè, Thần điểu vẫn chẳng coi vào đâu, nó khẽ nhấc mình lên một chút rồi quạt mạnh cặp cánh, phất ra một luồng gió lốc, khiến cho con quái thú tưởng như có sức nặng trăm cân ấy không chống cự nổi, phải lộn nhào ngã ngựa lăn đi mấy vòng và rống lên từng hồi nghe rất ghê rợn!

Chỉ thấy hai chân Thần điểu chụp xuống một cái nữa Hoàng Kim Ngao Vương đã bị phanh bụng, ruột gan đổ tung toé!

Nhân Thu Thủy vốn là một thiếu nữ không ưa nhìn thảm trạng chết chóc, nên khi hai con vật bắt đầu giao đấu nàng đã quay đi chỗ khác, không dám nhìn. Tuy nàng đã biết trước thế nào quái thú cũng thua, nhưng nàng không dè kết quả lại mau đến thế? Mãi đến khi nàng nghe tiếng rống của quái thú mới quay đầu nhìn lại, thì chỉ thấy Thần điểu đã trở về chỗ cũ, không thèm đụng đến một miếng ruột gan của dã thú, mà lý ra những loại chim điểu thông thường đều cho là món ăn ngon miệng nhất.

Trái lại, lúc đó, Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ đã giận dữ xanh xẫm mặt mày, lớn tiếng quái gở quát :

- Các người hãy mở to mắt ra xem sự sắc bén của cặp sừng Khai Sơn Thần Tê!

Tiếng quát của Đồng Cổ Thiên Tôn vừa dứt, con quái thú nằm phục phía bên tả của lão ta đã đứng dậy, gầm gừ lộ vẻ hung hãn như sắp chụp bắt đối thủ. Quái thú này trông hình thù giống con tê giác nhưng đầu lại giống đầu của con heo rừng, có ba chiếc sừng nhọn. Toàn thân bọc bởi lớp vảy dày cứng như sắt!

Công Tôn Đình chỉ đưa mắt nhìn qua quái thú một lượt rồi khẽ nhếch mép cười khinh miệt :

- Con Thần tê này của ông bạn, tuy có đôi phần sức lực thực nhưng chỉ là con vật ngu xuẩn chậm chạp, nếu đem giao đấu với Thần điểu của lão phu e rằng còn thua kém xa!

Nghe đối phương chê bai, lão quái trợn mắt định dùng lời chế giễu lại thì Công Tôn Đình đã tiếp lời :

- Đừng nói gì khác, lão phu chỉ lấy thí dụ :

bầy linh điểu của lão phu chỉ cần bay cao cách mặt đất mười trượng thôi, thử hỏi xem mấy con ác thú Thần tê và Ngao Vương của ông bạn có làm gì được nổi chúng không?

Lô Chấn Vũ nghe nói thì biến sắc lộ vẻ ngạc nhiên, mặt nổi gân xanh, gân tía, cứng nghẹn họng không trả lời được câu nào!

Thấy vậy Công Tôn Đình ngẩng mặt lên trời cười một hồi dài, rồi bỗng nhiên quay sang bảo bầy linh cầm :

- Chúng bây từ nơi lạ đến đây coi như là khách, mà đã là khách thì phải biết lễ độ.

Vậy khi giao đấu với người ta phải biết nhường nhịn một chút, không được bay quá mặt đất một trượng nghe chưa?

Bầy linh điểu quả thật tinh khôn hiểu rõ ý người, khi nghe chủ nhân nói chúng đều gật đầu tỏ ý tuân lệnh.

Riêng con Anh Vũ đậu trên vai Thu Thủy lại kêu lên một tiếng khặc, nghe rất chói tai, nửa như cười nhạt, nửa như tỏ ý khinh miệt.

Lôi Chấn Vũ tuy hầm hầm tức giận nhưng không biết phải làm sao đành chỉ gầm lên một tiếng như thú dữ sắp vồ mồi!

Con Khai Sơn Thần Tê vừa nghe tiếng gầm của lão ta càng tỏ vẻ hung dữ, dậm chân xuống đất nghe huỳnh huých! Lôi Chấn Vũ đưa mắt nhìn sang mặt trận đối phương, trong bụng thầm đoán không biết đối phương sẽ phái con chim nào ra để đối chọi với con Thần tê dị chủng có sức mạnh hơn hổ báo và toàn thân đao kiếm bất nhập này của mình?

Trong khi lão quái đang suy nghĩ, Công Tôn Đình khẽ mỉm cười vung tả chưởng bật nhẹ ngón tay út một cái. Bỗng thấy một con chim cú rất thông thường nhỏ bằng nắm tay toàn thân màu đen cạnh lão ta nhẹ nhàng nhảy ra. Lúc thường, trông con chim cú này đã không có gì lạ, đến nay đem so sánh với con Khai Sơn Thần Tê thực chẳng khác nào con châu chấu đứng cạnh con voi. Trong bụng Lôi Chấn Vũ tuy vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên nhưng lão lại có vẻ đặc ý nhếch mép cười nhạt và thầm nhủ :

- Trận này nhất định các người sẽ chịu thua rồi, Khai Sơn Thần Tê của ta chỉ cần đập một cái thì con chim nhắt kia sẽ đập nát.

Quả nhiên con Khai Sơn Thần Tê cũng không coi con chim cú mỏ sắt kia ra gì. Nó chỉ khẽ húc cái sừng sắc nhọn vào tảng đá bên cạnh một cái, lập tức tảng đá đó biến thành nhiều mảnh vụn bắn ra như mưa, thật xứng đáng với danh hiệu Khai Sơn mà chủ nó đã đặt cho.

Nhưng điều đáng lạ là con cú mỏ sắt vẫn ngang nhiên chẳng coi hành động của Khai Sơn Thần Tê ra gì, nó vẫn từ từ bước ra trận, không thềm bay mà cũng không để lộ vẻ gì sợ hãi!

Điệu bộ kiêu ngạo của con cú mỏ sắt đã khiến con Khai Sơn Thần Tê đương ra oai đặc ý cũng phải tức giận gầm lên một tiếng như sấm động. Cát bốn vó, chồm về phía đối phương, như một đám khói đen mang theo cát bụi mù trời. Thể xác nặng nề to lớn của quái thú, chẳng những không chậm chạp mà còn mau lẹ phi thường.

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy tuy rất tin tưởng ở Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình và cũng biết rõ trong số bảy con linh cầm của ông ta mang theo con nào cũng có oai lực đặc thù của nó ngoại trừ con Thúy Linh. Nhưng lúc này cả hai đều thấy cuộc đấu giữa Thần tê với Chim Cút, một đẳng da cứng như sắt, sừng nhọn như đao, thể xác cũng to lớn kinh người. Còn một đẳng thể xác chỉ lớn bằng nắm tay, không có điểm gì khác lạ hay kỳ dị và cũng không thấy một cái gì có thể thủ thắng đối phương?

Dưới sức chồm tới như điện chớp của đối phương con Cút mỏ sắt cũng tự gia tăng tốc độ và chỉ trong chớp mắt, bóng đen nhỏ bé của nó đã bị chìm mất dưới bóng thể xác to lớn của Khai Sơn Thần Tê!

Thấy vậy, Nhân Thu Thủy định ninh cho rằng, con Cút mỏ sắt không thể nào trốn thoát thảm trạng bị Thần tê dày đập nên nàng bất giác đưa tay không nhìn nữa!

Đến khi cát bụi tạm yên, quả nhiên không thấy con chim cút đâu nữa, mà chỉ thấy con Thần tê đang đứng đậm chân quật đuôi tỏ vẻ đắc ý một cách dị thường.

Lúc đó, chẳng những trên nét mặt Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ hiện vẻ tươi cười đắc ý, cho rằng con chim cút đã bị Thần tê nuốt chửng vào bụng, mà cả Phó Thiên Lân cũng có ý nghĩ như vậy. Riêng Thu Thủy lộ vẻ thương xót linh điều khẽ hỏi Thiên Lân :

- Lân ca, vừa rồi tiểu muội che mặt không dám nhìn nên không rõ con Cút mỏ sắt đã đi đâu? Có phải nó bị Thần tê nuốt vào bụng rồi chăng?

Phó Thiên Lân định gật đầu mặc định thì bỗng nhiên có tiếng con Anh Vũ Thúy Linh :

- Nhân cô nương chỉ đoán trúng một phần thôi, anh bạn Cút mỏ sắt của Thúy Linh, tuy có ở trong bụng Thần tê thực, nhưng không phải bị Thần tê nuốt vào bằng miệng mà là từ một lối khác!

Nghe thấy câu nói của con Anh Vũ Thúy Linh, người thì mừng, kẻ thì sợ. Người mừng là Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy. Kẻ sợ là Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ và lũ đồ đệ đứng bên cạnh.

Rồi mọi người không ai bảo ai, họ đều chú ý nhìn kỹ trước ngực Thần tê, mới rõ nơi cổ quái thú quả nhiên có một dòng máu chảy rờn rờn! Thì ra trạng thái đậm chân quật đuôi của quái thú không phải biểu lộ sự đắc ý ra oai, mà chỉ là hành động giãy giụa đau đớn khi bị linh điều cào móc gan ruột trong bụng!

Đến khi nhìn thấy rõ tình trạng, Đồng Cổ Thiên Tôn biến sắc giật mình, vung tay áo phát mạnh một cái, khiến chiếc trống đồng vang lên một tiếng tùng như tiếng sấm. Đồng thời lúc đó con Thần tê cũng rống lên một tiếng rồi ngã gục xuống đất, phía gần đuôi một vòi máu vọt ra như suối chảy. Con cút đã làm một cuộc hành trình từ đầu đến đuôi trong bụng đối phương và chui tọt ra phía sau đít của Thần tê!

Thấy vậy Công Tôn Đình mỉm cười mắng :

- Mi thật là đồ hèn hạ không biết xấu, tiến vào bằng đường họng của đối phương thì còn được, nhưng tại sao không biết chọn lối nào khác mà lại chui ra bằng lỗ hậu môn của đối phương như thế? Mau đi tìm một con suối tắm rửa sạch sẽ, bằng không thì đừng gặp mặt ta nữa!

Lúc này, con Thần tê đã nằm im tắt thở! Lô Chấn Vũ đang đứng tần ngần lộ vẻ thương xót ác thú bị chết thảm, lại nghe Công Tôn Đình dùng lời mắng con chim với ngụ ý nói bóng nói gió thì bất giác lão ta nổi giận như điên, không cần suy nghĩ giơ ra hữu chưởng, tung ra một luồng phách không chưởng lực mạnh như cơn lốc xoáy ngang ngực Công Tôn Đình!

Phó Thiên Lân tuy có nghe Trại Hoa Đà Thạch Nguyên Chương nói :

Công Tôn Đình là một bậc kỳ nhân cái thế và chính chàng cũng được ở lại ít ngày trong Bách Cầm động nhưng chưa bao giờ thấy ông ta thi triển võ học ra sao? Lúc này, chàng thấy Đồng Cổ Thiên Tôn trong cơn tức giận đã tung ra một chưởng rất mãnh liệt và hùng hậu nên chàng vội để ý xem lão tiên bối này ứng phó ra sao?

Riêng Thu Thủy, nàng cũng tự biết công lực của mình so với những hạng như tên Đồng Cổ Thiên Tôn còn thua sút rất xa, nên nàng nắm vững chủ ý là hãy trầm tĩnh khoan tay đứng xem chuyện xảy ra thế nào rồi sẽ định liệu.

Nào ngờ ý nghĩ của hai người lại hoàn toàn thất vọng! Đối với cơn cuồng phong cuộn xoáy ào ào. Công Tôn Đình vẫn thản nhiên như không, chẳng ra tay chống cự, cũng chẳng thèm tránh né chỉ khẽ mỉm cười nhìn Đồng Cổ Thiên Tôn với thái độ ung dung hòa nhã!

Phong kinh khi cất ra tiếng kêu éo éo vo vo, thổi tung bay tà áo rộng phùng phình của Công Tôn Đình nhưng thân hình ông ta vẫn đứng vững như trái núi, điều kỳ lạ nhất là chòm râu và tóc bạc phơ của ông ta hình như không bị ảnh hưởng của luồng cuồng phong mà bị lay động một sợi nào.

Sau trận cuồng phong, Công Tôn Đình lại thản nhiên bảo lão quái :

- Lôi thiên tôn, hà tất Thiên tôn lại đi bắt chước bày linh cầm cầu thú mà hành động hấp tấp nóng nảy như thế? Lão phu đâu đã có sáu mươi chín năm rồi chưa giao đấu với ai, nên lòng hiếu thắng bằng bột và tính nóng nảy hầu như đã nguội lạnh...

Vừa rồi, Đồng Cổ Thiên Tôn vì quá tức giận mà đã tung ra một chưởng phách không vận dụng đến chín, mười thành công lực, oai thế chưởng lực tuy không xô nổi núi, bật đổ rừng nhưng cũng đủ làm bể đá gãy cây. Thế mà chỉ làm tung bay tà áo chứ không làm sao lay động và nhúc nhích thân hình và râu tóc của đối phương thì đủ rõ vị lạo nhân kỳ dị này, võ công cao siêu tới mức không thể nào đo lường được, và hình như đối phương đã luyện được môn thần công vô thượng mệnh là Thân Pháp Bất Hoại đã tuyền truyền võ lâm từ lâu.

Trong lúc lão quái đang hồi hộp lo lắng, ngấm ngấm vận khí ngưng thần để chuẩn bị ứng phó khi đối phương hoàn kích thì trái lại, Công Tôn Đình vẫn thản nhiên mỉm cười, khiến lão quái càng sượng sùng, cặp mắt lộ hung quang toé lửa. Vì trong câu nói trên. Công Tôn Đình ngụ ý chê cười Đồng Cổ Thiên Tôn không bằng loài cầm thú! Nhưng khi tới mấy câu sau :

...đã có sáu mươi chín năm rồi, lão phu chưa giao đấu với ai nên lòng hiếu thắng bằng bột....” thì lão ta mới dịu cơn tức giận tiếp lời hỏi :

- Nghe các hạ nói thì các hạ đã ẩn cư hơn một giáp tý rồi, tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất thế? Hay là các hạ đã bị mấy tên tiểu bối này xúi dục ra tham dự Đại hội Hoàng Sơn trong tiết Trùng Dương sắp tới?

Công Tôn Đình không trả lời, chỉ khẽ nhú mày, nhìn lão quái với ánh mắt nửa như thương xót, nửa như khinh bỉ, miệng mỉm cười lẩm bẩm ngâm nga mấy câu:

Can chi mà phải hãm thân

Trong vòng danh lợi hồng trần đua ghen?

Thân ta đã hết buồn phiền

Chẳng còn bận ý sang hèn thị phi!

Đồng Cổ Thiên Tôn nghe rõ ý tứ mấy câu ngâm nga của Công Tôn Đình, thì bất giác lão ta cả mừng hơn hở và thầm nghĩ mình đã cùng với bọn Vực Ngoại tam hung tổn biết bao công sức mới lợi dụng điểm chu ngân trên kiếm gãy, loại bỏ được kẻ cường địch lợi hại là Đan Tâm kiếm khách như Thiên Hân. Trong kỳ Đại hội Hoàng Sơn sắp tới, với sự liên kết giữa mình và bọn Vực Ngoại tam hung sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối áp chế bọn Hoàng Sơn Động Khách Cát Ngu Nhân, Bình Tung tứ hữu và Tuệ Giác thần ni để xưng hùng thiên hạ! Nay đại gì vì một con chim nhỏ tạo thêm một kẻ cường địch. Hơn nữa, bầy quái điều kỳ dị của lão già này xem ra lợi hại vô cùng, và chính là khắc tinh của bầy dị thú do mình nuôi dưỡng!

Nghĩ đến đây, lão quái đột nhiên đổi hẳn nét mặt, đang hầm hầm giận dữ thành vẻ hòa nhã vui tươi, rồi cất tiếng cười ha hả đáp :

- Nhân phẩm và thiện ý của các hạ đều cao siêu tuyệt đỉnh, bình sinh Lôi mỗ rất khâm phục các bậc cao nhân ẩn dật như các hạ, vậy Lôi mỗ xin hoàn lại cho các hạ con Anh Vũ Bích Linh!

Nhân Thu Thủy tuy hiểu rõ Lôi Chấn Vũ đã khôn ngoan giáo quyết, mượn cố để rút lui, nhưng khi nghe hẳn nói chịu trả lại con Anh Vũ Bích Linh thì nàng mừng rỡ vô cùng!

Nào ngờ, Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình lại thản nhiên không thèm tiếp nhận hành động này của lão quái chỉ lạnh lùng nói :

- Con Anh Vũ Bích Linh ấy đã xu phụng kẻ thù mà thay lòng đổi dạ thì không xứng đáng được sống trong Bách Cầm động của ta hoặc Vô Sầu cốc của hiền muội nữa! Nếu Lôi thiên tôn thích nó thì cứ việc nuôi dưỡng, còn không thích thì đập chết cho rồi! Hiện giờ lão hủ không muốn ở đây lâu, nếu Thiên Tôn không có ý định cho thần thú thử sức với bầy chim thì lão cùng Phó lão đệ và Nhân cô nương xin cáo từ trở về Mãng Thương sơn vậy.

Bình thường lão quái Lôi Chấn Vũ chỉ nuôi dưỡng toàn giống ác thú dữ tợn, nay gặp con Anh Vũ Bích Linh, lão ta quý thích vô cùng!

Nay nghe Công Tôn Đình nói không chịu thâm hồi, thực hợp với tâm ý của lão ta, nên lão chực nảy ra một độc kế liền giả bộ tươi cười nói :

- Các hạ nói như vậy, Lôi mỗ xin bái lĩnh hậu ân chưa hết, đâu còn dám có ý tranh dành hơn thua nữa làm gì?

Nói tới đây lão ta ngừng lời, quay sang phía mấy gã đàn ông người Mèo và mấy con khi đột tóc vàng đang đứng co ro, sợ hãi trước thần oai của cặp thanh điều quát :

- Đồ ăn hại chúng bây, sao không biết đánh trống tiền khách?

Tiếng quát của lão quái vừa dứt, tiếng trống nổi lên âm âm, nhất là chiếc trống đồng to lớn nơi lão ta đang ngồi, được lão ta cong ngón tay búng liên tiếp tạo thành những tiếng ùng ùng như tiếng sấm vang động cả núi rừng!

Khi tiếng trống nổi dậy thì Bách Cầm Tiên Tử, Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy mỗi người cười một con Thần điều. Vỗ cánh bay vọt lên không, mang theo con ó ba chân, con cú mỏ sắt và con Anh Vũ Thúy Linh. Chỉ để lại con quạ đen bay là là lượn chung quanh Bách Thú Nham với khoảng cao chừng ba trượng!

Kể ra cũng kỳ quái, trong một vùng trống trải tại Bách Thú Nham, ngoài tiếng trống âm âm ghê rợn ra, không có điều gì khác lạ, nhưng khi con quạ đen lượn đến đâu thì như có một làn khói mỏng đủ màu quyện vào cặp cánh của nó!

Chỉ trong giây lát, làn khói bám vào trên mình linh điều mỗi lúc mỗi dày và tặc hồ đã biến thành một lớp bụi đủ màu rực rỡ. Lúc này, con quạ đen đột nhiên phi vọt lên cao, kêu mấy tiếng quác quác, xù lông rũ cánh một cái thật mạnh làm cho lớp bụi bám trên mình rơi xuống lá tả, rồi thi triển thân pháp, hút hết lớp bụi đó vào miệng, đoạn vỗ cánh bay theo Công Tôn Đình về Mãng Thương sơn! Để lại sự sợ hãi cho thầy trò Lôi Chấn Vũ!

Lại nói. Khi Công Tôn Đình, Phó Thiên Lân, Nhân Thu Thủy vừa về tới Bách Cầm động thì con quạ đen cũng vừa hạ cánh xuống theo, Thu Thủy vừa thấy dạng con Thần điều trở về thì đã thất kinh kêu lớn :

- Ô! Lạ quá! Lão tiên bối thử nhìn xem, quạ đen đã biến thành bạch rồi kìa!

Công Tôn Đình lộ vẻ tươi cười hớn hở lên tiếng giải thích :

- Vừa rồi tại Bách Thú Nham, Lôi Chấn Vũ sai đệ tử đánh trống tiền khách, thực ra hắn đã ngầm thi độc kế phóng những ngải độc vô hình giấu sẵn trong những chiếc trống đồng để hại chúng ta! Nhưng hắn có ngờ đâu con quạ đen này mười năm trước ăn lầm phải trái U Minh Châu Quả, trúng độc gần chết, sau được gặp Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương chữa khỏi, nhờ đó mà trong nội thể của nó đã chứa sẵn chất kháng độc kỳ năng có thể khắc chế được mọi loại độc vật trên thế gian. Và chính nó là loại khắc tinh của các giống ngải độc của Lôi Chấn Vũ, coi ngải độc như món ăn ngon chưa từng có, nên nó đã lợi dụng cơ hội vừa rồi ăn một bữa ngải độc no nê, chẳng những nó đã tiêu trừ được mối ẩn họa cho quần hùng dự hội Hoàng Sơn sắp tới, mà con giúp nó bồi bổ chân nguyên bản thân, chỉ trong chốc lát, số lông lốm đốm đen còn lại biến

thành bạch, đỡ cho lão phu khỏi tổn tâm huyết hàng hơn năm trời nữa!

Nghe Công Tôn Đình giải thích, Thu Thủy mới vỡ lẽ, nhưng khi nhớ đến con Anh Vũ Bích Linh thì nàng lại thương tiếc vô cùng. Và chầu môi trách móc Phó Thiên Lân :

- Này Lân ca, may mắn lắm tiểu muội mới được gửi tặng con chim tinh khôn và biết nói tiếng người như con Anh Vũ Bích Linh, tại sao lão ca lại để lọt...

Thu Thủy chưa nói dứt, Công Tôn Đình đã xen lời :

- Nhân cô nương cứ yên tâm, bất tất phải lo lắng thương tiếc làm chi, vì lão phu biết con Bích Linh vốn khôn ngoan tuyệt luân, không khi nào nó chịu theo lũ yêu tà như Lôi Chấn Vũ đâu! Chắc là nó phát hiện điều gì khác đó thôi! Lão phu bảo đảm với cô nương, trễ lắm là đến ngày Đại hội Hoàng Sơn nó sẽ trở về với chúng ta chứ không mất đâu!

Phó Thiên Lân cũng hiểu rõ, Bích Linh không khi nào chịu bỏ sáng đầu tối, nên chàng công nhận lời suy đoán của Công Tôn Đình là đúng và cũng hết lời an ủi khuyên giải, Thu Thủy mới thôi thương tiếc mà vui vẻ như cũ!

Chứng kiến tình sâu đậm của cặp anh hùng nhi nữ, Công Tôn Đình cũng cảm thấy vui lây. Kế đó, lão mỉm cười bảo Thiên Lân :

- Phó lão đệ, hiện nay tại khu rừng hoa này đã tụ tập đủ các loài linh điểu, vậy lão đệ hãy tùy ý chọn lấy một con mà lão phu đã hứa tặng.

Phó Thiên Lân có ý muốn chọn con thanh điểu đã xé nát con Hoàng Kim Ngao Vương mà chàng cười từ Dã Nhân sơn về, nên chàng khẽ hỏi Thu Thủy xem nàng có đồng ý không?

Nhân Thu Thủy mỉm cười đáp có vẻ trách móc :

- Lân ca, Thanh điểu tuy thần dũng vô địch nhưng tương lai chúng ta hành đạo giang hồ, nếu đi đến đâu cũng mang theo một con linh cầm to lớn hung dữ như thế, tránh sao khiến mọi người khiếp hãi? Hơn nữa, chúng đang đủ đôi, nay lại phân tán một con đi theo chúng ta, thực là một việc làm tàn nhẫn!

Thâm ý của Phó Thiên Lân nghĩ rằng, con thanh điểu vừa có thể khắc địch, vừa làm chân đi lại xa xôi. Nhưng đến khi nghe Thu Thủy giải bày, chàng mới nhận thấy, quả thực tâm tư đàn bà con gái có phần tế nhị chu toàn hơn nam phái nhiều, nên chàng vội mỉm cười khẽ nói :

- Thu muội nói rất đúng, chúng ta không nên phân tán cặp thanh điểu ấy làm chi tội nghiệp, tiểu huynh có ý muốn Thu muội tùy ý lựa chọn con nào thích hợp với sở dụng của chúng ta cũng được!

Thu Thủy đảo ánh mắt về phía bầy chim một vòng rồi mỉm cười nũng nịu hỏi :

- Lân ca, chúng ta yêu cầu Công Tôn lão tiên bồi ban cho con cút mỏ sắt, chẳng hay Lân ca có bằng lòng không?

Phó Thiên Lân chưa kịp đáp, Công Tôn Đình đã cất tiếng cười khen :

- Nhân lực của Nhân cô nương quả thực cao minh hơn Phó lão đệ rất nhiều! Con cút mỏ sắt này chẳng những có oai lực dũng mãnh vô cùng và thân thể lại vừa nhỏ vừa ít bị kẻ địch chú ý! Hơn nữa, nó lại rất thuần phục, biết nghe lời, không như cặp thanh điều, có lúc chúng thuần phục để bảo nhưng có lúc chúng ngang ngạnh vô cùng!

Lúc đó cặp thanh điều đang đứng phía sau Công Tôn Đình, chúng nghe ông ta nói như vậy đều vươn cổ kêu lên mấy tiếng quác quác và tỏ vẻ không phục!

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy thấy thái độ của cặp thanh điều như vậy cũng phải bật cười! Còn Công Tôn Đình khẽ huýt gió một tiếng gọi con cút mỏ sắt đến trước mặt Phó Thiên Lân bảo :

- Ta đã tặng con đi theo hai vị Phó tướng công này, từ nay trở đi, người đã là chủ nhân mới của con, vậy bất luận việc gì, con cũng phải ngoan ngoãn nghe lời không được cãi lại.

Nghe chủ nhân nói, con linh điều chỉ khẽ hé chiếc mỏ đen nhọn, kêu lên một tiếng nhỏ rồi nhẹ nhàng rúc vào cánh tay áo của Phó Thiên Lân nhanh như một ánh chớp.

Sau khi mọi việc êm thấm, tạ ơn Công Tôn Đình xong rồi Phó Thiên Lân thấy mình và Nhân Thu Thủy đã rời Lãnh Nguyệt Bình trong một thời gian khá lâu, sợ rằng Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương và mọi người lo lắng nên chàng vội cùng người yêu xin cáo từ vị kỳ nhân ẩn sĩ để trở về Cửu Hoa sơn.

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình mỉm cười nói :

- Từ Mãng Thương sơn về Cửu Hoa sơn đường sá rất xa xôi hiểm trở, để lão phu sai Thần điều tiễn hai người một đoạn đường, tiện thể cho chúng nhận rõ đường lối vào Vô Sầu Cốc và thuận đường lão phu cũng muốn nhắm vài lời với Đỗ hiền muội!

Nhân Thu Thủy nghe nói thì cả mừng vội ngỏ lời cảm tạ :

- Nếu được lão tiên bối giúp đỡ thế này thì may quá, văn bối cũng muốn tiện dịp ghé Vô Sầu cốc bái yết Đỗ lão tiên bối để tạ ơn người đã tặng áo lông chim ngũ sắc và con Anh Vũ Bích Linh....

Nói tới đây bỗng nhiên nàng phát lên một tiếng ủa rồi hỏi Công Tôn Đình :

- Thưa lão tiên bối, làm sao Thần điều có thể công nổi hai chúng tôi?

Bách Cầm Tiên Tử đưa tay vuốt ve con Thần điều đứng kế bên rồi mỉm cười nói :

- Trong bầu linh diệu của lão phu, nói về thể xác to lớn phải kể đến cặp thanh điều đứng đầu, nhưng chúng chỉ đủ sức công nổi một người, cho nên trách nhiệm này phải giao cho lão Hoàng – con Thần điều đuôi dài - mới làm nổi. Và lại, chính nó cũng cần nhân dịp này để thăm người bạn cũ của nó, đã lâu ngày không được gặp mặt.

Khi đến Mãng Thương sơn, Phó Thiên Lân đã được cười con Thần điều của Đỗ Vô Sầu bay một mạch từ núi Võ Đang đến tận Vân Nam, nên chàng hiểu rõ giống linh điều này, chẳng những có sức bay xa ngàn dặm trong chốc lát, mà người cười trên lưng cũng cảm thấy vững vàng và thư thái vô cùng, chẳng khác gì khi ngồi trên chiếc thuyền lướt trên mặt biển lúc trời yên sóng lặng! Cho nên chàng vội vàng cảm tạ và hỏi lại Công Tôn Đình :

- Thưa lão tiên bô, từ khi con quạ đen của lão tiên bô được nuốt số ngải độc Miêu Cương, bổ ích chân nguyên đã biến thành màu toàn bạch và điều tâm nguyện của lão tiên bô cũng đã hoàn thành! Vậy có phải lão tiên bô muốn nhờ văn bô hẹn ngày tái ngộ chẳng?

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình mỉm cười gật đầu đáp :

- Phó lão đệ đoán rất đúng. Vì năm xưa lão phu cùng Đỗ hiền muội chia tay nhau trong một đêm trước đêm thất tịch. Cho nên lão phu muốn nhờ lão đệ nói với Đỗ hiền muội rằng :

Công Tôn Đình đã vùi đầu nơi rừng sâu núi thẳm, phí biết bao khổ tâm và đã may mắn giúp cho con quạ đen tu luyện được biến thành màu toàn bạch rồi, vậy xin hẹn đúng vào đêm thất tịch năm nay, lão phu sẽ dẫn bầu linh cầm đến Vô Sầu Cốc cùng nàng gặp gỡ...!

Thu Thủy nghe nói cũng phải khâm phục và lớn tiếng tán thưởng :

- Trên trời có Chức Nữ Ngưu Lang, mỗi năm vào đêm thất tịch, được chim linh thước bắc cầu qua sông Ngân Hà gặp nhau một lần đã được truyền tụng thiên thu! Ngày nay, dưới trần cũng có lão tiên bô và Đỗ tiên tử, chờ đợi nhau hàng một giáp tý mới hoàn thành được tâm nguyện. Và trước đêm thất tịch năm nay, giữa Mãng Thương sơn và dãy núi Võ Đang sẽ có hàng trăm ngàn linh điều bay lượn rợp trời để chứng kiến phút gặp gỡ của hai tấm chân tình đã khiến cảnh tượng gặp gỡ giữa Ngưu Nữ song tình và Thiên hà Linh thước sau đây phải giảm sắc không ít! Cũng như sẽ trở thành giai thoại sẽ lưu truyền vô lâm sau này!

Nghe Thu Thủy tán thưởng, Công Tôn Đình chỉ mỉm cười không đáp, hiển nhiên trên nét mặt của ông ta đã biểu lộ nỗi vui mừng đến cực điểm!

Hiểu ý, Phó Thiên Lân cùng Thu Thủy vội thi lễ cáo từ, nắm tay nhau, nhảy lên lưng Thần điều, vỗ cánh bay về dãy núi Võ Đang!

Lưng Thần điều chỉ vừa chở hai người ngồi sát nhau nên Phó Thiên Lân đã lợi dụng cơ hội ôm Thu Thủy vào lòng để ngửi chút hương thơm trinh nguyên của người ngọc...

Nhân Thu Thủy cũng cố ý nhân dịp này để bàn luận với Thiên Lân về Hồng Y La Sát Cô Phiêu Hương và tìm một lối thoát cho người bạn gái có phẩm chất rất tốt và đang muốn tìm đường ngay nẻo chánh! Nhưng vì chi bay cao gió thổi mạnh, nói nhỏ thì không nghe rõ, nói lớn lại sợ ngượng miệng nên đành đợi về đến Lãnh Nguyệt Bình rồi sẽ giải bày và để mặc cho người yêu tỏ tình thân mật để đền bù cho những ngày xa cách nhớ nhung!

Lúc này, tâm tình của hai người hòa chung một nhịp điệu nên không cần vận công ngự hàn mà người cũng không thấy lạnh lên, mặc dù đang bay trên chín tầng mây xanh thẳm!

Sức bay của Thần điều khoáng khắc ngàn dặm, nên khi ngồi trên lưng chim, Phó Thiên Lân phải luôn để ý quan sát mục tiêu, đến khi vừa nhận ra vùng biên giới Hồ Bắc, sắp bước vào dãy núi Võ Đang, chàng khẽ vỗ Thần điều bảo bay thấp và chậm để tiện nhận xét đường vào Vô Sầu cốc.

Bay qua mấy ngọn núi cao nữa, vẫn chưa thấy cửa hang, Phó Thiên Lân bất giác tỏ vẻ e ngại, vì từ trên cao nhìn xuống đa số những ngọn núi và đèo đều giống nhau, rất khó nhận được chỗ nào là Vô Sầu cốc, một nơi mà chàng chỉ vừa vào có một lần!

Chàng định cho Thần điều đáp xuống để đi bộ tìm kiếm thì bỗng nhiên Thần điều đã tà tà hạ thấp và vươn cổ kêu quác quác liên hồi!

Ngay lúc đó, phía dưới đèo cũng có tiếng kêu đáp lại Phó Thiên Lân biết rất có thể nó đã gặp được con Thần điều của Bách Điều Tiên Nhân Đổ Vô Sầu nên chàng hết sức mừng rỡ vội phóng tầm mắt tìm kiếm, quả nhiên từ dưới ngọn đèo phía trước có một ngọn kim tinh đang xẹt lên! Và chỉ trong chớp mắt, hai linh điều đã gặp nhau, chúng bay song hàng khẽ kêu quác quác....như trò chuyện thăm hỏi và tỏ vẻ mừng rỡ vô cùng!

Thu Thủy cũng biết nơi ngọn đèo vừa có Thần điều bay ra, chắc là có Vô Sầu cốc, nơi ẩn cư của Bách Điều Tiên Nhân Đổ Vô Sầu! Cho nên khi linh cầm vừa chao mình, xuyên mây lao xuống, nàng vội đảo mắt nhìn chung quanh quả nhiên cảnh vật nơi này rất dị kỳ lạ mắt bốn bề vách đá thẳng tắp, mang một màu xanh biếc với những hàng cổ trùng lớn nhỏ, quái thạch lô nhô ẩn dưới lớp rêu đóng xanh mướt! Nhất là sau khi vượt qua bảy lớp mây trắng gần xuống tới đáy hang cảnh sắc lại càng linh kỳ, chỗ nào cũng thấy hoa cỏ, trúc, lan đủ màu đủ sắc chẳng khác nào một tấm thảm gấm thêu hoa, ngát tỏa bầu không khí thanh u, sáng khoái, như lạc vào cõi thần tiên nơi thượng giới!

Thu Thủy thầm thán phục vị Bách Điều Tiên Nhân Đổ lão tiên bối này đã chọn được một động phủ, một phúc địa như nơi này để ẩn cư, đem so sánh với Bách Cầm động của Công Tôn lão tiên bối quả có phần thanh nhã tao quý hơn! Nàng tự nhủ, nếu sau này mình và Phó Thiên Lân tìm được nơi ẩn cư như thế này, để cùng nhau tu luyện đến lúc bạc đầu thì hạnh phúc biết bao....!

Ý nghĩ ao ước của nàng vừa tới đây, thì bỗng nhiên trước mặt vừa xuất hiện một quái thạch to lớn, và sau khi chuyển qua phía sau ngọn quái thạch, nàng lại ngạc nhiên đến ngơ ngác, vì dãy cây kỳ lạ nàng chưa

hề thấy, cũng chưa hề nghe ai nói đến bao giờ: hàng cây này, cây nào cây nấy to cỡ mấy vòng người ôm nhưng cành lá lại thấp lè tè. Trên ngọn đậu dày dặt các giống chim đủ sắc, mà đa số nàng cũng không hề biết tên, khoảng gần giữa bầy chim, đặt một chiếc bồ đoàn lớn kết bằng lông chim ngũ sắc dày hàng thước. Trên bồ đoàn có một thiếu phụ áo lục, tuổi độ hai mươi bảy hai mươi tám, tóc xõa ngang lưng đang nhắm mắt tĩnh tọa!

Vừa nhắc thấy phong thái Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu, Thu Thủy đã thầm nghĩ, chẳng trách Công Tôn lão tiên bối, phải bỏ phí hàng sáu bảy chục năm trời khổ tâm vùi đầu trong hang sâu rừng rậm để hoàn thành nguyện ước! Giữa lúc đó, Đỗ Vô Sầu cũng đã hé cặp mắt trong sáng nhìn cặp Thần điều màu vàng tung tăng cạnh nhau gật gù tâm sự, một lát sau bà ta mới đảo cặp mắt sang phía Thu Thủy và đưa tay bảo hai người ngồi, cất tiếng hỏi Phó Thiên Lân :

- Phó lão đệ thực là người biết giữ thủ tín, lão đệ đã cùng Thần điều đến đây, chắc là đã gặp được Công Tôn Đỉnh rồi! Còn vị cô nương này có phải là Nhân Thu Thủy cô nương mà lão đệ vẫn thường nhắc đến đó chẳng?

Phó Thiên Lân liền vội vàng nghiêm chỉnh giới thiệu Thu Thủy với Đỗ Vô Sầu, xong chàng cúi mình nói :

- Kính bẩm lão tiên bối, con quạ đen do Công Tôn lão tiên bối nuôi dưỡng đã biến thành toàn bạch rồi ạ!

Nghe xong, hình như Đỗ Vô Sầu có vẻ sửng sốt, nửa mừng nửa hãi và bất giác thốt lên một tiếng ủa đây vẻ ngạc nhiên.

Phó Thiên Lân liền tiếp lời kể rõ cho bà nghe về trường hợp quạ đen được hưởng dụng một số lớn giải độc Miêu Cương, bổ ích chân nguyên, nên mới biến thành màu toàn bạch như ý nguyện của vị chủ nhân Bách Cầm động!

Nghe Phó Thiên Lân kể xong câu chuyện kỳ ngộ trên Đỗ Vô Sầu mới hết hoài nghi và cúi đầu khẽ chép miệng thờ dài ra chiều cảm khoái vô cùng. Phó Thiên Lân lại nói :

- Công Tôn lão tiên bối sai Thần điều đưa bọn văn bối về Cửu Hoa sơn, người có dặn chúng tôi tiện đường ghé lại đây bái yết lão tiên bối và chuyển lời báo tin với lão tiên bối rằng người sẽ dẫn bầy linh điều đến đây vào đêm...

Không đợi Phó Thiên Lân nói hết, Đỗ Vô Sầu đã mỉm cười ngắt lời hỏi :

- Có phải ông ta nói sẽ đến đây vào trước đêm thất tịch chẳng?

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hành Tung Bí Mật Của Hoang Sơn Động Khách Cát Ngụ Nhân

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy nghe nói thì đều thầm nghĩ tình yêu của cặp Võ Lâm Kỳ Nhân này mới thực gọi là đắm thắm đến độ ý động tâm thông, họ ở xa nhau hàng ngàn dặm mà có thể hiểu rõ ý nghĩ của nhau như ngồi đối diện.

Nghĩ đoạn, cả hai cùng nghiêng mình nhận phải. Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu cũng linh dim cặp mắt, trầm ngâm giây lát rồi hỏi có vẻ cảm xúc :

- Ta cùng Công Tôn Đình phân ly, từ một giáp tí trước, nay lại sắp cùng nhau trùng tụ ở một giáp tí sau. Trong quãng thời gian ly tụ ấy, chúng ta đều đã được tinh tiến hơn xưa, nhưng cũng đã phải bỏ phí mất cả một chuỗi ngày tháng tươi đẹp hơn sáu mươi năm trời.

Xem vậy đủ thấy, một cuộc duyên hợp tốt đẹp của kiếp con người đâu phải dễ dàng mà có được cho nên ta mong rằng Phó lão đệ và Nhân cô nương cũng nên lấy chuyện chúng ta làm gương mà cùng kính mến thương yêu, lượng giải lẫn nhau, cố giữ sao cho bề ái khỏi nổi cơn sóng gió mới mong nắm được hạnh phúc lâu dài.

Nghe lời khuyên nhủ của vị nữ ẩn hiệp, Nhân Thu Thủy hơi e thẹn đỏ mặt, nhưng nàng chợt nhớ đến chuyện con Anh Vũ Bích Linh bị thất lạc thì nàng vội lên tiếng tường thuật lại cho Bách Điều Tiên Nhân nghe với những nhận xét của Công Tôn Đình để che lấp thẹn thùng...

Chính lúc hai người vừa đến, Đỗ Vô Sầu không thấy chim Anh Vũ đi theo, bà có ý nghi nhưng chưa tiện hỏi đợi khi nghe Thu Thủy thuật rõ chuyện xong, bà ta mới cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi mỉm cười nhận xét y như Công Tôn Đình, mà rằng :

- Con Bích Linh của ta vốn thông minh và khôn ngoan tuyệt trần, không khi nào nó chịu đi theo bọn hung tà đâu? Chắc nó phát hiện điều bí mật quan trọng gì trong sào huyệt lão quái nên nó mới thừa cơ ở lại dò xét. Nhân cô nương cứ yên tâm thế nào đến ngày Đại hội Hoàng Sơn nó cũng trở về, và biết đâu nó chẳng dò xét được nhiều điều giúp ích cho các tay anh hào dự hội cũng nên!

Phó Thiên Lân và Thu Thủy nghe hai vị kỳ nhân cái thế Công Tôn Đình và Đỗ Vô Sầu đều suy đoán và nhận định con Bách Linh có những điểm giống nhau nên họ trú bỏ được nỗi lo lắng về chuyện này và cùng đứng dậy thi lễ cáo từ để được sớm trở về Lãnh Nguyệt Bình tại Cửu Hoa sơn, bàn bạc kế hoạch quyết chiến và chế thăng giữa hai phe chánh tà trong kỳ Đại hội sắp tới.

Bách Diểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu khẽ ngược mắt ngắm nhìn Phó Thiên Lân và Thu Thủy một lượt rồi ân cần hỏi :

- Ta và Công Tôn Đình, tuy lòng trần đã nguội lạnh, quyết không tái xuất giang hồ nữa. Nhưng vì thâm cảm tình ý và công lao khó nhọc bốn ba ngàn dặm của Phó lão đệ đối với chúng ta nên chúng ta sẵn sàng giúp đỡ. Phó lão đệ và Nhân cô nương có vấn đề gì khó giải quyết, hoặc tâm nguyện chưa hoàn tất thì cứ nói ra, xem ta có thể giúp được chăng?

Phó Thiên Lân vội ứng thanh đáp :

- Văn bối chẳng có tâm nguyện riêng tư gì đáng nói, chỉ có một nỗi lo âu là trong bọn “Vực Ngoại tam hung” có hai lão ma đầu Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử và Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ, một tên giỏi nghề nuôi rắn độc, một tên có tài điều khiển thú dữ. Vậy đến ngày Đại hội Hoàng Sơn cầu xin lão tiên bối phái khiến mấy linh cầm đến Thanh Lương đài để trừ khử những loài xà thú, giúp đỡ quần hiệp chính phái một tay có được chăng?

Bách Diểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu không cần nghĩ ngợi đã mỉm cười gật đầu nhận lời :

- Được rồi, đến lúc bấy giờ chắc ta cùng Công Tôn Đình đi trùng tỵ rồi chúng ta sẽ chọn trong bầy linh cầm, lấy mấy con có tài khắc chế xà thú và cho cặp Thần điều hướng dẫn đến Hoàng Sơn đặt dưới quyền chỉ huy của lão đệ.

Được Đỗ Vô Sầu nhận lời, Phó Thiên Lân hết sức mừng rỡ vội gập mình cảm tạ.

Riêng Thu Thủy hình như sức nghĩ ra điều gì, nàng liền mỉm cười bảo Phó Thiên Lân :

- Lân ca không có tâm nguyện riêng, nhưng tiểu muội thì lại có điều muốn thỉnh cầu Đỗ lão tiên bối, và không muốn cho Lân ca nghe biết. Vậy Lân ca xin hãy lại đằng kia nhìn ngắm bầy chim một lát được không?

Phó Thiên Lân tuy không rõ Thu Thủy định bày trò gì? Nhưng chàng cũng phải theo lời bước ra một quãng xa rồi gọi con Cút mỏ sắt trong tay áo, hái mấy trái cây lạ, chia cho nó cùng ăn.

Thu Thủy đợi Phó Thiên Lân bước ra xa, nàng mới tới bên cạnh thì thầm kể cho bà nghe câu chuyện giữa Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hưng si luyện Phó Thiên Lân, và giữa nàng với cô ta đã kết bạn tâm giao.v.v... Kể xong, Thu Thủy lại cau mày khẽ nói tiếp :

- Tiên bối thử nghĩ xem chị ấy có đáng thương không? Điều đáng quý nhất là chị ấy tuy sống trong vũng bùn nhơ, nhưng vẫn giữ được phẩm giá trong sạch cho đến ngày nay, hãy còn nguyên vẹn là cô gái băng trinh. Do đó, văn bối muốn thành toàn việc này nhưng xem ra hình như Lân đại ca đối với chị ấy không có chút tình thương yêu gì cả? Chẳng lẽ trời xanh lại khéo ghen ghét kẻ má hồng, lại định bắt một cô gái đáng thương đáng mến và cũng đáng kính như chị ấy phải chịu cảnh mệnh bạc như tờ giấy mỏng hay sao?

Bách Diệu Thiên Nhân Đỗ Vô Sầu ngồi yên nghe Thu Thủy xong, bà khẽ chớp mắt nhìn nàng gật đầu khen ngợi :

- Nhân cô nương, cô được tâm tư độ lượng tốt đẹp như vậy, dù giang hồ hiểm ác đến đâu chẳng nữa, cũng sẽ ảnh hưởng mà biến thành cuộc sống yên vui hòa hảo! Còn Phó lão đệ là người đàn hoàng đứng đắn, ái tình chuyên nhất, thấy sắc đẹp mà không mê đắm thì hà tất cô nương lại bắt chàng làm một điều mà thâm tâm chàng không muốn? Còn điều nữa là không hiểu nhân phẩm của Đông Hải Kiêu Bà sư phụ Cổ Phiêu Hương có được khá không?

Thu Thủy nghĩ ngợi giây lát đáp :

- Tuy vẫn bối đã một lần bị bà ta tung chưởng đánh bể thuyền chìm xuống biển cả, tính mạng lâm nguy, nhưng vẫn bối vẫn nhận thấy trong số “Vực Ngoại tam hung”, riêng Đông Hải Kiêu Bà, ngoài tính nết kiêu ngạo và hơi hiếu sát, không thấy bà ta có điều gì ác độc xấu xa cho lắm. So với các tên Nam Hoang Hạt Đạo và Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử thì nhân phẩm của bà có phần khác hơn nhiều.

Nghe xong, nét mặt Đỗ Vô San lộ vẻ vui tươi như đã tìm được quyết định về chuyện này, bà ta khẽ mỉm cười bảo Thu Thủy :

- Nhân cô nương hãy yên tâm cùng Phó lão đệ trở về Cửu Hoa sơn với các bằng hữu trong “Bình Tung ngũ hữu”, bàn việc đối phó với hung tà. Còn tâm nguyện của cô nương, đợi sau khi Đỗ Vô Sầu và Công Tôn Đình trùng tụ, thế nào chúng ta cũng có cách thu xếp ổn thôi.

Được Đỗ Vô Sầu nhận lời giúp hoàn thành ý nguyện Thu Thủy mừng rỡ vô cùng, nàng vội vã gọi Phó Thiên Lân lại, rồi cùng chàng bái tạ cáo từ. Đỗ Vô Sầu sai con Thần điều của bà ta đưa hai người trở về, để mỗi người được ngồi riêng trên lưng một con cho thư thả hơn và cũng nhân tiện để cho chúng nhận rõ đường đến Cửu Hoa sơn sau này.

Đến khi rời khỏi Vô Sầu cốc, Thu Thủy ngồi trên lưng Thần điều bỗng đề khí gọi Phó Thiên Lân nói :

- Lân ca, Đỗ lão tiên bối nhận lời đến kỳ Đại hội Hoàng Sơn sẽ phái linh điều đến giúp chúng ta tiêu diệt độc xà mãng đó, vậy chúng ta nên ghé Hoa Sơn cho chúng nhận đường. Hơn nữa, đã lâu ngày tiểu muội không gặp ân sư, nên cũng muốn tiện dịp này về thăm người một lát rồi sẽ đi Cửu Hoa sơn, chẳng hay Lân ca có bằng lòng không?

Lúc này, đối với Thu Thủy, điều gì mà Phó Thiên Lân chẳng bằng lòng, cho nên sau khi nghe nàng nói, chàng vội mỉm cười gật đầu đồng ý ngay. Nhân Thu Thủy liền đưa mắt biện nhận phương hướng rồi khẽ vỗ lưng chim chỉ hướng Hoàng Sơn thẳng tới.

Khi vừa đặt chân xuống Thanh Lương đài, quang cảnh nơi đây khiến cả hai đều sững sốt lo sợ. Chỗ ẩn cư của Hoàng Sơn đệ tử Cát Ngu Nhân chỉ còn là một căn nhà vắng tanh, không một bóng người, từ

phía nhện giăng bụi phủ dày đặc, hình như lão hiệp khách đã lâu chưa hề bước chân về đây lần nào?

Nhìn cảnh tượng, Thu Thủy lo lắng hỏi với nét mặt kinh ngạc :

- Lân ca, tiểu muội còn nhớ lúc chia tay tại Lãnh Nguyệt Bình, ân sư có nói là người sẽ về Thanh Lương đài để tinh tọ luyện công và căn dặn rằng trước kỳ Đại hội Hoàng Sơn, người không cho phép chúng ta về thăm hỏi làm rộn. Thế mà tại sa người không về đây?

Hay là giữa đường đã gặp chuyện nguy hiểm rồi?

Phó Thiên Lân nghĩ mãi cũng không hiểu rõ nguyên do, nên chàng đành phải an ủi Thu Thủy :

- Thu muội bất tất phải quá lo như thế! Vì với kinh nghiệm giang hồ và võ công tuyệt thế của Cát sư thúc thì không thể nào để xảy ra chuyện gì được? Chắc là người bận việc quan trọng khác nên tới trễ, chỉ bằng chúng ta hãy về chỗ ẩn cư của Bạch lão tiên bối tại Cửu Hoa sơn, may ra có tin của Cát sư thúc cũng nên.

Nhân Thu Thủy hiểu rõ công lực của ân sư nàng cao siêu hơn các vị hiệp khách trong nhóm “Bình Tung ngũ hữu” nhiều và chắc chắn không thể nào thua sút bọn “Vực Ngoại tam hung”. Cho nên nàng hơi yên tâm. Còn chuyện xảy ra kỳ quá bất ngờ nên nàng khó tránh khỏi lo âu buồn bã. Tuy nhiên, nàng cũng lại phải cùng Phó Thiên Lân cưỡi Thần điêu bay về Cửu Hoa sơn chứ biết làm sao hơn?

Khoảng cách giữa Hoàng Sơn - Cửu Hoa cũng chẳng bao xa, lại được tốc độ phi hành của cặp Thần điêu rất lẹ nên chẳng mấy chốc đã về đến nơi. Sau khi hạ xuống đỉnh núi, cặp chim thần liền vươn cổ nhìn hai người khẽ kêu lên mấy tiếng tỏ ý từ biệt rồi mới cất cánh trở về Vô Sầu cốc.

Lúc này, các vị trong nhóm “Bình Tung tứ hữu” đều ẩn cư trong động phủ của Bạch Nguyên Chương để khổ luyện thần công chờ ngày Đại hội Hoàng Sơn ra tay tiêu trừ bọn “Vực Ngoại tam hung”. Riêng Tuệ Giác thần ni thì đã trở về Kỳ Liên Sơn và hứa đúng ngày hẹn sẽ tới Thanh Lương đài tham dự Đại hội.

Sau khi vào động tham yết các vị lão hiệp, Thu Thủy liền hấp tấp hỏi :

- Thưa các vị lão tiên bối, chẳng hay ân sư của vãn bối có trở lại đây lần nào nữa không?

Nghe hỏi, trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương lộ vẻ kinh ngạc :

- Tại sao Nhân cô nương lại hỏi như thế? Hôm trước lệnh sư Cát đại hiệp đã có nói là người trở về Thanh Lương đài để tinh luyện thần công, chuẩn bị tham dự Trùng Dương Đại hội...

Nghe nói ân sư không trở lại Cửu Hoa sơn, Thu Thủy lấy làm lạ và lo lắng quá nên nàng không đợi Bạch Nguyên Chương nói hết đã ngắt ngang :

- Văn bối cùng Lâm ca vừa mới từ Hoàng Sơn về đây và được biết sau khi rời khỏi Lãnh Nguyệt Bình, ân sư văn bối đã bị mất tích thành linh, không rõ đi đâu?

Mọi người trong nhóm “Bình Tung ngũ hữu” nghe tên Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân bỗng nhiên mất tích thì ai nấy đều kinh ngạc vô cùng và đồng lên tiếng giục Thu Thủy kể rõ đầu đuôi câu chuyện để tiện suy đoán.

Nhân Thu Thủy vội vàng thuật lại cho mọi người rõ từ lúc nàng ở Lư Sơn hy sinh viên “Cửu chuyển Phán Hồn đan”, nghĩa phụ Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn. Sau đó lại đi Hoa Sơn cầu dược, trong lúc cứu người trúng độc Thiên Lam kiếm bị cụt một ngón tay rồi được Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương đưa về Thúy Vi đảo và lúc ở đó trốn về thì gặp Đông Hải Kiều Bà ở giữa biển bị bà ta tung chưởng đánh bể thuyền, chết giấc chìm xuống biển, may nhờ Thần điều của Bách Cầm Thiên Tử Công Tôn Đình cứu về Mãng Thương sơn.v.v...

Nghe xong Bạch Nguyên Chương mừng rỡ hỏi :

- Nhân cô nương may mắn gặp được Bách Cầm Thiên Tử Công Tôn Đình như vậy, chẳng hay cô nương có cầu xin ông ta cho mượn mấy linh cầm...?

Thu Thủy lại ngắt lời Bạch Nguyên Chương đáp :

- Về việc mượn chim để diệt trừ độc xà ác thú của bọn Tiêu Dao lão quái và Đồng Cổ Thiên Tôn xin Bạch lão tiên bối cứ yên tâm, thế nào đến Tiết Trùng Dương mồng chín tháng chín cũng sẽ có linh cầm bay đến Hoàng Sơn trợ giúp.

Nguyên các vị trong nhóm “Bình Tung tứ hữu” đối với nhóm giống xà thú dữ tợn kỳ độc của bọn “Vực Ngoại tam hung” đều cảm thấy rất khó khăn đối phó đến nay nghe Thu Thủy nói đã mượn được linh cầm trợ trận, thì vị nào vị nấy đều lộ vẻ vui mừng khôn tả.

Lúc đó Thu Thủy khẽ liếc Thiên Lâm một cái rồi tiếp tục :

- Về việc trừ xà thú của đối phương tuy không lo ngại nữa, nhưng chẳng hay các vị lão tiên bối có được biết tin Đan Tâm kiếm khách bị quần tà uy hiếp, không cho giúp đỡ phe chúng ta trong kỳ Đại hội Hoàng Sơn hay chưa?

Nghe tin này mọi người đều sửng sốt kinh hãi và đồng giục Thu Thủy kể rõ nguyên nhân. Trong khi nàng chưa kịp đáp thì Thiên Lâm đã lộ vẻ sượng sùng đáp thay :

- Việc này lỗi do văn bối bất tài gây nên. Nguyên lúc đi Lư Sơn tìm Thu muội dọc đường văn bối chẳng may gặp bọn Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn dẫn bày ác thú cùng thủ hạ, đồ đệ chặn đường cướp thanh Thiết Kiếm Chu Ngân. Tuy văn bối đã tự hủy Thiết kiếm nhưng vẫn vô tình để chúng đoạt mất khúc chuỗi kiếm gãy có điểm Bích Nguyệt Chu Ngân. Do đó chúng đã lợi dụng khúc kiếm gãy này để uy

hiếp Như lão tiền bối và bắt buộc người không được ra tay trợ lực chúng ta trong kỳ Đại hội...

Đến đây chàng liền kể rõ sự việc xảy ra và đọc lại cho mọi người nghe bài thơ tứ tuyệt do Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân ghi trên vách Cửu Tử động tại Đan Tâm Bích.

Bình Tung tứ hữu ngồi lắng lắng nghe xong, người có tính nóng nảy nhất trong nhóm là Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đã giận dữ lên tiếng đầu tiên :

- Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân, thực đã ưỡn danh một người được giới võ lâm kính mến. Tại sao ông ta không biết phân rõ trắng đen, phải trái mà lại hàm hồ như thế?

Đại hội Hoàng Sơn có ông ta cũng chẳng hơn gì, mà không có ông ta cũng chẳng mất gì.

Lão Hùng này không tin rằng bọn Vực Ngoại tam hung đã có tài làm được trò gì?

Thấy bạn nóng nảy bức tức như vậy, Động Đình Điều Tẩu Vân Cửu Cao vẫn bình tĩnh mỉm cười khuyên giải :

- Hùng huynh chớ nên nóng tính nghi oan cho bậc hiệp sĩ tiền bối, theo dự đoán của tiểu đệ Đan Tâm kiếm khách không đến nỗi thiên bạc như thế đâu, chắc là ông ta có thâm ý gì cũng nên? Chỉ đáng lo về chuyện Cát đại hiệp bỗng nhiên mất tích. Rủi mà đến ngày Đại hội Cát đại hiệp không có mặt ở Hoàng Sơn thì thực lực chúng ta hơi bị thua sút đối phương nên chúng ta cần phải bàn tính trước mới được.

Nguyên theo kế hoạch mọi người đã bàn định thì đến ngày Đại hội sẽ mời Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân đối phó với tay cao cường nhất trong bọn Tam hung là Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm, Tuệ Giác thần ni thì vì mối thù của người tục gia sư đệ Hồng Phát Túy Linh Quan Tổng tự nhiên phải đối phó với Ngọc Chí Linh Xà Tiêu Dao Tử. Còn Vân lão ngư nhân hợp sức Hùng Đại Niên đối phó với Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ; Bạch Chương Nguyên và Vân đạo trưởng sẽ dùng song kiếm Lưu Vân và Lạc Ngọc Thanh Mang chăm sóc Nam Hoang Hạt Đạo Phí Kỳ Nam. Như vậy có thể ngang tay thủ hoà!

Còn Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương và lũ môn hạ nghiệt ác của các tên lão quái thì đã có Nhân Thu Thủy, Phó Thiên Lân với pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp cũng đủ sức đối phó. Cho nên, chỉ đáng lo về mặt xà cổ kỳ độc, mãnh quái dị thú mà sức người khó chống nổi.

Ai dè đến nay, vừa may mắn mượn được linh cầm, khắc chế xà thú thì nhân vật đầu não quan trọng đủ sức đối phó với Đông Hải Kiêu Bà lại bỗng nhiên mất tích, khiến mọi người phải lo lắng suy tính mãi vẫn không tìm được cách sắp xếp ổn thoả. Riêng thu hủ lại càng lo lắng nhiều hơn về Cát Ngu Nhân nên nàng đã đề nghị chia nhau xuống núi đi tìm, và sẽ trở về tụ họp tại Hoàng Sơn trước Tết Trùng Dương vài ngày.

Trại Hoa Đà Bạch Chương Nguyên ngồi suy nghĩ một lúc lâu, cũng nhận thấy còn tới hơn ba tháng nữa mới tới Đại hội Hoàng Sơn, nếu ngồi chờ ở Lãnh Nguyệt Bình thì cũng vô ích. Chi bằng, nên theo lời đề nghị của Thu Thủy, chia nhau xuống núi đi dò xét xem tại sao Cát Ngu Nhân lại bỗng nhiên mất tích?

Tuy chủ ý đã quyết định nhưng Bạch Nguyên Chương vẫn cho rằng kỳ hội Hoàng Sơn đã gần kề, nên cố tránh không gây chuyện lôi thôi nữa, cho nên ông ta đề nghị có đi thì cũng chỉ nên chia nhiều lần là hai toán, để tránh lực lượng khỏi bị yếu ớt khi bất ngờ gặp bọn ma đầu ở dọc đường.

Nghe lời đề nghị của Bạch Nguyên Chương mọi người đều gật đầu đồng ý khen phải.

Bạch Nguyên Chương liền cắt đặt :

- Động Đình Diệu Tẩu Vân Cửu Cao là người lão thành cẩn thận lãnh trách nhiệm hướng dẫn Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên cùng Cô Vân đạo trưởng đi về phía Đông. Còn lão ta hướng dẫn Phó Thiên Lân và Thu Thủy đi về phía Tây. Lão còn cẩn thận dặn dò mọi người nên tính toán lộ trình kỹ lưỡng để có thể về tụ tập tại Thanh Lương đài chậm nhất là trước Tiết Trùng Dương một hoặc hai ngày.

Toán Động Đình Diệu Tẩu, Cô Vân đạo trưởng và Trường Bạch Tửu Đồ thấy Bạch Nguyên Chương sắp đập thỏa đáng liền từ biệt xuống núi đi trước. Còn lại toán Bạch Nguyên Chương, lão liền lấy viên Bồ Thiên Hoàn mới luyện xong đưa cho Phó Thiên Lân mỉm cười nói :

- Phó lão đệ, viên Bảo Thiên Hoàn này tuy chưa được phối chế với cây Thủy Ti Thạch Nhĩ và vì non lửa đã mất nhiều công hiệu. Nhưng dù sao thì con Đực Thủ Địa Long cũng là loại linh dược rất quý, lại được lão phu tốn công khó nhọc nhiều ngày để luyện chế, lão đệ hãy dùng tạm may ra có thể tăng được một vài thành nội lực chân khí chẳng?

Phó Thiên Lân vội tươi cười đáp tạ :

- Kính thưa Bạch lão tiên bối, nơi đây vẫn bối đã được Bách Diệu Tiên Nhân Đồ lão tiên bối lưu lại trong Vô Sầu cốc cho hưởng dụng một số linh dược dị quả nên về phương diện chân lực đã được tăng tiến rất nhiều, vậy xin lão tiên bối hãy dành riêng Bảo Thiên Hoàn này để lại chờ lưu dụng vào dịp khác.

Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã được nổi danh thần y, đương thời tất nhiên phải có tài quan sát khí sắc cho nên sai khi nghe Phó Thiên Lân nói, lão liền ngắm nhìn sắc diện của chàng một chặp. Quả nhiên thấy nét mặt hồng hào, tinh khí hội chiếu chứng tỏ về phương diện nội công của chàng đã tăng rất nhiều. Do đó, lão liền cất thu viên Bảo Thiên Hoàn, lấy một chiếc bình bạch ngọc đưa cho Phó Thiên Lân và mỉm cười nói :

- Hiện nay, viên thuốc này tuy có giảm mất phần nào năng lực về phương diện tăng cường chân lực, nhưng nếu để chữa trị nội thương thì không thua gì các loại tiên đan cải tử hoàn sinh. Còn công dụng của nó tuy không có tính chất giải được chất độc nhưng cũng có thể sánh bằng viên Cửu Nhuyễn Phấn Hồn đan của lão phu luyện chế. Hiện giờ lão đã không dùng tới, hãy nên mang theo đề phòng khi cần thiết thì giúp người khác càng hay.

Phó Thiên Lân vừa đón nhận viên thuốc xong, thì sực nhớ đến con Cút mỏ sắt của Công Tôn Đình tặng

cho chàng, liền giũ tay áo gọi linh điều ra, để đậu trên bàn tay cho Bạch Nguyên Dương quan sát, luôn tiện cũng kể cho lão hiệp nghe về sự tích oai dũng của linh điều đại Bách thủ nham, đã làm một cuộc hành trình suốt từ đầu đến đuôi trong bụng con dị thú Khai Sơn Thần Tê của Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ, khiến lão ta phải tức giận ứa gan mà không làm gì nổi.

Bạch Nguyên Chương thấy hình thù con Cút mỏ sắt này chỉ lớn bằng con gà con, nhắm mắt rụt cổ đứng co một chân trên lòng bàn tay Phó Thiên Lân, trừ chiếc mỏ nhọn, vừa dài vừa đen lóng tróng như chiếc dùi sắt ra không thấy có vẻ gì khác lạ? Nhưng lão đã nghe Thiên Lân thuật chuyện nó đã đủ sức mạnh để hạ sát một thân thú oai dũng có sức húc đổ núi đá như con Khai Sơn Thần Tê và lại là tặng vật của bậc kỳ nhân cái thế như Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình thì lão biết con chim này không phải vật thường, nên lão liền móc trong bọc ra một viên Cổ nguyên ích khí linh đan, khẽ dùng sức búng viên thuốc lên cao hơn mười trượng.

Hành động này của lão quả nhiên đã biết rõ được đặc tính thông linh của con Cút mỏ sắt. Nguyên lúc đó, nó đang lim dim đậu trên lòng bàn tay của Thiên Lân, vừa nhìn thấy viên linh đan do Bạch Nguyên Chương tung ra đó đã hóa thành một vệt khói xám như sợi chỉ, vọt lên không đuôi theo đớp lấy viên linh đan. Sau khi nuốt xong, nó liền quay đầu về nhìn Bạch Nguyên Dương khẽ kêu vài tiếng như tỏ ý cảm tạ, rồi chập cánh lao xuống như ánh điện chớp, và rúc vào năm trong ống tay áo của Phó Thiên Lân như cũ.

Mọi người nhìn thấy linh điều linh tuệ và khôn ngoan như vậy thì đều bật cười tỏ ý mừng rỡ. Kế đó, Thu Thủy lên tiếng hỏi Bạch Nguyên Chương :

- Thưa Bạch lão tiên bối hiện giờ chúng ta quyết định đi về hướng Tây, nhưng không biết nên đi theo hướng nào cho tiện?

Bạch Nguyên Chương lắc đầu cười nói :

- Việc tôn sư Cát đại hiệp bỗng nhiên mất tích, tuy không lo ngại xảy ra việc gì nguy hiểm vì người đã có sẵn thần công tuyệt thế để tự bảo vệ. Nhưng về phương hướng thất lạc thì không biết đâu mà suy đoán? Chúng ta chỉ có cách là cứ gặp đâu đi đấy để dò xét tin tức mà thôi, và không chừng gì nay đại hiệp đã về Hoàng Sơn rồi cũng nên.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cảnh Tiên Dưới Trần

Nghe nói, Thu Thủy liếc nhìn Phó Thiên Lân mỉm cười đề nghị :

- Đã vậy, chi bằng chúng ta hãy thử đi về hướng Vô Sầu cốc trong dãy núi Võ Đang xem sao? Vì hiện nay cũng gần đến đêm Thất tịch, kỳ hạn gặp gỡ của Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình với Bách Điều Tiên Nhân Đồ Vô Sầu. Thừa dịp này, may ra chúng ta được thưởng thức một cảnh tượng kỳ quan hiếm có trên đời, giữa lúc hai bầy chim đủ màu sắc bay lượn rợp trời...

Bạch Nguyên Chương nghe nói, liền cất tiếng cười ha hả, nhìn Phó Thiên Lân bỡn cợt :

- Hì...hì..., người ta có câu nói: “Mỹ nhân đẹp mắt, lương hữu đẹp lòng”. Ở đời, chuyện khó khăn nhất không gì bằng chọn được một người bạn tốt hiểu rõ lòng mình, nhưng việc khó khăn hơn thế nữa là sao gặp cho được một tri kỷ hồng nhan. Hì...hì, lão đệ được tốt phúc nên mới gặp được một vị như Nhân cô nương đây... hì...hì...!

Sau một hồi cười và những lời úp mở, lời giễu cợt của Bạch Nguyên Chương, khiến Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy hai người đều lộ vẻ e thẹn chỉ biết cúi đầu mỉm cười hội ý...

Giữa lúc đó, vầng thái dương vừa giáng đỉnh non đoài, ánh nắng nhạt ban chiều phú màu vàng rực rỡ xuống khắp dãy núi đồi vô tận...

Phó Thiên Lân khẽ liếc mắt nhìn người yêu thấy khuôn mặt vốn đã xinh đẹp tuyệt luân của nàng, dưới bóng chiều tà lại càng thêm hồng hào rực rỡ, chẳng khác đóa hoa mẫu đơn, thược dược mới nở, khiến lòng chàng băng khuâng ngây ngất như kẻ mất hồn.... Bạch Nguyên Chương là một người đã lăn lộn từng trải, thấu rõ tình đời nên khi thấy trạng thái của Phó Thiên Lân như vậy thì lão cất tiếng cười ha hả mà rằng :

- Lời đề nghị của Nhân cô nương rất hợp ý lão phu, bữa nay trời đã tối, đợi sáng sớm mai ba chúng ta sẽ lên đường đến dãy núi Võ Đang, vừa tiện đường dò xét tin tức Cát đại hiệp, vừa đến thăm Vô Sầu cốc một thể.

Con Cút mỏ sắt nghe mọi người nhắc đến tên Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điều Tiên Nhân hình như nó cũng hiểu ý và tỏ vẻ vui mừng vỗ cánh nhảy nhót như muốn vọt lên lưng trời bay lượn cho thỏa thích. Thấy vậy, Thiên Lân bất giác thở dài thầm nhủ :

- “Một con chim nhỏ vô tri mà biết luyện mển chủ cũ. Thế mà loài người mang tiếng khôn hơn muôn vật lại có biết bao kẻ vong ân bội nghĩa, lừa thầy phản bạn thực là xấu hổ cho đồng loại...”

Tâm niệm của chàng chưa dứt thì đã nghe Thu Thủy thở dài một tiếng buồn rầu :

- Người trong giới giang hồ ngày nay chỉ biết có thù thì phải trả chớ chưa có người nào coi sự báo ơn nặng hơn chuyện trả thù, so với chú chim nhỏ nhút này thì loài người còn nhiều kẻ không bằng cầm thú.

Tới đây, nàng ngừng lời đưa mắt nhìn người yêu, sóng tình chan chứa. Cả hai cùng lặng lẽ đến độ si ngây, quên hẳn vị Thần Y đại hiệp Bạch Nguyên Chương đang đứng bên cạnh mỉm cười thông cảm.

Một lúc sau, Thu Thủy mới sực tỉnh, thở dài một tiếng nói tiếp :

- Chỉ đáng tiếc Cổ tỷ tỷ (Hong Y La Sát) không có dịp cùng chúng ta đến thưởng thức bầy linh cầm diểu bay lượn trong cuộc gặp gỡ của hai vị kỳ nhân này. Danh tiếng của tỷ ấy tuy có ác độc, nhưng thực ra tâm địa rất tốt, không biết lúc chị ấy được thưởng thức cảnh tượng như thế thì sẽ cảm hứng đến mức nào?

Nghe Thu Thủy nói, Phó Thiên Lâm bất giác ngạc nhiên sững sờ, chàng không hiểu tại sao Thu Thủy lại bỗng dưng đề cập đến vấn đề của Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương mà nàng còn nhìn mình không chớp mắt như thế?

Bể tình sóng gió, biến hóa đa đoan, đôi khi còn rắc rối hơn những chuyện thị phi ân oán trong giới võ lâm nhiều. Bạch Nguyên Chương chỉ thấy được trạng thái hai người có vẻ khác trước thôi, chứ đâu có ngờ đến những chuyện ảo diệu bên trong cho nên lão mượn cớ đi sửa soạn thức ăn rồi mỉm cười cáo lui cho hai người tâm sự.

Phó Thiên Lâm ngơ ngác suy nghĩ ít lâu, chàng mới chợt hiểu và cũng thở dài :

- Thu muội, chả lẽ Thu muội vẫn chưa hiểu rõ tâm ý của tiểu huynh hay sao? Đối với Cổ Phiêu Hương, tiểu huynh chỉ quen biết qua loa chứ đâu gọi là...

Lời nói của Thiên Lâm chưa dứt, Thu Thủy đã đứng sát vào mình chàng liếc mắt mỉm cười âu yếm hỏi chằm :

- Lâm ca, vừa rồi tiểu muội có đem thí dụ, ví những kẻ vong ơn bội nghĩa với loài cầm thú, chẳng lẽ Lâm ca không nghe rõ sao?

Phó Thiên Lâm lại càng ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu huynh có nghe rõ nhưng...

Thu Thủy lại không đợi chàng nói năng hết đã tiếp lời :

- Giá như có người dâng tặng Lâm ca một vật quý báu nhất trên đời, trong khi ấy Lâm ca đã không báo đáp lại còn dày xéo vật quý của người đem cho như vậy có thể gọi là một kẻ vong ân được chăng?

Nghe hỏi, Phó Thiên Lân khẽ nhú mày, trầm ngâm giây lát rồi chậm rãi nói :

- Đầu đao mà không báo lý, tuy có hơi khác biệt với hai chữ “vong ân” nhưng cũng không phải hành vi của người quân tử. Chẳng hay Thu muội hỏi tiểu huynh câu đó với ý gì?

Thu Thủy khẽ liếc cặp mắt trong như nước hồ thu rồi ngừng đầu mỉm cười :

- Lân ca đừng thắc mắc gì vội, hãy cứ trả lời câu hỏi của tiểu muội: “Ở trên đời có vật gì trân quý nhất?”

Lúc này, Phó Thiên Lân tuy đã lờ mờ hiểu ý Thu Thủy nhưng vẫn chưa rõ hẳn nên chàng phải ngẫm nghĩ một lúc mới đáp :

- Danh kiếm tuyệt thế bí kíp kỳ công, là vật tối trân quý nhất của người trong giới võ lâm. Giai nhân khuynh quốc, mỹ nữ khuynh thành là tối trân của kẻ sĩ phong lưu hào hoa. Minh châu dị bảo lựa là gấm vóc là vật tối trân của kẻ say đắm trong vòng danh lợi. Người đủ mọi giới, vật cũng nhiều thứ khác nhau, như vậy tiểu huynh biết trả lời câu hỏi của Thu muội như thế nào cho phải.

Nhân Thu Thủy cười lắc đầu :

- Lân ca nói không có cái nào đúng cả vì danh kiếm có thể tìm được, minh châu có giá trị hơn kém, mà lại là những vật thân ngoại sao có thể gọi là vật tối trân quý trên đời được?

Phó Thiên Lân hơi nhú mày lắc đầu :

- Nếu thế thì tiểu huynh xin chịu không trả lời được.

Thu Thủy bèn lộ vẻ buồn rầu than :

- Người ta thường nói: “Bảo vật vô giá để tìm. Con người hữu tình khó gặp”. Minh châu, bảo kiếm tuy có trân quý thực nhưng so với tình cảm xuất phát tự đáy lòng con người thì còn thua kém xa. Riêng về Cổ tỷ tỷ từ khi bước chân vào đời đến giờ chưa để hình bóng chàng trai nào lọt vào mắt xanh. Nay mối tình chị ấy đối với Lân ca rất sâu đậm mà chưa nghĩ đến hề nghĩ đến chuyện được đền đáp chút gì. Hỏi rằng tấm chân tình ấy chẳng phải vật trân quý nhất trên đời là gì? Vậy mà Lân ca đối với người ta không một chút thương hoa tiếc ngọc, cho nên tiểu muội cũng dùng ngay câu nói của Lân ca mà hỏi rằng: Hành vi ấy của Lân ca có phải hành vi của người quân tử không?

Phó Thiên Lân nghe Thu Thủy nói quanh quẩn một hồi thì mới vỡ lẽ, lại bất giác chàng kinh ngạc thêm. Chàng nhìn người yêu, thấy nàng vẫn đưa cặp mắt tình tứ nhìn chàng không chớp, thì nhất thời không biết trả lời nàng thế nào cho phải.

Thấy Phó Thiên Lân tỏ vẻ buồn bã, làm thinh không đáp, Thu Thủy lại mỉm cười ngây thơ nói :

- Lân ca chớ nên cho những lời thành thực của tiểu muội lúc rồi là có ý nói bóng gió xa xôi gì, nhất là vì mối liên quan giữa hai chúng ta mà Lân ca tỏ vẻ dè dặt. Nên biết với nhan sắc của Cổ tỷ tỷ, tuy đáng gọi là kiều diễm thực nhưng cũng chưa quý bằng tấm lòng hướng thiện và chất cao sang của một người sống trong vũng bùn lầy mà vẫn giữ được trong sạch như gương ấy. Nếu chúng ta có thể cảm hóa và đưa được một vị Hồng Y La Sát như Cổ Phiêu Hương trở về nếp sống lý tưởng mỹ mãn, biết đâu chẳng do đó mà lôi kéo được thêm bao người khác cũng ở vòng tội lỗi biết tình ngộ, hối đầu trở về đường ngay nẻo chính cũng nên.

Phó Thiên Lân thở dài một tiếng đáp :

- Lòng dạ khí tiết của Cổ Phiêu Hương ai mà chẳng kính phục? Nhưng nếu bảo tiểu huynh coi nàng như một người chị thì được còn nói đến chuyện khác...Thu muội chỉ cần cũng chớ nên có ý cưỡng bách làm gì. Thu muội chỉ cần nhìn vào tấm chân tình sâu đậm giữa Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình với Bách Điều Tiên Nhân Đồ Vô Sầu đã kéo dài hàng một giáp tý mà không thay đổi sẽ hiểu rõ tấm lòng chung thủy bền vững như sắt đá của tiểu huynh...

Tới đây, chàng ngưng lại một lát ngừng đầu nhìn mặt trăng trong suốt đang từ từ ló dạng phía Đông sơn rồi bỗng nhiên xúc động hào tính, khẽ mỉm cười nói tiếp :

- Thôi, hãy gác chuyện đó lại, chúng ta nên bàn tới chuyện cấp thời trước mắt thì hơn. Vì hiện nay Cát sư thúc bỗng nhiên mất tích. Vạn nhất đến ngày Đại hội, sư thúc không kịp trở về thì với khí thế hung hăng quá mạnh của bọn Vực Ngoại tam hung và Đồng Cổ Thiên Tôn, rất có thể xảy ra thảm cảnh đúng như lời Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hận đã nói “Cửu cửu Hoàng Sơn” biến thành “Vạn Kiếp chi môn”. Và bọn giang hồ Vệ đạo như chúng ta đều không tránh khỏi số kiếp. Cho nên, hiện thời chúng ta nên gác tạm tình nhi nữ, mà nên đề cao chí khí anh hùng thì hơn. Đợi sau khi chứng kiến cảnh trùng tụ giữa hai lão tiền bối Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điều Tiên Nhân tại Võ Đang sơn, chúng ta nên trở về Hoàng Sơn gấp, để cố gắng đem hết sức mình trong việc duy trì chính nghĩa. Tiểu huynh sẽ nhờ oai lực của thanh Cổ Kiếm Vô Danh do Công Tôn lão tiền bối trao tặng và pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp của sư môn để diệt trừ thêm một tên gian tà cũng hung cực ác hào, là quét sạch được thêm một bãi cỏ rác, làm dơ bẩn giang hồ chừng nấy.

Với những lời nghiêm nghị chính đáng của Phó Thiên Lân khiến Thu Thủy cũng cảm thấy trong cuộc Đại hội Hoàng Sơn sắp tới tình thế rất khó khăn nguy hiểm. Vì đối với bầy độc xà ác thú của Ngọc Chi Linh Xa Tiêu Dao Tử và Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ tuy đã mượn được linh cầm khắc chế trừ diệt nhưng những tên ma đầu trong số Vực Ngoại tam hung, tên nào tên nấy có thần công tuyệt thế, so sánh với các nhân vật bên chính nghĩa, ngoại trừ Tuệ Giác thần ni có thể đủ sức một chọi một, còn các tay anh hùng trong nhón Bình tung tứ hữu phải lấy hai người chọi một người mới miễn cưỡng ngang sức. Nếu quả thực đến lúc bấy giờ ân sư nàng là Cát Ngu Nhân không tham dự thì quần hiệp chính nghĩa sẽ nắm chắc phần thất bại không sai.

Con người một khi đã mang mối sầu tư, thì dù có đối diện với tri kỷ hay đứng trước danh sơn thẳng cảnh, gió mát trăng trong cũng không còn cảm hứng để thưởng thức hay tâm sự. Do đó cặp tình nhân trai trẻ này đã chấm dứt câu chuyện để nghỉ ngơi, chờ ngày hôm sau cùng vị thần y đương thời lên đường nhằm hướng Võ Đang xuất phát.

Đọc đường, tuy họ đã để ý dò xét nhưng không thấy được chút tin tức gì về Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân.

Đến khi ba người vừa tới Vô Sầu cốc thì cũng vừa đúng chập tối ngày mồng sáu tháng bảy.

Đứng trên chóp núi nhìn xuống cửa Vô Sầu cốc sâu thăm thẳm, che lấp bởi mấy tầng mây xanh đỏ rực rỡ. Phó Thiên Lâm đưa tay chỉ lớp mây trời cuồn cuộn, mỉm cười nói với Bạch Nguyên Chương :

- Vô Sầu cốc, nơi ẩn cư của Đổ lão tiên bối nằm che khuất dưới chín tầng mây dày kia, nếu không được linh cầm chỉ đường tiếp dẫn thì chỉ có nước đứng nhìn cửa hang mà thở than chứ không tài nào được vào chiêm bái Tiên nhân. Để tiểu bối thử xem con Cút mỏ sắt này có nhớ chủ cũ hay chăng?

Dứt lời Phó Thiên Lâm liền gọi con linh điểu đang nằm trong tay áo ra để đứng trên bàn tay rồi làm dấu chỉ xuống cửa hang.

Loài cầm thú vốn có một sức cảm ứng rất nhạy bén, cho nên đọc đường con Cút mỏ sắt vẫn luôn nằm trong tay áo Thiên Lâm nhưng khi về gần tới Vô Sầu cốc, chàng đã thấy nó nhảy nhót tỏ vẻ mừng rỡ.

Đến nay lại được Phó Thiên Lâm trợ tay xuống cửa hang ra dấu, lập tức nó lao vút đi như ánh điện chớp, chỉ thấy một vệt đen nháng lên rồi biến mất trên mấy tầng mây dày phủ lưng chừng núi.

Thấy vậy, Nhân Thu Thủy khẽ nở miệng cười :

- Lúc này chắc Đổ lão tiên bối đang nóng lòng chờ Công Tôn lão tiên bối tới gặp gỡ trùng tụ? Các vị ấy tuy đã trở thành cặp thần tiên quyền thuộc siêu phàm thoát tục nhưng trải qua thời gian một giáp tí vắng tin đi lại đến nay bỗng nhiên lại được gặp nhau, tất nhiên tâm tình khó tránh khỏi vui mừng lẫn lộn. Tại sao trong giờ phút quan trọng ấy, Lâm ca lại cho con Cút mỏ sắt trở về không sợ làm phiền rộn đến Đổ Tiên Tử hay sao?

Nghe nói, Phó Thiên Lâm cũng chợt hiểu ra và cảm thấy có điều sơ xuất nhưng Bạch Nguyên Chương đã mỉm cười giải thích :

- Ý kiến của Nhân cô nương tuy có đúng và đành rằng trong cánh cửa biệt trùng phùng quy chân chứng đạo của những bậc tu tiên không nên để những sự phiền rộn về thất tình lục dục làm phiền nhiễu. Nhưng trường hợp này thì khác, vì con Cút mỏ sắt bỗng nhiên trở về, chẳng những không làm Đổ Tiên Tử bức mình mà trái lại còn để cho bà ta biết rằng Phó lão đệ và Nhân cô nương đã kịp thời đến chứng kiến mỗi tiên duyên tuyệt thế này, hầu lưu truyền cho võ lâm hậu thế một giai thoại hiếm có.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, thì mảnh trăng lưỡi liềm đã ló dạng phía Đông, tỏa ánh sáng mờ nhạt càng tăng thêm vẻ đẹp của núi rừng về đêm. Cảnh sắc ấy đã khiến Thu Thủy vui thích hơn hở. Nàng gọi Bạch Nguyên Chương và Phó Thiên Lân nói :

- Bạch lão tiên bối và Lân ca, hai vị kỳ nhân ẩn khách này đã khéo chọn giờ phút trùng tụ vào đêm thất tịch quả thực thú vị và khác nhiều với những cuộc gặp gỡ tầm thường khác. Đêm mai, trên trời cầu nối, đêm nay, nhân gia duyên hợp. Quả là hạnh phúc hơn Ngưu Lang? Chúc Nữ một bậc. lát nữa, lại có muôn vàn chim chóc bay lượn, đủ tăng thêm vẻ tráng quan kỳ ảo. Nếu đêm nay có một cơn mưa rào, trời tối như mực, thì đáng tiếc biết bao!

Phó Thiên Lân thấy người yêu cao hứng như vậy, chàng liền đưa tay chỉ về hướng Tây khẽ cau mày nói :

- Thu muội chớ có vội cao hứng quá độ, người ta nói trời vẫn có điểm phong vân bất trắc. Thu muội thử nhìn xem đám mây kéo phía Tây kia có phải là đám mưa không?

Bạch Nguyên Chương vội nhìn theo hướng Thiên Lân chỉ, để ý nhận xét một lát rồi lắc đầu nói :

- Kinh nghiệm giang hồ của Phó lão đệ quả thực còn hơi non, vì vàng đen kia không phải là mây mà rất có thể bầy chim do Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh đang hướng dẫn di động về phía chúng ta.

Tới đây lão bỗng ngưng lời khẽ lắng tai nghe ngóng giây lát, mặt lộ vẻ khâm phục tiếp tục nói :

- Hai vị kỳ nhân tuyệt thế này quả thực tình cảm đã thành đến chỗ tương thông. Cho nên Bách Cầm Tiên Tử vừa mới xuất hiện ở phía chân trời, thì Bách Điều Tiên Nhân đã từ trong hang dẫn bầy chim ra đón rồi.

Giữa lúc ấy, Phó Thiên Lân và Thu Thủy cũng đã nghe từ phía Vô Sầu cốc có tiếng chim bay vỗ cánh rào rào và chỉ trong chớp mắt cả hàng trăm ngàn linh cầm dị điều lớn nhỏ từ phía cửa hang bay lên như đám mây ngũ sắc.

Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu tướng mạo trang nghiêm dung quang tuyệt đại, ngồi ngay ngắn trên lưng một con Thần điêu đuôi dài như dải lụa màu, bộ lông toàn thân sắc vàng như hoàng kim. Khi bay qua chỗ ba người đứng bà ta chỉ khẽ hé mắt gật đầu mỉm cười ngó ý chào rồi dẫn bầy chim bay về phía chân trời.

Lúc đó vàng đen vừa xuất hiện phía chân trời hướng Tây cũng đã di chuyển đến gần, quả nhiên vàng đen này là bầy linh điêu cũng có cả trăm ngàn con. Lúc này vì khoảng cách quá xa, khiến ai nhìn cũng lầm tưởng là một đám hắc vân.

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh trông chẳng khác một vị tiên: tướng mạo thanh kỳ cũng cười trên lưng con Thần điêu đuôi dài màu hoàng kim. Lúc gặp nhau trên không, nét mặt của hai người đều lộ vẻ

trang nghiêm khả kính, và cùng trao đổi một cái nhìn âu yếm thông cảm ...

Nổi u hoài sáu mươi năm tức khí hiểu lầm, và sáu mươi năm nhớ nhung trông đợi, hình như tan biến, sau một cái nhìn âu yếm thông cảm đó. Thân hình hai người đứng vững trên lưng Thần điểu, đồng thời cùng một động tác, chấp tay vái chào nhau một cái, không ai trước ai sau.

Lúc ấy, bầy linh điểu dìu cầm đều cất tiếng ca hát ríu rít như chào mừng đón hỏi, hoàn thành một khúc nhạc tiên mỹ diệu vô cùng, thực là một cảnh tượng mà trần hoàn tục giới ít khi được thấy.

Bọn ba người Bạch Nguyên Chương, Phó Thiên Lâm và Nhân Thu Thủy vừa khâm phục về mối duyên tình chân thực của hai vị kỳ nhân tuyệt thế vừa kinh kỳ về sắc cảnh ảo diệu không tiền tuyệt hậu đang diễn biến phơi bày trước mặt nên họ đều đứng ngẩn người xuất thần, như si như mộng.

Mãi đến khi Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điểu Tiên Nhân cười chim bay qua, vẫy tay mỉm cười và tà tà hạ xuống Vô Sầu cốc, Nhân Thu Thủy mới buột miệng khen :

- Lâm ca, giả sử truyền thuyết thành sự thật, thì cảnh tượng Cầu Thước đô hà, Ngưu Lang - Chức Nữ gặp gỡ đêm mai vị tất đã được bằng cảnh sắc đêm nay.

Phó Thiên Lâm chưa kịp đáp, Bạch Nguyên Chương đã lắc đầu khẽ ngâm hai câu thơ:

Những mong tâm ý trong tương hòa hợp

Đâu kể nhân gian với thượng đình?

Thuyết Ngưu Lang - Chức Nữ, tuy có sông thiên hà ngăn cách nhưng mỗi năm còn được gặp nhau một lần. Đẳng này, mối tình của hai người đến lúc bạc đầu mới được sum họp, quả thực là một thiên tình sử hiếm có.

Trong lúc đó, ba người cùng nhau trò chuyện cảm thán thì chợt thấy con Cút mỏ sắt đã từ dưới Vô Sầu cốc bay vọt lên, chiếc mỏ sắt đen dài có ngâm một phong thư.

Phó Thiên Lâm bóc thư xem thấy một chữ ký của Công Tôn Đình và Đổ Vô Sầu, đại ý trong thư hai vị kỳ nhân ngỏ ý cảm tạ ba người đã lặn lội từ xa đến chứng kiến cuộc gặp gỡ của họ, và hứa đến tiết Trùng Dương nhất định sẽ cho linh cầm đến Hoàng Sơn trợ trận giúp đỡ quần hiệp trong việc duy trì chính nghĩa võ lâm.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Oan Gia Đụng Đầu Nơi Ngõ Hẹp

Từ phía Vô Sầu cốc đi ra, bọn Bạch Nguyên Chương lập tức trở về Hoàng Sơn.

Nhưng dọc đường, không những không nhận được tin tức gì về Hoàng Sơn Động Khách Cát Ngu Nhân, mà ngay cả đến nơi động phủ trên Thanh Lương đài cũng vẫn vắng ngắt như tờ!

Tình trạng này khiến ba người lo lắng muôn phần, họ đành chỉ còn biết hy vọng vào nhóm người đi dò xét về phía đông do Động Đình Điều Tẩu, hướng dẫn mà thôi!

Nhưng nhóm Động Đình Điều Tẩu, Trường Bạch Tửu Đồ, Cô Vân đạo trưởng từ khi lên đường, chẳng những cũng không nhận được tin gì về Hoàng Sơn Động Khách mà còn xảy chuyện xung đột với bọn “Vực Ngoại tam hung”, ngoài ra họ còn được biết chuyện Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân đã cam tâm đứng hẳn về phía hung tà không trợ giúp quần hào nữa!

Nguyên khi ba vị võ lâm kỳ hiệp xuống núi đi về hướng Đông, ra tới tận bờ biển Đông hải, đụng mặt biển mênh mông vô tận mà vẫn không dò ra chút tung tích gì về Cát Ngu Nhân. Đứng trên bờ biển Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên chỉ tay về phía mây nước xa thẳm, hỏi hai bạn đồng hành :

- Vân huynh và Đạo huynh, tuy chúng ta không dò ra tung tích Cát đại hiệp, nhưng đã đến đây chúng ta có nên ra Thúy Vi đảo, đấu với mục già họ Nhuế một keo hay chẳng?

Cô Vân đạo trưởng cau mày chưa kịp đáp Vân lão ngư nhân đã lắc đầu cản ngăn :

- Ngày Đại hội Hoàng Sơn đã kề cận hà tất chúng ta phải gây thêm rắc rối làm gì để cho con mục già Đông Hải Kiêu Bà lại chê chúng ta là đồ tức khí trẻ con!

Nghe nói, Trường Bạch Tửu Đồ trợn tròn cặp mắt đỏ ngầu, ngựa cổ cười hăng hắc nói :

- Lão chài này coi thường Hùng Mỗ quá, xưa nay Hùng Mỗ chưa bao giờ tức khí bậy bạ kiểu đồ con trẻ như thế, chẳng qua chỉ vì mối thù của Bành lão hữu đến nay chưa được thanh toán, nên Hùng Mỗ mới căm hận, không chịu đựng nổi một ngày nào nữa mà định tìm cơ hội ra tay cho hả giận đấy thôi!

Nghe Hùng Đại Niên nhắc đến người bạn cũ đã thác oan, Cô Vân đạo trưởng và Vân lão ngư nhân cũng đều lộ vẻ thương xót đưa mắt nhìn về phía mây nước xa xa, bùi ngùi xúc động...

Lớp lớp sóng biển dồn dập, cảnh ngư long biến hoá, thương hải tang điền, chính là tượng trưng cho

muôn sự phú, quý cùng thông sống chết chìm, nổi của kiếp người có thể đổi thay trong chớp mắt! Vân lão ngư nhân nhớ lại người bạn cũ, lúc sinh tiền biết bao hào tình cảm khái, bác học đa văn, thế mà chỉ vì tật hay nói để đến nỗi mang họa, bị bọn tiểu ma vô sỉ lợi dụng lúc bất ngờ phóng ngải độc ám hại! Nghĩ đến đây, lão bất giác thở dài ngâm ngợi nói :

- Mối thù của lão hữu Bành Hàm, chẳng riêng gì Hùng huynh nóng lòng thanh toán, ngay cả đên Cô Vân đạo trưởng, Bạch Nguyên Chương huynh và Vân mỗ đây cũng không lúc nào quên được! Chẳng qua kẻ hãm hại Bành huynh là tên tiểu ma Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ, môn hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn lão quái, chớ đâu có liên quan gì đến thầy trò Đông Hải Kiều Bà và Hồng Y La Sát? Vả lại cũng cần phải dành ngày giờ từ đây trở về Thanh Lương đài cho kịp. Hiện giờ đã gần đến ngày Đại hội, nếu Hùng huynh nóng lòng báo thù như vậy, chi bằng chúng ta cùng kéo nhau trở về Hoàng Sơn đợi thầy trò lão quái Lôi Chấn Vũ đến nơi, chúng ta cũng chẳng cần phải tính toán song phương thắng bại ra sao cả, cứ ra tay hạ thủ để báo thù cho lão hữu Bành Hàm, xong về sau sẽ liệu mạng với bọn “Vực Ngoại tam hung”. Lúc đó dù thịt nát xương tan cũng không oán thán!

Đối với ai chớ riêng Trường Bạch Tửu Đồ thì rất đồng ý với đề nghị này của Vân lão ngư nhân, cho nên ba người dắt nhau lên đường về Hoàng Sơn, chuyện xảy ra ở đời thường thường oan gia hay đụng nhau nơi ngõ hẹp. Đúng lúc ba người đi đến Hoàng Sơn, thì đụng đầu ngay với bọn Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, cũng vừa từ vùng Miêu Cương tới dự hội!

Về phía quần hùng, chỉ có bọn ba người Hùng Đại Niên, Cô Vân đạo trưởng và Vân lão ngư nhân, nhưng phía mặt quần tà thì đã oai võ hùng mạnh vô cùng!

Ngoại trừ thầy trò Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và bày ác thú. Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ cũng dẫn Vô Mực Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh và năm, sáu đệ tử nữa đến.

Trong số, còn có một lão già thanh dật, tóc dài chấm vai, mày bạc phiêu mang quần áo, giày mũ theo kiểu đời nhà Minh.

Đối với vị lão nhân thanh dật này, người khác thì không biết chứ riêng Động Đình Điều Tẩu thì đã được hiểu một cách rất rõ ràng. Cho nên khi vừa thấy lão già, Vân lão đã cau mày khế nói với hai bạn :

- Không khéo trong kỳ Đại hội Hoàng Sơn này, phía chúng ta sẽ bị thất bại nặng nề mất! Vì chẳng hiểu tại sao vị ẩn hiệp “Huyết Lệ Bố Y” Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân, lại nhập bọn với lũ hung tàn Đồng Cổ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạt Đạo như thế kia?

Giữa lúc đó, Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đã trông thấy Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ kẻ thù ám hại Bành Hàm thì lập tức lão ta phừng phừng nổi giận, quên tất cả mọi sự lợi hại, lớn tiếng hăn học :

- Lão Hùng này chẳng cần biết Đan Tâm kiếm khách hay Huyết Lệ Bố Y gì cả! Trước hết hãy lấy cái mạng chó của tên tiểu tặc Mạnh Vũ này để báo thù cho Bành lão hữu đã, rồi tính sau!

Mấy tiếng Bành lão hữu chưa dứt, thân hình Hùng Đại Niên đã vọt lên cao hơn một trượng, mười ngón tay như mười móc câu vận đủ nội gia chân lực, chụp thẳng xuống đầu Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ, lúc đó đang đứng bên cạnh Đồng Cổ Thiên Tôn lão quái!

So sánh về thực lực, nhân số đối phương đã đông, cao thủ lại nhiều nên hành động bông bột của Hùng Đại Niên khiến Cô Vân đạo trưởng và Động Đình Điều Tẩu đều lo sợ cho bạn bị nguy, vì vậy mà cả hai cũng phải liều nhảy theo để tiếp ứng!

Lại nói, Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ, đã từng cùng Thái Y Ma Mật Ngạn, đồ đệ của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử lén đánh cắp độc xà dị thú của sư phụ chúng đem đến một chỗ kín đáo ẩn cư điều luyện để chuẩn bị tìm Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương báo thù, tại sao bây giờ hăn lại có mặt cùng sư phụ hăn ở đây?

Nguyên hai tên Mạnh Vũ và Mật Ngạn vốn đã dự tính sẽ dùng độc thú “Tam Trảo Kim Ngao” và ác xà “Thất Tinh Hồng”, vừa mới điều luyện thuần thực; để đi Đông Hải, tìm Hồng Y La Sát trả mối thù Thiên Lam độc kiếm chặt cụt bàn tay. Nhưng bỗng nhiên chúng gặp Phó Thiên Lân đi qua, bị con Anh Vũ Bích Linh của chàng mang theo dùng giới lẽ lòn bịp khiến chúng phải hãi sợ, nhức đầu nhức óc, không dám sơ suất vọng động, mà phải núp kín trong sào huyết để điều luyện cho độc xà và ác thú được thuần thực thêm!

Trong khi đó, Đồng Cổ Thiên Tôn, vì thương nhớ đồ đệ nên lão ta dẫn Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh - đồ đệ của Nam Hoang Hạt Đạo - tới bẩm tin cho Mạnh Vũ và Mật Ngạn biết: Đã gần đến ngày Đại hội Hoàng Sơn, không được gây sự xung đột với thầy trò Đông Hải Kiêu Bà để làm hư đại cuộc, mà hãy cùng đến Hoàng Sơn hợp sức với quần tà đởi tiêu diệt hết bọn Bình Tung tứ hữu và Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân rồi sẽ xuất kỳ bất ý thanh toán nốt thầy trò Đông Hải Kiêu Bà, như thế vừa báo được thù, lại vừa dứt trừ được hậu hoạn về sau này!

Trong bọn “Vực Ngoại tam hung” Nam Hoang Hạt Đạo là một tên nhiều tính ganh ghét nhất. Ngoài mặt thì hăn hòa hợp với Đông Hải Kiêu Bà. Nhưng trong thâm tâm rất đố kỵ, mưu ma đầu này, cho nên hăn rất tán đồng ý kiến của Đồng Cổ Thiên Tôn và lập tức sai Phùng Tiểu Thanh đưa tin đi báo cho hai tên tiểu ma đầu biết nhưng lão lại dặn Tiểu Thanh chỉ được phép cho một mình Mạnh Vũ biết rõ ý định sâu kín đó thôi, vì giữa sư phụ của Mật Ngạn, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử với Đông Hải Kiêu Bà có tình giao hảo rất thân sợ Mật Ngạn tiết lộ lin tức sẽ gây đại biến!

Lôi Chấn Vũ, Phí Nam Kỳ tuy nghĩ như vậy, nhưng Phùng Tiểu Thanh và Mạnh Vũ đã biết rõ bản tính hung tàn và thù dai của Ma Mật Ngạn, đối với mối hận bị Hồng Y La Sát chặt bàn tay, cho nên cả hai tên nam nữ tiểu ma, đã đồng ý nói thực cho Mật Ngạn biết. Và quả nhiên, sau khi nghe rõ âm mưu trên, Ma Mật Ngạn đã cực lực tán thành. Hăn còn nói, nếu vạn nhất, khi chuyện xảy ra mà Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử không đồng ý, hăn sẽ đành liều thoát ly sư môn, yêu cầu Mạnh Vũ hoặc Phùng Tiểu Thanh giới thiệu gia nhập môn phái Nam Hoang Hạt Đạo hoặc Đồng Cổ Thiên Tôn!

Do đó, Mạnh Vũ và Mật Ngạn mới cùng theo hai tên lão quái đến Hoàng Sơn. Riêng tên Ma Mật Ngạn dọc đường mắc bận tìm thức ăn đặc biệt để nuôi con độc xà “Thất Tinh Hồng” nên hẳn chậm chân đến sau một chút mà chưa có mặt trong bọn quần tà hiện tại!

Nào ngờ khi vừa đến Hoàng Sơn thì đụng đầu ngay ba vị trong nhóm “Bình Tung tứ hữu” và Mạnh Vũ đã bị đối phương ra tay tấn công lập tức!

Đừng nói gì Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ ơ hờ không kịp đề phòng, mà ngay cả đến hai tên lão quái cũng không ngờ đối phương lại dám cả gan, vừa thấy mặt đã ra tay hạ độc thủ liền như vậy!

Nhất là nội gia chân lực của Trường Bạch Tửu Đồ thâm hậu vô cùng, lại gặp giữa lúc nóng giận, từ trên cao đổ xuống oai lực càng tăng thêm mấy phần nữa! Cho nên, Minh Vũ đã bị luống cuống, dở tay không kịp lâm vào cảnh nguy khốn hiem ghèo!

Riêng bọn sáu thầy trò Nam Hoang Hạt Đạo, người nào người nấy đều mù cả hai mắt, tuy có được thánh giác thiên phú đặc biệt, nhưng phần thì chưa hoàn toàn hiểu rõ thực trạng hiện tại, phần thì cho rằng võ học của thầy trò Lôi Chấn Vũ đã vào hàng tuyệt luân, mà đối phương, ngoại trừ Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân, không có một tay cao thủ đặc biệt nào! Cho nên cả sáu thầy trò “Đạo Mù” đều đứng khoanh tay bất động với vẻ kêu ngạo tự đắc!

Còn Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân, thì mặt lạnh như tiền hai cánh tay áo rộng buông xuôi, không thốt nửa lời. Chỉ có một mình Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ là lo lắng cho đứa học trò yêu dấu nên lão ta vội vàng vung mạnh hai cánh tay rộng, phát ra một luồng cương phong, xé gió đẩy về phía Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đang lơ lửng trên không!

Nhưng luồng tụ phong của lão quái Lôi Chấn Vũ vừa cuồn cuộn tung ra thì Động Đình Điều Tẩu và Vân lão ngư nhân đã song song nhảy đến, bốn chưởng cùng vung lên, đưa ra bốn đạo chưởng lực phách không nội gia mạnh mẽ tuyệt luân ngăn chặn luồng tụ phong của Lôi Chấn Vũ. Chưởng phong của đôi bên ngang nhau, kẻ tám lạng, người nửa cân. Do đó Trường Bạch Tửu Đồ không bị cản trở, mà vẫn chụp xuống đầu Mạnh Vũ.

Tài nghệ của Mạnh Vũ tuy cũng khá, không đến nỗi kém cỏi nhưng vì bị Hùng Đại Niên ra tay chớp nhoáng, khiến hẳn luống cuống không kịp tránh né, buộc lòng phải tụ công lực toàn thân vận lên song chưởng đón đỡ cường lực của đôi phương với chiêu thức “Song Thủ Thác Thiên”!

Một bên tức giận ra tay tận lực, một bên vội vàng ứng phó bảo vệ. Hơn nữa, công lực của Hùng Đại Niên lại cao hơn. Mạnh Vũ nhiều. Nên khi hai luồng chưởng phong vừa chạm nhau, Mạnh Vũ gào lên một tiếng thảm thiết, mắt đỏ hào quang, máu lên miệng và bị bắn văng ra ngoài xa bảy, tám thước!

Đến lúc này Nam Hoang Hạt Đạo mới cảm thấy sự xảy ra là nguy hiểm, nên lão ta vội rút cây “Tiêu Hồn bảo trượng” oai chấn Nam Hoang, cầm sẵn nơi tay và lắng tai nghe ngóng chuẩn bị kịp thời ra tay đối

phó!

Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ cũng chụp vội hai chiếc Chung đồng lớn, nặng gần trăm cân. Thanh Lưu Vân kiếm của Cô Vân đạo trưởng cũng được rút ra khỏi bao một tiếng “Soạt”, kiếm khí lạnh lẽo ghê hồn; Chiếc “Lưới tơ đen” một môn ám khí độc môn kỳ tuyệt ít khi dùng tới cửa Động Đình Điều Tẩu cũng được lão ta cầm sẵn nơi tay. Và một trận giang hồ ác chiến thịt nát xương rơi, trời long đất lở sắp sửa bắt đầu!

Riêng Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên thấy Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ vẫn chưa bị chưởng lực của lão ta đập chết, lão nhớ đến thảm trạng của người bạn già bị chết oan ức đau đớn bởi ngải độc Miêu Cương, nên lão ta lại một lần nữa tung mình chồm về phía kẻ thù.

Không ngờ, khi thân bình của Hùng Đại Niên vừa vọt lên với thân pháp “Long Du Thương Hải” bỗng nhiên bị luồng khí vô hình vừa nhu hòa vừa mạnh mẽ, từ bên cạnh bồi ra chặn đứng lại và còn đẩy thân hình ông ta lạng ra xa hàng bốn năm thước!

Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên hốt hoảng kinh hãi, không biết trong số đối phương, người nào có công lực tuyệt luân như vậy? Cho nên khi hạ chân xuống đất, lão liền quay mắt nhìn và kịp thời trông thấy hai ông tay áo rộng của Đan Tâm kiếm khách đang từ từ hạ xuống, đồng thời, vị kiếm khách tỏ vẻ tươi cười chậm rãi nói :

- Mạnh Vũ chưa bị táng mạng ngay nhưng hẳn đã bị ứ máu trào lên tận cổ và mặt mũi xám ngắt, chứng tỏ trong lục phủ ngũ tạng ít nhất cũng đập nát một hai hộ phận, Hùng đại hiệp đã có nhiệt tình vì bạn và như thế cũng kể như đã thanh toán xong mối thù rồi bất tất phải...

Động Đình Điều Tẩu thấy Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân quả nhiên đã đứng về phía quần tà, thì bất giác lỗ cũng nổi lòng căm phẫn, dựng cặp trường mi, chặn lời Như Thiên Hân lớn tiếng hỏi :

- Như đại hiệp là một bậc trung trinh tiết nghĩa được người đời kính phục, nhất là đại hiệp đã được những kẻ giang hồ đồng đạo có huyết tính khảng khái suy tôn lên địa vị Thái Sơn Bắc Đẩu đứng đầu trong giới võ lâm đương thời! Với tiếng tăm oai vọng ấy tất nhiên đại hiệp phải phân biệt rõ được chính tà trong đục chứ? Lần trước, lúc Vân mỗ cùng lão đệ Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cô nương đến Đan Tâm Bích báii yết. Như đại hiệp đã hứa nhận đến tiết Trùng Dương sẽ xuất Sơn. chủ trì chính nghĩa giang hồ! Đến nay không hiểu vì sao đại hiệp lại bỗng đứng đối ý, làm chuyện trái ngược đạo lý khiến Vân mỗ không sao rõ được nguyên do, vậy xin Đại hiệp vui lòng giải thích cho chúng tôi khỏi thắc mắc?

Bọn Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn tuy mời được Đan Tâm kiếm khách cùng đi nhưng mới dọc đường lúc nào nét mặt ông ta cũng lạnh lùng như băng tuyết khiến người ngoài không hiểu ông đang nghĩ ngợi toan tính gì?

Vì vậy những lời lẽ trách cứ nghiêm chỉnh của Động Đình Điều Tẩu vừa rồi, chẳng những Cô Vân đạo

trường và Trường Bạch Tửu Đồ nóng lòng muốn nghe Đan Tâm kiểm khách hồi đáp mà cả thầy trò lũ ma đầu cũng đều ngưng thần chú ý nghe xem ông ta trả lời ra sao?

Như Thiên Hân thấy đấu trường bỗng nhiên im lặng phăng phắc, lão ta liền đảo mắt nhìn qua một vòng, rồi vẫn nét mặt thản nhiên lạnh lùng cất giọng ngâm bốn câu thơ:

Dấu thác khôn quên cựu chủ ân,

Trọn đời chỉ phục vết châu ngân.

Để rơi thiết kiếm tay người khác.

Đại hội Hoàng Sơn Vạn Kiếp môn!

Bài thơ này chính là bát thơ Phó Thiên Lân đã đọc thấy trên vách đá Cửu Tử động, nhưng Như Thiên Hân đã đổi ba chữ “Vào tay giặc” ở câu thứ ba thành ba chữ “Tay người khác” hình như để chứng tỏ lão ta đã đứng hẳn về phía quần tà...!

Thi ý rất rõ ràng khiến hai tên ma đầu Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn nghe xong tên nào tên nấy lộ vẻ hớn hở vô cùng! Còn bọn Vân lão ngư nhân thì tức giận tràn hông! Nhất là con người có tính nóng nảy và thẳng thắn như Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên thì lại càng tức giận đến nổi râu tóc dựng ngược. Lão ta hằm hằm trợn mắt nhìn Như Thiên Hân quát mắng :

- Như Thiên Hân, ông thực là một người uổng danh võ lâm thiên hạ kính phục bấy nay, không xứng đáng với danh hiệu “Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm kiểm khách” nữa, mà chỉ đáng mặt kiểm khách tầm thường như phượng giá áo túi cơm thôi!

Nghe những lời mắng nhiếc. Như Thiên Hân chỉ nhìn Trường Bạch Tửu Đồ cười lạt không nói gì, Riêng Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ, vì hẳn có ý định thừa dịp Đại hội Hoàng Sơn, chẳng những tiêu diệt hết các nhân vật chính phái mà hẳn còn muốn thừa cơ ám hại luôn cả Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm cùng Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, thôn tính “Vực Ngoại tam hung” sát cánh với Đồng Cổ Thiên Tôn, làm bá chủ vĩnh viễn tại vùng Nam Hoang! Cho nên hẳn cố ý lấy lòng Như Thiên Hân bằng cách quát mắng Hùng Đại Niên :

- Tên cuồng đồ hỗn láo kia mi không nghe người đời có nói: “Biết thời thế mới là kẻ tuấn kiệt” hay sao? Như đại hiệp đây là người biết nhìn xa thấy rộng, thuận thế thừa thời, xứng đáng một kẻ anh hùng hào kiệt chân chính! Mi là thá gì mà dám buông lời hỗn láo khinh miệt như thế?

Bón tiếng “Hỗn láo khinh miệt” vừa dứt, cây “Tiêu Hồn bảo trượng” trong tay lão quái đạo đã nhắm ngày huyết “Thất Khảm” yếu hại trên ngực Trường Bạch Tửu Đồ điếm tới! Thủ pháp nhanh nhẹn và lối nhận huyết chuẩn xác của lão quái đạo chẳng khác người có cặp mắt sáng, khiến ai nấy đều phải kính phục vô cùng!

Nhất là khi đầu gậy còn cách mục tiêu ba thước, đã phát ra một luồng âm phong lạnh buốt xoáy vào tim, khiến Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên cũng phải hốt hoảng kinh hãi thi triển liên tiếp hai thân pháp tuyệt học “Thoát Bào Nhượng Vị” và “Đảo Thái Tam Tinh” mới tránh nổi một gậy nguy hiểm giết người đó!

Nam Hoang Hạt Đạo điếm trật một gậy lão ta lại nghe tiếng gió, tìm vị trí đối phương, vung bảo trượng sử dụng liên tiếp ba tuyệt chiêu kỳ ảo “Sương Kiều Mạch Lộ”, “Huy Trương Khu Long” (Vung gậy đuổi rồng) và “Trường Xà Nhập Động” với lối biến hóa nhanh như điện chớp, dồn Hùng Đại Niên vào trong vòng trượng ảnh loang loáng, tỏa ra những luồng âm phong lạnh buốt, oai thế tuyệt luân!

Trong nhóm “Vực Ngoại tam hung” tên nào tên nấy đều có võ công độc đáo, danh bất hư truyền. Còn Võ công của Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên vốn đã không bằng Nam Hoang Hạt Đạo, hơn nữa lại gặp lúc chân tay không, cho nên vừa bắt đầu trận đấu, đã thấy thua sút và bị dồn ép, chân tay luống cuống!

Thấy vậy, Động Đình Diệu Tẩu khẽ nói với Cô Vân đạo trưởng :

- Như Thiên Hân tuy tiếp trợ quân tà, nhưng chưa đến ngày Đại hội Hoàng Sơn, chắc lão ta chưa chịu ra tay can thiệp đâu! Bây giờ việc đã xảy ra như thế này chúng ta cũng đành liều với sự may rủi vậy! Đạo trưởng hãy dùng thanh “Lưu Vân thần kiếm” giám thị tên lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn để tiểu đệ nhảy ra giúp sức Hùng huynh đấu với tên “Quái Đạo Mù” này xem sao!

Cô Vân đạo trưởng vừa gật đầu hội ý, thì Vân lão ngư nhân đã tung mình nhảy ra, lớn tiếng quát :

- Bốn tiếng “Vực Ngoại tam hung” oai chấn tám cõi của các người thực xứng xưng mà chỉ đáng gọi là một lũ hung đồ thừa võ khí ăn hiếp kẻ tay không thôi! Tên “Đạo Mù” kia, mi hãy chú ý ném thử mùi vị loại vũ khí độc môn của lão chài xem sao?

Theo liền tiếng quát của Vân lão ngư nhân một tấm lưới dẹt bằng loại tơ đen bền chắc đao kiếm chặt không đứt đã tạo thành một đám hắc vân rộng lớn hơn một trượng vuông từ trên đầu Nam Hoang Hạt Đạo trùm xuống!

Nam Hoang Hạt Đạo thấy bên địch có người ra cứu viện, lại nghe nói loại binh khí độ môn khiến lão ta cũng phải e dè thu thế tạm để cho Hùng Đại Niên thoát thân ra ngoài vòng trượng ảnh.

Nhưng lão ta chỉ nghe tiếng loại binh khí từ trên không chụp xuống giữa đầu, phát ra những tiếng gió kỳ dị, không phải tiếng đao kiếm, cũng không phải tiếng chùy gậy, khiến lão ta không nhận ra được là loại binh khí đặc biệt gì?

Đã không rõ địch thế nên Nam Hoang Hạt Đạo cũng không muốn đem thân mình ra thí nghiệm nguy hiểm, lão ta vội lắc mình nhảy lui thoát khỏi tầm tiếng gió của binh khí đối phương! Với võ công của lão ta như vậy, khi nào lão ta chịu lép vế, cho nên, vừa hạ chân, lão ta lại lẹ làng tiến lên nhanh như điện chớp,

cây bảo trượng trong tay hẳn sử dụng tiếp theo chiêu thức “Lực Đảo Hoàng Long” - một chiêu có thể tùy ý biến hóa tấn công truy kích, khiến đối phương rất khó tránh - điểm ngay vào giữa rốn địch thủ, định bức đối phương phải chống đỡ để thừa dịp nhận xem đối phương dùng loại binh khí gì hầu tìm cách thủ thắng!

Tấm lưới của Vân lão ngư nhân quả có oai lực diệu dụng vô cùng! Sau khi tung lưới không chụp trúng mục tiêu lại thấy Nam Hoang Hạt Đạo liêu lĩnh múa gậy điểm tới, Vân lão ngư nhân bất giác mừng thầm trong bụng, lão đột nhiên co chân phải về, thân hình lui lại phía sau ba thước mượn đà vận lực lên hai cánh tay, giật mạnh tấm lưới cho thu lại, túm chặt lấy đầu gậy của đối phương!

Lúc đó, Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ đứng bên xem trận đấu, thấy công lực của Nam Hoang Hạt Đạo nguyên đã trội hơn Vân lão ngư nhân nhưng vì khuyết điểm cặp mắt bị mù, không nhận ra loại binh khí kỳ dị của đối phương đang dùng, để đến nỗi bị lâm vào thế bất lợi nên lão vội lớn tiếng nhắc nhở đồng bọn :

- Phí huynh hãy cẩn thận, binh khí của lão già đó là một tấm lưới cá!

Hai tiếng “Lưới cá” vừa vọt vào tai, tuy Nam Hoang Hạt Đạo đã nhận ra và biết cách phá giải nhưng giữa lúc ấy lão cũng đã nghe tiếng lưới của đối phương đang thu lại thì lão biết rằng, cây “Tiêu Hồn bảo trượng”, oai chấn bát hoang của mình, nếu để tấm lưới của đối phương cuộn được, thế nào cũng bị giật mất, và tiếng tăm cũng bị chôn vùi theo!

Những người võ công đã luyện tới mức thâm hậu phần nhiều đều giỏi tùy cơ ứng biến trong những lúc nguy hiểm phải đối phó cấp thời! Nam Hoang Hạt Đạo tuy đã lâm vào cảnh bị địch kiếm hãm, sắp thua, nhưng lão ta vẫn trấn định được tâm thần không chút rối loạn!

Và trong giây phút thập phần nguy hiểm ấy, lão ta bỗng tìm được phương pháp phá giải bằng cách vận công, tụ khí Đan điền há miệng thối ra một luồng “Đạo gia Tiên Thiên cương khí” hùng mạnh vô cùng!

“Tấm lưới tơ đen” của Vân lão ngư nhân đang thu lại! sắp cuộn được đầu gậy của đối phương, thì bỗng nhiên bị luồng “Tiên Thiên cương khí” của Nam Hoang Hạt Đạo thối mạnh làm cho bung ra! Thừa dịp đó lão quái đạo rút đầu gậy khỏi miệng lưới rồi vẫn thuận đà đâm thẳng vào giữa rốn đối phương, đồng thời tay tả lão ta bồi thêm một đòn “Thất Bộ Phách Không chưởng lực”.

Phương pháp hóa giải tuyệt diệu của lão quái đạo khiến các tay cao thủ võ lâm dự trận đều phải lác mắt kinh phục! Lúc đó, Vân lão ngư nhân buộc lòng phải dùng chiêu thức “Đàn Khê Hặc Mã” búng người lui về phía sau để tránh né, Nam Hoang Hạt Đạo vẫn nhanh nhẹ chồm theo bén gót, từ phút này trở đi, lão quái đạo chiếm được ưu thế dồn Động Đình Diệu Tẩu vào trong vòng trượng ảnh loang loáng phủ kín chẳng khác một trận mưa rào gió bão, mỗi một chiêu thế kèm theo cũng xoáy tít như sấm sét vang dội.

Từ khi Động Đình Diệu Tẩu Vân Cửu Cao lại bị Nam Hoang Hạt Đạo vận dụng “Tiêu Hồn bảo trượng” dồn vào thế bị động khiến Cô Vân đạo trưởng đang cầm “Lưu Vân kiếm” đứng lược trận bên cạnh cũng

cảm thấy lo lắng, bồn chồn khó xử! Vì mình không ra tay giúp đỡ, thì chỉ độ hơn một trăm chiêu nữa tiếng tăm của Vân lão ngư nhân sẽ bị Phó theo dòng nước! Còn nếu mình nhảy ra thế nào đối phương cũng có người cản trở gây thành cuộc hỗn chiến khó lòng tránh khỏi!

Giữa lúc Cô Vân đạo trưởng đang suy nghĩ toan tính, Nam Hoang Hạt Đạo bỗng cất tiếng cười sảng sặc kiêu ngạo :

- Lũ vô tri chúng bay hãy mở mắt mà coi Nam Hoang tuyệt học, độc môn sáng chế của Phí Nam Kỳ đây!

Tiếng nói của lão quái đạo vừa dứt, tuyệt học của y được thi triển lập tức. Phó Trương pháp “Tiểu Chư Thiên Lôì Đình” của hãn xưa nay chỉ dùng để đối phó khi gặp kình địch đã được hãn thi triển đến mức tinh vi tuyệt diệu khiến cảnh trượng chung quanh như chìm trong một trận mưa giông gió bão, sấm sét ùng ùng! Mỗi một đường gậy của quái đạo tung ra đều kỳ bí tuyệt luân trái hẳn lẽ thường, khiến đối phương không biết đường nào mà chống đỡ tránh né!

Trương pháp “Tiểu Chư Thiên Lôì Đình” của lão quái vừa thi triển, thì tấm lưới tơ đen của Động Đình Diệu Tẩu cũng lập tức bị thu hẹp và mất vẻ linh hoạt ngay. Nhất là lão quái đạo lại có ý cầu thắng mau lẹ bằng cách luôn luôn dùng tay trái phóng ra những luồng “Vô Phong âm chỉ” một tuyệt kỹ nội gia rất khó luyện, xuyên qua bóng gậy, nhắm xoáy vào những huyết đạo yếu hại khắp châu thân Động Đình Diệu Tẩu!

Vì không muốn để cho mọi người thấy Vân lão ngư nhân lộ vẻ thua sút, nên Cô Vân đạo trưởng vội múa kiếm, vừa nhảy ra vừa cất tiếng cười khanh khách, nói :

- Mấy đường gậy tầm thường và vài ngọn “Vô Phong âm chỉ” độc ác của lão đạo mù họ Phí, đâu cao gì đáng gì gọi là võ lâm tuyệt học, quý khắp thần kinh mà khoe mẽ! Bần đạo xin dùng thanh “Lưu Vân kiếm” này để lãnh giáo vài trăm hiệp xem sao?

Theo liền với tiếng nói thanh “Lưu Vân kiếm” trong tay Cô Vân đạo trưởng đã tỏa ánh sáng chói lọi, từ ngoài xa ba trượng lao vun vút vào trận!

Nhưng Khi thân hình Cô Vân đạo trưởng vừa phóng ra, thì Đồng Cổ Thiên Tôn Lôì Chấn Vũ cũng đã quát một tiếng như hổ rống, hai chiếc trống đồng to lớn trong tay lão ta, đập vào nhau thật mạnh, vang lên “ình ình” như tiếng sấm động, rung rinh cả núi rừng; đồng thời thân hình lão ta cũng vọt ra đón chặn đối phương.

Trương Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên thấy vậy cũng không chịu khoanh tay, vội nạp khí, ngưng thần tụ công định tung mình vọt ra!

Giữa lúc trận hỗn chiến sắp sửa bắt đầu vị kiếm khách ẩn hiệp đứng dự khán từ đầu, bỗng vung hai ống tay áo dài rộng sang hai bên, phát ra hai luồng cương phong vô hình với sức hùng hậu tuyệt luân!

Luồng cương phong bên tả, chặn ngay khoảnh giữa Lôi Chấn Vũ và Cô Vân đạo trưởng, khiến cả hai người như đụng phải bức tường vô hình dội ngược lại rồi rớt xuống đất, không thể nào hợp thủ giao đấu được nữa!

Còn luồng cương phong bên phải, đẩy bản Nam Hoang Hạc Đạo và Động Đình Điều Tẩu mỗi người phải thối lui về phía sau ba bước!

Hành động bất thành linh của Đan Tâm kiếm khách, khiến không ai liệu đoán được vị kỳ nhân cái thế tính nét kỳ quặc có dụng ý gì? Giải hòa hai bên chăng? Hay muốn ra tay trợ lực một bên nào chăng?

Do đó, tất cả mọi người thuộc hai phe, đều nhất tề ngừng đưa mắt hướng về phía Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân, chờ xem thái độ của ông ta ra sao?

Như Thiên Hân thấy mọi người đều đã ngừng tay giao thủ ông ta mới lộ vẻ hòa nhã nhìn mọi người chậm rãi nói :

- Hai phe các người đã ước định gặp nhau tại Đại hội Hoàng Sơn vào ngày mừng chín tháng chín sắp tới. Hiện ngày đó cũng đã gần kề, hà tất các người phải vì chuyện tức khí nhỏ mọn mà xung đột đâm đá loạn xạ ngẫu như thế? Lão phu khuyên các người hãy tạm ngừng tay, đợi đến đúng ngày Trùng Dương gặp nhau tại Thanh Lương đài sẽ trở hết sở năng phân định thắng bại, như vậy mới xứng đáng là gương mẫu cho võ lâm hậu thế chứ!

Nói tới đây, ông ta quay về phía “Bình Tung tam hữu” tươi cười tiếp lời hỏi :

- Nếu ba vị cho lời lão phu là phải, thì xin hãy tạm biệt cho đến Trùng Dương sẽ gặp lại trên Thanh Lương đài, có được chăng?

Lúc này, Vân lão ngư nhân và Trường Bạch Tử Đồ đã có ý bất bình về hành động của Như Thiên Hân, nên không thèm trả lời ông ta. Riêng Cô Vân đạo trưởng vẫn giữ thái độ khiêm nhã ứng thanh đáp :

- Anh em bản đạo, xin tuân lời Như đại hiệp...

Nhưng Cô Vân đạo trưởng chưa dứt lời thì Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên đã cất tiếng oang oang ngắt ngang :

- Bình Tung ngũ hữu xưa nay chỉ kính trọng những trung thần hiếu tử và “Tuân theo” những điều hợp thiên lý nhân tình mà thôi. Như Thiên Hân đã hành động trái ngược lẽ phải, đứng chung hàng ngũ với bọn gian tà, tự hủy chiêu chữ vàng: “Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm kiếm khách” của ông ta, thì chúng ta còn “Kính trọng” ông ta ở điểm nào? Và “Tuân tùng” vì cái gì nữa? Còn nếu chúng có tự ý tạm ngừng, chờ mấy hôm nữa sẽ tái đầu thì cũng được!

Nghe nói, Như Thiên Hân vẫn bình tĩnh như thường, không tỏ ý buồn giận chỉ khẽ mỉm cười, quay sang

phía Đồng Cổ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạo Đạo tiếp tục nói :

- Ý kiến của hai vị Lôi; Phí Nhân huynh như thế nào? Các vị có đồng ý chẳng?

Cả hai tên lão quái đều có ý khiếp phục oai lực của Như Thiên Hân, vì chính chúng đã được thấy tận mắt vị kỳ nhân quái khách này hai lần chỉ khẽ vung tay mà đã bộc lộ những ngón thần công đến mức siêu tuyệt danh bất hư truyền. Hơn nữa chúng lại đang nắm giữ trong tay khúc kiếm gãy có điểm “Châu ngân” làm vật uy hiếp tinh thần không sợ Ông ta thất hứa, nên chúng đồng thanh đáp :

- Xin Như đại hiệp cứ tự tiện phân phó chúng tôi xin tuân mệnh.

Thế là cuộc xung đột hiện thời, kể thử tạm ngưng. Nhưng bất ngờ, lúc đó mấy con ác thú do Đồng Cổ Thiên Tôn dẫn theo, bỗng nhiên chúng đều nhe nanh múa vuốt, mắt lộ hung quang rồi nhất loạt nhảy chồm về phía “Bình Trung tam hữu” nhanh như những luồng điện chớp!

Lời nói của Như Thiên Hân không sai. Quả nhiên sau khi Song Cổ Truy Hồn Mạch Vũ bị Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên tức giận đánh trúng một chưởng tạng phủ của hắn đã bị thương rất nặng. May nhờ uống một viên linh dược của sư phụ hắn nên mới gắng gượng giữ được chút hơi thừa còn lại. Và giữa lúc trận đấu sắp kết thúc, hắn ta biết vô phương sống sót nên hắn đã cố vận chút hơi thừa còn lại, thổ ra một búng máu đen, rồi xuất phát hiệu lệnh sai bày thú xông ra báo thù!

Bọn “Vực Ngoại tam hung” đối với cuộc Đại hội Hoàng Sơn, chúng coi rất quan trọng cho nên Đồng Cổ Thiên Tôn có nuôi nhiều loại ác thú, nhưng lão ta chỉ chọn theo ba con rất tinh nhuệ :

Một con tên gọi “Tam Trảo Kim Ngao” (Sói ba chân) chính là con thú Mạnh Vũ đã ăn cắp trốn đi với tên Mật Ngạn; Một con tên gọi “Kim Tinh Hầu” có sức mạnh vô song, toàn thân cứng như một khối thép nguội, bảo đao bảo kiếm cũng không chem đứt, còn một con nữa tức con “Vượn trắng” tuy trông rất tầm thường, nhưng hình như Lôi Chấn Vũ rất yêu thích con dị thú này!

- Lúc còn ở nhà, Mạnh Vũ nguyên là một đồ đệ phụ trách huấn luyện bày thú của Lôi Chấn Vũ. Cho nên hiệu lệnh của hắn được phát xuất trong lúc hắn sắp chết đã có một oai lực và sức linh hiệu vô cùng! Chỉ thấy một lớp bụi vàng mờ, một vệt khói trắng và một bóng hình to lớn màu vàng sậm, đồng một lượt xẹt về phía “Bình Trung tam hữu” kèm theo những tiếng rống và gầm gừ, ghê rợn!

Nào ngờ, khi ba ác thú vừa chồm tới thì lập tức trên không có tiếng chim kêu trong vút và kỳ dị như tiếng chim Phượng Hoàng kêu hót. Đồng thời bóng hai quái điểu to lớn đã xuất hiện. Toàn thân hai quái điểu đều một màu vàng lợt, chúng bay lượn lên xuống trên một khoảng cao hơn mười trượng, và ngó xuống như có ý sẵn sàng bảo vệ những người trong nhóm “Bình Trung tam hữu”!

Thoạt nghe tiếng chim kêu, Đồng Cổ Thiên Tôn đã biến ngay sắc mặt, con “Tam Trảo Kim Ngao” một trong số ba ác thú, đang đà lao đi cũng tự nhiên rút xuống toàn thân co dúm ngược mắt nhìn lên không lộ vẻ

sợ hãi!

Riêng con “Kim Tinh Hầu” và con “Vượn trắng” vẫn hung hăng chồm tới hình như không thèm chú ý đến hai quái điều bay lượn trên không!

Con “Kim Tinh Hầu” chồm ngay tới chỗ Trường Bạch Tửu Đồ đang đứng. Mặc dầu năm trước vị đại hiệp này đã bị vây khốn trong “Bách Thú Nham” và ném thứ lợi hại ác thú suốt mấy ngày trong “Bách Thú trận” nhưng vì ông ta vốn là người có tính cương cường không chịu tránh né, cho nên khi ác thú vừa chồm tới ông ta đã quát lớn một tiếng, ngưng tụ thần công, tung một chưởng phách không với cả mười hai thành công lực về phía ác thú!

Nào ngờ, con “Kim Tinh Hầu” này không như Mạnh Vũ chi mới đỡ một chưởng đã bị trọng thương. Trái lại, nó bị luồng cương khí nội gia hùng hậu của Hùng Đại Niên đánh trúng ngay giữa ngực mà không hề hấn gì, vẫn găm giữ, há miệng lớn như chiếc chậu máu, bộ lông vàng xù lên tua tủa như những cây kim, và lao thẳng vào giữa ngực Hùng Đại Niên!

Trong lúc Trường Bạch Tửu Đồ lâm nguy, thì Cô Vân đạo trưởng cũng gặp điều bất trắc! Vì khi thấy con “Vượn Trắng” chồm tới, Cô Vân đạo trưởng đã nhận ra con thú này tuy nhỏ bé và tầm thường nhưng có vẻ rất lợi hại, nên ông vội múa “Lưu Vân kiếm” sử dụng thế “Sạ Thiên Xuân Vân” tạo thành một bức tường ánh sáng bạc phía trước mặt để ngăn chặn quái thú!

Thanh “Lưu Vân kiếm” Tuy đã được sắp hạng cuối cùng trong số năm cây bảo kiếm nên khi đã tạo thành bức tường kiếm quang Cô Vân đạo trưởng đã có ý coi thường, và cho rằng thế nào con “Vượn Trắng” cũng sợ hãi tháo lui, và ông ta sẽ nắm được dịp thi triển tuyệt học tiêu diệt con ác thú này!

Nào ngờ vũ trụ rộng lớn, chuyện lạ vô cùng, có từng trải một việc, mới khôn thêm một chút. Số là khi gặp luồng kiếm quang. Con “Vượn trắng” lại vẫn ngang nhiên không sợ hãi mà chỉ khẽ dơ cánh tay trái lên gạt một cái, tay phải vươn dài gấp đôi, luồn qua vầng kiếm quang vồ thẳng vào mặt Cô Vân đạo trưởng!

Vân lão ngư nhân đứng bên cạnh, thấy vậy vội tung tấm lưới cá tỏa về phía trước mặt Cô Vân đạo trưởng như vầng mây đen thu gọn thân hình con bạch viên kỳ dị vào trong lưới!

Con Bạch Viên rú lên một tiếng giận dữ hai tay giựt mạnh một cái tấm “Lưới tơ đen” rất bền chắc của Vân lão ngư nhân đã bị nó xé rách một lỗ nhỏ, và thu hình định chui ra!

Giữa lúc hai ác thú đang hung hăng làm dữ, thì cặp linh điều bay lượn trên không cũng chập cánh lao xuống đem theo những trận gió ào ào như cơn lốc xoáy mạnh!

Nhưng rồi...

Bỗng nhiên một tiếng rú cao vút như xoáy tận mây xanh được xuất phát từ nơi cửa miệng Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân. Nghe tiếng rú cặp linh cầm liền vô cánh chao mình đảo lên không rồi biến mất trong

Lớp mây trắng...

Kể cũng quái lạ một con bạch viện kỳ dị, không sợ “Lưu Vân bảo kiếm” của Cô Vân đạo trưởng và xé rách được lưới của Vân lão ngư nhân cùng một con “Kim Tinh Hầu” chịu đựng nổi chưởng lực hùng hậu của Trường Bạch Tửu Đồ, lúc đầu mới nghe tiếng hót của cặp linh điểu chúng không tỏ vẻ sợ hãi nhưng đến nay, chỉ nghe một tiếng hú của Đan Tâm kiếm khách, chúng đã kinh hãi hết hồn, chạy lùi về nép bên cạnh cạnh chủ chúng là Đồng Cổ Thiên Tôn, co dúm thân hình không dám nhúc nhích! Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ thực không ngờ được rằng Đan Tâm kiếm khách lại có tài phục thú giỏi đến như thế, nên hẳn ta vội vàng làm ra vẻ cố ý, đánh ra mỗi con thú một chưởng và quát mắng :

- Mạnh Vũ tự nó làm vậy, tội đáng chết lắm nhưng có muốn trả thù thì chờ mấy hôm nữa cũng chưa muộn tại sao chúng bay lại hấp tấp như thế? Nếu không ngoan ngoãn nghe lời thử coi chúng bay được bao nhiêu hơi sức để chịu nổi với tiếng hú do “Càn Nguyên cang khí” của Như đại hiệp?

Nghe lão quái nói Như Thiên Hân vẫn giữ nét mặt lạnh lùng không lộ vẻ buồn vui, chỉ chậm rãi nói :

Còn có mấy ngày nữa là đến kỳ Đại hội Trùng Dương việc gì mà đôi bên cố chấp xô xát nhau trước kỳ hạn để giang hồ cười chê như thế?

Tới đây ông ta quay sang phía Cô Vân đạo trưởng nói tiếp :

- Nếu ba vị chịu nghe lời khuyên của Như mỗ thì xin tạm biệt và sẽ tái ngộ trên Thanh Lương đài trong ít lâu nữa!

Cô Vân đạo trưởng cũng tự biết hiện thời thực lực phe mình cũng không thể địch lại đối phương. Hơn nữa Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đã chết bởi tay Hùng Đại Niên, mối thù của lão hữu “Vạn Bác thư sinh” Bành Hàm xem như đã được thanh toán! Do đó lão liền đưa mắt nhìn hai bạn ngầm trao đổi ý kiến, rồi cả ba đều mặt lạnh như tiền thi triển khinh công chạy đi như bay biển, không ai thèm nói nửa lời với Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân một người xem như còn có đôi phần chính nghĩa nhưng đã vào hòa với bọn hung tà Nam Hoang Hạp Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn!

Đến khi họ vượt qua mấy ngọn núi cao thì gặp bọn ba người Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương cùng Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đang đứng trông ngóng trên đỉnh Thanh Lương đài!

Sau khi gặp nhau, Như thu Thủy nghe nói Đồng Cổ Thiên Tôn đã đến Hoàng Sơn và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đã bị Hùng Đại Niên tung chưởng đánh chết thì nàng hơi có vẻ mừng, nhưng sau đó nàng lại hấp tấp hỏi Vân lão ngư nhân :

- Vân lão tiên bối có thấy bọn Đồng Cổ Thiên Tôn đem theo một con Anh Vũ màu lục biết nói tiếng người không?

Nghe hỏi, Vân lão ngư nhân ngẩn người lắc đầu, Nhân Thu Thủy bèn lộ vẻ thất vọng nhìn Phó Thiên

Lân hỏi :

- Lân ca cùng Bách Cầm Tiên Tử Công tôn lão tiên bối nói con Anh Vũ “Bích linh” không khi nào chịu đầu thuận bọn gian tà và hứa chắc nó sẽ trở về trước ngày đại lợi Hoàng Sơn. Tại sao, không thấy tên lão quái Lôị Chấn Vũ đem nó theo nhỉ?

Phó Thiên Lân mỉm cười đáp :

- Tiểu huynh và Công Tôn lão tiên bối chỉ đoán con Anh Vũ Bích Linh định dò xét một điều bí mật gì quan trọng của đối phương, nên nó sẽ bay về thông báo, chớ đâu phải do lão quái Lôị Chấn Vũ dẫn về? Hiện nay còn mấy ngày nữa mới tới kỳ Đại hội chúng ta bắt tất phải quan tâm đến nó. Có đáng lo ngại chẳng, là tin tức của Cát sư thúc vẫn mịt mù, chưa biết ở đâu. Mà người chúng ta trông cậy nhất là Đan Tâm kiếm khách cũng đã bị quần tà uy hiếp lợi dụng, khiến thế lực giữa địch với ta đã chênh lệch rõ ràng...

Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên không đợi Phó Thiên Lân hết đã cất tiếng cười khanh khách mà rằng :

- Phó lão đệ cứ việc yên tâm, đại trượng phu thành nhân thủ nghĩa giết địch lập công đâu phải vì tư lợi mà rẻ thân mình? Chúng ta đã nguyện vì đại nghĩa giang hồ, tiêu diệt hung tà nếu có bị phơi xương trên đỉnh Hoàng Sơn, cũng đã nêu lên được phần nào nghĩa khí trong giới võ lâm về sau! Hùng Đại Niên này, tuy bất tài, nhưng trong cuộc Đại hội Hoàng Sơn cũng sẽ xin ra tay đấu trước một keo với bọn người đã đang tâm bán rẻ danh dự như Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân!

Với thái độ hào hùng khảng khái của Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên tuy có làm cho tinh thần quần hiệp hăng hái đôi phần, nhưng với cục diện nguy hiểm sắp tới mặc dầu chẳng ai cam tâm chịu để cho bọn hung tà “Vực Ngoại tam hung” và Đồng Cổ Thiên Tôn ngông cuồng đến thế nhưng cũng không ai nghĩ ra được một kế hoạch gì hay để cứu vãn tình thế!

Phó Thiên Lân thầm nhủ thật đáng tiếc cặp Thần điêu đã đến Hoàng Sơn mà chàng lại không gặp được chúng tại Thanh Lương đài. Nếu không, thì với tốc độ bay nhanh chớp mắt ngàn dặm của cặp linh điêu này chàng có thể đến núi Võ Đang hoặc Vô Sầu cốc kể rõ tình hình hiện tại, và chỉ cần mời được một vị nào trong số hai vị ẩn khách Công Tôn Đình hoặc Đỗ Vô Sầu cũng đủ biến tình thế khẩn trương hiện tại trở nên hòa hoãn, và thực lực của địch với ta, có thể gần ngang nhau.

Vì có ý nghĩ như vậy, nên Phó Thiên Lân đã kiên tâm đứng trên đỉnh Thanh Lương đài để đợi cặp Thần điêu! Nhưng mãi tới khi mặt trời khuất núi, bóng Hằng Nga ló dạng, trống điểm canh ba sương khuya xuống ướt áo, mà vẫn không thấy bóng hai con linh điêu trở lại!

Nhân Thu Thủy chờ lâu không thấy người yêu đi nghỉ, nàng ngạc nhiên chạy ra dò hỏi, Phó Thiên Lân bèn kể rõ điều chàng mong ước, Nhân Thu Thủy gật đầu tán thành :

- Lân ca nghĩ quả có phần đúng, nhưng tại sao chúng ta lại cứ đứng ở đây để chờ đợi mà không biết đi tìm chúng? Hay là bây giờ theo ý của tiểu muội, chúng ta chia nhau Lân đi về phía Đông và phía Nam còn tiểu muội đi về phía Tây và phía Bắc, ai tìm thấy trước thì cứ việc cưỡi Thần điêu bay đến núi Võ Đang hoặc Vô Sầu cốc, miễn sao trở về trước kỳ Đại hội là được!

Phó Thiên Lân trầm ngâm giây lát chàng nhận thấy ý kiến của Nhân Thu Thủy có phần hợp lý, nên chàng vội vàng viết thư để lại báo tin cho các vị trong nhóm “Bình Tung tứ hữu” rồi cùng Thu Thủy chia tay mỗi người đi về một hướng!

Riêng Phó Thiên Lân, khi chàng vượt qua được một ngọn núi cao, thì trời tang tắng sáng và gặp một ngọn đèo sâu phía trước mặt chiều rộng hơn mười trượng, dù có khinh công rất giỏi cũng khó nhảy qua. Giữa lúc chàng đang tìm đường qua đèo bỗng nhiên trong cụm rừng bên đỉnh đèo đối diện, vọng ra mấy tiếng chim kêu “Quác, quác...” Tiếng chim kêu nghe rất giống tiếng của hai con Thần điêu mà chàng đã được chúng công phi hành hàng vạn dặm, nên chàng mừng rỡ vô cùng vội vàng, một mặt vận công để khi hú lên một tiếng cao vút trong trẻo để cho linh điêu chú ý, một mặt gấp rút tìm đường vượt qua ngọn đèo sâu rộng trước mặt!

Nhưng tìm mãi Phó Thiên Lân không thấy một lối nào có thể lợi dụng để qua đèo được! Và giữa lúc chàng đang buồn bực cau mày suy tính nhìn sang đỉnh đèo đối diện bản khoán võ kể thì bỗng nhiên nhãn quang chàng bắt gặp một bụi trúc mọc ngay bên phía tả phía trước mặt, cách chỗ chàng đang đứng khoảng một trượng, cây nào cây nấy cao hàng ba bốn trượng.

Vừa nhìn thấy mấy cây trúc, Phó Thiên Lân liền nghĩ ra cách qua đèo. Chàng hú lên một tiếng bổng dội để khí phi thân, dùng thân pháp khinh công tuyệt học “Tiềm Long Thăng Thiên” nhảy lên cao hơn bốn trượng.

Từ trên không, chàng vươn tay bắt lấy một ngọn trúc cao nhất rồi đổi thế dùng thép “Thiên Cân Trụ” trầm mình hạ xuống thật nhanh!

Cây trúc cao hơn bốn trượng, bị sức “Thiên Cân Trụ” của Phó Thiên Lân níu kéo xuống gần sát mặt đất còn hơn một trượng, như hình cánh cung.

Đợi khi sức níu xuống gần hết Phó Thiên Lân mới ngậm vận chân khí, mượn đà bật lên của cây trúc, nhún mình buông hai tay, dùng thế “Trường Tiễn Nhập Vân” thân hình vọt xéo lên mười hai, mười ba trượng, như một mũi tên bắn vượt qua ngọn đèo rộng hàng ngàn tầm!

Với cách này, tuy có thể vượt qua đèo, nhưng vì đà đi quá mạnh nếu không kèm giữ nổi thân hình, có thể bị đập vào vách đá đỉnh đèo đối diện!

Vì vậy trước khi nhảy qua, Phó Thiên Lân đã phải tính toán cẩn thận. Chàng đợi khi thân hình chàng còn cách vách đá một trượng liền tụ chân khí Đan điền, vận thần công, tay tả trước, tay mặt sau, đẩy về phía

vách đá hai chường thật mạnh!

Lúc tả chường vừa đánh ra thân hình chàng cách gộp đá có năm thước, nhưng đà đi đã hơi chậm lại, vì bị sức dội của chường lực, đến lúc hữu chường đẩy ra gây thành một tiếng “Bình” lớn, đá bắn rào rào, thì đà đi đã mất hết thân bình chỉ còn hơi lão đảo một chút rồi nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất...

Cũng vì sự quan hệ đến mạng sống, nên chường lực Phó Thiên Lân đã xử dụng đến mười một thành công lực đánh bể một tảng đá lớn thành ba, bốn khối nhỏ lăn xuống chân đèo, thành những tiếng động âm âm, khiến bầy muông thú trong rừng cây hốc núi đều thức giấc kinh tỉnh, kêu từng hồi và bay tứ tung! Trong bụi rừng tùng Phó Thiên Lân đã chú ý từ trước cũng vang lên mấy tiếng “Quác! Quác” và có bóng hai con chim lớn xuất hiện bay đi...

Phó Thiên Lân vội phóng mắt nhìn theo cặp chim và lộ vẻ thất vọng vô cùng...

Vì hai con chim này, tuy có to lớn hơn chim thường nhưng chỉ bằng loại chim hải ưng, lông đen cổ ngắn đuôi cụt, đâu phải cặp Thần điêu “Linh kỳ” oai dũng của hai vị kỳ nhân Bách Điều Tiên Nhân và Bách Cầm Tiên Tử nuôi dưỡng mà chàng mong đợi!

Bị một phen lao phí tâm lực không đạt hy vọng Phó Thiên Lân bất giác cảm thấy chán nản thở dài buồn bã :

Lúc này, trời vừa rạng đông, rừng núi còn bao phủ dưới lớp sương mù mỏng như khói, cảnh sắc chung quanh trông rất đẹp mắt nhưng cũng im ắng một cách ghê rợn!

Với phong cảnh mỹ lệ ấy, ai thể ngờ được rằng chỉ trong vài ba ngày nữa nơi đây sẽ biến thành một bãi chém giết tranh danh đoạt khí! Và rất có thể đạo đức tiêu ma, hung tà lớn mạnh biến một số những kẻ hiệp sĩ có tâm huyết duy trì chính nghĩa phải táng thân mai hậu, hoặc bó tay ngồi nhìn quần tà múa may làm loạn giang hồ!

Phó Thiên Lân đứng si ngây như khúc gỗ lòng buồn rầu tựa mối to vò. Chàng đã không hề nghĩ đến chuyện an nguy của tự mình, mà chỉ lo lắng nếu chẳng may cuộc Đại hội Hoàng Sơn biết thành “Vạn Kiếp chi môn” đối với quần hùng chính phái thì tình trạng giang hồ, vồn đã hiểm ác như ngày nay lại bị bọn hung tà xưng bá khuấy đảo không biết đến ngày nào mới được yên tĩnh hòa vui?

Càng nghĩ Phó Thiên Lân càng thấy tình trạng sắp tới rất bất lợi cho quần hiệp chính phái. Và giữa lúc chàng đang lo lắng buồn rầu, vô kế khả thi thì bỗng nhiên ánh dương quang đã le lói tỏa muôn vạn tia sáng rực rỡ xuống khắp dãy núi đồi!

Nhìn cảnh vật Phó Thiên Lân bất giác ngậm ngùi tự lẩm bẫm :

- “Anh triều dương vừa xuất hiện là đã quét sạch những đám mây mờ còn vương phủ lá cây. Nhưng trong võ lâm hiện nay thì ai là người có thể ví được như vầng Thái dương ban mai kia, đi tiêu diệt hung tà

tạo phúc võ lâm?”

Chàng vừa lẩm bẩm đến đây, bỗng nhiên thoáng nghe tiếng động như có người từ trên cao nhảy xuống!

Từ ngày Phó Thiên Lâm luyện được trọn vẹn pho “Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp” và được phục dụng các loại linh dược dị quả trong Vô Sầu cốc cũng như thế hội được lối chao lượn của các giống linh cầm thi võ công của chàng đã tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Cho nên chàng chỉ thoáng nghe tiếng động đã biết thân pháp khinh công của người vừa xuất hiện đã tới mức cao siêu tuyệt đỉnh! Phó Thiên Lâm thầm nghĩ giữa lúc hai phái địch và ta đến qui tụ tại Hoàng Sơn để chờ ngày quyết đấu sống chết mà bỗng nhiên có người xuất hiện thì quả là một sự đáng ngại, nên chàng vội vàng vận động thần công chuyển vận chân khí khắp cơ thể rồi nhẹ nhàng quay phắt lại song chưởng đưa ngang ngực theo chiêu thức “Xảo Hợp Âm Dương” đảo mắt nhìn xem người mới tới là ai?

Nào ngờ không nhìn thì chớ, khi đã nhìn rõ càng khiến cho Phó Thiên Lâm phải giật mình e ngại!

Thì ra, người vừa ở trên mỏm núi phía tả nhảy xuống như một đám hồng vân, chẳng phải ai xa lạ, mà chính là đồ đệ đặc ý nhất của Đông Hải Kiêu Bà tên gọi Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương.

Toàn thân nàng ta đều một màu hồng. Quần áo hồng, giày hồng, khăn hồng, cả tấm áo choàng bên ngoài cũng màu hồng, nàng mang thanh “Thiên Lam độc kiếm” nhẹ nhàng đáp xuống như một đóa hồng vân rực rỡ!

Tuy nàng trang phục lộng lẫy như thế nhưng nét mặt hình như có hốc hác xanh xao, và thân hình gầy ốm hơn nhiều. Nàng vừa nhìn thấy Phó Thiên Lâm đã có vẻ bàng hoàng như gặp người trong mộng và hỏi giọng run run nửa tin nửa ngờ :

- Có phải Phó đệ.... đấy... không?

Đối với Nhân Thu Thủy, Phó Thiên Lâm tuy giữ trọn niềm chung thủy sắt son, một dạ một lòng. Nhưng đứng trước Cổ Phiêu Hương chàng lại nhớ đến hành vi cử chỉ đáng kính phục của một người sống trong vũng bùn lầy mà không bị nhuộm mùi hôi tanh, khiến chàng càng thấy thương xót cô gái trước mặt mà khẽ lên tiếng hỏi :

- Cổ tử tử vẫn được mạnh giỏi đấy chớ? Trong ánh mắt Cổ Phiêu Hương lộ vẻ ai oán cực độ, nàng khẽ ngừng đầu nhìn Phó Thiên Lâm giây lát rồi ngập ngừng hỏi :

- Thì ra Phó lão đệ vẫn còn có lòng thương mến mà gọi tôi là “Cổ tử tử”, thực hân hạnh biết bao!

Thấy nàng si tình như vậy Phó Thiên Lâm bất giác cũng hơi lộ vẻ e ngại, nhưng vì không muốn để cho nàng phải thương tâm tủi phận, nên chàng vẫn mỉm cười ứng thanh đáp :

- Mỗi tình giao hảo giữa chúng ta ở ngoài Đông Hải ngày nào đã không bao giờ phai nhạt, thì đương nhiên cô nương vẫn mãi là Cố tỉ tỉ của Phó Thiên Lâm. Chẳng những thế, mà Nhân Thu Thủy hiền muội cũng có lòng...

Cố Phiêu Hương nghe Phó Thiên Lâm nhắc đến Nhân Thu Thủy, nàng vội ngắt lời :

- Phó lão đệ chớ nên nhắc đến Nhân tiểu muội làm chi nữa, vì đối với cô ấy, tôi còn yêu mến hơn Phó đệ nhiều! Chính tôi cũng không muốn chen vào đề quấy phá, làm giảm tình thương yêu giữa hai người đâu!

Nghe nói Phó Thiên Lâm cả mừng lên tiếng :

- Tâm tình của tỉ tỉ, Phó Thiên Lâm nguyện đến chết không quên...

Cố Phiêu Hương vội xua tay ngắt lời :

- Tôi không cần Phó đệ phải chung tình với tôi như thế và cũng không muốn hai đứa chúng ta có chuyện gì mờ ám làm buồn lòng Nhân tiểu muội! Ngoài hai điều đó ra tôi chỉ cần Phó đệ bằng lòng nhận một lời yêu cầu tôi sắp nói ra đây mà thôi!

Đối với Hồng Y La Sát Cố Phiêu Hương lúc này Phó Thiên Lâm mang tâm trạng vừa thương, vừa yêu lại vừa sợ. Bởi lẽ thương thì vô phương; yêu không thể; mà sợ cô ta liệu mình bám sát không biết làm cách nào để giải thoát cho được?

Đến nay, nghe giọng nói thương tâm ai oán và vẻ âu sầu của cô ta như vậy thì bất giác chàng cũng động lòng thương xót khảng khái đáp :

- Cố tỉ tỉ cứ việc nói ra, chỉ cần chuyện ấy không vượt ra ngoài vòng lễ giáo và tình lý thì tiểu đệ sẽ nhất định tuân theo!

Cố Phiêu Hương đứng nhìn Phó Thiên Lâm với nét mặt u uất sầu muộn, mãi một lúc sau nàng mới chậm rãi nói :

- Mới đây sau khi được kết bạn cùng Nhân tiểu muội, tỉ tỉ đã được nàng cảm hóa nhắc nhở thay đổi tính nết không còn những hành động ngang ngược cản trở như trước trước nữa! Còn việc tỉ tỉ muốn yêu cầu Phó đệ nhận lời đây; chẳng qua chỉ là an ủi một phần nào tâm tư trống rỗng của tỉ tỉ mà thôi, nếu như Phó đệ không bằng lòng tỉ tỉ cũng không dám cưỡng ép và xin từ biệt ngay!

Đứng trước tình yêu tha thiết của Cố Phiêu Hương, nếu Phó Thiên Lâm chẳng đã chung tình với Nhân Thu Thủy trước, chắc chàng không nỡ từ chối được!

Nhưng vì chàng là kẻ xuất thân danh môn chính phái tinh thần rất lỗi lạc quang minh, không muốn có những hành động đen tối... Cho nên chàng mới thấy bối rối trước cô gái đáng thương như Cố Phiêu Hương!

Đến khi thấy nàng vẫn ngậm ngừng mãi, chưa nói ra điều mong muốn yêu cầu, thì chàng vội nhích gần lại vài bước mỉm cười hỏi :

-Cố tí tí muốn tiểu đệ nhắn lời điều gì, sao chưa thấy tí tí nói cho biết đi!

Cố Phiêu Hương nở nụ cười gượng bấm đốt ngón tay như tính toán rồi mới ngậm ngừng nói :

- Hôm nay là mừng sáu tháng chín, còn ba ngày nữa sẽ tới kỳ Đại hội Hoàng Sơn, tí tí muốn yêu cầu trong ba ngày này Phó đệ hãy dành chút thì giờ cùng tí tí ngao du Hoàng Sơn cho thỏa lòng mong ước, nhưng chúng ta vẫn giữ tinh thần trong sạch không làm chuyện sàm sỡ. Rồi sau ngày ấy, Cố Phiêu Hương sẽ suốt đời nương bóng cửa Phật, hoặc sẽ hoành kiếm đoạn tuyệt kiếp sống! Tóm lại, là còn sống hay sẽ chết, đối với Phó đệ tí tí cũng nguyện dứt khoát, chỉ xem như người qua đường, quyết không làm phiền nhiều đến mối tình giữa Phó đệ với Nhân tiểu muội nữa.

Phó Thiên Lân thấy trong lúc nói chuyện, Hồng Y La Sát đã cố miễn cưỡng làm ra vẻ bình thường, nhưng thực tình, trong thâm tâm nàng rất đổi cảm xúc khi nói đến mấy tiếng cuối cùng, cặp mắt nàng đã long lanh ngấn lệ thì chàng biết nỗi đau khổ si luyến tương tư của những kẻ yêu nhau quả một hình phạt tiêu hồn lạc phách, khiến bất cứ khách anh hùng hào kiệt nào cũng khó mà chịu đựng và tránh khỏi vương lụy....

Đối với những lời yêu cầu của Cố Phiêu Hương, tuy Phó Thiên Lân cũng cảm xúc ngậm ngùi nhưng, trong nhất thời, chàng cũng không biết lên trả lời ra sao cho phải?

Cố Phiêu Hương thấy Phó Thiên Lân đã lộ vẻ xúc động thương cảm trước lời yêu cầu của mình, thì hình như nàng có cảm giác nhận được một niềm an ủi lớn lao, nên nàng vội rút khăn lau nước mắt, cất tiếng cười khanh khách hỏi :

- Phó đệ, chỉ với những giọt lệ trên khóe mắt của Phó đệ cũng đủ khiến tí tí được an ủi không ít! Nhưng tại sao Phó đệ lại không trả lời câu hỏi của tí tí? Hay Phó đệ nhận thấy việc làm ấy trái với lẽ nghĩa chăng?

Lúc này, Phó Thiên Lân thực không nỡ để Cố Phiêu Hương phải thất vọng trước một niềm an ủi cuối cùng mà nàng đang mong ước nên chàng đã mạnh dạn nắm tay nàng kéo đến ngồi sòng vai trên một tảng đá rồi khẽ mỉm cười nói :

- Miễn là chúng ta không vượt khuôn khổ lẽ giáo thì dù tiểu đệ có phải bỏ ra một khoảng thời gian một vài năm, cùng tí tí ngao du khắp danh sơn phong cảnh trong thiên hạ cũng chẳng hề gì? Chỉ đáng ngại là hiện thời, sắp đến ngày Đại hội Hoàng Sơn tiểu đệ phải gấp rút đi tìm hai cho linh điều!

Nghe nói, Cố Phiêu Hương lộ vẻ ngơ ngác không hiểu Đại hội Hoàng Sơn sao lại có liên quan đến hai con chim nên nàng ngạc nhiên tìm hỏi nguyên do.

Cuộc chiến đấu tại Hoàng Sơn rất quan hệ đến họa phúc của giang hồ và sự hưng suy của hai phái

chánh, tà, chính ra, không nên khinh thường tiết lộ sự thực nội bộ cho đối phương.

Nhưng vì Phó Thiên Lân đã được nghe Nhân Thu Thủy kể rõ trạng thái thay đổi tâm tình của Cổ Phiêu Hương đang muốn quay về đường chánh, nên chàng không ngần ngại mà nói hết những chuyện đã xảy ra cho nàng nghe.

Nghe xong Cổ Phiêu Hương mới ngạc nhiên chăm chú nhìn Phó Thiên Lân mỉm cười nói :

- Phó đệ đã không ngần ngại thổ lộ hết những điều tâm phúc quan trọng đủ thấy phó đệ, đã không còn xem tí tí như là kẻ thù nữa! Cảm kích tấm lòng ấy, tí tí xin bày giúp Phó đệ một kế hoạch được chăng?

Phó Thiên Lân không hiểu nàng định giúp ý kiến gì cho nên chàng hơi lộ vẻ ngạc nhiên trong khi đó Cổ Phiêu Hương lại tiếp tục mỉm cười nói :

- Bây giờ tí tí giúp Phó đệ cùng đi tìm kiếm linh điều vậy há chẳng cũng như Phó đệ đã trọn lời hứa cùng tí tí ngao du Hoàng Sơn rồi ư? Và sau đó, khi tìm được linh điều tí tí cũng muốn cùng Phó đệ cưỡi chim tung mây vượt núi đến núi Võ Đang hoặc Vô Sầu cốc một phen...

Tuy Phó Thiên Lân biết rõ Cổ Phiêu Hương đã quyết tâm cải tà qui chánh, nhưng vì nàng lại là đồ đệ đặc ý của Đông Hải Kiều Bà - một nữ ma đầu chủ chốt trong bọn “Vực Ngoại tam hung” - nên khi nghe lời đề nghị của nàng, chàng cũng hơi có vẻ ngần ngại khó nghĩ.

Cổ Phiêu Hương vốn thông minh tuyệt vời do đó khi thấy thái độ của Phó Thiên Lân thì nàng đã đoán biết tâm ý của chàng nên nàng liền đưa sát thân mình vào ngực Phó Thiên Lân, mỉm cười thỏ thẻ :

- Phó đệ bất tất phải nghi ngờ gây khó dễ với tí tí làm gì, vì ý kiến của tí tí chỉ mong muốn cho quần hiệp chính phái thu hoạch được nhiều thắng lợi trong kỳ Đại hội mà thôi!

Càng nghe Cổ Phiêu Hương nói Thiên Lân càng thấy khó hiểu. Hơn nữa, nàng lại là một cô gái xinh đẹp tuyệt vời, từ nơi thân thể của nàng tỏa ra một mùi thơm ngát tựa hương lan khiến chàng ngây ngất cả tâm thần mà bất giác vòng tay ôm chặt eo lưng thon nhỏ của cô gái đã bao phen si luyến tâm tư vì mình, miệng khẽ hỏi :

- Sư phụ của Cổ tí tí là một nhân vật chủ yếu và đứng đầu trong số “Vực Ngoại tam hung” đến dự kỳ Đại hội Hoàng Sơn này, tại sao tí tí lại mong cho quần hiệp chính phái thu hoạch thắng lợi là lẽ gì?

Cổ Phiêu Hương hình như rất được mãn nguyện và an ủi vì cử chỉ yêu đương của Thiên Lân nên nàng tỏ vẻ sung sướng, lim dim mỉm cười đáp :

- Tí tí hy vọng cho phe chính phái đắc thắng, cũng chính là cứu sư phụ của tí tí đó! Bởi vì tí tí đã nhiều lần khuyên người nên dùng thần công đề tu dưỡng tự bảo chân như, hưởng cảnh thần tiên an lạc với Hải đảo chớ nên chen chân vào vòng tranh đua danh lợi giang hồ làm chi..! Nhưng lần nào, người cũng thối

thác là để chờ sau Đại hội Hoàng Sơn sẽ tính, tí tí biết rõ, sư phụ tí tí là người rất hiếu danh, thường vẫn hy vọng sẽ dùng tài nghệ áp đảo quần hùng thiên hạ để chiếm ngôi bá chủ võ lâm trong kỳ Đại hội này. Chẳng những thế, mà người còn muốn tí tí cũng đoạt được chức vị đệ nhất cao thủ trong lớp nhân vật trẻ hiện thời nữa!

Nói tới đây, Cổ Phiêu Hương chép miệng thở dài một tiếng rồi mới tiếp tục :

- Tí tí linh cảm thấy rằng, vận nhất hùng tâm của sư phụ tí tí vừa kể nếu được thực hiện chắc chắn chưa hẳn đã là một điều may phước!

Bởi vì nếu được quần tà tôn làm Minh chủ, thì sẽ vĩnh viễn hãm mình trong vòng giang hồ ân oán không bao giờ được hưởng cảnh thanh nhàn! Hoặc trái lại cũng có thể sẽ bị bọn cùng hung cực ác Đồng Cổ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạc Đạo ganh ghét, mà đem lòng hại ngầm cũng nên?

Nghe Cổ Phiêu Hương tâm sự đến đây, Phó Thiên Lân mới chợt hiểu và thầm nhủ, thảo nào mà Thu Thủy chẳng đôi ba lần ép chàng phải san sẻ tình yêu với cô gái này.

Xem ra, cô ta quả cũng xứng đáng là một bông sen nở trong vùng sinh lầy mà vẫn giữ được vẹn màu tinh khiết!

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Những Chuyện Kỳ Dị Bạt Vía Kinh Hôn

Phó Thiên Lân từ chỗ khâm phục sinh kính trọng từ chỗ kính trọng sinh yêu thương, cho nên chàng đã vô tình siết chặt vòng tay ôm Cổ Phiêu Hương...

Trái lại Cổ Phiêu Hương thì lo sợ Phó Thiên Lân và mình không kèm hãm nổi tình cảm rung động mà sa thân vào vòng tội lỗi, bại hoại thân danh thì còn mặt mũi nào mà nhìn Nhân Thu Thủy nữa! Cho nên nàng vội vàng cắn môi dầy rằng khỏi vòng tay ôm siết của Phó Thiên Lân, đưa tay sửa mái tóc mây, rồi mỉm cười tiếp tục nói :

- Vì vậy, tử tử hy vọng, trong kỳ Đại hội luận kiếm này làm thế nào cho sư phụ tử tử bị một phen thất bại nặng nề. Lúc đó tử tử sẽ ở bên cạnh khuyên can may rằng có thể làm cho người thu nhứt tráng chí, phải lạt hùng tâm, mà nhìn thấu nếp phù phiếm danh lợi giang hồ: bước ra khỏi vòng tranh đoạt để tiêu giao hải ngoại, vui hưởng chuỗi ngày tháng thần tiên...!

Phó Thiên Lân đoán hiểu thâm ý của Cổ Phiêu Hương trong cử chỉ bỗng nhiên dấy ra khỏi vòng tay ôm siết của mình bất giác chàng lại càng lại đem lòng kính trọng yêu nàng hơn lên, do đó chàng lại nắm chặt hai bàn tay ngọc của Cổ Phiêu Hương định ngỏ thăm mấy lời an ủi.

Nhưng Cổ Phiêu Hương là cô gái thông minh tuyệt vời, chỉ bằng ánh mắt tiếp xúc của Phó Thiên Lân, nàng đã đoán hiểu tâm trạng của chàng nên nàng vội cố nén cảm xúc nở nụ cười gượng nói tiếp :

- Phó đệ không cần phải bận lòng an ủi hay thương xót tử tử làm chi! Cổ Phiêu Hương tuy si tình và Phó Thiên Lân chẳng phải vô tình nhưng tiếc rằng họ gặp nhau quá muộn, đành cam tâm với mệnh bạc, chớ biết oán trời hay trách ai bây giờ? Nếu may ra tìm gặp được gặp “Thần điều” chúng ta sẽ cùng nhau đến Vô Sầu cốc hoặc núi Võ Đang, cầu thỉnh Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình hoặc Bách Điều Tiên Nhân Đồ Vô Sầu, đến Hoàng Sơn hiệp trợ quần hào chính phái. Còn vạn nhất không gặp linh điều, Cổ Phiêu Hương cũng nguyện đem cổ để uy hiếp năn nỉ sư phụ trở về Đông Hải không nên tham dự Đại hội Hoàng Sơn hầu giảm bớt một tay kình địch cho quần hiệp chính phái! Ví bằng lúc đó, ân sư tử tử vẫn cố tình không lay chuyển ý định thì tử tử sẽ lập tức giải thoát kiếp tàn sinh này bằng lưỡi kiếm “Thiên Lam”.

Phó Thiên Lân vốn biết Cổ Phiêu Hương là người có tính cương quyết vô cùng hễ đã nói là dám làm, nên bất giác chàng cau mày khuyên can :

- Cổ tử tử đã có ý nghĩ như vậy, đã chứng tỏ tấm lòng trung thành hướng thiện trước trời đất quỷ thần, bất tất tử tử phải hành động như thế làm chi cho uổng mạng! Vì người lành sẽ gặp may, trên thế gian, bất luận

việc gì tới lúc cuối cùng lẽ phải cũng vẫn thắng! Hiện thời chánh phái tuy có hơi kém thế, nhưng cũng còn ba ngày nữa mới tới kỳ Đại hội biết đâu trong thời gian đó, Hoàng Sơn Động Khách Cát Ngu Ngân chẳng kịp thời trở về, hoặc có sự chuyển biến bất ngờ khác...

Nói tới đây, bỗng nghe có mấy tiếng chim kêu “Quác quác”, nét mặt Phó Thiên Lân liền lộ vẻ hớn hờ, cùng Cổ Phiêu Hương ngẩng đầu nhìn lên không, quả nhiên thấy một cặp quái điểu màu vàng đang chao liệng chung quanh một mỏm núi cao phía tây nam.

Nhìn kỹ đôi chim, Phó Thiên Lân mừng rỡ gọi Cổ Phiêu Hương :

- Cổ tử tử, chúng ta mau chạy theo đôi quái điểu đuôi dài, màu hoàng kim đó đi vì đúng là cặp “Thần điểu” của hai vị tiền bối Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điểu Tiên Nhân nuôi dưỡng.

Hai tiếng “Thần điểu” vừa dứt thân hình Phó Thiên Lân đã lao vùn vụt sang ngọn núi cao phía Tây nam, Cổ Phiêu Hương cũng lắc mạnh thân hình nhảy theo, như một đóa hồng vân.

Nhưng đến khi hai người vừa vất vả chạy được tới phía sau ngọn núi thì cặp “Thần điểu” đã bay đi chỗ khác mất dạng khiến Phó Thiên Lân phải dậm chân thở dài tiếc rẻ vô cùng.

Thấy vậy, Cổ Phiêu Hương khẽ lắc đầu mỉm cười an ủi :

- Phó đệ chớ nên quá lo lắng làm chi, theo tử tử biết thì từ đây tiếp tục đi về hướng Tây nam độ hơn một dặm nữa, một vùng địa thế không rộng lắm nhưng nhiều cây cổ thụ um tùm rậm rạp, biết đâu đôi linh cầm chẳng đến ẩn núp trong rừng rậm ấy, chúng ta thử đến đó tìm kiếm xem sao?

Nghe nói Phó Thiên Lân cũng rất hy vọng đôi chim đến tại khu rừng đó, nên chàng vội vàng cùng Cổ Phiêu Hương lại tiếp tục đuổi theo về hướng Tây nam!

Quả nhiên chạy được một lúc đã thấy xuất hiện trước mắt một cánh rừng già rậm rạp. Nhưng khi hai người vừa tới bìa rừng chưa phát hiện tung tích cặp Thần điểu, thì đã nghe trong rừng già có những tiếng động rất kì dị!

Tiếng động phía bên hữu văng vẳng như tiếng động rất kì dị!

Tiếng động phía bên tả như tiếng thở hỗn hển lẫn tiếng gào thét thê thảm do một người bị thương sắp chết phát ra có lúc gần như không thành tiếng!

Nghe tiếng động Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều nhìn nhau lộ vẻ ngạc nhiên.

Họ vội vàng cùng nhau lẹ làng xen vào cánh rừng phía trước để xem nhân vật nào đã kêu thảm thiết như thế?

Khi hai người tiến vào được chừng sáu bảy trượng, tiếng kêu la rên rĩ, mỗi lúc một rõ và có khi vượt qua mấy hàng cổ thụ nữa thì bắt gặp một cảnh tượng kỳ dị ghê rợn, khiến họ phải giật mình nhắm mắt kinh hãi.

Thì rằng chỗ này là một cụm rừng, cây cối hơi thưa dưới mặt đất có một người mình mẩy đất cát lem luốc đang cấu xé kêu gào rất thảm thiết. Lúc đó Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương vừa tới nơi, thì gã này đang ôm một gốc cổ thụ, há miệng gặm lấy gặm để.

Tất cả miệng mũi, mắt tai của người này đều rớm máu đen, cả lớp da mặt cũng bị cào rách hết không còn phân biệt được diện mạo ra sao nữa?

Nhưng đến khi Phó Thiên Lâm nhìn thấy người này bị cụt mất một bàn tay, và một góc vạt áo còn lộ màu sắc sỡ, thì chàng bỗng nhớ tới một người vợ ghé tai Cổ Phiêu Hương khẽ hỏi :

- Cổ tử tử hình như người này là môn hạ của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, tên gọi “Thái Y” Ma Mật Ngạn, đã bị tử tử dùng Thiên Lam kiếm chặt cụt một bàn tay, lúc y cùng Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh ra Đông Hải thách đấu với tử tử lúc trước thì phải, xem thảm trạng đau đớn của hãn hiện tại, nếu không bị trọng thương, thì cũng bị trúng một chất gì đang hành hạ trong thể xác.

Nghe nói, Cổ Phiêu Hương mới chú ý nhìn kỹ và nhận rằng quả đúng tên này là Thái Y Ma Mật Ngạn nhưng nàng không hiểu tại sao hãn lại đau đớn rên rĩ đến như thế?

Giữa lúc, hai người còn đang ngạc nhiên không rõ nguyên do thì bỗng dưng thấy nơi bụng Ma Mật Ngạn tự nhiên có một chỗ nổi cao lên khoảng hai ba tấc hình như có vật gì đang định xé da chui ra.

Lúc đó, Ma Mật Ngạn lộ vẻ đau đớn vô cùng chỉ thấy hãn gào lên một tiếng thảm thiết, rồi há mồm cạp mạnh một miếng vào gốc cây dặt ra một mảnh vỏ nhai “Sồn sột” và đồng thời hai chiếc răng hai cửa của hãn cũng bị gãy theo, máu chảy ròng ròng đầy miệng.

Lúc ấy, cục thịt lồi lên ở bụng hãn cũng đã từ từ xẹp nhưng chỉ trong chốc lát rồi lại tự động nổi lên ở một nơi khác bên cạnh, cách chỗ cũ độ hai tấc về phía bên tả khiến Mật Ngạn vừa nhả khỏi miệng một đồng vỏ cây nhai cùng hai chiếc răng gãy máu me đỏ lôm, thì lại phải gào một tiếng đau đớn khác nhưng vì hai chiếc răng cửa đã gãy, không còn gặm được vỏ cây để nhai, nên hãn đập đầu vào gốc cây vang lên những tiếng “Kình kịch”.

Nhìn thảm trạng trước mắt. Phó Thiên Lâm đã kinh hãi toát cả mồ hôi, chàng khẽ hỏi Cổ Phiêu Hương :

- Cổ tử tử hình như trong bụng hãn bị một con rắn độc khoét tim gan thì phải?

Cổ Phiêu Hương cũng gật đầu khẽ đáp :

- Cứ xem tình trạng thì quả đúng trong bụng Ma Mật Ngạn đang có một giống gì đục khoét? Nhưng xưa

nay thầy trò Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử vốn giỏi nghề nuôi dưỡng rắn độc, tại sao hôm nay học trò y lại bị hại bởi chính những con vật của y như thế?

Nghe nói, Phó Thiên Lân bát giác lộ vẻ cảm khái lắc đầu chép miệng than :

- Cổ tử tử thủ nghĩ xem, thiên lý báo ứng thực là rõ rệt. Khi xưa Ma Mật Ngạn dùng ngãi độc giấu trong trống đồng ám hại “Vạn Bác thư sinh” Bành Hàm, khiến ông ta phải chịu đựng cảnh thống khổ kỳ dị, xem ra còn thua cảnh đau đớn như bây giờ hẳn đang phải chịu đựng. Chuyện ác mới làm chưa được bao lâu, đã báo ứng trước mặt kể ra cũng đáng làm gương cho người đời, nếu chuyện này được lan truyền rộng rãi về sau. Thôi bây giờ chúng ta cũng nên bắt chước hành động của Nhân Thu Thủy hiền muội hôm xưa đã làm, mà ra tay giải thoát cho hẳn khỏi cảnh đau đớn hành hạ thể xác, muốn chết không xong này.

Vì đã được nghe Thu Thủy kể lại chuyện nàng ra tay giải thoát cho “Vạn Bác thư sinh” Bành Hàm tại Ma Vân Bích, nên Cổ Phiêu Hương cũng lặng lẽ gật đầu dơ hai ngón tay bên mặt búng nhẹ ngoài không khí một cái, phát ra một luồng kinh phong với tiếng kêu “Veo veo” xoáy thẳng vào buồng tim Ma Mật Ngạn! Luồng chỉ phong vừa chạm nơi ngực, Ma Mật Ngạn đã hét lên một tiếng hãi hùng rồi nằm im tắt thở.

Phó Thiên Lân liền khẽ bảo Cổ Phiêu Hương :

- Cổ tử tử chúng ta thử lại xem vật lạ gì đã đục khoét trong bụng hẳn như thế?

Cổ Phiêu Hương vốn là người hiếu kỳ, nên khi nghe nói, nàng vội cùng Phó Thiên Lân chạy đến chỗ xác chết Ma Mật Ngạn.

Vì không nở mổ bụng xác kẻ đã chết, nên hai người đang phân vân suy nghĩ chưa biết làm cách nào để tìm xem cái gì đang ở trong bụng Ma Mật Ngạn, thì bỗng nhiên nơi bụng xác chết, lại nổi lên một cục như lúc nãy, và lần này lại nổi cao hơn lần trước mà hình như da bụng đã bị xẻ rách máu chảy thấm ướt cả làn áo chỗ đó!

Phó Thiên Lân vội vàng đưa tay rút thanh “Vô Danh kiếm” của Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình mới tặng, rồi mừng rỡ nói với Cổ Phiêu Hương :

- Cổ tử tử, mau chuẩn bị “Thiên Lam kiếm” sẵn đi, con vật trong xác chết sắp chui ra rồi đó...

Phó Thiên Lân chưa nói hết câu, bỗng nghe phía sau có mấy tiếng chim kêu “Quác, Quác...” Chàng vội quay đầu lại nhìn quả nhiên bắt gặp hình dáng chiếc đuôi dài ngũ sắc của cặp Thần điêu vừa thoáng hiện bìa rừng hai người vừa đứng núp. Lúc này Phó Thiên Lân đâu còn lòng dạ nào xem quái vật trong bụng xác chết là gì? Chàng hấp tấp lớn tiếng gọi :

- Cổ tử tử, Cổ tử tử, mau chạy theo tiểu đệ đi tìm linh điều!

Theo tiếng gọi, thân hình đã nhanh như điện chớp lao về cánh rừng phía Đông Bắc!

Nhưng, dù thân pháp của Phó Thiên Lân có nhanh đến đâu cũng không bằng linh điêu được! Hơn nữa, rừng cây lại rậm rạp, quanh co, rất khó đi lại. Cho nên khi chàng và Cổ Phiêu Hương chạy đến khu rừng có bóng chim vừa thoáng hiện, thì nó bật mất dạng không thấy gì nữa.

Phó Thiên Lân bực mình dậm mạnh chân một cái chưa kịp nói, chàng bỗng nhiên lại nghe đằng sau có tiếng “Soạt”, và tiếp theo một mùi hôi tanh nồng nặc xông vào lỗ mũi.

Cổ Phiêu Hương vì có kinh nghiệm giang hồ dày dặn hơn Phó Thiên Lân, nên khi vừa ngửi thấy mùi tanh, nàng đã biết ngay vật đằng sau là một loại độc xà kỳ dị nàng đã kịp thời phản ứng không dám quay đầu lại, mà vội vàng lớn tiếng dục Phó Thiên Lân :

- Phó đệ chớ nên quay đầu lại vội, nguy hiểm lắm! Chúng ta hãy nhảy tránh lên ngọn cây cổ thụ phía trước kia rồi hãy tính.

Nàng vừa nói, vừa kéo tay Phó Thiên Lân nhảy bay lên ngọn cây cổ tùng cao khoảng bốn trượng, rồi mới cùng chàng quay lại nhìn, quả nhiên phía sau đã xuất hiện quang cảnh kỳ lạ chưa từng thấy bao giờ.

Nguyên từ trong bụng xác chết Thái Y Mật Ngạn có một con rắn kỳ lạ đang từ từ trườn ra.

Con dị xà này mình nhỏ bằng ngón tay có vẻ mềm mại vô cùng, nhưng chiều dài có tới hai trượng toàn thân màu xanh đỏ trông rất đẹp trên đầu có bảy con mắt tia ra những luồng ánh sáng lóng lánh, và bày thành hàng thứ tự như bảy ngôi sao bắc đẩu.

Thoạt mới nhìn con rắn năm màu Phó Thiên Lân đã mang máng nhớ hình như có nghe nói đến giống rắn này ở đâu. Tới khi phát hiện trên đầu quái xà có bảy con mắt như hình sao bắc đẩu, thì chàng chợt nhớ ra bèn nhìn sang Cổ Phiêu Hương chép miệng than :

- Quả thực là “Ác giả ác báo, dưỡng hổ tác họa”. Con vật lạ này tên gọi “Thất Tinh Hồng” toàn thân mềm dẻo đao kiếm không chặt đứt tên Thái Y Ma Mật Ngạn đã ăn cắp của sư phụ hắn là Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử định sửa soạn đem ra Đông Hải tìm tỉ tỉ để trả mối thù Thiên Lam độc kiếm chặt cụt bàn tay của hắn dạo trước.

Đứt lời chàng liền kể cho Hồng Y La Sát nghe câu chuyện chàng đã cùng con Anh Vũ Bích Linh ở trong một dãy núi vô danh vùng Vân Nam, nghe lỏm hai tên Mật Ngạn và Mạnh Vũ nói chuyện với nhau, về việc chúng ăn cắp của sư phụ chúng một con ác thú “Tam Trảo Kim Ngao” và một con độc xà “Thất Tinh Hồng” đem đến ẩn cư trong dãy núi vừa kể để điều dưỡng và cùng nhau bàn định sắp ra Đại hội nhưng bị con Anh Vũ Bích Linh của chàng dùng lời hăm dọa, lừa bịp, khiến cả hai đều tức giận ứa gan nửa khóc nửa mếu, mà không làm gì nổi con Bích Linh phải rủ nhau chui vào hang lẩn tránh.

Trong lúc Phó Thiên Lân kể chuyện thì con quái xà Thất Tinh Hồng cũng đang từ trong bụng xác chết Ma Mật Ngạn vừa chui ra, vừa cất cao chiếc đầu có bảy con mắt, tia ánh sáng lóng lánh và lắc la lắc lư.

Như có vẻ rất đặc ý. Nhưng đến khi quái xà chui rặng khỏi bụng xác chết được chừng một trượng bảy, trượng tám thì bỗng thấy hình như nó đã bị đứt một khúc gần đuôi.

Phó Thiên Lâm vội chú ý nhìn kỹ chỗ đứt khúc thì thấy chỗ này ló rặng một cục thịt đỏ lòm như máu và hình như vết dao kiếm chặt đứt, thì bất giác chàng lấy làm lạ mà lăm bẫm :

- Quái thực, theo võ lâm đồn đại thì con quái xà “Thất Tinh Hồng” này chẳng những toàn thân mang chất kỳ độc không có thuốc nào chữa trị được, mà còn mềm dẻo rắn chắc vô cùng, dù gặp bảo đao, bảo kiếm sắc bén cũng không mảy may phương hại. Tại sao nó lại bị...

Giữa lúc chàng chưa nói hết lời thì bỗng nhiên lại nghe tiếng chim kêu “Quác, Quác...” phát xuất từ cánh rừng bên tả và bóng chiếc đuôi chim dài sặc sỡ cũng chỉ thoáng hiện một cái rồi biến mất. Quái xà Thất Tinh Hồng thấy bóng địch xuất hiện nó liền khẽ cong mình như cây cung rồi bắn vọt theo như một chiếc cầu vồng bảy màu.

Phó Thiên Lâm biết rõ quái xà mang chất kỳ độc thì hết hoảng suýt buột miệng kêu thành tiếng vì lo sợ thay cho cặp “Thần điêu” mà chàng đang khổ công tìm kiếm, không đủ sức địch lại.

Không ngờ, giữa lúc đó bên cánh rừng phía hữu bỗng nhiên nổi lên mấy tiếng “Quác, Quác” rồi cũng có bóng một con Thần điêu đuôi dài xuất hiện. Quái xà “Thất Tinh Hồng” thấy vậy, nó vội lắc đầu vọt trở lại như luồng điện chớp, Thần điêu chưa tới địch thủ nó đã phùng mang phun ra một luồng không khí mờ mờ như đám mây ngũ sắc.

Nhưng con Thần điêu này vừa thấy quái xà quay đầu lại thì đã vội lẩn vào tàn cây rậm rạp mất hút để cho con Thần điêu ở rừng bên tả lại hiện thân và cất tiếng kêu vang như chọc tức địch thủ.

Hai con Thần điêu thay nhau biến hiện dụ địch, làm cho quái xà tức giận, bảy con mắt chớp chớp như những ánh sao, miệng phun hơi độc tỏa mờ mịt cả một vùng rộng hàng hai, ba trượng.

Phó Thiên Lâm thấy cặp linh cầm có oai lực bá đạo như thế mà cũng phải sợ sệt trước oai lực của quái xà, thì chàng cũng thấy sồn lòng ghê sợ. Tuy nhiên, chàng cũng nực cười thầm vì thái độ bị khiêu khích tức giận lao tới, vọt lui của quái xà.

Giữa lúc ấy chàng bỗng nghe Cổ Phiêu Hương nói nhỏ bên tai :

- Xem ý cặp Thần điêu những chỉ nhằm dụ địch, mà hình như chúng còn có ý dụ cho quái xà phun bằng hết khí độc khí rồi mới hạ thủ cũng nên? Lúc nhỏ tí tí thường được nghe nói năng lực và trí tuệ mà các loài cầm thú đôi khi còn thông minh hơn loài người, lúc bấy giờ tí tí không tin lắm, đến nay thì mới biết quả thực vũ trụ bao la vô cùng những sự kỳ lạ của muôn vật, đâu có phải là một đời ngắn ngủi trong mấy chục năm mà đã có thể biết được một cách tường tận.

Nghe những lời cảm khái của Cổ Phiêu Hương, Phó Thiên Lâm sự nhớ tới một bậc kỳ nhân có tấm nhận

thức hiểu biết bao la vô cùng, hầu như không sót một việc gì là “Vạn Bác thư sinh” Bành Hàm, thì bất giác chàng cũng phải thở dài ngậm ngùi, nói :

- Loài người tuy khôn hơn muôn vật nhưng kẻ nào biết nhiều cũng bị tạo hóa ganh ghét. Câu nói ngu si hưởng thái bình của cổ nhân có lẽ cũng rất đúng.

Nghe nói, Cổ Phiêu Hương cũng mơ màng nhắm mắt khẽ gật đầu ngậm ngùi than :

- “Trí giả ít sống lâu, Hồng nhan thường bạc mệnh” không biết Lân đệ....

Tới đây nàng lại thở dài một tiếng, rồi ngừng lời, nghẹn ngào Phó Thiên Lân thấy mình vô tình nói mấy câu đã khiến cho Cổ Phiêu Hương cũng phải xúc động mà than thân trách phận thì bất giác chàng cũng lộ vẻ tự trách đang định tìm lời an ủi nàng nhưng, giữa lúc đó, bỗng từ cánh rừng hai bên tả hữu đều vang lên những tiếng chim kêu đình tai nhức óc và con quái xà đã quay mình, quay đầu định lao theo, nhưng bỗng hai Thần điểu đều lạng bay vọt ra phía ngoài rừng với một tốc độ ghê hồn chưa từng thấy. Rồi, thừa lúc quái xà còn đang do dự chưa biết đi về hướng nào thì hai con chim tinh khôn này đã quay lại dùng chiếc mỏ sắt cạp chặt mỗi con một đầu quái xà, với một thủ pháp nhanh nhẹn và bộ vị chuẩn xác dù cho một cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh cũng không thể so sánh bằng được, giữa lúc Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều cảm thấy hồi hộp nín thở thì hai con Thần điểu đã mỗi con cạp chặt một đầu quái xà, vỗ cánh bay về hai hướng khác nhau.

Cổ Phiêu Hương tuy đã từng trải giang hồ biết nhiều hiểu rộng, nhưng nàng chưa được chứng kiến cảnh xà điểu tương tranh kỳ dị như lần này bao giờ, nên nàng đã quên hết phiền muộn mà khẽ mỉm cười liếc mắt nhìn Phó Thiên Lân, nói :

- Quả đúng như lời tí tí nói, hai con Thần điểu đã cố dụ địch thủ và xem ý hình như chúng định kéo đứt đôi quái xà cũng nên.

Chỉ thấy hai con Thần điểu chia nhau bay về hai hướng càng lúc càng xa, mà con quái xà “Thất Tinh Hồng”, vốn dĩ đã nhỏ như ngón tay càng bị kéo càng nhỏ và dài theo. Kỳ quái nhất là con rắn vốn chỉ dài có hơn một trượng hay đã bị kéo dài tới gần bốn trượng, chẳng những không bị đứt mà năm màu trên thân rắn, lại càng trở nên tươi thắm hơn.

Cảnh tượng kỳ dị đó đã khiến Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương kinh ngạc vô cùng.

Hai Thần điểu hình như cũng có vẻ kinh sợ trước hiện tượng kỳ dị của quái xà, nên chúng đồng thời nhả bỏ, rồi kêu lên mấy tiếng biến mất vào rừng rậm.

Riêng con quái xà khi vừa rớt xuống đất, nó đã lập tức khôi phục nguyên trạng, cất cao chiếc đầu quái dị tia ánh mắt sáng quắc để tìm dấu vết địch thủ.

Phó Thiên Lân kinh hãi, đưa tay lau mồ hôi trán khẽ nói với Cổ Phiêu Hương :

- Con quái xà “Thất Tinh Hồng” này quả thực lợi hại vô cùng. Chẳng trách võ lâm thiên hạ đã coi Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử như một con cạp dữ. Đừng nói gì khác, chỉ với một con độc xà quái dị này, sức người cũng đã khó địch rồi.

Tới đây Phó Thiên Lân sức nhớ đến những lời nói của con Anh Vũ Bích Linh, nên chàng lại tiếp lời :

- Nhưng trời sinh muôn vật, thường có sự tương khắc nên con độc xà “Thất Tinh Hồng” tuy lợi hại như thế mà rất kỵ “Khổng tước”, chỉ cần dính một chút ít toàn thân đã thối nát, bởi vậy mỗi khi độc xà nhìn thấy hoặc nghe tiếng Khổng tước kêu là lập tức hồn phi phách tán. Tiếc rằng, Khổng Tước tuy không phải loại chim hiếm có nhưng lúc này dễ có mà kiếm được một con...

Nào ngờ, chàng vừa kể chuyện tới đây, bỗng nhiên từ trên không rớt xuống một con chim khá lớn mà con chim này lại đúng là con chim “Khổng Tước” mà Phó Thiên Lân đang mong mỏi, khiến chàng quá mừng rỡ suýt nữa lại buột miệng kêu lên thành tiếng.

Quả nhiên chim Khổng tước chưa rớt tới đất, mà con độc xà “Thất Tinh Hồng” đã sợ hãi cuộn tròn thành một cục; bảy con mắt trên đầu quái xà cũng trở nên lơ đờ, mất hết vẻ tinh sáng, cả thân hình cũng run lên bần bật. Nếu không nhìn thấy tận mắt thì chắc không ai có thể tin được rằng một con quái xà toàn thân co rút lại như sợ hãi cực độ khiến phải cau mày lấy làm lạ lùng!

Vì Khổng tước đã khắc tinh của quái xà thì tại sao cũng lộ vẻ sợ hãi như vậy, chẳng lẽ thiên hạ truyền thuyết không đúng sự thực?

Đến khi nhìn kỹ chàng mới chợt hiểu con chim này là Khổng tước thực, nhưng chỉ là con chim đã chết đâu có công dụng làm cho địch sợ, nhưng không có sức làm địch phải chết, Phó Thiên Lân thầm nghĩ, chắc là cặp “Thần điêu” thông linh, cũng biết rõ Khổng tước là vật kỵ của quái xà, nên chúng mới tìm cách bắt một con đem đến, nhưng chúng không ngờ con Khổng tước này quá sợ hãi mà chết ngay sau khi bị chúng bắt đi.

Giữa lúc Phó Thiên Lân đang nhìn Khổng tước suy nghĩ bỗng nhiên bảy con mắt kỳ dị của quái xà lại dần trở nên sáng quắc, chàng vừa khẽ kêu một tiếng :

“Không xong!” thì con quái xà đã cất đầu uốn khúc như một chiếc cầu vồng rực rỡ, rồi rúc vào xác con Khổng tước, chỉ trong chớp mắt đã mất hút!

Nhìn cảnh tượng diễn biến, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều chợt nhiên tỉnh ngộ, và cùng tưởng tượng lúc quái xà rúc vào bụng Thái Y Ma Mật Ngạn, chắc cũng ghê rợn như vậy. Nên họ đã nhìn nhau lộ vẻ kinh hãi tột độ! Giữa lúc ấy hai con Thần điêu lẳng lặng từ trong rừng bay ra cặp xác con Khổng tước rồi vỗ cánh biến mất trong mây mờ.

Cổ Phiêu Hương ngửa cổ nhìn theo đến lúc cặp Thần điêu mất dạng, nàng mới lẩm bẩm nói :

- À, thì ra chim Khổng tước tuy đã chết, mà còn công dụng đến như thế? Tại sao lúc đầu chúng ta không nghĩ đến mưu kế này của cặp Thần điêu. Chẳng lẽ ta lại thua kém loài chim đến thế ư?

Nghe nói, Phó Thiên Lâm cũng bật cười, về ý nghĩ của Cổ Phiêu Hương. Nhưng bỗng nhiên lại thấy chàng đập hai bàn tay vào nhau tự trách :

- Hừ! Thực là uổng quá, tại sao mình lại hồ đồ đến như thế.

Thấy thái độ của Phó Thiên Lâm. Cổ Phiêu Hương khẽ cau mày lại, mỉm cười hỏi :

- Có phải Phó đệ đang tự trách mình đã đi tìm linh điêu đến khi bắt gặp chúng lại dương mắt để cho chúng bay đi chứ gì?

Phó Thiên Lâm thấy ý nghĩ của mình lại được Cổ Phiêu Hương đoán trúng thì bất giác chàng cũng phải buột miệng khen :

- Tiểu đệ rất bội phục cề sự nhận xét tinh tế của Cổ tỉ tỉ. Chúng ta quả thực vô ý hết sức, đã tốn công khó nhọc mới theo kịp dấu vết đôi chim đến đây, lại để chúng bay mất mà không gọi lại.

Cổ Phiêu Hương lại nhoén miệng tươi cười nói :

- Phó đệ hãy cứ yên tâm, vì cặp Thần điêu đã xuất hiện từ cánh rừng này thì nhất định lại sắp trở về đây, chứ không bay đi đâu xa mà lo, chẳng hay Phó đệ có cùng một nhận xét như tỉ tỉ chăng?

Cổ Phiêu Hương lại đưa cặp mắt long lanh nhìn người yêu rồi đưa tay vuốt mớ tóc mây lòa xòa trước trán, miệng mỉm cười nói tiếp :

Bây giờ, chúng ta hãy lên sang cánh rừng phía tả, xem luồng kiếm phong được phát xuất do cuộc ác đấu của hai bậc võ lâm cao thủ nào?

Phó Thiên Lâm gật đầu đồng ý rồi cùng Cổ Phiêu Hương tung mình từ trên ngọn cây xuống đất, sóng bước đi nhẹ nhàng về phía rừng bên tả. Vì cả hai người đều biết, trong khu rừng này thế nào cũng có những tay võ lâm cao thủ ẩn nấp nên họ đều phải cẩn thận từng bước sợ gây tiếng động, khó tránh khỏi tai mắt của người khác.

Tuy thế, thân hình hai người vẫn di chuyển rất mau, chỉ trong dây lát họ đã vượt qua hơn mười trượng rừng rậm, và tiếng kiếm phong mỗi lúc một rõ hơn, Đồng thời, lại nghe tiếng giọng cười khan nói :

- Lão gù ơi, mi còn dám hung hăng nữa hay thôi? Mi thấy chiêu thức “Đấu Chuyển di tinh” này của ta có hùng hậu hơn lần trước chăng? Theo ý ta thì mi nên vất binh khí mà nhận thua cho rồi. Nếu không, chỉ trong lát nữa, con “Thất Tinh Hồng” của ta trở về, lúc ấy dù mi có muốn chết một cách nhanh chóng cũng

khó lòng mà toại nguyện.

Vừa nghe mấy tiếng “Lão gù”,..“Thất Tinh Hồng”... cả Phó Thiên Lân lẫn Cổ Phiêu Hương đều bất giác giật mình kinh ngạc.

Thì ra hai người đang giao đấu ác liệt, trong khu rừng này là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử và Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn.

Vì biết hai người này đều là võ lâm cao thủ, nên Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương lại càng phải nhón bước thật nhẹ nhàng. Khi vượt qua mấy hàng cây nữa, lại nghe tiếng Ông Vụ Viễn cười lại, nói :

Mi đừng chọc tức ta vô ích, vì ta đâu chịu mắc mưu của mi. Con tiểu xà của mi đã bị ta chặt một phát đứt làm hai khúc, Dù có không chết, cũng chẳng dám bén mảng đến gần ta trong vòng mười bước nữa.

Nghe nói, Phó Thiên Lân mới chợt hiểu ra, thảo nào mà con quái xà chẳng phải cụt mất một khúc đuôi. Thì ta nó đã gặp phải thanh “Chu Hồng” đệ nhất danh kiếm của Bạch Y Đà Ông chém đứt.

Giữa lúc ấy, lại có tiếng Tiêu Giao Tử cười hăng hắc nói :

- Tao đâu thèm chọc tức mi làm chi? Chẳng lẽ, với con “Đảo Câu Thiết Tuyến Linh Xà” này mà ta không thắng được mi hay sao?

Ông Vụ Viễn cũng cất tiếng cười ha hả đáp :

- Hừ! Thắng đâu được! Mi nói nghe dễ quá nhỉ? Lão gù này đã đấu với mi từ Kỳ Liên sơn đến đây thử hỏi mi đã dùng võ học chân thực thắng ta một chiêu nào chưa?

Cuộc đấu này, thế nào cũng phải có kẻ chết mới xong. Mà kẻ chết ư, ta đã tính đi tính lại, có lẽ thuộc về phần mi nhiều hơn.

Hai người từ Kỳ Liên sơn đến đây, đã ác đấu hơn mười trận, tuy đôi bên đều bị thương tổn, nhưng vẫn chưa phân thắng bại, cho nên lúc nào họ đều định dùng lời lẽ chọc tức nhau để phân tán tâm thần đối phươngặng thừa dịp nắm lấy ưu thế. Cuộc đấu này quả thực nguy hiểm bội phần vì ngoài hình thức thi sức họ còn đấu cả về tâm trí. Nhưng Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương thì lại thầm cho là lạ, không hiểu tại sao hai người đều là những nhân vật võ lâm nổi tiếng một thời, mà trong khi động thủ giao đấu, lại lên tiếng nói móc châm chích nhau như thế?

Cổ Phiêu Hương vừa nhón bước đi tới vừa ước lượng thấy khoảng cách chỉ còn một cụm rừng nữa là tới chỗ hai người so đấu thì nàng lộ vẻ nghi ngại vì thấy họ đều là võ lâm cao thủ hạng nhất, nếu muốn xem trộm, cũng phải đặc biệt cẩn thận mới được.

Cho nên nàng vội giơ tay ra dấu cho Phó Thiên Lân đứng lại hội ý một lát, rồi mới lại tiếp tục bước đi.

Lúc này phải cẩn thận hơn cả đến việc hô hấp cũng phải sử dụng bằng phép nội ma qui thức để gây tiếng động.

May thay, lúc ấy lại gặp được phía trước có một cây cổ thụ lâu đời to bằng mấy vòng người ôm. Và khi hai người vừa bước đến sát thân cây thì đã nghe Bạch Y Đà Ông khẽ “Hừ” một tiếng nhảy lùi về phía sau mấy bước, hình như vừa bị một đòn của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử?

Đến khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt thì bất giác họ đều giật mình kinh hãi, không thể tượng tưởng...

Thì ra hay tay võ lâm đệ nhất cao thủ đã cùng bị thương thảm trọng, không người nào còn được phong thái như lúc trước nữa.

Mảnh đạo bào màu trắng của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đang mặc thấm máu đỏ lôm, năm chòm râu dài xơ xác trên khuôn mặt gầy đét quý quyết vẫn còn nở nụ cười nham hiểm, độc ác. Tay mặt hãn cầm một con quái xà màu đen nhỏ bằng ngón tay và dài hơn một trượng từng lớp, từng lớp vảy dương lên cụp xuống không ngừng, khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh hồn đáng tửm. Còn tay tả hãn đã bị cụt đến tận cùi chỏ đầu vai cũng bị mấy nhát kiếm thương khiến da thịt bầy nhầy, máu tươi chảy ròng trông ghê sợ.

Phủ trên thân mình Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn cũng vẫn manh áo dài cũ đã từ may trắng ngà ngà sang màu tro và hình như cả năm chẳng được thay giặt một lần.

Dấu máu trong áo của Bạch Y Đà Ông xem ra càng nhiều hơn của Tiêu Giao Tử. Tay mặt lão cầm thanh “Chu Hồng kiếm” một cây kiếm đứng đầu trong hàng ngũ đại danh kiếm võ lâm. Còn tay tả lão cũng bị cụt gần tới cùi chỏ.

Một kẻ liệt danh “Ngoại Vực Tam Hung” một người hiệu xưng “Đệ nhất kiếm khách” cả hai đều là những cao thủ tuyệt thế, nay đã cũng trở thành tàn phế. Cảnh tượng thảm thương này đã khiến Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương phải rùng mình ghê sợ.

Nhưng cảnh tượng sau đó còn làm cho hai người phải ghê sợ hơn nữa. Số là, sau khi Bạch Y Đà Ông khẽ “Hừ” một tiếng, thối lui năm sáu bước thì ánh sáng trên thanh “Chu Hồng kiếm” trong tay lão ta bỗng loé lên một cái rồi tự quay lại tiện thêm một khúc cánh tay bên tả nữa. Máu tương từ nơi này phun ra như suối, khiến chiếc áo dài cũ kỹ của lão lại tăng thêm nhiều chấm đỏ như những cánh hoa đào mới được vẽ thêm.

Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử cất tiếng cười sảng sặc nói giọng mỉa mai :

- Không biết cánh tay của mi rồi đây còn chặt được mấy đoạn nữa? Chớ hiện giờ cũng chẳng còn dài hơn cánh tay của ta bao nhiêu?

Lúc này, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương mới biết, Bạch Y Đà Ông vừa bị con “Thiết Tuyến Linh Xà” của Tiêu Giao Tử cắn trúng một phát vào cánh tay cho nên lão ta phải vội vàng dùng bảo kiếm chặt bỏ

một khúc cánh tay ấy đi để tránh nọc độc của rắn lan vào mạch máu gây nguy hiểm bất trắc.

Sau khi nghe mấy câu nói mỉa mai khinh mạn của Tiêu Giao Tử, Bạch Y Đà Ông liền vung thanh bảo kiếm “Chu Hồng” thi triển liên tiếp ba kiếm, chiêu tuyệt học :

“Tài vân tiền nguyệt”, “Luyện thạch bổ thiên” và “Trích trình hoán cầu” trong pho “Bắc thần kiếm pháp” tạo thành một vòng kiếm ảnh rộng lớn. Kèm theo những tiếng sấm gió đùng đùng, không còn phân biệt kiếm quang, kiếm ảnh, kiếm khí hay bóng người nữa? Chỉ thấy một cơn bão lạnh thấu xương, trông không rõ chống không nổi, tránh không kịp, cuồn cuộn xoáy về phía Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử.

Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử, vô tình cho rằng thế nào Bạch Y Đà Ông cũng phải vận khí chỉ huyết và đắp thuốc vào vết thương, rồi mới giao đấu nữa. Chớ lão ta đâu có ngờ đối phương lại ra tay tấn công mau lẹ như thế? Đến khi luồng gió lạnh buốt vừa xoáy đến sát thân hình thì lão ta biết ngay là nguy hiểm bội phần, vội rống lên một tiếng quái gở xự dụng chiêu thức “Bình Bồ Thanh Vân” vọt lên cao hơn bốn trượng thoát khỏi vòng kiếm khí, nhưng cánh tay của lão cũng đã bị đối phương tiện đứt thêm gần hai tấc nữa.

Lúc đó, đôi bên mới đều ngừng tay, lấy thuốc rịt vết thương đồng thời vận khí chỉ huyết.

Tuy vậy, họ vẫn trở mắt nhìn nhau không chớp, để đề phòng sự đối phương ra tay bất thành linh, chiếm mất ưu thế.

Núp đằng sau gốc cổ thụ nhìn trộm Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương đều vô cùng kinh hãi, khi thấy hai người đã cụt mất gần hết cả một cánh tay. Cổ Phiêu Hương không thể đoán hiểu lý do tại sao Bạch Y Đà Ông lại giao đấu dữ dội với Tiêu Dao Tử như thế? Còn Phó Thiên Lâm thì đã biết rõ chuyện này vì trước đây, chàng được chứng kiến Bạch Y Đà Ông ác đấu mấy trận với Tuệ Giác thần ni tại Lăng Phong Vân trên đỉnh Lưu Sơn và lão cũng từng bị Ngọc Chi Linh Xà cho môn hạ đệ tử lén thả ong độc “Kiếm vĩ kim phong” để ám hại. Nhưng vì sợ nói chuyện gây tiếng động bị lộ hình tích nên chàng không dám hở môi cho Cổ Phiêu Hương biết chuyện mà chỉ lặng im nín thở cùng nàng đứng chờ xem động tĩnh ra sao.

Thực ra lúc vào rừng, tuy Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương đã nhón chân nhẹ nhàng, nhưng khi họ vừa đến núp sau gốc cây, thì Bạch Y Đà Ông và Tiêu Giao Tử cũng đã đồng thời phát hiện. Chẳng qua vì đang đối diện với kẻ địch nguy hiểm và lại đều đã bị trọng thương và sắp sửa quyết đấu một sống một chết nên họ không dám phân tâm chú ý đến kẻ mới tới núp sau gốc cây mà thôi. Đến nay, trong lúc tạm ngừng tay vận công điều tức, họ lại thầm suy đoán để tìm hiểu người ẩn núp đó là ai, thuộc phe phái nào? Bọn hay thù...

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Lâm Trung Ác Đấu

Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử lợi dụng lúc ngồi vận công lão suy đoán cho trạng Thái Y Ma Mật Ngạn đã bị Linh Xà “Thất Tinh Hồng” chui vào bụng thì chắc chắn không sao sống sót mà toàn thừa huyết dịch nội tạng cũng bị Linh Xà ăn hết mới thôi! Còn Linh Xà, sau khi được ăn uống một bữa no nê, uy lực gia tăng rồi trở về đây lão chỉ cần lợi dụng nó để cầm chân Bạch Y Đà Ông giây lát là lão có thể hủy mạng kẻ cường địch dưới cây “Đảo Câu Thiết Tuyến Linh Xà Chiêu” một cách dễ dàng.

Do đó càng kéo dài thì giờ ngồi vận công, lão càng có lợi! Nhưng bỗng nhiên lại có người đến núp sau gốc cây, thì bất lợi, lão lại đâm lo, vì hiện tại đã gần đến ngày Đại hội Trùng Dương, các hảo thủ của hai phe chánh tà đều kéo nhau về tụ hội tại Hoàng Sơn, cho nên lão tham hy vọng bằng người ẩn đằng sau gốc cây là nhân vật quen thuộc với bọn “Vực Ngoại tam hung” của lão. Chớ không thì khó tránh khỏi mất mạng!

Riêng Bạch Y Đà Ông lão lại nghĩ khác vì xưa nay tình tình lão quen sống cô độc không thích giao du với ai. Đối với “Vực Ngoại tam hung” cố nhiên lão thù hận rồi, nhưng đối với quần hiệp chính phái lão cũng không chịu giao du quen thuộc với ai. Cho nên lão không hy vọng người mới đến có thể giúp lão, mà chỉ mong rằng họ không phải là đồng đảng của Tiêu Dao Tử thì lão sẽ không lo!

Cả hai ngồi vận công giữ miếng, lâu độ một tuần trà, phía sau gốc cây vẫn không thấy động tĩnh thì họ đều thầm hiểu người mới đến không phải kẻ ngoài cuộc vô can mà có thể là lũ hậu sinh hạ bối, môn hạ của những tay đến dự Đại hội nhưng vì khiếp oai của họ, mà không dám lộ diện chỉ lén núp xem trộm mà thôi!

Bạch Y Đà Ông vì tính tình nóng nảy hơn nên lão ta đã lên tiếng mắng trước :

- Tiêu Dao Tử, mi tưởng rằng ta không đoán ra mưu hạ địch của mi đấy hẳn? Có phải mi định chờ con tiểu Linh Xà của mi trở về trợ lực, rồi mi mới dám ra tay chớ gì?

Ngọc Chỉ Linh Xà tuy có đem theo rất nhiều độc xà dị chủng nhưng phần thì công lực đôi bên tương đương, không có cơ hội rảnh tay để thả rắn độc, phần thì thanh “Chu Hồng kiếm” của Ông Vụ Viễn rất sắc bén, ngoại trừ con “Thiết Tuyến Linh Xà” ra, ngay con độc xà “Thất Tinh Hồng” cũng bị chặt đứt thì dù có thả một số độc xà khác cũng vô ích. Cho nên Tiêu Dao Tử không có ý định thả loại rắn độc khác nữa mà chỉ hy vọng con “Thất Tinh Hồng” trở về, lão ta chỉ lợi dụng bằng cách hy sinh con quái xà này để chiếm phần thắng lợi!

Do đó, sau khi nghe những lời Bạch Y Đà Ông cố ý chê cười châm biếm, lão ta không hề tức giận mà

chỉ lạnh lùng đáp :

- Tên Gù kia chó nên cuồng vọng vội. Mi chẳng đã bị “Thiết Tuyền Linh Xà” của ta cắn ba nhát rồi ư? Dù cho mi có dùng kiếm kịp thời chặt cụt cánh tay trúng độc nhanh đến đâu thì trong mạch máu cũng đã lẫn ít nhiều chất độc xà. Ta dám chắc mốt thù của sư huynh ta đã được thanh toán ngay tại đây chó không cần đợi đến Đại hội Trùng Dương nữa!

Lúc này, Phó Thiên Lâm mới nghĩ ra ngày trước Thiết Biểu Đạo Nhân, sư huynh của Tiêu Dao Tử, bị chết bởi tay Bạch Y Đà Ông! Mà Thiết Biểu Đạo Nhân lại là người tình của Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm, nên Nhuế Băng Tâm và Tiêu Dao Tử hai người mới quyết chí trả thù, mà cùng nhau khổ công luyện Thành hai môn binh khí mang độc lợi hại là “Thiên Lam độc kiếm” và “Thiết Tuyền Linh Xà Chiêu” để đối phó với thanh bảo kiếm “Chu Hồng” của Bạch Y Đà Ông!

Đến nay Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử đã dùng “Linh Xà Chiêu” đấu với Bạch Y Đà Ông trở thành tàn phế! Còn thanh “Thiên Lam độc kiếm” cũng đang ở bên mình Cổ Phiêu Hương tại sao nàng lại không rút kiếm nhảy ra, báo thù cho sư phụ nàng? Nghĩ đến đây, Phó Thiên Lâm bất giác khẽ liếc mắt nhìn sang Cổ Phiêu Hương thấy nàng vẫn trầm tĩnh như không và chẳng lộ vẻ gì là có ý muốn nhảy ra báo thù!

Thấy vậy, Phó Thiên Lâm nảy ý định thử thách, chàng liền ngậm vận công dơ tay vạch lên thân cây một chữ “Thù” rồi dùng cùi chỏ khẽ hích Cổ Phiêu Hương một cái hất hàm ra dấu nhìn về phía Bạch Y Đà Ông đang đứng!

Nào ngờ sau khi nhìn thấy chữ “Thù” do Phó Thiên Lâm gạch lên cây, Cổ Phiêu Hương vẫn không nhúc nhích chỉ khẽ mỉm cười, rồi đưa ngón tay ngọc vạch thêm hàng chữ bên dưới chữ “Thù” :

“Nên cời chứ không nên thắt”!

Nhìn qua mấy chữ Cổ Phiêu Hương vừa viết tiếp Phó Thiên Lâm biết rõ quả thực nàng đã thành tâm sửa đổi cả từ tính tình đến khí chất thì bất giác trong lòng chàng càng thêm áy náy khó xử, chẳng lẽ để cho nàng bị thác uổng được lưỡi Thiên Lam kiếm trong khi nàng khuyên can Đông Hải Kiều Bà không được mà liều mình tự vẫn! Hoặc nỡ để cho nàng mang mối tình hận mà suốt đời nhỏ lệ, vùi thân trong cảnh thê lương khô ải bên ngọn đèn, câu kệ được chăng?

Giữa lúc Phó Thiên Lâm đang suy nghĩ miên man, thì cuộc thi đua ngòi vận công giữ miếng giữa Ngọc Chi Linh Xà và Bạch Y Đà Ông cũng đã thay đổi Thì ra sau khi Bạch Y Đà Ông Nghe Tiêu Dao Tử nhắc đến sư huynh hẳn, là Thiết Bì đạo nhân bất giác lão ta nhớ lại chuyện làm đắc ý của lão năm xưa đã gây náo động khắp mặt võ lâm một thời mà cảm thấy khoái trá cất tiếng cười ha hả vang động cả núi rừng.

Phàm những tay cao thủ võ lâm trong lúc đối chọi sinh tử tâm thần không được phân tán sơ sót. Cho nên khi Bạch Y Đà Ông Vừa cất tiếng cười, thì Tiêu Dao Tử đã lợi dụng cơ hội khẽ “Hừ” một tiếng, thân hình vọt tới năm thước sử dụng “Linh Xà Chiêu” vờ chiêu thức “Độc Xà Tầm Huyệt” ngay giữa mặt đối

phương. Khi con quát xà “Thiết Tuyền” còn cách Bạch Y Đà Ông độ hơn hai thước, nó đã thè lưỡi phùng mang, nhe hàm răng như những nhיע móc câu nhằm đối phương phun một tiếng “Phì” tỏa ra một luồng độc khí đen thẫm tanh hôi vô cùng!

Lúc này, cả hai đối thủ đều cụt mất cánh tay tả nên họ không thể vận dụng được nội gia chưởng lực mà chỉ trông cậy vào binh khí trong tay thôi!

Bạch Y Đà Ông chiếm ưu thế ở chỗ thanh “Chu Hồng kiếm” lão đang sử dụng, đã liệt vào hàng võ lâm đệ nhất danh kiếm bất cứ vật gì cứng rắn cũng bị chém đứt, khiến đối phương phải luôn luôn đề phòng không có cơ hội thi triển thủ đoạn ác độc, và cũng không dám tiến sát đối phương để tấn công áp đảo!

Còn Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử chiếm được ưu thế ở điểm con “Thiết Tuyền Linh Xà” đang sử dụng vốn là một vật trời sinh dị bẩm, vừa không sợ Chu Hồng kiếm lại vừa mang chất kỳ độc có thể giúp lão quái tăng gia rất nhiều về tính chất diều dụng lợi hại ngoài các môn võ công chiến thuật!

Do đó, chỉ với một chiêu “Độc Xà Tâm Huyệt” bình thường, cộng thêm một luồng độc khí tanh hôi đã khiến Bạch Y Đà Ông không dám thẳng tay chống đỡ mà phải hậm hực, khẽ rú lên một tiếng tung mình nhảy sang phía hữu hơn ba thước mới tránh khỏi độc thủ của đối phương!

Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, đã liệt danh “Vực Ngoại tam hung” và võ học cũng linh kỳ quý diệu. Cho nên khi Bạch Y Đà Ông vừa nhích động thân hình con Thiết Tuyền Linh Xà tron tay hẳn cũng đã lập tức dương vẫy toàn thân trông chẳng khác gì một chiếc roi đầy ngạnh, dài hàng ba trượng rồi lẹ làng biến sang chiêu thức “Vân long Trạo vĩ” nhằm chỗ đối phương vừa đứng chưa vững bổ mạnh xuống như một lần điện chớp!

Ông Vụ Viễn đã khổ đấu Tiêu Dao Tử trên suốt dọc đường từ Cam Túc, Kỳ Lân tới đây nên lão đã lãnh giáo qua về sự lợi hại của “Thiết Tuyền Linh Xà” và lão cũng biết nếu sơ ý để độc xà đập trúng mình một cái dù công lực cao đến đâu, cũng khó tránh khỏi cái chết! Nhưng cứ nhảy tránh mãi thì lại lâm vào thế bị động, cho nên lão ta phải vội vàng xoay gót chân phải một vòng, khẽ lách thân hình múa nhanh Chu Hồng kiếm tỏa ánh sáng ngời với chiêu thức “Ngọc Nữ Đầu Thoa” đâm thẳng vào giữa con mắt độc nhất trên đầu quái xà!

Thiết Tuyền Linh Xà, tuy thuộc loại độc vật thiên sinh dị bẩm có lớp vảy bọc toàn thân cứng rắn, không sợ bảo đao bảo kiếm chặt đứt, nhưng riêng có con mắt độc nhất là không dám đương cự với tầm sắc bén của thanh thần kiếm đệ nhất võ lâm cho nên nó cũng phải rụt đầu né tránh!

Tuy nhiên, độc xà là một vật sống có thể tự ý cử động tránh né không đợi chủ nhân đối thế biến chiêu. Do đó nó chỉ lách đầu một cái là đã tránh khỏi mũi thần kiếm, rồi lại lao tới trước mặt địch thủ theo đà mau lẹ như cũ!

Với tình trạng ấy, buộc lòng Bạch Y Đà Ông phải nhảy lui một lần nữa để tránh, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu

Dao Tử liền cất tiếng cười the thé lạnh lẽo như ma kêu quỷ hú những kỳ chiêu độc thể được lão ta thi triển liên tiếp như những lần điện chớp loang loáng! Cây “Thiết Tuyến Linh Xà” dài tới hơn một trượng hóa thành một vòng chiên ảnh mang theo những luồng gió tanh hôi, tỏa rộng trong vòng hơn hai trượng vuông, vây chặt lấy đối phương vào giữa!

Bạch Y Đà Ông, vì nhớ lại chuyện cũ đã sơ ý cất tiếng cười dài, để đến nỗi bị Tiêu Dao Tử thừa cơ chiếm mất ưu thế mà phải lâm vào vòng nguy hiểm vô cùng! Mặc dầu lão ta đã thi triển hết bình sinh sở học động thanh thần kiếm nhanh như điện chớp sử dụng những kiếm thể tuyệt diệu trong “Bắc Thần Kiếm Pháp” thuộc pho “Cửu Cung Thần Kiếm” nhưng vẫn không tài nào lấy lại được ưu thế đã mất!

Nhìn cuộc đấu Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều phải nhìn nhau cau mày mà cho rằng lần này thế nào Bạch Y Đà Ông cũng lâm nguy! Nhưng giữa lúc đó, trong trường ác đấu, hai vị võ lâm kỳ khách thuộc hàng đệ nhất lưu này bỗng dừng cùng ngừng tay và đồng một lượt, nhảy lui về phía sau bảy tám thước!

Thì ra giữa lúc Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử sử dụng “Linh Xà Chiêu” với tất cả những chiêu thức kỳ dị lang độc, tấn công đối phương tới tấp để thủ thắng. Và Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn cũng vì đã mất ưu thế mà phải chú ý phòng thủ nghiêm ngặt, thì bỗng nhlên một vật xanh đỏ rực rỡ kèm theo một luồng gió tanh hôi kỳ dị từ trên không đang rút xuống trước mặt hai người!

Vừa nghĩ thấy mùi tanh hôi kỳ dị này Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã lộ vẻ mừng rỡ như điên, lão ta biết con độc xà “Thất Tinh Hồng” đã ăn uống hết tạng phủ huyết dịch của Thái Y Ma Mật Ngạn và đã trở về. Nhưng lão ta cũng hơi kinh ngạc vì giống rắn vốn thích bò trườn dưới đất tại sao Linh Xà của lão ta lại bỗng dựng từ trên không rút xuống như thế?

Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn cũng nhận ra vật vừa rút xuống là con độc xà lợi hại vừa bi lão ta dùng thần kiếm vận nội gia chân lực chặt đứt một khúc ban nãy, cho nên lão ta cùng Tiêu Dao Tử đều không hèn mà đồng tự nhảy lui mấy bước!

Riêng lão ta sau khi nhảy lui vội hoành kiếm trước. ngược chờ xem động tĩnh!

Nhưng đến khi nhìn kỹ, Bạch Y Đà Ông bất giác bật cười. Còn Tiêu Dao Tử thì tức giận như điên như cuồng cặp mắt trợn trừng như muốn tóe lửa!

Thì ra con độc xà, tuy đúng là con “Thất Tinh Hồng” nhưng đã trở thành “Tử Hồng” bảy con mắt sáng kỳ dị trên đầu độc xà đã bị mù hết, thân hình nát bấy như tương, thực khó coi hết sức. Thêm nữa mùi tanh hôi bốc lên nồng nặc, khiến ai nghĩ phải cũng ghê tởm muốn lộn mửa!

Tiêu Dao Tử vừa tức giận vừa có vẻ kinh hãi, lão ta tự nhủ thầm không hiểu vị cao nhân nào đã chế phục được độc xà và dùng phương pháp gì giết chết độc xà gây thành thảm trạng như vậy?

Bạch Y Đà Ông cảm thấy chuyện xảy ra thực bất ngờ, lão cũng lộ vẻ ngạc nhiên suy nghĩ để tìm hiểu

xem ai là kẻ đã khắc chế được độc xà như thế? Chỉ có Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đang núp phía sau gốc cây là hiểu rõ hơn ai hết! Vì họ biết chắc chắn thủ phạm gây ra chuyện này không ai khác ngoài cặp Thần điêu đuôi dài ban này.

Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử vừa thương tiếc Linh Xà bị chết thảm, vừa kinh hãi, không hiểu người sát hại độc xà có phải cùng bọn với Bạch Y Đà Ông đã hợp sức để đối phó với lão chăng? Do đó mà tâm thần lão quái có vẻ giao động phân tán!

Đã nhìn thầy sơ hở của đối phương đời nào Ông Vụ Viễn lại chịu bỏ lỡ mất dịp may hiếm có như thế? Cho nên, chỉ nghe lão rú lên một tiếng ngân vang bỗng dội xuyên tận chín tầng mây xanh, thanh kiếm “Chu Hồng” tỏa ánh sáng chói lọi hóa thành bức tường kiếm quang bao phủ lấy thân hình đối phương!

Võ công của hai người đều đã tới mức cao tuyệt và hỏa hầu ngang nhau, cho nên kẻ nào chiếm được ưu thế ra tay trước, là kẻ đó sẽ nắm được địa vị thắng lợi!

Vừa rồi Tiêu Dao Tử đã dồn Bạch Y Đà Ông lâm vào thế lúng túng chống đỡ nghệt thở.

Bây giờ đến lượt lão bị đối phương chiếm mất ưu thế dồn trở lại thế bị động khiến lão phải vận dụng đến thân pháp diệu xảo nhảy nhót tránh né liên tiếp. Cây “Linh Xà chiêu” tuy có oai lực vô cùng thật, nhưng cũng không sao tìm được kẽ hở của đối phương để phản công!

Đối với hai người đang động thủ giao đấu, Phó Thiên Lân tuy không quen biết với người nào nhưng tự nhiên chàng có ý ngả về phía Bạch Y Đà Ông vì xưa nay tiếng tăm của vị kiếm khách này không đến nỗi xấu xa lắm. Cho nên khi thấy Bạch Y Đà Ông thi triển kiếm thuật tinh diệu, chiếm lại được ưu thế thì bất giác chàng cũng lộ vẻ vui mừng hơn hờ thay!

Giữa lúc Phó Thiên Lân đang mải mê xem trận đấu, chàng bỗng thấy Cổ Phiêu Hương khẽ giựt tà áo một cái chàng vội vàng quay lại thì thấy nàng đang cau đôi mày liễu đưa tay chỉ lên không!

Lúc bấy giờ, Phó Thiên Lân mới sực tỉnh và hiểu ý Cổ Phiêu Hương muốn nhắc chàng đi tìm Thần điêu thì bất giác chàng cũng giật mình tự trách, quả thực đã sơ xuất đáng tội.

Vì nếu không kịp thời phát giác thì cặp Thần Điêu sau khi liệng xác độc xà sẽ bay đi nơi khác mất, lúc bấy giờ biết đâu tìm kiếm, trong khi cả dãy núi Hoàng Sơn bao la trung điệp chỗ nào cũng âm u rậm rạp!

Nhận rõ lợi hại, Phó Thiên Lân lại càng lo sợ mà nghĩ thầm không hiểu cặp Thần điêu đã bay đi chưa?

Nghĩ đến đây, Phó Thiên Lân vội nhìn vào cuộc đấu thấy hai vị võ lâm quái kiệt đang giao đấu đến độ say sưa rất tiện cho việc rút lui, nên chàng liền kéo tay Cổ Phiêu Hương cùng nhón gót nhẹ nhàng quay mình lui ra, mà không màng đến sự còn mất hay thua được tại nơi đây nữa?

Mãi khi lui ra được độ ba bốn trượng hai người mới dám thi triển thân pháp khinh công, tìm về hướng

rừng già rậm rạp, để theo dấu cặp Thần điêu!

Phó Thiên Lâm biết rõ cặp chim thần đã được Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình và Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu nuôi dưỡng lâu ngày, và đã trở nên thông linh vô cùng cho nên, một mặt chàng lưu ý tìm kiếm, một mặt chàng luôn luôn ngửa cổ kêu hú, với hy vọng để cho cặp chim thần nghe tiếng và nhận ra tiếng hú của chàng mà tìm đến!

Nhưng đã vượt qua gần hết cánh rừng già rậm rạp, vẫn không phát hiện dấu vết gì về cặp Thần điêu mà chỉ thấy rất nhiều giống chim thông thường khác, có tới hàng ngàn con đủ màu sắc, lớn nhỏ, bay lượn lên xuống kêu hót nhao nhao như có chuyện gì xảy ra gấp lắm!

Khi ra khỏi cửa rừng, Phó Thiên Lâm vừa ngửa cổ nhìn trời thở dài một tiếng buồn bã, thì bỗng nhiên, trên đầu có mấy tiếng “Vụt, vụt...” bay qua, tiếp theo ba bốn con chim lớn giống như chim ưng vỗ cánh lao nhanh về phía Tây!

Cổ Phiêu Hương hình như nghĩ ra điều gì nên nàng khẽ kêu một tiếng kinh ngạc mà rằng :

- Này Phó đệ, trong dãy Hoàng Sơn quả thực lắm chuyện kỳ quái! Phó đệ thử để ý xem có phải trong khi chúng ta đã xuyên qua cánh rừng rậm rạp, dọc đường đã gặp rất nhiều giống chim lớn nhỏ đều bay về hướng tây hay không?

Được Cổ Phiêu Hương nhắc nhở Phó Thiên Lâm mới nhớ lại hiện tượng vừa qua quả thực có nhiều điểm kỳ dị đặc biệt!

Giữa lúc chàng sắp sửa lên tiếng, trả lời, thì bỗng nhiên lại thấy mấy đàn chim đông đảo từ các cánh rừng lân cận cũng đang ào ào bay về hướng Tây!

Vì đã lưu tâm chú ý, nên lần này, cả hai đều thấy rõ chẳng những bầy chim cũng bay về một hướng mà còn cùng đến một địa điểm hình như điểm này nằm về hướng phía sườn bên trái một ngọn núi cao ở hướng Tây!

Sau khi nhìn rõ, Cổ Phiêu Hương lộ vẻ tươi cười, gọi Phó Thiên Lâm nói :

- Phó đệ mấy bầy chim vừa rồi, đều bay tập trung về phía sườn bên trái ngọn núi kia chắc chỗ đó có chuyện quái dị thì phải. Không chừng cặp Thần điêu đã xuất hiện ở đấy cũng nên? Chúng ta thử chịu khó chạy đến đó xem sao?

Ý kiến này của Cô phiêu Hương rất hợp với Phó Thiên Lâm, nên chàng vội đề khí phi thân cùng nàng phóng đi. Sau khi nhảy liên tiếp ba bốn lần Cổ Phiêu Hương liền lộ vẻ tươi cười nhìn Phó Thiên Lâm khen ngợi :

- Từ khi xa nhau tại Đông Hải đến nay võ công của Phó đệ đã tiến bộ rất nhiều!

Lúc này Phó Thiên Lân đang mãi lo lắng vì không tìm gặp được Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân và cặp Thần điêu; Hơn nữa lại sắp đến ngày Đại hội Hoàng Sơn khiến đầu óc chàng nặng trĩu như đeo tảng đá ngàn cân, cho nên tuy có nghe tiếng Cổ Phiêu Hương khen ngợi võ công tiến bộ, nhưng cũng chỉ lắc đầu cười gượng một tiếng rồi lại thi triển khinh công “Bách cầm thân pháp” mới học được trong Vô Sầu cốc và trở tài phi hành nhanh vùn vụt như hạc chạy, cò bay, ưng chao, én liệng chỉ trong loáng mắt, đã gần tới chân núi nọ!

Trong lúc phi hành Phó Thiên Lân có ý ngẫm khoe tài nghệ nên đã thi triển khinh công đến hết mức, nhưng vẫn không hơn được cô gái thiên sinh dị bẩm Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương một bước nào!

Hai bóng người ngang hàng sóng bước phi hành như hai vệt khói đến khi còn cách mỏm núi khoảng năm trượng thì bỗng nhiên chẳng thấy hình bóng một con chim nào nữa mà chỉ nghe tiếng hót riu ra riu rít phát xuất từ dưới một ngọn đèo vang lên!

Cổ Phiêu Hương liền kéo Phó Thiên Lân đứng lại khẽ nói :

- Này phó đệ, sao lại có chuyện kỳ quái như thế nhỉ? Đáng lẽ bầy chim phải đậu trên đỉnh núi mới phải chớ sao lại tụ tập dưới đèo này làm gì? Chúng ta chớ làm kinh động chúng vội mà hãy lên đến xem sao?

Phó Thiên Lân gật đầu đồng ý, rồi cùng Cổ Phiêu Hương nắm tay nhẹ nhàng lên đến gần chân đèo!

Ngọn đèo này bề rộng chừng ba trượng. Khi hai người đến gần bỗng nhiên thấy quang cảnh trở nên vắng lặng một cách ghê rợn!

Những tiếng chim ban nãy đã im bật, mà chỉ thỉnh thoảng có tiếng chim reo vi vút rào rào như những đợt sóng dồn ngoài biển cả!

Cổ Phiêu Hương vốn nhiều kinh nghiệm giang hồ nên nàng biết chắc thế nào dưới chân đèo cũng có chuyện lạ kỳ hi hữu và, để khỏi làm kinh động bầy chim nàng liền khẽ kéo tay Phó Thiên Lân, cùng sử dụng phép xa hành, bò sát mặt đất để tiến tới chân đèo.

Khi đến nơi cả hai người lộ vẻ ngạc nhiên kinh dị vì phía sau tảng đá mọc chìa ra ngoài có một cửa hang sâu ẩn trong gốc tùng, và trên mặt đá phẳng trước cửa hang nằm lù xác chết của hai con quái vật kỳ dị chưa từng thấy bao giờ!

Một con hình giống cây đòn tù bà, đầu rắn cổ dài, toàn thân màu xám đuôi có hai cái móc câu, dưới bụng có tám chân nhỏ.

Còn một con chân màu đỏ rực không đầu không đuôi cũng không có tai mắt miệng, mũi gì cả, thoát trông chẳng khác một ngôi sao năm cánh to lớn dị thường!

Chung quanh xác hai quái vật vô số lông chim chồng chất như một bức tường ngũ sắc và sắp lớp rất

ngay ngắn, như được luyện kết với nhau bằng một chất keo nhựa trông ngoạn mục vô cùng!

Còn bầy chim hàng trăm ngàn con nọ, thì đậu rải rác trên những bụi dây leo và các ngọn tùng phía sau tảng đá đều hướng nhìn về phía hai con quái vật, như hễ còn kinh sợ khiếp vía!

Cổ Phiêu Hương thấy vậy khẽ ghé tai Thiên Lân nói nhỏ :

- Phó đệ, xác quái vật hình giống như ngôi sao đỏ năm cánh kia, tí tí được sư phụ nói đó là một giống rắn độc tên gọi “Xích tặc Linh Xà” vốn tính hung ác dị thường, năm cánh nhọn có hấp lực rất mạnh và có thể co rút tùy ý, ăn thịt các giống chim muông khác thực là một ác xà rất khó trị!

Còn xác con quái vật hình cây đơn tỳ bà, tuy tí tí không biết tên nhưng cứ nhìn hình thù kỳ dị của nó cũng đoán biết là giống hung độc vô cùng! Không hiểu hai quái vật này gặp phải đối đầu lợi hại gì mà cùng bị chết như thế? Cứ nhìn bức tường lông chim chung quanh tảng đá cũng đủ rõ không biết bao nhiêu chim chóc bị hai quái vật này tàn hại! Đến nỗi, hiện chúng đã chết mà bầy chim đang tụ tập có ý định báo thù cũng vẫn còn sợ hãi không dám đáp xuống bên cạnh xác quái vật, Phó đệ thử nhìn xem, có phải cặp mắt của bầy chim con nào cũng lộ vẻ căm hờn như tóe lửa nhưng không một con nào dám bén mảng đến gần tảng đá có xác quái vật hay chăng?

Phó Thiên Lân đưa mắt nhìn kỹ bầy chim, không thấy bóng dáng cặp Thần điêu đuôi dài bất giác chàng sực nhớ đến con cút mỏ sắt liền thầm tự trách mình quả sơ ý, rõ ràng trong tay áo có mang theo một con linh điêu của Công tôn Đình tặng mà tại sao không nhớ thả ra cho nó đi tìm đồng bọn?

Nghĩ đến đây, chàng vội vàng rũ tay áo bắt con dị điêu ra cho đứng trên lòng bàn tay rồi ra dấu chỉ về phía tảng đá.

Cổ Phiêu Hương thấy Phó Thiên Lân bỗng dừng rũ trong tay áo gọi ra một con chim thì bất giác kinh ngạc vô cùng! Và nàng chưa kịp lên tiếng hỏi, con chim nọ đã hóa thành một luồng hắc quang bay vụt đi như ánh điện chớp.

Khi con “Cút mỏ sắt” gần đến chỗ tảng đá cả bầy chim hàng ngàn con lớn nhỏ, bỗng nhiên cất tiếng ca hót ríu rít vang dậy, nhưng chỉ trong một thoáng, chúng lại im lặng như cũ, vì chúng thấy con “Cút mỏ sắt” chỉ dám lượn quanh tảng đá một vòng, rồi lại bay trở về đậu trên lòng bàn tay Phó Thiên Lân!

Thấy tình trạng như vậy, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều chột hiểu ra, và đoán chắc thế nào trên xác hai quái vật cũng mang một chất kỳ độc mãnh liệt, nên bầy chim mới không dám bay ngang tảng đá như thế!

Nhưng có điểm quái đi lại tại sao chúng đã không dám đến gần, mà còn lảng vảng tụ tập ở đây làm gì? Hay là chúng còn đợi chuyện lạ khác sắp đến chăng?

Giữa lúc hai người đang hoang mang nghi hoặc, thì chợt nghe từ trên không vang lên mấy tiếng chim

kêu “Quác, quác” Tiếp theo bóng hai con “Thần điểu đuôi dài” màu vàng vỗ cánh xuống như hai đạo kim quang sáng rực!

Trông thấy Thần điểu Phó Thiên Lân hết sức mừng rỡ đang định lên tiếng thì Cổ Phiêu Hương đã đưa tay ngăn cản, nói :

- Hãy khoan, Phó đệ chớ nên hấp tấp, hãy thử nhìn xem chúng đang ngậm vật gì ở mỏ như thế?

Lúc này, Phó Thiên Lân cũng chợt nhớ ra đã có con “Cút mỏ sắt” trong tay, tuyệt không sợ hai con Thần điểu bay mất nữa, nên chàng cũng yên tâm đứng nhìn xem chúng làm trò gì?

Chỉ chấy một con ngậm một trái cây màu vàng không rõ là trái cây gì?

Đầu tiên con Thần điểu ngậm đóa hoa màu lam bay liệng phía trên tầng đá mấy vòng đồng thời nhai nát chiếc hoa, rắc lên xác hai quái vật!

Cả hai người còn đang kinh ngạc về hành động của hai con Thần điểu thì bỗng nhiên đã thấy xác hai quái vật đang dần dần biến thành một vũng máu đỏ!

Thấy thế, Cổ Phiêu Hương khúc khích cười nói :

- Thì ra công dụng của đóa hoa màu lam cũng giống như viên “Hóa cốt đan” của tử tử, không hiểu chúng đã tìm ở đâu ra được đóa hoa kỳ lạ như thế? Còn trái cây màu vàng nữa không hiểu...?

Giữa lúc Cổ Phiêu Hương nói chưa hết thì con Thần điểu ngậm trái cây màu vàng cũng đã bay lượn mấy vòng trên tầng đá và vất nước trái cây tươi xuống vũng máu của xác hai quái vật vừa bị tan biến!

Lúc bấy giờ Phó Thiên Lân cũng khẽ “Á” một tiếng mỉm cười nói :

- Thì ra nước trong trái cây màu vàng lại có công dụng tiêu độc rất hiệu nghiệm. Lam hoa hóa cốt, Hoàng quả tiêu độc. Quả thực hai con Thần điểu này cũng biết lo liệu rất chu đáo chẳng khác một người có kinh nghiệm giang hồ dày dạn chút nào.

Hai con “Thần điểu đuôi dài” đợi tưới xong nước trái cây xuống vũng máu độc rồi chúng mới cùng nhau vỗ cánh quạt tung hai vũng nước này cùng với bức tường lông chim ngũ sắc bay tứ tán xuống dưới chân đèo như một đám mưa!

Lúc đó, bầy chim đậu trên bụi cây sau tầng đá mới đồng loạt thi nhau hót mừng vang dậy bay liệng tung tăng đầy trời và cũng hướng về phía hai con Thần điểu đang đứng oai nghiêm trên tầng đá, như có ý triều bái cảm tạ!

Phó Thiên Lân vì đã được thưởng thức cảnh tượng tương tự trong Mãng thương sơn nên chàng không

lấy gì làm tân kỳ cho lắm. Nhưng riêng Cổ Phiêu Hương thì say mê nhìn không chớp mắt và chép miệng lẩm bẩm :

“Thực là một kỳ quan mới thấy lần đầu!” Hai con Thần điểu đuôi dài, đợi khi bách điểu triều tạ xong liền song song vỗ cánh bay vọt lên không, Phó Thiên Lân sợ chúng lại bay mất nên chàng vội vàng hiện thân hú lên một tiếng và thả con “Cút mỏ sắt” bay ra!

Cặp “Thần điểu” nghe tiếng hú của Phó thiên Lân chúng liền chao cánh nhìn xuống chỗ chàng đứng đến khi thấy có cả con “Cút mỏ sắt” bay lên, chúng liền lập tức xà xuống đứng cạnh Phó Thiên Lân nhanh như ánh điện chớp và luôn miệng kêu “kéc kéc” lộ vẻ quen thuộc thân thiện vô cùng!

Phó Thiên Lân đưa tay khẽ vuốt bộ lông màu vàng óng mượt của cặp chim thần miệng mỉm cười khen ngợi :

- Đại hội Hoàng Sơn chưa bắt đầu, mà các người đã liên tiếp lập được kỳ công, ngoại trừ con độc xà “Thất Tinh Hồng” đã bị giết chết chắc hai con quái vật này cũng do các người trừ khử chứ gì?

Nghe nói hai thần điểu đều vươn cổ chớp cặp quai nhỡn lộ vẻ đặc ý. Phó Thiên Lân lại mỉm cười hỏi tiếp :

- Hiện giờ còn cách Đại hội hơn hai ngày nữa các người có thể dẫn chúng ta về Vô Sầu cốc một chuyến được chăng?

Cả hai quái điểu đều gật đầu tỏ vẻ ưng thuận, khiến Phó Thiên Lân mừng rỡ vô cùng, chàng liền vội vàng quay sang giục Cổ Phiêu Hương :

- Cố tí tí, chúng ta mau nhảy lên lưng chim đi, phen này tí tí sẽ được mãn nguyện và nếm mùi thử chút cảm giác kỳ dị khi được cưỡi gió tung mây, vượt hàng ngàn dặm đường trường trong chớp mắt!

Cổ Phiêu Hương cũng nhoẻn miệng cười tươi đẹp như một đóa hoa hàm tiếu và đưa cặp thu ba chăm chú nhìn hai Thần điểu đồng thời miệng oanh thỏ thẻ!

- Trong hai ngày rồi chẳng những tí tí đã thường thức biết bao kỳ quan chưa từng thấy và cũng đã nếm qua rất nhiều tư vị kỳ dị, dù chọ..

Tới đây, nàng bỗng ngừng lời nhắm mắt, đứng lặng thinh giây lâu rồi mới thở dài một tiếng nã nuốt... Tất cả lời lẽ ý tứ sau hai tiếng “Dù cho” đều được hiểu trọn vẹn trong một tiếng thở dài nã nuốt đó!

Trong lúc đó từ nơi đáy lòng Phó Thiên Lân tự nhiên dâng lên một cảm giác rất khó miêu tả khiến chàng không sao phân biệt được đây là ấm áp, là thể lương hay là sâu tư man mác!

Hai người đứng yên lặng nhìn nhau tuy không ai nói với ai một lời nào nhưng cả hai đều suy đoán và

hiểu rõ cảm giác của nhau. Chỉ có hai con Thần điểu, tuy là thông linh nhưng làm sao chúng hiểu nổi sự rắc rối của mối tình nhi nữ này, cho nên khi thấy hai người đứng ngơ ngác thất thần thì chúng đều lộ vẻ nóng ruột mà cùng trờng cặp quái nhỡn kêu lên mấy tiếng “Quác, quác” như có ý thúc dục.

Lúc ấy Cồ phiêu Hương mới từ từ mở mắt mỉm cười nói với Phó Thiên Lân nửa trách móc nửa nũng nịu :

- Phó đệ đã giục tí tí mau nhảy lên lưng chim mà tự mình thì lại đứng ngơ ngác như kẻ mất hồn, thực là...

Tiếp theo câu nói của nàng là một hồi cười khúc khích, và chỉ thấy thân hình nàng như một đóa hồng vùn vùn bay lên, ngồi ngay ngắn trên lưng Thần điểu chẳng khác một vị Hồng y tiên nữ!

Phó Thiên Lân đưa mắt đăm đõi nhìn nàng một cái rồi cũng nhẹ nhàng nhảy lên lưng chim thần!

Cặp Thần điểu chỉ khẽ vô cánh một cái đã vọt tận lưng trời, bầy chim hàng trên ngàn con đang bay lượn trên đỉnh núi kế cận cũng đều nhất loạt cất tiếng hót vang như đưa tiễn hai vị thần tiên chốn bồng lai tiên giới!

Giữa cảnh vắng lặng tĩnh mịch của núi rừng bỗng từ phía sau một tảng đá lớn vẳng lên tiếng thở dài nào ruột đồng thời một bóng thiếu nữ tuyệt sắc nét mặt u oán lững thững bước ra!

TRƯỜNG HẠN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Trong Hang Sâu Tình Duyên Trọn Vẹn

Thiếu nữ tuyệt sắc đó chính là Nhân Thu Thủy.

Từ khi nàng cùng Phó Thiên Lân chia tay, nàng cũng đã khổ công tìm kiếm đôi chim “Thần điểu”. Mãi đến khi nghe hai tiếng chim kêu “Quác, quác...” nàng mới lần bước tìm đến nơi này thì vừa đúng lúc bắt gặp Phó Thiên Lân đang cùng cô gái xinh đẹp là Cổ Phiêu Hương ngồi thủ thi tâm tình.

Trong lúc ấy thì cả Phó Thiên Lân lẫn Cổ Phiêu Hương đều không ai phát giác hình bóng của nàng. Một là vì họ cùng chú ý vào bầy chim trên đỉnh núi và xác hai quái thú kỳ dị hay họ cũng đều chìm đắm trong một cảm giác tuy không phát ra lời nói nhưng có thể ý hội và bộc lộ trên đầu mày cuối mắt. Cảnh tượng đó, đã bị Nhân Thu Thủy núp phía sau tảng đá nhìn thấy một cách rất rõ ràng tường tận.

Tuy Nhân Thu Thủy không hiện thân, nhưng không phải nàng làm như vậy là có ý để dòm lén nghe trộm, mà chỉ vì không muốn làm kinh động hai người thôi.

Sở dĩ nàng muốn làm như thế cũng là vì thần sắc như say như đắm và giấc mộng đẹp êm đềm mỹ miều của Cổ Phiêu Hương.

Hơn thế nữa, đối với Phó Thiên Lân, nàng rất hiểu rõ và tín nhiệm về lòng chung thủy của chàng, cũng như đối với Cổ Phiêu Hương nàng rất thương xót và đồng tình cảnh ngộ của người bạn đồng phái.

Đến khi nàng đưa mắt nhìn theo bóng Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, dần dần chìm mất nơi phía chân trời thì trong lòng bỗng dâng lên một niềm cảm xúc bùi ngùi không rõ là vui mừng? Là buồn rầu? Hay là u oán?

Vui mừng là nàng đã được nhìn thấy một cô gái tuy sống trong vũng bùn nhơ nhưng không nhiễm mùi hôi tanh như Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương.

Buồn rầu là không hiểu đối với một kẻ trượng phu quân tử quang minh lỗi lạc như Phó Thiên Lân rồi đây Cổ Phiêu Hương sẽ phải xử sự ra sao cho tình nghĩa song toàn?

Còn u oán, đây là oán trách ông trời đã sinh ra Cổ Phiêu Hương còn sinh rằng Nhân Thu Thủy làm gì nữa?

Nếu không có Nhân Thu Thủy thì Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương há chẳng sẽ vĩnh viễn là một cặp bạn lữ thần tiên ư?

Và nếu không có Cổ Phiêu Hương thì Nhân Thu Thủy cũng đã không mang nhiều u oán như hiện tại :

Nàng đứng trầm ngâm tự hỏi :

- Ta phải xử sự làm sao bây giờ?

Trong thâm tâm nàng dằng co không ngừng giữa hai tiếng nói, hai câu trả lời. Cuối cùng nàng có vẻ như đã quyết định và nghiêng răng khế lẩm bẩm một mình :

- Cổ thư thư với tấm thân cô khổ, lại mang tiếng con người ác độc, có thể nói nàng là một kẻ bạc mệnh nhất trên đời so với nàng ta còn hạnh phúc hơn nhiều. Tại sao ta lại nhẫn tâm đoạt nốt phần hạnh phúc của nàng như thế được. Mà dù ta có bị mất hạnh phúc của mình chẳng nữa, nhưng chỉ cần trong thâm tâm Lân ca lúc nào cũng nhớ đến ta là ta mãn nguyện rồi.

Do thiên tính thiện lương sẵn có ấy của Nhân Thu Thủy đã đem đến cho Nhân Thu Thủy một quyết định là :

“Sau Đại hội Hoàng Sơn, dù có được gặp sư phụ nàng là Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngư Nhân hay không, nàng sẽ tìm nơi ẩn cư như một kẻ lánh đời, chôn chặt trong thâm tâm mối tình giữa nàng với Phó Thiên Lân để dành lại hạnh phúc cho một người bạn gái tâm giao, mà số mệnh đã nhiều phen đau khổ...”

Với ý định ấy của nàng sẽ đúng hay sai? Và hậu quả sẽ là bi hay hi, rồi đây cũng sẽ được dần dần trả lời trong những ngày sắp tới.

Giữa lúc đó thì Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đang cùng nhau ngồi trên lưng “Thần điêu” lướt gió tung mây, bay về phía chân trời hướng Tây.

Cổ Phiêu Hương chẳng những võ công trác tuyệt mà kinh nghiệm giang hồ cũng rộng rãi, nhưng đây là lần thứ nhất nàng được lướt gió trên không vượt hàng ngàn dặm cùng với người tình si luyện nàng đã lộ vẻ tươi vui cao hứng vô cùng.

Khoảng cách giữa Hoàng Sơn với dãy núi Võ Đang tuy khá xa, nhưng với tốc độ của cặp Thần điêu cũng chẳng mấy chốc mà Vô Sầu cốc đã xuất hiện trước mặt.

Phó Thiên Lân ngồi trên lưng chim phóng mắt nhìn xuống, thấy cửa hang Vô Sầu cốc phía xa xa đột nhiên bị bao phủ bởi một lớp vân hà ngũ sắc, thì bất giác chàng lộ vẻ ngạc nhiên. Nhưng đến khi bay tới gần chàng mới nhận rằng lớp may ngũ sắc này, là do bầy chim của hai vị kỳ nhân cái thế Công Tôn Đỉnh và Đỗ Vô Sầu bày thành một trận thế gọi là “Bách Cầm tiên trận” bao phủ cửa hang.

Nhìn Tiên Trận, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều ngầm hiểu ý hai vị ẩn khách định ngăn không cho ai vào hang giờ này.

Riêng cặp Thần điểu sau khi nhìn rõ trận thế chúng liền hạ cánh đợi hai người xuống đất, rồi bay lượn vài vòng và cũng tự động gia nhập Bách Cầm tiên trận sau mấy tiếng kêu vang.

Phó Thiên Lân nhìn kỹ bầy chim trong Bách Cầm tiên trận không thấy con Anh Vũ Thúy Linh, thì biết không thể nào vào hang được vì không có linh cầm dẫn đường cho nên chàng buộc lòng phải cùng Cổ Phiêu Hương đứng nghiêm chỉnh ngoài cửa hang chờ đợi.

Thời gian chờ đợi gần mất một ngày mà “Bách Cầm tiên trận” vẫn không giải tán.

Cả con “Cút mỏ sắt” Phó Thiên Lân định thả vào hang cũng bị ngăn cản không sao vào lọt cửa hang.

Mãi tới khoảng chập tối ngày mồng tám tháng chín từ dưới lòng hang mới vang lên mấy tiếng chuông khánh chúng chúng ngân rền. Bầy chim nghe tiếng chuông khánh chúng liền tự động giải tán tiên trận. Kế đó bóng hình con Anh Vũ Thúy Linh cũng từ dưới hang, bay vụt lên như một ánh sáng màu lục và dùng giọng mũi kêu líu lo :

- Hai vị chủ nhân Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điểu Tiên Nhân, công hành đã gần viên mãn xin mời hai vị theo Thúy Linh vào hang tham bái cho kịp giờ.

Xuống tới đáy hang, Phó Thiên Lân để ý nhìn, hai bên bờ đoàn kết bằng chim đặt dưới gốc cổ tùng đã không còn hình bóng hai vị kỳ khách Công Tôn Đình và Đổ Vô Sâu.

Chàng cùng Cổ Phiêu Hương và bầy chim được con Anh Vũ Thúy Linh hướng dẫn đi thẳng vào một tòa sơn động u tĩnh phía sau hàng cổ thụ.

Riêng Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, không dám đi thi triển khinh công sợ thất lễ trước mặt hai vị tiền bối cao nhân này nên hai người chỉ thung thình bước theo sau bầy chim.

Tòa sơn động u tĩnh này, nằm dưới chân một vách thẳng tắp như đẽo, cửa động tuy hẹp nhưng bên trong thì rộng rãi vô cùng. Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điểu Tiên Nhân đều mỉm cười ngồi đối diện trên hai chiếc cấm đôn hai tay chấp trước ngực. Nét mặt cả hai người đều lộ vẻ hồng hào tươi thắm, và cùng cúi đầu nhắm mắt như sắp sửa tọa hóa, từ giã cõi đời ô trọc bước vào thế giới đại giải thoát.

Bầy chim lớn nhỏ con nào con nấy vây bọc chung quanh với một vẻ trang nghiêm.

Lúc này trong thâm tâm, Phó Thiên Lân vừa kinh hãi vừa bội phục mà nghĩ thầm quả thực hai kỳ dị nhân cái thế này đã tu luyện tới mức “Tham thấu tinh quan qui tạo hóa, bất lưu di hận tại nhân gian”. Nhưng tiếc rằng chuyến đi mang theo ý nguyện của mình sẽ thành vô dụng vì Công Tôn Đình và Đổ Vô Sâu đều sắp sửa tọa hóa chứng thành đại đạo thì làm sao còn có thể tới Hoàng Sơn trợ trận, giúp đỡ quần hào nữa.

Giữa lúc Phó Thiên Lân đứng tần ngần suy nghĩ thì Cổ Phiêu Hương cũng cảm động vì cảnh trang nghiêm trước mặt mà cũng tự động ngừng bước, đứng nghiêm chỉnh để chiêm ngưỡng giờ phút nghiêm

trọng của hai bậc kỳ nhân tuyệt thế.

Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu ngồi xếp bằng yên lặng với nét mặt trang nghiêm thanh thản. Còn Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình, khẽ hé mắt nhìn Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương một cái rồi mỉm cười nói với Đỗ Vô Sầu.

- Đỗ hiền muội, vừa rồi ngu huynh có bấm tay tính toán thấy rằng chúng ta còn một mối nợ nhân duyên chưa trọn và bây giờ quả nhiên giờ phút này đã được thực hiện đúng với dịp Phó Thiên Lâm lão đệ và một vị Hồng Y cô nương tới đây tống biệt chúng ta.

Sau khi nghe Công Tôn Đình nói, Đỗ Vô Sầu mới ngừng đầu, mở mắt nhìn chăm chú vào Cổ Phiêu Hương với nét dung quang rực rỡ, đoan trang cao quý và tuyệt đại phong hoa, khiến Cổ Phiêu Hương cũng phải ngấm ngấm tâm phục.

Phó Thiên Lâm thấy hai bậc tiên bối kỳ nhân đều đã mở mắt tươi cười, chàng vội vàng cùng Cổ Phiêu Hương cúi mình thi lễ, Bách Điều Tiên Nhân khẽ xua tay mỉm cười và trở Cổ Phiêu Hương hỏi :

- Có phải cô nương đây là “Hồng Y La Sát” mà Nhân Thu Thủy đã có lần đề cập với lão đệ chăng.

Nghe hỏi Cổ Phiêu Hương đỏ mặt thầm nghĩ không hiểu Nhân Thu Thủy đã nhắc tới tên mình trước mặt vị thế ngoại kỳ nhân này làm gì?

Phó Thiên Lâm vừa cung kính gật đầu đáp lời vừa thẳng thắn kể rõ ý định của mình cho hai vị kỳ khách này nghe.

Nghe xong Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình khẽ mỉm cười nói :

- “Gian tà tất sẽ bị tiêu trừ. Công đạo tất sẽ được phát dương” Phó lão đệ chớ nên nhọc lòng lo nghĩ nhiều về Đại hội Hoàng Sơn làm gì vì những ai đã có tâm huyết duy trì chính khí võ lâm, thì dù có gặp gian nguy đến đâu cũng sẽ chuyển thành yên ổn như thường quyết không khi nào bị vướng vào vòng bọ kiếp đâu mà sợ.

Nói tới đây, Công Tôn Đình đưa mắt trao đổi với Đỗ Vô Sầu một cái nhìn rồi tiếp tục nói :

- Còn việc lão đệ muốn yêu cầu chúng ta xuất sơn tương trợ thì rất tiếc là không sao thỏa mãn cho lão đệ được, vì ta và Đỗ hiền muội đều đã hoàn thành tâm nguyện công hạnh viên mãn, chỉ còn lưu lại cõi đời ô trọc này trong giây phút nữa thôi.

Phó Thiên Lâm tuy cảm thấy thất vọng, nhưng chàng biết giờ phút công hạnh viên mãn nhục thân chứng đạo của Công Tôn Đình và Đỗ Vô Sầu, vốn là một đại nguyên vô thượng, rất khó tu hành của người trong giới võ lâm. Và giờ phút nghiêm trọng ấy, không nên để một việc phiền não bên ngoài nào làm trở nhiễu. Cho nên chàng đành phải cúi đầu lặng lẽ với vẻ mặt buồn khôn tả.

Lúc ấy Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu cũng lộ vẻ tươi cười gọi Cổ Phiêu Hương đến trước mặt, khẽ nói :

- Nhân Thu Thủy đã ân cần cầu khẩn ta xếp đặt mọi việc cho cô nương. Việc này đã bàn kỹ với Bách Cầm Tiên Tử và có viết sẵn một bức giản thiếp, định sai linh điều đưa đến Hoàng Sơn cho cô nương. Nay cô nương đã đến đây thì còn gì tiện bằng, vậy cô nương hãy giữ tấm giản thiếp này bên mình, đợi sau ngày Đại hội Hoàng Sơn, sẽ cùng Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy mở ta cùng xem.

Tới đây bà ta ngừng lời, lấy tấm giản thiếp trong bọc ra, đưa cho Cổ Phiêu Hương, rồi quay sang Công Tôn Đình mỉm cười nói :

- Nếu lão ca không cho bầy chim đi theo chúng ta thì tiện đây lão ca cũng ra lệnh cho chúng hộ tống Phó lão đệ và Cổ cô nương về Hoàng Sơn để tăng cường oai thế cho quần hiệp chính phái, và dặn chúng đợi sau cuộc Đại hội Hoàng Sơn sẽ trở về với núi rừng hay đi đâu tùy ý.

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình gật đầu hội ý mỉm cười đáp :

- Chú ý của hiền muội rất đúng, nếu tất cả những cầm điều thông linh này đều tụ tập tại Hoàng Sơn, thì oai thế sẽ lớn lao vô cùng, và biết đâu chẳng gây thành ưu thế cho các anh hùng chính phái hiện tại?

Nói tới đây, lão ta đưa mắt nhìn khắp một lượt bầy chim hàng trăm ngàn con đang đậu xung quanh mình khẽ mỉm cười lẩm nhẩm một tràng tiếng chim như dặn dò chỉ bảo.

Bầy chim nghe xong không một con nào lên tiếng. Tất cả đều giữ trạng thái nghiêm chỉnh như cũ. Chỉ thấy hai ba trăm cặp mắt vàng đỏ lóng lánh chăm chú nhìn hai vị chủ nhân không chớp. Và từ trong ánh mắt của chúng đều lộ vẻ chân thành lưu luyến vô hạn.

Thấy Đỗ Vô Sầu khẽ chép miệng lên tiếng khuyên nhủ Thiên Lân và Phiêu Hương :

- Phó lão đệ và Cổ cô nương hãy nên lưu ý. Nhân gian vạn vật, loại giống nào mà chẳng hữu tình? Nhưng thuận tình được mọi người kính mến. Kiêu tình bị mọi người chán ghét. Si tình, khiến mọi người thương xót. Bạc tình, khiến mọi người hoán hận. Cho nên kẻ thuận tình tất được hưởng hạnh phúc, kẻ nghịch tình tất bị diệt vong, đó là kết quả của chúng ta đã thể hội được trong cả thời gian hàng trăm năm chìm nổi.

Mong rằng Phó lão đệ và Cổ cô nương, từ nay trở đi, bất cứ trong lúc tu thân hay hành đạo đều nhớ kỹ những lời của ta, sẽ được ích lợi rất nhiều.

Phó Thiên Lân nghe rõ ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Đỗ Vô Sầu, thì thầm tự giạt mình. Còn Cổ Phiêu Hương thì lại có cảm giác hình như vị võ lâm kỳ nhân sắp tọa hóa này, bất cứ trong nét mặt hay lời nói nào đối với nàng đều có vẻ ân cần âu yếm như một người mẹ hiền, nên nàng đã cảm động vô cùng và định nhào vào lòng Bách Điều Tiên Nhân để đón nhận một bàn tay vuốt ve âu yếm.

Giữa lúc đó, nét mặt Đỗ Vô Sầu bỗng nhiên lộ thần quang sáng rực, chỉ thấy bà ta đưa mắt nhìn Công Tôn Đình một cái, rồi quay sang Cổ Phiêu Hương mỉm cười an ủi :

- Thân thể và tâm ý của Cổ cô nương ta đều rõ hết và đã có biện pháp thu xếp thỏa đáng ghi trên tấm giản thiếp. Hiện nay, hận duyên trần thế của Đỗ Vô Sầu đã dứt, không còn thì giờ tâm sự nữa. Mong rằng, từ nay trở đi, cô nương sẽ được mọi sự xứng tâm vừa ý, vô hận vô sầu.

Dứt lời, trên nét mặt bà ta lộ vẻ tươi cười hiền hòa rồi nhắm mắt tọa hóa.

Cả Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương đều không dè Đỗ Vô Sầu lại tọa hóa, một cách mau lẹ như vậy? Nhưng đến khi quay nhìn sang phía Công Tôn Đình, thì cũng thấy nét mặt ông ta lộ vẻ tươi cười và cũng đã quy tịch hầu như đồng thời với Đỗ Vô Sầu.

Cổ Phiêu Hương không nén đau thương đã bật khóc thành tiếng. Phó Thiên Lâm phải vội vàng ghé tai nàng khẽ an ủi :

- Cổ tử tử hãy tạm thời cố nén bi thương, vì hai vị lão nhân gia, thần du chưa được bao xa, chúng ta chớ nên làm náo động phương hại đến giờ phút nghiêm trọng ấy, mà sẽ đắc tội với hai người.

Lúc ấy, Cổ Phiêu Hương mới giật mình nhớ ra, và vội vàng cùng Phó Thiên Lâm cúi đầu lặng lẽ, bước theo bầy chim ra ngoài cửa động.

Sau khi hai người cùng bầy chim rặng khỏi cửa động, con Anh Vũ Thúy Linh liền vỗ cánh bay lên nóc hang mổ mạnh một cái vào một cục đá nhỏ gắn trên nóc, kể đó có tiếng se sẽ nổi lên và bỗng dừng từ hai bên vách có tảng đá lớn từ từ chạy ra đóng chặt cửa động.

Bầy chim đứng yên lặng đợi khi cửa động bị đóng kín chúng mới đồng thanh kêu lên những tiếng bi ai thảm thiết, có con lệ chảy tựa như mưa, có con vụt bay lên rồi lao đầu vào vách đá tự tử.

Cả con “Cút mỏ sắt” của Công Tôn Đình tặng Phó Thiên Lâm cũng bắt chước đồng loại, lao đầu vào đá chết theo chủ nhân, nhưng vì đó là một hành động tuân tiết theo chủ, đáng làm câu chuyện lưu truyền thiên cổ nên chàng cũng đành phải ngậm ngùi thương xót chớ biết nói gì hơn.

Chuyện xảy rằng chỉ trong chớp mắt ngoài cửa động đã la liệt hàng mấy chục xác chim. May mà con được hai con Thần điều luôn luôn kêu gào giận dữ cùng con Anh Vũ Thúy Linh dùng lời dẫn giải mới khuyên can được số chim còn lại không đâm đầu vào vách đá tự tử. Tuy nhiên con nào con nấy đều đứng nhìn vào cửa động sa lệ như mưa.

Lúc ấy Cổ Phiêu Hương cũng đã sụt sùi nhỏ lệ ướt cả áo. Cuối cùng nàng phải giơ tay che mặt, nghẹn ngào bảo Phó Thiên Lâm :

- Phó đệ hãy mau đưa tí tí ra chỗ khác đi, vì tí tí không nỡ nhìn cảnh thương tâm này được nữa.

Chính lúc này Phó Thiên Lâm cũng sa lệ bù ngùi, nhưng đến khi nghe mấy câu nói của Cổ Phiêu Hương thì chàng càng thêm hiểu rõ cô gái này quả đã hoàn toàn biến cải, trở thành tâm địa của một vị Bồ tát, khác hẳn với bộ mặt La Sát năm xưa, vẫn ngạo nghễ giang hồ giết người như ngoé.

Trong khi đó con Anh Vũ Thúy Linh, bèn bay đến bên cạnh Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương, dùng giọng người nói rất lưu loát :

- Xin mời Phó tướng công và Cổ cô nương hãy theo hai “Thần điểu” lên đỉnh núi trước, đợi Thúy Linh thu dọn xong di thể đồng loại rồi sẽ theo hai vị đến Hoàng Sơn trợ trận.

Dứt lời, con Thúy Linh liền gọi cặp “Thần điểu” đến trước mặt Phó Thiên Lâm, rồi giục hai người mau rời khỏi cửa động.

Phó Thiên Lâm nhắm tịt ngày giờ, thấy đã đúng ngày mồng chín tháng chín chàng sợ lỡ kỳ Đại hội, vội cùng Cổ Phiêu Hương cúi mình thi lễ trước cửa thạch động một lần chót, rồi cùng nhảy lên lưng Thần điểu, vượt bầy từng mây mờ, ra khỏi Vô Sầu cốc.

Ra đến cửa hang, trời đã sáng, khiến Phó Thiên Lâm lại càng nóng lòng, không hiểu gì tới Hoàng Sơn có bị lỡ giờ hay chăng?

Hai người đứng chờ ngoài cửa hang mà lòng như lửa đốt mãi đến khi mặt trời ló dạng mới thấy bầy chim từ dưới bay lên. Cả hai vội vàng nhảy lên lưng Thần điểu rồi giục bầy chim bay mau về hướng Hoàng Sơn.

Tảng sáng ngày mồng chín tháng chín, ánh dương quang vừa ló dạng phương Đông, lưng sườn Hoàng Sơn còn bao phủ một lớp sương mờ dày đặc, người đi ngang chỉ mon rờ hình dáng chớ không nhận biết dung mạo. Nhưng trên một bãi đất phẳng, ngang sườn núi giữa Sư Tử Lâm và Thúy Tín Phong, đã có bóng nhiều người thấp thoáng xuất hiện và tiếng nói ào ào.

Trên khúc gỗ tùng, một mỹ phụ tuyệt sắc, hình dáng yếu diêu, phong thái xinh tươi ngời mỉm cười nhìn về hướng đông. Hai mái tóc mây vén cao, lộ cặp mày liễu cong vút, gió núi thổi tung bay tà áo màu hồng lợt dưới ánh mặt trời ban mai, lại càng làm nổi bật khuôn mặt mỹ diễm tuyệt luân của mỹ phụ, thoạt nhìn chỉ thấy mỹ phụ này như một vị thần tiên thần nữ giáng phàm, chớ không ai đoán hiểu được nàng đã bao nhiêu niên kỷ.

Nhìn nàng, người ta tưởng tượng như một tiểu thư thiên kim khuê các, hoặc một quý phụ xuất thân nơi quyền thế. Nhưng thực ra, mỹ phụ này chính là Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm. Một dị nhân trong nữ giới, một ma đầu khét tiếng trong võ lâm thiên hạ.

Kỳ quái là, bên sườn bà ta không thấy mang theo thanh “Thiên Lam độc kiếm” lừng danh giang hồ và

sau lưng cũng vắng bóng người nữ đồ đệ đặc ý và cũng là một người kế truyền duy nhất của bà ta tên gọi Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương. Tất nhiên cả mọi người trên Thanh Lương đài đều ngạc nhiên suy đoán không ai hiểu rõ sự vắng mặt bất thường này. Ngoại trừ có Nhân Thu Thủy là biết một cách tường tận.

Trên một tảng đá còn đọng hơi sương nằm sát bên cánh trái Đông Hải Kiều Bà, một vị lão già gầy gò, áo vải mũ gai, ngồi xếp bằng tròn. Cặp mắt lão già lim dim nửa nhắm nửa mở, với nét mặt lạnh lùng như sương tuyết. Thoạt nhìn, chẳng khác một vị nho giả tiền triều đã chán cảnh hư danh ẩn thân tị thế, tháng ngày vui cùng thơ rượu. Nhưng nhìn kỹ thì lại giống một vị sơn lâm ẩn khách chẳng màng danh lợi. Nhìn hình dáng bề ngoài có thể nói, rất ít người trong giới võ lâm, lịch lãm giang hồ là đã biết rõ được lại lịch của lão già này.

Nhưng về thanh danh hiển hách thì trong giới giang hồ, không ai là không biết tiếng.

Lão già ấy, chính là “Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm kiếm khách” Như Thiên Hân, tuy ít khi bước chân vào chốn giang hồ, nhưng tiếng tăm đã lừng lẫy khắp võ lâm thiên hạ.

Lúc ấy chỉ thấy Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm khẽ quay người sang phía vị lão già, để râu ba chòm, có cặp mắt sâu hoắm và chiếc cằm bạnh, mình mặc áo bào thêu rồng, đầu đội mũ miện đế vương, ngồi phía bên phải mặt ta khẽ nhoẻn miệng cười, rồi ngửa cổ nhìn trời nói :

- Trời đã sáng tỏ, mà vẫn chưa thấy hình bóng của chủ nhân Đại hội, khiến chúng ta phải tự tìm lấy ghế ngồi, quả thực là một chuyện lạ lùng từ xưa, đến nay lão bà này chưa hề thấy.

Vị lão già để râu ba chòm, đội mũ miện đế vương giả này đang ngồi vắt vẻo trên một cành cây mềm lơ thơ vài cọng lá úa, tuy thần sắc tỏ ra rất kiêu ngạo, nhưng khi nghe Đông Hải Kiều Bà nói, lão ta giữ vẻ cực kỳ cung kính, luôn luôn gật đầu, có thể nói chẳng khác thái độ của một kẻ xu nịnh a dua nhưng trong cặp mắt của lão ta đôi lúc lại thoáng hiện một tia nhìn hung ác dữ tợn, nếu không để ý nhìn kỹ thì không thể phát hiện.

Người ấy chẳng cần hỏi cũng có thể đoán biết, vì hẳn chính là Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ, đã tự xưng vương, trấn ngự trong dãy núi Dã nhân tại vùng Miêu Cương.

Ngồi bên cạnh Đan Tâm kiếm khách là một vị đạo nhân áo bào tía, có khuôn mặt gầy đét với bộ râu dài đen nhánh, tuổi độ trên dưới năm mươi nhưng cách ngồi của đạo nhân này rất lạ kỳ.

Kiểu ngồi của hẳn không như Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm đã vận dụng công lực tuyệt đỉnh dùng tay không chặt một khúc Cổ tùng thiên niên để làm chiếc ghế ngồi. Và cũng không như Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ, để khí khinh thân, ngồi vắt vẻo trên một cành cây nhỏ mềm mại mà vẫn nhẹ nhàng không bị cong gãy.

Lại cũng không như Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân ngồi trên tảng đá.

Thần thái của hắn trông rất nhàn nhã, hai mí mắt nhắm nghiền bất động, với nét mặt lạnh lùng chẳng chút cảm tính chỉ có cánh tay tả là đặc biệt dài lâu nghêu luôn luôn vuốt ve cây ngọc bích như ý dài độ hai thước đặt ngang đầu gối.

Cứ nhìn qua món binh khí ngoại môn kỳ dị độc đáo ấy, nếu người từng lăn lộn giang hồ ít nhiều, có thể biết ngay hắn chính là Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ, một ma đầu lang độc nhất trong bọn “Vực Ngoại tam hung”.

Một hàng bốn tên ma đầu vừa kể trên, ngoài Đan Tâm kiếm khách, tuy tên nào tên nấy cùng tỏ ra bình tĩnh, nhưng thâm tâm họ, đều ẩn giấu một âm mưu riêng tư thầm kín, chỉ vì lớp sương sớm còn mù mịt chưa tan, nên không ai nhìn rõ nét mặt và hiểu tâm ý của họ mà thôi.

Còn hàng trăm người ngồi đối diện, thì đủ mọi sắc thái, người dáng điệu oai dũng, kẻ thành thật thoát trần, người mỉm cười tươi vui, kẻ trầm tư suy nghĩ, cũng có người tay chấp ngang ngực, ngồi trên tảng đá xanh, vận công tĩnh tọa như một lão tăng ngồi nhập định.

Người có thư thái thanh dật xuất trần tức là Cô Vân đạo trưởng, một kiếm khách tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi.

Người có dáng điệu oai mãnh, không ai khác vị anh hùng huyết tính nhân chân thành tên gọi Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, đã nổi tiếng là người nóng nảy và thẳng tính.

Người có nét mặt tươi vui mỉm cười, ngồi điềm tĩnh và thản nhiên tức là vị hiệp khách vừa giỏi về võ công, vừa giỏi về nghề thuốc, đã được giang hồ tặng danh hiệu “Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà” Bạch Nguyên Chương.

Còn vị lão già ngồi cúi đầu trầm tư là Động Đình Điều Tẩu Vân lão ngư nhân.

Riêng Tuệ Giác thần ni, thì hai tay chấp trước ngực ngồi nhập định, coi cảnh vật nhân sự chung quanh chẳng khác một trò hư ảo.

Trong khi đó Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đã lộ vẻ bồn chồn nóng nảy đứng ngồi không yên, lúc thì ngửa mặt nhìn trời cao, lúc thì phóng mắt theo dõi phía đường mòn xa thẳm, những núi rừng vẫn âm u trùng điệp chìm trong bầu không khí im lìm như chết.

Thấy vậy, Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương khẽ mỉm cười, chìa hai ngón tay ra trước mặt Trường Bạch Tửu Đồ chậm rãi nói :

Này Hùng huynh, tiểu đệ xin mạn phép đoán thử xem có đúng tâm sự của Hùng huynh đang suy nghĩ hay chăng?

Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đang đứng nóng lòng trông ngóng, nghe hỏi lão ta liền quay sang

Lớn tiếng :

- Thực không ngờ Bạch lão đầu lại lăm nghề đến thế, ngoài nghề thuốc lại còn biết cả nghề bói toán nữa. Nào lão huynh thử đoán xem Hùng mỗ này đang suy nghĩ gì nào?

Bạch Nguyên Chương cất tiếng cười ha hả nói :

- Điều thứ nhất, Bạch mỗ đoán lão ghiền đang thắc mắc và lấy làm kỳ quái tại sao người chủ trì Đại hội là Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân, đến giờ này vẫn vắng bóng chưa chịu xuất hiện có phải không?

Hùng Đại Niên hất ngón tay cái, trừng cặp mắt dòm Bạch Nguyên Chương một cái rồi lắc đầu cười khanh khách :

- Đúng, khá lăm... Còn điều thứ hai?

Bạch Nguyên Chương lại mỉm cười nói tiếp :

- Còn điều thứ hai, chắc là Hùng huynh đang lo lắng về chuyện Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cô nương đi tìm Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điều Tiên Nhân, không hiểu tại sao đến giờ vẫn không trở về có phải chăng?

Nghe Bạch Nguyên Chương nói xong, Trường Bạch Tửu Đồ bỗng cất tiếng cười sảng sặc mà rằng :

- Trật, trật hết tiểu đệ đã nói Bạch huynh tuy có giỏi nghề thuốc thực, chớ nghề đoán quẻ thì vị tất đã rành, Hùng Đại Niên này vốn tính ngay thẳng, đâu có lăm điều tâm sự phải bận suy nghĩ đến như thế? Hùng mỗ chỉ nghĩ rằng chúng ta bất tất phải chờ sự xuất đầu lộ diện như Hoàng Sơn Độn Khách nữa mà cứ việc ra tay đánh nhau đi cho rồi.

Tới đây, Hùng Đại Niên bỗng quay sang phía đối phương cất giọng oang oang nói :

- Chúng ta bất tất phải đợi chủ nhân cuộc Đại hội làm chi nữa, hễ sương tan là bắt đầu giao đấu.

Kế đó lão ta lại hỏi tiếp :

- Có phải các người cũng đang nóng lòng đợi một ma đầu nữa trong số Vực Ngoại tam hung là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử chớ gì?

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đoạt Mệnh Thần Châm Tuyệt Kỹ

Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương nghe Hùng Đại Niên đột nhiên lên tiếng thách đấu, không ngăn cản kịp, thì trong lòng ngấm ngấm lo ngại! Vì ông ta đã được Thu Thủy mật báo, Phó Thiên Lân đã tìm gặp Thần điêu, và phi hành đến Vô Sầu cốc yêu cầu Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đình hoặc Bách Điều Tiên Nhân Đồ Vô Sầu xuất sơn trợ trận, cho nên ông ta cố ý mượn cớ đặt chuyện đợi chủ nhân Đại hội là Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân để kéo dài thì giờ, chờ đợi đại diện đến sẽ ra tay tận diệt quần ma tạo phúc cho giang hồ võ lâm!

Không ngờ Hùng Đại Niên đã hùng hổ nóng tính nhảy ra thách đấu. Nếu đối phương cũng đồng nhận lời thì còn làm sao ngăn cản được nữa, và khi đó, chỉ sợ trên Thanh Lương đài sẽ không còn xứng đáng với danh hiệu “Thanh Lương” mà trở thành một đấu trường “Mưa máu gió tanh” mà thôi!

Quả nhiên chuyện đã xảy ra đúng như sự lo ngại của vị Thần Y Nhân Tâm Quốc Thủ này. Vì sau khi Hùng Đại Niên vừa dứt lời thì Nam Hoang Hạp Đạo Phí Nam Kỳ đã ngửa cổ rú lên một tiếng vang dội tận mây xanh, đồng thời lão tự thu hồi luồng “Đạo gia Tiên Thiên cương khí” mà lão ta vừa đề tụ, dùng thay cho chiếc ghế ngồi để thị oai với đối phương, thân hình lão ta đứng thẳng lên và cất giọng lạnh lùng như băng tuyết :

- Đối phó với mấy gã đồ bỏ như các người cần gì phải đợi đến “Ngọc Chỉ Linh Xà” đạo hữu và cũng bất tất phải chờ đến khi trời sáng tỏ làm gì! Trong bọn các người, ai là người có tài hãy thử ra tiếp mấy chiêu “Bích Ngọc Như ý” của Phí mỗ xem sao?

Trong số “Vực Ngoại tam hung” Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm được kể là người có ít nhiều hành động chánh trực, còn Ngọc Chỉ Linh Tiêu Dao Tử thì tính nết rất hung tàn, riêng Nam Hoang Hạp Đạo Phí Nam Kỳ thì lại gian xảo đối trá như loài hồ ly!

Hắn vốn bị mù cả đôi mắt từ lúc mới sanh, chỉ nhờ vào thính giác đặc biệt để bù đắp cho sự khuyết hãm này. Tuy võ công của hắn cao siêu thực, nhưng nếu giao đấu vào lúc ban ngày sáng sủa, thì thế nào hắn ta cũng có phần bất lợi, còn động thủ trong lúc sương mờ, không tỏ rõ, đối phương sẽ gặp trở ngại, mà lão ta chiếm phần thắng lợi nhiều hơn, bởi nhờ có thính giác đặc biệt linh mẫn và đã được rèn luyện thuần thục.

Do đó, chẳng những hắn đã đầu tiên nhảy ra ứng chiến đòi động thủ giao đấu trong lúc sương mờ, mà hắn còn muốn thi triển sự ảo diệu trong cây “Bích Ngọc Như Ý” một binh khí mà xưa nay hắn ít khi sử dụng tới.

Nghe Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ đáp thoại, vị không môn kỳ hiệp Tuệ Giác thần ni niệm một tiếng “A Di Đà Phật” và nói :

- Oai lực cây “Bích Ngọc Như Ý” của Phí đạo trưởng tuy có nổi tiếng độc đáo, nhưng trong giới võ lâm giang hồ, chưa ai được thấy đạo Trưởng thi triển môn võ lâm tuyệt học này bao giờ. Nay bần ni từ núi Kỳ Liên xa xôi tới đây, tham dự Đại hội Hoàng Sơn, may mắn được gặp các bậc võ học danh giá như đạo trưởng nên bần ni muốn được sử dụng thanh “Tử Nghệ kiếm” cùng mấy đường “Sa Môn Lô Âm kiếm pháp” thô thiển để lĩnh giáo với Nam Hoang dị bảo “Cửu Chuyển Tâm Hoa Bích Ngọc Như Ý” của Phí đạo trưởng, có được chăng?

Nam Hoang Hạt Đạo đã được Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ kể rõ cho nghe từng nhân vật của đối phương tới dự Đại hội. Đến nay hẳn nghe người bên đối phương lên tiếng là Tuệ Giác thần ni một tay xuất sắc nhất, thì hơi cau mày có vẻ e ngại! đến khi thấy đối phương lại biết rõ được cả sự ảo diệu trong cây “Bích Ngọc Như Ý” của mình thì bất giác lão ta lại càng ngạc nhiên hơn. Cho nên lão ta ngần ngại chưa dám đáp lời.

Nhân tâm quốc thủ Bạch Nguyên Chương, thấy vì chuyện Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân bị thất tung và Phó Thiên Lân chưa mời được hai vị ân khách Công Tôn Đình hoặc Đỗ Vô Sầu xuất sơn giúp đỡ. Kiểm điểm thực lực chỉ có Tuệ Giác thần ni là cao thủ xuất sắc nhất trong bọn. Hơn nữa phần thì không muốn dùng đến chủ lực khi mới bắt đầu khai diễn Đại hội, phân thì muốn kéo dài thời giờ để chờ người cứu viện, cho nên ông ta đã thừa lúc Nam Hoang Hạt Đạo còn đang ngạc nhiên do dự mà cất tiếng cười, nói :

- Sa Môn Lô Âm kiếm pháp đối chọi với Nam Hoang Bích Ngọc Như Ý có thể xứng đáng gọi là một trận giao đấu hi hữu trong giới võ lâm. Trong khoảng mấy chục năm gần đây. Nhưng theo ý Bạch mỗ, cuộc Đại hội Hoàng Sơn này hiện mới bắt đầu khởi điểm, hà tất chúng ta lại vội dùng đến binh khí để gây sự chết chóc làm gì? Bạch mỗ có luyện được mấy ngọn phi châm nhỏ nhất nên muốn mời một vị nào trong số chư vị ra so tài cùng Bạch mỗ về thủ pháp sử dụng ám khí Nam Hoang Hạt Đạo khê “Hừ” một tiếng đáp :

- Bạch Nguyên Chương mi đừng tưởng Phí mỗ bị tàn tật, cặp mắt kém coi mà cho rằng Phí mỗ không biết sử dụng ám khí. Nào mi hãy ra đây Phí mỗ sẽ dùng mười hai ngọn “Tử Mẫu Độc Long Tu” để thử tài với môn ám khí “Đoạt Mệnh thần châm” của mi đã nổi tiếng có tài nhắm mắt đả huyết xem ai tài ai giỏi cho biết?

Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương khê mỉm cười đáp :

- Nếu được Phí đạo trưởng ra tay chỉ giáo, Bạch mỗ cũng không khi nào muốn lợi dụng để chiếm phần tiện nghi hơn đạo trưởng đâu. Tới đây, Bạch Nguyên Chương quay lại phía Nhân Thu Thủy nói :

- Phiền Nhân cô nương cho lão phu mượn tạm một chiếc khăn tay bịt mặt Nam Hoang Hạt Đạo nghe nói, bất giác lão ta nổi giận phùng phùng. Vì lão ta biết đối phương đã cố ý lợi dụng hành động này để chế

điều về sự tàn tật của lão, chớ dưới lớp sương mù hiện tại thì dù cặp mắt có tinh nhanh đến đâu cũng không nhìn rõ trong vài thước, do đó chuyện bịt mắt hay không cũng chẳng có lợi gì trong việc thi triển công lực. Lúc này Nhân Thu Thủy đã lấy ra một vuông khăn đem đến bịt mắt giúp Bạch Nguyên Chương. Nhưng bỗng nhiên lại nghe có tiếng Trường Bạch Tử Đồi Hùng Đại Niên quát lớn :

- Bạch huynh hãy khoan vì đệ đã lên tiếng thách đấu trước thì trận đấu này phải nhường cho tiểu đệ mới phải chứ!

Nghe bạn nói, Bạch Nguyên Chương không biết làm sao đành phải đưa tay gỡ bỏ chiếc khăn bịt mắt.

Lúc đó Hùng Đại Niên đã quay sang phía Nam Hoang Hạc Đạo cất tiếng cười sảng sặc một hồi nói :

- Này lão đạo mù, mi đã giỏi cật tòi thì Hùng mỗ cũng để cho mi được có cơ hội khoe khoang cho thích chí. Bây giờ hãy tạm hoãn cuộc đấu ám khí với Bạch Nguyên Chương huynh. Hùng mỗ muốn cùng mi đấu chưởng lực trước xem ai tài ai giỏi!

Nói tới đây Hùng Đại Niên lại cất tiếng cười ha hả một hồi dài, rồi mới nói tiếp :

-Lỗi tí thí này của Hùng mỗ rất công bằng không liên quan gì đến cặp mắt mù lòa khuyết hãm của mi. Tức là bây giờ mỗi người chúng ta đều đánh ba chưởng vào khúc gỗ kia để thử xem Hồn Nguyên chân lực của ai hùng hậu hơn?

Nam Hoang Hạc Đạo Phí Nam Kỳ nghe tiếng nói của đối phương oang oang như tiếng chuông đồng, thì lão ta biết ngay đối phương thuộc loại võ lâm cao thủ chuyên luyện về môn kinh khí cương mãnh, nên lão cũng hơi có ý gờm, nhưng chỉ trong một thoáng lão ta lại lạnh lùng cười nhạt nói :

- Hôm nay Phí mỗ tới đây vốn đã có ý định lãnh giáo với tất cả các tay vãn tự xưng là nhất lưu cao thủ của võ lâm Trung Nguyên, nay mi đã tranh ra trận trước thì Phí mỗ cũng vui lòng thù tiếp xem tài nghệ của Trường Bạch Cuồng Đồi tới mức nào mà giỏi lớn lối như thế!

Tới đây lão ngừng lời giơ tay chỉ khúc gỗ tùng nói tiếp :

- Xưa nay Phí mỗ ra giao đấu với ai không bao giờ lợi dụng chiếm phần ưu thế nên bây giờ Phí mỗ cũng nhường cho mi đánh ba chưởng trước xem Hồn Nguyên chân lực của mi đã luyện đến mức nào?

Mọi người có mặt tại đấu trường thấy Nam Hoang Hạc Đạo tuy bị mù cả hai mắt mà vẫn có thể phân biệt rành rõ phương hướng và trở một cái đứng ngay chỗ khúc gỗ tùng do Đông Hải Kiêu Bà vừa chặt xuống để làm ghế ngồi lúc mới tới ai nấy đều khâm phục về thính giác linh mãnh đặc biệt của lão quái đạo, trách nào lão ta chẳng nổi danh ở vùng Nam Hoang.

Sau khi nghe Nam Hoang Hạc Đạo nói, Trường Bạch Tử Đồi lại ngửa mặt lên trời cười sặc sụa một hồi nữa rồi mới lớn tiếng nói :

- Lão đạo mù đã không muốn chiếm phần ưu thế, chẳng lẽ Hùng mỡ này lại thêm chiếm tiện nghi của người mù hay sao? Nay khúc gỗ này chỉ có một đoạn, mà chúng ta đều đánh vào đó ba chưởng trước sau không phân biệt thì làm sao để định rõ hơn kém cho được?

Tới đây lão ta ngừng lời chạy thẳng đến trước mặt Bạch Nguyên Chương nói :

- Bạch lão đầu làm ơn cho Hùng mỡ mượn thanh “Lục Ngọc Thanh Mang” thần kiếm một chút có được chăng?

Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương mỉm cười không nói gì và chỉ nghe một tiếng ngân rền như chuông kêu, thanh thần kiếm đứng hàng thứ ba trong số võ lâm ngũ đại danh kiếm đã ra khỏi bao mang theo luồng ánh sáng xanh biếc.

Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên liền đưa tay đón nhận thanh kiếm.

Mọi người thấy vậy đều thầm quái lạ không hiểu giữa lúc sắp sửa giao đấu, Hùng Đại Niên còn giở trò huyền hư như thế?

Chỉ thấy lão ta sau khi đón nhận thanh kiếm liền quay mình bước đến cạnh khúc gỗ từng ngâm vận khí điều hòa hơi thở dơ thanh kiếm bổ mạnh một nhát chẻ khúc gỗ làm hai đoạn và cất tiếng cười ha hả, khen :

- Lợi khí thần binh quả thực sắc bén ghê gớm!

Dứt tiếng cười lão ta lại quay sang phía Nam Hoang Hạt Đạo nói tiếp :

- Bây giờ khúc gỗ đã được chẻ làm hai, mỗi người một nửa không còn sợ ai chiếm ưu thế của ai nữa nhé!

Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương và Động Đình Điều Tẩu Vân ngư nhân cùng nhìn nhau mỉm cười hội ý và trong bụng thầm nghĩ “Không dè phen này gã sâu rọu họ Hùng cũng bày trò khôn khéo đến thế!” Lúc đó chỉ thấy Hùng Đại Niên sau khi dứt lời lão ta đã ngửa người nhảy lui về phía sau hơn một trượng đứng ngang hàng với Nam Hoang Hạt Đạo, vung tay liệng thanh trường kiếm cắm vào một khe đá bên cạnh đoạn đứng im vận khí một lát rồi đột nhiên hét lớn :

-Bể này!

Theo liền với tiếng hét hữu chưởng lão ta phạt mạnh một chưởng chẻ nửa khúc gỗ từng này ra làm hai chẳng kém gì vết của thanh thần kiếm Lục Ngọc Thanh Mang!

Sau khi chẻ đôi nửa khúc gỗ Hùng Đại Niên lại nhanh nhẹn sử dụng một thế “Hoàn Phong Lạc Diệp” (gió lốc cuốn lá) xoay mình một vòng nhanh như chớp, song chưởng cùng vung ra một lượt đẩy hai mảnh gỗ cắm đầu sâu xuống mặt đất còn nhú lên một đầu độ bảy tám tấc mà hai đầu mảnh gỗ này vẫn y nguyên

không hề hấn gì Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương thấy Hồn Nguyên Chương lực của người bạn mình đã luyện được tới mức hùng hậu như vậy thì cũng mừng thầm, lão ta liền mỉm cười nói với Nam Hoang Hạt Đạo :

- Phí đạo trưởng, Hùng Đại Niên huynh đã thi triển xong ba chương, bây giờ đến lượt đạo trưởng cho chúng tôi được thưởng thức tuyệt nghệ của phái Nam Hoang chứ!

Lúc này Nam Hoang Hạt Đạo đã dùng nhĩ lực nghe ngóng và phân biệt được cách thức thi triển võ công của Hùng Đại Niên như thế nào rồi, nên bất giác lão ta cũng phải khẽ cau mày nghĩ thầm, nếu mình cũng thi triển thế thì sự phân định hơn kém sẽ chỉ căn cứ vào phần lộ bên ngoài mặt đất của hai đầu mấu gỗ dài ngắn và tàn khuyết như thế nào mà thôi! Và cách tỉ thí này rất khó dự đoán là ai sẽ được ai sẽ thua Vì nghĩ như vậy và cũng sợ chẳng may thất thế làm giảm oai phong của Vực Ngoại tam hung, cho nên sau khi nghe Bạch Nguyên Chương nói xong, Nam Hoang Hạt Đạo chỉ khẽ mỉm cười một tiếng rồi nhanh nhẹn vung tay đập liên tiếp ba chương vào nửa khúc gỗ tùng, khác hẳn lối thi triển của Hùng Đại Niên.

Sau ba chương của lão quái nửa khúc gỗ tùng vẫn y nguyên không bị chẻ đôi và cũng không cắm sâu xuống mặt đất một phân nào, nhưng Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đã vỗ tay cả cười lớn tiếng khen ngợi :

- Âm nhu kinh lực Tiên Thiên cương khí của Phí đạo huynh quả thực đã tới mức hùng hậu tuyệt luân, đạo huynh chỉ đánh nhẹ ba chương đã khiến bên trong ruột khúc gỗ bị nát thành phấn, mà bên ngoài không hề sứt mẻ chút nào thì quả thực là tuyệt nghệ vô song! Tuy nhiên, Hồn Nguyên chương lực dũng mãnh của Hùng huynh cũng thuộc loại võ học siêu quần tuyệt đỉnh. Cho nên theo sự nhận xét của Lôi mỗ thì trận tỉ thí về nội gia chân lực này có thể nói mỗi người có một sở trường và độc đáo không ai hơn ai kém, mà chỉ kể là huề!

Dứt lời lão ta liền vung tay áo, phát ra một luồng cường phong chặt gãy một cành thông nhỏ khác, rớt đúng xuống chỗ khúc gỗ Nam Hoang Hạt Đạo vừa đập ba chương, quả nhiên khúc gỗ này đã lập tức tan vụn thành một đống bột nhỏ, dưới sức rớt nhẹ của cành thông vừa gãy xuống.

Thấy lời phán đoán của Đồng Cổ Thiên Tôn có phần công bằng nên Bạch Nguyên Chương bèn mời Hùng Đại Niên tạm trở về bản trận, rồi lão ta mới mỉm cười nói với Nam Hoang Hạt Đạo :

- Ngón “Tiên Thiên cương khí” của Phí đạo trưởng quả thật cao minh hùng hậu, so với “Hồn Nguyên chương lực” của Hùng Đại Niên huynh thực xứng đáng kể tám lạng người nửa cân. Bây giờ đến lượt Bạch mỗ xin được xử dụng môn ám khí “Đoạt Mệnh thần châm” để lãnh giáo với loại binh khí thần kỳ “Tử Mấu Độc Long Tu” của Phí đạo trưởng. Còn khoảng cách xa gần và cách thức thi triển thì để tùy ý đạo trưởng quy định như thế nào cũng được.

Trước khi chưa đến Hoàng Sơn, Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ đã có thái độ rất kiêu ngạo, lão ta cho rằng tài nghệ của nhóm “Bình Tung tứ hữu” rất tầm thường chẳng đáng kể gì! Nhưng đến bây giờ, qua

hai lần tiếp xúc lão mới biết đối phương chẳng những tài nghệ không như lão tưởng, mà người nào cũng có một môn sở trường độc đáo, siêu tuyệt, cho nên lão ta đã tiêu nhụt thái độ kiêu căng mà chỉ mỉm cười đáp :

- Vậy thì chúng ta đứng trong giới hạn một vòng tròn ba thước và cách nhau năm trượng để thi tài Vừa dứt lời lão ta vẫn nhẹ nhàng nhảy lui về phía sau khoảng hơn hai trượng, khẽ xoay mình dùng gót chân vạch trên mặt đất thành một vòng tròn rộng, vừa đứng ba thước rồi đứng ngạo nghễ ở giữa chờ đợi Bạch Nguyên Chương cũng vạch một vòng tròn ba thước chung quanh chỗ đứng rồi mượn vuông khăn của Thu Thủy để bịt mắt, đoạn ông ta mỉm cười nói với Nam Hoang Hạt Đạo :

- Trong túi của Bạch mỗ có rất nhiều “Đoạt Mệnh thần châm” nhưng để cho công bằng mỗ cũng chỉ sử dụng mười hai mũi cho đúng với số “Tử Mẫu Độc Long Tu” của đạo trưởng hiện có mà thôi.

Khi thấy Bạch Nguyên Chương dùng khăn bịt mắt quần hiệp trong chính phái phải đều bật cười thầm, vì với khoảng cách hàng năm trượng lại giữa lúc sương mù dày đặc thì dù có mở mắt cũng không sao nhìn thấy đối phương.

Trong cuộc đọ tài ném ám khí này, vô hình chung Nam Hoang Hạt Đạo đã chiếm được nhiều ưu thế hơn vì loại ám khí “Đoạt Mệnh thần châm” của Bạch Nguyên Chương vừa nhỏ lại vừa nhẹ nếu muốn ném cho được chuẩn xác trong vòng năm trượng thì rất hao phí chân lực.

Lại nói sau khi Bạch Nguyên Chương vừa dứt lời lão ta liền thò tay vào túi bốc ra một nắm “Đoạt Mệnh thần châm” nhỏ như sợi tóc và mỗi chiếc dài độ ba tấc, nhắm đếm lấy chiếc Giữa lúc Bạch Nguyên Chương vừa đếm đủ số Đoạt Mệnh thần châm cầm nơi tay, thì hình như Nam Hoang Hạt Đạo đã bắt đầu phóng ám khí, vì lúc đó trong lớp sương mù đã nghe có tiếng xé gió kêu veo veo Tâm tư nhận xét của những người giỏi về nghề thuốc vốn rất cẩn thận và tế nhị sâu sắc, cho nên Bạch Nguyên Chương chỉ thoáng nghe tiếng kêu “veo veo” đã đoán biết trong một ám khí của đối phương trống rỗng, lão ta bèn vung tay ném ra năm mũi Đoạt Mệnh thần châm hai mũi chặn đầu ám khí đối phương còn ba mũi nhắm thẳng về phía thân hình Nam Hoang Hạt Đạo miệng lớn tiếng nói :

- Xin Phí đạo trưởng lưu ý ba đại huyệt “Thần trì”, Nhật nguyệt và Kỳ môn Loại ám khí “Tử Mẫu Độc Long Tu” của Nam Hoang Hạt Đạo do lão ta đã tốn công chế tạo rất đặc biệt và bá đạo vì bên trong chứa vô số những mũi kim nhỏ như sợi tóc.

Khi ném ra gần hết tầm, ám khí sẽ tự động nổ tung, tỏa hàng ngàn vạn mũi kim nhỏ mang chất kỳ độc, những mũi kim này chỉ khẽ chạm vào da thịt chảy máu là hết phương cứu chữa.

Nhất là lại được phóng ra trong lúc sương sa mù mịt dù người không bịt mắt cũng khó mà nhìn thấy. Một khi đã nghe tiếng nó thì toàn thân đối phương đã nằm trong phạm vi sát hại của ám khí, dù không hạn chế trong vòng ba thước cũng hết đường né tránh.

Nhưng Bạch Nguyên Chương là một bậc Thần y cái thế, tâm tư đã linh mẫn thủ pháp lại xảo diệu. Cho

nên, giữa lúc hai mũi “Tử Mẫu Độc Long Tu” tự động nổ và thoát ra phía đuôi mà trở thành vô hiệu sau hai tiếng nổ “lép, lép”... nhờ Nhĩ lực của Nam Hoang Hạt Đạo quả thực linh mãnh khi vừa nghe hai tiếng nổ nhỏ lão ta đã biết ám khí của mình bị đối phương phá mất ngay từ lúc chưa đến mục tiêu, Kế đó lại nghe Bạch Nguyên Chương lên tiếng báo động lưu ý ba đại huyệt “Thiên Trì”, “Nhân Nguyệt” và “Kỳ Môn” thì lão ta thầm nghĩ :

Dẫu giang hồ có đồn đại thủ pháp ném ám khí Đoạt Mệnh thần châm của Trại Hoa Đà đến độ nhắm mắt đã trúng huyệt đạo, nhưng với khoảng cách quá xa và thể chất ám khí của đối phương lại rất nhẹ thì vị tất đã được chuẩn xác?

Cho nên giữa lúc Nam Hoang Hạt Đạo đang thầm nghĩ và dự đoán về tầm hiệu dụng của ám khí đối phương, thì ba mũi Đoạt Mệnh thần châm của Bạch Nguyên Chương đã bay đến trước mặt, mang theo tiếng gió rít rất nhẹ! Lão ta vội lẳng tai chú ý nghe tiếng gió để tránh né thì nhận thấy, quả nhiên ba mũi ám khí của đối phương đều nhắm rất đúng ba đại huyệt mà đối phương đã lên tiếng báo động trước.

Chẳng những thế lão ta còn thấy đà đi của ám khí rất mạnh cho nên lão ta cũng phải thầm bội phục công lực đối phương mà vội vàng ngửa người sử dụng một thế “Ngọa Khán ư Ngư” gần giống như môn “Thiết Bản Kiềm” nằm sát xuống mặt đất, mới tránh thoát ba mũi “Đoạt Mệnh thần châm” Nhưng...

Khi thân hình lão ta vừa bật ngửa thì đã lại nghe Bạch Nguyên Chương lớn tiếng nói :

- Xin Phí đạo trưởng lưu ý các huyệt “Bạch Hải”, “Phục Thổ”, “Tam Trung”, “Âm Cốc”, “Dương Giao”, “Thương Khâu” Vừa nghe tiếng đối phương báo động, Nam Hoang Hạt Đạo biết ngay lần này khó tránh khỏi nguy hiểm và lão tự trách đã vô ý không hạ độc thủ trước, để đến nỗi bị đối phương chiếm mất ưu thế mà lâm vào cục diện thảm bại như hiện tại.

Vì lúc đầu lão ta tính rằng, ngoài hai mũi “Tử Mẫu Độc Long Tu” đã ném ra trước, nếu lão ta kịp thời phóng nốt mười mũi còn lại với thủ pháp “Mãn Thiên Hoa Vũ” thì trong phạm vi hơn một trượng vuông đều nằm dưới tầm sát hại của ám khí. Lúc đó đừng nói gì đến Bạch Nguyên Chương mà ngay cả đến Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân và các tay đại hiệp khác cũng hết đường tránh né.

Nhưng bây giờ thì đã muộn vì đối phương đã ra tay trước và lần này sáu huyệt đạo bị đối phương công kích đều thuộc phần hạ bàn, thêm nữa lại bị hạn chế trong vòng trong ba thước bắt buộc chỉ còn có cách búng người lên không chớ chẳng có cách gì khác nữa Kế đó, lão lại tính số lượng ám khí đối phương đã sử dụng thấy rằng trước sau đối phương mới chỉ phóng ra có mười một mũi, rõ ràng đối phương còn dành lại một mũi sau cùng chờ khi mình lâm nguy, búng người lên, đối phương mới lại ném ra nốt để chiếm phần chắc chắn cuối cùng.

Tuy đã tính rõ được mưu lược của đối phương như thế, nhưng lúc này không còn kịp nữa, vì thân hình đã nằm ngửa trên mặt đất nên chỉ còn có cách đẩy bản thân mình lên cao với nguyên thế nằm ngửa. Mặc dầu biết rõ tình trạng nguy hiểm, nhưng lão ta cũng là một tay quái kiệt đương thời, không khi nào chịu thua

một cách nhục nhã như thế. Cho nên khi thân hình vừa bắn lên lão ta cũng vẫn kịp thời ném được hai mũi “Tử Mấu Độc Long Tu” về phía Bạch Nguyên Chương đang đứng.

Đến khi Nam Hoang Hạt Đạo vừa ném hai mũi ám khí ra khỏi tay thì đồng thời mấy mũi “Đoạt Mệnh thần châm” của Bạch Nguyên Chương cũng vừa bay sát qua phía dưới lưng và sau khi nhắm tính lại số lượng ám khí, lão ta liền giật mình kinh hãi và biết rằng phen này đã thua kém đối phương một cách rất nhục nhã.

Thì ra Bạch Nguyên Chương đã khôn ngoan dự đoán được hành động của đối phương nên khi lão lên tiếng báo động cho đối phương đề phòng sáu đại huyết lão ta chỉ có ném bốn mũi “Tử Mấu Độc Long Tu” của Nam Hoang Hạt Đạo vừa phóng ra.

Quả nhiên sau hai tiếng nổ nhỏ đã nghe tiếng Bạch Nguyên Chương khẽ cười, nói :

- Xin Phí đạo trưởng cứ yên tâm, vì Phi châm của Bạch mỗ không tẩm thuốc độc đâu!

Nghe nói Nam Hoang Hạt Đạo không buồn lên tiếng trả lời chỉ khẽ nghiêng răng đưa tay nhổ mũi “Đoạt Mệnh thần châm” rồi vung tả chưởng tự vỗ mạnh vào đỉnh đầu mình.

Nhưng vừa khi tả chưởng của lão ta vừa giơ lên, thì đã có một bóng người phi đến giữ chặt lấy cổ tay, đồng thời bên tai lão có tiếng của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ nói nhỏ :

- Tại sao Phí đạo huynh lại quẫn trí hồ đồ như thế? Chúng ta đang định thừa dịp Đại hội Hoàng Sơn này để ra tay tận diệt quần hùng xưng tôn vũ nội, thì chuyện thất bại nhỏ nhen hiện tại đây đáng kể gì. Huống chi còn hai môn thần khí oai lực dị thường của Phí huynh là “Cửu Chuyển Tâm Hoa”, “Bích Ngọc Như Ý” và “Âm Trầm trúc Tiêu Hồn bảo trượng” vẫn chưa thi triển kia mà Nghe thấy lời thức tỉnh của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, Nam Hoang Hạt Đạo mới sực tỉnh và lại trở nên hăng hái. Lão ta liền tung mình nhảy ra khỏi vòng tròn ba thước vừa vể dưới đất rồi quay về phía tên nữ đệ tử Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh đang đứng lớn tiếng gọi :

- Thanh nhi, hay mau mau đem lại đây cho ta cả hai món bảo vật “Tiêu Hồn bảo trượng” và “Bích Ngọc Như Ý”!

Vô Mục Tiên Cơ Phùng tiểu Thanh vội vàng ứng tiếng mang hai món binh khí độc môn, nhảy đến bên quái đạo. Lão ta đưa tay đón nhận binh khí, rồi quay sang phía quần hùng chính phái xếch ngược cặp mày, trầm giọng nói :

- Phí Nam Kỳ xin kính mời Tuệ Giác đại sư ra chỉ giáo vài môn tuyệt học.

Tuệ Giác thần ni biết rõ hai món binh khí độc môn của Nam Hoang Hạt Đạo đều có tác dụng thần diệu, nay thấy lão lại xử dụng cả hai thứ cùng một lúc thì vị thần ni hiểu ngay thâm ý của lão quái đạo, định cố thẳng trận này để kéo lại sĩ diện trong trận đấu ám khí bị thua Bạch Nguyên Chương vừa rồi. Do đó vị

không môn kỳ hiệp đã thầm nhủ :

Phen này với thanh “Tử Nghệ kiếm” và pho kiếm pháp sư môn tuyệt diệu của mình, tuy không đáng ngại nhưng trên phương diện binh khí, thì đối phương có lợi hơn, không biết trận đấu này mình có thể giữ nổi thanh danh trong mười mấy năm trời hay là sẽ bị tiêu tan trong chốc lát.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Đình Hoang Sơn Song Hùng Thiệt Mạng

Trong lúc Tuệ Giác thần ni còn đang suy tính do dự, thì Nam Hoang Hạc Đạo lại cất tiếng cười nhạt kiêu ngạo :

- Tuệ Giác đại sư, Sao đại sư không dám ra chỉ giáo? Hay là đại sư sợ trong tay Phí mỗ sử dụng cả hai thứ binh khí một lượt. Nếu vậy, để Phí mỗ bỏ đi một món, hoặc dùng tay không lãnh giáo vài đường “Sa Môn Lô Âm kiếm pháp” của Đại sư cũng được!

Mấy câu nói của Nam Hoang Hạc Đạo có vẻ cuồng ngạo khinh người quá độ, khiến Tuệ Giác thần ni không còn nhịn nhục được nữa, nên bà ta nhường cặp trường mi, niệm một tiếng A Di Đà Phật, mà rằng :

- Phí đạo trưởng, cây Bích Ngọc Như Ý của đạo trưởng tuy có nổi tiếng tuyệt diệu với các chiêu thức “Cửu Chuyển Kinh Hồn”, “Tam Hoa Đoạt Mệnh” và cây “Âm Trầm Ma Trúc trượng” cũng có oai lực không kém. Nhưng đâu có phải vì vậy mà đạo trưởng đã có thái độ cuồng vọng coi thường nhân vật thiên hạ như thế được?

Theo liền với ba tiếng “như thế được” vừa dứt, thanh “Tử Nghê kiếm” nằm trên lưng Tuệ Giác thần ni đã ra khỏi bao, mang theo một vầng ánh sáng màu tía chói lọi, cùng những tiếng ngân vang rền như tiếng chuông vàng!

Lúc đó bỗng nhiên Cô Vân đạo trưởng cũng nhường mày lên tiếng hỏi Tuệ Giác thần ni :

- Lô Âm kiếm pháp của đại sư là một môn tuyệt học, chuyên dùng để hàng phục tà ma, đương nhiên oai lực phải tuyệt luân rồi, nhưng không biết trong khi thi triển có bị hạn chế bởi đơn kiếm hay không?

Thoạt mới nghe hỏi, Tuệ Giác thần ni chưa đoán ra thâm ý của Cô Vân đạo trưởng, nên bà ta thuận miệng đáp :

- Lô Âm kiếm pháp của bản ni không bị hạn chế bởi đơn kiếm, và nhất là khi thi triển tuyệt thế “Cửu Thiên Lô Âm” nếu có được hai thanh thần kiếm sắc bén ngang nhau, mà hai tay vận dụng cùng một lượt thì oai lực lại càng tăng cường gấp mấy lần nữa!

Nghe xong, Cô Vân đạo trưởng cất tiếng cười ha hả một hồi, đoạn lão ta đưa tay lên vai rút thanh “Lưu Vân Đạo Kiếm” bước tới đưa cho Tuệ Giác thần ni, và với dáng điệu nghiêm trang nói :

- Hai thanh “Tử Nghê” và “Lưu Vân” thần kiếm, nguyên là một cặp thư hùng kiếm, do một tay thợ rèn

nổi tiếng thời chiến quốc rèn đúc. Hôm nay, tại hạ mong rằng, đại sư sẽ “hợp dụng song kiếm” để tiêu diệt tà ma trên đỉnh Hoàng Sơn này...

Tới đây Tuệ Giác thần ni, mới hiểu ý câu hỏi của Cô Vân đạo trưởng, nên bà ta cũng không tiện từ chối, mà vội đưa tay đón nhận thanh “Lưu Vân kiếm” rồi mỉm cười cảm tạ :

- Xin đa tạ thịnh tình của đạo trưởng đã có lòng khảng khái cho mượn bảo kiếm, bản ni sẽ cố gắng đem hết sở năng để tiêu trừ yêu nghiệt, duy trì chính khí cho giang hồ võ lâm!

Mấy câu nói của Tuệ Giác thần ni tuy có vẻ khách sáo, nhưng đối với Nam Hoang Hạc Đạo thì là một điều sỉ nhục vô cùng, nên lão ta tỏ vẻ tức giận, sa sầm nét mặt, lắc mạnh cây Bích Ngọc Như Ý trong tay hẳn ba lần về phía tả, để chuẩn bị giao đấu, nếu gặp cơ hội sẽ ra tay hạ độc thủ!

Lúc này hai bên đã bước vào tình trạng khẩn trương tột độ. Kiếm đã rút khỏi bao, tên đã đặt trên nỏ. Tuệ Giác thần ni niệm một tiếng phật hiệu, phi thân nhảy xuống đấu trường, mang theo bóng tăng y màu xám và một vầng kiếm quang màu tím sáng chói lọi!

Nam Hoang Hạc Đạo cũng tay mặt cầm cây Bích Ngọc Như Ý tay trái cầm cây “Tiêu Hồn bảo trượng” đứng ngưng thần ứng phó.

Một trận long tranh hổ đấu chấn động núi rừng sắp sửa mở màn!

Và giữa hai tay võ lâm cao thủ sẽ phải có một người phơi xác hoặc bại hoại thanh danh!

Giữa lúc mọi người có mặt tại đấu trường cùng hồi hộp nín thở lo lắng cho mọi người của phe mình, bỗng nhiên dưới Thanh Lương đài vẳng lên những tiếng động kỳ dị!

Những tiếng động này nghe chẳng khác tiếng quỷ gào sói hú! Mà hình như xuất phát từ hai bên tả hữu Thanh Lương đài độ ba mươi trượng!

Lúc bấy giờ các tay võ lâm cao thủ thuộc hai phe tà chánh có mặt trên Thanh Lương đài kể cả hai người sắp sửa giao đấu là Nam Hoang Hạc Đạo và Tuệ Giác thần ni cũng đều bị những tiếng kêu gào kỳ dị, làm cho phải ghê rợn sồn lòng mà cùng ngừng tay để lắng tai nghe ngóng!

Tiếng quỷ khóc mỗi lúc một gần!

Tiếng sói tru cũng mỗi lúc mỗi tiến gần đến phía tả hữu Thanh Lương đài!

Lúc bấy giờ, quần hào trên Thanh Lương đài mới cùng nhau chột hiểu ra tiếng quỷ khóc bi thương là giọng cười đau đớn của Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn! Và tiếng gào như tiếng sói tru tha thiết là tiếng gầm thét của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử!

Nhưng ai nấy đều lấy làm lạ, vì Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử vốn là một tay kiêu ngạo tuyệt luân, xưng hùng tại vùng Tây Bắc đã lâu! Và Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn cũng là một bậc hào khách võ lâm, cuồng ngạo một thời. Tại sao bây giờ họ lại phát ra những tiếng cười và gào thét bi thuyệt thảm thiết như thế?

Giữa lúc quần hùng hai phe tà chánh đang lằng lặng nghi ngờ, suy đoán nguyên do, thì bỗng nhiên từ hai bên tả hữu Thanh Lương đài có hai bóng người loạng choạng bước ra!

Hai bóng người này vừa xuất hiện, mọi người càng kinh hồn táng đờm không nỡ nhìn lâu!

Người ở bên tả bước ra là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, cánh tay trái đã cụt tận bả vai, khắp mình máu me bê bết. Nhất là vết kiếm thương nơi giữa ngực lão ta, sâu hơn một tấc, máu tươi vẫn chảy rỉ rỉ không ngừng!

Tay mặt còn cầm chặt xác con Thiết Tuyến Linh Xà dùng làm binh khí, nhưng đã cụt mất cái đầu chỉ còn lại khúc mình dài hơn một trượng!

Người ở bên hữu bước ra là Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn. Cánh tay trái cũng bị cụt gần hết chỉ còn độ bốn năm tấc. Trên bả vai, chiếc đầu con Thiết Tuyến Linh Xà ngoạm chặt bám sâu vào trong thịt!

Vừa thấy hai người xuất hiện Đông Hải Kiêu Bà đã thất sắc đứng dậy. Nhưng hình như lúc này, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã phát cuồng, không còn nhận ra người quen nữa, chỉ thấy hấn trợn cặp quái nhãn đỏ ké như máu, nhìn Bạch Y Đà Ông lớn tiếng quát :

- Tên gù kia, kể ra cái mạng chó của mi cũng còn khá dài mới theo kịp được ta đến đây để tham dự cuộc Đại hội Hoàng Sơn đấy!

Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn cũng trừng cặp mắt lạnh lùng nhìn vết kiếm thương sâu hoắm nơi ngực Tiêu Dao Tử, tay mặt khoa thanh Chu Hồng bảo kiếm một vòng, rồi mới kiêu ngạo hỏi :

- Tiêu Dao Tử, mi thử nghĩ xem mi còn sống được bao lâu nữa?

Nghe hỏi, Tiêu Dao Tử hằm hằm nổi giận chọc tức lại :

- Vết kiếm thương này của ta tuy nặng, nhưng ít ra cũng còn sống được nửa giờ nữa.

Chỉ sợ chiếc đầu độc xà ghim trên bả vai của mi không để cho mi sống được bao lâu nữa thôi!

Bạch Y Đà Ông lại vung thần kiếm một vòng tỏa kiếm quang chói lọi cất tiếng cười khà khà :

- Từ Kỳ Liên sơn, ta đã chém chết của mi mười bảy con độc xà dị chủng, còn một con cuối cùng này, tuy đớp trúng bả vai của ta, nhưng ta cũng đã đáp lại bằng một vết kiếm lủng ngực của mi, và chiếc đầu rắn

độc cũng bị ta vận thành chân lực dùng Chu Hồng bảo kiếm chặt đứt! Hà hà...

Tới đây, lão ta ngừng lại một chút, đưa mắt nhìn chiếc đầu độc xà bám chặt trên bả vai một cái rồi mới nghiêng răng nói tiếp :

- Lão gù này sẽ nhờ vào công lực nội gia thâm hậu, tu luyện mấy chục năm trời, ít ra cũng có thể chặn được nọc độc chậm phát tác trong vòng nửa giờ nữa, để xem giữa ta với mi ai mạnh ai yếu và ai là kẻ chết trước...

Nghe nói, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử vung xác con Thiết Tuyến Linh Xà trong tay thành một hình vòng cung, đập vào tảng đá bên cạnh một tiếng “Bét” mắt lộ hung quang, nhìn đối phương chòng chọc, và hậm hực hỏi :

- Tên gù kia, mi có dám cùng ta đấu một trận nữa cho đến chết tại đây chẳng?

Bạch Y Đà Ông ngửa cổ cất tiếng cười khà khà đáp :

- Đại hội Hoàng Sơn vốn được thiết lập để cho quần hùng thiên hạ so tài đấu sức.

Hướng chi, người chết lưu danh, cọp chết để da, nếu chúng ta không đấu được một trận quyết liệt tại đây để phân thắng phụ thì chết cũng không yên tâm nhắm mắt!

Lúc bấy giờ Tuệ Giác thần ni đã thu song kiếm, tạm thời lui về đứng chung một chỗ với nhóm “Bình Tung tứ hữu” và cùng nhìn nhau, khẽ lắc đầu thở dài. Nhất là vị thần y đương thời Bạch Nguyên Chương, đã nổi danh với ngoại hiệu “Nhân Tâm Quốc Thủ” thì lại cũng tỏ vẻ bùi ngùi, khẽ giọng than thở :

- Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử hai người, không kể một vài tính nết thiên khách hung tàn. Họ đều đáng được liệt vào loại bá tài trong giới võ lâm đương thời. Đến nay, cả hai đều đã sắp chết tới nơi, mà lòng hiếu thắng vẫn còn bông bột không giảm chút nào. Chẳng lẽ ý nghĩa chân thực của hai chữ “Võ thuật” lại lợi hại đến thế ư? Mấy mươi năm ngày đêm khổ luyện, công lực nội gia thượng thặng, lại không dùng để bảo toàn thân thể mà đem để vào cuộc ác đấu tàn hại lẫn nhau như thế ư?

Mọi người nghe lời than thở của Bạch Nguyên Chương, ai nấy đều lẳng lặng suy nghĩ.

Và cũng do đó mà ý nghĩ tranh danh hiếu thắng trong cuộc Đại hội Hoàng Sơn này của mọi người, cũng đã lạnh nhạt đi rất nhiều!

Còn về phía Vực Ngoại tam hung thì từ trong nội bộ đã chia rẽ. Nam Hoang Hạt Đạo có ý muốn liên kết với Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ, mượn cơ hội Hoàng Sơn luận kiếm, chẳng những để tận diệt quần hiệp chính phái, mà còn âm mưu định trừ nốt cả Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, để đưa nền võ học Nam Hoang lên ngôi bá chủ lâu dài trong giới võ lâm vũ nội.

Tuy độc kế của chúng đã được định sẵn, nhưng chúng vẫn còn e dè đôi phần. Sự e dè này, không phải chúng ngại vì khó tiêu diệt quần hiệp chính phái, mà là vì giữa Đông Hải Kiêu Bà với Tiêu Dao Tử có tình giao hảo rất thân nếu lỡ bị tiết lộ cơ mưu, thì sẽ nguy hiểm vô cùng!

Cho nên, lúc mới tụ tập đến Hoàng Sơn, Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đều đã biểu lộ thái độ cung kính tâng bốc Đông Hải Kiêu Bà. Kỳ thực thì chúng định lợi dụng võ học tuyệt thế của mẹ ma đầu này để diệt trừ quần hiệp, sau đó chúng sẽ xuất kỳ bất ý mà thừa cơ hạ độc thủ đối với mẹ!

Đến nay, thấy Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã cùng Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn giao đấu sống chết từ Kỳ Liên sơn đến đây và bị một vết kiếm thương rất nặng, dù có gặp được loại thánh dược như thiên tài linh chi cũng khó lòng cứu sống, thì trong bụng Đồng Cổ Thiên Tôn đã mừng rỡ như điên hăn vội vàng ghé tai Nam Hoang Hạt Đạo kể rõ hiện trạng và ngấm ngấm cùng nhau quyết định âm mưu đã sắp đặt!

Còn Đông Hải Kiêu Bà tuy có quen biết giao hảo với Tiêu Dao Tử, nhưng vì mẹ ta đã biết rõ những nhân vật võ lâm bao giờ cũng quý danh dự hơn mạng sống. Cho nên mặc dù thấy Tiêu Dao Tử đã lâm nguy sắp chết, mẹ ta cũng không dám ra tay cứu trợ, mẹ đành phải để cho hăn cùng đối phương liều mạng một phen cuối cùng nữa, đặng có chết cũng được yên tâm nhắm mắt.

Cũng vì những lý do ấy, mà đối với cuộc giao đấu thảm tuyệt nhân hoàn giữa hai tay võ lâm cao thủ này, mọi người thuộc hai phe tà chánh đều lặng lẽ đứng bàng quan với một tâm trạng nặng nề buồn thảm ngoại trừ hai tên ma đầu mang ý nghĩ mừng thầm là Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn.

Riêng hai tay trong đấu tràng, ai nấy cũng biết rõ thanh Chu Hồng bảo kiếm sắc bén tuyệt trần và cây Thiết Tuyết Linh Xà Chiêu kỳ độc vô luân!

Một người trước ngực bị vết kiếm thương gần lộ tim phổi!

Một kẻ nơi bả vai bị chiếc đầu rắn bám chặt răng độc cắn ngập tận xương.

Cả hai đều nhờ vào thần công nội lực tu luyện hàng mấy chục năm trời và một lòng hiếu thắng uất hận nhất thời, nên mới miễn cưỡng duy trì được mạng sống kéo dài thêm trong chốc lát. Nếu không thì đã cùng nhau gục chết dưới chân Hoàng Sơn, chớ đâu còn ai có thể lên được tới Thanh Lương đài.

Dưới tình trạng ấy, tuy nhiên, một kẻ trong tay có thanh thần kiếm đệ nhất đương thời, một kẻ vẫn cầm chặt xác độc xà mất đầu, chưa mất oai lực và còn có thể sử dụng được như một cây trường chiêu lợi hại. Nhưng cả hai đều trừng mắt tóe lửa căm hờn, ngó nhau không chớp và cùng xê dịch bước một chung quanh đấu trường chứ không ai dám ra tay trước.

Bởi vì cả Ông Vụ Viễn và Tiêu Dao Tử đều tự hiểu, với chút chân lực còn lại, chỉ có thể miễn cưỡng đánh được một đòn hay một thế cuối cùng nữa thôi!

Mà đòn cuối cùng này giả như có thể khiến đối phương táng mạng lập tức và mình còn sống được trong

một giây lát thì cũng kể như đã thắng lợi rồi!

Trái lại, như đòn cuối cùng mà không thành công, thì chẳng cần phải đợi đối phương đánh trả đòn mà chân khí cũng đã tán mạn để rồi bị phơi xác ở Hoàng Sơn, thanh danh một đời phó trôi giòng nước ...

Cho nên, cả Ông Vụ Viễn lẫn Tiêu Dao Tử đều không ai dám kinh động ra tay, mà chỉ nhìn nhau chòng chọc, xê dịch từng bước một. Máu tươi từ các vết thương của hai người vẫn chảy không ngừng. Sau khi họ ghìm nhau giữ miếng xê dịch được ba vòng đấu trường, lúc đầu, máu tươi còn nhỏ từng giọt cách nhau xa xa nhưng sau đó, đã kéo vệt theo bước chân xê dịch hai người làm thành một vùng trời đỏ, đường kính chừng hơn một trượng, trông thực thê thảm!

Tâm trạng của mọi người hai phe đứng chứng kiến bên cạnh cùng mỗi lúc mỗi khẩn trương theo bước chân của Ông Vụ Viễn và Tiêu Dao Tử. Trong bụng người nào cũng nảy sinh một nghi vấn như nhau là không biết ai sẽ chết trước trong vòng mấy giây nữa đây...

Nói về võ học, thì điều cần nhất là phải tu luyện được ổn định thân hình, bước đi cho nhẹ nhàng linh hoạt. Nhất là đối với Bạch Y Đà Ông và Ngọc Chi Linh Xà đều là những tay đệ nhất lưu cao thủ đương thời thì tất nhiên phải vững chãi về phần kỹ thuật cơ bản này.

Thế mà, đến nay một người trúng nọc độc xà, một người bị vết kiếm thương, đến nỗi mất hẳn cả vẻ nhanh nhẹn, bước chân nặng nề chệnh choạng, cả những giọt máu từ vết thương chảy ra cũng không còn sắc đỏ mà đã biến sang màu tím đen, trông thực kinh khủng.

Giữa lúc tình trạng đến hồi khẩn trương tột độ, bỗng nhiên Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử tái mặt lộ vẻ đau đớn, rung rẩy thân thể vì vết kiếm thương trước ngực hành hạ, khiến chân bước của lão ta càng thêm nặng nề và lão đảo hầu như sắp ngã gục xuống!

Lão ta biết rằng, trong lúc xê dịch mấy vòng, vì tâm thần chuyên chú hết vào đối phương, nên phần chân lực tàn dư không đủ khống chế vết thương, mà mạng sống cũng chỉ còn kéo dài được trong giây phút nữa thôi. Do đó, lão ta đành liều vận dụng chút hơi thừa cuối cùng hét lớn một tiếng đồng thời thân hình bắn vọt lên không với chiêu thức “Thiên Vông Oa Tước” vung xác con Thiết Tuyến Linh Xà trong tay, hóa thành một vầng huyền quang úp chụp xuống đầu Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn!

Vì thương thế của hai người tương đương, nên sự việc và động tác của đôi bên hầu như giống nhau. Bởi vậy giữa lúc Tiêu Dao Tử bị vết thương hành hạ đau đớn thì Ông Vụ Viễn cũng thấy cả một nửa thân mình bên tả bị tê dại vì nọc độc. Lão ta cũng biết tính mạng sẽ lâm nguy trong khoảng khắc nữa thôi!

Và trong giây phút thần trí còn hơi thanh tỉnh ấy, lão ta bỗng nhớ tới một điều tâm nguyện chưa được thỏa mãn, lão ta bèn quay đầu về phía quần hiệp, lớn tiếng hỏi :

- Nhân Thu Thủy lão đệ, đã đến Hoàng Sơn chưa?

Nhân Thu Thủy nghe nói, vội vàng từ sau lưng Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương chạy ra ứng tiếng đáp :

- Nhân Thu Thủy đã có mặt đây, Ông lão tiên bói định chỉ bảo điều chi, xin cứ cho biết!

Lúc ấy thân hình Tiêu Dao Tử đã ở trên không đang vung roi bổ xuống đỉnh đầu Ông Vụ Viễn mà Ông Vụ Viễn thì bị nọc độc xà đã phát tác hành hạ, cả một nửa thân mình bên tả tê dại, dù có muốn tránh nhưng cũng lực bất tòng tâm. Cho nên lão ta bèn vội vàng một mặt lao mạnh thanh Chu Hồng bảo kiếm về phía thân mình Tiêu Dao Tử, một mặt cố vận chút hơi thừa, lớn tiếng nói :

- Thanh Chu Hồng kiếm này của Ông Vụ Viễn đã tặng cho Nhân lão đệ. Hôm trước ở Lư Sơn, lão đệ có cho ta mượn lại để sử dụng, và ta đã hứa, bất luận gặp khó khăn nguy hiểm gì ta cũng phải kịp thời đem đến Hoàng Sơn vào dịp tết Trùng Dương để hoàn kiếm cho..

Ông Vụ Viễn mới nói tới đây thì đã nghe một tiếng “Huỵch” kể đó chỉ thấy xương thịt máu me bắn tung tóe đầy trời, khiến mọi người hiện diện trên Thanh Lương đài đều phải giơ tay áo che mắt không dám nhìn cảnh tượng thê thảm hãi hùng phô bày trước mắt!

Thì ra, Ngọc Chi Linh Xà dùng phần hơi sức cuối cùng nhảy cao hơn ba trượng để đánh một đòn tối hậu. Nhưng khi vừa quay đầu nhào xuống phía đối phương, thì vì thương thế quá nặng, nên lão ta đã bật hơi ngay khi thân mình còn lơ lửng trên không.

Vừa đúng lúc ấy, Thanh Chu Hồng kiếm trong tay Ông Vụ Viễn cũng lao xẹt ra. Và Tiêu Dao Tử chỉ còn là cái xác không hồn, làm sao biết tránh né, cho nên đã bị thanh bảo kiếm xuyên qua giữa ngực.

Mặc dầu bị bảo kiếm xuyên qua người, nhưng xác chết Tiêu Dao Tử và cây Thiết Tuyến Linh Xà Chiêu trong tay hẳn vẫn còn đà lao xuống đỉnh đầu Ông Vụ Viễn, lúc đó cũng đang bị xà độc phát tác, thân mình tê dại không thể nhúc nhích né tránh. Cho nên lão đã lãnh trọn cả sức mạnh đang nhào xuống của con Thiết tuyến xà và thi thể Tiêu Dao Tử đúng ngay trọng huyệt Bách Hội giữa đỉnh đầu, khiến máu óc phọt bắn tứ phía Xác trên không rớt xuống!

Thây dưới đất ngã đổ...!

Hai vị võ lâm cao thủ tuyệt đại, và một con quái xà kỳ độc đều bị tan xương nát thịt gậy thành một cảnh tượng thê thảm không ai nỡ nhìn!

Giữa lúc đó, mọi người bỗng thấy Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đề khí phi thân lên cao hàng hai ba trượng định bay theo chặn cướp thanh đệ nhất danh kiếm vừa từ tay Ông Vụ Viễn xuyên qua xác Tiêu Dao Tử và bay về hướng Nhân Thu Thủy đang đứng.

Về phía quần hiệp thì ai nấy cùng đang mãi kinh hãi và thương xót về cái chết thảm thiết của Ngọc Chi Linh Xà và Bạch Y Đà Ông cho nên không ai kịp để ý và cũng không ai có thể ngờ được rằng tên ma đầu

này lại hèn hạ đến nỗi dám thừa cơ đoạt kiếm một cách vô sỉ như thế.

Nhưng giữa lúc chuôi thần kiếm sắp tới tầm tay tên ma đầu Lôi Chấn Vũ, thì bỗng nhiên một luồng ám khí, không biết từ ai phát xuất, đẩy mạnh thanh kiếm bay trệch đi một chút vượt khỏi tầm tay của hắn rồi lại nhắm hướng Nhân Thu Thủy lướt tới!

Nhân Thu Thủy vừa giơ tay đón bắt được thanh đoản kiếm thì đã nghe có tiếng Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân lạnh lùng nói :

- Lôi thiên tôn, Bạch Y Đà Ông là một tay tuấn kiệt đương thời mà kết quả với một cái chết thê thảm như hiện tại, thực đáng thương, đáng tiếc không hết! Tại sao Thiên Tôn còn nhẫn tâm cấm cản không cho lão ta hoàn thành tâm nguyện trước khi nhắm mắt lìa trần.

Chẳng lẽ Thiên Tôn lại bắt lão ta phải thiếu nợ người đời đến kiếp sau hay sao?

Nghe nói, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ lộ vẻ sượng sùng tái mặt, lão ta vội hạ mình xuống đầu trường, cất tiếng cười ha hả đánh trống lặc :

- Như đại hiệp nói có hơi nặng lời. Vì Lôi mỗ đã từ lâu được nghe tiếng thanh bảo kiếm này liệt vào hàng đầu trong số ngũ đại kiếm võ lâm, cho nên Lôi mỗ mới có ý định thưởng thức nó một chút mà thôi chớ đâu dám cố ý cưỡng đoạt, khiến cho người sắp chết không được hoàn thành tâm nguyện mà Đại Hiệp lại nói như vậy.

Nói tới đây hắn ta bỗng quay mình về phía quần hiệp cất giọng oang oang thách thức :

- Từ trước tới nay, Lôi mỗ vẫn ru rú ở vùng Miêu Cương, ít khi được gặp các bậc hào kiệt ở Trung nguyên. Vậy xin mời một vị nào ra tay chỉ giáo.

Trong số quần hiệp, có Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên, năm trước, vì nóng lòng báo thù cho cố hữu Bành Hàm nên ông ta đã một mình tới vùng Miêu Cương và từng bị nguy khốn trong Bách Thú trận của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ. Đến nay, thấy hắn ta thách thức thì vị đại hiệp nóng tính này đã không nén được tức giận đang định nhảy ra giao đấu...

Nhưng vừa khi ấy Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy đã cầm ngang thanh Chu Hồng kiếm thủng thỉnh bước rạ..!

Thấy vậy, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ khề cau mày cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Con bé kia, mi dám cả gan ra giao thủ với lão phu đấy hả?

Nét mặt Nhân Thu Thủy lộ vẻ thảm đạm khề lắc đầu đáp :

- Không phải tiện nữ dám ra tay giao đấu với lão tiền bối, mà chỉ có vài lời muốn hỏi lão tiền bối thôi!

Đồng Cổ Thiên Tôn hơi dịu nét mặt chậm rãi hỏi :

- Cô nương có điều gì hỏi xin cứ việc nói!

Nhân Thu Thủy khẽ ngừng đầu, phóng tia mắt long lanh chăm chú nhìn Lôi Chấn Vũ một lát rồi mới cất tiếng hỏi :

- Xin lão tiền bối cho biết nhân vật võ lâm thường lấy điều gì làm “Trọng” và điều gì làm “Đầu”?

Lôi Chấn Vũ không đoán hiểu dụng ý của đối phương nhưng bắt buộc lão ta cũng phải ứng thanh đáp :

- Đã là người trong võ lâm thì cần phải coi điều “Nhân” làm trọng, và điều “Nghĩa” làm đầu.

Nghe nói thế, Nhân Thu Thủy quét cặp mắt nhìn hai xác chết một lượt, mặt lộ vẻ thương xót, đoạn nàng lại cất tiếng hỏi tiếp :

- Trong hai vị bỏ xác tại đây, bất luận là Bạch Y Đà Ông hay Ngọc Chi Linh Xà cũng đều đã là những bậc cao thủ xuất sắc trong võ lâm hiện thời, thế mà đến phút chót của cuộc đời gặp thảm trạng như thế này khiến ai trông thấy mà không thương cảm! Cho nên, tiện nữ khẩn cầu Lôi thiên tôn tạm ngừng tay một lát, đợi chôn vùi thi thể của hai người danh thắng, không hiểu được Thiên tôn đồng ý hay chẳng?

Mấy lời nói của Nhân Thu Thủy đã khiến mọi người thuộc hai phe chánh tà đều phải xúc động, cúi đầu lắng lặng suy nghĩ, thậm phục nàng vô cùng.

Một lát sau, Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân đứng dậy đầu tiên, giơ song chưởng nhắm hai gốc cây cổ tùng bên cạnh Thanh Lương đài, đẩy ra hai luồng chưởng lực!

Vừa chạm chưởng phong, cây cổ tùng đã bứng gốc đổ nhào. Mọi người đã hiểu ý và cũng bắt chước thi triển, chỉ trong chốc lát, họ đã dùng thần công nội gia, đào xong hai huyệt mộ sâu dưới gốc cổ tùng!

Nam Hoang Hạt Đạo liền quay lại sai năm tên môn đồ còn lại trong nhóm “Hoàng Y thất sát” khiêng xác Tiêu Dao Tử đặt xuống huyệt và đang định lấp đất thì bỗng nhiên có tiếng Đông Hải Kiêu Bà quát bảo :

- Hãy khoan!

Năm đạo nhân áo vàng nghe tiếng quát đều ngạc nhiên dừng tay.

Đông Hải Kiêu Bà thung thình bước đến nhật xác con Thiết Tuyến Linh Xà liệng xuống bên cạnh xác Tiêu Dao Tử, rồi mới để cho “Hoàng Y ngũ sát” vùi đất lấp huyệt.

Sau đó, mẹ ta quay về phía mọi người, mỉm cười chua xót nói :

- Tiêu Dao Tử suốt đời yêu thích các giống độc xà ác mãng. Ngày nay tới lúc quy nguyên kết quả, cùng Bạch Y Đà Ông vui xác Hoàng Sơn, lại có được một độc xà đồng táng, kể cũng đỡ tịch mịch dưới suối vàng...

Mấy lời nói và cử chỉ của Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm tuy không có ý nghĩ sâu xa gì, nhưng cũng chứng tỏ mẹ là người còn có chút lương tâm thuần hậu, khiến mọi người nghe xong ai nấy đều cảm động bù ngùi!

Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên cũng cất lên một tiếng rú bi thiết bước đến bên cạnh xác Bạch Y Đà Ông nhượng cặp mày rậm trối giọng cười khăng khắc nói :

- Ông Đà Tử ơi, giữa bạn với ta, tuy lúc sống không có qua lại giao du nhưng vì tình võ lâm đồng đạo, nên Hùng mỗ cũng nguyện giúp bạn vui năm xương tàn cho bạn tại Hoàng Sơn này!

Dứt lời, ông ta cúi đầu xuống ôm xác Bạch Y Đà Ông nhẹ nhàng nhảy xuống huyết mộ bên cạnh!

Khi đặt xác Ông Vụ Viễn ngay ngắn Hùng Đại Niên nhảy lên đang định vung chưởng đùn đất lấp huyết, bỗng nhiên cũng lại nghe có tiếng nói lớn :

- Hãy khoan!

Tiếng “Hãy Khoan” lần này được phát xuất từ miệng Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy khiến Hùng Đại Niên phải ngạc nhiên quay lại mỉm cười hỏi :

- Có phải Nhân công nương cũng định tìm một vật để chôn theo ông Đà Tử đấy không?

Nét mặt Nhân Thu Thủy lộ vẻ cảm động bù ngùi nhìn xác Bạch Y Đà Ông nằm thê thảm dưới lòng huyết mộ rồi khe khẽ lắc đầu đáp :

- Đúng vậy, tiện nữ muốn đem thanh Chu Hồng bảo kiếm này chôn theo Ông lão tiên bối!

Nghe câu trả lời của Thu Thủy, tất cả quần hùng đều lộ vẻ kinh ngạc vô cùng. Mười mấy luồng mục quang đều nhất tề chăm chú nhìn nàng không chớp. Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên khẽ cau mày hỏi dồn :

- Cô nương định đem chôn thanh Chu Hồng kiếm với xác Bạch Y Đà Ông thật đấy à?

Nhân Thu Thủy gật đầu một cái không do dự rồi lên tiếng hỏi Hùng Đại Niên :

- Hùng lão tiên bối, Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử lúc sống yêu thích loài rắn, lúc chết đã được xác rắn chôn theo, thì sao thanh Chu Hồng kiếm lại không thể được cùng táng với Ông lão tiên bối?

Nói đoạn này vận lực vào tay bẻ thanh kiếm.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Những Chuyện Bất Ngờ Trong Đại Hội Hoàng Sơn

Nhưng thanh Chu Hồng kiếm đã được mang danh là đệ nhất thần vật vô lâm đương thời, thì công lực của Nhân Thu Thủy đâu có thể tùy ý hủy diệt được.

Chỉ thấy bàn tay nàng đập lên sớng kiếm phát ra tiếng kêu ong ong ngân rền nhưng thanh kiếm vẫn y nguyên, không hề hấn chút nào! Nhân Thu Thủy đành phải quay về phía quần hiệp lớn tiếng hỏi :

- Có vị tiền bối nào luyện được những loại thần công chỉ lực vô thượng như “Đại Thiên cương chỉ” hay “Tu Di chỉ” của nhà Phật, thì xin mời ra tay hủy thanh kiếm này giúp văn bối.

Nhân Thu Thủy là một thiếu nữ trẻ tuổi, bối phận trong võ lâm lại thấp kém, thì bẽ không gây thanh Chu Hồng kiếm cũng không đến nỗi mất mặt. Còn ngoài ra, các nhân vật thành danh trong cả hai phe chánh tà, bất luận là một người nào trong nhóm “Bình Tung tứ hữu” hoặc “Vực Ngoại tam hung” nếu lên tiếng nhận lời, mà rủi không thực hiện được như lời nói sẽ mất hết uy danh! Cho nên mặc dầu trong hai phe tuy những tay xuất sắc nhất như Đông Hải Kiêu Bà hoặc Tuệ Giác thần ni đều đã luyện được những môn thần công vô thượng Thu Thủy đã nói, nhưng không ai dám lên tiếng nhận lời nàng!

Sau một lúc không khí trầm lặng bao phủ đấu trường, bỗng nhiên một tiếng rú dài ngân vang như tiếng rống gầm phát xuất từ trong đám người thuộc phía quần hiệp. Người phát ra tiếng rú đó chính là Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân đã cùng đến Thanh Lương đài dự Đại hội Hoàng Sơn với bọn Vực Ngoại tam hung!

Sau khi dứt tiếng hú chỉ thấy ông ta thung thình bước đến bên cạnh Nhân Thu Thủy đưa tay đón nhận thanh Chu Hồng kiếm, rồi dùng ba ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa tay mặt, kẹp lấy mũi kiếm khẽ lắc một cái, đã bẻ gãy một đoạn dài ba bốn tấc nơi đầu mũi kiếm!

Quần hùng chính tà nhìn thấy thủ pháp bẻ kiếm của Như Thiên Hân ai nấy đều lạnh mình ngán sợ, nhất là con người đầy tham vọng, đã tiềm tu ngoài Đông Hải hàng mấy chục năm để chuẩn bị lợi dụng cuộc Đại hội Hoàng Sơn này, ngập ghé ngôi vị độc tôn vũ nội như Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm, thì lại càng kinh hãi hơn ai hết!

Mụ ta thầm nghĩ thần công chỉ lực của Như Thiên Hân quả thực thâm hậu và thủ thế cũng mỹ diệu vô cùng, so với các môn thần công như “Đại Thiên cương chỉ”, “Tu Di chỉ” còn khó luyện và cao minh gấp bội, bao gồm được cả phần ảo diệu của hai phái Thích, Đạo và hình như môn thần công này thuộc loại “Huyền Thiên chi” đã tuyệt truyền từ lâu thì phải.

Sau khi dùng thần công bẻ gãy thanh Chu Hồng bảo kiếm Như Thiên Hân bèn tung mình nhảy xuống huyết mộ, đặt thanh kiếm bên cạnh xác Bạch Y Đà Ông và sắp lại từng đoạn nguyên hình ngay ngắn...

Giữa lúc ấy, ở bên trên, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đã trừng mắt ngó Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, cất lên hồi cười ngạo mạn, rồi dùng đĩnh nói :

- Lần trước Hùng đại hiệp có giá lâm Bách Thú Nham, nhưng tiếc rằng lúc ấy Lôi mỗ chưa tiếp đón được chu đáo. Đến nay lại được may mắn gặp đại hiệp ở đây, Lôi mỗ muốn thỉnh cầu Đại hiệp ra tay chỉ giáo cho tại hạ vài ngón Quan Đông tuyệt học có được chăng?

Hùng Đại Niên là một người có tính nóng nảy như lửa sao có thể chịu được những lời khiêu chiến chọc tức như vậy. Cho nên ông ta đã ngừng mặt cất tiếng cười khà khà đáp :

- Lôi Chấn Vũ, đối với võ công thành tựu của mi ta còn lạ gì nữa. Sở dĩ thường ngày mi được thể phách lối, là chỉ nhờ vào địa thế hiểm trở của Dã Nhân sơn và bày ác thú, ngải độc mà thôi! Nhưng nghe nói, số ác thú ngải độc của mi đã bị một dị điểu của một vị ẩn khách ăn hết, đang phải luyện lại một lớp mới chưa kịp sử dụng chỉ còn trông cậy vào ba con ác thú đem theo. Nay mi muốn Hùng mỗ ra tay giao đấu, nhưng ta lại thiết nghĩ, những hạng người như mi không xứng đáng giao thủ, thà để dành thì giờ hơi sức đùa giỡn với mấy con thú còn thích thú hơn, vậy ba con ác thú đâu, sao không thấy mi gọi chúng ra để đỡ chân đỡ tay cho mi?

Hùng Đại Niên vốn là người thẳng tính lời nói không được văn hoa. Nhưng mấy câu vừa rồi, ông ta đã khéo léo chửi bới với một giọng khắc bạc, khiến Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ phải tức giận đến nổi râu tóc đều dựng ngược như hàng lông nhím, miệng hàm hè quát tháo :

- Tên lỗ mãng họ Hùng kia, mi chớ vội ngông cuồng. Nếu ba con thần thú của ta đêm qua không bị mất tích một cách thình lình và thần bí thì giờ này mi đã là quỷ dữ dưới móng vuốt của chúng rồi chớ đâu còn...

Giọng nói của Đồng Cổ lão quái vừa tới đây thì bỗng nhiên ở dưới huyết mộ của Bạch Y Đà Ông có tiếng rú của Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân vọt lên cao vút tận mây xanh, và ngân dài như tiếng rống gầm!

Trong hai tiếng rú, phảng phất ẩn chứa một tâm trạng biến đổi, có bi quan, có sầu hỷ, có phẫn khích, lại như chen lẫn cả nỗi đau thương huyết lệ...

Tiếng rú vọt lên đã có oai lực khiến mọi người đều tự dừng đứng ngay ngắn tỏ vẻ xúc động mãi đến khi tiếng rú tắt dần mới nghe giọng nói sang sảng của Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân từ dưới huyết mộ vọt lên :

- Người ta có câu nói “Giết người thường mạng, thiếu nợ hoàn tiền”. Nhưng không hiểu giết những loài thú hung ác, thì phải bị xử trí như thế nào. Xin Lôi thiên tôn cho biết ý kiến!

Giọng nói vừa dứt một bóng người từ dưới huyết mộ vọt lên đứng sừng sững trước mặt Lôi Chấn Vũ và giơ cánh tay tả ra phía trước mặt. Trên lòng bàn tay nắm gọn một nắm lông trắng của con Bạch viên, một nắm tóc vàng của Kim tinh hầu, và một khúc đuôi của con Tam Trảo Kim Ngao. Ba con thú này chính là ba con ác thú mà Miêu cương lão quái nhắc tới ban nãy, và kêu là bị mất tích một cách thần bí trong đêm vừa qua!

Khi bóng người từ dưới huyết mộ nhảy lên, về phía quân tà, ngoại trừ Nam Hoang Hạp Đạo Phí Nam Kỳ vì cặp mắt bị mù không rõ hiện trạng. Còn Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm và Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ thì đều lộ vẻ giận dữ kinh hãi đến tột độ, họ tức giận kinh hãi đây thông phải là vì những lời nói của Như Thiên Hân, cùng mấy sợi lông trắng tóc vàng và chiếc đuôi của ba con dị thú bị giết mà họ chỉ kinh hãi vì sự biến đổi tướng mạo đột ngột của Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân, trong một thời gian ngắn ngủi ở dưới huyết mộ đang từ hình dáng của một vị kiếm khách râu tóc bờm xờm tua tủa, bỗng nhiên biến thành một lão già lạ mặt với dáng điệu thanh dật xuất trần, mày thanh mắt sáng, năm chòm râu bạc dài tới ngang ngực!

Đối với vị lão già này, Đông Hải Kiêu Bà và Đồng Cổ Thiên Tôn thì có vẻ lạ mặt. Còn các vị đại hiệp trong nhóm Bình Tung tứ hữu thì không ai xa lạ gì. Nhất là Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy, nàng đã thốt lên một tiếng kinh ngạc hầu như muốn ngất xỉu đi được.

Đông Hải Kiêu Bà phóng cặp mắt sáng quắc nhìn lão già một lúc rồi lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Tôn giá là ai? Có phải chính thực là “Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm kiếm khách” Như Thiên Hân hay chăng?

Lão già nghe nói, liền mỉm cười, thung thình đáp :

- Năm xưa, bọn lưu khấu Lý Tự Thành khởi binh làm loạn, Ngô Tam Quế rước voi về dày mồ, khiến non sông xã tắc nghiêng ngửa. Lúc đó, lão phu đã đem thân giúp nước, dong ruổi ngoài bãi chiến trường mấy phen thúc đẩy nghĩa quân, định khu trừ giặc nước nên được người tặng danh hiệu là “Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm kiếm khách”. Nhưng sau này vì sức người đã tận, mà ý trời khó vãn hồi lão phu đành phải mai danh cải tính xuất hiện giang hồ với một tên họ khác, để giúp dân, giúp nước tiểu trừ bất bình nên lại được người đời tặng danh hiệu “Hoàng Sơn Độn Khách” Cát Ngu Nhân! Hai tên Như, Cát vốn chỉ có một người. Vừa là Đan Tâm kiếm khách, được các người uy hiếp mới từ Cao Lê Công Sơn xuống đây, và cũng vừa là Hoàng Sơn Độn Khách, chủ nhân cuộc Đại hội Hoàng Sơn trên Thanh Lương đài ngày hôm nay.

Sau khi nghe lão già bộc lộ thân phận, và được biết Hoàng Sơn Độn Khách với Đan Tâm kiếm khách chỉ là một người mang hai tên họ, danh hiệu thì bọn Đông Hải Kiêu Bà, Nam Hoang Hạp Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đều lộ vẻ kinh ngạc đến cực điểm! Cả các tay hiệp nghĩa trong nhóm Bình Tung tứ hữu đến bây giờ cũng mới hiểu rõ được vị chủ nhân chân chính của cuộc Đại hội luận kiếm Hoàng Sơn đang khai diễn.

Lúc này Nhân Thu Thủy phần thì cách xa ân sư đã lâu, phần thì bỗng nhiên được biết ân sư là một bậc

kiếm khách vang danh thiên hạ được muôn người sùng kính, thì nàng mừng rỡ khôn tả, không biết nói gì... Thành ra không khí trên Thanh Lương đài lại trở nên vắng lặng như tờ trong một lúc lâu. Sau đó, Như Thiên Hân mới đưa mắt nhìn các vị trong nhóm Bình Tung tứ hữu khẽ mỉm cười nói :

- Ngày nay, Như mỗ đã tự bộc lộ thân phận thì những ân tình năm xưa Như mỗ cũng không còn giấu diếm làm chi nữa. Nguyên lúc gặp các vị ở hồ Động Đình Như mỗ có đem thanh Lục Ngọc Thanh Mang Kiếm đổi lấy viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan của Bạch Nguyên Chương đại hiệp, với ý định cứu mạng cho một người bạn thân. Người này chính là La Phù lão nhân Biên Viễn Chí ân sư của Phó Thiên Lân. Nhưng sau khi được thuốc lão phu vội vàng đem về tới La Phù sơn thì Biên huynh đã sớm từ giã cõi trần. Cho nên viên thuốc quý ấy hiện giờ vẫn còn ở trên mình tiểu đồ cũng nên.

Nghe nói, Nhân Thu Thủy vội ứng thanh đáp :

- Cách đây không lâu, đồ nhi có gặp Bạch Y Đà Ông lão tiên bối tại Lư Sơn, lúc ấy người đang bị trúng nọc độc của loại ong lười kiếm tính mệnh sắp lâm nguy, đồ nhi trông thấy thảm trạng không nỡ bỏ đi nên đã dùng viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan để cứu chữa. Do đó mà Ông lão tiên bối mới dền ơn cứu tử bằng cách tặng lại đồ nhi đệ nhất danh kiếm vừa rồi!

Nghe nói, Như Thiên Hân khẽ “à” một tiếng gật đầu mỉm cười khen ngợi :

- Thu nhi đã làm được một việc rất đáng khen. Vì người trong giới võ lâm chúng ta điều tối cần thiết quan trọng là phải có một tấm lòng nhân hậu. Và sự phân biệt giữa kẻ chánh người tà cũng ở trong một điểm này mà thôi! Nói tới đây, ông ta lại quét cặp mắt sáng quắc như điện nhìn mọi người trên Thanh Lương đài một lượt, rồi mới tiếp tục nói :

- Còn việc giang hồ đồn đại câu chuyện trên ngọn Thiên Đồ Phong tại Hoàng Sơn có một mật động che giấu kỳ thư, bí dược và bảo vật thay thế, chỉ có một mình lão phu được biết, và nếu ai có được thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” trong tay là có thể bắt lão phu tìm kiếm những bảo vật kể trên. Nhưng đến nay lão phu cũng nói rõ cho các vị hay rằng câu chuyện chỉ là ngoa truyền. Mà sở dĩ lão phu phải chọn danh Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân để nhập thế cứu nhân độ vật và chọn Hoàng Sơn để ẩn cư cũng là do chuyện Thiên Đồ Phong tàng bảo này đấy thôi. Sau một thời gian lão phu đã khổ công tìm kiếm, tuy có phát hiện được mật động nhưng không gặp kỳ thư linh dược gì cả mà chỉ tìm được một thanh bảo kiếm. Thanh bảo kiếm ấy chính là thanh “Lục Ngọc Thanh Mang thần kiếm” mà Bạch Nguyên Chương huynh đang sử dụng.

Sau khi kể xong câu chuyện đã làm náo động võ lâm một thời, Như Thiên Hân bỗng nhiên quay lại hỏi Nhân Thu Thủy :

- Thu nhi, tấm “Áo mang đầy máu lệ” của ta con có mang theo bên mình đấy không?

Nhân Thu Thủy ứng đáp :

- Tắm áo ấy chưa lúc nào đồ nhĩ dám bỏ rời thân mình một phút!

Nàng vừa đáp vừa hai tay cung kính nâng chiếc cầm nang đựng tấm áo vải thấm máu đưa đến trước mặt Đan Tâm kiểm khách.

Ông ta đưa tay đón nhận chiếc cầm nang, mở túi lấy ra một tấm áo vải dài đầy vết thương đao kiếm, rồi nghiêm chỉnh quét mắt nhìn quần hùng cất giọng sang sảng nói:

- Những giọt máu lệ trên tấm áo vải này là những giọt lệ của kẻ cô thân nghiệt tử và những giọt máu của kẻ ngoại thù cướp nước. Sau một cuộc dấy binh đuổi giặc thất bại, lão phu chỉ còn giữ lại được một vật này làm kỷ niệm. Tuy nhiên lão phu tự vấn lương tâm, cũng không thấy đến nỗi thẹn với tổ tôn...

Những lời lẽ nghiêm chỉnh, và nhìn tấm áo bê bết máu lệ trên tay Như Thiên Hân, thì ai nấy đều lộ vẻ kính phục về khí tiết hào hùng của vị kiểm khách lừng danh này, mà cùng nhau đứng nghiêm trang lắng tai đợi nghe ông ta nói tiếp.

Khi thấy quần hùng đều nghiêm trang chú ý Như Thiên Hân bèn phóng cặp mắt thần quang sáng rực nhìn quần hùng một lượt với vẻ mặt lẫm liệt như cũ và chậm rãi nói lời :

- Trên tấm áo vải này đầy những giọt máu và trên mặt đất Thanh Lương dài đây cũng đầy những giọt máu. Nhưng, một đấng máu được chảy ra để phát dương chính khí hạo nhiên của trời đất, tận tiết vì quốc gia dân tộc, còn một đấng được chảy ra vì lòng tranh danh hiếu thắng cừu hận tư nhân giữa Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn và Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử. Cùng là những giọt máu chảy ra, mà giá trị khinh trọng khác nhau một trời một vực. Nói vậy không phải Như mỗ có lòng tự kiêu tự đại, mà thực ra bốn tiếng “Huyết Lệ Bồ Y” của Như mỗ quả có xứng đáng lưu lại sử sách muôn đời. Còn Ông Vụ Viễn và Tiêu Dao Tử thì giữ năm xương tàn nơi Hoàng Sơn, mục nát cùng cỏ cây, uống công trau dồi võ thuật trong mấy chục năm trời, kết quả không đem lại bổ ích gì cho đời người, thực đáng tiếc và cũng đáng chê trách không ít!

Mấy lời nghĩa khí nghiêm trọng của Như Thiên Hân đã khiến cho mọi người trong nhóm “Bình Tung tứ hữu” nghe xong đều phải khâm phục vô cùng. Cả Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm cũng hầu như nhạt hẳn ý niệm tranh danh hiếu thắng xưng bá võ lâm.

Chỉ có hai gã ma đầu Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ vẫn luôn luôn xuất hiện trên ánh mắt và nét mặt những luồng hung quang lóng lánh và vẻ đánh ác ghê sợ mà thôi!

Như Thiên Hân thấy quần hùng vẫn nghiêm trang lắng lắng, ông ta bèn thở dài một tiếng, nói tiếp :

- Ngày nay, khi thế giặc Mãn đã thành tựu, Như mỗ đã tham khảo “Tiên Thiên dịch số”, suy đoán vận hội, thấy cơ phục quốc hình như còn phải chờ sau hơn hai trăm năm nữa mới có thể thực hiện được. Nếu bây giờ chúng ta lại cậy sức mạnh của kẻ ngu phu, thì chỉ làm sinh linh thêm đồ thán vô ích mà thôi. Cho nên Như mỗ nhận thấy chúng ta đã là những kẻ mang bên mình những tuyệt kỹ võ học, hãy nên tạm thời

chuyển ý chỉ “Vị quốc tận trung” thành ý chỉ “Vị dân tận lực”. Dem nhất thân sở học làm công việc trừ bạo an dân cứu khổ phò nguy. Đồng thời luôn luôn tìm cách phổ biến tư tưởng trung nghĩa và ý thức dân tộc trong đám bình dân. Tuy thế hệ chúng ta không thành công nhưng cũng có được những kẻ nối chí về sau, chỉ cần chúng ta đồng tâm nhất trí, thì thế nào cũng có một ngày thời cơ đến nơi, mà giang sơn gấm vóc của dân tộc chúng ta lại được quang phục thoát khỏi ách thống trị của bọn giặc Mãn!

Nghe xong, Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên là người đầu tiên vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt. Và sau một hồi cười khà khà khoái trá, ông ta bỗng nhiên bái phục xuống trước mặt Như Thiên Hân để biểu thị lòng kính trọng!

Như Thiên Hân vội vàng giơ hai tay đỡ Hùng Đại Niên đứng dậy, rồi mỉm cười nói :

- Hùng huynh hà tất phải nặng lòng như vậy. Hiện nay trên Thanh Lương đài này, kể ra cũng đã tụ tập đủ các nhân vật lãnh tụ, xuất quần bạt tụy từ khắp bốn phương trời.

Nếu các vị cho lời nói của Như mỗ là phải, thì chúng ta nên một lòng hóa tư cừu thành công phần, hóa cuộc đấu ý khí thành cuộc đấu tranh chính nghĩa. Như vậy chẳng những có thể tạo cảnh thanh bình cho giang hồ võ lâm, mà còn thúc đẩy cái ngày xuất đầu lộ diện, khôi phục quốc gia dân tộc của chúng ta được thực hiện sớm hơn không ít!

Nghe Như Thiên Hân nói đến đây Đông Hải Kiều Bà cũng bỗng buột miệng nói lớn :

- Quan niệm vị quốc vị dân của Như đại hiệp, thực không thẹn với danh hiệu Đan Tâm kiếm khách mà giang hồ đã kính tặng! Nhuế Băng Tâm tôi tuy bất tài, nhưng cũng nguyện xuất lĩnh hai tiểu đồ Cổ Phiêu Hương và Đông Lục Huế bỏ Thúy Vi đảo và lòng tranh thắng với quần hùng cúi đầu tuân phục mọi sự sai khiến của Đại hiệp!

Trong nhóm Vực Ngoại tam hung, Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm là một người có võ công cao nhất và cũng có chí kiêu ngạo nhất. Thế mà chỉ mấy câu từ nghĩa nghiêm chính của Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân đã cảm hóa được mục ta nguội tắt hẳn ý niệm tranh danh hiệu thắng mà nguyện đem nhất thân võ học tuyệt thế phục tùng sự lãnh đạo của ông để làm công việc tiểu trừ bất bình, phổ biến ý thức dân tộc chờ cơ hội quang phục đất nước trong tay giặc Mãn!

Ý niệm này của Đông Hải Kiều Bà chẳng những khiến thâm tâm Như Thiên Hân được an ủi phần nào mà ngay các vị trong nhóm Bình Tung tứ hữu và Tuệ Giác thần ni cũng cao hứng vô cùng!

Riêng hai tên ma đầu có âm mưu định thừa cơ tiêu diệt quần hùng và đồng bọn để độc bá Nam Hoang là Lôi Chấn Vũ và Phí Nam Kỳ vẫn giữ nét mặt lạnh lùng như cũ. Tuy nhiên chúng cũng không biểu lộ ý kiến phản đối mà chỉ thấy Nam Hoang Hạt Đạo hướng về phía Đồng Cổ Thiên Tôn khẽ nhép môi như nói chuyện gì, đây là một lối nói chuyện bằng ngón nội gia tuyệt học “Nhĩ ngữ truyền thanh” chỉ có người nghe chuyện mới biết, còn người khác không nghe thấy gì, mặc dầu đứng sát ngay bên cạnh!

Lại nói, sau khi nghe Đông Hải Kiêu Bà bộc lộ ý chí, Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân đứng im chờ trong giây lát thấy mọi người trên Thanh Lương đài đều vẫn giữ túc mục trang nghiêm, thì ông ta biết rằng thái độ làm thinh này tức là biểu hiện sự đồng tâm nhất trí. Cho nên bất giác, ông ta đã cảm động nhỏ vài giọt lệ trên má, rồi với ánh mắt đầy an ủi cao hứng, khẽ mỉm cười nói :

- Hiện giờ đã được chư vị hiểu rõ đại nghĩa mà gạt bỏ tư hận, nên lão phu thiển nghĩ, chi bằng chúng ta hãy đổi cuộc Đại hội Hoàng Sơn tranh danh háo thắng mưa máu gió tanh này thành một Đại hội Liên Minh cùng nhau ước thệ hưng phục quốc gia, phát dương chính nghĩa để tăng thêm nỗ lực phấn đấu, chẳng hay các vị nghĩ sao?

Nghe nói vậy, Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên là người đầu tiên hưởng ứng, ông ta ngửa mặt lên trời rú một tiếng dài, cất tiếng cười khà, nói lớn :

- Như đại hiệp, lão Hùng này thực không ngờ được rằng, cuộc Đại hội mang ý nghĩa trọng đại cao cả đến như thế, thực là cao hứng và khoái trá vô cùng. Nào bây giờ chúng ta chỉ vật gì để minh thệ đây?

Đông Hải Kiêu Bà mỉm cười tiếp lời :

- Chúng ta hãy lấy ngay tấm áo tẩm đầy máu lệ trong công cuộc chấn vương phục quốc này của Như đại hiệp để làm vật Minh Thệ, chẳng hay biết bao nhiêu ư?

Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên nghe nói bèn vỗ tay cười khăng khắc khen ngợi:

- Lời nói của Nhuế lão bà thật là chí lý! Hùng mỗ đã vì quá cao hứng khoái trá mà quên khuấy đi mất! Nào, bây giờ giữa lúc mặt trời vừa trong sáng, chúng ta hãy mời Đan Tâm kiếm khách Như đại hiệp đứng ra làm minh chủ để cử hành cuộc lễ minh thệ.

Nghe nói, mọi người trên Thanh Lương đài đều vỗ tay tỏ vẻ tán đồng. Hùng Đại Niên liền mang tấm áo huyết lệ treo lên một cành cây tùng, rồi quay ra mời Như Thiên Hân lãnh đạo quần hùng chỉ áo phát thệ.

Như Thiên Hân xốc lại áo quần nghiêm chỉnh bước tới đứng trước cành cây treo tấm áo, cách độ bảy tám thước. Mọi người cũng cùng bước tới sắp thành ba hàng đứng phía sau ông ta.

Hàng thứ nhất đứng sát sau lưng Như Thiên Hân là Vực Ngoại tam hung. Đông Hải Kiêu Bà đứng giữa, hai bên là Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn!

Hàng thứ hai là Tuệ Giác thần ni và bốn vị đại hiệp trong nhóm Bình Tung tứ hữu.

Hàng thứ ba là Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy cùng nữ đệ tử của Nam Hoang Hạt Đạo là Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh và bọn Hoàng Y ngũ sát.

Đợi mọi người đứng nghiêm chỉnh xong, Như Thiên Hân mới quay lại đối diện quần hùng cất giọng

ngghiêm trang nói :

- Nghĩa chân chính của võ thuật là bảo vệ thân thể tráng kiện, sau đó, việc đầu tiên là phải hết lòng vì dân vì nước, rồi mới tới hành động du hiệp giang hồ, cứu khốn phò nguy, coi nhẹ thân mình, coi trọng mọi người. Nhân tâm lớn hơn tư tâm. Nghĩa khí trọng hơn tức khí! Hiện nay, tuy đại thế đã mất, chúng ta phải tạm ẩn náu khắp chốn giang hồ, nhưng hùng tâm chưa nhạt, tráng chí chưa tàn, mà nguyện cùng nhau du hiệp cứu dân để chờ cơ phục quốc. Mong rằng ý chí ấy được anh hùng bốn bể như một và tiện dịp Đại hội Hoàng Sơn này, chúng ta hãy cùng nhau thệ nguyện rằng :

Anh hùng xử thế Trung Hiếu làm đầu.

Một tâm lòng nhân, nửa bầu nhiệt huyết.

Thiên thu vạn tải, ý chí bất diệt.

Khu trừ giặc Thanh, phục lại sơn hà!

Sau khi đọc dứt câu thề cuối cùng “Khu trừ giặc Thanh, phục lại Sơn hà” Như Thiên Hân liền quay mình trở lại phía trước chĩnh đốn y phục, hướng về phía tấm áo huyết lệ treo trên cành cổ tùng kính cẩn hạ bái.

Ba hàng lão thiếu quần hùng, xuất quần bạt tụy trong võ lâm đương thời đứng phía sau ông ta cũng đồng một lượt phủ phục hạ bái.

Tục ngữ tuy đã có câu “Thập bộ chi nội, tất hữu phương thảo; Thập ấp chi nội, tất hữu trung tín” (Trong vòng 10 bước ắt có loại cỏ thơm, trong vòng 10 ấp ắt có kẻ trung tín) nhưng lòng người nham hiểm, đáy bể khôn dò, ai dám bảo rằng “Trong vòng 10 trượng không có những loại rắn rít ác độc”. Cũng bởi lẽ đó, mà giữa lúc quần hùng đều theo Như Thiên Hân cúi mình hạ bái, thì hai tên ma đầu Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đứng trên hàng thứ nhất đã xuất kỳ bất ý, lẹ như điện chớp, song song tung chưởng đánh mạnh vào lưng Như Thiên Hân một chưởng.

Chưởng lực của Nam Hoang Hạt Đạo thuộc loại Đạo gia Tiên Thiên cương khí được hãn ngưng tập tới mười hai thành đạo lực oai thế chẳng khác trận cuồng phong bạo vũ, xô núi bạt non!

Chưởng lực của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ thuộc Ngũ Độc Âm Phong trảo do hãn khổ tâm tu luyện bằng những vật kỳ độc vùng Miêu Cương, khi vận dụng năm đầu ngón tay tia ra năm làn gió độc tanh hôi, nếu ai bị quật trúng sẽ táng mệnh lập tức.

Đông Hải Kiêu Bà thực không ngờ hai tên lão quái Phí Nam Kỳ và Lôi Chấn Vũ lại táng tận lương tâm và vô sỉ đến nỗi dám cả gan hạ độc thủ sau lưng người ta như thế.

Nhưng vì việc xảy ra đột ngột lại quá bất ngờ, cả đến việc lên tiếng báo nguy cho Đan Tâm kiếm khách

cũng không kịp, cho nên Đông Hải Kiêu Bà phải vội vàng nghiêng răng, vận nội gia chân khí tới mười thành công lực đưa lên song chưởng.

Tình trạng lúc này chẳng khác cảnh “Bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình phía sau”. Một chưởng và một trao của Phí Nam Kỳ và Lôi Chấn Vũ tuy đều đánh trúng giữa lưng Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân, nhưng bọn chúng cũng lãnh trọn mỗi tên một chưởng của Đông Hải Kiêu Bà vào ngang sườn!

Chiếu theo lý mà nói, thì Đan Tâm kiếm khách đang phủ phục dưới đất ở vào hoàn cảnh tối nguy hiểm. Nhưng giữa lúc ngọn Ngũ Độc Âm Phong trao sắc bén như đao kiếm của Đồng Cổ Thiên Tôn đang sắp sửa vồ trúng giữa lưng, thì thân hình Như Thiên Hân bỗng nhiên bị luồng Đạo gia Tiên Thiên cương khí của Nam Hoang Hạp Đạo đẩy bắn lên không như chiếc diều giấy. Do đó ngọn Âm Phong trao của Lôi Chấn Vũ chỉ hóa ra năm luồng âm phong hàn độc quét phớt ra sau lưng đối phương mà thôi.

Quần hiệp không ai ngờ được rằng hai tên lão quái này lại táng tận lương tâm dám ra tay đánh trộm vị minh chủ võ lâm Như Thiên Hân... Nhưng hai tên lão quái cũng lại không ngờ Đông Hải Kiêu Bà lại nổi lòng nghĩa phẫn mà hạ thủ đối với chúng... Cho nên sau khi hứng trọn chưởng phong của Đông Hải Kiêu Bà, chúng đều bị đẩy bắn ra xa hơn một trượng và cùng rống lên một tiếng bi thảm, rồi lao mình nhảy xuống Thanh Lương đài tìm đường lẩn trốn!

Kỳ quái nhất là hai kẻ trúng chưởng thì hình như bị thương không nặng lắm, mà kẻ ra tay đánh chưởng là Đông Hải Kiêu Bà thì lại ngất đi tức thời.

Lúc ấy, Tuệ Giác thần ni, Bình Tung tứ hữu và Nhân Thu Thủy đều lo ngại về sự an nguy của Đan Tâm kiếm khách và Đông Hải Kiêu Bà, nên không ai kịp nghĩ đến chuyện đuổi treo hai tên ác tặc vô sỉ Lôi Phí, mà chỉ xô đến chỗ hai người bị thương...

Như Thiên Hân bị luồng Tiên Thiên khí và ngọn Âm Phong tanh độc đẩy bắn về phía cây cổ tùng, hiện đang ngồi nhắm mắt điều khí vận công chữa thương...

Mọi người không biết rõ thương thế của ông ta nặng nhẹ ra sao nên không ai dám kinh động. Giữa lúc đó, Như Thiên Hân bỗng nhiên hé mắt hớp một hơi dài không khí, miệng khẽ nói :

- Lão phu đã sớm nhận ra lòng dạ phản trắc của hai tên ma đầu ấy, nhưng không ngờ chúng lại dám ra tay mạo hiểm đến như thế. Tuy ngọn Ngũ Độc Âm Phong trao không bị vồ trúng nhưng cũng bị luồng “Tiên Thiên cương khí” quét phải khá nặng. May mà lúc bấy giờ, lão phu kịp thời cảnh giác thuận đà chưởng phong tung mình né tránh, nên không đến nỗi nguy hiểm, chỉ cần một thời gian vận công điều tức là có thể vô sự.

Nói tới đây, ông ta khẽ ngược mắt nhìn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương nhíu mày hỏi :

- Nhuế Bằng Tâm xuất thủ đả kích đối phương mà lại bị thương ngất đi xem ra hình như trái với lẽ

thường. Rất có thể trong mình bọn Phí Nam Kỳ, Lôi Chấn Vũ có giấu vật gì rất độc nên mới gây thương thế cho Nhuế Băng Tâm như thế, Bạch huynh đã được nổi danh Hoa Đà, Biển Thước y đạo thần thông xin Bạch huynh hãy mau ra tay chữa trị cho bà kẻo sẽ suốt đời mang hận!

Sau khi nghe Đan Tâm kiểm khách tự nói ông ta không hề hấn gì, mọi người bèn cùng nhau bước tới chỗ Đông Hải Kiêu Bà bị thương nằm ngất đi, quả nhiên thấy cánh tay mặt của bà ta đã biến thành màu tím đen, người cũng chỉ còn một chút hơi thở thoi thóp mà thôi!

Sau khi chẩn đoán xong mạch tức cho Nhuế Băng Tâm, Bạch Nguyên Chương bỗng nhíu mày nhìn Động Đình Điều Tẩu Vân lão ngư nhân, thở dài một tiếng, nói:

- Thực không ra ngoài sự liệu đoán của Như đại hiệp. Quả nhiên tên lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn đã có dự sẵn, che lại những nơi trọng yếu trong mình bằng một loại da thú có gai nhọn bằng chất kỳ độc tuyệt luân. Nếu công lực của Nhuế Băng Tâm không được tinh luân diệu tuyệt thì đã tán mạng rồi!

Nghe nói Vân lão ngư nhân khẽ hỏi :

- Hiện nay người chưa chết, có còn cứu được chăng?

Bạch Nguyên Chương khẽ mỉm cười đáp :

- Tuy bây giờ bà ta chỉ còn hơi thở thoi thóp nhưng không phải Bạch Nguyên Chương tự khoe chớ viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan của mỡ miễn làm sao còn một chút hơi thở thôi là bảo đảm có thể đoạt hồi được tính mệnh ngay tại trước cửa Diêm đình!

Vân lão ngư nhân biết ngày thường Bạch Nguyên Chương vẫn trân quý viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan vô cùng nên bất giác ông ta kinh ngạc, hỏi :

- Bạch huynh định dùng viên linh đơn ấy để cứu chữa cho Nhuế lão bà đấy ư?

Nét mặt Bạch Nguyên Chương lộ vẻ nghiêm trang, gật đầu đáp :

- Diệu dược linh đan, dù có linh nghiệm đến đâu, nhưng nếu không dùng vào việc cứu nhân độ thế thì cũng chẳng khác gì một hòn đất chớ đâu có giá trị gì? Bạch Nguyên Chương này đã hao tổn tinh lực suốt nửa đời người, chỉ luyện thành được có ba viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan. Viên thứ nhất đã được Nhân Thu Thủy cô nương dùng cứu chữa nọc ong độc cho Bạch Y Đà Ông tại Lư Sơn. Ngày nay, viên thứ hai Bạch mỡ sẽ dùng để cứu chữa cho vị Nhuế đạo hữu mới hồi đầu tỉnh ngộ, bỏ tối theo sáng để khiến bà ta biết rằng, một khi đã cùng nhau tuyên thệ theo một chí hướng, thì sẽ trở thành bạn sinh tử tâm giao ngay...

Một mặt Bạch Nguyên Chương lên giọng giảng giải tâm chí, một mặt ông ta cạy miệng Nhuế Băng Tâm bỏ viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan vào, rồi dùng nửa chai Thanh Tâm Ngọc Lộ cho bà ta uống.

Quả nhiên, người là thần y, thuốc là thánh dược, cho nên chỉ trong một thoáng cánh tay tím bầm của Đông Hải Kiêu Bà đã trở lại hồng hào trắng trẻo như trước.

Sau khi tỉnh dậy, Nhuế Băng Tâm được biết Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã dám hy sinh viên thánh dược thứ hai để cứu chữa cho mình, thì bất giác bà ta cảm kích vô cùng nhưng vẫn giữ thần sắc bình thản, chỉ khẽ mỉm cười cảm tạ một tiếng, hỏi :

- Hai tên vô si Phí Nam Kỳ và Lôi Chấn Vũ đều đã đào thoát rồi phải không?

Động Đình Điều Tẩu Vân lão ngư nhân nhướn cặp trường mi, khẽ hú một tiếng, đáp :

- Vì chúng tôi mãi lo lắng về thương thế của Như đại hiệp và Nhuế đạo hữu, không ai kịp ngăn cản, nên có lẽ giờ này chúng đã chạy được ngoài trăm dặm rồi. Chỉ đáng tiếc là trước lúc đào thoát, tên lão tặc Phí Nam Kỳ lại gây thêm mấy tội ác nữa!

Nguyên lúc hai tên ác ma Lôi, Phí bị trúng mỗi tên một chưởng của Nhuế Băng Tâm.

Nhưng vì chúng đều e ngại bởi hành động đánh lén của mình, hơn nữa, vì sợ quần hiệp nổi lòng công phẫn cho nên chúng không kịp để ý xem thương thế của Như Thiên Hân và Nhuế Băng Tâm nặng nhẹ ra sao mà phải vội vàng nương đà chưởng lực của đối phương, cùng tìm đường chạy trốn.

Nhưng khi Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ vung tay áo phất mấy cái nhảy xuống khỏi Thanh Lương đài thì Nam Hoang Hạt Đạo gặp điều trở ngại bất ngờ.

Điều trở ngại đối với hắn đây, chính là lũ nam nữ đệ tử mà hắn dẫn theo: Nhóm Hoàng Y ngũ sát và Vô Mực Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh.

Lúc hắn vừa định nhảy xuống Thanh Lương đài, thì thân hình năm đạo nhân áo vàng và một cô gái mù áo đen bỗng nhiên không hẹn mà cùng đứng thành một hàng ngang, cản đường Phí Nam Kỳ rồi đồng thanh nói :

- Xin ân sư dừng bước.

Lúc này, Phí Nam Kỳ đang lo ngại quần hiệp truy kích thì sẽ khó lòng đào thoát.

Nhưng hắn lại không nghĩ ra lý do cản đường của lũ nam nữ đệ tử hắn, cho nên buộc lòng hắn phải hấp tấp hỏi :

- Chúng bây không chạy mau, còn cản đường tao làm gì nữa?

Một đạo nhân áo vàng đứng đầu hàng bên tả, nghe nói bèn kính cẩn cúi mình đáp :

- Lũ đệ tử được nghe Nhân Thu Thủy nữ hiệp nói lại những hành động của ân sư, cho nên chúng con

cung thỉnh ân sư dừng bước và nhận lỗi tạ tội với Như đại hiệp!

Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ thực không ngờ được rằng lũ nam nữ đệ tử của hắn lại dám mở miệng nói ra những lời như thế. Nhất là đang lúc hắn vừa bị trúng một chưởng của Đông Hải Kiêu Bà, thương thế khá nặng. Cho nên hắn đã tức giận, rú lên một tiếng quái gở, râu tóc dựng ngược. Hắn không còn do dự gì nữa mà đã tung ngay một ngọn Đạo gia Tiên Thiên cương khí đẩy bản đạo nhân áo vàng vừa lên tiếng tung người đi mấy vòng, ra ngoài xa hơn mấy trượng mồm hộc tươi, ngũ tạng bể nát, chết không kịp trối!

Bốn đạo nhân áo vàng còn lại bèn không đợi Nam Hoang Hạt Đạo ra tay mà đã cùng nhau cất tiếng cười thảm não, rồi giơ tay tự động đập vào đỉnh đầu bể sọ gục xuống tắt thở.

Lúc này, Nam Hoang Hạt Đạo đâu còn có lòng thương xót gì bọn đồ đệ của hắn nữa.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng phi thân nhảy xuống Thanh Lương đài, đồng thời quay lại răn giọng hỏi người nữ đệ tử mà từ trước đến nay hắn vẫn rất mực thương yêu :

- Thanh nhi, có phải con cũng muốn phản bội ta chăng?

Nét mặt Phùng Tiểu Thanh lộ vẻ nghiêm trang lớn tiếng đáp :

- Phùng Tiểu Thanh không bao giờ dám bội phản sư môn nhưng cũng không muốn đi theo ân sư nữa, mà nguyện sẽ bắt chước năm vị sư huynh đệ được chết một cách quang minh lỗi lạc trên Thanh Lương đài này thôi!

Vừa dứt lời, nàng ta cũng tự giơ tay đập xuống đỉnh đầu để tự tử như năm đạo nhân áo vàng vừa hành động!

Nghe nói Nam Hoang Hạt Đạo quá đỗi tức giận đứng nghiêng răng kèn kẹt. Giữa lúc đó, bỗng nhiên hắn nghe nhiều tiếng xé gió thì biết có một loạt ám khí đang tập kích về phía mình nên hắn không còn kịp để ý xem Phùng Tiểu Thanh sống chết ra sao, mà phải vội vàng nhảy xuống Thanh Lương đài, trốn chạy mất dạng!

Những tiếng xé không khí vừa rồi chính là do một nắm lưỡi câu của Động Đình Điều Tẩu tung ra. Một số lớn ám khí này nhằm tập kích Nam Hoang Hạt Đạo. Và trong số đó có ba chiếc, ném trúng huyết Phùng Tiểu Thanh làm nàng mê man gục ngã, trước khi đập bàn tay xuống giữa đỉnh đầu!

Lúc này, Đông Hải Kiêu Bà đã được viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan của Bạch Nguyên Chương cứu tỉnh và giải hết chất độc. Còn Đan Tâm kiếm khách tuy vừa phải tĩnh tọa hành công, nhưng nét mặt ông ta đã trở nên hồng hào và lộ thần quang sáng rực, khiến quần hiệp đều được yên tâm, không còn lo ngại gì nữa.

Sau khi nghe Đông Đình Diệu Tẩu kể rõ hành động tàn nhẫn của Nam Hoang Hạp Đạo, Đông Hải Kiêu Bà bèn phi thân nhảy đến bên cạnh Phùng Tiểu Thanh, ôm nàng vào lòng và giải khai huyết đạo cho nàng.

Khi thần trí vừa thanh tỉnh Phùng Tiểu Thanh đã xúc động nhỏ hai hàng châu lệ như suối. Nhuế Băng Tâm đưa tay khẽ vuốt mái tóc mây của nàng, rồi dịu dàng an ủi :

- Thanh nhi bất tất phải bi thương quá độ nữa, từ nay ta sẽ nhận con vào hàng môn hạ đệ tử của phái Đông Hải!

Nghe nói, Phùng Tiểu Thanh cảm động và mừng rỡ, mà tự nhiên cất tiếng khóc sục sùi!

Thấy vậy, quần hiệp liền cùng nhau vỗ tay tán thưởng hành động bao dung hải đại của Đông Hải Kiêu Bà!

Lúc này, Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân cũng mở mắt mỉm cười nói :

- Mừng cho Nhuế Đạo hữu hôm nay lại thu nhận được một vị cao đồ. Như mỗi có một món lễ vật muốn dành để kính tặng đạo hữu.

Giữa lúc Đông Hải Kiêu Bà định ngỏ lời cảm tạ và quần hiệp đang muốn được biết Đan Tâm kiếm khách định tặng vật gì cho Nhuế Băng Tâm thì Như Thiên Hân lại mỉm cười nói tiếp :

- Giờ đây, Nhuế đạo hữu đã trở thành một vị nữ hiệp nhân tâm quảng đại. Hơn nữa đạo hữu lại ẩn cư ở Thúy Vi đảo ngoài Đông Hải nên lão phu muốn thay mặt các vị chí ái đồng minh, tặng đạo hữu một ngoại hiệu là Thúy Vi Tiên Tử!

Nghe nói, Đông Hải Kiêu Bà đã hiểu rõ thâm ý của Như Thiên Hân, nên bà ta vội vàng gật đầu ngỏ lời cảm tạ :

- Nhuế Băng Tâm xin bái lĩnh hậu ý của Như đại hiệp. Từ nay bốn tiếng Đông Hải Kiêu Bà sẽ được xóa bỏ trong chốn võ lâm. Và Thúy Vi đảo cũng không còn đóng cửa cự khách, mà sẽ đặc biệt hoan nghênh đón tiếp những kẻ chí sĩ vì nước đấu tranh, bị giặc bức bách, không có chỗ dung thân ở Trung Nguyên sẽ ra Thúy Vi đảo ẩn cư, để cùng nhau hiệp lực đồng tâm chờ ngày mưu đồ đại nghiệp!

Nghe Nhuế Băng Tâm nói tới đây, tất cả quần hùng trên Thanh Lương đài, kể cả Đan Tâm kiếm khách vội cùng nhau vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt!

Nhuế Băng Tâm mỉm cười nói tiếp :

- Còn việc tiểu trừ hai lên võ lâm vô loại là Nam Hoang Hạp Đạo và Đổng Cổ Thiên Tôn, Nhuế Băng Tâm nguyện xin đơn thân gánh lãnh trách nhiệm...

Như Thiên Hân vội xua tay mỉm cười ngắt lời :

- Lão phu có ý định xin mời Nhuế đạo hữu và các vị đồng đạo đều trở về nơi an cư của mình, đồng thời chú trọng vào việc đem tuyên cáo kết quả của cuộc Hoàng Sơn đại hội này với tất cả giang hồ chí sĩ khắp nơi. Còn chuyến đi Nam Hoang tiêu trừ ác tặc, lão phu sẽ hướng dẫn tiểu đồ cùng đi với Bạch Nguyên Chương huynh là đủ đảm đương rồi!

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Anh Hùng Nữ Nhi

Quần hiệp đều biết suốt một giải Nam Hoang chỗ nào cũng đầy lam sơn chướng khí, nay thấy Như Thiên Hân thỉnh cầu Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương là một bậc thần y đương thời đi theo, thì quả là một sự sắp đặt rất thích đáng nên ai nấy đều yên tâm, không còn lo ngại gì nữa.

Lúc này Nhuế Băng Tâm mới sực nhớ tới người nữ đệ tử tâm ái là Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương vẫn còn biệt dạng bất giác bà ta khẽ nhíu mày lẩm bẩm :

- Không hiểu đứa đồ đệ của tôi là Cổ Phiêu Hương...

Vì đã được Nhân Thu Thủy kể rõ về chuyện Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương nên khi nghe Nhuế Băng Tâm lấy làm lo ngại, Đan Tâm kiểm khách liền mỉm cười lên tiếng nói :

- Nhuế đạo hữu bất tất phải lo ngại, lệnh cao đồ hiện đang cùng người sư điệt của lão phu là Phó Thiên Lâm cười linh diệu phi hành đến núi Võ Đang thăm viếng hai vị thể ngoại cao nhân, có lẽ họ sẽ tới đây trong nội ngày nay. Nhưng chúng ta cứ việc ai lo chuyện nấy, chẳng cần phải đợi họ làm gì. Chỉ yêu cầu Vân Cửu Cao huynh ở lại đây nửa ngày nữa để chờ gặp Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương về tới thì kể cho họ biết rõ mọi chuyện đã qua và bảo họ cứ việc đi thẳng đến vùng Miêu cương tới Bách Thú Nham tìm gặp chúng tôi là được!

Động Đình Diệu Tẩu nghe nói bèn mỉm cười gật đầu hội ý.

Sau đó mọi người liền hợp sức chôn cất di thể bọn Hoàng Y ngũ sát và dựng hai tảng đá làm bia mộ Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử. Đoạn cùng nhau vái chào tạm biệt lên đường...

Lúc này, trên Thanh Lương đài lại trở về với cảnh tượng trống không vắng lặng. Chỉ còn một mình Động Đình Diệu Tẩu Vân Cửu Cao đứng bồi hồi mang tâm trạng cảm khái buồn, vui lẫn lộn.

Độ nửa giờ sau, bỗng nhiên từ phía chân trời xuất hiện một bầy chim rất đông.

Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương mỗi người ngồi trên lưng một con Thần điểu tà tà đáp xuống Thanh Lương đài.

Khi hạ chân xuống mặt đất hai người chỉ còn thấy một mình Động Đình Diệu Tẩu đứng mỉm cười chờ đợi khiến Phó Thiên Lâm bất giác lộ vẻ kinh ngạc dị thường, chàng vội vàng bước tới thì lễ hỏi :

- Vân lão tiên bối, có phải Đại hội vẫn chưa cử hành hay là...

Động Đình Diệu Tẩu phóng cặp mắt lộ thần quang nhìn Cổ Phiêu Hương một lượt từ đầu đến chân, rồi cất tiếng cười khà khà chận lời :

- Phó lão đệ về muộn quá. Cửu Cửu Trùng Dương đại hội đã bắt đầu cử hành từ lúc tảng sáng, và kết thúc lâu rồi!

Nghe Hoàng Sơn đại hội đã kết thúc, Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương đều lộ vẻ ngơ ngác, họ phóng mắt nhìn chung quanh một lượt, bỗng nhiên bắt gặp ngay ngôi mộ mới lập bên cạnh Thanh Lương đài thì bất giác hai người cùng giật mình thất sắc.

Biết ý, Động Đình Diệu Tẩu vội mỉm cười nói tiếp :

- Phó lão đệ và Cổ cô nương hãy yên tâm, vì người nằm trong các ngôi mộ mới kia không ai có liên hệ gì với lão đệ và cô nương cả. Họ là Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, cùng nhóm Hoàng Y ngũ sát môn hạ của Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ!

Nghe nói thế, Cổ Phiêu Hương bỗng nhiên thất thanh hỏi :

- Còn Nhân Thu Thủy hiền muội đâu rồi?

Vân lão ngư nhân ngược mắt nhìn nàng một cái, rồi gật đầu đáp :

- Nhân Thu Thủy đã theo sư phụ nàng ra vùng Miêu cương rồi!

Lần này đến lượt Phó Thiên Lâm ngạc nhiên hỏi dồn :

- Ủa, thế ra Cát sư thúc của vân bối đã kịp thời về đây tham dự Đại Hội đấy ư?

Vân lão ngư nhân cất tiếng cả cười, đáp :

- Phó lão đệ, chắc không khi nào lão đệ ngờ được rằng Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngư Nhân với Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân lại là một người được chứ?

Nghe lão nói, Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương đều ngạc nhiên sửng sốt đến cực độ.

Vân lão ngư nhân kéo hai người đến ngồi bên một tảng đá rồi mỉm cười kể lại tất cả mọi sự diễn biến vừa xảy ra tại Thanh Lương đài.

Nghe xong câu chuyện Vân lão ngư nhân kể, Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương đều quá đỗi cao hứng và vui mừng đến chảy nước mắt.

Phó Thiên Lân cao hứng là ngoại trừ bọn Bạch Y Đà Ông và Tiêu Dao lão quái và Hoàng Y ngũ sát bị hy sinh, chẳng những một trường võ lâm hạo kiếp được giải trừ một cách vô hình, mà còn gây nên tình đoàn kết giữa các tay giang hồ hào kiệt bốn phương trong công cuộc diệt trừ giặc Thanh, quang phục giang sơn!

Cổ Phiêu Hương cao hứng là sư phụ nàng đã được Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân cảm hóa vì đại nghĩa, mà tất hẳn ý niệm tranh danh hiệu thắng bỏ tà qui chánh, lại còn thu nhận Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh làm đồ đệ. Danh hiệu Đông Hải Kiêu Bà khét tiếng võ lâm từ nay sẽ biến thành “Thúy Vi Tiên Tử” với sự kính ngưỡng của mọi người.

Càng nghĩ Cổ Phiêu Hương càng cao hứng, nét mặt nàng lộ vẻ an ủi vô cùng. Nàng mỉm cười tình tứ nhìn Phó Thiên Lân khẽ hỏi :

- Phó đệ, sư phụ tí tí đã từ Đông Hải Kiêu Bà biến thành Thúy Vi Tiên Tử. Bốn tiếng Hồng Y La Sát của tí tí hình như cũng không đáng dùng nữa. Vậy Phó đệ hãy đặt cho tí tí một ngoại hiệu khác đi!

Phó Thiên Lân nhận thấy lời nói của Cổ Phiêu Hương có vẻ hợp lý, chàng đang định trả lời thì bỗng nhiên Động Đình Diệu Tẩu đã cất tiếng cười ha hả mà rằng :

- Phó lão đệ và Cổ cô nương, Đan Tâm kiếm khách Như đại hiệp có dặn sau khi về đây rồi thì lão đệ và cô nương hãy cùng nhau mau mau ra vùng Miêu Cương để hợp sức diệt trừ hai tên ác tặc vô sỉ Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ. Vì vậy lão đệ và cô nương cười chim phi hành, hay đi bộ tùy ý, nhưng cần khởi hành cho sớm thì hơn!

Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương cùng nhau bàn bạc, họ thấy hiện nay chỉ còn lại hai tên lão quái Lôi, Phí và bày ác thú của chúng, sức người cũng đủ chế ngự, không cần phải nhờ vào sức bày chim linh cầm Thần diệu nữa! Do đó, hai người đều đồng ý thả bày linh diệu trở về với quê hương núi rừng của chúng!

Chủ ý đã định, Phó Thiên Lân bèn hướng về phía hai con Thần diệu Đuôi Dài lớn tiếng nói :

- Hiện nay, Đại hội Hoàng Sơn kết thúc, chúng tôi không dám phiền động đến các vị tiên cầm nữa, vậy từ nay sẽ tùy ý ẩn cư sơn lâm, hoặc...

Phó Thiên Lân chưa dứt lời con Anh Vũ Thúy Linh đã dùng tiếng người đáp :

- Phó tướng công đã không cần tới chúng tôi giúp đỡ, thì chúng tôi sẽ cùng nhau trở về “Vô Sầu cốc” châu hầu bên mộ hai vị chủ nhân và không bao giờ xuất thế nữa!

Chim anh vũ vừa ngưng tiếng, bày linh diệu liền đồng loạt vỗ cánh, và vẫn do cặp Thần diệu dẫn đầu bốc thẳng lên mây, bay liệng ba vòng trên đầu Vân lão ngư nhân, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, cùng cất tiếng kêu tỏ ý từ biệt, rồi mới từ từ biến mất về phía chân trời.

Cổ Phiêu Hương thấy bầy linh điểu được huấn luyện thuần thục linh tuệ như vậy, thì nàng lấy làm kỳ dị, nhìn nhắm đến độ si ngây, quên cả mọi vật chung quanh...

Giữa lúc đó, bỗng nhiên lại nghe Động Đình Điểu Tấu mỉm cười cất tiếng :

- Trước khi Phó đệ và Cổ cô nương lên đường ra vùng Miêu Cương tiểu trừ ác tặc, lão phu xin kính tặng Cổ cô nương bốn chữ “Thánh Thủ Quan Âm” để thay thế ngoại hiệu “Hồng Y La Sát” không còn thích dụng nữa! Chẳng hay Cổ cô nương có vừa ý không?

Vừa dứt lời, Động Đình Điểu Tấu lại lên tiếng cười ha hả một hồi rồi đưa tay từ biệt phi thân nhảy xuống Thanh Lương đài, lắc mình nhảy đi như một vệt khói mờ.

Đồng nhìn theo Vân lão ngư nhân cho đến khi khuất dạng, Phó Thiên Lân mới quay lại Cổ Phiêu Hương mỉm cười nói :

- Cổ tử tử, tiểu đệ còn nhớ hình như lúc ở ngoài Thúy Vi đảo tiểu đệ đã có lần ngỏ lời mong ước danh hiệu La Sát của tử tử sẽ biến thành Quan Âm mới xứng đáng. Ai ngờ ngày nay quả nhiên trước khi lâm biệt, Vân lão tiên bối đã tặng tử tử danh hiệu Thánh Thủ Quan Âm thực là một chuyện rất xảo hợp và rất đáng mừng!

Lúc này tâm trạng Cổ Phiêu Hương quả thực khoái trá vô cùng. Sư phụ, từ Đông Hải Kiều Bà biến thành Thúy Vi Tiên Tử, tự mình, từ Hồng Y La Sát biến thành Thánh Thủ Quan Âm, hỏi sao trong lòng nàng không mừng rỡ hơn hờ cho được.

Trong lúc cao hứng, nàng đã hé nụ cười tươi như một cánh hoa, giơ tay khẽ vuốt mớ tóc mây lòa xòa trước trán với một phong thái mỹ diệu tuyệt luân, ngược cặp mắt trong sáng nhìn Phó Thiên Lân cất giọng oanh vàng thỏ thẻ :

- Phó đệ, chuyện của tử tử chẳng có gì lấy làm mừng mà đáng mừng là một trường võ lâm hạo kiếp đã được giải trừ một cách vô hình, từ đây giang hồ hào kiệt sẽ cùng nhau nhất trí mưu đồ quang phục! Tuy nhiên, trong nhân vật tà phái, còn có hai tên táng tận lương tâm chẳng chịu hồi đầu là Nam Hoang Hạc Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn, tướng cần phải sớm tiêu diệt. Đan Tâm kiếm khách Như đại hiệp đã dặn chúng ta nên theo ra vùng Miêu Cương ngay chắc là có thâm ý gì. Hơn nữa, tử tử cũng muốn sớm được gặp mặt Thu muội. Vậy chúng ta hãy lên đường cho sớm, kéo lại có chuyện gì xảy ra bất thường mà lỡ chuyện.

Phó Thiên Lân cũng mỉm cười gật đầu, đáp :

- Hiện giờ Đại hội Hoàng Sơn đã kết thúc, chư vị tiên bối đều lưu tán bốn phương, ở đây chẳng còn việc gì lưu luyến, chúng ta cũng nên sớm khởi hành thì hơn!

Dứt lời, chàng bèn cùng Cổ Phiêu Hương đến trước mộ Ông Vụ Viễn và Tiêu Dao Tử, cúi mình ai điếu, rồi song song nhảy xuống Thanh Lương đài nhắm hướng Tây Nam cất bước.

Lúc này Phó Thiên Lâm nhờ được phục dựng một số linh dược dị quả tại Vô Sầu cốc, và học hội Bách Cầm thân pháp, cả những phần biến hóa tinh vi trong pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp chàng cũng đã thể hội toàn bộ. Cho nên công lực của chàng đã tinh tiến đến độ có thể ngang hàng với Cổ Phiêu Hương khó phân biệt kẻ hơn người kém!

Đọc đường, mấy lần Cổ Phiêu Hương có ý thi triển kinh công tuyệt đỉnh để thử tài Phó Thiên Lâm, nhưng không lần nào nàng bỏ xa Phó Thiên Lâm được một trượng, thì bất giác trong lòng nàng cũng vui mừng an ủi về sự tiến bộ thần tốc của người mà nàng vẫn thầm yêu...

Phó Thiên Lâm một mặt thi triển Bách Cầm thân pháp mới học tại Vô Sầu cốc, sánh vai cùng Cổ Phiêu Hương lúc chạy lúc nhảy, một mặt chàng mỉm cười hỏi :

- Cổ tử tử và Thu muội có chuyện gì kín đáo muốn bàn riêng với nhau thế? Có phải chuyện về tấm giản thiếp của Đổ Vô Sầu lão tiên bối bay không?

Từ khi nhận tấm giản thiếp của Đổ Vô Sầu đưa tặng, và qua vẻ mặt thân yêu dịu dàng của bà, chính Cổ Phiêu Hương đã thầm đoán chắc thế nào trong tấm giản thiếp ấy cũng đề cập chuyện tình duyên giữa nàng với Phó Thiên Lâm và Nhân Thu Thủy. Và nàng cũng nóng lòng muốn được xem trong đó nói gì. Nhưng đến khi nghe Phó Thiên Lâm hỏi, thì nàng lại lắc đầu đáp :

- Tấm giản thiếp của Đổ lão tiên bối không hẹn ngày giờ vậy chúng ta nên tuân theo lời chỉ dạy của người, đợi khi nào gặp Thu muội, và có đủ mặt cả ba người chúng ta sẽ mở ra coi vội gì. Còn việc tử tử muốn mau được gặp Thu muội là để thỏa lòng tưởng vọng lâu ngày xa cách mà thôi!

Tới đây, Cổ Phiêu Hương ngừng lời chăm chú nhìn Thiên Lâm giây lát rồi tiếp :

- Ngoài ra, tử tử còn có một món quà tặng trân quý gửi cho Thu muội. Vậy Phó đệ thử đoán xem đó là vật gì?

Phó Thiên Lâm thầm nghĩ “Quà tặng” thì rất nhiều thứ làm sao mà đoán trúng được nhưng nếu thuộc loại trân quý thì may ra mình có thể... Nghĩ tới đây chàng bỗng đưa mắt bắt gặp thanh kiếm Cổ Phiêu Hương đang đeo bên sườn, chàng e dè đáp :

- Có lẽ tử tử định tặng Thu muội thanh Thiên Lam độc kiếm?

Cổ Phiêu Hương trừng mắt nhìn Thiên Lâm một cái rồi giả bộ giận dữ nói :

- Trông Phó đệ có một tướng mạo thông minh mà sao tâm tư lại chậm lụt đến như thế. Với phẩm cách cao quý của Thu muội và ngay đến cả thanh Đệ nhất bảo vật Chu Hồng kiếm kia mà nàng cũng không màng, thì thanh Thiên Lam độc kiếm này có đáng kể gì? Huống chi kiếm lại là loại độc kiếm, không xứng đáng với danh tiếng nghĩa hiệp giang hồ Tử Địch Thanh Loa của Thu muội mà ngay cả đến tử tử và sư phụ tử tử

bây giờ cũng đã quyết ý không muốn xử dụng thanh độc kiếm này nữa. Sở dĩ hiện giờ tí tí còn phải tạm giữ lại thanh Thiên Lam độc kiếm này mà chưa hủy bỏ là vì trong cuộc chiến đấu với bọn lão quái Miêu cường vẫn có thể dùng thanh kiếm này với thủ pháp dĩ độc công độc để đối phó cùng bầy ác thú của Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ đấy thôi!

Nghe nói, Phó Thiên Lâm đành phải mỉm cười lắc đầu, trả lời :

- Nếu vậy, tiểu đệ xin chịu không đoán ra món “Quà tặng” của tí tí định tặng Thu muội là món gì?

Cổ Phiêu Hương thò tay vào bọc lấy ra một viên thuốc bao sáp màu đỏ, lớn bằng chiếc trứng gà đưa cho Phó Thiên Lâm coi rồi mỉm cười nói :

- Tí tí định tặng Thu muội hoàn linh dược này đây!

Phó Thiên Lâm lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Ủa! hiện giờ Thu muội không bị thương tích và không bệnh tật gì thì cần viên linh dược này của tí tí để làm chi? Hơn nữa, cả đến viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan đã được nổi tiếng là võ lâm thánh dược mà nàng còn dám hy sinh tặng cho Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn nữa là...

Nghe nói, Cổ Phiêu Hương khẽ trừng mắt chặn lời hỏi :

- Thế ra Phó đệ cũng không đoán biết được rằng, viên thuốc này của tí tí đã luyện chế bằng trái Ngọc Hương Lan Thực có một diệu dụng đặc biệt đối với Thu muội hay sao?

Nghe nói Phó Thiên Lâm quả thực lấy làm bất ngờ nên chàng vội tiếp lời hỏi :

- Có phải trái Ngọc Hương Lan Thực mà tí tí vừa nói đây là một sản phẩm đặc biệt của Thúy Vi Đảo, có công dụng giữ được vẻ đẹp trẻ mãi hay không?

Cổ Phiêu Hương mỉm cười gật đầu, nhìn chàng với cặp mắt tình tứ nồng nàn, nhưng cũng đượm vẻ bi thương...

Phó Thiên Lâm lại hỏi dồn :

- Viên linh dược có công dụng giữ sắc đẹp ấy tại sao tí tí không dùng mà hy sinh tặng cho Thu muội như thế?

Nghe hỏi như xúc động mỗi thương tâm nên cặp mắt Cổ Phiêu Hương đã long lanh ngấn lệ đáp giọng chua xót :

- Cổ Phiêu Hương đã mệnh bạc như vôi, thì cần giữ vẻ đẹp làm chi? Cứ để cho nét thanh xuân mau tàn phai, còn hơn phải kéo dài chuỗi ngày tháng lê thê soi bóng trước gương mà lòng tự...

Nước mắt người đẹp quả là một lợi khí sắc bén rất khó đối phó. Cho nên khi nghe Cổ Phiêu Hương khóc than kể lể bất giác Phó Thiên Lân phải ngắt lời nàng mà rằng :

- Cổ tử dù có lòng hy sinh xả kỷ vị nhân như thế, nhưng với một loại linh dược quá trân quý ấy, chưa chắc Thu muội đã dám nhận.

Cổ Phiêu Hương gật đầu nói :

- Lời nói của Phó đệ rất đúng vì nếu tử tử ngỏ lời nói thẳng với Thu muội thì thế nào nàng cũng từ chối. Cho nên tử tử định bàn với Phó đệ khi đến vùng Miêu cương gặp nàng, chúng ta sẽ tìm cách đánh lừa cho nàng uống linh dược. Và việc này cần phải có Phó đệ giúp sức mới xong!

Nói tới đây, những chuyện đã qua lại hiện lên trong óc khiến nàng xúc động khẽ thở dài một tiếng rồi mới tiếp tục kể lể :

- Sở dĩ tử tử cố ý dụng tâm như thế là vì năm xưa tại Hoa Sơn tử tử bị trúng độc Lãnh Hương Vô Tướng thần châu của vợ chồng Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy đã được Thu muội xả thân tương cứu. Rồi trong lúc hôn mê vô ý, tử tử đã gây tai nạn làm Thu muội phải cụt mất một ngón tay. Nên sau khi tỉnh lại, tử tử lấy làm xấu hổ và có thề hứa sẽ tìm cách giúp Thu muội bảo trì dung nhan tuyệt đại để đền đáp ơn đức. Nay gặp dịp trái Ngọc Hương Lan Thực đến độ chín mùi lại được sư phụ tử tử luyện chế thành một loại linh dược tăng thêm công hiệu. Cho nên, tử tử định yêu cầu Phó đệ cố giúp tử tử hoàn thành điều tâm nguyện này, để chuộc lại phần nào lỗi lầm đối với Thu muội năm xưa!

Cổ Phiêu Hương kể lể một thôi dài khiến Phó Thiên Lân không có chỗ xen lời. Đến khi nghe xong, chàng lại ngật ngừng một lúc rồi mới khẽ nói :

- Tử tử và Thu muội đều là những bực dung quang tuyệt thế, sao chúng ta lại không biết chia viên linh dược này làm hai mỗi người dùng một nửa?

Nghe mấy lời của Phó Thiên Lân Cổ Phiêu Hương cảm thấy được an ủi phần nào nên nàng lộ vẻ cao hứng, gia tăng cước lực phi hành như bay như biển...

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Miêu Cương Tiểu Ác

Lại nói trên đường từ Hoàng Sơn ra vùng Miêu Cương Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân và Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã được Nhân Thu Thủy kể lại chuyện nàng bắt gặp Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương cùng cỡi Thần điêu đến Vô Sầu cốc cầu viện. Và sau khi nghe xong, Bạch Nguyên Chương đã mỉm cười nói với Như Thiên Hân :

- Như huynh, sau khi tận diệt bọn hung ác ngoan cố vùng Miêu Cương rồi chúng ta có thể dành tất cả tâm lực vào việc giúp dân cứu nước khôi phục sơn hà. Chỉ còn lại vài chuyện tình duyên giữa Phó lão đệ với hai vị Nhân, Cổ cô nương mà thôi. Lúc ấy, Như huynh vừa là bậc sư trưởng của Phó lão đệ và Nhân cô nương lại vừa là vị Minh chủ Hoàng Sơn nếu được một lời của Như huynh thì có thể tác hợp cho cuộc tình duyên giữa ba thanh niên nam nữ này được...

Nghe nói, Như Thiên Hân đưa mắt nhìn Nhân Thu Thủy đang đỏ mặt e thẹn miệng cất tiếng cười ha hả ngắt lời :

- Bình sinh Như mỗ gạt được chuyện sầu tình kim cổ nhỏ được giọt lệ tử hờn vong quốc; nhưng không bao giờ dám xen vào chuyện tình duyên nhi nữ! Bởi vì trong chữ “Tình” tuy đủ cả những nỗi bi hoan ly hợp, làm điều đúng biết bao anh hùng hảo hán.

Nhưng kết quả là hung, là cát, là họa, là phúc là nguyệt khuyết hoa tàn, là bách niên giai lão, đều do ý niệm chân thành hay không chân thành của những người trong cuộc mà nên!

Lão phu nhận thấy Thu nhi thiên tính rất thuần hậu, phúc trạch rất dày dặn, trong mệnh cung chỉ có một tai kiếp duy nhất, nhưng đã được giải trừ bằng cái nạn cụt một ngón tay.

Cho nên lão tin rằng trong thâm ý nó đã có sự đối xử thỏa đáng, không cần tới bọn người ngoài cuộc như chúng ta phải bận tâm lo lắng nữa!

Nhân Thu Thủy nghe nói thì nàng đã hiểu rõ thâm ý của sư phụ, nên nàng càng giữ vững quyết định lúc ban đầu là sẽ tận lực thành toàn mối duyên giữa Cổ Phiêu Hương với Phó Thiên Lân đã, rồi sau tự mình sẽ tính toán tùy theo tình thế!

Sau khi chủ ý đã định nàng cũng không còn e thẹn nữa, mà vừa đi vừa nói với Như Thiên Hân :

- Sư phụ, có lẽ chúng ta đi nhanh quá, sợ rằng Phó sư huynh và Cổ tử tử theo không kịp chẳng?

Bạch Nguyên Chương cất tiếng cười ha hả ngắt lời :

- Nhân cô nương khỏi phải lo chuyện đó, vì Phó lão đệ và Cổ cô nương đã nhờ cặp Thần điêu phi hành nếu chúng ta không đi nhanh, e rằng hai người lại tới Dã Nhân sơn trước, mà rồi vô tình xảy ra chuyện lôi thôi, bị hại bởi tay hai lão quái vật đó cũng nên.

Quả nhiên sự liệu đoán của Bạch Nguyên Chương đã rất đúng. Vì Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương đã sợ thất kính với các bậc trưởng lão nên hai người không dám cười chim phi nhanh mà chỉ đi bộ. Do đó, đã chậm trễ không toán nào gặp nhau để rồi bị xảy ra nhiều chuyện rắc rối sau này.

Nguyên sau khi trốn khỏi Thanh Lương đài, hai tên lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ không rời khỏi Hoàng Sơn ngay. Vì lúc đó Phí Nam Kỳ đã bị nội thương khá nặng cần phải vội kiếm một khu rừng ẩn vào để uống thuốc và tĩnh tọa hành công chữa thương.

Sau khi vết thương tạm đỡ hẳn mới gượng cười hỏi Lôi Chấn Vũ :

- Chẳng hay Lôi huynh có hề hấn gì không? Chớ riêng tiểu đệ thì đã bị con mụ họ Nhuế đánh trúng một chưởng khá nặng, chỉ sợ phải vận khí điều tức mất nửa buổi may ra mới có thể khôi phục được!

Lôi Chấn Vũ có vẻ đắc ý, cất tiếng cười khì khì nói :

- Con mụ họ Nhuế ấy kể như đã tới số rồi vì y thị đã đánh trúng ngang lưng tiểu đệ ngay chỗ tiểu đệ có mang một tấm da thú bảo hộ yếu huyết. Tấm da thú ấy gài sẵn nhiều loại “Ngũ độc mang” rất lợi hại. Cho nên tiểu đệ có thể đoán chắc, giữa lúc Phí huynh vận công chữa thương sắp sửa bình phục thì con tiện tì ấy có lẽ đã hồn lìa khỏi xác rồi cũng nên.

Nghe nói, Phí Nam Kỳ cũng lộ vẻ đắc ý, nhướn mày vừa vận công chữa thương vừa nghiêng răng hậm hực :

- Toàn bộ kế hoạch của chúng ta trong kỳ Đại hội Hoàng Sơn này đều do một tay thẳng Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân phá hỏng. Nếu mấy con thần thú của Phí huynh không bị nó lén giết chết thì...

Không đợi Phí Nam Kỳ nói hết, Lôi Chấn Vũ đã mỉm cười đắc ý tiếp lời :

- Phí huynh bất tất phải tiếc rẻ làm chi. Đừng nói gì trong Bách Thú Nham của Lôi mỗ hầy còn hàng hà sa số mãnh thú thần dị mà chỉ kể ngay mấy nơi hiểm yếu thiên nhiên trong núi Dã nhân, sức người cũng đã khó kháng cự rồi! Hiện giờ Phí huynh và tiểu đệ, chúng ta hầy tạm dẹp trướng chí xưng hùng vũ nội trong một thời gian ngắn mà tiêu dao nhàn hạ trong Bách Thú Nham, đợi mấy tên lão quỷ trong bọn Như Thiên Hân tự dẫn xác đến nộp. Lúc ấy sẽ là ngày mà chúng ta được thỏa thích trả thù để hoàn thành chí nguyện!

Nghe nói, trên nét mặt Phí Nam Kỳ thoáng lộ vẻ danh ác gật đầu khen ngợi :

- Đến bây giờ tiểu đệ mới thực lấy làm phục về dự mưu bố trí cơ sở rút lui của Lôi huynh tại Dã Nhân sơn. Nhất là kế hoạch đưa con Anh Vũ Bích Linh vào Đào Hoa Vạn Kiếp Nguyên để làm mối nhữ thì thật càng cao minh...

Hai tiếng cao minh vừa thốt khỏi miệng lão quái đột nhiên lão ngừng bật nửa chừng, rồi nhìn Lôi Chấn Vũ xua tay ra hiệu im lặng!

Lúc này Lôi Chấn Vũ tuy chưa phát hiện điều gì khác lạ nhưng hẳn biết Phí Nam Kỳ có thánh giác rất linh mẫn nên cũng vội vàng ngồi im lắng tai chú ý phía ngoài rừng.

Quả nhiên một lát sau bên ngoài cánh rừng này đã có tiếng người nói chuyện và bước chân đi.

Hai tên lão quái, phần thì sợ cô thế, phần thì một tên bị thương chưa khỏi, nên chúng đành phải cố nín hơi nghe ngóng.

Sau khi nghe rõ tiếng người nói chuyện bên ngoài chúng lại càng căm hận thêm vì mấy người này không ai khác hơn là Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy ba người.

Khi mấy tay đại đối đầu đi xa rồi, Lôi Chấn Vũ mới nghiêng răng hàm hực nói với Phí Nam Kỳ :

- Tên lão tặc Như Thiên Hân quả thực ghê gớm, Đại hội Hoàng Sơn vừa mới kết thúc, mà hắn đã lập tức theo ra vùng Miêu Cương để tìm cách hãm hại chúng ta. Đã thế chúng ta cứ để cho chúng đi trước còn chúng ta ngấm ngầm theo sau. Lôi mỗ sẽ lợi dụng những địa thế hiểm yếu quen thuộc trong Miêu cương tìm cách cho bọn lão quỷ Như Thiên Hân sẽ phải tiêu xương nát thịt, mang hận tại vùng Nam Hoang mới cam tâm!

Phí Nam Kỳ nghe nói, cũng nghiêng răng nguyên rủa :

- Công lực của tên lão quỷ Như Thiên Hân quả thực ghê người. Hắn bị cùng một lúc luồng Đạo gia Tiên Thiên cương khí của tiểu đệ, và ngọn Ngũ Độc Âm Phong trảo của Lôi huynh hợp thủ tấn công bất thành linh, thế mà hắn vẫn chẳng hề hấn gì, đủ rõ công lực của hắn đã vào hạng siêu tuyệt đương thời, khó có người đối thủ. Tuy nhiên, phen này thực là trời giúp chúng ta xui khiến hắn dẫn xác ra vùng Miêu cương này. Câu tục ngữ nói rất đúng: “Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu”. Lôi huynh cứ việc thẳng tay lợi dụng những nơi hiểm trở thiên nhiên vô hạn khiến chúng phải vùi xương vùng Nam Hoang. Và tiểu đệ cũng chuẩn bị xuất kỳ bất ý cho bọn lão quỷ này nếm thử mùi vị lợi hại của ngọn Cửu Chuyển Tam Hoa Bích Ngọc Như Ý của tiểu đệ mới được!

Nói tới đây, hắn bỗng nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc bảo Lôi Chấn Vũ :

- À này, Lôi huynh cần phải lưu ý, tên lão quỷ Như Thiên Hân ấy cũng đã ở vùng Miêu cương rất lâu...

Không đợi Phí Nam Kỳ dứt lời, Lôi Chấn Vũ đã cất tiếng cười khà khà đáp :

- Phí huynh cứ việc yên tâm, tuy cũng ở miền Nam Hoang, nhưng hẳn ở vùng Cao Lê Công Sơn, còn tiểu đệ ở vùng Dã Nhân sơn. Mỗi nơi mỗi khác nhau, và mỗi nơi đều có một sự kỳ dị đặc biệt của nó. Chỉ cần chúng dám bước chân vào vùng Dã Nhân sơn của tiểu đệ, là chúng ta có thể chiếm được địa lợi. Huống chi, họ lại ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, rất dễ ám toán. Theo ý tiểu đệ thì chỉ riêng một ngọn suối độc Đào Hoa Vạn Kiếp Nguyên giết người một cách vô hình, và Cây Bích Ngọc Như Ý oai lực tuyệt luân của Phí huynh cũng đủ khiến bọn lão quỷ ấy uống mạng, võ công tuyệt thế trong mình mà đã tan xương nát thịt, trước khi kịp thi triển tài năng đối phó!

Nghe Lôi Chấn Vũ nói một hơi Phí Nam Kỳ cũng nhận thấy thủ đoạn ám toán này quả thực nắm chắc cả mười phần thắng. Hẳn thầm nghĩ, phen này nhất quyết sẽ không câu nệ qui củ võ lâm gì nữa mà cứ việc thừa cơ hội thi triển cây Bích Ngọc Như Ý thì dù Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân có võ học tinh thông đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi một vầng Cửu Chuyển Huyết Hoa Kiêm Ti và ba đóa Mê Thần Độc Tâm mật tàng trong cây Bích Ngọc Như Ý diệu dụng vô cùng mà hẳn chưa kịp phát huy oai lực tại Đại hội Hoàng Sơn.

Trong lòng cao hứng, nên thương thế của hẳn cũng được bình phục một cách mau lẹ.

Và khoảng một giờ sau hai tên lão quái Lôi Phí đã len lén đuổi theo bọn ba người Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy ra vùng Miêu Cương. Nhưng sau khi bọn chúng đi được một lúc, thì Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương cũng nổi gót nhắm hướng Dã Nhân sơn ngày đêm dong ruổi.

Thành thử trong ba toán cùng đường, toán Như Thiên Hân ba người đã đến mục tiêu trước tiên.

* * * * *

Dã Nhân là một vùng hoang vu, từ trước đến nay chưa được khai hóa.

Bách Thú Nham nằm trong khu vực rậm rạp hiểm ác nhất của dãy núi này. Suốt ngày khí hậu âm u lạnh lẽo, bao phủ bởi những luồng lam yên chướng khí, lại thêm độc trùng dị thú không biết bao nhiêu mà kể.

Trong số ba người, thì Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã từng cùng Cô Vân đạo trưởng vào Bách Thú Nham một lần trong dịp đi cứu Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, còn Nhân Thu Thủy cũng được tới đây một lần trong dịp đi với Công Tôn Đình và Phó Thiên Lân đến đòi con Anh Vũ Bích Linh. Chỉ có Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân là lần thứ nhất ông ta đặt chân vào vùng Dã Nhân sơn này.

Ba người vừa bước chân vào dãy núi rừng rậm rạp được một dải đã gặp ngay một lớp Kim tiền độc chướng và một con Thất linh độc xà. Nhưng với y thuật thần kỳ của Bạch Nguyên Chương và võ công siêu tuyệt của Như Thiên Hân thì độc chướng với độc xà đâu có thể ngăn cản được bước chân của họ.

Khi gần tới Bách Thú Nham Bạch Nguyên Chương đầu tiên cảm thấy có điểm khác lạ, vì trên bãi đá phẳng trước đây có loại mãnh thú chạy nhảy lui tới nhưng hiện giờ lại im lìm như một côi chết. Thấy vậy

Bạch Nguyên Chương vội ra hiệu cho Như Thiên Hân và Nhân Thu Thủy tạm ngừng bước rồi giơ tay trở một cửa hang lớn dưới chân ngọn núi cao nhất, vẻ mặt trang trọng nói :

- Trong động huyệt kia là nơi ẩn náu của Đồng Cổ Thiên Tôn cùng lũ môn hạ và bày ác thú của hắn. Ngày thường trên bãi đá phẳng trước cửa động huyệt có rất nhiều ác thú qua lại gầm rống. Trái lại sao bây giờ lời im lìm như thế, hay là chúng đã sắp đặt âm mưu độc kế gì?

Tới đây Bạch Nguyên Chương ngừng lời, nhìn Đan Tâm kiểm khách một cái rồi mới tiếp tục nói :

- Như huynh thần công cái thể tuyệt học vô song, đối với mấy con ác thú của lão quái tuy không đáng sợ, nhưng cũng phải cẩn thận đề phòng ngải độc của bọn người Mèo này mới được! Vì ngải độc là một loại ám khí mắt không trông thấy tai không nghe tiếng lại không có mùi vị gì, nếu chẳng may bị trúng độc thì khó chữa hơn các loại độc bình thường khác.

Nhân Thu Thủy nghe nói đến đây đã vội vàng ngắt lời Bạch Nguyên Chương, mà rằng :

- Thưa Bạch lão tiên bối, số ngải độc của tên lão quái Lôi Chấn Vũ đã bị con Quạ Đen của Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn lão tiên bối tiêu diệt hết cả rồi!

Nghe nói, Như Thiên Hân bất giác phì cười trách nhẹ :

- Thu nhi đã lưu lạc hành hiệp giang hồ bốn phương đã được mỹ hiệu Tử Địch Thanh Loa, mà tại sao kiến thức còn nông nổi đến thế? Ngải độc Miêu cương đâu phải loại binh khí thần diệu tiền cổ mà một khi bị hủy không kiếm ra được cái khác. Mặc dầu con Quạ Đen của Công Tôn lão tiên bối đã tiêu diệt hết Ngải độc của hắn, nhưng chẳng lẽ hắn không biết luyện lại lớp khác hay sao?

Nói tới đây Như Thiên Hân lại nhìn sang phía Bạch Nguyên Chương gật đầu nói tiếp:

- Người ta nếu muốn dẫn thân vào chốn giang hồ hiểm ác để tảo đảng quần ma, tiểu trừ bại hoại, thì ngoài trừ một thân võ công và một bầu nhiệt huyết ra, cần phải có một sự tính toán kỹ càng chu đáo và lão thành trì trọng như Bạch huynh mới không bị uống công lỡ việc. Hiện giờ, nếu Bạch huynh cảm thấy tình hình Bách Thú Nham có hơi khác lạ, thì chúng ta chớ nên hấp tấp xông vào sào huyệt của tên lão quái làm gì mà nên gọi chúng ra nói chuyện có lẽ tiện hơn!

Nghe nói Bạch Nguyên Chương vừa gật đầu hội ý, Như Thiên Hân đã nạp khí đan điền hướng về phía cửa động huyệt rú lên một tiếng dài lạnh lóét.

Khi tiếng hú của Như Thiên Hân vừa dứt, liền nghe trong Bách Thú động có nhiều tiếng chân mãnh thú bước đi rất nặng nề.

Một lát sau, từ nơi cửa động huyệt, bỗng xuất hiện bốn Khai Sơn Thần Tê mở đường bước ra.

Theo sau Khai Sơn Thần Tê có tới bốn chục con Kim Mao cự báo và tám hàng mãnh hổ lông vàng; mỗi hàng bốn con mãnh hổ, bày mãnh thú có tới ngót trăm con, nhưng ngoài tiếng bước chân nặng nề ra không có tiếng động gì khác, và con nào con nấy đều đi đứng có hàng lối, thứ tự. Khi ra khỏi cửa Bách Thú động mười trượng, chúng sắp thành hai hàng đứng rất nghiêm chỉnh.

Thấy vậy, Bạch Nguyên Chương liền quay sang Như Thiên Hân mỉm cười nói :

- Cho đến giờ này mà tên lão quái Lôi Chấn Vũ vẫn còn huênh hoang khoe mãi thực đáng buồn cười!

Tới đây lão ngần ngừ giây lát rồi lại nói tiếp :

- Tuy nhiên nếu tất cả những con ác thú này cùng xông ra một lượt kể ra cũng khó bề đối phó!

Như Thiên Hân khẽ gật đầu mỉm cười, chưa kịp đáp thì trong Bách Thú động xuất hiện thêm một bày mười sáu con Khí đột tóc vàng và bốn con Đười ươi cao lớn kỳ dị con nào cũng cao tới 6, 7 thước!

Phía sau bốn con Đười ươi là bốn gã người Mèo nửa thân trên ở trần ngang lưng quấn một mảnh da thú, tay cầm năm ngọn lao bằng thép có ánh sáng xanh dờn chói lòa cả mắt!

Chờ một lúc lâu không thấy hai lão quái Lôi Chấn Vũ và Phí Nam Kỳ xuất hiện, Như Thiên Hân bèn rú lên một tiếng lanh lảnh nữa rồi lớn tiếng hỏi :

- Lôi Chấn Vũ và Phí Nam Kỳ đâu! Xin mời ra tiếp chuyện!

Bốn gã người Mèo ngơ ngác lắc đầu, hình như không hiểu đối phương nói gì. Thấy vậy Như Thiên Hân khẽ cau mày dùng tiếng Mèo hỏi lại một lượt nữa.

Lúc này bốn tên người Mèo mới hiểu chúng vội dùng tiếng thổ ngữ đáp lời :

- Lôi Thiên Tôn và Phí đạo trưởng đều vào Trung Nguyên dự Đại hội Hoàng Sơn chưa quay trở về. Chúng bay quý tánh tôn tính đại danh là gì và có điều chi cần chỉ giáo?

Nghe mấy câu trả lời Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương chỉ nhìn nhau cười gượng không biết tính sao. Vì nhằm theo ngày giờ thì quả thực mình đã đến đây trước đối phương. Hiện nay chủ nhân không có mặt chẳng lẽ với danh vọng của một bậc kiếm khách lừng danh và một bậc thần y hiệp nghĩa đương thời, lại đi ra tay tiêu diệt bốn tên hậu sanh bộ tốt và bày ác thú vô tri hay sao?

Vì không biết tiếng Mèo, Nhân Thu Thủy bèn nhìn ân sư đề nghị :

- Sư phụ nếu hai tên lão quái chưa về tới sào huyệt của chúng, chi bằng chúng ta hãy du ngoạn phong cảnh quanh đây mấy hôm rồi sẽ trở lại, cũng được. Và tiện đây xin ân sư hỏi thử mấy gã người Mèo này xem con Anh Vũ Bích Linh của Đổ Vô Sầu lão tiên hối tặng con còn ở trong Bách Thú động không?

Vì biết ái đồ rất quan tâm về con linh điều nên Như Thiên Hân vội lên tiếng nói với gã người Mèo :

- Lão phu tên gọi Như Thiên Hân, người trong võ lâm thường gọi là Đan Tâm kiếm khách, vị này là một nhân vật trong nhóm Bình Tung tứ hữu tên gọi Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương. Còn cô nương đây là tiểu đồ của lão phu tên gọi Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy...

Như Thiên Hân vừa giới thiệu xong ngoại hiệu của ba người bỗng thấy bốn gã người Mèo đã lập tức cầm những ngọn lao đang cầm xuống đất, rồi vòng tay trước ngực chào theo trọng lễ của người Mèo với thái độ rất cung kính.

Hành động của người Mèo càng làm cho Như Thiên Hân không tiện trở mặt ra tay, buộc lòng ông ta phải tiếp tục nói :

- Đại hội Hoàng Sơn đã kết thúc rồi và các anh hùng hào kiệt bốn phương đã đồng lòng minh thệ gạt bỏ tư cừu để lo việc khôi phục quốc gia. Chúng tôi đến đây là để tìm gặp hai vị Lô, Phí bàn tính đại sự. Nay các vị ấy chưa về, thì xin hẹn bảy hôm nữa chúng tôi sẽ lại tới cũng được. Và tiện đây lão phu xin hỏi thăm một chuyện, chẳng hay con anh vũ màu biếc biết nói tiếng người có còn ở trong Bách Thú động không?

Hai gã người Mèo đứng phía bên tả nghe xong liền ứng tiếng đáp :

- Con anh vũ biết nói tiếng người ấy không còn ở đây nữa!

Nghe nói Nhân Thu Thủy định ninh cho rằng con Anh Vũ Bích Linh đã bị Đồng Cổ Thiên Tôn giết chết nên nàng vừa buông tiếng thở dài, tỏ vẻ thương tiếc, thì đã nghe hai gã người Mèo lại nói tiếp :

- Nó đã được Lô Thiên Tôn gởi tặng Đào Hoa công chúa Mạnh Tiểu Hà tại Đào Hoa Nguyên ở trên dãy núi phía tây nam Bách Thú Nham để làm món lễ vật chúc thọ rồi.

Nghe nói, Nhân Thu Thủy hơi yên tâm nhoen miệng cười, nàng vừa gọi được hai tiếng “Sư phụ” thì đã bị Như Thiên Hân xua tay ngắt lời nàng để nói với hai gã người Mèo :

- Nếu vậy, khi nào Lô Thiên Tôn và Phí đạo trưởng về nhờ các vị chuyển lời nói rằng bảy hôm nữa chúng tôi sẽ tới thăm viếng.

Nghe nói bốn gã người Mèo cùng cúi mình chào đập mạnh mấy mũi lao sắt chạm vào nhau phát ra những tiếng loảng xoảng rồi dẫn bày mãnh thú sắp thành hàng ngũ dàn chào tiễn khách!

Vì quá quan tâm về con linh điều nên khi vừa rời khỏi Bách Thú Nham xuống tới chân núi Nhân Thu Thủy đã vội nói với Như Thiên Hân :

- Sư phụ, thời gian bảy ngày nữa cũng còn khá lâu, hay chúng ta thừa dịp này tìm đến Đào Hoa Nguyên dò la xem Đào Hoa công chúa Mạnh Tiểu Hà là một nhân vật như thế nào mà từ trước đến nay chưa bao

nghe tiếng bao giờ.

Đan Tâm kiểm khách Như Thiên Hân hiểu ý ái đồ lo lắng về an nguy của con linh điều Bách linh nên nàng mới đề nghị như vậy, mà thực ra chính ông ta cũng có ý thừa dịp để tìm hiểu xem tại sao trong vùng lam sơn chướng khí này, lại có một nơi mang danh hiệu Đào Hoa Nguyên với vẻ thơ mộng như thế Sau khi Bạch Nguyên Chương đồng ý ba người liền thi triển thành công tuyệt diệu cùng lướt đi như bay, nhằm hướng tây nam cất bước.

Đọc đường tuy có gặp nhiều trở ngại vách đá cheo leo và đèo sâu nguy hiểm, nhưng với võ học thần kỳ của ba bậc vĩ nhân già trẻ này chẳng có chi là khó khăn mà vẫn có thể lên xuống qua lại như chơi.

Theo lời của bốn gã người Mèo môn hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn thì từ Bách Thú Nham đến Đào Hoa Nguyên phải qua ba ngọn núi cao. Nhưng khi mọi người mới vượt được hai đỉnh kỳ phong thì cảnh sắc trước mắt cũng đã khác đi vô cùng!

Bởi vì Dã Nhân sơn đã là một vùng hoang vu chưa được mở mang thì đúng lý ra chỗ nào cũng gặp cây cối um tùm lam sơn chướng khí, hoặc các loại kỳ trùng dị thú mới phải.

Đằng này cảnh sắc lai chẳng thua gì tiết mùa xuân ở vùng Giang Nam. Chỉ thấy một cánh đồng cỏ bát ngát phẳng lì như tấm thảm xanh. Liễu rũ như tơ, suối trong như lọc, lại thêm bướm lượn ong bay chim kêu phụng múa đầy đồng, khiến người ta có cảm tưởng đây là một nơi tiên cảnh bồng lai, chớ không phải vùng Man hoang hóa ngoại!

Nhân Thu Thủy là cô gái trẻ tuổi còn đượm nét thơ ngây nên khi thấy cảnh sắc kỳ quan này thì nàng đã cao hứng vỗ tay tán thưởng mà rằng :

- Bạch lão tiên bối cảnh sắc nơi đây so với nơi ẩn cư của sư phụ vẫn bối tại Cao Lê Cống Sơn, xem ra còn có phần đẹp đẽ hơn nhiều, và không thua gì Thanh Lương đài tại Hoàng Sơn...

Đan Tâm kiểm khách cũng gật đầu đồng ý :

- Phong cảnh tại đây quả thực tráng lệ chỉ đáng tiếc là chung quanh lại rất nhiều rắn rết hổ báo và độc vụ kỳ chướng mà thôi!

Bạch Nguyên Chương cũng khẽ miệng than tiếc :

- Rắn rết hổ báo còn dễ tiêu diệt chớ độc vụ kỳ chướng thì thực là khó lòng mà cải biến hoặc đề phòng. Cảnh sắc vùng này tuy nhiên có thanh tú hấp dẫn thực nhưng cũng không thiếu gì những vật kỳ độc xuất hiện bất thường. Kia, Như huynh thử nhìn chung quanh dưới gốc cây rậm rạp kia xem!

Như Thiên Hân vội đưa mắt nhìn theo ngón tay chỉ của Bạch Nguyên Chương thì thấy dưới gốc một tàn cây lạ không biết tên có một lớp cỏ mọc chung quanh độ năm sáu thước vuông đã lộ màu khô đét vàng úa

như sắp bị tàn lụi...

Nhân Thu Thủy thấy vậy thì đem lòng sinh nghi nàng vội bước tới gần để quan sát cho rõ.

Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương cũng cùng nối gót bước theo. Và giữa lúc Nhân Thu Thủy đang cúi mình xuống sát mặt cỏ để xem xét, thì bỗng nhiên nghe có tiếng gọi giật giọng của Bạch Nguyên Chương :

- Nhân cô nương hãy cẩn thận chớ nên đụng tay vào lớp cỏ này có chất kỳ độc nguy hiểm lắm...

Nghe nói, Nhân Thu Thủy kinh hãi vội rút tay lại và nhảy tháo lui năm sáu bước về phía sau.

Như Thiên Hân đứng đằng xa cau mày quan sát nhận thấy hình như mỗi cọng cỏ úa nát này đều như bị dội nước sôi một lượt và thỉnh thoảng bốc lên một mùi khó ngửi muốn lợm giọng. Với già nửa đời người lịch lãm kinh nghiệm giang hồ như Đan Tâm kiếm khách mà cũng không nhận ra loại độc vật gì đã làm cho cả một vùng cỏ rộng biến thành ra úa nát như thế.

Nhân Thu Thủy cũng đồng quan sát một lúc lâu rồi bỗng nhiên nghe nàng kêu một tiếng kinh ngạc đưa tay chỉ vào giữa đám cỏ khô úa nói :

- Ô kìa, lạ quá, sư phụ và Bạch lão tiên bối thử nhìn xem tại sao khóm cỏ kia lại không bị chất độc tàn phá mà vẫn xanh tươi như thế nhỉ?

Nghe nói, Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương đều chú mục nhìn kỹ, quả nhiên họ cũng phát hiện trong đám cỏ úa chung quanh gốc cây có một khóm cỏ lạ như cỏ Ích Mẫu nhưng cuống lá rất nhỏ và trên mỗi chiếc lá hình bầu dục ấy đều có một đường sống màu vàng nổi lên.

Đặc biệt là cả khóm cỏ chỉ có năm cọng lá trông xanh mướt rất đẹp mắt.

Thấy khóm cỏ có màu sắc khác lạ Như Thiên Hân biết ngay đây là một loại dị thảo rất hiếm, nhưng không biết tên gọi giống cỏ gì mà không bị nhiễm độc và không hiểu giống cỏ này có còn diệu dụng gì khác nữa, cho nên ông ta vội quay lại hỏi Bạch Nguyên Chương :

- Bạch huynh là một bậc thần y đương thời, chắc giỏi phân biệt các giống thảo mộc và có thể hiểu được giống cỏ này thuộc loại dị thảo gì chứ?

Nghe hỏi Bạch Nguyên Chương khẽ lúc đầu cười gượng đáp :

- Trời đất bao la, thiếu chi những chuyện kỳ lạ. Chẳng nói giấu gì Như huynh, thường ngày tiểu đệ vẫn tự phụ là biết nhiều giống thảo mộc, nhưng giống cỏ kỳ dị này thì quả thực tiểu đệ chưa từng gặp bao giờ!

Như Thiên Hân cau mày lộ vẻ thất vọng :

- Cả đến Bạch huynh mà cũng không biết giống cỏ này thì đủ thấy sự trân kỳ của nó, vậy hôm nay chúng ta đã tình cờ gặp được ở đây, nên hái lấy để dành về sau sẽ phân chốt tìm hiểu dần dần, kể ra cũng là một việc thích thú đáng làm!

Nghe nói Bạch Nguyên Chương cũng gật đầu đồng ý. Kế đó ông ta lấy ra một gói thuốc bột giải độc, thoa cẩn thận vào cả hai bàn tay, rồi mới cúi xuống nhổ cỏ lạ.

Bất ngờ giữa lúc ông ta đang cúi xuống và vừa nhổ được khóm cỏ lên, thì bỗng nhiên từ trên tàng cây lại rớt xuống một giọt nước đúng ngay sau gáy!

Tuy đã để tâm đề phòng trước, và khi giọt nước vừa nhều trúng sau gáy. Bạch Nguyên Chương biết ngay đã bị trúng độc nguy hiểm, nhưng ông ta không sao kịp thi triển công lực kháng cự mà đã hoa mắt, xây xẩm mặt mày rùng mình một cái, rồi ngã xuống mê man không biết gì nữa!

Chuyện xảy ra bất thành linh, khiến Như Thiên Hân và Nhân Thu Thủy đều giật mình kinh hãi và cùng vội vàng chạy đến quan sát bệnh trạng Bạch Nguyên Chương. Nhưng vì cả hai thầy trò Như Thiên Hân đều không hiểu rõ nguyên nhân về giọt nước nhều trúng sau gáy Bạch Nguyên Chương nên sau một hồi xem xét, họ vẫn không tìm ra lý do tại sao vị thần y đương thời lại bỗng nhiên bị ngã gục mê man bất tỉnh như thế.

Cuối cùng, Như Thiên Hân phải đề khí đan điền và vận công chặn đứng các kinh mạch chạy thẳng vào tim, biến cánh tay mặt thành một khúc sắt nguội rồi mới dám cầm cổ tay Bạch Nguyên Chương chặn mạch. Và khi vừa nắm vào cổ tay người bạn đồng hành, thì đã thấy tất cả động mạch như sắp ngưng chạy, và màu da cũng đã dần dần biến thành thâm tím sừng vù lên, tứ chi từ từ co quắp chỉ có bàn tay mặt ông ta vẫn cầm chặt khóm cỏ lạ vừa nhổ được!

Nhìn thảm trạng, Nhân Thu Thủy bất giác sa lệ run giọng nghẹn ngào :

- Đây thực là tai họa bất ngờ, không hiểu tại sao Bạch lão tiên bối là một bậc thần y đương thời, mà cũng không kịp đề phòng để đến nỗi phải bị trúng độc bất thần như thế.

Như Thiên Hân cũng chép miệng thở dài một tiếng mà rằng :

- Sự việc xảy ra thật quá rủi ro, nếu ta hoặc Thu nhi trúng độc thì còn có thể nhờ cậy vị thần y này cứu chữa. Đằng này ông ta lại bị trúng độc thì chúng ta đành bó tay chịu chết chớ chẳng còn biết làm gì!

Giữa lúc hai thầy trò Như Thiên Hân đứng nhìn Bạch Nguyên Chương thương tâm buồn bã thì bỗng nhiên Nhân Thu Thủy chợt sức nghĩ ra điều gì, chỉ thấy nàng nhíu cặp mày liễu lộ ánh mắt long lanh có vẻ hân hoan.

Thấy vậy Như Thiên Hân mừng rỡ hỏi :

- Thu nhi, hình như con đã tìm được cách cứu chữa cho Bạch lão tiên bối rồi phải không?

Nhân Thu Thủy khẽ dạ một tiếng, đưa mắt nhìn chăm chú nơi lưng Bạch Nguyên Chương một lát, rồi mới ngân ngữ hỏi :

- Sư phụ, có phải suốt đời làm thuốc của Bạch lão tiên bối ông ta chỉ luyện được có ba viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan hay chẳng?

Nghe nói Đan Tâm kiếm khách hơi có vẻ ngạc nhiên. Nhưng kể đó, ông ta như nhớ ra và lộ vẻ mừng rỡ, đang định trả lời thì lại nghe Nhân Thu Thủy lên tiếng hỏi tiếp :

- Đờnhi còn nhớ Cửu Chuyển Phản Hồn đan của Bạch lão tiên bối luyện chế đã được nổi tiếng là Võ lâm thánh dược bất cứ loại độc thương nặng đến đâu, chỉ cần còn một chút hơi thở, cũng có thể cứu sống được! Sư phụ, hiện giờ tình thế rất nguy cấp, không hiểu trong mình Bạch lão tiên bối có mang theo viên Thánh Dược ấy để dùng cứu mạng cho ông ta hay không?

Nghe nói, Như Thiên Hân khoan khoái, đặt tay trên trán mỉm cười nói :

- Theo sư phụ được biết thì Bạch đại hiệp đã tốn công cả đời người, sưu tập các loại linh dược dị thảo, chi luyện được có ba viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan. Viên thứ nhất, năm trước tại hồ Động Đình, ông ta đã đổi cho ta lấy thanh Lục Ngọc Thanh Mang kiếm, và viên đó đã được Thu nhi sử dụng trong việc cứu chữa nọc ong độc cho Bạch Y Đà Ông tại Lư Sơn. Còn viên thứ hai tự tay ông ta đã dùng để cứu Thúy Vi Tiên Tử Nhuế Băng Tâm trong cuộc Đại hội Hoàng Sơn vừa rồi. Hiện tại còn một viên nữa, chắc thế nào ông ta cũng mang theo, vì loại thánh dược trân kỳ như thế, khi nào ông ta chịu rời khỏi mình. Tuy nhiên để đề phòng nhiễm phải chất kỳ độc nguy hiểm, Thu nhi hãy lánh xa, để sư phụ tìm kiếm trong mình ông ta xem sao.

Dứt lời, Như Thiên Hân liền vận công lực lên hai cánh tay thành hai khúc sắt nguội rồi mới dám lục soát trong mình Bạch Nguyên Chương, và quả nhiên đã bắt gặp trong lưng ông ta một chiếc ngọc bình nhỏ đựng viên linh dược bọc sáp màu đỏ.

Sau khi tìm gặp viên thuốc, Như Thiên Hân mừng rỡ quá, đang định bóp vỡ lớp sáp bọc ngoài để cho Bạch Nguyên Chương uống, thì bỗng nhiên nghe có tiếng ngăn cản “Hãy khoan” vang lên từ một gộp đá cách xa ngoài mười trượng với giọng thanh thoát trong trẻo như chuông ngân Nghe nói Như Thiên Hân lộ vẻ ngạc nhiên và biết ngay kẻ vừa lên tiếng không phải người thường. Ông ta vội đưa mắt hướng về phía gộp đá chỉ thấy từ trong cánh rừng hoa đào bát ngát một thiếu nữ ăn mặc kỳ dị đang dệu dàng bước ra!

Nhân Thu Thủy nghe có tiếng ngăn cản sư phụ nàng cứu chữa Bạch Nguyên Chương, thì bất giác nàng khẽ hừ một tiếng nhượng đôi mày liễu, cặp mắt lộ thần quang lóng lánh định...

Thấy vậy, Như Thiên Hân vội xua tay ngăn cản, sợ nàng nóng tính vọng động trong khi chưa hiểu ý định của cô gái vừa bước ra như thế nào...

Cô gái ăn mặc kỳ dị từ trong cánh rừng đào bước ra, có bộ tóc mây óng mượt, dài chấm ngang lưng. Mảnh mặc áo dài trắng mỏng dính như cánh ve sầu. Hình dung yếu điệu phong tư tuyệt mỹ. Cổ đeo một chuỗi hạt châu kỳ dị, hai cườm tay mang hai chiếc vòng bằng ngà thú chạm trổ rất đẹp. Chân không mang giày cất bước nhẹ nhàng như đi trên không khí. Trông cô gái tuy không kém một tiên nữ tuyệt sắc nhưng chỉ hiềm cặp mày liễu hơi rậm, luôn luôn lộ sát khí cho nên trong nhất thời khó thể phân biệt được cô ta là nhân vật tà hay chánh...

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Kỳ Nhân Kỳ Sự

Thiếu nữ ăn mặc kỳ dị từ từ bước tới trước mặt thầy trò Như Thiên Hân, khi còn cách độ hơn một trượng cô ta mới đứng lại, đưa mắt nhìn Bạch Nguyên Phương nằm mê man dưới đất một cái rồi quay sang nhìn viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan trên tay Như Thiên Hân, miệng mỉm cười cất tiếng trong trẻo :

- Thực không ngờ kẻ man di hóa ngoại này lại được hạnh ngộ các vị kỳ khách tuyệt thế. Nhưng có điều đáng tiếc là giữa lúc bèo nước tương phùng, thì vị thần y Bạch đại hiệp lại bị nhiễm độc kỳ dị của miền Dã Nhân sơn này!

Nghe thiếu nữ nói, Như Thiên Hân hơi động lòng, nhưng ông vẫn thản nhiên hỏi :

- Xin hỏi tôn tính đại danh cô nương là gì? Tại sao cô nương lại được biết rõ tên họ Bạch đại hiệp?

Cô cất tiếng cười dòn dã đáp :

- Tiểu nữ vốn là kẻ sống ở vùng man rợ, xưa nay không biết tên họ là cái gì, xin đại hiệp thứ lỗi cho. Còn Bạch đại hiệp đây là một nhân vật võ công siêu tuyệt, kỳ hoàng diệu thuật nổi tiếng khắp bát hoang tứ hải với danh hiệu Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà ai mà không nghe danh.

Nhân Thu Thủy thấy thiếu nữ tự xưng là kẻ man dân hóa ngoại mà lại nói được tiếng Hán một cách trôi chảy rành rọt thì bất giác, nàng thầm suy đoán chẳng lẽ cô gái này chính là Đào Hoa công chúa Mạnh Tiểu Hà mà bọn môn hạ Đồng Cổ Thiên Tôn vừa nói? Vì có ý nghĩ như vậy, nên Nhân Thu Thủy đang định lên tiếng dò hỏi, thì bất ngờ thiếu nữ nọ đã nhìn nàng nở một nụ cười tỏ vẻ thân mến, rồi lại quay sang Như Thiên Hân nói tiếp :

- Chất độc mà Bạch đại hiệp bị nhiễm phải đây là một kỳ độc quán tuyệt vùng Miêu cương. Dù cho lúc này, Bạch đại hiệp có còn tỉnh táo, cũng không có cách gì cứu chữa được tính mệnh của mình!

Nghe nói, Như Thiên Hân nửa tin nửa ngờ và bất giác ông ta cúi xuống nhìn viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan đang cầm nơi tay...

Riêng Nhân Thu Thủy thì trong lòng có ý chẳng phục nên nàng cất tiếng cười nhạt hỏi :

- Theo lời cô nương nói, thì Bạch đại hiệp chắc là khó lòng thoát chết! Vậy xin hỏi cô nương, cô biết trong tay sư phụ tôi đang cầm viên thuốc gì không?

Thiếu nữ kỳ trang phóng cặp mắt phượng sáng như ánh điện, nhìn Thu Thủy một cái rồi nghiêm nét mặt nói :

- Viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan tuy nổi danh là một loại võ lâm thánh dược, có công dụng cứu người chết sống lại, nhưng đối với chất kỳ độc Bạch đại hiệp nhiễm phải hiện thời là hoàn toàn vô dụng. Tiểu nữ đã sống lâu ở vùng man sơn, biết rõ tính chất tương sinh tương khắc giữa các chất kỳ độc đặc sản tại vùng này, nếu hai vị bằng lòng tặng tiểu nữ viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan ấy, thì tiểu nữ sẽ lãnh trách nhiệm chữa độc cho Bạch đại hiệp, và bảo đảm chỉ trong một thời rất ngắn sẽ khỏi hẳn. Nếu không, thì e rằng chẳng bao lâu nữa Bạch đại hiệp sẽ bị ngậm hờn nơi suối vàng, hết phương cứu chữa!

Nghe nói, Nhân Thu Thủy cười nhạt, tiếp lời mỉa mai :

- Cô nương nói quanh co một hồi, mà rút cục, dụng ý của cô nương cũng chỉ nhằm vào viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan này mà...

Nghe nói thiếu nữ kỳ trang không lộ vẻ giận dữ vẫn thản nhiên mỉm cười ngắt lời :

- Kể ra thì hai vị có ý nghi ngờ tiểu nữ là phải. Bởi vì sự sống chết của một vị Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà danh trọng đương thời đâu phải chuyện nhỏ. Hơn nữa; viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan lại là một loại võ lâm thánh dược, thiếu gì những kẻ giang hồ võ lâm muốn dòm ngó cướp đoạt. Vậy thì một vài câu nói vô bằng cứ của tiểu nữ, quả thực đến đưa trẻ lên ba cũng khó lòng tin nổi huống chi những bậc lịch lãm giang hồ như hai vị...

Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân là một tay dày dặn kinh nghiệm giang hồ ông ta đã nhận thấy ở nơi thiếu nữ kỳ trang này có nhiều điểm bất phàm. Hơn nữa, viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan tuy có trân quý, nhưng tính mệnh của Bạch Nguyên Chương còn trọng yếu hơn. Ví bằng sau khi nhận lời cô ta không chữa khỏi Bạch Nguyên Chương được như lời cô ta đã hứa, thì lúc bấy giờ liệu cô ta cũng khó mà thoát nổi bàn tay của mình...

Vì nghĩ như vậy nên Như Thiên Hân đã khẳng khái đáp :

- Viên thuốc này vốn dĩ đã chuẩn bị dùng để cứu chữa cho Bạch đại hiệp, nay cô nương đã có cách chữa độc khác mà tiết kiệm được một viên linh dược hiếm có này, thì để dành nó tặng lại cho cô nương thì còn gì bằng? Bây giờ lão phu xin bằng lòng nhận lời trao đổi và yêu cầu cô nương hãy mau ra tay cứu tinh Bạch đại hiệp để ông ta được hân hạnh bái tạ ơn đức cứu tử của cô nương.

Dứt lời, ông ta liền đưa viên linh dược đang cầm trong tay đến trước mặt cô gái người Mèo không chút do dự...

Thấy vậy, Nhân Thu Thủy vội cau đôi mày liễu, định lên tiếng ngăn cản, thì Như Thiên Hân đã mỉm cười thản nhiên nói :

- Thu nhi bất tất phải lo ngại, con há chẳng hiểu rõ người trong võ lâm thường coi hai chữ Tín Nghĩa làm đầu hay sao? Hơn nữa, cô nương đây cũng là người đồng đạo với chúng ta, tại sao con còn đem lòng nghi ngại như thế?

Thấy vậy thiếu nữ không đón nhận viên linh dược do Như Thiên Hân đưa tới, mà nàng chỉ khẽ xoa tay mỉm cười nói :

- Ý nghĩ của vị tiểu muội đây, tuy không nói ra nhưng tiểu nữ cũng đã đoán hiểu được phần nào. Có phải cô em e ngại rằng nếu chẳng may tiểu nữ không cứu chữa khỏi được chất độc cho Bạch đại hiệp nhưng vẫn thừa cơ thông thạo địa thế để cướp không viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan chạy trốn chứ gì? Nếu vậy, để tiểu nữ tìm cách cứu chữa độc trước, và đợi khi Bạch đại hiệp tỉnh lại, hai vị cứ việc hỏi kỹ vị thần y đương thời ấy xem viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan của ông ta có thể chữa khỏi chất kỳ độc này hay không?

Ví bằng lời nói của Bạch đại hiệp sai với những lời tiểu nữ đã nói thì kể như tiểu nữ đã cố ý lừa gạt để lấy viên thuốc này, chùng đó tùy ý hai vị muốn đối xử với tiểu nữ ra sao cũng được!

Lời nói của thiếu nữ kỳ trang sắc bén như đao, lại thêm vẻ cao quý phong hoa khiến Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân là một bậc võ lâm chí tôn đương thời nghe nói cũng cảm thấy hơi e ngại. Riêng Nhân Thu Thủy nàng lại cất tiếng cười nhạt hỏi :

- Cô nương dám tin tưởng vào chúng tôi đến như thế ư?

Nghe nói thiếu nữ kỳ trang đột nhiên cất tiếng cười khanh khách một hơi dài. Sau khi dứt tiếng cười, vẻ mặt nàng bỗng trở nên nghiêm chỉnh, mắt chăm chú nhìn hai thầy trò Nhân Thu Thủy nói :

- Hiền sư đồ, một vị là trang kiếm khách oai chấn võ lâm, danh vang vũ nội, được anh hùng tuấn kiệt bốn bể tôn kính ngưỡng vọng với danh hiệu Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân. Một vị là thiếu niên hào kiệt mới nổi danh giang hồ được liệt hàng đầu trong nhóm Ngũ Âm Năng Thủ với danh hiệu Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy, ai mà không nghe danh biết tiếng. Tuy hiền sư đồ không hiểu rõ lai lịch của tiểu nữ, nhưng tiểu nữ thì đã có lòng ngưỡng vọng hai vị từ lâu.

Nghe nói, hai thầy trò Như Thiên Hân đều ngạc nhiên vô cùng. Họ thực không ngờ được rằng thiếu nữ kỳ trang đang đứng trước mặt này, chẳng những đã biết rõ thân phận lai lịch của họ một cách tường tận mà cử chỉ phong cách của nàng ta so với bọn Nam Hoang Hạc Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn cũng có phần cao quý hơn nhiều!

Thiếu nữ kỳ trang nói xong, nàng không đợi thầy trò Như Thiên Hân trả lời, đã bước tới bên cạnh Bạch Nguyên Chương, cúi xuống ngắt lấy hai cọng lá của khóm cỏ kỳ dị trong tay ông ta. Đoạn, nàng quay sang Nhân Thu Thủy mỉm cười nói :

- Phiền Nhân cô nương giúp đỡ tiểu nữ một tay, ngắt lá cỏ này làm thành hai mảnh, lót vào giữa lòng bàn tay, rồi đỡ giùm Bạch đại hiệp ngồi dậy.

Nhân Thu Thủy nghe lời, vội đón lấy lá cỏ làm theo lời cô gái chỉ dẫn, cẩn thận đỡ lấy hai vai Bạch Nguyên Chương rồi từ từ nâng ông ta ngồi dậy.

Thiếu nữ kỳ trang quan sát khắp mình Bạch Nguyên Chương một lượt kỹ càng rồi mới phát hiện phía sau gáy ông ta có một vết thương lớn bằng đồng tiền. Lớp da chỗ vết thương đã biến thành màu đen và sắp thối nát. Nàng bèn quay sang phía Như Thiên Hân mỉm cười nói :

- Xin mời Như đại kiếm khách thử nhìn xem vết thương phía sau gáy Bạch đại hiệp đây thì rõ.

Như Thiên Hân vội đưa mắt nhìn theo cô gái chỉ quả nhiên thấy nơi vết thương này không lớn lắm, và làn da bên ngoài tuy đã sắp nát, nhưng không hiểu do loại chất độc gì nhiễm phải mà có sức mạnh ghê gớm, khiến người ta có thể mất mạng trong chớp mắt như thế?

Nhân Thu Thủy cũng nhìn rõ vết độc thương, và lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Thiếu nữ kỳ trang thấy vẻ biến đổi kinh ngạc trên nét mặt thầy trò Như Thiên Hân, thì nàng khẽ mỉm cười nói giọng thản nhiên :

- Trong Dã Nhân sơn, những loài kỳ độc như thế này có tới trên dưới một trăm thứ.

Kẻ nào vào núi mà không cẩn thận lập tức bị trúng độc táng thân mang hận cửu tuyền ngay, đôi khi nguyên do bị chết cũng không rõ nữa! Loại kỳ độc do Bạch đại hiệp bị nhiễm phải đây, là một trong số những loại độc có thể làm cho người trúng độc bị rữa nát hết thịt da trong chốc lát, hầu như không thuốc cứu chữa. Tuy chiên, sự sắp đặt của tạo hóa lại kỳ diệu vô cùng. Thiên địa vạn vật thường thường có sự khắc chế lẫn nhau. Cho nên loại cây này tuy chất độc kịch liệt, không thuốc cứu chữa nhưng vẫn có vật khắc chế được nó. Vật ấy tức là loài kỳ hình dị thảo mà Bạch đại hiệp đang cầm nơi tay đó.

Nói tới đây thiếu nữ ngừng lời đưa cặp mắt trong sáng nhìn thầy trò Như Thiên Hân lộ vẻ đặc ý. Đoạn nàng lại cúi xuống ngắt hai lá cỏ nữa, một lá vò nát đắp vào vết thương của Bạch Nguyên Chương còn một lá dán kín lên trên. Xong nàng mới đứng dậy mỉm cười nói với Như Thiên Hân :

- Cách khử độc này của tiểu nữ dưới mắt Như đại kiếm khách phải chăng chỉ là một cử chỉ nhỏ mọn đâu đáng kể gì?

Đan Tâm kiếm khách vội nghiêm chỉnh nét mặt trang trọng đáp :

- Thảo dược bí phương, mỗi phương pháp cứu chữa đều có sự thần hiệu riêng của nó.

Lão phu không rõ chút gì về nghề này nên không dám có lời phê bình. Còn việc cô nương đã ra tay cứu

chữa, dù chỉ là một hành động cón con nhưng nếu Bạch đại hiệp được tỉnh lại thì viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan này lão phu vẫn giữ lời hứa phụng tặng cô nương không ngần ngại tiếc rẻ chút nào.

Nghe nói, thiếu nữ kỳ trang cũng nghiêm chỉnh nói :

- Từ trước đến nay tiểu nữ vẫn ngưỡng mộ đại danh của Đại hiệp, đến bây giờ được hạnh ngộ, quả thực đã khiến tiểu nữ thêm khâm phục bội phần.

Tới đây, cô gái lại quay sang trở vết thương của Bạch Nguyên Chương nói tiếp :

- Vừa rồi Bạch đại hiệp bị nhiễm độc trùng ngay yếu huyết Độc Mạch. Chất độc này vốn đã kịch liệt lại trúng vào chỗ yếu hại cho nên vừa trúng độc, Bạch đại hiệp liền bị phong huyết cấm khẩu ngay! May là nhờ đại hiệp có nội công thâm hậu, và kinh nghiệm giang hồ lịch duyệt nên trong lúc nguy cấp, Đại hiệp đã kịp thời tự bế được Sinh tử huyền quang và tạm thời vận công chặn đứng các mạch máu châu thân. Nếu không, đại hiệp đã không đến nổi ngất đi một cách mau lẹ như thế.

Hai thầy trò Như Thiên Hân nghe nói đều hãi kinh thảm về chất độc nguy hiểm chết người này.

Thiếu nữ kỳ trang ngừng lời, nhìn vết thương của Bạch Nguyên Chương chỉ thấy chỗ đắp lá cỏ có một luồng nhiệt khí bốc lên, và một ít nước đen thấm ra. Cô ta bèn lấy một vuông khăn lụa cẩn thận chùi sạch nước đen. Sau mấy lần như thế, bỗng thấy cô ta hơi cau mày quay lại nói với Như Thiên Hân :

- Chất kỳ độc Bạch đại hiệp bị nhiễm, vì thời gian quá lâu đã đưa sâu vào nội tạng.

Có thể cứ để lá cỏ này hút dần dần cũng hết nhưng mất nhiều thời giờ vô ích. Bây giờ nếu Như đại hiệp có thể vận dụng thần công tuyệt đỉnh dồn chất độc từ trong nội tạng Bạch đại hiệp tuần tự qua Thủ thiếu âm tâm kinh chuyển đến Thủ thiếu âm tiểu tràng kinh trở vào Đốc Mạch sau đó tiếp tức dồn đến chỗ vết thương cho tiết ra ngoài. Như thế Bạch đại hiệp sẽ được bình phục trong thời gian ngắn vừa mau thoát hiểm lại vừa không bị thương tổn đến công lực.

Nghe nói, Đan Tâm kiếm khách gật đầu nhận lời và lập tức chuẩn bị thi triển thần công chữa độc. Ông ta thu cất viên linh đan đang cầm vào chiếc ngọc bình rồi vận bản thân công lực lên song chưởng.

Thiếu nữ vội vàng ngắt một lá dị thảo nữa, phân làm hai dán lên hai huyết Thiếu Xung bên cạnh ngón tay út hai bàn tay tả hữu của Bạch Nguyên Chương.

Như Thiên Hân liền theo lời chỉ dẫn của thiếu nữ, cúi xuống dùng hai ngón tay cái khê chặn lên mảnh lá dị thảo rồi đưa nội gia chân khí từ trong mình chuyển qua hai ngón tay chạy vào hai huyết Thiếu Xung của Bạch Nguyên Chương rồi luân chuyển qua các yếu huyết: Thiếu Phủ, Thần Môn, Thông Lý, Linh Đạo, Tiểu Hải, Thanh Linh đến Thủ thiếu âm tâm kinh và cuối cùng vào huyết Cực Tuyền.

Sau đó lại từ Thủ thiếu âm tâm kinh chuyển vào Thủ thái dương tiểu tràng kinh và tuần tự chuyển qua

các huyết khác đổ vào Đào Đạo huyết nơi bị thương. Chỉ thấy hai luồng chân khí từ hai ngón tay Như Thiên Hân dồn chất độc chuyển đến huyết Thiên Tôn thì hai mảnh lá dị thảo đã bốc nhiệt khí ngùn ngụt như làn khói mỏng. Nước đen chảy ra chung quanh vết thương thành từng giọt.

Lúc này, thần sắc thiếu nữ kỳ trang bỗng trở nên khẩn trương vô cùng. Cô ta phải vội vàng dùng vuông khăn lụa trên tay nhanh nhẹn chùi những giọt nước đen từ vết thương chảy ra chỉ trong chốc lát vuông khăn đã ướt đẫm.

Thấy vậy Nhân Thu Thủy lấy vuông khăn của nàng đưa cho thiếu nữ xử dụng. Giữa lúc hai vuông khăn vừa thấm ướt, thì luồng chân khí nơi đầu ngón tay Như Thiên Hân cũng đã dồn độc khí vừa đến huyết Đào Đạo. Chỉ thấy da thịt chung quanh vết thương co rút lại và một tia nước đen chảy vọt ra thật mạnh!

Thiếu nữ kỳ trang vội vàng xé ngay một vạt áo đang mặc để lau chùi kỹ những giọt nước từ vết thương bắn ra. Đồng thời trên nét mặt cô ta cũng đang lộ vẻ tươi cười thở ra một hơi dài khoan khoái, ngừng mặt nhìn Như Thiên Hân gật đầu ra hiệu ngừng tay.

Như Thiên Hân thấy thiếu nữ gật đầu ra dấu thì biết là đại công đã thành ông ta liền mỉm cười thu hồi công lực đứng dậy thở dài khoan khoái. Khi nhìn đến cọng lá dị thảo đắp trên miệng vết thương đã thấy biến thành màu đen thẫm, trông rất ghê sợ!

Lúc ấy, thiếu nữ kỳ trang mới gỡ mảnh lá đắp vết thương gói chung với hai vuông khăn và một mảnh vạt áo liệng xuống đất rồi giơ chưởng khê ẩn ngoài không khí một cái, đã đẩy mấy vật đó chìm sâu xuống mặt đất hàng ba bốn tấc...

Ngón công phu này của thiếu nữ diệu tuyệt ở chỗ thi triển một cách nhẹ nhàng tùy ý, không phải vận công thủ thế. Cho nên, dẫu không có thể gọi là võ lâm hãn hiếm, nhưng cũng đáng xưng tuyệt nhất thời, ngay đến Như Thiên Hân cũng phải trầm kinh dị mà cho rằng, với phong cách cao quý của thiếu nữ, thì có được công lực như vậy cũng không lấy làm lạ. Nhưng nếu so sánh công lực ấy với tuổi tác của cô ta hiện thời thì quả thực là một điều đặc biệt ít có.

Bởi vì, theo con mắt nhận xét của Như Thiên Hân thì nhiều lắm thiếu nữ kỳ trang cũng chỉ lớn hơn Nhân Thu Thủy độ vài tuổi là cùng. Thế mà trên phương diện nội công hỏa hầu xem ra cô ta có thể cao hơn Thu Thủy tới mười lăm mười sáu năm tu luyện. Chẳng lẽ trong đời, ngoài Thúy Vi Tiên Tử Nhuế Băng Tâm ra, cô gái này cũng là nhân vật biết thuật bảo vệ sắc đẹp hay sao?

Giữa lúc Như Thiên Hân đang trầm tư suy đoán, thì bỗng nhiên nghe Bạch Nguyên Chương thở ra một tiếng, khê hé cặp mắt nhìn chung quanh một lượt, thần sắc đờm vẻ buồn ngủ. Kế đó ông ta mới như sực nhớ ra khê “A” một tiếng cúi xuống nhìn chòm cỏ lạ trên tay lúc đó chỉ còn có một cọng lá non đồng thời đưa tay lần vào lưng, không thấy chiếc ngọc bình đựng viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan, ông ta bèn nhìn Như Thiên Hân gượng cười nói :

- Bạch Nguyên Chương đã trọn một đời lặn lội khắp danh sơn thiên hạ sưu tập bách thảo trân quý, mới luyện được ba viên linh dược. Không dè còn một viên cuối cùng lại dành để cứu được mạng sống của chính mình...

Dứt lời ông ta liền cất tiếng cười khà khà đang định vươn mình đứng dậy bỗng nhiên nhìn về phía sau Nhân Thu Thủy thấy có một thiếu nữ ăn mặc kỳ dị, dung quang tuyệt đại thì bất giác ông ta lại lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Đan Tâm kiểm khách Như Thiên Hân vội mỉm cười giải thích :

- Lúc Bạch huynh chẳng may nhiễm phải kỳ độc, Như mỗ sơ sót không kịp nghĩ ra, sau may nhờ có Thu nhi nhắc nhở lão phu mới nhớ tới viên linh dược của Bạch huynh mang theo bên mình. Nhưng lại được vị cô nương đây kịp thời chạy đến ngăn cản và cho biết, viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan của Bạch huynh, tuy là võ lâm thánh dược, nhưng không có công dụng chữa được vết độc thương của Bạch huynh. Do đó Như mỗ mới tiếp nhận ý kiến đề nghị của cô nương đây với điều kiện trao đổi là cô ấy sẽ chữa khỏi chất độc thương cho Bạch huynh và xin đền công bằng viên linh dược này. Hiện giờ Bạch huynh đã may mắn qua khỏi, xin Bạch huynh hãy lượng xét hành động vượt quyền tặng thuốc trao đổi của Như mỗ với cô nương đây!

Dứt lời ông ta đưa mắt nhìn thiếu nữ kỳ trang với ý ngầm hỏi Bạch Nguyên Chương, xem cô ta nói về công hiệu của viên linh dược có đúng như thế hay không?

Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương nghe nói viên Võ lâm thánh dược của mình luyện chế, lại không chữa được chất độc của mình bị nhiễm, thì bất giác ông ta lộ vẻ ngạc nhiên hình như không tin.

Thiếu nữ kỳ trang bèn điềm tĩnh bước tới bên cạnh gốc cây lạ đưa tay trở một cành bị gãy rồi nhìn Bạch Nguyên Chương cười lạt, hỏi :

- Bạch đại hiệp đã nổi danh võ lâm là một bậc thần y. Chẳng hay đại hiệp có được nghe nói tới loại cây Ma hủ thụ, một loại độc tối lợi hại trong số bách độc tại vùng Nam Hoang bao giờ chưa?

Nghe nói Bạch Nguyên Chương lại ngạc nhiên trầm ngâm giây lâu, rồi mới chậm rãi nói :

- Thì ra cây này là loại cây tối độc Ma hủ thụ sinh sản tại vùng Nam Hoang... Chỉ bị nhiễm trúng một giọt nhựa cũng sẽ tắt thở trong vòng bảy bước...

Thiếu nữ mỉm cười gật đầu. Đoạn, cô ta lại trở khóm dị thảo trong tay Bạch Nguyên Chương nói tiếp :

- Còn giống cỏ này là Kim tuyến hay cỏ Hoàng Đạo bàng. Nào xin mời các vị lại đây, tiểu nữ sẽ chuyện hầu các vị nghe một sự bí mật tại vùng Nam Hoang do bàn tay xếp đặt kỳ ảo của tạo hóa!

Nói tới đây, thiếu nữ lại đưa tay chỉ sang bờ vực núi dưới chân ngọn núi phía nam, và những lùm cây

phía ngoài cánh rừng đào, mà nàng vừa từ trong đó bước ra, rồi mỉm cười nói với mọi người :

- Xin mời các vị hãy nhìn xem, loại cây Ma hủ thụ này chẳng những mang chất kỳ độc tuyệt luân mà khắp Dã Nhân sơn này chỗ nào cũng có mọc nữa.

Bọn Như Thiên Hân ba người, đưa mắt nhìn theo ngón tay trỏ của thiếu nữ, bất giác ai nấy đều sởn gáy ghê sợ!

Thiếu nữ lại mỉm cười nói tiếp :

- Tuy nhiên, loại cây này chỉ có nhựa của nó mới độc, còn vỏ thì lại rắn chắc như sắt.

Người Mèo chúng tôi thường trèo lên ngọn cây ngồi ngủ mà chưa bao giờ xảy ra chuyện gì nguy hiểm! Không hiểu lại sao hôm nay cành cây này bỗng dưng lại bị gãy một nhánh để đến nỗi Bạch đại hiệp suýt nữa mất mạng.

Lúc này, đối với thiếu nữ kỳ trang Nhân Thu Thủy đã có đôi chút thiện cảm, không còn như lúc mới gặp, nên nàng tỏ vẻ chăm chú nghe cô ta kể tiếp :

- Chất độc nhựa cây Ma hủ thụ chỉ có cỏ Kim tuyến là giải trừ được. Nhưng đặc biệt giống cỏ này ngoài công hiệu giải trừ Ma hủ độc thấp ra, không tận dụng vào việc gì được nữa.

Bọn Như Thiên Hân nghe nói lại càng thêm kinh ngạc, vì giống cỏ Kim tuyến kỳ dị và hiếm có như thế ai ngờ chỉ lại dùng để chữa Ma hủ độc mà thôi...

Thấy mọi người lộ vẻ kinh nghi, thiếu nữ kỳ trang lại mỉm cười tiếp lời :

- Sự sắp đặt kỳ diệu của tạo vật là ở chỗ bất cứ nơi nào có cây Ma hủ thụ thì chung quanh gốc cây trong vòng bảy bước thế nào cũng có một chùm cỏ Kim tuyến.

Như Thiên Hân một mặt nghe thiếu nữ kể chuyện, một mặt lấy viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan để lên lòng bàn tay, chuẩn bị đưa tặng thiếu nữ theo như lời đã hứa.

Nhân Thu Thủy lúc này tuy đã có thiện cảm với thiếu nữ nhưng trong lòng nàng vẫn có ý không phục. Bỗng nhiên nàng chợt nhớ tới cuốn Vạn Bách thủ lục của Bàn Hàm đưa tặng lúc trước, bèn gỡ tìm đến thiên chép về Bách độc ra xem. Quả nhiên, trên trang nhất của thiên này, có một đoạn viết: “Nhựa cây Ma hủ thụ mọc ở vùng Nam Hoang có chất kỳ độc chỉ nhều trúng một giọt, sẽ bị tắt thở trong vòng bảy bước. Chất độc này đặc biệt chỉ có loại cỏ Kim tuyến mọc bên gốc độc thụ mới giải được mà thôi”!

Xem xong đoạn chép trong cuốn Vạn Bách thủ lục Nhân Thu Thủy mới thực tâm phục và khẩu phục, mà để yên cho sự phụ nàng chuyển tặng thiếu nữ kỳ trang viên Võ lâm thánh dược không lên tiếng ngăn cản nữa.

Thiếu nữ kỳ trang đưa tay nhận ngay viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan không chút e dè, rồi tươi cười hỏi tiếp :

- Theo lời của Như, Bạch đại hiệp và Nhân cô nương thì các vị đến vùng Dã Nhân sơn này là để tìm gặp Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ tại Bách Thú Nham. Nhưng không hiểu tại sao các vị lại lặn lội đến đây, để gặp phải chuyện nguy hiểm như thế?

Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương mỉm cười chưa kịp đáp thì Nhân Thu Thủy đã đột nhiên lên tiếng hỏi thiếu nữ :

- Tiểu muội muốn hỏi tỉ tỉ trong nào vào Đào Hoa Nguyên và phải đi theo lối nào mới có thể tới được?

Đan Tâm kiếm khách không ngờ ái đồ của ông lại sơ ý hỏi thăm như thế, ông ta đang định lên tiếng khiển trách thì đã nghe thiếu nữ kỳ trang cất tiếng cười khanh khách trả lời với giọng thần bí :

- Trong Dã Nhân sơn, đi đến đâu cũng gặp cây cao rừng rậm, độc xà mãnh thú lại thêm kỳ ôn độc chướng, người vật gặp phải đều vạn tử nhất sanh, chớ làm gì có đào nguyên lạc thổ nào?

Dứt lời, không đợi cho ai hỏi thêm thiếu nữ kỳ trang đã vung tay thi lễ theo lối chào của người Mèo vùng biên giới rồi quay mình dùng một thân pháp như thân pháp Cửu cung liên hoàn bộ nhẹ nhàng uyển chuyển, bước về phía rừng Đào.

Lúc sắp vào tới cửa rừng, thiếu nữ bỗng nhiên cất giọng trong trẻo như chim hoàng oanh hát bốn câu ca:

Gặp suối, chớ uống nước ngọn suối,

Vào hang, nên phòng rắn nóc hang!

Cửu chuyển cửu hồi, xuyên cửu cốc!

Đào hoa thâm xứ, hữu nhân gian

Lời ca cửa thiếu nữ trong vút, ngân vang khiến bọn Đan Tâm kiếm khách ba người cùng nhìn nhau lộ vẻ kinh ngạc! Còn thiếu nữ kỳ trang thì nhẹ nhàng ẩn dạng vào trong rừng đào để lại phía sau giọng ca thánh thót như ru.

Nhân Thu Thủy vừa nhíu mày gọi lên một tiếng “sư phụ” như định nói gì thì đã bị Như Thiên Hân xua tay ngăn cản không cho nàng lên tiếng, và đưa mắt chăm chú nhìn về phía cánh rừng đào bát ngát.

Nhân Thu Thủy nhìn theo tay chỉ của sư phụ nàng bỗng nhiên thấy thiếu nữ kỳ trang đang quay trở ra. Nhưng lần này cô ta đã thi triển ngón khinh công tuyệt diệu, đạp gót lướt nhẹ nhàng trên những cành hoa

mềm mại, mà không gãy nát một cành hoa hay cành lá nào. Nhân Thu Thủy thấy đối phương thi triển một thân pháp kinh công tuyệt diệu như thế thì bất giác nàng cũng phải ngấm ngấm thán phục. Vì nàng biết, những loại thân pháp thành công lượng thặng như Đẳng Bình Độ Thủy và Đạp Tuyết Vô Ngấn cũng không đến nỗi khó thi triển, vì những ngón khinh công này hoàn toàn dùng một hơi chân khí phát xuất từ huyết đan điền, phối hợp với thân bình nhanh nhẹn, chỉ khẽ hạ chân xuống một cái rồi lại nẩy lên ngay với tư thế liên hoàn phi rượt. Nhưng đấng này, thiếu nữ kỳ trang lại cất bước một cách chậm rãi khoan thai thể mà hoa không bị gãy cành cây không bị lung lay.

Trong nét mỹ diệu có nét ung dung từ nơi bình đạm phát hiện công lực cao siêu. Với tuyệt nghệ này, ngoại trừ ân sư nàng đã luyện tới mức siêu quán càn khôn ra, có lẽ trong võ lâm đương thời, không có tới người thứ ba nào nữa!

Giữa lúc Nhân Thu Thủy đang trầm giọng thán phục thì thiếu nữ kỳ trang đã đi hết cánh rừng hoa và từ trên ngọn cây phi thân hạ xuống. Khi gót chân vừa chạm mặt đất thân hình thiếu nữ lại lao vút về phía trước nhanh như một ánh điện chớp chỉ trong một thoáng mắt, nàng đã vượt qua khoảng cách mấy chục trượng, tới đứng trước mặt Như Thiên Hân.

Nở nụ cười như cánh hoa đào, nhìn Đan Tâm kiếm khách và cất giọng oanh vàng :

- Tiểu nữ nhờ sống lâu ngày tại vùng Miêu cương hóa ngoại hiểu rõ được tính chất các loại độc vật nên đã may mắn giúp Bạch đại hiệp giải trừ chất độc. Nhưng nếu không nhờ được Như đại kiếm khách dùng nội gia công lực trợ trợ, thì cũng phải mất một thời gian khá lâu mới chữa khỏi, và khi Bạch đại hiệp tỉnh lại, muốn khôi phục công lực như cũ cũng phải tĩnh dưỡng mất bảy tám ngày. Do đó, công lao không phải một mình tiểu nữ phụ trách hoàn toàn, thế mà tiểu nữ đã nhận hậu tặng một mình nên đã tự thấy rằng có hơi tham lam và đáng thẹn! Tiếc rằng viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan này lại không thể bẻ ra làm đôi được. Cho nên tiểu nữ nghĩ chỉ có cách tặng lại Như đại hiệp một vật nhỏ mọn để đền đáp vậy..

Đan Tâm kiếm khách nghe nói bất giác ông ta cũng phải thán phục về lòng minh bạch thẳng thắn của thiếu nữ kỳ trang.

Tới đây, không đợi Như Thiên Hân lên tiếng thiếu nữ lại nói tiếp :

- Nhưng, Như đại kiếm khách là một bậc tôn sư đương thời võ học tuyệt thế. Còn Bạch đại hiệp là một vị thần y đương thời kiến thức uyên bác. Đối với tặng vật nhỏ mọn của tiểu nữ hình như không đáng kể và cần thiết! Chi bằng để tiểu nữ gửi tặng cho Nhân tiểu muội đây làm món đồ chơi đẹp mắt vậy!

Dứt lời, thiếu nữ cất tiếng cười ròn rã, rồi giơ tay liệng một vật tròn đen nhánh về phía Nhân Thu Thủy...

Giữa lúc Nhân Thu Thủy giơ tay đón bắt tặng vật chưa kịp nhìn xem là món vật gì thì thiếu nữ kỳ trang đã phi thân vọt lên không biến dạng vào trong rừng đào.

Sau khi nhìn theo thiếu nữ kỳ trang khuất dạng. Bạch Nguyên Chương bỗng nhiên cất tiếng lời ngắt nghẻo một hồi thật lâu :

Đan Tâm kiểm khách và Nhân Thu Thủy thấy Bạch Nguyên Chương bỗng nhiên cất tiếng cười như điên như cuồng thì đều gật mình kinh ngạc.

Nhân Thu Thủy không kịp nhìn xem thiếu nữ tặng mình vật gì mà vội vàng ngừng đầu nhìn Bạch Nguyên Chương hỏi giọng hiếu kỳ :

- Ủa, tại sao Bạch tiên bối lại bỗng nhiên buồn cười một cách khoái trá như thế?

Nghe hỏi Bạch Nguyên Chương bèn ngừng tiếng cười đáp giọng cảm khái :

- Bạch Nguyên Chương này thực uổng mang danh hiệu Thần y! Đến ngay tính mạng của mình mà cũng phải nhờ ở tay cô gái Man dân hóa ngoại mới cứu sống được...!

Thấy vậy Đan Tâm kiểm khách vội lên tiếng an ủi :

- Người ta thường khi trăm điều cẩn thận, nhưng khó tránh khỏi một điều sơ sót. Đối với chuyện này, Bạch huynh cũng bất tất phải bận tâm cho lắm! Vì đây chỉ là sự vô ý ngẫu nhiên mà thôi.

Đối với Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương luôn luôn khâm phục, cho nên chỉ nghe lời an ủi, ông đã vội gật đầu khen phải. Tuy nhiên hình như trong thâm tâm, ông ta vẫn chưa được hoàn toàn thoải mái cho lắm.

Giữa lúc đó, bỗng nhiên lại nghe Nhân Thu Thủy la lên một tiếng “ủa” rồi chìa tay cầm tặng vật của thiếu nữ đưa đến trước mặt Như Thiên Hân nói :

- Sư phụ thử nhìn xem, ở vùng Miêu cương hóa ngoại mà cũng có được một vật điêu khắc tinh xảo đến như thế này, quả thực là tuyệt quá!

Nghe nói Như Thiên Hân bèn quay đầu lại nhìn xem món ái đồ đang cầm trên tay, Chỉ thấy vật này có hình dáng tròn và lớn bằng chiếc trứng gà, màu sắc đen nhánh, chung quanh có hình cây cối phong cảnh chạm trổ rất tinh vi Như Thiên Hân bèn cầm lấy nhìn kỹ thấy vật này giống như một cái hột của trái cây lạ, có chất cứng rắn vô cùng. Những nét chạm trổ khéo léo ẩn hiện, so với các danh thủ của Tô Hàng Trung Nguyên có thể nói không kém bao nhiêu!

Vì những hình núi non khe suối đã được chạm trổ một cách rất đầy đủ mà tinh vi. Cả đến những cành lá, ngọn cỏ cũng đều rõ ràng phân biệt! Tối kỳ diệu là hình một vách đá, nhìn thực thể hình chạm chỉ có trên dưới một tấc nhưng đã phối trí với cảnh vật chung quanh rất khéo léo, trông chẳng khác một vách đá thật, hun hút cao hàng ngàn thước. Mà tuyệt nhất là, trên mặt vách đá chạm còn có những đường ngấn rất nhỏ giống như những nét thi từ, chương khúc của những kẻ tao nhân mặc khách đề vịnh...

Như Thiên Hân xem xong, ông ta bèn chuyển cho Bạch Nguyên Chương. Nhìn xem một lúc lâu, Bạch Nguyên Chương cũng không hiểu vật này chế tạo bằng chất gì, nên ông ta đưa trả cho Nhân Thu Thủy, nói :

- Vật này, tuy chỉ là món đồ chơi nhưng sự chạm trổ đã tới mức thần kỳ tuyệt xảo như thế này thì Nhân cô nương cũng nên giữ cẩn thận để làm vật kỷ niệm về sau.

Dứt lời ông ta lại quay sang Như Thiên Hân thắc mắc hỏi :

- Thiếu nữ vừa rồi tuy không chỉ đường lối vào Đào Hoa Nguyên nhưng mấy câu ca của cô ta ngâm nga lúc lâm biệt xem ra hình như có ám chỉ một điều gì phải không Như huynh?

Như Thiên Hân cũng lẩm bẩm nhắc lại lời ca của thiếu nữ kỳ trang một lượt, rồi mỉm cười gật đầu đáp :

- Đúng vậy, lời lẽ câu thứ nhất: “Gặp suối chớ uống nước ngọn suối” hình như có ngụ ý đường vào Đào Hoa Nguyên phải đi dọc theo một ngọn suối. Nhưng trong một dãy núi bao la như thế này có rất nhiều suối, biết con suối nào là đúng bây giờ?

Bạch Nguyên Chương nghe nói cũng trầm ngâm giây lát rồi mới nói :

- Tiểu đệ cũng nhận thấy trong bốn câu ca của thiếu nữ có ngụ ý rất sâu sắc, chúng ta cần phải suy nghĩ kỹ mới tìm hiểu hết ý nghĩa.

Lúc này, Như Thiên Hân hình như chợt hiểu ra điều gì, ông ta bèn mỉm cười nói với Bạch Nguyên Chương :

- Ý kiến của Bạch huynh rất chí lý, lão phu cũng nhận thấy trong câu: “Gặp suối chớ uống nước ngọn suối” hình như hai chữ “chớ uống” có vẻ khoan yếu nhất.

Nghe Như Thiên Hân nói Bạch Nguyên Chương mới chợt hiểu ra vội nổi lời :

- Như huynh thực có óc nhận xét rất tinh tế độc đáo. Hai chữ “chớ uống” phải chăng ám chỉ nước suối có độc? Và như vậy thì giòng suối nào có độc mới là đường vào Đào Hoa Nguyên. Còn câu thứ hai: “Gặp hang nên phòng rắn nóc hang” thì ngụ ý có phần hơi rõ rệt. Tức là trong ý chỉ rõ, chẳng những dọc đường chúng ta phải đi qua hang độc mà còn phải lưu ý đề phòng rắn độc trên nóc động nữa...

Bạch Nguyên Chương chưa dứt lời, thì Nhân Thu Thủy đã cười lạt nhướn mày, với giọng bất phục nói :

- Xem ra cả nàng cũng coi thường chúng ta quá lắm! Với một con rắn nhỏ nhít trên nóc hang đâu thể so ví được con độc xà Thất Tinh Hồng của Ma Mật Ngạn? Và nhất là năm trước vẫn bối đã cùng Vân lão tiên bối bị tên lão quái Tiêu Dao Tử lừa gạt nhốt trong Vạn Long Điện của hãn, để hàng ngày thả rắn độc vào

hãm hại. Số rắn độc của tên lão quái lúc bấy giờ đều là những loại kỳ độc hiếm thấy, thế mà chẳng làm gì được chúng ta, huống chi ngày nay...

Đan Tâm kiểm khách Như Thiên Hân khẽ “Hừ” một tiếng, ngắt lời Nhân Thu Thủy, rồi với giọng có vẻ trách móc :

- Thu nhi chớ nên tự phụ như vậy vì trong thiên hạ biết bao nhiêu người tài giỏi mà không bao giờ lộ diện. Vũ trụ rộng lớn vô cùng thiếu chi chuyện lạ? Chẳng lẽ ngoài các giống rắn độc Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử nuôi dưỡng ra, trong thiên hạ không còn giống độc xà nào mãnh liệt hay sao? Vị cô nương ấy đã đặc biệt lưu ý nhắc nhở thì chúng ta cũng nên cẩn thận đề phòng là hơn.

Bạch Nguyên Chương nghe nói liền cất tiếng cười ha hả, chống chế giúp Thu Thủy :

- Người nào trẻ tuổi mà chẳng có tánh hiếu thắng. Nhưng Nhân cô nương đây, là người xưa nay có tính rất cẩn thận, tuy ngoài miệng nói thế, chớ trong thâm tâm Nhân cô nương đâu dám coi thường, sơ sót. Như huynh bất tất phải nặng lời trách cứ như thế!

Tới đây Bạch Nguyên Chương lại bàn luận ngay sang câu nói thứ ba của thiếu nữ, và giải thích :

- Câu “Cửu chuyển Cửu hồi xuyên Cửu cốc” nếu không có ý nêu lên sự khó khăn để ngăn cản chúng ta vào Đào hoa nguyên, thì cũng cho biết con đường này còn cách đây rất xa, và quanh co khúc chiết khó lòng mà vượt nổi.

Đan Tâm kiểm khách cũng gật đầu tiếp lời :

- Bạch huynh đã suy luận rất đúng. Còn câu thứ tư “Đào hoa thâm xứ hữu nhân gia” theo sự suy xét của lão phu chắc là chỉ chỗ cư ngụ của thiếu nữ vừa rồi, hoặc có thực là vị Đào Hoa công chúa mà chúng ta đang tìm gặp cũng nên.

Bạch Nguyên Chương cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu rồi mới ngừng lên nhìn Như Thiên Hân mỉm cười nói :

- Bạch mỗ vừa bị nhiễm độc mới khỏi, thần trí chưa được tỉnh táo hẳn. Nếu không được Như huynh nhắc tới đây chắc tiểu đệ đã quên mất một điều rất quan trọng. Điều ấy tức là : Chúng ta thử tưởng tượng trong Dã Nhân sơn này làm gì có người Hán cư ngụ mà ngay cả đến người Mèo cũng rất ít nữa. Thế mà thiếu nữ vừa rồi lại luôn luôn tự xưng là dân man di vùng hóa ngoại. Trong khi đó thì dung nghi thái độ của cô ta lại tỏ ra cao sang quý phái nói năng dịu dàng lưu loát võ công cũng cao minh một cách xuất kỳ, nếu cô ta không phải chính là Đào Hoa công chúa Mạnh Tiểu Hà mà là một nhân vật khác thì không hiểu trong vùng Dã Nhân sơn này còn ẩn tàng biết bao tay võ lâm cao thủ nữa?

Nghe xong Nhân Thu Thủy chợt ngừng đầu nhấp môi như định nói gì, bỗng không hiểu tại sao nàng lại cúi đầu làm thinh.

Như Thiên Hân đã phát hiện thái độ này nên ông ta đảo ánh mắt như điện nhìn đũa trò yêu một cái rồi quay sang nói với Bạch Nguyên Chương :

- Hiện giờ, cô gái ấy đã đi xa rồi, chúng ta hãy tạm gác chuyện tìm hiểu xem cô ta có phải là Đào Hoa công chúa hay không. Mà nên chiếu theo lời chỉ dẫn của bọn môn hạ Đồng Cổ Thiên Tôn, cứ vượt qua ba ngọn núi rồi sau đó sẽ tìm ra đường vào Đào Hoa Nguyên...

Dứt lời ông ta liền cùng Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy đồng cất bước nhắm hướng ngọn núi cao phía Tây Nam phóng như bay.

Khi đến chân núi mọi người mới thấy địa thế ngọn núi này đặc biệt kỳ dị. Chung quanh ba mặt là vách đá phẳng tấp như đèo không có lối lên xuống lại còn được bao bọc bởi một đường khe rộng khoảng bốn trượng với chiều sâu thăm thẳm. Vách đá dựng đứng trợ trợ, phẳng lì không một khóm cây cọng cỏ.

Thấy cảnh tượng nguy hiểm như thế, bất giác ba người cũng phải ngừng chân trước bờ vực núi sâu thăm thẳm mà nhìn nhau tỏ vẻ kinh dị...

Như Thiên Hân quét cặp mắt quan sát chung quanh một lượt rồi bảo với Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy :

- Nơi này thực là một địa thế thiên hiểm, vách đá cao chót vót, khe nước sâu hun hút, đúng là một vùng lý tưởng của những kẻ muốn tìm nơi ẩn dật lánh đời. Đào Hoa công chúa Mạnh Tiểu Hà ở sát vách Đồng Cổ Thiên Tôn Lô Chấn Vũ thế này mà còn được hãn ta kính trọng kiêng nể thì đủ rõ thế lực của nàng cũng không phải nhỏ. Nếu lão phu đoán không lầm, thì Đào Hoa Nguyên chắc phải nằm phía bên kia ngọn núi này!

Bạch Nguyên Chương nghe nói tuy cũng nhận thấy có lý, nhưng ông ta vẫn tỏ vẻ nghi ngờ :

- Khe nước này rộng không đầy năm trượng, và vách đá tuy cao hàng mấy ngàn thước, nhưng không phải thế mà không có kẻ vượt qua hay trèo lên được. Và điều lạ nhất là vách đá hiện thời lại phủ bằng một lớp rêu xanh, không một dấu vết gì tỏ ra có người thường qua lại. Cho nên, theo sự phỏng đoán của tiểu đệ, có thể đường vào Đào Hoa Nguyên phải theo một con đường tắt nào khác cũng nên.

Như Thiên Hân mỉm cười gật đầu đưa tay chỉ sườn đèo phía bên tả nói :

- Ý kiến nhận xét của Bạch huynh rất đúng, theo nhận xét của Như mỗi đường vào Đào Hoa Nguyên không cần phải qua khe núi, mà sẽ đi theo đường khe dưới ngọn đèo kia có lẽ đúng hơn.

Bạch Nguyên Chương nghe Như Thiên Hân đoán có vẻ chắc chắn thì bất giác ông ta hơi ngạc nhiên giây lát, đoạn khẽ lắc đầu hỏi :

- Xưa nay Như huynh ít khi nói ra điều gì vô cớ, chắc là Như huynh đã có sự căn cứ vững vàng nào, nên mới đoán định nơi đó có đường vào Đào Hoa Nguyên chứ?

Như Thiên Hân gật đầu đáp :

- Chắc là Bạch huynh mãi để ý biện nhận địa thế nên mới không lưu tâm đến phía dưới đáy khe núi này đây thôi. Cứ nghe tiếng nước chảy dưới chân chúng ta dội lên một cách rất rõ ràng thì đủ rõ chiều sâu của khe núi này cũng chỉ trên dưới năm trượng mà thôi.

Hơn nữa, cách về phía tả độ mười trượng tiếng nước lại chảy mạnh ào ào chắc là nơi đó, đường khe gặp một khúc queo. Dựa theo đó mà suy đoán thì bên tả nhất định phải nằm ở địa thế cao hơn và chắc chắn là hướng ngọn suối. Vậy thì chúng ta không cần phải tìm đường nữa, mà cứ việc đi dọc theo bờ tả là đúng. Bây giờ, Bạch huynh thử nghĩ xem chúng ta có nên tìm cách xuống dưới khe núi đó và tìm đường đi về phía tả hay chẳng?

Nghe Như Thiên Hân nói xong Bạch Nguyên Chương càng thấy khâm phục vị Đan Tâm kiếm khách vô cùng. Vì bất luận về võ công hay cơ trí, mặt nào ông ta cũng cao hơn mình nhiều. Nhất là nghe tiếng nước chảy ngầm dưới đất sâu hàng trăm trượng mà có thể phân biệt được phương hướng, thì quả là ông ta đã có một nhĩ lực linh mẫn và một tầm nhận xét tinh tế ít người bì kịp. Càng nghĩ Bạch Nguyên Chương càng lộ vẻ e ngượng, tự thẹn tài nghệ non kém. Như Thiên Hân nhìn thấu tâm trạng của Bạch Nguyên Chương nên ông ta vội tươi cười giơ tay khẽ vỗ vai người bạn đồng hành nói mấy lời an ủi :

- Bạch huynh với tuyệt nghệ võ lâm thượng thặng, và diệu thuật kỳ hoàng cái thế, đã biệt danh Bình Tung Ngũ Hữu và nổi tiếng giang hồ với những hành động diệt cường bạo giúp kẻ yếu thế. Thường nêu cao tiết tháo qua những khi võ kiếm hát ngao, lộ khí hái thuốc luyện đan, ra tay cứu thế tế nhân, thật xứng đáng với phong độ của một bậc cao nhân kỳ hiệp. Như mỗi lúc nào cũng cảm thấy khâm phục Bạch huynh vô cùng!

Mấy câu của Như Thiên Hân tuy có vẻ tăng bốc, nhưng được nói ra đúng lúc, khiến Bạch Nguyên Chương nghe xong cũng cảm thấy khoái trá, mà nhướng cặp trường mi, ngửa cổ hú lên một tiếng dài, vang động cả núi rừng.

Sau tiếng rú, những thực mặc cảm trong tâm tư như đã tiêu hết, khiến ông ta càng thấy khoan khoái vô cùng!

Tới đây, Như Thiên Hân cũng không còn biết nói gì nữa mà chỉ khẽ mỉm cười rồi cất bước nhẹ nhàng nhảy về phía tả mấy trượng. Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy cũng nối gót nhảy theo.

Khi tới bên cạnh sườn đèo, Như Thiên Hân đứng lại chăm chú quan sát một lúc và đã phát hiện một tảng đá lớn mọc chìa ra phía dưới lưng đèo có thể dùng làm chỗ dừng chân được. Ông ta bèn đợi Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy tới nơi rồi mới hướng dẫn hai người cùng nhảy xuống đứng trên mặt

tảng đá nọ. Vừa đặt chân lên tảng đá bỗng nhiên cả ba người cùng phát hiện trên lớp rêu xanh, hình như có vết chân người mới đạp qua!

Như Thiên Hân bèn cúi xuống cạy tảng rêu lên xem và nói với Bạch Nguyên Chương :

- Dấu chân đạp này hãy còn mới, chứng tỏ có người vừa đi qua đây không lâu. Nhưng cứ theo tài nghệ có thể đi trên ngọn hoa của cô gái vừa rồi, thì chắc chắn không phải là cô ta. Do đó ta có thể đoán biết người vừa đi qua, nếu không phải công lực non kém, thì cũng là cố ý làm ra như thế này, để dẫn dụ chúng ta nhảy xuống, hầu mưu tính một tác dụng gì khác.

Nghe nói, Bạch Nguyên Chương bèn cầm lấy tảng rêu trên tay Như Thiên Hân quan sát kỹ một lúc lâu rồi mới mỉm cười, nói :

- Ý kiến của Như huynh rất xác đáng. Tuy nhiên, theo sự phán đoán của tiểu đệ thì người để lại dấu chân đây chẳng những không phải cô gái vừa rồi mà cũng không phải người trong vùng Đào Hoa Nguyên này nữa!

Dan Tâm kiểm khách không nói gì, chỉ mỉm cười đưa mắt có ý hỏi thăm.

Bạch Nguyên Chương bèn chỉ tảng rêu đang cầm trên tay, nói tiếp :

- Dấu chân trên tảng rêu này có in vết đế giày mà cô gái vừa rồi lại đi chân không.

Chẳng những thế cô ta còn luôn luôn tự xưng là dân vùng Miêu cương hóa ngoại. Cứ xem như thế trong vùng Đào Hoa Nguyên này phải là nơi tụ tập cư ngụ của giống người Mèo.

Mà đã người Mèo thì hầu hết họ đi chân không, cho nên dấu chân mang giày này rất đáng khả nghi.

Nghe xong Bạch Nguyên Chương bày tỏ nhận xét, Như Thiên Hân luôn luôn gật đầu đồng ý, và đang định lên tiếng hỏi lại một vài điều, thì đã nghe tiếng Nhân Thu Thủy gọi giật giọng :

- Sư phụ hãy mau nhìn xem nơi bờ khe dưới gành núi kia!

Dan Tâm kiểm khách và Bạch Nguyên Chương vội cùng nhóm người nhìn xuống theo tay chỉ của Nhân Thu Thủy, chỉ thấy chỗ bờ khe nàng vừa trở có một đường khe hẹp rộng độ một thước mà hình như đường này do người ta tạo thành. Rất có thể đây là con đường tắt bí mật đi vào Đào Hoa Nguyên cũng nên?

Và cũng vì sự phát hiện con đường khe hẹp này mà cả Như Thiên Hân lẫn Bạch Nguyên Chương đều bỏ qua không để ý tìm hiểu thêm về điểm khả nghi của dấu chân mang giày nữa!

Điều này không phải Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương sơ ý hay cầu thả. Mà thực ra, vì cả hai đều là những bậc có tiếng tăm, võ công lại cao siêu tuyệt đỉnh cho nên dù có nghi ngờ, và biết rõ sự nguy

hiểm trước mắt chẳng nữa, cũng không khi nào chịu thối lui.

Trước lúc nhảy xuống dò xét tình hình. Nhu Thiên Hân lo ngại Bạch Nguyên Chương vừa trúng kỳ độc mới khỏi, chưa thực yên tâm trong khi mạo hiểm, cho nên ông ta vội đưa mắt ra hiệu cho Nhân Thu Thủy, rồi mới bảo với Bạch Nguyên Chương :

- Trong khe núi rất tối tăm, hư thực không rõ, đường lại hẹp, chúng ta cần phải chia nhau xuống từng người mới có thể cứu ứng lẫn nhau được. Bây giờ Bạch huynh hãy ở trên này đề phòng, để Như mỗ xuống dò xét trước xem đường khe hẹp này dẫn tới đâu.

Bạch Nguyên Chương cũng không hiểu rõ dụng tâm của Như Thiên Hân. Huống chi đứng trước mặt một vị tài ba cái thế như Đan Tâm kiếm khách, ông ta cũng không dám khoe mẽ trở tài, cho nên ông ta vội gật đầu đồng ý. Như Thiên Hân liền khẽ vung tay áo một cái, bắn tung mình là là xuống khe núi, nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi.

Hạ chân xuống khe đá, Như Thiên Hân phóng cặp mắt sáng như điện nhìn qua một lượt, đã hiểu rõ địa thế trong khe đá tuy hiểm hóc, nhưng không có người phục ngấm để ám toán. Ông ta cũng nhìn thấy phía dưới đường khe đá này có một giòng nước chảy rất mạnh và khi chảy tới đầu đường khe gặp một khúc queo, giòng nước đã bị ngăn lại, khiến bọt nước tung lên trắng xóa như đám sương độc, trông chẳng khác một ngọn thác từ trên cao hàng trăm trượng dội xuống, tiếng nước chảy xối vào vách đá, kêu âm âm như sấm động!

Bắc ngang giòng nước chảy mạnh có một sợi lòi tói bằng sắt. Đầu dây bên này cột vào một hốc đá còn đầu kia xuyên thẳng vào một cửa hang tối om bên phía bờ vực núi đối diện. Sợi lòi tói sắt bắc ngang giòng nước này chỉ cách mặt nước khoảng hai ba thước mà thôi!

Như Thiên Hân quay lại, vẫy tay gọi Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy xuống, trở giòng nước chảy mạnh dưới khe, và cửa hang tối om bên kia bờ vực, chậm rãi nói :

- Giòng nước này là một đường khe nước chảy chứ không phải giòng suối, mà bờ vực đối diện lại là cửa hang. Cho nên địa thế ở đây tuy cũng có nước chảy và có hang động nhưng hình như không hợp với địa thế suối nước và hang động theo như lời ca của cô gái vừa rồi.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Những Bí Mật Của Đào Hoa Nguyên

Bạch Nguyên Chương đưa mắt quan sát tình thế, nhận thấy chỗ đường khe đá hẹp này không có vẻ gì là một yếu lộ thông hành, mà sợi dây sắt bắc ngang dòng nước cũng không được hợp lý lắm. Bởi vì, như vậy thì tất cả mọi người trong “Đào Hoa Nguyên” người nào cũng phải là tay võ lâm cao thủ, xuất quần bạt tụy, khinh công tuyệt đỉnh, mới có thể leo qua sợi dây để ra vào một cách dễ dàng được.

Giữa lúc Bạch Nguyên Chương còn đang phân vân nghi hoặc thì đã nghe Nhân Thu Thủy lên tiếng hỏi :

- Có phải vừa rồi Bạch lão tiên bối phát hiện dấu chân để lại trên lớp rêu là dấu chân của người mới qua đây được ít lâu phải không?

Bạch Nguyên Chương gật đầu đáp :

- Có, ban nãy lão phu đã suy đoán và nhận thấy đúng như vậy.

Nghe nói, Nhân Thu Thủy nhướng cặp mày liễu, hỏi tiếp :

- Nếu đúng như vậy thì nghệ thuật khinh công của người ấy cũng chẳng được cao siêu cho lắm. Làm sao họ có thể đủ sức vượt qua sợi dây nguy hiểm như thế này được?

Bạch Nguyên Chương nghe nói thì mỉm cười nhìn Như Thiên Hân nói :

- Chẳng cần biết đối phương có ý dụ địch hay không, nhưng chúng ta đã tới đâu thì dù không có đường đi cũng không có lý nào thối lui được. Vậy bây giờ tới lượt Như huynh đứng coi chừng đề phòng, để tiểu đệ vượt qua dòng nước, dò xét trước xem sao?

Như Thiên Hân khẽ nhíu mày, giơ tay cản :

- Nếu lúc bình thường. Lão phu ngăn cản thì còn sợ Bạch huynh cho rằng. Lão phu có ý coi thường Bạch huynh. Nhưng tình thế hiện thời thì lại khác, vì Bạch huynh vừa trúng độc mới khỏi, dù có đã được bình phục nhưng cũng khó tránh khỏi phần nào ảnh hưởng đến thể lực. Hơn nữa, giữa chúng ta cũng chẳng xa lạ gì. Vậy để cho được cẩn thận, chuyến này cũng vẫn nên để lão phu mạo hiểm sang trước, có lẽ tiện hơn!

Nghe nói, Bạch Nguyên Chương khẽ mỉm cười lắc đầu với giọng cương quyết :

- Bạch mỗ tuy chẳng may bị nhiễm kỳ độc, nhưng đã được Như huynh và vị cô nương ấy giúp sức chữa

trị, có thể nói hiện giờ chất kỳ độc đã được giải trừ hết hẳn, khi vận dụng chân khí đan điền không còn thấy gì trở ngại nữa. Huống chi, chuyện leo trên sợi dây sắt đi qua khe nước này, đối với Bạch hổ cũng không đến nỗi khó khăn lắm.

Nghe Bạch Nguyên Chương nói vậy, Như Thiên Hân cũng cảm thất rất ngại, không biết tính sao cho phải.

Và giữa lúc nhị lão đang dành nhau qua dây trước, thì Nhân Thu Thủy đã ngậm vận khí đan điền, bắt thành linh phi thân nhảy xéo lên cao bốn năm trượng với chiêu thức “Tiềm Long Thăng Thiên”. Từ trên không nòng lại uốn lưng co rút hai chân, sử dụng chiêu thức “Bạt Vũ Phiêu Vân” nhẹ nhàng đáp xuống ngang sợi dây sắt.

Lúc đó, Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương, muốn ngăn cản cũng không kịp đành phải cấp tốc vận thần công để chuẩn bị giúp đỡ khi Nhân Thu Thủy gặp nguy.

Khi thân hình Nhân Thu Thủy từ trên cao đáp xuống còn cách sợi dây dẫu độ sáu, bảy thước, nòng mới uốn mình, giang hai tay, dùng một chân điểm nhẹ trên sợi dây sắt một cái, với thân pháp khinh công thượng thặng “Xảo Yến Lược Ba” (én sà mặt nước) vọt lên đáp xuống, đi lẹ như bay.

Vì gần đây, công lực của nòng có phần tinh tiến, và nòng cũng muốn để cho sư phụ được đẹp lòng, nên nòng đã cố ý thi triển công lực bằng cách vận chân khí đan điền bình phi liên tiếp hai lần. Và lần đặt chân xuống sợi dây sắt thứ hai, thì thân hình nòng chỉ còn cách cửa hang bên vực núi không đầy ba trượng.

Ai dè, sau lượt đáp xuống này, đã xảy ra chuyện nguy hiểm bất ngờ. Số là khi bàn chân Nhân Thu Thủy vừa điểm trúng sợi dây thì bỗng nhiên sợi dây này trầm xuống, thân hình nòng cũng bị rút theo xuống dòng nước đang chảy mạnh như thác.

Đan Tâm kiểm khách Như Thiên Hân và Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương trông thấy, thấy đều giật mình cả sợ! Nhưng vì sợi dây bị đứt bất thành linh, nên không có cách gì cứu nổi. Hai người đành chỉ biết đứng nhìn Nhân Thu Thủy chới với dưới dòng nước chảy xiết, chờ bị cuốn theo xuống một bờ vực thăm sâu hàng trăm trượng.

Chỗ Bạch Nguyên Chương đứng sát bên cạnh sợi dây sắt cho nên khi thấy Nhân Thu Thủy đột nhiên bị nguy ông ta liền vận hết công lực lên hai cánh tay, cúi xuống chụp xuống sợi dây sắt, hét lớn một tiếng, đem hết công lực toàn thân, hất mạnh sợi dây lên một cái.

Đầu sợi dây bị đứt chìm xuống dòng nước, được Bạch Nguyên Chương dùng sức hất nảy lên một chút rồi lại nhìn xuống ngay, vì sợi dây này đã dài hàng mấy trượng lại gặp dòng nước chảy mạnh quá, cho nên nội công của Bạch Nguyên Chương có thâm hậu đến đâu cũng không thể duy trì được lâu.

Lại nói, khi sợi dây sắt đột nhiên bị đứt, Nhân Thu Thủy hốt hoảng đã giơ tay định chụp nhưng không

trúng nên nàng bị sa ngay xuống dòng nước chảy xiết.

Về phần Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân lúc đó lại càng lo lắng hốt hoảng đến nỗi râu tóc đều dựng ngược cả lên. Mặc dầu có mang một thân võ công hãn thế tuyệt học, nhưng vì khoảng cách quá xa, nên ông ta đành chỉ biết đứng nhìn đưa trò yêu sắp táng thân trong dòng nước chảy xiết.

Và giữa lúc cấp thiết đó, ông ta bỗng nảy ra một ý nghĩ liền đảo mình một vòng vận hết thần công lực, dùng một thế “Thôi Sơn Điền Hải” (xô núi lấp biển) đẩy ra một luồng cách không cương khí nội lực xuống chỗ mặt nước cách mặt Nhân Thu Thủy khoảng mấy thước.

Làm như vậy, Như Thiên Hân cũng tự biết chưa chắc đã có hiệu lực gì nhưng vì nghĩa thầy trò sâu nặng nên ông ta chỉ biết cố gắng hết sức mình mà thôi.

Về phần Nhân Thu Thủy sau khi bị hụt chân té xuống dòng nước, nàng đã kinh hãi thất sắc, và tự biết khó có thể thoát khỏi tai nạn.

Nhưng con người ta, khi gặp gian nguy, gần kề cái chết, thường hay kích động linh trí để tìm phương tự cứu. Cho nên giữa lúc nửa thân mình nàng bị chìm xuống dòng nước thì vì bản năng tự vệ, nàng đã vận hết chân khí lên song chưởng với thế “Linh Âu Phá Thủy” (chim âu rẽ nước) hai tay khê giang ra đập liên tiếp xuống mặt nước và đưa được thân hình nổi lên mấy tấc.

Nhờ chút hiệu dụng đó, linh trí sẵn có của Nhân Thu Thủy được phát huy hết mức.

Nàng đã đề tụ tất cả công lực toàn thân lên hai cánh tay. Tay mặt đập xuống mặt nước, tay trái đẩy về phía trước, nhờ hai luồng sức mạnh dội vào nhau, nàng đã giữ được thân hình đứng nguyên khỏi bị chìm xuống sâu và trôi thêm về phía trước.

Tuy nhiên cách chống đỡ này rất hao tổn chân lực lại thêm dòng nước chảy quá mạnh, chonên nàng chỉ duy trì chống đỡ được một lát, thì thân hình lại bị chìm xuống một ít, và bị dòng nước cuốn theo về phía trước bốn năm thước, rồi đúng ngay vào chỗ hố sâu có vận nước xoáy mạnh như một ngọn thác từ trên cao hàng trăm trượng đổ xuống.

Giữa lúc Nhân Thu Thủy chới với lâm vào tình trạng nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, và đã vô phương tự cứu, bỗng nhiên một luồng cương khí vô hình thổi tới, và đập xuống mặt nước phía trước nàng, cách độ hơn một thước. Luồng cương khí này, có oai lực mạnh mẽ vô song, chẳng những đã cuốn nước bắn lên tung toé, mà cả thân hình Nhân Thu Thủy cũng bị đẩy giao động.

Trong giây phút sống chết cách nhau gang tấc, Nhân Thu Thủy nhờ vẫn bình tĩnh vững trí, khi gặp luồng cương khí nàng đã biết ngay đây là luồng chưởng phong do ân sư nàng thi triển để cứu giúp nàng, do đó, nàng đã lập tức nghĩ được phương pháp tự cứu, bằng cách cố gắng vận dụng dư lực đẩy mạnh song chưởng đón đỡ luồng chưởng phong vừa thổi tới.

Khi hai luồng chưởng phong chạm nhau, Nhân Thu Thủy bị rung động toàn thân, hoa cả hai mắt và ngất đi lập tức, nhưng thân hình nàng đã được luồng cương khí vô hình của Như Thiên Hân đẩy lui về phía sau hơn ba thước...

Đứng trên bờ, Như Thiên Hân biết rõ đứa trò yêu của ông ta chỉ còn một chút sinh cơ mỏng manh này thôi, cho nên ông ta không cần tính toán do dự gì nữa, mà vội vàng vung hữu chưởng đưa thêm một luồng cương khí nữa đẩy bắn thân hình Nhân Thu Thủy vọt lên khỏi dòng nước rớt vào giữa miệng hang tối om phía đối ngạn, nghe một tiếng “huych” và nằm im bất động!

Còn Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương thì vì sợi dây sắt đã đứt, không có cách gì qua được dòng nước, nên chỉ biết đứng nhìn nhau, cau mày thở dài.

Ai ngờ, một lát sau bỗng nhiên sự lạ xảy ra.

Số là, khi đó Nhân Thu Thủy đã tự nhiên tỉnh và đang ngồi dậy giơ tay sửa mái tóc.

Như Thiên Hân kinh ngạc cực điểm vội lớn tiếng gọi :

- Thu nhi, con thử tìm xem lý do tại sao sợi dây sắt bỗng dưng bị đứt? Và có cách nào giúp cho sư phụ và Bạch đại hiệp qua bên đó không?

Nhân Thu Thủy vội bước ra bờ vực núi, xem xét chung quanh một lát rồi lớn tiếng đáp :

- Sư phụ, sở dĩ dây bị đứt bất thành linh như thế là vì đầu bên này có một khoen sắt đã mòn rỉ gần hết. Bây giờ sư phụ tìm cách nào ném được đầu dây đứt đó qua bên này, đồ nhi sẽ dùng tay giữ chặt, là có thể vượt sang được.

Như Thiên Hân bèn theo lời Thu Thủy ngưng tụ thần công ném mạnh đầu dây sắt sang cho nàng bắt lấy rồi cùng Bạch Nguyên Chương tung mình nhẹ nhàng nương theo sợi dây sắt phóng sang bờ vực núi đối diện, nhanh như một làn khói.

Sau khi tới bờ, Như Thiên Hân vội cầm lấy cổ tay đứa trò yên thử xem kinh mạch hơi thở và với ánh mắt hoài nghi, nhìn nàng hỏi :

- Thu nhi, ban nãy sư phụ đã dùng tới sáu thành công lực đánh trúng giữa lưng con một chưởng để đẩy lên bờ vực, đáng lẽ con phải bị nội thương rất nặng mới phải. Vậy mà không hiểu tại sao, con lại chẳng hề hấn gì ngoài một vài bộ phận tạng phủ bị chấn động một chút thôi?

Nhân Thu Thủy mỉm cười đáp :

- Sở dĩ đồ nhi được sống sót là nhờ trong mình có mặc manh áo “lông chim ngũ sắc” của Đỗ Vô Sầu lão tiên bối tặng cho lúc trước. Manh áo này có công dụng chống được tất cả các loại đao kiếm, chưởng

lực một cách rất thần hiệu.

Nghe nói, Như Thiên Hân chột hiểu. Ông ta vội lấy ra một viên linh đan cho Nhân Thu Thủy uống để khôi phục công lực rồi quay sang nói với Bạch Nguyên Chương :

- Đường vào Đào Hoa Nguyên quả thực gian nan, chúng ta vừa mới qua được một khe nước nguy hiểm nay lại sắp bước vào một u động, không rõ bên trong gian hiểm ra sao?

Bạch Nguyên Chương nghe nói liền cất tiếng cười khà khà đáp :

- Mặc dù nguy hiểm đến đâu, nhưng đã vào tới đây chúng ta nhất quyết sẽ phải khám phá cho ra mọi điều bí mật của Đào Hoa Nguyên mới nghe.

Như Thiên Hân cũng gật đầu đồng ý, rồi cùng Bạch Nguyên Chương dẫn Thu Thủy tiến vào u động.

Đường vào u động này rất sâu, càng vào càng tối, hầu như giơ tay không nhìn thấy năm ngón lại luôn luôn có mùi xú ối hôi hám bốc lên theo gió núi âm hàn xông vào mũi ba người.

Vì tối quá, không nhìn rõ cảnh vật trong hang, nên ba tiếng “rắn nóc hang” trong câu ca thứ hai của thiếu nữ kỳ trang càng khiến ba người phải e dè thận trọng nghe ngóng động tĩnh từng bước một, không dám một chút sơ ý.

Mò mẫm quanh co một hồi lâu không thấy một chút ánh sáng nào, mà cũng chẳng gặp một giống rắn rết nào trên nóc hang, trong khi đã ra khỏi cửa hang lúc nào không hay.

Thì ra, phía bên ngoài cửa u động, là một khu rừng già cây cối rậm rạp um tùm, cành lá che kín không lọt được chút ánh sáng nào xuống mặt đất. Lá rụng thối nát phủ từng lớp dày, chẳng trách nào mọi người không phân biệt được bên trong hang với bên ngoài hang.

Nhìn cánh rừng rậm rạp, Như Thiên Hân khẽ cau mày lắc đầu trầm giọng nói :

- Cánh rừng rậm này là một vùng hoang vu từ đời thượng cổ, bên trong, chẳng những nhiều ác xá, mãnh thú, mà lại còn đầy suối độc giết người bất ngờ. Bây giờ, chúng ta hãy lên ngọn cây để nhận định phương hướng đã, rồi sẽ tìm đường sau.

Dứt lời, ông ta liền cùng Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy phi thân lên một ngọn cây cao để nhìn ra chung quanh, bốn bề khu rừng toàn là núi cao chót vót bao bọc không một lối đi. Rừng già kéo dài thành một dãy xa tắp vô tận.

Những dãy núi nối tiếp nhau, sừng sững với vách đá thẳng tắp không lối vượt qua.

Tuy nhiên vì tính hiếu kỳ, nên ba người đã đồng ý phải dò xét cho ra nguyên nhân, chớ không chịu lui

bước. Do đó, cả ba cùng thi triển thuật khinh công thượng thặng, lướt đi trên ngọn cây nhằm phía cánh rừng già thẳng tiến, mặc dầu chưa biết cánh rừng này dẫn đi tới đâu.

Sau khi trở thuật phi hành đi được một lúc lâu, bỗng nhiên, phía trước mặt xuất hiện một cánh rừng đào bát ngát. Vừa thấy cánh rừng này, Bạch Nguyên Chương đã lộ vẻ mừng rỡ nói :

- Như huynh, cánh rừng đào trước mặt kia, chắc chắn là nơi cư ngụ của Đào Hoa công chúa Mạnh Tiểu Hà không sai, quả thực chúng ta đã không uổng công.

Ông ta vừa nói thối đây thì thân hình ba người cũng vừa hạ xuống mặt đất.

Như Thiên Hân đưa mắt quan sát chung quanh một lượt, và cau mày định lên tiếng thì đã nghe Nhân Thu Thủy thốt lời kinh ngạc, đưa tay trở cánh đồng cỏ phía bên mặt nói :

- Sư phụ thử nhìn xem, có phải nơi đây gần chỗ Bạch lão tiên bối bị trúng độc ban sáng không? Chúng ta đã bị thiếu nữ đó đánh lừa, lặn lội nguy hiểm suốt một ngày một đêm, rút cục lại trở về chỗ cũ.

Nghe Thu Thủy nói, nhị lão chưa kịp đáp lời thì từ trong rừng sâu đã có tiếng của thiếu nữ truyền ra trong trẻo như giọng oanh vành, bằng phương pháp nội gia thần công “truyền âm nhập mật” :

- Bọn Miêu dân hóa ngoại chúng tôi may mắn mới được đón tiếp các vị khách Trung Nguyên. Không phải tiện nữ có ý đánh lừa liệt vị tấn công nguy hiểm, mà chỉ cốt để cho các vị có cơ hội được biết qua một vài tình hình địa thế đặc biệt trong vùng mà thôi. Hiện nay, tiện nữ đã hướng dẫn các bậc phụ lão và anh chị em trong vùng đến cung nghinh hiệp giá. Xin kính mời ba vị theo người dẫn đường vào Đào Hoa Nguyên.

Tiếng nói của thiếu nữ vừa dứt, phía bên tả cánh rừng đào đã có ánh lửa xuất hiện.

Đồng thời có tám bó đuốc lớn chi làm hai hàng từ từ tiến ra.

Tám bó đuốc do tám cô gái người Mèo trẻ tuổi khỏe mạnh, mỗi người cầm một cây.

Trên cổ của mỗi cô đều có đeo một vòng hoa ngũ sắc. Khi tối trước mặt ba người, họ đồng một lượt cúi mình thi lễ, nghinh tiếp theo trọng lễ của giống người Mèo.

Bạch Nguyên Chương thấy tám cô gái Mèo hiện thân nghênh tiếp dẫn đường, ông ta bèn đưa mắt nhìn Như Thiên Hân ngó ý để một mình vị khách này làm chủ đáp lời đối phương.

Thấy vậy, Như Thiên Hân liền gật đầu hội ý, rồi với vẻ mặt nghiêm trọng ông ta cũng vận nội gia thần công dùng phép “truyền âm nhập mật” đáp lời thiều nữ :

- Thầy trò Như mỗ và Bạch đại hiệp, đêm khuya tới đây làm phiền rộn xin Công chúa thứ lỗi!

Sau khi dứt tiếng, ông ta đợi cho giọng nói truyền vào tối rừng sâu rồi mới hướng dẫn Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy từ từ bước tới chỗ đứng của tám cô gái người Mèo.

Tám cô gái Mèo đợi ba người tới gần, cúi mình thi lễ một lần nữa, rồi mới quay mình chia ra bốn người đi trước bốn người sau, dẫn bọn Như Thiên Hân đi sâu vào phía rừng đào, thân hình tám cô gái người Mèo này đều tỏ vẻ nhanh nhẹn và cất bước đi lẹ như bay, chứng tỏ họ đều là những người có căn bản võ học khá cao!

Xuyên qua cánh rừng đào độ hơn một dặm tối một cánh đồng cỏ bát ngát.

Tại đây, đã thấy thiếu nữ kỳ trang cùng với hai thanh niên nam độ hơn trăm người Mèo đều trên dưới hai mươi tuổi đứng sấp hàng nghênh tiếp. Trên tay mỗi người đều cầm sẵn một cây đuốc, khi ba người bọn Như Thiên Hân vừa xuất hiện, họ cùng đốt cháy một lượt, khiến cả một cánh đồng cỏ rộng sáng rực như ban ngày.

Thiếu nữ kỳ trang vượt ra trước đội thanh niên Nam nữ người Mèo, cúi mình thi lễ nói :

- Mạnh Tiểu Hà xin thay mặt các bộ lạc dân Mèo thuộc các tỉnh miền Tây Miêu cương, nghênh tiếp hiệp giá ba vị.

Như Thiên Hân cũng vội nghiêm trang cúi mình đáp lễ :

- Bọn chúng tôi mạo muội đến đây, làm phiền rộn đã cảm thấy bất an, nay lại được Công chúa nhọc lòng thân ra đón tiếp tôi khiến chúng tôi càng thêm hổ thẹn vô cùng.

Đào Hoa công chúa khẽ xoa tay mỉm cười nói :

- Như đại hiệp là một bậc trình trung hảo khí, danh vang bốn bể, Bạch đại hiệp là một vị thần y cái thế nổi tiếng giang hồ. Còn Nhân muội cũng là một hiệp nữ số một, số hai trong giới võ lâm trẻ tuổi hiện thời, nay được ba vị cùng quang lâm vùng Man hoang này, khiến tiện nữ cảm thấy vinh hạnh vô cùng. Nếu các vị không chê chỗ cư ngụ của bọn người Mèo chúng tôi chật hẹp thô lậu, thì xin mời các vị quá bộ vào trong Đào Hoa Nguyên để tiện nữ được trọn tình chủ nhân đón tiếp.

Đào Hoa công chúa vừa dứt lời, Bạch Nguyên Chương liền lên tiếng đáp :

- Bạch Nguyên Chương từ xa xôi tới vùng Nam sơn, chẳng may bị nhiễm kỳ độc, nếu không được Công chúa trượng nghĩa ra tay cứu chữa, thì ngày nay đã vùi xác rừng sâu rồi.

Tại hạ đã chịu ơn Công chúa rất nặng, tuy không dám nói đến sự báo đền, nhưng chuyện đến tận nơi để cảm tạ thì là lý đương nhiên. Vậy xin mời Công chúa đi trước dẫn đường...

Lúc này, Nhân Thu Thủy sực nhớ tới con linh điểu Anh Vũ Bích Linh nên nàng cũng lên tiếng :

- Mạnh tử tử, tiểu muội đã từ lâu rất mong mỗi được thưởng thức phong cảnh Đào Hoa Nguyên. Và ngoài ra, tiểu muội cũng còn một vài việc nhỏ lát nữa xin được thỉnh giáo tử tử.

Nghe nói, Đào Hoa công chúa khẽ mỉm cười đáp :

- Chuyện Nhân muội hỏi tử tử đã có thể đoán hiểu được phần nào, để lát nữa, vào tới tộ xá tử tử sẽ xin giải đáp.

Dứt lời, Đào Hoa công chúa liền quay lại phía sau, ra hiệu cho các đội nam nữ người Mèo, cầm đuốc dàn thành đội ngũ dẫn đường, rồi cúi mình thi lễ mời khách.

Bọn Như Thiên Hân ba người cũng mỉm cười đáp lễ, cất bước theo Đào Hoa công chúa, dưới ánh sáng của hàng trăm bó đuốc bập bùng, vượt qua cánh đồng cỏ, tiến vào khu rừng đào trước mặt.

Khi vào sâu phía trong rừng độ hơn một trăm trượng, chỉ thấy nhà cửa Miêu dân cất dọc theo hai bên vệ đường đi, trông rất lộn xộn, không có thứ tự hàng ngũ gì cả. Nhưng dưới con mắt nhà nghề của Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương, thì họ đều nhận ra ngay, đây là một lối kiến trúc bố trí ám hợp với lẽ biến hóa của ngũ hành và âm dương tương sinh tương khắc.

Đi quanh co một lúc lâu, lại tới một cánh rừng cỏ nữa. Cánh đồng cỏ này chiếm một khoảng rộng chừng hơn một trăm trượng vuông, chung quanh có suối nước và những hàng dương liễu buông rũ xanh um. Ở giữa cánh đồng có một tòa nhà sàn bằng tre rộng rãi, lối xây cất và trang trí rất tinh xảo.

Đứng trước thềm nhà sàn, một hàng tám dũng sĩ người Mèo, người nào người nấy đều có thân hình lực lưỡng với cặp mắt sáng quắc, chứng tỏ họ đều là những tay có võ học xuất sắc.

Bốn người đứng đầu hàng bên mặt, mỗi người cầm hai mũi lao bằng sắt, dài độ tám thước, mũi lao nhọn hoắt và sáng loáng.

Bốn người đứng đầu hàng bên trái, mỗi người đeo một tấm da thú rộng. Gài sáu mũi phi đao dài độ bảy tấc, thân phi đao mỏng như lá liễu và ánh thép xanh ngời.

Khi Đào Hoa công chúa dẫn khách tới trước thềm nhà sàn, tám dũng sĩ này cùng reo một tiếng, rồi vòng tay chào theo trọng lễ của người Mèo, rồi nhanh nhẹn nhảy ra sắp thành hai hàng đứng hai bên trông rất hùng dũng, khiến Như Thiên Hân cũng phải gật đầu thánh phục về thân pháp lạ lùng của họ.

Sau khi vào nhà, chủ khách vừa an tọa thì bỗng nhiên thần sắc của Đào Hoa công chúa lộ vẻ nghi hoặc, lắng tai nghe ngóng, và hình như nàng đã phát giác có tiếng động kỳ dị từ phía xa vắng đến.

Cả Như Thiên Hân cũng thoáng nghe có tiếng động khác lạ, và ông ta dự cảm như có chuyện sắp xảy ra. Tuy nhiên, ông ta vẫn thản nhiên như thường, chỉ có cặp mắt lộ thần quang sáng quắc, ngầm để ý quan sát thái độ của Đào Hoa công chúa Mạnh Tiểu Hà mà thôi.

Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy thấy Đào Hoa công chúa đột nhiên biến sắc, thì bất giác họ đều có ý kinh ngạc, không hiểu sắp có biến cố gì.

Sở dĩ họ kinh ngạc đây, không phải là võ công của họ yếu kém, mà vì tiếng động khác lạ vừa rồi, chỉ khẽ văng lên một thoáng rồi tắt ngay, lại gặp giữa lúc họ không chú ý, cho nên họ không thể nào suy đoán được rõ nguyên do.

Giữa lúc một già một trẻ chưa đoán hiểu sắp có chuyện gì xảy ra, thì bỗng nhiên từ bụi rậm phía sau hàng dương liễu cách bên tả lối mườì trượng, có tiếng “soạt” rất nhẹ, nghe như tiếng tà áo bay của một nhân vật có võ công rất cao siêu vừa phi thân nhảy đi!

Lúc này, Bạch Nguyên Chương đã hiểu rõ lý do Mạnh Tiểu Hà vừa đột nhiên biến sắc, ông ta vội thò tay vào túi bốc một nắm “Đoạt Mệnh thần châm” định phóng đi, nhưng ông ta sức nhớ, dưới tay chủ nhân Đào Hoa Nguyên có rất nhiều dũng sĩ, võ công cao siêu, đâu cần tới mình phải can thiệp. Cho nên, ông ta lại lẳng lặng thu hồi nắm “Đoạt Mệnh thần châm” về chỗ cũ.

Giữa lúc đó, Nhân Thu Thủy cũng phát hiện tiếng động và chú ý nhìn về hướng bụi rậm phía sau hàng dương liễu. Riêng Đào Hoa công chúa Mạnh Tiểu Hà cho thấy nàng khẽ nhếch mép cười nhạt một tiếng, chớ không nói gì.

Lúc này, Nhân Thu Thủy không cần suy đoán nàng cũng đã hiểu, đang có kẻ lạ lén vào dò xét trong Đào Hoa Nguyên, nhưng không rõ kẻ đó là ai? Và lén vào đây do thám chuyện gì?

Lại nói, bóng người lén vào Đào Hoa Nguyên quả nhiên khá lợi hại. Vì mọi người trong nhà chưa có ai cử động gì mà xem ra, hình như họ đã có ý cảnh giác rồi. Cho nên, từ chỗ có tiếng động nhẹ phía sau hàng dương liễu, rồi bỗng nhiên có hai bóng đen vọt lên cao năm sáu trượng khẽ chao một cái trên không, rồi tà lao vút về hướng đông bắc.

Trong lúc hai bóng đen vừa vọt lên không, liền có hai tiếng “vút, vút”, tiếp theo là hai mũi lao sắt từ tay hai dũng sĩ người Mèo, bay vút về phía rặng dương liễu. Mũi lao đã đi vượt qua dưới gót chân hai bóng đen, cắm ngập vào thân cây dương liễu làm lay động cành lá rào rào.

Song song với hai đồng bọn vừa ném lao, hai dũng sĩ người Mèo khác, cũng đồng thời hét lớn một tiếng, thi triển thân pháp khinh công thượng thặng với thế “Tiềm Long Thăng Thiên” lao mình đuổi theo đối phương, và cũng vung tay ném ra một lượt, hai mũi phi đao bay xẹt về phía bóng đen chạy trốn, làm thành hai vệt sáng như hai luồng điện chớp.

Hai dũng sĩ ném phi đao này, đều thuộc loại cao thủ số một trong Đào Hoa Nguyên và tuyệt kỹ ném đao của họ rất tuyệt diệu. Thế mà hai bóng đen vừa rồi vẫn nhẹ nhàng tránh thoát một cách dễ dàng, thì đủ rõ họ chẳng phải là lũ tầm thường. Nhất là mỗi bước nhảy của họ cũng cao có tới năm sáu trượng. Đủ tưởng tượng khinh công của họ cao tới mức nào.

Chỉ thấy hai mũi phi đao vừa xẹt tới, thân hình hai bóng đen liền đảo mình chao xuống sát mặt đất, nhường cho phi đao bay trượt đi, rồi lại khẽ búng người một cái, bắn đi hàng mấy trượng, chẳng khác một mũi tên xẹt.

Nhìn cách tránh né, phi hành của đối phương, Nhân Thu Thủy không khỏi ngấm ngấm kinh hãi về tài nghệ của hai bóng đen lén đột nhập Đào Hoa Nguyên, chẳng những họ có võ công cao siêu mà cả về có trí và kinh nghiệm giang hồ cũng rất già dặn. Lối chao mình là xuống đất, rồi lại búng người vọt đi, thật là một thân pháp rất tài tình, vừa tránh né được ám khí, vừa dễ dàng thoát khỏi sự truy tung tập kích của các tay dũng sĩ người Mèo khác.

Quả nhiên ý nghĩ của Nhân Thu Thủy chưa dứt, thì đã có nhiều tiếng “vút, vút... vù vù” của hàng loạt phi đao và tên nỏ bắn tới tấp về phía hai bóng đen. Nhưng thân hình của họ lúc đó đã nhanh nhẹn khôn tả, chỉ thấy họ khẽ lách mình vài cái là đã biến dạng vào trong bóng đêm dày đặc.

Nhân Thu Thủy thấy bọn dũng sĩ người Mèo không chặn bắt được hai bóng đen đột nhập Đào Hoa Nguyên, nàng liền liếc mắt xem cử chỉ và hành động của Đào Hoa công chúa ra sao. Nhưng chỉ thấy nàng ta vẫn ngồi nguyên trên ghế, mặt thoáng lộ vẻ giận một chút rồi lại bình thản như thường.

Thấy vậy, Nhân Thu Thủy lấy làm ngạc nhiên. Vì phía ngoài Đào Hoa Nguyên có địa thế thiên nhiên kỳ hiểm, bên trong là dũng sĩ hảo thủ người Mèo, canh gác giới bị rất nghiêm ngặt, thế mà có người dám đột nhập, ra vào tự do. Trong khi đó, Đào Hoa công chúa Mạn Tiểu Hà, chủ nhân tại đây, lại thản nhiên như không, chẳng buồn đứng dậy đuổi bắt kẻ địch, thì quả là một hiện tượng trái với lẽ thường võ lâm xưa nay.

Trái lại lúc đó, Đào Hoa công chúa lại quay sang hỏi Như Thiên Hân :

- Chắc Như đại hiệp rất lấy làm lạ về việc tại sao tiện nữ lại để cho người ta vào tận Đào Hoa Nguyên mà không ngăn chặn đón bắt chớ gì? Sở dĩ tiện nữ để cho bọn chúng dễ dàng tẩu thoát, là vì ban nãy tiện nữ có thoáng nghe tin hiệu cáo cấp cầu viện của “Bách Thú Nham” có chuyện gì xảy ra mà chúng phải báo động như thế. Chẳng hay ba vị từ Trung Nguyên ra vùng Nam hoang này, có còn bạn đồng hành nào đi sau nữa hay không?

Nghe nói, Nhân Thu Thủy giật mình biến sắc.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Lục Đấu Song Hung

Như Thiên Hân cũng thoáng lộ vẻ lo âu, khẽ cau mày đáp :

- Cùng đi với lão phu ra vùng Nam Hoang, còn có hai người nữa, một người là Cổ Phiêu Hương cô nương, cao đồ của Thủy Vi Tiên Tử Nhuế Băng Tâm. Và một người là Phó Thiên Lân, sư đệ đệ của lão phu. Nay ở Bách Thú Nham đã có tín hiệu cáo cấp chắc là hai người ấy đã ra tay xung đột với bọn thủ hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ rồi cũng nên? Và căn cứ theo đó thì hai tên vừa ở đây tháo lui, chắc là...

Không đợi Như Thiên Hân dứt lời, Đào Hoa công chúa Mạnh Tiểu Hà đã lên tiếng :

- Ngoại trừ hai gã hung đồ Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn ra, không còn kẻ nào có can đảm xâm nhập vùng cấm địa thuộc Đào Hoa Nguyên của tiệp nữ. Không phải Mạnh Tiểu Hà có ý khoe khoang trước mặt ba vị, nếu đêm nay bọn chúng không thừa cơ lúc tiệp nữ bận rộn đón tiếp ba vị, mà lén lút theo vào, thì dù thân thủ của chúng có cao siêu hơn thế nữa, cũng khó lòng mà lọt được vào đây theo như ý muốn! Bây giờ, Bách Thú Nham đã có tín hiệu cầu cứu, và hai gã hung đồ cũng đã hấp tấp tháo lui, chúng ta chẳng cần biết có phải là hai vị Phó, Cổ đã tới hay không, mà cũng nên để ý quan sát thử xem cho biết rõ hư thực, hầu kịp thời ứng phó khi cần.

Đề nghị của Đào Hoa công chúa rất hợp với ý muốn của Nhân Thu Thủy, cho nên nàng đã đứng dậy trước tiên, với vẻ mặt bồn chồn lo âu khôn tả.

Trong khi đó, Như Thiên Hân tuy cũng hết sức lo ngại về sự an nguy của Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, nhưng ông ta còn ngại, vì chủ nhân chưa xuất động mà không tiệp để lộ nhược điểm của mình. Cho nên khi thấy Nhân Thu Thủy hốt hoảng đứng dậy, ông ta bèn khẽ đằng hắng một tiếng, định ngăn cản thì đã thấy Đào Hoa công chúa tươi cười nói :

- Như đại hiệp bất tất phải quá phần câu nệ lễ tiết, và Nhân tiểu muội cũng chớ nên bồn chồn lo lắng làm chi. Vì giữa Đào Hoa Nguyên và Bách Thú Nham còn cách hai dãy núi cao nguy hiểm. Dù Lôi Chấn Vũ và Phi Nam Kỳ co thân pháp khinh công nhanh đến đâu chẳng nữa, cũng phải mất một thời gian tương đương mới có thể về tới sào huyệt của chúng được. Trong khi đó chúng ta có một đường tắt, nằm về phía đông bắc Đào Hoa Nguyên, tức là ngọn kỳ phong nằm ngang, chĩa ngọn về phía Bách Thú Nham mà người địa phương thường mệnh danh là ngọn “Long Giốc phong”. Để hiểu rõ, tiểu nữ dẫn ba vị lên ngọn kỳ phong này quan sát cho hiểu rõ hư thực của Bách Thú Nham trước, rồi sẽ tìm cách định đoạt sau.

Dứt lời, Mạnh Tiểu Hà liền đứng dậy thân dẫn ba vị quý khách, đem tám tên thị nữ và tám dũng sĩ rời

căn nhà sàn, nhằm hướng đông bắc cất bước.

Đường đi qua một cánh đồng trống, qua mấy khu dân cư dẫn tới một rừng đào sầm uất.

Tới đây, Đào Hoa công chúa bèn ngừng bước quay lại mỉm cười trở tay về phía rừng đào nói với bọn Như Thiên Hân :

- Để lên núi cho được mayu chóng, xin mời ba vị theo tiện nữ dùng thân pháp “Đạp Hoa Phi Độ” vượt qua cánh rừng đào này, cho đỡ tốn thì giờ.

Bọn Như Thiên Hân ba người, đều mỉm cười gật đầu đồng ý, nhưng trên nét mặt người nào người nấy đều lộ vẻ lo lắng vô cùng. Nhất là Nhân Thu Thủy, sau khi nghe tin Bách Thú Nham phát tín hiệu cáo cấp, thì nàng có cảm giác cho rằng, thế nào Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương cũng đã tới Dã Nhân sơn, và nàng còn tưởng ra những cảnh giao đấu rừng rợn như: Cổ Phiêu Hương vũ lộng thanh Thiên Lam độc kiếm, liều mình ác đấu cùng bọn ác đồ mãnh thú môn hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn. Hoặ cảnh Phó Thiên Lâm sử dụng thanh kiếm vô danh của Công Tôn Đình trao tặng, độc chiến với ba con “Khí đột tóc vàng” và ba con “Hoàng kim ngao vương”, tình trạng rất là nguy ngập, v.v....

Giữa lúc Nhân Thu Thủy đang bồn chồn lo lắng, thì Đào Hoa công chúa đã nhẹ nhàng phi thân lên đỉnh ngọn rừng đào!

Như, Bạch nhị lão cũng nhìn nhau trao đổi ý kiến một cái, rồi đồng lướt, vung cánh tay áo rộng phất phơ, phi vọt thân hình lên không, lướt theo phía sau Đào Hoa công chúa.

Còn lại mười sáu tên nam nữ người Mèo, tuy đều là những hảo thủ được tuyển lựa kỹ càng trong số các võ sĩ tại Đào Hoa Nguyên, nhưng so với bốn vị chủ khách thì họ còn thua kém rất xa! Chính họ cũng tự biết; không có đi trên ngọn cây cành lá, nên họ đành phải xuyên rừng đi theo phía bên dưới.

Còn phía trên, chủ khách bốn người đều thi triển thân pháp khinh công thượng thặng, phi nhanh như nước chảy mây trôi.

Đào Hoa công chúa cất bước rất nhẹ nhàng, thoạt trông có vẻ chậm chạp, nhưng thực ra rất nhanh. Trong lúc phi hành có đôi khi nàng cố ý thi triển hết nhất thân sở học, lướt đi như một ánh điện chớp. Chẳng khác một vị nữ tiên ngự phong phi hành!

Như Thiên Hân cũng nhẹ nhàng, ung dung cất bước, theo sát Đào Hoa công chúa, lúc nào cũng giữ khoảng cách trong vòng hơn một trượng không kém.

Bạch Nguyên Chương mặt luôn luôn tươi cười, ống tay áo rộng nhẹ nhàng vung vẩy, đi song song ngang hàng với Như Thiên Hân.

So sánh với mọi người, Nhân Thu Thủy có phần kém hơn một chút. Tuy nàng cũng cố gắng theo kịp

được mọi người, nhưng đôi khi thân hình nhảy lên đáp xuống có làm rơi rụng một hai cánh hoa!

Một lát sau, dưới sự hướng dẫn của Đào Hoa công chúa, Như, Bạch nhị lão và Nhân Thu Thủy ba người, đã vượt qua cánh rừng đào sầm uất, băng qua một sườn đồi, bắt đầu trèo lên một ngọn kỳ phong có hình thế rất là quái dị.

Danh sơn kỳ phong trong thiên hạ có biết bao nhiêu mà kể nhưng chưa có ngọn nào kỳ dị như ngọn núi này. Vì mọi ngọn núi khác, thông thường đều mọc từ dưới chân thẳng lên cho tới chót đỉnh giáp tận mây xanh cũng vậy. Duy chỉ có ngọn “Long Giốc kỳ phong” này lại có hình thế kỳ dị, đặc biệt là từ dưới chân mọc lên cao độ mười trượng, thì núi bắt đầu mọc ngang, nằm xiên xiên ra ngoài khoảng không hàng bảy tám mươi trượng, trông chẳng khác một chiếc độc giác của một con thươg long to lớn kỳ dị.

Gần tới chót núi, lại có ba bốn cây cổ tùng mọc xum xuê càng làm tăng thêm vẻ kỳ bí của ngọn núi thêm hiểm đặc biệt này.

Đào Hoa công chúa tiến lên trước, phi thân tới tận chót núi, phóng mắt nhìn về phía một bãi đá phẳng phẳng xa, thấy có một đạo kiếm quang màu lam đang lên xuống lấp loáng như một con Thấn Long quấy phức. Ngoài đạo kiếm quang màu lam này, còn có một đạo bạch quang, trông tựa một dòng suối bạc quanh co uốn khúc chảy trên mặt đất. Chung quanh hai đạo lam quang và bạch quang có vô số những đốm đen lớn nhỏ bất nhất, vây bọc lui tới hàng đàn.

Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy cũng lần lượt trước sau bước tới, nhìn xuống, thấy hai đạo hàm quang màu lam và màu bạc thì họ đoán biết là Cổ Phiêu Hương và Phó Thiên Lân hai người đã tới Dã Nhân sơn và đang cùng lũ môn hạ ác thú của Đồng Cổ Thiên Tôn động thủ giao đấu.

Đào Hoa công chúa đưa tay trở đạo kiếm quang màu lam quay lại nhìn Như Thiên Hân khẽ cau mày hỏi :

- Như đại hiệp, có phải người sử dụng đạo kiếm quang màu lam kia là môn hạ của “Thúy Vi Tiên Tử” hay không?

Như Thiên Hân đã biết rõ tâm ý của Đào Hoa công chúa nên khi nghe hỏi, ông ta khẽ cau mày trầm ngâm một lúc rồi mới đáp :

- Công chúa nói rất đúng, nàng ấy chính là Cổ Phiêu Hương cô nương, đồ đệ đặc ý của Thúy Vi Tiên Tử Nhuế Băng Tâm. Tâm tình tư chất vị cô nương ấy đều khá và điểm nào cũng có phần xuất sắc siêu nhân, nhưng khiếp hãi thủ đoạn ra tay hơi ác độc một chút.

Đào Hoa công chúa lộ vẻ tươi cười, nói :

- Như đại hiệp quả thực là một bậc minh lý, xét đoán sành sỏi, tiểu nữ rất lo ngại, khi tên lão quái Phí Nam Kỳ về tới sào huyệt, hẳn thấy đồ đệ môn hạ của hắn bị thương vong chết chóc năm la liệt thế kia thì

đời nào hấn chịu nhần nhục nương tay? Khi đó, hai vị Phó, Cố, tuy có là môn đệ danh gia nhưng vì tuổi tác kinh nghiệm và công lực hỏa hầu cũng còn non kém rất nhiều so với hai tên lão quái đó. Cho nên, tiểu nữ rất e ngại, sợ rằng chưa chắc hai người đã địch nổi bọn chúng.

Nghe nói, Như Thiên Hân luôn luôn gật đầu đồng ý nhưng ông ta chưa kịp đáp, thì đã nghe Nhân Thu Thủy tiếp lời hỏi :

- Mạnh tí tí, bây giờ chúng ta đã biết Lân ca ca và Cố tí tí đang gặp kình địch nguy hiểm, vậy thì chúng ta có cách nào tiếp ứng cho mau chóng được không?

Bạch Nguyên Chương cũng lộ vẻ lo âu nhìn Đào Hoa công chúa hỏi dồn :

- Xin Công chúa cho biết, dưới chân ngọn kỳ phong này có con đường tắt nào đến Bạch Thú Nham được trước để giúp đỡ Cố Phiêu Hương và Phó Thiên Lân khỏi bị hại về tay hai tên lão quái Lôi Chấn Vũ và Phí Nam Kỳ hay không?

Đào Hoa công chúa khẽ lắc đầu chậm rãi, đáp :

- Dưới chân ngọn kỳ phong này, tuy có một con đường mòn, nhưng bây giờ thì đã muộn quá rồi, xin mời ba vị hãy nhìn xem kìa!

Vừa nói, Đào Hoa công chúa vừa đưa tay trở về phía sườn núi bên mặt. Bọn Như Thiên Hân nhìn ngón tay trở của nàng, chỉ thấy hai chấm đen nhỏ đang vượt qua một ngòi nước và chạy nhảy như bay về hướng Bách Thú Nham.

Trong chớp mắt, hai chấm đen đã về tới đích.

Khi tới nơi, một bóng đen bỗng bắn vọt lên cao hàng năm sáu trượng, lao đầu chụp xống vàng kiếm quang màu lam. Còn một bóng đen khác thì đưa tay rút một món binh khí rất kỳ lạ. Bạch Nguyên Chương vội chú ý quan sát và lộ vẻ kinh hãi vô cùng. Vì ông ta nhận ra món binh khí kỳ lạ đó chính là cây “Cửu Chuyển Tam Hoa Ngọc Như Ý” oai chấn giang hồ của Nam Hoàng Hạo Đạo mà xưa nay hấn ít khi dùng tới.

Lại nói về trường hợp của Phó Thiên Lân và Cố Phiêu Hương, khi ra tới vùng Nam Hoang, may nhờ có Phó Thiên Lân lúc trước đã được đi cùng với Bách Cầm Tiên Tử Công Tông Đình, từ Mãng thương sơn đến Bách Thú Nham một lần, cho nên chàng còn mang máng nhớ được phương hướng và đường lối và Bạch Thú Động.

Nhưng khi đến cửa động, hai người đã bị bọn ác miêu môn hạ Đồng Cổ Thiên Tôn đón tiếp một cách rất kiêu ngạo vô lễ, không như đối với toán Đan Tâm kiếm khách vừa tới trước. Cho nên Cố Phiêu Hương đã không dẫn được cơn nóng giận mà đã sử dụng Thiên Lam độc kiếm, chém bay đầu hai gã ác miêu hung cường nhất trong bọn.

Thấy vậy, Phó Thiên Lâm hơi cau mày lộ vẻ lo ngại thì Cổ Phiêu Hương đã cất tiếng cười khanh khách, bảo chàng :

- Phó đệ chớ nên giữ lòng nhân hậu quá như thế, vì hai tên lão quái và bọn nghiệt đồ môn hạ của chúng đã táng tận lương tâm, không còn phương thế nào cứu vãn lôi cuốn được nữa. Chúng ta đã từ Trung Nguyên ra tới đây để tiêu trừ bọn võ lâm bại hoại, thì còn đợi gì mà không thẳng tay tiêu diệt cho hết lũ hung đồ này đi... Nào, Phó đệ hãy cùng tỉ tỉ dùng song kiếm liên hoàn, giết sạch bọn này một trận cho sướng tay!

Mấy câu nói của Cổ Phiêu Hương lời lẽ rất nghiêm chỉnh. Hơn nữa, nàng cũng đã ra tay sát hại đối phương rồi. Cho nên, Phó Thiên Lâm cũng buộc lòng phải sử dụng thanh Cổ kiếm vô danh hợp sức cùng thanh Thiên Lam độc kiếm của Cổ Phiêu Hương, để truy sát bảy ác thú và lũ ác miêu môn hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn. Và thanh cổ kiếm trong tay chàng vừa loé lên một vầng kiếm quang màu bạc, thì đã có năm sáu tên ác miêu bị bay đầu táng mệnh...

Lúc này lũ miêu đồ hung ác mới rõ sự lợi hại! Cho nên, một mặt, chúng nổi “hiệu còi” báo động các cấp với hai tên lão quái đang lén theo bọn Như Thiên Hân vào Đào Hoa Nguyên và một mặt, chúng thả tất cả ác thú trong Bách thú động ra, vây chặt lấy đối phương liều chết chống cự. Nhưng oai thế song kiếm của Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương lại rất dũng mãnh, nên khi hai tên lão quái nghe tín hiệu cáo cấp chạy về tới sào huyệt, thì trên Bách Thú Nham đã ngổn ngang xác chết của người và thú, máu chảy thành ngòi, trông rất thê thảm...

Xưa nay, Đồng Cổ Thiên Tôn vẫn tự coi là bá chủ tại vùng Dã Nhân sơn, không ai dám xâm phạm trên chọc,na nhìn thấy thảm cảnh như vậy, thì không sao dẫn được tức giận, hăn đã gầm lên những tiếng vang dội như một con mãnh thú bị thương định nuốt sống đối phương lập tức. Nhưng đến khi nhìn thấy thanh Thiên Lam độc kiếm trong tay Cổ Phiêu Hương, thì bất giác, hăn lại sững sờ ngạc nhiên hỏi :

- Con ranh này, có phải mi là “Hồng Y La Sát” đồ đệ của Nhuế lão bà đấy không?

Cổ Phiêu Hương thu kiếm đứng ngạo nghễ đáp :

- Đúng đấy, hai tên lão quái chúng bây, là những kẻ không biết thuận nghịch gì cả, mà đã táng tận lương tri, dám ra tay ám hại Đan Tâm Kiêm Khách và ân sư ta tại giữa cuộc sát huyết minh thế, đông đủ các anh hào bốn phương, thì thử hỏi, mi còn mặt mũi nào, đáng nhắc đến danh hiệu của ân sư ta nữa?

Nghe mấy lời mắng nhiếc, Lôi Chấn Vũ lại càng tức giận tràn hông. Hăn gầm lớn một tiếng như cộp rỗng, thân hình bay vọt lên cao hơn bốn trượng, lộn người quay đầu trở xuống xòe hai bàn tay to lớn như hai chiếc quạt nan, với mười ngón tay đầy móng nhọn hoắt như những chiếc móc câu, chụp xuống đỉnh đầu Cổ Phiêu Hương, kèm theo một luồng gió rít ào ào!

Từ khi Cổ Phiêu Hương thấy hai tên lão quái đã nghe tín hiệu cáo cấp của lũ thủ hạ, mà kịp thời hạy về

sào huyết thì nàng đã lưu ý đề phòng. Đến nay lại thấy tên lão quái Lôi Chấn Vũ, trong lúc tức giận ra tay với một oai lực dũng mãnh ghê gớm thì cũng hơi sồn lòng. Nhưng vì xưa nay nàng vốn là người có tính kiêu ngạo. Ngoài Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân và ân sư ra, nàng chưa hề phục tùng ai bao giờ. Cho nên, khi thấy lão quái ra tay tuy nguy hiểm, nhưng nàng chỉ khẽ nghiêng mình đảo chân nhích về bên phải nữa bước tránh khỏi mặt chánh của luồng chưởng phong “Thiên Ngoại La Hồng” của đối phương. Đồng thời, tay tả của nàng khẽ lật ngược, đẩy ra một luồng cách không chưởng lực, với một sức nhu kinh vô hình, đánh thuốc từ dưới lên trên. Kế đó, thanh Thiên Lam độc kiếm bên tay mặt nàng, cũng thuận thế sử dụng một tuyệt học “Khống Tước Hồi Tường” tỏa ra một vòng kiếm quang màu lam chói lọi. Chỉ nghe mấy tiếng “ôi, ối...!” thê thảm, hai tên ác miêu đứng bên cạnh vừa vác lao xông vào đánh lén, đã bị luồng kiếm quang của nàng tiện đứt cả đầu người lẫn đao máu phun tung tóe khắp mặt đất...

Trong khi đó, luồng chưởng phong bên tay tả của nàng tung ra chạm vào luồng chưởng phong của tên lão quái từ trên không chụp xuống, đã bị dội lại, tê nhức cả một cánh tay, và tạng phủ cũng thấy rung động, khiến nàng không khỏi giật mình kinh hãi, mà vội vàng đảo bước tung mình, nhảy xéo sang bên cạnh hơn một trượng, đúng ngay chỗ tên lão quái Nam Hoang Hạt Đạo trong khi tên này đang múa cây Bích Ngọc Như Ý bên tay mặt sử dụng chiêu thế “Phiên Vân Phúc Vũ”, gạt bản thanh Cổ kiếm vô danh trong tay Phó Thiên Lân. Đồng thời cây “Tiêu Hồn bảo trượng” bên tay tả hẳn, thuận thế sử dụng liên tiếp hai thế “Thiên Đài Chỉ Lộ” “Nguyệt Hạ Thôi Môn” điểm ngay hai trọng huyết “Thất Khảm” và “Kỳ Môn” trước ngực Phó Thiên Lân.

Vì vậy, khi thân hình Cổ Phiêu Hương chưa chấm đất thì thanh kiếm trong tay nàng đã tỏa thành một vòng kiếm quang chói lòa chặt ngay cổ tay tả Nam Hoang Hạt Đạo để hóa giải thế công của hẳn!

Tên lão quái đạo này, tuy cặp mắt đã mù, nhưng nhĩ lực của hẳn linh mẫn dị thường, khi kiếm phong của Cổ Phiêu Hương vừa xẹt đến, hẳn đã kịp thời ứng biến, trầm cổ tay dựng ngược cây bảo trượng lên để chống đỡ. Một thanh thần kiếm tuyệt đại và một cây bảo trượng hẳn hữu chạm nhau phát tiếng “coong, coong...” như tiếng chuông rền...

Sau khi lưỡi kiếm chạm vào cây gậy của đối phương, Cổ Phiêu Hương thấy gan bàn tay bị nóng ran, nàng vội vàng cau mày, mượn đà xoay người một vòng, với một chiêu “Tiên Nữ Tán Hoa” rất xảo diệu múa kiếm tỏa thành một vòng kiếm ảnh sáng chói, tiếp tục chụp xuống đầu Phí Nam Kỳ.

Phó Thiên Lân cũng thừa lúc Cổ Phiêu Hương tấn công đối phương hai thế kiếm liên tục, chàng vội vàng vận dụng công lực toàn thân lên cánh tay mặt, vung thanh Cổ kiếm gạt mạnh cây Bích Ngọc Như Ý của Phí Nam Kỳ sang một bên, đồng thời hai bên hai gót chân soay mạnh mấy vòng thanh thần kiếm được biến sang chiêu thế “Đảo Quyền Cuồng Lan” chém ngược vào giữa luồng kinh phong từ phía sau đang dồn tới!

Trong lúc xoay mình, múa kiếm, đón đỡ luồng chưởng phong phía sau lưng, chàng còn vận công lên tả chưởng đẩy ra một luồng kinh khí hùng hậu, phối hợp với chiêu thức “Tiên Nữ Tán Hoa” của Cổ Phiêu

Hương dồn ép Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ phải lách tránh nhảy lùi về phía sau bảy tám bước, miệng rống lên mấy tiếng tỏ vẻ tức giận vô cùng!

Trong khi đó thì Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ cũng tung mình nhảy sang bên cạnh hơn một trượng, trợn cặp quái nhãn tròn xoe, lộ hung quang sáng quắc.

Nguyên hai luồng chưởng phong đánh lén phía sau lưng Phó Thiên Lân vừa rồi, là chưởng lực của Đồng Cổ Thiên Tôn, hẳn định đẩy về phía Cổ Phiêu Hương để đuổi theo nàng phi thân về hướng Phó Thiên Lân, nhưng lại bị chàng vung kiếm chém ngược lại. Bởi vậy khi song chưởng của lão ta vừa tung ra bỗng nhiên gặp phải một luồng hào quang lạnh buốt chặn lại, thì dù công lực của lão quái có cao đến đâu, cũng phải kiêng dè mà thu thế nhảy tránh.

Qua mấy chiêu, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương tuy chưa bị nao núng trước công lực siêu tuyệt của hai tên lão quái Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn. Nhưng bốn người đứng quan sát trên đỉnh “Long Giốc kỳ phong” thì đều hồi hộp lo ngại cho hai người không ít.

Nhất là Nhân Thu Thủy thì lại còn lo lắng hơn. Nàng luôn luôn quay đầu lại nhìn Như Thiên Hân, tuy vẫn miễn cưỡng giữ được sự bình tĩnh, không thốt ra lời, nhưng trên nét mặt đã lộ vẻ lo lắng vô cùng.

Giữa lúc ấy, tại “Bách Thú Nham” sau một phút yên lặng trận đấu lại bắt đầu trở nên sôi nổi. Lần này hai tên lão quái đã chú ý thi triển tuyệt học, nên sau mấy chiêu chúng đã chiếm được ưu thế.

Tuy nhiên, hai đối thủ trẻ tuổi cũng là những tay xuất sắc. Cổ Phiêu Hương thì đã được Thuý Vi Tiên Tử chân truyền, nội lực đã luyện tới bảy tám phần hỏa hầu. Còn Phó Thiên Lân thì cũng đã được xảo ngộ Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu chẳng những học thành “Thân pháp Bách Cầm” thần diệu vô song, mà còn được phục dụng các loại linh dược dị quả, giúp cho công lực tăng tiến một cách thần tốc.

Cho nên, mặc dầu hai tên lão quái có nhờ vào công lực thâm hậu, tu luyện trong nhiều năm, chiếm được phần nào ưu thế, nhưng nếu muốn khiến Cổ Phiêu Hương và Phó Thiên Lân phải buông khí giới, cúi đầu chịu thua hoặc bị táng mệnh, cũng không phải chuyện dễ dàng có thể thực hiện trong một chốc lát được.

Riêng về Nam Hoang Hạt Đạo, hẳn có thể thi triển môn ám khí “Cửu Chuyển Tam Hoa” ngấm giấu trong cây Bích Ngọc Như Ý để sát hại địch thủ. Nhưng vì hẳn ta tự cậy thân phận thuộc hàng tiền bối, và đối thủ là hai kẻ hậu sinh hạ bối, không tiện khinh dụng. Cho nên hẳn chỉ ra sức hợp cùng Đồng Cổ Thiên Tôn lão quái vây đánh, đợi cho hai người kiệt sức tự bại...

Như Thiên Hân đứng trên đỉnh “Long Giốc phong” chú mục quan sát, ông ta thấy hai luồng kiếm quang màu lam và màu bạc đã dần dần chuyển từ thế công sang thế thủ và luôn luôn phải chống đỡ nguy hiểm, thì biết chỉ trong vòng nửa khắc nữa Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương nhất định sẽ bị đối phương hạ độc thủ. Cho nên ông ta vội quay sang phía Đào Hoa công chúa lo lắng hỏi :

- Mạnh Công chúa cứ xem tình thế dưới Bách Thú Nham thì Cổ cô nương và tỳ sư điệt không đủ sức chống chọi được bao lâu nữa, lão phu định bẻ một cành cổ tùng để làm đà, mượn sức nhảy xuống cứu viện, không biết có nên chăng?

Trong lúc nói chuyện, Như Thiên Hân vừa đưa tay trở vào cây cổ tùng bên cạnh, vừa nhìn Đào Hoa công chúa đợi trả lời.

Nghe xong, cặp mắt Đào Hoa công chúa chợt lộ thần quang lóng lánh, mỉm cười lắc đầu đáp :

- Ngọn núi này cao có tới hơn trăm trượng, người thường khó mà nhảy xuống được an toàn. Phương pháp của Như đại hiệp tuy có thể gọi là một phương pháp nhanh nhất, và thần công cao siêu nhất. Nhưng dù cho có nhảy xuống tới chân núi được yên ổn, thì cũng còn phải vượt qua một ngọn đèo sâu rộng nữa mới tới Bách Thú Nham, vừa tốn sức lại mất thì giờ. Trong khi ấy, chưa chắc hai vị Phó, Cổ đã đủ sức chống đỡ khỏi bị đối phương hạ thủ. Chi bằng, bây giờ chỉ có cách dùng tín hiệu đặc biệt của Đào Hoa Nguyên, thông báo cho hai tên lão quái phải lập tức ngừng cuộc giao đấu mới là thượng sách.

Dứt lời, Đào Hoa công chúa không đợi Như Thiên Hân đáp lời, nàng đã lập tức quay lại dùng tiếng địa phương dặn dò hai cô gái Mèo đứng bên cạnh mấy câu.

Chỉ thấy hai cô gái này, sau khi nghe lời dặn bảo của chủ nhân một cô vội rút bên sườn ra một chiếc sừng dê nhỏ, hình dáng rất đặc biệt, rồi đưa lên miệng thổi một hơi dài âm điệu truyền đi rất xa.

Lúc đó, dưới Bách Thú Nham, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đang dùng song chưởng phát huy võ công quý dị và chân lực thâm hậu để tấn công Thánh Thủ Quan Âm Cổ Phiêu Hương tới tấp. Mỗi chiêu mỗi thế của hãn đánh ra đều có sức mạnh như sấm như sét.

Còn Nam Hoang Hạt Đạo thì so với Lôi Chấn Vũ công lực của hãn có phần cao hơn.

Cho nên cây Bích Ngọc Như Ý bên tay mặt và cây Tiêu Hồn bảo trượng bên tay tả của hãn, đã tạo thành một oai thế tuyệt luân, dồn Phó Thiên Lâm phải luống cuống chân tay trong vòng trượng ảnh cương phong. Và thanh Cổ kiếm vô danh của chàng hầu như chỉ còn sức chống đỡ gượng gạo mà thôi!

Cứ tình trạng này thì chỉ trong một lát nữa Phó Thiên Lâm sẽ bị thảm bại trước, và Cổ Phiêu Hương cũng gặp điều bất trắc theo sau!

Nhưng...

Giữa lúc hai tên lão quái đang đặc ý và sắp sửa cùng hò hét gầm ra hiệu cho nhau, để chuẩn bị cùng hạ độc thủ, thì bỗng nhiên tiến tù và sừng dê đã vang từ trên đỉnh “Long Giốc phong” đưa xuống.

Nghe tiếng hiệu tù và, Đồng Cổ Thiên Tôn hết sức kinh ngạc, hãn vội vàng thu thế, ngừng tay, nhảy lui về phía sau hơn hai trượng, trở mắt ngừng đầu nhìn về phía có tiếng tù và, mắt lộ vẻ tức giận vô cùng! Một

lát sau, hãn mới quay sang phía Nam Hoang Hạp Đạo đang giao đấu nghiêng răng kèn kẹt, hậm hực bảo đồng bọn :

- Phí huynh, không hiểu tại sao bữa nay, con mụ láng giềng của tiểu đệ lại bỗng dưng trở mặt giúp đỡ người ngoài như thế? Chính mụ ấy đã dùng “giốc địch” truyền thanh, đòi chúng ta phải lập tức ngừng tay, và còn buộc phai đưa hai nam nữ tiểu tặc này vào Đào Hoa Nguyên nữa?

Nghe nói, Nam Hoang Hạp Đạo cũng hậm hậm nổi giận, lập tức cây Ngọc Như Ý và cây Tiêu Hồn bảo trượng trong tay hãn được phối hợp thi triển hai chiêu thế liên hoàn “Tà Quái Kim Chung” và “Khu Xà Nhập Huyệt” dồn Phó Thiên Lân phải đem hết sở trường về Bách Cầm thân pháp nhảy lui về phía sau hơn một trượng. Đồng thời, miệng hãn cất tiếng cười âm trầm lạnh lẽo hỏi :

- Theo ý Lôi huynh, chúng ta có nên tiếp nhận yêu cầu của mụ ta hay không?

Nghe hỏi, Đồng Cổ Thiên Tôn không đáp, chỉ cất tiếng cười khịt khịt lộ vẻ đanh ác.

Giữa lúc ấy, Cổ Phiêu Hương đã khôn ngoan nhanh nhẹn thừa lúc Lôi Chấn Vũ thu thế nhảy lui, nàng liền nhảy vèo về phía sau lưng Nam Hoang Hạp Đạo nhanh như một ngọn gió lốc miệng thét lên một tiếng lanh lảnh, tay vung Thiên Lam độc kiếm, sử dụng chiêu Đông hải tuyệt học “Ngư Long Biến Hóa” tạo thành vầng kiếm quang màu lam sáng chói, chụp xuống đầu đối phương nhẹ như lặn chớp.

Nam Hoang Hạp Đạo Phí Nam Kỳ nhờ có một nhĩ lực rất linh mẫn nên vừa thoáng nghe tiếng kiếm phong của đối phương, hãn đã nhẹ nhàng lắc mình nhảy xéo sang bên cạnh hơn một trượng, miệng rú một tiếng ghê rợn và rít giọng nói :

- Tiểu cầu vô tri và con tiện phụ Đông Hải, sao không mau cúi đầu nộp mạng, còn đợi gì nữa?

Tiếng nói của hãn chưa dứt thì cây Bích Ngọc Như Ý trong tay hãn, đã được hãn đẩy về phí trước mặt một chút dùng ngón tay khẽ bấm vào cái nút, mấy tiếng “tanh, tanh, tanh...” đầu cây Ngọc Như Ý đã hiện ra một lỗ tròn nhỏ, từ trong lỗ tròn này, liên tiếp bắn ra ba búp hoa màu vàng. Trông ba búp hoa, ngoại trừ sức bắn đi mau lẹ phát ra tiếng gió vu vu, còn thì không thấy có gì gọi là oai lực ghê gớm như lời võ lâm thường đồn đại. Phó Thiên Lân thấy vậy, chàng liền cất tiếng cười nhạt, vận chân khí lên tả chưởng, đẩy ra một luồng nội gia cương lực về phí ba búp hoa màu vàng.

Cổ Phiêu Hương thấy Phó Thiên Lân dùng chưởng lực đón đỡ ám khí của đối phương, thì nàng thất kinh biến sắc. Bởi vì nàng vốn là đệ tử đặc ý của Đông Hải Kiều Bà. Cho nên nàng đã hiểu một cách tường tận về ba món độc môn ám khí âm độc dị thường của Nam Hoang Hạp Đạo giấu ngầm trong cây Bích Ngọc Như Ý.

Chính ba món ám khí này, đã khiến bao nhiêu người trong giới võ lâm giang hồ, nghe tiếng đều phải rùng mình ghê sợ.

Môn thứ nhất tên gọi “Huyền Âm Băng Phách quế”, là một môn lợi hại nhất, một khi phát xuất chẳng những số lượng đã nhiều, khiến người ta không thể tránh né và cũng không thể dùng binh khí hay chưởng lực đỡ gạt được. Bởi vì, loại ám khí này có hình dáng như chùm hoa quế, thể tích rất nhỏ, khi gặp sức mạnh chống đỡ, lập tức sẽ bể nát thành bụi theo gió bay lẫn vào không khí, chỉ trong chớp mắt, đã biến thành một luồng âm phong vô hình, ẩn chứa một chất độc kỳ hàm, không mùi không sắc, xâm nhập cơ thể người ta lúc nào không hay!

Chất kỳ độc này, không màu sắc, mắt không thể nhìn thấy, không mùi vị, mũi không thể ngửi thấy. Cho nên, thường thường sau khi đối phương đã dùng nội gia chưởng lực, chấn tan ám khí, thì đều cho rằng, đã hết lo ngại, do đó mà vô ý nhiễm phải chất âm hàm kỳ độc, táng thân không hay.

Môn thứ hai tên gọi “Ngũ Độc Hồng Diễm mai”, hình thù giống năm đóa hoa mai đỏ, khi bắn ra, gặp gió sẽ phát nóng khê chạm vào vật gì là bốc cháy lập tức và dính chặt vào vật đó. Cho nên hễ đã bị trúng ám khí rồi, thì không sao gỡ ra được nữa, chỉ đành chờ cho đến khi bị cháy tiêu thịt khô xương, táng thân mà thôi.

Còn môn thứ ba tức là ba búp hoa mào vàng mà Nam Hoang Hạt Đạo vừa bắn ra, tên gọi “Thất Bộ Mê Hôn cúc”.

Ba loại ám khí kỳ độc này, mỗi loại đều có một tính chất đặc biệt riêng.

“Huyền Âm Băng Phách quế” người bị trúng thương toàn thân phát lạnh, chỉ trong chớp mắt, chất hàn độc đã nhập tâm, mất hết tri giác mà gục xuống chết cứng.

“Ngũ Độc Hồng Diễm mai” sau khi bị trúng, toàn thân cháy sạm như bị sét đánh.

“Thất Bộ Mê Hôn cúc” độc tính tuy êm dịu hôn hai loại ám khí trên, và không làm chết người tức khắc, nhưng gặp sức mạnh chạm phải, sẽ tan thành nhiều cánh hoa cúc nhỏ, bay tung đầy trời, người bị trúng, chỉ khê trầy da chảy máu, liền hóa thành một sức độc kỳ dị từ nơi vết thương xâm nhập dần dần vào lục phủ ngũ tạng, khiến cho người ta chết lúc nào không hay.

Cho nên cây “Cửu chuyển Tam Hoa Bích Ngọc Như Ý” của Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ đã trở thành bảo vật trấn sơn của phái Nam Hoang Vô Mục. Ngoại thế là một khối mỹ ngọc hiếm có. Bên trong cấu tạo rất tinh xảo. Oai lực của ám khí giấu ngầm bên trong lại càng độc ác bá đạo tuyệt luân. Cho nên chẳng những mọi người trong võ lâm đều ngán sợ món binh khí lợi hại này, mà ngay cả Nam Hoang Hạt Đạo cũng rất trân quý, ít khi đem ra sử dụng.

Cổ Phiêu Hương đã biết rõ sự lợi hại của món binh khí này đương nhiên nàng đã lưu ý dự phòng trước. Nhưng nàng không ngờ rằng, Nam Hoang Hạt Đạo với tính cuồng vọng kiêu ngạo xưa nay, và dẫu tự ví là bực anh hùng cái thế, tôn chủ của một phái võ lại có can đảm dám ý vào môn võ khí tuyệt độc này, để hạ độc thủ một cách bất thành linh đối với kẻ hậu sinh văn bối như thế.

Cho nên, sau khi thấy Nam Hoang Hạt Đạo bắn ám khí “Thất Bộ Mê Hồn cúc” Phó Thiên Lân không rõ lợi hại đã tung chưởng dùng nội gia chân lực chống đỡ, thì bất giác nàng kinh hãi đến biến sắc. Nhưng chuyện xảy ra quá bất ngờ muốn ngăn cản cũng đã muộn. Ba búp hoa nhỏ màu vàng, đã bị chưởng lực của Phó Thiên Lân đánh tan thành vô số cánh hoa nhỏ xíu, theo gió bay tỏa thành một vòng rộng lớn chụp xuống chung quanh chỗ đứng của chàng.

Nhìn thấy cảnh tượng nguy hiểm của Phó Thiên Lân, Cổ Phiêu Hương đã nảy ý định đương đầu thay chàng, nên nàng vội kêu lớn: “Phó đệ hãy lui mau!”. Đồng thời, nàng khẽ nhắc tay tả nắm cánh tay mặt của chàng kéo nhảy lui về phía sau, tay mặt múa Thiên Lam độc kiếm thành một bức tường kiếm quan màu lam, bao phủ chung quanh thân hình. Trong chớp mắt, những cánh hoa cúc nhỏ đều bị kiếm quang của nàng nghiền nát thành bụi lẫn vào không khí.

Nhưng giữa lúc ấy, Nam Hoang Hạt Đạo đã cất tiếng cười âm trầm lạnh lẽo nói :

- Tên tiểu cẩu vô tri và con tiện phụ Đông Hải kia, dám cả gan cậy tài, coi thường các bậc tôn trưởng à? Bây giờ thì hai cái mạng chó của chúng bây đều bị kết liễu dưới oai lực “Thất Bộ Mê Hồn cúc” của ta rồi!

Phó Thiên Lân nghe nói, bất giác, chàng cảm thấy trên mu bàn tay tả và cổ phải hơi tê dại. Chàng bèn quay nhìn Cổ Phiêu Hương, chỉ thấy trong cặp mắt của nàng, chợt hiện tinh quang sáng ngời. Nét mặt lộ sát khí quật cường, đôi môi sậm đen, thân hình lắc lư như muốn té ngã, thì bất giác, chàng đâm lo lắng thay cho nàng. Chàng đâu ngờ, chẳng những sinh mạng của tự mình đã lâm nguy mà sinh mạng của Cổ Phiêu Hương còn mỏng manh hơn.

Bởi vì, ít ra, toàn thân nàng cũng bị trúng tới bốn năm miếng ám khí của đối phương.

Tuy nhiên, mặc dầu đã trúng kỳ độc, nhưng Cổ Phiêu Hương vẫn giữ tính quật cường đứng ngạo nghễ giữa đấu tràng không lộ vẻ gì là sợ hãi. Trong bụng nàng thầm nhủ, ngày nay tính mệnh đã khó thoát chết, nếu để thanh “Thiên Lam” lọt vào tay hai gã ma đầu Lô, Phí này, thì không biết lại giúp thêm khí thế hung hăng ác độc cho chúng tới mức nào.

Và không biết sẽ tạo thành bao nhiêu điều ác nghiệt nữa, cho nên nàng bèn nảy ra một quyết định, cố vận dư lực lên cánh tay mặt, vung mạnh một cái, liệng thanh “Thiên Lam độc kiếm” hóa thành một đạo cầu vòng màu lam sáng chói, bay vèo xuống một vực núi sâu thẳm hàng ngàn trượng bên cạnh Bách Thú Nham.

TRƯỜNG HẠN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Nguyệt Long Cổ Đàm

Hành động lâm nguy liệng kiếm của Cổ Phiêu Hương quả thực là một bất ngờ đối với “Nam Hoang nhi hung” cho nên chúng đều dậm chân, khê thốt một tiếng “hừ”, tỏ ý tiếc rẻ vô cùng.

Cổ Phiêu Hương sau khi liệng bỏ được thanh “Thiên Lam độc kiếm”, tâm thần nàng cảm thấy nhẹ nhàng, nàng quay sang nhìn Phó Thiên Lân nở nụ cười thỏa mãn, trong khi hai chân nàng đã loạng choạng đứng không vững.

Nhờ thương thế nhẹ hơn, Phó Thiên Lân vội giơ tay đỡ Cổ Phiêu Hương vào lòng.

Lúc này, nàng đã đuối sức, khê hé mắt thều thào nói :

- Phó đệ, chuyến đi Nam Hoang này, Phó đệ đối với tì tì rất ân cần chu đáo, đã giúp tì tì vơi lấp được phần nào sự trống rỗng tâm trí ấp ủ lâu ngày. Giờ đây, tì tì có bị vùi thân tại vùng hoang vu này cũng không còn ân hận gì nữa.

Phó Thiên Lân biết nàng đã liều thân bảo vệ mình nên mới bị trọng thương. Do đó, khi nghe nàng nói xong, xhàng cảm thấy chua xót vô cùng, mà đã cố ý xiết chặt thêm vòng tay ôm ấp khê cúi xuống bên tai, thì thầm an ủi :

- Cổ tì tì chớ nên nói vậy. Chúng ta đã kết bạn đồng hành, tiểu đế đâu có thể đành lòng nhìn tì tì một mình nhắm mắt lìa đời cho được!

Mấy lời của Phó Thiên Lân đã tỏ lộ tình nghĩa rất là sâu đậm, khiến Cổ Phiêu Hương nghe xong cũng cảm thấy ngọt ngào an ủi vô cùng!

Giữa lúc đó, lại nghe tiếng Nam Hoang Hạt Đạo lạnh lùng nói :

- Lũ tiện tì tiểu cầu, chúng bây hãy âu yếm nhau mau mau đi, để lát nữa sẽ được cùng nhau vùi xương vào bụng mãnh thú của Lôi Thiên Tôn!

Lúc đầu, Cổ Phiêu Hương vẫn đinh ninh cho rằng Phó Thiên Lân chưa bị trúng ám khí “Thất Bộ Mê Hồn cước”, đến nay, nghe Nam Hoang Hạt Đạo nói, bất giác nàng lại giật mình kinh hãi, nhưng chưa kịp lên tiếng hỏi Phó Thiên Lân, thì nàng đã bị hôn mê, gục xuống bất tỉnh!

Lúc này, thần trí Phó Thiên Lân cũng cảm thấy hơi hỗn loạn, một tay ôm chặt thân thể Cổ Phiêu Hương,

một tay cầm thanh Cổ kiếm vô danh đang bắn khoả, không biết nên hoành kiếm tự vẫn hay cố sức liều mạng, thì bỗng nhiên chất độc đã phát tác, khiến đầu óc chàng trở nên choáng váng, mặt mày xây xẩm, thanh cổ kiếm tuột khỏi tay rơi xuống đất lúc nào không hay. Đồng thời, thân hình chàng cũng gục xuống mặt đất, kéo theo cả thân hình của Cổ Phiêu Hương.

Nam Hoang Hạt Đạo cất tiếng cười âm trầm nhìn Đồng Cổ Thiên Tôn nói :

- Lôi Thiên Tôn, bây giờ chúng ta có thể, một mặt, sai người đưa hai tên nam nữ tiểu tặc này giao cho Đào Hoa công chúa Mạnh Tiểu Hà để tạm hòa hoãn tình thế, một mặt liên lạc với nhóm người chúng ta mới gặp giữa đường để hợp sức phát động một trận công kích toàn diện vào Đào Hoa Nguyên thì thế nào cũng thành công dễ dàng.

Nghe nói, Đồng Cổ Thiên Tôn khẽ cau mày đáp :

- Các tay hảo thủ chốt của nhóm người lão huynh vừa nói, trễ lắm là canh ba đêm mai cũng sẽ tới đây, lýc bấy giờ tất nhiên trận công kích toàn diện vào Đào Hoa Nguyên sẽ khởi diễn. Nhưng hai tên nam nữ cẩu tặc này chỉ mới bị hôn mê, chứ chưa chết...

Đồng Cổ Thiên Tôn chưa nói hết thì Nam Hoang Hạt Đạo đã cất tiếng cười sảng sặt như điên, ngắt lời :

- Chúng nó đã trúng độc ám khí “Thất Bộ Mê Hồn cục” của tiểu đệ thì dù có được tức thời uống loại linh dược “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” của lão quý Bạch Nguyên Chương cũng khó hòng sống sót. Ta giao cho họ hai kẻ ngoắc ngoài sắp chết, đã vừa khiến đối phương hết hoảng lo sợ, lại vừa có thể thừa cơ hội may mắn đó để phát động cuộc công kích, há chẳng là thủ đoạn cực diệu hay sao?

Đồng Cổ Thiên Tôn nghe nói, bất giác hấn cũng phải thầm kính phục về thủ đoạn và tâm cơ gian trá ác độc của Nam Hoang Hạt Đạo, nên hấn lập tức sai mấy tên thủ hạ còn sống sót, chuẩn bị hai chiếc nhuyễn sành để khiên Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, rồi chính hấn, thân tự hộ tống đưa hai người vào Đào Hoa Nguyên.

Tất cả sự việc xảy ra dưới Bách Thú Nham, Đào Hoa công chúa và bọn Như Thiên Hân đứng trên đỉnh “Long Giốc phong” đều nhìn rõ không sót.

Do đó khi thấy Đồng Cổ Thiên Tôn thân dẫn thủ hạ khiêng Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương vào Đào Hoa Nguyên, thì mọi người cùng nhất tề phi thân ra cửa đứng đón.

Khi Đồng Cổ Thiên Tôn và hai tên thủ hạ của hấn vừa tới nơi, thì Nhân Thu Thủy là người đầu tiên phóng mình chạy vụt ra. Nhưng đến khi thấy hai người bạn thân của mình chỉ còn chút hơi thở thoi thóp, thì bất giác, nàng nổi lòng phẫn uất, nhỏ lệ nghiến răng, sử dụng ngay một tuyệt chiêu “Thôi Sơn Điền Hải” (xô núi lấp biển), tống mạnh vào giữa ngực Đồng Cổ Thiên Tôn một chưởng!

Đồng Cổ Thiên Tôn vội tung mình nhảy tránh, miệng thốt tiếng cười quái gở, mai mỉa :

- Việc gì mà Nhân cô nương phải liều mạng hùng hổ như thế? Hai người bạn của cô nương chưa chết hẳn đâu. Nhất là lại có vị thần y đương thời là Bạch Nguyên Chương đại hiệp tại đây thì lo gì độc thương của họ chẳng được chữa khỏi?

Nghe lão quái nói, độc thương của Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương có thể được chữa khỏi Nhân Thu Thủy vội ngừng tay quay lại nhìn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đợi xem thái độ biểu lộ của ông ta.

Chỉ thấy Bạch Nguyên Chương nắm cổ tay hai người chấn mạch một hồi lâu với nét mặt lạnh lùng như gỗ đá, rồi sau đó, bỗng nhiên ông ta ngừng đầu, tia hai luồng mục quang sáng quắc nhìn về phía Đồng Cổ Thiên Tôn không nói gì.

Lôi Chấn Vũ là một gã hung cuồng cái thế xưa nay, mà khi chạm phải luồng mục quang sáng ngời của Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương cũng phải rúng động cả tâm thần.

Giữa lúc đó, thì Đào Hoa công chúa đã dựng cặp mày liễu cất giọng trong trẻo oai nghiêm :

- Đa tạ Lôi Thiên Tôn đã nể mặt tiểu nữ tha cho hai vị nam nữ thiếu hiệp này. Lôi Thiên Tôn đã có tài đả thương người thì thiếu nữ cũng có tài cứu người. Vậy xin hẹn trong vòng ba ngày sau, Mạnh Tiểu Hà sẽ cùng hai vị thiếu hiệp Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đây, đến Bách Thú Nham lãnh giáo võ học của Lôi Thiên Tôn.

Được Đào Hoa công chúa mở lối thoát, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ liền gạt đầu cất tiếng cười quái gở :

- Thật là một điều hân hạnh cho Lôi mỗ, lâu nay vẫn khao khát mong được lĩnh giáo với Công chúa. Vậy thì chúng ta quyết định, ba ngày sau sẽ cùng nhau thử tài cao thấp.

Dứt lời, hẳn liền vòng tay chào mọi người, rồi dẫn hai tên thủ hạ lui ra.

Đối phương vừa cất bước đi khỏi, Nhân Thu Thủy đã rầu rĩ hỏi Bạch Nguyên Chương :

- Bạch lão tiên bối, không biết Lân ca và Cổ tử tử có thể cứu sống hay chẳng?

Bạch Nguyên Chương khẽ nhíu mày không trả lời câu hỏi của Nhân Thu Thủy mà quay sang phía Đào Hoa công chúa chấp tay trang trọng hỏi :

- Nói về học vấn, thì sâu rộng như trời bể, dù có khổ công nghiên cứu hằng mấy chục năm trời, nhưng thực ra cũng chỉ lãnh hội được phần nào mà thôi. Lão phu tuy đã gần trọn đời du hiệp trung nguyên, và may mắn tạo được chút hư danh về y học, nhưng khi đặt chân tới man hoang hóa ngoại này, thì lãi ngõ ngành không hiểu chút gì! Bởi vậy, đối với chất độc thương kỳ dị của Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, lão phu

không biết thuộc loại độc vật gì, nên không biết đường nào cứu chữa. Vừa rồi, Công chúa đã khảng khái nhận lời đối phương vậy xin Công chúa hãy hết lòng ra tay cứu giúp.

Đào Hoa công chúa vội vàng né mình tạ lễ, tiếp lời đáp :

- Tại sao Bạch đại hiệp lại đa lễ đối với tiểu nữ như thế? Chẳng qua tiểu nữ nhờ được quen thuộc địa thế mà hiểu rành đôi chút và các loại dị vật tại vùng Nam Hoang này thôi, chớ đâu dám so sánh với thuật thần y cái thế của đại hiệp. Cái lý do mà tiểu nữ dám nhận lời ước hẹn với đối phương vừa rồi, một phần để tống cổ tên lão quái đi cho sớm đặng có đủ thì giờ tìm cách cứu chữa hai vị Phó, Cổ, một phần cũng trông cậy vào viên “Cửu Chuyển Phản Hồn đan” của đại hiệp mới tặng tiểu nữ hôm trước.

Nghe nói, Bạch Nguyên Chương gượng cười, lắc đầu nói :

- Chất độc của họ bị trúng rất kỳ dị., viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan của lão phu vị tất đã hợp phương đối chứng? Mà dù có linh hiệu chẳng nữa thì linh đan cũng chỉ có một viên, chúng ta biết dùng để cứu ai bỏ ai bây giờ?

Đào Hoa công chúa nghe nói, bất giác nàng cau mày lộ vẻ lo âu khó nghĩ. Thái độ này nàng càng khiến Nhân Thu Thủy thêm thương xót mà sụt sùi nhỏ lệ.

Thấy vậy, Đào Hoa công chúa tỏ ý bất nhẫn, vội đặt tay lên vai Thu Thủy dùng lời dịu dàng an ủi :

- Nhân tiểu muội bất tất phải buồn rầu thất vọng cho hại sức khỏe. Mạnh Tiểu Hà hứa là, trước canh ba đêm nay, sẽ tìm cách hoàn lại Nhân muội một vị Lân ca oai dũng như rồng thiêng, cộp mạnh, và một vị Cổ tử tử tươi cười như hoa...

Tới đây, Đào Hoa công chúa lại quay sang phía Bạch Nguyên Chương hỏi :

- Bạch đại hiệp, nếu viên linh đơn của đại hiệp đem chia làm đôi cho mỗi người uống một nửa, không hiểu có thể kéo dài được sự sống cho họ được tối khoảng canh ba đêm nay không?

Bạch Nguyên Chương vội đưa tay chặn mạch kỹ cho hai người một lần nữa rồi mới gật đầu đáp :

- Hiện giờ tuy họ đã sắp sửa hồn lìa khỏi xác, mạng sống chỉ còn như sợi chỉ mảnh treo chuông, nhưng nếu mỗi người uống một nửa linh dược của lão phu, thì chắc chắn có thể kéo dài đến canh ba canh tư không đến nỗi tuyệt khí.

Mạnh Tiểu Hà nghe nói, nàng bèn lấy viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan ra chia cho Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương mỗi người uống một nửa. Đoạn nàng sai mấy cô gái người Mèo đứng bên cạnh, cẩn thận khiêng hai người vào trong nhà sàn đặt nằm nghỉ ngơi.

Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân từ nãy tới giờ vẫn đứng bên cạnh quan sát, với thái độ lẳng lẳng

bình tĩnh. Đến lúc này ông ta mới chậm rãi lên tiếng hỏi Đào Hoa công chúa :

- Mạnh công chúa, có phải quả thực Công chúa có thuật phản hồn tục mệnh cho họ được chăng?

Mạnh Tiểu Hà gật đầu đáp :

- Tiểu nữ tuy không có tài Biến thức Hoa Đà như Bạch đại hiệp, nhưng nhờ đã sống lâu ngày ở vùng Nam Hoang nên tiểu nữ mới nghĩ ra hai loại dị vật tại Đào Hoa Nguyên có thể cứu chữa được hai vị Phó, Cổ. Chỉ có điều phải nhờ đến nội gia thần công tuyệt đỉnh của Như đại hiệp giúp đỡ một tay họa may mới được.

Nghe nói, Như Thiên Hân cất tiếng cười đáp :

- Tại sao Mạnh công chúa lại nói thế? Đừng nói gì Phó Thiên Lâm và Cổ Thiên Hương hai người là bạn đồng hành có quan hệ mật thiết với lão phu, mà dù có là người không quen biết bao giờ cũng chỉ cần Công chúa ban một lời chỉ dụ, thì có phải dẫm vào nước sôi lửa bỏng, Như Thiên Hân cũng không dám từ chối.

Nghe Như Thiên Hân nói, Mạnh Tiểu Hà bất giác cũng thầm kính phục về nhỡn lực cao minh của Đan Tâm kiếm khách. Nàng thầm nghĩ, không chừng ông ta đã nhận ra phần nào về lai lịch của mình rồi cũng nên. Tuy nhiên nàng vẫn giả bộ không hay biết, chỉ khẽ mỉm cười, hỏi Bạch Nguyên Chương :

- Bạch đại hiệp, có phải loại nấm đen (hắc huyết khuẩn) tại vùng Man hoang, tuy có chất kỳ độc, nhưng nếu hòa chung với “Rãi rồng” (long diên) sẽ trở thành một loại thánh dược chữa độc hay chăng?

Bạch Nguyên Chương khẽ cau mày đáp :

- Quả đúng như vậy, nhưng hiện giờ, đang lúc gấp rút, biết tìm đâu cho được “Rãi rồng”?

Đào Hoa công chúa mỉm cười đáp :

- Phía sau Đào Hoa Nguyên còn một cái đầm rộng sâu hàng mấy trăm trượng, thường gọi là Nguyệt long đầm...

Bạch Nguyên Chương lắc đầu ngắc lờn :

- Chất “Rãi rồng” cần phải lấy được từ miệng rồng thực, chớ Nguyệt long đầm đâu có thể...

Mạnh Tiểu Hà vẫn mỉm cười nói tiếp :

- Bạch đại hiệp chưa hiểu rõ đấy thôi. Sở dĩ đầm này có tên là Nguyệt long đầm là vì ở dưới đáy hồ có một con Nguyệt long ẩn núp từ lâu. Tuy tiểu nữ đã có kế trừ nó, nhưng vì một mình không đủ sức, cho nên đã nhiều năm nay, cứ đến ngày rằm và mồng một mỗi tháng, ở đây tiểu nữ vẫn phải ném xuống đầm một số dã thú như hươu nai để nuôi Nguyệt long, tránh cho nó khỏi lên mặt đầm vùng vẫy gây tai họa.

Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương nghe nói thì đều sửng sốt kinh dị. Đào Hoa công chúa lại tiếp

:

- Cho nên tiểu nữ định nhờ Như đại hiệp giúp sức, dùng mỗi câu Nghiệt long lên khỏi mặt đầm và nhờ Bạch đại hiệp dùng lưỡi Chủy thủ gia truyền của tiểu nữ, giết rồng trừ hạ, đồng thời hứng lấy một chút “rãi rồng” phối hợp với cây “Hắc huyết khuẩn”, luyện thành loại thuốc liệu thương khử độc cho hai vị Phó, Cổ rất tốt!

Bạch Nguyên Chương nghe nói thì dừng cặp trường mi, khẳng khái đáp :

- Công chúa đã có bảo đao, Bạch Nguyên Chương sẽ có gan giết rồng. Nhưng vừa nghe nói nước đầm sâu hàng trăm trượng...

Đào Hoa công chúa mỉm cười ngắt lời :

- Bạch đại hiệp khỏi phải bận tâm về điều đó, vì g9ối với con nghiệt long này, tiểu nữ đã trù định kế hoạch diệt trừ từ lâu. Cho nên tiểu nữ đã tìm kiếm đủ các loại dây leo đem tẩm dầu, bện thành một sợi dây chèo bền chắc dài cả trăm trượng cùng mấy chiếc móc câu bằng thép tốt. Đêm nay lại gặp vừa đúng đêm rằm. Vậy chúng ta hãy chuẩn bị cho kịp để lát nữa hợp lực diệt trừ Nghiệt long.

Nói tới đây, Đào Hoa công chúa bèn quay sang dặn dò bốn dũng sĩ người Mèo, trở về Đào Hoa Nguyên khuân các đồ vật ứng dụng, còn nàng thì dẫn Như, Bạch nhị lão vòng theo một con đường tắt tới phía sau Nghiệt long đầm.

Vị trí đầm này nằm trong một khu lòng chảo, chung quanh có núi cao bao bọc, đứng bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy mặt đầm phẳng lặng màu nước xanh lơ trông rất u tĩnh.

Nhưng ai có ngờ được rằng đây lại là nơi sào huyệt của một con nghiệt long hung dữ tuyệt trần còn sống sót từ đời thượng cổ đến nay.

Khi tới bờ đầm, Đào Hoa công chúa ngắm qua địa thế chung quanh một lượt, rồi đưa tay chỉ ba bốn gốc cổ thụ to lớn mấy vòng người ôm, nói với Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân :

- Lúc Nghiệt long mỗi bị mắc câu tức là sức mạnh của nó phải hung hăng ghê gớm lắm, vật tốt hơn hết, chúng ta nên cột sợi dây câu vào gốc cây kia ít vòng, đợi cho nó dẫy dựa dẳng co một lúc, giảm bớt sức mạnh rồi sẽ vung dây kéo nổi mặt nước.

Như Thiên Hân gật đầu đáp :

- Ý kiến của Mạnh công chúa rất đúng, việc làm này của chúng ta chẳng những quan hệ tới sự an nguy của Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương mà còn liên can đến hàng trăm gia đình cùng tính mệnh của Miêu dân ở vùng lân cận Đào Hoa Nguyên này nữa.

Cho nên Như Thiên Hân tuyệt đối không dám cậy tài sơ xuất, để tránh bị nguy hiểm và nhất nhất xin tuân theo chỉ dụ của Công chúa.

Nghe bốn tiếng “tuân theo chỉ dụ” cặp mắt Mạnh Tiểu Hà chột lộ tinh quang sáng ngời, nhìn về phía Như Thiên Hân nhưng chỉ thấy ông ta vẫn đứng khoanh tay nhìn xuống mặt đầm, chẳng lộ vẻ gì khác cả.

Vừa lúc ấy, bốn dũng sĩ người Mèo đã khuân đến bờ đầm đủ các vật dụng như dây chèo, móc câu và mấy con hươu nai đã được nướng chín, bốc mùi thơm phức để làm mỗi câu nghệt long.

Mạnh Tiểu Hà nhận thấy công việc này vừa nguy hiểm vô cùng, vừa không phải dùng đến nhiều người nên nàng chỉ giữ lại hai dũng sĩ tương đối khỏe mạnh nhanh nhẹn, còn lại nàng cho họ trở về Đào Hoa Nguyên hết.

Hai dũng sĩ ở lại liền được sử chỉ dẫn của Mạnh Tiểu Hà, chuẩn bị buộc móc câu vào đầu dây chèo. Và chọn một con mồi thơm ngon nhất, móc vào lưỡi câu sẵn sàng chờ đợi.

Mọi việc chuẩn bị xong xuôi thì vừa đúng đầu canh, vầng trăng rằm đã lấp ló xuất hiện phía Đông. Đào Hoa công chúa bèn mỉm cười nói Như, Bạch nhị lão :

- Hai vị đại hiệp thử nhìn xem, nếu trong lát nữa mà không vớt mồi xuống thì nghệt long sẽ hung hăng tác quái, rất là kinh khủng..

Đào Hoa công chúa vừa nói tới đây, thì mặt đầm đang phẳng lặng bỗng nhiên sôi lên sùng sục, chẳng khác nào có một ngọn lửa rất mạnh từ dưới đáy đầm thiêu đốt, khiến nước đầm trở thành vẩn đục như pha đất.

Mạnh Tiểu Hà vội vàng vung tay ra hiệu cho hai dũng sĩ quăng mồi xuống đầm.

Dan Tâm kiếm khách cũng vội vàng cuốn sợi dây chèo vào bốn góc cổ thụ mấy vòng để chuẩn bị trước.

Quả nhiên, mấy con mồi vừa quăng xuống đầm xong thì mặt đầm dần trở lại yên lặng.

Đào Hoa công chúa Mạnh Tiểu Hà bèn rút trong bọc ra một bao đoản kiếm hai tay đưa đến trước mặt Bạch Nguyên Chương mỉm cười nói :

- Bạch đại hiệp thử xem thanh đoản kiếm gia truyền này của tiểu nữ có thể sử dụng để giết rồng trừ hại được chăng?

Bạch Nguyên Chương vừa đón lấy bảo kiếm nhìn qua một lượt đã lộ vẻ kinh dị vô cùng.

Vì chỉ riêng chiếc bao kiếm chế tạo bằng da “Bách niên mãng xà” và mấy chục hạt minh châu thúy ngọc nạm trên chuôi kiếm, cũng đã đủ có một giá không thể ước lượng.

Sau một hồi kinh ngạc, ông ta vừa rút kiếm ra khỏi bao thì bất giác ông ta lại càng kinh ngạc hơn, mà thốt lên một tiếng thán phục.

Thì ra thanh đoản kiếm này chỉ dài độ hơn một thước bảy, thước tám, nhưng từ nơi mũi kiếm có một luồng kiếm khí sáng chói, tỏa ra dài hơn ba bốn tấc.

Toàn thân kiếm phát ra một hơi lạnh như tuyết. Thực là một bảo kiếm vô thượng xưa nay chưa từng thấy.

Sau khi xem kỹ, Bạch Nguyên Chương bèn tra kiếm vào bao đưa cho Như Thiên Hân nói :

- Như huynh hãy xem thử thanh đoản kiếm này của Mạnh công chúa quả thực là một thần vật hãn thế. Chẳng những thanh “Lục Ngọc Thanh Mang kiếm” của tiểu đệ còn thua kém xa mà cả đến thanh đệ nhưt “Chu Hồng bảo kiếm” chôn theo Ông Vụ Viễn tại Hoàng Sơn cũng chưa chắc đã sánh kịp.

Như Thiên Hân xua tay không xem bảo kiếm, chỉ nhìn Mạnh Tiểu Hà mỉm cười nói :

- Như Thiên Hân chẳng cần phải xem, cũng có thể hiểu thanh đoản kiếm của Mạnh công chúa nguyên là thanh “Đồ Long chủy” một thần vật từ đời nhà Tần đã cất kỹ trong đại nội hôn hai trăm năm nay, chưa xuất hiện giang hồ.

Nghe Như Thiên Hân nói xong, Mạnh Tiểu Hà bất giác giật mình lộ vẻ kinh hãi, nàng đành định lên tiếng giải thích, thì bỗng nhiên thấy mặt đầm đã trở lại phẳng lặng như cũ, nàng bèn vội vã giục hai dũng sĩ người Mèo liệng con mồi có móc lưỡii câu xuống đầm.

Con mồi vừa vớt xuống được một lát thì từ dưới đáy đầm, bỗng nhiên có tiếng réo khò khò như tiếng bò rống rất kỳ dị. Nước dưới đầm cũng lập tức sôi sùng sục và dâng lên cao hàng mấy thước.

Mạnh Tiểu Hà, Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương ba người, vội kéo hai dũng sĩ người Mèo chạy ẩn vào phía sau bốn gốc cổ thụ, quần áo người nào người nấy đều bị nước bắn thấm ướt hết.

Giữa lúc ấy, thì sợi dây chảo dài hàng trâm trượng hình như bị một sức mạnh lớn lao vô cùng níu kéo, dẫn kêu răng rắc. Mấy gốc cây lớn dùng để cuốn giữ đầu dây cũng bị lung lay, cành lá gãy rụng ào ào như sắp bật gốc.

Như Thiên Hân và Mạnh Tiểu Hà thấy vậy, vội cùng nhảy xuống thần chú ý giới bị, Bạch Nguyên Chương cũng cầm chắc sẵn hai tay, một tay thanh Đồ Long chủy và một tay thanh Lục ngọc mang thanh kiếm.

Con nghệt long dưới đáy đầm sau khi mắc phải lưỡii câu thì tức giận như điên, hung tính bộc phát, vung vẩy níu kéo khiến nước dưới đầm dâng cao hàng thước, cả mấy gốc cây lớn buộc đầu dây cũng rung chuyển ào ào và một cây bật hẳn gốc.

Mạnh Tiểu Hà thấy vậy, thì cau mày định lách mình nhảy ra. Như Thiên Hân vội gio tay cản, mỉm cười nói :

- Mạnh công chúa, bốn cây mới bị gãy có một, cần gì phải hấp tấp? Hãy đợi cho nguyệt long vững vẫy hao tổn sức lực một lúc nữa rồi sẽ liệu.

Trong lúc Như Thiên Hân đang nói, thì lại có một gốc cây nữa bị nguyệt long giựt sập bứng gốc.

Lúc này, nét mặt vốn bình thản cố hữu xưa nay của Mạnh Tiểu Hà cũng dần dần trở nên khẩn trương. Nhưng sau khi chú ý, nàng cũng đã nhận thấy sức mạnh của nguyệt long quả đã giảm sức hơn trước nhiều, và có thể nói đã hao mất gần nửa sức mạnh rồi. Nhất là khi nó càng giãy dựa vùng vẫy mạnh, thì móc câu càng móc sâu vào thịt gây đau đớn thêm.

Giữa lúc đó, một gốc cây nữa lại bị sức mạnh của nguyệt long kéo gần gãy đổ.

Như Thiên Hân và Mạnh Tiểu Hà biết là thời cơ đã tới, vội cùng nhau trao đổi bằng một cái nhìn, rồi đồng thời nhảy ra bắt lấy sợi dây chằng vận thần công kéo lên dần dần.

Mạnh Tiểu Hà từ lúc nhỏ, đã được theo học một vị phương ngoại dị nhân, luyện thành võ học kỳ diệu. Môn thần công được nàng đem ra sử dụng trong lúc này, là một môn giáng ma tuyệt học “Tinh Đàng thần công”.

Còn Như Thiên Hân thì vận dụng “Thân pháp đại lực kim cương bất hoại” đã được ngưng tụ tu luyện cả mấy chục năm trời, để hợp sức cùng Mạnh Tiểu Hà chế phục con nguyệt long dưới đáy đầm.

Con nguyệt long thấy có người toan tính làm hại đối với nó, lại càng nổi giận như điên, quấy lộn lung tung làm cho nước đầm vẫn đục như mực, tiếng khò khò gầm rống vang lên không ngừng, oai thế thực kinh khủng chưa từng thấy.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Nguyệt Dạ Đồ Long

Như Thiên Hân và Mạnh Tiểu Hà vẫn mặc cho từng cây nước trào lên xối ướt cả quần áo, chỉ cố ngưng thân hợp lực, níu sợi dây chảo kéo lên từ từ. Nhưng ác vật trời sinh sức mạnh quả thực ghê người. Có đôi lúc, chẳng những sợi dây chảo trong tay hai người bị nguyệt long kéo tuột xuống hàng mấy thước, mà cả đến thân pháp “Kim Cương Trục Địa” của hai người cũng bị loạn choạng đứng không muốn vững.

Người, vật dằng co nhau dưới một tình trạng kinh tâm động phách như thế một lúc lâu, sức kháng cự của nguyệt long đã dần dần sắp kiệt, tốc độ kéo dây của hai người đã có phần khá nhanh và chỉ còn độ hai ba mươi trượng nữa là có thể kéo nổi nguyệt long lên mặt nước.

Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương tuy giang hồ lịch duyệt phong phú, nhưng cũng mới chứng kiến cảnh tượng này lần đầu. Ông ta đã biết, chỉ trong giây lát nữa nguyệt long bị kéo nổi lên mặt nước, sẽ đến lượt mình hạ thủ đồ long, nên ông ta vội điều hòa hơi thở, ngưng thần tụ khí, hai tay nắm chặt cây Đồ Long chùy và thanh Lục Ngọc Thanh Mang kiếm để chuẩn bị hạ thủ.

Giữa lúc ông ta đang ngưng thần vận khí bỗng nhiên nghe văng vẳng về phía Đào Hoa Nguyên có nhiều tiếng ồn ào kêu hú rất kỳ dị.

Vừa nghe tiếng động lạ, Bạch Nguyên Chương ngạc nhiên ngừng đầu thì đã thấy Như Thiên Hân cũng đang quay về phía Đào Hoa công chúa cất tiếng hỏi :

- Mạnh công chúa không chừng bọn Nam Hoang Hạp Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đã có dự tính trước, thừa lúc chúng ta bận lo tìm cách chữa thương khỉ độc cho Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương mà lén dẫn thủ hạ ác thú xông vào đánh úp chúng ta cũng nên?

Nói tới đây vì mãi sơ ý, nên sợi dây chảo trong tay hai người đột nhiên lại bị nguyệt long rút xuống hơn một trượng nữa.

Mạnh Tiểu Hà vội vàng ngưng tụ “Tinh Đàn thần công” cố sức níu lại, và lớn tiếng nói tiếp :

- Hai nữa, trong Đào Hoa Nguyên còn có đám người Mèo, thủ hạ của tiểu nữ đã được huấn luyện kỹ càng. Yêu cầu hai vị đại hiệp hãy cứ yên tâm vững chí, chớ nên phân thần, cố giúp tiểu nữ diệt trừ xong nguyệt long rồi sẽ trở về Đào Hoa Nguyên tiếp ứng, chắc cũng không đến nỗi sẽ xảy ra chuyện gì đâu mà ngại!

Nghe nói, Đan Tâm kiếm khác Như Thiên Hân bèn ngưng tập thần công, tụ khí đan điền, rú lên một

tiếng thật dài, kéo mạnh sợi dây chèo lên hơn một trượng.

Ngoài miệng, Mạnh Tiểu Hà tuy nói cứng nhưng thực ra trong bụng rất lo âu, không biết chuyện gì đã xảy ra tại căn cứ sào huyệt. Đến khi thấy Như Thiên Hân xuất toàn lực, nàng cũng vận hết thần công chân khí, tiếp sức kéo sợi dây chèo.

Lúc này, con nghệt long đã gần như kiệt sức vì bị lưỡi câu móc sâu vào thịt và trong lúc vùng vẫy dang co đã gây thương thế rất nặng. Cho nên khi bị cả hai võ lâm kỳ khách xuất toàn lực thi triển thần công, thì lập tức bị kéo nổi chiếc đầu lên lập lòe mặt nước, gần lộ hẳn chiếc sừng nhọn hoắt kỳ dị.

Bạch Nguyên Chương vội vàng vung tay liệng thanh Lục Ngọc Thanh Mang kiếm xuống bên cạnh Như Thiên Hân, đồng thời thò tay vào bọc lấy ra một chiếc ngọc bình, đang định lên tiếng... Nhưng giữa lúc tình trạng đang đến hồi khẩn trương tột độ ấy, thì xa xa từ phía Đào Hoa Nguyên bỗng nhiên lại có ba bốn ánh lửa đỏ rực bay xẹt lên trời.

Mạnh Tiểu Hà và Như Thiên Hân tuy đều nhìn thấy ánh lửa, nhưng lúc này không ai dám phân tâm, mà phải vội vã thi triển toàn lực cùng hét lớn một tiếng kéo mạnh sợi dây thêm một cái.

Một tiếng “Ùm” thật lớn vang dậy cả núi rừng. Mặt nước nghệt long đầm dâng lên thành những cây nước cao hàng trượng. Và từ trong ánh thủy quang, xuất hiện một chiếc đầu rồng to lớn, kỳ tuyệt vô song, với những sợi râu dài cả mấy thước, chiếc mõm rộng như chiếc chậu lớn và cặp quai nhọn lộ ánh sáng xanh chói, trông thật khủng khiếp.

Bạch Nguyên Chương đã chuẩn bị sẵn, khi thấy đầu rồng vừa nhô lên khỏi mặt nước thân hình ông ta đã lẹ như một ánh điện chớp khi vọt ra giữa đầm, đặt một chân lên đầu rồng, thanh Đồi Long chủ bên tay mặt ông ta loé lên một cái cặp mắt nghệt long đã bị tắt hẳn dưới ánh sáng xanh rờn của bảo đao.

Đầu nghệt long vừa nhô khỏi mặt nước chưa nhìn rõ mặt mũi địch nhân ra sao, thì đã bị đâm mù cả hai mắt, nên nó tức giận như điên, rống lên một tiếng thê thảm ghê rợn.

Quấy khúc rầm rầm, làm cho nước mặt đầm dâng tràn ra bốn phía chung quanh, chẳng khác một cơn bão lụt.

Mặc cho nghệt long vùng vẫy quấy lộn, Bạch Nguyên Chương vẫn dùng tay mặt nắm chiếc sừng đeo ngược thân hình xuống dưới. Và thừa lúc nghệt long há miệng gặm rống, rải nhiễu rờn rờn, ông ta vội đưa chiếc ngọc bình bên tay tả hứng lấy mấy giọt rãi rồi mới đảo mình dùng một thế “Khinh Âu Lực Hải” đập mạnh gót chân vào đầu rồng để lấy đà phi vọt lên không và lớn tiếng gọi hai người, nói :

- Mạnh công chúa và Như huynh, bây giờ đã bước sang canh ba rồi. Và lại kẻ địch đã đột nhiên xâm nhập đánh lén. Cho nên theo ý tại hạ, thì chúng ta phải tạm thời thay đổi kế hoạch. Công việc diệt trừ nghệt long tại đây sẽ do hai vị đảm trách. Còn tại hạ phải trở về Đào Hoa Nguyên trước, vừa để kịp thời cứu

chữa Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, vừa liều sức cự địch, đợi khi hai vị xong việc ở đây sẽ trở về hợp sức bố trí chống địch sau.

Vừa nói, Bạch Nguyên Chương vừa vận dụng thanh Đồ Long chủ, ném ra như một lưỡi phi đao, nhắm giữa đầu nguyệt long phóng mạnh một cái ngập lút tận cán.

Vừa lúc ấy, Như Thiên Hân cũng kịp thời cuốn nhanh sợi dây vào hai gốc cây được thêm mấy vòng nữa, rồi mới cúi lợm thanh Lục Ngọc Thanh Mang kiếm do Bạch Nguyên Chương vừa liệng xuống, đoạn quay lại Mạnh Tiểu Hà nói :

- Mạnh công chúa, hiện giờ nguyệt long đã bị mù cả hai mắt lại bị thương nặng ở giữa đầu, Công chúa hãy cố sức giữ sợi dây thường đừng để cho nó lặn được xuống đáy đầm nữa. Lão phu chỉ cần một thời gian ngội nửa chén trà, là có thể diệt trừ xong con nguyệt súc này.

Như Thiên Hân vừa dứt lời thì con nguyệt long cũng bắt đầu dồn hết sức mạnh còn lại quây thêm mấy cái thật mạnh khiến hai cây cổ thụ bị rung rinh chuyển động như sắp bật gốc cả Mạnh Tiểu Hà cũng cảm thấy nao núng đỏ mặt, mồ hôi nhỏ giọt như mưa.

Như Thiên Hân biết thời cơ chỉ chớp mắt là qua mất nếu để cho nguyệt long lặn được xuống đáy đầm, thì bao nhiêu công lao từ trước sẽ mất hết, và còn gây thêm đại họa về sau nữa. Cho nên ông ta bèn vội vàng bắt chước Bạch Nguyên Chương, thi triển khinh công tuyệt thế, thừa lúc nguyệt long còn đang kiệt sức, dậm mạnh hai chân xuống đất để lấy đà phi thân lên cao hơn sáu trượng, tay trái đeo ngược thanh Lục Ngọc Thanh Mang kiếm, vịn chắc lấy sừng rồng đồng thời tay mặt nhanh nhẹn rút lại cây Đồ Long chủ do Bạch Nguyên Chương vừa cắm ngập lút cán vào giữa đầu rồng.

Thanh Đồ Long chủ vừa rút ra, thì một vòi máu hôi tanh vô cùng cũng vọt theo. Như Thiên Hân vội vàng đưa thanh Đồ Long chủ lên miệng cắn chặt lấy, rồi dùng một thủ pháp cực kỳ mau lẹ chuyển thanh Lục ngọc thần kiếm sang bên tay trái rồi nhắm chỗ vết thương cũ trên đầu nguyệt long dậm mạnh một nhát và bồi thêm một ngọn “Đại Lực Kim Cương chưởng” nữa.

Da vảy nguyệt long rất dày cứng, nếu không nhờ có thanh Đồ Long chủ phá được một vết thương từ trước, thì chưa chắc thanh võ lâm đệ nhị danh kiếm đã đâm được vào sâu.

Nay nhờ có vết thương cũ, lại được Như Thiên Hân bồi thêm một ngọn “Kim Cương chưởng lực” với sức mạnh đập đá thành phấn cho nên thanh thần kiếm đã ngập lút vào giữa đầu rồng chỉ còn thò ra bên ngoài một khúc chuôi cầm, có nạm viên ngọc màu lục tỏa ánh sáng lấp lánh trông chẳng khác một con mắt của nguyệt long chưa bị mù.

Bị thêm vết trọng thương này nữa, dù con nguyệt long có hung hăng đến đâu, cũng khó lòng chịu đựng nổi, nên nó đã đau đớn rống lên từng hồi ghê rợn và quấy khúc lẩn lộn gây thành những tiếng “Ừm, ừm,…” vang động cả núi rừng.

Như Thiên Hân cũng trở tay không kịp bị nguyệt long kéo lộn theo hai ba vòng dưới nước rồi mới thi triển được khinh công mượn đà vọt nhảy lên bờ.

Trong khi đó, thì nguyệt long cũng sắp sửa tuyệt khí cả đoạn thân hình dài mười mấy trượng đã nổi hẳn lên mặt nước, sức lặn lộn quấy khúc cũng rất yếu, chỉ còn hơi thoi thóp mà thôi.

Lúc bấy giờ, Đào Hoa công chúa Mạnh Tiểu Hà mới dám buông tay níu giữ sợi dây vừa kéo áo lau mồ hôi, vừa nói :

- Thế là đã trừ xong nguyệt long chỉ đáng tiếc một điều...

Như Thiên Hân đưa mắt ngắm nhìn nét mặt phong hoa cao quý của Đào Hoa công chúa một lượt rồi ngắt lời hỏi :

- Có phải Công chúa định nói, con nguyệt long này tiếc rằng không phải giống sản vật sinh tại vùng quan ngoại chớ gì?

Nghe hỏi, Mạnh Tiểu Hà hơi lộ vẻ kinh ngạc, nhưng nàng vẫn giữ phong độ ung dung cao quý mà mỉm cười hỏi lại Như Thiên Hân :

- Cứ theo lời lẽ ám chỉ của Như đại hiệp, thì phải chăng đại hiệp đã thấu rõ lai lịch của Mạnh Tiểu Hà rồi chăng?

Như Thiên Hân tỏ vẻ kính cẩn đáp :

- Như Thiên Hân tôi tuy có phóng đoán biết được lai lịch Công chúa nhưng không dám nói rõ.

Mạnh Tiểu Hà khẽ mỉm cười giải thích :

- Đối với những nhân vật có tâm hồn son sắt như đại hiệp, tiểu nữ có bộc lộ thân phận lai lịch cũng chẳng ngại gì. Tuy nhiên tiểu nữ cũng muốn yêu cầu đại hiệp tuân theo một lời hứa có được chăng?

Thái độ Như Thiên Hân lúc này càng tỏ ra cung kính, đáp :

- Lão phu xin kính tuân lệnh chỉ dụ của Công chúa!

Mạnh Tiểu Hà lắc đầu tươi cười nói :

- Điều ấy tức là điều mà tiểu nữ muốn yêu cầu Như đại hiệp hãy bảo trì khí tiết giang hồ và không nên quá câu nệ về lễ tiết thế tục như vừa rồi nữa!

Như Thiên Hân không dám nín thở Mạnh Tiểu Hà chỉ khẽ cúi đầu đáp :

- Như lễ đạo quân thần đâu có thể bỏ được?...

Như Thiên Hân chưa dứt lời, Mạnh Tiểu Hà đã ngửa mặt lên trời, cất tiếng cười bi thảm mà rằng :

- Sơn hà xã tắc còn đâu nữa? Con cháu họ Châu rất thẹn đối với con dân thiên hạ, đâu còn mặt mũi nào mà tự tôn tự đại? Chỉ mong được các anh hùng hào kiệt bốn bề giúp sức cùng nhau trừ giặc Thanh đã là vinh hạnh lắm rồi!

Nghe Đào Hoa công chúa nói xong, Như Thiên Hân biết rằng những lời nói đó đều được phát xuất tự đáy lòng với tất cả sự thành thực của nàng. Cho nên ông ta cũng không còn quá phần câu nệ về lễ tiết nữa, mà vội vàng nghiêm trang hỏi :

- Cung kính bất như tùng mệnh, Như Thiên Hân có lời mạo muội xin hỏi lại một điều nữa có phải Công chúa là Thúy Vân công nương hậu duệ của Phước Vương được Đại Tuệ thần ni độ hóa từ lúc còn nhỏ hay không?

Nghe hỏi, nét mặt Mạnh Tiểu Hà bỗng lộ vẻ đau thương mà chỉ trả lời bằng cái gật đầu gượng gạo.

Tới đây Như Thiên Hân bỗng như sức nghĩ ra điều gì ông ta liền cau mày trầm giọng nói :

- Nếu vậy thì tình trạng Đào Hoa Nguyên hôm nay khá nguy hiểm, vì theo lý, thì hai tên lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạt Đạo vừa mới thất bại nặng nề tại Hoàng Sơn, tất cả những giống ác thú ngái độc của chúng đều bị tiêu diệt hầu hết. Hơn nữa, chúng lại biết rõ lão phu và Bạch đại hiệp đều có mặt tại đây không khi nào chúng dám khinh xuất xâm phạm? Chắc chúng đã dò xét biết rõ lai lịch của Công chúa và liên lạc cấu kết với bọn đầy tớ chó săn của Thanh đình, nên chúng mới dám cả gan...

Như Thiên Hân chưa dứt lời thì từ phía Đào Hoa Nguyên lại có hai tia lửa sáng bắn vọt lên trời.

Nghe mấy lời của Như Thiên Hân nhắc nhở, Mạnh Tiểu Hà mới chợt nhớ ra, nàng bèn dậm chân hậm hực :

- Thảo nào hôm trước, tiểu nữ chẳng nhận được tin từ kinh thành mật báo, cho biết mười tám tên vệ sĩ cao cấp của Thanh đình đại nội và “Tuyết Lãnh song yêu” đều bỗng nhiên vắng bóng tại kinh? Thì ra bọn chúng đã dò xét được tung tích Châu Tiểu Hà này, mà rủ nhau kéo ra vùng Miêu Cương để tìm cách hãm hại.

Hừ, được rồi! Đã thế thì thừa dịp có Như đại hiệp tương trợ, chúng ta hãy ra tay trừng trị bọn đầy tớ chó săn này một phen để hả bớt phần nào cừu hận quốc gia đã chất chứa từ lâu.

Dứt lời Mạnh Tiểu Hà bèn nhẹ nhàng phi thân đạp sóng ra giữa mặt đầm, đến bên cạnh xác nghiệt long đã chết nổi phấp phều trên mặt nước, rút lấy thanh Lục Ngọc Thanh Mang kiếm cắm trên đầu nghiệt long, đem vào đưa cho Như Thiên Hân, nghiêng răng nói :

- Lúc tiên sư Đại Tuệ thần ni quy tây, tiểu nữ có lập lời thề, nếu không đuổi xong giặc Thanh, tiểu nữ sẽ không mang họ Châu nữa! Cho nên bây giờ xin Như đại hiệp hãy cứ tạm xưng hô tiểu nữ với cái tên Mạnh Tiểu Hà. Tiểu nữ sẽ sử dụng thanh Đồi Long chủ. Đại hiệp sử dụng Lục Ngọc Thanh Mang kiếm, đêm nay chúng ta dùng cổ bọn ác tặc chó săn ngoại bang để thử xem phong mang của thần kiếm và bảo đao sắc bén tới nhường nào?

Như Thiên Hân đưa tay đón nhận thanh thần kiếm trên tay Mạnh Tiểu Hà, rồi cùng nàng song song trở thuật phi hành thượng thặng trở về Đào Hoa Nguyên. Thân pháp cước trình của hai người có thể liệt vào hàng tuyệt thế đương thời. Thêm nữa cả hai lại cùng nóng lòng về sự an nguy của sào huyệt, vì thấy ánh lửa tứ phía xẹt lên sáng rực, do đó lại càng phải ra sức phi hành. Và chỉ trong giây lát sau, họ đã về gần tới Đào Hoa Nguyên, nghe rõ tiếng hò hét chém giết huyên thiên...

Mạnh Tiểu Hà quét cặp mắt chung quanh cánh rừng một lượt, vẻ mặt lộ sát khí ngùn ngụt, bảo với Như Thiên Hân :

- Như đại hiệp, hình như kẻ địch theo hai hướng đông và hướng bắc xâm nhập. Vậy chúng ta hãy tạm thời chia làm hai ngã. Đại hiệp cứu viện mặt hướng đông, tiểu nữ cứu viện mặt hướng bắc và đối với bọn ác tặc mà trời thần đều công phần ấy, cứ việc tàn sát thẳng tay, bất tất phải nhân nhượng làm chi...

Như Thiên Hân lúc này cũng tức giận râu tóc dựng ngược, lớn tiếng ngắt lời đáp :

- Công chúa cứ yên tâm, năm xưa tại vùng biên cương, Như Thiên Hân đã từng tắm máu quân thù chỉ trong vòng nửa khắc, đã chém chết mười ba mãnh tướng của lũ giặc Mãn.

Vừa nói, thân hình ông ta vừa phi vọt lên không như một con thần long uốn khúc, đem theo ánh sáng chói lòa một thanh Lục Ngọc Thanh Mang kiếm lao vùn vụt về phía đông, nơi đang có tiếng hò hét chém giết âm ầm!

Mạnh Tiểu Hà cũng mím môi, gài thanh Đồi Long chủ vào người, rồi lao mình về hướng bắc nhằm khu nhà sàn ở giữa Đào Hoa Nguyên.

Khi còn cách dãy nhà sàn độ hơn mười trượng, nàng đã nhìn thấy Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương và tiểu hiệp Phó Thiên Lâm đang liều sức cổ thủ bên bờ một khe nhỏ cạnh hàng dương liễu cản không cho ba gã áo đen bịt mặt tay cầm binh khí kỳ dị đang hầm hè định xông vào khu vực nhà sàn.

Nhìn vào đấu trường, Phó Thiên Lâm tuy đã được Bạch Nguyên Chương dùng “Rãi rồng” phối hợp với Hắc huyết khuẩn chữa khỏi độc thương “Thất Bộ Mê Hồn cục”, nhưng hình như chân lực hãy còn yếu mà đối thủ lại sử dụng một cặp Lang nha bổng bằng sắt có một sức khá nặng với những chiêu thế rất lang độc cho nên chàng hơi có vẻ núng thế.

Còn Bạch Nguyên Chương thì một mình đương cự với hai tên, một tên sử dụng Khoa hổ lam và một tên

sử dụng Ngô câu kiếm. Tuy không đến nỗi thua sút đối phương nhưng cũng khó chiếm phần thắng thế.

Mạnh Tiểu Hà tuy ẩn cư vùng Nam hoang, nhưng luôn luôn hoài vọng chí lớn, nàng đã đặt rất nhiều mật thám tại kinh đô, nên hiểu rõ một phần lớn những âm mưu thi thố trọng yếu của Thanh đình. Vì vậy vừa nhìn thấy ba tên mặc áo đen bịt mặt nàng này đã biết ngay chúng là những nhân vật trong số Thập bát Thiết vệ sĩ được Thanh đình dùng tiền bạc mua chuộc trọng đãi để dùng trong việc sát hại những chí sĩ và di thuộc của nhà Minh.

Sau khi cân nhắc và ước lượng tình hình, thấy về mặt Phó Thiên Lân hơi núng thế, Mạnh Tiểu Hà bèn rút lên một tiếng lanh lảnh, thanh Đờ Long chủ tủa ánh sáng chói loà, chiêu thức “Mãn Thiên Hoa Vũ” được chân truyền tự tay một vĩ không môn tuyệt đại kỳ nhân Đại Tuệ thần ni ảo hóa thành vô số đóa hoa kiếm ẩn hiện nhằm chụp xuống giữa đầu gã áo đen bịt mặt tay cầm cặp Lang nha bồng bằng sắt.

Thân hình Mạnh Tiểu Hà vừa xuất hiện, gã Thiết vệ sĩ cầm Lang nha bồng nọ vội thi triển liên tiếp ba thế “Hoàn Phong Bát Đà” dồn Phó Thiên Lân phải dạt ra ngoài xa bảy tám thước. Đồng thời tay trái hấn rút trong lưng ra một mũi thanh lân hỏa tiễn bắn vọt lên trời mang theo tiếng kêu “Veo, veo...”.

Tên Thiết vệ sĩ vừa phóng mũi hỏa tiễn khỏi tay thì vàng kiếm hoa của thanh Đờ Long chủ của Mạnh Tiểu Hà cũng vừa chụp xuống gần đỉnh đầu. Nhưng hấn ý có sức khỏe dũng mãnh và cây Lang nha bồng lại thuộc loại binh khí nặng ngoại môn, nên hấn vội hét lớn một tiếng hất mạnh cây Lang nha bồng một cái, từ dưới lên trên để đón đỡ vàng kiếm quang của đối phương.

Mạnh Tiểu Hà vốn đã luyện được thần công tuyệt thế, lại có trong tay thang Đờ Long chủ, sắc bén vô song khi thấy đối phương cậy sức trở tài giơ bồng đón đỡ thì nàng khẽ cất tiếng cười nhạt vận thêm mấy thành công lực trên cánh tay ngọc, vàng kiếm quang đang tủa rộng bỗng nhiên thu nhỏ lại và biến thành một vệt sáng chói lọi từ trên không xẹt xuống. Chỉ nghe một tiếng “keng” máu tươi phọt bắn tứ tung. Cả cây Lang nha bồng bằng sắt và chiếc đầu lâu của tên Thiết vệ sĩ đều bị tiện đứt làm hai ba khúc nằm ngổn ngang dưới mặt đất.

Giữa lúc tên Thiết vệ sĩ nọ vừa bị chém gục thì từ phía xa lại có bốn năm bóng đen lao tới nhanh như những ánh điện chớp. Trong số có một người thân pháp mau lẹ tuyệt luân xưa nay chưa từng thấy.

Lúc này Phó Thiên Lân đã nhận rõ tình thế hiểm ác dị thường. Chàng lại mới được Bạch Nguyên Chương cho biết thiếu nữ áo trắng vừa nhảy ra cứu giúp chàng chính Đào Hoa công chúa mạnh Tiểu Hà chủ nhân Đào Hoa Nguyên, chàng bèn cau mày lớn tiếng hỏi :

- Tại hạ bị nhiễm chất kỳ độc mới khỏi, còn Cổ Phiêu Hương cô nương vẫn chưa được bình phục. Mạnh công chúa có loại linh dược ích nguyên cố bản gì, xin cho một ít, chúng tôi mới có thể đủ sức hiệp lực nghinh địch được?

Mạnh Tiểu Hà thấy bốn năm bóng đến vừa rồi sắp sửa tới nơi nàng bèn vội vàng bảo Phó Thiên Lân :

- Trên chiếc ngọc kỹ của tôi trong tĩnh thất có một chiếc hộp gấm, bên trong hộp đựng một chi sâm vương rất tốt. Phó huynh và Cổ cô nương hãy dùng mỗi người một miếng nhỏ bảo đảm có thể trong vòng nửa khắc sẽ khôi phục tinh lực như cũ.

Phó Thiên Lân vội cúi mình cảm tạ rồi lập tức thi triển khinh công tuyệt đỉnh “Bách Cầm thân pháp” nhảy vọt về hướng dãy nhà sàn.

Giữa lúc đó thì một bóng đen nhanh nhẹn linh hoạt nhất trong bọn năm sáu bóng đen ở ngoài xa chạy vào khi còn cách bảy tám trượng đã phi thân lên không rồi là là đáp xuống với chuỗi cười kiêu ngạo đặc ý vô cùng.

Hai tên Thiết y vệ sĩ đang giao đấu với Bạch Nguyên Chương nghe chuỗi cười của đồng bọn, chúng bèn lập tức thu hí giới và cùng một lượt nhảy lui về phía sau mấy thước, để cho Bạch Nguyên Chương và Mạnh Tiểu Hà đứng chung vào một chỗ.

Thân hình bóng đen vừa hạ xuống mặt đất, nhờ có ánh trăng sáng mới nhìn rõ người này là một lão già áo vàng có vóc người tầm thước, hai gò má cao và đôi mắt sâu hoắm.

Lúc vừa đặt chân xuống mặt đất, lão già áo vàng đã trông thấy ngay hai xác chết của hai Thiết y vệ sĩ, nhưng lão ta vẫn giữ vẻ thản nhiên, chỉ ngậm vận khí điều nguyên ôm quyền chào Mạnh Tiểu Hà rồi cất tiếng cười khà khà, hỏi :

- Tôn Bách Hóa xin có lời hỏi, có phải cô nương là Thúy Vân công chúa, hậu duệ Phước Vương không?

Từ lúc mới vào Đào Hoa Nguyên, Bạch Nguyên Chương đã có điểm khả nghi về thân thế của Mạnh Tiểu Hà. Đến nay, nghe đối phương hỏi ông ta mới chột hiểu.

Thảo nào, mà cử chỉ khí vũ của thiếu nữ này chẳng có vẻ phong huê cao quý. Thì ra nàng là hậu duệ của hoàng tộc triều Minh.

Nhưng khi nghe ba tiếng Tôn Bách Hóa do người lạ mặt xưng danh, thì ông ta cũng hơi giật mình e ngại. Vì ông ta cũng biết người này chính là một trong số Tuyệt Lãnh song yêu khét tiếng là nhân vật tuyệt đỉnh trong giới Hắc đạo, đã đột nhiên vắng bóng giang hồ từ lâu chưa thấy xuất hiện.

Lại nói, Mạnh Tiểu Hà sau khi nghe đối phương hỏi nàng bèn nhướng cặp mày liễu nhìn Tôn Bách Hóa với ánh mắt lạnh lùng sắc bén, gật gù đáp :

- Chỉ vì một mình ta, mà Thanh đình đã phải huy động đến Tuyệt Lãnh song yêu và mười tám tên Thiết y vệ sĩ? Chẳng hay ý các người muốn gì? Chiếc đầu của ta hay là...

Tôn Bách Hóa, ngoại hiệu là Độc Trảo Hoàng Sam, công lực nội gia của hắn đã luyện tới mức siêu

tuyệt. Nhất là năm ngón tay của hắn đều có móng nhọn được hắn luôn luôn tâm luyện thuốc độc, lợi hại vô cùng. Tâm tính lại rất âm hiểm gian trá. Tuy hắn đã nhận biết võ công của Mạnh Tiểu Hà khá cao, và có thêm một tay xuất sắc trong nhóm Bình Tung tứ hữu là Bạch Nguyên Chương đứng bên cạnh. Nhưng vì tự thị võ nghệ cao cường, người đông thế mạnh, cho nên hắn không chút e ngại. Và khi nghe hỏi, hắn chỉ khẽ mỉm cười với nét mặt âm trầm, vòng tay đáp :

- Công chúa bất tất phải đem lòng đa nghi. Tôn mỗ cùng với nghĩa huynh Hàn Oai, được lệnh triều đình ra đây mời Công chúa về kinh thụ phong...

Không đợi đối phương nói hết, Mạnh Tiểu Hà đã ngậm ngùi sa lệ ngắt lời hỏi :

- Sơn hà đã đổi chủ, đất nước luân vong, các người đòi bắt dòng dõi nhà Minh như ta đã cúi đầu thụ phong với Thanh đế. Há chẳng phải ý nghĩ của những kẻ điên rồ vô sĩ nói ra mà không biết ngượng miệng ư?

Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa nghe những lời vặn hỏi gay gắt của đối phương cũng hơi thấy sượng sùng đỏ mặt nhưng lão ta lập tức khôi phục nét mặt âm trầm sâu hiểm như cũ vòng tay nói :

- Khí số nhà Châu Minh đã tận, Công chúa cũng nên thức thời vụ mới đáng gọi là kẻ tuân kiệt. Tôn mỗ chỉ là kẻ thừa hành, không có quyền tự chủ. Nếu Công chúa không tuân chỉ theo chúng tôi về kinh, thì buộc lòng chúng tôi phải có thái độ vô lễ!

Bạch Nguyên Chương đứng bên cạnh nghe nói thì tức giận tràn hông, cất tiếng cười sảng sặc mắng :

- Thật là quân cuồng đồ vô sỉ, quên cả tổ tông dòng giống nhận giặc làm cha. Chúng bây định có thái độ vô lễ đối với Thúc Vân công chúa như thế nào thì bảo?

Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa quét cặp nhỡn quang tàn độc âm ác nhìn Bạch Nguyên Chương một cái ngạo nghễ đáp :

- Tôn mỗ phụng mật chiếu của Thanh đế nếu Thúc Vân công chúa không chịu vào kinh thụ phong, thì lập tức xử tử tại chỗ, cắt đầu đem về phục chỉ!

Mạnh Tiểu Hà cười nhạt một tiếng sát khí hiện lên cặp mắt đang định xông lại ra tay trừng trị Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa, thì Bạch Nguyên Chương ở phía sau đã không nén được tức giận, ông ta rú lên một tiếng dài vung hai tay áo rộng ném ra hơn 30 mũi “Đoạt Mệnh thần châm”, tỏa thành một vòng hào quang như đám mưa rào chụp xuống đầu bọn sáu tên Thiết y vệ sĩ đứng phía sau Tôn Bách Hóa.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Sở dĩ Bạch Nguyên Chương đã đột nhiên tung ra một nắm “Đoạt Mệnh thần châm” là vì ông ta so sánh thực lực thấy phía đối phương có Tuyết Lãnh song yêu cầm đầu mười tám tên Thiết y vệ sĩ lại có thêm hai tên lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạt Đạo thanh thế rất mạnh. Còn về phía mình thì chỉ có sáu người kể cả Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương đã phục sức xuất chiến. Cho nên buộc lòng ông ta phải ra tay hạ thủ trước để giảm bớt thực lực đối phương.

Ám khí “Đoạt Mệnh thần châm” là một tuyệt kỹ thành danh của Bạch Nguyên Chương. Tại Đại hội Hoàng Sơn, ông ta đã dùng tuyệt nghệ này để làm tiêu nhục nhục khí hung hăng của lão quái đạo Nam Hoang, thì đủ rõ oai lực của môn tuyệt nghệ như thế nào.

Nhất là trong lúc sáu tên Thiết y vệ sĩ, mãi đặc chí hơn hở, không lo đề phòng vì chúng thấy đối phương vền vẹn có hai người thì chỉ cần đợi Tôn Bách Hóa ra lệnh một tiếng là chúng có thể lập được kỳ công, bắt được Thúy Vân công chúa về triều lãnh thưởng. Chúng đâu có dè đối phương đột nhiên hạ thủ tuyệt tình như thế.

Cho nên trong số sáu tên dũng mãnh nhất đã bị trúng thần châm đúng ngay yếu huyệt chết không kịp ngáp, một tên trúng liên tiếp ba mũi vào cánh tay mặt buồng rớt thanh Ngô câu kiếm xuống đất một tiếng “keng”. Chỉ có hai tên khinh công giỏi nhất trong bọn, nhờ khôn lanh hơn đã kịp thời thi triển một thân pháp đề tiện xưa nay ít có nhân vật võ lâm nào sử dụng là “Lăn Lư Đà Cồn” (con lừa lăn mặt đất) mới may mắn khỏi bị thương, và thoát được ra ngoài vòng oai lực của vầng quang ảnh “Đoạt Mệnh thần châm”.

Khi Bạch Nguyên Chương vừa xuất thủ phóng thần châm, Mạnh Tiểu Hà biết ngay là một trận ác đấu thảm liệt đã bắt đầu, nên nàng cũng lập tức ra tay trước để chiếm phần ưu thế, thanh Đồ Long chủ trong tay nàng lóe lên thành một vệt sáng chói, với chiêu thế “Bác Hải Đồ Kình” đâm thẳng vào giữa ngực Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa một nhát.

Đối với cái chết của mấy tên Thiết y vệ sĩ, Tôn Bách Hóa vẫn thản nhiên như thường, hãn chẳng buồn để ý. Khi thấy đối phương tấn công hãn chỉ khẽ búng người nhảy lui về phía sau bảy tám thước, tránh khỏi luồng tinh quang của thanh Đồ Long chủ, miệng cất tiếng cười danh ác nói :

- Thúy Vân công chúa, nếu các người đã không hiểu lẽ tiến thoái thì chớ trách Tôn Bách Hóa này vô lễ!

Dứt lời, hãn ta giơ song chưởng ngang ngực đẩy ra hai luồng chưởng phong mãnh liệt vô cùng khiến Thúy Vân công chúa không dám đón đỡ phải né mình lách tránh. Trong khi đó thì Tôn Bách Hóa không

đuổi theo truy kích mà hấn lại tung mình nhảy ra ngoài rồi vận chân khí Đan điền, lớn tiếng gọi :

- Tân đại ca, hai vị Lôi, Phí nhân huynh, chúng ta đã gặp Thúy Vân công chúa ở đây rồi!

Công lực của Tôn Bạch Hóa đã cao, hấn lại đề khí gọi lớn giữa lúc đêm khuya nên tiếng nói của hấn truyền đi rất xa. Chỉ trong chớp mắt, đã nghe từ phía đông có hai tiếng hú đáp lại.

Lúc này, Mạnh Tiểu Hà đã biết rõ Đào Hoa Nguyên đã bị bọn tặc tử xâm nhập khắp nơi, nếu không liều chết tiêu diệt được bọn chúng, thì sẽ không có ngày nào sống yên ổn.

Cho nên, nàng vẫn thản nhiên mặc cho Tôn Bạch Hóa lên tiếng gọi đồng bọn, nàng chỉ đứng điều khí ngưng thân, trấn tĩnh đợi ứng biến.

Còn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương thì vội vàng thừa lúc Tôn Bạch Hóa không để ý, ông ta đã lẹ như chớp, nhảy đến lượm thanh Ngô câu kiếm của một tên Thiết y vệ sĩ vừa bị trúng thương buông rớt dưới đất, để chuẩn bị một cuộc ác đấu sinh tử, trời long đất lở sắp sửa bùng nổ.

Trong khi đó, Phó Thiên Lân và Cố Phiêu Hương cũng nhờ được phục dụng nhánh sâm vương của Mạnh Tiểu Hà phục hồi nguyên khí, và song song từ trong dãy nhà sàn chạy ra. Đồng thời, từ phía Đông cũng có thêm tám chín bóng người đang phi đến như bay.

Thân hình mấy bóng người từ phía Đông chạy lại vừa hiện rõ, thì cả Bạch Nguyên Chương lẫn Mạnh Tiểu Hà đều bất giác kinh hãi, tháo lui nửa bước. Vì người đi đầu chính là Đan Tâm kiếm khách Như Thiên Hân, kế đó là Nhân Thu Thủy và mấy dũng sĩ người Mèo.

Nhưng toàn thân Như Thiên Hân đã nhuộm đầy máu đỏ, râu tóc dựng ngược, tay mặt cầm thanh Lục Ngọc Thanh Mang kiếm, tay tả mang những vết máu đỏ lôm.

Thấy vậy, Mạnh Tiểu Hà vội hướng về phía Nhân Thu Thủy thất thanh hỏi :

- Nhân tiểu muội, tại sao Như đại hiệp lại bị....

Tiếng hỏi của Mạnh Tiểu Hà chưa dứt thì Như Thiên Hân đã trợn cặp mắt lộ tinh quang sáng ngời cất tiếng cười khà khà vang động cả núi rừng.

Nhân Thu Thủy thấy Mạnh Tiểu Hà lo lắng thì nàng vội mỉm cười đáp :

- Xin công chúa cứ yên tâm, vì sự phụ tiểu nữ trong lúc quá tức giận bọn cuồng khấu vô sỉ, nhận giặc làm cha, người đã trở thần oai, vừa dùng kiếm vừa dùng chưởng giết chết một hơi tám tên Thiết y vệ sĩ, do đó thân thể mới bị thấm máu me như thế chứ không hề gì.

Nghe nói Như Thiên Hân vô sự, Bạch Nguyên Chương và Mạnh Tiểu Hà mới được khoan tâm. Nhưng

ngay lúc đó, lại có giọng khàn khàn kiêu ngạo lạnh lùng từ phía ngoài đưa vào :

- Chuyện ấy đâu có đáng kể bằng chuyện năm tên dũng sĩ Miêu tộc đã bị ta chẻ xác làm đôi ở ngoài cửa rừng.

Nghe nói, Mạnh Tiểu Hà cảm thấy trong dạ đau xót vô cùng, nàng vội nhìn về phía phát ra tiếng nói chỉ thấy một lão đạo sĩ tóc bạc, thân thể to lớn, lưng hơi gù và trên chiếc đạo bào xanh của hắn đang mặc cũng nhuộm đầy vết máu.

Nhìn kỹ tướng mạo của người này nàng biết ngay hắn là Đà Đạo Nhân Tân Thát, tên đại ma đầu trong bọn Tuyết Lãnh song yêu và chính hắn là nhân vật chủ chốt trong chuyến xâm tập Đào Hoa Nguyên này.

Đứng phía sau Tân Thát là ba tên Thiết y vệ sĩ và Đồng Cổ Thiên Tôn. Còn Nam Hoang Hạt Đạo thì không thấy có mặt trong bọn này. Vừa thấy đồng bọn xuất hiện, Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa vội cau mày hỏi Tân Thát :

- Tân đại ca, Phí đạo trưởng đâu sao không thấy có mặt?

Đà Đạo Nhân Tân Thát khẽ cất tiếng cười danh ác đáp :

- Phí đạo trưởng hiện đang giao đấu với gã Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên ở ngoài cửa Đào Hoa Nguyên và chính gã lén theo chúng ta từ kinh đô ra đây!

Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa đang định lên tiếng hỏi thêm thì Đồng Cổ Thiên Tôn đã cất tiếng cười ồm ồm nói :

- Xin tôn huynh cứ yên tâm, với tài nghệ của hắn không thể nào thoát dưới tay Phí đạo trưởng đâu mà lo!

Bọn Mạnh Tiểu Hà, Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương nghe nói thì đều lo ngại cho Trường Bạch Tửu Đồ, nhưng không làm sao tách ra được một người nào để tiếp ứng cứu trợ. Trong lúc vô kế, Như Thiên Hân bèn đưa mắt nhìn Mạnh Tiểu Hà. Nàng là người thông minh tuyệt đỉnh nên đã gật đầu hội ý, vội quay sang nhìn đám thủ hạ nói mấy câu tiếng địa phương, liền khi đó hai dũng sĩ người Mèo, tách khỏi đồng bọn chạy đi như bay.

Lúc này, Tuyết Lãnh song yêu cũng đã bàn tính xong với Đồng Cổ Thiên Tôn, chúng cho rằng mười tám tay Thiết y vệ sĩ đã tổn thất tới mười hai tên rồi, nếu kéo dài thời gian thì e bất lợi. Cho nên chúng đã quyết định cần phải tốc chiến tốc quyết mới là thượng sách!

Dan Tâm kiếm khách hình như đã nhìn thấu tâm địa của đối phương qua ánh mắt sáng như điện, nên ông ta đã ngửa cổ cất tiếng cười kha kha nói :

- Đừng nói gì Thúy Vân công chúa là cái đình trước mặt bọn giặc Mãn chúng bây cần phải diệt trừ cho mau lẹ! Mà ngay cả chiếc đầu của Như mỡ đây cũng đã được Thanh đình treo giải thưởng hàng muôn lạng vàng, nếu các người hoàn thành nhiệm vụ bắt được chúng ta, sẽ giàu sang hiển quý vô cùng, tại sao không ra tay còng đứng thềm thì gì đó nữa?

Đà Đạo Nhân Tân Thát nghe đối phương thách thức thì tức giận trànông, vì xưa nay hắn vẫn tự thị về môn tuyệt nghệ “Ngũ Hành chân khí” đã luyện tới mức chém bể bia đá, nên một mặt, hắn ta ngậm tụ công lực, một mặt, nhếch miệng cười danh ác, đáp :

- Như Thiên Hân, mi chớ nên cuồng ngạo làm chi. Người khác thì họ cho rằng tuyệt nghệ của Đan Tâm kiếm khách ghê gớm, quý khốc thần kinh, chớ dưới mắt anh em ta thì chỉ xem như mộc tục kỹ võ lâm, hay đốm lửa đom đóm trước bó đuốc mà thôi! Mi có giỏi hãy đỡ mấy chiêu “Ngũ Hành chưởng lực” của ta xem sao.

Như Thiên Hân nhướng mày cất tiếng cười ha hả :

- Đất nước dân tộc, chìm đắm vào tay bọn di địch, nên kẻ hào kiệt Trung nguyên thề phải khôi phục sơn hà! Cuộc chiến tại Đào Hoa Nguyên hôm nay chính là một cuộc thử thách xem lòng trời sẽ thuộc về ai?

Dứt lời, ông ta liền vung tay mặt liệng trả thanh Lục Ngọc Thanh Mang thần kiếm cho Bạch Nguyên Chương rồi nấp khí điều nguyên đứng oai nghiêm sừng sững như một ngọn núi, hai mắt tỏa thần quang sáng ngời nhìn Tân Thát không chớp.

Đà Đạo Nhân Tân Thát, tuy nói cứng như vậy, nhưng thực ra thâm tâm hắn, cũng rất gớm sợ tài nghệ của đối phương nên hắn vội vận Ngũ hành chân khí lên tới mười thành công lực. Lưng của hắn đã gù sần, nay lại gù lên thêm, trông chẳng khác một con lạc đà.

Mười ngón tay móng dài nhọn hoắt như những chiếc móc câu, khoa lên một vòng rồi chụp mạnh vào hai bên sườn Như Thiên Hân.

Với oai danh của Như Thiên Hân trong số võ lâm đương thời, đâu có thể để cho Tân Thát hạ thủ một cách dễ dàng như thế. Chỉ thấy ông ta ngửa mặt hú lên một tiếng lớn, song chưởng giơ ngang ngực, sử dụng thế “Nhật Nguyệt Song Thôi” ngậm chứa lực đạo khí vô hình thuộc loại “Đại Lực Kim Cương chưởng” tổng mạnh về phía đối phương hai chưởng liên tiếp.

Mười ngón tay của Tân Thát cũng lợi hại không kém, khi chưa chụp tới thân hình đối phương, đã tia ra những luồng “Ngũ Hành chân khí” có tiếng xé gió kêu veo, veo..... Trong khi đó thì luồng “Kim Cương chưởng lực” vô hình của Đan Tâm kiếm khách cũng được đẩy ra ngăn chặn.

Chiêu thứ nhất nhập cuộc, song phương đều có ý thử xem hỏa hậu công lực của nhau, nên họ đều đã dùng tới mười thành công lực. Cương phong, chưởng lực vừa chạm vào nhau đã tách ra, thân hình hai

người cũng lui về phía sau nửa bước, và trong bụng họ đều thầm ghê sợ lẫn nhau.

Đà Đạo Nhân Tân Thát thì gồm hải công lực đối phương qua thực danh bất hư truyền. Hẳn thầm nghĩ chưa chắc trong vòng ba trăm chiêu đã thắng nổi đối phương, mà không chừng còn bị thua nữa là khác. Hẳn phân vân suy đoán, không biết cuộc chiến đêm nay có thể lấy được đầu Thúc Vân công chúa đem về kinh phục mệnh hay không?

Như Thiên Hân thì lại càng lo ngại hơn, ông ta tự biết công lực mình có thể thắng đối phương một cách nhanh chóng, nhưng ngặt vì vừa rồi đã hao sức quá nhiều trong việc diệt trừ nghiệt long, cho nên, bây giờ chỉ có thể giao đấu ngang tay, hoặc có thắng thì cũng phải trăm chiêu mới được.

Trong khi đó thì Mạnh Tiểu Hà cũng đã hao sức trong việc trừ nghiệt long vừa rồi, khó lòng mà địch nổi Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa. Còn lại Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương, tuy có thể đấu ngang sức với Đồng Cổ Thiên Tôn, nhưng Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương thì đều vừa trúng độc mới khỏi lại cũng bị mất cả thanh Thiên Lam độc kiếm lẫn thanh Vô danh cổ kiếm, thành ra tình hình chung rất kém thế bất lợi. Cho nên mặc dầu Đan Tâm kiếm khách là người bình tĩnh trầm ổn xưa nay, cũng khó tránh khỏi lộ vẻ ưu tư lên mặt.

Đà Đạo Nhân Tân Thát vốn đã lợi hại, hơn nữa hẳn lại dồn hết tinh thần chú ý vào kẻ địch, nên khi thấy thần sắc hoảng hốt của Như Thiên Hân hẳn đã kịp thời nắm lấy cơ hội, len lén nín hơi tiến lên sát đối phương thi triển tuyệt nghệ “Ngũ Hành chưởng” đã khổ luyện trong suốt đời người, tấn công liên tiếp ba chiêu.

Mặc dầu, đang lúc sơ ý vì ưu tư quá độ, nhưng khi chưởng lực của Tân Thát ào xô đến, Như Thiên Hân cũng đã kịp thời cảnh giác, tung mình né tránh và hoàn thủ ứng chiến lập tức.

Tuy nhiên, trong cuộc giao đấu giữa những cao thủ tuyệt đỉnh mà trình độ võ công cường nhược không hơn kém nhau bao nhiêu này, nếu một khi đã để mất cơ hội ra tay trước, thì rất khó mà kéo lại được thế quân bình, cho nên sau mười chiêu thức, Như Thiên Hân vẫn bị Đà Đạo Nhân Tân Thát dồn vào vòng kinh phong “Ngũ Hành chưởng lực” của hẳn.

Còn Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa thì lại âm độc sâu hiểm hơn, hẳn lẳng lặng chờ cho đến lúc này mới quay sang Đồng Cổ Thiên Tôn lộ vẻ đắc ý mỉm cười đánh ác nói :

- Lôi thiên tôn, Tân đại ca đã động thủ cùng Đan Tâm kiếm khách chẳng lẽ chúng ta lại đứng không mãi hay sao? Bây giờ Thiên Tôn và Tôn mỗ hãy chia nhau cùng lãnh giáo mấy chiêu tuyệt nghệ Thần y Bạch đại hiệp và Thúc Vân công chúa đi chứ?

Vừa dứt lời, hẳn ta liền thò tay vào bọc rút ra một món binh khí kỳ dị, trông chẳng khác một cánh tay người, không biết chế tạo bằng chất gì mà đen nhánh như đồng đen.

Vừa trông thấy vũ khí kỳ dị của Tôn Bách Hóa, Mạnh Tiểu Hà biết ngay đây là một loại binh khí độc môn của đối phương tên gọi “Chiêu Hồn thủ”. Chẳng những chiêu thuật độc ác quỷ dị, mà binh khí còn được chế tạo bằng thép cứng tôi luyện trăm lần, phối hợp với năm móng tay tằm độc nhọn hoắt bên tay tả. Xa thì công, gần thì thủ, quả thực gặp một địch thủ rất khó đối phó.

Đã nhận rõ đối phương lợi hại, Mạnh Tiểu Hà không dám ơ hờ, nàng vội vàng giơ Đờ Long chủy thủ thế trước ngực, chuyển bộ pháp thi triển cho kiếm “Pháp Hoa thập tam kiếm” một môn học của nhà Phật, do Đại Tuệ thần ni truyền thụ để chuẩn bị một cuộc tử chiến với Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa.

Riêng Trại Hoa Đà thì từ khi được Như Thiên Hân liệng trả thanh Lục Ngọc Thanh Mang kiếm, ông ta liền thi triển tuyệt học, chẳng cần để ý đến giang hồ khí tiết gì nữa, mà chỉ cần tiêu diệt cho hết bọn chó săn của Thanh đình mà thôi.

Do đó thanh thần kiếm trong tay ông ta loé lên một vầng ánh sáng màu bạc, từ thế “Trường Xà Xuất Động” chuyển sang thế “Bát Vân Kiếm Nhật” (vén mây nhìn mặt trời) tiếp tục biến sang thế “Lãng Quyển Lưu Sa” (sóng cuộn cát trôi) tấn công liên tục, khiến Đồng Cổ Thiên Tôn phải gặm gừ thốt lên tiếng quái gở nhảy nhót lẩn tránh mãi về phía sau hàng hai ba trượng mới rút được cây kim long nhuyễn chiên và chiếc trống đồng đeo phía sau ra đối phó.

Sau khi cầm được hai món binh khí trong tay, tên ma đầu cái thế này, lập tức gặm lên mấy tiếng quái gở, thi triển công lực cùng Bạch Nguyên Chương trở tài giao đấu.

Những luồng chưởng phong, cương khí, chiên ảnh, kiếm chiêu, xen lẫn một vài tiếng trống tung tung, tạo nên một cảnh tượng thật là ghê rợn, quỷ khóc thần kinh.

Ba cặp cao nhân tuyệt đại, võ lâm ít có, đều thi triển hết kỳ năng của mình liều mạng quyết đấu. Bao nhiêu những ngón võ tuyệt luân độc đáo, đều được đem ra sử dụng.

Cảnh nguy hiểm chết người chỉ xê xích trong đường tơ kẽ tóc. Khiến những tay thuộc hai phe đứng ngoài, chưa giao thủ mà đều đã hồi hộp theo dõi từng bước đi, từng chiêu thế của mỗi người mà kinh hồn táng đờm.

Sau độ sáu mươi hiệp phần dũng thần oai, Như Thiên Hân đã dần dần lấy lại được thế quân bình đã mất. Nhưng về phía Mạnh Tiểu Hà thì hơi bị nao núng dưới sức công kích như vũ bão của Tôn Bách Hóa.

Nguyên pho kiếm pháp “Pháp Hoa thập tam kiếm” của Mạnh Tiểu Hà quả có xứng danh là một tuyệt nghệ chân truyền của Phật môn biến hóa thần diệu, lại thêm được thanh “Đờ Long chủy” sắc bén tuyệt thế, so với chiêu thức quỷ dị “Chiêu Hồn thủ” của Tôn Bách Hóa, không sút kém chút nào, đôi khi còn chiếm được ưu thế nữa là khác. Nhưng lại gặp phải năm chiếc móng tay nhọn hoắt tằm độc của Tôn Bách Hóa, có oai lực cương mãnh vô cùng, chẳng những có thể xuyên thủng sắt đá, mà còn được tên lão ma luôn luôn ngưng tụ công lực tia ra những luồng âm phong lạnh buốt, nhắm điểm vào các yếu huyệt châu thân đối

phương.

Thêm nữa, Mạnh Tiểu Hà vốn là đàn bà, tiên thiên chân lực thua sút, lại vừa hao tổn sức lực trong một trận tiêu diệt nghiệt long vừa rồi. Cho nên dưới sức tấn công mạnh như vũ bão của Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa, nàng đã lâm vào thế chỉ có chống đỡ, chứ không có tấn công, tình trạng rất là nguy hiểm.

Chỉ còn trận giao đấu giữa Bạch Nguyên Chương với Đồng Cổ Thiên Tôn là gay cấn vô cùng.

Lôi Chấn Vũ tay trái sử dụng cây kim long nhuyễn chiên dài hơn sáu thước, khi múa lên, hóa thành một vòng kim quang chói lòa kèm theo những tiếng vút... vút... vù vù ghê rợn.

Chiếc trống đồng quái dị bên tay mặt cũng luôn luôn nổi lên những tiếng “tung, tung...” với một âm vận có oai lực thu hút tâm hồn kẻ địch.

Bạch Nguyên Chương thì nhờ có thanh Lục Ngọc Thanh Mang kiếm - một thanh thần kiếm liệt danh đệ nhị trong số ngũ đại võ lâm - sắc bén tuyệt luân, tỏa ra những luồng kiếm quang màu bạc chói lọi. Lại thêm các môn khinh công thần diệu, kiếm pháp linh kỳ được phối hợp sử dụng tới mức hầu như cả người lẫn kiếm biến thành một đạo cầu vồng rực rỡ, xuyên qua xuyên lại, vùng vẫy trong chiêm ảnh của Lôi Chấn Vũ, khó mà phân biệt ai hơn ai kém.

Sau khi đưa mắt quan sát tình thế khắp đấu trường một lượt, Cổ Phiêu Hương bèn cau mày khẽ nói với Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy :

- Xem tình hình công lực của Tuyết Lãnh song yêu quả nhiên quá cao, Thúy Vân công chúa thế nào cũng bị hại trước. Nếu đợi đến lúc bấy giờ thì bất lợi sẽ nằm chắc về phần chúng ta. Bây giờ, theo ý tí tí muốn kéo lại cục diện chắc thắng về phe chúng ta, không tìm cách xuất kỳ chế thắng thì không được.

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy tuy đều nhận thấy ý kiến của Cổ Phiêu Hương rất đúng, nhưng họ không nghĩ ra cách thi thố ứng phó như thế nào, nên Phó Thiên Lân vội vàng cất tiếng hỏi :

- Cổ tí tí, tình thế hiện tại đã cấp bách lắm rồi, tí tí có diệu kế gì xin cứ mau mau nói ra, chúng tôi sẽ tuân mệnh hành sự không dám trái lời.

Cổ Phiêu Hương đảo mắt một vòng đấu trường lần nữa rồi mới nhìn Phó Thiên Lân mỉm cười nói :

- Chẳng hay Phó đệ có còn nhớ câu nói bất hủ của Văn Vân Sơn: “Nhân sinh tự cổ thù vô tử, lưu thủ đan tâm chiếu hãn thanh” hay chẳng?

Chúng ta đã trải qua một lần kể như đã chết rồi dưới cây Bích Ngọc Như Ý của Nam Hoang lão quái đạo rồi. Bây giờ, Phó đệ có dám cùng tí tí mạo hiểm một phen nữa để nếm thử mùi vị chết chóc thật sự hay không?...

Nghe nói, Phó Thiên Lân nhướng cặp mày kiếm, khăng khái đáp :

- Tại sao Cổ tỉ tỉ còn phải hỏi tiểu đệ một câu như thế? Phó Thiên Lân sanh ra là con cháu nòi Đại Hán, thì tiếc gì tấm thân bảy thước mà chẳng dám liều mình chiến đấu cho đại cuộc?

Nghe mấy lời khăng khái, Cổ Phiêu Hương khẽ gật đầu thấp giọng :

- Bốn mươi tám tên Hắc y thiết vệ của đối phương tuy chỉ còn có sáu tên nhưng tên nào tên nấy đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh trong giới võ lâm, đã được Thanh đình dùng trọng lễ mua chuộc. Nếu thanh Thiên Lam độc kiếm và thanh Vô Danh cổ kiếm của chúng ta chưa mất, thì có thể một người trong mỗi chúng ta đủ sức đối phó với hai tên trong bọn chúng! Nhưng hiện thời phải sử dụng vũ khí tầm thường, nên tỉ tỉ muốn yêu cầu Phó đệ hãy cố sức thi triển phần biến hóa tinh vi của pho “Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp” để cùng tỉ tỉ mỗi người đối phó cùng ba tên bọn chúng, dành cho Thu muội được rảnh tay tiếp sức Thúy Vân công chúa, đối phó với tên lão yêu Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá.

Phó Thiên Lân chưa hiểu hết ý nghĩa câu nói của Cổ Phiêu Hương, chàng trầm nghĩ, nếu còn thanh Vô danh cổ kiếm trong tay thì có thể lấy một chọi hai, bây giờ bảo kiếm đã mất.

Tại sao Cổ Phiêu Hương nói lấy một chọi ba? Như vậy chẳng hóa ra tự lấy sự diệt vong chớ đâu có thể gọi là xuất kỳ chế thắng?

Ý nghĩa của chàng chưa dứt, thì hình như Cổ Phiêu Hương đã hiểu rõ sự thắc mắc của chàng nên nàng vội mỉm cười nói :

- Có phải Phó đệ cho rằng ý kiến của tỉ tỉ có điểm mâu thuẫn hay chẳng? Người ta thường nói: “Một kẻ liều mạng, muôn người khó địch”! Bây giờ chúng ta hãy bỏ hẳn ý nghĩ phòng thủ, mà chuyên dùng lối tấn công liều mạng, đem sự an nguy của mình đổi lấy một tia hy vọng tái tạo sơn hà, phục hưng dân tộc dưới móng vuốt của kẻ địch. Chẳng hay Phó đệ nghĩ thế nào?

Nghe nói, cặp mắt Phó Thiên Lân tỏa thần quang sáng ngời, luôn luôn gật đầu tán đồng.

Riêng Nhân Thu Thủy lại cảm thấy lo ngại đau đớn vô cùng.

Vì nàng biết rằng, chiến đấu theo kiểu ấy thì Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương sẽ nắm chắc mười phần chết chín. Nhưng nàng vốn là một vị hiệp nữ kỳ tài, biết hiểu rõ lợi hại, dẹp bỏ được thường tình nhi nữ, nên nàng đã cố trấn tĩnh tinh thần, nói với Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương :

- Kế hoạch của Lân ca và Cổ tỉ tỉ đã quyết định thì hãy mau mau thi thố cho kịp, tiểu muội sẽ nguyện đem hết sở năng chuẩn bị cứu viện Thúy Vân công chúa. Nếu đắc thủ thành công càng hay, bằng không có thể bỏ mạng đấu trường, mãi cốt Nam Hoang, thì cũng để lại được tiếng thơm mãi mãi về sau, chớ không đến nỗi phải ân hận gì.

Bọn sáu tên Hắc y thiết vệ thấy bọn Cổ Phiêu Hương chụm đầu bàn bạc thì thầm.

Chúng đang định bảo nhau chuẩn bị đề phòng, Phó Thiên Lâm đã cất lên một hồi cười dài, phát động, cả người lẫn kiếm, hóa thành một đạo cầu vồng chói lọi quét ngang lưng ba tên Hắc y thiết vệ đang đứng phía bên tả. Kiếm chiêu chàng vừa thi triển là một thế tuyệt học tinh túy trong pho “Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp” tên gọi “Khí Quán Tràng Hồng”.

Cùng một lượt với Phó Thiên Lâm, Cổ Phiêu Hương cũng phát động oai lực tấn công. Với hai bàn tay không, nàng đã hùng hổ nhảy vào giữa chỗ ba tên Hắc y thiết vệ đang đứng phía bên mặt, tung ra mấy chưởng phách không liên tiếp.

Bọn Hắc y thiết vệ này, đâu có tên nào hèn kém, tên nào tên nấy đều man trong mình một môn tuyệt học võ lâm. Trong số, có một tên luyện được loại chưởng lực cương mãnh rất hùng hậu, khi thấy đối phương nhảy vào tấn công, hăn liến lách mình né tránh, ngậm vận công lực sử dụng một kỳ chiêu “Kim Báo Lộ Trảo” chụp lấy cánh tay mặt của Cổ Phiêu Hương.

Bị chụp trúng cánh tay, Cổ Phiêu Hương vội xoay mình một vòng, định hóa giải thế công của đối phương. Nhưng bỗng nhiên nàng lại nghiêng rặng, xuất kỳ bất ý, vận công lực lên bả vai liễu chịu một đòn của đối phương, rồi bất thần vòng song chưởng dùng chiêu thế “Thiết Ngư Canh Điền” (trâu sắt cày ruộng) đánh trúng ngay giữa huyệt Đan điền phía bụng dưới của một gã Hắc y thiết vệ vừa chồm tới định ngậm hạ sát thủ, trong khi đồng bọn của y vừa chụp được cánh tay của nàng.

Một tiếng “hự” và một tiếng gào thảm thiết cùng nổi lên một lượt. Thân hình Cổ Phiêu Hương bị trúng đòn bắn sang phía hữu ba bốn thước, xương bả vai trái bị đau nhức như muốn gãy rời, tạng phủ cũng bị rúng động! Nhưng gã Thiết y vệ sĩ bị một đòn của nàng đánh trúng huyệt Đan điền, thì bị văng ra ngoài hơn năm thước, miệng phun ra một vòi máu tươi gục xuống chết ngay lập tức.

Cổ Phiêu Hương một mặt xuống tấn đối thế, một mặt liếc nhìn sang bên cạnh, thì thấy Phó Thiên Lâm cũng gặp nguy hiểm như mình. Mông bên mặt chàng bị một gã địch thủ dùng chiếc móc câu rạch xé một vết dài, máu chảy thấm ướt cả áo nhưng đồng thời một tên Hắc y thiết vệ cũng bị chàng vung kiếm chặt một nhát ngang lưng đứt làm đôi, gan ruột phèo phổi đổ đầy mặt đất.

Giữa lúc Phó Thiên Lâm, Cổ Phiêu Hương đồng song song bị thương, cùng hạ được một địch thủ và Nhân Thu Thủy vừa nhảy về phía Độc Trảo Hoàng Sơn Tôn Bách Hóa để cứu viện Thúc Vân công chúa, thì bỗng nhiên từ đằng xa lại văng lên mấy tiếng tù và kỳ dị, mang theo một âm vận rất bi thiết.

Ý nghĩa của mấy tiếng tù và báo hiệu này chỉ có Mạnh Tiểu Hà là hiểu rõ. Và nàng coi nó chẳng khác một đạo bùa thôi mệnh đối với quần hiệp, cũng như trong Đào Hoa Nguyên sẽ sắp sửa biến thành một thảm cảnh tan nát không một bóng người.

Những tiếng tù và báo ấy chính là những tiếng mật hiệu của đám người Mèo, thủ hạ của nàng truyền báo

cho biết Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đã bị chiến bại táng mệnh tại phía ngoài Đào Hoa lâm và tên lão quái Nam Hoang Hạt Đạo sắp sửa xông vào tới đấu trường.

Do đó khi tiếng tù và vẳng đến, dù Mạnh Tiểu Hà có gan dạ trấn tĩnh đến đâu, cũng khó tránh đến khỏi tâm thần hoảng loạn. Bản lĩnh võ công của nàng vốn đã không thâm hậu bằng Tuyết Lãnh song yêu lại đột nhiên bị kinh ngạc thất thần nên thanh Đồ Long chủ của nàng đang sử dụng đã bị Tôn Bách Hóa múa binh khí độc môn Chiêu Hồn thủ dùng một thế “Bát Vân Trục Vụ” nhẹ nhàng gạt sang bên cạnh một cái, rồi vận tả chưởng dùng lối cách không đả huyết nhanh như gió, điểm trúng huyết mê hồn dưới sườn nàng.

Sở dĩ Tôn Bách Hóa không dùng móng tay tẩm độc để hạ thủ đối phương là vì hắn đã nhận mật chỉ của Thanh đình, cố gắng bắt sống cho được Thúy Vân công chúa giải về kinh để dùng vào việc lung lạc nhân tâm người Hán, bằng cách, bên ngoài tuyên bố sắc phong cho nàng, nhưng bên trong ngầm giam lỏng cho người theo dõi.

Khi Mạnh Tiểu Hà bị trúng chỉ mê man gục xuống, Độc Trảo Hoàng Sam đặc ý ngửa cổ cất tiếng cười ha hả từng hồi. Đồng thời, hắn trở tay tung ra một chưởng ngăn chặn Nhân Thu Thủy vừa nhảy tới, và đẩy bật thân hình nàng văng ra phía xa, miệng thổ máu tươi gục xuống mê man một lượt cùng với Mạnh Tiểu Hà. Kế đó hắn ta lại nhảy đến hợp lực với Đà Đạo Nhân Tân Thát song đấu Như Thiên Hân.

Lúc này, Như Thiên Hân tuy đã dồn được Tân Thát núng thế lùi dần, nhưng chân lực của ông cũng đã gần như hao tận. Đến khi nghe tiếng tù và báo hiệu, Mạnh Tiểu Hà và Nhân Thu Thủy cùng bị thất thủ. Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa được rảnh tay xông lại hợp thủ với Tân Thát, thì lão hiệp biết đại thế đã mất, một mình khó địch nổi Tuyết Lãnh song yêu. Bất giác, ông ta trở nên phân vân lo lắng, không biết nên liều chết chiến đấu tới cùng hay là tự vẫn lập tức để khỏi bị bắt được mang nhục.

Giữa lúc ông ta đang đắn đo suy nghĩ thì đã nghe tiếng rú của Nam Hoang Hạt Đạo từ xa vọng tới, hình như tên lão quái này đã vào gần đến Đào Hoa Nguyên.

TRƯỜNG HẬN ĐỘNG ĐÌNH HỒ

Gia Cát Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lưới Trời Lòng Lòng

Nam Hoang Hạt Đạo đã lọt được vào Đào Hoa Nguyên thì tính mệnh của Trường Bạch Tửu Đồ, không nói cũng biết là đã nguy hiểm! Lúc này, ý chí chiến đấu của Như Thiên Hân đã tan rã và mất hết hy vọng, ông ta liền phóng mình nhảy ra ngoài vòng chiến, trợn mắt nói lớn :

- Tất cả mọi người hãy ngừng tay nghe ta nói!

Bạch Nguyên Chương, Phó Thiên Lâm, Cổ Phiêu Hương nghe tiếng cùng ngừng tay nhảy khỏi vòng chiến. Tuyết Lãnh song yêu và Đồng Cổ Thiên Tôn cũng ngừng tay cất tiếng cười đắc ý, đứng chờ xem Đan Tâm kiếm khách định nói gì?

Đồng thời, lúc đó từ phía ngoài mười trượng, một bóng người đang lao mình nhảy vào nhưng thân hình người này hình như có vẻ loạng choạng không được vững vàng cho lắm!

Đồng Cổ Thiên Tôn đưa mắt nhìn rõ người vừa mới xông vào thì bất giác, hắn ta vừa mừng vừa có ý nghi ngờ. Mừng là người ấy quả đúng là Nam Hoang Hạt Đạo. Còn nghi ngờ là tại sao bộ pháp của tên lão quái đồng bọn lại loạng choạng không vững, hay là hắn cũng đã bị trọng thương sau khi hạ xong địch thủ?

Lúc này, Phó Thiên Lâm đã bị hai ba vết thương máu nhuộm đỏ áo sau khi chàng đã hạ được hai tên Hắc Y Thiết Vệ, và khi vừa ngừng tay theo lời Như Thiên Hân, chàng liền mở to cặp mắt đỏ loè như lửa, nhìn lão hiệp hậm hực nói :

- Như sư bá, tại sao sư bá lại có ý định đầu hàng bọn tay sai Thanh Đình trong lúc đầu chúng tôi chưa dứt, máu chúng tôi chưa cạn như thế...?

Vừa dứt lời chàng đã rú lên một tiếng bi thảm, đồng thời vung trường kiếm thành linh chém đứt đôi thân hình một tên Hắc Y Thiết Vệ đã bị trọng thương đang đứng bên cạnh!

Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa thấy vậy, bất giác lão ta nổi giận, rú lớn một tiếng vận công lực. Tả chưởng, năm ngón tay nhọn hoắc tẩm độc đang cong vòng, bỗng dưng duỗi thẳng ra như năm mũi giáo xia thẳng vào giữa ngực Phó Thiên Lâm.

Như Thiên Hân bỗng thét lên một tiếng giật giọng :

- Khoan! Chớ vội sinh hung hãy nghe ta nói đây!

Độc Trảo Hoàng Sam vội ngừng tay trợn mắt nhìn Như Thiên Hân, lạnh lùng hỏi :

- Bây giờ các người đã như cá nằm trên thớt, còn định nói gì nữa?

Giọng nói của Tôn Bách Hóa vừa dứt thì thân hình Nam Hoang Hạt Đạo cũng vừa hạ xuống đấu trường.

Trông tên lão quái Nam Hoang lúc này thật xơ xác, bước đi xiêu vẹo sắp té, cây Tiêu Hồn bảo trượng đã rớt mất chỉ còn lại cây Bích Ngọc Như Ý với ba món ám khí thâm độc :

“Huyền Ân Phách quế”, “Ngũ Độc Hồng Diễm mai” và “Thất Bộ Mê Hồn cúc” đang cầm bên tay mặt. Sợi dây thắt ngang lưng bên ngoài mảnh đạo bào còn vướng mấy cọng cỏ kỳ dị trông như một loại mây rùng.

Như Thiên Hân chỉ khẽ đưa mắt nhìn Nam Hoang Hạt Đạo một cái, rồi quay sang phía Tuyết Lãnh song yêu lạnh lùng hỏi :

- Hành động phản quốc táng tận lương tâm của các người, phải chăng chỉ để cầu lợi cầu vinh, vậy thì hôm nay các người muốn có một Đan Tâm kiếm khách và một Thúy Vân công chúa còn sống, hay là muốn hai cái chết không hồn để về phục mệnh với chủ nhân các người?

Dứt lời ông ta liền bất thành linh thừa lúc đối phương không để ý tung mình nhảy đến bên cạnh thân hình Mạnh Tiểu Hà đang nằm mê man dưới đất, giơ chưởng thủ thế đợi hạ xuống!

Tuyết Lãnh song yêu không ngờ Đan Tâm kiếm khách lại có hành động như thế! Rõ ràng đối phương đã chuẩn bị, nếu được như nguyện, sẽ xuống tay hạ sát Thúy Vân công chúa trước, rồi quay lại tự vẫn sau, khiến cho bọn chúng không bao giờ có tù nhân đem về phục mệnh Thanh Đình!

Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa đứng nhìn địch thủ cau mày hậm hực nói :

- Như Thiên Hân, mi cũng là một tay bá tài nhất thời trong võ lâm. Nếu có tâm nguyện gì chưa thỏa mãn sao không nói rõ ra. Nếu có thể, anh em ta sẽ đem hết khả năng giúp cho!

Nghe nói, Như Thiên Hân tỏ vẻ phẫn uất, lớn tiếng :

- Ta muốn chúng bây không được động đến một gốc cây, một ngọn cỏ trong Đào Hoa Nguyên, và làm lụy đến một người dân vô tội khác! Nếu được như vậy, Như Thiên Hân sẽ cùng Thúy Vân công chúa theo các người về kinh để giúp các người tròn sứ mệnh với chủ. Bằng không ta sẽ dùng Phách không chưởng lực hạ sát Thúy Vân công chúa trước, rồi sẽ hồi chưởng tự hủy, thử xem các người sẽ trở về phục mệnh với Thanh Đình ra sao?

Nghe Như Thiên Hân nói, Bạch Nguyên Chương cau mày hồi hộp, vô kể khả thi. Còn Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương thì đã sa lệ như mưa, và cùng nghiêng răng lớn tiếng :

- Như lão tiên bối, chúng tôi thà liều chiến đấu đến chết chứ không...

Như Thiên Hân không đợi hai người nói hết đã trợn mắt quát :

- Tính mệnh của hai người đâu đáng kể gì? Lão phu đã quyết định không để đám dân vô tội trong Đào Hoa Nguyên phải mắc vạ lây, để dành lại một phần nào nguyên khí trong công cuộc phản Thanh phục Minh sau này.

Nói tới đây, ông ta lại quay sang phía Tuyết Lãnh song yêu, lớn tiếng :

- Tân Thát, Tôn Bách Hóa, ta để cho các người một thời gian nguội nửa chén trà nữa mà suy nghĩ. Đến lúc ấy, nếu các người không có ý kiến trả lời, ta sẽ hành động theo như lời đã nói!

Lời yêu cầu của Như Thiên Hân trái với ý chí của Thanh Đình, là phải bắt sống Thúy Vân công chúa còn những người khác thì phải tiêu diệt bằng hết. Do đó, khi nghe lời đề nghị của đối phương, Độc Trảo Hoàng Sam không dám quyết định, phải quay ra bàn tính cùng với Tân Thát.

Trong khi đó, Lôi Chấn Vũ rất lo ngại vì tên đồng bọn của hắn là Nam Hoang Hạt Đạo đang ôm ngực lão đảo, bước chuệnh choạng ra phía ngoài xa bầy, tám thước, nên hắn ta vội vàng chạy đến bên cạnh giơ tay đỡ và lớn tiếng hỏi :

- Phí đạo huynh bị thương ở chỗ nào thế? Có phải tên Trường Bạch Tửu Đồ đã bị đạo huynh kết liễu rồi không?

Nam Hoang Hạt Đạo nhếch miệng cười bi thảm, hai bên mép còn dính đầy máu với nét mặt rất đáng sợ, lớn tiếng đáp :

- Tiểu đệ cùng tên Tửu Đồ ấy đấu đến phút chót, tiểu đệ sử dụng một chiêu “Kim Báo Lộ Trảo” đối một chiêu “Tiểu Phạ Hồng Nhai” của hắn, cả hai cùng bị chấn thương nội tạng, gục xuống giữa đấu tràng. Nhưng sau cùng, tiểu đệ đã gượng dậy vào được đến đây, còn tên Hùng Đại Niên đó thì chắc bị chết ở ngoài rừng đào rồi!

Nghe nói người bạn thiết của mình lại chết thảm, Bạch Nguyên Chương đau xót vô cùng, chỉ muốn hoành kiếm tự vẫn nhưng lại sợ trái với ý nguyện của Như Thiên Hân là muốn cho ông ta phải cố nhịn nhục bảo toàn nguyên khí, để mưu cầu cơ hội phục hồi đại nghiệp sau này, nên ông ta chỉ biết đứng nhìn thảm trạng mà bùi ngùi nhỏ lệ, chớ không biết làm sao hơn.

Lúc này Tuyết Lãnh song yêu đã cùng nhau bàn định xong, chúng đồng ý hãy tạm thời đáp ứng lời yêu cầu của Như Thiên Hân. Nhưng đợi sau khi ông ta tách rời Thúy Vân công chúa, Tân Thát sẽ lập tức xông lại bảo vệ nàng còn Tôn Bách Hóa thì bất thành linh hạ độc thủ ám toán Như Thiên Hân. Chỉ cần trừ được tay đối thủ công lực cao nhất này, là sẽ đủ sức trở mặt diệt trừ nốt bọn nam nữ lão thiếu quần hiệp và làm cỏ sạch đám dân Mèo trong Đào Hoa Nguyên!

Sau khi bàn định xong xuôi, Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa bèn mỉm cười bảo Như Thiên Hân :

- Đan tâm tráng chí của Như đại hiệp rất đáng khâm phục. Sở dĩ chúng tôi phải mời Thúc Vân công chúa về kinh chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Còn những người khác thì không đợi Như đại hiệp ngỏ lời yêu cầu chúng tôi cũng không nỡ nào ra tay tàn sát...!

Lời nói bên ngoài của Tôn Bách Hóa tuy rất dễ nghe và tỏ ra đầy lòng nghĩa khí, nhưng vẫn không giấu nổi sự gian trá hiện trong nét hung quang tía ra từ hai cặp mắt âm độc của Tuyết Lãnh song yêu! Ý định xảo quyệt của chúng, đâu có thể qua mặt nổi một người đầy kinh nghiệm như Đan Tâm kiếm khách. Cho nên sau khi nghe xong, ông ta bèn cúi xuống nhặt thanh Đồ Long chủy rồi nghiêm nét mặt bảo đối phương :

- Các người đã bằng lòng theo lời đề nghị của lão phu thì hãy mau mau dẫn thủ hạ lui ra khỏi Đào Hoa Nguyên, còn Thúc Vân công chúa sẽ do lão phu bảo vệ từ đây vào kinh, không cho bất cứ người nào trong bọn các người được vô lễ đối với nàng.

Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa không ngờ Như Thiên Hân lại ghé góm đến thế, nên hấn ta vội cau mày, hỏi :

- Như đại hiệp, nếu theo lời đại hiệp thì sau khi chúng ta đã thực hành lời hứa xong, đại hiệp lại bất thần đổi ý, hạ sát Thúc Vân công chúa trước rồi tự vận sau, lúc đó chẳng hóa ra chúng ta bị thiệt thòi cả đầu lẫn đuôi hay sao?

Như Thiên Hân biết trước thế nào đối phương cũng hỏi như vậy, nên ông ta đã chặn lời :

- Vậy theo ý kiến của các người thì sao?

Nghe hỏi, Tôn Bách Hóa lại phải quay ra bàn tính với Tân Thát, trong khi đó, Bạch Nguyên Chương đã thừa cơ giúp cho Phó Thiên Lâm và Cố Phiêu Hương bịt vết thương cầm máu, và cho mỗi người uống mấy viên linh dược, chuyên trị nội thương bồi bổ chân khí.

Sau một lúc bàn bạc, Tân Thát quay ra nhếch miệng cười danh ác, nói với Như Thiên Hân :

- Bây giờ chúng tôi muốn Như đại hiệp hãy tỏ ra một hành động gì thủ tín trước!

Như Thiên Hân nhướng mày hỏi :

- Thủ tín như thế nào bây giờ?

Tân Thát cất tiếng cười khà khà với giọng ác độc :

- Như đại hiệp và Thúc Vân công chúa đều là những bậc võ học cái thế, vậy để đề phòng các vị trở tay liều chết, chúng tôi muốn các vị hãy tự hủy tất cả võ công và nội gia chân lực trước, thì chúng tôi mới yên

tâm thực hiện lời hứa được!

Như Thiên Hân rất gớm sợ về hành động âm hiểm lang độc của Tuyết Lãnh song yêu, nhưng ông ta thầm nghĩ chuyện đã xảy ra như hiện tại, nếu mình và Thúy Vân công chúa không liêu hy sinh thì không sao cứu vãn được tính mệnh Bạch Nguyên Chương, Phó Thiên Lâm, cùng Cổ Phiêu Hương, Nhân Thu Thủy, và đám Miêu dân trong Đào Hoa Nguyên. Cho nên, sau khi nghe xong, ông ta bèn gật đầu cười nhạt đáp :

- Chủ ý của các người quả thật là độc ác tuyệt luân nhưng chúng ta đã trót sa cơ thì cũng phải cúi đầu chịu nhục chớ biết làm sao? Bây giờ, ta hãy hủy võ công tuyệt học của Thúy Vân công chúa trước rồi ta sẽ tự hủy võ công của ta sau!

Dứt lời, ông ta liền đề tụ chân khí lên hữu chưởng cúi đầu, khom mình tỏ ý tôn kính trước Thúy Vân công chúa một lần chót rồi mới nghiêm trang nói :

- Xin Công chúa thứ tội cho Như Thiên Hân vì bất đắc dĩ mà phải ra tay tổn thương đến ngọc thể...

Ông ta chưa dứt lời thì đã nghe một tiếng gào thét rất là đau đớn... Thì ra Cổ Phiêu Hương đã bị kích thích quá độ trước thảm cảnh vô cùng bi thiết, mà thất thanh gào lên một tiếng rồi ngất đi trong lòng Phó Thiên Lâm...!

Như Thiên Hân quay lại nhìn nàng một cái, rồi khẽ dựng cặp trường mi nhìn “Tuyết Lãnh song hung” thốt lên một hồi cười như điên dại, mà rằng :

- Phen này thì công lao của các người quả không phải nhỏ. Mong rằng từ nay về sau các người sẽ được phú quý lâu dài, lưu truyền con cháu vạn đại...

Nghe mấy lời mai mỉa của Đan Tâm kiếm khách, cả hai tên lão quái đều rùng mình sợ hãi, vì dù sao thì chúng cũng là những người còn mang trong mình giòng máu Hán tộc chưa đến nỗi mất hẳn lương tri!

Và giữa lúc tình trạng đến độ khẩn trương, ngàn cân treo sợi tóc ấy, thì bỗng nhiên chuyện lạ phát sinh... Chỉ thấy Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ gầm lên một tiếng ghê rợn khiến cả Tân Thát và Tôn Bách Hóa đều phải giật mình quay lại nhìn với nét mặt sửng sốt tột độ!

Sự việc xảy ra thực quá sức tưởng tượng của mọi người. Chỉ thấy Nam Hoang Hạc Đạo, tay mặt vẫn đang cầm chặt cây Bích Ngọc Như Ý, nhưng năm ngón tay tả thì đã xia ngập lút vào giữa ngực Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ!

Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa vội vàng phi thân nhảy đến bên cạnh hai tên lão quái, lớn tiếng hỏi :

- Phí đạo huynh định làm cái gì thế?

Nghe hỏi, Nam Hoang Hạt Đạo bỗng há miệng cất tiếng cười âm trầm ghê rợn, nét mặt hắc càng trở nên hung ác vô cùng, và bàn tay tả xĩa trong lồng ngực Đồng Cổ Thiên Tôn, được hắc xoay một vòng, móc ra một trái tim còn bốc hơi nóng hổi, đút vào miệng nhai ngấu nghiến. Hắc ta còn giơ chân đạp xác Lôi Chấn Vũ bấn đi mấy vòng, máu me đổ lênh láng khắp mặt đất!

Biến cố xảy ra quá ghê rợn và bất ngờ, khiến cả hai tên lão quái Tân Thát và Tôn Bách Hóa đều hoảng hốt bất định. Giữa lúc đó, Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương bỗng sức nhớ ra điều gì, ông ta vội ngậm vận nội gia công lực dùng phép “Nghĩ Ngữ Truyền Âm” đưa đến bên tai Như Thiên Hân :

- Như huynh hãy mau mau cứu tình Thúy Vân công chúa và Nhân Thu Thủy, để thừa cơ liệu một trận nữa với bọn Tuyết Lãnh song hung! Xem tình trạng tên Nam Hoang lão quái hiện thời, thì hình như hắc đã bị nhiễm chất độc của loại cỏ “Man Chương Tinh Hồng” vùng Nam Hoang và sẽ lâm vào cảnh hôn mê, không phân biệt bạn thù nữa, hễ kẻ nào sáp đến gần là bị hắc vật chết tức khắc!

Nghe nói, Như Thiên Hân đưa mắt nhìn mấy cọng cỏ lạ còn vướng vào sợi dây buộc ngang lưng của tên lão quái. Ông ta chợt hiểu ra, quả đúng hắc đã bị nhiễm phải chất kỳ độc Nam Hoang, và không chừng Tuyết Lãnh song hung cũng sắp bị vướng vào thảm cảnh như Đồng Cổ Thiên Tôn, vì chúng không hiểu rõ nguyên nhân mà sáp lại gần tên lão quái đạo này cũng nên?

Giữa lúc Như Thiên Hân vui mừng, ngậm vận công lực giải khai huyết đạo cho Thúy Vân công chúa và Nhân Thu Thủy, thì Tuyết Lãnh song hung cũng đã ra tay ngậm hạ độc thủ đối với Nam Hoang Hạt Đạo.

Thì ra, Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa đã khôn ngoan ác độc hơn Tân Thát, hắc thấy Đồng Cổ Thiên Tôn chết thảm bởi tay Nam Hoang Hạt Đạo, thì hắc đoán hiểu Phí Nam Kỳ đã bị thương quá nặng thành điên cuồng, nên hắc vội nói nhỏ với Tân Thát :

- Tân đại ca, người này đã điên cuồng rồi, bây giờ đại ca hãy lên tiếng dụ hắc, để tiểu đệ tìm cách hạ thủ, diệt hắc cho xong để đỡ bận bịu nguy hiểm!

Nghe Tôn Bách Hóa nói, Đà Đạo Nhân Tân Thát bèn lấy hơi lớn tiếng gọi :

- Phí đạo trưởng, có phải trong người đạo trưởng đang nóng nảy khó chịu hay...

Nào ngờ tiếng nói của hắc chưa dứt, thì đã thấy mấy vệt kim tinh và mấy bóng đỏ bay tứ tán loạn xa, tỏa thành đốm hàn quang lấp lánh, úp chụp xuống đầu, không biết đường nào lẩn tránh, toàn thân hắc bị trúng hàng chục vết thương, gục xuống chết tức khắc!

Thì ra, lúc này thần trí Nam Hoang Hạt Đạo đã hoàn toàn hôn mê, ngoại trừ còn chút thính giác linh mãnh đặc biệt mà thôi. Cho nên vừa thoáng nghe tiếng người nói hắc đã lập tức hạ độc thủ, phóng một lượt tất cả ba thứ ám khí giấu ngậm trong cây Bích Ngọc Như Ý!

Ba ngón ám khí này của hắc, đều thuộc loại tuyệt độc giang hồ. Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương chỉ

bị trúng một ít chất độc “Thất Bộ Mê Hồn cục” mà tính mệnh đã nguy nan, cả đến loại linh dược như Cửu Chuyển Phản Hồn đan của Bạch Nguyên Chương cũng vô hiệu, nếu không ngờ có Mạnh Tiểu Hà cầu được nghiệt long lấy “rãi” hòa với loại “Năm độc” Nam Hoang để làm thuốc giải độc thì tính mệnh hai người cũng khó bảo toàn.

Nay Tân Thát lại bị trúng cả ba món ám khí tuyệt độc một lượt, nên hẳn đã gục xuống chết ngay không kịp la một tiếng nào.

Nhưng giữa lúc Nam Hoang Hạt Đạo vừa phóng xong ám khí thì hẳn cũng bị Tôn Bách Hóa bất thành linh hạ độc thủ! Năm ngón tay nhọn hoắc tẩm độc của Độc Trảo Hoàng Sam đã xuyên ngập vào ngang sườn lão quái đạo!

Bị thọc trúng mạng sườn, đau đớn quá, Nam Hoang Hạt Đạo rống lên từng hồi như con thú bị thương. Trong lúc quẫn quai hẳn ta liền vất bỏ cây Bích Ngọc Như Ý đang cầm, vòng tay ôm lấy ngang lưng Tôn Bách Hóa xiết chặt vật lộn!

Sở dĩ Tôn Bách Hóa bị nguy hiểm như vậy cũng là do tâm địa quá độc ác của hẳn mà ra. Nếu khi đánh lén Phí Nam Kỳ, hẳn cứ dùng môn binh khí độc môn “Chiêu Hồn thủ” của hẳn, thì đã kết liễu tính mệnh đối phương một cách dễ dàng rồi! Nhưng đằng này hẳn muốn hạ địch thủ một cách chắc chắn, sợ dùng binh khí phát ra tiếng gió, đối phương dễ phát giác, nên hẳn đã dùng năm móng tay nhọn tẩm độc lén lén xia vào mạn sườn đối phương.

Thành ra khi xia mạnh năm ngón tay ngập vào sâu, không kịp kéo về thì đã bị Nam Hoang Hạt Đạo vòng tay ôm cứng, cùng lăn xuống đất cấu cắn loạn xạ, chẳng khác một cuộc vật lộn của hai người không biết võ nghệ.

Thấy vậy, Cổ Phiêu Hương vội vàng lớn tiếng bảo mọi người :

- Như lão tiên bối hãy cùng Thúy Vân công chúa và Nhân tiểu muội coi chừng hai tên ma đầu này, để tiểu nữ cùng Bách đại hiệp và Phó đệ kết liễu hai tên Hắc Y Thiết Vệ còn sống sót này. Chúng ta phải nhổ cỏ hết rễ, chớ nên giữ lòng nhân đạo đàn bà, thả cọng về rừng để di hại ngày sau!

Trong lúc Tôn Bách Hóa và Nam Hoang Hạt Đạo ôm nhau vật lộn cấu xé, thì hai tên Hắc Y Thiết Vệ còn lại, vội thừa lúc mọi người mãi chú ý vào đấu trường, mà len lén tìm đường trốn chạy.

Đợi đến khi mọi người nghe Cổ Phiêu Hương nhắc nhở, thì hai tên này đã trở thuật khinh công cao diệu chạy ra ngoài xa, được hai ba trượng, rồi cùng đề khí tung mình nhảy vào trong cánh rừng rậm mất dạng!

Bạch Nguyên Chương lo ngại, nếu để hai tên Hắc Y Thiết Vệ này lọt lưới thì sẽ bị họa về sau không ít. Ông ta đang định dẫn Cổ Phiêu Hương và Phó Thiên Lân đuổi theo bắt lại, thì đã nghe tiếng gào thét đau đớn, đồng thời xác hai tên tay sai Thanh đình từ trong cánh rừng bị liệng ra, với hình thù máu me bê bết.

Thì ra bọn dũng sĩ Miêu tộc, thủ hạ của Mạnh Tiểu Hà sau khi bị Tuyết Lãnh song yêu hạ sát mấy người, họ đã khôn ngoan, tự biết với tài nghệ của họ không thể đối chọi với những tay võ lâm quái kiệt được mà có khi còn làm vướng tay vướng chân chủ nhân của họ, cho nên họ đã rủ nhau núp vào một chỗ tối, may ra có thể thừa cơ hội, thi triển đặc kỹ của họ để diệt trừ được một vài tên cường địch nào chăng?

Do đó, khi hai gã Hắc Y Thiết Vệ vừa nhảy vào rừng chạy trốn, thì gặp ngay mấy dũng sĩ người Mèo đã núp sẵn, họ cùng nhau phóng ra một loạt mấy thứ khí giới, vừa lao, vừa né, kết liễu ngay tính mạng hai kẻ tử thù cam tâm làm tay sai cho ngoại tộc, đến tàn hại họ.

Sau khi hai tên Hắc Y Thiết Vệ cuối cùng bị chết mọi người bèn để hết tâm thần chú ý theo dõi cuộc vật lộn giữa Tôn Bách Hóa và Nam Hoang Hạt Đạo.

Lúc này, Nam Hoang Hạt Đạo đã bị độc thương phát tác hình như sắp tuyệt hơi.

Nhưng trước khi chết, vì bị đau đớn quá nên hắn vẫn bám chặt lấy Tôn Bách Hoá, há miệng cắn loạn xạ vào khắp mặt mũi đầu cổ đối phương.

Đến lúc Tôn Bách Hóa ngậm vận công lực gỡ được vòng tay xiết chặt của Nam Hoang Hạt Đạo và vươn người đứng dậy thì đã bị mũi “Đồ Long chùy” sắc bén lạnh ngắt của Thúy Vân công chúa dí ngay yếu huyệt trước ngực!

Tên lão quái hung cường sâu độc này, đảo mắt nhìn chung đấu tràng một lượt, thấy Tân Thát, Đồng Cổ Thiên Tôn, Nam Hoang Hạt Đạo và mười tám tên Hắc Y Thiết Vệ đều phơi thây nằm ngổn ngang không chạy thoát một tên nào, hắn bèn ngửa mặt lên trời cười một hồi dài như quỷ rống mà rằng :

- Lòng trời chưa dứt Hán, nên bọn cô thần nghiệt tử các ngươi mới được sống sót, Tôn Bách Hóa là một tên quân bại trận đành chịu...

Chưa dứt lời hắn ta đã bất thần lật hữu chưởng, tự đập vào đỉnh đầu một cái bễ sọ gục xuống vũng máu, quần quai...

Cái chết của Tôn Bách Hóa đã chấm dứt một trường kịch chiến long trời lở đất.

Bọn Như Thiên Hân, Mạnh Tiểu Hà, và Bạch Nguyên Chương cũng lạng người đứng nhìn những thi thể của bọn hung đồ nằm la liệt trên mặt đất, mà giật mình kinh hãi những nguy hiểm vừa trải qua!

Sau một lúc than thở, Cổ Phiêu Hương bèn lấy ra một viên thuốc đưa cho Mạnh Tiểu Hà tươi cười nói :

- Thúy Vân công chúa hãy tạm dùng một viên linh dược gia truyền này của tiểu nữ để phục hồi công lực sau một trận chiến đấu mệt mỏi, hầu có đủ sức gánh vác đại sự về sau!

Mạnh Tiểu Hà đâu có hiểu rõ nguyên do, nên nàng vội vàng đón nhận viên thuốc uống ngay, và lên tiếng

cảm tạ.

Trong khi đó thì Phó Thiên Lân đã nhận ra viên linh dược của Cổ Phiêu Hương vừa rồi chính là viên thuốc được chuyên chế từ trái “Ngọc Hương Đan”, một sản phẩm đặc biệt của đảo Thúy Vi ngoài Đông Hải, có công dụng bảo vệ được nét thanh xuân mãi mãi.

Viên thuốc này, nguyên ý Cổ Phiêu Hương định tặng cho Nhân Thu Thủy, nhưng lại sợ nàng cự tuyệt không chịu phục dụng một mình, mà chia đôi cho hai người cùng uống thì hiệu lực không đủ. Cho nên, Cổ Phiêu Hương mới đổi ý dâng tặng cho Thúy Vân công chúa để đền ơn nàng đã ra sức câu nghiệt long lấy “Long diên” hòa thuốc chữa độc cho mình và Cổ Phiêu Hương, nên chàng bèn mỉm cười lên tiếng nói rằng :

- Xin kính mừng Công chúa đã được phục dụng một viên linh đan có công dụng giữ nét thanh xuân mãi mãi, để lãnh đạo bọn cô thần nghiệt tử chúng tôi nỗ lực phấn đấu, mưu đồ quang phục đại nghiệp!

Mạnh Tiểu Hà nghe nói, thì bất giác nàng lộ vẻ ngạc nhiên. Bạch Nguyên Chương bèn đứng ra thuật rõ câu chuyện, khiến Thúy Vân công chúa càng cảm kích Cổ Phiêu Hương vô cùng!

Từ đó, bọn Như Thiên Hân cùng nhau lưu ẩn tại Đào Hoa Nguyên để nung nấu chí khí khôi phục đất nước.

Và cũng từ đó, các anh hùng hào kiệt bốn phương đều kéo nhau về đây hưởng ứng.

Cả hai dân tộc Hán, Miêu cùng quyết tâm đoàn kết chặt chẽ trong sự hỗ trợ lẫn nhau.

Cuộc tình duyên giữa ba thanh niên nam nữ Phó Thiên Lân, Nhân Thu Thủy, và Cổ Phiêu Hương cũng được hòa hiệp mỹ mãn trong cảnh Đào Nguyên lạc thổ vùng biên cương giữa những kẻ cùng tâm tư chí hướng và giàu lòng tương nhân tương ái...